

Nhân Đạo Đại Thành

Mạc Mặc

NHÂN ĐẠO ĐẠI THÁNH

Tác giả: Mạc Mặc

Thể loại: Huyền Ảo, Tu Chân

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Bạn nào đã đọc Vũ Luyện Điện Phong chắc là biết tới tác Mạc Mặc rồi ạ. Lời đầu tiên mình muốn nói... đây là bộ truyện khổ tu, main không có hệ thống, tư chất kém cỏi, chỉ có một chút xú cơ duyên trong tay, trải qua vô vàn khó khăn, dần dần đi tới đỉnh cao! Nhưng không như những bộ khổ tukhác, main có cơ duyên và những năm tháng đầu tiên hầu như đều khổ tu, đến khi gặp bình cảnh mới vào phó bản tìm kiếm cơ duyên... thì main trong này vừa bước vào đầu truyện đã ăn hành hết lượt này tới lượt khác, hầu như chẳng có mấy thời gian để trốn trong góc khổ tu. Và cơ duyên của main ở đây là gì? Là một gốc Thiên Phú thụ, có thể tinh lọc đan độc, hấp thụ bảo vật truyền lại linh văn cho main... Nhưng muốn gốc cây kia làm việc phải tìm nhiên liệu cho nó, không là nó đình công, sống chết mặc bay... Và có thể cần thuốc tu hành thì cũng phải đi kiếm đan dược mà cần chứ? Chưa hết, khó khăn lắm main mới gia nhập được vào một tông môn thì phát hiện cả tông môn có mỗi 3 người, còn đeo trên mình mối thù từ thế hệ trước... Tóm lại, đây là một bộ truyện đáng đọc, dù main tu luyện hơi lâu một chút. Mình đánh giá cao cách hành văn của tác, viết rất xúc động, miêu tả tâm lý nhân vật chuyển biến cực kỳ hợp lý, main trưởng thành dần lên sau những lần vấp ngã nhưng cũng có những tình tiết rất buồn cười. Thế giới không hoàn toàn u ám, đâu đó giữa những âm mưu, quỷ kế, giữa những lần giãy dụa giữa cái sống và cái chết vẫn sáng lên tình nghĩa đồng môn, tình nghĩa đồng minh!!!

Mục lục

- Chương 1: Quáng Nô
- Chương 2: Bị Mai Phục
- Chương 3: Một Loại Gạo Nuôi Trăm Loại Người
- Chương 4: Chúng Ta Sẽ Đi Đâu???
- Chương 5: Người Thông Minh Thì Nên Làm Chuyện Thông Minh
- Chương 6: Nguyên Từ Lực Trường
- Chương 7: Giết Một Tu Sĩ!!!
- Chương 8: Túi Trữ Vật Không Khóa!!!
- Chương 9: Kim Thiên Tiêu Dao Quyết
- Chương 10: Hắc Đã Mở Linh Khiếu Rồi!!!
- Chương 11: Đây Chính Là Phong Duệ???
- Chương 12: Chẳng Lễ Thứ Đây Là Cây Thiên Phú?
- Chương 13: Có Hai Con Đường Để Chọn!!!
- Chương 14: Luyện Tinh Hóa Khí! Đổ Đầy Linh Lực!
- Chương 15: Gặp Phải Tu Sĩ Tà Nguyệt Cốc
- Chương 16: Ta Làm Thịt Tiểu Súc Sinh Người
- Chương 17: Xin Lão Trọng Cứu Ta Rồi Khỏi Bể Khổ
- Chương 18: Đường Lão
- Chương 19: Đăng Ký Tạo Sách, Kiểm Chứng Thân Phận
- Chương 20: Có Người Nào Quen Hắc Không?
- Chương 21: Ngày Mai Sẽ Có Một Lần Cơ Duyên Chờ Các Người
- Chương 22: Các Người Thực Sự Không Nhận Ra Ta???
- Chương 23: Hiện Thực Vẫn Luôn Vô Cùng Tàn Khốc
- Chương 24: Đây Là Giới Thiệu Văn Tắt Về Chiêu Sinh Tu Hành Giới Sao???
- Chương 25: Tiểu Đệ Nhớ Kỹ
- Chương 26: Chỉ Sợ Thiên Phú Của Hắc Có Chút... Kém Hơn Bình Thường
- Chương 27: Nam Nhân Càng Nhận Đả Kích, Càng Thêm Hăng Hái
- Chương 28: Đây Là Tốc Độ Đập Linh Đan Để Tu Hành???
- Chương 29: Chúng Ta Còn Không Phải Tu Sĩ? Vậy Chúng Ta Là Cái Gì?
- Chương 30: Muốn Biết? Vậy Phải Xem Người Có Đầy Đủ Thành Ý Hay Không?
- Chương 31: Vẫn Còn Chưa Đủ Thành Ý À?

Chương 32: Ta Từng Nói Thế Ừ?
Chương 33: Dù Người Chọn Tông Môn Nào Cũng Không Thích Hợp
Chương 34: Tiết Mục Kê Khai Nguyên Vọng
Chương 35: Cứ Chọn Đi Sẽ Biết
Chương 36: Lục Diệp – Nhất Diệp – Lục Nhất Diệp
Chương 37: Người Đó Lại Là Hắc Ừ????
Chương 38: Ưu Thế Mà Người Bên Ngoài Không Có
Chương 39: Sự Đệ Chỉ Muốn Ghi Nhớ Ân Tình Hôm Nay Của Sư
Huynh!
Chương 40: Phi Long Thuyền!
Chương 41: Đường Di Phong! Chương Giáo Đồi Thứ Mười Của
Bích Huyết Tông!
Chương 42: Nhân Tài Tàn Lụi, Môn Phái Suy Thoái
Chương 43: Bao Nhiêu Linh Khiếu Mới Được Tính Là Đủ Nhiều?
Chương 44: Pháp Không Phân Chính Tà, Chỉ Người Phân Thiện Ác
Chương 45: Bình Chương Linh Khiếu
Chương 46: Một Cú Lừa! Cẩn Bã Khi Luyện Chế Khí Huyết Đan!
Chương 47: Uẩn Linh Đan! Mở Ra Linh Khiếu Thứ Hai
Chương 48: Cẩn Thuốc! Tốc Độ Mở Ra Linh Khiếu Quá Đáng Sợ!
Chương 49: Bên Trong Lục Tu, Người Muốn Đi Theo Con Đường
Nào?
Chương 50: Bọn Họ Bị Đánh Lén!
Chương 51: Chuyện Đã Tới Nước Đây, Chỉ Có Thể Đánh Cuộc Một
Lần!
Chương 52: Sau Khi Tiến Vào... Nhất Định Phải Sống Sót!!!
Chương 53: Vũng Nước Đây Rất Sâu!!!
Chương 54: Chúng Tới Vì Tiểu Tử Kia!!!
Chương 55: Linh Khê Chiến Trường!!!
Chương 56: Đã Là Chiến Trường Thì Chắc Chắn Phải Có Tu Sĩ Tồn
Tại!!!
Chương 57: Thứ Đây Còn Liên Quan Đến Đường Ra Của Hắc
Chương 58: Cách Sử Dụng Linh Phù!!!
Chương 59: Chúng Là Linh Khí???
Chương 60: Cẩn Thuốc Như Ăn Đường Đậu! Tốc Độ Tu Hành Kinh
Khủng!!!
Chương 61: Con Hổ Trắng Kỳ Lạ!
Chương 62: Ngay Bây Giờ, Hắc Muốn ... Giết Hổ, Ăn Thịt!!!
Chương 63: Kẻ Địch Trong Bóng Tối!
Chương 64: Vì Hổ Tác Trành! Chúng Ta Sai Rồi... Chúng Ta Lấy
Tiền Mua Mệnh!!!

Chương 65: Người Đùa Bỡn Ta???

Chương 66: Phạm Sai Lầm Sẽ Phải Trả Giá Đắt!!!

Chương 67: Thiên Cơ Thệt!

Chương 68: Cường Ép Mở Khóa, Sẽ Bốc Cháy???

Chương 69: Phục Dụng Phá Chưởng Quả! Phá Tan Bình Chưởng!

Chương 70: Đạt Tối Linh Khê Cảnh!

Chương 71: Hần Thực Sự Không Dùng Được Loại Phương Pháp Tu Hành Này!!!

Chương 72: Sư Huynh Xin Dừng Bước!

Chương 73: Xuất Phát Đi Về Phía Thanh Vân Phường Thị!!!

Chương 74: Quy Củ Bất Thành Văn Tại Phường Thị!

Chương 75: Đó Là Yêu Tu Chưa Hóa Hình Hoàn Chính!!!

Chương 76: Thiên Cơ Thương Minh! Lão Đệ Rất Nghèo!

Chương 77: Thì Ra Tất Cả Mọi Người Đều Có Cùng Một Ý Nghĩ!!!

Chương 78: 78

Chương 79: Quảng Ngênh Cửu Châu Khách - Hỉ Nạp Bát Phương Tài

Chương 80: Đừng Có Lừa Ta!!!

Chương 81: Ta Thật Sự Không Phải Loại Người Đó!!!

Chương 82: Người Làm Gì Ở Nhà Ta???

Chương 83: Đại Lừa Gạt! Vô Tín Vô Nghĩa!!!

Chương 84: Người Hỏi Cái Gì Ta Cũng Không Nói Cho Người Biết!

Chương 85: Các Người Có Bản Đồ Linh Khê Chiến Trường Không?

Chương 86: Chờ Giờ Nghỉ Buổi Tối Sẽ Đi Tìm Nàng

Chương 87: Cảnh Giới Linh Khê Nhị Tầng!

Chương 88: Bị Theo Dõi!

Chương 89: Tập Kích! Chiến Đấu Trong Rừng!

Chương 90: Người Có Thể Ngăn Cản Được Mấy Lần?

Chương 91: Muốn Đến Thì Đến, Muốn Đi Thì Đi, Các Người Coi Nơi Đây Là Nơi Nào?

Chương 92: Hỗ Trợ Cướp Bóc!

Chương 93: Bông Hoa Được Trồng Trong Nhà Kính

Chương 94: Gia Hả Này Cũng Không Phải Hạng Người Dễ Nói Chuyện

Chương 95: Đây Là ... Linh Khí? Ta Sẽ Sớm Rời Khỏi Nơi Đây!

Chương 96: Có Lẽ Phải Giết Người Mới Có Thể Đạt Được Điểm Công Huân

Chương 97: Chuẩn Bị Trước Khi Rời Đi

Chương 98: Có Thể Dẫn Chúng Ta Đi Cùng Không???

Chương 99: Cho Người Ba Cơ Hội Để Thuyết Phục Ta

Chương 100: Chúng Ta Phải Ước Hẹn Ba Điều
Chương 101: Chiến Với Xà Yêu! Giành Phá Chướng Quả!
Chương 102: Thiên Phú Thụ Hấp Thu Lực Lượng! Dự Đoán Chính Xác!
Chương 103: Bước Vào Hành Trình Mới!!!
Chương 104: Linh Văn Thứ Hai! Nếu Chút Nữa Ta Ngất Xỉu, Đừng Quá Để Ý!
Chương 105: Đây Có Phải Là Đan Độc Không?
Chương 106: Thân Thể Gia Hỏa Đây... Làm Bằng Sắt Ủ?
Chương 107: Linh Văn Thứ Ba! Rác Rưởi???
Chương 108: Hai Người Xui Xẻo Vẫn Tốt Hơn Một Mình Ta Xui Xẻo
Chương 109: Thao Thiết Xan!
Chương 110: Liệt Thiên Hạp! Y Y Bị Nhốt!
Chương 111: Huyền Linh Chuông! Không Thể Bình Tĩnh Được Nữa!
Chương 112: Chiến Đấu Bùng Nổ!
Chương 113: Để Tránh Kết Quả Đây, Chỉ Có Một Cách: Đuổi Tận Giết Tuyệt!
Chương 114: Cửu Tinh Tông Sẽ Không Tha Cho Người. Người Chết Chắc Rồi!!!
Chương 115: Trốn Mau!
Chương 116: Cửu Tinh Tông Và Huyền Môn!
Chương 117: Cuộc Đi Săn Bắt Đầu!!!
Chương 118: Ta Đã Ngủ Bao Lâu?
Chương 119: Hồ Phách Đã Làm Gì Sai?
Chương 120: Hiện Giờ Không Hiểu, Nên Lười Suy Nghĩ
Chương 121: Cục Diện Mà Hắc Hy Vọng Nhìn Thấy!
Chương 122: Thiếu Niên Cưỡi Hồ Trắng
Chương 123: Các Người Có Linh Đan Không???
Chương 124: Thu Hoạch Sau Một Ngày Chiến Đấu Kịch Liệt!
Chương 125: Quá Sớm Hồ
Chương 126: Quá Sớm Hồ Nhất Diệp!
Chương 127: Mời Hay Không Là Chuyện Của Chúng Ta, Còn Nể Mặt Hay Không Lại Là Chuyện Của Hắc!!!
Chương 128: Phong Cách Nuôi Thả Đệ Tử!
Chương 129: Công Pháp Tăng Hiệu Suất Tu Hành Lên Gấp Đôi!!!
Chương 130: Ý Tưởng Lớn Mặt!!!
Chương 131: Ta Thật Thông Minh!!!
Chương 132: Cần Mua Công Pháp!!!

Chương 133: Tu Sĩ Nhị Tăng Khác Lại!!!
Chương 134: Đối Phương Không Tầm Thường, Chẳng Lẽ Hãn Lại Tầm Thường???

Chương 135: Lục Diệp VS La Kích!!!
Chương 136: Ngang Tài Ngang Sức!!!
Chương 137: Linh Phù Cũng Dùng Rồi, Còn Ngại Vận Dụng Linh Khí Sao?

Chương 138: Bởi Vì Hãn Mới Thực Sự Là Đền Cạn Dầu...
Chương 139: Hai Khối Linh Thạch – Bán Cho Người!!!
Chương 140: Lấy Tiền Mua Mạng!!!
Chương 141: Cuối Cùng Mọi Chuyện Cũng Kết Thúc!
Chương 142: Kiểm Kê Thu Hoạch!!!
Chương 143: Chuẩn Bị Trước Lúc Rời Đi!
Chương 144: Xuất Phát! Diệt Cửu Tinh!
Chương 145: Bị Người Lợi Dụng!
Chương 146: Thanh Toán Xong!!!
Chương 147: Ta Hận Pháp Tu!!!
Chương 148: Huyền Môn Tấn Công Trụ Sở Cửu Tinh Tông!!!
Chương 149: Thay Đổi Ấn Ký!!!
Chương 150: Không Còn Cơ Hội Rồi!!!
Chương 151: May Mắn Thay, Tất Cả Đã Kết Thúc!!!
Chương 152: Đừng Chết Đuối... Vậy Sẽ Thành Trò Cười Mất!!!
Chương 153: Gặp Được Người Tốt! Nhưng Mà Thuốc Đắng Muốn Chết!!!

Chương 154: Người Từng Có Khúc Mắc Với Y Tu???

Chương 155: Hân Hạnh Đã Chiếu Cố!!!
Chương 156: Giờ Mới Chính Thức Trị Liệu!!!
Chương 157: Đám Nhục Man Tử Không Có Gì Tốt!!!
Chương 158: Quả Nhiên Là Nhà Có Ngân Vàng, Cử Chỉ Tùy Tâm...
Chương 159: Tiểu Hữu Là Tán Tu?
Chương 160: Vị Huynh Đài Này, Nên Uống Thuốc...
Chương 161: Đúng Là Một Nữ Nhân Đầy Mâu Thuẫn...
Chương 162: Đi Tìm Y Y Và Hồ Phách
Chương 163: Dự Cảm Không Lành
Chương 164: Đừng Siết Nó Đến Chết, Chết Sẽ Vô Dụng!!!
Chương 165: Ngụ Xuẩn Mau Cầm Miệng Lại!!!
Chương 166: Vũ Khí Trong Tay Mới Là Đạo Lý Cứng Rắn Nhất
Chương 167: Cuộc Chiến Với Binh Tu Ngũ Tăng Cảnh!!!
Chương 168: Đây Là Con Quái Vật Xuất Hiện Từ Nơi Nào?
Chương 169: Loạn Quyền Đánh Chết Sư Phụ Già!!!

Chương 170: Có Di Ngôn Gì Nhanh Nói, Chậm Là Không Kịp Đây...
Chương 171: Dám Phun Ra, Ta Sẽ Nhét Chén Vào Miệng Người!!!
Chương 172: Hồ Phách, Chúng Ta Thật Vô Dụng...
Chương 173: Gặp Lại Người Quen...
Chương 174: Lại Rời Đi...
Chương 175: Ta Tên Là Lục Y Y!!!
Chương 176: Linh Khê Cảnh Tử Tàng...
Chương 177: Cú Shock Đầu Đồi!!!
Chương 178: Về Sau Nếu Ta Lại Nghiên Cứu Thuật Pháp, Ta Chính Là Đồng Phân!!!
Chương 179: Long Tuyên Hội
Chương 180: Thanh Vũ Sơn, Thái La Tông Và Tần Thị!!!
Chương 181: Tu Sĩ Xông Loạn vào Bách Phong Sơn!!!
Chương 182: Một Lời Nói Sai – Lập Tức Xuất Thủ!!!
Chương 183: Đây Là Tên Điên Từ Nơi Nào Xuất Hiện???
Chương 184: Tình Huống Khó Hiểu???
Chương 185: Quyết Định Phá Vây
Chương 186: Phá Vây, Phá Vây, Không Ngừng Phá Vây!
Chương 187: Trước Mặt... Ba Tu Sĩ Ngũ Tầng!!!
Chương 188: Còn Muốn Xem Kịch???
Chương 189: Còn Muốn Xem Kịch???
Chương 190: Ai Biết Được Sẽ Gây Ra Náo Nhiệt Như thế này?
Chương 191: Bọn Họ Muốn Mua Chuộc Chúng Ta!!!
Chương 192: Y Tu Chỉ Chữa Người, Sư Tử Có Thể Chữa Tâm
Chương 193: Cơ Hội Kiểm Tài Nguyên Tu Luyện!!!
Chương 194: Vẫn Thích Chơi Xấu Ừ???
Chương 195: Chiến Dịch Đầu Tiên!!!
Chương 196: Chiến Đấu Chớp Nhoáng! Khung Cảnh Máu Tanh!
Chương 197: Thắng Hơi Quá Dễ Dàng Thì Phải!!!
Chương 198: Tặc Tử Thanh Vũ Sơn, Chớ Có Càn Rỡ!!!
Chương 199: Thứ Khác. . . Không Được, Giết Người. . . Còn Được!!!
Chương 200: Một Chiêu Sai, Từng Bước Sai...
Chương 201: Đó Là Thứ Người Nên Được...
Chương 202: Ta Cam Tâm Tình Nguyên, Người Quản Được Sao???
Chương 203: Nhưng Bọn Chúng Lấy Tự Tin Ở Đây Ra?
Chương 204: Thắng Thì Vạn Sự Đại Cát, Bại Thì Không Thể Vạn Hồi
Chương 205: Phải Phá Cục!!!
Chương 206: Trong Nháy Mắt, Thế Cục Đột Biến!!!

Chương 207: Phải Thắng!!!
Chương 208: Sai Một Bước Là Vạn Kiếp Bất Phục!!!
Chương 209: Đừng Có Hạ Dưc Nó!!!
Chương 210: Ngàn Vàng Mua Xương Ngựa!!!
Chương 211: Tu Sĩ Cừu Tăng Của Thái La Tông!!!
Chương 212: Coi Như Dừng Tài Tiêu Tai Đi...
Chương 213: Tụ Linh Linh Văn Phát Huy Tác Dụng!
Chương 214: Thoát Thai Hoán Cốt???
Chương 215: Vậy Bọn Họ Thật Thê Thảm!!!
Chương 216: Người Đang Nhục Nhã Ta Hay Là Muốn Đánh Một Trận?
Chương 217: Ở Linh Khê Chiến Trường Lại Có Phàm Nhân?
Chương 218: Rút Cuộc Là Ta Tạo Nghiệt Gì Đây???
Chương 219: Rốt Cuộc Thứ Kia Là Cái Gì?
Chương 220: Còn Có Chuyện Trùng Hợp Như Vậy?
Chương 221: Nếu Muốn Cần Gì Phải Mua, Ta Đi Cướp Lấy Cho Người Là Được!
Chương 222: Sao Gã Lại Ở Đây?
Chương 223: Quả Nhiên Pháp Tu Là Kẻ Địch Cả Đời Của Lục Mỗ!!!
Chương 224: Đồng Thúc Dạ Tới Rồi!
Chương 225: Điểm Yếu Của Đồng Thúc Dạ!
Chương 226: Hẳn Biết Đồng Thúc Dạ Diên Rồi!
Chương 227: Ta Muốn Nghỉ Lại!!!
Chương 228: Người Tới Là Khách!
Chương 229: Cuối Cùng Cũng Đợi Được!
Chương 230: Chỉ Một Người Có Thể Sống Sót Ra Ngoài!!!
Chương 231: Vừa Đấu Chiến Vừa Thích Ứng!!!
Chương 232: Tiểu Tử, Người Quá Coi Thường Pháp Tu Rồi!!!
Chương 233: Đây Mới Là Bộ Dáng Nên Có Khi Bắt Đầu Một Cuộc Chiến Sinh Tử?
Chương 234: Lục Diệp! Chúng Ta Phát Tài Rồi!!!
Chương 235: Nội Dung Tin Nhắn Của Đồng Thúc Dạ!!!
Chương 236: Là Quá Sơn Hồ Kia Giết Đồng Thúc Dạ Ừ?
Chương 237: Không Được Gọi Sư Huynh, Phải Gọi Là Sư Thúc!!!
Chương 238: Tồn Tại Đứng Đầu Linh Khê Bằng!!!
Chương 239: Bách Túc Chi Trùng, Tử Nhi Bất Cường
Chương 240: Thiên Phú Thụ Mất Hiệu Quả!!!
Chương 241: Để Ta Đi Đánh Ngắt Hẳn Nhé!!!
Chương 242: Gia Hỏa Đây... Là Loại Hình Ngoài Lạnh Trong Nóng Ừ?

Chương 243: Hiện Giờ Tâm Trạng Của Lão Nương Rất Kém...
Chương 244: Ai Làm Người Đó Phụ Trách...
Chương 245: Thân Phận Của Ta Có Vấn Đề Gì?
Chương 246: Tông Môn Gần Như Sắp Bị Xóa Tên Rồi...
Chương 247: Người Mới Là Đại Bạch, Cả Nhà Người Đều Là Đại Bạch!
Chương 248: Gia Hoả Đây, Tốc Độ Giết Người Thật Nhanh!!!
Chương 249: Lục Nhất Diệp Kìa Ở Ngay Phụ Cận!!!
Chương 250: Có Phải Đám Người Tê Tín Đã Chết Không???
Chương 251: Đừng Để Bọn Họ Chết Vô Ích!!!
Chương 252: Sống Sốt, Nhất Định Phải Sống Sốt!!!
Chương 253: Sợ Cái Gì Thì Cái Đó Sẽ Đến!!!
Chương 254: Một Hồi Thịnh Yển Dành Cho Cường Giả!!!
Chương 255: Đây Là Nỗi Bi Ai Của Thời Đại!!!
Chương 256: Thương Minh Sơn Vẫn Một Mực Chờ Đợi Một Ngày Đây!!!
Chương 257: Mục Tiêu Thương Minh Sơn!!!
Chương 258: Tại Sao Lại Lệnh Cho Bọn Họ Quyết Tử Ở Nơi Đây?
Chương 259: Kim Quang Đỉnh!!!
Chương 260: Tiểu Tử, Người Có Sợ Chết Không???
Chương 261: Đại Sư Tử Nhà Minh Lại Hung Mạnh Như Vậy?
Chương 262: Tâm Hỏa Bất Tức, Tử Diệt Hà Ý
Chương 263: Lý Bá Tiên
Chương 264: Giết Vài Người Trợ Hưởng Cho Tiểu Sư Đệ!!!
Chương 265: Chuyện Xưa Của Lý Bá Tiên!!!
Chương 266: Yếu Ốt Là Nguồn Gốc Lớn Nhất Của Tai Họa!!!
Chương 267: Người Cùng Tu Vì Với Ta, Muốn Giết Ta, Mời Lên Chiến!!!
Chương 268: Tiểu Tử Đây Có Thể Vượt Cấp Giết Người?
Chương 269: Tiểu Sư Đệ Nhà Minh Lại Hung Hãn Như Vậy?
Chương 270: Bọn Họ Không Đánh Nhau Đâu, Đều Ra Về Thôi
Chương 271: Đây Là Chỗ Tốt Khi Sau Lưng Có Người!!!
Chương 272: Hạng Người Không Biết Tự Lượng Sức Mình!
Chương 273: Trên Đời Đây Lấy Đâu Ra Nhiều Công Bằng Như Vậy?
Chương 274: Đây Là Kỹ Xảo Giết Người!
Chương 275: Nhất Lực Hàng Thập Hội!!!
Chương 276: Kế Hoạch Khắc Chế!!!
Chương 277: Hẳn Không Đến Thì Người Giết Qua...
Chương 278: Vô Định Chi Tử, Thiên Cơ Chúc Phúc!!!

Chương 279: Chiến Tích Kinh Người...
Chương 280: Không Phải Mèo, Chính Là Báo Săn!!!
Chương 281: Răng Nanh Của Lục Diệp!!!
Chương 282: Cứ Để Hắc Lửa Chọn...
Chương 283: Phát Diên Cái Gì Vậy???
Chương 284: Ta Tên Là Lục Diệp! Bích Huyết Tông Lục Diệp!
Chương 285: Chưa Đánh Xong Thì Vui Về Cái Rắm À???
Chương 286: Nhanh Nhận Thua Về Nhà Trồng Khoai Lang Đi...
Chương 287: Tự Phế Linh Khiếu!!!
Chương 288: Nhanh Lui Lại, Không Lui Lại Sẽ Chết!
Chương 289: Đừng Xúc Động, Tiểu Sư Đệ Không Chết!
Chương 290: Thánh Hỏa Hùng Hực, Thiêu Đốt Thân Ta!!!
Chương 291: Thắng Bại Đã Phân, Sinh Tử Đã Quyết!
Chương 292: Tro Tàn Lại Cháy!!!
Chương 293: Khối U Ác Tính Của Chính Khí Môn!!!
Chương 294: Nha Đầu Kia, Người Chớ Hù Dọa Lão Phụ!!!
Chương 295: Hung Thú Đã Yên Lặng Nhiều Năm Lập Tức Hé Lộ Răng Nanh!!!
Chương 296: Chớ Hoảng Sợ, Ta Còn Đi Được...
Chương 297: Phong Vô Cương!!!
Chương 298: Từ Nay Về Sau, Ta Là Người Có Tông Môn Rồi!!!
Chương 299: Trấn Thủ Sứ!!!
Chương 300: Trụ Sở Bích Huyết Tông!!!
Chương 301: Tiểu Hôi!!!
Chương 302: Từ Nay Về Sau, Ta Cũng Có Nhà Rồi!
Chương 303: Thiên Cơ Bảo Khố!!!
Chương 304: Bàn Sơn Dao!!!
Chương 305: Tử Sư Huỳnh Tầm!
Chương 306: Huyết Hồng Tồn
Chương 307: Tiểu Sư Đệ, Đệ Chết Rồi!
Chương 308: Trước Kia Huỳnh Đã Từng Dạy Người Khác Chưa???
Chương 309: Địa Tâm Hỏa!!!
Chương 310: Huyết Nhiễm!!!
Chương 311: Linh Khê Trấn Thủ Chiến!!!
Chương 312: Đệ Đã Đạt Tiêu Chuẩn!!!
Chương 313: Người Làm Ta Mất Mặt Quá!!!
Chương 314: Nhất Diệp Mau Giết Bọn Họ!!!
Chương 315: Thủ Đoạn Của Hoa Từ!!!
Chương 316: Ân Cứu Mạng, Đành Lấy Thân Báo Đáp!!!
Chương 317: Nhanh Như Vậy Người Đã Xong Rồi???

Chương 318: Nếu Được, Hãy Thu Bọn Họ Vào Tông Môn!!!
Chương 319: Ta Không Đi, Ai Nhặt Xác Cho Người?
Chương 320: Cút, Còn Dám Tiến Vào Lão Nương Đánh Gãy Ba Chân Của Người!!!
Chương 321: Vân Phu Nhân!
Chương 322: Phi Dực Thứ Văn!!!
Chương 323: Vì Sao Người Với Người. . . Lại Không Quá Giống Nhau???

Chương 324: Đối Phương Mà Là Lục Tầng Cảnh Sao?
Chương 325: Chết Không Nhắm Mắt!!!a
Chương 326: Kỳ Hải!
Chương 327: Đây Vốn Là Thường Thức
Chương 328: Thiếu Niên Này Không Phải Pháp Tu Sao???

Chương 329: Đây Là Cái Nắm Giết, Có Liên Quan Gì Tới Ta Đâu?
Chương 330: Thủ Đoạn Giết Người Rườm Rà Nhưng Hữu Hiệu!!!
Chương 331: Cốt Phiến Kỳ Lạ!
Chương 332: Tập Sát!
Chương 333: Đi Mau!
Chương 334: Nếu Bọn Họ Dám Tới, Thì Nơi Này Chính Là Mồ Chôn Của Bọn Họ!!!
Chương 335: Y Tu Nhà Ta Chuyên Môn Thích Ăn Nói Khùng Diên!!!

Chương 336: Đây Rốt Cuộc Là Thứ Gì?
Chương 337: Lần Này Hạo Thiên Minh Sắp Gặp Nạn Rồi!
Chương 338: Trách Nhiệm Cứu Vớt Hạo Thiên Minh!!!
Chương 339: Rút Cuộc Là Cái Tông Môn Thần Tiên Gì???

Chương 340: Yển Sư!!!
Chương 341: Người Sợ Ừ???

Chương 342: Hành Động Đi!!!
Chương 343: Người Quá Thực Tế Rồi Đó!!!
Chương 344: Ngày Mong Đợi Cuối Cùng Cũng Đến...
Chương 345: Vì Sao Các Người Tình Nguyên Đi Tự Sát Cũng Không Cho Ta Giết?

Chương 346: Ta Đã Sắp Chết, Huỳnh Còn Đánh Ta???

Chương 347: Giết Cho Bọn Chúng Tè Ra Quần!!!
Chương 348: Thực Tế Và Suy Nghĩ Không Giống Nhau!!!
Chương 349: Chúng Ta Cũng Tương Kế Tự Kế!!!
Chương 350: Là Nữ Nhân Kia Giở Trò Quỷ, Mau Giết Nàng!!!
Chương 351: Tám Trăm Người Bên Ta Đâu Rồi?
Chương 352: Lúc Về Nhớ Nhặt Thêm Vài Sư Muội...

Chương 353: Chỉ Cho Người Một Con Đường, Người Có Đi Không???

Chương 354: Lấy Danh Dự Của Tiểu Sư Đệ Ta Ra Đảm Bảo!

Chương 355: Huyết Bảo???

Chương 356: Tiểu Sư Đệ Quá Liều Mạng!

Chương 357: Nổi Danh Rồi!!!

Chương 358: Tức Quả!!!

Chương 359: Yền Giáp!!!

Chương 360: Đây Là Thứ Các Người Nên Được!!!

Chương 361: Bích Huyết Tông Chuẩn Bị Tuyển Đệ Tử???

Chương 362: Lúc Nào Thì Bích Huyết Tông Giải Tán???

Chương 363: Chưởng Giáo Biết Nấu CƠM???

Chương 364: Người Đùa Giỡn Lưu Manh!!!

Chương 365: Nhiệm Vụ Của Ta Rất Gian Khổ...

Chương 366: Linh Ngọc Mất Đồ U???

Chương 367: Không Có Thiên Phú, Thì Chờng Chất Lên Bằng Linh Khí!!!

Chương 368: Mua Gia Trì!!!

Chương 369: Ngựa Không Ăn Cỏ Đêm Không Béo!!!

Chương 370: Linh Văn Liên Kết!!!

Chương 371: Quả Nhiên Linh Văn Sư Vô Cùng Đáng Sợ!

Chương 372: Hồ Cũng Sinh Tịch Mịch Nha!

Chương 373: Người Thường Xem Náo Nhiệt, Trong Nghề Trồng Môn Đạo

Chương 374: Ta Không Cướp Nữ Nhân Với Huynh Đâu...

Chương 375: Tu Vi Tăng Lên Quá Nhanh, Không Nhất Định Sẽ Là Chuyện Tốt!!!

Chương 376: Cảm Giác Tử Vong Cực Kỳ Chân Thật!!!

Chương 377: Có Thể Cân Nhắc Tới Chuyện Cướp Người...

Chương 378: Đám Trùng Thối Tha, Ba Ba Đến Gặp Các Người Đây!

Chương 379: Tam Hỉ Lâm Môn!!!

Chương 380: Thất Tầng Cảnh!!!

Chương 381: Người Cười Cái Gì???

Chương 382: Xích Hữu Sở Trường, Thốn Hữu Sở Đoản

Chương 383: Ta Cho Là Mình Có Vấn Đề...

Chương 384: Dù Sao Ta Cũng Không Chạy Được...

Chương 385: Trùng Triều!!!

Chương 386: Cũng Là Một Loại Cơ Duyên!!!

Chương 387: Hỏa Long Thuật!!!

Chương 388: Chiến Tranh Bùng Nổ!!!

Chương 389: Nhiệm Vụ Quan Trọng!!!
Chương 390: Thể Tu Chỉ Có Thể Chết Đứng, Không Thể Sống Lui...
Chương 391: Quy Trình Xử Lý Trùng Triều
Chương 392: Bắt Đầu Hành Động!
Chương 393: Đại Chiến Bùng Nổ!!!
Chương 394: Túc Quả Tửu!!!
Chương 395: Trùng Tộc Hộ Vệ!!!
Chương 396: Sinh Cơ Hạch!
Chương 397: Một Trùng Sào Khác!
Chương 398: Món Quà Cho Thiên Sát Điện!
Chương 399: Đâm Sau Lưng!
Chương 400: Người Hạo Thiên Minh Tập Kích!
Chương 401: Là Bích Huyết Tông!
Chương 402: Có Lẽ Chúng Ta Đã Nuôi Dưỡng Ra Một Đám Quái Vật Rồi!!!
Chương 403: Khinh Người Quá Đáng!!!
Chương 404: Các Người Không Sợ Thiên Lô Đánh Sao???
Chương 405: Ta Muốn Bàn Một Vụ Làm Ăn!!!
Chương 406: Đánh Phùng Thậ!!!
Chương 407: Thích Việc Lớn, Hám Công To!!!
Chương 408: Đây Là Trùng Hợp U?
Chương 409: Quy Củ Bất Thành Văn!!!
Chương 410: Ta Cảnh Cáo Người, Đừng Có Giở Trò!!!
Chương 411: Nhìn Lầm Nàng Rồi!!!
Chương 412: Hết Thủy Chỉ Là Một Vở Kịch...
Chương 413: Chỉ Có Cơ Hội Lần Này, Nếu Lại Có Tiếp Theo, Người Chết!
Chương 414: Trở Về Tông!!!
Chương 415: Hộ Tông Đại Trận!
Chương 416: Tin Tức Truyền Ra!!!
Chương 417: Tin Tức Truyền Ra!!!
Chương 418: Kiểm Kê Chiến Lợi Phẩm!!!
Chương 419: Vậy Người Vô Dụng Rồi!!!
Chương 420: Đi Quyên Góp Đi!!!
Chương 421: Phía Trước Gây Dựng Cơ Sở, Phía Sau Phát Huy Công Dụng!!!
Chương 422: Chuyên Tâm Học Tập!
Chương 423: Bản Chất Của Cấm Chế!!!
Chương 424: Xuất Quân Bất Lợi!
Chương 425: Trước Phá, Sau Lập!

Chương 426: Lão Đầu Tử Lại Sắp Bị Đánh Rồi...
Chương 427: Sắp Rồi Đi...
Chương 428: Ý Nghĩ Chưa Hoàn Thiện...
Chương 429: Vào Vòng Trong...
Chương 430: Kinh Thiên Tông!
Chương 431: Hoặc Là Nảo Tàn, Hoặc Là Tự Tin Không Hề Sợ Hãi
Chương 432: Người... Người Không Được Qua Đây!
Chương 433: Người Càng Lúc Càng Lười!!!
Chương 434: Sợ Cái Rắm!!!
Chương 435: Còn Có Thể Làm Gì? Đương Nhiên Là Đi Gây Sự!!!
Chương 436: Đây Không Phải Nói Đùa...
Chương 437: Trận Đồ!
Chương 438: Đơn Đả Độc Đấu Với Cửu Tầng!
Chương 439: Hai Đạo Ngự Khí!
Chương 440: Hào Thử!
Chương 441: Kế Hoạch Trả Thù...
Chương 442: Mạch Khoáng Cửa Kinh Thiên Tông!!!
Chương 443: Tu Sĩ Linh Khê Cảnh Nghèo Khổ!!!
Chương 444: Chết Không Cam Tâm!!!
Chương 445: Liễm Tức Linh Văn!
Chương 446: Tiếng Gầm Cửa Hồ Phách!
Chương 447: Khẳng Định Là Ngân Quang Đảo!!!
Chương 448: Chẳng Lẽ Hách Nhân Huỳnh Muội Bị Bắt Rồi??
Chương 449: Truyền Thuyết Về Ứng Giao??
Chương 450: Thứ Này Có Thật...
Chương 451: Phương Pháp Cắt Đuôi!
Chương 452: Kinh Thiên Tông Sắp Xui Xẻo!!!
Chương 453: Cơ Hội Trời Ban!
Chương 454: Cầu Nguyên Là Vô Dụng
Chương 455: Ai Nghe Hiểu Nó Nói Gì Không??
Chương 456: Ứng Giao VS Kinh Thiên Tông!
Chương 457: Biến Cố!!!
Chương 458: Tin Tức Tội Tệ Nhất Trên Đời!!!
Chương 459: Gác Ngân Quang Đảo Lên Lửa Nướng!!!
Chương 460: Phong Tỏa Thiên Cơ! Họa Thủy Đông Dẫn!
Chương 461: Nhân Sinh Quá Kịch Thích!!!
Chương 462: Kinh Thiên Tông Xong Rồi!!!
Chương 463: Chia Chiến Lợi Phẩm!
Chương 464: Trở Về Ngân Quang Đảo!
Chương 465: Chia Chiến Lợi Phẩm!

Chương 466: Phát Tài Rồi!
Chương 467: Có Một Số Việc, Nói Rõ Ràng Lại Không Hay!!!
Chương 468: Bát Cảnh Đã Thành!!!
Chương 469: Có Thể Thử Một Chút...
Chương 470: Mục Tiêu Tiếp Theo...
Chương 471: Thiên Cơ Phưởng!
Chương 472: Vô Lượng Thận Cảnh!
Chương 473: Phong Hoa Viện
Chương 474: Thể Tu Kỳ Lạ!
Chương 475: Sơ Tinh
Chương 476: Tiên Nguyên Thành
Chương 477: Hung Hăng Mãnh Chử!!!
Chương 478: Giải Vào Địa Lao!
Chương 479: Ván Bài Của Chúng Ta Còn Chưa Xong!
Chương 480: Cứu Ta! Ta Sai Rồi!!!
Chương 481: Hướng Đột Phá Mới!
Chương 482: Cực Hạn Của Hồ Phách!
Chương 483: Bị Giới Hạn Cũng Có Chỗ Tốt!
Chương 484: Sơ Tinh!
Chương 485: Tiên Nguyên Vệ Từ Đâu Tới???
Chương 486: Tồn Tại Không Thể Đo Lường!
Chương 487: Kế Hoạch Không Đuổi Kịp Biến Hóa!
Chương 488: Thứ Hẳn Thiếu Nhất Chính Là Thời Gian!
Chương 489: Vì Sao Tiên Nguyên Vệ Không Bắt Người?
Chương 490: Mẫn Tích Trạc
Chương 491: Gặp Lại Cự Giáp!
Chương 492: Pháp Tu Rìa Mép!
Chương 493: Mục Tiêu Lập Tức Trở Nên Rõ Ràng!
Chương 494: Kế Hoạch Mới!
Chương 495: Tòa Nhà Kỳ Lạ!
Chương 496: Ta Biết Chém Người!
Chương 497: Hẳn Nhất Định Phải Quay Lại Đòi Tiền!
Chương 498: Thể Phách Cường Đại
Chương 499: Cự Giáp Diên Cuồng
Chương 500: Ra Tay
Chương 501: Đại Khai Sát Giới
Chương 502: Đại Khai Sát Giới 2
Chương 503: Thang Viên Là Thứ Quý Gì
Chương 504: Thang Viên Là Thứ Quý Gì 2
Chương 505: Sau lưng Lão Tử Có Người

Chương 506: Sau lưng Lão Tử Có Người 2
Chương 507: Nữ Tử váy đỏ trừng phạt
Chương 508: Nữ Tử váy đỏ trừng phạt 2
Chương 509: Cứu Người
Chương 510: Cứu Người 2
Chương 511: Phản Công
Chương 512: Phản Công 2
Chương 513: Quân Tử Động khẩu Không Động Thủ
Chương 514: Quân Tử Động khẩu Không Động Thủ 2
Chương 515: Cự Giáp Đáng Thương
Chương 516: Tử Thương
Chương 517: Bắt Mèo
Chương 518: Bắt Mèo 2
Chương 519: Báo Thù
Chương 520: Báo Thù 2
Chương 521: Địa Lao
Chương 522: Địa Lao 2
Chương 523: Cảm Tạ Phong Hoa viện
Chương 524: Cảm Tạ Phong Hoa viện 2
Chương 525: Ý Nghĩ Thất Bại
Chương 526: Ý Nghĩ Thất Bại 2
Chương 527: Yêu Đan Cự Giáp
Chương 528: Yêu Đan Cự Giáp 2
Chương 529: Thành Chủ Tiên Nguyên
Chương 530: Thành Chủ Tiên Nguyên 2
Chương 531: Tẩy Hồn Trì
Chương 532: Tẩy Hồn Trì 2
Chương 533: Hồn Thuỷ
Chương 534: Hồn Thuỷ 2
Chương 535: Kim Qua Thiết Mã
Chương 536: Kim Qua Thiết Mã 2
Chương 537: Rời Đi
Chương 538: Rời Đi 2
Chương 539: Công Pháp Thiên Cấp
Chương 540: Công Pháp Thiên Cấp 2
Chương 541: Nghiên Cứu Phá Trận
Chương 542: Nghiên Cứu Phá Trận 2
Chương 543: Nghiên Cứu Dị Hình
Chương 544: Nghiên Cứu Dị Hình 2
Chương 545: Theo Gió Ẩn Vào Đêm

Chương 546: Theo Gió Ẩn Vào Đêm 2
Chương 547: Đoạt Ngọc Giác
Chương 548: Đoạt Ngọc Giác 2
Chương 549: Công Chiếm Phong Hoa viện
Chương 550: Công Chiếm Phong Hoa viện 2
Chương 551: Ném thử
Chương 552: Ném thử 2
Chương 553: Xông Trộn
Chương 554: Xông Trộn 2
Chương 555: Phá Chiêu Nhật Sơn
Chương 556: Phá Chiêu Nhật Sơn 2
Chương 557: Một Câu Thành Lôi
Chương 558: Một Câu Thành Lôi 2
Chương 559: Mời Nhất Diệp đạo hữu đi ra ngoài.
Chương 560: Mời Nhất Diệp đạo hữu đi ra ngoài 2
Chương 561: Triệu Lập
Chương 562: Triệu Lập 2
Chương 563: Bách Trộn Tháp
Chương 564: Bách Trộn Tháp 2
Chương 565: Phó Ước
Chương 566: Phó Ước 2
Chương 567: Cửu Cảnh Uy Tín Lâu Năm
Chương 568: Cửu Cảnh Uy Tín Lâu Năm 2
Chương 569: Chặn Giết
Chương 570: Chặn Giết 2
Chương 571: Đại Sự Không Ổn
Chương 572: Đại Sự Không Ổn 2
Chương 573: Độc Chết
Chương 574: Độc Chết 2
Chương 575: Thần Hồn Chi Độc
Chương 576: Thần Hồn Chi Độc 2
Chương 577: Thiên Phú Dị Bẩm
Chương 578: Tập Chung Tấn Công
Chương 579: Thứ này Có Hữu dụng?
Chương 580: Thứ này Có Hữu dụng? 2
Chương 581: Trả mạng cho tiểu sư đệ của ta
Chương 582: Trả mạng cho tiểu sư đệ của ta 2
Chương 583: Đều khóc cho ta
Chương 584: Đều khóc cho ta 2
Chương 585: Nguyệt Hoa Phiêu Ngô

Chương 586: Nguyệt Hoa Phiêu Ngô 2
Chương 587: Phường Đoán Binh
Chương 588: Phường Đoán Binh 2
Chương 589: Tọa Trận Kỳ
Chương 590: Tọa Trận Kỳ 2
Chương 591: Tầng chín
Chương 592: Tầng chín 2
Chương 593: Liên Tiếp Vượt Qua Mười Tầng
Chương 594: Liên Tiếp Vượt Qua Mười Tầng 2
Chương 595: Trời Trong Xanh, mưa tạnh
Chương 596: Trời Trong Xanh, mưa tạnh 2
Chương 597: Ba tầng Cuối Cùng
Chương 598: Ba tầng Cuối Cùng 2
Chương 599: Kiệt Sức
Chương 600: Thưởng Trận Kỳ
Chương 601: Nghỉ Ngơi
Chương 602: Tiến Đánh
Chương 603: Một Nén Nhang
Chương 604: Bắt Đầu Phá Trận
Chương 605: Đại phá Thanh Phong môn!
Chương 606: Thảm Sát
Chương 607: Báo động tin dữ.
Chương 608: Đụng Vào Đi
Chương 609: Lôi Quang giáo xui xẻo...
Chương 610: Chuẩn Bị Nghênh Chiến
Chương 611: Gọi Cứu Viện Tới!
Chương 612: Nhắm Thẳng Lục Diệp
Chương 613: "Giết Chân Hồ!"
Chương 614: Tam Trưởng Lão Chết Rồi
Chương 615: Liên Lạc
Chương 616: Liên Lạc 2
Chương 617: Diệt môn chi diệp!
Chương 618: Diệt môn chi diệp 2
Chương 619: Cử Người Tới Giết
Chương 620: Tập Kích
Chương 621: Đại Chiến Quy Mô Lớn
Chương 622: Muốn mở chiến trường khác
Chương 623: Nhất Diệp huynh sắp đến rồi!
Chương 624: Chuyện Cũ
Chương 625: Đàm phán Thần hải cảnh!

Chương 626: Tranh Thủ Thời Gian
Chương 627: Mọi Sự Tùy Ta!
Chương 628: Đánh Rồi
Chương 629: Có Yêu Cầu Gì Không
Chương 630: Tông Môn Hạ Độc
Chương 631: Kim Vân lâu!
Chương 632: Kim Vân lâu 2
Chương 633: Dừng Lại!
Chương 634: Làm Được Việc Trong Lòng
Chương 635: Thu hoạch!
Chương 636: Hạn Mức
Chương 637: Liên Hoan
Chương 638: Ngự Kiếm Trăm Đạo
Chương 639: Món Quà Nặng
Chương 640: Kế Hoạch Phát Triển Tông Môn
Chương 641: Quy Hoạch Trụ Sở
Chương 642: Run Sợ
Chương 643: Thu Làm Đệ Tử Chính Thức
Chương 644: Giải Quyết Vấn Đề Ngự Khí
Chương 645: Càng nghĩ càng tức giận.
Chương 646: Càng nghĩ càng tức giận. 2
Chương 647: Tối Xem Đại Điển.
Chương 648: Lão Tặc
Chương 649: Sức mạnh của Diệt Môn Chi Diệp
Chương 650: Sức mạnh của Diệt Môn Chi Diệp 2
Chương 651: Điều kiện của Tam Thánh viện
Chương 652: Điều kiện của Tam Thánh viện 2
Chương 653: Trả lại Lục sư tử trong sáng thuần khiết cho ta.
Chương 654: Trả lại Lục sư tử trong sáng thuần khiết cho ta 2
Chương 655: Thiên Thất
Chương 656: Chuẩn Bị Tiến Vào Trong Vòng
Chương 657: Bích Huyết Đan Tâm
Chương 658: Bích Huyết Đan Tâm 2
Chương 659: Đến Phá Quán
Chương 660: Đến Phá Quán 2
Chương 661: Ta Là Nhật Được
Chương 662: Cổ Tình
Chương 663: Tôn Nghiêm Thể Tu
Chương 664: Tôn Nghiêm Thể Tu 2
Chương 665: Huỳnh Đệ Nói Chuyện

Chương 666: Huỳnh Đệ Nói Chuyện 2
Chương 667: Diệt Hết Tam Đại U Ác Tính
Chương 668: Diệt Hết Tam Đại U Ác Tính 2
Chương 669: Tam Thánh Viện
Chương 670: Tam Thánh Viện 2
Chương 671: Vụ Ẩn Sơn
Chương 672: Vụ Ẩn Sơn 2
Chương 673: Bày trận pháp
Chương 674: Bày trận pháp 2
Chương 675: Cầu tặc thật giàu có
Chương 676: Cầu tặc thật giàu có 2
Chương 677: Mật ong
Chương 678: Mật ong 2
Chương 679: Đồ Tốt
Chương 680: Đồ Tốt 2
Chương 681: Thọc Tổ ong
Chương 682: Thọc Tổ ong 2
Chương 683: Thật Điên Rồi
Chương 684: Thật Điên Rồi 2
Chương 685: Viêm Hỏa Chi Địa
Chương 686: Viêm Hỏa Chi Địa 2
Chương 687: Diệu dụng của Thiên Phú Thụ
Chương 688: Diệu dụng của Thiên Phú Thụ 2
Chương 689: Nữ Yêu Cấp Bá Chủ
Chương 690: Nữ Yêu Cấp Bá Chủ 2
Chương 691: Thôn Phệ Ngọn Lửa
Chương 692: Trí Thông Minh Có Vấn Đề
Chương 693: Truyền Thừa
Chương 694: Hỏa Phượng Hoàng
Chương 695: Nguy Cơ Của Y Y và Cự Giáp
Chương 696: Nguy Cơ Của Y Y và Cự Giáp 2
Chương 697: Lục Nhất Diệp Hiện Thân
Chương 698: Lục Nhất Diệp Hiện Thân 2
Chương 699: Tiến Vào Vòng Vây
Chương 700: Trữ Linh 2
Chương 701: Thần điều hiện thế!
Chương 702: Thần điều hiện thế! 2
Chương 703: Cơ hội!
Chương 704: Đăng Lâm Linh Khê Bảng
Chương 705: Cửu Châu chấn động

Chương 706: Gặp Cự Giáp
Chương 707: Không còn sống được bao lâu nữa
Chương 708: Ta Là Y Tu
Chương 709: Tình trạng của cự giáp.
Chương 710: Ta Mang Người Giết Ra Ngoài
Chương 711: Cự Giáp Tấn Vân Hà!
Chương 712: Đánh Lẽ
Chương 713: Y Tu.
Chương 714: Cô Nàng Kỳ Lạ
Chương 715: Ai nói y tu không giết người?
Chương 716: Khiêu Chiến Linh Khê Bàng
Chương 717: Hoa Từ tới tìm.
Chương 718: Tình Cảnh Xấu hổ
Chương 719: Độc phụ nhà người...
Chương 720: Vạn Ma Lĩnh Điện Đầu
Chương 721: Canh của Hoa Từ.
Chương 722: Thiên Thất Rồi?
Chương 723: Thiên Bát cùng hư không
Chương 724: Truyền Tống Trận
Chương 725: Cứu Người
Chương 726: Ra Ngoài
Chương 727: Thoát khỏi vòng vây!
Chương 728: Thoát khỏi vòng vây! 2
Chương 729: Một nỗi sỉ nhục to lớn...
Chương 730: Một nỗi sỉ nhục to lớn 2
Chương 731: Ta không phải đến để tránh nạn
Chương 732: Ta không phải đến để tránh nạn 2
Chương 733: Hẳn đang ở đâu?
Chương 734: Hẳn đang ở đâu? 2
Chương 735: “Đánh bả!”
Chương 736: “Đánh bả!” 2
Chương 737: Vì sao lại là đánh hội đồng?
Chương 738: Vì sao lại là đánh hội đồng? 2
Chương 739: Cất cao lời ca, dũng mãnh tiến bước.
Chương 740: Cất cao lời ca, dũng mãnh tiến bước. 2
Chương 741: Thật lớn nha...
Chương 742: Thật lớn nha... 2
Chương 743: Người có nửa canh giờ!
Chương 744: Người có nửa canh giờ! 2
Chương 745: Thông điệp cuối cùng!

Chương 746: Thông điệp cuối cùng! 2
Chương 747: Quá khi dễ người!
Chương 748: Quá khi dễ người! 2
Chương 749: Phi Dực!
Chương 750: Phi Dực! 2
Chương 751: Tất cả đều là lỗi của gia hỏa này...
Chương 752: Tất cả đều là lỗi của gia hỏa này... 2
Chương 753: Có chút thất vọng...
Chương 754: Có chút thất vọng... 2
Chương 755: Người chính là Lục Nhất Diệp kia.
Chương 756: Người chính là Lục Nhất Diệp kia. 2
Chương 757: “Khiêu chiến Quý Ảnh Tử!”
Chương 758: “Khiêu chiến Quý Ảnh Tử!” 2
Chương 759: Thăng nhãi này đã làm được!
Chương 760: Thăng nhãi này đã làm được! 2
Chương 761: Tâm tính có chút sụp đổ...
Chương 762: Tâm tính có chút sụp đổ... 2
Chương 763: Nữ tiền tu...
Chương 764: Nữ tiền tu... 2
Chương 765: Thời Quảng
Chương 766: Thời Quảng 2
Chương 767: Nhất Bảng
Chương 768: Nhất Bảng 2
Chương 769: Nhất Thiểm và Thiên cơ ban thưởng
Chương 770: Nhất Thiểm và Thiên cơ ban thưởng 2
Chương 771: Có cần thiết hay không?
Chương 772: Có cần thiết hay không? 2
Chương 773: Tử Khí Nam Lai
Chương 774: Tử Khí Nam Lai 2
Chương 775: Người thấy ta giống ai?
Chương 776: Người thấy ta giống ai? 2
Chương 777: Linh Khê Tam Tai!
Chương 778: Linh Khê Tam Tai! 2
Chương 779: Tâm đắc của tu hành đạo thuật tu hành của Tam sư huynh...
Chương 780: Tâm đắc của tu hành đạo thuật tu hành của Tam sư huynh... 2
Chương 781: "Yên giáp!"
Chương 782: "Yên giáp!" 2
Chương 783: Vây giết!

Chương 784: Vây giết! 2
Chương 785: "Đột phá vòng vây!"
Chương 786: "Đột phá vòng vây!" 2
Chương 787: Ta đến đón người.
Chương 788: Ta đến đón người. 2
Chương 789: Lịch sử tái diễn!
Chương 790: Lịch sử tái diễn! 2
Chương 791: Nhân đạo tương ứng
Chương 792: Nhân đạo tương ứng 2
Chương 793: Lan Tử Y
Chương 794: Lan Tử Y 2
Chương 795: Giết kiểu gì được?
Chương 796: Giết kiểu gì được? 2
Chương 797: Linh Y?
Chương 798: Linh Y? 2
Chương 799: Liên trầm!
Chương 800: Liên trầm! 2
Chương 801: Một khiêu cuối cùng!
Chương 802: Một khiêu cuối cùng! 2
Chương 803: Thiên Cửu cùng xuất hành
Chương 804: Thiên Cửu cùng xuất hành 2
Chương 805: Lục Nhất Diệp đã tới.
Chương 806: Lục Nhất Diệp đã tới. 2
Chương 807: "Một người diệt một tông!"
Chương 808: "Một người diệt một tông!" 2
Chương 809: Cửu Châu chấn động
Chương 810: Cửu Châu chấn động 2
Chương 811: Tử Kim môn!
Chương 812: Tử Kim môn! 2
Chương 813: Lòng tham không đáy, Lục Nhất Diệp
Chương 814: Lòng tham không đáy, Lục Nhất Diệp 2
Chương 815: Cuộc chiến bá chủ!
Chương 816: Cuộc chiến bá chủ! 2
Chương 817: Người mạng ta?
Chương 818: Người mạng ta? 2
Chương 819: Không chấp nhận cò kè mặc cả.
Chương 820: Không chấp nhận cò kè mặc cả. 2
Chương 821: Trở về trong chiến thắng!
Chương 822: Trở về trong chiến thắng! 2
Chương 823: Hắn đã đi trên con đường đó.

Chương 824: Hần đã đi trên con đường đó. 2
Chương 825: Lại đến Long Tuyền!
Chương 826: Lại đến Long Tuyền! 2
Chương 827: Người chăm chú suy nghĩ một chút!
Chương 828: Người chăm chú suy nghĩ một chút! 2
Chương 829: Chân tướng của thế giới
Chương 830: Chân tướng của thế giới 2
Chương 831: Linh khí thăng phẩm
Chương 832: Linh khí thăng phẩm 2
Chương 833: Tấn thăng Vân Hà, Thiên Cơ chúc phúc
Chương 834: Tấn thăng Vân Hà, Thiên Cơ chúc phúc 2
Chương 835: Đặc quyền?
Chương 836: Đặc quyền? 2
Chương 837: Hư không thứ văn
Chương 838: Hư không thứ văn 2
Chương 839: Tăng giá rồi!
Chương 840: Tăng giá rồi! 2
Chương 841: Độc y Hoa Từ.
Chương 842: Độc y Hoa Từ. 2
Chương 843: Chiến trường Vân Hà.
Chương 844: Chiến trường Vân Hà. 2
Chương 845: Đám mây bốn màu!
Chương 846: Đám mây bốn màu! 2
Chương 847: Cướp đoạt linh ký!
Chương 848: Cướp đoạt linh ký! 2
Chương 849: Linh ký màu tím !
Chương 850: Linh ký màu tím ! 2
Chương 851: Yêu Tướng!
Chương 852: Yêu Tướng! 2
Chương 853: Vận khí thật không tệ!
Chương 854: Vận khí thật không tệ! 2
Chương 855: Cầu thu lưu!
Chương 856: Cầu thu lưu! 2
Chương 857: Đi ra tiếp khách.
Chương 858: Đi ra tiếp khách. 2
Chương 859: Linh ký bán đấu giá
Chương 860: Linh ký bán đấu giá 2
Chương 861: Vận thế...
Chương 862: Vận thế... 2
Chương 863: Vân Hà cảnh tăng hai

Chương 864: Vân Hà cảnh tăng hai 2
Chương 865: "Trừ lên vào!"
Chương 866: "Trừ lên vào!" 2
Chương 867: Phục kích!
Chương 868: Phục kích! 2
Chương 869: Ưu đãi đặc thù!
Chương 870: Ưu đãi đặc thù! 2
Chương 871: Đây là muối muối của ta
Chương 872: Đây là muối muối của ta 2
Chương 873: Thiếu chủ Vạn Thú Tông
Chương 874: Thiếu chủ Vạn Thú Tông 2
Chương 875: Vận khí của ta tốt...
Chương 876: Vận khí của ta tốt... 2
Chương 877: Thành Lưỡng Giới
Chương 878: Thành Lưỡng Giới 2
Chương 879: Tình báo.
Chương 880: Tình báo. 2
Chương 881: Hơi hiểu một chút
Chương 882: Hơi hiểu một chút 2
Chương 883: "Chạy mau!"
Chương 884: "Chạy mau!" 2
Chương 885: Thiên cơ bất công!
Chương 886: Thiên cơ bất công! 2
Chương 887: Thú Ẩn chi pháp?
Chương 888: Thú Ẩn chi pháp? 2
Chương 889: Thuật Mệnh Nguyên
Chương 890: Thuật Mệnh Nguyên 2
Chương 891: Yêu thú công thành!
Chương 892: Yêu thú công thành! 2
Chương 893: "Cố thủ vững!"
Chương 894: "Cố thủ vững!" 2
Chương 895: Chiến tranh tàn khốc!
Chương 896: Chiến tranh tàn khốc! 2
Chương 897: Thú Ẩn chi pháp?
Chương 898: Thú Ẩn chi pháp? 2
Chương 899: Thuật Mệnh Nguyên
Chương 900: Thuật Mệnh Nguyên 2
Chương 901: Yêu thú công thành!
Chương 902: Yêu thú công thành! 2
Chương 903: "Cố thủ vững!"

Chương 904: Cố thủ vững!" 2
Chương 905: Chiến tranh tàn khốc!
Chương 906: Chiến tranh tàn khốc! 2
Chương 907: Gọi ta là Bàng Đại Hải
Chương 908: Gọi ta là Bàng Đại Hải 2
Chương 909: Huyền Vũ tông!
Chương 910: Huyền Vũ tông! 2
Chương 911: Tình huống không đúng lắm!
Chương 912: Tình huống không đúng lắm! 2
Chương 913: Ngưu Mãnh!
Chương 914: Ngưu Mãnh! 2
Chương 915: Địch ta thông sát!
Chương 916: Địch ta thông sát! 2
Chương 917: Vị trí hạch tâm...
Chương 918: Vị trí hạch tâm... 2
Chương 919: "Người không nói sớm!"
Chương 920: "Người không nói sớm!" 2
Chương 921: "Chúng ta không hợp nhau!"
Chương 922: "Chúng ta không hợp nhau!" 2
Chương 923: Ba vạn công huân
Chương 924: Ba vạn công huân 2
Chương 925: Quay về Lưỡng Giới Thành
Chương 926: Quay về Lưỡng Giới Thành 2
Chương 927: Khí vận của đạo hữu ngút trời!
Chương 928: Khí vận của đạo hữu ngút trời! 2
Chương 929: Tuyền linh bị trộm.
Chương 930: Tuyền linh bị trộm. 2
Chương 931: Vân Hà cảnh tầng ba, tam hỉ lâm môn
Chương 932: Vân Hà cảnh tầng ba, tam hỉ lâm môn 2
Chương 933: Tuyết lớn...
Chương 934: Tuyết lớn... 2
Chương 935: Đồng phiến...
Chương 936: Đồng phiến... 2
Chương 937: Linh thạch khoáng mạch!
Chương 938: Linh thạch khoáng mạch! 2
Chương 939: Có một cái chùy!
Chương 940: Có một cái chùy! 2
Chương 941: Tây Thập Lục Thiên Cơ thành.
Chương 942: Tây Thập Lục Thiên Cơ thành. 2
Chương 943: Mặt nạ

Chương 944: Mặt nạ 2
Chương 945: Hộp ký
Chương 946: Hộp ký 2
Chương 947: Xa Luân chiến!
Chương 948: Xa Luân chiến! 2
Chương 949: “Ta đi!”
Chương 950: “Ta đi!” 2
Chương 951: Sự tình có chút không thích hợp.
Chương 952: Sự tình có chút không thích hợp. 2
Chương 953: Người này vận khí làm sao có thể tốt như vậy?
Chương 954: Người này vận khí làm sao có thể tốt như vậy? 2
Chương 955: Linh địa thuộc về ai?
Chương 956: Linh địa thuộc về ai? 2
Chương 957: Cá lớn!
Chương 958: Cá lớn! 2
Chương 959: Không thấy nữa.
Chương 960: Không thấy nữa. 2
Chương 961: Khu vực săn bắn.
Chương 962: Khu vực săn bắn. 2
Chương 963: Trêu chọc vào người nào?
Chương 964: Trêu chọc vào người nào? 2
Chương 965: Sát Lục bảng!
Chương 966: Sát Lục bảng! 2
Chương 967: Lục Nhất Diệp là sư đệ của người?
Chương 968: Lục Nhất Diệp là sư đệ của người? 2
Chương 969: Vận khí quá tốt cũng không phải chuyện tốt.
Chương 970: Vận khí quá tốt cũng không phải chuyện tốt. 2
Chương 971: Quỷ xui xẻo...
Chương 972: Quỷ xui xẻo... 2
Chương 973: Có chút bị nhầm vào.
Chương 974: Có chút bị nhầm vào. 2
Chương 975: Oan gia ngõ hẹp.
Chương 976: Oan gia ngõ hẹp. 2
Chương 977: Người dũng cảm thắng!
Chương 978: Người dũng cảm thắng!
Chương 979: Đệ nhất...
Chương 980: Đệ nhất... 2
Chương 981: Người này rất may mắn!
Chương 982: Người này rất may mắn! 2
Chương 983: Tụ hợp

Chương 984: Chương 984
Chương 985: Vận thế kính người..
Chương 986: Chương 986
Chương 987: Vị trí đầu tiên là ta..
Chương 988: Chương 988
Chương 989: Săn giết!
Chương 990: Chương 990
Chương 991: Lục Nhất Diệp đang trên đũa chính mình.
Chương 992: Chương 992
Chương 993: Uy lực của vây trận!
Chương 994: Uy lực của vây trận! 2
Chương 995: Nhà đột còn gặp mưa cả đêm.
Chương 996: Nhà đột còn gặp mưa cả đêm. 2
Chương 997: Một tia hưng phấn nho nhỏ
Chương 998: Một tia hưng phấn nho nhỏ 2
Chương 999: “Người là ai?”
Chương 1000: “Người là ai?” 2
Chương 1001: Bí thuật mạnh nhất của Ngự Thú Lưu phái
Chương 1002: Bí thuật mạnh nhất của Ngự Thú Lưu phái 2
Chương 1003: Hạ Binh nhất định phải chết!
Chương 1004: Hạ Binh nhất định phải chết! 2
Chương 1005: Chém Hạ Binh!
Chương 1006: Chém Hạ Binh! 2
Chương 1007: Kim Thân Lệnh
Chương 1008: Kim Thân Lệnh 2
Chương 1009: Lại một linh ký màu vàng.
Chương 1010: Lại một linh ký màu vàng. 2
Chương 1011: Ước kiến
Chương 1012: Ước kiến 2
Chương 1013: Hành tung bại lộ.
Chương 1014: Hành tung bại lộ. 2
Chương 1015: Tầm Truy Bàn!
Chương 1016: Tầm Truy Bàn! 2
Chương 1017: Đàm Thánh lựa chọn
Chương 1018: Đàm Thánh lựa chọn 2
Chương 1019: Bí thuật của Tầm Truy Bàn
Chương 1020: Bí thuật của Tầm Truy Bàn 2
Chương 1021: Chạy trốn?
Chương 1022: Chạy trốn? 2
Chương 1023: Đã đến cực hạn rồi!

Chương 1024: Đã đến cực hạn rồi! 2
Chương 1025: Chỉ kém một chút...
Chương 1026: Chỉ kém một chút... 2
Chương 1027: Kéo chút người chôn cùng...
Chương 1028: Kéo chút người chôn cùng... 2
Chương 1029: Tự bạo?
Chương 1030: Tự bạo? 2
Chương 1031: Hỏa phượng hoàng tái hiện!
Chương 1032: Hỏa phượng hoàng tái hiện! 2
Chương 1033: Cung thỉnh Thiên Cơ
Chương 1034: Cung thỉnh Thiên Cơ 2
Chương 1035: Trở về!
Chương 1036: Trở về! 2
Chương 1037: Lại giết trở về!
Chương 1038: Lại giết trở về!2
Chương 1039: Dám giết người sao?
Chương 1040: Dám giết người sao? 2
Chương 1041: Hắn ta không kiên trì nổi!
Chương 1042: Hắn ta không kiên trì nổi! 2
Chương 1043: "Thiệt thòi lớn rồi!"
Chương 1044: "Thiệt thòi lớn rồi!" 2
Chương 1045: Tiếp theo là một nhà khác.
Chương 1046: Tiếp theo là một nhà khác. 2
Chương 1047: Quy tắc cũ!
Chương 1048: Quy tắc cũ! 2
Chương 1049: Thứ này có thể thiếu?
Chương 1050: Thứ này có thể thiếu? 2
Chương 1051: Diệt môn chi diệt yêu thích!
Chương 1052: Diệt môn chi diệt yêu thích! 2
Chương 1053: Bây giờ đã có thể chứng minh rồi?
Chương 1054: Bây giờ đã có thể chứng minh rồi? 2
Chương 1055: Thần Hải Cảnh đưa ra lựa chọn.
Chương 1056: Thần Hải Cảnh đưa ra lựa chọn. 2
Chương 1057: Lòng dạ hẹp hòi!
Chương 1058: Lòng dạ hẹp hòi! 2
Chương 1059: Thì ra là cầm thú...
Chương 1060: Thì ra là cầm thú... 2
Chương 1061: Ngày lành đã đến.
Chương 1062: Ngày lành đã đến. 2
Chương 1063: Trữ Linh Khí

Chương 1064: Trữ Linh Khí 2
Chương 1065: Linh văn mới.
Chương 1066: Linh văn mới. 2
Chương 1067: Thứ Văn chi đạo?
Chương 1068: Thứ Văn chi đạo? 2
Chương 1069: Vân Hà cảnh giới tầng bốn
Chương 1070: Vân Hà cảnh giới tầng bốn 2
Chương 1071: Lại vào chiến trường Vân Hà...
Chương 1072: Lại vào chiến trường Vân Hà... 2
Chương 1073: Thái Mãng Sơn!
Chương 1074: Thái Mãng Sơn! 2
Chương 1075: Dị bảo xuất thế?
Chương 1076: Dị bảo xuất thế? 2
Chương 1077: Lục Diệp tìm đến ta.
Chương 1078: Lục Diệp tìm đến ta. 2
Chương 1079: Hồi Thiên Cốc...
Chương 1080: Hồi Thiên Cốc... 2
Chương 1081: Đáng tin cậy sao?
Chương 1082: Đáng tin cậy sao? 2
Chương 1083: Đáng tin cậy sao?
Chương 1084: Đáng tin cậy sao? 2
Chương 1085: “Linh địa cấp Giáp!”
Chương 1086: “Linh địa cấp Giáp!” 2
Chương 1087: Thứ văn!
Chương 1088: Thứ văn! 2
Chương 1089: Trùng hợp như vậy!
Chương 1090: Trùng hợp như vậy! 2
Chương 1091: Theo dấu vết tìm tới.
Chương 1092: Theo dấu vết tìm tới. 2
Chương 1093: Vũ đại sư!
Chương 1094: Vũ đại sư! 2
Chương 1095: Lăn ra ngoài nhận lấy cái chết!
Chương 1096: Lăn ra ngoài nhận lấy cái chết! 2
Chương 1097: “Giờ chết của người đã đến!”
Chương 1098: “Giờ chết của người đã đến!” 2
Chương 1099: Mê Huyền Đại Trận!
Chương 1100: Mê Huyền Đại Trận! 2
Chương 1101: Thịt cá trên thớt gỗ...
Chương 1102: Thịt cá trên thớt gỗ
Chương 1103: Đoạn tiền!

Chương 1104: Đoạn tiền! 2
Chương 1105: “Tranh sát!”
Chương 1106: Tranh Sát 2
Chương 1107: Khách không mời mà đến.
Chương 1108: Khách không mời mà đến 2
Chương 1109: Tất cả mọi người đều là người một nhà!
Chương 1110: Tất cả mọi người đều là người một nhà! 2
Chương 1111: Thủ đoạn khó hiểu.
Chương 1112: Thủ đoạn khó hiểu. 2
Chương 1113: Bí thuật thần hồn!
Chương 1114: Bí thuật thần hồn! 2
Chương 1115: "Tôn thượng!"
Chương 1116: "Tôn thượng!" 2
Chương 1117: Kế hoạch
Chương 1118: Kế hoạch 2
Chương 1119: Tạ Vân Hàn
Chương 1120: Tạ Vân Hàn 2
Chương 1121: Nhật được bảo bối rồi!
Chương 1122: Nhật được bảo bối rồi! 2
Chương 1123: Khuynh Nang truyền thụ
Chương 1124: Khuynh Nang truyền thụ 2
Chương 1125: Cẩm địa
Chương 1126: Cẩm địa 2
Chương 1127: Phúc lợi của Thứ Văn Sư
Chương 1128: Phúc lợi của Thứ Văn Sư 2
Chương 1129: Bí mật của Hồ Yêu
Chương 1130: Bí mật của Hồ Yêu 2
Chương 1131: Tâm Nhân
Chương 1132: Tâm Nhân 2
Chương 1133: Phán đoán.
Chương 1134: Phán đoán 2
Chương 1135: Chuẩn bị
Chương 1136: Chuẩn bị 2
Chương 1137: Cự Viên Cuồng Bạo
Chương 1138: Cự Viên Cuồng Bạo 2
Chương 1139: Vây giết
Chương 1140: Vây giết 2
Chương 1141: Đến bước đường cùng
Chương 1142: Đến bước đường cùng 2
Chương 1143: Đâm sau lưng

Chương 1144: Đâm sau lưng 2
Chương 1145: Giao đấu với Cự Giáp
Chương 1146: Giao đấu với Cự Giáp 2
Chương 1147: Lục Vĩ Thiên Hồ
Chương 1148: Lục Vĩ Thiên Hồ 2
Chương 1149: Giết hồ yêu
Chương 1150: Giết hồ yêu 2
Chương 1151: Đan hỏa
Chương 1152: Đan hỏa 2
Chương 1153: Mê hoặc
Chương 1154: Mê hoặc 2
Chương 1155: Thiên Cơ ban thưởng
Chương 1156: Thiên Cơ ban thưởng 2
Chương 1157: Mượn đao giết người
Chương 1158: Mượn đao giết người 2
Chương 1159: Vân Hà ngũ tầng cảnh
Chương 1160: Vân Hà ngũ tầng cảnh 2
Chương 1161: Thánh Vũ Linh Địa
Chương 1162: Thánh Vũ Linh Địa 2
Chương 1163: Thực lực tăng mạnh
Chương 1164: Thực lực tăng mạnh 2
Chương 1165: Nguy cơ đột kích
Chương 1166: Nguy cơ đột kích 2
Chương 1167: Quân vây bốn mặt
Chương 1168: Quân vây bốn mặt 2
Chương 1169: Bắt đầu khó có thể tiếp nhận
Chương 1170: Bắt đầu khó có thể tiếp nhận 2
Chương 1171: Tổn thất nghiêm trọng
Chương 1172: Tổn thất nghiêm trọng 2
Chương 1173: Thăm dò vào ban đêm
Chương 1174: Thăm dò vào ban đêm 2
Chương 1175: Ngẫu nhiên đi ngang qua
Chương 1176: Ngẫu nhiên đi ngang qua 2
Chương 1177: Đốc lực tấn công Hồi Thiên Cốc
Chương 1178: Đốc lực tấn công Hồi Thiên Cốc 2
Chương 1179: Tử Đấu đài
Chương 1180: Đấu Đài
Chương 1181: Không chết không thôi
Chương 1182: Không chết không thôi 2
Chương 1183: Giao đấu Cảnh giới tầng thứ chín

Chương 1184: Giao đấu Cảnh giới tăng thứ chín 2
Chương 1185: Liệu Nguyên Bạo Táng
Chương 1186: Liệu Nguyên Bạo Táng 2
Chương 1187: Tại sao lại biến thành như vậy?
Chương 1188: Tại sao lại biến thành như vậy? 2
Chương 1189: Giết Vân Hà tăng thứ chín
Chương 1190: Giết Vân Hà tăng thứ chín 2
Chương 1191: Điều này có thể sao?
Chương 1192: Điều này có thể sao? 2
Chương 1193: Tin tức truyền ra ngoài
Chương 1194: Tin tức truyền ra ngoài 2
Chương 1195: Con đường thứ ba
Chương 1196: Con đường thứ ba 2
Chương 1197: Tiếng người huyên náo
Chương 1198: Tiếng người huyên náo 2
Chương 1199: Tổng Truy
Chương 1200: Tổng Truy 2
Chương 1201: Người đến đều là khách
Chương 1202: Người đến đều là khách 2
Chương 1203: Giao dịch
Chương 1204: Giao dịch 2
Chương 1205: Lục Diệp tính toán
Chương 1206: Lục Diệp tính toán 2
Chương 1207: Oan gia ngõ hẹp
Chương 1208: Oan gia ngõ hẹp
Chương 1209: Báo thù phải sớm
Chương 1210: Báo thù phải sớm 2
Chương 1211: Thời khắc sẵn giết
Chương 1212: Thời khắc sẵn giết 2
Chương 1213: Bản lĩnh của mình
Chương 1214: Bản lĩnh của mình 2
Chương 1215: Rời khỏi Thái Mãng sơn
Chương 1216: Rời khỏi Thái Mãng sơn 2
Chương 1217: Hành tung của Lục Diệp
Chương 1218: Hành tung của Lục Diệp 2
Chương 1219: Hầm mỏ
Chương 1220: Hầm mỏ 2
Chương 1221: Rất chân thật
Chương 1222: Rất chân thật 2

Chương 1: Quảng Nô

Chương 1. Quảng Nô

Trong đường hầm quặng mỏ lờ mờ ẩm ướt, Lục Diệp công sọt khoáng trên lưng, trên tay vác theo một chiếc cuốc chim, dò dẫm từng bước một tiến về phía trước.

Vẻ mặt của thiếu niên ấy có chút ưu thương, hai mắt chăm chú nhìn vào hư không mờ mịt trước mặt mình, dường như đang tập trung vào một thứ gì đó.

Người bên ngoài nhìn vào, sẽ thấy phía trước Lục Diệp không có bất kỳ thứ gì hết, nhưng trên thực tế, trong tầm mắt của thiếu niên ấy lại xuất hiện một bóng dáng hơi mờ.

Bóng dáng kia tựa như hình ảnh của một cái cây, có điều vô cùng mờ ảo, khiến người ta không thể nhìn được rõ ràng.

Nhưng có thể rõ ràng nhận ra, cành lá trên cái cây nọ thật xum xuê tươi tốt, từ vị trí khoảng một phần ba thân cây tách ra những cành nhánh hướng về hai bên trái phải, tạo nên tán cây hình bán nguyệt.

Lục Diệp đi vào thế giới mang tên Cửu châu này được hơn một năm, nhưng đến nay hắn vẫn chưa thể hiểu rõ rút cuộc thứ này là cái gì.

Chỉ biết rằng khi lực chú ý của hắn đủ tập trung, sẽ có tỷ lệ nhất định xuất hiện Ảnh Tử thụ này trong tầm mắt.

Nhưng người khác hoàn toàn không thể phát hiện ra.

"Nhân sinh quá đổi cực nhọc." Thiếu niên thở dài một tiếng.

Một năm trước, hắc đột nhiên tỉnh lại ở thế giới xa lạ này nhưng không chờ hắc quen thuộc hoàn cảnh nơi đây, thế lực mà hắc sinh sống đã bị một đám tộc nhân công chiếm.

Rất nhiều người bị giết.

Hắc cùng một nhóm những nam nữ trẻ tuổi khác trở thành tù binh của đám tộc nhân kia, sau đó được đưa vào khoáng mạch này, trở thành một tên quáng nô đề tiện (quáng nô: nô lệ đào quáng).

Tiếp theo, từ trong miệng người bên ngoài nói chuyện phiếm với nhau, hắc biết được, thế lực vốn có của hắc là một tông môn mang tên Huyền Thiên tông, lệ thuộc vào Hạo Thiên minh.

Cái tên tông môn này nghe có vẻ huyền khốc cuồng bá (ngang tàng lãnh khốc, bá đạo ngông cuồng) , nhưng trên thực tế nó chỉ là một môn phái nhỏ bất nhập lưu (chưa được đưa vào danh sách).

Còn phe công chiếm Huyền Thiên tông lại là Tà Nguyệt cốc, một môn phái dưới trướng Vạn Ma lĩnh.

Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh vốn là hai tổ chức trận doanh lớn của thế giới này, bọn họ đều do vô số những thế lực lớn nhỏ liên hợp hình thành.

Giữa hai bên tồn tại mối quan hệ đấu đá đánh giết lẫn nhau, chỉ mang trong lòng một mục đích duy nhất là hoàn toàn tiêu diệt đối phương.

Nghe nói, quá trình này đã kéo dài tới mấy trăm năm, vẫn chưa đi đến hồi kết.

Theo Lục Diệp, nói một cách đơn giản thì loại tranh đấu này chính là đối kháng giữa Thủ Tự trận doanh và Tà Ác trận doanh (tên gọi này được thiết lập cho hai trận doanh đối lập trong trò chơi Dungeons & Dragons).

Còn hẳn chỉ là một nhân vật nho nhỏ không may bị cuốn vào bên trong mà thôi.

Bao năm qua Cửu Châu đại lục vẫn chìm sâu trong loạn lạc chiến hỏa, hàng năm đều có rất nhiều những thế lực nhỏ giống như Huyền Thiên tông bị nhổ tận gốc, nhưng rất nhanh lại có càng nhiều thế lực mới nổi lên như măng mọc sau mưa, chiếm cứ địa bàn các nơi, khiến thế cục trở nên càng thêm hỗn loạn.

“Quáng nô thì quáng nô vậy...”

Lục Diệp tự an ủi bản thân một tiếng, so với những người bị giết kia, tốt xấu gì hẳn vẫn còn sống.

Nhưng sống sót được cũng không phải do hẳn có bản lĩnh đặc biệt gì, chỉ do Tà Nguyệt cốc cần một chút tạp dịch làm việc mà thôi.

Và những người chẳng có tu vi nào lại còn trẻ như Lục Diệp, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Trên thực tế quáng nô trong mỏ quặng này, không chỉ có người thuộc Huyền Thiên tông, còn có một số ít những đệ tử tiểu gia tộc, môn phái nhỏ khác.

Phải biết rằng, thực lực của Tà Nguyệt cốc không yếu.

Những năm gần đây, bọn họ đã công chiếm được không ít địa bàn, hiển nhiên những thế lực vốn có trên địa bàn này đều bị hủy diệt.

Sau đó Tà Nguyệt cốc đã mang những người có thể sử dụng được đến các nơi nô dịch.

Những người này đều có chung một đặc điểm, vẫn chưa khai khiếu và trên người không có tu vi, cho nên rất dễ khống chế.

Trên Cửu Châu đại lục có lưu truyền một câu nói: “Yêu không khai khiếu khó hoá hình, người không khai khiếu khó tu hành.

Nói như vậy, cũng đủ hiểu muốn tu hành cần phải mở linh khiếu, và cũng chỉ có mở linh khiếu mới có tư cách để tu hành.

Thế nhưng mở linh khiếu không phải chuyện đơn giản.

Người bình thường trải qua quá trình rèn luyện theo hệ thống nhất định mới có thể mở ra linh khiếu, nhưng tỷ lệ này vẫn là hơn trăm mới được một, nếu như đối phương có xuất thân từ gia tộc hoặc tông môn, có được trưởng bối chỉ điểm thì tỷ lệ này có thể sẽ cao một chút.

Lục Diệp không thể mở ra linh khiếu của bản thân, cho nên chỉ có thể kiếm sống bằng nghề đào quáng ở trong hầm mỏ mờ tối này.

Có điều, làm quáng nô vẫn chưa hoàn toàn bế tắc, vẫn tồn tại một đường ra nhất định.

Chương 2: Bị Mai Phục

Chương 2. Bị Mai Phục

Nếu như người nào đó khai khiếu thành công, hoàn toàn có thể tìm kiếm sự tiến hành báo cáo, đối phương sẽ có cơ hội tham gia một dạng khảo hạch, một khi khảo hạch thành công sẽ đạt được tư cách trở thành đệ tử Tà Nguyệt cốc.

Thế nhưng trong số những quáng nô ở nơi này, chẳng có mấy người khai khiếu được.

Bọn họ lao động trong hoàn cảnh mờ tối cả ngày, đến ăn cơm còn không đủ no thì làm sao mà khai khiếu được?

Cho nên về cơ bản 99% quáng nô đều đã chấp nhận số mệnh, mỗi ngày chịu khó vất vả lao động chỉ vì một bữa cơm no.

Lục Diệp không có cảm tình gì với Huyền Thiên tông.

Dù sao hắn cũng vừa tới thế giới này thì tông môn đã bị diệt.

Nói nữa, hắn cũng không nhận ra những người trong tông kia.

Nhưng hắn lại không muốn trở thành đệ tử Tà Nguyệt cốc. Bọn họ vốn chẳng phải là thế lực chính đạo gì, chỉ nghe cái tên đã mang tới cho người ta một loại cảm giác tà ác, sớm muộn gì cũng lụi tàn.

Nhưng hắn cũng không thể cả đời cứ sống tạm ở nơi này làm quáng nô được.

Còn ra thế thống gì nữa?

Tốt xấu gì hắn cũng là nhân sĩ tinh anh của thời đại mới...

Làm người nếu không có mộng tưởng thì khác gì con cá ướp muối khô cong?

Cho nên trong một năm qua, hắn luôn cố gắng khai khiếu.

Mới đầu hắn cho rằng chỉ có một mình hắn có thể nhìn thấy Ảnh Tử thụ, cho nên thứ này sẽ cung cấp cho hắn một chút trợ giúp kỳ diệu nào đó.

Thế nhưng cho tới bây giờ, Ảnh Tử thụ này vẫn chỉ là một cái bóng, đừng nói tới chuyện trợ giúp, có đôi khi nó còn làm ảnh hưởng tới thị lực của hắn.

Lục Diệp cực kỳ hoài nghi có phải ánh mắt của hắn đã xảy ra vấn đề gì hay không?

Nghĩ tới đây, Lục Diệp chuyển qua một ngã rẽ, từ nơi xa xa vừa xuất hiện một đốm sáng nhỏ yếu.

Đó là một trong mấy cánh cửa ra vào hầm mỏ.

Hôm nay hắn thu hoạch rất tốt, sau khi nộp khoáng thạch trong sọt lên trên, hắn là sẽ nhận được ba điểm cống hiến.

Tính cả lượng tích lũy từ mấy ngày trước đây, gần như trong tay hắn đã có được mười hai điểm rồi, có thể lấy ra hai điểm đổi hai cái màn thầu, mười điểm còn lại vừa vặn đủ để đổi một viên Khí Huyết đan.

Khí Huyết đan là một loại đan dược cấp thấp, cũng không phải thứ phụ trợ khai khiếu.

Nhưng nếu muốn khai khiếu, nhất định phải khiến khí huyết tràn đầy.

Dù Khí Huyết đan chỉ là đan dược cấp thấp nhưng nó lại thích

hợp cho người chưa khai khiếu như Lục Diệp sử dụng.

Sở dĩ Tà Nguyệt cố nguyện ý xuất ra Khí Huyết đan, cũng không phải thiện tâm phát tác chỉ vì bọn họ hiểu sâu sắc lòng người.

Mục đích chính khi bọn họ bán ra loại đan được cấp thấp rẻ mạt này chính là có thể thông qua nó để gieo vào trong lòng người ta niềm hi vọng, từ đấy khiến bọn họ càng thêm cố gắng đào quáng.

Giống như Lục Diệp vậy... mỗi ngày đều rất cần cù.

Còn 30 trượng nữa là tới cửa ra vào hầm mò, Lục Diệp đưa mắt lơ đãng liếc qua một góc bên trái đằng trước, nơi đó có một tảng đá lớn vất ngang.

Bước chân hần không ngừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi cách tảng đá ấy chừng mười trượng, hần mới buông sợi khoáng đang đeo phía sau lưng xuống, nắm thật chặt cuống chim trong tay, lại lấy ra một khối đá có kích cỡ vừa phải từ trong sợi khoáng, thoáng ước lượng một chút.

Ngay sau đó, hần bắt đầu chạy thật nhanh về phía tảng đá to kia.

Trước khi tới gần nó, Lục Diệp thoáng nghiêng người bước lướt qua, một cước đạp lên trên vách đá hầm mỏ, cả người mượn lực bật ngược này để đáp xuống phía sau tảng đá lớn, thân thể linh hoạt tựa như một con báo săn mạnh mẽ.

Lúc này, có hai bóng người đang nửa ngồi ở phía sau tảng đá lớn, mượn nhờ tảng đá kia để che lấp thân hình, hồn nhiên không ngờ người tới lại phát hiện ra tung tích của mình.

Tới lúc bọn họ nghe được động tĩnh, cũng là lúc nhìn thấy Lục

Diệp xuất hiện, dù muốn đứng dậy cũng không còn kịp nữa.

Dưới ánh mắt hoảng sợ của hai người, Lục Diệp trực tiếp ném viên đá trong tay ra, trúng chính giữa mũi một người trong đó, người kia lập tức kêu thảm một tiếng, ngã ngửa trên mặt đất, máu tươi phun khắp mặt.

Bàn tay cầm cuốc chim của Lục Diệp lại ra tay lần nữa.

Có điều lần này, hắn không thể đánh trúng người thứ hai, người kia phản ứng rất nhanh, đã kịp nghiêng đầu tránh thoát.

Chẳng qua, Lục Diệp đã nhanh nhẹn vọt tới trước mặt gã, một cước đạp xuống chính giữa bụng đối phương.

Khuôn mặt người này lập tức hiện lên vẻ đau đớn, ngã bay ra ngoài, quỳ rạp xuống đất, phun ra một ngụm nước chua.

Lục Diệp cất bước tiến lên, một tay nắm chặt tóc của đối phương.

Sau khi hắn thấy rõ mặt mũi của hai người này, chỉ cười lạnh một tiếng: "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là hai huynh đệ các người!"

Hắn nhận ra hai người này.

Chương 3: Một Loại Gạo Nuôi Trăm Loại Người

Bọn họ là đệ tử một gia tộc tên Lưu thị. Sau khi địa bàn của Lưu thị bị Tà Nguyệt cốc công chiếm, một bộ phận những đệ tử trẻ tuổi của Lưu thị được đưa đến nơi này trở thành quáng nô.

Nói chính xác hơn, Lục Diệp và hai huynh đệ Lưu thị này cũng coi như đồng mệnh tương liên (cùng chung số phận).

"Ta đã từng nói đừng để ta nhìn thấy các người thêm lần nào nữa, nếu không sẽ làm thịt các người. Có phải không?" Lục Diệp vừa nói chuyện vừa tiện tay nhặt một cục đá từ dưới đất lên, hung hăng đập xuống.

Cú đập này không nhẹ, lão nhị Lưu thị chỉ kịp hừ một tiếng đã trực tiếp bị đánh ngất đi.

Lục Diệp tiếp tục đi về phía Lưu lão đại, người đã bị hấn đả thương từ trước.

Lúc này, trán Lưu lão đại đã bị Lục Diệp đánh nát, máu tươi túa ra khiến hai mắt gã mơ hồ. Chỉ thoáng nhìn thấy Lục Diệp đang đi về phía mình, gã đã bị dọa đến té nhào: "Xin tha mạng, hai huynh đệ chúng ta không biết người đi qua đây, còn tưởng là người bên ngoài... tha mạng cho ta đi mà!"

Đương nhiên hai huynh đệ Lưu thị này lén lén lút lút mai phục trước lối ra hầm mỏ, trong lòng chẳng có chút ý tốt nào.

Trước khi hai người này bị bắt đến đây, bọn họ đều là loại người được nuông chiều từ bé, dù đã thành quáng nô cũng không

muốn chịu khổ.

Thế nhưng thân phận quáng nô đề tiện, người Tà Nguyệt cốt căn bản không xem quáng nô là người, không có khoáng thạch để đổi cống hiến, căn bản không thể có được thức ăn.

Cho nên hai huynh đệ này thường xuyên ngồi xổm trước lối ra hầm mỏ, ăn cướp những quáng nô lạc đàn kia.

Có không ít người bởi vậy mà gặp chuyện không may, chẳng những khoáng thạch vất vả khai thác mỗi ngày bị cướp đi, còn ăn đòn gần chết.

Lần trước chính bọn chúng muốn đánh cướp Lục Diệp, kết quả không phải đối thủ của hắn nên đã bị giáo huấn một trận nên thân.

Nào ngờ mới trôi qua được mấy ngày, hắn lại đụng phải hai huynh đệ này.

Một loại gạo nuôi trăm loại người.

Cùng đạo lý đó, trong đám quáng nô này có không ít hạng người ham ăn lười làm như huynh đệ Lưu thị, cũng có người ôm đầy mộng tưởng giống như Lục Diệp.

Trong một năm này, Lục Diệp thông qua khoáng thạch đổi được cống hiến, trừ cam đoan mỗi ngày đều ấm no, tất cả đều được hắn dùng để đổi lấy Khí Huyết đan phục dụng.

Số lượng kia nhiều lắm, hắn đã đếm được không dưới ba mươi viên Khí Huyết đan.

Điều này khiến thể phách của Lục Diệp mạnh hơn tuyệt đại đa số quáng nô.

Dù hình thể của hắn không được tính là cường tráng nhưng

bên trong thân thể lại ẩn giấu lực lượng vượt qua người bình thường.

Và đương nhiên chỉ đối phó với hai tên quáng nô hết ăn lại nằm, không phải việc gì khó.

Lưu lão đại còn đang xin tha nhưng Lục Diệp coi như không nghe thấy. Hắn đưa tay tóm được tóc của gã, giơ tảng đá trong tay kia lên, hung hăng đập xuống.

Hơn một năm sống trong kiếp quáng nô, Lục Diệp đã gặp quá nhiều thảm kịch, cũng sớm hiểu rõ rằng một thứ đạo lý, ở thế giới người ăn người này, bất kỳ thương hại và đồng tình nào đều vô dụng.

Đám quáng nô bần tiện là thế, nghèo mạt là thế, nhưng không hề hòa thuận.

Cũng bởi đám quáng nô bọn họ đều đến từ những thế lực khác nhau, đã định sẵn kết cục không cách nào đoàn kết lại rồi.

Thậm chí, chỉ vì một khối khoáng thạch tốt nhất, cả đám sẵn sàng đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Mỗi ngày trong hầm mỏ đều có người chết. Con số người chết nhiều đến mức, cứ cách một đoạn, có thể nhìn thấy một bộ xương khô vỡ vụn nằm trên mặt đất.

Có tình trạng như vậy, là bởi vì quáng nô bị người ăn cướp mà chết đói cũng không phải số ít.

Lưu lão đại kia vừa hét lên một tiếng đã ngã gục.

Lục Diệp nhặt cuốc chim của mình về, một lần nữa đeo sọt khoáng lên lưng, cất bước đi về phía lối ra.

Hắn không giết huynh đệ Lưu thị, cũng không phải nhân từ

nường tay, chỉ là quáng nô thụ thương ở chỗ này thường sẽ sống không được bao lâu.

Hắn mới rời đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên lại có một người vội vàng hấp tấp xông tới từ phía lối ra.

"Cút ngay!" Người kia quát khế một tiếng, bàn tay hung hăng lướt về phía Lục Diệp.

Trong chớp nhoáng này, Lục Diệp cảm thấy cả người phát lạnh.

Hắn vừa nhìn thấy trong lòng bàn tay đối phương có quang mang màu lam nhạt chảy qua.

Đó là quang mang của linh lực.

Nói cách khác, kẻ ra tay với hắn chính là một tu sĩ!

Phải biết rằng, sau khi người ta mở linh khiếu mới có tư cách tu hành, cũng tương đương với nhận được danh xưng là tu sĩ.

Linh lực của tu sĩ là một loại lực lượng vô cùng thần kỳ.

Lục Diệp từng thấy một vị tu sĩ Tà Nguyệt cốc xuất thủ. Mặc dù uy thế không quá mạnh, nhưng chỉ một chưởng nhẹ nhàng của người này đã đập nát một khối khoáng thạch.

Cũng vì được chứng kiến một màn thần kỳ này, cho nên Lục Diệp mới hạ quyết tâm, hắn nhất định phải mở ra linh khiếu của bản thân, trở thành một tu sĩ.

Chương 4: Chúng Ta Sẽ Đi Đâu???

Hắn đã từng âm thầm đánh giá, dù chỉ là tu sĩ tu vi thấp nhất Tà Nguyệt cốc cũng có thể nhẹ nhõm treo mình lên đánh mười cái.

Cho nên lúc Lục Diệp phát hiện ra bản thân hắn đang lọt vào công kích của một vị tu sĩ, hắn cũng hiểu, tai vạ đến nơi rồi.

Nguy cơ sống chết trước mắt, hắn trực tiếp ngừng chân lại, bỗng nhiên nhảy ngược về phía sau.

Ngực bị trúng một kiếm, tiếng gãy xương vang lên.

Lục Diệp rên lên một tiếng bay ngược về phía sau, ngã nhào trên mặt đất.

Đau đớn kịch liệt khiến đầu óc hắn tỉnh táo hơn không ít. Sau khi ý thức được mình còn sống, hắn lập tức đứng dậy.

"Ồ!" Tu sĩ vừa ra tay kia có chút kinh ngạc.

Dù gã chỉ tiện tay đánh ra một chưởng vừa rồi mà không dùng toàn lực, nhưng theo lẽ thường, đó không phải công kích mà một tên quáng nô có thể đón đỡ được.

Mượn ánh sáng nhạt để thấy rõ dung mạo quáng nô, gã lại bật thốt lên: "Lục Diệp?"

Giờ phút này, Lục Diệp đã bày ra tư thế quay người chạy trốn nhưng nghe được giọng nói đằng sau, hắn cũng tỏ ra ngạc nhiên tột độ: "Dương quản sự?"

Tu sĩ họ Dương này là một tiểu quân sự trên mỏ, Lục Diệp thường xuyên liên hệ với gã để trao đổi Khí Huyết đan, cho nên giữa hai bên cũng coi như có chút quen biết.

Dương quân sự rất xem trọng Lục Diệp, dù sao gã cũng rất ít gặp một quán nô có thể chịu được cực khổ, vất vả như hắn.

Thế nhưng xem trọng là xem trọng, gã cũng không có ưu đãi đặc biệt gì.

Nếu một ngày Lục Diệp không khai khiếu, thì hẳn không cách nào vượt qua được ranh giới giữa phàm nhân và tu sĩ.

Sau khi Dương quân sự nhận ra Lục Diệp, gã đã hiểu vì sao một chưởng của mình không thể chụp chết đối phương.

Một năm qua Lục Diệp đã đổi đi không ít Khí Huyết đan từ trên tay gã, tổ chất thân thể của đối phương vốn mạnh mẽ hơn quán nô bình thường, lại thêm một kích vừa rồi chỉ là y tiện tay, không cố ý giết người, cho nên đối phương có thể còn sống sót cũng không quá kỳ quái.

Trái ngược với Dương quân sự đã bình tĩnh trở lại, khi biết người kia chính là đối phương, trong lòng Lục Diệp lại có chút bồn chồn.

Phải biết rằng, lúc bình thường tu sĩ Tà Nguyệt cốc sẽ không để ý tới tính mệnh quán nô.

Bọn họ cũng biết ở trong mỏ quặng sẽ thường xuyên phát sinh chuyện quán nô đánh nhau ẩu đả nhưng trừ phi bị bọn họ bắt gặp, còn không chẳng ai thèm để ý tới bao giờ.

Lục Diệp bên này mới đánh cho huynh đệ Lưu thị đầu rơi máu chảy, té xỉu trên đất, quay đầu lại đã thấy Dương quân sự chụp hắn một chưởng.

Theo ý nghĩ của Lục Diệp, đây rõ ràng là Dương quân sự đang giáo huấn hần mà.

Thế nhưng rất nhanh hần lại cảm thấy không đúng.

Bởi vì thời điểm Dương quân sự xông tới, vẻ mặt đối phương vô cùng vội vàng hấp tấp, không giống như muốn ra mặt thay huynh đệ Lưu thị.

Ngay lúc hần đang suy nghĩ lung tung, Dương quân sự đã lộ ra vẻ mừng rỡ, tựa như đụng phải Lục Diệp ở nơi này là chuyện tốt vậy.

Gã tiến lên phía trước, một phát bắt được bả vai Lục Diệp nói: "Đi theo ta!"

Lục Diệp chợt cảm thấy một luồng lực lượng cực lớn nắm chặt lấy mình, thân hình hần không tự chủ được lập tức đi theo lên.

Hần cố gắng nhịn xuống đau đớn từ trong lồng ngực, mở miệng hỏi: "Dương quân sự, chúng ta sẽ đi đâu?"

"Bớt nói nhảm!" Dương quân sự hung dữ nói một câu.

Sau đó, gã vừa đi được mấy bước, ánh mắt đã nhìn về phía sọt khoáng sau lưng Lục Diệp, lạnh lùng ra lệnh: "Ném đi."

Lục Diệp không dám làm trái lời, vội vàng tháo cái sọt khoáng vứt trên mặt đất, thế nhưng hần không vứt cuộc chim xuống, Dương quân sự cũng chỉ nhìn thoáng qua, ngược lại không nói thêm câu gì.

Càng bước vào bên trong, ánh sáng sau lưng càng xa dần, càng mờ昧.

Chỗ sâu trong hầm mỏ rất tối, chỉ những bó đuốc được đặt cách nhau hơn mười trượng mới mang lại cho không gian này một

chút ánh sáng mặt trời.

Những thông đạo trong mạch khoáng này lại hình thành theo hướng cài răng lược, địa hình vô cùng phức tạp, cũng không phải trong tất cả các hầm mỏ đều có bó đuốc chiếu sáng.

Đại đa số đường hầm mỏ quanh năm đều bị bóng tối bao trùm, ai cũng không biết những đường hầm mỏ kia sẽ đi thông tới nơi nào.

Cho nên đám quáng nô lấy quặng ở trong này, nếu không men theo dấu vết từ bó đuốc, sẽ dễ dàng lạc mất phương hướng.

Vốn dĩ nhóm quáng nô chỉ có thân thể của người thường, một khi lạc mất phương hướng ở loại địa phương này... kết cục có thể nghĩ.

Trong miệng đám người quáng nô, đường hầm mỏ có bó đuốc chiếu sáng là đường sáng, mà những đường quanh năm bị bóng tối bao trùm lại là đường tối.

Thường xuyên sẽ có bó đuốc bị đốt hết, khiến đường sáng biến thành đường tối... Quáng nô không thể xác định được phương vị, sẽ trực tiếp chết đói bên trong.

Theo sau Dương quản sự một đường tiến lên, Lục Diệp phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái. Đó chính là thỉnh thoảng Dương quản sự sẽ quay đầu nhìn quanh, vẻ mặt đầy lo lắng.

Giống như sau lưng có thứ gì đó rất nguy hiểm vậy.

Dáng vẻ của Dương quản sự như vậy cũng khiến hần khần trông theo.

Chương 5: Người Thông Minh Thì Nên Làm Chuyện Thông Minh

"Lục Diệp, có phải người nắm giữ một đường tối nào đó hay không?" Dương quản sự bỗng nhiên mở miệng.

"Vâng." Lục Diệp gật đầu.

Ở trước mặt Dương quản sự, hắn không thừa nhận chuyện này cũng vô dụng.

Trên thực tế không chỉ một mình Lục Diệp nắm giữ mấy con đường tối, trên tay những quáng nô mạnh mẽ ở bên trong mỏ này đều có mấy con đường như vậy.

Mặc dù đường sáng an toàn nhưng đã không còn nhiều nơi có thể khai thác được.

Ngược lại, mặc dù đường tối nguy cơ trùng trùng nhưng có thể thường xuyên tìm được một chút hàng tốt.

Cũng nhờ những đường tối ẩn chứa tài nguyên phong phú này, Lục Diệp mới có thể đảm bảo thu hoạch tràn đầy mỗi ngày, bằng không hẳn đâu có dư thừa cống hiến đi đổi Khí Huyết đan.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Dương quản sự nhận ra Lục Diệp lại mang hắn đi theo.

"Dương quản sự muốn đi đường tối nào?" Lục Diệp chợt hỏi.

Đột nhiên Dương quản sự đề cập đến chuyện đường tối khiến

hắn có chút suy đoán.

Dương quân sự nói: "Mang ta đi tìm một đường tối thần bí nhất."

"Được!" Lục Diệp gật đầu đồng ý, nhưng mới đi được mấy bước, bỗng nhiên hắn kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay bưng kín ngực mình.

Sau khi bị đánh, xương cốt trên ngực hắn có chút lệch vị trí, đoạn đường này lại đi theo Dương quân sự với tốc độ quá nhanh, căn bản không thể nghỉ ngơi thật tốt.

Giờ phút này, hắn vừa cử động đã chạm phải vết thương khiến toàn thân đau đớn, bị buộc phải dừng lại, trên trán đã ứa giọt mồ hôi.

Dương quân sự bất mãn liếc hắn một cái, sau đó, gã do dự đưa tay thăm dò vào bên trong một chiếc túi vải bên hông.

Rất nhanh, gã đã lấy ra một viên đan dược tròn vo như hạt đậu nành, đưa cho Lục Diệp, nói: "Ăn đi!"

Lục Diệp nhận lấy, hắn không nhận ra đây là loại đan dược gì.

Một năm qua hắn chỉ tiếp xúc với Khí Huyết đan, nhưng viên đan dược trong tay này rõ ràng không phải loại đan dược kia.

Có điều, trong lúc này Dương quân sự đang có việc cần dùng tới hắn, chắc chắn sẽ không lấy ra một thứ có hại cho hắn, hơn phân nửa, thứ này là đan dược dùng chữa thương.

Hắn nhét viên đan dược kia vào trong miệng, sau khi nhai mấy lần lập tức hồi hận đến ruột cũng xanh, bởi vì thuốc này đắng muốn chết.

"Nhai nó làm cái gì? Nuốt vào là được rồi. Đây là đan dược

chữa thương." Dương quán sự tức giận nói.

Quả nhiên là đan dược chữa thương, Lục Diệp cố nén gương mặt đầy đau khổ, vẫn phải nặn ra nụ cười cảm tạ: "Đa tạ Dương quán sự."

"Nếu muốn cảm ơn ta thì đi nhanh lên." Dương quán sự đẩy hẳn một cái.

Lục Diệp không thể không cố vực dậy tinh thần, đi phía trước dẫn đường.

Lại nói, mặc dù đan dược kia đáng muốn chết nhưng hiệu quả lại tốt tới lạ thường.

Chỉ một lát sau khi ăn vào, Lục Diệp đã cảm nhận được vùng bụng có một dòng khí nóng phun trào. Ngay sau đó tổn thương nơi ngực cũng không còn đau như trước nữa, ngược lại còn hơi sưng lên và ngứa ngáy.

Điều này khiến hắn không khỏi cảm khái một tiếng, quả nhiên là thuốc đẳng dã tặc.

Dưới sự dẫn dắt của Lục Diệp, hai người không ngừng tiến lên.

Thông đạo bên trong hầm mỏ đan xen ngang dọc, ngẫu nhiên sẽ gặp được một vài quán nô vừa trở về, Dương quán sự đều duỗi tay một chương liền giết.

Lục Diệp chứng kiến cảnh này, mí mắt giật liên hồi, ngờ vực vô căn cứ trong lòng càng trở nên rõ ràng.

Khoảng chừng một canh giờ sau, hai người dừng chân trước một con đường tối, trong tay Lục Diệp đã nhiều thêm một bó đuốc.

Hắn vừa tiện tay lấy bó đuốc này ở gần đó, mở miệng nói:

"Dương quán sự, nơi này chính là đường tối bí mật nhất. Sau khi ngài đi vào giao lộ thứ nhất thì rẽ trái, giao lộ thứ hai..."

Hắn còn chưa dứt lời, Dương quán sự đã một cước đạp hắn đi vào: "Đi đằng trước dẫn đường!"

Lòng Lục Diệp chìm xuống đáy cốc.

Ngay từ đầu, hắn đã ở phía trước dẫn đường, cũng được chứng kiến hết thấy những hành động của Dương quán sự suốt cả quãng đường kia, nếu hắn thật sự đưa gã đến đúng chỗ, chỉ sợ bản thân cũng không có trái ngọt để ăn.

Nhưng lần dò xét sau cùng đã thất bại, hiển nhiên Dương quán sự không có ý định một mình đi sâu vào đường tối, có người quen thuộc địa hình như Lục Diệp dẫn đường, vẫn tốt hơn rất nhiều so với chính gã tìm tòi.

Hết cách, Lục Diệp chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Một đường rẽ trái lượn phải, tuy Dương quán sự là tu sĩ nhưng cũng có chút không nhớ rõ đường trở về.

Lại mất hơn một canh giờ, phía trước hầm mỏ đã bị chặn chết, không còn lối đi.

Lục Diệp cầm bó đuốc vào một cây cọc ngàm phía trên vách đá.

Dương quán sự thở phào một hơi, ngồi dưới đất thở dốc rồi quay đầu lườm Lục Diệp một cái, không nhịn được cười nói: "Rất khá, nơi này mà người cũng tìm được tối."

Lục Diệp cười cười: "Vận khí tốt mà thôi."

Dương quán sự gật gật đầu, không cần phải nhiều lời thêm nữa.

Lục Diệp nói: "Dương quán sự, vậy ta đi về trước nhé."

Dương quán sự hơi hơi mở mắt ra, thản nhiên nói: "Lục Diệp, người là người thông minh, người thông minh thì nên làm chuyện thông minh."

Chương 6: Nguyên Từ Lực Trường

Vừa nói xong gã đã đứng lên, dạo bước đi về phía Lục Diệp.

Dưới ánh lửa chập chờn, cái bóng của gã một mực nhảy nhót như quỷ ảnh.

Gương mặt Lục Diệp hiện lên một mảnh bối rối: "Ngài có ý gì?"

Dương quần sự thở dài: "Không ngại nói cho người biết, người Hạo Thiên minh đã đến, sợ là mạch khoáng này tạm thời sẽ không giữ được, mà ta tới đây chỉ vì tránh tai họa thôi. Dù rất cảm tạ người đã dẫn ta tới đây, nhưng ta không thể để cho người còn sống mà trở về."

Lục Diệp lui lại từng bước một, trầm nghĩ trong lòng quả nhiên là thế. Trước đó khi hắn nhìn thấy Dương quần sự giết chết những quán nô kia, trong lòng đã mơ hồ có chút suy đoán rồi.

Dương quần sự sợ tin tức gã tiến vào đường hầm mỏ sẽ bị lộ ra, đương nhiên muốn giết sạch tất cả người nhìn thấy gã.

Mà sở dĩ gã cảm thấy vui mừng sau khi nhìn thấy Lục Diệp ở lối ra của hầm mỏ, chỉ vì biết hắn có thể dẫn gã đi tìm một chỗ bí mật để ẩn thân.

Nếu gã núp ở nơi này thì dù người Hạo Thiên minh công chiếm khoáng mạch cũng không thể dễ dàng tìm ra gã, có xác suất rất lớn sẽ trốn được một kiếp này.

Cũng chính vì ý thức được tình cảnh của mình, Lục Diệp mới

muốn rời đi, nhưng Dương quán sự không hé miệng, hẳn đâu dám chạy trốn?

"VẬY ta ở lại cùng ngài, ta không đi nữa." Phía sau lưng Lục Diệp đã chạm tới vách đá. Hẳn không còn đường lui.

Thân hình Dương quán sự hơi dừng lại, giống như đang suy tính chuyện gì đó, nhưng rất nhanh gã lại lắc đầu nói: "Ta không mang nhiều thức ăn dự trữ, ta cũng không biết mình cần phải núp ở chỗ này bao lâu. Tuy Hạo Thiên minh không có khả năng nán lại lâu dài, nhưng có lẽ bọn họ sẽ ở nơi này chừng một hai tháng. Thời gian dài như vậy, kiểu gì người chẳng chết đói, sao còn có thể theo giúp ta? Vì cảm tạ, ta tiễn người một đoạn đường vậy!"

Khoảng cách giữa hai người chỉ có ba trượng.

Dương quán sự vừa dứt lời, đã vung một chưởng vỗ tới Lục Diệp.

Dù tu vi của gã không cao nhưng muốn giết một kẻ phạm phụ tặc tử như Lục Diệp lại dễ như trở bàn tay.

Chẳng qua gã tuyệt đối không ngờ được, ngay trong chớp mắt khi gã ra tay động thủ, Lục Diệp đã mang theo cuộc chim đón đầu vọt tới rồi hung hăng nện một cước chim xuống đỉnh đầu gã.

Sự tàn nhẫn và quả quyết của Lục Diệp đã khiến Dương quán sự có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi. . .

Chỉ là... chuyện phát sinh ngay sau đó, lại khiến gã hồn vía lên mây.

Gã chợt phát hiện linh lực vận chuyển bên trong linh khiếu của mình trở nên tối nghĩa, giống như có một luồng sức mạnh không tên nào đã giam cầm nó, khiến cho gã chỉ có thể thúc giục ra một tia lực lượng nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng cây cuốc chim kia đã đón đầu đánh tới, Dương quán sự muốn lui lại cũng không còn kịp nữa. Gã chỉ có thể rút bàn tay đang chụp về phía Lục Diệp lại, ngăn ở trước mặt.

Một tiếng răng rắc vang giòn, cuốc chim chém xuống chính giữa cánh tay Dương quán sự, đánh gãy cánh tay gã.

Dương quán sự không nhìn được kêu thảm một tiếng, liên tiếp lui về phía sau.

Một kích thành công khiến cho chút khấn trương trong lòng Lục Diệp chợt buông lỏng, xem ra những tin đồn hản nghe được trước đó là thật.

Hắn vẫn còn một con đường sống.

Hắn chắc thế không tha người, từng bước ép sát, cuốc chim trong tay không ngừng vọt xuống, lại đánh cho Dương quán sự gần như không còn sức đánh trả.

Tuy Dương quán sự là tu sĩ Tà Nguyệt cốc nhưng tu vi lại không cao, mới phải đảm nhận chức quan nhân tản quản lý khoáng mạch này.

Cả đời gã rất ít khi liều mạng chiến đấu hung ác với ai, chỉ đối phó với đám quáng nô. Nhưng đám quáng nô kia quá mức yếu ớt, gã chẳng cần làm gì nhiều, chỉ dựa vào tu vi bản thân tùy ý bóp nghển xoa tròn là được.

Nhưng sau khi tu vi phải thừa nhận áp chế cực lớn, ngay lúc này, gã cũng không mạnh hơn phàm nhân bao nhiêu.

Xui xẻo thay, gã lại gặp được hạng người lòng dạ độc ác như Lục Diệp, lập tức bị đánh đến đầu óc choáng váng.

Gã vừa tránh né thế công mạnh mẽ của Lục Diệp vừa đưa tay thăm dò túi vải bên hông mình, ngay sau đó khoát tay một cái, hàn

quang thoáng hiện.

Lục Diệp giật mình, vội vàng ngừng thân hình lại, vung cước lên ngăn cản.

Đường hàn quang kia cắt ở phía trước cước chim, khiến chiếc cước chim được đúc từ tinh thiết trực tiếp bị gạt đi một nửa.

Lục Diệp đưa mắt nhìn thứ trong tay Dương quản sự, mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào gã đã lấy ra một thanh trường kiếm!

Đó là vật được y lấy ra từ bên trong túi vải bên hông kia.

Dương quản sự hung hăng vung vẩy thanh kiếm trong tay, uy hiếp Lục Diệp không dám tùy ý tiến lên.

Cục diện trở nên bế tắc.

Tại chỗ sâu nhất trong hầm mỏ, một người dùng thân thể phàm nhân đang liều mạng giằng co cùng tu sĩ.

Người trước sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, người sau vẻ mặt đầy chật vật, đau đớn kịch liệt làm biểu cảm trên mặt gã trở nên nhăn nhó, khó coi.

"Nguyên Từ Lực Trường?" Dương quản sự cắn răng quát khế.

Chỉ một thoáng, đã đã hiểu rõ vì sao linh lực của mình bị giam cầm rồi.

Nơi này lại có lượng lớn nguyên từ khoáng thạch như vậy!

Chương 7: Giết Một Tu Sĩ!!!

Nguyên tử khoáng là một loại khoáng vật rất trân quý. Bàn về trình độ trân quý của nó, có thể nói rằng, giá trị của nguyên tử khoáng đứng đầu trong tất cả các loại khoáng vật có trong mỏ quặng. Loại nguyên tử khoáng này có tác dụng rất lớn đối với tu sĩ.

Thế nhưng nguyên tử khoáng lại có một cái đặc tính. Đó chính là nó sẽ phóng thích ra một loại lực trường vô ảnh vô hình, loại lực trường này sẽ hạn chế tất cả linh lực lưu thông bên trong phạm vi của nó.

Một khi tu sĩ ở vào bên trong loại lực trường này, thực lực toàn thân sẽ giảm mạnh.

Tu vi của Dương quân sự có hạn, lại bị Nguyên Tử Lực Trường này bao phủ, gần như linh lực toàn thân đã hoàn toàn bị cấm, từ một tu sĩ cao cao tại thượng biến thành phàm nhân phổ thông.

Gã lập tức nhớ tới một năm qua, đúng là thỉnh thoảng Lục Diệp cũng sẽ khai thác về một chút nguyên tử khoáng. Thế nhưng những người khác cũng khai thác được, chỉ là số lượng không nhiều cho nên gã không quá để ý tới chuyện này. Dù sao trong mỏ quặng này ẩn chứa đủ loại khoáng vật.

Hiện tại xem ra, trong tay Lục Diệp vẫn luôn nắm giữ vị trí có lượng lớn nguyên tử khoáng. Thế nhưng hẳn không hề trắng trợn khai thác để trao đổi cống hiến, chỉ ngẫu nhiên mới khai thác mấy khối, tránh để người khác ngấp nghé.

Quả thực tâm cơ thâm trầm.

"Người tính kế ta?" Dương quán sự sắp phát điên đến nơi rồi.

Đã tới nước này, sao gã còn không hiểu Lục Diệp đã cố ý đưa gã đến nơi đây?

Gã vốn cho rằng đối phương chỉ là một phàm nhân, nên người nắm quyền sinh sát trong tay chính là gã, ai ngờ đâu, kẻ phàm nhân kia lại lộ ra răng nanh, cắn ngược lại gã một cái.

Dương quán sự ghen một cục giận, nhưng trước mắt một cánh tay của gã đã bị đối phương nện gãy, trên người nhiều chỗ thụ thương. Tại trong hoàn cảnh không có cách nào phát huy được tu vi bản thân, gã thực sự không phải là đối thủ của Lục Diệp.

Cho nên gã quyết định thật nhanh, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Lục Diệp thấy cảnh này bỗng cảm giác không ổn.

Hắn chỉ có kiến thức nửa vời với chuyện Nguyên Từ Lực Trường.

Ngay lần đầu tiên nộp nguyên từ khoáng lên trên, hắn từng nghe được vài tu sĩ Tà Nguyệt cốc nói ra đặc tính của loại khoáng thạch này, cho nên có chút lưu tâm.

Nửa đường đi tới đây, hắn đã tận mắt chứng kiến Dương quán sự tàn sát sạch sẽ những quáng nô hai người gặp phải, chuyện này mách cho hắn biết chuyện này dữ nhiều lành ít.

Trong lúc nguy cấp, hắn mới đưa Dương quán sự đến nơi đây. Kỳ thực, trước khi hắn nện đứt một cánh tay của Dương quán sự, hắn cũng không thể xác định Nguyên Từ Lực Trường nơi này có hạn chế được thực lực của gã hay không.

Cũng may người hiền tự có thiên tướng, quả nhiên Nguyên Từ Lực Trường đã khiến Dương quán sự kia chịu hạn chế, nơi chốn

bó tay bó chân.

Những phạm vi bao phủ của Nguyên Từ Lực Trường cũng có hạn, một khi để Dương quán sự rời khỏi phạm vi lực trường, kẻ chết nhất định là hắn.

Tuyệt đối không để cho gã đào tẩu!

Lục Diệp thầm hạ quyết tâm trong lòng. Sau đó hắn nhanh chóng xoay người nhặt một tảng đá to bằng đầu người lên, hung hăng ném về phía Dương quán sự.

Dương quán sự vốn đang chặt vật chạy trốn sao có thể nghĩ tới chuyện Lục Diệp còn có ám chiêu này, bỗng chốc bị đập trúng gáy, lão đảo ngã xuống đất.

Còn không đợi gã hoàn hồn, tiếng gió gào thét đã lọt vào trong tai. Dương quán sự vội vàng xoay người, chỉ thấy Lục Diệp đã vọt tới phụ cận, vung lên một nửa chiếc cuốc chim còn thừa lại trong tay.

Lần này gã căn bản không thể tránh né!

Thời khắc sinh tử, Dương quán sự quát to một tiếng: "Cùng chết đi!"

Trường kiếm trong tay chợt đâm ra!

Ngay sau đó, đầu gã đã bị cuốc chim đập nát nhưng Lục Diệp vẫn không yên lòng, hắn lại hung ác đập thêm mấy lần, nhìn thân ảnh không ngừng co giật trước mắt, lúc này hắn mới xác định được đối phương không thể sống được nữa.

Cùng lúc ấy, đau đớn kịch liệt từ bắp đùi truyền đến khiến hắn cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bắp chân đã cắm một thanh trường kiếm.

Rõ ràng là thanh kiếm trong tay Dương quân sự kia.

Chẳng biết hắn đã bị đối phương đâm từ khi nào mà hắn lại hoàn toàn không cảm nhận được.

Lục Diệp vứt cuốc chim trong tay xuống, đặt mông ngồi trên mặt đất, há miệng lớn thở dốc, cảm nhận được sự tuyệt vời của sinh mệnh.

Lục Diệp không nghỉ ngơi quá lâu, trên đùi hắn vẫn còn cầm một thanh kiếm, đau đớn kịch liệt truyền tới từ nơi đó cứ một mực kích thích thần kinh hắn.

Mà vị trí vết thương lại không tốt lắm, nếu như trúng chỗ yếu hại thì coi như xong đời.

Cho nên sau khi Lục Diệp thở dốc một lát, hắn đã bắt đầu kiểm tra thương thế của mình. Chỉ thấy hắn duỗi tay xé rách lớp quần áo đang che phủ vết thương, cẩn thận xác nhận một phen, trong lòng vốn đang căng thẳng chợt buông lỏng xuống.

Thương thế này... nhìn qua thì rất thê thảm, nhưng trên thực tế chỉ là vết thương da thịt bình thường.

Chương 8: Túi Trữ Vật Không Khóa!!!

Nhưng hắn không mù quáng rút kiếm, bởi vì sau khi rút kiếm, hắn nhất định phải đứng trước tình cảnh sẽ mất cực kỳ nhiều máu. Nếu không xử lý thật tốt có thể sẽ bất tỉnh trong khoảng thời gian ngắn.

Cho nên việc hắn làm đầu tiên là xé quần áo của mình xuống, buộc thành mảnh dài, buộc thật kỹ từ đùi lên trên bẹn, lại xé toang quần áo nơi bị thương, để lộ ra vị trí vết thương.

Sau đó hắn đưa ánh mắt về phía phần eo thi thể Dương quán sự, nơi đó có một cái túi vải lớn chừng bàn tay.

Lục Diệp nhận ra thứ này, các tu sĩ gọi nó là túi trữ vật.

Đan chữa thương trước đó Dương quán sự cho hắn phục dụng, còn có trường kiếm cắm trên chân mình, đều được lấy ra từ trong túi trữ vật này của Dương quán sự.

Thông thường, tu sĩ đều chứa tất cả gia sản của họ trong túi trữ vật.

Lục Diệp kéo thi thể Dương quán sự qua một bên, gỡ túi trữ vật bên hông gã xuống, sau khi quan sát tỉ mỉ lại ngạc nhiên không thôi.

Dường như bên trong cái túi nho nhỏ này có một không gian khá lớn, có thể chứa được rất nhiều thứ.

Lục Diệp đến Cửu châu đã hơn một năm, tuy chưa hiểu quá nhiều về chuyện tu hành nhưng lại từng nghe không ít tin tức về

những món đồ của tu hành giới.

Ví dụ như túi trữ vật của mỗi một tu sĩ đều có một loại khóa thần bí vô hình, mà chiếc khóa này chỉ bản thân tu sĩ mới có thể mở ra. Dù những người khác có được cũng không thể tùy tiện mở nó, ngoại trừ những người có thủ đoạn đặc biệt để phá giải loại khóa này.

Các tu sĩ xưng hô loại khóa này là cấm chế!

Thoạt nhìn chiếc túi trữ vật trong tay hắn chẳng khác gì một cái túi vải, trên thực tế nó được dùng một loại da thú không biết tên chế tác mà thành.

Trong lòng Lục Diệp âm thầm cầu nguyện, chỉ mong cái túi trữ vật này tuyệt đối đừng bị khóa lại.

Sau khi hắn mở miệng cái túi ra, lập tức vươn một tay vào trong thăm dò, trái tim đập thành thịch ...

Nhưng rất nhanh, trên mặt hắn lộ ra nụ cười vui sướng. Đúng là cái túi này không bị khóa, bởi vì tay của hắn đã sờ phải một vài thứ trong túi rồi.

Ngắm lại cũng thấy đúng.

Hồi nãy hắn đột nhiên bạo phát gây khó dễ, trong lúc vội vã Dương quân sự đã lấy ra một thanh trường kiếm từ túi trữ vật để nghênh địch.

Thêm nữa, ở tình huống mở túi trữ vật, gã đang phải chịu Nguyên Từ Lực Trường quấy nhiễu, nào có dư lực để khóa túi trữ vật của bản thân lại.

Lần này hắn được cứu rồi!

Trong lòng Lục Diệp đã bình tĩnh trở lại, hắn không ngừng

móc đồ vật trong túi trữ vật ra.

Hắn muốn tìm Khí Huyết đan, cả đan chữa thương trước đó Dương quán sự từng cho hắn phục dụng.

Chỉ lát nữa thôi, khi hắn phải tiến hành rút kiếm, hiển nhiên sẽ mất máu rất nhiều, nếu có Khí Huyết đan bổ sung lực lượng khí huyết, bản thân hắn có thể giảm bớt nguy hiểm.

Và không thể nghi ngờ rằng đan chữa thương kia cũng là đồ tốt, rất thích hợp với tình huống trước mắt.

Rất nhanh, bên người Lục Diệp đã chất đầy một đồng thứ cực kỳ lộn xộn. . .

Một dãy bình bình lọ lọ và thật nhiều đồ ăn cùng với túi nước cực lớn, thậm chí còn có vài cuốn sách cùng một chút giấy vệ sinh nữa.

Lục Diệp hơi ngạc nhiên về những thứ này nhưng sau khi cân nhắc đến chuyện Dương quán sự chạy tới nơi này để tị nạn, hắn lại cho rằng, đối phương mang nhiều đồ tạp nham như vậy cũng không có gì đáng trách.

Hắn tìm kiếm bên trong một dãy bình bình lọ lọ kia, rất nhanh đã tìm thấy Khí Huyết đan và đan chữa thương mà bản thân mình cần.

Số lượng Khí Huyết đan rất nhiều, tổng cộng có mười bình, mỗi bình đều có hai ba mươi viên, thế nhưng đan chữa thương lại chỉ có một bình, còn thừa lại chỉ có bảy tám khối.

Dương quán sự quản lý chuyện quáng nô trao đổi Khí Huyết đan trong quặng mỏ, hiển nhiên trên người có mang rất nhiều Khí Huyết đan, điều này đã làm Lục Diệp sướng muốn điên lên.

Trước kia hắn muốn đổi lấy Khí Huyết đan cần tích lũy mười

điểm cố gắng, một năm cũng đổi được ba mươi hạt, hiện giờ chỉ giết một tên Dương quân sự, đã được hăn hai ba trăm hạt.

Nhanh giàu ghê!

Hắn lấy ra một hạt Khí Huyết đan chuẩn bị ăn vào nhưng hơi ngẫm nghĩ lại tăng thêm hai hạt, nhét vào trong miệng, không phải hăn không muốn ăn càng nhiều hơn, chủ yếu thứ này dù ăn nhiều cũng vô dụng.

Hắn lại lấy đan chữa thương ra, ăn vào một hạt.

Ngay sau đó hăn nắm lấy một túi nước cực lớn, mở miệng túi ra, tự mình uống vào hai ngụm trước, lại dùng nước trong rửa sạch vết thương.

Cảm giác mát rượi từ miệng vết thương truyền đến, kéo theo từng tia lạnh lạnh xuất hiện bên trên thương tích khiến vầng trán trên đầu Lục Diệp túa ra mồ hôi.

Sau khi Lục Diệp rửa sạch vết thương, hăn lại lấy ra một viên đan dược chữa thương để ở một bên dự phòng.

Chuyện gì nên làm hăn đều đã làm, hiện giờ là lúc... Lục Diệp lập tức hít sâu một hơi, một tay nắm lấy chuôi trường kiếm, đột ngột rút ra.

Hành động này chỉ diễn ra trong một chớp mắt nhưng cũng đủ khiến cả người Lục Diệp run lấy bầy, có điều hăn vẫn cố gắng can đảm, không rên lấy một tiếng.

Chương 9: Kim Thiên Tiêu Dao Quyết

Không một chút trì hoãn, hắn vội vàng cầm lấy đan chữa thương đã để dự phòng bên cạnh từ trước, dùng tay bóp nát, ép thành bụi phấn, xoa lên miệng vết thương.

Hắn biết đan dược chữa thương có thể uống vào, nhưng thoa ngoài da có hữu dụng hay không thì hắn lại không biết, tạm thời cứ thử một lần xem sao.

Sau đó hắn cởi bỏ phần quần áo vướng víu giữa hai đùi, băng bó kỹ miệng vết thương.

Bận rộn một phen khiến cả người Lục Diệp gần như ướt nhẹp mồ hôi. Hắn trực tiếp nằm trên mặt đất, không muốn động đậy, dần dần mê man đi.

Chờ đến khi hắn tỉnh lại, không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian rồi.

Lục Diệp giãy dụa đứng dậy, khó khăn tựa người lên vách đá, đưa tay ấn xuống chung quanh miệng vết thương trên đùi mình.

Cảm giác đau đớn truyền đến, nhưng có thể nhận ra nơi này không bị nhiễm trùng.

Đây là chuyện tốt. Xem ra chuyện vừa uống đan chữa thương vừa thoa ngoài da trước đó đã có tác dụng. Hiện giờ, coi như hắn đã vượt qua thời gian nguy hiểm nhất, rốt cục trong lòng hắn cũng thả lỏng được đôi chút.

Chỉ là... cái bụng lại bắt ngờ kêu lên ục ục.

Trước khi Lục Diệp gặp được Dương quân sự, đã hơn nửa ngày hắn không ăn uống gì, vốn chuẩn bị sau khi nộp khoáng thạch khai thác lên trên xong, hắn sẽ đổi một ít thức ăn, ai ngờ lại bị Dương quân sự bức ép tiến vào chỗ sâu bên trong khoáng mạch, lại trải qua một trận quyết đấu với gã, cuối cùng còn bị thương trên người.

Cũng may lúc trước, hắn đã tìm được không ít đồ ăn ở trong túi trữ vật của Dương quân sự, Lục Diệp liền cầm một miếng thịt thú vật hong khô trong đó lên, vừa uống nước trong vừa ăn từng miếng.

Cảm giác đói bụng chậm rãi tan biến. Ở chỗ này ít có người lui tới nên tạm thời hắn sẽ không gặp nguy hiểm.

Lục Diệp dần dần sinh ra hứng thú đối với di vật của Dương quân sự.

Hắn vừa ăn, vừa bắt đầu kiểm tra đồ vật móc ra từ trong túi trữ vật Dương quân sự trước đó.

Hắn quen thuộc với Khí Huyết đan cùng đan chữa thương, nhưng vẫn còn một số đan dược hắn chưa từng thấy qua, cũng không biết chúng có tác dụng gì. Thậm chí còn có một ít đan dược tản ra mùi tanh gay mũi, rõ ràng không phải thứ tốt lành.

Lục Diệp vứt những đan dược này sang một bên, lại cầm một quyển sách lên, mở ra đọc nội dung bên trong dưới ánh lửa chập chờn phụ cận, mặt mày lập tức trở nên hớn hởi.

Xem ra Dương quân sự là người tính tình trung nhân (hành động theo cảm tính, ruột để ngoài da, cũng có thể hiểu là sẵn khoái hào phóng, tùy ngữ cảnh).

Trong quyển sách này chẳng những nội dung phong phú, còn văn hay chữ tốt, cũng không biết do người nào viết ra, quả nhiên

là điệu bút sinh hoa, sống động như thật...

Trước mắt bản thân hẳn đang khí nhược thể hư (cơ thể suy yếu, khí lực không đủ), không thích hợp để đọc thứ này, bởi vậy hẳn tiện tay ném nó qua một bên.

Tiếp theo, Lục Diệp lại nhặt một bản khác lên, trên bìa quyển sách này có chữ viết, hẳn nheo mắt xem xét... Hóa ra là Kiếm Thánh Liệt truyện.

Lục Diệp hào hứng, ai biết đâu sau khi hẳn lật vài tờ lại phát hiện thứ đồ chơi này chính là một bản thoại bản. (thoại bản là một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Hắn dứt khoát vứt quyển sách này xuống, lại cầm lấy cuốn thứ ba, vừa thấy rõ chữ trên bìa, nhịp tim bỗng chậm đi nửa nhịp.

Kim Thiên Tiêu Dao Quyết!

Hắn vội vàng lật ra nhìn, vẻ mặt dần trở nên kích động.

Đây đúng là một bản công pháp tu hành! Nội dung trình bày cũng giống như cuốn thứ nhất, văn hay chữ đẹp, thông tục dễ hiểu. Xem ra đây chính là công pháp tu hành của bản thân Dương quân sự.

Kích động qua đi, Lục Diệp lại ý thức được một vấn đề rất thực tế.

Hắn còn chưa mở ra linh khiếu, dù có một bản công pháp như thế bày ở trước mắt cũng không dùng được.

Hắn khẽ thở dài một cái rồi buông bản Kim Thiên Tiêu Dao Quyết này xuống.

Nếu không thể tu hành thì nhìn nhiều cũng vô ích.

Một năm qua, hần đã từng mấy lần thử khai mở linh khiếu của bản thân, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm được manh mối.

Chẳng qua Lục Diệp chỉ chán nản trong chốc lát, đã lại lần một nữa cầm lấy túi trữ vật của Dương quán sự, lúc này vẫn còn một vài thứ hần chưa lấy ra.

Hần đưa tay vào, lấy ra từng món nhưng lại không tìm ra vật gì có giá trị, ngược lại đã phát hiện ra thật nhiều khoáng thạch trân quý ở trong này, bao gồm mấy khối nguyên từ khoáng lớn bằng nắm đấm.

Hần là Dương quán sự đã giấu riêng những khoáng thạch này cho mình, không biết đối phương muốn làm gì.

Lục Diệp đã lấy quặng ở chỗ này ròng rã cả một năm, cũng từng khai thác không ít khoáng vật trân quý, cho nên về cơ bản hần đều nhìn quen mắt những khoáng thạch này, dù không biết tên gọi của chúng là gì, cũng không biết chúng có tác dụng như thế nào, nhưng hần vẫn cố gắng nhìn qua một lần.

Mãi cho đến khi hần lấy ra một khối khoáng thạch màu đỏ sậm to bằng đầu người...

Chương 10: Hắc Đã Mở Linh Khiếu Rồi!!!

Hắc chưa từng thấy loại vật này, cũng không biết nó được quáng nô nào khai thác ra, cuối cùng rơi xuống trên tay Dương quân sự.

Nhìn thứ này có chút kỳ quái nhưng cứ áp dụng theo đạo lý vật hiếm thì quý là biết, bởi vì bản thân hắc chưa từng thấy thứ này, cho nên nó sẽ có giá trị bất phàm.

Ngay thời điểm Lục Diệp muốn buông khối quáng thạch này xuống, bỗng nhiên tâm thần hắc hoảng hốt một cái, ngay sau đó một cái bóng mơ hồ xuất hiện ở trước mắt, hóa thành hình dáng một cái cây.

Là Ảnh Tử thụ kia!

Lục Diệp cảm thấy hơi ngạc nhiên, điều kiện cần để Ảnh Tử thụ xuất hiện, đó chính là hắc phải tập trung lực chú ý, chứ không phải bất cứ lúc nào nó cũng xuất hiện.

Nghĩa là có đôi khi nó sẽ xuất hiện, cũng có đôi khi sẽ không.

Chỉ riêng lần này Ảnh Tử thụ lại chủ động xuất hiện.

Ngay lúc Lục Diệp đang mơ màng không hiểu, gốc Ảnh Tử thụ nọ mơ mơ hồ hồ kia lại sinh ra từng sợi rễ, đâm vào bên trong khối khoáng thạch màu đỏ sậm trong tay hắc.

Một cái chớp mắt tiếp theo, khoáng thạch phát ra tiếng vang rầm rầm rầm rầm rồi trực tiếp nứt ra.

Một ánh quang mang màu da cam khắc sâu vào tầm mắt Lục Diệp, khiến hắn giật mình. Bởi vì sau khi khoáng thạch nứt ra, bên trong lại xuất hiện một đám lửa!

Hắn theo bản năng muốn hất đoàn lửa này ra ngoài, nhưng đoàn lửa kia lại dính thật chặt trên tay, ném đi không được.

Lục Diệp bối rối chỉ một thoáng ngẩn ngui, sau đó hắn ý thức được, sở dĩ tảng đá màu đỏ sậm kia có biến hóa như thế, là bởi vì Ảnh Tử thụ tác động.

Càng khiến Lục Diệp cảm thấy quỷ dị chính là bản thân hắn lại không cảm thấy bỏng.

Trong khi hắn mãi suy nghĩ, hỏa diễm màu da cam kia lại đang nhanh chóng thu nhỏ lại, tựa như nó đã bị thứ gì đó hấp thu rồi.

Chỉ trong một chốc lát ngẩn ngui, đoàn lửa kia đã biến mất ở trước mắt Lục Diệp.

Ngay thời điểm hắn cảm thấy ngạc nhiên, bất chợt vùng đan điền có một luồng lực lượng nóng rực đang cuộn trào. Thứ lực lượng ấy dẫn dắt lực lượng khí huyết của bản thân hắn, hội tụ về vị trí kia.

Đau đớn khó nói lên lời truyền đến, Lục Diệp có cảm giác dưới bụng của mình vừa bị lực lượng khổng lồ kia khuấy đảo, hình như nó muốn triệt để xé rách hắn ra.

Hắn không nhịn được thốt lên một tiếng đau đớn, trong nháy mắt quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt nhẹp.

Ngay thời điểm hắn cho rằng bản thân mình phải chết, thì nơi bụng truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, chỉ trong một lần chớp mắt, hắn cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể mình bị đánh vỡ.

Cảm giác đau đớn biến mất rất nhanh, toàn bộ thế giới trong

mắt Lục Diệp, đã xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Hắn sinh ra một loại cảm giác không thật, cảm thụ vị trí đan điền tại bụng dưới một cái, lại rõ ràng phát hiện ra, ở nơi đó có một luồng lực lượng kỳ diệu đang ngưng tụ.

Niềm vui sướng bất ngờ bao phủ cả người hắn . . .

Hắn đã mở ra linh khiếu rồi!

Trong tiếng nổ vang đom đớp, ánh lửa mỏng manh nhảy lên mấy lần, cuối cùng cũng lụi tàn.

Bó đuốc cắm trên cọc ngà đã bị đốt hết.

Đường hầm mở bí mật lại rơi vào bóng tối, thế nhưng Lục Diệp lại không hoàn toàn mất đi thị giác. Đôi mắt vốn nên rơi vào một mảnh đen kịt của hắn lại xuất hiện một vài điểm hào quang nhỏ yếu tồn tại, hắn có thể nhìn thấy thi thể của Dương quân sự nằm cách đó không xa, cũng có thể nhìn thấy hàn quang trên chuôi kiếm bị chính mình ném sang một bên. . .

Không phải vì đường hầm mở không đủ tối, mà do thị lực của hắn đã được tăng cường.

Sau khi Lục Diệp mở ra linh khiếu, hắn có thể rõ ràng cảm giác được bản thân đã xảy ra một chút biến hóa kỳ diệu, ngay cả thân thể bởi vì thụ thương mà trở nên yếu ớt, cũng sinh ra rất nhiều lực lượng một cách kỳ lạ.

"Ha ha. . . Ha ha ha. . . Ha ha ha ha. . ." Lục Diệp không nhịn được bật cười như điên.

Tiếng cười quanh quẩn trong không gian u tối (u ám và bị bịt kín) này, mãi đến khi ảnh hưởng đến thương thể thì hắn mới vội vàng dừng lại.

Lục Diệp cố gắng kiềm nén niềm vui trong lòng, bắt đầu hồi tưởng lại biến cố vừa rồi.

Có thể khẳng định một điều rằng, bỗng nhiên hẩn khai khiếu được là có liên quan tới Ảnh Tử thụ, cũng có liên quan tới khối khoáng thạch màu đỏ sẫm mà hẩn chưa từng thấy qua kia.

Không đúng, khoáng thạch không phải là điểm mấu chốt, điểm mấu chốt là ngọn lửa màu vàng cam bên trong khoáng thạch kia!

Ảnh Tử thụ sinh ra sợi rễ, thôn phệ hết toàn bộ ngọn lửa kia, vậy mà kết quả là hẩn khai khiếu?

Lại nói Ảnh Tử thụ kia chưa từng có biến hóa như thế, hẩn là nó đã bị ngọn lửa màu vàng cam kia kích thích rồi. . .

Xem ra ý nghĩ trước đó của hẩn là không sai, đúng là Ảnh Tử thụ này có thể cung cấp cho hẩn một chút trợ giúp kỳ diệu, chỉ là cho tới nay hẩn vẫn chưa tìm được phương pháp đúng.

Chương 11: Đây Chính Là Phong Duệ???

Sau khi Lục Diệp làm rõ suy nghĩ, hắn vội vàng tập trung tinh thần muốn nhìn xem hiện giờ Ảnh Tử thụ có hình dáng ra sao, có nói thể nào chẳng nữa thì ngọn lửa màu vàng cam hồi nãy đã bị Ảnh Tử thụ ăn hết, chắc chắn thứ này sẽ có một chút biến hóa.

Có lẽ vì cảm xúc quá khích động, cho nên dù Lục Diệp đã cố gắng tập trung tinh thần nhưng hắn vẫn không thể nhìn thấy Ảnh Tử thụ kia. Trước kia chuyện này cũng thường xuyên xuất hiện, nguyên nhân là do lực chú ý không đủ tập trung.

Hắn hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình xuống, lại đợi thêm một lúc lâu mới thử lại lần nữa.

Lần này hắn đã thuận lợi thấy được Ảnh Tử thụ, quả nhiên đúng như những gì hắn suy đoán, Ảnh Tử thụ vốn tối tăm mờ mịt đã xuất hiện một chút biến hóa.

Trên tổng thể, Ảnh Tử thụ vẫn có hình dáng như cũ, chỉ là không thấy sợi rễ vừa sinh ra trước đó, nhưng ở vị trí tới gần phía dưới tán cây, lại có một chiếc lá bị ánh lửa hừng hực bao phủ, tựa như đang bị thiêu đốt.

Lục Diệp cố gắng tập trung tinh thần, nhìn về phía mảnh lá cây đang bị thiêu đốt kia, mơ hồ có thể nhìn thấy trên lá cây kia xuất hiện một loại đồ án cực kì phức tạp.

Hắn tập trung tinh thần muốn nhìn rõ hoa văn trên đồ án kia.

Thế nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra!

Một mảnh lá cây nho nhỏ không ngừng phóng đại trong mắt hắn, dường như ngay lập tức nó đã phủ kín tầm mắt hắn, đồng thời rất nhiều tin tức khó hiểu không thể khống chế đã tràn vào trong đầu hắn.

Lục Diệp lập tức cảm thấy dường như có người vừa cầm chùy lớn hung hăng đập lên đầu hắn một cái. Sau đó, hắn cũng không kịp thốt lên bất cứ âm thanh nào, đã trực tiếp hôn mê.

Khi Lục Diệp tỉnh lại, hắn chỉ cảm thấy cả người đều choáng váng, mà đầu lại đau như muốn nứt ra.

Hắn khẽ lắc đầu, cố gắng chống đỡ tinh thần, đứng lên, dựa lưng vào vách đá, thầm nhớ lại những chuyện vừa xảy đến với mình trước khi hôn mê, nhưng đột nhiên hắn kinh ngạc phát hiện ra rằng, trong đầu mình vừa có thêm rất nhiều tin tức chưa hề tiếp xúc.

Có điều, những tin tức này lại ăn sâu bám rễ bên trong, gã như ký ức của bản thân hắn vậy.

Lục Diệp phục hồi lại tinh thần, điều tra thật kỹ những ký ức lẽ ra không nên tồn tại này, rất nhanh hắn đã hiểu rõ ngọn nguồn mọi chuyện.

Nguyên nhân vẫn do Ảnh Tử thụ.

Sau khi nó thôn phệ ngọn lửa màu vàng cam kia, trên cây đã có thêm một mảnh lá bị thiêu đốt.

Bên trên mảnh lá cây này có một loại đồ án huyền diệu, bao hàm rất nhiều tri thức thần kỳ, khi Lục Diệp dụng tâm điều tra, những kiến thức này đã cưỡng ép rót vào trong đầu hắn.

Phong Duệ! (sắc bén)

Đây là thứ khắc phía trên phiến lá kia, chính là một đạo linh

vẫn mang tên Phong Duệ.

Lục Diệp đã từng được nghe về khái niệm linh văn này. Nó vốn là một loại đồ vật chất chứa lực lượng huyền diệu, có liên quan sâu sắc đến cuộc sống, quá trình tu hành và chiến đấu của tu sĩ.

Dường như có một loại người chuyên môn nghiên cứu về linh văn. Bọn họ được xưng là Linh Văn sư, thế nhưng số lượng những người này rất ít, bởi vì nghiên cứu linh văn không hề dễ dàng.

Sau khi Lục Diệp hiểu rõ những thứ này, hắn lập tức muốn thử điều động linh lực bên trong linh khiếu.

Nhưng hắn chợt phát hiện ra rằng những linh lực bên trong linh khiếu kia vô cùng nặng nề, căn bản không thể điều động được.

Lục Diệp hơi suy nghĩ một chút mới nhớ tới, bản thân hắn vẫn còn ở bên trong phạm vi Nguyên Từ Lực Trường bao phủ...

Muốn điều động linh lực, nói dễ hơn làm?

Trước đó cũng bởi vì nguyên nhân này mới khiến Dương quân sự chết thảm trên tay hắn.

Hắn đứng thẳng lên, tập tễnh bước ra xa một chút, vừa đi vừa cảm thụ phản ứng của linh lực bên trong linh khiếu. Mãi đến khi có thể điều động được những linh lực này, hắn mới dừng chân lại, vị trí này đã rời khỏi phạm vi Nguyên Từ Lực Trường bao phủ rồi.

Linh lực vốn nặng nề, lập tức trở nên cực kỳ sôi nổi.

Dưới hành động của Lục Diệp, chúng bắt đầu chảy xuôi bên trong thân thể, đi tới chỗ nào, chỗ đó lập tức ấm áp, hắn chưa bao giờ có loại thể nghiệm này cho nên cảm thấy rất ngạc nhiên.

Sau khi chơi một lát, hắn lại nhớ tới đạo linh văn kia. Gần như là theo bản năng hắn rót linh lực vào lòng bàn tay. Trong khoảnh khắc ấy, bỗng nhiên có một luồng hào quang xuất hiện trên lòng bàn tay.

Mặc dù nó chỉ lóe lên một thoáng rồi biến mất, nhưng Lục Diệp vẫn có thể thấy rõ ràng, hào quang kia ẩn chứa một loại đồ án cực kì phức tạp và khó hiểu, lại giống như đúc đồ án được khắc trên mảnh lá cây bị thiêu đốt kia!

"Đây chính là Phong Duệ?" Lục Diệp cúi đầu xem kỹ bàn tay của mình.

Theo đạo lý, hắn vừa mở ra linh khiếu của bản thân, vẫn còn hiểu biết quá mức nông cạn về cách vận dụng linh lực, càng đừng nói tới chuyện dùng linh lực tạo nên một đạo linh văn.

Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại thành công một cách dễ dàng, giống như đã trải qua vô số lần rèn luyện.

Chương 12: Chẳng Lễ Thứ Đây Là Cây Thiên Phú?

Hào quang nhàn nhạt nở rộ trên bàn tay đã hao hết sạch, nó giống như một con đom đóm cỡ lớn, mà trong lòng bàn tay hẳn truyền đến từng đợt đau đớn do bị đâm, khiến Lục Diệp có cảm giác tựa như đang có rất nhiều kim đâm vào da thịt của hẳn.

Tuy nó chỉ là một bàn tay nhưng giờ phút này bàn tay ấy lại mang tới cho hẳn một loại cảm giác cực kì sắc bén.

Lục Diệp cảm thấy hẳn hoàn toàn có thể dùng một chưởng bổ ra một khối đá!

Nghĩ như vậy, hẳn lập tức chọn một tảng đá có kích thước bằng chậu rửa mặt ở bên cạnh, loại tảng đá này có thể thấy được ở khắp nơi trong đường hầm mỏ, cũng là thứ không có bất cứ giá trị gì.

Sau khi Lục Diệp lặn hòn đá tới trước mặt mình, lập tức dựng thẳng bàn tay lên rồi bổ xuống.

Tảng đá có kích cỡ bằng chậu rửa mặt kia phát ra một tiếng kêu rồi vỡ vụn ra, nơi vết cắt thật chỉnh tề.

Lục Diệp nhìn một màn này mà sợ tới ngây người.

Tuy vừa rồi hẳn cảm thấy mình hoàn toàn có thể bổ nát tảng đá nhưng không ngờ sẽ đạt tới hiệu quả như vậy.

Nói nữa, đây không phải bổ mà là cắt ra và thứ cắt tảng đá kia ra, chính là một bàn tay của hẳn!

Mà tất cả chuyện này phát sinh bởi vì bàn tay ấy được Phong Duệ gia trì.

Dường như đạo linh văn này có tác dụng khiến một vật trở nên cực kỳ sắc bén.

Trước kia, Lục Diệp từng thấy một vị tu sĩ Tà Nguyệt cốc dùng một chưởng vỗ nát một khối đá. Một màn này khiến hắc kinh hãi tựa như gặp phải Thiên nhân (người trời), nhưng hiện tại xem ra, hắc cũng có thể làm được, thậm chí còn làm tốt hơn.

Lại nói, đây là cắt đá, nếu như cắt người thì sao?

Sau khi cắt đứt tảng đá, hào quang trên bàn tay hắc chậm rãi tiêu tán, nguyên nhân hắc là linh lực đã hao hết.

Ngay lúc ấy, Lục Diệp cảm giác thân thể trống rỗng, cảm giác suy yếu đánh úp lại.

Lục Diệp thầm nghĩ hồng rồi. Hắc vừa khai khiếu, nhất thời ngứa ngáy trong lòng ngưỡng tụ ra một đạo linh văn, ít nhiều cũng có chút không biết tự lượng sức mình, mới tiêu hao nghiêm trọng như vậy.

Lục Diệp cố nén cảm giác mệt mỏi trùng kích lại, nếu lúc này hắc ngủ thiếp đi, chẳng biết còn có thể tỉnh lại hay không.

Hắc vội vàng trở lại chỗ vừa rồi, cầm lấy một bình Khí Huyết đan, đổ ra mấy hạt nhét thẳng vào miệng, lại cầm lấy một miếng thịt thú vật, bắt đầu há miệng lớn ăn vào.

Dược hiệu Khí Huyết đan tan ra, dần dần tẩm bổ thân thể của hắc, khiến cảm giác suy yếu chậm rãi biến mất.

Lục Diệp tựa lưng lên vách đá, sửa sang lại suy nghĩ của mình.

Ảnh Tử thụ làm bạn bên hắc đã hơn một năm. Sau khi nó thôn

phệ một ngọn lửa màu vàng cam đã khiến hần mở ra linh khiếu, trở thành một tu sĩ. Tiếp đó, khi hần xem xét Ảnh Tử thụ lại phát hiện một mảnh lá cây trên cành bị thiêu đốt. Cuối cùng từ trên mảnh lá cây bị thiêu đốt kia, hần đã nhận được đạo Phong Duệ linh văn này...

Giờ phút này, khi Lục Diệp lại quan sát Ảnh Tử thụ kia, trong lòng hần không khỏi sinh ra một loại ký thị cảm (cảm giác đã từng quen thuộc) mãnh liệt.

Lục Diệp trầm ngâm một lát, chợt giật mình hiểu ra: "Chẳng lẽ thứ này là cây thiên phú?"

Một phiến lá trên cây thiên phú bao hàm Phong Duệ linh văn, vậy những chiếc lá khác thì sao? Có phải chúng cũng được khắc những linh văn khác hay không?

Nếu như hần có thể thắp sáng càng nhiều lá cây, chẳng phải sẽ đạt được càng nhiều loại tri thức linh văn hơn?

Lục Diệp nhớ tới tán cây to lớn cùng vô số lá của cây thiên phú kia, trong lòng càng thêm nóng bỏng.

Đến đây, hần đã thầm có chút suy đoán mơ hồ về cách thắp sáng những phiến lá khác trên cây, nhưng bây giờ không thể chứng thực, chỉ có thể chờ sau này có cơ hội lại nói.

Chuyện trước mắt hần có thể làm chính là nhanh chóng mở ra càng nhiều linh khiếu, tăng lên tu vi của mình.

Vị trí linh khiếu thứ nhất cầu tu sĩ được mở ra ngay tại đan điền. Đây là điểm xuất phát của tu hành, được xưng là Nguyên Linh khiếu, về sau mở ra Linh khiếu như thế nào, phải xem tu sĩ tu hành công pháp dạng gì.

Công pháp khác biệt dẫn đến vị trí mở ra Linh khiếu hoàn toàn không giống nhau. Bên cạnh đó, càng mở ra nhiều Linh khiếu thì tu

vi càng cao.

Đến lúc ấy, quyển Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia đã có đất dụng võ rồi!

Lục Diệp thoáng bình phục một chút tâm tình kích động, hắn cầm lấy túi trữ vật của Dương quân sự bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tới tận lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện, vừa rồi khi hắn khắc Phong Duệ lên bàn tay, nó đã thủng trăm ngàn lỗ, giống như bị vô số cây kim đâm xuyên, lưu lại không ít máu.

Vừa rồi trong lòng quá kích động, nên hắn không hề cảm nhận được, giờ phút này mới phát hiện ra, lập tức cảm thấy đau đớn đến nhói tim không ngừng kích thích thần kinh.

Hắn âm thầm tự xét lại, xem ra sau này nếu muốn thể nghiệm loại linh văn gì cũng không thể tùy tiện dùng trên người mình.

Chương 13: Có Hai Con Đường Để Chọn!!!

Tiếp đó, Lục Diệp nhanh chóng thu thập xong đồ vật bị lấy ra trước đó, lại cách thật xa phạm vi Nguyên Từ Lực Trường bao phủ.

Trước mắt có hai con đường bày ở trước mặt hắn.

Một là rời khỏi khoáng mạch. Sở dĩ Dương quản sự muốn tới đây tránh tai họa, cũng vì người Hạo Thiên minh đánh tới. Lấy lực lượng của Tà Nguyệt cốc tại đây, căn bản không giữ nổi khoáng mạch này, cho nên gã mới lập tức xông vào đây né tránh.

Nếu không ngay khi khoáng mạch bị đánh chiếm, gã là đệ tử Tà Nguyệt cốc khẳng định sẽ đỡ nhiều lành ít.

Nhưng Lục Diệp thì khác. Hắn hoàn toàn có thể lộ diện, nếu lỡ như hắn được tu sĩ Hạo Thiên minh đón nhận, hắn sẽ rời khỏi bể khổ, về sau không cần phải ở lại nơi này mặc người ức hiếp nữa.

Nhưng thật hiển nhiên, đó cũng không phải lựa chọn sáng suốt.

Nếu Dương quản sự đã nghe được tin tức trốn vào nơi này tị nạn, thì chắc chắn sẽ còn những đệ tử Tà Nguyệt cốc khác cũng bước vào nơi này.

Nói cách khác, hiện giờ chính là thời điểm hỗn loạn nhất.

Nếu hắn có thể thuận lợi rời khỏi khoáng mạch thì tốt quá rồi, nhưng nếu không cẩn thận đụng phải đệ tử Tà Nguyệt cốc nào đó tiến vào tị nạn... Thì kết cục đến với Lục Diệp cũng giống như

những quánง nô đã bị Dương quân sự tiện tay đánh giết trước đó thôi.

Cho nên hẳn lựa chọn con đường thứ hai, tạm thời án binh bất động, ở lại nơi này.

Nơi ẩn nấp này cực kỳ bí ẩn, người bình thường khó có thể tìm được, thêm nữa, tiến có thể công, lui có thể thủ, nếu thật sự có đệ tử Tà Nguyệt cốc không cần thận xông vào, Lục Diệp vẫn có thể mượn nhờ Nguyên Từ Lực Trường ở nơi này để hồ người khác một phen, không đến mức vô lực chống trả.

Thêm một lý do nữa, thương thế của hẳn chưa lành, thực sự không tiện đi lại quá nhiều.

Hẳn nhớ lại những lời Dương quân sự đã nói lúc trước, nếu hẳn nhớ không lầm thì gã từng nói như thế này:

“Người Hạo Thiên minh đánh tới cho nên khoáng mạch tạm thời không giữ được, thế nhưng bọn họ sẽ không ở lâu, chẳng qua vẫn có khả năng sẽ kéo dài một hai tháng.”

Ấn ý bên trong rất rõ ràng, Dương quân sự cảm thấy dù Hạo Thiên minh có thể công chiếm nơi này, cũng không thể nắm giữ mở khoáng mạch này trên tay quá lâu, chỉ khoảng một hai tháng, Hạo Thiên minh sẽ rút lui, đến lúc đó khoáng mạch sẽ trở lại trên tay Tà Nguyệt cốc.

Sau khi Lục Diệp tổng hợp tất cả tin tức mà hẳn có thể nắm giữ được trước mắt, trong lòng lại có chút lo được lo mất.

Cuối cùng hẳn quyết định, cứ ở lại nơi này dưỡng thương trước, tiện thể tu hành, sau đó, trong vòng một tháng sẽ tìm cơ hội rời khỏi đường hầm mở, đi tìm người của Hạo Thiên minh, cứu bản thân mình thoát khỏi bể khổ!

Lục Diệp đã hạ quyết tâm, trong lòng cũng vững vàng hơn rất

nhiều. Hiện giờ hắn đã vượt qua thời gian khó khăn gian khổ nhất, còn thành công mở ra Linh khiếu, lại phát hiện ra cây thiên phú bên người.

Về sau này, những ngày tốt lành còn dài lắm, hiện giờ không cần quá gấp.

Lục Diệp tìm một vị trí thích hợp, lấy ra một chiếc giường đệm chần từ trong túi trữ vật của Dương quân sự, trải rộng ra rồi lẳng lẳng ngồi trên đó, nghiên cứu kỹ càng quyển Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia.

Bên trong hầm mỏ là một vùng tăm tối, may mắn lúc này Lục Diệp đã khai khiếu thành công, nếu không chỉ sợ hắn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Cũng rất nhanh, hắn đã phát hiện một chuyện rất thú vị. Đó chính là khi hắn đưa linh lực tập trung đến con mắt, hắn hoàn toàn có thể nhìn đồ vật rõ ràng hơn một chút.

Đáng tiếc, hắn vừa mới mở ra Nguyên Linh khiếu, linh lực có hạn, không thể duy trì trong thời gian dài.

Tiếp theo đó, Lục Diệp bắt đầu quá trình tu hành của mình, đói bụng thì ăn, mệt mỏi thì ngủ, ngoại trừ hoàn cảnh chung quanh không quá tốt, những thứ khác lại chẳng đáng kể gì.

Huống chi lúc này, Lục Diệp đã đắm chìm bên trong hưng phấn vì mở ra Linh khiếu, mà bản thân hắn cũng không có quá nhiều yêu cầu đối với hoàn cảnh chung quanh.

Người ở trong bóng tối không thể tính toán thời gian, bản thân Lục Diệp cũng không biết đã qua bao lâu rồi, hắn chỉ có thể ước chừng mình đã ở nơi đây được mấy ngày rồi.

Vết thương trên đùi và trên tay đã tốt lên rất nhiều.

Sau khi Lục Diệp mở ra Linh khiếu, trở thành tu sĩ, dường như tổ chất thân thể cũng trở nên mạnh mẽ không ít. Đối lại là trước kia, nếu trên đùi bị đâm một kiếm, chắc chắn hẳn sẽ phải tu dưỡng mười ngày nửa tháng mới có thể đi lại được.

Đương nhiên chuyện này cũng có liên quan đến việc mỗi ngày Lục Diệp đều phục dụng Khí Huyết đan.

Trong khoảng thời gian này, thông qua nghiên cứu quyển Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia, Lục Diệp đã phát hiện tạm thời hẳn không thể tu hành bản công pháp này.

Cũng không phải do bản thân công pháp có vấn đề gì, mà do Lục Diệp chỉ vừa mở ra Nguyên Linh khiếu, muốn mở ra Linh khiếu kế tiếp vẫn cần thêm một số điều kiện khác.

Nếu như so sánh Linh khiếu với hồ nước trong cơ thể tu sĩ, thì nước trong hồ kia chính là linh lực của tu sĩ. Bởi vậy tu sĩ mở ra càng nhiều Linh khiếu thì lượng linh lực tích chứa bên trong cơ thể càng khổng lồ.

Thế nhưng muốn mở ra Linh khiếu kế tiếp, điều kiện tiên quyết chính là Linh khiếu trước đó phải đạt tới trình độ hoàn mỹ.

Chương 14: Luyện Tinh Hóa Khí! Đổ Đầy Linh Lực!

Nói một cách đơn giản, cần phải có Linh khiếu tràn đầy linh lực mới có thể thực hiện bước tiếp theo.

Đặt ở trên người Lục Diệp, chuyện hắn cần phải làm trước mắt chính là khiến bản thân nỗ lực không ngừng tu hành, tích góp từng tí một làm lớn mạnh linh lực bên trong Nguyên Linh khiếu.

Chờ đến một ngày, khi linh lực trong Nguyên Linh khiếu đạt tới mức tràn đầy, tới lúc đó, hắn có thể mở ra Linh khiếu tiếp theo, đồng thời, đó cũng là lúc hắn có thể sử dụng quyển Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia.

Có mấy loại biện pháp làm lớn mạnh linh lực.

Thường thấy nhất chính là phục dụng loại Linh đan tu hành. Linh đan sẽ hóa thành linh lực, nhập vào bên trong Linh khiếu.

Loại thứ hai chính là phun ra nuốt vào linh khí. Ở bất kỳ nơi nào cũng có linh khí tồn tại, vấn đề chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Sau khi tu sĩ mở ra Linh khiếu, bọn họ mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của linh khí. Và thông qua quá trình phun ra nuốt vào có thể luyện hóa những linh khí này vào trong cơ thể, làm lớn mạnh tu vi bản thân.

Loại thứ ba là mượn nhờ linh thạch, nhưng Lục Diệp chỉ nghe qua thứ này chứ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy.

Còn có một loại cuối cùng, chính là luyện tinh hóa khí.

Trước tiên cần phải làm lớn mạnh lực lượng khí huyết của bản thân, sau đó lại luyện hóa lực lượng khí huyết thành linh lực.

Đồng dạng có thể đạt tới mục đích tu hành.

Các loại phương pháp trên đều có ưu khuyết, không dễ quơ đũa cả nắm.

Mặc dù trước kia Lục Diệp chưa từng bước vào hàng ngũ tu sĩ, nhưng hẳn lại thường xuyên nghe nhóm quáng nô khác nói đến chuyện tu hành.

Mọi người đều ôm một loại tâm tình hướng tới khi đàm luận những thứ này, chờ mong một ngày kia có thể bay lên đầu cành, gà đen biến thành Phượng hoàng.

Qua đó, cũng coi như Lục Diệp mưa dầm thấm đất, đã hiểu được một chút tri thức cơ bản.

Trước mắt, Lục Diệp không cần đến loại phương pháp thứ nhất, hẳn không có Linh đan để tu hành, mặc dù có thể xác định được trong túi trữ vật của Dương quản sự nhất định là có, thế nhưng nhiều bình bình lọ lọ như vậy, hẳn hoàn toàn không thể phân biệt được loại nào với loại nào, càng không dám tùy tiện ném thử.

Lục Diệp cũng từng thử nghiệm loại thứ hai nhưng không biết nguyên nhân do tới gần Nguyên Từ Lực Trường hay vì lí do nào khác, chỉ biết rằng hẳn không thể cảm nhận được sự tồn tại của linh khí.

Hiển nhiên cũng không thể phun ra nuốt vào.

Chuyện duy nhất hẳn có thể làm, chính là luyện tinh hóa khí.

Phục dụng Khí Huyết đan có thể làm lớn mạnh lực lượng khí huyết, lại thúc giục linh lực bên trong Linh khiếu luyện hóa khí

huyết, sẽ có thêm càng nhiều linh lực.

Nhờ vào di vật của Dương quản sự, trước mắt đây là phương thức tu hành duy nhất mà Lục Diệp có thể dùng đến.

Trước đó hắn đã từng kiểm kê qua, tổng cộng có 253 viên Khí Huyết đan, số lượng cũng không quá ít.

Vốn dĩ Lục Diệp cho rằng nhiều Khí Huyết đan như vậy hoàn toàn đủ cho bản thân mình sử dụng, nhưng khi thật sự tiến hành tu hành, hắn mới phát hiện, chỉ sợ những Khí Huyết đan này sẽ không kiên trì được bao lâu.

Lần tu hành thứ nhất, hắn chỉ luyện hóa được hiệu của hai hạt Khí Huyết đan. Do trước kia chưa từng làm việc này nên hắn lục lợi rất lâu mới có thể lần mò ra phương pháp luyện tinh hóa khí.

Đợi đến lần thứ hai, hắn đã có thể luyện hóa bốn hạt Khí Huyết đan, có chút hương vị quen tay hay việc.

Lần thứ ba sáu hạt. . .

Lần thứ tư mười hạt. . .

Càng tu hành lâu dài, hắn phát hiện tốc độ tiêu hao Khí Huyết đan càng nhanh. Cũng bởi vì linh lực bên trong Linh khiếu của hắn đều đang gia tăng mỗi ngày.

Linh lực càng nhiều dẫn đến hiệu suất luyện tinh hóa khí càng cao, đương nhiên tiêu hao Khí Huyết đan cũng càng lớn.

Qua đây, Lục Diệp đã hiểu rõ một chuyện, quả nhiên Khí Huyết đan này không phải thứ gì tốt, bằng không một tu sĩ mới khai khiếu thành công như hắn, cũng sẽ không tiêu hao nhiều một cách khó hiểu như vậy.

Cách tu hành chân chính của tu sĩ chính là dùng một chút Linh

đan chuyên môn dành cho việc tu hành, chỉ tiếc rằng hắn không biết quá nhiều loại đan dược cho nên không dám tùy ý đi nếm thử.

Trong hầm mỏ lờ mờ không ánh sáng, Lục Diệp cũng không biết đã trôi qua bao lâu thời gian. Chỉ biết khi hắn tiêu hao sạch sẽ tất cả Khí Huyết đan, hắn đã biết bản thân mình cần phải ra ngoài rồi.

Hắn rời đi cũng không phải vì hết tài nguyên tu hành, mà chủ yếu là đã không còn thức ăn nữa.

Sau khi bắt đầu luyện tinh hóa khí, khẩu vị của hắn cũng trở nên lớn hơn.

Tuy Dương quản sự mang theo không ít đồ ăn, nếu tiết kiệm một chút, hoàn toàn có thể dùng được trong hai tháng. Dù sao gã cũng dự định sẽ chỗ này một thời gian rất lâu, sao có thể không chuẩn bị đầy đủ?

Chương 15: Gặp Phải Tu Sĩ Tà Nguyệt Cốc

Mặc dù Lục Diệp không có cách tính toán thời gian chính xác, nhưng hẳn lại có thể áng chừng, dường như từ khi hắn bắt đầu tu hành đến bây giờ, thời gian đã trôi qua hơn mười ngày rồi.

Trong khoảng thời gian tu hành này, thu hoạch của Lục Diệp không quá lớn, nhưng lại không hề nhỏ.

Ít nhất thì nguyên linh lực bên trong Linh khiếu đã tràn đầy rồi. Nói một cách khác, hắn đã có tư cách tiến hành mở ra một Linh khiếu kế tiếp, tu hành công pháp Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia.

Thế nhưng khi hắn dựa theo chỉ dẫn của quyển Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia để mở ra Linh khiếu thứ hai, hắn lại không thể tìm ra vị trí của nó, chẳng những tu hành không thành công, ngược lại còn tiêu phí rất nhiều linh lực một cách vô ích.

Không trách trước kia, hắn nghe người ta nói chuyện, tu hành còn cần trưởng bối dạy bảo, nếu để tự mình tìm tòi không biết phải đi bao nhiêu đường quanh co.

Cho nên dù Lục Diệp đã tiêu hao tất cả Khí Huyết đan, thì bây giờ hắn vẫn chỉ là một tu sĩ mở ra một khiếu.

Vết thương trên người hắn đã khỏi, cũng không trở ngại hành động.

Nhưng vẫn còn một điều khiến Lục Diệp có chút xoắn xuýt, hắn không biết mình nên xử lý túi trữ vật của Dương quản sự như

thế nào. Và hẳn lại không cam lòng nếu bỏ thứ này lại đây.

Đây là đồ vật mà Dương quân sự đã mất cả đời để tích góp, bên trong có không ít đồ tốt, không nói tới những thứ khác, chỉ những khoáng vật trân quý kia thôi đã có giá trị không nhỏ.

Bản thân hẳn vốn là vô thân vô cố ở thế giới này, không có bất kỳ trường bối nào quan tâm. Mà chắc chắn rằng tu hành về sau sẽ tiêu hao rất nhiều tài nguyên. Nếu hẳn có di vật của Dương quân sự, ít nhất là hẳn sẽ không cần phát sầu vì tài nguyên tu hành ở giai đoạn đầu tiên.

Nhưng nếu mang túi trữ vật này bên người lại không quá thỏa đáng. Đây là thế giới tu hành, rất thường gặp những chuyện thấy hơi tiền nổi máu tham, giết người đoạt mệnh, một tu sĩ yếu ớt như hẳn lại mang theo một túi trữ vật trân quý, khó tránh khỏi có người nhìn thấy mà nổi lòng tham.

Sau khi Lục Diệp suy nghĩ thật lâu, cuối cùng hẳn đã quyết định mang theo túi trữ vật. Khỏi phải nói, phú quý luôn tìm thấy bên trong nguy hiểm, nếu hẳn bỏ lỡ cơ hội này, chưa chắc sẽ gặp được một lần phát tài như thế.

Sau khi Lục Diệp hạ quyết tâm, hẳn lại trở về chỗ mình từng giết chết Dương quân sự, nhặt cái cuốc chim bị chém đứt một đoạn của bản thân lên.

Nếu đã quyết định mang túi trữ vật đi, đương nhiên cũng không thể bỏ qua nguyên từ khoáng ở nơi này. Phải biết rằng, khoáng vật này rất là trân quý.

Lục Diệp vung cuốc chim lên, mồ hôi đổ như mưa.

Một năm qua hẳn luôn làm chuyện lấy quặng này, đã sớm trở thành xe nhẹ đường quen, bây giờ còn có linh lực đặt nền móng, hiệu suất nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với trước kia.

Từng khối nguyên từ khoáng bị hấn khai thác ra, cất vào bên trong túi trữ vật.

Mãi đến khi tất cả nguyên từ khoáng đều bị khai thác sạch sẽ, Lục Diệp mới rút cuộc chìm xuống.

Nếu như tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, sau này hấn sẽ không cần đến thứ này!

Hấn cởi quần áo, cất kỹ túi trữ vật vào trong người, lại cầm miếng vải quấn chặt quanh thân, kể từ đó chỉ cần hấn không bị người ta lột sạch kiểm tra, sẽ không bại lộ sự tồn tại của túi trữ vật.

Túi trữ vật thì phải giấu đi nhưng hấn lại sớm lấy thanh trường kiếm của Dương quản sự ra ngoài rồi. Phải biết rằng, đoạn đường đi ra này cũng chưa hấn đã an toàn, nếu trên tay có mang theo vũ khí cũng có thể ứng phó được biến cố phát sinh.

Sau khi Lục Diệp chuẩn bị thỏa đáng tất cả mọi thứ, hấn hít sâu một hơi, lần theo trí nhớ bước ra bên ngoài.

Một đường này hấn bước đi vô cùng cẩn thận, chỉ lo sợ bỗng nhiên đụng phải tu sĩ Tà Nguyệt cốc ở chỗ tối, đồng thời vì không muốn bại lộ hành tung nên hấn cũng không dám đi quá nhanh.

Nhưng... sợ cái gì thì gặp được cái đó, khi hấn vượt qua một ngã rẽ ở trong bóng tối, tiến vào một đường hầm mờ, đột nhiên thân hình trở nên cứng đờ.

Ở phía trước cách nơi này không xa, có một bóng người dựa lưng lên vách đá hầm mờ này, nhẹ nhàng thở dốc.

Trong không khí còn tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt. . .

Lục Diệp đang muốn lui về, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, người kia quay đầu nhìn về phía Lục Diệp, ngay lập tức ngạc nhiên

hô lên: "Lục Diệp?"

Trong lòng Lục Diệp trở nên căng thẳng.

Phải biết rằng, toàn thân hắn vẫn còn đứng trong bóng tối, thế mà vẫn bị đối phương thấy rõ dung mạo, điều này đã chứng minh người nọ là một vị tu sĩ, đồng thời còn quen biết hắn...

Không còn nghi ngờ gì nữa, đối phương chính là một tu sĩ Tà Nguyệt cốc.

Quả nhiên nếu Dương quản sự nghĩ tới chuyện vào đường hầm mở tị nạn, thì những tu sĩ Tà Nguyệt cốc khác cũng có thể nghĩ đến. Bây giờ hắn cũng không biết trong cái mỏ quặng này đang ẩn giấu bao nhiêu người của Tà Nguyệt cốc.

Tâm tư Lục Diệp nhanh chóng biến đổi, hắn lập tức tụ linh lực vào mắt, rốt cuộc cũng thấy rõ dung mạo của đối phương.

Chương 16: Ta Làm Thịt Tiêu Súc Sinh Người

Là một tu sĩ trên mỏ tên là Chu Thành, nằm dưới quyền quản lý của Dương quản sự, chức vị thấp hơn rất nhiều so với Dương quản sự, có lẽ tu vi cũng không bằng người kia.

Lúc này dường như gã đang bị thương, mùi máu tanh kia truyền tới từ trên người gã.

"Người tới đây!" Chu Thành thấp giọng bắt chuyện với hắn.

"Vâng!" Lục Diệp lập tức lên tiếng rồi cất bước đi về phía Chu Thành, càng chạy càng nhanh.

Chu Thành lập tức phát hiện ra có chút không đúng, nguyên nhân là do Lục Diệp có cầm theo một thanh kiếm trong tay. Gã không khỏi cau mày nói: "Người tìm thấy thanh kiếm này ở đâu?"

Theo gã quan sát, thanh kiếm này chính là phôi kiếm của tu sĩ Tà Nguyệt cốc, nếu bị Lục Diệp cầm trên tay thì rất có vấn đề. (phôi kiếm: kiếm được chế tạo riêng, đặc trưng của một môn phái nào đó)

Lục Diệp không hề đáp lại, khoảng cách giữa hắn và Chu Thành chỉ còn ba trượng.

Rốt cục Chu Thành cũng cảm nhận được sát ý của Lục Diệp, gã lập tức đứng lên, cắn răng quát khê: "Ta làm thịt tiêu súc sinh người!"

Sau khi nói xong, gã nhanh chóng rút kiếm đâm về phía Lục Diệp. Trường kiếm kia được rút vào linh lực, dù đang ở trong bóng

tối nhưng nó vẫn nở rộ hào quang nhàn nhạt.

Một kiếm này không có đặc biệt, chỉ là rót linh lực vào trường kiếm, tăng lên sát thương mà thôi, và đương nhiên đối mặt với một phạm nhân như Lục Diệp, Chu Thành cảm thấy gã hoàn toàn có thể nắm quyền sinh sát trong tay.

Trước kia Dương quản sự cũng từng nghĩ như vậy, và lúc này, thi cốt của gã đã bắt đầu mục nát rồi.

Kiểm quang nhanh chóng phóng đại ở trong mắt Lục Diệp. Hắn toàn lực thúc giục Linh lực của bản thân, tụ lên hai mắt. Ngay lúc ấy, dường như toàn bộ thế giới cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Không giống với lúc mượn nhờ Nguyên Từ Lục Trường đánh lén Dương quản sự, đây là lần đầu tiên Lục Diệp chém giết chính diện cùng tu sĩ, hắn không được phép do dự và lùi bước.

Cũng may tu vi của tu sĩ này không cao, còn bị trọng thương trên người. Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Lục Diệp dám động sát tâm.

Khi trường kiếm của đối phương sắp vọt tới bên người, Lục Diệp bỗng nghiêng người bước lướt, vô cùng sát sao tránh được công kích kia. Ngay sau đó trường kiếm trong tay vung ngược lên trên, đồng thời trên trường kiếm có một đồ án huyền ảo phức tạp hiển hiện.

Phong Duệ gia trì!

Lục Diệp không rõ tu vi Chu Thành cao bao nhiêu, nhưng tóm lại là mạnh hơn hắn rất nhiều.

Tuy Chu Thành đã bị thương nhưng người này cũng không phải loại tu sĩ một khiêu như hắn có thể tùy ý ứng phó được.

Có sát tâm phải có thủ đoạn tương ứng phụ tá mới hoàn thành nổi ý tưởng này, mà Phong Duệ chính là thủ đoạn của Lục Diệp!

Trước đó, trong lúc rảnh rỗi hần đã từng thí nghiệm, đạo Phong Duệ linh văn này không chỉ có thể gia trì lên trên bàn tay hần, nó còn có thể gia trì lên trên vũ khí, và hiệu quả khi gia trì lên vũ khí sẽ lớn hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt khi quang mang kia nở rộ, Chu Thành không khỏi thất thần, gã cũng không ngờ Lục Diệp đã thành tu sĩ!

Song kiếm chạm vào nhau, tạo ra một tiếng răng rắc vang giòn.

Chu Thành lại kinh ngạc phát hiện, trường kiếm của gã đã bị chặt đứt.

Điều này trực tiếp dọa cho gã sợ hãi. Không còn nghi ngờ gì nữa, ở lúc đối địch mà vũ khí gãy trước chính là một loại đả kích cực lớn.

Ngay thời điểm Chu Thành chấn kinh, kiếm thứ hai của Lục Diệp đã tới.

Sau khi chặt đứt phối kiếm của gã, hần lập tức rút kiếm chém tới cổ Chu Thành.

Hần vốn không hiểu bất kỳ một loại kiếm pháp nào, cũng không nắm giữ chiêu số huyền diệu gì, chỉ có thể dùng một chiêu chém tới đơn giản này.

Chu Thành sợ đến mức hồn vía lên mây.

Giờ phút này, khoảng cách giữa hai bên quá gần, gã muốn thối lui đã không còn kịp nữa. Chu Thành chỉ có thể toàn lực thúc giục linh lực còn sót lại không nhiều của bản thân để hộ thể. Theo đạo lý, dựa vào tu vi của gã hoàn toàn có thể ngăn chặn công kích của

một vị tu sĩ một khiêu như Lục Diệp, kể cả trên tay đối phương có vũ khí cũng không thể phá linh lực phòng hộ của gã.

Nhưng trên thực tế, lúc thanh trường kiếm kia rơi xuống, linh khí hộ thể của Chu Thành lại chẳng phát huy ra tác dụng vốn có của nó. Thanh trường kiếm trong tay Lục Diệp đã phá vỡ tầng phòng hộ kia, sau đó trực tiếp chém trên cổ gã.

Âm thanh lợi khí xuyên vào da thịt vang lên, Lục Diệp cảm nhận được trên mặt mình bị mấy giọt máu tươi ầm ập bắn vào.

"Khốn nạn!" Chu Thành giận dữ, nhất thời không quan sát kỹ lại bị một tên quáng nô ti tiện như Lục Diệp đả thương thành dạng này. Gã đưa tay bổ một chưởng về phía Lục Diệp.

Nhưng Lục Diệp đã sớm buông trường kiếm trong tay, sau đó chạy vào chỗ sâu trong đường hầm mỏ, không thèm quay đầu lại.

Chương 17: Xin Lão Trượng Cứu Ta Rời Khỏi Bể Khổ

Phía sau truyền đến động tĩnh Chu Thành đang đuổi theo, Lục Diệp lại chạy nhanh hơn.

Dần dần hẳn cảm giác phía sau không còn một tiếng động nào nữa, lúc này mới dừng bước lại.

Lục Diệp đứng yên tại chỗ, chờ thêm một hồi lâu, cuối cùng mới quay người trở về. Đi được nửa đường, hẳn đã thấy bóng dáng Chu Thành bổ nhào vào trên mặt đất, hẳn cũng không xác định được rốt cuộc đối phương đã chết hay chưa, chỉ có thể nhặt mấy tảng đá bên cạnh lên đập tới.

Kết quả là Chu Thành vẫn nằm im, không có chút phản ứng nào.

Hắn cả gan tiến lên, đi vào bên cạnh Chu Thành, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới người gã có rất nhiều máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, chỗ cổ còn kẹp lấy thanh trường kiếm kia, đã sớm không còn sinh mệnh.

Mặc dù kiếm thứ hai của Lục Diệp không trực tiếp lấy đi tính mệnh của Chu Thành, nhưng cũng cắt đứt hơn phân nửa cái cổ của đối phương. Dưới thương thế nghiêm trọng như vậy, sao Chu Thành có thể còn sống được?

Cuối cùng một trận chém giết liều mạng, chấm dứt bằng thắng lợi của Lục Diệp!

Hắn thở phào một hơi, càng cảm nhận sâu sắc hơn sự tàn khốc

của thế giới này.

Hắn đi lên phía trước, nắm lấy chuôi trường kiếm kia, đang muốn rút nó ra thì bỗng nhiên từ khóe mắt, hắn đã phát hiện ra một tia khác thường, đến khi hắn thực sự ngẩng mặt nhìn lên, lập tức cảm thấy lạnh toát cả người.

Chẳng biết từ lúc nào, đã có một người xuất hiện ở bên cạnh hắn, nhưng Lục Diệp lại không thể phát giác ra.

Điều này có nghĩa là chênh lệch tu vi giữa hắn và người này rất lớn!

Chẳng biết tại sao trong lòng Lục Diệp lại sinh ra ý nghĩ như vậy, chỉ sợ nếu đối phương muốn giết hắn, cũng chỉ cần động ngón tay là xong, và dù bản thân hắn có Phong Duệ gia trì cũng không làm nên trò trống gì.

Hắn cắn răng, ngăn chặn khủng hoảng trong lòng, rồi dùng một tay rút trường kiếm ra đưa ngang trước người, bày ra tư thế phòng ngự, thân thể sinh ra một chút run rẩy rất nhỏ vì quá mức khẩn trương.

Người tới cảm nhận được địch ý của hắn, không nhịn được bật cười: "Ta phát hiện bên này có linh lực ba động, liền tới điều tra một chút, người không cần khẩn trương."

Gã nói xong những lời này rồi tiến lên từng bước một, đi tới trước mặt Chu Thành, cúi đầu nhìn thoáng qua, khẽ vuốt cằm: "Dư nghiệt Tà Nguyệt cốc." Lại ngẩng đầu nhìn Lục Diệp: "Người là đệ tử nhà nào?"

Cách xa nhau không quá một trường, Lục Diệp đã thấy rõ dung mạo người tới, là một lão giả không quá già, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, thân hình cao lớn, giọng nói lại có chút trầm thấp khàn khàn, nhưng trên người đối phương lại toát ra một loại cảm giác

dễ gần khiến người ta khó có thể hình dung được.

Lục Diệp nghe được lão giả trung tuổi này tra hỏi, trong lòng lập tức có suy đoán, vội vàng trả lời: "Huyền Thiên tông!"

"Huyền Thiên tông?" Lão giả hơi kinh ngạc: "Là Huyền Thiên tông mới bị diệt môn khoảng một năm trước?"

"Vâng!" Lục Diệp cho ra đáp án khẳng định.

Lão giả không nhịn được nhìn hắn từ trên xuống dưới một chút: "Nói như vậy, ngươi là quán nô bị bắt tới nơi đây?"

"Vâng." Lục Diệp gật đầu.

Lão giả lập tức ngạc nhiên không thôi, một tên quán nô mà có thể giết một tu sĩ Tà Nguyệt cốc, nếu không phải tận mắt nhìn thấy loại chuyện này, chỉ sợ không ai dám tin,

"Tu vi của ngươi là gì?" Lão giả lại hỏi.

"Mở một khiếu." Lục Diệp trả lời, hắn hiểu được ý tứ trong lời nói của lão giả, liền chủ động giải thích: "Hắn bị thương nên ta đánh lén."

Lão giả cười mỉm nhìn hắn: "Ngươi lại còn có chút dũng khí."

"Lão trượng, xin hỏi ngài là người Hạo Thiên minh ư?" Tuy trong lòng Lục Diệp đã có suy đoán, nhưng loại chuyện này còn phải xác nhận một chút mới được.

Lão giả đưa tay vuốt râu: "Không sai, lão phu là người Hạo Thiên minh."

Lục Diệp cực kỳ vui mừng, xem ra đúng như Dương quản sự đã lo lắng từ trước, Hạo Thiên minh đã đánh tới, mà Tà Nguyệt cốc căn bản không giữ được chỗ khoáng mạch này, từ cách lão giả này giết vào khoáng mạch cũng có thể thấy được điểm ấy.

Chỉ sợ hiện giờ Hạo Thiên minh đã làm chủ khoáng mạch này rồi.

Về phần lão giả này có gạt hấn hay không? Hấn nghĩ rằng đối phương không cần thiết phải làm như vậy. Thực lực giữa hai bên chênh lệch quá lớn, nếu người ta thật sự muốn gây bất lợi cho hấn, chỉ cần vươn tay cho một chưởng là xong.

"Xin lão trượng cứu ta rời khỏi bể khổ!" Lục Diệp vội vàng nói.

Hấn muốn rời khỏi hầm mỏ này nhưng không biết ven đường còn gặp được nguy hiểm gì hay không? Nếu thật vất vả đụng phải một vị tiền bối cao nhân như vậy, đương nhiên phải tranh thủ thời gian ôm lấy đùi, làm vật trang sức cầu yên ổn.

Lão giả gật đầu nói: "Vây đi theo bên người ta, lão phu cũng đang muốn ra ngoài."

"Đa tạ lão trượng!" Lục Diệp cực kỳ cảm kích.

Sau khi lão giả nói xong, đã lập tức đi lên phía trước dẫn đường, Lục Diệp lại không vội đuổi theo, mà ngồi xổm xuống lục lọi trên người Chu Thành.

Rất nhanh hấn đã tìm thấy một cái túi trữ vật.

Trên cơ bản mỗi tu sĩ đều có túi trữ vật này, hình như nó không phải đồ chơi gì quý giá.

Lục Diệp đầy đắc ý, chạy chậm đuổi theo lão giả kia.

Lão giả ngoảnh đầu liếc nhìn hấn một cái, cười mỉm khẽ vươn tay: "Đưa đây!"

Chương 18: Đường Lão

Lục Diệp lập tức cảm thấy khó chịu như ăn phải con ruồi, nhưng cân nhắc đến tình cảnh trước mắt của mình, hắn vẫn ngoan ngoãn dâng túi trữ vật lên.

Lão giả nhận lấy túi trữ vật, đưa tay vẽ một cái bên miệng túi, một đạo quang mang hiện lên.

Ngay lúc Lục Diệp đang oán thầm trong lòng, lão giả kia lại ném túi trữ vật trở lại: "Lão phu thu bình Long Hồ đan này, thứ này đại bổ nên tiểu tử ngươi không dùng được, tạm thời tính là hiếu kính lão nhân gia ta!"

Túi trữ vật vừa được Lục Diệp hai tay dâng đã bị ném trở về. Đến giờ hắn mới hiểu không phải người ta muốn cướp chiến lợi phẩm của hắn, mà vì đối phương biết tu vi của hắn yếu, không thể mở khóa cấm chế của túi trữ vật, cho nên mới tiện tay giúp đỡ.

Lão đầu này làm người không tệ nha!

Trong lòng Lục Diệp nghĩ như vậy, ngoài miệng lại vội vàng tạ ơn: "Đa tạ."

Tâm trạng càng thêm đặc ý. . .

Trong đường hầm mờ hắc ám, Lục Diệp vừa theo lão giả tiến lên vừa dò xét đồng đồ trong túi trữ vật.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy một chút Khí Huyết đan cùng mấy hạt đan dược chữa thương, cũng giống như tình huống bên trong túi trữ vật của Dương quản sự, trong này có một số bình bình lọ lọ lộn xộn, Lục Diệp cũng không biết chúng nó đựng cái gì.

Lại có mấy khối khoáng thạch khác nhau, nhưng phẩm chất lại không sánh bằng những khối được Dương quản sự cất giữ.

Địa vị của Chu Thành không bằng Dương quản sự, đương nhiên tài sản trên người cũng không phong phú như gã.

Có điều, chỗ này đã đủ khiến Lục Diệp thỏa mãn rồi, dù sao cũng là đồ vật cho không.

Hắn cũng thu trường kiếm đang cầm trong tay vào túi trữ vật, thất ở bên hông.

Có túi trữ vật này yểm trợ, túi trữ vật cất giấu trong người kia mới có thể an toàn.

Tuy Lục Diệp có lòng muốn thỉnh giáo lão giả kia một chút tri thức về tu hành và linh đan, nhưng hắn suy nghĩ một chút vẫn quyết định không thử. Người ta là tiền bối cao nhân, mặc dù bên ngoài thân thiết hòa ái nhưng ai biết tâm tính bên trong như thế nào.

Lại nói, đối phương và hắn cũng chỉ là bè nước gặp nhau, Lục Diệp cũng không dám thỉnh giáo người ta những thứ này.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là đi theo lão ra khỏi đường hầm mở, nếu như bởi vì chút lời nói mà đắc tội người ta, khác nào bỏ gốc lấy ngọn.

Lão giả đi ở phía trước không quá nhanh nhưng Lục Diệp lại cần phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp, ngẫu nhiên lão cũng sẽ biến mất không thấy, nhưng rất nhanh sẽ quay trở về.

Lục Diệp âm thầm suy đoán, chỉ sợ đã có đệ tử Tà Nguyệt cốc ẩn núp bị lão phát hiện và tiến tới giết chết rồi.

Trong mỏ quặng, có những con đường đan xen khắp nơi, địa hình vô cùng phức tạp, dù là Lục Diệp trong lúc xuyên qua từng

cái giao lộ cũng cần thêm chút thời gian phân biệt mới có thể tìm được con đường chính xác, nhưng lão giả chỉ như đi bộ nhàn nhã, mà mỗi một con đường do lão chọn đều là đúng đắn.

Hai người đi không đến nửa canh giờ, phía trước đã có ánh sáng truyền đến!

Đó là cửa ra vào đường hầm mở.

Lục Diệp theo lão giả đi ra khỏi đường hầm mở mờ tối, một lần nữa thấy được ánh sáng bên trong, tâm thần không khỏi hoảng hốt, trong lòng sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu như lại được làm người thêm một lần nữa.

"Đường lão!"

Tại lối đi ra đường hầm mở đang có mấy bóng người trấn giữ. Đây là tu sĩ trong tông môn các lộ Hạo Thiên minh, phòng bị có đệ tử Tà Nguyệt cốc từ bên trong chạy trốn ra ngoài.

Nhìn thấy lão giả hiện thân, cả đám đồng loạt hành lễ.

Lão giả khẽ vuốt cằm.

Bên trong đám người có một tu sĩ trung niên tựa như người đứng đầu nghi ngờ nhìn Lục Diệp, dò hỏi: "Đường lão, hắc là. . ."

Lão giả nói: "Đệ tử Huyền Thiên tông bị diệt một năm trước, bị bắt tới nơi đây làm quáng nô, lúc ở bên trong đã giúp ta một chút công việc, tiện đường ta mang hắc ra ngoài."

Tu sĩ trung niên kia hiểu rõ, chợt đưa tay ngoắc một tu sĩ trẻ tuổi bên cạnh: "Dẫn hắc đi ghi chép một chút."

"Vâng!" Tu sĩ trẻ tuổi kia nhận lệnh, xông tới Lục Diệp nói: "Đi theo ta!"

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Đường lão, vốn định nói lời

cảm tạ một phen, thế nhưng Đường lão đã bước đi về nơi xa.

Tu sĩ trung niên vừa lên tiếng kia cũng đi theo sát lão, mở miệng nói: "Đường lão, Bàng phó minh chủ có lệnh xin mời ngài tới gặp ngài ấy một chút, có chuyện quan trọng muốn thương thảo."

Đường lão đưa tay vuốt râu, oán giận nói: "Một đống xương già rồi nhưng một khắc cũng không được nghỉ."

Nói xong câu này, lão đã phóng lên tận trời, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc này dưới sự dẫn dắt của vị tu sĩ trẻ tuổi kia, Lục Diệp đi bước tới một hướng khác, tu sĩ kia không có ý định giao lưu cùng hắn, đương nhiên với Lục Diệp im lặng là vàng.

Hắn nghĩ lại lời Đường lão vừa nói, lại hiểu ý cười một tiếng.

Lão già này thật không tệ.

Chương 19: Đăng Ký Tạo Sách, Kiểm Chứng Thân Phận

Bên trong đường hầm mở, hắc cũng không giúp được ngài ấy chuyện gì, ngược lại còn nhận ân tình của lão, nhưng hết lần này tới lần khác lão lại nói như vậy, hiển nhiên đang cố hết sức để giúp mình.

Đối với tiền bối cao thâm như lão, một câu thuận tiện có thể hóa giải được rất nhiều phiền phức cho Lục Diệp.

Ví dụ như túi trữ vật treo bên hông hắc!

Trước mắt đối với Lục Diệp, thứ này sẽ kéo theo rất nhiều phiền phức, ngay thời điểm Lục Diệp tìm được túi trữ vật này từ trên người Chu Thành, hắc cũng đã có giác ngộ tương ứng rồi.

Thậm chí hắc còn chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu có người của Hạo Thiên minh coi trọng túi trữ vật này, hắc sẽ lập tức đưa ra, dù sao thân phận của hắc bây giờ chỉ là quáng nô Tà Nguyệt cốc, vẫn là lúc cần dựa vào người khác.

Có bỏ mới có được.

Thêm nữa, đồ tốt thực sự đã bị hắc cất giấu trong người, nếu mất đi một túi trữ vật của Chu Thành, cũng không có gì đáng tiếc.

Nhưng có một câu thuận miệng vừa rồi của Đường lão, chỉ sợ không một ai dám đánh chủ ý với túi trữ vật này.

Tới cuối cùng không thể trực tiếp gửi lời cảm ơn tới lão già kia, khiến Lục Diệp hơi có chút tiếc nuối, nhưng ngày còn dài, sẽ luôn có cơ hội.

Bên ngoài đường hầm mở là một sơn cốc khổng lồ, ba mặt núi vây quanh, chỉ có một con đường phía đông có thể tiến vào nơi này. Ngay lúc ấy, ở trong sơn cốc vô cùng náo nhiệt, tấp nập người đến người đi.

Lục Diệp giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trong sơn cốc có thật nhiều dấu vết lưu lại sau đại chiến và một chút vết máu còn chưa khô trên mặt đất khiến toàn bộ sơn cốc tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm.

Nhìn cách Hạo Thiên Minh đánh hạ nơi đây, cũng có thể biết được người Tà Nguyệt cốc đã tổn thất không nhỏ.

Từng lá cờ lớn đứng sừng sững ở các nơi trong sơn cốc, trên cờ lớn khắc chữ và đồ án khác biệt, hẳn là đại biểu tông môn cùng những gia tộc khác nhau.

Dưới cờ là cảnh tượng người người nhốn nháo, rộn rộn ràng ràng.

Theo tin tức Lục Diệp biết được, Hạo Thiên minh là một tổ chức cực kỳ khổng lồ, các thế lực trong tổ chức vô cùng phức tạp, vô số tông môn và gia tộc lớn nhỏ ngưng tụ thành một chỉnh thể. Nói cách khác, những thế lực mà hắn nhìn thấy trước mắt, chỉ là một góc nhỏ của Hạo Thiên minh thôi.

Mà Vạn Ma lĩnh vốn đối lập với Hạo Thiên minh, cũng có cơ cấu như vậy.

Lục Diệp vừa lấy được tự do cho nên tâm trạng vô cùng thoải mái, hắn nhìn chỗ nào cũng thấy mới mẻ, không nhịn được ngắm nghía vài lần khiến vị tu sĩ trẻ tuổi dẫn đường ở phía trước đã lên tiếng thúc giục mấy lần.

Hai người đi đến một góc sơn cốc, nơi này cũng có rất nhiều người tụ tập, thế nhưng những người này không thể so sánh với

những tu sĩ quần áo sạch sẽ tinh thần vui vẻ mà Lục Diệp nhìn thấy ven đường. Đại đa số bọn họ đều đầy bụi đất, xanh xao vàng vọt, một số ít còn hồn bay phách lạc, nhất là một chút nữ tử trẻ tuổi mỹ mạo.

Những người đầy bụi đất đều là quáng nô từng lao động trong khoáng mạch, quanh năm vất vả cộng thêm dinh dưỡng không đầy đủ khiến thoạt nhìn bọn họ như là dân chạy nạn.

Cũng không phải tất cả những người bị người của Tà Nguyệt cốc bắt làm tù binh đều bị đưa tới làm quáng nô, còn có một số nữ tử mỹ mạo khác nữa. Điều các nàng gặp phải càng thê thảm hơn quáng nô nhiều. Bây giờ khoáng mạch đã bị công chiếm, tuy các nàng được giải cứu ra nhưng những chuyện bi thảm mà họ đã gặp được trong quá khứ lại không cách nào xóa nhòa đi được.

Khi Lục Diệp nhìn thấy đám người này, hấn lập tức hiểu ra, đây đều là những người từng bị Tà Nguyệt cốc ức hiếp nô dịch, bây giờ một lần nữa lấy được tự do, nhưng không biết bởi vì nguyên nhân gì mà tất cả đều bị đưa tới cùng một chỗ.

Ở phía trước đám người này còn có một cái bàn, phía sau bàn có một tên tu sĩ mập mạp, nhìn tuổi cũng không lớn lắm, đang dựa vào cái ghế, ôm cánh tay ngủ gật.

Tu sĩ trẻ tuổi dẫn Lục Diệp đến đây, lập tức đi lên phía trước, nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt bàn.

Vị tu sĩ béo kia giật mình một cái, suýt nữa thì ngã từ trên ghế xuống đất. Sau khi gã thấy rõ người trước mặt, mới vỗ ngực nói: "Tiểu tử ngươi làm ta sợ muốn chết."

Tu sĩ trẻ tuổi im lặng, thấp giọng nói: "Bàng sư huynh, tuy đăng ký tạo sách là công việc nhàn rỗi, nhưng huynh cũng không thể như vậy được, nếu để các đại nhân trong minh nhìn thấy. . ."

Còn không chờ gã nói hết lời, tu sĩ béo đã không kiên nhẫn khoát tay: "Biết rồi, biết rồi, ngày nào cũng đông dài giống đám đàn bà." Đến đây gã ngừng lại một chút, rồi cất tiếng hỏi: "Có chuyện gì?"

Tu sĩ trẻ tuổi chuyển người sang một bên, để lộ ra Lục Diệp đằng sau lưng: "Đăng ký tạo sách, kiểm chứng thân phận."

Tu sĩ béo vốn mập mạp khiến đôi mắt bị thịt mỡ trên mặt chen lấn gần như không nhìn thấy gì, nhưng trong nháy mắt khi gã nhìn thấy Lục Diệp, bỗng nhiên con mắt ti hí lại mở ra, ánh mắt tập trung vào túi trữ vật bên hông hắn.

Chương 20: Có Người Nào Quen Hẳn Không?

Tu sĩ béo ngồi ở sau bàn lấy ra một miếng ngọc giản lớn bằng bàn tay từ trong túi trữ vật của mình, giương mắt nhìn Lục Diệp, mở miệng hỏi: "Tính danh, lai lịch, tu vi bao nhiêu?"

Lục Diệp đáp lại từng vấn đề.

Tu sĩ béo kia trầm ngâm nói: "Lục Diệp Huyền Thiên tông ... Ừm, tìm được rồi, đúng là có người này!"

Lúc này Lục Diệp mới kịp phản ứng lại, hóa ra ngọc giản trong tay tu sĩ béo kia có ghi chép lại một chút tư liệu về quặng mỏ, bao gồm lai lịch và thân phận của đám người bị nô dịch, dưới quá trình kiểm tra thực hư như vậy sẽ có thể bảo đảm không bỏ sót dư nghiệt Tà Nguyệt cốc lẫn vào trong đó.

"Thế nhưng... không đúng!" Tu sĩ béo hơi híp mắt lại: "Trong ngọc giản ghi chép, Lục Diệp chỉ là phạm nhân chưa khai khiếu, vậy mà người đã mở một khiếu, chuyện này không giống với tư liệu, có chút khó giải quyết đây."

Vừa nói gã vừa hướng ánh mắt nhìn về phía túi trữ vật bên hông Lục Diệp.

Lục Diệp cười thầm trong lòng, quả nhiên những gì hắn lo lắng trước đó là đúng, một tên người bị nô dịch mang theo túi trữ vật, sẽ rất dễ dàng chuốc lấy một chút ngấp nghé không cần thiết.

Nếu dựa theo tính toán lúc trước, khi gặp chuyện kiểu này, hắn sẽ dâng túi trữ vật không quan trọng này lên, coi như dùng

tiền tiêu tai, dù sao bây giờ hắn đã lấy lại được tự do, về sau trời cao mặc chim bay thì còn sợ gì không tìm được thứ tốt?

Nhưng có câu nói thuận miệng lúc trước của Đường lão đặt cơ sở, Lục Diệp đã không cần e ngại điều gì, đồng thời cũng không thể phụ ý tốt của lão nhân gia.

Lục Diệp đối mặt với câu chất vấn của tu sĩ béo, chỉ bình thản nói: "Trong hầm mộ tiểu nhân đựng phải một tu sĩ Tà Nguyệt cốc thụ thương, tiểu nhân giết chết gã, cũng mở linh khiếu trong lần ranh sinh tử này."

Tu sĩ béo nghe vậy, lông mày nhú lại, nếu như Lục Diệp nói là sự thật, thì hắn thật sự có chút ghê gớm rồi. Lại nói, lão hổ cuối cùng vẫn là lão hổ, dù thụ thương cũng không phải dè dặt có thể khiêu khích, càng đừng nói tới chuyện giết chết nó.

Lúc này, gã cũng đã hiểu túi trữ vật bên hông Lục Diệp là ở đâu mà ra...

Lúc này tu sĩ trẻ tuổi dẫn Lục Diệp đến đây chợt xích lại gần, cúi người nói một câu bên tai tu sĩ béo, người kia lộ vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Đường lão nào?"

Tu sĩ trẻ tuổi chỉ nhìn gã mà không nói lời nào.

Tu sĩ béo kịp phản ứng, chợt ho nhẹ một tiếng, rồi nhìn qua Lục Diệp, sắc mặt trở nên hiền lành hơn rất nhiều: "Thì ra là thế, người có chút dũng khí đấy! Ừm, tuy nói về cơ bản, thân phận của người đã xác nhận không sai, nhưng quá trình nên đi vẫn phải đi, người hãy theo ta." Đối phương nói xong lập tức đứng dậy.

"Bàng sư huynh, đệ có chút việc bận nên đi trước." Tu sĩ trẻ tuổi ôm quyền nói.

"Đi đi." Bàng sư huynh khoát khoát tay.

Lục Diệp đi theo tu sĩ béo, bước về phía đông đảo người bị nô dịch đang tụ tập.

Sau khi đến phụ cận, tu sĩ béo đưa hai tay bóp lấy eo, thở hổn hển mấy cái, lúc này mới lên tiếng: "Có người Huyền Thiên tông ở đây không? Đứng ra cho ta nhìn một chút."

Không người trả lời.

Lục Diệp đưa mắt đảo qua, cũng không nhận ra khuôn mặt đệ tử Huyền Thiên tông nào.

Dù sao Huyền Thiên tông cũng là môn phái nhỏ, đệ tử trong môn phái cũng không nhiều, một năm trước, khi bị Tà Nguyệt cốc công chiếm đã chết rất nhiều người, chỉ còn khoảng hơn 20 người trẻ tuổi còn sống.

Trong một năm này lại có không ít người mất đi, nhưng ở trong trí nhớ Lục Diệp hẳn phải còn ba đến năm người còn sống mới đúng.

Nhưng giờ phút này, hẳn lại không nhìn thấy bóng hình của những người kia, có lẽ họ đã gặp bất trắc rồi.

Trong lòng hẳn không khỏi có chút buồn bã, tuy hẳn không có bất cứ cảm tình gì với Huyền Thiên tông, nhưng một tông môn chỉ còn lại một người dòng độc đinh như hẳn, lại càng khiến hẳn cảm nhận được sự tàn khốc của thế giới này.

Tu sĩ béo lại nói: "Có người nào quen hẳn không?"

Vẫn như cũ không một ai đáp lời, ở bên trong đám người bị nô dịch, Lục Diệp cũng không có nhiều mối quan hệ, tất cả mọi người đều xanh xao vàng vọt, mỗi ngày chỉ biết giãy dụa cầu sinh, thế nhưng hết lần này tới lần khác Lục Diệp lại sống rất thoải mái, còn có công hiến dồi dào đi hối đoái Khí Huyết đan. Kể từ đó, những tên người bị nô dịch khác chẳng có chút cảm tình gì với hẳn.

Gặp phải bất hạnh giống nhau cũng không thể khiến người ta cùng chung mối thù, ngược lại càng dễ sinh ra ngăn cách và bài xích.

Lục Diệp thấy được huynh đệ Lưu thị ở trong đám người. Hai tên gia hỏa này lại không chết, cũng coi như mạng lớn, tuy nhiên huynh đệ Lưu thị cũng không có ý định đứng ra chứng minh thân phận cho Lục Diệp, chỉ có chút hờ hững nhìn hắn.

Tu sĩ béo không nhận được nhìn Lục Diệp một cái, có chút hoài nghi đến cùng gia hỏa này có phải là Lục Diệp của Huyền Thiên tông hay không? Lại nói đã là người bị nô dịch, dù sao cũng nên có người đứng ra chứng minh thân phận của hắn chứ?

Trước đó, có rất nhiều người đều dùng cách này để kiểm tra thực hư, xác nhận thân phận lẫn nhau.

"Ta biết, hắn là Lục Diệp của Huyền Thiên tông." Ngay lúc tu sĩ béo đang nghi thần nghi quỷ, một giọng nói yếu ớt chợt truyền ra.

Chương 21: Ngày Mai Sẽ Có Một Lần Cơ Duyên Chờ Các Người

"Là ai đang nói chuyện?" Tu sĩ béo quay đầu lần theo nơi âm thanh phát ra.

Đám người bên dưới chủ động giãn cách, lộ ra người vừa nói chuyện.

Khi Lục Diệp thấy rõ dung mạo người kia, hần hơi cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì hần chỉ gặp người này duy nhất một lần, đã thế còn rất lâu rồi chưa từng gặp lại đối phương.

Người nói chuyện là một vị nữ tử, khác biệt với đám người bị nô dịch đầy bụi đất chung quanh, mặc dù quần áo của nàng không quá đẹp, nhưng ít nhất vẫn rất sạch sẽ chỉnh tề.

Tu sĩ béo nhìn nữ tử kia, trầm giọng hỏi: "Người xác định hần là Lục Diệp của Huyền Thiên tông? Nghĩ cho kỹ rồi nói tiếp, nếu nói láo ở trước mặt ta, sẽ không có kết cục gì tốt đâu."

Nữ tử kia rụt cổ một cái, nhưng vẫn kiên định nói: "Ta có thể xác nhận."

Tu sĩ béo gật gật đầu, vung tay với Lục Diệp: "Được rồi, thân phận trong sạch, đi tới chỗ kia chờ đợi, không nên chạy loạn." Sau khi người này nói xong lại nháy mắt mấy cái với Lục Diệp: "Ngày mai sẽ có một lần cơ duyên chờ các người."

Nói xong đối phương lập tức quay người rời đi.

Chờ sau khi gã rời đi, bầu không khí ngột ngạt mới có dấu hiệu giảm xuống, có thể nhìn ra những người bị nô dịch sinh hoạt ở tầng dưới chót nhất như bọn họ, cực kỳ e ngại vị tu sĩ béo kia.

Lục Diệp ngẫm nghĩ một lát rồi cất bước đi về phía nữ tử vừa nói chuyện cho mình kia, chờ đến khi tới bên cạnh nàng, hắn mới mở miệng nói: "Cô nương, cảm ơn người đã bênh vực lẽ phải."

Nữ tử kia lắc đầu: "Không cần, trước kia người đã cứu ta, khi đó ta cũng không kịp nói lời cảm tạ."

Chuyện nàng nói đã xảy ra từ nửa năm trước, lúc ấy Lục Diệp ngẫu nhiên gặp nữ tử này ở chỗ sâu trong đường hầm mỏ, nàng đang bị một người bị nô dịch khác đuổi theo, Lục Diệp nhìn có chút ngứa mắt, liền dạy dỗ tên người bị nô dịch hung dữ kia một trận.

Thế nhưng sau lần đó hắn chưa từng gặp lại nữ tử này.

Lục Diệp cười một tiếng: "Vậy coi như chúng ta hòa nhau?"

Nữ tử cũng mỉm cười, vẻ căng cứng trên khuôn mặt đã khôi phục lại một chút sức sống: "Hòa nhau."

"Giới thiệu lại một chút, ta là Huyền Thiên tông Lục Diệp!"

Nữ tử nhẹ nhàng thi lễ, cố sức lộ ra phong phạm khuê tú của gia tộc lớn: "Dư thị Dư Hiểu Diệp."

Lục Diệp hiểu kỳ nói: "Dư cô nương có biết chúng ta tập trung ở chỗ này để làm gì hay không? Cơ duyên mà tên mập vừa nói là cái gì?"

Dư Hiểu Diệp đưa tay vén mái tóc sang bên tai rồi giải thích: "Những người như chúng ta đều có lai lịch rõ ràng, thân phận trong sạch, đồng thời hầu hết đều chưa khai khiếu, dù đã khai khiếu thì tu vi cũng rất thấp. Tà Nguyệt cốc vốn không xem chúng

ta là con người, chắc chắn không có ý định bồi dưỡng chúng ta, nhưng trong nhóm người chúng ta kiểu gì cũng có một vài người thích hợp tu hành. Hạo Thiên minh đã chiếm được nơi này, đương nhiên muốn sắp xếp một chút, một số người thích hợp tu hành, hoặc có tư chất tu hành trong đó sẽ được tông môn trong Hạo Thiên minh lấy đi."

"Đây chính là cơ duyên mà tên mập mập kia nói?" Lục Diệp bừng tỉnh đại ngộ.

"Có phải Lục đại ca đã mở linh khiếu?" Dư Hiểu Diệp hỏi.

"Sao ngươi lại hỏi như vậy?" Lục Diệp không trả lời mà hỏi lại.

Dư Hiểu Diệp đưa tay chỉ túi trữ vật bên hông hắn.

Lục Diệp hiểu rõ, vuốt cằm nói: "Đúng vậy." sau đó, hỏi ngược lại: "Cô nương thì sao?"

Dư Hiểu Diệp nâng một bàn tay lên, trong lòng bàn tay kia có hào quang nhàn nhạt nở rộ.

Hiển nhiên nàng đã mở linh khiếu, thế nhưng Lục Diệp lại không rõ nàng là tu sĩ đã mở bao nhiêu khiếu, thêm nữa, cũng không nên hỏi loại chuyện này, bởi vì giữa hai bên không quá quen thuộc.

Cùng là tu sĩ đã mở linh khiếu, cho nên hai người có rất nhiều chủ đề chung. Đừng nhìn nơi đây tụ tập gần ngàn người, nhưng chỉ sợ trong đó không có bao nhiêu người khai khiếu, mà nếu có thì tu vi cũng cực thấp.

Người thực sự có chút tu vi cao đều đã sớm bị Tà Nguyệt cốc thu nạp, trở thành đệ tử tông môn này, tuy nhiên có thể dễ dàng đoán được kết cục của họ lúc này.

Dư Hiểu Diệp giảm thấp thanh âm nói: "Cơ duyên ngày mai

cực kỳ quan trọng, tuyệt đối không thể bỏ lỡ, nếu Lục đại ca có thiên phú đặc biệt nào đó, thì cứ thỏa thích biểu lộ ra là được. Chuyện này liên quan đến tương lai của người."

Dường như nàng biết một ít chuyện gì đó.

Lục Diệp đáp: "Đã hiểu."

Mà nói đi cũng phải nói lại, hẳn chẳng có thiên phú đặc biệt nào, cũng chỉ có một gốc Thiên Phú thụ không ai có thể nhìn thấy thôi, đồng thời hẳn cũng không thể biểu hiện thứ này ra bên ngoài.

Thêm nữa, cứ một mực rúc bên trong một đám nữ tử cũng không tốt, sau khi Lục Diệp nói mấy câu cùng Dư Hiểu Diệp, đã cáo từ rời đi.

Ở bên này có không ít người bị nô dịch tụ tập, nhưng phạm vi hoạt động có hạn, Lục Diệp nhìn chung quanh một chút, sau đó trực tiếp bước vào trong góc.

Huỳnh đệ Lưu thị bên kia đang run lấy bầy trốn ở phía sau đám người, mắt thấy Lục Diệp đi tới, sắc mặt cả hai đều tái nhợt.

Chương 22: Các Người Thực Sự Không Nhận Ra Ta???

Chờ đến khi Lục Diệp đứng ở trước mặt bọn họ, biểu cảm trên mặt hai người càng thêm thấp thỏm lo âu.

"Người... người muốn như thế nào?" Lưu lão đại tỏ vẻ ngoài mạnh trong yếu hèn, nhưng khi nói chuyện lại không ngừng nhìn về vị trí của vị tu sĩ béo, dường như đang muốn cầu cứu.

Trả lời gã là một nắm đấm không ngừng phóng đại tới trước mắt, chỉ một quyền đã khiến cái mũi Lưu lão đại bị đánh gãy. Gã hét lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Lục Diệp lại đá thêm một cước vào bụng Lưu lão nhị trước mặt, rồi ở lúc gã chưa kịp ngã xuống đất, hắn đã đưa tay nắm tóc gã lại, âm trầm nói: "Các người thật sự không nhận ra ta?"

Trên mặt Lưu lão nhị hiện đầy vẻ đau đớn, trước mắt toát ra toàn sao Kim, đầu còn có thể trả lời được nữa?

Lục Diệp chỉ hừ lạnh một tiếng, cánh tay hơi dùng sức một chút đã vứt Lưu lão nhị ra sau lưng, làm gã rớt xuống đất theo tư thế chó gặm phân, hàm răng rụng mất hai cái.

Tiếp đó, Lục Diệp chiếm cứ vị trí ban đầu của huynh đệ Lưu thị, ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Trước mắt một khiêu của hắn đã tràn đầy, nhưng lại không tìm thấy vị trí của khiêu thứ hai, cho nên không thể tiếp tục tu hành, để tránh lãng phí Khí Huyết đan vô ích.

Đợi đến lúc chạng vạng tối mới có người của Hạo Thiên minh

tới phân phát đồ ăn và chần đệm, mỗi người nhận một chút, tuy Lục Diệp chưa ăn no nhưng cũng may trong túi trữ vật của Chu Thành vẫn còn một chút thức ăn. Hắn trực tiếp lấy nó ra ngoài, bắt đầu há miệng ăn vào.

Dù những người khác ở bên cạnh thèm đến nuốt nước miếng nhưng không ai dám lỗ mãng xông lên.

Từ sau khi Lục Diệp dạy dỗ huynh đệ Lưu thị, hắn liền độc chiếm một chỗ thật lớn, trái lại đã bớt đi rất nhiều phiền phức.

Sau khi Lục Diệp trải qua giai đoạn luyện tinh hóa khí, khẩu vị của hắn càng ngày càng lớn, ngay cả thịt thú vật sấy khô vốn thô ráp như vậy, hắn cũng có thể ăn say sưa ngon lành.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, chờ đến buổi sáng ngày thứ hai, Lục Diệp với tinh thần vô cùng phấn chấn chờ đợi thứ được gọi là cơ duyên kia.

Sau khi cả đám bọn họ ăn xong điểm tâm, có hơn mười vị tu sĩ phục sức không đồng nhất đi tới trước mặt mọi người.

Một vị trung niên dẫn đầu, chấp hai tay sau lưng đứng ở phía trước, liếc nhìn tất cả một vòng mới cười nói: "Tuy những người trẻ tuổi các ngươi đến từ tông môn và gia tộc khác biệt nhưng lại đều bị bắt cóc đến tận đây làm nô dịch, cũng đã trải qua không ít thời gian khổ cực. Có điều, bắt đầu từ ngày hôm nay, khổ ải sẽ chấm dứt. Các tông môn trong Hạo Thiên minh vốn có tôn chỉ thu nhận rộng rãi hiền tài, nếu trong các ngươi có người đã khai khiếu, hoặc người nào có thiên phú tu hành đều sẽ nhận được cơ hội bá nhập vào các tông môn. Cho nên các ngươi cần phải nắm thật chắc cơ hội lần này. Có lẽ ngày sau, đám người các ngươi có thể kẻ vai chiến đấu, chém yêu trừ tà cùng chúng ta."

Sau khi nói xong, gã nhẹ nhàng phát tay.

Hơn mười vị tu sĩ phục sức không đồng nhất sau lưng gã tiến lên một bước, người thứ nhất đưa tay vẫy một cái: "Những người các người, theo ta đi."

Một lần vẫy tay này kèm theo một luồng linh lực tuôn ra, bao trùm khoảng chừng hơn trăm người.

Chờ đám người đi tới, tu sĩ kia liền dẫn bọn họ đi qua một bên.

Người thứ hai cũng giống như thế...

Ở nơi này có hơn nghìn người bị nô dịch, vừa vẫy đủ cho mười vị tu sĩ này phân chia.

Bởi vì Lục Diệp ở chỗ xa nhất, cho nên đã rơi vào tay vị tu sĩ cuối cùng.

Hắn đi theo tu sĩ này không được bao xa, đã tới nơi cần đến, ngay lập tức có tu sĩ phục sức giống như gã đến đây duy trì trật tự, để đám người xếp thành một hàng.

Lục Diệp ở giữa đội ngũ, đưa mắt nhìn hai phía chung quanh, lại thấy đám người bị nô dịch được lĩnh đi trước, cũng đang xếp hàng giống hắn.

Hắn ngẫm hiểu, có lẽ đây là một chút thí nghiệm, nhìn xem bên trong những người bị nô dịch này có người đã khai khiếu, hoặc thích hợp tu hành hay không.

Từ lời nói của tu sĩ trung niên trước đó mà suy ra, người đã mở linh khiếu chắc chắn có ưu thế lớn hơn đám người còn lại.

Về phần những người chưa khai khiếu, cũng không có thiên phú tu hành, hẳn là sẽ không được coi trọng.

Vị tu sĩ dẫn bọn họ chạy tới kia, đang đi đằng sau đội ngũ, lập

tức lấy ra một cái bàn từ bên trong túi trữ vật, sau đó tự mình ngồi ở phía sau bàn, ngẩng đầu lên nói: "Bắt đầu đi."

Người bị nô dịch thứ nhất được ra hiệu đi đến trước mặt gã.

Tu sĩ hỏi: "Đã từng khai khiếu chưa?"

Người bị nô dịch kia lắc đầu: "Chưa từng!"

"Ừm." Tu sĩ tra hỏi lấy ra một quả cầu thủy tinh rồi đẩy tới, phân phó: "Áp hai tay lên trên đi." Người bị nô dịch kia hành động theo mệnh lệnh nhưng đáng tiếc, quả cầu thủy tinh kia không có chút phản ứng nào.

Tu sĩ sau bàn lắc đầu: "Không có tư chất tu hành, kể tiếp!"

Người bị nô dịch kia lập tức có chút hồn bay phách lạc, vội vàng nói: "Tiểu nhân chưa chuẩn bị xong, xin cho tiểu nhân thử lại một lần nữa."

"Kể tiếp!" Tu sĩ kia vung tay áo bào, người bị nô dịch nọ vốn đang lú lo không ngừng lập tức bị cuốn sang một bên, ngồi rạp xuống đất.

Một màn này khiến tất cả đám người bị nô dịch còn đang xếp hàng đều lo lắng, thậm chí, vận mệnh của mình có xảy ra thay đổi hay không đều phụ thuộc vào quả cầu thủy tinh kia.

Chương 23: Hiện Thực Vẫn Luôn Vô Cùng Tàn Khốc

Đến đây, cả đám lập tức đều trở nên vô cùng khẩn trương.

Từng người bị nô dịch tiến lên nhưng tất cả đều không có tư chất tu hành.

Mãi cho đến khi người thứ mười ba dùng hai tay chạm vào quả cầu thủy tinh, thứ này một mực không có phản ứng bỗng nhiên sáng lên quang mang màu xanh nhạt.

"Rốt cục cũng có một người!" Tu sĩ sau bàn chợt lộ ra nụ cười, gã ngược mắt nhìn người bị nô dịch kia, nhàn nhạt hỏi: "Tính danh."

Người bị nô dịch kia kích động đến cả mặt ửng hồng, đáp lại chi tiết từng chút một.

Tu sĩ sau bàn lấy ra một vật có hình dáng như một miếng ngọc bài, sau đó thúc giục linh lực trên tay, rất nhanh trên mặt ngọc bài kia đã lộ ra tên của người nọ.

Sau đó tu sĩ này đưa ngọc bài cho người kia, lại mở miệng phân phó: "Cẩn thận cất kỹ thứ này, về sau còn phải dùng đến. Hiện giờ người lập tức qua lầu vải bên kia tìm Tam sư huynh của ta để hắn kiểm tra thực hư thiên phú như thế nào."

"Vâng vâng, đa tạ đại nhân." Người bị nô dịch kia đưa tay cầm ngọc bài, như đang nâng niu một thứ bảo bối trân quý nhất và nhẹ nhàng lùi về phía sau, đến bên một lầu vải đơn sơ được dựng sừng sững ở phía hậu phương.

Lục Diệp nhìn thấy cảnh này cũng lập tức hiểu được, khảo nghiệm này phân ra hai cửa ải.

Một sẽ kiểm tra xem người đó có tư chất tu hành hay không.

Hai sẽ kiểm tra thực hư thiên phú cao hay thấp.

Phải biết rằng, tư chất và thiên phú không giống nhau. Yếu tố trước quyết định một người có thể tu hành hay không hoặc có tư cách tu hành hay không, còn yếu tố sau lại quyết định thành tựu về sau của người này sẽ cao bao nhiêu. Theo lý thuyết, thiên phú càng tốt thì thành tựu ngày sau sẽ càng cao.

Đương nhiên bởi vì điều kiện có hạn cho nên kiểm tra thiên phú như thế này chỉ là một loại khảo nghiệm không rõ ràng, không bảo đảm sẽ chuẩn xác hoàn toàn, thế nhưng cũng đạt đến tám chín phần mười, sai số không quá lớn.

Lục Diệp không lo lắng về phương diện tư chất, hẳn đã khai khiếu nên chắc chắn có thể tu hành.

Về phần thiên phú cao thấp, lại khó có thể nói chính xác. Hẳn cũng không biết thiên phú của mình như thế nào, còn phải chờ đến khi tiến về lầu vải đằng sau kia khảo nghiệm một phen mới biết được.

Người đầu tiên có tư chất tu hành đã xuất hiện, khiến cho đội ngũ vốn đang tĩnh mịch nặng nề có thêm một tia sức sống. Tất cả lập tức sinh ra một loại cảm giác ta có thể làm được.

Nhưng hiện thực vẫn luôn vô cùng tàn khốc.

Sau khi bên trong kiểm tra đo lường, lại đào thải hơn mười người, rốt cục cũng xuất hiện một người có tư chất tu hành.

Tình cảnh như lúc trước lại tiếp tục diễn ra thêm một lần nữa.

Đội ngũ thật dài không ngừng rút ngắn, từng người bị nô dịch đều đi từ kỳ vọng đến thất vọng...

Tổng thể mà nói, trong hơn mười người kiểu gì cũng sẽ xuất hiện một người có tư chất tu hành, tỷ lệ này cũng không khác với tình huống mà Lục Diệp từng được biết.

Hắn đứng ở nửa đoạn sau đội ngũ nhưng bởi vì tốc độ kiểm tra đo lường rất nhanh, cho nên thời gian không đến một nén nhang, hắn đã đứng ở phía trước cái bàn kia.

"Đã từng khai khiếu chưa?" Tu sĩ sau bàn cũng không ngần đầu lên hỏi.

"Mở một khiếu." Lục Diệp trung thực trả lời.

Tu sĩ kia lập tức ngẩng đầu lên, dò xét Lục Diệp từ trên xuống dưới, khuôn mặt lập tức giãn ra cười nói: "Tốt, cuối cùng cũng có người đã khai khiếu."

Trước đó dù có bảy tám người thông qua kiểm tra đo lường tư chất nhưng bảy tám người này vẫn chưa khai khiếu, và Lục Diệp là người đầu tiên đã mở linh khiếu ở trong đội ngũ bên này!

"Đến đây, đưa hai tay áp lên phía trên này." Tu sĩ kia chỉ vào quả cầu thủy tinh trên bàn.

Lục Diệp không hiểu, không phải cái đồ chơi này chỉ dùng để khảo nghiệm tư chất thôi sao? Hắn đã mở linh khiếu rồi, còn cần kiểm tra làm gì?

Có vẻ tu sĩ kia đã nhìn ra nghi ngờ trong lòng Lục Diệp, liền mở miệng giải thích: "Ta đã từng nói rồi, chẳng những khảo thí tư chất, còn phải kiểm tra chúc hành."

"Chúc hành?" Lục Diệp càng thêm mờ mịt, hắn thật sự chưa từng nghe nói đến loại chuyện này.

Có lẽ bởi vì Lục Diệp đã mở linh khiếu, cho nên tu sĩ kia khá kiên nhẫn giải thích: "Bên trong Ngũ Hành có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, linh lực của mỗi người đều sẽ có khuynh hướng nghiêng về một loại nào đó. Đây chính là chúc hành, mà mỗi loại chúc hành đều có điểm không giống nhau."

"Thì ra là thế!" Lục Diệp giật mình hiểu ra, rồi lại nghi ngờ hỏi: "Vậy trước đó..."

Tu sĩ cười nói: "Bọn họ còn chưa mở linh khiếu, không có linh lực thì không thể kiểm tra đo lường chúc hành."

"Là vậy ư?" Lục Diệp hiểu rõ, nâng hai tay lên chạm vào quả cầu thủy tinh kia.

"Thúc giục linh lực của người, rót vào trong đó." Tu sĩ kia phân phó.

Lục Diệp làm theo lời người nọ, đồng thời con mắt cũng nhìn chăm chăm vào biến hóa trên quả cầu thủy tinh, hẳn rất tò mò rốt cuộc mình có chúc hành gì.

Đầu tiên quả cầu thủy tinh kia tỏa ra ánh sáng, điều này đại biểu cho Lục Diệp có tư chất tu hành, thế nhưng đối với người đã khai khiếu như hắn, kết quả như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Thế nhưng ngay sau đó, quả cầu đã xuất hiện biến hóa, đây mới là phần kiểm tra đo lường chúc hành.

Dưới sự chú ý của Lục Diệp, bỗng nhiên quả cầu thủy tinh kia lại sinh ra một ngọn lửa màu da cam, bắt đầu cháy hừng hực!

Một màn này khiến con người của hắn không nhận được khẽ co rụt lại, bởi vì ngọn lửa màu da cam này nhìn... thực sự quá quen mắt.

Chương 24: Đây Là Giới Thiệu Văn Tắt Về Chiêu Sinh Tu Hành Giới Sao???

"Ồ?" Tu sĩ sau bàn nhú lông mày lại, tràn đầy phấn khởi nói: "Ngũ Hành chủ Hỏa, ừm, còn có một số Kim hành, không tệ không tệ, tốt, thu tay lại đi."

Lục Diệp có thể hiểu được khi bản thân là Ngũ Hành chủ Hỏa, dù sao chuyện hắc có thể khai khiếu cũng phải nhắc tới công lao của Thiên Phú thụ, là do nó thôn phệ ngọn lửa màu da cam kia, mới khiến hắc bỗng nhiên mở ra linh khiếu.

Bên trên Thiên Phú thụ có một mảnh lá cây lạc ấn Phong Duệ linh văn, cũng đang cháy hừng hực.

Nhưng hắc lại không hiểu Kim hành từ đâu chui ra, chỉ thoáng cảm thấy dường như thứ này chính là chúc hành ban đầu của hắc.

"Cất kỹ vật này rồi đi vào trong lều vải phía sau kia tìm Tam sư huynh của ta." Tu sĩ kia đưa cho Lục Diệp một miếng ngọc bài, hắc nói lời cảm tạ rồi tiếp nhận, chỉ thấy một mặt ngọc bài kia khắc tên của hắc, bên dưới lại có chữ "một", có lẽ tượng trưng cho hắc đã mở được một khiếu, và một mặt khác được khắc chúc hành của hắc.

Lục Diệp vượt qua cái bàn kia, bước về phía hậu phương.

Cách đó không xa có một cái lều vải được dựng lên tạm thời, những người thông qua tư chất kiểm tra đo lường trước đó, đều đã tiến vào nơi này kiểm tra thiên phú.

Lục Diệp đứng ở trước lều, trước tiên nói một tiếng xin lỗi, rồi mới vén rèm cửa lên đi vào.

Không gian bên trong lều vài không hề không nhỏ, có một vị tu sĩ với vẻ mặt đầy cẩn thận tỉ mỉ và lạnh lùng đang khoan chân ngồi trên một chiếc bồ đoàn, nhắm mắt dưỡng thần. Có lẽ đây chính là vị Tam sư huynh kia.

Ở trước mặt Tam sư huynh không xa, còn có một cái mâm hình tròn, không biết được tạo ra từ loại gỗ gì. Mâm tròn này có diện tích to bằng mặt bàn, phần rìa lại có tám cái lỗ nhỏ, bên cạnh những cái lỗ nhỏ này còn có một chút mầm cây nhỏ trụi lủi mọc lên.

Lục Diệp đi tới trước mặt gã ôm quyền thi lễ một cái: "Lục Diệp bái kiến sư huynh. Đây là ngọc bài của ta, mong sư huynh kiểm nghiệm."

Vị Tam sư huynh kia mở mắt, tiếp nhận ngọc bài, nhìn trước sau một chút rồi lông mày nhíu lại: "Khai khiếu rồi?" Sau đó gã đưa tay ra hiệu: "Ngồi đi."

Xem ra mâm tròn này chính là vật để kiểm tra đo lường thiên phú cao hay thấp.

Lục Diệp đi lên phía trước, ngồi xếp bằng ở trung tâm, trong lúc vô tình thoáng nhìn qua lại phát hiện trên mặt mâm tròn này có khắc rất nhiều đường vân và đồ án phức tạp loằng ngoằng.

Thứ này là linh văn? Lục Diệp lập tức cảm thấy hào hứng, muốn quan sát tỉ mỉ, thế nhưng bằng nhãn lực hiện tại của hắn căn bản không thể nhìn ra những linh văn này có tác dụng gì.

Hắn chỉ biết mỗi một linh văn là Phong Duệ thôi.

Số lượng linh văn khắc trên mâm tròn này rất nhiều, rất rậm rạp lại liên kết chặt chẽ cùng nhau thành một khối.

Dường như thứ này không chỉ đơn giản là linh văn.

Đến đây, bỗng nhiên Lục Diệp giật mình nhớ ra, trước kia hẳn từng được nghe người ta nhắc đến một loại không chỉ đơn thuần là linh văn.

Đúng rồi, đây là một tòa trận pháp!

Hóa ra trận pháp là do linh văn tạo thành?

"Khục!" Tam sư huynh ho nhẹ một cái cắt ngang suy nghĩ của hắn, Lục Diệp vội vàng ngồi nghiêm chỉnh lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, sau một lúc trầm mặc ngẩn ngừ, Tam sư huynh chợt mở miệng nói: "Thanh Ngọc môn chúng ta chiếm cứ Thương Loan sơn trong lãnh thổ Bình châu, có 300 tòa linh phong lớn nhỏ. Nếu xét thực lực tổng hợp, có thể xếp vào năm vị trí đầu ở Bình châu. Môn chủ và chư vị phó môn chủ đều là Thần Hải cảnh, phía dưới môn chủ còn có trên trăm vị tu sĩ Chân Hồ cảnh..."

Lục Diệp vốn cho rằng Tam sư huynh là người trầm mặc ít nói, nhưng giờ phút này, hắn mới phát hiện ra, hắn hoàn toàn sai rồi.

Tam sư huynh vừa mở miệng đã nói liên miên không dứt, người này không ngừng giới thiệu đủ loại tình huống của Thanh Ngọc môn khiến Lục Diệp nghe như lọt vào trong sương mù, không hiểu gì chỉ biết môn phái ấy rất, rất lợi hại mà thôi.

Hơn nữa, cũng không biết tại sao, cách giảng giải của Tam sư huynh này lại mang tới cho hắn một loại cảm giác kỳ thị cảm (cảm giác từng quen thuộc) mãnh liệt.

Mãi sau đó, khi Tam sư huynh thao thao bất tuyệt nói đến đoạn "Trong môn kiếm tông như thế nào, pháp tông thì ra sao...", ký ức phủ bụi trong đầu Lục Diệp đã trở nên quay cuồng.

Khóe miệng hần khẽ co rút lại, trong lòng nghĩ thầm đây là giới thiệu vắn tắt về chiêu sinh tu hành giới sao?

Tam sư huynh với vẻ mặt lạnh lùng thao thao bất tuyệt một hồi, tất cả nội dung đều là giới thiệu tình huống bên trong Thanh Ngọc môn.

Một lúc lâu sau, gã mới xoay chuyển lời nói: "Ngũ hành của người là chủ Hỏa, ta nhớ trong tông môn có một bộ Đại Viêm Phần Hoang Quyết, chắc sẽ rất thích hợp với người. Đương nhiên nếu người muốn phát triển bản thân theo hướng Kim hành cũng được, trong tông cũng có rất nhiều công pháp Kim hành..."

Chương 25: Tiểu Đệ Nhớ Kỹ

Đã nói một lúc rất lâu rồi nhưng dường như Tam sư huynh không hề có cảm giác khô miệng, đắng môi, bởi vì gã vẫn còn đang tiếp tục trình bày nữa:

“Nếu như người gia nhập Thanh Ngọc môn chúng ta, dù là đệ tử thí luyện thì mỗi tháng cũng nhận được hai hạt Uẩn Linh đan, nếu có thể thông qua khảo hạch, trở thành đệ tử chính thức, số định mức sẽ tăng trưởng gấp bội, đã nhớ kỹ chưa?”

Lục Diệp vội vàng gật đầu: "Tiểu đệ nhớ kỹ."

Thế nhưng trong lòng hắn lại đang nghi hoặc không hiểu. Đây là có ý gì, sao lại nghe như đang mời chào hắn nhỉ? Nếu nói như vậy thì quả nhiên tu sĩ đã mở ra một khiếu như hắn sẽ có ưu thế rất lớn.

Trong lòng hắn lại âm thầm đắc ý.

Tam sư huynh tiếp tục nói: "Nhớ cho thật kỹ rồi ngồi xuống đi, lập tức tĩnh khí ngưng thần, có thể tiếp sẽ người sẽ chịu chút đau đớn, thế nhưng không cần phải lo lắng, đây chỉ là quá trình kiểm tra đo lường thiên phú, không cần phải thúc giục linh lực ngăn cản."

"Vâng!" Lục Diệp lên tiếng đáp lời, hai tay đặt trên đầu gối, lòng bàn tay hướng lên trên, nhắm mắt lại.

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được động tĩnh gì đó, hình như là linh lực tuôn ra, mặc dù hắn cũng không biết rốt cuộc vị Tam sư huynh kia đang làm gì nhưng không thể mở mắt nhìn xem.

Chỉ biết khi linh lực phun trào, dưới móng lập tức truyền đến cảm giác chấn động nhẹ nhẹ, Lục Diệp suy đoán hẳn là trận pháp trên mâm tròn kia bắt đầu phát huy tác dụng.

Đúng như suy nghĩ của hắn, lúc này Tam sư huynh đã đặt tám viên tinh thể lớn bằng cái kén tằm lên tám cái lỗ nhỏ ở rìa mâm tròn. Đây là linh thạch mà các tu sĩ thường dùng khi bày trận, cũng là thứ mà Lục Diệp chưa từng nhìn thấy.

Khi Tam sư huynh thúc giục pháp trận trên mâm tròn, linh thạch được khảm trong tám lỗ nhỏ kia sẽ toát ra một dải sương mù nhàn nhạt. Sương mù này là linh lực cất giữ bên trong linh thạch, sau khi qua pháp trận chuyển hóa sẽ trở thành linh khí tinh thuần.

Rất nhanh dải linh khí nồng đậm này đã bao phủ khắp không gian mâm tròn, nhưng bốn phía mâm tròn như ẩn chứa một bức tường vô hình nào đó, khiến linh khí bị trói buộc vào bên trong, không thể bay ra ngoài.

Lục Diệp đang ngồi ngay ngắn, trong lòng lại khẽ động, dù hắn đã nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bên cạnh mình vừa có thêm rất nhiều thứ kỳ diệu. Những thứ này đang chui vào bên trong thân thể hắn, lại khiến hắn sinh ra một loại cảm giác cực kỳ thoải mái.

Đây là linh lực?

Lục Diệp lập tức phản ứng lại.

Phải biết rằng, một trong các thủ đoạn tu hành chủ yếu của tu sĩ là phun ra nuốt vào linh khí trong thiên địa. Lục Diệp từng thử nghiệm ở trong hầm mộ trước kia, thế nhưng có lẽ do địa thế, cho nên hắn không cảm nhận được linh khí tồn tại trong hầm mộ, chỉ có thể lựa chọn biện pháp luyện tinh hóa khí.

Sau khi được lão giả họ Đường đưa ra ngoài hầm mỏ, do nhiều chuyện liên tiếp xảy ra nên hắn đã quên việc cảm nhận linh khí trong thiên địa rồi.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới trực tiếp cảm nhận được sự tồn tại của linh khí.

Nhưng Lục Diệp nhớ tới lời phân phó của Tam sư huynh từ trước, hắn cố nén phần dự hoặc này, không dám tùy ý phun ra nuốt vào.

Giờ phút này, Tam sư huynh ngồi đối diện với hắn, đang kết một pháp quyết trong tay, không ngừng thúc giục lực lượng trận pháp, đồng thời ánh mắt cũng nhìn chăm chăm không chớp mắt vào những mầm cây nhỏ ở rìa mâm tròn kia.

Lại nói, pháp trận ở trên mâm tròn chuyên môn dùng để kiểm tra đo lường thiên phú cao hay thấp, khi Tam sư huynh thúc giục uy lực của pháp trận, tám viên linh thạch được khảm trên mâm tròn sẽ phóng thích linh lực chứa đựng trong đó, hóa thành linh khí nồng đậm.

Theo những hành động của Tam sư huynh, những linh khí này sẽ được dẫn vào thể nội người bị kiểm tra, rồi chảy ngược lại vào trong trận pháp mâm tròn, kể từ đó mầm cây nhỏ ở rìa pháp trận sẽ phát sinh một chút biến hóa.

Nói ngắn gọn thế này, ngay lúc ấy, thân thể Lục Diệp đang ngồi trên mâm tròn, chính là một trạm trung chuyển, linh khí sẽ đi qua thân thể của hắn rồi chuyển tới pháp trận, tiếp theo sẽ khiến tám mầm cây nhỏ kia sinh ra biến hóa.

Số lượng mầm cây nhỏ phát sinh biến hóa càng nhiều, tư chất của người bị kiểm tra càng cao, trái lại là thấp.

Bàn về ngọn nguồn, dạng khảo thí này chính là xem linh khí bị

dẫn vào thể nội có lưu thông dễ dàng hay không, càng dễ dàng thì cơ thể sẽ càng thích hợp để tu hành, thiên phú của người đó càng cao.

Bởi vì ngọn nguồn quá trình tu hành của tu sĩ chính là làm lớn mạnh linh khí của bản thân, nếu như linh khí không thể lưu thông dễ dàng trong cơ thể, thì còn tu hành làm cái gì?

Bên cạnh pháp trận mâm tròn, Tam sư huynh tiếp tục hành động, tám mầm cây nhỏ vẫn yên lặng không chút biến hóa khiến gã khê chau mày, lại tiếp tục gia tăng uy lực của pháp trận.

Chương 26: Chỉ Sợ Thiên Phú Của Hắc Có Chút... Kém Hơn Bình Thường

Lục Diệp lập tức nhăn mày, bởi vì hắc cảm nhận thân thể thoáng có chút nhói nhói, giống như có rất nhiều linh khí đến từ bên ngoài đang dùng sức chui vào trong thân thể của hắc, khiến hắc sinh ra một loại cảm giác như bị vô số kim đâm, mà theo thời gian trôi qua, loại đau đớn này càng ngày càng rõ.

Cho đến lúc hắc sắp không nhịn được nữa, cũng là lúc loại cảm giác nhói nhói kia trải rộng toàn thân, thì cảm giác ấy lại bỗng nhiên biến mất, đồng thời bên tai truyền đến giọng nói của Tam sư huynh: "Được rồi."

Lục Diệp vội vàng mở mắt ra, thở phào một hơi, đối diện với ánh mắt Tam sư huynh nhưng lúc này, hắc lại phát hiện gã đang dùng một loại ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn mình.

Điều này khiến trong lòng hắc biến đổi, cảm giác có chút không ổn.

"Xin hỏi sư huynh, thiên phú của tiểu đệ như thế nào?" Lục Diệp mở miệng hỏi.

Tam sư huynh không nói, chỉ liếc mắt mâm tròn rồi đưa tay phất một cái trên ngọc bài của Lục Diệp, và nhanh chóng đưa trả lại cho hắc.

Lục Diệp nhận lấy, phát hiện mặt sau ngọc bài khắc lấy chúc hành của bản thân hắc, lại có thêm một chữ "một".

Đây là ý gì?

Lục Diệp có lòng muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng vị Tam sư huynh này rõ ràng đã không muốn nói chuyện nữa, cho nên hắn cũng không dám dây dưa thêm, chỉ lập tức đứng lên từ trên mâm tròn, thi lễ với Tam sư huynh: "Đa tạ sư huynh!"

Lúc Lục Diệp quay người bước ra ngoài, hắn nhìn thoáng qua tám mâm cây nhỏ trụi lủi trên mâm tròn kia, lúc này chỉ có một gốc mọc ra một mảnh lá cây giòn non ...

Vậy là chữ “Một” ở mặt sau kia đại biểu cho một mâm cây nhỏ sao? Hắn âm thầm suy đoán.

"Tiểu hữu!" Bỗng nhiên Tam sư huynh mở miệng.

Lục Diệp đã đi tới cửa chợt quay người: "Sư huynh có gì phân phó?"

Tam sư huynh nói: "Tiểu hữu cứ xem như không nghe thấy những lời ta vừa nói đi."

Lục Diệp: ...

Sau khi Lục Diệp ra khỏi lều vải, hắn chợt hít sâu mấy hơi, cảm giác bất an nồng đậm xông lên đầu.

Mặc dù hắn không thể xác định thiên phú của mình đến cùng là cao hay thấp, nhưng chỉ nhìn lí do thoái thác cùng thái độ của vị Tam sư huynh trước đó, Lục Diệp đã cảm nhận được chuyện này thật sự không ổn.

Chỉ sợ thiên phú của hắn có chút... kém hơn bình thường.

Hay là cứ dứt khoát đi tìm một người xác nhận một chút xem sao.

Lục Diệp quay đầu nhìn chung quanh, chợt thấy có một bóng

người yên tĩnh đứng trong góc, hẳn trực tiếp đi tới.

Hắn vừa đi được nửa đường, bóng người kia cũng nhìn thấy hắn và mỉm cười vẫy vẫy tay.

Lục Diệp đến gần mới chào một tiếng: "Dư cô nương."

Dư Hiểu Diệp nhẹ nhàng thi lễ: "Lục đại ca."

Có thể nhìn ra tâm trạng lúc này của Dư Hiểu Diệp đã khá hơn rất nhiều so với ngày hôm qua.

Nàng đã hoàn thành kiểm tra đo lường, kết quả cũng không tệ lắm.

Lục Diệp vươn tay đưa ngọc bài tới: "Nhờ cô nương nhìn giúp ta, thiên phú này của ta là như thế nào?"

Dư Hiểu Diệp vừa tiếp nhận vừa cười mỉm mà nói: "Lục đại ca có thể mở ra linh khiếu, vậy thiên phú chắc chắn là không... kém!"

Lúc nàng nói xong hai chữ cuối cùng, chợt nhìn thấy chữ "một" ở mặt sau ngọc bài kia, mí mắt cũng không kìm được khẽ nháy một cái, giọng điệu lập tức mang theo chút chần chờ.

Lục Diệp thấy nàng phản ứng như vậy, cũng hiểu rõ rồi.

Dường như thiên phú của hắn thực sự chỉ đạt tới mức tạm vừa lòng thôi?

"Dư cô nương, thiên phú của người như thế nào?" Lục Diệp hỏi.

Dư Hiểu Diệp nói: "Cũng không khác Lục đại ca là mấy."

Lục Diệp khoát khoát tay: "Không cần an ủi ta, ta đã hiểu đại khái tình huống rồi, có phải cái số này càng nhỏ thì thiên phú càng thấp hay không?"

Dư Hiểu Điệp nhếch môi, nàng có lòng muốn an ủi Lục Diệp, nhưng lại không biết nên an ủi như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể gật gật đầu, đáp: "Vâng."

"Thảo nào." Lục Diệp nhớ tới câu nói cuối cùng của vị Tam sư huynh kia, thầm nghĩ các tu sĩ cũng rất thực tế nha.

Dư Hiểu Điệp nói: "Lục đại ca đừng nhụt chí, khảo nghiệm bây giờ cũng không quá chính xác, pháp trận sử dụng ở đây cũng không cao cấp, tất nhiên sẽ có lúc đoán sai."

Lục Diệp cười một tiếng: "Dù ta không biết pháp trận kia đến cùng là thứ gì, nhưng nếu nó đã ra kết quả như vậy thì chỉ có thể thần nhiên đối mặt mà thôi."

Dư Hiểu Điệp tò mò nhìn hắn: "Lục đại ca thật sự cảm thấy điều này không quá quan trọng?"

Lục Diệp lộ ra vẻ thoải mái không giống như đang giả vờ, nhưng nếu người bình thường đạt được kết quả như vậy, chắc chắn sẽ có chút nản lòng thoái chí.

Lục Diệp đưa mắt nhìn về phía đám người bị nô dịch ở cách đó không xa, khẽ cười nói: "Nếu so sánh với những người kia, ta có thể khai khiếu đã coi như rất may mắn rồi."

Dư Hiểu Điệp thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy bên kia có một đoàn người đang thất hồn lạc phách tập trung lại cùng nhau.

Những người ấy đều không có tư chất tu hành, bị trực tiếp đào thải.

Hai người huynh đệ Lưu thị cũng nằm trong số đó.

Chương 27: Nam Nhân Càng Nhận Đả Kích, Càng Thêm Hăng Hái

"Đúng rồi, thiên phú của cô nương thế nào?" Lục Diệp quay đầu hỏi.

Mặc dù từ vẻ mặt của Dư Hiểu Diệp cũng có thể đoán ra thiên phú của nàng sẽ không quá kém, nhưng Lục Diệp vẫn không nhận được muốn thử so sánh một chút.

Hắn muốn biết rút cuộc thiên phú của bản thân kém đến trình độ nào, lại khiến cho vị Tam sư huynh kia vội vàng thay đổi cách nói.

Dư Hiểu Diệp đang nắm lấy ngọc bài của mình trên tay, sau khi nghe Lục Diệp nói như vậy, nàng vội vàng rút tay lại theo bản năng, cũng không phải nàng muốn che giấu chuyện gì, chỉ không muốn đả kích Lục Diệp quá lớn mà thôi.

Lục Diệp chế nhạo: "Xem thường ta phải không? Đừng lo, nam nhân càng nhận đả kích, càng thêm hăng hái!"

Dư Hiểu Diệp bất đắc dĩ nói: "Lục đại ca thật sự muốn nhìn?"

Lục Diệp cười nói: "Dù sao cũng đã có kết quả, có kém cũng không thể kém hơn được."

Dư Hiểu Diệp suy nghĩ một chút rồi nói: "Nói cũng đúng, Lục đại ca đúng là người hào sảng." Trên mặt nàng tràn đầy vẻ nể phục.

Lục Diệp đã nói đến nước này, sao nàng còn từ chối được nữa.

Lại nói, tin tức ghi lại trên ngọc bài cũng không phải thứ không thể cho người ngoài nhìn.

Nàng vươn tay đưa ngọc bài của mình cho Lục Diệp.

Lục Diệp nhận lấy, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt ngọc bài đối diện với ánh mắt hắn có khắc tên Dư Hiểu Diệp. Hắn lật một mặt khác lên, phía trên là chúc hành của nàng. Đó là một chữ Mộc, từ đó có thể thấy ngũ hành của Dư Hiểu Diệp chủ Mộc, phía dưới chữ Mộc còn có một con số.

"Ba mươi tám?"

Lục Diệp nhìn thấy lại có chút trợn tròn mắt. Hình như chuyện này... hơi khác so với những gì hắn dự đoán?

Hắn liền mở miệng hỏi: "Dư cô nương, có chút không đúng, sao có thể là ba mươi tám, không phải yêu cầu cao nhất là tám ư?"

Hắn nhớ rất kỹ, trên mâm tròn kia tổng cộng chỉ có tám mầm cây nhỏ, tại sao lại có số lượng ba mươi tám không hợp thói thường này?

"Cao nhất là 64 nha." Dư Hiểu Diệp ngơ ngẩn khi nghe được lời nói của Lục Diệp. Sau đó nàng bấm ngón tay tính, trong miệng lẩm lẩm nói: "Tám cây tám lá, không sai là 64, trên lý luận thì thiên phú cao nhất là 64 lá."

Lục Diệp giương mắt nhìn nàng, trong hai mắt đã dần dần mất đi ánh sáng ...

Dư Hiểu Diệp giật mình, nhẹ nhàng la lên: "Lục đại ca? Người không sao chứ?"

Vừa rồi còn nói nam nhân càng nhận đả kích, càng thêm hăng

hái gì đó, làm sao chỉ trong chớp mắt đã bị đả kích thành dạng này rồi?

Dư Hiểu Điệp âm thầm tự trách, quả nhiên không nên đưa ngọc bài của bản thân cho hắn nhìn.

"Lục đại ca tỉnh lại đi."

"Để cho ta yên tĩnh một chút!" Lục Điệp khoát khoát tay với nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt vô thần.

Bây giờ rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ, mặt sau ngọc bài của bản thân khắc lấy chữ "một", không phải đại biểu cho một gốc mầm cây nhỏ, mà là một chiếc lá trên một gốc mầm cây nhỏ!

Ở trong khảo nghiệm thiên phú, mỗi một mầm cây nhỏ đều có thể sinh ra tám mảnh lá cây, tổng cộng có tám cây, vì vậy thiên phú lớn nhất chính là 64 mảnh lá.

Trên ngọc bài của Dư Hiểu Điệp có chữ ba mươi tám, chính là đại biểu thiên phú trong khảo nghiệm của nàng, để những mầm cây nhỏ kia sinh ra tổng cộng ba mươi tám mảnh lá cây, mà hắn vẫn vẹn chỉ có một lá, chứ không phải là một cây!

Lần này Lục Điệp thật sự bị đả kích không nhẹ.

Hắn đã cố gắng hạ thấp giá trị mà trong lòng mong muốn, nhưng đến cuối cùng, hắn lại phát hiện, ranh giới giá trị cuối cùng mà hắn mong muốn căn bản chẳng có ý nghĩa gì.

Hạng chót bên trong hàng tám, cùng hạng chót bên trong hàng 64 là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

"Lục đại ca..." Dư Hiểu Điệp lo âu nhìn hắn, chỉ cảm thấy cả người Lục Điệp đều bị một loại khí tức tối tăm mờ mịt bao phủ, sức sống vừa nãy đã biến mất không còn một mảnh: "Mặc dù thiên phú rất quan trọng, nhưng nó cũng không đại diện cho tất cả mọi

thứ. Lục đại ca, ta từng nghe người nói một câu, chính là thiên đạo thù cần (ông trời ưu ái cho người cần cù)..."

"Vậy chắc cô nương chưa nghe người ta nói thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cầu..."

"Ai?" Dư Hiểu Diệp cảm giác có chỗ gì đó kỳ quái.

Lục Diệp đã hít sâu một hơi, đã khôi phục lại bình tĩnh, dù trong lòng vẫn có chút khó chịu như trước, nhưng đúng như hần vừa nói, kết quả đã được xác định, cũng chỉ có thể nhẫn nại đối mặt.

Huống chi, hần còn có Thiên Phú thụ!

Coi như thiên phú của hần không đủ cao thì có Thiên Phú thụ này hần có thể đền bù được.

"Nói cho ta một chút về căn cứ khảo nghiệm thiên phú này đi. Đó là cái gì?" Lục Diệp hỏi.

Dù lúc này hần cũng trải qua khảo nghiệm ở trong lều vải, nhưng khảo nghiệm cụ thể như thế nào thì hần lại không rõ ràng, bởi vì toàn bộ quá trình hần đều nhắm mắt lại.

Chương 28: Đây Là Tốc Độ Đáp Linh Đan Để Tu Hành???

Dư Hiểu Điệp không vội giải thích, chỉ nghiêm túc nhìn hắn.

Trong ánh mắt của nàng vẫn còn chút lo lắng, Lục Diệp chỉ cười nói: "Ta thực sự không sao mà."

Dư Hiểu Điệp thở dài, mở miệng nói: "Nếu Lục đại ca muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi nghe những điều mình biết được."

Lúc này nàng nhẹ giọng nói đến nguyên lý hoạt động và quá trình khảo nghiệm của pháp trận kia.

Lục Diệp cũng nghe rõ ràng: "Như vậy rất khó để dẫn linh khí vào thân thể ta? Cho nên thiên phú của ta rất thấp?"

Đến đây, hắn không khỏi nhớ tới cảm thụ của bản thân lúc khảo nghiệm, luồng linh khí đến từ bên ngoài luôn dùng sức chui vào bên trong thân thể của hắn, nhưng lại không thể chui lọt vào, đâm tới mức toàn thân hắn đau đớn.

Dư Hiểu Điệp vuốt cằm nói: "Chính là như vậy."

"Thì ra là thế!" Lục Diệp đã hiểu được đại khái, ngay sau đó, hắn lại sinh ra nghi hoặc: "Thế nhưng những chuyện này có thể nói lên điều gì? Dựa vào cái gì mà có thể từ những biểu tượng này để kết luận thiên phú của một người là cao hay thấp? Dư cô nương đừng hiểu lầm, không phải ta để ý thiên phú của mình thấp, ta chỉ muốn biết nguyên nhân bên trong đó thôi."

Dư Hiểu Điệp nhìn sắc mặt nghiêm túc và lời thề son sắt của hắn, có chút đỏ khốc đỏ cười, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: "Lục

đại ca có biết tu sĩ làm cách nào để mạnh lên không?"

Lục Diệp nói: "Ăn linh đan, phun ra nuốt vào linh khí, luyện tinh hóa khí hoặc mượn nhờ linh thạch?"

"Đúng là như vậy." Dư Hiểu Diệp gật gật đầu: "Thế nhưng chủ yếu nhất vẫn là phun ra nuốt vào linh khí và mượn nhờ linh thạch. Hai loại phương thức khác chỉ là thủ đoạn phụ trợ, nếu khó dẫn linh khí ở ngoại giới vào thể nội, thì hiệu suất tu hành đương nhiên sẽ thấp, thiên phú cũng bị ảnh hưởng tương tự. Cùng một khoảng thời gian và một lượng tài nguyên nhưng tu sĩ thiên phú cao có thể mở ra càng nhiều linh khiếu, thành tựu về sau cũng sẽ càng cao. Nếu như Lục đại ca đã mở linh khiếu, thì chắc chắn cũng cảm nhận được tu hành gian nan."

Lục Diệp nhớ tới những ngày hắc ở trong hầm mỏ tối tăm không ánh mặt trời kia, mỗi ngày ăn một chút Khí Huyết đan, sau đó luyện tinh hóa khí, cảm thụ được bản thân mạnh lên từng chút một, dường như không hề có chút gian nan nào, ngược lại còn có chút... vui sướng?

Dư Hiểu Diệp nói tu sĩ tu hành chủ yếu dựa vào phun ra nuốt vào linh khí và linh thạch mà ăn linh đan và luyện tinh hóa khí chỉ là thủ đoạn phụ trợ, nhưng hình như với bản thân hắc lại trái ngược.

Hắc thoáng cảm nhận được có chút không thích hợp, liền mở miệng hỏi: "Dư cô nương, sau khi mở ra linh khiếu đầu tiên, cho đến khi linh khiếu tràn đầy thì mất thời gian bao lâu?"

Nếu có một trường hợp so sánh trực quan, hắc có thể đánh giá được hiệu suất tu hành của mình.

Hắc cảm thấy có lẽ thiên phú của mình cũng không thấp đến mức như vậy.

"Khoảng chừng hai mươi ngày." Dư Hiểu Điệp trả lời, nàng cũng không hỏi tình huống của Lục Diệp, bởi vì nàng cảm thấy nếu nói đến vấn đề này sẽ đả kích đối phương thêm một lần nữa.

Phải biết rằng, nếu thiên phú một lá muốn làm đầy linh khiếu đầu tiên, chỉ sợ dù có linh đan hỗ trợ, cũng phải mất mấy tháng.

Cũng vì trước kia Lục Diệp có ân với mình, trong lòng nàng luôn có chút cảm kích với hắn, nên giờ phút này càng nhìn Lục Diệp càng cảm thấy đáng thương...

Quả nhiên sau khi nàng nói ra câu kia, Lục Diệp lại giật mình, nỉ non lặp lại một câu: "Hơn hai mươi ngày ư?"

Dư Hiểu Điệp vội vàng nói: "Lục đại ca, tình huống giữa chúng ta vốn không giống nhau, trước đó ta bị một tên đệ tử Tà Nguyệt cốc mang đi, có lẽ nàng muốn dùng ta để tu luyện tà thuật gì đó, cho nên đã giúp ta mở linh khiếu, lại cho ta phục dụng một hạt Uẩn Linh đan, bởi vậy ta mới có thể làm linh khiếu tràn đầy trong hơn hai mươi ngày."

Đây là tốc độ đập linh đan để tu hành?

Bản thân Lục Diệp thì trái lại, đan dược mà hắn ăn vào chính là Khí Huyết đan giá rẻ nhất, vậy mà từ khi khai khiếu đến lúc linh khiếu tràn đầy, hắn chỉ mất hơn mười ngày, như vậy còn nhanh hơn một chút so với Dư Hiểu Điệp.

Đây là tình huống như thế nào?

Đủ loại dấu hiệu cho thấy mặc dù thiên phú của hắn không quá cao, nhưng tuyệt đối không hề kém đến trình độ một lá.

Vậy chuyện này có liên quan đến Thiên Phú thụ ư?

Và những linh văn được lạc ấn trên lá Thiên Phú thụ có tác dụng gì trong quá trình tu hành của hắn?

Lục Diệp không thể tìm được câu giải thích nào khác cho những chuyện kỳ lạ xảy ra trên người mình, ngoại trừ nói nó có liên quan tới Thiên Phú thụ.

Hắn mơ hồ cảm thấy nếu thật sự là như vậy thì Thiên Phú thụ chắc chắn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Dư cô nương, ta có một số việc muốn thỉnh giáo một chút." Lục Diệp quyết định đổi chủ đề, để cho mình không thêm bi thương nữa.

"Mời Lục đại ca nói." Dư Hiểu Diệp lập tức nhìn qua hắn.

Lục Diệp thoáng cân nhắc tìm từ, sau đó mở miệng nói: "Là như thế này, trước mắt một khiêu của ta đã tràn đầy, muốn mở ra khiêu thứ hai, thế nhưng tìm như thế nào cũng không thể xác định được vị trí chuẩn. Chuyện này nên giải quyết thế nào?"

Chương 29: Chúng Ta Còn Không Phải Tu Sĩ? Vậy Chúng Ta Là Cái Gì?

Vấn đề này đã làm hấn đau đầu mấy ngày nay, vốn dĩ sau khi một khiếu tràn đầy liên có thể mở ra khiếu thứ hai, nhưng Lục Diệp đã nếm thử nhiều lần đều không thể tìm được vị trí cụ thể của khiếu thứ hai, trái lại còn không công lãng phí rất nhiều linh lực.

Và không thể nghi ngờ rằng Dư Hiểu Diệp có kiến thức nhiều hơn hấn một ít. Thêm nữa, tại chỗ này Lục Diệp cũng chỉ quen biết mỗi mình nàng, đương nhiên muốn lĩnh giáo một phen.

"Đây đúng là một nan đề đối với những tu sĩ mới bắt đầu tu hành như chúng ta. Chuyện này không liên quan đến tư chất hay thiên phú, mà chủ yếu là vì linh lực của chúng ta còn chưa đủ lớn mạnh, cho nên mới khó xác định vị trí chuẩn xác của linh khiếu. Muốn giải quyết chuyện này, hoặc là từ chính bản thân tự tìm tòi, hoặc là tìm người có tu vi cao hỗ trợ. Thời điểm ta mở ra khiếu thứ hai, cũng đã được tu sĩ Tà Nguyệt cốc kia giúp ta dẫn linh lực nhập vào khiếu thứ hai, nhưng để làm được loại chuyện này, tối thiểu nhất cũng phải đạt tới Vân Hà cảnh."

Lục Diệp nghe vậy lập tức cười khổ một tiếng: "Vậy ta vẫn phải tự mình đi tìm tòi thôi."

Hấn không tìm được người khác hỗ trợ.

"Lục đại ca, mặc dù về cơ bản Nguyên Linh khiếu của tu sĩ đều giống nhau, nhưng bởi vì công pháp tu hành khác biệt, cho nên vị

trí khiếu thứ hai cũng khác biệt. Nếu Lục đại ca không có công pháp dùng được, tuyệt đối không nên tùy tiện mở ra khiếu thứ hai, nếu không rất có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn."

"Đúng là ta có một bộ công pháp."

Tuy Kim Thiên Tiêu Dao quyết không được tính là công pháp cao cấp, nhưng Lục Diệp cũng không có lựa chọn nào khác.

"Đúng rồi, vừa rồi cô nương có nhắc tới Vân Hà cảnh gì đó. . . là cảnh giới của tu sĩ sao?" Hắc còn nhớ lúc mình ở trong lều vải, Tam sư huynh từng nhắc đến Chân Hồ cảnh và Thần Hải cảnh gì đó. Đây đều là những kiến thức mà hắc chưa từng biết đến.

Phải biết rằng, trong một năm sống trên khoáng mạch, hắc rất ít khi giao lưu cùng người khác, cũng không có bằng hữu nào, cho nên tất cả tin tức trên tu hành đều là tổng hợp từ những tin đồn, vô cùng lộn xộn.

"Đúng." Dư Hiểu Diệp gật gật đầu: "Cảnh giới của tu sĩ phân chia tổng cộng bốn đại cảnh giới, phân biệt là Linh Khê cảnh, Vân Hà cảnh, Chân Hồ cảnh cùng Thần Hải cảnh, mỗi đại cảnh giới đều có chín cái cấp độ nhỏ."

Khê Hà Hồ Hải, loại phân chia này ngược lại có chút ý tứ, trực quan sáng tỏ.

"Chúng ta được xem như Linh Khê cảnh?" Lục Diệp hỏi.

Dư Hiểu Diệp cười, lắc đầu nói: "Còn không phải đâu, chúng ta chỉ mới mở linh khiếu thôi, chỉ có mở ra đủ nhiều linh khiếu, để cho linh lực của bản thân xuyên qua những linh khiếu này, hình thành chu thiên tuần hoàn bên trong cơ thể, linh lực chảy xuôi như suối, mới được tính là Linh Khê cảnh. Đến lúc đó mới có thể gọi là tu sĩ chân chính."

Lục Diệp kinh ngạc: "Chúng ta còn không phải tu sĩ? Vậy chúng

ta là cái gì?"

"Tu sĩ dự bị?" Dư Hiểu Điệp nghiêng đầu một cái, nhìn có chút đáng yêu.

"Cũng hay." Lục Diệp đón nhận loại xưng hô thế này.

Hắn vốn cho rằng người mở ra linh khiếu chính là tu sĩ, nhưng bây giờ xem ra bản thân hắn vẫn có chút tuổi nhỏ vô tri.

Dư Hiểu Điệp cũng nhìn ra Lục Diệp có quá ít tri thức đối với tu hành giới, cho nên lại cố ý nói với hắn nhiều hơn một chút: "Bên trong Cửu Châu đại lục tông phái san sát, không nói những nơi khác, chỉ tính riêng Bình châu của chúng ta đã có hơn ngàn tông môn và gia tộc to to nhỏ nhỏ. Ở giữa những tông môn có chênh lệch mạnh yếu với nhau, căn cơ của mỗi thế lực đều đặt lên cảnh giới của tu sĩ trong môn. Cảnh giới tu sĩ trong môn càng cao, đương nhiên thực lực sẽ càng mạnh. Mà tông môn cũng được phân phẩm cấp."

"Ồ? Phân chia như thế nào?" Lục Diệp lập tức hào hứng, hắn cũng nhìn ra Dư Hiểu Điệp đang bổ sung tri thức tu hành giới cho mình, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

"Mỗi đại cảnh giới của tu sĩ chia làm chín tầng. Tông môn cũng được chia thành cửu phẩm (chín phẩm), cửu phẩm là hạng chót, nhất phẩm đứng đầu! Ta cũng không quá rõ ràng phân chia cụ thể như thế nào, nhưng tông môn từ nhất phẩm đến tam phẩm, khẳng định sẽ có cường giả Thần Hải cảnh, hình như cũng có yêu cầu đối với số lượng, mà từ tứ phẩm đến lục phẩm, nhất định phải có đầy đủ số lượng Chân Hồ cảnh, còn từ thất phẩm đến cửu phẩm, chỉ cần có một ít Vân Hà cảnh là được rồi."

"Vậy nếu chỉ có Linh Khê cảnh thì sao?" Lục Diệp không ngại trở thành kẻ dưới học hỏi.

Dư Hiểu Điệp hé miệng cười nói: "Linh Khê cảnh không có tư cách khai tông lập phái."

Lục Điệp đỏ mặt, cảm giác mình thật sự thiếu kiến thức.

Dư Hiểu Điệp tiếp tục nói: "Ở Bình châu có một cách nói, gọi là một cung hai điện ba môn bốn tông, chỉ mười đại tông môn nhất phẩm Bình châu. Một cung chỉ Bích Vân cung, hai điện chỉ Sâm La điện và Uyên Hồng điện, ba môn chính là Chính Khí môn, Thanh Ngọc môn, La Sinh môn, bốn tông bao gồm Vô Cực tông, Xích Nguyệt tông, Bắc Huyền Kiếm tông cùng Thiên Nguyên tông, Hạo Thiên minh cùng Vạn Ma lĩnh đều chiếm một nửa, trong mỗi một tông môn đều có rất nhiều tu sĩ Thần Hải cảnh."

Chương 30: Muốn Biết? Vậy Phải Xem Người Có Đầy Đủ Thành Ý Hay Không?

Lục Diệp nhớ tới những câu vị Tam sư huynh kia từng nói với hắn trước đó, thực lực tổng hợp của Thanh Ngọc môn đứng hàng tứ năm trong mấy vị trí đầu Binh châu. Lúc ấy mặc dù hắn cảm thấy thứ hạng này không thấp nhưng không nghĩ tới thứ hạng này lại có trọng lượng ghê gớm như thế.

Phải biết toàn bộ Binh châu có hơn ngàn nhà lớn nhỏ, có thể ở trong nhiều tông môn như vậy trở hết tài năng, được xếp vào mười đại nhất phẩm, có thể thấy Thanh Ngọc môn thực sự cao minh.

"Hạo Thiên minh đã phái một vị phó minh chủ tới tiến đánh Tà Nguyệt cốc lần này. Người ấy xuất thân từ Chính Khí môn."

"Phó minh chủ kia họ Bàng?" Lục Diệp thuận miệng hỏi.

"Ta cũng không biết, Lục đại ca nghe được ở chỗ nào vậy?"

"Trong lúc vô tình nghe được trước đó." Lục Diệp cũng không giải thích nhiều: "Như vậy có thể nhìn ra Tà Nguyệt cốc thật là lợi hại, tiến đánh Tà Nguyệt cốc lần này chẳng những có Chính Khí môn, còn có Thanh Ngọc môn, mười đại nhất phẩm đã xuất động hai nhà."

Dư Hiểu Diệp cười nói: "Không thể tính như vậy được. Mặc dù Tà Nguyệt cốc không yếu, nhưng vẫn có chênh lệch rất lớn so với tông môn nhất phẩm. Theo ta ước đoán nhiều nhất bọn họ chỉ

được xếp vào ngũ hay lục phẩm mà thôi. Mặc dù lần này trong số những thế lực tới đây có hai nhà nhất phẩm, nhưng ở trong nhất phẩm cũng không phải người người đều là tu sĩ có tu vi cao thâm."

"Cô nương nói cũng đúng." Lục Diệp đồng ý với thuyết pháp này.

Dư Hiểu Diệp nói: "Trừ hai đại nhất phẩm, trong những tông môn lần này tới đây còn có mấy nhà khác, bây giờ sắp hoàn thành kiểm tra, người có được ngọc bài sẽ có cơ hội báii nhập vào những tông môn kia, Lục đại ca tuyệt đối không nên bỏ lỡ cơ hội này."

Kiểm tra thực hư tư chất và thiên phú chỉ để làm nền, có thể báii nhập vào một trong những tông môn đến đây lần này để tu hành học nghệ, mới là cơ duyên chân chính.

Đây cũng không phải là những tông môn này khuyết thiếu đệ tử, thế lực nhất phẩm như Chính Khí môn Thanh Ngọc môn, gần như không có khả năng khuyết thiếu đệ tử.

Chỉ là loại phương thức thu người này đã được ước định thành tục lệ.

Đối với những người được giải cứu như Lục Diệp và Dư Hiểu Diệp, mặc dù thiên hạ này rất lớn nhưng bọn họ lại chẳng còn chỗ nào để đi.

Dù sao Hạo Thiên minh cũng phải sắp xếp một chút, thu nhập một bộ phận người có tư chất tu hành vào trong môn chỉ là chuyện tiện đường, mà làm như vậy, bọn họ cũng không tổn thất cái gì, ngược lại còn có thể tìm được mấy hạt giống tốt. Tội gì không làm?

Lục Diệp cười nói: "Chỉ sợ với thiên phú một lá của ta, sẽ không có tông môn nào vừa ý đâu?"

"Mọi thứ đều phải nghĩ về hướng tốt nhất." Dư Hiểu Diệp trấn

an: "Mở linh khiếu chính là ưu thế, thêm nữa ở nơi này có tới mười tông môn cho nên kiếu gì Lục đại ca cũng có thể tìm được chỗ thuộc về mình."

"Vậy liền nhờ lời chúc tốt lành của người."

"Chọn tông môn cũng phải thận trọng một chút, kể cả nơi tốt nhất cũng chưa hẳn sẽ khiến người đạt được ước muốn." Bỗng nhiên một giọng nói truyền tới từ phía bên cạnh.

Lục Diệp và Dư Hiểu Diệp quay đầu nhìn lại rồi kinh ngạc phát hiện ra không biết từ khi nào bên cạnh hai người đã có thêm một tên mập mập.

Lúc này đôi phương đang mỉm cười nhìn bọn họ, đôi mắt nhỏ bị thịt trên mặt chen lấn đến không nhìn thấy đường.

Chính là tên mập mập lúc trước đăng ký tạo sách, kiểm tra thực hư thân phận cho đám người bị nô dịch bọn họ.

Lục Diệp cũng hoàn toàn không biết gã tới đây từ lúc nào.

"Bái kiến sư huynh!" Dư Hiểu Diệp vội vàng thi lễ một cái, vẻ mặt đầy e dè.

Dù nàng đã mở được vài khiếu, nhưng với nàng, tu sĩ béo đối vẫn là tồn tại cao cao tại thượng, giờ phút này khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Lục Diệp cũng theo đó hành lễ.

"Nghe các người nói chuyện hăng say, cho nên ta không nhịn được tới xem một chút. Hai người không để ý chứ?" Tu sĩ béo vỗ một tay vào cái bụng to lớn của mình, vẻ mặt đầy hòa ái dễ gần.

"Không dám." Dư Hiểu Diệp vội vàng khoát tay, dù nàng đang rất khẩn trương nhưng tư duy lại rõ ràng vô cùng. Nàng ý thức

được đây là một cơ duyên, lập tức có lòng thỉnh giáo: "Xin hỏi sư huynh, câu nói vừa rồi kia là có ý gì?"

Mặc dù nàng biết nhiều tin tức về tu hành giới hơn Lục Diệp, nhưng tri thức vẫn rất có hạn, sao có thể so sánh với người cắm rễ trong Hạo Thiên minh như tu sĩ béo?

"Đương nhiên là ý đúng như lời. Các người muốn biết sao?" Tu sĩ béo cười càng thêm thân thiết, ngoài miệng trả lời câu hỏi của Dư Hiểu Diệp nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lục Diệp.

Lục Diệp không biết gia hỏa này nhìn mình chăm chăm làm gì? Hắn luôn có cảm giác dường như gã này không có ý tốt, nhưng chuyện này có liên quan đến tiền đồ của mình cho nên hắn vẫn khách khí nói: "Xin sư huynh chỉ giáo."

"Muốn biết. . ." Tu sĩ béo thân thiết vỗ vỗ bả vai Lục Diệp: "Vậy phải xem người có đầy đủ thành ý hay không?"

Chương 31: Vẫn Còn Chưa Đủ Thành Ý À?

Thành ý?

Lục Diệp nhíu lông mày lại, hần nhớ tới lần đầu tiên khi mình nhìn thấy tu sĩ béo, đối phương đang nhìn chăm chăm vào túi trữ vật bên hông hần.

Không thể nào? Không phải là như vậy chứ?

Dù sao người ta cũng là tu sĩ có tu vi cao thâm, vậy mà cứ khắp nơi nhằm vào một kẻ vô danh như hần sao?

Tuy đối phương nói bóng nói gió một chút nhưng ý ám chỉ lại rất rõ ràng, chỉ cần không phải đồ đồ đều có thể hiểu được.

Lục Diệp lặng im trong chốc lát, sau đó thử đưa tay mình lên, thò vào trong túi trữ vật bên hông, lại thấy con mắt tu sĩ béo kia vốn đã nheo lại một đường nhỏ chợt chậm rãi mở ra một chút, đáng tươi cười cũng càng thêm cười mở.

Hần vừa buông tay ra, tu sĩ béo lại khôi phục dáng vẻ như trước

Hần mới nâng tay lên, con mắt tu sĩ béo lại mở ra một chút. . .

Ba phen mấy bận như vậy rốt cục cũng khiến Lục Diệp xác định được, chuyện này thật sự như hần vừa suy đoán.

Hần thì khẳng định được rồi nhưng tu sĩ béo lại không chịu nổi, còn chưa từng gặp được dạng người nào giày vò gã trắng trợn như Lục Diệp, lập tức không vui phát tay áo: "Xem ra người không

muốn biết."

Ai biết đâu, ngay khi gã vừa quay người đi, trên tay đã trầm xuống. Tu sĩ béo cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tay mình vừa bị nhét vào một bình Khí Huyết đan, mà sắc mặt của Lục Diệp đứng ở trước mặt gã lại như vừa bị cắt mất mấy cân thịt.

Tu sĩ béo không nhìn được, khoe miệng co gập: "Đây chính là thành ý của người?"

Cái đồ chơi chó chết này, gã cố ý chạy tới đây đâu phải vì một bình đan được rác rưởi dạng này!

"Vậy sư huynh muốn gì?" Lục Diệp hỏi.

Tu sĩ béo thực sự không thể chịu được hắt, dứt khoát làm rõ ý đồ: "Khoáng thạch!"

Lục Diệp hiểu kỳ nói: "Nhân vật cao cao tại thượng như sư huynh, cũng vừa ý những khoáng thạch kia?"

Tu sĩ béo nói: "Đó là người không biết rồi, nơi khoáng mạch của Tà Nguyệt cốc này luôn sản xuất ra một chút khoáng thạch tinh phẩm, rất hiếm thấy. Thêm nữa, nếu người muốn biết tin tức đương nhiên sẽ phải trả giá đắt. Ta không thể nói cho người biết không công được. Chúng ta cũng không có giao tình gì."

"Lời này cũng có lý." Lục Diệp gật đầu đồng ý, lại tiện tay lấy ra một khối khoáng thạch từ trong túi trữ vật, đưa tới trước người tu sĩ béo kia.

Tu sĩ béo không vội vàng nhận lấy, con mắt đã híp lại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ta không nhìn thấy thành ý của người."

"Khối kia đã lớn như vậy rồi!" Lục Diệp giơ khoáng thạch to bằng chậu rửa mặt kia lên. Đây là một khối khoáng thạch lớn nhất trong túi trữ vật bên hông hắn.

Tu sĩ béo ngân nga một khúc hát nhỏ, không thêm để ý tới hần.

Lục Diệp không nhận được khế “A” một tiếng, lại lộ ra vẻ mặt đau như cắt thịt. Hần đặt khối khoáng thạch đang cầm trên tay xuống chân, lại lấy ra một khối khoáng thạch khác từ trong túi trữ vật.

Hần đào quặng ở mỏ quặng này được hơn một năm, dù sao cũng hơi hiểu rõ những loại khoáng thạch này.

Kể cả không biết giá trị cao thấp cụ thể nhưng nếu có thể dễ dàng tìm được, chắc chắn sẽ có giá trị thấp, hai khối khoáng thạch mà hần lấy ra nhìn kích cỡ không nhỏ, nhưng trên thực tế ở thời điểm, hần lấy quặng, nó vốn không hiếm thấy, thuộc về loại tương đối dễ dàng tìm được.

Khoáng thạch trong túi trữ vật của Chu Thành không quá nhiều, chỉ có khoảng năm sáu khối, mà phần lớn đều là loại khoáng thạch thông thường, trái lại bên trong túi trữ vật của Dương quân sự kia, chẳng những số lượng khoáng thạch nhiều, còn có rất nhiều khối trân quý.

Khối khoáng thạch thứ hai vừa được lấy ra, trên mặt tu sĩ béo mới thêm một chút tươi cười: "Tiểu tử, người đừng cảm thấy ta đang chiếm lợi của người, chỉ vì ta nhìn người tương đối hợp ý, cho nên mới cố ý đến chỉ điểm người vài câu thôi. Bàng Đại Hải Chính Khí môn ta ở tu hành giới Bình châu này ít nhiều vẫn có chút danh khí. Những người khác muốn ta chỉ điểm, ta còn không thêm để ý đấy."

Dư Hiểu Diệp đứng một bên thấy hai người đối trác rõ như ban ngày, thế mà hết lần này tới lần khác tu sĩ béo này còn luôn miệng xưng mình là Chính Khí môn, bỗng cảm thấy trong lòng đang có thứ gì vụn vỡ.

Lục Diệp cũng có chút không nhận được hỏi: "Tiền bối là người

của Chính Khí môn?"

Vậy hạo nhiên chính khí của người ở đâu?

Đang lúc nói chuyện, hắn đã lấy ra khối khoáng thạch thứ ba.

Con mắt Bàn Đại Hải vẫn híp lại như cũ, hiển nhiên còn chưa thấy đủ thành ý.

Khóe mắt Lục Diệp nhảy lên, chỉ hận không thể gỡ mí mắt gã ra, để cho gã nhìn rõ ràng một chút.

Thế nhưng hắn chắc chắn không phải đối thủ của người ta, chỉ có thể lấy ra khối thứ tư. Lần này hắn lấy một khối Nguyên từ khoáng trân quý.

Lông mày Bàn Đại Hải khẽ giãn ra một cái, thế nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười thản nhiên như không.

Lục Diệp phủi tay, chỉ vào bốn khối khoáng thạch trên đất: "Thành ý còn chưa đủ à?"

Bàn Đại Hải chỉ cười không nói.

"Được, vậy ta cũng hết cách rồi." Lục Diệp thở dài.

Chương 32: Ta Từng Nói Thế Ừ?

Sau đó dưới cái nhìn nhìn soi mói và trợn mắt hốc mồm của Bàn Đại Hải cùng Dư Hiểu Diệp, hắn ngồi xổm người xuống, thu khối khoáng thạch đã lấy ra đầu tiên vào túi trữ vật, sau đó ngẩng đầu nhìn Bàn Đại Hải: "Có đủ hay không?"

Con mắt Bàn Đại Hải triệt để mở to, vẻ mặt đầy khiếp sợ nhìn Lục Diệp, trong lòng là một mảnh lộn xộn.

Dư Hiểu Diệp cũng bị kinh hãi không nhẹ vì thao tác của Lục Diệp, năng không hiểu vị Lục đại ca này đang có ý gì.

Lục Diệp lại thu hồi khối khoáng thạch mới lấy ra lần thứ hai rồi ngẩng đầu hỏi Bàn Đại Hải một câu: "Có đủ hay không?"

"Ta. . ." Dường như Bàn Đại Hải rất muốn mắng người, nhưng lời đã ra đến khóe miệng lại nhin xuống, cố gắng duy trì phong phạm cao nhân.

Chẳng qua lúc này vẻ mặt gã đã có chút bức bối.

Lục Diệp chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục vươn ma trảo chộp về phía khối khoáng thạch thứ ba.

Bỗng nhiên có một bàn tay đè xuống cánh tay của hắn, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Bàn Đại Hải nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn: "Đủ rồi, đủ rồi!"

Một lát sau.

"Tiểu tử ngươi có chút thú vị đó." Bàn Đại Hải đã thu hai khối

khoáng thạch kia rồi.

Dư Hiếu Diệp vẫn đang kinh hồn táng đảm đứng một bên, thấy gã chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười rất vui vẻ, thực sự không hiểu rõ trong lòng vị sư huynh này đang suy nghĩ gì.

Sau khi Bàn Đại Hải đã nhìn thấy đủ thành ý, gã cũng dứt khoát nói thẳng: "Tu hành là chuyện cả đời. Cho nên tại thời điểm tu hành ban đầu, tốt nhất là tu sĩ nên căn cứ vào chúc hành hoặc là thiên phú của bản thân để xác định rõ phương hướng tu hành. Đương nhiên thiên phú mà ta nói đến không phải là thiên phú tu hành vừa được kiểm tra đo lường vừa rồi, mà nó là độ phù hợp của bản thân các người với mỗi một loại phái hệ tu luyện."

"Phái hệ?" Lục Diệp nhảy bèn nắm được điểm mấu chốt.

Sau đó, hắn hơi nghi hoặc một chút, không phải gã này muốn chỉ điểm bọn họ chuyện chọn tông môn sao? Bây giờ lại nói đến cái gì phái hệ rồi?

"Không sai, là phái hệ!" Bàn Đại Hải gật đầu: "Tu hành giới Cửu châu từng có rất nhiều loại phái hệ kỳ kỳ quái quái, nhưng những loại phái hệ bảo tồn tới cuối cùng lại không nhiều. Chủ yếu chỉ có sáu loại phái hệ, bao gồm: thể tu chủ tu nhục thân, binh tu thiên về cận thân chiến đấu, pháp tu nghiên cứu thuật pháp, y tu hành y tế thể, quỷ tu thông linh U Minh, ngoại tu tinh thông các loại ngoại vật như luyện đan, vẽ bùa, bày trận, chế khí. Đương nhiên, còn có một chút phái hệ nhỏ lẻ khác vẫn còn bảo tồn lại, nhưng cũng không phổ biến. Sau này nếu các người có cơ hội gặp được, đương nhiên sẽ biết."

"Có thể nói sáu phái hệ này bao gồm 99% tu sĩ thuộc tu hành giới Cửu châu, cũng là yếu tố để xác định rõ phương hướng tu hành của các tu sĩ. Nếu như chọn đúng phương hướng, ngày sau tu hành sẽ là làm ít công to. Giống như nói có người trời sinh thần

lực, thể trạng cường tráng, đương nhiên cần tuyển chọn con đường thể tu kia. Lại ví dụ như, có người trời sinh đã sở hữu thiên phú cực kỳ xuất sắc trên phương diện thuật pháp, đương nhiên cần đi theo con đường pháp tu. Cũng có người không thích chém chém giết giết, nên đi luyện đan, đi cứu người. Đây đều là lựa chọn thích hợp cho bản thân. Bởi vậy, xác định phái hệ là rất quan trọng. Nếu không sẽ xảy ra tình trạng kiểu này, ví dụ người thích hợp để ngự kiếm nhưng lại đi báii nhập vào Bách Hoa cốc, chắc chắn là không có ai dạy cho người đâu."

Bàng Đại Hải thao thao bất tuyệt giới thiệu một phen, Lục Diệp và Dư Hiểu Diệp nghe được đều liên tục gật đầu, ngay cả Dư Hiểu Diệp cũng chưa từng nghe nói tới những tin tức này.

"Dựa theo lời nói của sư huynh, tông môn khác biệt sẽ thiên về phái hệ khác biệt?" Lục Diệp mơ hồ hiểu được ý tứ của gã.

"Ta từng nói thế ư?" Bàng Đại Hải kinh ngạc.

"Chẳng phải sư huynh vừa nói người Bách Hoa cốc không dạy kiếm sao?"

"Người rất thông minh." Bàng Đại Hải tán thưởng nhìn Lục Diệp một cái. Gã không nghĩ tới đối phương chỉ thông qua một vài lời nói của mình đã suy đoán ra tầng ý nghĩa khác rồi: "Theo lẽ thường, bên trong một tông môn không có khả năng chỉ tồn tại một phái hệ, ít thì hai ba cái, nhiều thì bốn năm cái thậm chí còn nhiều hơn. Như mười đại nhất phẩm tông môn kia chẳng hạn, về cơ bản bọn họ đều có đầy đủ các phái hệ. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, Bắc Huyền Kiếm tông chỉ có duy nhất một phái hệ binh tu, mà lại là binh tu cực đoạn nhất." Vừa nhắc đến tên Bắc Huyền Kiếm tông, thật mờ trên mặt Bàng Đại Hải không kìm được khẽ giật một cái, tựa như gã vừa nhớ tới một hồi ức không mấy tốt đẹp.

Gã dừng một chút rồi mới tiếp tục nói: "Tuy bình thường, một

tông môn sẽ do mấy phái hệ tạo thành, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ có phái hệ được ưu tiên trọng điểm khác nhau. Loại tình huống này càng lộ rõ hơn trong các tông môn phẩm cấp thấp, bởi vì bọn họ không có quá nhiều tinh lực và tài nguyên để phát triển tất cả phái hệ cùng một lúc. Cứ lấy Phần Nguyệt sơn, một môn phái cũng có mặt lần này để nói đi. Bọn họ lấy pháp tu và đan tu, một nhánh trong ngoại tu làm chủ. Đưa mắt nhìn toàn bộ Binh châu này, linh đan do đan tu Phần Nguyệt sơn luyện chế ra, đều có tiếng tăm rất lớn. Nếu người có Ngũ hành thuộc Hỏa muốn gia nhập Phần Nguyệt sơn, tuyệt đối sẽ có ưu thế rất lớn, bởi vì thời điểm luyện đan luyện khí cần dùng đến linh lực Hỏa chúc hành."

Lúc nói đến câu cuối cùng, gã lại nhìn Lục Diệp một cái, ý ám chỉ đã rất rõ ràng.

Lục Diệp giật mình: "Đây chính là nguyên nhân mà sư huynh nói câu trước đó, phải lấy chúc hành của bản thân để xác định phái hệ trước?"

Chương 33: Dù Người Chọn Tông Môn Nào Cũng Không Thích Hợp

"Đúng vậy." Bàng Đại Hải gật đầu: "Ngũ hành Kim vốn sắc bén, có thể đi theo con đường binh tu, pháp tu, thể tu. Ngũ hành Mộc thiên về sinh cơ, có thể đi con đường thể tu, y tu, pháp tu, đan tu, trận tu. Ngũ hành Thủy thiên hướng linh hoạt uyển chuyển, bao dung vạn vật, không hề bài xích một phái hệ nào. Ngũ hành Hỏa thiên hướng cuồng bạo, cho nên ngoại trừ y tu quỷ tu không thích hợp, những phái hệ khác đều có thể bao hàm. Ngũ hành Thổ hành vốn nặng nề, là chúc hành thích hợp nhất để trở thành thể tu. Cho nên sau này người muốn đi theo con đường nào, không chỉ đơn giản dựa vào hứng thú hay yêu thích của người, mà còn phải căn cứ theo chúc hành của người nữa."

"Trong phạm nhân có câu nói 'Nam phạ nhập thác hành', lời này đặt ở trong giới tu hành cũng vậy." (câu tục ngữ dân gian " Nam phạ nhập thác hành, nữ phạ giá thác lang", ý nói nam nhân lựa chọn sự nghiệp và nữ nhân lập gia đình đều là lựa chọn quan trọng trong cuộc đời, chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng)

"Trước mắt tất cả mọi người đều đã kiểm tra đo lường xong, tiếp theo sẽ có người phân phát một ít thứ gì đó cho các người. Mẫu chốt là các người muốn đến nơi nào, đây là chuyện cần phải lựa chọn thật tốt. Trước khi muốn bái nhập vào tông môn, tốt nhất nên xác định tông môn kia thiên về phái hệ nào, và những phái hệ kia có xung đột với chúc hành của các người hay không."

"Đã rõ." Lục Diệp nghiêm mặt gật đầu, ôm quyền nói: "Đa tạ sư huynh."

Dù thoát nhìn Bàn Đại Hải có chút tham tài, còn cầm đi hai khối khoáng thạch của hắn, nhưng những lời gã nói ra lúc này đúng là bình thường không thể nghe được, đủ để trung hòa giá trị hai khối khoáng thạch kia.

Bàn Đại Hải khoát khoát tay: "Đó chỉ là một chút tin tức thông thường, nếu các người có thể tiếp xúc thêm với ngoại giới một chút, hẳn là sẽ biết được."

"Ta còn muốn thỉnh giáo sư huynh, thuộc tính của ta chủ Hỏa phụ Kim, lần này nên lựa chọn tông môn nào mới tốt?"

"Ừm, người. . ." Bàn Đại Hải dò xét hắn một cái từ trên xuống dưới, cười đắc ý: "Ta cảm giác dù người chọn tông môn nào cũng không thích hợp."

Sắc mặt Lục Diệp lập tức đen như đáy nồi: "Vậy vừa rồi sư huynh nói nhiều với chúng ta như vậy làm gì?"

Bàn Đại Hải tỏ ra cực kỳ vui mừng: "Tại ta nghe nói có một tên gia hỏa thiên phú một lá nên sang đây xem thử thử hiểm lạ! Người có biết qua nhiều năm như vậy, ta vẫn chưa từng thấy một lá. . . Ha ha ha!"

Gã chưa nói hết đã cười đến thịt mỡ toàn thân đều run rẩy, Lục Diệp chỉ hận không thể xông lên đập chết gã!

Cũng không biết tên vương bát đản nào truyền kết quả thiên phú của hắn ra ngoài, quả nhiên hảo sự bất xuất môn ác sự hành thiên lí (chuyện tốt không truyền ra ngoài cửa, chuyện xấu lan xa cả ngàn dặm).

Ngay lúc Lục Diệp sắp không nhịn được, bỗng nhiên Bàn Đại Hải đã thu lại tiếng cười, thấp giọng nói với hắn: "Nếu ta là người,

sẽ hạ kỳ vọng của mình xuống thấp nhất, cũng đừng chần chừ, như vậy. . . mới có khả năng đạt được điều mình ước muốn!"

Nói xong, gã quay đầu nhìn về phía Dư Hiểu Điệp, cười mỉm nói: "Tiểu cô nương, người có điều gì muốn sư huynh chỉ điểm không?"

Dư Hiểu Điệp cầu còn không được, vội vàng nói: "Sư huynh cảm thấy ta nên bái nhập tông môn nào thì tốt nhất?"

"Có ưa thích chém chém giết giết không?" Bàn Đại Hải hỏi.

Dư Hiểu Điệp lắc đầu như trống bỏi. Lại nói, có nữ hài tử nào lại ưa thích chém chém giết giết đâu?

"Vậy nên đi Bách Hoa cốc." Bàn Đại Hải nói: "Phần lớn đệ tử Bách Hoa cốc đều là y tu, không cần ra trận đánh giết, mà nếu thực sự bị bắt cũng không lọt vào đối xử quá hà khắc."

"Bách Hoa cốc. . ." Dư Hiểu Điệp như có điều suy nghĩ, thì lễ một cái nói: "Đa tạ sư huynh."

Nàng có Ngũ hành chủ Mộc, cũng thực sự thích hợp với Bách Hoa cốc. Hiển nhiên Bàn Đại Hải biết chuyện này mới chỉ điểm như vậy.

Sau khi Bàn Đại Hải rời đi, để lại Lục Diệp với tâm trạng hổng bét đứng yên tại chỗ.

Mặc dù Dư Hiểu Điệp có lòng trấn an hân nhưng không biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng nàng dứt khoát chuyển qua chủ đề khác: "Sư huynh, có một chuyện ta nghĩ mãi mà không rõ."

"Chuyện gì?"

"Vừa rồi người cho vị Bàn sư huynh kia bốn khối khoáng thạch, gã không cần, vì sao khi huynh lấy đi hai khối, gã lại

muốn?"

Lục Diệp thuận miệng giải thích: "Tại vì gã nghĩ bốn khối khoáng thạch kia đều là của gã, ta vừa lấy đi một khối, gã sẽ đau lòng. Nên lập tức phải đồng ý ngay. Cái này gọi là có thì không thấy trân quý, đến lúc mất rồi mới biết nó trân quý tới mức nào."

Dư Hiếu Diệp nghe xong lại rơi vào trầm tư, nàng cảm thấy lời này thực sự có đạo lý.

Đương nhiên chuyện này cũng liên quan đến hai khối khoáng thạch mà Lục Diệp lấy đi có giá trị không cao. Khối có giá trị cao thực sự chính là hai khối mà hắn lưu lại kia.

Chương 34: Tiết Mục Kê Khai Nguyễn Vọng

Bàng Đại Hải nói, rất nhanh sẽ có người tới phân phát một ít gì đó cho đám người Lục Diệp, để bọn họ đưa ra lựa chọn. Gã vốn là tu sĩ Chính Khí môn nên chắc chắn sẽ biết rõ những điều lệ bên trong.

Quả nhiên, không bao lâu sau khi gã rời đi, tất cả những người thông qua kiểm tra đo lường và có được ngọc bài đều bị triệu tập đến cùng một chỗ.

Có hơn nghìn nô dịch được giải cứu trước đó, những giờ phút này chỉ còn hơn một trăm người đứng ở nơi đây, tỉ lệ thấp chưa đến 10%.

Đám người đứng yên tĩnh ở nơi đó, rất nhanh đã có tu sĩ đi tới phân phát một trang giấy cho mỗi người. Lục Diệp nhận lấy, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên trang giấy kia viết danh tự của mười tông môn, lần lượt từ trên xuống dưới.

Trong đó Chính Khí môn đứng đầu, xếp ở vị trí thứ hai chính là Thanh Ngọc môn, còn có một số tông môn khác mà Lục Diệp chưa từng nghe qua. Thế nhưng hắn đã nhìn thấy Phần Nguyệt sơn và Bách Hoa cốc từng được Bàng Đại Hải đề cập qua trước đó ở bên trong danh sách này.

Những tông môn này hẳn là các thế lực đã tiến đánh Tà Nguyệt cốc ngày hôm nay.

Phía sau tên của những tông môn ấy đều được ghi rõ phẩm cấp của bọn họ.

Trong đó không còn nghi ngờ gì nữa, Chính Khí môn và Thanh Ngọc môn đều là nhất phẩm. Khoảng cách phẩm cấp giữa những tông môn còn lại có chút lớn, về cơ bản đều từ tứ đến thất phẩm. (bốn đến bảy)

Mà ở phía sau phẩm cấp còn có một hàng chữ, ghi rõ những phái hệ bên trong tông môn này, giống hệt như tin tức mà Bàng Đại Hải từng đề cập trước đó.

Giờ phút này, bỗng nhiên Lục Diệp lại có chút cảm kích Bàng Đại Hải, nếu không có gã, chắc lúc này hắn sẽ không hiểu được nội dung bên trên tờ giấy này đâu.

Ngay thời điểm hắn đang chăm chú điều tra, trong đám người phía trước có một tu sĩ mở miệng nói: "Các người muốn bá nhập vào tông môn nhà ai thì tiến lên đây cầm bút vẽ một cái vòng tròn bên trên danh tự của tông môn ấy. Nhiều nhất chỉ có thể lựa chọn ba nhà, thế nhưng tới cuối cùng có thể bá nhập vào tông môn nào, phải nhìn vào vận khí của các người và do quản sự các tông môn quyết định. Nói không chừng, người có vận khí tốt có thể bá nhập vào hai đại tông môn nhất phẩm."

Sau khi gã nói xong, giữa sân chợt an tĩnh một lát, rất nhanh đã có người lên tiếng hỏi: "Ý của tiền bối là ngoài việc chúng ta lựa chọn tông môn, tông môn cũng đang lựa chọn chúng ta?"

"Chính là ý này!" Tu sĩ kia nhẹ nhàng đáp lại: "Cho nên đừng nghĩ đến chuyện có thể một bước lên trời, nếu tư chất thiên phú không đủ thì coi như lựa chọn tông môn nhất phẩm cũng vô dụng."

Lại có người hỏi: "Nếu như ba tông môn mà tiêu đề lựa chọn đều không lựa chọn đệ thì làm sao bây giờ?"

"VẬY người vô duyên với chuyện tu hành, sau đó chúng ta sẽ sắp xếp người ở cùng một chỗ với những người không có tư chất

tu hành kia!"

Lời này vừa nói ra, đã khiến rất nhiều người trong lòng còn ô mảy mẩn chột tỉnh táo lại.

Vừa rồi, rất nhiều người đều ô tâm tư, bằng mọi cách cũng phải gia nhập vào hai đại tông môn nhất phẩm, nhưng nếu thật sự làm như vậy, chắc chắn sẽ không có kết quả gì tốt, bởi vì bất kể Chính Khí môn hay Thanh Ngọc môn, đều có yêu cầu thu nhận đệ tử không quá thấp, một khi bị hai đại tông môn này đào thải, cũng chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng, lỡ như một cơ hội cuối cùng cũng không thể nắm chặt, vậy coi như bọn họ đã bỏ lỡ cơ duyên lần này.

Đối với nhóm người Lục Diệp, có thể bá nhập tông môn tu hành tuyệt đối là đường ra tốt nhất, không người nào muốn bỏ lỡ.

Chuyện này khiến vẻ mặt của mọi người đều trở nên thận trọng.

Nhưng Lục Diệp thì không, hắn cầm tờ giấy kia trên tay, nghe được lời nói của tu sĩ kia, sắc mặt đã trở nên quái dị vô cùng.

Sao chuyện này giống như kê khai nguyện vọng vào đại học vậy ta?

Thời điểm kiểm tra đo lường thiên phú, vị tam sư huynh Thanh Ngọc môn kia có giới thiệu vắn tắt về chiêu sinh cho hắn nghe.

Có thể tóm gọn lại như thế này: tạm thời coi quá trình kiểm tra đo lường xong lấy được ngọc bài chính là thành tích cuộc thi, thì sau đó, mỗi tông môn lại tựa như một trường đại học, phái hệ chính là chuyên nghiệp, bây giờ mọi người đang đi đến bước kê khai nguyện vọng.

Còn có nguyện vọng 1 nguyện vọng 2 nguyện vọng 3. . .

Nghĩ đến đây, Lục Diệp lại nhìn về phía các đại tông môn trên tờ giấy nọ. Không thể phủ định được một điều rằng, hai vị trí xếp ở đầu tiên là trường đại học danh môn đỉnh cấp, đám tông môn tứ, ngũ phẩm bên dưới được coi như đại học bình thường? Còn đám tông môn lục, thất phẩm cuối cùng chính là đại học hạng hai, hạng ba?

Lục Diệp dời ánh mắt xuống đến cuối cùng, lập tức lộ ra vẻ giật mình.

Chương 35: Cứ Chọn Đi Sẽ Biết

Sao ở chỗ này còn có một trường đại học gà rừng vậy? (Đại học gà rừng còn được gọi là "nhà xướng bằng cấp", "trường đại học giả", bọn họ thường sử dụng cái tên để bị nhầm lẫn với các trường đại học nổi tiếng, tuyển sinh sinh viên theo cách gây nhầm lẫn nghe nhìn, sử dụng các phương tiện khác nhau để khoan lỗ hổng pháp lý quốc gia có liên quan, lạm dụng văn bằng. Cái tên đại học gà rừng thường được người ta dùng để nhắc tới các trường học giả và bằng cấp giả.)

Bích Huyết tông xếp ở vị trí cuối cùng, rõ ràng là tông môn cửu phẩm, vậy mà vừa rồi hẳn lại không hề chú ý tới.

Tình huống hiện tại rất rõ ràng, hơn một trăm người thông qua kiểm tra đo lường này cần đưa ra ba lựa chọn trong những tông môn này, mặc dù đây là chuyện không khó, nhưng trên thực tế lại xuất hiện tình huống cạnh tranh trong bóng tối.

Nếu như có quá nhiều người lựa chọn cùng một tông môn, nhất định sẽ bị đào thải đi một đám.

Lục Diệp vượt vượt ngọc bài của mình, trong lòng thầm thở dài, dựa vào loại thiên phú một lá của hắn, hoàn toàn không hề có một chút lợi thế cạnh tranh nào.

Nhưng dù sao hắn cũng cần thử một lần xem sao.

Lục Diệp cân nhắc đến chúc hành chủ Hỏa phụ Kim của bản thân, trong lòng dần dần có dự định.

Phía trước vị tu sĩ mới nói chuyện kia có bày một cái bàn, trên bàn đặt mấy cây bút và một cái nghiên mực.

Có vài người lục tục tiến lên, cầm bút khoanh vòng vài cái trên trang giấy của mình, rồi giao cả giấy và ngọc bài cho tu sĩ kia.

Rất nhanh, hơn một trăm người chỉ còn lại khoảng chừng phân nửa.

Dư Hiểu Điệp đi tới: "Lục đại ca, đã quyết định rồi ư?"

"Ừm. . . rồi."

Dư Hiểu Điệp nói: "Vậy chúng ta cùng đi?"

"Người đi trước đi, để ta suy nghĩ thêm một chút." Tuy Lục Điệp đã đưa ra quyết định, nhưng nhớ tới thiên phú của mình chỉ có một lá, trong lòng vẫn không có chút nắm chắc nào.

Mười nhà tông môn, hơn một trăm người, bình quân xuống thì một nhà có thể thu hơn mười người, nhưng đây chỉ là tỷ lệ phân phối lý tưởng nhất mà thôi. Lục Điệp dám khẳng định Chính Khí môn và Thanh Ngọc môn kia, nhiều nhất cũng chỉ có ý thu nhận từ hai đến ba người thôi, tuyệt đối sẽ không thu nhiều.

Cũng vì lẽ đó, những tông môn khác sẽ cần thu nhiều người hơn.

Dù Lục Điệp rất muốn gia nhập vào hai đại tông môn nhất phẩm, nhưng dưới loại tình huống cạnh tranh quá lớn thế này, coi như hấn lựa chọn những tông môn lục, thất phẩm kia, cũng sẽ bị đào thải như thường.

Hấn đi vào Cửu Châu hơn một năm rồi, cũng làm quáng nô dưới trướng Tà Nguyệt cốc hơn một năm, dù bây giờ hấn đã khai khiếu thành công, nhưng vẫn chưa thể tìm được linh khiếu thứ hai, còn bàn gì tới chuyện tu hành?

Nhưng nếu như hấn có thể báỉ nhập vào tông môn, mọi chuyện sẽ không giống lúc trước nữa. Đến lúc đó hấn có thể mời

cao nhân trong môn chỉ điểm mình. Cho nên bất kể như thế nào hần cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, dù cho điểm xuất phát của hần hơi thấp một chút.

Sau khi Lục Diệp nghĩ thật kỹ càng những điều này, hần dứt khoát đi tới bên cạnh cái bàn kia, lấy một cây bút rồi vẽ một cái vòng tròn lên cái tên Bích Huyết tông đầu tiên.

Bích Huyết tông là tông môn có phẩm cấp thấp nhất. Theo Lục Diệp suy đoán, ngoại trừ hần, chắc hần sẽ không còn thí sinh nào lựa chọn tông môn này nữa đâu. Cho nên Bích Huyết tông chính là một lựa chọn bảo hiểm, đủ cơ sở để chắc chắn rằng hần có thể báii nhập vào tông môn.

Sau khi Lục Diệp chọn Bích Huyết tông xong, hần lại nhắc bút khoanh tròn Phần Nguyệt sơn.

Ngồi bút vừa hạ xuống, bỗng nhiên hần nghĩ đến câu nói cuối cùng mà Bàng Đại Hải nhắc nhở hần.

Gã khuyên hần nên hạ kỳ vọng tới mức thấp nhất, cũng đừng nên chần chừ, làm như vậy mới có thể đạt được ước muốn.

Lúc đó, Lục Diệp có lắng nghe nhưng luôn cảm thấy khó hiểu, hần chỉ cho rằng đây là lời khuyên của gã đối với mình mà thôi, thế nhưng bây giờ xem ra, câu nói này rõ ràng có ý riêng trong đó.

Cũng vì Bàng Đại Hải không coi trọng hần, cho nên khi Lục Diệp thỉnh giáo gã nên lựa chọn tông môn nào, gã đã nói thẳng dù chọn tông môn nào cũng như nhau cả thôi.

Gã là tu sĩ Chính Khí môn, dù có chút tham tiền nhưng không cần thiết phải vô cớ đùa giỡn với hần như vậy.

Nói cách khác, nếu như hần lựa chọn những tông môn khác, có xác suất lớn sẽ bị thất bại.

Lục Diệp nhắm mắt, trong cuộc đời con người, mỗi một lựa chọn tại ngã ba đường đều cực kỳ quan trọng, nhất là lựa chọn trước mắt.

Bỗng nhiên hần ngẩng đầu nhìn về phía tu sĩ trước mặt, mở miệng nói: "Xin hỏi sư huynh, nếu như đệ chỉ lựa chọn một tông môn thì sẽ như thế nào?"

Tu sĩ kia đang có chút hứng thú đánh giá hần, bởi vì trước Lục Diệp không một ai lựa chọn Bích Huyết tông và hoàn toàn có thể đoán ra là, sau hần cũng chẳng có một ai, bởi vì phẩm cấp của Bích Huyết tông quá thấp.

Nhưng điều khiến tu sĩ kia không nghĩ tới chính là, Lục Diệp chẳng những chọn Bích Huyết tông, hơn nữa còn hỏi gã rằng mình chỉ chọn một tông môn thì sẽ làm sao.

Tu sĩ kia khẽ vuốt bộ râu cá trê trên khóe miệng, nhếch miệng cười một tiếng: "Người cứ chọn sẽ biết."

Chương 36: Lục Diệp – Nhất Diệp – Lục Nhất Diệp

Hạ điểm kỳ vọng tới thấp nhất, nghĩa là hãy lựa chọn tông môn phẩm cấp thấp nhất, đừng chần chừ, nghĩa là chỉ lựa chọn một cái mà thôi.

Nếu như Lục Diệp hiểu không sai, vậy câu cuối cùng mà Bàn Đại Hải nói với hắn, chính là ý này.

Bây giờ mấu chốt của vấn đề là, hắn có nên tin gã hay không?

Lục Diệp suy nghĩ một lát rồi hạ quyết tâm, buông bút lông trong tay xuống, giao tờ giấy và ngọc bài của chính mình cho tu sĩ râu cá trê kia: "Sư huynh, ta đã chọn xong."

Tu sĩ râu cá trê nhú nhú mày: "Không suy nghĩ kỹ thêm một chút?"

Lục Diệp cúi đầu nhìn lại rồi dứt khoát nói: "Không cần."

Thiên phú của bản thân hắn thấp có chút dọa người, chỉ sợ chọn tông môn khác cũng vô dụng, còn không bằng ký thác hi vọng vào một nhà Bích Huyết tông cuối cùng.

Nói nữa, Bàn Đại Hải không cần phải cố ý đùa cợt hắn, nói thế nào hắn cũng cho gã hai khối khoáng thạch rồi.

"Được." Tu sĩ râu cá trê gật gật đầu, thu hồi "Nguyện vọng" và ngọc bài của Lục Diệp, sau khi cúi đầu nhìn một chút, chợt nói: "Hóa ra người chính là Lục Nhất Diệp kia?"

"Sư huynh, ta tên là Lục Diệp!" Khóe mắt Lục Diệp nháy một

cái.

"Ta đã biết, Lục Nhất Diệp*!" Tên tu sĩ râu cá trê cười mỉm nhìn hắn, gằn một chữ nhất (một) kia rất nặng. *Lục Nhất Diệp - Lục một lá

Lục Diệp muốn mở miệng mắng người. Chẳng phải thế sao? Hắn còn chưa hành tẩu giang hồ đã có biệt hiệu, về sau biết lẫn lộn như thế nào?

Còn nữa, đến cùng là ai tuyên dương thiên phú một lá của hắn ra ngoài?

Một lát sau, tu sĩ râu cá trê đã thu thập xong toàn bộ nguyện vọng của tất cả mọi người, sau đó gã lập tức bay lên trời, hóa thành một đạo lưu quang chuyển hướng về sườn núi phía Đông.

Chỗ kia có một dãy cung điện, vốn là nơi cư trú của tu sĩ Tà Nguyệt cốc. Nhưng giờ phút này, nó đã thành nơi ở tạm của tu sĩ Hạo Thiên minh, không ngừng có tu sĩ ra ra vào vào, còn có số lớn vật tư bị thu lấy chồng chất ở chỗ này, đang chờ đợi phân phối.

Tu sĩ kia đi thẳng một đường, trực tiếp tới chỗ sâu nhất trong cung điện, có một nữ tu sĩ đang trông coi nơi cửa ra vào đại điện kia,.

Nữ tử thấy gã vừa đến chợt hỏi: "Đã xong rồi?"

Tu sĩ râu cá trê trả lời: "Tất cả đều ở nơi này."

"Giao cho ta đi, các vị đại nhân vẫn đang thương nghị chuyện rút lui, chờ các ngài bàn bạc xong, ta sẽ nộp lên."

"Chúng ta chuẩn bị rút lui khỏi chỗ này?" Rõ ràng là tu sĩ râu cá trê có chút ngoài ý muốn khi nghe tin tức đó.

Nữ tu sĩ nói: "Phản ứng của Vạn Ma lĩnh nhanh hơn nhiều so

với trong tưởng tượng, đã có mấy tông môn đang tập kết nhân thủ, cho nên chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này."

Tu sĩ râu cá trê gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ. Mặc dù lần này có không ít người của Hạo Thiên minh tới đây, nhưng dù sao nơi đây cũng được coi là địa bàn của Vạn Ma lĩnh, một khi hai bên giao phong lẫn nữa, đối phương có thể liên tục tăng thêm nhân thủ, mà bọn họ thì không. Đến lúc đó thế cục chỉ càng thêm bất lợi cho bọn họ.

Tà Nguyệt cốc đã bị đánh xuống, bọn họ cũng kiếm được cực nhiều chỗ tốt, lúc này cũng là thời điểm nên rời đi.

Râu cá trê nhanh chóng đưa một chồng giấy cho nữ tử, rồi rời đi.

Nữ tu sĩ kia đợi thêm một lúc ở bên ngoài, mới nghe được một giọng nói trung khí mười phần từ bên trong truyền ra: "Đưa vào đi."

Nghe vậy, nàng lập tức đẩy cửa đại điện, bước vào.

Trong đại điện chỉ có mười người, đại biểu cho mười đại tông môn tiến đánh Tà Nguyệt cốc lần này.

Đứng đầu là một vị nam tử có vẻ mặt nghiêm nghị, không giận tự uy, rõ ràng là Bàn Chấn xuất thân từ Chính Khí môn, đồng thời cũng là phó minh chủ của Hạo Thiên minh. Gã cũng là người có tu vi cao nhất bên trong đám người có mặt tại nơi này, tu vi đã đạt tới Thần Hải cảnh.

Nữ tử kia đi tới trước mặt Bàn Chấn, cung kính buông một chồng giấy trong ngực xuống, mở miệng nói: "Đệ tử xin cáo lui!"

Chờ sau khi nàng đi ra, Bàn Chấn mới vươn tay chạm vào chồng giấy trước mặt, rút ra một tấm, sau đó giao chồng giấy còn lại cho người nói chuyện của Thanh Ngọc môn.

Đối với đám người Lục Diệp, mỗi một tờ giấy này đều liên quan đến tương lai và ước vọng của bọn họ, nhưng đối với những người như Bằng Chấn, mấy thứ này chẳng đáng để chú ý quá nhiều.

Mỗi lần bọn họ đánh hạ một địa bàn do Vạn Ma lĩnh chiếm cứ, đều sẽ giải cứu ra một đám người, lại thu nhận một vài người có tư chất và thiên phú tu hành từ trong những người này.

Đây vốn là chuyện đã được ước định từ lâu.

Trên thực tế, mỗi một tông môn bọn họ đều có trên vạn đệ tử, thêm một người không nhiều, bớt một người không ít, bởi vậy nếu không phải gặp được đối tượng có tư chất hoặc thiên phú đặc biệt xuất sắc, chẳng ai có thời gian nhìn nhiều hơn vài lần.

Và thật rõ ràng, ở trong một nhóm người này, Lục Diệp chính là người không đáng để bọn họ chú ý nhất.

Chương 37: Người Đó Lại Là Hãn U????

Cứ như vậy, một chồng hơn trăm tờ giấy, được truyền đi truyền lại ở trước mặt những đại diện của các môn phái kia, rồi dần dần giảm bớt, lúc chồng giấy đến trước mặt một vị chấp sự Bách Hoa cốc đang mãi nói chuyện, gã lập tức chọn lựa ra hơn mười người, đang chuẩn bị giao cho người kế tiếp. Bỗng nhiên gã khựng lại, tựa như vừa phát hiện ra một chuyện mới lạ vô cùng. Sau đó người này lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía một lão giả đang ngồi ở ghế hạng bét nhất, cất giọng đầy nghi hoặc: "Đường lão, có thí sinh chọn Bích Huyết tông."

Lời này vừa nói ra, Bàn Chấn đang căn dặn một số việc với người của Thanh Ngọc môn cũng không nhịn được, phải ngẩng đầu lên hỏi: "Có thật?"

Vừa rồi gã chỉ tiện tay rút lấy một tờ từ trong hơn một trăm người kia, gần như chưa từng nhìn kỹ những tờ khác.

Những người khác cũng lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, lại có người cười nói: "Ở trong nhóm tiểu gia hỏa này vẫn có người ánh mắt biết ngọc nha. . ."

Đường như có người lựa chọn Bích Huyết tông là một chuyện cực kỳ không bình thường.

Người được xưng hô là Đường lão, ngồi trên vị trí thấp nhất kia chính là vị lão giả đã mang Lục Diệp ra khỏi hầm mỏ.

Đường lão nghe vậy vẻ mặt cũng lộ ra chút ngoài ý muốn. Bởi vì Bích Huyết tông đã tham gia rất nhiều lần hành động dạng này,

nhưng chưa một lần nào được người ta lựa chọn, dù những người được cứu ra kia có tới ba cơ hội để lựa chọn.

Kể cũng đúng, phẩm cấp của Bích Huyết tông quá thấp, phàm là người có chút lý tưởng và theo đuổi, sẽ không lựa chọn tông môn này.

Tuy có chút ngoài ý muốn nhưng Đường lão vẫn khoát tay áo: "Các vị cũng biết Bích Huyết tông không thu đệ tử." Nếu không phải có minh quy trước mắt, tên Bích Huyết tông cũng sẽ không xuất hiện ở trên tờ giấy kia. (minh quy: quy định trong liên minh)

Đại diện của Bách Hoa cốc nghe vậy, lại nói: "Chuyện này sợ là không được nha Đường lão, hẳn chỉ tuyển chọn Bích Huyết tông thôi. Nói cách khác, người này không hề lựa chọn tông môn nào khác ngoài Bích Huyết tông."

Đường lão nghe vậy, cũng không khỏi hiện lên vẻ mặt đầy kinh ngạc, đưa tay nói: "Cho ta nhìn một chút."

Đường lão tiếp nhận trang giấy còn lại từ trong tay đại diện của Bách Hoa cốc, chăm chú lật xem từng tấm, kết quả lại phát hiện đúng như người kia nói, người lựa chọn Bích Huyết tông này, chỉ đưa ra một sự lựa chọn.

"Lục Diệp. . ." Đường lão nhìn danh tự trên ngọc bài, lập tức nhớ tới người trẻ tuổi mà lão đã gặp phải trong hầm mỏ kia, trong lòng càng cảm thấy ngoài ý muốn.

Người này lại là hắn ư???

Đại diện Bách Hoa cốc kia nói: "Dựa theo minh quy, nếu tình huống như vậy xảy ra thì Bích Huyết tông nhất định phải nhận lấy người này."

Thực sự có dạng minh quy như vậy, Hạo Thiên minh cho những người được giải cứu kia ba cơ hội lựa chọn, nhưng nếu chỉ

dùng một lần thì tông môn được lựa chọn nhất định phải nhận lấy người này. Điều kiện tiên quyết là không có những người khác làm ra lựa chọn giống vậy.

Quy củ này được đặt ra với mục đích tạo cơ hội cho những người một lòng hướng đạo. Bên trong các đại tông môn cũng chỉ có một số ít người biết được điểm này, cho nên những nô dịch được giải cứu kia chắc chắn sẽ không biết được.

"Tiểu gia hỏa này. . ." Đường lão có chút bất đắc dĩ.

Trong mắt lão, Lục Diệp lựa chọn Bích Huyết tông chính là một chuyện cực kỳ khó khăn.

"Đường lão, Bích Huyết tông cũng nên thu đệ tử thôi." Đại diện Bách Hoa cốc kia mở miệng khuyên nhủ, sau đó lại xoay chuyển lời nói: "Chỉ là... dù tiểu gia hỏa này đã mở được một khiếu nhưng thiên phú lại có chút kém cỏi."

"Thiên phú kém thì có liên quan gì, thiên phú cũng không đại biểu cho tất cả, các người tu hành nhiều năm như vậy, ngay cả điểm này vẫn không thấy rõ sao?"

"Các người đã từng gặp thiên phú một lá chưa?"

"Cái gì? Thế thì quá kém rồi, sao hắn có thể khai khiếu chứ?"

"Thế nhưng nếu hắn đã lựa chọn như thế, thì Bích Huyết tông đã không còn chỗ trống để từ chối rồi."

"Chỉ sợ Đan Tâm môn bên kia. . ."

Vừa nhắc đến Đan Tâm môn, mọi người đều trở nên trầm mặc, giống như vừa nghĩ đến một chuyện vô cùng khó nói.

"Quy củ chính là quy củ! Nếu Đan Tâm môn có ý kiến gì, cứ gọi bọn họ tới tìm ta!" Bàng Chấn một mực không nói gì, lúc này

lại lên tiếng: "Đường lão, người nên nhận người này. Mặc dù thiên phú một lá không đáng bồi dưỡng, nhưng tốt xấu gì cũng sẽ bảo trụ được Bích Huyết tông. Có lẽ đây chính là một cơ hội."

Đường lão nắm chặt ngọc bài của Lục Diệp, nửa ngày sau mới nói: "Để ta suy nghĩ một chút đi."

Chương 38: Ưu Thế Mà Người Bên Ngoài Không Có

Sau khi Lục Diệp đã đưa ra sự lựa chọn của mình, dường như cả thể xác lẫn tinh thần của hắn đều trở nên buông lỏng.

Cũng là xưa nay tâm tính của hắn luôn lạc quan, lúc trước bị Tà Nguyệt cốc bắt đi biến thành quáng nô, hắn cũng có thể tiếp nhận hiện thực rất nhanh.

Dù tình huống trước mắt có tệ cũng không thể tệ hơn được nữa, cùng lắm chỉ là lần này hắn đã bỏ lỡ cơ hội báii nhập vào tông môn tu hành thôi.

Bởi vì chẳng mấy chốc nữa sẽ có kết quả, cho nên những người kê khai nguyện vọng cũng không rời đi, thay vào đó là cả đám tụ tập cùng một chỗ yên tĩnh chờ đợi.

Ngược lại, bỗng nhiên các tu sĩ trong sơn cốc đều trở nên bận rộn, từng bóng người bay tới bay lui giữa không trung, không ngừng ra ra vào vào bên trong ngọn núi phụ cận.

Lục Diệp không biết bọn họ đang làm gì, nhưng thoát nhìn rất giống vừa có tình huống bất ngờ nào đó đã xảy ra. Chẳng qua hiện giờ hắn chỉ là một tiểu tu sĩ đang chờ đợi vận mệnh phán quyết, còn chưa tới lượt hắn đi quan tâm những thứ này.

Sau gần nửa ngày, tu sĩ râu cá trê lúc trước thu nguyện vọng của mọi người lại hiện thân lần nữa, Lục Diệp biết kết quả đã có rồi!

Tu sĩ râu cá trê trực tiếp đi tới trước đám người, cầm một tấm

danh sách trong tay, sau khi chờ lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người mình, gã mới cao giọng gọi tên: "Chính Khí môn, Thôi Đại Nguyên!"

Một thiếu niên thể hình chắc nịch đang đứng giữa đám người, nghe được tên của mình, đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó gã lập tức nhảy lên cao ba thước, liên tục hoan hô không ngừng, hưng phấn lộ rõ trên mặt.

Những người đứng bên cạnh gã đều nhìn qua với vẻ mặt đầy hâm mộ, đồng thời những người quen biết gã lập tức chúc mừng không thôi.

Tu sĩ râu cá trê không dừng lại, cũng không để ý đám người đang hỗn loạn bên dưới, tiếp tục cao giọng hô: "Thanh Ngọc môn, Lữ Thiên Dịch, Đồng Bằng!"

"Kỳ Mộc sơn, Triệu Văn Lâm, Thang Ny, Cao Duệ. . ."

"Phân Nguyệt sơn. . ."

Giọng nói của tu sĩ râu cá trê cũng không lớn, nhưng dù người bên dưới ồn ào đến cỡ nào, thanh âm của gã vẫn có thể truyền vào trong tai mọi người rất rõ ràng.

Từng tông môn được đọc ra, từng cái tên được nhắc đến, những người được nhắc tên đều vui mừng khôn xiết. Chuyện này có nghĩa là từ đây bọn họ sẽ triệt để thoát khỏi thân phận quáng nô, có vốn liếng để cải biến vận mệnh, sẽ không còn giống trước đây, chỉ nhận toàn ức hiếp nhưng không có năng lực phản kháng.

Lục Diệp với vẻ mặt bình thản, đứng phía sau đám người, yên tĩnh lắng nghe. Hắn không hề bất an lo lắng như những người bên cạnh, thoạt nhìn có chút không hợp với hoàn cảnh bốn phía.

Đúng như suy nghĩ lúc trước của hắn, lần này hai đại tông môn nhất phẩm sẽ không thu nhận quá nhiều đệ tử. Chính Khí

môn lấy một người, Thanh Ngọc môn thu hai người, có lẽ bọn họ chỉ nhận người cho qua chuyện, còn những tông môn thực sự muốn thu người lại là thế lực từ tứ phẩm đến thất phẩm kia cơ. .

Có thể nói rằng, tông môn phẩm cấp càng thấp, số lượng đệ tử thu nhận được sẽ càng nhiều, một nhà nhiều nhất đã thu hơn 20 người rồi.

Dư Hiểu Điệp cũng được gọi tên, nàng cùng một số người khác được Bách Hoa cốc thu nhận.

Tiểu cô nương kích động đến sắc mặt ửng hồng, đáng tiếc không có người để chia sẻ vui sướng cùng nàng.

Càng ngày càng nhiều tông môn được gọi ra, những người vẫn chưa được nhắc đến tên dần dần trở nên lo lắng.

Rốt cục tên một người cuối cùng được đọc lên, tu sĩ râu cá trê thu tờ giấy kia lại, mở miệng nói: "Đệ tử được các tông môn thu nhận hãy chờ đợi tại chỗ, sau đó sẽ có sư huynh sư tỷ của các người đến nhận người. Hi vọng các người vào tông môn sẽ chuyên tâm tu hành, chờ đến một ngày nào đó, chúng ta có thể kề vai chiến đấu cùng nhau."

"Xin hỏi sư huynh, không có tên của tiểu đệ sao?" Có người run giọng hỏi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người hỏi câu này đã không được gọi tên.

Có gần mười người cũng không được gọi tên như gã, cũng có nghĩa là bọn họ đã bỏ qua cơ hội báii nhập tông môn tu hành lần này.

Ngay lúc ấy, nét mặt của bọn họ đều có chút hồn bay phách lạc, thậm chí còn có nữ tử đang nghẹn ngào khóc nức nở.

Lục Diệp cũng nằm trong mười người này, nhưng hắn không hề uể oải. Dù sao hắn cũng đưa ra sự lựa chọn của mình, thậm chí chỉ chọn một Bích Huyết tông có phẩm cấp thấp nhất. Hắn đã làm đến mức này nhưng vẫn bị loại... Có nghĩa là, dù hắn lựa chọn như thế nào cũng sẽ không có kết quả.

Có câu nói là không làm tu sĩ tông môn thì làm tán tu.

Nhưng không được tông môn che chở, con đường tu hành của bản thân sẽ gian nan hơn rất nhiều, chẳng qua làm như vậy cũng có chỗ tốt, chính là được tiêu dao tự tại, vô câu vô thúc (không có gì trói buộc).

Nếu nghĩ như vậy, sẽ thấy mọi chuyện cũng không quá tệ.

Mà hắn còn có Thiên Phú thụ. Đây là ưu thế mà người bên ngoài không có.

Chương 39: Sư Đệ Chỉ Muốn Ghi Nhớ Ân Tình Hôm Nay Của Sư Huynh!

Trong lúc hắn đang mãi suy nghĩ lung tung, tu sĩ râu cá trê kia lại ngẩng đầu, ánh mắt vượt qua đám người, nhìn về phương xa.

Chẳng biết từ lúc nào lại có một lão giả xuất hiện ở phương hướng kia, ánh mắt lão đang nhìn chăm chăm vào Lục Diệp.

Người đó chính là Đường lão.

Đường lão đã xuất hiện từ thời điểm tu sĩ râu cá trê bắt đầu đọc kết quả, chẳng qua lão vẫn luôn bí mật quan sát thái độ của Lục Diệp.

Bởi vì một chút nguyên nhân cực kỳ đặc biệt, đã ròng rã 30 năm trời, Bích Huyết tông chưa từng thu nhận đệ tử. Nếu bỗng nhiên bây giờ thu môn đồ, khẳng định sẽ đánh động thần kinh nhạy cảm của một vài người khác.

Nhưng nếu thiên phú của tên đệ tử này chỉ là một lá thôi, chắc bọn họ sẽ không quá quan tâm đâu.

Phải biết rằng, thiên phú quá kém thì ngày sau sẽ chẳng đạt được thành tựu gì đáng nói nhưng ngược lại cũng không bị người có tâm để mắt tới.

Từ tận đáy lòng, Đường lão cũng không nguyện ý thu nhận môn đồ, thế nhưng minh quy còn ở đó, lão lại không thể từ chối.

Quả nhiên là lưỡng nan (hai bên đều khó).

Cho nên lão muốn tự mình đến quan sát Lục Diệp.

Trong hơn một trăm người này, tuyệt đối có thể nhìn ra Lục Diệp hơi khác biệt, những người được nhắc tên đều nhảy cẫng hoan hô, những người bị đào thải lại khóc như phụ mẫu chết, chỉ có một mình hắn, từ đầu đến cuối vẫn lặng yên đứng ở nơi đó.

Đường lão nhớ lại cảnh tượng lúc lão nhìn thấy Lục Diệp ở trong hầm mỏ đen tối, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của tu sĩ râu cá trê, lão khẽ thở dài một tiếng và nhẹ nhàng gật đầu.

Minh quy trước mắt, lão thực sự không thể từ chối, vậy chỉ có thể thu nhận trước, ngày sau lấy một cái nhân tình tìm những lão hữu kia, đưa Lục Diệp tới một tông môn khác tu hành là xong.

Tu sĩ râu cá trê nhận được câu trả lời chắc chắn của Đường lão, lập tức mỉm cười. Sau đó gã nhìn qua người mới hỏi kia, mở miệng nói: "Đúng rồi, còn một tông môn!"

Về mặt gã trở nên nghiêm túc, trực tiếp quát khê: "Bích Huyết tông, Lục Diệp!"

Lục Diệp đứng trong đám người, suy nghĩ đã sớm bay lơ lửng đến tận chân trời, bỗng nhiên lại nghe thấy tên của mình, hắn không nhận được lập tức sửng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía tu sĩ râu cá trê.

Bốn mắt nhìn nhau, tu sĩ râu cá trê có chút mỉm cười, nói: "Chúc mừng, Lục Nhất Diệp!"

Gã vừa dứt lời, khóe mắt Lục Diệp lại không nhận được khẽ giật một cái.

Tu sĩ râu cá trê tiếp tục nói: "Được rồi, lần này đã gọi xong, những người không được gọi tên đều theo ta đi thôi."

"Sư huynh!" Lục Diệp đưa tay hô to một tiếng

Tu sĩ râu cá trê quay đầu lại nói: "Chuyện gì?"

Lục Diệp đưa mắt nhìn gã: "Xin hỏi quý tính đại danh của sư huynh? Tu vì bao nhiêu?"

Tu sĩ râu cá trê xoa chòm râu bên khóe miệng, có chút hứng thú nhìn hẳn: "Sao lại hỏi chuyện này? Người muốn đánh ta ư?"

Lục Diệp không chút cảm xúc: "Không dám, sư đệ chỉ muốn nhớ kỹ ân tình của sư huynh hôm nay."

"Có chí khí!" Tu sĩ râu cá trê cười ha ha: "Vậy người hãy nghe cho kỹ, ta chính là Lạc Sơn - Chính Khí môn. Còn tu vì là Vân Hà thất tăng, nhớ kỹ chưa?"

Lại là người Chính Khí môn, Lục Diệp gật đầu: "Sư đệ nhớ kỹ!"

"Vậy hãy cố gắng tu hành thật tốt đi, Lục! Nhất! Diệp!"

Lạc Sơn dẫn những người không được gọi đến tên kia dần dần đi xa.

Giờ phút này tâm tình của mấy người kia đều vô cùng ảo não, nếu sớm biết kết quả sẽ như vậy thì nên chọn Bích Huyết tông từ đầu cho xong. Nói không chừng bọn họ cũng có thể bá nhập vào trong đó, dù sao cũng tốt hơn không nơi nương tựa như hiện giờ.

Bọn họ cũng không biết, nếu như bọn họ thực sự chọn Bích Huyết tông, thì ngay cả Lục Diệp cũng sẽ bị đào thải.

Ròng rã 30 năm Bích Huyết tông không thu nhận đệ tử, nếu lần này không phải e ngại minh quy, Đường lão cũng sẽ không đồng ý.

Lần lượt có tu sĩ tông môn lục tục đến đây nhận người, những người còn lưu lại càng ngày càng ít.

Dư Hiểu Diệp đã đi theo một vị nữ tu sĩ Bách Hoa cốc, trước

khi đi nàng đã qua chào tạm biệt với Lục Diệp.

Không đến nửa canh giờ sau, gần 100 người đã biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại một mình Lục Diệp lẻ loi.

Hắn lại chờ hơn một canh giờ nữa, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy người Bích Huyết tông, không biết bọn họ đang bận thứ gì.

Dù sao Lục Diệp cũng đang rảnh rỗi cho nên, hắn dứt khoát tìm một chỗ sạch sẽ, khoan chân ngồi xuống, thử mở ra khiếu thứ hai.

Khiếu thứ nhất của hắn đã sớm tràn đầy, hắn cũng nghiên cứu xong xuôi cuốn Kim Thiên Tiêu Dao quyết lấy được từ chỗ Dương quân sự kia rồi, nhưng vẫn một mực không thể tìm được vị trí khiếu thứ hai, khiến cho tiến độ tu hành chậm trễ.

Dư Hiểu Diệp nói với hắn, loại chuyện này rất thường thấy khi tu sĩ vừa tiến hành tu luyện, bởi vì thể nội đám tu sĩ mới tinh như bọn họ không đủ linh lực, rất khó định vị chính xác linh khiếu của bản thân.

Chỉ có hai loại biện pháp để giải quyết tình trạng này.

Một là từ từ tìm tòi, thử vận may.

Hai là mời tu sĩ Vân Hà cảnh trở lên ra tay chỉ điểm.

Phần lớn nguyên nhân khiến Lục Diệp muốn bái nhập vào tông môn, chính vì hắn muốn thử biện pháp thứ hai.

Chương 40: Phi Long Thuyền!

Lúc ở trong hầm mỏ, hắc đã lục lại mấy lần nhưng vẫn không thể tìm thấy vị trí khiếu thứ hai. Nếu có thể bái nhập vào tông môn, hắc hoàn toàn có thể mời trưởng bối trong tông ra tay chỉ điểm, có thể bớt được rất nhiều phiền phức.

Dù từ đầu đến cuối, người Bích Huyết tông kia vẫn không lộ diện, khiến cho hắc vô cùng nhàm chán ngồi đây. Bởi vậy, trong lúc nhàm chán, Lục Diệp đã chuẩn bị thử tìm kiếm khiếu thứ hai thêm một lần nữa, nhiều nhất chỉ khiến hắc lãng phí một chút linh lực, lỡ như vận khí tốt, mèo mù vớ được cá rán thì hắc lời lớn rồi.

Lại thêm một canh giờ trôi qua, Lục Diệp mở mắt, sắc mặt hơi có chút phiền muộn, quả nhiên loại vận khí này không có liên quan gì tới hắc. Vừa rồi hắc đã thử một lần, cuối cùng vẫn thất bại.

Cũng may những ngày gần đây, hắc vẫn còn rất nhiều đồ ăn, có cả Khí Huyết Đan bổ dưỡng nữa, khiến cho khí huyết bên trong thể nội luôn tràn đầy, hoàn toàn có thể luyện hóa một chút khí huyết, bổ sung tổn thất.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ lui tới trong sơn cốc, rất nhiều tu sĩ đang tập kết trên phạm vi lớn. Nhìn tình huống này, thật giống như bọn họ đang muốn rút lui khỏi nơi đây?

Về chuyện này, trước khi Dương quán sự chết, gã đã từng nói với hắc rồi. Hạo Thiên minh không thể nắm giữ nơi này quá lâu, nhiều nhất chỉ một hai tháng sẽ phải rút lui.

Nhìn tình huống trước mặt, xem ra những gì Dương quán sự nói đúng là sự thật.

Cho nên nếu lúc đó Dương quân sự có thể giết chết Lục Diệp, rồi trốn ở trong đường tối kia, thì gã vẫn có cơ hội rất lớn sẽ tránh được một kiếp.

Chỉ tiếc gã không ngờ nổi, một kẻ phàm phu tục tử như Lục Diệp lại dám tính toán và dẫn gã tới chỗ có Nguyên Từ Lực Trường bao phủ, để một thân tu vi của gã khó có thể phát huy ra, cuối cùng chết không rõ ràng.

Bỗng nhiên từ cách đó không xa truyền đến một tiếng gào to, Lục Diệp lần theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy ở bên kia có một tu sĩ trung niên đang lơ lửng giữa không trung, linh lực phun trào quanh người, từ lòng bàn tay bay ra một vật.

Khoảng cách quá xa nên Lục Diệp không thấy rõ thứ đó rốt cuộc là cái gì, nhưng một màn khiến cả đời hắn cũng khó mà quên được đã xuất hiện.

Đồ vật từ lòng bàn tay tu sĩ trung niên kia bay ra ngoài, lại đón gió mà lớn dần. Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, nó đã hóa thành một con quái vật khổng lồ, vắt ngang giữa không trung.

Thật rõ ràng đó là một chiếc thuyền lớn!

Thuyền lớn trôi nổi giữa không trung!

Trên thuyền lớn có ba tầng, kéo dài gần trăm trượng, thân thuyền đen kịt một mảnh, cũng không biết nó được đúc nên từ loại tài liệu gì, chỉ thấy tạo hình thân tàu rất mượt mà, trên thân thuyền được cố định một vài thứ khó hiểu gì đó mang tới cho người ta một loại cảm giác âm u.

Lục Diệp chưa từng được thấy cảnh tượng như vậy, hắn không khỏi giật mình, sững sờ tại chỗ.

Và không chỉ có một chiếc thuyền lớn. Không biết tu sĩ trung niên kia dùng biện pháp gì chỉ thấy gã lại lấy ra một chiếc thuyền

lớn khác, lần lượt có mấy chiếc thuyền lớn xuất hiện.

Ngay sau đó lập tức có người cao giọng nói: "Các tông lên thuyền!"

Tu sĩ các đại tông môn đã sớm tụ tập cùng một chỗ, đồng loạt hóa thành quang mang đủ mọi màu sắc, đám sau nối tiếp đám trước chui vào mấy chiếc thuyền lớn kia.

Từ xa nhìn lại sẽ thấy một cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

Sau khi khiếp sợ ngăn ngủi qua đi, cảm xúc trong lòng Lục Diệp lập tức bành trướng.

Hắn tới đây đã hơn một năm, dù biết nơi này là thế giới tu hành, nhưng cả ngày hắn đều làm bạn với khoáng thạch, người bên cạnh chỉ là những quáng nô thân phận đê tiện, ăn bữa nay lo bữa mai.

Gần như hắn chưa từng nghĩ tới, con đường tu hành sẽ dùng phương thức chói lọi nhiều màu như vậy hiện ra ở trước mắt hắn.

Điều này đã vượt ra khỏi phạm trù mà hắn có thể hiểu được, cũng khiến hắn ý thức được rõ ràng hơn, thế giới này hoàn toàn không giống với thế giới cũ của hắn.

"Rất hùng vĩ phải không?" Ngay lúc hắn đang hoa mắt nhìn tình huống bên kia, bỗng nhiên bên cạnh lại vang lên giọng nói của một người.

Lục Diệp định lên tiếng theo bản năng, cũng may hắn đã kịp phản ứng và quay đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào, đã có một lão giả không quá già đứng bên người hắn.

Lão giả không quá già kia mỉm cười vuốt râu, mắt nhìn mấy chiếc thuyền lớn lơ lửng trên bầu trời rồi từ từ nói: "Đây là Phi Long thuyền của Hạo Thiên minh, lợi khí công thành nhổ trại, sẽ

không tùy tiện xuất động."

Lục Diệp nhìn dung mạo của lão giả không quá già kia, hẳn nhận ra lão chính là lão đầu đã mang hắn rời khỏi hầm mỏ. Lúc này, hắn nhớ lại cách mà người khác xưng hô với lão, liền vội vàng hành lễ: "Đường lão."

Đường lão mỉm cười xem như đáp lại rồi gọi: "Chúng ta cũng đi thôi."

"Cho tiểu nhân hỏi chúng ta sẽ đi đâu?" Lục Diệp không hiểu.

Đường lão đưa tay chỉ về một hướng: "Lên thuyền!"

Lục Diệp do dự nói: "Thế nhưng tiểu nhân đang chờ sư huynh sư tỷ Bích Huyết tông ở chỗ này . . ." Nói đến đây hắn thoáng ý thức được điều gì đó, lại ngạc nhiên hô lên: "Đường lão là người Bích Huyết tông?"

Chương 41: Đường Di Phong! Chương Giáo Đồi Thứ Mười Của Bích Huyết Tông!

Đường lão không có lý do gì bỗng nhiên chạy đến tìm hắn, hơn nữa còn gọi hắn lên thuyền, chỉ có duy nhất một khả năng sẽ xảy ra, lão chính là người Bích Huyết tông.

"Ta phải xử lý một ít chuyện vương vís cho nên chậm trễ một hồi, người không chờ đến sốt ruột chứ?" Đường lão hòa ái hỏi.

Lão thật sự là người Bích Huyết tông!

"Không dám, không dám." Lục Diệp có chút kích động trả lời.

Mặc dù những đại diện đến nhận người trước đó đều là một đám sư ca anh tuấn, sư tỷ ôn nhu, trong khi người của Bích Huyết tông qua đón hắn lại là một lão giả, nhưng lão giả này lại là người rất tốt.

Từ lúc trước lão giúp hắn mở khóa cấm chế túi trữ vật của Chu Thành kia cũng có thể thấy được điểm này.

Mặc dù Lục Diệp không biết tu vi của Đường lão cao bao nhiêu, nhưng lúc đó nếu lão thực sự muốn túi trữ vật của Chu Thành, Lục Diệp cũng không có tư cách từ chối.

Thế nhưng lão giả chỉ lấy một bình Long Hồ đan gì đó làm thù lao, rồi đưa đồng đồ còn lại cho Lục Diệp.

"Đi thôi." Đường lão cười một tiếng, thân hình bay thẳng lên không trung, Lục Diệp cảm thấy một luồng lực lượng ôn hòa bao

phủ bản thân, rồi cả hần cũng theo Đường lão bay về phía một chiếc Phi Long thuyền trên kia.

Đường lão lại gần chiếc Phi Long thuyền kia rồi trực tiếp bước vào trong khoang thuyền, Lục Diệp cũng nhắm mắt theo sát phía sau.

Trong khoang thuyền có rất nhiều phòng. Giờ phút này người đến người đi, đều là tu sĩ các đại tông môn. Khi những tu sĩ ở phía đối diện đi tới nhìn thấy Đường lão đều cung kính hành lễ, cảnh tượng này làm Lục Diệp thấy mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Phải biết rằng, Bích Huyết tông chỉ là tông môn cửu phẩm.

Theo những tri thức Dư Hiếu Diệp truyền thụ cho hần lúc trước, Đường lão là chủ đạo tông môn cửu phẩm thì chỉ có tu vi Vân Hà cảnh thôi. Bởi vì nếu bọn họ có Chân Hồ cảnh, thì Bích Huyết tông sẽ không chỉ là cửu phẩm đâu.

Như vậy có thể nhìn ra, mặc dù tu vi của vị Đường lão này không cao, nhưng vẫn được rất nhiều người kính trọng.

Chẳng lẽ vì lão đã lớn tuổi ư?

Một già một trẻ đi thẳng đến vị trí tầng cuối cùng, đứng ở trước cửa một gian phòng nhỏ, Đường lão phất tay một cái, trên cánh cửa kia lập tức nhấp nháy một đạo quang mang. Sau đó lão đẩy cửa bước vào.

Lục Diệp theo sát phía sau, thuận tay đóng cửa lại.

Sau khi Lục Diệp vào bên trong, hần lập tức quan sát khắp nơi, nhưng lại phát hiện đây là một gian phòng khách, bày biện cũng cực kỳ đơn giản, không có giường nệm, thậm chí còn không có bàn, chỉ có một cái bồ đoàn trên mặt đất.

Bên cạnh có một chiếc cửa sổ nhưng lại không thể mở ra, bởi

vì chiếc cửa sổ hình tròn này đã bị một thứ đồ vật trong suốt giống như pha lê che kín. Vì thế, tuy không mở được ra, nhưng người bên trong vẫn có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Trong khoang Phi Long thuyền, Lục Diệp nhìn bên trái một cái lại nhìn bên phải một chút, lúc hần lấy lại tinh thần mới phát hiện Đường lão đã ngồi ở trên bờ đoàn kia rồi.

Hần cũng vội vàng đi tới, ngồi ngay ngắn ở trước mặt lão.

Có đôi khi duyên phận rất kỳ diệu, khi hai người gặp nhau trong hầm mỏ, Lục Diệp cũng không nghĩ tới hần sẽ báỉ nhập vào tông môn của Đường lão, thế nhưng bất kể nói thế nào, từ nay về sau trên thế giới này, hần đã có một chỗ đi về. Nghĩ tới đây trong lòng hần bỗng chảy xuôi một tia ấm áp.

Hần lựa chọn Bích Huyết tông cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ, nhưng nếu như đây là tông môn của Đường lão, cũng không phải là không thể tiếp nhận được.

"Lão phu tên Đường Di Phong!" Đường lão mở miệng: "Chưởng giáo đời thứ mười của Bích Huyết tông."

Lục Diệp giật mình.

Dù hần không biết quá nhiều tri thức về Tu Hành giới, nhưng vẫn có thể hiểu được hai từ chưởng giáo này mang ý nghĩa gì.

Lúc trước hần đã thâm suy đoán địa vị của Đường lão trong Bích Huyết tông cũng không thấp, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, vị trước mặt mình này lại là chưởng giáo.

Hần vội vàng hành lễ: "Đệ tử báỉ kiến chưởng giáo."

Đường lão gật đầu: "Mặc dù hôm nay ta đã thu người vào tông nhưng quốc có quốc pháp, tông có tông quy, trước mặt người vẫn chưa được coi là đệ tử chính thức, chỉ tính là ký danh, cần thông

qua một chút khảo hạch mới được chân chính nhập môn. Tạm thời không nói tới nội dung khảo hạch, đợi khi trở lại trong tông người sẽ tự biết, mà lấy tu vi của người hiện giờ, còn lâu lắm mới đến thời điểm khảo hạch."

Lục Diệp chăm chú lắng nghe rồi đáp lại: "Đệ tử đã hiểu."

Lúc trước những quáng nô kia muốn gia nhập Tà Nguyệt cốc cũng phải tiến hành khảo hạch, cho nên Đường lão nói như vậy, hẳn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bởi không chỉ là hẳn, mà những người được các đại tông môn tuyển chọn trước đó, đều không được tính là đệ tử chính thức, mỗi tông môn đều có loại khảo hạch của riêng mình. Bọn họ sẽ thông qua khảo hạch để đánh giá tâm tính, phẩm đức hoặc là những phương diện khác của các đệ tử rồi tiến hành sàng chọn lại một chút, chỉ có người thông qua những khảo hạch này, mới được tính là thực sự nhập môn.

Chương 42: Nhân Tài Tàn Lụi, Môn Phái Suy Thoái

"Bích Huyết tông được đặt tại Áo sơn Bình châu, chúng ta dựng tông đã ngàn năm, từng bồi dưỡng được 63.662 môn nhân đệ tử, trong đó tổng cộng có ...Thần Hải cảnh..."

Dưới quá trình giải thích của Đường lão, bức tranh lịch sử về một tông môn đang chậm chậm mở ra trước mắt Lục Diệp, khiến hắn có được một chút kiến thức cơ sở nhất về tông môn này.

Trước mắt hắn vẫn chưa hiểu những con số kia có ý nghĩa gì, chờ sau này hắn hiểu rõ, mới biết những con số kia quan trọng đến dường nào.

Một lát sau, Đường lão nhìn về phía Lục Diệp, nói: "Nếu người còn điều gì muốn biết, cứ hỏi lão phu."

Lục Diệp lập tức hỏi một vấn đề khiến lão rất ngạc nhiên: "Chưởng giáo, sao không thấy sư huynh sư tỷ Bích Huyết tông chúng ta tiến đánh Tà Nguyệt cốc lần này?"

Lúc Đường lão đi tìm hắn trước đó, hắn cũng không cảm thấy có gì lạ thường nhưng chờ sau khi biết Đường lão chính là chưởng giáo Bích Huyết tông, hắn lập tức ý thức được một vấn đề.

Hình như cả Bích Huyết tông. . . chỉ có một mình Đường lão đến đây, bằng không lúc ấy sẽ không phải do lão đi tìm hắn. Loại chuyện đón người mới này chỉ cần tùy tiện giao cho một đệ tử làm là xong, sao chưởng giáo lại phải tự thân xuất mã?

"Khục. . ." Đường lão nắm tay ho nhẹ một tiếng: "Là như thế

này, Bích Huyết tông chúng ta không có nhiều người."

Lục Diệp hiểu rõ: "Nghĩa là nhân tài chúng ta tàn lụi, môn phái suy thoái."

Ngẫm lại cũng thấy đúng, tông môn Cửu Phẩm vốn là tông môn tăng dưới chót trong Tu Hành giới Cửu Châu, chỉ sợ muốn nhận đệ tử môn nhân cũng không phải chuyện quá dễ dàng.

Chỉ cần lấy ví dụ trên người những quáng nô được giải cứu lần này, cũng đủ hiểu, trong hơn một trăm người chỉ có một mình Lục Diệp lựa chọn Bích Huyết tông. Đây còn là dưới tình huống hẳn nghe theo Bàn Đại Hải chỉ điểm...

"Người nói như vậy. . . cũng không sai." Đường lão có chút bất đắc dĩ nói.

"Vậy xin hỏi chưởng giáo, hiện tại trong tông có bao nhiêu người?"

Đường lão nói: "Đổi vấn đề."

"A?"

"Người không có vấn đề muốn hỏi trên phương diện tu hành sao?"

"Có!" Lục Diệp vội vàng gật đầu: "Trước mắt một khiêu của đệ tử đã tràn đầy, thế nhưng khi muốn mở khiêu thứ hai lại luôn luôn không tìm được vị trí, xin chưởng giáo chỉ điểm."

Đường lão khẽ vuốt cằm: "Người mới bắt đầu tu hành rất dễ dàng gặp phải vấn đề này. Người muốn mở ra khiêu thứ hai, cần phải có công pháp thích hợp mới được."

"Đệ tử có một bản công pháp." Lục Diệp nói xong, lập tức cởi áo nói dây lưng.

Rồi dưới ánh mắt ngạc nhiên soi mói của Đường lão, hắn lấy túi trữ vật thứ hai vẫn được cất giấu trong người ra ngoài.

Đây là túi trữ vật của Dương quân sự, khi Lục Diệp quyết định rời khỏi đoạn đường tối kia, hắn đã giấu kỹ trong người mình, túi trữ vật này có không ít đồ tốt cho nên hắn sợ bị người khác để mắt tới.

Bây giờ hắn đã báii nhập Bích Huyết tông, ở trước mặt chưởng giáo không cần thiết phải che đậy nữa.

Đường lão nhìn túi trữ vật bên hông Lục Diệp, lại nhìn hắn lấy ra túi trữ vật thứ hai, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu tử này không chỉ giết một tu sĩ Tà Nguyệt cốc ở trong đường hầm mỏ kia!

"Láu cá!" Đường lão bình phán một tiếng.

Lục Diệp ngượng ngùng cười, từ trong túi trữ vật của Dương quân sự, hắn lấy ra một quyển sách đưa cho Đường lão: "Bản Kim Thiên Tiêu Dao quyết này do một tu sĩ Tà Nguyệt cốc cất giữ, không biết đệ tử có thể tu hành hay không?"

"Đã là công pháp, thì có thể tu hành, người đang lo lắng cái gì?" Đường lão nhận lấy, mở ra xem.

"Đây dù sao cũng là công pháp tu hành của đệ tử Tà Nguyệt cốc, đệ tử lo lắng nó là một bản tà công. . ." Nói được nửa câu, Lục Diệp không nói thêm gì nữa.

Bởi vì từ bên phía Đường lão bỗng nhiên truyền đến một chút âm thanh kỳ kỳ quái quái. Và ở bên trong khoang phòng yên tĩnh này, âm thanh kia vang lên cực kỳ chói tai.

Lục Diệp không nhận được khóe môi hơi giật giật một cái.

Đường lão bên kia lại mặt mày hớn hở.

Âm thanh kia càng ngày càng lớn, lão y y a a trầm bổng lên xuống, trầm bổng du dương, còn có một số đối thoại kỳ kỳ quái quái.

Nếu để cho người không hiểu chuyện nghe được, chỉ sợ sẽ cho rằng bên trong khoang phòng này có người đang làm chuyện xấu xa nào đó.

Lục Diệp thực sự không nhìn được, khẽ vươn nửa người lên, nhìn về phía quyển sách trong tay Đường lão.

Chỉ thấy Đường lão thúc giục linh lực trong tay, nhân vật vốn cứng nhắc trên cuốn sách kia như sống lại, và âm thanh mà Lục Diệp nghe được lại truyền tới từ chính cuốn sách này.

Tới bây giờ hắn mới kịp phản ứng, bản thân đã cầm nhầm rồi.

Trong túi trữ vật của Dương quản sự tổng cộng có ba quyển sách, một quyển tên là Kiếm Thánh Liệt Truyện, một quyển là Kim Thiên Tiêu Dao Quyết, còn một quyển chính là thứ Đường lão đang cầm trên tay. Vừa rồi hắn chỉ tiện tay cầm một cái, ai biết đâu lại lấy ra quyển sách này.

Chương 43: Bao Nhiêu Linh Khiếu Mới Được Tính Là Đủ Nhiều?

Lúc trước hắn có nhìn qua chỉ cảm thấy bức vẽ trên quyển sách này không phải twhs tầm thường, nhân vật phía trên đó sinh động như thật, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn không biết quyển sách này còn có chỗ thần kỳ như vậy.

Phương thức mở ra trước đó của hắn là không đúng sao?

Lục Diệp cũng sợ tới ngây người!

Ngay lúc Lục Diệp khiếp sợ, Đường lão đã gấp cuốn sách trong tay lại, ngay lập tức, hình ảnh và âm thanh đều biến mất không thấy.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp nói: "Chưởng giáo, sách này. . ."

Đường lão lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: "Đây là thuật song tu, vẫn có chút đáng học hỏi, thế nhưng tuổi tác người còn nhỏ không nên tiếp xúc quá sớm."

"Thưa chưởng giáo, đây không phải là đồ của đệ tử, mà là chiến lợi phẩm đệ tử thu được từ trên người một đệ tử Tà Nguyệt cốc." Lục Diệp vội vàng giải thích.

Đường lão gật đầu: "Vậy là tốt rồi, trước mắt người còn nhỏ cho nên vật này sẽ do lão phu bảo quản thay người trước, đợi người hơi lớn chút nữa sẽ trả lại cho người."

Lục Diệp cảm giác lời này nghe có chút quen tai. . .

Đường lão đã thu cuốn sách kỳ diệu kia vào, cũng không thấy trên người lão có túi trữ vật cho nên Lục Diệp cũng không biết lão đã giấu nó đi đâu rồi.

"Quyển Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia đâu?" Đường lão đánh vỡ sự im lặng.

Lục Diệp nhanh chóng lấy Kim Thiên Tiêu Dao quyết từ trong túi trữ vật ra, giao cho Đường lão.

Đường lão nhận lấy, sau khi lật nhìn một lần chợt khẽ vuốt cằm: "Một bộ công pháp Hoàng cấp rất thường gặp, tu luyện đến viên mãn có thể mở ra hai mươi bảy khiếu."

Lục Diệp có thể hiểu được hai mươi bảy khiếu mà Đường lão vừa nhắc đến, lúc trước hắn có nghiên cứu bản Kim Thiên Tiêu Dao quyết, nên cũng phát hiện ra điểm này, nếu tu luyện công pháp này tới hoàn mỹ, tổng cộng có thể mở ra hai mươi bảy khiếu.

Nhưng Lục Diệp cũng có chút không rõ về từ Hoàng cấp mà Đường lão vừa nói, lập tức hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Đường lão giải thích: "Thân thể con người có 360 linh khiếu, tương xứng với một đại chu thiên. Công pháp tu hành của Tu Hành giới Cửu châu nhiều vô số kể, công pháp khác nhau có thể mở ra số lượng linh khiếu không giống nhau. Căn cứ vào chuyện có thể mở ra bao nhiêu linh khiếu để chia công pháp thành vài phẩm cấp, phân thành bốn cấp Thiên Địa Huyền Hoàng, chỉ có công pháp Thiên cấp mới có thể mở ra 360 khiếu, công pháp Địa giai chỉ mở được 180 khiếu, phía dưới còn có công pháp Huyền giai mở 81 khiếu. . ." Lão nói đến đây, vươn tay điểm vào Kim Thiên Tiêu Dao quyết trong tay một cái: "Cấp thấp nhất chính là loại công pháp Hoàng cấp chỉ mở được hai mươi bảy khiếu này, cho nên số lượng công pháp như vậy cũng là nhiều nhất."

Nghe Đường lão nói một phen đã khiến Lục Diệp bừng tỉnh đại

ngộ.

Hóa ra bản Kim Thiên Tiêu Dao quyết này chỉ là công pháp rác rưởi nhất của Cửu châu, khó trách Dương quân sự lại mang nó theo bên người.

Cũng may hắn không xem vật này như bảo bối, nếu không thực sự sẽ thành trò hề cho thiên hạ.

"Trên thực tế cấp bậc công pháp khác biệt, không chỉ đơn giản quyết định tới cuối cùng người tu hành có thể mở ra bao nhiêu linh khiếu, mà dựa vào đó cũng chia ra các bậc cảnh giới bất đồng. Nói cách khác, giữa có tu sĩ cũng có chênh lệch rất lớn về thực lực, đồng thời, tiền đồ tương lai cũng không giống nhau."

"Nói vậy, tu sĩ tu hành công pháp có phẩm cấp càng cao, thực lực càng mạnh, thì tiền đồ tương lai cũng càng bao la?" Lục Diệp hỏi.

"Chính là đạo lý này." Đường lão gật đầu: "Người có biết lý do vì sao không?"

"Xin chưởng giáo giải đáp nghi hoặc." Lục Diệp khiêm tốn thỉnh giáo.

Đường lão thoáng sửa sang lại suy nghĩ một chút, dường như lão đang suy nghĩ nên làm cách nào để giải thích cho Lục Diệp hiểu rõ ràng hơn, đã rất nhiều năm lão chưa hề nhắc đến chuyện này cùng với người nào, chốc lát sau mới hỏi: "Người có biết cách phân chia cảnh giới tu hành không?"

"Bốn đại cảnh giới là Linh Khê, Vân Hà, Chân Hồ, Thần Hải." Lục Diệp đáp. Đây là tin tức mà Dư Hiểu Diệp nói cho hắn biết.

"Vậy Linh Khê là như thế nào?"

Lục Diệp nhớ lại những lời Dư Hiểu Diệp đã nói với mình

trước đây, trực tiếp đáp: "Phải mở ra đủ nhiều linh khiếu, để linh lực bản thân có thể lưu thông xuyên qua trong những linh khiếu này, hình thành chu thiên tuần hoàn, chảy xuôi như suối, đó chính là Linh Khê cảnh."

"Đúng vậy!" Đường lão đưa tay vuốt râu: "Vậy bao nhiêu linh khiếu mới được tính là đủ nhiều linh khiếu?"

"Chuyện này . . ." Lục Diệp có chút ấp a ấp úng.

Đường lão mỉm cười, lại điểm vào cuốn Kim Thiền Tiêu Dao quyết trong tay: "Nếu như người tu hành bộ công pháp kia, chỉ cần mở chín khiếu cũng có thể thành Linh Khê nhất tầng, mười tám khiếu sẽ là nhị tầng, hai mươi bảy là tam tầng."

Lục Diệp lập tức phát hiện ra không đúng: "Không phải cảnh giới Linh Khê có chín tầng sao?"

Chương 44: Pháp Không Phân Chính Tà, Chỉ Người Phân Thiện Ác

"Công pháp Hoàng cấp chỉ có thể tu hành đến cảnh giới Linh Khê tam tầng, cho nên phẩm cấp của nó là thấp nhất, nếu như tu hành công pháp Huyền cấp, có thể tu đến Linh Khê lục tầng, về phần Địa cấp có thể đến Linh Khê cửu tầng, nếu tu hành công pháp Thiên cấp. . ."

"Là thập nhị tầng?" Lục Diệp lộ vẻ mặt kinh ngạc, hẳn chưa từng nghe có cảnh giới Linh Khê thập nhị tầng.

Đường lão mỉm cười lắc đầu: "Vẫn là cửu tầng."

Lục Diệp cảm thấy khó hiểu hỏi: "Vì sao lại thế?"

Đường lão giải thích: "Bởi vì tu hành công pháp khác nhau, thì số lượng linh khiếu đối ứng với cảnh giới cũng khác nhau. Bản Kim Thiên Tiêu Dao quyết này chỉ cần mở ra chín khiếu đã có thể đạt đến cảnh giới Linh Khê nhất tầng, nhưng nếu tu hành công pháp Thiên cấp thì cần phải mở ra mười tám khiếu mới có thể đạt tới cảnh giới đó. Tu sĩ tu hành công pháp Địa cấp mở ra 180 khiếu chính là Linh Khê cửu tầng trong khi tu sĩ tu hành công pháp Thiên cấp mở ra 180 khiếu, chỉ là Linh Khê lục tầng thôi."

Lục Diệp gần như đã hiểu rồi: "Ý của người là, nếu tu hành công pháp có phẩm cấp càng cao, muốn đạt tới cảnh giới tương đồng cần mở ra số lượng linh khiếu càng nhiều?"

"Không sai."

"Nói như vậy, không thể lấy chênh lệch tu vi giữa tu sĩ làm căn cứ để bình phán thực lực mạnh yếu giữa bọn họ?"

Có thể hiểu như sau, một tu sĩ Linh Khê cửu tầng tu hành công pháp Địa cấp, chỉ mở ra 180 khiếu, tất nhiên không phải là đối thủ của một tu sĩ Linh Khê thất tầng tu hành công pháp Thiên cấp, bởi vì người ta đã mở ra nhiều hơn 180 khiếu rồi.

Lục Diệp lập tức hiểu được ý tứ trong câu nói lúc trước của Đường lão.

Nếu nói như vậy... tuy tu sĩ tu hành công pháp với cấp bậc khác biệt, có cùng cảnh giới nhưng thực lực thường sẽ có chênh lệch rất lớn, thậm chí cả tiền đồ sau này cũng chịu ảnh hưởng.

"Chưởng giáo, nếu công pháp Thiên cấp tốt như vậy, vì sao không phải ai cũng có thể tu hành công pháp loại đó? Nói cách khác, ý nghĩa tồn tại của công pháp Địa, Huyền, Hoàng cấp là gì? Chẳng lẽ rất khó chiếm được công pháp Thiên cấp?"

Đường lão lại cười nói: "Mặc dù công pháp Thiên cấp không dễ kiếm, nhưng chỉ cần có đủ nghị lực, ngay cả tán tu cũng có cơ hội lấy được. Sở dĩ không xuất hiện tình huống người người đều tu hành công pháp Thiên cấp, đó là bởi vì mỗi tu sĩ đều có cực hạn của bản thân, có cực hạn mở ra linh khiếu!"

"Cực hạn mở ra linh khiếu?"

"Lúc mới bắt đầu tu hành thì khai khiếu sẽ gian nan, nhưng theo số lượng linh khiếu của bản thân gia tăng khiến cho tu vi tăng lên, chuyện khai khiếu sẽ trở nên tương đối dễ dàng, cuối cùng sẽ đạt tới một điểm cực hạn. Một khi đạt đến cực hạn này, nếu tu sĩ muốn mở ra càng nhiều linh khiếu hơn sẽ rất khó, dù có công pháp tốt bày ra trước mắt cũng chẳng có tác dụng gì? Lấy ví dụ, nếu cực hạn của bản thân một tu sĩ là 180 khiếu, thì đi tu hành công pháp Thiên cấp cũng không có chút ý nghĩa nào, cho nên chuyện tu hành

đều là lượng sức mình mà đi."

"Thì ra là thế." Lục Diệp đã hiểu.

"Kỳ thực, khi mới bắt đầu tu hành nên chọn công pháp Hoàng cấp sẽ tốt hơn một chút."

"Bởi vì nó đơn giản?"

"Không sai, người tu luyện công pháp Hoàng cấp chỉ cần mở ra chín khiếu đã có thể đạt tới cảnh giới Linh Khê nhất tầng, nhưng nếu tu hành công pháp Thiên cấp, lại cần phải mở ra mười tám khiếu mới được. Lại nói, nếu sớm để linh lực xuyên qua Linh khiếu, thành tựu Linh Khê cảnh, cũng có thể đẩy nhanh hiệu suất tu hành một chút. Cho nên trong Tu Hành giới, dù là những tán tu không nơi nương tựa, hoặc là những môn đồ xuất thân danh môn đại phái, thì gần như lúc bắt đầu tu hành đều lấy công pháp Hoàng cấp để nhập môn, chờ đến khi bọn họ tu hành viên mãn công pháp này, lại chuyển tu những công pháp khác, cũng không có gì khác biệt."

Kỳ thật Đường lão vẫn chưa nói hết toàn bộ nội dung trong chuyện chuyển đổi công pháp tu hành này.

Trên thực tế, ở thời điểm mới tu hành, chỉ có những tán tu không có quá nhiều căn cơ hoặc là đệ tử tiểu gia tộc không lớn kia, mới có thể dùng công pháp Hoàng cấp để nhập môn.

Dù chuyển tu công pháp cũng không có tai hoạ ngầm quá lớn, nhưng tóm lại vẫn có chút phiền phức, cho nên người hơi có chút bối cảnh đều sẽ lựa chọn Huyền cấp hoặc là Địa cấp, bởi vì bất kể là Hoàng, Huyền hay Địa cấp đều đạt tới Linh Khê nhất tầng khi mở ra được chín khiếu, không có gì khác nhau.

Chỉ khi tu sĩ đã mở Linh khiếu của bản thân đến cực hạn, dưới tình huống cần thiết mới có thể chuyển tu công pháp Thiên cấp,

nếu như không có năng lực kia thì cũng chỉ có thể ném thử đọt phá.

Nhưng lão nhân gia đã cân nhắc đến thiên phú một lá của hần, chỉ sợ cả đời này cũng không thể mở ra quá nhiều linh khiếu, coi như một bản công pháp Hoàng cấp đã đủ cho hần sử dụng rồi.

Đương nhiên Đường lão sẽ không bao giờ nói ra loại chuyện này, càng không vì vậy mà khinh thường Lục Diệp, thân là chủồng giáo một tông, lão vẫn dốc lòng dạy bảo cho một đệ tử ký danh như Lục Diệp, chứ không hề có chút không kiên nhẫn nào.

"Về phần trước đó người lo lắng quyền công pháp này là tà công . . ." Mí mắt Đường lão vừa nhắc, nghiêm nghị nhìn Lục Diệp: "Người phải nhớ kỹ, pháp không phân chính tà, chỉ người phân thiện ác. Mặc kệ là công pháp gì, cũng chỉ có tác dụng cho tu hành, thứ thực sự quyết định thiện ác chính là tâm tính của con người. Bên trong Hạo Thiên minh cũng không thiếu hạng người tâm tính tà ác, và ngược lại bên trong Vạn Ma lĩnh cũng có nhiều tu sĩ phẩm đức cao thượng."

"Đệ tử xin ghi nhớ." Lục Diệp cung kính nói.

Chương 45: Bình Chương Linh Khiếu

"Trước kia Huyền Thiên tông chưa từng dạy những chuyện này?"

Sau một phen giao lưu, Đường lão đã phát hiện kiến thức cơ bản của Lục Diệp về tu hành quá mức nửa vời. Lão không khỏi có chút kỳ quái hỏi.

Lục Diệp khó mà nói ra chân tướng, chỉ có thể trả lời: "Trước kia đệ tử trẻ người non dạ, tính cách ngang bướng, dù trưởng bối trong tông có dạy bảo, thì đệ tử cũng không ghi nhớ trong lòng."

Đường lão cười: "Vậy cũng không sao, người vẫn còn trẻ cho nên sau này chịu khó tu hành siêng năng là được."

"Vâng."

Đường lão giơ một tay lên, duỗi ra ngón tay điểm tới bụng dưới của Lục Diệp: "Trước mắt một khiếu của người đã tràn đầy, nếu muốn mở khiếu thứ hai, hãy tĩnh tâm cảm thụ!"

Lúc này Lục Diệp đã ngồi nghiêm chỉnh.

Theo Đường lão điểm một cái bên dưới, hần lập tức phát hiện ra một loại lực lượng từ bên ngoài xâm nhập vào cơ thể. Đó là linh lực của Đường lão, tuy nhiên linh lực này rất ôn hòa, sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì với hần.

Lực lượng kia chảy xuyên qua Nguyên Linh khiếu của Lục Diệp, từ từ tụ tập ở vị trí phụ cận Nguyên Linh khiếu, Lục Diệp rất quen thuộc với vị trí này, chính là vị trí linh khiếu thứ hai trong

nội dung công pháp Kim Thiên Tiêu Dao quyết. Lúc trước hắn đã tìm tòi vài lần nhưng đều không thể tìm tới vị trí chuẩn xác. Vậy mà Đường lão lại dễ dàng làm được.

Đây chính là chỗ tốt khi bái nhập vào tông môn, có trưởng bối chỉ dẫn tu hành, lúc mới bắt đầu có thể tiết kiệm được lượng lớn tinh lực và thời gian so với bản thân tự tìm tòi. Mà thời gian tu hành ban đầu chính là khoảng thời gian quý báu nhất đối với các tu sĩ. Nếu bước qua giai đoạn này nhanh hơn người khác, thì quá trình tu hành về sau tuyệt đối sẽ chiếm ưu thế.

"Đây là linh khiếu thứ hai của Kim Thiên Tiêu Dao quyết, người có thể thử dẫn linh lực của bản thân rót vào trong đó." Giọng nói Đường lão vang lên.

Lục Diệp vội vàng hành động.

Dưới hành động của hắn, linh lực tràn đầy bên trong Nguyên Linh khiếu chậm chậm tràn vào linh khiếu thứ hai, nhưng một lúc sau, hắn rõ ràng phát hiện ra ở bên ngoài linh khiếu thứ hai kia có một tầng bình chướng (vách ngăn) ngăn cản hắn rót linh lực vào.

"Mỗi một linh khiếu đều có bình chướng linh khiếu, đánh vỡ nó mới có thể thuận lợi mở linh khiếu ra. Loại chuyện này người bên ngoài không giúp được gì, cho nên chỉ có thể dựa vào chính người."

Lấy tu vi của Đường lão hiển nhiên có thể giúp Lục Diệp nhẹ nhõm phá vỡ bích chướng linh khiếu, nhưng nếu lão thật sự làm như vậy, rất có thể sẽ khiến linh khiếu của Lục Diệp xuất hiện tổn thương không cách nào nghịch chuyển, cho nên thứ lão có thể làm, chỉ là chỉ dẫn vị trí linh khiếu, mà sẽ không giúp hắn khai khiếu.

Lúc này Lục Diệp mới biết hóa ra còn có thứ bích chướng linh khiếu này. Hắn mượn nhờ Thiên Phú thụ mới mở ra Nguyên Linh khiếu, lúc này nhớ lại tình huống lúc đó, dường như hắn vẫn mơ

hồ cảm nhận được trong cơ thể mình thực sự có động tĩnh như một loại đồ vật gì đó đã vỡ ra. Lúc này ngẩng lại mới thấy, thứ vỡ ra kia hẳn là bích chương của Nguyên Linh khiếu.

Linh lực của Đường lão không dừng lại, vẫn tiếp tục chảy xuôi ở trong thể nội Lục Diệp, đánh vỡ bích chương linh khiếu không phải là chuyện có thể thành công trong thời gian ngắn, lão đã giúp Lục Diệp tìm được vị trí linh khiếu thứ hai, phần còn lại phải nhờ vào bản thân Lục Diệp cố gắng.

Chốc lát sau Đường lão thu tay lại, mở miệng nói: "Theo lộ tuyến hành công của Kim Thiên Tiêu Dao quyết, ta đã lưu lại một chút linh lực chỉ dẫn tại tám chỗ linh khiếu tiếp theo trong cơ thể người. Ở thời điểm trước khi người mở ra linh khiếu, sẽ cảm nhận được vị trí linh khiếu tiếp theo. Chờ đến khi người mở ra tám khiếu, cứ theo lộ tuyến hành công, để linh lực bản thân xuyên qua Nguyên Linh khiếu và tám khiếu này, sẽ tự đạt đến Linh Khê cảnh."

"Đa tạ chưởng giáo!" Lục Diệp cung kính hành lễ.

Đường lão có chút mỉm cười: "Người tiếp tục tu hành đi, từ chỗ này về Áo sơn còn cần một chút thời gian nữa."

"Vâng." Lục Diệp lên tiếng, cũng không đổi sang chỗ khác mà cứ trực tiếp tiến hành tu hành như vậy.

Bây giờ hẳn đang ở trước mặt chưởng giáo, nếu tu hành xảy ra vấn đề gì còn có thể nhờ chưởng giáo trông coi giúp đỡ.

Lục Diệp đã xác định được vị trí linh khiếu thứ hai, trong lòng cũng trào dâng nhiệt tình, hẳn nhanh chóng thúc giục linh lực bên trong Nguyên Linh Khiếu, trùng kích bích chương bên ngoài linh khiếu thứ hai.

Cũng không biết bích chương kia là cái gì, Lục Diệp cảm thấy

mỗi lần hấn trùng kích, chỉ có thể khiến bích chương kia buông lỏng một chút.

Thế nhưng cảm giác trùng kích bích chương cũng không tốt đẹp gì, mỗi một lần ngưng tụ linh lực trùng kích, đều giống như có một cái chùy nhỏ gõ vào vị trí linh khiếu.

Một lần hai lần chẳng sao nhưng số lần càng nhiều, chỗ linh khiếu thứ hai sẽ sinh ra một chút cảm giác sưng ê ẩm.

Chương 46: Một Cú Lừa! Cạn Bã Khi Luyện Chế Khí Huyết Đan!

Mà mỗi một lần trùng kích bách chướng đều sẽ tiêu hao linh lực, rốt cuộc Lục Diệp cũng hiểu tại sao chưởng giáo lại nói mới bắt đầu tu hành sẽ khó nhưng theo tu vi tăng lên khai khiếu sẽ trở nên tương đối dễ dàng.

Nếu như so sánh linh khiếu với thùng nước thì linh lực chính là nước chứa trong thùng. Trước mắt Lục Diệp chỉ có một thùng nước, nếu như hắn có hai thùng nước, ba thùng nước thì sao... Nghĩa là linh lực có thể sử dụng sẽ càng nhiều thì tốc độ khai khiếu cũng càng nhanh. Nói không chừng còn có thể thừa thế xông lên đánh vỡ bách chướng linh khiếu.

Sau gần nửa canh giờ, Lục Diệp bắt đầu cảm thấy khó điều động linh lực trong cơ thể, tương đương với lượng nước chứa trong thùng đã sắp cạn khô.

Hắn lấy ra một bình Khí Huyết đan từ trong túi trữ vật của Chu Thành, đổ ra hai hạt liền muốn ăn vào.

"Lúc trước người đều dùng vật này để phụ trợ tu hành?" Bổng nhiên giọng nói của Đường lão vang lên.

Lục Diệp vội vàng trả lời: "Đúng vậy!"

Bổng nhiên hắn thấy vẻ mặt Đường lão không đúng lắm, trong lòng khẽ run rẩy một cái: "Chưởng giáo, có phải loại Khí Huyết đan này có vấn đề gì hay không?"

Đường lão nhíu mày: "Người Tà Nguyệt cốc nói cho người biết đây là Khí Huyết đan?"

"Đây không phải Khí Huyết đan?" Lục Diệp kinh ngạc, hắn đã từng dùng thứ này, quả thật có thể gia tăng lực lượng khí huyết, đây không phải Khí Huyết đan thì là thứ gì?

Đường lão đưa tay cầm túi trữ vật của Chu Thành tới, từ bên trong lật ra một chút bình bình lọ lọ, sau khi kiểm tra từng cái một lại đặt một cái bình nhỏ tới trước mặt Lục Diệp: "Đây mới là Khí Huyết đan."

Lục Diệp cầm lấy cái bình kia lên nhìn một chút, mới phát hiện bên trong chứa một loại linh đan khác biệt rất lớn với Khí Huyết đan mà hắn từng phục dụng. Lúc trước hắn đã kiểm tra những vật này, nhưng vì không nhận ra cho nên cũng không dám tùy tiện phục dụng.

Ai có thể ngờ, thứ mà hắn coi là Khí Huyết đan lại là đồ giả mạo, mà Khí Huyết đan chân chính lại là vật khác.

"Vậy thứ này là cái gì?" Lục Diệp chỉ đồ vật trong cái bình mà hắn vừa chuẩn bị phục dụng kia, hoang mang hỏi.

"Cận bã khi luyện chế Khí Huyết đan." Đường lão giải thích: "Khi luyện chế linh đan không phải lần nào cũng có thể thành công, nếu như thất bại sẽ thành cận bã. Về cơ bản, cận bã không có tác dụng gì nhưng cũng có một chút cận bã còn lưu lại phần nhỏ được hiệu, đây chính là thứ sau khi luyện chế Khí Huyết đan thất bại."

Nghe Đường lão giải thích một phen, sắc mặt Lục Diệp lập tức đen như đáy nồi.

Nói đến đây, hắn mới nhớ, trước kia khi hắn phục dụng Khí Huyết đan, luôn ngửi thấy một loại mùi khét khét... Hắn vốn cho

rằng đây là hương vị riêng của nó, hiện tại xem ra căn bản là không phải, thứ hần phục dụng chỉ là cặn bã mà thôi, khó tránh khỏi sẽ có chút mùi vị khác thường.

"Tu sĩ Tà Nguyệt cốc mang theo những vật này làm gì?" Đường lão khó hiểu.

"Cho quáng nô như đệ tử phục dụng." Lục Diệp nói ra cơ chế hồi đoái cống hiển trên mỏ một lần.

Đường lão hiểu rõ, thu hồi cặn bã kia: "Không thể phục dụng vật này nữa, sẽ ảnh hưởng tới tu hành của người về sau."

Lục Diệp lập tức khẩn trương lên: "Sẽ có ảnh hưởng gì?"

"Là được luôn có ba phần độc, kể cả khi chúng ta sử dụng linh đan để tu hành cũng sẽ có đan độc tương tự như vậy. Phẩm chất linh đan càng thấp thì đan độc càng nhiều, càng đừng nói tới cặn bã luyện hỏng, đó là thứ ẩn chứa đan độc mãnh liệt nhất. Cho nên dù có thể mượn nhờ linh đan để tu hành nhưng không thể ỷ vào nó quá nhiều, nếu như phục dụng quá nhiều linh đan, thể nội sẽ tích góp cực nhiều đan độc, nhẹ thì linh lực tối nghĩa, thuật pháp mất linh, nặng thì dao động căn cơ, tu vi tổn hại."

Lục Diệp nghe được, trong lòng đầy hoảng sợ. Phải biết rằng lúc trước hắn đã ăn hai ba trăm hạt cặn thuốc Khí Huyết đan, theo lời nói của chưởng giáo thì chẳng phải là hần chết chắc rồi?

Hắn nuốt nước miếng một cái, tâm thần bất định hỏi: "Chưởng giáo, chuyện phục dụng linh đan phụ trợ tu hành có tiêu chuẩn hay không? Làm cách nào mới có thể biết thể nội của mình đã tích lũy bao nhiêu đan độc?"

Đường lão nói: "Nhìn linh lực. Vừa rồi ta đã nói, một khi tích góp quá nhiều đan độc sẽ khiến linh lực trở nên tối nghĩa không rõ. Linh lực của bản thân tu sĩ chúng ta càng tinh thuần, thì càng

có lợi cho chiến đấu và tu hành, trái lại là có hại. Vừa rồi ta đã nhìn linh lực của người, cũng coi như tinh thuần, cho nên không cần quá lo lắng."

Vừa rồi lão mới giúp Lục Diệp định vị khiếu thứ hai, linh lực từng chảy qua Nguyên Linh khiếu của Lục Diệp, cho nên rất rõ ràng với tình huống linh lực trong cơ thể hắn.

Lời này vừa rơi xuống chẳng những không khiến tâm trạng của Lục Diệp bình tĩnh trở lại, mà còn làm tâm trạng hắn càng thêm quái lạ hơn.

Chưởng giáo không biết tình huống của hắn, nhưng Lục Diệp lại biết chuyện của mình.

Chương 47: Uẩn Linh Đan! Mở Ra Linh Khiếu Thứ Hai

Không nói đến một năm này hắc lục tục ngo ngoe đổi ba mươi hạt cận thuốc Khí Huyết đan từ trong tay Dương quân sự để phục dụng, chỉ cần nói tới hơn mười ngày ở bên trong hang núi kia thôi, hắc cũng nuốt vào hai ba trăm hạt cận thuốc ấy rồi.

Dưới tình huống bình thường, hắc ăn nhiều cận thuốc như vậy, chắc chắn cơ thể sẽ có tai họa ngầm cực lớn.

Nhưng chưởng giáo lại nói linh lực của hắc coi như tinh thuần?

Tuy Lục Diệp không rõ tu vi của chưởng giáo cao bao nhiêu, nhưng đã là chủ nhân của tông môn cửu phẩm, thì khiếu gì cũng tới Vân Hà cảnh, cho nên chưởng giáo không thể cảm nhận sai được.

Nói cách khác, chỉ sợ linh lực của hắc thực sự không có vấn đề gì.

Vậy thì chỗ nào có vấn đề?

Lục Diệp nghĩ đến Thiên Phú thụ trước tiên. Trước kia lúc ở trong hầm mỏ, hắc đã thoáng cảm thấy Thiên Phú thụ không chỉ đơn giản là bao hàm linh văn. Bây giờ xem ra, tình huống linh lực của hắc tinh thuần tất nhiên cũng có liên quan tới Thiên Phú thụ, nếu không thì phải giải thích tình huống trước mắt của hắc như thế nào?

Có điều, hắc không thể nói rõ chuyện này với chưởng giáo... Lục Diệp nghĩ nghĩ một hồi, lại nói: "Chưởng giáo, nếu như tích

lũy quá nhiều đan độc, linh lực tối nghĩa không rõ thì nên giải quyết như thế nào?"

"Đương nhiên là phải tạm dừng tu hành, từ từ hóa giải đan độc, chuyện này cần rất nhiều thời gian. Cho nên đừng quá ỷ vào linh đan tu hành, nếu không, chẳng những tốc độ tu hành không tăng lên, ngược lại còn dẫn tới phản hiệu quả. Tuy nhiên người cũng không cần lo lắng quá mức, dùng lượng đan dược thích hợp để phụ trợ tu hành cũng không có vấn đề gì. Mấu chốt là mình nên nắm chắc điều độ."

"Đệ tử đã hiểu."

"Ừm, trước mắt tu vi của người còn thấp, mượn nhờ đan dược tu hành cũng không có gì đáng trách, nhưng người đã có Uẩn Linh đan, vì sao không dùng? Trái lại còn muốn lấy Khí Huyết đan để luyện tinh hóa khí? Phải biết rằng dù hai loại linh đan này đều có thể phụ trợ tu hành, nhưng loại sau nên dùng để tăng thêm khí huyết, cố bản bồi nguyên chứ không phải phụ trợ tu hành. Đó mới là hiệu quả quan trọng của nó."

Lục Diệp chợt nói: "Đệ tử không nhận ra Uẩn Linh đan. . ."

Vừa rồi hắn lấy ra Khí Huyết đan để phục dụng theo thói quen, chỉ muốn khôi phục linh khí, sớm trùng kích bích chương linh khiếu một chút, cho nên không nghĩ quá nhiều.

Đường lão kinh ngạc bật cười, sau đó lão đẩy một cái bình nhỏ lên trước mặt hắn: "Trong này chính là Uẩn Linh đan, tuy chỉ là Uẩn Linh đan cấp thấp nhất, phẩm chất cũng rất tầm thường, nhưng lại thích hợp cho người sử dụng."

Lục Diệp đổ một hạt từ trong bình ra, sau khi thấy rõ dáng vẻ của Uẩn Linh đan, hắn lại thầm nghĩ quả nhiên bên túi trữ vật kia của Dương quân sự cũng có đan này. Lúc trước hắn đã từng thấy loại linh đan này ở bên trong túi trữ vật của gã, chỉ là không dám

tùy tiện phục dụng.

Bây giờ đã được chưởng giáo chỉ điểm, đương nhiên là hắc không còn lo lắng gì nữa, lập tức bỏ viên Uẩn Linh đan trong tay kia trong miệng, nuốt xuống rồi tĩnh tâm luyện hóa.

"Sau khi phục dụng linh đan cần dẫn dắt đan lực, để cho đan lực không lắng đọng, lưu lại hậu hoạn." Giọng nói của chưởng giáo vang lên bên tai,

Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi lão nói Uẩn Linh đan cấp thấp nhất sẽ thích hợp để Lục Diệp sử dụng.

Trước mắt, lấy tu vi một khiêu của Lục Diệp, nếu như phục dụng linh đan quá tốt, có lẽ hắc sẽ không kịp dẫn dắt đan lực nồng đậm đi khắp cơ thể. Và một khi quá nhiều đan lực lắng đọng lại trong thể nội, cũng gây ra ảnh hưởng cực lớn đối với quá trình tu hành.

Lục Diệp nghe được lời nói của chưởng giáo, lập tức dựa theo đó mà làm.

Trong bụng từ từ tuôn ra một dòng nước ấm, Đó là Uẩn Linh đan đang phóng thích đan lực, rồi chuyển hóa thành linh lực cho tu sĩ dùng.

Theo Lục Diệp dẫn dắt, linh lực do đan lực chuyển hóa mà thành từ từ được rót vào bên trong Nguyên Linh khiếu.

Vốn dĩ linh khiếu này đã gần như khô cạn lại dần dần trở nên tràn đầy.

Dược hiệu của Uẩn Linh đan này tốt hơn rất nhiều so với căn bã Khí Huyết đan hắc từng phục dụng trước đó!

Bản thân đan dược này thích hợp cho tu hành hơn là Khí Huyết đan. Trước đây Lục Diệp vẫn phục dụng căn bã do tu sĩ Tà

Nguyệt cốc luyện đan thất bại lấy ra, vì vậy, hắn còn phải trải qua một quá trình luyện tinh hóa khí mới có thể khiến lực lượng khí huyết của bản thân chuyển hóa thành linh lực.

Đương nhiên nó còn lâu mới bằng Uẩn Linh đan.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới thực sự cảm nhận được khoái hoạt khi căn thuốc tu hành!

Không đến nửa ngày, Nguyên Linh khiếu gần như khô cạn đã một lần nữa tràn đầy, mà đan lực của Uẩn Linh đan kia còn đang tiếp tục phát huy tác dụng.

Lục Diệp vội vàng dẫn dắt linh lực bên trong Nguyên Linh khiếu, trùng kích qua bích chương linh khiếu thứ hai, một lần lại một lần.

Cho đến một khắc nào đó, hắn thoáng cảm thấy trong thể nội của mình có một thứ gì vừa vỡ vụn, linh lực vốn bị ngăn trở bỗng trở nên thông suốt.

Linh khiếu thứ hai đã mở!

Chương 48: Cẩn Thuộc! Tộc Độ Mở Ra Linh Khiếu Quá Đáng Sợ!

Linh lực tràn đầy từ bên trong Nguyên Linh khiếu róc rách chảy vào bên trong linh khiếu thứ hai, Lục Diệp cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều sáng khoái.

Dược hiệu Uẩn Linh đan vẫn còn lưu lại.

Mãi một lúc lâu sau, khi Lục Diệp phát hiện ra dược hiệu của viên đan được kia đã triệt để tiêu hao sạch sẽ, hắn mới mở to mắt, đang muốn báo tin vui cho chưởng giáo, lại thấy trước mắt không còn một bóng người.

Lão đã rời đi từ lúc nào rồi.

Lục Diệp cũng không quá bận tâm, dù sao chưởng giáo cũng là chủ nhân một tông, có chuyện bận rộn của riêng mình. Vả lại chưởng giáo đã giúp hắn tìm ra vị trí mấy linh khiếu tiếp theo, chuyện hắn cần làm bây giờ là từng bước tu hành chăm chỉ.

Mục tiêu của hắn là mau chóng mở mấy chỗ linh khiếu kia ra, rồi theo lộ tuyến hành công của công pháp, lấy linh lực xuyên qua những linh khiếu này đạt tới Linh Khê cảnh, chỉ có như thế hắn mới được coi là một tu sĩ chân chính nhập môn.

Lục Diệp cố ý muốn thí nghiệm một chút phỏng đoán có liên quan tới Thiên Phú thụ lúc trước, xem nó có chính xác hay không, vì vậy hắn không ngừng lại mà tiếp tục lấy một viên Uẩn Linh đan ra rồi ăn vào.

Đan lực nồng đậm hóa thành linh lực, dưới sự dẫn dắt của hắc chảy vào trong linh khiếu, chỉ sau hai ngày, tiêu hao tổng cộng sáu hạt Uẩn Linh đan, cuối cùng khiếu thứ hai đã tràn đầy.

Lục Diệp hơi hoảng sợ vì tốc độ này.

Phải biết rằng từ khi hắc khai khiếu đến lúc một khiếu tràn đầy, tất cả thời gian cần có là hơn mười ngày, nhưng tới bây giờ, cùng một loại quá trình đó, hắc lại chỉ phải bỏ ra hai ngày, chênh lệch quá lớn.

Quả nhiên được hiệu của Uẩn Linh đan hơn xa những thứ cặn bã kia, dù đây là Uẩn Linh đan có phẩm chất thấp nhất.

Hắc lại nhớ tới Dư Hiếu Diệp.

Lúc trước Dư Hiếu Diệp từng nói với hắc, từ khi khai khiếu đến một khiếu tràn đầy, nàng phải bỏ ra hơn hai mươi ngày, mà đan được nàng phục dụng là Uẩn Linh đan, cũng do một vị tu sĩ Tà Nguyệt cốc cho nàng phục dụng.

Nếu so sánh với nàng, hiển nhiên tốc độ tu hành của Lục Diệp không bình thường.

Hắc có thể xác định tất cả những chuyện này có liên quan mật thiết với Thiên Phú thụ, thế nhưng cụ thể là liên quan như thế nào thì trước mắt hắc vẫn không thể điều tra ra.

Mặc kệ như thế nào, thì với hắc đây chính là chuyện tốt, có lẽ chờ sau này khi tu vi của hắc trở nên mạnh mẽ, hắc có thể từ từ đào móc bí mật của Thiên Phú thụ.

Chưởng giáo vẫn không hiện thân.

Dù Lục Diệp tu hành hai ngày cũng không cảm thấy mệt, nhưng cái bụng đã đói đến kêu vang.

Từ sau khi hắn khai khiếu thành công, khẩu vị cũng được mở rộng, trước kia lúc ở trong đường hầm mở hắn đã phát hiện ra điểm này, thế nhưng trước mắt với tuổi tác của hắn, ăn được nhiều chính là chuyện tốt, ăn càng nhiều thì lực lượng khí huyết sẽ càng dồi dào.

Nhưng lúc này, Lục Diệp lại không thể ra ngoài tìm thức ăn, cũng may trong túi trữ vật của Chu Thành còn có một số thứ, hắn cũng không quan tâm ngon hay dở, đã lấy ra bắt đầu phối hợp với uống nước ăn vào.

Sau khi Lục Diệp ăn uống no đủ, hắn lại tiếp tục tu hành.

Nửa ngày sau, bích chương linh khiếu thứ ba vỡ vụn.

Lại thêm hai ngày nữa, khiếu thứ ba tràn đầy.

Vẫn như cũ tiêu hao sáu hạt Uẩn Linh đan.

Hắn còn muốn tiếp tục tu hành, nhưng tinh thần vừa buông lỏng đã thấy một loại cảm giác ừ ừ đánh tới, trong lòng hắn biết đây là dấu hiệu cho thấy hắn đã tu hành quá lâu rồi.

Rơi vào đường cùng, Lục Diệp cũng chỉ có thể nghỉ ngơi một chút.

Hắn lấy đệm chăn từ trong túi trữ vật ra, nằm xuống liền ngủ, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Lục Diệp bị chuông giáo nhẹ nhàng đánh thức, lúc mở mắt ra, hắn đã thấy chuông giáo đứng ở bên cạnh, sau đó vội vàng đứng lên.

"Chuông giáo." Lục Diệp dụi dụi con mắt, vỗ vỗ mặt, lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

"Nên xuống thuyền rồi." Chuông giáo cười mỉm nói.

Hơn mười tông môn Hạo Thiên minh cùng nhau rút lui khỏi quảng mỗ của Tà Nguyệt cốc, bây giờ đã tới địa bàn của mình, tự nhiên là ai về nhà nấy. Lúc trước đã có mấy tông môn lần lượt rời đi rồi.

Lục Diệp thu thập xong đệm chăn, nhét vào trong túi trữ vật, tiếp đó là chỉnh lại chút dung nhan rồi đi theo chưởng giáo ra khỏi khoang phòng.

Trong chốc lát cả hai đã đến boong thuyền, bên ngoài có người đang đợi, người này là một nam tử trung niên tướng mạo uy nghiêm, thân hình cao lớn.

Lục Diệp không nhận ra nam tử này. Hắn hơi chút dò xét lại cảm thấy hình như trên người nam tử trung niên này có một loại mùi vị của binh qua thiết mã (nôm na là kỵ binh nơi sa trường).

Chưởng giáo tiến lên nói vài câu với nam tử kia.

Bỗng nhiên nam tử kia quay đầu, nhìn về phía Lục Diệp đang đứng bên người chưởng giáo, mở miệng nói: "Có thể gia nhập vào Bích Huyết tông là tạo hóa của ngươi, cần phải tu hành thật tốt, không thể bôi nhọ thể diện của tông môn."

Chương 49: Bên Trong Lục Tu, Người Muốn Đi Theo Con Đường Nào?

Lục Diệp vội vàng đáp: "Vâng!"

Chưởng giáo lại ôm quyền: "Vậ lão phu cáo từ trước."

"Mời!" Nam tử trung niên kia đưa tay ra dấu.

Chưởng giáo lật bàn tay một cái, không biết móc ra một đồ vật từ nơi nào, sau đó tiện tay ném đi, giữa màn linh quang vừa hiện, trên boong thuyền đã có thêm một cỗ chiến xa hai ngựa.

Hai con ngựa kéo xe toàn thân trắng như tuyết, cực kỳ thần tuấn, nhẹ nhàng khịt khịt cái mũi, bốn móng lại không ở yên, liên tục giẫm đạp tứ tung.

Còn không chờ Lục Diệp nhìn cho rõ, thân hình đã không tự chủ được bay vào trong buồng xe, là chưởng giáo thúc giục linh lực bọc lấy hắn.

"Mở trận!" Nam tử trung niên kia hét to một tiếng, theo tiếng ra lệnh của đối phương đại trận phòng hộ trên Phi Long thuyền mở ra một lỗ hồng, cuồng phong gào thét xông vào, thổi y phục của đám người trên boong thuyền bay phất phới.

Chưởng giáo và nam tử trung niên kia ôm quyền tạm biệt lẫn nhau.

Hai con ngựa kéo xe ngửa đầu hí vang, trên móng ngựa xuất hiện linh quang bao bọc, chúng xông ra ngoài từ lỗ hồng trên đại

trận phòng hộ, lấy tốc độ cực nhanh lao về phía phương xa.

Nam tử trung niên đưa mắt nhìn cổ chiến xa hai ngựa kéo kia dần dần biến mất trong tầm mắt, sau đó xoay người, nhanh chân đi vào bên trong khoang phòng, vút xuống một câu: "Gọi đồ hồn trướng Bàng Đại Hải tới gặp ta!"

"Rõ!" Mấy tu sĩ Hạo Thiên minh nhận lệnh, trên mặt còn lộ rõ vẻ tươi cười trên nỗi đau của người khác. Dù bọn họ không biết Bàng sư đệ đã làm ra chuyện gì khiến phò minh chủ tức giận, nhưng nhìn bộ dạng của đối phương, sợ là lần này Bàng sư đệ sẽ phải gầy đi mấy cân thịt.

Trên chiến xa, Lục Diệp tràn đầy phấn khởi nhìn chỗ này một chút, sờ chỗ kia một chút, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Hắn đi vào Cửu Châu được hơn một năm nhưng cho đến mấy ngày gần nhất mới phát hiện, Cửu Châu trong hiểu biết của hắn căn bản không phải là bộ mặt thật của thế giới này. Thế giới này có quá nhiều thứ hắn không thể tưởng tượng nổi.

Giống như Phi Long thuyền trước đó, lại ví như chiến xa hai ngựa kéo này, loại chênh lệch cực lớn về nhận thức này khiến hắn thực sự cảm nhận được một điều...

Đây là một thế giới tu hành, và chuyện báii nhập vào Bích Huyết tông chỉ mang tới cho hắn một chút vốn liếng để dung nhập vào thế giới tu hành này mà thôi. Nhưng theo tu vi không ngừng tăng cường, rốt cuộc những điều thú vị của thế giới này cũng sẽ hiện ra trước mắt hắn, từng chút một.

Nếu không cả một đời đào quặng trên khoáng mạch, sao có thể nhìn thấy những thứ nhiều màu nhiều sắc như vậy?

"Hai con ngựa này. . . không phải vật sống?" Lục Diệp đứng trên càn xe, đưa tay sờ sờ cái móng một con ngựa phía trước, lại

phát hiện không có cảm giác chạm đến máu thịt, ngược lại chúng nó lạnh buốt giống như sờ phải một khối kim loại.

Hắn lại nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện, hai con ngựa này thực sự không có hơi thở mà vật sống nên có, chỉ là chúng được chế tạo sống động như thật, mang tới cho người ta một loại ảo giác rằng chúng là vật còn sống.

Sau lưng thùng xe được thiết kế theo kiểu cửa đẩy, phía trên thùng xe có một chiếc ô lớn. Chiếc ô kia đang xoay tròn theo gió, có từng đạo linh quang như sợi tơ rủ xuống, ngăn trở cuồng phong trên bầu trời.

Chưởng giáo đang ngồi trong thùng xe, nghe vậy cười nói: "Đây là tạo vật của các yễn sư, chuyên dùng thay đi bộ."

"Yễn sư?" Lục Diệp hiểu kỳ.

"Là một loại ngoại thu, am hiểu chế tạo khí cụ, ngày sau có cơ hội người sẽ được tiếp xúc với bọn họ."

Lục Diệp cũng không dám hỏi thêm gì nữa, lại tràn đầy phấn khởi quan sát xung quanh một hồi. Lúc lâu sau, hắn mới ngoan ngoãn đi vào trong thùng xe ngồi xuống.

Thùng xe rất rộng rãi, ba năm người ngồi lên cũng không thành vấn đề.

Và đương nhiên hắn sẽ không ngu đến mức ngồi ngang hàng với chưởng giáo, hắn vẫn hiểu đạo lý tối thiểu nhất là phải tôn sư trọng đạo. Vì vậy hắn chọn chỗ ngồi là phía trước thùng xe của chưởng giáo, đối lập với hướng người đang ngồi.

"Trước đó tu hành như thế nào?" Chưởng giáo mở miệng hỏi.

"Coi như thuận lợi." Lục Diệp trả lời, thông qua tu hành lúc trước, hắn xác nhận được một chuyện, đó chính là hình như hắn

có thể cần thuốc tu hành mà không mang đến tai họa ngầm quá lớn.

Mấy ngày trước đó, hắc đã phục dụng hơn mười hạt Uẩn Linh đan, mở ra khiếu thứ ba rồi, không nói đến hiệu suất tu hành của những người khác như thế nào, ít nhất là bọn họ không thể liên tiếp phục dụng linh đan giống hắc được.

Tình huống đan độc lắng đọng, dẫn đến linh lực tối nghĩa không rõ cũng không xuất hiện trên người hắc như chưởng giáo đã nói.

Cũng có thể do thời gian chưa tới, và dù sao hắc cũng chỉ phục dụng hơn mười hạt Uẩn Linh đan cho nên vẫn cần thời gian đi quan sát thêm mới có thể xác định được.

Hắc đang suy nghĩ có nên nói tình huống khai khiếu của mình cho chưởng giáo nghe hay không. Ngay lúc hắc còn đang do dự lại nghe chưởng giáo hỏi: "Bên trong lục tu, ngươi muốn đi con đường nào?"

Không còn nghi ngờ gì nữa, cái gọi là lục tu này chính là nội dung mà Bàng Đại Hải đã đề cập tới trước đó.

Chương 50: Bọn Họ Bị Đánh Lén!

Kỳ thực Lục Diệp vẫn chưa cân nhắc tới chuyện này, trước mắt có thể nói là hắn vừa mới tiếp xúc với thế giới tu hành, vẫn còn u mê vô tri với tất cả mọi chuyện, sao có thể suy nghĩ và xác định con đường tương lai sau này của bản thân được?

Hắn lập tức thỉnh giáo: "Chưởng giáo cảm thấy thế nào?"

Đường lão đưa tay vuốt râu, nói: "Thể trạng của người không quá cường tráng, cũng không có thiên phú dị bẩm đặc biệt, cho nên không quá thích hợp với thể tu, Ngũ hành của người chủ hỏa phụ kim, cũng không thích hợp để đi theo con đường quý tu y tu, còn lại cũng chỉ có binh tu, pháp tu và ngoại tu. Nói đến ngoại tu, kỳ thật mỗi tu sĩ muốn đi theo con đường này đều phải hiểu một chút thủ đoạn hoặc nhiều hoặc ít của ngoại tu, cho nên đây có thể xem như một con đường phụ trợ, không cần khả năng đặc biệt."

Lục Diệp hiểu rõ: "Nói cách khác đường đi thích hợp cho đệ tử, chỉ có binh tu hoặc pháp tu?"

"Nói như vậy cũng không sai."

"Vậy chưởng giáo đi theo con đường nào?" Lục Diệp hiếu kỳ hỏi.

Đường lão cười ha ha: "Lão phu là pháp tu. Nhưng người không cần bắt chước lão phu, xác định đường bản thân muốn đi là quá trình tiến lên tuần tự, cần phải hỏi rõ bản tâm mới được. Hiện giờ lão phu hỏi người những điều này, chỉ muốn khiến người có khái niệm tương đối về phương diện này, cũng không phải muốn

người lập tức đưa ra lựa chọn, chờ sau khi trở lại Áo Sơn. . ."

Lục Diệp đang lắng nghe chuông giáo dạy bảo, chợt trời đất quay cuồng một trận, ngay sau đó tiếng oanh minh nổ vang lên, bên tai hắn không còn nghe thấy gì nữa.

Trong khi tầm mắt xoay tròn, từ khóe mắt liếc qua, hắn đã thấy một đoàn liệt diễm thiêu đốt giữa không trung. Khi tập trung chú ý nhìn lại, hắn phát hiện thứ đang bị thiêu đốt chính là cỗ chiến xa hai ngựa kéo kia, cũng không biết chiếc xe ngựa nọ gặp phải công kích gì mà hiện giờ nó đã chia năm xẻ bảy, hai con tuấn mã kéo xe cũng bị phá thành mảnh nhỏ, bay tứ tán khắp nơi.

Lục Diệp lắc lắc đầu, hắn cứ có cảm giác chiến xa hai ngựa kéo đang bị thiêu đốt kia giống hệt chiếc mà hắn vừa ngồi.

Đột nhiên hắn tỉnh ngộ, đó chính là chiếc xe ngựa mà hắn và chuông giáo đang ngồi, sao bây giờ nó lại gặp phải công kích rồi? Càng nghĩ càng không sao hiểu nổi.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới phát hiện, hắn đã được chuông giáo mang ra khỏi chiếc xe ngựa kia. Hai người vẫn đang bay bổng giữa không trung, linh quang nở rộ quanh người chuông giáo, bao bọc hắn ở bên trong.

Chuông giáo đang dùng một tay bấm niệm pháp quyết, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bốn phương, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Bọn họ bị đánh lén!

Dù lúc Lục Diệp đang váng đầu hoa mắt thì rất nhanh hắn đã hiểu rõ chân tướng mọi chuyện và không khỏi khản trương lên. Bây giờ hắn chỉ là một tiểu tu sĩ tam khiêu, sao có thể ứng phó được loại tình huống này?

Phía dưới một gò núi có một ánh vàng phóng lên tận trời, đánh thẳng tới vị trí chuông giáo và Lục Diệp đang đứng, ánh vàng kia

như trụ, tốc độ cực nhanh, thoáng qua liền đến.

Chưởng giáo râu tóc dựng lên, y phục bay phất phới, một tay cấp tốc vẽ một vòng tròn trước người, linh lực khuấy động trên đầu ngón tay.

Một bức tường linh lực hiện lên bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy rõ, bức tường này hình tròn, che chưởng giáo và Lục Diệp ở phía sau, ở bên trong có vô số phù văn tinh diệu, như nòng nọc đang bay múa.

Oanh một tiếng.

Ánh vàng đánh lên bức tường lập tức bị mạnh mẽ cản lại, nhưng ánh vàng này lại dâng trào như suối, liên miên bất tuyệt, liên tục không ngừng đánh tới.

Chưởng giáo trợn mắt trừng trừng, linh lực phun ra nuốt vào trong lòng bàn tay, duy trì bức tường linh lực, giằng co không ngớt cùng ánh vàng kia.

Lục Diệp chưa từng gặp tình huống đấu pháp thần kỳ như vậy, nhất thời nhìn đến ngây người.

Ngay lúc ánh vàng và linh lực bình chướng giao tranh đến nóng nảy, từ một nơi khác trên mặt đất lại truyền tới một tiếng vang. Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên kia có một bóng dáng khôi ngô như tháp sắt phóng lên tận trời, trực tiếp đánh tới bên này.

Ngọn núi đá nhỏ phía dưới bóng dáng kia lập tức sụp đổ, hiển nhiên đã bị người này đập nát.

Quanh thân người đang giết tới được bao phủ bởi một vòng hào quang màu đỏ như máu, tựa như huyết khí cả người đều đang bốc hơi, lộ ra vẻ hung lệ tới tột cùng.

Lúc này chưởng giáo đang thi pháp đấu sức cùng ánh vàng kia, rõ ràng là tu sĩ khôì ngô muốn bắt lấy cơ hội này mới xông người lên trước. Tốc độ của gã cực nhanh, trong nháy mắt chỉ còn cách chưởng giáo ba mươi trượng.

Pháp quyết trong tay chưởng giáo biến đổi, bức tường linh lực đang đấu sức cùng ánh vàng kia lập tức bị lệch phương hướng một chút.

Ánh vàng trùng kích ở trên bức tường linh lực, lại bị bức tường bóng loáng như gương thay đổi quỹ tích trùng kích, làm chuyển hướng quay sang tấn công bóng người khôì ngô kia.

Hiển nhiên bóng người khôì ngô kia cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, chờ lúc ánh vàng kia đánh tới, đã không kịp tránh né nữa rồi, gã chỉ có thể nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay đưa lên ngăn ở trước người.

Ngay lập tức, bóng người khôì ngô kia đã bị ánh vàng bao phủ, lực trùng kích làm thân hình gã lão đảo, huyết nhục phát ra mùi khét lẹt.

Chương 51: Chuyện Đã Tới Nước Này, Chỉ Có Thể Đánh Cược Một Lần!

Lục Diệp thấy được một màn này suýt chút nữa đã không nhận được kêu lên một tiếng “Hay” . Dù lấy nhãn lực của hắn không thể nhìn ra sự hung hiểm trong một lần tranh đấu ngắn ngủi này, nhưng chiêu thức ấy của chưởng giáo rất có hương vị của đấu chuyển tinh di. Quả nhiên là biến nặng thành nhẹ, tinh diệu vô song.

Nhưng ngay sau đó hắn lại bị một loại cảm giác kinh hãi lớn lao bao phủ, trong nháy mắt lạnh toát cả người, dường như ngay cả máu tươi cũng bị đông kết.

Không chờ hắn nghĩ cho rõ chuyện gì vừa xảy ra, chưởng giáo đã kêu lên một tiếng đau đớn, dường như trước mắt Lục Diệp có màu máu hiện lên, mùi máu tanh xông vào lỗ mũi.

Một loại cảm giác trời đất quay cuồng xuất hiện, hắn lấy lại tinh thần một lần nữa, cúi đầu nhìn lại, chợt giật mình.

Chỉ vì chỗ eo của chưởng giáo vừa có thêm một vết thương dài một thước (1/3 mét), máu thịt ở miệng vết thương kia bị vụn xoắn, phần mép vết thương còn vương vấn một thứ gì đó màu xanh lá, đang ngọ nguậy như giòi bò trong xương.

Hắn hoàn toàn không biết chưởng giáo đã bị thương từ lúc nào, cũng như bị người nào làm bị thương.

Lúc này chưởng giáo thúc giục linh lực, mang theo hắn nhanh

chóng bỏ chạy về một phía, tốc độ cực nhanh.

Cuồng phong gào thét bên tai, nhờ có linh lực của chưởng giáo bảo vệ nên Lục Diệp không gặp phải chuyện gì đáng ngại, cho tới giờ khắc này hắn mới nhìn rõ có mấy người đang tập kích chưởng giáo.

Một người trong đó là bóng người khô ngô lúc trước hắn nhìn thấy, còn một người là nam tử gầy gò, có lẽ nam tử này chính là kẻ đánh lén đã thi pháp xuất ra ánh vàng vừa rồi, bởi vì trong quá trình truy đuổi này, gã vẫn đang không ngừng thi pháp quấy nhiễu, cũng may đều bị chưởng giáo hóa giải từng cái một.

Không đúng, vẫn còn người thứ ba!

Trên không trung phía sau lưng chưởng giáo, có một bóng dáng như ẩn như hiện vẫn theo đuổi không bỏ, thân ảnh như quỷ mị, không thể nhìn thấy rõ ràng, thế nhưng căn cứ vào tư thái yếu điệu kia, có lẽ người này là một nữ tử. Mỗi một lần bóng dáng nàng lộ ra, khoảng cách giữa nàng và chưởng giáo lại gần thêm một chút.

Nếu cứ tiếp tục như vậy cả hai sẽ trốn không thoát, nam tử gầy gò kia liên tục thi triển thuật pháp quấy nhiễu, đã làm ảnh hưởng rất nhiều tới tốc độ của chưởng giáo.

Huống chi chưởng giáo còn bị thương.

Đến giờ phút này, Lục Diệp đã hiểu, chưởng giáo vừa bị nữ tử với bóng dáng mơ hồ kia gây thương tích. Ba người này phân công cực kỳ rõ ràng, nam tử gầy gò thi triển thuật pháp tiêu hao tinh lực của chưởng giáo, nam tử khô ngô hấp dẫn lực chú ý của chưởng giáo, còn sát chiêu chân chính lại là nữ tử đang ẩn mình trong bóng tối kia.

Thế nhưng hình như đám người này đã đánh giá thấp thực lực

của chưởng giáo, lại bị chưởng giáo tránh thoát được một màn tập sát được bố trí tinh vi tới vậy, thậm chí lão còn dư lực bảo vệ an nguy cho Lục Diệp.

Giờ phút này, rõ ràng tình thế rất bất lợi cho chưởng giáo, nếu lẻ loi một mình thì dù lão không địch lại ba người này, cũng có thể trốn chạy, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Hạo Thiên minh, chỉ cần kiên trì một lát, chắc chắn sẽ có người đến đây trợ giúp. Và quả thật, lúc lão vừa bị đánh lén, cũng đã truyền tin tức ra bên ngoài rồi.

Nhưng lão còn phải chiếu cố cho Lục Diệp, căn bản không thể toàn lực hành động, cứ theo đà này thì không quá mấy chục nhịp thở, lão sẽ bị ba người kia vây công. Đến lúc đó, cả bốn người đại chiến cùng một chỗ, Lục Diệp hẳn phải chết không nghi ngờ. Tu sĩ cấp bậc bọn họ đấu pháp, chỉ một chút dư âm cũng không phải là thứ mà Lục Diệp có thể tiếp nhận. Hẳn có thể bình yên vô sự đến hiện giờ, toàn bộ đều do lão dốc hết sức bảo vệ.

Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể đánh cược một lần!

Chưởng giáo đã hạ quyết tâm, lập tức mở miệng nói: "Lục Diệp, đã từng nghe tới Linh Khê chiến trường chưa?"

Lục Diệp vội vàng nói: "Chưa từng!

Hắn không hiểu, trong lúc đang chạy trốn, sao chưởng giáo lại đột nhiên hỏi chuyện này làm gì? Nhưng hắn thực sự chưa từng nghe tới Linh Khê chiến trường, bởi vì hắn hiểu quá ít về thế giới này.

"Chưa nghe tới cũng hết cách rồi." Chưởng giáo thở dài một tiếng, trong lúc trốn chạy lại lấy ra một cái ngọc giản, sau đó dán ngọc giản kia lên trán.

Tiếp theo, lão lại lấy ra một quả đại ấn, đại ấn kia vuông vắn,

toàn thân màu trắng noãn, cũng không biết do vật liệu bực nào đúc thành, chỉ thấy linh quang chảy xuôi trên đại ấn, nhìn qua đã biết không phải vật phàm. Lúc này, trong miệng chưởng giáo quát khê: "Chưởng giáo đời thứ mười Bích Huyết tông - Đường Di Phong cung thỉnh Thiên Cơ, nay thu nhân sĩ Binh châu Lục Diệp là đệ tử chính thức của Bích Huyết tông, xin Thiên Cơ chứng kiến!"

Sau khi chưởng giáo nói xong, lập tức phun một chùm huyết vụ lên phía trên đại ấn, linh quang vốn đang chớp động trên đại ấn lại tỏa ra ánh sáng càng thêm lung linh.

Trong minh minh, dường như có thứ gì đó từ trên trời giáng xuống, rơi vào phía trên đại ấn nọ.

Chương 52: Sau Khi Tiến Vào... Nhất Định Phải Sống Sót!!!

"Đưa tay!" Chưởng giáo quát khế.

Lục Diệp vội vàng duỗi một tay ra, chưởng giáo nâng đại ấn lên, lập tức ấn lên tay hắn.

Oanh một tiếng, Lục Diệp cảm thấy cả người như bị đại chùy hung hăng đập một cái, lập tức xây xẩm mặt mày.

"Hãy cố sống sót, ta sẽ cho người tới tìm người!" Giọng nói của chưởng giáo vang lên bên tai, đồng thời Lục Diệp cảm thấy trong ngực mình vừa bị chưởng giáo nhét vào một vật.

Mắt thấy cảnh này, ba người đang truy kích ở phía sau càng ra sức đuổi tới, trong tay nam tử gầy gò kia không ngừng bắn ra từng đạo cột sáng màu vàng đất to to nhỏ nhỏ, đánh cho chưởng giáo phải liên tục trốn tránh.

Nhờ vào chuyện này, nữ tử có bóng dáng như quỷ mị kia cấp tốc rút ngắn khoảng cách với chưởng giáo, mắt thấy nàng sắp ra tay.

Đúng lúc này thân hình chưởng giáo bỗng nhiên rơi xuống bên dưới, âm vang một tiếng rơi vào trong một mảnh núi rừng hoang vu.

Mảnh núi rừng này vô cùng vắng vẻ, cỏ dại mọc um tùm, dường như chưởng giáo cực kỳ quen thuộc chỗ này, đã dễ dàng tìm tới bên trong một tòa đại điện cũ nát cổ đại cao ngang người. Lão phất tay áo một cái, cỏ dại bay tứ tung, lộ ra bộ mặt thật của

đại diện.

Nam tử gầy gò nhìn thấy đại diện kia, sầm mặt lại: "Mau ngăn cản hắn!"

Ba người bọn họ vẫn yên lặng không lên tiếng truy sát, bày ra tư thế muốn đưa chưởng giáo vào chỗ chết, thế nhưng lúc nhìn thấy đại diện kia lại trở nên hoảng sợ.

Trong lúc găm thét, nam tử gầy gò tinh thông thuật pháp kia lại biến hóa pháp quyết trong tay, đánh ra từng đạo thuật pháp, nam tử khôi ngô lao tới nhanh như chớp, khí thế凛冽, thân hình nữ tử yếu điệu kia vẫn như ẩn như hiện.

Chỉ trong giây lát, ba người đã hình thành thế vây kín, đánh giết về phía chưởng giáo và Lục Diệp.

Chưởng giáo lật bàn tay một cái, từng cây tiểu kỳ trống rỗng xuất hiện, trong miệng quát khẽ: "Đi."

Tiểu kỳ kia bay khắp bốn phương tám hướng, biến mất trong hư không.

"Lên!" Chưởng giáo lại hô một tiếng, linh lực quanh người khuấy động dâng trào, trong nháy mắt đã có một màn sáng trong suốt hình nửa vòng tròn hiện lên bao quanh đại diện, trên màn sáng có từng đạo linh văn thần diệu chảy xuôi.

Nam tử gầy gò thi triển ra thuật pháp đánh vào màn sáng, làm cho nó sinh ra từng luồng gợn sóng, thân hình nam tử khôi ngô đụng vào trên đó, khiến mấy cái linh văn trên màn sáng lập tức vỡ vụn, nữ tử với bóng dáng như ẩn như hiện cũng lộ ra thân hình, chỉ thấy trên tay trên mặt nàng vẽ đầy đồ án kỳ kỳ quái quái, che đậy dung mạo vốn có, thoát nhìn nàng cực kỳ giống quỷ mị. Trong tay nàng đang cầm một con dao găm giống như linh xà, hung hăng đâm xuống, khiến linh văn vỡ vụn càng nhiều hơn.

"Trận pháp!" Đôi mắt nam tử gầy gò kia co rụt lại, trên tình báo không hề nói rằng Đường Di Phong tinh thông trận pháp, nhưng thông qua tốc độ bày trận của lão, người này tuyệt đối đã chạm đến tinh túy của trận đạo.

"Ba nhịp!" Nam tử khôi ngô hét lớn, ý là trong ba nhịp thở có thể phá trận.

Dù sao đây cũng là pháp trận chưởng giáo bố trí trong lúc vội vàng, có thể ngăn cản ba vị tu sĩ với tu vi ngang mình trong thời gian ba hô hấp đã là thành tựu cực kỳ không tầm thường rồi.

Nam tử khôi ngô vừa dứt lời, lập tức dồn khí đan điền, từ từ đẩy ra một quyền, thoát nhìn tốc độ cực chậm nhưng lúc nắm đấm đánh ra, cánh tay của gã lại đang không ngừng bành trướng lớn lên.

Trong pháp trận, chưởng giáo căn bản không để ý đến ba người bên ngoài, mà nắm lấy Lục Diệp đi vào trung tâm đại điện cũ nát kia. Nơi này có một cây trụ cao bằng người, thô to như thùng nước, dường như được tạo thành từ thủy tinh.

"Để tay lên, thúc giục linh lực!" Chưởng giáo quát khế nói.

Mặc dù Lục Diệp không biết mục đích của hành động này, nhưng hắn cũng biết chưởng giáo sẽ không hại mình, vì vậy vội vàng làm theo. Hắn trực tiếp đặt bàn tay dán lên cột thủy tinh, sau khi thúc giục linh lực, bóng dáng chưởng giáo đang đứng trước mặt hắn bỗng nhiên dần dần trở nên mơ hồ.

Hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác mình đang rời khỏi thế giới này càng ngày càng xa.

"Sau khi tiến vào lập tức tìm chỗ trốn đi, nhất định phải sống sót! Mặt khác. . . không thể nói cho bất cứ kẻ nào người là đệ tử của Bích Huyết tông!" Chưởng giáo nhìn hắn, trong mắt tràn đầy

về áy này.

Lục Diệp há miệng muốn nói nhưng hoàn toàn không nghe được âm thanh của mình, bóng dáng chưởng giáo trước mắt càng ngày càng mờ hồ, rồi toàn bộ thế giới xung quanh cũng bắt đầu trở nên như vậy.

Thời điểm Lục Diệp tỉnh táo lại, trước mắt đã không còn bóng dáng chưởng giáo, ngay cả vị trí của hắn cũng thay đổi rồi.

Răng rắc. . .

Trận pháp vốn vụn, ngay lúc nam tử khôi ngô phá xong trận, lập tức khí thế mười phần vọt tới trước người chưởng giáo, đâm ra một quyền, thầm nghĩ trong lòng: "Thành công!"

Chương 53: Vững Nước Đây Rất Sâu!!!

Một cái chớp mắt tiếp theo, sóng chấn động cuồng bạo quét sạch, đại điện vốn đã cũ nát, lập tức hóa thành đổ nát thê lương, duy chỉ có cột thủy tinh kia vẫn còn bình yên vô sự.

Đột nhiên đôi con người của đại hán khôi ngô co lại. Gã nhìn qua một thân cơ bắp gồ ghề lộ ra rõ ràng trên lớp y phục nát vụn trên người chưởng giáo trước mặt, lại nhìn thấy chưởng giáo chỉ dùng một tay cũng có thể tiếp nhận được quả đấm của mình, khóe mắt giật giật kịch liệt: "Sao có thể?"

Mọi người đều biết, Bích Huyết tông Đường Di Phong đi con đường pháp tu, thế nhưng giờ phút này xem ra lão hoàn toàn không phải pháp tu, rõ ràng là thể tu mà!

Vả lại tu vi Đường Di Phong để lộ ra, cũng tuyệt đối không đơn giản như trên tình báo nói.

"Nhiệm vụ thất bại, tình báo có chỗ sai, rút lui!" Nam tử gầy gò tinh thông thuật pháp kia hét lớn một tiếng.

Nữ tử yếu điệu đã nhào đến bên người chưởng giáo nhưng không có chút do dự nào, thân hình nhanh chóng thối lui, đã không còn mục tiêu nhiệm vụ, hiển nhiên nếu bọn họ chiến đấu sống chết cùng Đường Di Phong, sẽ rất thiệt thòi.

Răng rắc!

Cùng với một tiếng vang nhỏ, nắm đấm của tráng hán khôi ngô đang nằm gọn trong lòng bàn tay chưởng giáo kia đã bị bóp

gãy mấy cái xương, gã cũng rất khí phách, không hề rên lên một tiếng, nhưng ngay lập tức, một nắm đấm khác đã đánh tới từ vị trí gã không cách nào ngờ nổi, hung hăng nện lên cằm gã.

Nam tử khô ngô bay lên tận trời, trước mắt tóe sao kim.

"Đã vượt râu hùm còn muốn đi?" Chưởng giáo cup mắt xuống, vừa dứt lời, thân hình đã xuất hiện ở giữa không trung, một cước đá nghiêng ra ngoài.

Bính một tiếng, thân ảnh đã ẩn nặc của nữ tử yếu điệu đang bỏ chạy về phía nơi xa bị đá trúng. Nàng kêu thảm rồi ngã xuống ngọn núi bên dưới.

Chưởng giáo lại đưa tay, một bảo vật như sợi dây thừng bay tới, trói nam tử gầy gò kia lại.

...

Trước đó một lát.

Bàng Chấn đang ngồi ngay ngắn bên trong khoang Phi Long thuyền, trước mặt có một bóng dáng mập mập đang quỳ. Người nọ chính là Bàng Đại Hải, gia hỏa này đang đưa hai tay nắm lỗ tai của mình, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng đáng thương.

Bàng Chấn vỗ bàn, tức giận nói: "Đồ hỗn trướng, có biết người đã làm gì hay không?"

Bàng Đại Hải ủy khuất nói: "Chẳng phải ta chỉ chỉ điểm Lục Nhất Diệp kia một chút, để hắn chọn Bích Huyết tông của Đường lão thôi sao?"

"Vậy người có biết đây là trái với minh quy hay không?" Bàng Chấn giận sôi.

Lúc Bàng Đại Hải chỉ điểm Lục Diệp và Dư Hiểu Diệp, cũng

không cố kỵ người bên ngoài, cho nên mặc dù người khác không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng rất nhiều người đều thấy được.

Sau đó kiểm chứng, rất dễ dàng có thể dò ra Bàng Đại Hải.

Qua nhiều năm như vậy, Đường lão đã theo Hạo Thiên minh xông pha rất nhiều nhiệm vụ, cũng giải cứu rất nhiều người bị nô dịch, nhưng ở thời điểm lựa chọn tông môn, rất ít kẻ trong đám người có tư chất và thiên phú tu hành được giải cứu kia, lựa chọn Bích Huyết tông, chớ đừng nói tới chuyện chỉ lựa chọn duy nhất.

Lần này lại có một ngoại lệ.

Bàng Chấn cảm thấy việc này có chút kỳ quặc, không biết có phải ai đó đã âm thầm chỉ điểm hay không, kết quả sau khi tra một cái, lại tra ra người trong nhà mình.

"Vậy phải làm thế nào bây giờ, nếu không thúc phụ cứ trừng phạt ta theo minh quy?" Bàng Đại Hải nhìn Bàng Chấn, đôi mắt nhỏ nháy nháy.

"Đồ hỗn trướng, nếu không phải nể mặt mẫu thân người, ta đã một tay đập chết ngươi rồi!" Trong khi nói chuyện, Bàng Chấn đã nhấc tay muốn đập, Bàng Đại Hải không nhịn được rụt cổ lại, thấy bàn tay Bàng Chấn không thực sự đập xuống, lại cười.

Bàng Chấn nhìn dáng vẻ cười đùa tí tưng của gã, càng thêm tức giận, mở miệng nói: "Cũng may người còn biết chừng mực, tiểu tử kia chỉ có thiên phú một lá cho nên tương lai cũng sẽ không có thành tựu gì quá lớn. Theo ý tứ của Đường lão, chờ sau này sẽ tìm cơ hội đưa hắn qua tông môn khác tu hành, hi vọng sẽ không chọc phải chuyện gì lớn."

Bàng Đại Hải cau mày nói: "Thúc phụ, Bích Huyết tông đã 30 năm không thu đệ tử, nếu tiếp tục không thu, thì theo minh quy toàn bộ tông môn sẽ bị xóa tên. Đường lão và Thủy Uyên sư tỷ đều

không tệ, ta cũng nhìn không được, mới đi chỉ điểm Lục Nhất Diệp kia. Thế nhưng xin hỏi thúc phụ, rút cuộc là năm đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao những người kia lại muốn chèn ép Bích Huyết tông đến bước này?"

"Việc người không nên biết thì đừng nên hỏi, người nhớ kỹ, vùng nước này rất sâu, không phải một Vân Hà cảnh như người có thể nhúng tay vào, về sau không được tự mình chủ trương."

"Vâng!" Bàn Đại Hải vội vàng đáp, trong lòng biết coi như đã vượt qua một kiếp này, sau đó gã thản nhiên đứng lên từ dưới đất.

"Ai bảo người đứng lên?" Bàn Chấn vừa trợn mắt.

Phù phù. . .

Bàn Đại Hải dứt khoát quỳ xuống.

Chương 54: Chúng Tôi Vì Tiểu Tử Kia!!!

Bàng Chấn tức giận liếc gã một cái, đang muốn răn dạy thêm vài câu, bỗng nhiên hơi nhướng mày, cúi đầu nhìn cái nhẫn trên ngón tay mình, một cái chớp mắt tiếp theo sắc mặt Bàng Chấn đại biến, nhanh chóng đứng dậy, vội vàng xông ra ngoài!

Mấy chục hơi thở sau, một đạo lưu quang rơi vào trong núi hoang, bóng dáng lộ ra chính là Bàng Chấn vừa cấp tốc chạy tới. Ngay sau khi nhận được tin tức của Đường lão, gã đã vội vàng đi ngay, không chần chừ một giây nào.

Bàng Chấn đưa mắt nhìn bốn phía, núi hoang đã trở thành một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều lưu lại vết tích đại chiến.

Thi thể một nam tử khôi ngô vất ngang một bên, vùng ngực bị phá vỡ, tạo thành một cái động lớn, dường như kẻ này bị người ta dùng quyền đánh chết. Một bên khác lại lộ ra thân thể vận vẹo gập xếp của một nữ tử quý văn đầy mặt, toàn thân bị khảm lên vách núi đá, còn một người đang bị Đường lão giẫm dưới chân, đầu lâu vỡ vụn, óc bắn đầy đất.

Đường lão ở trên, sóng chấn động quay cuồng quanh thân, linh lực bốc hơi.

Khóe mắt Bàng Chấn không nhịn được khẽ giật một cái.

Một thể tu, một pháp tu, một quý tu, ẩn thân âm thầm tập sát Đường lão, kết quả bị lão phản sát, Bàng Chấn đã làm rõ suy nghĩ trong thời gian cực ngắn.

Mà nhìn dư âm từ trận chiến ở chung quanh, ba gia hỏa bị giết kia đều là tu sĩ Thần Hải cảnh, về phần là Thần Hải mấy tầng thì không thể nào biết được.

Lấy một địch ba, lại trong thời gian ngắn như vậy còn phản sát ba người đối phương, xem ra những suy đoán trong vài năm này của gã là thật, tu vi của vị lão tiên sinh trước mặt này, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Dù sao cũng là một trong Tam kiệt Cửu châu năm đó mà!

"Chúng tới vì người?" Bàn Chấn đánh vỡ trầm mặc.

Đường lão chậm chậm lắc đầu: "Tới vì tiểu tử kia."

Lúc ban đầu lão cũng thầm cho rằng ba người này đến đây vì mình, nhưng tới lúc giao thủ mới phát hiện, mục tiêu của bọn chúng lại là Lục Diệp!

Mục tiêu thứ nhất mà nữ quỷ tu ẩn tàng sâu nhất kia xuất thủ chính là Lục Diệp, suýt nữa nàng đã giết chết hắn, vết thương ở eo của Đường lão xuất hiện vì lão che chở cho Lục Diệp.

Cuối cùng khi Đường lão tiễn Lục Diệp rời đi, pháp tu kia còn kêu lên một tiếng nhiệm vụ thất bại, chứng minh cho những suy đoán của lão là chính xác.

"Không thể nào." Bàn Chấn cau mày: "Tiểu tử kia ở đâu rồi?"

Gã không thấy người trẻ tuổi tên Lục Diệp kia ở bên người Đường lão.

"Đưa vào chiến trường Linh Khê rồi."

Lúc này Bàn Chấn mới nhìn thấy cột thủy tinh trong phế tích kia, có chút kinh ngạc nói: "Thiên Cơ trụ? Nơi này là. . . di chỉ Bạch Long viện bị diệt môn 100 năm trước?"

Muốn đi vào chiến trường Linh Khê thì nhất định phải mượn nhờ Thiên Cơ trụ, mà Thiên Cơ trụ là thứ được trời ban tặng, thường thường đều sẽ đứng sừng sững ở bên trong các môn phái nhỏ.

Đương nhiên cũng có thật nhiều Thiên Cơ trụ phân bố ở rừng núi hoang vắng, nếu như ngược dòng thời gian tìm hiểu về trước kia có thể biết được, mỗi một cây Thiên Cơ trụ vô chủ đều đại biểu cho một tông môn đã bị hủy diệt.

Thiên Cơ trụ cực kỳ kiên cố, được trời che chở, rất khó bị phá hủy, cho nên dù tông môn đã bị diệt thì Thiên Cơ trụ vẫn sẽ được bảo tồn rất nhiều năm, nếu có người muốn khai tông lập phái một lần nữa ở chỗ này, chỉ cần cung thỉnh Thiên Cơ sẽ có thể nhận được quyền sở hữu trụ này, cho bản thân sử dụng.

Thế nhưng sau khi Bạch Long viện bị hủy diệt ở 100 năm trước, đã không có tông môn nào khai tông lập phái ở chỗ này, nơi này cũng một mực trở nên hoang vu.

Bản thân Bàng Chấn là người Binh châu, càng là phó môn chủ Chính Khí môn, kiêm phó minh chủ Hạo Thiên minh, chỉ hơi suy nghĩ một chút đã biết Thiên Cơ trụ này do tông môn nào lưu lại.

"Lần này phiền toái rồi." Gã nhíu mày.

Thiên Cơ trụ thực sự có thể đưa người vào chiến trường Linh Khê, nhưng nếu như một tu sĩ không thông qua Thiên Cơ trụ của bản môn tiến vào chiến trường, chỉ có một kết quả.

Đó chính là sẽ bị ngẫu nhiên đưa vào một nơi nào đó trong chiến trường.

Chiến trường Linh Khê cực kỳ rộng lớn, diện tích gần như bằng một châu.

Hiện giờ tiểu tử tên Lục Diệp kia được đưa vào đó, ai cũng

không biết giờ phút này hắn đang ở chỗ nào. Và dù hiện giờ Bàn Chấn tìm mấy trăm tu sĩ Linh Khê cảnh tiến vào chiến trường tìm kiếm, cũng chưa chắc có thể tìm tới hành tung của hắn.

Huống chi, tiểu tử kia mới chỉ mở ra một khiêu. . .

Một người có tu vi quá yếu tiến vào chiến trường Linh Khê, chỉ có một kết cục là thập tử vô sinh, yêu cầu thấp nhất để các đại tông môn điều động đệ tử vào chiến trường Linh Khê chính là Linh Khê nhất tầng cảnh.

"Đường lão. . ." Bàn Chấn hô một tiếng.

Đường lão quay người nhìn gã, sắc mặt trầm xuống: "Bích Huyết tông ta nhận nhin, lui bước đã 30 năm nhưng những người kia vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, có chút khinh người quá đáng!"

Chương 55: Linh Khê Chiến Trường!!!

Bàng Chấn thầm thở dài trong lòng, gã cũng cực kỳ tức giận.

Thoạt nhìn hôm nay chỉ là Đường lão bị đánh lén trên đường trở về, nhưng trên thực tế lại liên lụy quá lớn, đó là chưa kể tới ba Thần Hải cảnh đã chết!

Ba Thần Hải cảnh này không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi đây, nhất định là người nào ở đằng sau thúc giục? Nếu xử lý không tốt sẽ khiến Tu Hành giới Bình châu hung hăng chấn động một cái.

Gã có thể cảm nhận được rõ ràng Đường lão đang kiềm chế lửa giận, toàn thân lão giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào. Gã chưa từng thấy loại trạng thái này xuất hiện trên người lão.

"Ta cũng không nói nhất định phải thu tiểu tử kia nhập tông, ta chỉ nghĩ rằng sau khi trở về sẽ đưa hắn đến những tông phái khác tu hành." Đường lão cười lạnh: "Nhưng dù chỉ một chút thời gian thôi thì những người kia cũng không chờ được."

Lão nhìn về phía Bàng Chấn, lửa giận vô tận thiêu đốt trong mắt: "Ta muốn biết là ai đã vướn móng vuốt?"

Bàng Chấn ngẫm hiểu, gật đầu nói: "Ta chắc chắn sẽ cho lão nhân gia một lời giải thích."

Đường lão vừa rời khỏi Phi Long thuyền một lát đã bị người đánh lén. Sao người đánh lén kia có thể biết được hành tung của lão? Sao có thể sắp xếp địa điểm đánh lén chuẩn xác như vậy? Rất

rõ ràng, ở trong này có một ít thứ bản thủ không muốn người ta biết.

"Tiểu tử Lục Diệp kia. . ." Bàng Chấn chần chờ một chút, lại mở miệng nói: "Có cần tại hạ ra mặt tìm một số người tiến vào chiến trường Linh Khê hay không?"

Đường lão ẩm đạm lắc đầu: "Không cần."

Tình huống vừa rồi, nếu giữ Lục Diệp ở lại, hắn sẽ phải chết không nghi ngờ, Đường lão mang theo hắn căn bản không thể tranh đấu cùng người khác.

Rơi vào đường cùng, Đường lão chỉ có thể đưa hắn vào chiến trường Linh Khê... Nhưng tỷ lệ một tu sĩ vừa tu hành không bao lâu còn sống ở loại địa phương này là bao nhiêu?

Huống chi hắn còn không thông qua Thiên Cơ trụ của bản môn tiến vào chiến trường?

Có trời mới biết hắn sẽ xuất hiện ở vị trí nào, lỡ như hắn xuất hiện trên địa bàn tông môn nào đó của Vạn Ma lĩnh thì sao?

Chỉ sợ giờ phút này hắn đã bị người ta chặt thành thịt vụn rồi.

Và coi như hắn may mắn sống sót đi thì một mình hắn ở trong chiến trường Linh Khê cũng rơi vào tình huống nửa bước khó đi.

Bây giờ Đường lão chỉ hy vọng vận khí của Lục Diệp đủ tốt, có thể xuất hiện ở chốn không người, như thế hắn mới có một chút hi vọng sống sót.

Đương nhiên lão chắc chắn sẽ phái người đi tìm, thế nhưng sẽ không thể mượn tay người khác. Việc này cũng không nên tuyên bố ra ngoài, nếu không để những người có tâm kia biết có đệ tử Bích Huyết tông tiến vào chiến trường Linh Khê, chỉ tổ tăng thêm phiền phức cho Lục Diệp, đến lúc đó hoạt cục cũng thay đổi thành

tử cục. (thế cục có thể sống sẽ biết thành tình thế chết chắc)

Chính vì cân nhắc đến chuyện này, ở thời khắc sống còn, Đường lão mới căn dặn Lục Diệp, tuyệt đối không nên bại lộ thân phận!

. . .

Ở một cây đại thụ to bằng mấy người ôm, Lục Diệp đang sải chân ngồi trên một cành cây, vẻ mặt nhuốm đầy sợ hãi.

Phía dưới có mấy chục con sói dữ hình thể to lớn đang vây kín, con nào con nấy to bằng con nghé, đều ngẩng đầu nhe răng trợn mắt với hắn.

Hắn cũng không biết tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này, càng không biết chuông giáo đã đi nơi nào.

Trước đó hắn theo lệnh của chuông giáo, đưa tay dán lên cột thủy tinh đằng sau kia, đột nhiên toàn bộ thế giới đều trở nên mờ hồ, chờ sau khi hoàn cảnh bốn phía rõ ràng trở lại, hắn đã xuất hiện ở trong khu rừng này rồi.

Cách đó không xa chỉ có sói dữ, sau khi hắn và nó đối mặt với nhau, con sói dữ kia lập tức bổ nhào tới, Lục Diệp vội vàng lấy trường kiếm ra, hao hết công phu với giết chết được nó thì có càng nhiều sói dữ xông tới hơn.

Trong tình cảnh bất đắc dĩ Lục Diệp chỉ có thể chạy thực mạng, cuối cùng hắn leo lên ngọn cây này.

Lục Diệp ngồi trên thân cây kia, đưa mắt nhìn bốn phía, toàn cảnh lọt vào trong tầm mắt chỉ là một dãy những cây đại thụ mấy người ôm kia, từng tán cây to lớn che kín bầu trời, chỉ có trong kẽ lá mới có từng điểm ánh nắng trượt xuống.

Đây là đây? Chuông giáo ở nơi nào? Ba người truy sát chuông

giáo kia đâu rồi? Làm sao ta lại xuất hiện ở nơi này?

Trong đầu Lục Diệp tràn ngập một đồng nghi vấn.

Hắn cúi đầu nhìn đàn sói đang vây quanh bên dưới, xem ra tạm thời bọn chúng sẽ không rút lui. Lục Diệp cũng rất bất đắc dĩ nhưng việc cấp bách trước mắt vẫn là hiểu rõ tình cảnh của mình sẽ tốt hơn, ít nhất hắn cũng phải biết đây là nơi nào.

Hắn cố gắng nghĩ lại những lời đối thoại cùng chưởng giáo trước đó, rất nhanh đã tìm được một từ mấu chốt.

"Linh Khê chiến trường "

Trước đó chưởng giáo từng hỏi hắn đã nghe tới Linh Khê chiến trường chưa?

Trong tình huống nước sôi lửa bỏng như vậy, chưởng giáo không thể hỏi hắn một vấn đề vô thưởng vô phạt được

Sau đó chưởng giáo lại lấy ra một cái đại ấn, còn cung thỉnh Thiên Cơ gì đó chứng kiến, thu hắn làm đệ tử chính thức của Bích Huyết tông, tiếp theo là đóng một cái trên tay hắn.

Nghĩ tới đây Lục Diệp vội vàng điều tra mu bàn tay của mình, lại không hề phát hiện thứ gì. Hắn suy nghĩ một chút lập tức thúc giục linh lực tràn vào mu bàn tay.

Ngay lập tức, một màn thần kỳ xuất hiện.

Một đạo linh văn màu lam bỗng nhiên nổi lên trên mu bàn tay, linh văn nhúc nhích biến đổi, rất nhanh đã hóa thành mấy hàng chữ lớn.

【 Tính danh: Lục Diệp 】

【 Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Mở ba khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: Không. 】

Chương 56: Đã Là Chiến Trường Thì Chắc Chắn Phải Có Tu Sĩ Tồn Tại!!!

Lục Diệp bình tĩnh nhìn mu bàn tay của mình, hồi lâu mới hoàn hồn.

Sau khi hồi tưởng về tất cả mọi chuyện trước đó, hắn có thể đoán chắc rằng thứ trên mu bàn tay này có liên quan tới việc chưởng giáo cầm cái đại ấn kia đóng dấu lên tay hắn.

Hắn không biết rốt cuộc đây là cái gì, nhưng thế giới này có quá nhiều thứ mới mẻ với hắn, không biết cũng không đáng sợ, bây giờ cũng chỉ có thể nhẫn nại đối mặt mà thôi.

Thế nhưng tin tức tốt là hắn đã xác định được vị trí của mình, quả nhiên ở trong Linh Khê chiến trường.

Chỉ đơn thuần nhìn tiền tố chiến trường này thôi, Lục Diệp đã sinh ra một loại cảm giác không ổn, nếu như ý nghĩ của hắn không sai thì đây chính là chiến trường mà Linh Khê cảnh mới có tư cách đặt chân đến.

Và một tiểu tu sĩ mới mở ba khiếu như hắn rơi vào trong địa phương như vậy, chắc chắn là nguy cơ bốn phía. Vừa rồi hắn chỉ đụng phải một đàn sói, nhưng nếu như đụng phải một đám tu sĩ thì sao?

Đã là chiến trường thì chắc chắn phải có tu sĩ tồn tại!

Về phần hai bên tác chiến ở bên trong chiến trường này, không cần nghĩ cũng biết là Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh.

Hắn có thể hiểu được dự tính ban đầu của chương giáo khi đưa hắn vào nơi này.

Ở tình huống ngay lúc đó nếu chương giáo mang theo hắn đi, gần như không thể đấu pháp cùng người, cưỡng ép tranh đấu sẽ dẫn đến tiểu tu sĩ như hắn chẳng có kết quả gì tốt. Chương giáo đưa hắn đến đây cũng là chuyện vô cùng bất đắc dĩ, coi như để cho hắn tìm ra một con đường sống ở bên trong tuyệt cảnh.

Hình như trước đó chương giáo còn nhét thứ gì vào trong lồng ngực của hắn.

Nghĩ tới đây, Lục Diệp vội vàng xem xét.

Rất nhanh hắn đã tìm ra một cái túi đựng đồ, sau khi mở túi trừ vật này ra, hắn tìm được mấy chiếc bình, còn có mấy thứ có hình dáng như phù chỉ và mấy bộ quần áo, cuối cùng là một cái ngọc giản.

Hắn kiểm tra kỹ từng cái một.

Bên trong mấy chiếc bình chỉ chứa hai loại Linh đan, một loại là Khí Huyết đan, thứ còn lại là Uẩn Linh đan, số lượng Uẩn Linh đan chiếm đa số, có hai bình khoảng chừng hai mươi hạt, Khí Huyết đan có vẻ ít hơn một chút, chỉ có một bình không đến mười hạt.

Về phần những lá bùa kia, hắn chưa thấy chúng nó bao giờ, thế nhưng hắn có thể đoán được đại khái đây là thứ gì.

Quả nhiên sau xem xét, hắn phát hiện đây là linh phù.

Bên trong ngoại tu có một phái hệ tinh thông họa phù. linh phù có thể phụ trợ tu sĩ dùng để chiến đấu hoặc là tu hành, thế nhưng trước kia Lục Diệp chưa từng tiếp xúc với những thứ này, tất nhiên sẽ cảm thấy khá mới lạ.

Có rất nhiều chủng loại linh phù ở bên trong túi trữ vật, như Kim Cương phù có thể phòng ngự, cũng có Hỏa Xà phù dùng để công kích, lại càng có Liễm Tức phù dùng phụ trợ, hay Chiến Ảnh phù ẩn nấp hành tung, từng tấm linh phù đều được viết rõ công dụng vì sợ Lục Diệp không biết dùng. Số lượng chừng hơn ba mươi tấm.

Lục Diệp nhìn qua những vật này, trong lòng lập tức tràn ra một tia ấm áp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những vật này đều được thứ chưởng giáo cố ý chuẩn bị cho hắn, bởi vì bất kể là Linh đan hay là linh phù trước mắt, đều chỉ thích hợp với tu sĩ cấp độ như Lục Diệp mà thôi. Chưởng giáo hoàn toàn không dùng được những thứ này.

Y phục lại càng không cần phải nói, rõ ràng những thứ này đều là y phục thích hợp cho nam tử trẻ tuổi.

Lục Diệp nhớ lại lúc ở bên trong Phi Long thuyền, hiện giờ hắn đã hiểu hắn là trong mấy ngày chưởng giáo biến mất kia, người đã sưu tập những thứ thích hợp cho hắn dùng này từ đám đệ tử môn phái khác.

Có lẽ chưởng giáo dự định sẽ đưa cho hắn sau khi trở về Áo sơn, ai ngờ nửa đường lại gặp được loại chuyện ấy khiến người đành bất đắc dĩ giao sớm cho hắn.

Đối với một người mới nhập môn tu hành, những vật này tuyệt đối chính là một món tài sản khổng lồ, không nói đến những linh đan kia, chỉ là chút linh phù ấy cũng khiến Lục Diệp cảm giác chúng nó có giá trị không nhỏ.

Bởi vì hắn không tìm ra bất cứ một tấm Linh phù nào ở trong túi trữ vật của Dương quán sự hay Chu Thành, Qua đó có thể thấy được hắn là loại linh phù này rất quý giá. Vậy mà chưởng giáo còn

một lần sưu tập hơn ba mươi tấm, đầy đủ các loại công dụng.

Lục Diệp khẽ hít sâu một hơi rồi cất kỹ những thứ này. Tiếp đó, hắn cầm lấy viên ngọc giản kia.

Nếu hắn không đoán sai, hắn là chủ nhân của ngọc giản này khi mang theo hắn chạy trốn. Lúc ấy chủ nhân của ngọc giản này có nghe nói tới Linh Khê chiến trường hay không, Lục Diệp trả lời chưa từng nghe. Sau đó, chủ nhân của ngọc giản lập tức lấy ra một viên ngọc giản dán lên trán một cái.

Có lẽ bên trong thứ này đã ghi lại một chút tin tức mà chủ nhân của ngọc giản muốn truyền đạt cho hắn, lúc ấy tình huống khẩn cấp nên chủ nhân của ngọc giản không kịp giải thích, chỉ có thể thông qua loại phương thức này nói cho hắn biết.

Lục Diệp thúc giục linh lực rót vào bên trong ngọc giản nhưng nó không hề có phản ứng gì, điều này khiến hắn vô cùng nghi ngờ không hiểu.

Chương 57: Thứ Đây Còn Liên Quan Đến Đường Ra Của Hắc

Sau khi hắc suy nghĩ thêm một chút, lại bắt chước dáng vẻ của chưởng giáo, dán ngọc giản kia lên trán, thúc giục linh lực lần nữa.

Lần này có rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu khiến tinh thần hắc hoảng hốt một hồi.

Một lát sau hắc buông ngọc giản xuống, vẻ mặt đầy phức tạp.

Quả thật trong ngọc giản có một chút tin tức mà chưởng giáo muốn truyền đạt cho hắc, nội dung tin tức này có liên quan tới Linh Khê chiến trường.

Cửu Châu chính là thế giới do chín đại châu lục tạo thành, nhưng Cửu Châu thế giới này cũng không phải chỉ có chín đại châu lục, ngoại trừ chín đại châu lục, nó còn sở hữu những không gian khác.

Linh Khê chiến trường chính là một trong số đó.

Không một ai biết rút cuộc Linh Khê chiến trường tồn tại ở nơi nào trong Cửu Châu thế giới. Từng có tu sĩ Thần Hải cảnh muốn thăm dò bí mật của nơi này, nhưng trải qua vô số năm tháng vẫn không một ai tìm được đầu mối hữu dụng, cuối cùng đều tay không mà về.

Cuộc tranh đấu giữa Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh cũng không chỉ đơn giản bùng nổ trên Cửu Châu thế giới, chính ở trong những chiến trường không gian kiểu này tranh đấu mới trở nên

mãnh liệt nhất.

Muốn đi vào Linh Khê chiến trường nhất định phải mượn nhờ Thiên Cơ trụ, chính là cột thủy tinh Lục Diệp đã từng thấy trước đó. Mỗi tông môn đều có một cái như thế, dù tông môn đã bị hủy diệt thì thứ này vẫn được bảo tồn lại. Trong vô số năm qua, có nhiều vô số kể những tông môn đã bị hủy diệt trong Cửu Châu thế giới, cho nên Thiên Cơ trụ phân bố bên ngoài đã ngoại cũng nhiều như sao trời.

Sau khi tu sĩ tất cả tông môn thông qua Thiên Cơ trụ nhà mình tiến vào Linh Khê chiến trường, bọn họ sẽ xuất hiện ở một khu vực cố định. Thông thường nơi này đều được tông môn chế tạo thành trụ sở cho nhà mình trên chiến trường, quanh năm đều có tu sĩ cường đại tọa trấn, tránh bị người khác đánh lén.

Nhưng nếu một tu sĩ không thông qua Thiên Cơ trụ của tông môn nhà mình tiến vào chiến trường, người này sẽ xuất hiện ngẫu nhiên ở một nơi nào đó trong chiến trường.

Cho nên nếu các tu sĩ muốn tiến vào chiến trường, đều sẽ thông qua Thiên Cơ trụ của tông môn nhà mình, chứ không tùy tiện sử dụng của những tông môn khác, trừ phi được nhà tông môn kia tán thành, lấy đại ấn đặc biệt in ấn ký xuống, như thế mới có thể xuất hiện ở bên trong trụ sở của tông môn kia

Tình huống Lục Diệp và chưong giáo gặp gỡ lúc đó, đã không cho phép chưong giáo có quá nhiều lựa chọn, dù lão biết đưa Lục Diệp vào Linh Khê chiến trường sẽ khiến hắn rơi vào tình huống dữ nhiều lành ít, nhưng chỉ có thể buông tay đánh cược một lần.

Lục Diệp điều tra xong tin tức trong ngọc giản, lúc này hắn đã hiểu rõ tình cảnh của mình.

Hiện giờ hắn đang ở nơi nào đó trong Linh Khê chiến trường, về phần cụ thể ở nơi nào thì hắn không biết, bởi vì toàn bộ Linh

Khê chiến trường này vô cùng rộng lớn, rộng bằng diện tích cả một châu.

Thứ hấn thấy được trên mu bàn tay là ấn ký chiến trường, mỗi tu sĩ tiến vào chiến trường đều có thứ này, nó sẽ ghi chép lai lịch, tu vi và công huân của tu sĩ này.

Thứ này còn liên quan đến đường ra của hấn.

Ấn ký chiến trường của Lục Diệp được chuông giáo dùng đại ấn chuông giáo của Bích Huyết tông in dấu xuống, bởi vậy ấn ký này sẽ có một tầng cảm ứng với Thiên Cơ trụ bên trong trụ sở Bích Huyết tông, chỉ cần hấn lần theo tầng cảm ứng này tiến lên, hấn hoàn toàn có thể trở về trụ sở của Bích Huyết tông ở Linh Khê chiến trường.

Đến lúc đó, hấn sẽ tìm được đường quay về tông môn của mình!

Lục Diệp sắp xếp xong tất cả manh mối, cuối cùng hấn đã có nhận biết đại khái về tình cảnh trước mắt của bản thân mình.

Phải thừa nhận rằng tình cảnh của hấn không tốt lắm, vấn đề lớn nhất chính là tu vi quá thấp, một đám sói dữ đã có thể vây khốn hấn trên tàng cây, cho nên chỉ tùy tiện đụng phải một tu sĩ lòng mang ác ý nào, chắc chắn hấn sẽ vô lực phản kháng.

Tin tức tốt là hấn có chiến trường ấn ký, cũng biết phương hướng nào mới là đường ra.

Nhưng hấn không biết bây giờ mình đang cách địa bàn Bích Huyết tông bao xa.

Muốn đi tới trụ sở của Bích Huyết tông ở Linh Khê chiến trường, nhất định phải có tu vi nhất định, cho nên việc cấp bách trước mắt vẫn là tăng thực lực lên!

Lúc này hắc có không ít Linh đan, nếu như có thể hấp thu luyện hóa tất cả những linh đan này, thực lực của hắc nhất định có thể gia tăng không ít. Không dám nói sẽ tăng lên tới Linh Khê mấy tầng nhưng nhất cũng có thêm một ít lực lượng tự vệ.

Lục Diệp tính toán xong mọi thứ, lại cúi đầu nhìn đàn sói vây quanh ở bên dưới, nếu muốn tu hành, hắc cần phải thoát khốn trước đã, loại hoàn cảnh hiện tại không thích hợp để tu hành.

Mặc dù những con sói dữ này không thể làm gì hắc, nhưng chúng lại tạo ra động tĩnh không nhỏ, rất dễ khiến người khác chú ý. Nói cách khác, chúng chính là một loại nguy hiểm tiềm ẩn.

Chương 58: Cách Sử Dụng Linh Phù!!!

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lục Diệp lấy linh phù từ bên trong túi đựng đồ được chúong giáo giao cho ra ngoài, lựa chọn một phen, rồi nắm lấy một tấm Kim Luân phù.

Trong hơn ba mươi tấm linh phù, chỉ có một nửa là linh phù công kích, phần lớn những thứ khác hoặc là dùng để phòng ngự, hoặc là dùng để phụ trợ, mà hơn mười tấm linh phù công kích này đều là linh phù thuộc tính Hỏa hoặc là Kim, rất thích hợp để người có Ngũ hành chủ Hỏa, phụ Kim như Lục Diệp sử dụng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lúc chúong giáo thu thập những linh phù này, người đã cân nhắc cả rồi.

Hắn không lựa chọn mấy tấm linh phù thuộc tính Hỏa, chủ yếu là vì Lục Diệp hoài nghi những linh phù thuộc tính Hỏa kia sẽ tạo ra động tĩnh không nhỏ, dù sao danh tự như Bạo Liệt phù, Hỏa Xà phù sẽ mang tới cho người ta một loại cảm giác nổ mạnh.

Và thúc giục linh phù như thế nào cũng là một vấn đề, bởi vì trước kia Lục Diệp chưa từng sử dụng nó.

Nhưng bây giờ bất kể như thế nào, hắn cũng phải thử một lần, hắn phải nhanh chóng thoát khỏi.

Lục Diệp bóp lấy linh phù trong tay, thúc giục linh lực rót vào bên trong đó, cẩn thận từng li từng tí.

Linh phù kia lập tức tuôn ra một tầng ánh vàng. Tiếp theo, ánh vàng kia đã ngưng tụ thành một món đồ có hình dáng mâm tròn ở

trước mặt Lục Diệp.

Mâm tròn ánh vàng chói mắt, nửa trong suốt, có kích cỡ bằng cái chậu rửa mặt và linh văn chảy xuôi bên trong.

Lục Diệp còn chưa kịp phản ứng, lập tức có một luồng phong nhận (đao gió) màu vàng từ bên trong mâm tròn chém ra, phong nhận kia có hình trăng lưỡi liềm, trong nháy mắt đã tới.

Một tiếng vang trầm, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên thân một gốc cây đại thụ mấy người ôm ở cách đó không xa đã xuất hiện một vết chém cực sâu.

"Xuy xuy. . ." Bên trong mâm tròn màu vàng bán trong suốt trong tay, liên tục không ngừng chém ra từng luồng phong nhận hình trăng lưỡi liềm. Chỉ một thoáng, cây cối bốn phía ngã đổ, từng cành cây bị chém đứt đoạn, rầm rầm rơi xuống.

"Hóa ra là kiểu này!" Lục Diệp đã hiểu, vội vàng điều chỉnh phương hướng mâm tròn trong tay, nhắm thẳng vào đàn sói phía dưới.

Xuy xuy xuy. . .

Trăng lưỡi liềm màu vàng vô cùng sắc bén xé tan không gian cách trở, trảm kích lên người đám sói dữ đang tụ tập thành bầy kia. Ngay lập tức máu tươi tràn ra, huyết nhục văng tung tóe.

Một khi những con sói dữ to bằng con nghé kia bị chém trúng, trong chốt lát sẽ vỡ thành hai nửa.

Rất rõ ràng, đàn sói đã trở nên luống cuống, tản ra tránh né bốn phía. Lục Diệp không ngừng điều chỉnh phương hướng, cố hết sức khiến cho phong nhận chém tới nơi tụ tập nhiều sói nhất.

Từng con sói dữ bị giết, mùi máu tanh tràn ngập.

Một lát sau, dường như đàn sói cũng nhận ra chuyện không ổn, sau một tiếng sói tru truyền ra từ cách đó không xa, đám sói dữ vẫn bao vây phía dưới đã cụp đuôi nhanh chóng thoát đi, bỏ lại mười mấy thi thể đồng loại.

Lục Diệp khổng chế mâm tròn trong tay, truy sát phía sau đám sói dữ đang trốn đi thêm một lát, lòng đầy thỏa mãn.

Quả nhiên linh phù là đồ tốt, một tờ linh phù đã khiến tu sĩ vừa mở ra ba khiếu như hắc có thể không chút kiêng kỵ đại khai sát giới.

Nhưng vẫn có chút không được hoàn mỹ. Bởi đây là lần đầu hắc sử dụng linh phù, cho nên không biết điều chỉnh phương hướng chính xác, nếu không còn có thể giết càng nhiều sói hơn.

Ngay lúc Lục Diệp đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong cơ thể sinh ra một loại cảm giác mệt mỏi, trái tim đập thành thịch, trước mắt đều hiện lên sao kim, thân thể nhoáng một cái, suýt nữa đã từ trên cành cây cắm xuống đất

Chuyện này dọa cho hắc phát sợ, vội vàng ổn định thân hình, miệng lớn thở hổn hển hồi lâu.

Đợi sau khi thoáng khôi phục lại một lát, Lục Diệp cúi đầu nhìn lại, phát hiện mâm tròn màu vàng bán trong suốt kia đã biến mất đâu không thấy, linh phù bóp trong tay cũng biến thành ảm đạm vô quang, đường vân trên linh phù trở thành tối nghĩa không rõ.

Lục Diệp thâm hiểu, tấm linh phù này đã không thể sử dụng được nữa.

Thế nhưng chuyện gì vừa xảy ra với bản thân hắc?

Sau một phen kiểm tra, Lục Diệp mới hiểu chân tướng mọi chuyện.

Linh lực bên trong cơ thể hắn đã tiêu hao hết! Ba Linh khiếu trống rỗng, linh lực vốn chứa đựng bên trong đã triệt để khô cạn.

Cảm giác mệt mỏi cũng từ đó mà đến.

Hắn vội vàng lấy ra một viên Uẩn Linh đan nhét vào trong miệng, toàn lực luyện hóa, sau một lúc lâu mới có chút khôi phục.

Hiển nhiên một hạt Uẩn Linh đan không thể khiến hắn khôi phục hoàn toàn, thậm chí hắn còn không chờ đan lực hóa giải hoàn toàn, đã từ trên cây nhảy xuống.

Nơi này có mùi máu tanh quá nồng nặc, rất dễ dẫn tới càng nhiều mãnh thú hơn, cho nên hắn cần phải thay đổi vị trí trước. Về phần đan lực lắng đọng ở bên trong thể nội, hắn cũng có thể vừa đi vừa hóa giải, chỉ là hiệu suất sẽ thấp hơn một chút thôi.

Chương 59: Chúng Là Linh Khí???

Hắn còn dành thời gian lấy ra trường kiếm cắt mấy miếng thịt sói lớn nhét vào trong túi trữ vật.

Trải qua chuyện này, Lục Diệp đã học được một bài, lúc vận dụng linh phù luôn không được đắc ý quên hình, phải thường xuyên chú ý tới phần tiêu hao linh lực của bản thân.

Lần này chỉ là giết sói, lần sau nếu như đụng phải tu sĩ đối địch nào đó, một khi linh lực hao hết, hắn chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Hơn nửa ngày sau, Lục Diệp ngồi xếp bằng trong một cái sơn động âm u khô ráo, dưới móng bày ra một cái bồ đoàn.

Ở giữa rừng hoang, thứ không thể thiếu nhất chính là các loại sơn động có thể cung cấp chỗ dung thân này. Sau khi Lục Diệp kiểm tra một phen, hắn đã phát hiện nơi này chính là một sơn động vô chủ, cư trú ở chỗ này cũng không cần lo lắng sẽ bị con mãnh thú nào đó trở về quấy rầy.

Về phần hoàn cảnh trong sơn động, trước mắt cũng không phải thời điểm nên đi chú ý điều này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Lục Diệp cảm thấy hắn là hắn sẽ phải ở chỗ này ở một đoạn thời gian khá lâu.

Lúc trước hắn từng dò xét hoàn cảnh xung quanh một lần, nơi này không có vết tích của hung thú quá mạnh mẽ nào đó, ngược lại có rất nhiều tẩu thú cỡ nhỏ.

Chuyện này chính là một tin tức tốt với hắn, về sau nếu đói bụng, hắn có thể ra ngoài đi săn bất cứ lúc nào, không đến mức chẳng có gì mà ăn.

Trước mặt Lục Diệp bày biện một đồng lớn đồ vật linh ta linh tinh, hắn đang kiểm kê lại gia sản của mình.

Ba cái túi trữ vật, theo thứ tự là của Dương quản sự, Chu Thành, và cái cuối cùng được chưởng giáo cho hắn. Thứ này cũng không quá đáng giá, gần như trong tay mỗi một tu sĩ mà Lục Diệp từng gặp, đều có một cái, đôi khi còn có nhiều hơn.

Trên người chưởng giáo thì không có, thế nhưng chắc chắn là người có thủ đoạn trữ vật khác. Đây cũng không phải là chuyện hắn có thể biết được.

Hai mươi lăm hạt Uẩn Linh đan, hai mươi hạt trong đó là chưởng giáo cho hắn, năm hạt lấy được từ trong túi trữ vật Dương quản sự và Chu Thành, vốn còn có sáu hạt, nhưng sau khi giết sói Lục Diệp đã phục dụng một hạt rồi.

Tổng cộng có mười sáu hạt Khí Huyết đan, hơn phân nửa là từ chưởng giáo cho, gần một nửa khác lấy được từ trong túi trữ vật của Dương quản sự và Chu Thành.

Tám hạt Liệu Thương đan.

Hơn ba mươi khối nguyên từ khoáng to to nhỏ nhỏ, còn có một chút khoáng thạch khác nhưng Lục Diệp không biết tên.

Một bản thoại bản! (thoại bản (một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Một bộ Kim Thiên Tiêu Dao quyết!

Gần ba mươi tấm linh phù các loại.

Năm bộ y phục đủ loại kiểu dáng.

Những đan dược linh ta linh tinh được cất giữ bên trong túi trữ vật của Dương quân sự và Chu Thành trước đó đã không thấy tăm hơi, có lẽ lúc ở bên trên Phi Long thuyền đã bị chưởng giáo tịch thu.

Chắc mấy bình đan dược kia không phải là vật tốt lành.

Đối với một tiểu tu sĩ mới mở ra ba khiếu, những vật này tuyệt đối là một món tài sản khổng lồ.

Tạm thời hẳn không dùng được khoáng thạch và linh phù, nếu muốn tăng cao tu vi chỉ có thể dựa vào Uẩn Linh đan và Khí Huyết đan.

Lục Diệp cất giữ khoáng thạch và đại đa số linh đan linh phù vào trong túi trữ vật chưởng giáo cho hẳn, sau đó lại giấu kỹ bên trong người, đồng thời chia những thứ còn sót lại thành hai phần, bỏ vào trong túi trữ vật Dương quân sự và Chu Thành, một phần thất ở bên hông, thuận tiện lấy ra dùng mọi lúc, còn một phần khác lại giấu trong ngực, dùng để dự bị.

Sau đó hẳn lại đổi một bộ y phục sạch, bộ hẳn mặc trước đó đã sớm rách rưới, sau khi đánh nhau với Dương quân sự còn dính vết máu, nếu không phải tạm thời không có y phục để thay thì hẳn đã sớm ném nó đi rồi.

Y phục mới hoàn cảnh mới, Lục Diệp chợt cảm thấy thần thanh khí爽 (tinh thần thoải mái).

Sau khi chuẩn bị mọi thứ thỏa đáng, hẳn lấy ra một viên Uẩn Linh đan, nhét vào trong miệng rồi luyện hóa dược hiệu.

Rất nhanh phần bụng đã sinh ra nhiệt lưu nhưng đan lực vẫn

đang phát tán, chuyển hóa thành linh lực của Lục Diệp, tràn vào bên trong linh khiếu.

Linh khiếu vốn không quá tràn đầy đã dần dần bắt đầu chật kín.

Thế nhưng rất nhanh Lục Diệp đã phát hiện ra một chuyện kỳ quái, đó chính là có một ít tồn tại kì lạ ở bên cạnh mình, những tồn tại kia nhìn không thấy sờ không được, thế nhưng đâu đâu cũng có nhưng chỉ lúc Lục Diệp tĩnh tâm, mới có thể cảm thụ được.

Điều này khiến hắc hời tưởng lại lúc hắc ngòi ở trên trận pháp mâm tròn kiểm tra thiên phú cao thấp trước đây.

Chúng là. . . Linh khí?

Một trong phương pháp tu hành chủ yếu nhất của tu sĩ chính là phun ra nuốt vào linh khí, linh thạch sẽ có lúc hao hết, linh đan không nên phục dụng quá nhiều nếu không đan độc sẽ lắng đọng, mà luyện tinh hóa khí thì hiệu suất không cao, cho nên nhiều khi tu hành chính là phun ra nuốt vào linh khí trong thiên địa.

Linh khí trong thiên địa đâu đâu cũng có, chỉ là nhiều hay ít mà thôi.

Thế nhưng từ khi Lục Diệp khai khiếu đến nay, hắc chỉ cảm thụ được linh khí tồn tại ở thời điểm kiểm tra thiên phú, nguyên nhân chủ yếu bởi vì linh lực của linh thạch bên trên trận bàn đã nồng đậm tới mức hóa thành sương mù.

Ngoại trừ lần đó, hắc vẫn không cảm nhận được dấu vết linh khí tồn tại.

Cho tới giờ khắc này!

Chương 60: Cẩn Thuộc Như Ăn Đường Đậu! Tốc Độ Tu Hành Kinh Khủng!!!

Vì sao bỗng nhiên hắc lại cảm nhận được linh khí tồn tại? Chắc chắn không phải do tu vi của hắc gia tăng. Trên thực tế, mở một khiếu và mở ba khiếu cũng không có khác biệt quá lớn.

Nói như vậy, cũng có thể do linh khí ở nơi này đầy đủ nồng đậm, cho nên hắc mới cảm thụ được nó?

Lục Diệp tĩnh tâm cảm nhận, lại phát hiện mức độ đậm đặc của linh khí bốn phía chỉ kém hơn một chút so với hoàn cảnh kiểm tra trước kia, và tốt hơn rất nhiều so với lúc ở Tà Nguyệt cốc và những nơi khác.

Đây là hoàn cảnh đặc hữu của Linh Khê chiến trường? Nói như vậy, rõ ràng là tu sĩ tu hành trong chiến trường, càng có lợi hơn một chút.

Lục Diệp thoáng hiểu được ý nghĩa của Linh Khê chiến trường đối với các tu sĩ.

Kỳ thực, hắc nghĩ vậy cũng không sai, đúng là linh khí trong Linh Khê chiến trường nồng đậm hơn rất nhiều so với ngoại giới.

Và đây là chiến trường ngoài dã ngoại, nếu như Lục Diệp có thể đi vào trụ sở của tất cả các đại tông môn, hắc sẽ phát hiện linh khí ở nơi đó còn dày đặc hơn nhiều, phẩm cấp tông môn càng cao, nồng độ linh khí càng lớn, tu sĩ tu hành sẽ càng nhanh chóng.

Đây cũng là lý do vì sao qua nhiều năm như vậy, vẫn không

ngừng có tông môn mới mọc lên như nấm, bởi vì sau khi khai tông lập phái sẽ có được Thiên Cơ trụ, tiếp theo cũng sở hữu một trụ sở thuộc về tông môn nhà mình ở trong Linh Khê chiến trường, hiệu suất tu hành ở nơi này sẽ hơn xa so với ngoài giới.

Vả lại ở trụ sở của tất cả các đại tông môn tại chiến trường cũng không đơn giản chỉ dùng để tu hành, còn có thể dùng để bồi dưỡng linh thực linh dược hoặc làm những chuyện khác.

Có thể nói, trụ sở chiến trường của mỗi một tông môn, đều là căn cơ quan trọng nhất của tông môn này.

Trước mắt Lục Diệp không có nhiều tri thức về tình huống trong chiến trường, thế nhưng sau khi hắn phát hiện ra linh khí bốn phía, hắn lại cảm thấy mới lạ thôi.

Có điều hắn cũng không tu hành thông qua phun ra nuốt vào linh khí, làm như thế hiệu suất không cao.

Trong các phương pháp tu hành của tu sĩ, hiệu suất cao nhất vẫn là cắn nuốt.

Một ngày sau, ba khiếu của Lục Diệp lại tràn đầy một lần nữa, hắn tạm nghỉ một chút, cắt thịt sói lấy ra nướng một phen, há miệng ăn ngon lành.

Thịt sói khá khó nuốt, dù đã nướng chín rồi vẫn mang theo một thứ mùi tanh tưởi, nhưng Lục Diệp biết rõ trước mắt hắn cần phải lấy việc tăng thực lực lên là chủ yếu, hiển nhiên không thể lãng phí thời gian đi săn.

Gần như không một khắc nào Lục Diệp ngừng tu hành, hắn liên tục không ngừng ăn vào từng hạt Uẩn Linh đan.

Nửa ngày sau, bích chương của khiếu thứ tư đã vỡ vụn. Sau ba ngày, khiếu thứ tư tràn đầy.

Lại sau ba ngày, khiếu thứ năm tràn đầy.

Thêm ba ngày nữa, khiếu thứ sáu tràn đầy.

Lượng lớn Khí Huyết đan và Uẩn Linh đan tiêu hao, để cho Lục Diệp mở ra từng linh khiếu.

Chờ sau khi đã tiêu hao tất cả Uẩn Linh đan và Khí Huyết đan, Lục Diệp cũng mở được tám khiếu, thời gian chỉ trôi qua nửa tháng!

Trong nửa tháng này, hắc liên tục mở năm khiếu, về cơ bản tốc độ giữ vững ở mức ba ngày mở một khiếu, tính luôn ba khiếu trước kia thì bây giờ Lục Diệp đã thành tu sĩ tám khiếu, chỉ thiếu chút nữa đã bước vào cảnh giới Linh Khê nhất tầng!

Có thể nói tốc độ tu hành của hắc đã kinh người khôn tả.

Lục Diệp không rõ tốc độ tu hành của người khác thế nào, nhưng tuyệt đối không thể nhanh hơn bản thân hắc.

Bởi vì trong nửa tháng này, hắc đã nuốt quá nhiều Linh đan.

Tới tận bây giờ, rốt cục hắc đã xác định được một chuyện, đó chính là bản thân hắc căn thuốc tu hành, thực sự không có tai họa ngầm quá lớn, linh lực của hắc vẫn tinh thuần như lúc ban đầu, chưa từng xuất hiện tình huống linh lực tối nghĩa, đan độc lắng đọng mà chưởng giáo đã nói tới trước đó.

Lúc này, Khí Huyết đan và Uẩn Linh đan đều đã tiêu hao sạch sẽ nhưng bích chướng khiếu thứ chín vẫn chưa được phá, điều này khiến Lục Diệp có chút khó chịu.

Hắc đã thử phun ra nuốt vào linh khí tu hành, nhưng lại bất đắc dĩ phát hiện, hiệu suất tu hành kiểu này cực kỳ thấp, hắc rất khó dẫn thiên địa linh khí từ bên ngoài vào trong cơ thể.

Đương nhiên cũng không phải không có chút hiệu quả nào, Lục Diệp đoán chừng nếu hắc nãi này tu hành thêm ba đến năm tháng, chắc hẳn sẽ có cơ hội phá vỡ bích chương linh khiếu thứ chín.

Nhưng thời gian ba đến năm tháng quá dài, biến số quá lớn, trong khi Lục Diệp cần phải nhanh chóng thành tựu Linh Khê cảnh, mới miễn cưỡng có tư cách sinh tồn trên chiến trường này!

Hắc âm thầm tiếc rẻ vì chương giáo không chuẩn bị càng nhiều Linh đan hơn cho hắc.

Đây cũng chỉ là Lục Diệp và chương giáo có ý tưởng bất đồng mà thôi. Bởi vì thông thường người vừa bắt đầu tu hành như hắc, chừng ba đến năm ngày phục dụng một viên Uẩn Linh đan mới là phương thức tu hành chính xác, chờ sau khi tu vi dần dần lên cao, có thể cân nhắc gia tăng tần suất nuốt linh đan.

Chương giáo chuẩn bị cho hắc hai mươi hạt trong một lần duy nhất, tính luôn cả thứ hắc đang có cũng đủ cho hắc tu hành trong một quãng thời gian rất dài rồi, đó là chưa kể tới một đồng Khí Huyết đan nữa.

Ai ngờ hắc lại cần thuốc như ăn đường đậu, chỉ nửa tháng đã tiêu hao tất cả Linh đan.

Trên đời này không một ai tu hành như vậy, đối với tu sĩ, phun ra nuốt vào linh khí hoặc mượn nhờ linh thạch mới là phương thức tu hành chính thống và an toàn.

Chương 61: Con Hổ Trắng Kỳ Lạ!

Bên cạnh ánh sáng phát ra từ đồng lửa gần tàn, Lục Diệp đang ăn như gió cuốn và thức ăn là một con rắn lớn, thân thể nó dài chừng một trượng, to bằng cánh tay, thịt trắng nõn láng mịn, hương thơm vương vấn bên môi.

Đã nửa tháng trôi qua kể từ lúc linh đan của hắn hao hết.

Đương nhiên là thành quả tu hành trong khoảng thời gian này, không thể so với trước, nhưng lại tốt hơn rất nhiều so với hắn dự đoán, chiếu theo tiến độ trước mắt, chỉ cần thêm một tháng nữa là hắn có thể phá vỡ bích chương linh khiêu thứ chín.

Sở dĩ có được tiến triển như vậy, chủ yếu là vì hắn phát hiện ra một chuyện.

Đó chính là hiệu suất luyện tinh hóa khí nhanh hơn một chút so với phun ra nuốt vào linh khí.

Nhưng tinh từ đâu mà đến? Hiện giờ không còn Khí Huyết đan nữa, hắn chỉ có thể ăn thịt mà thôi!

Lúc trước, khi ăn thịt những con sói kia, hắn đã phát hiện ra điều này, và về sau khi bắt giết một vài con thú khác, hắn lại phát hiện thịt của những loài động vật sinh sống ở trong Linh Khê chiến trường này rất bổ.

Và mãnh thú có hình thể càng lớn lại càng bổ hơn.

Hắn không thông thạo phun ra nuốt vào linh khí, có lẽ là vì thiên phú của hắn quá thấp, khiến hắn rất khó dẫn dắt linh khí

nhập thể, nhưng nuốt thức ăn vào trong bụng lại khác, chỉ cần có thể tiêu hóa thì đều có thể tăng thêm lực lượng khí huyết của hân. Sau đó, hân lại luyện hóa lực lượng khí huyết của bản thân thành linh lực, đồng dạng có thể tạo được hiệu quả tăng cường thực lực.

Cho nên trong vòng nửa tháng này, đám thú vật phụ cận đã gặp phải tai ương.

Vốn dĩ từ sau khi Lục Diệp khai khiếu, khẩu vị của hân đã lớn lên, bây giờ lại còn chuyên đi con đường luyện tinh hóa khí này, nhất định sẽ ăn càng nhiều nữa.

Chuyện này khiến cho phạm vi vài dặm chung quanh hang động đã không thể nhìn thấy bóng dáng của bất cứ con thú nào nữa rồi. Ngày hôm nay, Lục Diệp cũng mất một lúc lâu mới tìm được con rắn lớn này.

Hân mới ăn được một nửa chột cửa hang tối sầm lại, có một làn gió tanh đập vào mặt.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nơi cửa hang vừa có một bóng dáng to lớn đứng thẳng, tiếng gào thét trầm thấp truyền ra từ bên kia.

Hân vội vàng đứng lên, lấy trường kiếm trong túi trữ vật ra, một tay cầm kiếm, một tay nắm Hỏa Xà phù, thăm thức giục linh lực.

Hân ở chỗ này đã gần một tháng nhưng không hề gặp được tu sĩ khác, cũng không gặp được mãnh thú cường đại nào, vốn cho rằng đây là một mảnh đất an bình, ai ngờ hôm nay bị một tên khách không mời mà đến quấy rầy.

Lục Diệp từng dự đoán tình huống như vậy sẽ phát sinh, cho nên dù hơi kinh hãi nhưng không hề loạn, rất nhanh hân đã làm ra phản ứng chính xác.

Sơn động này vốn nhỏ hẹp, nếu như đối phương dám giết vào bên trong, Hỏa Xà phù trong tay hắn có thể cho đối phương một cái đẹp mắt, nếu tấm phù này không hiệu quả, hắn còn có những linh phù khác.

Nếu bị dồn đến đường cùng, vậy cứ đập một tấm Kim Cương phù lên người, trường kiếm trong tay hắn cũng không phải đồ chơi.

Cho đến lúc này, Lục Diệp mới nhìn rõ rút cuộc vị khách không mời mà đến này là cái gì. Đó rõ ràng là một con hổ lớn.

Da lông toàn thân nó trắng như tuyết, không nhuốm bụi trần, trên trán hiển hiện một chữ vương to lớn, một đôi mắt hổ màu hổ phách như muốn nhiếp hồn đoạt phách.

Hai con người Lục Diệp đối đầu với một đôi mắt hổ kia, tinh thần không kìm được sẽ run lên một cái, trong lòng thầm biết lúc này hắn đừng phải hung vật ghê gớm rồi.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã giết không ít tẩu thú, cũng có loại sở hữu hình thể lớn hơn con hổ lớn này, nhưng chưa từng có con tẩu thú nào có thể mang tới cho hắn cảm giác áp bách như nó.

Phải biết bây giờ hắn cũng là tu sĩ đã mở được tám khiếu.

Thật hiển nhiên, con hổ này không phải mãnh thú phổ thông, chỉ sợ nó chính là yêu thú có chút tu vi trong người!

Yêu thú khác biệt với mãnh thú ở chỗ nó biết tu hành. Có vài lời đồn đại nói rằng nếu yêu thú mở được linh khiếu mẫu chốt nào đó, nó có thể hóa thành hình người.

Đây chính là lý do vì sao trong Cửu Châu vẫn lưu truyền câu nói ‘Yêu bất khai khiếu nan hóa hình, nhân bất khai khiếu nan tu hành’ kia (yêu thú không mở linh khiếu khó hóa hình, người không

nở linh khiếu khó tu hành).

Rất nhiều tông môn cũng sẽ thu nhận một chút đệ tử là yêu tu, bởi vì đại đa số yêu tu đều sở hữu thân thể cường tráng, là hạt mầm tốt trời sinh đi lên con đường thể tu.

Trước mắt Lục Diệp không có quá nhiều tri thức về Tu Hành giới Cửu Châu, đương nhiên hắn cũng không biết những tin tức này.

Hắn chỉ biết rằng, tình cảnh trước mắt của bản thân có chút phiền phức, người ở trong sơn động, bị con hổ lớn kia chặn cửa hang, ngoại trừ giết ra ngoài thì hoàn toàn không còn con đường nào khác.

Nhưng hắn không biết thực lực của hổ lớn này như thế nào.

Chương 62: Ngay Bây Giờ, Hẳn Muốn ... Giết Hồ, Ăn Thịt!!!

Trong lúc giằng co, hồ lớn đã nhìn về phía hẳn rít lên một tiếng, làm Lục Diệp càng thêm khẩn trương hơn, suýt chút nữa hẳn đã kích phát Hỏa Xà phù trong tay!

"Tiểu tử, có phải ngươi là kẻ đã giết chóc hết thầy chung quanh?" Một âm thanh như sấm rền vang lên trong sơn động, chấn cho đá núi bốn phía ầm ầm đổ xuống.

Lục Diệp không nhịn được giật mình một cái. Sau đó hẳn vừa kinh ngạc vừa khó hiểu nhìn con hồ kia.

"Chính là bản đại vương đang nói chuyện. Tiểu tử thúì, người đúng là thứ kiến thức hạn hẹp, gì cũng thấy lạ!" Đường như con hồ lớn kia nhìn ra vẻ nghi hoặc của Lục Diệp, lại nói thêm một câu.

Trong lòng Lục Diệp lập tức chìm xuống đáy cốc, lần này không ổn rồi, dường như hẳn đã đánh giá thấp thực lực của con hồ lớn kia. Nếu gia hỏa này đã có thể nói tiếng người, cũng không biết tu vi của nó bao nhiêu, nhưng có vẻ lợi hại hơn hẳn rất nhiều.

"Bản đại vương đang hỏi ngươi, vì sao không nói lời nào?" Tính tình của hồ lớn này không tốt lắm, nó lại quát to một tiếng, trong cổ họng càng phát ra tiếng gầm nhẹ đầy uy hiếp.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi, Lục Diệp chỉ có thể kiên trì, một đẩy hai năm sáu (trốn tránh trách nhiệm): "Không phải ta!"

Hổ lớn kia nhấc móng vuốt lên, giận dữ vồ xuống mặt đất khiến cả đại địa đều rung động một cái: "Nếu không phải người thì còn ai? Trong phạm vi ba mươi dặm quanh đây chỉ có một tên nhân loại là người!" Cả người nó lượn qua lượn lại ngoài cửa hang nhưng đôi mắt hổ vẫn nhìn chăm chăm vào Lục Diệp không bỏ: "Nơi này là địa bàn của bản vương, không được bản vương cho phép, người dám can đảm tùy ý đồ sát thức ăn của ta, xem ra người không muốn sống nữa rồi!"

Da đầu Lục Diệp tê dại, hần chột cảm thấy mình đang ở giữa lần ranh sinh tử.

Hắn cũng đã hiểu được vì sao con hổ lớn này lại tìm tới cửa. Chỗ này là địa bàn của nó, những tẩu thú bị hắn giết chết kia đều là đồ ăn trên lãnh địa của nó. Trong nửa tháng này Lục Diệp đã giết rất nhiều, khiến cho con hổ này chú ý, liền lần theo một chút manh mối tìm tới tận đây.

"Nói một chút coi, người muốn giải quyết việc này như thế nào?" Hổ lớn lại nói.

Đến lúc này, Lục Diệp lại không còn luống cuống như trước nữa. Mặc dù hắn có chút kỳ kỳ quái quái khi một con yêu thú lại muốn bàn điều kiện với hắn ở chỗ này, nhưng dù sao bàn điều kiện cũng tốt hơn đối phương không rên một tiếng đã giết tới.

Hắn nhúu nhúu mày nói: "Ăn thì đã ăn rồi, người muốn giải quyết như thế nào?"

Hổ lớn trừng mắt nhìn hắn, mở miệng nói: "Giao linh đan trong người người ra, việc này cứ giải quyết như thế, nếu dám nôn ra một chữ "Không", hôm nay chỗ này sẽ là chỗ chôn thây của người!"

"Không có linh đan." Lục Diệp lắc đầu, nếu có linh đan thì hắn đâu cần phải giết dã thú ăn thịt.

Hổ lớn nói: "linh thạch cũng được!"

"Cũng không có linh thạch."

Chưởng giáo không chuẩn bị linh thạch cho hắn, có lẽ vì người cảm thấy hiện giờ Lục Diệp không dùng được?

"Cái này không có, cái kia cũng không có, theo ta là người muốn chết phải không?" Hổ lớn rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Lục Diệp thở dài: "Thực sự không có!"

"Vậy trong túi trữ vật của người có cái gì?" Hổ lớn quát hỏi.

"Một chút linh phù, còn có một bình Liệu Thương đan." Lục Diệp nói rõ.

"Đúng là một con quỷ nghèo!" Hổ lớn không kìm được xì một tiếng đầu xem thường: "Đưa Liệu Thương đan cho ta, việc này coi như xong."

"Người muốn Liệu Thương đan làm gì?" Về mặt Lục Diệp có chút kỳ quái.

"Người hỏi làm gì? Nhanh lên!"

"Được..." Lục Diệp không tình nguyện lên tiếng, lấy một bình Liệu Thương đan từ trong túi trữ vật ra, suy nghĩ một chút mới chậm rãi để dưới đất.

"Ném qua đây!" Hổ lớn phân phó.

Lục Diệp nhìn qua nó: "Vì sao người không tự mình tới lấy?"

"Ta bảo người ném qua đây!" Thái độ của Lục Diệp tuyệt đối đã chọc cho hổ lớn tức giận, nó gầm lên.

"Được thôi." Lục Diệp nâng một cước lên, đá cái bình ở trên

mặt đất ra ngoài, đồng thời thúc giục Hỏa Xà phù trong tay, linh khí toàn thân phun trào xuống dưới, linh phù kia hóa thành một đạo hồng quang, như một con Hỏa xà đánh về phía hổ lớn.

Vẫn chưa xong, hắn giẫm mạnh xuống mặt đất dưới chân, thân hình như lòi như điện, trực tiếp cầm kiếm giết lên.

Lục Diệp vốn cho rằng bản thân đã đụng phải một con hung vật ghê gớm, nhưng sau khi thực sự tiếp xúc mới phát hiện, dường như con hổ lớn này cũng không mạnh mẽ như hắn nghĩ.

Nó vẫn đứng ở cửa hang không dám đi sâu vào, nếu thực lực của nó thật sự mạnh hơn Lục Diệp rất nhiều, sao lại có thời gian nói nhảm nhiều như vậy?

Đây là nguyên nhân thứ nhất.

Thứ hai chính là sau khi nó yêu cầu Lục Diệp giao linh đan không được, lại đổi qua muốn linh thạch, linh thạch không có lại yêu cầu Liệu Thương đan, có chút hương vị ‘tặc bất tấu không’ (đi đến bất cứ nơi nào cũng phải trộm thứ gì đó mang về)

Bởi vậy Lục Diệp cho ra kết luận, mặc dù con hổ lớn này uy thế mười phần, nhưng có khả năng cao nó chỉ là một cái thùng rỗng.

Bởi vậy, hành động lấy Liệu Thương đan ra đặt ở bên chân của Lục Diệp chính là lần thăm dò cuối cùng.

Quả nhiên con hổ lớn kia không muốn tới gần Lục Diệp, chỉ bảo hắn ném Liệu Thương đan qua.

Sau khi Lục Diệp xác định được thực lực con hổ lớn này không mạnh mẽ như hắn tưởng tượng, hắn cũng yên tâm rồi. Và lúc này, chuyện hắn muốn làm rất đơn giản, giết hổ, ăn thịt!

Chương 63: Kẻ Địch Trong Bóng Tối!

Không thể không thừa nhận, đây là một con yêu thú có tu vi trong người, nếu như có thể giết nó ăn luôn, lợi ích mà hắn đạt được chắc chắn sẽ hơn dã thú phổ thông rất nhiều. Có lẽ cơ duyên khiến bản thân hắn mở ra chín khiêu đang nằm trên người con hổ lớn này.

Lục Diệp cũng không phải một người thích an phận thủ thường, bằng không lúc trước hắn cũng không dẫn Dương quân sự tới trong hầm mỏ tràn ngập Nguyên Từ Lực Trường kia.

Hắn sẽ phòng ngừa chu đáo khi ở bên cạnh nguy hiểm tiềm ẩn, đồng thời cũng sẽ cố gắng nắm chắc khi gặp được kỳ ngộ.

Đồng thời khi Lục Diệp kích phát Hỏa Xà phù, ánh lửa lượn lờ đánh tới con hổ lớn kia, hắn cũng cầm kiếm giết ra.

Nhưng hắn vừa có động tác, đã cảm thấy đầu vai trầm xuống, tựa như có thứ gì đó đang đè thân thể hắn lại, khiến cả người hắn trầm xuống, suýt nữa đã té quy dưới đất.

Ngay lúc ấy, bên tai hắn truyền đến một tiếng rít, chỉ một thoáng hắn lại có cảm giác vừa bị người cầm chùy hung hăng đập xuống đầu, cả người đều hoa mắt chóng mặt, trước mắt toát ra sao Kim.

Hắn dùng một tay chống kiếm, ráng chống đỡ thân thể không ngã, đồng thời thúc giục linh lực bên trong tám đại linh khiêu bảo vệ quanh thân.

Chỉ trong nháy mắt, tựa như bên ngoài thân thể hắn có một tầng ánh lửa đang thiêu đốt, trong ngọn lửa kia còn lộ ra một tia màu vàng.

Ngũ hành của hắn là chủ Hỏa phụ Kim, cho nên linh lực trong cơ thể sẽ thể hiện ra đặc điểm của hai loại chúc hành này.

Ngay lúc ấy, một tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền ra, cảm giác nặng nề ở trên bả vai Lục Diệp lập tức biến mất không còn, mặc dù trong đầu hắn vẫn còn chút chóng mặt, nhưng đã khôi phục lại không ít.

Nhưng điều khiến cho hắn cảm thấy không sao hiểu nổi chính là vừa rồi bản thân hắn lại bị người đánh lén!

Và hắn dám chắc rằng, người đánh lén hắn không phải con hổ lớn kia, mà là một người hoàn toàn khác!

Phải biết hắn vẫn một mực ở lại dưới đáy sơn động này, mà con hổ lớn kia đã ngăn ở lối ra của sơn động, từ đầu đến cuối hắn đều giao lưu với nó, căn bản không có bóng dáng người bên ngoài.

Cho nên hắn căn bản không nghĩ tới sẽ có người đánh lén phía sau lưng mình, cũng may thực lực người đánh lén này chẳng ra sao cả, hắn chỉ cần thúc giục linh lực hộ thân đã có thể bức lui đối phương.

Ngay lúc tiếng kêu thảm thiết thê lương kia truyền ra, Lục Diệp lập tức quay đầu, khóe mắt liếc qua, hắn thoáng nhìn thấy một cái bóng rất khó định nghĩa vừa chui vào trong vách đá, biến mất không còn.

Nhưng lúc này, hắn không có thời gian truy cứu thân phận kẻ đánh lén kia, đã ngửi được một cơn gió tanh cuốn đến. Con hổ lớn nọ đã nhào đến trước mặt.

Hỏa Xà phù không thể giết chết đối phương, chỉ thiêu đốt bộ

lông bên ngoài của nó đến khét lẹt. Nhờ vậy có thể thấy, quả thật con hổ lớn này có tu vi.

Giờ phút này, dù Lục Diệp muốn vận dụng linh phù cũng không kịp nữa rồi, hắn đã bỏ lỡ thời cơ xuất thủ tốt nhất, chỉ có thể hung hăng bổ ra một kiếm, đồng thời thúc giục linh lực gia trì Phong Duệ Linh văn vào trường kiếm!

Trong khoảng thời gian này, hắn đã cầm thanh trường kiếm của Dương quân sự giết qua không ít hung thú, đáng tiếc bởi vì chưa từng học kiếm pháp gì, cho nên về cơ bản, chiêu thức của hắn đều lấy chém xuống làm chủ.

Trường kiếm được Phong Duệ gia trì trở nên vô cùng sắc bén, lúc đối chiến với Chu Thành, phối kiếm với phẩm chất cùng loại của đối phương đã bị một kiếm của Lục Diệp chém đứt.

Thế nhưng, dường như xương cốt của con hổ lớn này lại kiên cố hơn kiếm của Chu Thành, một kiếm của Lục Diệp chém lên vai nó, lại không thể triệt để chặt đứt thân thể, thậm chí còn bị một loại lực va chạm thật mạnh đánh ngược lại làm thân hình bất ổn.

Lục Diệp thuận thế lui lại mấy bước, rút trường kiếm về, máu hổ vẩy ra.

Không chờ hắn có động tác gì, trước ngực đã tê rần. Hắn cũng bị vuốt hổ quét trúng, đi một lớp da thịt.

Đau đớn không hề ảnh hưởng đến Lục Diệp, ngược lại còn khiến cho ý thức của hắn càng thêm tỉnh táo. Ở trong không gian chật hẹp này, một người một hổ tranh đấu cực kỳ hung hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể phân ra sinh tử.

Thế nhưng lần giao thủ này lại khiến trong lòng Lục Diệp càng thêm an tâm, bởi vì phán đoán của hắn là chính xác.

Tu vi của con hổ lớn này thực sự không cao thâm như trong

tưởng tượng.

Nói cách khác, hắc hoàn toàn có thể chống lại nó, thậm chí chỉ cần vận hành thoả đáng, chuyện giết được nó chỉ trong tầm tay!

Hổ lớn rít gào, lại nhảy phốc về phía Lục Diệp. Cùng lúc đó bỗng nhiên bên trong hang núi lại vang lên một hồi âm thanh quý khóc sói gào, quấy nhiễu tâm thần hắc.

Đây là địch nhân núp trong bóng tối kia gây ra.

Lục Diệp không để ý tới kẻ địch trong âm thầm này, chỉ nhìn chăm chăm vào động tác của hổ lớn. Trong nháy mắt, con hổ nhảy tới trước mặt, hắc trực tiếp hạ thấp người, đạp chân xuống, thân hình trượt ra qua từ dưới bụng nó.

Ngay trong khi hai bóng dáng đan xen vào nhau, trường kiếm của Lục Diệp chợt đâm ngược lên trên, cắm thẳng vào chính giữa phần bụng non mềm của hổ lớn.

Hắc vốn cho rằng một kiếm này có thể đâm xuyên qua bụng hổ, ai ngờ đột nhiên chỗ bụng đối phương sinh ra một đoàn hào quang màu vàng sậm, dù trường kiếm có Phong Duệ gia trì cũng chỉ phá được tầng tia sáng phòng hộ kia, không thể làm trọng thương con hổ nọ.

Lúc hắc đứng người lên, vị trí song phương giao chiến đã đổi chỗ.

Chương 64: Vi Hổ Tác Trành! Chúng Ta Sai Rồi... Chúng Ta Lấy Tiền Mua Mệnh!!!

Lục Diệp vốn ở chỗ sâu trong sơn động còn hổ lớn ngăn chặn ngoài cửa hang, nhưng tình huống bây giờ đã xoay ngược lại.

Mà một phen giao thủ này lại khiến Lục Diệp phát hiện, mặc dù thực lực của con hổ lớn không cao nhưng cũng không quá thấp, xem ra còn mạnh hơn hẳn một chút.

Chỉ là trong tay hắn có lợi khí, đã thế còn có thể gia trì linh văn lên trên, cho nên đã chiếm chút lợi thế nhỏ.

Có điều nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, tất nhiên sẽ là kết cục lưỡng bại câu thương.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp dứt khoát đưa tay lục lợi túi trữ vật, lấy ra một tờ linh phù.

Thực lực không đủ, bù đắp linh phù.

Ba mươi tấm linh phù mà chương giáo đã chuẩn bị cho hắn cũng không phải đồ chơi, và Lục Diệp cũng không định tiết kiệm. Không dùng lúc này thì chờ đến khi nào?

Thế nhưng không đợi hắn kích phát linh phù, đã có một giọng nói êm tai vội vã vang lên: "Đầu hàng, tha mạng!"

Sắc mặt Lục Diệp trầm xuống, trước khi quyết đấu sinh tử mà nghe được loại lời nói này tuyệt đối sẽ làm ảnh hưởng đến chiến ý, linh lực trên bàn tay đang nắm linh phù của hắn phun trào. Lục

Diệp quát khẽ: "Cút ra đây!"

Chỉ thấy trên vách đá ở chỗ sâu trong sơn động, bên cạnh hồ lớn có một bóng người chậm rãi đi ra, bóng người kia không phải thực thể, ngược lại có chút giống như dùng linh lực hội tụ mà thành.

Sau khi bóng dáng kia xuất hiện, nàng mới chậm rãi trở nên ngưng thực, dần dần biến thành y hệt người bình thường.

Đó rõ ràng là một thiếu nữ tư thái yếu điệu, dung mạo tú lệ, mái tóc màu đen rủ xuống vòng eo, trên người mặc một bộ váy trắng, khoe mắt có một nốt ruồi, càng làm tăng thêm một tia mỉa mai, nhìn dáng vẻ của nàng khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi.

Sau khi thiếu nữ đi ra, nàng lập tức đứng bên cạnh hồ lớn, hướng ánh mắt sợ hãi nhìn qua Lục Diệp, dáng vẻ như đã làm sai chuyện gì rồi.

Lục Diệp nhíu mày: "Người là cái thứ gì?"

Lấy ánh mắt của Lục Diệp căn bản không thể nhìn ra, rút cuộc thiếu nữ kỳ quái này là người hay quỷ, nhưng từ biểu hiện vừa rồi của đối phương, có thể thấy khả năng là người cực thấp.

Gia hỏa này có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở sau lưng hần thi triển đánh lén, vả lại thân thể nàng như có như không, còn có thể tự do xuyên thẳng qua trong vách đá. Rõ ràng không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp đụng phải loại vật kỳ quái này, không tránh khỏi càng thêm cảnh giác, nhất là khi đối phương đứng cùng phe với con hồ lớn kia.

Mặc dù giờ phút này hần chiếm cứ ưu thế về địa lợi, nhưng bất cứ sự chủ quan nào cũng có thể dẫn đến vạn kiếp bất phục.

Theo suy nghĩ của hắn, trước mắt đã chiếm cứ thế chủ động, tốt nhất là trực tiếp vận dụng linh phù giết con hổ lớn kia cho xong việc. Nhưng trong thời gian ngắn, hắn lại không biết nên đối phó với thiếu nữ xuất quỷ nhập thần kia ra sao, không khỏi cảm thấy khó nghĩ.

Dường như vấn đề của Lục Diệp có chút khiến thiếu nữ kia khó xử, đối phương do dự nửa ngày mới mở miệng nói: "Ta tên là Y Y. . ."

"Ai hỏi người tên gì?" Lục Diệp giương linh phù trong tay lên, không cần nói cũng biết hắn đang uy hiếp đối phương. Cử động này khiến cho hổ lớn cúi rạp người xuống, thấp giọng gào thét.

Thiếu nữ tên Y Y vội vàng trấn an hổ lớn, cục diện trước mắt người ta là dao thót bọn họ là thịt cá, muốn sống phải ngoan ngoan phối hợp mới được.

"Người đã từng nghe tới câu ‘vi hổ tác trành’ (Trành ở đây là trành quý, một loại quý chuyên dụ người tới cho hổ ăn thịt) chưa?" Y Y hỏi lại.

Lục Diệp gật đầu.

Y Y nói: "Trong quá trình trưởng thành của một vài loại yêu tu chủng hổ, chúng sẽ thức tỉnh một loại thần thông, có thể chuyển hóa hồn phách người vừa chết thành Trành quý."

"Cho nên. . . người là Trành quý?" Lục Diệp nhíu mày, hắn từng nghe đến chuyện vi hổ tác trành, nhưng đó chỉ là một câu thành ngữ. Hắn không hề nghĩ rằng khi thành ngữ này đến thế giới tu hành lại có loại giải thích kỳ diệu như thế.

"Không phải." Thiếu nữ Y Y lắc đầu, tóc đen bay bổng.

"Người đùa ta?"

"Cũng không phải." Y Y có chút lo lắng nói: "Là như thế này, Trành quý sẽ chịu sự điều khiển từ yếu tố chủng hồ chuyển hóa nó, mà không có linh trí và suy nghĩ của mình, nhưng ta không giống vậy. Người nhìn ta đi, ngoại trừ ta không có thân thể huyết nhục, còn lại giống hệt người sống."

"Vậy rút cuộc người là cái gì?"

"Trành linh?" Y Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói.

Lục Diệp không nói nữa, ánh mắt lưu chuyển ở giữa Y Y và hồ lớn, hơi híp mắt lại: "Vậy nếu như ta giết con hồ này, người cũng sẽ tiêu tán theo?"

"Đúng. . . không đúng!" Y Y kêu to, nàng đã nhận ra sát cơ của Lục Diệp: "Đừng giết chúng ta, chúng ta biết sai rồi. . . chúng ta lấy tiền mua mệnh!"

Chương 65: Người Đùa Bỡn Ta???

Quang mang lóe lên từ linh phù trong tay Lục Diệp dần ảm đạm xuống, suýt chút nữa hắn đã kích phát linh phù rồi. Nếu thật sự đánh nhau, hắn có nắm chắc sẽ diệt trừ được con hổ này. Về phần thiếu nữ tên Y Y kia, ban đầu hắn còn chút kiêng kỵ nàng, thế nhưng hiện giờ đã xác định được quan hệ giữa nàng và hổ lớn kia là cộng sinh (hai thân thể sống dựa vào nhau), hắn cũng không cần phải quá để ý nữa.

Lại nói, thực lực của nàng không cao, trước đó đánh lén hắn cũng chỉ có thể làm một chút thủ đoạn nhỏ quấy nhiễu hành động chứ không thể làm hắn bị thương.

Nhưng nếu hắn lựa chọn tiêu diệt một hổ một quỷ này, nhất định phải bỏ ra mấy tấm linh phù, và thật hiển nhiên, bản thân hắn cũng sẽ bị thương trong chiến đấu.

So sánh với trả một cái giá khá đắt mới giải quyết xong đối phương thì hình như sau cuộc chiến đấu này, hắn cũng không thu hoạch được gì, nhất là trước mắt hắn chớ cách cảnh giới Linh Khê nhất tầng có một bước, nếu như linh lực trong thể nội tiêu hao quá nhiều, tuyệt đối sẽ gia tăng thời gian đạt tới Linh Khê.

Thêm nữa, một câu nói sau cùng của Y Y đã khiến Lục Diệp kiềm nén sát cơ xuống, hắn nhíu mày nói: "Lấy tiền mua mệnh? Các người có cái gì?"

Một con yêu thú sinh hoạt ở Linh Khê chiến trường, một nữ Trần linh bạn sinh cùng nó, có thể kiếm ra thứ tốt gì? (bạn sinh: quan hệ cộng sinh cả hai cùng có lợi)

"Người chờ! Ta lập tức mang tới!" Y Y kêu lên một tiếng, thân hình vọt tới, đã biến mất ở một bên vách đá nham thạch.

Thế nhưng rất nhanh, nàng lại lộ đầu ra từ trong vách đá: "Xin người đừng giết Hồ Phách! Ta sẽ trở về rất nhanh!"

Hồ Phách. . . Lục Diệp nhìn con hổ lớn uy phong凛冽, khí thế có thể so với núi cao trước mặt kia, da mặt hơi giật một cái.

Y Y rời đi, lưu lại Lục Diệp và Hồ Phách giằng co ở phía xa xa.

Hắn cảnh giác với con hổ này, cũng luôn luôn phòng bị Y Y, tuy biểu hiện của thiếu nữ rất có thành ý, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, ai biết nàng có thể núp trong bóng tối đánh lén hắn hay không?

Trước mắt tu vi của hắn còn thấp, vẫn chưa có thủ đoạn nào thuận tiện để điều tra hành tung của thiếu nữ kia.

Và đúng là Y Y trở về rất nhanh, Lục Diệp chỉ đợi không tới một chén trà, thiếu nữ đã hiện thân lần nữa, chỉ là lần này nàng đi ra từ phía sau hắn.

Lục Diệp dựa lưng vào vách đá, để cho thiếu nữ đi vào bên trong sơn động. Trên tay nàng nắm lấy một vài thứ, giờ chúng lên: "Chúng ta dùng những vật này mua mệnh, người đừng có giết chúng ta!"

Chờ đến khi Lục Diệp thấy rõ vật trong tay thiếu nữ, hắn lập tức giật mình. mấy thứ kia đúng là mấy cái túi trữ vật!

Túi trữ vật là vật bất ly thân của tu sĩ, vậy mà lúc này nó lại xuất hiện ở trong tay thiếu nữ, chuyện này cực kỳ có vấn đề. Hơn nữa trên tay nàng không chỉ một cái túi đựng đồ, ít nhất cũng có bốn năm cái.

Quả nhiên một linh một hổ này không phải thứ gì tốt, có lẽ

bọn họ đã làm không ít chuyện giết người cướp của rồi.

"Người đã hiểu lầm!" Thiếu nữ nhìn về mặt của Lục Diệp, lập tức biết hắn đang nghĩ gì: "Thực lực của Hồ Phách không cao, chắc lúc người giao thủ cùng nó đã cảm nhận được rồi. Nhưng tu sĩ ẩn hiện trong Linh Khê chiến trường, ít nhất cũng là Linh Khê nhất tầng, Hồ Phách không giết được bọn họ."

"Vậy những túi trữ vật này ở đâu ra?" Đương nhiên Lục Diệp sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng.

Y Y có chút nhăn nhó nói: "Lừa gạt tới. . . lá gan của những tu sĩ kia rất nhỏ, tùy tiện hù dọa một chút sẽ vứt túi trữ vật xuống."

Lục Diệp nhớ lại chuyện hắn vừa gặp trước đó, nếu không phải hắn phát hiện ra con hổ lớn này có chỗ không đúng, thêm nữa, đúng là hắn không có linh đan cùng linh thạch, nói không chừng hắn cũng sẽ lựa chọn dùng tiền tài mua mạng.

So sánh với những vật ngoài thân này, đương nhiên là tính mạng của mình quan trọng hơn một chút.

Nói nữa, khí thể nhiếp hồn đoạt phách của con hổ này quá dọa người. Nếu những tu sĩ có tu vi thấp bị con người màu hổ phách của nó nhìn chăm chăm, đã e sợ ba phần rồi, lại thêm nó đe dọa vài câu, ai còn ý chí chiến đấu nữa?

Nhưng hắn lại không biết, người tránh ở sau lưng nói chuyện dọa người lại chính là thiếu nữ có thân hình linh lung kia.

"Ném qua đây." Lục Diệp ra lệnh.

Y Y khẽ hắc một tiếng, sau đó ném mấy túi trữ vật trong tay đến trước mặt hắn, Lục Diệp nhấc chân khều một cái, vừa điều tra một cái sắc mặt chợt tối sầm lại.

Cái túi trữ vật trong tay hắn đang bị khóa. . .

Hắn lại nhìn cái thứ hai, cũng đồng dạng như thế.

Cái thứ ba vẫn vậy. . .

Chờ Lục Diệp kiểm tra xong tất cả mấy túi trữ vật, lại ngẩng đầu lạnh lùng nói: "Người đùa bốn ta?"

Đương nhiên tu sĩ sẽ có biện pháp mở ra túi trữ vật bị khóa, nhưng Lục Diệp lại không có bản lĩnh này.

Chương 66: Phạm Sai Lâm Sẽ Phải Trả Giá Đắt!!!

Y Y có chút ủy khuất nói: "Có vài gia hỏa chạy quá nhanh, ngay cả khóa cấm chế cũng chưa mở đã ném túi trữ vật đi rồi, cũng có người nghe lệnh mở ra, nhưng chúng ta đã sớm dùng hết vật hữu dụng bên trong. . ."

Mọi chuyện cũng đúng như vậy thật. Những năm này, Y Y và hổ lớn không chỉ thu thập được một ít túi trữ vật như thế ở bên trong cánh rừng này, thế nhưng về cơ bản, bọn họ đã dùng hết những thứ khác ở bên trong trong túi trữ vật rồi, chỉ còn lại cái túi không nên Y Y không lấy tới.

Sắc mặt Lục Diệp trầm xuống: "Nếu như thành ý của các người chỉ có vậy, chúng ta không cần phải nói chuyện tiếp nữa, những vật này không đủ để mua mệnh."

"Sao có thể . . ." Y Y vội tới òa khóc.

Nàng vô cùng hối hận vì trêu chọc phải Lục Diệp, chủ yếu là do nàng không nghĩ tới gia hỏa này sẽ khác đám tu sĩ bọn họ gặp phải trước kia.

Bởi vì nơi này được xem như khu vực biên giới của Linh Khê chiến trường, cho nên đám tu sĩ ẩn hiện trong phiến khu vực này đều có tu vi không tốt lắm, đa phần là tán tu hoặc một chút đệ tử môn phái nhỏ.

Và bất cứ tu sĩ nào có chút kiến thức khi đụng phải một con yêu thú có thể nói tiếng người, đều tỏ ra cực kỳ hoảng sợ.

Bởi vì yêu thú có thể nói ra tiếng người tuyệt đối không phải tồn tại bọn họ có thể trêu chọc được.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Lục Diệp lại là một người không có chút kiến thức nào, hẳn không biết yêu thú nói ra tiếng người có ý nghĩa gì, cũng không có quan niệm để ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo.

Hắn chỉ tin tưởng vào phán đoán của mình.

Bây giờ khi Lục Diệp hồi tưởng lại, mới phát hiện ra, ngay từ lúc ban đầu, tổ hợp Y Y và hồ lớn này đã không có chút dấu hiệu nào muốn giết hắn, kể cả chiến đấu cũng do hắn phát động trước tiên.

Thậm chí có thể nói sở dĩ bọn chúng tìm đến Lục Diệp, cũng bởi vì hắn đã xâm nhập vào địa bàn của hồ lớn, còn giết quá nhiều hung thú.

Chung quy lại, bọn chúng chỉ muốn đuổi Lục Diệp đi, cũng như thuận tiện lấy chút chỗ tốt từ trên người hắn mà thôi.

Nếu như Lục Diệp là một tu sĩ hơi có chút kiến thức thì kế hoạch của bọn chúng có mười phần đã chắc được chín tám.

Nhưng hết lần này tới lần khác, tình thế lại không phát triển theo mong đợi, khiến cho bây giờ, bọn chúng trở thành ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo, bị Lục Diệp chặn trong sơn động, tiến thoái lưỡng nan (đi không được, ở không xong).

Đối với Lục Diệp, hắn cũng không nhất định phải sống chết cùng hồ lớn, tuy giết hồ ăn thịt có chỗ tốt rất lớn với hắn, nhưng nếu phải trả cái giá quá lớn thì chiến đấu chẳng có lời chút nào.

Thế nhưng hắn đã hao phí một tấm Hỏa Xà phù, trên ngực còn bị thương, đương nhiên phải tìm về một chút đền bù từ trên người đối phương.

Mấy túi trữ vật không thể khiến Lục Diệp hài lòng, đồng này đều bị khóa lại, ai biết bên trong có cái gì. Mà túi trữ vật của tu sĩ cấp thấp vốn không có nhiều đồ tốt, không phải ai cũng có gia sản phong phú như hắn.

"Người có thể cầm lấy những túi trữ vật này đến Thanh Vân phường thì tìm người mở ra, bên trong khẳng định có đồ tốt." Y Y vội la lên.

"Thanh Vân phường thị?" Lục Diệp nhíu mày.

"Đó là phường thị mà tán tu tụ tập, cách nơi này chỉ có năm mươi dặm, ta có thể dẫn người đi."

"Không cần!" Sở dĩ hắn một mực ở lại bên trong phiến rừng thâm này, cũng bởi vì tu vi quá thấp.

Theo dự tính của hắn, nếu không thành Linh Khê cảnh, hắn sẽ không dễ dàng rời khỏi nơi này.

Lục Diệp khó chơi như vậy lại khiến Y Y cảm thấy đau đầu, nàng cầu khẩn nói: "Không thể bỏ qua cho chúng ta sao? Chúng ta đã biết sai rồi."

Lục Diệp thản nhiên nói: "Phạm sai lầm sẽ phải trả giá đắt, sự kiên nhẫn của ta có hạn, tốt nhất người đừng nhiều lời vô nghĩa!"

Y Y nhe hàm răng trắng: "Nếu thật sự đánh nhau, người cũng không sống khá giả, ta cũng không tin. . ."

"Thật sao?" Lục Diệp đưa tay lấy ra thêm một tấm linh phù.

Trong nháy mắt, Y Y lập tức lộ vẻ hoảng sợ nhìn tấm linh phù kia, nàng rút cổ một cái, trong lòng biết lần này thật sự đá trúng thiết bản (cửa sắt) rồi.

Người trước mặt sở hữu nhiều linh phù như vậy trên người,

nhất định là đệ tử quan trọng của đại tông môn nào đó. Đối mặt với người như vậy, mấy cái túi trữ vật của tu sĩ cấp thấp thực sự không đánh động được đối phương.

Dường như nàng đã hạ quyết tâm gì đó, thở dài một tiếng rồi mở miệng nói: "Còn một thứ, để ta đi lấy cho người."

Có vẻ như hồ lớn kia đã hiểu được tính toán của nàng, nó lập tức quay đầu ô ngao một tiếng, Y Y miễn cưỡng nở nụ cười, đưa tay lên sờ đầu nó: "Chờ ta ở chỗ này, ta sẽ nhanh chóng trở lại, trước khi ta về không được phát sinh xung đột cùng hắc hắc."

Hồ lớn lại rống một tiếng, Y Y lộ ra sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn nói: "Nghe lời!"

Hồ lớn không khỏi cúi đầu.

Y Y lại vỗ vỗ đầu của nó rồi quay người chui vào trong vách đá, biến mất không thấy, để lại Lục Diệp và hồ lớn tiếp tục giảng chuyện.

Chương 67: Thiên Cơ Thệ!

Vừa rồi khi Y Y giao lưu cùng hồ lớn đã khiến Lục Diệp hiểu được, có lẽ con yêu thú này đã thông nhân tính (hiểu được tiếng người).

Ngắm lại cũng thấy đúng, nếu nó không thông nhân tính, vậy thì Y Y sao có thể phối hợp cùng nó để hù dọa những tu sĩ cấp thấp kia?

Thời gian trôi qua, sắc mặt Lục Diệp dần trở nên ngưng trọng, bởi vì hồ lớn bị hấn chặn trong sơn động bắt đầu trở nên nôn nóng bất an, nó cứ loay hoay bước đi bước lại bên trong sơn động, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn Lục Diệp một cái.

Lục Diệp ngừng được khí tức nguy hiểm, điều này khiến hắn càng thêm cảnh giác.

Thời gian Y Y đi lần này có chút dài, khoảng chừng một canh giờ mới thấy nàng hiện thân lần nữa. Chỉ là giờ phút này, rõ ràng trạng thái của nàng có chút không đúng, thân thể lại trở thành bán trong suốt, mang tới cho người ta một loại cảm giác cực kỳ yếu ớt.

Lục Diệp nhíu mày, không biết nữ nhân này đang giả vờ hay thật sự bị tổn thương nào đó rồi, thế nhưng rất nhanh sự chú ý của hắn đã bị vật trong tay Y Y hấp dẫn.

Đó là một quả có màu đỏ bồng, to bằng nắm đấm trẻ con. Khi quả này được Y Y mang vào, trong sơn động lập tức tràn ngập ra một loại mùi thơm kì lạ.

"Đây là cái gì?" Hắn hỏi,

Mặc dù hắn không biết rút cuộc quả này là cái gì, nhưng theo bản năng hắn cảm thấy nó tuyệt đối là thứ tốt.

Y Y yếu ớt nói: "Phá Chương quả."

"Có tác dụng gì?" Lục Diệp hỏi lại.

Y Y có chút khó hiểu. Theo đạo lý, nếu là một đệ tử quan trọng xuất thân từ đại tông môn như Lục Diệp thì phải nghe tới đại danh Phá Chương quả chứ?

Phải biết rằng, thứ này đều là bảo vật quý giá đối với bất kỳ một tu sĩ Linh Khê cảnh nào, chỉ là trạng thái hiện giờ của nàng không tốt, cũng không có nhiều thời gian nói nhảm, liền giải thích: "Dùng để xóa bỏ bích chương linh khiếu."

Lục Diệp nghe vậy hai mắt lập tức tỏa sáng. Hắn không rõ Y Y tìm được loại quả này ở chỗ nào, nhưng nếu những lời nàng nói là sự thật, thì quả này quá hữu dụng đối với hắn. Hắn lập tức ngừng đầu ra hiệu cho nàng: "Ném. . . Mau ném qua đây!"

Y Y lắc đầu: "Quả có thể cho người, nhưng người phải phát ra Thiên Cơ thệ, cung thỉnh Thiên Cơ, sau khi được quả tuyệt đối không làm tổn thương chúng ta."

Dù Y Y đã yếu ớt tới mức gần như ngủ say rồi nhưng nàng vẫn không quên tình cảnh trước mắt, nếu Lục Diệp nhận được quả mà vẫn muốn gây bất lợi cho bọn họ thì có lẽ một linh một hồ không thể nào sống sót rời khỏi nơi này.

Lục Diệp không biết Thiên Cơ thệ là cái gì, nhưng lúc trước hắn từng nghe qua câu nói cung thỉnh Thiên Cơ này một lần.

Trong lòng đã phần nào hiểu được ý tứ của Y Y, hắn liền vượt cằm nói: "Được!"

Lục Diệp thoáng cân nhắc tìm từ một chút rồi nói: "Tu sĩ Bình

châu Lục Diệp cung thỉnh Thiên Cơ, nếu Y Y giao Phá Chướng quả cho ta, dưới điều kiện tiên quyết là bọn họ không chủ động khiêu khích làm tổn thương ta, ta sẽ không gây khó dễ cho Y Y và Hồ Phách!"

Hắn vốn cho rằng mình chỉ phát một lời thề đơn giản, nhưng lại không ngờ, sau khi âm thanh của hắn vừa rơi xuống, một loại lực lượng vô hình mà thần bí đã từ trên trời giáng xuống, âm vang rơi vào bên trong ấn ký chiến trường trên mu bàn tay hắn.

Lực lượng kia không gây ra bất cứ thương tổn gì cho hắn nhưng lại khiến cho hắn sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu. Đó chính là nếu hắn vi phạm lời nói vừa rồi, tất nhiên không có kết quả gì tốt.

Phát hiện này khiến trong lòng Lục Diệp run lên. Hắn lập tức hiểu được rằng, lời thề ở cái thế giới này không phải thứ có thể tùy tiện nói, nhất là cung thỉnh Thiên Cơ chứng kiến Thiên Cơ thệ.

Mà sau khi Lục Diệp hạ xuống Thiên Cơ thệ, Y Y cũng nhẹ nhàng thở ra, thân hình bay bổng đến trước mặt hắn, giao Phá Chướng quả trong tay cho Lục Diệp.

"Người bị thương ư?" Lục Diệp cầm lấy Phá Chướng quả, nhìn Y Y rồi hỏi một câu.

"Ừm." Y Y gật gật đầu, quay người bắt chuyện với Hồ Phách: "Hồ Phách chúng ta đi."

Hồ Phách với hình thể to con đi bước một ra ngoài còn Lục Diệp nằm linh phù lui khỏi sơn động.

Một lát sau, Hồ Phách đã ra khỏi sơn động, Y Y trực tiếp chui vào trong thể nội của Hồ Phách biến mất không còn.

Lúc này con hổ lớn quay đầu gào thét một tiếng với Lục Diệp, sau đó thân hình nó nhảy mấy cái, chui vào trong rừng biến mất vô

tung.

Lục Diệp nhìn theo phương hướng con hổ kia biến mất, trầm tư một lát rồi chậm rãi lắc đầu. Với hắn, cuộc gặp gỡ trong nửa ngày này tràn đầy ly kỳ cổ quái, cũng may kết quả cuối cùng coi như không tệ.

Hắn lại nhìn Phá Chương quả trong tay, vẻ mặt đầy lửa nóng. Nếu thứ này thật sự có công hiệu như lời Y Y nói, thì chuyện hắn đạt tới Linh Khê cảnh đã ở ngay trước mắt rồi!

Chương 68: Cường Ép Mở Khóa, Sẽ Bốc Cháy???

Lục Diệp không vội phục dụng Phá Chướng quả kia, hẳn không biết thứ này là thật hay giả, sao có thể tùy tiện phục dụng?

Tuy thời gian chiến đấu với hổ lớn rất ngắn ngủi nhưng giao phong trong nháy mắt kia lại hung hiểm vô cùng. Hắn đã bị thương nhưng vừa nãy vẫn phải đối đầu với con hổ dữ này nên không có thời gian kiểm tra thương thế.

Hiện giờ, khi Lục Diệp cúi y phục ra nhìn, mới phát hiện trên ngực mình đã là một mảnh máu thịt mơ hồ, toàn bộ lồng ngực có mấy vết móng vuốt cực sâu, máu tươi đã sớm nhuộm y phục từ ngực trở xuống thành màu đỏ.

Cũng may lúc này hắn đã không còn là thân thể phàm tục, thậm chí lúc trước khi giằng co với hổ lớn, hắn đã cố ý thúc giục linh lực phong kín miệng vết thương, cho nên máu chảy không quá nghiêm trọng, chỉ là thoát nhìn thương thế tương đối dữ tợn mà thôi.

Sau khi hắn hoạt động gân cốt, xác định không bị gãy xương, mới thở phào nhẹ nhõm. Trên người chỉ là vết thương da thịt, tương đối dễ xử lý.

Trong tay hắn vẫn còn tám viên Liệu Thương đan, hiệu quả chữa thương của thứ này rất tốt.

Lục Diệp lấy cái bình chứa Liệu Thương đan kia, đổ ra một viên nuốt vào, sau đó lại lấy thêm một viên, dùng ngón tay nghiền nát, rắc bột phấn lên vết thương trước ngực mình.

Một hồi đau đớn khiến hắn nhe răng trợn mắt.

Làm xong những thứ này, hắn mới mặc y phục lại cho tử tế và khoanh chân ngồi xuống, luyện hóa đan lực trị thương.

Sau một đêm, Lục Diệp cảm thấy tốt hơn nhiều, vết thương đã bắt đầu khép lại, chắc không qua mấy ngày, hắn có thể khôi phục như bình thường.

Trong lúc ấy, hắn đã ăn sạch sẽ phần thịt của con rắn lớn còn chưa kịp ăn xong kia, bổ sung lại thể lực.

Lúc hừng đông, Lục Diệp đi tới một con suối cách đó vài dặm, dễ dàng bắt được một con thỏ to béo, xách tai thỏ đi về phía sơn động trên núi.

Một lát sau, hắn ngồi xếp bằng trong sơn động, nâng Phá Chướng quả trong tay lên, lấy trường kiếm ra nhẹ nhàng gọt đi một lớp thịt quả, sau đó mở miệng con thỏ nọ ra, nhét thịt quả vào trong miệng nó và khép miệng con thỏ lại, dùng sức lắc lư một hồi.

Sau khi Lục Diệp xác định con thỏ kia đã ăn toàn bộ thịt quả, lúc này mới buông nó ra, có lẽ con thỏ kia đã chịu kinh hãi quá lớn, cho nên dù đã được thả ra thì nó vẫn không hề nhúc nhích.

Lục Diệp mặc kệ nó, đi tới ngăn cửa động lại để bảo đảm nó sẽ không chạy trốn. Sau đó, hắn bắt đầu điều tra mấy cái túi trữ vật đã được Y Y cầm tới.

Y Y và Hồ Phách đã rời đi đi hôm qua nhưng không đòi lại mấy cái túi trữ vật này, chủ yếu là do mấy thứ này có khóa cấm chế, vô dụng với bọn họ.

Túi trữ vật dính đầy bùn, giống như được đào ra từ bên trong đất.

Lục Diệp tiện tay cầm lấy một cái túi trữ vật, thúc giục linh khí tiến vào bên trong, thế nhưng hắn lại cảm nhận được rõ ràng, linh lực của mình không thể xuyên vào trong túi, vì bị một loại lực lượng kỳ lạ ngăn trở.

Đó là khóa cấm chế, mỗi một cái túi trữ vật đều có khóa cấm chế của riêng mình, chìa khóa mở khóa chính là linh lực của tu sĩ làm chủ nhân.

Lục Diệp vốn có ba túi trữ vật, một cái là của Dương quân sự, một cái lấy từ Chu Thành, một cái còn lại là chuông giáo cho hắn.

Tuy túi của Dương quân sự kia có khóa cấm chế, nhưng trước khi gã chết, chỉ vì lấy kiếm từ trong túi trữ vật ra, cho nên đã mở khóa cấm chế kia. Có điều, tình huống lúc ấy khẩn cấp, Dương quân sự gần như không có dư lực cũng không có tâm tư để khóa túi trữ vật lại, cho nên đồ đạc bên trong đã làm lợi cho Lục Diệp.

Cái túi trữ vật của Chu Thành lại được chuông giáo giúp hắn mạnh mẽ mở khóa cấm chế.

Hai túi trữ vật này vẫn duy trì trạng thái mở khóa cấm.

Túi trữ vật chuông giáo cho hắn là một túi trữ vật hoàn toàn mới, sau khi Lục Diệp cầm vào tay, dùng linh lực bản thân ôn dưỡng khóa cấm chế trong túi trữ vật, để linh lực ngấm vào trong cấm chế, liền có thể tự do chuyển đổi đóng mở khóa cấm chế.

Nếu túi trữ vật của hắn vô tình bị mất, dù bị người bên ngoài chiếm được, cũng không thể dễ dàng mở ra, trừ phi có kỹ xảo mở khóa đặc biệt nào đó.

Và đương nhiên là Lục Diệp không có kỹ xảo mở khóa đặc biệt, hắn chỉ định thử một lần trong lúc nhàn chán mà thôi.

Lục Diệp truyền linh lực chậm rãi tiến vào trong túi trữ vật, cảm nhận được sự tồn tại của khóa cấm chế, tiếp theo hắn không

ngừng cổ động linh lực, trùng kích qua khóa cấm chế kia .

Một lần, hai lần, đợi đến lần thứ ba, đột nhiên khóa cấm chế biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc Lục Diệp đang ngạc nhiên, túi trữ vật trong tay lại bốc lên một ánh lửa, hừng hực thiêu đốt, hắc vôi vàng ném túi trữ vật ra, trơ mắt nhìn nó cháy thành một mảnh tro đen trong thời gian rất ngắn...

Còn có thể như vậy? Lục Diệp nhú mày.

Chương 69: Phục Dụng Phá Chương Quả! Phá Tan Bình Chương!

Cho đến lúc này hần mới hiểu được khóa cấm chế không chỉ có tác dụng phòng vệ túi trữ vật, có thể tránh bị người xa lạ lấy đi đồ vật trong túi, thậm chí ở thời khắc mấu chốt có thể hủy diệt toàn bộ túi trữ vật.

Chuyện này có chút hương vị tà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành.

Xem ra nếu không có kỹ xảo mở khóa đặc thù, quả thật không thể làm bậy, hủy túi trữ vật là chuyện nhỏ, lỡ như trong những khóa cấm chế kia ẩn giấu cấm chế nguy hiểm nào đó, làm không tốt sẽ bởi vậy mà bị thương.

Lục Diệp cất mấy túi trữ vật còn lại, rồi đi kiểm tra trạng thái của con thỏ kia.

Không có vấn đề gì, vẫn còn sống, còn trông rất đáng yêu.

Hần nắm lấy đầu con thỏ, hung hăng vặn vẹo, một tiếng rắc rắc, con thỏ đáng yêu như vậy nhất định sẽ rất thơm ngon.

Sau khi Lục Diệp đã xác định dù Phá Chương quả kia không có công hiệu phá vỡ bích chương thì nó cũng sẽ không có độc, hần đã hoàn toàn yên lòng, tiếp theo đi tới vị trí tu hành của mình, lấy bỏ đoàn ra, khoanh chân ngồi xuống, lại lấy Phá Chương quả ra, há miệng cắn xuống.

Nước trào ra bốn phía, môi răng đậm hương, ngọt ngào ngoài

ý muốn khiến Lục Diệp nướng mảy, thuần thực ăn sạch viên Phá Chướng quả kia.

Quả này không có hạt, giống như một trái cà chua nhỏ.

Lục Diệp thoảng hồi tưởng lại một chút, rồi nhắm mắt ngưng thần, lắng lắng cảm thụ.

Ban đầu không có biến hóa gì, nhưng rất nhanh dưới bụng trào ra một luồng nhiệt lưu, tương tự như cảm giác hần từng phục dụng linh đan tu hành lúc trước, khác biệt chính là, lúc trước phục dụng linh đan, đan lực của những linh đan kia sẽ chuyển hóa thành linh lực hoặc lực lượng khí huyết, nhưng Phá Chướng quả lại sinh ra nhiệt lưu, không phải linh lực cũng không phải lực lượng khí huyết, mà là một loại lực lượng Lục Diệp chưa từng cảm nhận lần nào.

Nhiệt lưu kia ứ đọng ở bụng, Lục Diệp thử dẫn nó tràn vào bên trong Nguyên linh khiếu của mình.

Rất thuận lợi...

Nhiệt lưu xuyên qua Nguyên linh khiếu chuyển vào linh khiếu thứ hai, ngay sau đó chảy vào linh khiếu thứ ba, linh khiếu thứ tư...

Thời gian nhanh như chớp mắt, nhiệt lưu nọ vượt qua chỗ linh khiếu thứ tám, tiếp tục trùng kích tới linh khiếu thứ chín.

Trong nháy mắt tiếp theo, Lục Diệp đã cảm nhận được bích chướng linh khiếu của linh khiếu thứ chín đang nhanh chóng tan chảy, phẳng phất như bông tuyết dưới ánh mặt trời!

Phát hiện này làm hần kinh hãi, phải biết rằng lúc trước mỗi khi hần mở khiếu đều hao phí rất nhiều khí lực, lần lượt dẫn dắt linh lực trùng kích bích chướng linh khiếu, hơn nữa lúc trùng kích còn mang tới cho người ta một loại cảm giác cực kỳ khó chịu, thật

giống như có người cầm búa nhỏ gõ vào vị trí linh khiếu, số lần càng nhiều khó tránh khỏi sinh ra cảm giác sưng ê ẩm.

Nhưng hiện giờ không có trùng kích, cũng không có bất kỳ sự khó chịu nào, bích chương linh khiếu nhanh chóng tiêu tan dưới sự tác động của được hiệu Phá Chương quả.

So sánh hai thứ với nhau, Phá Chương quả đúng là thứ tốt cho tu sĩ khai khiếu.

Trách không được lúc trước khi hấn hỏi Y Y Phá Chương quả này có ích lợi gì, biểu cảm mà nữ nhân kia dùng để nhìn hấn có chút kỳ quái.

Hôm nay xem ra, đúng là Phá Chương quả không hề vô danh, có lẽ mỗi tu sĩ đều biết sự tồn tại của loại Linh quả này.

Trước sau không quá mấy chục hơi thở, bích chương linh khiếu thứ chín đã bị phá vỡ, linh lực bị ngăn cản ở ngoài, từ từ chảy vào trong đó.

Đến lúc này, chỉ cần Lục Diệp lấy linh lực bản thân xuyên qua chín khiếu, khiến linh lực hình thành một tiểu chu thiên bên trong thể nội, sẽ thành Linh Khê cảnh!

Đây cũng là mục tiêu cuối cùng mà hấn cố gắng suốt một tháng vừa qua.

Nhưng Lục Diệp lại phát hiện, mặc dù được hiệu của Phá Chương quả kia đã tiêu hao rất nhiều, nhưng nó vẫn còn lưu lại rất nhiều, nếu như lúc này hấn bỏ mặc không quan tâm, chưa nói đến chuyện nó có thể sinh ra ảnh hưởng gì đối với quá trình tu hành sau này của hấn hay không, ít nhất là hiện giờ sẽ lãng phí hết được hiệu còn dư lại.

Lại nói, thứ này tuyệt đối là đồ tốt hiếm có, để lãng phí rất đáng tiếc.

Cho nên hắc chỉ do dự một chút, đã bắt đầu thúc giục linh lực bản thân, thử định vị vị trí linh khiếu thứ mười.

Trước đó, chưởng giáo chỉ giúp hắc định vị đến vị trí linh khiếu thứ chín, bởi vì trong suy nghĩ của lão, lấy thiên phú một lá của Lục Diệp, coi như có linh đan cung ứng sung túc, sợ rằng cũng phải mất tới hai ba năm mới có thể tu hành đến cảnh giới Linh Khê nhất tầng.

Cũng không phải chưởng giáo xem thường hắc, mà thiên phú của hắc thực sự quá thấp, hiệu suất tu hành sẽ rất kém cỏi.

Thế nhưng chưởng giáo lại không ngờ, chỉ trong một tháng ngắn ngủi Lục Diệp đã xông tới chín khiếu, đây là dưới tình huống thiếu đan ít thuốc, nếu như hắc có đầy đủ Uẩn Linh đan, tốc độ sẽ nhanh hơn.

Đã đến lúc này, coi như không có người ngoài hỗ trợ, lấy số lượng linh lực mà bản thân Lục Diệp dự trữ, hắc cũng có thể định vị linh khiếu, chỉ là không thể nhẹ nhõm giống như chưởng giáo thôi.

Chương 70: Đạt Tới Linh Khê Cảnh!

Trong khoảng thời gian này Lục Diệp cũng bớt thời gian nghiên cứu quyển Kim Thiên Tiêu Dao quyết kia, cho nên trong lòng hắn đã nắm chắc đại khái vị trí những linh khiếu tiếp theo, chỉ cần vận khí không quá kém thì định vị vị trí linh khiếu sẽ không thành vấn đề.

Cố gắng chừng nửa canh giờ, rốt cục Lục Diệp cũng định vị được khiếu thứ mười, hắn vội vàng dẫn dắt được hiệu còn dư lại của Phá Chương quả dững mảnh lao tới khiếu thứ mười, bích chương linh khiếu thứ mười cũng nhanh chóng tan rã giống như trước đó.

Lại thêm mấy chục hơi thở, bích chương linh khiếu thứ mười vỡ vụn, được hiệu Phá Chương quả cũng không còn lại nhiều.

Lục Diệp tiếp tục định vị vị trí khiếu thứ mười một.

Sau hơn nửa canh giờ, Lục Diệp thở phào một hơi, mở to mắt,. Giờ phút này hắn không còn cảm nhận được được hiệu của Phá Chương quả nữa, nhiệt lưu nơi bụng cũng biến mất không còn một mảnh.

Tuy cuối cùng hắn không thể phá vỡ bích chương khiếu thứ mười một, nhưng nó cũng buông lỏng rất nhiều. Chờ sau này khi hắn tiếp tục tu hành, chuyện phá vỡ bích chương sẽ trở nên rất nhẹ nhàng, cũng coi như có chút thu hoạch.

Một trái Phá Chương quả đã giúp hắn trực tiếp mở hai khiếu, bích chương khiếu mười một cũng tan rã rất nhiều. Đúng là thu

hoạch to lớn.

Lục Diệp kiểm chế suy nghĩ muốn lập tức thành tựu Linh Khê cảnh, bởi vì hắn thoáng có một loại cảm giác, nếu bây giờ thành tựu Linh Khê, tuy sẽ có cơ hội thành công, nhưng nếu có thể tu hành khiếu thứ chín vừa khai xong, đến trạng thái tràn đầy, khi đó thành tựu Linh Khê sẽ thoải mái hơn một chút.

Và đến lúc này rồi, hắn cũng không vội nữa.

Lục Diệp đi qua một bên, lột da rửa sạch con thỏ kia, sau đó nhóm lửa nướng chín lại ăn như gió cuốn.

Mấy ngày sau đó, Lục Diệp trắng trợn bắt giết tẩu thú phụ cận, sức ăn mỗi ngày đều lớn đến kinh người, mà hết thảy những thứ đã bị hắn ăn vào bụng đều hóa thành lực lượng khí huyết, lại bị hắn luyện tinh hóa khí, rót vào bên trong linh khiếu thứ chín.

Mất khoảng chừng sáu ngày, trong khi Lục Diệp đang ngồi xếp bằng trong sơn động.

Mặc dù những ngày này hắn đã ăn thật nhiều thịt thú vật, nhưng so với sáu ngày trước, chẳng những thân thể của hắn không hề béo lên, trái lại còn lộ vẻ gầy gò, y phục vốn vừa người đã trở nên rộng hơn một chút.

Đây là kết quả của luyện tinh hóa khí, quá nhiều lực lượng khí huyết bị hắn luyện hóa thành linh lực, gây nên phản ứng ngược khiến thân thể ra cái dạng này.

Mặc dù Lục Diệp trở nên gầy gò, nhưng hắn cũng không cảm giác khó chịu gì, ngược lại chỉ cảm thấy bản thân càng thêm có lực lượng, từng khối cơ bắp trên dưới toàn thân gồ lên rõ ràng, cực kỳ phù hợp với hai từ ‘tinh tráng’.

Và rút cuộc, hắn cũng tu hành khiếu thứ chín đến trình độ tràn đầy.

Cố gắng nhiều ngày như vậy, hôm nay đã đến thời điểm thu hoạch, khiến tâm tình Lục Diệp không khỏi trở nên kích động.

Hắn khẽ hít sâu mấy cái, lắng tâm thần xuống, dựa theo lộ tuyến hành công của Kim Thiên Tiêu Dao quyết, dẫn động linh lực trong Nguyên linh khiếu rót vào linh khiếu thứ hai, kéo theo linh lực bên trong linh khiếu thứ hai cùng một chỗ tràn vào linh khiếu thứ ba, lại kéo theo linh lực linh khiếu thứ ba tràn vào linh khiếu thứ tư, lặp đi lặp lại không ngừng như thế. . . cho đến linh khiếu thứ chín!

Vị trí linh khiếu thứ chín ở ngay phụ cận Nguyên linh khiếu, sau khi linh khí tràn vào linh khiếu thứ chín, Lục Diệp lại dẫn dắt bọn chúng trở về bên trong Nguyên linh khiếu. Cứ như vậy, linh khí đi xuyên qua chín đại linh khiếu, tạo thành một vòng tròn khép kín, gọi là tiểu chu thiên!

Nếu như linh lực chứa đựng bên trong linh khiếu lúc trước là một đầm nước đọng, vậy giờ phút này nó đã biến thành nước chảy, linh lực toàn thân bắt đầu từ Nguyên linh khiếu chảy qua tám đại linh khiếu khác, lại kết thúc ở Nguyên linh khiếu, chảy xuôi không ngừng.

Lục Diệp lập tức sinh ra một loại cảm giác hơi khác biệt.

Nhưng hắn cũng không ngừng lại, mà vẫn tiếp tục dẫn dắt linh lực, không ngừng vận hành tiểu chu thiên, vòng đi vòng lại.

Tốc độ linh lực chảy xuôi bên trong chín đại linh khiếu càng lúc càng nhanh, mãi cho đến khi nó đột phá một loại cực hạn...

Trong chớp mắt kia, tai mắt Lục Diệp vang lên một tiếng ông minh, dù là trạng thái nhắm mắt cũng bị màu trắng lóa như tuyết tràn ngập, ngay sau đó màu tuyết trắng tan đi, tai thính mắt tinh, cả người đều có một loại cảm giác thoải mái thăng hoa.

Một vòng khí lãng lầy Lục Diệp làm trung tâm, bắt đầu dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, âm vang khuếch tán ra bốn phía, thổi cho trong sơn động cát bay đá chạy.

Đã đạt tới Linh Khê cảnh!

Trong thời khắc này, Lục Diệp không vội mở to mắt, chỉ lãng lãng cảm thụ trạng thái của bản thân.

Giờ phút này, hắn không dẫn dắt linh lực lưu động, nhưng linh lực toàn thân lại không ngừng chảy ở bên trong chín đại linh khiếu, róc rách như suối, tuần hoàn qua lại, tiến hành vòng tiêu chu thiên kia.

Đây là tiêu chí thành tựu Linh Khê cảnh.

Chương 71: Hắc Thực Sự Không Dùng Được Loại Phương Pháp Tu Hành Này!!!

Trừ phi Lục Diệp bỏ mình, hoặc xuất hiện tình huống linh lực hao hết và linh khiếu vỡ vụn, từ nay về sau linh lực toàn thân hắc sẽ liên tục chảy xuôi không ngừng.

Lục Diệp từ từ mở mắt, nâng một tay lên, thoáng thúc giục linh lực, nơi lòng bàn tay lập tức dâng lên hào quang nhàn nhạt. Đó là quang mang linh lực, thế nhưng hiện giờ linh lực này lại mang đến cho hắc một loại cảm giác khác biệt rất lớn so với trước kia.

Mặc dù số lượng linh lực dự trữ toàn thân hắc không hề tăng trưởng, nhưng linh lực hiện giờ càng có lực phá hoại hơn.

Lục Diệp có thể cảm giác được rất rõ ràng điểm này, thực lực của hắc đã tăng cường không chỉ hơn gấp đôi so với trước đó, nếu như thời khắc này, lại cho hắc đi tranh đấu với con hổ lớn kia, Lục Diệp tự tin có thể không mượn Linh phù cũng bắt được nó lại.

Sau khi hắc trầm tư một chút đã hiểu được toàn bộ chuyện này.

Trước kia mặc dù hắc mở ra rất nhiều linh khiếu, nhưng mỗi lần hắc chỉ có thể thúc giục linh lực bên trong một cái linh khiếu nào đó mà thôi, nếu linh lực trong linh khiếu này hao hết, hắc lại phải thúc giục một linh khiếu khác, chứ không thể đồng thời thúc giục hai cái hoặc là nhiều hơn nữa.

Nhưng trước mắt chín khiếu đã liên kết, linh lực vận hành theo tiểu chu thiên, nếu hấn thúc giục linh lực, không chỉ đơn giản là linh lực của một nửa linh khiếu, mà hấn có thể thúc giục linh lực của cả chín khiếu.

Đương nhiên lực phá hoại không đến mức lớn gấp chín lần, nhưng vẫn có thể chênh lệch gấp đôi.

Về phần khiếu thứ mười kia, mặc dù nó đã mở ra, nhưng đó là phạm trù của cảnh giới Linh Khê nhị tầng, tạm thời không thành hệ thống cùng chín khiếu của cảnh giới nhất tầng, không thể nào mang đến cho Lục Diệp tăng lên quá lớn, nhiều nhất chỉ khiến tổng lượng linh lực dự trữ của hấn nhiều thêm một ít.

Suy cho cùng, tu hành Linh Khê cảnh chính là một quá trình từ lượng biến đến chất biến, khi mở ra đủ nhiều linh khiếu, lại để cho linh lực xuyên qua những linh khiếu kia vận hành tiểu chu thiên, thực lực sẽ nhận được một lần nhảy vọt!

Trước đó, hiệu quả lớn nhất khi khai khiếu chính là tăng lên linh lực dự trữ của bản thân chứ không trực tiếp gia tăng thực lực.

Đây vốn là điểm thông thường trong tu hành, ngay khi tu sĩ vừa bắt đầu tu hành đều có sư trưởng dạy bảo, nhưng Lục Diệp lưu lạc tại Linh Khê chiến trường này, không nơi nương tựa, lấy đâu ra người đến dạy bảo hấn những thứ này.

Hấn chỉ có thể dựa vào bản thân tìm tòi cảm ngộ.

Sau khi đạt tới Linh Khê cảnh, Lục Diệp phát hiện một chuyện rất thú vị, đó chính là hấn đã trở nên nhạy cảm khi nhận biết linh khí chung quanh.

Linh khí trong Linh Khê chiến trường vốn nồng đậm hơn rất nhiều so với ngoại giới, ở ngoại giới dù Lục Diệp bước vào trạng thái tu hành, cũng không phát hiện được linh khí tồn tại, nhưng ở

chỗ này chỉ cần Lục Diệp có thể tĩnh tâm, về cơ bản, hẳn đều có thể cảm giác được linh khí ở bốn phía.

Trước mắt chín khiếu thành tuổi, Lục Diệp lại phát hiện dù hẳn không cố hết sức đi cảm giác, chỉ cần thoáng tập trung lực chú ý một chút, cũng có thể cảm nhận được rõ ràng linh khí bốn phía trong thiên địa.

Đây tuyệt đối là tiến bộ cực lớn.

Chẳng lẽ hẳn đã có thể phun ra nuốt vào linh khí tu hành rồi? Lục Diệp nghĩ như vậy, trong lòng kích động lên, nếu đúng là như thế, thì từ nay về sau con đường tu hành của hẳn nhất định sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Lúc này hẳn nếm thử một phen.

Sau nửa canh giờ, sắc mặt Lục Diệp đen lại, bỏ dở lần tu hành này.

Tình huống vẫn giống như trước kia, cũng không biết thân thể của hẳn đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết linh khí trong thiên địa rất khó bị dẫn dắt vào cơ thể. Căn cứ theo loại tốc độ tu hành này, hẳn muốn tu hành khiếu thứ mười đến trạng thái tràn đầy, kiểu gì cũng mất nửa năm một năm.

Xem ra kiểm tra thiên phú trước đó, hẳn nhận được kết quả một lá cũng có nguyên nhân.

Thế nhưng đến lúc này, Lục Diệp cũng thoáng có chút minh ngộ, phương thức tu hành phun ra nuốt vào linh khí của tu sĩ, cũng không phải là chỉ dùng miệng phun ra nuốt vào, mà dùng cả thân thể phun ra nuốt vào, tại trong loại trạng thái tu hành này, mấy vạn lỗ chân lông trên dưới toàn thân tu sĩ đều đang tiến hành một loại hô hấp kỳ diệu, dẫn nạp linh khí trong thiên địa nhập thể, hóa thành linh lực của tu sĩ!

Nhưng hắn thực sự không dùng được loại phương pháp tu hành này.

Lục Diệp đứng dậy, hắn cảm thấy đây là thời điểm mình nên đi ra ngoài nhìn một chút.

Hơn một tháng trước, hắn bị chương giáo đưa vào Linh Khê chiến trường, cũng may vận khí tốt, lưu lạc đến bên trong phiến rừng thâm này, thời gian dài như vậy cũng không gặp được địch nhân quá mạnh mẽ. Không những thế, Y Y và hổ lớn đến đây tìm phiền toái còn bị hắn hung hăng gõ một cái.

Nhưng đòi người không thể mãi mãi có vận khí tốt như vậy.

Chương 72: Sư Huynh Xin Dừng Bước!

Nếu hắc cứ trốn ở chỗ này, cuối cùng cũng sẽ đụng phải tu sĩ mạnh mẽ không thể địch nổi, đến lúc đó hắc lại không có lực lượng phản kháng.

Chỉ mới hơn một tháng, hắc từ một tu sĩ vừa mở ra ba khiếu đã trưởng thành đến cảnh giới Linh Khê một tầng bây giờ, còn mở ra mười khiếu, coi như tăng trưởng thật lớn.

Nhưng không thể không thừa nhận, tu vi của hắc vẫn rất thấp, có điều cứ dựa vào những linh phù được chưởng giáo cho hắc kia, ít nhiều vẫn có chút lực tự vệ.

Về phần hiện giờ hắc nên đi chỗ nào. . . lại phải chờ tìm được con hổ lớn và thiếu nữ kia. Trước đó hắc đã nghe được một chút tin tức rất thú vị từ thiếu nữ nọ.

Sau hai ngày gấp rút, Lục Diệp tìm được con hổ lớn tuyết trắng nằm sấp trên mặt đất ngủ say bên trong một cái sơn động, thế nhưng hắc vừa đi vào, một bóng hình trong suốt đã từ trên thân hổ lớn bay ra, cảnh giác nhìn Lục Diệp: "Người tới làm gì?"

Chính là Trần linh tự xưng là Y Y. Ngày đó khi cả hai rời đi, thoát nhìn gia hỏa này cực kì suy yếu. Hiện giờ đã trôi qua gần mười ngày nhưng thân thể của nàng vẫn lộ ra trạng thái hơi mờ như trước, không thể ngưng thành thực thể, xem ra tổn thương trước đó thực sự không nhẹ.

Nàng bên này vừa có động tĩnh, hổ lớn ngủ say liền lập tức bừng tỉnh, đứng dậy gầm nhẹ một tiếng với Lục Diệp.

Lục Diệp không đi vào bên trong, tránh kích thích đến một linh một hồ này, huống chi đã có Thiên Cơ thế, hẳn cũng không thể làm gì tổ hợp này.

"Chớ hoảng sợ, ta chỉ tới để hỏi một số chuyện." Lục Diệp mở miệng.

"Người muốn hỏi điều gì?" Y Y nhìn hẳn.

"Trước đó ta nghe người nhắc tới Thanh Vân phường thị gì đó, có thể nói kỹ hơn một chút với ta không?"

"Người muốn đi Thanh Vân phường thị?"

"Đúng vậy!"

Lục Diệp không đi được con đường phun ra nuốt vào linh khí, luyện tinh hóa khí cũng không phải phương pháp lâu dài, mà tẩu thú quanh đây đã sắp bị Lục Diệp giết sạch rồi, căn thuốc tu hành mới là ngọn nguồn vui vẻ, nghe nói Thanh Vân phường thị kia chính là chỗ tu sĩ tụ tập giao dịch, Lục Diệp chuẩn bị tới đó thử xem, nói không chừng có thể mua chút linh đan ăn vào.

Kém nhất cũng có thể đi mở rộng tầm mắt, từ khi hẳn bước vào tu hành giới đến nay, một mực bế môn tạo xa (xa rời thực tế). Đây cũng không phải là chuyện tốt.

"Vậy sao..." Y Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi le lưỡi nói với hẳn: "Ta sẽ không nói cho người, người muốn biết, cứ tự mình đi tìm!"

Trước đó, bọn họ chịu ủy khuất lớn như vậy ở trên tay Lục Diệp, Y Y sao có thể ngoan ngoãn phối hợp cùng hẳn?

Hiện giờ vẫn có Thiên Cơ thế trói buộc, chỉ cần nàng và hồ lớn không chủ động khiêu khích gây tổn thương cho Lục Diệp, hẳn sẽ không thể làm gì được nàng, còn gì phải sợ?

Lục Diệp bình tĩnh nhìn nàng một lúc, sau đó quay người rời đi.

"Hử?" Điều này lại khiến Y Y có chút không kịp phản ứng, không nghĩ tới Lục Diệp lại đi dứt khoát lưu loát như vậy. Nàng hơi chần chờ, sau đó lắc lư thân hình, trôi dạt đến bên người Lục Diệp, mở miệng nói: "Thế nhưng nếu người có thể van cầu ta, nói không chừng tâm tình ta tốt sẽ nói cho người biết đấy."

Lục Diệp liếc nàng một cái, cảm nhận được tính cách xấu xa của nàng.

"Nhanh cầu xin ta đi. Nếu người không cầu ta, ta sẽ không nói cho người. Bằng không. . ." Y Y cười mỉa mai bay tới bay lui ở trước mặt hắn, vui vẻ phảng phất một con bướm nhỏ: "Người nói một tiếng người sai rồi, ta sẽ tha thứ cho người!"

Lục Diệp dừng chân lại, lấy trường kiếm từ trong túi trữ vật bên hông kia ra, từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ.

"Người định làm gì?" Y Y bị dọa đến hoa dung thất sắc.

Trong nháy mắt, nàng đã hoảng sợ trốn qua một bên, núp ở sau lưng con hổ lớn vốn đang đi theo kia. Con hổ ấy cũng lập tức đứng dậy từ từ thế nằm sấp, há miệng gầm gừ đe dọa.

"Ta đã nói với người rồi, có Thiên Cơ thế hạn chế thì không thể làm loạn, nếu không người sẽ chết không có chỗ chôn!" Y Y nhô cái đầu nhỏ ra từ sau lưng hổ lớn, nghiêm mặt cảnh cáo.

Lục Diệp không để ý tới nàng, chỉ là thanh kiếm vẫn chỉ về phía hư không, sau khi rút linh lực vào, trên trường kiếm chớp động lưu quang, hần nhẹ nhàng nỉ non một tiếng: "Quyết định đi!"

"Quyết định gì?" Y Y đầy mơ hồ.

"Bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày ta sẽ giết mười con thú, giết

tới khi khu vực này không còn tẩu thú mới thôi!" Giọng nói của Lục Diệp âm vang rõ ràng, sau khi nói xong hắn lại sờ lên bụng: "Đói bụng rồi!"

"Xoẹt!" Trường kiếm vào vỏ, Lục Diệp cất bước tiến lên.

Y Y thoáng ngơ ngác một chút, ngay sau đó biểu cảm trở nên đăng chất, hồ lớn quay đầu liếc nhìn nàng một cái, cái liếc mắt mang đầy nhân tính hóa.

"Sư huynh xin dừng bước!" Y Y hô to, kia đuổi theo Lục Diệp.

Sau đó một nén nhang, dưới một cây đại thụ, Lục Diệp nhìn đồ án vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất, Y Y đứng ở trước mặt chỉ rõ phương vị cho hắn: "Nơi này là Thanh Vân sơn, phường thị dưới chân núi chính là Thanh Vân phường thị, vị trí của chúng ta ở chỗ này, người từ nơi này đi về hướng Đông, hai mươi dặm sau sẽ xuyên qua một dòng sông nhỏ, lại đi thêm mười dặm sẽ có một mảnh Loạn Thạch lâm, lại đi thêm hai ba mươi dặm sẽ đến Thanh Vân phường thị."

Lông mày Lục Diệp nhăn thành một chữ Xuyên (川), tỏ ra không kiên nhẫn nói: "Người trực tiếp chỉ rõ cho ta phải đi bên nào, đừng nói phương hướng gì đó."

"Bên này!" Y Y quả quyết đưa tay chỉ về một phía.

Chương 73: Xuất Phát Đi Về Phía Thanh Vân Phường Thị!!!

Nửa canh giờ sau, Lục Diệp đứng dậy đi về phía vị trí Thanh Vân phường thị, Y Y lơ lửng giữa không trung phía sau hắn, trên mặt nàng tràn đầy nhiệt tình vui vẻ tiễn đưa.

Đối với Y Y và hồ lớn, Lục Diệp là một vị khách không mời xâm nhập địa bàn của bọn họ, mấy ngày nay hắn đã giết quá nhiều dã thú, làm ảnh hưởng đến sự ổn định của khu vực này.

Lúc trước bọn họ đi tìm Lục Diệp gây chuyện cũng vì như vậy.

Nếu Lục Diệp tiếp tục lưu lại, chỉ sợ không bao lâu nữa thức ăn ở khu vực này đều sẽ bị giết sạch sẽ, đến lúc đó bọn họ lại phải tìm một nơi khác để sinh tồn, nhưng trong dãy núi này có quá nhiều yêu thú, tùy tiện xâm nhập vào địa bàn khác sẽ phải đối mặt với nguy hiểm không biết.

Cho nên sau khi ý thức được việc tiễn Lục Diệp đi là chuyện tốt, Y Y liền ngoan ngoãn phối hợp, bằng không sao nàng có thể nghe lời như vậy?

Đương nhiên, trước khi Lục Diệp chuẩn bị đi, hắn đã cảnh cáo bọn họ, nếu không thể thuận lợi tìm được Thanh Vân phường thị, hoặc tin tức bọn họ đưa ra có sai lầm gì đó, hắn sẽ còn trở lại.

Đối với việc này, Y Y vỗ bộ ngực bằng phẳng cam đoan, những lời nàng nói lúc trước tuyệt đối là sự thật.

Lục Diệp một đường đi về phía trước, nhớ lại đủ loại tình báo Y Y vừa tiết lộ ra.

Không chỉ có tin tức của cửa Thanh Vân thường thị, Lục Diệp còn hỏi nàng rất nhiều chuyện về Linh Khê chiến trường, thật vất vả mới gặp được một gia hỏa có thể bắt chẹt lại vừa có thể trao đổi ở chỗ này, đương nhiên phải dùng cho hết tác dụng.

Y Y cũng là biết gì nói vậy!

Mặc dù trong ngọc giản mà chưởng giáo cho hắn có ghi chép một ít tình báo về Linh Khê chiến trường, nhưng tình huống lúc ấy cực kỳ khẩn cấp, hơn nữa chưởng giáo cũng không biết sau khi Lục Diệp tiến vào chiến trường, hắn sẽ xuất hiện ở vị trí nào, cho nên tin tức lưu lại cũng không tỉ mỉ.

Trái lại tin tức thu được từ Y Y bên này, lại thích hợp với tình cảnh trước mắt của hắn hơn.

Theo lời của Y Y, toàn bộ Linh Khê chiến trường là một khu vực hình tròn, diện tích cực kỳ rộng lớn, khoảng chừng một châu, nếu chia nhỏ ra có thể phân thành ba khu vực lớn.

Vòng ngoài, vòng trong và vòng trung tâm ở sâu nhất.

Càng xâm nhập vào bên trong, độ nồng đậm của linh khí trong thiên địa càng cao, hơn nữa ở một số khu vực đặc thù, còn có thể sản xuất những bảo vật thần kỳ, ví dụ như quáng mạch hiếm có, linh quả trân quý... Đây đều là những tài nguyên tu hành mà các tu sĩ liều mạng tranh đoạt.

Các đại tông môn Cửu Châu đều có trụ sở của mình ở trong Linh Khê chiến trường, phẩm cấp tông môn càng cao thì vị trí đóng quân lại càng gần bên trong.

Ví dụ như tông môn nhất nhị tam phẩm của tất cả châu lục, trụ sở của bọn họ sẽ ở vào vòng trung tâm, trụ sở từ tứ phẩm đến lục phẩm phân tán phổ biến ở khu vực vòng trong, về phần thế lực thất phẩm đến cửu phẩm, cũng chỉ có thể chiếm cứ vòng ngoài

cùng, đương nhiên số lượng tông môn thế lực ở cấp độ này cũng là nhiều nhất, cho nên vòng ngoài là khu vực chiếm diện tích rộng nhất.

Tin tốt là vị trí hiện tại của Lục Diệp ở vòng ngoài, bất kể linh khí nồng đậm hay là sản lượng tài nguyên đều không thể so với hai khu vực khác, cho nên rất khó có khả năng đụng phải tu sĩ Linh Khê cảnh đặc biệt lợi hại.

Nhưng tin xấu là hẳn không biết vị trí cụ thể của trụ sở Bích Huyết tông, Bích Huyết tông là tông môn cửu phẩm, trụ sở đương nhiên cũng ở vòng ngoài, nếu vận khí tốt thì vị trí giữa hẳn và trụ sở Bích Huyết tông sẽ không chênh lệch quá xa, nhưng nếu vận khí không tốt, lỡ như hẳn và trụ sở của Bích Huyết tông phân tán trên trục trung tâm của Linh Khê chiến trường, vậy nếu hẳn theo ấn ký chiến trường tiến về phía trước, chắc chắn sẽ phải xuyên qua toàn bộ chiến trường này, xông vào vòng giữa và vòng trung tâm.

Với tu vi Linh Khê nhất tầng của hẳn, chỉ coi là miễn cưỡng có chút vốn tự bảo vệ mình ở vòng ngoài, nhưng nếu xông vào vòng trong hoặc trung tâm, tất nhiên sẽ không có kết quả gì tốt.

Ở nơi đó nhất định là cường giả Linh Khê cảnh như mây.

Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là đi một con đường hình vòng cung, từ vòng ngoài đi về phía trước, như vậy có thể tránh đụng phải địch nhân quá mạnh mẽ.

Trên Cửu Châu đại lục, hai trận doanh Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh chiến hỏa không ngừng, từng tông môn cũng là hưng suy thay đổi không ngừng.

Có thể nói tu sĩ Cửu Châu trưởng thành ở trong chiến hỏa và chém giết. Bởi vậy, đệ tử các đại tông môn bất kể ở trận doanh phe nào, chỉ cần thành tựu Linh Khê cảnh, đều sẽ bị đưa vào Linh Khê chiến trường mài luyện.

Nhưng thực lực Linh Khê nhất tầng chênh lệch với cửu tầng quá lớn, dù là những đệ tử tông môn nhất phẩm kia, ở thời điểm tu vi không cao cũng không có ưu thế gì quá lớn.

Cho nên vòng trung tâm và vòng trong không thích hợp cho tu sĩ có tu vi không cao mà luyện bản thân.

Chương 74: Quy Củ Bất Thành Văn Tại Phường Thị!

Điều này dẫn đến một truyền thống.

Tất cả tông môn đều sẽ đưa đệ tử tu vi không cao của nhà mình đến vòng ngoài, để cho bọn họ tôi luyện bản thân ở nơi đây, sóng lớn dãi cát.

Về phần biện pháp đưa tới, đương nhiên là mượn dùng Thiên Cơ trụ.

Thiên Cơ trụ có đủ loại công năng, một trong số đó chính là có thể định vị truyền tống.

Sau khi các tông môn cỡ lớn tại vòng trung tâm và vòng trong trả một cái giá nhất định, bọn họ có thể mượn Thiên Cơ trụ, đưa đệ tử có tu vi không cao nhà mình đến trụ sở những tông môn nhỏ, để cho bọn họ lịch duyệt ở vòng bên ngoài.

Để báo đáp lại, những tông môn cỡ lớn này sẽ che chở an nguy cho những tông môn nhỏ này ở thời điểm thích hợp, ví dụ như lúc trụ sở của tông môn bị tiến đánh.

Cho nên liên hệ ở giữa toàn bộ tông môn Cửu Châu đại lục đều rất mật thiết, thường thường một đại tông môn ra mặt đều che chở hơn mười nhà thậm chí càng nhiều tông môn nhỏ hơn và một tông môn nhỏ cũng sẽ kết giao cùng vài nhà đại tông môn khác.

Lục Diệp tiêu hóa xong những tin tình báo này, hẳn đã có nhận thức rõ ràng hơn về tình cảnh trước mắt của mình.

Không thể không nói vận khí của hắn rất tốt, khi bị chưởng

giáo đưa vào Linh Khê chiến trường, vị trí xuất hiện của hắc lại là vòng ngoài, vì thế hắc mới có vốn liếng tiếp tục sinh tồn.

Về phần Thanh Vân phường thị kỳ thật không chỉ có một chỗ như vậy, toàn bộ Thanh Vân sơn này rất lớn, dưới chân núi có vài phường thị đều gọi là Thanh Vân phường thị.

Trong phường thị sẽ hội tụ đủ loại tu sĩ đến từ các nơi trong Cửu Châu, ngư long hỗn tạp, có Hạo Thiên minh, cũng có Vạn Ma lĩnh.

Phường thị vốn không có chủ, đây là nơi các tu sĩ tự phát tụ tập, cũng là nơi bọn họ giao dịch và nghỉ ngơi.

Cho nên dưới tình huống bình thường, phường thị vẫn là nơi tương đối an toàn, bởi vì nếu tùy tiện xuất thủ ở chỗ này rất dễ dẫn đến tu sĩ hai phe đại hỗn chiến. Đã từng có vài lần tiền lệ như vậy, bởi vì ân oán cá nhân của một hai người mà dẫn phát loạn chiến hơn mấy trăm tới cả ngàn người, tử thương vô số. Từ đó về sau nếu có người dám can đảm động thủ ở phường thị, chỉ chốc lát sau sẽ bị tu sĩ phụ cận vây công đến chết.

Đây cũng là một quy củ bất thành văn. Về cơ bản, mỗi tu sĩ vào phường thị đều sẽ tuân thủ.

Đương nhiên, vẫn có người không kiêng nể gì ra tay, nhưng phải dưới điều kiện tiên quyết là người nọ có bản lĩnh lạng yên không một tiếng động giải quyết người ở bên ngoài, không khiến một ai phát hiện ra.

Nhưng tu vi của đám tu sĩ vòng ngoài đều không cao, ai mà có loại bản lĩnh này chứ?

Không còn nghi ngờ gì nữa, chuyện này là một tin tức tốt với Lục Diệp, cảnh giới Linh Khê nhất tầng của hắc vừa vặn đủ để tiến vào Linh Khê chiến trường. Có thể nói, hắc nằm trong đám

người có tu vi thấp nhất tại nơi này, và ra tay với bất kỳ ai cũng không nhận được chỗ tốt gì đáng nói.

Lục Diệp lần theo manh mối Y Y đưa ra, đầu tiên vượt qua một dòng sông nhỏ, lại xuyên qua một mảnh Loạn Thạch lâm, mãi cho đến khi đi tới chân núi, một mảnh kiến trúc đủ loại bao trùm phạm vi vài dặm mới xuất hiện chi chít ở khắp nơi bên trong tầm mắt.

Hắn đã đến Thanh Vân phường thị!

Thanh Vân phường thị không có lối ra vào cố định, Lục Diệp tham gia vào dòng người ra vào phường thị từ dưới Thanh Vân sơn, rất tự nhiên đã dung nhập vào trong đó.

Khí tức huyền não đập vào mặt, trên đường phố rắc rối phức tạp, tu sĩ qua lại chen vai thích cánh.

Lục Diệp không nghĩ tới một phường thị nho nhỏ này lại có thể hội tụ nhiều tu sĩ như vậy. Phải biết rằng, lúc trước, khi hắn còn ở trên Thanh Vân sơn, hoàn toàn không nhìn thấy một người nào, không đúng, có gặp một nửa người (Y Y).

Ngắm lại cũng không thấy kỳ quái, dù ở tông môn nào thì số lượng tu sĩ tầng dưới chót vẫn luôn là nhiều nhất, mà vòng ngoài của Linh Khê chiến trường, chính là chỗ tu sĩ tầng dưới chót hội tụ.

Chỉ nhìn từ bề ngoài, căn bản không biết những tu sĩ đang lui tới này trực thuộc trận doanh nào, dù sao chẳng một ai sẽ khắc lai lịch của mình ở trên trán rồi đi rêu rao khắp nơi.

Nhưng thậm chí hắn còn không thể phân biệt tu vi của những tu sĩ này là cao hay thấp.

Lục Diệp vốn còn rất kỳ quái, hai đại trận doanh Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh đứng ở thế đối lập, còn liên tục bùng nổ

chiến tranh, khiến não người cũng bị đánh thành óc chó như vậy, hiển nhiên giữa song phương đã có cừu hận không đội trời chung... Cũng không biết tu sĩ hai đại trận doanh này phải làm sao mới có thể chung sống yên ổn?

Và chờ đến nơi này hẳn mới hiểu được, vấn đề là mọi người cũng không biết lẫn nhau thuộc trận doanh bên nào, dù hỗn tạp cùng một chỗ thì nhiều nhất cũng chỉ có cảnh giác tương ứng đối với người xa lạ, không có khả năng tùy tiện ra tay.

Chương 75: Đó Là Yêu Tu Chưa Hóa Hình Hoàn Chính!!!

Tu sĩ lui tới mặc trang phục muôn hình muôn vẻ, làm cho Lục Diệp nhìn hoa cả mắt, có một số nữ tu còn ăn mặc cực kỳ mát mẻ, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, quả nhiên là một phong cảnh mỹ lệ, bổ mắt.

Lúc này hắn mới biết, hóa ra tập tục của Cửu Châu lại cởi mở như thế.

Nhưng trên thực tế loại suy nghĩ này chỉ là suy nghĩ lệch lạc của hắn mà thôi.

Phải biết rằng, Cửu Châu là một thế giới rất lớn, phong thổ các nơi trên chín đại châu lục không hề giống nhau, có một số địa phương sở hữu phong tục như thế, chứ không phải mặc ít thì nghĩa là tính cách cởi mở.

"Tiểu tử, mau nhường đường, mau nhường đường." Bỗng nhiên một âm thanh hùng hậu vang lên phía sau Lục Diệp.

Hắn xoay người nhìn lại, đập vào mắt là một bộ ngực lông đen tua tủa rắn chắc. Hắn tập trung tinh thần nhìn lại, hai khối cơ ngực to lớn còn đang run rẩy, lộ ra cảm giác lực lượng nổ tung.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng dáng khô ngô đến không tưởng tượng được đã đứng ở phía sau mình, và chiều cao của hắn chỉ có thể đến ngực đối phương.

Trên trán người nọ có hai cái sừng trâu cong cong, khiến Lục Diệp nhìn có chút tròn tròn mắt.

"Hô..." Trong lỗ mũi của bóng dáng khô ngô kia phun ra hai luồng nhiệt khí cuồn cuộn, đối phương nhìn xuống Lục Diệp: "Người đang chắn đường đấy!"

Lục Diệp vội vàng nhảy sang một bên, giơ tay đề chặt chuôi kiếm.

Thế nhưng rất nhanh về cảnh giác của hắn đã bị xua tan, bởi vì bên người tráng hán sừng trâu kia còn có một nữ tử thân hình xinh xắn, trên trán nữ tử kia có hai lỗ tai lông xù dựng thẳng, nhìn qua giống như tai mèo. Có lẽ nàng là đồng bạn của tráng hán sừng trâu kia.

"Meo ~". Nữ tử kia buồn cười nhìn Lục Diệp, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, sau đó còn nháy mắt với hắn, tản ra mùi ý vô hạn.

Oa nha ...

Lục Diệp nhìn tới mức hoa tâm nổ rộ.

Dưới ánh mắt chăm chú lưu luyến không rời của hắn, rất nhanh tráng hán sừng trâu và nữ tử tai mèo đã biến mất trong đám người.

"Đó là yêu tu chưa hóa hình hoàn chỉnh." Bỗng nhiên một âm thanh vang lên bên người hắn.

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người mập mạp đang đứng bên cạnh, tươi cười nhìn hắn, con mắt hơi nheo lại.

Y phục trên thân người này khảm vàng bội ngọc, trên tay còn đeo mấy cái nhẫn ngọc, thoạt nhìn không giống tu sĩ, trái lại giống như là một thổ tài chủ. (Kẻ giàu có).

"Yêu tu?" Lục Diệp nhướng mày.

Hắn từng nghe tới yêu tu, lúc trước chưởng giáo đã nhắc tới

khái niệm này, rất nhiều yếu tố có ưu thế tự nhiên về thể chất, cho nên thích hợp đi theo con đường thể tu, rất nhiều tông môn cũng sẽ thu yếu tố làm đệ tử.

Chỉ là trước kia hẳn chưa từng nhìn thấy yếu tố. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy nên không tránh khỏi cảm thấy mới lạ.

"Đúng, nhưng chờ tu vì bọn họ cao hơn một chút, những đặc thù của yếu tố kia sẽ chậm rãi biến mất, xem ra đạo hữu cảm thấy hứng thú đối với loại yếu tố đáng yêu kia?" Khi thổ tài chủ nói chuyện, đối phương còn vươn hai ngón tay vẽ một cái trên đỉnh đầu của mình.

Lục Diệp chần chờ một chút nói: "Đây là lần đầu tiên ta thấy yếu tố."

"Hóa ra là như vậy, đạo hữu là tán tu đúng không?" Thổ tài chủ cười ha hả hỏi, sợ dĩ vãng có suy đoán như vậy, chủ yếu là vì Lục Diệp chỉ đi có một mình.

Thông thường, nếu đệ tử xuất thân từ tông môn tiền vào Linh Khê chiến trường, tuyệt đối không thể đi một mình như vậy, ít nhất bọn họ sẽ cùng hành động với một ít sư huynh đệ đồng môn, như vậy cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, cũng giống như hai yếu tố kia vậy, kỳ thật bọn họ đều đến từ một tông môn.

Lục Diệp thuận miệng đáp: "Có thể coi là như vậy."

Chưởng giáo từng dặn dò hẳn, tuyệt đối không nên tiết lộ thân phận đệ tử Bích Huyết tông của mình với bất cứ kẻ nào, hẳn đương nhiên sẽ không tùy tiện nói lung tung.

Thổ tài chủ lập tức thở dài một tiếng: "Làm tán tu thật không dễ dàng, lão ca cũng xuất thân từ tán tu, hiểu rất rõ tình cảnh của lão đệ." Sau đó lời nói của gã vừa chuyển, lại cười hắc hắc nói: "Nếu đạo hữu có hứng thú đối với loại đáng yêu kia, có thể đến

Thiên Cơ Thương Minh ta một lần, chỉ cần đạo hữu đưa ra giá tiền thỏa mãn, hắc hắc, chuyện gì cũng dễ nói. ”

Lục Diệp nghiêm mặt nói: "Lão huynh hiểu lắm rồi, đệ không phải loại người đó!"

"Hiểu rồi hiểu rồi." Thổ tài chủ liên tục gật đầu: "Đương nhiên, nếu đạo hữu muốn mua đan dược, linh khí, linh phù, tình báo, địa đồ hoặc có thứ gì tốt muốn bán, đều có thể tới Thiên Cơ Thương Minh ta, cam đoan có thể thỏa mãn nhu cầu của đạo hữu. ”

Lục Diệp nghi hoặc khó hiểu: "Thương Minh của lão huynh là cái gì?"

Dường như phạm vi buôn bán của Thương Minh này có liên quan rất rộng. Và điều khiến hắn để ý chính là, thương minh này lại lấy hai chữ Thiên Cơ để đặt tên. Điều này có vẻ hơi bất thường.

Chương 76: Thiên Cơ Thương Minh! Lão Đệ Rất Nghèo!

Thổ tài chủ nói: "Thương minh mà, đương nhiên lấy mua bán làm gốc, cái gì kiếm được tiền thì làm cái đó, hoan hỉ đón khách từ Cửu Châu, vui mừng nhận nhân tài khắp hướng. Thế nhưng xin đạo hữu yên tâm, tuy Thiên Cơ Thương Minh ta gia đại nghiệp lớn (cơ nghiệp to lớn), nhưng vẫn duy trì một triết lý không lừa gạt già hay trẻ, cho nên bất cứ loại khách nhân nào đến làm ăn, chúng ta đều đối xử bình đẳng, tuyệt đối sẽ không bởi vì tu vi cao thấp mà đối đãi khác nhau."

Đến lúc này Lục Diệp mới kịp phản ứng.

Thổ tài chủ này là người của Thiên Cơ Thương Minh, có lẽ đối phương nhìn thấy hắn có dáng vẻ nông dân vào thành cho nên mới đến làm quen, xem có thể mua bán gì hay không.

"Lão đệ rất nghèo." Lục Diệp lắc đầu.

Thổ tài chủ cười ha hả: "Rõng không thể bơi nước cạn, thế nhưng ta thấy đạo hữu phẩm tướng bất phàm, ngày sau tất thành đại khí (thành công chỉ là vấn đề sớm hay muộn), hiện giờ nghèo khổ một chút cũng không sao, sẽ có lúc đạo hữu phong sinh thủy khởi (thuận buồm xuôi gió). "

"Mượn lời may mắn của lão huynh!" Lục Diệp gật đầu, đương nhiên là hắn sẽ không tin gia hỏa này thật sự đã nhìn ra cái gì, nếu không sai, gã đừng phải bất kỳ người xa lạ nào cũng sẽ nói như vậy, chỉ gọi là kết thiện duyên mà thôi

"Nếu đạo hữu muốn tới Thương Minh, chỉ cần đi về phía này,

tìm tòa kiến trúc bắt mắt nhất là được." Thổ tài chủ chỉ cho Lục Diệp một phương hướng, sau đó lại ôm quyền thi lễ: "Vậy không quấy rầy đạo hữu nữa!"

Gã vừa dứt lời, đã thoả mái rời đi.

Nói chuyện với nhau một phen, ít nhiều Lục Diệp cũng có chút để ý tới Thiên Cơ Thương Minh, hơn nữa không thể không nói, tuy rằng thổ tài chủ kia đến bắt chuyện, nhưng từ đầu đến cuối cũng không làm Lục Diệp thấy phản cảm, mặc dù gã nhận định Lục Diệp là tán tu, cũng lựa lời nói thích hợp, rất dễ dàng lưu lại ấn tượng tốt cho người khác.

Ngược lại hẳn có thể đi xem một chút.

Hiển nhiên Lục Diệp không có tài lực để mua thứ gì, nhưng trên tay hẳn còn đồ có thể bán ra, có lẽ nên tới Thiên Cơ Thương Minh đổi chút linh đan gì đó.

Thế nhưng tạm thời không vội, hẳn mới tới phường thị này, cần phải quen thuộc hoàn cảnh và bầu không khí Tu Hành giới trước tiên mới là điều quan trọng.

Thanh Vân phường thị là một phường thị nhỏ, phường thị dạng này ở toàn bộ Linh Khê chiến trường đếm không xuể, các tu sĩ luôn cần nơi giao dịch cùng nghỉ ngơi, loại phường thị tụ tập tự phát hình thành này liền theo đó ra đời.

Bởi vì không có người quản lý phường thị, cho nên tất cả mọi thứ trong phường thị đều có vẻ rất lộn xộn, nhất là những kiến trúc kia, phong cách kiến trúc đến từ các nơi trong Cửu Châu tảo loạn sừng sững, làm cho phường thị thoát nhìn giống như một nồi lẩu thập cẩm.

Những kiến trúc này đều do tu sĩ quanh năm cư ngụ ở nơi này dựng lên, kỳ thật ở phụ cận Thanh Vân sơn có không ít tài nguyên

tu hành, tỷ lệ an toàn cũng rất cao, hiển nhiên có thể làm cho rất nhiều tu sĩ cấp thấp chạy theo như vịt, nhất là những tán tu không môn không phái kia.

Mỗi một tòa kiến trúc đều là mặt tiền của một gian cửa hàng, bày bán các loại vật tư tu hành, thậm chí còn có trà lâu tửu quán.

Tu sĩ cấp thấp cũng cần ăn uống, hơn nữa bởi vì nhu cầu hàng ngày của các tu sĩ nhiều hơn một phần so với phàm nhân, cho nên không thể tránh khỏi những nghề nghiệp này.

Lục Diệp đi qua từng gian cửa hàng, chỉ nhìn nhưng không mua, chủ yếu là không có tiền mua, hắn đã dần dần hiểu rõ phương thức giao dịch giữa các tu sĩ.

Lục Diệp không biết thế giới phạm tục của Cửu Châu dùng hệ thống tiền tệ nào, nhưng thông thường tu sĩ đều giao dịch bằng linh thạch. Đây là đồng tiền chính của Tu Hành giới, đều có tác dụng lớn đối với tu hành hàng ngày hoặc là chiến đấu, thậm chí linh thạch còn có tác dụng quan trọng trong quá trình vẽ bùa bày trận của tu sĩ, chính bởi nguyên nhân này cho nên linh thạch mới được coi là tiêu chuẩn để so sánh giao dịch giữa tu sĩ.

Lục Diệp chưa từng thấy linh thạch. Kỳ thực lúc kiểm tra thiên phú cao thấp trước kia, vị tam sư huynh của Thanh Ngọc môn nợ cũng từng bố trí linh thạch ở trên pháp trận, chẳng qua lúc ấy hắn không quá để ý đến nó thôi.

Giờ phút này hắn mới biết, linh thạch kia là một loại tinh thể trong suốt, kích thước một khối chừng móng tay, hơn nữa còn chia phẩm chất cao thấp. Có điều tu vi của tu sĩ bên này đều rất thấp, cho nên bọn họ toàn dùng linh thạch hạ phẩm.

Như vậy xem ra, có lẽ vẫn còn các loại linh thạch có cấp bậc cao hơn.

Trong phường thị có nhiều tiệm thuốc nhất, mặt hàng bán ra cũng chính là linh đan diệu dược tu sĩ cần dùng. Trong tay Lục Diệp không có tiền, chỉ có thể xem náo nhiệt.

Dau khi hần dạo qua một dãy cửa hàng, ít nhiều đã có chút quen thuộc đối với giá cả hàng hóa bày bán ở nơi này.

Ngoại trừ những cửa hàng có đồ đạc mua bán, trong phường thị còn có một con đường tụ tập rất nhiều tán tu, bọn họ bày một cái sạp đơn sơ ở ven đường, đặt thứ mình cần bán trên sạp, nếu có người vừa ý món nào sẽ đi qua mặc cả.

Con đường này vô cùng náo nhiệt, náo nhiệt hơn những con đường mà Lục Diệp từng đi qua, thứ gì cũng có người bán, giống hệt như khai trương chợ bán thức ăn.

Chương 77: Thì Ra Tất Cả Mọi Người Đều Có Cùng Một Ý Nghĩ!!!

Lục Diệp đã đi dạo trong phường thị hơn nửa ngày, những thứ nên xem cũng đã xem, cuối cùng hắn quyết định tìm một vị trí không người trên đường, khoan chân ngồi xuống, lại lấy mấy khối quáng thạch từ trong túi trữ vật ra bày lên. Sau đó, hắn suy nghĩ một chút lại lấy ra một khối nguyên từ quáng to bằng nắm tay.

Hắn không muốn bán những quáng thạch này đi, chủ yếu chỉ muốn biết xem rốt cuộc những thứ này của mình đáng giá bao nhiêu.

Lại nói, hắn đã đi dạo hơn nửa ngày cũng cảm thấy đói bụng, liền lấy thịt thú ra ăn, lúc trước hắn đã bắt giết không ít tẩu thú, sau đó nướng chín chúng nó đặt ở trong túi trữ vật, lượng thức ăn này hoàn toàn có thể duy trì trong mấy ngày cũng không có vấn đề.

Hắn vừa ăn vừa nhìn tu sĩ qua lại, quan sát kỹ càng.

Tu vi của tu sĩ vẫn là một bí ẩn với hắn, hôm nay hắn chỉ biết người có tư cách đi lại ở Linh Khê chiến trường, ít nhất cũng là cảnh giới Linh Khê nhất tầng, nhưng hắn lại không nhìn ra tu vi của người ta cụ thể cao bao nhiêu.

Đây không phải là chuyện tốt gì, về sau hắn nhất định sẽ xảy ra xung đột cùng người khác, nếu không có biện pháp xác định tu vi của người ta cao thấp sẽ có chút nguy hiểm.

Nếu như đụng phải tu sĩ không thể đối địch, chỉ sợ không chờ hần thăm dò ra sâu cạn của người ta thì đã mất mạng rồi.

Cho nên hần muốn thông qua dạng quan sát này, thử xem có thể tìm ra chút manh mối nào hay không, về sau cũng có nhiều hơn một chút tiền vốn bảo mệnh.

Từng tu sĩ đi qua, Lục Diệp nghiêm túc quan sát mỗi một người, thế nhưng vẫn không nhìn ra đặc thù gì.

"Vị sư đệ này, người nhìn cái gì vậy?" Về dĩ thường của Lục Diệp khiến cho chủ quán ở một bên chú ý.

Đó là một nữ tu sĩ dáng người đầy đà, nàng mặc một bộ y phục màu xanh lá cây, bộ y phục kia đã bị giặt rất nhiều lần, nhưng vẫn coi như gọn gàng, tóc mây nhẹ nhàng búi lên, để lộ cần cổ thon dài trắng nõn.

Lúc trước Lục Diệp cũng không chú ý tới nàng, giờ phút này, hần quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy cảnh sắc một dãy núi nhấp chùng.

Lục Diệp thu hồi ánh mắt, lắc đầu: "Không nhìn cái gì cả." Sau đó hần ăn một miếng thịt khô, uống một ngụm nước.

Nữ tu mím môi nói: "Không phải người muốn nhìn tu vi người khác cao thấp sao?"

Lục Diệp kinh ngạc: "Rõ ràng như vậy?"

Nữ tu liền cười: "Bởi vì lúc ta mới tiến vào Linh Khê chiến trường, cũng có dáng vẻ ngơ ngác giống như người vậy. "

Lục Diệp bật cười...thì ra tất cả mọi người đều có cùng một ý nghĩ.

"Tán tu không dễ dàng, không có ai chỉ điểm, không có trưởng

bồi che chở, thậm chí một nơi để che mưa che nắng cũng không có." Nữ tu kia lập tức nhớ lại những gì nàng đã từng trải qua trước đó và thở dài, không hề ức nữa mà chỉ điểm: "Nếu chỉ dựa vào mắt thường thì không thể nhìn ra cái gì."

Lục Diệp vội thỉnh giáo: "Vậy nên làm thế nào? "

"Người đã đạt tới Linh Khê, chắc hẳn cũng có đầy đủ linh lực, vì sao không thúc giục linh lực thử xem?"

Lục Diệp nghe vậy ngẩn ra, thầm mắng bản thân ngu xuẩn, lúc này hẳn mới dựa theo sự chỉ điểm của nữ tu này thử một phen, thúc giục linh lực tụ tập ở mắt.

Ngay lập tức, dường như hắn vừa mở ra cánh cửa thế giới mới.

Chỉ thấy trên người những tu sĩ lui tới ở trước mặt hắn, đều bao phủ một tầng linh quang mà mắt thường không nhìn thấy, từ từ chảy xuôi, đó là dấu hiệu linh lực trong cơ thể các tu sĩ đang lưu động.

Thoạt nhìn linh quang cũng không có quá nhiều khác biệt, nhưng nếu cẩn thận phân biệt một chút, vẫn có thể nhìn ra một chút khác biệt.

Linh quang bên ngoài cơ thể của một số người chảy nhanh hơn một chút, cũng dày hơn một chút, nhưng một số người thì ngược lại.

Trong lòng Lục Diệp đã hiểu ra, những linh quang nồng đậm, chảy xuôi nhanh hơn kia, rõ ràng là người có tu vi cao hơn, còn ngược lại thì sẽ thấp.

"Thấy không?" Nữ tu lại hỏi.

Lục Diệp không kịp được gạt đầu.

Nữ tu nói: "Nếu như có thể tiến vào tông môn thì hiển nhiên là có thể biết được những chuyện này, nhưng tán tu không có người chỉ điểm, phải tự mình mò mẫm."

Lúc này Lục Diệp nhìn thấy có mấy người khác biệt, trên người bọn họ không có một chút linh quang, làm cho hắn không khỏi nghi hoặc khó hiểu, chờ sau khi mấy người kia đi qua lập tức thỉnh giáo nữ tu ở một bên vấn đề này.

Nữ tu nói: "Rất bình thường, trên người bọn họ có linh khí che khuất khí tức, hoặc có thể tu hành một chút bí pháp ẩn nấp khí tức. Chỉ là tu vi của người xuất hiện ở nơi này cũng không cao, sẽ không có tinh lực đi tu hành bí pháp nào đó, cho nên xác suất lớn là loại trước."

"Thì ra là như thế!" Lục Diệp gật đầu.

"Cho người một lời khuyên." Nữ tu nghiêm mặt nói: "Sau này nếu đụng phải loại người không hiện ra linh lực ấy, chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, bởi vì chắc chắn rằng bọn họ đến từ một ít thế lực có nội tình thâm hậu mà không phải những tiểu tán tu như chúng ta có thể so sánh được. Mặt khác, mặc dù phương pháp này có thể phán đoán ra đại khái ra tu vi của một người, nhưng cũng không phải lúc nào cũng chuẩn xác, chỉ khi người ta thực sự ra tay, người mới có thể từ linh lực ba động của người đó để phán đoán tu vi cụ thể của họ. "

Lục Diệp cảm kích nói: "Đa tạ sư tỷ đã chỉ điểm." Suy nghĩ một chút, hắn lấy một miếng thịt khô từ trong túi trữ vật đưa qua.

Nữ tu bật cười, cũng không từ chối ý tốt của hắn, đưa tay nhận lấy rồi chậm rãi ăn, thế nhưng phong cách ăn uống rõ ràng đẹp hơn rất nhiều so với Lục Diệp.

Chương 78: 78

Lục Diệp nhìn linh quang trên người các tu sĩ lui tới một hồi, lại quay đầu nhìn mình, dùng chuyện này để so sánh, hẳn đã phỏng đoán ra đại khái tu vi cảnh giới của những tu sĩ này.

Nhìn chung, tu sĩ Linh Khê nhị, tam tầng chiếm đa số, nhất tầng lại ít một chút, hơn nữa phần đông những người xuất hiện ở nơi đây đều là tán tu.

Tuy chỉ cần tu vi đến cảnh giới Linh Khê nhất tầng đã có tư cách hành tẩu du lịch trên chiến trường, nhưng đương nhiên dưới điều kiện tiên quyết là các tông môn lớn nhỏ có dư lực, bọn họ sẽ chờ cho đến khi tu vi của các đệ tử nhà mình cao hơn một chút mới cho bọn họ rời khỏi trụ sở tông môn, làm như thế cũng có thêm một phần vốn liếng bảo mệnh.

Chẳng qua những tán tu kia thì ngược lại, bọn họ vốn không nơi nương tựa, không có người che chở cho. Và tuy chiến trường nguy hiểm thật nhưng khắp nơi đều là kỳ ngộ, muốn sống thoải mái đương nhiên phải sớm ra ngoài dốc sức mà làm.

Điều này giống như sự khác biệt giữa một hài tử nhà nghèo và một hài tử nhà giàu.

Nơi này cũng có Linh Khê tứ tầng, thế nhưng tỷ lệ không quá nhiều, thường thường trong mấy chục tu sĩ mới xuất hiện một hai người.

Lục Diệp còn nhìn thấy một tu sĩ dường như có cảnh giới Linh Khê ngũ tầng, bởi vì cảm giác của người nọ cực kỳ nhạy bén. Khi Lục Diệp nhìn gã, gã lập tức quay đầu nhìn lại, hai tròng mắt đỏ tươi giống như một đôi mắt thú, làm cho người ta có cảm giác áp

bách cực lớn.

Trong lúc nhất thời, cả người Lục Diệp phát lạnh.

Hắn quan sát một phen như vậy cũng khiến trong lòng ít nhiều đã có chút hiểu ra.

Lúc này, hắn lại nhớ về Dương quân sự và Chu Thành đã bị chính mình giết chết trong hầm mỏ lúc trước, lúc ấy hắn chỉ biết tu vi của bọn họ không cao, nhưng căn bản không biết rút cuộc là tu vi của bọn họ đã đạt tới mức nào.

Lúc này xem ra, có lẽ Dương quân sự đã đạt tới tu vi Linh Khê tam tầng, còn Chu Thành nhiều nhất chỉ là Linh Khê nhị tầng.

Nhưng trong hai người này, một bị Nguyên Từ Lực Trường quấy nhiễu, khó có thể phát huy ra linh lực của bản thân, một bị trọng thương, cuối cùng để cho Lục Diệp chiếm lợi, hiện giờ chỉ sợ cỗ trên mộ đã cao ba trượng rồi.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, Lục Diệp cứ cảm thấy linh quang trên người hắn đã trở nên trong suốt hơn một chút so với tu sĩ Linh Khê nhất tầng khác.

Hắn đang quan sát như vậy chợt trước mặt lại có một người ngồi xổm xuống. Người nọ cầm một khối quáng thạch trên quầy hàng của Lục Diệp, hỏi: "Thứ này bán như thế nào? "

Lục Diệp đâu có biết nên bán như thế nào? Hắn đặt những quáng thạch này ở đây, chỉ vì ném đá dò đường, cho nên hắn chuẩn bị từ ngữ kĩ càng rồi nói: "Đạo hữu cứ ra giá, thích hợp thì bán."

Đồng thời hắn cũng điều tra tu vi của đối phương, căn cứ theo linh quang trên người, đối phương hắn là một tu sĩ cảnh giới Linh Khê nhị tầng, thể nhưng dường như linh quang của người này đục ngầu hơn những người khác nhiều.

Lục Diệp đột nhiên tỉnh ngộ, đây có phải là tình huống linh lực tối nghĩa như chưởng giáo nói hay không? Nếu đúng như vậy, chắc chắn rằng một đoạn thời gian gần đây, người trước mặt này đã dùng quá số lượng linh đan, làm trong cơ thể ứ đọng đan độc.

Người nọ liền báo ra một con số: "Hai khối linh thạch!"

"Không bán!" Mặc dù Lục Diệp không biết rốt cuộc quáng thạch này của hắn có giá trị bao nhiêu, nhưng lại có thể xác định được người trước mặt có âm tâm lý nhặt của hời hay không, cho nên hắn không cần suy nghĩ nhiều đã lên tiếng từ chối.

Người nọ cũng không tức giận. Đúng là khi đi ngang qua nơi này, gã nhìn bộ dạng ngơ ngác của Lục Diệp mới quyết định lại đây xem có thể chiếm được chút lợi nào hay không, sau khi đã xác nhận đối phương không phải người có thể tùy tiện lừa gạt được, đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đi kết thù với Lục Diệp.

Người này lập tức buông quặng xuống rồi rời đi.

Sau đó lại lục tục có người tới hỏi giá, Lục Diệp đều bảo người ta tự mình báo giá, nhưng không có một lần giao dịch thành công.

Khiến cho Lục Diệp để ý chính là, khối Nguyên Từ Quáng kia bị hỏi nhiều nhất, người khác ra giá cũng là cao nhất, giá cả đủ để nâng lên tới hai mươi khối linh thạch, là giá do một tu sĩ Linh Khê từ tầng báo ra.

Xem ra thứ này thực sự có giá trị không nhỏ, khó trách dù là Dương quân sự hay là Chu Thành đều lợi dụng chức vụ của mình nhằm giấu riêng một ít.

Đối với tu sĩ cấp bậc như bọn họ, món đồ này cũng là một khoản tài phú không nhỏ.

Lục Diệp bên này chưa hề khai trương nhưng đồ đạc trên quầy

hàng của nữ tu bên cạnh lại đang không ngừng giảm bớt. Nàng bán thảo dược mà bản thân thu thập được từ trong Thanh Vân sơn, nhu cầu của mọi người về loại mặt hàng này cực lớn, gần như không đến nửa ngày đã bán sạch sẽ.

Nữ tu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, trước khi đi, nàng còn hỏi Lục Diệp: "Người muốn biết giá trị của những khoáng thạch này phải không?"

Chương 79: Quảng Ngênh Cửu Châu Khách - Hỉ Nạp Bát Phương Tài

Nàng đã ở bên cạnh nhìn nửa ngày, đương nhiên đã đoán ra mục đích của hắn?

"Đúng." Lục Diệp gật đầu: "Vậ sư tỷ có biết giá trị của mấy thứ này không?"

Nữ tu lắc đầu nói: "Ta không có nghiên cứu gì đối với khoáng thạch, không hề nhận ra lai lịch của những viên đá trên sạp hàng kia, cho nên cũng không biết giá trị của chúng. Thế nhưng nếu người thật sự muốn bán thì có thể tới Thiên Cơ Thương Minh, mặc dù bọn họ thu mua với giá cả hơi thấp một chút so với giá bình thường, nhưng về tổng thể lại không lừa già gạt trẻ. Chủ yếu là tu sĩ nơi này không quá giàu có, sư đệ bán chút đồ nhỏ thì không có vấn đề gì, nhưng như Nguyên Từ Quáng của người, chẳng bao nhiêu người có tài lực thu mua đâu. Cũng vì vậy, bọn họ mới không thể đưa ra giá cao được."

Kỳ thật Lục Diệp cũng phát hiện ra vấn đề này, thế nhưng hắn vốn không có ý định bán khoáng thạch của mình ở chỗ này, nên mới không quan tâm lắm.

Giờ phút này nghe nữ tu nói, tất nhiên là biết nghe lời nói phải, mở miệng tạ ơn: "Đa tạ sư tỷ đã chỉ điểm."

"Vậ chúc sư đệ may mắn!" Nữ tu ấy dịu dàng cười cười với Lục Diệp, sau đó chỉ rời đi vài bước, đã dung nhập vào dòng người không thấy bóng dáng.

Không bao lâu sau khi nữ tu ấy rời đi, Lục Diệp cũng thu quây hàng.

Hắn bày sạp ở chỗ này vốn không phải vì bán đồ, chủ yếu là muốn thuận tiện quan sát những tu sĩ khác hơn, tìm ra biện pháp phán đoán thực lực của bọn họ.

Hôm nay dưới sự chỉ điểm của nữ tu, hắn đã đạt thành mong muốn, đương nhiên không cần phải lãng phí thời gian nữa.

Sau một nén nhang, Lục Diệp đứng trước một tòa kiến trúc hình tròn khổng lồ, ngẩng đầu nhìn lên.

Trong các phường thị bố trí lộn xộn, không có quy luật này, một tòa nhà như vậy tuyệt đối là một tiêu chí bắt mắt nhất.

Đây chính là Thiên Cơ Thương Minh. Chỉ tính riêng một tòa kiến trúc này thôi, trong lúc vô hình đã biểu hiện ra nội tình thâm hậu và tài lực khổng lồ của bọn họ.

Tám biển hiệu của Thương Minh treo bên trên cửa chính, cửa lớn mở rộng như miệng thú, một đồng tu sĩ ra ra vào vào không thể đếm xuể, hai bên cửa lớn có dán một bộ câu đối vàng rực rỡ, bên trái viết 'Quảng ngênh Cửu châu khách' (Vui mừng đón khách quý Cửu Châu), bên phải viết 'Hỉ nạp bát phương tài' (Sung sướng thu tiền tài tám phương) biểu hiện tiêu chí vui lòng khách đến, vừa lòng khách đi!

Lục Diệp theo dòng người đi vào trong đại điện, ly kỳ chính là, mặc dù có rất nhiều tu sĩ ra vào, nhưng bên trong đại điện lại cực kỳ yên tĩnh.

Lập tức có một nữ tu với khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu bước ra nghênh đón hắn. Nàng uyển chuyển thi lễ với Lục Diệp, nói: "Bái kiến sư huynh."

Lục Diệp trả lễ lại rồi không nhận được nhìn đôi lỗ tai lông xù

trên đầu đối phương.

Đây cũng là một yêu tu, hơn nữa còn là yêu tu vẫn chưa hóa hình hoàn toàn, theo lời nói của tu sĩ béo kia, sau khi những yêu tu này có được tu vi cao thâm, mấy đặc điểm của yêu thú sẽ chậm rãi biến mất, dần dần giống y hệt người bình thường khác.

Cho nên cũng không kỳ quái khi nhìn thấy rất nhiều yêu tu có đặc thù yêu thú ở chỗ này, bởi vì tu vi của tu sĩ ở nơi này cũng không cao.

Mặc dù nữ yêu tu đã phát hiện ra ánh mắt của Lục Diệp, nhưng nàng lại không cảm thấy kinh ngạc, tự nhiên cũng không biểu hiện ra thái độ gì khác thường, vẫn dịu dàng hỏi: "Xin hỏi sư huynh muốn mua hay bán? Hoặc là đến đây dạo chơi? "

Xem ra lựa chọn khác nhau sẽ có sự đối đãi khác nhau, Lục Diệp lấy lại bình tĩnh, nói: "Bán.

Nữ yêu tu tràn đầy tươi cười, đưa tay ra hiệu: "Mời sư huynh đi bên này."

Lục Diệp lập tức bước theo nàng về phía đó, dường như bên kia có rất nhiều gian phòng, loáng thoáng có thể nhìn thấy trong những gian phòng kia đang có bóng người ngồi thương lượng.

Một lát sau, Lục Diệp ngồi trong gian phòng, bốn phía có bình phong chặn tầm mắt theo dõi, nữ yêu tu kia đã không còn bóng dáng, nhưng trước khi đi, nàng có dặn dò Lục Diệp cứ ngồi chờ ở chỗ này, rất nhanh sẽ có quản sự tới giao dịch với hắn, còn nói, nếu hắn có điều gì phân phó, có thể lắc cái chuông ở một bên, tự nhiên sẽ có người đến bắt chuyện.

Trên bàn được đặt một ấm trà pha sẵn, Lục Diệp tự mình rót một chén, uống một ngụm, lập tức lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ vì dường như trà này không phải trà bình thường, trong nước trà ẩn chứa

một ít linh lực, tuy không nhiều lắm nhưng đúng là có thật.

Phát hiện này khiến Lục Diệp càng thêm cảm nhận được sâu sắc về tài lực khổng lồ của Thiên Cơ Thương Minh. Đây chỉ là nước trà chiêu đãi khách nhân thôi, cũng không biết một ngày bọn họ phải tiêu hao bao nhiêu, nếu không có chút nội tình, làm sao mà chịu được mức tiêu phí như vậy?

Hắn lập tức há miệng uống từng ngụm, nhưng uống cạn cả một bình vẫn chưa thấy có ai tới bắt chuyện với hắn.

Lục Diệp cũng không vội, nhẹ nhàng lắc cái chuông bên cạnh.

Lập tức có thị nữ của Thiên Cơ Thương Minh đi vào: "Khách nhân có điều gì dặn dò? "

Lục Diệp chỉ vào cái bình rỗng trên bàn: "Tiếp chén!"

Chương 80: Đừng Có Lừa Ta!!!

Thị nữ kia hơi sửng sốt một chút, thế nhưng nàng phản ứng cũng không chậm, rất nhanh đã hiểu được “Tiếp chén” có nghĩa là gì, chỉ thấy nàng hé miệng cười rồi ôm lấy cái bình rượu đi ra ngoài.

Một lát sau, nàng lại cầm một ấm linh trà đi vào, nhẹ nhàng buông xuống: "Mời khách nhân cứ từ từ thưởng thức. ”

Cho đến khi Lục Diệp uống cạn ba ấm trà, no đến ợ một hơi, mới có một nữ tử đi vào: "Xin thứ lỗi vì đã để đạo hữu chờ lâu, thiếp thân Liễu Như Nhân bái kiến đạo hữu. ”

Chớp mũi Lục Diệp lập tức quanh quẩn một mùi hương cơ thể nhàn nhạt, lại nhìn nữ tử kia, ăn mặc mát mẻ, mông lớn da thịt trắng như tuyết lộ ra bên ngoài, cộng thêm âm thanh mềm mại của nàng khiến bầu không khí trong gian phòng nhỏ này lập tức trở nên ấm áp.

"Không sao." Lục Diệp gật gật đầu.

Nữ tử tên là Liễu Như Nhân kéo một cái ghế ngồi xuống đối diện với Lục Diệp, lại bưng ấm trà tự mình rót cho Lục Diệp một chén, thân thể nghiêng về phía trước trên phạm vi lớn, toàn bộ đường nét phần lưng có vẻ câu hồn đoạt phách, cổ áo tuyết trắng mở ra, càng khiến Lục Diệp hoảng hốt đến váng đầu hoa mắt.

Hắn vội vàng uống một ngụm trà cho đỡ sợ.

Ngay từ khi nữ tử này tiến vào, Lục Diệp đã dùng linh quang dò xét nàng, và phỏng đoán hẳn là của nữ tử này đã đến cảnh giới Linh Khê tam tầng, chẳng qua linh quang không quá trong suốt,

xem ra cũng là loại người thường xuyên phục dụng đan dược tu hành.

Liễu Như Nhân buông ấm trà xuống, nói: "Không biết đạo hữu muốn bán cái gì?"

Lục Diệp trực tiếp lấy khoáng thạch mình chuẩn bị bán từ trong túi trữ vật ra, đương nhiên hẳn sẽ không lấy ra toàn bộ trong một lần. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Thiên Cơ Thương Minh, còn chưa rõ phẩm tính của bọn họ ra sao.

Thứ hắn lấy ra đều là những đồ vật được bày ở sạp hàng trước kia.

Từng khối khoáng thạch được đặt ở trước mặt Liễu Như Nhân, nàng tiện tay cầm lấy một khối trong đó, sau khi điều tra một lát, mới hơi gật đầu: "Khối Xích Tinh thiết này phẩm chất không tệ, đáng tiếc kích thước hơi nhỏ, nếu như lớn hơn một chút, có thể luyện thành một thanh trường kiếm. "

Nàng lại cầm lấy một khối khác, đôi mắt đẹp sáng lên: "Khối Tinh Nguyệt thạch này cũng được, rất ít tạp chất."

Lại lấy khối thứ ba...

Lục Diệp đã kiến thức được cái gì gọi là tổ chất chuyên nghiệp. Nữ tử tên Liễu Như Nhân này thuộc từng chi tiết về khoáng thạch của hắn như lòng bàn tay, một phen bình luận đều đánh trúng chỗ yếu hại, mặc dù Lục Diệp không nghe hiểu được.

Cuối cùng nàng lại cầm nguyên từ khoáng kia lên, khoe miệng mỉm cười: "Thứ này rất hiếm thấy ở vòng ngoài chiến trường, có thể bán được giá tốt."

Nàng buông Nguyên Từ Quáng xuống, nhìn Lục Diệp nói: "Thương Minh có thể ra giá năm mươi lăm khối linh thạch cho những thứ này, nếu đạo hữu cảm thấy giá trị thích hợp có thể giao

dịch. ”

Nhờ kết quả quan sát được ở trong phường thị trước đó, Lục Diệp đã hiểu đại khái sức mua của năm mươi lăm khối linh thạch, hơn nữa cái giá này cũng nằm trong phạm vi mong muốn của hắn.

Lúc trước khi bày sạp, tuy cũng có rất nhiều người ôm tâm lý chiếm lợi báo ra giá cả không chuẩn, nhưng tổng thể lại, Lục Diệp cũng nương theo cơ hội này thăm dò được giá trị chung của những khoáng thạch ấy.

Có thể nói, con số tổng kia chênh lệch không lớn với giá cả của Liễu Như Nhân.

Hắn khẽ nhú mày, nói: "Hơi rẻ một chút. ”

Liễu Như Nhân cười nói: "Đương nhiên sẽ rẻ hơn một chút so với đạo hữu mang đi bán, nhưng có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian của đạo hữu, không phải sao? Thương Minh gia đại nghiệp lớn, nhưng cũng cần nuôi sống rất nhiều người, đạo hữu cũng nên cho chúng ta một chút không gian lợi ích."

"Thêm chút đi."

Liễu Như Nhân giơ tay xoa trán, lộ ra dáng vẻ đau đầu, thế nhưng dung mạo của bản thân nàng không tầm thường, khi bày ra dáng vẻ này chẳng những không khiến người ta phản cảm, ngược lại càng thêm phong tình.

"Được rồi, nếu đạo hữu đã thành tâm bán, vậy ta làm chủ chi thêm bốn khối linh thạch nữa, đạo hữu tuyệt đối không thể trả giá nữa, bằng không ta phải tự mình bỏ tiền ra hoàn thành giao dịch này đó." Nàng hướng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn Lục Diệp, giống như đang bị bắt chẹt chuyện gì đó.

Đương nhiên Lục Diệp sẽ không tin nàng, nhưng nhìn dáng vẻ này của nàng cũng biết không thể tiếp tục tăng giá nữa, liền mở

miệng nói: "Được."

Nét mặt Liễu Như Nhân lập tức trở nên tươi như hoa: "Đạo hữu muốn giao hàng như thế nào, linh thạch hay là linh đan?"

"Các người bán linh đan như thế nào?" Lục Diệp hỏi.

Hắn có chút ngoài ý muốn khi biết có thể dùng linh đan giao hàng. Hắn vốn còn tính toán sau khi cầm linh thạch lại đi mua linh đan, thế nhưng nghĩ lại, hắn là rất nhiều tu sĩ cấp thấp đều sẽ như vậy. Không còn nghi ngờ gì nữa, phương thức giao hàng này của Thiên Cơ Thương Minh này đã bớt đi không ít thủ tục cho mọi người.

"Một bình Uẩn Linh đan chín hạt, giá mười khối linh thạch."

Lục Diệp nhíu mày nói: "Đừng lừa ta, bên ngoài chỉ bán một viên linh thạch một hạt, sao ở chỗ các người còn đắt hơn một chút?"

Chương 81: Ta Thật Sự Không Phải Loại Người Đó!!!

Liễu Như Nhân giải thích: "Tuy hai bên đều là Uẩn linh đan, nhưng đan tu khác nhau luyện chế tạo ra linh đan sẽ có phẩm chất không giống nhau, đan tu luyện chế Uẩn Linh đan trong Thương Minh đều là đại tu sĩ kỹ nghệ tinh xảo, không phải những đan tu bên ngoài kia có thể so sánh được. Nếu như đạo hữu không tin, có thể mua một phần so sánh xem sao, sẽ có thể cảm thụ được. Huống chi, nếu phẩm chất linh đan của Thương Minh thật sự có vấn đề, sẽ không có nhiều tu sĩ đến Thương Minh mua như vậy."

Lục Diệp gật đầu: "Người nói như vậy, đúng là có chút đạo lý, vậy thì mua năm bình linh đan, còn dư lại cho ta linh thạch. "

"Được!" Liễu Như Nhân gật đầu, đứng dậy nói: "Xin đạo hữu chờ cho một chút."

Nàng xoay người, vắn vẹo vòng eo rời khỏi gian phòng, rồi rất nhanh lại trở về, lấy ra năm cái bình và bốn khối linh thạch đặt ở trước mặt Lục Diệp: "Đây là đồ của đạo hữu."

Hai người đã thỏa thuận xong tiền hàng, mỗi người đều cất đồ đạc vào túi trữ vật của mình.

Không đợi Lục Diệp đứng dậy, Liễu Như Nhân đã nói: "Sắc trời đã tối, đạo hữu tìm được chỗ nghỉ ngơi chưa? "

Nàng hỏi như vậy khiến Lục Diệp chợt nhớ tới một chuyện, dường như trong phường thị này không có nơi ở như khách sạn, ít nhất là hẳn không nhìn thấy.

Liễu Như Nhân vừa thấy nét mặt của Lục Diệp, trong lòng lập tức sáng tỏ, mở miệng nói: "Ba tầng trên của Thương Minh là khách sạn, chỉ cần một khối linh thạch là có thể ở lại một đêm, cam đoan đạo hữu nghỉ ngơi tu hành tuyệt đối sẽ không bị quấy rầy, mặt khác..."

Nàng tiến đến bên tai Lục Diệp, hà hơi như lan: "Nếu đạo hữu có nhu cầu gì khác cũng có thể thỏa mãn, chỉ cần nói với quản sự bên kia một tiếng là được. "

"Ta không phải loại người đó!" Lục Diệp nghiêm mặt nói, đồng thời cũng âm thầm kinh ngạc, đúng là bất cứ việc gì có thể kiếm ra tiền là Thiên Cơ Thương Minh này làm tất!

Liễu Như Nhân đã gặp nhiều người như Lục Diệp, chỉ coi như không nghe thấy lời nói của hắn, lại dùng giọng điệu mềm mại uyển chuyển nói: "Giờ Tỳ thiếp thân được nghỉ, nếu đạo hữu muốn thiếp thân hầu hạ, tới lúc đó có thể gọi quản sự tìm ta."

Đầu Lục Diệp to như cái đầu: "Ta thật sự không phải loại người đó. "

Một lát sau, Liễu Như Nhân nhìn bóng lưng Lục Diệp rời đi, nụ cười trên mặt lập tức tan biến, tức giận nói: "Nam nhân nhỏ mọn!"

Dưới tình huống bình thường, nếu tu sĩ làm một lượng lớn giao dịch ở chỗ này, sẽ thưởng cho nàng một hai khối linh thạch, nhất là sau khi Liễu Như Nhân còn tự mình tăng giá cho Lục Diệp.

Đây coi như là một quy củ bất thành văn.

Tiếc rằng đây vốn là lần đầu tiên Lục Diệp tới bên này giao dịch, hiển nhiên hắn không biết chuyện phần thưởng này.

Trong Thương Minh có rất nhiều người phụ trách giao dịch với tu sĩ như Liễu Như Nhân, mặc dù mỗi tháng đều có bổng lộc,

nhưng bổng lộc cũng không cao, không thể thỏa mãn nhu cầu tu hành của bọn họ.

Khách thưởng cho là một trong những nguồn thu nhập vượt ngoài định mức của bọn họ, đương nhiên nếu Liễu Như Nhân nguyện ý buông bỏ thân thể đi hầu hạ khách nhân, cũng là một con đường kiếm tiền khác.

Người trong Thương Minh đều xuất thân từ tán tu, trước khi tiến vào Thương Minh, tất cả đều nghèo rớt mồng tơi, bọn họ biết rõ về sự tàn khốc và hoàn cảnh sinh tồn không dễ dàng của Tu Hành giới này hơn bất cứ tu sĩ nào khác, cho nên hầu hạ khách nhân cũng không phải là chuyện gì khó có thể tiếp nhận.

Chung quy lại, đều do cuộc sống bức bách mà thôi.

Lục Diệp rời khỏi Thiên Cơ Thương Minh, lại thở dài một tiếng.

Hắn vốn còn muốn hỏi xem có thể bán mấy cái túi trữ vật kia hay không, kết quả bị Liễu Như Nhân làm cho quên mất.

Bây giờ hắn không tiện quay đầu lại, chỉ có thể chờ tới lần sau.

Khi chuẩn bị rời khỏi Thanh Vân sơn, hắn vốn định khởi hành xuất phát đi tới trụ sở Bích Huyết tông, nhưng hiện giờ xem ra không cần quá gấp gáp.

Trong tay có chút thứ tốt, cần chuyển hóa hoàn toàn thành tu vi của mình mới là chính đạo. Nói nữa, khi tu vi của hắn cao hơn một chút, đi trên đường cũng có thể an toàn thêm một phần.

Về phần nghĩ lại ở trong Thiên Cơ Thương Minh, Lục Diệp không dự định làm như vậy. Trước mắt trong tay hắn đang nghèo túng, nhìn như giá một đê một khối linh thạch không nhiều lắm, nhưng nếu như muốn ở nhiều ngày chính là một khoản chi tiêu

cực lớn.

Trên tay Lục Diệp còn lại bốn khối linh thạch, hắn dựa theo trí nhớ ban ngày tìm được một cửa hàng đan dược, bỏ ra hai khối linh thạch mua hai hạt Uẩn Linh đan, rồi lần thứ hai đi tới con đường bày hàng lúc ban ngày.

Lục Diệp tùy tiện lấy mấy khối khoáng thạch từ trong túi trữ vật bày ra, khoanh chân ngồi xuống, lại lấy ra một khối linh thạch.

Đây là lần đầu tiên hắn có được vật gọi là linh thạch này. Món đồ chơi trên tay hắn có thể phụ trợ tu hành.

Lục Diệp đã thử căn thuốc tu hành, hiện giờ hắn lại muốn mượn dùng linh thạch tu hành xem sao, rồi so sánh một chút coi hiệu suất như thế nào, nếu như hiệu suất tốt, về sau hắn cũng không cần tốn linh thạch mua linh đan nữa.

Chương 82: Người Làm Gì Ở Nhà Ta???

Tuy Lục Diệp chưa từng dùng linh thạch tu hành, nhưng dù chưa từng ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy. Lúc ban ngày hắn đã nhìn thấy rất nhiều chủ quán bên này, vừa bán đồ, vừa cầm trên tay một khối linh thạch tu hành, khoan thai tự đắc vô cùng.

Hiện giờ hắn cũng bắt chước theo bọn họ rồi lập tức phát hiện ra một chỗ tốt khi dùng linh thạch tu hành.

Đó chính là có thể tạm ngừng tu hành bất cứ lúc nào mà không giống như nuốt linh đan, đan lực tan chảy ở phần bụng, nếu như không dẫn dắt kịp thời, sẽ tạo thành tình huống đan lực ứ đọng.

Nhưng cầm linh thạch tu hành lại khác, mỗi khi gặp phải chuyện gì, hoàn toàn có thể trực tiếp gián đoạn tu hành mà không gây ra một chút ảnh hưởng nào cho thân thể.

Ban đêm con đường này cũng cực kỳ náo nhiệt, thỉnh thoảng sẽ có tu sĩ đến hỏi giá, Lục Diệp vẫn xử lý như ban ngày, lại thần kỳ thành giao một khoản, bán ra một khối quáng thạch trên sạp với giá năm khối linh thạch.

Chờ đến lúc bình minh, Lục Diệp mới ngừng lại lần tu hành này, mở lòng bàn tay nhìn khối linh thạch kia, nó chỉ bé đi một vòng nhỏ mà thôi. Ngay sau đó, khi Lục Diệp nhìn tình huống linh lực gia tăng trong khiếu thứ mười của mình, hắn lại khẽ nhú mày.

Sau một đêm thử nghiệm cách này, hắn đã đi đến một số kết luận.

Dùng linh thạch tu hành an toàn hơn dùng linh đan. Một, có thể gián đoạn quá trình tu hành bất cứ lúc nào. Hai, tu hành bằng linh thạch sẽ không gây nên bất cứ tai họa ngầm nào, điểm này cũng giống như phun ra nuốt vào linh khí trong thiên địa.

Nhưng hiệu suất lại kém xa nuốt linh đan.

Có lẽ bởi vì thiên phú của hắn có vấn đề, khó có thể dẫn dắt linh khí nhập thể.

Lục Diệp cảm thấy nếu dựa theo hiệu suất tu hành của bản thân, chỉ sợ hắn sẽ phải tu hành vài ngày không ngủ không nghỉ mới có thể tiêu hao hết một khối linh thạch.

Có lẽ hiệu suất của những tu sĩ khác sẽ cao hơn hắn một chút, nhưng tuyệt đối sẽ kém hơn dùng linh đan.

Về phần tỷ lệ giữa chi phí và hiệu quả ...

Giá trị cơ bản của một khối linh thạch tương đương với một hạt Uẩn Linh đan. Về cơ bản, sau khi tiêu hao một khối linh thạch có thể gia tăng lượng linh lực tương đương với lượng linh lực nhận được khi tiêu hao một viên Uẩn Linh đan, cho nên tỷ lệ giữa chi phí và hiệu quả cũng không sai biệt lắm.

Trải qua một phen khảo nghiệm này, xem như Lục Diệp đã hiểu được vì sao tất cả mọi người đều đổi linh thạch thành đan được để tu hành. Quả thật khi phục dụng linh đan sẽ có hiệu suất cao hơn, hiển nhiên nó càng được mọi người ưa thích hơn linh thạch.

Sắc trời sắp sáng, Lục Diệp thu dọn, đi ra khỏi phòng thị.

Nếu không muốn bỏ tiền ra nghỉ lại trong Thiên Cơ Thương Minh, vậy thì hắn chỉ có thể đi tìm chỗ khác mà thôi.

Hắn chuẩn bị trở về sơn động của mình ở Thanh Vân sơn lúc

trước, nơi đó coi như an toàn, lúc hẩn tu hành sẽ không bị người quấy rầy.

Sở dĩ hẩn không rời đi vào ban đêm, chủ yếu là vì đi đường ban đêm không an toàn.

Trước khi đi, hẩn lại tốn hai khối linh thạch mua rất nhiều thức ăn, sẵn sẵn ở trong núi rất tốn thời gian, hơn nữa tẩu thú trong khu vực kia đã không còn nhiều.

Lục Diệp kiểm kê lại tài sản hiện tại của mình, bốn mươi bảy viên Uẩn Linh đan, năm khối linh thạch hạ phẩm, gần ba mươi tấm Linh phù, sáu viên Liệu Thương đan, gần ba mươi khối Nguyên Từ Quáng lớn nhỏ, và một ít quáng thạch không biết tên, bốn bộ y phục đã giặt sạch.

So với lúc mới tiến vào Linh Khê chiến trường, tài sản không kém bao nhiêu, nhưng tu vi lại tăng lên thật lớn.

Lục Diệp tin tưởng nếu hẩn có thể chuyển hóa mấy thứ trên tay thành thực lực, chỉ sợ sẽ thăng lên vài tầng cảnh giới Linh Khê.

Thế nhưng loại chuyện này không thể gấp gáp nóng vội, mà cần phải từ từ lên kế hoạch sau.

Phường thị có rất nhiều tu sĩ ra ra vào vào, phần lớn đều kết bạn mà đi, nhưng cũng có người độc hành như Lục Diệp. Đó đều là tán tu ‘nãi nãi không thương, cữu cữu không yêu’.

Lục Diệp ra khỏi phường thị đúng vào lúc trời còn chưa sáng, hẩn chỉ có một mình nên làm việc khó tránh khỏi phải cẩn thận một chút.

Sau khi Lục Diệp thuận lợi tiến vào Thanh Vân sơn, lập tức một đường chạy như bay, trong lúc đó hẩn còn cố ý đi vòng quanh mấy lần, sau khi xác định không có ai theo dõi, lúc này hẩn mới men theo con đường ra khỏi núi, đi về phía trước.

Không đến giữa trưa, Lục Diệp đã chạy về sơn động hẩn từng ở trước đó.

Ngoài dự liệu của hẩn, trong sơn động lại có âm thanh. Hẩn cẩn thận đi vào, trong tay cầm một tấm linh phù, giữ thế chờ phát động. Ngay khi hẩn đưa mắt nhìn lại, cái mùi gần như đã tức đến vẹo đi.

Bởi vì trong sơn động kia có một cái bóng trắng như tuyết đang nằm trên mặt đất ngủ say, không phải con hổ lớn kia thì là ai?

Y Y từ trên trán hổ lớn bay ra, bốn mắt nhìn Lục Diệp, tình cảnh cũng có chút xấu hổ.

"Người làm gì ở nhà ta?" Lục Diệp chất vấn.

Y Y cũng hỏi: "Không phải người đi rồi ư?"

"Ta đã trở về!"

Chương 83: Đại Lừa Gạt! Vô Tín Vô Nghĩa!!!

Một lát sau, bóng dáng cường tráng của hổ lớn chạy ra khỏi sơn động, nó tức giận quay đầu lại rít gào với Lục Diệp một tiếng, Y Y ở trên đầu hổ lớn, cũng phẫn uất không thôi, nàng nghiêng răng nghiến lợi nói: "Đại lừa gạt! Vô tín vô nghĩa! "

"Mau cút!" Tiếng quát của Lục Diệp truyền ra từ trong sơn động.

Sau khi, hắc tử đuổi một linh một hổ mưu toan tu hú chiếm tổ chim khách đi, lại ăn chút gì đó và lập tức tiến vào trạng thái tu hành.

Hắc tử lấy ra hai hạt Uẩn Linh đan đã dùng linh thạch của chính bản thân mua trước, ăn vào một hạt trong đó, chờ sau khi đan lực tan chảy ở phần bụng, mới dẫn dắt linh lực tiến vào trong linh khiếu.

Linh lực của khiếu thứ mười chậm rãi tích lũy.

Chờ đến khi đan lực của một hạt Uẩn Linh đan đã bị tiêu hao sạch sẽ, Lục Diệp mở mắt.

Hắc tử phát hiện ra một vấn đề, dường như dược hiệu của loại Uẩn Linh đan mà hắc tử mua từ trong phường thị không tốt bằng những hạt mà chương giáo cho hắc tử, chênh lệch không quá lớn, nhưng đúng là có chênh lệch. Có thể suy đoán ra điểm này từ lượng linh lực tích góp được trong linh khiếu của bản thân.

Hắc tử không hề ngừng nghỉ, lại phục dụng thêm một hạt Uẩn

Linh đan khác, chờ sau khi đan lực hoàn toàn tiêu hao, hắn càng thêm xác định kết quả này.

Sau đó, hắn lại lấy ra Uẩn Linh đan mua từ trong tay Thiên Cơ Thương Minh.

Qua quá trình so sánh, cuối cùng hắn đã rút ra được một kết luận, đó chính là Liễu Như Nhân không lừa gạt hắn.

Đúng là Uẩn Linh đan trong Thiên Cơ Thương Minh tốt hơn một chút so với bên ngoài, tương đương với những hạt mà chưởng giáo cho hắn kia.

Như vậy xem ra, hắn hoàn toàn không tiêu tiền hoang phí, về sau nếu cần mua linh đan, vẫn nên tới Thiên Cơ Thương Minh, ít nhất là phẩm chất sẽ được bảo đảm.

Trong sơn động Lục Diệp không ngừng khổ tu, ăn vào từng hạt Uẩn Linh đan, một cái linh khiếu đầy, một cái bích chướng linh khiếu tiếp theo vỡ vụn, một thì ngủ, đói bụng thì ăn.

Cuộc sống trôi qua không chút gợn sóng, kích thích nào, thậm chí còn có chút khô khan vô vị, nhưng Lục Diệp cảm nhận được linh lực trong cơ thể mình không ngừng tích góp, biết đây là quá trình trở nên mạnh mẽ.

Thời điểm chưa thành Linh Khê cảnh, về cơ bản, hắn sẽ giữ vững tần suất ba ngày mở một khiếu, tiêu hao đại khái chừng sáu hạt Uẩn Linh đan.

Hiện giờ Linh Khê cảnh đã thành, hắn vẫn có thể duy trì tốc độ ba ngày mở một khiếu, thế nhưng tiêu hao lại lớn hơn một chút, mỗi lần mở một khiếu cần hao phí chừng tám chín hạt Uẩn Linh đan.

Sở dĩ hắn vẫn có thể giữ vững tốc độ khai khiếu, là bởi vì theo tu vi tăng lên, hiệu suất luyện hóa linh đan cũng nhanh hơn trước

kia một phần.

Lúc trước cần nửa ngày mới có thể luyện hóa hoàn toàn một hạt Uẩn Linh đan, một ngày chỉ luyện hóa được hai hạt, nhưng hiện tại nếu như hẩn đủ tập trung chú ý, hoàn toàn có thể luyện hóa hết ba hạt.

Kể từ đó mặc dù tiêu hao lớn hơn, nhưng vẫn có thể duy trì tốc độ khai khiếu.

Bận rộn chừng nửa tháng, một hạt Uẩn Linh đan cuối cùng đã hao hết.

Lục Diệp kiểm tra tu vi của bản thân, cảnh giới vẫn là Linh Khê nhất tầng, nhưng linh khiếu đã mở được mười lăm khiếu, linh lực trong mười lăm khiếu vẫn chưa tràn đầy.

Chỉ kém ba khiếu cuối cùng sẽ bước vào cảnh giới Linh Khê nhị tầng! Nếu có thể thăng cấp Linh Khê nhị tầng, thực lực của hẩn nhất định sẽ tăng lên rất nhiều.

Chỉ là trước mắt vẫn chưa được, mặc dù trữ lượng linh lực toàn thân đã gia tăng rất nhiều, nhưng mấy linh khiếu mới mở vẫn chưa thành hệ thống, không thể mang đến cho Lục Diệp trợ giúp quá lớn trong chiến đấu.

Trên tay hẩn vẫn còn khoáng thạch có thể đổi thành linh thạch, có kinh nghiệm trước đó cho nên hẩn chuẩn bị xuống núi lần nữa đi tới Thiên Cơ Thương Minh một chuyến.

Lục Diệp chậm rãi đi ra khỏi sơn động, mặt trời bên ngoài cao cao, thế nhưng mảnh rừng thâm rậm rạp này, lại chỉ có từng tia sáng lẻ tẻ xuyên qua lớp lá cây um tùm, tạo thành từng đốm sáng trên mặt đất.

Lục Diệp hơi híp mắt, một lúc lâu sau, chờ đến khi thích ứng với ánh sáng bên ngoài, hẩn mới cất bước đi về phía trước.

Vừa đi được một đoạn, bỗng nhiên hắn nghe được từ cách đó không xa truyền đến một chút động tĩnh khác thường, hắn khẽ nhú mào, lặng lẽ bước lần theo âm thanh.

Một lát sau, hắn trốn ở phía sau một cây đại thụ, giương mắt nhìn về phía trước.

Theo phương hướng kia, có ba tu sĩ như lâm đại địch đứng ở nơi đó, sắc mặt ai nấy đều u ám như phụ mẫu chết, biểu cảm đầy khẩn trương, một nữ tu trong đó đã sắp bật khóc.

Ở cách ba tu sĩ này không xa, một con hổ lớn trắng như tuyết có hình thể cường tráng đang dạo bước qua lại, thỉnh thoảng đôi mắt hổ màu hổ phách lại nhìn về phía ba vị tu sĩ kia, mang tới cho bọn họ một loại cảm giác áp bách thật lớn.

Nó vừa dạo bước, vừa mở miệng lớn ra: "Mở túi trữ vật của các người ra ném xuống đất, sau đó cút khỏi đây, nếu không bản đại vương không ngại ăn thịt các người! "

Chương 84: Người Hỏi Cái Gì Ta Cũng Không Nói Cho Người Biết!

Lục Diệp vừa nghe lời này, khóe mắt đã giật giật một cái, lúc trước hắn từng được nghe âm thanh uy nghiêm già nua này một lần, tới cuối cùng mới xác định được là Y Y đang giả trò quý.

Rõ ràng là ba tu sĩ kia đã bị dọa sợ, một người trong đó run rẩy cởi bỏ túi trữ vật bên hông mình, mở khóa cấm chế sau đó ném trên mặt đất, hoảng sợ nhìn hổ lớn, xin tha: "Đại vương bớt giận, chúng ta vô ý mạo phạm, đồ đạc đều ở chỗ này, xin hãy bỏ qua cho chúng ta."

Con hổ lớn liếc nhìn túi trữ vật trên mặt đất, gầm gừ một tiếng: "Cút!"

Người kia vội vàng xoay người, không quay đầu lại đã bỏ chạy.

Có hẳn dẫn đầu, hai tu sĩ khác cũng vội vàng bỏ lại túi trữ vật của mình, liều mạng chạy trốn.

Sau khi hổ lớn xác định ba tu sĩ kia đều đã chạy xa, nó mới chậm rãi từng bước tiến lên, nhưng không chờ nó đi tới gần, lập tức có một người từ ngang trời giết ra, một tay nắm lấy ba cái túi trữ vật.

Hổ lớn hoảng hốt, lập tức nhảy ngược lại, mà trên đầu nó có một bóng người nho nhỏ bay ra, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lục Diệp: "Đó là đồ của chúng ta!"

Lục Diệp cầm túi trữ vật, thoáng kiểm tra lại rồi nhướn mày.

Hắn phát hiện đồ đạc trong mấy túi trữ vật này ít ỏi đến đáng thương, mỗi người chỉ có mấy hạt Uẩn Linh đan và thảo dược, một phần đồ dùng sinh hoạt linh tinh, về phần linh thạch thì không thấy bóng dáng.

Lục Diệp thầm mắng một tiếng quỷ nghèo, sau đó lấy Uẩn Linh đan ra, chia làm hai phần, mình thu một phần, một phần khác ném cho Y Y: "Người thấy có phần!"

Y Y kinh hãi với thao tác của hắn, lập tức giương nanh múa vuốt nhào tới: "Trả lại đây cho ta!"

"Xoẹt!" Trường kiếm ra khỏi vỏ, Lục Diệp nhìn Y Y nhào tới trước mặt, chỉ cười mà không nói.

Thân hình Y Y cứng đờ trước trường kiếm, nàng tức giận nghiến răng nghiến lợi, không ngừng chửi mắng, cái miệng nhỏ nhắn giống như bôi mật.

"Nếu không ta gọi ba người kia quay trở về?"

Y Y lập tức rụt cổ một cái, không cam lòng lui về, trong lòng đã biết mình không lấy lại linh đan trên tay Lục Diệp. Nàng có thể cảm nhận được, Lục Diệp đã trở nên hơn rất nhiều so với hơn một tháng trước, nếu thật sự ra tay, hồ lớn tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Nhưng chuyện bị cướp này vẫn khiến nàng cảm thấy vô cùng ủy khuất, trong miệng nói thầm: "Đồ vô sỉ hèn hạ."

"Hỏi người một vấn đề." Lục Diệp mở miệng.

"Người hỏi cái gì ta cũng không nói cho người biết!" Y Y cắn răng nói.

"Nếu trả lời được, ta sẽ đưa lại mấy thứ này cho người." Lục Diệp giơ tang vật trên tay lên, chỉ là mấy hạt Uẩn Linh đan mà thôi, hẳn cũng không quá để vào mắt.

"A!" Y Y khinh thường cười một tiếng, bày ra tư thế coi tiền tài như cặn bã, lượn đến trên đầu hồ lớn, ngồi thẳng người, ngửa đầu nói: "Người hỏi đi!"

"Ta nhìn thấy rất nhiều yêu tu ở phường thị dưới chân núi, dường như bọn họ cũng không có gì ghê gớm, vì sao những người kia lại sợ các người như vậy?"

Điểm này làm cho Lục Diệp cảm thấy rất khó hiểu, những yêu tu kia tuyệt đối mạnh hơn hồ lớn. Theo đạo lý, tu sĩ đã quen với yêu tu rồi sẽ không sợ hãi một con yêu thú chưa hóa hình như vậy nhưng mà bọn họ lại sợ tới mức bị dăm ba câu đe dọa của nó làm hoang mang lo sợ, bỏ của chạy lấy người.

"Người không hiểu chuyện này ư?" Y Y đặc ý: "Yêu tu hóa hình không giống với yêu thú không hóa hình..."

Trải qua một phen giải thích của nàng, tới lúc này Lục Diệp mới hiểu được, cũng không phải tất cả yêu thú đều lựa chọn hóa hình, hoặc do vấn đề linh trí, hoặc do lựa chọn của chúng, cũng có lẽ do huyết mạch truyền thừa, tóm lại vẫn có một bộ phận yêu thú sẽ duy trì hình dáng ban đầu.

Khi thực lực của loại yêu thú này còn thấp, chúng sẽ không thể mở miệng nói chuyện, nhưng khi thực lực của chúng cao đến trình độ nhất định, liền có thể miệng nói tiếng người.

Nói cách khác, yêu thú có thể nói tiếng người cũng tương đương với cường giả! Về phần rốt cuộc nó mạnh bao nhiêu, không ai biết rõ, nhưng ít nhất chúng cũng là tồn tại mà đám tu sĩ cấp thấp ở ngoại vi này không dám trêu chọc vào.

Cho nên uy hiếp của tổ hợp hổ lớn và Y Y cũng rất dọa người, bởi vậy không ít tu sĩ xông vào khu vực này đã gặp nạn.

"Hóa ra là như vậy!" Lục Diệp hiểu rõ rồi, hẳn có cảm giác mình lại hiểu thêm được một ít kiến thức của Tu Hành giới.

Hắn giơ tay lên ném tang vật kia ra ngoài rồi xoay người rời khỏi núi.

Y Y kiểm tra một phen, xác định không có vấn đề gì, lại ngoảnh đầu nhìn theo bóng lưng Lục Diệp hô: "Người muốn đi ư?"

"Liên quan gì đến người?" Từ xa xa, âm thanh của Lục Diệp truyền đến.

"Ghe tửm!" Y Y lẩm bẩm một tiếng rồi xoay người ôm lấy đầu hổ lớn, bi thương nói: "Hổ Phách, chúng ta thật đáng thương mà!"

"Ồ ngao..."

Chương 85: Các Người Có Bản Đồ Linh Khê Chiến Trường Không?

Sau khi ra khỏi núi, Lục Diệp lại có vẻ thong dong hơn rất nhiều, xe nhẹ đường quen đi tới Thanh Vân phường thị dưới chân núi rồi nhẹ nhàng đi tới Thiên Cơ Thương Minh.

Không đợi thị nữ đón khách ở cửa hỏi thăm, Lục Diệp đã phun ra một chữ: "Bán!"

Hắn ngồi ở trong phòng, vẫn uống linh trà của Thiên Cơ Thương Minh như trước, thế nhưng đáng tiếc lần này mới uống được một ấm, đã có người đi vào.

"Xin thứ lỗi, đã để đạo hữu chờ lâu!" Theo âm thanh, một nam tử trung niên đi vào gian phòng, hành lễ với Lục Diệp: "Bỉ nhân Lưu Tuyền, bái kiến đạo hữu."

Lục Diệp gật đầu, Lưu Tuyền kia ngồi xuống, đi thẳng vào chủ đề: "Không biết đạo hữu muốn bán cái gì?"

Lục Diệp lại lấy mấy khối quáng thạch đã chuẩn bị xong từ trước ra, đương nhiên Nguyên Từ Quáng là phần chính, lần trước hơn phân nửa linh thạch nhận được khi bán quáng thạch đều là giá trị của Nguyên Từ Quáng.

Lần này hắn lấy ra khối Nguyên Từ Quáng lớn hơn một chút, chắc chắn giá cả cũng đắt hơn một chút.

Lưu Tuyền kiểm tra từng cái một, sau đó báo giá cho mỗi khối khoáng thạch, trong lúc đó, Lục Diệp không nói gì, chỉ uống trà.

Cuối cùng gã buông Nguyên Từ Quáng xuống, mở miệng nói: "Vật này không thấy nhiều ở vòng bên ngoài, có thể ra giá ba mươi tám khối linh thạch, tổng giá chính là năm mươi một khối linh thạch, nếu như đạo hữu cảm thấy không thành vấn đề thì chúng ta có thể giao dịch."

"Không thể cao hơn một chút?" Lục Diệp nhìn gã.

Lưu Tuyền lắc đầu cười khò: "Không thể cao hơn nữa, sau khi thu thập những vật này, còn cần có người chuyên môn luyện hóa rút ra, cuối cùng mới biến thành vật hữu dụng, nếu như trả cao hơn nữa thì Thương Minh sẽ không có chút lợi nhuận nào."

Tên này còn khó làm hơn Liễu Như Nhân nha!

Trong lòng Lục Diệp oán thầm một câu, lần trước hấn mặc cả một phen cùng Liễu Như Nhân, đối phương lập tức cho thêm bốn khối linh thạch, tuy nàng là nữ tử nhưng lại sảng khoái hơn Lưu Tuyền này nhiều.

Hắn lại không hề biết, sở dĩ Liễu Như Nhân nguyện ý tăng giá cho hắn là do có một quy củ bất thành văn, đồng thời nàng còn muốn làm một chuyện làm ăn khác ở trên người hắn, nên mới sảng khoái như vậy. Kết quả là Lục Diệp căn bản không biết quy củ kia, ngay cả thưởng cũng không cho người ta, khiến Liễu Như Nhân có chút không vui.

Lưu Tuyền là một nam tử, không trông cậy vào việc làm ăn riêng với Lục Diệp, đương nhiên sẽ có thái độ giải quyết công việc chung.

Lục Diệp trầm mặc một lát, cũng lười đấu võ mồm nhiều, liền lấy bốn túi trữ vật ra: "Các người có biện pháp mở mấy thứ này ra không?"

Đây là những thứ lúc trước Y Y mang tới cho hắn, nàng cũng

từng nói với hắn trong Thanh Vân phường thị có người biết mở khóa cấm chế trong túi trữ vật, vậy mà lần trước Lục Diệp quên luôn việc này.

Lưu Tuyền bình tĩnh tiếp nhận mấy túi trữ vật kia, hiển nhiên đã từng gặp rất nhiều chuyện kiểu này, sau khi kiểm tra một chút, mới nói: "Nếu đạo hữu muốn mời chúng ta hỗ trợ mở ra, ngược lại cũng có thể, thế nhưng sẽ phải thu một ít phí."

"Thu như thế nào?"

Lưu Tuyền báo ra một con số.

Sắc mặt Lục Diệp tối sầm lại, cái giá này có chút cao.

Lưu Tuyền mỉm cười nói: "Đương nhiên đạo hữu cũng có thể bán mấy thứ này cho Thương Minh chúng ta, mỗi túi trữ vật có giá như thế này. "

Gã tự khoa tay múa chân một cái.

Lục Diệp nở nụ cười: "Con số này còn thấp hơn một chút so với vừa rồi!"

Nói một cách khác, tìm Thương Minh mở túi trữ vật cần trả giá nhiều linh thạch hơn so với trực tiếp bán túi trữ vật cho Thương Minh, điều này có chút không quá hợp lý.

Lưu Tuyền mỉm cười nói: "Ta hiểu được suy nghĩ trong lòng đạo hữu, nhưng đúng là cái giá này, đạo hữu phải hiểu túi đựng đồ của tu sĩ vòng ngoài không đáng giá, nói không chừng bên trong cũng không có thứ gì, mà chỉ là một cái túi rỗng, vì vậy làm chuyện này, Thương Minh phải gánh chịu một ít nguy hiểm, cho nên giá cả sẽ không quá cao. Đương nhiên nếu đạo hữu muốn đánh cược một phen, nhìn xem trong những túi trữ vật này có thể mở ra bảo vật giá trị liên thành nào đó hay không, chỉ cần trả một ít phí mở khóa là được, phải xem đạo hữu lựa chọn như thế nào. "

Lục Diệp nhớ tới ba tên tu sĩ lúc trước bị Y Y và hồ lớn cướp bóc kia, quả thật trong túi trữ vật của bọn họ cũng không có thứ gì tốt.

Hắn lập tức có quyết định, sau đó lại mặc cả cùng Lưu Tuyền một phen, cuối cùng ra giá bốn túi trữ vật hai mươi khối linh thạch, bán toàn bộ cho Thương Minh.

Tính cả lúc trước, tiền hắn nhận được là bảy mươi một khối linh thạch!

Cuộc mua bán đã thành, rất rõ ràng Lưu Tuyền cũng có chút vui vẻ, hỏi: "Đạo hữu muốn giao hàng như thế nào? Linh thạch hay linh đan? "

Lục Diệp nói: "Các người có bản đồ Linh Khê chiến trường không?"

Chương 86: Chờ Giờ Nghỉ Buổi Tối Sẽ Đi Tìm Nàng

Sở dĩ hần hỏi một câu như vậy, là do hần vẫn nhớ lúc mới vào phường thị, thổ tài chủ mà hần từng gặp kia đã nói, trong Thương Minh có bán bản đồ.

Hần muốn đi tới trụ sở của Bích Huyết tông, nhất định phải hiểu rõ phương vị cụ thể của tông môn, có một tấm bản đồ trong tay hiển nhiên sẽ thuận tiện hơn một chút.

Lưu Tuyền lập tức tràn đầy nhiệt tình: "Đương nhiên là có, không biết đạo hữu muốn loại bản đồ nào?"

"Các người có mấy loại?"

"Có ba loại Tam Phân đồ, Thất Phân đồ, và Thập Phân đồ."

"Khác nhau ở chỗ nào?" Lục Diệp không khỏi nhú mày, bán một tấm bản đồ mà thôi, chia ra nhiều loại làm gì cho rách việc.

"Là như thế này..." Lưu Tuyền lập tức giải thích.

Lục Diệp nghe gã giải thích, cũng từ từ hiểu rõ sự khác biệt giữa ba loại bản đồ này.

Trong toàn bộ Linh Khê chiến trường, có vô số trụ sở của các thế lực lớn nhỏ, dù sao toàn bộ các thế lực tông môn tại Cửu Châu đều có trụ sở của mình ở trong chiến trường, thế lực hai bên lại đan xen ngang dọc, trụ sở cũng thường xuyên đổi chủ, cho nên vẽ địa đồ là một chuyện rất phiền phức.

Thế nhưng Thiên Cơ Thương Minh có năng lực như vậy, bởi vì

Thương Minh này có vô số phân minh trải rộng khắp toàn bộ chiến trường, chỉ cần tổng hợp tình huống từng mảnh khu vực lại, có thể dễ dàng vẽ ra bản đồ toàn bộ chiến trường.

Đây là năng lực mà bất kỳ một thế lực nào cũng không có.

Địa đồ hoàn chỉnh bao gồm tình huống tất cả các trụ sở ở trong Linh Khê chiến trường, đều có miêu tả phân chia phe trận doanh, phẩm cấp của những tông môn kia, không chỉ như thế, đều có đánh dấu các loại địa hình địa thế trên chiến trường.

Đây chính là Thập Phân đồ.

Mà Thất Phân đồ là bản cắt xén của Thập Phân đồ, chỉ bao gồm tình huống đại khái của trụ sở bảy phần thế lực trên chiến trường...

Tam Phân đồ lại càng ít, chỉ có tình huống ba phần trụ sở, về phần địa hình địa vật vốn có trong chiến trường, căn bản không tồn tại...

Đối với Lục Diệp, muốn mua thì nhất định phải mua Thập Phân đồ, bởi vì Bích Huyết tông chỉ là tông môn cửu phẩm, trên Tam Phân đồ và Thất phân đồ chưa chắc đã có đánh dấu, nếu như hắn mua xong nhìn vào lại không tìm được Bích Huyết tông, sẽ thiệt nhiều hơn được.

Hơn nữa hắn mua Thập Phân đồ cũng có một chỗ tốt, đó chính là sau này có thể tùy lúc đến Thiên Cơ Thương Minh cập nhật bản đồ.

Bởi vì Linh Khê chiến trường không ngừng chiến loạn, trụ sở thường xuyên đổi chủ, nói không chừng hôm nay trụ sở này thuộc về Hạo Thiên minh, ngày mai đã thuộc về Vạn Ma lĩnh, nếu không chú ý đã xông vào, hiển nhiên sẽ không có kết cục gì tốt.

Nói vậy, nắm được một tấm bản đồ có thể trực tiếp cập nhật,

vô hình chung có thể tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Chẳng qua sau khi Lục Diệp hỏi giá cả, hần lập tức bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Một phần Thập Phân đồ được bán với giá sáu trăm khối linh thạch, đây đã là giảm giá rồi.

Về phần Tam Phân đồ mà Lưu Tuyền nỗ lực đề cử, cũng phải tốn hơn mười khối linh thạch, nhưng Lục Diệp lấy Tam Phân đồ để làm gì?

Cuối cùng hai bên chỉ có thể chấm dứt cuộc giao dịch tại đây, Lục Diệp để lại một khối trong bảy mươi một khối linh thạch, bảy mươi khối còn lại hần mua bảy bình có sáu mươi ba hạt Uẩn Linh đan, sở hữu nhiều linh đan như vậy, ngày hần thành tựu cảnh giới Linh Khê nhị tầng chỉ trong tầm tay.

Tại Thiên Cơ Thương Minh.

Lưu Tuyền khách khách khí tiễn Lục Diệp đến cửa, phần lớn tu sĩ vòng ngoài đều tương đối nghèo khổ, ngoại trừ những đệ tử xuất thân đại tông môn kia.

Cho nên một lần giao dịch mấy chục khối linh thạch là chuyện hiếm có, hơn nữa tính cách Lục Diệp cũng rất爽朗, đương nhiên là Lưu Tuyền muốn làm quen với hần, lần sau nếu có cơ hội tiếp tục làm ăn, đối phương sẽ chiếu cố tới gã một lần.

Lưu Tuyền nhìn theo bóng dáng Lục Diệp biến mất rồi mới xoay người, chợt có một luồng gió thơm đập vào mặt, không ngờ lại có một người đứng ở phía sau gã.

"Làm ta giật nảy mình!" Lưu Tuyền tức giận quát một tiếng: "Người không đi tiếp khách, đứng ở phía sau ta làm gì?"

Người nọ nũng nịu một tiếng: "Nhớ chàng."

Lưu Tuyền chột dạ nhìn trái nhìn phải, phát hiện không có ai chú ý tới bên này, mới hạ giọng nói: "Chờ giờ nghỉ buổi tối sẽ đi tìm nàng. ”

"Được nha..." Nữ tử kia cười tủm tỉm đáp.

Lưu Tuyền không để ý nàng nữa, lập tức đi về phía đại sảnh, chào hỏi những khách nhân khác, mà nữ tử kia lại quay đầu nhìn theo phương hướng Lục Diệp rời đi, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Chờ đến ban đêm, hiển nhiên là một phen triền miên.

Sau khi mây mưa xong, hai người thuận miệng tán gẫu, đề tài nhanh chóng bị nữ tử cố ý mà làm như vô tình dẫn dắt tới cuộc giao dịch ban ngày. Lưu Tuyền có chút mệt mỏi, sau khi trả lời câu có câu không đã rơi vào ngủ say.

Nữ tử kia nằm ở trong ngực gã, lại hơi khó ngủ.

Chương 87: Cảnh Giới Linh Khê Nhị Tầng!

Nếu nàng không nhìn lầm, vị khách nhân ban ngày kia chính là người mà nàng đã tiếp đón nửa tháng trước. Hẳn bán ra rất nhiều khoáng thạch, lại mua một ít linh đan rồi đi.

Nàng chưa từng nghĩ tới vừa trôi qua nửa tháng, hẳn lại tiếp tục đến đây bán khoáng thạch.

Nhìn dáng vẻ khách nhân kia chắc chắn là một tán tu. Nhưng tán tu vốn không nơi nương tựa lại có thể trong thời gian ngắn, đi thu thập được hơn mười khối linh thạch, đương nhiên sẽ khiến người ta có chút để ý.

Người làm việc trong Thiên Cơ Thương Minh giống như nàng, tính cả thu nhập thêm thì nhiều nhất mỗi tháng cũng chỉ lấy được mười hai, mười ba khối linh thạch.

Điều này làm cho nàng nhớ lại những ngày mình còn làm tán tu, so sánh một chút lại không khỏi cảm thấy có chút chua xót. Sau khi nữ tử suy nghĩ miên man hồi lâu, lúc này mới cảm thấy buồn ngủ, chẳng qua, nàng làm cách nào cũng ngủ không yên.

Cùng lúc đó, trong sơn động tại Thanh Vân sơn, Lục Diệp đang tu hành.

Ban ngày, sau khi hẳn giao dịch xong ở Thiên Cơ Thương Minh, lại dùng linh thạch còn lại trong tay mua rất nhiều thức ăn, cuối cùng ngựa không ngừng vó chạy về, mới kịp trở về nơi đây trước khi màn đêm buông xuống.

Có đầy đủ linh đan, hắc lập tức bắt đầu căn thuốc tu hành.

Từng hạt linh đan tiêu hao, khiêu thứ mười lăm dần dần đầy ắp, sau đó trùng kích vào khiêu thứ mười sáu.

.....

Mười hai ngày sau, Lục Diệp khoanh chân ngồi bên trong sơn động, tĩnh khí ngưng thần.

Hôm nay là một ngày trọng đại, nếu như tất cả đều thuận lợi thì hắc sẽ thăng cấp cảnh giới Linh Khê nhị tầng ngay trong ngày.

Mười hai ngày trước, sau khi trở về, hắc đã lục tục tiêu hao hơn ba mươi hạt Uẩn Linh đan, rốt cục cũng mở được mười tám khiêu, hơn nữa đã tu hành linh lực trong mười tám khiêu này đến trình độ viên mãn.

Lục Diệp hồi tưởng lại lộ tuyển hành công trong Kim Tuyền Tiêu Dao quyết, sau đó thúc giục linh lực bản thân, từ khiêu thứ mười, lần lượt xuyên suốt khiêu thứ mười một, khiêu thứ mười hai... cuối cùng đến khiêu thứ mười tám.

Thời điểm thăng cấp cảnh giới Linh Khê nhất tầng, hắc đã từng làm loại chuyện này rồi, cho nên bây giờ coi như đã xe nhẹ đường quen, không gặp phải khó khăn gì.

Linh lực thuận lợi xuyên qua chín đại linh khiêu, từ từ chảy xuôi như suối, theo hành động của Lục Diệp, tốc độ linh lực chảy xuôi trong chín đại linh khiêu này không ngừng tăng nhanh, chu thiên tuần hoàn qua lại.

Cho đến khi đạt tới một mức cực hạn, Lục Diệp nhanh chóng cảm thấy quanh người rung lên, sóng khí quét sạch, linh lực chảy xuôi tự vận chuyển từ khiêu thứ mười đến khiêu thứ mười tám.

Cảnh giới Linh Khê nhị tầng, đã thành!

Từng có một lần trải nghiệm trước đó, cho nên Lục Diệp cũng không có quá nhiều vui mừng, chỉ là lạnh nhạt như nước chảy thành sông.

Lúc này, hắn đã không còn là tiểu tu sĩ tam khiếu lưu lạc đến Linh Khê chiến trường của hơn hai tháng trước nữa.

Nếu như thành tựu cảnh giới Linh Khê nhất tầng để cho hắn có tư cách sinh tồn ở vòng ngoài chiến trường thì cảnh giới nhị tầng sẽ cho hắn tư cách hành tẩu, đương nhiên vẫn có chênh lệch so với những tu sĩ có tu vi cao hơn kia, nhưng Lục Diệp đã rất thỏa mãn rồi.

Thời gian hắn thăng cấp cảnh giới nhị tầng còn ngắn hơn lúc đạt đến cảnh giới Linh Khê nhất tầng một chút.

Từ lúc khai tam khiếu đến Linh Khê cảnh, hắn tốn chừng bốn mươi ngày, nhưng từ nhất tầng đến nhị tầng hắn chỉ dùng chưa đến một tháng.

Chủ yếu là tài nguyên tu hành đầy đủ dư dả nhưng dù như thế thì tốc độ tu hành cũng cực kỳ khủng bố.

Phải biết rằng, mỗi khi tu sĩ ở giai đoạn tu hành trước mở ra một khiếu sẽ mất khoảng tầm mười ngày, bởi vì phương pháp tu hành chủ yếu của bọn họ là phun ra nuốt vào linh khí trong thiên địa. Dưới tình huống tu vi không đủ cao, hiệu suất hấp thu linh khí sẽ không lớn, đương nhiên tốc độ tu hành cũng không nhanh.

Loại tình huống này phải chờ sau khi đạt tới cảnh giới Linh Khê tứ tầng mới có thể cải thiện được một chút.

Nói cách khác, tu sĩ vừa bắt đầu tu hành có thể thăng lên một tầng trong ba tháng là hiện tượng bình thường, nhưng đối với Lục Diệp, trung bình một tháng hắn có thể tăng lên một tầng cảnh giới, đây chính là khoái hoạt khi cần thuốc tu hành.

Thời điểm cảnh giới nhất tầng, trong cơ thể Lục Diệp chỉ có một tiểu chu thiên tuần hoàn từ Nguyên Linh khiếu đến khiếu thứ chín, nhưng sau khi đạt đến cảnh giới nhị tầng, trong cơ thể hắc đã có thêm một vòng tuần hoàn bắt đầu từ khiếu thứ mười, kết thúc ở khiếu thứ mười tám, hiện tại trong cơ thể hắc đã có hai hệ thống linh lực tuần hoàn.

Kể từ đó, hắc có thể thúc giục càng nhiều linh lực hơn trong thời gian ngắn, linh lực phá hư đương nhiên càng mạnh.

Đến cảnh giới tam tầng, sẽ có ba vòng tuần hoàn tiểu chu thiên, cứ thế mà suy ra, tu sĩ cảnh giới Linh Khê cửu tầng thì trong cơ thể sẽ có chín hệ thống tiểu chu thiên tuần hoàn.

Còn sót lại ba mươi viên Uẩn Linh đan, mặc dù Lục Diệp rất muốn tiếp tục tu hành, nhưng hắc cũng hiểu đạo lý dục tốc thì bất đạt (nóng vội thì không thành công).

Chương 88: Bị Theo Dõi!

Hắn ăn chút gì đó trước, rồi lại đi ra ngoài sơn động tìm một dòng suối mát tắm rửa, thay một bộ y phục sạch sẽ, sau đó lấy ra Kim Thiên Tiêu Dao quyết nghiên cứu ở bên dòng suối róc rách kia.

Tiếp theo hắn sẽ xông tới cảnh giới Linh Khê tam tầng, hắn cần phải thăm dò rõ ràng vị trí linh khiêu phía sau khiêu thứ mười tám, như thế mới thuận tiện cho quá trình tu hành tiếp theo.

Núi rừng thanh tịnh, ngẫu nhiên có tiếng chim hót trùng bay, ánh mặt trời loang lổ xuyên thấu từng tán lá cây, chiếu lên gương mặt thiếu niên, khiến khung cảnh này tựa như trong tranh.

"Lén lén lút lút làm gì?" Lục Diệp cũng không ngẩng đầu lên, chỉ thản nhiên hô một tiếng.

Ngay lập tức, một đầu nhỏ thò ra trên thân cây đại thụ bên cạnh, đáng vẻ tóc tai bù xù khiến người không hiểu chuyện nhìn thấy, nhất định sẽ hoảng sợ.

Y Y nhìn sách trong tay Lục Diệp, chờ đến khi nàng thấy rõ đó là một bộ công pháp cấp thấp, mới khẽ bĩu môi, lộ vẻ khinh thường.

"Có việc gì?" Lục Diệp cố nén xúc động muốn cho nàng một quyền, nghiêng đầu hỏi.

"Khi nào thì người đi?" Y Y hỏi.

Tuy trong khoảng thời gian này Lục Diệp không tiếp tục chạy ra bên ngoài săn bắn nữa, nhưng đây là địa bàn của nàng và hồ lớn, bên cạnh giường của mình há có thể cho người khác ngủ

ngáy?

Nếu không phải kiêng kỵ linh phù trong tay Lục Diệp, nàng đã sớm cùng hồ lớn hợp tác đuổi hắc đi rồi, nhưng dù sao bọn họ đã nếm qua một lần thiệt thòi ở trong tay hắc, Y Y cũng không dám lỗ mãng.

Đó là chưa kể tới, nàng cũng có thể nhìn ra Lục Diệp đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với hai tháng trước.

Lục Diệp khép sách lại, đứng dậy đuổi người một cái: "Buồn ngủ rồi, trở về ngủ! "

"Này, ta đang hỏi người đấy!" Y Y tức giận nói, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không nhận được câu trả lời, chỉ có thể cắn răng mắng: "Vô lại, đồ thói tha, đúng là tức chết ta mà, oa nha nha nha..." Nàng quay người gãi một hồi trên cây đại thụ bên cạnh, vụn gỗ văng tung tóe.

Qua một ngày nghỉ ngơi hồi phục, Lục Diệp cảm giác mệt mỏi do mấy ngày liên tục tu hành đã bị quét sạch không còn, đã đến lúc xông tới cảnh giới Linh Khê tam tầng!

Hắc không vội vàng phục dụng linh đan, mà thúc giục linh lực trong cơ thể đi định vị vị trí khiêu thứ mười chín trước.

Hiện giờ hắc đã có cảnh giới Linh Khê nhị tầng, linh lực lớn mạnh sung túc hơn hai tháng trước nhiều, cho nên định vị vị trí linh khiêu cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Không đến một nén nhang, hắc đã tìm được khiêu thứ mười chín.

Cho đến lúc này, hắc mới lấy một hạt Uẩn Linh đan ra ăn vào, luyện hóa đan lực, dẫn dắt linh lực bản thân trùng kích tới bình chướng linh khiêu thứ mười chín.

Ba ngày sau, Lục Diệp hao phí gần mười một hạt Uẩn Linh đan, khiếu thứ mười chín tràn đầy.

Kết quả này cũng nằm trong dự liệu.

Trước khi hấn thành tựu Linh Khê cảnh, tần suất khai khiếu là đại khái ba ngày một khiếu, cần hao phí sáu hạt linh đan.

Sau khi hấn đạt tới cảnh giới Linh Khê nhất tầng, tần suất khai khiếu cũng không biến hóa quá lớn, những mỗi khiếu sẽ hao phí linh đan nhiều hơn, khoảng chừng tám chín hạt.

Hiện giờ hấn đã là Linh Khê nhị tầng, tiêu hao lại tăng lên mười một viên, nhưng thời gian vẫn không có biến hóa quá lớn, nguyên nhân chủ yếu là do tu vi cao, hiệu suất luyện hóa linh đan cũng tăng lên một phần.

Như vậy xem ra, cảnh giới tu vi càng cao, về sau khi khai khiếu cần hao phí linh đan càng nhiều.

Trước mắt hấn còn thừa lại hai mươi hạt linh đan, chắc chắn có thể mở thêm hai khiếu.

Lục Diệp yên lặng tính toán một chút, căn cứ theo tần suất ba ngày một khiếu, nếu hấn muốn mở ra ba trăm sáu mươi khiếu, sẽ mất khoảng chừng một ngàn lẻ tám mươi ngày!

Kết quả này khiến hấn âm thầm lú lẫm, hấn không biết những tu sĩ khác tu hành như thế nào, nhưng có lẽ tốc độ tu hành của hấn cũng không chậm, dù là như vậy, muốn tu hành đến cảnh giới Linh Khê cửu tầng, hấn cũng mất gần ba năm.

Mấy ngày kế tiếp Lục Diệp không bước ra khỏi nhà, cho đến khi hao hết một hạt linh đan cuối cùng, hấn mới rời khỏi sơn động.

Kết quả không sai biệt lắm so với dự đoán của hấn, linh khiếu

đã mở đến hai mươi mốt khiếu, nhưng vẫn chưa tràn đầy.

Nếu muốn tu hành đến hai mươi bảy khiếu, ít nhất cũng cần khoảng bảy mươi hạt Uẩn Linh đan, nhưng hiện giờ khoáng thạch trong tay hắn chỉ còn lại Nguyên Từ Quáng, những khoáng thạch linh ta linh tinh khác đều đã bán cho Thiên Cơ Thương Minh ở hai lần giao dịch trước.

Lần này hắn phải bán hai khối Nguyên Từ Quáng, mới có thể mua về bảy mươi viên linh đan.

Nửa ngày sau, Lục Diệp đi vào Thiên Cơ Thương Minh, mà sau khi hắn rời đi, trong túi trữ vật đã có thêm tám mươi mốt hạt Uẩn Linh đan cùng mấy khối linh thạch.

Chẳng qua hắn không hề hay biết, có một bóng dáng yếu điệu đang đứng ở cửa sổ lầu hai Thương Minh nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, vẻ mặt người nọ do dự hồi lâu, lúc này mới thở dài đưa tay điểm lên mu bàn tay mình, trên mu bàn tay kia lập tức hiện ra một đạo ấn ký, khác với ấn ký chiến trường màu lam trên mu bàn tay Lục Diệp, ấn ký trong tay nữ tử có màu vàng.

Nàng nhẹ nhàng mở miệng, nói vài tiếng với ấn ký kia, sau đó ấn ký biến mất không thấy.

Chương 89: Tập Kích! Chiến Đấu Trong Rừng!

Chỉ một chén trà nhỏ sau, nàng rời khỏi Thương Minh, mỗi khi có người quen vậy gọi nàng, nàng đều mỉm cười đối mặt.

Trong Thanh Vân sơn, Lục Diệp đang chạy như bay về phía sơn động, hắn không biết có phải là ảo giác của mình hay không nhưng sau khi rời khỏi Thanh Vân phường thị hắn đã có một loại cảm giác kỳ quái.

Nhưng rốt cuộc là kỳ quái như thế nào thì hắn lại không nói ra được.

Mãi đến khi hắn đi lượn quanh mấy vòng lớn trong rừng rậm vừa rồi, bỗng nhiên lại phát hiện có một bóng dáng lui tới gần chỗ hắn, nhưng không chờ hắn thấy rõ bóng dáng kia đã biến mất không thấy.

Mình bị theo dõi? Lục Diệp lập tức trở nên cảnh giác.

Mỗi lần hắn ra vào phường thị đều cực kỳ cẩn thận, nhất là thời điểm trở về, hai lần trước không có chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng lần này lại bị tu sĩ theo dõi một cách vô cớ, điều này khiến cho hắn có chút khó hiểu, không rõ người đuổi theo mình là chuyên môn tới tìm hay là gặp gỡ ngẫu nhiên.

Nếu như là trường hợp sau thì tốt, nhưng nếu là trường hợp trước, vậy thì có chút ý vị sâu xa.

Cũng may tốc độ của đối phương không quá nhanh, nếu Lục Diệp toàn lực thi triển thì người nọ muốn đuổi kịp hắn cũng có

chút khó khăn, như vậy xem ra, tu vi của đối phương cũng không quá cao.

Chuyện này cũng không khó để hiểu, đa số tu sĩ lui tới ở vòng ngoài chiến trường, đều có tu vi không quá cao.

Hắn còn đang nghĩ đến như vậy, bỗng nhiên phía sau có linh lực bắt đầu phun trào, ngay sau đó một luồng hàn ý đánh tới. Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cây băng lăng phá không đánh tới, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mắt.

Lục Diệp kinh hãi, vội vàng xoay người rút kiếm chém ra, đồng thời thúc giục linh lực. Trường kiếm phá vỡ băng lăng kia, ý lạnh tan ra thấm vào trên mặt hắn.

Vì chịu ảnh hưởng của lực trùng kích đến từ băng lăng, Lục Diệp đứng không vững, thân thể không ngừng lắc lư vài bước, hắn thuận thế quay cuồng một chút, lúc này mới ổn định lại thân hình, có điều tứ thể chật vật vô cùng.

Nhưng không chờ hắn đứng thẳng lại, kẻ đánh lên kia đã nhào tới gần. Đó là một nam tử lớn hơn hắn mấy tuổi, mặt trắng không râu, trên hai lỗ tai có treo hai cái bông tai to bằng nắm tay, có chút hương vị phong tình dị vực.

Vũ khí trong tay gã như đao như kiếm, dài hơn một chút so với kiếm bình thường, mà chiều rộng lại chỉ bằng một nửa chiều rộng của thân đao thường thấy, thoát nhìn khá tương tự như Tú Xuân đao (绣春刀) trong truyền thuyết.

Thừa dịp Lục Diệp vừa mới đứng thẳng, nam tu trắng nõn kia đã bổ xuống một đao.

Trong lúc vội vàng, Lục Diệp căn bản không kịp thúc giục Phong Duệ linh văn gia trì trường kiếm, chỉ có thể nâng kiếm lên ngăn cản.

Keng một tiếng, ánh lửa văng khắp nơi, cánh tay Lục Diệp tê dại, trường kiếm trong tay gần như suýt rơi ra ngoài, hắn cũng bị một đao này đè ép thân hình nhún xuống, thiếu chút nữa là quỵ rạp xuống đất.

"Ồ?" Nam tử trắng nõn kia có vẻ ngoài ý muốn, không ngờ Lục Diệp có thể ngăn cản được một kích đã súc thể của gã.

Ngay khi gã cảm thấy kinh ngạc, trường kiếm trong tay Lục Diệp đã gạt vũ khí của gã ra, một kiếm đâm vào ngực gã.

Nam tử trắng nõn kia không hề sợ hãi, trường đao nhẹ nhàng rung lên vài cái, Lục Diệp còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, liền cảm thấy cánh tay đau đớn, trường kiếm đâm ra cũng trở nên vô lực, bị đối phương dễ dàng tránh thoát.

Một kiếm này đâm vào không khí, khiến cho thân hình Lục Diệp nghiêng về phía trước, một tia đao quang in vào mắt làm khắp người hắn phát lạnh, chỉ cảm thấy khí tức tử vong đập vào mặt.

Keng... một tiếng, trường đao bổ vào ngực Lục Diệp, nhưng không có cảm giác chém trúng thân thể, ngược lại chỉ đánh bay hắn ra bên ngoài.

Lại nhìn Lục Diệp, trên người hắn đang được một tầng kim quang bao phủ, cũng chính là thứ này đã bảo vệ hắn, giúp hắn tránh khỏi vận rủi trọng thương!

Tình huống này là do hắn phát hiện ra mình không phải đối thủ của nam tử nọ, cho nên vội vàng lấy ra một tấm linh phù dùng để phòng ngự vỗ lên người.

"Kim Thân phù?" Tròng mắt nam tử trắng nõn có chút đỏ lên, cũng không phải gã ghen tị Lục Diệp có linh phù để dùng, mà do linh phù này vốn là chiến lợi phẩm của gã, lại bị Lục Diệp lãng phí

một cách vô ích như vậy, làm gã đau lòng.

Thế nhưng qua một màn này lại khiến gã xác định được, tình báo mà gã nắm trong tay không hề sai lầm.

Quả nhiên tán tu cảnh giới Linh Khê nhị tầng này sở hữu tài lực vô cùng phong phú, bằng không sao hẳn lại có linh phù để sử dụng?

Phải biết rằng, giá trị của bất cứ tấm linh phù nào cũng là mười mấy, hai mươi khối linh thạch. Khi tu sĩ cấp thấp tranh đấu rất ít xuất hiện tình huống sử dụng linh phù, đại bộ phận người đều không có tài lực gì, nhiều nhất chỉ chuẩn bị một hai tờ dùng lúc khẩn cấp thôi.

Nam tử trắng nõn nhìn ánh vàng bao phủ trên người Lục Diệp, lập tức bay ra phía sau mấy trượng, một tay cầm đao, một tay bấm quyết, theo khóe miệng gã gọi lên một tia trào phúng, bằng mắt thường cũng có thể thấy được linh lực đang hội tụ trên đầu ngón tay.

Chương 90: Người Có Thể Ngăn Cản Được Mấy Lần?

Trong nháy mắt trước mặt nam tử trắng nõn đã xuất hiện một cây băng lăng, ánh mặt trời loang lổ chiếu xuống, băng lăng khúc xạ ra ánh sáng bảy màu!

Lục Diệp chợt cảm thấy không ổn.

Ngay lúc vừa rồi hắn đã tụ linh lực ở hai mắt, thấy rõ linh quang bên ngoài thân người đánh lén, phán đoán ra đối phương là tu sĩ Linh Khê tam tầng trở lên, nhưng không tới tứ tầng.

Tu vi của đối phương cao hơn hắn, hơn nữa từ tình huống vừa rồi, bản thân không hiểu vì sao lại trúng một đao của đối phương, cho thấy kinh nghiệm chiến đấu của gã cũng hơn hắn.

Thời gian tu hành của Lục Diệp vốn ngắn ngủi, lại chưa trải qua tu hành nghiêm khắc gì, càng không có cao nhân chỉ điểm, cho nên hắn cảm trường kiếm trong tay lại không có chiêu gì khác ngoài bổ chém đâm, ngoài ra không có con đường hay kỹ xảo gì đáng nói.

Tu vi không bằng người, kỹ xảo không bằng người, đã thế địch nhân còn có thuật pháp... Thế cục đã không thể tệ hơn được nữa.

Ngay thời điểm băng lăng trong tay đối phương thành hình, Lục Diệp đã đập một cái trên mặt đất, mượn lực phản chấn lao ra.

Phản ứng của hắn làm cho tu sĩ trắng nõn ngạc nhiên, gã vốn cho rằng đối phương sẽ lập tức chạy trốn, ai ngờ đối thủ này lại không lùi còn xông tới.

Thân hình gã lại tiếp tục bay về phía sau, đồng thời tăng thêm tốc độ băng lăng xuất thủ.

Băng lăng bén nhọn kia đánh lên người Lục Diệp, bị ánh vàng bên trong cơ thể hắt ngăn cản, mặc dù không làm hắn bị thương, nhưng lực lượng phản chấn kia lại làm cho hắn tức ngực một hồi, ngay cả đà xông lên phía trước cũng chậm lại rất nhiều, đồng thời ánh vàng bên trong cơ thể ảm đạm vài phần.

Sau khi bắn ra một cái băng lăng, trên tay nam tử trắng nõn lại có linh quang hội tụ, rõ ràng đã muốn ngưng tụ cây băng lăng thứ hai, Lục Diệp nhìn thấy, khóe mắt lập tức nháy lên, giao thủ giữa tu sĩ cấp thấp, nếu một phương biết thuật pháp rõ ràng sẽ chiếm lợi rất lớn.

"Người có thể ngăn cản được mấy lần?" Nam tử trắng nõn vừa duy trì khoảng cách an toàn với Lục Diệp vừa lên tiếng trêu chọc.

Hai người một đuổi một chạy, chỉ trong chốc lát Lục Diệp đã dính ba cái băng lăng, ánh vàng trên người đã ảm đạm đến mức sắp tiêu tán, nhưng ngay cả góc áo đối phương hắn cũng không sờ được.

Chiến đấu như vậy làm cho hắn cảm thấy nghẹn khuất, chỉ hận không thể lấy một tấm Hỏa Xà phù ra dạy đối phương cách làm người.

Nhưng hắn dè loại xúc động này xuống, hắn không chắc chắn một tấm Hỏa Xà phù có thể giết chết đối phương hay không, dù sao đây cũng là một tu sĩ, mà không phải những con sói bị hắn giết chết lúc vừa mới tới chiến trường. Nói nữa, bây giờ cũng không có địa lợi thích hợp như lúc tranh giành với hổ lớn.

Trong lòng hắn thoáng nghĩ đến một kế hoạch, chẳng qua có thể thuận lợi thực hiện hay không thì còn phải xem vận khí.

Sau thời gian uống một chén trà, khi Lục Diệp lại trúng thêm một đạo băng lăng, rốt cục ánh vàng bên ngoài cơ thể hắn đã biến mất, hắn cũng bị nội thương do từng đạo băng lăng kia trùng kích tới, khoe miệng tràn ra máu tươi. Dưới hàn ý bao phủ, hắn không nhận được khẽ rung mình một cái.

Lục Diệp oán hận nhìn nam tử trắng nõn, lộ ra vẻ mặt không cam lòng, mở miệng nói ra câu đầu tiên từ lúc giao chiến đến nay: "Chúng ta có cừu oán gì?"

Nam tử trắng nõn cười ha hả: "Không cừu không oán."

Lục Diệp không lên tiếng, chờ đợi câu sau.

Quả nhiên, nam tử trắng nõn kia lại nói: "Thế nhưng nếu như người có thể nói cho ta biết người tìm được nhiều khoáng thạch như vậy ở chỗ nào, ta có thể tha cho người một mạng!"

Trong mắt Lục Diệp lóe lên một tia lệ mang, hắn đã xác định được một vấn đề rằng lần giao phong này hoàn toàn không phải ngẫu nhiên, mà đối phương chuyên môn tới tìm hắn!

Nguyên nhân chính là những khoáng thạch mà hắn bán đi kia.

Nói thật, Lục Diệp vẫn luôn vô cùng cẩn thận, ba lần hắn đi tới Thiên Cơ Thương Minh, hắn đều giao dịch với những người khác nhau, hơn nữa mỗi lần hắn chỉ lấy ra một phần khoáng thạch rất nhỏ, chứ không dám bán nhiều, chính vì sợ bị người hữu tâm để mắt đến. Thậm chí trên đường trở về, hắn cũng sẽ vòng qua vòng lại vài lần, khi xác định phía sau không có người theo dõi mới trở về.

Nhưng sự thật đã chứng minh, nếu thật sự có người nổi lên ý đồ xấu, thì dù hắn có cẩn thận đến mấy cũng vô dụng, trừ phi hắn không tới Thiên Cơ Thương Minh bán đồ nữa.

Nhưng hắn cần có linh đan tu hành, cho nên bắt buộc phải đi.

Trước mắt có thể xác định, chủ mưu của việc này không phải Thương Minh, một Thương Minh dùng thành tâm không gạt già trẻ làm tiêu chí, không có đạo lý sẽ để mắt tới một tiểu tu như hắn.

Cho nên rất có khả năng chuyện này là thủ đoạn bí mật của một số người nào đó trong Thương Minh. Hắn hồi tưởng lại ba tu sĩ Thương Minh đã giao dịch cùng mình, thật sự không nghĩ ra rốt cuộc là người nào để mắt tới hắn.

Cả ba lần giao dịch này đều rất bình thường.

Chương 91: Muốn Đến Thì Đến, Muốn Đi Thì Đi, Các Người Coi Nơi Đây Là Nơi Nào?

Nếu nói ở đâu không tầm thường, cũng chỉ có nữ tử tên Liễu Như Nhân đã gợi ý ở lần đầu tiên giao dịch kia, nhưng có lẽ điều này cũng không phải vấn đề.

Xét từ lời nói của nam tử trắng nõn, đối phương hoài nghi hẳn đã tìm được một khoáng mạch ẩn chứa các loại khoáng thạch, cho nên muốn tìm hiểu vị trí mỏ quặng mạch kia.

Nhưng gã căn bản không biết Lục Diệp chẳng có quặng mạch gì, quặng thạch của hắn đều mang ra từ Tà Nguyệt cốc bên kia.

Mắt thấy Lục Diệp không nói lời nào, sắc mặt nam tử trắng nõn hơi trầm xuống: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

Gã đã hạ quyết tâm đánh Lục Diệp gần chết, rồi ép hỏi vị trí của mạch khoáng.

Nói như vậy, gã lập tức cầm đao lướt tới Lục Diệp.

Gã không thúc giục thuật pháp băng lăng kia nữa, chủ yếu là vì thứ này tiêu hao khá lớn, thêm nữa đã phá được Kim Thân phù của Lục Diệp, gã tự tin có thể tùy ý nhào nặn hắn.

Nhưng Lục Diệp vừa rồi còn biểu hiện ra rất kiên cường, lại xoay người bỏ chạy, tốc độ còn rất nhanh.

Nam tử trắng nõn bị tức mà bật cười, gã nhìn bóng lưng Lục

Diệp, thánh thoi nói: "Người trốn được không? "

Gã không nhanh không chậm đuổi theo, đồng thời còn lấy ra một khối linh thạch từ trong túi trữ vật của mình nắm trong lòng bàn tay, chậm rãi khôi phục.

Gã nhìn ra Lục Diệp đã bị dọa sợ vỡ mật, liều mạng chạy trốn như vậy sẽ chỉ khiến hắn tiêu hao càng nhiều linh lực của bản thân hơn thôi, mà một khi tu sĩ cấp thấp không có linh lực, bọn họ cũng chẳng khác gì phàm nhân.

Dương quân sự bị Lục Diệp âm chết chính là tiền lệ.

Cho nên gã chỉ cần đừng để mất dấu Lục Diệp là được.

Hai người một đuổi một chạy, xuyên qua khu vực Loạn Thạch lâm, vượt qua một con sông nhỏ, chờ đến khi tới một mảnh đất trống, nam tử trắng nõn mới phát hiện Lục Diệp đang đứng ở nơi đó, thở dốc từng ngụm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không nhúc nhích chút nào.

Hao hết linh lực nhanh như vậy?

Nam tử trắng nõn phát ra một tiếng cười nhạo rồi chậm rãi tiến lên, trường đao trong tay còn vung một vòng: "Sao không chạy nữa? "

Gã đứng ở vị trí mười trượng trước người Lục Diệp, trên mặt đầy vẻ giễu cợt.

Nhưng rất nhanh gã đã phát hiện có điểm không đúng, bởi vì sắc mặt Lục Diệp đầy vẻ hoảng sợ, hắn đang nhìn về một phương hướng, mà tay cầm kiếm lại đang run rẩy kịch liệt.

Gió tanh bao trùm, tiếng gầm nhẹ truyền ra, chợt có một con hổ lớn hình thể cường tráng, cả người tuyết trắng, bước đi nhàn nhã, chậm rãi bước ra từ phía sau một cây đại thụ.

Con người màu hổ phách nhìn về phía nam tử trắng nõn, làm cho trong lòng gã cả kinh, bỗng nhiên gã nhớ tới một tin đồn nghe được trong phường thị khoảng hai ngày trước.

Trong lòng hắn kêu rên. Sẽ không xui xẻo như thế chứ?.

Nhưng chuyện làm cho gã tuyệt vọng đã xảy ra, hổ lớn kia mở miệng, phun ra tiếng người: "Các người dám quấy nhiễu mộng đẹp của bốn đại vương? Ta thấy các người không muốn sống nữa rồi! "

Trên trán nam tử trắng nõn lập tức che kín mồ hôi tinh mịn, rốt cục gã cũng hiểu được vì sao Lục Diệp lại hoảng sợ như vậy.

Nguồn gốc của nỗi sợ hãi đó không phải từ gã, mà từ con hổ lớn này!

Ngay lúc gã đang không biết nên làm sao, lại nghe Lục Diệp bên kia nói: "Hổ đại vương tha mạng, chúng ta không biết đây là địa bàn của ngài, bây giờ lập tức đi ngay! "

Nam tử trắng nõn vừa nghe như vậy, cái đầu lập tức gật như gà con mổ gạo.

Hổ lớn gầm gừ, phần nộ nói: "Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, các người coi nơi này là nơi nào??

Hổ lớn trước mặt lộ ra dáng vẻ hùng cứ sơn lâm, uy phong lẫm lẫm, hai bóng dáng đối diện nó lại cứng ngắc vô cùng.

Đang lúc nam tử trắng nõn không biết nên làm sao, đã nghe Lục Diệp bên kia nói: "Hổ đại vương bớt giận, ta hiểu quy củ, sẽ tuân theo quy củ của đại vương, xin ngài đừng tổn thương tới tính mạng của ta!"

Sau khi nói xong, hắn cởi túi trữ vật từ bên hông xuống, giả bộ thúc giục linh lực một chút rồi bỏ túi trữ vật lại, không chỉ như thế, hắn còn ném trường kiếm trong tay xuống.

Hồ lớn lườm hần, hung dữ hừ một tiếng: "Nếu đã hiểu quy củ, vậy cũng có thể tha cho người một mạng."

"Tạ đại vương!"

Hồ lớn lại quay đầu nhìn về phía tu sĩ trắng nõn kia: "Tiểu tử người thì sao? Muốn chết hay muốn sống?"

"Muốn sống!" Tu sĩ trắng nõn kia thốt ra, vẻ mặt thật đau, bắt chước hành động của Lục Diệp cởi bỏ túi trữ vật từ bên hông, mở khóa cấm chế rồi ném xuống mặt đất trước mặt.

Lúc trước gã nghe được một tin đồn ở trong phường thị, nói rằng trong Thanh Vân sơn có một con yêu thú có thể phát ra tiếng người, không ít tu sĩ đã gặp phải, thế nhưng yêu thú kia không đả thương tính mạng người, chỉ cảm thấy hứng thú với linh đan và linh thạch, chỉ cần tu sĩ nguyện ý đánh đổi một số thứ thì có thể chạy thoát khỏi miệng hổ.

Gã không nghĩ tới mình chỉ đuổi theo Lục Diệp vào núi, thế mà lại đụng phải con yêu thú này, đúng là cực kỳ xui xẻo.

Chương 92: Hồ Trợ Cướp Bóc!

Dường như hồ lớn rất hài lòng với biểu hiện của hai người, lại mở miệng nói: "Các người đừng giở trò gì, nếu để ta biết các người không mở khóa cấm chế, hừ" Mùi vị uy hiếp không cần nói cũng biết.

"Đã mở!" Lục Diệp và tu sĩ trắng nõn đồng thanh nói, không chỉ như thế, Lục Diệp còn đưa tay chỉ tên tu sĩ kia một cái: "Đại vương, kẻ này còn chưa ném vũ khí trên tay, sợ là muốn gây bất lợi cho ngài!"

Tu sĩ trắng nõn sửng sốt, trong lòng mừng Lục Diệp cầu huyết lâm đầu. (mừng cho không thể phản bác được.)

Hồ lớn rõ ràng cũng giật mình một chút, thế nhưng rất nhanh nó đã quay đầu nhìn về phía tu sĩ trắng nõn kia, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp.

Leng keng...

Tu sĩ trắng nõn kia dứt khoát lưu loát bỏ lại trường đao trong tay, trong lòng gần như đang nhỏ máu! Phải biết rằng trường đao trong tay gã chính là một kiện linh khí, mặc dù phẩm giai rất thấp, nhưng đó vẫn là linh khí.

Và trong tay tu sĩ cấp thấp có linh khí và không có linh khí chính là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Có thể nói một thanh linh khí có thể tăng lên một thành thực lực cho gã!

Nhưng trước mắt bảo mệnh quan trọng hơn, chộc giận một con yêu thú như vậy, gã nhất định không có kết quả gì tốt, so sánh với tính mạng của mình, vật ngoài thân đều có thể vứt đi.

"Đại vương, nếu như không có gì cần phân phó, vậy chúng ta xin cáo lui trước." Lục Diệp mở miệng nói.

"Cút." Hồ lớn hờ hững gầm thét một tiếng.

Lục Diệp và tu sĩ trắng nõn kia đều chậm rãi lui về phía sau, không hề quay lưng về phía hồ lớn, đây cũng là cách ứng đối bình thường, khi đối mặt với uy hiếp thì bất cứ kẻ nào cũng sẽ cảnh giác như vậy.

Nhưng sau khi lui ra ngoài mấy trượng, tu sĩ trắng nõn ngạc nhiên phát hiện bỗng nhiên Lục Diệp lại lao ra, một phát bắt lấy trường kiếm ném trên mặt đất, sau đó thế như sấm sét đánh tới mình.

Tu sĩ trắng nõn kia quá sợ hãi, hoàn toàn không nghĩ tới Lục Diệp lại có loại thao tác không như bình thường này, hồ lớn ở trước mắt, không phải nên bảo mệnh là quan trọng hơn sao? Hắn lấy đầu ra lá gan như vậy?

Gã không kịp suy nghĩ nhiều, cơ hồ ngay khi Lục Diệp có động tác, gã cũng bổ nhào về phía trước, vài bước đã đi tới trước mặt vũ khí của mình, một tay nắm lấy rồi rút linh lực vào trường đao, quang sáng chảy xuôi trên thân đao.

Kình phong đập vào mặt, tu sĩ trắng nõn không có thời gian suy nghĩ, liền vùng trường đao trong tay ra nghênh đón.

Keng một tiếng, tu sĩ trắng nõn còn chưa hoàn toàn đứng lên, thân thể đã trực tiếp bị ép ngược xuống, quỳ rạp trên mặt đất.

Một người có dự mưu, còn một người vội vàng ứng phó, lần này Lục Diệp đã chiếm thế thượng phong.

Tu sĩ trắng nõn chột ngắc đầu, nhìn thấy ánh mắt trầm ổn lạnh lùng của Lục Diệp, trong nháy mắt này, dường như gã đã thoáng nhận ra điều gì đó rồi.

Nhưng Lục Diệp không cho gã có thời gian suy nghĩ đã xách kiếm đâm tới.

Tu sĩ trắng nõn vội vàng thúc giục linh lực bảo vệ quanh thân, đồng thời vung một đao bổ tới Lục Diệp, nhưng điều làm cho gã không nghĩ tới chính là, linh lực hộ thân của gã lại không phát ra chút hiệu quả nào, thanh trường kiếm kia đã trực tiếp xuyên qua trái tim gã.

Lục Diệp lại giơ chân đá ra một cước, đá nam tử trắng nõn kia bay ra ngoài, trường kiếm từ ngực kéo ra một đường máu tươi.

Trong chớp mắt, hai người đã phân ra thắng bại, Lục Diệp không biết đối phương có chết hay không, cho nên cũng không tùy tiện tiến lên, chỉ lấy ra một tấm linh phù công kích từ trong túi trữ vật, nắm trên tay, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Nếu đối phương dám đứng lên, hắn lập tức kích phát tấm linh phù này.

Thế nhưng khi hắn đưa mắt nhìn lại, đã thấy thân thể nam tử trắng nõn nằm trên mặt đất kia co giật vài cái rồi không có động tĩnh nữa, xem ra một kiếm kia của hắn đã đâm trúng chỗ yếu hại rồi.

Tranh đấu giữa tu sĩ chính là mạo hiểm như vậy, thường thường có thể phân sinh tử trong thời gian rất ngắn.

Mặt đất bị máu tươi nhuộm đỏ, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập, Lục Diệp há miệng thở dốc vài cái, bình phục nhịp tim đang nhảy lên kịch liệt.

Một điểm sáng đỏ bỗng nhiên từ phương hướng thi thể tu sĩ trắng nõn bay ra, xẹt vào trên mu bàn tay Lục Diệp.

"Làm sao..." Bóng dáng Y Y xuất hiện trên đỉnh đầu hổ lớn, có chút khó hiểu nhìn Lục Diệp.

Mới vừa rồi bỗng nhiên Lục Diệp vọt tới bên này, vội vàng nói với nàng một tiếng: "Hỗ trợ cướp bóc."

Ngay sau đó, tu sĩ trắng nõn kia đã đuổi giết tới đây, Y Y biết Lục Diệp đã gặp phải chuyện gì, lập tức cùng hồ lớn phối hợp diễn một vở kịch, dù sao việc này cũng là sở trường của hai người bọn họ, còn có thể thuận tiện cướp chút thứ tốt, có sao không làm?

Nhưng... không phải là cướp bóc sao?

Sao còn xảy ra giết người?

Chương 93: Bông Hoa Được Trồng Trong Nhà Kính

Y Y chậm rãi phản ứng lại, hóa ra chỉ có nàng và hổ lớn muốn cướp bóc, còn Lục Diệp từ đầu đến cuối đều muốn giết người, chẳng qua hẳn chỉ mượn thế bọn họ mà thôi.

"Người lừa ta?" Y Y giận dữ nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp liếc nàng một cái, chỉ trích: "Diễn quá khoa trương!"

"Cái gì?" Y Y không hiểu gì cả.

Lục Diệp đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên từ cách đó không xa truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, hẳn chỉ chần chờ một chút, đã phát lực xông ra ngoài, đồng thời giọng nói truyền đến: "Bí mật của các người đã bị lộ, còn có người ở phụ cận, nếu không muốn chết hãy nhanh chóng tới đây! "

Y Y khóc không ra nước mắt, cảm giác mình vừa lên phải thuyền giặc không xuống được, nàng liếc nhau với hổ lớn một cái rồi cắn răng nói: "Đuổi theo!"

Đại hổ gầm thét, bốn chân chạy như bay.

Trong rừng rậm, nữ tu có dáng người xinh đẹp mặt đầy sợ hãi thất thố, đang liều mạng chạy trốn, nàng cảm thấy mình vừa làm một chuyện cực kỳ sai lầm.

Nhưng sao có thể trách nàng được?

Nàng chỉ muốn sống tốt hơn một chút, không muốn phải suy nghĩ mọi cách để nịnh nọt những khách nhân ghê tởm kia nữa.

Bọn họ đều là tán tu, dựa vào cái gì mà nàng phải ngày đêm nhìn sắc mặt người khác? Nếu chuyện lần này thuận lợi, cuộc sống sau này của nàng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng vô luận như thế nào nàng cũng không nghĩ tới, người nàng tìm đến kia lại thất thủ.

Nàng rời khỏi Thiên Cơ Thương Minh, một đường theo ám ký mà người nọ lưu lại truy tung đến đây, vốn tưởng rằng có thể chia nhau tang vật, nhưng hình ảnh mà nàng nhìn thấy lại là tán tu tên Lục Diệp kia giết chết người nàng tìm tới, dưới tâm hoảng ý loạn, nàng đã bại lộ hành tung, bây giờ còn bị đuổi giết.

Nàng không muốn chết! Nàng còn trẻ, sau này còn có nhiều ngày tốt lành, sao có thể chết ở nơi này?

Nhưng mà động tĩnh truy kích phía sau càng ngày càng gần, nàng biết sợ rằng mình khó thoát khỏi kiếp nạn này rồi.

Lục Diệp tụ linh lực vào hai chân, rõ ràng đã khiến tốc độ truy kích nhanh hơn rất nhiều.

Đây là tiểu xảo mà hắn phát hiện trong lúc vô tình, sau mấy lần trên đường ra vào Thanh Vân sơn. Linh lực của tu sĩ có nhiều diệu dụng, tụ ở hai mắt có thể nhìn thấy những thứ bình thường không thể thấy rõ, tụ ở hai chân sẽ có thể chạy nhanh hơn, gia trì trên đao kiếm có thể làm vũ khí tăng lực sát thương.

Địa hình núi rừng phức tạp, khắp nơi đều là loại đại thụ mấy người ôm, đương nhiên người chạy trốn phía trước không thể quen thuộc địa hình bằng Lục Diệp, khiến cho khoảng cách giữa hai bên không ngừng bị rút ngắn.

Chờ đến khi hắn thấy rõ bóng lưng người nọ, đủ loại nghi vấn đều đã sáng sủa.

Hắn đã biết là ai ở sau lưng mưu đồ tất cả rồi, nhưng kết quả

này lại khiến hần cảm thấy ngoài ý muốn. Bởi vì trong suy nghĩ của hần, bản thân không có bất kỳ ân oán gì với đối phương, thậm chí cũng chỉ tiếp xúc qua một lần mà thôi!

“Rống!”

Một bóng hình tuyết trắng bỗng nhiên từ phía trước nhảy ra, ngăn cản đường đi của người nọ. Đúng là hổ lớn!

Người nọ bị hổ lớn dọa đến hồn bay phách tán, hoảng sợ gào một tiếng, không chút do dự liền đánh tẩm linh phù đã sớm nắm trong tay ra ngoài. Linh phù kia hóa thành một đường chém hình bán nguyệt ở giữa không trung, đánh thẳng về phía hổ lớn.

Hổ lớn vội vàng né tránh, đường chém hình bán nguyệt gần như dán sát qua thân thể nó bay ra ngoài, chém xuyên qua một gốc đại thụ ở phía sau.

Có thể thấy lực xuyên thấu của linh phù này mạnh tới cỡ nào.

Một kích không đắc thủ khiến vẻ mặt người nọ càng thêm kinh hoảng, tay chân luống cuống, lại móc thêm cái gì đó từ trong túi trữ vật của mình ra.

Nhưng một bóng dáng nho nhỏ đã lặng yên không một tiếng động bám vào lưng nàng, phát ra tiếng rít chói tai.

Lục Diệp nhìn thấy thân thể người nọ co rụt xuống, giống như bị vật nặng đè lên, đồng thời động tác trong tay cũng dừng lại một chút.

Tình huống này làm hần nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Y Y và hổ lớn trong sơn động, lúc ấy hần cũng bị Y Y đánh lén như vậy...

Đối phương bị trì hoãn như vậy khiến Lục Diệp có cơ hội vọt tới gần nàng, chém xuống một kiếm.

Kiểm quang sáng như tuyết hiện lên, một cánh tay bay ra, máu tươi bắn tung tóe.

Đau đớn làm nàng kêu lên thảm thiết. Dù nàng xuất thân từ tán tu, nhưng bởi vì dáng người xuất chúng, cho nên vừa tiến vào Linh Khê chiến trường không bao lâu đã được người của Thiên Cơ Thương Minh nhìn trúng, thu vào trong Thương Minh, từ đó chưa bao giờ động thủ với người khác, chứ đừng nói tới chuyện bị thương nặng như vậy.

Có thể xem nàng như một bông hoa được trồng trong nhà kính.

Trên thực tế, phần lớn những người trong Thương Minh đều như vậy, bọn họ không cần phải tranh đấu với người, cũng không gặp phải gian khổ và hung hiểm khi lịch duyệt như các đệ tử tông môn, chỉ cần làm tốt việc mua bán là được.

Hổ lớn nhào tới, quạt nàng ngã xuống đất, phát ra từng tiếng gầm dữ tợn, một luồng gió mang mùi tanh đập vào mặt, suýt nữa đã dọa cho nàng ngất đi.

Càng khiến nàng cảm thấy hoảng sợ chính là tiếng bước chân truyền đến từ một bên, khi nàng quay đầu nhìn lại chỉ thấy kiếm sắc trong tay Lục Diệp đã nghiêng nghiêng mặt đất, trên lưỡi kiếm còn có máu tươi chảy xuôi.

Hắn đang từng bước đi về phía nàng.

Khi Lục Diệp đến gần, mới cúi đầu nhìn nàng, thản nhiên nói: "Liễu Như Nhân! "

Nữ tử này rõ ràng là người đã thực hiện giao dịch đầu tiên với hắn ở Thiên Cơ Thương Minh.

Chương 94: Gia Hỏa Này Cũng Không Phải Hạng Người Dễ Nói Chuyện

“Xin đừng giết ta, van xin người đừng giết ta!” Gương mặt Liễu Như Nhân tràn đầy nước mắt, nàng không ngừng cầu xin.

Lục Diệp cúi mặt xuống, lạnh lùng hỏi: “Ai sai khiến người?”

“Không ai sai khiến, là do ta bị ma quỷ ám ảnh tâm thần, thấy tài phú nảy sinh ý định...” Dưới trạng thái hoảng sợ cực độ, đương nhiên là Liễu Như Nhân biết cái gì thì nói cái đó, thậm chí không chờ Lục Diệp tiếp tục đặt câu hỏi, nàng đã nói lung tung một hồi về tiền căn hậu quả.

“Vậy sao...” Lục Diệp giơ kiếm sắc trong tay lên.

Liễu Như Nhân nhận thấy sát khí của Lục Diệp, vội vàng hét lớn: “Đừng giết ta, người muốn cái gì ta cũng đáp ứng!”

Trường kiếm hạ xuống, hồ lớn né tránh đúng lúc, lưỡi kiếm được gia trì linh lực xẹt qua cái cổ trắng nõn thon dài của Liễu Như Nhân.

Một chút ánh vàng bay ra từ trên mu bàn tay trắng như tuyết của Liễu Như Nhân, bay vào trong tay phải của Lục Diệp.

Thi thể không đầu co giật, phần cổ còn có máu tươi tuôn ra như đài phun nước, một lát sau mới ngừng.

Y Y ở một bên, mí mắt khẽ giật giật, tất cả chuyện ngày hôm nay làm cho nhận thức của nàng về Lục Diệp được đổi mới, lúc

này nàng mới hiểu, trước kia hồ lớn không chết trên tay tên này là do vận khí tốt.

Gia hỏa này cũng không phải hạng người dễ nói chuyện.

Lục Diệp khom lưng, tháo túi trữ vật bên hông Liễu Như Nhân xuống, lại đưa tay sờ soạng trên người nàng một lần. Hắn làm như vậy đương nhiên không phải muốn sờ, mà chỉ muốn xem trên người nàng có ẩn giấu túi trữ vật nào khác hay không.

Trên người hắn có túi trữ vật được cất giấu... Suy mình ra người, hắn cảm thấy người khác cũng có thể làm vậy.

Đáng tiếc Liễu Như Nhân không có thói quen này, dù sao nàng cũng là người của Thương Minh, không cần phải tranh đấu cùng người, cũng không cần mạo hiểm ở bên ngoài, cho nên túi trữ vật mang theo trên người rất an toàn.

Túi trữ vật của Liễu Như Nhân đang trong trạng thái mở ra, cho nên Lục Diệp thoáng kiểm tra một chút, cũng tìm được một ít đồ vật hữu dụng.

“Xử lý thi thể.” Lục Diệp phân phó.

“Hả” Y Y lộ vẻ mặt khó tin nhìn hắn, như muốn nói “Người đang đùa ta sao?”

Lục Diệp lại lấy ra một cái bình từ trong túi trữ vật của Liễu Như Nhân, tung tung trong tay.

“Được rồi!” Y Y cuống quýt nhận lời rồi nháy mắt với hồ lớn và vội vàng bận rộn làm việc.

Lục Diệp lại chạy về vị trí vừa giết chết tu sĩ trắng nõn lúc trước, cầm lấy túi trữ vật của gã, ngoài ra còn có vũ khí của tu sĩ trắng nõn kia.

Nửa canh giờ sau, trong nơi trú ẩn tại sơn động, Lục Diệp khoanh chân ngồi xuống, thân thể trần truồng, bôi Liệu Thương đan lên miệng vết thương.

Liệu Thương đan trong tay hắn đã không còn nhiều lắm, lần này lại dùng hai viên, cho nên chỉ còn lại bốn viên.

Lục Diệp hồi tưởng lại trận chiến hôm nay, không phải đặc chí vì đã chém giết một tu sĩ Linh Khê tam tầng, mà đang tự kiểm điểm lại bản thân mình.

Trong tranh đấu giữa những tu sĩ cấp thấp, đa số đều lấy cận thân liều mạng làm chủ, có thể nói đại đa số tu sĩ cấp thấp đều đi theo lộ tuyến binh tu, bởi vì tu vi không đủ cao, thời gian tu hành ngắn nên các tu sĩ cấp thấp không có thời gian cũng không có tinh lực đi nghiên cứu thuật pháp, chỉ có thể chờ thực lực mạnh mẽ hơn, mới có thể dần dần định hướng được con đường tương lai của mình.

Lúc chiến đấu cùng tu sĩ trắng nõn kia, bản thân Lục Diệp đã bại lộ một vấn đề rất nghiêm trọng. Đó là ở trong chiến đấu hắn không có kỹ xảo nào đáng nói. Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, bởi vì từ khi hắn thực sự bắt đầu tu hành đến nay mới chưa đầy ba tháng thời gian. Trong khoảng thời gian này, hắn một mực tăng lên tu vi, đâu còn dư lực đi tăng lên kỹ xảo chiến đấu?

Cuối cùng vẫn là mượn thế hổ lớn, hắn mới có thể chém chết tu sĩ trắng nõn kia, đánh đối phương một cái trở tay không kịp.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng hắn lại không biết phải làm cách nào để tăng lên kỹ xảo, không có một lão sư thích hợp chỉ điểm, chỉ dựa vào bản thân mò mẫm gần như không thể thực hiện được điều này.

Một vấn đề khác chính là binh khí...

Trước đó hắn không cảm nhận được vấn đề này quá rõ ràng, bởi vì thanh trường kiếm trong tay hắn chỉ là vật của Dương quân sự lưu lại sau khi chết. Trước kia hắn từng cầm thanh kiếm này giết Chu Thành, những cuộc đấu với gã chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hôm nay trải qua một phen chiến đấu sống chết với nam tử trắng nõn kia, hắn mới thực sự chú ý tới một chuyện. Đó chính là bản thân cực kỳ không thích hợp với thanh trường kiếm kia, kiếm này ở trên tay hắn, có dùng như thế nào cũng không thấy thuận tay.

Kiếm đi nhẹ nhàng, lại chú trọng về kỹ xảo, nhưng hắn cầm trường kiếm lại chỉ biết chém, cho nên hoàn toàn không phát huy được ưu thế của nó.

Lục Diệp nghĩ đến đây, lại đứng lên mặc y phục vào, cầm lấy trường kiếm bên chân lên cẩn thận quan sát, trên lưỡi kiếm có rất nhiều lỗ hổng, đều do hắn bổ chém tạo thành, nhất là một lỗ hổng lớn gần bằng hạt gạo ở khoảng một phần ba thân kiếm.

Với một thanh trường kiếm, lỗ hổng như vậy là rất nghiêm trọng, cho nên nó đã không còn dùng được nữa.

Hắn lại cầm lấy trường đao của nam tử trắng nõn kia lên, đứng dậy chơi đùa vài cái, lông mày chợt nhíu lên.

Khi hắn chơi đùa thứ này... lại cảm thấy ngoài ý muốn.

Chương 95: Đây Là ... Linh Khí? Ta Sẽ Sớm Rời Khỏi Nơi Đây!

Đao này cũng không phải khảm đao chính thống, nó dài hơn thanh kiếm bình thường một chút, nhưng thân đao lại rất hẹp, giống như Tú Xuân đao trong truyền thuyết.

Lục Diệp vung lên vài cái, lại phát hiện thứ này dùng rất thuận tay.

Kết quả này cũng không tệ, dù sao thanh kiếm kia đã không thể dùng được nữa, vừa chuyển tay, hắn lại có được một thanh vũ khí mới, đỡ phải tốn thời gian đi mua.

Hắn thử rót linh lực bản thân vào trong đao, trên trường đao lập tức hiện lên vàng sáng nhàn nhạt, vàng sáng kia không hiện lên vẻ sắc bén, trái lại làm cho người ta có một loại cảm giác nặng nề.

Càng khiến Lục Diệp cảm thấy ngạc nhiên chính là, dường như hắn lại cảm nhận được bên trong thân đao có ẩn giấu thứ gì đó.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận thông qua linh lực bản thân đang chảy xuôi, dần dần thăm dò tình huống bên trong thân đao.

Bên trong thanh đao này lại có một đạo linh văn!

Đây là... linh khí? Lục Diệp lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn.

Hắn đã ra vào trong phường thị mấy lần, đương nhiên là hiện giờ kiến thức cũng hơn xa lúc mới tiến vào Linh Khê chiến trường.

Cho nên hắn đã nghe nói đến thứ gọi là linh khí.

Đó là vũ khí chuyên dụng của các tu sĩ, một thanh linh khí thượng hạng thường thường có thể mang đến trợ giúp thật lớn cho chủ nhân.

Thanh kiếm của Lục Diệp trước đó là một thanh phàm khí, ngoại trừ được chế tạo sắc bén một chút thì không có gì đặc biệt, nhưng linh khí lại khác, tùy loại linh văn khắc ở trong đó, sẽ khiến mỗi một thanh linh khí mang theo một điểm độc đáo của riêng mình.

Trong thanh đao này có linh văn, khi Lục Diệp thúc giục linh lực rót vào trong đó sẽ dễ dàng kích phát được lực lượng linh văn, khiến thanh đao này được ban cho đặc tính của linh văn kia.

Hắn thử một lát, đã xác định được tác dụng của linh văn kia chính là gia cố thân đao, như vậy ở thời điểm tranh đấu với địch sẽ giữ cho thanh linh khí này khó bị tổn hại.

Lục Diệp giật mình hiểu ra, trách không được lúc trước hắn dùng Phong Duệ linh văn gia trì trường kiếm của mình, lại không thể chém đứt thanh đao này của đối phương...

Đây cũng là niềm vui ngoài ý muốn, mặc dù gia cố thân đao nghe có vẻ vô dụng, nhưng trên thực tế lại là một đạo linh văn cực kỳ thực dụng, hướng chi bản thân Lục Diệp đã nắm giữ Phong Duệ linh văn, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng Phong Duệ gia trì thanh linh khí này, làm cho độ sắc bén tăng lên trên phạm vi lớn.

Có một thanh linh khí như vậy trong tay, ít nhất thực lực của Lục Diệp cũng có thể tăng lên một hai phần, nếu lại gặp phải địch nhân, hắn hoàn toàn có thể ra sức chém, không cần lo lắng vũ khí sẽ bị tổn hại.

Thế nhưng linh khí chỉ có một đạo linh văn, hắn là linh khí

cấp thấp nhất.

“Vào đi!” Lục Diệp tra trường đao vào vỏ, lại khoanh chân ngồi xuống lần nữa.

Một bóng đánh nho nhỏ chậm rãi bay vào từ cửa động, chờ đến trước người Lục Diệp, lại lộ ra nụ cười lấy lòng hẳn, ngoan ngoãn nói: “Thi thể của một người khác cũng đã được xử lý xong.”

Lục Diệp tiện tay ném ra một cái túi trữ vật, chính là đồ của Liễu Như Nhân.

Y Y nhận lấy, sau khi kiểm tra một phen lại kinh ngạc nói: “Nhiều như vậy?”

Bên trong chỉ tính riêng linh đan đã có hơn một bình, ngoài ra còn mấy khối linh thạch nữa.

“Những thứ này được chia đều, hôm nay phải đa tạ các người.” Lục Diệp khẽ gật đầu với nàng.

Tuy hẳn có đủ linh phù, cũng có nắm chắc có thể dựa vào bản thân giết nam tử trắng nõn kia, nhưng nếu thật sự làm như vậy, hẳn cũng không có cách mở túi trữ vật của bọn họ ra. Bên cạnh đó cũng phải chấp nhận một số rủi ro khác.

Lúc ấy hẳn đi tìm hổ lớn và Y Y chính vì trong lòng nghĩ tới chuyện mượn thể, cũng may đầu óc Y Y rất linh hoạt, hẳn chỉ nói một câu, nàng đã biết nên làm như thế nào.

Lần phối hợp này cũng nhẹ nhõm vui sướng.

Trong túi trữ vật của nam tử trắng nõn không có quá nhiều thứ tốt, thứ duy nhất đáng giá chính là vũ khí của gã, còn Liễu Như Nhân lại có chút giàu có, nhưng không đến mức nứt đổ đồ vách.

Hơn nữa vào thời khắc cuối cùng, nàng đã kích phát tẩm linh phù trong tay, nếu không phải hồ lớn thay hắc đờ thương, chắc chắn Lục Diệp sẽ phải đối mặt với uy năng của nó, cũng tăng thêm rất nhiều hung hiểm.

Đồ đạc chia đôi, nhưng linh khí Lục Diệp tự cầm, cho nên vẫn là hắc đờ lợi.

Y Y không ngờ Lục Diệp sẽ hào phóng như vậy, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn hắc đờ, cuối cùng nói một tiếng cảm tạ, rồi chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Lục Diệp gọi nàng quay lại.

Y Y quay đầu nhìn hắc đờ.

“Chắc là người cũng nghe được những lời nữ tử kia nói trước khi chết?”

“Ừm.”

“Tuy việc này là do nàng tự tiện hành động lén lút, chết không có gì đáng tiếc, nhưng dù sao nàng cũng là người của Thiên Cơ Thương Minh, ta không biết sau khi nàng chết thì Thương Minh bên kia sẽ có phản ứng gì, nhưng tốt nhất là các người nên đổi địa bàn, dù sao nơi này cũng ở quá gần Thanh Vân phường thị, lỡ như Thương Minh bên kia muốn điều tra nguyên nhân cái chết của nàng, rất dễ dàng tra tới trên đầu các người.”

“Còn người thì sao?” Y Y hỏi.

“Ta sẽ sớm rời khỏi nơi này.”

Chương 96: Có Lẽ Phải Giết Người Mới Có Thể Đạt Được Điểm Công Huân

Chuyện lần này đã dạy cho Lục Diệp một bài học, hiện giờ toàn bộ linh đan mà hắn dùng để tu hành đều phải dựa vào bán Nguyên Từ Quang, mà con đường mua bán này lại chỉ có một nhà Thiên Cơ Thương Minh. Và hắn vừa tới đó ba lần đã bị Liễu Như Nhân theo dõi.

Ai biết bên trong thương minh kia còn có người thứ hai như nàng hay không?

Vì vậy, hắn tuyệt đối không thể ở lại chỗ này nữa.

Lại nói, khi tu tới cảnh giới Linh Khê nhất tầng để cho hắn có tư cách sinh tồn ở Linh Khê chiến trường, vậy nhị tầng cảnh trước mắt lại cho hắn có vốn liếng hành tẩu.

Hắn không quan tâm Y Y và hồ lớn sẽ quyết định như thế nào, Linh Khê chiến trường quá lớn, sau này chưa chắc đã có cơ hội gặp lại nhau, nhưng xuất phát từ đạo nghĩa, hắn vẫn có lòng tốt nhắc nhở bọn họ một câu.

Sau khi Y Y đi, Lục Diệp kiểm kê vật tư trong tay mình.

Chín mươi ba viên Uẩn Linh đan, tám mươi một viên trong đó là mua từ Thiên Cơ Thương Minh, mười hai viên thu được sau khi chia tang vật với Y Y.

Bốn khối linh thạch, cũng được chia từ tang vật, còn linh thạch của hắn đều đã dùng để mua thức ăn.

Bảy viên Liệu Thương đan, ban đầu hần chỉ còn lại bốn viên nhưng cộng thêm ba viên lục soát được từ trong túi trữ vật của nam tử trắng nõn kia. Trong túi trữ vật của Liễu Như Nhân không có loại Liệu Thương đan này, đoán chừng nàng cũng không nghĩ tới sẽ có lúc mình cần phải dùng đến nó.

Các loại linh phù dưới ba mươi tấm.

Hai mươi sáu khối Nguyên Từ Quang lớn nhỏ.

Một thanh trường đao linh khí cấp thấp nhất.

Một bộ Kim Thiên Tiêu Dao quyết.

Số linh đan hiện tại đã đủ cho hần tu hành đến cảnh giới Linh Khê tam tầng, một khi đến cảnh giới này, chắc chắn thực lực của hần sẽ lại tăng trưởng, không dám nói có thể hoành hành tại vòng ngoài chiến trường, nhưng ít nhất cũng có thêm một chút năng lực tự bảo vệ mình.

Hần thoáng cảm thấy mình đã quên chuyện gì, sau khi cần thận suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới nhớ ra.

Hần lập tức thúc giục linh khí rót vào mu bàn tay phải, sóng linh lực đập dồn, hóa thành một cái linh văn màu lam, linh văn này nhúc nhích biến hóa, mấy hàng chữ lớn xuất hiện trong tầm mắt Lục Diệp.

【 Tên: Lục Diệp. 】

【 Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Hai mươi mốt khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: Tám. 】

So sánh với lần đầu tiên hắn nhìn thấy ấn ký chiến trường, thân phận, vị trí và tên tuổi không có gì thay đổi, nhưng tu vi lại từ mở ba khiếu biến thành hai mươi một khiếu, đây là kết quả của hơn hai tháng nỗ lực vừa qua, cho nên hắn cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Điều khiến hắn quan tâm chính là điểm công huân kia!

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy cái này, đã cảm thấy rất kỳ quái, rốt cuộc công huân này là cái gì và làm sao để đạt được.

Cho đến giờ phút này hắn mới thoáng có chút hiểu ra.

Có lẽ phải giết người mới có thể đạt được điểm công huân.

Hắn nhớ rõ lúc nam tử trắng nõn kia chết, có một chút hào quang màu đỏ bay ra từ mu bàn tay gã, bay vào trong mu bàn tay của hắn.

Mà lúc Liễu Như Nhân chết, thứ bay ra lại là hào quang màu vàng.

Hào quang màu sắc khác nhau đại diện cho phe phái khác nhau?

Nói như vậy, có lẽ tu sĩ trắng nõn bị hắn giết chết kia thuộc về Vạn Ma lĩnh, mà Thiên Cơ Thương Minh lại được coi là phe cánh trung lập? Vì vậy bọn họ làm ăn với cả hai bên.

Nhưng rút cuộc công huân này có ích lợi gì? Tạm thời Lục Diệp cũng không rõ lắm, chỉ có thể chờ sau này chậm rãi thăm dò mà thôi.

Nếu đã quyết định rời khỏi nơi này, thì bản đồ đúng là thứ không thể thiếu.

Cho nên trước đó, mặc kệ Lục Diệp có nguyện ý hay không thì

hắn vẫn phải đến Thanh Vân phường thị một chuyến.

Sáng sớm hôm sau, bóng dáng Lục Diệp xuất hiện trong Thiên Cơ Thương Minh.

Theo lời Liễu Như Nhân nói trước khi chết, trong lúc vô tình nàng nhìn thấy hắn tới Thương Minh giao dịch lần thứ hai, vừa lúc người tên Lưu Tuyền kia quen biết nàng, và từ miệng Lưu Tuyền, nàng đã thăm dò được nội dung giao dịch thông qua vài lời bóng gió.

Khi đó Liễu Như Nhân đã suy đoán trong tay Lục Diệp có nắm giữ một mỏ khoáng phong phú. Tiền tài động nhàn tâm, cuối cùng nàng đã không thể kiềm chế tham lam trong lòng, liên lạc với nam tử trắng nõn kia, bảo gã chuẩn bị chờ thời.

Từ sau hôm đó, ngày nào Liễu Như Nhân cũng chú ý.

Cho đến lần thứ ba Lục Diệp đi tới Thương Minh, lại làm một khoản mua bán lớn hơn, lúc này nàng cũng hạ quyết tâm, đưa tin cho nam tử trắng nõn, dứt khoát đuổi giết.

Đồng thời nàng cũng sợ nam tử trắng nõn kia độc chiếm chỗ tốt, cho nên sau khi Lục Diệp đi không bao lâu, đã xin nghỉ phép, một đường truy tung theo, ai ngờ vừa vặn lại nhìn thấy một màn nam tử trắng nõn bị Lục Diệp chính tay đâm chết, cuối cùng bản thân nàng cũng mất mạng.

Trạng thái trước khi chết của nàng cho thấy nàng không hề nói dối, cho nên hắn là trong thời gian ngắn, không ai biết được chuyện sinh tử của nàng.

Cũng coi như tạm thời hắn sẽ được an toàn. Đây cũng là nguyên nhân Lục Diệp vội vàng chạy tới phường thị.

Chương 97: Chuẩn Bị Trước Khi Rời Đi

Lúc trước hắn bán đi từng chút từng chút Nguyên Từ Quáng, là do e sợ sẽ khiến người hữu tâm để ý, bởi vậy mỗi lần bán ra đều chỉ vừa đủ một lượng thỏa mãn nhu cầu tu hành của mình trong thời gian ngắn.

Hiện giờ hắn đã quyết định rời khỏi nơi này, cho nên không cần phải bán khoản nhiều như vậy, đầu tiên cần phải mua một chiếc bản đồ, xác định vị trí trụ sở của Bích Huyết tông trước đã!

Nửa canh giờ sau, ở trong một gian phòng, Lục Diệp đã uống trà đến nhàm chán, một nam tử trung niên mới khách khí giao một cái mâm to bằng bạch ngọc lớn chừng một bàn tay cho hắn, có kèm theo hai bình mười tám viên Uẩn Linh đan, ba bình mười lăm viên Liệt Thương đan và hơn mười khối linh thạch.

Lần này Lục Diệp bán một lần mười hai khối Nguyên Từ Quáng! Thu được hơn sáu trăm khối linh thạch.

Ở vòng ngoài chiến trường, đây tuyệt đối là một khoản làm ăn rất lớn, đáng giá để nam tử trung niên kia tỏ thái độ cung kính với Lục Diệp.

Sự thật đã chứng minh, nếu không xảy ra chuyện trùng hợp kia thì đến Thiên Cơ Thương Minh buôn bán vẫn rất an toàn, Lục Diệp đã tới bốn lần, mỗi lần giao dịch với hắn đều là những người khác nhau, ngoại trừ bán ra quá nhiều hàng hóa như lần này, bình thường sẽ rất khó bị người theo dõi. Và đương nhiên, nguyên nhân bị theo dõi cũng vì thực lực của Lục Diệp không cao.

Nếu hắc là tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ, ngũ tầng, thì Liễu Như Nhân có ăn gan hùm cũng không dám nổi lên dị tâm.

Hai bên thỏa thuận xong tiền bạc, nam tử trung niên kia tiễn Lục Diệp ra ngoài cửa, còn dâng lên một phần danh thiếp, nói thẳng nếu lần sau có thứ gì muốn bán thì liên hệ trước với gã, gã nhất định sẽ cho hắc một cái giá tốt.

Đây là đái ngộ mà ba lần trước Lục Diệp không nhận được.

Nhưng đối với việc này, hiển nhiên hắc vẫn mở miệng nhận lời.

Sau khi Lục Diệp rời khỏi Thiên Cơ Thương Minh, hắc vẫn đổi linh thạch kia thành thức ăn và một ít đồ dùng sinh hoạt như trước.

Với hắc, linh thạch không có quá nhiều tác dụng. Lại thêm, có lẽ chuyến này hắc phải đi xa lắm, sẽ phải chịu không ít lần ăn gió nằm sương, vậy nên không thể thiếu một ít đồ dùng sinh hoạt.

Cũng may túi trữ vật của hắc đủ nhiều, không cần lo lắng không mang đi nổi.

Trải qua lần giao dịch này, số lượng Uẩn Linh đan trong tay Lục Diệp đã tăng lên một trăm mười viên, Liệu Thương đan khoảng hai mươi hai viên nhưng Nguyên Từ Quảng chỉ còn lại mười bốn khối.

Hắc vốn còn cho rằng Nguyên Từ Quảng trên tay mình sẽ đủ dùng thật lâu, nói không chừng còn đủ để tu luyện tới cảnh giới Linh Khê cửu tầng, nhưng hiện tại xem ra thứ này hoàn toàn không đủ dùng, vẫn phải nhanh chóng chạy về trụ sở của Bích Huyết tông. Chỉ có trở về trụ sở của tông môn mới coi như an toàn.

Nửa ngày sau, Lục Diệp đã trở lại nơi trú ẩn trong sơn động,

lấy ra chiếc mâm tròn bạch ngọc kia.

Đây chính là Thập Phân đồ của Linh Khê chiến trường! Bao gồm toàn bộ phân bố trụ sở của các thế lực lớn trên chiến trường, thậm chí nó còn miêu tả địa hình địa thế và một ít nơi hung hiểm bên trong.

Nhưng Lục Diệp vừa nghĩ tới thứ này trị giá sáu trăm khối linh thạch, hẳn đã đau lòng tới nhỏ máu. Phải biết rằng từ khi tu hành đến nay, hẳn chưa bao giờ tiêu tới sáu trăm khối linh thạch một lần như vậy.

Nhưng vì trở về trụ sở tông môn, đây chính là cái giá nhất định phải trả.

Điều duy nhất làm cho hắn cảm thấy an ủi chính là, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể tới phân minh của Thiên Cơ Thương Minh cập nhật tư liệu cho thứ này, cho nên nó sẽ không bao giờ lỗi thời.

Lục Diệp dùng hai tay cầm mâm tròn bạch ngọc lên, thúc giục linh lực rót vào trong đó, mâm tròn lập tức chảy ra quang mang nhu hòa, ở mặt ngoài hình thành một vầng sáng.

Vầng sáng vận vẹo biến ảo, trong chớp mắt đã hóa thành một tấm bản đồ.

Điều khiến Lục Diệp cảm thấy ngoài ý muốn chính là đây không phải một tấm bản đồ phẳng, mà là một loại bản đồ lập thể, hắn nhìn thấy trên bản đồ có rất nhiều dãy núi phập phồng liên miên, độ cao của mỗi một dãy núi đều lại khác biệt. (lập thể: hình nổi, mô tả địa hình theo dạng không gian ba chiều)

Một nơi nào đó trên bản đồ có một điểm sáng không ngừng nhấp nháy, Lục Diệp đưa mắt đến vị trí đó. Điểm sáng kia không có biến hóa, nhưng khi hắn khống chế linh lực tập trung vào điểm sáng, khu vực kia lập tức biến lớn, theo linh lực tràn vào, bản đồ

không ngừng được phóng đại, nhưng mâm tròn chỉ lớn như vậy, cho nên theo bản đồ phóng đại, khu vực có thể bao quát dần dần trở nên nhỏ hơn.

Cuối cùng bản đồ được đã phóng đại đến cực hạn, Lục Diệp nhìn thấy điểm sáng kia nằm trong một dãy núi nhấp nhô liên miên, mà dãy núi đó được đánh dấu là Thanh Vân sơn. Hắn nhìn lại phụ cận, có một chỗ đánh dấu chữ Thanh Vân phường thị ba.

Lục Diệp lập tức hiểu được, điểm sáng kia chính là vị trí của mình!

Mà Thanh Vân phường thị ba chính là phường thị mà hắn thường xuyên lui tới, ngoại trừ phường thị này, ở phụ cận Thanh Vân sơn còn có đánh dấu Thanh Vân phường thị một, hai cho đến sáu.

Nói cách khác, ở bên ngoài khu vực Thanh Vân sơn có tổng cộng sáu phường thị.

Chương 98: Có Thể Dẫn Chúng Ta Đi Cùng Không???

Lục Diệp thường thức một lúc, đã dần dần hiểu được cách dùng Thập Phân đồ này. Sau đó, hắn bắt đầu tìm kiếm vị trí của Bích Huyết tông, đồng thời trong lòng cũng âm thầm cầu nguyện, vị trí của mình tuyệt đối đừng cách trụ sở của tông môn quá xa. Nếu như quá xa hắn cũng không biết mình phải bỏn ba bao lâu mới có thể trở về.

Bích Huyết tông là tông môn cửu phẩm, đương nhiên trụ sở sẽ ở vòng ngoài. Điều này giảm bớt độ khó khi tìm kiếm. Hắn điều tra từng chút một, ánh mắt xẹt qua hết cái tên này đến tên khác.

Trong tích tắc nào đó gần như hắn đã cho rằng mình tìm được ba chữ Bích Huyết tông rồi, nhưng khi nhìn kỹ lại, hóa ra nó là Bích Tâm tông, khiến hắn giận gần chết.

Qua nửa vòng, Lục Diệp vẫn không tìm được tông môn. Lúc này, tâm trạng hắn đã khấn trương đến cực hạn lại chợt buông xuống, bởi vì điều này có nghĩa là tình huống đã kém tới mức không thể kém hơn được nữa rồi.

Lại thêm một lúc, hắn vẫn không tìm được, nhưng tâm trạng bỗng trở nên sung sướng, bởi vì như vậy đã chứng tỏ khoảng cách giữa hắn với Bích Huyết tông không quá xa.

Cuối cùng ánh mắt Lục Diệp dừng ở một vị trí nào đó trên bản đồ, nơi ấy có ba chữ lớn, chính là Bích Huyết tông mà hắn đang nghìn tìm vạn kiếm này giờ.

Tìm thấy rồi!

Lục Diệp thoáng lấy lại bình tĩnh, sau đó thu nhỏ bản đồ, so sánh khoảng cách giữa mình và Bích Huyết tông.

Vị trí của hắc nằm tại hướng chính Nam hơi chếch về phía Tây của bản đồ, mà vị trí của tông môn lại là một điểm nằm ở hướng chính Tây hơi chếch về phía Bắc.

Nói cách khác nếu hắc muốn đi tới trụ sở của Bích Huyết tông, phải đi về phía Tây, ngang qua một phần tư vòng cung vùng biên giới chiến trường.

Tình hình không tốt cũng không xấu, mà nằm trong phạm vi có thể chấp nhận được.

Trong quá trình tìm kiếm trụ sở của Bích Huyết tông, Lục Diệp chú ý tới một chuyện, đó chính là màu phong chữ trong bản đồ chia làm bốn loại, theo thứ tự là đỏ, vàng, xanh, trắng.

Thanh Vân phường thị số ba được dùng chữ màu vàng đánh dấu, mà Bích Huyết tông lại được đánh dấu bằng chữ màu xanh.

Như vậy xem ra, phong chữ màu lam đại diện cho trận doanh Hạo Thiên minh, màu đỏ là Vạn Ma lĩnh, còn màu vàng là khu vực trung lập, về phần màu trắng... Lục Diệp suy đoán đó là nơi vô chủ, đại đa số núi non sông ngòi đều dùng phong chữ màu trắng để đánh dấu.

Toàn bộ bản đồ, phong chữ màu đỏ và màu xanh xen kẽ với nhau, rắc rối phức tạp, nếu so sánh bản đồ với một bàn cờ, thì những điểm màu đỏ và màu xanh đánh dấu trụ sở tông môn là quân cờ của trận doanh hai bên. Nhiều năm xung đột gút mắc đã khiến quân cờ hai bên hóa thành hai con rồng lớn trên bàn cờ này, điên cuồng giảo sát lẫn nhau.

Bây giờ Lục Diệp còn chưa được tính là đã thực sự dung nhập vào chiến trường này, nhưng chỉ từ xu thế của quân cờ hai bên

trên bản đồ, hẳn cũng cảm nhận được mức độ hung hiểm của cuộc chiến trận doanh này.

Chỉ là đại thế trong thiên hạ tạm thời không liên quan đến hẳn, hẳn chỉ là một tiểu tu sĩ Linh Khê nhị tăng vô danh, trước mắt hẳn chỉ muốn nhanh chóng đi tới trụ sở của Bích Huyết tông mà thôi. Đó mới là điều quan trọng.

Lục Diệp nhìn về phía chiến trường trên Thập Phân đồ, cẩn thận quy hoạch lộ tuyến, chậm rãi đưa ra phương án suy tính.

Ánh sáng ngoài cửa động chợt tối sầm lại, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên đã thấy hồ lớn cất bước vào, Y Y hiện ra từ trên đầu nó, vui vẻ nói: "Người chưa đi ư?"

Buổi sáng nàng đã tới đây một lần, nhưng không gặp Lục Diệp, nàng còn cho rằng hẳn đã rời đi.

"Chuẩn bị đi rồi, có việc gì không?" Lục Diệp thu Thập Phân đồ lại, thứ này liên quan đến việc hẳn có thể thuận lợi trở về trụ sở của Bích Huyết tông hay không, đồng thời cũng là món đồ quý giá nhất trên người hẳn, đương nhiên phải bảo quản cẩn thận.

"Muốn nói chuyện với người." Y Y bay lên, ngồi nghiêm chỉnh trước mặt Lục Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ căng thẳng.

Lục Diệp không hiểu gia hỏa này mang ra tư thế đàm phán để làm gì, hẳn nhú mày nói: "Nói đi?"

Y Y nói: "Sau khi rời khỏi nơi này, người sẽ đi đâu?"

"Chuyện này không liên quan đến người."

"Được rồi." Y Y cũng biết câu hỏi của mình hơi vô dụng.

Hai bên không quen không biết, mà mấy lần tiếp xúc trước đó cũng không tính là quá vui vẻ, lần hợp tác duy nhất chính là giết

nam tử trắng nõn và Liễu Như Nhân kia... Tóm lại là nàng không có tư cách để hỏi Lục Diệp sẽ đi đâu.

Lục Diệp nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của nàng, có chút bực bội nói: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Vẻ mặt của Y Y càng lúc càng xoắn xuýt, hồ lớn tiến lên, lấy đầu thúc thúc vào lưng nàng, Y Y mới cắn răng nhìn Lục Diệp, nói: "Có thể dẫn chúng ta đi cùng không?"

"Cái gì?" Lục Diệp hoài nghi mình đang nghe lầm.

"Dẫn chúng ta đi với." Y Y lặp lại.

Chương 99: Cho Người Ba Cơ Hội Để Thuyết Phục Ta

"Lý do?"

Y Y nói: "Lúc trước người đã nói, sau khi nữ nhân kia bị giết, Thiên Cơ Thương Minh có thể truy đến trên đầu chúng ta, nghĩa là nơi này đã không còn an toàn, vì thế chúng ta cũng muốn rời khỏi nơi này, nhưng chúng ta lại không biết nên đi đâu."

"Chiến trường rất lớn, các người muốn đi đâu chả được." Lời đề nghị của Y Y khiến Lục Diệp cảm thấy kinh ngạc, trước đó hẳn không nghĩ tới chuyện này, càng không nghĩ Y Y lại chạy tới nói với hắn những điều này.

"Thế nhưng... những người giết người là người, chúng ta không muốn giết người." Về mặt Y Y đầy ủy khuất.

Ngày hôm qua sau khi trở về, bỗng nhiên Y Y mới kịp phản ứng lại, nàng và hồ lớn vốn đang nghỉ ngơi thật tốt trên lãnh địa, bất chợt Lục Diệp kia dẫn một tu sĩ tới, kêu bọn họ hỗ trợ cướp bóc, kết quả là hắn thuần thực giết chết người ta, đã thế còn giết thêm một người của Thiên Cơ Thương Minh...

Từ đầu đến cuối bọn họ cũng không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, quả nhiên là người ngồi ở trong nhà, nổi từ trên trời rơi xuống (họa từ trên trời rơi xuống).

"Không phải đã phân chia xong tang vật cho người rồi ư?" Lục Diệp khó hiểu nhìn nàng, đã cùng nhau giết người, cùng nhau chia tang vật, đương nhiên phải cùng nhau gánh chịu nguy hiểm.

Y Y há to miệng, có chút không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể nghẹn ra một câu: "Tại sao người không thể dẫn chúng ta cùng đi?"

"Người còn quá nhỏ!"

"A?" Y Y kinh ngạc nhìn Lục Diệp, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, hai tay ôm lấy ngực, sắc mặt đỏ lên: "Lưu manh!"

Có trời mới biết vì sao một Trần linh như nàng lại đỏ mặt?

Lục Diệp đứng dậy, vỗ vỗ hông: "Còn chuyện gì khác không? Nếu không thì ta muốn lên đường, lần này chia tay, sau này chắc không còn gặp lại nữa. Chúc các người có thể bình yên."

Y Y không nghĩ ra, nàng nhỏ hay không thì liên quan gì đến việc Lục Diệp không dẫn bọn họ đi? Nhưng mắt thấy hẳn thật sự muốn khởi hành, nàng lại cực kỳ bối rối.

Nàng không phải một tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, khi còn sống nàng cũng là tu sĩ, có điều sau khi chết đi, dưới cơ duyên xảo hợp mới bị hồ lớn chuyển hóa thành Trần linh, dù cũng bởi vậy mà nàng mất đi rất nhiều ý ức, nhưng vẫn nhớ rõ Tu Hành giới tàn khốc như thế nào.

Nàng và hồ lớn chiếm núi làm vua nhìn như tiêu sái, nhưng trên thực tế, từng hành động của bọn họ lại chẳng khác gì đang đi trên băng mỏng. Ai biết được hôm nào sẽ có họa từ trên trời giáng xuống? Đến lúc đó lấy thực lực của nàng và hồ lớn căn bản không ngăn cản được.

Nàng cũng từng cân nhắc tìm một tu sĩ để đầu quân, nhưng tu sĩ mà bọn họ có thể tiếp xúc ở vòng ngoài đều có tu vi thấp như vậy, sao có thể được nàng coi trọng? Nói không chừng, bọn họ mới đầu quân vào, người ta đã mang hồ lớn bán đi rồi.

Lục Diệp lại khác, hẳn nhất định là đệ tử của đại tông môn

nào đó, bằng không đâu thể có nhiều linh phù như vậy? Hơn nữa qua hơn hai tháng nay, Y Y đã tận mắt chứng kiến Lục Diệp từng chút từng chút trở nên mạnh mẽ.

Có thể nói tốc độ trưởng thành của hắn vô cùng khủng bố.

Nàng cảm thấy đi theo Lục Diệp là một lựa chọn không tồi, thoát nhìn hắn có chút chán ghét, nhưng trên thực tế lúc làm việc, lại có một bộ nguyên tắc của riêng mình.

Ví dụ như chuyện phân chia chiến lợi phẩm thu giữ hôm qua chẳng hạn, nếu hắn muốn độc chiếm thì nàng và hổ lớn cũng không có cách nào, nhưng Lục Diệp lại chia đều với bọn họ.

Bởi vì những chuyện như vậy, cuối cùng Y Y đã hạ quyết tâm. Bọn họ tiếp tục ở lại chỗ này chỉ là chậm rãi chờ chết, mà theo Lục Diệp ra ngoài xông xáo lại là lối thoát.

Cho nên nàng mới chạy tới nói những lời này với hắn.

Hai bên đi thoáng qua nhau, Lục Diệp cảm thấy y phục của mình bị túm lấy. Hắn quay đầu nhìn lại đã thấy Y Y đáng thương ngẩng đầu nhìn hắn, dường như trong hốc mắt có giọt lệ đảo quanh.

Lục Diệp thờ ơ: "Khóc với ta vô dụng!"

Y Y vẫn nhìn hắn như cũ.

Hai bên cứ như vậy giằng co nhìn nhau.

Một lát sau, Lục Diệp mới đầu đầu nói: "Cho người ba cơ hội để thuyết phục ta!"

Trong mắt Y Y hiện lên thần thái, dường như nàng đã sớm nghĩ kỹ lý do rồi, vì vậy vội vàng nói: "Người cũng biết tu sĩ cấp thấp rất sợ Hổ Phách, về sau nếu người đụng phải địch nhân

không đánh lại, ta có thể phối hợp cùng Hồ Phách hù dọa bọn chúng, nhất định có thể làm cho những địch nhân kia biết khó mà lui."

Lục Diệp vuốt cằm trầm tư, gật đầu nói: "Người nói thế này cũng coi như có đạo lý."

Y Y được khuyến khích, lại mở miệng nói: "Còn nữa, nếu người muốn đi đường có thể cười Hồ Phách, vừa tiết kiệm thể lực, vừa bảo trì được trạng thái có thể ứng phó với mọi tình huống bất ngờ. Mặt khác nó chạy rất nhanh, nếu như người bị người đuổi giết, nó cũng có thể mang người chạy trốn! "

"Nó có thể nghe lời ta?" Lục Diệp nhìn hổ lớn.

Ngày hôm qua Lục Diệp đã được lĩnh giáo tốc độ của hổ lớn, lúc hấn đuổi giết Liễu Như Nhân, rõ ràng là hổ lớn xuất phát muộn hơn hấn, nhưng nó lại ngăn ở phía trước nàng, nếu không phải hổ lớn ngăn cản đường đi, hấn muốn đuổi kịp Liễu Như Nhân còn phải tốn một phen trắc trở.

"Chắc chắn sẽ!" Y Y nặng nề gật đầu.

"Còn nữa..." Y Y vội vàng nói. Nhưng nàng "Còn nữa" một lúc lâu cũng không nói ra được, cuối cùng, mới dứt khoát vỗ ngực mình: "Còn có ta! "

"Người?" Lục Diệp nhìn sang nàng.

"Ta có thể đánh lén người khác! Giống như ngày hôm qua vậy." Y Y ngửa đầu ưỡn ngực.

Chương 100: Chúng Ta Phải Ước Hẹn Ba Điều

Tổ hợp hồ lớn và Y Y rất dọa người, tu sĩ cấp thấp không có kiến thức gì rất dễ dàng bị một yêu thú có thể mở miệng nói chuyện hù dọa, mà cưỡi hồ lớn chạy cũng cực kỳ mê người.

Lần này Lục Diệp muốn tới trụ sở Bích Huyết tông, đường xá xa xôi, không biết tới khi nào mới có thể kết thúc, nếu như cưỡi hồ lớn, trên đường cũng có thể tiết kiệm thể lực, thậm chí còn có thể tu hành.

Đối với hắn, đây là một lựa chọn không tồi, dù sao trước mắt tu vi của hắn còn thấp, cần phải đặt nhiệm vụ tăng lên thực lực làm chủ. Nếu hắn tự mình đi đường sẽ không thể tu hành, tương đương với lãng phí rất nhiều thời gian.

Hắn vốn không có ý định mang theo một Linh một hồ này, cho Y Y ba câu thuyết phục chẳng qua chỉ là lời từ chối nhã nhặn. Kỳ thực, hắn đã có dự tính, mặc kệ Y Y nói cái gì hắn cũng nhất quyết từ chối.

Nhưng bây giờ hắn lại phát hiện, mấy lời của Y Y đã khiến hắn có chút động tâm...

"Thế nào, thế nào?" Y Y nhìn Lục Diệp, ánh mắt đầy tha thiết, chỉ e sợ một chữ "không" nhả ra từ miệng hắn.

"Cũng không phải là không được..."

Còn không chờ Y Y hoan hô, đã nghe Lục Diệp chuyển đề tài: "Thế nhưng chúng ta phải ước hẹn ba điều!"

YY không hiểu: "Ba điều gì?"

Lục Diệp dựng thẳng một ngón tay: "Thứ nhất, mọi việc đều lấy ta làm chủ, nếu có chuyện gì khiến ý kiến của chúng ta trái ngược nhau, các người phải nghe lời ta."

Y Y gật đầu: "Chuyện này không thành vấn đề."

Đã quyết định gia nhập vào Lục Diệp, nàng và hồ lớn cũng sớm chuẩn bị tâm lý cho loại chuyện này.

"Thứ hai, có lẽ một số thời điểm ta sẽ để cho các người làm một ít việc, dưới điều kiện tiên quyết là việc nằm trong khả năng của mình thì các người không thể từ chối, đương nhiên ta sẽ không để cho các người đi làm chuyện nguy hiểm đến tính mạng. Nếu như xuất hiện loại tình huống này, các người có thể căn cứ vào thể cục mà làm ra phán đoán của mình."

"Được."

"Thứ ba, nếu một ngày nào đó các người không muốn lưu lại, nhất định phải nói với ta một tiếng, chớ có lặng lẽ rời đi."

"Chắc chắn sẽ không." Y Y lắc đầu.

"Nếu như những chuyện này đều không có vấn đề gì, vậy chúng ta... Hợp tác vui vẻ?" Lục Diệp duỗi một tay về phía Y Y.

Y Y nghiêng đầu nhìn hắn, vẻ mặt hơi khó hiểu, nhưng vẫn học theo dáng vẻ của Lục Diệp vươn tay ra. Lục Diệp nắm chặt tay nàng, nhẹ nhàng lắc lắc.

Y Y hiểu ý của hắn, híp mắt cười: "Hợp tác vui vẻ!"

Hồ lớn ở phía sau nàng cũng gầm lên một tiếng.

Y Y nhảy lên đầu hồ lớn, nhìn Lục Diệp nói: "Ta có một chỗ tốt muốn tặng cho người xem như thành ý hợp tác!"

"Chỗ tốt gì?" Lục Diệp lập tức cảm thấy hứng thú với hai chữ trong miệng Y Y.

Tại khu vực phụ cận địa bàn của hồ lớn, nằm sâu trong Thanh Vân sơn.

Dưới sự dẫn dắt của Hồ Phách và Y Y, Lục Diệp đi tới phía trước một cửa động cực kỳ bí mật.

Cửa động kia bị một mảng lớn cỏ dại che khuất, bụi rậm dày đặc, nếu không quen thuộc địa hình, sẽ rất khó phát hiện ra cửa động này.

"Chính là nơi này?" Lục Diệp thò đầu nhìn về phía cửa động, bên trong tối om, cái gì cũng không thấy.

"Ừm." Y Y và hồ lớn một trước một sau dẫn đường, gọi Lục Diệp đuổi theo.

Lục Diệp đeo trường đao bên hông, bàn tay đặt lên chuôi đao, chuẩn bị ứng phó tình huống bất ngờ có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Theo lời nói của Y Y, có một con yêu thú loài rắn chiếm cứ khu vực sâu trong sơn động này. Có một lần nàng và hồ lớn xâm nhập vào nơi này, từng chịu thiệt thòi dưới tay Xà yêu, thế nhưng cũng bởi vậy mà hai người phát hiện ra một bí mật.

Bí mật kia chính là chỗ tốt mà nàng nói muốn tặng cho hắn.

Địa hình sơn động này dốc xuống. Lục Diệp cảm thấy mình đã xâm nhập xuống đất ít nhất cũng được mấy chục trượng rồi, nhưng vẫn chưa đến cuối. Có thể thấy, sơn động này sâu đến mức nào.

Mà đến nơi này, bốn phía lại không cảm nhận được mát mẻ nữa, ngược lại có khí tức nóng nhiệt không ngừng tuôn ra từ phía trước.

Càng đi về phía trước, khí tức nóng nực ấy lại càng nồng đậm.

Y Y đã bắt đầu thở hổn hển, cuối cùng nàng bị buộc phải dừng lại: "Ta không thể đi vào sâu hơn nữa." Dù sao nàng cũng là Linh thể, hoàn cảnh nóng rực này không thân thiện đối với nàng.

Lục Diệp giật mình: "Lần trước người bị thương là do tới nơi này?"

Y Y gật đầu: "Thứ đó chỉ có ở đây. Hồ Phách sẽ đi vào cùng người, thực lực của Xà yêu kia cũng không quá mạnh, có nó phối hợp với người chắc là có thể bắt được."

"Vậy người chờ ở chỗ này đi." Lục Diệp khẽ gật đầu, tiếp tục cùng hồ lớn lên đường.

Lại đi về phía trước một hồi lâu, Lục Diệp hơi hoài nghi, có lẽ hẳn đã xâm nhập vào vào khu vực nằm sâu trăm trượng dưới lòng đất rồi, khí tức nóng rực ở đây nồng đậm vô cùng. Lục Diệp thúc giục linh lực hộ thân nhưng vẫn cảm thấy nóng bức không chịu nổi. Về phần hồ lớn, nó đang thè lưỡi, tinh thần uể oải suy sụp, thoát nhìn giống như chó say nắng.

Một lát sau, rốt cuộc bọn họ cũng đi đến cuối cùng.

Chương 101: Chiến Với Xà Yêu! Giành Phá Chướng Quả!

Đó là một động quật rộng rãi dưới lòng đất, không gian không quá nhỏ. Lục Diệp đứng ở cửa động, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một con rắn lớn chiếm cứ vị trí sâu trong hang động, chỉ sợ thân thể con rắn lớn kia đã to bằng đùi hắc, không biết nó dài đến mức nào.

Con rắn này đang ngẩng cao đầu, hô hấp phun ra nuốt vào một gốc cây nhỏ cao chừng nửa người.

Toàn thân cây nhỏ đỏ lên, giống như bàn ủi nung đỏ, trên cây kết ra hai trái to bằng nắm tay hài nhi, toàn bộ hang động tràn ngập mùi thơm ngát.

Phá Chướng quả!

Đây chính là chỗ tốt Y Y mà nói lúc trước.

Nếu là thứ bình thường, lấy giá trị bản thân Lục Diệp bây giờ, chưa chắc đã có thể đánh động hắc, nhưng Phá Chướng quả lại khác, đồ chơi này có tác dụng quá lớn đối với tu sĩ trùng kích vách ngăn linh khiếu. Có thể nói, chỉ cần linh khiếu còn chưa mở ra toàn bộ, sẽ luôn luôn có tác dụng.

Lục Diệp từng dùng Phá Chướng quả một lần. Trên thực tế, hắc có thể đạt đến Linh Khê cảnh toàn bộ đều dựa vào loại quả kia, cho nên Y Y vừa nói, hắc lập tức sinh ra hứng thú.

Phá Chướng quả mà Y Y cho hắc lần trước đã được cướp đi từ nơi này. Nàng là Linh thể có thể tới vô ảnh đi vô tung, cho nên tuy

Xà yêu chiếm lấy nơi này, nhưng nó lại không thể phòng bị nàng.

Chỉ là hoàn cảnh nơi này có nguy hại thật lớn đối với nàng, nếu không phải lần trước rơi vào tình thế bất khả kháng, Y Y sẽ không mạo hiểm tới nơi này

Cuối cùng mặc dù lấy được quả, nhưng Y Y cũng suy yếu rất nhiều ngày mới khôi phục lại.

Nàng và hồ lớn vốn có chút ân oán với Xà yêu này, lúc trước vì thực lực không đủ nên không thể báo thù, hiện giờ có chỗ dựa vững chắc là Lục Diệp, lại sắp rời đi, đương nhiên là Y Y muốn có thù báo thù, có oán báo oán.

Đồng thời, hành động lần này còn có thể giúp Lục Diệp nhận được hai quả Phá Chương, làm sâu sắc thêm tình cảm đôi bên, khiến cho quan hệ hợp tác của bọn họ càng thêm vững chắc.

Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Xà yêu xoay người, dùng thân rắn che lấp, bao vây trái Phá Chương ở giữa. Đầu rắn ngẩng lên cao cao phun ra nuốt vào. Ngay sau đó, bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, linh khí màu lửa đỏ tràn vào trong miệng mũi nó, thoạt nhìn giống như đang tu luyện.

Thật hiển nhiên, hai vị khách không mời này đã làm phiền nó.

Theo tiếng gầm rống giận của hồ lớn, Xà yêu lập tức ngừng đầu, phun ra nuốt vào lưỡi rắn.

Hồ lớn đã như gió mạnh nhào tới, nhưng ngay sau đó Xà yêu lập tức bắn ra, miệng rắn há rộng, cắn một phát vào cổ hồ lớn.

Hồ lớn bị đau, gầm gừ lên tiếng, cũng dứt khoát há miệng cắn vào bụng rắn. Nhưng thực lực đôi bên có chênh lệch, hồ lớn bị con rắn cắn cho máu tươi chảy đầm đìa, trong khi nó lại không bị

thương.

Bên ngoài thân Xà yêu có yêu lực màu lửa đỏ tràn ngập, hình thành một tầng phòng hộ khiến hồ lớn khó có thể cắn xuyên qua.

Một lần đổi mặt, hồ lớn uy phong凛冽 đã chịu thiệt thòi lớn, hơn nữa thân rắn dài mấy trượng kia còn thuận thế quần quanh, trong nháy mắt đã quấn nó thành cái bánh chưng.

Thuần sát! Mặc dù cùng là yêu thú, nhưng thực lực giữa hai bên lại chênh lệch không nhỏ.

Cũng may còn có Lục Diệp. Khi hồ lớn vừa nhào tới, hắn đã mượn thân hình hồ lớn ẩn nấp, rồi xung phong liều chết tiến lên.

Giờ phút này, hai con hung vật đang triển đấu, chính là thời cơ tốt để ra tay.

Ngay trong lúc Lục Diệp lao lên, trường đao đã ra khỏi vỏ, hắn thúc giục linh lực gia trì Phong Duệ linh văn lên trường đao.

Trong phút chốc, ánh đao sáng như tuyết lóe ra, máu tươi bắn tung tóe.

Khi Lục Diệp đi qua hai con hung thú đang dây dưa cùng một chỗ, còn không chờ hắn đứng vững lại, đuôi rắn phiếm hồng đã quất về phía hắn tựa một cây roi, gió mạnh đập vào mặt.

Giờ phút này, Lục Diệp không thể xoay người, chỉ có thể vội vàng thúc giục linh lực hộ thể.

Một tiếng đùng vang lên, hắn bị đánh văng ra ngoài, bả vai đau nhức, lăn vài vòng trên mặt đất nóng rực.

Sau khi Lục Diệp đứng dậy, ngược mắt nhìn lên, lại có chút ngoài ý muốn.

Một đao gia trì Phong Duệ của hắn lại không thể chặt đứt con

rắn lớn kia, chỉ có thể chém qua hơn một nửa thân rắn, máu tươi chảy ra, Xà yêu thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

Hổ lớn thừa cơ thoát khỏi trói buộc của nó, đứng mãnh vô song nhào tới, nhắm ngay vào vị trí miệng vết thương, ngoạm một cái, xé ra một khối máu thịt lớn.

Đầu rắn ngẩng cao lên, miệng rắn mở ra, trong miệng ẩn chứa điểm đỏ đang ấp ủ, nhắm ngay vào vị trí của hổ lớn. Đột nhiên nhiệt độ không khí bên trong hang động trở nên cao hơn.

Bản năng thú tính của hổ lớn làm cho nó không nhận ra điều bất thường. Nó thấp giọng gầm thét, thân hình cường tráng thoát sang một bên.

Trong chớp mắt tiếp theo, từ miệng rắn phun ra một mảnh lửa nóng, không khí phía trước bị thiêu đốt đến vạn vạo.

Lục Diệp nhìn thấy một màn này, khóe mắt khẽ co giật, trong lòng biết thực lực của Xà yêu này mạnh hơn hổ lớn rất nhiều, cũng may có hổ lớn thu hút chú ý, nếu không một ngụm lửa nóng này mà phun về phía hắn, chắc chắn hắn phải dùng Kim Thân phù mới có thể ngăn được.

Hổ lớn kịp thời tránh né, một mảnh lửa nóng kia không thể đả thương nó, mà Lục Diệp cũng nhân cơ hội này giết tới phía sau Xà yêu, bổ một đao về phía dưới đầu rắn.

Một đao này cũng chỉ chém vào hơn phân nửa thân rắn, lưỡi đao bị xương rắn chặn lại, Đại xà hai lần chịu thiệt thòi lớn dưới tay Lục Diệp, nó lập tức quay đầu nhắm về phía hắn, trong miệng lại có điểm đỏ ấp ủ.

Lục Diệp không lui về phía sau, trái lại còn đâm về phía miệng rắn một đao, đồng thời cả người ngã ngược ra sau.

Lúc ánh lửa tuôn ra, trường đao xuyên qua đầu rắn, từ sau đầu

đâm ra trước.

Một bóng dáng tuyết trắng từ bên cạnh nhào tới, đụng vào người rắn, húc nó văng sang bên cạnh, ngọn lửa phun ra trong miệng rắn mất đi mục tiêu, thiêu cháy giữa không trung.

Lục Diệp vừa ngã xuống đất, lại nhanh chóng bò lên, lấy ra một tấm linh phù từ trong túi trữ vật, nắm trên tay, chăm chú nhìn sang bên kia, ngừng thần đề phòng.

Thế nhưng rất nhanh hắn đã thu linh phù lại, lẳng lặng đứng tại chỗ chờ đợi.

Chương 102: Thiên Phú Thụ Hấp Thu Lực Lượng! Dự Đoán Chính Xác!

Có thể nói, một đao cuối cùng của hắn trực tiếp đâm thủng đầu rắn, chính là vết thương trí mạng. Mặc dù giờ này con rắn kia đang vận vẹo lặn lộn trên mặt đất, nhưng hiển nhiên nó không sống nổi nữa. Lại thêm trường đao vẫn còn kẹt trong miệng nó, theo động tác vận vẹo kia, sẽ tạo nên càng nhiều thương tổn hơn.

Trên mặt đất đầy máu rắn bắn tung tóe, lại bị nhiệt độ cao bốc hơi, phát ra tiếng nổ xẹt xẹt.

Hổ lớn cũng bò dậy, lắc lư thân thể, trên bộ lông trắng như tuyết là một mảnh hỗn độn, từng đống vết thương bị đốt cháy, thoạt nhìn rất chật vật.

Từ khi hổ lớn phát động công kích đến bây giờ, trước sau cũng không quá mười mấy hơi thở đã phân xong thắng bại, sống chết đã quyết, nhưng trong thời gian cực ngắn này, hai bên giao thủ lại hung hiểm vô cùng.

Làm cho Lục Diệp cảm thấy bất ngờ chính là, lần phối hợp đầu tiên giữa hắn và hổ lớn lại kết thúc hoàn mỹ.

Nhất là lúc cuối cùng, sau khi Lục Diệp đâm ra một đao trí mạng kia, thân thể đã ngã ra phía sau. Tuy hắn làm vậy đã có thể tránh được ngọn lửa của đối phương, thế nhưng một kích húc văng của hổ lớn càng thêm đảm bảo an toàn cho hắn.

Một con Xà yêu như vậy... Lục Diệp thầm nghĩ nếu một mình

hắn tới đây, chắc chắn sẽ xảy ra một hồi khổ chiến, nói không chừng, hắn còn phải vận dụng mấy tấm linh phù.

Nhưng khi phối hợp với hổ lớn, lại giết được nó chỉ trong chốc lát.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy, lúc trước mình đồng ý thỉnh cầu của Y Y cũng không phải chuyện xấu gì.

"Làm không tệ." Lục Diệp khẽ gật đầu với hổ lớn, cũng không tiếc khen ngợi bản thân một câu.

Hổ lớn "Ngao ô" một tiếng xem như đáp lại.

Mặc dù gia hỏa này không thể mở miệng nói chuyện, thực lực cũng không tính là cao, nhưng sau vài lần tiếp xúc, Lục Diệp lại phát hiện linh trí của nó cực cao, có thể hiểu được lời người khác nói. Chuyện này rất tốt.

Cuối cùng con rắn cũng nằm im bất động, Lục Diệp tiến lên đạp cho nó một cước, xác định nó đã chết đi.

Lúc ấy, hắn lại có chút khó xử nhìn trường đao bị kẹt trong miệng rắn, nó đã bị liệt điểm trong miệng rắn đốt đến đỏ bừng, chỉ sợ nếu cầm lên ngay, hắn sẽ bị lột một lớp da. Chỉ có thể chờ một chút.

Nhân lúc này, Lục Diệp đi tới phía trước cây Phá Chướng quả kia, cẩn thận hái hai trái Phá Chướng quả xuống, thu vào túi trữ vật.

Về phần cây này, Lục Diệp không có ý định bứng nó đi, kể cả khi muốn mang đi, nó cũng không sống được.

Ngay khi Lục Diệp chuẩn bị đi thu đao, bỗng nhiên tinh thần hoảng hốt một trận, có thứ gì đó đang rục rịch trong cơ thể hắn.

Loại cảm giác này khiến hần không khỏi hồi tưởng lại chuyện gặp phải mấy tháng trước...

Hần vội vàng nói: "Hổ Phách, người đi ra ngoài trước, đợi lát nữa ta sẽ đi tìm các người."

Hổ lớn gầm một tiếng, nâng móng vuốt vồ vồ lên con rắn lớn đã chết kia.

Lục Diệp lập tức hiểu ý: "Hiểu rồi, đây chính là thứ tốt, làm sao có thể bỏ lại được?"

Lúc này hổ lớn mới hài lòng rời đi, trước khi đi nó còn gặm lấy một khối huyết nhục vừa xé được trên người con rắn lớn.

Lục Diệp chờ bóng dáng hổ lớn biến mất, mới nhìn về phía cây Phá Chướng quả kia, cảm giác ngoe ngoe muốn động đó lại đến.

Hần vội vàng tập trung tinh thần, nhưng khiến cho hần cảm thấy ngoài ý muốn chính là, lúc này trong tầm mắt không xuất hiện bóng dáng Thiên Phú thụ, trái lại ở trong Nguyên Linh khiếu lại có chút khác thường.

Hần vội vàng nhắm mắt lại, cảm nhận thật kỹ.

Trong mơ hồ, dường như hần thấy được tại Nguyên Linh khiếu của mình vừa xuất hiện một hư ảnh cây lớn, chính là Thiên Phú thụ.

Rễ Thiên Phú thụ sinh ra từng sợi dây, giống như tình cảnh ở trong mỏ quặng Tà Nguyệt cốc mấy tháng trước.

Những sợi rễ kia chui vào nơi nào đó không biết, ngay sau đó, một loại lực lượng màu đỏ rực bị hút ra theo rễ cây.

Theo lực lượng màu đỏ rực kia tràn vào, hần đã nhìn thấy rõ ràng một mảnh lá Thiên Phú thụ bắt đầu nở rộ ánh lửa, tiếp theo

bị thiêu đốt hừng hực.

Ngay sau đó là lá cây thứ hai...

Chờ đến mảnh lá thứ ba, lá cây kia chỉ nở rộ hào quang, nhưng không hề bị thiêu đốt.

Rễ cây chậm rãi biến mất vô tung, Lục Diệp mở mắt ra, mới phát hiện không biết từ lúc nào bàn tay của hắn đã đặt lên cây Phá Chướng quả kia.

Cây này đã hoàn toàn khô héo, trong động nóng rực dị thường cũng triệt để thay đổi, không còn chút khí tức nóng rực nào nữa.

Lục Diệp rơi vào trầm tư.

Hắn nhớ lại hoàn cảnh lần đầu tiên Thiên Phú thụ phát sinh biến hóa, khi đó hắn đang kiểm tra di vật của Dương quân sự, tìm được một khối khoáng thạch không biết tên.

Tiếp theo, Thiên Phú thụ sinh ra rễ cây đâm vào trong quáng thạch kia, kết quả là quáng thạch nứt ra, bên trong xuất hiện một đoàn hỏa diễm màu cam nhạt.

Thiên Phú thụ hấp thu lực lượng hỏa diễm nọ, một mảnh lá cây mang theo Phong Duệ linh văn hừng hực thiêu đốt.

Lúc này, hoàn cảnh càng thêm khó hiểu, không biết Thiên Phú thụ đã hấp thu lực lượng gì, mà khiến cho hai phiến lá trên thân cây thiêu đốt, phiến lá thứ ba cũng xuất hiện biến hóa rõ ràng.

Xem ra suy đoán thật lâu trước kia của hắn là đúng, Thiên Phú thụ cần hấp thu một ít hỏa diễm hoặc là lực lượng nóng rực, mới có thể xuất hiện biến hóa, kinh nghiệm vừa rồi đã chứng minh cho điều này.

Chắc chắn rằng dưới lòng đất của hang động này ẩn chứa

năng lượng cần thiết cho Thiên Phú thụ, sau khi bị nó hấp thụ, nơi này sẽ không còn nóng nữa.

Mà hoàn cảnh sinh hoạt của cây Phá Chương quả đã bị phá hư, đương nhiên là nó cũng sẽ chết, thậm chí có thể nói rằng, bên trong cây này cũng ẩn chứa một ít lực lượng nóng rực, nhưng đã bị Thiên Phú thụ rút ra không còn rồi, làm sao còn có thể tiếp tục sống sót?

Trong hang động, Lục Diệp nhắm mắt lại, tĩnh tâm cảm thụ.

Đúng là Thiên Phú thụ ở trong Nguyên Linh khiếu của hắn, lúc hắn tập trung tinh thần, có thể "nhìn" thấy một màn này.

Điều này không giống trước kia, trước kia khi hắn đủ tập trung, Thiên Phú thụ sẽ xuất hiện trong tầm mắt của hắn, hiện ra trạng thái hư ảnh.

Có lẽ... Thiên Phú thụ vốn ở trong Nguyên Linh khiếu, chỉ là trước kia do hắn vẫn chưa khai khiếu, cho nên chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh trong tầm mắt mà thôi?

Và sau khi hắn khai khiếu, đã có thể cảm nhận nó một cách trực quan hơn.

Chương 103: Bước Vào Hành Trình Mới!!!

Sau khi đến Linh Khê chiến trường, hắc vân bận rộn tăng lên tu vi bản thân, không ngừng khổ tu, ngược lại không chú ý đến tình huống của Thiên Phú thụ, cho đến lần này Thiên Phú thụ lại hấp thu được lực lượng bên ngoài, hắc mới phát hiện ra biến hóa trong đó.

Đây chính là chuyện tốt. Nhưng trong lòng hắc vẫn luôn có một nghi hoặc khó hiểu. Theo suy đoán của hắc, hình như tình huống hắc cần thuốc tu hành không để lại tai họa ngầm gì, có liên quan mật thiết với Thiên Phú thụ, nhưng liên quan cụ thể như thế nào, lại không biết được.

Hiện giờ hắc đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Phú thụ một cách trực quan hơn, có lẽ chờ khi nào có thời gian rảnh, hắc nên cẩn thận nghiên cứu.

Lục Diệp "Nhìn" hai chiếc lá đang cháy hừng hực trên Thiên Phú thụ, mặc dù hắc biết lá cây kia là thứ tốt, nhưng vẫn không kìm được hồi tưởng lại một chút hồi ức không vui...

Lục Diệp kiểm chế tâm tư đi dò xét nó, thay vào đó là bước tới phía trước thi thể Xà yêu kia rút vũ khí của mình trở về. Ngay sau đó hắc lại chêm thân thể nó thành mười mấy phần, bỏ toàn bộ vào trong túi trữ vật.

Thực lực của Xà yêu này mạnh hơn hổ lớn rất nhiều, còn có thể phun lửa, cho nên trong thịt rắn nhất định sẽ giàu linh lực, ăn vào đại bổ.

Lục Diệp làm xong tất cả những chuyện này, lại quan sát bốn phía, xác định không bỏ sót gì mới rời khỏi hang động.

Hơn nửa canh giờ sau, Lục Diệp hội hợp cùng Y Y và hổ lớn đang chờ ở cửa động, nhìn thấy trên vai hổ lớn có vết máu, hắn lấy ra một viên Liệu Thương đan cho nó ăn vào. Vết thương này là bị Xà yêu cắn trong lúc đại chiến trước đó.

Lục Diệp cũng bị thương, cũng ở vị trí bả vai, nhưng chỉ bị đứt răn quắt một cái, không đáng ngại.

Chốc lát sau hắn cưỡi trên người hổ lớn, đưa tay sờ lên bộ lông mềm mại kia, nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên mình gặp gỡ hổ lớn và Y Y. Khi đó hắn chưa từng nghĩ đến có một ngày con yêu thú uy phong lẫm lẫm kia sẽ trở thành thú cưỡi dưới háng mình?

Không thể không nói, cưỡi trên lưng hổ lớn là một loại thể nghiệm không tồi, làm cho tiểu tu Linh Khê nhị tằng như Lục Diệp cũng không nhận được sinh ra một loại hào khí chỉ điểm giang sơn.

Thân hình hổ lớn cường tráng, sải lưng rộng rãi, cưỡi ở trên lưng nó không quá khó chịu.

"Đi đâu đây?" Y Y ngồi xếp bằng trên đầu hổ lớn, quay đầu hỏi.

Lục Diệp cảm thụ ấn ký chiến tranh trên tay, chỉ một hướng: "Đi theo bên này, sát vào chân núi!"

"Vậy thì xuất phát thôi!" Y Y vung tay lên, tâm tình rõ ràng rất sung sướng.

Hổ lớn khẽ gào lên một tiếng, bóng dáng tuyết trắng như mũi tên nhọn phóng ra ngoài, ngày hôm nay không ít tu sĩ cấp thấp chuẩn bị tiến vào Thanh Vân sơn lịch lãm, đều nhìn thấy bóng một thiếu niên cưỡi một con hổ lớn tuyết trắng tiêu dao xẹt qua.

Hình ảnh này tựa như giọt nước mưa rơi xuống biển, tạo nên

gợn sóng nhỏ bé, nhưng những gợn sóng kia cuối cùng sẽ nhấc lên sóng lớn ngập trời...

Màn đêm buông xuống, dưới một vách núi đen nhô ra bên ngoài, dưới đáy vách đá có một chỗ lõm vào bên trong, chính là một nơi trú ẩn tự nhiên an toàn.

Y Y đi trước tìm hiểu tình huống rồi vẫy tay: "Lục Diệp, bên này bên này!"

Dưới ánh trăng, Lục Diệp long hành hổ bộ, uy phong凛凛, từng bước một đi tới.

Y Y có chút không đành lòng nhìn thẳng vào tư thế đi đường kỳ lạ của Lục Diệp, nhưng rốt cuộc nàng vẫn không nhìn được, bật cười ra tiếng...

Lục Diệp đi ngang qua trước mặt nàng, hung tợn trừng mắt nhìn một cái.

Hắn vốn tưởng rằng cưới hổ lớn chạy đi là một chuyện rất sung sướng, nhưng mới qua ngày đầu tiên, hắn đã phát hiện mình quá ngây thơ rồi.

Chủ yếu là hai bên đùi bị ma sát có chút không chịu nổi, Lục Diệp khẳng định hiện giờ bên trong đùi hắn đã là một mảnh máu tươi đầm đìa. Hơn nữa đến tận giờ phút này, hắn vẫn có thể cảm nhận được loại xóc nảy khi cưới trên lưng hổ.

Một đường đi tới, đừng nói cưới trên lưng hổ tu hành, không bị xóc tới ngất đi đã là không tệ rồi.

"Quen rồi sẽ không sao." Y Y đi theo phía sau hắn mở miệng nói.

Lục Diệp đi vào cái hốc tự nhiên kia, khẽ gật đầu, chỗ này dùng để nghỉ ngơi sẽ rất tốt.

Bên trong hố có dấu vết lửa trại đã bị thiêu rụi, xem ra là lửa khách trước đó lưu lại.

Lục Diệp thoáng nghĩ ngơi một lát rồi đứng dậy đi tìm một ít củi về châm lửa, lại lấy ra một đoạn thân rắn, lột hết lớp da bẩn, cắt một khối thịt rắn lớn gần mười cân, phần còn lại, hắn ném toàn bộ cho hổ lớn.

Hổ lớn ôm mấy chục cân thịt rắn, ăn như gió cuốn, quên cả trời đất.

Ánh lửa lượn lờ, mùi hương dần dần tràn ngập, dầu nóng nhỏ giọt rơi trên ngọn lửa, phát ra tiếng xoẹt xoẹt.

Lục Diệp vừa nướng thịt rắn vừa lấy ra một trái Phá Chướng quả từ trong túi trữ vật, ra hiệu một cái với Y Y.

Y Y nghi hoặc nhìn hắn.

"Hai quả, chia đồng ăn đủ." Lục Diệp giải thích.

Y Y lắc đầu nói: "Thứ này chỉ có tác dụng với người, còn ta và Hồ Phách không dùng được, người tự mình giữ lại đi."

Lục Diệp suy nghĩ một chút rồi nói: "Hồ Phách ăn được linh đan?"

Y Y gật đầu: "Nó cũng ăn cả linh thạch nữa."

Lục Diệp rất khiếp sợ: "Linh thạch cũng có thể ăn?"

Y Y giải thích: "Linh thạch là linh khí ngưng kết lại, yêu thú đều có thể ăn, chỉ có người là không thể, không luyện hóa được."

Lục Diệp ra vẻ hiểu biết, trách không được lúc trước Y Y và hổ lớn đến cướp bóc hắn, đòi linh đan không có, lại bắt đầu đòi linh thạch.

"VẬt trái cây của các người đối thành linh đan..." Lục Diệp có chút khó xử nói: "Nhưng ta không biết quả này giá trị bao nhiêu."

Y Y hé miệng cười nói: "Người cứ tùy tiện cho là được, hiện giờ một ngày Hổ Phách ăn hai hạt linh đan là đủ rồi."

"Cũng không nhiều lắm."

Rất nhanh thịt rắn đã nướng xong, Lục Diệp rắc chút muối gia vị lên rồi há miệng ăn vào. Bỗng nhiên hẫng ngẩng đầu nhìn Y Y đang hướng ánh mắt trông mong ngó mình, dứt khoát đưa thịt rắn trong tay qua: "Người có ăn không? "

Y Y lắc đầu: "Ta không thể ăn bất cứ thứ gì."

Lục Diệp nghe vậy lại tiếp tục ăn.

Thịt rắn đúng là đại bổ. Mấy cân thịt rắn vừa xuống bụng, Lục Diệp lập tức cảm giác cả người ấm áp, tinh lực tràn đầy đến đỉnh điểm, ngay cả linh lực toàn thân dường như cũng lưu động nhanh hơn một chút.

Chương 104: Linh Văn Thứ Hai! Nếu Chút Nữa Ta Ngất Xỉu, Đừng Quá Để Ý!

Hắn vừa luyện tinh hóa khí vừa lấy bội đao của mình đi đến một bãi đất trống, cởi áo lộ ra thân hình cường tráng, bắt đầu chăm chú bổ chém từng đao từng đao.

Lúc trước khi Lục Diệp tranh đấu với tu sĩ trắng nõn kia, hắn đã ý thức được, bản thân đang rơi vào tình trạng nát nát trên phương diện kỹ xảo chiến đấu.

Hắn có thể căn thuốc tăng lên tu vi, nhưng kỹ xảo chiến đấu lại không thể tăng lên nhờ căn thuốc.

Hơn nữa trước mắt cũng không ai có thể chỉ điểm cho hắn, cuối cùng Lục Diệp nghĩ ra một biện pháp ngu ngốc, chính là không ngừng vung đao chém như vậy. Hắn không biết làm như vậy có hiệu quả hay không, nhưng đây là phương pháp duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra.

Về sau hắn nhất định sẽ gặp phải địch nhân càng ngày càng mạnh. Trong quá trình chiến đấu với người, thực lực tu vi và kỹ xảo chiến đấu là hai thứ không thể thiếu.

Dưới ánh trăng, thiếu niên chăm chú vung đao chém xuống, mồ hôi đầm đìa.

Cách đó không xa là hồ lớn tuyết trắng đang nằm ngáy o o, trên người quanh quần bạch quang, còn thiếu nữ áo choàng tóc đen hai tay ôm đầu gối, lẳng lặng nhìn theo...

Trăng tròn lơ lửng trên bầu trời làm bối cảnh, họa ý mông lung.

Khoảng hai canh giờ sau, Lục Diệp mới thu đao đi tới chỗ tối, lấy túi nước ra, thoáng rửa sạch mặt phen, mới mặc y phục vào, trở về dưới vách núi.

Hồ lớn đã sớm ngủ say, tiếng ngáy rung trời nhưng Y Y vẫn ngồi ở chỗ đó, hẳn là đang chờ hấn.

Nhưng khi nàng thấy được biểu cảm của Lục Diệp, lại lộ ra chút kỳ quái, bởi vì giờ phút này, dường như hấn vừa đưa ra một quyết định gian nan gì đó, vẻ mặt mang hàm ý 'dù đối mặt với cả ngàn vạn người thì ta vẫn tiến tới.'

Nàng không nhận được khế nghiêng đầu...

Lục Diệp khoanh chân ngồi xuống, suy nghĩ một chút lại dặn dò Y Y: "Nếu chút nữa ta ngất xỉu, đừng quá để ý."

"Hả?" Vẻ mặt Y Y đầy khó hiểu.

Lục Diệp không giải thích quá nhiều, lập tức nhắm mắt lại, đắm chìm tâm thần, lại một lần nữa "nhìn" thấy Thiên Phú thụ chiếm cứ trong Nguyên linh khiếu của mình.

Trên tán cây khổng lồ, có ba chiếc lá đang hừng hực cháy, mảnh lá thứ tư đã nở rộ nhưng không bị đốt cháy.

Trong mỏ quặng Tà Nguyệt cốc, Thiên Phú thụ của hấn xuất hiện mảnh lá cây thiêu đốt đầu tiên, mang theo một loại linh văn gọi là Phong Duệ, nếu không có linh văn này, tiếp sau hấn cũng không thể dễ dàng giết chết Chu Thành vốn đã trọng thương kia, cũng sẽ không một kiếm đâm thủng linh lực hộ thể của nam tử trắng nõn nọ, càng không thể làm Xà yêu trọng thương, cuối cùng chiến thắng.

Có thể nói ở những thời khắc mấu chốt, đạo linh văn này đều mang đến trợ giúp rất lớn cho Lục Diệp.

Trước mắt trên Thiên Phú thụ lại có hai mảnh lá cây đang thiêu đốt, tâm trạng hần vừa thấp thỏm vừa chờ mong không biết chút nữa mình sẽ đạt được loại linh văn gì.

Lục Diệp chậm rãi tập trung lực chú ý, nhìn về phía một chiếc lá đang cháy đằng kia, nhưng giống như tình huống lần trước, một chiếc lá nhỏ nọ nhanh chóng phóng đại, trong chớp mắt đã tràn ngập tất cả tầm mắt và tư duy của hần.

Cùng lúc, có vô số tin tức không thể khống chế tràn vào trong đầu hần, Lục Diệp lại sinh ra một loại cảm giác có người cầm búa hung hăng đập vào đầu hần một cái.

Lần trước hần trực tiếp ngất xỉu.

Nhưng lần này mặc dù hần vẫn có cảm giác trời đất quay cuồng, đau đớn khó nhịn, nhưng cuối cùng đã không ngất đi.

Có điều... Lục Diệp lại tình nguyện để mình ngất xỉu, bởi vì toàn bộ quá trình khiến hần sinh ra một loại cảm giác sống không bằng chết, thật giống như có người bẻ đầu óc mình ra, mạnh mẽ nhét vào bên trong một ít thứ mà mình hoàn toàn không biết rồi ra sức khuấy đảo...

Hần mở to mắt, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ đầy áp lực, hai tròng mắt đỏ như máu.

Y Y một mực chú ý đến hần lập tức hoảng sợ, ngay cả hổ lớn đang ngủ say cũng bị biến cố này đánh thức. Nó gầm thét một tiếng, cảnh giác nhìn chung quanh, nhằm tưởng rằng bọn họ bị đánh lén.

Một lát sau, Lục Diệp mới dần dần bình phục lại, trong tầm mắt là một mảnh máu đỏ tươi, cả người đều ướt đẫm mồ hôi, Y Y

và hồ lớn hoảng sợ đứng ở một bên, không biết nên làm gì.

Trên thực tế, dáng vẻ của Lục Diệp lúc này cực kỳ dữ tợn, hai mắt đỏ như máu, còn thêm hai bên huyệt thái dương có gân xanh phồng lên, dường như đang phải chịu đựng sự tra tấn kinh người.

Sau khi Lục Diệp thở dốc nặng nề một lúc, hắn mới khôi phục lại một chút, nói với hồ lớn và Y Y đang rất sốt ruột bên kia: "Không có việc gì đâu. "

Sau đó, hắn nhắm mắt lại.

Đau khổ đã qua đi và đến lúc nhận được thành quả thắng lợi.

Y Y với hồ lớn liếc nhau, đều cảm thấy khó hiểu, nhưng dường như việc này có liên quan đến quá trình tu hành của Lục Diệp, hắn không nói, Y Y không dám hỏi, chỉ có thể cùng hồ lớn bảo vệ một bên.

Lúc này Lục Diệp đang dò xét đặc tính của đạo linh văn thứ hai.

Ngự Thủ!

Đây chính là tên của đạo linh văn thứ hai. Căn cứ theo cái tên này, đây hẳn là một đạo linh văn dùng để phòng hộ.

Lúc trước Lục Diệp cũng có một chút suy đoán, đạo linh văn thứ nhất thiên về công kích, vậy có lẽ đạo thứ hai sẽ thiên về phòng ngự, lúc này xem ra hắn đã đoán đúng.

Hắn mở mắt ra, hơi chuẩn bị một chút, bỗng nhiên trên bàn tay lóe ra một tầng linh quang mắt thường có thể thấy được, linh quang kia hóa thành một mặt tấm chắn hình tam giác, trên tấm chắn khắc đồ án đường vân loằng ngoằng phức tạp.

"Đây là... linh văn?" Y Y vẫn yên lặng chú ý tới hắn lập tức

kinh hải nói.

Mặc dù nàng mất đi rất nhiều trí nhớ, nhưng vẫn nhớ rõ một ít kiến thức thông thường trong Tu Hành giới, hơn nữa còn hiểu nhiều hơn Lục Diệp. Cho nên ngay lúc này, nàng đang hướng ánh mắt không sao tin nổi nhìn Lục Diệp dùng linh lực của bản thân xây dựng nên một đạo linh văn.

Phải biết rằng, thông thường tu sĩ cấp thấp như Lục Diệp đều lấy chuyện tăng lên tu vi của mình làm chủ, ngay cả thuật pháp cũng không có thời gian đi nghiên cứu học tập, chứ đừng nói tới thứ phức tạp như linh văn.

Đương nhiên một số thuật pháp cũng có thể làm linh văn hiện ra.

Chương 105: Đây Có Phải Là Đan Độc Không?

Thậm chí có thể nói, linh văn mà Lục Diệp thúc giục hôm nay chính là một đạo thuật pháp phòng ngự.

Thuật pháp có liên quan mật thiết với linh văn, rất nhiều lúc hai thứ này đều có tính chất tương đồng với nhau, nhưng chúng lại không hoàn toàn giống nhau, và chỉ qua dăm ba câu, sẽ khó có thể giải thích rõ ràng được.

Thế nhưng mặc kệ như thế nào, tu sĩ cấp thấp có thể tạo dựng nên linh văn vẫn khiến người ta khó có thể tin được.

Y Y càng thêm xác định, Lục Diệp đúng là đệ tử của đại tông môn đứng đầu nào đó, hơn nữa thân phận của hắn trong tông môn kia chắc chắn không thấp. Nói không chừng, hắn còn là đứa con riêng của chủ tọa giáo tông môn nào đó, bởi vì nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, cuối cùng chỉ có thể một mình ra ngoài rèn luyện...

Trong vài hơi thở ngắn ngủi này, nàng đã tưởng tượng ra một kịch bản tràn ngập ân oán tình cừu.

Lục Diệp lại không để ý đến ánh mắt của Y Y. Giờ phút này, hắn đang cảm nhận mức độ kiên cố của Ngự Thủ, nhìn đơn thuần từ lực phòng ngự thì năng lực phòng hộ của Ngự Thủ đã hoàn toàn vượt xa linh lực hộ thể của hắn, thậm chí lực phòng hộ của hai bên còn chênh lệch ít nhất là mấy lần.

Điều này có nghĩa là, sau này nếu gặp phải những công kích nào đó, hắn đã có thủ đoạn phòng hộ tốt hơn.

Thế nhưng lực phòng hộ hơn người thì tiêu hao cũng không thấp, Ngự Thủ linh văn to bằng bàn tay này đã tiêu hao hết trữ lượng linh lực trong một cái linh khiếu của Lục Diệp.

Còn tiêu hao lớn hơn Phong Duệ.

Nói cách khác, nếu thúc giục linh văn này hai mươi lần liên tục, hẳn sẽ hao hết linh lực.

Hơn nữa nếu như mở rộng phạm vi phòng hộ, tiêu hao sẽ gia tăng. Trước mắt Lục Diệp chỉ thúc giục một đạo Ngự Thủ linh văn to bằng bàn tay, không có nghĩa là đạo linh văn này chỉ lớn như vậy, nếu như hẳn nguyện ý, hoàn toàn có thể tạo nên lá chắn có kích thước lớn hơn.

Nói tóm lại đây là một loại linh văn không tồi. Dù hẳn có Kim Thân phù, nhưng linh phù sẽ có lúc hao hết, mà Ngự Thủ linh văn này lại là năng lực của bản thân hẳn, chỉ lo hết linh lực, không lo mất linh căn.

Hơn nữa nếu so sánh giữa hai bên, thì Ngự Thủ có thể thúc giục chỉ trong một ý niệm, còn kích phát linh phù lại tương đối phiền toái.

Đầu tiên phải lấy nó từ trong túi trữ vật ra, rồi rút linh lực vào... Khiến cho trong chiến đấu kịch liệt, Lục Diệp thường không có thời gian để làm những chuyện này.

Nếu như hẳn có một đạo linh văn phòng hộ, thì lúc gặp phải nam tử trắng nõn trước kia, hẳn hoàn toàn có thể chống đỡ công kích của đối phương rồi trực tiếp đánh chết gã.

Mặc dù một đạo linh văn này không thể làm tu vi của Lục Diệp tăng lên, nhưng sức chiến đấu lại gia tăng trên phạm vi lớn.

Còn một đạo nữa...

Lục Diệp nhớ lại cảm thụ lúc trước, có chút không rét mà run. Hắn không định đi dò xét một đạo linh văn khác, ít nhất là không làm như vậy trong hai ngày tiếp theo.

Hiện giờ đầu óc hắn cực kỳ mệt mỏi, nếu lại tiếp tục dò xét linh văn kia, sợ sẩy một cái sẽ chết người.

Hắn cần phải nghỉ ngơi trong một vài ngày rồi tính tiếp.

Lục Diệp lấy ra một viên Uẩn Linh đan, uống vào, chuẩn bị dò xét một chút vấn đề cho tới nay vẫn làm hắn nghi hoặc kia.

Rút cuộc, có phải tình huống cần thuốc tu hành không để lại tai họa ngầm của hắn có liên quan đến Thiên Phú thụ kia không?

Lục Diệp tĩnh tâm cảm nhận, rất nhanh hắn đã "nhìn" thấy Thiên Phú thụ ẩn mình trong Nguyên linh khiếu.

Lục Diệp không cố ý dò xét thì không cảm nhận được, nhưng nếu cố ý dò xét, liền có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Thiên Phú thụ.

Cây đại thụ thần kỳ này bắt rễ trong Nguyên linh khiếu của hắn.

Đan lực Uẩn Linh đan tan chảy ở bụng, chuyển hóa thành linh lực, Lục Diệp vừa phân tâm thần dẫn dắt đan lực chảy vào linh khiếu vừa chú ý tới Thiên Phú thụ.

Chuyển hóa đan lực thu được linh lực cũng không phải là trực tiếp rót vào một cái linh khiếu nào đó, mà phải đi qua Nguyên linh khiếu trước.

Ví dụ như trước mắt Lục Diệp chưa đầy hai mươi một khiếu, vậy hắn phục dụng linh đan chuyển hóa thành linh lực, trước tiên phải trải qua Nguyên linh khiếu rồi mới có thể dũng mãnh tràn vào bên trong khiếu thứ hai mươi một. Nếu như một linh khiếu nào đó

cách vị trí Nguyên linh khiếu quá xa, thậm chí quá trình rút linh lực này, còn cần phải xuyên qua mấy cái linh khiếu trung chuyển.

Nhưng không có ngoại lệ, Nguyên linh khiếu mới là điểm khởi đầu tiếp nhận linh lực, cho nên linh khiếu được mở ra đầu tiên này mới được xưng là Nguyên linh khiếu, cũng là linh khiếu quan trọng nhất của tu sĩ.

Theo lý giải của Lục Diệp, Nguyên linh khiếu cũng giống như đan điền của những cao thủ võ lâm kia.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, vị trí Nguyên linh khiếu cũng đúng là đan điền. Cũng may, những linh khiếu cần mở bên trong công pháp cấp thấp đều được phân bố ở ngay gần Nguyên linh khiếu, cho nên không cần quá nhiều linh khiếu trung chuyển, chỉ cần trải qua một cái Nguyên linh khiếu là được.

Trước kia Lục Diệp chưa từng điều tra cẩn thận, lúc này do hắn có lòng chú ý mới kinh ngạc phát hiện ra, đan lực từ Uẩn Linh đan chuyển hóa thành linh lực... Dường như không hề tinh thuần như linh lực của bản thân, ngược lại trong linh lực kia thoáng xen lẫn một ít đồ vật nói không rõ, và chắc hẳn những thứ kia có hại với bản thân.

Đây có phải là đan độc không? Trong đầu Lục Diệp nảy lên một ý niệm.

Trước đó chương giáo từng đề cập với hắn về việc này, là thuốc luôn mang theo ba phần độc, càng đừng nói tới những loại linh đan mà các tu sĩ thường phục dụng, phẩm chất linh đan càng thấp, đan độc sẽ càng nhiều, cho nên sau khi các tu sĩ nuốt đan tu hành đều cần phải nghĩ cách hóa giải đan độc, bằng không sẽ lưu lại một chút tai họa ngầm.

Linh lực không tính là tinh thuần chảy vào Nguyên linh khiếu, trung chuyển thông qua khiếu này, lại tràn vào khiếu thứ hai mươi

mốt, nhưng điều thần kỳ đã xảy ra, linh lực chảy vào trong khiếu thứ hai mươi mốt đã không còn một chút đan độc nào, nó trở nên thuần túy như linh lực trong những linh khiếu khác.

Lục Diệp nhảy bén nhận ra điểm này, bởi vậy hắn đã xác định được linh lực biến hóa ngay tại Nguyên linh khiếu.

Hắn vội vàng tập trung hơn phân nửa tâm thần vào trong Nguyên linh khiếu, quan sát kỹ càng, rất nhanh đã phát hiện ra ảo diệu trong đó.

Chương 106: Thân Thể Gia Hỏa Này... Làm Bằng Sắt Ủ?

Dường như đoạn rễ cây sinh ra từ Thiên Phú thụ đang cắm trong Nguyên linh khiếu kia, đã hấp thu linh lực trong Nguyên linh khiếu rồi chảy xuôi thông qua thân cây và đưa ngược trở lại. Sau khi trải qua quá trình này, những linh lực không quá tinh thuần kia đã trở nên tinh thuần.

Trong suốt quá trình, trên thân Thiên Phú thụ thụ không ngừng có khí tức màu xám bay ra, giống như tro tàn sau khi bị thiêu đốt.

Quả nhiên, vấn đề nằm ở trên Thiên Phú thụ!

Căn cứ theo tình huống quan sát trước mắt, dường như Thiên Phú thụ này có tác dụng thanh lọc linh lực, tất cả đan độc đều bị nó thiêu đốt.

Lục Diệp lại nhớ tới một chuyện, chính là từ sau khi hắn bắt đầu khai khiếu tu hành, mỗi lần tu hành xong trên người đều có chút khó chịu, giống như bị một tầng bụi bặm bao phủ.

Loại tình huống này càng thêm rõ ràng khi hắn tiến vào Linh Khê chiến trường và có đủ Uẩn Linh đan.

Ngược lại một đoạn thời gian trước, khi không có Uẩn Linh đan, hắn phải tu hành thông qua luyện tinh hóa khí, lại không cảm thấy loại hiện tượng này.

Kết hợp những điều trên khiến Lục Diệp bừng tỉnh đại ngộ.

Thiên Phú thụ có tác dụng tinh lọc linh lực, đan độc tạo nên

trong quá trình hẩn tu hành đều bị Thiên Phú thụ thiêu đốt, khiến cho hẩn căn thuốc tu hành không có tai họa ngầm. Và những đan độc bị thiêu đốt kia cũng không thể nào vô duyên vô cớ biến mất. Trên thực tế, chúng đều bị bài tiết ra ngoài cơ thể, khiến cho sau mỗi lần hẩn tu hành đều sinh ra một loại cảm giác trên người phủ đầy bụi bặm.

Tất cả mọi chuyện đã rõ ràng, Lục Diệp đã chứng thực được phỏng đoán trước đó của mình, nhưng hẩn cũng không quá ngoài ý muốn.

Chẳng qua sau khi hiểu rõ những thứ này, hẩn sẽ không có quá nhiều áp lực tâm lý khi căn thuốc tu hành nữa.

Lục Diệp thả lỏng tâm thần, tiếp tục dẫn dắt đan lực trong bụng, linh lực của khiếu thứ hai mươi một dần dần gia tăng.

Y Y vốn còn căng thẳng , một mực chú ý đến hẩn hồi lâu, nhưng thấy không có gì bất thường, mới không nhin được lập tức ngủ thiếp đi.

Có trời mới biết vì sao một linh thể như nàng lại có thể buồn ngủ...

Nàng bị tiếng xé gió đánh thức, lúc mở mắt ra trời đã sáng, lửa trại bên cạnh đã sớm tàn.

Ở cách đó không xa Lục Diệp cưỡi trần, một tay cầm đao không ngừng vung chém, mỗi một động tác đều không nhanh, vẻ mặt lại cực kỳ tỉ mỉ.

Thân thể gia hỏa này... làm bằng sắt ư? Khóe mắt Y Y khẽ giật một cái.

Trên thực tế tối hôm qua Lục Diệp chỉ ngủ có ba canh giờ, mặc dù thể chất tu sĩ mạnh hơn phàm nhân, nhưng cũng cần nghỉ ngơi, nhất là tu sĩ cấp thấp chưa hoàn toàn thoát khỏi phạm trù phàm

nhân như hấn.

Chẳng qua hơn ai hết, hấn biết con đường phía trước lắm chông gai, vì vậy hấn không muốn lãng phí thời gian.

Chờ Lục Diệp tu hành xong, Y Y đã cùng hổ lớn thu thập đủ củi đốt, Lục Diệp lại lấy ra một đoạn thân rắn từ trong túi trữ vật ném cho bọn họ xử lý.

Ăn uống đầy đủ, đám người tiếp tục lên đường.

Hành trình không tốt đẹp như trong tưởng tượng, Lục Diệp nuốt một viên Uẩn Linh đan trong lúc xóc nảy đi về phía trước, hấn muốn thử tu hành trên lưng hổ, không giải quyết được vấn đề này sẽ khiến hấn lãng phí rất nhiều thời gian.

Ven đường, ngẫu nhiên bọn họ sẽ đụng phải một vài tu sĩ cấp thấp đang vội vã đi đường, thế nhưng hổ lớn đã sớm tránh né từ xa, những tu sĩ kia nhìn thấy bóng dáng của nó, chỉ cần đầu óc không bệnh sẽ không đến khiêu khích, huống chi chưa chắc bọn họ đã đuổi kịp.

Chờ khi màn đêm buông xuống, bọn họ lại tìm một nơi thích hợp để nghỉ ngơi, ăn thịt rắn, còn Lục Diệp tiếp tục luyện đao, sau đó cần thuốc để tu hành.

Tiến triển của ngày hôm nay không tệ, mặc dù Lục Diệp vẫn cảm thấy trên lưng hổ xóc nảy vô cùng, nhưng tốt xấu gì hấn cũng có thể bắt đầu tu hành, dù cho hiệu suất hơi thấp.

Lúc bình minh, Lục Diệp lấy Thập Phân đồ ra, đối chiếu vị trí hiện tại và vị trí xuất phát của mình, xác định phương hướng đi về phía trước và mục tiêu trước mắt.

Hấn đã cưỡi hổ lớn chạy được hai ngày, nhưng vẫn chưa ra khỏi phạm vi Thanh Vân sơn. Có thể thấy dãy núi này rộng lớn tới mức nào.

Thêm một ngày trôi qua, lúc này đã chạng vạng, Lục Diệp nhìn một phường thị cách đó không xa, thở dài một hơi. Bọn họ đã đến mục tiêu gần nhất.

Trên Thập phân đồ, nơi này được đánh dấu bằng cái tên Thanh Vân phường thị số 5.

Lục Diệp cười hồ lớn vào phường thị, thu hút sự chú ý của không ít người.

Trước kia khi hắn còn ở Thanh Vân phường thị số 3 cũng từng thấy tu sĩ mang theo yêu thú bên người, nhưng đám yêu thú này chỉ như cát bay đá chạy (tầm thường như cát đá bên ngoài), sao có thể thần tuấn như hồ lớn.

Lục Diệp cũng đã cân nhắc để hồ lớn ở bên ngoài chờ hắn, nhưng thực lực của nó cũng không cao cho lắm, còn chưa quen cuộc sống ở chỗ này, lỡ như nó không cẩn thận xông vào địa bàn của yêu thú nào đó, chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn dứt khoát mang hồ lớn cùng đi vào.

Tối nay hắn sẽ nghỉ ngơi ở đây.

Không thể không nói, có hồ lớn ở bên vẫn mang tới lực uy hiếp rất lớn, khá nhiều tu sĩ nhất gan đều tránh hắn thật xa.

Nửa canh giờ sau, Lục Diệp đi tới Thiên Cơ Thương Minh đặt tại phường thị này, trên tay hắn không có linh thạch, nhưng Thương Minh bên này cũng nhận phương thức trả tiền bằng linh đan, cho nên sau khi hắn trả giá một hạt Uẩn Linh đan, đã được người của Thương Minh dẫn đến phòng khách tầng ba.

Căn phòng không quá lớn, nhưng được cái yên tĩnh, hồ lớn nằm trên sàn nhà nghỉ ngơi, Lục Diệp cho nó ăn một viên Uẩn Linh đan, Y Y nhẩn nhện nửa ngày cũng chạy ra hít thở không khí.

Sau đó, hắn khoanh chân ngồi trên giường, dẫn dắt đan lực trùng kích vách tường linh khiếu thứ hai mươi hai.

Ban ngày Lục Diệp đã tu hành khiếu hai mươi một đến viên mãn, chỉ cần phá vỡ vách ngăn khiếu hai mươi hai thì khoảng cách đến Linh Khê tam tầng lại gần thêm một bước.

Hắn không phục dụng Phá Chương quả, mặc dù thứ kia có kỳ hiệu đối với việc phá trừ vách ngăn linh khiếu.

Lục Diệp phỏng đoán, có lẽ loại Phá Chương quả này rất trân quý, lần trước hắn dùng nó chỉ vì quá vội vàng muốn thăng cấp lên cảnh giới Linh Khê nhất tầng. Còn hiện giờ, hắn có đủ Uẩn Linh đan, chỉ cần tốn thêm một chút thời gian sẽ đạt được mục tiêu, cho nên đương nhiên Lục Diệp không muốn lãng phí.

Hắn muốn giữ hai trái linh quả này lại, đợi đến thời điểm thích hợp mới phục dụng, như vậy sẽ phát huy được tác dụng lớn nhất của nó.

Chương 107: Linh Văn Thứ Ba! Rác Rưởi???

Hiện giờ linh lực trong cơ thể hắn đã hơn xa lúc ban đầu, khiến cho hắn trùng kích vách ngăn linh khiếu cũng trở nên dễ dàng hơn.

Trước sau không quá một canh giờ, vách tường linh khiếu thứ hai mươi hai đã bị phá vỡ, linh lực tràn vào trong đó.

Lục Diệp lại tu hành thêm một lúc, hoàn toàn tiêu hóa xong đan lực, lúc này mới dừng lại.

Đã ba ngày kể từ lần hắn dò xét linh văn trên lá Thiên Phú thụ trước đó, Lục Diệp dự định tối nay sẽ kiểm tra lá cây bị thiêu đốt thứ ba, xem phía trên mang theo linh văn gì.

Mặc dù hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi chuẩn bị làm như vậy, vẫn có chút sợ sệt, chủ yếu là loại kinh nghiệm này không hề tốt đẹp chút nào.

Nhưng sớm muộn gì cũng phải trải qua thôi, đau dài không bằng đau ngắn, Lục Diệp thầm cắn răng, tập trung tinh thần, "nhìn" Thiên Phú thụ bên trong Nguyên linh khiếu.

Lá cây bị thiêu đốt kia nhanh chóng phóng đại, chỉ trong nháy mắt, đường vân rườm rà trên lá cây đã che khuất tầm nhìn và tư duy của Lục Diệp, loại cảm giác bị người hung hăng đập một búa lại tới.

Đầu óc bị bẻ ra, lượng lớn tin tức không thể giải thích được tràn vào trong đó, tiếp theo ra sức khuấy đảo...

Một lúc lâu sau, Lục Diệp mới thở hổn hển mở mắt ra, hồ lớn ở bên cạnh ngẩng đầu, Y Y đứng bên giường, lo lắng nhìn hắn.

Cũng may ba ngày trước, bọn họ từng có một lần trải nghiệm như vậy, khiến cho lần này Y Y không cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Lục Diệp đắm chìm tầm thần, xem xét tin tức trong đầu mình.

Tụ Linh!

Đây là cái tên của linh văn ẩn giấu trên lá thứ ba.

Đạo linh văn thứ nhất thiên về công kích, đạo thứ hai thiên về phòng ngự, đạo thứ ba thiên về phụ trợ sao?

Chỉ cần nghe tên đã hiểu được tác dụng của đạo linh văn này, nó dùng để tụ linh khí.

Lục Diệp thúc giục linh lực tạo dựng đạo linh văn này trong lòng bàn tay, đồ án linh văn phức tạp loằng ngoằng xuất hiện, thiên địa linh khí trong phòng hội tụ đến lòng bàn tay, sau đó dẫn động thiên địa linh khí từ bên ngoài tràn vào.

Lục Diệp đợi một lát, lại phát hiện dường như thiên địa linh khí trong phòng không có biến hóa quá lớn, có thể do hắn tạo nên linh văn quá nhỏ, và thời gian không đủ dài.

Nếu như xây dựng ra một đạo linh văn có thể bao trùm toàn bộ gian phòng, thậm chí là toàn bộ Thương Minh, thì hiệu quả tụ tập thiên địa linh khí sẽ rất khác biệt.

Nhưng không nói đến linh lực của hắn có đủ để chèo chống linh văn khổng lồ như vậy hay không, dù hắn thật sự làm được như vậy thì chuyện này cũng không hề có ý nghĩa.

Về phương diện phun ra nuốt vào linh khí, thân thể của hắn

làm không quá tốt, cho nên dù linh khí bên ngoài có nồng đậm đến đâu thì tác dụng đối với hắc cũng không lớn.

Rác rưởi!

Lục Diệp oán thầm một tiếng, có chút thất vọng.

Bất kể là Phong Duệ hay Ngự Thủ đều có thể cung cấp trợ giúp rất lớn cho hắc trong chiến đấu, hắc cũng rất chờ mong đối với đạo linh văn thứ ba này, nhưng kết quả lại xuất hiện một thứ vô dụng.

Nhưng so sánh với hai đạo linh văn Phong Duệ và Ngự Thủ, thì Tụ Linh linh văn tiêu hao rất nhỏ. Lấy ví dụ, một đạo linh văn có cùng thể lượng thì Tụ Linh chỉ tiêu hao bằng một phần của Ngự Thủ, hơn nữa hình như nó còn có thể duy trì trong khoảng thời gian rất dài.

Bất kể là Phong Duệ hay Ngự Thủ đều có thời gian kéo dài rất ngắn, cho nên nếu Lục Diệp muốn vận dụng chúng trong chiến đấu thì phải nắm chắc thời cơ. Đương nhiên, hắc cũng có thể duy trì chúng nó trong khoảng thời gian dài hơn, nhưng sẽ gia tăng tiêu hao linh lực.

Nhưng Tụ Linh thì khác, nó vừa tụ tập thiên địa linh khí vừa bổ sung cho bản thân, cho nên một khi được tạo dựng ra, trừ khi Lục Diệp chủ động xóa đi, nếu không nó sẽ tiếp tục duy trì mãi.

Nghĩ đến đây, dường như thứ này cũng không hoàn toàn vô dụng, nếu xây dựng Tụ Linh linh văn đủ lớn ở trong một trụ sở tông môn nào đó, thì thiên địa linh khí bên trong sẽ càng ngày càng nồng đậm.

Y Y ở một bên có chút khiếp sợ nhìn một màn này.

Vào ban đêm của ba ngày trước, nàng đã tận mắt chứng kiến Lục Diệp tiện tay tạo dựng nên một đạo linh văn khó hiểu. Và ở

ngay tối nay, nàng lại được nhìn thấy tình cảnh ấy một lần nữa. Đáng nói là hai đạo linh văn kia hoàn toàn khác biệt.

Y Y không rõ linh văn của ba ngày trước có tác dụng gì, nhưng nàng lại rõ ràng linh văn của lần này có công dụng tụ tập thiên địa linh khí.

Rốt cuộc gia hỏa này là người nào, tu vi không cao nhưng lại nghiên cứu thấu triệt về linh văn như thế?

Phải biết rằng chuyện này hao phí rất lớn thời gian và công sức.

Như thế xem ra, hẳn có liên quan với một đại nhân vật bên trong tông môn lớn nào đó ...

Không thể không nói, Y Y càng nghĩ càng lạch lạch

Nàng rất thông minh, cho nên có một số chuyện không nên hỏi, nàng sẽ coi như không nhìn thấy, điểm này khiến Lục Diệp cảm thấy rất vui mừng, bằng không hẳn sẽ suy nghĩ có nên tiếp tục quan hệ hợp tác với bọn họ hay không.

Bên kia Lục Diệp đã xóa đi Tụ Linh linh văn, sau đó cởi áo, bắt đầu dùng trường đao vung chém, hổ lớn không thể không lùi về trong góc, tránh bị ngộ thương...

Một đao nối tiếp một đao, Lục Diệp chăm chú chém xuống

Một đêm trôi qua, khi ánh bình minh hé rạng, Lục Diệp đã từ tầng ba đi xuống đại điện ở tầng một tìm một quần sự của Thương Minh, làm giao dịch hai khối Nguyên Từ Quáng.

Trên tay hẳn còn mười bốn khối Nguyên Từ Quáng, đều là những khối tương đối lớn. Khối lớn nhất có kích thước bằng chậu rửa mặt.

Nhưng hắn không giao dịch quá nhiều, tránh gặp phải người như Liễu Như Nhân.

Dù sao một đường đi tới, bọn họ sẽ gặp được rất nhiều chi nhánh của Thiên Cơ Thương Minh, rải rác bán ra một chút quáng thạch trong tay, cũng có thể giảm bớt một ít nguy hiểm.

Lúc trước khi bọn họ rời khỏi Thanh Vân phường thị số 3, nếu không phải vội vàng muốn mua một phần Thập phân đồ, hắn cũng sẽ không mạo hiểm bán ra hơn mười khối Nguyên Từ Quáng cùng một lúc, làm như vậy rất dễ bị người theo dõi.

Lục Diệp bán đi hai khối Nguyên Từ Quáng thu được một trăm lẻ ba khối linh thạch, lúc này hắn không mua Uẩn Linh đan nữa mà lựa chọn giữ linh thạch lại.

Chương 108: Hai Người Xui Xẻo Vẫn Tốt Hơn Một Mình Ta Xui Xẻo

Uẩn Linh đan trong túi tạm thời đủ cho hắn dùng đến cảnh giới Linh Khê tam tầng, không cần phải tiếp tục tích góp.

Về phần giữ lại linh thạch... Là bởi vì hắn muốn tích góp một khoản linh thạch lớn, chúng sẽ có tác dụng khác.

Lục Diệp vừa ra khỏi Thiên Cơ Thương Minh, đã thấy một nam tu xấu xí đi ra nghênh đón. Người này nở nụ cười, chào hỏi: "Xin chào vị đạo hữu này!"

Lục Diệp nhíu mày nhìn gã, hồ lớn bên cạnh lập tức tiến lên một bước, phát ra một tiếng gầm nhẹ uy hiếp.

Nụ cười trên mặt nam tu kia lập tức có chút cứng đờ, gã không ngừng lui về phía sau hai bước: "Đạo hữu bớt giận, tại hạ không có ác ý, chỉ có một cọc mua bán muốn trao đổi với đạo hữu."

Lục Diệp nhìn linh quang trên người đối phương, xác định gã chỉ là cảnh giới Linh Khê nhị tầng, hơn nữa độ tinh khiết của linh quang ở dưới mức trung bình, có thể thấy được thực lực của người này cũng không ra gì.

Nam tu kia thấy cả Lục Diệp và hồ lớn đều nhìn chăm chăm vào mình, da đầu hơi tê dại, miễn cưỡng cười nói: "Thật sự chỉ là bàn chuyện làm ăn thôi."

"Nhường đường!" Lục Diệp thản nhiên lên tiếng, bàn tay vẫn

đặt lên chuỗi đao bên hông, sau đó dẫn hổ lớn đi thẳng tới.

Người nọ vội vàng tránh né, nhưng không tắt hy vọng, có lẽ do gã cảm thấy Lục Diệp không thể làm gì gã ở chỗ này, liền đuổi theo hắn nói: "Đạo hữu, trong tay ta có một bộ công pháp phụ trợ tu hành, nếu dùng thì hiệu suất tu hành sẽ tăng lên ít nhất gấp đôi, thực sự phù hợp với người có tu vi như đạo hữu sử dụng, không biết đạo hữu có hứng thú hay không?"

Công pháp phụ trợ giúp hiệu suất tăng gấp đôi! Đây rõ ràng là đang nói bậy.

Nếu thật sự có công pháp như vậy thì nó nhất định sẽ là bí điển tuyệt đối không truyền ra ngoài, dù là những đại tông môn đứng đầu kia cũng coi như trân bảo, và đương nhiên là sẽ có giá trị thật lớn, cần gì phải chào hàng bốn phía như người này?

Lục Diệp nhìn bộ dáng nam tu ấy, liền biết gã cũng không phải cố ý tới tìm mình, mà chỉ ngồi xõm ở bên ngoài Thương Minh, lựa chọn mục tiêu ngẫu nhiên thôi.

Và hắn lại vừa lúc bị gã nhìn thấy.

"Không có hứng thú." Lục Diệp không muốn dây dưa nhiều với gã.

Nhưng không ngờ người nọ vẫn đuổi theo không rời, còn không ngừng giới thiệu chỗ kỳ diệu của công pháp kia cho hắn, nào là tu hành đơn giản, nào là có khả năng tương thích cực mạnh cùng các loại công pháp cấp thấp, bất cứ kẻ nào cũng có thể dễ dàng bắt đầu, thậm chí còn lộ ra vẻ mặt nghiêm trang nói: "Nếu đạo hữu không tin, tại hạ có thể mời Thiên Cơ thệ, những lời đã nói kia là thật, tuyệt đối sẽ không lừa gạt đạo hữu."

Lục Diệp dừng bước, nhú mày nhìn gã.

Hắn đã từng mời Thiên Cơ thệ, cho nên biết loại lời thề mời

Thiên Cơ chứng kiến này không phải là nói đùa.

Hắn không tìm được có chút nghi hoặc tự hỏi. Trên đời này thật sự có công pháp lợi hại như vậy? Tăng hiệu quả tu hành của một người lên gấp ba lần, đây là khái niệm gì?

Nam tu kia thấy Lục Diệp đã động tâm, lập tức đưa tay ra hiệu: "Bên này nhiều người phức tạp, không tiện nói nhiều, mời đạo hữu đi bên này."

Lục Diệp suy nghĩ một chút, cũng đi theo gã nam tu kia đến một nơi vắng người.

"Người thề đi!" Lục Diệp đi thẳng vào chủ đề.

Lời đã đến bên miệng, nam tử kia lại phải nuốt trở về, sau đó bật cười nói: "Được, nhưng nếu tại hạ đã thề, người cũng phải mua."

"Giá cả hợp lý đương nhiên ta sẽ mua."

Nam tu khẽ gật đầu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nghiêm giọng nói: "Tán tu Trần Hòa cung thỉnh Thiên Cơ chứng kiến, những câu nói vừa rồi là thật, nếu có nửa câu giả dối sẽ khiến ta chịu hết cực hình nhân gian mà chết!"

Trong bóng tối có một luồng lực lượng vô hình giáng xuống, rơi vào mu bàn tay nam tu tên là Trần Hòa này, hiển nhiên nơi đó là ấn ký chiến trường của gã.

Lục Diệp lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, vì bán đi công pháp kia mà Trần Hòa này đã liều mạng rồi, cũng dám phát ra loại thề độc như vậy.

"Lấy hàng ra xem thử." Lục Diệp nói.

Trần Hòa lắc đầu: "Đạo hữu nói đùa, công pháp kia đơn giản

rõ ràng, nếu cho đạo hữu nhìn, lập tức có thể ghi nhớ ở trong lòng, cần gì phải mua nữa?"

"Thế người bán bao nhiêu?"

"Ba mươi khối linh thạch!" Gã báo giá.

Lục Diệp xoay người rời đi.

Dù hắn không biết rốt cuộc là công pháp kia như thế nào, thậm chí vì bán nó mà Trần Hòa này còn sẵn lòng mời Thiên Cơ thệ, nhưng hắn có thể khẳng định rằng bên trong công pháp này nhất định có một chút mờ ám, bằng không đừng nói là ba mươi khối linh thạch, dù là ba ngàn khối cũng bán được.

"Đạo hữu xin dừng bước, chuyện làm ăn chính là ngồi trên đất ra giá, rơi xuống đất trả tiền mà. Người không thử trả giá đã xoay người rời đi như vậy sao? Làm người phải có chút tín nhiệm chứ?" Trần Hòa vội vàng giữ chặt Lục Diệp lại, tận tình khuyên bảo.

"Ba khối!" Lục Diệp biết nghe lời phải, liền thử ra một cái giá.

"Đã xong!" Trần Hòa lấy ra một viên ngọc giản, vỗ vào lòng bàn tay hắn.

Khóe mắt Lục Diệp co rút lại.

"Đạo hữu, ta đã mời Thiên Cơ thệ, vừa rồi người cũng nói giá cả thích hợp sẽ mua, mà cái giá ba khối linh thạch này do chính người tự đưa ra, đạo hữu cũng không thể lật lọng chứ?"

Lục Diệp không nói nên lời, cuối cùng đành phải lấy ra ba khối linh thạch giao cho đối phương. Trần Hòa nhận được linh thạch, lập tức vui vẻ rời đi.

Lục Diệp cầm ngọc giản kia lên, còn chưa kịp kiểm tra nội dung bên trong, đã có một người cười ha hả đi tới, chế nhạo: "Bị

lừa rồi?"

Lục Diệp giương mắt nhìn đối phương, người nọ nhún nhún vai: "Ta cũng bị hấn lừa gạt, công pháp kia vốn không có tác dụng gì."

Lục Diệp hiểu ý: "Vừa rồi người vẫn luôn quan sát?"

Người nọ cười nói: "Hai người xui xẻo vẫn tốt hơn một mình ta xui xẻo, người nói xem có đúng hay không? Lần này trong lòng ta đã dễ chịu hơn nhiều rồi." Gã nói xong còn nháy nháy mắt với Lục Diệp.

Lục Diệp thản nhiên nói: "Nếu ta là người, sẽ đi đoạt mối làm ăn với hấn, hấn có thể bán ra công pháp kia, chẳng lẽ người không thể? So với trơ mắt nhìn người khác bị lừa, còn không bằng chính bản thân mình đi lừa gạt linh thạch, nói không chừng còn có thể kiếm được một khoản."

Người nọ nghe lời nói của Lục Diệp xong, lập tức rơi vào trầm tư, một hồi lâu mới vỗ đùi nói: "Người nói có lý!"

Lúc Lục Diệp ngẩng đầu lên, trước mặt đã không còn bóng dáng gã nữa.

Chương 109: Thao Thiết Xan!

Bên ngoài phường thị, Lục Diệp cười trên lưng hổ lớn, phong thái tuyệt trần rời đi, cũng lười để ý tới những gian thương kia lục đục với nhau.

Mặc dù đã có thể xác định được hẳn thật sự bị lừa, nhưng cũng may hẳn chỉ bị lừa có ba khối linh thạch mà thôi, không nhiều lắm. Phải biết rằng hẳn mới giao dịch cùng Thương Minh bên kia, đạt được hơn một trăm khối linh thạch, xem như tài đại khí thô, cho nên không cần quá mức để ý.

Thế nhưng Trần Hòa kia còn dám phát ra Thiên Cơ thế, chứng tỏ công pháp này thật sự đúng như lời gã nói, có thể tăng lên hiệu suất tu hành, nếu không đã sớm bị lời thề cản trở.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Lục Diệp nổi lên nghi ngờ trong lòng, bắt đầu tiến hành điều tra công pháp kia.

Thao Thiết Xan, đây là tên của công pháp kia.

Hơn nữa còn là một bản công pháp khó có thể đánh giá phẩm cấp, bởi vì toàn bộ linh khiêu bao trùm lộ tuyến hành công của công pháp này chỉ có mười lăm cái!

Phải biết rằng Kim Thiên Tiêu Dao quyết mà Lục Diệp đang tu luyện vốn là công pháp Hoàng cấp thấp nhất, cũng có thể mở được hai mươi bảy khiêu.

Vậy mà Thao Thiết Xan này chỉ có mười lăm khiêu, còn không bằng cả công pháp Hoàng cấp.

Nhưng sau khi tính tới chuyện nó vốn không phải công pháp dùng để tu hành, mà chuyên về phụ trợ, ngược lại cũng có thể hiểu được nguyên nhân.

Đúng như Trần Hòa đã nói lúc trước, lộ tuyến hành công của công pháp này vừa nhìn đã biết, đơn giản vô cùng, bởi vì số lượng linh khiếu mà nó bao trùm rất ít, hơn nữa linh khiếu đều phân bố ở phụ cận bụng dưới, cho nên có khả năng tương thích rất mạnh cùng tất cả các loại công pháp cấp thấp khác.

Muốn biết khả năng tương thích của hai bộ công pháp cao hay thấp, chỉ cần nhìn xem lộ tuyến hành công của hai bộ công pháp đó có bao nhiêu linh khiếu trùng lặp, trùng lặp càng nhiều, khả năng tương thích càng cao.

Tất cả công pháp cấp thấp đều mở ra linh khiếu phân tán ở phụ cận bụng dưới, bởi vì Nguyên linh khiếu ở chỗ này. Trên thực tế, gần như rất nhiều công pháp cấp thấp đều mở ra linh khiếu giống nhau như đúc, nhưng bởi vì lộ tuyến hành công khác biệt, mới dẫn đến đặc tính công pháp không giống nhau.

Cùng là chín linh khiếu, dùng thứ tự khác biệt xâu chuỗi thì tốc độ linh lực chảy xuôi trong đó sẽ không giống nhau, từ đó mà ảnh hưởng đến thực lực của tu sĩ.

Cho nên trình tự xâu chuỗi linh khiếu là một chuyện cực kỳ chặt chẽ.

Phần lớn trong số mười lăm khiếu hành công của Thao Thiết Xan này đều trùng khớp với hai mươi bảy khiếu của Kim Thiên Tiêu Dao quyết, chỉ có hai khiếu không bị Kim Thiên Tiêu Dao quyết bao trùm. Nói cách khác, nếu Lục Diệp tu hành xong Kim Thiên Tiêu Dao quyết, lại mở thêm hai khiếu khác thì hẳn có thể dòm ngó bí mật của Thao Thiết Xan này.

Ngược lại không vội, chờ đến khi hần tu hành xong Kim Thiên

Tiêu Dao quyết, lại nhìn xem công pháp này có thật sự thần kỳ đến mức có thể tăng lên gấp đôi hiệu suất tu hành hay không.

Hắn thu ngọc giản, lại lấy ra Thập Phân đồ, so sánh khoảng cách giữa Thanh Vân phường thị số 3 và số 5 trên bản đồ, rồi tính toán thời gian mình đã bỏ ra.

Tiếp đó, hắn nhìn lộ tuyến đi tới Bích Huyết tông đã được bản thân quy hoạch sẵn.

Lục Diệp hơi chút tính toán, lại không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, nếu dựa theo tốc độ này, dù trên đường không gặp phải bất cứ chuyện gì vướng chân, thì hắn muốn trở về trụ sở của Bích Huyết tông cũng phải mất một khoảng thời gian khá dài.

Nếu vì gặp phải chuyện gì đó mà trì hoãn một chút, thời gian sẽ càng lâu hơn.

Con đường phía trước dài dằng dặc, cũng may Lục Diệp không quá cô đơn, ít nhất hắn cũng có Y Y và hổ lớn làm bạn bên cạnh.

Nửa tháng sau, Lục Diệp phong trần mệt mỏi xuất hiện phía trước một khe sâu, so với tình trạng quần bách khi cưỡi hổ lớn chạy đi lúc trước, giờ phút này hắn đã ung dung hơn rất nhiều.

Ngày đầu tiên cưỡi hổ lớn lên đường, hắn cảm thấy toàn thân gần như tan ra thành từng mảnh, bên trong đùi càng là máu thịt mơ hồ. Loại trạng thái này khiến hắn gần như không thể tu hành.

Đến hôm nay hắn đã hoàn thành dự định ban đầu của mình, chính là vừa cưỡi hổ lớn lên đường vừa cần đan tu hành, tuy hiệu suất không thể so với trạng thái bình thường, nhưng còn hơn là lãng phí thời gian vô ích.

Nửa tháng qua, hắn lại mở thêm ba linh khiếu, hôm nay hắn đã là tu sĩ mở được hai mươi lăm khiếu, khoảng cách đi đến cảnh giới Linh Khê tam tầng chỉ thiếu hai khiếu cuối cùng!

Chiếu theo tốc độ này, còn khoảng sáu bảy ngày nữa, là hắc có thể tu hành Kim Thiên Tiêu Dao quyết đến trạng thái viên mãn.

Chẳng những thực lực của hắc có chút trưởng thành, rõ ràng cả hồ lớn cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thịt rắn trong túi trữ vật đã bị hắc và hồ lớn chia nhau ăn xong rồi, tám phần đều vào bụng hồ lớn, thịt rắn kia có ích lợi rất lớn đối với yêu thú như nó, đây là còn chưa kể đến mỗi ngày Lục Diệp đều cho nó dùng hai viên Uẩn Linh đan.

Chỉ nửa tháng thời gian, hình thể của hồ lớn đã tăng thêm một vòng, trở nên càng thêm hùng tráng.

Lục Diệp không thể đoán được thực lực hiện giờ của hồ lớn đã tới mức nào, nhưng theo hắc suy tính, nếu không mượn linh phù và linh văn thì hắc giao thủ cùng hồ lớn, cũng chẳng đạt được chỗ tốt gì.

Bên cạnh đó, Y Y là Trành linh của hồ lớn, hồ lớn mạnh mẽ thì nàng cũng trở nên mạnh mẽ theo.

Cho nên mặc dù thực lực trung bình của đội ngũ một người một hồ một linh này không cao lắm, nhưng nếu bọn họ liên thủ lại, hoàn toàn có thể phát huy ra lực lượng không thể khinh thường.

Điều này làm tăng vốn liếng hành tẩu trên Linh Khê chiến trường của Lục Diệp, cũng khiến hắc càng thêm cho rằng quyết định mang theo hồ lớn và Y Y lúc trước là một quyết định sáng suốt.

Trên đường đi tới, Lục Diệp lại ngang qua một phường thị trung lập, hắc tu hành cả đêm ở phường thị đó, bán hai khối Nguyên Từ Quang lấy được một ít linh thạch.

Hiện giờ trong tay hắc đã có hơn hai trăm khối linh thạch.

Còn thiếu một chút, chờ lúc nào tới chi nhánh tiếp theo của Thiên Cơ Thương Minh, hẳn là gần đủ rồi.

Chương 110: Liệt Thiên Hạp! Y Y Bị Nhốt!

Lục Diệp nhảy xuống từ trên lưng hổ, đánh giá khe sâu phía trước, sau đó lấy ra Thập Phân đồ đối chiếu.

Đây là một chỗ tên là Liệt Thiên hạp, địa thế hiểm trở, hai bên vách núi thẳng đứng ngàn trượng, xem từ trên bản đồ, bên trái Liệt Thiên hạp là trụ sở của một tông môn tên là Cửu Tinh tông, thuộc Vạn Ma lĩnh, còn bên phải là trụ sở của Huyền môn, thuộc Hạo Thiên minh.

Liệt Thiên hạp nằm giữa trụ sở của hai nhà, vị trí nghiêng về phía Cửu Tinh tông một chút.

Phẩm cấp hai tông môn này cũng không cao, Huyền môn là cửu phẩm, còn Cửu Tinh tông là bát phẩm, phẩm cấp như vậy ở vòng ngoài chiến trường là bình thường. Huống chi, lộ tuyến được Lục Diệp định ra vốn là một hình vòng cung, gần như dán sát vào biên giới chiến trường đi về phía trước, cho nên một đường đi tới, mặc dù xuyên qua phạm vi trụ sở của mấy tông môn, nhưng đều là bát hoặc cửu phẩm.

Hắn sẽ không tùy tiện tiến vào trụ sở của tông môn cấp cao hơn, dù cho tông môn kia thuộc Hạo Thiên minh, lời dặn dò cuối cùng của chưởng giáo trước khi tiến vào chiến trường Linh Khê vẫn còn vang vọng bên tai, hắn cũng không dám tùy ý bại lộ thân phận đệ tử Bích Huyết tông của mình, mặc dù hắn cũng không biết nếu bại lộ sẽ có hậu quả gì.

Sắc trời sắp tối, Lục Diệp không định vào hẻm núi ngay lập tức, bọn họ đã chạy một ngày đường, nghỉ ngơi một đêm ngày mai

lại đi cũng không muộn.

"Y Y!" Lục Diệp hô một tiếng.

"Đã biết." Giọng nói của Y Y truyền ra, nàng lập tức hiện ra từ trên đầu hổ lớn, bay về phía xa xa.

Nàng đang đi dò xét hoàn cảnh bốn phía.

Mấy ngày nay ở chung đã khiến giữa hai bên hình thành nên một chút ăn ý, trước lúc nghỉ ngơi mỗi ngày, Y Y đều phụ trách điều tra bốn phía, phòng tránh nguy hiểm ẩn giấu.

Nàng là linh thể, tới vô ảnh đi vô tung, làm việc này rất thuận tiện, nhiều lần bởi vì có nàng mới khiến bọn họ sớm tránh được một ít nguy cơ tiềm ẩn.

Thế nhưng nàng và hổ lớn vốn có quan hệ đồng sinh, cho nên không thể rời khỏi hổ lớn quá xa. Theo Y Y nói, khoảng cách giữa bọn họ nằm trong mười dặm sẽ không có vấn đề gì, nhưng một khi nàng rời khỏi hổ lớn quá mười dặm sẽ nhanh chóng suy yếu, nếu trạng thái này kéo dài quá lâu, rất có thể nàng sẽ tiêu tan.

Lục Diệp tìm nơi ngủ đêm thích hợp ở phụ cận.

Hơn nửa tháng phiêu bạt bên ngoài, hắc đã sớm quen với việc này. Yêu cầu đầu tiên cho một nơi ngủ đêm thích hợp chính là có thể tiến có thể lui, tiếp theo cần phải đủ bí mật, cuối cùng là có thể che gió tránh mưa.

Sau khi Lục Diệp tìm kiếm một hồi, hắc mang theo hổ lớn đi tới một bãi đá lộn xộn, mặc dù vị trí này không đủ tốt, nhưng phụ cận lại chẳng có chỗ nào tốt hơn, mà nhìn thiên tượng hôm nay nhiều khả năng sẽ không mưa, tạm qua một đêm hắc là được.

Lục Diệp lấy củi đã chuẩn bị sẵn từ trong túi trữ vật ra châm lửa, lại lấy ra một khối thịt thú lớn ra đặt lên lửa nướng, tất nhiên

hắn sẽ không thể quên ném một khối cho hồ lớn, nó nhào sang một bên ăn ngẫu nhiên.

Lục Diệp có chút ưu sầu nhìn tướng ăn dữ tợn của hồ lớn, hắn vốn tưởng rằng lượng Uẩn Linh đan đã tích góp được từ trước sẽ đủ cho hắn tu luyện tới Linh Khê tam tầng, thậm chí còn dư thừa, nhưng hiện tại xem ra chỉ có thể miễn cưỡng đủ dùng mà thôi.

Mỗi ngày hồ lớn phải dùng hai hạt Uẩn Linh đan, hắn mở một khiếu cần khoảng mười một mười hai viên, cho nên hiện giờ Uẩn Linh đan trên tay hắn chỉ còn lại hơn ba mươi viên.

Chờ sau khi hắn mở được hai mươi bảy khiếu, chắc hắn sẽ tiêu hao sạch sẽ chỗ Uẩn Linh đan này.

Hơn nữa hắn thoáng có loại cảm giác theo thực lực của hồ lớn tăng lên, nó sẽ tiêu hao đối Uẩn Linh đan càng lúc càng lớn.

Lo âu tới héo cả lòng! Thế nhưng đây cũng là cái giá phải trả nhất định nếu mang theo hồ lớn và Y Y lên đường, ít nhất từ lúc chạy đi đến giờ hắn vẫn có thể tu hành, tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Đối với tu sĩ cấp thấp như hắn, thời gian tu hành lúc mới đầu là thứ cực kỳ quý giá.

Dầu mỡ từ miếng thịt thú nướng trên lửa trại nhỏ giọt xuống dưới, phát ra tiếng nổ xèo xèo, bỗng nhiên hồ lớn đang ăn thịt sống, lại ngẩng đầu nhìn về một hướng, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Bất chợt nó lao ra, phóng về hướng đó.

Ban đầu Lục Diệp hơi sửng sốt một chút nhưng ngay sau đó hắn đã phản ứng kịp, Y Y xảy ra chuyện rồi!

Y Y là linh hồn được hồ lớn chuyển hóa mà thành linh thể,

giữa hai bên có liên hệ cực kỳ mật thiết, cho nên bất cứ khi nào Y Y xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nó đều có thể cảm nhận được.

Tốc độ của hồ lớn rất nhanh, đến nỗi Lục Diệp đã rút linh lực vào hai chân cũng chỉ có thể đi theo phía sau hít khói, dưới tình thế cấp bách, hắn đành phải hô lên: "Hồ Phách đừng xúc động!"

Hiện tại hắn còn chưa rõ rốt cuộc Y Y đã gặp phải chuyện gì, nếu tùy tiện xông qua như vậy cũng không phải là kế hoạch tốt.

Hồ lớn khá hiểu nhân tính nên giảm một chút tốc độ lại, Lục Diệp đuổi đến gần, lập tức xoay người leo lên, lúc này hồ lớn mới tăng tốc.

Rất nhanh, một ánh lửa ở phía sau một tảng đá lớn đã hiện ra trong mắt.

Bên kia có mấy tu sĩ đang vây quanh đốt lửa trại, xem ra bọn họ đang chuẩn bị ngủ đêm ở chỗ này, mà trước mặt mấy tu sĩ có móc ngược một món đồ gì đó có hình chuông lớn, linh quang chảy xuôi trên thân nó, đường vân phức tạp huyền ảo hội tụ thành một đạo đồ án từ từ xoay tròn vây quanh chuông lớn.

Bên trong chuông lớn, mơ hồ có âm thanh va chạm truyền ra.

Y Y bị nhốt bên trong!

Lục Diệp thấy được một màn này đã biết có chuyện gì xảy ra rồi. Y Y là linh thể, dùng thủ đoạn tầm thường căn bản không thể vây khốn nàng, nên cái chuông lớn kia rõ ràng là một kiện linh khí!

Cũng may hồ lớn hiểu được lời nhắc nhở vừa rồi của hắn, giờ phút này nó vẫn có thể kiềm chế thú tính xúc động, không lập tức nhào tới.

Lục Diệp thúc giục linh lực dồn về hai mắt, nhìn linh quang trên người mấy tu sĩ kia.

Có bốn tu sĩ, một Linh Khê nhị tầng, hai tam tầng, một người còn lại là tứ tầng!

Chương 111: Huyền Linh Chuông! Không Thể Bình Tĩnh Được Nữa!

Trong bốn tu sĩ có ba nam một nữ, nữ tử cảnh giới Linh Khê nhị tầng, gã phục mát mẻ, đáng người xinh đẹp, rúc vào bên người một tu sĩ cảnh giới Linh Khê tam tầng khác, bị gã kia ôm vào trong ngực, nhìn bộ dáng hai người rất thân mật, tên tu sĩ cảnh giới tam tầng kia có một bộ da tốt, diện mạo cực kỳ tuấn tú, ăn mặc đẹp đẽ, phối kiếm đeo bên hông, còn mang theo một cái túi trữ vật căng phồng, thoạt nhìn thân phận bất phàm.

Một nam tử cảnh giới tam tầng khác là người có thân hình chắc nịch, gã phục trên người dán chặt thân thể, thoáng có thể thấy được khối cơ bắp rõ ràng. Giờ phút này, nhìn gã giống như hộ vệ đang chắn ở trước mặt đôi nam nữ ôm nhau kia.

Tu sĩ cảnh giới tứ tầng là một nam tử gầy như gậy trúc, đang cảnh giác đánh giá chung quanh.

Lục Diệp và hồ lớn đến cũng không làm kinh động bọn họ, một người một hồ núp tại vị trí cách bọn họ khoảng mười trượng, xuyên thấu qua khe hở giữa bãi đá lộn lộn nhìn về phía bên kia.

Lục Diệp không biết Y Y bị bọn họ vây khốn như thế nào, nhưng thủ đoạn của các tu sĩ thân bí khó lường, luôn có rất nhiều thứ hắc không ngờ được.

Việc cấp bách trước mắt vẫn là cứu Y Y ra, không thể không nói tu sĩ cảnh giới tứ tầng kia mang đến cho hắc áp lực rất lớn, đó là chưa kể đến người ta có tới bốn người.

"Thiếu chủ, đó là cái gì?" Một âm thanh dễ nghe truyền ra, chính là nữ tử kia mở miệng hỏi.

Dù Huyền Linh chuông đã bị kích phát, nhưng đoàn người bọn họ gần như không thấy rõ rốt cuộc là nó đã bị kích phát như thế nào, trước mắt chỉ có chủ nhân của cái chuông này mới có thể hiểu rõ tình huống.

Nam tử tuần tú đang ôm nàng một tay bóp pháp quyết, hơi cảm ứng một chút lại nhướng mày nói: "Khá thú vị, là một linh thể?"

Huyền Linh chuông chính là linh khí của gã. Đây là một kiện linh khí hộ thân và ẩn nấp cực kỳ cường đại.

"Linh thể?" Nữ tử rút người lại, cố ý chui vào trong ngực nam tử: " thiếu chủ, thiếp sợ."

thiếu chủ kia cười ha ha, vỗ vỗ vòng eo mềm mại của đối phương: "Không sợ không sợ." Gã nháy mắt với tu sĩ cảnh giới tứ tầng kia, phân phó: "Chương sư huynh, đi nhìn xem."

Chương sư huynh gật đầu đáp một tiếng: "Vâng."

Sau đó, người này cất bước đi về phía chiếc chuông lớn chụp trên mặt đất, chờ đến gần bỗng nhiên đánh ra một quyền.

Một tiếng cạch vang lên, ngay sau đó trong chuông truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương của Y Y, hiển nhiên nàng đã bị thương.

"Rống!" Hổ gầm vang núi rừng, bóng dáng tuyết trắng từ chỗ ẩn thân lao ra trong nháy mắt, nhào thẳng về phía Chương sư huynh.

Nó làm vậy cũng do đã bị hành động của đối phương bị kích thích. Tuy lúc trước Lục Diệp đã dặn nó không nên xúc động, nó

cũng nghe theo, nhưng mắt thấy Y Y bị thương tổn, rốt cuộc bản năng thú tính đã chiến thắng lý trí... Vì dù sao lý trí của nó cũng ít đến đáng thương.

Hành động này chẳng những dọa bốn tu sĩ bên kia giật nảy mình, ngay cả Lục Diệp cũng bất ngờ không kịp đề phòng.

Hắn còn đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể cứu Y Y ra...

Lúc hổ lớn nhào ra, gió tanh tràn ngập, nữ tử kia kinh hãi kêu lên một tiếng, lần này thực sự bị dọa sợ, nam tử có thân hình chắc nịch kia lập tức thay đổi chỗ đứng, chắn trước người thiếu chủ và nữ tử kia, còn Chương sư huynh có tu vi cao nhất thì biến sắc, một tay bóp quyết, đầu ngón tay có loi quang bắt đầu lóe ra.

Thế nhưng sau một khắc vẻ mặt gã biến đổi, bởi vì ở phía sau bóng dáng cường tráng của hổ lớn lại có một bóng người nhảy ra.

Chính là Lục Diệp. Do hổ lớn tùy tiện xuất kích khiến hắn không kịp suy nghĩ đối sách gì, gần như đi theo hổ lớn lập tức xông ra ngoài, mượn thân hình của nó che lấp, tranh thủ cho hắn một chút thời gian.

Hắn lao thẳng về phía thiếu chủ kia!

Trong bốn người này, rõ ràng là thiếu chủ này cầm đầu, chỉ cần bắt được gã thì tất cả vấn đề nan giải đều sẽ được giải quyết dễ dàng. Đây cũng là biện pháp khả thi nhất trước mắt.

"Ngăn hắn lại!" Chương sư huynh quát lớn một tiếng, giơ tay lên bổ một chưởng về phía hổ lớn, có thể thấy được một đạo loi điện bắn ra từ trong lòng bàn tay, đánh vào người hổ lớn, hổ lớn đau đớn gầm thét, một tiếng hổ gầm rung trời, sóng khí lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trùng kích ra phía trước.

Một tiếng hổ gầm này lại làm cho tâm thần Chương sư huynh hơi thất thần, trong lòng thầm rung mình, nếu hung vật bức này

trưởng thành thì thực lực nhất định sẽ vượt xa hung thú cùng cấp.

Gã sờ túi trữ vật, hai thanh loan đao đã xuất hiện trên tay, gã cầm loan đao nghênh đón hồ lớn giết tới.

Bên kia, Lục Diệp đặt một tay trên bội đao, rót linh lực vào hai chân, nhanh như gió xông về phía nam tử chắc nịch kia.

Đối phương khẽ quát một tiếng, linh lực toàn thân bắt đầu khởi động, y phục vốn dán sát vào thân thể gã bỗng nổ tung ra, thân hình đã cường tráng dường như lại lớn thêm một vòng. Gã đưa tay lục lọi túi trữ vật của mình, lấy ra một cây búa dài hai thước, chắn ngang trước người.

Gã chỉ đứng ở nơi đó cũng mang tới cho người ta một loại cảm giác vững như thành đồng, muốn đột phá hàng phòng thủ của gã để bắt được thiếu chủ phía sau cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chi, bản thân thiếu chủ cũng không phải phạm nhân, gã là tu sĩ Linh Khê tam tầng, bên cạnh còn có một nữ tử Linh Khê nhị tầng.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng bị thu hẹp lại, một tay khác của Lục Diệp đề lên chuôi đao, giả vờ rút đao, thế nhưng lúc giơ tay lên lại không có ánh đao, mà chỉ có một con Hỏa xà đang thiêu đốt đột nhiên phóng ra, chấp chờn bay về phía nam tử chắc nịch kia.

"Hỏa Xà phù!" Nam tử chắc nịch kia quát khẽ, thầm mắng một tiếng địch nhân giảo hoạt, rõ ràng bày ra dáng rút đao, vậy mà lại lén lút đánh ra một tấm linh phù, khiến gã ứng phó không kịp.

Giải pháp thích hợp nhất lúc này đương nhiên là tránh né công kích của tấm linh phù ấy. Mặc dù uy lực của Hỏa Xà phù không nhỏ, phạm vi bao phủ cũng lớn, nhưng nếu gã nguyện ý vẫn có thể tránh được, chỉ là sau đó chắc chắn sẽ rơi vào cục diện bị động.

Đồng thời thiếu chủ ở ngay phía sau gã, cho nên gã không dám tránh đi.

Gã cắn răng một cái, vội vàng lấy ra một tấm Kim Thân phù vồ lên người, đồng thời thúc giục linh lực hộ thể bảo vệ quanh thân.

Chương 112: Chiến Đấu Bùng Nổ!

Ánh lửa bùng lên, Hỏa xà bay múa đến nuốt chửng thân ảnh nam tử chắc nịch, trong nháy mắt tiếp theo gã lông tóc không chút thương tổn lao ra từ trong ánh lửa, cầm búa lớn trong tay đón lấy Lục Diệp đang giết tới, giận dữ quát: "Chỉ là một tấm linh phù, người cho rằng có thể đả thương ta?"

Lời kiêu ngạo mới buông xuống, ánh đao lại hiện lên, gã không kìm được lão đảo lui ra sau một bước, đưa tay che vết hầu mình, ngay cả vũ khí cũng ném trên mặt đất.

"Ôi ôi..." Gã thở dốc từng ngụm, nhưng giữa hai tay lại có máu tươi phun ra, làm cách nào cũng không thể che hết.

Gã không thể hiểu được, vì sao linh lực vốn thiên chuy bách luyện của mình lại không ngăn được dù chỉ một đao của đối phương!

Kim Thân phù mà gã vỗ lên người đã bị Hỏa Xà phù phá vỡ, nhưng dù sao gã còn có linh lực hộ thân, hơn nữa bản thân lại đi theo con đường thể tu. Đây cũng là nguyên nhân mà trước giờ gã vẫn chắn ở trước người thiếu chủ.

Ở Tu Hành giới, thể tu là loại người kiên nhẫn nhất, mà thực lực của thể tu cũng mạnh mẽ nhất, thậm chí bọn họ còn có thể dùng thân thể cứng rắn chịu thuật pháp của những pháp tu kia, mặc dù gã chỉ là tiểu thể tu nên không thể phát huy được ưu thế của phái hệ này, nhưng dù như thế nào cũng không thể bị một đao của đối phương phá vỡ phòng ngự được.

Nhưng trên thực tế gã lại bị một đao của Lục Diệp chém đứt yết hầu, nếu không phải thân thể gã đủ cường đại thì một đao này có thể khiến đầu lâu của hắn rơi xuống đất!

Linh khí trường đao gia trì Phong Duệ linh văn lại có được lực phá hoại vượt quá tưởng tượng của thể tu này.

Lục Diệp cũng rất bất ngờ, hắn không muốn một đao giết đối phương, mà chỉ theo bản năng vung ra một đao kia, có ý muốn bức lui gã này, nhưng kết quả một đao này lại mạnh mẽ ngoài dự liệu.

Lục Diệp suy đoán chuyện này có liên quan với việc thực lực của hắn tăng lên trong khoảng thời gian gần đây. Thực lực của hắn càng mạnh, thúc giục ra linh văn có uy lực càng lớn. Suy cho cùng, linh văn cũng lấy linh lực của hắn làm căn cơ để tồn tại.

Thêm một điểm nữa là trường đao trong tay hắn đã miễn cưỡng lọt vào hàng ngũ linh khí, chứ không phải là thanh kiếm thường lúc trước, cho nên uy lực của linh khí có một đạo linh văn gia trì bên trên sẽ khác biệt với kiếm thường.

Một đạo Hỏa Xà phù, một cú chém gia trì Phong Duệ linh văn, khiến cho Lục Diệp lấy tu vi Linh Khê nhị tầng chém giết một vị thể tu cảnh giới tam tầng.

Gần như thân hình hắn không dừng lại, lập tức lướt qua thể tu kia giết đến trước người thiếu chủ ăn mặc đẹp đẽ nọ.

Hiển nhiên thiếu chủ kia đã bị dọa đến choáng váng, chủ yếu là do một loạt biến cố phát sinh quá nhanh. Gã đang muốn nghiên cứu linh thể bị Huyền Linh chuông vây khốn, ai ngờ sau khi Chương sư huynh đánh ra một quyền, lại có một con hổ lớn trắng như tuyết nhảy tới, đồng thời có một tu sĩ hung hãn theo sát đằng sau giết ra.

Còn không đợi gã hiểu rõ tình huống, thể tu chặn trước người

gã đã ôm cổ ngã xuống...

Trong lúc nguy cơ sống chết, thiếu chủ kia theo bản năng đẩy nữ tử trong ngực ra, nàng kia dưới tình huống không hề phòng bị, đã rơi vào trước mũi đao của Lục Diệp.

Về mặt nàng đầy kinh hoảng thất thố, trơ mắt nhìn ánh đao sáng như tuyết hiện lên trước mắt, cũng chỉ kịp thúc giục linh lực hộ thân, sau đó tầm nhìn bắt đầu đảo lộn, cả người nhanh chóng mất đi tri giác.

Thừa dịp nữ tử này tranh thủ được thời gian ngắn ngủi, thiếu chủ nọ luống cuống tay chân lấy ra một tấm linh phù từ trong túi trữ vật, trực tiếp thúc giục linh lực rót vào trong đó, và giơ tay đánh ra.

Lục Diệp hung tàn đã thực sự khiến gã sợ hãi, mà gã lại hiếm khi chân chính giao thủ với người khác, thông thường giết người đều do hai sư huynh kia bắt người trước, hoặc đánh tới hấp hối rồi mới để gã ra tay, gã chưa từng trải qua tình cảnh hung hiểm kích thích như vậy.

Thậm chí trong lúc nhất thời, gã còn quên thu hồi Huyền Linh chuông của mình đến hộ thân.

Lục Diệp thì ngược lại, từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh vô cùng, đồng thời mục tiêu trong mắt cũng cực kỳ rõ ràng, dù tu vi chỉ ở mức Linh Khê nhị tầng, nhưng khí thế hấn giết ra chẳng khác gì cửu tầng!

Loại tâm tính này có liên quan đến những điều từng trải trong quá khứ, từ nhỏ thiếu chủ kia đã cơm ngon áo đẹp, đương nhiên không thể so sánh với một tên quáng nô chuyên tìm đường sống giữa khe hẹp như Lục Diệp.

Trong nháy mắt, một đạo trăm kích như dải lụa xuất hiện ở

trước mặt Lục Diệp, hẳn cũng không ngoài ý muốn với chuyện này.

Nam tử chắc nịch kia có Kim Thân phù hộ thân, chắc chắn người gọi là thiếu chủ này cũng có.

Linh lực toàn thân găm thét, hai hệ thống chu thiên lớn nhỏ vận chuyển đến cực hạn, hai tròng mắt Lục Diệp cũng tràn đầy linh lực, thấy rõ điểm rơi của trăm kích.

Một vật giống như tấm chắn hình tam giác, chảy xuôi đường vân phức tạp rườm rà, xuất hiện ở ngực Lục Diệp, chính là Ngự Thủ linh văn.

Gần như trong nháy mắt khi linh văn này thành hình, linh phù kia đã chém tới, Lục Diệp cảm thấy một luồng lực lượng khổng lồ nện thẳng vào ngực mình, cảm giác tức ngực khó thở ủa tới.

Hắn không biết đao trăm kích này có bao nhiêu ảnh hưởng đối với mình nhưng giờ phút này cũng không có thời gian đi chú ý, cả người đã nhào tới trước mặt thiếu chủ kia, chém một đao xuống kẻ địch tay chân luống cuống trước mặt.

Linh lực hộ thể được thiếu chủ kia vội vàng thúc giục giống như giấy mỏng, bị trường đao đâm thủng, mũi đao sắc bén xuyên qua bả vai gã, máu tươi bắn tung tóe.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lục Diệp rút đao, chuyển động thân hình, nhảy tới phía sau thiếu chủ, gác đao ngang trên cổ gã!

Tiếng kêu thảm thiết của thiếu chủ này đột nhiên dừng lại, cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo ở cổ, cả người gã cứng đờ ngay tại chỗ.

Từ khi hồ lớn bại lộ hành tung đến giờ phút này, trước sau

không quá năm hơi thở, nhưng Lục Diệp đã phá sự ngăn cản của thể tu chắc nịch, chém nữ tử cảnh giới nhị tầng, lại bắt thiếu chủ đến trước mặt. Cũng trong thời gian này, hắn liên tục thúc giục ba đạo Phong Duệ, một đạo Ngự Thủ linh văn.

Thậm chí trong toàn bộ quá trình, hắn còn không có thời gian suy nghĩ, chỉ biết xuất đao, giết người, một mạch liên tục, nhanh như thỏ nhảy ửng sa.

"Rống!" Tiếng hổ lớn gầm nhẹ truyền ra, bóng dáng cường tráng văng ra ngoài, đụng vào vách đá một bên rồi trượt xuống, đương nhiên nó không phải là đối thủ của tu sĩ cảnh giới tứ tầng kia.

Chương 113: Để Tránh Kết Quả Này, Chỉ Có Một Cách: Đuổi Tận Giết Tuyệt!

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi đã triệt để rơi xuống hạ phong.

Nhưng người thắng lại không có chút mừng rỡ nào. Gã quay đầu nhìn chiến trường hỗn loạn, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin...

Tôn sư đệ ôm cổ họng ngã xuống đất, hai tròng mắt trừng to, thân thể không ngừng co giật, dù chưa chết ngay lập tức, nhưng thương thế như vậy đã không cứu được.

Thi thể không đầu của Viên sư muội đổ ngang sang bên, máu tươi phun trào trên cổ, phát ra tiếng xì xì, mà cái đầu kiêu mị của nàng thì lăn qua một bên, trên mặt còn tràn ngập biểu cảm sợ hãi.

Bả vai thiếu chủ chảy máu như thác đổ, một thanh trường đao gác trên cổ gã, đồng thời có một bóng người ẩn giấu ở phía sau lưng thiếu chủ, chỉ để lộ ra một con mắt, giống như sói dữ nhìn chăm chăm về phía Chương sư huynh, đầy hung ác, quả quyết!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chương sư huynh tê dại cả da đầu, gã chỉ vừa giao thủ với con hổ lớn trắng như tuyết kia trong chốc lát, vì sao ba vị đồng môn nhà mình lại rơi vào kết quả hai chết, một bị thương còn rơi vào tay địch rồi?

Người tới là ai?

Hổ lớn bị đánh bay đã đứng lên, từng bước đi tới, thế nhưng

nó không tùy tiện phát động tiến công với Chương sư huynh kia nữa, bởi vì nó nhận thấy mình không phải là đối thủ của người này. Hơn nữa trước mắt Lục Diệp đã bắt được một người của đối phương, nó không cần phải quá gấp gáp.

"Thả người!" Lục Diệp nhìn chăm chăm vào Chương sư huynh, trong miệng quát khẽ.

"Người là ai?" Chương sư huynh cắn răng hỏi, trong đầu hiện lên những đối thủ có thể lên được mặt bàn kia nhưng không một ai có thể so với Lục Diệp.

Lục Diệp vừa thu trường đao lại, đã hung hăng đâm một đao vào đùi thiếu chủ kia. Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, gã gần như quỳ xuống, phải nhờ Lục Diệp ghìm lấy mới khiến gã ổn định được thân thể.

Lục Diệp rút trường đao ra, máu tươi tuôn trào, hấn lại gác đao lên cổ thiếu chủ kia một lần nữa, nhìn Chương sư huynh sau đó lặp lại câu nói vừa rồi: "Thả người!"

"Người..." Chương sư huynh trừng như muốn rách cả mí mắt.

Gã đã đánh giá thấp sự quả quyết và hung ác của Lục Diệp.

Gã chỉ nói nhảm một câu lại khiến thiếu chủ chịu một đao, ý đồ của đối phương rất rõ ràng, nếu còn dám nói nhảm thì nhận thêm một đao! Mà nhất tiếp theo không biết sẽ đâm ở đâu.

Hiện giờ thiếu chủ bị bắt giữ, dù gã có một thân tu vi tứ tầng lại hoàn toàn không dám tùy tiện tiến lên, đúng là ghen khuất.

Nhưng trước mắt bảo đảm an nguy của thiếu chủ là chuyện quan trọng hơn, nếu không gã sẽ không nói nhảm nhiều như vậy, sắc mặt gã âm trầm, mở miệng nói: "Huyền Linh chuông này là linh vật được tiền bối trong môn ban cho, sau khi kích phát không thể thu hồi được ngay, còn cần một chút thời gian!"

Xoẹt ...

Ánh đao lóe lên, một cánh tay phát ra âm thanh rồi bay lên.

Đầu tiên thiếu chủ bị ghìm trước mặt Lục Diệp ngây người một chút, ngay sau đó thân thể run rẩy kịch liệt, gã lớn tiếng kêu thảm thiết, nhưng cũng không dám có bất kỳ dị động nào, chỉ bởi vì đao sắc có thể cắt vào cổ gã bất cứ lúc nào.

Gã hét lớn: "Chương Ngũ, có phải người muốn hại chết bản thiếu chủ hay không? Ta cmn cả tổ tông nhà người!"

"Thả người!" Giọng nói Lục Diệp càng thêm trầm thấp, hiển nhiên hẳn đã hết kiên nhẫn.

"Thả, thả ngay!" Thiếu chủ nước mắt nước mũi chảy dài, đau đớn làm cho gã sắp phát cuồng, không ngất đi cũng chẳng phải dừng cảm gì cho cam, chỉ vì tốt xấu gì gã cũng là tu sĩ cảnh giới tam tầng.

Gã miễn cưỡng nâng một cánh tay còn lại lên, trong tay bóp một cái pháp quyết, Huyền Linh chuông đang chụp trên mặt đất kia lập tức bay lên, xoay tròn như đồng hồ lớn rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, bay trở về trên tay Y Y.

Lục Diệp kinh ngạc, lúc này mới biết linh khí kia là do thiếu chủ nhà người ta khống chế...

Y Y bị nhốt từ bên trong, lập tức thoát thân, trước tiên là vọt tới hồ lớn, đâm vào trong cơ thể nó rồi biến mất vô tung.

Mặc dù trong lòng Chương sư huynh có mưu mô chút chuyện, nhưng cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì. Gã nhìn Lục Diệp đang trốn sau lưng thiếu chủ, từ từ mở miệng nói: "Thả thiếu chủ ra, chuyện hôm nay coi như chưa từng có, ta có thể mời Thiên Cơ thế."

"Được!" Lục Diệp đáp rồi đưa tay đẩy sau lưng thiếu chủ.

Thiếu chủ kia loạng choạng tiến lên vài bước, còn không chờ gã cảm thụ được niềm vui sống sót sau kiếp nạn, phần cổ đã có suối nóng phun ra.

"Sao người dám!" Chương sư huynh kia điên cuồng gầm lên một tiếng.

Trận chiến này quá bất ngờ không kịp chuẩn bị, thậm chí Lục Diệp còn không biết đối thủ của mình là ai, nhưng từ khi hắn theo sát thân hình hổ lớn giết ra, đã định trước kết quả của trận tranh đấu này không phải người chết chính là ta vong!

Tu Hành giới không có đạo lý gì để nói, tu vi cảnh giới chính là đạo lý, một tên cảnh giới Linh Khê nhị tầng như hắn đi giảng đạo lý với người ta nhất định sẽ không thể thất bại, nói không chừng còn có thể liên lụy luôn cả mình vào.

Sau khi hắn ra tay chém liên tiếp hai người của đối phương, hai bên đã thành cục diện không chết không thôi.

Dù Chương sư huynh kia sẵn sàng mời Thiên Cơ thế, chỉ cần Lục Diệp thả thiếu chủ kia ra sẽ bỏ qua việc này, nhưng đó chỉ là lời thề của riêng gã mà thôi!

Phải biết rằng, người mà Lục Diệp bắt được chính là thiếu chủ của một tông môn, nhân vật bậc này phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, sao có thể từ bỏ ý đồ? Dù cho Lục Diệp ép buộc gã phải lập Thiên Cơ thế, nhưng sau lưng gã còn có cả tông môn! Người khác sẽ không bị Thiên Cơ thế ước chế.

Đến cuối cùng, khả năng dễ xảy ra nhất chính là Lục Diệp bị toàn bộ người của tông môn kia đuổi giết.

Để tránh kết quả này thì chỉ có một cách.

Đuổi tận, giết tuyệt!

Bốn tu sĩ đã có hai chết một trọng thương, cổ của thiếu chủ kia bị trường đao cắt ra, máu tươi phun trào như suối, gã giơ tay che cổ nhưng chẳng có mấy tác dụng.

Mà trong khi tiếng rống giận của Chương sư huynh kia rơi xuống, Lục Diệp đã đá một cước vào lưng thiếu chủ kia, đạp gã bay ra ngoài, đổ thẳng về phía Chương Ngũ.

"Cứu ta!" Thiếu chủ kia vẫn ở giữa không trung, đã khoa chân múa tay kêu to.

Chương 114: Cửu Tinh Tông Sẽ Không Tha Cho Người. Người Chết Chắc Rồi!!!

Chương Ngũ nhìn thiếu chủ nhào về phía mình, thoáng có thể thấy được Lục Diệp đang ẩn nấp phía sau thiếu chủ đánh tới, gã nhất thời rối loạn không biết nên làm như thế nào.

Lúc này nếu không đỡ thiếu chủ, chắc chắn gã sẽ ngã xuống đất, đến lúc đó thương thế càng nặng, cũng có thể thật sự không cứu được nữa, trước mắt dù thiếu chủ bị cửa cổ, nhưng người nọ xuống tay rất có chừng mực, nếu cứu kịp thời, chưa chắc đã không giữ được tính mệnh.

Nhưng nếu đỡ thiếu chủ thì gã sẽ không thể ngăn trở công kích của đối phương!

Trong phút chốc do dự làm Chương Ngũ cảm nhận được địch nhân vô cùng giảo hoạt.

Rốt cuộc gã cũng không dám để thiếu chủ ngã xuống. Lần này là gã hộ vệ không chu toàn, không tránh khỏi trách phạt, nhưng chỉ cần có thể giữ được tính mạng của thiếu chủ, ít nhất gã sẽ không phải chết.

Nhưng nếu thiếu chủ chết rồi, gã cũng tuyệt đối không còn đường sống.

Chương Ngũ xoay ngược hai thanh loan đao trên tay, bước lên phía trước hai bước, giơ tay lên đỡ lấy thiếu chủ đang bay tới, đồng thời cũng thúc giục linh lực hộ thân.

Gã đã thấy rõ tu vi của đối phương, chỉ có cảnh giới Linh Khê nhị tầng, gã có tu vi tứ tầng mạnh hơn đối phương nhiều, cho nên gã tự tin dù đối phương ra tay chính diện thì linh lực hộ thân của mình cũng có thể ngăn cản được một hai.

Phốc xùy...

Âm thanh trường đao đâm vào thịt truyền ra, ánh mắt thiếu chủ vừa được Chương Ngũ đỡ lấy lập tức trợn tròn, miệng há to, đau đớn kịch liệt khiến gã phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ trong nháy mắt, đôi con ngươi của Chương Ngũ cũng co rút đến cực hạn, gã trơ mắt nhìn thấy một thanh trường đao xuyên qua lồng ngực thiếu chủ, đâm thẳng về phía mình.

Rõ ràng là gã đã toàn lực thúc giục linh lực hộ thân... Vì sao???

Nếu như vừa rồi gã nhìn thấy Lục Diệp phá vỡ phòng ngự của thể tu kia như thế nào, gã sẽ không mù quáng tự tin như vậy. Đáng tiếc vừa rồi gã còn bận tranh đấu với hổ lớn, hoàn toàn không thấy rõ thể tu kia đã chết như thế nào.

Trên thân đao sáng như tuyết hiện lên một đường ánh sáng, Phong Duệ linh văn gia trì, linh lực hộ thân của cảnh giới Linh Khê tứ tầng cũng không ngăn cản được một đao sắc bén này, linh lực hộ thể chỉ thoáng cản trở trường đao đột tiến một chút đã bị đâm thủng.

Chương Ngũ cảm nhận được đau đớn ở ngực, trong lúc nguy cơ sống chết, thân hình gã mạnh mẽ cong lại, tránh cho trường đao đâm càng sâu hơn vào thân thể.

Đồng thời gã buông thiếu chủ đang ôm trên tay ra, hai thanh loan đao giao nhau, đỡ trường đao kia lại.

Thân đao chỉ vào được ba tấc thịt lại không thể vào sâu hơn

nữa. Chương Ngũ thở dài một hơi, ngay khi gã cho rằng mình đã ngăn được một kích này của đối phương, phía sau chợt có gió mạnh đánh tới.

"Nguy rồi!" Chương Ngũ lập tức ý thức được chuyện gì đã xảy ra, tuy đối phương chỉ có một người, nhưng còn có một con hổ lớn trắng như tuyết. Hiển nhiên thứ nhào tới từ phía sau gã chính là nó.

Gã đang muốn đối ứng, chợt trên bả vai trầm xuống, tựa như có vật nặng gì đó đè lên, đồng thời bên tai cũng truyền đến âm thanh rít gào, âm thanh kia lọt vào tai, khiến cho tinh thần gã hơi hoảng hốt.

Thiếu chủ bị trường đao của Lục Diệp xuyên qua giữa người vẫn còn chưa chết, gã nhìn về phương hướng của Chương Ngũ, há to miệng, nhìn linh thể tinh xảo như búp bê sứ kia nhào tới phía sau Chương Ngũ, gào to vào trong tai người này.

Ngay sau đó thân hình cường tráng của hổ lớn cũng nhào tới, hai chân trước vồ lên sau lưng Chương Ngũ.

Chương Ngũ không thể điều khiển được lực lượng khiến cho thân thể đang cong bỗng nhiên thẳng tắp lại, thậm chí còn mạnh mẽ tiến về phía trước vài bước, một tiếng xoẹt truyền đến, trường đao đâm vào ngực, xuyên thấu ra ngoài!

Sau khi Lục Diệp đắc thủ, hắn lập tức rút đao, cả người nhảy ngược về phía sau, và không chỉ một mình hắn, con hổ lớn ở sau lưng Chương Ngũ cũng linh hoạt lui về đằng sau mấy trượng.

Gần như ngay lúc hổ lớn lui ra, Chương Ngũ đã trở tay đâm hai đao vào chỗ trống.

Thân hình gã không ngừng lao đảo về phía sau vài bước, cả người mềm nhũn, vội vàng dùng đòn loan đao chống đất, lúc này mới

không quỳ rạp trên mặt đất.

Lục Diệp nhìn vết thương trên ngực gã, hơi nhướn mày, một đao của hắn đâm vào ngực đối phương, nhưng căn cứ theo tình huống này, công kích kia không được như ý. Vị trí của một đao này hơi lệch, không thể lấy đi tính mạng của đối phương ngay lập tức.

Khi Lục Diệp rút đao, Chương Ngũ lão đảo lui ra, thiếu chủ bị xuyên giữa bẹn họ cũng ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất dưới người, thân thể gã hơi co giật vài cái rồi không có động tĩnh.

Giờ phút này, Chương Ngũ đã bắt chấp đi điều tra xem thiếu chủ còn sống hay chết, gã đã biết rằng, có lẽ hôm nay mình sẽ phải chết ở chỗ này!

Gã là một tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ tầng, nhưng chỉ trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi lại bị một gia hỏa Linh Khê nhị tầng cộng thêm một con hổ lớn dùng một bộ tổ hợp quyền đánh cho óng ánh đầu óc...

Nếu không phải tự mình trải qua loại chuyện này, có nói ra sợ là cũng không ai tin.

Rốt cuộc phẩm chất linh khí trong tay đối phương là gì? Vì sao lại có thể dùng một đao phá vỡ linh lực hộ thể của gã?

Chương Ngũ cảm thụ thương thế của mình, trong lòng thầm biết lần này không xong rồi. Dù gã tạm thời không chết đi, nhưng nếu không được xử lý kịp thời, thì thương thế này sẽ càng ngày càng nặng, chẳng qua với tác phong tâm ngoan thủ lạt của đối phương, hiển nhiên người ta sẽ không thả cho gã rời khỏi nơi này.

Gã thở dốc vài tiếng, nâng một tay đặt lên mu bàn tay của tay kia, trên tay này lập tức nổi lên ánh đỏ nhàn nhạt.

Lục Diệp đang cảnh giác nhìn gã.

Theo hẳn suy nghĩ, Chương Ngũ này đã bị thương nặng, hẳn cũng không cần phải liều mạng chém giết với gã nữa, chỉ cần chậm rãi quần nhau, sớm muộn gì cũng có thể đưa gã vào chỗ chết.

Nhưng khi hẳn nhìn thấy ánh đỏ nổi lên trên mu bàn tay của đối phương, bỗng nhiên cảm thấy không ổn!

"Hỗ Phách!" Lục Diệp lập tức quát khế, đã cầm đao chém về phía Chương Ngũ.

Chương Ngũ nhanh chóng đứng dậy, dù thân hình bất ổn, dù máu vẫn tuôn trước ngực nhưng trên khuôn mặt lại nở nụ cười dữ tợn: "Cửu Tinh tông sẽ không tha cho ngươi. Ngươi chết chắc rồi!"

Chương 115: Trốn Mau!

Lục Diệp bổ xuống một đao, Chương Ngũ lại dựng song đao lên ngăn trở một kích này, nhưng hồ lớn từ bên cạnh đã nắm lấy thời cơ đánh tới, gã không thể phòng bị, bị nó hung hăng cắn vào đùi, xé xuống một khối máu thịt lớn.

Y Y cũng xuất hiện, bám vào lưng Chương Ngũ, không ngừng thét chói tai, cố hết sức phát huy tác dụng của mình.

Hồ lớn xé ra một khối máu thịt lại bị Chương Ngũ đá một cước bay ra ngoài, Y Y bám vào lưng gã cũng bị linh lực hộ thân đánh rơi.

Chương Ngũ đảo song đao một cái khiến trọng tâm của Lục Diệp bất ổn, dù hấn ổn định rất nhanh nhưng không kịp, một ánh đao sáng như tuyết đã lọt vào trong mắt.

Chương Ngũ đã đạt tới tu vi cảnh giới Linh Khê tứ tầng, rõ ràng cũng có kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn Lục Diệp nhiều, gã nắm song đao nơi tay, múa hoa cả mắt.

Lục Diệp bên này mới giơ ngang trường đao ngăn cản công kích của đối phương, loan đao trên tay kia của gã đã đâm nghiêng tới, tốc độ cực nhanh.

Giờ phút này nếu Lục Diệp rút đao ngăn cản đã không kịp nữa, ngay khi Chương Ngũ cho rằng mình sắp đắc thủ, bỗng nhiên trước người Lục Diệp lại xuất hiện một hình tam giác tựa như một tấm chắn thu nhỏ lại.

Một tiếng "Đinh" vang lên, loan đao đâm vào Ngự Thủ linh văn, một kích hung tàn này bị nó ngăn cản lại.

Lục Diệp thuận thể nghiêng trọng tâm, chếch người lướt tới, trường đao bổ chéo xuống!

Lưỡi đao sắc bén kéo ra một vết thương thật dài trên cánh tay Chương Ngũ, máu thịt bầy nhầy.

Hổ lớn cũng thừa dịp đánh tới, phát ra tiếng gầm lớn rung trời, mà thân hình của Y Y lại giống như quỷ mị, bay bổng ở một bên, quấy phá tinh lực của Chương Ngũ.

Lấy ba địch một!

Một lát sau, Lục Diệp thở hổn hển, trường đao trong tay lại xuyên qua ngực Chương Ngũ một lần nữa, thế nhưng lúc này, mũi đao đã đâm vào vị trí tim gã.

Chương Ngũ cúi đầu không còn hơi thở, hai tay buông thõng bên người, vũ khí trong tay cũng rơi xuống đất.

Cuối cùng trận chiến gian khổ này vẫn kết thúc bằng chiến thắng của Lục Diệp.

Song hãn cũng phải trả giá không nhỏ, linh lực toàn thân hao tổn hơn phân nửa, trên người lại có bốn đường vết thương sâu có thể thấy được xương, máu tươi gần như đã hoàn toàn nhuộm đỏ y phục của hãn, bốn phía tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Ngự Thủ linh văn thật sự có thể ngăn cản công kích của đối phương, nhưng nhiều lần hãn cũng không kịp thúc giục loại linh văn này, dù sao công kích của đối phương quá nhanh, đây là chênh lệch do tu vi cảnh giới và kinh nghiệm đấu chiến mang đến, may mắn nơi thương tích cũng không phải vị trí yếu hại.

Lấy cảnh giới Linh Khê nhị tầng đối chiến một vị cảnh giới tứ tầng, đã chiếm cứ ưu thế lớn lao là làm đối phương bị thương trước, nhưng còn phải trả một cái giá rất lớn mới giết được người này, khiến Lục Diệp cảm nhận sâu sắc được khuyết điểm của bản

thân.

Chẳng những hấn bị thương không nhẹ, hổ lớn và Y Y cũng chịu tổn thương, nửa người hổ lớn đã bị nhuộm thành đỏ như máu, thân hình Y Y thì càng ảm đạm hơn rất nhiều.

Lục Diệp vội vàng thu dọn chiến trường, gom túi trữ vật của mấy người kia lại, kể cả Huyền Linh chuông của thiếu chủ kia cũng không buông tha, sau đó hấn xoay người lên lưng hổ, khẽ quát một tiếng: "Trốn mau!"

Hổ lớn lập tức vọt về phía Liệt Thiên hạp.

Đi được nửa đường, ánh mắt Lục Diệp bắt đầu mơ hồ, thân thể gần như không còn chút sức lực nào, hấn cảm thấy hấn là mình không kiên trì được nữa, chỉ kịp dặn dò Y Y và hổ lớn một tiếng: "Nếu gặp phải đường rẽ không được đi lung tung, tìm chỗ trốn đi, những chuyện khác chờ ta tỉnh lại rồi nói sau."

Y Y còn chưa kịp phản ứng, Lục Diệp đã nghiêng người, suýt nữa thì ngã xuống từ trên lưng hổ, nàng vội vàng tiến lên đỡ lấy hấn.

Nửa canh giờ sau khi hổ lớn mang theo Lục Diệp rời đi, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở chiến trường lúc trước, người nọ nhìn dấu vết còn sót lại trên chiến trường, ngẩng đầu hô to một tiếng: "Tìm thấy rồi!"

Trong chốc lát lại có hai bóng người lướt tới từ cách đó không xa.

Ba người nhìn chiến trường hỗn độn kia, đã biết mọi chuyện không ổn.

"Làm sao bây giờ?"

"Truyền tin cho Tào Dã sư huynh đi."

Một người trong đó nói như vậy, sau đó lập tức thở dài, thúc giục ẩn ký chiến trường của bản thân truyền tin ra bên ngoài.

Lại chờ thêm chốc lát, một bóng dáng khô ngô hạ xuống, linh quang quanh thân nồng đậm, nhìn khí thế kia cũng biết, người này còn mạnh mẽ hơn tu sĩ cảnh giới Linh Khê ngũ tầng mà Lục Diệp từng thấy.

"Tào sư huynh!" Ba người hành lễ.

Tào Dã tiến lên, điều tra bốn thi thể đồng môn, sắc mặt dần dần âm trầm.

Từ những gì còn sót lại trên chiến trường, Tôn sư đệ bị người chém đứt cổ, trong thời gian ngắn chảy máu đến chết, mà Viên sư muội bị người ta chặt đứt đầu, trên đùi, trên vai, bên cổ của thiếu chủ có vết thương, còn đứt mất một tay, nhưng vết thương trí mạng thương lại ở ngực, về phần Chương Ngũ thì thương thế trên người nhiều hơn, vết thương trí mạng cũng ở ngực, rõ ràng đã trải qua một hồi đại chiến.

"Phế vật!" Tào Dã cắn răng giận dữ mắng một tiếng.

Gã thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc là thiếu chủ vốn có Huyền Linh chuông hộ thân đã chết như thế nào? Phải biết rằng, mặc dù Huyền Linh chuông kia chỉ là một kiện linh khí hạ phẩm, nhưng lực phòng ngự vẫn rất mạnh. Khi gặp phải nguy hiểm chỉ cần tế nó ra thủ hộ thì dù gặp phải tu sĩ Linh Khê thất tầng cũng có thể ngăn cản một lát, tu sĩ cảnh giới này đừng hòng phá vỡ hiệu quả bảo vệ của Huyền Linh chuông trong thời gian ngắn.

Mà ở vòng ngoài cùng của chiến trường này, đừng nói là Linh Khê thất tầng, cho dù là lục tầng cũng rất khó nhìn thấy.

Có thể nói, ở nơi này tu sĩ Linh Khê lục, thất tầng chính là tồn tại bá chủ, loại tu sĩ có tu vi như vậy thông thường đều tọa trấn ở

trụ sở của tông môn nhà mình, không dễ dàng đi ra ngoài. Nếu lúc này không phải Chương Ngũ truyền tin thì gã cũng sẽ không chạy đến nơi này.

Có Huyền Linh chuông hộ thân, có tu sĩ cảnh giới tứ tầng như Chương Ngũ đi theo, đây chính là nguyên nhân mà gã và Đồng Thúc Dạ yên tâm để cho thiếu chủ dạo chơi bên ngoài.

Huống chi, vị trí này cũng cách không xa trụ sở của Cửu Tinh tông...

Thế mà thiếu chủ lại bị người giết ở trên địa bàn tông môn nhà mình?

Chương 116: Cửu Tinh Tông Và Huyền Môn!

Hiện giờ, bảo hấn phải giải thích chuyện này với tông chủ kiểu gì đây? Có thể nói là mặt mũi của Cửu Tinh tông mất sạch rồi. Gần như Tào Dã có thể tưởng tượng ra sự tức giận của những lão già trong tông kia khi tin tức này được truyền về.

"Truyền tin trở về, phong tỏa phạm vi trăm dặm, tìm kiếm một thiếu niên mang theo hồ trắng, đối phương có tu vi khoảng tầm cảnh giới Linh Khê tam, tứ tầng, dùng loại linh khí như đao, không cần biết lai lịch hay trận doanh, người cung cấp manh mối thưởng ba mươi linh thạch, giết chết thưởng năm trăm linh thạch, bắt được thưởng một ngàn linh thạch!" Âm thanh trầm thấp của Tào Dã vang lên.

Vẻ mặt của ba tu sĩ bên cạnh lập tức chấn động, vội vàng nhận lệnh.

Tuy trước khi Chương Ngũ chết chỉ truyền lại một câu tin tức đơn giản, chỉ nói là thiếu niên mang theo hồ trắng, cảnh giới Linh Khê nhị tầng.

Nhưng rất rõ ràng Tào Dã đã điều tra được thêm những dữ kiện khác.

Chương Ngũ phải đại chiến một lúc lâu với hung đồ kia, sau đó mới bị giết, cho nên gã suy đoán rằng tu vi của đối phương không chỉ ở cảnh giới Linh Khê nhị tầng, rất có khả năng là cảnh giới tam tứ tầng, bằng không thì làm sao kẻ đó có thể giết được Chương Ngũ?

Về phần dùng đao, càng đơn giản hơn, từ vết thương trên người thiếu chủ và Chương Ngũ đã có thể nhìn ra điểm này rồi.

Rất có khả năng trong tay đối phương có một thanh linh khí rất tốt, nếu không cũng chẳng thể lấy yếu thắng mạnh, chém giết được Chương Ngũ.

Tào Dã đang trầm tư, bỗng nhiên quay đầu nhìn về một chỗ, khẽ quát: "Người nào trốn ở đó!"

Theo gã dứt lời, có một nam tử tuổi tứ tuần mặc áo xanh, phong độ nhẹ nhàng từ trong bóng tối cất bước đi ra, bên hông nam tử kia đeo một thanh trường kiếm. Lúc này, một tay gã đã đặt phía trên chuôi kiếm, tiến lên ung dung tựa như nước chảy mây trôi, lại tựa như một vị Vương giả đang tuần tra lãnh địa nhà mình.

Trong nháy mắt khi Tào Dã nhìn thấy nam tử này, gã tỏ ra như lâm đại địch, nhanh chóng thúc giục linh lực toàn thân, cắn răng quát khẽ: "Vương Ương!"

Không thể trách vì sao gã lại khẩn trương như thế. Dù gã có cảnh giới Linh Khê lục tầng, nhưng đối phương lại là tu sĩ Linh Khê thất tầng.

Đừng nhìn giữa hai người bọn họ chỉ chênh lệch một tầng, phải biết rằng ở trong Linh Khê cảnh thì tầng bốn và tầng bảy là một đường ranh giới, vượt qua tầng này thực lực sẽ tăng lên rất lớn.

Trong những cuộc giao phong trước đây, Tào Dã đã chịu không ít thiệt thòi dưới tay đối phương, cho nên vừa nhìn thấy tên này xuất hiện, gã đã có chút đau đầu.

Gã tin tưởng bản thân có thể chạy thoát, dù sao gã cũng là thể tu, da dày thịt béo, đánh không lại vẫn có thể vẫn chạy được, nhưng ba đồng môn bên cạnh thì không ổn rồi, bọn họ không có

bản lĩnh như vậy.

"Con chó này không an phận tọa trấn ở trong trụ sở của Huyền môn, sao lại chạy ra ngoài?" Tào Dã thầm mắng trong lòng.

Gã cũng biết động tĩnh của nhà mình bên này quá lớn, đã khiến Huyền môn chú ý rồi.

Trụ sở Cửu Tinh tông và Huyền Môn ở gần nhau nhau, hai bên lại khác biệt trận doanh cho nên rất nhiều khi xảy ra xung đột.

Có thể nói những năm gần đây não người đã bị đánh thành não chó, huyết hải thâm cừ không cách nào hóa giải được.

Đừng xem Cửu Tinh tông là tông môn bát phẩm, phẩm cấp cao hơn Huyền môn một tầng, nhưng căn cứ theo cấp bậc Linh Khê cảnh trong tông thì Huyền môn lại chiếm ưu thế. Cho nên những năm gần đây, Cửu Tinh tông bát phẩm đã ăn không ít thiệt thòi trên tay Huyền môn cửu phẩm.

Nhất là Vương Ương này, thân là loại người cực đoan nhất bên trong binh tu, chiến lược của gã cực kỳ mạnh mẽ, toàn bộ Cửu Tinh tông, cũng chỉ có Đồng Thúc Dạ đang lưu lại ở trụ sở mới có thể tranh đấu với gã.

Tào Dã tự nhận mình không phải là đối thủ của kẻ này.

Sau lưng Vương Ương còn có một thiếu nữ tuổi không lớn lắm đi theo, nàng kia cột tóc thành hai búi, dáng vẻ linh lung, thanh thuần đáng yêu, nhắm mắt theo đuôi sau lưng Vương Ương, nhìn giống như là tỳ nữ của hắn.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, Vương Ương xuất thân từ một gia đình phạm tặc giàu có, thiếu nữ kia chính là nô tỳ cùng gã lớn lên, cho nên khi Vương Ương dẫn thân vào Huyền môn cũng mang theo tỳ nữ của mình tới.

Kết quả ngoài dự liệu, hai người này đều có tư chất tu hành và thiên phú không tầm thường, bây giờ cả hai đều là đệ tử Huyền môn, trên danh nghĩa là hai sư huynh muội, nhưng thực tế lại là chủ tớ.

Hai chủ tớ kia làm như hoàn toàn không thấy được đám người Tào Dã, trực tiếp đi vào bên cạnh chiến trường, Vương Ương đánh giá chung quanh một chút, nhíu mày, cảm thấy ngoài ý muốn nói: "Thiếu chủ của các người bị người nào giết?"

Biết ngay mà, hắc vốn không hiểu vì sao tối nay Cửu Tinh tông lại náo nhiệt như vậy, hóa ra là xảy ra chuyện lớn tới mức này.

Hắn cũng vừa nhận được tin tức nên mới chạy đến nơi này điều tra tình huống, bằng không một tu sĩ cảnh giới Linh Khê thất tầng như hắn, vốn không thể tùy ý rời khỏi trụ sở của tông môn.

Tào Dã ngưng thần nhìn chằm chằm vào hắn, không buông tha bất kỳ một tia biến hóa nào trên gương mặt lạnh lùng kia, nhưng lại không thấy được một chút khác thường nào.

"Ta đã sớm nói với Đồng Thúc Dạ rồi, bảo hắn quản chặt tên rác rưởi này nhưng hắn không nghe, lần này thì hay rồi, bị người chém chết." Vương Ương lộ ra nụ cười trên nỗi đau của người khác, quay đầu nhìn về phía Tào Dã: "Biết ai làm không?"

Tào Dã không muốn trả lời, nhưng lại không thể không trả lời: "Một thiếu niên mang theo một con hổ trắng."

Vương Ương sờ lên cằm: "Chưa từng nghe tới, có lẽ là tán tu? Hay là đệ tử đại tông môn nào đó ra vòng ngoài rèn luyện?" Hắn nghĩ nghĩ một chút, rồi lắc đầu nói: "Thôi, dù sao cũng không phải chuyện liên quan đến ta."

"Chạy!" Tào Dã chợt quát một tiếng, đồng thời mặt đất dưới chân nổ tung, thân hình phóng về phương xa.

"Ha ha. . ." Vương Ương khẽ cười một tiếng, trường kiếm trong tay leng keng ra khỏi vỏ, một đường kiếm quang như dải lụa chém tới Tào Dã.

Cùng lúc đó, thiếu nữ với vẻ mặt cả người lẫn vật vô hại đang đi theo sau lưng Vương Ương cũng thúc giục linh lực phun trào quanh thân, trong lúc giơ tay lên đã có một đạo thuật pháp hoàn thành, ngón tay ngọc nhỏ dài điểm về phía ba đệ tử Cửu Tinh tông kia.

Một lát sau, Vương Ương truy sát Tào Dã đã trở về, vẫn biểu cảm ung dung như nước chảy mây trôi.

Chương 117: Cuộc Đi Săn Bắt Đầu!!!

"Thiếu gia, một tên chạy thoát." Tỳ nữ Tiểu Trúc đi tới báo cáo chiến quả.

Ở trước mặt Vương Ương, nàng là tỳ nữ ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng ở trước mặt những đệ tử Cửu Tinh tông kia, nàng là tu sĩ cảnh giới Linh Khê lục tầng cường đại.

Tu vi của ba đệ tử Cửu Tinh tông kia chỉ đạt tới tam tứ tầng, sao có thể là đối thủ của nàng? Thế nhưng ba người kia cũng rất thông minh, chia nhau ra chạy trốn, cuối cùng Tiểu Trúc chỉ kịp giết chết hai tên, lúc đuổi theo tên cuối cùng đã không thấy bóng.

"Chạy thì thôi." Vương Ương bình thản đáp lại một tiếng, Tào Dã cũng chạy thoát khiến cho hắn không khỏi cảm khái một tiếng, quả nhiên thể tu da dày thịt béo chịu đánh tốt.

"Còn nữa, gọi sư huynh!" Vương Ương đưa tay gõ đầu Tiểu Trúc một cái.

Tiểu Trúc lập tức hai tay ôm đầu, cong môi lên.

"Chúng ta có thể điều động được bao nhiêu người?" Vương Ương lại hỏi một câu.

"Không tới ba trăm." Tiểu Trúc trả lời: "Thế nhưng tính cả những tán tu kia thì khoảng chừng năm trăm người."

"Ngũ tầng cảnh thì sao?"

"Chỉ có sáu người."

"Chậc. . ." Vương Ương bĩu môi: "Một đám chó ghẻ, đều chạy ra ngoài kiếm chỗ tốt, để bản thiếu gia ở chỗ này một mình canh giữ cửa trống, quá đáng."

Đương nhiên số lượng Linh Khê cảnh của Huyền môn không chỉ có ba trăm người.

Những người này không hoạt động ở gần trụ sở, làm như vậy sẽ khiến tất cả mọi người không nhận được chỗ tốt, các tu sĩ sẽ thăm dò du lịch xung quanh, nhất là những tu sĩ từ cảnh giới ngũ tầng trở lên, gần như bọn họ đều không hoạt động ở vòng ngoài, bởi vì quá ít chỗ tốt có thể đạt được ở vòng ngoài.

Sau khi bọn họ trưởng thành đến cảnh giới ngũ tầng đều sẽ lựa chọn tiến vào những chỗ ở gần vòng trong.

Ngược lại những đệ tử cấp thấp của tông môn tầm trung và đại tông môn cũng sẽ chạy đến địa bàn Huyền môn rèn luyện. Bọn họ nhận được Huyền môn che chở, nhưng cũng phải chịu Huyền môn điều động ở trình độ nhất định nào đó.

Chẳng những Huyền môn, mà các đại tông môn vòng ngoài đều sẽ làm như vậy, ở chiến trường Linh Khê, các tông môn lớn nhỏ này có liên hệ rất mật thiết, tương tác giữa các đệ tử cũng cực kỳ thường xuyên.

Thế nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này, mà trụ sở của Huyền môn bên này chỉ có thể điều động được sáu tu sĩ cảnh giới ngũ tầng... Đã thế, trong sáu người này còn có hai người mới thăng cấp đến ngũ tầng trong khoảng thời gian gần đây, vẫn chưa kịp củng cố, bốn người còn lại đều là người đã qua bốn mươi, tu vi không có bao nhiêu chỗ tinh tiến.

Ở cảnh giới Linh Khê, chênh lệch tuổi tác giữa các tu sĩ là rất lớn, có thiếu niên mới tu hành không bao lâu như Lục Diệp, cũng có tay lão đời đã tu hành mấy chục năm. Bọn họ đều có điểm

chung là thiên phú tư chất đều rất thấp, tu vi toàn thân đều dùng thời gian mà miễn cưỡng mài ra.

"Thiếu gia đang muốn..." Tiểu Trúc nhìn Vương Ương.

Hắn nhếch miệng cười: "Truyền tin tức ra ngoài, cuộc đi săn bắt đầu! Để cho đám tiểu gia hỏa kia nóng nảy một chút! Mặt khác, nhớ lưu ý thiếu niên mang theo hổ trắng kia, nếu có tin tức phải báo cho ta trước tiên!"

"Vâng!"

.....

Tại trụ sở của Cửu Tinh tông, Đồng Thúc Dạ nhìn Tào Dã cả người đầy thương tích, nhíu mày nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Khóe miệng Tào Dã giật giật một cái: "Đụng phải tên điên Vương Ương kia!"

Đồng Thúc Dạ vừa nghe tên Vương Ương, da mặt cũng nhin không được khế co giật, gã im lặng một chút rồi nói: "Nói cách khác, tin tức đã bị lộ ra ngoài?"

Tào Dã thở dài: "Chúng ta gây nên động tĩnh lớn như vậy, căn bản không thể giấu được."

"Người cảm thấy cái chết của thiếu chủ có liên quan gì tới Huyền môn hay không?"

Tào Dã hồi tưởng lại vẻ mặt của Vương Ương lúc trước rồi lắc đầu nói: "Khả năng liên quan không lớn, Vương Ương nhận thấy chúng ta có động tĩnh mới chạy ra điều tra tình huống, vẻ mặt của hắn cũng rất ngoài ý muốn lúc nhìn thấy thi thể của thiếu chủ. Hơn nữa lấy ngạo khí của hắn, nếu như thiếu chủ thật sự bị Huyền môn giết chết, hắn sẽ không phủ nhận, trái lại còn tiến hành công khai trắng trợn."

Đồng Thúc Dạ hơi cúi đầu: "Chuyện này cũng đúng." Vốn hai bên đã có thâm cừu huyết hải không thể hóa giải, nếu đối phương thật sự giết thiếu chủ, sao lại không tuyên dương cho người khác biết?

"Ta đã truyền tin phong tỏa trăm dặm xung quanh, có vẻ tu vi của người giết thiếu chủ không cao, cho nên trong thời gian ngắn không thể rời khỏi nơi này, chỉ cần hấn bại lộ hành tung, chắc chắn có chấp cánh cũng khó thoát."

"Chỉ sợ Huyền môn mượn đó gây khó dễ." Đồng Thúc Dạ nhíu mày.

"Chắc chắn Huyền môn sẽ ra tay, nhưng nhất định phải cho những lão già kia một câu trả lời chính xác về cái chết của thiếu chủ, bằng không ta và người đều khó thoát kiếp nạn này." Đồng Thúc Dạ thở dài nói: "Ta phải tọa trấn trụ sở không thể thoát thân, chuyện bên ngoài phải giao cho người rồi."

"Sư huynh cứ yên tâm." Tào Dã gật đầu, dù gã đã bị Vương Ương đánh trọng thương, nhưng chỉ là nỗi đau ngoài da thịt, với tố chất thể tu như gã, chỉ cần tu dưỡng một đêm đã khỏe như bình thường.

"Đúng rồi, còn có thi thể thiếu chủ..." Đồng Thúc Dạ lại nhớ tới một chuyện.

Tào Dã kiên trì nói: "Ngày mai ta sẽ ra ngoài mang thi thể thiếu chủ về." Trong lòng gã lại thầm cầu nguyện, tên khốn Vương Ương kia không mang thi thể thiếu chủ đi.

Lại nói, với bản tính của tên này chắc sẽ không làm chuyện mất nhân tính như vậy đâu.

Trong bóng tối, Lục Diệp từ từ tỉnh lại, hấn lập tức cảm nhận được đau đớn ở miệng vết thương, bên cạnh còn có tiếng hít thở

nặng nề của Hồ Phách.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy hoàn cảnh của mình.

Trong một đường rẽ âm u thâm sâu, có tiếng gió rít nước nở bên tai, đường này không phải bịt kín mà lại thông suốt hai đầu.

Lục Diệp ý thức được điểm này, lập tức hiểu được có lẽ trước mắt, hắn còn đang ở trong Liệt Thiên Hạp.

Hắn không biết mình đã ngất đi bao lâu, nhưng thời gian sẽ không quá dài, Hồ Phách vẫn chưa mang hắn đi xuyên qua Liệt Thiên Hạp, xem ra đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó rồi.

Chương 118: Ta Đã Ngủ Bao Lâu?

Trên Thập Phân đồ có đánh dấu, Liệt Thiên Hạp là một nơi có địa hình cực kỳ phức tạp.

Tiến vào Liệt Thiên Hạp, ban đầu chỉ là một khe núi tầm thường, địa thế hai bên dốc đứng một chút, nhưng khi đi vào bên trong, hạp cốc sẽ bị những ngọn núi lẻ loi ngăn cách, từ một con đường biến thành hai con đường, sau đó, hai biến thành bốn, bốn biến thành tám ...

Đến cuối cùng có tới mấy chục con đường bên trong Liệt Thiên Hạp, hơn nữa những con đường này cũng không hoàn toàn bị cô lập, nhiều đường rẽ bị núi ngăn cách sẽ liên kết với nhau, có thể qua lại trong từng con đường thông qua những đường rẽ này.

Đường đi không ngừng bị chia tách nhưng vô số những đường rẽ lại nối liền mấy chục con đường này, khiến cho chỗ sâu trong Liệt Thiên Hạp bị tạo thành một mê cung thiên nhiên cực kỳ khổng lồ.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lục Diệp lựa chọn xuyên qua nơi đây, địa hình địa thế phức tạp như vậy, ngoại trừ tu sĩ đã lăn lộn nhiều lần ở chỗ này, chỉ sợ rất khó có thể thăm dò được phương hướng.

Mà trong tay hắn có Thập Phân đồ giá trị cao, có bản đồ trong tay, hắn không cần lo lắng sẽ lạc đường, chỉ cần dựa theo chỉ thị trên bản đồ, sẽ có thể xuyên qua Liệt Thiên Hạp.

Nhưng hắn không dự liệu được, bản thân sẽ gặp phải một ít

biến cố đột ngột ở bên ngoài Liệt Thiên Hạp, dẫn đến tình cảnh trước mắt có chút không ổn.

Hiện giờ hắn là hắn đang ở trong đường rẽ thuộc đường liên kết bên trong một ngọn núi nào đó. Nói cách khác, hắn đang lạc trong mê cung của Liệt Thiên Hạp.

Lục Diệp ngồi dậy, hơi ngạc nhiên vì áo khoác của mình đã bị cởi ra, hơn nữa còn bị người xé thành từng mảnh, băng bó lên vết thương, từ thủ pháp vụng về kia có thể đoán ra là YY làm, chứ Hồ Phách rõ ràng không có năng lực này.

"Lục Diệp, người tỉnh rồi?" Y Y từ một bên bay tới, vui mừng nói.

Hồ Phách cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua hắn.

Lục Diệp đáp lại một tiếng, cảm thụ thương thế trên người mình. Trước khi hôn mê, hắn đã dùng hai viên Liệt Thương đan, hiện giờ thương thế đã có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, thế nhưng muốn khỏi hắn vẫn cần tới mấy ngày.

Dù Chương Ngũ làm hắn bị thương nặng, nhưng thương thế nguy hiểm nhất trên người hắn lại do vị thiếu chủ kia dùng linh phù trăm kích lưu lại. Lúc ấy Lục Diệp kịp thời thúc giục Ngự Thủ linh văn, nhưng từ thương tích còn lưu lại thì một đạo trăm kích kia rõ ràng đã phá vỡ phòng ngự của Ngự Thủ, lưu lại một vết thương sâu mấy tấc ở vị trí ngực hắn.

Phải biết rằng công kích của Chương Ngũ cũng không phá vỡ được phòng ngự của Ngự Thủ, nhưng linh phù kia lại có thể làm được. Hiển nhiên, từ linh phù mà vị thiếu chủ kia tế ra tại thời khắc nguy cấp có sát thương rất lớn, nếu không có Ngự Thủ thì chỉ một kích kia đã có thể lấy đi tính mạng của hắn.

Sau khi Lục Diệp xác định thương thế của mình không có gì

đáng ngại, toàn thân chỉ có chút hư nhược, hắn nhanh chóng lấy ra một bộ y phục từ trong túi trữ vật mặc vào, lại lấy ra túi nước và thức ăn, ném cho hổ lớn một phần, chính mình cũng ăn một phần.

"Ta đã ngủ bao lâu?" Lục Diệp vừa ăn vừa đặt câu hỏi.

"Một ngày một đêm." Y Y ngồi xếp bằng trước mặt hắn, thấp giọng trả lời.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Bốn phía có rất nhiều người, hắn là đang tìm chúng ta, nhiều lần chúng ta thiếu chút nữa đã bại lộ hành tung nhưng không bị tóm được. Có điều bây giờ thì lạc đường rồi ..."

Lục Diệp gật đầu, việc này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Lúc ấy sau khi hắn mượn thiếu chủ kia đánh Chương Ngũ bị thương nặng, vốn không có ý định thực sự liều mạng với gã, dù sao thương thế của gã như vậy, chỉ cần kéo dài thời gian thì Chương Ngũ sẽ càng ngày càng yếu, chờ đến khi gã kiệt lực rồi tìm cơ hội giết chết. Đó tuyệt đối là sách lược tốt hơn.

Nhưng khi hắn nhìn thấy trên mu bàn tay Chương Ngũ nổi lên ánh đỏ, hắn đã biết mình không thể thực hiện được tính toán ban đầu.

Ấn ký chiến trường trên mu bàn tay các tu sĩ không chỉ có tác dụng ghi chép một ít tin tức, mà còn dùng để truyền tin trao đổi.

Khi đó rõ ràng là Chương Ngũ đang gọi người, khiến cho Lục Diệp không thể không tốc chiến tốc thắng.

Sau khi hắn giết Chương Ngũ, vốn định nhanh chóng xuyên qua Liệt Thiên Hạp, chỉ cần thoát khỏi nơi này thì có thể ra khỏi phạm vi thế lực của Cửu Tinh tông. Đến lúc đó Cửu Tinh tông cũng không thể làm gì được hắn.

Nhưng hiện tại xem ra, phản ứng của Cửu Tinh tông bên kia còn nhanh hơn hẳn dự đoán, lượng lớn tu sĩ đã tràn vào trong Liệt Thiên Hạp, đang tìm kiếm tung tích của hắn.

Dù sao cũng là thiếu chủ bị giết, Cửu Tinh tông phản ứng kịch liệt một chút cũng hợp tình hợp lý.

Trước mắt coi như hắn vẫn được an toàn, nhưng tình cảnh cực kỳ không ổn. Dùng lực lượng một người đối kháng một tông môn, dù tông môn kia chỉ là bát phẩm, bọn họ cũng không phải thế lực mà Lục Diệp có thể chống đỡ được.

Nói cho cùng hắn chỉ là một tiểu tu Linh Khê nhị tầng, tính toán đâu ra đấy cũng mới tiến vào Linh Khê chiến trường được ba tháng.

Hắn vừa nhai thức ăn, vừa lâm vào trầm tư.

Hiện giờ chỉ dựa vào năng lực của mình sẽ không thực hiện được, mà phụ cận Cửu Tinh tông chính là Huyền môn, hai thế lực này thuộc trận doanh khác biệt, khoảng cách lại gần như thế, chắc chắn giữa hai bên có ân oán.

Cửu Tinh tông bên này tạo ra động tĩnh lớn như vậy, có lẽ Huyền môn sẽ không khoanh tay mặc kệ. Nếu như hắn dự đoán không sai, có lẽ Huyền môn bên kia đã cho ra một ít động tác rồi.

Như vậy, hắn là Huyền môn bên kia có thể chia sẻ một ít áp lực thay hắn.

Nhưng hắn không thể chủ động đi tìm Huyền môn hợp tác.

Thứ nhất hắn không thể bại lộ thân phận đệ tử Bích Huyết tông.

Thứ hai một tên Linh Khê nhị tầng như hắn căn bản không có tư cách hợp tác với người ta.

Đương nhiên đây chỉ là tình huống lý tưởng nhất, Lục Diệp cũng không rõ Huyền môn có nhúng tay vào hay không.

"Xin lỗi!" Bỗng nhiên Y Y mở miệng xin lỗi, nàng cảm thấy dường như Lục Diệp có chút tức giận.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong miệng mấp mờ không rõ: "Người làm sai chỗ nào?"

Y Y nói: "Lần sau ta nhất định sẽ cẩn thận hơn một chút, không thể dễ dàng bại lộ hành tung như vậy."

Chương 119: Hồ Phách Đã Làm Gì Sai?

Lúc bị nhốt trong Huyền Linh chuông, nàng chỉ cảm thấy bóng tối vô biên bao phủ, không hề thấy một chút ánh sáng nào, cho đến khi nàng thoáng nghe được âm thanh của Lục Diệp, lúc này mới cảm thấy yên ổn lại.

Thành thật mà nói, nàng thật sự bất ngờ khi thấy Lục Diệp đi cứu mình, bởi vì đám người bắt nàng có tới bốn tu sĩ, về cơ bản tu vi của bọn họ đều cao hơn hẳn.

Dưới tình huống đó, nếu Lục Diệp bỏ mặc nàng, nàng cũng sẽ không chỉ trích gì. Nói cho cùng, hai bên chỉ có quan hệ hợp tác, thời gian hợp tác cũng không dài, giữa hai bên còn chưa xây dựng được tình nghĩa quá sâu đậm, Lục Diệp không cần phải vì nàng mà không để ý đến an nguy của bản thân hẳn.

Nhưng Lục Diệp vẫn đi...

Kỳ thực về chuyện này cũng không thể trách nàng. Lúc nàng đang điều tra hoàn cảnh bốn phía lại phát hiện ra bốn tu sĩ Cửu Tinh tông kia. Ban đầu nàng chỉ định lén lút nhìn tình huống, ai ngờ người ta đã sớm bố trí Huyền Linh chuông, thoáng chốc vây lấy nàng ở bên trong.

Chẳng qua, chuyện lần này vẫn do nàng không đủ cẩn thận, nếu như nàng không tiến lại quá gần, thì Huyền Linh chuông sẽ không bị kích phát.

Cuối cùng còn khiến Lục Diệp bị thương nặng hôn mê, Y Y càng nghĩ càng tự trách.

Lục Diệp nuốt thức ăn trong miệng xuống, nhìn Y Y nói: "Là ta bảo người đi điều tra hoàn cảnh chung quanh, vậy nên chuyện bị nhốt không phải lỗi của người. Mặt khác ta đi cứu người là chuyện nên làm, bị đả thương là do ta tu hành không tốt, người không cần cảm thấy có lỗi với bất cứ ai."

Y Y hướng về mặt cảm động nhìn hắn, nàng cho rằng thiếu niên trước mắt này là người tốt nhất trên thế giới.

Lục Diệp chuyển đề tài: "Nhưng nếu như người không thể dạy dỗ Hồ Phách cho tốt, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên mỗi người đi một đường thì hay hơn!"

"Hồ Phách. Chuyện gì đã xảy ra với Hồ Phách?" Y Y không hiểu gì cả.

Hồ Phách đang ăn ở một bên lập tức rụt đầu lại, âm thanh nuốt thức ăn cũng nhỏ đi rất nhiều.

Y Y vừa nhìn bộ dáng của nó, đã biết nhất định nó vừa làm sai chuyện gì rồi...

Nàng mím môi, hỏi Lục Diệp: "Hồ Phách đã làm gì sai?"

Lục Diệp quay đầu trừng Hồ Phách một cái, tóm lược chuyện lúc trước đi cứu nàng, Hồ Phách tùy tiện lao ra, sau đó nói tiếp: "Còn nhớ rõ điều đầu tiên trong ba ước pháp của chúng ta không?"

Y Y ngoan ngoãn đứng trước mặt hắn, sống lưng thẳng tắp, lập tức trả lời: "Mọi việc lấy người làm chủ, nếu như ý kiến trái ngược thì phải nghe lời người!"

"Trí nhớ cũng không tệ lắm!"

Y Y quay đầu, khẽ quát: "Hồ Phách!"

Hồ Phách nức nở một tiếng, thân thể cường tráng chậm rãi di

chuyển đến trước mặt Y Y, nó nâng mắt lên, dùng vẻ mặt đáng thương nhìn nàng, Y Y giơ tay lên vỗ một cái vào đầu nó: "Lục Diệp đã bảo người không nên xúc động, vì sao người không nghe lời? Lúc đó không thể xông loạn, người phải nghe theo sắp xếp. "

Nói một câu lại gõ một cái.

Y Y cũng biết lúc trước Hồ Phách xúc động là không tốt. Tuy kết quả vẫn là Lục Diệp giết bốn tu sĩ kia, cứu nàng thoát ra, nhưng nếu Hồ Phách có thể hơi nhẫn nại một chút, tình huống nhất định sẽ tốt hơn. Nói không chừng Lục Diệp cũng không đến mức bởi vậy mà hôn mê.

Lúc này đây, nàng có thể thoát khỏi, toàn bộ dựa vào quyết định nhanh chóng của Lục Diệp, khi Hồ Phách lao ra ngoài, nếu hắn có một chút do dự, sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt.

Y Y ghi nhớ phần ân tình này trong lòng, cũng vì tăng chút giáo huấn cho Hồ Phách, nàng xuống tay không chút lưu tình, gõ đầu Hồ Phách vang lên bang bang.

"Được rồi." Lục Diệp ngắt lời, nghiêm mặt nhìn nàng: "Ta không hy vọng lại xảy ra chuyện này thêm một lần nào nữa."

Mới bắt đầu hợp tác không bao lâu, dù sao mọi người cũng phải thích ứng với nhau, coi như có một lần để rèn luyện, nhưng trải qua loại chuyện này một lần là đủ rồi, nếu có thêm một lần nữa, Lục Diệp không dám cam đoan hắn có thể toàn thân thoát ra hay không.

Hắn cũng không hy vọng một ngày nào đó lại bị người của mình hại chết.

"Biết rồi!" Y Y gật đầu, lại nhìn về phía Hồ Phách: "Nhớ kỹ chưa?"

Hồ Phách nhẹ nhàng nức nở một tiếng, xem như đáp lại.

Y Y lại nhìn về phía Lục Diệp, chân thành nói: "Cảm ơn!"

Một tiếng cảm ơn này, nàng vừa nói thay cho Hồ Phách cũng nói cho bản thân mình. Nàng có thể thoát khỏi, toàn bộ là vì Lục Diệp mạo hiểm sinh mệnh, hơn nữa chuyện này còn chưa xong, trước mắt bọn họ đang bị nhốt ở Liệt Thiên Hạp, có thể thoát ra hay không vẫn còn là ẩn số.

Lục Diệp khoát tay áo, xem xét trạng thái của bản thân. Không cần quá lo lắng về phương diện thương thế, chỉ cần tu dưỡng mấy ngày là ổn, nhưng linh lực toàn thân tiêu hao không nhỏ trong đại chiến lúc trước, lại cần phải bổ sung. Có điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, vách ngăn của khiếu thứ hai mươi sáu đã có dấu hiệu bùng lỏng.

Lúc trước hắn đã tu hành khiếu hai mươi lăm đến viên mãn nhưng vẫn chưa thử trùng kích khiếu hai mươi sáu, hiện giờ nghỉ lại hắn là trong cuộc chiến kịch liệt với Chương Ngũ kia, linh lực kích động đã trùng kích đến vách ngăn linh khiếu rồi.

Đây ngược lại là chuyện tốt, tiết kiệm cho hắn một ít thời gian tu hành.

Thế nhưng trước đó, hắn vẫn cần phải bổ sung linh lực của bản thân tới viên mãn, trong hoàn cảnh nguy cơ tứ phía như vậy, có một trạng thái hoàn hảo sẽ rất quan trọng, nói không chừng bất cứ lúc nào bọn họ cũng gặp phải kịch chiến, khi đó hắn sẽ không có thời gian khôi phục.

Nhưng hắn cũng không vội tu hành, mà nháy mắt một cái với Y Y.

Y Y hiểu ý, vỗ vỗ đầu Hồ Phách, một linh một hổ lập tức chia nhau ra hành động, đi về phía đường rẽ hai bên.

Cứ như vậy, có hai người một trước một sau giám sát đường

rẽ, Lục Diệp sẽ không đến mức bị người vây lại trong đường rẽ này, gặp phải nguy hiểm đều tiến thoái lưỡng nan.

Chờ Y Y và Hồ Phách rời đi, Lục Diệp lại cúi đầu nhìn về phía mu bàn tay của mình, sau khi hắc thức giục linh lực, mu bàn tay đã bị một tầng ánh xanh bao trùm, hóa thành mấy hàng chữ lớn.

【 Tên: Lục Diệp. 】

【 Thân phận: đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Hai mươi lăm khiếu. 】

【 Công huân: 34. 】

Lục Diệp ngạc nhiên nhìn dãy số công huân kia, không rõ con số 34 này đến từ đâu.

Chương 120: Hiện Giờ Không Hiểu, Nên Lười Suy Nghĩ

Lần trước hắn giết nam tử trắng nõn và Liễu Như Nhân ở trong Thanh Vân sơn, được tám điểm công huân, lần này giết bốn người, công huân lại biến thành ba mươi bốn. Nói cách khác, bốn người kia tăng thêm cho hắn 26 điểm công huân.

Tạm thời Lục Diệp còn chưa rõ tác dụng của công huân, hắn từng hỏi Y Y nhưng dường như nàng cũng không rõ việc này cho lắm, trí nhớ của nàng bị hao tổn rất nhiều, có một số việc nàng biết, nhưng có một số việc nàng lại không biết gì.

Có điều, thứ này chắc chắn sẽ hữu ích, nhưng làm thế nào để phát huy ra tác dụng của nó, và có thể phát huy tác dụng ra sao, lại phải chờ hắn từ từ thăm dò.

Hiện giờ không hiểu, nên lười suy nghĩ.

Lục Diệp ném một hạt Uẩn Linh đan vào trong miệng, luyện hóa đan lực, bổ sung tiêu hao của bản thân, linh lực toàn thân từ từ khôi phục.

Lúc trước hắn đã phát hiện, hiệu suất tiêu hao linh đan trong quá trình khôi phục và tu hành là khác nhau, ở thời điểm khôi phục đơn thuần, tốc độ sẽ nhanh hơn nhiều so với tu hành, đồng thời tiêu hao cũng sẽ nhỏ hơn.

So sánh trực quan nhất, hiện giờ Lục Diệp đã mở được hai mươi lăm khiếu, trong quá trình tu hành, hắn tiêu tốn tổng cộng gần hai trăm viên linh đan, mất gần ba tháng, nhưng nếu linh lực toàn thân hắn hao hết trong chiến đấu, muốn bổ sung trở về sẽ

không cần tiêu hao tới hai trăm hạt linh đan, càng sẽ không tốn đến ba tháng thời gian.

Nếu thật sự như thế, sau một hồi chiến đấu, tu sĩ phải trả giá quá lớn.

Linh đan dùng trong tu hành sẽ bị tổn hao khá nhiều đan lực, hơn nữa quá trình mài giũa linh khiếu cũng cực tốn thời gian, từ khi mở ra một linh khiếu đến lúc nó tràn đầy là một quá trình cần phải đi từng bước từng bước một, nhưng một khi đã tu hành đến viên mãn, thì dùng linh đan để khôi phục lại sẽ đơn giản dễ dàng hơn nhiều.

Thời gian trôi qua, kèm theo đó là từng hạt linh đan tiêu hao. Hai ngày sau, Lục Diệp đã khôi phục hoàn toàn, nhưng trong tay hắn chỉ còn lại hơn hai mươi viên linh đan.

Y Y và Hổ Phách bên kia không có động tĩnh gì, xem ra nơi này tạm thời vẫn an toàn.

Lục Diệp không vội rời đi, hiện giờ hắn không rõ ràng tình huống bên ngoài, tùy tiện rời đi chỉ khiến thế cục càng thêm phức tạp.

Trước mắt, chỉ còn hai khiếu cuối cùng là hắn lên tới Linh Khê tam tầng, trong đó vách ngăn khiếu hai mươi sáu đã có buồng lỏng, linh đan trong tay cũng đủ, Lục Diệp quyết định tăng tu vi lên một tầng trước lại nói sau.

Lúc hắn ở cảnh giới nhị tầng đã có thể phối hợp cùng Hổ Phách và Y Y giết chết Chương Ngũ, nếu có cảnh giới tam tầng, thực lực còn có thể tăng lên nữa, sẽ mang tới trợ giúp rất lớn cho tình cảnh trước mắt!

Huống chi, thương thế của hắn còn chưa khỏi hẳn, vừa lúc nương theo mấy ngày nay để nghỉ ngơi hồi phục một chút.

Lục Diệp đã hạ quyết tâm, tiếp tục nuốt linh đan, thúc giục linh lực trùng kích tới vách ngăn khiếu hai mươi sáu.

Năm ngày trôi qua, trên đường rẽ trong lòng núi, Lục Diệp với vẻ mặt nghiêm trang khoan chân ngồi. Ngày hôm trước hắn đã mở ra khiếu thứ hai mươi bảy, lại hao phí một ít linh đan tu hành khiếu này đến trạng thái tràn đầy, hôm nay đã đến lúc tăng cảnh giới lên Linh Khê tam tầng!

Từng có hai lần kinh nghiệm trước đó, lúc này Lục Diệp xe nhẹ đường quen, linh lực bắt đầu từ khiếu thứ mười chín, dựa theo lộ tuyến hành công, lần lượt xuyên qua khiếu hai mươi, khiếu hai mươi mốt, cho đến khiếu hai mươi bảy.

Linh lực không ngừng vận chuyển, không ngừng lập lại trong chín đại linh khiếu này, tốc độ càng ngày càng nhanh, cho đến một khắc nào đó, lập tức đột phá bình cảnh, thân hình Lục Diệp đang ngồi xếp bằng bỗng ầm ầm chấn động, linh lực quanh thân cuộn cuộn tuôn trào.

Ở cấp bậc Linh Khê cảnh này, mỗi khi tấn thăng một tầng cảnh, thể nội sẽ có thêm một hệ thống tiểu chu thiên tuần hoàn.

Bây giờ Lục Diệp đã đến cảnh giới Linh Khê tam tầng, mở được hai mươi bảy khiếu, chín khiếu làm thành một vòng tuần hoàn, thể nội đã có ba hệ thống tiểu chu thiên tuần hoàn. Ở trong đó, linh lực chảy xuôi như suối, róc rách không thôi.

Khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên là, sau khi hắn thành tựu cảnh giới Linh Khê tam tầng, đã rõ ràng cảm nhận được ba hệ thống linh lực tuần hoàn này có chút cảm giác cộng minh. Đây là chuyện không hề xuất hiện lúc hắn thành tựu cảnh giới nhất tầng hoặc nhị tầng.

Loại cộng minh này khiến cho tốc độ chảy xuôi của linh lực trong cơ thể hắn trở nên nhanh hơn một chút.

Bây giờ hần đã tu hành bản Kim Thiên Tiêu Dao quyết lấy được từ Dương quân sự đến trạng thái viên mãn, nếu như nối liền hai mươi bảy khiếu đã mở ra kia theo một loại thứ tự nhất định, sẽ hình thành đồ án giống như một con cóc nằm trên đất.

Về cơ bản, cái tên Kim Thiên Tiêu Dao quyết xuất hiện do nguyên nhân này.

Mỗi một lần linh lực tuần hoàn chảy xuôi, đều rất giống con cóc hô hấp thở nạp. Nhìn như ba hệ thống linh lực tuần hoàn độc lập, nhưng trên thực tế chúng lại có ảnh hưởng lẫn nhau. . .

Theo đạo lý, tu vi tăng lên một tầng, sẽ khiến thực lực của Lục Diệp tăng lên hơn ba phần mười, nhưng hần cảm thấy thực lực của mình tăng lên không chỉ ba phần, mà tăng lên gần năm phần. Trong lòng hần hiểu ra, đây là ích lợi mang lại khi tu hành trọn vẹn công pháp đến viên mãn.

Nếu lúc đối chiến Chương Ngũ , hần có tu vi như này, nhất định hần sẽ thắng mà không phải trả giá đắt như vậy. Nói không chừng hần có thể giết gã mà bản thân không chút tổn thương.

Bàn về lực công kích, hần có Phong Duệ linh văn, ở cảnh giới Linh Khê nhị tầng nhưng ngay cả cảnh giới tứ tầng như Chương Ngũ cũng không đỡ nổi.

Bàn về lực phòng ngự, hần có Ngự Thủ linh văn, gã không thể phá được đạo linh văn này.

Công kích, phòng ngự đều vượt qua cảnh giới của bản thân lúc đó, cho nên thứ hần khiêm khuyết đơn giản chỉ là kinh nghiệm và kỹ xảo đấu chiến với người, nhưng thứ gọi là kinh nghiệm lại cần phải dựa vào bản thân thực chiến mới có thể chậm rãi góp nhặt nên.

Về phần kỹ xảo. . . Trên đoạn đường này, mỗi ngày hần đều

tổn hao ít nhất hai canh giờ để luyện đao. Tuy thời gian ngắn ngủi, bây giờ hắn cũng không dám nói bản thân có đao thuật cao siêu cỡ nào, nhưng ít nhất hắn cũng cầm đao trầm ổn hơn, xuất đao cũng nhanh chóng hơn lúc ban đầu.

Chương 121: Cục Diện Mà Hắc Hy Vọng Nhìn Thấy!

Tốt xấu gì hắc cũng đã giết mấy người, đã chậm rãi quen thuộc với cảm giác trường đao trong tay trăm phá hộ thể linh lực, chém trúng da thịt địch nhân. Hắc nhớ kỹ cảm giác này trong lòng mình, từ đó hình thành nên một loại bản năng, hiển nhiên có thể diễn hóa ra kỹ nghệ cao siêu.

Hiện giờ Lục Diệp không thể tiếp tục tu hành nữa, bởi vì linh đan trong tay hắc chỉ còn lại mấy hạt mà thôi, thêm nữa, hắc cũng không có công pháp dùng được.

Thương thế trên người đã khỏi hắc, sau khi Lục Diệp suy tư một lát, lập tức đứng dậy.

Một lát sau, hắc tập kết Y Y và hổ lớn, đã đến lúc ra khỏi đường rẽ vốn ẩn thân mấy ngày nay.

Căn cứ theo tin tức do Y Y phản hồi lại, mấy ngày nay Huyền môn và Cửu Tinh tông đã đánh nhau túi bụi bên trong Liệt Thiên Hạp rồi, thỉnh thoảng sẽ có chiến đấu quy mô nhỏ bộc phát, bên nào cũng có thương tổn.

Lục Diệp thăm giơ ngón tay cái cho Huyền môn.

Đây chính là cục diện mà hắc hi vọng được nhìn thấy, cũng là nguyên nhân hắc có thể núp lâu như vậy.

Lúc trước hắc đã cảm thấy Huyền môn và Cửu Tinh tông không thể chung sống yên bình, một khi Cửu Tinh tông bên kia có động tĩnh gì lớn, Huyền môn chắc chắn sẽ cho ra biện pháp đối

phó, bây giờ xem ra hắn còn đánh giá thấp huyết hải thâm cừu giữa tông môn thuộc hai đại trận doanh này.

Nhưng căn nguyên mọi chuyện là do Lục Diệp giết bốn người đệ tử lấy thiếu chủ Cửu Tinh tông cầm đầu, tiếp theo mới khiến cho Cửu Tinh tông lục soát truy tìm hành tung của hắn trên quy mô lớn, nhưng trong lúc nhân vật chính là hắn đang dưỡng thương, thì việc này đã diễn biến thành hỗn chiến giữa tu sĩ Linh Khê cảnh của hai đại tông môn.

Hắn vốn định quấy cho đục nước, nhưng hiện tại xem ra căn bản không cần phiền toái như vậy.

Thế cục đang rất có lợi đối với hắn, nhưng Lục Diệp muốn xông thẳng qua nơi này lại không mấy khả thi. Hắn không biết hai nhà tông môn này đã điều động bao nhiêu người đi vào bên trong Liệt Thiên Hạp. Hiện giờ hắn bị kẹt ở trong này, muốn thoát thân đi nhất định phải mượn lực, mượn lực lượng của Huyền môn.

Trong lòng hắn đã có tính toán, để Y Y ở phía trước mở đường, điều tra tình huống, hắn cùng với hồ lớn lại lặng lẽ tiềm hành ở phía sau, cách nàng ba mươi trượng.

Bên trong một khe núi rộng khoảng mười trượng, bảy tu sĩ đang không ngừng loạn chiến, một phương ba người còn một phương bốn người. Nhìn thế cục kia, rõ ràng là một phương ít người đang chiếm cứ ưu thế, chủ yếu do tu vi bình quân của ba người kia cao hơn một chút, trong ba người có một tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ tầng, hai người tam tầng.

Bốn người kia thì ngược lại, hai Linh Khê tam tầng, hai nhị tầng, trên cánh tay một người cảnh giới Linh Khê tam tầng đã xuất hiện máu tươi chảy đầm đìa, rõ ràng đã bị đả thương.

Về cơ bản, tranh đấu giữa tu sĩ cấp thấp đều lấy cận thân chiến đấu làm chủ, rất ít khi sử dụng uy năng của thuật pháp, bởi

vì tu vi bọn họ không cao nên uy lực của thuật pháp không lớn, vả lại thúc giục thuật pháp cũng cần có thời gian, rất dễ dàng bị người quấy nhiễu, coi như thi pháp thành công, đánh ra có chính xác hay không cũng là một vấn đề.

Dưới phương thức tranh đấu dạng này, bên nào có tu vi cao, vũ khí mạnh, đương nhiên sẽ chiếm ưu thế.

Trong tổ bốn người kia, người cầm đầu là một tráng hán khôi ngô, tay gã đang cầm một thanh đại đao cản ở phía trước những người khác, vừa lui vừa hô to: "Các người chạy mau!"

Gã có ý một người ở lại ngăn cản phía sau.

Ánh mắt ba người khác lộ ra vẻ bi thương nhưng không một ai chạy trốn bỏ rơi gã, mà vẫn kiên quyết kề vai chiến đấu, không hề có ý lùi lại.

Nhưng đây chỉ là uống rượu độc giải khát mà thôi, một khi tráng hán kia ngã xuống, bốn người bọn họ đều sẽ bỏ mạng ở nơi này.

Hiển nhiên tu sĩ cảnh giới tứ tầng phía đối diện cũng biết điểm này, vì vậy dù gã có cơ hội giết bỏ tráng hán kia, nhưng vẫn không động thủ, trái lại còn không ngừng chém ra từng đường vết thương trên người đối phương, khiến người này càng thêm thê thảm.

Lục Diệp và hổ lớn ẩn giấu thân hình bên trong một đám đá vụn ở sau lưng bốn người này không xa, đang xuyên thấu qua khe hở tảng đá nhìn sang bên kia.

Hắn vốn có chút đau đầu không biết phải làm sao để phân biệt tu sĩ Huyền môn và Cửu Tinh tông, dù sao cũng không thể nhảy ra rồi mới hỏi thân phận người ta được.

Nhưng khi thấy hai phe này tranh đấu, hắn lại biết mình đã

nghĩ quá nhiều, rất dễ nhận biết tu sĩ hai tông môn này, bởi vì trên mu bàn tay hai phe hiện ra quang mang màu sắc khác nhau.

Lục Diệp rất ngạc nhiên, không biết vì sao lại như vậy.

Bởi vì lúc hấn chiến đấu với những người trước kia, ấn ký chiến trường không hề có động tĩnh.

Thế nhưng hấn không hề biết, tất cả chuyện này đều là kiệt tác của Vương Ương, Huyền Môn và Cửu Tinh tông đã tranh đấu rất nhiều năm trên địa bàn này, lại bởi vì Linh Khê cảnh của Huyền môn đông đúc và mạnh mẽ hơn, cho nên luôn luôn chiếm cứ ưu thế, điều này làm cho Linh Khê cảnh của Cửu Tinh tông rất ít khi xuất hiện trên khu vực này, cũng khiến người Huyền môn khó có thể săn giết được đối thủ.

Lần này thiếu chủ Cửu Tinh tông bị giết, mới khiến tông môn này gần như dốc toàn bộ lực lượng Linh Khê cảnh trong tông ra. Đây chính là một cơ hội cho Huyền môn, một cơ hội có thể trắng trợn săn giết đệ tử Cửu Tinh tông.

Cho nên Vương Ương không quan tâm xem nguyên nhân của chuyện này là gì, hấn chỉ thấy được đây là cơ hội tốt để đánh trọng thương Cửu Tinh tông, vì thế không tiếc tốn hao một chút chi phí, mượn Thiên Cơ trụ tại trụ sở nhà mình tuyên chiến với Cửu Tinh tông.

Cửu Tinh tông có quyền từ chối tuyên chiến dạng này, nhưng lần này bọn họ muốn đuổi bắt hung thủ giết chết thiếu chủ, sao có thể từ chối được?

Đồng Thúc Dạ chỉ có thể kiên trì nhận lấy, đồng thời trong lòng đã thân thiết thăm hỏi tổ tông mười tám đời của Vương Ương một lần.

Trong lúc tuyên chiến như thế, một khi tu sĩ song phương giao

thủ thì trên mu bàn tay sẽ nổi lên quang mang màu sắc khác nhau, thể hiện lập trường tiên minh.

Phải biết rằng, giữa hai bên đều có rất nhiều tán tu, những tán tu này đều có gương mặt cực kỳ xa lạ với rất nhiều tu sĩ hai tông môn.

Hiện giờ có ấn ký chiến trường, sẽ bớt được nhiều phiền phức, vừa có thể tránh ngộ thương, vừa có thể nhanh chóng xác định ai là địch nhân, ai là đồng bạn có thể tín nhiệm được.

Chương 122: Thiếu Niên Cưỡi Hồ Trắng

Là một người mới đến Linh Khê chiến trường khoảng ba tháng, đương nhiên Lục Diệp không rõ môn đạo (đường ngang ngõ tắt, luật rừng, quy tắc ...) trong đó.

Thế nhưng có hào quang ẩn ký chiến trường ở đây, ngược lại cũng thuận tiện cho hắn làm việc.

Giờ phút này, vị trí của hắn và Hồ Phách là ở phía sau bốn người Huyền môn, cách đối phương khoảng ba mươi trượng. Theo bốn người kia không ngừng lui lại, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng ngắn.

Thương thế trên người tráng hán khôi ngô kia càng ngày càng nhiều, thế cục càng lúc càng bất lợi cho bốn người Huyền môn.

Mắt thấy tráng hán khôi ngô sắp không kiên trì được nữa, một tu sĩ cảnh giới tam tầng bên cạnh gã quát lớn một tiếng: "Đều chết hết cho ta!"

Nói xong, gã tế ra một tấm linh phù ánh vàng chói mắt, lập tức thúc giục linh lực kích phát, trong nháy mắt trước mặt gã đã có thêm một cái đĩa lớn màu vàng bằng châu rửa mặt, chảy xuôi linh văn.

Đây rõ ràng là Kim Luân phù mà Lục Diệp từng dùng để đối phó với bầy sói lúc vừa mới vào Linh Khê chiến trường.

Lực sát thương của một tấm linh phù đơn thể này không cường đại bằng Hỏa Xà phù, nhưng hơn ở chỗ bền bỉ. Lúc ấy Lục

Diệp đã dùng linh phù này để giết lui bảy sói vây quanh hắn.

Ánh vàng đại phóng, trảm kích hình bán nguyệt màu vàng lướt ra từ trong bàn tròn, tiếng phá không vang lên.

Đối với tu sĩ cấp thấp, giá trị của một tấm linh phù là không hề nhỏ, nhưng chỉ cần đủ tài lực thì trên người ai ai cũng sẽ dự phòng một hai lá bài tẩy để bảo mệnh.

Ngay lúc người này tể ra Kim Luân phù, tên tu sĩ cảnh giới tứ tầng của Cửu Tinh tông sẽ lập tức lui về phía sau một bước, dù tu vi của gã cao hơn người khác, nhưng cũng không dám tùy ý ngạnh kháng công kích của Kim Luân phù.

Đó là đang muốn chết.

Gã lập tức lấy ra một tấm chắn hình tròn to bằng bàn tay từ túi trữ vật bên hông, chắn trước người, cùng lúc đó hai đồng môn của gã giơ tay đặt lên trên tấm chắn.

Ba người đồng thời thúc giục linh lực rót vào tấm chắn kia, tấm chắn to bằng bàn tay lập tức biến lớn thành kích thước như mặt bàn, che khuất thân hình của ba người ở phía sau.

Trảm kích hình bán nguyệt màu vàng đánh lên trên tấm chắn, phát ra tiếng vang hùng hồn, lực va chạm đẩy ba người Cửu Tinh tông liên tục lui về phía sau, trên tấm chắn cũng xuất hiện từng vết chém sâu cạn khác nhau.

Thật rõ ràng song trảm kích của Kim Luân phù không phá được lực phòng hộ của tấm thuẫn.

Tấm chắn này là một kiện linh khí dùng để phòng ngự.

Bốn người Huyền môn dần dần tuyệt vọng...

Kim Luân phù hình thành mâm tròn màu vàng chậm rãi tiêu

tán, tu sĩ cảnh giới tứ tầng của Cửu Tinh tông thu tấm thuẫn lại, vẻ mặt đầy sát khí: "Lần này các người muốn chết dễ dàng cũng không được!"

Mặc dù linh khí phòng ngự của gã đã thành công ngăn cản công kích của đối phương, nhưng cũng chịu tổn hại nghiêm trọng, muốn tu bổ lại không biết phải hao phí bao nhiêu linh thạch, làm gã đau lòng tới nhỏ máu.

Gã nâng vũ khí trong tay lên, đang muốn cất bước giết ra, nhưng vẻ mặt lại kinh ngạc nhìn về phía sau bốn người Huyền môn.

Cùng lúc đó, bốn người kia cũng nhận ra sự khác thường, dường như phía sau lưng bọn họ có người nào đó đang nhanh chóng chạy tới.

Nhưng không chờ bọn họ quay đầu lại nhìn, đã có một bóng xẹt qua trên đầu bọn họ.

Ngay lập tức, một con hổ lớn toàn thân tuyết trắng xuất hiện trong tầm mắt, trên lưng hổ lớn kia còn có một thiếu niên mặc áo đen...

Hổ trắng, thiếu niên...

Trong nháy mắt, bảy vị tu sĩ ở đây đều hiểu rõ người tới là ai.

Lục Diệp đặt tay lên chuôi đao, nhảy khỏi lưng hổ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tu sĩ cảnh giới tứ tầng kia, trường đao ra khỏi vỏ, một đao từ trên xuống dưới chém tới cổ đối phương.

Tu sĩ cảnh giới tứ tầng kia phản ứng không chậm, lúc Lục Diệp hiện thân, người này đã nhìn ra tu vi của hắn, là Linh Khê tam tầng.

Quả nhiên đúng như Tào sư huynh đã phỏng đoán.

Tu vi của gã cao hơn Lục Diệp một tầng, tất nhiên là không sợ hãi khi đối mặt với một đao này, vũ khí trong tay lập tức chắn ngang bên người, ngăn cản một đao hùng hổ ấy, thế nhưng bởi vì Lục Diệp chiếm được tiên cơ, lại chém xuống từ bên trên mang theo thế trùng kích cho nên một đao này đè cho người gã chùng xuống.

Còn không đợi gã giảm bớt lực, thân hình Lục Diệp vốn ở giữa không trung đã quay đao lại, chuyển thành đâm thẳng.

Một đao này cực kỳ xảo trá, khiến tu sĩ tứ tầng kia nhất thời khó có thể phòng bị, nhưng gã cũng là hạng người ngoan độc, trực tiếp thúc giục linh lực hộ thân bảo vệ vị trí sắp trúng đao, đồng thời vũ khí trong tay chém xuống cổ Lục Diệp.

Mặc dù tam tầng và tứ tầng chỉ chênh lệch một tầng cảnh giới, nhưng thực lực lại có chênh lệch thật lớn, bởi vì cảnh giới tứ tầng sẽ mở ra nhiều linh khiêu hơn.

Cho nên gã cảm thấy một đao của Lục Diệp nhiều nhất chỉ làm mình bị thương nhẹ mà thôi, linh lực hộ thể của gã cũng không phải đồ trang trí.

Ngược lại, nếu Lục Diệp trúng một kích của gã thì cả đầu sẽ bị chém xuống.

Nhớ tới một ngàn linh thạch treo thưởng, trong lòng tu sĩ cảnh giới tứ tầng nọ trở nên nóng rực, nếu có nhiều linh thạch như vậy, gã hoàn toàn có thể tu hành đến cảnh giới lục tầng thậm chí là thất tầng!

Chợt một tiếng "Phốc" vang lên, trường đao xuyên thủng ngực, đau đớn kịch liệt phá vỡ ảo tưởng của tu sĩ cảnh giới tứ tầng này, càng khiến gã cảm thấy kinh ngạc chính là, một kích kia của gã lại không thể đủ thương được Lục Diệp.

Trong nháy mắt khi vũ khí của gã chém trúng cổ Lục Diệp, dường như có thứ gì đó chợt lóe lên rồi biến mất, cản lại công kích của gã.

Lục Diệp vượt qua người gã, lại chém thêm một đao vào gáy người này.

Mũi đao sắc bén chặt đứt cổ gã như cắt đậu hũ, linh lực hộ thể trở thành đồ trang sức, cái đầu gã bay lên, máu tươi phun trào.

Lục Diệp cuộn cuộn rơi xuống đất, phần eo chảy ra một đường máu tươi, cũng do tu sĩ cảnh giới tam tầng bên cạnh vừa thừa dịp hấn không đề phòng đâm cho một kiếm, nhưng thương thế không nặng, nhiều nhất chỉ xem như vết thương da thịt mà thôi.

Lúc ấy hấn cần phải thúc giục Ngự Thủ linh văn ngăn trở một kích trí mạng của tu sĩ cảnh giới tứ tầng, cho nên không thể phòng bị những công kích khác, chỉ có thể dựa vào linh lực hộ thể ngăn cản, cũng may linh lực của hấn đủ tinh thuần, hiệu quả hộ thân không tồi.

Chương 123: Các Người Có Linh Đan Không??

Biến cố xảy ra nhanh như chớp, khiến bốn người Huyền môn trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ cứ cho rằng lần này mình chắc chắn phải chết, ai ngờ phía sau lại xuất hiện thiếu niên cười hồ trắng nợ, sau đó ngay lần đối mặt đầu tiên hắn đã chém giết tu sĩ cảnh giới tứ tầng của đối phương.

Bọn họ đang kinh ngạc nhưng Lục Diệp lại không ngừng nghĩ.

Trong nháy mắt bụi bặm dưới chân tung lên, hắn lại giết tới tu sĩ cảnh giới tam tầng vừa đâm hắn một kiếm kia.

Rõ ràng là đối phương đang vô cùng hoảng hốt vì sư huynh nhà mình bị giết, bởi vậy lúc đối mặt với một đao đánh tới trước mặt của Lục Diệp, người này chỉ theo bản năng giơ ngang kiếm ngăn cản.

Nhưng trường kiếm kia lại vang lên một tiếng đứt đoạn!

Kỳ thực, không phải tu sĩ cấp thấp nào cũng có linh khí. Trong khi đó, chỉ linh khí mới có thể ngăn cản trường đao được gia trì Phong Duệ một chút, nếu là phạm khí hoàn toàn không cản được.

Lưỡi đao sắc bén cắt xuống từ sống mũi đối phương, phá vỡ gò má, kéo ra một vết thương dài cả thước ở ngực và bụng, máu tươi cùng nội tạng trào ra. Tận lúc này, tu sĩ nọ mới phát ra tiếng kêu thảm thiết, Lục Diệp lạnh lùng giơ đao chém gã ngã nhào xuống đất.

Người thứ hai!

Giờ phút này, tu sĩ cảnh giới tam tầng còn sót lại đang kịch chiến cùng Hồ Phách, vừa rồi khi Lục Diệp cười Hồ Phách đánh tới, hắn lập tức tập trung vào tu sĩ tứ tầng của đối phương, còn Hồ Phách nhào về phía tu sĩ cảnh giới tam tầng khác.

Dường như Hồ Phách không phải là đối thủ của người ta, bị tu sĩ cảnh giới tam tầng kia chém cho không ngừng cuồng hống, hồ gầm rung trời.

Thế nhưng khi Lục Diệp gia nhập vào, thế cục lại hoàn toàn khác biệt, đều là cảnh giới Linh Khê tam tầng, nhưng sức chiến đấu của hắn cao hơn không chỉ một chút xíu so với đối phương, lại có hồ lớn ở một bên phối hợp, đã nhanh gọn chém giết đối phương tại chỗ.

Hồ Phách chưa hết giận, còn há miệng cắn đứt cổ người kia, máu tươi ầm ập phun lên mặt nó, khiến thoạt nhìn nó càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Kịch chiến lắng lại, ba người Cửu Tinh tông đều chết, mà cả trận chiến đấu trước sau không quá mười hơi thở, tốc độ nhanh tới mức bốn người Huyền môn cũng không phản ứng kịp.

Chờ đến khi bốn người Huyền môn phục hồi lại tinh thần, Lục Diệp bên kia đã thu thập xong chiến lợi phẩm, xoay người lên lưng hổ, nhanh chóng rời đi.

"Vừa rồi... Hắn..."

Trong nhóm bốn người, có một thiếu nữ lấp bắp một câu, ngay cả đồng bạn cũng không hiểu rõ nàng muốn nói cái gì.

Những cảnh tượng nhìn thấy vừa rồi đã tạo nên trùng kích quá lớn với bọn họ.

Lục Diệp không thể giấu chuyện mình là tu sĩ cảnh giới Linh Khê tam tầng, trong bọn họ cũng có hai người cảnh giới Linh Khê tam tầng, nhưng không một ai ngờ nổi, một tu sĩ cảnh giới Linh Khê tam tầng lại có năng lực mang tính xâm lược cường đại như vậy, chỉ trong mười hơi thở đã giết ba đối thủ mà bọn họ khó có thể chống lại được, thậm chí một người trong đó còn là tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ tầng!

Đây xem như vượt cảnh giết địch, thông thường chỉ có đệ tử xuất thân từ đại tông môn mới có thể làm được.

Có thể xác định nếu thiếu niên cưỡi hổ vừa rồi muốn xuống tay với bọn họ, chắc chắn bọn họ sẽ chết nhanh hơn ba người Cửu Tinh tông kia.

Ngay khi bọn họ thất thần, con hổ đã đi xa kia bỗng nhiên chuyển hướng, chạy về phía bọn họ.

Tráng hán khôi ngô cảnh giới tam tầng kia biến sắc, vội vàng bảo vệ ba vị sư đệ sư muội ở phía sau, cảnh giác nhìn về phía trước.

Trong chốc lát, Hổ Phách dừng ở trước mặt bốn người, Lục Diệp ngồi ngay ngắn trên lưng hổ, từ trên cao nhìn xuống bọn họ, khoảng cách không tới năm trượng.

Cảm giác áp bách cường đại làm cho ngực nữ tu trong đội ngũ kia phập phồng, có chút không thở nổi.

"Các người có linh đan không?" Thiếu niên trên lưng hổ bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"A... Có!" Tráng hán khôi ngô vội vàng đáp một tiếng, "Người muốn?"

Lục Diệp gật đầu: "Ta cần linh đan."

Tráng hán khôi ngô vội vàng cởi bỏ túi trữ vật bên hông mình, mở khóa cấm chế ra, sau khi suy nghĩ một chút, lại thấp giọng nói với ba vị sư đệ sư muội: "Đưa linh đan của các người cho ta."

Ba người nào dám phản bác, đồng loạt từ lấy linh đan trong túi trữ vật của mình ra, luống cuống tay chân giao vào trong tay tráng hán khôi ngô.

Tráng hán khôi ngô lại lấy đồ đạc của mình từ trong túi trữ vật ra, chuyển vào túi trữ vật của người khác.

Rất nhanh, gã đã ném túi trữ vật chứa linh đan về phía Lục Diệp, hần đưa tay bắt lấy.

"Đa tạ." Lục Diệp nói một tiếng, ném chiến lợi phẩm lúc trước thu thập được ra, Hồ Phách chuyển phương hướng, lần thứ hai rời đi.

Chờ đến khi bóng dáng Lục Diệp biến mất, bốn người Huyền môn mới đồng loạt thở ra một hơi, vừa nãy Lục Diệp trở về tìm bọn họ muốn linh đan, bọn họ còn tưởng sẽ bị cướp.

Kỳ thực, dù đối phương muốn cướp thật, bọn họ cũng chỉ có thể véo mũi thừa nhận, chưa nói đến chuyện bọn họ không phải là đối thủ của Lục Diệp, nói sao đi chăng nữa hần cũng có ân cứu mạng bọn họ.

Tính mạng của mình chắc chắn sẽ quan trọng hơn linh đan, lúc tráng hán khôi ngô kia ném linh đan cho Lục Diệp, gã đã nghĩ xong lý do, chuẩn bị dùng linh đan làm lễ cảm ơn một phen.

Ai ngờ Lục Diệp lại không lấy không, ngược lại còn ném chiến lợi phẩm vừa rồi lại cho bọn họ.

Bốn người Huyền môn nhìn ba túi trữ vật, hai thanh linh khí cấp thấp, một tấm lá chắn nhỏ rách nát trên mặt đất, nhất thời trầm mặc không biết nói gì.

Tính toán một chút, bốn người phát hiện chẳng những bọn họ không thua thiệt, thậm chí còn kiếm được một khoản nhỏ... Ai nấy đều có chút đỡ khóc đỡ cười.

Tráng hán khôi ngô khom lưng nhật đồ vật trên mặt đất lên, hơi trầm ngâm rồi quyết đoán nói: "Trở về trụ sở!"

Gần như cả mấy người bọn họ đều mang thương tích, nhưng quan trọng nhất là không còn linh đan trên người, khó có thể chống đỡ được chiến đấu kế tiếp.

Theo tình huống trước mắt, bọn họ cần phải trở về trụ sở nghỉ ngơi hồi phục một phen mới là lựa chọn sáng suốt nhất, hơn nữa bọn họ cũng không có năng lực mở túi trữ vật của tu sĩ Cửu Tinh tông ra, chỉ có quay về trụ sở, nộp lên trên mời các trưởng bối bản tông hỗ trợ thôi.

Chương 124: Thu Hoạch Sau Một Ngày Chiến Đấu Kịch Liệt!

Bên kia, Lục Diệp cười Hồ Phách tìm một đường rẽ, kiểm tra thu hoạch.

Tìm người của Huyền môn đổi linh đan là ý nghĩ đột phát, chủ yếu là do túi trữ vật trên người hắn quá nhiều, trước khi tiến vào Liệt Thiên hạp, trên người hắn đã có mấy cái túi trữ vật, sau khi giết nhóm người thiếu chủ Cửu Tinh tông kia, lại có thêm bốn cái.

Dù lấy nhiều hơn nữa thì hắn cũng không có chỗ để cất, nếu cứ nhét toàn bộ vào trong ngực lại ảnh hưởng đến chiến đấu...

Hơn nữa những túi trữ vật này đều có khóa cấm chế, hiện giờ hắn lại không có biện pháp mở ra, thay vì cất ở bên người như vậy, chẳng bằng dùng mấy thứ này đổi chút linh đan với người của Huyền môn.

Số lượng linh đan bốn người Huyền môn cho không nhiều lắm, dù sao tu vi mọi người cũng không cao, ngày thường cũng không giàu có, dù đạt được linh đan cũng sẽ tiêu hao hết rất nhanh.

Bốn người gom góp được mười sáu viên linh đan cho Lục Diệp, năm viên trong đó còn là Liệu Thương đan, Lục Diệp lúc ấy nói muốn linh đan, nhưng không nói muốn loại linh đan nào, nên bọn họ lấy Uẩn Linh đan và Liệu Thương đan ra.

Thu hoạch cũng được...

Lục Diệp cảm thấy biện pháp bột phát của mình rất tốt, cứ như vậy, hắn là hắn có thể lấy được lượng lớn vật tư tu hành tại

Liệt Thiên hạp này.

Con số công huân trong ấn ký chiến trường cũng thay đổi, từ 34 biến thành 56, tăng thêm 22 điểm công huân.

Với hần, sự gia tăng của những con số này chính là một bí ẩn, lần trước giết bốn người thiếu chủ Cửu Tinh tông đã tăng thêm 26 điểm, lần này lại tăng thêm 22, khiến hần không biết rốt cuộc tiêu chuẩn gia tăng là gì.

Trong lòng hần hạ quyết tâm, nếu lần sau giết người, nhất định phải chú ý thật kỹ số liệu biến hóa, từ đó có thể suy đoán ra một ít quy luật.

Trận chiến này hần bị thương không nặng, chỉ bị một kiếm của tu sĩ tam tầng đâm trúng phần eo, hần băng bó qua loa, rồi lại lần nữa lên đường, linh lực trong cơ thể dồi dào, hần còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy dấu vết còn sót lại sau đại chiến ở trong đường rẽ, rất nhiều nơi còn có vết máu đã khô và thi thể tàn phá, có thể thấy được Huyền môn và Cửu Tinh tông tranh đấu kịch liệt tới mức nào.

Đi không được bao xa, Y Y đã báo cáo tình huống điều tra phía trước, có một đội hai người đang đi về phía này. Lục Diệp lập tức để Hồ Phách núp đi, còn mình đi tới đón đầu hai người đang đi tới kia.

Một lát sau, Lục Diệp đụng phải tổ hai người nọ, cả hai đều ngưng thần đề phòng, đánh giá lẫn nhau.

Trong mắt Lục Diệp lấp lánh linh quang, hần đang phán đoán tu vi của đối phương, hai cảnh giới Linh Khê tam tầng, tổ hợp như vậy cũng không tính là quá yếu, hơn nữa căn cứ theo thường thể trên người đối phương, hiển nhiên bọn họ đã trải qua một hồi

chém giết, có lẽ đối phương vốn không chỉ có hai người...

Điều khiến Lục Diệp khó hiểu chính là ấn ký chiến trường trên mu bàn tay của hai người này không phát ra bất cứ hào quang gì, khiến hắn không biết hai người này thuộc phe nào, trong lúc nhất thời không thể xuống tay.

Mà càng khiến Lục Diệp ngoài ý muốn chính là đối phương đánh giá hắn một chút rồi thả lỏng, một người trong đó càng cười ha hả nghênh đón, vừa đi vừa nói: "Lá gan của đạo hữu đủ lớn nha, một mình cũng dám hành động ở chỗ này?"

Tâm tư Lục Diệp thay đổi rất nhanh, lập tức suy đoán ra, có lẽ đối phương đã nhầm hắn thành người bên mình rồi. Bàn tay hắn đặt trên chuôi đao hơi buông lỏng, thản nhiên nói: "Bị giết chày."

Người nọ liền nói: "Đạo hữu thật đúng là mệnh lớn, nếu đạo hữu không ghét bỏ, có thể hành động cùng hai người ta, dù sao ba người cũng dễ chiếu ứng nhau nhiều hơn một chút."

"Đương nhiên là có thể." Lục Diệp khẽ gật đầu, dáng vẻ im lặng là vàng.

Người nọ giơ tay lên, mở miệng nói: "Mặc dù cảm thấy không quá cần thiết, nhưng đạo hữu vẫn nên nghiệm chứng thân phận cùng chúng ta đi."

Trong lúc nói chuyện, trên mu bàn tay người này đã nổi lên ánh đỏ.

Lục Diệp nhướng mày, ánh mắt đã lóe lên tia khẳng định, hai người này có thể chém!

Lúc đá vụn dưới chân bay tứ tung, Lục Diệp đã cầm đao giết đến trong ánh mắt kinh ngạc của hai người đối diện.

Chỉ chốc lát sau, Lục Diệp đã thu thập xong chiến lợi phẩm rồi

đi, tại chỗ có thêm hai khối thi thể không trọn vẹn.

Tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ tầng không đỡ nổi ba đao dưới tay Lục Diệp, hướng chi là cảnh giới Linh Khê tam tầng? Bọn họ lại để Lục Diệp chiếm tiên cơ, kết quả đã định trước, bọn họ sẽ phải diệt vong.

Sau lần này, Lục Diệp cố tình chú ý một chút, mỗi lần giết một người thì công huân sẽ tăng thêm ba điểm, hai người chính là sáu điểm, hiện giờ công huân của hắn đã tới 62 điểm!

Vào ban đêm, trong một đường rẽ trong lòng núi, Lục Diệp ẩn thân nghỉ ngơi hồi phục, Y Y và hổ lớn vẫn giám sát hai đầu như trước, tránh để người xâm nhập mà không biết.

Một ngày này, hắn đã đánh ba trận, thu hoạch không tệ, hắn cũng không thu tất cả chiến lợi phẩm, mà mang toàn bộ đổi thành linh đan với người của Huyền môn, tổng số linh đan đạt được là hơn hai mươi viên, tám phần trong đó đều là Uẩn Linh đan.

So với những chiến lợi phẩm này, Lục Diệp cảm thấy thu hoạch lớn nhất vẫn là kinh nghiệm liều mạng với người khác.

Từ khi tiến vào Linh Khê chiến trường tới nay, dù hắn cũng trải qua vài lần chiến đấu, nhưng mấy lần kia đều cách nhau rất lâu, không giống lần này, trong một ngày đấu chiến liên tiếp bùng nổ.

Chiến đấu cường độ cao như vậy chẳng những có thể giúp hắn nhanh chóng kiểm tra thiếu sót của bản thân, càng có thể khiến hắn làm phong phú kỹ xảo chiến đấu.

Tu hành kiểu đóng cửa làm xe hiển nhiên không bằng đao thật thương thật liều mạng, đây chính là kinh nghiệm dùng máu tươi và thương thể đổi lấy.

Hắn cũng bị một số vết thương, nhưng không phải nghiêm

trọng.

Đầu tiên, Lục Diệp ăn chút thịt khô để giảm bớt đói khát, đợi đến khi ăn no uống đủ, hắn mới bắt đầu nuốt linh đan bổ sung linh lực hao tổn của bản thân.

Hắn thường xuyên sử dụng Phong Duệ và Ngự Thủ linh văn trong chiến đấu. Mặc dù hai đạo linh văn này có thể phát huy tác dụng vượt qua tu vi của Lục Diệp, nhưng nhược điểm rất rõ ràng, đó là tiêu hao rất lớn.

Lục Diệp muốn bảo đảm chiến lực trong hành động chắc chắn phải bảo trì linh lực bản thân đủ đầy.

Chương 125: Quá Sơn Hồ

Hiện giờ hắc đã là cảnh giới Linh Khê tam tầng, cho nên hiệu suất luyện hóa đan lực lại tăng lên. Tạm thời Lục Diệp vẫn không biết mức tiêu hao khi mở linh khiếu, nhưng căn cứ theo quy luật lúc trước, sau này tiêu hao khi mở linh khiếu sẽ càng ngày càng nhiều, thế nhưng hiệu suất tu hành cũng sẽ tăng lên tương ứng, cho nên thời gian mỗi khiếu mở ra gia tăng cũng sẽ không nhiều lắm, thậm chí có thể ngang bằng.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, Liệt Thiên hạp vào đêm vẫn yên lặng một mảnh, bên ngoài không nghe được động tĩnh tranh đấu của tu sĩ Huyền môn và Cửu Tinh tông ở trong này, hiện giờ tu vi mọi người còn thấp, cho nên khi ban đêm buô xuống, gần như tất cả đều không hện mà cùng lựa chọn tìm nơi nghỉ ngơi hồi phục, bổ sung tiêu hao của bản thân lúc ban ngày, chỉ ban ngày mới có thể tiến hành chiến đấu chân chính.

Đợi đến hừng đông, Lục Diệp dẫn hồ lớn cùng Y Y tự hành đi ra, bắt đầu hành trình săn giết.

Mấy ngày liên tiếp, Lục Diệp đều không ngừng chiến đấu, ít thì một hai trận, nhiều thì ba bốn trận, linh đan trong tay dần dần tăng lên, mà công huân cũng theo đó tiếp tục chồng chất.

Rốt cuộc, hắc cũng hiểu rõ phương thức tính toán công huân, thông qua hắc quan sát, tu vi của tu sĩ bị giết có mấy tầng, sẽ đại biểu cho mấy điểm công huân. Đây là con số cơ sở.

Ví dụ như hắc giết một tu sĩ cảnh giới Linh Khê nhị tầng, sẽ đạt được hai điểm công huân, thì tầng ba chính là ba điểm...

Nhưng nếu vượt cấp giết địch, công huân vượt cấp mỗi một

tầng sẽ tăng thêm một giá trị cơ sở.

Lục Diệp có cảnh giới tam tầng, nên nếu hắc chém tu sĩ cùng cảnh giới sẽ chỉ có ba điểm công huân, còn nếu như chém tu sĩ tứ tầng, sẽ lấy được tám điểm công huân.

Mà lúc trước hắc ở cảnh giới nhị tầng đã chém giết một vị tu sĩ cảnh giới tứ tầng, chính là vượt qua hai cấp độ nhỏ, cho nên công huân kia được tính mười hai điểm.

Hắc thoáng tính toán một chút, phát hiện đã bằng với công huân mà hắc đạt được lúc giết địch trước đó, xem ra phương thức tính toán như vậy sẽ không sai.

Mấy ngày chiến đấu khiến hắc chậm rãi quen thuộc loại cảm giác đánh nhau sống chết với địch, dù tu vi không tăng thêm, nhưng kỹ xảo chiến đấu lại phát triển trên phạm vi lớn, điều này gia tăng hiệu suất giết địch của hắc.

Mấy ngày nay Lục Diệp đã thử xem có thể thoát khỏi Liệt Thiên Hạp hay không, kết quả là hắc phát hiện chuyện này không thể nào làm được

Hắc không biết Huyền môn và Cửu Tinh tông huy động bao nhiêu người tiến vào khu vực Liệt Thiên Hạp này, nhưng theo hắc và Y Y quan sát, Linh Khê cảnh của hai bên tiến vào phải hơn một ngàn người!

Hơn một ngàn tu sĩ nằm rải rác trong mê cung khổng lồ này, cho nên đều có thể gặp phải địch nhân ở mọi lúc mọi nơi, mà sau khi xuyên qua mê cung, địa thế con đường phía trước lại nhanh chóng thu lại, cuối cùng hội tụ thành một con đường xuyên qua Liệt Thiên Hạp, nên nếu muốn đi ra ngoài thì đây là con đường duy nhất, Cửu Tinh tông đã bố trí lượng lớn người canh gác chỗ cửa ra khe núi, nếu hắc dám lộ diện hiển nhiên sẽ không có kết cục gì hay.

Chẳng bằng hãn trốn trong mê cung giết địch.

Mấy ngày ra tay đã khiến hành tung của Lục Diệp bại lộ, hãn cảm nhận rõ ràng được cường độ săn lùng mãnh của Cửu Tinh tông đang gia tăng, dấu hiệu rõ ràng nhất chính là nhân số tu sĩ trong đội ngũ mà hãn đụng phải đã tăng lên.

Ban đầu hãn gặp phải tiểu đội đều là khoảng tầm ba bốn người, nhưng hiện tại mỗi tiểu đội đều có ít nhất năm sáu người, thậm chí đôi lúc còn có tới mười mấy người.

Tiểu đội ba bốn người thì Lục Diệp căn rằng còn có thể ăn, nhưng hãn cũng không dám ra tay đối với năm sáu người, về phần một đội ngũ mười mấy người thì hãn trốn được chừng nào hay chừng ấy

Sau khi tu sĩ Huyền môn bên này ăn phải vài lần thiệt thòi, bọn họ cũng làm ra điều chỉnh tương ứng, nhân số tiểu đội gia tăng, dùng việc này đối kháng lại Cửu Tinh tông

Trong mê cung hạp cốc có một hồi chiến đấu đang bộc phát, quy mô trận chiến đấu này không nhỏ, có gần hai mươi người tu sĩ tham gia, hai bên đều có riêng mình mười người, trong đó lại có càng nhiều cảnh giới Linh Khê tứ tầng, nhưng từ kết quả mà xem thì hai bên đều không chiếm được lợi, mỗi người đều có tử thương.

Đang chiến đấu, chợt có một tiếng hô gầm truyền ra, về mặt hai bên giao chiến đều run rẩy

Một số người phấn khích hô vang: "Quá Sơn hổ đang đến!"

Chính là tu sĩ Huyền môn.

Lục Diệp đang nằm trên lưng hổ nhanh chóng giết tới chiến trường. nghe vậy lập tức nhướng mày. Cũng không biết tại sao lại đặt danh hiệu Quá Sơn hổ, nhưng danh hiệu này không khỏi quá

khó nghe một chút.

Nhưng nghĩ đến việc hai bên giao chiến đến nay vẫn chưa biết tên hãn, Lục Diệp cũng chỉ có thể véo mũi nhận danh hiệu này.

Lục Diệp từ phía sau đội ngũ Huyền môn giết tới, đán tu sĩ Huyền môn nghe được tiếng hổ gào thét rất ăn ý tránh ra một con đường, thân hình hổ lớn kích động nhảy vào chiến trường, trực tiếp quật ngã một vị tu sĩ Linh Khê tam tầng xuống đất.

Mà Lục Diệp nằm trên lưng nó đã giết ra ngoài, trường đao rời khỏi vỏ, ánh đao sáng như tuyết hiện lên, chém thẳng về phía một vị tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ tầng.

Giao chiến với người này chính là một tu sĩ cảnh giới tứ tầng của Huyền môn, tên này có khuôn mặt em bé, thoạt nhìn đáng vẻ người vật vô hại, nhưng thấy Lục Diệp đánh tới lại nhịn không được kêu một tiếng: "Chớ cướp đầu người!"

Gã đã chiếm thế thượng phong, chỉ cần cho gã đủ thời gian sẽ có thể bắt được đối phương.

Không trách gã lại hồ như vậy, chủ yếu vì mấy ngày gần đây đại danh của Quá Sơn hổ lưu truyền rất rộng rãi bên trong đám sĩ Huyền môn, nghe đồn sau mỗi lần tên này giết người đều không lấy chiến lợi phẩm, chỉ cần người của Huyền môn cho hãn một ít linh đan là tốt rồi, còn có một điểm chính là tên này luôn xuất quỷ nhập thần, thích cướp đầu người.

Có đôi khi hãn làm như vậy thì có thể cứu đệ tử Huyền môn trong nước lửa, không ít người được cứu mạng, cảm kích đến rơi nước mắt.

Nhưng có đôi khi rõ ràng người của Huyền môn chiếm thượng phong thì hãn cũng phốc ra đánh lén một chút, kết quả cướp công huân của người ta đến tay.

Tu sĩ Huyền môn có thể nói là vừa yêu vừa hận đối với người này.

Chương 126: Quá Sơn Hồ Nhất Diệp!

Ngay lúc Lục Diệp thoát ra, tu sĩ mặt em bé đang gọi lớn kia càng thêm khẩn trương, xuất thủ càng thêm lăng lệ.

Vốn dĩ người giao thủ với gã đã không phải đối thủ của tu sĩ mặt em bé này, thời điểm ấy lại bị Lục Diệp liên thủ giáp công, tình cảnh lập tức trở nên nguy cấp.

Tuy danh hào Quá Sơn Hồ do bên Huyền môn kia truyền tới, nhưng tu sĩ Cửu Tinh tông cũng nghe nhiều nên thuộc, có thể nói đây là uy danh Lục Diệp đã giết ra trong mấy ngày này.

Thứ gọi là thanh danh này rất là kỳ diệu, đối mặt một tu sĩ cảnh giới tam tầng bình thường, bất kỳ tu sĩ tứ tầng nào cũng sẽ không có áp lực quá lớn, nhưng nếu như tu sĩ cảnh giới tam tầng này từng giết mấy tứ tầng, còn tạo ra danh hào cho mình, tình huống sẽ rất khác biệt.

Giờ phút này, tu sĩ cảnh giới tứ tầng của Cửu Tinh tông áp lực như núi, lấy một địch hai, vướng trái vướng phải, chỉ ba nhịp hô hấp đã bị Lục Diệp và tu sĩ mặt em bé kia áp chế gần như không có sức đánh trả.

Mắt thấy một đao của Lục Diệp bổ tới, trong lúc vội vã, tu sĩ tứ tầng này đưa tay lấy linh phù ra muốn kích phát, nhưng một kiếm xảo trá của tu sĩ mặt em bé ở bên, đâm trúng cổ tay của gã, tay của người này buông lỏng, linh phù kia rơi xuống đất.

Lục Diệp nhân cơ hội này giơ tay chém xuống, một đao chém tu sĩ kia ngã nhào.

"Đao sắc!" Đôi mắt tu sĩ mặt em bé co rụt lại, thầm nghĩ trong lòng quả nhiên đsun gnhư Vương Ương sư huynh dự đoán, quả thật trong tay Quá Sơn Hồ này có một thanh linh khí cực kì không tầm thường, bằng không với tu vi tam tầng như hắc đầu thể nhẹ nhàng phá vỡ linh lực hộ thể của tu sĩ cảnh giới tứ tầng, lại càng không thể dùng một đao làm trọng thương đối phương được.

Ngay sau đó tu sĩ mặt em bé lập tức nở nụ cười rạng rỡ: "Hảo huynh đệ, ta kết bằng hữu ngươi rồi!"

Nhưng Lục Diệp không thèm nhìn gã, đã giết vào trong chiến trường, lưu lại địch nhân trọng thương nằm ở trước mặt tu sĩ mặt em bé.

"Tha. . . Tha mạng!" Dưới người cảnh giới tứ tầng kia bị máu tươi nhuộm đỏ, hoảng sợ nhìn chăm chú vào tu sĩ mặt em bé.

Gã kia vừa thu nụ cười lại, đã thản nhiên nói: "Đã tới cảnh giới tứ tầng, đừng nói mấy lời ngây thơ như vậy!" Trường kiếm trong tay đâm vào ngực đối phương, thân thể người kia đột nhiên cứng đờ. . .

Một điểm ánh đỏ tràn ra từ trên mu bàn tay tu sĩ cảnh giới tứ tầng vừa chết đi này, bay vào trên mu bàn tay tu sĩ mặt em bé kia. Người sau cười rạng rỡ, rút kiếm xông thẳng về phía Lục Diệp, trong miệng kêu lên: "Hảo huynh đệ, ta đến giúp ngươi!"

Sau đó một nén nhang, đại chiến lắng lại.

Đám tu sĩ Cửu Tinh tông toàn quân bị diệt, không phải bọn họ không muốn trốn, chỉ vì hoàn toàn không có cơ hội chạy trốn, giao phong bên trong loại địa hình khe núi thể này, một khi bại trận gần như không có đường sống, nếu đưa lưng về phía địch nhân chạy trốn chỉ chết càng nhanh hơn thôi.

Bên Huyền môn cũng có tổn thất, đã chết mất ba người, về cơ

bản những người còn sống đều có thương thế, nhưng tổng kết lại đây vẫn là một trận đại thắng nhẹ nhàng vui sướng lâm ly, khiến cho người sống không có quá nhiều bi thương, trái lại còn vui mừng hơn hở.

Đây là trạng thái bình thường ở Linh Khê chiến trường, ở một nơi mà vô số tu sĩ Linh Khê cảnh chém giết lẫn nhau kiểu này, chết người vốn là chuyện thường ngày.

Ở bên trong đại chiến vừa này, chỉ có hai người chết ở dưới đao Lục Diệp, nhưng có ít nhất bốn năm người tổn thương dưới tay hắn.

Sau đại chiến, không một ai của Huyền môn đi thu thập chiến lợi phẩm, bọn họ đều yên tĩnh nhìn Lục Diệp, không phải bọn họ không muốn thu chiến lợi phẩm, mà do phong cách hành sự mấy ngày nay của Lục Diệp đã tạo thành một sự ấn ý giữa hai bên.

Tất cả chiến lợi phẩm đều thuộc về Huyền môn, mà ngược lại, tu sĩ Huyền môn cho hắn một ít linh đan làm đền bù.

Tu sĩ mặt em bé là thủ lĩnh của đám người này, gã tiến lên một bước, ôm quyền nói: "Xin hỏi nên xưng hô sư đệ như thế nào?"

Lục Diệp đang ngồi bôi bột phấn Liễu Thương đan lên vết thương ở cách năm trượng trước mặt gã. Đây là lần đầu tiên, hắn được trải nghiệm loại hỗn chiến quy mô như thế này, trước đó số người hai bên tham dự chiến đấu cũng không tính là nhiều, một trận chiến đấu nhiều nhất cũng chỉ liên quan tới gần mười tu sĩ.

Lần này có hai mươi người, hắn phát hiện với bất cứ một tu sĩ nào, loại hỗn chiến quy mô này đều rất nguy hiểm dù tu vi cao hơn một chút vẫn có khả năng thụ thương hoặc là tử vong, bởi vì tinh lực mỗi người có hạn, không thể phòng bị tất cả những nơi có công kích.

Trên người hắn có mấy vết thương, đều do tu sĩ Cửu Tinh tông phản kích trước khi chết lưu lại.

Lục Diệp nghe được câu hỏi của tu sĩ mặt em bé, hơi trầm ngâm một chút.

Trước khi tiến đến chưởng giáo đã nhắc nhở hắn không thể bại lộ thân phận đệ tử Bích Huyết tông, mà hiển nhiên cái tên Lục Diệp này cũng không thể dùng được, có khá nhiều tông môn đều biết chuyện hắn được Bích Huyết tông thu nhận.

Hắn lại không thích cái danh hiệu Quá Sơn Hồ này. . .

"Nhất Diệp!" Lục Diệp lập tức đưa ra sự lựa chọn.

"Hóa ra là Nhất Diệp sư đệ." Tu sĩ mặt em bé lại cười ha ha, chẳng tay nói: "Tại hạ Sở Thiên của Huyền môn!"

Lục Diệp cũng chẳng tay, vẻ mặt đầy nhật nhẽo, mang ý nghĩa người sống chớ lại gần.

"Là thế này. . ." Sở Thiên thoáng sắp xếp lại câu từ: "Ngày trước Vương Ương sư huynh đưa tin tới, nói nếu có cơ hội, hắn muốn mời Nhất Diệp sư đệ tới Huyền Môn làm khách, không biết ý sư đệ như thế nào?"

"Vương Ương?" Lục Diệp nhướng mày.

Sở Thiên cười ha hả nói: "Là một vị sư huynh tọa trấn tại trụ sở tông môn chúng ta."

Lục Diệp cũng không quá bất ngờ khi đối phương mời hắn đến Huyền môn làm khách, những ngày này hắn đã cứu được không ít tu sĩ Huyền môn, vả lại phương pháp trao đổi linh đan giữa hắn và bọn họ cũng khiến rất nhiều tu sĩ Huyền môn kiếm lời một khoản, về tình về lý, đối phương cũng nên có chút biểu hiện.

Và chuyện mời hẳn đến làm khách, hiển nhiên là đang bày tỏ thiện ý.

Chương 127: Mời Hay Không Là Chuyện Của Chúng Ta, Còn Nể Mặt Hay Không Lại Là Chuyện Của Hẳn!!!

Thế nhưng hẳn không thể bại lộ thân phận, cho nên không dám có tiếp xúc quá mật thiết với tông môn xa lạ, hướng chỉ hẳn chỉ đi ngang qua nơi này, sẽ không giao lưu quá nhiều với Huyền môn.

"Không cần." Trong lòng Lục Diệp có cân nhắc, lập tức lắc đầu từ chối.

Sở Thiên không chút buồn bực, dường như đã sớm đoán được Lục Diệp sẽ đáp lại như vậy, vẫn cười nói như trước: "Nếu như thế thì thôi!"

Sau khi nói xong, gã lại nháy mắt ra dấu với một người sau lưng mình, người kia lập tức hành động, lấy ra một cái túi trữ vật, sau đó lần lượt đi đến trước mặt đồng môn nhà mình, thu linh đan lại.

Bên trong quá trình chờ đợi, Sở Thiên lại nói: "Nếu Nhất Diệp sư đệ cảm thấy thuận tiện, có thể lưu lại phương thức liên lạc hay không? Như vậy nếu có tình huống gì cũng có thể liên hệ với cùng Huyền môn ta."

Lục Diệp không biết làm sao để lưu phương thức liên lạc, song hẳn ít nhiều có chút suy đoán. Trong quá trình giết địch mấy ngày nay, trước khi rất nhiều tu sĩ Cửu Tinh tông chết, bọn họ đều sẽ

đưa tay điểm lên mu bàn tay, ấn ký chiến trường sẽ phát ra hào quang, giống như cách làm của Chương Ngũ sau khi bị trọng thương lần trước kia.

Ấn ký chiến trường cũng không chỉ có mỗi công năng là ghi chép tin tức, còn có thể dùng để đưa tin.

Lục Diệp nghĩ tới đây, gật đầu: "Có thể!"

Sở Thiên lập tức vẽ một cái trên mu bàn tay mình, một điểm ánh xanh như ngọn lửa thiêu đốt quanh quẩn ở trên đầu ngón tay, gã cong ngón búng ra, ánh xanh kia bay về phía Lục Diệp, như một con bướm bướm màu lam, rơi vào trên mu bàn tay hắn.

Trong lòng Lục Diệp khẽ động, ánh xanh kia đã khắc sâu vào ấn ký, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Cùng thời gian này, hắn thoáng cảm nhận được ấn ký chiến trường của mình vừa nhiều thêm một thứ gì đó, nhưng lúc này không tiện để điều tra, cho nên hắn tiếp tục duy trì bộ dáng lạnh lùng kiêu ngạo của mình.

Rất nhanh, đám tu sĩ Huyền môn đã thu linh đan xong, sau đó được Sở Thiên ra hiệu, một người tiến đến giao tận tay Lục Diệp, Lục Diệp cũng không kiểm tra đã thu lại, rồi ra hiệu với Hồ Phách và xoay người lên lưng hổ.

"Nhất Diệp sư đệ!" Bỗng nhiên Sở Thiên gọi hắn một tiếng.

Lục Diệp ngồi ngay ngắn trên lưng hổ, quay đầu nhìn gã.

Sở Thiên nghiêm mặt nói: "Dường như bên Cửu Tinh tông có một gia hỏa xuất thân từ Vô Nhai đảo, sư đệ tuyệt đối phải cẩn thận."

Lục Diệp khẽ gật đầu, hổ lớn thay đổi phương hướng, nhanh chóng rời đi.

Sở Thiên nhìn theo bóng lưng hắt rời đi, đưa tay sờ cái cảm trơn bóng: "Quả nhiên những đệ tử xuất thân từ đại tông môn này rất cao ngạo, ngay cả Vô Nhai đảo cũng không để trong mắt!"

Một lát sau, dưới sự dẫn dắt của Sở Thiên, đám tu sĩ Huyền môn tìm một chỗ đường rẽ, đi vào nghỉ ngơi hồi phục.

Sở Thiên tựa người vào vách đá, vừa chờ đợi người của tông môn đưa vật tư tới, vừa mượn ẩn ký chiến trường truyền tin.

Tại trụ sở của Huyền môn, từng dãy kiến trúc to lớn mọc lên chi chít ở giữa các tòa linh phong, trong núi quanh quần linh khí, toàn bộ trụ sở lại càng được một mảnh sương mù dày đặc bao phủ, từ bên ngoài không thể thấy rõ tình huống bên trong, hiển nhiên là có đại trận bao phủ.

Trong một tòa đình viện trên một ngọn núi, Vương Ương mặc áo trắng, phong thần tuấn lãng, đứng bên cạnh ao cá, tiện tay rãi thức ăn cho cá, nhìn cá chép giành ăn trong ao.

Tiểu Trúc im lặng đứng phía sau hắn.

Bỗng nhiên, Tiểu Trúc thúc giục ẩn ký chiến trường của mình cảm nhận một chút rồi ngẩng đầu nói: "Thiếu gia, Sở Thiên gặp phải Quá Sơn Hồ, còn mời hắn đến làm khách, nhưng lại bị từ chối."

Vương Ương không nói gì, sau khi rắc thức ăn cá trong tay xong, lại vỗ vỗ tay, đi đến ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, bưng một chén trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới chậm rãi nói: "Năm trong dự liệu, nhân vật bậc này sẽ không dễ dàng tiến vào trụ sở của tông môn nhà khác."

"Vậy mà thiếu gia còn mời hắn?" Tiểu Trúc khó hiểu.

Vương Ương cười ha hả một tiếng: "Không ít sư đệ sư muội trong tông được người ta cứu mạng, lại lấy chỗ tốt từ trong tay

người ta, dù sao chúng ta cũng nên có chút biểu hiện. Mời hay không là chuyện của chúng ta, còn nể mặt hay không lại là chuyện của hần.”

Tiểu Trúc ồ một tiếng.

"Còn gì nữa không?"

"Sở Thiên nói, quả nhiên trong tay Quá Sơn Hồ có một thanh linh khí không tồi, sau đó hần tự xưng là Nhất Diệp."

"Nhất Diệp?" Vương Ương lộ ra vẻ mặt đầy suy tư, một lát sau lại lắc đầu, hần chưa từng nghe tới cái tên này, tuy Tu Hành giới Cửu Châu thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một ít ngôi sao mới khiến người ta để ý, trước khi những ngôi sao kia còn chưa tỏa ra hào quang chói mắt, rất ít người từng nghe được sự tồn tại của bọn họ, nhưng một khi bọn họ tỏa ra hào quang, đó chính là vạn người chú ý.

Đương nhiên cũng có rất nhiều ngôi sao mới còn chưa kịp tỏa ra hào quang đã bị chôn vùi, khắp nơi trong Tu Hành giới luôn tràn ngập nguy cơ, nhất là nơi hỗn loạn như Linh Khê chiến trường này, hàng năm đều có vô số thiên tài chết đi.

"Sở Thiên còn nói, dường như người này nắm giữ một đạo linh văn dùng để phòng ngự, trong chiến đấu, linh văn của hần đều tùy tâm mà phát, có thể ngăn trở công kích của tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ tầng."

Trong đại chiến, Lục Diệp liên tiếp thúc giục linh văn, Phong Duệ linh văn tương đối bí mật, bởi vì nó được gia trì trên trường đao, dù có kích phát thì người bên ngoài cũng sẽ cho rằng đây là cấm chế trường đao tự mang theo, không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Nhưng Ngự Thủ linh văn thì khác, mặc dù mỗi lần linh văn kia

đều chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng dưới tình huốg Sở Thiên có lòng quan sát, vẫn không thể che dấu được.

"Linh văn phòng ngự tùy tâm mà phát?" Lần này Vương Ươg thật sự có chút khiếp sợ: "Một tu sĩ cảnh giới Linh Khê tam tầng?"

Phải biết rằng linh văn cực kỳ phức tạp huyền ảo, cần hao phí lượng lớn thời gian đi học tập nghiên cứu, lúc trước, khi hấn rảnh rỗi nhàn chán đã từng học qua thứ này, nhưng những tranh vẽ và bản ghi chép lại trong sách đều rườm rà phức tạp, huyền ảo khó lường không chịu nổi, khiến mỗi khi hấn nhìn đều đầu vág mắt hoa, cuối cùng đã tự tay xé nát quyển sách này ...

Chương 128: Phong Cách Nuôi Thả Đệ Tử!

"Sở Thiên nói như vậy sao?" Khóe miệng Vương Ương có chút co giật: "Đây rốt cuộc là quái thai chạy ra từ đại tông môn nào?"

Không sai, Vương Ương đã kết luận Lục Diệp tuyệt đối là đệ tử xuất thân từ đại tông môn đứng đầu nào đó, và bởi vì tu vi không cao nên mới chạy ra vòng ngoài lịch lãm.

Sở dĩ hắn có suy đoán như vậy, hoàn toàn là do biểu hiện quá kinh người của Lục Diệp trong mấy ngày nay. Theo thống kê của Huyền môn, số lượng tu sĩ Cửu Tinh tông bị bọn họ nhìn thấy chết dưới tay Lục Diệp mấy ngày nay cũng không dưới hai mươi người, trong đó có khá nhiều tu sĩ cảnh giới Linh Khê tứ tầng.

Có thể vượt cấp giết địch là tiêu chí cho tu sĩ xuất thân đại tông môn, những tông môn nhỏ không thể bồi dưỡng ra đệ tử như vậy.

Hơn nữa hắn còn có một con thú cười thần tuấn, và nó cũng không phải loại hung thú mà người bình thường có thể hàng phục được. Hơn nữa theo tình báo do Sở Thiên phản hồi lại vừa nãy, đã khiến Vương Ương xác định được suy đoán của mình.

Chỉ có tu sĩ xuất thân từ thế lực đứng đầu nào đó mới có nội tình thâm hậu như vậy, cũng mới có thể dùng tu vi Linh Khê tam tầng thúc giục linh văn chiến đấu.

Danh hào Quá Sơn Hồ được truyền ra từ chính miệng Vương Ương, bởi vì trong mắt hắn, Lục Diệp chính là một con mãnh hổ qua núi!

"Phong cách nuôi thả đệ tử này, ngược lại có chút giống phong cách của tông môn Thiên châu kia, dù sao bên bọn họ cũng có rất nhiều linh văn sư đứng đầu!" Vương Ương đắm chiêu suy nghĩ.

Tiểu Trúc không biết tông môn theo lời Vương Ương nói, chỉ biết Quá Sơn Hồ Nhất Diệp kia nhất định sẽ có lai lịch bất phàm, nàng mở miệng nói: "Vậ thừa thiếu gia, chúng ta có nên âm thầm giúp hắn hay không?"

"Không cần thiết." Vương Ương khoát tay áo: "Hắn chạy ra ngoài lịch lãm, sống hay chết đều là chuyện của hắn? Chúng ta chạy tới giúp hắn để làm gì? Nếu xử lý không tốt ngược lại sẽ khiến người ta chán ghét. "

Rất nhiều đại tông môn đều có thói quen nuôi thả đệ tử, ở thời điểm tu vi không cao, những đệ tử thiên tư bất phàm này sẽ rời khỏi sự che chở của tông môn, một mình lang bạt bên ngoài, ma luyện bản thân.

Tuy làm như vậy sẽ có nguy hiểm thật lớn, nhưng một khi trưởng thành, thực lực cũng sẽ vượt xa đồng cấp.

Cho nên trong Linh Khê chiến trường có một quy củ bất thành văn, đó chính là dù những đệ tử ra ngoài lịch duyệt này bị giết, những đại tông môn kia cũng sẽ không trả thù.

Đây là cái giá lớn nhất định phải trả.

Lại nói, thứ mà đại tông môn không thiếu nhất chính là thiên tài, cho nên dù thiên tài chết đi bọn họ cũng sẽ không tiếc hận, ngoại trừ là thân quyến (họ hàng thân thích) của cao tăng trong tông. Nhưng chung quy lại, đó được coi là hành vi trả thù của cá nhân, chứ không liên quan đến tông môn.

Wương Ương bên này có thể suy đoán ra, Lục Diệp là đệ tử xuất thân từ một đại tông môn nào đó, đương nhiên bên Cửu Tinh

tông cũng có người phỏng đoán như vậy, nhưng dù có thể thật thì bọn họ cũng không từ bỏ hành động đuổi giết Lục Diệp.

Cũng không phải vì Cửu Tinh tông không sợ những đại tông môn kia, mà do bọn họ biết những tông môn đó sẽ không gây phiền toái cho bọn họ vì việc này.

"Huống chi nguyên nhân của đại chiến lần này vẫn là do người kia gây nên, Huyền môn ta đã chia sẻ đủ áp lực cho hắn rồi, nếu như hắn thức thời thì nên ngoan ngoãn đến bái sơn, nói cảm ơn ta mới đúng!" Vương Ương cười khê một tiếng.

Tiểu Trúc trợn trắng mắt, nàng là tỳ nữ bên người Vương Ương, cho nên biết nhiều hơn người khác.

Thoạt nhìn lần tuyên chiến này là Huyền môn thuận thế mà làm nhưng trên thực tế, bọn họ đã sớm có dự mưu, chẳng qua là Vương Ương vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để xuống tay thôi.

Và biến cố Lục Diệp giết thiếu chủ Cửu Tinh tông đã cho hắn cơ hội này.

Đối với Vương Ương, Lục Diệp chính là phúc tinh từ trên trời rơi xuống.

Wương Ương muốn tiến vào vòng trong chiến trường, ở nơi đó, tu vi thất tầng không được tính là cái gì, rất có thể sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử.

Cho nên hắn phải nghĩ biện pháp hung hăng đả kích Cửu Tinh tông một chút trước khi rời đi. Là như thế, dù gã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì thế cục bên này cũng có thể yên ổn một hồi, cho đến khi có người gánh được trách nhiệm này thay hắn.

"Thương vong thế nào?" Vương Ương lại hỏi.

"Ba mươi người chết, nhưng bảy phần đều là tán tu." Tiểu Trúc trả lời.

Vương Ương gật đầu, kết quả này tạm làm hân hài lòng, lại mở miệng phân phó: "Tăng cường lực lượng, nhanh chóng chấm dứt đợt tuyên chiến này!"

Nhưng nhanh chóng chấm dứt trận chiến này lại chỉ mới là khởi đầu của kế hoạch!

Cùng lúc ấy, bên Cửu Tinh tông cũng đang thống kê vấn đề thương vong.

Tào Dã với vẻ mặt ưu sầu nhìn Đồng Thúc Dạ: "Sư huynh, thương vong bên chúng ta có chút lớn, từ khi khai chiến tới nay đã có gần sáu mươi người bị giết."

Đồng Thúc Dạ giật mình: "Sao lại nhiều như vậy?" Dù Cửu Tinh tông bọn họ không phải đối thủ của Huyền môn, nhưng cũng không đến mức trong vài ngày lại xuất hiện tổn thất lớn như vậy.

Tào Dã nói: "Đây chính là chuyện tốt do tên Quá Sơn Hồ kia làm, mỗi lần hân đều bỗng nhiên giết ra ngay giữa thời điểm hai bên giao thủ, rất nhiều đệ tử cũng chết vì hân."

"Thứ khốn nạn này!" Đồng Thúc Dạ giận dữ, sắc mặt âm trầm một hồi: "Mấy ngũ tàng trong tông đâu?"

"Đều bị người của đối phương nhìn chăm chăm rồi." Tào Dã có chút bất đắc dĩ.

Hiện giờ hai tông môn chỉ có thể điều động được mấy tu sĩ ngũ tàng cảnh, mọi người đều biết chi tiết của nhau, cho nên rất dễ dàng bị nhắm vào.

"Sư huynh, có muốn ta ra tay hay không..."

Đồng Thúc Dạ lắc đầu: "Không được, nếu người ra tay, Vương Ương tất sẽ không ngồi yên, người đối phó được tiệp tỳ kia ư?" Tiệp tỳ trong miệng gã chính là Tiểu Trúc.

Tào Dã đau đầu nói: "Đánh không lại, nhưng nàng cũng không giết được ta. Tuy rằng tiệp tỳ kia xuất thân thấp kém, nhưng thực lực thật sự không tệ, cũng không biết Vương Ương có vận cứt chó gì, một tỳ nữ bên người cũng trưởng thành đến trình độ như vậy."

"Tình huống bên La Cảnh như thế nào?" Đồng Thúc Dạ hỏi.

Nói đến La Cảnh, Tào Dã càng đau đầu hơn: "Tên kia vốn không coi trọng lần tuyên chiến này, cũng không biết đã chạy đi đâu, ta đã truyền tin cho hắn nhưng không thấy trả lời!"

Chương 129: Công Pháp Tăng Hiệu Suất Tu Hành Lên Gấp Đôi!!!

"Hắn thuộc Vô Nhai đảo, đương nhiên sẽ không coi trọng cuộc chiến của chúng ta." Sắc mặt Đồng Thúc Dạ biến ảo khó lường một trận, sau đó cắn răng một cái: "Không phải hắn muốn Tử Y sao? Nói cho hắn biết, chỉ cần hắn mang đầu tên Quá Sơn Hổ kia tới đây, ta sẽ đưa Tử Y cho hắn!"

"Sư huynh!" Tào Dã khiếp sợ nhìn Đồng Thúc Dạ.

"Đi mau!" Gã quát nhẹ.

"Vâng!" Tào Dã mang theo vẻ mặt ghen khuất nhận lệnh mà đi, lúc ra khỏi đại điện, gã quay đầu nhìn thoáng qua thiếu nữ áo tím đang ngồi xõm trước một bụi hoa, khẽ ngửi hương hoa.

.....

Sở Thiên nhanh chóng nhận được tin tức, vốn tưởng rằng Vương Ương sư huynh bên kia trả lời tin tức, nhưng sau khi điều tra mới phát hiện, đó lại là tin tức của một người chưa từng liên lạc.

Thông điệp rất đơn giản, chỉ có hai từ.

"Sở Thiên?"

Sở Thiên cảm thấy cực kỳ khó hiểu, nhưng rất nhanh gã đã hiểu được đây là ai đang truyền tin cho mình, chỉ có một người chưa từng liên lạc tại bản ghi chép trong ấn ký chiến trường của

gã. Gã lập tức trả lời lại một tin: "Là ta, Nhất Diệp sư đệ có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì!" Bên kia lập tức trả lời.

Khóe miệng Sở Thiên giật giật, không có chuyện thì phát ra tin tức làm gì? Hại gã cho rằng Quá Sơn Hồ kia có chuyện gì quan trọng cần tìm mình. Sau khi gã suy nghĩ một chút lại truyền ra một đoạn tin tức: "Nếu Nhất Diệp sư đệ có việc cứ nói tự nhiên, nếu Sở Thiên ta có thể giúp được, tuyệt đối không nói hai lời."

Có điều tin nhắn lần này như đá chìm xuống biển, không hề có chút phản ứng!

Bên kia, Lục Diệp ẩn thân trong hành lang, cảm nhận được ấn ký chiến trường của mình, sắc mặt khó hiểu, tâm tình cổ quái.

Đây có phải là bằng hữu đầu tiên chỉ chép trong ấn ký của hắn không?

Quả thực hắn có chút không hiểu rốt cuộc thế giới này là như thế nào, từ khi hắn tiến vào Linh Khê chiến trường, đã gặp hết chuyện cổ quái này đến chuyện ly kì khác.

Cũng may sau khi hắn kiểm tra lại, mới biết hắn liên hệ với Sở Thiên cũng không tiết lộ tên thật của mình, vì thế đã yên lòng trở lại.

Lục Diệp không để ý tin tức do Sở Thiên truyền tới, lại tiếp tục nuốt linh đan khôi phục thân thể mình.

Chiến đấu lần này tiêu hao không quá lớn, cho nên chỉ mất nửa ngày đã khôi phục hoàn toàn, thế nhưng hắn cũng không dừng lại như vậy, mà tiếp tục phục dụng linh đan, trùng kích vách tường linh khiếu.

Hiện giờ tu vi của hắn vẫn dừng lại ở cảnh giới Linh Khê tam

tăng, nhưng đã mở ra hai mươi tám khiếu.

Một linh khiếu thừa ra, chính là linh khiếu ghi chép trong công pháp Thao Thiết Xan.

Hắn tu hành Kim Thiền Tiêu Dao quyết đến viên mãn, mà trong tay hắn không có công pháp cao cấp hơn, không có cách tăng tu vi lên, cho nên có ý định tu hành một chút công pháp Thao Thiết Xan kia.

Công pháp này được hắn mua bằng ba khối linh thạch.

Bao gồm mười lăm linh khiếu, đại đa số đều trùng hợp với Kim Thiền Tiêu Dao quyết, chỉ có hai linh khiếu không nằm trong hệ thống của công pháp kia.

Dựa trên tâm tư rãnh rỗi không có việc gì làm, bắt đầu từ mấy ngày trước, Lục Diệp đã cân nhắc về công pháp Thao Thiết Xan này, trước mắt hắn đã mở thành công một khiếu, chỉ cần mở thêm một khiếu còn lại, sẽ có thể kiểm nghiệm tính thiết thực của công pháp này.

Theo tán tu bán công pháp cho hắn nói, công pháp này có thể tăng hiệu suất tu hành lên gấp đôi, nhưng Lục Diệp có thể khẳng định hắn đã bị lừa, trên đời này không thể nào có công pháp nghịch thiên như vậy, kể cả có cũng sẽ không bị người tùy ý bán đi như thế.

Mặc kệ nói như thế nào thì hai cái linh khiếu kia cũng là thật, trước mắt hắn cần mở thêm hai linh khiếu, sau này khi tu thành công pháp càng cao cấp hơn, cũng tiện mở ít đi hai cái.

Lục Diệp ôm tâm tư bất kể như thế nào cũng không chịu thiệt để tu hành công pháp nọ.

Linh lực cổ động, lần lượt trùng kích tới vách tường linh khiếu, so với lúc mới bắt đầu tu hành, hiện giờ trùng kích vách

ngăn linh khiếu đã đơn giản hơn rất nhiều, bởi vì trong cơ thể hắn có linh lực đủ dồi dào.

Trong trùng kích, vách ngăn linh khiếu không ngừng buông lỏng, chỗ linh khiếu cũng có cảm giác ê ẩm truyền đến. Chỉ khoảng một canh giờ, Lục Diệp đã cảm thấy vách ngăn linh khiếu kia âm âm nghiền nát.

Khiếu thứ hai mươi chín đã mở!

Chuyện kể tiếp rất đơn giản, muốn vận chuyển một bộ công pháp thì nhất định phải để cho linh lực bản thân chảy xuôi theo lộ tuyến hành công của công pháp kia, thế nhưng vì mười lăm linh khiếu của Thao Thiết Xan có một bộ phận rất lớn trùng hợp cùng Kim Thiên Tiêu Dao quyết, cho nên nếu hắn muốn vận chuyển công pháp Thao Thiết Xan , nhất định phải gián đoạn công pháp của Kim Thiên Tiêu Dao quyết vận chuyển trước.

Chỉ riêng tiểu chu thiên thứ ba không cần gián đoạn, bởi vì chín linh khiếu kia không nằm trong lộ tuyến hành công Thao Thiết Xan.

Trước kia Lục Diệp chưa từng làm chuyện gián đoạn hoạt động linh lực hành công của bản thân, thế nhưng chỉ thử một chút hắn đã phát hiện, kỳ thật đây là chuyện rất đơn giản.

Hệ thống tuần hoàn của tiểu chu thiên vốn là linh lực của chín linh khiếu nhanh chóng chảy xuôi sinh ra, chỉ cần để cho linh lực lưu động vốn đang chảy xiết bình ổn trở lại, linh lực chảy xuôi sẽ yên lặng tràn vào linh khiếu một lần nữa.

Lục Diệp lại thử làm cho linh lực chảy xuôi, chỉ trong chốc lát ngăn ngủi đã khôi phục trạng thái vốn có.

Lần này trong lòng hắn đã hiểu rõ, cũng yên tâm lớn mật hơn rất nhiều.

Lần thứ hai bình phục linh lực của hai hệ thống rồi ép nó chảy xuôi trong tiểu chu thiên đầu tiên thuộc cơ thể mình, chờ sau khi tất cả linh lực quy vào trong linh khiếu, hần bắt đầu dựa theo lộ tuyến hành công của Thao Thiết Xan, để cho linh lực lần lượt xuyên qua mười lăm linh khiếu kia.

Một vòng tuần hoàn, hai vòng tuần hoàn... dần dần, tốc độ linh lực chảy xuôi càng ngày càng nhanh, cho đến khi không cần Lục Diệp thúc giục cũng có thể tự chủ vận chuyển.

Lục Diệp chợt sinh ra một loại cảm giác khác thường, đó chính là dường như bụng hần đang bắt đầu nhúc nhích kịch liệt...

Trong lòng hần vừa động, vội vàng lấy ra một hạt linh đan nuốt vào.

Trong nháy mắt tiếp theo, phần bụng nhúc nhích càng thêm rõ ràng, toàn bộ bụng tựa như hóa thành một cái cối xay, linh đan bị hần nuốt vào trong bụng dưới cái cối xay này mài giũa, nhanh chóng phóng thích Đan lực, chuyển hóa thành Linh lực.

Lục Diệp mở to hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ.

Hần bỗng nhiên phát hiện, hình như tên Trần Hòa bán cho hần bộ công pháp này cũng không nói dối! Công pháp Thao Thiết Xan này thật sự có thể tăng hiệu suất tu hành lên gấp đôi!

Chương 130: Ý Tưởng Lớn Mật!!!

Tốc độ đan lực tan ra còn nhanh hơn lúc trước rất nhiều, với hiệu suất như vậy đương nhiên tốc độ luyện hóa linh đan của hắn có thể tăng lên.

Trần Hòa kia thực sự không nói dối, trách không được gã lại dám mời Thiên Cơ thế trước mặt hắn.

Thế nhưng rất nhanh Lục Diệp đã hiểu vì sao công pháp này lại bị mang đi chào hàng bốn phía như vậy.

Thao Thiết Xan có thể tăng hiệu suất tu hành lên gấp đôi, thoát nghe cực kỳ nghịch thiên, nhưng trên thực tế khi tu sĩ phục dụng linh đan tu hành sẽ tích góp đan độc, một khi đan độc ứ đọng thì linh lực trong cơ thể sẽ tối nghĩa không rõ, luyện hóa linh đan càng nhiều, tình huống càng trầm trọng.

Cho nên sau một đoạn thời gian tu hành, các tu sĩ đều sẽ tạm dừng phục dụng linh đan, ngược lại cần phải nghĩ biện pháp đi hóa giải đan độc.

Nói cách khác, dưới tình huống bình thường, hiệu suất tu sĩ luyện hóa linh đan là nhanh hay chậm cũng không có quá nhiều khác biệt, thậm chí chậm một chút cũng có chỗ tốt riêng...

Thế nhưng Lục Diệp thì khác, hắn có Thiên Phú thụ đốt cháy đan độc, linh đan vào bụng chỉ hóa thành linh lực, còn tinh khiết hơn tu sĩ bình thường thiên chuy bách luyện, cho nên với hắn, Thao Thiết Xan tăng lên hiệu quả tu hành là thật sự. (qua nhiều lần gọt giũa)

Mà tổ hợp giữa Thiên Phú thụ và Thao Thiết Xan, chính là tuyệt xứng!

Lục Diệp ý thức được điểm này, tâm tình không khỏi có chút kích động, cứ như vậy tới sau này hẳn sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian tu hành.

Chẳng qua điều này cũng có nghĩa là, hẳn nhất định càng chạy càng xa trên con đường căn thuốc tu hành này.

Đan lực của một hạt linh đan nhanh chóng tiêu hao hết, linh lực trong cơ thể Lục Diệp dần dần trở nên tràn đầy, có lẽ do tu hành một hồi, bụng bắt đầu ùng ục biểu tình, Lục Diệp lập tức lấy đồ ăn từ trong túi trữ vật ra, há miệng nuốt xuống.

Sau đó, hẳn phát hiện ra một điều thú vị, khả năng tiêu hóa thức ăn của hẳn cũng trở nên khủng bố hơn.

Toàn bộ mười lăm linh khiếu của Thao Thiết Xan phân bố ở phụ cận dạ dày, khi công pháp vận chuyển thì toàn bộ dạ dày sẽ nhúc nhích kịch liệt, giống như một cái cối xay, dưới lực nghiền cường đại kia, chẳng những có thể nhanh chóng luyện hóa đan lực, còn có thể tiêu hóa thức ăn.

Trải qua Lục Diệp điều tra một phen, hẳn mới phát hiện sở dĩ Thao Thiết Xan có thể làm như thế, bởi vì quá trình này vốn không phải tiêu hóa đơn thuần, phần nhiều hơn là hấp thu. Nếu chỉ tiêu hóa mà không hấp thu cũng vô dụng, chỉ có hấp thu mới có thể thực sự tăng lên hiệu quả tu hành.

Theo cảm nhận của Lục Diệp, hẳn phát hiện ra thêm một điều nếu liên kết mười lăm linh khiếu kia dựa theo một quy luật nào đó, sẽ có được đồ án làm hẳn có chút quen mắt...

Hẳn nghỉ lại một hồi, sau đó giơ tay lên thúc giục linh lực xây dựng một đạo linh văn.

Chính là đạo linh văn thứ ba hần đạt được, Tụ Linh.

Tụ Linh linh văn vừa xuất hiện trong tay, đã sinh ra một loại lực hấp dẫn, lôi kéo vô hình, khiến linh khí bốn phía bắt đầu chảy xuôi về phía này.

Tụ Linh linh văn là một đồ án cực kỳ phức tạp rườm rà, dùng linh lực xây dựng mà thành. Và sau khi Lục Diệp dựa theo quy luật nào đó, bắt đầu kết nối các linh khiêu hành công của Thao Thiết Xan lại thành một đồ án có khá nhiều điểm tương đồng với Tụ Linh linh văn, đương nhiên sẽ đơn sơ hơn cái sau rất nhiều, nhưng hần là hai thứ này có cùng nguồn gốc!

Đây là trùng hợp ngẫu nhiên hay tu sĩ sáng tạo ra công pháp Thao Thiết Xan đã từng tham khảo cấu tạo của Tụ Linh linh văn? Có thể đúng một trong hai giả thiết, cũng có thể cùng lúc tồn tại cả hai giả thiết này, sự thật ra sao, không ai hay biết.

Tác dụng chủ yếu của Tụ Linh linh văn là tụ tập linh khí trong thiên địa, nếu như coi đan lực là linh khí, thì Thao Thiết Xan này cũng mang tới tác dụng tụ tập lại, chỉ khác là tụ đan lực lại hóa thành linh lực, để cho tu sĩ hấp thu.

Lục Diệp nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong lòng nảy ra một ý niệm mơ hồ, nhưng khi hần muốn suy nghĩ rõ ràng, lại phát hiện trong chốc lát không thể nghĩ ra.

Hần rơi vào trầm tư, mặt kệ Thao Thiết Xan vận chuyển...

Dưới lực lượng dẫn dắt khó hiểu, linh khí trong bốn phía thiên địa hội tụ về phía Lục Diệp, dung nhập vào Tụ Linh linh văn trên tay hần, sau đó lại tiêu tan ra ngoài, bắt đầu một chu kỳ mới.

Nhưng rất nhanh Lục Diệp đã phát hiện ra, vừa có một bộ phận linh khí thiên địa tràn vào bụng hần, theo Thao Thiết Xan nghiền nát, hóa thành linh lực của bản thân...

Điều này khiến hắc rất ngạc nhiên.

Mấy ngày nay hắc vẫn dùng phương thức luyện hóa linh đan, luyện tinh hóa khí phụ trợ để tu hành, chủ yếu là vì hiệu suất của phun ra nuốt vào thiên địa linh khí quá thấp, cơ thể hắc rất khó tiếp nhận linh khí, giống như có một tầng vách ngăn vô hình bao trùm trên người, ngăn cách thiên địa linh khí ở bên ngoài.

Ngay cả hiệu suất mượn linh thạch tu hành cũng không cao, nghiêm khắc mà nói, linh thạch là do linh khí ngưng kết, nếu khó có thể tiếp nhận linh khí, đương nhiên cũng khó tiếp nhận năng lượng của linh thạch.

Nhưng hiện tại hắc không tu hành, vậy mà Thao Thiết Xan lại tự động tụ tập một phần linh khí vào nghiền nát luyện hóa...

Điều này cũng chứng minh cho phỏng đoán vừa rồi của Lục Diệp.

Người sáng tạo ra công pháp Thao Thiết Xan này, đã mượn Tụ Linh linh văn để xây dựng, nếu không cả hai sẽ không có tính chất tương tự nhau như vậy.

Đương nhiên linh khí do Thao Thiết Xan tụ lại cũng không nhiều, công dụng chân chính của công pháp này vẫn là luyện hóa đồ ăn trong bụng, tụ linh khí chỉ là hiệu quả phụ.

Nghĩ đến đây, ý niệm mơ hồ trong lòng Lục Diệp đột nhiên trở nên rõ ràng!

Thao Thiết Xan có thể tụ linh khí lại, mà Tụ Linh linh văn cũng có thể làm được việc này, đương nhiên hai thứ này có cùng nguồn gốc.

Hiệu quả của công pháp Thao Thiết Xan là do mười lăm linh khiếu xâu chuỗi vận chuyển mang đến, cho nên trọng điểm của hiệu quả trên đặt tại linh khiếu.

Bây giờ, nếu hần gia trì Tụ Linh linh vẫn ở trên linh khiếu thì sao?

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Lục Diệp bị suy nghĩ lớn mật này của mình làm kinh hãi.

Chương 131: Ta Thật Thông Minh!!!

Dù hẳn chỉ là một tiểu tu mới tu hành được mấy tháng, không biết gì về kiến thức thông thường trong Tu Hành giới, nhưng hẳn cũng biết tầm quan trọng của linh khiếu đối với tu sĩ, có thể nói một khi linh khiếu xảy ra vấn đề, cả đời tu sĩ sẽ bị ảnh hưởng.

Lúc hẳn đạt được Tụ Linh linh văn đã từng điều tra đặc tính của linh văn này, cuối cùng cho ra một cái đánh giá, đó là rác rưởi, bởi vì thân thể hẳn khó có thể thu nạp linh khí từ bên ngoài, dù thúc giục Tụ Linh linh văn cũng không mang tới tác dụng gì lớn.

Nhưng dường như hẳn đã đi vào điểm mù tư duy, Tụ Linh linh văn không chỉ có thể gia trì ở trên tay, còn có thể gia trì ở nơi khác.

Ví dụ như... trong linh khiếu!

Nếu như ý nghĩ này của hẳn trở thành sự thật, thì Tụ Linh này chắc chắn không phải rác rưởi, thậm chí nó còn trở thành một đạo linh văn hữu dụng nhất.

Lục Diệp càng nghĩ càng cảm thấy ý tưởng này có thể thực hiện được, hẳn lập tức ngừng vận chuyển công pháp Thao Thiết Xan, chuyển sang Kim Thiên Tiêu Dao quyết.

Những tu sĩ khác không dám gia trì linh văn lên linh khiếu bản thân, nguyên nhân lớn nhất là vì xây dựng linh văn phức tạp, dù linh văn sư có lão luyện hơn nữa cũng vẫn tồn tại tỷ lệ xây dựng thất bại. Nhưng một khi xây dựng linh văn thất bại, linh lực dùng để xây dựng nó sẽ nổ tung, sau đó tạo thành một phần tổn thương

đối với linh khiếu.

Nhưng Lục Diệp không băn khoăn về phương diện này, hôm nay hắn đã nắm giữ ba đạo linh văn, mỗi lần đạt được một đạo linh văn đều sẽ có lượng lớn tin tức về đạo linh văn này rót vào trong đầu hắn.

Cũng vì vậy, hắn chưa từng có tiền lệ thất bại với việc xây dựng linh văn.

Nhưng dù là như thế, Lục Diệp cũng không dám động thủ trên Nguyên linh khiếu của mình, mà lựa chọn một linh khiếu khác.

Nguyên linh khiếu là linh khiếu quan trọng nhất, một khi nó xảy ra vấn đề, bản thân hắn thật sự xong rồi. Nhưng nếu những linh khiếu khác xảy ra chuyện, có lẽ vẫn còn biện pháp khắc phục.

Lục Diệp cảm nhận được vị trí linh khiếu kia, trong lòng khẽ động, hắn thúc giục linh lực bản thân, gia trì một đạo Tụ Linh linh văn ở trên linh khiếu kia.

Chỉ trong nháy mắt, Tụ Linh linh văn đã được linh lực lưu động trong cơ thể tách ra.

Không được, cần phải điều chỉnh lại, không thể gia trì linh văn ở bên trong linh khiếu, nếu không sẽ không thể nào duy trì.

Lần lượt thử, lần lượt thất bại, nhưng Lục Diệp không nản chí, trái lại còn hưng phấn bừng bừng, bởi vì mỗi một lần thất bại, hắn đều tích lũy được kinh nghiệm.

Khó khăn lớn nhất khi đưa Tụ Linh linh văn gia trì ở trong linh khiếu chính là linh lực của bản thân bắt đầu khởi động, linh lực lưu động tuần hoàn sẽ đẩy linh văn này ra ngoài.

Cho nên nếu Lục Diệp muốn gia trì linh văn trong linh khiếu, phải tránh được linh lực trùng kích, nếu không chắc chắn sẽ thất

bại.

Những chuyện này lại liên quan đến một vấn đề khác, đó chính là nếu như xây dựng linh văn cách linh khiếu quá xa sẽ không mang lại tác dụng quá lớn.

Ví dụ như Lục Diệp xây dựng linh văn ở trên tay, tuy linh văn vẫn phát huy được tác dụng tụ linh khí lại, nhưng cơ thể hần lại rất khó tiếp nhận linh khí từ bên ngoài, sẽ không thể nào chuyển hóa thành linh lực của bản thân.

Dưới tiền đề làm thế nào để duy trì tính ổn định cho linh văn, đồng thời còn phải làm cho nó phát huy tác dụng, hần cần phải tìm được một điểm cân bằng.

Cũng may tiêu hao khi xây dựng một đạo Tụ Linh linh văn không quá cao, ngay thời điểm Lục Diệp đạt được linh văn này, hần đã phát hiện ra rồi.

Hai canh giờ sau, vẫn không thể thành công.

Lục Diệp thử thay đổi hình dạng linh văn, nếu dưới tình huống bình thường, linh văn thi triển ra sẽ có hình dạng của một mặt phẳng, nếu không có trình độ cực cao trên con đường này, sẽ không thể thay đổi hình dáng của linh văn được.

Mặc dù Lục Diệp chưa từng nghiên cứu tri thức về linh văn, nhưng thời điểm hần đạt được những linh văn này sẽ có lượng lớn tin tức liên quan đến nó tràn vào trong đầu hần, để cho hần hiểu rõ đủ loại huyền diệu của những linh văn này.

Đối với ba đạo linh văn mà bản thân nắm giữ hiện giờ, Lục Diệp đã có năng lực thay đổi hình thái, nhưng lại thiếu kinh nghiệm thao tác thực tế.

Lại lần lượt thử, mãi nửa ngày sau, một đạo Tụ Linh linh văn đầu tiên thành hình, mà lúc này, nó không bị linh lực lưu động của

bản thân xua tan.

Thành công!

Lục Diệp lộ ra sắc mặt vui vẻ, yên lặng cảm nhận, hẳn có thể nhận thấy tác dụng của linh văn, thiên địa linh khí bốn phía tụ lại, tràn vào trong linh khiếu kia, hóa thành linh lực bản thân.

Giờ phút này, Tụ Linh linh văn được hẳn chuyển hóa thành hình dạng một cái phểu nhỏ, sau đó gia trì ở trên linh khiếu, đỉnh nhọn cái phểu kia dùng biên độ nhỏ nhất chạm vào trong linh khiếu.

Nói cách khác, linh khí từ bên ngoài tụ lại sẽ trực tiếp thông qua cái phểu nho nhỏ này, rót vào trong linh khiếu của hẳn, trải qua linh lực chảy xuôi chuyển hóa chứ không cần xuyên qua thân thể hẳn.

Như thế, mặc kệ thiên phú của Lục Diệp là một lá hay sáu mươi bốn lá, đều sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả của Tụ Linh linh văn.

"Ta đúng là một người thông minh!" Lục Diệp không nhịn được tự khen mình.

Tuy gia trì Tụ Linh linh văn ở trên linh khiếu thành công, cũng khiến bản thân có thể thu nạp linh khí trong thiên địa, thế nhưng bởi vì Tụ Linh linh văn rất nhỏ, cho nên tác dụng mà nó phát huy ra rất nhỏ.

Nói nữa, đây là một linh khiếu mà thôi...

Bây giờ Lục Diệp đã mở được hai mươi chín khiếu...

Nếu như hẳn gia trì Tụ Linh linh văn lên tất cả hai mươi chín khiếu, sẽ đạt tới hiệu quả gì đây?

Lục Diệp không khỏi chờ mong, nếu như có thể thực hiện được ý tưởng này, thì về sau phương pháp tu hành của hắn cũng không giới hạn ở căn cốt linh đan. Ngược lại, hắn cũng có thể thôn phệ linh khí trong thiên địa! Chẳng những tiết kiệm được lượng lớn tài nguyên tu hành, cũng có thể tăng lên hiệu suất tu hành của bản thân.

Sau khi Lục Diệp nảy ra ý tưởng này, đầu hắn có làm cách nào cũng không kiềm chế được, đã nhanh chóng bắt đầu thử nghiệm rồi.

Vì có kinh nghiệm thành công của lần đầu tiên, cho nên lần thứ hai trở nên đơn giản hơn nhiều.

Chương 132: Cần Mua Công Pháp!!!

Chỉ dùng không tới nửa canh giờ, Lục Diệp đã gia trì linh văn phểu nhỏ cho linh khiếu thứ hai của mình, ngay sau đó là linh khiếu thứ ba, linh khiếu thứ tư... Lục Diệp chậm rãi quen tay hay việc.

Chờ đến khi xong linh khiếu thứ mười, Lục Diệp đã thoảng cảm nhận được hiệu quả.

Sau khi xong hai mươi cái, hiệu quả đã trở nên rõ ràng, cho đến khi Lục Diệp hoàn tất gia trì Tụ Linh linh văn cho hai mươi chín linh khiếu của mình, thời gian đã vào đêm.

Đến lúc này, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng thiên địa linh khí từ bốn phía đang cuồn cuộn không ngừng tràn vào từng linh khiếu của mình, linh lực như nước chảy xuôi, chuyển hóa thành lực lượng bản thân.

Tụ Linh linh văn có thể duy trì rất lâu, bởi vì nó không ngừng tụ tập linh khí trong thiên địa bổ sung bản thân. Theo nguyên lý, chỉ cần Lục Diệp không chủ động tán đi những linh văn này, chúng nó sẽ kéo dài vĩnh viễn.

Đương nhiên trên thực tế đây là chuyện không thể xảy ra, lúc này trạng thái của Lục Diệp bình ổn nên mới có thể bảo trì linh văn, nhưng một khi hắn giao thủ chiến đấu với người khác, thì linh lực bản thân sẽ chảy xuôi kích động, sẽ rất dễ dàng phá hư linh văn.

Nhưng nói cho cùng đây vẫn là một khoản mua bán không có

vốn, Lục Diệp chỉ cần vào thời điểm thích hợp xây dựng ra linh văn gia trì trên linh khiếu, sau đó không cần làm gì nữa, linh khí trong thiên địa sẽ hội tụ đến đây, tràn vào thân thể hắn, thậm chí hắn còn có thể mặc kệ nó mà đi những làm việc khác...

Hiện giờ, điều hắn cần làm là phải xem những linh văn này có thể mang đến cho hắn bao nhiêu chỗ tốt trong một khoảng thời gian nhất định.

Vì thăm dò điểm này, hắn lập tức tĩnh khí ngưng thần, cảm nhận linh lực biến hóa trong cơ thể.

Ba canh giờ sau, hắn rút ra một kết luận, nếu như có thể duy trì linh văn trên hai mươi chín linh khiếu một ngày một đêm thì chỗ tốt mà nó mang đến cho hắn sẽ tương đương với dùng một viên Uẩn Linh đan...

Không nhiều, nhưng cũng không ít.

Phải biết rằng lúc này hắn mới có hai mươi chín linh khiếu mà thôi, trong khi tổng số linh khiếu trong cơ thể tu sĩ là ba trăm sáu mươi, nếu một ngày nào đó, Lục Diệp có thể gia trì Tụ Linh ở trong ba trăm sáu mươi linh khiếu, thì nó sẽ mang đến lợi ích rất lớn.

Hiện giờ trong tay hắn có rất nhiều Uẩn Linh đan, lại có công pháp phụ trợ là Thao Thiết Xan, còn có Tụ Linh linh văn tương trợ... Dưới biết bao điều kiện như vậy, hiển nhiên trong lòng hắn rục rịch không thôi, chỉ hận không thể tìm một chỗ bế quan tu hành đến cảnh giới Linh Khê cửu tầng...

Song điều khiến cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ là, trong tay hắn không có công pháp hợp lý để sử dụng.

Kim Thiên Tiêu Dao quyết lấy được từ Dương quân sư chỉ có thể tu hành đến cảnh giới Linh Khê tam tầng.

Hắn vốn dự định chờ đến phường thị tiếp theo, sẽ tới chi nhánh Thiên Cơ Thương Minh xem có thể mua được công pháp hay không, vì thế trên đường đi tới hắn đã bán bốn khối Nguyên Từ Quảng, tích góp được hơn hai trăm khối linh thạch.

Nhưng ai ngờ nổi hôm nay hắn lại rơi vào Liệt Thiên Hạp, tạm thời không thể thoát ra.

Điều này khiến người ta phát sầu mà...

Sau khi Lục Diệp suy nghĩ một chút, hắn lại giơ tay điểm lên ấn ký chiến trường của mình, truyền một tin tức ra ngoài.

Sở Thiên đang tĩnh tọa khôi phục, chợt cảm nhận được có tin tức truyền đến, gã vội vàng điều tra, lại phát hiện đúng là Lục Diệp tìm mình.

Từng có vết xe đổ ban ngày cho nên Sở Thiên rất cẩn thận trả lời một câu: "Nhất Diệp sư đệ, có chuyện gì vậy?"

"Có công pháp Huyền cấp hay không? Bán cho ta một quyển."

Sở Thiên lập tức cảm thấy khó hiểu: "Sư đệ muốn công pháp Huyền cấp để làm gì?"

Trong đường rẽ, Lục Diệp không nói gì nhìn Sở Thiên hồi âm, nghĩ thầm có lẽ người này hơi ngu ngốc một chút nên kiên nhẫn trả lời: "Tu hành!"

Sở Thiên nhìn Lục Diệp trả lời, không nhận được gãi gãi đầu.

Một lát sau, tin tức truyền về trụ sở của Huyền môn.

Vương Ương với vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Tiểu Trúc: "Tin tức không sai chứ?"

Tiểu Trúc gật đầu: "Tin tức do Sở Thiên truyền đến, hẳn là không sai."

Vương Ương nghiêm túc suy nghĩ một lát, lại không nhận được chắc một tiếng: "Quả nhiên là phong cách của những đại tông môn kia, đệ tử thả ra hoàn toàn phải dựa vào bản thân, ngay cả công pháp tu hành cũng không chuẩn bị, xem ra lúc trước hãn tu hành chỉ là một quyển công pháp Hoàng cấp, hiện giờ đã tới cảnh giới Linh Khê tam tầng viên mãn, cần đổi một quyển công pháp khác."

"Sở Thiên vẫn đang chờ tin, nên trả lời như thế nào?"

"Một quyển công pháp mà thôi, đồ vật thối rửa trên đường cái, cứ cho hãn là được, bảo Sở Thiên hỏi hãn thuộc chúc hành gì."

"Vâng." Tiểu Trúc gật đầu đáp một tiếng, nghĩ thầm dường như những đệ tử xuất thân đại tông môn này cũng rất đáng thương. Mặc dù Huyền môn nhà mình chỉ có Cửu phẩm, nhưng lúc mới tu hành đều được sư huynh tỷ đệ giúp đỡ, sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy.

"Đúng rồi, đừng cho không, những đại tông môn kia kiêng kị như thế, cứ bán cho hãn rồi thu lấy chút ít linh thạch, chúng ta cũng rất nghèo."

"Đã hiểu."

Trong đường rẽ, Lục Diệp "cực kỳ nghèo khổ" đang kiểm kê tài sản của mình, chỉ có hơn hai trăm khối linh thạch, không biết có đủ mua một quyển công pháp hay không, nếu như không đủ...

Hắn lấy linh khí chuông nhỏ từ trong túi trữ vật ra. Đây là di vật của thiếu chủ Cửu Tinh tông, có lẽ đáng giá không ít tiền, nếu thật sự không đủ, chỉ có thể lấy cái này gán nợ, mà nếu không được nữa, sẽ dùng thêm Nguyên Từ Quáng?

Lại nói, hãn vẫn còn túi trữ vật của thiếu chủ Cửu Tinh tông, chắc trong đó cũng có không ít thứ tốt, đáng tiếc hãn không thể mở được.

Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, mấy ngày nay đã có không ít đệ tử Huyền môn đạt được chỗ tốt từ hắc, về tình về lý Huyền môn cũng nên giảm giá cho hắc chứ?

Sở Thiên lại truyền tin tới, hỏi thăm chúc hành của hắc.

Lục Diệp thành thật nói, chuyện này cũng không cần phải giấu diếm gì, hơn nữa một quyển công pháp phù hợp với chúc hành của mình, rất quan trọng.

Một lát sau, Sở Thiên tiếp tục truyền tin tới, thông báo cho hắc biết nhanh nhất là ngày mai hoặc ngày mốt sẽ cho hắc tin tức xác thực, bởi vì thứ công pháp này phải đưa từ trụ sở bên kia tới, cần mất một chút thời gian.

Lục Diệp tỏ vẻ không thành vấn đề.

Chương 133: Tu Sĩ Nhị Tầng Khác Lạ!!!

Lục Diệp kết thúc đưa tin với Sở Thiên, lập tức đứng dậy, chuẩn bị luyện đao. Mặc dù mấy ngày nay, hắn vẫn không ngừng chiến đấu, nhưng lại chưa bao giờ gián đoạn việc luyện đao, bởi vì hắn có thể cảm giác được loại rèn luyện cơ bản nhất này có trợ giúp rất lớn đối với bản thân, mà loại chuyện này lại quý ở điểm kiên trì.

Nhưng còn không chờ Lục Diệp rút đao ra khỏi vỏ, đột nhiên một tiếng hổ gầm truyền đến. Lục Diệp lập tức quay đầu nhìn lại, thấy Hồ Phách với thân hình chật vật chạy qua bên này.

Y Y giám sát tình huống ở một đầu đường rẽ khác cũng chạy tới, Lục Diệp và nàng liếc nhau một cái rồi ẩn vào trong vách đá.

Hồ Phách chạy đến trước người Lục Diệp, sau đó xoay chuyển phương hướng, cúi người xuống, trên người có một vết thương không quá nghiêm trọng, nó hướng về phía trước gầm nhẹ.

Gần như cùng lúc, một bóng người chậm rãi từ bên kia xuất hiện, Lục Diệp thúc giục linh lực điều tra linh quang của đối phương, trong lòng hạ quyết tâm, nếu như cảnh giới ngũ tầng sẽ lập tức lui về phía sau, nếu như dưới ngũ tầng cảnh sẽ giết gã không còn một manh giáp.

Nhưng sau khi thấy rõ linh quang trên người đối phương, Lục Diệp nhú mày, căn cứ theo độ sáng linh quang, người tới đúng là tu sĩ Linh Khê nhị tầng.

Nhưng khiến cho hắn cảm thấy khó hiểu chính là linh quang

trên người này lại khác biệt với những tu sĩ cảnh giới nhị tầng thông thường khác, chẳng những tinh khiết vô cùng, còn mang tới cho người ta một loại cảm giác kỳ ngưng thực.

"Tìm được người thật không dễ dàng." Người tới dừng lại cách Lục Diệp mười trượng, mỉm cười, có một hàm răng trắng cực kỳ dễ thấy trong đêm tối.

Đối phương không lớn tuổi, Lục Diệp cảm thấy gã còn nhỏ hơn mình một hai tuổi, thân hình cũng không quá khô ngô, nhưng chỉ một mình băng quơ thân nhiên đứng ở nơi đó, lại khiến tâm thần Lục Diệp không kìm được, lập tức trở nên căng thẳng.

Mấy ngày nay, hắn đã chiến đấu rất nhiều trận với tu sĩ Cửu Tinh tông, tuy không thể phán đoán chính xác một tu sĩ có thể có uy hiếp đối với mình hay không, nhưng vẫn có thể thoáng cảm nhận được.

Hiện giờ đối phương có thể làm tâm thần hắn căng thẳng, đương nhiên tu sĩ nhị tầng cảnh trước mặt có điểm độc đáo

"Quá Sớm Hử?" Người tới mở miệng hỏi, cũng không đợi Lục Diệp trả lời đã tự mình giới thiệu: "Vô Nhai đảo, La Kịch! "

Lục Diệp lập tức nhớ tới ban ngày Sở Thiên đã nhắc tới người này với hắn, lúc ấy hắn cũng không hỏi rốt cuộc Vô Nhai đảo là nơi nào, nhưng từ giọng điệu của Sở Thiên thì đây hẳn là một thế lực rất cường đại, mà hiển nhiên tu sĩ xuất thân từ thế lực này có nội tình bất phàm.

Cho nên sau khi đối phương tự giới thiệu xong, Lục Diệp lập tức đạp chân, trường đao ra khỏi vỏ, nhảy phốc về phía người nọ.

Chém trước lại nói sau!

Lúc hắn ở cảnh giới nhị tầng đã có thể giết tu sĩ cảnh giới tứ tầng, hiện giờ đã tam tầng sao phải sợ một tên cảnh giới nhị tầng?

Hai chân được rút vào linh lực lập tức bạo phát ra tốc độ nhanh chóng, khoảng cách mười trượng cực mau bị kéo gần lại, linh khiếu của Lục Diệp phát ra tiếng nổ vang, đó là động tĩnh do linh lực kích động dẫn đến Tụ Linh linh văn xây dựng lúc trước bị nghiền nát.

"Mãng phu!" La Kích hừ nhẹ một tiếng, không vội không chậm giờ tay lên, chỉ thẳng về phía Lục Diệp: "Bạch Chúc!"

Dứt lời, nơi ngón tay xuất hiện một chút huỳnh quang, huỳnh quang kia chợt khuếch trương, hóa thành một mảnh hào quang màu trắng chói lóa, chiếu sáng đường rẽ này như ban ngày.

Trong nháy mắt, Lục Diệp bị ánh sáng mạnh kia chiếu tới không mở mắt ra được, tại tích tắc này hắn cảm thấy dường như mình đang nhìn thẳng vào mặt trời, và dù cho hắn đã lập tức nhắm mắt lại vẫn không tránh khỏi cảm giác chói chói trên con người, nước mắt chảy ròng ròng.

La Kích này thật hèn hạ, hắn vội vàng lui về phía sau.

"Thổ Đột!" La Kích lại hô một tiếng, đồng thời nhắc chân dậm một cái trên mặt đất.

Ngay lập tức, mặt đất sau lưng Lục Diệp trống rỗng sinh ra một đoạn gai đất, nó hung hăng đâm vào thắt lưng hắn. Tư thế lui về phía sau của Lục Diệp bị nó ngăn cản, bản thân hắn lại đâm tới mức đứng không vững, thắt lưng đau nhức, nếu không phải hắn đã thúc giục linh lực hộ thân chỉ sợ đã bị thương rồi.

"Băng Lăng!" Khí lạnh đột nhiên sinh ra, La Kích điểm một cái về phía Lục Diệp, một thanh Băng Lăng sắc bén dài cỡ cây đũa, bắn nhanh ra ngoài như mũi tên rời cung, đánh thẳng tới mặt Lục Diệp.

Lục Diệp còn chưa kịp mở mắt ra, chủ yếu là vừa rồi hắn bị

đánh bất ngờ, không kịp phòng bị, tâm thần hoảng hốt, tới khi cảm nhận được làn khí lạnh lẽo đập vào mặt, hắn không chút suy nghĩ lập tức thúc giục một đạo Ngự Thủ linh văn, chắn ở trước mặt.

"Ầm", giống như thứ đụng vào Ngự Thủ linh văn không phải là một cây Băng Lăng, mà là một khối đá to vậy.

Lục Diệp bị lực trùng kích thật lớn này, đẩy lùi về phía sau, đồng thời hai gò má đau nhức, Băng Lăng vỡ vụn kia đã cắt ra từng vết thương nhỏ trên mặt hắn.

"Kim Hồ!"

Trong hẻm núi, trăm kích như lưỡi liềm cong màu vàng chém về phía Lục Diệp đang ngã người ra phía sau, so với mấy đạo thuật pháp trước đó, lực sát thương của đạo thuật này càng thêm cường đại.

Lục Diệp từng thúc giục Kim Luân phù, một loại công kích dùng Kim Hồ trăm (trăm đánh hình vòng cung màu vàng) làm nguyên mẫu rồi sáng tạo ra, và công kích từ trong Kim Luân phù phát ra là từng đạo Kim Hồ trăm suy yếu.

Về uy lực, đạo Kim Hồ trăm mà La Kích phóng thích còn lợi hại hơn Kim Luân phù mà Lục Diệp từng thúc giục, dưới tình huống không phòng bị, nếu trúng một kích làm không tốt sẽ bị chém thành hai đoạn.

Tốc độ của Kim Hồ trăm cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lục Diệp, khoe miệng La Kích nhếch lên.

Một tiếng “Khanh” vang lên, Kim Hồ trăm đã bị một đạo của Lục Diệp chém rách, phía sau trường đao, Lục Diệp hơi híp mắt, vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Đối phương chỉ có cảnh giới nhị tầng, cho nên ban đầu Lục

Diệp cho rằng dù La Kích này có điều gì đó cổ quái thì bản thân vẫn có thể bắt được, nhưng sau một hồi giao thủ hãn mới phát hiện ra, mình sai rồi.

Tu sĩ cảnh giới nhị tầng này không giống với tất cả những tu sĩ nhị tầng mà hãn từng gặp!

Chương 134: Đối Phương Không Tâm Thường, Chẳng Lẽ Hẳn Lại Tâm Thường???

Mấy ngày nay hẳn đã giết không ít đệ tử Cửu Tinh tông, cũng từng thấy đệ tử Huyền môn tranh đấu như thế nào, tuy ngẫu nhiên bọn họ sẽ thi triển một ít thuật pháp, nhưng đều cần phải tốn một chút thời gian chuẩn bị, chưa từng có tu sĩ nào lại làm được đến trình độ như La Kích này.

Đối phương hạ bút thành văn đánh ra từng đạo thuật pháp, tạo nghệ ở trên những thuật pháp kia cực cao, rõ ràng đã đi theo trường phái pháp tu...

Càng khiến cho Lục Diệp cảm thấy ngạc nhiên chính là, dường như linh lực của tu sĩ cảnh giới nhị tầng này còn nồng đậm hơn mình.

Lúc trước chỉ dựa vào linh quang còn không thể nhận thấy, nhưng lúc này đã động thủ, hẳn lại có thể nhìn rõ linh lực đối phương ba động.

Đây tuyệt đối không phải là linh lực ba động của một tu sĩ cảnh giới nhị tầng, ngược lại ba động này còn mạnh hơn một chút so với tu sĩ cảnh giới tứ tầng hẳn từng giết.

Kết hợp với đủ loại dữ liệu trước mắt, Lục Diệp lập tức nhớ tới một loại khả năng.

Gã này tu luyện công pháp Thiên cấp!

Công pháp chia làm bốn cấp Thiên Địa Huyền Hoàng.

Công pháp Hoàng cấp chỉ có thể giúp người ta tu hành đến cảnh giới Linh Khê tam tầng, Huyền cấp có thể đến cảnh giới lục tầng, mà Địa cấp có thể đạt tới cửu tầng.

Linh Khê cảnh chỉ có cửu tầng, theo đạo lý công pháp Địa cấp đã đủ khiến một tu sĩ Linh Khê cảnh tu hành đến đại viên mãn.

Nhưng trên thực tế lại không phải như vậy, công pháp Địa cấp chỉ có thể trợ giúp tu sĩ mở ra một trăm tám mươi khiếu, mà linh khiếu trong thân thể lại có khoảng ba trăm sáu mươi cái.

Sau khi tu hành đến một trăm tám mươi khiếu, nếu muốn mở ra càng nhiều linh khiếu thì nhất định phải chuyển tu công pháp Thiên cấp.

Một tu sĩ cảnh giới Linh Khê cửu tầng tu hành công pháp Địa cấp sẽ mở ra một trăm tám mươi khiếu, sau khi chuyển tu công pháp Thiên cấp mới mở ra khiếu thứ một trăm tám mươi mốt, những chuyển tu công pháp sẽ khiến cảnh giới vốn có của người này trượt xuống mấy tầng, vì phân chia ở bên trong công pháp Thiên cấp, một trăm tám mươi khiếu chỉ tương đương cảnh giới Linh Khê lục tầng.

Nói tóm lại, tu sĩ mở ra bao nhiêu linh khiếu vốn không phải là tiêu chuẩn để phân tích cấp độ tu vi, mà tiêu chuẩn ấy lại có liên quan đến chuyện trong thể nội có bao nhiêu tiểu chu thiên tuần hoàn.

Hoặc là nói, tu sĩ mở ra cùng số lượng linh khiếu không nhất định sẽ có tu vi giống nhau.

Trong một lần truyền đạo thụ nghiệp duy nhất, chưởng giáo từng nói với Lục Diệp về sự khác nhau của công pháp, cho nên hẳn nhớ kỹ những thứ này.

Thoạt nhìn La Kích này chỉ là tu sĩ có cảnh giới Linh Khê nhị

tầng, nhưng trên thực tế, gã đã mở được ít nhất là năm mươi linh khiếu trở lên rồi! Bởi vì linh lực ba động lúc gã thi pháp mạnh hơn Lục Diệp rất nhiều.

Công pháp Thiên cấp sẽ tính mở mười tám khiếu là cảnh giới nhất tầng, bốn mươi lăm khiếu mới là cảnh giới nhị tầng!

Ngay sau khi Lục Diệp ý thức được điểm này, hắn lập tức hiểu La Kích này chính là đối thủ mạnh mẽ nhất trừ trước đến giờ mà hắn đụng phải.

Phải biết rằng, tu sĩ luyện công pháp dưới Địa cấp, chỉ cần mở bốn mươi lăm khiếu đã là tiêu chuẩn cảnh giới Linh Khê tứ tầng. Nói cách khác, La Kích tu hành công pháp Thiên cấp, chỉ có tu vi nhị tầng, nhưng tu vi thực sự đã ngang với tu sĩ ở giữa tứ tầng và ngũ tầng phổ thông, lại thêm tạo nghệ trên thuật pháp của gã, đã không hề thua kém một tu sĩ cảnh giới ngũ tầng rồi.

Đây mới là nội tình của một đệ tử xuất thân từ tông môn đứng đầu.

Từ lúc còn rất nhỏ bọn họ đã bắt đầu xác định con đường tương lai của chính mình, tiếp theo không ngừng nghiên cứu thăm dò trên con đường này, rèn luyện thân cốt, chờ đến lúc tuổi tác phù hợp lại bắt đầu tu hành, đồng thời sẽ không vội vã tăng lên tu vi của mình, bởi vì mỗi khi bọn họ tăng lên một tầng tu vi, số lượng linh khiếu cần mở ra đều nhiều gấp hai ba lần tu sĩ tầm thường.

Ở thời điểm tu vi không cao, thường thường những người như thế này đều có thể vượt qua hai ba cấp độ nhỏ để tranh đấu cùng người, dù tu vi có tăng thêm đi nữa thì vượt cấp giết địch cũng là chuyện thường ngày.

Mà một khi người như vậy trưởng thành, bọn họ đều là cường giả cấp bá chủ!

Cũng có nghĩa là Lục Diệp đã vinh hạnh đụng phải một vị bá chủ tương lai. . .

Trong chớp mắt giao phong, lại lấy thế hấn bại hoàn toàn mà kết thúc.

Phải biết rằng, ở ngay thời điểm La Kích hiện thân, hấn đã nhanh chóng giết lên, thế nhưng đối phương bằng vào mấy đạo thuật pháp đánh tới, đã khiến hấn bị ép trở về vị trí cũ.

Dạng binh tu như hấn giao đấu cùng một vị pháp tu, thì rút ngắn khoảng cách đánh cận chiến mới là đấu pháp tốt nhất, nhưng rõ ràng không phải dễ tiếp cận La Kích này như vậy.

"Tên mãng phu người thuộc tông môn nhà ai vậy?" La Kích không thừa thắng xông lên, bởi vì gã đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Cũng không phải do gã coi thường Lục Diệp, chỉ là hoàn cảnh nơi này không thích hợp cho một binh tu như Lục Diệp phát huy sở trường, ngược lại sẽ khiến thuật pháp của gã sinh ra uy hiếp càng lớn hơn.

Nói nữa, ở giai đoạn đầu tu hành, nếu có thể thi triển thuật pháp, sẽ chiếm ưu thế rất lớn.

Mà hiện giờ khi chiến đấu trong chỗ đường rẽ chật hẹp, Lục Diệp hoàn toàn không có quá nhiều vị trí để xê dịch.

Hiển nhiên Lục Diệp cũng ý thức được điểm này, bởi vậy, cách tốt nhất hấn cần phải làm là thối lui dần dần ra phía sau, nhưng hấn lại không định làm như thế.

Bởi vì hấn thoáng có loại cảm giác, nếu như thối lui vào lúc này, chỉ sợ lần tiếp theo khi gặp lại La Kích, hấn sẽ không có dũng khí đối mặt cùng đối phương. Từ câu nói đầu tiên của gia hỏa này đã có thể suy đoán ra, người này chuyên môn tìm đến hấn.

Nếu đã không thể né tránh... cũng chỉ có thể chiến một trận!

Nội tình của đối phương không tầm thường, chẳng lẽ hấn lại tầm thường?

Suy cho cùng, La Kích thi triển trước mắt đều là một chút thuật pháp cỡ nhỏ, Ngự Thủ linh văn của hấn có thể đỡ được.

Nghĩ đến đây, Lục Diệp nắm thật chặt thanh đao trên tay phải, thân thể hơi nghiêng về phía trước, dời trọng tâm xuống, bày làm ra tư thế báo sẵn chụp mồi.

Hấn hít một hơi thật sâu, linh lực trong ba hệ thống tiểu chu thiên tuần hoàn bên trong thể nội bắt đầu gào thét lao nhanh, một cái chớp mắt tiếp theo, hấn chợt bắn về phía trước, đá vụn dưới chân văng tung tóe.

Chương 135: Lục Diệp VS La Kịch!!!

"Bạch Chúc!" La Kịch hét lớn.

Trước đó Lục Diệp đã nếm qua một lần thua thiệt, đến bây giờ con mắt vẫn còn đau xót, cho nên khi nghe La Kịch hô lớn như vậy, hắn lập tức híp mắt, đồng thời nâng tay trái lên ngăn cản.

Song lần này lại không có ánh sáng mạnh bộc phát, thứ bắn tới là một đạo Băng Lăng tràn ngập hàn ý, đồng thời tiếng cười đùa của La Kịch truyền đến: "Người bị lừa rồi!"

"Chó chết!" Lục Diệp giận dữ, cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao trước mỗi lần gia hỏa này phóng thích thuật pháp, gã đều phải rống lớn rồi, hóa ra là vì chôn xuống phục bút (gieo mìn mống trước nhằm mục đích gì đó) chờ đến giờ phút này, quả thật cực kỳ âm hiểm.

Hắn nhắc đao chém ra, Băng Lăng vỡ vụn, nhưng ngay sau đó, lại có từng thanh Băng Lăng đánh tới, tiếng xé gió ghen ngào không thôi.

Đối phương phóng thích thuật pháp liên tiếp, tựa như không muốn ngừng lại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thậm chí Lục Diệp cũng không nhận được sẽ hoài nghi có phải gia hỏa này đã vụng trộm thúc giục một tấm linh phù hệ Băng hay không.

Âm thanh "Đinh đinh đương đương" vang lên, trường đao trong tay Lục Diệp múa may, đánh nát từng thanh Băng Lăng, nếu không kịp chém vỡ, cũng chỉ có thể dùng Ngự Thủ ngăn cản. Một đường hắn gian khổ xông lên, bởi vì lượng lớn vụn băng sinh ra

khiến trong khe núi bắt đầu trở nên rét lạnh.

Trộn vện mười mấy hơi thở, Lục Diệp mới tiến được ba bước! Từng thanh Băng Lăng bay lượn đến mang theo lực xung kích to lớn, ngăn cản bước tiến của hắn.

Cái đầu nhỏ của Y Y bỗng nhiên ló ra từ vách đá sau lưng La Kích, nhưng còn không chờ nàng có hành động, dường như sau lưng gã có mọc ra con mắt, La Kích đột nhiên quay đầu nhìn lại, đồng thời đưa tay điểm một cái, một đạo Kim Hồ trảm chém tới Y Y.

Y Y kêu lên sợ hãi, tranh thủ thời gian rút đầu về.

"Rống!" Hồ Phách gào thét một tiếng, nó cho rằng Y Y vừa chịu tổn thương.

Một tiếng hổ gầm này rõ ràng có chút không giống bình thường, khi một tiếng này vang lên, Lục Diệp cảm thấy đầu mình bị người cầm chùy nhỏ đập một cái, mà thân hình La Kích đối diện càng lảo đảo một bước, kinh ngạc nói thầm một tiếng: "Dị thú?"

Lúc trước gã từng gặp được Hồ Phách, nhưng không quá để trong lòng, tới giờ khắc này mới biết, dường như con hổ trắng thần tuấn này cũng có chút năng lực đặc biệt.

Nhưng giờ phút này, không cho phép gã suy nghĩ nhiều, bởi vì ngay lúc gã bị tiếng rống của Hồ Phách quấy nhiễu, Lục Diệp đã thừa cơ lướt đến.

La Kích rống to: "Bạch Chúc!"

Lục Diệp đã mắc mưu một lần sao có thể tiếp tục trúng kế? Hắn chỉ hơi hít mắt lại, tỏ ra không quan tâm vẫn giết tới.

Răng rắc răng rắc. . .

Bỗng nhiên đám vụn băng bốn phía bay qua vây kín Lục Diệp, sau đó nhanh chóng ngưng kết, nhìn từ thể kia dường như muốn đông lạnh hẳn ở bên trong.

Trong lúc nguy cấp, Lục Diệp buộc lòng phải lui lại mới đứng vững được thân hình, giữa hắn và La Kích đã có thêm một khối băng to, nếu không phải hắn chạy nhanh thì chắc chắn một điều rằng, khối băng này có thể phủ kín hắn.

Và một khi xuất hiện loại tình huống này, lấy thủ đoạn của La Kích, gần như Lục Diệp chết chắc rồi.

"Hô. . ." Mắt thấy Lục Diệp bị khối băng ngăn lại, La Kích khẽ thở dài một hơi.

Tình trạng kịch liệt của trận chiến này đã vượt quá dự liệu của gã.

Vốn dĩ lúc Cửu Tinh tông bên kia mời gã tới xuất thủ đối phó Lục Diệp, gã cảm thấy đây chỉ là chuyện thuận tay mà làm, coi như đối phương có xuất thân từ thể lực đứng đầu thì thực lực vẫn bày ra ở kia, một tu sĩ Linh Khê tam tầng tu hành công pháp phổ thông, gã còn không quá để ở trong mắt.

Nhưng tới lúc thật sự giao thủ gã mới phát hiện ra, tu sĩ cảnh giới tam tầng này có chút không giống những đối thủ tam tầng trước kia gã từng gặp phải.

Lấy thực lực trước mắt của La Kích, muốn giết những tu sĩ cảnh giới tam tầng bình thường kia, nhiều nhất chỉ là chuyện hai ba đạo thuật pháp, nhưng khi giao thủ cùng Lục Diệp, không biết gã đã thi triển bao nhiêu thuật pháp rồi.

Càng khiến gã kinh ngạc chính là, tên Quá Sơn Hổ này lại có thể dùng linh văn tác chiến!

Phải biết rằng, nghiên cứu linh văn càng khó hơn nghiên cứu

thuật pháp gấp mấy lần, bởi vì xây dựng linh văn là một việc rất tỉ mỉ, hơi chút sai lầm sẽ thất bại, chứ đừng nói tới chuyện thúc giục linh văn chiến đấu.

Bình thường chỉ có linh văn sư tương đối cao cấp mới có vốn liếng như vậy.

Nhưng Lục Diệp mới bao nhiêu tuổi?

Thông qua quan sát, gã xác định Lục Diệp có nắm giữ một đạo linh văn phòng ngự, linh văn kia có thể ngăn trở công kích Băng Trù Thuật của gã, hơn nữa còn là tùy tâm mà phát...

Phát hiện này không khỏi khiến La Kích thu hồi khinh thường trong lòng, những lời các sư huynh kia nói trước khi gã ra khỏi cửa quả nhiên không sai, ra ngoài không thể khinh thường bất cứ một địch nhân nào. Có lẽ người khác mở ra ít linh khiếu hơn gã, có lẽ thủ đoạn của người khác không phong phú bằng gã, nhưng chỉ tính riêng linh văn chi thuật kia thôi cũng không phải người bình thường có thể có được.

Nhưng La Kích không vì vậy mà lùi bước, ngược lại chiến ý dâng cao. Những ngày tháng lịch lãm ở bên ngoài này, tất cả đám người gặp phải đều không thể nhắc lên chiến ý của gã, khó khăn lắm mới gặp được một đối thủ ngang tài ngang sức như vậy, làm sao có thể bỏ qua?

Ngay khi tâm tư gã chuyển động, bỗng nhiên phía trước lóe lên một mảnh ánh đao sáng như tuyết. Nương theo một tiếng răng rắc vang lên, khối băng lớn như vậy lại bị phá vỡ từ bên trong, trong lỗ hổng có một bóng dáng nhanh như gió đánh tới.

“Băng Lao Thuật lại bị phá như vậy?” Vẻ mặt La Kích đầy kinh ngạc.

Phải biết rằng, đó không phải là khối băng bình thường, mà là

một đạo thuật pháp, là thuật pháp gã dùng Băng Lăng Thuật làm cơ sở cấu thành, tuy không thể vây Lục Diệp ở trong đó, nhưng cũng không thể bị phá vỡ dễ dàng như vậy.

Điều này khiến gã ý thức được một vấn đề, trường đao linh khí trong tay Lục Diệp không tầm thường, gã tuyệt đối không chịu nổi một đao như vậy!

Linh lực bắt đầu khởi động, thuật pháp lại nổi lên, từng đao đánh về phía Lục Diệp.

Lục Diệp nhanh chóng xông tới. Lúc này đây hắn không dùng đao chém những thuật pháp kia, cũng không né tránh, mà cứng rắn liều lĩnh xông tới, tất cả thuật pháp đánh tới đều bị hắn dùng Ngự Thủ linh văn ngăn cản.

Chương 136: Ngang Tài Ngang Sức!!!

Hào quang không ngừng nở rộ trong hành lang hắc ám, khoảng cách hai bên nhanh chóng xích lại gần nhau.

Mí mắt La Kích giật giật, thăm mắng Lục Diệp đúng là loại mãng phu không nào.

Nhưng không thể phủ nhận, cách ứng đối của mãng phu này làm cho gã có chút hoảng hốt tâm thần.

Trong lúc binh tu đối kháng cùng pháp tu, thì khoảng cách được kéo dài chính là thiên hạ của pháp tu, nhưng một khi bị tới gần người, pháp tu thường không có kết cục gì tốt.

Chỉ trong thời gian ba hơi thở, Lục Diệp đã giết đến cách La Kích hai trượng, trường đao trong tay lóe lên, theo thân hình đến gần, bổ ra một đao.

La Kích vội vàng lui về phía sau, nhưng đúng lúc này, Y Y lại xuất hiện ở phía sau gã, thân hình nhanh chóng ngưng thật, giơ tay lên một chưởng vỗ vào bả vai gã.

La Kích sợ tới mức hồn phi phách tán, thế nhưng rất nhanh gã đã phát hiện ra một chưởng này không có lực sát thương quá lớn. Nó bị linh lực hộ thể của gã dễ dàng ngăn cản.

Bỗng nhiên sau lưng gã linh quang đại phóng, linh quang kia sắc bén đến tột cùng, dường như từng cây gai nhọn mọc thẳng trên lưng. Y Y lại đánh tới một chưởng nữa, lập tức kêu đau một tiếng, hoảng hốt lắc mình lui ra.

Chẳng qua dù nàng bị ngăn cản như vậy nhưng La Kịch cũng không thể tránh được công kích chính diện của Lục Diệp!

Nếu như là công kích của tu sĩ tam tầng khác, La Kịch còn có lòng tin ngăn cản bằng vào linh lực hệ thể của bản thân, nhưng gã đã từng chứng kiến cách Lục Diệp phá Băng Lao Thuật hung tàn ra sao, bây giờ đâu dám chủ quan?

"Vụ Thuần!" Gã quát khê, linh lực bắt đầu khởi động, quanh thân lập tức bị một tầng sương mù linh lực bao vây.

Lục Diệp bổ xuống một đao, một đao có gia trì Phong Duệ kia cũng không thể phá vỡ phòng hộ của Vụ Thuần. Hắn có cảm giác mình vừa bổ vào một cục cao su, trường đao chém vào lại bị kẹt ở bên trong.

La Kịch vừa lui về phía sau, vừa giơ tay chỉ về phía Lục Diệp, cắn răng nói: "Kim Hồ!"

Lần này đến lượt Lục Diệp không thể tránh được, trăm kích hình bán nguyệt màu vàng nộ đã khảm ngay vào giữa lồng ngực Lục Diệp, nhưng trước đó hắn cũng kịp thúc giục một mặt Ngự Thủ linh văn bảo vệ trước người.

Lục Diệp lại xuất đao, hung hăng bổ xuống

"Băng Lãng!"

"Phong Đao!"

"Lôi Thích!"

Trong đường rẽ, La Kịch đang không ngừng trốn tránh chột giận dữ quát lên, nương theo từng tiếng hò hét của gã, thuật pháp có chúc hành khác biệt không ngừng kích phát, đánh vào ngực Lục Diệp vang lên tiếng ầm ầm.

Thoạt nhìn La Kích đang tấn công với khí thế mười phần, nhưng gã lại từng bước lui về phía sau, chỉ vì Lục Diệp cũng nhanh chóng bổ ra từng đao liên tục áp bách đến, Vụ Thuần bực ngoài thân thể gã bắt đầu có dấu hiệu tán loạn.

"Ta cũng không tin người có thể luôn bảo trì linh văn như vậy!" La Kích vừa giao phong với Lục Diệp, vừa gầm lên giận dữ.

Mặc dù gã khiếp sợ Lục Diệp có thể dùng linh văn tác chiến, nhưng thúc giục linh văn sẽ tiêu hao rất lớn, chỉ cần linh lực của hắn hao hết, hiển nhiên người đạt được thắng lợi chính là gã!

Chẳng qua mãng phu đối diện kia giống như một người câm, hắn không nói một lời, chỉ xuất đao càng thêm tàn nhẫn.

Một lát sau, khóe mắt La Kích co giật, gã cảm nhận được thế cục không ổn.

Lục Diệp có tiêu hao khi thúc giục linh văn, nhưng gã thúc giục thuật pháp đồng dạng cũng có tiêu hao. Đúng là linh lực dự trữ của gã nhiều hơn Lục Diệp, nhưng gã thúc giục thuật pháp nhiều hơn, đó là chưa kể tới chuyện vì phòng bị Y Y, cho nên gã luôn phải duy trì Vụ Thuần Thuật, tiêu hao càng lớn.

Nếu cứ tiếp tục tấn công như vậy, không dám chắc ai sẽ là người không kiên trì được trước.

Tâm tư chuyển động, La Kích giận dữ gầm lên một tiếng: "Bạch Chước!"

Lúc này gã giơ tay lên, đầu ngón tay có thêm một đạo linh phù, linh lực được rót vào trong đó...

Lục Diệp cảm giác mình sắp không kiên trì được nữa, thời gian giao thủ giữa hắn và La Kích không dài, nhiều nhất chỉ tầm nửa chén trà, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, linh lực toàn thân hắn có mười đã hao hết tám...

Đây là cuộc chiến cường độ lớn nhất mà hần gặp phải từ trước đến giờ, và đối thủ chỉ là một tu sĩ cảnh giới nhị tầng thôi.

Cho nên lúc La Kích hô lên Bạch Chúc, hần đã biết trong đó có lừa gạt, thân hình mạnh mẽ nhảy về phía sau, đồng thời vươn tay sờ túi trữ vật bên hông, đầu ngón tay nắm lấy một tấm linh phù.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sửng sốt, khi linh lực bắt đầu khởi động, hai tấm linh phù đồng thời nổ rộ hào quang.

Thủy thương chột hiện ra, ba đạo Thủy thương hình tam giác bắn về phía Lục Diệp, Hỏa xà bắt đầu khởi động, lắc lư thân thể thiêu đốt La Kích.

"Ầm" - một tiếng nổ lớn vang lên, đường rẽ kịch liệt chấn động, đá vụn rơi ào ào.

Nước và lửa va chạm, trong nháy mắt khiến đường rẽ sinh ra lượng lớn khí nóng nhiệt độ cao, linh quang trên người Lục Diệp và La Kích chớp động, cả hai đều bị lực trùng kích cường đại kia đánh bay ra ngoài.

Người nào cũng thềm mắng một tiếng tên điên rồi mặt mày xám xịt đứng dậy.

Chờ tới lúc Lục Diệp cầm đao đuổi theo, La Kích đã chạy ra khỏi đường rẽ, gã quay đầu đánh ra một đạo linh phù với Lục Diệp.

Lục Diệp rút đầu lại, linh phù kia nổ tung ra ánh vàng đầy trời, đánh cho mặt đất bốn phía trở nên gồ ghề.

Khi hần nhìn lại, La Kích nọ đã chạy xa. Lục Diệp phóng bước đuổi giết, Hồ Phách cũng từ phía sau đuổi theo, hần xoay người lên lưng hổ, tốc độ tăng đột ngột.

La Kịch đang chạy trốn quay đầu nhìn lại, lập tức giận đến cái mũi cũng lệch. Mắt thấy mình trốn không thoát, gã dứt khoát không chạy nữa mà xoay người đối mặt với Lục Diệp, hai tay, mỗi bên nắm một tấm linh phù. Tiếp đó, gã vỗ một tấm trong đó lên người mình, cả người lập tức bị một tầng kim quang ngưng thực bao phủ.

Đây là một tấm Kim Thân phù, phẩm chất cũng không tệ lắm.

Linh phù vừa gia trì xong, La Kịch cũng lấy một tấm linh phù khác đánh tới Lục Diệp.

Lục Diệp nhảy xuống khỏi lưng hổ, một đao bổ về phía công kích kia, đồng thời dặn dò Hồ Phách: "Tránh xa một chút."

Lực trùng kích cực lớn làm cho hắn ngã xuống đất, cả người đau nhức, khi mới đứng lên hắn đã nhìn thấy La Kịch đứng tại chỗ, vẻ mặt khiêu khích ngoắc tay với hắn: "Đến đây!"

Lục Diệp không nói một lời, lấy ra một tấm Kim Thân phù từ trong túi trữ vật vỗ lên người mình...

La Kịch không nhịn được khẽ thở dài, dường như tài lực của đối phương... cũng không kém gã.

Chương 137: Linh Phù Cũng Dùng Rồi, Còn Ngại Vận Dụng Linh Khí Sao?

Trong khe núi, hai người không còn sót lại bao nhiêu linh lực, bắt đầu chuyển qua so sánh linh phù, đủ loại linh phù không ngừng bị kích phát, hào quang đủ màu sắc lấp lóe bay lên.

Động tĩnh huyền não truyền khắp bốn phương, khiến cho tu sĩ hai đại tông môn phụ cận chú ý, nhưng sau khi xem xét tình huống ở xa xa, ai cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Cái loại đánh nhau cường độ cao thề phân sinh tử này, đã không có chỗ cho bọn họ nhúng tay vào, ngược lại, nếu không cẩn thận bị cuốn vào trong đó tất phải chết không thể nghi ngờ.

Có lẽ cảnh giới ngũ tầng có thể nhúng tay vào chiến đấu như vậy, nhưng hai đại tông môn vốn không thể điều động quá nhiều tu sĩ cảnh giới này. Từ khi khai chiến đến nay, tu sĩ cảnh giới ngũ tầng của song phương đều ở trung tâm Liệt Thiên hạp kiềm chế lẫn nhau, ai cũng không thể động đậy. Đây cũng là nguyên nhân mấy ngày qua Lục Diệp không gặp phải một tu sĩ ngũ tầng nào.

Giờ phút này trời đã sáng, Lục Diệp há mồm thở hổn hển, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới một trận chiến đấu sẽ đánh thành như vậy, nhưng ánh rạng đông thắng lợi đang ở ngay trước mắt, bởi vì hẳn phát hiện dường như đối phương không còn linh phù công kích nữa!

Đây là chuyện đương nhiên, bản thân La Kích là một pháp tu, tinh thông các loại thuật pháp cấp thấp, uy năng thuật pháp do gã

thi triển ra còn cường đại hơn linh phù bình thường, cho nên trên người chỉ dự phòng không tới mười tấm linh phù công kích, phần nhiều hơn là linh phù dùng để phòng ngự.

Về cơ bản, sau một hồi kịch chiến với Lục Diệp, tất cả linh phù công kích đều bị gã đánh ra ngoài cả rồi, điều này cũng khiến gã cảm thấy xấu hổ khó đỡ.

Trong quan niệm của gã, một pháp tu chân chính nên khinh thường vận dụng uy lực linh phù, đó là biểu hiện của sự vô năng!

Nhưng bây giờ... vô năng thì vô năng đi, cũng tốt hơn là bị tên mãng phu kia một đao chém chết.

Mất thấy Lục Diệp lại cầm đao giết tới, La Kích cảm thấy không ổn, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nhưng tiếng truy kích phía sau càng ngày càng gần, gã quay đầu nhìn lại đã thấy Lục Diệp tiếp tục cười lên lưng con hổ trắng như tuyết kia rồi.

"Không biết xấu hổ!" La Kích thầm mắng to, đồng thời mở miệng giận dữ quát: "Đừng đuổi theo, nếu không ta sẽ cho người đẹp mặt!"

Lục Diệp chẳng thèm để lời uy hiếp gây thơ như vậy vào trong lòng, hổ lớn càng đuổi càng dữ.

"Đây là người bức ta." La Kích cắn răng, xoay người lại đối mặt với Lục Diệp, sau đó vươn tay lấy ra một vật từ trong túi trữ vật.

Lục Diệp không biết rốt cuộc đối phương đã lấy ra cái gì, nhưng tư thái này của La Kích khiến hắn cảm thấy không ổn!

Đang nghĩ như vậy, La Kích đã ném đồ vật trong tay ra, Lục Diệp đưa mắt nhìn lại, mới phát hiện đó chỉ là một con dấu bốn mặt vuông vức, kích thước lớn bằng bàn tay, toàn thân trắng nõn,

cũng không biết do tài liệu gì chế tạo thành.

Tuy nhiên ngay sau đó, hắc đã sợ tới sờn cả gai ốc.

Chỉ vì con dấu nhỏ kia bỗng nhiên lớn lên, thoáng chốc đã có kích thước như mặt bàn, sau đó hung mãnh đập tới Hồ Phách.

Hồ Phách cũng mạnh mẽ, đột ngột thay đổi phương hướng di động, công Lục Diệp trốn sang bên cạnh.

"Ầm" một tiếng, vị trí đại ấn đập xuống đã xuất hiện một cái hố sâu hai thước...

Mặt đất rung chuyển!

Mắt thấy cảnh này, mí mắt Lục Diệp nhảy dựng lên, đồ chơi này tuyệt đối là một món linh khí cực kỳ ghê gớm, nếu vừa rồi bị đè xuống, chỉ sợ hắc và Hồ Phách đều trở thành thịt xay.

Hồ Phách thử mang theo hắc đột kích La Kích từ hướng bên kia, song đại ấn nọ nhìn như vũng vèo, kì thực lại linh hoạt dị thường, lần lượt từ trên trời đập xuống, hố lớn chập vọt né tránh, nhiều lần suýt nữa không kịp thoát.

"Chạy!" Lục Diệp gầm nhẹ ở trên lưng Hồ Phách.

Hố lớn cũng biết tình huống không ổn, vội vàng xoay người mang theo Lục Diệp chạy về phía xa xa.

"Người chạy đâu?" La Kích được thể không tha người, trên mặt hiện ra nụ cười điên cuồng: "Không phải vừa rồi đuổi theo rất sung sướng sao? Đến quyết một trận tử chiến nào, mãng phu! "

Thế cục nghịch chuyển, mới vừa rồi là Lục Diệp đuổi giết La Kích, hiện giờ lại là gã đuổi giết Lục Diệp, chỉ có thể nói rằng Thiên đạo biết luân hồi, trời xanh không bỏ qua cho ai hết.

Rầm rầm rầm...

Mỗi lần đại ấn hạ xuống đều khiến mặt đất rung động, đá vụn bắn tung tóe, thứ này hẳn là linh khí dùng để bảo mệnh của La Kích, lúc trước gã không vận dụng bởi vì rất tự tin vào thực lực của bản thân, cũng do kiêu ngạo của mình quá phá, nhưng sau khi bị Lục Diệp bức đến đường cùng, gã đã triệt để cởi bỏ trói buộc về thể xác và tinh thần.

Linh phù cũng dùng rồi, còn ngại vận dụng linh khí sao?

Tốc độ đại ấn đập xuống càng lúc càng nhanh, lực trùng kích khổng lồ kia khiến bóng dáng Hồ Phách chạy trốn cũng càng ngày càng chật vật, cuối cùng có một lần nó bị lực trùng kích làm cho đảo điên ngã xuống đất, đại ấn thuận thế đập xuống, bóng râm bao trùm.

Hồ Phách vội vàng đứng dậy, nhưng đã không còn kịp. Vào thời điểm nguy cơ sinh tử, Lục Diệp thúc giục linh lực còn lại không nhiều lắm trên người mình, nhanh chóng hình thành một đạo Ngự Thủ linh văn chắn ở phía trên.

Đại ấn đập xuống, Ngự Thủ linh văn vẫn chỉ kiên trì được trong nháy mắt đã bị nghiền nát, nhưng ngay sau đó đạo Ngự Thủ thứ hai đã thành hình, lại nghiền nát, rồi đạo thứ ba xuất hiện...

Cuối cùng cũng ngăn được đại ấn nhưng chỉ giằng co trong chớp mắt đã khiến hào quang trên đại ấn bắt đầu trở nên tối nghĩa, nó nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục bộ dáng vốn có, tiếp theo vẻ trơn bóng biến mất.

Lục Diệp giơ tay chụp về phía đại ấn, nhưng vì quá mệt mỏi khiến tay hắn run rẩy kịch liệt, chụp thẳng vào khoảng không. Đại ấn rơi trên đầu hắn, khiến trán hắn sưng u một cục, hiển nhiên nó không còn uy năng lúc trước nữa.

Từ xa xa truyền đến một tiếng cười to, đại ấn "vèo" một tiếng bay về phía trước, rơi vào trong tay La Kích.

Giờ phút này, đôi bên đứng cách nhau chừng ba mươi trượng, La Kịch không còn chút hình tượng tựa lưng vào một tảng đá, cười to nhìn Lục Diệp bên kia, tựa như gã là người thắng.

Khe núi giữa hai người có rất nhiều hố to to nhỏ nhỏ, dư âm kịch chiến lắng lại, song chiến đấu còn chưa chấm dứt.

Lục Diệp mạnh mẽ chống người đứng lên, từng bước đi về phía La Kịch, khiến gã cười không nổi...

Chương 138: Bởi Vì Hắc Mới Thực Sự Là Đền Cạn Dầu...

Thế nhưng Lục Diệp chưa đi được mấy bước, đã ngã xuống đất, làm bắn lên một mảnh bụi bặm.

Y Y từ một bên bay ra nâng Lục Diệp lên, bốn mắt nhìn nhau, mắt nàng lộ ra vẻ hồi ý nhưng Lục Diệp lại chậm rãi lắc đầu.

Y Y muốn phối hợp cùng Hồ Phách, thừa dịp trạng thái uể oải của La Kích trong giờ phút này, thử xem có thể giết gã, triệt để giải quyết đối phương hay không.

Nhưng Lục Diệp cảm thấy, thoát nhìn dáng vẻ La Kích như đền cạn dầu, nhưng ít nhất gã còn có thể thi triển một hai đạo thuật pháp. Thêm nữa, đại ấn linh khí của gã cũng là một loại phiền phức. Vừa rồi hẳn phải thúc giục ba đạo Ngự Thủ linh văn mới có thể ngăn cản được nó, càng đừng nói tới Hồ Phách và Y Y.

Nếu bị thứ này đập trúng, mấy cái mạng cũng không còn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, La Kích là một gia hỏa âm hiểm, có thể thấy được điểm này thông qua đủ loại hành vi của gã trong quá trình giao thủ trước đó. Một người như vậy, nếu biết rõ Lục Diệp có hai người giúp đỡ, sao có thể thật sự để cho mình rơi vào tình trạng đền cạn dầu?

Thậm chí Lục Diệp còn hoài nghi rằng dù hẳn có thể đi tới trước mặt đối phương, cũng không thể giết được La Kích.

Bởi vì hắc mới thực sự là đền cạn dầu.

La Kích ở xa xa thờ ơ lạnh lùng nhìn một hồi, thấy Y Y và Hồ

Phách không nhân cơ hội này giết tới, trong đáy mắt gã thoáng hiện lên một tia thất vọng, đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm.

Đúng như Lục Diệp dự đoán, thoát nhìn gã đã không còn lực chiến đấu, nhưng nếu Y Y và Hồ Phách dám tới gần, gã cũng không ngại để cho đối phương nhìn xem cái gì gọi là đệ tử xuất thân từ tông môn đỉnh cấp!

Nói nữa, tình huống trước mắt tuyệt đối là tốt nhất, gã không thể lãng phí lực lượng cuối cùng lên đám trợ thủ râu ria kia rồi cạn kiệt thực sự được.

Nghĩ đến đây, gã ngửa đầu hô to với Lục Diệp: "Ta thoáng khôi phục một hai, đợi lát nữa sẽ đến giết chết người! "

Tại trụ sở của Cửu Tinh tông.

Tào Dã và Đồng Thúc Dạ đang cùng nhau chờ đợi, đêm qua bọn họ nhận được tin tức La Kích giao thủ cùng tên Quá Sơn Hồ kia, hai người này một có cảnh giới nhị tầng, một có cảnh giới tam tầng, song động tĩnh giao thủ lại không thua kém cảnh giới ngũ tầng bình thường...

Ngay sau đó, tin tức truyền về làm cho bọn họ kinh ngạc, La Kích mà bọn họ kỳ vọng lại không thể nhanh chóng giải quyết đối thủ của mình, ngược lại còn đấu với đối phương một trận khó phân thắng bại.

Không hổ là đệ tử xuất thân từ tông môn đứng đầu, quả nhiên không dễ giết như vậy.

Nếu là khúc mắc bình thường, Cửu Tinh tông sẽ thoải mái thỏa hiệp, nhưng mối thù của thiếu chủ không thể không báo, bọn họ chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Đúng lúc này, Đồng Thúc Dạ bỗng nhiên biến sắc.

"Có kết quả rồi?" Tào Ký khẩn trương hỏi.

"Không phải, là tiện tỳ bên cạnh Vương Ương! Nàng rời khỏi trụ sở của Huyền môn."

"Không phải nàng ta đi giải quyết La Kích chứ?" Tào Phi thăm cả kinh trong lòng.

"Không biết, không loại trừ khả năng này, cho nên người cần phải đi một chuyến."

Da mặt Tào Dĩ co rút lại, dù gã và nàng cùng có cảnh giới lục tầng, nhưng gã thực sự không phải đối thủ của tiện tỳ kia, mỗi lần giao thủ cùng nàng, đều không thoát khỏi bị đánh đập một trận.

Đây là chuyện bất khả kháng. Gã đi theo con đường thể tu, mà nữ nhân kia lại là pháp tu, trời sinh người ta đã có lợi thế. Trong hai năm nay, đôi bên đã giao thủ với nhau rất nhiều lần, nhưng mỗi lần hẳn đều bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Cho nên gã thực sự không muốn đối mặt với tỳ nữ tên Tiểu Trúc kia một chút nào, nhưng Đồng Thúc Dạ đã lên tiếng, gã chỉ có thể kiên trì tiếp nhận.

Dù sao cũng chỉ bị đánh đập một trận mà thôi! Tào Dĩ ôm tâm tình như vậy, sẵn bước đi ra ngoài, về mặt 'dù đối mặt với cả ngàn vạn người thì ta vẫn kiên quyết tiến tới'.

Đồng Thúc Dạ nhìn theo, không nhịn được khẽ thở dài...

.....

Sở Thiên đang mang theo một đám sư đệ sư muội nghỉ ngơi hồi phục ở một chỗ bí mật. Một nữ tử búi hai chỏm tóc bồng nhiên đi tới từ cách đó không xa.

"Tiểu Trúc sư tỷ." Sở Thiên tinh mắt, vội vàng chào hỏi một

tiếng.

Tiểu Trúc đi tới, hỏi: "Tình huống thế nào?" Nàng không hỏi tình huống của đám người Sở Thiên, mà là Lục Diệp.

Cửu Tinh tông bên kia có thể nhận được tin Lục Diệp đã đại chiến với La Kích, thì Huyền môn đương nhiên cũng có thể, cho nên hiện giờ mọi người đều biết hai đệ tử xuất thân thế lực đỉnh cấp này đã gặp nhau và đang không ngừng đại chiến.

Vẻ mặt Sở Thiên đầy thốn thức: "Sắp đánh đến long cả não ra rồi! Tiểu Trúc sư tỷ, hai tên kia thật không phải người!"

"Ai chiếm thế thượng phong?" Tiểu Trúc hỏi.

Sở Thiên lắc đầu: "Nửa cân tám lạng, một chốc là người này đuổi chém người kia, một chốc lại thành người kia truy sát người này."

"Bọn họ đánh từ đêm qua đến bây giờ?" Tiểu Trúc khẽ nhíu lông mày lại.

"Cũng không phải toàn bộ thời gian đều chiến đấu, ngẫu nhiên sẽ dừng lại khôi phục một hồi, nhưng rất nhanh lại đánh nhau." Rõ ràng là Sở Thiên đã tìm hiểu được không ít tình báo.

"Năng lực khôi phục này..." Tiểu Trúc thầm kinh hãi, đối với tu sĩ cảnh giới nhị, tam tầng, năng lực khôi phục như vậy rất biến thái, người bình thường vốn không thể kiên trì tranh đấu trong khoảng thời gian dài như vậy.

"Người ở đâu?" Tiểu Trúc hỏi.

Sở Thiên lập tức chỉ rõ phương vị, Tiểu Trúc nhắc chân rời đi.

Một lát sau, Lục Diệp và La Kích đang đánh nhau kịch liệt đồng thời quay đầu, cảnh giác nhìn về một phương hướng.

Trận đại chiến này đã đánh tới đỉnh điểm, lúc trước cả hai người đều rơi vào trạng thái đèn cạn dầu, sau đó mỗi người khôi phục một hồi nhưng không kịp khôi phục quá lâu, nhiều nhất chỉ hơn một canh giờ, La Kích đã dẫn đầu phát động công kích với Lục Diệp, kích nổ trận chiến thứ hai.

Thế nhưng lúc này hai người không thúc giục linh phù đối công, chủ yếu là cả hai đã dùng hết linh phù công kích trong tay mình rồi, còn lại chỉ là một ít linh phù phòng ngự thôi.

La Kích cũng không thúc giục đại ấn linh khí kia nữa, thứ kia tiêu hao quá lớn, mà gã khôi phục không được nhiều linh lực, khó có thể chèo chống quá lâu, nếu không thể nhanh chóng giải quyết Lục Diệp, chỉ có thể chờ chết.

Chương 139: Hai Khối Linh Thạch – Bán Cho Người!!!

Để bảo đảm, gã cũng không dùng những thuật pháp khác, chỉ dùng một đạo Băng Trùy Thuật giao thủ với Lục Diệp, bởi vì đây là thuật pháp sở trường nhất của hắn, cũng là loại tiêu hao nhỏ nhất.

Hai bên vốn không có ân oán gì với nhau, thậm chí còn chưa từng gặp nhau, nhưng chém giết ở trong Linh Khê chiến trường, vốn không liên quan đến ân oán tình cừu, chỉ liên quan đến lập trường trận doanh.

Trận doanh khác biệt, chính là lý do để chém giết!

Trong cái nhìn chăm chú của hai đôi mắt kia, một bóng người lung linh từ vị trí nọ đi ra, La Kích lập tức căng thẳng tâm thần, bởi vì gã đã nhìn ra người tới không phải tu sĩ của Cửu Tinh tông.

Thế nhưng rất nhanh gã lại thả lỏng xuống, sau khi nữ tử này xuất hiện, còn có một bóng dáng khôi ngô khác cũng lộ mặt, là Tào Dã của Cửu Tinh tông.

Hai vị tu sĩ cảnh giới sáu tầng này bỗng nhiên cùng xuất hiện ở đây, khiến gã có chút khó hiểu, ánh mắt mang ý hỏi nhìn về phía Tào Dã. Tào Dã lại lắc đầu, ý bảo gã không nên vọng động, sau đó đứng ở bên cạnh gã.

La Kích lập tức hiểu ra, Tào Dã tới đây để kiểm chế đối phương, cho nên gã cũng dứt khoát nhân cơ hội này vội vàng khoanh chân ngồi xuống, lấy linh đan ra luyện hóa.

Bên kia, mặc dù Lục Diệp không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì, nhưng khi thấy động tác của La Kích, hắn cũng làm theo, ngồi nuốt linh đan, thậm chí còn lấy ra một khối thịt thú lớn nhét vào miệng, lại ném một khối lớn cho Hồ Phách bên cạnh.

Tiểu Trúc có chút im lặng đi tới trước mặt Lục Diệp rồi dừng lại, trong ánh mắt phòng bị của hắn, nàng mở miệng giới thiệu: "Ta là sư tỷ của Sở Thiên."

Đương nhiên Lục Diệp sẽ không dễ dàng tin, lập tức truyền tin hỏi thăm Sở Thiên, sau khi được chứng thực mới khẽ gật đầu, trong miệng nói mơ hồ không rõ: "Chuyện gì?"

Đồng thời hắn đang đánh giá nữ tử trước mặt từ trên xuống dưới, ánh mắt xẹt qua bộ ngực đầy đặn kia... Không khỏi có chút kỳ quái, sao nữ nhân này lại ăn mặc như nha hoàn nhỉ?

Tiểu Trúc nói: "Cho ta hai khối linh thạch."

"Cái gì?" Lục Diệp hoài nghi mình vừa nghe lầm.

"Hai khối linh thạch!" Tiểu Trúc nhắc lại.

Lục Diệp cảm thấy khó hiểu với yêu cầu của nàng, nữ tử này chạy tới tìm mình đòi hai khối linh thạch, đây là có ý gì? Cướp bóc à? Không có đạo lý nào vậy...

Nhưng sau lúc trầm ngâm, hắn cũng lấy ra hai khối linh thạch từ trong túi trữ vật ném cho đối phương, Tiểu Trúc đưa tay đón lấy, lại ném cho Lục Diệp một quả ngọc giản: "Bán cho người!"

Lục Diệp cau mày cầm ngọc giản kia lên, sau khi dò xét một chút, hắn lập tức hiểu được nữ nhân này có ý gì.

Đây rõ ràng là một bộ công pháp, hơn nữa còn là một bộ công pháp Địa cấp!

Hai khối linh thạch đương nhiên không mua được một bộ công

pháp Địa cấp, đây hiển nhiên là thiện ý mà Huyền môn bên kia đưa ra. Mặc kệ nói như thế nào thì mấy ngày nay xem như hắc đã cứu tính mạng của một đám đệ tử bên bọn họ.

Và đây chính là niềm vui ngoài ý muốn.

Lúc trước hắc liên hệ với Sở Thiên chỉ muốn mua một bộ công pháp Huyền cấp mà thôi, hiện giờ có Địa cấp tự nhiên càng tốt hơn.

Thứ này có thể giúp hắc một mực mở ra một trăm tám mươi khiêu mới gặp nỗi lo chuyển đổi công pháp, giúp hắc không cần mất thời gian đi tìm công pháp khác trước khi đạt tới cảnh giới Linh Khê cảnh lục tầng.

"Đa tạ!" Lục Diệp cảm ơn một tiếng.

Tiểu Trúc lơ đãng, sau đó xoay người nhìn Tào Dã đang đứng cách đó không xa, trên mặt lộ ra nụ cười.

Da đầu Tào Dã tê dại, trong đầu gã hiện ra một ít hồi ức rất không tốt đẹp, nhưng có La Kích ở bên cạnh, gã cũng không thể yếu khí thế, lập tức bước về phía trước một bước, nói: "Đổi chỗ khác?"

Nụ cười của Tiểu Trúc càng thêm đậm: "Đang có ý này!"

Ngay sau đó, Tào Dã đã xoay người lướt qua với tốc độ cực nhanh, Tiểu Trúc cũng cất bước đuổi theo.

Bóng dáng hai người này nhanh chóng biến mất, Lục Diệp vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, lắc trường đao một cái, lại giết về phía La Kích.

Cùng lúc đó, ở các nơi trong Liệt Thiên Hạp, một hồi đại chiến càng thêm kịch liệt hơn trước bộc phát, tu sĩ hai đại tông môn liên chết đánh nhau, khí tức sinh mệnh không ngừng bị chôn vùi.

Ba ngày sau, ở hai bên chiến trường hỗn độn, Lục Diệp và La Kích đứng cách nhau mấy chục trượng, tự mình khôi phục.

Trong ba ngày này, hai người đã đại chiến hơn mười trận, mỗi ngày đều đấu vài lần, nhưng đến nay vẫn không thể phân ra thắng bại.

Ba ngày đánh nhau khiến Lục Diệp mệt mỏi đến cực độ cả về thể xác lẫn tinh thần.

Ba ngày nay thậm chí hắn còn không ngủ được quá nhiều. Hắn có chút không hiểu, sao tốc độ khôi phục của La Kích đối diện kia lại nhanh như vậy?

Trận tranh phong đấu này kéo dài đến bây giờ, hai bên đã ra hết át chủ bài, đối kháng chính diện thì không ai làm gì được người đối diện, hiện giờ đang chuyển qua so xem ai bền bỉ hơn, cho nên tốc độ khôi phục có vẻ đặc biệt quan trọng.

Trong cùng một khoảng thời gian, bên nào có thể khôi phục càng nhiều linh lực, bên đó sẽ không ngừng tích lũy được ưu thế.

Lục Diệp có Thao Thiết Xan phụ trợ, cho nên tốc độ luyện hóa linh đan gấp đôi lúc bình thường, mà lúc nghỉ ngơi, hắn cũng sẽ xây dựng Tụ Linh linh văn ở trong linh khiếu của mình, thôn nạp thiên địa linh khí bốn phía.

Có thể nói, có hai thủ đoạn lớn này đồng loạt phụ trợ, tốc độ khôi phục của Lục Diệp đã đạt tới một trình độ khiến người ta giật gân, cảnh giới lục tăng bình thường chưa chắc đã khôi phục nhanh hơn hắn.

Nhưng hắn có biết đâu, ở trong lòng La Kích cũng đang âm nghi vấn giống hệt hắn, gã đang chửi cha mắng mẹ, sao tốc độ khôi phục của tên mãng phu này có thể nhanh như vậy?

Dù gã chỉ có cảnh giới Linh Khê nhị tăng, nhưng đã mở ra năm

mười lăm khiếu, gần như gấp đôi Lục Diệp, hơn nữa linh đan gã phục dụng không phải là Uẩn Linh đan bình thường, là Tiểu Hoàn đan do Vô Nhai Đảo đặc chế.

Khi dùng loại linh đan này để tu hành, nó sẽ không có quá nhiều khác biệt với Uẩn Linh đan, nhưng nếu chỉ dùng để khôi phục thì hiệu quả sẽ mạnh hơn đan được kia ba phần.

Ngoài ra lúc gã khôi phục còn vận dụng cả linh thạch, hai tay mỗi bên nắm một khối, liều mạng thu nạp linh lực bên trong linh thạch.

Ba loại phụ trợ đồng loạt như vậy nhưng gã lại không thể chiếm chút ưu thế nào.

Quả thực, gã có chút không rõ đây là tình huống gì?

Chương 140: Lấy Tiền Mua Mạng!!!

So sánh với Lục Diệp, thời gian nghỉ ngơi của gã càng ít hơn, gần như ba ngày qua gã không chớp mắt được mấy lần, bởi vì vừa ngủ gã sẽ bị Hồ Phách và Y Y quấy rầy.

Hồ Phách và Y Y không giúp được quá nhiều trong chiến đấu chính diện, nhưng chỉ bảo bọn họ qua quấy rầy thôi, lại cực kỳ dễ dàng.

Mỗi người đã khôi phục được hai canh giờ, Lục Diệp mở mắt, dựa theo lệ thường sẽ là một trận chém giết bắt đầu.

Quả nhiên, La Kích ở đối diện cũng mở mắt, gã đứng dậy, đối mặt với Lục Diệp, từng bước đi tới.

Không phải gã muốn đến gần Lục Diệp, chỉ vì khoảng cách giữa hai bên hơi xa, cho nên gã cần phải đi đến khoảng cách thích hợp để thi pháp.

Lục Diệp ở đối diện cười Hồ Phách chạy về phía La Kích, trường đao trong tay nghiêng nghiêng chỉ xuống đất, súc thể chờ phát động.

La Kích đứng vững thân hình, linh quang trong tay chớp động, làm công tác chuẩn bị thuật pháp...

Đúng lúc này bỗng nhiên gã nhướn mày, cảm nhận một chút rồi giơ tay lên nói: "Chờ một chút!"

Lục Diệp nhú mày, nhưng vẫn lệnh cho Hồ Phách ngừng lại.

La Kịch tản linh quang trong tay đi, thở hổn hển nói: "Không đánh, người thắng!"

Lục Diệp ngừng thần nhìn gã, không biết tên này đang muốn giở trò gì.

Dường như muốn để hấn an tâm, La Kịch chủ động giải thích: "Tuyên chiến giữa Huyền môn với Cửu Tinh tông đã kết thúc, bên Cửu Tinh tông không phải là đối thủ, đã rút về trụ sở, cho nên ta phải rời đi."

Gã vốn được bên Cửu Tinh tông mời tới đối phó với Lục Diệp, hiện giờ bọn họ đại bại, gã tiếp tục lưu lại chỗ này đã không còn ý nghĩa nữa.

Lục Diệp đương nhiên sẽ không dễ dàng tin lời quỷ quái của gã. Mấy ngày giao thủ đã khiến hấn càng thêm chắc chắn với suy nghĩ La Kịch là một tên lừa đảo, cho nên hấn lập tức mượn ấn ký chiến trường truyền tin cho Sở Thiên, hỏi thăm tình huống.

Sở Thiên nhanh chóng đáp lại, trong giọng nói tràn ngập vui mừng. Nội dung tin nhắn đã chứng thực lời nói của La Kịch, đó chính là Huyền môn đạt được thắng lợi cuối cùng trong trận chiến đấu này.

Chuyện này cũng không có gì kỳ quái.

Mặc dù phẩm cấp của hai đại tông môn chênh lệch một phẩm, nhưng ở cấp độ Linh Khê này, Huyền môn sẽ mạnh hơn một chút, Cửu Tinh tông vốn không phải là đối thủ của bọn họ. Mà trước đây, Lục Diệp đã giết không ít tu sĩ của tông môn này, khiến cho ưu thế của Huyền môn càng thêm mở rộng.

Mấy ngày nay, Huyền môn không ngừng tích lũy ưu thế trong những cuộc chiến đấu quy mô nhỏ, cuối cùng làm một lần định càn khôn, đánh cho tu sĩ Cửu Tinh tông phải rút về trụ sở.

Đến lúc này, cuộc chiến giữa hai đại tông môn chấm dứt.

"Thế nào rồi?" La Kích chờ Lục Diệp liên lạc xong, mới mở miệng hỏi.

Lục Diệp hơi gật đầu, hai chân hơi dùng sức, Hồ Phách cấp tốc vọt về phía trước, nhanh chóng bức bách La Kích

"Người..." La Kích kinh hãi, quả thực gã không thể hiểu Lục Diệp nghĩ như thế nào.

Cuộc chiến giữa hai đại tông môn đã kết thúc, bọn họ tiếp tục chém giết ở chỗ này đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Gã không hiểu sao Lục Diệp còn muốn xông tới.

Nhưng hiện giờ cũng không phải thời gian để cân nhắc những chuyện này, mắt thấy con hổ lớn kia chở Lục Diệp nhanh chóng áp sát, gã chỉ có thể thúc giục Băng Lăng Thuật ứng đối.

Lục Diệp nghiêng đầu, tránh đi Băng Lăng đánh tới, rồi nhảy khỏi lưng hổ, trường đao bổ xuống, khoe miệng nở một nụ cười hiểm hoi: "Người đã quyết định thời gian khai chiến thì ta sẽ là người quyết định thời gian kết thúc!"

Bỗng nhiên La Kích này lại chạy tới đánh giết hắn, còn liên chiến tới ba ngày, đánh cho hắn bực tức không thôi, tiêu hao cũng rất lớn. Một ngày trước, vốn dĩ hắn còn tích lũy được không ít linh đan, nhưng mấy ngày nay đã tiêu hao chỉ còn lại ba mươi viên.

Trong ba ngày này, hắn còn không thể tu hành được, đã lãng phí rất nhiều thời gian, loại tổn thất này cũng không phải một câu "Người thắng" của La Kích có thể bù đắp được.

Nếu không thể xả đi luồng ác khí trong lòng này, sao hắn có thể để mặc cho La Kích rời đi dễ dàng như vậy?

Ba ngày giao thủ đã sớm khiến hai bên quen thuộc với thủ đoạn của nhau. Vốn dĩ La Kích không đến mức bị Lục Diệp dễ dàng áp sát như vậy, nhưng gã không ngờ hẳn lại cố chấp tới mức này, nhất thời không chú ý, giờ muốn lui đã không còn kịp nữa rồi.

Khi trường đao bổ xuống, La Kích chỉ kịp vỗ một tấm Kim Thân phù ở trên người, trường đao gia trì Phong Duệ linh văn chém vào một vầng ánh vàng kia, lại không thể hoàn toàn phá vỡ nó.

Ngược lại một cái đại ấn bỗng nhiên xuất hiện, hóa thành kích thước như mặt bàn, đập về phía Lục Diệp.

Lục Diệp nhanh chóng rút lui, tại chỗ lập tức xuất hiện một cái hố lớn, mặt đất chấn động. Chờ đến khi hẳn đứng vững lại, La Kích đã lùi ra hơn mười trượng, thậm chí còn bức lui Hồ Phách và Y Y liên thủ đánh lên...

La Kích không dám thúc giục uy lực đại ấn nữa, bởi vì tiêu hao quá lớn.

Nhân cơ hội này, Lục Diệp đập một cái dưới chân, lại vọt về phía La Kích, thân hình lắt lư tránh né bằng trùy công kích, ngẫu nhiên trên người sẽ hiện lên hào quang Ngự Thủ linh văn.

Có thể thắng!

Chỉ cần có thêm vài lần chiến đấu thì hẳn có thể giết được La Kích này.

Tuy về cơ bản, tốc độ khôi phục của La Kích ngang bằng hẳn, thậm chí còn mạnh hơn hẳn một bậc, nhưng mấy ngày nay gã đã nuốt quá nhiều linh đan...

Và một tu sĩ nuốt vào lượng lớn linh đan trong thời gian ngắn, hậu quả duy nhất chính là linh lực trở nên tối nghĩa không rõ. Tình trạng này đặc biệt nghiêm trọng với pháp tu như La Kích, linh lực

bản thân không đủ tinh khiết là uy hiếp trí mạng, sẽ khiến uy năng thuật pháp mà gã thi triển ra nhỏ đi, thời gian thi thuật lại dài hơn...

Rõ ràng là Lục Diệp đã nhận ra điểm này từ sớm.

Và đây mới là nguyên nhân khiến hắc hắc kiên trì tiếp tục chiến đấu tới tận lúc này!

Hắc không cần giết La Kích ngay, chỉ cần ép cho gã không ngừng tiêu hao linh lực, phải phục dụng linh đan bổ sung, La Kích sẽ càng ngày càng yếu...

Tới một lúc nào đó, hắc có thể chém chết tên này.

Nhưng tới cuối cùng trận chiến này vẫn không tiếp tục được nữa, bởi vì chiến đến giữa chừng, La Kích lại hét lớn một tiếng: "Lấy tiền mua mạng! "

Chương 141: Cuối Cùng Mọi Chuyện Cũng Kết Thúc!

Hiển nhiên gã cũng ý thức được vấn đề của mình, cứ đánh tiếp như vậy cũng không phải biện pháp.

Tuy trong thời gian ngắn Lục Diệp không giết được gã, nhưng chỉ cần tiếp tục kéo dài như vậy, tình cảnh của gã sẽ càng ngày càng kém, cuối cùng chắc chắn sẽ đến lúc gã không phải đối thủ của Lục Diệp.

Tiếng hô khí thế mười phần này khiến Lục Diệp hơi sửng sốt một chút, trường đao lập tức chỉ về phía trước: "Ta muốn đại ấn kia của người!"

Đại ấn kia tuyệt đối là một món linh khí không tồi, phỏng chừng còn cao cấp hơn cái chuông nhỏ hắc lấy được từ thiếu tông chủ Cửu Tinh tông kia.

La Kích nở nụ cười ha hả, chuẩn bị thuật pháp trong tay: "Đến quyết một trận tử chiến đi, lập tức! Ngay bây giờ!"

"Vậy người có thể trả giá cái gì?" Lục Diệp trầm giọng hỏi, hắc cũng không muốn giết La Kích này, chỉ cảm thấy trong ba ngày đại chiến này hắc đã tổn thất quá nhiều, nếu gã có thể bổ sung loại tổn thất này, hắc sẽ ngưng chiến.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là chiến đấu tới mức sống chết không có lợi.

Dù hắc có thể giết chết La Kích thì hiển nhiên bản thân hắc cũng phải trả một cái giá khá đắt, đối phương không có khả

năng cứ gốc nghếch đánh tiếp với hắn như vậy, trước khi thể cục ác liệt đến tình trạng không thể vãn hồi, La Kịch nhất định sẽ liều chết đánh một trận!

La Kịch lấy đại ấn từ túi trữ vật của mình ra, sau đó giơ túi trữ vật lên: "Đều là của người."

"Có thành ý như vậy?" Lục Diệp có chút ngoài ý muốn, thế nhưng sau khi hắn cân nhắc tới mức tiêu hao trong mấy ngày nay của La Kịch, lại thầm đoán, có khả năng trong túi trữ vật này đã không còn quá nhiều thứ tốt, nhiều nhất chỉ còn lại một ít linh thạch linh đan các loại thôi.

La Kịch dứt khoát như vậy nên Lục Diệp cũng không tiện bức bách nữa, nếu tiếp tục chỉ còn đường cá chết lưới rách. Hắn chỉ hơi trầm ngâm một chút, đã gật đầu: "Được!"

La Kịch ném túi trữ vật về phía trước, thậm chí gã còn không cần Lục Diệp lập ra Thiên Cơ thể, bởi vì theo gã thấy, mặc dù hai bên khác biệt lập trường trận doanh, nhưng đều là đệ tử xuất thân từ thế lực lớn đứng đầu, vẫn phải có chút danh dự này.

"Vẫn không biết người tên gì?"

"Nhất Diệp!"

La Kịch gật đầu, gã nhìn Lục Diệp thật sâu, giống như muốn ghi khắc dáng vẻ của hắn vào sâu trong thần hồn, sau đó gã kéo thân thể một mỗi, xoay người đi ra ngoài cốc.

Lục Diệp cũng không nhân cơ hội đánh lén. Thoạt nhìn dáng vẻ đối phương không có chút phòng bị gì, nhưng đại ấn trong tay đang nở rộ hào quang, nếu lúc này trở mặt, là đang bức La Kịch quyết tử chiến với hắn.

La Kịch đi xa một đoạn, ngẩng đầu nhìn trời, mặt đầy ưu thương...

Lần này gã thiệt thòi lớn rồi. Kỳ thực tổn thất mấy món đồ trong túi trữ vật cũng không quan trọng, một đệ tử Vô Nhai đảo như gã sẽ không quan tâm tới những thứ kia, mấu chốt chính là mấy ngày nay gã đã nuốt quá nhiều linh đan, khiến linh lực trong cơ thể trở nên tối nghĩa không rõ, lần này không mất một tháng điều dưỡng thì không thể khôi phục hoàn toàn.

Nói cách khác, gã sẽ không thể tu hành trong vòng một tháng tiếp theo. Chuyện này tuyệt đối có ảnh hưởng rất lớn đối với một tu sĩ cấp thấp, nhất là loại tu sĩ xuất thân nơi cao như gã.

Nhưng thua chính là thua, gã sẽ không oán trời trách người. Hôm nay tu vi của hai người còn thấp, nhưng có lẽ ngày sau vẫn còn cơ hội gặp mặt, mà lần sau, gã sẽ lấy lại danh dự!

Chờ đến khi bóng dáng La Kích biến mất trong tầm mắt, Lục Diệp mới thở dài một hơi, khẽ hô Hổ Phách một tiếng rồi xoay người lên lưng hổ, rồi dưới sự dẫn dắt của nó, tìm được một nơi trú ẩn trong đường rẽ.

Cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc!

Trận chiến này khiến tâm thần hắn tiêu tụy, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Mặc dù Lục Diệp chỉ mới tu hành, nhưng hắn đã trải qua không ít chiến đấu, chẳng qua hắn chưa từng đụng phải đối thủ có lực lượng ngang hàng và khó chơi tới như vậy.

Cuối cùng La Kích muốn ngừng chiến nên sẵn khoái nhận thua, nhưng trên thực tế là hắn thua.

Bởi vì hắn có Hổ Phách và Y Y trợ thủ, mà La Kích vẫn luôn tác chiến một mình.

Đối kháng chính diện, bởi vì kiêng kỵ uy năng đại ấn kia cho nên Hổ Phách và Y Y không phát huy được tác dụng quá lớn,

nhưng vẫn có thể đánh lén ngẫu nhiên, còn nữa, có hai người này kiểm chế, ba ngày nay La Kích hoàn toàn không có thời gian ngủ.

Ngược lại, Lục Diệp đã len lén ngủ vài lần.

Có thể nói, nếu Lục Diệp cũng một mình như gã, thì hẳn tuyệt đối không chiếm được chút ưu thế gì trong trận chiến này.

Quả nhiên những tu sĩ đại tông môn đỉnh cấp này đều không tầm thường, mà lần này giao phong với La Kích cũng khiến hắn có thêm một bài học. Đó chính là tuyệt đối không thể dùng tu vi cao thấp của một tu sĩ để đánh giá thực lực của họ.

Thậm chí ngay lúc này, Lục Diệp còn không có tâm trạng đi dò xét túi trữ vật của La Kích, hắn vội vàng ăn thịt khô rồi ngủ thiếp đi.

Hồ Phách và Y Y liếc nhau, sau đó chia nhau ra, mỗi đứa đi tới một đầu đường canh gác. Tuy trước mắt chiến đấu giữa Cửu Tinh tông và Huyền môn đã chấm dứt, La Kích cũng rời đi, xác suất lớn sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng cảnh giác vẫn phải có.

Lục Diệp bị động tĩnh trong ấn ký chiến trường đánh thức. Hắn mở mắt ra, cau mày lơ mơ trong chốc lát, rồi không tìm được có chút tức giận rời giường. Bây giờ hắn nhìn cái gì cũng thấy khó chịu...

Choáng váng trong chốc lát, hắn kiểm tra ấn ký chiến trường, không ngoài dự đoán, chính là tin tức của Sở Thiên.

Gã này đã gửi liên tục hơn mười tin, hỏi hắn có ở đó không...

"Không có!" Lục Diệp trả lời lại.

Tại trụ sở của Huyền môn, vẻ mặt Sở Thiên đầy khó hiểu, gã có cảm giác dường như Lục Diệp đang không vui, sau khi sửng sốt một hồi, gã lại trả lời: "Nhất Diệp huynh cứ nói đùa."

Lúc trước gã đều xưng hô là Nhất Diệp sư đệ, hiện giờ lại thay đổi xưng hô... Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn đã có một số tin tức truyền đến Huyền môn rồi/.

Mặc dù bọn họ đã xác định Lục Diệp là đệ tử xuất thân từ tông môn đứng đầu, nhưng có thể đánh bại tu sĩ như La Kích, đã nói rõ tiềm lực tương lai của hắn.

"Chuyện gì vậy?" Lục Diệp đang mò mẫm coi làm sao mới có thể thoát khỏi tên này, một lát sau hắn mới hiểu, chỉ cần xóa lạc ấn thuộc về Sở Thiên là được.

Nhưng cân nhắc tới chuyện gia hỏa này là bằng hữu đầu tiên và duy nhất của hắn... Tạm thời tha cho gã một lần.

Chương 142: Kiểm Kê Thu Hoạch!!!

"Là thế này..." Sở Thiên giải thích một phen, lúc này Lục Diệp mới biết được trong lần tuyên chiến lúc trước Huyền môn đạt được thắng lợi, cho nên tông môn bọn họ chuẩn bị tổ chức một yến tiệc mừng công, khen ngợi những đệ tử có biểu hiện xuất sắc trong lúc tuyên chiến, cho nên Sở Thiên muốn mời hắc tham dự.

Mặc kệ nói như thế nào thì ở giai đoạn đầu của trận chiến này, Lục Diệp đã trợ giúp Huyền môn rất nhiều.

"Không rảnh!" Lục Diệp lập tức từ chối, bởi vì lời dặn dò của chưởng giáo lúc trước, hắc không hề muốn kết giao với quá nhiều người, chứ đừng nói tới chuyện đi tham gia yến tiệc mừng công của Huyền môn.

Hơn nữa sở dĩ Sở Thiên mời hắc cũng chỉ xuất phát từ lòng khách khí mà thôi...

"Ách..." Trong trụ sở của Huyền môn, Sở Thiên vừa đọc nội dung hồi âm đơn giản thô bạo của Lục Diệp xong, đã ý thức được quả nhiên vị nhân huynh này là người tính tình trung nhân (hành động theo cảm tính), lại trả lời: "Nếu Nhất Diệp huynh không rảnh, vậy tại hạ không quấy rầy nữa, vốn dĩ có rất nhiều sư đệ sư muội muốn trực tiếp cảm tạ người. Vậy khi nào Nhất Diệp huynh muốn rời đi, xin báo cho ta một tiếng, ta tới tiễn người!"

Lục Diệp không để ý tới tin tức của Sở Thiên nữa, mà lấy túi trữ vật của La Kích ra xem xét.

Không ngoài dự đoán, khóa cấm chế trong túi trữ vật của La

Kích đã được mở ra, Lục Diệp kiểm tra một phen, lại có chút ngoài ý muốn.

Hắn cứ cho rằng trong túi trữ vật của La Kích sẽ không có bao nhiêu thứ tốt, kết quả lại phát hiện gã này còn giàu có hơn hẳn tưởng tượng.

Quả thực không có quá nhiều thứ tốt, những gì còn lại đều là linh đan, linh thạch, và mấy tấm linh phù dùng để phòng ngự, những đây cũng là thứ Lục Diệp đang cần nhất.

Tổng cộng chỉ có hơn ba mươi khối linh thạch, tu sĩ cấp thấp không tiêu hao nhiều thứ này, La Kích mang ở trên người chỉ để chuẩn bị cho nhu cầu đột xuất.

Nhưng linh đan lại có không ít. Có chừng mười bình Uẩn Linh đan, và ba bình một loại linh đan khác, tổng cộng là gần một trăm viên.

Mặc dù mấy thứ này không đủ để bù đắp cho tổn thất ba ngày qua của hắn nhưng dù sao có vẫn còn hơn không.

【 Tính danh: Lục Diệp 】

【 Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Mở hai mươi chín khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: 142. 】

Lục Diệp xem xét tin tức trên ấn ký chiến trường, nếu hắn nhớ không lầm, trước khi đến Liệt Thiên Hạp công huân của hắn là 34 điểm, hiện giờ đã biến thành 142 điểm, ước chừng tăng thêm 108 điểm.

Đây đều do Lục Diệp chém giết tu sĩ Cửu Tinh tông thu được,

nếu không phải mấy ngày cuối cùng bị La Khích quẩn lấy, hẳn còn có thể đạt được càng nhiều hơn.

Tạm thời hẳn còn không biết ích lợi cụ thể của công huân, dù có thể đi hỏi Sở Thiên, nhưng làm như vậy rất dễ bại lộ một vài thứ, cho nên Lục Diệp không có ý định hỏi người khác, mặc kệ thứ này có ích lợi gì, chờ đến khi hẳn trở lại trụ sở của Bích Huyết tông là có thể hiểu được.

Phương diện tài sản, hẳn có mười khối Nguyên Từ Quáng, một phần Thập Phân đồ, 135 viên Uẩn Linh đan, 251 khối linh thạch, 31 viên Liệu Thương đan, 22 viên Tiểu Hoàn đan, chín tấm linh phù, một cái linh khí chuông nhỏ, mặt khác chính là bốn cái túi trữ vật chưa thể mở ra.

Tiểu Hoàn đan kia là hẳn lấy ra từ trong túi trữ vật của La Thích, trên bình có viết tên đan dược này. Lục Diệp từng đứng ở xa xa quan sát lúc La Thích nghỉ ngơi phục dụng, cho nên có thể xác định loại linh đan này rất có lợi đối với tu sĩ.

Tất cả linh phù đều là linh phù phòng ngự và phụ trợ, bốn cái túi trữ vật là của đoàn người thiếu chủ Cửu Tinh Tông.

Thế nhưng Lục Diệp suy đoán, ngoại trừ túi trữ vật của thiếu chủ kia còn có chút giá trị ra, chỉ sợ ba cái còn lại giá trị không lớn.

Có điều, tình huống cụ thể còn phải chờ hẳn tìm người mở túi trữ vật ra mới biết được.

Thoạt nhìn tài nguyên trong tay hẳn rất nhiều, nhưng trên thực tế lại không giàu có. Trước mắt Lục Diệp là tu sĩ cảnh giới Linh Khê tam tầng, mở một khiếu đại khái cần khoảng chừng mười lăm hạt linh đan, hiện giờ có Thao Thiết Xan và Tụ Linh linh văn tương trợ, tiêu hao sẽ nhỏ hơn một chút, đương nhiên hiệu suất cũng sẽ cao hơn.

Điều hần cần phải làm lúc này là nhanh chóng hồi phục lại một chút, vừa tỉnh ngủ, thể lực và tinh thần đã khôi phục lại rất nhiều, nhưng tiêu hao linh lực lại không bù đắp được.

Lục Diệp hơi tò mò về công hiệu của Tiểu Hoàn đan kia, liền lấy ra một viên sử dụng. Hần thuần thực chuyển hóa công pháp thành Thao Thiết Xan, vừa luyện hóa đan lực, vừa xây dựng Tụ Linh linh văn ở trên linh khiếu của mình, tăng nhanh tốc độ khôi phục.

Đợi đến khi tất cả linh khiếu đều được gia trì bởi linh văn hình phễu nhỏ, vị trí ngực bụng của hần rõ ràng truyền đến lực hút vô hình, tụ tập thiên địa linh khí ở bốn phía đến đây. Đây là hiệu quả do hai mươi chín Tụ Linh linh văn chồng chất lên nhau.

Lúc này hần cũng xác định được công hiệu của Tiểu Hoàn đan, hiệu quả khôi phục của thứ này tốt hơn Uẩn Linh đan rất nhiều, khó trách mỗi lần La Kích nghỉ ngơi, gã đều sẽ phục dụng loại linh đan này.

Trong lòng Lục Diệp thầm mắng một tiếng, quả nhiên nội tình của những đệ tử xuất thân đại tông môn này thật phong phú, ăn linh đan cũng không giống người khác.

Chỉ hơn một ngày, sau khi Lục Diệp tiêu hao sáu viên Tiểu Hoàn đan, linh lực trong cơ thể hần lại một lần nữa tràn đầy.

Cho đến lúc này hần mới lấy ra ngọc giản mà nữ tử Huyền môn búi Song Nha Kế (kiểu tóc nha hoàn) cho hần, ra nghiên cứu.

Hồng Liên Trùng Tiêu quyết là tên của bộ công pháp Địa cấp này, nếu dựa theo bộ công pháp này tu hành, tu sĩ có thể mở được 180 khiếu.

Và điều làm Lục Diệp cảm thấy ngoài ý muốn chính là, công pháp này lại còn kèm theo mấy cái thuật pháp, chẳng qua những

thuật pháp này đều cần linh lực cơ sở nhất định mới có thể tu hành, cho nên tạm thời Lục Diệp không dùng được.

Xem xét một hồi, hắn nhận ra rằng mặt hàng này không hề rẻ, vậy mà Huyền môn chỉ bán cho hắn với giá hai khối linh thạch, tính ra hắn lại là người được lợi.

Trước mắt Lục Diệp có hai mươi chín khiếu, tu vi Linh Khê tam tầng, muốn thăng lên cảnh giới tứ tầng, ít nhất cũng phải mở bốn mươi lăm khiếu.

Nói cách khác, hắn còn phải mở thêm mười sáu khiếu nữa.

Chương 143: Chuẩn Bị Trước Lúc Rời Đi!

Kỳ thực cũng không phải như vậy, bởi vì rất có thể công pháp phía sau không có nhiều linh khiếu trùng với công pháp phía trước, và số linh khiếu Lục Diệp cần mở sẽ nhiều hơn con số mười sáu này một chút.

Đối chiếu sự khác biệt giữa linh khiếu bản thân đã mở ra với linh khiếu được ghi lại trên Hồng Liên Trùng Tiêu quyết, Lục Diệp rút ra một kết luận, đó chính là hắn cần phải mở thêm mười tám khiếu, mới có thể thăng lên cảnh giới Linh Khê tứ tầng.

Cho đến lúc này, hắn mới có thể triệt để chuyển hóa Kim Thiên Tiêu Dao quyết thành Hồng Liên Xung Tiêu quyết.

Muốn mở ra mười tám khiếu sẽ mất chừng 250 hạt linh đan. Nói như vậy, số lượng linh đan trên tay hắn còn lâu mới đủ, nhưng may mà hắn vẫn còn linh thạch.

Lục Diệp suy nghĩ một chút, lập tức truyền ra một tin.

Về phần tìm ai... Hiện giờ hắn cũng chỉ có một người để truyền tin thôi.

"251 khối linh thạch, mua một ít Uẩn Linh đan và thức ăn của các người!"

Hắn không muốn tiếp tục trì hoãn ở chỗ này nữa, con đường đến trụ sở của Bích Huyết Tông vẫn còn rất xa xôi, tốn thời gian dài đằng đẳng, cho nên khởi hành sớm một chút cũng có thể đến nơi sớm một chút.

Hắn là chuông giáo bên kia cũng rất lo lắng cho sự an nguy của hắn.

Thời điểm hắn từ Thanh Vân Sơn xuất phát, mới chỉ mở hai mươi một khiêu, hiện giờ hắn đã mở hai mươi chín khiêu, Hồ Phách và Y Y đều có sự trưởng thành. Hắn đã trì hoãn gần mười ngày ở Liệt Thiên Hạp rồi, đã đến lúc nên tiếp tục đi về phía trước.

Cảnh giới Linh Khê tam tầng, ở ngoài chiến trường đã có đủ lực tự bảo vệ mình.

Về phần tu hành, hắn có thể vừa chạy vừa tu hành, cũng không trở ngại quá lớn, hơn nữa trước mắt hắn đã nắm giữ phương thức sử dụng Tụ Linh linh văn chính xác, dù không nuốt linh đan thì linh lực toàn thân cũng sẽ từ từ gia tăng.

Thế nhưng trước khi xuất phát, hắn cần chuyển hóa những vật vô dụng trong tay thành vật hữu dụng.

Hắn không cần dùng quá nhiều linh thạch, nên đổi thành linh đan vẫn là sự lựa chọn tốt nhất, về phần thức ăn... Hắn và Hồ Phách đều là loại có nhu cầu ăn kinh người, đương nhiên phải tích trữ nhiều một chút.

Sở Thiên bên kia rất nhanh trả lời: "Không thành vấn đề, Nhất Diệp huynh đã muốn rời đi sao?"

Rõ ràng là gã đã nhận ra điều gì đó.

"Ừm." Lục Diệp trả lời lại một tin.

"Sáng mai sẽ chuẩn bị tốt, tới lúc đó ta đi tìm người."

Lục Diệp chấm dứt truyền tin với Sở Thiên, tiếp tục cầm Hồng Liên Trùng Tiêu quyết lên dốc lòng nghiên cứu rồi xác định vị trí linh khiêu tiếp theo cần mở ra.

Linh lực lần lượt trùng kích, vách tường của khiếu thứ ba mươi bị phá vỡ.

Sau đó, Lục Diệp không tiếp tục tu hành nữa, mà bắt đầu luyện đao, mấy ngày nay hắn đánh nhau với La Kích kịch liệt tới mức không kịp nghỉ ngơi, đương nhiên cũng không có thời gian cho việc này.

Có điều hôm nay khi bắt đầu luyện đao, Lục Diệp đã cảm giác có chút không giống, hắc vung đao xuất đao càng thêm tự nhiên thuận lợi hơn một chút...

Hắn thoáng cảm thấy, đây là chỗ tốt mà cuộc chiến sinh tử mấy ngày này mang đến.

Hồ Phách và Y Y đều trở lại, hiện giờ hai tông môn phụ cận đã kết thúc tuyên chiến, bên trong Liệt Thiên Hạp cũng trở về một mảnh an tĩnh, ngược lại không lo sẽ bị người đánh lén.

Hồ Phách nằm bò trên mặt đất, nó đã ăn xong thịt khô của mình, đang chờ Lục Diệp cho nó ăn.

Lúc hắn mới mang theo Hồ Phách xuất hành, mỗi ngày nó chỉ cần tiêu hao hai hạt Uẩn Linh đan, nhưng theo thực lực của hồ lớn không ngừng được tăng cường, tiêu hao đã trở nên nhiều hơn, hiện giờ một ngày nó cần chừng bốn hạt Uẩn Linh đan.

Y Y lại hoàn toàn không cần tiêu hao, nàng được xem như bạn sinh của hồ lớn, hồ lớn mạnh nàng cũng lớn mạnh!

Hai canh giờ sau, Lục Diệp thu đao vào vỏ, ngồi bên lửa trại ăn thịt nướng, thuận tay ném hai hạt Uẩn Linh đan cho Hồ Phách, bỗng nhiên hắn nhớ tới một chuyện, mở miệng nói: "Y Y, có phải Hồ Phách biết thuật pháp hay không?"

Lúc hắn giằng co cùng La Kích trong đường rẽ kia, Y Y từng đi lên quấy rầy, kết quả lại bị một đạo Kim Hồ trảm của gã bức lui,

khi đó nàng kêu to một tiếng, Hồ Phách cho rằng nàng bị thương, nó lập tức găm lên với gã.

Một tiếng hổ găm kia chẳng những đã khiến La Kích chịu một ít quấy nhiễu, ngay cả Lục Diệp cũng có loại cảm giác như ai cầm búa nhỏ đập lên đầu hần...

Điều này rõ ràng có chút không bình thường.

Lục Diệp còn nhớ rõ lần đầu tiên hần đụng phải Hồ Phách, đã nhìn thẳng vào con người màu hổ phách của nó, sau đó tinh thần có một chút hoảng hốt.

Nhưng tới sau này, Hồ Phách không có quá nhiều dị thường, cho tới một lần vừa rồi.

Y Y suy nghĩ một chút mới nói: "Không có đâu." Tiếp theo, nàng quay đầu lại hỏi: "Hồ Phách, người biết thuật pháp ư?"

Hồ Phách a ô một tiếng đáp lại.

Y Y nói: "Nó nói không biết."

Khóe miệng Lục Diệp giật giật, đến nay hần vẫn chưa hiểu rõ cuộc Y Y và Hồ Phách trao đổi với nhau như thế nào, vậy mà bọn họ lại có thể thông qua giọng nói phán đoán ý tứ mà đối phương muốn biểu đạt.

Điều này rất thần kỳ.

Chỉ có thể nói đây là bản lĩnh độc đáo của Trành linh như Y Y.

Lục Diệp không tiếp tục truy vấn nữa, chỉ vì đột nhiên hần nhớ tới chuyện này nên tùy tiện hỏi một chút mà thôi.

Sau khi ăn no uống đủ, Lục Diệp bắt đầu tu hành, còn Hồ Phách ở bên cạnh ngáy o o.

Một đêm không có chuyện gì trôi qua.

Tại trụ sở của Huyền môn, Sở Thiên tuân theo yêu cầu của Lục Diệp, đang thu thập linh đan và thức ăn từ chỗ đồng môn. Cũng vì vậy, tin tức Quá Sơn Hồ Nhất Diệp sắp rời đi được lan truyền cực kỳ nhanh chóng.

Trời còn chưa sáng rõ, Sở Thiên đã bắt đầu liên lạc với Lục Diệp, sau khi xác định được vị trí, hắn dẫn theo hai sư đệ tới gặp Lục Diệp. Giao hàng xong, Lục Diệp lấy được một lượng lớn thức ăn và hơn hai trăm hạt Uẩn Linh đan.

Lúc này trời đã sáng, Lục Diệp xoay người lên lưng hổ, Sở Thiên ôm quyền nói: "Hẹn sau này gặp lại, có thời gian nhớ thường xuyên liên lạc."

Lục Diệp khẽ gật đầu, thân hình Hồ Phách lao ra, đi sâu vào Liệt Thiên Hạp.

Bỗng nhiên Sở Thiên có chút hâm mộ khi nhìn bóng dáng Lục Diệp rời đi, du lịch tu hành thật sự tiêu dao tự tại như vậy, chẳng qua người ta xuất thân từ đại tông môn, nên có lực lượng và nội tình như vậy, nếu gã rơi vào tình cảnh như thế, chỉ sợ không sống được mấy tháng.

Chương 144: Xuất Phát! Diệt Cửu Tinh!

Sau đó, Sở Thiên dẫn hai sư đệ trở về trụ sở của Huyền môn, được Vương Ương triệu kiến, gã vội vàng chạy tới.

Chờ đến nơi, Sở Thiên mới phát hiện bầu không khí có chút không thích hợp, bởi vì tất cả tu sĩ trong trụ sở đều được triệu tập lại, không chỉ có đệ tử bốn môn, còn có cả những tán tu dựa vào tông môn nữa. Mấy trăm người tụ tập trên một quảng trường, Vương Ương với thân hình thẳng tắp đang đứng ở chỗ này, tay ấn chuôi kiếm, tựa như đang chờ đợi điều gì đó.

Bầu không khí có chút nghiêm túc...

Sở Thiên tiến lên, ôm quyền hành lễ: "Sư huynh!"

"Vậ Quá Sơn Hổ đi rồi?" Vương Ương hỏi.

"Đã đi." Sở Thiên trả lời.

Vương Ương khẽ gật đầu, có chút vui vẻ: "Đi rồi là tốt, vào hàng ngũ đi." Dường như hẳn chỉ ước Lục Diệp rời đi sớm một chút.

"Vâng!" Sở Thiên đi vào trong hàng ngũ của mình, những gã vẫn rất khó hiểu với chiến trận trước mắt, bỗng nhiên Vương Ương lại tụ tập tất cả mọi người lại, chắc chắn đang muốn thi hành chuyện gì lớn lắm.

Sở Thiên mơ hồ có chút suy đoán trong lòng, nếu thật sự là vậy, thì hôm nay sẽ có một hồi đại chiến.

Thời gian từ từ trôi qua, một nén nhang sau, Vương Ương vẫn đứng ở nơi đó mới đột nhiên nường mảy, cao giọng nói: "Huyền môn ta và Cửu Tinh tông đã đóng quân ở nơi đây ba mươi năm, trong ba mươi năm này, đệ tử hai tông chém giết không ngừng, có nhiều thương vong, huyết hải thâm cừ giữa hai bên không thể hóa giải. Dù Huyền môn ta thắng lợi trong đại chiến Liệt Thiên Hạp mới đây, nhưng chỉ cần trụ sở của Cửu Tinh tông còn tồn tại một ngày, thì đệ tử Huyền môn ta sẽ thêm một ngày không yên ổn! Cho nên ta có ý định công chiếm trụ sở của bọn chúng, kính xin chư vị sư đệ sư muội trợ giúp ta một tay!"

Hắn vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Vừa chấm dứt tuyên chiến được một ngày, vậy mà Vương Ương lại muốn đi công chiếm trụ sở của Cửu Tinh tông? Điều này làm cho tất cả đệ tử Huyền môn đều cảm thấy khiếp sợ, lúc trước tuyên chiến là Huyền môn thắng lợi, lúc này nên hưởng thụ thành quả, mà không phải gây ra chuyện càng thêm phức tạp.

Phải biết rằng công chiếm trụ sở cũng không phải việc đơn giản, trong trụ sở có đại trận thủ hộ, không phá đại trận tuyệt đối không công chiếm được.

Nhưng vừa nghĩ tới đủ loại biểu hiện của Vương Ương trong mấy năm gần đây, mọi người đều biết, hắn là Vương Ương đã sớm bố trí cho việc này từ lâu rồi.

Sở Thiên là người đầu tiên vỗ tay hô to: "Nguyên kẻ vai sát cánh cùng sư huynh, đương uy Huyền môn chúng ta! "

Mọi người đồng loạt hô to: "Nguyên kẻ vai sát cánh cùng sư huynh, đương oai Huyền môn chúng ta! "

Phía trước đám đông, khoe miệng Vương Ương hiện ra nụ cười: "Rất tốt! "

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Sở Thiên: "Truyền tin cho Quá Sơn Hổ kia. Nói cho hắn biết Đồng Thúc Dạ đã tự mình đuổi giết hắn từ một nén nhang trước đó."

Sở Thiên nghe vậy lập tức cả kinh, vừa kinh hãi vì Đồng Thúc Dạ to gan lớn mật, càng kinh hãi hơn vì độ linh thông tin tức của Vương Ương.

Đồng Thúc Dạ là tu sĩ có tu vi cao nhất tọa trấn tại trụ sở của Cửu Tinh tông, có gã ở đây, trụ sở của tông môn này sẽ vững chắc như bàn thạch, nhưng nếu gã rời đi, tầng phòng ngự của trụ sở Cửu Tinh tông lập tức sẽ giảm bớt.

Xem ra chuyện thiếu tông chủ Cửu Tinh tông bị giết đã khiến bên kia mất hết thể diện. Bọn họ có thể thua trong trận tuyên chiến cùng Huyền môn, nhưng Quá Sơn Hổ kia nhất định phải chết, nếu không phải thì vì sao Đồng Thúc Dạ phải mạo hiểm rời khỏi trụ sở, tự mình xuất thủ đuổi giết hắn?

Đương nhiên gã sẽ không giống trống khua chiêng rời đi, nếu không chính là cho Huyền môn cơ hội, nhưng kể cả như vậy, Vương Ương bên này cũng nhận được tin tức xác thực, hiển nhiên là hắn đã sớm có an bài ở bên ngoài trụ sở của Cửu Tinh tông rồi, chỉ cần Đồng Thúc Dạ rời khỏi nơi đó, Vương Ương bên này sẽ lập tức nhận được tin tức.

Lúc này Sở Thiên lại nhớ tới mấy sư huynh đệ đồng môn không lộ diện trong yến tiệc mừng công đêm qua...

Nhưng làm sao Đồng Thúc Dạ biết được Quá Sơn Hổ kia đã rời đi?

Sở Thiên không ngốc, chỉ trong nháy mắt gã đã hiểu rõ nguyên nhân của sự việc.

Tin tức là từ Huyền môn tiết lộ ra ngoài.

Trách không được đêm qua khi gã báo cáo yêu cầu giao dịch của Quá Sơn Hồ kia cho Vương Thương sư huynh, hẳn lại bảo gã nên tới chỗ đồng môn thu thập, trong khi rõ ràng là điều phối từ trong tông môn tới sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nói nữa, lúc gã thu thập linh đan và thức ăn, có rất nhiều người đều hỏi gã muốn làm gì, gã cũng không giấu giếm, lập tức kể ra tin tức Lục Diệp chuẩn bị rời đi.

Đệ tử bản tông không có khả năng truyền tin cho Cửu Tinh tông bên kia, như vậy kẻ tiết lộ tin tức chính là những tán tu phụ thuộc!

Sở Thiên đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên Vương Ương lại nhìn về phía một vị tu sĩ trong đám tán tu bên kia rồi mở miệng nói: "Thạch Tuấn, người có chuyện gì muốn nói hay không?"

Tán tu tên là Thạch Tuấn kia lập tức đỏ mồ hôi trán, vẻ mặt khẩn trương trả lời: "Không... Không có..."

Wương Ương chỉ nhàn nhạt nhìn gã.

Sắc mặt Thạch Tuấn càng thêm khẩn trương, buột miệng nói: "Xin Vương sư huynh tha mạng!"

"Xem ra người thật sự không có gì để nói."

Ngón cái Vương Ương búng trường kiếm bên hông, tiếng kiếm réo rất vang lên, trường kiếm kia hóa thành một đạo kiếm quang, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Thạch Tuấn, vòng quanh cổ gã một vòng, thân thể gã lập tức cứng ngắc.

Khi kiếm quang vào vỏ, đầu Thạch Tuấn cũng rơi xuống, máu tươi phun trào như suối ở cổ, thi thể không đầu đổ xuống đất.

Biến cố này làm cho tất cả tán tu đều toát mồ hôi lạnh, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa nghi ngờ nhìn Vương Ương.

Sắc mặt Vương Thương lạnh lùng: "Thạch Tuấn này ngoài mặt dựa vào Huyền môn ta, kì thực lại là ám tử (gián điệp) của Cửu Tinh tông, hôm nay ta ra tay chém hắn, lấy làm răn đe, mong chư vị tự giải quyết cho tốt."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều không dám tin, nhưng nhớ tới di ngôn cuối cùng của Thạch Tuấn, lại phát hiện đây đúng là chân tướng mọi chuyện.

Câu nói cầu xin tha thứ cuối cùng của Thạch Tuấn, rõ ràng là có tật giật mình.

"Xuất phát, diệt Cửu Tinh!" Vương Ương vung tay lên.

Một lát sau, mấy trăm tu sĩ Huyền môn từ trong trụ sở nổi đuôi nhau xông ra, toàn bộ trụ sở nhất thời trở nên trống rỗng một mảnh!

Chương 145: Bị Người Lợi Dụng!

Lục Diệp với vẻ mặt thanh thoi ngồi trên lưng Hồ Phách,, so sánh với lúc mới xuất phát từ Thanh Vân sơn, thì giờ phút này, không còn nghi ngờ gì nữa, hẳn đã ung dung hơn nhiều.

Vốn đã quen với loại hành trình xóc nảy này, thậm chí Hồ Phách bôn ba còn không ảnh hưởng tới việc tu hành của hắn, đương nhiên so với trạng thái bình thường, hiệu suất như vậy vẫn chậm một chút, may mắn đã có Tụ Linh linh văn bù đắp rồi.

Ba mươi linh khiếu đều được gia trì Tụ Linh linh văn, chúng không ngừng tụ tập thiên địa linh khí ở bốn phía, theo quá trình hóa giải đan lực trong bụng và linh khí tràn vào, linh lực trong khiếu thứ ba mươi vừa mở ra, không ngừng được gia tăng.

Hắn không vận dụng Thao Thiết Xan, chủ yếu là vì chuyển đổi công pháp cần một chút thời gian, hiện giờ lại không giống lúc nghỉ ngơi vì một mỗi khi đánh nhau với La Kích trước đó, lúc ấy hai bên đều ở trong tầm mắt, La Kích có bất cứ hành động dị thường nào, hắn lập tức có thể phát hiện và kịp thời chuyển đổi công pháp.

Nhưng đi đường thì không được, sẽ luôn có một ít tình huống ngoài ý muốn phát sinh, nói không chừng ngay trong mười hơi thở ngắn ngủi mà hắn chuyển đổi công pháp, hắn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Bởi vậy duy trì Kim Thiên Tiêu Dao quyết vận chuyển mọi lúc mọi nơi, cũng giúp hắn có khả năng ứng biến tốt hơn, chẳng qua chỉ hy sinh chút tốc độ tu hành mà thôi, không quá quan trọng.

Hắn thầm tính toán linh đan trong tay mình một chút, lại phát hiện số lượng này thừa đủ để hắn tu hành đến cảnh giới Linh Khê tứ tầng, đương nhiên, đây là dưới tình huống không tiêu hao thêm, nếu như lại có chiến đấu bộc phát, linh đan sẽ tiêu hao nhiều hơn. Đó là chưa kể mỗi ngày Hồ Phách cũng sẽ tiêu hao linh đan.

Một nén nhang trước đó, hắn đã rời khỏi Liệt Thiên Hạp, tốc độ Hồ Phách vẫn rất nhanh, Lục Diệp so sánh giữa Thập Phân đồ và chỉ dẫn từ ấn ký chiến trường, sau đó chỉ cho Hồ Phách một phương hướng và mặc cho nó phi nước đại.

Đang thông thả, bỗng nhiên Lục Diệp nhướng mày, kiểm tra ấn ký chiến trường, không biết vì sao Sở Thiên kia lại liên lạc với hắn...

Song sau khi Lục Diệp xem xét xong tin tức Sở Thiên truyền đến, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, võ lựm hổ quát nhẹ: "Hồ Phách mau chạy, có người đuổi giết chúng ta!"

Hồ Phách nghe vậy, tốc độ đột nhiên tăng lên, suýt nữa đã khiến Lục Diệp ngã xuống dưới.

Cái đầu nhỏ của Y Y vọt ra từ trên lưng hổ, ngừng trọng nói: "Tin tức là do Sở Thiên Huyền môn kia truyền đến? Người tới là ai, tu vi gì?"

"Một gia hỏa cảnh giới Linh Khê thất tầng, tên là Đồng Thúc Dạ!" Lục Diệp trả lời.

Mấy ngày trước, hắn giết đệ tử Cửu Tinh tông ở Liệt Thiên Hạp, nhưng không đụng mặt với bất cứ tu sĩ cảnh giới Linh Khê ngũ tầng nào, vốn tưởng rằng đây là vòng ngoài chiến trường, sẽ không gặp được tu sĩ có tu vi quá cao, nhưng cho đến khi hắn nhìn thấy nữ tử để tóc Song Nha Kế của Huyền môn, và đại hán khô ngô xuất thân từ Cửu Tinh tông kia, dù Lục Diệp không rõ tu vi hai người kia là gì, nhưng hắn vẫn đoán ra tu vi của bọn họ tuyệt đối

trên ngũ tầng.

Khi đó hắc mới phản ứng lại, không phải ở vòng ngoài chiến trường không có tu sĩ cảnh giới ngũ tầng trở lên, sở dĩ hắc không đụng phải là vì hai tông môn kia đang kiềm chế lẫn nhau thôi...

Mà tu sĩ tu vi Linh Khê thất tầng này, tuyệt đối là Định Hải Thần Châm trong trụ sở một tông môn. Gia hỏa như vậy lại tự mình chạy tới đuổi giết hắc, có thể thấy được hận ý sâu đậm của Cửu Tinh tông với hắc.

Tâm trạng Lục Diệp vô cùng nặng nề, dù hắc từng đại chiến một trận với La Kích, cho nên tự tin dù gặp được tu sĩ cảnh giới Linh Khê ngũ tầng, cũng có tư cách đánh một trận, nhưng nếu đối thủ là Linh Khê thất tầng, hắc làm sao ngăn cản được?

Y Y cũng biết tình huống không ổn, vội vàng quay đầu thúc giục Hồ Phách chạy nhanh hơn một chút, Hồ Phách lấy ra khí lực bú sữa, khiến tốc độ tăng nhanh như chớp, tiếng gió hai bên không ngừng nức nở, cảnh sắc bốn phía cấp tốc lui về phía sau.

Ấn ký chiến trường lại có tin tức truyền đến, Lục Diệp vội vàng kiểm tra.

"Nhất Diệp huynh cố gắng kiên trì, Đồng Thúc Dạ sẽ không đuổi theo người quá lâu!"

"Sao lại vậy?" Lục Diệp vội vàng hỏi lại.

Trong trận doanh Huyền môn, Sở Thiên đang đi theo Vương Ương đột kích trụ sở của Cửu Tinh tông lại rồi rầm một hồi, không biết nên giải thích việc này như thế nào.

Nói đến việc này, ngược lại là do Huyền môn lợi dụng Lục Diệp, dù sao tin tức hắc muốn rời khỏi Liệt Thiên Hạp cũng do bên này để lộ, sau đó mới dẫn tới tình huống Đồng Thúc Dạ đuổi giết, nhưng thật sự không dễ nói rõ loại chuyện này, nói ra sẽ khiến

Quá Sơn Hồ kia có ác cảm với mình.

Người ta xuất thân từ thế lực lớn đứng đầu, chỉ cần không chết, trong tương lai tất sẽ làm nên thành tựu. Nếu lúc này, bọn họ làm người ta có ác cảm, chắc chắn không phải chuyện tốt.

"Sự thật ra sao thì nói như vậy."

Ngay ở thời điểm này, bỗng nhiên lời nói của Vương Ương truyền vào trong tai gã: "Mọi chuyện đã quyết thì không sợ để người khác biết, nếu hắn là người hiểu chuyện, đương nhiên sẽ biết nên làm như thế nào."

Được Vương Ương bày mưu tính kế, trong lòng Sở Thiên đã định, lập tức truyền tin nói: "Giờ phút này, chúng sư huynh đệ Huyền môn ta đang chạy tới trụ sở của Cửu Tinh tông, chỉ cần Đồng Thúc Dạ nhận được tin tức, nhất định sẽ lập tức trở về, cho nên Nhất Diệp huynh tuyệt đối cần phải kiên trì!"

Lục Diệp nhìn tin tức Sở Thiên truyền đến, không khỏi có chút nghi hoặc.

Đồng Thúc Dạ là Định Hải Thần Châm trụ sở của Cửu Tinh tông mới chạy ra bên ngoài đuổi giết mình chưa bao lâu, vậy mà Huyền môn bên kia đã nhanh chóng dốc toàn lực xông tới muốn công kích trụ sở của Cửu Tinh tông.

Tình huống này không khỏi có chút trùng hợp!!!

Kiểu như Huyền môn vẫn luôn chờ đợi cơ hội này. Hơn nữa tối hôm qua tông môn bọn họ còn mời hắn đi tham gia tiệc mừng công giết đó cơ mà...

Lục Diệp không biết Huyền môn làm như vậy có cơ hội chiếm cứ Cửu Tinh tông hay không, nhưng nếu đã làm, nhất định bọn họ phải có một chút nắm chắc.

Lại nói, lúc hắc ở Liệt Thiên Hạp, Đồng Thúc Dạ này không tiện xuất thủ, bởi vì chỗ kia rất gần trụ sở của Huyền môn, rất có thể sẽ khiến Huyền môn ra mặt can thiệp... Cho nên Đồng Thúc Dạ muốn giết hắc, phải chờ tới khi hắc rời khỏi Liệt Thiên Hạp.

Nhưng chuyện hắc rời khỏi nơi đó lại chỉ mình Sở Thiên biết được, sao Đồng Thúc Dạ kia lại đuổi giết đúng lúc như vậy?

Vậy là hắc đã bị lợi dụng?

Chương 146: Thanh Toán Xong!!!

Lục Diệp lập tức nghĩ đến một khả năng.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn trả lời Sở Thiên một câu: "Thanh toán xong!"

Tiếp theo quyết đoán chặt đứt liên lạc...

Mặc dù xác suất lớn là hắn đã bị người ta lợi dụng, nhưng Lục Diệp cũng không oán trời trách đất.

Suy cho cùng, hắn cũng là người khơi mào tranh chấp trong Liệt Thiên Hạp, hắn đã giết nhóm người thiếu chủ Cửu Tinh tông, sau đó dẫn phát chiến đấu giữa hai đại tông môn.

Nếu như không có Huyền môn xen ngang một tay, dùng nội tình của Cửu Tinh tông, chưa chắc Lục Diệp đã có thể ngăn cản được, ít nhất hắn sẽ đối mặt với rất nhiều tu sĩ đuổi giết, và trong đó không thiếu tu sĩ cảnh giới ngũ tầng.

Huyền môn can thiệp làm cho Lục Diệp tránh được tình huống một mình đối kháng cả tông môn, song lúc tuyên chiến, hắn cũng cứu được không ít đệ tử Huyền môn, mà một mực không lấy tất cả chiến lợi phẩm, chỉ tìm những đệ tử Huyền môn được cứu đổi lấy một ít linh đan và linh thạch có thể sử dụng được thôi.

Toàn bộ quá trình có thể xem như Lục Diệp và đệ tử Huyền môn giúp đỡ lẫn nhau.

Cho nên dù tới cuối cùng Huyền môn lợi dụng hắn, Lục Diệp cũng sẽ không oán giận người khác.

Đây vốn là mầm họa do chính hắc gây ra.

Chẳng qua, mối quan hệ giữa hắc và Huyền môn sẽ dừng lại ở đây.

Chung quy lại, Huyền môn giúp hắc, hắc cũng giúp không ít đệ tử Huyền môn, tới cuối cùng hắc còn lấy được một bộ công pháp Địa cấp từ tông môn này, giải quyết vấn đề cấp bách, nên hiện giờ bị lợi dụng một chút, cũng coi như hai bên không thiếu nợ lẫn nhau, về sau việc ai nấy làm.

Trong trận doanh Huyền môn, Sở Thiên lộ vẻ mặt nhăn nhó, than thở.

"Hắc trả lời như thế nào?" Giọng nói của Vương Ương truyền vào tai.

Sở Thiên thành thật nói: "Thanh toán xong....Sau đó, hắc xóa dấu ấn của đệ."

Điều này khiến Sở Thiên không khỏi có chút mất mát, dù sao cũng là một đệ tử xuất thân thế lực đứng đầu, lúc bình thường nào có cơ hội tiếp xúc?

Khóe miệng Vương Ương nhếch lên: "Là người hiểu biết, có chút thú vị. "

Bên ngoài Liệt Thiên Hạp là vùng bình nguyên rộng lớn, địa thế bằng phẳng nhưng địa hình như vậy lại tràn ngập ác ý đối với tình cảnh trước mắt của Lục Diệp, bởi vì hắc hoàn toàn không có chỗ nào để ẩn nấp.

Hắc lấy Thập Phân đồ ra tra xét, qua phiên bình nguyên này sẽ có một ngọn núi, bên kia núi lại có một con sông lớn, sau khi qua sông đi mấy chục dặm sẽ thấy một phường thị.

Vào núi! Lục Diệp quyết định nhanh chóng, hắc không biết rất

cuộc cảnh giới Linh Khê thất tầng sẽ có thủ đoạn như thế nào, nhưng với tình cảnh trước mắt, chỉ có vào núi mới có đường sống.

Song ngọn núi kia lại khá xanơì này, dù lấy tốc độ của Hồ Phách cũng cần một canh giờ mới đến được.

Lục Diệp thăm cầu nguyện, Đồng Thúc Dạ kia đừng đến quá nhanh mới tốt.

Ý niệm này mới nổi lên, trong lòng hắc chợt sinh ra một loại cảm giác sau lưng có gai nhọn. Lục Diệp quay đầu nhìn lại, lập tức hoảng hốt, chỉ vì có một điểm ánh sáng đang cấp tốc lướt tới từ phương hướng Liệt Thiên Hạp. Gần như hắc không cần nghĩ cũng biết điểm sáng kia chính là Đồng Thúc Dạ đang đuổi giết tới đây, dù khoảng cách hai bên còn rất xa, nhưng đối phương liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lục Diệp cười Hồ Phách, ánh mắt như chim ưng đang nhìn chăm chăm vào hắc.

Và thứ làm Lục Diệp sinh ra loại cảm giác gai đâm lưng này chính là sát khí của đối phương.

"Hắc có thể bay ư?" Trong lòng Lục Diệp khẽ run rẩy một cái.

Hắc cứ cho rằng mình dựa vào Hồ Phách, sẽ có xác suất rất lớn tránh thoát được người này đuổi giết, dù sao tốc độ chạy của nó vẫn rất nhanh, nhất là Hồ Phách sẽ toàn lực ứng phó với tình huống khẩn cấp trước mắt.

Nhưng hắc tuyệt đối không nghĩ tới, gia hỏa Đồng Thúc Dạ này lại biết bay!

Thế cục vô cùng không ổn, khi một người chạy trên mặt đất, còn một người lại bay trên trời, rõ ràng là Hồ Phách sẽ trốn không thoát.

Thế nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên bóng dáng Đồng Thúc Dạ rơi xuống mặt đất, Lục Diệp còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì,

thì đối phương lại phóng lên trời, bay vút tới đây.

Một lát sau, Lục Diệp đã thấy được rõ ràng, không phải đối phương biết bay, chỉ là lướt đi thôi, nhưng mỗi một lần gã lướt đi đều có thể lướt qua khoảng cách hơn trăm trượng, nhanh hơn tốc độ của Hồ Phách rất nhiều.

Tình huống không tệ như tưởng tượng, nhưng tuyệt đối cũng không lạc quan.

Khoảng cách giữa hai bên đang không ngừng xích lại gần, chiếu theo thể cục này, không tới một nén nhang nữa, Đồng Thúc Dạ có thể đuổi kịp hẳn.

Quả nhiên cảnh giới Linh Khê thất tầng không phải tầm thường, người ta chạy tới đuổi giết hẳn, cũng có lực lượng nhất định.

Phải nghĩ biện pháp mới được, Lục Diệp hơi trầm ngâm, sau đó hắn lấy ra một tấm linh phù từ trong túi trữ vật.

Hiện giờ, hắn chỉ còn lại chín tấm linh phù trong tay, ở ba ngày đại chiến với La Kích, hắn đã vận dụng quá nhiều linh phù, tất cả chín tấm còn lại đều có tính chất phòng ngự và phụ trợ.

Lục Diệp lấy ra tấm linh phù tên là Phong Hành, chính là linh phù phụ trợ có thể tăng lên tốc độ, trước kia Lục Diệp không có cơ hội dùng, vừa vận lúc này đúng dịp.

Hắn thúc giục linh lực, rồi vẩy linh phù lên người Hồ Phách, trong tích tắc đã có một tầng linh quang quấn quanh người nó, rất nhanh lại hội tụ tới bốn chân, lực lượng nhẹ nhàng bao vây khu vực ấy.

Hồ Phách được linh quang tương trợ khiến tốc độ của nó đột nhiên tăng lên.

Mặc dù vẫn không thể thoát khỏi Đồng Thúc Dạ đuổi giết, nhưng ít ra có thể kéo dài thêm chút thời gian.

Hai bên người đuổi người chạy, không ngừng tiến tới gần ngọn núi lớn kia, sát khí trong mắt Đồng Thúc Dạ gần như đã ngưng tụ thành thực chất, phun trào như lửa.

Gã vốn cho rằng tự mình ra tay thì sẽ dễ dàng giết chết Quá Sơn Hồ này, ai ngờ gã lại đánh giá thấp tốc độ của con hồ lớn trắng như tuyết kia. Trước mắt đối phương lại vận dụng linh phù tương trợ, càng khó đuổi giết hơn.

Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản quyết tâm giết Lục Diệp của Đồng Thúc Dạ. Thiếu tông chủ bị giết trong khu vực nằm dưới sự quản lý của gã, việc này đã được báo cáo lên, những lão gia hỏa trong tông tức giận lôi đình, nhất là tông chủ, người còn rõ ràng lên tiếng, nhi tử bất tài của lão không thể chết vô ích, kẻ giết người nhất định phải đền mạng!

Chương 147: Ta Hận Pháp Tu!!!

Nếu không phải tu sĩ Vân Hà cảnh không thể tiến vào Linh Khê chiến trường, thậm chí Đồng Thúc Dạ còn hoài nghi tông chủ sẽ tự mình giết vào.

Bởi vì tên ngu xuẩn kia bị giết khiến cho Đồng Thúc Dạ ăn một trận răn dạy, lúc trước bọn họ bị Huyền môn tuyên chiến rồi đánh bại càng khiến tình cảnh của gã ở trong tông trở nên bất ổn, nếu có thể báo thù tuyết hận vì thiếu tông chủ, có lẽ gã vẫn bảo trì được địa vị trước mắt, nhưng nếu như không thể thì sau này gã nhất định sẽ nửa bước khó đi ở trong Cửu Tinh tông.

Cho nên bất kể như thế nào, kẻ giết người kia đều phải chết!

Đối phương vận dụng linh phù thì như thế nào? Vẫn không thể thoát khỏi gã truy đuổi, khoảng cách không ngừng xích lại gần, một khi đến vị trí thích hợp, một đạo thuật pháp của gã cũng đủ để lấy mạng Quá Sơn Hồ kia!

Một nén nhang sau, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại hơn một ngàn trượng, uy năng của linh phù Phong Hành hao hết, Lục Diệp lại lấy ra thêm một tấm chụp lên người Hồ Phách.

Đây là một tấm linh phù Phong Hành cuối cùng, chuông giáo chỉ chuẩn bị cho hãn hai tấm loại này, nếu dùng nốt cái cuối cùng sẽ không còn nữa.

Lại thêm một nén nhang trôi qua, rõ ràng có thể thấy được núi lớn ở phía trước, chỉ cần có thêm thời gian khoảng một chén trà là Hồ Phách có thể mang theo Lục Diệp vào núi, đến lúc đó muốn trốn tránh ẩn nấp sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Song Đồng Thúc Dạ đã đuổi giết đến trong vòng ba trăm trượng, khoảng cách này rất nguy hiểm, Lục Diệp có cảm giác tim đập thình thịch, một loại áp bách khiến người hít thở không thông khó nói thành lời xuất hiện, làm cho hô hấp của hắn cũng có chút khó khăn.

Hai trăm trượng, một trăm trượng...

Lục Diệp cảm nhận được phía sau có linh lực ba động mãnh liệt, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Đồng Thúc Dạ vừa lướt qua giữa không trung chỉ một tay về phía hắn, trước mặt gã có một cái mâm tròn linh lực màu đỏ rực đang từ từ chuyển động.

"Huyền môn đã dốc toàn lực tấn công trụ sở của Cửu Tinh tông, người còn có tâm tư đuổi theo ta?" Lục Diệp vội vàng hô to.

Huyền môn bên kia lợi dụng hắn, đương nhiên hắn cũng không cần phải che giấu tin tức thay bọn họ. Đứng trước nguy cơ sinh tử, đương nhiên có thể kéo dài được bao lâu thì kéo dài bấy lâu.

Rõ ràng khi Đồng Thúc Dạ nghe được lời này, gã đã giật mình một cái, sau đó bản năng nói cho gã biết Lục Diệp không hề nói dối. Tâm thần gã hơi loạn, mâm tròn linh lực trong tay cũng có chút bất ổn, tiếp theo gã lập tức hét lớn một tiếng: "Yêu ngôn hoặc chúng, loạn tâm thần ta, nhanh nhận lấy cái chết!"

Linh quang bắn ra, từng đoàn hỏa cầu to bằng nắm tay như mưa sao băng bao trùm đến chỗ Lục Diệp, chỗ này ít nhất cũng có hơn mười cái hỏa cầu, liên miên không dứt.

Mí mắt Lục Diệp nháy lên, mặc dù hắn biết cảnh giới Linh Khê thất tầng không dễ chọc, nhưng cũng không ngờ được người ta lại mạnh đến trình độ này!

Hơn nữa nhìn dấu hiệu Đồng Thúc Dạ ra tay, rõ ràng là một

pháp tu!

La Thích cũng là pháp tu.

"Ta hận pháp tu!" Lục Diệp âm thầm cắn răng, xê dịch thân dưới trên lưng hổ, bám chặt trên người nó, tay ấn chuôi đao, ngưng thần chờ đợi.

Từng đao hỏa cầu rơi xuống, Hồ Phách né trái né phải, tránh đi công kích, hỏa cầu kia có công kích cực cao, rơi trên mặt đất sẽ đập ra một cái hố, hỏa diễm văng khắp nơi, thiêu đốt hừng hực.

Ăn một đao thuật pháp như vậy, không chết cũng phải lột da.

Trên lưng hổ, Lục Diệp liên tiếp xuất đao, đồng thời Ngự Thủ linh văn cũng không ngừng lóe ra.

Những hỏa cầu mà Hồ Phách không thể tránh thoát đều bị hấn chém ra hoặc là ngăn cản, hỏa diễm bắn ra thiêu đốt cả người hấn đau đớn, Hồ Phách cũng không ngừng nức nở, trên người tỏa ra mùi thịt nướng.

Hỏa cầu rơi xuống, ngoại trừ có chút bỏng thì Lục Diệp và Hồ Phách cũng không có gì đáng ngại, nhưng tay cầm đao của Lục Diệp đang run rẩy kịch liệt.

Thuật pháp của tu sĩ cảnh giới Linh Khê thất tầng không dễ chém đứt như vậy.

Thuật pháp này của đối phương là công kích phạm vi lớn, muốn một lần đánh chết Lục Diệp, cho nên rõ ràng là lực sát thương bị phân tán, nhưng mỗi một hỏa cầu như vậy, hấn cũng phải toàn lực ứng phó mới có thể ngăn cản được.

Hơn nữa đao thuật pháp vừa rồi là Đồng Thúc vội vàng thi pháp, nếu gã toàn lực ứng phó, sẽ đến tình trạng nào?

Sợ là lần này hấn dữ nhiều lành ít rồi!

Không nói đến quá trình tự dày vò của Lục Diệp, lúc này Đồng Thúc Dạ đang cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn khi một đạo thuật pháp của mình lại không thể giết chết hấn.

Lúc này gã mới hiểu những gì La Kích nói không sai. Tên đệ tử không biết xuất thân từ đại tông môn đứng đầu nào này lại có thể dùng linh văn tác chiến. Gã đã tận mắt nhìn thấy một mặt linh văn như tấm thuẫn không ngừng lóe sáng trên người đối phương, chính nó đang ngăn cản mấy hỏa cầu vừa nãy.

Trách không được người như La Kích cũng thất bại tan tác trở về.

Hôm qua khi đối phương trở về, gã tìm hiểu chiến báo, mới biết La Kích thua rồi, còn tưởng rằng La Kích không có tận lực, hiện giờ mới biết mình oan uổng cho người ta.

Thế nhưng nói cho cùng, gã cũng không phải là La Kích. Tuy đối phương xuất thân tốt hơn gã, còn tu hành công pháp Thiên cấp, nhưng tu vi vẫn chưa cao.

Còn gã đường đường là tu sĩ thất tầng, đương nhiên thủ đoạn không chỉ dừng lại ở đó.

Linh lực trong người Đồng Thúc Dạ bắt đầu khởi động, trước mặt xuất hiện một đoàn hỏa cầu to bằng cái chậu rửa mặt, gần như vừa xuất hiện đã đánh về phía Lục Diệp, tốc độ cực nhanh!

"Lần này ta xem người ngăn cản như thế nào!"

Mắt thấy hỏa cầu kia đánh xuống, da đầu Lục Diệp tê dại.

Tuy số lượng hỏa cầu vừa rồi rất nhiều, nhưng chỉ lớn bằng nắm tay thôi, hấn vẫn có thể miễn cưỡng ngăn cản được một chút, nhưng hỏa cầu to bằng chậu này thì làm sao mà ngăn được?

"Hỗ Phách!" Lục Diệp gầm nhẹ.

Tốc độ của Hỗ Phách lại tăng thêm một phần, nó mạnh mẽ chạy đi một đoạn.

Hỏa cầu khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, gần như dán sát qua miệng Hỗ Phách, Lục Diệp bị khí tức nóng rực kia làm bỏng da mặt tới phát đau, dù có linh lực hộ thể cũng vô ích, thậm chí hắn còn ngửi được mùi tóc bị nướng cháy...

Trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, thứ này nhìn như lớn nhưng tốc độ lại chậm hơn hỏa cầu nhỏ hồi nãy một chút, nếu không chắc chắn Hỗ Phách không tránh được.

Song một khắc sau hắn lập tức thay đổi sắc mặt, chỉ vì hỏa cầu khổng lồ kia cũng không rơi xuống mặt đất, mà đột nhiên xoay chuyển phương hướng, trực tiếp đuổi theo bọn họ.

Thứ này biết chuyển hướng!

Chương 148: Huyền Môn Tấn Công Trụ Sở Cửu Tinh Tông!!!

Giữa không trung, Đồng Thúc Dạ vừa trượt lượn vừa chấp một tay ở phía sau, bàn tay bấm quyết, ngự gió mà đi, phiêu nhiên dục tiên (động tác nhẹ nhàng, tư thái tuyệt đẹp, mang theo chút vênh váo đắc ý), nhưng linh lực quanh người gã lại điên cuồng dâng trào, giống như có Sát Thần nhập vào người, sát khí đằng đằng.

Tốc độ hỏa cầu khổng lồ càng ngày càng nhanh, mắt thấy nó lại sắp đánh tới, Lục Diệp thầm biết nếu hắn không có đối sách, chỉ lát nữa thôi sẽ ôm hận cùng Hồ Phách ngay tại nơi này.

Hắn hít sâu một hơi, trường đao vào vỏ, hai tay giơ lên trước người, thúc giục linh lực tạo nên một mặt Ngự Thủ linh văn lập tức xuất hiện ở trước mặt.

Hiển nhiên là hành động này không đủ tác dụng, Ngự Thủ linh văn miễn cưỡng lắm mới ngăn trở được hỏa cầu nhỏ lúc trước, càng đừng nói tới một cái hỏa cầu lớn như vậy.

Thế nhưng theo linh lực Lục Diệp điên cuồng rót vào, Ngự Thủ linh văn chỉ lớn bằng bàn tay đột nhiên mở rộng ra, trong thời gian rất ngắn đã có kích thước như mặt bàn.

Trên linh văn, đường nét hoa văn phức tạp chảy xuôi như nhích, quang mang nổ rộ.

Trong nháy mắt này, Lục Diệp cảm thấy thân thể hắn như bị vết sạch, dù không có thời gian nhìn kỹ, nhưng đạo linh văn này tuyệt đối đã tiêu hao ít nhất ba phần linh lực của hắn.

Nói cách khác, nhiều nhất hẳn chỉ có thể thúc giục được ba đạo linh văn như vậy, sẽ hao hết tất cả linh lực.

Hẳn chưa từng thúc giục linh văn kiểu này, trước kia bất kể là thúc giục Phong Duệ hay là Ngự Thủ đều hình thành trong nháy mắt, nhưng những linh văn này có một điểm chung, chỉ cần có đủ linh lực duy trì, chúng sẽ tiếp tục tồn tại mãi mãi.

Nguyên nhân khiến cho Tự Linh linh văn có thể bảo tồn được, chính vì trời sinh nó đã có hiệu quả tụ tập thiên địa linh khí, và linh khí tụ lại sẽ dùng để duy trì sự tồn tại cho nó.

Hỏa cầu thật lớn đánh tới, đụng vào Ngự Thủ linh văn, lúc va chạm lại có lực lượng không thể chống đỡ truyền tới, thân thể Hồ Phách bị đè thấp xuống, suýt chút nữa nó đã quỵ rạp xuống đất, trên hai tay Lục Diệp càng lộ ra cơ bắp, tựa như đang đỡ một vật gì đó rất nặng.

Khí tức nóng rực đập vào mặt, trên hỏa cầu kia có từng ngọn lửa phun ra, hào quang Ngự Thủ linh văn nhanh chóng ảm đạm, dù Lục Diệp không ngừng rót linh lực vào những vẫn không kéo dài được mấy hơi thở.

Nhưng điều khiến Lục Diệp thoáng an tâm chính là, cuối cùng hẳn cũng ngăn được một kích này...

Hẳn lập tức muốn nghiêng Ngự Thủ linh văn, đẩy hỏa cầu này bay ra ngoài.

Nhưng không đợi hẳn có động tác gì, Đồng Thúc Dạ ở cách đó không xa đã hừ lạnh một tiếng: "Ngu xuẩn!", sau đó pháp quyết trong tay biến đổi.

Một tiếng nổ lớn, ngọn lửa bao trùm bốn phương,

Một mảnh hư không cực lớn đã trở nên vụn vụn, cây cối bốn phía bị thiêu đốt hừng hực.

"Chết chưa?" Đồng Thúc Dạ hạ người xuống, hướng ánh mắt lạnh lùng đi điều tra.

Dưới tình huống bình thường, dù một tu sĩ cảnh giới Linh Khê tam tầng làm như thế nào cũng không thể ngăn được một đạo thuật pháp của gã. Nhưng thật rõ ràng mục tiêu gã muốn giết lần này không phải là tu sĩ tam tầng bình thường. Người này là đệ tử xuất thân từ một thế lực lớn đứng đầu nào đó, chỉ riêng trình độ linh văn kia đã khiến người ta thán phục rồi.

Trong rừng rậm truyền đến tiếng sột soạt, nhanh chóng đi xa.

Như vậy vẫn không chết? Khóe mắt Đồng Thúc Dạ nháy lên, sát khí càng tăng mạnh.

Ngay khi gã chuẩn bị tiếp tục đuổi giết, đột nhiên trong ấn ký chiến trường có tin tức truyền đến. Lúc đầu Đồng Thúc Dạ định không để ý tới, nhưng gã không khỏi nhớ tới lời Lục Diệp vừa nói lúc trước, trong lòng nhảy dựng lên, vội vàng kiểm tra.

Là tin tức do Tào Dã gửi tới, đơn giản rõ ràng nhưng lại khiến cho tâm thần gã chìm vào đáy cốc!

"Vương Ương dẫn sáu trăm tu sĩ Huyền Môn đến công kích trụ sở, sư huynh mau trở về!"

Nếu như không phải đuổi giết Lục Diệp, khi nhìn thấy tin tức này, Đồng Thúc Dạ nhất định sẽ chạy về trước tiên, nhưng hiện giờ Lục Diệp đang ở dưới mí mắt gã, bảo gã làm sao cam tâm mà từ bỏ ngay lúc này được?

Cho nên Đồng Thúc Dạ chỉ lựa chọn một chút, đã lập tức truyền một đạo tin tức trở về.

Tại trụ sở của Cửu Tinh tông, đại trận hộ tông đã mở ra toàn diện, các nơi quan trọng đều có tu sĩ đóng quân, nghiêm trận chờ đợi.

Bỗng nhiên Huyền môn dốc toàn lực đánh tới, đây là chuyện khiến cho tất cả đệ tử Cửu Tinh tông đều không ngờ nổi, dù sao mới vài hôm trước hai bên còn đánh nhau một hồi, còn do Cửu Tinh tông tuyên bố bại trận mà chấm dứt... Tào Dã nghĩ mãi không ra rốt cuộc Vương Ương đang muốn làm gì.

Nhưng dù sao chuyện đã xảy ra rồi, Tào Dã là tu sĩ có tu vi cao nhất tọa trấn tại trụ sở, gã không thể đổ trách nhiệm cho người khác mà phải bắt đầu chỉ huy tu sĩ trong trụ sở tiến hành phòng hộ.

Nhưng chỉ một mình gã đương nhiên không được, cho nên gã lập tức truyền tin cho Đồng Thúc Dạ, nhưng hồi báo của Đồng Thúc Dạ lại khiến gã cảm thấy bất đắc dĩ, bởi vì đối phương chỉ nhắc lại có bốn chữ đơn giản: "Cố gắng kiên trì! "

Giờ phút này ngoại trừ kiên trì, gã còn có thể làm sao bây giờ?

Đại trận phòng hộ toàn diện vận chuyển, lượng lớn linh thạch đang bị thiêu đốt, hóa thành lực lượng phòng ngự ngăn cản đám tu sĩ Huyền môn ở bên ngoài trụ sở. Theo ước tính, thứ này có thể ngăn cản công kích của tu sĩ Huyền môn chừng một hai ngày, mà không có vấn đề gì.

Cho nên mặc dù Cửu Tinh tông bị vây công, nhưng ngoại trừ có chút khấn trương ra, thì tu sĩ ở trong trụ sở cũng không hề bối rối quá mức.

"Vương Ương chó chết." Tào Dã thầm mắng trong lòng, không biết tên này đang phát điên cái gì.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một đệ tử hoảng hốt chạy tới, báo cáo một chuyện khiến gã cực kỳ kinh hãi, vội vàng đi ra khỏi đại điện.

Tào Dã liếc mắt một cái đã nhìn thấy một bóng người đang

nắm tay một nữ tử áo tím, vội vàng đi về phía này.

"La Kịch!"

Tào Đông hét lớn một tiếng, nhanh chóng nhảy lên ào ào rơi vào trước mặt bóng dáng kia. Gã nhìn đối phương, lại nhìn nữ tử áo tím đang được đối phương dắt theo ở phía sau: "Người làm gì vậy?"

La Kịch nhú mày, mở miệng nói: "Ta phải đi. "

Chương 149: Thay Đổi Ấn Ký!!!

"Đi?" Tào Dã khó hiểu: "Lúc này người muốn đi đâu? "

"Đương nhiên là rời khỏi nơi này, bằng không ở lại để chờ chết sao?" Về mặt La Kích như nhìn một tên ngốc.

Tào Ký nhú mày, gã không rõ La Kích có ý gì, lập tức ngăn đối phương lại, nói: "Người muốn đi cũng được, nhưng mang theo Tử Y làm gì?"

La Kích nói: "Từ nay về sau, Tử Y đã không còn là đệ tử của Cửu Tinh tông các người nữa."

Tào Dã đã bị chọc giận: "Tử Y không phải đệ tử Cửu Tinh tông, chẳng lẽ lại là đệ tử của Vô Nhai đảo các người sao?"

Gã vốn đã sứt đầu mẻ trán khi trụ sở tông môn bị Huyền Môn tiến đánh, lúc này La Kích lại bỗng nhiên làm ra một màn như thế, làm sao gã không nổi giận được? Nếu không phải đối phương xuất thân bất phàm thì gã đã sớm xuất thủ dạy dỗ một phen rồi, làm sao có thể để đối phương tiếp tục gây rối?

La Kích thản nhiên nói: "Đúng vậy, Tử Y đã đồng ý đi theo ta rồi, về sau không còn liên quan gì với Cửu Tinh tông nữa."

"Nực cười!" Tào Dã giận quá hóa cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía nữ tử áo tím sau lưng La Kích, trên mặt nữ tử kia không có cảm xúc gì, nàng đang ngẩng đầu nhìn trời suy nghĩ tới xuất thần, tựa như việc này không có liên quan gì với nàng cả.

Kỳ thực, cũng không phải nàng không nhìn Tào Dã, cũng không phải nàng không có liên quan, mà là trời sinh nàng đã như thế rồi.

Dù Tào Dã và nữ tử áo tím này là đồng môn, cũng quen biết nhiều năm, nhưng từ trước tới nay, hai người nói chuyện với nhau không quá ba câu. Bởi vì bất kể lúc nào nàng cũng có dáng vẻ này, hỏi gì nàng cũng không để ý tới.

Tào Dã vẫn cảm thấy vị sư muội này là một người quái lạ. Thực ra nàng không hề lạnh lùng, chỉ là một loại hồ hững đối với vạn vật trên thế gian, giống như không một chuyện gì có thể làm nàng hứng thú.

Cho nên mặc cho La Kích nói nàng đã đồng ý theo đối phương rời đi, Tào Dã vẫn không thể tin được. Một nữ tử dạng này, sao có thể tùy tiện nhận lời người khác?

Tào Dã thu hồi ánh mắt, lạnh lùng nói: "La Kích, ta nể mặt người là đệ tử Vô Nhai đảo, cho nên nhiều lần nhường nhịn người, nhưng người đừng nên gây rối nữa."

La Kích thở dài nói: "Nói chuyện bình thường mà sao vẫn không hiểu vậy . . ." Nói xong, La Kích chột bước lên phía trước một bước, gần như dán mặt mình vào mặt Tào Dã, ánh mắt nhìn thẳng vào hai con người của gã: "Hiện giờ ta muốn dẫn Tử Y đi, người dám có ý kiến?"

Tào Dã lên cơn giận, thầm nghĩ gia hỏa này muốn ý thế hiếp người sao?

Tuy La Kích chỉ có cảnh giới nhị tầng, nhưng phía sau người ta lại là Vô Nhai đảo, nếu đối phương muốn cưỡng ép mang Tử Y đi... đúng là gã cũng không thể ngăn cản được.

Nói gì thì nói, gã cũng không thể ra tay đánh La Kích một trận được? Làm như vậy, Vô Nhai đảo tuyệt đối không chịu để yên đâu.

Ngược lại gã có thể xuất thủ bắt Tử Y lại, nhưng La Kích chắc chắn sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, nếu vì chuyện này mà cãi nhau,

mặt mũi ai cũng khó coi.

Tào Dã vừa nghĩ đến đây, lại nói: "Người muốn, có thể đi, nhưng Tử Y lại không thể! Nếu người cứ khăng khăng làm như thế, người chỉ có thể mang một phế nhân theo thôi."

Tào Dã nói xong, lập tức dựng thẳng tay phải của mình lên, ấn ký chiến trường hiện ra màu đỏ, gã nhìn La Kích thần nhiên nói: "Đừng quên, ta là phó sứ trấn thủ trụ sở bản tông, nếu Tử Y dám mưu phản tông môn, ta có thể mời Thiên Cơ phế tu vi của nàng!"

La Kích thờ ơ: "Người cứ thử xem một chút!"

"Không nên ép ta!" Tào Dã cắn răng.

"Cút!" La Kích đánh vào bả vai Tào Dã, muốn đẩy gã sang một bên, nhưng La Kích chỉ là một pháp tu nhị tầng, sao có thể rung chuyển một thể tu lục tầng như Tào Dã? Một cú đẩy này dùng lực cực lớn, vậy mà thân hình đối phương chẳng nhúc nhích tẹo nào.

La Kích cũng không dây dưa, lập tức mang theo Tử Y đi vòng qua Tào Dã, bước về phía đại điện trước mặt.

"Tử Y, bây giờ quay đầu còn kịp." Tào Dã quay người, nhìn qua sư muội nhắm mắt theo đuôi sau lưng La Kích, chuẩn bị cho đối phương một cơ hội cuối cùng.

Tuy đối phương vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời như cũ, mắt điếc tai ngơ không thèm nghe gã nói, nhưng Tào Dã biết đối phương đã nghe được lời nói của mình rồi. . .

Tào Dã thở dài, hét to: "Lan Tử Y Cửu Tinh tông không theo môn quy, tham mộ hư vinh, ý đồ mưu phản tông môn, đệ tử Tào Dã cung thỉnh Thiên Cơ, phế tu vi!"

Nói xong, gã có chút đau lòng nhìn sư muội đang cất bước tiến lên kia. . .

Mặc dù sư muội này lạnh lùng một chút, nhưng nàng cũng là đồng môn với gã, nếu không phải thế cục trước mặt không đúng, gã sẽ không đưa ra cách xử lý quá khích này.

Chỉ là... giờ khắc này Huyền Môn đang tấn công trụ sở, gã không có thời gian dây dưa với chuyện này.

Nói nữa, gã cũng muốn để cho người khác biết, kết cục của việc dám can đảm mưu phản tông môn vào lúc này.

La Kích lôi kéo Lan Tử Y kia tiến lên, nhanh chóng tiến vào đại điện.

Tào Dã đổi sắc mặt, chợt ý thức được cái gì: "Thay đổi ấn ký?"

Theo đạo lý, Lan Tử Y mưu phản tông môn là sự thật, và gã là phó sứ trấn thủ trụ sở này, chỉ cần cung thỉnh Thiên Cơ, nhất định có thể phế tu vi của thành viên mưu phản, nhưng đối phương lại không có chút phản ứng nào... Đây là chuyện không thể xảy ra được.

Trừ phi Lan Tử Y đã không còn là đệ tử Cửu Tinh tông nữa, nên mới không bị tông môn chế ước.

Và chỉ có thay đổi ấn ký chiến trường mới có thể giúp nàng thoát khỏi thân phận đệ tử Cửu Tinh tông.

Thế nhưng thay đổi ấn ký chiến trường cần phải bỏ ra lượng lớn công huân, căn bản không phải một tu sĩ Linh Khê cảnh bình thường có thể thừa nhận được.

Trong chớp mắt, Tào Dã đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Gã đã nói vì sao La Kích lại bỗng nhiên chạy đến trên địa bàn Cửu Tinh tông rèn luyện?

Với xuất thân phận một tu sĩ xuất thân từ thế lực đứng đầu

như Vô Nhai đảo, đối phương tùy tiện đến chỗ nào đều được đón nhận hoan nghênh mà?

Hóa ra gia hỏa này có chuẩn bị mà đến, từ đầu đến cuối, mục tiêu của đối phương vẫn luôn là Lan Tử Y!

Chương 150: Không Còn Cơ Hội Rồi!!!

Thế nhưng một người như Lan Tử Y thì có giá trị gì để La Kích kia phải trả cái giá lớn như thế?

Trước đó Tào Dã còn cho rằng La Kích ham mê sắc đẹp của Lan Tử Y, nhưng hiện tại xem ra rõ ràng không phải như vậy, nhân vật như La Kích đâu thể bị sắc đẹp dụ dỗ?

"Chờ chút!" Tào Dã gầm thét, thân hình lướt nhanh đi, xông vào đại điện, đã thấy La Kích mang theo Tử Y, cả hai đều đưa tay dán lên Thiên Cơ trụ rồi. Thiên Cơ trụ phun toả hào quang, dần dần bao phủ bóng dáng của bọn họ.

"Các người không thể đi như thế được!" Tào Dã đưa tay muốn ngăn cản.

La Kích hất hất cằm với gã: "Ta khuyên các người nên tranh thủ thời gian rút lui khỏi chỗ này này, nếu không chắc chắn đại nạn lâm đầu."

"Cái gì?" Tào Dã kinh ngạc.

Ầm. . .

Một đợt đất rung núi chuyển bỗng nhiên ập tới, Tào Dã đứng không vững, hoảng hốt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài đại trận hộ tông, có một bóng dáng yếu điệu lơ lửng trên không trung. Là tiện tỳ Huyền Môn kia.

Giờ này khắc này, chín con Cự long linh lực năm màu đang chuyển động quấy vào nhau trước người tiện tỳ này, thân hình

chúng xoay tròn, hóa thành từng đạo công kích cuồng bạo, tựa như một cái mũi khoan đang trùng kích vào đại trận hộ tông của Cửu Tinh tông.

"Đây là . . . Cái gì?" Dù lấy kiến thức của Tào Dã cũng không nhận ra đây rốt cuộc là thuật pháp gì, nhưng hẳn có thể khẳng định, lấy tu vi của tiện tỳ kia hoàn toàn không thể thi triển ra thuật pháp như vậy, loại uy thế công kích này đã không kém tu sĩ Vân Hà cảnh rồi.

Nói vậy, đây là uy lực của linh phù! Là linh phù từ vòng hạch tâm đưa đến.

Muốn có được một tấm linh phù dạng này, chắc chắn sẽ tốn hao không ít công huân.

Đây là lấy được từ chỗ nào? Vương Ương sao? Thế nhưng Vương Ương chưa từng đi tới vòng hạch tâm, sao có thể lấy được linh phù dạng này?

Đã không còn thời gian cho Tào Dã suy nghĩ nữa, bởi vì dưới lực lượng chín con Cự long không ngừng trùng kích vào kia, đại trận phòng hộ của Cửu Tinh tông đã bắt đầu lung lay sắp đổ, chỉ sợ không qua bao lâu, sẽ bị phá.

Đến lúc đó toàn bộ trụ sở Cửu Tinh tông nguy rồi.

Tào Dã cười một tiếng đắng chát, thân hình lão đảo một cái.

Hồi nãy gã vẫn tự hỏi vì sao La Kích chạy nhanh như vậy, bây giờ thì biết rồi, hiển nhiên đối phương đã nhìn thấy dấu hiệu địch nhân phát động linh phù kia.

Bởi vì nếu để pháp tu sáu tầng thúc giục loại linh phù cấp bậc này, sẽ cần thời gian chuẩn bị rất lâu. Trong khi ấy, La Kích xuất thân từ Vô Nhai đảo, chắc chắn sẽ có kiến thức nhiều hơn gã, đương nhiên sẽ biết được kết quả khi thúc giục xong linh phù kia

rồi.

Vậy là Cửu Tinh Tông đã bại, bại cực kỳ triệt để.

Đồng Thúc Dạ là người duy nhất có thể chống lại Vương Ương, nhưng lại chạy ra ngoài đuổi giết Quá Sơn Hồ kia, một khi đại trận trụ sở bị phá, không một ai có thể ngăn cản Vương Ương kia giết chóc.

Tào Dã mơ hồ nhận thấy được việc này lộ ra một loại khí tức âm mưu, nhưng đã không có thời gian để cho gã suy nghĩ nhiều. Gã lập tức thúc giục linh lực hô to một tiếng: "Mọi người, chuẩn bị rút lui! "

Các đệ tử phân tán ở những nơi quan trọng hiệp trợ phòng thủ vốn đã sinh lòng hoảng sợ, nghe được Tào Dã hô như vậy, lập tức chạy về phía đại điện, nơi này có Thiên Cơ Trụ của Cửu Tinh Tông, mượn thứ này, bọn họ có thể trở về Cửu Châu, chỉ như vậy mới có thể tránh được một kiếp.

"Răng rắc..." Động tĩnh đại trận phòng hộ vỡ vụn truyền ra, một mảng lớn huỳnh quang từ bên ngoài trụ sở của Cửu Tinh Tông bay tứ tán, như đom đóm đầy trời, thân thể Tiểu Trúc đang lơ lửng, lập tức vô lực ngã xuống đất, Vương Ương đã sớm có chuẩn bị, một tay đỡ lấy nàng, ôm vào trong ngực, một tay kia rút trường kiếm bên hông ra, chỉ thẳng về phía trước: "Giết! "

.....

Trong rừng rậm, Lục Diệp đang chật vật chạy trốn, hai tay máu thịt mơ hồ, ngay cả ngực cũng là một mảnh khét lết.

Đồng Thúc Dạ có tu vi thất tầng hoàn toàn không phải nhân vật mà hắn có thể đối kháng được, nếu không có Ngự Thủ linh văn, hắn đã chết ngay khi đối phương thi triển đạo thuật pháp thứ nhất rồi.

Lục Diệp vốn cho rằng hắn chạy vào trong núi lớn này có thể gia tăng cơ hội bảo mệnh, nhưng trên thực tế cánh rừng rậm rạp này cũng không thể che lấp thân hình của hắn, còn Đồng Thúc Dạ như một con giòi bò trong xương, nhất quyết đuổi theo không rời. Gã thi triển từng đạo thuật pháp, khiến cho những cây đại thụ thô to mấy người mới ôm xuể, trực tiếp ngã xuống thành từng mảnh.

Lục Diệp và Hồ Phách đã bị phân tán. Ngay lúc bọn họ hứng chịu đợt công kích lần thứ hai của Đồng Thúc Dạ, hắn đã bị lực trùng kích cường đại kia hất từ trên lưng hổ xuống, vết thương khét lẹt trước ngực cũng xuất hiện từ đó.

Lục Diệp không biết thương thế của Hồ Phách như thế nào, nhưng chắc chắn là không nhẹ, bởi vì lúc Hồ Phách ngã xuống, mặt đất dưới thân rất nhanh bị máu tươi nhuộm đỏ.

Thậm chí Lục Diệp còn không có thời gian đi điều tra thương thế của Hồ Phách, hắn có cảm giác sợ là lần này hắn trốn không thoát rồi, cho nên quyết định nhanh chóng chia làm hai đường với Hồ Phách, rồi chạy trốn. Nếu bọn họ còn tiếp tục ở cùng một chỗ, cả Hồ Phách cũng sẽ chết.

Nếu như hắn đã bị định sẵn là khó thoát khỏi kiếp nạn này, ít nhất Hồ Phách còn có thể sống sót.

Cái loại cảm giác như gai đâm sau lưng càng ngày càng rõ ràng, cũng may Đồng Thúc Dạ không tiếp tục trượt trên trời như hồi nãy, bởi vì cây cối nơi này rất cao, tán cây cũng cực kỳ rậm rạp, nếu như gã tiếp tục bay lên trời, rất dễ mất dấu Lục Diệp.

Nhưng dù là như thế, thì với tốc độ tu vi thất tầng cảnh của gã, Lục Diệp cũng không dễ cắt đuôi được kẻ này.

Linh lực trong cơ thể Lục Diệp còn lại ba phần, nghĩa là hắn chỉ có thể thúc giục thêm một lần Ngự Thủ linh văn với cường độ miễn cưỡng ngăn trở được một đạo thuật pháp công kích của

Đồng Thúc Dạ kia.

Không còn cơ hội rồi.

Lục Diệp nâng cánh tay phải máu tươi đầm đìa lên, cầm trường đao bên hông.

Dù cuộc sống này có chút ngăn ngủi, cũng không đủ đặc sắc, nhưng kể cả chết, hắn cũng phải đối mặt với địch nhân!

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng nước chảy, ầm ầm rung động, ban đầu Lục Diệp không quá để ý, đợi sau khi hắn hiểu rõ nguồn gốc của loại thanh âm này, lập tức chuyển hướng xông tới bên kia.

Chương 151: May Mắn Thay, Tất Cả Đã Kết Thúc!!!

Đồng Thúc Dạ đuổi giết ở phía sau nhìn thấy bóng dáng Lục Diệp xa xa, đôi con người phun ra lửa giận.

Đúng là gã không ngờ nổi, bản thân đã tự ra tay đuổi giết một tu sĩ tam tầng vậy mà vẫn mất thời gian dài như vậy không bắt được đối phương.

Chuyện này làm gã có chút khó có thể tiếp nhận được, cũng làm gã càng thêm kiên định với quyết tâm phải chém giết Lục Diệp.

Mắt thấy Lục Diệp chuyển hướng, lại nghe được tiếng âm âm kia, Đồng Thúc Dạ đã biết Lục Diệp đang có ý tưởng quỷ quái gì rồi.

"Tiểu tử người chạy không thoát đâu. Hãy ngoan ngoãn chịu chết còn có thể miễn được nỗi khổ da thịt!" Đồng Thúc Dạ giận dữ quát một tiếng, bắt đầu khởi động linh lực quanh người, sau đó phóng lên trời.

Thân hình gã ở giữa không trung, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một thác nước thật lớn đang trút xuống, trong ánh mặt trời chói chang chiếu rọi, hơi nước bắn tung tóe hình thành hào quang bảy màu, ngay bên trong hào quang kia, thân hình Lục Diệp vừa bay lên trời, nhảy xuống phía dưới thác nước.

"Chạy đâu!" Đồng Thúc Dạ hét lớn.

Trong lúc vội vàng, gã xuất ra một đạo Kim Hồ Trảm chém tới

Lục Diệp. Kim Hồ Trảm do pháp tu thất tàng như gã thi triển ra, đương nhiên sẽ có uy lực lớn hơn La Kích có tu vi nhị tàng thi triển rất nhiều.

Đạo Kim Hồ Trảm này dài gần ba thước.

Trảm kích hình bán nguyệt phá không mà tới, nhưng vì cả hai đều đang di động rất nhanh, khiến cho đòn công kích ấy thiếu chút chính xác, nó trực tiếp cắt qua sau lưng Lục Diệp.

Linh lực hộ thể của Lục Diệp giống như giấy dán, máu tươi bắn tung tóe, đau đến mức da mặt hắn co rút lại.

Trong nháy mắt vừa rồi, gần như hắn không có đủ thời gian thúc giục Ngự Thủ linh văn, nếu thật sự bị Kim Hồ Trảm đánh trúng thân thể, lập tức sẽ bị cắt thành hai nửa.

Thân hình nhanh chóng hạ xuống, một lát sau lại âm âm rơi vào trong đầm nước phía dưới, Lục Diệp lập tức lặn xuống sâu hơn, muốn ẩn nấp thân hình.

Cùng lúc đó, bóng dáng Đồng Thúc Dạ từ đầu thác nước rơi xuống, lơ lửng ở phía trên đầm nước, không cần phân biệt đã đánh ra từng đạo Kim Hồ Trảm vào vị trí Lục Diệp có thể nhảy xuống.

Lực xuyên thấu của Kim Hồ Trảm tuyệt đối mạnh hơn những thuật pháp khác một chút, dù dòng nước có uy năng ngăn chặn thuật pháp, nhưng lúc này Đồng Thúc Dạ cũng chẳng có biện pháp nào hơn, trừ phi gã nguyện ý xâm nhập vào trong nước tìm kiếm tung tích Lục Diệp.

Kim Hồ Trảm chém xuống, mặt nước bị cắt ra, máu tươi nồng đậm lan ra từ dưới nước, thậm chí còn có một ít mảnh vụn nội tạng nổi lên.

Đồng Thúc Dạ thấy được cảnh này, vội vàng điều tra ẩn kỹ chiến trường của mình.

Công huân bị trừ mười điểm...

Điều này khiến Đồng Thúc Dạ thịt đau một trận.

Linh Khê chiến trường là một địa phương rất kỳ quái. Đường như ở nơi này có một loại lực lượng thần bí đang nắm công huân của các tu sĩ trong tay, vượt cấp giết địch sẽ đạt được công huân tăng gấp bội, nhưng đánh chết người có tu vi thấp hơn mình ba tầng cảnh giới trở lên, sẽ bị khấu trừ lượng lớn công huân.

Đường như loại lực lượng thần bí kia đang mượn chuyện này để cổ vũ các tu sĩ tranh đấu vượt cấp, còn có thể đưa ra chút trừng phạt nhất định đối với những người lấy mạnh hiếp yếu.

Đây cũng là nguyên nhân, người ta không nhìn thấy quá nhiều tu sĩ có thực lực cực mạnh ở vòng ngoài chiến trường.

Bởi vì, với bất cứ một tu sĩ nào, công huân luôn có tác dụng thật lớn, mà muốn đạt được công huân, nhất định phải chém giết địch nhân có tu vi chênh lệch với mình không lớn.

Tu sĩ lục tầng, thất tầng chẳng đạt được chỗ tốt ở vòng ngoài, dù bọn họ không hoàn toàn rời khỏi vòng ngoài, nhưng cũng sẽ lựa chọn một vị trí tương đối gần vòng trong để lịch lãm.

Đồng Thúc Dạ là tu sĩ thất tầng, gã giết tứ tầng mới đạt được công huân, còn giết tu sĩ tam tầng, sẽ bị khấu trừ mười điểm, giết một tu sĩ nhị tầng, sẽ bị khấu trừ hai mươi điểm.

Mười điểm công huân không quá nhiều, nhưng cũng không ít.

Phải biết rằng, Đồng Thúc Dạ giết một tu sĩ cùng cấp mới đạt được bảy điểm công huân thôi, nếu như không phải những lão gia hỏa trong tông hạ mệnh lệnh phải giết, gã cũng không tự mình chạy tới đuổi giết Lục Diệp đầu.

May mắn thay, tất cả đã kết thúc ...

Gã lại nhìn về phía ấn ký chiến trường, vừa rồi lúc điều tra công huân, gã phát hiện có người truyền tin cho mình.

Chờ đến khi gã thấy rõ nội dung tin tức kia, sắc mặt lập tức đại biến.

Vốn dĩ Đồng Thúc Dạ còn muốn tìm kiếm thi thể Lục Diệp, nhưng tin tức trong ấn ký chiến trường lại khiến gã rối loạn tâm thần, nào còn tâm tư bận tâm đến Lục Diệp nữa?

Bởi vì Tào Dã lại truyền tin tới, chỉ có bốn chữ đơn giản: "Nguy, mau trở về!"

Lúc trước, gã có nhận được tin tức của Tào Dã, biết tu sĩ Huyền Môn đã tới tấn công trụ sở của Cửu Tinh tông, nhưng gã không hề kích động.

Phải biết rằng, công kích trụ sở của một tông môn vốn không phải chuyện đơn giản. Theo phỏng đoán của gã, dù Huyền Môn có dốc toàn lực lao tới, thì đại trận đóng quân nhà mình cũng có thể kiên trì được một hai ngày, và quãng thời gian này đã đủ để gã chém giết Lục Diệp và chạy đuổi về rồi.

Nhưng lúc này mới được bao lâu, vậy mà Tào Dã đã gửi tới tin tức như vậy, có thể thấy thế cục trụ sở đã rơi vào trạng thái cực kỳ không ổn.

Gã vội vàng chạy ngược trở về con đường đi tới, đồng thời truyền tin cho Tào Dã, muốn hỏi rõ tình huống, nhưng như đá chìm biển lớn, hoàn toàn không có bất cứ hồi âm nào.

.....

Phía dưới đầm nước, Lục Diệp mê man, linh lực toàn thân gần như khô cạn, lượng lớn máu chảy trào ra bên ngoài, còn có một ít thịt vụn.

Sau khi xuống nước hần mới phát hiện, dưới nước này lại có một người khác, nhìn dáng vẻ người nọ dường như đang thu thập thứ gì đó ở dưới nước.

Hai bên đối mặt với nhau, tất cả đều hoảng sợ.

Lục Diệp không có thời gian giải thích với người này, sau khi đứng vững thân thể dưới đáy nước, hần lập tức thúc giục Ngự Thủ linh văn chấn trên đỉnh đầu. Ngay sau đó, lập tức có từng đạo Kim Hồ Trảm phá tầng nước đánh úp tới.

Tu sĩ xa lạ còn chưa kịp hé răng nói câu gì, đã bị chém tới thất linh bát lạc (toán loạn khắp nơi), có thể nói là dính phải tai bay vạ gió.

Sau khi Ngự Thủ linh văn trên đỉnh đầu Lục Diệp ngăn cản được một đạo trảm kích, nó cũng âm âm tan vỡ, may mà những Kim Hồ Trảm còn lại không chém trúng hần.

Công kích ngừng lại rất nhanh, nhưng hần không dám lộ diện, bởi vì hần không thể xác định phương hướng của Đồng Thúc Dạ bên kia, cho nên đành cố nén mệt mỏi và đau đớn cả người, lặn dưới đáy nước thêm mấy chục hơi thở, cho đến khi gần như không nhận được nữa, mới chật vật nổi lên.

Chương 152: Đừng Chết Đuối... VẬY SẼ THÀNH TRÒ CƯỜI MẤT!!!

Lục Diệp chỉ dám hít sâu một hơi, lại nhanh chóng lặn xuống, tiếp tục gian nan bơi về phía trước.

Cứ như vậy vài lần sau đó, Lục Diệp đã bị giày vò đến kiệt sức, thể nhưng khiến cho hắn cảm thấy may mắn chính là, dường như Đồng Thúc Dạ không phát động công kích với hắn nữa.

Một khắc sau, khi Lục Diệp lại nổi lên mặt nước một lần nữa, bỗng nhiên phía sau truyền đến một lực lượng thật lớn, hắn vừa bị thứ gì đó hung hăng đụng một cái.

Sau lưng vốn có thương tích, cộng thêm trạng thái của hắn cực kỳ không ổn, bởi vậy lần va chạm này gần như đã khiến hắn ngất đi.

Lục Diệp theo bản năng cho rằng Đồng Thúc Dạ lại giết tới, hắn lập tức rút trường đao bên hông ra, một đao chém ngược trở về.

Không có bóng người, chỉ có một đoạn cây khô bị hắn chém thành hai đoạn, thứ đụng hắn chính là đoạn cây khô này.

Hắn nhìn trái ngó phải xung quanh, đã không còn thấy bóng dáng Đồng Thúc Dạ nữa.

Lục Diệp ngây ngẩn cầm đao trong lòng bàn tay, người kia đâu rồi? Đường đường là tu sĩ thất tầng chạy tới đuổi giết hắn, đã bức hắn đến đường cùng, không có đạo lý gì lại bỏ qua dễ dàng như vậy...

Nhưng hắn tìm nửa ngày cũng không thấy Đồng Thúc Dạ, có thể xác định rằng gã đã đi thật rồi.

Hắn nhanh chóng ý thức được điều gì. Lúc trước có một tu sĩ ở phía dưới đầm nước bị Đồng Thúc Dạ giết, có lẽ gã cho rằng mình thành công rồi?

Càng nghĩ Lục Diệp càng cảm thấy khả năng này rất lớn, hơn nữa Huyền Môn đã công kích trụ sở của Cửu Tinh Tông, chỉ sợ Đồng Thúc Dạ cũng không có tâm tình đi cẩn thận điều tra tình huống dưới nước, sau khi xác định gã đã giết được một người liên vội vàng rời đi.

Lúc này mới khiến hắn tránh thoát được một kiếp?

Lục Diệp làm rõ được đầu mối, trong lòng cũng buông lỏng, mệt mỏi vô tận và đau đớn cùng nhau cuốn tới, thân thể hắn không ngừng chìm xuống nước.

Hắn vội vàng giơ tay bắt lấy cây khô kia, gian nan nổi lên.

Ý thức đã hỗn loạn, hắn có thể hôn mê bất cứ lúc nào, nhưng Lục Diệp lại biết, nếu lúc này hắn hôn mê đi chỉ sợ rất khó có thể tỉnh lại.

Bởi vì hắn bị thương rất nặng.

Tay phải Lục Diệp run rẩy từ lấy ra một cái bình ngọc trong túi trữ vật bên hông mình, mở miệng bình ra, cũng mặc kệ trong bình kia có mấy viên Liệu Thương đan, cứ dốc hết toàn bộ vào trong miệng, nhai nát nuốt xuống.

Hắn còn muốn chuyển công pháp bản thân thành Thao Thiết Xan, tăng nhanh tốc độ luyện hóa hấp thu đan lực, nhưng linh lực trong cơ thể gần như đã khô kiệt, một đám linh khiêu đều trở nên khô cạn.

Kim Thiên Tiêu Dao Quyết đã ngừng vận chuyển, nào còn dư lực đi chuyển đổi công pháp gì nữa?

Hắn chỉ có thể dùng hết toàn lực, thắt nút quần áo của mình ở trên cây khô.

Đừng chết đuối... Vậy sẽ trở thành trò cười mất.

Đó là ý niệm cuối cùng hiện ra trong đầu hắn, ngay sau đó, tầm mắt của Lục Diệp bị bóng tối bao phủ, hoàn toàn mất đi ý thức.

.....

Lúc Lục Diệp mở mắt ra lần nữa, hắn phát hiện mặt mình đang nằm úp xuống giường, sau thời gian hoảng hốt ngẩn ngủ, đau đớn khó có thể nói thành lời cuộn tới.

Làm cho hắn cảm thấy ngạc nhiên chính là ở bên cạnh hắn lại có một người đang ngồi, có mùi thơm nhàn nhạt quần quanh chóp mũi, từ khoeo mắt thoáng nhìn thấy dáng người đầy đặn... Hóa ra người ngồi bên cạnh hắn là một nữ tử.

Trên lưng hắn chẳng những có cảm giác đau đớn, còn có một đợt cảm giác tê dại, cộng thêm dao động linh lực rất nhỏ cùng hào quang màu xanh biếc không ngừng lóe ra...

Hắn đã được người ta cứu?

Lục Diệp còn nhớ rõ lúc ấy, trước khi hắn hôn mê, đã dùng y phục trói chặt bản thân vào cây khô kia, chắc hẳn sau đó, hắn sẽ trôi theo dòng nước chảy. Và giờ phút này, hắn lại xuất hiện ở một nơi xa lạ như vậy, rõ ràng là được người cứu rồi.

Hắn không phát ra tiếng động gì, bởi vì hắn cũng không biết người cứu mình là ai, chỉ lặng lẽ cảm thụ tình huống của bản thân.

Rất tệ. Linh lực chưa khôi phục, thương thế nghiêm trọng, chẳng những trên lưng có một vết chém cực sâu, lồng ngực và hai tay của hắn đều bị bỏng.

Nếu người bình thường chịu thương thế như vậy, chắc chắn đã chết rồi, cũng chính vì hiện giờ hắn đã là tu sĩ, nên mới có thể kiên trì được một chút. Hơn nữa, trước khi hôn mê hắn còn phục dụng vài viên Liệu Thương đan trong bình, có lẽ Liệu Thương đan kia cũng phát huy tác dụng.

Nhưng tình hình vẫn không lạc quan.

"Hô hấp của người đã thay đổi." Một giọng nói dễ nghe bỗng nhiên truyền vào trong tai, cảm giác rất nhẹ nhàng: "Cảnh giác với người xa lạ là đúng, nhưng nếu ta muốn giết người, người đã sớm chết rồi."

Lục Diệp không khỏi có chút xấu hổ, nhất thời không nói gì, mà cũng không biết nên nói gì.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn bỗng nhiên vươn tới trước mặt hắn, nữ tử kia nói: "Mặc dù ta cứu người, nhưng vẫn phải xác nhận một chút, người thuộc trận doanh bên nào?"

Theo tiếng nói chuyện, trên mu bàn tay nhỏ bé kia nổi lên hào quang màu xanh nhạt, đối phương đang chủ động biểu lộ mình thuộc về trận doanh nào.

Điều này khiến cho trong lòng Lục Diệp buông lỏng, hắn thoáng thúc giục linh lực còn sót lại không nhiều lắm trong cơ thể, trên mu bàn tay cũng nổi lên hào quang màu xanh nhạt.

"Vậy là không cứu nhằm người." Nữ tử dùng giọng điệu dửng dăng nói.

Nhưng Lục Diệp dám khẳng định, nếu như vừa rồi hắn không biểu lộ hào quang ẩn kỵ chiến trường, hoặc biểu lộ hào quang màu

đỏ, chắc chắn đối phương sẽ hạ sát thủ!

Trong Linh Khê chiến trường, trận doanh khác biệt chính là lý do để chém giết, không cho phép bọn họ có một chút đồng tình và thương hại nào.

Cảm giác ngứa ngáy sau lưng càng thêm rõ ràng, hào quang màu xanh biếc cũng lóe ra thường xuyên hơn.

Một hồi lâu sau, dao động linh lực ở phía sau mới dừng lại, ngay tiếp theo, không biết nữ tử kia lại bôi lên vết thương một thứ gì đó, khiến Lục Diệp đau đến mức toàn thân toát mồ hôi.

Sau khi bôi xong, nàng lại dán một cái gì đó lên vết thương trên lưng Lục Diệp. Lục Diệp không nhìn thấy, hắn chỉ đoán thứ này gần giống thuốc mỡ.

Nữ tử kia làm xong những việc này, mới đứng dậy nói: "Người bị thương rất nặng, tạm thời không được động dậy, sẽ ảnh hưởng đến quá trình khôi phục của vết thương."

"Đa tạ!"

Nữ tử lại nói: "Là Linh Ngọc phát hiện ra người rồi mang người trở về." Dứt lời, nàng đã cất bước rời đi.

Cho đến lúc này, Lục Diệp mới nhìn thấy góc nghiêng của nữ tử ấy, cũng không biết có phải do nhận ân tình của người khác hay không, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy nữ tử nọ đẹp như Tiên nữ, còn có khuôn ngực đầy đặn cao vút...

Lúc ấy, hai tay nàng đặt trước bụng, bước chân cực kỳ đoan trang.

Chương 153: Gặp Được Người Tốt! Nhưng Mà Thuộc Đảng Muốn Chết!!!

Chỉ tỉnh táo không bao lâu, Lục Diệp đã mơ màng ngủ say.

Lúc hần tỉnh lại, bỗng phát hiện trước mắt có thêm một cái ghế, trên ghế có một thiếu nữ đang ngồi. Thiếu nữ kia đầu cúi xuống, giống như đã quá mệt mỏi mới ngủ gật, cái đầu dần dần thấp xuống.

Trong phòng tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, còn có một ít mùi thảo dược không thể nói rõ.

Tuy thời gian phải nằm sắp rất lâu, nhưng Lục Diệp lại không cảm thấy bức bối, ngay cả vết bỏng ở ngực cũng không đau đớn quá nhiều. Chuyện này khiến hần cảm thấy rất kỳ quái. Khi cẩn thận điều tra, hần mới phát hiện phần ván giường nơi ngực hần đã được người ta đào rỗng đi rồi. Hiển nhiên người đặt hần nằm ở chỗ này là một người rất cẩn thận, chú ý quan tâm tới thương thế trên người hần.

Hần gian nan dịch chuyển thân thể, đang muốn đứng dậy, song giờ phút này toàn thân hần không có bao nhiêu khí lực, vừa giãy dụa vài cái chẳng những không thể đứng lên, ngược lại còn đau đến toát mồ hôi trán.

Và một chút động tĩnh đã làm kinh động tới nữ tử đang ngủ gật nọ, nàng mở mắt ra, khẽ “A” một tiếng rồi đứng lên: "Người tỉnh rồi sao?"

Nàng đi tới bên giường, nâng Lục Diệp ngồi dậy. Thoạt nhìn hình dáng của thiếu nữ rất nhỏ nhắn, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là tu sĩ, vẫn có chút lực lượng này.

Nhưng vì trước ngực và phần lưng của Lục Diệp đều có vết thương, cho nên hẳn chỉ có thể ngồi ngay ngắn trên giường.

Thiếu nữ lại bưng tới một chén thuốc màu xanh biếc từ bên cạnh, nhỏ nhẹ nói: "Hoa Từ tử phân phó, chờ người tỉnh lại hãy uống chén thuốc này, nó có thể giúp khôi phục thương thể của người."

Lục Diệp không biết Hoa Từ tử trong miệng nàng là ai, nhưng cũng âm thầm phỏng đoán có lẽ đối phương chính là nữ nhân có dáng người đầy đà mà hắn đã nhìn thấy lúc trước.

Hắn đưa tay tiếp nhận chén thuốc, nói một tiếng: "Đa tạ."

Khi Lục Diệp bưng chén lên đưa đến bên miệng, lập tức có một mùi vị gay mũi xông thẳng tới, hắn nhướng mày, cái đồ chơi này... sẽ chẳng đấy.

Nhưng thuốc tốt luôn luôn đắng, vì vậy hắn há miệng uống một ngụm lớn.

Hắn cũng không lo lắng người khác sẽ hãm hại mình, nếu thật sự muốn gây bất lợi cho hắn, bọn họ đã sớm động thủ, không cần phải làm những chuyện phiền toái này.

Ngay lập tức, biểu cảm trên mặt hắn dần phong phú lên...

Thứ này không chỉ đắng, còn đắng muốn chết, Lục Diệp tự nhủ, coi như hắn là người có chút nhẫn nại, nhưng một ngụm này đã suýt nữa làm hắn ngất đi.

Đúng là đắng quá mà.

Thậm chí Lục Diệp còn hoài nghi có phải hắc đã uống loại mật gì đó hay không...

Dường như thiếu nữ đã sớm có dự liệu, nàng đứng bên cạnh, hướng ánh mắt sáng ngời nhìn hắc, vội vàng nói: "Hoa Từ tử phân phó, phải uống hết mới được, nếu người không uống hết, tử ấy sẽ tức giận. Hoa Từ tử tức giận rất đáng sợ!"

Không cần nàng nói nhiều, Lục Diệp chỉ dừng lại một chút, sau đó đã ngoan ngoãn uống cạn chén nước thuốc kia.

Thiếu nữ nhận lấy bát, lại lấy ra một miếng gì đó màu nâu xám từ trong túi trữ vật, đưa cho Lục Diệp: "Bỏ vào miệng đi."

Lục Diệp tò mò nhận lấy, rồi ném vào trong miệng, sau đó hắc nhướn mày, thứ này ăn vào giống như kẹo mạch nha.

Cho đến lúc này, hắc mới rảnh rỗi quan sát hoàn cảnh bốn phía, chỗ hắc ở là một tòa Trúc lâu, diện tích không quá lớn, bố trí trong phòng rất đơn giản, cũng không biết nơi này là địa phương nào.

Lúc hắc đang quan sát hoàn cảnh, thiếu nữ vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói: "Ta là Linh Ngọc, sư huynh xưng hô như thế nào?"

"Nhất Diệp." Lục Diệp thuận miệng trả lời một câu, bỗng nhiên lại phục hồi tinh thần, hắc mơ hồ cảm thấy dường như mình đã nghe cái tên này ở đâu đó rồi, nghĩ lại một lát mới giật mình nói: "Là nàng cứu ta?"

Nữ nhân trước đó từng nói với hắc, người cứu hắc trở về chính là Linh Ngọc, nếu hắc nhớ không sai, chắc hắc là thiếu nữ trước mặt này.

"Ta chỉ mang người về, người cứu người là Hoa Từ tử." Linh Ngọc cười cười: "Người trôi từ trong sông tới, ta cứ tưởng là người chết, đang muốn qua mò xác, kết quả phát hiện người còn sống,

nên mang người trở về.”

Lời nàng nói cực kỳ thú vị, khiến khoe miệng Lục Diệp không nhịn được khẽ giật giật.

"Mặc kệ như thế nào, đa tạ người."

"Chuyện nhỏ, chúng ta đều do Hoa Từ tỷ cứu về." Linh Ngọc cười cười với Lục Diệp.

Tuy khuôn mặt nữ tử này có chút mập mạp nhưng lại có làn da trắng nõn mềm mại, khi cười lộ lên, hai má trái có một lúm đồng tiền, thoát nhìn rất đáng yêu. Lúc này nàng đã thu dọn đồ đạc xong, lập tức đứng dậy nói: "Người nghỉ ngơi cho tốt, Hoa Từ tỷ có việc phải đi ra ngoài, chờ buổi tối tỷ ấy trở về, sẽ qua kiểm tra thương thế của người, có chuyện gì người chỉ cần lớn tiếng kêu, ta ở ngay cách vách."

Lục Diệp khẽ gật đầu.

Linh Ngọc đẩy cửa rời đi, trước khi đi, còn khẽ khàng đóng cửa lại.

Hắn đã gặp được một vài người tốt bụng rồi... Lục Diệp âm thầm cảm thấy may mắn vì vận khí của mình không tệ. Nhưng nói cho cùng, bởi vì tất cả mọi người đều thuộc Hạo Thiên Minh nên mới vậy, nếu như đụng phải một đám Vạn Ma Linh, chỉ sợ hắn sẽ bị mò thi rôi.

Hắn yên lặng ghi nhớ phần ân tình này.

Trường đao linh khí của hắn vẫn còn, cả mấy cái túi trữ vật nữa, tất cả đều được mang về cùng hắn và được sắp xếp chỉnh tề, đặt ở đầu giường.

Mặc dù hai bên chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng người ta có thể làm tới mức độ này, quả thực phẩm hạnh không tệ.

Trước mắt mặc dù hắc may mắn sống sót, nhưng chỉ sợ thương thế toàn thân này cần một chút thời gian để điều dưỡng, hắc bị Đồng Thúc Dạ kia đánh thật thê thảm.

Việc cấp bách trước mắt là phải khôi phục lại chút linh lực, mặc kệ như thế nào, một tu sĩ có linh lực mới có thể tự bảo vệ mình.

Hắn gian nan giơ tay lên, với túi trữ vật của mình, sau đó lấy ra một bình Uẩn Linh đan từ bên trong, ăn vào một hạt, yên lặng luyện hóa.

Luyện hóa khoảng chừng hai hạt Uẩn Linh đan, hắc mới để cho Thao Thiết Xan vận chuyển, làm như vậy, hiệu suất khôi phục sẽ tăng lên rất nhiều.

Hắn lại lấy ra một viên Liệu Thương đan nuốt vào, ngay sau đó bắt đầu kiến tạo Tụ Linh linh văn ở trong linh khiếu của mình.

Một phen bận rộn, làm cho cả người đầy mồ hôi.

Chương 154: Người Từng Có Khúc Mắc Với Y Tu???

Sắc trời bên ngoài sắp tối, Lục Diệp đang hành công khôi phục nghe được tiếng đẩy cửa truyền đến từ phòng bên cạnh, ngay sau đó là giọng nói trong trẻo của Linh Ngọc: "Hoa Từ tỷ tỷ trở về rồi?"

"Ừm." Giọng nói dịu dàng mà hắn nghe được lúc trước lại vang lên, tiếp theo cũng không biết hai nữ tử đang nói chuyện gì, chỉ nghe họ thì thầm một trận.

Bên ngoài Trúc lâu, nữ tử tên Hoa Từ và Linh Ngọc nói chuyện trong chốc lát, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía phòng Lục Diệp, nàng mơ hồ cảm giác được lấy phòng của Lục Diệp làm trung tâm, linh khí thiên địa từ bốn phương tám hướng đang hội tụ đến bên kia, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng cẩn thận xem vẫn có thể nhìn ra. Trong lòng nàng có chút kinh ngạc, thiên phú của thiếu niên được Linh Ngọc nhắc về này... Có vẻ hơi cao.

Nàng lại không biết, Lục Diệp có thể tụ tập thiên địa linh khí như vậy, chủ yếu là dựa vào Tụ Linh linh văn, về phần thiên phú chân chính của hắn... đúng là một đợt nước mắt chua xót tuôn trào.

"Đi nghỉ ngơi đi." Hoa Từ vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Linh Ngọc.

Linh Ngọc cười tủm tỉm nói: "Có muốn ta hỗ trợ không?"

"Không cần."

"Vậy ta đi nghỉ ngơi."

Hai nàng nói lời tạm biệt, Hoa Từ cất bước đi về phía Trúc lâu của Lục Diệp, đi tới trước cửa, nàng nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Lục Diệp đã ngừng tu hành, thậm chí còn tản đi Tụ Linh linh văn, bởi vì lúc trước hắn đã phát hiện ra một vấn đề, một khi hắn thúc giục Tụ Linh linh văn, dấu hiệu thiên địa linh khí tụ tập có chút rõ ràng, lúc tu hành xuất hiện dấu hiệu như vậy còn không có gì, nhưng khi không tu hành mà để người ngoài nhìn thấy, sẽ rất khó giải thích.

Lục Diệp nhìn nử tử đẩy cửa đi vào, trước mắt lập tức sáng ngời, hôm qua hắn chỉ thoáng nhìn thấy góc nghiêng, cuối cùng hôm nay cũng nhìn thấy toàn diện.

Đúng là một mỹ nhân! Một chiếc váy họa tiết màu xanh nền trắng bó sát người phác họa toàn diện thân hình đầy đặn, đường cong lung linh, lồi lõm phập phồng.

"Cảm giác thế nào?" Hoa Từ cất bước đến bên giường Lục Diệp, dừng lại, mang theo một làn hương thơm khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Lục Diệp trả lời: "Tốt hơn nhiều rồi."

"Để ta xem." Khe miệng Hoa Từ hơi nghiêng nghiêng, nàng ngồi ở bên giường Lục Diệp, xoắn ống tay áo của hắn lên, kiểm tra vết thương trên cánh tay, sau đó lại giơ tay mở vạt áo hắn ra, nhìn phần ngực, cuối cùng mới gật đầu một cái nói: "Tạm tạm."

Nàng nói như vậy xong, lại lấy ra một vài thứ từ trong túi trữ vật, đặt bên cạnh giường, phân phó Lục Diệp: "Cởi áo ra."

Áo của Lục Diệp đã rách nát từ lâu, còn đầy vết máu, lúc trước hắn vội vàng khôi phục nên chưa kịp thay, giờ phút này nghe vậy lập tức ngoan ngoãn cởi ra.

Hoa Từ vừa loay hoay lấy những vật kia ra, vừa nói: "Hai cánh tay người đã bị bỏng nặng, không tiện băng bó, tạm thời dùng thuốc vải ngày."

"Ừm." Lục Diệp đáp một tiếng.

"Giờ tay ra." Hoa Từ nói.

Lục Diệp vươn tay ra, để lộ hai cánh tay phủ đầy thuốc màu xanh biếc, hẳn là nàng đã bôi thứ thuốc này lên người hẳn từ hôm qua, khi hẳn vẫn còn hôn mê.

Cũng không biết Hoa Từ đã dùng thứ gì để rửa sạch cánh tay Lục Diệp, sau đó nàng lại tiếp tục dùng loại thuốc màu xanh biếc nọ bôi lên.

Nàng bôi xong ở hai tay, tiếp đó là ngực. Còn vết thương ở lưng là vết chém bị thương, không cần xử lý như vậy. Lục Diệp còn nhớ rõ hôm qua Hoa Từ từng dán thuốc mỡ lên lưng mình, khiến cả ngày hôm nay hẳn đều ngứa ngáy khó nhin.

Đợi đến khi Hoa Từ xử lý xong vết thương trên lưng cho hẳn, nàng lại bảo Lục Diệp xoay người, dặn dò: "Nhìn một chút."

Lục Diệp còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy sau lưng nhói một cái, chắc hẳn thuốc mỡ vừa được dán vào hôm qua đã bị xé ra, đau đớn kịch liệt từ nơi vết thương truyền đến, khiến cả người hẳn run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra.

Quả nhiên nữ tử tên Hoa Từ này là hạng người lời nói càng nhẹ nhàng, hạ thủ càng tàn độc...

Ánh sáng màu xanh biếc bắt đầu lóe ra, dao động linh lực truyền tới, Lục Diệp ngạc nhiên nghiêng đầu, như thoáng nhìn thấy gì đó, lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "Sư tỷ là y tu?"

Trước đây Bàn Đại Hải của Chính Khí môn kia đã nói với hẳn,

hệ phái của tu sĩ được chia làm sáu loại chính, lần lượt là thể tu chuyên tu thân thể, binh tu chuyên chém giết cận thân, pháp tu nghiên cứu pháp thuật, y tu hành y tế thể, quý tu thông linh u minh, ngoại tu tinh thông luyện đan, họa phù, bố trận, chế khí...

Bởi vì lúc mới tu hành, tu vi của tu sĩ rất thấp, cho nên gần như tất cả đều lấy binh tu là chủ. Ở thời điểm tu vi không cao mà trong tay có một kiện binh khí tuyệt đối sẽ có năng lực tự bảo vệ mình hơn, cũng thuận tiện để đi lại trong Linh Khê chiến trường.

Thế nhưng trong thời gian này, các tu sĩ đều căn cứ vào thuộc tính và sở thích của bản thân để làm chút chuẩn bị cho giai đoạn trước, đợi đến khi tu vi đủ cao, sẽ có thể xác định hệ phái của mình.

Hầu hết những tu sĩ hần từng nhìn thấy ở Liệt Thiên Hạp lúc trước, đều là binh tu, chỉ có một La Kích, lấy tu vi nhị tầng đặt nền móng cho pháp tu. Nhưng làm như vậy cũng do người ta xuất thân từ đại tông môn đứng đầu, có nội tình và vốn liếng.

Đồng Thúc Dạ kia cũng là pháp tu, nhưng người ta là Linh Khê thất tầng.

Cho tới tận lúc này, hần mới gặp phải một tu sĩ đã xác định hệ phái cho mình, hơn nữa còn là y tu, chẳng trách nàng có thể chữa trị cho hần.

"Ừm." Hoa Từ thuận miệng đáp một tiếng: "Sao vậy, người từng có khúc mắc với y tu?"

Lục Diệp vội vàng nói: "Không có, ta chỉ từng có vướng mắc với pháp tu thôi." Trong lòng hần thầm nảy sinh ác độc, sau này mỗi khi đụng phải pháp tu nhìn không vừa mắt, cứ chém chết trước lại nói sau.

Hoa Từ hé miệng cười: "Đã nhìn ra." Thương thế trên người

Lục Diệp rõ ràng là do thuật pháp có uy lực cực lớn tạo thành, là một y tu chữa bệnh cứu người, Hoa Từ vẫn có chút nhãn lực này.

Dưới linh lực của Hoa Từ thúc giục không ngừng, Lục Diệp cảm thấy đau đớn ở lưng đang giảm bớt một cách rõ ràng, cuối cùng đã trở thành ngứa ngáy.

Đợi đến lúc nàng dừng tay, lại tiếp tục dán một tấm cao thuốc lên trên lưng Lục Diệp.

Ngay sau đó, nàng lại xử lý thương thế ở ngực và hai tay cho hắn, lần này Lục Diệp thấy rõ ràng, hai tay Hoa Từ lơ lửng trên thương thế của mình, trong lòng bàn tay có ánh sáng xanh biếc bao phủ, dưới sự thẩm thấu của linh lực thuộc tính mộc từ trên tay đối phương, thương thế của hắn đang chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Phương thức chữa thương như vậy, thực sự rất thần kỳ.

Chương 155: Hân Hạnh Đã Chiếu Cố!!!

Vị sư tử này cực kỳ xinh đẹp, dáng người lung linh, nói chuyện dễ nghe, khiến cho quá trình chữa thương không hề làm người ta cảm thấy nhàm chán.

Một lát sau, Hoa Từ thu công, đứng dậy nói: "Được rồi, hôm nay đã chữa thương xong." Nàng vươn một tay tới trước mặt Lục Diệp, "Xin đưa mười khối linh thạch."

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu: "Hả?"

Hoa Từ cười tủm tỉm nói: "Mỗi lần chữa thương thu phí năm khối linh thạch, hôm qua người quá mệt mỏi, cho nên ta không nói với người, tính cả hôm nay, tổng cộng mười khối linh thạch."

"Phải thu phí?" Lục Diệp ngạc nhiên.

Hoa Từ nói: "Thảo được cho người uống phải mua, linh lực ta hao phí cần linh đan và linh thạch khôi phục... đương nhiên là phải thu phí."

Lục Diệp có chút im lặng...

"Người là đệ tử xuất thân từ đại tông môn, đừng bảo người muốn quýt nợ ta nhé!" Tay Hoa Từ vẫn vươn tay tới trước mặt Lục Diệp, kiên định mà cố chấp.

"Đương nhiên sẽ không." Lục Diệp không biết tại sao nàng lại nhìn ra mình là đệ tử của đại tông môn, nhưng người ta nói cũng không phải không có đạo lý. Hai người không thân chẳng quen, người ta hao phí thời gian và công sức giúp hắn chữa thương,

đúng là hẳn nên biểu thị một chút gì đó.

Có thể gặp được một y tu ở nơi này, đã tiết kiệm cho hẳn rất nhiều thời gian khôi phục rồi, tính toán xuống dường như hẳn còn có lời.

"Không có linh thạch, dùng linh đan được không?" Lục Diệp hỏi.

"Đương nhiên là được." Hoa Từ khẽ gật đầu.

Lục Diệp liền lấy ra một bình mười hạt linh đan giao cho Hoa Từ.

"Hân hạnh đã chiếu cố!" Hoa Từ thu linh đan, cười càng thêm vui vẻ.

Lục Diệp sợ nàng lại bồi thêm một câu "Hoan nghênh lần sau trở lại".

"Vậy người nghỉ ngơi cho tốt đi." Hoa Từ dặn dò một tiếng: "Ngày mai ta lại đến chữa thương cho người."

Trước khi đẩy cửa ra, nàng quay đầu lại rồi nói: "Nếu người có thể dùng Liệu Thương đan phụ trợ, thời gian phục hồi sẽ nhanh hơn."

"Đã hiểu." Lục Diệp gật đầu.

Mấy ngày tiếp theo, Lục Diệp đều nằm bẹp trên giường, ban ngày nữ tử tên Linh Ngọc kia sẽ đến đưa cho hẳn loại thuốc nước đắng muốn chết, đến ban đêm, Hoa Từ lại qua thi pháp chữa thương cho hẳn.

Tên đầy đủ của Linh Ngọc là Nguyễn Linh Ngọc, là một tiểu cô nương có tính cách hoạt bát, còn có chút cởi mở, sau khi nói chuyện với nàng vài lần, Lục Diệp biết được nơi này là một di chỉ

trụ sở tông môn.

Không ai biết nơi này vốn thuộc về tông môn nào, bởi vì từ mấy chục năm trước, nó đã bị người ta công hãm, toàn bộ tông môn bị diệt. Mặc dù ở đây vẫn còn Thiên Cơ trụ, nhưng Thiên Cơ trụ đã không thể phát huy ra công hiệu ban đầu.

Điều này khiến Lục Diệp không khỏi hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước khi chưởng giáo thông qua một cây Thiên Cơ trụ ở vùng hoang dã đưa hắn tiến vào Linh Khê chiến trường, dường như nơi đó cũng là di chỉ của một tông môn.

Cả ở Cửu châu lẫn trong Linh Khê chiến trường đều có rất nhiều những di chỉ như vậy, khi có tông môn mới xuất hiện, bọn họ có thể lựa chọn một trong những di chỉ này làm trụ sở của tông môn nhà mình, bởi vì có Thiên Cơ trụ còn sót lại ở đây.

Nhưng cũng có rất nhiều địa điểm không ai chọn, nơi đó đã trở thành chỗ tụ tập của các tán tu.

Mặc dù những kiến trúc bên trong di chỉ này đã bị hư hỏng qua thời gian dài, nhưng vẫn còn rất nhiều nơi để che gió che mưa, hơn nữa vị trí cũng rất thuận tiện, đương nhiên có thể thu hút được những tán tu lang bạt bốn phương.

Tán tu không có căn cơ, không có trường bối tông môn che chở, tiến vào Linh Khê chiến trường đương nhiên sẽ là từng bước nguy cơ, cho nên rất nhiều tán tu sẽ ôm đoàn sưởi ấm, hình thành một đoàn thể nhỏ.

Về cơ bản, những tông môn mới nổi trên Cửu châu đại lục, đều do loại đoàn thể nhỏ này chậm rãi phát triển lên.

Chỗ này lấy y tu như Hoa Từ làm hạch tâm, tụ tập hơn mười vị tán tu, hình thành một đoàn thể nhỏ gọi là Tán Du xã.

Nguyễn Linh Ngọc là một tiểu cô nương không ranh thế sự,

Lục Diệp chỉ tìm hiểu một phen, đã biết được thực lực đại khái của những tán tu trong Tán Du xã.

Hoa Từ có tu vi cao nhất, cảnh giới chừng ngũ tầng, mà ở dưới nàng còn có hai người tứ tầng, về cơ bản những còn lại đều là tu sĩ nhị tam tầng, tổng cộng nhân số chỉ được mười một người mà thôi. Thế nhưng vì gần đây Lục Diệp luôn ở trong phòng chữa thương, cho nên ngoại trừ Hoa Từ và Nguyễn Linh Ngọc, hẳn chỉ nhìn thấy một vị tu sĩ tứ tầng khác.

Có thể nói phóng mắt nhìn toàn bộ Linh Khê chiến trường, sẽ bắt gặp vô số kẻ những đoàn thể nhỏ như vậy, đương nhiên bọn họ không thể so sánh với tông môn chân chính.

Lục Diệp từng tham dự trận tuyên chiến giữa Huyền Môn và Cửu Tinh Tông, tuy hai tông môn ấy chỉ có bát phẩm cửu phẩm, nhưng tổng số nhân thủ song phương xuất động đã tới hơn một ngàn người. Nếu quăng Tán Du xã này vào trong đó, chắc chắn không gợn nổi chút bọt nước nào.

Mấy ngày nay, linh lực toàn thân Lục Diệp đã khôi phục tràn đầy, thậm chí hẳn đã bắt đầu tu hành. Hiện giờ hẳn đang ở cảnh giới Linh Khê tam tầng, ba mươi khiêu đầy, cho nên muốn mở một khiêu, ít nhất cũng phải tiêu hao mười lăm hạt Uẩn Linh đan, thế nhưng vì có Tụ Linh linh văn phụ trợ, cho nên lượng tiêu hao này sẽ nhỏ hơn một chút.

Lúc hẳn rời khỏi Liệt Thiên Hạp, linh đan trong tay nhiều tới ba trăm năm mươi viên, vốn cho rằng số lượng này đủ cho hẳn tu hành đến Linh Khê tứ tầng vẫn còn dư dả, nhưng hiện tại xem ra, lại có chút không đủ dùng.

Chủ yếu là mỗi ngày hẳn còn phải trả cho Hoa Từ năm hạt linh đan làm tiền chữa bệnh, và với thương thế của hẳn nếu không tu dưỡng chừng một tháng chỉ sợ sẽ không khỏe lại được.

Đây là dưới sự chăm sóc tận tình của Hoa Từ, nếu không có thủ đoạn trị liệu của nàng, thời gian khôi phục sẽ dài hơn.

Trong lúc đó hần cũng tra xét vị trí của mình thật kỹ càng, từ đó phát hiện ra vị trí lúc này của hần đã cách thác nước kia hơn trăm dặm. Nói cách khác, sau khi hôn mê hần đã theo con nước trôi đi xa như vậy.

Trước đó Y Y và Hồ Phách đã phân tán với hần, hần còn phải đi tìm bọn họ. Lúc ấy khi Hồ Phách bị đả thương, Lục Diệp lại không có thời gian kiểm tra thương thế của nó, cũng may mục tiêu của Đồng Thúc Dạ chỉ là hần, cho nên gã không để ý tới Hồ Phách.

Chỉ cần lúc ấy Hồ Phách không chết, có Y Y làm bạn bên cạnh, chắc hần sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Lục Diệp lập tức lên kế hoạch dưỡng thương, sau đó đi tìm Hồ Phách!

Chương 156: Giờ Mới Chính Thức Trị Liệu!!!

Dưới bóng đêm, Lục Diệp ở trần, vung đao tập bổ chém trên bãi đất trống phía trước Trúc lâu. Mấy ngày trước vì vấn đề thương thế, hắn đã trì hoãn việc luyện đao, cuối cùng tới hôm nay, thương thế cũng tốt hơn một chút, Lục Diệp đã có chút không nhận được rồi.

Nguyễn Linh Ngọc ngồi bên cửa sổ Trúc lâu gần đó, chống hai tay vào cằm lẳng lặng quan sát. Nàng không rõ đao quang kiếm ảnh như vậy có cái gì tốt, rõ ràng hắn đang chịu vết thương trên người nhưng không nằm nghỉ dưỡng, lại muốn chạy ra ngoài giày vò bản thân.

Thế nhưng nàng cũng khuyên không được, chỉ có thể để mặc theo tự nhiên.

Bỗng nhiên ánh mắt nàng sáng ngời, giơ tay chào hỏi: "Hoa Từ tỷ."

Cách đó không xa, bóng dáng Hoa Từ xuất hiện, phía sau còn có một nam tử thân hình cường tráng. Nam tử kia chính là người Lục Diệp từng gặp lúc trước, một tu sĩ tứ tầng tên là Khổng Ngưu.

Theo lời Nguyễn Linh Ngọc, sở dĩ mỗi ngày Hoa Từ đều đi sớm về khuya là bởi vì nàng phải đến phường thị gần đó chữa bệnh cho những tán tu khác, mượn cơ hội này để kiếm chút vật tư tu hành.

Đám tán tu tranh đấu rất kịch liệt, thường xuyên sẽ bị thương, thương thế không nghiêm trọng thì phục dụng Liệu Thương đan là được, nhưng thương thế quá nghiêm trọng, đương nhiên phải tìm

y tu trị liệu, nếu không, nhất định sẽ lưu lại tai họa ngầm. Nhưng bọn họ không có tông môn để dựa vào, cho nên tìm y tu cũng là tán tu tuyệt đối là lựa chọn duy nhất.

Cứ như vậy, Hoa Từ có rất nhiều mối làm ăn, đây có lẽ là chỗ tốt lớn nhất khi trở thành y tu. Bình thường bọn họ không cần ra trận liều mạng cũng có thể đạt được đủ tài nguyên tu hành.

Dưới ánh trăng, Hoa Từ tản bộ đi tới vị trí cách Lục Diệp đó không xa rồi quay đầu dặn dò Khổng Ngưu một tiếng, bảo gã đi nghỉ ngơi trước.

Khổng Ngưu lập tức rời đi.

Trong đoàn thể nhỏ Tán Du xã này, Hoa Từ vẫn luôn được mọi người kính trọng và yêu mến, tất cả mọi người đều sẽ tuân theo mệnh lệnh của nàng.

Trước đó Nguyễn Linh Ngọc từng nói với Lục Diệp rằng, tất cả mọi người đều do Hoa Từ tể cứu sống, lời này không hề phóng đại, mà là chuyện có thật. Về cơ bản, tất cả mọi người trong đoàn thể nhỏ này, đều được Hoa Từ cứu trị, là nàng dựa vào sức mình kéo những người này từ bờ vực tử vong trở về.

Những người này đều nhận ân cứu mạng của Hoa Từ, sau khi được cứu, hoặc khuất phục vì mị lực nhân cách của nàng, hoặc bởi vì nguyên nhân khác, đều lựa chọn ở lại chỗ này.

Lục Diệp thu đao, sóng nhiệt quanh thân cuộn cuộn, dù miệng vết thương có máu tươi chảy ra, nhưng hoạt động gân cốt như vậy lại khiến hắn cảm thấy toàn thân thư sướng.

Hơn nữa cũng không biết có phải vì cảm thụ được tử vong ở cự ly gần hay không, lúc này hắn lại phát hiện hình như đao thuật của mình vừa có chút tinh tiến. Đương nhiên muốn xác định được chuyện này, cần phải tìm người chém giết một trận.

"Hử... Vốn tưởng rằng có thể kiếm thêm chút linh đan, sao lại khôi phục nhanh như vậy?" Từ chỗ Hoa Từ bên kia truyền đến tiếng lầm bầm nhẹ nhàng.

Lục Diệp không nhịn được khoé mắt khẽ giật giật: "Người nói cái gì vậy?"

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, hai người đã không còn xa lạ như ban đầu, Lục Diệp cũng dần dần phát hiện ra bộ mặt thật của mỹ nhân này. Nàng cực kỳ tham tiền, mỗi ngày sau khi chữa thương sẽ tìm Lục Diệp đòi linh đan trước tiên, tựa như sợ Lục Diệp quyết nợ vậy.

Thậm chí hôm qua nàng còn bán cho Lục Diệp một loại nước thuốc cực đắt. Lục Diệp uống xong cảm thấy mặt mình xanh biếc, hơn nữa bất kể hắc làm như thế nào cũng không át được cái loại đẳng chất này, kết quả nàng lại chuẩn bị cho Lục Diệp một loại thuốc nước khác, được xưng là có thể giảm bớt vị đắng. Hắc uống hai chén thuốc nước lớn xuống bụng, rồi nghe nàng nói giá bốn viên linh đan.

Lúc ấy Lục Diệp còn hoài nghi có phải nữ tử này đang lừa gạt mình hay không...

Thế nhưng căn cứ theo tình huống thương thế khôi phục của hắc hôm nay, đúng là nàng không hề lừa gạt hắc, thuốc uống hôm qua có hiệu quả hơn lúc trước.

Hoa Từ lộ ra nụ cười đặc hữu khiến người ta mê say, giọng nói vẫn nhẹ nhàng thấm vào ruột gan như trước, mở to hai mắt nói dối: "Ta nói thân thể người khôi phục thật nhanh."

Lục Diệp dùng tay chỉ chỉ vào tai mình, ý bảo hắc còn chưa điếc.

Hoa Từ làm như không nhìn thấy, hai tay đặt trước bụng,

đoan trang tao nhã: "Đã như thế, vậy đêm nay bắt đầu chính thức trị liệu."

"Chính thức trị liệu?" Lục Diệp ngân ra: "Trước đó..."

"Lúc trước là giai đoạn chuẩn bị, người cho rằng vết thương của người chỉ cần đơn giản như vậy là tốt rồi sao?" Vẻ mặt Hoa Từ trở nên cực kỳ nghiêm túc: "Y giả phụ mẫu tâm (thầy thuốc có trái tim như phụ mẫu), yên tâm, ta sẽ trị liệu cho người thật tốt, cam đoan sẽ không lưu lại bất kỳ tai họa ngầm nào!"

Vẻ mặt đầy Lục Diệp mờ mịt, ý niệm duy nhất hiển hiện trong đầu chính là, không phải nữ tử này lại muốn lừa gạt ta chứ?

"Đi tắm rửa một chút trước, ta chuẩn bị đã, lập tức tới tìm người!"

Chương 157: Đám Nhục Man Tử Không Có Gì Tốt!!!

Trong phòng, Lục Diệp đang ở trần, ngồi ngay ngắn trên giường.

Hoa Từ ngồi đối diện với hắn, bàn tay nhỏ bé mềm mại như ngọc vuốt ve lồng ngực hắn: "Vết thương của người lành nhanh hơn dự đoán của ta rất nhiều. Sao vậy? Người muốn đi theo con đường thể tu ư?"

Lục Diệp khó hiểu hỏi: "Tại sao người lại hỏi thế?"

"Khí huyết của người dư thừa hơn tu sĩ cùng cấp độ rất nhiều, cho nên thương thể mới nhanh khỏi như thế. Mà chẳng lẽ tu sĩ rèn luyện khí huyết bản thân ở giai đoạn trước, không phải là muốn đi theo con đường thể tu ư?"

"Cũng không phải." Lục Diệp lắc đầu.

Hắn không có hứng thú với việc trở thành thể tu, nếu như không có gì ngoài ý muốn, sau này hắn sẽ trở thành binh tu, cảm giác cầm đao chém người vẫn không tồi. Về phần Hoa Từ nói khí huyết của hắn còn dư thừa hơn tu sĩ cùng cấp, Lục Diệp có chút suy đoán mơ hồ, hắn là chuyện này có liên quan đến việc mỗi ngày hắn ăn rất nhiều thứ.

Từ khi hắn khai khiếu tu hành tới nay, khẩu vị đã lớn đến kinh người, nhất là sau khi nắm giữ Thao Thiết Xan, sức ăn càng kinh khủng.

Ăn nhiều, đương nhiên khí huyết sẽ dồi dào, chẳng qua hắn

vẫn luôn luyện tinh hóa khí, cho nên hình thể không có quá nhiều biến hóa, nếu như chỉ làm tràn đầy khí huyết bản thân, chỉ sợ thân hình của hắn sẽ càng ngày càng vạm vỡ.

"Không có là tốt, đám nhục man tử (đám mọi rợ toàn thật) không có gì tốt, căn cứ theo lời của Tu Hành giới, những người đó đều được hưởng dụng tài nguyên tốt nhất, chịu đánh cũng bền bỉ nhất." Hoa Từ nói xong lại tự mình nở nụ cười: "Hơn nữa hình thể này của người cũng không thích hợp làm thể tu."

"Nhục man tử?"

"Bọn họ xứng hô thể tu như vậy."

"Khá thú vị nha." Lục Diệp mỉm cười: "Vậy người khác gọi y tu như thế nào?"

Hoa Từ hơi trầm ngâm rồi đáp: "Thông thường đều kêu cha gọi mẹ?"

Lục Diệp nhún mày: "Đây là đạo lý gì?"

"Y giả phụ mẫu tâm mà, ha ha." Nụ cười trên mặt Hoa Từ càng thêm diễm lệ.

Sắc mặt Lục Diệp tối sầm lại, hình tượng nữ tử tài trí nhu tình như nước trong lòng âm âm sụp đổ...

Dường như hắn vừa biết thêm một chút, biểu hiện bên ngoài của nữ nhân Hoa Từ này đều là giả dối, chỉ có chậm rãi quen thuộc, mới có thể phát hiện tính cách thực sự của nàng.

"Từ vừa nãy, người đã bắt đầu sờ tới sờ lui trên ngực ta, đây là đang chữa thương?" Lục Diệp không được nhịn hỏi một câu.

Mặc dù loại cảm giác bị sờ này không tệ, nhưng cũng không thể cứ mặc nàng làm như vậy mãi được. Suy cho cùng hắn cũng là

một tiểu tử huyết khí phương cương.

"Không phải." Hoa Từ thu tay lại: "Nói chuyện với người nên nhất thời quên mất."

Nàng ngồi ngay ngắn trước mặt Lục Diệp, biểu cảm nghiêm túc nhìn hắn: "Bây giờ chúng ta bắt đầu, lát nữa có thể sẽ hơi khó chịu, người gắng nhịn một chút, không nên phát ra âm thanh kỳ quái gì đó, tăng cách âm của nơi này không tốt lắm, dễ khiến người khác hiểu lầm."

Đúng là Lục Diệp không biết nên đáp lại những lời này của nàng như thế nào, và hắn cũng không có thời gian đáp lại. Sau khi Hoa Từ nói xong câu đó, bỗng nhiên nàng điểm vào ngực Lục Diệp, linh lực nơi đầu ngón tay bắt đầu khởi động.

Lục Diệp lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, vị trí bị điểm trúng chẳng những có cảm giác đau đớn, còn có một loại cảm giác nói không rõ ràng, khiến hắn gần như không nhịn được muốn kêu lên.

Khóe miệng Hoa Từ bật cười, một ngón tay lại điểm tới.

Da mặt Lục Diệp bắt đầu co giật, hắn không ngừng rên rỉ.

"Khi tu sĩ tranh đấu cùng người, bị chút thương tổn, mặc dù có thủ đoạn trị liệu khác nhau, nhưng thường thường đều sẽ để lại một ít tai họa ngầm. Lúc bình thường, những thương thế này sẽ không lộ ra, chỉ ẩn sâu tại tạng phủ bên trong cơ thể. Tuy chúng không có nguy hiểm trí mạng nhưng nếu tích lũy quá nhiều, kiểu gì cũng có chút ảnh hưởng, hoặc ảnh hưởng đến thân thể, hoặc ảnh hưởng đến linh khiếu, gây trở ngại cho quá trình tu hành sau này. Vết thương của đao kiếm bình thường xem như tương đối dễ xử lý, nhưng thương thế do pháp tu tạo thành lại không phải đơn giản có thể thanh trừ. Người bị thuật pháp hệ hỏa đả thương, nên trong cơ thể còn dư lại hỏa độc. Một khi những hỏa độc này xâm

nhập vào trong linh khiếu, ngày sau người muốn khai khiếu sẽ trở nên khó khăn. Cho nên nếu điều kiện cho phép, ta đề nghị người cứ cách một đoạn thời gian lại đi tìm một vị y tu điều trị thân thể, như vậy mới có thể cam đoan bản thân không có tai họa ngầm."

Giờ phút này, Lục Diệp đã cắn chặt răng, Hoa Từ nói cái gì hắn cũng không thể đáp lại, hắn sợ mình vừa mở miệng sẽ thật sự phát ra âm thanh kỳ quái gì đó.

Hắn cực kỳ hoài nghi nữ nhân này đang cố ý... Nếu không chỉ, nàng nhất định sẽ nói cho hắn biết những điều này trước khi nó xảy ra.

Cớ gì lại làm rồi mới nói chứ?

Một lát trôi qua, Hoa Từ biến điểm thành vổ, hai bàn tay nhỏ bé không ngừng vổ nhẹ vào ngực Lục Diệp, mà theo những cú vổ của nàng, từng đạo linh lực tinh thuần hệ mộc được đánh vào trong ngực Lục Diệp.

Lục Diệp đã vượt qua thời điểm khó khăn nhất, giờ này hắn đang chậm rãi thả lỏng.

Sau một nén nhang, Hoa Từ thu tay lại.

Lục Diệp cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên ngực mình là một mảnh máu thịt mơ hồ, vết thương trên ngực hắn bị bồng, cho nên không thể lành da nhanh, hiện giờ nó lại bị Hoa Từ vổ một cái như vậy, chỗ vốn đã kết vảy lại nứt ra, máu tươi theo đó chảy xuống, thoạt nhìn càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng Lục Diệp lại biết, sự thực không như thế, nghiêm trọng chỉ là vẻ bề ngoài, còn bên trong đã khá hơn rất nhiều. Nói nữa, cũng không phải chỉ có máu chảy ra, nó còn mang theo một chút vật chất kỳ quái khác nữa, hẳn là hỏa độc mà Hoa Từ đã nói.

Hắn hít sâu một hơi, cảm giác hô hấp đã trở nên thoải mái hơn

rất nhiều, thậm chí trong thân thể có một loại cảm giác cả người thông suốt.

Hoa Từ lại tiến lên bôi loại thuốc nước màu xanh biếc lên ngực Lục Diệp, sau đó thúc giục linh lực của bản thân giúp Lục Diệp khôi phục ngoại thương, làm xong những thứ này, nàng mới băng bó ngực hẳn lại.

Ngay tiếp theo, nàng lại chuyển qua xử lý hai cánh tay, thủ pháp xử lý giống nhau, cùng một quá trình như trước...

Cuối cùng là vết chém trên lưng...

Chờ đến khi Hoa Từ xử lý xong hết thấy, cả người đã mồ hôi đầm đìa, nàng nâng tay lau mồ hôi trên trán, đứng ở bên giường Lục Diệp, vẻ mặt đầy u ám: "Thật đáng tiếc, với tình trạng này, chỉ sợ không tới mười ngày người sẽ khỏi hẳn."

Chương 158: Quả Nhiên Là Nhà Có Ngân Vàng, Cử Chỉ Tùy Tâm...

"Này..." Lục Diệp ngẩng đầu nhìn nàng.

Hoa Từ che miệng cười: "Không xong rồi, tự nhiên ta lại buột miệng nói tiếng lòng ra chứ?" Sau đó nàng chột nói: "Nhưng người cứ yên tâm, người là khách hàng lớn nhất của ta, ta nhất định sẽ trị liệu cho người thật tốt."

Cuối cùng, như thường lệ, nàng đưa tay ra: "Giá cả mười hạt linh đan."

Lục Diệp cũng không nói gì, liền lấy mười hạt linh đan đưa cho nàng. Tuy chi phí chữa trị hôm nay nhiều hơn gấp đôi so với trước, nhưng cái này gọi là tiền nào của nấy, hẳn có thể cảm nhận được, đúng là thủ đoạn của Hoa Từ có trợ giúp rất lớn đối với việc khôi phục thân thể mình.

Lại nói, dựa theo tính toán ban đầu của hắn, chỉ sợ phải tu dưỡng một tháng mới có thể khôi phục lại thương thế trên người.

Nhưng bây giờ, có lẽ không hơn mười ngày đã khỏi rồi.

Hơn nữa, quả thật hôm nay Hoa Từ rất dụng tâm, giờ phút này toàn thân nàng đã mờ hôi đầm đìa, sắc mặt có chút tái nhợt, rõ ràng tiêu hao thật lớn.

"Sảng khoái, quả nhiên là nhà có ngân vàng, cử chỉ tùy tâm, thật khiến người ta hâm mộ." Hoa Từ chế nhạo một tiếng.

Lục Diệp hơi sửng sốt một chút, mới phản ứng lại, hóa ra nàng đang nói hăn có tiền nên tùy hứng.

"Không cần thì trả lại cho ta!" Lục Diệp giơ tay chop về phía nàng.

Hoa Từ xoay người, linh hoạt tránh thoát, khẽ cười nói: "Nghỉ ngơi cho tốt đi!", sau đó thản nhiên rời đi.

"Đóng cửa phòng lại!" Lục Diệp hét lên với bóng lưng nàng rời đi.

Không ai trả lời.

Lục Diệp tức giận xuống giường, tự mình đóng cửa phòng lại, lúc này mới đi về.

Hăn âm thầm quyết định, chữa thương xong phải nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này, nếu không sớm muợn gì cũng có một ngày hăn bị nàng chọc tức mà chết.

Cứ như vậy, quanh quẩn giữa chữa thương và tu hành, cuộc sống của Lục Diệp trôi qua không chút gợn sóng.

Theo từng hạt linh đan tiêu hao, cộng thêm Tụ Linh linh văn tương trợ, tốc độ khai khiếu của Lục Diệp đã nhanh hơn dự đoán rất nhiều, hiện giờ nếu hăn toàn lực ứng phó, không cần tới hai ngày đã mở được một khiếu.

Hiệu suất này rất là khủng bố.

Lại nói, Thao Thiết Xan là công pháp có tính phụ trợ, và quả thực nó đã trợ giúp Lục Diệp rất nhiều.

Mỗi đêm Hoa Từ đều đúng hẹn đi tới, dưới sự điều trị của nàng, thương thế của Lục Diệp đang nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Thỉnh thoảng hai người cũng sẽ tán gẫu, mà từ trong miệng nàng, Lục Diệp ngoài ý muốn biết được một tình báo rất thú vị, đó chính là trụ sở của Cửu Tinh Tông cách đó hai trăm dặm bị Huyền Môn công phá.

Tin tức truyền qua truyền lại giữa tu sĩ vẫn rất thuận tiện, bởi vì có ấn ký chiến trường, chỉ cần kết bạn với nhau và ở trong cùng một không gian, hai bên có thể dễ dàng truyền tin tức.

Sở dĩ tin tức này gây ra một chút tiếng vang, chủ yếu là vì phẩm cấp giữa hai tông môn, rõ ràng là Cửu Tinh Tông có phẩm cấp cao hơn một bậc.

Phải biết rằng công chiếm trụ sở của tông môn không phải là một chuyện đơn giản, bởi vì trụ sở của mỗi nhà tông môn đều có đại trận thủ hộ, không phá được đại trận, tuyệt đối không thể công chiếm được. Mà kể cả khi đã phá được đại trận, cũng chưa chắc có thể toại nguyện, các tu sĩ trấn thủ ở trụ sở cũng không phải đồ trang trí.

Trên thực tế, ở vòng ngoài chiến trường rất ít khi xảy ra chuyện trụ sở của tông môn nào đó bị công chiếm, bởi vì các tông môn vòng ngoài đều có phẩm cấp không cao, tu vi của các tu sĩ tương đối yếu, để cho một đám tu sĩ cấp thấp đi đánh đại trận phòng hộ bên ngoài trụ sở, đúng là làm khó bọn họ.

Nghe nói lần này sở dĩ Huyền Môn có thể thành công, chủ yếu là vì bọn họ vận dụng một tấm linh phù có uy lực cực lớn, chuyên môn dùng để phá trận.

Bởi vậy Cửu Tinh Tông đã tổn thất thật lớn, rất nhiều đệ tử bị giết, bảo vật tích lũy trong trụ sở bị quét sạch không còn, mà sau khi Huyền Môn rút đi, bọn họ còn cho một mối lửa thiêu hủy sạch sẽ trụ sở của Cửu Tinh Tông.

Khi Lục Diệp nghe được tin tức này, hắn cũng cảm thấy không

ngoài ý muốn, nếu Huyền Môn dám ra tay, nhất định phải có chút nắm chắc.

Kỳ thực Lục Diệp còn có chút vui sướng khi người gặp họa. Cũng đúng thôi, thương thế trên người hắn đều do một tay Đồng Thúc Dạ mang đến, hiện giờ trụ sở của Cửu Tinh Tông bị công chiếm, coi như hắn đã xả được một ngum ác khí, dù hắn không thể tham dự vào trong đó.

Thế nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Hoa Từ, dường như chuyện công chiếm trụ sở không giống với suy nghĩ của hắn.

Hắn cứ cho rằng sau khi Huyền Môn công chiếm trụ sở của Cửu Tinh Tông thì mảnh địa bàn kia sẽ thuộc về bọn họ, nhưng trên thực tế lại khác. Huyền Môn chỉ giết không ít đệ tử Cửu Tinh Tông, thu giữ một ít vật tư, sau đó phóng một ngọn lửa rồi rút đi thôi.

Chuyện này cũng tương tự như cách mà Hạo Thiên Minh đã làm sau khi công chiếm mỏ quặng của Tà Nguyệt cốc trước đó.

Lúc ấy sau khi Hạo Thiên Minh công chiếm mỏ quặng của Tà Nguyệt cốc, bọn họ cũng không ở lại quá lâu, rất nhanh đã rút lui rồi, bởi vì nơi đó xem như địa bàn của Vạn Ma Lĩnh, ở quá lâu chắc chắn sẽ bị người của Vạn Ma Lĩnh vây quét.

Đặt ở trên chiến trường cũng như vậy, đương nhiên là Cửu Tinh Tông sẽ có minh hữu giúp nhau canh gác, nếu người của Huyền Môn tiếp tục ở lại trụ sở của Cửu Tinh Tông kiểu gì cũng bị người công kích. Đã vậy, chẳng bằng chiếm chút lợi xong bỏ chạy.

Hoa Từ nói, lần này Huyền Môn công đã thành công chiếm trụ sở của Cửu Tinh Tông, thu được thật nhiều chỗ tốt, không chỉ đơn thuần là cướp đoạt một ít vật tư, hình như còn có chỗ tốt khác quan trọng hơn. Bởi vì theo nàng dự đoán kể từ sự kiện này, chuyện Huyền Môn thăng cấp thành bát phẩm trong lần đánh giá

phẩm cấp tông môn sau đó, đã là lẽ đương nhiên. Ngược lại Cửu Tinh Tông chắc chắn sẽ hạ xuống cửu phẩm.

Và đương nhiên, nếu chỉ cướp đoạt một ít vật tư tu hành, không thể khiến phẩm cấp của Huyền Môn tăng lên một cấp được. Nhưng Lục Diệp lại không tiện hỏi việc này, chỉ im lặng lắng nghe.

Dường như Hoa Từ vẫn cho rằng hắn là đệ tử đại tông môn nào đó... Cũng không biết hiểu lầm này bắt nguồn từ nơi nào, đại khái là vì nàng thấy hắn ra tay hào phóng ư? Được rồi, là gì cũng chẳng sao. Nhưng nếu hắn là một đệ tử "Đại tông môn", đương nhiên phải biết những kiến thức thông thường này rồi.

Và đó là nguyên nhân khiến hắn không tiện hỏi.

Chương 159: Tiểu Hữu Là Tán Tu?

Lưu Tô phường là một phường thị phụ cận, không khác gì mấy phường thị mà Lục Diệp từng vào trước đó, kiến trúc vô cùng hỗn loạn, bao hàm phong cách của các nơi trên Cửu Châu.

Kiến trúc lớn nhất chính là phân minh của Thiên Cơ Thương Minh.

Lục Diệp cũng được coi như khách hàng cũ của Thiên Cơ Thương Minh. Hôm nay hắn đi theo đám người Hoa Từ đến phường thị, sau đó dứt khoát đi thẳng tới nơi này.

Không có cách nào khác, linh đan trong tay hắn còn quá ít rồi.

Trong nửa tháng chữa thương này, chỉ tính riêng chỗ linh đan cần trả cho Hoa Từ đã là hơn một trăm viên, khiến nữ nhân tim đen này kiếm được đầy bốn đầy bát, lại cộng thêm nhu cầu tu hành mỗi ngày của hắn, khiến cho hơn ba trăm hạt linh đan lúc đầu đã ra đi hơn phân nửa. Trước mắt hắn đã mở được ba mươi lăm khiếu, chỗ linh đan còn lại không thể đủ cho hắn tu hành tới Linh Khê tứ tầng.

Đương nhiên hắn cũng có thể mượn hiệu quả Tụ Linh linh văn chậm rãi tăng lên tu vi, nhưng với hắn, chỗ tốt Tụ Linh linh văn mang đến chỉ là phụ, phương pháp chủ yếu tu hành của hắn vẫn là cắn đan.

Người ăn quen sơn hào hải vị, đâu có tâm tư đi nhai gạo?

Gần như bố cục bên trong của mỗi phân minh Thiên Cơ

Thương Minh đều giống nhau, dưới sự dẫn dắt của thị nữ, Lục Diệp đi vào một gian phòng chờ đợi.

Đương nhiên hắn vẫn uống mấy ấm linh trà...

Lần này người tới giao dịch với hắn là một nam tu khoảng chừng ba mươi, hào hoa phong nhã.

Lục Diệp lập tức lấy ra bốn khối Nguyên Từ Quáng, trong tay hắn chỉ còn lại sáu khối Nguyên Từ Quáng cuối cùng.

Tiếp theo, Lục Diệp lại lấy ra một đồng túi trữ vật của nhóm bốn người thiếu tông chủ Cửu Tinh tông, nhờ nam tử kia xử lý một chút.

Hắn đã mang bốn cái túi trữ vật này trên người một đoạn thời gian rồi. Hắn không cần quá để ý tới ba cái túi trữ vật trong đó, chỉ sợ bên trong cũng không có thứ gì tốt, cho nên dứt khoát đóng gói bán cho Thương Minh, với giá mười lăm khối linh thạch...

Lúc trước hắn đã từng bán túi trữ vật kiểu này rồi. Món đồ chơi ấy không đáng giá, bởi vì mở túi có nguy hiểm, tu sĩ cấp thấp vốn không có thứ gì tốt, cho nên bình thường Thương Minh đều thu mua với giá năm khối linh thạch một cái. Đương nhiên hắn cũng có thể lựa chọn mời Thương Minh mở khóa cấm chế, sau đó những thứ nhận được ở bên trong túi trữ vật, đều dựa vào nhân phẩm và vận khí.

Nếu vận khí tốt, có thể kiếm được một khoản, vận khí không tốt có thể mất cả chì lẫn chài.

Về phần túi trữ vật của thiếu tông chủ Cửu Tinh Tông, bất kể như thế nào Lục Diệp cũng không bán ra dễ dàng như vậy. Là thiếu tông chủ cơ mà, hiển nhiên gia hỏa này phải có chút đồ tốt.

Lục Diệp đưa ra yêu cầu của mình, Thương Minh bên này đồng ý ngay lập tức, bọn họ chẳng cần quan tâm xem túi trữ vật

của người từ đâu tới, chỉ thu tiền là làm việc thôi.

Trong toàn bộ Linh Khê chiến trường, Thiên Cơ Thương Minh là một tồn tại rất đặc biệt, bọn họ không thuộc về bất kỳ một trận doanh nào.

Quản sự Thương Minh kia mời Lục Diệp đến một gian mật thất, gặp một lão tu sĩ lớn tuổi, sau đó liền rời đi.

Lão tu sĩ này là người chuyên môn mở khóa cấm chế, thủ đoạn mở khóa xuất thuần nhập hóa, loại người này có một danh xưng chuyên môn ở Tu Hành giới.

Khai thợ khóa!

Lục Diệp lấy túi trữ vật của thiếu tông chủ Cửu Tinh Tông ra, lão tu sĩ cầm lấy cảm giác một lát rồi báo giá.

Lục Diệp sẵn sàng trả tiền, tiếp theo ngồi một bên lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ nửa canh giờ, trong tay lão tu sĩ kia đã hiện lên một luồng hào quang, lão nhanh chóng đưa túi trữ vật cho Lục Diệp: "Đã xong."

Lục Diệp tiếp nhận, cũng không kiểm tra, lại lấy ra chuông nhỏ có vẻ ngoài như linh khí kia, mở miệng nói: "Xin lão tiên sinh hỗ trợ mở cấm chế của vật này!"

Trước đó qua một trận đại chiến với Đồng Thúc Dạ, hắn đã cảm nhận được sự vô lực và khó có thể giữ được tính mạng của tu sĩ cấp thấp khi đối mặt với tu sĩ cấp cao nghiền ép.

Nhưng nếu lúc ấy trong tay hắn có một kiện linh khí phòng ngự, có khả năng hắn sẽ không thê thảm đến vậy. Dù Ngự Thủ linh văn rất tốt, nhưng nó quá tiêu hao linh lực.

Và không còn nghi ngờ gì nữa, linh khí chuông nhỏ này chính là một kiện linh khí phòng ngự không tồi, cho nên Lục Diệp muốn giữ nó làm của riêng.

Trên thực tế, sau khi hấn đạt được cái chuông nhỏ này đã thử thúc giục uy năng của nó rồi, đáng tiếc thứ này rất khó tiếp nhận linh lực từ bên ngoài, khi Lục Diệp thúc giục linh lực rót vào bên trong, hấn cảm nhận được rõ ràng sự bài xích của một loại lực lượng gì đó.

Cảm giác đó giống như hấn đang muốn mở một túi trữ vật không thuộc về mình vậy.

Cho nên Lục Diệp suy đoán, có phải thứ này cũng có khóa cấm chế hay không?

Hấn không dám tiếp tục mù quáng thử nghiệm, bởi vì lúc trước ở Thanh Vân Sơn, hấn từng thử mở một cái túi trữ vật ra, kết quả là đã kích phát cấm chế bên trong, khiến túi trữ vật kia trực tiếp bị hủy sạch sẽ.

Túi trữ vật của một tu sĩ cấp thấp bị hủy không đáng tiếc, nhưng chuông nhỏ linh khí bị hủy sẽ quá thiệt thòi.

Lão tu sĩ kia lộ ra vẻ mặt kỳ quái nhìn Lục Diệp, rồi đưa tay tiếp nhận linh khí chuông nhỏ, hơi điều tra một chút đã trả lại.

Lục Diệp cảm thấy khó hiểu nhìn lão.

Lão tu sĩ bưng ấm trà bên cạnh uống một ngụm, lúc này mới chậm rãi nói: "Tiểu hữu là tán tu?"

Làm sao lão có thể nhìn ra được?

Hấn cũng vội tiếp lời: "Vâng."

Lão tu sĩ khẽ gật đầu: "Tán tu thật không dễ dàng mà. Được

rồi, nể tình người khá sáng khoái, lão phu dạy người một lần."

Lão nói xong, lập tức chỉ vào linh khí chuông nhỏ trong tay Lục Diệp: "Linh khí không giống túi trữ vật, mỗi một đạo cấm chế trong linh khí đều cực kỳ quan trọng, điều này liên quan đến phẩm chất của linh khí, cho nên dưới tình huống bình thường, trong linh khí sẽ không có cấm chế dẫn đến tự hủy, bởi vì như vậy sẽ làm giảm uy năng của linh khí, nhất là những linh khí có phẩm chất không cao. Dù linh khí này của người còn chưa đến trung phẩm, nhưng cũng là linh khí đứng đầu trong hạ phẩm rồi. Về cơ bản cấm chế bên trong đều có tính chất phòng hộ. Nói như vậy, người đã hiểu chưa?"

Chương 160: Vị Huynh Đai Này, Nên Uống Thuốc...

Lục Diệp tinh tế suy ngẫm lại lời nói của lão, mơ hồ phản ứng lại: "Ý của tiên sinh là, linh khí này không có khóa cấm chế?"

Lão tu sĩ cười ha hả: "Cái gọi là khóa cấm chế chỉ là một loại xương hô mà thôi. Cấm chế vốn là một loại khóa vô hình. Chỉ là có chút cấm chế nếu không dùng thủ pháp xảo diệu cởi bỏ, sẽ dẫn phát một ít hậu quả khó có thể dự đoán được, ví dụ như nghiền nát, tự thiêu... Nhưng đại đa số cấm chế đều không có loại đặc tính này, ví dụ như linh khí trong tay người chẳng hạn. Chỉ cần người dùng linh lực của bản thân chậm rãi thấm thấu vào những cấm chế kia, xoa dịu chúng nó, tự nhiên có thể sai khiến nó như cánh tay. Trước mắt người không dùng được, là bởi vì linh khí này vẫn còn giữ lại khí tức của chủ nhân trước đó."

Lục Diệp ngạc nhiên, lúc này hắn mới hiểu được sự nhầm lẫn của mình.

Sau khi hắn có được chuông nhỏ linh khí này, chỉ hơi thử một chút đã bỏ qua, chủ yếu là sợ lặp lại vết xe đổ, nhưng hiện giờ mới biết, là hắn bỏ cuộc quá sớm rồi.

Linh khí này vốn thuộc về thiếu tông chủ Cửu Tinh Tông, đã được thiếu tông chủ kia dùng linh lực bản thân xoa dịu, đủ loại cấm chế bên trong đều lưu giữ khí tức của gã, đương nhiên là Lục Diệp không thể thúc giục được nó.

Nhưng nếu hắn xóa sạch những khí tức kia đi, lại dùng linh lực của bản thân xoa dịu, có thể làm cho thứ này trở thành đồ đặc của hắn.

Nếu như ví cấm chế bên trong linh khí với một ổ khóa, vậy thì linh lực của tu sĩ chính là chìa khóa. Thiếu chủ Cửu Tinh Tông chết đi coi như chìa khóa bị mất, Lục Diệp lại có thể dùng linh lực bản thân cắt một cái chìa khóa khác cho linh khí này.

Tới đây, hắn đã hoàn toàn sáng tỏ thông suốt rồi...

"Đa tạ tiên sinh." Lục Diệp đứng dậy nói cảm ơn.

Lão tu sĩ chỉ khoát tay áo, lại bưng nước trà lên chậm rãi uống.

Lục Diệp rời khỏi Thiên Cơ Thương Minh, cầm túi trữ vật của thiếu chủ kia xem xét, từ đó lục tìm ra hơn ba mươi viên Uẩn Linh đan, hơn hai mươi khối linh thạch, cộng thêm mấy bình đan dược mà hắn không nhận ra, còn có một ít đồ chơi lộn xộn, ví dụ như y phục của nữ tử...

Những bộ y phục này cực kỳ mỏng manh, cực kỳ tiết kiệm vải, Lục Diệp chỉ có thể cảm khái một tiếng, vị thiếu chủ này rất biết chơi.

Số tiền thu được không nhiều, nhưng cũng không thiệt thòi.

Hiện giờ trên người hắn đã có hơn 350 viên Uẩn Linh đan.

Đáng tiếc Nguyên Từ Quáng chỉ còn lại sáu khối lớn nhất. Lục Diệp không khỏi có chút phiền muộn, lúc trước hắn cho rằng những Nguyên Từ Quáng này có thể giúp mình tu hành đến Linh Khê cửu tầng, trước mắt xem ra là hắn suy nghĩ nhiều rồi.

Lục Diệp đi qua mấy con đường lộn xộn, tiến tới một góc phường thị.

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết truyền vào trong tai, Lục Diệp định thần nhìn lại, chỉ thấy bên kia có dựng một cái lều trại đơn sơ, trong lều trại có mấy chiếc giường, trên một cái giường trong đó, Khổng Ngưu với thân hình khôi ngô đang ấn một nam tu

ra sức giãy dụa, Hoa Từ đeo một cái khăn trùm đầu, hai tay đang dùng tốc độ hoa cả mắt vỗ vào bụng nam tu kia, mỗi khi nàng vỗ một chuồng, người nọ liền kêu thảm một tiếng, ngẫu nhiên còn có thể thấy một chút máu tươi bắn ra từ miệng vết thương trên bụng nam tử kia. Mà chút máu kia lại không phải đỏ thẫm bình thường, mà có chút màu đen.

Xem ra gia hỏa này đã bị trúng độc...

Nơi này là chỗ trị liệu cố định của Hoa Từ ở Lưu Tô phường, rất nhiều tu sĩ Hạo Thiên Minh bị trọng thương sẽ tới tìm nàng trị liệu, hôm nay rõ ràng là việc làm ăn không tẻ, bởi vì bên kia có mấy người bị thương đang nằm trên giường chờ cứu trị, thoạt nhìn một đám đều lộ ra dáng vẻ thê thảm, cũng không biết đã gặp phải chuyện gì.

Mỗi lần nam tu đang được chữa trị kêu thảm một tiếng, nhất định sẽ hô to: "Mẫu thân ơi..."

Y thuật của Hoa Từ tuyệt đối là cực kỳ tinh xảo, nhưng không thể phủ nhận rằng, thủ đoạn trị liệu của nữ nhân này hơi có chút thô bạo.

Lục Diệp lại một lần nữa khẳng định rằng, nàng là loại nữ nhân nói những lời dịu dàng nhất nhưng hạ thủ lại độc ác nhất.

Và khi hẳn nghe nam tu kia kêu la thảm thiết, lại không khỏi nhớ tới những lời nói vui về y tu mà nàng từng thổ lộ trước đó, xem ra nàng không hề nói bậy, thật sự có người hô mẫu thân với nàng.

"Đã nói người không được lộn xộn rồi mà, đừng có giãy dụa lung tung!" Khổng Ngưu dùng sức đè gã kia, phòng ngừa gã tránh thoát.

Nam tu kia khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, hô to: "Giết

ta đi, giết ta đi!" Tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sởn tóc gáy, chỉ sợ nếu người không biết nghe được, sẽ cho rằng bên này đang áp dụng loại cực hình vô nhân đạo nào đó.

Một lát sau, Hoa Từ mới thu tay lại, liếc mắt một cái đã thấy Lục Diệp đứng một bên xem náo nhiệt, không khách khí nói: "Người kia, lại đây hỗ trợ."

Lục Diệp lấy ngón tay chỉ mình.

"Đúng, chính là người!" Hoa Từ cầm một miếng vải bông lau vết máu trên tay.

Lục Diệp bắt đầu đi tiến lên, Hoa Từ bưng lên một chén nước thuốc màu xanh biếc, chỉ sang một bên ra hiệu: "Cho hắn uống."

Lục Diệp tiếp nhận chén nước thuốc, trong lòng lập tức nổi lên rất nhiều hồi ức không tốt đẹp, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười, sau đó từng bước đi về phía tu sĩ được cứu trị kia.

Giờ phút này, Khổng Ngưu vẫn còn đè chặt nam tu kia. Cũng không biết vì sao khi gã thoáng nhìn thấy Lục Diệp đang từng bước đi về phía mình, bỗng nhiên trong lòng lại sinh ra cảm giác cực kỳ không tốt, khiến gã giãy dụa càng kịch liệt hơn: "Buông ta ra, mau buông ta ra!"

Lục Diệp tiến lên, đứng trước mặt người nọ, nở nụ cười cả người và vật đều vô hại: "Vị huynh đài này, nên uống thuốc..."

"Ta không cần!" Cảm giác nguy cơ trong lòng nam tu kia càng lúc càng nồng đậm, đầu lắc như trống bỏi.

Lục Diệp nháy mắt với Khổng Ngưu, Khổng Ngưu lập tức nắm lấy miệng người nọ, Lục Diệp bưng chén lớn lên đổ vào bên trong.

"Ta... ọc ọc... muốn ọc ọc..."

Chương 161: Đúng Là Một Nữ Nhân Đầy Mâu Thuẫn...

Đúng là một ngày vui vẻ lại phong phú..." Trong xe ngựa, Lục Diệp đang chơi đùa với linh khí chuông nhỏ trong tay, chợt mở miệng cảm khái thốt thức.

Lưu Tô thường cách Anh Sơn nơi Tán Du xã ở gần ba mươi dặm, cho nên qua lại đều dùng xe ngựa, như vậy có thể tiết kiệm thời gian và linh lực.

Ở thời điểm thực lực thấp kém, các tu sĩ còn không thể ngự không phi hành, như Đồng Thúc Dạ kia là tu sĩ thất tầng, cũng chỉ có thể lướt ở trên không trung trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Cho nên lúc tu sĩ cấp thấp hành tẩu, bình thường sẽ cưỡi ngựa hoặc mượn công cụ như xe ngựa, đương nhiên nếu có năng lực, cũng có thể thuần hóa yêu thú. Đương nhiên cưỡi một con yêu thú sẽ hãnh diện hơn cưỡi ngựa nhiều, cũng càng phù hợp với thân phận của các tu sĩ hơn. Bên cạnh đó, yêu thú được thuần hóa còn thể tác chiến với tu sĩ, hữu dụng hơn ngựa nhiều.

Trong Linh Khê chiến trường có khá nhiều yêu thú hoang dã hoặc mãnh thú. Lúc Lục Diệp mới tới, hẳn còn đụng phải một đàn sói, Hồ Phách cũng là thú hoang sinh sống trong Linh Khê chiến trường, cho nên đương nhiên ở nơi đây sẽ có ngựa.

Hôm nay, Lục Diệp giúp đỡ bên Hoa Từ một ngày, xem như đã thấy được cách nàng chữa bệnh giúp người ta là như thế nào. Có thể nói thủ đoạn chữa thương của nàng thô bạo vô cùng, nhưng không thể phủ nhận được, nó lại có hiệu quả chữa bệnh cực tốt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao có nhiều tu sĩ bị thương tới tìm nàng như vậy.

Lục Diệp cứ cho rằng nữ nhân này là một kẻ tâm đen ham tiền, nhưng những gì chứng kiến hôm nay lại khiến nhận thức của hắn có chút đảo lộn.

Hoa Từ đòi phí cứu trị khá cao, thế nhưng đối với một ít người nghèo khó thật sự không thể trả thù lao, nàng sẽ cho bọn họ một khoảng thời gian thư thả, chỉ cần hoàn trả đầy đủ thù lao trong thời gian ước định là được.

Đương nhiên loại ước định bằng miệng này không có bất cứ tác dụng gì. Đám tán tu trải qua cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, nói không chừng một ngày nào đó sẽ mất đi tính mạng, cho nên với bọn họ, một lời ước định bằng miệng chẳng khác gì không có. Và hiển nhiên có vài tán tu sẽ không thực hiện ước định...

Cho nên dù hôm nay mọi người đã bận rộn cả một ngày, nhưng linh thạch thu hoạch về lại không hơn hai mươi khối, nếu tính chi phí dược liệu và công chữa trị của Hoa Từ, lợi ích thu được cũng không nhiều.

Dẫu vậy... tới cuối cùng Hoa Từ còn trả cho Lục Diệp hai khối linh thạch, nói là thù lao vì sự hỗ trợ hôm nay.

Đúng là một nữ nhân đầy mâu thuẫn...

Bả vai hơi trầm xuống, Lục Diệp nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy Hoa Từ ngủ thiếp đi, thân thể hơi nghiêng dựa vào người hắn.

Lục Diệp đành phải duy trì tư thế ngồi yên không nhúc nhích, và nhẹ nhàng thúc giục linh lực, xoa dịu linh khí chuông nhỏ trong tay.

Ban đêm, sau khi Lục Diệp luyện đao xong, hắn mới đi tắm rửa rồi khoan chân ngồi trên giường. Đang lúc hắn chuẩn bị tu hành,

bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện và đứng dậy đi ra ngoài.

Đi tới Trúc lâu liền kề, Lục Diệp tiến lên gõ cửa.

Một lát sau, Hoa Từ mở cửa ra, hẳn là nữ nhân này vừa tắm rửa xong, trong phòng vẫn còn nóng hổi, mái tóc nàng có chút ẩm ướt. Hoa Từ thấy người tới là Lục Diệp có chút kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta có mấy bình linh đan không biết công dụng, muốn nhờ người giám định một chút." Lục Diệp mở miệng nói.

Hắn không chỉ lấy được Uẩn Linh đan và linh thạch từ trong túi trữ vật của thiếu chủ Cửu Tinh Tông, mà còn mấy bình linh đan hẳn chưa từng thấy nữa.

Hoa Từ là y tu, hẳn là rất tinh thông với dược lý chi đạo.

Nghe Lục Diệp nói, nàng nghiêng người qua: "Vào đi."

Lục Diệp lập tức đi vào, đánh giá một chút, bố cục trong phòng này không khác gì phòng của hắn, đều cực kỳ đơn giản, xem ra Hoa Từ cũng không phải người quá cầu kỳ.

"Đan dược gì?" Hoa Từ tiện tay buộc mái tóc dài lên, đưa tay mời Lục Diệp ngồi xuống.

Lục Diệp nhanh chóng lấy mấy bình đan dược kia ra.

Hoa Từ cầm lấy một bình, bật nắp, đổ ra một viên từ trong đó, đầu tiên là nghiêm túc quan sát, sau đó lại đưa nó lên chóp mũi ngửi ngửi, cuối cùng mới nhíu mày nói: "Đây là Ngũ Độc đan, dưới Linh Khê ngũ tàng dùng phải, nặng thì mất mạng, nhẹ thì thần trí không rõ."

Nàng tỏ vẻ chán ghét buông đan dược xuống, lại cầm lấy một bình khác lên, một lát sau mới nói: "Đây là Phần Khiếu đan, một

loại đan độc chuyên môn nhằm vào linh khiếu, cực kỳ ác độc, nếu Linh Khê cảnh dùng nhằm, linh khiếu nhất định sẽ tổn hại."

Từng bình từng lọ, hoặc là đan độc, hoặc là loại đan dược tà đạo lệch môn... Lục Diệp thầm phỉ nhổ trong lòng, quả nhiên thiếu chủ Cửu Tinh Tông không phải thứ tốt.

Hoa Từ cầm lấy bình cuối cùng, không nhìn được nhìn Lục Diệp một cái: "Người kiếm đâu ra mấy thứ này?"

"Chiến lợi phẩm!" Lục Diệp trả lời một câu.

Hoa Từ đã hiểu.

Loại đan dược cuối cùng có màu hồng phấn kỳ quái, hơn nữa sau khi lấy ra lập có một luồng hương thơm ngọt ngào, Hoa Từ không nhìn được khẽ giật mình một cái: "Đây là..."

Dường như nàng không dám xác định, lại đưa đan dược đặt dưới chóp mũi ngửi ngửi.

"Lạch cạch..." Bỗng nhiên đan dược trong tay rơi xuống, Hoa Từ đưa tay xoa trán, thân thể lay động vài cái, vội vàng chống khuỷu tay lên mặt bàn.

Lục Diệp ngạc nhiên: "Người bị sao vậy?"

"Người... Người hạ dược (hạ độc) ta?" Hoa Từ nhìn chằm chằm vào Lục Diệp, sắc mặt dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu đỏ lên. Đôi mắt đẹp kia trở nên mờ mịt, sương mù mênh mông.

Tuy nàng đang chỉ trích, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng kia phối hợp với thần thái hiện giờ của nàng lại mang theo một loại dụ hoặc khác.

Lục Diệp hoảng sợ, lúc này hần thoáng ý thức được tác dụng

của loại đan được cuối cùng kia, vội vàng xua tay: "Ta không có, đừng nói bậy!"

Rõ ràng là hắn chỉ muốn tìm Hoa Từ nhờ giám định mấy bình đan được không biết kia thôi, ai ngờ thiếu chủ Cửu Tinh Tông lại còn có loại thuốc hung ác bá đạo như vậy.

Hoa Từ ngã xuống mặt bàn, không có động tĩnh.

Lục Diệp vội vàng tiến lên điều tra tình huống của nàng, phát hiện nàng chỉ ngất xỉu mà thôi.

Hắn đau cả đầu nhìn Hoa Từ đang nằm trên bàn, tuy đây không phải là hắn cố tình, nhưng việc này tuyệt đối không thể lộ ra ngoài, nếu không những người trong Tán Du xã kia nhất định sẽ chém hắn thành vô số đoạn.

Chương 162: Đi Tìm Y Y Và Hồ Phách

Lục Diệp suy nghĩ một chút, mới đi lên phía trước, ôm chặt lấy Hoa Từ, bế nàng đặt lên giường, lại đắp chăn giúp nàng, lúc này mới chột dạ đẩy cửa rời đi.

Thế nhưng rất nhanh, hắn đã quay trở về, lấy đi mấy bình đan dược trên bàn.

Sau khi Lục Diệp đóng cửa lại, hắn lập tức trở về chỗ ở của mình.

Hoa Từ nghe được tiếng bước chân nhanh chóng đi xa, nàng vốn đang thiêm thiếp nằm trên giường bỗng nhiên mở mắt, lấy chăn che miệng, không tiếng động cười to.

Mặc dù đan dược màu hồng phấn kia không phải thứ tốt, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là y tu ngũ tạng, sao có thể dễ dàng bị mê muội như vậy. Hiển nhiên nàng làm ra những chuyện này chỉ do tạm thời nảy sinh ý định đùa giỡn Lục Diệp mà thôi.

Thế nhưng cách ứng phó của Lục Diệp lại khiến nàng cảm thấy bất ngờ. Nhân phẩm của gia hỏa này tốt đến lạ thường...

Đáng tiếc nếu hắn là tán tu thì tốt, hoàn toàn có thể tiếp nhận hắn vào Tán Du xã, nhưng rõ ràng là người ta xuất thân từ đại tông môn nhà nào đó, đã định sẵn không phải người cùng đường với tán tu bọn họ.

Lúc bình minh, Nguyễn Linh Ngọc hốt hoảng đến gõ cửa.

Hoa Từ mở cửa, Nguyễn Linh Ngọc đưa một cái bình ngọc tới:

"Nhất Diệp sư huynh đã đi từ lúc nào rồi, còn dắt theo một con ngựa, và để lại thứ này."

Hoa Từ tiếp nhận bình ngọc kia, mở ra nhìn, bên trong có mười hạt Uẩn linh đan, đại khái là phí mua ngựa.

Nàng gật đầu: "Đi thì đi thôi."

Mặc dù mấy ngày nay ở chung coi như vui vẻ, nhưng đôi bên vốn không phải là người cùng đường, sớm muộn gì cũng phải chia tay.

Kỳ thật hôm qua nàng đã nhìn ra Lục Diệp có ý muốn rời đi, thương thế của hắn không còn đáng ngại, hắn đã không còn lý do gì để tiếp tục ở lại Tán Du xã.

Cho nên Hoa Từ cũng không bất ngờ với kết quả này.

Nguyễn Linh Ngọc có chút mất mát, khẽ “A” một tiếng. Người bên trong Tán Du xã không nhiều lắm, bởi vì yêu cầu thu người của Hoa Từ rất nghiêm khắc, không phải tùy tiện người nào nàng cũng sẽ tiếp nhận.

Cho nên Nguyễn Linh Ngọc cứ cho rằng Lục Diệp có cơ hội gia nhập vào Tán Du xã, làm lớn mạnh lực lượng đoàn thể này, nhưng bây giờ người ta lại bỏ chạy mà không nói một tiếng rồi...

Điều này khiến cả ngày, nàng chẳng có chút tinh thần nào.

Và mặc cho tuần mã phi nước đại, thân hình Lục Diệp vẫn như cái cọc, an ổn ngồi trên lưng ngựa.

Hắn chưa từng cưỡi ngựa, nhưng hắn lại từng cưỡi hổ rồi, Hồ Phách chạy còn xóc nảy hơn ngựa nhiều, cho nên tình huống trước mắt hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới hắn.

Nửa tháng dưỡng bệnh, thương thế đã gần như khỏi hẳn. Vốn

dĩ Lục Diệp đã định hôm nay sẽ chia tay với Hoa Từ, nhưng đêm qua gây nên sự kiện Ô Long (người mình làm thương tổn lẫn nhau) như vậy, hẳn có chút không biết nên đi giải thích thế nào với Hoa Từ sau khi nàng tỉnh táo, cuối cùng dứt khoát rời đi.

Hắn muốn đi tìm Y Y và Hồ Phách.

Nửa tháng trước khi cả nhóm bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết, tới cuối cùng hẳn có thể bình yên thoát khỏi, tuyệt đối có một phần công lao của Hồ Phách, nếu không phải nó mang theo Lục Diệp một đường chạy nhanh, hẳn sẽ không có một cơ hội nào để xuyên qua bình nguyên bằng phẳng kia.

Lúc hai bên phân tán, Hồ Phách đã bị thương, Lục Diệp không biết thương thế của nó ra sao, thậm chí còn không biết trước mắt nó còn sống hay đã chết, nhưng bất kể như thế nào, hẳn vẫn phải tự mình đi xác nhận một phen.

Theo dòng sông ngược dòng mà lên, Lục Diệp ngồi trên lưng ngựa, vừa luyện hóa linh đan tu hành, vừa thúc giục linh lực bản thân ôn dưỡng linh khí chuông nhỏ.

Một ngày sau, hẳn nhìn thác nước chảy xiết, xoay người xuống ngựa, cầm vỏ đao vỗ lên người ngựa một cái, con ngựa kinh hãi, giơ vó bỏ chạy, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Đã vào núi thì ngựa vô dụng, chỉ có thể phóng sinh.

Phía dưới thác nước là một đầm nước khổng lồ, dòng nước ầm ầm chảy vào trong đầm nước, bắn tung tóe ra bọt trắng. Lúc ấy Lục Diệp nhảy xuống từ phía trên thác nước, rơi vào trong đầm nước này, bây giờ hẳn muốn đi tìm kiếm bóng dáng Hồ Phách, trước tiên phải trở lại phía trên thác nước.

Lục Diệp đánh giá địa thế chung quanh, chợt nghe một tiếng ào ào, hẳn vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy một người trôi lên

từ dưới đầm nước.

Người nọ cũng nhìn thấy Lục Diệp, lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

Ở trong Linh Khê chiến trường, phần lớn những tu sĩ không quen biết đều có loại phản ứng kiểu này, bởi vì không ai biết đối phương thuộc trận doanh phe nào. Và dưới điều kiện thực lực bằng nhau, hai bên sẽ không dễ dàng bại lộ trận doanh của mình.

Lục Diệp nhìn người nọ, liền nhớ tới lúc một người từng có mặt bên dưới đầm nước khi hắn nhảy xuống, dường như đối phương đang thu thập thứ gì đó. Thế nhưng vận khí người nọ không tốt, đã bị mấy đạo Kim Hồ trảm của Đồng Thúc Dạ chém thành mấy đoạn, cũng nhờ vậy Lục Diệp mới may mắn tránh được một kiếp.

Hôm nay hắn đến đây, lại gặp một người khác.

Như vậy xem ra, đúng là dưới nước này có thứ hữu dụng với tu sĩ, bằng không lấy đâu ra nhiều người tới đây mò mẫm như vậy?

Nam tử đang từ từ lên bờ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lục Diệp.

Đối phương có tu vi tam tầng nhưng Lục Diệp không quá để vào trong lòng.

Hắn lại nhìn phía trên thác nước, mở miệng nói: "Vị đạo huynh này, nếu ta muốn đi lên, nên đi từ bên kia lên không?" Hai bên thác nước là vách đá đứng sừng sững, hình như không có chỗ để leo lên.

Người nọ nhìn Lục Diệp một cái thật sâu, rồi chỉ một phương hướng: "Cách đó mười dặm, có chỗ lên núi."

Lục Diệp gật đầu: "Đa tạ!" Rồi nhanh chóng đi về phía người

nọ chỉ.

Khi hai bên đi lướt qua nhau, vẻ mặt người nọ cực kỳ căng thẳng, cho đến khi bóng dáng Lục Diệp biến mất trong tầm mắt, đối phương mới chậm rãi thả lỏng toàn thân.

Hơn nửa ngày sau, Lục Diệp trở lại chỗ trên thác nước, vừa này, khi trở về theo phương hướng lúc tới, hắn đã tỉ mỉ dò xét khắp nơi.

Thuật pháp xuất từ tay pháp tu thất tầng như Đồng Thúc Dạ có uy lực rất lớn, cho nên ven đường còn lưu lại đủ loại dấu vết lúc hắn bị gã đuổi giết.

Trong chốc lát sau, Lục Diệp ngồi xổm trước một cái hố, đây là hậu quả để lại do một hỏa cầu lớn nổ tung ra, cây cối bốn phía đã bị thiêu thành tro tàn.

Lúc đó, hắn tách biệt với Hồ Phách ở chỗ này.

Chương 163: Dự Cảm Không Lành

Hắn vừa nhớ lại tình cảnh khi ấy, vừa chậm rãi bước đến vị trí cách chỗ này chừng mười trượng.

Không thấy có hài cốt, chuyện này làm lòng Lục Diệp thoáng buông lỏng, xem ra Hồ Phách chưa chết.

Trên mặt đất có một mảng lớn vết máu đã khô, vết máu kéo dài về một hướng, mà phương hướng kia lại chỉ về phía thác nước.

Tâm trạng Lục Diệp trở nên nặng nề, dường như hắn đang được nhìn thấy tình cảnh lúc đó.

Khi hắn bị thuật pháp của Đồng Thúc Dạ hất bay từ trên lưng hổ ra ngoài, Hồ Phách cũng ngất đi. Hắn không kịp kiểm tra thương thế của Hồ Phách đã bỏ chạy:

Bởi vì theo hắn thấy, Đồng Thúc Dạ chuyên môn tới tìm hắn, nếu tiếp tục ở cùng một chỗ với Hồ Phách thì cả hai đều sẽ chết. Cho nên tách ra chạy trốn, Hồ Phách vẫn còn cơ hội sống sót.

Nhưng sau khi Hồ Phách tỉnh lại, lại dọc theo dấu vết trên đường đuổi theo, hiển nhiên là muốn đi tìm hắn.

Lục Diệp một đường dò xét, đi theo vết máu như có như không trên mặt đất, quả nhiên đã đi tới phía trước thác nước kia...

Trên mặt đất có một vết máu đen nhánh, rõ ràng Hồ Phách đã dừng lại một chút thời gian ở chỗ này.

Lúc hắc tối, mặc dù có thoáng nhìn thấy vết máu bên này, nhưng lại cho rằng đó là máu của mình mà không có quá để ý đến nó, hôm nay mới biết, đây là máu của Hồ Phách.

Lục Diệp tiếp tục lần theo vết máu đi về phía trước. Hắc không có kinh nghiệm về phương diện này, cũng may hiện giờ đã trở thành tu sĩ, và kể cả nhãn lực hay hiểu biết đều mạnh hơn phàm nhân rất nhiều, như vậy mới có thể miễn cưỡng tiếp tục.

Chạng vạng tối, Lục Diệp theo manh mối đứt quãng đi tới trước một sơn động, vết máu cuối cùng biến mất ở chỗ này.

Hắc mang theo tâm trạng thấp thỏm, quay người khẽ hô vào bên trong: "YY, Hồ Phách"

"Rống!" Một tiếng thú rống vang vọng, gió tanh đập thẳng đến mặt, một con báo đen từ trong đó lao ra, trường đao của Lục Diệp ra khỏi vỏ, ánh đao hiện lên, đầu báo đen bay ra, thân thể cường tráng nhào tới trên mặt đất, máu tươi róc rách chảy đầy.

Sắc mặt Lục Diệp trở nên khó coi, rõ ràng là hắc đuổi theo manh mối tới nơi này, nhưng nơi này lại không thấy bóng dáng Hồ Phách và YY, ngược lại còn xuất hiện một con báo đen...

Chuyện này khiến hắc có dự cảm không lành.

Nếu không phải Hồ Phách đi tới đây để tìm hắc, vậy thì có khả năng nó đã bị mãnh thú khác kéo tới.

Hắc thu hồi trường đao, bước vào trong sơn động, linh lực tụ trên hai mắt, liếc một cái đã thấy trong góc sơn động có một đồng xương trắng. Chuyện này khiến cảm giác không tốt trong lòng hắc càng thêm rõ ràng.

Lục Diệp cất bước nặng nề đi lên phía trước, ngồi xổm xuống bên cạnh đồng xương trắng cẩn thận kiểm tra.

Một lát sau, hắc mới thở phào nhẹ nhõm, đây không phải là hài cốt Hồ Phách, hộp sọ của Hồ Phách lớn hơn một chút.

Giờ phút này sắc trời sắp tối, đã không thể tiếp tục truy tìm nữa, Lục Diệp chỉ có thể nghỉ ngơi một đêm ở chỗ này.

Hiện giờ hắc có thể khẳng định rằng, lúc ấy Hồ Phách không chết, nó còn tới sơn động này, một đường vết máu rơi xuống là chứng minh tốt nhất.

Nhưng có lẽ nó cũng nhanh chóng rời đi rồi, về phần đã đi nơi nào, chỉ có thể chờ ngày mai cẩn thận điều tra thêm.

Màn đêm buông xuống, Lục Diệp ăn no uống đủ, tiếp tục tu hành, linh khiếu đã mở đến ba mươi sáu khiếu. Trong ban ngày bốn ba, hắc không có tinh lực đi trùng kích vách ngăn thứ ba mươi bảy, chỉ có thể chờ đến buổi tối.

Hiện giờ hắc khai khiếu đơn giản thoải mái hơn lúc mới tu hành nhiều, bởi vì trong cơ thể có đủ linh lực để tiêu xài, lại thêm linh lực của hắc rất tinh thuần, có ưu thế tự nhiên với chuyện khai khiếu, có thể làm tăng lên hiệu suất khai khiếu.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, vách ngăn của khiếu thứ ba mươi bảy đã âm âm nghiền nát, linh lực cuộn cuộn chảy vào trong đó...

Chuyện kể tiếp lại càng đơn giản, hắc chỉ cần không ngừng luyện hóa linh đan, bổ sung Tụ Linh linh văn, để cho linh lực trong linh khiếu này trong suốt, là có thể tiếp tục trùng kích linh khiếu tiếp theo.

Lục Diệp vận chuyển Thao Thiết Xan có thể tự mình luyện hóa hấp thu đan lực, Tụ Linh linh văn cũng không cần hắc phân tâm lo lắng, cho nên hắc lập tức lấy ra linh khí kia, không ngừng thúc giục linh lực bản thân đi ôn dưỡng.

Lão tu sĩ Thiên Cơ Thương Minh kia nói, linh khí này thuộc loại linh khí đứng đầu trong hàng ngũ hạ phẩm, có thể thấy được phẩm chất của nó bất phàm.

Lục Diệp không rõ về chuyện phân chia phẩm chất linh khí, nhưng so sánh một chút vẫn có thể phát hiện, cấm chế trong linh khí chuông nhỏ này không chỉ có một đạo.

Trường đao trong tay hắn cũng miễn cưỡng được xem như linh khí, nhưng chỉ có một đạo cấm chế mà thôi, gần như tác dụng của cấm chế chỉ có một là gia cố thân đao, làm cho trường đao không dễ tổn hại ở thời điểm tranh đấu với địch.

Đạo cấm chế trong trường đao kia thực ra là một đạo linh văn, lúc rèn đúc thanh đao này đã được người ta dùng một loại thủ pháp thần diệu, khắc linh văn vào trong thân đao.

Khi Lục Diệp đối địch, chỉ cần thúc giục linh lực rót vào trường đao là có thể làm cho đạo linh văn này phát huy tác dụng, không cần hắn phí tâm đi xây dựng.

Nguyên lý này có chút giống với việc hắn dùng Phong Duệ linh văn để gia trì trường đao. Khác biệt chính là Phong Duệ thuộc dạng gia trì tạm thời, mà linh văn gia cố thân đao vẫn tồn tại mãi mãi, chỉ cần hao phí linh lực là Lục Diệp có thể kích hoạt được nó.

Trong linh khí chuông nhỏ không chỉ có một đạo linh văn, linh lực của Lục Diệp thấm vào bên trong có thể cảm nhận được điểm này. Từng đạo linh văn được một loại thủ đoạn thần kỳ nào đó tổ hợp cùng một chỗ, hình thành cái gọi là cấm chế này.

Theo cách hiểu của Lục Diệp, linh văn là cơ sở hình thành nên cấm chế, mỗi một đạo linh văn đều có thể coi là một đạo cấm chế, nhưng cấm chế khác linh văn ở chỗ, dường như trên cấm chế có tồn tại một ít phương thức tổ hợp thần kỳ, để từ đó phát huy ra tác dụng liên tục hơn...

Trước mắt, thời gian hấp tiếp xúc với tu hành còn ngắn, linh văn thu được đều dựa vào Thiên Phú thụ, cho nên không thể hiểu được toàn diện về những chuyện này, không biết cách hiểu có mình có đúng hay không.

Chương 164: Đừng Siết Nó Đến Chết, Chết Sẽ Vô Dụng!!!

Lại nói, mấy thứ này chỉ có thể chậm rãi đi nghiên cứu sau, dù sao hiện giờ hắn chỉ cần chậm rãi dùng linh lực bản thân tiến vào trong cấm chế chuông nhỏ, ôn dưỡng nó đồng thời xóa bỏ dấu vết do chủ nhân trước lưu lại. Đến lúc ấy, linh khí này có thể mặc cho hắn sử dụng.

Cứ như vậy, ban ngày Lục Diệp đi tìm kiếm bóng dáng Hồ Phách và YY, đến ban đêm lại nghiêm túc tu hành.

Thời gian nháo một cái đã trôi qua bảy tám ngày, Lục Diệp vẫn không có chút manh mối nào.

Trong suy nghĩ của hắn, lúc trước Hồ Phách đã đuổi tới bên thác nước, hắn là do YY phân phó, đã như thế, chắc chắn bọn họ đã biết chuyện hắn nhảy xuống rồi.

Và nếu bọn họ còn muốn tìm hắn, tất nhiên sẽ phải đi theo hướng con sông để tìm kiếm.

Nhưng Hồ Phách bị thương rất nặng, rất có thể sẽ trốn ở một nơi nào đó khôi phục thương thế trước.

Chẳng qua mấy ngày nay Lục Diệp đã tìm khắp phạm vi trăm dặm xung quanh, cũng không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào có giá trị, trong lúc nhất thời, hắn không biết nên đi đâu tìm.

Hai ngày trôi qua, vẫn không có gì khả quan

Tâm trạng Lục Diệp đầy muộn phiền, tuy thời gian hắn đồng hành với YY và Hồ Phách không quá lâu, nhưng ở chung với nhau

vẫn rất vui vẻ, nhất là cười Hồ Phách chạy đi làm cho hắn tiết kiệm được rất nhiều tinh lực, thậm chí hắn còn có thể vừa lên đường vừa tu hành, có trợ giúp rất lớn với hắn.

Lúc bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết nếu như không có Hồ Phách, hắn sớm đã bị đuổi kịp, nói Hồ Phách cứu hắn một mạng cũng không quá đáng.

Vì vậy trong mọi trường hợp, hắn vẫn muốn tìm ra hai người bạn đồng hành này.

Nói nữa, bọn họ đã cùng nhau xuất phát, thì cũng nên cùng nhau kết thúc, Lục Diệp không muốn bỏ lại đồng bạn để giữ mạng cho mình.

Dưới bóng đêm, Lục Diệp cầm đao chém, mồ hôi như mưa, đồng thời trong đầu đang suy tư ngày mai nên tìm theo hướng nào. Trong tay hắn có Thập Phân đồ, cho nên hắn đều biết rõ nơi nào đã tìm rồi còn nơi nào thì chưa.

Đang lúc hắn lên kế hoạch, bỗng một tiếng thú rống từ sâu trong rừng rậm truyền đến. Lục Diệp lập tức dừng lại động tác vung đao, nghiêng tai lắng nghe...

Lát sau, lại có thêm một tiếng thú rống truyền đến, âm thanh kia lại quen tai như thế.

Đó là Hồ Phách!

Lục Diệp vội vàng thu đao, chạy theo hướng âm thanh truyền đến, một đường làm vô số con chim kinh hãi.

Tiếng hổ gầm càng lúc càng dồn dập, dường như Hồ Phách đang tranh đấu cùng địch nhân nào đó, theo khoảng cách không ngừng tiếp cận, Lục Diệp mơ hồ cảm giác được bên kia có đao động linh lực truyền đến.

Kẻ tranh đấu với Hồ Phách chính là tu sĩ!

Trong lòng Lục Diệp trầm xuống, hắn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù thực lực của Hồ Phách không tốt lắm, nhưng có YY ở một bên giúp đỡ, tu sĩ cấp thấp hoàn toàn không dám vượt râu hổ. Lúc trước ở Thanh Vân sơn, Lục Diệp đã tận mắt nhìn thấy YY và Hồ Phách phối hợp để uy hiếp những tu sĩ cấp thấp khác như thế nào mà.

Đối với tu sĩ cấp thấp, một yêu thú có thể miệng nói tiếng người, chắc chắn không phải tồn tại mà bọn họ có thể trêu chọc được.

Thế nhưng trước mắt lại có tu sĩ đang công kích Hồ Phách, chẳng lẽ tu vi của đối phương rất cao?

Nghĩ đến điểm này, tâm tình Lục Diệp càng thêm khẩn trương, nếu không phải trong tay hắn đã không còn linh phù Phong Hành, hắn dứt khoát sẽ lấy ra một tấm chụp lên đùi.

Lục Diệp đi được nửa đường, tiếng hổ gầm đột nhiên ngừng lại, vị trí tranh đấu cũng không còn phát ra động tĩnh gì nữa, điều này khiến lòng hắn càng thêm nóng như lửa đốt, không biết rốt cuộc tình huống bên kia như thế nào rồi.

Hắn vượt qua một ngọn núi, rồi dừng lại, cố gắng bình ổn tiếng thở dốc của mình, ngay sau đó lại lấy ra một tấm Liễm Tức phù từ trong túi trữ vật vỗ lên người.

Chỉ một thoáng, tất cả khí tức của hắn đều bị thu liễm lại.

Trước kia hắn chưa từng vận dụng Liễm Tức phù, không biết linh phù này có thể kéo dài được bao lâu, nhưng phỏng chừng thời gian kéo dài sẽ không lâu.

Cho nên sau khi thu liễm khí tức, hần lập tức di chuyển, lặng yên không một tiếng động khẽ tiến về phía trước.

Một lát sau, dưới bóng đêm che lấp, Lục Diệp lặng lẽ hiện thân ở rìa một mảnh chiến trường hỗn độn.

Hần liếc mắt một cái đã nhìn thấy bộ lông trắng như tuyết của Hồ Phách.

Dưới ánh trăng, Hồ Phách có điệu bộ tựa như vừa uống say, thân thể cường tráng lão đảo, không ngừng lắc lắc đầu, trong cổ họng nó phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp, nhưng âm thanh lại có chút không thích hợp, giống như đã bị thứ gì kẹt ở cổ, làm cho tiếng gầm nhẹ trở nên khàn khàn.

Đúng là có thứ gì kẹt ở cổ nó thật. Đó là một đồ vật dạng vòng cổ, lóe lên linh quang nhàn nhạt. Một kiện linh khí.

Ánh mắt Lục Diệp hơi nheo lại, hần nhanh chóng quan sát bốn phía.

Tổng cộng có năm tu sĩ, bốn nam một nữ, mỗi người đứng cách nhau mười trượng, tạo ra tư thế bao vây Hồ Phách ở chính giữa.

Lục Diệp lặng lẽ thúc giục linh lực rót vào hai mắt, nhìn linh quang trên thân thể năm người kia.

Rất nhanh hần đã phán đoán ra tu vi năm người này.

Một ngũ tầng, một tứ tầng, ba tam tầng! Trong đó nữ tử kia chính là tứ tầng. Giờ phút này, nàng ta đang một tay bấm quyết, linh lực toàn thân bắt đầu khởi động.

Tu sĩ ngũ tầng là một thanh niên mặc áo đen, bỗng nhiên mở miệng nói: "Buông lòng Ngự Thú quyền một chút, đừng siết nó đến chết, chết sẽ vô dụng."

"Biết rồi!" Nữ tử đáp một tiếng, pháp quyết trong tay biến đổi, vòng đeo trên cổ Hồ Phách bên kia lập tức nổi lên linh quang, buông lỏng ra một chút.

Tùng hơi tiếng thở dốc truyền đến, Hồ Phách điên cuồng nhảy lên, nhào tới tu sĩ tam tầng đứng gần nó nhất, nhưng mới đến giữa không trung, cái vòng trên cổ lại phát ra linh quang, Hồ Phách gần như không khống chế được, lại rơi xuống mặt đất, rõ ràng Ngự Thú quyền kia có hiệu quả áp chế cực mạnh với Hồ Phách.

"Nghiệt súc này thực lực không ra hồn nhưng lá gan lại không nhỏ." Tu sĩ tam tầng kia thấy thế, cười khẽ một tiếng.

Nữ tử hừ lạnh nói: "Thực lực không ra hồn hả? Không phải ba người các ngươi vừa bị nó dọa cho ngoan ngoãn dâng lên túi trữ vật sao?"

Chương 165: Ngu Xuân Mau Câm Miệng Lại!!!

Tu sĩ tam tạng vừa nói chuyện, lập tức xấu hổ: "Vu sư tử đừng giấu cợt chúng ta, ai biết một con yêu thú như vậy còn có một Trành linh cộng sinh chứ? Hai gia hỏa này phối hợp lại rất dọa người!"

Một tu sĩ tam tạng khác mãnh liệt gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, lúc ấy thiếu chút nữa Hùng sư đệ đã bị dọa đến tè ra quần."

"Thối lắm!" Tu sĩ tam tạng cuối cùng miệng phun nước bọt: "Ta không có."

Vu sư tử cười khê: "May mắn Chu sư huynh tuệ nhãn như đuốc (mắt sáng như đuốc), sau khi nghe nói việc này đã ý thức được không đúng, bằng không chỉ sợ chúng ta sẽ bỏ qua dị thú thể này. Thực lực còn nhỏ yếu như vậy đã có Trành linh cộng sinh, nếu nuôi dưỡng thật tốt, không biết nó có thể trưởng thành đến trình độ nào."

Lục Diệp nghe mấy tu sĩ kia nói chuyện, đã dần dần hiểu rõ nguyên nhân của sự việc này.

Đúng như hần nghĩ, sau khi hần rơi xuống nước mất tích, YY liền cùng Hồ Phách tìm chỗ chữa thương, kết quả lại bị ba tu sĩ tam tạng kia khám phá ra hành tung. Thế nhưng một Linh một Hồ đã sớm có kinh nghiệm ứng phó, bọn họ không chút hoảng hốt, nhanh chóng phối hợp lẫn nhau dọa cho ba tu sĩ tam tạng này chạy mất.

Căn cứ theo cách bọn họ dâng túi trữ vật lên, chắc hần đã bị

dọa không nhẹ.

Nhưng sau khi ba người này trở về đã kể chuyện gặp phải Hồ Phách cho Chu sư huynh ngũ tăng kia, Chu sư huynh thoáng nhận thấy có điều không đúng, vội vàng mang theo ba người này chạy tới tìm Hồ Phách.

Về phần nữ tử tu vi tứ tăng kia, hẳn là được Chu sư huynh chuyên môn mời tới, món linh khí gọi là Ngự Thủ quyển trong tay đối phương rất hữu dụng khi đối phó với yêu thú.

Một tiểu đội năm người lần thứ hai tìm được bóng dáng Hồ Phách. Có lẽ trong lúc ấy, đám người này đã trải qua một ít thăm dò, cuối cùng Chu sư huynh xác định Hồ Phách chỉ giả vờ mà thôi, liền quyết đoán xuất thủ.

Cũng may bọn họ muốn bắt sống Hồ Phách, cho nên không hạ sát thủ, nếu không Hồ Phách đã sớm mất mạng.

Lại nói, những ngày qua, Lục Diệp đã cho Hồ Phách phục dụng rất nhiều Uẩn linh đan, mỗi ngày đều ăn ngon uống ngon, khiến cho thực lực của Hồ Phách gia tăng rất nhiều, ước chừng cũng tương đương với một tu sĩ từ nhị tăng đến tam tăng.

Nhưng dù cho có YY ở một bên giúp đỡ, thì hai đứa ấy cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của những tu sĩ này, chỉ một mình Chu sư huynh kia đã có thể dễ dàng bắt được bọn họ rồi.

Hồ Phách ngã trên mặt đất, cố gắng muốn đứng dậy, nhưng dường như Ngự Thủ quyển có sức nặng ngàn cân, mặc dù thân thể Hồ Phách gian nan đứng lên, nhưng đầu lại cúi sát trên mặt đất, không thể động dậy được.

Trong cổ họng nó lại truyền ra tiếng gầm khàn khàn.

Linh quang hiện lên, thân ảnh YY từ trên người Hồ Phách vọt ra, nòng nọc giận dữ đánh tới nữ tử kia, trong miệng hô to:

"Buông Hồ Phách ra!"

YY nhìn thấy Hồ Phách chịu khổ, dù nàng biết mình hiện thân chắc chắn là thiêu thân lao vào lửa nhưng cũng có chút không nhẫn được.

Nhưng nàng vừa mới lao ra vài bước, vẻ mặt chợt sửng sốt, trong hai mắt xuất hiện vẻ vui mừng, giống như thấy được cái gì đó. Ngay lập tức, nàng vội vàng quay trở lại, vọt vào trong cơ thể Hồ Phách biến mất không thấy.

Chu sư huynh kia đã nhanh chóng lướt tới, chuẩn bị đánh lui Trình linh cộng sinh này, ai ngờ đối phương lại quay trở về, làm cho gã cũng có chút khó hiểu.

Nhưng theo tiếng hô của YY, hào quang từ Ngự Thú quyền trên cổ Hồ Phách lại chậm rãi thu liễm lại. Hồ Phách không bị thứ gì áp chế lại chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt hổ màu hổ phách nở rộ ánh sáng yêu dị, yêu lực màu vàng nhạt quanh quẩn toàn thân, khiến nó thoát nhìn đờ đờ sập khí.

Có thể nhận thấy rõ ràng rằng đủ loại tình huống vừa rồi tuyệt đối đã triệt để kích phát hung tính của nó.

"Vu sư tử, mau thúc giục Ngự Thú quyền!" Một tu sĩ tam tầng vội vàng hô lên.

Nhưng sư tử lại không hề phản ứng.

Chu sư huynh khó hiểu nhìn lại, nhưng thứ trông thấy lại khiến sắc mặt gã trầm xuống.

Chỉ vì không biết từ khi nào đã có một người đứng ở phía sau Vu sư tử, đối phương cách Vu sư tử không tới hai thước, dường như trong tay còn nắm một kiện lợi khí, lợi khí kia chĩa thẳng vào lưng sư tử. Sắc mặt Vu sư tử trắng bệch đứng yên tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Bốn mắt nhìn nhau, Vu sư tử khẽ hô một tiếng với Chu sư huynh: "Sư huynh cứu mạng..."

Cho đến giờ phút này, trong không khí mới có mùi máu tươi thoang thoảng bay ra.

Rút cuộc đám tu sĩ tam tăng kia cũng nhận ra có chuyện không đúng, bọn họ quay đầu lại, đã nhìn thấy Lục Diệp đứng ở phía sau Vu sư tử, một người trong đó hét lớn: "Người là ai? Mau thả Vu sư tử ra, nếu không U Vân sơn ta nhất định sẽ không chết không thôi với người!"

Lúc quát hỏi, gã còn thúc giục linh lực dò xét linh quang trên người Lục Diệp, nhưng không thu hoạch được gì, trên người đối phương hoàn toàn không có linh quang. Trong lòng gã chợt hoảng hốt, không biết đối phương có linh khí che lấp linh quang hay là vận dụng linh phù nào mới đạt đến hiệu quả này.

Nếu là trường hợp sau còn dễ nói, nếu là tình huống trước, rất có thể lai lịch của đối phương không tầm thường.

Ngay khi gã còn đang nghi thần nghi quỷ, Chu sư huynh kia đã cắn răng mắng một tiếng: "Ngu xuẩn, mau câm miệng!"

Tu sĩ tam tăng vừa lên tiếng kia còn chưa rõ vì sao Chu sư huynh lại mắng mình, thì Lục Diệp đứng ở phía sau Vu sư tử đã lộ ra vẻ mặt thoải mái: "U Vân sơn sao..."

Hắn từng thấy thế lực này ở trên Thập Phân đồ. Nó là một tông môn cửu phẩm thuộc trận doanh Vạn Ma Lĩnh,

Vốn hắn còn chưa thể xác định rốt cuộc mấy người này thuộc trận doanh phe nào, nhưng đối phương lấy tên tông môn ra hù dọa hắn, đương nhiên là sai lầm lớn rồi.

Và nguyên nhân Chu sư huynh mắng người bởi vì, theo lẽ thường khi tu sĩ xa lạ gặp nhau, trước khi không rõ trận doanh của

đối phương là gì, lại bại lộ xuất thân của mình tùy tiện như vậy, chính là hành vi cực kỳ không sáng suốt.

Nhìn qua đã biết kinh nghiệm đi lại trên chiến trường của tu sĩ tam tầng này rất ít, nói cách khác gã chưa từng ăn quả đắng của Tu Hành giới bao giờ.

Chương 166: Vũ Khí Trong Tay Mới Là Đạo Lý Cứng Rắn Nhất

Ban đầu Lục Diệp còn có chút cố kỵ, lỡ như mấy người này thuộc Hạo Thiên Minh thì nên xử lý như thế nào, bởi kể cả khi đôi bên cùng thuộc một trận doanh, thì chuyện hãn tự dừng nhảy ra nói với bọn họ rằng Hồ Phách là của hãn là điều vô cùng vớ vẩn, có khả năng rất lớn là người khác sẽ không để ý tới hãn đâu.

Cho nên mặc kệ đối phương thuộc trận doanh nào, Lục Diệp vẫn phải chế trụ một người trước, như vậy mới có vốn liếng nói chuyện với đối phương. Và sở dĩ hãn lựa chọn Vu sư tử, là bởi vì nàng ta đang dụng tâm thúc giục Ngự Thú quyền, nếu hãn ra tay đánh lén, sẽ có tỷ lệ thành công lớn nhất.

Về phần Chu sư huynh kia, đối phương có tu vi ngũ tầng, chênh lệch cảnh giới đến hai tầng, Lục Diệp không nắm chắc mấy.

Lại nói Lục Diệp không cầm đao đặt lên cổ đối phương, bởi vì làm như vậy sẽ có quá nhiều yếu tố không xác định. Bởi vì đối phương có tu vi tứ tầng, nói không chừng nàng ta có thủ đoạn nào đó để thoát thân.

Cho nên hãn lặng lẽ lướt tới phía sau Vu sư tử, quyết đoán xuất đao, một đao đâm xuyên qua lưng, một tay đặt trên vai, mũi trường đao cách trái tim chỉ có hai tấc!

Hãn làm vậy đã cân nhắc khá kỹ lưỡng rồi. Chỉ cần đối phương muốn sống, tuyệt đối sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Lại nói, khi Lục Diệp xuất đao, bất kể đối phương thuộc trận

doanh nào, thì hai bên đã kết thù rồi.

Nhưng hắn không có lựa chọn nào khác. Hắn muốn cứu Hồ Phách, chỉ dựa vào miệng nói chút đạo lý là vô dụng, vũ khí trong tay mới là đạo lý cứng rắn nhất.

Thế nhưng giờ phút này, sau khi Lục Diệp biết được đối phương đến từ U Vân sơn, hắn đã không còn băn khoăn gì nữa.

Xùy... Một tiếng vang nhỏ, trường đao đã đâm xuyên qua ngực Vu sư tử, trường đao nhiễm máu, từng giọt máu tươi từ mũi đao nhỏ xuống.

Đôi con người trong mắt Vu sư tử kia mạnh mẽ thu nhỏ rồi phóng đại, nàng ta đưa tay vung vẩy về phía Chu sư huynh, cuối cùng còn hô một tiếng: "Sư huynh cứu..."

Lục Diệp đã tung một cước đá vào lưng nàng ta, sau đó hắn rút đao, đồng thời đập Vu sư tử về phía Chu sư huynh.

Chu sư huynh có tu vi cao nhất, cho nên phản ứng cũng cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt khi Lục Diệp hạ sát thủ, gã đã rút phôi kiếm bên hông ra, bèn đất dưới chân tung bay, ngang nhiên giết về phía Lục Diệp. Linh quang quanh người gã đại phóng, hai mắt một mảnh đỏ hoe, cắn răng quát: "Người muốn chết!"

Gã thật sự không nghĩ tới kẻ đến lại giết Vu sư tử trực tiếp như thế, loại quyết đoán dứt khoát này khiến trái tim gã trở nên lạnh lẽo.

Đáng tiếc, thế xông lên phía trước của gã bị thân thể đang nhào tới của Vu sư tử cắt ngang, trong lúc vội vàng, gã bắt lấy nàng ta nhưng không đợi gã kiểm tra sinh tử của đối phương, cả hai đã bị một mảnh bóng ma bao phủ.

Chu sư huynh ngẩng đầu nhìn lên. Hình ảnh cuối cùng ấn vào

mắt gã chính là một cái chuông lớn xoay tròn, linh vận bên ngoài chuông lớn hội tụ thành dải ánh sáng, chuyển động vờn quanh, từ trên trời giáng xuống bọc kín gã lại.

Thứ đang bao vây Chu sư huynh chính là linh khí chuông nhỏ mà Lục Diệp lấy được từ thiếu chủ Cửu Tinh Tông. Mấy ngày nay, hắn vẫn dùng linh lực bản thân ôn dưỡng nó, hiệu quả rất tốt, tuy còn chưa hoàn toàn luyện hóa được cấm chế trong đó, nhưng đã có thể phát huy ra một ít uy năng.

Lục Diệp thúc giục uy năng của linh chung này là có thể vây khốn địch nhân, lúc trước Y Y cũng bị vây khốn như vậy. Nhưng hắn chỉ dùng được một uy năng này, tạm thời còn không phát huy được những uy năng khác.

Biến cố phát sinh cực kỳ đột ngột, chỉ trong chớp mắt, trong năm tu sĩ U Vân sơn, đã có hai người gặp nạn, Vu sư tử bị giết, Chu sư huynh bị vây khốn, chỉ còn lại ba tu sĩ tam tầng kia.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, Lục Diệp đã cầm đao xông về phía kẻ gần hắn nhất.

Người nọ không ngừng lui về phía sau, vội vàng lấy ra vũ khí của mình nghênh địch, nhưng Lục Diệp đã lướt qua người gã.

Tu sĩ tam tầng này lập tức cứng đờ tại chỗ, thân hình hơi lắc lư, đột nhiên nhào tới trên mặt đất, rất nhanh mặt đất đã bị máu nhuộm đỏ.

Tuy hai bên cùng có cảnh giới tam tầng, nhưng một đao gia trì Phong Duệ của Lục Diệp đâu dễ ngăn cản như vậy. Nói nữa, một người đã sớm có dự mưu, một người vội vàng ứng đối, lúc đối mặt lập tức phân sinh tử.

Lục Diệp đã đánh tới trước mặt tu sĩ tam tầng thứ hai, dường như đây chính là vị Hùng sư đệ thiếu chút nữa đã bị Hồ Phách và

Y Y dọa đến tè ra quần. Gã có thêm một chút thời gian phản ứng, nhưng khi đối mặt với hung đồ như Lục Diệp, gã lại hoàn toàn mất đi dũng khí phản kháng, chỉ hoang mang vung vẩy vũ khí trong tay, vẻ mặt hốt hoảng lui về phía sau, trong miệng kêu to: "Người đừng tới đây!"

Đương nhiên điều này không thể kéo dài sự sống cho gã, Lục Diệp nhanh như điện lướt tới trước mặt, bổ ra một đao. Vị Hùng sư đệ kia lập tức hoảng sợ, theo bản năng nâng vũ khí trong tay lên đỡ, đồng thời trên vũ khí nọ lóe lên linh quang nhàn nhạt.

Rất rõ ràng, thứ này cũng là một thanh linh khí cấp thấp.

Bình thường, linh khí cấp thấp đều được khắc linh văn có tính chất gia cố, bởi vì khi tu sĩ cấp thấp liều mạng chiến đấu, hầu hết đều đánh nhau cận thân, cho nên vũ khí kiên cố một chút, tuyệt đối sẽ khiến chủ nhân của nó tác chiến được lâu dài, nếu không, vừa đánh được một nửa vũ khí đã bị hủy, chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Khi hai thanh linh khí sắp va vào nhau, cổ tay Lục Diệp run lên, trường đao bỏ qua đòn ngăn cản của đối phương, bổ nghiêng xuống.

Nếu hiện giờ là lúc hắn vừa ra khỏi Thanh Vân sơn, một đao này chắc chắn sẽ không đối phương hướng, nhất định phải bổ đứt vũ khí của đối phương lại nói sau, nhưng sau khi trải qua một hồi chiến đấu sinh tử ở Liệt Thiên Hạp, rõ ràng là kinh nghiệm tranh đấu của Lục Diệp đã tăng lên rất nhiều.

Một đao này gần như đã phá vỡ toàn bộ lồng ngực đối phương, mơ hồ có thể thấy được trái tim đang đập trong lồng ngực.

"A!" Người nọ kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã xuống đất, chưa chết ngay tức khắc.

Chương 167: Cuộc Chiến Với Binh Tu Ngũ Tầng Cảnh!!!

Lục Diệp khẽ lật trường đao, một đao đâm xuống.

Vị Hùng sư đệ này kịch liệt co giật vài cái, sau đó thân thể thẳng tắp, hoàn toàn không còn tiếng động nữa.

Lục Diệp rút đao, mang theo một chùm máu móng, ngựa không ngừng vó giết tới tu sĩ tam tầng tiếp theo.

Người này đang bị Hồ Phách dây dưa, Y Y cũng chạy ra, không ngừng quấy rối. Nàng là linh thể, cho nên cực kỳ linh hoạt, bóng dáng xuất quỷ nhập thần. Mặc dù một linh một hổ phối hợp không thể giết chết được người này, nhưng giữ chặt gã vẫn không thành vấn đề.

Mắt thấy Lục Diệp đã liên tiếp giết hai đồng môn của mình, người này lập tức biết mình cũng không phải đối thủ của hắn. Vậy là tu sĩ tam tầng này vừa vung vũ khí trong tay ngăn cản Hồ Phách, vừa luống cuống tay chân sờ về phía túi trữ vật của mình, trong lúc vội vàng, gã lấy ra một tấm linh phù. Ai biết đâu, đang lúc gã muốn phóng xuất linh phù, Lục Diệp đã giết đến gần, một đao chém xuống!

Bàn tay đang nắm linh phù của gã lập tức đứt lìa từ cổ tay, rồi rơi xuống mặt đất, máu tươi bắn tung tóe. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng rất nhanh đã ngừng lại. Trường đao của Lục Diệp đâm vào trong miệng đối phương, xuyên thủng đầu, lại dùng sức quấy một cái, khuấy nát sinh cơ của đối phương.

Hồ Phách ở một bên thở dốc, Y Y kinh hãi nhào tới: "Lục Diệp!"

Lục Diệp mỉm cười với nàng, nhưng còn không đợi hắn mở miệng nói chuyện, cách đó không xa đã truyền đến một tiếng nổ lớn.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy linh quang bên ngoài linh chung lóe lên, linh chung vốn chỉ có kích cỡ chum nước càng bành trướng thêm một vòng thật lớn.

Dù sao hắn cũng chưa hoàn toàn luyện hóa được linh chung này, chỉ phát huy ra một ít uy năng khốn địch, hơn nữa thời gian có thể vây khốn địch nhân không dài, Chu sư huynh có tu vi Linh Khê ngũ tầng, bị nhốt ở bên trong chắc chắn sẽ không bó tay chờ chết. Dưới sự điên cuồng phá hư của gã, thời gian vây khốn địch càng thêm ngắn.

Nếu Lục Diệp không thu hồi linh chung lại, rất nhanh kiện linh khí này sẽ bị hủy diệt. Lại nói, tầng phòng ngự bên ngoài của chuông này mạnh hơn bên trong, dù sao nó cũng là một kiện linh khí dùng để bảo mệnh, cho nên phá hư từ bên trong sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

"Mang Hồ Phách đi xa một chút!" Lục Diệp vội vàng dặn dò một tiếng.

Vốn dĩ thương thế của Hồ Phách còn chưa lành, lúc trước lại bị mấy người U Vân sơn vây công đã bị thương thêm lần nữa, bộ lông trắng như tuyết cũng bị nhuộm thành màu đỏ. Hơn nữa với thực lực của nó, chiến đấu tiếp gần như không thể nhúng tay vào được, ở lại nơi đây cũng vô dụng.

Y Y không dây dưa, nàng chỉ lo lắng dặn dò Lục Diệp: "Cẩn thận một chút!" rồi nhanh chóng mang theo Hồ Phách rời xa nơi này một chút. Hai đứa đứng ở đằng xa, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, một khi tình huống bên kia không ổn, nàng và Hồ Phách sẽ đồng loạt xông lên, có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng thì phát huy ra bấy nhiêu tác dụng.

Lục Diệp gật đầu, hần nhanh chóng chạy về phía Chu sư huynh, nửa đường đã vung tay ra, linh chung lập tức bay tới, nhanh chóng thu nhỏ lại, rơi trở về trong tay hần.

Hần thu hồi linh chung đồng thời cũng nhảy lên cao, hung hăng bổ xuống một đao.

Chu sư huynh vừa thoát khỏi, đã thấy một luồng đao quang sáng như tuyết gần ngay trước mắt, trường kiếm trong tay gã nhẹ nhàng bay bổng về phía trước một chút, trực tiếp va chạm vào chính giữa thân đao của Lục Diệp.

Lục Diệp lập tức cảm thấy toàn thân bất ổn, chẳng những thế công bị phá, thân hình còn ngã về phía sau.

Chu sư huynh kia lại thừa cơ lần tới, trường kiếm liên tục đâm ra, run rẩy thành từng đóa hoa kiếm. Tuy thế công không được tính là cuồng mãnh, nhưng liên miên không dứt, đánh cho Lục Diệp không ngừng được phải lui về phía sau.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp đụng phải địch nhân như vậy. Trước kia khi hần giết người, đều là một đao nhanh chuẩn hung ác, hoặc là bổ đứt vũ khí của địch nhân, hoặc là bổ đứt thân thể của địch nhân, dứt khoát lưu loát. Dù là tu sĩ tứ tầng của Cửu Tinh Tông, cũng không ngăn được mấy đao gia trì Phong Duệ do hần chém xuống.

Nhưng một tay kiếm pháp của Chu sư huynh này cực kỳ cao, Lục Diệp nhất thời không biết nên xuất đao như thế nào, mấy đao ra tay vội vàng chẳng những bị đối phương hóa giải, không thể đủ thương gã, ngược lại còn khiến gã thừa cơ lưu lại mấy vết thương trên người hần.

Lục Diệp cũng thúc giục linh văn Ngự Thủ phòng ngự, nhưng trường kiếm của đối phương giống như một con rắn, phiêu hốt bất định (mơ hồ khó nắm bắt), mỗi lần đều có thể tránh khỏi Ngự Thủ

đâm về phía thân thể hắn, khiến hắn lãng phí một ít linh lực vô ích.

Trừ phi hắn thúc giục một loại linh văn có thể hoàn toàn chặn ở trước người, nếu không tuyệt đối không thể phòng thủ được.

Nhưng bảo hắn thúc giục ra linh văn như vậy, chưa nói đến lượng tiêu hao lớn thế nào, bản thân hắn cũng không thể ra tay công kích.

Chém giết như vậy, hoàn toàn khác với tình huống hắn chiến đấu cùng La Kích lúc trước.

La Kích là pháp tu, thi triển ra thuật pháp luôn có dấu vết để lần theo, Lục Diệp có thể thúc giục linh văn ngăn cản được.

Nhưng Chu sư huynh lại là binh tu cận chiến, góc độ xuất kiếm của gã rất khó phán đoán.

Cho nên mặc dù bản thân La Kích cũng tương đương với một tu sĩ cảnh giới ngũ tầng bình thường, thế nhưng cảm giác chiến đấu mà đối phương mang tới cho Lục Diệp lại hoàn toàn khác.

Nói đơn giản là, hắn có thể thắng được La Kích nhưng không phải là đối thủ của Chu sư huynh.

Lục Diệp liên tục lui về phía sau hơn mười trượng, thế công của đối phương càng lúc càng dày đặc, hắn lập tức hiểu rằng, chỉ tính riêng về kỹ xảo chiến đấu thôi, đối phương đã bỏ xa mình mấy con phố!

Dẫu sau hắn chỉ thực sự bắt đầu tu hành mới mấy tháng mà thôi, nhưng không biết vị Chu sư huynh có cảnh giới Linh Khê ngũ tầng này đã tu hành được bao lâu rồi, đương nhiên đối phương sẽ có tạo nghệ không tồi về kiếm pháp.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn hắn sẽ bại!

Trong lòng Lục Diệp nổi lên tàn nhẫn, hấn toàn lực thúc giục linh lực hộ thể, mặc kệ không hồi, chỉ chăm chú bổ ra một đao hung mãnh, linh quang trên trường đao chớp động, đã gia trì Phong Duệ!

Chương 168: Đây Là Con Quái Vật Xuất Hiện Từ Nơi Nào?

Máu tươi bắn tung tóe, Lục Diệp và Chu sư huynh đều tự lui về phía sau ba bước.

Máu phun như mưa trên ngực phải Lục Diệp, rõ ràng hắn đã bị một kiếm của Chu sư huynh xuyên thủng, nhưng gã cũng không khá hơn, một vết chém từ lồng ngực kéo nghiêng xuống bụng, nếu không phải ở thời khắc cuối cùng gã kịp thời lui về phía sau một bước, chỉ sợ đã bị một đao này mổ rách bụng rồi.

Đương nhiên là gã thấy được một đao này của Lục Diệp, sở dĩ không thể né tránh hoàn toàn, là bởi vì gã có mười phần tin tưởng với linh lực hộ thể của mình.

Lúc trước, Lục Diệp có Liễm Tức phù che lấp thân hình và linh quang trên người, đám người U Vân sơn mới không nhìn ra sâu cạn của hắn, nhưng vừa động thủ đã bại lộ, không cách nào che giấu được dao động linh lực kia.

Cảnh giới Linh Khê tam tầng! Trong nháy mắt khi Chu sư huynh thoát khỏi từ trong linh chung, gã đã đoán ra tu vi của Lục Diệp.

Bản thân gã có cảnh giới Linh Khê ngũ tầng, cao hơn đối phương hai tầng nhỏ, đương nhiên linh lực hộ thể cũng sẽ hùng hậu hơn một chút, cho nên gã mới tự tin dù bản thân bị Lục Diệp chém một đao cũng không có gì đáng ngại, nhiều nhất chỉ bị chút vết thương nhỏ. Ngược lại gã đâm Lục Diệp một kiếm, đối phương sẽ không dễ chịu như vậy.

Nếu không phải xưa nay gã luôn cẩn thận, thì lúc Lục Diệp chém xuống một đao, gã cũng không thềm lùi lại một bước kia đâu.

Ai ngờ một bước này lại kéo gã đi lướt qua Quỷ Môn quan.

Trường đao bổ vào linh lực hộ thể trên người gã, chỉ bị ngăn trở thoáng một chút, đã phá vỡ hộ thể linh lực, thuận thế chém gã bị thương.

Chu sư huynh vội vàng kéo dài khoảng cách với Lục Diệp, cúi đầu nhìn thương thế của mình, quả thực có chút khó có thể tin vì linh lực hộ thể kia lại yếu ớt như vậy.

Không, linh lực hộ thể của gã không hề yếu, ngược lại, dường như linh khí trong tay đối phương sắc bén ngoài sức tưởng tượng!

Cho đến lúc này, gã mới có thời gian đánh giá bốn phía, lại kinh ngạc phát hiện, mấy sư đệ sư muội của mình đều đã nằm trong vũng máu không còn sức sống. Nơi này chỉ còn lại hai người sống là gã và Lục Diệp, mặt khác con hổ lớn kia đang ở cách đó không xa nhìn chăm chăm vào bọn họ, còn đi qua đi lại, liên tục gào thét.

Khóe mắt Chu sư huynh kịch liệt nháy lên.

Kể cả có tính toán cặn kẽ đến mấy thì quãng thời gian gã bị nhốt trong linh khí kia cũng chỉ khoảng mười hơi thở là nhiều, lúc trước sư muội bị tập kích giết chết cũng thôi, nhưng ba sư đệ còn lại, ai nấy đều là cảnh giới Linh Khê tam tầng, trong khi ấy, đối phương chỉ có một mình đơn độc, vậy mà có thể giết chết toàn bộ ba sư đệ của gã chỉ trong mười hơi thở?

Thậm chí ngay cả bản thân gã cũng bị hấn chém thương rồi!

Đây là con quái vật xuất hiện từ nơi nào?

Phần nộ và bi thương cùng nhau dâng lên trong lòng, hai mắt gã đỏ ngầu, cắn răng gầm nhẹ: "Cảnh giới tam tầng, chỉ là một tên cảnh giới tam tầng..."

Cũng không biết cụ thể là gã muốn nói gì, hơn nữa Lục Diệp cũng không có tâm tình để nghe tiếp. Một kiếm xuyên ngực của đối phương đã khiến hô hấp của hắn trở nên có chút khó khăn, không thể kéo dài trận chiến này quá lâu.

Cho nên khi Chu sư huynh vẫn đang bị tình trạng bi phần bao phủ, hắn đã nhào tới.

Chu sư huynh cắn răng liên tiếp tức giận mắng chửi.

Thân hình hai người đi lướt qua nhau, trên người Lục Diệp có thêm ba vết kiếm đâm, nhưng hắn cũng tiếp tục để lại một đao trên người Chu sư huynh. Góc độ một đao kia của hắn cực kỳ xảo quyệt, chém thẳng lên đùi Chu sư huynh, chặt cho máu thịt chỗ đùi nát bấy, máu tươi điên cuồng tuôn ra.

Nếu kỹ xảo không bằng người, thì cần gì so sánh nữa, lấy thương đổi thương là được!

Nếu cứ ngoan cố so sánh về kỹ xảo, người khác sẽ trêu đùa mình đến chết.

Lục Diệp xoay người, mi mắt rũ xuống, hai chỗ yếu hại là ngực, cổ đều có một mặt linh văn Ngự Thủ bao trùm, linh quang chớp động.

Linh lực toàn thân đang thiêu đốt, rót lực lượng mới vào hai linh văn kia, duy trì chúng nó không tan không diệt.

Ý nghĩ trong đầu Lục Diệp rất đơn giản. Hắn sẽ dùng hai đạo Ngự Thủ linh văn bảo vệ chỗ yếu hại của mình, về phần những nơi khác, cứ mặc đối phương tùy tiện đâm... xem ai không thể chịu đựng được trước!

Không thể không nói, phương thức phòng ngự như vậy hơi có chút vô lại, nhưng cũng cực kỳ hữu hiệu, bởi vì vừa rồi đúng là có một kiếm của Chu sư huynh đâm vào ngực hắn, nhưng một kiếm trí mạng kia lại bị Ngự Thủ ngăn cản, mà cũng chính vì một kiếm kia mới dẫn đến sơ hở, khiến Chu sư huynh bị Lục Diệp chém một đao lên đùi.

Không phải Lục Diệp không muốn thúc giục linh văn lớn hơn nhưng thật sự là Ngự Thủ linh văn tiêu hao rất lớn, nếu duy trì trong thời gian dài, hắn sẽ không chịu nổi.

Hắn nhất định phải cam đoan giết được Chu sư huynh này trước khi linh lực của mình khô kiệt.

Nếu không hắn và Hồ Phách đều sẽ chết.

Hai đạo Ngự Thủ linh văn bảo vệ chỗ yếu hại, miễn cưỡng đủ dùng.

"Móa nó..." Chu sư huynh há miệng chửi một câu, có vẻ bức bối, trong lúc nói chuyện, gã lấy ra một tấm linh phù chụp lên người mình, rõ ràng là Kim Thân phù.

Trong nháy mắt, toàn thân gã đã được một tầng kim quang thật dày bao phủ.

Như vậy còn chưa xong, gã lại lấy ra một tấm linh phù, đánh về phía Lục Diệp.

Là một tu sĩ cảnh giới Linh Khê ngũ tầng, đương nhiên trên người gã sẽ có mấy tấm linh phù bảo mệnh, ngày thường không dỡ dùng, nhưng hiện tại không dùng không được.

Hai lần giao phong hoán đổi thương thế, đã khiến Chu sư huynh ý thức được tu sĩ tam tầng không biết từ đâu nhảy ra này thật không dễ chọc, nhất là trường đao linh khí trong tay đối phương. Nó cực kỳ sắc bén, chỉ dựa vào linh lực hộ thân của gã

tuyệt đối không thể ngăn cản được.

Lục Diệp đã xông lên phía trước, khi Chu sư huynh đánh linh phù ra, hắn không thể không dừng thân hình lại, một chiếc chuông nhỏ xoay tròn, biến thành kích thước cao bằng một người, chắn ngang giữa hắn và Chu sư huynh.

Linh phù bị kích phát ra uy năng âm âm đánh vào linh chung, tiếng rắc rắc vang lên.

Lục Diệp đã nương theo một khoảnh khắc toàn thân hắn bị linh chung che lấp, để giết ra từ bên cạnh, chờ tới khi Chu sư huynh nhìn thấy bóng dáng Lục Diệp, hai bên đã cách nhau không quá năm trượng.

Chu sư huynh muốn lui về phía sau, nhưng thương thế trên đùi làm cho thân hình gã lão đạo một cái. Gã cắn răng, run kiếm đâm tới, quyết định đối mặt với Lục Diệp đang hùng hổ giết tới.

Chương 169: Loạn Quyền Đánh Chết Sư Phụ Già!!!

Lục Diệp lẩn người tiến lên, vung đao chém!

Máu tươi không ngừng bắn tung tóe, âm thanh lợi khí đâm vào huyết nhục khiến người ta ê răng, linh lực va chạm bắn tung ra, nơi hai người giao phong là một mảnh hỗn độn.

Lại thêm một vòng đối công, song phương đều có tổn thương.

Mặc dù tu vi của Chu sư huynh cao hơn Lục Diệp hai tầng, nhưng Phong Duệ và Ngự Thủ linh văn lại vừa vặn đủ để bù đắp chênh lệch cảnh giới tu vi này. Luận về tính công kích và lực phòng ngự, Lục Diệp không hề kém gã chút nào, thậm chí còn mạnh hơn một bậc.

Phương diện duy nhất mà Chu sư huynh hơn được Lục Diệp chính là linh lực dự trữ của bản thân.

Tu sĩ cảnh giới ngũ tầng ít nhất cũng mở được 63 khiếu. Trong khi đó, mấy ngày nay Lục Diệp mài miết vào núi tìm Hồ Phách, đâu có thời gian khai khiếu, nhưng mới chỉ mở đến 41 khiếu mà thôi.

Chênh lệch giữa hai bên ít nhất là 20 linh khiếu, đương nhiên Chu sư huynh chiếm ưu thế về phương diện linh lực dự trữ.

Nhưng điều này không thể giúp gã lấy được ưu thế trong chiến đấu, nhất là loại chiến đấu liều mạng huyết tinh thô bạo như thế, thậm chí nó còn khiến gã cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì đối thủ có thể dùng linh văn tác chiến. Không nói xa xôi, chỉ hai đạo

linh văn phòng ngự kia bảo vệ vị trí yếu hại thôi đã là thứ gã không thể phá vỡ nổi rồi.

Gã cũng từng thử đánh nát linh văn kia, nhưng mỗi khi một kiếm của gã làm suy yếu uy năng của nó, đối phương lại có thể thúc giục linh lực tu sửa lại nó như mới.

Trừ phi có thể một kích phá vỡ linh văn kia, nếu không có công kích bao nhiêu cũng vô tác dụng.

Chu sư huynh cảm nhận được thương thế của bản thân đang dần dần tăng lên, trong đầu gã cũng dần dần không còn tâm tư muốn báo thù cho sư đệ sư muội đồng môn nữa. Ngược lại, gã lại dần dần cảm thấy nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, rất có thể mình sẽ chết ở chỗ này.

Hơn nữa dưới thế công liên miên không dứt của đối phương, thậm chí gã còn không có thời gian truyền tin ra bên ngoài.

Ánh đao lóe lên, Lục Diệp lại bổ một đao tới, Chu sư huynh lại nâng kiếm đỡ, nếu là lúc trước, chắc chắn gã sẽ đâm về phía tay cầm đao của đối phương, gã có lòng tin mình sẽ đâm tới trước khi một đao của đối phương bổ xuống.

Nhưng hiện giờ gã lại không dám, bởi vì Chu sư huynh biết làm như vậy là vô dụng, đối phương sẽ không lùi bước, dù bị đâm, một đao này vẫn chém xuống như cũ.

Một đao này bị trường kiếm của gã đỡ được, nhưng lực lượng cực lớn cũng trùng kích khiến thân hình gã bất ổn.

Lục Diệp nhắc chân đạp thẳng vào giữa đoạn đuôi của máu tươi đâm đĩa Chu sư huynh. Đó là một trong những thương thế mà Lục Diệp gây ra ngay từ đầu, vết thương rất sâu.

Chu sư huynh kêu thảm một tiếng, thân hình bất ổn, bị đá nửa quỳ xuống đất, nhưng gã vẫn thuận thế vung một kiếm tạo thành

một vết thương thật dài trên bắp chân Lục Diệp.

Lục Diệp không cảm thấy đau đớn, hấn lại nhào tới lần nữa, trường đao trong tay cuộn cuộn nổi lên một mảnh đao quang, chụp thẳng xuống đầu Chu sư huynh.

Keng keng keng. . .

Tiếng binh khí giao phong truyền ra, trăm kích của Lục Diệp bị Chu sư huynh ngăn cản từng cái một. Cho đến một khắc nào đó, một tiếng rắc giòn vang, trường kiếm trong tay Chu sư huynh rên rỉ rồi nứt vỡ, chỉ còn lại một đoạn thân kiếm dài chưa tới nửa thước...

Tạo hình của trường kiếm vốn không thích hợp dùng để bổ chém, cho nên Lục Diệp mới chuyển sang dùng trường đao. Bổ chém như vậy, dù trường kiếm của Chu sư huynh có phẩm chất tốt hơn, cũng không nhin được giày vò.

Vũ khí trong tay bị tổn hại, đây tuyệt đối là tin dữ với Chu sư huynh.

Gã giương mắt lên, đã thấy trường đao của Lục Diệp bổ xuống, nhưng lần này, gã còn thứ gì để ngăn cản đâu?

Một lát sau, Lục Diệp cả người đầm máu đứng tại chỗ, tay phải cầm đao kịch liệt run rẩy, mất máu quá nhiều khiến sắc mặt hần trở nên tái nhợt.

Trước mặt hần, Chu sư huynh nằm trên vũng máu, thân thể co rút một cái, trong miệng tràn ngập máu, thỉnh thoảng lại ho nhẹ, ánh vàng vốn bao trùm trên người gã đã sớm bị Lục Diệp chém nứt, trên người có từng miệng vết thương sâu có thể nhìn thấy xương, nghiêm trọng nhất là một vết ở cổ, một đao kia suýt nữa đã chém lìa đầu gã.

Tạm thời gã còn chưa chết, sinh mệnh lực của tu sĩ Linh Khê

ngũ tàng rất ngoan cường, nhưng cũng không còn lực lượng phản kháng.

Lục Diệp nâng trường đao trong tay lên, đâm thẳng tới.

Tiếng ma sát của lợi khí đâm vào máu thịt vang lên, Chu sư huynh kịch liệt co giật một cái, ngay sau đó không còn âm thanh gì nữa.

Mắt thấy một chút hồng quang trên mu bàn tay đối phương bay ra, Lục Diệp mới hoàn toàn yên lòng.

Hắn thắng rồi!

Lại nói, trên thực tế, Lục Diệp có thể thắng trận chiến này, hoàn toàn là loạn quyền đánh chết sư phụ già.

Kể cả tu vi và kỹ xảo Chu sư huynh đều vượt xa Lục Diệp, nhưng đại khái là gã chưa bao giờ liều mạng cùng người khác như vậy, cũng chưa từng gặp loại đối thủ ngoại trừ bảo vệ hai chỗ yếu hại, những vị trí khác hoàn toàn không phòng thủ, cộng thêm trường đao sắc bén vô cùng, không ngừng điên cuồng bổ chém tới, hoàn toàn lộ ra tư thế không phải người chết chính là ta vong, khiến cho tu vi và kỹ xảo của bản thân gã hoàn toàn không có đất dụng võ.

Trường đao trong tay Lục Diệp lập tức rơi xuống đất, thân thể hắn lảo đảo ngã về phía sau.

"Lục Diệp!" Tiếng khóc của YY vang lên, nàng đứng lúc vọt tới phía sau hắn, lấy thân thể nhỏ nhắn của mình chống đỡ hắn, để Lục Diệp chậm rãi trượt trên mặt đất.

Hồ Phách cũng tập tễnh phóng đến, đi tới trước mặt Lục Diệp, cái đầu to cọ cọ vào người hắn.

Lục Diệp thở hổn hển, vết thương xuyên qua ngực phải khiến

hắn khó thở, phổi đã tê dại. Hắn gian khổ lấy ra hai viên Liệu Thương đan từ trong túi trữ vật, yên lặng cảm nhận tình trạng của mình.

Rất tồi tệ, các loại vết thương xuyên qua trên người, lại có không dưới hai mươi vết thương lớn nhỏ. Mặc dù Liệu Thương đan này hữu dụng, nhưng vẫn không đủ để khôi phục thương thế nghiêm trọng như vậy.

Chương 170: Có Di Ngôn Gì Nhanh Nói, Chậm Là Không Kịp Đây...

Linh lực toàn thân chỉ còn lại một phần. Hắn chỉ chiến đấu trong quãng thời gian một chén trà ngắn ngủi nhưng lại tiêu hao quá lớn. Có điều, hắn cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn vì lúc ấy hắn chỉ thúc giục hai mặt Ngự Thủ linh văn bảo vệ chỗ yếu hại, nếu lại thúc giục thêm một cái nữa, chỉ sợ không kiên trì được tới thắng lợi cuối cùng.

YY ở một bên lo lắng nhìn hắn, có lòng hỗ trợ nhưng lại không biết nên bắt đầu từ nơi nào.

Lục Diệp run rẩy vươn tay, lấy ra một bộ y phục mới từ trong túi trữ vật, thở hổn hển: "Băng bó vết thương..."

YY vội vàng đưa tay xé bộ y phục kia thành từng mảnh, băng bó từng vết thương cho Lục Diệp, hiển nhiên trước kia nàng chưa từng làm loại chuyện này, băng bó hơi lộn xộn, nhưng tốt xấu gì cũng có chút tác dụng cầm máu.

"Dẫn ta đi, nơi này không thể ở lâu." Khí tức của Lục Diệp đã yếu hơn rất nhiều, dường như có thể hôn mê bất cứ lúc nào, mặc dù đến chết Chu sư huynh cũng không thể truyền ra bất cứ tin tức gì, nhưng động tĩnh trận chiến trước cũng không nhỏ, rất có thể sẽ dẫn tu sĩ phụ cận tới.

Còn nữa, trong rừng rậm này cũng có rất nhiều yêu thú mãnh thú, mùi máu tươi sẽ kéo chúng lại đây.

YY gật đầu, phân phó một tiếng với Hồ Phách, nó lập tức cúi người xuống, chờ YY nâng Lục Diệp lên lưng hổ, lúc này mới đứng dậy.

YY lại nhặt trường đao của Lục Diệp rơi xuống mặt đất lên, sau đó chạy ra ngoài thu hồi linh khí chuông nhỏ và túi trữ vật của đám người Chu sư huynh.

Lục Diệp nằm trên lưng hổ nhìn thấy cảnh này, lòng tràn đầy vui mừng.

Không bỏ qua bất kỳ chiến lợi phẩm nào, đây là truyền thống tốt đẹp cỡ nào chứ...

"Lục Diệp, chúng ta đi đâu bây giờ?" YY hỏi.

Lục Diệp giơ ngón tay chỉ về một phương hướng, Hồ Phách lập tức phóng đi, YY cũng ngồi lên lưng hổ, đỡ thân thể Lục Diệp, miễn cho hắn rơi xuống.

Cảnh sắc bốn phía không ngừng lui về phía sau, ý thức của Lục Diệp cũng càng ngày càng mơ hồ, hắn cảm giác mình sẽ hôn mê rất nhanh. Nhưng YY lại không biết cứu người, cho nên nếu hắn hôn mê, chỉ dựa vào hai viên Liệu Thương đan lúc trước chưa chắc đã phát huy được tác dụng quá lớn, nói không chừng hắn sẽ chết.

Cho nên việc cấp bách trước mắt, chính là phải tìm người cứu trị.

Trong đầu hắn lập tức hiện ra bộ dáng một mỹ nhân nói chuyện nhẹ nhàng. Nhưng hiện giờ đang là nửa đêm, còn hơn một canh giờ nữa là trời sáng, nếu như tốc độ của Hồ Phách nhanh một chút, chắc hắn có thể đuổi kịp.

"Ngoài trăm dặm, Anh Sơn, tìm Hoa Từ!" Cuối cùng Lục Diệp lấy ra Thập Phân đồ từ trong túi trữ vật của mình, giao cho YY.

Hắn vừa nói xong đã hoàn toàn ngắt đi.

YY không biết Hoa Từ là ai, nhưng nếu Lục Diệp đã phân phó như vậy, nàng chỉ biết làm theo.

Một tay YY vịn Lục Diệp, một tay kiểm tra bên trong Thập Phân đồ, xác định vị trí của Anh Sơn rồi chỉ dẫn Hồ Phách chạy về hướng đó.

.....

Một chiếc xe ngựa đang chạy trên đường, mục tiêu là Lưu Tô phường, người đánh xe là Khổng Ngưu, người ngồi trong xe là Hoa Từ, cuộc sống như vậy đã kéo dài thật lâu, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, thì mỗi ngày Hoa Từ đều sẽ đến Lưu Tô phường cứu trợ cho những tu sĩ bị thương kia.

Trong xe, cũng không biết nàng đang suy nghĩ điều gì mà ánh mắt xuất thần, ngẫu nhiên lại lộ ra một nụ cười, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó vui vẻ.

Bỗng nhiên nàng cúi đầu nhìn về phía mu bàn tay phải của mình, có người truyền tin tới, mà người có thể liên lạc với nàng, lại chỉ có mấy người Tán Du Xã thôi.

Hoa Từ kiểm tra một phen, bỗng nhiên nhảy khỏi xe.

Khổng Ngưu đánh xe nhận thấy động tĩnh đằng sau, vội vàng ghìm ngựa lại, quay đầu nhìn qua, đã thấy Hoa Từ chạy ngược lại đường về nhà, từ xa xa còn có âm thanh truyền đến: "Hôm nay không ra chợ, người cũng trở về đi."

"A!" Khổng Ngưu đáp một tiếng, nhanh nhẹn chuyển hướng xe ngựa, quay về cùng nàng.

Gã không hỏi tình huống là gì bởi vì với gã, lời của Hoa Từ chính là mệnh lệnh, chỉ cần tuân theo là được, dù sao cái mạng

này của gã cũng là Hoa Từ cho.

Hoa Từ vội vàng chạy về Anh Sơn, Nguyễn Linh Ngọc lập tức đi ra nghênh đón.

"Tình hình thế nào?" Nàng mở miệng hỏi.

Nguyễn Linh Ngọc nặng nề nói: "Vết thương rất nặng."

Lớn tới từng này rồi nhưng nàng còn chưa trông thấy ai bị thương nghiêm trọng như thế. Nói thật, Lục Diệp còn sống sót đã là chuyện làm nàng kỳ quái rồi.

Có thể nói rằng gần như toàn thân Lục Diệp không còn một chỗ nào nguyên vẹn, thương thế như vậy, sống còn thống khổ hơn là chết.

"Tỷ là Hoa Từ sư tỷ sao? Cầu xin tỷ cứu Lục Diệp." YY đi tới, ngẩng đầu nhìn Hoa Từ, vẻ mặt cầu khẩn.

Hoa Từ theo tiếng nhìn tới, hơi ngần ra, lần trước Lục Diệp chỉ đơn độc một mình tới đây, lần này lại có thêm một thiếu nữ diện mạo khả ái cùng theo.

Bên cạnh còn có một con hổ lớn hình thể khổng lồ đang nằm trên mặt đất. Vốn toàn thân hổ lớn kia trắng như tuyết, nhưng máu tươi trên người lại nhuộm hơn phân nửa thân thể nó thành màu đỏ như máu.

Nó nằm ở đó, ngực và bụng không ngừng phập phồng...

Hoa Từ không nói nhảm nhiều, mở miệng nói: "Người ở đâu?"

Nguyễn Linh Ngọc nói: "Hắn ở chỗ cũ."

"Ta đi xem một chút."

Trong chốc lát, tại gian lâu trúc mà Lục Diệp từng ở lúc trước,

Hoa Từ đã nhìn thấy thiếu niên phảng phất như bị tưới máu tươi lên người kia, dù nàng đã nhìn quen tu sĩ bị thương nhưng cũng nhin không được khẽ nhủu mày.

Thương thế này... quá nghiêm trọng.

Nàng đi lên kiểm tra tình huống của Lục Diệp, lông mày càng nhúu chặt hơn.

Đúng lúc này, Lục Diệp đang hôn mê lại chậm rãi tỉnh táo. Hắn mở hai mắt ra, tầm mắt mờ lung nhìn nữ tử ngồi bên cạnh mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoa Từ cười ha hả một tiếng: "Đây là ai vậy ta? Chúng ta đúng là hữu duyên, nhanh như vậy đã gặp lại rồi."

Lục Diệp có chút xấu hổ. Mặc kệ nói như thế nào, lần trước hắn không chào mà đi cũng có chút không đúng.

"Thương tích nặng như vậy, thần tiên cũng khó cứu, thần tiên cũng khó cứu." Hoa Từ chậm rãi lắc đầu, nàng dùng âm thanh mềm mại nhất để nói ra những lời đâm thấu tim gan nhất: "Có di ngôn gì nhanh chóng nói đi, chậm chút nữa là không kịp rồi."

Chương 171: Dám Phun Ra, Ta Sẽ Nhét Chén Vào Miệng Người!!!

"Oa..." YY đứng ở một bên lập tức cất tiếng khóc lớn.

Cánh mũi Nguyễn Linh Ngọc cũng đầy chua xót, hốc mắt nàng đỏ lên, không nhịn được đưa tay ôm YY, để YY phát tiết cảm xúc trong ngực mình.

"Hù dọa... những hài tử ấy làm gì?" Lục Diệp suy yếu mở miệng: "Đừng nghe nàng...nói xạo."

Hắn run rẩy đưa tay, sờ soạng trong túi trữ vật, lấy ra một bình đan dược.

Hoa Từ nói: "Nói người không cứu nổi là không cứu nổi, tranh thủ thời gian kéo ra ngoài chôn."

Lục Diệp lại lấy ra một bình đan dược.

Hoa Từ hừ nhẹ một tiếng, sau đó không dấu vết thu hồi hai bình đan dược, thản nhiên nói: "Coi như có thể cứu giúp một chút xem sao." Nàng quay đầu dặn dò Nguyễn Linh Ngọc: "Linh Ngọc đi nấu một nồi nước nóng." Nàng lại nhìn YY: "Người ở lại giúp đỡ."

Nguyễn Linh Ngọc lập tức đáp một tiếng, nhanh chân vọt ra bên ngoài, lưu lại YY luống cuống tay chân đứng ở nơi đó. Nàng nhìn về phía Lục Diệp, lại phát hiện không biết từ khi nào Lục Diệp đã ngất đi rồi.

"Không chết được!" Hoa Từ không ngừng lấy ra một số thứ từ

túi trữ vật của mình, làm công tác chuẩn bị: "Giúp ta cởi y phục hẳn ra!"

"Cởi... Cởi y phục ra?" YY ngăn ra.

"Cả người hẳn đều là vết thương, không cởi y phục ra làm sao cứu được? Nếu người muốn hẳn chết, thì không cần phải cởi."

"Ta cởi!" YY lập tức đáp ứng, tư thế kia cứ như muốn nài nỉ tự cởi y phục của mình vậy, chỉ thấy YY cắn răng, cất bước đi thẳng đi đến bên giường.

Nước nóng đã nhanh chóng được chuẩn bị xong, Hoa Từ đã bắt đầu cứu trị Lục Diệp, toàn bộ căn phòng đều là ánh sáng màu xanh biếc bắt đầu khởi động, hào quang kia mang tới cho người ta cảm giác ấm áp, dựng dục sinh cơ.

Nguyễn Linh Ngọc đỏ mặt chạy ra ngoài, canh giữ ở cửa, tùy thời nghe phân phó, YY theo sự chỉ đạo của Hoa Từ lấy nước nóng lau sạch chất bẩn nằm gần vết thương trên người Lục Diệp.

Hai người bận rộn một phen, mãi đến giữa trưa mới dừng lại.

So sánh với vết thương trước đó, thoát nhìn lần này Lục Diệp bị thương tuy càng thêm nghiêm trọng dọa người, nhưng trên thực tế lại tốt hơn rất nhiều, dù sao hẳn cũng chỉ bị thương do lợi khí đâm chém, mà lần trước lại bị thuật pháp đả thương, hai loại tình huống không giống nhau.

Chỉ là vết thương quá nhiều, cho nên xử lý tương đối phiền phức.

Hoa Từ lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn YY: "Có muốn cứu chữa con hổ lớn bên ngoài kia không?"

YY gật đầu như gà con mổ thóc: "Muốn."

Nửa ngày nay, nàng ta đã tận mắt chứng kiến y thuật của Hoa Từ, dưới sự cứu trị của đối phương, rõ ràng là hô hấp của Lục Diệp đã trở nên vững vàng hơn rất nhiều, tuy sắc mặt vẫn tái nhợt như trước, nhưng đã tốt hơn nhiều rồi.

Bởi vậy, nàng lập tức đoán ra vị tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt này là một y tu.

Hồ Phách cũng có vết thương, nhưng thương thế không nghiêm trọng như Lục Diệp, thân là bạn sinh của Hồ Phách, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng trạng thái của nó.

"Vậy tiền khám bệnh sẽ ghi trên đầu hắc." Hoa Từ nói một tiếng rồi đẩy cửa rời đi, một lát sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng Hồ Phách gầm rú.

Khoảng chừng một ngày sau, Lục Diệp mới tỉnh lại.

Thân thể thoát lực, toàn thân đau đớn, nhất là ở phổi phải, nhưng hắc biết đây là chuyện tốt, nếu như phổi phải vẫn chết lặng, khi ấy mới phiền hà.

"Lục Diệp, người tỉnh rồi!" Giọng nói của Y Y truyền đến, ngay sau đó là gương mặt nàng tiến đến gần, vui mừng nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp mỉm cười với nàng, muốn đứng dậy, nhưng lại không có một chút khí lực nào, Y Y chủ động đi tới nâng hắc dậy, để hắc tựa vào đầu giường.

Hắc liếc mắt một cái đã thấy Hoa Từ ngồi một bên, trên tay bưng một chén thuốc màu xanh biếc.

Vẻ mặt Lục Diệp lập tức trở nên khổ sở.

"Đã tỉnh rồi thì uống thuốc đi." Hoa Từ nghiêng người về phía trước, đưa chén thuốc trong tay tới.

Lục Diệp muốn giơ tay, nhưng không nhắc lên được, chỉ có thể trông mong nhìn nàng.

Hoa Từ rất bất đắc dĩ, đành phải tiến lên, dứt nước thuốc cho Lục Diệp, vừa dứt vừa nói: "Phí dứt thuốc một viên linh đan."

"Khụ khụ khụ khụ..." Thiếu chút nữa Lục Diệp đã bị sặc chết, đúng là nữ tử tâm đen quý tiền hơn người.

"Dám phun ra, ta sẽ nhét chén vào miệng ngươi!" Hoa Từ cười tủm tỉm, giọng nói vẫn ôn nhu như nước.

Y Y không thể tưởng tượng nổi, lập tức quay đầu nhìn Hoa Từ, giống như vừa được quen biết nàng thêm một lần nữa.

Hoa Từ cho Lục Diệp uống thuốc xong, lại kiểm tra trạng thái của hắn, rồi mới gật đầu nói: "Khí huyết dồi dào là tốt, khôi phục cũng nhanh hơn người khác."

Trước kia Hoa Từ cũng từng nói vậy rồi, khí huyết của Lục Diệp mạnh hơn tu sĩ cùng cấp, khiến cho lúc ban đầu, nàng còn hoài nghi có phải Lục Diệp muốn đi theo con đường thể tu hay không.

"Vậy hôm nay bắt đầu trị liệu đi." Hoa Từ vỗ vỗ tay.

YY lập tức đi ra bên ngoài.

Lục Diệp hơi khó hiểu vì hành động này nhưng đợi đến khi Hoa Từ xốc đệm lên, hắn mới phát hiện mình không mặc y phục, cũng may toàn thân đều bị băng bó kín mít, y như một cái bánh chưng.

Hào quang màu xanh biếc bắt đầu chớp động, Lục Diệp bò trên giường, cảm thụ đau đớn và tê dại trên miệng vết thương.

"Không phải người nói người tên là Nhất Diệp sao?" Bỗng

nhiên Hoa Từ mở miệng, "Sao tiểu cô nương tên YY kia lại gọi người là Lục Diệp?"

Lần trước Lục Diệp đã ở chỗ này được nửa tháng, đương nhiên đã báo tên cho Hoa Từ rồi.

"Ta họ Lục, tên Nhất Diệp." Lục Diệp nghiêm túc giải thích.

"Vậy sao?" Hoa Từ cũng thuận miệng đáp lại.

"A..." Bỗng nhiên Lục Diệp cảm thấy từ sau lưng truyền đến cơn đau đốn như xuyên tim.

"Ai nha, trượt tay, ta xin lỗi..." Hoa Từ khẽ cười.

"Người bớt làm như vậy đi!" Lục Diệp giận đến phổi đau.

"Đây không phải thái độ nên có của một bệnh nhân với thầy thuốc của mình." Giọng nói của Hoa Từ bắt đầu trở nên mềm mại.

Sắc mặt Lục Diệp biến thành màu đen, hẳn có cảm giác chuyện lớn không ổn rồi.

Hoàn cảnh quen thuộc, tình cảnh quen thuộc, nhưng so với lần trước, lần này Lục Diệp chỉ nằm trên giường ba ngày là có thể xuống dưới đi lại.

Thương thế do lợi khí tạo thành tuyệt đối sẽ khôi phục nhanh hơn một chút, hơn nữa được vị y tu Hoa Từ này điều trị mỗi ngày, hẳn cảm giác không bao lâu nữa mình có thể khỏi hẳn rồi.

Mấy ngày nay, hẳn cũng không nhàn rồi, ngoài phối hợp với Hoa Từ trị liệu, hẳn có dùng thêm vài viên Liệu Thương đan, tăng nhanh tốc độ khôi phục thương thế của bản thân, đồng thời luyện hóa một ít Tiểu Hoàn đan, để cho linh lực bản thân một lần nữa tràn đầy.

Chương 172: Hồ Phách, Chúng Ta Thật Vô Dụng...

Lại thêm mấy ngày, thương thế càng lúc càng tốt.

Lục Diệp đang luyện đao dưới ánh trăng, còn Hồ Phách nằm dài ngủ gật tại một gốc đại thụ cách đó không xa, thỉnh thoảng nó còn mở cái miệng đỏ tươi như chấu máu ngáp một cái, YY dựa lưng vào phần bụng mềm mại của Hồ Phách, hai tay ôm đầu gối ngồi yên lặng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hồi lâu sau nàng mới thở dài, thấp giọng nói với Hồ Phách: "Hồ Phách, chúng ta thật vô dụng."

Sở dĩ nàng có cảm giác như vậy, là vì bỗng nhiên nàng phát hiện ra, từ khi bọn họ đi theo Lục Diệp ra khỏi Thanh Vân sơn, tác dụng của bọn họ quá ít. Nói đơn giản hơn, trong quãng thời gian này bọn họ hoàn toàn không đủ thực lực để xen vào những trận chiến liều mạng của Lục Diệp.

Mặc kệ là lúc trước đối mặt với Đồng Thúc Dạ đuổi giết, hay là cuộc đấu sinh tử với Chu sư huynh, đều là như thế.

Suy cho cùng, thực lực của bọn họ vẫn quá kém.

Tác dụng lớn nhất của Hồ Phách chính là chở Lục Diệp lên đường, mà tác dụng lớn nhất của nàng chính là cảnh giác bốn phía khi Lục Diệp nghỉ ngơi.

Điều này khiến YY có một chút cảm giác vô lực. Nếu như lúc trước nàng và Hồ Phách có thể giúp đỡ được Lục Diệp thì hẳn sẽ không bị thương nặng đến vậy.

"Chúng ta phải trở nên mạnh mẽ hơn." YY lại nói với Hồ Phách một tiếng: "Có biết hay không?"

Hồ Phách mở miệng a ô một tiếng.

"Cứ quyết định như vậy đi!" YY nặng nề gật đầu.

Đợi đến khi mặt trăng lên giữa trời, chờ Lục Diệp thu đao, YY nhanh nhẹn chạy tới, ngẩng đầu nhìn hắn: "Lục Diệp, Lục Diệp."

"Hả?"

"Có thể cho chúng ta thêm một ít linh đan hay không?" YY có chút nhăn nhó hỏi.

"Người muốn linh đan làm gì?" Lục Diệp khó hiểu.

"Đút cho Hồ Phách ăn, như vậy khi người có việc, sẽ không cần bận tâm tới, để ta đút cho nó là được."

"Có thể." Đương nhiên Lục Diệp sẽ không từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ này, hắn lập tức chia ra một túi trữ vật, đặt mấy bình linh đan vào.

YY cầm túi trữ vật vui vẻ chạy về, còn cố ý tìm một sợi dây thừng rắn chắc buộc vào cổ Hồ Phách, như vậy có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào.

Nàng lấy một hạt Uẩn Linh đan từ túi trữ vật ra ngoài, nhét vào miệng hồ: "Ăn, ăn nhiều vào, phải trở nên mạnh mẽ!"

.....

Linh lực không ngừng kích động trùng kích, vách ngăn linh khiếu từ từ buông lỏng, dần dần bị phá vỡ, linh lực cuộn cuộn chảy vào trong linh khiếu mới.

Khiếu thứ 46 mở!

Lúc trước hần từ Anh Sơn bên này xuất phát đi tìm Hồ Phách, đã mở đến 37 khiếu, hần tận dụng buổi ban đêm trong quá trình tìm kiếm Hồ Phách để tu hành, lại có Thao Thiết Xan cộng thêm Tụ Linh linh văn gia trì khiến cho tốc độ khai khiếu trở nên cực kỳ nhanh chóng. Cho nên lúc tìm được Hồ Phách, hần đã mở ra 41 khiếu.

Sau mười hai ngày trở về Anh Sơn, ngoại trừ mấy ngày đầu Lục Diệp không tu hành, thời gian còn lại hần không hề lãng phí, bởi vì dưỡng thương không ảnh hưởng đến chuyện khai khiếu, thậm chí khi dưỡng thương hần còn có nhiều thời gian tu hành hơn.

Đợi đến hôm nay, hần đã mở tới khiếu thứ 46.

Theo tình huống bình thường, yêu cầu thấp nhất để lên được cảnh giới Linh Khê tứ tầng là mở ra 45 khiếu, đương nhiên đây là điều kiện tiên quyết là chỉ tu một loại công pháp.

Nhưng vì Lục Diệp tu hành Hoàng cấp công pháp Kim Thiền Tiêu Dao quyết trước, lại tu hành công pháp phụ trợ là Thao Thiết Xan, hai bộ công pháp này có hai linh khiếu không trùng khớp với Hồng Liên Trùng Tiêu quyết mà hần đang tu hành hiện giờ, cho nên nếu hần muốn thăng lên cảnh giới Linh Khê tứ tầng, cần phải mở thêm hai linh khiếu nữa.

Nói cách khác, chỉ cần mở thêm một khiếu, là Lục Diệp có thể thăng cấp Linh Khê tứ tầng, đồng thời có thể chuyển lộ tuyển hành công linh lực trong cơ thể thành lộ tuyển hành công của Hồng Liên Trùng Tiêu quyết.

Lại nói, hai linh khiếu không trùng khớp kia cũng không hề vô dụng, Lục Diệp đã nghiên cứu qua linh khiếu tiếp theo của Hồng Liên Trùng Tiêu quyết, cho nên mới biết hai linh khiếu kia có nằm trong lộ tuyển hành công của cảnh giới ngũ tầng.

Vậy là khi hắc thăng cấp ngũ tầng, sẽ bớt đi hai linh khiếu.

Cảnh giới Linh Khê cửu tầng, tứ tầng và thất tầng là một đường ranh giới, bởi vì ba tầng đầu chỉ cần khai chín khiếu là có thể thăng cấp, nhưng đến tầng thứ tư, lại cần ít nhất mười tám khiếu.

Chênh lệch linh khiếu gần gấp đôi, cho nên khi linh lực xuyên qua những linh khiếu này hình thành tiểu chu thiên tuần hoàn, sẽ làm thực lực của tu sĩ tăng lên rất lớn.

Dưới tình huống bình thường, một tu sĩ tứ tầng muốn giết một tu sĩ tam tầng không cần tốn quá nhiều công sức, cũng chỉ người có khả năng thúc giục linh văn chiến đấu như Lục Diệp thì mới có thể bù đắp chênh lệch thực lực do cảnh giới mang đến này.

Chỉ thiếu một linh khiếu, cho nên với tốc độ tu hành trước mắt của Lục Diệp, không cần đến hai ngày đã xong.

Thế nhưng thời gian tu hành hôm nay có chút dài, mặc dù hắc nuốt vào linh đan không có quá nhiều tai họa ngầm, nhưng suy cho cùng tu hành vẫn là một chuyện khô khan, thời gian đả tọa lâu dài, khí huyết cũng sẽ ứ trệ.

Hắc mở mắt ra, kiểm tra linh đan của mình, bỗng nhiên khẽ thở dài một tiếng.

Thực lực trưởng thành quá nhanh dẫn đến cái giá phải trả chính là linh đan tiêu hao thật lớn. Hiện giờ mỗi lần hắc mở một khiếu đều mất khoảng mười bốn, mười lăm hạt linh đan, lại tính đến tiền chữa thương cho Hoa Từ và phần cung cấp cho Hồ Phách với YY, linh đan vốn dư thừa đã không còn nhiều lắm.

Chờ sau khi hắc thăng lên cảnh giới tứ tầng, lại phải tới Thiên Cơ Thương Minh rồi, và hiện giờ trong tay hắc chỉ còn sáu khối Nguyên Từ Quáng có thể bán đi...

"Lục Diệp Lục Diệp." YY đang canh giữ một bên, lập tức tiến lại gần.

"Sao vậy?" Lục Diệp ngẩng đầu nhìn nàng.

YY nói: "Chúng ta sẽ ở lại đây chứ?"

Mấy ngày nay nàng và Nguyễn Linh Ngọc đã dần dần trở nên quen thuộc, quan hệ giữa hai thiếu nữ cũng càng ngày càng thân thiết.

Từ trong miệng Nguyễn Linh Ngọc, nàng biết được đủ loại tình huống khi lần trước Lục Diệp tới nơi này, nàng cũng biết Lục Diệp cố ý muốn trở về tìm mình và Hồ Phách. Điều này làm nàng rất cảm động. Cùng nhau vượt qua hoạn nạn, đồng sinh cộng tử, không thể nghi ngờ, quan hệ lẫn nhau lại càng thân cận hơn một chút.

"Người muốn ở lại chỗ này?"

Chương 173: Gặp Lại Người Quen...

Y Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Linh Ngọc tử rất tốt, Hoa Từ sư tử cũng rất tốt, những người khác đều rất tốt, nếu có thể ở tại chỗ này cũng không tệ, nhưng vẫn phải xem người."

"Không cần xem ta, nếu người muốn lưu lại thì có thể lưu lại. Đúng là những người này đều không tệ."

"A, vậy không lưu lại." Y Y ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: "Nếu cùng nhau xuất phát, thì hãy cùng nhau đi đến cuối cùng, chúng ta đi cùng người."

Lục Diệp giơ tay vỗ vỗ đầu nàng.

Y Y lập tức có chút tức giận: "Tại sao lại sờ đầu ta? Coi ta là tiểu hài tử hả?"

Lục Diệp nắm lấy đầu nàng, dùng sức xoa xoa.

"Tức chết ta rồi!" Vất vả lắm Y Y mới thoát khỏi ma quỷ, nàng lập tức dậm chân chạy ra ngoài.

Rất nhanh, từ bên cạnh đã truyền đến tiếng cười nói vui vẻ của nàng và Nguyễn Linh Ngọc.

Lục Diệp chậm rãi bước ra dưới sự cung kính của một vị quan sự phân minh Thiên Cơ Thương Minh tại Lưu Tô phường.

Hắn đã bán đi sáu khối Nguyên Từ Quáng cuối cùng, ngay cả mớ túi trữ vật lấy được từ chỗ đám người U Vân sơn lúc trước cũng bán cả cho Thiên Cơ Thương Minh.

Lục Diệp không bán túi trữ vật của Chu sư huynh, mà tốn một phần phí tổn mời lão tu sĩ của Thương Minh mở khóa cấm chế. Hắn muốn nhìn xem bên trong có thứ tốt gì hay không.

Kết quả đã khiến hắn thất vọng, so sánh thu hoạch và trả giá, hắn chẳng những không kiếm được, ngược lại còn thua lỗ!

Quả nhiên mở túi có mạo hiểm nhất định, đầu tư cần phải thận trọng.

Phỏng chừng thứ đáng giá nhất toàn thân Chu sư huynh chính là thanh trường kiếm linh khí kia, nhưng lúc giao thủ nó đã bị Lục Diệp chặt đứt rồi.

Bài học này khiến hắn âm thầm quyết định, sau này mỗi khi lấy được túi trữ vật, chỉ cần không phải là nhân vật cấp thiếu chủ gì đó kia, tất cả đều đóng gói bán đi.

Ngược lại, món linh khí Ngự Thú quyển kia còn bán được hơn mười khối linh thạch. Đồ chơi này là linh khí của Vu sư tỷ nọ, chuyên môn dùng để đối phó yêu thú, công dụng có hạn, cho nên không đáng giá lắm.

Về cơ bản, những linh thạch thu được đều bị Lục Diệp đổi thành linh đan, chỉ lưu lại ba mươi khối linh thạch dự phòng, dù sao giao dịch cùng tu sĩ đều dùng linh thạch làm tiêu chuẩn, cũng có thể dùng linh đan nhưng lại có chút thiệt thòi.

Bởi vì mười khối linh thạch chỉ có thể mua được chín hạt linh đan trong Thương Minh mà thôi.

Lúc này, lượng Nguyên Từ khoáng bán ra đều tương đối lớn, cho nên rất đáng giá, cuối cùng hắn thu được năm trăm viên linh đan.

Tính ra hắn vẫn còn mấy chục hạt Uẩn linh đan. Đương nhiên, đây đã là toàn bộ tài sản của hắn hiện giờ rồi.

Đối với một tu sĩ cấp thấp, đây là một khoản tài phú rất khổng lồ.

Nhưng Lục Diệp chỉ tính toán một chút, đã biết những linh đan này không kiên trì được bao lâu, hiện giờ tu vi của hắn đang tăng lên từng bước, hiệu suất luyện hóa linh đan cũng tăng lên, sắp tới cảnh giới tứ tầng, cho nên tốc độ này còn có thể nhanh hơn.

Hồ Phách cũng biến thành một tên nhà giàu ăn đan.

Ngày đó Lục Diệp cho Y Y mấy bình linh đan, hôm qua hắn đã hỏi một chút, hình như cũng không còn mấy hạt.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, chỉ hơn mười ngày qua, Hồ Phách đã mang tới cho người ta cảm giác áp bách càng mạnh, rõ ràng nó đã trưởng thành hơn không ít.

Hoa Từ lén lút nói với Lục Diệp, rất có thể là Hồ Phách một loại dị thú cực kỳ hiếm thấy, từ việc nó có thể chuyển hóa Y Y thành Trành linh đã có thể nhìn ra điểm này, nếu có đủ tài nguyên, loại dị thú này có thể nhanh chóng trưởng thành, trong tương lai rất có khả năng, sẽ trở thành một trợ lực rất mạnh cho tu sĩ.

Lục Diệp thì không nhìn ra, cũng đúng thôi, kiến thức của hắn không quá nhiều, lúc ấy trong lòng hắn chỉ biết rằng, về sau hắn phải nghĩ cách kiếm thêm vật tư tu hành mới được.

Nguyên Từ Quáng mà hắn mang ra từ Tà Nguyệt cốc đã hết sạch, chờ sau khi chút linh đan này tiêu hao xong, hắn không thể trông cậy vào Tụ Linh linh văn làm bản thân chậm rãi tăng lên thực lực được, làm vậy hiệu suất quá thấp.

Cho nên dù trước mắt linh đan trong Lục Diệp sung túc, nhưng tâm trạng của hắn lại rất muộn phiền.

Lục Diệp đi trên đường phố, hắn đang chạy tới điểm trị liệu của Hoa Từ nhưng không đi được bao xa, chợt nghe từ trên lầu hai

của một tửu lâu bên cạnh truyền đến một tiếng rống giận: "Mang rượu lên! Người đâu? Chết hết rồi sao?"

Lục Diệp nghe vậy, lại hơi giật mình, bởi vì giọng nói của người này có chút quen thuộc, dường như hắn đã từng nghe ở đâu đó.

Nhưng hắn xuất phát từ Thanh Vân Sơn, một đường đi tới cũng không hề tiếp xúc với quá nhiều người, làm sao có thể đụng phải người quen ở chỗ này?

Hắn hơi trầm ngâm, sắc mặt bỗng ngưng trọng lên, sau đó xoay người đi về phía tửu lâu kia. Lục Diệp mới vào cửa, đã có người đi lên nghênh đón: "Mời đạo hữu vào bên trong, ăn chút gì? Uống chút gì không?"

Mặc dù đối phương không cúi đầu khom lưng như đám tiểu nhị tửu lâu trong Phàm Tục giới, nhưng thái độ cũng rất nhiệt tình.

Về cơ bản đều là tán tu làm chủ mở ra một vài cửa tiệm kinh doanh bên trong phường thị, bọn họ không có tông môn làm chỗ dựa, cũng không có trưởng bối chiếu cố, chỉ có thể dùng phương thức này chậm rãi tích lũy tài nguyên cần thiết để tu hành.

"Tìm người." Lục Diệp hạ thấp giọng, rồi trực tiếp đi về phía cầu thang.

Tán tu kia liền mỉm cười lui đi.

Lục Diệp từng bước một đi lên lầu, cho đến khi vào cầu thang nhị tầng, mới dừng lại, thò đầu lên nhìn một cái.

Bên cửa sổ, có một nam tử tóc tai bù xù thoạt nhìn chật vật nghèo túng đang ngồi ngay ngắn, trước bàn bày mấy món ăn nhỏ, trên mặt bàn cùng mặt đất bày đầy vỏ rượu...

Dường như người này gặp phải chuyện cực kỳ không vừa lòng, đang mượn rượu giải sầu.

Lục Diệp chỉ liếc mắt một cái, đã lập tức lui xuống, trái tim đập thành thịch.

Đồng Thúc Dạ!

Vừa rồi khi Lục Diệp nghe được âm thanh, mặc dù hấn cảm thấy quen tai, nhưng ngẫm lại vẫn cho rằng tình huống này không có khả năng, cho nên để an toàn, hấn vẫn mạo hiểm đi lên xác nhận một chút.

Vừa nhìn đã phát hiện người này thật sự là Đồng Thúc Dạ mới đuổi giết hấn quãng thời gian trước.

Chương 174: Lại Rời Đi...

Hắn không biết rốt cuộc Đồng Thúc Dạ đã gặp phải chuyện gì, nhưng hiện giờ gã đã không còn uy phong lẫm lẫm như lúc đuổi giết hắn trước đó nữa, nói là chó nhà có tang cũng không quá đáng, thoát nhìn toàn thân gã cực kỳ chán nản, trên má cũng có thêm một vết sẹo.

Lục Diệp nghĩ thế nào cũng không ra, vì sao Đồng Thúc Dạ này lại chạy đến nơi đây?

Nhưng có thể xác định là gã không đến tìm hắn, lúc ấy chắc hẳn gã đã cảm thấy mình giết được hắn rồi, cho nên mới rời đi, nếu gã thật sự đến để đuổi giết hắn, sẽ không trốn ở chỗ này mượn rượu giải sầu.

Hắn lại nhớ tới chuyện lần trước Hoa Từ nói với mình, trụ sở của Cửu Tinh Tông bị Huyền Môn công chiếm, toàn bộ trụ sở đều bị Huyền Môn thiêu rụi sạch sẽ.

Nhưng dù như vậy, trụ sở vẫn còn ở đó, chẳng qua Cửu Tinh Tông cần phải hao phí cái giá thật lớn để xây dựng lại thôi, Huyền Môn cũng không có bản lĩnh đi chiếm hai trụ sở.

Hiện giờ xem ra, mặc dù trụ sở của Cửu Tinh Tông bị công chiếm, nhưng Đồng Thúc Dạ không chết, dù sao gã cũng là một pháp tu cảnh giới thất tầng, sẽ không bị giết dễ dàng như vậy.

Lục Diệp không hiểu vì sao Đồng Thúc Dạ lại xuất hiện ở chỗ này và cũng không có hứng thú đi biết, hắn chỉ biết, mình phải nhanh chóng chạy trốn.

Nếu hắn tiếp tục ở lại khu vực này, lỡ như ngày nào đó gặp

được Đồng Thúc Dạ, thì có mười cái mạng cũng không đủ cho gã giết.

Trên lầu hai, ánh mắt Đồng Thúc Dạ vô thần nhìn đường phố phía dưới, nhìn người tới người đi, thế gian huyền ảo này mang tới cho gã một loại xúc động muốn giết sạch tất cả mọi người.

Ngày đó khi gã đuổi giết Lục Diệp, có nhận được Tào Dã truyền tin, tới khi vội vàng trở về trụ sở của tông môn, nhìn thấy khắp nơi là một mảnh núi mây biển máu, toàn bộ trụ sở tông môn bị lửa lớn bao phủ.

Ngay trong một mảnh hỗn độn kia, Vương Ương đã chờ đợi từ lâu, lập tức cầm kiếm giết tới!

Gã một đường xông ba qua lại, linh lực tiêu hao thật lớn, Vương Ương lại lấy tĩnh chế động, tất nhiên đã chiếm hết thượng phong.

Huống chi gã vốn không phải là đối thủ của Vương Ương.

Trận chiến đó, suýt chút nữa gã đã bị Vương Ương chém giết tại chỗ, cuối cùng mặc dù may mắn thoát khỏi một kiếp, nhưng ba linh khiếu của bản thân lại bị Vương Ương phá vỡ, cứ như vậy tu vi thất tầng trượt xuống lục tầng.

Đồng Thúc Dạ trốn trong núi hoang rừng rậm dưỡng thương hơn một năm, lúc này mới một lần nữa hiện thân.

Cửu Tinh Tông bên kia đã nhiều lần triệu hoán gã, nhưng gã nào dám đáp lại?

Trụ sở tông môn bị công chiếm, đệ tử tử thương vô số cũng thôi đi, mấu chốt là đủ loại gia trì trên Thiên Cơ trụ đều bị Huyền Môn cướp sạch.

Kiến trúc trụ sở có thể xây dựng lại, đệ tử có thể nhận lại, vật

tư tổn thất có thể tiếp tục tích lũy, nhưng những gia trì kia lại không phải dễ dàng khôi phục như vậy, đó là thành quả mấy chục năm nỗ lực của tất cả tu sĩ Linh Khê cảnh trong tông môn.

Có thể nói chỉ trong trận chiến này, toàn bộ những gì Cửu Tinh tông kinh doanh nhiều năm ở Linh Khê chiến trường đều bị hủy hoại hết chỉ trong chốc lát.

Hơn nữa thiếu tông chủ cũng bị giết ở dưới sự trông coi của gã.

Loại sơ suất này, đừng nói chỉ là một tên Linh Khê cảnh thất tầng như Đồng Thúc Dạ, kể cả cảnh giới cửu tầng cũng gánh không nổi.

Tông môn triệu hoán, đơn giản là muốn truy cứu trách nhiệm, nếu Đồng Thúc Dạ dám trở về, đừng nói mặt trời ngày mai, chỉ sợ mặt trăng đêm nay cũng không thấy được.

Gã sợ cho nên gã hao hết công huân tích góp mấy năm nay của mình, xóa bỏ lạc ấn thuộc về Cửu Tinh tông trong ấn ký chiến trường, từ đó phản bội tông môn!

Phóng mắt nhìn khắp Cửu Châu, người phản bội tông môn như Đồng Thúc Dạ là cực kỳ hiếm thấy, bởi vì xóa bỏ lạc ấn của tông môn cần hao phí rất nhiều công huân, thế nhưng Đồng Thúc Dạ đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Công huân vất vả tích góp mấy năm đều tiêu tốn sạch sẽ, trên người còn mang theo thân phận và thanh danh phản đồ, ba chỗ linh khiếu bị phá, con đường phía trước gần như đoạn tuyệt, tựa như Đồng Thúc Dạ đã đến bước đường cùng.

Mà nguồn gốc của tất cả những chuyện này, chỉ vì Quá Sơn hồ Nhất Diệp kia đã giết thiếu chủ Cửu Tinh Tông.

Nếu không phải như thế, Cửu Tinh Tông sẽ không tiếp nhận

Huyền Môn tuyên chiến, nếu không phải như thế, gã sẽ không mạo hiểm tự mình xuất thủ đuổi giết hắc, trụ sở của Cửu Tinh Tông cũng không bị công phá dễ dàng như vậy.

Đồng Thúc Dạ nhớ tới Quá Sơn hồ chết tiệt kia, lập tức bị lửa giận thiêu đốt, chỉ hận không thể đào thi thể hắc ra chém thành hơn trăm đoạn.

Chết như thế, đúng là quá dễ dàng cho hắc!

Cũng may Đồng Thúc Dạ cũng không phải không có chỗ để đi. Mấy năm nay ít nhiều hắc cũng có chút quen biết trong Linh Khê chiến trường, dù tu vi đã rớt xuống, nhưng vẫn là cảnh giới lục tầng, hơn nữa, gã ở lục tầng gần như vẫn mạnh hơn tất cả những tu sĩ lục tầng bình thường khác, vẫn có thể tùy tiện tìm một thể lực bát phẩm cửu phẩm nào đó rồi gia nhập.

Thế nhưng trước đó, gã phải rời xa trụ sở của Cửu Tinh Tông mới được, hắc là tông môn bên kia đã bắt đầu tìm kiếm tung tích của gã rồi.

.....

"Lục Diệp, chúng ta phải đi sao?" Trong phòng, YY hỏi.

Lục Diệp khẽ gật đầu: "Nên đi rồi." Sau đó, hắc lại quay đầu nhìn nàng: "Người và Hồ Phách có thể ở lại."

"Người đừng hòng bỏ chúng ta lại!" YY có chút tức giận nói: "Đã nói cùng nhau bắt đầu đoạn hành trình này thì cũng phải cùng nhau chấm dứt nó rồi. Có phải người cảm thấy ta và Hồ Phách là thứ cản đường người không?"

"Nói bậy gì vậy?" Lục Diệp gõ đầu nàng một cái rõ đau: "Không có Hồ Phách thì ta đã sớm chết từ lâu rồi."

YY đưa tay che trán, tức giận nói: "Cho nên ta mới là người vô

dụng nhất."

"Người cũng rất hữu dụng."

"Hữu dụng như thế nào?" YY mang vẻ mặt chờ mong nhìn hần.

Lục Diệp nghiêm túc suy nghĩ một lát: "Lúc ta nghỉ ngơi đều là người ở bên cạnh cảnh giác, có thể để ta ngủ ngon."

"Ừm..." YY cúi đầu xuống.

Lục Diệp giơ tay véo mặt nàng: "Được rồi, ngày mai chúng ta sẽ rời đi, nói lời tạm biệt với Linh Ngọc đi."

Chờ YY đi rồi, Lục Diệp đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, hần cũng nên nói chuyện riêng với Hoa Từ mới được. Lần trước, hần đã đi mà không từ biệt, lần này không thể như vậy nữa, nói như thế nào, người ta cũng từng cứu hần hai lần, làm như vậy không đúng lắm.

Lục Diệp rời khỏi lầu trúc, đến phòng bên cạnh rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

Chương 175: Ta Tên Là Lục Y

Y!!!

Hoa Từ mở cửa, thấy là Lục Diệp, cảnh giác nói: "Sao vậy, lần này lại muốn cho ta uống thuốc gì?"

"Người bớt nói vớ vẩn đi!" Lục Diệp không nhin được trờng mắt nhìn nàng một cái: "Lần trước là bị người hù dọa, người cho rằng ta không biết sao?"

Hắn cũng mất mấy ngày mới phản ứng lại, nói như thế nào Hoa Từ cũng là y tu cảnh giới ngũ tầng, vô cùng tinh thông dược lý, sao có thể dễ dàng bị một viên đan dược làm mê muội như vậy? Dù đan dược kia có loại hiệu quả này, nhưng nàng chỉ ngửi một hơi, làm sao có thể trúng dược nặng như vậy?

Cho nên hắn lập tức lấy đan dược màu hồng phấn kia ra, tự mình ngửi một cái.

Kết quả là không có chuyện gì xảy ra!

Lúc ấy hắn mới biết mình đã bị Hoa Từ lừa giỡn.

"Bị phát hiện rồi ư..."

Lục Diệp lại trờng mắt nhìn nàng một cái, lúc này mới nói đến chính sự: "Ngày mai ta sẽ đi, chỉ lại đây nói lời tạm biệt với người thôi. Đa tạ người đã cứu giúp hai lần."

Hoa Từ chớp chớp mắt: "Ta là y giả, người là bệnh nhân, người trả linh đan, ta sẽ cứu người, là đạo lý bình thường thôi."

"Mặc kệ nói như thế nào, vẫn phải cảm ơn người." Lục Diệp

ngghiêm túc nói.

Hoa Từ cười cười: "Vây chúc người một đường thuận buồm xuôi gió, tiền đồ như gấm."

"Đa tạ."

"Còn việc gì nữa không?"

"Hả? Không còn nữa. "

"Vây ta nghỉ ngơi đây."

Cửa phòng bị đóng lại, lúc này Lục Diệp mới nhớ tới, hẳn quên thêm hảo hữu với nữ tử này rồi... Hẳn giờ tay lên muốn gõ cửa nhưng suy nghĩ một chút lại bỏ qua, lần này hẳn rời đi, về sau chưa chắc đã có cơ hội gặp lại.

Sáng sớm hôm sau, Hoa Từ trước sau như một vẫn được Khổng Ngưu hộ tống chạy tới Lưu Tô phường.

Nàng đã rời khỏi trước khi Lục Diệp rời đi.

Ngược lại, tiểu cô nương Nguyễn Linh Ngọc lại qua đây tiễn biệt, chia tay lệ đầm thấm khăn với YY. Mãi đến khi Lục Diệp cười Hồ Phách đi thật xa, lúc quay đầu lại vẫn nhìn thấy nàng đứng trước sơn môn rách nát kia dùng sức vẫy tay.

Hồ Phách xuống núi, bắt đầu chạy như bay, cảnh sắc bốn phía không ngừng lui về phía sau, tâm trạng YY không được tốt lắm. Mấy ngày nay nàng và Nguyễn Linh Ngọc đã kết thành tình bạn thâm hậu, bỗng nhiên phải tách khỏi bằng hữu này, đương nhiên trong lòng đầy lưu luyến.

Lục Diệp cũng không biết nên an ủi nàng thế nào, đành phải mặc nàng, tự mình nuốt linh đan, luyện hóa tu hành trên lưng hổ.

Hắn chỉ còn kém một bước đã đạt tới cảnh giới Linh Khê tứ

tăng, phỏng chừng ngày mai có thể đạt thành.

Cho đến lúc ban đêm nghỉ ngơi, YY mới chậm rãi hồi phục lại, nàng cởi túi trữ vật buộc ở cổ Hồ Phách xuống, lấy ra rất nhiều thuốc bột và bông băng sạch sẽ từ bên trong.

"Người lấy những thứ này ở đâu ra vậy?" Lục Diệp vừa ăn thịt nướng, vừa tò mò hỏi

"Hoa Từ sư tỷ cho." YY giải thích: "Nàng nói sau này nếu người lại bị thương, những loại thuốc này có thể bôi bên ngoài hoặc là uống. Còn những miếng vải bông sạch sẽ kia, chắc chắn là dùng để băng bó vết thương."

Lục Diệp nhìn mấy thứ này, tâm trạng trở nên đầy phức tạp, mặc dù Hoa Từ hơi tham tiền một chút, nói chuyện cũng gai góc một chút, nhưng không thể phủ nhận rằng nàng vốn là một người rất nhiệt tình, biết Lục Diệp thường xuyên tranh đấu với người khác bị thương, liền chuẩn bị mấy thứ này cho hắn.

"Thật là..." Lục Diệp bĩu môi, đã chuẩn bị cho hắn mấy thứ này thì hôm qua lúc nói lời tạm biệt cứ giao là được nhưng hết lần này tới lần khác, nàng chẳng chịu nói gì cả.

"Lục Diệp Lục Diệp, có phải Hoa Từ sư tỷ vừa ý người không?" YY lộ vẻ mặt tò mò hỏi, Hồ Phách đang gặm thịt cũng ngẩng đầu, đôi mắt hổ sáng quắc nhìn chăm chăm vào hắn.

"Tiểu hài tử nói lung tung gì vậy?" Lục Diệp cất kỹ đồ đạc, hắn không cảm thấy mình có mệnh lớn như vậy, tới mức chỉ vài lần tiếp xúc đơn giản đã có thể mê hoặc được một nữ tử như nàng.

Hoa Từ đã cứu chữa rất nhiều người, chung quy lại, trong mắt nàng, hắn chỉ là một bệnh nhân giàu có mà thôi.

Nhưng đối với Lục Diệp, ân tình hai lần cứu mạng lại cần phải ghi nhớ trong lòng.

Kỳ thật Tán Du Xã là một nơi không tệ, nếu không phải Lục Diệp cần đi tới trụ sở của Bích Huyết tông, ở lại bên kia tuyệt đối là một lựa chọn rất tốt.

Hắn lại tiếp tục tu hành, không biết YY đã chạy đi đâu, lúc trở về cứ lén lén lút lút.

Tới hừng đông, bọn họ lại tiếp tục lên đường, thỉnh thoảng YY sẽ biến mất đâu không thấy, còn mang theo túi trữ vật mà Lục Diệp đưa cho nàng. Lục Diệp hỏi nàng đã làm gì, nàng chỉ mỉm cười thần thần bí bí nhưng không nói cho hắn biết!

Giữa nàng và Hồ Phách có cảm ứng đặc biệt, chỉ cần khoảng cách không quá xa đều có thể cảm ứng được nhau, cho nên Lục Diệp cũng không lo lắng nàng sẽ lạc mất.

"YY, họ của người là gì?" Trên lưng hổ, hiếm thấy YY chịu ngoan ngoãn một lần, Lục Diệp mở miệng hỏi.

"Ta không nhớ rõ." YY lắc đầu, nàng có thể nhớ rất nhiều chuyện, nhưng cũng có rất nhiều chuyện không nhớ rõ.

"Như vậy..." Lục Diệp suy nghĩ một chút: "Một người, dù sao cũng phải có họ của mình mới được, nếu không người lấy họ của ta?"

"Lấy họ của người?" YY nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó khuôn mặt tươi cười: "Được, người tên là Lục Nhất Diệp, ta tên là Lục Y Y, nghe có vẻ là người một nhà!"

Bỗng nhiên nàng nhảy lên đầu Hồ Phách, đón gió mạnh đập vào mặt, hai tay đặt ở bên miệng hô to: "Ta là Lục Y Y!"

Thanh âm truyền ra xa xa trong vùng hoang dã trống trải.

Đan lực tan ra, linh lực chảy xuôi, khiếu thứ 47 dần dần tràn đầy.

Đêm thứ hai rời khỏi Anh Sơn, Lục Diệp đạt được yêu cầu thăng cấp lên tứ tầng.

Thế nhưng muốn thăng cấp đến cảnh giới này, còn phải chuyển đổi công pháp trước.

Bởi vì nguyên nhân thường xuyên chuyển đổi Thao Thiết Xan và Kim Thiên Tiêu Dao quyết, cho nên với hắn, loại chuyện này đã trở nên cực kỳ đơn giản.

Dưới sự khống chế của Lục Diệp, linh lực đang nhanh chóng chảy xuôi trong cơ thể dần chậm lại. Cũng vì vậy, liên kết giữa các đại linh khiếu bị ngắt kết nối.

Hắn lại dựa theo lộ tuyến hành công của Hồng Liên Trùng Tiêu quyết, thúc giục linh lực bản thân, từ Nguyên linh khiếu, linh lực xuyên suốt linh khiếu thứ nhất, thứ hai cho đến linh khiếu thứ chín.

Có lẽ vì đây là lần đầu tiên hắn thúc giục Hồng Liên Trùng Tiêu quyết, cho nên vòng tuần hoàn tiểu chu thiên này vận chuyển rất chậm.

Chương 176: Linh Khê Cảnh Tứ Tầng...

Lục Diệp tĩnh tâm duy trì, tốc độ linh lực chảy xuôi như dòng suối trong chín đại linh khiếu trở nên càng lúc càng nhanh, cuối cùng đã tự chủ vận chuyển.

Hệ thống tuần hoàn tiểu chu thiên lần đầu tiên được thành lập.

Hắn lại thúc giục linh khiếu thứ mười, rót vào từ khiếu thứ mười một đến khiếu thứ mười tám, bắt chước làm theo như cũ.

Một lát sau, hệ thống tuần hoàn tiểu chu thiên thứ hai hoàn thành.

Một lát nữa, chu kỳ thứ ba của hệ thống tuần hoàn vận chuyển.

Kế tiếp chính là lần thứ tư, thế nhưng giữa cảnh giới Linh Khê tam tầng đến tứ tầng là tầng lên rất lớn, bởi vì tiểu chu thiên tuần hoàn thứ tư bao trùm tới mười tám linh khiếu.

Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn thúc giục loại tiểu chu thiên bao trùm mười tám linh khiếu này, cho nên cần cẩn thận một chút.

Chừng nửa chén trà sau, quanh thân hắn hơi chấn động, lấy bản thân làm trung tâm, sóng khí bao trùm bốn phương, lửa trại cách đó không xa cũng bị ép xuống.

Cảnh giới Linh Khê tứ tầng thành!

Lục Diệp vui vẻ, yên lặng cảm nhận biến hóa của bản thân.

So với cảnh giới tam tầng, tứ tầng thực sự trưởng thành thật lớn. Gần như chỗ tốt do mười tám linh khiêu mang đến đã nhiều hơn gấp đôi mỗi tầng cảnh giới trước đó. Hiện giờ chỉ trong nháy mắt, hẳn có thể thúc giục ra lượng linh lực gần như gấp rưỡi lúc trước, đương nhiên sẽ phát huy ra thực lực mạnh hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Hồng Liên Trùng Tiêu quyết cũng có nhiều ưu thế hơn Kim Thiên Tiêu Dao quyết.

Một thứ là Địa cấp công pháp, thứ còn lại là Hoàng cấp công pháp, đương nhiên lợi ích mà chúng mang đến cho tu sĩ cũng không giống nhau.

Biến hóa rõ ràng nhất chính là tốc độ linh lực chảy xuôi trong cơ thể. Tốc độ linh lực chảy xuôi khi tu hành Hoàng cấp công pháp có chênh lệch rất lớn với Địa cấp công pháp, ít nhất là trường hợp sau nhanh hơn hai phần!

Loại biến hóa này phản hồi đến trên người tu sĩ, cũng có thể khiến thực lực của tu sĩ tăng lên.

Hắn đứng dậy, rút trường đao ra, rót linh lực bản thân lên trường đao. Chỉ trong thoáng chốc, mặt ngoài thân đao lại nổi lên một tầng đỏ ửng, tựa như có một tầng hỏa diễm thiêu đốt bám vào trường đao, lợi khí như vậy nếu lại gia trì thêm Phong Duệ linh văn, lực sát thương sẽ càng thêm bùng nổ.

Lục Diệp nhướn mày, tiện tay vung đao một cái. Dưới bóng đêm, đao như Hỏa Long bay múa.

Một đao bổ ra, tiếng xé gió cấp bách, dồn dập vang lên.

Đúng là sau khi hắn thăng cấp cảnh giới tứ tầng, thực lực đã tăng lên không nhỏ, lớn hơn các lần tiến cảnh lúc trước rất nhiều, trách không được người khác lại nói cảnh giới tứ tầng, thất tầng là rãnh trời.

Nếu hắn có được tu vi như vậy khi đối chiến với Chu sư huynh của U Vân sơn, hắn có mười phần tin tưởng mình có thể giết chết gã mà chỉ tốn một cái giá rất nhỏ.

Lục Diệp thu linh lực, cắm trường đao vào vỏ, lại ngồi xuống một lần nữa, lấy Hồng Liên Trùng Tiêu quyết ra nghiên cứu. Trong cuốn Địa cấp công pháp này còn kèm theo mấy đạo thuật pháp. Lúc trước Lục Diệp từng xem qua rồi, nhưng yêu cầu tu hành thuật pháp kia có chút cao, một đạo thuật pháp thấp nhất cũng cần tu vi tứ tầng mới có thể thi triển được. Trước kia Lục Diệp không thể tu luyện nhưng hiện giờ cuối cùng hắn cũng có tư cách này.

Thành thật mà nói, lúc trước khi đại chiến cùng La Kích, hắn rất hâm mộ đối phương vì có thể thi triển thuật pháp. Phải biết rằng khi tu sĩ cấp thấp đấu chiến, một phương biết thuật pháp thường rất dễ dàng chiếm được ưu thế.

Ngược lại Lục Diệp, chỉ có thể vừa cứng rắn chống đỡ thuật pháp do người khác đánh tới vừa cố gắng xông lên, nếu không phải hắn có Ngự Thủ linh văn, chỉ sợ đã sớm bị La Kích kia đùa chết rồi.

Trước kia hắn còn có một ít linh phù để bù đắp chênh lệch vì thủ đoạn đấu chiến không đủ, nhưng hiện giờ trong tay hắn chỉ còn lại lác đác vài tấm linh phù, linh phù công kích đã sớm tiêu hao sạch sẽ. Nếu hắn có thể nắm giữ một đạo thuật pháp, không dám nói thực lực có thể tăng lên quá nhiều, nhưng ít nhất là thủ đoạn đối địch có thể nhiều hơn một loại.

Thế nhưng hắn không vội đi nghiên cứu đạo thuật pháp kia. Trước kia hắn chưa từng tiếp xúc qua mấy thứ này, chỉ sợ sẽ không nhìn ra manh mối gì, cứ dứt khoát chờ đến khi có thời gian lại chậm rãi nghiên cứu cũng không muộn.

Giờ phút này, hắn chỉ đang mò mẫm tìm hiểu những linh khiêu mà cảnh giới ngũ tầng cần mở ra thôi.

Muốn tu hành đến cảnh giới ngũ tầng, ít nhất phải mở được 63 khiếu, lại nhiều hơn cảnh giới tứ tầng mười tám linh khiếu.

Thế nhưng vì lúc trước Lục Diệp đã mở thêm hai linh khiếu có nằm trong lộ tuyến hành công của cảnh giới ngũ tầng, cho nên hẳn muốn thăng cấp đến cảnh giới kia, chỉ cần mở thêm mười sáu khiếu là được.

Với tốc độ tu hành trước mắt của hắn, chỉ cần có đủ tinh lực, lại không bị quấy rầy, phỏng chừng chỉ hơn một tháng là hoàn thành.

Lục Diệp hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước khi hắn bị chưởng giáo ném vào Linh Khê chiến trường này, khi ấy hắn mới là một tiểu tu sĩ vừa mở ra ba khiếu, vào nơi này không hiểu ra sao, như đi trên băng mỏng, một đám sói dữ cũng có thể vây hắn ở trên cây.

Thời gian thoáng qua, đã bốn tháng rồi.

Mặc dù tu vi còn chưa tính là cao, nhưng đã vượt qua gian khổ ban đầu, hơn nữa có thể nói, kinh nghiệm mấy tháng nay của hắn rất đặc sắc muôn màu, đã tham dự hai trận tông môn đại chiến, bị cường giả tu vi vượt xa bản thân đuổi giết, độ sức cùng độ tử xuất thân từ đại thế lực đỉnh cấp tu hành Thiên cấp công pháp, thậm chí còn chiến đấu sinh tử cùng rất nhiều người có thực lực tu vi vượt qua mình...

Nghĩ như vậy, Lục Diệp cảm thấy bốn tháng nay hắn quá mức gian khổ, không nhịn được lại lau nước mắt chua xót vì bản thân.

Thế nhưng cuối cùng tất cả đã là quá khứ, trước kia tu vi hắn thấp, không có cách nào khác, nhưng hiện giờ hắn đã là tu sĩ tứ tầng, không dám nói có thể đi ngang trên chiến trường vòng ngoài này, nhưng ít nhất lực lượng tự bảo vệ đã tăng lên trên diện rộng. Ở vòng ngoài này, rất nhiều tu sĩ có tu vi thấp hơn hắn, hắn không còn thuộc về một nhóm người lẫn lộn ở tầng dưới chót kia nữa.

Hiện giờ hẳn cũng có tư cách đứng ở chỗ cao, quan sát người khác rồi.

Chương 177: Cú Shock Đầu Đòi!!!

Lục Diệp thúc giục linh lực, cúi đầu xem xét ấn ký chiến trường của mình.

Thông tin được ghi lại vẫn đơn giản như mọi khi.

【 Tên: Lục Diệp 】

【 Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Mở bốn mươi bảy khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: 174. 】

Hắn nhớ rõ ở thời điểm rời khỏi Liệt Thiên hạp, công huân của hắn còn là 142 điểm, thế nhưng lúc trước giết năm người U Vân sơn, tăng thêm ba mươi hai điểm công huân, dùng phương pháp mà hắn mò mẫm tính toán một lần, mới phát hiện con số này rất chính xác.

Như vậy xem ra, muốn đạt được càng nhiều công huân thì phải vượt cấp giết địch.

Lục Diệp mơ hồ có một loại cảm giác, về sau thứ công huân này tất có tác dụng lớn!

Thời gian luyện đạo đã đến, Lục Diệp cởi áo ra, để lộ thân trên cường tráng, từng vết sẹo dữ tợn tung hoành đan xen, nhìn thấy mà giật mình. Mặc dù những thương thế này đã khỏi hẳn, nhưng

vết thương vẫn còn lưu lại, Hoa Từ không có năng lực hoàn toàn xóa đi những vết sẹo này.

Tiếp đó, gạt tất cả qua một bên, hắn tiếp tục cần mẫn luyện đao. Một đao nối tiếp một đao, vẻ mặt Lục Diệp nghiêm túc chém ra.

Hai canh giờ sau, hắn mới mờ hôi đầm đìa thu đao lại, đi tới một bên, lấy túi nước ra rửa sạch thân thể, sau đó trở lại bên đồng lửa, đả tọa tu hành.

Trước mắt đã đạt đến cảnh giới tứ tầng, cho nên hắn cần phải hiểu rõ hiệu suất tu hành hiện giờ của mình là như thế nào, cũng như mở một khiếu cần hao phí bao nhiêu linh đan.

Một đêm đi qua, Lục Diệp kết thúc tu hành.

Đúng như hắn nghĩ, sau khi tu vi tăng lên, muốn mở một khiếu cần hao phí nhiều linh đan hơn. Bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới Linh Khê tứ tầng, muốn mở ra một linh khiếu, cần tiêu hao chừng mười tám hạt linh đan. Đương nhiên, bởi vì có Tụ Linh linh văn phụ trợ, loại tiêu hao này sẽ giảm xuống một chút.

Về phần hiệu suất, lại không có biến hóa quá lớn.

Có công pháp mang tính chất phụ trợ Thao Thiết Xan này, tốc độ luyện hóa linh đan của hắn vẫn nhanh hơn người thường rất nhiều.

Hắn đã sớm có dự đoán về lượng linh đan tiêu hao, bởi vì lúc trước sau khi mở ra khiếu thứ bốn mươi sáu và bốn mươi bảy, tiêu hao đã nhiều hơn rồi.

Lục Diệp cười Hồ Phách tiếp tục lên đường, có Y Y làm bạn, hắn cũng không cảm thấy cô đơn. Thế nhưng từ sau khi rời khỏi Anh Sơn, nàng bỗng trở nên thần thần bí bí, chẳng những lúc đi đường sẽ đột nhiên biến mất không thấy, mà có khi nàng cũng

ngẫu nhiên rời đi suốt đêm, cả ngày cứ thần thần bí bí.

Lục Diệp từng hỏi nàng nhưng không nhận được đáp án, từ đó không hỏi nhiều nữa.

Mãi cho đến một ngày nọ, lúc Lục Diệp đi vào phường thị, muốn mua vài thứ, bỗng nhiên Y Y đưa túi trữ vật kia của nàng cho Lục Diệp.

"Mang bán hết những thứ này đi."

"Bên trong có cái gì?" Lục Diệp khó hiểu, hần tiếp nhận túi trữ vật mở ra xem, lại phát hiện bên trong có rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ kỳ kỳ quái quái, còn có rễ của một số thực vật hoặc là các loại trái cây nữa, chúng đều được chất đống bên trong.

Đây là dược liệu? Bỗng nhiên Lục Diệp hiểu được rút cuộc Y Y đã làm gì trong khoảng thời gian này rồi. Thỉnh thoảng nàng sẽ biến mất không thấy đâu, hóa ra là đi thu thập dược liệu.

"Sao người lại biết những chuyện này?" Lục Diệp rất tò mò, trước kia Y Y cũng không có bản lĩnh trên phương diện này.

Y Y dương dương đắc ý: "Hoa Từ sư tỷ dạy ta, ngoài ra Linh Ngọc cũng dạy ta rất nhiều."

Nàng giải thích: "Cũng không thể cứ dựa vào người nuôi Hồ Phách mãi được. Hiện giờ nó ăn càng ngày càng nhiều, có một ngày sẽ ăn đến mức người phá sản thì biết làm sao bây giờ? Cho nên ta tìm tới Hoa Từ sư tỷ và Linh Ngọc, nhờ bọn họ dạy ta một vài thứ trên phương diện dược lý. Thế nhưng ta cũng không biết những thứ này có thể bán được bao nhiêu linh thạch, người đi bán sẽ biết."

Dược liệu trong túi trữ vật có rất nhiều chủng loại, số lượng cũng không ít, thế nhưng có thể nhìn ra, bởi vì Y Y mới học những thứ này, cho nên thủ pháp xử lý rất thô ráp, đủ loại dược liệu đều

lộn xộn chồng chất cùng một chỗ, nhiều vô số, có khoảng chừng hai ba mươi phần khác nhau.

Lục Diệp cười cười: "Vậy để ta đi bán."

"Ừm." Y Y gật đầu, lùi vào trong thể nội Hồ Phách.

Trong phường thị có không ít tu sĩ mang theo yêu thú, thể những tu sĩ cấp thấp vốn không thể thuần phục được yêu thú có thực lực quá mạnh, cho nên với bọn họ, phần lớn những yêu thú này chỉ có tác dụng cưỡi, thay cho đi bộ mà thôi, hơn nữa trên cơ bản, tại phần cổ của mỗi một con yêu thú này đều bị đeo vào một cái Ngự Thú quyển.

Đại đa số yêu thú đều chạy nhanh như tên bắn, lại hung ác dữ tợn, cực ít con có thể thần tuần được như Hồ Phách, cho nên Lục Diệp vừa xuất hiện tại phường thị, đã dẫn tới không ít tu sĩ chú ý.

Thậm chí có người còn chạy tới hỏi Lục Diệp có bán Hồ Phách hay không, tất nhiên đối phương đã bị hắt từ chối.

Lục Diệp mua thật nhiều thức ăn, lại mua thêm mấy bộ y phục từ trong phường thị, lúc này mới mang theo Hồ Phách đi vào Thiên Cơ Thương Minh.

Sau nửa chén trà nhỏ, hắt lại đi ra, dạo bước rời khỏi phường thị.

Lục Diệp cưỡi trên lưng Hồ Phách, cười nói: "Cũng không tệ lắm, bán được bốn khối linh thạch."

Y Y không lên tiếng, cũng không ngoi đầu lên, bốn khối linh thạch còn chưa đủ để Hồ Phách nhai trong một ngày... Hiện giờ, gia hỏa này ăn càng ngày càng nhiều, gần như có thể tiêu hao ngang hàng với lượng linh đan phục vụ Lục Diệp tu hành, thế nên nó trưởng thành cũng cực kì rõ ràng.

Lục Diệp liền khuyên nhủ: "Thu hoạch như vậy là không tệ rồi, tán tu đều như vậy, từ từ tích lũy từng chút xíu một, bốn khối linh thạch có thể mua bốn hạt Uẩn linh đan mà. Hơn nữa lúc này, người chỉ vừa mới bắt đầu, chờ sau này người quen thuộc, sẽ từ từ tốt lên thôi."

Y Y vẫn không nói lời nào, rõ ràng đã có chút mất tinh thần. Nàng vốn cho rằng đồng được liệu mà mình mấy ngày vất vả thu thập có thể bán được giá tốt, kết quả lại phải thất vọng rồi.

Lục Diệp thuyết phục vô dụng, cũng không nói thêm gì nữa.

Chương 178: Về Sau Nếu Ta Lại Nghiên Cứu Thuật Pháp, Ta Chính Là Đồng Phân!!!

Đúng là kỳ vọng càng cao thì thất vọng càng nhiều. Tiểu nha đầu này còn nhỏ tuổi, không thể khống chế cảm xúc cũng là chuyện bình thường.

Lục Diệp vừa ném Uẩn linh đan vào trong miệng, mặc kệ Thao Thiết Xan vận chuyển luyện hóa, vừa lấy ra Hồng Liên Trùng Tiêu quyết, nghiên cứu thuật pháp trong đó.

Trước kia hắn chưa từng học thuật pháp, bây giờ cũng không ai có thể chỉ điểm cho hắn, tất cả đều phải dựa vào tự mình tìm tòi.

Một lần tập trung nghiên cứu này, bỗng nhiên hắn lại rơi vào trạng thái vong ngã, linh lực toàn thân chậm rãi phun trào.

"Về sau ta sẽ tìm được càng nhiều dược liệu tốt hơn." Sau gần nửa ngày, bỗng nhiên Y Y xuất hiện, nàng ngồi ở trước mặt Lục Diệp, trình trọng tuyên bố!

Lục Diệp giương mắt nhìn nàng một cái, mỉm cười cổ vũ: "Ta rất chờ mong."

Y Y nắm chặt bàn tay nhỏ, kiên quyết nói: "Vậy ta lập tức đi tìm!"

Nói xong, nàng lập tức nhảy xuống lưng hổ, nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

Lục Diệp lắc đầu, hắn không đi khuyên can, nếu lúc này khuyên can chỉ đưa tới tác dụng ngược. Y Y có ý tốt muốn đền bù khoản tiêu hao của Hồ Phách hằng ngày, Lục Diệp đã rất vui rồi.

Trên lưng hổ, Lục Diệp vừa nghiên cứu thuật pháp vừa thúc giục linh lực.

Yêu cầu tối thiểu để tu hành đạo thuật pháp thứ nhất được bổ sung thêm bên trong Hồng Liên Trùng Tiêu quyết là cảnh giới tứ tầng. Đạo thuật pháp thứ hai yêu cầu cao hơn, phải có cảnh giới thất tầng mới được, một đạo thuật pháp cuối cùng lại cần tu sĩ tu luyện Hồng Liên Trùng Tiêu quyết đến trạng thái đại viên mãn, chính là mở đủ 180 khiếu.

Hai đạo thuật pháp đằng sau ở cách Lục Diệp quá xa, cho nên hiện giờ hắn chỉ chuyên tâm vào nghiên cứu đạo thuật pháp thứ nhất kia thôi. Tên nó là Hỏa Phượng Hoàng.

Càng nghiên cứu lâu, Lục Diệp càng cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì quá trình thi triển thuật pháp này có rất nhiều chỗ tương tự với tạo dựng linh văn.

Cả hai cùng phải cần lấy linh lực của bản thân nhằm tạo dựng ra đồ án đặc biệt. Đồ án này được xem như một vòng khép kín. Linh lực ở trong đó sẽ dựa theo thứ tự đặc biệt phun trào, sau đó sẽ phát huy ra một chút tác dụng thần kỳ.

Chẳng lẽ thuật pháp cũng là một loại phương thức biểu hiện ra bên ngoài của linh văn? Lục Diệp không khỏi sinh ra nghi hoặc như vậy.

Trước mắt, hắn chỉ lẻ loi một mình, cho nên không ai có thể giải đáp nghi hoặc này cho hắn, chỉ có thể cầm đầu tự nghiên cứu mà thôi.

Cũng may hắn từng chiếm được ba đạo linh văn từ trên Thiên

Phú thụ, mỗi một lần có được những linh văn kia, đều sẽ có lượng lớn tin tức phức tạp dung nhập vào trong đầu, để cho hẳn triệt để nắm giữ đạo linh văn này.

Thế nhưng vì hẳn chưa từng học qua hệ thống, cho nên mặc dù Lục Diệp có thể nhẹ nhõm thúc giục ba đạo linh văn kia, thậm chí còn có thể lấy linh văn tác chiến, nhưng hẳn vẫn rơi vào trạng thái chỉ biết hiện tượng mặt ngoài chứ không biết bản chất và nguyên nhân sinh ra.

Thật giống như nấu nướng một món ăn, Lục Diệp là một đầu bếp dựa theo đủ loại tin tức chính mình có được để bỏ các loại gia vị vào bên trong món ăn kia, thức ăn làm ra cũng trở nên mỹ vị ngon miệng.

Thế nhưng là một đầu bếp có kinh nghiệm nấu nướng phong phú, lại phải biết thêm những gia vị kia ở thời điểm nào, phân lượng bỏ vào ra sao, phải khống chế lượng lửa như thế nào, cách nấu nướng như thế chắc chắn có thể khiến thức ăn càng thêm mỹ vị.

Thế nhưng cũng chính vì trước đó Lục Diệp từng chiếm được đủ loại tri thức về ba đạo linh văn kia, cho nên sau một phen nghiên cứu, hẳn lại phát hiện, dường như thi triển ra Hỏa Phượng Hoàng này, cũng không phải quá khó.

“Oa, chim cú thật xinh đẹp!”

Dưới bóng đêm, Y Y nhìn lên con chim nhỏ to béo, toàn thân hiện ra ánh đỏ nhàn nhạt, giữa ánh đỏ còn có từng tia từng tia màu vàng rất nhỏ chảy xuôi trước mặt, lập tức kêu to.

Nếu không phải con chim này do chính linh lực của Lục Diệp tạo dựng nên, chỉ sợ nàng đã đặt nó lên tay mình rồi.

Trên trán Lục Diệp lập tức nổi lên một sợi gân xanh, hẳn lập

tức sửa lại cho đúng: "Cái gì mà chim cú, đây là Hỏa Phượng Hoàng. Đến đây, đọc lại một lần với ta, Hỏa! Phượng! Hoàng!"

Y Y nhìn chăm chăm vào hắn, như muốn nói: 'Đây rõ ràng chính là chim cú, mắt người hay mắt ta bị mù vậy'...

Hồ Phách cũng xông tới, cúi đầu hít hà con chim mập đang tung cánh bay nhảy ở giữa không trung trước mặt, lại phát hiện thứ đồ chơi này chẳng những không thể ăn, còn giống như rất nguy hiểm, nó lập tức làm một chiêu hổ nhảy tránh ra.

Lục Diệp cảm giác mình bị sỉ nhục...

Rõ ràng là hắn đang nghiên cứu một đạo thuật pháp tên là Hỏa Phượng Hoàng, thế nhưng không hiểu vì sao kết quả sao lại thành ra thứ đồ chơi này?

Lục Diệp cầm Hồng Liên Trùng Tiêu quyết kia lên xác nhận một phen. Có lẽ thủ đoạn thi pháp và thúc giục linh lực của hắn đều không có vấn đề, vậy thì ở nơi nào xảy ra vấn đề đây? Một đạo thuật pháp Hỏa Phượng Hoàng thật đẹp, làm sao lại biến thành Hỏa Am Thuần thuật (am thuần là chim cú) rồi?

Đây chính là kết quả mà bản thân hắn toàn lực nghiên cứu suốt một ngày sao? Lục Diệp có chút dở khóc dở cười.

Trước mắt bên trong đủ loại thủ đoạn mà hắn nắm giữ, thì thúc giục Ngự Thủ linh văn có mức tiêu hao lớn nhất, Phong Duệ tiếp theo, riêng Tụ Linh linh văn lại rất nhỏ.

Tiêu hao của thuật pháp Hỏa Phượng Hoàng nằm khoảng giữa Ngự Thủ và Phong Duệ.

Trước đó, Lục Diệp mất cả một ngày trời nghiên cứu, lại thêm vài chục lần thử nghiệm, rốt cục cũng thành công, ai biết đâu kết quả lại thành cái dạng này, trong lòng hắn rất khó tiếp nhận nổi.

Thật giống như nam tử lần đầu được làm phụ thân, chợt thấy hài tử mới sinh của chính mình vô cùng xấu, chỉ hận không thể nhét ngược nó vào trong thai, tái tạo lần nữa. Nhưng kết quả đã như vậy, mặc kệ hắn có tiếp nhận hay không, cũng không đủ sức thay đổi nữa rồi.

Lại nói, món đồ chơi này có thể xuất ra đối địch ư? Chỉ sợ hắn thi triển ra chưa kịp thiêu chết địch nhân, đã khiến địch nhân chết vì cười rồi.

"Được, đây là Hỏa Phượng Hoàng!" Y Y thấy vẻ mặt như nhận đả kích to lớn của Lục Diệp, đành phải nói một câu trái lương tâm.

"Đây là chim cú..." Lục Diệp khoát tay. Con chim cú kia lập tức tiêu tán giữa không trung.

Hắn đi qua một bên, cởi áo, bắt đầu luyện đao.

Quả nhiên, thuật pháp gì đó đều là rác rưởi, chỉ có đao thuật mới thuộc về chính mình.

"Về sau nếu ta lại nghiên cứu thuật pháp, ta chính là đồng phân!" Hắn thầm hạ quyết tâm.

Chương 179: Long Tuyên Hội

Thời gian vội vàng, nhoáng lên đã là mười ngày sau, một con hổ lớn tuyết trắng xâm nhập vào vùng núi san sát, Lục Diệp ngồi ngay ngắn trên lưng hổ, đầy phong trần mệt mỏi.

Bọn họ từ Thanh Vân Sơn bên kia xuất phát đến nay đã được hơn bốn tháng, nhưng kỳ thật thời gian đi đường chỉ có hơn phân nửa, phân nửa còn lại cứ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà chậm trễ. Hắc nô nóng muốn chạy tới trụ sở Bích Huyết tông, cho nên sau khi xuất phát từ Anh Sơn bên kia vẫn chưa hề ngừng nghỉ.

Bây giờ khoảng cách đến trụ sở Bích Huyết tông vẫn còn rất xa xôi, nhưng kiên tha lâu cũng đầy tổ, cứ đi kiểu gì cũng tới đích, và quyết tâm đến đích mới thôi.

Căn cứ theo Thập Phân đồ, khu vực này tên là Bách Phong sơn, bởi vì ngọn núi to to nhỏ nhỏ vừa vặn nhiều có gần một trăm tòa, phụ cận cũng có ba nhà thế lực.

Lục Diệp không muốn tiếp xúc quá nhiều với những người xuất thân tông môn kia, miễn cho không cẩn thận bị bại lộ thân phận của mình, cho nên hắc tính toán sẽ đi xuyên qua từ Bách Phong sơn.

Đoạn đường trước, hắc đều đi tới như thế, rất ít chạm mặt những tu sĩ khác.

Mặc dù phạm vi Bách Phong sơn rất lớn, nhưng lấy tốc độ đi đường của Hổ Phách, chỉ mấy ngày đã có thể xuyên qua.

Y Y lại cực kỳ thích loại địa phương này, bởi vì ở trong loại sơn dã này, nàng có thể tìm được rất nhiều dược liệu. Từ sau ngày

bị kích thích do bán thuốc, nàng đã chăm chỉ hơn rồi.

Cũng ngay thời điểm này, đang có không ít tu sĩ ra ra vào vào trong một ngôi đại điện đứng sừng sững trên một ngọn núi trung tâm nhất của Bách Phong sơn.

Trung tâm đại điện chính, một tấm Ảnh Nguyệt Bàn (cái khay bóng trắng) to lớn được bày ra ở vị trí trung tâm, hình ảnh hiện lên trên Ảnh Nguyệt Bàn kia đã phản ánh rõ toàn bộ địa hình địa thế bao quát khắp vùng Bách Phong sơn,

Không chỉ như thế, nó còn có thể giám sát động tĩnh của các tu sĩ bên trong Bách Phong sơn, dùng một loại phương thức trực quan biểu hiện lên.

Ở bên trên Ảnh Nguyệt Bàn này, có ba loại hào quang sắc thái không đồng nhất đang không ngừng lóe ra.

Thứ nhất là màu lam, thứ hai là màu đen, thứ ba là màu đỏ.

Mỗi một điểm sáng đều đại biểu cho một vị tu sĩ, hào quang điểm sáng càng nồng đậm, tu vi tu sĩ lại càng cao, và ba loại màu sắc đại biểu ba tông môn.

Chính là ba nhà thế lực phân tán tại ngoại vi Bách Phong sơn.

Một nhà Thanh Vũ Sơn thuộc về trận doanh Hạo Thiên minh,.

Hai nhà khác lại thuộc về trận doanh Vạn Ma lĩnh, phân biệt là Thái La Tông và Tàn thị, trong đó, Tàn Thị là một thế lực gia tộc.

Hướng mắt nhìn toàn bộ Cửu châu, có rất ít thế lực gia tộc có khả năng lớn mạnh, bởi vì một gia tộc muốn phát triển có tính chất hạn chế rất lớn.

Đương nhiên mọi thứ vốn không có gì là tuyệt đối. Ở trong Cửu châu vẫn có vài gia tộc có nội tình cực kì thâm sâu.

Và ở bên trong cấp bậc thất bát cửu phẩm này, vẫn có rất nhiều thế lực gia tộc.

Kỳ thật Dư Hiểu Diệp hay là huynh đệ Lưu thị mà Lục Diệp từng gặp phải ở bên trong Tà Nguyệt cốc kia, đều có xuất thân gia tộc, chẵn qua vì thực lực của gia tộc bọn họ quá yếu, không có phẩm cấp, cho nên hoàn toàn không có sức phản kháng khi bị người của Tà Nguyệt cốc đánh đến tận cửa.

Mặc dù Tần thị cũng được như một nhà thế lực cửu phẩm, nhưng so sánh cùng tông môn cửu phẩm thực sự vẫn còn có chút chênh lệch, cũng may phụ cận còn có một Thái La Tông chiếu ứng lẫn nhau, cho nên cuộc sống tại trong Linh Khê chiến trường không tính quá khó khăn.

Trước mắt là thời kì ba thế lực nọ cùng cử hành một lễ hội tên là Long Tuyên hội. Cho nên rất nhiều tu sĩ của ba nhà đều tụ tập tại Bách Phong sơn bên này.

Truyền thống ấy đã kéo dài hơn trăm năm rồi, mỗi ba năm lại cử hành tại nơi này một lần.

Nguyên nhân chủ yếu là phía dưới đại điện có ẩn giấu Long tuyên, nó là một dòng nước suối ẩn chứa lực lượng kỳ diệu. Lúc nước suối dâng trào sẽ xuất hiện một loại linh vụ, tu sĩ tiến vào bên trong có thể rèn luyện thể phách, hóa giải đan độc.

Đối với tu sĩ cấp thấp, đương nhiên là thể phách càng mạnh lại càng tốt, nhất là với những tu sĩ ngày sau muốn đi theo con đường thể tu kia, Long tuyên có thể đặt vững căn cơ tu hành rất tốt cho bọn hắn.

Lại nói, trong Linh Khê chiến trường có thật nhiều tài nguyên trân quý.

Ví dụ như một chút khoáng sản, một chút linh quả, đều là thứ

đặc hữu của chiến trường, là đồ vật vốn không tìm được ở Cửu châu. Tình huống này cũng khiến rất nhiều thế lực vì tranh đoạt những tài nguyên này, đã công phạt lẫn nhau vô số năm tháng rồi, coi như đã kết xuống huyết hải thâm cừu.

Đối với dạng thế lực vòng ngoài như Thanh Vũ Sơn, Thái La Tông và Tần thị này, Long tuyền tuyệt đối chính là một nguồn tài nguyên cực kỳ quan trọng.

Lúc trước, khi Long Tuyền vừa bị phát hiện, vẫn chưa có Tần thị, chỉ là tranh đoạt giữa Thái La Tông và Thanh Vũ Sơn, mỗi lần đều có không ít người phải chết, thế nhưng bởi vì nội tình của Thanh Vũ Sơn càng hùng hậu hơn một chút, cho nên mỗi lần đều là Thanh Vũ Sơn chiến thắng.

Mãi cho đến năm mươi năm trước, Tần thị xây dựng trụ sở ở ngay phụ cận, cũng gia nhập vào tranh đoạt dạng này. Tần thị và Thái La Tông cùng thuộc trận doanh Vạn Ma lĩnh, đương nhiên sẽ là minh hữu, lấy hai địch một, Thanh Vũ Sơn sao có thể là đối thủ?

Trước đó dù Thanh Vũ Sơn chiến thắng, bọn họ cũng không tiêu hao hết lực lượng Long Tuyền bởi vì số lượng tu sĩ của một tông môn luôn luôn có hạn, chờ sau khi tu sĩ Thanh Vũ Sơn đi, tu sĩ Thái La Tông còn có thể đi uống chút canh thừa thệt nguội, mặc dù thể lương một chút, dù sao cũng tốt hơn là không có.

Nhưng bây giờ đến phiên Thái La Tông và Tần thị chiến thắng, tình huống sẽ khác đi.

Tu sĩ hai nhà nhiều hơn một nhà, mỗi ba năm lực lượng Long tuyền cũng chỉ có thể góp nhặt được một số lượng nhất định, tu sĩ hai nhà này dùng một lát là xong, Long tuyền sẽ trở thành trong suốt phổ thông giống hệt nước suối bình thường, không có chút xíu hiệu quả rèn luyện thể phách nào.

Cứ như vậy, ba phen mấy bận xuống, Thanh Vũ Sơn đã tức tới

lật bàn rồi.

Chương 180: Thanh Vũ Sơn, Thái La Tông Và Tần Thị!!!

Khoảng ba mươi năm trước, tại một lần diễn ra Long Tuyền hội, Thanh Vũ Sơn trực tiếp mời được một tông môn lục phẩm nhúng tay vào, kết quả đương nhiên là Thái La Tông và Tần thị đại bại thua thiệt.

Chẳng qua Thanh Vũ Sơn có minh hữu, Thái La Tông và Tần thị cũng có.

Có Thanh Vũ Sơn phá hư quy củ trước, Thái La Tông và Tần thị cũng không cam chịu yếu thế. Ở trong mấy lần Long Tuyền hội sau đó, có thể nói là minh hữu các phương liên miên xuất hiện, y như câu nói ‘người ngừng hát ca tới ta đành tràng’, cũng không biết trên Bách Phong sơn đã mai táng bao nhiêu bộ xương khô của tu sĩ rồi.

Đấu đá như thế tới ba, năm lần sau, cả ba bên đều phát hiện dạng tranh đấu này không mang lại chỗ tốt gì cho tất cả mọi người. Không nói đến một phương thất bại phải chịu tổn hại nặng nề, ngay cả một phương chiến thắng cũng phải chia ra lượng lớn danh sách tiến vào Long tuyền, và phần danh sách còn lại không đến hai phần.

Hơn nữa tranh đấu với quy mô lớn thế này rất dễ tạo nên hỗn loạn, dẫn đến thật nhiều tu sĩ chết trận. Mấy lần Long Tuyền hội đó, tổn thất của ba nhà lớn hơn trước kia rất nhiều.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ truyền thừa của ba nhà đều sẽ đoạn mất.

Cuối cùng từ Thái La Tông bên kia dẫn đầu, trải qua tu sĩ cấp cao của ba thế lực thương thảo một phen, lại dưới sự chứng kiến của Thiên Cơ, cả ba cùng ký kết một phần khế ước.

Đó chính là sau này mọi người sẽ không đi tìm minh hữu gì đó trợ chiến, thế nhưng cân nhắc đến tình huống Thanh Vũ Sơn phải lấy một địch hai, cho nên Thanh Vũ Sơn được phép triệu tập sự giúp đỡ ở phụ cận. Trong phần nội dung cũng hạn định tu vi của tu sĩ tham dự Long Tuyền hội, đồng thời cho Thanh Vũ Sơn một chút ưu đãi trên phương diện khác.

Cũng không phải Thái La Tông và Tần thị yếu thế, chỉ là hai nhà đều biết phải làm như vậy, mới có thể cam đoan tu sĩ môn hạ bên mình tiếp tục kéo dài, nếu không ba năm một trận hỗn loạn quy mô lớn, không biết sẽ chết bao nhiêu người.

Hiển nhiên Thanh Vũ Sơn cũng rõ lí lẽ này. Sau khi đủ loại khế ước được ký kết xuống, các bên đều rất hài lòng.

Bắt đầu từ mười lăm năm trước, Long Tuyền hội đã tạo thành hình thức như trước mắt.

Về phần Thanh Vũ Sơn muốn triệu tập giúp đỡ, đương nhiên phải lấy tán tu phụ cận là chủ, vì thế Thanh Vũ Sơn mở ra điều kiện khá hậu hĩnh, dẫn tới vô số tán tu chạy theo như vẹt.

Mấy lần Long Tuyền hội trước đó đều là Thanh Vũ Sơn chiếm cứ ưu thế, không thể nói là thắng lớn, nhưng ít nhất cũng chiếm được khá nhiều vị trí trên danh sách cuối cùng.

Thế nhưng Long Tuyền hội lần này vừa bắt đầu không tới mấy ngày, Thanh Vũ Sơn bên này đã tổn thất nặng nề, đỉnh núi liên tiếp mất đi.

Bách Phong sơn có vừa vặn một trăm đỉnh núi to to nhỏ nhỏ. Ở bên trong khế ước mà ba nhà thế lực đã ký kết vào lúc trước,

bọn họ đều ước định phương thức tranh đoạt và số lượng phân phối tiến vào Long tuyền cực kỳ rõ ràng.

Đó chính là tranh đoạt quyền sở hữu một trăm ngọn núi này!

Ở bên trong kế ước ký kết năm đó, có một kế ước là ưu đãi chắc chắn đưa cho Thanh Vũ sơn. Với nội dung là: ban đầu Thanh Vũ Sơn sẽ chiếm cứ bốn mươi tòa bên trong một trăm ngọn núi, trong sáu mươi tòa còn dư lại kia, Thái La Tông chiếm ba mươi lăm, Tần thị hai mươi lăm.

Nói cách khác, nếu một mực bảo trì thể cục dạng này, đến khi Long Tuyền hội kết thúc, Thanh Vũ Sơn sẽ chiếm cứ bốn phần trong danh sách tiến vào Long tuyền, còn là nhóm đầu tiên đi vào.

Thái La Tông chiếm cứ ba phần năm, là nhóm thứ hai đi vào.

Tần thị cuối cùng, chiếm cứ hai phần năm.

Mặc dù phân phối dạng này không hoàn mỹ, nhưng cũng có thể coi là hài lòng lẫn nhau.

Nhưng đã là tranh đoạt, Long Tuyền hội không có khả năng sẽ duy trì thể cục dạng này cho đến khi kết thúc. Từ ba ngày trước, tranh đoạt từng ngọn núi kia đã bắt đầu rồi.

Hiện tại bên trong một trăm ngọn núi, Thanh Vũ Sơn chiếm ba mươi lăm, Thái La Tông chiếm bốn mươi, Tần thị hai mươi lăm không có biến hóa, chủ yếu là mấy ngày ban đầu này, Tần thị không có động tác gì, tất cả đều là Thanh Vũ Sơn và Thái La Tông giao phong.

Trong đại diện, ba người bên ngoài hiện lên thể tam giác quay chung quanh Ảnh Nguyệt bàn, phân biệt đối ứng với ba điểm sáng có màu khác nhau trong mâm.

Đại diện của Thanh Vũ Sơn tọa trấn ở đây chính là Thang Vũ.

Người này khoảng chừng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, chỉ đứng ở nơi đó đã mang tới cho người ta một loại cảm giác bất động như núi, khí huyết cực kì tràn đầy.

Đại diện của Thái La Tông là một nữ tử dáng vẻ diễm dúa lẳng lơ, tên là Hàn Già Nguyệt, ăn mặc cực kỳ hào phóng. Nàng đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế thái sư, đôi chân dài gác lên Ảnh Nguyệt Bàn, chân ngọc trắng nõn mảnh khảnh, mười ngón chân còn bôi son màu đỏ thắm. Hai màu sắc tuyết trắng và đỏ thắm, gây nên xung đột thị giác, không khỏi khiến người khác nghĩ ngợi lung tung, bộ váy áo xẻ tà đến bẹn đùi hoàn toàn không che giấu được chỗ kín, làm đám đệ tử ba nhà cứ đi tới đi lui liên tiếp liếc nhìn,

Nhưng nàng lại coi như đây là chốn không người.

Phía sau nàng còn có một thiếu niên gương mặt trắng noãn, người này đang nhẹ nhàng đám bóp bờ vai cho nàng.

Đại diện của Tần thị là Tần Vạn Lý, một nam tử có thân hình nhỏ gầy, bên hông treo lấy một thanh loan đao hình bán nguyệt, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Hàn Già Nguyệt bên kia, ngẫu nhiên bốn mắt nhìn nhau, Hàn Già Nguyệt còn ném ánh mắt đưa tình với gã, Tần Vạn Lý liền cười ha ha ngáy ngô.

Ba người này đều có tu vi Linh Khê cửu tầng, lúc bình thường bọn họ đều ở vòng hạch tâm chiến trường ma luyện bản thân nhưng trước đó đã cố ý trở về chỗ này, chủ trì Long Tuyền hội.

Tuy có khế ước do Thiên Cơ chứng kiến, ba phương đều không dám vi phạm, nhưng vẫn có thật nhiều chỗ sơ hở để lợi dụng, cho nên mỗi lần Long Tuyền hội bắt đầu, các phương đều sẽ có một tu sĩ cửu tầng chạy về chủ trì đại cục.

Lúc bình thường ở vòng ngoài sao có thể gặp được loại nhân vật này? Như Huyền Môn và Cửu Tinh tông bên kia đương nhiên cũng có tu sĩ cảnh giới cửu tầng, nhưng ngày bình thường chỉ có

một tu sĩ thất tăng và một tu sĩ lục tăng tọa trấn trụ sở tông môn mà thôi.

Trong ba người, Thang Vũ có sắc mặt lạnh lùng, bày ra tư thế người sống chớ lại gần, Hàn Già Nguyệt thì tràn đầy mị lực, về phần Tần Vạn Lý kia hơi có chút cảm giác cả người lẫn vật đều vô hại.

Chương 181: Tu Sĩ Xông Loạn vào Bách Phong Sơn!!!

"Buông cái chân chó của người xuống, nếu không ta không ngại chặt nó giùm người!" Thang Vũ giương mắt nhìn Hàn Già Nguyệt một cái, cất giọng lạnh lùng nói.

Hàn Già Nguyệt hé miệng cười một tiếng: "Làm sao? Không chơi nổi ư? Lại muốn lật bàn như ba mươi năm trước rồi?" Nhìn thấy tâm trạng của Thang Vũ không tốt, đương nhiên nàng sẽ rất vui sướng. Hai bên vốn là đối địch lẫn nhau, không cần thiết phải cho gã sắc mặt tốt.

Thế nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽ, nhìn chăm chú của Thang Vũ, nàng vẫn bỏ chân xuống, rồi quay đầu nhìn Tần Vạn Lý nói: "Chúng ta liên thủ cùng một chỗ giết gia hỏa này đi!"

Tần Vạn Lý tiếp tục cười ngây ngô: "Hàn sư tỷ cứ nói đùa, ta không có bản lĩnh lớn như vậy đâu."

"Đồ hèn nhát!" Hàn Già Nguyệt nhếch miệng, có chút nhàm chán nói.

Một lát sau, có người tới trước mặt Thang Vũ, thấp giọng nói mấy câu, Thang Vũ khẽ vuốt cằm.

Chờ người kia lui về phía sau, Thang Vũ mới nhìn về hướng Hàn Già Nguyệt: "Thái La Tông các người ẩn giấu đủ sâu, một nhóm lớn đệ tử như vậy cũng dám đưa cho tông môn khác nuôi dưỡng, không sợ bị người khác nuôi đến quen sao?"

Ba thế lực đều nằm trong vùng này, chẳng ai giấu được nội

tình của nhau, cho nên từ lúc đầu tới giờ, Thang Vũ vẫn đang suy nghĩ rút cuộc chỗ nào đã xảy ra vấn đề, vì sao mới khai chiến mấy ngày, Thanh Vũ Sơn bọn họ đã ăn thiệt thòi lớn như thế.

Cho tới giờ khắc này, mới có tin tức chính xác truyền đến.

Từ trước đó Thái La Tông đã thu một nhóm đệ tử thiên phú xuất sắc, thế nhưng không đặt ở trụ sở tông môn nhà mình, mà cho bọn họ tu hành bên thế lực kết giao kia, mãi cho đến lúc này mới bỗng nhiên trở về, tham dự Long Tuyền hội, đánh cho Thanh Vũ Sơn một cái trở tay không kịp.

Hiện giờ tu vi của mấy tu sĩ kia cũng không tệ, có không ít người đã đạt đến ngũ tầng.

Phải biết rằng, tu vi của người tham dự Long Tuyền bị hạn chế giữa nhị tầng và ngũ tầng. Sở dĩ có giới hạn kiểu này, là bởi vì tu sĩ nhất tầng không có quá nhiều kinh nghiệm chiến đấu, rất dễ chết khi tham dự tranh đấu dạng này, còn tu vi lục tầng lại quá cao, không cẩn thận mà giết lầm một ít tu sĩ cấp thấp sẽ bị khấu trừ rất nhiều công huân. Đây là chuyện mà bất cứ một tu sĩ nào cũng khó có thể chịu đựng nổi.

Đồng thời cũng vì ngăn ngừa một chút thương vong không cần thiết, cho nên tu vi của tu sĩ tham dự Long Tuyền hội đã bị giới hạn.

Có thể nói tu sĩ có tu vi cao nhất toàn bộ Bách Phong sơn hiện giờ, chính là cảnh giới ngũ tầng, vốn tu sĩ ngũ tầng Thanh Vũ Sơn bên này đang chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng đột nhiên Thái La Tông bên kia lại có thêm một nhóm người mới xuất hiện, lập tức phá vỡ thế cân bằng này. Đây mới là nguyên nhân trực tiếp khiến Thanh Vũ Sơn thất bại.

Điều này có liên quan tới tình huống Thanh Vũ Sơn chiếm cứ số lượng ngọn núi nhiều nhất ở giai đoạn đầu.

Lại nói, ở giai đoạn đầu Long Tuyền hội, đã chiếm cứ số lượng ngọn núi nhiều cũng không nhất định sẽ là chuyện tốt, bởi vì làm như vậy Thanh Vũ sơn sẽ phải phân tán lực lượng ra trấn thủ những đỉnh núi này.

Hiện giờ, bọn họ liên tiếp đánh mất mười ngọn núi, ngược lại cũng khiến lực lượng phòng thủ của Thanh Vũ Sơn trở nên chật chội hơn, Thái La Tông rất khó đạt được tiến triển mang tính thực chất gì.

Kỳ thật Thanh Vũ sơn bên này cũng không chết bao nhiêu người. Sau khi những tu sĩ vốn trấn thủ trên ngọn núi kia nhận thấy địch nhân quá cường đại, cả đám không lựa chọn liều mạng, cho nên đã bảo tồn được một phần lớn lực lượng.

Và đương nhiên, bất lợi trước mắt chỉ là nhất thời, cũng không thể quyết định được kết quả cuối cùng.

Sau mấy ngày ứng đối, hiển nhiên Thanh Vũ sơn bên này phải bắt đầu phản kích. Trên bản đồ địa hình do Ảnh Nguyệt bàn phản chiếu, trên vài ngọn núi thuộc khu vực có điểm sáng màu xanh và điểm sáng màu đen giao nhau, đã bộc phát kịch chiến, tu sĩ song phương đang đánh nhau tóe bụi, thỉnh thoảng lại có điểm sáng bị dập tắt.

Điểm sáng màu xanh là tu sĩ Thanh Vũ Sơn, màu đen là Thái La Tông, về phần màu đỏ, đại biểu cho Tần thị.

Ánh mắt ba người Thang Vũ đều tập trung ở nơi giao phong, từ số lượng điểm sáng lưu lại để phán đoán ra ưu khuyết điểm của thế cục. Dần dần, sắc mặt Hàn Già Nguyệt trở nên khó coi, bởi vì có thể thấy rõ ràng, Thái La Tông bọn họ đã rơi xuống thế hạ phong trong lần giao phong này.

Nửa canh giờ sau, đã có kết quả, Thanh Vũ Sơn đoạt lại hai ngọn núi!

Hàn Già Nguyệt lập tức có chút không vui, hừ lạnh một tiếng: "Một đám phế vật!"

Thang Vũ vẫn đứng ở nơi đó, bất động như núi, không buồn không vui.

"Có một tán tu xông vào." Bỗng nhiên Tần Vạn Lý mở miệng.

Thang Vũ và Hàn Già Nguyệt cùng quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy trên Ảnh Nguyệt Bàn có thêm một điểm sáng màu trắng đã xuất hiện ở vùng ven.

"Linh Khê tứ tầng..." Thoáng cái Hàn Già Nguyệt đã phán đoán ra tu vi của đối phương từ độ sáng của điểm màu trắng này, khoe miệng khê nhếch lên: "Vận khí của người này không tốt lắm."

Sở dĩ nàng nói như vậy, chính vì vị trí của điểm sáng màu trắng kia đã xuất hiện trên địa bàn Thái La Tông, từng dãy núi liên miên bên kia đều thuộc phạm vi Thái La Tông chiếm cứ, trên mỗi một ngọn núi đều có ít nhất năm sáu điểm sáng màu đen lưu thủ.

Mặc dù ở một mảnh khu vực này, tu vi tứ tầng không quá thấp, nhưng cũng tuyệt đối không cao, tùy tiện một tu sĩ ngũ tầng nào đó cũng có thể giải quyết được.

Lại nói, phạm vi Bách Phong Sơn rất lớn, hiện giờ lại đang là thời gian ba thế lực cử hành Long Tuyền hội, bọn họ không thể lãng phí tinh lực đi phong tỏa toàn bộ nơi này, hơn nữa các tán tu phụ cận đều biết trước mắt là lúc Long Tuyền hội cử hành, ngoại trừ những tán tu bị Thanh Vũ Sơn triệu tập, những người khác sẽ không tùy tiện xông vào.

Đáng tiếc, bất cứ chuyện gì cũng có một ít ngoại lệ, Long Tuyền hội đã cử hành nhiều lần như vậy, đương nhiên cũng có lần xuất hiện tán tu xông nhầm vào Bách Phong sơn, và phần lớn những tán tu kia đều không có kết quả tốt.

Nếu như đối phương xông vào từ Thanh Vũ sơn bên kia, còn có cơ hội được Thanh Vũ Sơn thu vào dưới trướng. Nhưng nếu như xông vào từ địa bàn của Thái La Tông hoặc Tần thị... Vậy thì xin lỗi.

Chương 182: Một Lời Nói Sai – Lập Tức Xuất Thủ!!!

Bởi vì có khế ước lúc trước, Thanh Vũ Sơn có thể chiêu mộ những người ngoại lai này làm trợ thủ, nhưng Thái La Tông và Tần thị chỉ có thể mượn lực lượng của bản thân. Để phòng ngừa tai họa xảy ra, Thái La Tông và Tần thị sẽ không mặc kệ người ngoài hoạt động trong Bách Phong Sơn.

"Người đoán xem hẳn thuộc trận doanh bên nào?" Hàn Già Nguyệt có chút hứng thú nhìn điểm sáng màu trắng kia.

Kỳ thật nàng là một tu sĩ cảnh giới cửu tầng, lại bất đắc dĩ phải chạy về chủ trì Long Tuyền hội, đã cảm thấy chuyện này vô cùng nhàm chán rồi. Những tiểu gia hỏa này bên này giết không giết được, đánh không đánh được, nàng chỉ có thể tự mình tìm chút vui vẻ mà thôi.

Tần Vạn Lý ha hả cười nói: "Hàn sư tỷ nói hẳn thuộc trận doanh bên nào thì chính là trận doanh bên ấy."

Lời này có khác gì không nói?

"Thang Vũ, người thì sao?" Hàn Già Nguyệt ngẩng đầu nhìn Thang Vũ bên kia.

Thang Vũ lại không để ý tới nàng, khiến cho Hàn Già Nguyệt bĩu môi: "Cọc gỗ!" sau đó, nàng lại quay đầu nhìn về phía Tần Vạn Lý: "Có muốn đánh cuộc một phen không?"

Tần Vạn Lý nói: "Hiếm khi thấy Hàn sư tỷ có nhã hứng bực này, sư đệ tự nhiên sẽ phụng bồi."

"Hai trăm công huân!" Hàn Già Nguyệt lập tức hăng hái lên.

"Khụ khụ..." Tần Vạn Lý ho khan: "Tiểu đồ di tình, tiểu đồ di tình (ý là đánh cược nhỏ một chút, thắng thì thắng, thua thì thua, làm sao cho người đánh cược có thể thoải mái thừa nhận thắng thua, từ đó hưởng thụ được chút vui vẻ của quá trình suy luận dự đoán là được)."

Nói xong gã cũng không cho Hàn Già Nguyệt cơ hội nói chuyện, trực tiếp đề nghị luôn: "Ta đánh cược hai mươi điểm công huân, người này thuộc Vạn Ma Lĩnh!"

Hàn Già Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, mất hết cả hứng: "Quá nhàm chán!" Thân thể nàng ngửa ra phía sau, hai tay giơ cao, nằm thành hình chữ đại trên ghế thái sư, xuân quang đại tiết, tư thế làm cho người ta suy nghĩ miên man, nào có chút phong phạm của tu sĩ cảnh giới cửu tầng nữa?

"Hai trăm công huân, ta đánh cược hẳn là tu sĩ của Hạo Thiên Minh!" Thang Vũ vẫn im lặng không lên tiếng bỗng nhiên mở miệng.

Hàn Già Nguyệt đứng dậy nhìn Thang Vũ, hé miệng cười duyên: "Được, đánh cược với người một phen!"

"Thiên Cơ chứng kiến!"

"Thiên Cơ chứng kiến!"

Chỉ trong thoáng chốc, ba đôi mắt đều chú ý đến điểm sáng màu trắng kia, mắt thấy điểm sáng kia dùng một loại tốc độ cực nhanh tới gần ngọn núi gần nhất.

Trên lưng hổ, Lục Diệp nhú mày, không biết có phải là ảo giác hay không nhưng từ vừa nãy, hẳn đã sinh ra một loại cảm giác bị người ta nhìn trộm, nhưng cẩn thận điều tra lại không thu hoạch được gì.

Điều này khiến hần cảnh giác, thậm chí, hần còn gọi Y Y đang hái thuốc ở phụ cận trở về.

Một đường đi về phía trước, không có bất cứ điều gì ngoài ý muốn, cho đến khi Hồ Phách leo lên ngọn núi gần nhất, bỗng nhiên nó dừng lại.

Lục Diệp đang ngồi ngay ngắn trên lưng hổ, tay phải đè trên chuôi đao, âm thầm thúc giục linh lực toàn thân, Hồ Phách cũng cúi người xuống, thấp giọng gầm thét.

Có người mai phục ở đây.

Lục Diệp cảm nhận được điều này rất rõ ràng, nghĩa là hần đã bước vào trận địa mai phục của người khác.

Hần không biết người mai phục ở chỗ này là ai, cũng không biết vì sao bọn họ lại mai phục ở chỗ này, thậm chí còn không biết tu vi của những người đó, cho nên cục diện hiện giờ rất bất lợi với hần.

Gió mạnh thổi qua đỉnh núi, lá cây xào xạc kêu vang, bỗng nhiên giọng nói của một người vang lên ở cách đó không xa: "Điện Thiểm!" (điện giật)

Lục Diệp quay đầu nhìn lại theo hướng âm thanh, chỉ thấy một thiếu niên đang ngồi trên thân cây đại thụ bên kia, thiếu niên nọ đang lặng lẽ nhìn hần, hiển nhiên đây chính là người vừa nói câu kia.

Lục Diệp thúc giục linh lực, thấy rõ linh quang bên trong cơ thể đối phương.

Một tu sĩ tứ tầng!

Hần nhú mào, thăm dò : "Lôi Minh?" (tiếng sấm)

Đột nhiên, từng tiếng phá không vèo vèo ập tới, Lục Diệp vội vàng cúi đầu, hai mũi tên sắc bén lần lượt từ hai bên trái phải, lướt qua đỉnh đầu hắn, mang theo mấy sợi tóc.

Công kích của đối phương không có bất kỳ dấu hiệu nào, nếu không phải mấy ngày nay Lục Diệp đã trải qua không ít lần chiến đấu sinh tử, thì chỉ riêng đợt tên bắn này, hắn cũng không tránh được rồi.

Hiển nhiên hắn đã nối sai ám hiệu của đối phương, mà tu sĩ mai phục ở chỗ này cũng quyết đoán vô cùng, ám hiệu vừa sai lập tức xuất thủ.

Hồ Phách đã vọt về phía bên trái, Lục Diệp đập lên lưng hổ, cả người nhẩy dựng lên, ngăn cản một mũi tên bắn trực diện tới mặt ngay giữa không trung, ánh mắt khóa chặt thiếu niên đang nói chuyện lúc trước.

Đối phương phát động công kích đồng thời liền từ trên thân cây nhẩy xuống, trong tay xuất ra một thanh trường kiếm, tập kích đến chỗ Lục Diệp.

Lục Diệp bên này vừa rơi xuống đất, thiếu niên kia đã đến gần, trường kiếm như linh xà phun độc, trực tiếp cắm thẳng về phía trái tim Lục Diệp.

Quả nhiên một lời không đúng là hạ sát thủ.

Đối mặt với một kiếm sắc bén này, Lục Diệp không tránh không né, ngược lại còn hung hăng chém về phía thiếu niên!

Hào quang màu đỏ rực hiện lên trên thân đao, trường đao tựa như đang bị thiêu đốt.

Thiếu niên nọ chợt thấy Lục Diệp hung ác như vậy, rõ ràng đã chịu kinh hãi, vội vàng biến chiêu, đẩy ngang kiếm ngăn cản.

Một tiếng động vang lên, trong nháy mắt đao kiếm giao nhau, gần như trường kiếm đã rời tay bay ra, còn thiếu niên lại bị lực lượng kia trùng kích tới, làm liên tục lui về phía sau.

Vẻ hoảng hốt trên mặt gã càng đậm, nhưng không đợi gã có động tác gì, trường đao trong tay Lục Diệp đã như cuồng phong bão táp chém xuống.

Từ khi hấn rời khỏi Thanh Vân Sơn, chỉ cần điều kiện cho phép, Lục Diệp đều kiên trì luyện đao trên hai canh giờ mỗi ngày. Có lẽ loại rèn luyện này không giúp hấn nắm giữ đao thuật và kỹ xảo quá mức huyền diệu nhưng lại có thể khiến cơ sở của hấn càng ngày càng vững chắc.

Lại cộng thêm kinh nghiệm tích lũy thông qua từng trận chém giết suốt quãng thời gian này, hiện giờ Lục Diệp không còn là tên ngốc vừa mới ra khỏi Thanh Vân Sơn nữa rồi.

Hấn đã chậm rãi hình thành phong cách đấu chiến của mình. Đó chính là hung ác, sắc bén, bởi vì hấn có thể dựa vào Ngự Thủ linh văn, vừa rồi nếu thiếu niên kia không vội vàng biến chiêu ngăn cản đao thứ nhất của hấn, thì một đao kia có thể chém đối phương thành hai nửa.

Coi như tính cẩn thận của thiếu niên kia đã đưa gã đi một vòng trước Quỷ Môn quan rồi, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi...

Chương 183: Đây Là Tên Diên Từ Nơi Nào Xuất Hiện???

Tiếng rắc rắc không ngừng truyền ra, mỗi một đao hạ xuống, đều sẽ khiến thiếu niên nọ lui về phía sau ba bước, dưới lực lượng cường đại trùng kích tới, hổ khẩu đã bắt đầu vỡ vụn.

Gã thầm kêu rên một trận, đây là tên diên từ nơi nào xuất hiện? Vì sao lúc chiến đấu lại có tính xâm lược mãnh liệt như vậy? Rõ ràng hai bên đều có tu vi tứ tầng, vì sao lực lượng của gã lại kém tên diên này nhiều đến vậy?

Khi Lục Diệp xuất đao, khí huyết xung quanh hắn cũng tràn trề xông tới, khiến thiếu niên nọ không khỏi sinh ra một loại ảo giác, người trước mặt đã chính là một con hung thú mới thoát khỏi lồng giam, đang khao khát tìm người cắn nuốt.

Khóe mắt thiếu niên đã liếc thấy hai sư đệ nhà mình đang bao vây bọc đánh từ phía sau, chỉ cần gã kiên trì thêm vài hơi thở nữa, hoàn toàn có thể liên thủ với hai vị sư đệ này vây công đối phương.

Nghĩ vậy, gã vừa lui về phía sau, vừa đưa tay mò mẫm trong túi trữ vật của mình, rất nhanh, gã đã lấy ra một tấm linh phù từ trong túi trữ vật, chuẩn bị đánh tới, bất chợt, bên tay vang lên một tiếng răng rắc giòn vang...

Thiếu niên kinh hãi, khóe mắt thoáng nhìn thấy trường kiếm của mình đã đứt lìa ngay khoảng giữa, lưỡi kiếm bị đứt bay nghiêng ra, ngay sau đó trên người gã tê dại, cứng đờ tại chỗ.

Tâm nhìn bắt đầu đảo lộn, hình ảnh cuối cùng ấn vào mắt là

một nửa thân thể thoát nhìn rất quen thuộc.

Đó là thân thể của mình? Đến đây, ý thức của thiếu niên triệt để lụi tàn.

Khi máu tươi bắn tung tóe, phía bên phải Lục Diệp đã truyền đến tiếng gầm của Hồ Phách, ngay sau đó là tiếng quát đầy hoảng sợ. Cùng lúc ấy, bên trái vang lên có tiếng phá không, địch nhân trốn trong bóng tối vừa bắn một mũi tên về phía Lục Diệp.

Thế nhưng một mũi tên này đã mất đi tính chuẩn xác, hẳn là cái chết của thiếu niên nọ đã khiến người đánh lén kia rối loạn tâm thần.

Và hiển nhiên, người rối loạn tâm thần không chỉ có một mình gã, còn có hai tu sĩ đã vọt tới phía sau Lục Diệp nữa.

Tổng cộng có năm tu sĩ Thái La Tông thủ ở ngọn núi nơi này, một tứ tầng, hai tam tầng, hai nhị tầng.

Bố trí như vậy không quá mạnh, nhưng đây là hậu phương của Thái La Tông, cho nên không cần phải bố trí đội hình quá mạnh. Dưới tình huống ngọn núi phía trước không mất, tu sĩ Thanh Vũ Sơn sẽ đánh không tới nơi này, loại vị trí này cũng là vị trí an toàn nhất.

Sở dĩ Thái La tông lưu người thủ hộ ở chỗ này chỉ vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn thôi.

Nhưng ai mà biết được, loại bố trí vốn chắc chắn không chút sơ hở này, lại bị sự xuất hiện của Lục Diệp đánh vỡ.

Giờ phút này, hai tu sĩ Thái La Tông đã vọt tới phía sau Lục Diệp như bị dội thẳng một chậu nước lạnh vào đầu ngay giữa mùa đông, cả người đầy lạnh lẽo.

Bọn họ trở mắt nhìn vị sư huynh tứ tầng nhà mình bị một vị

khách không mời mà đến, vung một đao chém thành hai đoạn chỉ trong thời gian năm hơi thở ngắn ngủi, hiển nhiên trong lòng tất cả đã hoảng hốt và sợ hãi đến tột cùng.

Điều này làm bọn họ đột nhiên cùng dừng bước ở vị trí cách Lục Diệp chưa tới ba trượng.

Lục Diệp xoay người, trường đao chĩa nghiêng nghiêng xuống mặt đất, trên lưỡi đao có máu tươi nhỏ giọt.

Hai chân hấn đạp một cái xuống, tại chỗ xuất hiện một cái hố, chỉ vài bước đã giết đến trước mặt hai tu sĩ Thái La Tông đang bị dọa đến choáng váng kia.

Trong lúc nguy cơ sinh tử, rút cuộc hai người này cũng bộc phát ra tiềm lực của bản thân. Cả hai đồng loạt giết về phía Lục Diệp.

Một phen giao phong đỉnh đỉnh đang đang, hai tu sĩ tam tầng đều ngửa người ra sau, để lộ sơ hở.

Bọn họ đã liên thủ nhưng dưới tình huống tu vi chênh lệch quá xa, cả hai cũng không ngăn được mấy đao của Lục Diệp.

Trường đao được rút vào linh lực vẽ ra một luồng hào quang màu đỏ tươi ở trước người. Một đao này không hề sử dụng thêm Phong Duệ linh văn.

Khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, lồng ngực hai người trước mắt đã trúng đao vỡ ra, từ miệng vết thương lại truyền ra mùi khét nhàn nhạt, một người ngã xuống đất, một người lảo đảo lui về phía sau.

Lục Diệp tiến lên một bước, một đao đâm vào ngực tu sĩ vừa ngã xuống đất kia nhưng hấn không có ý định ngừng lại, lập tức rút đao chém về phía một người khác. Trong khi ấy, khóe mắt hấn lại thoáng nhìn qua một mũi tên đang bắn về phía mình, hấn thản

nhiên nâng đao chém một cái, hất văng mũi tên kia ra.

Ngay lúc Lục Diệp đang muốn đi kết liễu tu sĩ tam tầng còn lại, đối phương đã cắm đầu xuống mặt đất. Một đao lúc trước đã chém nát trái tim gã rồi...

Bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết thê lương đến tột cùng từ bên cạnh truyền ra, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồ Phách đã cắn vào cổ một nữ tu, miệng nó đầy máu tươi phun trào, trên tay nữ tu kia còn cầm một cây cung. Nàng nọ liên tục giãy dụa vỗ vỗ ở dưới người Hồ Phách, đáng tiếc, không lay động được nó.

Nữ tu này chỉ có tu vi nhị tầng, là người trốn ở trên cây bắn tên về phía Lục Diệp. Lúc Hồ Phách và Lục Diệp tách ra, hắn đã trực tiếp nhảy tới bên này, nếu chỉ có một mình Hồ Phách có lẽ còn không làm gì được nàng, dù sao người ta trốn ở trên cây mà, nhưng có thêm Y Y thì lại khác.

Y Y lập tức xuất hiện ở phía sau nữ tu này, dùng sức đẩy nàng xuống.

Trong khoảng thời gian đi theo Lục Diệp, mỗi ngày Hồ Phách đều được ăn ngon, không biết đã tiêu hao bao nhiêu Uẩn Linh đan rồi, khiến cho thực lực hiện giờ của nó đã tiến bộ hơn lúc trước rất nhiều, lại phối hợp với Y Y, cả hai có thể dễ dàng bắt được nữ tu nhị tầng này.

Lục Diệp không quan tâm tới nữ tu này nữa, hắn lập tức quay người nhìn qua hướng khác. Vừa rồi có hai người bắn tên đánh lén hắn, một người đã bị Hồ Phách cắn, vẫn còn một người khác.

Thế nhưng khi Lục Diệp nhìn qua, lại phát hiện đối phương đã chạy xa hơn mười trượng rồi.

Lục Diệp cầm đao muốn đuổi theo, bỗng nhiên hắn nhớ tới điều gì, lại lập tức giơ tay lên chỉ về phía người nọ, linh lực màu

đỏ rực bắt đầu tuôn trào trong lòng bàn tay.

Linh lực tinh thuần kết xuất ra một con chim cú lửa to béo, chim cú lửa kia vỗ cánh, như mũi tên rời cung bay về phía trước.

Trong chớp mắt, chim cú lửa kia đã sượt qua thân thể tu sĩ đang chạy trốn kia đập vào một gốc đại thụ, lửa nóng thiêu đốt.

Vậy mà trượt rồi...

Chương 184: Tình Huống Khó Hiểu???

Lục Diệp nhướn mày, lòng bàn tay lại có linh lực tụ trào, lần này hẳn thoáng điều chỉnh phương hướng một chút.

Con chim cú lửa thứ hai bay ra, đâm vào chính giữa lưng người nọ, một tiếng ầm nổ vang, người nọ như đập phải mìn, lập tức nhào xuống đất, sau lưng cháy khét một mảnh, chỉ co giật vài cái đã không còn nhúc nhích nữa.

Có thể nhận ra, đạo thuật pháp được bổ sung bên trong Hồng Liên Trùng Tiêu quyết này có uy lực rất không tệ.

Một chút điểm đỏ từ bên kia bay ra, rơi vào trong mu bàn tay Lục Diệp.

Lục Diệp nhìn trái nhìn phải, nhíu mày không thôi: "Tình huống gì đây?"

Trận chiến đấu này tới một cách không sao hiểu nổi.

Hắn chỉ nổi sai ám hiệu của đối phương thôi mà, vì sao đối phương lại không chút lưu tình giết tới? Còn không thèm hỏi hắn thuộc trận doanh nào nữa???

Nhưng đối phương đã không khách khí, Lục Diệp đương nhiên cũng không khiêm nhượng, cho đến khi chém xong người, hắn mới xác định, mấy người này thuộc trận doanh của Vạn Ma Linh, xem ra không chém nhầm.

Trong đại điện, ba đôi mắt đang chăm chú nhìn vào điểm sáng màu trắng vừa chạm mặt với năm điểm sáng màu đen kia, gần

ngủi không quá hai mươi hơi thở, năm chấm đen lần lượt dập tắt, chỉ còn lại điểm trắng kia vẫn đang không ngừng lấp lóe.

Mí mắt ba người nọ nhìn đều nhảy lên một cái, Hàn Già Nguyệt vội vàng đưa tay ấn về phía ấn ký chiến trường của mình, đưa một tin tức ra ngoài. Rất nhanh, bên trên mấy ngọn núi phụ cận nơi điểm trắng dừng lại đã phân ra gần mười chấm đen di chuyển về vị trí kia.

Hiển nhiên nữ nhân này đã tức điên lên rồi, cũng không biết tu sĩ tứ tầng này xuất hiện từ chỗ nào, lại chạy đến phía sau một ngọn núi mà Thái La Tông chiếm giữ.

Đây tuyệt đối là đánh mặt bọn họ.

Mặc dù nàng không biết làm sao người kia lại thực hiện được chuyện này, lại có thể lấy một địch năm, còn giết chết cả năm người trong thời gian ngắn như vậy? Nhưng qua tình huống vừa rồi, có thể thấy thủ đoạn của hắn không tầm thường.

Đáng tiếc, nói thế nào chẳng nữa, đây cũng là sơn phong do Thái La Tông chiếm cứ, bọn họ muốn điều động nhân thủ đi tới vây quét hắn là chuyện cực kỳ dễ dàng.

Khả năng cao là đối phương đã bị thương, chỉ cần hắn dám dừng lại bên kia thêm lát nữa, đừng mơ may mắn rồi đi!

Thang Vũ giương mắt nhìn nàng một cái, không hề can thiệp, mà có muốn cũng không can thiệp được. Tất cả mọi người đều có ấn ký chiến trường, rất tiện để truyền thông tin đi, mà ở trong đại điện người đến người đi này, mỗi khi xuất hiện tin tức gì đó, sao tránh khỏi bị truyền ra bên ngoài?

Lại nói, việc đặt ba người có cảnh giới cửu tầng như bọn họ tọa trấn ở chỗ này, không đơn giản là bảo đảm Long Tuyền hội được tiến hành thuận lợi, đồng thời trách nhiệm của bọn họ chính

là tiến hành can thiệp và chỉ huy tình huống bên trong Long Tuyền hội trên một mức độ nào đó.

Thế nhưng gã vẫn có chút tiếc hận, vị trí gia hỏa tứ tầng này xâm nhập vào Bách Phong sơn có chút không đúng, nếu hắn tiến đến từ địa bàn Thanh Vũ Sơn, chắc chắn có thể trở thành trợ lực cho tông môn bọn họ, nhưng hắn lại lựa chọn tiến vào từ địa bàn Thái La Tông, sợ là không có kết quả tốt lành.

Đường sống duy nhất chính là lập tức lui ra ngoài, trong lúc Long Tuyền hội diễn ra, Thái La Tông không có quá nhiều tinh lực để đuổi theo giết hắn.

Ngay tại thời điểm Thang Vũ đang nghĩ như vậy, điểm sáng màu trắng kia lại bắt đầu chuyển động, Thang Vũ thấy rõ phương hướng điểm trắng di động, liền biết người này chết chắc rồi.

Hàn Già Nguyệt kia càng cắn răng cười lạnh một tiếng: "Tốt, lá gan rất lớn!"

Chẳng trách nàng lại nói như vậy, chỉ vì sau khi điểm trắng kia giết năm tu sĩ Thái La Tông, chẳng những hắn không lựa chọn rời đi, ngược lại còn xông thẳng vào bên trong Bách Phong sơn.

Tần Vạn Lý ở một bên nở nụ cười: "Đây là tên trẻ con miệng còn hôi sữa nơi nào tới? Không biết ba nhà chúng ta mở Long Tuyền hội ở chỗ này sao?"

Thang Vũ lại vươn tay về phía Hàn Già Nguyệt, im ắng nhìn nàng, ý tứ rất rõ ràng.

"Làm gì chứ? Ta đã thua sao? Ai biết gia hỏa này thuộc trận doanh nào, chỉ giết mấy đệ tử Thái La Tông ta thôi, ai có thể chứng minh hắn thuộc Hạo Thiên minh chứ?" Giờ phút này, tâm trạng của Hàn Già Nguyệt rất không tốt, giọng điệu cũng trở nên gắt gỏng hơn rất nhiều.

Kỳ thực lời này rất có lý, trên Linh Khê chiến trường, dù thuộc cùng một trận doanh cũng có thể công kích lẫn nhau, thêm nữa giết người cùng trận doanh cũng nhận được công huân mà.

Thang Vũ thu tay về, không dây dưa nữa.

Lại nói, vừa rồi gã cũng ôm ý tưởng giống như vậy. Suy cho cùng, ván cược trước đó chỉ là hứng thú nhất thời, mọi người đều biết muốn dùng đối phương để thực hiện một ván cược tử tế đúng là chuyện rất khó khăn, trừ phi thật sự có biện pháp chứng minh điểm trắng kia thuộc về trận doanh nào.

Trên ngọn núi, Lục Diệp thu thập xong chiến lợi phẩm, lại cười lên hồ hởi, một lần nữa lên đường. Đối với hắn, chém giết trước đó chỉ là một chút việc nhỏ xen giữa hành trình tiến lên, cũng không mang lại ảnh hưởng quá lớn.

Thế nhưng vì an toàn, hắn vẫn để Y Y chạy lên phía trước dò đường, Y Y vốn xuất quỷ nhập thần, là lựa chọn thích hợp nhất để làm chuyện này.

Lục Diệp ngồi ở trên lưng hổ, ném một hạt Uẩn Linh đan vào trong miệng, bắt đầu khôi phục. Một trận chiến vừa rồi bắt đầu vội vàng, kết thúc cũng nhanh, cho nên hắn không tiêu hao quá nhiều, nếu không phải thời khắc mấu chốt, hắn ném đi hai đạo thuật pháp, tiêu hao sẽ còn nhỏ hơn nữa.

Về suy nghĩ hắn đã thụ thương trong đầu Hàn Già Nguyệt. . .Đương nhiên là không thể nào, thế nhưng một mình đi đường, nên bảo trì linh lực bản thân tràn đầy tuyệt đối là một thói quen rất tốt.

Lại nói, đúng là uy lực của một đạo Hỏa Phượng Hoàng Thuật kia không tệ, một tu sĩ nhị tầng bị hắn đánh trúng, lập tức mất đi tính mệnh.

Duy nhất một điều không được hoàn mỹ chính là, ở thời điểm thi triển thuật pháp này, tu sĩ sẽ có chút xấu hổ, nhất định phải có nội tâm cường đại mới được.

Xem ra hẳn còn phải tìm thời gian nghiên cứu thứ này cho thật tốt, thử một chút xem có thể thay đổi hình thái bên ngoài của thuật pháp kia hay không? Ít nhất là làm nó trở nên bình thường hơn một chút.

Chương 185: Quyết Định Phá Vây

Sau một chén trà, Y Y trở về, nói cho Lục Diệp một tin tức rất xấu. Trên ngọn núi phía trước lại có mấy tu sĩ đang xông thẳng tới bên này, xem ra những người kia cùng một bọn với đám người bị giết lúc trước.

Nhưng bản thân Lục Diệp lại có thể xác định được khi năm tu sĩ kia bị giết chết, bọn họ không hề truyền ra bất cứ tin tức gì, bởi vì chiến đấu kết thúc quá nhanh, bọn họ có muốn cũng không kịp làm như vậy.

Rõ ràng không chút sơ hở, vậy vì sao đồng bọn của đối phương lại biết mà giết tới đây? Rút cuộc là tình huống như thế nào?

Lục Diệp thoáng suy tư một lát, sau đó hẳn quyết định lui về.

Hắn không biết những tu sĩ đang lao về phía mình có tu vi gì, Y Y chỉ thấy mấy người, không dám tới quá gần, đương nhiên không thể xác định được tu vi cao thấp.

Nếu như tu vi của đối phương không cao, Lục Diệp còn có lòng tin đối phó, nhưng nếu trong những người kia có mấy ngũ tầng hoặc là có một, hai lục tầng, thì phiền toái to.

Đương nhiên khả năng này không cao, dù sao nơi này cũng là vòng ngoài chiến trường.

Lục Diệp chỉ cảm thấy thế cục này không đúng lắm. Bởi vì suốt quãng đường hắn đi tới, dù sẽ đụng phải một vài tu sĩ, nhưng

đây vẫn là lần đầu tiên đưng phải tu sĩ nhiều lần thế nào.

Hắn chỉ đơn thuần hoài nghi, có phải bản thân đã xâm nhập vào địa bàn của một thế lực nào đó hay không? Thế nhưng trên Thập Phân đồ đánh dấu, nơi này chính là chỗ giao giới giữa ba thế lực, không thuộc về bất cứ một nhà nào

Y Y lại lần nữa tiến đến dò đường, rất nhanh, một tin tức càng xấu hơn truyền đến, phía sau cũng có người, chừng mười tu sĩ đang dần dần bọc phía sau vây hắn lại.

Lục Diệp bỗng cảm giác không ổn. Bây giờ hắn hoàn toàn có thể xác định được rằng bản thân đã xâm nhập vào địa bàn của một thế lực nào đó rồi, bằng không đâu thế gây nên phản ứng lớn như vậy?

Đáng tiếc, giờ phút này muốn lui đi đã muộn, Lục Diệp mơ hồ có thể phát hiện ra dao động linh lực từ trong tay những tu sĩ khác, điều này có nghĩa là khoảng cách hai bên đã rất gần rồi.

Hắn vỗ lên người Hồ Phách, muốn thay đổi phương hướng, lướt đi từ một bên khác.

Trước sau đều có người, chẳng lẽ hai bên trái phải cũng có sao?

Trong đại điện, Hàn Già Nguyệt mang ánh mắt oán hận nhìn về phía điểm sáng màu trắng đang nhảy lên vọt xuống tại Bách Phong sơn, từng mệnh lệnh được truyền ra, một hàng nối tiếp một hàng điểm sáng màu đen từ những đỉnh núi khác xuất phát, bọc đánh điểm trắng kia.

Bây giờ nàng đã đạt được một tin tức xác thực, tu sĩ xâm nhập này cưỡi một con hổ lớn trắng như tuyết, cho nên tốc độ rất nhanh, tu sĩ Thái La Tông ở phía sau truy kích hẳn đều không đuổi kịp.

Nhưng nàng không cần đệ tử nhà mình phải đuổi kịp địch nhân. Dưới quá trình không ngừng điều động của nàng, một vòng vây nghiêm mật đang chậm rãi thành hình. Bốn phía xung quanh điểm sáng màu trắng đều có chi chít những điểm đen với số lượng gần 30 cái, bất kể hấn phá vây từ hướng nào đều sẽ gặp phải công kích, chỉ cần kéo dài hấn trong chốc lát thôi, những người khác sẽ cùng nhau tiến lên, chặt hấn thành thịt muối!

Trong lúc diễn ra Long Tuyền hội lại phát sinh loại tình huống này, tuyệt đối đã khiến Hàn Già Nguyệt nổi giận. Nếu không phải nàng không thể xuất thủ trên Long Tuyền hội, nàng chỉ hận không thể tự mình ra tay đi bắt gia hỏa cười Bạch Hồ kia tới, cho hấn nếm thử lần lượt các loại nhân gian khổ hình!

Trên lưng hổ, sắc mặt Lục Diệp đã ngưng trọng đến đỉnh điểm. Suốt một canh giờ bên ba vừa rồi, hấn đã phát hiện chẳng những bản thân không thể thoát khỏi những địch nhân không biết kia, ngược lại thế cục càng ngày càng không ổn.

Y Y cũng không tiếp tục đi ra dò đường nữa, bởi vì bốn phương tám hướng đều là địch nhân!

Hấn có chút không rõ lắm, làm cách nào mà kẻ địch lại có thể hoàn thành vòng vây này? Phải biết rằng, hơn nửa ngày qua hấn đều cười Hồ Phách đột trái xông phải, tiến lên không có bất cứ quy luật nào, nhưng vẫn bị bao vây?

Tránh không thoát, chỉ có giết ra ngoài!

Lục Diệp đưa một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hổ, còn một tay còn lại đè chặt chuôi đao, Hồ Phách như biết tâm ý của hấn, nó gầm lên một tiếng, tốc độ tăng mạnh, xông thẳng tới vòng vây trước mặt.

Bọn họ quyết định phá vây!!!

Hồ Phách vượt qua một khe núi, bỗng phía trước có mấy bóng người trực tiếp đánh tới, trên người tên cầm đầu có linh quang nồng đậm, rõ ràng là tu sĩ ngũ tầng.

Người này nhảy vọt lên thân một cây lớn gần đó, thân hình như gió, cách hơn mười trượng đã đánh giết đến Lục Diệp bên này, một cây trường thương trong tay, thương xuất như long, trong miệng quát chói tai: "Nhận lấy cái chết!"

Linh lực tràn trề phun trào phía trên thanh trường thương kia, tiếng xé gió bén nhọn vang lên, càng tăng thêm uy thế của một thương này.

Khoảng cách hai bên nhanh chóng bị rút ngắn, hiện giờ Hồ Phách muốn tránh đã không còn kịp nữa rồi, Lục Diệp nâng tay đánh về phía người kia, linh lực phun trào trong lòng bàn tay.

Ngay lập tức, ánh đỏ chợt hiện, một con chim mập vỗ cánh đánh về phía người kia.

"Pháp tu?" Người vừa lao tới giật nảy cả mình, lấy tu vi tứ tầng, lại có được tốc độ thi pháp nhanh như vậy, hẳn là một pháp tu rồi.

Đạo thuật pháp này khá tương đồng với Hỏa Điều Thuật, nhưng khác với Hỏa Điều thuật bình thường chính là, hỏa điều do đối phương thi triển ra có chút mập. . .

Thân ở giữa không trung không dễ tránh né, người này đâm ra một thương, chính giữa người con chim mập đang bay tới.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, linh lực bắn tung tóe, khí tức nóng rực bao trùm lấy gã, may mà tu sĩ ngũ tầng này vội vàng thúc giục linh lực hộ thể mới bình yên vô sự, thời điểm rơi xuống đất, trên mặt gã đầy vẻ ngưng trọng.

Chỉ trong nháy mắt tiếp xúc, gã đã cảm giác được linh lực của

đối phương cực kỳ tinh thuần, dường như không phải loại linh lực mà một tu sĩ tứ tầng nên có. . .

Gã quay đầu nhìn lại, đã thấy thiếu niên cười hở trắng giết ra từ một bên sườn, hoàn toàn không có ý giao phong chính diện cùng gã, bên kia có hai tu sĩ cảnh giới tứ tầng liên thủ bọc đánh tới, vũ khí của một người trong đó là thanh khảm đao, thoạt nhìn cực kỳ nặng nề. Đối phương bố thẳng xuống ngay đầu hổ lớn.

Chương 186: Phá Vây, Phá Vây, Không Ngừng Phá Vây!

Một người khác lại cầm trường kiếm trong tay, vẽ ra từng bông hoa kiếm, đâm về phía Lục Diệp trên lưng hổ.

Khí tức nóng rực tiếp tục hiện ra, linh lực màu đỏ hội tụ lại, chợt có thêm một con chim cú to béo bay ra, đánh úp về phía tu sĩ tứ tầng cầm đao kia.

Đồng thời Lục Diệp rút đao, một đao chém về phía địch nhân sử dụng kiếm nọ.

Lại nghe “Đinh đơng” một tiếng, tu sĩ tứ tầng sử dụng kiếm không nhận được thoáng lùi người về sau.

Mặc dù tu vi của hai bên giống nhau, nhưng một đao mang theo thế hổ vồ của Lục Diệp lại là thứ mà gã hoàn toàn không thể ngăn cản nổi.

Một bên khác, con chim cú to béo bị tứ tầng cầm đao kia chém tan, mặc dù không thể gây tổn thương đến gã nhưng nó cũng miễn đi vận rủi khiến Hồ Phách bị đánh, thừa dịp người kia bị linh lực của chim cú nổ tung đánh tới làm đầu óc choáng váng, Hồ Phách đã quét ra một trảo. Người kia kêu lên một tiếng đau đớn, trước ngực truyền ra tiếng gãy xương, toàn thân ngã nhào trên đất.

Trong chớp mắt, thế giáp công của hai tu sĩ tứ tầng bị phá, phía sau còn có mấy tu sĩ tam tầng trợn mắt há hốc mồm nhìn hổ lớn và thiếu niên đánh giết tới, nhất thời chân tay luống cuống.

"Mau tránh!" Tu sĩ ngũ tầng kia vội vàng hô to.

Ở trong kế hoạch ban đầu, là gã cùng hai tứ tăng kia phụ trách vòng công kích thứ nhất, bảo đảm đánh cho người đến xâm phạm kia rớt xuống khỏi lưng hổ, chỉ cần quật được hấn xuống, hấn nhất định phải chết.

Nhưng gã tuyệt đối không ngờ rằng, tu sĩ tứ tăng kia lại là một pháp tu. Hấn thi triển một chiêu Hỏa Điều thuật kia nhanh chóng vô cùng, làm một thương khí thể hung mãnh của gã cũng phải không công mà lui.

Có thể rõ ràng nhận ra, gã cảnh giới ngũ tăng không thể tạo được hiệu quả ngăn cản tương ứng, hai tứ tăng cũng không làm gì nổi đối phương, còn lại vài tu sĩ tam tăng làm sao có thể ngăn cản được?

Hổ lớn hùng tráng lướt qua từ bên người mấy tu sĩ cảnh giới tam tăng kia, tu sĩ ngũ tăng thể như chẻ tre, đuổi theo mấy bước, mắt thấy khoảng cách hai bên càng ngày càng xa, chỉ có thể oán hận dừng lại.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên sư đệ tam tăng đưa tay che lấy yết hầu, máu tươi đã nhuộm hồng cả nửa người trên, trong miệng không ngừng tràn ngập máu nóng, đưa tay chụp vào gã, gian nan hô: "Sư huynh cứu ta!"

Còn có thể cứu sao được? Thương thể như vậy chỉ có thể chờ chết.

Đội tu sĩ Thái La Tông từ phía sau truy kích tới đây chạy đến, chỉ thấy mấy người kia biểu lộ khó coi đứng ở nguyên chỗ, một tên đồng môn đã chết thảm tại chỗ.

...

Phá vây, phá vây, không ngừng phá vây!

Vẻ mặt Lục Diệp đầy nghiêm túc, hấn cảm giác nhìn bốn

phương tám hướng đều có địch nhân, bất kể hắc xông về phương hướng nào, đều không thoát khỏi những người kia vây quét.

Hắn thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc mình đã trêu ai ghẹo ai! Đây là địa bàn nhà ai? Chẳng lẽ hắn đã rơi vào bên trong ổ trộm cướp rồi sao?

Cũng may có Hồ Phách, nếu không phải tốc độ của nó cực nhanh, khiến cho hắn tuy đối mặt với vây quét liên tục không ngừng, cũng có vốn liếng giết ra khỏi trùng vây.

Nhưng hắn có thể cảm giác được, mình càng tiến lên, cường độ vây quét càng lớn, lúc ban đầu còn khó đựng phải một tu sĩ ngũ tầng, nhưng đến giờ phút này, trong mỗi lần hắn đựng phải tu sĩ đều chắc chắn có một hai tu sĩ có cảnh giới ngũ tầng tọa trấn, khiến hắn khó chịu kinh người.

Không chỉ hắn khó chịu, Hàn Già Nguyệt trong đại điện đang nhìn Ảnh Nguyệt Bàn cũng không khá hơn.

Nàng phải trơ mắt nhìn xem điểm trắng kia tả xung hữu đột ở bên trong Bách Phong sơn, không ngừng bị bao vây, không ngừng phá vây rồi đi, thỉnh thoảng còn có một hai điểm đen bỗng nhiên bị dập tắt.

Không đến một ngày, đã có mười mấy tu sĩ Thái La Tông chết trên tay gia hỏa này!

Hàn Già Nguyệt khẽ nghiêng hàm răng ngà kêu kèn kẹt, trong lòng chỉ hận không thể chụp điểm trắng kia từ bên trong Ảnh Nguyệt Bàn ra, rồi một ngụm cắn chết!

Long Tuyền hội đang tiến hành thật tốt, bỗng nhiên có một cây gậy quấy phân heo giết ra, thế mà hết lần này tới lần khác Thái La Tông bọn họ lại liên tục ăn thiệt thòi dưới tay người này.

Hàn Già Nguyệt vốn là người phụ trách Long Tuyền hội,

đương nhiên phải gánh vác một chút trách nhiệm.

Nếu như chỉ vền vẹn như vậy thì cũng thôi, đơn giản chính là đã có mười mấy đệ tử chết đi. Tuy Thái La Tông có thể gánh chịu được tổn thất như vậy, dù sao Long Tuyền hội lần nào mà không có người chết, nhưng tình huống hiện giờ lại là Thái La Tông vì vây quét người này, đã bỏ vào rất nhiều tinh lực và nhân thủ, sẽ dẫn đến bọn họ liên tục thất bại trong lúc giao phong cùng Thanh Vũ sơn.

Gia hỏa Thang Vũ này đương nhiên không chịu ngồi yên xem trò hay, vừa nhìn thấy Thái La Tông bên này bị một kẻ ngoại lai kiềm chế, đương nhiên sẽ làm ra rất nhiều động tác.

Hiện giờ bên Thái La tông đã dần mất đi những tòa núi đã chiếm được lúc trước.

Nhưng cố tình là Thái La Tông bên này lại không thể bỏ mặc kẻ ngoại lai kia. Đã có mười mấy đệ tử chết trên tay hắn rồi, bỏ mặc không quan tâm sẽ hoàn toàn không có cách nào bàn giao được. Còn nữa, bây giờ kẻ ngoại lai kia vẫn ở trên địa bàn Thái La Tông, cứ mặc kệ hắn thì tổn thất đương nhiên sẽ lớn hơn.

Cho nên Thái La Tông đã gặp phải một tình cảnh rất lúng túng. Bọn họ muốn tranh thủ thời gian giết kẻ ngoại lai kia, sau đó dốc tất cả tinh lực vào đầu vào tranh phong cùng Thanh Vũ Sơn, nhưng bọn họ lại giết không chết kẻ kia, nhất thời không biết làm như thế nào.

So sánh lại, giờ phút này không còn nghi ngờ gì nữa, trong lòng Thang Vũ đang mừng thầm, vốn dĩ Thanh Vũ sơn bọn họ bên này đang ở thế yếu, nhưng một vị khách không mời mà đến lại giúp bọn họ chậm rãi cứu vãn được thế cục.

Thế nhưng nhìn qua điểm trắng chột tới chột lui bên trong Bách Phong sơn kia, trong lòng của gã cũng có chút khó chịu. Gia

hỏa này đi một đường thẳng là tốt rồi, như thế có thể giết ra địa bàn Thái La Tông, tiến vào địa bàn Thanh Vũ Sơn. Chỉ cần hấn tiến vào địa bàn Thanh Vũ Sơn, như vậy song phương có thể nối liền đầu.

Lấy đủ loại biểu hiện của người này trước đó, nếu như có thể thu nạp vào dưới trướng, tuyệt đối sẽ là một trợ lực lớn cho Thanh Vũ Sơn.

Bây giờ Thang Vũ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, cho vị khách không mời này kiên trì được lâu hơn một chút, chỉ có tiếp tục sống sót, mới có thể tiếp tục kiểm chế tinh lực của Thái La Tông thôi.

Chương 187: Trước Mặt... Ba Tu Sĩ Ngũ Tầng!!!

Gã đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên lại nhú mào, bởi vì điểm trắng bên trong Ảnh Nguyệt Bàn lại tiếp tục thay đổi phương hướng tiến lên, mà lần này lại đi thẳng tới địa bàn Thanh Vũ Sơn.

Tên khốn này cuối cùng cũng thông minh hơn rất nhiều rồi, Thanh Vũ lập tức đưa tin ra ngoài.

Đó là cơ hội, Thanh Vũ Sơn có thể thử xem, có thể tìm thời điểm tiếp xúc với người này hay không.

Bên kia Hàn Già Nguyệt cũng rõ ràng thấy được động tác của Thanh Vũ, ánh mắt lập tức sắc bén như đao, hung hăng nhìn chăm chăm gã một cái. Tiếp đó, nàng cũng thúc giục ẩn ký chiến trường, truyền ra từng đạo chỉ lệnh, bất kể như thế nào, cũng không thể mặc cho kẻ ngoại lai kia tiến vào địa bàn Thanh Vũ Sơn!

Trong sơn dã, Lục Diệp cười Hổ Phách chặt vật chạy trốn, mấy tấm linh phù nổ tung phía sau, giữa khoảng linh lực phun trào, thuật pháp bị phong ấn ở bên trong linh phù bắn ra, làm hấn chặt vật khôn tả.

Cả một ngày giao phong, đám tu sĩ vây quét hấn cũng học được thông minh rồi, ở thời điểm đụng mặt lập tức lấy linh phù ra bắt chuyện trước tiên

Mặc dù linh phù rất quý giá, nhưng tu sĩ cấp thấp chỉ cần cẩn thận buộc bụng một chút, vẫn có thể mua nổi. Về cơ bản, bất cứ ai cũng sẽ chuẩn bị một lượng lớn linh phù xem như át chủ bài bảo vệ tính mạng.

Giờ phút này, bọn họ không kể tổn thất, liên tiếp đánh ra, đã khiến Lục Diệp cảm thấy vô cùng khó giải quyết, nếu không phải hắn có thể liên tục thúc giục Ngự Thủ linh văn tố ngăn cản, chỉ sợ hắn cùng với Hồ Phách đã sớm bó tay chịu chết rồi.

Dù là như thế, một người một hồ vẫn có thêm thật nhiều thương thế.

Trên thực tế, không riêng gì linh phù, đám tu sĩ không biết thuộc thể lực nào kia còn xuất động yêu thú truy sát. Số lượng tu sĩ có được yêu thú không nhiều, bởi vì yêu thú tương đối khó thuần hóa, làm không tốt còn phản phệ chủ nhân.

Giờ phút này, Lục Diệp đang chạy trốn ở phía trước, phía sau có năm sáu tu sĩ cưỡi từng loại yêu thú khác biệt đuổi sát theo. Mặc dù những con yêu thú kia không thần tốc được như Hồ Phách, tốc độ cũng không nhanh bằng nó, nhưng phía trước Lục Diệp không ngừng có người quấy nhiễu, khiến hiệu suất phá vây của hắn giảm xuống nghiêm trọng, chỉ cần hơi chút trì hoãn, sẽ bị đuổi kịp ngay.

Nhiều lần Lục Diệp suýt nữa bị vây khốn triệt để, thật vất vả mới giết ra một cái lỗ hổng, tiếp tục trốn chạy.

Một phen dây dưa xuống, dường như Lục Diệp đã phát hiện một vấn đề, đó chính là không thể quay tới quay lui. Nếu hắn càng quay tới quay lui, số lượng của địch nhân sẽ càng nhiều, ngược lại nếu đi thẳng tắp, lại chạm phải ít địch nhân hơn.

Hắn không biết bọn tu sĩ Thái La Tông này có Hàn Già Nguyệt ở sau lưng chỉ dẫn, có Ảnh Nguyệt Bàn, tất cả động tĩnh của hắn đều không thể gạt được con mắt nàng.

Tiếng xé gió lại vang lên lần nữa, mấy mũi tên phân biệt từ phương hướng khác nhau bắn tới chỗ Lục Diệp. Mặc dù hắn rất kinh hãi nhưng không loạn, vừa thúc giục linh lực bảo vệ quanh

thân vừa xuất đao chém tới phía trước.

Một mũi tên bắn về phía Hồ Phách bị hắt chặt đứt, đồng thời Hồ Phách bên dưới nhanh chóng di động theo hình chữ chi (之), tránh đi những mũi tên khác.

Đây cũng không phải Lục Diệp đang chỉ huy Hồ Phách, mà chính nó lấy giáo huấn đầm máu tổng kết ra kinh nghiệm.

Bọn tu sĩ Thái La Tông biết muốn vây quét Lục Diệp, sẽ cần phải phế đi Hồ Phách đầu tiên, nếu không còn một con yêu thú như thế tồn tại, bọn họ rất khó bắt được Lục Diệp.

Cho nên từ mấy lần ngộ chiến lúc ban đầu, đám gia hỏa núp trong bóng tối bắn tên kia đã khóa chặt mục tiêu sang Hồ Phách, muốn giải quyết nó trước tiên.

Bởi vậy Hồ Phách gặp rủi ro cực lớn, bị bắn trúng mấy tên, cũng may đều không phải là thương thế gì quá nghiêm trọng, Lục Diệp chặt gãy những mũi tên kia, chỉ để lại một nửa thân tên cắm ở trên người Hồ Phách.

Từ đó về sau, Hồ Phách liền trở nên thông minh, vừa nghe được tiếng xé gió lập tức chuyển động như rắn trườn, tránh đi rất nhiều công kích.

Vừa mới tránh được mấy mũi tên kia, phía trước đã có mấy người nhảy tới, trong màn đêm, linh quang trên người mấy kẻ kia vô cùng dễ thấy.

Ba tu sĩ ngũ tàng!

Lục Diệp buông tầm mắt xuống, ý thức được tình huống có chút không ổn.

Nếu chỉ một tu sĩ ngũ tàng, hẳn còn có thể ứng đối một chút, nhưng hai người lại hoàn toàn không thể chống lại, trước mắt đã

có ba tu sĩ ngũ tăng, một khi bị vây, hẳn phải chết không nghi ngờ.

Cũng không biết đây rốt cuộc là địa bàn thuộc thế lực nào, nội tình lại hùng hồn như thế, đoạn đường này đi tới, hẳn đã đụng phải mười tu sĩ cảnh giới ngũ tăng rồi.

Phải biết rằng, trước đó hẳn từng tham dự tranh đấu giữa Huyền Môn và Cửu Tinh tông, nhưng ngay cả bóng dáng tu sĩ cảnh giới ngũ tăng cũng không gặp được.

Hẳn lại không biết, Huyền Môn và Cửu Tinh tông tuyên chiến trong lúc vội vàng, phần lớn tu sĩ ngũ tăng của hai thế lực này đều ở bên ngoài lịch luyện, không kịp trở về, khiến cho số lượng rất ít, mà đôi bên luôn kiềm chế lẫn nhau, đương nhiên hẳn sẽ không gặp được.

Nhưng Long Tuyền hội lại khác. Đây là thịnh điển ba năm một lần, ba nhà thế lực phụ cận cực kỳ chú trọng tới nó. Và từ mười ngày trước, tất cả tu sĩ phía trên nhị tăng, phía dưới ngũ tăng đã tụ tập tại bên trong trụ sở, chờ đợi Long Tuyền hội bắt đầu.

Phải biết rằng, số lượng tu sĩ ngũ tăng của một tông môn khá nhiều, Lục Diệp đụng phải mười mấy người chỉ là một phần nhỏ trong đó mà thôi, phần nhiều hơn đều trấn thủ bên trong những ngọn núi. Mặc dù Hàn Già Nguyệt chỉ hận không thể băm nát Lục Diệp, nhưng nàng cũng biết cân nhắc nặng nhẹ, biết không thể vì một tu sĩ tứ tăng không rõ lai lịch mà điều ra tất cả cường giả. Nếu nàng thật sự làm như vậy, chắc chắn Thanh Vũ Sơn sẽ thừa lúc vắng mà vào, đến lúc đó cũng không chỉ đơn giản là chết mười mấy người, chỉ sợ sẽ vứt bỏ rất nhiều đỉnh núi.

Hai trong ba tu sĩ ngũ tăng nhảy ra kia, đã đánh giết về phía Lục Diệp, một người còn lại dừng ở cách đó không xa, đưa tay chỉ vào vị trí Lục Diệp, linh lực phun trào nơi đầu ngón tay.

Là một pháp tu!

Lục Diệp cảm thấy đau đầu.

Chương 188: Còn Muốn Xem Kịch???

Còn nữa, đủ loại gặp gỡ trước đó đã dạy cho hắn hiểu được một điều, trốn chạy vốn không phải biện pháp tốt, dường như đối phương có năng lực nắm chắc hành tung của hắn, hơn nữa còn có một người cực kì cao minh đang chỉ huy bọn họ, bởi vậy địch nhân mới rất dễ dàng hình thành nhiều lần vây quét hắn như thế.

Mắt thấy Lục Diệp phóng về phía kia. Thế tu ngũ tầng nọ vội vàng hét lớn: "Đừng để hắn chạy!"

Binh tu cầm đại chùy trong tay kia, ưỡn ngực một cái, nhanh chóng đứng dậy, ngăn ở phía trước Hồ Phách, trên hai cánh tay nổi đầy gân xanh, gã lại giơ đại chùy lên cao cao, mạch máu trên cánh tay nổ tung, chỉ trong nháy mắt máu tươi đã nhuộm hồng cả y phục.

"Đến nhận lấy cái chết!" Gã hét lớn vọt tới Lục Diệp.

Linh lực nhuộm đỏ phun trào, Lục Diệp đưa tay đánh ra một đạo thuật pháp về phía gã.

Khóe mắt binh tu kia kịch liệt nháy lên một cái, trong lòng tức giận mắng, gã quên mất kẻ này còn có thuật pháp, nhưng đương nhiên, gã vẫn không thể né tránh, chỉ còn cách toàn lực thúc giục linh lực hộ thân, một chùy đánh xuống nghênh đón thuật pháp kia.

Ầm...

Thân hình binh tu nọ bay ngược lại, lồng ngực gã đã hiện lên một mảnh máu thịt mơ hồ, còn có mùi khét truyền ra. Cùng lúc đó,

Lục Diệp cười Hồ Phách nhảy qua người gã. Đường nhiên, không đơn giản như thế, hắn còn cúi người chém ra một đao, trên trường đao được gia trì Phong Duệ linh văn trong nháy mắt, linh quang chớp động.

Thanh âm lợi khí cắt vào huyết nhục vang lên, máu tươi phun trào, Lục Diệp còn chưa kịp kiểm tra chiến quả của mình, đã bị Hồ Phách mang theo rời đi.

"Mau đuổi theo!" Phía sau có người hét lớn, từng mũi tên xé gió bắn ra, tiến vào trong màn đêm.

Lục Diệp phát hiện ra phản ứng cấp bách của đám người này, lập tức hiểu được, lựa chọn của mình không sai.

Nếu vừa rồi hắn thật sự xông ra ngoài từ chỗ phòng thủ yếu kém kia, dĩ nhiên có thể giải quyết nguy hiểm nhất thời, nhưng vẫn tiếp tục bị đuổi giết. Lục Diệp thậm chí suy đoán, dường như chỗ phòng thủ yếu kém kia là sơ hở do đối phương cố ý lưu lại chờ hắn xông vào.

Linh khí chuông nhỏ đã được hắn thu hồi, pháp tu ngũ tạng vốn đang bị vây khốn bên trong lại đạt được tự do trong nháy mắt, gã lập tức đánh ra một đạo thuật pháp về phía Lục Diệp đang chạy trốn, nhưng hắn đã sớm đi không còn bóng dáng.

Những tu sĩ cười yêu thú kia tiếp tục đuổi giết. Nhưng khi chạy thêm một đoạn, dường như bọn họ nhận được mệnh lệnh gì đó, rồi đồng loạt dừng tại chỗ, hướng ánh mắt đầy oán hận nhìn về phía Lục Diệp rời đi, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Giờ phút này, nếu quan sát trên Ảnh Nguyệt Bàn, sẽ nhận thấy ở phía trước điểm sáng màu trắng của Lục Diệp đang có hai mươi mấy điểm sáng màu xanh lướt nhanh về phía hắn. Mà ở trên đỉnh núi phụ cận, lại có một đồng điểm sáng màu xanh khác đang chém giết với điểm sáng màu đen kia.

Động tĩnh mà Lục Diệp nghe được lúc trước đã truyền ra từ bên kia.

Trong đại điện, ánh mắt Hàn Già Nguyệt như phun lửa nhìn về phía Thang Vũ, nếu như ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Thang Vũ đã chết hơn trăm lần rồi.

Hai mươi mấy điểm sáng màu xanh tới gần điểm sáng màu trắng kia, rõ ràng là do Thang Vũ điều động, nếu không phải như thế, sao Thái La Tông có thể buông tha đuổi giết? Hàn Già Nguyệt hiểu nếu nàng ra lệnh tiếp tục đuổi giết, đám người Thái La Tông kia sẽ xông vào địa bàn của Thanh Vũ sơn.

Bên cạnh đó, chiến đấu phụ cận cũng do Thang Vũ hạ lệnh khởi xướng nhưng Thanh Vũ Sơn không muốn chiếm giữ đỉnh núi kia, chỉ muốn tạo ra một ít động tĩnh, phát tín hiệu cho kẻ ngoại lai kia thôi.

Hiện giờ xem ra, kẻ ngoại lai này là một tên rất thông minh, mặc dù giữa hắn và Thang Vũ không có bất kỳ trao đổi nào, nhưng dưới sự an bài điều động ngầm của Thang Vũ, kẻ ngoại lai này lại chủ động tiến lại gần Thanh Vũ sơn bên kia.

Mà chỗ sơ hở nàng thiết kế lại không có tác dụng dự định.

Như vậy xem ra, Hàn Già Nguyệt đã hoàn toàn bại trong vòng giao phong cách không này, bên nàng đã chết mười mấy tu sĩ, mất mấy ngọn núi, nhưng không giết được kẻ ngoại lai kia, ngược lại còn trở mặt nhìn hắn được Thanh Vũ Sơn tiếp ứng.

"Mạnh như vậy?" Tần Vạn Lý với thân hình nhỏ gầy ở một bên, thoáng kinh hô một tiếng.

Gã ở chỗ này xem kịch đã gần một buổi chiều cộng thêm một đêm, cũng tận mắt nhìn thấy điểm sáng màu trắng kia tả xung hữu đột ở trong Bách Phong sơn như thế nào. Nói thật gã rất bội phục

hắn. Nếu đặt mình vào vị trí của người kia, ở tu vi tứ tầng, gã tuyệt đối không làm được loại trình độ này. Bởi vì nếu hắn không có một chút bản lĩnh, chắc chắn đã chết ở lần đầu tiên bị bao vây rồi.

Đương nhiên, nếu chỉ thoát vòng vây không thôi cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, mấu chốt là vừa rồi trên Ảnh Nguyệt Bàn có một chấm đen tượng trưng cho tu sĩ ngũ tầng bỗng nhiên tàn lụi.

Nói cách khác, có một tu sĩ ngũ tầng đã chết trên tay kẻ ngoại lai này!

Chuyện này có chút kinh khủng. Thoát khỏi tu sĩ ngũ tầng đuổi giết, còn có thể nói là hắn dựa vào lực lượng của thú cưỡi, nhưng có khả năng vượt cấp giết người, vấn đề đã hoàn toàn khác rồi.

"Chỉ sợ kẻ này... là người xuất thân từ thế lực lớn nào đó?" Trong lòng Tần Vạn Lý thầm nghĩ.

"Còn muốn xem kịch?" Bỗng nhiên Hàn Già Nguyệt quay đầu nhìn về phía gã, ánh mắt phun lửa.

Tần Vạn Lý ho nhẹ một tiếng, vội vàng cải biến thành thái độ đoan chính: "Hàn sư tử nói đánh đâu, chúng ta sẽ theo đến cùng!"

Mặc dù Tần thị cùng đẳng cấp với bọn họ, trên chiến trường cũng có trụ sở của mình, nhưng thời gian quật khởi còn ngắn, có rất nhiều chỗ phải dựa vào Thái La Tông, đương nhiên hoàn toàn không dám đắc tội đối phương, nhất là hiện tại nữ nhân này đang nổi nóng, Tần Vạn Lý càng phải ứng đối cẩn thận.

Hàn Già Nguyệt thấy thái độ của gã như thế, trong lòng cũng bớt giận một chút, sau đó chẳng thèm kiêng dè Thang Vũ, đã bắt đầu thống nhất kế hoạch tiến công ngay trước mặt gã.

Đương nhiên Thang Vũ bên kia cũng đang bố trí ứng đối, ngẫu nhiên gã cũng liếc mắt nhìn Ảnh Nguyệt Bàn, sau khi phát hiện

điểm sáng màu trắng kia đã tiếp xúc với người mà mình an bài, trong lòng càng thêm vững tâm!

Lúc này Lục Diệp nắm trong tay một phần ngọc giản, nhìn hai mươi mấy tu sĩ phía trước, một mực trầm mặc không nói.

Chương 189: Còn Muốn Xem Kịch???

Còn nữa, đủ loại gặp gỡ trước đó đã dạy cho hắn hiểu được một điều, trốn chạy vốn không phải biện pháp tốt, dường như đối phương có năng lực nắm chắc hành tung của hắn, hơn nữa còn có một người cực kì cao minh đang chỉ huy bọn họ, bởi vậy địch nhân mới rất dễ dàng hình thành nhiều lần vây quét hắn như thế.

Mắt thấy Lục Diệp phóng về phía kia. Thế tu ngũ tầng nọ vội vàng hét lớn: "Đừng để hắn chạy!"

Binh tu cầm đại chùy trong tay kia, ưỡn ngực một cái, nhanh chóng đứng dậy, ngăn ở phía trước Hồ Phách, trên hai cánh tay nổi đầy gân xanh, gã lại giơ đại chùy lên cao cao, mạch máu trên cánh tay nổ tung, chỉ trong nháy mắt máu tươi đã nhuộm hồng cả y phục.

"Đến nhận lấy cái chết!" Gã hét lớn vọt tới Lục Diệp.

Linh lực nhuộm đỏ phun trào, Lục Diệp đưa tay đánh ra một đạo thuật pháp về phía gã.

Khóe mắt binh tu kia kịch liệt nháy lên một cái, trong lòng tức giận mẩn, gã quên mất kẻ này còn có thuật pháp, nhưng đương nhiên, gã vẫn không thể né tránh, chỉ còn cách toàn lực thúc giục linh lực hộ thân, một chùy đánh xuống nghênh đón thuật pháp kia.

Ầm...

Thân hình binh tu nọ bay ngược lại, lồng ngực gã đã hiện lên một mảnh máu thịt mơ hồ, còn có mùi khét truyền ra. Cùng lúc đó,

Lục Diệp cười Hồ Phách nhảy qua người gã. Đường nhiên, không đơn giản như thế, hắn còn cúi người chém ra một đao, trên trường đao được gia trì Phong Duệ linh văn trong nháy mắt, linh quang chớp động.

Thanh âm lợi khí cắt vào huyết nhục vang lên, máu tươi phun trào, Lục Diệp còn chưa kịp kiểm tra chiến quả của mình, đã bị Hồ Phách mang theo rời đi.

"Mau đuổi theo!" Phía sau có người hét lớn, từng mũi tên xé gió bắn ra, tiến vào trong màn đêm.

Lục Diệp phát hiện ra phản ứng cấp bách của đám người này, lập tức hiểu được, lựa chọn của mình không sai.

Nếu vừa rồi hắn thật sự xông ra ngoài từ chỗ phòng thủ yếu kém kia, dĩ nhiên có thể giải quyết nguy hiểm nhất thời, nhưng vẫn tiếp tục bị đuổi giết. Lục Diệp thậm chí suy đoán, dường như chỗ phòng thủ yếu kém kia là sơ hở do đối phương cố ý lưu lại chờ hắn xông vào.

Linh khí chuông nhỏ đã được hắn thu hồi, pháp tu ngũ tạng vốn đang bị vây khốn bên trong lại đạt được tự do trong nháy mắt, gã lập tức đánh ra một đạo thuật pháp về phía Lục Diệp đang chạy trốn, nhưng hắn đã sớm đi không còn bóng dáng.

Những tu sĩ cười yêu thú kia tiếp tục đuổi giết. Nhưng khi chạy thêm một đoạn, dường như bọn họ nhận được mệnh lệnh gì đó, rồi đồng loạt dừng tại chỗ, hướng ánh mắt đầy oán hận nhìn về phía Lục Diệp rời đi, trong mắt tràn đầy không cam lòng.

Giờ phút này, nếu quan sát trên Ảnh Nguyệt Bàn, sẽ nhận thấy ở phía trước điểm sáng màu trắng của Lục Diệp đang có hai mươi mấy điểm sáng màu xanh lướt nhanh về phía hắn. Mà ở trên đỉnh núi phụ cận, lại có một đồng điểm sáng màu xanh khác đang chém giết với điểm sáng màu đen kia.

Động tĩnh mà Lục Diệp nghe được lúc trước đã truyền ra từ bên kia.

Trong đại điện, ánh mắt Hàn Già Nguyệt như phun lửa nhìn về phía Thang Vũ, nếu như ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Thang Vũ đã chết hơn trăm lần rồi.

Hai mươi mấy điểm sáng màu xanh tới gần điểm sáng màu trắng kia, rõ ràng là do Thang Vũ điều động, nếu không phải như thế, sao Thái La Tông có thể buông tha đuổi giết? Hàn Già Nguyệt hiểu nếu nàng ra lệnh tiếp tục đuổi giết, đám người Thái La Tông kia sẽ xông vào địa bàn của Thanh Vũ sơn.

Bên cạnh đó, chiến đấu phụ cận cũng do Thang Vũ hạ lệnh khởi xướng nhưng Thanh Vũ Sơn không muốn chiếm giữ đỉnh núi kia, chỉ muốn tạo ra một ít động tĩnh, phát tín hiệu cho kẻ ngoại lai kia thôi.

Hiện giờ xem ra, kẻ ngoại lai này là một tên rất thông minh, mặc dù giữa hắn và Thang Vũ không có bất kỳ trao đổi nào, nhưng dưới sự an bài điều động ngầm của Thang Vũ, kẻ ngoại lai này lại chủ động tiến lại gần Thanh Vũ sơn bên kia.

Mà chỗ sơ hở nàng thiết kế lại không có tác dụng dự định.

Như vậy xem ra, Hàn Già Nguyệt đã hoàn toàn bại trong vòng giao phong cách không này, bên nàng đã chết mười mấy tu sĩ, mất mấy ngọn núi, nhưng không giết được kẻ ngoại lai kia, ngược lại còn trở mặt nhìn hắn được Thanh Vũ Sơn tiếp ứng.

"Mạnh như vậy?" Tần Vạn Lý với thân hình nhỏ gầy ở một bên, thoáng kinh hô một tiếng.

Gã ở chỗ này xem kịch đã gần một buổi chiều cộng thêm một đêm, cũng tận mắt nhìn thấy điểm sáng màu trắng kia tả xung hữu đột ở trong Bách Phong sơn như thế nào. Nói thật gã rất bội phục

hắn. Nếu đặt mình vào vị trí của người kia, ở tu vi tứ tầng, gã tuyệt đối không làm được loại trình độ này. Bởi vì nếu hắn không có một chút bản lĩnh, chắc chắn đã chết ở lần đầu tiên bị bao vây rồi.

Đương nhiên, nếu chỉ thoát vòng vây không thôi cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, mấu chốt là vừa rồi trên Ảnh Nguyệt Bàn có một chấm đen tượng trưng cho tu sĩ ngũ tầng bỗng nhiên tàn lụi.

Nói cách khác, có một tu sĩ ngũ tầng đã chết trên tay kẻ ngoại lai này!

Chuyện này có chút kinh khủng. Thoát khỏi tu sĩ ngũ tầng đuổi giết, còn có thể nói là hắn dựa vào lực lượng của thú cưỡi, nhưng có khả năng vượt cấp giết người, vấn đề đã hoàn toàn khác rồi.

"Chỉ sợ kẻ này... là người xuất thân từ thế lực lớn nào đó?" Trong lòng Tần Vạn Lý thầm nghĩ.

"Còn muốn xem kịch?" Bỗng nhiên Hàn Già Nguyệt quay đầu nhìn về phía gã, ánh mắt phun lửa.

Tần Vạn Lý ho nhẹ một tiếng, vội vàng cải biến thành thái độ đoan chính: "Hàn sư tử nói đánh đâu, chúng ta sẽ theo đến cùng!"

Mặc dù Tần thị cùng đẳng cấp với bọn họ, trên chiến trường cũng có trụ sở của mình, nhưng thời gian quật khởi còn ngắn, có rất nhiều chỗ phải dựa vào Thái La Tông, đương nhiên hoàn toàn không dám đắc tội đối phương, nhất là hiện tại nữ nhân này đang nổi nóng, Tần Vạn Lý càng phải ứng đối cẩn thận.

Hàn Già Nguyệt thấy thái độ của gã như thế, trong lòng cũng bớt giận một chút, sau đó chẳng thèm kiêng dè Thang Vũ, đã bắt đầu thống nhất kế hoạch tiến công ngay trước mặt gã.

Đương nhiên Thang Vũ bên kia cũng đang bố trí ứng đối, ngẫu nhiên gã cũng liếc mắt nhìn Ảnh Nguyệt Bàn, sau khi phát hiện

điểm sáng màu trắng kia đã tiếp xúc với người mà mình an bài,
trong lòng càng thêm vững tâm!

Lúc này Lục Diệp nắm trong tay một phần ngọc giản, nhìn hai
mười mấy tu sĩ phía trước, một mực trầm mặc không nói.

Chương 190: Ai Biết Được Sẽ Gây Ra Náo Nhiệt Như Đây?

Những người này không có địch ý, hơn nữa dường như bọn họ đã sớm biết hắn ở bên này. Hắn còn chưa tới gần, đã tỏ rõ thân phận, càng lộ ra trận doanh Hạo Thiên Minh của bản thân. Đối phương đã chủ động như thế, Lục Diệp đương nhiên cũng thể hiện ra hào quang màu xanh trong ấn ký chiến trường trên tay, miễn cho phát sinh hiểu lầm gì đó không vui.

Ngọc giản trong tay hắn vừa được tu sĩ ngũ tầng tên Tạ Kim cầm đầu đám người kia giao cho. Đối phương chỉ nói, cứ kiểm tra một phen sẽ hiểu rõ căn nguyên mọi chuyện và tình cảnh bản thân.

Mặc dù Tạ Kim kia có cảnh giới ngũ tầng, nhưng trong lời nói lại có chút khách khí.

Truy binh phía sau tạm thời không đuổi theo, Lục Diệp nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hổ, để cho Hồ Phách cảnh giác một chút, lúc này mới cầm lấy ngọc giản dán lên trán, kiểm tra một phen.

Chốc lát sau, hắn buông ngọc giản xuống, vẻ mặt đầy cổ quái.

Long Tuyền hội?

Ba thế lực chung nhau tổ chức một trận tranh đấu nhằm phân phối danh ngạch tiến vào Long tuyền?

Lục Diệp cũng có chút bó tay. Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn đi lại ở nơi không có người, cố gắng hết sức tránh đi địa bàn đã được những thế lực tông môn kia chiếm cứ, dù có nhu cầu, hắn cũng sẽ

tìm phường thị mà tán tu tụ tập để mua đồ dùng sinh hoạt.

Lần vào phường thị của tán tu gần đây nhất vẫn là chuyện của mười ngày trước.

Nhưng cũng bởi không tiếp xúc với người khác, khiến cho hần hoàn toàn không biết nơi này là địa điểm cử hành Long Tuyền hội. Sở dĩ hần lựa chọn xuyên qua Bách Phong sơn, là bởi vì nơi này nằm ngay chỗ giao nhau giữa ba thế lực phụ cận, không thuộc về bất kỳ thế lực nào, vốn tưởng rằng từ bên này xuyên qua sẽ an toàn thuận tiện một chút... Ai biết được sẽ gây ra náo nhiệt như thế này?

Lần trước hần lựa chọn Liệt Thiên hạp cũng thế, Liệt Thiên hạp vốn là chỗ giao giới của Huyền Môn và Cửu Tinh Tông, kết quả, một chuyến đi của hần lại khiến hai thế lực đại chiến một trận, cuối cùng trụ sở của Cửu Tinh Tông đều bị công chiếm.

Hần phát hiện hình như bản thân đã nhầm lẫn một chuyện rồi, đáng lẽ ra không nên lựa chọn chỗ giao giới của những thế lực kia, bởi vì thông thường, loại địa phương này đều rất hỗn loạn. Nếu hần thật sự muốn tránh phiền toái, vẫn nên lựa chọn phạm vi thế lực của trận doanh Hạo Thiên Minh.

Lục Diệp âm thầm nhớ kỹ bài học này.

Căn cứ vào tin tức được nêu ra trên ngọc giản, vị trí hần xông vào Bách Phong sơn chính là hậu phương lớn của Thái La Tông, cho nên mới bị tu sĩ Thái La Tông vây đuổi chặn lại.

Chuyện này trùng khớp với những gì hần gặp phải trước đó. Ban đầu trong số những tu sĩ mà hần gặp phải, có rất ít tu sĩ ngũ tầng, nhưng theo hần không ngừng đi về phía trước, số lượng tu sĩ ngũ tầng lại càng ngày càng nhiều.

Bởi vì phía sau an toàn hơn phía trước, cho nên bất kể tu vi

hay là số lượng, thì nhân thủ bố trí ở phía sau đều không cao. Ngược lại ở ngọn núi tiếp giáp với địa bàn Thanh Vũ sơn, lại cần người có tu vi cao hơn một chút tọa trấn, đương nhiên nhân số cũng nhiều hơn.

Và sở dĩ đám người Tạ Kim chạy tới tiếp ứng hần, cũng bởi vì Ảnh Nguyệt Bàn kia, ba thế lực đều có tu sĩ cửu tầng của mình tọa trấn ở nơi đó, giám sát hướng đi của tất cả các tu sĩ trong Bách Phong sơn. Vậy nên bất kể Lục Diệp chạy trốn ẩn núp như thế nào, cũng không thể gạt được mấy tu sĩ cửu tầng này dò xét.

Hoàn toàn đúng, ngay từ ban đầu, Lục Diệp đã khó hiểu, không biết vì sao hần luôn có cảm giác bản thân đang bị một đôi mắt nhìn chăm chăm không buông, và sau đó, bất kể hần bỏ chạy như thế nào đều gặp phải vây quét, thì ra nguyên nhân chính là Ảnh Nguyệt Bàn kia.

Tình huống này hoàn toàn trùng khớp với tình cảnh của hần. Về cơ bản, Lục Diệp đã có thể phán đoán ra đối phương không nói dối.

Hơn nữa mặc kệ nói như thế nào, hai mươi mấy người đối phương cũng đến tiếp ứng hần, trợ giúp hần thoát khỏi vận mệnh bị đui giết, coi như hần đã nhận ân tình của đối phương rồi.

"Vị sư đệ này, nơi đây không nên ở lại lâu, kính xin dời bước lại nói sau." Tạ Kim đưa tay ra hiệu.

Lục Diệp gật đầu: "Được."

Một đám người liền dẫn theo Lục Diệp đi về phía trước, tốc độ cực nhanh.

Trên nửa đường, Tạ Kim và Lục Diệp tán gẫu, khi hỏi tên, đương nhiên Lục Diệp sẽ báo ra danh hiệu Nhất Diệp, cũng may Tạ Kim kia cũng rất thức thời, không tìm hiểu lai lịch xuất thân của

hắn.

Trên thực tế, khi hành tẩu ở Linh Khê chiến trường, rất nhiều người sẽ giấu điểm sư môn của mình, nhất là một ít tu sĩ xuất thân từ thế lực lớn chạy ra vòng bên ngoài lịch lãm.

Đừng tưởng rằng tu sĩ xuất thân thế lực lớn sẽ đạt được đài ngộ cao cấp gì đó, trên thực tế bọn họ mới chính là đối tượng bị traten doanh đối địch nhằm vào nhiều hơn cả.

Thang Vũ bên kia truyền tin cho Tạ Kim, nói cho gã biết rất có khả năng Lục Diệp là đệ tử đại tông môn, đương nhiên Tạ Kim sẽ rất thức thời, ăn nói đúng mực.

Trên đường đi, hai mươi mấy người kia lục tục tản ra hết, cuối cùng chỉ còn lại Tạ Kim và Lục Diệp. Những người khác đều được điều động từ đỉnh núi phụ cận, giờ phút này nhiệm vụ đã hoàn thành, đương nhiên bọn họ phải trở về trấn thủ.

Hơn nữa, lúc này Hàn Già Nguyệt đã phát điên rồi, nàng liên thủ với Tần Vạn Lý tấn công ngọn núi của Thanh Vũ Sơn, dẫn đến áp lực của Thanh Vũ Sơn bên này đột nhiên tăng lên. Ngọn núi mới chiếm được lúc ban ngày lại phải nôn ra ngoài, vô cùng bất đắc dĩ, cũng may nhân sự không có bao nhiêu thương vong.

Hai người Lục Diệp vượt qua hai ngọn núi, đến một sơn cốc, nơi này đèn đuốc sáng trưng, từng lều trại sừng sững. Đôi khi sẽ có tu sĩ ra ra vào vào trong những lều trại kia.

Lục Diệp cười trên lưng hổ nhìn trái ngó phải, lại phát hiện rất nhiều tu sĩ ở nơi này đều có thương tích trên người. Rất nhiều lều trại còn truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết, mùi máu tươi tràn ngập chung quanh.

Hắn lập tức hiểu được, có lẽ nơi này cũng tương tự như bệnh viện dã chiến. Những tu sĩ tranh đấu cùng địch nhân bị thương

đều sẽ trở lại nơi này tiếp nhận trị liệu.

Khi Lục Diệp đến, rất nhiều tu sĩ đều chú ý tới hắn, có người quát lớn: "Vị đạo huynh này, làm rất đẹp!"

Có người huýt sáo còn với hắn...

Càng có nữ tu tính cách nóng bỏng nháy mắt với hắn...

Một đám người tàn tật nhiệt tình khiến Lục Diệp có chút choáng váng.

Chương 191: Bọn Họ Muốn Mua Chuộc Chúng Ta!!!

Tạ Kim cười nói: "Kỳ công lúc trước của sư đệ đã truyền ra, tất cả mọi người rất khâm phục người."

Lúc này Lục Diệp mới hiểu chuyện gì đã xảy ra, hắn nhanh chóng đi theo Tạ Kim tiến về phía trước, cho đến một khu lều trại, Tạ Kim mới nói: "Nhất Diệp sư đệ tạm thời ở lại chỗ này, sau đó sẽ có người đến xử lý thương thế cho người."

"Đa tạ."

Đây là một chút ý tốt của người khác, hắn cũng không tiện từ chối. Tuy bản thân hắn bị thương không quá nghiêm trọng nhưng từng có hai lần đi qua bờ vực sinh tử trước đó, trước mắt Lục Diệp đã luyện ra tính nhẫn nại cực mạnh đối với đau đớn.

Thế nhưng Hồ Phách lại bị thương có chút nghiêm trọng, chủ yếu là vì đám tu sĩ Thái La Tông lúc trước chỉ chăm chăm ném linh phù về phía Hồ Phách, sau đó còn chuyên môn dùng tên sắc bắn nó nữa. Mặc dù Lục Diệp đã giúp nó đỡ được không ít, nhưng vẫn có sơ hở.

"Vậy ta không quấy rầy sư đệ nghỉ ngơi." Tạ Kim nói xong, đang muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên giống như nhớ lại chuyện gì đó, chợt xoay người nói: "Đúng rồi, thiếu chút nữa ta đã quên mất."

Trong khi nói chuyện, gã đã lấy ra một cái túi trữ vật.

Tạ Kim ném túi trữ vật cho Lục Diệp.

Lục Diệp tiếp nhận, vẻ mặt khó hiểu: "Đây là..."

Tạ Kim cười giải thích: "Đây là thù lao Thanh Vũ Sơn ta đưa cho sư đệ, một điểm công huân hai khối linh thạch, chém giết địch nhân ngũ tăng thêm mười khối. Một đường sư đệ đi tới tổng cộng đã giết một ngũ tăng, ba tứ tăng, năm tam tăng, sáu nhị tăng, lấy tu vi tứ tăng của sư đệ, chắc hẳn đã đạt được 49 điểm công huân, sư đệ có thể kiểm tra lại."

Người ta vừa mở miệng chẳng những nói ra số người Lục Diệp đã giết được suốt cả chặng đường, ngay cả tu vi gì, được bao nhiêu công huân cũng tính toán rõ ràng.

Nếu không phải hẳn biết Ảnh Nguyệt Bàn kia tồn tại, suýt chút nữa Lục Diệp đã hoài nghi có phải người khác đặt trùng mắt khóa chặt trên người hắn hay không.

"Trước khi đến đây, Thang Vũ sư huynh đã dặn dò nhiều lần, nhất định phải giao những linh thạch này cho sư đệ, kính xin sư đệ chớ từ chối, ta không quấy rầy nữa, sư đệ nghỉ ngơi thật tốt." Tạ Kim nhanh chóng nói xong, cũng không cho Lục Diệp cơ hội nói chuyện, đã xốc lều trại rời đi.

Để lại Lục Diệp cầm túi trữ vật kia và Hồ Phách hai mặt nhìn nhau.

Một lát sau, Lục Diệp kiểm tra ấn ký chiến trường trên mu bàn tay mình, mới phát hiện quả nhiên đã có thêm 49 điểm công huân, tổng cộng đã có hơn 223 điểm.

Nói như vậy, binh tu ngũ tăng kia... đã chết?

Nghĩ đến cũng đúng, lúc cuối cùng hẳn cười Hồ Phách xẹt qua bên cạnh gã, một đao gia trì Phong Duệ linh văn chém đứt nửa cổ gã, nhưng hẳn quá vội vàng bỏ chạy, cũng không kiểm tra chiến quả, thế nhưng căn cứ từ số lượng công huân gia tăng, có thể biết

được tu sĩ ngũ tăng kia đã chết rồi.

Hắn tiện tay ném túi trữ vật lên cái bàn gần đó, rồi tự mình ngồi xuống, lấy ra nước sạch từ trong túi trữ vật của mình, uống một ngụm lớn.

Một ngày đêm bên ba chiến đấu, đã làm hắn quá mệt mỏi, Hồ Phách cũng vậy, mệt đến thè lưỡi, Lục Diệp cũng cho nó uống nước.

Y Y hiện ra, đi tới một bên mở túi trữ vật ra, kiểm kê một phen, lại phát hiện ở bên trong có khoảng chừng 108 khối linh thạch, tròn mắt nàng đều bắt đầu lóe sáng...

Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng thấy nhiều linh thạch như vậy.

Kỳ thật nàng cũng rất tham tài, chỉ không nghiêm trọng như Hoa Từ mà thôi, chủ yếu là lúc trước nàng và Hồ Phách không có con đường phát tài, chỉ có thể dựa vào cướp bóc những tu sĩ cấp thấp kia miễn cưỡng duy trì cuộc sống. Cho đến khi đi theo Lục Diệp rời khỏi Thanh Vân Sơn, tình cảnh này mới bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

"Lục Diệp Lục Diệp." Y Y có chút hưng phấn, ôm cái túi trữ vật kia không muốn buông tay: "Bọn họ có ý gì?"

"Mua chuộc chúng ta."

"Tại sao?" Y Y lộ vẻ mặt ngây thơ hỏi.

Lục Diệp kể ngắn gọn cho nàng nghe một chút về Long Tuyền Hội: "Là một bên muốn lấy một địch hai, cho nên bên Thanh Vũ Sơn có thể triệu tập một ít trợ thủ. Phần lớn đều lấy tán tu làm chủ, chỉ cần bọn họ không đi cầu xin những thế lực kết giao với bọn họ đến trợ chiến, cũng không tính là vi phạm khế ước. Hôm nay chúng ta giết nhiều tu sĩ Thái La Tông như vậy, đương nhiên

Thanh Vũ Sơn sẽ sinh ra ý chiêu mộ."

Những tin tức này đều được ghi chép trong ngọc giản mà Tạ Kim đưa cho hắn, lúc ấy nhìn thấy những thứ này, trong lòng Lục Diệp đã mơ hồ có suy đoán, cho đến khi Tạ Kim lại giao cho hắn nhiều linh thạch tới mức này, coi như hắn đã chứng thực được suy nghĩ của mình.

Thanh Vũ Sơn bên này phái hơn hai mươi tu sĩ đến tiếp ứng hắn, chính vì thấy được giá trị của hắn, mà giá trị này lại do hắn một đường giết ra.

Nếu hắn không có bản lĩnh này, Thanh Vũ Sơn bên này sao có thể quan tâm đến sống chết của hắn, mọi người vốn không thân không sơ, mỗi ngày lại có rất nhiều tu sĩ chết ở Linh Khê chiến trường.

Nhưng từ đầu đến cuối người ta cũng không đề cập đến chuyện chiêu mộ, đã phái rất nhiều nhân thủ tới tiếp ứng hắn trước, bố trí ở chỗ này chữa thương, còn trực tiếp dâng lên phần thưởng giết địch lúc trước, không thể không nói, hành động này rất đẹp, ít nhất cũng không làm người ta thấy phản cảm.

Thang Vũ... Lục Diệp nhớ tới cái tên Tạ Kim nhắc tới lúc trước, người này hẳn là tu sĩ tầng chín của Thanh Vũ Sơn.

"Vậy sao..." Y Y đã hiểu rõ nguyên nhân trong này: "Vậy người nghĩ như thế nào?"

Lục Diệp không trả lời mà hỏi ngược lại: "Người nghĩ sao?"

Nàng cúi đầu nhìn túi trữ vật trong tay, rồi chậm rãi buông xuống: "Nếu như quá nguy hiểm, vẫn không cần thì hơn, hoàn cảnh ba thế lực đại chiến ở chỗ này, quá hỗn loạn."

Lục Diệp cười cười: "Kỳ thật cũng không quá nguy hiểm, tu vi tham dự Long Tuyền Hội bị hạn chế ở cảnh giới nhị tầng đến ngũ

tầng, chỉ cần không bị quá nhiều tu sĩ ngũ tầng vây công cùng một lúc, sẽ không có việc gì."

"Người muốn tham gia?" Y Y nghiêng đầu nhìn hắn.

"Ta muốn ngủ."

Y Y "Phốc" một tiếng, bật cười, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài lều trại: "Có người tới." Nói xong đã chui vào trong cơ thể Hồ Phách.

Bên ngoài truyền đến một giọng nói dễ nghe: "Nhất Diệp sư đệ có ở đây không?"

"Mời vào!"

Rèm cửa bị vén lên, một thiếu nữ đi vào, nhìn bề ngoài, dường như tuổi tác tương tự như Y Y, thế nhưng có một số chỗ lớn hơn Y Y, không dám nói nhìn ngang thành sườn núi, tối thiểu cũng căng phồng.

Chương 192: Y Tu Chỉ Chữa Người, Sư Tỷ Có Thể Chữa Tâm

Trên đỉnh đầu nàng có một dải khăn, trên người còn mặc thứ gì đó rất giống như tạp dề, trên tạp dề kia có rất nhiều vết máu bắn tung tóe, có chút loang lổ.

Đây là y tu của Thanh Vũ Sơn?

Lục Diệp vừa nhìn thấy nàng đã nhớ tới Hoa Từ, lúc Hoa Từ ở phường thị cứu người, cũng mặc bộ trang phục này.

Thiếu nữ nọ không khách khí, có lẽ đã được cấp trên phân phó, sau khi thấy Lục Diệp, lập tức mỉm cười nói: "Ta thuộc Thanh Vũ Sơn, tên là Mục Linh."

Lục Diệp đứng dậy hành lễ: "Bái kiến sư tỷ."

Mục Linh mỉm cười nói: "Ta đến kiểm tra thương thế cho sư đệ." Nói xong, nàng nhanh chóng đi tới một bên lấy thứ gì đó từ trong túi trữ vật ra.

Lục Diệp nói, "Sư đệ không có thương tích gì, sư tỷ giúp đệ kiểm tra thú sủng một chút, thương thế của nó có chút nghiêm trọng."

"Không làm vậy được." Mục Linh xoay người, khẳng định: "Thang Vũ sư huynh đã phân phó, nhất định phải chữa trị tốt cho sư đệ."

Người khác đã nhiệt tình như vậy, Lục Diệp cũng không tiện từ chối, chỉ có thể nghe theo phân phó, cũng may đúng là hắn không có thương thế gì, có chút ngoại thương cũng không nghiêm

trọng, tùy tiện xử lý một chút là tốt rồi, chỉ có một kích cuối cùng cứng đối cứng với binh tu ngũ tầng kia, khiến hắc bị chút nội thương.

Nhưng đó cũng là lực trùng kích sau khi đã bị Ngự Thủ linh văn ngăn cản, dưới thủ đoạn trị liệu của Mục Linh, hắc lập tức cảm thấy tốt hơn nhiều.

Mục Linh chuyên chú nghiêm túc xử lý xong thương thế của Lục Diệp, lúc này mới bắt đầu xử lý thương thế trên người Hồ Phách, từng mũi tên cắm vào trong cơ thể nó bị rút ra, sau đó được đắp thảo dược lên.

Mục Linh bận rộn hơn nửa canh giờ, mới cáo từ rời đi, trước khi đi nàng còn để lại hai viên Liệu Thương đan, nói là cho Lục Diệp và Hồ Phách mỗi người dùng một viên.

Lục Diệp không khách khí, chờ sau khi nàng rời đi, đã chia nhau ăn cùng Hồ Phách.

Y Y xuất hiện, tức giận nhìn chằm chằm vào Lục Diệp.

"Thế nào?" Lục Diệp bị nàng nhìn đến khó hiểu.

Y Y không nói lời nào.

"Rốt cuộc làm sao vậy?" Lục Diệp quả thực không hiểu chuyện gì.

"Hừ!" Y Y uốn éo cái đầu nhỏ.

Lục Diệp đưa tay nhéo mặt nàng, hơi hướng lên trên: "Có chuyện gì thì nói đi."

Bất chợt hắc buông tay, Y Y vội vàng chui vào trong cơ thể Hồ Phách, lại có người tới. Một nữ tử dáng người đầy đặn mang theo mùi hương mê người, đi vào, cất giọng nhẹ nhàng: "Vị sư đệ này,

tới lúc chữa thương rồi."

Vẻ mặt Lục Diệp đầy ngạc nhiên: "Không phải... Vừa rồi..."

Nữ tử kia lại nói: "Vừa rồi là vừa rồi, hiện tại là hiện tại, nằm lên giường đi."

Lục Diệp âm thầm thán phục, Thanh Vũ Sơn coi trọng hãn thật, loại chuyện chữa thương này còn phải tới hai lần, nhưng đúng là hãn không bị thương gì...

Nữ tu kia thấy Lục Diệp vẫn còn chần chờ, thúc giục: "Mau nằm lên. "

Dường như tính tình của y tu này cũng không tốt lắm, Lục Diệp muốn từ chối, lại bị nữ tu kia ấn lên giường nằm xuống, ngay sau đó áo cũng bị nàng lột đi.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại bắt đầu dạo quanh lồng ngực hãn, ánh mắt nữ tu ấy trở nên tà mị mê ly: "Nhìn không ra, ngực sư đệ lại rắn chắc như vậy..."

Nàng đưa tay xẹt qua từng vết sẹo dữ tợn kia, tán thưởng không thôi: "Chiến công của nam nhân, thật sự khiến người ta mê say."

Lục Diệp cảm thấy có chút không thích hợp.

Chờ đến khi tay nữ tử kia tiếp tục trượt, hãn vội vàng đứng dậy, nắm chặt tay đối phương: "Vị sư tỷ này, người là y tu của Thanh Vũ Sơn?"

Nữ tử nháy mắt đưa tình với Lục Diệp: "Y tu chỉ chữa người, sư tỷ có thể chữa tâm!"

Lục Diệp đột nhiên nhớ tới, dường như nữ tử này là người vừa rồi đi theo Tạ Kim đến tiếp ứng hãn?

Nàng vốn không phải y tu của Thanh Vũ Sơn.

Lục Diệp nắm lấy tay nàng không buông, đầu đầu nói: "Vị sư tỷ này, ta có thương tích trên người."

Nữ tu nói: "Một chút thương thế tính là gì, nhân sinh đau khổ, còn cần phải tận hưởng hoan ái trước mắt mới đúng, nói không chừng ngày mai lên núi sẽ chết rồi, sư đệ người nói xem, có đúng hay không?"

Lục Diệp nhìn bộ ngực cao vút của đối phương, không ngừng gật đầu: "Sư tỷ nói rất có đạo lý!"

Bỗng nhiên hần cảm giác được hai ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, Lục Diệp đưa mắt nhìn, đối diện với con người của Hồ Phách và Y Y.

Y Y đã sắp nổ tung, lập tức không tiếng động chỉ chỉ, Hồ Phách lại nhảy phốc lên, gầm gừ một tiếng mở miệng cắn tới.

Một trận đất rung núi chuyển, nữ tu kia hùng hùng hổ hổ từ trong lều trại chạy ra ngoài, một tay còn xoa phía sau, nếu không phải Hồ Phách lưu tình, một cú cắn kia đã xé nát nàng ta rồi.

Lều trại vốn coi như sạch sẽ đã trở thành một mảnh lộn xộn, cái giường cũng sụp đổ...

Lục Diệp bất đắc dĩ ngồi trên mặt đất, Y Y phồng hai má, trừng mắt nhìn hần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người ta nói rất có đạo lý hả?"

"Quả thật rất có đạo lý."

"Nàng nói có đạo lý chỗ nào?"

"Người ta chính là có đạo lý rất lớn." Lục Diệp đưa tay khoa tay múa chân lên ngực mình một chút.

Y Y tức giận bốc hỏa, lại cúi đầu nhìn ngực mình, cuối cùng mới kêu to một tiếng, đâm đầu vào trong cơ thể Hổ Phách.

Lục Diệp và Hổ Phách hai mặt nhìn nhau, cuối cùng hẳn quyết định đi làm chút đồ ăn trước, một ngày đêm này gần như bọn họ không hề ăn gì, quả thật có chút đói bụng, nhất là với hai tên dạ dày vương bọn họ.

Lục Diệp đi ra khỏi lều vải, tìm được một đồng lửa, sau đó lấy ra một ít thịt thú nướng từ trong túi trữ vật của mình. Nhưng bọn họ còn chưa bắt đầu ăn, đã có tu sĩ bị thương lục tục đến đây, người đến đưa thịt, người tới đưa rượu, cực kỳ nhiệt tình.

Từ khi Lục Diệp đi tới thế giới này, hẳn còn chưa từng đụng phải nhiều tu sĩ nhiệt tình như vậy, cũng may những tu sĩ kia chỉ buông đồ trên tay xuống, tùy tiện hàn huyên hai câu đã rời đi rồi.

Lục Diệp đáp lại từng người, không siểm nịnh, không kiêu ngạo.

Trong lòng những tu sĩ kia thầm nghĩ ‘Không hổ là đệ tử xuất thân từ đại tông môn, khí độ thật bất phàm’

Hôm sau, trong sơn cốc, Lục Diệp muốn ra ngoài xem một chút, vị y tu tên Mục Linh kia cũng đi cùng.

Kỳ thực là hẳn ở trong lều trại chữa thương quá mức nhàm chán, nên muốn tùy tiện ra ngoài đi đi lại lại một hồi, vừa vặn lại gặp được Mục Linh, đối phương đã chủ động đưa ra yêu cầu cùng đi, Lục Diệp không từ chối.

Chương 193: Cơ Hội Kiếm Tài Nguyên Tu Luyện!!!

Ven đường hai người gặp được rất nhiều tu sĩ, ai nấy đều nhiệt tình theo sát hai người chào hỏi.

Mục Linh được nhiều người yêu thích như vậy là lẽ đương nhiên, dù sao nàng cũng là y tu, hơn nữa dung mạo xinh đẹp, thực dễ dàng khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Về phần Lục Diệp. . . Hiện giờ tất cả tu sĩ trận doanh Thanh Vũ sơn đều biết có một tu sĩ tứ tầng cảnh tên là Nhất Diệp dám một mình một ngựa giết ra từ phía sau Thái La tông, một đường giết tới địa bàn Thanh Vũ sơn.

Có thể nói hành động vĩ đại này đã khiến hấn một đêm thành danh.

Tu sĩ nơi này không chỉ có mỗi tu sĩ bản tông Thanh Vũ sơn, gần như non nửa đều là tán tu được chiêu mộ đến. Đãi ngộ của những tán tu kia đều không tệ, mỗi ngày có rượu ngon món ăn ngon, nếu bị thương nhất định sẽ nhận được nhóm y tu cứu trị, hơn nữa mỗi ngày Thanh Vũ sơn bên này đều sẽ làm công tác thống kê công huân, phát ra linh thạch hứa hẹn khen thưởng.

Một điểm công huân trị giá hai khối linh thạch, chiến lợi phẩm lại thuộc sở hữu riêng của tán tu. Thậm chí sau khi Long Tuyền hội chấm dứt, người đạt được công huân lớn lao, còn có tư cách theo đệ tử Thanh Vũ sơn tiến vào Long tuyền.

Loại ưu đãi này đều là sờ tận tay, day tận mặt.

Trên phương diện này, Thanh Vũ sơn đã duy trì danh dự suốt mười lăm năm rồi, bởi vậy bọn họ mới có thể chiêu mộ được rất nhiều tán tu tiến đến tương trợ trước mỗi lần cử hành Long Tuyền hội.

Với những tán tu kia, đây tuyệt đối là cơ hội hiếm có, chỉ cần có thể sống sót trong Long Tuyền hội, bọn họ có thể nhận được rất nhiều tài nguyên tu hành.

Tán tu luôn sống những ngày kham khổ, nhưng chẳng đạt được bao nhiêu tài nguyên, rất nhiều tán tu có chí hướng có khát vọng tự nhiên sẽ nguyện ý vật lộn một phen. Tuy tham dự Long Tuyền hội dĩ nhiên sẽ có mạo hiểm, nhưng hành tẩu trên Linh Khê chiến trường, ở nơi nào không có mạo hiểm?

Mặc dù Lục Diệp cảm thấy Tạ Kim kia sẽ không lừa hắn, nhưng nghe người ta nói là một chuyện, chính mình tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Hiện giờ xem ra, tin tức được ghi lại trong ngọc giản mà Tạ Kim đưa cho hắn toàn là sự thật.

"Long Tuyền hội, chẳng những có liên quan tới tương lai tiền đồ của đệ tử ba thế lực, còn là trận đánh cờ giữa ba nhà chúng ta, cho nên ai cũng không dám phớt lờ, mỗi lần đều toàn lực ứng phó. Ta biết Nhất Diệp sư đệ xuất thân bất phàm, đại khái là chướng mắt với những khen thưởng kia, nhưng nể mặt chúng ta cùng trận doanh Hạo Thiên minh, nếu Nhất Diệp sư đệ nguyện ý, nhờ người giúp đỡ Thanh Vũ sơn một phen, từ trên xuống dưới Thanh Vũ sơn chúng ta đều vô cùng cảm kích." Đương nhiên cũng không phải Mục Linh lại trùng hợp gặp được Lục Diệp, mà ngược lại, nàng đặc biệt tìm đến hắn.

Từ sau ngày hôm trước, khi Lục Diệp được Thanh Vũ sơn tiếp ứng rời đi rồi, Hàn Già Nguyệt tựa như bị phát điên, đã liên thủ cùng Tần gia bất kể tổn thất, liên tiếp tạo áp lực lên Thanh Vũ sơn.

Thanh Vũ sơn bị ép tới bất đắc dĩ chỉ có thể tránh đi mũi nhọn, buông tha cho rất nhiều đỉnh núi, hiện giờ đỉnh núi do bọn họ chiếm cứ đã không đủ ba mươi tòa.

Điều này khiến Thang Vũ cảm thấy áp lực.

Vốn dĩ hắn không tính toán cho người đi khuyên bảo Lục Diệp sớm như vậy. Tuy có lòng chiêu mộ nhưng nếu khuyên bảo không thỏa đáng, chỉ sợ sẽ chọc người không vui, cho nên kế hoạch ban đầu của Thang Vũ chính là cứ thuận theo tự nhiên. Ngặt nỗi trước mắt Thanh Vũ sơn bên này, tinh thần quần chúng xúc động, rất nhiều đệ tử đều ồn ào muốn liều mạng cùng hai nhà kia.

Dưới thế cục như thế, một khi chiến tranh chân chính ập đến, tuy hai nhà kia đương nhiên sẽ không sống khá giả nhưng Thanh Vũ sơn bọn họ cũng nhất định chết thảm trọng rồi.

Và đây là kết quả mà Thang Vũ không thể thừa nhận nổi.

Cho nên hắn lập tức nghĩ tới Lục Diệp.

Hai ngày nay, Mục Linh vẫn luôn trị liệu cho Lục Diệp và Hồ Phách. Nàng là y tu, lại là nữ tử, cho nên để nàng đi khuyên bảo hẳn là tốt nhất, kể cả khi Lục Diệp không có tâm tư tham dự Long Tuyền hội, cũng không đến mức sinh ra chán ghét, bực bội.

Sau nhiều lần bị người ta hiểu lầm về xuất thân bất phàm, Lục Diệp đã thành quen rồi, hắn dừng nghe vậy, lập tức dừng chân lại, hơi chút trầm ngâm, cuối cùng mới mở miệng nói: "Quý tông có ân với ta, có ân đương nhiên muốn báo, ta sẽ tham gia Long Tuyền hội."

Hắn vốn không định từ chối Thanh Vũ sơn chiêu mộ. Lúc trước, hơn hai mươi tu sĩ Thanh Vũ sơn bên này tới tiếp ứng hắn, đúng là đã bớt cho hắn rất nhiều phiền toái, hơn nữa bây giờ ngẫm lại mới thấy, lúc trước hắn là Thanh Vũ sơn bên này cố ý an

bài một hồi chiến đấu, lấy chuỗi thét dài liên miên không dứt kia để hấp dẫn lực chú ý của hắn, chỉ dẫn cho hắn phương hướng trốn chết.

Người khác đã có ý tốt với hắn, lại ý mời chào cũng rõ ràng ngay từ đầu, Lục Diệp tự nhiên cũng sẽ bán ít đi, bán quy lại.

Huống chi, với hắn tham dự Long Tuyền hội cũng không quá nguy hiểm, còn có thể nhân cơ hội này kiếm thêm chút tài nguyên tu hành.

Hiện giờ tuy trên tay hắn còn có rất nhiều linh đan, thậm chí có thể một đường tu hành đến ngũ tầng cảnh, nhưng hắn và Hồ Phách tiêu hao cũng lớn, kiểu gì cũng đến thời điểm miệng ăn núi lở. Lúc này Lục Diệp đã bán hết Nguyên Từ Quáng trong túi trữ vật rồi rồi, hắn cần phải phòng ngừa chu đáo, nghĩ biện pháp gom góp tài nguyên tu hành về sau.

Và dĩ nhiên Long Tuyền hội là một thời cơ thích hợp.

Giết tu sĩ của hai nhà Vạn Ma lĩnh kia, chẳng những có thể nhận được một chút chiến lợi phẩm, mà mỗi điểm công huân còn có thể đổi thành linh thạch khen thưởng, kể cả khi giết một tên nhị tầng cảnh, cũng được trao bốn khối linh thạch. Khoản linh thạch này bằng Y Y đi tìm thảo dược mấy ngày rồi.

Nếu giết được một tên ngũ tầng cảnh, thì ngoại trừ công huân và linh thạch khen thưởng, còn được thêm vào mười khối linh thạch ngoài định mức khác, lập tức tới tay ba mươi khối rồi!

Ưu đãi như vậy, làm sao Lục Diệp có thể từ chối được? Lúc trước hắn vẫn một mực không tỏ thái độ, chủ yếu là vì đang dưỡng thương khôi phục, hơn nữa hắn muốn tận mắt xem đài ngộ của tán tu bên này, có phải đúng như những gì ngọc giản ghi lại hay không.

Hiện giờ nếu đã xác định được rồi, cũng biết đối phương nói được làm được, Lục Diệp chắc chắn sẽ nhận lời.

Chương 194: Vẫn Thích Chơi Xấu Ừ???

Mục Linh nhận được câu trả lời thuyết phục, hiển nhiên cũng có chút mừng rỡ: "Sư đệ nói thật sao?" Nàng đã chuẩn bị tâm lý phải nghe rất nhiều những lý do thoái thác, cũng chuẩn bị dùng thật nhiều lời thẫu tình đạt lý thuyết phục đối phương, chưa từng nghĩ tới những điều ấy căn bản đều là vô dụng.

Lục Diệp gật đầu.

Mục Linh vui vẻ nhìn hắn: "Vậy để ta đi liên hệ với Thanh Vũ sư huynh, nói cho hắn nghe tin tức tốt này."

"Nhưng ta có một yêu cầu." Lục Diệp lại mở miệng nói.

"Người nói đi."

"Sư tỷ vừa nói Long Tuyền hội sẽ liên tục trong vòng một tháng? Hiện giờ đã qua bao nhiêu ngày rồi?" Lục Diệp hỏi.

"Bảy ngày."

"Thời gian quá dài, ta còn có việc muốn làm. Yêu cầu của ta là bất cứ lúc nào ta cũng có thể rời khỏi Long Tuyền hội." Lục Diệp không định bị Thanh Vũ sơn trói chết ở trong này, nên mới đưa ra yêu cầu thế này. Để lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc thế cục thực sự không ổn, thì bất cứ lúc nào hắn cũng có thể lựa chọn rời đi, về phần có chuyện muốn làm, đương nhiên chỉ là lý do mà thôi!

"Không thành vấn đề." Mục Linh trực tiếp nhận lời, nói xong nàng đặt tay lên, mân mê ấn ký chiến trường của bản thân.

Tại đại điện ở ngọn núi trung tâm, Thang Vũ nhận được tin, chân mày giương lên, hơi nhẹ nhàng thở ra, dưới trướng lại có thêm một viên mãnh tướng như vậy, không dám nói đối phương có thể hoàn toàn thay đổi hoàn cảnh xấu của Thanh Vũ sơn, nhưng ít nhất cũng có thể ổn định.

Về phần những ngọn núi đã đánh mất kia, cứ chậm rãi đoạt lại là được.

Trước mắt Hàn Già Nguyệt đang có chút điên cuồng, hơn nữa thế lực hai nhà địch quân đang ở thời điểm sĩ khí như hồng, không nên tiếp tục đánh nhau chết sống với đối phương, thoáng nhân nhượng bọn họ vài ngày, chờ đến khi nhiệt tình trong lòng bọn họ trôi qua, lại đánh trở về cũng không muộn.

"Nhìn cái gì vậy? Để ta lấy trông mắt của người xuống!" Hàn Già Nguyệt vặn vẹo đầu, hướng về phía Thang Vũ gầm lên.

Thang Vũ thản nhiên nói: "Khi nào thì đưa ta hai trăm công huân?"

Hàn Già Nguyệt hừ nhẹ nói: "Ai có thể chứng minh hãn thuộc trận doanh nào? Dù sao ta không tận mắt nhìn thấy thì không tính!"

Nàng nói vậy là có chút chơi xấu.

Hiện giờ điểm trắng Lục Diệp kia đã tiến vào địa bàn Thanh Vũ sơn, còn êm đẹp ở bên trong hai ngày, không thể nghi ngờ tình huống này đã xác minh được trận doanh của hãn rồi.

Nhưng đợi cho đến đêm hôm ấy, Hàn Già Nguyệt tận mắt nhìn thấy điểm trắng kia bỗng chuyển thành màu lam, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

"Vẫn thích chơi xấu sao?" Thang Vũ hỏi.

Hàn Già Nguyệt vắn vẹo đầu: "Dù sao ta vẫn không tận mắt nhìn thấy, mặc người nói như thế nào thì nói."

Trên thực tế, với tu sĩ cứu tăng cảnh bọn họ, hai trăm điểm công huân cũng là một con số không hề nhỏ, Hàn Già Nguyệt đâu thể dễ dàng thỏa hiệp như thế? Dù sao nàng cũng là nữ nhân, đôi bên lại là phe đối địch, cần quấy chút thì đã làm sao? Thiên Cơ không có phát động bất cứ trường phạt gì, đã chứng minh nàng chọn đúng khe hở rồi.

Thang Vũ chỉ hừ nhẹ một tiếng, không tiếp tục dây dưa cùng nàng.

Hàn Già Nguyệt lại không thuận theo không buông tha: "Đừng tưởng rằng chiêu mộ người này dưới trướng thì có thể như thế nào, hắn chỉ có một mình, Long Tuyền hội là dựa vào nhiều người!"

Lời này không sai, bởi vì mỗi một ngọn núi đỉnh núi đều cần tu sĩ đến trấn thủ, nếu ít người, thực lực rất phân tán, thực dễ dàng bị người ta đánh bại từng cái một. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc ban đầu Tần thị chỉ chiếm cứ hai mươi lăm đỉnh núi, bởi vì bọn họ không nhiều người.

"Vậy chờ xem đi." Thang Vũ nhàn nhạt lên tiếng, lưỡi so đo miệng lưỡi với nàng.

Bên trong lều trại sơn cốc, Tạ Kim vội vàng trở về gặp mặt Lục Diệp, ký kết một tấm khế ước.

Nội dung trong khế ước được ghi rõ ràng: Lục Diệp tuân theo Thanh Vũ sơn mộ binh, nhưng trong lúc diễn ra Long Tuyền hội, hắn có thể rời đi bất cứ lúc nào.

Về phần các khoản khen thưởng và phương án trừng phạt khác, đều được liệt kê kỹ càng tỉ mỉ, rõ ràng lần lượt từng điều.

Làm như vậy rất tốt, Lục Diệp vô cùng hài lòng.

"Nhất Diệp sư đệ muốn thủ hay muốn công?" Tạ Kim thu lại tờ khế ước kia, lập tức mở miệng hỏi.

"Nói kỹ càng tỉ mỉ chút được không?"

Tạ Kim giải thích: "Nếu muốn công, ta có thể sắp xếp cho sư đệ ở công kiên đội hoặc là du lập đội, phối hợp đội ngũ khác công chiếm ngọn núi, cũng sẽ giao phong chính diện cùng tu sĩ hai nhà kia, xem như một vị trí khổ sai, cũng rất nguy hiểm. Nếu muốn thủ, ta sẽ bố trí cho sư đệ trấn thủ tại một đỉnh núi nào đó, có chút nhàn nhã, nếu gặp nguy hiểm, còn có thể lui lại."

Tình huống này cũng giống như những gì Lục Diệp suy đoán, hắn lập tức nói: "Công!"

Phòng thủ không thì có ý tứ gì đâu? Còn không xác định được người ta có thể đánh tới hay không, chỉ có chủ động phóng ra, mới có thể chém giết được càng nhiều địch nhân, mới có thể kiếm được càng nhiều linh thạch. Sở dĩ hắn nhận lời tham dự Long Tuyền hội, không phải vì kiếm tài nguyên tu hành cho sau này ư?

"Ta đã biết sư đệ sẽ lựa chọn như vậy mà." Tạ Kim cười: "Vừa lúc đội ngũ của ta đang thiếu một người, sư đệ cứ đi cùng ta đi. Tối nay nghỉ ngơi trước, ngày mai tới tìm ta là được."

Tạ Kim vừa nói xong câu này, lập tức nâng tay đặt lên ấn ký chiến trường trên mu bàn tay mình một cái, một điểm lam quang bay về phía Lục Diệp, Lục Diệp nâng tay đón nhận, để điểm lam quang kia lọt vào ấn ký của hắn.

Hảo hữu thứ hai đã sinh ra . . .

Về phần người đầu tiên. . . Đã bị hắn xóa bỏ rồi.

Tạ Kim dặn dò xong công việc, lại nhanh chóng rời đi.

Y Y lao ra từ trên người Hồ Phách: "Lục Diệp, chúng ta muốn tham gia Long Tuyền hội ư?"

"Người không muốn tham gia?" Lục Diệp hỏi.

Y Y lắc đầu: "Người đi đâu chúng ta sẽ đi đó." Ngày hôm trước nàng còn giận dữ với Lục Diệp, nhưng tới hôm nay đã nàng nguôi giận rồi, thậm chí còn sợ Lục Diệp sẽ bực bội, thật cẩn thận dò hỏi một hồi, sau khi xác định Lục Diệp vẫn giống như bình thường mới yên lòng.

Lục Diệp nâng tay xoa xoa đầu nàng: "Hồ Phách bị bọn họ làm thương tích thành như vậy, kiểu gì chúng ta cũng phải báo thù. Cái gọi là người khác đã ban ơn, chúng ta không báo đáp là không lễ phép!"

Y Y gật đầu: "Người nói cũng có đạo lý."

"Ta nói đương nhiên là có đạo lý!"

"Dù sao cũng phải đi đánh cho bọn họ một phen tơi bời tan tác!" Y Y không muốn nghiên cứu thảo luận về vấn đề lên đường cùng với Lục Diệp.

Chung quy lại, đó chính là một vấn đề rất bi thương...

Chương 195: Chiến Dịch Đầu Tiên!!!

Trong Long Tuyền hội, tu sĩ ba đại thế lực đa số dùng hình thức giao phong quy mô nhỏ là tiểu đội.

Trước kia cả ba nhà đã từng thử liều mạng quy mô lớn, nghĩa là ngăn cách ra một khu vực riêng biệt, các phương sẽ đưa tất cả tu sĩ tiến vào khu vực này, làm một trận liều mạng oanh oanh liệt liệt.

Nhưng sau khi thử hai lần như vậy, các bên đều không muốn tiếp tục nữa.

Bởi vì đánh nhau như vậy, mỗi bên đều tổn thất rất lớn, trả giá tỷ lệ ngược với lợi ích.

Hình thức giao phong quy mô nhỏ như tiểu đội lại khác, có thể khống chế thương vong khá hữu hiệu, hơn nữa nếu những tu sĩ trấn thủ ngọn núi phát hiện tình huống không đúng, còn có thể rút lui, bảo toàn lực lượng.

Tiểu đội chia làm ba loại.

Một là phòng thủ đội, tọa trấn trên từng ngọn núi, ngăn cản địch nhân xâm phạm.

Hai là công kiên đội, chủ động xuất kích, chiếm được ngọn núi của địch.

Ba là du liệp đội, hành tẩu khắp nơi, nơi nào có chỗ tốt sẽ đi tới đó, tìm cơ hội thích hợp, cũng sẽ phối hợp với công kiên đội phát động tấn công. (du liệp: săn bắn)

Lục Diệp đang ở trong du liên đội.

Trong đội ngũ có tổng cộng năm người, nhưng mỗi người đều có tu vi không tệ, ngoại trừ tu sĩ ngũ tầng Tạ Kim, ba người khác đều là tứ tầng.

Bởi vì du liên đội là đội ngũ dễ phát sinh tranh đấu với địch nhân nhất, cho nên yêu cầu tương đối cao về tu vi.

Không chỉ như thế, năm người đều có thú cưỡi, khiến cho bọn họ có tính cơ động rất mạnh.

Trời còn chưa sáng, Lục Diệp đã hội hợp với đám người Tạ Kim, quen biết nhau một chút. Trong đội ngũ có bốn nam một nữ, khiến Lục Diệp cảm thấy đầu to như cái đầu chính là, nữ tử tập kích hắc hời đêm hôm qua cũng ở đây. Sau khi nàng nhìn thấy Lục Diệp, con người đều phát sáng, tỉnh thoảng lại nháy mắt đưa tình với hắn.

Nữ tử kia tên là Kiều Xảo Nhi, là một tán tu được chiêu mộ tới, tính cách phóng khoáng, ăn mặc cũng cực kỳ táo bạo.

Trong hai người còn lại, một người tên Tống Hạc, một người tên Đào Thiên Cương. Đào Thiên Cương là đệ tử bản tông Thanh Vũ Sơn, Tống Hạc cũng là tán tu chiêu mộ tới.

Vốn dĩ trong đội ngũ này còn có một vị tu sĩ tứ tầng của Thanh Vũ Sơn, nhưng mấy ngày trước đã bị giết, do Lục Diệp đến thay thế lỗ hổng này.

Thú cưỡi của mấy người bọn họ đều khác nhau, có người cưỡi sói, có cưỡi báo, còn có một con heo rừng khổng lồ. Đặc biệt nhất chính là thú cưỡi của Tống Hạc, chính là một con bọ cạp lớn, thân thể lớn bằng mặt bàn tỏa ra ánh sáng kim loại, đuôi vểnh lên cao cao, lóe lên hàn quang, vừa nhìn cũng biết không dễ chọc, không hiểu Tống Hạc hàng phục loại yêu vật này như thế nào.

Bản thân Tổng Hạt lại có bộ dáng ốm yếu, làn da hiện lên màu xanh lá cây, dáng vẻ không sống được quá lâu, Lục Diệp rất hoài nghi có phải người này sẽ chết bất cứ lúc nào hay không.

Bốn phía trên núi là một mảnh yên tĩnh, năm người năm thú yên lặng chờ lệnh, ai nấy đều nhắm mắt điều tức.

Chỉ chưa đến một nén nhang, đột nhiên Tạ Kim mở miệng: "Xuất phát!"

Bốn người đồng loạt mở mắt, ra lệnh cho thú cưỡi, phóng về một hướng dưới sự dẫn dắt của Tạ Kim.

Trên đỉnh một ngọn núi bên kia, một đám tu sĩ Thanh Vũ Sơn đang đối kháng với tu sĩ Tần gia tiến công, tình thế cấp bách. Vốn dĩ Tần gia vẫn luôn xem náo nhiệt, thế nhưng sau khi Hàn Già Nguyệt nổi giận, Tần Vạn Lý chỉ có thể điều động nhân thủ nhà mình tham dự tiến công, gây áp lực cho Thanh Vũ Sơn.

Nhiệm vụ của tiểu đội năm người Tạ Kim chính là phối hợp với các tu sĩ giữ núi nhà mình tiến hành giáp công đám người Tần thị, tính cơ động mạnh mẽ của du liên đội thể hiện ra ở điểm này.

Cả đội vừa tiến về phía trước không xa, Tạ Kim đã quát lớn một tiếng: "Nghênh địch!"

Du liên đội của đối phương cũng xuất động, đang nghênh đón bên này, không bao lâu nữa hai đội sẽ gặp nhau.

Một lát sau, ở phía trước đã mơ hồ có thể thấy được bóng dáng địch nhân. Những tu sĩ cưỡi từng con yêu thú di chuyển linh hoạt ở trong núi rừng, khoảng cách hai bên đang nhanh chóng rút ngắn.

Tạ Kim dẫn đầu, Lục Diệp và Kiều Xảo Nhi chia làm hai bên trái phải, Tổng Hạt và Đào Thiên Cương ở phía sau, năm người năm thú sắp xếp theo hình chữ thập (矢) đột tiến về phía trước.

Ngay lúc khoảng cách giữa hai bên còn ba mươi trượng, cả đám đã bắt đầu khởi động linh lực, cũng không biết là ăn ý hay như thế nào, chỉ thấy Tạ Kim và vị tu sĩ ngũ tầng dẫn đầu phe đối diện tự mình xuất ra một tấm Kim Luân phù. Thời điểm linh phù kích phát, từng đạo Kim Hồ trăm trực tiếp tập kích về phía đối diện.

Từng vết chém sắc bén khiến những gốc đại thụ xung quanh ngã xuống, mặt đất cũng bị cày ra từng đường vết chém, tu sĩ hai bên tự mình né tránh công kích.

Khi uy lực của linh phù được dùng hết, tu sĩ song phương đã chính diện nghênh đón, hai cây trường tiên từ trong đội ngũ hai bên lao ra, linh quang chớp động trên trường tiên, rõ ràng đều là linh khí.

Trường tiên xoắn lại với nhau, mỗi người đều phát lực, hai người phe đối diện đồng thời bị kéo xuống khỏi thú cưỡi. Kiều Xảo Nhi nắm một sợi trường tiên, vẻ mặt đầy ghét bỏ nhìn một tu sĩ tứ tầng của đối phương: "Nam nhân mà chơi roi, kỳ vậy? Không biết xấu hổ!"

Tu sĩ kia buồn bực không lên tiếng, rung rung cây trường tiên cưỡi bỏ trôi buộc, đánh về phía Kiều Xảo Nhi. Kiều Xảo Nhi cũng không cam lòng yếu thế. Hai người lập tức chiến thành một đoàn, ngay cả thú cưỡi hai bên cũng bắt đầu cắn xé lẫn nhau.

Hai người này đánh đến náo nhiệt, mà những người khác cũng không nhàn rỗi, thân hình đan xen trong nháy mắt. Ít nhất cũng có sáu người thuộc hai tiểu đội bị đánh xuống khỏi thú cưỡi.

Kỳ thật các tu sĩ cũng không quen cưỡi thú tác chiến, tác dụng lớn nhất của thú cưỡi là thay cho đi bộ, tiếp theo chính là phụ trợ chiến đấu, chứ cưỡi trên tọa kỵ rất khó phát huy thực lực bản thân.

Lục Diệp cũng nhảy xuống đất, nhưng hấn chủ động xoay người xuống. Trong va chạm chính diện vừa rồi, một tu sĩ tứ tầng của đối phương bị hấn một đao chém xuống. Mặc dù người nọ không bị thương nhưng cũng có chút chật vật.

Đến khi đối phương thật vất vả mới đứng dậy được, đã thấy Lục Diệp đã cầm đao xông lại gần, chém thẳng vào cổ gã rồi.

Chương 196: Chiến Đấu Chớp Nhoáng! Khung Cảnh Máu Tanh!

Người nọ phản ứng không chậm, vội vàng nâng linh khí trong tay lên ngăn cản, nào biết một đao này cũng không hoàn toàn đánh xuống, trường đao của đối phương chợt ngừng lại ở phía trước linh khí của mình.

Linh lực bắt đầu khởi động, người này mạnh mẽ ngẩng đầu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Lục Diệp giơ tay chỉ về phía mình, lòng bàn tay hần hiện lên hào quang màu đỏ nhạt.

Thanh âm cất cánh vang lên, một con chim cú to béo đột ngột xuất hiện, ầm ầm đụng vào trong ngực tu sĩ kia.

Ầm một tiếng, linh lực bạo phát, khí tức nóng rực tràn ngập, tu sĩ kia kêu thảm một tiếng ngã ra ngoài, phần ngực đã biến thành một mảnh máu thịt mơ hồ.

Ánh đao sáng như tuyết xẹt qua mi mắt, người này kinh hãi, toàn lực thúc giục linh lực hộ thân, đáng tiếc chỉ thấy đau nhói ở phần cổ, tầm nhìn đã bắt đầu nghiêng ngả.

Lục Diệp đã thu đao. Hần phát hiện từ sau khi có thuật pháp phối hợp, quá trình giết địch của hắn đã dễ dàng hơn trước kia nhiều. Trước kia dù hắn có thể giết chết một tu sĩ tứ tầng như vậy, nhưng phải bổ chém liên tục một trận. Tu sĩ cũng không phải là thịt cá trên thớt, muốn chém thế nào thì chém, trong tay bọn họ cũng có vũ khí, sẽ ngăn cản công kích trí mạng của mình.

Nhưng dưới một đạo thuật pháp, trừ phi đối phương mang loại linh phù phòng ngự gì đó, nếu không rất khó mà ngăn cản được, và thừa dịp đối phương tâm thần đại loạn, Lục Diệp muốn chém như thế nào thì chém như thế ấy.

Gần như chỉ trong nháy mắt khi đối mặt, một tu sĩ tu vi tứ tầng đã ôm hận dưới đao.

Gần như chiến đấu của người khác chỉ mới bắt đầu, Lục Diệp bên này đã kết thúc.

Dưới chân hần phát lực, chỉ vài bước đã vọt tới chiến trường gần nhất, bên này Tạ Kim đang đánh đến tối tăm mặt mũi cùng một tu sĩ ngũ tầng phe địch.

Hai người đều là binh tu, gặp mặt đương nhiên phải rời khỏi thú cưỡi đầu tiên, đánh nhau cận chiến, thế nhưng thực lực hai bên tương đương, rất khó phân ra thắng bại.

Bỗng nhiên tu sĩ ngũ tầng kia sinh ra một luồng cảm giác lạnh lẽo phía sau lưng, gió mạnh ập tới, gã vội vàng cúi đầu, trên đỉnh đầu thoáng sinh ra cảm giác lạnh lẽo, tóc đứt tung bay, da đầu bị gọt xuống một mảnh.

Tới khi gã ngẩng đầu lại, mới thấy rõ người tập kích mình là ai. Mà ở cách đó không xa, có một tộc nhân của gã đã nằm trong vũng máu.

Tâm thần gã chấn động, phe mình đã chết một người?

Bỗng nhiên lúc này, gã lại nhớ tới tin tức mình đã nhận được từ trước, rồi kinh hãi nhìn Lục Diệp: "Là người?"

Cuối cùng gã cũng nhớ được, khoảng hai ngày trước có một tên gia hỏa, bằng sức của mình, giết xuyên qua địa bàn Thái La Tông. Đường như người nợ cưỡi một con hổ lớn trắng như tuyết.

Nghe nói bên phía Thái La Tông đã chết mười mấy người, ngay cả tu sĩ cảnh giới ngũ tầng cũng bị giết một tên.

Và lúc trước, gã không nhận ra Lục Diệp, bởi vì trước đó Tần gia chưa từng tiếp xúc với hắn.

Tạ Kim vốn đã không dễ đối phó, hiện giờ lại xuất hiện thêm một hung đồ trợ trận như vậy, gã sao có thể là đối thủ? Trong đầu tu sĩ ngũ tầng này lập tức nảy sinh ý định thoái lui.

Nhưng trong thời khắc ấy, gã muốn lui cũng không phải dễ dàng như vậy.

Lục Diệp liên thủ với Tạ Kim không ngừng cường công, đánh cho tu sĩ ngũ tầng kia liên tiếp lui về phía sau. Chỉ mười hơi thở ngắn ngủn, người này đã bị đánh cho xuất hiện sơ hở.

Lục Diệp nhanh tay nhanh mắt chém ra một đao, linh quang trên trường đao chớp động, lưỡi đao đã được gia trì linh văn sắc bén, khi lưỡi đao rơi xuống, người này lập tức bị mổ rách bụng, chỉ kịp kêu thảm một tiếng, đã ngã xuống đất.

Trường kiếm trong tay Tạ Kim liên tục run rẩy, trực tiếp đâm xuyên qua cổ tay đối phương, chặt đứt gân tay kẻ nọ.

Lại nghe “Ầm ầm” một tiếng, vũ khí rơi xuống đất, trường đao trong tay Lục Diệp khẽ lật, đâm thẳng xuống, xuyên vào ngực đối phương.

Lúc hắn rút đao, máu tươi phun trào, trong nháy mắt tiếp theo, Lục Diệp và Tạ Kim đã chia nhau lướt về hai phía trái phải, bên kia vẫn còn hai điểm chiến đấu đang cháy bỏng.

Lục Diệp nhào về phía chiến trường của Kiều Xảo Nhi. Nàng và nam tu kia đang điên cuồng múa roi trong tay mình. Linh quang trên roi dài không ngừng lóe lên. Trên mặt Kiều Xảo Nhi bị quét một roi, nửa khuôn mặt đều sưng lên, một vết roi cực kỳ dễ thấy,

nhưng đối thủ của nàng cũng không khá hơn. Chẳng biết đối phương gặp phải vết thương gì chỉ biết rằng tư thế có chút cổ quái, hai chân kẹp chặt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Mắt thấy bên mình đã tổn thất hai người, tu sĩ ngũ tăng mạnh nhất trong đó cũng chết. Nam tu này biết thời gian cho mình không có nhiều, gã cũng rắn chịu một roi của Kiều Xảo Nhi, da bị quất bong ra một mẩu thịt, nhưng gã cũng nhân cơ hội ấy lấy ra một tấm linh phù từ trong túi trữ vật, đánh về phía nàng.

Linh phù kia bạo phát, hóa thành ba đạo trăm kích hình tam giác, trong nháy mắt đã đánh tới trước mặt Kiều Xảo Nhi.

Kiều Xảo Nhi muốn trốn nhưng không trốn được, vội vàng lui về phía sau, muốn lấy một tấm Kim Thân phù từ trong túi trữ vật của mình. Ngay lúc này, bỗng nhiên có một bóng người nhào tới trước mặt nàng, một thứ đồ vật giống như tấm chắn linh quang chớp động lập tức ngăn ở phía trước.

Đùng đùng đùng... Ba đạo trăm kích đánh xuống nhưng không thể lay động tấm chắn kia.

Nguy cơ được hóa giải, Kiều Xảo Nhi lập tức nhìn bóng dáng chắn trước người mình, rồi khẽ mím môi nở nụ cười. Chỉ là vết thương trên mặt khiến nụ cười của nàng có vẻ đáng sợ dữ tợn.

Tiếng ầm ầm vang lên, một con lợn rừng mang theo thể va chạm điên cuồng xông tới. Nam tu cầm roi kia vừa bị Kiều Xảo Nhi đánh một roi, đã đứt gân gãy xương, hoàn toàn không tránh được.

Một tiếng va chạm ầm vang, con heo rừng lập tức húc bay nam tu lên trời, răng nanh bên khóe miệng cạo xuống một mảnh máu thịt, đợi đến khi tu sĩ tứ tăng kia rơi xuống đất, gã đã rơi vào tình trạng hít vào mà không thở ra nữa.

Kiều Xảo Nhi lại quất một roi xuống, roi dài ầm vang quất

thẳng vào đầu người này, giống như quất nát một quả dưa hấu.

Bên kia, tiếng ho nhẹ của Tống Hạo vang lên. Ở cạnh gã, chiếc đuôi nhọn của con bò cạp khổng lồ đã chọc vào một người, sau đó giơ lên cao. Người nọ cũng chưa chết, còn đang giãy dụa kịch liệt, máu tươi và nội tạng không ngừng rơi xuống, tình cảnh cực kỳ máu tanh.

Chương 197: Thắng Hơi Quá Dễ Dàng Thì Phải!!!

Tiểu đội của Lục Diệp có năm người, tiểu đội Tần thị cũng có số người tương tự, chẳng những nhân số giống nhau, ngay cả tu vi phân chia cũng giống nhau.

Không phải song phương không muốn sắp xếp càng nhiều người mạnh hơn, sự thật là không có nhiều nhân thủ như vậy, toàn bộ Bách Phong sơn có phạm vi cực lớn, mỗi nhà chỉ có vài đội dạng tiểu du lập đội như đội của Lục Diệp, tự mình phụ trách một phiến khu vực.

Tiếp xúc lẫn nhau không đến thời gian uống cạn nửa chén trà, nhưng tiểu đội năm người đối phương đã chết bốn người, chỉ còn lại một tu sĩ tứ tầng cuối cùng đang chật vật chạy trốn.

Tu sĩ tứ tầng này có thể chạy thoát, cũng không phải do thực lực của gã cao hơn, mà do vận khí tương đối tốt, trong lúc công kích va chạm ban đầu, gã không bị đánh rớt khỏi thú cưỡi, chờ đến lúc gã muốn leo xuống trợ chiến, liếc mắt đã thấy một màn Lục Diệp chém giết tộc nhân của mình rồi. Ngay lúc đó, gã đã cảm thấy không ổn, đợi đến khi Lục Diệp liên thủ cùng Tạ Kim giết chết tu sĩ ngũ tầng kia, gã cũng không còn do dự nữa, lập tức cưỡi tọa kỵ biến mất hút.

Đào Thiên Cương đuổi đánh ra ngoài, đoán chừng không có tác dụng gì, người ta có tọa kỵ thay đi bộ, toàn tâm toàn ý muốn chạy sẽ rất khó đuổi theo.

Trong hoàn cảnh huyết tinh đầy đất, đám người Tạ Kim đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ai nấy đều là không dám tin.

Cứ như vậy. . . bọn họ thắng rồi? Hơi bị quá dễ dàng thì phải.

Trước đó đã rất nhiều lần bọn họ giao thủ với du liên đội của địch nhân, thế nhưng mỗi một lần đều đánh tới mức trời đất mù mịt, tình cảnh cháy bỏng, dưới tình huống nhân số, tu vi của lẫn nhau không quá chênh lệch, đúng là rất khó phân thắng bại.

Thế nhưng lần này thì ngược lại, chẳng những thắng nhẹ nhàng vui sướng lâm ly, còn giết được bốn địch nhân, còn phe mình ngoại trừ Kiều Xảo Nhi có chút thương thế bên ngoài, những người khác gần như đều hoàn hảo không chút tổn hại.

So sánh trước sau, chênh lệch thực sự to lớn.

Ánh mắt của mấy người cũng không nhìn được mà nhìn về phía Lục Diệp, hồi tưởng trận chiến vừa rồi kia, là Lục Diệp giết một tu sĩ tứ tầng trước, mở ra lỗ hổng, ngay sau đó hấn lại đi tương trợ Tạ Kim, thuận thực chém giết ngũ tầng của đối phương, lúc này mới lấy được toàn thắng đằng sau.

Không hổ là người lấy sức một mình giết xuyên địa bàn Thái La Tông, mặc dù trước đó bọn họ có nghe nói tới hành động vĩ đại của Lục Diệp, trong lòng cũng rất bội phục, nhưng luôn cảm thấy ở trong đó có thật nhiều thành phần vận khí.

Nhưng bây giờ mới biết, đó chắc chắn không chỉ là vận khí, nếu không có thực lực tương ứng, dù vận khí có tốt cũng không làm được.

Tu sĩ tứ tầng của quân địch kia chết quá nhanh, tạo điều kiện thuận lợi cho phía Thanh Vũ Sơn hình thành cục diện lấy nhiều đánh ít.

Trong lòng Tạ Kim thở phào một hơi. Lần đầu tiên Lục Diệp xuất chiến sau khi gia nhập tiểu đội đã có biểu hiện chói mắt như thế, rút cuộc trong lòng gã cũng xác định được rồi, cũng biết vì sao

Thang Vũ sư huynh lại coi trọng người này như vậy.

Gã khề gật đầu một cái báo cho Lục Diệp biết, mở miệng nói: "Ba mươi hơi thở, quét dọn chiến trường!"

Đám người lập tức hành động.

Bên trong trận chiến vừa rồi, du lập đội của Tần gia chẳng những tổn thất bốn tu sĩ, còn có một con yêu thú bị Hồ Phách cắn chết, chính là yêu thú của tu sĩ đầu tiên bị Lục Diệp chém giết, về phần mấy con yêu thú khác đều đã bỏ trốn mất dạng, không có chủ nhân ngự sử, bọn chúng sẽ không trở về Tần thị, mà sẽ lang thang ở bên trong Bách Phong sơn, mãi đến khi bị một tu sĩ nào đó bắt được hoặc là đánh giết.

Có thể nói lần giao phong này trực tiếp phế bỏ một du lập đội của Tần thị, chuyện này có trợ giúp thật lớn cho thế cục tương lai.

Lục Diệp tiến lên, vội vàng tách rời con yêu thú bị Hồ Phách cắn chết kia, cất vào trong túi trữ vật, cái đồ chơi này có thể coi như khẩu phần lương thực của hắn và Hồ Phách, khi ăn vào sẽ bổ vô cùng.

Sau ba mươi hơi thở, đám người chờ xuất phát. Tạ Kim vẫn một ngựa đi đầu như cũ, dẫn bốn người phóng tới một ngọn núi, ngọn núi kia là mục tiêu nhiệm vụ mà bọn họ đặt ra.

Giờ khắc này, phía trên ngọn núi kia đang đánh nhau tít bụi, giữ núi chính là người Thanh Vũ Sơn, tiến đánh chính là người Tần thị.

Bởi vì địa bàn của Thanh Vũ Sơn đã bị ép đến không đủ ba mươi ngọn núi, cho nên số lượng tu sĩ giữ núi trở nên càng nhiều, cường độ phòng thủ rất lớn.

Tần thị cũng hiểu muốn chiếm được ngọn núi này là chuyện không thực tế, và bọn họ cũng không hề muốn chiếm giữ được

ngọn núi này, chủ yếu là làm dáng một chút cho Thái La Tông nhìn thôi. Cơn giận của nữ nhân Hàn Già Nguyệt kia còn chưa tan đâu, Tần thị nhìn sắc mặt người khác làm việc, chỉ có thể hành động như thế.

Vốn có du liên đội của Tần thị đi ngăn cản du liên đội của Thanh Vũ Sơn, tấn công như vậy không coi là quá nguy hiểm, nhưng du liên đội của hai phe vừa tiếp xúc được một lát, điểm sáng màu đỏ biểu thị cho Tần thị trên Ảnh Nguyệt Bàn đã có bốn cái liên tiếp dập tắt, chỉ còn lại một cái duy nhất bỏ trốn mất dạng.

Điều này khiến Tần Vạn Lý luôn chú ý động tĩnh bên này quá sợ hãi, lập tức hạ lệnh cho công kiên đội rút lui, bởi vì nếu không rút lui ngay sẽ bị Thanh Vũ Sơn vây chặt lại, muốn đi cũng không được nữa.

Hai ngày gần đây, bên phía Thanh Vũ Sơn cũng tức đến sôi ruột, từng tòa núi bị đoạt, rất nhiều đồng môn chiến tử, khiến cho bọn họ đỏ mắt không thôi.

Bây giờ Tần thị chạy tới quấy rầy, đương nhiên bọn họ muốn phản kích, một phương giữ núi vốn chiếm cứ ưu thế về địa lợi, lại thêm nhân số càng nhiều, lần này Thanh Vũ Sơn đánh, lập tức khí thế như hồng.

Vốn bọn họ chỉ cần đuổi Tần thị đi đã coi như hoàn thành nhiệm vụ, nhưng theo một đạo mệnh lệnh truyền tới, một tu sĩ ngũ tầng cầm đầu vung cánh tay hô lên: "Giết!"

Rầm rầm một tiếng, tu sĩ giữ núi đã đuổi theo ra hơn phân nửa.

Song phương không ngừng giao phong trên đường xuống núi, uy lực của thuật pháp, linh phù bay tới bay đi, đánh đến náo nhiệt vô cùng.

Chương 198: Tặc Tử Thanh Vũ Sơn, Chớ Có Càn Rỡ!!!

Công kiên đội của Tần thị thật vất vả mới lui được đến chân núi. Bỗng tiếng vang ầm ầm từ một bên truyền ra, tu sĩ dẫn đầu neho mắt nhìn lại, lập tức thấy bên kia có năm người hùng hổ đánh tới, lập tức lạnh cả người.

Người tới đương nhiên là tiểu du liệt đội do Tạ Kim suất lĩnh. Năm người năm kỵ bày ra trận thế công kích hình mũi tên, chặn ngang vọt vào trong trận doanh Tần thị, một trận âm thanh đinh đinh đương đương vang vọng, ngay lập tức có mấy tu sĩ tu vi không cao ngã xuống trong vũng máu.

Tạ Kim không nhảy xuống thú cưỡi, mà thay đổi phương hướng, dẫn đám người Lục Diệp giết ngược một lần, hoàn toàn làm rối loạn trận hình đội ngũ Tần thị.

Sau hai lần công kích, tất cả mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương nhẹ, lúc này năm người mới xuống khỏi thú cưỡi, tìm kiếm mục tiêu của mình.

Lục Diệp cầm đao lướt dọc biên giới chiến trường, trên người không ngừng loé lên hào quang Ngự Thủ linh văn, cản xuống lần lượt từng đạo công kích, trường đao chém vào, một tu sĩ trước mặt trực tiếp bị chém ngã ngửa trên mặt đất, máu tươi tràn ra xa mấy thước.

Đương nhiên bên phía Tần thị cũng có tu sĩ ngũ tầng, nhưng chỉ có hai người mà thôi, phần nhiều chính là nhị tầng tam tầng. Và tu vi như vậy ở trước mặt Lục Diệp đơn giản giống như giấy, không dám nói một đao kết thúc một vị bằng hữu, nhưng hai ba

đao chém xuống, hiểm có người chống đỡ được, cứng rắn chống đỡ thì ngay cả vũ khí cũng bị chặt đứt.

Thỉnh thoảng hắn còn thúc giục một đạo thuật pháp, tuy chỉ có tu vi tứ tầng, nhưng bất cứ tu sĩ nào bị hắn để mắt tới, gần như không sống quá ba hơi.

Tiếng la khóc, tiếng chửi rủa vang lên, lẫn lộn phía trên chiến trường hỗn loạn này.

Tần thị tổn thất to lớn, bên trên Ảnh Nguyệt Bàn kia, từng điểm đỏ liên tiếp bị dập tắt, mí mắt Tần Vạn Lý điên cuồng nháy lên, sắc mặt của Hàn Già Nguyệt cũng ngưng trọng vô cùng, bởi vì từ khi Long Tuyền Hội bắt đầu đến nay, vẫn chưa có một trận chiến đấu nào mà phe bọn họ xuất hiện tổn thất lớn đến vậy.

Mỗi lần chiến đấu trước kia, dù một phương có tổn thất cũng không quá lớn, một phương chiếm ưu thế về cục diện sẽ không cần chết không thả, bởi vì như vậy rất dễ đặt bản thân vào trong hiểm địa.

Nhưng lúc này mới chỉ qua một lát, một công kiên đội của Tần thị bị giết chỉ còn lại một nửa số người, nhìn thế cục kia, số lượng vẫn đang nhanh chóng giảm bớt.

Bọn họ vừa đánh vừa lui, nhanh chóng leo lên ngọn núi hậu phương, kia là ngọn núi do Tần thị chiếm cứ, đội giữ núi đóng ở phía trên đã cấp tốc tới tiếp ứng, thế nhưng muốn tiếp cận vẫn cần một chút xíu thời gian nữa.

Giờ phút này, Lục Diệp đã tìm được một tu sĩ ngũ tầng, bởi vì bên trong cơ chế ban thưởng của Thanh Vũ Sơn, giết một tu sĩ ngũ tầng sẽ được ban thưởng nhiều nhất, chẳng những được chiến công, đã ban thưởng hai mươi khối linh thạch, vẫn còn được thưởng mười khối ngoài định mức. Một người được tổng cộng ba mươi khối, có thể mua ba bình Uẩn Linh đan.

Hắn nhìn tu sĩ ngũ tàng máu me đầy người trước mặt, phảng phất như nhìn xem một đồng linh thạch chiếu sáng rạng rỡ!

Hắn tham gia Long Tuyền Hội, thứ nhất là thuận thế mà làm, thứ hai là muốn góp nhặt tài nguyên tu hành trong tương lai. Đường nhiên Lục Diệp sẽ không bỏ qua cơ hội chém giết tu sĩ ngũ tàng của quân địch.

Trường đao chém xuống, đao quang lấp lóe, tu sĩ ngũ tàng kia cũng lộ vẻ hung ác, ý vào tu vi của mình cao hơn, không sợ đối cứng với Lục Diệp, nhưng rất nhanh gã phải trả giá đắt vì đã làm như thế.

Bởi vì gần như tất cả công kích của gã đều bị của Lục Diệp ngăn lại, những đao Lục Diệp chặt ở trên người gã, gã lại không ngăn cản nổi.

Giao thủ khoảng mười hơi, người này đã toàn thân máu tươi chảy đầm đìa, nếu không phải kịp thời vỗ trên người một tấm Kim Thân phù, chỉ sợ đã chết rồi.

Về mặt gã đây về không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Lục Diệp, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, trong tay đối phương là linh khí gì vậy, vì sao lại sắc bén như thế?

Nhưng gã còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, Lục Diệp đã vung tay, linh lực phun trào, một con chim cú mập mập đã đánh về phía gã, Người này phản ứng rất nhanh, lập tức lách mình tránh né.

Con chim cú mập mập kia lướt sát thân thể người này, nhưng sơ hở đã xuất hiện, Lục Diệp vung đao chém xuống. Đối phương đã thử qua sự sắc bén của lưỡi đao trong tay Lục Diệp, nào dám đón đỡ, thân hình lăn một vòng trên mặt đất, chật vật tránh được.

Vừa mới đứng dậy, phía sau gã đã có một cây trường tiên xoắn tới, ghì chặt phần gáy lại, linh quang trên roi dài chớp động,

hung hăng kéo ngược gã về sau.

Người này lập tức bị giật bay lên.

Lục Diệp bước nhanh tới, chém ra ba đao về phía kẻ đang ở trên không trung này, đao thứ nhất khiến cho hào quang Kim Thân phù trên người gã ảm đạm, đao thứ hai phá phòng hộ của Kim Thân phù, đao thứ ba trực tiếp chém đứt thân thể gã.

Lúc người nọ rơi xuống đất, máu tươi lập tức nhuộm đỏ mặt đất, đã tuyệt khí bỏ mình.

Lục Diệp ngẩng đầu, Kiều Xảo Nhi cầm trường tiên trong tay, liếc mắt đưa tình với hắn, nhìn thấy máu đen và vết sưng cực lớn trên mặt nữ tử này... Thật cay con mắt!

"Cẩn thận." Kiều Xảo Nhi hô to.

Sau lưng Lục Diệp có một cây trường thương đâm thẳng đến, đánh thẳng tới phần gáy của hắn.

Thế nhưng trường thương đâm tới kia lại bị Ngự Thủ linh văn ngăn lại, Lục Diệp quay người, cánh tay vừa nhấc, đã kẹp lấy thanh trường thương kia, lưỡi đao dán sát qua trường thương gọt ngược ra ngoài.

Một nửa bàn tay bay ra, tu sĩ đánh lên Lục Diệp kêu thảm lui lại, bên trong có một đệ tử Thanh Vũ Sơn giết ra, một kiếm lấy tính mạng gã.

Ở bên trong hỗn chiến như vậy, khảo nghiệm cuối cùng chính là năng lực ứng biến của một người, hơi có chút chủ quan sẽ mất mạng tại chỗ.

"Tặc tử Thanh Vũ Sơn, chớ có càn rỡ!" Bỗng nhiên một tiếng hét lớn truyền đến từ nơi không xa, là đệ tử giữ núi của Tần thị ở phụ cận đến đây trợ giúp.

Sau khi bọn họ nhận được mệnh lệnh đã vội vã chạy đến bên này, vốn cho là có thể phối hợp với công kiên đội giết một cái hồi mã thương, nhưng lúc đi tới tử tế quan sát mới phát hiện ra, công kiên đội đã chết chỉ còn lại mấy người rồi.

Chương 199: Thứ Khác. . . Không Được, Giết Người. . . Còn Được!!!

Bên trong chiến trường hỗn loạn kia, hơn ba mươi tu sĩ Thanh Vũ Sơn giết đến toàn thân đầm máu, ai nấy đều sát khí ngút trời, trên mặt đất tràn đầy thi thể tu sĩ Tần thị và chân tay gãy thịt nát, máu tươi nhuộm mặt đất thành màu đỏ bồng.

Nơi này hết như một mảnh tu la luyện ngục.

Tất cả đám người Thanh Vũ Sơn đều quay đầu nhìn về phía nơi phát ra thanh âm kia, từng đôi con người nổ rộ ánh đỏ.

Tu sĩ gọi hàng kia da đầu tê dại một hồi, đám đệ tử Tần thị tới đây trợ giúp đều vội vàng dừng lại.

"Nhanh... Nhanh lui lại!"

Đội ngũ giữ núi của Tần thị đuổi tới biên giới chiến trường, cách xa xa nhìn thoáng qua, đã vội vàng lui lại phía sau.

Cũng không phải bọn họ nhát gan sợ phiền phức, mà thật sự là hai bên chênh lệch quá lớn về nhân số.

Bọn họ có mười người đến nơi này, vốn chỉ cần có thể tiếp ứng với công kiên đội là sẽ có lực đánh một trận, thậm chí còn có thể phản công.

Thế nhưng công kiên đội chết quá nhanh, chờ bọn họ đuổi tới chiến trường, công kiên đội nhà mình chỉ còn lại rải rác mấy người. Dưới loại tình huống này, dù bọn họ có cưỡng ép đánh lên,

cũng không đạt được hiệu quả gì tốt, lựa chọn thối lui mới là thượng sách.

Hơn ba mươi người của Thanh Vũ Sơn kia cũng không vội truy sát, mà phân tán ra, bao vây hoàn toàn những thành viên còn sót lại của công kiên đội Tần thị.

Giờ phút này, mấy người kia đã kết thành một vòng, dựa lưng vào nhau, vô cùng tuyệt vọng.

Nhưng không một ai cầu xin tha thứ, bởi vì tất cả mọi người đều biết, cầu xin tha thứ cũng không có ích lợi gì, trận doanh hai bên đối lập, lại thêm thù hận trong những năm này, cầu xin tha thứ sẽ gặp phải địch nhân chế giễu.

"Giết!" Bên này chỉ có một tu sĩ ngũ tầng sống sót cuối cùng, nhưng đã trọng thương. Gã hô to một tiếng, dẫn mấy tộc nhân còn lại giết về một hướng.

Đối mặt với địch nhân ngoan cố chống cự dạng này, đương nhiên sẽ không ai ngốc đến mức cùng giao phong chính diện với bọn họ, không cẩn thận sẽ bị kéo theo chôn cùng.

Nghênh đón bọn họ là từng đạo thuật pháp.

Sau khi tu sĩ đạt tới ngũ tầng gần như đã có thể xác định được hệ phái của bản thân rồi, tu sĩ tứ tầng đã chuẩn bị con đường cho mình đi về sau, cho nên nếu tu sĩ ở cấp độ này muốn đi con đường pháp tu, thì rất nhiều người đều đã bắt đầu nghiên cứu học tập thuật pháp.

Tiếc là tu vi còn thấp, lại thi pháp không thuần thực, cho nên bọn họ rất khó thi triển ra một đạo thuật pháp hoàn chỉnh trong chiến đấu kịch liệt, nhưng trước khi mấy người Tần thị kia có hành động, bọn họ đã chuẩn bị thi pháp rồi, giờ phút này vừa vịn đánh ra.

Không đến mười đạo thuật pháp, hào quang đủ mọi màu sắc, thuộc tính ngũ hành gì cũng có, và một con chim lửa to béo là dễ nhận thấy nhất.

Thuật pháp rơi xuống, mấy tu sĩ Tần gia chết khác ngay tại chỗ, chỉ còn lại tu sĩ ngũ tăng kia. Gia hỏa này mình đầy thương tích bổ nhào vào trước mặt một tán tu được Thanh Vũ Sơn chiêu mộ, ngay cả linh lực hộ thân cũng không thể thúc giục ra. Người kia cười ha ha, nói: "Đời ta phát tài rồi." Lập tức chọc ra một thương, xuyên thấu tu sĩ ngũ tăng kia.

Mấy người ở phụ cận mang vẻ mặt hâm mộ nhìn qua gia hỏa này, chủ yếu là gia hỏa này mới có tu vi tam tăng, giết một tu sĩ ngũ tăng, sẽ đạt được chừng mười lăm điểm công huân, tính cả ban thưởng của Thanh Vũ Sơn thì một thương này đã giúp gã kiếm lời bốn mươi khối linh thạch!

Đối với đám tán tu, bốn mươi khối linh thạch là một món của cải không nhỏ. Ở thời điểm tu vi không cao, món của cải ấy cũng đủ đáp ứng tài nguyên cần thiết để tu hành trong vòng hai ba tháng.

"Còn sức đánh tiếp không?" Tạ Kim quay đầu nhìn qua Lục Diệp bên cạnh.

Lục Diệp lau vết máu trên đao lên người khối thi thể nằm dưới chân mình, trầm mặc gật đầu.

Tạ Kim lại nhìn về phía mấy người khác của du lập đội.

Tống Hạo ho khan giống như bị nắm tim cào phổi, tựa như lập tức sẽ chết đi, thở mạnh nói: "Thứ khác. . . không được, giết người. . . còn được!"

Đương nhiên là Đào Thiên Cương nghe theo sư huynh của mình như Thiên lôi sai đâu đánh đó. Còn Kiều Xảo Nhi khề hừ một

tiếng: "Mấy người đại nam nhân các người đều được, một nữ nhân như ta đương nhiên cũng được!"

Cũng không biết đây là loại logic gì.

Tạ Kim cười: "Đã còn sức lực, vậy đuổi theo!"

Đương nhiên chiến đấu sẽ không kết thúc đơn giản như thế, đối với người Thanh Vũ Sơn, chiến đấu chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Năm người tự mình gọi thú cưỡi của bản thân ra, Tạ Kim nháy mắt ra dấu với một tu sĩ ngũ tăng nhà mình, rồi dẫn bốn người Lục Diệp giết qua ngọn núi đối diện.

Ngay sau đó, tu sĩ ngũ tăng kia dẫn các thành viên công kiên đội nhà mình nhanh chóng đuổi theo.

Phong thủy luân chuyển, mới này là Tần thị tiến đến đánh Thanh Vũ Sơn, bây giờ đến phiên Thanh Vũ Sơn phản kích.

Bước chân của các tu sĩ rất nhanh, đám người Lục Diệp đuổi sát đến giữa sườn núi, mới nhìn thấy bóng dáng các đệ tử Tần thị đã rời đi lúc trước. Đám người Tần thị nghe được động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lên, đều cực kỳ sợ hãi, tình cảnh nhất thời có chút hỗn loạn.

Lúc này, tu sĩ ngũ tăng cầm đầu kia gầm thét: "Đừng hốt hoảng, lập trận hình, bọn họ chỉ có năm người, là du liên đội của Thanh Vũ Sơn."

Không thể không nói, gã ứng đối không sai, nếu lúc này tất cả chạy loạn, chỉ khiến đám người Lục Diệp có cơ hội đánh giết từng người mà thôi. Không thể nghi ngờ rằng tính cơ động của du liên đội luôn mạnh hơn bọn họ.

Nhưng Tạ Kim hoàn toàn cũng không có ý giết lên từ chỗ xung yếu. Gã ghì chặt tọa kỵ dừng ở hơn mười trượng bên ngoài, từ

xa xa nhìn tu sĩ ngũ tàng cầm đầu kia.

Bốn mắt đối mặt, trong lòng tu sĩ ngũ tàng kia khẽ run rẩy một cái, dường như đã hiểu ra ý định của Tạ Kim.

Hiển nhiên du lập đội đang trì hoãn bọn họ, phía sau vẫn còn công kiên đội của Thanh Vũ Sơn, nếu như bọn họ thủ vững ở chỗ này không đi, chờ công kiên đội Thanh Vũ Sơn đánh tới, muốn đi sẽ không đi nổi.

"Chậm rãi lui về sau!" Vừa nghĩ đến đây, tu sĩ ngũ tàng kia lại chột quát một tiếng.

Đội ngũ giữ núi, lập tức sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, lùi ngược về phía sau.

Chương 200: Một Chiêu Sai, Từng Bước Sai...

Bên này vừa có động tác, Tạ Kim đã dẫn đám người Lục Diệp giết về phía nó.

"Ổn định!" Tu sĩ ngũ tăng kia lại hét to một tiếng.

Đám người Tần thị lập tức bày ra trận thế nghênh kích, bỗng nhiên năm người năm kỵ của Thanh Vũ Sơn lại lượn quanh một vòng tròn ở ngoài ba mươi trượng, nhanh như chớp chạy không thấy bóng dáng.

Chờ đến lúc bọn họ chuẩn bị rút lui, năm người năm kỵ kia lại ló đầu ra, quan sát từ đằng xa.

Năm lần bảy lượt như thế, đám người Tần thị bị giày vò quá sức, sắc mặt tu sĩ ngũ tăng kia càng đen như đáy nồi, trong lòng đã mắng Tạ Kim đến máu chó đầy đầu, tư vị bị địch nhân nắm mũi dẫn đi này cực kỳ khó chịu.

Cũng may ngay lúc vừa rồi, gã đã nhận được tin tức, đội ngũ giữ núi trên đỉnh núi này cũng xuống trợ giúp bọn họ, chỉ cần có thể tụ hợp cùng những người ấy, gần như ngăn trở công kích của Thanh Vũ Sơn sẽ không có vấn đề.

"Cứ cố thủ chờ cứu viện vậy!" Gã trầm hạ quyết tâm.

Nhưng một tin tức truyền tới ngay sau đó lại khiến trong lòng gã như chìm xuống đáy cốc.

Bởi vì công kiên đội của Thanh Vũ Sơn không giết về phía bọn họ, mà đi vòng qua chỗ bọn họ, xông thẳng về hướng đỉnh núi!

Bản thân bọn họ cũng là đội giữ núi, chỉ vì nhận được mệnh lệnh đi trợ giúp công kiên đội nhà mình mới lao ra, đáng tiếc không thể giúp đỡ được gì đã phải lui trở về.

Nói cách khác, đội giữ núi của một ngọn núi này bị chia làm hai bộ phận, một phần là bọn họ, còn có một phần khác đang trên đường tới cứu trợ bọn họ. Mỗi đội có mười mấy người, tổng số khoảng chừng ba mươi.

Mà công kiên đội Thanh Vũ Sơn đã xông thẳng đến một phần kia!

Ba thế lực đều có tu sĩ cửu tầng đang giám sát Ảnh Nguyệt Bàn, cho nên động tĩnh của các tu sĩ ba nhà tuyệt đối không thể gạt được bọn họ. Thế nhưng từng đạo tin tức muốn truyền đến, nhất định phải chịu một chút thời gian trì hoãn.

Cũng bởi nguyên nhân này, khiến trong thời gian Long Tuyền Hội diễn ra, thương vong của tu sĩ ba nhà luôn được khống chế ở một mức nhất định. Chỉ cần nhận thấy thế cục không ổn, đám người Thanh Vũ chắc chắn sẽ làm ra điều chỉnh, không dễ dàng để tu sĩ nhà mình đi chịu chết.

Nhưng một trận chiến vừa rồi lại là lần đầu tiên nằm ngoài tầm điều khiển của tu sĩ cửu tầng.

Tần Vạn Lý tọa trấn Ảnh Nguyệt Bàn bên kia hoàn toàn không ngờ được du lập đội nhà mình lại chết mất bốn người nhanh như vậy, dẫn đến khi gã ra lệnh cho công kiên đội rút lui thì đã không còn kịp nữa rồi.

Một chiêu sai, từng bước sai.

Giờ phút này, công kiên đội của Thanh Vũ Sơn đã xông thẳng đến đỉnh núi kia, nhân số không tới ba mươi, nhưng phe Tần thì chỉ có mười người, số lượng chênh lệch rất lớn. Nếu như xảy ra

xung đột, Tần thị tuyệt đối sẽ tử thương thảm trọng.

"Mấy người kia đâu?" Tu sĩ ngũ tăng của Tần thị quét mắt nhìn chung quanh, nhưng đã không nhìn thấy bóng dáng đám người Tạ Kim đâu nữa.

Một tộc đệ ở bên cạnh, yếu ớt nói: "Bọn họ chưa từng xuất hiện lại."

"Nguy rồi!" Đột nhiên tu sĩ ngũ tăng ấy đã ý thức được điều gì.

Gã nghi ngờ, có phải năm người kia cũng chạy tới công kích một phần khác của đội giữ núi rồi hay không? Nếu là như thế, thế cục sẽ trở nên cực kỳ bất ổn: "Đi! Nhanh lên!"

Ngay lúc ấy, gã lại vội vàng đưa tin ra ngoài, hỏi thăm động tĩnh của năm người đối phương.

Năm hơi thở sau đó, gã đã nhận được tin tức trả lời: "Phía trên các người!"

Tu sĩ ngũ tăng vừa kiểm tra tin tức xong này, bên tai đã truyền đến động tĩnh yêu thú lao nhanh. Gã giương mắt nhìn lên, chỉ thấy năm người năm kỵ của Thanh Vũ Sơn đang lấy thế từ trên cao xông xuống, giết thẳng tới bên này!

"Xuất phù, nhất định phải ngăn cản được!" Gã lớn tiếng hô to.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, chỉ một thoáng, bảy tám tấm linh phù bị kích phát, đánh thẳng về phía năm người đang từ phía trên lao xuống, từng đạo linh phù nổ rộ uy năng, uy thế vô cùng hung mãnh.

Thế nhưng đám người Lục Diệp đã sớm có phòng bị. Chỉ trong nháy mắt đối phương lấy ra linh phù, cả đám đã phân tán ra, bằng vào tốc độ nhanh chóng của thú cưỡi, tránh đi từng đạo linh phù kia công kích.

Một vòng linh phù đánh xong, ngoại trừ Tống Hạo không may bị đánh bay xuống, bốn người khác đều hữu kinh vô hiểm, thế nhưng Tống Hạo cũng lập tức bò lên, nhìn bộ dáng không có gì đáng ngại.

"Lại đến!" Theo tu sĩ ngũ tăng kia hét lớn, lại một vòng linh phù bị đánh ra.

Nhưng công kích lần này càng không có hiệu quả, bởi vì đám người Lục Diệp đã sớm dựa vào cây cối ngăn cản.

Lúc đột công kích linh phù thứ hai ngừng lại, đám người Lục Diệp đã lần lượt ngoi đầu lên, dao động linh lực từ trên người bọn họ truyền tới, trên tay mọi người đều kẹp lấy một tấm linh phù.

Linh phù này đều do Tạ Kim cung cấp. Không thể không nói, Thanh Vũ Sơn rất hào phóng trên phương diện cung cấp vật tư.

Năm tờ linh phù bị kích phát, Hỏa Xà, Phong Nhận, Băng Lăng một mạch đập tới hàng ngũ tu sĩ Tần thị.

Kiều Xảo Nhi kích phát một tấm Kim Luân phù có hình dạng của mâm tròn màu vàng to bằng chậu rửa mặt hiện ra trước mặt. Nàng nở nụ cười độc ác, nhắm ngay bên phía Tần thị điên cuồng công kích một trận.

Tuy đám tu sĩ Tần thị có tránh né, nhưng bọn họ không có thú cưỡi, tính cơ động đương nhiên không thể bằng đám người Lục Diệp. Một vòng linh phù đánh xuống, trong mười mấy người đã có một tu sĩ chết tại chỗ, và mấy người khác thụ thương.

Cục diện hỗn loạn bày ra, bên phía Tần thị còn chưa kịp thở dốc, động tĩnh yêu thú lao nhanh lại truyền tới. Tu sĩ ngũ tăng cầm đầu kia ngẩng đầu nhìn lên, lại là đám người Lục Diệp từ trên giết xuống.

Thời điểm mấu chốt này, trận hình vốn chặt chẽ đã trở thành

một đồng hỗn loạn, trong lúc vội vàng hoàn toàn không thể tổ chức lại. Đối mặt với loại công kích có được địa thế này, đúng là phe Tần thị khó mà ngăn cản nổi.

Khi bóng người xẹt qua nhau, Lục Diệp giơ tay chém xuống, một cái đầu người to lớn bay lên. Chóp đuôi con bọ cạp khổng lồ của Tống Hạo đâm một cái, xuyên lên một bóng người liên tục kêu thảm. Trường tiên trong tay Kiều Xảo Nhi quấn lấy một tu sĩ, kéo đối phương liên tiếp trượt trên mặt đất, nhưng rất nhanh lại bị người ta giầy thoát.

Tạ Kim và Đào Thiên Cương không có thu hoạch, thế nhưng người trước đã ngăn được tu sĩ ngũ tầng của đối phương, người sau cũng kèm chế được một bộ phận tinh lực và thu hút sự chú ý của kẻ địch.

Năm người năm kỵ xông ra được vài chục trượng. Ở dưới sự dẫn dắt của Tạ Kim, cả đám lượn quanh một vòng tròn, chỉ qua chốc lát đã trở về bên trên các đệ tử Tần thị.

Vòng trùng sát thứ hai bắt đầu.

Chương 201: Đó Là Thứ Người Nên Được...

Thời gian một nén hương sau, đại chiến bình ổn, năm con tọa kỵ liếm liếm vết thương của mình, năm người Lục Diệp đều tựa lưng vào một gốc đại thụ, hoặc chữa thương, hoặc điều tức.

Bốn phía rải rác đầy những thi thể của các đệ tử Tần thị, tu sĩ ngũ tầng kia chết thảm nhất, bởi vì già sống đến cuối cùng, là bị đám người Lục Diệp vây công đến chết, thi thể cũng bị chém thành vài đoạn.

Không đến nửa ngày ngắn ngủi, du liên đội đã liên tiếp đánh ba trận, đầu tiên gặp phải du liên đội của đối phương, sau đó là liên thủ với đội giữ núi bên mình tiêu diệt công kiên đội của kẻ địch, hiện giờ lại dựa vào lực lượng của năm người tiêu diệt nửa đội giữ núi của đối phương, chiến quả tuyệt đối là to lớn.

Trong cuộc giao phong thường xuyên và kịch liệt như vậy, người và tọa kỵ đều bị thương trên người, cũng may thương thế không tính là nghiêm trọng.

"Đa tạ!" Thân hình mềm mại thơm ngát dựa tới, Kiều Xảo Nhi nói một tiếng cảm ơn với Lục Diệp.

Vừa rồi khi liên thủ vây công tu sĩ ngũ tầng kia, rõ ràng Lục Diệp đã có cơ hội chém giết đối phương, nhưng hấn lại nhường cơ hội cho người khác. Cuối cùng vận khí Kiều Xảo Nhi khá tốt, nàng là người kết thúc tính mạng đối phương, lần này đã khiến nàng kiếm được ba mươi khối linh thạch rồi.

Nếu nói trong ba trận chiến đấu này, ai là giết địch nhiều

nhất? Thì không thể nghi ngờ, người đó chính là Lục Diệp. Một mình hắn độc chiếm ba phần thu hoạch của toàn bộ đội ngũ. Kể cả tu sĩ ngũ tầng cuối cùng kia liều chết đánh một trận, cũng do hắn trực tiếp chống ở phía trước, ngăn trở công kích của đối phương, nếu không dù bên bọn họ có thể giết chết đối phương, cũng phải trả cái giá không nhỏ, làm không tốt còn có người phải chôn cùng.

Bởi vậy, thu hoạch của mình đã không nhỏ, đương nhiên Lục Diệp sẽ không quá tham lam. Tất cả mọi người đều xách đầu tới đốc sức, ai cũng không hơn ai một mạng. Dưới điều kiện tiên quyết là có thể, hắn vẫn nguyện ý giúp đỡ người khác một phen.

Tán tu quả thật không dễ dàng.

"Đó là thứ người nên được." Lục Diệp vừa khôi phục linh lực bản thân vừa thuận miệng đáp lại, thân thể thoáng dịch sang bên cạnh, sự nhiệt tình của nữ tử này khiến hắn có chút không chịu nổi.

Kiều Xảo Nhi lại tiến tới gần, thấp giọng nói: "Ban đêm tỷ tỷ sẽ tới tìm người."

"Rống..." Bỗng nhiên một cái đầu to trắng như tuyết chen vào giữa hai người, đôi mắt hổ nhíp nhân đoạt phách nhìn chằm chằm Kiều Xảo Nhi.

"Không... Ta không nói nữa." Kiều Xảo Nhi vội vàng đứng dậy, hai tay chắn sau lưng, đi qua một bên ngồi xuống. Nàng vừa nhớ tới ký ức không mấy tốt đẹp hồi đêm qua.

Một màn này khiến Tống Hạo đang chữa thương, cũng phải bật cười ha ha, cười đến mức ho không ngừng được.

Ánh mắt Kiều Xảo Nhi như dao cắt qua: "Ho chết người luôn đi!"

Cách đó không xa, lại vang lên tiếng sột sột soạt soạt, còn có

từng đợt dao động linh lực lan tới.

Tất cả mọi người đều biến sắc, Tạ Kim giơ tay lên nói: "Đừng hoảng sợ, là người một nhà."

Đúng là người một nhà, công kiên đội đã đánh hạ ngọn núi này, còn giết được không ít người, lúc này mới vội vàng chạy tới trợ giúp. Ai biết đâu khi tu sĩ ngũ tăng cầm đầu kia đến nơi nhìn thoáng qua du liệt đội lại trợn mắt há hốc mồm: "Các người giết xong rồi?"

Bọn họ cứ cho rằng bên này nhất định phải trải qua một hồi khổ chiến, dù sao du liệt đội cũng chỉ có năm người, Tần thị lại có hơn mười người, dù du liệt đội có tọa kỵ, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm chân đối phương ở chỗ này, khó mà phản kích được. Bởi vậy trên đường tới đây, bọn họ đã chuẩn bị tốt một hồi, ai biết khi đến nơi, lại phát hiện chiến đấu bên này đã sớm chấm dứt từ lâu rồi.

Nhìn số lượng thi thể bốn phía, tu sĩ ngũ tăng kia lại hít vào một hơi khí lạnh.

Đây là tiêu diệt toàn bộ địch nhân nha...

Du liệt đội nhà mình lại có thực lực mạnh như vậy?

Sao trước đây gã không nhìn ra chứ?

Tu sĩ ngũ tăng kia mang theo vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tạ Kim. Tạ Kim khẽ bĩu môi với gã, người nọ lập tức hiểu được.

Không phải du liệt đội nhà mình mạnh cỡ nào, mà do trong đội ngũ có thêm một mảnh nhân.

Mấy vòng trùng sát lúc trước, mỗi lần Lục Diệp đều có thể chém giết ít nhất một tu sĩ của địch nhân, vận khí tốt còn có thể giết hai người, trong khi những người khác không có loại bản lĩnh

này.

Năm lần bảy lượt, nửa đội giữ núi của Tần thị này đã không còn lực phản kháng nữa, bọn họ chỉ muốn chạy trốn ra bốn phía, nhưng bọn họ không có thú cưỡi, làm sao có thể trốn thoát được?

Tu sĩ ngũ tăng kia lập tức có chút ảo não, vì kịp thời tới trợ giúp tiểu đội của Tạ Kim mà bọn họ đã thả bảy tám tu sĩ Tần gia rời đi, sớm biết chiến đấu bên này chấm dứt nhanh như vậy, bọn họ có thể toàn tâm toàn ý đuổi tận giết tuyệt đối phương.

Nhưng kết quả hiện tại cũng không tệ.

Tạ Kim và tu sĩ ngũ tăng kia thương nghị qua loa một phen, sau đó công kiên đội lập tức trở về đỉnh núi, tạm thủ ngọn núi này.

Mà Tạ Kim lại dẫn đám người Lục Diệp trở về địa bàn nhà mình, năm người năm kỵ đều cần trị liệu. Suy cho cùng, đại chiến liên tiếp như vậy đã khiến tất cả mọi người tiêu hao thật lớn, phải khôi phục thật tốt một phen mới được.

Năm người lướt qua hai ngọn núi, đến ngọn núi thứ ba, bên kia đã dựng xong từng gian lều trại rồi. Nơi này là ngọn núi thuộc về Thanh Vũ Sơn, có hơn hai mươi người phụ trách trấn thủ.

Lục Diệp lại thấy được bóng dáng của Mục Linh ở chỗ này, còn có hai người khác hình như cũng là y tu.

Hắn lập tức hiểu được, vì thuận tiện chữa trị cho bọn họ, Thanh Vũ Sơn đã chuyển mấy y tu đến bên này.

Phải biết rằng, đây chính là chuyện rất nguy hiểm, mặc dù các y tu cũng có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng thực lực của bọn họ lại kém tu sĩ cùng cấp một chút, nếu ngọn núi này bị Thái La Tông hoặc Tần thị đánh xuống, chắc chắn là mấy y tu chạy không thoát.

Trong lều trại, Mục Linh đang chuyên chú xử lý thương thế

cho Lục Diệp và Hồ Phách, một phen bận rộn, mồ hôi đầm đìa.

Kỳ thật vết thương của một người một hổ này không quá nghiêm trọng, trải qua Mục Linh trị liệu, lại dùng Liệu Thương đan, đến ngày hôm sau đã tốt gần như bình thường rồi.

Chương 202: Ta Cam Tâm Tình Nguyệt, Người Quản Được Sao???

Hôm sau, Tạ Kim tiếp tục dẫn mọi người giết ra ngoài, nhưng lúc này không còn cơ hội giao phong với du liên đội của Tần thị nữa, bởi vì dường như bọn họ đang trốn tránh năm người Tạ Kim, thậm chí du liên đội vốn có cũng bị chia đến đội giữ núi. Bởi vậy, đám người Lục Diệp chỉ có thể phối hợp với công kiên đội nhà mình, chiếm đỉnh núi của địch nhân.

Thế như chẻ tre!

Từng ngọn núi đã bị chiếm xuống.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Tần thị đã mất đi tám ngọn núi. Lúc ban đầu Tần thị chiếm cứ hai mươi lăm ngọn núi, lúc trước cướp được hai tòa từ trong tay Thanh Vũ Sơn, hiện giờ chẳng những phải nộp ra toàn bộ, còn mất ngược lại sáu tòa.

Trong đại diện ở ngọn núi trung tâm, sắc mặt Tần Vạn Lý đã khó coi như cha chết mẹ chết.

Căn cứ theo tình huống xem được trên Ảnh Nguyệt Bàn, trong một trăm ngọn núi, Tần thị chỉ còn lại có mười chín tòa, Thanh Vũ Sơn ba mươi hai tòa, Thái La Tông chiếm cứ lớn nhất, chừng bốn mươi chín tòa, gần như đã chiếm cứ một nửa số lượng.

Con số này rất khủng bố, phải biết rằng trước kia dù Thanh Vũ Sơn chiếm ưu thế, thì một lần nhiều nhất cũng chỉ chiếm được bốn mươi sáu ngọn núi mà thôi.

Con số bốn mươi chín đã phá vỡ kỷ lục của những năm trước rồi.

Lại nói, có thể xuất hiện tình huống như vậy, chủ yếu là vì ba ngày nay, Thanh Vũ Sơn vừa công chiếm địa bàn Tần thị, vừa bỏ qua cho địa bàn của mình, mỗi khi Thái La Tông có công kiên đội đến đánh, đội ngũ giữ núi đều sẽ rút lui sớm, chấp tay nhường lại ngọn núi nhà mình.

Như vậy có thể tránh được một ít tổn thất không cần thiết, cũng có thể bảo đảm chiến lược của đội giữ núi.

Mục đích của Thang Vũ rất đơn giản, không giao phong với Thái La Tông vội, cứ đánh tàn Tần thị trước, chờ đến lúc rảnh tay, mới thu thập Thái La Tông.

Tần Vạn Lý không phải kẻ ngốc, đương nhiên đã nhìn ra điểm này, nhưng nhìn ra là một chuyện, giải quyết lại là chuyện khác? Quy tắc bày ra ở chỗ này, từng ngọn núi kia đại biểu cho danh ngạch tiến vào Long tuyến, Tần thị cũng không thể mặc kệ không thêm.

"Thang sư huynh, chuyện này có chút quá đáng rồi?" Tần Vạn Lý mang vẻ mặt sầu não nhìn Thang Vũ.

"Làm sao mà quá đáng?" Thang Vũ thản nhiên nói một tiếng: "Thanh Vũ Sơn ta làm việc trong quy tắc, không hề phá hư kế ước, sao lại nói như vậy? Tần thị người muốn chia một chén canh trong Long tuyến, đương nhiên phải trả giá đắt."

Trong lòng Tần Vạn Lý tự nhủ, nhưng cái giá này đắt đến biến thái rồi.

Trong ba ngày chinh chiến này, đệ tử nhà bọn họ đã tử thương đã hơn trăm, Tần gia đâu chịu được giằng vò như vậy?

Trên Ảnh Nguyệt Bàn lại có một nhóm điểm sáng màu xanh

tiến vào nơi đóng quân thuộc ngọn núi của điểm sáng màu đỏ, rõ ràng là muốn tiến hành công kích.

Tần Vạn Lý so sánh một chút về nhân số và tu vi song phương, lại hé miệng thở dài. Lần này chắc chắn là không thủ được rồi, chỉ không biết là bên họ sẽ phải chết bao nhiêu người nữa đây?

Sắc mặt gã biến hóa vài lần, cuối cùng mới trầm giọng nói: "Thang sư huynh, Tần gia ta muốn mười tám ngọn núi."

Thang Vũ giương mắt nhìn gã, khoe miệng nhếch lên: "Được!"

Tần Vạn Lý thở ra một hơi, vội vàng thúc giục ấn ký chiến trường phát ra mệnh lệnh.

Chỉ chốc lát sau, điểm sáng màu đỏ trên ngọn núi kia bắt đầu rút lui, một đám điểm sáng màu xanh trào lên ngọn núi, không cần tốn nhiều sức đã chiếm cứ được nơi này.

Tần Vạn Lý lặng lẽ liếc mắt nhìn Hàn Già Nguyệt một cái, quả nhiên đã nhìn thấy Hàn Già Nguyệt đang trừng mắt nhìn mình, gã chỉ có thể bất đắc dĩ cười một tiếng.

Tần gia bọn họ không chịu nổi giày vò, vừa rồi gã nói với Thang Vũ bên mình muốn mười tám ngọn núi, ý ngoài lời chính là người đừng tới đánh ta nữa, sau này ta sẽ không ra ngoài làm ầm ĩ...

Thang Vũ cũng đáp ứng yêu cầu này rồi.

Cho nên chuyện còn lại chính là tranh đấu giữa Thanh Vũ Sơn và Thái La Tông.

Đương nhiên điều này sẽ khiến Hàn Già Nguyệt rất bất mãn, nhưng bất mãn thì thế nào? Tần gia vốn đang ở một bên xem kịch rất vui, Hàn Già Nguyệt lại nhất định muốn bọn họ nhúng tay vào. Rồi sau khi bọn họ xen vào, chẳng những đã tử thương rất nhiều

tộc nhân, lại chỉ còn mười tám ngọn núi, ngược lại Thái La Tông bên này chẳng những không có tổn thất gì, còn chiếm gần một nửa đỉnh núi.

Hiển nhiên Hàn Già Nguyệt cũng biết bản khoản của Tần gia.

Bọn họ là một gia tộc mới quật khởi được ba mươi năm, nội tình không thể hùng hậu như hai nhà kia được. Cho nên nàng cũng không định bắt ép Tần Vạn Lý cái gì, chỉ trừng mắt liếc gã một cái đã quay đầu lại, nhìn Thang Vũ: "Hèn hạ!"

"Không có tài cán gì mới gào thét!" Thang Vũ thản nhiên nói một tiếng.

Trong lòng Hàn Già Nguyệt cuồn cuộn lửa giận: "Có gan đến chiến! Cứ mãi phòng thủ mà không chiến, còn tính là nam nhân không? Thanh Vũ Sơn các người đều là con rùa sao?"

"Người muốn chiến?" Thang Vũ quay đầu nhìn nàng: "Vậy như người mong muốn."

Gã vừa dứt lời, thế cục trên Ảnh Nguyệt Bàn bỗng đột biến.

Chỉ thấy nơi giao nhau giữa địa bàn hai nhà, từng đợt lại từng đợt điểm sáng màu xanh xuất động, đánh tới ngọn núi mà điểm sáng màu đen chiếm cứ.

Khóe miệng Thang Vũ lộ ra nụ cười châm chọc: "Sạp hàng lớn như vậy, người có lo được hết không?"

Mỗi nhà chỉ có chừng đó đệ tử, cho nên khi tham gia Long Tuyền hội, cũng không phải cứ chiếm lấy nhiều ngọn núi là tốt, chiếm cứ quá nhiều ngọn núi, sẽ khiến lực lượng phòng thủ sẽ trở nên yếu kém.

Ví dụ như hiện giờ, mặc dù Hàn Già Nguyệt đã cố gắng hết mức để tăng cường hàng phòng ngự trên các đỉnh núi tiền tuyến,

nhưng so với lực tiến công của địch nhân thì vẫn yếu hơn một chút. Và một khi Thanh Vũ Sơn tới xâm phạm, phần thắng của Thái La Tông rất nhỏ.

"Ta cam tâm tình nguyện, người quản được sao?" Hàn Già Nguyệt cắn răng, tức giận.

Ngay sau đó, nàng lập tức hạ xuống từng mệnh lệnh, rất nhanh một đám điểm sáng màu đen đang lỏng lẻo rời rạc, phân bố khắp rừng, lại không ngừng xông về phía tiền tuyến, bổ sung lực lượng phòng ngự.

Thang Vũ thấy được một màn này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Tần Vạn Lý muốn nói lại thôi. Gã vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt sắc bén của Thang Vũ, khóe miệng hơi giật giật, lại không dám nói ra lời nào nữa.

Gã sợ sau khi mình nói, những điểm sáng màu xanh kia sẽ chuyển hướng giết tới ngọn núi của Tần gia.

Chương 203: Những Bọn Chúng Lấy Tự Tin Ở Đâu Ra?

Ngọn núi phụ cận đang đánh nhau khí thế ngất trời, quan sát từ đằng xa, có thể thấy được bên kia không ngừng có các loại hào quang đủ màu sắc lóe ra, dao động linh lực hỗn loạn vô cùng.

Thanh Vũ Sơn đã chính thức phát động tiến công Thái La Tông.

Hơn nữa lần này bọn họ còn xuất động tới năm sáu đội ngũ công thành, phân ra tập kích trên các đỉnh núi, mỗi ngọn núi đều ít thì hơn mười người, nhiều thì hơn trăm người đang kịch chiến.

Tiểu đội Tạ Kim đứng yên ở giữa sườn núi.

Năm người năm kỵ không hề phát ra một chút tiếng động nào, chỉ yên lặng khôi phục, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, chính là chờ đợi du liên đội của đối phương, nếu du liên đội của đối phương không hiện thân, vậy thì liên thủ với công kiên đội gần nhất diệt sát tu sĩ địch nhân.

Tần gia đã bị đánh đến sợ, Thanh Vũ Sơn không còn lo lắng về bọn họ nữa, đương nhiên có thể buông tay buông chân đại chiến một trận với Thái La Tông.

Sau khi đại chiến bắt đầu được nửa canh giờ, bỗng nhiên Tạ Kim mở mắt, khẽ quát một tiếng: "Đi!"

Năm người lập tức xoay người leo lên thú cưỡi. Lục Diệp đi đầu, Tạ Kim Đào Thiên Cương ở giữa, Tống Hạp và Kiều Xảo Nhi đi ở sau cùng.

Ban đầu Tạ Kim cầm đầu, nhưng trong trận chiến từ một ngày trước, gã không cẩn thận để mình bị thương. Tuy thương thế không quá nghiêm trọng, nhưng cũng không nhẹ, đã ảnh hưởng đến thực lực có thể phát huy của gã.

Cuối cùng gã đã quyết định để Lục Diệp đến thay thế vị trí của mình.

Kết quả là mọi người kinh ngạc phát hiện, chiến đấu tiếp theo đã trở nên đơn giản hơn trước rất nhiều. Cho Lục Diệp xung trận ở phía trước, thường thường chỉ cần một lần đối mặt, hẳn có thể làm địch nhân xuất hiện thương vong, rất dễ dàng làm phe mình hình thành cục diện lấy nhiều đánh ít.

Lại nhớ đến mấy ngày nay sóng vai chiến đấu, mấy người càng cảm thấy lai lịch của Lục Diệp bất phàm.

Năm người năm kỵ ầm vang chạy ra ngoài.

Tạ Kim chỉ rõ phương hướng đằng trước cho Lục Diệp, không chạy lên đỉnh núi, mà giết về phía sườn núi bên kia.

Rất nhanh Lục Diệp đã hiểu, đây là du liệp đội chuẩn bị nghênh chiến địch nhân. Xem ra, phe bọn họ đã chiếm một ít ưu thế tại chiến đấu trên đỉnh núi, nếu không du liệp đội của địch nhân sẽ không đến mức xông đến đây cứu trợ.

"Đối phương có năm người, hai ngũ tầng, ba tứ tầng." Tạ Kim ở phía sau Lục Diệp hét lớn: "Người một người ta một người!"

Lục Diệp gật đầu.

Kiều Xảo Nhi cười một tiếng: "Thật sự coi trọng chúng ta."

Vì đối phó với du liệp đội này, đối phương lại xuất động hai tu sĩ ngũ tầng, có thể thấy được bên phía Thái La Tông coi trọng bọn họ tới mức nào.

Cũng không trách Thái La Tông lại ứng phó thận trọng như thế, chủ yếu là mấy ngày nay du lập đội của Lục Diệp đã giết quá nhiều tu sĩ địch nhân, mặc cho ai cũng không dám xem thường bọn họ.

"Bọn chúng chuyển hướng xông về phía chúng ta!" Tạ Kim lại hét lên một tiếng.

Lục Diệp xông lên phía trước mơ hồ thấy được mấy bóng người đang nhanh chóng xông đến, khoảng cách bị kéo gần lại thật mau.

Còn cách ba mươi trượng, Lục Diệp đã nhìn chăm chăm vào tu sĩ ngũ tàng cầm đầu của đối phương. Sắc mặt người này rất hung ác, trên cằm lại để một đôi ria mép hẹp nhỏ, thoạt nhìn chỉ có hơn hai mươi tuổi.

Lục Diệp giơ tay đánh ra một thuật pháp, nhưng bởi vì trong xóc nảy kịch liệt nên không chuẩn xác, thuật pháp kia không thể đánh trúng người.

Hắn lại đánh ra đạo thuật pháp thứ hai, lúc này tính chuẩn xác đã tốt hơn nhiều, đáng tiếc, đã bị đối phương cúi thấp thân thể tránh đi.

Cách nhau chưa đầy mười trượng, Lục Diệp từ từ rút trường đao của mình ra.

Cũng không biết đối phương sử dụng yêu thú gì, tựa sư (sư tử) như hổ, kề sát người mà qua, Lục Diệp giơ tay lên bổ một đao về phía tu sĩ ngũ tàng trên thú cưỡi kia.

Đối phương né tránh quá nhiều, thú cưỡi dưới háng lại xoay người đánh tới Hồ Phách.

Hồ Phách rống giận, Lục Diệp đồng thời cảm giác được một luồng lực lượng thật lớn trùng kích đến, thân hình bay ra ngoài,

lăn trên mặt đất vài vòng mới đứng vững được.

Hắn vội vàng đảo mắt, phát hiện tất cả mọi người phía sau mình đều rơi vào tình cảnh này. Cả đám đều bị đánh xuống thú cưỡi, chập vật đứng dậy, chẳng những bọn họ như thế, địch nhân cũng vậy.

Xem ra đối phương không muốn tranh đấu với bọn họ ở trên thú cưỡi.

Mi mắt Lục Diệp hơi rũ xuống, nắm chặt trường đao trong tay. Đối phương làm như vậy, xem ra rất có lòng tin sẽ giữ được bọn họ ở lại.

Nhưng bọn chúng lấy tự tin ở đâu ra?

Ngặt nổi, hiện giờ hoàn toàn không có thời gian cho hắn suy nghĩ quá nhiều.

Sau khi Lục Diệp rơi xuống đất, hắn lại xông lên, thừa dịp tu sĩ rìa mép ngũ tầng kia còn chưa đứng vững, đã vung một đao chém về phía cổ gã.

Đối phương vội vàng nâng một tay lên đỡ.

Âm thanh va chạm vang lên, một đao sắc bén không thể chém đứt cánh tay đối phương, ngược lại giống như chém lên sắt thép.

Lục Diệp lập tức hiểu ra, hắn là trên cánh tay đối phương có đeo giáp bảo hộ, chẳng trách lại dám cứng rắn đỡ một đao của hắn.

Hắn gần như có thể chắc chắn rằng đối phương là thể tu. Mặc dù hình thể của người này không quá khôi ngô, nhưng khí huyết lại cực kỳ tràn đầy.

Hơn nữa phản ứng của gã cũng rất nhanh, thừa dịp Lục Diệp

còn chưa thu đao, đã đánh một quyền tới ngực hắn. Lục Diệp bị buộc phải rút lui, kéo nghiêng trường đao qua.

Một tiếng chói tai vang lên, đốm lửa văng khắp nơi, thể tu rìa mép nọ lại đánh ra một quyền. Lục Diệp vội vàng cầm đao chặn ở phía trước, lực lượng cực lớn trùng kích tới khiến hắn không khỏi ngã về phía sau vài bước.

Một tiếng thú rống truyền tới, mười con thú cuồi cũng tự mình chia nhau ra chém giết. Mặt khác đám người Tạ Kim đều đã tìm được đối thủ của mình, bắt đầu thi triển ra sở học.

"Bọn họ không phải tu sĩ tứ tầng!" Bỗng nhiên một tiếng kinh hô truyền đến, là Tống Hạo.

Một tiếng hô này lập tức khiến mọi người kinh hãi không nhẹ.

Theo tình báo dựa trên hình ảnh hiển thị tại Ảnh Nguyệt Bàn mà Tạ Kim lấy được từ Thang Vũ, một đám điểm sáng khác biệt trên Ảnh Nguyệt Bàn đại biểu cho thể lực khác biệt, mà từ màu sắc điểm sáng có thể phán đoán ra tu vi của các tu sĩ này.

Và vết tích năm người du liệp đội của Thái La Tông hiển thị trên Ảnh Nguyệt Bàn là hai ngũ tầng, ba tứ tầng.

Chương 204: Thắng Thì Vạn Sự Đại Cát, Bại Thì Không Thể Vãn Hồi

Mặc dù bố trí như vậy không kém, nhưng đám người Lục Diệp cũng không sợ hãi. Tạ Kim là tu sĩ ngũ tầng, có thể ngăn cản một người, Lục Diệp còn có chiến tích chém giết tu sĩ ngũ tầng. Về phần những người khác, chỉ cần mỗi người phụ trách tốt mục tiêu của mình là được.

Cho nên trước khi trận chiến này bắt đầu, tâm thái của mọi người vẫn tương đối buông lỏng, bởi vì kể cả đánh không lại, bọn họ cũng không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Nhưng tới khi chân chính giao thủ, Tống Hạo mới kinh hãi phát hiện, mục tiêu của gã lại là một tu sĩ ngũ tầng, càng làm cho gã cảm thấy hoảng sợ chính là, đối thủ của gã lại là một pháp tu. Người nọ thi triển ra từng đạo từng đạo thuật pháp, khiến cho gã hoàn toàn không thể tới gần được, chỉ có thể chật vật chạy trốn, nhưng cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì gã cũng bị đối phương giết chết.

"A!" Lại một tiếng hét thảm truyền đến.

Là Đào Thiên Cương, nương theo tiếng kêu thảm thiết ấy, thân hình của gã không kìm được phải lui về phía sau, tại lồng ngực có một vết thương dài cả thước, máu thịt be bét.

Đối thủ của gã được thể không tha người, lập tức ép sát tới. Căn cứ theo dao động linh lực của tu sĩ phe địch, hóa ra gia hỏa này cũng có cảnh giới ngũ tầng.

Kiều Xảo Nhi lập tức có chút hoảng hồn, cũng may đối thủ của nàng chỉ là tu sĩ tứ tầng, không triển lộ ra tu vi ngũ tầng.

Nhưng thế cục trước mắt cực kì bất lợi cho phe Lục Diệp.

Bọn họ vốn cho rằng đội ngũ địch chỉ có hai tu sĩ ngũ tầng, bỗng nhiên lại biến thành bốn tên, dù nhân số vẫn giống nhau, nhưng thực lực lại chênh lệch quá lớn, mang theo tư thế nghiền ép khủng bố.

Chỉ cần bất kỳ ai trong số hai người Tống Hạo hoặc Đào Thiên Cương chiến bại thân vong, địch nhân hoàn toàn có thể hình thành cục diện lấy nhiều đánh ít, mở rộng ưu thế nghiền ép này ra.

Trong đại điện, sắc mặt Thang Vũ trở nên nghiêm túc, gã giương mắt nhìn chằm chằm Hàn Già Nguyệt: "Quả nhiên lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy biển!"

Đã đến nước này, gã cũng biết mình bị nàng ta gài bẫy rồi, cũng biết nên phía Thái La Tông kia có thủ đoạn áp chế tu vi.

Kỳ thật loại thủ đoạn này không quá hiếm thấy, chẳng qua nó lại xuất hiện trên người tu sĩ cấp thấp, lại có chút không quá bình thường rồi, bởi vì linh phù không có loại tác dụng này, nếu dùng Liễm Tức phù sẽ che lấp tất cả linh lực, hoàn toàn không đạt được hiệu quả áp chế tu vi.

Nói cách khác, muốn đạt được loại hiệu quả này, nhất định phải mượn nhờ một loại linh văn đặc biệt khác, hơn nữa còn phải khắc linh văn kia ở trên người.

Chuyện này cần một vị Linh Văn sư tinh thông linh văn xuất thủ, mà mới được dạng Linh Văn sư này, lại phải trả một cái giá không nhỏ.

Thái La Tông không có nhân vật như vậy. Cho nên có thể suy đoán ra, sự xuất hiện của hai tu sĩ ngũ tầng này là do Thái La Tông

đã dự mưu từ trước, lúc này bọn họ mới lấy ra, chính vì đánh Thanh Vũ Sơn một cú trở tay không kịp.

Hàn Già Nguyệt lại không làm ra đủ loại hành động táo bạo như lúc trước, chỉ che miệng cười khê: "Nam nhân thật dễ lừa gạt." Sau đó, nàng liếc Thang Vũ một cái: "Người cho rằng ta không biết tiểu tử cười hổ kia cũng ở trong du liệt đội này hay sao?"

Đủ loại biểu hiện trước đó của nàng lại chỉ là mê hoặc Thang Vũ mà thôi.

"Mặc dù mấy ngày nay người làm ra đủ loại sắp đặt mê hoặc người, muốn đảo lộn tầm mắt của ta, nhưng ta vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hấn, hấn ở đâu, ta cực kỳ rõ ràng." Hàn Già Nguyệt nâng ngón tay ngọc nhỏ thon dài lên, điểm một vị trí hai du liệt đội đang giao phong trên Ảnh Nguyệt Bàn: "Mấy ngày nay Tần gia tổn thất thảm trọng như vậy, có liên quan rất lớn đến tiểu tử này. Một người như vậy, đương nhiên phải giải quyết sớm một chút, ta sẽ giải quyết du liệt đội này của các người trước tiên."

Ngón tay nàng chậm rãi dời lên, đặt trên một ngọn núi đang có điểm xanh và điểm đen giao chiến, nói tiếp: "Sau đó lại đến tiếp viện nơi này, chỉ cần giết sạch người của các người ở nơi này, vậy công kiên đội của Thái La Tông ta có thể cắt ra một lỗ hổng trên phòng tuyến của các người, sau đó tiến quân thần tốc, tấn công vào hậu phương. Đến lúc đó, chúng ta thấy một tên giết một tên, thấy hai tên giết cả cặp, giết cho các người tè ra quần mới thôi, ha ha ha!"

Sắc mặt Thang Vũ trở nên cực kỳ khó coi. Bởi vì đây vốn là kế hoạch của gã, chỉ cần tiểu đội của Tạ Kim có thể giải quyết xong du liệt đội của đối phương, bọn họ cũng có thể đi trợ giúp chiến đấu ở phụ cận. Thanh Vũ Sơn đã chiếm cứ một chút ưu thế trong chiến đấu bên kia, một khi tiểu đội Tạ Kim gia nhập, hoàn toàn có khả năng không ngừng mở rộng ưu thế này.

Bên trong bố trí trước đó, nữ nhân Hàn Già Nguyệt này đã điều động rất nhiều nhân thủ hậu phương địa bàn nhà mình lên tiền tuyến. Hành động này trực tiếp khiến cho lực lượng phòng thủ ở phía sau cực kỳ yếu kém, chỉ cần có thể đánh thắng một trận tại ngọn núi tuyến đầu này, cũng chém giết đủ nhiều địch nhân, như vậy với Thanh Vũ Sơn bọn họ, hàng phòng ngự phía sau cũng tương đương với tờ giấy, muốn đánh ngọn núi nào cũng cực kỳ dễ dàng.

Có thể nói, trận chiến hôm nay là trận chiến quan trọng nhất trong toàn bộ quá trình diễn ra Long Tuyền Hội, thắng thì vạn sự đại cát, bại thì không thể văn hồi, với bất cứ phương nào cũng vậy.

Vốn cho rằng Hàn Già Nguyệt điều tu sĩ ở hậu phương đến tuyến đầu là một nét bút hồng, nhưng hiện tại xem ra, nữ nhân này đã sớm nhìn rõ hết thấy, biểu lộ tức đến hỗn hển trước đó chỉ là một loại che giấu mà thôi.

Nàng mặc kệ cho Thang Vũ làm ra đủ loại bố trí, sau đó thuận thế mà làm, biến kế hoạch của đối phương thành kế hoạch của mình.

Mí mắt Thang Vũ nháy lên. Gã biết mình đã đánh giá quá thấp nữ nhân Hàn Già Nguyệt này rồi, mà cái giá phải trả khi đánh giá thấp, chính là điều mà gần như không thể thừa nhận nổi.

Tần Vạn Lý ở một bên, nhìn thấy cảnh này mà trong lòng run sợ, so sánh với hạng người giảo hoạt như Thang Vũ và Hàn Già Nguyệt, gã có cảm giác bản thân chính là một con thỏ trắng nhỏ bé đơn thuần. . .

Tần gia muốn quật khởi, thực sự là gánh nặng đường xa!

Chương 205: Phải Phá CỤC!!!

Hai du liệt đội chỉ giao phong trong chốc lát, đám người Lục Diệp đã rơi vào xu hướng suy tàn. Đào Thiên Cương bị thương. Tống Hạo bị đánh chật vật chạy trốn, thất bại bỏ mình chỉ là chuyện sớm muộn. Mặc dù Kiều Xảo Nhi bên kia tạm thời còn có thể ổn định, nhưng không có trợ giúp đối với đại cục. Về phần Tạ Kim. . . Gã có thương thế trong người, có thể quán lấy đối thủ của mình đã là tốt rồi.

Đối với đám người Lục Diệp, thế cục hiện giờ đã ác liệt đến đỉnh điểm.

Nếu cứ như vậy, không bao lâu nữa Đào Thiên Cương hoặc Tống Hạo sẽ bị giết, đến lúc đó cục diện sẽ không thể挽 hồi.

Phải phá cục!

Tâm niệm Lục Diệp chuyển động, hần bổ ra một đao, bức lui thể tu có ria mép kia, đồng thời giơ tay tế ra linh khí chuông nhỏ, bắt đầu rót linh lực vào trong đó. Linh khí chuông nhỏ vèo một tiếng bay ra, trong nháy mắt đã biến lớn, ầm ầm đánh tới pháp tu ngũ tầng kia.

Sở dĩ hần lựa chọn pháp tu này, chủ yếu là đối phương vẫn đứng tại chỗ thi pháp, không dễ tránh né, hơn nữa dùng linh khí chuông nhỏ vây khốn gã, pháp tu này cũng không dễ dàng gãy thoát, nếu ở bên trong thi triển thuật pháp không cẩn thận còn có thể ngộ thương chính mình.

Ầm một tiếng, linh khí chuông nhỏ đã bao vây pháp tu kia thật chặt.

Lúc này, Tống Hạo đang toàn lực né tránh, mắt thấy pháp tu bị vây khốn, trên mặt gã hiện lên một tia giãy dụa và do dự, nhưng rất nhanh đã xoay người nhào tới bên phía Đào Thiên Cương. Gã không biết linh khí chuông nhỏ này có thể vây khốn đối thủ được bao lâu, nhưng trước mắt đây tuyệt đối là cơ hội rất tốt. Chỉ cần gã có thể liên thủ cùng Đào Thiên Cương, không dám nói dễ đánh thắng đối thủ của Đào Thiên Cương nhưng ít nhất cũng có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian nữa.

Vừa rồi gã hơi do dự vì trong đầu mới nảy sinh ý niệm nhân cơ hội chạy trốn, nhưng rất nhanh ý niệm này đã bị đánh tan, bởi vì gã biết nếu như những người khác bị giết, chắc chắn hẳn cũng không sống nổi, thay vì chột vật chạy trốn, còn không bằng ra sức đánh một trận.

Đào Thiên Cương bên kia được gã tương trợ, cuối cùng cũng ổn định lại, hai người hợp lực, hoàn toàn có thể dây dưa một trận với tu sĩ ngũ tầng kia.

Bên này, sau khi Lục Diệp tể ra linh khí chuông nhỏ, hẳn đã nhào tới thể tu râu ria kia, chém xuống một đao, nhưng đối phương lại đặt hai tay ở trước người, bày ra tư thế chỉ chịu đòn không đánh trả, ngăn cản toàn bộ công kích của Lục Diệp.

Lục Diệp thối vạy, dứt khoát giơ tay lên đánh ra một đạo thuật pháp, con chim cú to béo đâm thẳng vào ngực tên này, ầm ầm nổ tung, trên mặt thể tu kia lập tức bị bỏng, nhưng hình như bên trong y phục của gã có mặc pháp khí phòng ngự gì đó, khiến cho thuật pháp này cũng không phát huy ra hiệu quả như mong muốn.

Chỉ thấy thể tu kia lắc lư lui về phía sau vài bước, cắn răng nói: "Lợi hại!"

Rõ ràng đôi bên chênh lệch một tầng cảnh giới, nhưng đối mặt với Lục Diệp, gã chỉ có thể chống đỡ. Vậy là đủ biết địch nhân cường đại đến mức nào.

Dứt lời, Lục Diệp đã vung một cước đạp về phía gã. Gã nổi giận gầm lên một tiếng, khí huyết quanh người rất mạnh mẽ, bên ngoài thân lại nổi lên một tầng huyết vụ, nhắm ngay lòng bàn chân Lục Diệp, đánh ra một quyền.

Trong nháy mắt linh lực va chạm, hai bóng người đều ngã về phía sau. Lục Diệp cảm giác lòng bàn chân tê dại, gần như có chút đứng không vững, mà thể tu rìa mép kia cũng không khá hơn, một cước này của Lục Diệp trực tiếp đạp gã ngã xuống đất.

Còn không đợi gã bò dậy, Lục Diệp đã xông thẳng tới, trường đao trong tay như cuồng phong bão táp bổ xuống.

Thể tu này rống giận, linh lực và khí huyết giao hòa, tầng phòng hộ bằng huyết vụ bên ngoài thân thể càng trở nên nồng đậm.

Nhưng theo Lục Diệp chém xuống từng đao được gia trì Phong Duệ linh văn, tầng phòng hộ kia đang nhanh chóng nhạt đi với tốc độ dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Cách đó không xa, bên trong linh khí chuông nhỏ truyền ra từng đợt rung động kịch liệt, hào quang chung quanh thân chuông cũng nhanh chóng nhạt đi. Nhìn cũng đủ biết, không bao lâu nữa, pháp tu ngũ tầng bị vây khốn kia sẽ gãy thoát. Đến lúc đó cơ hội Lục Diệp thật vất vả mới tranh thủ được sẽ trôi qua.

Hắn nhất định phải mau chóng chém giết thể tu này, như thế mới có cơ hội sống sót!

Trong lòng Lục Diệp thầm trở nên hung ác, hắn gần như mặc kệ không hỏi, chỉ chăm chú chém thẳng xuống một đao nối tiếp một đao, nhưng mỗi một kích đều bị thể tu kia ngăn cản, ngẫu nhiên cũng có đắc thủ nhưng vẫn không thể đả thương đến chỗ yếu hại của đối phương.

Linh quang bên ngoài linh khí chuông nhỏ càng lúc càng âm đậm, gần như sắp bị hủy diệt rồi.

"Các người chết chắc rồi!" Mặc dù thể tu kia bị đè ra chém điên cuồng, nhưng gã lại đang nhe răng cười. Gã nhìn ra sự lo lắng của Lục Diệp, cho nên biết, một khi đồng bạn của mình thoát khổn, đó chính là thắng lợi của phe mình.

Đây mới là nguyên nhân khiến cho gã chỉ một mực chịu đòn không đánh trả. Thế cục có lợi với phe gã, gã không cần mạo hiểm làm cái gì, chỉ cần ổn định là được.

Theo Lục Diệp bổ xuống từng đao từng đao, bao tay đeo trên cánh tay thể tu này cũng âm âm vỡ vụn ra. Chuyện này làm gã ngẩn người, đã sớm nghe nói linh khí trong tay tên gia hỏa cuối hồ này rất sắc bén, cho nên gã mới đeo lượng lớn phụ kiện dùng để phòng thủ, mục chủ yếu chính là ngăn cản đối phương, lại không ngờ vẫn có chút đánh giá thấp trình độ sắc bén đó.

Có thể nói bên phía Thái La Tông chọn gã vào đội hình này, chính là nhằm vào Lục Diệp.

Mắt thấy Lục Diệp lại chém xuống một đao, gã không dám trực tiếp chống đỡ, lập tức đưa tay sờ tới túi trữ vật của mình, rõ ràng đang muốn móc ra một tấm linh phù. Và thứ gã muốn lấy ra trong loại thời điểm này, tất nhiên là dùng để phòng ngự, rất có thể là Kim Thân phù.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên trên bả vai gã trầm xuống, có tiếng gào thét bén nhọn vang lên, âm thanh kia cực kỳ cổ quái, khi vang lên lại khiến gã có chút đầu váng mắt hoa, tâm thần hoảng hốt.

Chương 206: Trong Nháy Mắt, Thế Cục Đột Biến!!!

Gã vội vàng thúc giục lực lượng khí huyết và linh lực của bản thân, huyết vụ vừa ảm đảm vô cùng đột nhiên trở nên nồng đậm.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ sau lưng truyền đến, gã không biết rốt cuộc là ai đánh lén mình, nhưng lại biết mình đã đả thương đối phương rồi.

Mắt thấy thân hình Y Y bám vào trên bả vai thể tu rìa mép kia bỗng trở nên ảm đạm, vẻ mặt Lục Diệp lập tức chuyển thành dữ tợn, trường đao bổ xuống.

Mấy ngày nay, Y Y vẫn không lộ diện trong chiến đấu, chủ yếu là nàng không có thân thể, có thể phát huy ra tác dụng rất có hạn, nhưng ngay ở thời khắc mấu chốt này, nàng dứt khoát lựa chọn xuất thủ, tạo cho Lục Diệp một cơ hội cực tốt.

Đối phương vừa lấy linh phù từ trong túi trữ vật ra, còn chưa kịp thúc giục linh lực, trường đao đã chém xuống.

Bao cổ tay đã bị chặt nát, không còn gì có thể ngăn cản một đao sắc bén của Lục Diệp.

Một đao này trực tiếp phá vỡ linh lực hộ thể của đối phương, dứt khoát chém đứt cánh tay đang nắm linh phù kia, lại phá vỡ huyết vụ, cắt vào cổ thể tu nọ, máu tươi phun ra.

Thể tu rìa mép kêu rên, đau đớn kịch liệt khiến gã cắn chặt răng, vết thương cụt tay càng khiến tâm thần gã thất thủ, nhưng trong lúc nguy cơ sinh tử, gã lại dùng tay kia bắt lấy cổ tay Lục

Diệp, ngăn cản một cú chém hung tàn này.

Lục Diệp xê dịch bước chân, tay kia nâng lên, giữ chặt vị trí mũi dao, hung hăng đâm xuống.

Gần nhau trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau.

Xoẹt...

Thanh âm lưỡi dao sắc bén cắt qua huyết nhục vang lên, máu tươi phun ra, hai tròng mắt của thể tu rìa mép ấy trường to, gã nửa quỳ trước mặt Lục Diệp, trong miệng chuyển động như muốn nói điều gì.

Xoẹt... một tiếng, trường đao sắc bén chém nát trở ngại, xẹt qua toàn bộ cổ gã.

Thi thể không đầu lắc lư, gục ngã xuống đất.

Thể tu ngũ tàng đã chết!

Ngay khi Lục Diệp ra lực chém tên thể tu ngũ tàng này dưới sự phối hợp của Y Y, rốt cục linh khí chuông nhỏ cũng sắp chống đỡ không nổi, linh quang bên ngoài gần như sắp tiêu tan.

Lục Diệp lau một bên mặt bị máu tươi phun tới, quay đầu nhìn bốn phía, lại thấy Tạ Kim đang bị đối thủ của bản thân đánh liên tiếp lui về phía sau, nhìn thấy Đào Thiên Cương và Tống Hạo liên thủ khổ sở chống đỡ một tu sĩ ngũ tàng khác, vốn hai người bọn họ liên thủ không đến mức gian khổ như thế, chủ yếu là bởi vì trước khi Tống Hạo tới trợ giúp, Đào Thiên Cương đã bị thương không nhẹ, đương nhiên cục diện như vậy rất bất lợi cho bọn họ.

Hắn còn nhìn thấy Kiều Xảo Nhi rung rung trường tiên, đánh nhau không thể tách rời khỏi tu sĩ tứ tàng kia, cục diện nhất thời nhìn không ra ưu khuyết.

Cuối cùng, không chút do dự, hần bước nhanh về phía linh khí chuông nhỏ, sắp đến gần thì đưa tay một cái, linh khí chuông nhỏ lập tức bay trở về.

Àm... bỗng nhiên một đạo thuật pháp nở rộ, đánh về phía chỗ trống, đúng là pháp tu bị nhốt trong đó gây ra. Chợt lấy lại tự do, mặc dù pháp tu này vẫn mang theo vẻ mặt xám xịt, nhưng lại không nhịn được bật cười ha ha một tiếng.

Vì thoát khỏi, gã đã liều mạng thi triển thuật pháp trong không gian nhỏ hẹp kia, khiến bản thân dính đầy thương tích, cũng may gã ra tay có chừng mực, cho nên thoát nhìn chật vật một chút, trên thực tế không có gì đáng ngại.

Ai biết đâu, gã vừa thoát khỏi, trước mắt đã hiện lên một đường đao quang sáng như tuyết. Pháp tu này còn chưa hiểu rõ thế cục, Lục Diệp đã vung một đao phá vỡ linh lực hộ thân của gã, mạnh mẽ chém xuống, cái đầu lâu mang nụ cười tươi rói trên môi đã bay cao lên.

Gã hoàn toàn không nghĩ tới, trong thời gian ngắn khi gã bị vây khốn, một tu sĩ ngũ tăng cùng phe đã chết, đã vậy còn là thể tu kiên cường nhất!

Nói nữa, một pháp tu như gã làm sao kịp đề phòng một kích bất ngờ chém tới kia, và không hề phòng bị thì làm sao mà ngăn được?

Trong nháy mắt, thế cục đột biến.

Bốn tu sĩ ngũ tăng của du lập đội Thái La Tông đã chết hai, chỉ còn lại hai, biến cố đột ngột này chẳng những làm cho đồng bạn của họ kinh hãi gần như nhảy dựng lên, ngay cả đám người Tạ Kim cũng có chút khó có thể tin nổi.

Nhưng ngay sau đó là mừng như điên.

Vốn tưởng rằng đây là một hồi tranh đấu phải chết, ai ngờ lại có biến hóa như vậy. Còn Lục Diệp, dùng tu vi tứ tầng liên tục chém hai tu sĩ ngũ tầng, quả nhiên chỉ có gia hỏa hung tàn như hắn mới có thể một mình giết xuyên qua phòng tuyến của Thái La Tông.

Lục Diệp đã cầm đao xông về phía Kiều Xảo Nhi. Sở dĩ hắn lựa chọn bên này là vì tu sĩ tứ tầng kia dễ giết hơn một chút. Hắn vừa làm thịt hai tu sĩ ngũ tầng, linh lực toàn thân đang kích động không ngớt, cần phải bình phục lại một chút.

Hơn nữa cây roi dài trong tay Kiều Xảo Nhi rất thích hợp để phối hợp với hắn.

Chiến đấu mấy ngày nay, hai bên đều đã hình thành sự ăn ý nhất định. Vậy nên mắt thấy Lục Diệp đang xông về phía mình, Kiều Xảo Nhi lập tức lui về phía sau.

Mắt thấy hai vị sư huynh chết trận, tu sĩ tứ tầng đối địch với Kiều Xảo Nhi đã sớm sợ đến vỡ mật. Nhân cơ hội này, đương nhiên là gã lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng mới chạy được hai bước, sau lưng đã có tiếng roi vang lên, trực tiếp trói cổ gã lại.

Kiều Xảo Nhi giật mạnh, kéo người nọ bay lên trời.

Tu sĩ tứ tầng kia vùng vũ khí trong tay, chém tới trường tiên phía sau. Nhưng không đợi gã chém xuống, Kiều Xảo Nhi đã thu hồi trường tiên.

Gã chặt vật rơi xuống đất, vừa ngẩng đầu lên đã thấy bóng dáng Lục Diệp ẩn vào mắt, đối mặt với một đao bổ thẳng tới, gã vội vàng nâng vũ khí lên ngăn cản.

Nhưng hai chân đã bị trường tiên trói lại, lực lượng thật lớn truyền đến, thân hình gã bất ổn, đao của Lục Diệp đã chém lên người gã.

"Đi hỗ trợ!" Lục Diệp rút người rời đi, nhanh chân giết qua chỗ Tạ Kim bên kia.

Kiều Xảo Nhi vung một roi quất vỡ đầu tu sĩ tứ tăng đang nằm trên mặt đất, rồi hô một tiếng: "Giúp bên nào?"

Đáng tiếc, Lục Diệp lấy đâu ra thời gian trả lời nàng? Giờ phút này, hắn đã tiến vào vòng chiến, liên thủ với Tạ Kim đối chiến với tu sĩ ngũ tăng kia rồi.

Cùng lúc đó, trên mặt đối phương hiện lên vẻ tuyệt vọng, sắc mặt cổ quái vô cùng, cũng không biết là muốn khóc hay muốn cười, nhưng uy thế ra tay lại càng thêm tàn nhẫn.

Chương 207: Phải Thắng!!!

Tu sĩ ngũ tạng của Thái La Tông này biết, lần này bản thân chết chắc rồi, nhưng nếu đã như thế, bất kể làm thế nào, gã cũng phải kéo theo một tên chôn cùng.

Một bên khác, Kiều Xảo Nhi không nghe thấy Lục Diệp đáp lại, lập tức nhìn một chút thể cục hai bên, sau đó nàng quả quyết lựa chọn xông về phía Tống Hạo và Đào Thiên Cương. Nàng có cảm giác dường như hai người này không phải đối thủ của tu sĩ ngũ tạng kia, nếu nàng không đi hỗ trợ, có khả năng Tống Hạo chẳng xảy ra vấn đề gì, nhưng Đào Thiên Cương mang thương tích trong người tất phải chết.

Nơi đại diện phía trên ngọn núi trung tâm, Hàn Già Nguyệt đã không còn đặc ý như trước, trên gương mặt xinh đẹp đã âm trầm gần như có thể chảy ra nước. Nàng ta nhìn chăm chăm vào vị trí hai du liệp đội đang giao phong, mỗi một điểm đen đập tắt đều giống như một cái tát liên tiếp đập thẳng lên mặt nàng, đánh cho nàng thần chí mơ hồ, mắt nổ đom đóm.

"Ha ha ha ha ha!" Thang Vũ vẫn không lộ ra vui giận, đột nhiên vào giờ phút này lại cười phá lên tới mức ngã ngửa ra sau, không ngừng vỗ Ảnh Nguyệt Bàn.

Gã thật sự không nghĩ tới, trận chiến mà Thái La Tông đã sớm mưu tính lại sẽ phát triển trở thành tình huống trước mắt. Gã cũng nghĩ mà không rõ vì sao du liệp đội nhà mình lại làm được loại trình độ này, nhưng địch nhân đã chết mất hai tu sĩ ngũ tạng, một tu sĩ tứ tạng còn lại là tu vi chân thật, chỉ sợ hai tu sĩ ngũ tạng khác cũng sống không lâu nữa.

Kết quả chính là du liệp đội nhà gã thắng!

Đây là chuyện khiến cho gã vui vẻ nhất từ lúc bắt đầu tới giờ, thậm chí gã còn mơ hồ cảm giác được việc này có liên quan đến tu sĩ tứ tăng tên Nhất Diệp kia, bởi vì những người khác trong du liệp đội không có được loại bản lĩnh này.

Càng ngày, gã càng cảm thấy chuyện chiêu mộ tu sĩ Nhất Diệp kia là lựa chọn chính xác nhất của bản thân trong Long Tuyền hội lần này.

Tiếng cười của Thang Vũ khiến Hàn Già Nguyệt càng thêm phần nộ. Nàng đã tức giận đến mức thân thể cũng đang run lên bần bật. Một đôi mắt nhìn chăm chăm vào tình cảnh bên trong Ảnh Nguyệt Bàn, mắt thấy điểm sáng màu đen biểu tượng cho tu sĩ ngũ tăng lại dập tắt thêm một cái, nàng không khỏi nhắm mắt lại.

Dứt khoát nhắm mắt làm ngơ!

Các sư đệ sư muội hiện giờ một đời không bằng một đời, uống phí nàng đã bố trí một cơ hội thật tốt như vậy!

Tần Vạn Lý xê dịch thân thể sang bên cạnh, thoáng cách Hàn Già Nguyệt hơi xa một chút, gã sợ một lát nữa nữ nhân này sẽ lấy bản thân ra để xả giận.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, chỉ là cục diện đã chuyển thành năm đánh một.

Lúc trước, Lục Diệp đã liên thủ cùng Tạ Kim, sau khi giết chết đối thủ của gã, hắn lập tức chạy đến trợ giúp đám người Kiều Xảo Nhi.

Đây là tu sĩ ngũ tăng cuối cùng, không phải gã không nghĩ tới chuyện chạy trốn, nhưng muốn chạy cũng không phải là chuyện dễ dàng, dù gã là tu sĩ cảnh giới ngũ tăng, lại đối mặt ba tu sĩ tứ tăng liên thủ. Dưới loại cục diện này, một khi gã lộ phía sau lưng

cho địch nhân, đó chính là đang đi tìm chết.

Tới cuối cùng, bảo gã lấy một địch nằm lại càng không có đường sống.

Sau mười mấy hơi thở, trong miệng tu sĩ ngũ tầng kia bật ra một tiếng quát lạnh, gã muốn kéo Đào Thiên Cương đã bị thương cùng đồng quy vu tận, nhưng cuối cùng vẫn không thể toại nguyện.

Sau khi gã đánh ra một tấm linh phù cuối cùng, đã chậm rãi ngã xuống trong vũng máu.

Cuối cùng một trận đại chiến này cũng kết thúc, phe Lục Diệp chịu hậu quả là Đào Thiên Cương trọng thương, Tổng Hạt bị thương nhẹ, nhưng kết quả lại cực kỳ rực rỡ, bọn họ đã chém giết một tu sĩ tứ tầng và bốn tu sĩ ngũ tầng của quân địch.

Thực lực của hai đội ngũ cách xa nhau, ai biết tới cuối cùng lại là một phương yếu thế hơn đạt được toàn thắng, quả thực đã khiến người ta khó mà tin nổi.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt bốn người nhìn Lục Diệp đã có thêm một chút biến hóa.

Trong lòng tất cả đều biết rõ, đội bọn họ có thể làm đến mức độ này là vì Lục Diệp.

Hắn đã dùng sức của bản thân thay đổi thế cục.

Hắn dẫn đầu chém giết thể tu ngũ tầng của đối phương, lại thuận thế giết một pháp tu cảnh giới tương tự.

Nếu không có Lục Diệp, gần như bọn họ đã tử trận tại nơi đây rồi.

"Còn phải trợ giúp công kiên đội!" Tạ Kim nói một tiếng.

Lục Diệp quay đầu nhìn thoáng qua Đào Thiên Cương, thương thế của gia hỏa này không nhẹ, chảy rất nhiều máu, sắc mặt cũng cực kỳ nhợt nhạt. Giờ phút này, đối phương đang tựa trên một cây đại thụ, miệng lớn thở dốc, đáng vẻ yếu ớt tựa như có thể chết bất cứ lúc nào.

"Sư đệ!" Tạ Kim nhìn gã, trong mắt có chút xấu hổ.

Đào Thiên Cương gượng ép cười một tiếng, yếu ớt nói: "Không cần phải để ý đến ta, tự ta có thể trở về."

"Ta đã đưa tin để cho người tới tiếp ứng người."

"Phải thắng!" Đào Thiên Cương lạnh lùng nói.

Tạ Kim gật đầu thật mạnh.

Thời điểm năm người Thái La Tông chết đi, cũng có hai con thú cưỡi của bọn họ bị cắn chết. Đương nhiên kết quả này là do Hồ Phách gây nên.

So sánh đám thú cưỡi của bọn họ trong mấy ngày nay, có thể rõ ràng nhận ra thực lực của Hồ Phách là cường đại nhất. Điều này khiến nó chiếm cứ ưu thế tuyệt đối trong lúc giao chiến với thú cưỡi của những người khác.

Ba con yêu thú còn lại cũng theo chủ nhân tử vong mà chạy không thấy bóng dáng.

Bốn người nhảy lên trên lưng thú cưỡi. Dưới sự dẫn dắt của Lục Diệp, cả đội một đường đánh tới đỉnh núi, tu sĩ hai nhà bên kia đã đánh gần nửa ngày rồi.

Theo thế cục, bên phía Thanh Vũ Sơn chiếm cứ một chút ưu thế, đây vốn là tính toán của Hàn Già Nguyệt, bởi vì dây dưa như thế thì bên nàng mới thuận tiện xuất động du lập đội đến trợ giúp.

Bên trong suy nghĩ của nàng, một du liệp đội của nhà mình kia có thể ăn xong lau sạch du liệp đội của địch nhân, sau đó lại đi trợ giúp đội ngũ giữ núi nhà mình. Lại nói, đúng là nhân số của bọn họ thực sự không nhiều, nhưng cũng có tới bốn tu sĩ ngũ tăng, trong đó còn có một pháp tu. Một khi du liệp đội này gia nhập chiến trường, hoàn toàn có thể thay đổi thế cục trong nháy mắt, đánh cho Thanh Vũ Sơn trở tay không kịp.

Chương 208: Sai Một Bước Là Vạn Kiếp Bất Phục!!!

Nhưng kết quả lại là du lập đội của bọn họ bị chém giết toàn bộ, chuyện này dẫn đến thế cục vốn không tốt lại càng thêm không tốt.

Khi đám người Lục Diệp giết vào chiến trường, rõ ràng là đám tu sĩ giữ núi của Thái La Tông hơi sửng sốt một chút, bởi vì bọn họ nhận được tin tức, chỉ cần kiên trì thêm chốc lát, sẽ có du lập đội nhà mình đến cứu trợ, trong đó còn có mấy tu sĩ ngũ tầng, có thể giúp bọn họ chuyển bại thành thắng.

Nhưng đợi nửa ngày, lại chờ được cứu viện của phe địch.

Chuyện này quá mức trớ trêu.

Bốn người bốn kỵ vừa trải qua một trận tranh đấu liều mạng kịch liệt, mỗi người đều tiêu hao rất lớn, hiện giờ dù cũng vẫn xông vào trong chiến trường, cũng chỉ có thể phát huy ra tác dụng có hạn. Cho nên dưới Lục Diệp suất lĩnh, một nhóm bốn người chỉ vòng qua vòng lại ở biên giới chiến trường, vùn vụt đến, vùn vụt đi, lôi kéo tinh lực địch nhân đồng thời tìm kiếm cơ hội xuất thủ.

Kiều Xảo Nhi thích phương thức chiến đấu như vậy nhất, bởi vì linh khí trong tay nàng là trường tiên, khoảng cách công kích xa nhất, tu sĩ phe địch chỉ hơi sơ ý một chút sẽ bị nàng trực tiếp trói lại, hoặc là kéo ngã xuống đất mất đi lợi thế, hoặc là kéo tới bên người bị Tạ Kim liên thủ với Tống Hạt giết chết.

Lục Diệp không đi đoạt đầu người, bởi vì hắn có thuật pháp, chỉ thấy một con lại một con chim lửa to béo lọt vào trong trận

doanh quân địch, vận khí tốt luôn có thể đạt được một ít thu hoạch, coi như vận khí không tốt cũng có thể thương tổn được một vài tên xui xẻo.

Dưới sách lược như vậy, vốn thế cục bên Thái La Tông đã có chút suy yếu, hiện giờ áp lực đột nhiên tăng mạnh.

Từng tu sĩ bị giết, ưu thế của Thanh Vũ Sơn cũng mở rộng từng chút từng chút một.

Trong đại diện, Hàn Già Nguyệt bắt lực nhìn vào nơi giao chiến, nhìn từng điểm đen kia lần lượt dập tắt.

Nàng cũng điều động du lập đội nhà mình tiến đến trợ giúp, nhưng không nói đến những du lập đội kia đi qua trợ giúp phải cần một chút thời gian, chỉ tính tới chuyện Thanh Vũ không có khả năng bỏ mặc những du lập đội kia là đủ hiểu quyết định này vốn chẳng mang tới hiệu quả gì nhiều rồi.

Y như rằng, mỗi du lập đội tiến đến trợ giúp đều bị ngăn lại.

Điều nhân thủ từ đỉnh núi phụ cận giết qua lại càng không thực tế, bởi vì lần này Thanh Vũ Sơn không chỉ tiến đánh riêng một ngọn núi, ít nhất là năm sáu ngọn núi đều đang bộc phát kịch chiến, chẳng qua không một ngọn núi nào xuất hiện tình huống phân chia mạnh yếu rõ ràng, chiến cuộc vẫn đang nóng bỏng, tử thương không lớn lắm, ngoại trừ chỗ chiến trường của đám người Lục Diệp.

Nàng đã hạ lệnh rút lui.

Bởi vì nếu không rút lui, chỉ sợ những sư đệ sư muội vô dụng của nàng đều phải nằm lại bên trên ngọn núi kia.

Nhưng muốn rút lui nào có đơn giản như vậy?

Đây vốn là tranh đấu liều mạng. Trong chiến đấu nếu tùy tiện

lộ phía sau lưng cho địch nhân, có đôi khi chỉ làm phe mình chết càng nhanh hơn thôi, nhất là dưới tình huống còn có bốn người Lục Diệp đảo quanh bốn phía.

Một trận chiến này đánh tới ban đêm mới kết thúc, trên ngọn núi song phương giao chiến, mùi máu tươi đậm đặc gần như không thể tan ra. Khắp nơi đầy rẫy tàn chi thối nát, khung cảnh giống như tu la địa ngục, thi thể tu sĩ Thái La Tông trải dài từ đỉnh núi đến chân núi, gần như cách mỗi một đoạn lại có thể nhìn thấy một hai khối thi thể, đây đều là người bị giết trong quá trình chạy trốn.

Trận chiến này, Thanh Vũ Sơn toàn thắng.

Đám người Lục Diệp đã rơi vào tình trạng kiệt sức. Chiến đấu của bọn họ đã kết thúc. Và dưới sự dẫn dắt của Tạ Kim, cả đội đang mãi rút lui về phía hậu phương.

Nhưng lần độ sức ở giữa hai tông môn còn chưa kết thúc.

Sau khi Thanh Vũ Sơn đánh xuống đỉnh núi kia, bọn họ không hề phái người lưu thủ. Người còn có lực đánh một trận, lại tiếp tục điên cuồng công tới những ngọn núi phụ cận, chiến đấu bên kia vẫn trong tình trạng giằng co.

Phía đại diện, Hàn Già Nguyệt tức giận gần như muốn đập nát Ảnh Nguyệt Bàn, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, hai con người đỏ bừng nhìn qua Thang Vũ: "Các người thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?"

Thang Vũ hừ lạnh một tiếng: "Còn chưa thấy Thái La Tông người thủ hạ lưu tình với Thanh Vũ Sơn ta bao giờ? Trận doanh hai bên vốn đã đối lập. Người nói những lời vô nghĩa như vậy, không sợ kẻ dưới chê cười hay sao?"

Hàn Già Nguyệt cắn răng, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vạn Lý.

Tần Vạn Lý đảo mắt trốn tránh, trong lòng cũng biết, sợ là thời gian về sau Tần thị sẽ không quá tốt đẹp. Kỳ thực cũng không phải gã muốn từ chối lời cầu viện của Hàn Già Nguyệt, thật sự là gã không còn dám giằng co nữa rồi.

Nếu gã dám phái người trợ giúp Thái La Tông ở thời điểm này, thì ngày mai Thanh Vũ Sơn sẽ dạy cho bọn họ biết nên làm người như thế nào.

Đây là giáo huấn đầm máu mà Tần gia đã dùng tính mạng của trăm vị đệ tử tổng kết ra.

Nếu không phải giờ phút này, ánh mắt của Hàn Già Nguyệt quá dọa người, thậm chí gã còn muốn qua an ủi đối phương một câu, không nên quá cật mạnh. . .

Lại nói, đúng là đắc tội Thái La Tông thực sự không tốt, nhưng gã phải cân nhắc tới tính mạng của tộc nhân Tần gia trước tiên.

"Rất tốt!" Hàn Già Nguyệt giận quá thành cười.

Trong lòng nàng đã biết, thế cục Long Tuyền Hội lần này không thể lật ngược được nữa rồi. Nàng ngẫm lại đủ loại bố trí trước đó... đúng là đấu trí đấu dũng cùng cầu tặc Thang Vũ kia, quá mức hung hiểm, nàng cũng chỉ sai một bước, vậy mà kết quả lại dẫn đến loại kết cục vạn kiếp bất phục này!

Nàng nhắm mắt, đưa tay đặt trên ấn ký chiến trường của mình, phát ra một mệnh lệnh làm cho nàng cảm thấy đau lòng!

Ngay lập tức, rất nhiều điểm sáng màu đen trên một ngọn núi trực tiếp lui về phía sau, ngay cả những ngọn núi đang có giao chiến kia cũng thế.

Mỗi điểm sáng màu đen dập tắt xuống, đại biểu cho một tính mạng tu sĩ Thái La Tông trôi đi. Nàng không dám nhìn Ảnh Nguyệt Bàn nữa, sợ bản thân sẽ không nhận được sửa đổi mệnh lệnh.

Lý trí còn sót lại cuối cùng nói cho nàng biết, lúc này chỉ có thể mạnh mẽ chặt tay, nếu không Thái La Tông sẽ càng ngày càng lún sâu vào vũng bùn trước mắt.

Chương 209: Đừng Có Hạ Được Nó!!!

Tại thời điểm quan trọng này, bốn người Lục Diệp vẫn đang trèo đèo lội suối. Tạ Kim đưa tin hồi hậu phương, biết Đào Thiên Cương đã được cứu chữa, không còn nguy hiểm đến tính mạng. Lúc này đám người mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù cả đám chỉ quen biết nhau trong mấy ngày ngắn ngủi, nhưng chính mấy ngày này, bọn họ đã cùng nhau vượt qua từng lần tranh đấu liều mạng, không thể nghỉ ngơi, giữa cả đám đã thành lập nên tình hữu nghị thật tốt.

Tạ Kim lại không ngừng thông truyền cho mọi người biết tình huống mặt trận tuyến đầu. Tống Hạp và Kiều Xảo Nhi nghe được bên phía Thái La Tông đang rút lui quy mô lớn, còn Thanh Vũ Sơn ráo riết bám đuôi truy sát, đều lớn tiếng khen hay.

Giờ phút này, Lục Diệp đang kiểm tra tình huống của Y Y.

Trước đó vì giúp hãn, Y Y đã bị thể tu ngũ tàng kia gây thương tích.

Lục Diệp đã từng thấy loại thương thế này của nàng, chính là thời điểm hai bên gặp mặt lần đầu tiên, Y Y đi lấy Phá Chương quả kia.

Lúc ấy khi Y Y trở về, thân thể nàng cũng lờ mờ đi rất nhiều, cần tu dưỡng một tháng mới chậm rãi khôi phục.

Lục Diệp kiểm tra một phen, xác định Y Y không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là được, lúc này hãn mới

yên lòng. Hơn nữa thực lực hiện tại của Hồ Phách đã mạnh mẽ hơn trước kia rất nhiều, cho nên thời gian khôi phục của Y Y sẽ không quá dài.

Mãi đến sau nửa đêm, một nhóm bốn người mới trở lại thung lũng.

Lều trại của Lục Diệp vẫn được giữ lại như cũ, Mục Linh đang chờ đợi, tất nhiên là một phen docks lòng trị liệu.

Nhưng trong quá trình chữa trị, Lục Diệp đã nặng nề ngủ say. Mấy ngày nay bên ba bên ngoài, từng trận đại chiến liên tục diễn ra, quả thực có chút mệt mỏi.

Hắn vừa tỉnh ngủ, trời đã sáng, trên người còn phủ một tấm chăn. Lục Diệp đứng lên, ánh mắt có chút mờ mịt quay đầu nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Hồ Phách, lại nghe thấy bên ngoài lều trại có tiếng nói của Kiều Xảo Nhi truyền đến: "Cho người ăn này. Là đồ tốt đó, rất thơm, người nếm thử một chút là biết. Này, không ăn cũng đừng cản người, buông tay ta ra!"

Lục Diệp mặc y phục xong đi ra ngoài, đã thấy cái miệng to như chậu máu của Hồ Phách cắn một cánh tay của Kiều Xảo Nhi. Thân thể Kiều Xảo Nhi vặn vẹo quái dị, muốn rút cánh tay mình ra khỏi miệng hổ, nhưng lại không dám dùng sức quá mạnh, nhất thời cứ giằng co ở đó.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp nhíu mày: "Làm gì vậy?"

Lúc này Hồ Phách mới buông cánh tay nàng ra, đi đến bên cạnh Lục Diệp cọ cọ vào hắn.

Trong tay Kiều Xảo Nhi còn cầm một miếng thịt thú dẫm máu, giơ cao lên: "Ta cho nó ăn chút gì đó. Vậy mà nó còn cắn ta. Nhất Diệp, sủng thú của người thật kỳ lạ."

Hồ Phách lập tức gầm gừ một tiếng.

Lục Diệp nhìn nó, lại nhìn Kiều Xảo Nhi, ánh mắt dần trở nên không tốt: "Đừng có hạ được nó!"

Kiều Xảo Nhi lộ vẻ mặt mờ mịt: "Được gì? ? Hạ được gì vậy? Ai muốn hạ được chứ?"

Nhưng Lục Diệp đã xoay người bước vào lều trại. Hồ Phách cũng đi theo vào. Bên ngoài lều trại, Kiều Xảo Nhi nhìn trái nhìn phải, như kẻ trộm chột dạ thu miếng thịt thú trong tay vào túi trữ vật, nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng: "Tinh như vậy?" Đường nhiên, nàng không nói Lục Diệp, mà là Hồ Phách.

Sau đó nàng xoay người, huýt sáo rời đi, như không có việc gì.

Hồ Phách ngồi trên giường, ngậm một túi trữ vật từ bên cạnh đi tới, đặt gần người Lục Diệp, đây là thù lao của Thanh Vũ Sơn.

Lúc trước sau mỗi ngày đại chiến chấm dứt, lúc bọn họ nghỉ ngơi hồi phục thì Tạ Kim sẽ tới đưa thù lao của ngày đó. Mấy ngày nay, có thể nói là đám người Tống Hạo và Kiều Xảo Nhi kiếm được đầy chậu đầy bát.

Lục Diệp cầm lấy túi trữ vật kia, kiểm tra một phen, lại phát hiện bên trong chứa gần 180 khối linh thạch, tuyệt đối là nhiều hơn thu hoạch ngày hôm qua, nhưng suy nghĩ đến cống hiến của Lục Diệp đối với cả trận chiến đấu hôm qua, đường nhiên là Thanh Vũ Sơn đã cho thêm.

Tính cả tích góp lúc trước, hiện giờ linh thạch của hắn đã lên tới hơn 560 khối. Đây không chỉ là thưởng công huân, còn có thu thập từ chiến lợi phẩm thu được. Tu sĩ Thái La Tông và Tần gia bị giết, túi trữ vật đều bị Thanh Vũ Sơn đồng loạt thu hồi, mỗi túi trữ vật giá năm khối linh thạch, giống như Thiên Cơ Thương Minh, mặt khác còn có một ít linh khí cấp thấp, những chiến lợi phẩm này đều do tiểu đội năm người chia đều.

Hắn kiểm tra ấn ký chiến trường của bản thân.

【 Tên: Lục Diệp 】

【 Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: 53 khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: 368 】

Mấy ngày trước khi đến nơi này, hắn đã mở đến linh khiếu thứ 52, mấy ngày nay lại mở ra thêm một khiếu, chủ yếu là trong khoảng thời gian này cứ liên tục chiến đấu, tiêu hao quá lớn, phục dụng linh đan đều dùng để bổ sung tiêu hao của bản thân, mới khiến tốc độ khai khiếu chậm lại.

So với lúc hắn xuất phát từ Anh sơn, công huân đã gia tăng rất nhiều, từ 174 điểm biến thành 368 điểm, gần như đã tăng thêm 200 điểm. Có thể tưởng tượng được, mấy ngày nay, tu sĩ Thái La Tông chết dưới tay Lục Diệp nhiều đến mức nào.

Thế nhưng ngẫm lại cũng không kỳ quái, ngày đầu tiên hắn xông vào Bách Phong Sơn, một đường đã giết hơn mười người, sau đó đi theo tiểu đội Tạ Kim hành động, rất nhiều lúc đều tiêu diệt toàn bộ đội ngũ của đối phương, nhất là trận chiến cuối cùng hôm qua, những tu sĩ bỏ chạy kia hoàn toàn không tránh thoát được du liệp đội bọn họ đuổi giết.

Bên cạnh đó, linh đan cũng tiêu hao rất lớn. Mấy ngày nay, hắn đều cần bổ sung linh lực, cộng thêm gia hỏa Hổ Phách bụng to khủng khiếp, lúc tiến vào Bách Phong Sơn có hơn bốn trăm linh đan, hiện tại chỉ còn lại hơn ba trăm viên.

So với tiêu hao, thu hoạch tuyệt đối là nhiều hơn một chút, tổng thể lại, Lục Diệp tham dự Long Tuyền Hội lần này vẫn kiếm

được cực nhiều.

Lục Diệp kiểm kê vật tư của mình xong, lại tắm rửa, thay y phục sạch sẽ, mang theo Hồ Phách đi tìm đồ ăn, cái khác không nói, Thanh Vũ Sơn cung cấp thức ăn vẫn rất tốt, hơn nữa còn là cung cấp mọi thời điểm, lúc muốn ăn tự mình đi qua là được.

Chương 210: Ngàn Vàng Mua Xương Ngựa!!!

Trên đường vừa vặn gặp phải Tạ Kim, hai người nói chuyện với nhau một phen, Lục Diệp mới biết được hôm qua bên phía Thanh Vũ Sơn đạt được toàn thắng, tu sĩ Thái La Tông lần lượt rút lui khỏi từng đỉnh núi, co rút lại phòng tuyến. Hiện giờ trong một trăm đỉnh núi, Thanh Vũ Sơn độc chiếm hơn năm mươi, sáng lập nên thành tích trước đây chưa từng có.

Hơn nữa chiếu theo thế cục hiện giờ, rất có thể bọn họ sẽ tiếp tục duy trì hiện trạng này cho đến khi Long Tuyền Hội chấm dứt, bởi vì kể cả Tần thị lẫn Thái La Tông, đều tổn thất rất lớn trong giao phong lúc trước. Phe địch đã không đủ người để chiếm giữ càng nhiều ngọn núi hơn. Bởi vậy, duy trì hiện trạng là lựa chọn tốt nhất.

Từ sau khi Tần thị gia nhập vào Long Tuyền Hội, Thanh Vũ Sơn chưa lần nào đạt được thắng lợi rõ rệt như vậy.

Tạ Kim nói Thanh Vũ sư huynh có truyền tin tới, khen ngợi gã một hồi.

Lục Diệp vừa nhét miếng thịt béo ngậy vào miệng, vừa nói: "Nói như vậy, sau này không cần đánh nữa?"

"Xác suất lớn là như vậy." Tạ Kim gật đầu, trận chiến hôm qua đã xem như cho Long Tuyền Hội một đoạn kết sớm.

Lục Diệp hiểu rõ, nếu đã như vậy, hẳn cũng nên nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thông thường Long Tuyền Hội sẽ duy trì trong suốt một tháng, nhưng lần này mới bắt đầu hơn mười ngày thôi, đã gần như kết thúc sớm rồi. Và hẳn cũng không thể cứ chôn chân lại nơi này được.

Dường như Tạ Kim đã nhìn ra tâm tư của Lục Diệp, gã lập tức liếc trái nhìn phải một hồi rồi tiến đến bên cạnh Lục Diệp thấp giọng nói: "Nhất Diệp sư đệ đừng vội đi. Thang Vũ sư huynh nói, chờ sau khi Long Tuyền Hội chấm dứt, tiểu đội chúng ta đều có thể tiến vào Long tuyền."

Lục Diệp nhướn mày, có chuyện tốt như vậy sao?

Tạ Kim cười nói: "Hôm qua có thể thắng, toàn bộ đều dựa vào sư đệ ngăn cơn sóng dữ. Thanh Vũ Sơn ta nói một là một. Sư đệ làm ra cống hiến to lớn như vậy nếu còn không thể cho sư đệ chiếm cứ một danh ngạch, vậy về sau chúng ta cũng không cần chiêu mộ tán tu trợ trận làm gì nữa!"

Đây là dùng ngàn vàng mua xương ngựa (thể hiện ý cầu hiền như khát nước, sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn để có được nhân tài).

Quả thật trong ngọc giản mà Tạ Kim giao cho hẳn lúc trước, có nói nếu như tán tu được chiêu mộ tới làm ra cống hiến thật lớn với Thanh Vũ Sơn, thì tán tu nọ có thể giành được một suất tiến vào Long tuyền.

Lục Diệp cũng nghe Tống Hạp và Kiều Xảo Nhi nói chuyện phiếm về chuyện này. Thông thường loại danh ngạch phân phối cho người ngoài này không nhiều lắm. Mỗi lần Long Tuyền Hội chỉ có khoảng chừng một hai người ngoài có thể theo đệ tử Thanh Vũ Sơn tiến vào Long tuyền thôi, nhưng lần này lại có tới ba người.

Kỳ thật danh ngạch tiến vào Long tuyền rất trân quý.

Thanh Vũ Sơn không chỉ muốn dùng danh ngạch cho đệ tử nhà

mình, còn có rất nhiều tông môn tầm trung giao hảo với Thanh Vũ Sơn cũng có nhu cầu. Thường thường khi Long Tuyền Hội vừa mới bắt đầu, những tông môn tầm trung này sẽ đưa một ít đệ tử có tư chất xuất sắc của mình đi tới Thanh Vũ Sơn chờ kết quả, nhưng bởi vì có khế ước lúc trước, cho nên bọn họ không thể nhúng tay vào Long Tuyền Hội được.

Cứ như vậy, danh ngạch phân phối cho tán tu sẽ cực kỳ trân quý.

Dù sao đối với tu sĩ cấp thấp, một lần tiến vào Long Tuyền rèn luyện thể khí, vẫn hơn phục dụng rất nhiều thiên tài địa bảo, về sau mặc kệ muốn đi theo con đường nào, thể lực cường đại một chút luôn luôn là chuyện tốt.

Tạ Kim vỗ vỗ bả vai Lục Diệp: "Sư đệ không cần gấp gáp, rất có khả năng Long Tuyền Hội lần này sẽ chấm dứt sớm, dù sao thời gian của đám người như Thang Vũ sư huynh cũng rất quý giá, luôn ngại người ở nơi này không có ý nghĩa gì."

Cùng lúc đó, ở trước Ảnh Nguyệt Bàn trong đại điện thuộc ngọn núi trung tâm, Thang Vũ khoanh tay trước ngực, đề nghị: "Có thể kết thúc rồi, hai vị cảm thấy thế nào?"

Tần Vạn Lý quay đầu nhìn Hàn Già Nguyệt một cái, không dám hé răng.

Hàn Già Nguyệt cười lạnh: "Lúc này mới tiến hành được một nửa, gấp làm gì?"

Đương nhiên là nàng biết những gì Thang Vũ nói đều là sự thật. Trước mắt Thái La Tông hoàn toàn không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì, nếu tiếp tục giằng co chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi, nhưng nàng lại không muốn để Thang Vũ vừa lòng như ý, dù sao gã có nói gì, nàng cũng lười nghe.

Thang Vũ thản nhiên nói: "Lãng phí thời gian ở chỗ này có ý nghĩa gì?"

Hàn Già Nguyệt cười ha hả nói: "Ta cảm thấy rất thú vị!" Dù sao người lãng phí thời gian cũng không phải chỉ một mình nàng. Nữ nhân này là điển hình cho loại người hại kẻ khác cũng không lợi mình.

Thang Vũ quay đầu nhìn lại: "Có phải người cảm thấy, Thái La Tông co rút vào phòng tuyến như vậy là có thể yên tâm không lo rồi?"

Hàn Già Nguyệt khiêu khích: "Vậy người đến đánh xem, người còn dám đánh xuống sao?"

Thái La Tông co rút lại phòng tuyến, cũng có nghĩa là lực phòng thủ tăng lên, ngược lại Thanh Vũ Sơn độc chiếm năm mươi ngọn núi, nhân thủ đã trở nên phân tán, cũng may bọn họ đã chiêu mộ không ít tán tu, nếu không thật sự không thủ được, nhưng muốn phát động tiến công lại có chút khó khăn.

Cũng vì Hàn Già Nguyệt nắm chuẩn điểm này, mới có thể không kiêng nể gì như vậy. Có thể nói trước mắt bất cứ bên nào đều đã đạt tới cực hạn của bản thân, bao gồm cả Tần thị.

Thang Vũ quay đầu nhìn chăm chăm vào Hàn Già Nguyệt một lúc lâu, ngay sao đó, lập tức truyền đạt từng đạo mệnh lệnh.

Chỉ trong chốc lát, điểm sáng màu xanh trên Ảnh Nguyệt Bàn bắt đầu động đậy.

Tại một đỉnh núi thuộc tiền tuyến, tu sĩ giữ núi của Thanh Vũ Sơn đang nhanh chóng rút lui, rất nhanh, một ngọn núi kia đã thành nơi vô chủ.

Nhưng cùng lúc đó, lại có từng chấm màu xanh từ mấy ngọn núi phụ cận phân tán ra, hội tụ dưới chân một ngọn núi của Thái

La Tông, hình thành một đội ngũ quy mô không nhỏ. Không chỉ như thế, từ trong sơn cốc của Thanh Vũ Sơn, có năm điểm sáng màu xanh dùng tốc độ cực nhanh tiến về phía trước.

Nhìn thấy một màn này, khoe mắt Hàn Già Nguyệt giật giật, nàng hiểu được Thang Vũ đang kéo du liên đội kia ra ngoài.

Nửa ngày sau, năm điểm sáng màu xanh xuất phát từ sơn cốc hội hợp với tu sĩ Thanh Vũ Sơn ở biên giới, tụ tập dưới chân núi Thái La Tông kia, điểm sáng rậm rạp chẳng chịt không dưới năm mươi cái.

Ngực Hàn Già Nguyệt phập phồng, sắc mặt bắt đầu chuyển thành khó coi.

Thang Vũ quay đầu nhìn nàng, không nói lời nào.

Chương 211: Tu Sĩ Cửu Tầng Của Thái La Tông!!!

Tần Vạn Lý không biết hai người này đang làm điều bí hiểm gì, càng không rõ vì sao Thanh Vũ Sơn lại muốn bỏ qua một ngọn núi, để điều động nhân thủ tập kết dưới ngọn núi của Thái La Tông.

Trong phút trầm mặc, Hàn Già Nguyệt thở dài, đưa tay điểm lên ấn ký chiến trường của mình một cái, truyền ra một đạo tin tức.

Rất nhanh ở phía đối diện với ngọn núi vô chủ kia, mấy điểm sáng màu đen đã di động, chạy đến ngọn núi vô chủ chiếm cứ, nhưng từ tốc độ di động chậm chạp của mấy chấm đen kia là biết, trong lòng bọn họ đều cực kỳ bất an.

Nhưng cho đến khi bọn họ leo lên đỉnh núi, chiếm cứ nơi đó, cũng không gặp phải bất kỳ tập kích nào.

"Lựa chọn sáng suốt!" Khóe miệng Thang Vũ nhếch lên.

Hàn Già Nguyệt lộ ra biểu cảm như bị móc rỗng, mở miệng nói: "Long Tuyền Hội lần này cứ chấm dứt như vậy, Tần thị nghĩ như thế nào?"

Tần Vạn Lý còn có thể nghĩ như thế nào được? Đương nhiên là lớn tiếng khen ngợi rồi!

Và cho đến giờ phút này, gã mới chậm rãi phản ứng lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thoạt nhìn Thang Vũ điều động một phen hào nhoáng như vậy

thật khiến người ta không hiểu, nhưng trên thực tế, gã lại đang bày ra hai lựa chọn trước mặt Hàn Già Nguyệt.

Lựa chọn đầu tiên là Thanh Vũ Sơn nhường cho Thái La Tông một ngọn núi, Long Tuyền Hội chấm dứt!

Nếu như Hàn Già Nguyệt chọn cái này, đương nhiên người mạnh khỏe, ta tốt đẹp, mọi người cùng vui. Nhưng nếu Hàn Già Nguyệt không nhận ân tình này, lựa chọn thứ hai sẽ tới.

Đám đệ tử Thanh Vũ sơn tập kết lúc trước sẽ lập tức phát động tiến công ngọn núi của Thái La Tông, có du liên đội kia ở đây, dù bọn họ không đánh được ngọn núi này, tất nhiên cũng sẽ khiến Thái La Tông có tổn thất.

Lại nói, chỉ còn hơn mười ngày Long Tuyền Hội sẽ chấm dứt, chỉ cần có du liên đội bách chiến bách thắng kia ở đây, Thanh Vũ Sơn có thể luôn luôn nắm giữ chủ động.

Hai lựa chọn bày ra trước mặt, chỉ cần Hàn Già Nguyệt còn có chút lý trí, sẽ biết nên chọn cái nào.

Cuối cùng Hàn Già Nguyệt không cứng rắn chống đỡ nữa, đành phải phái ra mấy tu sĩ tới chiếm cứ ngọn núi vô chủ kia.

Không nên xem thường một ngọn núi trong khu vực này, nhiều một tòa hay ít một tòa sẽ có khác biệt. Thanh Vũ Sơn chiếm nhiều hơn một ngọn núi này, đó chính là độc chiếm một nửa, mà chiếm thiếu một tòa này, đó chính là chiếm hơn bốn phần...

Kết quả truyền ra ngoài như vậy, sẽ khiến thể diện của Thái La Tông cũng đẹp hơn một chút.

Cho đến giờ phút này, Tần Vạn Lý mới hiểu được những góc khuất quanh co trong đó, lập tức có chút lạnh run. Quả nhiên khi gã kẹt tại chỗ hai gia hỏa âm hiểm kia đấu trí đấu dũng, vẫn lộ ra quá mức ngây thơ...

Cục diện đã đạt được sự đồng thuận của ba bên, bọn họ cũng không lãng phí thời gian thêm nữa. Rất nhanh, ba người đã tuyên bố Long Tuyền Hội lần này kết thúc.

Tin tức truyền ra, đệ tử ba nhà đều vui mừng.

Đối với Thanh Vũ Sơn, có thể nói những gì bọn họ trải qua trong Long Tuyền Hội lần này là thăng trầm liên tục. Vốn dĩ Thanh Vũ Sơn còn không phải đối thủ của phe bên kia. Ngay từ ban đầu, bọn họ đã liên tiếp mất đi mấy đỉnh trong số bốn mươi ngọn ban đầu, nhưng tới cuối cùng lại khởi tử hồi sinh. Dưới đủ loại điều động của Thang Vũ sư huynh, chẳng những áp chế được Thái La Tông và Tần thị, cuối cùng còn đạt được chiến quả càng vượt xa bất kỳ một lần nào trước đó.

Có phần công tích này trong tay, ngày sau địa vị của Thang Vũ ở Thanh Vũ Sơn nhất định sẽ bay lên thẳng tắp, chỉ cần không có sai sót gì quá lớn, được các vị cao tăng trọng dụng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lục Diệp đang tĩnh tọa tu hành trong lều trại cũng nhận được tin tức từ phía Tạ Kim. Hắn thầm khen Thanh Vũ Sơn này có hiệu suất cao thật. Buổi sáng Tạ Kim mới nói Long Tuyền Hội sẽ kết thúc rất nhanh, buổi chiều tin tức này đã được xác nhận.

Mặc dù Long Tuyền Hội đã chấm dứt, nhưng muốn tiến vào Long Tuyền rèn luyện thể lực, còn phải chờ thêm một ngày. Bởi vì bên phía Thanh Vũ Sơn phải sắp xếp danh sách tiến vào trong đó. Hơn nữa, những đệ tử tông môn khác đang chờ ở trụ ở cũng phải lên đường chạy tới, sẽ mất một chút thời gian.

Lục Diệp không để ý tới sự náo nhiệt bên ngoài, chỉ chuyên tâm tĩnh tọa tu hành trong lều trại.

Chung quy lại, người bên ngoài náo nhiệt vẫn là người bên ngoài, chỉ có tu vi mới là của mình.

Rạng sáng ngày hôm sau, Tạ Kim đã tới tìm Lục Diệp, thông báo cho hẳn biết, phía Thanh Vũ sơn đã xác định xong danh sách tiến vào Long tuyền, toàn bộ tiểu đội bọn họ đều nằm trong danh sách và phải lập tức chạy tới ngọn núi trung tâm tập hợp, chờ tiến vào Long tuyền.

Một lát sau, năm người năm kỵ dưới sự suất lĩnh của Tạ Kim một đường trèo đèo lội suối, chạy về phía ngọn núi trung tâm.

Khác với trạng thái làm nhiệm vụ lúc trước, lúc này trong đội ngũ tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ. Bởi vì Đào Thiên Cương trọng thương chưa lành, lại cười quá lớn, khiến thương thế bị ảnh hưởng, lập tức nhe răng trợn mắt một trận...

Có thú cười, đương nhiên tốc độ rất nhanh, chỉ hơn nửa ngày, năm người đã chạy tới ngọn núi trung tâm, leo lên đỉnh núi, một tòa đại điện cổ xưa lập tức đập vào mắt.

Đại điện này đã tồn tại trong một khoảng thời gian không ngắn, dù sao Long Tuyền Hội cũng bắt đầu từ một trăm năm trước rồi.

Bên ngoài đại điện đã có không ít đệ tử Thanh Vũ Sơn đang chờ đợi. Bọn họ thấy đám người Tạ Kim đến, đều nhiệt tình chào hỏi. Tạ Kim gật đầu đáp lại.

Năm người chạy đến phía trước đại điện, mới xoay người xuống thú cười. Tạ Kim dẫn cả đám tiến lên, rồi ôm quyền: "Sư huynh, đã mang người đến."

"Vào đi!" Bên trong truyền ra một tiếng nói hùng hậu.

Tạ Kim dẫn đám người Lục Diệp bước vào đại điện.

Lục Diệp vừa vào trong đại điện, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Ảnh Nguyệt Bàn được đặt ở trung tâm kia. Thế nhưng còn không đợi hẳn quan sát cẩn thận, bỗng nhiên lại cảm nhận được

một ánh mắt cực kỳ sắc bén đang nhìn chăm chăm vào mình.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lại, lập tức đối diện với đôi mắt của một vị nữ tử. Nữ tử này rất quyến rũ, dù nàng đang sát khí đằng đằng nhìn hắn, cũng mang tới cho người ta có một loại cảm giác dụ hoặc kỳ quái.

Chỉ sợ đây là tu sĩ cửu tầng của Thái La Tông!

Chương 212: Coi Như Dừng Tài Tiêu Tai Đi...

Trong lòng Lục Diệp thầm nghĩ, hắc vội vàng đề phòng, âm thầm thúc giục linh lực toàn thân.

Mặc dù hắc biết, mình tuyệt đối không thể là đối thủ của tu sĩ cửu tầng, nhưng nếu đối phương ra tay với hắc, hắc cũng không mặc kệ, ngồi yên chờ chết.

Rút cuộc là Thang Vũ gọi đám người bọn họ đến đây là có ý gì? Gieo hận thù ư?

Lục Diệp nhíu mày. Mấy ngày nay số lượng tu sĩ Thái La Tông chết dưới tay hắc không ít. Trong trận chiến cuối cùng càng là du liên đội bọn họ làm hỏng đủ loại bố trí của Hàn Già Nguyệt. Bởi vậy nói nữ nhân này chỉ hận không thể băm đám người Lục Diệp thành trăm mảnh cũng không quá đáng.

Thanh Vũ Sơn đã thu gặt được toàn thắng, lúc này lại kéo bọn họ ra kích thích người ta, quả thực có chút không khôn ngoan.

"Đừng trừng lớn mắt như vậy, dễ dàng dọa sợ tiểu hài tử." Thang Vũ thản nhiên nói một tiếng, mặt ngoài coi như ung dung thản nhiên, kì thực trong lòng âm thầm sắc khoái, lại nhìn về phía Lục Diệp: "Lộ ra ấn ký chiến trường xem."

Lục Diệp không biết gã muốn làm gì, nhưng vẫn giơ tay lên, thúc giục ấn ký chiến trường của mình, trên mu bàn tay lập tức nổi lên ánh sáng màu xanh nhạt.

"Được rồi." Thang Vũ khẽ gật đầu.

Tạ Kim dẫn mọi người rời đi.

Trong đại điện, Thang Vũ nói: "Lần này người đã tận mắt nhìn thấy rồi chứ?"

"Cái gì?" Hàn Che Nguyệt đang tức giận nhìn theo bóng lưng Lục Diệp, nhất thời chưa lấy lại tinh thần, vừa nghe gã nói như vậy, đột nhiên phản ứng lại, cắn răng mắng: "Khốn nạn!"

Mấy lần Thang Vũ tìm nàng đòi tiền đánh cược, nàng đều lấy lý do không tận mắt nhìn thấy mà từ chối. Lần này Lục Diệp lộ ra hào quang ẩn ký chiến trường trước mặt nàng, tương đương với nàng không còn đường lui mà lợi dụng nữa rồi.

"Thiên Cơ chứng kiến, đã đánh cuộc thì phải chịu thua!" Thang Vũ vươn tay về phía nàng.

Hàn Che Nguyệt tức giận gần chết, nhưng Thiên Cơ đã bắt đầu khởi động, dù nàng không muốn cũng chỉ có thể đưa tay điểm lên ẩn ký chiến trường của mình, sau đó một chút ánh đỏ bay tới Thang Vũ. Nàng cắn răng nguyên rủa: "Cẩn thận nghẹn chết người!"

Hai trăm công huân đấy! Hàn Che Nguyệt đau lòng đến quặn thắt.

"A..." Thang Vũ thu ánh đỏ lại, vẻ mặt khinh thường, lại nhìn về phía Tần Vạn Lý: "Còn có người!"

Tần Vạn Lý ngẩn ra: "Ta?" Chuyện này có liên quan gì đến ta? Ta chỉ xem náo nhiệt thôi mà.

"Bớt nói nhảm, hai mươi điểm công huân, thiếu một điểm ta vắn đầu người xuống!" Thang Vũ hung tợn nói một câu.

Đối với Tần Vạn Lý, gã sẽ không khách khí như vậy.

Tần Vạn Lý dờ khóc dờ cười. Lúc này gã mới nhớ ra, ban đầu Hàn Già Nguyệt muốn đánh cược thiếu niên kia là trận doanh phương nào, quả thật gã đã đặt cược hai mươi điểm công huân, nhưng gã chỉ đánh cuộc với Hàn Già Nguyệt, hoàn toàn không liên quan đến Thang Vũ. Vậy mà đối phương lại nhảy ra tìm gã đòi tiền đặt cược, căn bản là không có chút đạo lý nào mà.

Sau khi Tần Vạn Lý thở dài một hơi, đành phải điểm một cái trên ấn ký chiến trường, một chút điểm đỏ bay về phía Thang Vũ.

Coi như dùng tài tiêu tai đi, dù tất cả đều có cảnh giới cửu tầng, nhưng gã thật sự không thể trêu vào hai vị đang ngồi bên cạnh này.

Người bên Thanh Vũ Sơn đã tề tựu, dù sao bọn họ vốn đã hội tụ ở Bách Phong Sơn rồi, sau khi xác định danh ngạch sẽ có thể nhanh chóng triệu tập lại.

Đợi không đến một canh giờ, đã có rất nhiều tu sĩ ầm ầm từ dưới chân núi chạy lên.

Về cơ bản, nhóm tu sĩ này đều là một người một ky, thoạt nhìn thú cười của mỗi người kia đều thần tuấn bất phàm. Nhưng không chỉ như thế, trang phục của những người này tuyệt đối càng sáng sủa hơn một chút.

Lục Diệp thấy được một màn này, lập tức hiểu ra, những người này hẳn là tu sĩ của tông môn giao hảo với Thanh Vũ Sơn. Từ lúc Long Tuyền Hội bắt đầu, bọn họ đã chờ ở trụ sở của Thanh Vũ Sơn rồi. Và hiện giờ Long Tuyền Hội vừa chấm dứt, sắp mở ra Long tuyền, bọn họ mới tập kết đến bên này.

Nhân số của đám người này không ít, chừng ba bốn mươi người.

Từng con thú cười ầm ầm xẹt qua bên cạnh, khí thế kinh

người, làm cho không ít đệ tử Thanh Vũ Sơn nhìn mà hâm mộ vô cùng. Nội tình tông môn vòng ngoài không thể sánh với vòng trong thậm chí là vòng trung tâm, chỉ căn cứ theo sự chênh lệch giữa những tu sĩ cấp thấp này cũng có thể nhìn ra điểm ấy.

Những tu sĩ kia đến trước đại điện, đồng loạt xuống khỏi thú cưỡi, tụ tập cùng một chỗ với nhau, tự mình tán gẫu, xem ra có rất nhiều người đều quen biết lẫn nhau.

Lục Diệp phát hiện ra một hiện tượng rất kỳ quái: "Tạ sư huynh, sao không nhìn thấy tu sĩ trên ngũ tầng ở nơi này?"

Không riêng gì tu sĩ Thanh Vũ Sơn, những tu sĩ từ tông môn bên ngoài này cũng vậy, không nhìn thấy một tu sĩ nào có cảnh giới trên ngũ tầng.

Tạ Kim giải thích: "Với tu sĩ trên ngũ tầng, hiệu quả mà Long tuyển mang tới cho bọn họ không lớn. Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao, chúng ta lại hạn chế tu vi của tu sĩ tham dự Long Tuyển Hội ở ngũ tầng. Về phần nguyên nhân do đâu, ta cũng không rõ lắm, nhưng đây là chuyện đã được chứng thực từ lâu rồi."

Lục Diệp đã hiểu rõ.

Kiều Xảo Nhi lại có chút lo lắng: "Đợi lát nữa sau khi chúng ta vào rồi, thú cưỡi sẽ sắp xếp như thế nào?"

Nhiều Yêu thú như vậy tụ tập cùng một chỗ, nếu không có chủ nhân ước thúc, rất dễ phát sinh hỗn loạn, đến lúc đó không cần thận chết mấy con thú cưỡi sẽ rất khó coi.

Tạ Kim cười nói: "Không cần lo lắng về chuyện này, sẽ có người lập tức dẫn thú cưỡi của chư vị đến lồng thú trông coi thật tốt."

Long Tuyển Hội cử hành đã không phải là một lần hai lần, mỗi

một lần đều có rất nhiều tu sĩ từ bên ngoài cưỡi tọa kỵ tới đây, bên phía Thanh Vũ Sơn đương nhiên sẽ an trí tốt.

Chờ không bao lâu, người chăm sóc thú cưỡi đi tới, Hồ Phách đi theo bên dưới Lục Diệp, được sắp xếp ở trong một lồng thú. Có hơn trăm cái lồng thú nơi này, thoải mái để sắp xếp cho thú cưỡi của các tu sĩ.

Mọi chuyện đã được chuẩn bị thỏa đáng. Khi màn đêm sắp buông xuống, bỗng nhiên từ phía dưới ngọn núi truyền đến một chuỗi những tiếng ầm ầm. Ngay sau đó là một cơn đất rung núi chuyển.

Chương 213: Tụ Linh Linh Văn Phát Huy Tác Dụng!

Mọi người còn không rõ tình huống, bỗng nhiên bóng dáng Thang Vũ từ trong đại điện đi ra, nhìn mọi người chung quanh, rồi cao giọng nói: "Long tuyền đã mở, chư vị sư đệ sư muội lần lượt tiến vào trong đi. Lần này Long tuyền mở ra chín ngày, mỗi ba nhà sẽ chiếm ba ngày, chư vị cần lượng sức mà đi, tuyệt đối đừng cãi nhau, chuyện xấu nói trước, nếu trong quá trình rèn luyện xảy ra điều gì ngoài ý muốn, Thanh Vũ Sơn ta cũng không chịu trách nhiệm..."

Thang Vũ nói ngắn gọn một phen, sau đó ra hiệu, những tu sĩ tông môn bên ngoài kia lần lượt tiến vào trong đại điện.

Chờ sau khi bọn họ đi vào, mới đến phiên tu sĩ Thanh Vũ Sơn.

Lúc trước Thanh Vũ Sơn đoạt được bốn mươi chín ngọn núi trong Long Tuyền Hội, cho nên lần này có 98 người được đi vào, nhưng sau khi phân ra hơn ba mươi vị trí, danh ngạch nhà bọn họ chỉ có được khoảng sáu mươi.

Kỳ thật con số này không quá ít, nhưng so với toàn bộ tông môn cấp độ Linh Khê cảnh, lại hoàn toàn không đủ chia.

Cho nên tới nay, danh ngạch Thanh Vũ Sơn có thể phân cho tán tu chiêu mộ cũng rất ít, lúc này đây có thể được tới ba danh ngạch, thật sự là vì cống hiến của tiểu đội Lục Diệp quá lớn.

Không biết từ khi nào, bên trong đại điện đã mở ra một con đường ngầm đi xuống đất, một đám tu sĩ nối đuôi nhau đi vào, tiếng bước chân từ khoảng không trống rỗng ở rất sâu phía dưới

truyền đến.

Mọi người theo mật đạo xoắn ốc đi sâu xuống, dạo bước tìm một nén nhang, mới đến phía trước một cánh cửa bằng đồng.

Cửa lớn kia dày nặng cổ xưa, cảm giác tang thương đập vào mặt, trên cửa điêu khắc một con cự long bay múa, giống như vật sống.

Cánh cửa đã mở ra, sương mù màu đỏ nhạt bắt đầu phun trào đằng sau cánh cửa.

Tu sĩ đi tới nơi này cũng không hề dừng lại, đồng loạt tràn vào trong sương mù màu đỏ cuồn cuộn này biến mất không thấy, mà chỗ cửa lớn bằng đồng đang rộng mở kia, lập tức có sương đỏ bắt đầu phun trào, phẳng phất có mãnh thú vô hình chiếm cứ ở bên trong, nuốt một đám tu sĩ vào trong bụng.

Lục Diệp xếp sau Tạ Kim, theo gã đi vào trong sương mù đỏ.

Nhưng sau khi hấn đi vào, chợt sinh ra một loại cảm giác không trọng lượng, cảm giác kia tới nhanh, đi cũng nhanh, chờ đến khi Lục Diệp phục hồi tinh thần, phía trước đã không thấy bóng dáng Tạ Kim đâu, mà không chỉ mình gã, hấn cũng không nhìn thấy những tu sĩ đã đi vào lúc trước.

Lục Diệp không hoảng loạn. Trên đường tới đây tập hợp, Kiều Xảo Nhi đã hỏi qua một chút chuyện về Long tuyên. Tạ Kim cũng không giấu giếm, lập tức nói ra rất nhiều điều. Nhưng vì tu vi của gã không cao, thế nên điều gã biết cũng chỉ là những lời đồn mà thôi.

Một tin tức trong đó chính là kinh nghiệm kỳ lạ lúc tiến vào nơi này. Sau khi tất cả người tiến vào nơi này đều sẽ xuất hiện trong một không gian nhỏ độc lập, gần như không có bất cứ giao thiệp gì với những người khác.

Về phần vì sao lại như vậy, Tạ Kim lại nói không nên lời, chỉ nói có trường bối trong môn phỏng đoán, dường như nơi này có liên quan đến không gian bí mật nào đó.

Lục Diệp quay đầu quan sát bốn phía, sương mù màu đỏ nhạt không quá nồng đậm, cho nên cũng không hoàn toàn che lấp được hoàn cảnh bốn phía. Hắn nhìn một hồi, lại phát hiện nơi mình đứng có chút giống một gian mật thất.

Ở trung tâm mật thất, có một dòng suối to bằng miệng chén đang phun ra nước suối, nước suối phun ra cũng không chảy xuôi bốn phía, sẽ nhanh chóng thấm vào dưới đất, mà theo nước suối phun trào, bỗng xuất hiện sương mù màu đỏ nhạt phiêu đảng.

Gian mật thất này không lớn, chu vi chừng ba trượng, ngoại trừ con suối đang còn tỏa ra sương mù, không còn vật gì khác.

Tình cảnh trước mắt khiến Lục Diệp cảm thấy mới lạ, hắn không biết những người khác đã đi đâu, nhưng có lẽ cũng giống như hắn, đang ở trong một mật thất độc lập nào đó rồi.

Chỉ sợ nơi này còn ẩn giấu một ít bí mật gì đó. Đáng tiếc Lục Diệp không có tâm tư đi tìm hiểu những thứ này, mấy thế lực phụ cận chiếm giữ nơi đây đã nhiều năm như vậy, nếu thật sự có bí mật gì chắc chắn bọn họ đã sớm thăm dò xong từ lâu rồi.

Thời gian không nhiều lắm, Lục Diệp đi tới một góc mật thất, lấy ra một tấm bồ đoàn trải xuống, khoanh chân ngồi ở phía trên, tĩnh khí ngưng thần.

Tạ Kim nói, khi đến nơi này chỉ cần tĩnh tọa tu hành như thường là được, theo hô hấp thổ nạp của bản thân, những sương mù màu đỏ nhạt này sẽ rèn luyện thể khí của tu sĩ.

Lục Diệp mơ hồ có chút lo lắng, từ lúc bắt đầu đến giờ, một đường tu hành của hắn vốn không hề bình thường.

Hắn thử nghiệm một phen, quả nhiên thiên định tu hành như vậy không có một chút hiệu quả nào, sương mù màu đỏ nhạt chỉ quanh quẩn bên ngoài thân thể, hoàn toàn không thể hấp thụ vào bên trong.

Sương mù này mới đúng là thứ rèn luyện thân thể tu sĩ, nhưng không thể dẫn vào trong cơ thể, đương nhiên sẽ không tạo nên hiệu quả rèn luyện.

Cũng may, hắn đã sớm có biện pháp ứng phó với việc này. Lục Diệp bắt đầu xây dựng Tụ Linh linh văn ở trong linh khiếu của bản thân...

Tụ Linh linh văn có thể hóa thành một cái phễu cực nhỏ, dẫn thiên địa linh khí vào trong linh khiếu của Lục Diệp, nếu như xem sương mù màu đỏ nhạt nơi này thành thiên địa linh khí, thì chắc hẳn Tụ Linh linh văn cũng có thể phát huy tác dụng.

Rất nhanh, một cái Tụ Linh linh văn thành hình, Lục Diệp lập tức sinh ra cảm giác khác biệt, dưới sự dẫn dắt của Tụ Linh linh văn, sương mù bị dẫn tụ lại, xuyên qua linh văn hình phễu, tràn vào trong linh khiếu.

Khác biệt với cảm giác lúc tu hành, khi sương mù tràn vào trong linh khiếu, Lục Diệp lập tức sinh ra một chút cảm giác đau đốn, không tính là mãnh liệt, thật giống như có người cầm một cây kim nhẹ nhàng chọc mình một cái.

Chuyện này làm cho trong lòng hắn càng thêm chắc chắn, bởi vì Tà Kim nói đây là hiện tượng bình thường, rèn luyện thể lực cũng không phải là kinh nghiệm tốt đẹp gì, mỗi người ở chỗ này đều sinh ra cảm giác đau đốn.

Đây cũng là nguyên nhân trước đó Thang Vũ muốn mọi người lượng sức mà đi, thiên phú tu hành càng cao, có thể đạt được chỗ tốt ở nơi này càng lớn, tương ứng cũng phải thừa nhận thống khổ

càng mạnh.

Chương 214: Thoát Thai Hoán Cốt???

Theo Tụ Linh linh vẫn không ngừng phát huy tác dụng, cảm giác đau đớn rất nhỏ kia tiếp tục truyền đến.

Gần như Lục Diệp có thể bỏ qua chút đau đớn này, hắn bắt đầu xây dựng Tụ Linh linh văn thứ hai, thoáng chờ đợi một lát, cái thứ ba, thứ tư...

Cho đến khi tạo dựng ra ba mươi Tụ Linh linh văn, Lục Diệp nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Đến lúc này, theo sương mù màu đỏ nhạt không ngừng tràn vào, cảm giác đau đớn đã trở nên cực kỳ rõ ràng, không còn giống như có mũi kim nhẹ nhàng đâm mình, trong cơ thể phảng phất có thêm từng cây kim dài, không ngừng xuyên qua ở trong tứ chi bách hải.

Lục Diệp tạm thời dừng lại hành động tạo dựng linh văn, bởi vì hắn cảm thấy nếu cứ tiếp tục làm như vậy, mình sẽ không kiên trì được nữa.

Cảm giác đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, cho đến đỉnh điểm, Lục Diệp chợt sinh ra một loại cảm giác toàn thân đều nóng rực, tựa như cả người đều đang bị thiêu đốt, cơ bắp toàn thân hắn gồng lên cao cao, gân xanh nổi đầy trên trán, thoát nhìn cực kỳ dữ tợn.

Đau đớn kịch liệt làm cho mồ hôi toàn thân hắn như suối trào, làm ướt đầm quần áo.

Nhưng ngay sau đó, loại cảm giác đau đớn này lại bắt đầu giảm bớt, mặc dù không hoàn toàn biến mất, nhưng đã tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Lục Diệp bình tĩnh lại, tiếp tục dựng nên Tự Linh linh văn.

Ba mươi mốt, ba mươi hai... mãi đến bốn mươi mới dừng lại.

Lại đến một cực hạn, cảm giác giống như vừa rời truyền đến, trong cơ thể lại bắt đầu thiêu đốt, cảm giác đau đớn giảm bớt...

Lần thứ ba hắc tạo dựng Linh văn.

Cho đến khi tất cả linh khiếu của hắc đều được gia trì Tự Linh linh văn, chừng năm mươi bốn cái.

Sương mù màu đỏ nhạt từ bốn phía chen chúc mà đến, để cho Lục Diệp cắn nuốt, hắc nắm chặt hai tay, gian khổ chịu đựng, thân thể không ngừng run rẩy.

Chợt trong đầu hắc bỗng xuất hiện hai con người màu đỏ như máu thật lớn, lẳng không nhìn chăm chăm mình, trong đôi mắt màu đỏ tươi tràn ngập khí tức hỗn loạn cùng giết chóc. Dưới ánh mắt chăm chú của nó, Lục Diệp cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Dường như trong chớp mắt, lại giống như đã trôi qua cả ngàn vạn năm, Lục Diệp chợt mở mắt ra, trước mặt cũng không có gì cả.

Về mặt hắc đầy ngạc nhiên nghi ngờ, không biết rốt cuộc vừa rồi là ảo giác hay là cái gì, nhưng lúc này dưới ánh mắt đỏ tươi nhìn chăm chú kia, rõ ràng hắc đã nghe được một giọng nói già nua vừa cất lên một câu gì đó, đáng tiếc hắc không thể nghe rõ được.

Không biết từ khi nào, đau đớn trong thân thể đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là trong bụng bắt đầu kêu ùng ục, cảm giác đói khát mãnh liệt chưa bao giờ có truyền đến.

Phốc...

Thanh âm kỳ quái truyền ra, Lục Diệp nhắm mắt nhìn lại, đã thấy ở giữa mật thất vừa có một thứ bị phun ra dọc theo nước suối.

Hắn kinh nghi bất định nhìn một lát, sau đó đứng người dậy muốn đi lấy, nhưng mới đi ra được vài bước, đã phát hiện có chút không đúng.

Giống như thân thể của hắn... có chút mất cân bằng, cũng không phải là cái loại mất cân bằng do đầu óc choáng váng, mà là hắn có chút không khống chế được sự mất cân bằng thân thể của mình.

Rõ ràng là hắn muốn đi tới bên cạnh con suối, nhưng chỉ đi được vài bước hắn đã vượt qua con suối, đến bên kia mật thất, thiếu chút nữa còn đụng vào tường.

Lục Diệp vội vàng dừng lại, nhắm mắt, yên lặng kiểm tra bản thân.

Hình như khí huyết bản thân đã dư thừa gấp đôi lúc trước, huyết nhục toàn thân cũng trở nên càng thêm mạnh mẽ hữu lực. Hắn nhẹ nhàng nắm tay, có lực lượng cường đại bắt đầu khởi động.

Thể phách đã nhận được tăng lên rất khoa trương! Đây mới là nguyên nhân khiến hắn không khống chế được thân thể mình, bởi vì lực lượng của hắn đã tăng lên quá lớn trong một khoảng thời gian ngắn, tốc độ cũng tăng lên rất nhanh, nhưng tư duy lại chưa thích ứng được với thân thể mới.

Khi Lục Diệp tĩnh tâm lại, dường như tất cả mọi thứ xung quanh cũng trở nên chậm chạp.

Long tuyền tôi thể, vậy mà có chỗ tốt lớn như vậy? Lục Diệp

có chút ngạc nhiên nghi ngờ

Dường như điều này không quá đúng.

Nếu Long tuyền tôi thể thật sự có chỗ tốt to lớn như vậy, chỉ sợ nơi này đã sớm bị các đại tông môn đứng đầu chiếm lấy, nào còn đến phiên Thanh Vũ Sơn và Thái La Tông cử hành Long Tuyền Hội gì đó nữa?

Tuy nói trụ sở của đại tông môn đứng đầu đều ở trong vòng trung tâm, nhưng chỉ cần bọn họ phái vài người tới là chiếm được mà?

Lúc trước Tạ Kim đã từng nói, quả thật rèn luyện ở trong Long tuyền có lợi, nhưng không đến mức làm cho một người thoát thai hoá cốt. Long tuyền vẫn còn kém xa những bảo vật tôi thể mà các đại tông môn đứng đầu đang chiếm giữ, cho nên gã cần nói để cho đám người Lục Diệp đừng có kỳ vọng quá lớn, chỉ cần tận lực mà làm. Thế những ngoại trừ tác dụng rèn luyện thể phách ra, Long tuyền còn có một tác dụng khác, đây mới là nguyên nhân để cho những đệ tử đại tông môn kia xông tới chia một chén canh.

Nhưng giờ phút này, Lục Diệp lại rõ ràng phát hiện được một loại cảm giác thoát thai hoá cốt từ trong cơ thể mình.

Hắn hít sâu vào, chậm rãi hồi phục tâm thần, sau đó xoay người, bắt đầu chậm rãi bước đi trong mật thất này.

Ban đầu không quá thuận lợi, hắn tựa như một đứa bé mới bắt đầu học bước, không cẩn thận sẽ đụng vào tường, nhưng đi vài vòng, sau khi thích ứng với sự thay đổi của thân thể, tình huống lập tức tốt hơn rồi.

Cho đến giờ phút này, hắn mới phát hiện, sương mù màu đỏ nhạt vốn đang tràn ngập nơi này đã biến mất vô tung vô ảnh, con suối kia vẫn còn đang phun trào suối nước, nhưng đã không thấy

sương mù tràn ra.

Cảm giác đói khát càng thêm mãnh liệt, giống như đã nhiều ngày hăn không ăn gì.

Lục Diệp tạm thời không để ý tới vật không hiểu vừa phun ra bên con suối kia, hăn vừa tiếp tục đi trong mật thất, vừa lấy một ít thịt khô trái cây từ trong túi trữ vật ra lấp đầy bụng.

Hăn ăn hết hơn mười cân thịt khô, lúc này mới sinh ra cảm giác no bụng.

Keng. . .

Có tiếng vang réo rất truyền đến, đầu tiên Lục Diệp ngẩn ra, ngay sau đó hăn đã phản ứng lại.

Keng keng. . .

Thanh âm dồn dập.

Tạ Kim nói rằng khi chuông reo ba tiếng, có nghĩa là thời gian đã đến, tất cả mọi người sẽ phải rời đi.

Ba ngày đã trôi qua? Lục Diệp hơi kinh ngạc, hăn cảm thấy bản thân mới ở chỗ này được nửa ngày mà thôi.

Chương 215: Vạ Bọn Họ Thật Thê Thảm!!!

Trước khi tiếng chuông cuối cùng vang lên, hần bước nhanh đến bên cạnh con cuối kia, một tay cầm lấy thứ đã phun ra từ trong con suốt lúc trước, trực tiếp nhét vào túi trữ vật, còn chưa kịp kiểm tra xem thứ này rốt cuộc là cái gì.

Cảm giác mất trọng lượng lúc trước lại truyền đến, Lục Diệp cảm thấy hoa mắt, đã xuất hiện trước cửa lớn bằng đồng.

Bốn phía nhộn nhịp đều là người, hiển nhiên tất cả mọi người đều bị đưa ra ngoài, mùi hôi thối truyền đến khiến Lục Diệp không nhìn được nhú nhú mày. Mùi vị kia cực kỳ nồng đậm, mà hình như còn không chỉ có một loại, có không ít nữ tử đã bị mùi vị này kích thích phát ra tiếng nôn ọe rồi.

"Nhanh đi ra ngoài, thối chết rồi!" Có người hét lớn, dẫn đầu đi về con đường đã tới lúc trước.

Thể nội tu sĩ có nhiều tạp chất, lúc tới thể, những tạp chất này sẽ bị bài tiết ra ngoài, và không đơn giản chỉ có tạp chất, còn có đan độc.

Những đệ tử xuất thân đại tông môn kia chạy đến bên này, song song với mượn Long tuyền tới thể, mục đích chủ yếu nhất chính là khu trừ đan độc trầm tích bên trong thể nội.

Trước khi tới đây, bọn họ sẽ phục dụng lượng lớn linh đan tăng cao tu vi, không để ý tới việc đan độc trầm tích, tới khi đi một chuyến vào bên trong Long tuyền, đan độc tiêu tan, làm như vậy có thể tăng lên không ít tu vi chỉ trong một thời gian ngắn.

Điều này sẽ làm cho mỗi một người trong đám này đều trở nên thối hoắc. . . Chín mươi người tụ tập cùng một chỗ, dưới mặt đất lại không thông gió, mùi vị kia chưa đến mức nào cũng có thể dễ dàng đoán ra, khó trách những nữ tu yêu cái đẹp kia sẽ bị kích thích tới nôn khan.

Thời điểm đi vào, tất cả mọi người đều chậm rãi, tới lúc trở về lại cấp tốc như lôi đình, không qua một lát đã lên tới đại điện trên núi.

Lập tức có người của Thanh Vũ Sơn dẫn dắt đám người đi đến ngọn núi gần đó. Gần như tôi thể xong lập tức đi tắm rửa, đã thành quá trình tiêu chuẩn của Long Tuyền hội rồi. Lại nói, ở ngọn núi phụ cận có không ít dòng suối, thế nên nam nữ được tách riêng ra.

Sau nửa canh giờ, Lục Diệp rửa sạch sẽ thân thể, đổi một bộ y phục, lúc này mới cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Tạ Kim đi tới, lại cười nói: "Sư đệ thu hoạch như thế nào?"

"Khá tốt."

"Vậy là tốt rồi, thế nhưng dường như hiệu quả tôi thể lần này không bằng trước kia, không biết sư đệ có nhận ra không? Sau hai ngày, rõ ràng là sương mù trong mật thất đã trở nên nhạt hơn rất nhiều, lúc chúng ta đi ra, chẳng mấy chốc nữa, chúng sẽ gần như không còn."

"Chuyện này không bình thường ư?" Lục Diệp có chút chột dạ.

"Cũng không thể nói là không bình thường, chỉ là có chút không giống với tình huống ta nghe được. Sở dĩ ba năm mới mở Long tuyền một lần là bởi vì sương mù màu đỏ nhạt kia cần thời gian tích lũy, nếu lập tức tiêu hao quá nhiều, người đi vào sau sẽ

không thể tôi luyện được." Nói đến đây, gã có chút cười trên nỗi đau của người khác: "Chỉ sợ bên phía Thái La Tông còn không biết tình huống như thế nào, ba ngày sau đám người này mới có thể đi ra ngoài, chỉ sợ lần này bọn chúng sẽ tay trắng mà về."

"Vậy bọn họ thật thê thảm."

Tạ Kim cười to: "Ngược lại bên phía Thanh Vũ Sơn ta đã kết thúc, những chuyện còn dư lại không liên quan gì đến chúng ta."

Lục Diệp khẽ gật đầu, mở miệng nói: "Tạ sư huynh, việc nơi này đã xong, ta muốn đi trước một bước."

Hắn vốn chỉ đi ngang qua bên này, bị cuốn vào bên trong Long Tuyền Hội, nhưng cũng đạt được không ít chỗ tốt. Không nói đến những công huân và linh thạch kia, chỉ riêng việc được tới Long tuyền tôi thể đã là cơ duyên không nhỏ rồi.

Mặc dù chậm trễ tới mười ngày, nhưng chung quy lại vẫn rất đáng giá.

Hắn còn muốn chạy tới trụ sở của Bích Huyết tông, chắc chắn không muốn lưu lại ở chỗ này thêm nữa.

Tạ Kim nhìn chung quanh một chút, nói: "Sư đệ cứ thông thả đi, nhưng nếu người đi lúc này, chưa hẳn đã an toàn."

Lục Diệp như có điều suy nghĩ: "Thái La Tông và Tần thị?"

Tạ Kim gật đầu: "Không cần để ý tới Tần thị bên kia, mấu chốt là nữ tử họ Hàn của Thái La Tông kia. Long Tuyền Hội lần này sư đệ xuất lực quá lớn, nếu không có người bảo hộ, nữ tử họ Hàn kia sẽ dễ dàng để sư đệ rời đi như vậy sao? Trước đó Thang Vũ sư huynh đã cố ý dặn dò, mời sư đệ tạm đi cùng ta một chuyến, chờ huynh ấy xử lý xong chuyện trong tay sẽ tự mình hộ tống sư đệ rời đi."

Trong lòng Lục Diệp đã hiểu rõ.

Lại nói, hắc vôi vãi rời đi như vậy chính vì kiêng kỵ nữ tu Thái La Tông kia. Hắc vẫn chưa quên ánh mắt đối phương nhìn mình lúc vừa tiến vào đại điện trước đó.

Giờ phút này, đệ tử Thái La Tông đang ở trong Long tuyền tôi thể, nàng sẽ không thoát thân ra được, cho nên Lục Diệp cảm thấy nếu muốn đi, phải tranh thủ thời gian này, nếu không đợi tới lúc nàng rảnh tay rồi, bản thân muốn chạy cũng không chạy nổi.

Và hiển nhiên bên phía Thanh Vũ Sơn cũng nghĩ đến việc này, cho nên Thang Vũ mới căn dặn Tạ Kim một phen.

"Kiều Xảo Nhi và Tống Hạo bên kia. . ." Lục Diệp lại nghĩ tới hai tán tu đã kề vai chiến đấu cùng mình.

Tạ Kim lập tức cười: "Sư đệ không cần quan tâm tới hai người bọn họ, Thang Vũ sư huynh đã xin chỉ thị của tông môn. Lần này đợi sau khi trở về, chúng ta sẽ thu nhận bọn họ làm môn hạ."

Lục Diệp thầm khen Thanh Vũ Sơn tính toán thật sự khôn ngoan. Kể từ đó, danh ngạch chia cho người ngoài bên trong Long Tuyền tôi thể chỉ có duy nhất một mình hắc. Thế nhưng phải nói rằng, dù Kiều Xảo Nhi và Tống Hạo kia là tán tu, nhưng thực lực không thua kém tu sĩ Thanh Vũ Sơn, biểu hiện trong Long Tuyền Hội lần này cũng cực kỳ tốt, đáng giá được Thanh Vũ Sơn thu nhận. Về sau hai người bọn họ không còn là tán tu không nơi nương tựa nữa, mà là người có tông môn rồi.

Thanh Vũ Sơn không phát ra lời mời Lục Diệp, bởi vì theo bọn họ nghĩ, Lục Diệp nhất định là đệ tử xuất thân từ đại tông môn nào đó chạy đến ma luyện bản thân, không chừng phía sau người ta đã dựa vào cây đại thụ nào đó rồi, sao có thể vừa ý tông môn nhỏ như Thanh Vũ Sơn được?

Chương 216: Người Đang Nhục Nhã Ta Hay Là Muốn Đánh Một Trận?

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, chúng đệ tử Thanh Vũ Sơn đã bắt đầu tập kết. Long Tuyền Hội kết thúc, bọn họ cũng phải quay về tông.

Trong đại điện, Hàn Già Nguyệt có chút không cam tâm nhìn qua Thang Vũ: "Tám trăm khối linh thạch, ba trăm điểm công huân, ta đưa riêng cho người, không liên quan đến tông môn!"

Tần Vạn Lý ở một bên lộ ra tư thế cúi đầu nhìn chân, coi như không nghe được bất cứ lời nào.

Sắc mặt Thang Vũ giận dữ: "Người đang nhục nhã ta hay là muốn đánh một trận?" Gã giương ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn Hàn Già Nguyệt một cái: "Còn dám nói nhảm, đừng trách ta không nể mặt người!"

Nói xong, gã nhanh chân rời khỏi đại điện, hoàn toàn không cho Hàn Già Nguyệt có cơ hội tiếp tục nói chuyện, đợi đến khi ra trước cửa điện lại ném ra ngoài một vật, một chân đạp lên, phóng tới tận trời, phút chốc đã lao đi nơi xa.

Hàn Già Nguyệt nhìn theo phương hướng gã rời đi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Khốn nạn!"

Đương nhiên nàng sẽ không vô duyên vô cớ cho Thang Vũ nhiều chỗ tốt như vậy, tám trăm linh thạch, ba trăm công huân chỉ là tiền bán mạng, mà bán là mạng của Lục Diệp!

Đáng tiếc đã bị Thang Vũ cự tuyệt, Long Tuyền Hội không chỉ có một lần này, đương nhiên Thang Vũ sẽ không làm ra chuyện thổ hôn chết chó săn hằm kia, nếu gã thật sự làm như vậy, về sau làm sao còn có thể chiêu mộ tán tu bán mạng cho tông môn nhà mình nữa?

Từ ngọn núi trung tâm tiến về trụ sở của Thanh Vũ Sơn cần đi mất hai ngày, đường không xa, nhưng cũng không gần. Đội ngũ trùng trùng điệp điệp một đường tiến thẳng về phía trước. Bọn họ đi được nửa đường, bỗng Tạ Kim nhận được tin tức, gã kiểm tra một chút, rồi ngẩng đầu nhìn Lục Diệp: "Nhất Diệp sư đệ, người đội ở đây một lát, Thang Vũ sư huynh lập tức tới ngay."

Lục Diệp khẽ gật đầu.

Đám người kia cũng biết lúc chia tay đã đến. Kiều Xảo Nhi cười con lợn rừng khổng lồ của mình tiến lên hai bước, cười mỉa nhìn Lục Diệp: "Nhất Diệp sư đệ, cần phải nhớ tỷ tỷ đó, nhớ tỷ tỷ thì phải tới thăm tỷ tỷ một chút nha."

Lục Diệp còn chưa lên tiếng, Hồ Phách dưới hông đã gầm nhẹ một tiếng với nàng, gương mặt Kiều Xảo Nhi lập tức đen lại, lướt nhanh đi, không dám trêu chọc nữa.

Tống Hạo ngồi xếp bằng trên con bộ cạp của mình, từ bên cạnh đi qua, ôm quyền với Lục Diệp: "Bảo trọng!"

Lục Diệp đáp lễ lại: "Bảo trọng!"

Tạ Kim và Đào Thiên Cương cũng lần lượt qua từ biệt hẳn.

Rất nhanh, đội ngũ Thanh Vũ Sơn đã vượt qua đỉnh núi, rời đi không thấy bóng dáng.

Lục Diệp cười Hồ Phách ở nguyên chỗ chờ giây lát, phía đường chân trời đã có một luồng hào quang lướt thẳng đến, linh lực dao động cường đại cực kỳ dễ thấy.

Luồng sáng kia lướt đến phụ cận, lộ ra hình dạng, rõ ràng là một chiếc thuyền con.

Thang Vũ đã chấp hai tay sau lưng, đứng ở phía trước thuyền con kia, nhìn qua cực kì tiêu sái, thấy Lục Diệp có chút nhướng mày nói: "Đi lên!"

Lục Diệp nói tiếng cảm ơn, mang theo Hồ Phách lên chiếc thuyền con nọ.

"Lên!" Thang Vũ đưa tay bấm niệm pháp quyết, linh lực quanh thân phun trào, thuyền con bay lên không trung.

Đây là lần đầu Hồ Phách được trải nghiệm loại tình huống này, nó lập tức gầm lên một tiếng, cúi thấp người, sợ bản thân sẽ rơi xuống.

Lục Diệp trấn an một chút, mới khiến nó yên ổn xuống.

"Sư đệ muốn đi đâu?" Thang Vũ mở miệng hỏi.

Lục Diệp rất muốn hỏi người có thể đưa ta đến đâu? Nếu như có thể, đương nhiên hắn muốn xin Thang Vũ đưa bản thân đến phụ cận Bích Huyết tông, như thế hắn cũng không cần phong trần mệt mỏi đi đường rồi.

Nhưng hiển nhiên đây là chuyện không thể, hành trình tới Bích Huyết tông lần này còn một đoạn đường rất dài phải đi, Thang Vũ đưa hắn một đoạn đường chỉ là hành động xuất phát từ đạo nghĩa, tránh cho hắn bị Hàn Già Nguyệt để mắt tới.

Đối phương đã có lòng tốt như vậy, hiển nhiên Lục Diệp cũng phải thức thời một chút.

"Sư huynh chờ một lát." Lục Diệp nói xong, lập tức lấy ra Thập Phân đồ thăm dò.

Thang Vũ thấy một màn này, khẽ mỉm cười nói: "Lộ trình trong vòng hai ngày, ta đều có thể đưa sư đệ đi qua. Hai ngày sau ta có ước định với người khác, phải đến gặp mặt." Gã cũng sợ Lục Diệp chỉ cho mình một vị trí rất xa, cho nên đã sớm nói rõ.

Lục Diệp dứt khoát đưa Thập Phân đồ qua: "Đi về hướng Tây, sư huynh có thể tới được chỗ nào thì tới chỗ đó."

Thang Vũ bật cười, tiếp nhận Thập Phân đồ kiểm tra một chút, mới mở miệng nói: "Vậy chọn Dịch An thành đi, ý sư đệ như thế nào?"

Nói xong, gã trả lại Thập Phân đồ cho Lục Diệp. Hắn tìm ra phương vị Dịch An thành kia, rồi gật đầu đáp: "Cứ làm theo lời sư huynh nói. Đa tạ sư huynh."

"Việc nhỏ thôi mà." Thang Vũ khoát tay, trong lòng không khỏi thốt thức một tiếng, quả nhiên là lai lịch bất phàm, Thập Phân đồ có giá trị mấy trăm khối linh thạch mà trên người gia hỏa này cũng có một phần. Nhớ đến năm đó khi gã ra ngoài xông xáo, đừng nói tới Thập Phân đồ, kể cả Tam Phân đồ cũng không mua nổi, thế nhưng thực lực tu vi đến trình độ của gã, ngược lại sẽ không đổ mất một phần Thập Phân đồ, chỉ hơi hơi xúc động mà thôi.

Luận giá trị, một chiếc thuyền con của Thang Vũ còn quý giá hơn Thập Phân đồ nhiều.

Phải biết rằng, tu sĩ tại cấp độ Linh Khê cảnh, còn chưa thể tự mình ngự không được, chỉ có thực lực đến Vân Hà cảnh mới có bản lĩnh này.

Thế nhưng thực lực tu vi đến trình độ nhất định lại có thể mượn nhờ linh khí phi hành, mặc dù tiêu hao không nhỏ, nhưng đi đường cũng trở nên thuận tiện hơn một chút.

Lục Diệp không biết cụ thể phải đạt tới tu vi như thế nào mới

có thể ngự khí phi hành, nhưng thật hiển nhiên tu sĩ thất tăng là không được. Bởi vì lúc trước khi Đồng Thúc Dạ kia truy sát hãm, gã không thể ngự khí, chỉ một đường trượt theo đuôi giết, tốc độ kém xa phi hành.

Vốn dĩ hai người không quen thuộc, lại thêm tính cách đôi bên không quá hướng ngoại, cho nên đoạn đường này tương đối trầm mặc.

Cách mỗi hai hoặc ba canh giờ, Thang Vũ đều sẽ đáp xuống, sau đó tu hành bổ sung linh lực đã tiêu hao.

Đương nhiên Lục Diệp sẽ không cho rằng linh lực toàn thân của đối phương đã tiêu hao hết, cách làm này của Thang Vũ là đang bảo trì chiến lực của bản thân, bởi vì hành tẩu trên Linh Khê chiến trường, ai cũng không biết nguy hiểm sẽ đến lúc nào, và bảo trì linh lực bản thân luôn tràn đầy sẽ giúp ứng đối dễ dàng hơn với một chút tình huống đột phát.

Chương 217: Ở Linh Khê Chiến Trường Lại Có Phàm Nhân?

Có người ở bên cạnh, Lục Diệp không muốn nuốt quá nhiều linh đan tu hành, mượn nhờ linh thạch tu hành lại vô dụng, hẳn chỉ có thể tạo dựng Tự Linh linh văn ở bên trong linh khiếu, sau đó khoanh chân ngồi ở kia, giả vờ giả vệt tu hành.

Hai ngày sau, độn quang rơi xuống phía trước một tòa thành trì, đã đến Dịch An thành.

Lục Diệp mang theo Hồ Phách nhảy khỏi thuyền con, quay người làm lễ: "Đa tạ sư huynh một đường hộ tống."

Thang Vũ cười cười: "Việc nhỏ, vậy chúng ta từ biệt tại đây, sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại!"

Lục Diệp nhìn qua độn quang kia đang nhanh chóng rời đi, trên mặt đầy vẻ hâm mộ, lúc nào hẳn cũng có thể tiêu sái như vậy thì tốt quá. Thế nhưng đường phải đi ra từng bước, cơm phải ăn từng miếng. So sánh với tu sĩ khác, tốc độ tu hành của hắn đã rất nhanh.

Từ khi hắn tiến vào Linh Khê chiến trường đến nay, mới gần năm tháng, vậy mà hắn đã mở được năm mươi bốn khiếu rồi. Đây là chuyện gần như không có khả năng xảy ra với những tu sĩ ở giai đoạn trước.

Đến đây, Lục Diệp xoay người, nhìn qua tòa thành trì phía trước, sau đó leo lên lưng hổ. Sắc trời đã tối, hắn chưa quen với

cuộc sống ở nơi đây, cho nên cần vào thành nghỉ ngơi hồi phục một đêm sẽ tốt hơn.

Thêm nữa, hắn cũng cần mua sắm một chút tiếp tế rồi.

So sánh với những phường thị mà Lục Diệp từng đi trước đó, Dịch An thành là thành lớn danh phù kỳ thực (danh xứng với thực).

Lục Diệp cũng không biết rốt cuộc là ai xây dựng nên loại thành lớn này, nhưng thật rõ ràng là trong thành náo nhiệt hơn xa phường thị!

Tường thành cao hai mươi trượng nguy nga hùng tráng, chỉ riêng một cửa thành đã cao tới mấy trượng. Trên Thập Phân đồ cho thấy, Dịch An Thành có mười hai cửa thành, và Lục Diệp vào thành từ cửa Đông Nam.

Đập vào mắt là con đường rộng rãi có thể cho mấy chiếc xe ngựa song song chạy thẳng về phía trước, mệnh mệnh vô tận, hai bên đường là từng gian cửa hàng san sát, bán đủ loại hàng hóa.

Người đến người đi, chen vai sát cánh.

Dù hiện giờ là ban đêm, nhưng trong thành vẫn tỏa sáng ánh đèn rực rỡ, cảnh tượng phồn hoa khó tả.

Lục Diệp đi dọc đường xem xét, quả thực đã mở rộng được không ít tầm mắt. Thế nhưng hắn lại phát hiện ra một chuyện kỳ lạ, đó chính là dường như trong thành này có rất nhiều phạm nhân...

Ngay từ đầu hắn còn cho rằng những người đó đều tu hành Liễm Tức Thuật hoặc đeo linh khí che lấp linh quang gì đó, nhưng sau khi hắn cẩn thận suy nghĩ lại mới thấy chuyện này không có khả năng. Bởi vì số lượng người ở đây rất nhiều. Cho đến khi một tên gia hỏa say khướt bỗng nhiên ngã nhào trên mặt đất, Lục Diệp

mới phản ứng lại, những người này hoàn toàn không phải tu sĩ, bọn họ vốn là phạm nhân.

Ở Linh Khê chiến trường lại có phạm nhân?

Đương nhiên ở Linh Khê chiến trường có phạm nhân, sau khi những người có tông môn vào Linh Khê chiến trường, bọn họ có thể thông qua Thiên Cơ trụ tại trụ sở tông môn mình để quay về Cửu Châu bất cứ lúc nào, những tán tu lại khác. Dù những người này cũng có thể làm như vậy, nhưng muốn tiến vào lại cần phải nhìn sắc mặt người khác.

Cho nên sau khi rất nhiều tán tu tiến vào Linh Khê chiến trường, bọn họ sẽ không trở về Cửu Châu nữa.

Bọn họ sẽ ở chỗ này thành thân sinh con, sinh sôi nảy nở hậu duệ. Hậu duệ của tu sĩ cũng không nhất định có thể trở thành tu sĩ. Và trải qua năm này tháng nọ, Linh Khê chiến trường đã có rất nhiều phạm nhân.

Trái ngược với tu sĩ, phạm nhân trong Linh Khê chiến trường lại có cuộc sống dễ dàng hơn một chút, bởi vì hoàn cảnh nơi này rất tốt, cho nên có khá nhiều tông môn đều thích lựa chọn người phù hợp ở trong Linh Khê chiến trường, để thu nhận làm môn đồ.

Thế nhưng trong Linh Khê chiến trường lại không an toàn, có nhiều mãnh thú, tu sĩ cũng thường xuyên phát sinh tranh đấu, cho nên gần như ở nơi hoang dã không thể nhìn thấy tung tích phạm nhân, thông thường chỉ có trong thành trì đạt đến quy mô nhất định mới có không gian cho phạm nhân sinh tồn. Như những phường thị Lục Diệp đi qua lúc trước sẽ không có phạm nhân lui tới.

Trong thành còn có một dòng sông nhỏ chảy qua. Dưới bóng đêm, có mấy chiếc thuyền nhỏ trôi nổi giữa dòng, trên thuyền là nam nữ trẻ tuổi đang vui vẻ chèo thuyền.

Lục Diệp đi dạo một canh giờ trong thành, mua sắm những đồ tiếp tế cần thiết.

Thứ hấn mua nhiều nhất là thực phẩm và y phục.

Thức ăn, là thứ đương nhiên không cần phải nói. Hấn và Hồ Phách chính là hai tên ăn hàng, ăn tới lở trời đất, một bữa cơm không được bỏ vào bụng hai ba mươi cân thịt sẽ không no. Lần này hấn không mua quá nhiều thức ăn, bởi vì trong túi trữ vật còn chứa rất nhiều thịt yêu thú, đều là những con yêu thú lúc trước tham dự Long Tuyền Hội bị Hồ Phách cắn chết.

Thịt yêu thú bổ dưỡng hơn thịt thú bình thường nhiều. Nó cũng là thứ Lục Diệp và Hồ Phách thích ăn nhất, nhất là thịt yêu xà, hương vị cực tốt... Đáng tiếc từ sau khi được ăn mấy bữa tại Thanh Vân sơn, đến nay bọn họ đã không còn phúc phần kia nữa.

Còn y phục... gần như sau mỗi lần chiến đấu, hấn đều phải thay một bộ, hoặc là bị máu địch nhân bắn tung tóe, hoặc là máu của mình, không được sạch sẽ.

Lục Diệp tìm người hỏi đường, cười Hồ Phách đi thẳng tới Thiên Cơ Thương Minh đặt tại nơi này.

Mặc dù trong thành cũng có khách sạn, nhưng Lục Diệp vẫn có thói quen ở lại Thiên Cơ Thương Minh, ít nhất cũng có chút bảo đảm hơn về phương diện an toàn.

Lại nói, chi phí một đêm một khối linh thạch cũng không đắt, lấy tài sản hiện tại của hấn hoàn toàn có thể gánh vác được.

Dưới ánh đèn chập chờn, tiếng kêu sợ hãi của nữ tử truyền ra. Một nữ tử đưa tay che phía sau hông, trong hốc mắt có nước mắt đảo quanh. Lúc này nàng đi dạo chợ đêm đã bị một thiếu niên áo gấm chiếm tiện nghi.

Vừa nhìn đã biết thiếu niên mặc cẩm y kia có xuất thân bất

phàm, trên người mặc y phục hoa lệ, bội ngọc xuyên kim, trên mặt lộ ra nụ cười hèn mọn, giơ tay ngửi ngửi dưới chóp mũi: "Thơm quá!"

Trượng phu của nữ tử cùng đi bên cạnh, hỏi rõ ngọn nguồn, tiến lên muốn tìm thiếu niên này lý luận, lại bị ác nô bên người thiếu niên ấy đánh ngã xuống đất, kêu thảm thiết không thôi.

Chương 218: Rút Cuộc Là Ta Tạo Nghiệt Gì Đây???

Một bên có tu sĩ nhìn không vừa mắt, muốn xuất thủ giáo huấn tên thiếu niên ăn chơi trác táng này, nhưng vừa đứng ra, đã phát hiện trước người thiếu niên kia xuất hiện thêm một người.

Nhắm mắt nhìn lại, chỉ thấy linh quang trên người này nồng đậm, rõ ràng là tu sĩ lục tầng.

Phải biết rằng, tại vòng ngoài cùng của chiến trường, Linh Khê lục tầng là tồn tại cực kỳ hiếm thấy, cho nên người nọ có thể làm hộ vệ xuất hiện bên cạnh tên thiếu niên ăn chơi trác táng này, hiển nhiên lai lịch của đối phương bất phàm.

Người này vốn chỉ ôm lòng bất bình, nên muốn ra tay, nhưng giờ phút này nào còn lá gan nữa? Bản thân gã chỉ là Linh Khê tam tầng mà thôi.

"Còn ra thể thống gì nữa?" Gã phẫn nộ bỏ lại một câu, rồi xoay người bỏ đi, coi như mắt không thấy tâm không phiền.

Nói nữa, trên đời này luôn có rất nhiều chuyện bất bình, làm sao mà gã quản được?

"Được rồi được rồi, đừng đánh chết." Tên thiếu gia trác táng lên tiếng, lúc này mấy ác nô mới tản ra, có người quen biết cảnh tượng này đã sớm không còn ngạc nhiên nữa, chỉ biết lắc đầu thở dài.

Nữ tử bị sàm sỡ, nhào tới trên người trượng phu không ngừng khóc lóc, tên thiếu gia ăn chơi trác táng kia thở dài một hơi, xoay

người võ võ ngực tu sĩ lục tăng kia: "Chẳng thú vị chút nào lão Đồng ạ."

Lão Đồng...

Khóe mắt tu sĩ lục tăng này nháy dừng lên, gã ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời... Rút cuộc là ta tạo nghiệt gì đây???

Gã phản bội tông môn, ba khiếu bị phá, ngày sau tiền đồ vô vọng. Vì thoát khỏi bên phía tông môn truy cứu trách nhiệm, cho nên ngày đêm gấp rút chạy trốn đến nơi này, nhờ một người quen biết trước kia gia nhập vào một gia tộc cửu phẩm.

Vốn tưởng rằng với tu vi lục tăng của mình, dù không đạt được trọng dụng quá lớn, tốt xấu gì cũng có thể có thân phận đảng hoàng, dù sao tu sĩ lục tăng cũng không xuất hiện nhiều ở vòng ngoài, người như gã hoàn toàn có thể tọa trấn trụ sở, trở thành phó trấn thủ sứ một phương.

Mà lúc trước gã cũng từng là trấn thủ sứ.

Lúc ban đầu, gia tộc mà gã gia nhập kia tiếp đãi gã cực kỳ nhiệt tình, nhưng chờ sau khi gã thực sự gia nhập, bọn họ lại cho gã một nhiệm vụ là đi theo bảo hộ thiếu gia nhà mình!

Loại công việc này có thể dùng hai chữ để khái quát, đó chính là hộ vệ!

Gã đường đường là tu sĩ lục tăng, lại phải làm hộ vệ cho một phàm phu tục tử? Khi nghe được tin tức này, cả người gã như muốn nứt ra.

Nhưng gã lại an ủi chính mình đây chỉ là một khảo nghiệm, dù sao gã cũng có vết tích trước kia là phản bội tông môn, lúc này được người tiếp nhận đã không tệ rồi.

Tên thiếu gia mà gã phải hộ vệ lại giống hệt tất cả các dạng

người ăn chơi trác táng khác trên đời, cả ngày đều mang theo mấy tên ác nô hoành hành bá đạo trong thành, chộc cho người ta oán hận không thôi, ngoại trừ chuyện tốt thì chuyện gì đối phương cũng làm, lúc trước còn bị người đánh cho, thiếu chút nữa đã mất mạng.

Lại nói, mặc dù thiếu gia là phạm nhân, không được gia chủ sủng ái, nhưng vị mẫu thân kiều diễm của đối phương lại là thịt trong lòng gia chủ, mà làm mẫu thân thì có người nào không yêu thương nhi tử nhà mình? Vì vậy dưới một phen giật dây của tiện tỳ kia, kẻ mới gia nhập như gã đã được giao việc làm hộ vệ cho thiếu gia.

Qua mấy ngày tiếp xúc, gã phát hiện tính cách của thiếu niên này cũng không quá mức ác liệt, giống như vừa rồi, đối phương không muốn làm ra chuyện gì quá đáng với tiểu nương tử nhà người ta, chẳng qua chỉ tiện tay một cái...

Nói nữa, chính là trong một ngày mà tên thiếu gia này không sờ đủ tám người mười người, gã sẽ không chịu ngồi yên. Rất nhiều người trong thành đều biết gã. Đại đa số những tiểu nương tử chịu thiệt cũng không dám lên tiếng, mà có nói cũng không giải quyết được gì.

Chẳng qua tốt xấu gì lúc thiếu gia này làm việc, cũng có chút chừng mực, chưa bao giờ đi trên chộc tu sĩ, người gã bắt nạt đều là phạm phu tặc tử, cũng không biết một tên phạm nhân như gã sao có thể luyện ra ánh mắt phân biệt tu sĩ với phạm nhân?

Chỉ có thể nói mỗi người đều có thiên phú của riêng mình.

Gã cũng không dễ dàng nháo ra án mạng gì đó. Giống như vừa rồi, chỉ kêu mấy ác nô đánh người ta một trận thôi. Đây có thể là nguyên nhân lớn nhất khiến gã có thể sống được đến bây giờ, đương nhiên còn một nguyên nhân khác chính là gia tộc của gã đủ mạnh.

"Lão Đồng đi thôi!" Thiếu gia chào hỏi một tiếng rồi dẫn theo mấy tên ác nô thân nhiên rời đi.

Lão Đồng mặt đen đuổi theo, trong lòng cảm thấy nhân sinh là một màu u ám.

Tại cửa Đông Nam, có một chiếc xe ngựa dừng lại, một thanh niên mang theo hai người vào thành, trong thành đầy sắc màu rực rỡ làm cho hai người chưa từng thấy qua cảnh tượng lập tức nhìn đến hoa cả mắt.

Thanh niên cầm đầu có tu vi ngũ tầng, hai người khác chỉ có tu vi nhị tầng thôi, phân biệt là một nam một nữ.

"Trong thành nhiều người, không nên chạy loạn, đi lạc sẽ không tìm thấy đâu." Thanh niên kia dặn dò.

Nữ tử trong hai tu sĩ có cảnh giới nhị tầng, ngoan ngoãn đáp một tiếng trong khi nam tử cùng đi theo sư huynh bên cạnh nàng, lại cười nói: "Sư muội đừng nghe sư huynh hù dọa, có ấn ký chiến trường đây, dù chúng ta đi lạc cũng có thể liên lạc với sư huynh mà."

"Đúng vậy." Nữ tử bừng tỉnh phản ứng lại, sau đó quay đầu nhìn sư huynh, trong đôi mắt đẹp là một mảnh chờ đợi.

Khiến vị sư huynh nọ cũng có chút đau đầu, thở dài nói: "Được rồi, tự mình đi dạo đi, nhớ đi Thiên Cơ Thương Minh tìm ta, hôm nay chúng ta ở tại chỗ này, ngày mai sẽ khởi hành!"

"Đã biết rồi sư huynh!" Nữ tử kia vui mừng hân hoan, đã cùng vị sư huynh nhị tầng nọ nhanh như chớp vọt vào trong đám người rồi biến mất.

Thanh niên kia bất đắc dĩ thở dài, sau đó cất bước đi về phía Thiên Cơ Thương Minh.

.....

Lục Diệp đang khoanh chân ngồi tại phòng khách tầng ba của Thương Minh. Hắn đã gia trì Tụ Linh trong năm mươi bốn linh khiếu, linh khí bốn phía thiên địa không ngừng tràn vào.

Hắn không vội vàng tu hành, bởi vì có một thứ hắn vẫn chưa kịp kiểm tra.

Lục Diệp đưa tay thò vào trong túi trữ vật, lấy ra một vật phẳng từ trong đó. Đây chính là thứ được phun ra từ giữa Long tuyến.

Chương 219: Rốt Cuộc Thứ Kia Là Cái Gì?

Lúc ấy thời gian gấp gáp, hắn chỉ kịp bỏ thứ này vào trong túi trữ vật, sau đó ở bên cạnh Thang Vũ, hắn cũng không tiện kiểm tra, cho đến giờ phút này, mới có thời gian xem xét.

"A ô..."

Điều khiến Lục Diệp không nghĩ tới chính là, hắn mới lấy đồ ra, Hồ Phách bên cạnh lại gầm nhẹ một tiếng, nó cúi người, ánh mắt hung ác nhìn đồ vật trên tay hắn.

Đây là biểu hiện thù địch của Hồ Phách.

Lục Diệp khó hiểu, hắn nhìn về phía Y Y.

Y Y vội vàng trấn an, lại trao đổi một lúc cùng Hồ Phách, lúc này mới giải thích: "Hồ Phách cũng không rõ, vừa rồi chỉ là phản ứng theo bản năng."

"Bản năng?"

"Ừm." Y Y gật đầu.

Lục Diệp cúi đầu nhìn về phía thứ trên tay mình, thứ này to bằng bàn tay, hình bầu dục, thoát nhìn giống như vảy cá, nhưng nhìn kỹ lại không giống lắm.

Vảy rắn?

Bỗng nhiên Lục Diệp nhớ lại, trên cánh cửa lớn bằng đồng có một con cự long bay múa, lân giáp trên người cự long kia cực kỳ

giống với thứ trên tay hắn.

Không phải là vẩy rồng chứ?

Nhưng làm sao bên trong Long tuyến có thể phun ra một miếng vẩy rồng? Hơn nữa hắn cũng chưa từng nghe Tạ Kim nhắc tới loại chuyện này. Nhưng nếu như trước kia Long tuyến từng phun ra vẩy rồng, thì chắc chắn chuyện này sẽ không giấu giếm được, bởi vì ở Long tuyến bên kia không chỉ có một nhà Thanh Vũ Sơn.

Lục Diệp lại hồi tưởng lại hai con người màu đỏ như máu hiện ra trong đầu hắn tại quá trình tôi thể.

Rốt cuộc thứ kia là cái gì?

Có phải là trùng hợp ngẫu nhiên mà hắn có được thứ này không?

Cảm giác không giống lắm.

Lục Diệp hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, sau khi hắn gia trì toàn bộ 54 linh khiếu của bản thân, bỗng nhiên trong đầu hiện ra con người màu đỏ như máu khổng lồ kia, còn mơ hồ nghe được một giọng nói già nua.

Đáng tiếc, Lục Diệp không nghe rõ đối phương đang nói cái gì.

Ngay sau đó trong Long tuyến phun ra một mảnh Long lân.

Cái này không giống như trùng hợp, ngược lại rất giống đã có một loại lực lượng đặc biệt nào đó đưa Long lân này đến trước mặt hắn.

Xem ra phía dưới Long tuyến kia có ẩn giấu một ít bí mật mà ngay cả Thanh Vũ Sơn và Thái La Tông cũng không biết.

Nhưng Lục Diệp cũng không suy nghĩ sâu xa. Nói thật, ở hiện

tại, hẳn có suy nghĩ những thứ này cũng vô dụng. Tu vi của hẳn vẫn còn quá thấp.

Lục Diệp quan sát thứ bị nghi ngờ là vảy rồng trong tay, phát hiện ra nó có màu đỏ như máu, tựa như có máu tươi đang chảy xuôi trong đó.

Có chút khí tức quen thuộc từ trên cái vảy rồng này tuôn ra, hẳn là nó có cùng nguồn gốc với sương mù màu đỏ nhạt nơi Long tuyến.

Sở dĩ Long tuyến bên kia có thể rèn luyện thể phách cho tu sĩ, cũng bởi vì có sương mù màu đỏ nhạt này, tu sĩ ở trong đó thiền định tu hành, hấp thu sương mù này nhập vào cơ thể, thể lực sẽ được tăng cường.

Vậy cái lân phiến này...

Tâm tư Lục Diệp trở nên linh hoạt, nếu thật sự là như vậy, thì lân phiến này chính là bảo vật vô giá.

Long tuyến cố định ở một chỗ, mỗi ba năm mới có thể mở ra một lần, muốn đi vào còn phải tham gia Long Tuyến Hội, chém giết lẫn nhau, nhưng hẳn mang theo lân phiến này trên người, lại có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Nhưng rốt cuộc là sử dụng nó như thế nào? Lục Diệp có chút khó hiểu.

Hẳn có thể rèn luyện thể phách trong Long tuyến, là bởi vì dưới sự dẫn dắt của Tụ Linh linh văn, sương mù màu đỏ nhạt kia có thể không ngừng tràn vào thân thể hẳn, nếu như coi sương mù màu đỏ nhạt kia thành một loại năng lượng đặc biệt, như vậy loại năng lượng trên lân phiến đã ngưng kết thành trạng thái rắn.

Dưới tình huống này, đương nhiên là Tụ Linh linh văn không thể phát huy được tác dụng. Giờ phút này 54 linh khiếu của hẳn

đều đã được gia trì Tụ Linh linh văn, nếu cách này có tác dụng thì đã sớm phát huy ra rồi.

Ngay lúc hần hết đường xoay sở, bỗng nhiên Hồ Phách tiến lại gần, đầu to cắm vào trong ngực Lục Diệp, ghì mũi sát vào lân phiến trên tay hần, hít mạnh một cái.

Một luồng máu mà mắt thường có thể thấy được từ trên lân phiến chảy ra, bị Hồ Phách hút vào trong miệng. Ngay sau đó, nó lập tức duỗi thẳng thân thể, trực tiếp ngã xuống.

"Hồ Phách!" Y Y kinh hãi.

Lục Diệp cũng vội vàng đứng dậy kiểm tra tình hình.

Một lát sau, một người một linh liếc nhau, yên lòng. Hồ Phách không có gì đáng ngại, chỉ là nó đang rơi vào một cơn ác mộng nào đó, dù đang nằm trên mặt đất ngủ say, nhưng trong cổ họng vẫn không ngừng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Mà không chỉ như thế, bên ngoài cơ thể nó còn có huyết quang nhàn nhạt không ngừng chớp động.

"Lục Diệp, Hồ Phách không sao chứ?" Y Y vẫn không yên tâm lắm.

"Hần là không có việc gì." Lục Diệp hồi tưởng lại cảm giác của mình ở Long tuyền lúc trước: "Đại khái vì hút quá nhiều, nhất thời không chống đỡ được, nên ngắt đi thôi."

Lúc ở Long tuyền tôi thể, hần đã thừa nhận đau đớn thật lớn, mà đó chỉ là sương mù màu đỏ nhạt thôi, còn vừa rồi Hồ Phách há miệng hút một luồng máu tươi ra ngoài, rõ ràng là cái loại huyết tuyến màu đỏ như máu này, mạnh hơn sương mù kia nhiều.

Cả hai đều có cùng một loại năng lượng, có cùng tác dụng tôi thể, nhưng khác nhau về độ đau đớn, cũng vì phải thừa nhận đau

đớn quá lớn mới khiến Hồ Phách ngất đi.

Nếu hắc đoán không sai, hắc là ánh đỏ lóe ra trên người nó kia đang rèn luyện thể phách cho nó.

Có vết xe đổ của Hồ Phách, Lục Diệp không dám làm ra tâm tư lệch lạc gì, muốn vận dụng lực lượng trong lân giáp này, còn phải nghĩ biện pháp ổn thỏa hơn một chút mới được.

Lục Diệp thu hồi lân giáp, lại cùng Y Y quan sát Hồ Phách một lúc, xác định nó thật sự không có gì đáng ngại, hơn nữa trong cảm giác của Y Y, khí huyết của Hồ Phách đang dùng tốc độ cực kỳ rõ ràng tăng lên, khí huyết tăng lên, thân thể đương nhiên sẽ trở nên mạnh mẽ.

Đúng như phỏng đoán của Lục Diệp, lân giáp là thứ tốt, mặc kệ nó có phải là Long lân hay không!

Lục Diệp trình trọng cất phiến lân giáp này vào trong túi trữ vật bên người, ăn chút gì đó, rồi đứng dậy luyện đao.

Lúc này, hắc cảm giác luyện đao cũng không giống với bất kỳ một lần nào trước kia, sau khi thể lực trở nên mạnh mẽ, Lục Diệp rõ ràng cảm giác được tốc độ và lực lượng ra tay của mình tăng lên rất nhiều, ít nhất cũng được ba phần.

Chương 220: Còn Có Chuyện Trùng Hợp Như Vậy?

Lần tăng lên này rất khủng bố. Hắc không biết người khác tăng lên như thế nào, nhưng chắc hẳn sẽ không nhiều bằng hẳn, bởi vì ở Long tuyền bên kia, hẳn đã hấp thu quá nhiều sương mù màu đỏ nhạt, dẫn đến cuối cùng, sương mù của một không gian nhỏ đã không còn sót lại chút gì.

Hắc lại nhớ tới Hoa Từ, nếu nữ nhân này lại nhìn thấy hẳn lần nữa, chỉ sợ nàng sẽ hoài nghi có phải hẳn đã đi theo con đường tu luyện thể chất hay không?

Lục Diệp cảm thấy, thậm chí thể phách và khí huyết hiện tại của hẳn còn mạnh hơn tên thể tu ngũ tăng của Thái La Tông mà hẳn đụng phải lúc trước một đoạn.

Cả đêm, Lục Diệp không tu hành nữa, một mực luyện đao, mượn phương thức này làm quen với thân thể bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ của mình.

Lúc bình minh tiến đến, Hồ Phách từ từ tỉnh lại, Y Y kiểm tra một phen, phát hiện nó không có gì dị thường, ngược lại lực lượng khí huyết còn tăng lên một mảng lớn, ngay cả bộ lông trắng như tuyết kia cũng trở nên sáng bóng hơn.

.....

Phía đối diện Thương Minh là một nhà Túy Xuân Lâu, hành nghề buôn hương bán phấn, thế nhưng nữ tử ở nơi này chẳng những có phạm nhân, còn có một phần tán tu có chút tu vi trong người, cho nên việc làm ăn cực kỳ thịnh vượng.

Giày vò suốt một đêm, thiếu gia hoàn khố kia đã kiệt sức, giữ nguyên lớp y phục xộc xệch đẩy cửa ra ngoài.

Lão Đồng đang đứng chấp tay ngoài cửa, giống như một cái cọc gỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Về chuyện hộ vệ này, gã vẫn làm cực kỳ tốt, nếu không phải đêm qua thiếu gia nổi giận, chỉ sợ gã phải đứng ở đầu giường cả đêm, đúng nghĩa với bảo hộ bên người.

"Đi thôi lão Đồng!" Tên thiếu gia nói một tiếng, hồi tưởng đủ loại tư vị đêm qua, cảm thấy mỹ mãn.

Đối với phạm phu tục tử bình thường, tu sĩ đều là cao cao tại thượng, nhưng gã đâu phải là phạm phu tục tử bình thường? Gã không đi chà đạp những nữ tử phạm nhân kia, là bởi vì gã có chỗ tốt hơn, so với những nữ tử thế gian kia, không thể nghi ngờ rằng nữ tu có tu vi trong người càng phù hợp với khẩu vị của gã hơn. Điều này làm cho gã tự nhiên sinh ra một loại cảm giác ưu việt bên trong vui đùa.

Tu sĩ thì thế nào? Nện một nắm lớn linh thạch ra ngoài, còn không phải cũng để mặc cho bốn thiếu gia xoa dẹp vò tròn hay sao?

Tên thiếu gia ăn chơi đi ở phía trước, lão Đồng hộ vệ ở phía sau, được Bảo Nhi nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn.

Cũng không biết mấy tên ác nô đã bị đẩy tới nơi nào rồi.

.....

Hai bóng người vội vàng chạy tới bên Thương Minh, nam tử cầm đầu vẻ mặt buồn bã, cũng không biết đã làm sai chuyện gì.

Thiếu nữ đi theo phía sau cũng mang sắc mặt khó coi.

Hai tiểu tu sĩ chưa từng thấy qua trò đời, lần đầu tiên lạc vào thành trì phồn hoa như vậy, chỉ cảm thấy cái gì cũng mới mẻ, đi dạo quên mất thời gian, cho đến khi sư huynh truyền tin tới mới nhớ đến chính sự, vội vàng chạy tới Thiên Cơ Thương Minh, chuẩn bị cùng sư huynh hội hợp.

Nhớ tới chỉ chút nữa thôi. bọn họ sẽ phải hứng trọn một đồng lời răn dạy của sư huynh, tâm tình hai tiểu tu sĩ đều lo âu thấp thỏm.

"Đến rồi." Đi tới cửa Thiên Cơ Thương Minh, hai người đều thở dốc, nhưng ai cũng không dám dừng lại, vội vàng xông vào bên trong.

Bỗng nhiên một cái đầu hổ thật lớn xuất hiện, khiến cho nữ tử kia sợ tới mức kinh hãi kêu lên một tiếng, còn thiếu niên theo bản năng tiến lên bảo vệ nàng.

Cũng may con hổ lớn kia chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái, đã cất bước rời đi.

Thiếu nữ vỗ ngực, lúc này mới ý thức được nơi này không phải dã ngoại, trong thành có rất nhiều tu sĩ mang theo thú sủng, thể nhưng thú sủng thần tuần uy phong như vậy ngược lại rất hiếm thấy.

Thiếu niên cũng đang đánh giá con hổ trắng như tuyết kia, bỗng nhiên khẽ di một tiếng, mở to hai mắt cẩn thận nhìn, phát hiện mình không nhìn lầm, vội vàng đuổi theo vài bước, lắc mình đi tới trước người bên cạnh hổ lớn, ngăn cản đường đi, chỉ ngón tay lộ ra thần sắc trầm tư: "Người là..."

Lục Diệp đưa tay ấn chuôi đao, thản nhiên nhìn thiếu niên chặn trước mặt mình, linh lực tụ tập trong hai mắt.

Linh Khê nhị tăng, một đao có thể chém mấy người!

Nhưng... sao gã có chút quen mắt?

Cách đó mấy chục trượng, tại quây điểm tâm bên ngoài Túy Xuân Lâu, tên thiếu gia hoàn khổ đang ăn một miếng lớn, bỗng nhiên lộ ra vẻ vui mừng, chỉ vào một phương hướng: "Lão Đồng lão Đồng, con hổ lớn tuyết trắng kia thật xinh đẹp, đi hỏi người nọ bao nhiêu linh thạch thì bán, chúng ta mua nó đi!"

Lão Đồng trầm mặt, nhin xuống lửa giận trong lòng, ngẩng đầu nhìn về phía bên kia, lập tức con người gã tròn tròn, gần như đã hoài nghi có phải mình vừa nhìn lầm hay không.

Sau khi Đồng Thúc Dạ cẩn thận đánh giá, mới phát hiện bản thân không hề nhìn lầm. Vậy mà tiểu tử vốn nên chết đi dưới tay hắn lại còn sống!

Tại sao hắn không chết? Lúc ấy rõ ràng là công huân của gã đã bị trừ đi, phía dưới đầm nước cũng có một thi thể và máu tươi nổi lên...

Không đúng, lúc ấy gã quá vội vàng trở về tông, không hề xuống nước kiểm tra. Nếu dưới nước lúc ấy còn có một tu sĩ tam tầng khác...

Còn có chuyện trùng hợp như vậy?

Trên đời luôn có rất nhiều chuyện trùng hợp. Ví dụ như lão Đồng đi theo thiếu gia hoàn khổ ăn sáng ở chỗ này, rồi thiếu gia thấy được hổ lớn trắng như tuyết. Lại ví dụ như thiếu niên kia ngăn cản đường đi của Lục Diệp...

"Người là Lục Nhất Diệp kia!" Cuối cùng thiếu niên nọ cũng nhớ ra. Mới qua mấy tháng cũng không quá lâu, hơn nữa lúc ấy danh hiệu Nhất Diệp kia thật sự khiến người ta khó có thể quên được: "Đúng, người chính là Lục Nhất Diệp kia!"

Lục Diệp nhú mày, hắn cũng nhận ra đối phương.

Đối phương là một trong những quáng nô được Hạo Thiên Minh cứu giúp cùng đợt với hắn, chẳng qua người này đến mỏ quặng khá muộn, mà Lục Diệp vẫn luôn đi một mình, không có giao tiếp gì với những người khác, cho nên lúc trước hai người chỉ gặp qua hai lần, ngay cả một câu cũng chưa từng nói qua.

Sao lại đụng phải kẻ này ở nơi đây? Tâm trạng Lục Diệp buồn bực vô cùng, trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?

"Là ta, Ngô Hoa đã báii vào Phần Nguyệt Sơn đây. Người không nhận ra sao?" Ngô Hoa có vẻ rất nhiệt tình, mặc kệ lúc ấy gã và Lục Diệp có giao tình hay không, có thể gặp được một người quen biết ở chỗ này, cũng là một loại duyên phận.

"Người nhận lầm người rồi."

Lục Diệp không định nói nhiều với gã, lập tức xoay người lên lưng hổ, muốn nhanh chóng rời đi.

Chương 221: Nếu Muốn Cần Gì Phải Mua, Ta Đi Cướp Lấy Cho Người Là Được!

"Nhận sai?" Ngô Hoa cũng cảm thấy cực kỳ khó hiểu, "Không có khả năng!" Gã còn muốn đuổi theo, bỗng nhiên một thanh âm vang lên ở phía sau.

"Hai người các người đang làm cái gì vậy?"

Thân thể Ngô Hoa và thiếu nữ kia đều cứng đờ, cả hai xoay người nhìn lại, chỉ nhìn thấy sư huynh nhà mình mang sắc mặt không tốt đứng ở phía sau.

"Sư huynh!" Hai người vội vàng hành lễ.

Mắt thấy sư huynh có dấu hiệu muốn nổi giận, thiếu nữ kia vội vàng nói: "Ngô sư huynh đừng phải một người quen."

Ngô Hoa sững sốt một chút, gật đầu nói: "Đúng đúng, chính là người cưới con hổ lớn màu trắng kia." Gã đưa tay chỉ một cái.

Thanh niên giương mắt nhìn lại, nhìn thấy bóng dáng Lục Diệp đã nhập vào trong dòng người, thế nhưng trong lúc kinh hồng thoáng qua kia, vẫn để cho gã thấy rõ linh quang trên người Lục Diệp.

"Nhưng hắn nói đệ nhận nhầm người." Ngô Hoa có chút mê mang: "Đệ không nhận sai, hắn chính là Lục Nhất Diệp kia."

Thiếu nữ đáp lại, dời đi sự chú ý của sư huynh nhà mình: "Lục Nhất Diệp, cái tên này thật kỳ quái."

Ngô Hoa cười cười nói: "Tên thật của hần là Lục Diệp, thế nhưng vì lúc kiểm tra thiên phú chỉ có một lá, cho nên có người đặt cho hần biệt danh Nhất Diệp, sau đó nhanh chóng truyền ra."

"Người quen hần ở Tà Nguyệt cốc bên kia?" Thanh niên sư huynh hỏi, gã hiểu rất rõ lai lịch của sư đệ nhà mình, cho nên vừa nghe đối phương nhắc tới chuyện cũ, lập tức nhớ đến Tà Nguyệt cốc.

"Đúng." Ngô Hoa gật đầu: "Ngày đó, đệ may mắn được báỉ nhập sư môn, còn người này bởi vì thiên phú quá kém, suýt nữa đã không có tông môn nào thu nhận. Thế nhưng cuối cùng cũng không biết tại sao hần lại báỉ nhập vào Bích Huyết tông. Chỉ mấy tháng không gặp, mà hần đã thay đổi thật lớn!"

Vừa rồi lúc mới nhìn thấy, suýt nữa gã đã không nhận ra.

Ở trên mỏ quặng, tất cả mọi người đều là đầu tóc rối bời, y phục rách rưới, hôm nay thành tu sĩ đương nhiên sẽ khác ngày xưa, chẳng những lần đầu tiên gã cũng không nhận ra Lục Diệp, mà ngay cả Lục Diệp nhìn qua cũng không nhận ra gã.

"Người nói thiên phú của hần là một lá?" Thanh niên sư huynh nhíu mày không thôi: "Lúc ấy tu vi của hần là gì?"

Ngô Hoa suy nghĩ một chút nói: "Dường như chỉ vừa mới khai linh khiếu."

"Vậ có lẽ người đã nhận lầm rồi." Thanh niên sư huynh nói: "Tu vi hiện tại của người nọ là Linh Khê tứ tầng."

"Không phải chứ?" Ngô Hoa kinh hô, vừa rồi gã cũng không chú ý đi kiểm tra tu vi của Lục Diệp, nhưng sư huynh nói như vậy, hiển nhiên là không sai.

Thiên phú một lá quá thấp, thời gian mới mấy tháng không có khả năng trưởng thành đến trình độ tứ tầng, phải biết rằng gã

cũng vừa thăng cấp nhị tằng gần đây mà thôi.

"Thực sự nhận sai?" Ngô Hoa gãi đầu.

Một bóng người chậm rãi đi qua phía sau đám người này, trong con người âm trầm hiện lên lệ mang.

Bích Huyết tông, Lục Nhất Diệp?

Quá Sơn Hồ Nhất Diệp?

Tên đúng, vậy chứng tỏ đối phương không nhầm người.

Nhưng mấy tháng có thể làm cho một tên gia hỏa vừa mới khai khiếu trưởng thành đến Linh Khê tứ tằng sao? Thiên phú của tên này thật sự chỉ có trình độ một lá?

Không thể phủ nhận chính là tu vi của đối phương tăng lên rất nhanh, thời điểm gã đuổi giết hần, hần là Linh Khê tam tằng, lúc này mới hai tháng ngắn ngủi, đã là Linh Khê tứ tằng.

Tên này tuyệt đối không chỉ có thiên phú một lá!

Thế nhưng đối với gã, Linh Khê tam tằng và tứ tằng cũng không có gì khác nhau, lần trước chỉ vì gã sơ suất mới để hần chạy thoát, lần này tuyệt đối không thể để cho hần chạy thoát nữa.

Bản thân gã đã rơi xuống tình cảnh bậc này, toàn bộ đều do tên Quá Sơn Hồ kia ban tặng, nếu không phải hần giết thiếu chủ, Cửu Tinh Tông sẽ không tiếp nhận Huyền Môn tuyên chiến, cũng sẽ không xuất hiện tổn thất lớn như vậy, gã cũng sẽ không tùy tiện rời khỏi trụ sở tự mình ra tay đuổi giết, tiếp sau cũng sẽ không có chuyện trụ sở bị công phá!

Lúc ấy nếu gã tọa trấn trụ sở, Vương Ương làm sao có thể lớn mật như vậy?

Toàn bộ nguyên do đều ở trên người kẻ này, hần chắc chắn

phải chết!

Còn có Bích Huyết tông... Nếu như gã nhớ không lầm, đây vốn là một tông môn tiếng tăm lừng lẫy bên phía Bình Châu kia. Có lẽ đám người mới của Hạo Thiên Minh không biết Bích Huyết tông, nhưng xuất thân từ Vạn Ma Lĩnh, lại được nghe các trưởng bối trong môn kể về chuyện cũ từ mấy chục năm trước, đến nay thanh danh Bích Huyết tông vẫn còn lưu lại dư âm trong thế hệ trẻ của Vạn Ma Lĩnh!

"Bày ra bộ dáng sát khí đằng đằng như vậy cho ai xem?" Trước quầy điểm tâm, tên thiếu gia trừng mắt nhìn lão Đồng đang đi về: "Con hồ lớn mà ta bảo người mua đâu rồi?"

Đồng Thúc Dạ quay đầu nhìn thiếu gia một cái, nhếch miệng cười: "Thiếu gia thật sự muốn con hồ lớn kia sao?"

"Đương nhiên là muốn, hần không bán sao?" Thiếu gia gật đầu.

"Nếu muốn cần gì phải mua, ta đi cướp lấy cho người là được!"

Thiếu gia sửng sốt một chút, ngay sau đó lại bật cười rạng rỡ: "Lão Đồng ơi lão Đồng, vẫn là người hiểu tâm tư của thiếu gia. Không sai không sai, mua được sao tốt bằng cướp được, nhanh đi!"

Lão Đồng lắc đầu: "Người đừng đi đâu hết, cứ ở chỗ này chờ ta là được."

"Vậy không được, ta làm sao có thể bỏ qua chuyện náo nhiệt như vậy? Nếu lão Đồng người không dẫn ta đi, ta sẽ trở về cáo trạng với nương ta. Đừng tưởng rằng ta không biết người muốn cái gì, người muốn trở nên nổi bật. Nhưng nếu không có nương ta giúp người nói chuyện thì không được đâu."

Lão Đồng nhìn gã thật sâu, thần nhiên nói: "Nhìn không ra, thiếu gia cũng là người thông minh."

Thiếu gia đắc ý cười: "Chỉ vì ta không có tư chất tu hành, nếu không đã sớm quấy nhiễu Tu Hành giới này thành long trời lở đất rồi. Lão Đồng, người chớ xem thiếu gia như hạng ăn chơi cái gì cũng không hiểu. Nói xong rồi, nếu người có thể giúp ta cướp con hổ kia, ta sẽ trở về nói vài câu tốt đẹp về người ở trước mặt nương ta."

"Thiếu gia đã có ý như thế, vậy thì cùng nhau đi." Lão Đồng xoay người rời đi.

Thiếu gia nọ vội vàng đứng dậy, lưu lại một khối linh thạch đặt ở trên bàn, sau đó mang theo kích động đuổi theo. Gã còn chưa bao giờ được tham dự tranh đấu giữa tu sĩ, giờ phút này không khỏi có chút hưng phấn. Về phần an toàn, gã ngược lại không quá lo lắng, bởi vì mẫu thân đã nói với gã, thực lực của lão Đồng rất mạnh, là tồn tại mạnh mẽ có thể đi ngang ở vòng ngoài chiến trường, cho nên dặn dò gã nhất định phải làm tốt quan hệ cùng lão Đồng.

Chương 222: Sao Gã Lại Ở Đây?

Lục Diệp cười Hồ Phách ra khỏi thành, một đường đi về phía trước.

Mặc dù Thang Vũ chỉ tiễn hắn hai ngày đi đường, nhưng cũng tiết kiệm cho hắn lộ trình ít nhất là một tháng, có thể thấy được, tốc độ của đối phương nhanh tới cỡ nào, đáng tiếc Thang Vũ chỉ có thể đưa hắn đến nơi này.

Kỳ thực, được như thế Lục Diệp đã rất thỏa mãn rồi.

Tuy đường tới trụ sở Bích Huyết tông rất xa nhưng hiện giờ hắn đã là Linh Khê tứ tầng, không cần phải cẩn thận như đi trên băng mỏng, giống lúc vừa rời khỏi Thanh Vân Sơn nữa, khả năng tự bảo vệ mình đã được tăng cường hơn rất nhiều.

Có thể nói, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, gần như lúc hắn đi lại ngoài chiến trường sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Thêm nữa, tài nguyên trong tay dồi dào, vừa tu hành vừa chạy đi, cũng tiêu dao tự tại.

Lục Diệp yên lặng tính toán một chút, chiếu theo tốc độ tu hành nào, chờ đến lúc hắn chạy về trụ sở của Bích Huyết tông, chỉ sợ trong người đã có tu vi thất tầng, bát tầng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là có đầy đủ Linh đan cung ứng.

Lục Diệp đang thông dong tự đắc, bỗng nhiên trong lòng trở nên căng thẳng, có một loại cảm giác đang bị người nào đó nhìn chằm chằm trong bóng tối.

Trước kia hắn gặp qua loại cảm giác này một lần, chính là thời điểm bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết. Đó là một loại cảm giác lưng như bị kim đâm.

Chẳng lẽ là người của Thái La Tông đuổi theo tới nơi này?

Tình huống đầu tiên mà Lục Diệp nghĩ tới chính là cái này. Hắn nhìn trái nhìn phải nhưng không phát hiện ra dấu hiệu khả nghi.

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết, cực kỳ yếu ớt cùng với âm thanh hô to từ phía sau truyền đến.

Lục Diệp vội vàng nhìn lại, chỉ thấy từ xa xa có một bóng người đang nhanh chóng lướt về phía mình.

Lục Diệp vội vàng tụ linh lực ở hai mắt, đợi đến khi thấy rõ dung mạo thật sự của bóng người kia, hắn gần như không thể tin vào mắt mình.

Đồng Thúc Dạ?

Sao gã lại ở đây?

Lần trước Lục Diệp nhìn thấy gã ở Lưu Tô phường, hắn đã mang theo Hồ Phách nhanh chóng chạy trốn. Một là sợ bị gã phát hiện hành tung. Hai là sợ liên lụy tới đám người Hoa Từ, nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới, mình sẽ đụng phải Đồng Thúc Dạ ở chỗ này, hơn nữa gã còn đang đuổi giết tới đây!

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của Lục Diệp tệ đến mức không cách nào hình dung. Nếu sớm biết Đồng Thúc Dạ ở Dịch An thành bên này, hắn sẽ bất chấp tất cả, kiểu gì cũng không chịu vào thành.

Xem ra lúc trước khi hắn ở trong thành đã bị Đồng Thúc Dạ phát hiện hành tung, cho nên vừa ra khỏi thành không bao lâu, đối

phương đã đuổi tới.

Lại nói, hắc mang theo Hồ Phách, tướng mạo của nó quá nổi bật, dù là người xa lạ cũng sẽ nhìn thêm vài lần. Huống chi Đồng Thúc Dạ vốn có cừu oán với hắc, chỉ cần nhìn thấy Hồ Phách, đương nhiên có thể phát hiện ra hắc.

Thế nhưng khiến cho Lục Diệp cảm thấy kinh ngạc chính là, hình như Đồng Thúc Dạ không phải một mình đuổi giết tới, trên tay gã còn mang theo một người, tiếng kêu thảm thiết và la hét kia được truyền ra từ trong miệng người nọ.

Đáng tiếc, thời gian không cho phép Lục Diệp suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc đây là tình huống gì, hắc vỗ lưng hồ: "Hồ Phách chạy nhanh, Đồng Thúc Dạ lại tới đuổi giết chúng ta." Nói xong câu này, hắc đã vỗ một tấm Phong Hành linh phù lên trên người Hồ Phách.

Phong Hành linh phù mà chương giáo cho hắc đã được sử dụng hết trong lần bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết trước đó. Mấy tấm này vừa được Lục Diệp một lần nữa bổ sung, một tấm linh phù giá 25 khối linh thạch, quả thực không rẻ.

Phải biết rằng, trong những loại linh phù này, thì linh phù công kích có giá rẻ nhất, tiếp theo là phòng ngự, linh phù có tính chất phụ trợ ngược lại là đắt nhất, mà Phong Hành linh phù lại thuộc về loại cực kỳ đắt.

Cũng may hiện giờ trong tay hắc đang dư dả linh thạch. Hồi sáng hắc mới mua ba tấm dự phòng từ Thương Minh bên kia.

Không nghĩ tới, nhanh như vậy, nó đã phát huy tác dụng.

Tiếng kêu thảm thiết phía sau cứ vang lên liên miên không dứt, Đồng Thúc Dạ một đường lướt theo Lục Diệp, có cảm giác lỗ tai mình đã bị ồn ào đến điếc. Gã không nhận được quát một tiếng:

"Câm miệng!"

"Để chịu quá thành nghiện rồi lão Đồng!" Thoạt nhìn tên thiếu gia đang bị gã xách trên tay, thật thê thảm, nhưng trên thực tế, gã lại cực kỳ hưởng thụ cái loại cảm giác kích thích chột cao chột thấp này, trước kia chưa từng có tu sĩ nào có thể dẫn gã chơi kiểu như vậy.

Gã càng cảm thấy lão Đồng là một diệu nhân, lập tức kề miệng vào bên tai lão Đồng hô to: "Lại tới!"

Lỗ tai Đồng Thúc Dạ ong ong rung động, gã hơi thu lại linh lực đang bảo vệ thiếu gia, cuồng phong bao trùm, ngũ quan thiếu gia nọ lập tức bị thổi đến vụn vụn, phát ra tiếng vang quái dị.

Chỉ ba hơi thở, thiếu gia vốn đang âm ỉ đã rũ đầu xuống, ngất đi.

Lúc này Đồng Thúc Dạ mới tiếp tục dùng linh lực bảo vệ đối phương, trong lòng âm thầm hối hận vì đã mang kẻ này ra ngoài. Tên hoàn khổ đệ tử này quá mức âm ỉ.

Nhưng hiện tại cũng không thể bỏ tên thiếu gia ấy ở lại rồi mặc kệ được. Ngoài dã ngoại có rất nhiều nguy hiểm. Nếu thật sự bỏ đối phương ở lại, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, kẻ này sẽ gặp phải bất trắc nào đó, tới lúc quay đầu, gã cũng không có cách nào để bàn giao với gia chủ.

Càng khiến Đồng Thúc Dạ cảm thấy phát hỏa chính là, sau hai tháng không gặp, vậy mà con hổ lớn tuyết trắng kia chạy càng nhanh...

Hai tháng trước, dù đối phương có linh phù gia trì, gã vẫn có thể không ngừng thu hẹp khoảng cách, cuối cùng sẽ đuổi kịp đối phương. Nhưng lúc này, gã lại phát hiện bất kể mình có cố gắng ra sao, cũng chỉ có thể duy trì tình trạng không bị cắt đuôi, muốn

đuổi kịp đối phương, đúng là khó hơn lên trời.

Hiển nhiên chuyện này có liên quan đến tình huống tu vi của gã ngã xuống một tầng, nhưng đúng là đối phương đã trở nên mạnh mẽ.

Thiếu gia bị gió mạnh thổi ngất xỉu chậm rãi tỉnh lại, lại bắt đầu kêu to.

Đồng Thúc Dạ cố nén xúc động bóp chết đối phương, dứt khoát thu linh lực bảo vệ gã lại...

Thiếu gia lại choáng váng...

Cứ như vậy, một đuổi một chạy, nhanh chóng rời xa Dịch An thành.

Chương 223: Quả Nhiên Pháp Tu Là Kẻ Địch Cả Đời Của Lục Mỗ!!!

Đồng Thúc Dạ biết cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp. Người ta có thú cưỡi thay đi bộ, còn có linh phù tương trợ, mà gã chỉ có thể thúc giục linh lực lướt đi, tiêu hao quá lớn. Chỉ cần đối phương có thêm hai tấm Phong Hành linh phù, gã sẽ mất khả năng đuổi theo.

Đến đây, Đồng Thúc Dạ ngẩng đầu nhìn phương hướng Lục Diệp chạy trốn, nhất thời sinh ra ý tưởng khác. Phương hướng kia chính là phạm vi chiếm giữ của gia tộc mà gã gia nhập. Nếu lấy danh nghĩa thiếu gia, lại thêm vận khí tốt hẳn là gã có thể triệu tập được một ít trợ thủ.

Nghĩ như vậy, gã thúc giục ấn ký chiến trường, truyền ra tin tức.

Trên lưng hổ, trong lòng Lục Diệp hơi bình tĩnh trở lại.

Đã qua hai tháng kể từ lần hắn bị đuổi giết trước đó. Trong hai tháng này, bất kể là hắn hay là Hồ Phách đều có trưởng thành, nhất là đêm qua Hồ Phách mới được lân phiến rèn luyện thân thể, hiệu quả rất rõ ràng. Cho nên Hồ Phách chạy nhanh hơn lần trước rất nhiều.

Nếu thế cục này cứ tiếp diễn như vậy, Đồng Thúc Dạ kia không thể đuổi kịp bọn họ, thế nhưng điều kiện tiên quyết là có đủ Phong Hành linh phù. Nếu dùng hết loại linh phù này, tốc độ của Hồ Phách sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nhưng Đồng Thúc Dạ lướt đi như vậy, cũng tiêu hao rất lớn.

Còn nữa, cũng không biết có phải là ảo giác hay không? Nhưng Lục Diệp cảm giác hình như tu vi của gã không phải là thất tầng.

Dường như chỉ có đáng về lục tầng thôi. Bởi vì không biết tại sao, so với lần trước gặp mặt, linh lực dao động trên người Đồng Thúc Dạ đã yếu đi rất nhiều.

Đáng tiếc, khoảng cách quá xa, Lục Diệp cũng không biết có phải bản thân nhìn lầm hay không. Nhưng hẳn cũng không muốn giao thủ với kẻ này, thăm trạng sau khi giao thủ lần trước, vẫn còn rõ mồn một trước mắt, chỉ có thể chạy trước rồi tính sau.

Bầu trời phía trước mây đen dày đặc, sấm sét ù ù.

Pháp tu đáng ghét, quả nhiên là địch nhân cả đời của Lục mỗ ta!

Mưa to trút xuống, sấm chớp ầm vang giữa không trung.

Trên đầm lầy, bóng dáng Hồ Phách như gió như điện xẹt qua, trên người nó và Lục Diệp đều được che phủ bởi một tầng linh quang nhàn nhạt, dù không đạt tới trình độ hoàn toàn ngăn cách nước mưa, nhưng ít nhất cũng có thể làm bọn họ nhìn rõ ràng hơn, không đến mức bị nước mưa che khuất tầm nhìn.

Phía sau, Đồng Thúc Dạ vẫn không chịu buông tha, đang điên cuồng truy kích, khoảng cách giữa hai bên đã bị kéo gần hơn rất nhiều. Gã giống như một con đĩa ngửi được mùi tanh, gắt gao cắn ở phía sau Lục Diệp.

Khoảng cách đang bị thu hẹp, cũng không phải Hồ Phách chạy không nhanh, mà là một mảnh đầm lầy này quá không thân thiện đối với nó. Vừa rồi nó đã giẫm một cước vào trong vũng bùn, nếu không phải tốc độ đủ nhanh, suýt nữa đã không thể chạy ra ngoài, cộng thêm một ít ảnh hưởng của địa thế, khiến cho khoảng cách

giữa hai bên bị thu hẹp lại.

Phong Hành linh phù đã chậm rãi hao hết uy năng, Lục Diệp đang muốn lấy một tấm khác ra dùng, chợt có linh lực ba động từ phía trước truyền đến.

Hai bóng người chia làm hai bên trái phải bay lên trời, một tấm lưới lớn bao trùm xuống dưới, linh quang chớp động trên tấm lưới lớn kia, rõ ràng là một kiện linh khí.

Hơn nữa còn là linh khí chuyên dùng để bắt yêu thú!

Lại nói, trong phiên đàm lần này, có rất nhiều yêu thú giống như cá sấu, nửa hoang dã nửa nuôi trong nhà, xem như là một sản nghiệp của gia tộc tên thiếu gia hoàn khố kia. Bởi vậy thường xuyên có tộc nhân chạy tới nơi này lùng bắt, sau đó lấy ra bán, thường thường cũng có thể bán được với giá tốt.

Hai vị tu sĩ này vốn đang ở nơi đây săn bắt cá sấu, được Đồng Thúc Dạ truyền tin lập tức mai phục ở chỗ này, vừa vận công ra ngăn cản Hồ Phách vừa chạy trốn tới nơi đây.

Khi lưới lớn rơi xuống, Hồ Phách đang lao vọt qua một đầm nước, không có chỗ nào có thể mượn lực né tránh, đã bị lưới lớn kia bao bọc tới cứng ngắc, ngã xuống phía dưới.

Thành công rồi! Hai tu sĩ nọ đều mừng rỡ.

Con hồ lớn này là yêu thú mà thiếu gia muốn. Nếu lần này bọn họ có thể bắt được, chắc chắn là chủ mẫu bên kia sẽ ban thưởng.

Cả hai đang nghĩ như vậy. Đột nhiên dưới màn mưa dày đặc, một bóng người đã nhào tới phía trước một tên trong bọn họ, ánh đao sáng như tuyết lóe lên.

Chình là Lục Diệp vừa từ trên lưng hồ nhảy xuống khi cái lưới lớn kia trùm tới, lại mượn phần lực rộng lớn của Hồ Phách làm

bàn đạp, đánh đến trước mặt một tên tu sĩ.

Cái lưới lớn kia là linh khí, nếu hắn không thể dùng một đao chém đứt đi, thì ngay cả hắn cũng sẽ bị trói lại, đến lúc đó hoàn toàn không thể thi triển ra thủ đoạn nào nữa rồi, cho nên cách làm an toàn nhất là tách khỏi Hồ Phách.

Bất kể như thế nào, bọn họ cũng không thể cùng bị vây khốn được.

Có thể nói một đao này đánh tới mang theo khí thể vô cùng hung hăng. Chẳng qua tu sĩ bị công kích kia cũng là tứ tầng, bởi vậy dẫu gã kinh hãi nhưng không hề hoảng sợ. Lại thêm trước khi bọn họ ra tay, Đồng Thúc Dạ đã truyền tin thông báo tình hình rồi. Hiện giờ tu vi của hai bên giống nhau, đương nhiên gã sẽ không sợ Lục Diệp. Huống chi gã còn có một đồng bạn ở bên cạnh, Đồng Thúc Dạ cũng sẽ lập tức đuổi giết tới.

Cho nên chỉ cần hơi dây dưa một chút là được...

Đến đây, bỗng nhiên ý niệm trong đầu gã bị cắt ngang. Theo một tiếng vang thật lớn, vũ khí trong tay tu sĩ nọ, vừa vội vàng nghênh đón ánh đao quang kia đã bị đánh bay ra. Dưới loại lực lượng kinh khủng ấy bao phủ xuống, cánh tay phải của gã không ngừng run rẩy, thân thể cũng lao đảo về phía sau.

Lực lượng mạnh mẽ đến như vậy? Sắc mặt tu sĩ tứ tầng ấy trở nên kinh hãi. Gã từng chỉ cảm thụ qua loại lực lượng như vậy, ở trên người thể tu ngũ tầng đồng tộc mà thôi.

Còn không đợi gã có động tác gì, lại một mảnh đao quang sáng như tuyết lóe lên chém xuống.

Máu tươi xen lẫn nước mưa bắn tung tóe, thân thể người này lao đảo một cái, ngã sấp vào trong vũng bùn.

Sau khi Lục Diệp xuất hai đao chém một tu sĩ cùng cấp bậc,

hắn cũng không ngừng nghỉ, trực tiếp giết tới người thứ hai. Người kia vừa muốn đến trợ giúp, đã nhìn thấy cục diện tộc nhân chết thảm, nhất thời có chút rối loạn tâm thần, không biết nên thủ hay công. Ngay khi gã còn đang lúng túng khó xử, Lục Diệp đã nhào tới trước người, trường đao trong tay cuốn lên một mảnh đao quang.

Chương 224: Đồng Thúc Dạ Tới Rồi!

Tiếng đinh đang truyền ra, người này chỉ đỡ được ba đao của Lục Diệp, nhưng đến đao thứ tư lại tuyệt đối không đỡ được. Sau khi Lục Diệp được Long tuyên tô thể, tốc độ và lực lượng xuất đao của hắn đã tăng lên thật lớn.

So sánh với lúc ở Bách Phong sơn, mặc dù tu vi của hắn không tăng thêm, nhưng thực lực lại tiến bộ hơn nhiều.

Đao thứ tư chém vào ngực người kia. Đây là kết quả dưới tình huống người nọ phản ứng đủ nhanh để lui về phía sau một bước, nếu không một đao này có thể chém đứt đầu gã rồi.

Linh lực hộ thể đã không có tác dụng, đao phong xẹt qua, linh quang vỡ vụn, phần ngực trực tiếp bị phá vỡ.

Lục Diệp đá ra một cước, đập gã bay ra ngoài. Trong miệng người nọ phát ra tiếng kêu thảm thiết ngán ngùi, rồi hoàn toàn không còn động tĩnh nữa.

Hai điểm ánh đỏ từ trái phải bay tới, Lục Diệp tiến lên vài bước đi tới trước mặt Hồ Phách đang bị vây khốn, vội vàng xốc linh võng kia từ trên người nó xuống, đang muốn đi, lại phát hiện đã không còn kịp nữa rồi.

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, phẳng phất như thiên thạch rơi xuống đất, nước bùn văng khắp nơi, một bóng người đằng đằng sát khí đã đứng ở ngoài hai mươi trượng, ánh mắt như phun lửa nhìn Lục Diệp.

Dù có màn mưa ngăn cách, cũng cách không thể rửa trôi đi ánh mắt cừu hận của gã.

Đồng Thúc Dạ tới rồi!

Lục Diệp nắm chặt trường đao trong tay.

Ở loại khoảng cách này, mà muốn chạy trốn trước mặt một vị pháp tu, tuyệt đối là hành động ngu ngốc. Tại tình huống trước mắt, nếu hắn muốn sống sót, chỉ có thể buông tay chiến một trận!

Tứ tầng và thất tầng, chênh lệch tu vi chừng ba tầng, chênh lệch khoảng năm sáu mươi linh khiếu. Có thể nói, ít nhất số lượng linh khiếu do Đồng Thúc Dạ mở đã nhiều hơn gấp đôi Lục Diệp.

Trong tay Đồng Thúc Dạ còn mang theo một phạm nhân, Lục Diệp chỉ đánh giá một cái, đã không chú ý nhiều nữa. Tuy chuyện gã mang theo một phạm nhân tới đuổi giết hắn hơi bị kỳ quái, nhưng giờ phút này, lại không phải thời điểm hắn nên suy nghĩ những chuyện này.

"Lạnh quá..." Tên thiếu gia hoàn khố nọ co rút hai cánh tay, hàm răng run rẩy, mặc dù gã đang lạnh muốn chết, nhưng vẫn nhớ mãi không quên Hồ Phách, lập tức ngửa đầu hô lớn với Lục Diệp: "Tiểu tử bên kia, bốn thiếu gia nói muốn mua con hổ lớn của ngươi, lão Đồng lại nhất định muốn tới cướp, ngươi chết cũng đừng trách ta."

Sau đó, thiếu gia này xoay người chạy đến phía sau Đồng Thúc Dạ mấy trượng, tới nơi còn hô to: "Lão Đồng mau giết chết hắn, bốn thiếu gia ở chỗ này đánh trống gỗ mõ trợ uy cho ngươi!"

Gã cũng biết thân thể phạm nhân của mình không giúp được Đồng Thúc Dạ cái gì, cho nên chưa đánh đã bỏ chạy, miễn cho mình quấy nhiễu đến đối phương.

Đây là thiếu gia nhà nào? Lục Diệp nghe gã tự xưng, vẻ mặt cổ

quái.

Hắn nhớ tới thiếu chủ Cửu Tinh Tông...

Thiếu gia, thiếu chủ, đều là người có thân phận tương tự nhau, khác biệt duy nhất là kẻ đã bị hắn làm thịt trước đó là tu sĩ, mà tên này lại là phạm nhân.

Sao lúc nào cũng có hạng người thiếu gia thiếu chủ gây khó dễ cho hắn nhỉ?

"Người muốn chết như thế nào?" Đồng Thúc Dạ nhìn Lục Diệp trước mặt, nhếch miệng nhe răng cười rộ lên.

Lục Diệp im lặng không nói, chỉ híp mắt nhìn về phía trước.

Hai mươi trượng, khoảng cách quá xa, một khi đối phương có phòng bị sẽ rất khó thành công. Lục Diệp thở nhẹ một hơi, nắm chặt trường đao trong tay, dưới chân đạp một cái, mặt đất lập tức xuất hiện từng lỗ hình tròn bắn tung tóe đất cát, đánh thẳng về phía Đồng Thúc Dạ bên kia.

Hồ Phách không xông lên, dưới sự sai khiến của Y Y, nó lặng lẽ lui về phía sau, ẩn vào trong màn mưa.

Đồng Thúc Dạ nhướng mày, gã mơ hồ cảm giác được lực bộc phát tứ tăng của Lục Diệp có chút không tầm thường, tựa như đã vượt qua phạm trù mà tu sĩ tứ tăng nên có.

Nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi. Gã vốn là một pháp tu thất tăng, sao có thể mặc cho Lục Diệp dễ dàng đến gần?

Thậm chí gã còn không có ý định di động, trong lúc giơ tay lên, đã là một đạo Kim Hồ trăm hình bán nguyệt đánh về phía Lục Diệp. Gã không vận dụng thuật pháp hệ hỏa như lần trước, bởi vì thiên thời không đúng. Dưới loại thời tiết quỷ quái này, thúc giục thuật pháp hệ hỏa chỉ tổ gây cười mà thôi.

Kim Hồ trăm có tốc độ cực nhanh, gần như vừa thành hình đã chém tới trước mặt Lục Diệp.

Lục Diệp tụ tập linh lực ở hai mắt. Vốn dĩ hắn muốn thấy rõ điểm rơi của Kim Hồ trăm, lại thúc giục Ngự Thủ linh văn ngăn cản, nhưng khi hắn tập trung chú ý đến cao độ, bỗng phát hiện ra, dường như toàn bộ chung quanh đều chậm lại rất nhiều...

Hắn mơ hồ nhìn thấy quỹ tích của Kim Hồ trăm đánh về phía mình, trong lòng cũng sinh ra một loại cảm giác mình có thể né tránh được.

Vậy là hắn cúi thấp thân thể theo loại cảm giác này, trên đỉnh đầu lập tức có gió mạnh quét qua, trăm kích cường đại xẹt qua màn mưa, tạo thành một vùng chân không, vài nhánh cây gãy tung bay.

Tránh được rồi!

Nhưng Lục Diệp chưa kịp nghĩ gì thêm, đạo Kim Hồ trăm thứ hai đã đánh tới. Hắn vung đao chém ra, linh lực bạo phát, Kim Hồ trăm bị chém vỡ, thân hình Lục Diệp cũng không ngừng lui về phía sau một chút, nơi hở khẩu (khi nắm tay lại, vòng hình tròn tạo ra bởi ngón trở và ngón cái chính là hở khẩu) hơi có chút đau.

Đạo thứ ba lại đánh tới. Lần này Đồng Thúc Dạ đã quyết tâm muốn chém chết Lục Diệp tại nơi đây, cho nên đã không ra tay thì thôi, vừa ra tay là không chút lưu tình.

Bước chân Lục Diệp vừa thu lại, thân hình đứng thẳng tắp, ưỡn ngực thu bụng. Hắn nhìn thấy rõ ràng đạo Kim Hồ trăm kia vừa dán sát qua chớp mũi mình.

Trong lòng hắn sinh ra minh ngộ.

Nghĩa là chỗ tốt mà Long tuyên tôi thể mang đến cho hắn không chỉ là thân thể trở nên mạnh hơn, kỹ năng xuất đao của hắn

càng mạnh càng nhanh, mà nó còn khiến phản ứng của hắn trở nên mau rất nhiều, đôi mắt có thể bắt được những thứ trước kia không nhìn thấy.

Cho nên vừa rồi, hắn mới sinh ra một loại ảo giác cho rằng toàn bộ thế giới đều chậm lại.

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến kế hoạch trong lòng Lục Diệp càng thêm chắc chắn.

Vốn dĩ hắn dự định mượn dùng Ngự Thủ linh văn cứng rắn ngăn cản công kích của đối phương, nhưng nếu dùng Ngự Thủ, không nói tới chuyện tiêu hao, hắn vẫn phải thừa nhận một phần chấn động của lực đạo phát ra từ chiêu thức ấy, rất dễ dàng bị một ít nội thương.

Nhưng hiện giờ, khi hắn có thể né tránh được, hiển nhiên là thuận lợi đủ đường.

Chương 225: Điểm Yếu Của Đồng Thúc Dạ!

Dưới màn mưa, bóng dáng Lục Diệp không ngừng áp sát tới Đồng Thúc Dạ, từng đạo Kim Hồ trăm từ bên kia đánh tới, khiến hắn không ngừng né tránh, chém. Nếu thật sự không tránh thoát hoặc chém không kịp, Lục Diệp lại thúc giục Ngự Thủ ngăn cản.

Thỉnh thoảng hắn cũng bị đẩy lùi, nhưng nhìn chung, vẫn đang gian khổ đến gần Đồng Thúc Dạ.

Đồng Thúc Dạ nhíu mày. Nếu trước đó, có người nói với gã rằng, một tên tu sĩ tứ tầng có thể chống thuật pháp công kích của gã rồi từng bước đi tới trước mặt, chắc chắn gã sẽ cho rằng đối phương điên rồi.

Hiện giờ mặc dù gã chỉ có cảnh giới lục tầng, nhưng lại có nội tình của cảnh giới thất tầng, chẳng qua có chút linh khiếu trong cơ thể không thể tạo thành vòng tuần hoàn tiểu chu thiên, khiến cho thực lực giảm xuống không ít mà thôi. Cho nên lúc đối mặt với một tu sĩ tứ tầng, chỉ cần gã tiện tay dùng mấy đạo thuật pháp là giết được!

Vậy mà hiện tại, loại chuyện vốn không có khả năng xảy ra này, lại xuất hiện ngay dưới mí mắt hắn. Mà người làm được chuyện này, lại chính là một kẻ khiến gã thống hận nhất cuộc đời này.

Đồng Thúc Dạ hoàn toàn rơi vào điên cuồng, linh lực bắt đầu khởi động, hội tụ ở phía trước người gã. Một cây trường thương được ngưng tụ hoàn toàn từ linh đang từ từ thành hình, trong nháy mắt đã hóa thành một luồng ánh vàng tập kích tới Lục Diệp.

Lục Diệp chợt sinh ra cảm giác nguy hiểm. Tốc độ của một kích này quá nhanh, hẳn tuyệt đối không tránh thoát, lại thêm uy năng thật lớn, sợ là Ngự Thủ linh văn tầm thường cũng không ngăn được!

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, trước mặt đã xuất hiện một tấm Ngự Thủ linh văn to bằng chậu rửa mặt em bé, hùng hồn vô cùng, linh quang chớp động.

Lại nghe “Ầm” một tiếng, trường thương linh lực đánh vào linh văn.

Gần như Lục Diệp đã bị lực phản chấn kia hất bay ra ngoài. Hắn cong người xuống, dời trọng tâm đi chỗ khác, nhưng thân hình vẫn không ngừng trượt về phía sau.

Một lát sau, linh lực trường thương và Ngự Thủ linh văn cùng tiêu tán, Đồng Thúc Dạ lại xuất ra một đạo thuật pháp đánh tới Lục Diệp, còn Lục Diệp nhanh chóng xông về phía trước, thừa dịp thời gian đối phương thi triển ra thuật pháp này, thu hẹp lại khoảng cách hai bên.

Bốn tiểu chu thiên tuần hoàn trong cơ thể bắt đầu khởi động, linh lực ở trong linh khiêu lao nhanh, khoảng cách lẫn nhau kéo gần từng chút từng chút một!

Mười trượng, chín trượng, tám trượng...

Bị đánh lui, lại nhanh chóng lao về phía trước.

Khoé miệng Lục Diệp tràn máu, lồng ngực khó chịu, hắn vốn cho rằng khoảng cách giữa hắn và Đồng Thúc Dạ càng gần càng tốt, nhưng khi thật sự thực hiện lại phát hiện hắn đã nghĩ sai rồi.

Khoảng cách càng gần, đối phương thi triển thuật pháp càng khó né tránh, cách xa mười trượng, bằng nhãn lực của Lục Diệp hiện giờ có thể nắm chặt quỹ tích phi hành của những thuật pháp

kia, nhưng trong vòng mười trượng muốn làm được loại chuyện này thì rất khó.

Nếu không phải thường xuyên thúc giục Ngự Thủ, hẳn sớm đã không thể chống đỡ rồi.

Khoảng cách tám trượng là cực hạn, gần như là vậy!

Khi hẳn lại đột tiến một lần nữa đến cách Đồng Thúc Dạ tám trượng, hẳn điên cuồng hét lên một tiếng: "Hổ Phách!"

"Rống!" Hổ Phách cũng đã ẩn mình trong màn mưa trước khi khai chiến, lúc này đột nhiên tiếng gầm gừ lại truyền ra từ phía sau Đồng Thúc Dạ.

Đồng Thúc Dạ đã sớm có phòng bị với Hổ Phách, cho nên khi tiếng hổ gầm kia truyền ra, gã lập tức quay đầu, thi triển một đạo Kim Hồ trảm chém tới phương hướng kia, trảm kích màu vàng hình bán nguyệt cắt vào màn mưa, nhưng không có phản ứng vật lý khi đánh trúng. Hổ Phách thông minh, sau khi làm ra động tĩnh đã lập tức rời khỏi tại chỗ.

Đồng Thúc Dạ không dây dưa, phần nào hẳn cũng hiểu được tính toán của Lục Diệp, phỏng chừng đối phương muốn sử dụng thủ của mình bắt được thiếu gia hoàn khổ kia rồi dùng chuyện này để khống chế gã.

Thủ đoạn này như vậy hoàn toàn không có khả năng thành công. Nếu con hổ lớn kia dám tới gần gã trong vòng mười trượng, gã có thể chém giết nó chỉ trong tích tắc! Một con súc sinh không biết thúc giục linh văn ngăn cản, mà thiếu gia hoàn khổ đang đứng ở phía sau gã ba trượng, gã hoàn toàn có đủ khả năng vừa đối phó với Lục Diệp vừa che chở cho đối phương.

Cho nên sau khi Đồng Thúc Dạ bức lui Hổ Phách, gã lập tức quay đầu đối phó với Lục Diệp, nhưng còn không đợi gã thúc giục

thuật pháp, trên đỉnh đầu đã có linh lực dao động đánh tới.

Gã ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cái chuông lớn lóe ra linh quang ầm ầm hạ xuống, ánh sáng trước mắt nhanh chóng bị che khuất.

Là Huyền Linh chung!

Linh khí hộ thân của thiếu chủ Cửu Tinh Tông. Đương nhiên là gã phải nhận ra rồi. Khi Huyền Linh chung hạ xuống, gã muốn né tránh, nhưng đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất, hào quang trước mắt bị che khuất, cả người Đồng Thúc Dạ trực tiếp bị bao trùm vào bên trong!

Sắc mặt gã trầm xuống, biết mình quá sơ suất, và rốt cục cũng biết vì sao Lục Nhất Diệp kiên quyết phải gian nan chống đỡ công kích của gã để không ngừng tiến tới gần. Cũng không phải đối phương muốn tới công kích gã, chỉ đơn thuần muốn kéo gần khoảng cách, bởi vì khoảng cách quá xa, Huyền Linh chung không nhất định có thể vây khốn được.

Nhất thời sơ suất khiến cho gã bị Huyền Linh chung vây khốn, thế nhưng bản thân linh khí này vốn dùng để hộ thân, dù cũng có tác dụng vây địch, nhưng không quá lớn. Nếu nói về hiểu biết đối với Huyền Linh chung, Đồng Thúc Dạ còn hơn Lục Diệp một bậc.

Đồng Thúc Dạ đang muốn thi triển thuật pháp phá vỡ chuông này trói buộc, lại không ngờ Huyền Linh chung chợt bay lên.

Gã giương mắt nhìn theo phương hướng Huyền Linh chung rơi trở về, sắc mặt lập tức âm trầm.

Bên kia Lục Diệp đã một tay bóp cổ thiếu gia hoàn khố, trường đao đặt trên cổ đối phương, cả người lui về phía sau thiếu gia trác táng, chỉ lộ ra một con mắt, hung tợn nhìn chằm chằm vào gã.

Vượt hai ba cấp chém giết Đồng Thúc Dạ? Lục Diệp chưa bao giờ nghĩ tới loại chuyện này, dù hắn đã từng chém giết một ít tu sĩ

ngũ tàng, nhưng Đồng Thúc Dạ mạnh mẽ hơn tu sĩ ngũ tàng rất nhiều.

Chỉ qua đoạn giao phong vừa rồi cũng đủ hiểu, Lục Diệp hoàn toàn không có biện pháp tới gần Đồng Thúc Dạ trong vòng tám trượng.

Ngay cả tới gần cũng không làm được, thì chém giết thế nào? Dựa vào thủ đoạn chim cú thuật mập mạp làm kẻ địch chết cười ư? Nhưng thời tiết này lại không thích hợp thi triển thuật pháp hệ hỏa.

Bởi vậy, từ đầu đến cuối, mục tiêu của Lục Diệp đều rất rõ ràng, tên thiếu gia phạm nhân này được Đồng Thúc Dạ mang tới!

Chương 226: Hắc Bất Động Thức Dạ Diên Rồi!

Hắc không biết rốt cuộc tên thiếu gia này có thân phận gì, nhưng nghe giọng điệu người này xưng hô Động Thức Dạ vừa rồi, rõ ràng là rất có lai lịch, muốn thoát thân chỉ có thể bắt được người này, coi đây là con tin thôi.

Hổ Phách phối hợp hoàn mỹ vô khuyết với hắc. Đây tất nhiên là công lao của Y Y, mặc dù lúc trước bọn họ không thỏa thuận kế hoạch gì, nhưng ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, Y Y đã hiểu được tính toán của Lục Diệp.

Một tiếng hổ gầm kia đã sáng tạo ra cơ hội cho Lục Diệp tể ra Huyền Linh chung.

Tầm mắt chạm nhau, Lục Diệp nhìn thấy lửa giận trong mắt Động Thức Dạ, Động Thức Dạ nhìn thấy sự tàn nhẫn trong mắt hắc.

Tên thiếu gia hoàn khố vốn đã đông lạnh nước mắt nước mũi, giờ phút này lại bị một thanh đao kề lên cổ, nhất thời có chút không bình tĩnh: "Các người đánh là chuyện của các người, sao còn tìm tới ta?"

Từ trước tới nay, trong suy nghĩ của gã đã không có đủ kính sợ với tu sĩ, bởi vì bằng vào lực lượng gia tộc phía sau gã, chỉ cần không làm gì quá đáng ở chiến trường vòng ngoài này, gã tuyệt đối có thể muốn làm gì thì làm. Mà những nữ tu sĩ xinh đẹp kia cũng đều là đồ chơi của gã hết.

Gã cảm thấy, cái gọi là tu sĩ cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng rất nhanh, gã đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bởi vì phần cổ truyền đến một loại lạnh lẽo và đau đớn, gã có chút hoảng hốt: "Lão Đồng cứu ta!"

Đồng Thúc Dạ chỉ nhìn chăm chăm Lục Diệp, vẻ giận dữ trong mắt càng lúc càng thịnh.

"Bảo hẩn cút nhanh, nếu không người chết!" Phía sau tên thiếu gia hoàn khố, Lục Diệp trầm giọng mở miệng.

"Vị huynh đài này bình tĩnh một chút, người làm ta đau."

"Bảo hẩn!"

"Được được được, lão Đồng người mau rời đi!"

Đồng Thúc Dạ mở miệng: "Nếu ta đi, người nhất định phải chết!"

Thiếu gia hoàn khố giật mình: "Đúng vậy..."

"Hắn không đi người sẽ chết ngay tức khắc, hắn đi rồi, ta sẽ không làm khó người!"

"Người chắc chắn?"

"Bớt nói nhảm!"

Cảm giác đau đớn ở cổ càng lúc càng mãnh liệt, tên thiếu gia hoàn khố phát hiện ra có chất lỏng ấm áp đã từ cổ chảy xuống, gã không dám chần chờ nữa: "Lão Đồng người đi nhanh đi, người đi ta sẽ an toàn."

Đồng Thúc Dạ nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, vẻ mặt không cam lòng, nhớ tới cảnh ngộ mà mình gặp phải trong khoảng thời gian gần đây, sắc mặt gã lại trở nên vận vẹo dữ tợn, sát khí trong lòng đại thịnh, nhưng cuối cùng vẫn cố nén xuống một chút, trầm giọng nói: "Phát ra Thiên Cơ thệ! Nếu không có Thiên Cơ thệ, hôm

nay người không thoát được!"

Lục Diệp nhìn gã một lúc, sau đó mới mở miệng: "Cung thỉnh Thiên Cơ, nếu Đồng Thúc Dạ không còn gây khó xử với ta nữa, ta sẽ buông tha tên phạm nhân trước mắt, ba ngày sau trả lại tự do cho hắn!"

Từ nơi sâu xa, Thiên Cơ hạ xuống.

Tuy trong lòng Đồng Thúc Dạ khó bình ổn trở lại, nhưng trước mắt đã là kết quả tốt nhất, gã nhìn Lục Diệp một cái thật sâu: "Nhớ kỹ lời người nói."

Nói xong gã bước về phía màn mưa.

Một bước, hai bước, ba bước ...

Đột nhiên gã dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặc cho mưa đánh vào mặt, bỗng nhiên cười tự giễu: "Đúng là thảm hại!"

Hai tháng trước, gã dùng tu vi thất tầng đuổi giết một tu sĩ tam tầng, nhất thời sơ suất, không thể thành công, hai tháng sau, lại dùng tu vi lục tầng giết tu sĩ tu vi tứ tầng, vẫn không thành công như cũ.

Hiện giờ linh khiếu của gã bị phá, tu vi ngã xuống, tiền đồ vô vọng, vì thế còn phản bội tông môn, thật vất vả mới gia nhập vào một chỗ, lại làm hộ vệ cho một tên một phạm phu tục tử.

Nhưng trái ngược với gã, tu vi của đối phương tăng lên quá nhanh, nếu bỏ qua cơ hội này, còn có lần sau sao? Bản thân gã rơi vào tình cảnh như vậy, tất cả đều vì kẻ kia, thâm cừu đại hận bức này sao có thể không báo!

Linh lực bắt đầu khởi động, bỗng nhiên gã giơ tay lên chỉ về phía Lục Diệp bên kia, một đạo Kim Hồ trảm đánh tới.

Mà gần như trong nháy mắt khi gã dừng lại, Lục Diệp đã cảm thấy không ổn. Và ngay lúc đạo Kim Hồ trăm kia đánh tới, hắn đã xách thiếu niên hoàn khổ kia vọt tới trước mặt, chỉ vài bước đã vượt qua khoảng cách mấy trượng, một tay còn lại vẫn giữ Huyền Linh chung Chung, lập tức tể ra.

Trảm kích sắc bén đã phá vỡ khoảng giữa thân thể thiếu gia hoàn khổ nọ, máu loãng chảy đầy đất, sau đó chém lên Ngự Thủ linh văn trước ngực Lục Diệp, linh văn vỡ vụn, Lục Diệp chặt vật ngã xuống.

Huyền Linh chung hạ xuống, lại một lần nữa bao trùm lên người Đồng Thúc Dạ, nhưng ngay lập tức, trong chuông truyền ra tiếng vang kịch liệt, linh quang bên ngoài thân chuông cũng bắt đầu lóe ra.

“Rống!” Hồ Phách từ trong màn mưa giết ra, trực tiếp vọt tới bên cạnh Lục Diệp, Lục Diệp xoay người lên lưng hổ, đồng thời chụp cho Hồ Phách một tấm Phong Hành linh phù.

"Đi mau!"

Hắn biết Đồng Thúc Dạ điên rồi!

Hắn không biết rốt cuộc tên thiếu gia hoàn khổ này là người phương nào, nhưng đối phương có thể vênh mặt hất hàm sai khiến Đồng Thúc Dạ, hô tới hô lui, hiển nhiên cũng có chút địa vị. Lúc trước rõ ràng là Đồng Thúc Dạ đã đạt thành hiệp nghị cùng hắn, nhưng đảo mắt một cái lại trở mặt. Có thể thấy vì giết hắn, đối phương thậm chí không tiếc góp thêm tính mạng của tên thiếu gia phạm nhân kia vào!

Lục Diệp cảm nhận được quyết tâm của muốn giết hắn của Đồng Thúc Dạ. Mà giờ phút này linh lực toàn thân hắn đã tiêu hao thật lớn, nội phủ bị thương, hoàn toàn không thể tranh đấu với gã, chỉ có thể bỏ chạy, ngay cả Huyền Linh chung cũng không dám thu

hồi.

Ngay sau mười hơi thở từ khi Hồ Phách mang hấn chạy ra ngoài, Huyền Linh chung bỗng nhiên vỡ nát, Đồng Thúc Dạ sát khí đằng đằng hiện thân, mặc dù gương mặt có chút xám xịt, nhưng cuối cùng đã thoát khỏi.

Gã thoáng nhìn một chút, đã xác định chuẩn xác phương hướng Lục Diệp vừa bỏ chạy, rồi không chút do dự bay lên không đuổi theo, lúc này không có tên thiếu gia hoàn khố kia nữa, rõ ràng là tốc độ của gã đã tăng lên một chút.

Màn mưa dần dần thưa thớt, một canh giờ sau, mưa ngừng, phía chân trời hiện ra một đường cầu vồng như cầu treo, mấy tu sĩ chạy tới chiến trường trước đó phát hiện ba khối thi thể chết thảm ở chỗ này, còn có dấu vết đánh nhau lưu lại.

Mấy tu sĩ nọ nhận ra thân phận của một người trong đó, da đầu đều có chút tê dại, thiếu gia hoàn khố nhà mình đã chết, trời như sụp đổ...

Chương 227: Ta Muốn Nghỉ Lại!!!

Không bao lâu sau, tin tức truyền ra, gia tộc của tên thiếu gia hoàn khố lập tức phát lệnh truy nã nhằm vào Đồng Thúc Dạ, nhưng giờ này khắc này, Đồng Thúc Dạ đã sớm đuổi theo Lục Diệp không biết chạy được bao xa rồi.

Màn đêm buông xuống, Hồ Phách chở Lục Diệp vọt vào trong một mảnh đá lộn xộn, nơi này có từng cây cột đá to lớn đứng sừng sững, mỗi một cây đều cao hơn hai mươi trượng, rậm rạp chẳng chịt không đếm xuể.

Hồ Phách đã chạy đến kiệt lực, ba tấm linh phù Phong Hành cũng dùng hết. May mắn ở một canh giờ trước, Đồng Thúc Dạ đã không truy kích nữa, Lục Diệp đoán chừng linh lực toàn thân của tên này cũng tiêu hao hết rồi.

Dù sao đuổi theo thời gian dài như vậy, kể cả Đồng Thúc Dạ có tu vi cao hơn hẳn cũng không chịu nổi.

Lục Diệp thì ngược lại, linh lực chẳng những không tiêu hao, còn thừa dịp Hồ Phách bỏ chạy đã bổ sung tràn đầy.

Mặc dù Lục Diệp biết Đồng Thúc Dạ sẽ không từ bỏ ý đồ, và giờ phút này bọn họ nên chạy càng xa càng tốt, nhưng đúng là Hồ Phách đã không chạy nổi nữa rồi. Lúc còn Phong Hành gia trì, nó có thể chạy nhanh hơn một chút, nhưng cũng khiến nó tiêu hao tương ứng như vậy.

Tuy hẳn không cần nghỉ ngơi, nhưng Hồ Phách lại rất cần.

Dưới cột đá có tảng tránh gió, Y Y tìm được một vị trí ẩn nấp tương đối kín kẽ, Hồ Phách trực tiếp chạy tới nằm trên mặt đất, phần ngực bụng không ngừng phập phồng, đầu lưỡi thè ra bên ngoài, giống như một con chó kiệt lực co quắp.

Y Y nhìn mà đau lòng, vừa cắn răng mắng Đồng Thúc Dạ không phải là người, vừa cho Hồ Phách ăn.

Lục Diệp ở một bên kiểm tra thương thế của bản thân, không có ngoại thương rõ ràng, chỉ là khi đại chiến với Đồng Thúc Dạ, có dính phải một ít phản chấn khiến nội phủ bị thương, cũng may không nghiêm trọng, chỉ cần ăn một viên Liệu Thương đan là được.

Căn cứ theo cách làm ban ngày của Đồng Thúc Dạ cũng biết, gã tuyệt đối không buông tha đuổi giết, về sau bọn họ cũng không thể cứ chạy tiếp như vậy, thế nhưng dùng tu vi tứ tầng chống lại gã, vẫn có chút miễn cưỡng.

Nếu như có tu vi ngũ tầng, Lục Diệp cảm thấy mình có thể đánh một trận với Đồng Thúc Dạ!

Đây cũng không phải Lục Diệp tự tin mù quáng, cảm thấy hẳn có thể vượt thêm mấy cấp giết địch.

Mà từ khi rời khỏi Thanh Vân Sơn, một đường đi tới, Lục Diệp đã giết rất nhiều tu sĩ có tu vi cao hơn hẳn, chỉ riêng trong Long Tuyền Hội, đã có năm sáu tu sĩ ngũ tầng cảnh chết dưới đao của hắn.

Hai đạo Ngự Thủ và Phong Duệ linh văn này có thể khiến lực công kích và tàng phòng ngự của hắn tăng lên thật lớn, xóa bỏ chênh lệch tu vi với địch nhân.

Cho nên với Lục Diệp, vượt một cấp giết địch, chẳng phải vấn đề gì quá lớn.

Mặc dù hần cũng không biết rốt cuộc Đồng Thúc Dạ đã gặp phải chuyện gì, nhưng lần giao thủ này lại làm Lục Diệp phát hiện ra một chuyện thú vị, Đồng Thúc Dạ chỉ có tu vi lục tầng!

So với lần đuổi giết hần từ hai tháng trước, thực lực của gã đã giảm xuống rõ ràng, nếu lúc ban ngày, hần phải đối mặt với Đồng Thúc Dạ của hai tháng trước, Lục Diệp cảm thấy dù hần có trường thành, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của gã.

Tu vi của tu sĩ không thể vô duyên vô cớ ngã xuống.

Bởi vậy Lục Diệp âm thầm phỏng đoán, chắc hần gã đã bị phá linh khiếu rồi.

Tu vi Linh Khê cảnh phân chia rất đơn giản rõ ràng, trong cơ thể có bao nhiêu hệ thống tiểu chu thiên tuần hoàn, chính là có bấy nhiêu tầng cảnh giới tu vi, nhưng nếu có linh khiếu bị phá, hệ thống một tiểu chu thiên tuần hoàn trong đó đương nhiên khó có thể thành hình. Mà linh khiếu không thành hệ thống cũng không phải vấn đề gì quá lớn với việc tăng cấp của tu sĩ, nhiều nhất chỉ nhằm gia tăng trữ lượng linh lực của tu sĩ mà thôi.

Là Huyền Môn bên kia làm?

Lục Diệp khó có thể hiểu được những gì Đồng Thúc Dạ gặp phải trong thời gian này, nhưng chắc chắn chuyện linh khiếu của gã bị phá có liên quan đến việc Huyền Môn công kích trụ sở của Cửu Tinh Tông. Và căn nguyên việc này vẫn còn ở trên người hần. Tới cuối cùng hần cũng hiểu được vì sao Đồng Thúc Dạ không chịu buông tha cho mình rồi.

Đổi lại thành bất cứ kẻ nào khác, gặp phải loại chuyện này, chỉ sợ cũng không sao quên được, bảo là hai bên không chết không thôi cũng dễ hiểu.

Mặt khác đây lại là chuyện tốt với hần. Nếu đối mặt với Đồng

Thúc Dạ thất tăng, Lục Diệp sẽ không suy nghĩ xa vời như vậy.

Nhưng đối phương chỉ là lục tăng mà nói... Chưa chắc không thể đánh một trận.

Điều kiện tiên quyết là hắn phải thắng lên cảnh giới ngũ tăng.

Hiện giờ đã mở ra 54 linh khiếu, khoảng cách cảnh giới ngũ lục tăng 63 khiếu còn kém chín khiếu, nếu toàn tâm toàn ý tu hành, chỉ cần không đến hai mươi ngày!

Nhưng muốn thực hiện kế hoạch này ở nơi dã ngoại lại không dễ dàng, một khi Đồng Thúc Dạ đuổi giết tới, hắn còn phải chạy trốn. Hiện giờ đối phương đã không còn vật cản, tốc độ truy kích rất nhanh, Hồ Phách lại không có linh phù Phong Hành gia trì, đúng là không thể nào chạy thoát khỏi gã.

Cho nên hắn cần một nơi ó thể yên ổn tu hành.

Trong lòng Lục Diệp đã có tính toán, hắn lập tức lấy ra Thập Phân đồ dò xét một hồi, cuối cùng cũng tìm được một chỗ thích hợp, sau đó nuốt vào Linh đan, trùng kích khiếu thứ năm mươi.

Đến nửa đêm, Đồng Thúc Dạ lại giết tới, Lục Diệp bất đắc dĩ chỉ có thể cưỡi Hồ Phách tiếp tục chạy trốn, cũng may thời gian khôi phục của Đồng Thúc Dạ không dài, tốc độ không quá nhanh, Lục Diệp vẫn còn không gian để tiếp tục chạy trốn.

Một người đuổi một người chạy như thế, thỉnh thoảng sẽ phải dừng lại nghỉ ngơi hồi phục.

Hai ngày sau, trong một phường thị, Lục Diệp cưỡi Hồ Phách vọt vào Thiên Cơ Thương Minh ở nơi này, gần như là chân trước tiến vào, chân sau Đồng Thúc Dạ đã đuổi giết tới.

Có không ít tu sĩ trong đại diện ghé mắt nhìn, đều âm thầm kinh hãi, chủ yếu là sát khí của Đồng Thúc Dạ quá nặng, đôi mắt

đều đỏ ửng.

Một quản sự chỉ có tu vi tam tầng đi tới, nơm nớp lo sợ nói: "Trong Thương Minh cấm đánh nhau, nếu hai vị có ân oán gì, kính xin đi ra ngoài giải quyết."

"Nghỉ lại!" Lục Diệp mở miệng.

"Ây..." Ngay lúc này, quản sự kia cũng không biết nên làm như thế nào.

Đồng Thúc Dạ hung tợn nhìn quản sự kia, lộ ra tư thế 'Nếu người dám đáp ứng, ta sẽ cho người không nhìn thấy mặt trời ngày mai.'

Quản sự càng thêm run rẩy.

Chương 228: Người Tới Là Khách!

Đúng lúc này, một luồng linh lực dao động cường đại xuất hiện, một lão giả sáu mươi tuổi chống trượng gỗ từ cầu thang chậm rãi đi xuống, thỉnh thoảng lại ho nhẹ một tiếng.

Lão giả này lưng còng, dáng vẻ tựa như có thể qua đời tại chỗ bất cứ lúc nào, nhưng linh quang bên ngoài cơ thể lão còn cường đại hơn Đồng Thúc Dạ ở thời kỳ toàn thịnh.

Ít nhất cũng là tu sĩ Linh Khê bát tầng!

Lục Diệp nhìn thấy lão giả này, trong lòng đã ổn định trở lại.

Hắn giao dịch cùng Thiên Cơ Thương Minh rất nhiều lần, cũng biết nội tình của Thương Minh này mạnh mẽ ghê lắm. Nhưng điều khiến hắn cảm thấy đáng lưu ý nhất chính là cái tên của Thương Minh này. Bọn họ có thể lấy hai chữ Thiên Cơ làm danh hiệu, chuyện này có ý vị cực kỳ sâu xa.

Đúng là thị nữ chịu trách nhiệm giao dịch với người khác ở trong Thương Minh này có tu vi không cao, ít nhất là Lục Diệp chưa nhìn thấy người có tu vi quá cao, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy, trong Thương Minh này chắc chắn có cường giả tọa trấn, nếu không làm sao bọn họ có thể bảo vệ được nhiều hàng hóa đáng giá như vậy? Trên đời này không thiếu những hạng người to gan lớn mật, thích bí quá hóa liều.

Cũng tương tự như trụ sở mỗi nhà tông môn đều cần cường giả trấn thủ, Thương Minh nơi này lại càng cần cường giả.

Đây mới là nguyên nhân khiến hần chọn Thiên Cơ Thương Minh làm mục tiêu. Thương Minh là nơi buôn bán, chỉ cần hần có thể vọt vào nơi này, vậy thì tạm thời an toàn, Thương Minh sẽ không cho phép có chuyện đánh nhau phát sinh.

Sự thật chứng minh hần đoán không sai, trong Thương Minh quả thật có cường giả tọa trấn, chỉ là lúc bình thường sẽ không dễ dàng hiện thân.

Đồng Thúc Dạ đuổi giết Lục Diệp vọt vào, quân sự bình thường đã không thể trấn áp được, hiển nhiên cường giả nơi này sẽ ra mặt.

Đồng Thúc Dạ nhìn lão giả từng bước đi tới, gã cũng có chút kiêng kỵ.

Lại nói, gã hiểu biết hơn tên tu sĩ lỗ mãng như Lục Diệp nhiều, cũng biết rõ Thiên Cơ Thương Minh là quái vật khổng lồ như thế nào. Nếu không phải có điều cố kỵ, thì lúc mới vọt vào gã đã động thủ rồi, đâu chỉ dùng ánh mắt trừng Lục Diệp như thế?

"Hai vị tiểu hữu, mọi chuyện nên dĩ hòa vi quý." Lão giả run rẩy đi tới, cười tủm tỉm mở miệng, trên mặt là một mảnh hòa khí.

Lão đứng ở trước mặt, cách Lục Diệp và Đồng Thúc Dạ không xa, trượng gỗ trong tay nhẹ nhàng điểm xuống đất, một chút linh quang lấy quả trượng kia làm trung tâm, vừa rơi xuống đất đã âm âm khuếch tán ra bốn phía.

Khóe mắt Lục Diệp nhảy dựng lên, hần phát hiện mình đã xem thường lão giả này, chỉ sợ người này cũng cùng cấp bậc với Thang Vũ.

Một chiêu thị uy ấy đã mang đến hiệu quả cực kỳ rõ rệt.

Đồng Thúc Dạ vội vàng thu sát khí, ôm quyền với lão giả: "Đã quấy rầy rồi, mong được thứ tội." Gã nhanh chóng khiếp sợ.

Lục Diệp ở một bên nhìn có chút mừng thầm.

"Vị tiểu hữu này thì sao?" Lão giả nhìn về phía Lục Diệp.

"Ta đến thuê chỗ ở!"

"Người tới là khách!" Trên mặt lão giả lộ ra ý cười, sắc mặt Đồng Thúc Dạ lại trở nên khó coi.

Lão giả quay người nhìn quần sự đang đứng một bên nói: "Mang vị tiểu hữu này đi làm thủ tục thuê phòng, phí chỗ ở mỗi đêm mười khối linh thạch!"

"Chờ một chút!" Lục Diệp nhíu mày: "Mỗi đêm mười khối linh thạch?"

Hắn không biết là mình nghe lầm hay là lão già này nói sai.

Lão giả vẫn cười tùm tùm như cũ: "Mười khối linh thạch."

"Những Thương Minh khác đều chỉ cần một khối linh thạch một đêm!" Lục Diệp cảm giác mình có chút bị nhầm vào, lần này đến phiên Đồng Thúc Dạ ở một bên âm thầm sảng khoái.

Nụ cười trên mặt lão giả dần dần thu liễm, thanh âm cũng dần dần cao lên: "Tuy người tới đều là khách, nhưng Thương Minh chỉ là nơi buôn bán, không phải nơi tị nạn, nếu ai dám có tâm tư lợi dụng Thương Minh, tất phải trả giá đắt!" Lão lạnh lùng nhìn Lục Diệp: "Nói như vậy, tiểu hữu đã hiểu chưa?"

Nói không sai, lão già này không thân không quen với Lục Diệp, tất nhiên sẽ không giúp đỡ hắn cái gì.

Hiện giờ lão ra mặt uy hiếp Đồng Thúc Dạ, đồng thời cũng muốn cho Lục Diệp biết khó mà lui, nếu không phải Thương Minh vẫn trung lập, không tham dự đối kháng của hai đại trận doanh, chỉ sợ lão phải tự mình ra tay đánh luôn cả hai người ra bên ngoài

rồi.

"Hiếu rồi." Lục Diệp không so đo những thứ này, trước mắt có một hoàn cảnh tu hành an ổn là quan trọng nhất, hắn lấy ra một cái túi trữ vật kiểm đếm một phen, ném cho tên quản sự kia: "Ở trước mười ngày."

Lão giả kinh ngạc, Đồng Thúc Dạ cũng kinh ngạc.

Lục Diệp kia ra tay chính là một trăm khối linh thạch, không hề giống thủ bút của một tu sĩ tứ tầng.

Quản sự cầm túi trữ vật, nhìn lão giả kia hỏi ý.

Nụ cười của lão giả xuất lại hiện trên môi: "Tìm cho vị khách này một căn phòng lớn nhất và tốt nhất."

"Vâng!" Quản sự kia đáp ứng, đưa tay ra hiệu: "Mời khách nhân đi sang bên này."

Lục Diệp mang theo Hồ Phách theo quản sự kia lên lầu.

Lão giả lại nhìn về phía Đồng Thúc Dạ: "Vị tiểu hữu này thì sao? Người cũng cần chỗ ở?"

"Mười khối linh thạch một đêm?" Đồng Thúc Dạ hỏi.

"Đó là đương nhiên, Thương Minh đối xử bình đẳng với bất kỳ khách nhân nào."

"Vậy thì không được!" Trong lòng Đồng Thúc Dạ thầm nói, đầu óc ta cũng không có bệnh, ai lại đi tiêu hao mười khối linh thạch một đêm cho một gian phòng.

Thêm nữa, hôm nay gã đã chặn được Lục Diệp ở chỗ này, ngược lại không cần lo lắng hắn chạy trốn.

Sau khi Đồng Thúc Dạ hơi trầm ngâm, cuối cùng gã nhẹ nhàng

rời khỏi Thương Minh, tới trước một cửa hàng đối diện chỗ này, ngồi ở nơi đó nhìn chăm chăm cửa Thương Minh, sau đó lấy ra hai khối linh thạch nằm ở trong lòng bàn tay, chậm rãi khôi phục.

Gã cũng không tin, Lục Diệp có thể kiên trì tiếp tục ở lại một đêm mười khối linh thạch!

Phòng rất lớn, lớn hơn bất cứ gian phòng nào Lục Diệp từng ở lại, bố trí trong phòng cũng mang tới cho người ta có một loại cảm giác ấm áp, càng khiến Lục Diệp cảm thấy vui mừng chính là, thiên địa linh khí trong phòng này nồng đậm hơn bên ngoài một chút.

Hắn âm thầm phỏng đoán hẳn là nơi này có bố trí thứ gì đó có tác dụng như Tụ Linh pháp trận, ngược lại cũng thuận tiện cho hắn tu hành.

Hơn nữa trong phòng này còn có chỗ tắm rửa rất đẹp.

Một đường bồn ba, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Sau khi Lục Diệp và Hồ Phách ăn một bữa cơm no, lại tắm rửa sạch sẽ, lúc này hắn mới bắt đầu tu hành.

Hắn muốn mau chóng tăng tu vi của mình lên, tiêu hao mười khối linh thạch một đêm là quá lớn, dù trong tay hắn hiện giờ có chút tài phú cũng không chịu đựng nổi.

Chương 229: Cuối Cùng Cũng Được!

Linh khiếu trên cơ thể đều được gia trì Tụ Linh linh văn, Lục Diệp lập tức cảm nhận được một phần khác biệt, bởi vì linh khí trong phòng nồng đậm, cho nên sau khi gia trì Tụ Linh linh văn, tu hành sẽ càng hiệu quả hơn.

Cứ như vậy, hắn bắt đầu tu hành, không ngừng lại một khắc nào, từng cái từng cái linh khiếu trong cơ thể đều bị mở ra.

Năm mươi sáu khiếu, năm mươi bảy khiếu, năm mươi tám khiếu ...

Nếu thật sự quá mệt mỏi, hắn chỉ nghỉ ngơi một lát, hoặc khi ngồi trong quãng thời gian quá lâu, làm khí huyết ứ đọng, hắn sẽ đứng dậy luyện đao hoạt động gân cốt.

Từ khi tiến vào Linh Khê chiến trường đến nay, mặc dù Lục Diệp vẫn luôn khắc khổ tu hành, nhưng chưa bao giờ hắn làm giống lần này, hay có khát vọng nhanh chóng tăng lên thực lực như vậy.

Kỳ thực khát khao của hắn cũng không liên quan tới Đồng Thúc Dạ, chủ yếu là ở thêm một đêm tại chỗ này sẽ hao phí mười khối linh thạch, thời gian đúng là vàng bạc!

Đêm khuya thứ tư tính từ lúc Lục Diệp đặt chân tới Thương Minh, trong phòng ngũ tầng, một vị quân sự đáng người linh lung đang báo cáo với lão giả kia về lợi nhuận gần đây của Thương Minh, lão giả nghe đến có chút buồn ngủ.

Quản sự kia cũng không cảm thấy kinh ngạc, sau khi nói xong lại tiếp tục: "Còn có một chuyện cần bẩm báo với đại nhân."

"Nói đi!"

"Một đoạn thời gian gần nhất, linh thạch trên Tụ Linh trận tiêu phí nhiều hơn trước, gần như mỗi ngày đều phải tiêu hao nhiều hơn ba bốn khối linh thạch."

Lão giả rốt cục mở mắt ra: "Chỗ nào xảy ra vấn đề?"

"Phòng chữ Thiên số 3 bên kia."

Phòng chữ Thiên số 3, chính là phòng của Lục Diệp.

Lão giả hơi cân nhắc: "Thiên phú như vậy, ngược lại rất hiếm thấy."

Thiên phú càng cao, càng có thể hấp thu được nhiều linh khí, mà sở dĩ linh khí trong phòng chữ Thiên nồng đậm như vậy, nguyên nhân cũng đúng như Lục Diệp suy đoán, trong phòng được ngằm bố trí Tụ Linh pháp trận, tụ tập linh khí trong thiên địa linh khí, cũng sẽ tiêu hao linh thạch.

Cường độ pháp trận vận chuyển càng lớn, linh thạch tiêu hao sẽ càng nhiều.

Lão giả từng gặp nhiều tu sĩ có thiên phú xuất sắc, tiêu hao cũng lớn hơn Lục Diệp nhiều, nhưng dùng tu vi tứ tầng mà mỗi ngày phải tiêu hao hơn ba bốn khối linh thạch, cũng có chút không tầm thường.

"Ngài có muốn đuổi hẳn ra ngoài không?" Quản sự kia hỏi.

"Người ta không nợ người linh thạch, đuổi như thế nào? Nên nhớ rằng, chúng ta làm kinh doanh, không phải vấn đề là ai đến, mà phải đối xử một cách công bằng, không thể hành động theo sở

thích của riêng mình.”

"Vâng."

"Đi xuống đi." Lão giả phất phất tay.

Quản sự kia cung kính cáo lui.

Lão giả ngồi trên ghế ngấn người, lúc này mới chậm rãi lắc đầu.

Cũng không biết là đệ tử xuất thân từ đại tông môn nào, chạy đến vòng ngoài mài giũa bản thân, thế nhưng một tu sĩ tứ tăng bị lục tăng nhìn chăm chăm, chỉ sợ sống không được quá lâu.

Ngày thứ sáu sau khi vào Thương Minh, thừa dịp Lục Diệp nghỉ ngơi, Hồ Phách tiến lên cọt cọt hắt.

Lục Diệp nhìn Y Y: "Hồ Phách muốn cái gì? "

Y Y trao đổi với nó một phen, sau đó nói: "Lần trước người lấy ra cái lân phiến kia, Hồ Phách muốn thứ đó."

Lục Diệp bưng tỉnh, vội vàng lấy lân phiến đó ra, Hồ Phách tiến lên ghé mũi vào trên đó hít mạnh một hơi, một tia máu màu đỏ tươi tràn vào trong lỗ mũi Hồ Phách, nó không ngừng lắc đầu về phía sau vài bước. Và cũng giống lần trước, Hồ Phách lắc đầu vài cái đã ngã xuống đất ngất đi, hào quang màu đỏ nhạt không ngừng chảy bên ngoài cơ thể, rèn luyện thể phách của nó.

Lục Diệp cũng không học theo Hồ Phách, thoạt nhìn tia máu trong lân giáp có cấp bậc rất cao, ngay cả loại yêu thú như Hồ Phách cũng có chút không chịu nổi, Lục Diệp đoán chừng nếu hắt mà hít một ngụm, chắc chắn không có kết cục gì tốt.

Thế nhưng đúng là thứ này có hiệu quả kỳ diệu đối với chuyện rèn luyện thể phách, sau khi tôi thể lần trước, thể chất của Hồ

Phách đã được cải thiện thật lớn, hiện giờ là lần thứ hai, cũng không biết nó sẽ có trưởng thành ra sao.

Hắn vẫn duy trì tần suất tu hành của mình.

Một loạt linh khiếu liên tiếp bị mở ra.

Ngày thứ mười lăm từ khi vào Thương Minh, linh khí không ngừng trùng kích, vách tường của khiếu thứ 63 dần dần buông lỏng, ngay trước khi vách tường này bị phá vỡ, Lục Diệp lại ngừng tu hành.

Hắn đứng dậy, kiểm tra trạng thái bản thân, tinh lực dồi dào, khí huyết tràn đầy, sáu mươi ba khiếu muốn phá là sẽ phá được, có thể bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

Hắn mang theo Hồ Phách đi tới tầng một Thương Minh, tìm một quán sữ, hao phí một trăm linh thạch mua mấy tấm linh phù.

Cứ như vậy, linh thạch chỉ còn lại hơn 230 khối, chủ yếu là quãng thời gian nửa tháng ở nơi này đã tiêu tốn của hắn 150 khối linh thạch, nhưng tiền tiêu rất đáng giá, tu hành ở trong gian phòng kia, hiệu suất tăng lên rất nhiều, kế hoạch ban đầu là hai mươi ngày, nhưng chỉ mười lăm ngày đã hoàn thành, rút ngắn được vài ngày.

Linh đan trong tay hắn còn không đến một trăm viên. Lục Diệp suy nghĩ một chút, lại đơn giản đổi linh thạch mua hai trăm viên linh đan, lưu lại hơn ba mươi khối linh thạch dự phòng.

Tất cả đã chuẩn bị xong, Lục Diệp cười Hồ Phách ra khỏi Thương Minh.

Một đôi con người sắc bén lập tức nhìn chăm chăm vào hắn, chính là Đồng Thúc Dạ đã chờ nửa tháng bên ngoài Thương Minh.

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt Lục Diệp trở nên khó coi như cha

mẹ chết. Khóe miệng Đồng Thúc Dạ nhếch lên, gã chỉ nhai miếng thịt khô trong miệng hai lần, rồi cứ thế nuốt xuống.

Cuối cùng cũng đợi được!

Lục Diệp không chút do dự, trực tiếp chụp một tấm Phong Hành linh phù lên người Hồ Phách, nhắm chuẩn một phương hướng xông ra ngoài.

Đồng Thúc Dạ bay lên trời, đuổi theo.

Phía sau gã, chủ quán kia lệ rơi đầy mặt... Nhân sinh thật gian nan, nửa tháng không thể mở cửa, từ sau khi Đồng Thúc Dạ sát khí đằng đằng đứng ở chỗ này, không còn khách nhân nào dám đến thăm.

Nhưng gã lại không dám đuổi người đi, tu vi lục tăng ấy vốn không phải trang trí, một tên tam tăng như gã nào dám tùy tiện đắc tội người ta.

Hiện giờ cuối cùng ôn thần này cũng rời đi rồi! Chủ quán kia nhớ tới nửa tháng này nếm đủ đắng cay, không nhịn được khóc thành tiếng.

Chương 230: Chỉ Một Người Có Thể Sống Sốt Ra Ngoài!!!

Tốc độ của Hồ Phách lại có chút tăng lên, hẳn là lúc trước được tia máu tôi thổi, lại có Phong Hành gia trì, dù Đồng Thúc Dạ có thể lướt đi truy kích, nhất thời cũng không đuổi kịp, điều này khiến gã rất tức giận.

Cũng may hiện giờ gã đã thông minh hơn, trên đường truy kích lại ném một hạt linh đan vào trong miệng, bổ sung tiêu hao, đồng thời hai tay đều cầm một khối linh thạch, hấp thu linh lực trong đó.

Thế cục lại quay về nửa tháng trước, trong lúc Lục Diệp chạy trốn, hẳn không ngừng xâm nhập vào nơi hoang dã. Hơn nửa ngày sau, tốc độ chạy của Hồ Phách đã chậm rãi giảm xuống, thể lực tiêu hao quá lớn, may mắn Đồng Thúc Dạ cũng như thế, dù có linh đan linh thạch khôi phục, cũng không bổ sung kịp linh lực hao tổn.

Trong lòng giống như tự hiểu ý, hai bên đều dừng lại nghỉ ngơi hồi phục, thế nhưng lần này không nghỉ được bao lâu Lục Diệp đã bắt đầu chạy trốn, Đồng Thúc Dạ tất nhiên sẽ không để mặc cho hắn trốn thoát, cũng lập tức đứng dậy đuổi theo.

Một ngày sau, Đồng Thúc Dạ dừng lại trước một sơn động, khẽ cau mày!

Vừa rồi gã đang ở giữa không trung, tận mắt nhìn thấy Lục Diệp cưỡi con hổ lớn tuyết trắng kia vọt vào trong sơn động này, tình hình quỷ dị ấy khiến gã sinh ra một tia nghi ngờ.

Theo đạo lý, bên chạy trốn không có khả năng dễ dàng dồn

chính mình vào chỗ chết. Cho nên đối phương làm như vậy, rõ ràng có chút không bình thường.

Nhưng rất nhanh gã lại nghĩ đến một khả năng khác, có thể là sơn động này thông với phía bên kia, đối phương từ nơi này chạy trốn, sẽ làm ưu thế trượt của gã bị mất đi.

Nghĩ tới đây, Đồng Thúc Dạ không còn do dự nữa, tiến thẳng tới sơn động, nhanh chóng xâm nhập vào bên trong, đương nhiên, gã cũng không ngốc, để tránh Lục Diệp mai phục, đã giơ tay lên chụp một đạo Kim Thân phù lên người. Làm như vậy dù địch nhân phát động đánh lén từ trong bóng tối, gã cũng có thời gian phản ứng.

Trong sơn động u ám ẩm ướt, ngoài dự liệu của Đồng Thúc Dạ, đối phương lại không động tay động chân trong hoàn cảnh bức bách này.

Càng tiến về phía trước, sơn động càng rộng rãi.

Cho đến một khắc nào đó, khi gã vọt vào một đoạn hang động rộng rãi, khu vực này có phạm vi chừng hai mẫu đất (hai mẫu là 7200 mét vuông) , cao hơn mười trượng, trên đỉnh động có thạch nhũ treo ngược, không ngừng nhỏ giọt, phát ra tiếng vang.

Tuy hoàn cảnh tối tăm, nhưng gã chỉ cần liếc mắt một cái đã trông thấy Lục Diệp trốn trong sơn động. Giờ phút này, Lục Diệp đang khoanh chân ngồi, linh lực toàn thân bắt đầu khởi động sôi trào.

Đồng Thúc Dạ có thể xác định đối phương đang có âm mưu quỷ kế gì, nhưng nơi này là không gian nửa phong bế, ngoại của động mà gã vừa đi vào, chẳng còn lối thoát nào khác.

Nghĩa là chỉ cần gã chặn vị trí lối ra này, đối phương sẽ không còn chỗ nào để trốn!

Trong lòng Đồng Thúc Dạ ổn định trở lại, rốt cục cũng bắt được tên này!

Hiện giờ dù đối phương có âm mưu quỷ kế gì, thì ở trước mặt thực lực tuyệt đối, vẫn không chịu nổi một kích.

Gã nhẹ nhàng hít một hơi, để lộ một nụ cười mỉa mai trên khuôn mặt: "Đây là nơi người chọn để chôn chôn?"

Gã vứt lời bỗng nhiên bên phía Lục Diệp có khí cơ (chỉ dòng khí vận hành trong cơ thể) phun trào, linh lực điên cuồng dao động, một vòng gợn sóng bao trùm, linh quang bên ngoài cơ thể sáng lên một đoạn.

Linh Khê ngũ tầng!

Đồng Thúc Dạ ngạc nhiên, lúc trước gã truy kích Lục Diệp, đối phương rõ ràng chỉ có tu vi tứ tầng, nhưng vừa qua mười mấy ngày không gặp, hẳn lại là tu sĩ ngũ tầng?

Điều này nói rõ một vấn đề, chính là đối phương cố ý kẹt lại ở ngưỡng cửa ngũ tầng, để chọn thẳng cấp vào lúc này!

Tốc độ tu hành thật nhanh!

Hai tháng rưỡi trước, đối phương chỉ có tu vi tam tầng, lúc trước khi Đồng Thúc Dạ nhìn thấy Lục Diệp đạt đến tứ tầng, gã đã âm thầm giật mình, thế nhưng trong lòng chỉ nghĩ rằng, chắc hẳn đối phương vốn dừng lại ở tu vi tam tầng thật lâu, cho nên tăng thêm một tầng cũng là bình thường.

Nhưng bây giờ mới biết, kẻ này tăng lên cực kỳ không bình thường!

Hai tháng rưỡi từ tam tầng thẳng cấp đến ngũ tầng. Tốc độ tu hành bậc này, chỉ nghe cũng khiếp người.

Đồng Thúc Dạ càng cảm thấy lựa chọn của mình không sai. Nếu gã bỏ qua cơ hội lần này, dù lần sau có cơ hội gặp được hắn, chỉ sợ gã cũng không phải đối thủ của người ta, đến lúc đó ai giết ai còn chưa biết được.

Ngay lúc gã giật mình, đột nhiên sau lưng có dao động linh lực truyền ra.

Đồng Thúc Dạ không chút suy nghĩ, đã giơ tay lên đánh ra một đạo thuật pháp về phía bên kia.

Có một bóng dáng chột lóe lên rồi biến mất. Cùng lúc đó, một tấm linh phù nổ tung ngay cửa động, cộng thêm đạo thuật pháp do Đồng Thúc Dạ đánh ra khiến cửa động nát bấy, đất đá ầm ầm rơi xuống, thoáng cái đã bịt kín cửa động.

Đồng Thúc Dạ hơi kinh hãi, lúc này gã mới phát hiện mục đích của linh phù vừa rồi vốn không phải để công kích gã, mà đối phương muốn phong bế cửa ra.

Lần này hai bên muốn lui cũng không lui được!

Dao động linh lực mãnh liệt nhanh chóng tiếp cận, Đồng Thúc Dạ vội vàng quay đầu, lại lập tức nhìn thấy Lục Diệp thân như sấm sét, đang vội vàng chạy về phía mình.

Giờ phút này, Lục Diệp đâu còn có vẻ mặt như cha mẹ chết lúc mới rời khỏi Thương Minh? Vẻ mặt hắn thật bình tĩnh, nghiêm túc trầm ổn, dù đối mặt với Kim Hồ trăm do Đồng Thúc Dạ đánh tới, cũng nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát.

Nơi này đúng là điểm táng thân, nhưng là nơi hắn chọn lựa cho Đồng Thúc Dạ!

Trên đường chạy trốn, hắn cứ một mực cân nhắc về chuyện Đồng Thúc Dạ có thể trượt đi, cho nên đã yêu cầu Y Y đi tìm địa hình phù hợp. Nếu không một khi tình thế không thích hợp, Đồng

Thúc Dạ sẽ một lòng chạy trốn, khiến cho hắc không cách nào ngăn cản được, cho nên muốn giết gã, nhất định phải có địa lợi.

Hang động mà Y Y tìm được không quá lớn, nhưng cũng không nhỏ, miễn cưỡng phù hợp với yêu cầu của Lục Diệp.

Để Y Y thúc giục uy lực linh phù phong bế cửa động, cũng là vì hắc sợ Đồng Thúc Dạ sẽ chạy trốn.

Trước mắt hang động này đã hoàn toàn phong bế, hôm nay hắc và Đồng Thúc Dạ chỉ có một người có thể sống sót đi ra ngoài!

Chương 231: Vừa Đấu Chiến Vừa Thích Ứng!!!

Lục Diệp đã thăng lên cảnh giới ngũ tàng, trong cơ thể có thêm một hệ thống tuần hoàn tiểu chu thiên, tốc độ và lực bộc phát của bản thân tăng lên không nhỏ. Hắn tự tin chỉ cần có thể kề sát người Đồng Thúc Dạ, chắc chắn sẽ chém chết gã!

Đúng là pháp tu rất lợi hại, bọn họ tinh thông đủ loại thuật pháp, ra tay là mang theo uy thế hung mãnh, nhưng pháp tu lại có một cách gọi khác.

Lúc trước khi hắn nói chuyện phiếm cùng Hoa Từ đã nghe nàng nói qua. Nữ nhân này nói trong giới tu hành, các tu sĩ xưng thể tu là nhục man tử, binh tu là một đám mãng phu đầu sắt, về phần pháp tu, đó chính là một đám da giòn!

So với thể tu và binh tu cùng cấp độ, thân thể của pháp tu tuyệt đối là kém nhất. Bởi vì bọn họ cần phải quanh năm nghiên cứu thuật pháp, không có thời gian đi rèn luyện thể lực bản thân.

Thậm chí thân thể của những quý tu xuất quỷ nhập thần kia còn mạnh hơn pháp tu một đoạn.

Trong lúc tu sĩ cấp thấp tranh đấu, kéo dài khoảng cách chính là thiên hạ của pháp tu, nhưng một khi bị cận thân, sức chiến đấu của pháp tu sẽ giảm đi rất nhiều.

Trong lần giao phong khoảng nửa tháng trước, Lục Diệp mới có cảnh giới tứ tàng, chỉ có thể đột tiến đến vị trí cách Đồng Thúc Dạ tám trượng, nhưng hiện tại hắn đã có tu vi ngũ tàng, hắn tự tin bản thân có thể đột phá phong tỏa do thuật pháp của Đồng Thúc

Dạ tạo ra, để đánh tới trước mặt gã.

Trên đường đột tiến, thân hình Lục Diệp di chuyển, lắt mình né tránh từng đạo thuật pháp đánh tới, khoảng cách nhanh chóng bị thu hẹp lại.

Dưới ánh sáng của thuật pháp chiếu rọi, vẻ mặt Đồng Thúc Dạ cũng có chút hoảng hốt.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai bên đã thu hẹp lại gần mười trượng!

Đồng Thúc Dạ vừa đánh ra hai đạo thuật pháp, tất cả đều bị Lục Diệp né tránh.

Linh lực điên cuồng tuôn ra, trước mặt Đồng Thúc Dạ xuất hiện một mâm tròn màu đỏ rực, từ trong mâm tròn kia, từng quả hỏa cầu to bằng nắm tay phun ra, lít nha lít nhít bao trùm ra phía trước.

Hang động tối tăm ngay lập tức sáng rõ.

Gã từng dùng đạo thuật pháp này khi đuổi giết Lục Diệp chừng hai tháng rưỡi trước. So với Kim Hồ trảm, lực sát thương của một quả cầu lửa nhỏ hơn rất nhiều, nhưng thắng ở số lượng, phạm vi bao phủ lớn. Hơn nữa gã sở trường thi triển thuật pháp hệ Hỏa hơn thuật pháp hệ Kim một chút.

Lục Diệp đang trực tiếp xông về phía gã chột nhướng mày, lập tức lóe lên, xê dịch bước chân, muốn từ bên cạnh vòng qua, nhưng đúng lúc ấy, Đồng Thúc Dạ cũng điều chỉnh phương hướng, linh lực toàn thân không ngừng rót vào trong mâm tròn màu đỏ trước mặt.

Ầm ầm ầm ầm...

Từng quả cầu lửa bay ra, đánh lên bốn phía vách động, truyền

ra tiếng vang rậm rập.

Hổ Phách cố hết sức co rút ở phía sau một cột nhũ đá thô to, không nhúc nhích. Thể lực của nó đã tiêu hao quá lớn, không giúp được Lục Diệp bất cứ điều gì, cho nên trước khi khai chiến, Lục Diệp đã để cho nó trốn ở chỗ này, miễn cho bị ngộ thương.

Hơn nữa dù thể lực của Hổ Phách vẫn còn, thì nó cũng khó có thể nhúng tay vào trận chiến đấu như vậy. Tuy trong thời gian qua, nó cũng tăng trưởng không ít, nhưng vẫn kém địch nhân mà Lục Diệp cần phải đối mặt rất nhiều.

Kế hoạch tập kích lúc trước của Lục Diệp đã thất bại, hiện giờ hắn chỉ có thể không ngừng vòng quanh, mượn từng cột nhũ đá đứng sừng sững trên mặt đất ngăn cản công kích của Đồng Thúc Dạ.

Nhưng hắn cũng không nóng nảy, bởi vì tình huống như rất đối có lợi với hắn, Đồng Thúc Dạ duy trì thuật pháp cần tiêu hao linh lực, người sốt ruột hắn là gã mới đúng.

Quả nhiên chỉ vài hơi thở, Đồng Thúc Dạ đã thay đổi thuật pháp, giơ tay lên chỉ một cái, một con hỏa xà bay múa đánh tới phía sau nhũ đá mà Lục Diệp ẩn thân, hỏa xà kia càng thêm chân thực hơn hỏa xà dùng linh phù thúc giục ra, hỏa diễm thiêu đốt trên thân rắn, mơ hồ có thể thấy được mấy phiến lân giáp.

Hỏa xà cuốn lấy nhũ đá kia, Lục Diệp đã sớm tránh đi, Đồng Thúc Dạ quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Lục Diệp khí thế hùng hổ từ bên cạnh giết tới.

Gã vội vàng thúc giục linh lực, lặp lại chiêu cũ, chỉ thấy một mâm tròn đỏ rực như thiêu đốt xuất hiện ở trước mặt, từ bên trong mâm tròn kia, một đám quả cầu lửa to bằng nắm tay đánh ra.

Vào giờ khắc này, thân hình Lục Diệp bắt đầu trở nên phiêu hốt bất định mơ hồ khó nắm bắt), chỉ thấy hắc tránh thoát hết quả cầu lửa này đến quả cầu lửa khác, không ngừng thu hẹp khoảng cách đôi bên.

Đồng Thúc Dạ khẽ nhú mày, gã phát hiện dường như phản ứng của Lục Diệp nhanh hơn vừa rồi một chút.

Đây không phải là ảo giác, đúng là động tác của Lục Diệp đã nhanh hơn trước kia.

Tuy cảnh giới tăng lên có thể khiến thực lực tu sĩ tăng lên tương ứng, nhưng trên thực tế vừa mới thăng cấp, vẫn còn một chút thời gian để thích ứng. Nhưng Lục Diệp vì dẫn Đồng Thúc Dạ nhập hố, đã cố ý giữ lại khiêu thủ sáu mươi ba, lúc hắc đang đột phá thì Đồng Thúc Dạ giết tới, nên hoàn toàn không có thời gian thích ứng với biến hóa của thân thể.

Hắc chỉ có thể vừa giao thủ cùng Đồng Thúc Dạ vừa chậm rãi thích ứng, cũng may loại giao phong kịch liệt này khiến người ta cảm thấy áp lực thật lớn, nhưng tương đương với đó, tốc độ thích ứng cũng rất nhanh.

Lục Diệp lại một lần nữa bị ép trở về, nhưng hắc cảm thấy chỉ chốc lát nữa thôi, hắc hoàn toàn khống chế được lực lượng mới, bởi vậy, hắc dứt khoát tiếp tục trốn ở phía sau đám nhũ đá, tránh né thuật pháp công kích của Đồng Thúc Dạ, đợi cho đến lúc gã điều chỉnh lại ngai yên giết ra.

Càng ngày, phản ứng và tốc độ của hắc càng nhanh hơn một chút.

Lục Diệp có một loại trực giác mãnh liệt, lần này hắc sẽ thành công!

Hắc lại lắc mình né tránh đám cầu lửa đánh tới, nếu thật sự

tránh không thoát sẽ dùng Ngự Thủ linh văn ngăn cản, mười trượng, tám trượng, năm trượng...

Lục Diệp giơ tay rút đao. Trong nháy mắt khi trường đao ra vỏ, linh lực màu đỏ rực bám lên mũi đao. Trong không gian tối tăm, cả thanh đao tựa như được thiêu đốt lên.

Đao quang xuất hiện, Lục Diệp chém một đao được Phong Duệ linh văn gia trì về phía Đồng Thúc Dạ.

Sắc mặt Đồng Thúc Dạ có chút kinh ngạc, dường như gã không nghĩ ra vì sao Lục Diệp có thể lại gần mình nhanh như thế nào. Sau đó gần như là theo bản năng, gã giơ hai tay lên trước người, giống như muốn dựa vào thân thể của mình để ngăn cản một kích sắc bén kia.

Chương 232: Tiểu Tử, Người Quá Coi Thường Pháp Tu Rồi!!!

Một tiếng rầm vang, linh quang màu vàng bị nghiền nát, là Kim Thân phù mà Đồng Thúc Dạ đắp trên người lúc tiến vào sơn động. Kim Thân phù bình thường đã không ngăn được một đao tu vi ngũ tầng của Lục Diệp hiện giờ, chỉ một đao đã chém vỡ kim quang.

Nhưng không đợi Lục Diệp mừng rỡ, kim quang trước mặt chớp động đã, hai đao Kim Hồ trăm giao nhau thành hình chữ thập đánh về phía hắn.

Khoảng cách quá gần, hoàn toàn không thể tránh né.

Trúng kế rồi!

Tốt xấu gì Đồng Thúc Dạ cũng là một pháp tu lục tầng thất tầng, bị hắn đột tiến đến trước người, làm sao có thể làm ra động tác ngu xuẩn là dùng hai tay chống đỡ.

Đó căn bản không phải là chống đỡ công kích của hắn, ngược lại Đồng Thúc Dạ muốn mượn chuyện này để che dấu động tác thi triển thuật pháp của gã, vì lừa gạt Lục Diệp, thậm chí biểu cảm trên mặt gã cũng cực kỳ chân thật.

Diễn thật tốt!

Trên thực tế Lục Diệp đã nghĩ sai rồi, biểu cảm kinh ngạc kia thật sự là kinh ngạc. Đồng Thúc Dạ hoàn toàn không nghĩ tới gã sẽ bị Lục Diệp dễ dàng đến gần như vậy, nhưng đúng là giờ hai tay lên là có dự mưu. Cho tới nay, gã đều cho Lục Diệp một loại ấn

tượng rằng một lần gã chỉ có thể phóng thích một đạo thuật pháp, nhưng trên thực tế đó cũng không phải là cực hạn của gã.

Khi một đạo của Lục Diệp chém xuống, gã cũng thuận thế chém ra hai đạo Kim Hồ trảm giao nhau, bởi vì gã cảm thấy bản thân có Kim Thân phù hộ thể, lại cộng thêm linh lực hộ thân, dưới hai tầng bảo vệ này, bất kể Lục Diệp làm như thế nào cũng không thể một đao chém chết gã được.

Nhưng nếu Lục Diệp ăn hai đạo Kim Hồ trảm của gã, không chết cũng trọng thương!

Lần tính kế này Đồng Thúc Dạ đã đắc thủ, hai đạo Kim Hồ trảm của gã chém vào ngực Lục Diệp.

Thân thể Lục Diệp ngã ra ngoài. Người còn ở giữa không trung, lồng ngực đã dấy lên một cơn buồn bực, khiến hắn trực tiếp phun ra một ngụm sương máu.

Nhưng Đồng Thúc Dạ cũng thất thủ.

Trong nháy mắt giao phong với nhau, gã lại kêu lên một tiếng thảm thiết, không ngừng lui về phía sau, cúi đầu nhìn, có thể nhìn thấy trên hai tay đã xuất hiện vết thương sâu tới xương, máu thịt bầy nhầy.

Gã không khỏi trợn to hai mắt...

Đây là một đao do tu sĩ ngũ tăng chém ra? Đùa ta sao!

Chỉ một đao đã phá Kim Thân phù của gã trước, sau đó lại tiếp tục phá linh lực hộ thể của gã, chém cho hai tay gã bị thương!

Đồng Thúc Dạ âm thầm cảm thấy may mắn vì mình vẫn luôn duy trì linh lực hộ thân, nếu không một đao này có thể chém hai cánh tay của gã rớt xuống.

Một tu sĩ vừa tăng cấp ngũ tăng, nào có công kích sắc bén như vậy? Rút cuộc linh khí trên tay đối phương có phẩm chất gì?

Lần trước gã đuổi giết Lục Diệp, chỉ thấy hấn dùng Ngự Thủ linh văn tác chiến, mới biết linh văn của hấn có lực phòng hộ cực mạnh. Bởi vậy đến tận giờ phút này, gã mới được lĩnh giáo sức tấn công của Lục Diệp lần đầu tiên, quả thật kinh hãi xuất ra một thân mồ hôi lạnh!

Đồng Thúc Dạ âm thầm sợ hãi, thiếu chút nữa đã chơi hỏng rồi.

"Khụ khụ..." Lục Diệp bị đánh bay ra ngoài ở bên kia chống đao đứng lên, trong miệng tràn đầy vị mặn.

Đồng Thúc Dạ ngừng thần nhìn về phía ngực hấn, rất nhanh lại thất vọng, ngực Lục Diệp không có dấu vết bị chém, trong nháy mắt cuối cùng, hấn đã kịp thời thúc giục Ngự Thủ linh văn ngăn cản, mặc dù ngăn được trăm kích, nhưng lại không ngăn được trùng kích, khiến Lục Diệp bị nội thương.

Hấn thoáng cảm nhận một chút, phần ngực khó chịu, nhưng không có dấu hiệu gãy xương. Đây là chuyện tốt, sau khi được Long tuyên tột thể, thể lực của hấn đã tăng lên rất lớn, năng lực chịu đánh cũng trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Đồng Thúc Dạ sẽ không cho hấn thời gian thở dốc, Lục Diệp vừa đứng lên, gã đã nhện đau hai tay thúc giục thuật pháp đánh tới.

Các loại thuật pháp màu vàng, màu đỏ, màu trắng liên tiếp bắn ra, liên miên không dứt, Lục Diệp chỉ có thể chặt vật tránh né.

Một hồi lâu, hấn mới bình tĩnh lại, xoay người giết tới Đồng Thúc Dạ, trường đao lần thứ hai như lửa đang thiêu đốt.

Từng có kinh nghiệm một lần đột tiến tới trước người Đồng

Thúc Dạ, lúc này Lục Diệp đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều, nhất là sau khi hai tay Đồng Thúc Dạ bị thương, tần suất gã thi triển thuật pháp rõ ràng giảm xuống không ít.

Mà theo Lục Diệp tập kích, Đồng Thúc Dạ cũng không ngừng lui về phía sau trốn tránh, lúc này quá trình lựa chọn chiến trường trước đó đã thể hiện ra tầm quan trọng của mình, nếu như đánh nhau ở ngoài đồng, Đồng Thúc Dạ chỉ cần một cái trượt là có thể rời xa Lục Diệp, nhưng ở trong không gian kín mít này, gã hoàn toàn không có biện pháp thi triển ưu thế của mình.

Khoảng cách lại nhanh chóng bị thu hẹp một lần nữa, sắc mặt Đồng Thúc Dạ dần trở nên dữ tợn hung ác.

Trong chớp mắt, Lục Diệp đã nhào tới cách mặt Đồng Thúc Dạ ba trượng, hắn cúi người né tránh một đạo thuật pháp, trường đao trong tay nghiêng nghiêng chém lên.

Một đao nhất định phải thành công này lại hụt, lực trùng kích cường đại đánh úp từ trên cao, Lục Diệp vội vàng nâng tay thúc giục Ngự Thủ linh văn ngăn trở, lực trùng kích làm cho thân hình hắn thấp xuống, cả người không nhịn được mà trượt về phía sau.

Đồng Thúc Dạ giương mắt nhìn, lại lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt châm chọc nhìn Lục Diệp: "Tiểu tử, người quá coi thường pháp tu rồi!"

Đúng là gã không biết bay, nhưng lại biết Ngự Không Thuật, bằng vào một đạo thuật pháp này, vẫn có thể đứng trên không trung trong thời gian ngắn.

Trừ phi có cánh, nếu không một binh tu ngũ tạng, lấy cái gì ra để đấu với gã? Có thể nói, ngay từ đầu trận chiến này đã được định trước kết quả rồi.

Lúc trước Đồng Thúc Dạ không triển lộ bản lĩnh này, là bởi vì

gã cho rằng mình có thể giết chết Lục Diệp, nhưng sau khi giao thủ mới phát hiện, dù đối phương vừa thăng cấp ngũ tầng, cũng không phải dễ giết như vậy, Hiện giờ cánh tay gã đã bị thương, không nên kéo dài thêm nữa, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Sắc mặt Đồng Thúc Dạ lạnh lùng, giờ tay kích chỉ Lục Diệp, linh lực trên đầu ngón tay bắt đầu khởi động, một cái mâm tròn cỡ mặt bàn bắt đầu phác họa thành hình.

Chương 233: Đây Mới Là Bộ Đáng Nên Có Khi Bắt Đầu Một Cuộc Chiến Sinh Tử?

Tốc độ của Lục Diệp quá nhanh, lại có linh văn phòng hộ kia, thuật pháp đơn thể rất khó giết chết đối phương, cho nên Đồng Thúc Dạ chuẩn bị vận dụng một chiêu thuật pháp sát thương phạm vi lớn, gã muốn toàn bộ hang động này đều bị hỏa diễm thiêu đốt, chỉ có như vậy, mới có thể bảo đảm sẽ giết chết đối phương.

Mâm tròn hội tụ từ linh lực dần dần thành hình, phía dưới có linh lực bắt đầu khởi động, nương theo thanh âm phốc xuy, một con chim lửa hình thể mập mạp lấy thể sét đánh không kịp bưng tai, một đầu đâm vào trong ngực Đồng Thúc Dạ!

Ầm một tiếng, con chim béo này nổ tung, Đồng Thúc Dạ mang vẻ mặt kinh ngạc từ trên không trung rơi xuống, mâm tròn vừa mới hội tụ thành hình cũng tan thành mây khói. Trong nháy mắt này, linh lực dao động trên người gã trở nên hỗn loạn vô cùng.

Thuật pháp? Gia hỏa này còn biết thuật pháp? Đồng Thúc Dạ từ giữa không trung ngã xuống, gần như đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Gã ngàn tính vạn tính, quả thực không nghĩ tới cái tên vừa thăng cấp ngũ tầng như Lục Diệp lại biết thuật pháp.

Hơn nữa đối phương thi triển một đạo thuật pháp kia còn cực kỳ thuận tay, trực tiếp ném tới, tốc độ thi pháp còn nhanh hơn gã một chút, mới đánh cho gã không hề có chút phòng bị nào như thế.

Chẳng lẽ gia hỏa này cũng là pháp tu?

Khóe mắt Đồng Thúc Dạ thoáng nhìn thấy Lục Diệp đang nhanh chóng tiếp cận bên này, gã vội vàng điều chỉnh thân hình, nhưng quá trình thi triển một đạo thuật pháp cỡ lớn bị cắt đứt, còn cứng rần ăn một đạo thuật pháp của đối phương, dù gã có linh lực hộ thân cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Giờ phút này, linh lực toàn thân gã đang không ngừng kích động, điên cuồng chạy loạn trong linh khiếu, thân hình cứng ngắc.

Cơ hội tốt trước mắt, Lục Diệp phóng vài bước đã vọt tới trước mặt Đồng Thúc Dạ, trường đao có linh lực bám vào hung hăng chém xuống.

Trong lúc trường đao chém xuống, một luồng lực đẩy cường đại cũng từ bên phía Đồng Thúc Dạ truyền đến, không biết gã thi triển thuật pháp gì, nhưng ở trước mặt lực đẩy cường đại kia, đúng là Lục Diệp đã bị đẩy lui về phía sau hơn mười trượng, thật vất vả mới dừng lại được.

Khi hẩn ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Đồng Thúc Dạ đứng dậy, nâng tay che ngực, trên ngực phải có một vết thương thật lớn có thể thấy được rõ ràng, máu tươi tuôn ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ áo lót.

Trên mặt gã đầy vẻ sợ hãi, bởi vì vừa rồi thiếu chút nữa Lục Diệp đã một đao giết gã. Trong khoảnh khắc linh lực bản thân hỗn loạn, gã hoàn toàn không có một chút lực lượng phản kháng nào. Cũng may trong lúc nguy cấp, gã đã khôi phục được quyền khống chế của bản thân.

Mặc dù may mắn chưa chết, nhưng thương thế như vậy đã cực kỳ thảm trọng.

"Hà..." Thân hình Đồng Thúc Dạ lao đảo một cái, đến lúc này,

rốt cục gã cũng hiểu được dụng ý của Lục Diệp khi dẫn gã tới nơi này, thậm chí hắn còn không tiếp một tấm linh phù để phong bế, ngăn chặn lối ra trước tiên.

Đây đâu phải là nơi táng thân mà Lục Diệp chọn cho hắn? Đây rõ ràng là nơi táng thân hắn chọn cho gã.

Buồn cười, gã vẫn cảm thấy bằng thực lực của mình có thể giết chết đối phương, mà không biết tự đại mới là nguồn gốc của thất bại.

Địch nhân lại vọt về phía gã, căn bản không có ý định cho gã có thời gian thở dốc, giống như cách làm vừa rồi của gã. Hơn nữa so với gã, các chiến đấu của địch nhân càng thêm dứt khoát tàn nhẫn, cực kỳ hung hăng, bởi vì từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn cũng chưa từng nói một câu, chỉ không ngừng tìm kiếm cơ hội đột tiến, sau đó vung đao.

Đây mới là bộ dáng nên có khi bắt đầu một cuộc chiến sinh tử?

Đồng Thúc Dạ nhìn Lục Diệp nhanh chóng tiếp cận, lại lấy ra một tấm Kim Thân phù từ trong túi trữ vật vỗ lên người, mặc dù gã biết lúc này đỡ nhiều lành ít, nhưng vẫn không cam lòng chờ chết như vậy.

Kim thân hộ thể, gã lại giơ hai tay lên, không chút để ý linh lực bản thân điên cuồng tiêu hao, từng đạo thuật pháp liên miên đánh ra.

Nhưng hai tay gã bị thương, ngực phải gần như bị chém đứt, trong thời gian ngắn mất đi lượng lớn máu khiến đầu óc gã mê man, ngay cả hô hấp cũng không thông, trạng thái như thế sẽ dẫn đến tốc độ thi pháp càng chậm, chậm hơn lúc đầu không chỉ một đoạn.

Trong cơn mưa công kích của từng đạo thuật pháp, Lục Diệp

vẫn anh dũng lẫn người tiến lên, chém xuống một đao.

Kim quang bị nghiền nát, dù trong lúc kim quang bị nghiền nát, Đồng Thúc Dạ còn thúc giục một bức tường linh lực nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn trở một đao sắc bén này.

Đao này kéo từ vai phải, dừng lại ở dưới bụng trái của Đồng Thúc Dạ, suýt nữa đã mổ rách bụng gã.

Không đợi Đồng Thúc Dạ thi triển thuật pháp gì, Lục Diệp đã vung đao thứ hai tới, lực kháng cự cường đại lại một lần nữa bao trùm, đẩy hắn ra xa mấy trượng.

Khi hắn đứng vững thân hình, Đồng Thúc Dạ lại bay bổng giữa không trung, linh lực toàn thân sôi trào thiêu đốt, thế nhưng đã có vết xe đổ hồi này, gã sẽ không ngốc đến mức cứ dừng tại chỗ bất động. Vậy là dưới ánh mắt chăm chú của Lục Diệp, gã đang dùng một loại tốc độ chạy bộ nhỏ, để bay lơ lửng giữa không trung.

Lục Diệp giơ tay lên, một con chim béo vỗ cánh bay ra nhưng không đánh trúng, vấn đề chuẩn xác vẫn luôn nan giải, đó cũng là nguyên nhân Lục Diệp không thúc giục thuật pháp đối địch.

Lần đầu tiên có thể đánh trúng, chủ yếu là vì Đồng Thúc Dạ hoàn toàn không nghĩ tới Lục Diệp biết thuật pháp, lại thêm tốc độ thi pháp đủ nhanh, khiến gã không kịp phản ứng đã bị đánh trúng.

Có thể nói một lần kia là sai lầm lớn nhất của Đồng Thúc Dạ, tuy thương thế cũng không quá nghiêm trọng, nhưng ngay sau đó linh lực hỗn loạn mang đến hậu quả lại là điều khiến gã khó có thể thừa nhận.

Bốn mắt nhìn nhau, Đồng Thúc Dạ nhếch miệng nhe răng cười, sau đó gã giơ tay lên điểm vào ấn ký chiến trường của mình, ấn ký kia lập tức nổi lên điểm đỏ, Lục Diệp thầm nghĩ không ổn, sợ là tên này muốn gọi người, lúc này thi triển thuật pháp càng thường

xuyên hơn.

Chốc lát, hào quang ẩn kỹ trên tay Đồng Thúc Dạ thu liễm lại. Cùng lúc đó, bỗng nhiên linh quang quanh người gã trở nên ảm đạm xuống, thân hình trực tiếp đâm thẳng xuống mặt đất.

Lục Diệp có chút không hiểu tình huống này, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, linh lực của gã đã cạn kiệt rồi!

Chương 234: Lục Diệp! Chúng Ta Phát Tài Rồi!!!

Đương nhiên, nếu Đồng Thúc Dạ ở trạng thái toàn thịnh không có khả năng sẽ hao hết linh lực nhanh như vậy, tốt xấu gì gã cũng là tu sĩ đã mở hơn một trăm lễ tám khiếu, dự trữ linh lực toàn thân hùng hồn gấp đôi Lục Diệp. Nhưng lúc trước vì truy kích Lục Diệp đã khiến gã tiêu hao quá lớn, khi vào trong hang động này, lại vì để ngăn Lục Diệp tới gần, gã càng không ngừng thi triển thuật pháp liên tục... Bởi vậy, dù linh lực dự trữ có lớn hơn nữa cũng chịu không được tiêu hao.

Lục Diệp thì khác, có Hồ Phách chở hần, hần vẫn luôn duy trì trạng thái hoàn mỹ, thậm chí còn chạy đến nơi này đột phá một tầng cảnh giới.

“Bành” một tiếng, Đồng Thúc Dạ ngã xuống đất, cảm thấy cả người sắp vỡ vụn.

Tiếng bước chân gần đó vang lên, Lục Diệp cầm đao chậm rãi đi tới. Hần không cho rằng Đồng Thúc Dạ đang diễn kịch để lừa mình, ngã xuống từ chỗ cao như vậy cũng không dễ chịu, hơn nữa Đồng Thúc Dạ đã bị trọng thương.

Nói cách khác, người này thực sự đã cạn kiệt linh lực rồi.

Lục Diệp đứng ở trước mặt Đồng Thúc Dạ, cúi đầu nhìn gã, miệng mũi Đồng Thúc Dạ đều tràn ngập máu tươi, trong cổ họng rít gào, nhìn Lục Diệp, như muốn nói cái gì đó.

Lục Diệp nâng đao, tay cầm chuôi đao, nhắm ngay vị trí trái tim gã, một đao đâm xuống.

Thân thể Đồng Thúc Dạ cứng đờ thẳng tắp.

"Ta đang... ở Hoàng Tuyền lộ...chờ người!" Thời khắc cuối cùng, Đồng Thúc Dạ gần như cắn răng nói ra những lời này, thân thể thẳng tắp buông lỏng, không còn tiếng động, ánh mắt trừng rất lớn.

Một chút điểm đỏ nhẹ nhàng bay ra, rơi vào trong mu bàn tay Lục Diệp.

Hắn nhìn thi thể Đồng Thúc Dạ, chợt sinh ra một loại cảm giác không quá chân thật.

Hai tháng rưỡi trước, dưới sự truy sát của đối phương, gần như hắn đã rơi vào đường cùng, nếu không phải vận khí tốt, hắn tuyệt đối không tránh thoát được một kiếp kia, nhưng chỉ hai tháng rưỡi sau, cường giả cao cao tại thượng mà hắn phải ngược mắt nhìn lên ấy, lại chết dưới đao của hắn.

Thì ra hắn đã cường đại hơn hai tháng rưỡi trước rất nhiều!

Hơn nữa...

"Ta còn không dùng toàn lực đấy." Lục Diệp nhẹ giọng nói thêm một câu.

Đúng là hắn vẫn chưa ứng phó toàn lực. Hắn còn có Phong Hành linh phù chưa dùng.

Loại Phong Hành linh phù này có thể gia trì trên người Hồ Phách, đương nhiên cũng có thể gia trì trên người hắn, lấy thực lực hiện tại của hắn, nếu gia trì Phong Hành, ít nhất cũng có thể tăng thêm ba phần tốc độ.

Lục Diệp định chờ sau khi bản thân thích ứng với tu vi hiện tại, gia tăng thực lực trước, rồi lại cân nhắc tới chuyện vận dụng Phong Hành, nếu không cứ tùy tiện vận dụng một tấm linh phù

như vậy, chưa chắc hẳn đã điều khiển được thân thể một cách dễ dàng, ngược lại nếu làm không tốt sẽ xuất hiện tình huống một đầu đụng vào tường như ở Long tuyền trước kia.

Có đôi khi tốc độ lập tức tăng lên quá nhanh cũng không nhất định là chuyện tốt, nhất là khi đối mặt với pháp tu như Đồng Thúc Dạ. Dưới tình huống hoàn toàn khống chế bản thân, Lục Diệp có thể tránh được thuật pháp của đối phương, nhưng nếu tốc độ vượt qua lực khống chế của hắn, nói không chừng sẽ trực tiếp đụng phải thuật pháp đánh tới.

Nếu xuất hiện một sai sót như vậy trong trận chiến sinh tử tuyệt đối là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Đáng tiếc cho đến cuối cùng, hắn cũng không có cơ hội vận dụng linh phù kia.

Hắn không sơ suất nhưng Đồng Thúc Dạ lại xuất hiện một sai lầm rất lớn, gã bị một đạo thuật pháp Hỏa Phượng Hoàng đánh xuống.

Y Y cầm một tấm linh phù từ bên cạnh lộ đầu ra, thật cẩn thận hỏi: "Thắng rồi ư?"

Lục Diệp xụi lơ trên mặt đất, nằm theo hình chữ đại: "Thắng rồi!"

Ngoại trừ lúc đầu Y Y vận dụng linh phù phong tỏa lối ra, nàng vẫn không lộ diện, bởi vì Lục Diệp đã dẫn dò nàng tuyệt đối không được tùy tiện ra tay, nhất định phải chờ đến lúc xuất hiện cơ hội hoàn mỹ hoặc là khi hắn gặp nguy hiểm mới được thúc giục linh phù. Chẳng qua trận chiến này thuận lợi hơn Lục Diệp dự đoán nhiều, Y Y vẫn không có cơ hội ra tay.

"Lục Diệp, người thật lợi hại." Y Y mang theo chân thành ngưỡng mộ.

Lục Diệp giật giật khoe miệng vài cái rồi cười cười: "Nơi này không nên ở lâu, cho Hồ Phách ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một hồi, sau đó chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này."

Trước khi Đồng Thúc Dạ chết, gã đã mượn ấn ký chiến trường truyền một ít tin tức ra ngoài. Mặc dù Lục Diệp không biết rõ cuộc gã đã nói gì với ai, nhưng xác suất lớn là đang gọi người.

Vì vậy, bọn họ cần phải rời đi càng sớm càng tốt.

Hắn lại không biết rằng, Đồng Thúc Dạ vốn là phản đồ của môn phái, hoàn toàn không có khả năng đi gọi bằng hữu cũ tới tương trợ, hơn nữa khi ấy, gã đã cảm nhận được bản thân chắc chắn phải chết, dù gọi người cũng không kịp.

Và trên thực tế, gã chỉ truyền duy nhất một tin tức ra ngoài, mà một tin tức kia, lại được truyền đi cho rất nhiều người!

Y Y cho Hồ Phách ăn một chút, sau đó qua quét dọn chiến trường, rất nhanh nàng đã hứng phần xách theo một cái túi trữ vật chạy về: "Lục Diệp Lục Diệp, chúng ta phát tài rồi."

Lục Diệp nhìn vẻ mặt của nàng, đã biết lần này bọn họ thu hoạch không nhỏ.

Túi trữ vật của Đồng Thúc Dạ đang trong trạng thái mở ra, bởi vì trong chiến đấu, gã vẫn đang lấy đồ từ trong chiếc túi này. Và khi ấy, gã cũng không có thời gian để khóa cấm chế lại.

Lúc này Lục Diệp đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, vừa luyện hóa linh đan khôi phục vừa ăn thịt bổ sung tiêu hao, đồng thời hắn còn đang kiểm tra ấn ký chiến trường của mình.

【 Tên: Lục Diệp. 】

【 Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Mở sáu mươi ba khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường . 】

【 Công huân: 397. 】

Lúc rời khỏi Bách Phong sơn, công huân của hắn là 368 điểm, hiện giờ đã có thêm 29 điểm công huân.

Lục Diệp suy nghĩ một chút, lúc trước hắn giết hai tu sĩ tứ tầng trong đầm lầy, tính là tám điểm công huân, một mình Đồng Thúc Dạ cho hắn thêm hai mươi mốt công huân!

Như vậy xem ra, mặc dù không biết vì nguyên nhân gì đã khiến tu vi của Đồng Thúc Dạ rơi xuống lục tầng, nhưng công huân đạt được do chém giết gã vẫn được tính toán theo tu vi thất tầng lúc trước.

Lục Diệp vẫn không hiểu rõ, rốt cuộc tu vi của Đồng Thúc Dạ đã ngã xuống như thế nào. Nhưng hiện giờ cũng không cần hiểu nữa.

Chương 235: Nội Dung Tin Nhắn Của Đồng Thúc Dạ!!!

Trong túi trữ vật của Đồng Thúc Dạ có không ít linh thạch và linh đan, sau khi mấy người bọn họ kiểm kê một phen, qua trận chiến này, bọn họ đã thu hoạch được 134 khối linh thạch, 57 viên linh đan.

Đây là túi trữ vật mang đến thu hoạch lớn nhất cho Lục Diệp từ trước đến nay, nó cũng đủ để bù đắp tổn thất của Huyền Linh chung lúc trước.

Thế nhưng so với tu vi thất tầng của Đồng Thúc Dạ, chút gia sản ấy vẫn hơi bị ít ỏi.

Đây cũng là sai lầm do Lục Diệp so sánh bản thân với người, trong tay hắn vẫn luôn có rất nhiều vật tư tu hành, bởi vì hắn vẫn luôn bán Nguyên Từ quáng, trong khi những tu sĩ khác lại không có nội tình này.

Nếu so sánh với những người khác, coi như Đồng Thúc Dạ đã rất giàu có rồi. Dù sao trước kia gã cũng là trấn thủ sứ tại trụ sở của Cửu Tinh tông, vật tư tu hành của sư đệ sư muội đều là do gã phát ra, ngẫu nhiên có thể khấu trừ một ít, đút túi riêng, lúc này mới có gia sản như vậy.

Nếu là tu sĩ thất tầng bình thường, tuyệt không có gia sản bậc này, bởi vì tu sĩ tu hành cần tiêu hao vật tư, phần trong tông môn phát ra mỗi tháng căn bản không còn dư được.

Lục Diệp thu thập xong chiến lợi phẩm, sửa sang lại một chút, rồi cùng Y Y dời tảng đá chặn lối ra qua một bên, lại theo đường

cũ lui ra ngoài.

Tại một nơi hung địa thuộc vòng trong của chiến trường, một hồi đại chiến vừa chấm dứt.

Nam tử mới giết chóc đến toàn thân đầy máu đang ngồi xuống điều tức, còn thiếu nữ chải tóc kiểu song nha kế đứng ở phụ cận cảnh giới.

Tuy vẻ mặt nàng vô cùng mệt mỏi nhưng đôi con ngươi kia lại vô cùng sáng ngời.

Thiếu gia đang nghỉ ngơi, kể cả nàng mệt mỏi hơn nữa, cũng không để bất cứ kẻ nào đến quấy rầy thiếu gia đâu.

Tổ hợp thiếu gia tỳ nữ này, đúng là hai người Vương Ương và Tiểu Trúc của Huyền môn.

Sau khi hai người đánh hạ trụ sở Cửu Tinh tông, Vương Ương đã dẫn Tiểu Trúc rời khỏi vòng ngoài chiến trường, tiến vào vòng trong, bởi vì với tu vi như bọn họ, chỉ có bước vào vòng trong mới đạt tới hiệu quả ma luyện bản thân, mới đạt được đủ nhiều chỗ tốt.

Đương nhiên, nếu cứ tiếp tục ở vòng ngoài, hoàn toàn có thể xưng vương xưng bá, nhưng làm như vậy chỉ khiến tu vi bản thân dừng mà không tiến, không mang lại tác dụng thực chất nào.

Trên thực tế, sau khi những tu sĩ có chút theo đuổi thực lực, đạt tới một trình độ nhất định, đều sẽ cất bước tiến vào vòng trong và vòng trung tâm.

Thực ra ma luyện tu vi vẫn chưa phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, ở trong này mới có thể kiếm đủ nhiều công huân.

Wang Ying đang ngồi bỗng nhiên mở to mắt, xem xét ấn ký

chiến trường của mình.

"Hử?" Về mặt hấn lập tức trở nên vô cùng kỳ quái.

Tiểu Trúc nghe được động tĩnh, nhanh chóng quay đầu nhìn lại, tò mò hỏi: "Làm sao vậy thiếu gia?"

Vương Ương nhìn nàng: "Nói ra có thể người không tin, nhưng gia hỏa Đồng Thúc Dạ kia vừa truyền tin tức cho ta."

"Đồng Thúc Dạ?" Tiểu Trúc kinh ngạc thốt lên.

Đoạn thời gian trước, khi trụ sở Cửu Tinh tông bị công chiếm, Đồng Thúc Dạ vội vã chạy về, nhưng bị thiếu gia nhà mình phá ba nơi linh khiếu, từ đó đối phương bật vô âm tín.

Sau này, bọn họ nhận được tin tức từ Cửu Tinh tông bên kia truyền ra, nói rằng Đồng Thúc Dạ đã phản bội tông môn.

Cửu Tinh tông cũng phát ra lệnh truy nã nhằm vào hấn, nhưng cho tới bây giờ Cửu Tinh tông vẫn chưa thể bắt được Đồng Thúc Dạ trở về.

Kỳ thực, chuyện này cũng rất dễ hiểu.

Linh Khê chiến trường quá lớn, trừ phi Cửu Tinh tông bên kia điều động mấy tu sĩ tu vi cao chuyên môn tìm kiếm tung tích Đồng Thúc Dạ, nếu không rất khó tìm được hấn.

Về phần vì sao Đồng Thúc Dạ lại có thể truyền tin cho Vương Ương?

Đương nhiên là bởi vì hai người đã thêm "Hảo hữu" ...

Nói như vậy, không có nghĩa là hai người bọn họ có chút giao tình gì, chủ yếu là vì hai người đều làm trấn thủ sứ tại trụ sở tông môn.

Tông môn hai nhà đối địch với nhau, nhóm sư đệ sư muội phía dưới thường xuyên bùng nổ một chút xung đột...

Bởi vậy, cùng là trấn thủ sứ, hai người bọn họ phải thường xuyên tiến hành một chút đàm phán.

Để tiện cho quá trình này, cả hai mới để lại dấu vết trên ấn ký chiến trường của đối phương.

Chung quy lại, ở rất nhiều thời điểm, đôi bên bị ngăn cách không gian, có phương tiện truyền tin tức kiểu này có thể bớt đi rất nhiều phiền toái.

Lúc trước là Đồng Thúc Dạ chủ động thêm Vương Ương làm hảo hữu.

Có điều, ngay sau khi làm như vậy, hắn đã tỏ ra vô cùng hối hận vì mình không chịu từ chối chuyện này, bởi vì kể từ lúc hai người có thể mượn dùng ấn ký chiến trường để liên lạc cùng nhau, thỉnh thoảng Vương Ương sẽ phát ra một chút lời ‘thăm hỏi ân cần’ tới hắn ví dụ như "Ta khinh không thèm chém ngươi" hoặc là "Mau lăn ra đây nhận lấy cái chết"... đại loại là như vậy.

Chuyện này đã khiến Đồng Thúc Dạ phiền muốn chết đi, vài lần đã muốn xóa dấu vết Vương Ương để lại.

Từ sau khi Đồng Thúc Dạ bị phá ba khiếu, Vương Ương chẳng còn tìm đến hắn nữa.

Phải biết rằng, linh khiếu đã bị phá, tiền đồ tương lai vô vọng.

Đồng Thúc Dạ không thể tạo thành uy hiếp với Vương Ương được nữa, Vương Ương cũng lười quan tâm tới hắn.

Về sau này, hắn lại bị Cửu Tinh tông truy nã, đối với một con chó nhà có tang như vậy, Vương Ương càng chẳng nổi lên được bao nhiêu hứng thú.

Ai ngờ hôm nay hắn lại chủ động đưa tin tới.

"Hắn nói cái gì?" Tiểu Trúc tò mò.

"Nói ra có thể người lại không tin, hắn truyền tới tin tức về Quá Sơn Hồ."

"Quá Sơn Hồ Nhất Diệp?"

Tiểu Trúc vẫn nhớ như in con người này, dù đối phương không phải đệ tử Huyền môn nhưng Huyền môn có thể công chiếm trụ sở Cửu Tinh tông, người này chiếm công lao rất lớn.

Lúc ấy nàng còn phụng mệnh thiếu gia bán cho hắn một bộ công pháp Địa cấp...

Thời gian nhoáng lên một cái đã ba tháng trôi qua, Tiểu Trúc thật không ngờ hôm nay nàng lại được nghe tin tức về đối phương, còn từ Đồng Thúc Dạ bên kia truyền tới.

Việc này nơi chốn lộ ra điểm quỷ dị, trách không được về mặt thiếu gia trở nên kỳ quái như vậy.

"Chính người xem đi." Vương Ương nói xong, truyền tin tức kia lại cho Tiểu Trúc.

Tiểu Trúc đọc tin, hàng chân mày cau lại.

Chương 236: Là Quá Sơn Hồ Kia Giết Đồng Thúc Dạ U?

"Lục Nhất Diệp, cười hồ lớn trắng như tuyết, là đệ tử tuyệt thế thiên tài của Binh châu Bích Huyết tông, chỉ trong vòng hai tháng rưỡi, tu vi đã từ Linh Khê tam tầng tăng lên tới Linh Khê ngũ tầng, hiện đang ở Phong Vân sơn, dường như có ý định quay về tông."

Một câu không đầu không đuôi

Nếu Lục Diệp nhìn thấy tin tức này, chỉ sợ hai mắt đã trừng tới ngốc.

Hắn tuyệt đối không thừa nhận nổi loại đánh giá tuyệt thế thiên tài kia.

Nhớ ngày đó trong Tà Nguyệt cốc kiểm tra đo lường thiên phú, hắn chỉ đạt được mức Nhất Diệp mà thôi, còn bị tiểu hồ tử (người có ria mép) tên là Nhạc Sơn kia trêu chọc một trận.

"Binh châu Bích Huyết tông?" Tiểu Trúc kinh ngạc bật cười: "Thiếu gia, chúng ta đã đoán sai rồi. Hình như Quá Sơn Hồ kia không phải đệ tử đại tông môn gì."

"Đúng vậy, chúng ta đã đoán sai." Khóe miệng Vương Ương cong lên tạo thành một nụ cười mỉa: "Nhưng địa vị của người ta cũng không nhỏ hơn những đệ tử xuất thân từ mấy đại tông môn đứng đầu kia."

"Binh châu Bích Huyết tông..." Tiểu Trúc nỉ non một tiếng.

Lúc trước, thời điểm nàng nhìn thấy cái tên tông môn này, trong lòng không quá để ý, chỉ mơ hồ cảm thấy dường như mình

đã nghe được nó ở đâu rồi, nhưng giờ phút này, vừa nghe thiếu gia nói như vậy, bỗng nhiên nàng chợt phản ứng lại: "Đây là tông môn kia?"

"Đúng là tông môn kia!"

Tiểu Trúc bị dọa nhảy dựng. Nàng mơ hồ ý thức được chuyện này không quá thích hợp, lập tức nghi hoặc hỏi: "Đồng Thúc Dạ truyền tin tức này cho thiếu gia làm gì?"

"Có khả năng không phải hắc truyền cho ta. Mà ở thời điểm hắc chuẩn bị chết đã truyền lại tin tức này cho tất cả những người từng lưu lại dấu vết trên ấn ký của hắc."

"Hắc sắp chết?"

"Hắc đã chết!"

Ở thời điểm Vương Ương nhận được tin tức, hắc đã thử liên hệ lại với Đồng Thúc Dạ, nhưng dấu vết do Đồng Thúc Dạ để lại trên ấn ký chiến trường của hắc đang từ từ tiêu tán.

Đây là dấu hiệu đối phương đã tử vong.

Chỉ trong nháy mắt, Vương Ương đã hiểu được dụng ý của Đồng Thúc Dạ, cũng dự đoán được...

Tưởng chừng đây chỉ là một tin tức vô cùng đơn giản thôi nhưng nó lại có khả năng gây nên một cơn sóng gió động trời trên khắp Linh Khê chiến trường này, thậm chí là cả Cửu Châu nữa.

Vương Ương không biết rốt cuộc Đồng Thúc Dạ đã truyền lại tin tức này cho bao nhiêu người, nhưng từ phương thức không phân biệt đối tượng gửi tin mà Đồng Thúc Dạ lựa chọn, hắc có thể phán đoán được trước khi đối phương gửi tin, đã cách cái chết không còn xa nữa, cho nên căn bản không có thời gian để phân biệt người để lại dấu vết trong ấn ký của mình là ai.

Là Quá Sơn Hồ kia giết Đồng Thúc Dạ ư?

Rất có khả năng.

Từ trong tin tức, có thể dễ dàng nhận thấy, Lục Nhất Diệp đã là Linh Khê ngũ tầng cảnh. Trong khi đó, Đồng Thúc Dạ kia đã bị hấn phá ba khiếu, tu vi rớt xuống lục tầng cảnh...

Thêm nữa, với một số những nhân vật có chút yêu nghiệt, vượt một cấp giết người đều không phải là việc khó.

Lại nói, nếu tin tức mà Đồng Thúc Dạ truyền lại là đúng, thì với tốc độ tu hành khủng bố của Quá Sơn Hồ nọ, xem ra lúc ấy hẳn đã quá coi thường đối phương rồi.

Quả thật đối phương không xuất thân từ thế lực lớn đứng đầu, nhưng những đệ tử xuất thân từ thế lực lớn đứng đầu chưa chắc đã lợi hại được như thế?

Không hiểu sao bỗng nhiên trong lồng ngực Vương Ương lại tuôn trào nhiệt huyết, hấn lập tức đứng dậy.

"Thiếu gia?" Tiểu Trúc cũng không biết vì sao thiếu gia nhà mình lại bộc phát chiến ý nóng cháy.

"Sự kiện sắp đến, chúng ta cũng đi kiến thức một hồi anh hào trong thiên hạ!" Vương Ương nói chuyện rồi đi nhanh ra bên ngoài, đồng thời lại mở miệng phân phó: "Truyền tin tức ra bên ngoài!"

"Vâng." Tiểu Trúc đi theo phía sau Vương Ương, nâng tay điểm lên ấn ký chiến trường của mình.

Ngay thời điểm đó, ở khắp các nơi trên Linh Khê chiến trường, có rất nhiều người đều nhận được tin tức do Đồng Thúc Dạ truyền đến, chẳng qua phản ứng của nhiều người không hoàn toàn giống nhau.

Có người thờ ơ, bởi vì bọn họ căn bản không biết dụng ý khi Đồng Thúc Dạ truyền ra tin tức này.

Nhưng cũng có người lập tức lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, vội vàng báo cáo tin tức này lên trên.

Cứ như vậy, một truyền mười, mười truyền trăm, chỉ ngắn ngủi không đến nửa ngày, tin tức đã truyền khắp cả Linh Khê chiến trường.

Tất cả những người có lòng đều biết Binh châu Bích Huyết tông vừa xuất ra một đệ tử thiên tài có tốc độ tu hành cực nhanh, chỉ hơn hai tháng rưỡi đã từ Linh Khê tam tầng cảnh trưởng thành tới ngũ tầng cảnh.

Nhưng tin tức này cũng không gây nên quá nhiều sóng gió.

Thứ nhất, trên đời này vốn không thiếu thiên tài tu hành.

Thứ hai, nhìn đối phương tăng lên hai tầng trong vòng hai tháng rưỡi, tưởng chừng như rất nhanh, nhưng tu sĩ tu hành ở giai đoạn trước, chỉ cần tài nguyên và hoàn cảnh đủ tốt, hoàn toàn có thể đảm bảo tốc độ tăng cấp này, nhất là những đệ tử xuất thân từ đại tông môn kia đứng đầu.

Cũng có thể đối phương gặp được một chút kỳ ngộ tại chiến trường...

Nói đi cũng phải nói lại, Linh Khê chiến trường là không gian như thế nào chứ?

Hoặc là nó nằm ở chỗ nào tại Cửu Châu?

Đến tận bây giờ vẫn không một ai nắm rõ được.

Đã từng có người phỏng đoán, Linh Khê chiến trường và Cửu Châu hoàn toàn không có chút liên quan nào.

Nói cách khác, nó là thế giới bên ngoài Cửu Châu.

Nhưng cũng có người phỏng đoán, chiến trường này vốn là một khoảng không gian thời cổ đại đã bị đại năng chi sĩ lấy sức mạnh to lớn ngăn cách ra ngoài.

Hai loại phỏng đoán này đều có nguyên do.

Bởi vì trong chiến trường từng xuất hiện rất nhiều những di tích mang phong cách hoàn toàn khác Cửu Châu, cũng có một chút di chỉ với niên đại cực kỳ cổ xưa.

Lúc bình thường những di tích và di chỉ kia đều không bị ai phát hiện, chúng che giấu cực kỳ sâu. Nhưng luôn luôn một ít người mang trong mình khí vận nghịch thiên, đã đạt được chút kỳ ngộ từ nơi này, từ nay về sau một bước lên trời.

Nếu đệ tử Bích Huyết tông kia đạt được một chút kỳ ngộ tại chiến trường, thì chuyện đối phương tăng lên hai cảnh giới trong vòng hai tháng rưỡi hoàn toàn có thể hiểu được.

Nhưng rất nhanh, tin tức có liên quan tới Lục Nhất Diệp từ phía Cửu Châu đã truyền vào.

Chương 237: Không Được Gọi Sư Huynh, Phải Gọi Là Sư Thúc!!!

Không đến nửa năm trước, Binh châu Hạo Thiên minh tấn công Tà Nguyệt cốc.

Sau khi Tà Nguyệt cốc bị công chiếm, mười tông môn đã thu vào đám môn đồ của họ. Lúc ấy Lục Nhất Diệp kia được Bích Huyết tông thu vào làm môn hạ.

Tên thật của hắn là Lục Diệp.

Nhất Diệp chỉ là một biệt danh do người khác đặt cho hắn, bởi vì thời điểm kiểm tra đo lường thiên phú, hắn có thiên phú Nhất Diệp.

Và tại thời điểm đó, hắn mới chỉ khai được một khiếu!

Nói cách khác, không đến nửa năm, Lục Nhất Diệp này đã từ tu sĩ một khiếu trưởng thành tới ngũ tầng cảnh rồi.

Bình quân hơn một tháng lên một tầng.

So sánh với quãng thời gian hai tháng rưỡi, tu vi tăng lên hai tầng cảnh thì tin tức hắn dùng không đến nửa năm đã từ khai mở một khiếu đến ngũ tầng cảnh, tuyệt đối là chuyện làm kẻ khác khiếp sợ!

Phải biết rằng, thiên phú Nhất Diệp không được xưng là thiên tài, cho nên tốc độ trưởng thành của đối phương nhanh như vậy, chỉ có thể giải thích bằng hai chữ “kỳ ngộ” mà thôi.

Hơn nữa hắn cũng không có hoàn cảnh tu hành tốt đẹp gì.

Bởi vì lúc ấy khi chưởng giáo Đường Di Phong của Bích Huyết tông dẫn hắn về tông, đã gặp phải đánh lén trên đường.

Chuyện này xong xuôi mới truyền ra tình báo, nói rằng dù Đường Di Phong đã xử lý được kẻ đánh lén nhưng bản thân cũng bị trọng thương. Trong nửa năm này, Đường Di Phong vẫn một mực ở bên trong Áo sơn dưỡng thương, đóng cửa không ra ngoài.

Về phần Lục Diệp kia, đã chết thảm trong dư chấn của chiến đấu.

Bích Huyết tông vừa thu nhận được một môn nhân, đã bị chặt đứt truyền thừa...

Sau khi phó minh chủ Bàn Chấn của Hạo Thiên minh chứng thực tin tức này, đã giận tím mặt, truyền lệnh nhất quyết phải tra cho rõ.

Kết quả là đã bắt được vài con cá lớn âm thầm móc nối cùng trận doanh Vạn Ma lĩnh.

Lúc ấy chuyện này đã gây nên một đợt ồn ào xôn xao tại Bình Châu Tu Hành giới.

Nhưng hiện giờ xem ra, Bàn Chấn kia hoàn toàn là đánh rắm.

Bởi vì Lục Diệp kia căn bản không chết, mà được Đường Di Phong đưa vào Linh Khê chiến trường, thậm chí cũng không biết chuyện Đường Di Phong kia bị thương nặng là thật hay chỉ thuần túy là đồn đại?

Dù sao lão đông tây Đường Di Phong kia, thoát nhìn tiên phong đạo cốt, đức cao vọng trọng, nhưng trên thực tế, trong bụng đầy những ý nghĩ xấu...

Năm đó tu sĩ trận doanh Cửu Châu Vạn Ma lĩnh đã được nếm trải sâu sắc chuyện này rồi.

tốc độ truyền tin tức trong Tu Hành giới rất nhanh, chỉ một ngày, xuất thân lai lịch của Lục Diệp, thậm chí cả chuyện trên đường về tông cùng chương giáo đã bị người đánh lén... tất cả đều được người ta đào lên, chỉ thiếu mỗi chuyện kiểm tra xem khổ của hắn có màu gì thôi.

Có một số việc căn bản không giấu giếm được, chỉ cần có manh mối, những người có tâm kia đều sẽ xâu chuỗi tất cả lại với nhau.

Ngay tức khắc, không ít tông môn nghiêm túc hẳn lên.

Hơn mười năm về trước, Binh châu Bích Huyết tông chính là tông môn đại danh鼎鼎 khắp cả Cửu Châu, cũng là ác mộng của rất nhiều những thế lực đối địch.

Đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở niên đại đó đã từng bị Bích Huyết tông chà đạp chèn ép, chỉ còn cách gian khổ phản kháng, cầu sinh.

Phía sau đỉnh một ngọn núi, tại trụ sở nhị phẩm tông môn Đan Tâm môn, thuộc vòng trung tâm của chiến trường, có một con chim ưng bằng nham thạch đang giương cánh bay lên.

Tên của thứ này là Ưng Phi thạch.

Có một bóng dáng đang ung dung ngồi phía trên Ưng Phi thạch. Người này khoác lên mình một bộ trường bào màu trắng có thêu từng đám mây đỏ, làm nổi bật lên thân hình cao to cực kỳ rắn chắc.

Tuy mái tóc trên đầu hắn nhuộm màu bạc trắng như tuyết, xem tuổi cũng chỉ chừng trên dưới ba mươi nhưng trong đôi mắt người này lại ẩn chứa một mảnh tang thương, sâu lắng.

Hắn ngồi phía trên Ưng Phi thạch, một chân gác lên, một chân khác thả lỏng giữa không trung, bên người đặt một hồ lô rượu.

Người này hơi hơi nheo mắt ngắm nhìn mặt trời chiều dần ngả về phía tây, lại đưa tay tóm lấy hồ lô rượu bên cạnh, ngửa đầu uống một ngụm lớn, đáng tiếc rượu trong hồ lô đã cạn, thứ dốc vào miệng hắn chỉ vồn vện là cái tịch mịch mà thôi.

Thanh niên áo trắng tóc trắng quơ quơ hồ lô, từ từ thở dài một tiếng.

Bỗng dừng, ngay lúc đó, trước mắt hắn sáng ngời, hắn vừa nhìn thấy một luồng độn quang từ phía dưới bay lên, lập tức bật cười hắc hắc: "Rượu đến đây!" rồi vẫy vẫy tay với luồng độn quang nọ.

Chỉ trong chốc lát, độn quang kia đã hạ xuống bên người hắn, để lộ ra bóng dáng của một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu.

Thiếu nữ này có dáng người lả lướt, mặc một bộ y phục màu lục, mái tóc tết thành hai chiếc đuôi ngựa. Nàng vừa xuất hiện đã lộ ra nụ cười với thanh niên kia, bên khóe miệng thấp thoáng lúm đồng tiền trông thật đẹp mắt.

"Sư huynh!" Thiếu nữ cất tiếng trong trẻo, hô một câu.

"Cái gì mà sư huynh!" Thanh niên trừng mắt, sửa lại cho đúng: "Gọi sư thúc!"

"Hả?" Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt đẹp có hào quang giảo hoạt hiện lên: "Người xác định?"

Thanh niên nghiêm mặt nói: "Bối phận không thể loạn, phụ thân người là sư huynh ta, đương nhiên người phải gọi ta là sư thúc."

Thiếu nữ đặt hai tay sau lưng, một cước dẫm nát hư không,

giả vờ muốn đi, nhưng lại liếc mắt nhìn thanh niên kia rồi nói: "Vậy người cứ suy nghĩ cho kỹ đi, gọi là sư huynh mới có rượu uống, về phần sư thúc... Tìm chốn nào mát mẻ mà ngồi đợi."

"Thiền Nhi sư muội, người thật nghịch ngợm!" Thanh niên lại tỏ vẻ nghiêm trang răn dạy.

Lúc này thiếu nữ tên là Thiền Nhi kia mới thối phù một tiếng, thu chân lại, rồi từ trong túi trữ vật lấy ra vài vò rượu đưa qua. Thanh niên nộ vội vàng mở nắp một vò, ngửi chút hương vị, chân mày lập tức cong lên: "Rượu ngon!"

Hắn vội vàng dốc vò lên uống liền mấy ngụm, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn ợ lên một hơi đầy rượu, thuận miệng hỏi: "Rượu này ủ kiểu gì vậy? Đã có chút năm tuổi rồi."

Thiếu nữ vừa đổ rượu mà mình mang đến vào trong hồ lô rượu của thanh niên kia vừa thuận miệng nói: "Là rượu do nương của ta chôn ở Thúy Trúc lâm."

Thanh niên ngây người, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng nhìn Thiền Nhi: "Đó không phải là đồ cưới của người sao? Lá gan của người lớn như vậy, nếu để cho nương của người biết..."

Thiền Nhi hì hì cười: "Người không nói, ta không nói, nương của ta làm sao mà biết được?"

Chương 238: Tồn Tại Đứng Đầu Linh Khê Bảng!!!

Thanh niên lộ ra vẻ mặt rối rắm nhìn Thiên Nhi, lại nhìn hồ lô rượu của mình, cuối cùng dứt khoát ngửa đầu uống thêm mấy ngụm nữa, lòng thầm nói “Mặc kệ nó, dù sao từ nhỏ hắc cũng bị người ta đánh thành quen rồi, chỉ cần hắc không rời khỏi Linh Khê chiến trường, lão yêu bà kia đừng mơ làm gì được hắc...”

"Sư huynh, chừng nào thì người cưới ta?" Thiên Nhi trút xong rượu ngon, đi qua ngồi ở trước mặt thanh niên nọ, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc hỏi han.

"Khụ khụ khụ..." Thanh niên kia nghe vậy, lập tức ho khan kịch liệt một hồi, sau đó vươn tay lau lau khóe miệng, răn dạy thiếu nữ: "Nói bừa cái gì vậy? Ta là sư thúc của người!"

Thiếu nữ nghiêng đầu, mấp máy đôi môi đỏ mọng mềm mại, thần nhiên nói: “Vào một buổi tối của ba mươi hai năm trước, người thân...”

Nhìn dáng vẻ của nàng không lớn nhưng trên thực tế đã sử dụng thuật dưỡng nhan, nên từ vẻ bề ngoài căn bản không thể đoán ra độ tuổi chân thật.

"Ngậm miệng lại!" Thanh niên lộ vẻ mặt bối rối, có tật giật mình, nhìn dáo dác bốn phía xung quanh, không tự chủ được bắt đầu đè thấp giọng xuống: "Nếu để nường của người nghe được, ta còn sống nổi hay không? Hơn nữa ở thời điểm kia còn nhỏ..."

Thời điểm đó mới vài tuổi thôi, chẳng hiểu sao nàng vẫn nhớ được rõ ràng như vậy... Hối ôi, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

"Vậy ta không nói nữa." Thiền Nhi mỉm cười nhìn thanh niên, còn đưa tay lên môi của mình kéo một đường, tỏ vẻ ta sẽ khóa miệng mình lại, không tiết lộ cho bất kỳ ai hết.

Thanh niên lập tức cảm thấy đau đầu, ở chung với nhau nhiều năm như vậy, hẳn vô cùng rõ ràng tính cách của thiếu nữ này, đối phương càng lộ ra dáng vẻ rộng lượng kiểu này, càng chứng minh nàng đang có một chuyện cực kỳ quan trọng chưa nói.

Hắn thở dài: "Có chuyện gì, mau nói đi."

Thiền Nhi cười tủm tỉm nói: "Ta nói đây, người phải cưới ta!"

"Người ngậm miệng lại!" Thanh niên bật ra một câu cực kỳ rõ ràng lưu loát, sau đó xoay người, đưa tấm lưng về phía thiếu nữ, ra vẻ không thèm nghe nữa.

"Người không muốn nghe chuyện về Bích Huyết tông?" Âm thanh của Thiền Nhi lập tức vang lên từ phía sau lưng.

Thanh niên quay đầu, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, miệng mấp máy vài cái, cuối cùng hơi khàn giọng nói: "Có phải bọn họ đã bị phế truất rồi? Tính toán thời gian một chút cũng kém không nhiều lắm."

Thiền Nhi lắc đầu, đôi mắt to cong thành hình trăng non: "Có lẽ Bích Huyết tông không bị phế truất đâu."

"Người có ý gì?" Thanh niên hơi nhíu mày, ba mươi năm không thu nhận được môn đồ, Bích Huyết tông đã đến biên giới bị phế truất rồi.

Hai tháng sau, sẽ bắt đầu phán định phẩm cấp tông môn. Nhưng lực lượng của con người không thể can thiệp vào loại phán định này được.

Hai người lão đầu tử và sư tỷ đã chống đỡ được ba mươi năm,

Bích Huyết tông cũng từ nhất phẩm chậm rãi giảm đến cửu phẩm, lúc này không có khả năng tiếp tục giữ lại chữ ‘Tông’ kia nữa.

"Thì ta chỉ nghe nói thôi. Ta nghe nói, nửa năm trước Đường lão đã thu nhận một đệ tử, nhưng trên đường trở về bị người đánh lén, sau đó Đường lão bị tình thế ép buộc phải đưa hắc vào Linh Khê chiến trường. Hiện hiện giờ, tiểu gia hỏa có tên là Lục Nhất Diệp này đã có tu vi ngũ tầng cảnh, đang đi về phía trụ sở Bích Huyết tông."

Thiên Nhi còn chưa nói xong, thanh niên đã trực tiếp đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ và không dám tin tưởng: "Lão đầu tử thu đồ đệ?"

"Hình như là vậy!"

"Có thể xác nhận độ chính xác của tin tức này không?"

"Ta không rõ ngọn nguồn ở nơi nào, nhưng hiện giờ, tin tức này đã lan truyền khắp nơi rồi, rất nhiều người đều biết."

"Lan truyền rồi?" Thanh niên nhướng mày, hô nhỏ một tiếng: "Không tốt!"

Hắn chỉ thốt ra một tiếng như vậy, quanh thân đã bị bao phủ bởi một tầng kiếm quang, tiếp đó phá không mà đi.

"Nhớ phải cưới ta nhé!" Thiên Nhi hô to ở sau lưng, nhưng chẳng nghe được tiếng đáp lại, nàng lập tức hừ nhẹ một tiếng: "Vội vội vàng vàng, cũng không hỏi vị trí đã đi rồi."

Nàng oán trách một câu như vậy nhưng vẫn truyền một tin tức qua cho thanh niên kia, kể lại tỉ mỉ kỹ càng những tin tình báo mà mình thu thập được.

Ngay sau đó, một tiếng quát chói tai từ phía trước truyền đến: "Chưa nhận được mệnh lệnh không cho phép tự tiện rời tông. Lý

Bá Tiên người muốn làm gì? A nha nha!"

Giọng nói kia vừa vang lên đã rơi rớt đi đâu mất, cũng không biết người nói câu này vừa gặp phải chuyện gì.

Phía trên Ưng Phi thạch, thiếu nữ tên Thiên Nhi kia cũng đứng dậy, hơi trầm ngâm một chút rồi lẩm bẩm: "Thánh Hỏa giáo, Kim Vân lâu, Bách Luyện cốc, nên đi nhà nào nhỉ? Quên đi, ta lười suy nghĩ!"

Ngay sau đó, nàng nhìn đảo dắc hai bên không thấy người, vội vàng tháo một chiếc giày thêu ra, ném nó lên bầu trời, tiếp đó, chú ý xem phương hướng mà chiếc giày thêu kia chỉ là nơi đâu: "Phương hướng này, dường như là Bách Luyện cốc? Vậy đi Bách Luyện cốc."

Nói xong như vậy, nàng nâng tay, tung ra một chiếc khăn tay. Chiếc khăn tay kia lập tức đón gió lớn lên, hóa thành một món linh khí rộng chừng mấy trượng, Thiên Nhi phi thân đứng trên chiếc khăn nọ rồi ngự không mà đi.

Rất nhanh, âm thanh mới nãy vừa vang lên đã tiếp tục cất lời: "Nguyệt Thiên sư tử người muốn đi đâu?"

"Tránh ra, tránh ra!" Thiên Nhi không chút khách khí, vẫy vẫy tay.

"A nha nha..." Âm thanh kia lại vừa vang lên vừa rơi xuống, hồi lâu không ngớt.

Chỉ trong một khoảnh khắc, đã thấy bóng dáng mặt xám mày tro đứng lên từ trên mặt đất, nhìn theo phương hướng chiếc khăn tay kia rời đi, vẻ mặt rầu rĩ như nhà có tang.

Trần thủ sứ và phó sứ cùng nhau chạy, Đan Tâm môn lập tông nhiều năm như vậy, còn chưa từng xuất hiện loại chuyện quá đáng tới cỡ này.

Lần này lớn chuyện rồi!

Hắn vội vàng đưa tin ra ngoài, khiến cho rất nhiều đồng môn trấn thủ ở các nơi yếu địa, mở ra đại trận phòng hộ, tránh cho kẻ thù từ bên ngoài nhân cơ hội này xâm lấn, đồng thời lại nhờ người ta đưa tin về Cửu Châu, báo cho bản tông bên này chuyện vừa xảy ra.

Hai ngày sau, tại trụ sở Bách Luyện cốc thuộc vòng trong chiến trường, đại trận phòng hộ của tông môn đã mở ra, trấn thủ sứ tọa trấn ở nơi đây ôm vẻ mặt oán giận nhìn bóng dáng nàng kia trên bầu trời: "Phong Nguyệt Thiên, ngươi muốn làm gì?"

Nhưng hắn cũng chỉ có thể tránh ở bên trong đại trận phòng hộ rỗng ầm ỉ, căn bản không dám chạy ra ngoài khiêu khích đối phương.

Không vì cái gì khác. Chỉ vì nữ tử đang bay ở trên trời kia, là tồn tại đứng đầu bảng Linh Khê Bảng.

Chương 239: Bách Túc Chi Trùng, Tử Nhi Bất Cường

Hơn nữa nàng còn là một lão du tử (kẻ lười đời, lão luyện) chiếm cứ vị trí đầu bảng tới mười mấy năm.

Kỳ thực, đạt tới loại thành tích này cũng không phải Phong Nguyệt Thiên kia có thiên phú tu hành nghịch thiên tới cỡ nào. Tuy đúng là thiên phú của nàng cũng không kém nhưng chỉ dựa vào thiên phú thôi thì không đủ để nàng chiếm lấy vị trí đó đến mười mấy năm.

Chủ yếu là nữ tử này vẫn một mực kéo tu vi của mình, không chịu tấn chức.

Hơn mười năm trước nàng đã khai mở linh khiếu của mình đến con số ba trăm sáu mươi. Lúc ấy, tất cả mọi người đều cho rằng nàng muốn tấn chức Vân Hà cảnh, ai biết đâu, mười mấy năm trôi qua rồi, nàng vẫn cố tình không tấn chức.

Hơn mười năm lắng đọng lại ở Linh Khê cảnh, khiến cho nàng có được linh lực tinh thuần hơn rất nhiều so với người khác. Ừ thì cứ coi như xong đi, mấu chốt ở đây, nữ nhân này chính là một pháp tu...

Bởi vì không cần tăng lên tu vi, cho nên nàng chuyển qua nghiên cứu thuật pháp. Kết quả là thực lực của nữ nhân này trở nên... năm sau mạnh hơn năm trước.

Đó mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cho nàng một mực ngồi tại vị trí đầu bảng từ mười mấy năm về trước, và cho tới bây giờ vẫn chưa rơi xuống.

Có lời đồn đại rằng, chỉ sợ nàng đã tinh thông trên trăm đạo thuật pháp rồi.

Muốn nói vì sao tin tức này lại khiến người ta run sợ... Phải biết rằng, pháp tu Linh Khê cửu tầng cảnh bình thường, nhiều nhất chỉ nắm giữ được mười mấy, hai mươi đạo thuật pháp mà thôi, đó là thuật pháp chung chung, còn thuật pháp sở trường, có khi chỉ được vài đạo.

So sánh một chút là biết chỗ khủng bố của nữ nhân này.

Nhưng nói gì thì nói, cứ một mực đề tu vi của mình kẹt lại, không tấn chức như vậy cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

Hơn nữa với loại tu sĩ sở hữu thiên phú cực cao như Phong Nguyệt Thiên, theo tuổi tác tăng lên, tiềm lực của nàng sẽ dần dần giảm xuống. Nếu vẫn một mực không chịu tấn chức, nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến thành tựu tương lai.

Về cơ bản, những người cùng thời với nàng đều đã là Vân Hà cảnh cả rồi, thậm chí có mấy người còn bước vào Chân Hồ cảnh.

Bởi vậy, dù cho nàng vẫn một mực chiếm lấy vị trí đứng đầu Linh Khê Bảng ngàn ấy năm trời, cũng không một tu sĩ tông môn nào tính tới chuyện đẩy nàng xuống dưới, làm như vậy phải trả cái giá quá lớn.

Lại nói, Linh Khê Bảng là bảng xếp hạng cực kỳ công chính, do Linh Khê chiến trường tự diễn sinh, không do con người bố trí.

Bởi vậy, dù người luôn chiếm vị trí đầu bảng là một vị nữ tu thuộc nhị phẩm tông môn, cũng không một ai trong nhóm tu sĩ xuất thân từ nhất phẩm tông môn khác tỏ thái độ nghi ngờ thực lực của nàng.

Mười mấy năm qua, mỗi khi nhóm tu sĩ thiên tài thuộc các đại tông môn tấn chức đến Linh Khê cửu tầng cảnh, phần lớn đều sẽ

lựa chọn cố gắng hết sức để đột phá, rời khỏi Linh Khê chiến trường. Dù sao bị một nữ nhân cười ở trên đầu lại không thể phản kháng... Đúng là rất khó coi.

Ngay vừa rời, đám tu sĩ Bách Luyện cốc bên này đã khắc sâu cảm nhận được thực lực của người đứng đầu bảng. Bởi vì nàng chỉ dùng vài đạo thuật pháp đánh xuống, đã khiến đại trận phòng hộ tại trụ sở vu vu rung động.

Phải biết rằng tuy Bách Luyện cốc chỉ là tứ phẩm tông môn nhưng bốn mươi năm trước nó đã từng là nhất phẩm.

Chỉ vì bị một nhà tông môn nào đó giết quá nhiều thành viên, lúc này mới từ nhất phẩm ngã xuống đến tứ phẩm.

Người ta nói rồi, bách túc chi trùng, tử nhi bất cương (con trùng trăm chân, chết rồi vẫn đứng), Bách Luyện cốc này vẫn có nội tình rất mạnh.

Nhưng giờ phút này, một cái trụ sở tông môn, từ đầu đến cuối lại bị một người đứng ra ngăn chặn, còn tất cả tu sĩ Bách Luyện cốc đều trốn trong đại trận phòng hộ lạnh run người.

Qua một màn này, có thể thấy được sự uy hiếp đến từ tồn tại đứng đầu Linh Khê Bảng kia, mạnh mẽ tới nhường nào.

Đối mặt với lời chất vấn phía dưới, thiếu nữ Phong Nguyệt Thiên đáp trả bằng một khối hỏa cầu có kích cỡ bằng cả tòa phòng ốc.

Nếu so sánh hỏa cầu của Phong Nguyệt Thiên với Hỏa Cầu Thuật do Đồng Thúc Dạ thi triển ra, thì chênh lệch này, cũng tương tự như gia gia và tôn tử vậy.

Giống như mặt trời rơi xuống, khi hỏa cầu kia nện lên đại trận phòng hộ, cả trụ sở lập tức ầm ầm chấn động, linh lực nổ tung.

Mặc dù uy năng của đại trận phòng hộ có thể ngăn cản thuật pháp từ bên ngoài nhưng loại lực lượng mãnh liệt kia vẫn thẩm thấu đi vào. Ngay tức khắc, nhiệt độ trong trụ sở đã tăng cao hơn không ít.

"Các người mau đi gọi đám người trong cốc trở về đi, nếu không bốn cô nương sẽ đại khai sát giới!" Phong Nguyệt Thiên đứng trên linh khí phi hành của mình, cất tiếng trong trẻo hô to.

Trấn thủ sứ tọa trấn nơi đây nào dám chậm trễ, vội vàng đưa tin cho đám sư huynh sư tỷ nhà mình. Hắn đã nhìn ra Phong Nguyệt Thiên này không hề đùa giỡn.

Ngay tức khắc, tại các nơi trên vòng trong chiến trường, đám tu sĩ Bách Luyện cốc đang vội vàng chạy ra vòng ngoài, lập tức chửi ầm lên nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải rút lui.

Mấy ngày gần đây Linh Khê chiến trường vô cùng náo nhiệt, còn náo nhiệt hơn trước kia rất nhiều. Nhất là những tông môn thuộc vòng trong, vài nhà tông môn thuộc trận doanh Hạo Thiên minh đều lựa chọn khởi xướng tuyên chiến với thế lực Vạn Ma lĩnh phụ cận.

Càng thái quá hơn chính là một nhà có tên Đại Định cung, thuộc tông môn Hạo Thiên minh, đã dứt khoát lướt qua vài nhà tông môn khác trên địa bàn, tuyên chiến cùng Chiêu Thiên môn nằm trong khu vực cách bọn họ cả ngàn dặm...

Thời điểm Chiêu Thiên môn bị tuyên chiến, những tu sĩ cấp thấp kia đều ngơ ngác. Rõ ràng hai bên cách xa nhau cả ngàn dặm, địa bàn còn không tiếp giáp nhau, tuy trận doanh là khác biệt thật nhưng rõ ràng đôi bên chẳng có chút thù hận gì... Bọn họ cũng không biết mình đã trêu chọc đến Đại Định cung như thế nào???

Chỉ số ít tu sĩ có tu vi khá cao mới hiểu được nguyên nhân của

chuyện này là gì. Bởi vì bọn họ đã nhận được một vài mệnh lệnh đến từ bản tông ở Cửu Châu. Trong mệnh lệnh kia có nói bọn họ phải lập tức chạy tới vòng ngoài chiến trường, tìm kiếm tung tích một người.

Kỳ thực đối với lời tuyên chiến như vậy, bọn họ tất nhiên là không muốn để ý tới, nhưng mà không để ý tới cũng không được.

Chương 240: Thiên Phú Thụ Mất Hiệu Quả!!!

Tu sĩ Đại Định cùng người ta dám đi từ ngàn dặm xa xôi giết đến tận cửa nhà bọn họ, lấp kín lối ra vào khiến những tu sĩ cấp thấp kia không dám rời đi. Rơi vào đường cùng, những tu sĩ Linh Khê bát tầng cảnh, cửu tầng cảnh của Chiêu Thiên môn kia chỉ có thể quay về trụ sở, ổn định lòng người.

Hai ngày ban đầu, cũng chẳng có mấy nhà tham gia tuyên chiến như vậy nhưng theo thời gian trôi qua, số lượng này càng ngày càng nhiều.

Theo công tác thống kê từ Thiên Cơ Thương minh bên kia, chỉ ngắn ngủi có năm ngày, làn sóng tuyên chiến xung đột giữa trận doanh hai phương đã thổi quét hơn trăm nhà tông môn to to nhỏ nhỏ.

Phải biết rằng, trước kia, loại chuyện này hoàn toàn không có khả năng xuất hiện.

Đây là cách hơn mười năm, hai đại trận doanh Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh mới lại bùng nổ một lần giao phong chính diện quy mô lớn trên Linh Khê chiến trường.

Việc này liên lụy đến nhiều tông môn lắm. Ngay cả những tông môn nằm trong vòng trung tâm kia đều chú ý hơn tới diễn biến lần này, bởi vì giao phong như vậy lại có liên quan đến chuyện Cửu Châu Hạo Thiên minh có thể giữ lại cờ xí Thống soái hay không?

Vốn dĩ chừng hai tháng sau, lá cờ xí này sẽ hoàn toàn đảo

ngược, nhưng ở ngay trong thời kỳ mẫn cảm này, lại bỗng nhiên xuất hiện một tiểu nhân vật có thể giữ cho cờ xí kia tiếp tục kéo dài...

Thử hỏi một phương Vạn Ma lĩnh kia làm sao mà chịu đựng được?

Bọn họ đã chờ đợi hơn ba mươi năm, mắt thấy thời cơ chuẩn bị chín muồi, ai cũng không muốn có thêm rắc rối. Cho nên không cần biết như thế nào, tiểu tu sĩ ngũ tầng cảnh kia nhất định phải chết, và một lá cờ xí kia cũng nhất định phải đảo ngược lại!

Chuyện này có liên quan đến thể diện của trận doanh Vạn Ma lĩnh bọn họ.

Cùng lúc đó, trong một khu rừng núi hoang vắng, Lục Diệp vẩy vẩy vết máu trên trường đao, hơi chau mày nhìn mấy tu sĩ trận doanh Vạn Ma lĩnh nằm gục bốn phía xung quanh.

Hắn mơ hồ cảm thấy có một số việc không quá thích hợp!

Mấy ngày trước, sau khi Lục Diệp giết Đồng Thúc Dạ, hắn lập tức khởi hành đi về phía trụ sở Bích Huyết tông, thể xác và tinh thần đều thoải mái.

Nhưng bắt đầu từ ba ngày trước, sau khi hắn gặp được một cuộc chiến, hình như có chuyện quái lạ gì đó đã xảy ra rồi.

Chuyện là ba ngày trước, khi hắn đang thản nhiên tự đắc chạy đi, bỗng nhiên có một đội tu sĩ lao thẳng về phía hắn. Kỳ thực ở vùng hoang vu dã ngoại đụng tới tu sĩ vốn là chuyện bình thường, chỉ lạ thường là... một đường này đi tới, Lục Diệp đã “tình cờ” đụng phải quá nhiều tu sĩ.

Theo tình hình chung, song phương đều sẽ chủ động tránh đường cho nhau, để tránh xảy ra chuyện hiểu lầm gì đó.

Do vậy, thời điểm Lục Diệp gặp được một đội tu sĩ này, hắn đã muốn tránh bọn họ đi, nhưng mà đối phương lại vọt thẳng về phía hắn. Thêm nữa, rõ ràng là về mặt đối phương tràn đầy vui sướng, giống như nhặt được tiền vậy???

Đối phương đã không khách khí như vậy, tất nhiên là Lục Diệp cũng chẳng buồn nói gì thêm. Hắn lập tức cười hồ phách lao lên một vòng xung phong liều chết.

Tuy trong đội tu sĩ này có một vị ngũ tăng cảnh tọa trấn nhưng đương nhiên, bọn họ không phải đối thủ của Lục Diệp? Chỉ chốc lát sau đã bị hắn giết sạch sẽ.

Hắn quét dọn chiến lợi phẩm, lại ra đi.

Nhưng mà sau đó, một chuyện khiến cho Lục Diệp không ngờ nổi đã xảy ra, rất nhanh hắn lại gặp được một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh...

Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, hắn đã giết sáu đoàn người, góp nhặt được hơn hai mươi cái túi trữ vật, nhận thêm hơn một trăm công huân.

Dù thu hoạch kếch xù nhưng Lục Diệp vẫn có chút không vui, bởi vì cứ như vậy, hành trình của hắn sẽ bị trì hoãn.

Càng khiến hắn cảm thấy sốt ruột chính là, linh lực bản thân hắn đã xảy ra một chút vấn đề, tựa như nó có một chút tạp chất...

Phải biết rằng, sở dĩ hắn có thể gặt được tu hành mà không lo lắng sẽ có tai hoạ ngầm, toàn bộ đều dựa vào Thiên Phú thụ.

Hắn từng cẩn thận quan sát Thiên Phú thụ, mỗi khi hắn dùng linh đan tu hành, phần đan độc đều sẽ bị Thiên Phú thụ tiêu đốt đi, sau đó bài trừ ra bên ngoài cơ thể. Cho nên từ trước tới nay, linh lực của hắn đều cực kỳ tinh thuần, chưa bao giờ xuất hiện tình huống tích tụ đan độc như chưởng giáo từng nói trước kia.

Kể cả khi không có linh văn Phong Duệ và Ngự Thủ, chỉ cần dựa vào độ tinh thuần linh lực thôi, thực lực của hắn cũng vượt lên bất cứ một vị tu sĩ đồng cấp bậc nào khác rồi. Bởi vì linh lực càng tinh thuần, lực phá hoại tạo thành do tu sĩ thúc giục linh lực lại càng lớn.

Nói đơn giản thế này, cùng là một đao chém ra, nhưng độ tinh thuần linh lực khác biệt sẽ khiến uy lực do tu sĩ phát ra không giống nhau.

Nhưng ở hiện tại, linh lực trong cơ thể hắn lại sinh ra một chút tạp chất!

Đêm qua, ở thời điểm nghỉ ngơi, hắn đã cẩn thận điều tra tình huống Thiên Phú thụ, rồi kinh ngạc phát hiện ra rằng hình như Thiên Phú thụ đã mất đi tác dụng thiêu đốt đan độc rồi. Và đây mới là nguyên nhân căn bản khiến linh lực xuất hiện tạp chất.

Hắn có thể trải qua quá trình từ một tu sĩ vừa thông suốt không bao lâu, trưởng thành đến ngũ tầng cảnh chỉ không đến nửa năm ngắn ngủi, công của Thiên Phú thụ là to nhất, nếu Thiên Phú thụ mất đi tác dụng đốt cháy đan độc, thì về sau tốc độ tu hành của hắn sẽ giảm đi rất lớn.

Phát hiện này khiến tâm trạng Lục Diệp hơi có chút nặng nề. Hôm nay hắn lại gặp phải tu sĩ Vạn Ma lĩnh chặn đường, tất nhiên là không chút khách khí, thuần thực giết sạch sẽ.

Hắn đã suy nghĩ rất nhiều rồi, có lẽ loại tình huống này vẫn còn khả năng thay đổi. Nói cách khác, Thiên Phú thụ cần hấp thu một chút lực lượng hỏa thuộc tính hoặc là nóng bỏng gì đó. Loại lực lượng này chẳng những có thể khiến lá cây Thiên Phú thụ bốc cháy lên, còn có thể làm nhiên liệu để Thiên Phú thụ đốt cháy đan độc.

Nếu nó đã dùng hết lượng nhiên liệu hấp thu được từ trước,

thì đương nhiên sẽ không thể tiếp tục phát huy tác dụng đốt cháy
đạn độc rồi?

Lục Diệp cũng không biết suy đoán của hắc có chính xác hay không? Tất nhiên cần phải nghiệm chứng, và hắc nhất định phải tìm cách khiến cho Thiên Phú thụ lại lần nữa hấp thu năng lượng.

Chương 241: Để Ta Đi Đánh Ngắt Hắc Nhé!!!

Lại nói, lần đầu tiên Thiên Phú thụ hấp thu chính là một khối khoáng thạch ẩn chứa hỏa diễm màu da cam ở bên trong, lần thứ hai nó hấp thu chính là Phá Chướng Quả thụ dưới mặt đất nóng rực, đại khái là nó sẽ hấp thu loại năng lượng có tiêu chuẩn như vậy. Nhưng Lục Diệp lại không biết nên đi đâu và làm gì để tìm kiếm thứ năng lượng như vậy. Hai lần trước đều là cơ duyên xảo hợp mà thôi.

Cũng may, trước đó linh lực của hắc cũng đủ tinh thuần, chỉ có một chút tạp chất như hiện giờ cũng không tạo thành ảnh hưởng với hắc.

Hiện giờ, hắc không thể tiếp tục nuốt phục linh đan tu hành một cách bừa bãi, không kiên nhẫn gì như trước kia, một ngày nhiều nhất chỉ phục dụng một viên, sau đó mượn dùng Tụ Linh linh văn tới đề thăng thực lực.

Trong tay hắc vẫn còn không ít linh thạch. Vốn dĩ hắc tính toán đi Thiên Cơ Thương minh hỏi một chút, có thể mua được vật phẩm làm nhiên liệu cho Thiên Phú thụ hay không.

Nhưng hiện giờ, hắc lại không đi được. Từ mấy ngày nay, hắc đã gặp được vài đoàn tu sĩ trận doanh Vạn Ma lĩnh rồi, hơn nữa mỗi một đoàn đều có ngũ tầng cảnh tọa trấn. Hắc có cảm giác dường như hắc đang bị người ta nhắm vào.

Lục Diệp và YY quét dọn chiến trường, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, phía không trung có phi ưng đang xoay quanh, tựa như đang tìm kiếm con mồi.

Cùng lúc đó, phía dưới một gốc đại thụ cách nơi Lục Diệp đang đứng ngoài ba dặm, có mấy tu sĩ đang tụ cùng một chỗ, bên người là mấy khối thi thể nằm ngổn ngang lung tung, còn trước mặt bọn họ là một tấm gương, phiên bản thu nhỏ của linh khí Tiểu Ảnh Nguyệt bàn, hình ảnh hiện ra bên trên chính là bóng dáng Lục Diệp.

Thật rõ ràng, thứ này là một loại linh khí thị giác cho phép người ta quan sát từ trên cao.

Mấy người đang yên tĩnh nhìn chăm chăm vào tình cảnh bên trong Tiểu Ảnh Nguyệt bàn.

Một nam tử nuốt nước miếng một cái: "Đây là ngũ tầng cảnh?"

Bọn họ đã tận mắt nhìn thấy cách Lục Diệp quật ngã một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh xuống mặt đất giống như chặt dưa thái rau, thủ pháp kia rõ ràng lưu loát, vừa nhìn đã biết đối phương từng giết không ít người, hơn nữa loại tốc độ giết địch này quá kinh khủng, ngay cả lục tầng cảnh cũng không sánh bằng.

"Chúng ta không tìm lắm chứ?" Tên còn lại mở miệng: "Đừng có tìm lắm đấy."

"Tu vi ngũ tầng cảnh, cưỡi một con hổ lớn trắng như tuyết, xuất phát từ Phong Vân sơn, đi về hướng Bích Huyết tông, tuổi chừng mười sáu, mười bảy... ngoại trừ hắn còn có thể là ai?" Một nữ tử có dáng người mập mạp dẫn đầu mở miệng.

Hình ảnh trên Tiểu Ảnh Nguyệt bàn kia cũng là nàng thúc giục linh lực duy trì. Xem tu vi của nàng, rõ ràng là một vị tu sĩ thất tầng cảnh, còn những người đồng hành cùng nàng, có ba vị sáu tầng cùng mấy ngũ tầng cảnh khác.

Ở thời điểm bình thường, căn bản không có khả năng nhìn thấy một tiểu đội như vậy ở vòng ngoài chiến trường.

Vốn dĩ bọn họ đang từ trụ sở nhà mình khởi hành đến điểm tiếp giáp giữa vòng ngoài và vòng trong, bởi vì bọn họ có thực lực như vậy, rất thích hợp để rèn luyện ở vị trí như thế này, nhưng đi được nửa đường, bỗng nhiên cả đám nhận được mệnh lệnh từ sư phụ, đành phải vội vàng đuổi tới bên này.

Bọn họ cũng không rõ lắm về chuyện ân oán của bậc bề trên, chỉ biết là Bích Huyết tông kia có ân với sư môn nhà mình, cho nên ngay khi tin tức kia bắt đầu không thể khống chế khuếch tán ra ngoài, sư môn trưởng bối đã lệnh cho bọn họ tiến đến tiếp ứng thiếu niên cười Bạch Hổ này, bảo vệ hắn an toàn.

Mà trên thực tế cũng không chỉ mỗi mình tông môn bọn họ có hành động như vậy, hiện giờ cả Linh Khê chiến trường đều đang cuộn trào sóng ngầm, lớp lớp mệnh mông.

Có rất nhiều tông môn muốn bảo vệ thiếu niên này.

Nhưng lại có càng nhiều tông môn hơn muốn giết thiếu niên này.

Đây là một ván cờ giữa hai đại trận doanh, mà sinh tử của thiếu niên kia lại quyết định thắng bại cuối cùng.

"Chúng ta đã tìm được người rồi, kế tiếp nên làm như thế nào? Trực tiếp qua gặp mặt ư?" Một vị lục tăng cảnh trong tiểu đội mở miệng hỏi.

"Không ổn." Tên còn lại lắc đầu: "Âm thầm bảo vệ sẽ tốt hơn một chút. Không ít tông môn phe Vạn Ma lĩnh bên kia đều đã ra tay. Là chúng ta ở gần, tới sớm nên chiếm được ưu thế nhưng nếu bị bại lộ, phơi bày tung tích ra ngoài ánh sáng, thực dễ dàng sẽ bị đối phương nhắm vào. Hơn nữa hắn là người này còn chưa rõ ràng về tình huống hiện tại của mình, tùy tiện đi tiếp xúc chỉ sợ sẽ phản tác dụng, nếu vì vậy mà khiến hắn sinh ra tâm lý khúc mắc càng không hay."

"Nhưng cứ âm thầm bảo vệ lại chưa chắc có thể bảo vệ hẳn chu toàn."

"Theo ta, cứ trực tiếp đánh ngất hẳn mang đi!" Có đại hán khôi ngô đề nghị.

Mọi người quay đầu nhìn hẳn, đại hán mờ mịt: "Ta nói không đúng ư?"

"Có thể." Một vị lục tăng cảnh gật đầu: "Người đi đánh ngất hẳn nhé!"

Đại hán kia vội vàng rút cổ lại: "Ta sợ bị hẳn chém!"

Tuy hẳn là lục tăng cảnh nhưng cũng không nắm chắc sẽ thắng nếu trực tiếp đối chọi với thiếu niên vừa rồi, hồi nãy người ta ra tay rất sắc bén.

Cuối cùng vẫn là nữ tu thất tăng cảnh cầm đầu kia đưa ra quyết định: "Ta đi tiếp xúc cùng hẳn, bảo vệ bên cạnh hẳn, còn các người âm thầm đi theo."

Nàng đã nói như vậy, tất cả mọi người đều không có dị nghị.

Nhưng rất nhanh cả đám đều lộ vẻ mặt kỳ quái, bởi vì nữ tu kia vừa đi về phía trước vừa xé rách y phục của mình, càng lấy hai tay nâng ngực lên, dùng sức ép về chính giữa...

Một vị lục tăng cảnh đưa tay bịt trán, không đành lòng nhìn thẳng, vì nhiệm vụ sư môn, Lam sư tử quá mức liều mạng rồi.

Bên kia, Lục Diệp cười Hồ Phách tiếp tục đi về phía trước, nhưng chưa đi được bao xa, lại chợt nghe có tiếng kêu cứu mỏng manh truyền đến. Hẳn nghiêng tai lắng nghe, quả thật là có người kêu cứu, hơn nữa còn là một nữ tử hô cứu mạng.

Hẳn không lập tức tiến lên. Một đường này, hẳn đã gặp được

quá nhiều chuyện kỳ quái, cẩn thận cảnh giác một chút luôn đúng.

Rất nhanh sau đó, Y Y đi dò đường ở phía trước đã quay về, nhắn cho Lục Diệp một tin tức, có một nữ tử bị thương, xem ra đã gặp phải yêu thú gì rồi, bởi vì ở gần đó không thấy dấu vết bầy rập.

Lục Diệp gật gật đầu, lập tức lệnh cho Hồ Phách thoát khỏi địa phương hướng, tiếp tục rời đi.

Chương 242: Gia Hoả Này... Là Loại Hình Ngoài Lạnh Trong Nóng Ủ?

Cùng lúc ấy, Lam sư tử quần áo tả tơi vẫn đang há miệng kêu cứu, bỗng nhiên ấn ký chiến trường có động tĩnh, nàng quan sát một phen, lại trợn mắt há hốc mồm: "Chạy rồi?"

Tiểu tử kia lại lượn vòng chạy qua khu vực gần đó?

Dưới tình huống bình thường, bất cứ ai đụng tới một nữ tử kêu cứu ở vùng dã ngoại hoang vu, đều sẽ đã chạy tới điều tra tình huống?

Nhưng tiểu tử kia lại chạy đi, là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ do nàng hô không đủ lớn tiếng, không đủ thê thảm sao?

Lam sư tử ngậy ngốc đứng dậy, trên trán nổi lên một sợi gân xanh.

Tiểu hồn đản này, thật muốn đấm cho hắn một cái!

Rất nhanh sau đó, Lam sư tử đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ hội hợp cùng tiểu đội, sắc mặt âm trầm như muốn chảy ra nước.

"Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?"

Lam sư tử vẫn ôm theo sắc mặt âm tình bất định, suy nghĩ một lát rồi nói: "Cứ giữ nguyên kế hoạch, ta vẫn còn cách để tiếp xúc

với hắn, các người âm thầm đi theo!"

"Có thể thì có thể nhưng tiểu tử này có tọa kỵ, tốc độ khá nhanh, chúng ta đuổi theo hắn mấy ngày thì không có vấn đề gì nhưng thời gian quá dài khẳng định không đuổi kịp." Có lực tăng cảnh mở miệng.

Lam sư tử nói: "Không cần lo lắng, chúng ta chỉ cần bảo vệ hắn một đoạn đường, tới phía trước, sẽ có người của tông môn khác đi tới tiếp nhận."

Mọi người nghe vậy trong lòng hơi bình tĩnh lại, nếu nói như vậy, nhiệm vụ lần này cũng không quá khó khăn.

Ban đêm, bên cạnh lửa trại, Lục Diệp đang cùng hổ lớn ăn thịt nướng, chợt ở gần đó có linh lực dao động truyền đến. Hắn vội vàng đứng dậy, cảnh giác nhìn vào bóng đêm đặc sệt phía trước.

Chỉ chốc lát sau, một bóng dáng đã từ bên kia chạy vội đến, Lục Diệp nâng tay đề lại chuôi đao, đôi mắt lạnh lùng dừng trên bóng dáng người vừa tới.

Đối phương là một nữ tử quần áo không chỉnh tề, dáng người rất xinh đẹp, cũng không biết rốt cuộc là nàng đã gặp phải chuyện gì, chỉ thấy giờ phút này vẻ mặt đang vô cùng bối rối.

Nàng vừa nhìn thấy Lục Diệp đã chạy thẳng về phía hắn, trong miệng hô to: "Vị sư huynh này, cầu cứu mạng, có người muốn giết ta!"

Lục Diệp từ từ rút đao ra, Lam sư tử lập tức nhận thấy không ổn. Nàng có một loại cảm giác, nếu nàng còn dám tới gần hơn nữa, chắc chắn thiếu niên phía trước kia sẽ chém một đao tới, từ trong ánh mắt của đối phương đã truyền lại một tin tức thực chân thành như vậy!

Tiểu tử này...

Nàng vội vàng ngừng chân, trong đôi mắt đẹp có nước mắt vòng quanh: "Sư huynh, hãy cứu... cứu ta!" Nói xong câu này, nàng còn chủ động nâng mu bàn tay lên, để lộ ra ấn ký chiến trường của mình.

Mà ngay tại bóng đêm sau lưng nàng, có vài bóng dáng đã đuổi giết tới, một người trong đó dừng lại, liếc mắt đánh giá Lục Diệp một cái rồi lập tức hô to: "Là ngũ tăng cảnh, chạy mau!"

Lời nói vừa rơi xuống, mấy tu sĩ đang đuổi giết tới, vội vàng hô lạp lạp đã chạy hết không còn một bóng.

Lục Diệp khẽ nhú mày, lại liếc mắt đánh giá nàng kia một cái. Hắn nhìn ra đối phương chính là một tu sĩ tứ tăng cảnh, trường đao đã rút ra một nửa lại từ từ trở vào vỏ.

Lam sư tử thở phào một hơi, tỏ vẻ điềm đạm đáng yêu nhìn Lục Diệp: "Vị sư huynh này, người là người của trận doanh bên kia?"

Lục Diệp không phản ứng nàng, lại quay về ăn thịt nướng, Hồ Phách nâng móng vuốt lên lay hấn một cái, hấn thuận thế dựa vào thân mình ra đằng sau, nằm trên bụng Hồ Phách.

Một lát sau, ánh mắt hấn hơi hơi giật mình.

Có chút ý tứ... Trách không được hấn nghe giọng nói của nữ tử này có chút quen tai, hoá ra đối phương chính là nữ nhân mới cầu cứu lúc ban ngày.

Hắn chưa thấy nữ nhân này nhưng Y Y đã đứng từ xa xa quan sát rồi, Hồ Phách lay hấn, là do Y Y phân phó.

Lúc ban ngày, nữ nhân này cầu cứu không thành công, tới buổi tối lại chủ động chạy đến trước mặt hắn. Đối phương tìm trăm phương ngàn kế cũng muốn tiếp cận hắn như vậy, rút cuộc là có ý gì?

Hơn nữa đối phương cũng thuộc trận doanh Hạo Thiên minh...

Thời điểm Lục Diệp đang trầm tư suy nghĩ, Lam sư tử lại nặn ra nụ cười, lên tiếng bắt chuyện: "Vị sư huynh này, ta có thể trốn ở nơi này của người không?"

"Tùy tiện!"

Con hàng này, lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo) như vậy? Lam sư tử sắp không trấn áp được tức giận trong lòng rồi nhưng vẫn phải nặn ra một nụ cười: "Ta sẽ không khách khí."

Nói xong, nàng lập tức tỏ ra vô cùng quen thuộc, còn lộ ra dáng vẻ không chút phòng vệ, làm như bởi vì bị đuổi giết, nên toàn thân nàng hơi có chút chật vật, trên người còn xuất hiện vài vết thương, có máu tươi nhiễm đỏ quần áo, làm một chút cảnh xuân lộ ra ngoài.

Nàng tiến đến bên cạnh lửa trại, ngồi xuống, vươn hai tay hơi vào lửa, nói lời cảm tạ nói: "Cám ơn người về chuyện vừa rồi, nếu không có người, chỉ sợ ta đã mất mạng... Ta không biết nên lấy gì để báo đáp ân cứu mạng của sư huynh ..."

Lục Diệp ném qua cho nàng một miếng thịt nướng, Lam sư tử luống cuống tay chân tiếp được, nhất thời đại ra.

Gia hỏa này... là loại hình ngoài lạnh trong nóng ư?

Lam sư tử vừa nghĩ như vậy, thoáng cái chút oán khí trong lòng đã tan biến đi rất nhiều, lại nhìn miếng thịt thú được nướng đến tuyệt hảo trong tay, bên ngoài vàng giòn bên trong mềm mại, mùi thơm bay vào mũi, trong bụng truyền ra tiếng sôi ùng ục, vừa lúc nàng cũng đang đói bụng, lập tức há miệng to ăn vào.

"Sư huynh xưng hô như thế nào?" Lam sư tử vừa ăn thịt nướng vừa nói: "Ta tên là Lam Vũ Diệp."

"Lúc ăn không nên nói chuyện."

"Ừm."

"Ăn ngon không?"

"Ăn rất ngon."

"Không ai nói với người, đừng ăn bậy những thứ mà người xa lạ đưa cho sao?" Lục Diệp chống trường đao đứng lên, đi từng bước một về phía Lam Vũ Diệp.

Sắc mặt Lam Vũ Diệp khể biến, nàng vừa mơ hồ ý thức được điều gì, vội vàng rút miếng thịt nướng đang cầm trong tay xuống đất, thúc giục linh lực trong cơ thể, đúng là vô cùng khó khăn, đại tiểu chu thiên tuần hoàn có xu thế muốn tan vỡ.

Còn không chờ nàng đứng lên, một thanh trường đao đã gác lên cổ, bốn mắt đối diện, Lam Vũ Diệp vô cùng phẫn nộ quá: "Tiểu hổn đản người hạ được ta?"

Chương 243: Hiện Giờ Tâm Trạng Của Lão Nương Rất Kém...

Rốt cuộc nàng cũng không nhịn được một bụng lửa giận nhen trong lòng. Không, hiện giờ không hoàn toàn là giận dữ nữa, càng nhiều là cảm giác sỉ nhục đang bao phủ trong đầu.

Nghĩ thử xem, tốt xấu gì nàng cũng là tu sĩ thất tầng cảnh, vậy mà từ đầu đến đuôi đều bị một ngũ tầng cảnh thần không biết quý không hay hạ được. Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, thì về sau nàng còn mặt mũi nào mà gặp người nữa?

Chủ yếu là nàng không thể tin nổi, đối phương lại nữ làm như vậy!

Chẳng có một người nào nữ làm như vậy cả!

"Yên tâm, được kia chỉ khiến linh lực trong cơ thể người tạm thời vận chuyển khó khăn thôi, không gây nguy hại quá lớn."

Hắn đã tìm thấy món đồ chơi kia từ trong túi trữ vật của thiếu chủ Cửu Tinh tông, sau này hắn lại nhờ Hoa Từ xem xét một chút rồi nhớ kỹ tác dụng của mỗi một loại đan dược bên trong đó và vẫn một mực giữ lại tới ngày hôm nay.

"Nói một chút đi, vì sao lại tiếp cận ta?"

"Cái gì?" Lam Vũ Điệp lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

"Ban ngày chính người đã hô cứu mạng, buổi tối cũng là người chạy tới nơi này cầu cứu, có chuyện trùng hợp như vậy?"

"Người..." Lam Vũ Điệp thật không rõ vì sao lại thành thế này?

Rõ ràng lúc ban ngày tiểu tử này chưa hề nhìn thấy nàng, hẳn nhận ra nàng như thế nào? Chỉ dựa vào giọng nói ư?

Lam Vũ Điệp nhìn Lục Diệp đang quan sát mình từ trên cao, bỗng nhiên lại nở nụ cười: "Lợi hại nha!" Đường như mục tiêu của nhiệm vụ lần này có chút khôn khéo vượt ngoài dự đoán của mọi người.

"Thừa nhận rồi?"

"Ừm!" Lam Vũ Điệp cúi đầu, dùng mái tóc thật dài che kín khuôn mặt.

Lục Diệp lập tức phát hiện có chút không đúng, bởi vì linh quang bên ngoài thân thể nữ nhân này đang trở nên nồng đậm bằng một loại tốc độ dùng mắt thường cũng có thể thấy được, gần như hẳn không có một chút do dự nào đã chém một đao xuống.

Ngay khi mái tóc bị cắt đứt bay lên, Lam Vũ Điệp vốn đang ngồi ở trước mặt Lục Diệp đã đảo ngược lại theo tư thế trồng cây chuối, đầu trên chân dưới, một tay chống mặt đất, một cước đá thẳng vào mặt hắn.

Một cước này mang theo thế đại lực trầm (thanh thế lớn, lực lượng nặng nề), Lục Diệp vội vàng ngửa người ra phía sau, đồng thời nhanh chóng lui ra vài bước. Khi hắn đứng vững lại, Lam Vũ Điệp đã ở cách hắn chừng năm trượng.

Nàng đưa ngón tay thon dài sờ sờ phần gáy trắng nõn, trong tay là một mảnh dính dính, khoe mắt không nhìn được khe giật một cái: "Người thật sự muốn giết ta?"

Vừa rồi nếu không phải nàng chạy trốn rất nhanh, chỉ sợ đã bị đối phương chém đứt đầu rồi, gia hỏa này đúng là tâm ngoan thủ lạt.

Lục Diệp đứng đối diện với nàng, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, bởi vì hắn phát hiện nữ nhân này căn bản không phải tứ tầng cảnh.

Nàng... móa nó chính là thất tầng cảnh!

Cũng không biết đối phương đã dùng thủ đoạn gì để ẩn tàng tu vi.

Thảo nào loại độc dược hắn lấy từ trong túi trữ vật của thiếu chủ Cửu Tinh tông lại không phát huy ra tác dụng quá lớn, tu vi của người ta còn cao hơn chừng ba tầng so với dự đoán, thực dễ dàng có thể áp chế được tính kia.

Cùng lúc ấy, Hồ Phách đã trốn vào trong bóng đêm, chờ thời cơ phân phó.

"Hiện giờ tâm trạng của lão nương rất kém, lão nương quyết định đánh người trước lại nói sau!" Lam Vũ Diệp nói xong câu này, bỗng nhiên hóa thành tàn ảnh, lao tới muốn đánh gục Lục Diệp.

Tốc độ thật nhanh!

Trước kia hắn chưa bao giờ tiếp xúc với tu sĩ thất tầng cảnh, không biết rốt cuộc thất tầng cảnh ra tay sẽ có uy thế như thế nào, nhưng tốc độ của nữ nhân này cũng quá nhanh rồi.

May mắn hắn đã được Long tuyên tội thể, nếu không lấy nhãn lực của hắn thật sự không thấy rõ quỹ tích di động của người ta.

Thân hình Lam Vũ Diệp đánh tới chính diện, nhưng Lục Diệp lại lật tay chém một đao qua bên cạnh.

Trường đao hạ xuống ngay sát chóp mũi Lam Vũ Diệp, thân hình nàng linh hoạt như phi yến, nhẹ nhàng lui vài bước về phía sau, lộ ra vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Lục Diệp.

Vừa rồi đối phương đã nhìn ra động tác của nàng? Hay một đao kia chỉ là trùng hợp?

Nghĩ vậy, những nàng không có một chút tạm dừng nào, bóng dáng vừa lộ diện lại hóa thành tàn ảnh.

Lục Diệp không ngừng điều chỉnh phương hướng, trường đao trong tay lần lượt chém ra.

Một lát sau, Lam Vũ Diệp kinh hoảng phát hiện Lục Diệp thật sự nhìn thấu quỹ tích di động của nàng, mỗi một đao của hắn đều chém đúng vào lộ tuyến tiến công của nàng.

Lại là một đao hạ xuống.

Chỉ nghe “Đinh đương” một tiếng, đốm lửa văng khắp nơi. Vốn dĩ Lam Vũ Diệp hẳn phải bị một đao này bức lui nhưng nàng không hề lùi lại, không biết từ khi nào trong tay đã nắm ngược một thanh đoản đao.

Đúng là đoản đao kia, đã đón đỡ được công kích của Lục Diệp.

Lục Diệp vội vàng thu đao tiếp tục bổ tới.

Lam Vũ Diệp hừ lạnh: "Sơ hở quá lớn!"

Từng nắm đấm nhỏ đánh ra, kể cả khi Lục Diệp thấy những quyền này thì cũng không thể phòng bị được. Trong lúc hắn quá hấp tấp, một đạo Ngự Thủ linh văn xuất hiện ở trước bụng.

Một tiếng “Oanh” vang lên, linh lực nổ tung.

Một quyền này đã khiến Lục Diệp bị đánh lui về phía sau bảy tám trượng, dạ dày quay cuồng một trận, gần như không thể thở nổi.

Lam Vũ Diệp kinh ngạc không thôi: "Nó là cái gì vậy?"

Vừa rồi nàng có cảm giác có một thứ gì đó đã bị một quyền của nàng làm nổ nát, nhưng trong khi giao chiến kịch liệt, nàng cũng không thấy rõ ràng.

Chẳng qua đối phương lại không cho phép nàng suy nghĩ sâu thêm, Lục Diệp vừa mới đứng thẳng lại, thân hình lại như cơn gió, nhanh chóng vọt về phía nàng, tầm nhìn lập tức bị một mảnh ánh đao sáng như tuyết che phủ.

Lam Vũ Diệp nghiêng người trốn tránh, khí tức bắt đầu trở nên quỷ quyết đa biến (quái dị, hay thay đổi), tốc độ lại nhanh hơn hồi nãy một phần.

“Đinh đinh đang đang” tiếng vang không ngừng truyền ra, trường đao và đoản đao va chạm, tấu ra một khúc nhạc liên miên trông ngót giữa trời đêm.

"Rống!" Bỗng nhiên Hồ Phách từ phía sau Lam Vũ Diệp bổ nhào tới.

Nhưng nữ nhân này như có mọc con mắt ở sau lưng vậy, chỉ thấy nàng thoải mái tránh thoát một chiêu của Hồ Phách, đồng thời đá ra một cước, đánh bay hình thể cường tráng của Hồ Phách ra ngoài.

Nhưng ngay giữa không trung, cái đuôi dài của Hồ Phách cuộn một cái, tựa như một sợi roi dài quất về phía Lam Vũ Diệp. Lần này nó đã đánh cho Lam Vũ Diệp một chiêu bất ngờ không kịp đề phòng, nàng cắn răng khẽ quát một tiếng: “Con hung thú này giỏi lắm!”

Sau đó, thân hình nhanh chóng lui lại.

Chương 244: Ai Làm Người Đó Phụ Trách...

Cùng lúc ấy, Lục Diệp đã lén đến bên cạnh Hồ Phách, xoay người nhảy lên lưng nó, chuẩn bị chuồn đi. Tuy thời gian giao thủ không lâu nhưng hắn đã xác định được bản thân mình không phải đối thủ của nữ tử này, bây giờ không chạy, định đợi tới khi nào?

Nhưng mà rất nhanh vẻ mặt của hắn đã trở nên ngưng trọng, bởi vì vài đạo linh lực dao động từ bốn phương tám hướng đang nhanh chóng tiếp cận bên này, dường như chỉ trong nháy mắt chúng đã xuất hiện ở phụ cận.

"Này... Sao lại đánh nhau rồi?" Một thanh niên trợn mắt há hốc mồm nhìn đồng chiến trường hỗn loạn.

Bọn họ vốn làm theo kế hoạch, âm thầm bảo vệ ở cách đó không xa, kết quả lại nghe được bên này có động tĩnh chiến đấu, cứ cho rằng người Vạn Ma lĩnh đánh tới, vội vội chạy đến trợ giúp, ai biết đâu lại thấy một màn như vậy.

"Đừng đánh đừng đánh, từ từ đừng đánh nữa." Có người kêu lên.

Cũng có người hô: "Vị Lục sư đệ này, bình tĩnh một chút chứ nóng vội. Đây là hiểu lầm!"

Lục Diệp cười trên lưng hổ, hướng đôi mắt lạnh lùng nhìn chung quanh. Có sáu người tới, trong đó có ba lục tầng cảnh, ba ngũ tầng cảnh, nếu hắn không nhìn lầm, người đứng chính giữa vừa kêu gọi hồi nãy chính là kẻ trước kia đã đuổi giết Lam Vũ Diệp.

Nói vậy, bọn họ thuộc cùng một nhóm.

Nếu bị tiểu đội như vậy vây quanh mà Lục Diệp muốn đào thoát, vậy chỉ có thể lựa chọn phương hướng mấy ngũ tầng cảnh kia để phá vây nhưng làm như thế cũng không nhất định có thể thành công!

Chỉ là, có một chuyện khiến Lục Diệp hơi chút để ý, bởi vì những người này không hề lộ ra địch ý với hắn, thậm chí một người trong đó còn xưng hô hắn là Lục sư đệ!

Phải biết rằng, từ khi hắn tiến vào Linh Khê chiến trường tới nay, ngoại trừ mấy người Tán Du xã kia và Y Y, không có một ai biết họ của hắn, mỗi khi trao đổi cùng người khác, hắn đều nhất nhất tự xưng là Nhất Diệp.

Vì sao người này lại biết hắn họ Lục?

Thêm những chuyện kỳ quặc xảy ra suốt mấy ngày hôm nay nữa... Bỗng dưng hắn mơ hồ cảm thấy mấy việc này có chút liên hệ với nhau.

Vị lục tầng cảnh mới nói kia lập tức đi tới bên người Lam Vũ Diệp, khó hiểu nói: "Sao người lại đánh nhau với hắn?"

Không phải nàng đã nói sẽ bảo vệ bên người hắn sao? Thế này mà gọi là bảo vệ hả?

Lam Vũ Diệp cũng giật mình tỉnh lại, sắc mặt có chút khó xử, nói: "Là ta nhất thời không nhận được!" Chủ yếu là nàng quá giận, tiểu tử này lại dám hạ được nàng, mà cổ tình nàng còn trúng chiêu...

Nhưng một phen giao thủ vừa rồi lại khiến nàng được chứng kiến sự đáng sợ của Lục Diệp ngũ tầng cảnh này.

Phương thức chiến đấu của gia hoả này rất có tính xâm lược,

hơn nữa còn ra tay cực kỳ tàn nhẫn, nàng chưa từng thấy ngũ tăng cảnh nào như vậy.

So sánh với hắc, đám ngũ tăng cảnh nhà mình dịu ngoan hết như tiểu bạch thỏ.

Trách không được, lúc ban ngày một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia lại bị quật ngã một cách dễ dàng tựa như chặt dưa thái rau. Lục Diệp này xuất chiêu cực kỳ mạnh mẽ, mang đầy tính xâm lược, lại vô cùng sắc bén tàn nhẫn, tu sĩ đồng cấp rất dễ dàng bị hắc chấn nhiếp tâm thần, tiếp đó nuốt hận dưới một đao trong tay hắc.

"Các người là người nơi nào?"

Lục Diệp cũng không thả lỏng cảnh giác, lúc hắc đặt câu hỏi này ánh mắt còn chăm chú nhìn về phía tu sĩ ngũ tăng cảnh bên kia, ước chừng nếu phá vây từ bên này, xác suất thành công sẽ lớn nhất.

Thanh niên nói chuyện lúc trước âm thầm cảm thấy đau đầu, hắc đã nhìn ra cảnh giác và không tín nhiệm từ phía Lục Diệp. Nói thật, chuyện này cũng không thể chỉ trích đối phương được, nếu đổi lại là hắc ở vào lập trường của Lục Diệp, cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng một đám người xa lạ.

Bởi vậy, hắc không trực tiếp trả lời vấn đề của Lục Diệp, sợ sẽ tiếp tục xảy ra thêm hiểu lầm gì đó, đồng thời vì cam đoan cuộc nói chuyện này diễn ra thuận lợi, hắc nâng một tay lên, nghiêm nghị nói: "Tề Tín của Tử Hà sơn cung thỉnh Thiên Cơ, bảy người chúng ta tuyệt đối không có ác ý với Lục Diệp sư đệ, tới nơi này chỉ vì nhiệm vụ sư môn, xin Thiên Cơ chứng kiến!"

Đột nhiên trong minh minh có loại lực lượng gì đó vừa hạ xuống.

Tề Tín lại nhìn Lục Diệp vẫn ngồi trên lưng hổ kia nói: "Xin sư

đệ hãy an tâm một chút, chớ nóng vội."

Lục Diệp nhú nhú mày, từ từ dứt trường đao trở lại vỏ.

Phải biết rằng, Thiên Cơ thế (lời thề với Thiên Cơ) không phải tùy tiện đùa giỡn là được. Hiện giờ đối phương dám thốt lên Thiên Cơ thế, cũng có nghĩa là bọn họ thực sự không hề có ác ý gì với hắn.

Tề Tín hơi nhăn mặt: "Ta biết hắn là sư đệ có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng nơi này không phải chỗ nói chuyện, mời sư đệ theo chúng ta tìm một chỗ yên lặng để tiếp tục. Ý sư đệ như thế nào?"

Lục Diệp hơi trầm mặc rồi vuốt cằm nói: "Có thể!"

Đúng là hiện giờ, hắn đang có rất nhiều điều muốn hỏi.

"Mời!" Tề Tín đưa tay, lập tức đi trước dẫn đường, những người khác cũng cất bước đi theo.

"Chờ một chút!" Lam Vũ Diệp nâng tay.

"Sư tỷ, còn chuyện gì vậy?" Tề Tín quay đầu lại hỏi.

Lam Vũ Diệp lộ vẻ mặt hơi có chút khó xử: "Ta trúng độc, không vận chuyển linh lực được, càng không đi được!" Vừa rồi, mặc dù nàng đã mạnh mẽ áp chế độc tính xuống, nhưng cũng vì vậy mà phải thừa nhận hậu quả độc tính bùng nổ mãnh liệt, lúc này linh lực toàn thân nước lạnh, căn bản không thúc giục nổi.

Mọi người kinh hãi: "Ai làm?"

Lam Vũ Diệp quay đầu nhìn về phía Lục Diệp, Lục Diệp nhìn về phía bóng đêm xung quanh.

Một đám người đều lộ ra vẻ mặt quái dị, có người muốn cười nhưng lại không dám cười, nghẹn đến khó chịu, bả vai không

ngừng run rẩy. Tối cuối cùng bọn họ cũng biết được nguyên nhân vì sao rõ ràng sự tử nhà mình đi tới bảo vệ người ta nhưng kết quả lại là đánh nhau với người ta.

Nếu chuyện này mà rơi xuống đầu bất cứ ai, khẳng định người ta cũng không chịu nổi.

Tề Tín yếu ớt nói: "Để ta công người?"

"Cút, lão nương không cần người công!" Lam Vũ Điệp dứt khoát từ chối, lại nhìn Lục Diệp nói: "Ai làm người đó phụ trách, cho tọa kỵ của người mang ta đi!"

Lục Diệp nghĩ một chút rồi nâng tay vỗ vỗ lưng hổ.

Lam Vũ Điệp đi lên phía trước, xoay người leo lên lưng hổ, Hồ Phách có chút không vui, nhưng đành phải nhịn xuống.

"Đi thôi." Tề Tín tiếp tục đi ở phía trước dẫn đường, một hàng người im lặng bước tới, tốc độ cực nhanh.

Một lúc lâu sau, mọi người tìm được một cái sơn động, nhanh chóng đi vào.

Chương 245: Thân Phận Của Ta Có Vấn Đề Gì?

Lục Diệp chờ nhóm người Tử Hà sơn này đều đi vào rồi, hắn mới dẫn Hồ Phách đi theo, chút tâm tư cẩn thận ấy của hắn tự nhiên không giấu giếm được ai, nhưng tất cả mọi người đều coi như không thấy.

Trong sơn động rất khô ráo, mấy người đều khoanh chân ngồi xuống.

Lục Diệp dẫn đầu mở miệng: "Vì sao các người biết tên ta?"

Tề Tín nghe vậy, bật cười: "Chẳng lẽ sư đệ hoàn toàn không biết gì về tình cảnh của mình?"

"Trên phương diện nào?"

"Xem ra đúng là sư đệ không biết tình cảnh của bản thân thật rồi, ai." Tề Tín thở dài, mở miệng nói: "Thân phận của sư đệ đã bại lộ, hiện giờ không chỉ chúng ta biết người là đệ tử Bích Huyết tông, mà rất nhiều người có lòng ở cả Linh Khê chiến trường này đều biết."

Lục Diệp khẽ nhăn mày.

Vậy là thân phận của hắn đã bại lộ? Nhưng bại lộ như thế nào? Còn nữa, rất nhiều người có lòng là ý gì?

Từ khi Lục Diệp tiến vào Linh Khê chiến trường tới nay, hắn vẫn luôn vô cùng cẩn thận, nơi chốn đều đề phòng. Cũng bởi vì trước khi tiến vào, chuồng giáo đã dặn dò hắn, nhất định không được bại lộ thân phận đệ tử Bích Huyết tông.

Mặc dù hắn không biết vì sao chưởng giáo lại dặn dò như vậy nhưng hắn lại biết chưởng giáo sẽ không hại hắn.

Bởi vậy, khi tiếp xúc với người ngoài, hắn đều tự xưng là Nhất Diệp, kể cả đám người Hoa Từ kia biết tên của hắn, cũng tuyệt đối không biết được xuất thân.

Chỉ có một người nhận ra hắn, đó là một người từng là quặng nô cộng sự với hắn tại mạch khoáng của Tà Nguyệt cốc năm xưa, lần ấy hắn đã đụng phải đối phương ở cửa Thiên Cơ Thương minh tại Dịch An thành.

Đó chỉ là một sự trùng hợp, lúc ấy Lục Diệp cũng không nói thêm điều gì với đối phương, sau khi bị người đó nhận ra, hắn đã rời đi rất nhanh.

Nhưng sau khi hắn rời khỏi Dịch An thành đã bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết...

Bỗng nhiên hắn nhớ tới, trước khi Đồng Thúc Dạ chết có mượn dùng ẩn ký chiến trường đưa tin ra bên ngoài, lúc ấy hắn cho rằng Đồng Thúc Dạ triệu tập người đến giúp đỡ, nhưng sau đó không thấy ai đi tới đuổi giết hắn cả.

Hắn vẫn một mực khó hiểu tới tận bây giờ.

Lúc ấy Đồng Thúc Dạ hắn phải chết không thể nghi ngờ, dù đối phương có triệu tập người đến giúp đỡ cũng không còn kịp nữa rồi. Nói như vậy, nếu như lúc ấy Đồng Thúc Dạ đưa tiên ra bên ngoài không phải là triệu tập người đến giúp đỡ thì sao?

Chẳng lẽ người làm bại lộ thân phận của hắn chính là Đồng Thúc Dạ? Và thời điểm đệ tử Phần Nguyệt sơn kia tiếp xúc cùng với hắn ở Dịch An thành đã bị Đồng Thúc Dạ thấy được, rồi có lẽ đối phương đã dùng biện pháp gì đó để tìm hiểu được xuất thân của hắn từ người nọ...

Lại nhớ, trước khi Đồng Thúc Dạ chết đã từng nói: đối phương sẽ ở trên đường Hoàng Tuyền chờ hắn, thật giống như một kẻ sắp chết không còn có thể làm gì khác, chỉ biết sửa bậy như chó...

Thế nhưng nếu đối phương thật sự cảm thấy như vậy thì sao?

"Thân phận của ta có vấn đề gì?"

Điểm khiến Lục Diệp khó hiểu nhất chính là chỗ này.

Trước khi chưởng giáo đưa hắn tiến vào Linh Khê chiến trường, đã cố ý dặn dò hắn về chuyện này rồi, người khiến cho Lục Diệp hiểu được nếu làm bại lộ thân phận, chắc chắn hắn không nhận được chỗ tốt gì đâu.

Hắn cũng từng suy đoán rằng, có lẽ Bích Huyết tông đã làm chuyện gì đó khiến người người oán trách, để giờ đây, mỗi khi đệ tử Bích Huyết tông xuất hiện tại Linh Khê chiến trường, đều sẽ gặp phải tình cảnh không tốt lắm.

"Ta cũng không rõ vấn đề cụ thể là gì. Chỉ biết chuyện này có liên quan đến một chút bí tân (bí mật) xa xưa. Lại nói, trước mắt cả Linh Khê chiến trường đều bởi vì một mình sư đệ mà trở nên náo động mất rồi. Rất nhiều tông môn phía Vạn Ma lĩnh bên kia đều muốn người chết, còn Hạo Thiên minh bên này lại có rất nhiều tông môn đang nghĩ cách bảo vệ người, Tử Hà sơn chúng ta là một trong số đó. Mấy người chúng ta đã nhận lệnh từ sư phụ, tiến đến tìm người."

Lục Diệp nghe xong vẫn còn rất mờ mịt: "Người trong Linh Khê chiến trường náo động vì ta?"

Phải biết rằng hắn chỉ là một tu sĩ ngũ tầng cảnh, có tài cán gì mà khuấy động được cả thế cục Linh Khê chiến trường?

Chắc chắn ngọn nguồn của chuyện này không phải vì hắn, mà vì thân phận đệ tử Bích Huyết tông của hắn.

Nếu Tề Tín không lừa hắn, vậy thì tình huống lúc trước khi hắn bị buộc phải bắt đắ dĩ lựa chọn sư môn này, đã ẩn tàng một chút bí mật ghê gớm rồi.

"Đám người trẻ tuổi chúng ta không biết tình huống cụ thể về những chuyện trước kia, nhưng theo ta được biết, ở vài chục năm về trước, Bích Huyết tông chính là nhất phẩm tông môn."

Lam Vũ Điệp vẫn luôn chuyên tâm hóa giải đan độc, bỗng nhiên mở miệng, nàng có tu vi cao nhất, vậy nên cũng có tầm hiểu biết sâu rộng hơn một chút:

"Sau này không biết bởi vì nguyên nhân gì mà phẩm cấp cứ ngã xuống từng năm, cuối cùng mới rớt xuống cửu phẩm, còn đi tới lần ranh phế truất rồi. Đã ba mươi năm, Bích Huyết tông không thu nhận đệ tử, nếu còn để tình trạng không có đệ tử nhập tông này tiếp diễn, thì hai tháng sau vào thời điểm phán định phẩm cấp tông môn, cái tên Bích Huyết tông sẽ hoàn toàn bị xóa đi."

"Rất nhiều tông môn Vạn Ma lĩnh đều đang đợi ngày này, và gần như bọn họ đã sắp đợi được rồi. Nhưng từ nửa năm trước, Bích Huyết tông đột nhiên thu nhận được một đệ tử. Chuyện này làm Bích Huyết tông có thể tiếp tục bảo tồn xuống. Và đệ tử kia chính là người!" Lam Vũ Điệp lặng lẽ nhìn Lục Điệp.

"Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng người đã chết. Bởi vì nghe đồn trong lúc Đường lão Bích Huyết tông mang người quay về tông đã gặp phải tập kích. Đường lão trọng thương, người cũng chết thảm trong dư chấn của cuộc chiến nọ. Ai biết đâu, ngay mấy ngày trước, bỗng nhiên tin tức về người lại lan truyền khắp Linh Khê chiến trường, cho nên rất nhiều thế lực Vạn Ma lĩnh không hy vọng Bích Huyết tông tiếp tục tồn tại, đều đã âm thầm ra tay, muốn giết người trên đoạn đường này. Bởi vì chỉ cần giết người, thì hai tháng sau Bích Huyết tông cũng không còn tồn tại nữa!"

Lục Điệp im lặng không lên tiếng, hắn đang bận tiêu hóa

những tin tình báo này.

Tới tận bây giờ hắn cũng không biết, hóa ra sinh tử của hắn lại có liên quan đến sự tồn vong của Bích Huyết tông!

Ba mươi năm không thu nhận đệ tử?

Chương 246: Tông Môn Gần Như Sắp Bị Xóa Tên Rồi...

Lục Diệp nhớ lại lúc trước khi ở trên Phi Long thuyền, hắn hỏi chuông giáo về tình huống đệ tử trong tông. Chuông giáo đã trốn tránh mà không đáp. Lúc ấy hắn chỉ cảm thấy có lẽ người của tông môn mình quá mức điều linh, môn phái đang dần dần suy thoái, nhưng hiện giờ xem ra, tình huống thực tế còn nghiêm trọng hơn những gì hắn nghĩ.

Đây hoàn toàn không phải người mới điều linh, môn phái suy thoái, mà là tông môn gần như sắp bị xóa tên rồi.

Đến đây, hắn cũng hiểu được vì sao mấy ngày trước hắn lại một mực gặp được nhiều tu sĩ trận doanh Vạn Ma lĩnh đến vậy rồi. Hóa ra những người đó lại chuyên môn tìm tới hắn. Trách không được khi một đám nhìn thấy hắn lại vui sướng phấn chấn đến vậy.

"Không ít thế lực Vạn Ma lĩnh đã ra tay, mà Hạo Thiên minh bên này cũng có rất nhiều tông môn đã hành động. Một phương muốn giết người, một phương muốn bảo vệ người. Có thể nói, thế cục trước mắt ở Linh Khê chiến trường đã trở nên hỗn loạn vô cùng. Muốn biết phương nào sẽ chiến thắng, cần phải nhìn xem người có thể còn sống quay về trụ sở Bích Huyết tông hay không?"

"Năm đó bản tông từng nhận ân tình của Bích Huyết tông, cho nên chúng ta phụng mệnh sư môn tiến đến hộ tống người. Lại nói, chúng ta không có biểu lộ thân phận trước vì mấy lý do. Thứ nhất là sợ người không tín nhiệm, thứ hai là phòng bị động tác của đám Vạn Ma lĩnh bên kia. Dù sao ẩn thân chỗ tối làm việc vẫn tiện hơn một chút, có Lam sư tử bảo vệ bên người người là được rồi."

"Hiện giờ, chúng ta nắm giữ nhiều tin tức như vậy, người có điều gì muốn hỏi cứ hỏi đi." Tề Tín đơn giản nói xong, lại nhìn Lục Diệp.

Đương nhiên là Lục Diệp có điều muốn hỏi, thậm chí là có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Ví dụ như thương tích của chưởng giáo là như thế nào?

Lại ví dụ như vì sao Bích Huyết tông lại bị người ta nhắm vào như vậy.

Nhưng những chuyện bí ẩn này chưa chắc người khác đã biết được.

Bởi vậy hắn nghĩ nghĩ một hồi mới nói: "Nói như vậy, sẽ có người tu vi rất cao đến giết ta?"

"Đương nhiên, vòng trung tâm cũng sẽ có người ra tay! Nhưng kể cả khi những người đó có thể ngự không phi hành, thì muốn chạy tới nơi này cũng cần một chút thời gian. Trước mắt đám người chúng ta cần ứng phó sẽ không có tu vi quá cao, bởi vì bọn họ đều là từ phụ cận chạy tới, nhưng mà càng về sau này, địch nhân đụng tới sẽ càng mạnh. Chẳng qua người cũng không cần lo lắng quá mức. Vạn Ma lĩnh bên này có người ra tay, Hạo Thiên minh cũng sẽ có người ra tay. Ít nhất là vị kia đã xuất phát rồi, chỉ cần chúng ta có thể kéo dài đến khi vị kia tới nơi, vậy thì bảo vệ người không chết sẽ không thành vấn đề nữa."

"Vị kia là ai?" Lục Diệp hỏi.

Lam Vũ Diệp lắc đầu: "Chờ đến khi người nhìn thấy hắn, tự nhiên sẽ biết, tính tình người nọ không tốt, ta không muốn nói gì đó sau lưng người ta."

‘Vậy chắc chắn là thực lực của người này rất mạnh, hơn nữa còn có quan hệ sâu xa thân thiết cùng Bích Huyết tông’ Lục Diệp

thăm nghĩ trong lòng.

"Tạm thời ta không có gì muốn hỏi nữa." Lục Diệp mở miệng.

"Vậy chúng ta định lại kế hoạch một chút." Lam Vũ Diệp hướng ánh mắt nhìn về phía Hồ Phách đang phủ phục ở phía sau Lục Diệp: "Hiện giờ người có hai lựa chọn. Một là đơn độc đi theo chúng ta, như vậy đại khái cũng có thể giấu giếm được một chút tai mắt gián điệp. Bởi vì mọi người đều biết tin tức người cười một con hổ lớn trắng như tuyết rồi. Những người của Vạn Ma lĩnh kia chỉ cần nhìn thấy con hổ trắng này, là có thể tìm được người. Nó là dấu hiệu bắt mắt nhất!"

"Ta chọn cách thứ hai!"

Nếu Vạn Ma lĩnh tu sĩ coi Hồ Phách là mục tiêu tìm kiếm, vậy thì khi hắn và Hồ Phách tách ra, Hồ Phách hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Hừ!" Lam Vũ Diệp hừ nhẹ một tiếng: "Vậy mang theo đại hổ này đi, như vậy khi gặp được nguy hiểm, cũng tiện cho người chạy trốn!"

Nói xong, nàng chậm rãi đứng lên, linh lực toàn thân đã khôi phục lại bình thường, sau đó nàng lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn mọi người: "Vẫn giữ nguyên kế hoạch, chia binh làm hai đường, ta bảo vệ Lục sư đệ, cố gắng hết mức tránh đi tu sĩ Vạn Ma lĩnh, chuyện khác giao cho các người."

Sáu người kia đồng loạt đứng dậy đáp: "Được!"

"Vậy xuất phát thôi."

Nhóm người này làm việc cực kỳ dứt khoát. Hiện giờ cả đám đã tiếp xúc được với Lục Diệp, cũng thống nhất được kế hoạch chuẩn bị hành động rồi, nếu còn không nhanh chóng rời đi mà cứ một mực ở tại chỗ này, chỉ tổ tăng thêm chuyện xấu mà thôi.

Tâm trạng Lục Diệp lại trở nên vô cùng phức tạp.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình chỉ là tiểu tu sĩ một ngũ tăng cảnh lại có thể tác động đến thế cục của cả Linh Khê chiến trường.

Ngay trong lúc này, hắn cũng không biết nên coi chuyện đó là vinh hạnh hay nên thấp thỏm về chuyện này.

"Đa tạ các vị." Hắn thi lễ thật sâu.

Lại nói, tình huống bên ngoài có đúng như những gì đám người Lam Vũ Diệp nói hay không, còn cần phải nghiên cứu chứng minh thêm, nhưng tỷ lệ nhóm người này lừa gạt hắn không quá lớn.

Hắn cũng không định từ chối ý tốt của người ta.

Thứ nhất, muốn kiểm chứng xem những lời bọn họ nói có đúng hay không.

Thứ hai, nếu tình huống thật sự nghiêm trọng như vậy, chỉ bằng tu vi ngũ tăng cảnh của hắn là khẳng định không thể ngăn cản được rồi.

Hắn muốn sống, chỉ có dựa thế, mượn dùng bóng cây năm đó Bích Huyết tông để lại để cứu bản thân mình!

"A!" Lam Vũ Diệp khẽ cười một tiếng: "Lời này mới dễ nghe, nhưng nếu người thực sự muốn cảm tạ nhóm chúng ta, vậy thì hãy sống sót thật tốt. Chúng ta không biết ân ân oán oán của bề trên, nhưng nếu người chết, nhiệm vụ của chúng ta sẽ thất bại!"

Khi nói chuyện, nàng nâng tay lên vuốt ấn ký chiến trường trên tay mình. Ngay lập tức một luồng lam quang bay về phía Lục Diệp, hắn nâng tay đón nhận, lam quang kia trực tiếp rơi xuống mu bàn tay Lục Diệp.

Lục Diệp cảm thấy trong ấn ký vừa có thêm một dấu vết.

Đúng lúc này, từ trong dấu vết có tin tức truyền đến, Lục Diệp dỡ xét một phen, phát hiện là Tạ Kim Thanh Vũ sơn truyền đến.

"Nhất Diệp sư đệ, ta nghe được một chút nghe đồn, không biết có phải người hay không. Nhưng nếu là người, tuyệt đối phải cẩn thận. Hình như Vạn Ma lĩnh đã xuất động rất nhiều người đi tìm người."

Lục Diệp nghĩ nghĩ một lát rồi trả lời: "Đa tạ đã báo cho."

Chương 247: Người Mới Là Đại Bạch, Cả Nhà Người Đều Là Đại Bạch!

Ngay cả Tạ Kim cũng nghe được một chút tin đồn gần đây, có thể thấy được việc này đã ồn ào huyên náo khắp cả Linh Khê chiến trường rồi.

Thời điểm hần đưa tin, sáu người Tử Hà sơn đã được Tề Tín dẫn dắt rời đi rồi.

Một mình Lam Vũ Diệp ở lại.

Hai người im lặng cùng đợi trong sơn động, ước chừng nửa canh giờ sau, Lam Vũ Diệp bỗng nhiên mở miệng nói: "Đi rồi!"

Sau đó nàng xoay người lên lưng hổ, Lục Diệp lộ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nàng.

"Ngớ ngác cái gì, mau lên đây. Nói gì thì nói, ta cũng không thể chạy theo người được" Lam Vũ Diệp thúc giục một tiếng.

Lục Diệp chỉ có thể leo lên, nhưng hần ngồi ở phía sau Lam Vũ Diệp.

Hổ Phách rời khỏi sơn động, dưới sự chỉ dẫn của Lam Vũ Diệp, bắt đầu tăng tốc chạy nhanh.

Lúc trước nó cũng nghe được Lục Diệp nói chuyện cùng đám người Tử Hà sơn, biết tình huống trước mắt không mấy tốt đẹp, cho nên lúc hành động đều cẩn thận, cố hết sức lặng yên không phát ra một tiếng động nào.

"Tốc độ của sủng thú người rất nhanh!" Lam Vũ Điệp mở miệng, hóa giải tâm trạng khó xử. Chủ yếu là sau lưng nàng truyền tới một luồng khí tức nóng bỏng kè sát tới, khiến nàng rất không thích ứng. Nhưng nhiệm vụ của nàng là ở bên cạnh bảo vệ Lục Diệp, ngoại trừ cuối cùng một con hổ cùng hãn, không còn lựa chọn nào khác.

Thoạt nhìn tính cách của nàng khác tùy tiện nhưng thực tế lại chưa từng thân cận như vậy cùng bất cứ nam nhân nào...

Lúc này trên đường xóc nảy, khó tránh khỏi sẽ có một chút tiếp xúc tứ chi, chuyện này khiến phía sau lưng trơn bóng của nàng cũng nổi lên một đồng da gà.

Hai canh giờ sau, bỗng nhiên ở phụ cận truyền đến một luồng linh lực dao động kịch liệt, có người đang chiến đấu kịch liệt ở phương hướng đó.

Nhưng từ trước khi chạm mặt đối phương, Lam Vũ Điệp đã chỉ dẫn Hồ Phách chạy theo một phương hướng khác, hoàn mỹ tránh được rắc rối bên kia.

Theo ý nàng, trước mắt cứ cố gắng hết mức đừng để Lục Diệp bại lộ mới là quan trọng nhất, còn đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở gần đây, đã có đám người Tề Tín xử lý rồi.

Trên bầu trời có một con phi ưng không ngừng đi theo Hồ Phách, mắt ưng quan sát bên dưới, trên mặt đất có bất cứ động tĩnh nào, nó đều nhìn rõ mồn một.

Cứ như vậy, bọn họ tiếp tục đi về phía trước, không ngừng đi về phía trước, cứ cách hai ba canh giờ một lần, Lam Vũ Điệp đều sẽ để Lục Diệp dừng lại nghỉ ngơi một đợt.

Kỳ thực nàng và Lục Diệp không cần nghỉ ngơi, nhưng Hồ Phách lại cần bổ sung thể lực, và đám người Tề Tín đang âm thầm

gạt bỏ những nguy hiểm đang ẩn núp xung quanh cũng cần hồi phục.

Cứ như vậy, sau một ngày vất vả chạy đi, Lam Vũ Điệp bỗng nhiên mở miệng: "Lục sư đệ, có nắm chắc ngăn cản một lục tầng cảnh không?"

"Có!" Lục Điệp rầu rĩ đáp lại một câu.

"Vậy là tốt rồi." Lam Vũ Điệp gật gật đầu.

Lúc trước khi giao thủ ngăn ngừa cùng Lục Điệp, nàng đã ý thức được, thực lực của Lục Điệp này đã vượt qua ngũ tầng cảnh bình thường. Bởi vì ngũ tầng cảnh bình thường không thể kháng cự được công kích của nàng. Dù khi đó nàng không xuất toàn lực thì kết quả cũng như nhau: "Vậy cho ta thấy thủ đoạn của người đi. Đợi lát nữa sẽ có một nữ tử mặc y phục màu đỏ xuất hiện, người hãy cuốn lấy nàng. Đừng nên thương hương tiếc ngọc !"

"Nàng có xinh đẹp không?"

"Có xinh đẹp hay không thì ta không biết nhưng đáng người tốt lắm. Á, người sẽ không thật sự thương hương tiếc ngọc chứ?" Khuôn mặt xinh đẹp của Lam Vũ Điệp trầm xuống.

Gần như nàng đã muốn thay đổi phương hướng tiến lên rồi.

Nhưng nếu bọn họ không xử lý những tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở phía trước kia, đám người Tề Tín sẽ có chút phiền toái. Lúc này, mấy người Tề Tín đang giao thủ cùng một nhóm tu sĩ Vạn Ma lĩnh khác rồi.

Nhưng hiện giờ nếu muốn thay đổi phương hướng cũng không còn kịp nữa, bởi vì trong lúc nàng đang do dự Hồ Phách vẫn chạy thật nhanh. Tới lúc này, bọn họ đã thấy được bóng dáng mấy người phía trước kia rồi.

Thân hình Lam Vũ Điệp lập tức lao vút lên, nửa ngời xồm trên lưng hổ, hai tay đều tể ra một thanh đoản đao. Tại một khắc này, dáng người tuyệt mỹ với đường cong lả lướt lại tràn ngập cảm giác lực lưỡng bùng nổ, thoát nhìn giống như một con báo sẵn chuẩn bị vồ mồi.

Lúc này, mấy người phía trước kia cũng thấy được bóng dáng Hồ Phách, đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó lại trở nên mừng rỡ. Một người trong đó hô to: "Là Lục Nhất Điệp kia!"

Trên trán Lục Điệp nổi lên một sợi gân xanh, hần âm thầm thề, nếu có cơ hội, hần nhất định sẽ phải hung hăng đánh cho tên Nhạc Sơn Chính Khí môn kia một trận.

Khoảng cách hai bên nhanh chóng xích lại gần, khi tới ngoài hai mươi trượng, Lam Vũ Điệp quát một tiếng: "Đại Bạch, chính người cẩn thận nhé!"

Nàng đang dặn dò Hồ Phách.

Hồ Phách gầm nhẹ một tiếng, người mới là Đại Bạch, cả nhà người đều là Đại Bạch!

Bỗng nhiên thân hình Lam Vũ Điệp trở nên mơ hồ, nàng lao thẳng qua phạm vi hai mươi ngoài trượng đánh tới.

Lục Điệp đưa mắt nhìn, chỉ thấy tàn ảnh ngang nhiên chui vào bên trong mấy tu sĩ nọ. Ngay sau đó, một đạo thuật pháp trùng kích chính diện, đánh tan tàn ảnh kia, mà thân hình Lam Vũ Điệp đã xuất hiện ở phía sau địch nhân, thậm chí Lục Điệp cũng không thấy rõ rốt cuộc nàng đã đi qua như thế nào.

Bây giờ hần đã hiểu, lúc trước khi giao thủ với hần, Lam Vũ Điệp cũng không xuất toàn lực.

Ánh đao bắt đầu lóe lên, cùng với tiếng kêu thảm thiết, một vị tu sĩ có tu vi lục tầng cảnh trực tiếp ngã xuống bên trong vũng

máu.

Ra tay là thuấn sát! Dù thực sự giữa hai bên chênh lệch một tầng cảnh giới, thì vừa chạm mặt đã chém chết địch nhân kiểu này, cũng không hề dễ dàng.

Thật rõ ràng đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh bên kia đã bị dọa sợ rồi, một người kinh hô: "Là quỷ tu thất tầng cảnh, cẩn thận!"

Khung cảnh lập tức trở thành một mảnh hỗn loạn.

Ngay lúc Lam Vũ Điệp chém giết một địch quân, Hồ Phách cũng nhanh chóng chạy tới gần đám người kia, khoảng cách chỉ còn hơn mười trượng, một đạo thuật pháp đánh tới nó. Thân hình đang vọt về phía trước của Hồ Phách bỗng nhiên dạt qua một bên, linh hoạt né tránh.

Cùng lúc đó, cả người Lục Diệp nhảy lên, hai chân đặt lên lưng hổ lấy đà, công kích thẳng về phía nữ tử mặc áo đỏ bên kia.

Lam Vũ Điệp không hề nói sai, dáng người của nữ tử này tốt lắm, nhất là ngực, nặng trĩu ...

Chương 248: Gia Hoả Này, Tốc Độ Giết Người Thật Nhanh!!!

Đây là một pháp tu, mấy đạo thuật pháp đánh tới Lam Vũ Diệp và Hồ Phách, đều do nàng thi triển.

Nàng cũng là mục tiêu của Lục Diệp!

Lục Diệp đang ở giữa không trung, trực tiếp nâng tay rút đao, một đao chém ra, một đạo thuật pháp trùng kích thẳng mặt hắn đã bị chém tan, linh lực bạo tán.

Lại một đạo thuật pháp đánh úp lại. Tuy tốc độ thi pháp của nàng không nhanh bằng Đồng Thúc Dạ nhưng chắc chắn là không chậm.

Ít nhất là Lục Diệp không thể né tránh được.

Trên mặt nàng kia hiện ra một mảnh ửng hồng, bắn trúng rồi, đối phương chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh, lần này không chết cũng bị trọng thương!

Còn nàng thì phát tài rồi! Tựa như nàng vừa thấy được cả đám linh thạch chông chất thành núi, đó là số lượng mà nàng dùng cả đời cũng không hết...

Tình hình lúc này là, rất nhiều tông môn Vạn Ma lĩnh đều tuyên bố giải thưởng nhằm vào Lục Diệp. Và không cần biết là ai, chỉ cần giết được Lục Nhất Diệp, đều có thể đi bất cứ tông môn nào lĩnh thưởng, và nếu như tổng cộng tất cả những phần thưởng kia lại, sẽ ra một khoản tài phú mà ngay cả Chân Hồ cảnh cũng phải rung động.

Cho nên mắt thấy thuật pháp của mình đắc thủ, tâm trạng nữ tử mặc áo đỏ kia bắt đầu trở nên mơ màng.

Nhưng ngay sau đó, Lục Diệp đã vọt tới gần nàng, linh lực màu lửa đỏ bám vào trường đao, dứt khoát đánh xuống.

Ánh đao lóe lên, nữ tử này theo bản năng thúc giục một tấm lá chắn linh lực che ở trước người.

Rầm một tiếng giòn vang, lá chắn linh lực vô cùng chắc chắn đã bị phá tan, Phong Duệ trường đao lướt nghiêng qua người nàng, không chút trở ngại chém qua phần gáy thon dài nuốt nà ấy.

"Hả?" Trong đầu nữ tử hiện lên một ý niệm cuối cùng, không biết Lục Nhất Diệp kia đã vọt tới trước mặt nàng như thế nào?

Tầm nhìn lập tức trở nên điên đảo, con mắt to to chớp hai cái, ý thức rơi vào trong bóng đêm, hình ảnh cuối cùng xuất hiện trong tầm mắt của nàng chính là Lục Nhất Diệp kia vừa đâm một đao sau lưng vị sư đệ gần đó!

Chiến đấu bắt đầu thực đột nhiên, chấm dứt càng nhanh chóng.

Sau khi Lục Diệp chém chết pháp tu lục tầng cảnh kia, hắn còn kịp giết thêm một binh tu ngũ tầng cảnh khác, sau đó... Hết rồi.

Mặc dù pháp tu kia cùng là lục tầng cảnh giống Đồng Thúc Dạ, nhưng thực lực cuar nữ tử mặc áo đỏ này lại kém hơn Đồng Thúc Dạ rất nhiều,

Dù sao Đồng Thúc Dạ cũng từ thất tầng cảnh ngã xuống, tuy rằng tu vi không cao nhưng thủ đoạn vẫn còn.

Hơn nữa dưới tâm trạng kích động, nữ tử kia đã để Lục Diệp tới gần người, đương nhiên sẽ không có kết cục tốt?

Ngay cả Đồng Thúc Dạ, sau khi bị Lục Diệp tới gần người cũng bắt đầu hoài nghi nhân sinh, huống chi là nàng...

Lục Diệp bỏ lại thịt nát chân tay cụt đầy đầy, liếc mắt đối diện với Lam Vũ Diệp một cái, cả hai đều hơi kinh hãi.

‘Gia hoả này, tốc độ giết người thật nhanh!’ Hai người cùng nghĩ thầm.

Phải biết rằng một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh này có năm người, hai lục tầng, ba ngũ tầng. Và kế hoạch ban đầu của Lam Vũ Diệp chính là để Lục Diệp thoảng kiếm chế nữ pháp tu kia một chút, chờ nàng giải quyết những người khác lại qua xử lý pháp tu kia, ai biết đầu Lục Diệp bên này chỉ đánh ra ba hai đao đã mất thịt người ta rồi, thậm chí còn giúp nàng giết một người khác.

"Là ta đã coi thường người." Về mặt Lam Vũ nhìn Diệp Lục Diệp tuyệt đối là vô cùng vừa lòng. Nàng thầm than một tiếng, đúng là lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa.

Khi một con quái vật lớn gần như đã đi đến bước đường cùng thu nhận được một môn đồ cuối cùng, lại khiến đối phương trở nên kinh người như thế.

Nếu người của Vạn Ma lĩnh thấy được biểu hiện vừa rồi của hắn, chỉ sợ sẽ càng thêm kiên định với quyết tâm phải diệt trừ hắn bằng mọi giá.

Trước mắt một phương Vạn Ma lĩnh muốn giết Lục Diệp, gần như chỉ liên quan tới chuyện Bích Huyết tông có thể tiếp tục tồn tại hay không thôi. Bởi vì chỉ cần giết Lục Diệp, thì hai tháng sau Bích Huyết tông nhất định sẽ bị xóa tên.

Nhưng nếu bọn họ biết đệ tử Bích Huyết tông này có thể nhẹ nhàng vượt cấp giết địch như vậy, chắc chắn trong lòng sẽ bất an ghê lắm.

Bởi vì một khi nhân vật bậc này trưởng thành lên, thì hẳn sẽ là ác mộng đối với tất cả những thế lực của Vạn Ma linh.

Về phần thương hương tiếc ngọc nàng đã đề cập tới từ trước, lại... Không tồn tại, nữ tu xinh đẹp kia đã chết mà không nhắm mắt kìa.

"Đi thôi!" Lam Vũ Điệp nói một tiếng, Hồ Phách vui vẻ chạy tới, vừa rồi nó đã muốn lao lên hỗ trợ, ai ngờ chiến đấu chấm dứt quá nhanh, khiến cho nó không còn khoảng trống mà phát huy

Hai người lại ra đi!

Lam Vũ Điệp mang theo tâm trạng nặng nề, vừa rồi tuy rằng trận chiến của hai người chấm dứt thật nhanh nhưng nó cũng đủ để nói lên một vấn đề... Chỉ sợ những người ở vòng trong đã sắp chạy tới rồi và con đường phía trước chắc chắn sẽ có địch nhân càng mạnh mẽ hơn.

Và một khi những người ở vòng trong đến, thì đám người ở vòng trung tâm cũng cách đó không quá xa.

Đến lúc ấy, nàng không còn cách nào chống đỡ cục diện nữa rồi.

"Vừa rồi là tông môn nhà ai?" Lục Điệp hỏi.

"Có quỷ mới biết!" Lam Vũ Điệp trả lời: "Người hỏi làm cái gì?"

"Để nhớ kỹ bọn họ."

Lam Vũ Điệp cười: "Có chí khí!" Sau đó nàng dừng lại một chút rồi nói: "Nếu sau nhiệm vụ lần này mà chúng ta đều không chết, ta sẽ đi tìm hiểu cho người một chút."

"VẬY Ạ TẠ."

"Không có gì!"

Hai người bọn họ tiếp tục ra đi, ngẫu nhiên cũng có chiến đấu kịch liệt, nhưng hiện giờ cả hai chỉ cần ứng phó với tu sĩ thực lực không quá cao, cho nên Lục Diệp và Lam Vũ Diệp liên thủ, vẫn có thể khiêng qua được.

Trong lúc Lam Vũ Diệp tiến về phía trước, thi thoảng nàng cũng sẽ đưa tin ra bên ngoài, hoặc là điều tra tin tức, cũng như liên lạc cùng người nào.

Hai ngày sau, nàng khẽ thở dài một cái, trong đôi mắt hiện lên một tia thương cảm, lại truyền tin tức ra ngoài rồi nói cùng Lục Diệp: "Đám người Tề Tín tiêu hao quá lớn, không đuổi kịp chúng ta."

"Vậy chúng ta phải đợi bọn họ?"

"Không thể chờ được." Lam Vũ Diệp lắc đầu: "Sẽ có những người khác ở phía trước tiếp ứng."

Lục Diệp gật gật đầu.

Nửa ngày kế tiếp, nàng có chút im lặng, giống như tâm trạng không quá tốt cũng không biết đã gặp phải chuyện gì rồi.

Chương 249: Lục Nhất Diệp Kia Ở Ngay Phụ Cận!!!

Tới lúc chạng vạng, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu, chỉ cho Lục Diệp một phương hướng: "Người chạy về phía này, mặc kệ gặp được bất cứ chuyện gì cũng không được ngừng lại, phải cố gắng hết mức tránh giao thủ cùng người của Vạn Ma lĩnh."

Còn nàng lại ngồi xổm trên lưng hổ.

"Người đi đâu?" Lục Diệp nhíu mày.

"Phía trước có rất nhiều người của Vạn Ma lĩnh, ta đi kiểm chế bọn họ một chút." Nàng quay đầu lại, sau đó nhìn thật sâu vào Lục Diệp, nhẹ giọng nói: "Người đừng chết!"

Nói xong, thân hình nàng đã lao thẳng ra ngoài, nhanh như báo săn.

Hổ Phách theo phương hướng nàng chỉ dẫn tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ trong giây lát, tại một phương hướng khác, ở phía trước bọn họ truyền đến linh lực dao động, hẳn là Lam Vũ Diệp đã giao thủ cùng người của Vạn Ma lĩnh.

Động tĩnh giao thủ bên kia càng lúc càng lớn, Hổ Phách chờ Lục Diệp nhanh chóng rời xa.

Trong rừng cây, có mấy khối thi thể nằm ngang trên mặt đất, máu tươi chân tay gãy rơi rụng khắp nơi.

Cánh rừng rậm ban đầu đã bị dư chấn của cuộc chiến đầu dọn

ra một mảnh chiến trường trống trải. Ở bên trong chiến trường, Lam Vũ Điệp hai tay nắm chắc hai thanh loan đao đang nhẹ nhàng bay múa, chiến đấu kịch liệt cùng ba tu sĩ Vạn Ma linh. Dựa vào linh quang kia, có thể rõ ràng nhận ra một người cầm đầu có tu vi thất tầng cảnh, một người sáu tầng và một người năm tầng.

Ba người kia lấy thất tầng cảnh là chủ, hai người khác là phụ, liên thủ tạo ra thế công liên miên không dứt, trên người Lam Vũ Điệp đã xuất hiện hơn mấy miệng vết thương, máu tươi nhiễm hồng áo lót.

Nhưng tình thế kiểu này, chỉ sợ ngay cả nàng muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Đó là chưa kể tới, ở phụ cận còn một pháp tu lục tầng cảnh như hổ rình mồi, thỉnh thoảng sẽ đánh ra một đạo thuật pháp, khiến cho Lam Vũ Điệp khó lòng phòng bị.

Giờ phút này, nàng đã rơi vào trạng thái điên cuồng, không biết từ khi nào từng đường vẩy lộ màu tím nhạt đã bò lên gương mặt, khiến cho gương mặt của nàng càng trở nên xinh đẹp, pha đầy nét yêu dị.

Mặc dù lấy một địch nhiều nhưng về mặt khí thế, Lam Vũ Điệp lại là phe dũng mãnh hơn, hai thanh đoản đao múa không ngừng, tạo nên một mảnh ánh đao, khiến cho ba người phe đối phương đều kinh hãi không thôi, không biết nữ nhân này phát điên cái gì.

Thất tầng cảnh kia lại kêu khổ không ngừng, bởi vì tám phần công kích của Lam Vũ Điệp đều hướng về phía gã, tư thế điên cuồng như muốn kéo gã theo làm đệm lưng.

Đang chiến đấu kịch liệt, chợt có một tiếng hổ gầm từ bên cạnh truyền đến, hai phe đang giao chiến đều cả kinh, mấy tu sĩ Vạn Ma linh kia đều ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một con hổ lớn

trắng như tuyết từ bên kia lao ra, vọt thẳng qua bên này.

Hổ lớn trắng như tuyết?

Về mặt mấy người rung động, một người trong đó hô to: "Lục Nhất Diệp kia ở ngay phụ cận!"

Trách không được nữ nhân này lại liều mạng như vậy, hoá ra là đang che giấu cho Lục Nhất Diệp kia!

Ngay khi lực chú ý của mọi người đều bị Hổ Phách hấp dẫn qua, một bóng dáng đã vô thanh vô tức mà leo lên phía sau lưng vị pháp tu đang đứng ngoài vòng chiến, thân mình pháp tu kia bỗng nhiên trầm xuống. Người này theo bản năng cảm thấy không ổn nhưng chưa kịp phản ứng gì thì bên tai đã truyền đến một tiếng rít gào bén nhọn.

Ngay lập tức tâm thần đối phương trở nên hoảng hốt, một đạo thuật pháp đang chuẩn bị đánh tới Lam Vũ Diệp cũng bị gián đoạn.

Bất chợt kinh phong sau lưng đánh úp lại, pháp tu nọ cảm thấy phần gáy hơi hơi tê rần, từ đuôi khoe mắt, gã bắt gặp bóng dáng một người vừa lướt ngang qua, tốc độ cực kỳ nhanh chóng. Pháp tu nọ muốn nâng tay lên công kích, lại phát hiện bản thân đã không thể điều khiển được thân thể của chính mình nữa.

Lam Vũ Diệp ở ngay đối diện với phương hướng này lập tức đẩy nhanh thế công, song đao hóa thành ánh đao đầy trời.

Lục Diệp tiến lên vài bước đã vọt tới biên giới vòng chiến, một đao đánh xuống lục tầng cảnh kia.

Đối phương vốn đang di chuyển nhanh chóng ở biên giới vòng chiến, nhằm kiểm chế tinh lực của Lam Vũ Diệp, do lúc trước đã bị Hổ Phách hấp dẫn lực chú ý, khiến cho ngay lúc này khi phải đối mặt với một đao nhanh như vậy, gã không thể phản ứng kịp.

Một đao này chém thẳng vào phía sau lưng gã, tạo nên một miếng vết thương thật lớn, phá thủng cả nội tạng.

Gã kêu thảm thiết một tiếng rồi đột nhiên ngưng bật, chỉ thấy trường đao kia đã xỏ xuyên qua vị trí lồng ngực, rồi lộ ra bên ngoài cơ thể gã rồi.

Hai người còn lại quá sợ hãi, bọn họ bên này vốn đang chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, tuy đã chết không ít người nhưng đó là bị Lam Vũ Điệp đánh lén, sơ sẩy mới tạo thành tổn thất lớn đến thế.

Lại nói, một vị quý tu thất tàng cảnh đánh lén, cũng không dễ dàng ngăn cản như vậy.

Cũng may tới lúc này, bọn họ đã ổn định xong thế cục, chỉ cần chậm rãi kéo dài, tự nhiên sẽ bắt được Lam Vũ Điệp, ai biết đâu ở ngay thời khắc mấu chốt này, Lục Diệp bỗng nhiên giết tới, rồi chỉ trong chớp mắt đã chém chết hai lục tàng cảnh.

Cục diện biến thành hai vs hai!

Đột nhiên thế công của Lam Vũ Điệp chậm lại, khiến hai tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia nhất thời có chút không quá thích ứng...

Lục Diệp đã cầm đao tìm tới ngũ tàng cảnh kia, chỉ hai đao chém xuống, mặt mũi đối phương đã trở nên trắng bệch, bởi vì cả hai đều có tu vi ngũ tàng cảnh nhưng gã lại phát hiện ra rằng, mình không thể chống lại Lục Diệp dù là tốc độ ra tay hay là lực lượng.

Gã chỉ miễn cưỡng ngăn cản được đao thứ ba, thân hình đã mất thăng bằng ngã ra đằng sau, trung môn (sơ hở để lộ điểm yếu hại) mở rộng ra.

Thật ra người này cũng thông minh, ngay khi phát hiện không đúng, đã lập tức đưa tay vào túi trữ vật của mình, cũng là lúc ấy, vừa vặn lấy ra được một tấm Kim Thân phù vỗ lên người chính

mình.

Dưới kim quang bao phủ, gã có cảm giác an toàn gấp đôi...

Nhưng “Rầm” một tiếng, kim quang vỡ nát, thân thể người này bị chém thành một miệng vết thương thật lớn, máu tươi điên cuồng phun ra, thân hình thẳng tắp ngã về phía sau.

Vừa lúc Hồ Phách bổ nhào tới, một ngụm cắn thẳng vào gáy, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, xương gáy gãy lìa, miệng Hồ Phách đầy huyết.

Cùng lúc đó, binh tu thất tầng cảnh kia cũng bay ngược ra đằng sau mấy trượng, trường kiếm trong tay bỗng nhiên dừng thẳng phía trước người, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, trường kiếm lập tức hóa thành một luồng lưu quang, đánh thẳng tới Lục Diệp.

Chỉ trong nháy mắt, trường kiếm đã xuất hiện ở phụ cận rồi.

"Ngự kiếm!" Lam Vũ Diệp lập tức hoa dung thất sắc (dung nhan biến sắc).

Chương 250: Có Phải Đám Người Tề Tín Đã Chết Không???

Cùng thời điểm Lam Vũ Điệp hét lên một tiếng kinh hoàng, thanh đoản đao trong tay nàng đã bay ra, đánh thẳng về phía kiếm quang kia. Nhưng tốc độ của kiếm quang ấy nhanh đến lạ kỳ, khiến một đao này chém vào khoảng không.

Trong thời gian ngắn, kiếm quang sắc bén đã bay tới trước mặt Lục Diệp.

Một cảm giác nguy cơ chưa từng có trước đây lập tức nảy sinh trong lòng Lục Diệp. Giờ khắc này cả người hắn trở nên lạnh lẽo, thậm chí còn cảm thấy khí tức tử vong đang ập tới, bao phủ toàn thân mình.

Ngay tại thời khắc sinh tử tồn vong, một đạo Ngự Thủ linh văn còn lớn hơn và ngưng thực hơn bình thường chợt xuất hiện trước mặt hắn, gần như cùng thời điểm, kiếm quang kia đánh tới.

Răng rắc...

Ngự Thủ linh văn vô cùng chắc chắn ấy, chỉ thoáng cản trở được kiếm quang một chút đã ầm ầm nứt toác. Sau đó, dù Lục Diệp liều mạng thúc giục linh lực cũng không cách nào ổn định lại.

May mắn, trong khoảng thời gian kiếm quang bị ngăn cản ấy, hắn đã kịp nhào người qua một bên né tránh.

Kiếm quang nhanh chóng lướt qua bên người, Lục Diệp cảm thấy phần gáy hơi có chút đau đớn.

Nhưng hắn không hề tạm dừng, càng không chút do dự, đã

nắm chặt thanh đao trong tay đánh về phía trước, ngay lúc đó, ở phía sau đầu lại có kinh phong đánh úp lại.

Hắn vội vàng thúc giục Ngự Thủ linh văn lần thứ hai, che ở phía sau.

Răng rắc...

Linh văn lại vỡ nát, hắn cũng biến mất ngay tại chỗ. Ai biết đâu, ngay khi hắn vừa thoát nạn đã có cảm giác trên đỉnh đầu vừa xuất hiện một kinh khí tập kích.

Khi Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, hắn lại hoảng hồn phát hiện, kinh khí đó chính là luồng kiếm quang kia.

Ông...

Kiếm quang bay vù vù, lại thay đổi phương hướng, lần thứ ba đánh về phía hắn.

Lực chú ý của Lục Diệp bị buộc phải tập trung cao độ.

Cũng đúng thôi, lực sát thương của thứ này là mạnh nhất trong số những loại công kích hắn từng được gặp, và không có một trong. Bởi thế, chỉ cần hắn không cẩn thận bị thứ này bắn trúng thôi... Kết cục là chết ngắc, không thể nghi ngờ!

Ngay tại thời điểm Lục Diệp đang nhìn chăm chăm vào luồng kiếm quang kia, chuẩn bị kịp thời thúc giục Ngự Thủ linh văn, bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến một tiếng hét thảm.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết kia, kiếm quang chợt tiêu tán, khôi phục hình dáng trường kiếm ban đầu rồi rơi xuống trên mặt đất.

Lục Diệp ngẩng đầu theo phương hướng âm thanh, chỉ thấy Lam Vũ Diệp bên kia đang cầm đoản đao trong tay, đâm thẳng qua

lồng ngực vị binh tu thất tăng cảnh nợ. Đối phương vẫn chưa chết ngay, chỉ lộ ra vẻ mặt dữ tợn, há mồm nói: "Các người... Chạy không thoát!"

Lam Vũ Điệp lấy tay nhiếp một cái, đoản đao vừa bị nàng ném ra bên ngoài đã bay trở về. Sau đó nàng vững vàng lưu loát lật tay chém ra một đao, cắt đứt phần gáy của người nợ.

Máu tươi phun tung tóe.

Cũng may, nàng đã đúng lúc né tránh đi.

Tu sĩ thất tăng cảnh kia ngã quỵ trên mặt đất, hai tay ôm chặt yết hầu, phù phù một tiếng rồi bổ nhào vào trên mặt đất, có hồng quang từ trên thân người nợ bay ra, rơi vào mu bàn tay Lam Vũ Điệp.

Lúc này, đường văn lộ màu tím nhạt bò lên mặt cô cũng chậm rãi biến mất. Thân hình Lam Vũ Điệp lảo đảo vài bước, nhìn như có chút đứng không vững. Lục Diệp vội vàng tiến lên, đỡ lấy nàng.

"Đi mau!" Lam Vũ Điệp thúc giục.

Ở gần đó có linh lực dao động truyền đến, hẳn là động tĩnh chiến đấu bên này đã kinh động tu sĩ bốn phía. Cũng không biết người tới kia thuộc trận doanh nào, nhưng căn cứ từ tình huống lúc trước khi Lam Vũ Điệp quyết tâm một mình tiến đến đây, có lẽ những người ở gần đây đều thuộc trận doanh Vạn Ma lĩnh.

Lục Diệp ôm lấy cả người này, thả lên trên lưng hổ. Hổ Phách lập tức chạy nhanh đi.

Luồng linh lực dao động phía sau từ từ xa dần, nhưng về mặt Lục Diệp lại trở nên cực kỳ ngưng trọng, bởi vì hẳn cảm giác được tình huống của Lam Vũ Điệp có chút không quá thích hợp.,

Hẳn là hồi nãy nàng đã thi triển một loại bí thuật gì đó cần trả

giá rất lớn. Hiện giờ chiến đấu đã chấm dứt, tác dụng phụ của bí thuật xuất hiện khiến khí tức của nàng trở nên có chút mỏng manh, thân thể cũng nóng dần lên.

Cũng may, Y Y đã đi ở phía trước dò đường, tìm kiếm nơi ẩn thân thích hợp.

Màn đêm buông xuống, Lục Diệp mang theo Lam Vũ Diệp trốn vào trong một cái sơn động. Nơi này là chỗ bí mật mà Y Y tìm được.

Hắn dìu Lam Vũ Diệp từ trên lưng hổ xuống, khẽ chau mày, bởi vì trên người nữ nhân này có không ít thương tích, nhưng lúc trước không có thời gian xử lý ngay.

Và điều khiến hắn cảm thấy khó giải quyết chính là, nữ nhân này đang bị hôn mê ...

Thoạt nhìn thương tích của nàng càng nghiêm trọng hơn so với bề ngoài.

"Y Y, chữa thương cho nàng." Lục Diệp phân phó một tiếng, lấy ra những thứ thuốc bột kia cùng với vải bông sạch sẽ mà Hoa Từ đã giao cho Y Y lúc trước.

Y Y lập tức thoát ra.

Trong những ngày tháng ở tại Anh sơn, nàng đã đi theo Hoa Từ và Nguyễn Linh Ngọc học được không ít tri thức có liên quan tới phương diện dược lý, mặc dù không am hiểu thủ đoạn trị liệu đặc biệt gì nhưng băng bó đơn giản thì có thể.

Những thứ thuốc bột kia đều là Hoa Từ cố ý điều phối. Chúng có hiệu quả trị liệu cực kỳ rõ rệt khi sử dụng trên những vết thương ngoài da do đao kiếm linh tinh gây nên.

Y Y đang bận rộn còn Lục Diệp khoanh chân ngồi xuống, lấy ra

linh đan nuốt phục, bổ sung linh lực cho bản thân.

Sau nửa đêm, Lam Vũ Điệp đã chậm rãi tỉnh dậy, nàng hơi cảnh giác đứng dậy, quan sát hoàn cảnh bốn phía một chút, lúc này mới thở ra một hơi.

Lục Diệp đưa qua cho nàng một miếng thịt khô, nàng đưa tay tiếp nhận cắn lấy. Sau khi Lam Vũ Điệp ăn chút gì đó, thoáng khôi phục thể lực, lập tức khàn giọng nói: "Sơ suất quá, ta cứ cho rằng mình có thể chạy trốn."

Lúc ban ngày nếu không phải Lục Diệp bỗng nhiên quay về đi tìm nàng, chắc chắn nàng sẽ chết ở nơi đó.

"Có phải đám người Tề Tín đã chết không?" Đột nhiên Lục Diệp mở miệng hỏi.

Lam Vũ Điệp kinh ngạc nhìn hắn, không biết sao đột nhiên Lục Diệp lại hỏi câu này. Phải biết rằng nàng chưa từng nói chuyện sinh tử của những đồng môn kia cho Lục Diệp nghe.

"Đã chết hai người." Khi nói ra lời này, con ngươi của Lam Vũ Điệp thoáng trở nên ảm đạm.

Lục Diệp im lặng, thậm chí hắn còn không biết đám người kia đã chết mất hai thành viên.

Chương 251: Đừng Để Bọn Họ Chết Vô Ích!!!

Lam Vũ Diệp mở miệng nói: "Tự người đi thôi, nếu mang theo ta sẽ làm chậm tốc độ của người. Với thương tích trên người ta, trong thời gian ngắn không thể lo chu toàn mọi chuyện được. Chỉ sợ nếu trên đường gặp phải địch nhân, ta cũng không thể giúp được gì nhiều."

"Cùng nhau đi."

Lam Vũ Diệp có chút căm tức nói: "Nếu chúng ta đi cùng sẽ làm chậm tốc độ của người, người nghe hiểu hay không?"

"Nghe hiểu."

"Nếu đã nghe hiểu, thì đi một mình thôi."

Lục Diệp đưa mắt nhìn nàng, rồi kiên trì nói: "Cùng nhau đi."

Lam Vũ Diệp trầm giọng nói: "Ta thấy người thật sự không nghe hiểu tiếng người rồi! Người có biết vì cái nhiệm vụ chết tiệt này mà hai sư đệ sư muội của ta đã chết hay không? Trước kia lão nương căn bản không biết người, đi tới tìm người chỉ vì tuân theo mệnh của sư môn. Người cũng không phải hài tử của ta, vì sao ta lại phải liều chết liều sống vì người? Nói nữa, ân ân oán oán của bậc tiền bối, vì sao lại do đám hậu bối chúng ta gánh vác? Nhưng người có biết hay không, ở những nơi mà người không cách nào nhìn thấy, đang có rất nhiều người liều chết giằng co cùng tu sĩ Vạn Ma lĩnh, chỉ vì ngăn cản bọn họ đi tới tìm người? Trong khoảng thời gian này, chỉ tính riêng những tông môn tuyên chiến với nhau thôi, đã gấp mấy chục lần so với trước kia! Chúng ta làm

vậy là vì sao? Bọn họ làm vậy là vì sao? Chính vì muốn người sống sót, cho nên... Nhanh đi, sau đó nhất định phải sống sót, đừng để hai sư đệ sư muội của ta chết vô ích. Đừng để những con người âm thầm ra sức kia phải chết vô ích!"

Nàng lắc nhai một hồi nói đến thống khoái, vốn tưởng rằng Lục Diệp có thể nghe lọt tai, ai ngờ Lục Diệp vẫn thờ ơ ngồi nguyên tại chỗ, sau đó nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Người nói xong rồi?"

"Ừm?" Lam Vũ Diệp bị câu nói của hắn làm ghen hờn không biết nên nói gì, cuối cùng mới thốt ra một câu: "Lão nương thật sự muốn đánh người một trận!"

Lục Diệp thở dài, nói: "Nửa năm trước, ta chỉ là một tên quáng nô dưới trướng Tà Nguyệt cốc, được Hạo Thiên minh giải cứu, lại nhờ người chỉ điểm, mới bái nhập vào Bích Huyết tông, nhưng không đợi chờng giáo đưa ta trở về tông, nửa đường đã bị người chặn giết. Chờng giáo bị ép phải bắt đắ dĩ đưa ta vào Linh Khê chiến trường. Thậm chí đến tận bây giờ ta cũng không biết rốt cuộc Bích Huyết tông kia có đáng vẻ như thế nào. Mấy ngày nay, trong lòng ta chỉ có một mục tiêu, nhất quyết phải đi đến trụ sở Bích Huyết tông."

"Nhưng đúng như lời người vừa nói, ân ân oán oán của bậc tiền bối, vì sao lại do đám hậu bối chúng ta gánh vác? Kể cả người, kể cả ta, thậm chí là những người đồng lứa khác cũng không biết rốt cuộc các bậc bề trên đã xảy ra chuyện gì. Nhưng... Ta chỉ nghĩ rằng, nếu chúng ta đã bái vào sư môn, đã nhận lạc ấn của sư môn, vậy đương nhiên phải gánh vác lấy ân oán của sư môn. Bất cứ ai cũng không thể tránh được."

"Dù trong vòng nửa năm ở Linh Khê chiến trường, ta đã có tu vi ngũ tầng cảnh, nhưng đặt mình trong chiến trường bao la bát ngát này, có đáng là gì đâu? Lục Diệp ta có tài cán gì? Chẳng có gì hết. Ta chỉ có mỗi thân thể nhỏ bé này, đâu thể gánh vác được ván

cờ giữa hai đại trận doanh? Ta cứ nghĩ mãi mà không hiểu, vì sao bọn họ lại đặt trung tâm tranh đấu lên người ta? Nhưng nghĩ nhiều cũng vô dụng, ta chỉ biết rằng, nếu đã bị quấn vào vòng xoáy thị phi này, thì không thể đặt bản thân mình như người ngoài cuộc được. Nghe những lời người nói, ta mới biết, có rất nhiều người đang âm thầm giúp đỡ ta, cũng có rất nhiều người đã vì vậy mà chết."

"Ta không muốn nói rằng cái chết của bọn họ chẳng liên quan gì tới ta. Là bởi vì không cần biết bọn họ tuân theo mệnh lệnh của sư môn hay có giao tình với Bích Huyết tông, thì bọn họ đã thực sự giúp đỡ ta. Và phần ân tình này, ta khắc ghi trong tâm khảm!"

Lam Vũ Điệp yên lặng nhìn hần.

Vốn dĩ nàng vẫn hơi có chút oán khí đối với nhiệm vụ sư môn này, dù sao trước kia bọn họ đều không biết Lục Điệp là ai, vậy mà lại bị giao nhiệm vụ tới bảo vệ hần, thậm chí còn bởi vì chuyện này mà hai người đã chết. Và không riêng gì bọn họ, còn những người đã chết ngoài vùng hoang vu đã ngoại kia nữa, bọn họ quá đáng thương quá đáng buồn.

Nhưng hiện giờ xem ra, người đáng thương nhất, đáng buồn nhất lại chính là thiếu niên tuổi không lớn trước mắt này.

Đúng vậy. Hần chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh nhưng lại trở thành quân cờ mấu chốt trong ván cờ giữa hai đại trận doanh, để rồi rơi vào tình trạng bị nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh, từ khắp các nơi trên chiến trường, kể cả nhóm cường giả trong vòng trung tâm đều đổ về đây, chỉ vì muốn lấy tính mệnh của hần?

Rút cuộc, hần phải thừa nhận áp lực lớn tới cỡ nào?

Nói nữa, đây hoàn toàn không phải cục diện mà hần muốn. Chính nhân duyên tể hội (kỳ ngộ mà người có duyên mới nhận được) đã biến thành lốc xoáy tranh đấu rồi cuốn hần vào.

Đổi lại là vàng, chỉ sợ đã sớm không chịu nổi .

"Cho nên... Người muốn nói cái gì?"

"Cho nên!" Lục Diệp hướng về phía nàng cười cười: "Ta muốn tiếp tục sống sót. Ta mặc kệ mở ân oán của bậc bề trên, cũng không quan tâm rốt cuộc bởi vì sao sự mệnh của mình lại bị đám người kia nhắm vào như thế? Ta chỉ biết rằng đã có nhiều người đang âm thầm giúp đỡ ta như vậy, còn có người đã chết vì giúp đỡ ta, vậy ta nhất định phải sống sót! Người nói rất đúng, ta không thể để những người đó chết vô ích. Trước mắt tu vi của ta quá thấp, không có tư cách nói cái gì mà báo ân với báo thù, nhưng chỉ cần ta sống sót, ta sẽ có cơ hội thực hiện những điều này! Tốt nhất là đám người của Vạn Ma lĩnh kia hãy chém chết ta trước khi ta có thể chạy về Bích Huyết tông đi, nếu không cuối cùng sẽ có một ngày, ta bắt tất cả đám thế lực Vạn Ma lĩnh đã chia đầu mâu vào ta ngày hôm nay, phải trả một cái giá rất đắt!"

Lam Vũ Diệp ngây ngốc nhìn hắn, nghe những lời điên cuồng và ngây thơ đến mất đi lý trí này, cuối cùng mới ghen ra một câu: "Sợ là người có bệnh rồi!"

Chung quy lại hắn vẫn còn tâm tính thiếu niên, ngẫu nhiên sẽ nói ra vài lời nhiệt huyết cuồng vọng.

Thông qua nhiều ngày ở chung với Lục Diệp, Lam Vũ Diệp vốn cho rằng hắn là một người có cá tính hướng nội, nhưng hiện giờ nàng mới phát hiện, hóa ra mình đã sai lầm rồi.

Chương 252: Sống Sót, Nhất Định Phải Sống Sót!!!

"Ta sẽ không bỏ người lại mà đi." Câu tiếp theo của Lục Diệp khiến cho Lam Vũ Diệp tức đến hộc máu: "Nếu ta đi rồi, sợ là người cũng không sống lâu được. Tối nay cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát."

Lam Vũ Diệp buồn bực nhìn hắn, còn Lục Diệp lại bình tĩnh đối diện với nàng.

Qua một lát, Lam Vũ Diệp mới chuyển tầm mắt, nàng biết mình không thể khuyên nổi đối phương.

Bỗng nhiên sắc mặt nàng trở nên căng thẳng: "Người thay y phục cho ta?"

Mãi cho đến lúc này, nàng mới phát hiện, y phục của mình đã bị đổi, chuyển thành một bộ y phục của nam, xem kích cỡ, hẳn là nó thuộc về thiếu niên trước mặt này, hơn nữa miệng vết thương đều đã được xử lý thỏa đáng, không biết đã đắp lên loại dược gì, nhưng đã được cẩn thận băng bó. Lúc này, từ miệng vết thương đang truyền đến cảm giác tê dại.

"Không phải!"

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Lam Vũ Diệp đã đỏ lên: "Người... Người đã thấy hết rồi?"

"Ta đã nói không phải ta mà!" Lục Diệp vội vàng giải thích.

Ai biết đâu sắc mặt Lam Vũ Diệp càng trở nên đỏ: "Không phải người, chẳng lẽ là Đại Bạch đổi cho ta?"

Hồ Phách ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, hình như nó có chút không vui!

Trời còn chưa sáng, hai người đã ra đi.

Một đường trốn trốn tránh tránh, Lục Diệp cũng không biết rốt cuộc Lam Vũ Diệp đã dùng loại phương pháp gì, tựa như nàng có bản lĩnh khảo sát hoàn cảnh phụ cận hay sao đó, chỉ biết rằng dưới sự chỉ dẫn của nàng, hai người có thể tránh thoát rất nhiều những nguy hiểm ẩn tàng.

Bởi vì Lục Diệp thường xuyên cảm giác được linh lực dao động ở phụ cận, cũng tương đương với ở bên ấy có tu sĩ đang giao thủ, hơn nữa những linh lực dao động kia đều cực kỳ mạnh mẽ.

Lục Diệp thâm hiểu được, những tu sĩ vòng trong kia đã chạy tới nơi này rồi, và bọn họ đang đối chọi gay gắt với nhau.

Một ngày sau, dưới sự chỉ dẫn của Lam Vũ Diệp, Lục Diệp đã tiến vào trong một sơn cốc.

Lam Vũ Diệp ngồi ở trước người Lục Diệp lật qua lật lại trên ấn ký chiến trường của mình mãi. Rất nhanh, từ một phương hướng nào đó có mười mấy người xuất hiện, xem ra nhóm người này đã trải qua không ít chiến đấu, bởi vì trên người rất nhiều thành viên đều có thương tích.

"Là người một nhà, không cần lo lắng." Lam Vũ Diệp nhận thấy Lục Diệp đang khẩn trương, vội vàng nói một tiếng.

Đám người kia nhanh chóng đi qua bên này, không đợi bọn họ đến phụ cận, Lam Vũ Diệp đã nâng mu bàn tay lên, khẽ kêu: "Người tới chính là sư huynh Bắc Đẩu tông?"

Một đại hán râu quai nón cầm đầu cũng để lộ ấn ký của mình cho Lam Vũ Diệp nhìn và đáp lại: "Đúng vậy!"

Rất nhanh, mười mấy người kia đã được râu quai nón dẫn dắt vọt tới phụ cận rồi. Lục Diệp đánh giá nhóm người này, hai thất tầng cảnh, ba lục tầng cảnh, những người khác đều là tứ, ngũ tầng cảnh.

Thực lực chính thể không tồi.

Lam Vũ Diệp xoay người xuống khỏi lưng hổ, ngẩng đầu nhìn Lục Diệp, trên mặt có chút xin lỗi: "Ta chỉ có thể cùng người đi đến nơi đây, đoạn đường đằng sau cần một mình người bước tiếp. Nhưng đừng lo, sẽ có những người khác đến tìm người."

Một ngày trước, nàng đã hết lời khuyên nhủ Lục Diệp hãy bỏ mình ở lại, nhưng Lục Diệp không đồng ý. Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể liên lạc với những môn phái đồng minh phụ cận, lúc này mới xảy ra tình huống trước mắt.

Lục Diệp không muốn bỏ nàng lại, để chạy trốn một mình, vì sợ nàng gặp phải chuyện gì bất trắc. Từ sau một hồi đại chiến trước đó, Lam Vũ Diệp đã có chút suy yếu, nếu bỏ nàng lại một mình lẻ loi, lỡ đâu gặp được cường địch gì đó, khẳng định nàng sẽ không ngăn cản được.

Lục Diệp nghe xong lời nói của nàng, đã hiểu rõ những gì nàng quyết định, chỉ bình thản vuốt cằm nói: "Ta đã hiểu."

"Người chính là Lục Diệp kia?" Râu quai nón nhìn về phía Lục Diệp trên lưng hổ.

Lục Diệp vuốt cằm, đón nhận hơn mười ánh mắt đối diện.

Râu quai nón nhếch miệng cười nói: "Tu vi của chúng ta không cao, không thể giúp người đại ân gì, nhưng sẽ không để người của Vạn Ma lĩnh bắt nạt người. Chúng ta sẽ thay người ngăn cản truy binh phía sau. Người cứ đi đi, nhất định phải sống sót. Lá cờ của Bích Huyết tông không nên ngã xuống!"

Lục Diệp lộ về mặt phức tạp nhìn nhóm người này.

Trước đó, hắn chưa bao giờ gặp mặt bọn họ, cũng chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc với những người này, nhưng giờ phút này, tất cả bọn họ lại tập trung tại nơi này vì hắn.

Bọn họ là như thế, người của Tử Hà sơn là như thế, những người đang tranh đấu cùng tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở một nơi mà hắn không thể nhìn thấy, cũng là như thế.

Suy nghĩ trong lòng Lục Diệp bắt đầu trở nên rối rắm.

Bỗng nhiên hắn phát hiện, tuy hắn chỉ là một tiểu tu sĩ ngũ tầng cảnh, và cho tới nay đều tu hành một mình, nhưng hắn lại không chỉ có một mình, sau lưng hắn có sư môn Bích Huyết tông, và một con quái vật to lớn như Hạo Thiên minh che chở!

Mặc kệ rốt cuộc những bậc bề trên có ân oán như thế nào, mặc kệ vì sao bọn họ lại muốn đặt lốc xoáy tranh đấu ở trên người hắn, cũng mặc kệ thường xuyên sẽ có nhiều người bởi vì tranh đấu này mà chết...

Hắn chỉ quan tâm tới một điều, hiện giờ cái tên Bích Huyết tông Lục Diệp kia đã không đơn giản chỉ là cái tên của hắn, mà nó còn là một loại biểu tượng!

Và thứ biểu tượng này đủ sức nặng khiến cho một đám người như râu quai nón kia, sau khi nói ra mấy lời đơn giản ấy, sẽ ủy thác cả tánh mạng của bản thân mình.

Nói cách khác, giúp đỡ hắn chính là nhiệm vụ của bọn họ. Và bọn họ sẵn sàng liều cả tính mạng của bản thân mình chỉ để hoàn thành nhiệm vụ.

Còn nhiệm vụ của hắn là... Sống sót, nhất định phải sống sót!

Chưa từng có một thời khắc nào trong cuộc đời, mà ý chí cầu

sống của hắn lại mãnh liệt như thế.

Lục Diệp đang ngồi trên lưng hổ, bỗng nhiên lại lao xuống trịnh trọng ôm quyền với mọi người: "Nếu ta không chết, nhất định sẽ quay về nâng cốc chúc mừng cùng các vị sư huynh!"

Mọi người đáp lễ, râu quai nón nhếch miệng cười: "Chúng ta chờ ngươi!"

Lục Diệp thay đổi phương hướng, Hồ Phách dứt khoát lao đi.

Rất nhanh từ phía sau đã truyền đến động tĩnh giao thủ.

Chương 253: Sợ Cái Gì Thì Cái Đó Sẽ Đến!!!

Lục Diệp đã đặt chân lên đỉnh một ngọn núi phụ cận, quay đầu lại quan sát đằng sau, chỉ thấy mười mấy người Bắc Đẩu tông kia đang bị đám đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh truy kích tới vây công, thậm chí từ bốn phương tám hướng còn có rất nhiều tu sĩ nghe được động tĩnh mà tập trung tới.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi, bên kia đã hình thành một vòng hỗn chiến vượt qua năm sáu mươi người, nhưng số lượng người tham gia vẫn đang liên tục gia tăng.

Có một điều có thể rõ ràng nhận ra là, người của Vạn Ma lĩnh nhiều hơn một chút. Bọn họ đã bao vây đám người của Hạo Thiên minh vào bên trong, thuật pháp chi uy không ngừng nổ rộ.

Có người bị đánh ngã trên mặt đất, nhưng vẫn gắng gượng kéo tấm thân trọng thương dốc sức lao về phía địch nhân, đề rồi trước khi chết vẫn chém bay một tên tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Cũng có người rống giận xông vào một đám quân địch, không biết thi triển ra loại thủ đoạn gì mà âm âm nổ tung, khiến cho địch nhân choáng đầu váng óc.

Hắn nhìn thấy râu quai nón kia, đối phương đã dính mấy đao lên người, máu tươi vẩy ra nhưng không lùi một bước.

Hắn cũng nhìn thấy Lam Vũ Diệp đang nhẹ nhàng bay múa trong đám địch nhân, song đao hóa thành ánh đao đầy trời.

Hồ Phách nôn nóng bất an đập đập mấy bước.

Lục Diệp cường chế xúc động muốn xung phong liều chết đi qua. Hắn hít sâu một hơi, ngửa mặt lên trời rống giận: "Bích Huyết tông Lục Diệp ở đây!"

"Lục Diệp ở đây!"

"Ở đây!"

Bỗng nhiên ở trong sơn cốc lại vang lên một tiếng rống giận rung trời, quanh quần khắp nơi, liên miên không dứt.

Cùng với đó là tiếng Hồ Phách rít gào.

Rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang lao về phía chiến trường bên kia bỗng quay đầu nhìn qua bên này, lập tức bắt gặp bóng dáng thiếu niên cười hở lớn trắng như tuyết đang đứng tại đỉnh núi trên kia.

Mặt trời chiều ngã về tây, bóng dáng thiếu niên trở nên cực kỳ bắt mắt.

"Lục Diệp ở bên kia!" Có người hô to.

"Nhanh đi giết hắn!"

Rất nhanh, đã có tu sĩ Vạn Ma lĩnh rút khỏi vòng chiến, mau chóng lao về phía Lục Diệp bên này, càng ngày càng nhiều người còn chưa kịp gia nhập chiến đoàn cũng vội vàng đi qua bên này.

Thậm chí còn có tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở phụ cận, nghe được âm thanh này cũng thay đổi phương hướng.

Bên dưới sơn cốc, áp lực của đám người Lam Vũ Diệp lập tức giảm xuống, nàng rút về trận doanh bên ta, cả người đều bị máu tươi đặc dính nhuộm đỏ, nhìn theo phương hướng Lục Diệp, cắn răng mắng một tiếng: "Khốn nạn!"

Râu quai nón cười ha ha: "Bỗng nhiên ta cảm thấy, kể cả mình

có chết ở chỗ này cũng là cái chết có ý nghĩa!"

Chờ đến khi đám đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh đặt chân lên ngọn núi, Lục Diệp đã sớm chạy mất tăm mất tích.

Hắn không có gốc, đương nhiên không ở tại chỗ chờ chết!

Hắn hét lên một câu như vậy chủ yếu để giảm bớt áp lực cho đám người Lam Vũ Diệp thôi, nếu không dưới tình trạng bị vây công như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ lènh ít dữ nhiều.

Lục Diệp đi mà không biết hành động của mình có bao nhiêu hiệu quả, bởi vậy khi hắn đang cưỡi trên lưng Hồ Phách, thoáng quay đầu lại nhìn một chút, chỉ thấy trên bầu trời không ngừng có từng bóng dáng nhấp nhô lên xuống.

Đó là một đám tu vi tu sĩ đã đạt tới thất tầng cảnh, có khả năng lướt người theo quán tính trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Trong lòng hắn đã bình tĩnh lại, nhiều thất tầng cảnh đã chạy tới như vậy, chắc hẳn đám người Lam Vũ Diệp bên kia không còn nguy hiểm quá lớn nữa.

Lại nói, nếu đám truy binh phía sau chỉ dựa vào một chút năng lực lướt người như vậy đã muốn đuổi theo Lục Diệp... Đúng là người si nói mộng.

Lần này tốc độ Hồ Phách lại tăng lên một chút, còn nhanh hơn lần bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết lần thứ hai, quá trình thối thể bằng đồng tơ máu trong lân giáp kia đã trợ giúp nó rất lớn.

Cho nên Lục Diệp chẳng hề lo lắng sẽ bị những người này đuổi theo.

Thứ mà hắn kiêng kị chính là những cường giả từ vòng trung tâm chạy đến kia. Đám gia hỏa ấy đều có thể ngự khí phi hành .

Nhưng... sợ cái gì thì cái đó sẽ đến.

Lục Diệp mới chạy không được bao lâu, đã cảm nhận thấy từ phía sau có một luồng khí cơ sắc bén lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận chính mình.

Hắn vội quay đầu nhìn lại, quả nhiên đã trông thấy một luồng độn quang từ đằng sau bay vút đến.

Mà căn cứ theo tốc độ của người nọ, chỉ sợ đối phương chính là cửu tầng cảnh!

"Hỗ Phách chạy mau!" Lục Diệp khẩn trương thúc giục một tiếng.

Hỗ Phách lập tức lấy ra khí lực bú sữa nhưng vẫn như cũ không thể thoát khỏi đối phương. Khoảng cách hai bên không ngừng xích lại gần, đồng thời âm thanh có chút quen tai truyền đến: "Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!"

Là Hàn Già Nguyệt? Lục Diệp lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói này.

Đúng là Hàn Già Nguyệt của Thái La tông kia.

Ngẫm lại cũng không kỳ quái, lúc trước Tạ Kim đã đưa tin cho hắn, có nghĩa là tin tức này đã rơi vào tay Thanh Vũ sơn bên kia. Và Thanh Vũ sơn có thể nhận được tin tức, đương nhiên Thái La tông cũng có thể nhận được.

Lúc chạm mặt tại Long tuyền, bởi vì Lục Diệp mà Thái La tông bọn họ đã tử thương thảm trọng, không nói đâu xa, lúc ở bên trong đại điện thuộc Trung Tâm phong này, Hàn Già Nguyệt đã không hề che giấu địch ý và sát khí với Lục Diệp.

Sau khi thối thể tại Long tuyền, vì phòng bị Hàn Già Nguyệt hạ sát thủ với Lục Diệp, Thanh Vũ sơn Thang Vũ đã tự mình đưa Lục

Diệp đến Dịch An thành.

Nhờ hành động ấy, khiến cho sau này dù Hàn Già Nguyệt muốn giết hẳn, cũng không biết nên tìm kiếm ở đâu. Nói nữa, nàng vốn là một cửu tầng cảnh cũng không đến mức cứ nhìn chăm chăm vào Lục Diệp như vậy mãi, mà kể cả khi nàng có ý định ấy, cũng không giải quyết được gì.

Chỉ là về sau này, khi đủ loại tin tức về Lục Diệp trở nên mất khống chế mà khuếch tán ra ngoài, đã bị Hàn Già Nguyệt lập tức phát hiện ra.

Vậy là cơ hội của nàng tới rồi!

Lại nói vì sao nàng một mực nhắm vào Lục Diệp như vậy?

Cũng bởi sau khi thất bại trong lần gặp mặt ở Long tuyến, nàng đã bị những lão gia hỏa trong tông mắng mỏ một trận, hận ý với Lục Diệp trong lòng càng tích càng sâu.

Sau này khi nàng biết gia hoả ấy đúng là đệ tử Bích Huyết tông kia, nàng không nói hai lời đã xuất phát từ trụ sở Thái La tông lao thẳng đến. Ngay lúc nàng đang đuổi tới phụ cận, lại may mắn nghe được Lục Diệp hô một tiếng: "Bích Huyết tông Lục Diệp ở đây!"

Chương 254: Một Hồi Thịnh Yến Dành Cho Cường Giả!!!

Đúng là đang cơn buồn ngủ còn có người tặng cho cái gối đầu, nàng lập tức đuổi giết đi tới.

Hàn Già Nguyệt đang ở giữa không trung, nhìn bóng dáng trốn chạy phía dưới, khoe miệng cong lên tạo thành một nụ cười châm chọc, bàn tay ngọc thon dài khẽ nâng lên, giữa hai ngón tay có kẹp một vật phẩm hình dáng lông chim.

Dựa vào linh quang phát ra trên lông chim, có thể rõ ràng nhận ra thứ này là một kiện linh khí!

Nàng đang muốn đánh linh khí này ra, bỗng nhiên trên đỉnh ngọn núi bên dưới truyền ra một tiếng nổ tung. Ngay sau đó một bóng dáng phóng lên cao, nhanh như một mũi tên rời cung, đâm vào phi hành linh khí của nàng.

Hàn Già Nguyệt biến sắc, vội vàng né tránh nhưng vẫn bị lực trùng kích mạnh mẽ kia làm cho ngã trái ngã phải.

Một bóng dáng với sóng nhiệt quấn quanh người như muốn làm không khí bốc hơi, nhanh chóng xuất hiện ở chếch phía trên nàng. Tiếp theo người nọ đánh xuống một quyền: "Lăn xuống đi!"

Thế công mạnh mẽ áp bách đến, Hàn Già Nguyệt bị bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không thể né tránh, chỉ còn cách vội vàng thúc giục tấm chắn bằng linh lực đi tới ngăn cản một kích này. Còn thân hình lại bị một quyền ấy đánh cho rơi nghiêng xuống.

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, nàng rơi thẳng xuống mặt đất, mặt xám mày tro đứng lên, cất tiếng hét chói tai như phát điên: "Thang Vũ, lão nương thế bất lưỡng lập (không đội trời chung) với người!"

"Nói hay nhờ? Cứ như trước kia chúng ta có giao tình vậy?" Thang Vũ cười lạnh một tiếng rồi nâng nắm tay lên diên cuồng đánh tới Hàn Già Nguyệt: "Hãy bớt sàm ngôn đi, ăn một quyền của ta!"

Vậy là một thể tu, một pháp tu, đều có tu vi cửu tầng cảnh, còn là đối thủ cũ của nhau, vừa chạm mặt đã nhanh chóng quần nhau tóe bụi.

Nhưng thực lực bản thân của Thang Vũ mạnh hơn Hàn Già Nguyệt một chút, lại chiếm tiên cơ, chỉ một lát sau, Hàn Già Nguyệt đã bị đánh cho đầu óc choáng váng, tóc tai bù xù, chật vật vô cùng, nàng lập tức mở miệng kêu lên: "Thanh Vũ sơn và Bích Huyết tông chẳng có giao tình gì, người phát điên cái gì đấy?"

Thang Vũ hừ lạnh: "Lão tử có đến vì Bích Huyết tông đâu?"

Hàn Già Nguyệt lập tức hiểu ra, nhục man tử (tên mọi rợ) này không đến vì Bích Huyết tông mà đến vì nàng!

Như vậy, có thể rõ ràng nhận ra, lần này khi hai đại trận doanh đánh cờ, có rất nhiều người tham gia vì những mục đích hoàn toàn khác nhau.

Có người tham gia vì một thế hệ trước có giao tình cùng Bích Huyết tông.

Có người tham gia vì tư oán.

Cũng có người tham gia vì ma luyện bản thân, chủ động dung nhập vào bên trong cơn sóng triều này.

Ngay khi đôi oan gia Thang Vũ và Hàn Già Nguyệt kia đã bắt đầu loạn thành một đoàn, thì từng tu sĩ bát tăng cảnh, cửu tăng cảnh vốn đang che giấu ẩn mình, đều nhao nhao hiện thân.

Lục Diệp cũng không biết bắt đầu từ khi nào, ở khắp nơi xung quanh hắn đã có nhiều cường giả ẩn tàng như vậy!

Chỉ biết ở thời điểm có một vị tu sĩ bát tăng, cửu tăng cảnh của Vạn Ma lĩnh nhảy ra, kiểu gì cũng sẽ có một tu sĩ Hạo Thiên minh xông lên nghênh chiến.

Một đoạn đường này hắn cứ việc mãi miết chạy về phía trước, còn ở phía sau sẽ thường xuyên xuất hiện từng chiến đoàn nho nhỏ. Và ở bên trong những chiến đoàn này, tu sĩ hai đại trận doanh người tới ta đi, đánh đến sảng khoái, không thể tách rời.

Tất cả những người này đều từ vòng trong chạy tới. Có lẽ trước kia bọn họ là đối thủ cũ, cũng có lẽ đôi bên còn chưa từng gặp mặt nhau, nhưng vì trận doanh hai bên đối lập, khác biệt về lập trường, khiến cho cả đám trời sinh đã coi nhau là cừu địch, không một ai chần chờ, nường tay.

Đây là một hồi thịnh yến dành cho cường giả.

Ở Linh Khê chiến trường, tuy hai đại trận doanh trời sinh đối lập, thường xuyên công phạt (công kích thảo phạt) lẫn nhau, gần như mỗi ngày đều sẽ bộc phát một vài trận chiến to to nhỏ nhỏ nhưng từ sau khi con quái vật lớn kia ngã xuống, đã rất nhiều năm rồi, hai bên còn chưa từng bùng nổ một hồi loạn chiến thối quết khắp chiến trường kiểu này.

Ba chữ Bích Huyết tông này kích thích thật sâu tới thần kinh của đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh thuộc thế hệ trước. Nhưng hiện giờ, bọn họ không thể tùy ý hiện thân tới Linh Khê chiến trường, cho nên gần như tất cả đều hạ lệnh cho môn hạ đệ tử nhà mình xông lên liều mạng.

Không cần biết các người làm như thế nào, chỉ cần biết rằng Lục Nhất Diệp, đệ tử Bích Huyết tông kia phải chết!

Không cần biết các người thực hiện ra sao, chỉ cần biết rằng hai tháng sau Bích Huyết tông nhất định phải bị xoá tên!

Hơn nữa các đại tông môn Vạn Ma linh còn đồng loạt treo giải thưởng thật dày cho người hoàn thành nhiệm vụ ấy. Bởi vậy mới dẫn tới tình trạng, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ Vạn Ma linh ùn ùn kéo tới vị trí hiện tại của Lục Diệp. Và trong lòng ai nấy đều ôm khát vọng, chỉ cần có thể giết chết Lục Diệp, chắc chắn bọn họ sẽ nắm trong tay một đồng tài nguyên tu hành khổng lồ tới mức cả đời cũng không dùng xong.

Một hồi đại chiến vừa chấm dứt, Lục Diệp thở hổn hển đứng ở trong đồng chiến trường hỗn độn, máu tươi nhỏ giọt từ trường đao trong tay. Hắn nhét viên Liệu Thương đan tiếp theo vào trong miệng. Sau đó dưới sự trợ giúp của Y Y, những vết thương trên cơ thể hắn được nàng đơn giản băng bó một chút, tiếp theo hắn lại trèo lên lưng hổ, tiếp tục đi về phía trước.

Nhóm cường giả từ trong vòng chạy tới đang đối đầu, kiểm chế lẫn nhau, cho nên suốt đoạn đường này, hắn cũng không đụng phải địch nhân quá lợi hại.

Đây là may mắn của hắn, cũng là cố gắng của cả Hạo Thiên minh.

Nhưng không có thủ đoạn của Lam Vũ Diệp, hắn không thể né được tất cả đám tu sĩ Vạn Ma linh trên đường, cũng không thể tránh được một chút chiến đấu có thể xảy ra.

Nếu trong đám địch nhân có tu sĩ thất tầng cảnh, hắn sẽ lập tức cười Hồ Phách chạy trốn. Nhưng nếu không có thất tầng cảnh, lại thêm số lượng người không nhiều lắm, hắn sẽ dứt khoát xông lên, liều chết một lần.

Lục Diệp không còn nhớ được rằng hắn đã biết giết bao nhiêu đội tu sĩ Vạn Ma linh. Thêm nữa, những thành viên trong đám gia hỏa ấy có tu vi chênh lệch không đồng đều... Nghĩa là ngưu quỷ xà thần cái gì cũng có.

Hắn cùng với Hồ Phách đều đã vô cùng mệt mỏi nhưng không dám dừng lại nghỉ ngơi. Bởi vì hiện giờ hành tung của hắn đã hoàn toàn bại lộ, một khi dừng lại, chắc chắn sẽ bị vây quanh.

Mà đến lúc ấy, hắn có chạy đằng trời.

Chương 255: Đây Là Nỗi Bi Ai Của Thời Đại!!!

Hắn không biết mình có thể sống sót hay không, nhưng hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho sinh mạng của mình như vậy.

Lúc này đây, lượng tạp chất trong linh lực đã trở nên cực kỳ rõ ràng, thậm chí nó còn sắp ảnh hưởng đến lực lượng và trình độ chiến đấu của hắn rồi... nhưng muốn khôi phục thật nhanh, hắn vẫn cần phải nuốt phục linh đan.

Hắn không có sự lựa chọn nào khác.

Trong dãy Áo sơn kéo dài hàng ngàn dặm ở Bình châu thuộc Cửu Châu thế giới, nơi này vốn dĩ là khu vực được một con quái vật khổng lồ chiếm cứ, cũng là địa điểm đặt lá cờ sừng sững, bắt mắt nhất cả Hạo Thiên minh.

Nhưng từ vài chục năm trước, sau khi sự kiện kia xảy ra, con quái vật lớn này đã dần dần xuống dốc, mãi cho đến hôm nay, một biểu tượng từng là niềm kiêu hãnh của Hạo Thiên minh đã lưu lạc xuống vị trí cửu phẩm tông môn, thậm chí có nguy cơ sẽ bị xoá tên bất cứ lúc nào.

Trong một khu kiến trúc rách nát nằm tại đỉnh một tòa linh phong đã không được người quét dọn mấy chục năm rồi, khung cảnh huyền ảo và hào hùng ngày xưa đã sớm hóa thành tĩnh mịch, cả Áo sơn mang tới cho người ta một loại cảm giác tựa như một lão giả đã gần đất xa trời, bất cứ lúc nào cũng có thể mục nát.

Chỉ có một tòa đại điện đặt ở Trung Tâm phong là vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì.

Ở phía trước tòa đại điện kia, là lá cờ tượng trưng cho Bích Huyết tông vẫn còn tung bay trong gió. Đó là một lá cờ màu đỏ như máu. Màu đỏ kia là máu tươi của nhiều lớp thế hệ đệ tử Bích Huyết tông đã chảy ra rồi nhuộm hồng trong biết bao nhiêu năm qua. Ở phía trên lá cờ, có thêu một ngọn liệt diễm màu hoàng kim đang hừng hực bốc cháy, giống như muốn đốt cháy hết thảy những yêu ma quỷ quái trên thế gian.

Vài chục năm trước, chỉ cần lá cờ có ngọn lửa màu hoàng kim này tung bay lên, cả Vạn Ma lĩnh đều phải nhường bộ lui binh.

Nhưng tới giờ khắc này, có ai trong một thế hệ trẻ tuổi nhận ra lá cờ ấy? Và kể cả những tu sĩ thuộc thế hệ đi trước, còn có ai nhớ được lá cờ này?

Đây là nỗi bi ai của thời đại.

Trong đại điện, chuông giáo Đường Di Phong của Bích Huyết tông đang ngồi ở trên ghế, vẻ mặt đầy nét tang thương. So sánh cùng nửa năm về trước, dường như chuông giáo đã già thêm mấy chục tuổi.

Trước mặt lão là một nữ tử có thân hình nhỏ xinh đang quỳ sát đất, liên tục khấu đầu, mở miệng cầu xin: "Chuông giáo, xin người hãy đi cứu tiểu sư đệ!

Chuông giáo khàn giọng nói: "Hiện giờ, sinh tử đành phải trông cậy vào tạo hóa của hắc, lão phu bất lực."

Lão vốn là cường giả Thần Hải cảnh, căn bản không thể bước vào Linh Khê chiến trường, kể cả khi lão đã biết giờ phút này tình cảnh của Lục Diệp đang vô cùng nguy cấp, nhưng bản thân lại khó có thể trợ giúp được điều gì.

"Tiểu sư đệ không hề biết gì cả. Chính vì hắc bá nhập vào Bích Huyết tông mới gặp phải trắc trở lần này. Là chuông giáo thu

hắn vào môn, người biết rõ hết thấy nhưng không đi cứu hắn. Chuyện này quá đổi bất công với tiểu sư đệ."

Chưởng giáo cười khở một tiếng: "Lão phu cũng biết chứ, nhưng tình hình như thế, người bảo lão phu nhúng tay như thế nào?"

Nữ tử nói: "Ta đã tìm hiểu được vị trí trước mắt của tiểu sư đệ, hắn cách trụ sở Thương Minh sơn không quá xa. Năm đó khi Thương Minh sơn gặp phải nguy cơ diệt tông, là Bích Huyết tông ta đã giúp đỡ bọn họ hóa giải nguy cơ này, nếu chưởng giáo có thể khôi phục khế ước minh tông (khế ước kết minh giữa hai tông) cùng Thương Minh sơn, thì chỉ cần tiểu sư đệ chạy tới trụ sở Thương Minh sơn, hắn hoàn toàn có thể nhờ Thiên Cơ trụ bên kia để quay về Cửu Châu, vậy là thoát thân!"

Năm đó khi Bích Huyết tông vẫn còn cường thịnh, bọn họ từng có khế ước minh tông với rất nhiều tông môn ở khắp nơi trên Cửu Châu, nhưng từ sau khi sự kiện kia xảy ra, rất nhiều tông môn đã chặt đứt lui tới cùng Bích Huyết tông.

Trong vài chục năm này, chưởng giáo cũng lần lượt giải trừ tất cả những khế ước minh tông, hoàn toàn cắt đứt liên hệ cùng những tông môn khác.

Phải biết rằng nếu hai tông môn muốn thành lập khế ước minh tông, thì tông chủ hai tông môn lấy đại ấn tông chủ làm cơ sở, mời Thiên Cơ chứng kiến, có như thế hai bên mới trở thành minh tông của nhau. Tiếp theo, ở một vài thời điểm nào đó, hai bên có thể tương trợ, giúp đỡ cho nhau.

Có khế ước minh tông, đệ tử hai bên có thể mượn Thiên Cơ trụ của tông môn đối phương, rất tiện cho đi lại làm việc.

Lấy ví dụ như, bọn họ có thể tiêu phí một lượng công huân nhất định để tiến hành truyền tống giữa hai tông môn.

Những tông môn lớn nhỏ trong Cửu Châu đều có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ, và thứ duy trì mối quan hệ chặt chẽ này chính là khế ước minh tông. Những đại tông môn nằm ở vòng trung tâm kia cùng rất nhiều trung tiểu tông môn khác đều có khế ước minh tông. Bởi vì ở thời điểm tu vi của đệ tử nhà bọn họ không cao, vẫn cần đi tới vòng ngoài và vòng trong của chiến trường rèn luyện, nếu có trụ sở minh tông, dĩ nhiên quá trình này sẽ thuận tiện hơn một chút.

Thương Minh sơn vừa được nữ tử nhắc tới là một nhà thế lực thất phẩm, cũng là thế lực thuộc Binh châu. Bọn từng có mối quan hệ rất tốt với Bích Huyết tông, thậm chí có thể nói là năm đó sở dĩ Thương Minh sơn có thể quật khởi, cũng nhờ Bích Huyết tông dốc hết sức nâng đỡ lên.

Ở thời điểm Bích Huyết tông cường thịnh nhất, Thương Minh sơn chỉ là một thế lực cửu phẩm vừa được thành lập không bao lâu, trong tông chỉ có mấy Vân Hà cảnh. Thế nhưng đến hiện giờ, trong Thương Minh sơn đã có tới mấy vị Chân Hồ cảnh, thậm chí bọn họ còn có hi vọng đánh sâu vào lục phẩm trong lần tông môn phán định phẩm cấp tiếp theo.

Chỉ cần Bích Huyết tông bên này có thể thành lập khế ước minh tông cùng Thương Minh sơn, như vậy Lục Diệp có thể tới trụ sở Thương Minh sơn ở Linh Khê chiến trường trước, và chỉ cần hấn vào được trụ sở, sẽ hoàn toàn có thể mượn dùng Thiên Cơ trụ bên kia để quay về Binh châu...

Đến lúc đó nguy cơ tự động được giải trừ!

Có thể nói, đây là biện pháp duy nhất có thể giúp Lục Diệp thoát thân, bởi vì giờ phút này hấn cách trụ sở Bích Huyết tông quá xa, trên đoạn đường này, kể cả khi có rất nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh giúp đỡ, hấn cũng không thể bình yên quay về.

Chương 256: Thương Minh Sơn Vẫn Một Mực Chờ Đợi Một Ngày Này!!!

"Nếu ta hành động như vậy, Thương Minh sơn chắc chắn sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nếu Thương Minh sơn bên kia xảy ra sơ xuất gì, chẳng phải là người ta sẽ nói Bích Huyết tông chúng ta bất nghĩa? Làm như vậy có công bằng với Thương Minh sơn hay không?"

Nữ tử có thể nghĩ ra biện pháp đó, đương nhiên chưởng giáo cũng đã nghĩ tới. Và nếu bọn họ thực sự làm như vậy, chờ đến khi tin tức lan truyền ra bên ngoài... Không, phải nói là tin tức chắc chắn sẽ lan truyền ra bên ngoài, đến lúc đó trụ sở Thương Minh sơn sẽ trở thành tiêu điểm tranh đấu của hai đại trận doanh, kể cả khi nó là một thất phẩm tông môn, cũng sẽ gặp phải nguy cơ hủy diệt

Cũng vì chưởng giáo lo lắng như vậy, nên lão mới không thể hành động như thế, môn đồ nhà mình là người, chẳng lẽ đệ tử nhà khác lại không phải người?

Nữ tử vẫn như cũ quỳ rạp trên mặt đất, cất giọng bi thương: "Đúng là khi chúng ta ký khế ước tông minh cùng Thương Minh sơn sẽ khiến bọn họ rơi vào hiểm cảnh, nhưng nếu chúng ta cứ mặc kệ chuyện này, thì tiểu sư đệ tuyệt đối sẽ phải chết. Chưởng giáo à, trên đời này lấy đâu ra hai chữ công bằng? Tiểu sư đệ chỉ là một tu sĩ ngũ tầng cảnh nhưng lại trở thành quân cờ để hai đại trận doanh tranh đấu với nhau? Chuyện này vốn là nọc độc còn sót lại của một thế hệ trước, dựa vào cái gì lại muốn tiểu sư đệ đi

gánh vác? Hẳn làm sao mà gánh vác nổi?"

"Vốn dĩ tông môn không có thì không có thôi. Vài chục năm nay chúng ta cũng đã chấp nhận kết quả ấy rồi, nhưng người bỗng nhiên thu tiểu sư đệ vào tông... Thời điểm đệ tử nghe được tin tức này, trong lòng vô cùng vui vẻ, bởi vì nhiều năm qua như vậy, rốt cuộc đệ tử cũng đợi được tới ngày này. Tuy đến tận bây giờ, đệ tử vẫn chưa được gặp hẳn, không biết hẳn là dạng người gì, nhưng nếu người đã thu nhận hẳn, thì hẳn chính là tiểu sư đệ của ta. Đệ tử sẽ không cho phép hẳn chết trước mặt mình!"

Khi nói chuyện, nàng đã chậm rãi đứng thẳng dậy, trong đôi mắt ẩn chứa quang mang chớp động khác thường.

"!" Chưởng giáo cả kinh, nhìn nữ đệ tử trước mặt, bỗng nhiên trong lòng lão lại sinh ra một loại cảm giác không quá tốt đẹp.

"Lão đầu tử, hẳn là người thu, người không cứu, ta đi cứu!" Bỗng nhiên nàng thay đổi giọng điệu, tựa như vừa trở thành một người nào khác vậy, rồi trực tiếp cất bước đi ra bên ngoài, vừa đi vừa nói: "Chờ ta với tiểu sư đệ cùng chết, để người tuổi già cô đơn cả đời đi, về sau sẽ không có ai đến đưa ma cho người đâu!"

"Thủy Uyên!" Chưởng giáo có chút hoảng hốt, bởi vì lão biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, đệ tử của lão có tu vi Chân Hồ cửu tầng cảnh, nàng đang muốn cứng rắn dung nhập vào Linh Khê chiến trường .

Đương nhiên, tu vi Chân Hồ cảnh không thể xuất hiện tại Linh Khê chiến trường, nếu cứng rắn xông vào chẳng những cản trở giá một khoản công huân cực lớn, mà kể cả khi đã dung nhập được vào thì tu vi cũng sẽ bị áp chế thật lớn, nhiều nhất chỉ có thể thi triển ra thủ đoạn của Linh Khê cảnh.

Lại nói, Chân Hồ cảnh còn có thể mạnh mẽ tiến vào Linh Khê chiến trường, nhưng tu vi tới cấp bậc của chưởng giáo, lại không

có bất cứ biện pháp nào.

Cho nên dù những tu sĩ sở hữu thực lực mạnh mẽ kia có thể mạnh mẽ tiến vào Linh Khê chiến trường, thì bình thường bọn họ sẽ không lựa chọn làm như vậy, lỡ như sơ sẩy một cái để những hậu sinh văn bối kia giết, rõ ràng là không đáng?

Hiển nhiên nữ tử tên Thủy Uyên này đang muốn liều mạng.

Chưởng giáo lắc mình ngăn ở trước mặt Thủy Uyên, trầm giọng nói: "Không thể đi!"

Thủy Uyên dừng chân lại, thân mình nho nhỏ nhưng lại ẩn chứa lòng kiên định vô cùng lớn, dị sắc trong mắt càng thêm đậm, nàng buồn bực nói: "Người nói vậy, ta càng muốn đi! Tay chân người già yếu lắm rồi, mau tránh ra, nếu đợi lát nữa ta đẩy người té một cái sẽ khó coi lắm."

Chưởng giáo giận muốn học máu: "Người... thứ nghịch đồ mục vô tôn trưởng (không coi người lớn ra gì)! Lẽ ra ta nên sớm đuổi người ra khỏi nhà!"

"Tựa như người đuổi mấy sư đệ trước kia ra khỏi nhà ư?"

Bỗng nhiên không khí rơi vào im lặng, vẻ mặt chưởng giáo như lại già thêm mấy chục tuổi.

Một lát sau, chưởng giáo mới thở dài một tiếng: "Thôi, coi như ta không thêm để ý tới cái mặt già này, sẽ đi một chuyến tới Thương Minh sơn!"

Nửa ngày sau, tại ngọn núi cao nhất Thương Minh sơn, tiếng chuông vang lên chín lần, sơn môn mở rộng, lấy chưởng giáo Mạnh Đan Thành Thương Minh sơn cầm đầu, một đám những trưởng lão, hộ pháp, chấp sự của Thương Minh sơn chia thành hai bên, cung kính chờ đợi.

Khi chuông giáo mang theo kêu nữ tử Thủy Uyên hiện thân, mọi người đều hành lễ.

Mạnh Đan Thành không chút dây dưa lằng nhằng, đã đi thẳng vào chủ đề: "Đường lão, hết thấy đều được chuẩn bị thỏa đáng, mời vào bên trong!"

Chuông giáo lộ vẻ mặt phức tạp, gật gật đầu: "Vất vả cho các người rồi."

Mạnh Đan Thành mỉm cười lắc đầu: "Thương Minh sơn vẫn một mực chờ đợi một ngày này."

Chỉ trong chốc lát, Thiên Cơ phun trào, ở dưới sự chứng kiến của Thiên Cơ, hai chuông giáo đại tông môn định ra khế ước minh tông.

Dù Thương Minh sơn đã toàn lực phong tỏa tin tức này, nhưng dưới ánh mắt của những người có lòng, tin tức này vẫn không thể khống chế, nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài.

Tại một nơi bí mật bên trong Linh Khê chiến trường, Lục Diệp đang khoan chân gối, phục dụng đan dược khôi phục lại.

Hổ Phách nằm một bên, cái bụng dính đầy máu tươi phập phồng liên tục, dù đang rất mệt mỏi nhưng nó vẫn cố gắng há miệng ăn thịt thú, bởi vì nó biết, chỉ có ăn no, mới có đủ khí lực chạy trốn.

Không nghỉ ngơi hồi phục được bao lâu, Lục Diệp lại cười Hổ Phách rồi đi.

Nhưng cả hai chưa đi được quá xa, bỗng nhiên một đạo độn quang đang xoay quanh giữa không trung, bất chợt bay vút xuống, chưa tới phụ cận đã chủ động xông tới để lộ ra ấn ký chiến trường trước mặt Lục Diệp.

Hiển nhiên người tới là tu sĩ Hạo Thiên minh.

"Đi lên!" Người nọ dừng phi hành linh khí của mình ở trước mặt Lục Diệp, nói nhanh một câu nhưng Lục Diệp lại tỏ ra hơi do dự.

Phải biết rằng từ sau khi hắc và Lam Vũ Diệp tách ra, một đường này hắc đã được vài vị tu sĩ Hạo Thiên minh tiếp ứng rồi, nếu không chỉ dựa vào chút tu vi trước mắt của hắc căn bản không thể đến được nơi này.

Nhưng đám tu sĩ tiếp ứng kia lại không thể đi được quá lâu cùng hắc, kiểu gì trên đường cũng sẽ lọt vào một phương Vạn Ma lĩnh quấy nhiễu và ngăn chặn. Mỗi lần như thế, những người đó đều sẽ tiến lên nghênh địch, còn Lục Diệp lại một mình ra đi.

Chương 257: Mục Tiêu Thương Minh Sơn!!!

Lúc trước cũng có tu sĩ cửu tầng cảnh dùng phi hành linh khí đưa Lục Diệp đi đoạn đường, không thể không nói rằng bay rất nhanh, nhưng bọn họ chưa bay được bao xa đã bị người của Vạn Ma lĩnh phát hiện, suýt chút nữa, đám người kia đã đánh rớt bọn họ xuống dưới rồi.

Nếu thực sự rơi từ loại độ cao này xuống, người nọ không chết được, còn Lục Diệp và Hồ Phách thì chết chắc rồi.

Cho nên giờ phút này, Lục Diệp vừa nghe người tới muốn mình đi lên, trong lòng lập tức xuất hiện bóng ma tâm lý. Đúng là mượn dùng phi hành linh khí chạy nhanh thật, nhưng cũng vì vậy mà mục tiêu trở nên rõ ràng hơn, rất dễ bị người nhắm vào.

Nhưng trước mắt hẳn cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mang theo Hồ Phách kiên trì bước lên phi hành linh khí của người khác.

Người nọ bấm pháp quyết, quát khế một tiếng: "Lên!"

Phi hành linh khí có hình dáng như một chiếc thuyền nhỏ lập tức bay lên trời,

Người này thật cũng thông minh, bay không quá cao, làm như vậy, kể cả khi bọn họ bị người bắn trúng, cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm tới tánh mạng.

Người này vừa cảnh giác nhìn bốn phương vừa nói thật nhanh cùng Lục Diệp: "Bích Huyết tông đã định ra khế ước minh tông

cùng Thương Minh sơn, cho nên hiện tại người không cần đến trụ sở Bích Huyết tông, chỉ cần có thể tiến đến trụ sở Thương Minh sơn là an toàn."

"Thương Minh sơn?"

"Thương Minh sơn!"

Lục Diệp vội vàng lấy ra Thập Phân đồ tìm kiếm. Hắn không biết cái gì là khế ước minh tông, nhưng căn cứ theo những tin tức có được trong lời nói của đối phương, chỉ sợ nơi đó chính là mấu chốt để hắn thoát vây.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy trụ sở Thương Minh sơn. Đây là một nhà thất phẩm tông môn, đặt tại chỗ giao giới giữa vòng ngoài và vòng trong, tuy không cách quá xa nơi này nhưng cũng tuyệt đối không gần.

Có điều khoảng cách ấy gần hơn trụ sở Bích Huyết tông rất nhiều.

Hắn lập tức hiểu được, đây là kết quả đạt được do chưởng giáo ra tay, nếu không ở thời khắc mấu chốt này, Bích Huyết tông sẽ không định ra cái gì mà khế ước minh tông cùng Thương Minh sơn kia.

"Mấy thế lực Vạn Ma lĩnh ở gần Thương Minh sơn đều đã khởi xướng tuyên chiến cùng Thương Minh sơn. Hãy nhớ kỹ, càng tới gần Thương Minh sơn càng nguy hiểm, bởi vậy, trước khi người bước vào Thương Minh sơn tuyệt đối không thể sơ suất!"

"Ta hiểu được!" Lục Diệp gật đầu thật mạnh, sau đó quay đầu nhìn lại, đã thấy bóng dáng tu sĩ Vạn Ma lĩnh phát hiện ra tung tích của hắn, bọn họ đang khởi động độn quang truy đuổi đằng sau, nhưng cũng may, đã có người của Hạo Thiên minh chặn lại.

"Nếu chạy không thoát, người cứ đi về hướng Thương Minh

sơn, phía trước sẽ có người tiếp ứng người." Người nọ nói xong câu này, đã hạ độn quang xuống, đợi cho đến lúc Lục Diệp và Hồ Phách nhảy khỏi phi hành linh khí, lập tức xoay người, lao thẳng về phía tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang đuổi tới, phát động công kích. Chỉ một thoáng sau, hai đạo độn quang đã cuốn lấy nhau, linh lực bay múa vù vù.

Lục Diệp lập tức rời đi không quay đầu nhìn lại, loại chiến đấu giữa tu sĩ cấp bậc này, hẳn không thể giúp được bất cứ chuyện gì, chẳng bằng cưỡi ở trên lưng Hồ Phách, toàn lực lao về phía Thương Minh sơn.

Linh Khê chiến trường lại trở nên càng thêm náo nhiệt.

Tin tức Bích Huyết tông và Thương Minh sơn định khế ước minh tông đã lan truyền rộng rãi. Chẳng cần phải nói cũng biết mục đích đằng sau hành động này là gì.

Chuyện này lập tức khiến Thương Minh sơn cũng trở thành quân cờ trung tâm trên bàn cờ của hai đại trận doanh.

Từ khắp bốn phương tám hướng, vô số tu sĩ thuộc hai đại trận doanh đều đang hội tụ qua bên này. Trong phạm vi ngàn dặm xung quanh Thương Minh sơn, đã hoàn toàn trở nên hỗn loạn.

Dù Thương Minh sơn bên kia đã sớm triệu hồi các đệ tử quay về, nhưng dưới tình huống mấy nhà tông môn phụ cận liên tiếp tuyên chiến, bọn họ vẫn bị đánh cho không có lực đáp trả.

Trước mắt rất nhiều đệ tử Thương Minh sơn đều bị ép tới mức phải bắt đắc dĩ co đầu rút cổ ở bên trong đại trận phòng hộ nhà mình. Dù vậy, cả đám cũng không được sống yên ổn.

Phần đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều tụ tập ở bên ngoài Thương Minh sơn, không ngừng công kích vào đại trận, tư thế quyết tâm công chiếm trụ sở Thương Minh sơn.

Sau khi biết được tin tức này, không ít tu sĩ Hạo Thiên minh cũng bắt đầu tập trung về phía trụ sở Thương Minh sơn, không cần biết làm như thế nào cũng phải bảo vệ được Thương Minh sơn. Bởi vì một khi trụ sở Thương Minh sơn bị công phá, thì ván cờ này, trận doanh bọn họ đã bại hoàn toàn.

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, phụ cận Thương Minh sơn đã hóa thành một cái máy xay thịt khổng lồ, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ bỏ mình tại nơi này.

Ngay lúc dầu sôi lửa bỏng ấy, một tin tức khiến phe Hạo Thiên minh cảm thấy tuyệt vọng lại truyền đến, phần đông tu sĩ Thánh Hỏa giáo đã xuất phát, đang hội tụ lượng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh, quyết tâm bố trí thành tầng tầng lớp lớp hàng phòng thủ ở giữa Lục Diệp và trụ sở Thương Minh sơn.

Tuy Thánh Hỏa giáo chỉ là tông môn tứ phẩm, nhưng ở vài chục năm trước, nó chính là nhất phẩm, sở dĩ phẩm giai ngã xuống, toàn bộ đều do Bích Huyết tông ban tặng. Và ở những năm tháng đó, không chỉ có một nhà Thánh Hỏa giáo bị Bích Huyết tông đánh cho phẩm giai liên tiếp ngã xuống.

Bách Luyện cốc bị Phong Nguyệt Thiên phong kín cổng lớn bên ngoài trụ sở cũng vậy, còn có một vài tông môn khác nữa.

Bởi thế thù hận giữa bọn họ và Bích Huyết tông càng sâu đậm hơn những tông môn khác.

Trong những năm tháng Bích Huyết tông hãy còn huy hoàng mạnh mẽ, bọn họ chỉ biết tránh ở chỗ tối run rẩy, sợ hãi, không dám thò đầu ra. Nhưng vài chục năm trở lại đây, Bích Huyết tông đã hoàn toàn xuống dốc. Hiện giờ, chỉ cần giết được Lục Diệp kia, thì lần tông môn phán định phẩm cấp tiếp theo, chắc chắn Bích Huyết tông sẽ bị xóa tên.

Có thể nói từ biết bao nhiêu năm rồi, mấy tông môn từng nắm

nhiều thiệt thòi dưới tay Bích Huyết tông kia, vẫn luôn chờ đợi một ngày này. Thử hỏi hiện giờ, bọn họ có thể mặc kệ Lục Diệp để dàng tiến vào trụ sở Thương Minh sơn ư?

Chương 258: Tại Sao Lại Lệnh Cho Bọn Họ Quyết Tử Ở Nơi Đây?

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho chưởng giáo không muốn đơn giản định ra kế ước minh tông cùng Thương Minh sơn như vậy, bởi vì lão biết nếu làm như vậy, chẳng khác nào đã đẩy Thương Minh sơn lên nơi đầu sóng ngọn gió, và kể cả khi Thương Minh sơn đã là thất phẩm tông môn, cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra giữa cơn sóng triều đối kháng của hai đại trận doanh.

Ngay lúc ấy, ở phía trước Thiên Cơ trụ, bên trong đại điện Thương Minh sơn, tại Cửu Châu, Thủy Uyên vừa nâng tay đặt lên Thiên Cơ trụ.

Mạnh Đan Thành lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nói: "Sư tỷ, tuyệt đối phải cẩn thận nhé."

Thủy Uyên cười: "Đây vốn là chuyện của Bích Huyết tông, kiểu gì cũng không thể ngồi yên mặc kệ xem mọi người ra tay như vậy được."

Chưởng giáo đứng ở một bên, cũng ngưng trọng dặn dò: "Nếu chuyện không làm được, nhất định không nên cậy mạnh!"

"Vâng!" Thủy Uyên cung kính lên tiếng, sau đó, dứt khoát thúc giục ẩn ký chiến trường.

Giây tiếp theo, thân ảnh của nàng trở nên mờ hồ, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Tại trụ sở Thương Minh sơn bên trong Linh Khê chiến trường, đại trận phòng hộ ở nơi này đã sớm không ngừng truyền ra từng tầng gợn sóng, rất nhiều tu sĩ Thương Minh sơn đã chạy khắp nơi báo nguy, dù bọn họ vẫn đang toàn lực duy trì, nhưng lúc này, có quá nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đến tấn công trụ sở, trong đó còn xuất hiện những cường giả tới từ vòng trung tâm nữa.

Kể cả trấn thủ sứ tọa trấn nơi đây cũng phải thừa nhận rằng đại trận phòng hộ đã bị thúc giục đến cực hạn, cường độ phòng hộ cũng đang nhanh chóng suy yếu.

"Còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Trấn thủ sứ ngưng trọng hỏi.

"Căn cứ theo tình huống trước mắt, không quá hai canh giờ nữa, đại trận sẽ bị phá!" Phó sứ trả lời.

"Hai canh giờ!" Trấn thủ sứ khẽ "A" một tiếng, rồi nói: "Nếu như lần này thực sự không ổn, người hãy truyền lệnh xuống dưới, bảo mọi người chuẩn bị quyết tử một trận!"

Phó sứ kia biến sắc: "Sư huynh!"

Dưới tình huống kiểu này, lẽ ra trấn thủ sứ phải truyền mệnh lệnh cho mọi người bỏ mặc trụ sở để rời khỏi nơi này quay về Cửu Châu trước khi đại trận bị phá mới đúng?

Tại sao lại lệnh cho bọn họ quyết tử ở nơi này?

Nếu hành động như vậy không biết sẽ có bao nhiêu đồng môn phải chết, thậm chí nếu làm không tốt, Thương Minh sơn cũng bị giết tới đứt mạch truyền thừa.

Trấn thủ sứ thần nhiên nói: "Đây là chưởng giáo tự mình hạ mệnh lệnh! Ta mặc kệ những bậc bề trên của chúng ta có mối quan hệ gì với Bích Huyết tông, nhưng đã là mệnh lệnh từ chưởng giáo, chúng ta chỉ biết tuân theo thôi! Người tự mình tọa trấn

Thiên Cơ trụ, người dám có gan khiếp chiến chạy trốn, cứ giết không tha!"

Phó sứ kia cắn răng nói: "Vâng!"

Nhưng còn không chờ phó sứ xoay người đi đến vị trí của Thiên Cơ trụ, từ phía đại trận phòng hộ đã truyền đến động tĩnh khác thường.

Trấn thủ sứ nhượng mào: "Ai mở đại trận?"

Động tĩnh vừa rồi kia, rõ ràng là đại trận vừa bị ai đó mở ra trong chớp mắt.

Hai người cùng nhau nhanh chóng đi tới đại điện, ngẩng đầu nhìn lại, lập tức chứng kiến một màn khiến bọn họ ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ thấy một luồng lưu quang màu đen đang nhanh chóng xuyên qua xuyên lại ở bên ngoài đại trận, và cùng với dao động qua lại không ngớt của lưu quang màu đen kia, một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh lập tức kêu thảm, từ trên bầu trời ngã xuống bên dưới.

Lưu quang màu đen kia giống như là một cơn gió tử vong, nó thổi đến nơi nào, sẽ lan tràn khí tức tử vong đến nơi đó.

Kể cả nhóm cường giả tu hành thiên cấp công pháp đến từ vòng trung tâm, cũng không ngăn được quá trình sát phạt của lưu quang màu đen này.

"Ai vậy?" Trấn thủ sứ ngây dại, tông môn nhà mình lấy đâu ra người mạnh như vậy...

Phó sứ cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, trong lòng hẩn thực hoài nghi có phải người tên Phong Nguyệt Thiên đứng đầu Linh Khê Bảng kia đã giết qua đây hay không? Thế nhưng Phong Nguyệt Thiên là pháp tu, không hề giống với phong cách của người trước

mắt.

Chỉ qua một thoáng ngắn ngủi, tu sĩ một phương Vạn Ma lĩnh đã bị giết hơn mười người. Những người này đều thuộc nhóm cường giả từ vòng trung tâm chạy tới.

Ngay tức khắc, áp lực đè nặng lên đại trận phòng hộ Thương Minh sơn đã giảm đi đáng kể.

Bỗng nhiên có lực lượng lôi đình màu tím nhạt vừa xuất hiện ở phụ cận lưu quang màu đen, trấn thủ sứ lập tức hiểu ra: "Đây là vị tiên bối nào đó mạnh mẽ giết vào trong này?"

Phải biết rằng, chỉ có tu sĩ Linh Khê cảnh mới có thể an toàn tiến vào Linh Khê chiến trường, tuy rằng tu sĩ vượt qua Linh Khê cảnh có thể trả một cái giá thật lớn để mạnh mẽ xông tới, nhưng thực lực toàn thân sẽ bị áp chế đến trình độ Linh Khê cảnh, cũng chỉ có thể thi triển ra thủ đoạn của Linh Khê cảnh mà thôi.

Bên cạnh đó, nếu một vị tồn tại như thế giết người trên Linh Khê chiến trường, thì Thiên Cơ có mặt ở khắp nơi sẽ làm ra một chút trừng phạt cho họ.

Lực lượng lôi đình màu tím kia chính là biểu trưng của sự trừng phạt! Giết người càng nhiều, lực lượng lôi đình càng nồng đậm.

Cứ như vậy, tích lũy xuống, kiểu gì cũng sẽ có một lúc người xâm nhập không chống đỡ được, bị chết dưới công kích của tử lôi.

Nương theo quá trình giết chóc của lưu quang màu đen kia, áp lực đè lên Thương Minh sơn bên này chợt giảm.

Trấn thủ sứ của Thương Minh sơn lập tức thấy được cơ hội, trực tiếp hô to một tiếng: "Mau mở đại trận, chúng ta cũng xông ra giết địch!"

Cả đám bọn họ luôn bị người ta đánh mà không dám chống trả, lúc này đúng là thời điểm phản kích vô cùng tốt.

Đại trận nhanh chóng được mở rộng, tu sĩ Thương Minh sơn ôm một bụng đầy oán khí lập tức điên cuồng lao ra ngoài.

Ầm vang long, cùng lúc đó, phần đông tu sĩ Hạo Thiên minh đang quan sát thế cục ở phụ cận cũng chen chúc nhau xông đến. Dưới hai bên tiền hậu giáp kích (đằng trước đằng sau cùng nhau công kích), chỉ vồn vện nửa ngày, phe tu sĩ Hạo Thiên minh đã đánh đuổi đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh tiến đến tấn công trụ sở Thương Minh sơn ra xa.

Sau đó, phần đông tu sĩ Hạo Thiên minh được Thương Minh sơn bên này tiếp ứng, lần lượt tiến vào trụ sở Thương Minh sơn. Đại trận phòng hộ lại được mở ra một lần nữa, nhưng chỉ trong chốt lát, lực lượng phòng thủ bên trong trụ sở đã tăng lên rất nhiều.

Từ thời điểm này, dù cho đám người Vạn Ma lĩnh còn tiếp tục tiến đến tấn công trụ sở, thì Thương Minh sơn bên này vẫn có sức phản kháng.

Chương 259: Kim Quang Đỉnh!!!

Mà ở thời điểm trận đại chiến này vừa bắt đầu không được bao lâu, luồng màu đen lưu quang kia cũng bộc lực lượng lôi đình màu tím nhanh chóng đi xa.

Cho tới bây giờ, hai vị trấn thủ sứ Thương Minh sơn vẫn không biết rốt cuộc người tới là ai.

Sau khi bọn họ đưa tin dò hỏi, mới nhận được đáp án.

"Chính là vị ấy?" Trấn thủ sứ lộ vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng: "Nhưng mà... Vị ấy không phải y tu sao?"

Hắn còn nhớ, khoảng vài năm trước khi hắn bị trọng thương, chưởng giáo đã mang theo hắn vội vã tìm tới Bích Huyết tông, cầu vị ấy chữa thương cho. Vị sư thúc này có thủ đoạn chữa thương vô cùng cao minh.

Lúc ấy, rõ ràng hắn đã bị trọng thương, vậy mà nàng chỉ dùng ba ngày đã khiến hắn hoàn toàn khôi phục trở lại.

Hắn từng nghe nói, y thuật của nàng hoàn toàn có thể xếp vào hàng đầu trong cả Tu Hành giới Bình Châu này, một tay y thuật khởi tử hồi sinh của nàng không biết đã cứu được bao nhiêu người.

Nhưng lúc này, hắn càng nghĩ càng cảm thấy mình có chút hồ đồ rồi!

Y tu lại sở hữu thủ đoạn giết người điêu luyện đến thế sao?

Bên cạnh bóng hình xinh đẹp ở bên trong lưu quang màu đen nọ, là lõi đình màu tím không ngừng lóe sáng, nó hóa thành vô số những cây roi sấm sét thật nhỏ bé, quất lên thân thể nàng.

Dù nàng đã cố gắng khống chế để mình không giết quá số lượng người quy định nhưng Thiên Cơ trừng phạt cũng không phải nói đùa. Lõi đình màu tím nọ có lực phá hoại và tính ăn mòn thật lớn, nếu tu sĩ tầm thường bị lây dính một chút thôi cũng cảm thấy vô cùng thống khổ.

Vậy mà giờ phút này, dù nàng đang bị lõi đình kia bao vây nhưng lại giống như không có việc gì, trên vẻ mặt hoàn toàn không có lấy một chút đau đớn nào.

Ánh mắt của nàng vẫn đang chăm chú nhìn về phía phía trước, thân hình toàn lực bay vút đi, trong lòng chỉ tâm niệm duy nhất một câu: “Phải nhanh lên, nhanh thêm chút nữa.”

Nhìn về phía trước, ở một nơi cách nàng rất xa , Lục Diệp đang cười Hồ Phách chặt vật chạy trốn, phía sau hắn là một bóng người vừa bay lên không trung, nhanh chóng đuổi theo. Ngay khi người nọ vẫn còn ở giữa không trung, lập tức điểm ra một ngón tay, nghiền áp về phương hướng của Lục Diệp.

Về mặt đối phương vô cùng thần nhiên thoải mái, tựa như đang muốn nghiền nát một con kiến.

Ngón tay mang theo linh lực khổng lồ ấy nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh đầu Lục Diệp, sau đó nhanh chóng áp chế hắn

Thật hiển nhiên. Hắn chính là con kiến sắp bị nghiền nát trong mắt đối phương!

Hồ Phách di chuyển sang trái rồi lại sang phải nhưng vẫn không tránh khỏi phạm vi công kích của đối phương.

Khi ngón tay linh lực ấn xuống, Lục Diệp điên cuồng hét lên

một tiếng, toàn lực thúc giục Ngự Thủ lĩnh vẫn, chấn ở trên đỉnh đầu mình.

Nhưng... kể cả khi hắn không ngừng thúc giục linh lực duy trì một đạo Ngự Thủ lĩnh vẫn này, nó cũng không thể nào ngăn cản được công kích từ phía đối phương.

Chỉ nghe một tiếng “răng rắc” truyền ra, Ngự Thủ vỡ nát.

Ngay trong nháy mắt, Lục Diệp đã có cảm giác toàn thân hắn như bị một tòa núi lớn đè xuống, Hồ Phách dưới thân lại nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng vô dụng... Nó lập tức rên rỉ hai tiếng “Phù phù” rồi quỳ rạp xuống đất.

Bản thân Lục Diệp không thể hô hấp, vòng ngực nặng nề, ngay tại thời điểm hắn cảm thấy mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, bỗng nhiên bên tai hắn chợt vang lên âm hưởng leng keng của tiếng kiếm minh.

Ngay sau đó, hắn bắt gặp một tiếng gầm lên đầy giận dữ: "Bắc Huyền Kiếm tông Kiếm Phong Tử?"

Áp lực trên đỉnh đầu lập tức biến mất không thấy, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, không biết từ khi nào ở bên cạnh hắn đã có thêm một nam tử áo xanh.

Hắn không thấy rõ hình dáng người nọ, bởi vì người này đưa lưng về phía hắn, chỉ thấy rõ ràng trong tay đối phương đang cầm một thanh trường kiếm.

"Bắc Huyền Kiếm tông cũng muốn nhúng tay vào?" Tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang đuổi theo đằng sau nổi giận gầm lên nhưng có thể rõ ràng trong giọng nói của người này có chút kiêng kỵ

"Đi thôi!" Nam tử áo xanh kia lại tỏ vẻ không muốn nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng với Lục Diệp.

"Đa tạ sư huynh!" Lục Diệp nói lời cảm tạ một tiếng rồi vội vàng chạy trốn.

Nếu hắc nhữ không lầm thì Bắc Huyền Kiếm tông vốn là một trong mười đại tông môn nhất phẩm của Bình châu bên này, dường như trước kia Dư Hiểu Diệp từng điều này với hắc

Lục Diệp vừa chạy không được bao xa, bỗng từ phía sau truyền đến động tĩnh giao phong kịch liệt, âm thanh kiếm minh gào thét không dứt bên tai!

Hắc nhanh chóng tra xét Thập Phân đồ, khoảng cách từ vị trí của hắc tới trụ sở Thương Minh sơn đang càng ngày càng gần lại, nhưng càng đi về phía trước, lực cản mà hắc gặp được lại càng lớn.

Lục Diệp cũng không biết hắc có thể thuận lợi đi đến trụ sở Thương Minh sơn hay không, nhưng hiện giờ hắc đã không còn sự lựa chọn nào khác...

Dù phía trước có là núi đao biển lửa, hắc cũng chỉ có thể kiên trì xông tới mà thôi.

Cũng may Hạo Thiên minh bên này rất cường thế, mỗi khi có cường giả mà Lục Diệp không thể ngăn cản hiện thân, luôn luôn sẽ có người của Hạo Thiên minh đến tiếp nhận ngăn cản.

Gần nửa ngày sau, Lục Diệp bị buộc phải ngừng lại ở trên một đỉnh núi.

Đỉnh của ngọn núi này vô cùng kỳ quái, giống như nó đã bị người nào đó dùng một đao chặt đứt từ khoảng giữa.

Có thể hình dung như sau: cả đỉnh núi đã bị san bằng thành bình địa, và trên mảnh đất trống đó cực kỳ hoang vu, không có lấy bất cứ một loại thực vật gì. Tất cả cây cối hoa cỏ đều chỉ lan tràn đến phía dưới đỉnh núi này, sau đó ngừng lại. Giống như ở nơi đó

có một tầng giới hạn vô hình, phong tỏa tất cả sinh cơ.

Ở trên Thập Phân đồ, nơi này được đánh dấu bằng cái tên Kim Quang đỉnh.

Thật hiển nhiên, nó là một ngọn núi nổi tiếng.

Phải biết rằng, bình thường ở vùng hoang dã này có cơ man nào là những ngọn núi lớn lớn nhỏ nhỏ, chúng đều không hề có tên gọi cụ thể của mình, nhiều nhất chỉ được đánh dấu trên bản đồ bằng cái tên của một dãy núi mà thôi.

Như Thanh Vân sơn mà Lục Diệp đã đặt chân đến lúc ban đầu. Kỳ thật ở bên kia có rất nhiều đỉnh núi.

Mà không chỉ mỗi Thanh Vân sơn rơi vào tình trạng như vậy, hơn trăm đỉnh núi mà hần từng đi ngang qua cũng là như vậy.

So sánh như vậy cũng đủ hiểu, một ngọn núi cực kỳ đặc biệt luôn có chút đặc điểm không giống bình thường.

Chương 260: Tiểu Tử, Người Có Sợ Chết Không???

Theo lời đồn đại, địa hình nơi này đặc thù như vậy bởi vì nó từng được một vị tuyệt thế cường giả dùng đao tạo thành.

Nhưng có một nghịch lý tồn tại.

Bởi vì cả Linh Khê chiến trường này, người có thực lực mạnh nhất cũng chỉ là những cửu tầng cảnh tu hành thiên cấp công pháp kia thôi. Và dù thực lực của những người này có mạnh hơn hiện tại gấp mười lần, cũng không thể tạo nên kỳ cảnh đồ sộ như vậy.

Cũng vì lẽ đó, Kim Quang đỉnh được hình thành như thế nào vẫn luôn là một điều bí ẩn.

Giờ phút này, hơn mười vị tu sĩ Hạo Thiên minh đã vây quanh Lục Diệp ở giữa, còn bốn phương tám hướng là đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang ùn ùn kéo tới.

Bọn họ đã tới tuyệt lộ (đường cùng), muốn trốn cũng không được.

Tuy thực lực của những tu sĩ Hạo Thiên minh không hề yếu nhưng đáng tiếc... đối phương có quá nhiều người

Sau khi những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia vây quanh nơi này, cả đám đều không vội ra tay, ngược lại vẫn đang không ngừng truyền tin tức ra bên ngoài.

Theo tình báo dần dần khuếch tán, tin tức Bích Huyết tông Lục Diệp bị nhốt trên Kim Quang đỉnh đã nhanh chóng lan truyền ra bên ngoài, tu sĩ hai đại trận doanh ở gần đó đều vội vàng chạy tới.

Có điều, bọn họ chưa đi được nửa đường, đã nhanh chóng bùng nổ chiến đấu.

"Các vị, không thể đợi lát thêm nữa. Nếu chúng ta còn tiếp tục đợi, chỉ sợ sẽ không một ai toàn thân trở ra." Một thể tu có hình thể khô ngô chột quát lên một tiếng.

"Vậy giết ra ngoài đi!" Có người phụ họa.

"Chỉ giết ra ngoài thì không có khó khăn gì, nhưng ta chỉ sợ không thể che chở cho vị tiểu đạo sĩ Bích Huyết tông này"

"Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ, chẳng lẽ cứ một mực ở nơi này chờ chết?"

"Không thể chờ chết được, ít nhất trước khi chết, cũng phải kéo mấy kẻ địch theo cùng."

"Tiểu tử, ngươi có sợ chết không?" Có người hỏi Lục Diệp.

"Sợ chứ!"

Câu trả lời này của hắn khiến người nọ lập tức ghen lời, đối phương đã bị Lục Diệp làm cho không biết nên nói tiếp như thế nào.

"Nhưng ta càng sợ phải đứng ở nơi này chờ chết hơn." Lục Diệp từ từ rút đao ra: "Hôm nay đã được các vị sư huynh bảo vệ, Lục Diệp vô cùng cảm kích. Nhưng đám người Vạn Ma lĩnh nhắm vào ta mà tới. Mong các vị sư huynh hãy nhanh chóng phá vây, ta sẽ cố gắng hết sức để đi theo. Nếu không theo kịp, các vị cứ đi đi, không cần để ý tới sinh tử của ta."

Lục Diệp vừa nói xong lời này, bỗng có một bàn tay vỗ lên đàng sau gáy hắn, chỉ nghe thể tu khô ngô kia nói: "Người chỉ là một tên ngu tàng cảnh, khoe khoang uy phong vớ vẩn làm gì? Trước khi chúng ta chết, còn không tới phiên người chết!"

Nói xong, người này hít sâu một hơi, thân hình vốn đã khô ngoặt đột nhiên càng bành trướng thêm một vòng, cơ bắp toàn thân lộ ra rõ ràng từng khối, gồ lên cao cao, khí huyết sôi trào, sóng nhiệt quay cuồng. Từ trong lỗ mũi người này phun ra hai luồng nhiệt khí, trực tiếp gầm lên một tiếng: "Đã đến lúc phá vây, tất cả nhớ theo sát một chút!"

Có người cẩn thận dặn dò Lục Diệp: "Tuyệt đối đừng chết. Người mà chết, Vạn Ma lĩnh sẽ thắng trận này. Mà nếu thực sự xảy ra chuyện ấy, dù lão tử có chết cũng không nhắm mắt."

Trận chiến một mực kéo dài đến tận hôm nay, rất nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh đã không còn quan tâm tới đây vốn là ân ân oán oán của đám người đi trước nữa...

Bọn họ chỉ nghĩ đơn thuần rằng bản thân mình không thể mặc cho Vạn Ma lĩnh giành được thắng lợi.

Về phần cái giá đắt phải trả khi kiên quyết thực hiện điều này ư...

Nói đùa, ở Linh Khê chiến trường này, ngày nào mà không chết người?

Lại nói, dù không có xung đột ấy thì Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh vẫn cứ tranh đấu không ngừng nghỉ, bọn họ đã quá quen với chuyện này rồi!

"Giết!" Sao một tiếng gầm lên đầy giận dữ, mọi người đi theo sự dẫn dắt của thể tu nọ, bắt đầu tập trung về một phương hướng, mạnh mẽ phá vây.

Ở phương hướng kia, đám đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh lập tức lùi lại phía sau. Cùng lúc đó, từng đạo thuật pháp từ bên kia đánh tới.

Thể tu dẫn đầu dùng chính thân thể của mình ngăn cản những thuật pháp công kích kia. Dường như đám công kích này

không hề gây ra ảnh hưởng gì tới hắn, ngược lại, toàn thân hắn tựa như một con trâu điên, vẫn một mực liều mạng xông về phía trước.

Đám đông tu sĩ Hạo Thiên minh theo sát đằng sau hắn, lập tức thi triển thủ đoạn, liều mạng phá vây.

Nhưng tới cuối cùng lần phá vây này vẫn không thể thành công, bởi vì thứ mà mọi người cần phải đối mặt không chỉ có áp lực đằng trước, mà còn là công kích từ những phương hướng khác kia.

Một lát sau, đám người mới lao ra vài chục trượng lại bị áp chế trở về, gần như tất cả đều mang thương tích, ngược lại, Lục Diệp vẫn luôn được bọn họ bảo vệ ở bên trong, gần như lông tóc không thương.

"Lại lần nữa!" Thế tu rống giận, thay đổi một phương hướng, tiếp tục phá vây.

Trên phương hướng kia, đang có một đám tu sĩ Hạo Thiên minh giết qua, chỉ cần đám người ở trong có thể hội hợp cùng bọn họ, sẽ có tỷ lệ rất lớn đào thoát được.

Nhưng theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh hội tụ tới nơi này, đám tu sĩ Hạo Thiên minh giết qua cũng bị phân tách, chia nhỏ ra, mạnh ai nấy chiến!

Đám người Lục Diệp lập tức bị áp chế tại chỗ, không thể động đậy.

Lúc ban đầu có mười mấy người, hiện giờ chỉ còn lại không đến mười người!

Cùng lúc ấy, liệt diễm hừng hực bốc cháy lên. Đây là tác phẩm của mấy pháp tu cùng lắng không thúc giục thuật pháp. Mặc dù những pháp tu kia ăn mặc không đồng nhất, nhưng ở giữa trán

bọn họ đều có một đóa liệt diễm sống động, như đang hừng hực thiêu đốt. Thật rõ ràng, đám người này đều xuất thân từ cùng một thể lực.

Theo hành động của bọn họ, một con hỏa long từ không trung ập xuống, lao thẳng về phía thể tu dẫn đầu. Mặc dù thể tu kia ra sức ngăn cản nhưng vẫn bị đốt cháy tới đầy thương tích.

Trong đáy mắt mọi người đều lộ ra tuyệt vọng, thể tu đã bị trọng thương, bọn họ dần dần mất đi hy vọng phá vây ra ngoài.

Hỏa long tiếp tục bay lên, giương nanh múa vuốt. Hiển nhiên nhóm pháp tu kia đang muốn làm một lần, hoàn toàn giải quyết thể tu. Nếu không còn thể tu chặn ở phía trước, đám người Lục Diệp đẳng sau chính là thịt cá trên thớt gổ, mặc người ta xâu xé.

"Các người... Muốn làm gì... tiểu sư đệ nhà ta?" Ngay tại thời khắc nguy cơ này, bỗng nhiên một âm thanh tràn đầy áp lực, ngập sâu phần nộ truyền đến.

Chương 261: Đại Sư Tỷ Nhà Minh Lại Hung Mạnh Như Vậy?

Dù trên chiến trường vô cùng ồn ào, huyên náo nhưng âm thanh ấy vẫn như cũ truyền vào trong tai mọi người, vô cùng rõ ràng.

Khi hai chữ ban đầu vọng tới, chủ nhân của âm thanh này còn cách một khoảng mới đuổi đến nơi, nhưng ở thời điểm một chữ cuối cùng rơi xuống, người nọ đã giết tới phụ cận.

Chỉ thấy một luồng lưu quang màu đen được bao bọc bởi lực lượng lôi đình màu tím đã lao vút tới, sau đó trực tiếp vọt đến trước mặt vị pháp tu đang thi triển Hỏa Long Thuật.

Tốc độ này cực nhanh vượt quá sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Pháp tu kia biến sắc, vội vàng thay đổi phương hướng, đánh ra một luồng hỏa long về phía người vừa xuất hiện.

Tiếp theo “Oanh” một tiếng, người vừa xuất hiện kia không tránh không né, trực tiếp ngạnh kháng khiến hỏa long nọ vỡ thành từng đốm lửa nhỏ bay đầy trời, trong mơ hồ còn có thể nhìn thấy quang hoa màu đen hiện lên.

Thân hình pháp tu vốn đang lơ lửng đứng giữa không trung lại hơi hơi lung lay một chút, từ phần gáy phun ra một đường máu tươi, sau đó rơi thẳng xuống phía dưới.

Mà lưu quang màu đen bị bao phủ bởi lôi đình kia đã giết thẳng vào vòng chiến, nơi bóng dáng ấy đi qua, tiếng kêu thảm

thiết vang lên liên miên không ngớt, chân tay cụt thịt nát bay múa khắp nơi.

Chỉ trong nháy mắt đã khiến cho chiến trường vốn đang hỗn loạn huyết tinh lại hóa thành một mảnh Tu La luyện ngục.

Lục Diệp đứng trong đám người, nhìn chăm chăm vào lưu quang màu đen đang bay múa kia. Tuy hắn không biết người tới là ai, cũng không thấy rõ động tác của người ta, nhưng lưu quang màu đen này lại mang tới cho hắn một loại cảm giác cực kỳ thân thiết.

Đó là một loại cảm giác thân thiết rất kỳ lạ, không hề có đạo lý.

Lục Diệp cúi đầu nhìn về phía ẩn kỵ chiến trường của mình, nơi đó vừa truyền đến một chút hơi ấm. Nó cũng nhận ra một loại cảm giác đồng xuất nhất nguyên (có cùng nguồn gốc) từ lưu quang màu đen bên kia truyền đến.

Đây là... người của Bích Huyết tông?

Bích Huyết tông vẫn còn đệ tử ư?

Không trách hắn lại ngạc nhiên đến như vậy, bởi vì bản thân hắn cũng không rõ tình huống cụ thể của Bích Huyết tông.

Căn cứ theo những tin tức mà hắn góp nhặt được trong khoảng thời gian này, hắn vẫn một mực cho rằng sư môn đã ba mươi năm rồi chưa từng thu môn đồ và sư môn gần như sắp bị xoá tên của hắn, chỉ còn lại hai người. Đó là hắn và chưởng giáo.

Nhưng hiện giờ xem ra, mọi chuyện hoàn toàn không phải như thế, Bích Huyết tông vẫn còn đệ tử, ít nhất là vẫn còn một người khác.

"Mặc kệ hắn, mau giết Lục Diệp!" Trong đám người kia, không

biết là ai hô lên một câu như vậy.

Lời nói vừa rơi xuống, lưu quang màu đen đã bỏ nhà tới trước mặt hắn, ngay sau đó đầu người bay lên cao cao.

Từng đạo thuật pháp từ giữa không trung hạ xuống, trong đó, hỏa hệ thuật pháp chiếm đa số, nhất là một con hỏa long có uy thế hung mãnh kia, nó đang giương nanh múa vuốt, đốt cả bầu không khí trở nên vẩn vèo.

Cùng lúc đó, lưu quang màu đen bị bao phủ bởi lôi đình màu tím lại nhanh chóng bay tới trước mặt đám người Lục Diệp, tiếp theo, người bên trong nâng tay cầm lên một mảnh lá cây màu xanh biếc. Lá cây kia lập tức được phóng đại lên, che ở trên đỉnh đầu mọi người.

Rầm rầm oanh...

Từng đạo thuật pháp hạ xuống, đánh lên lá cây kia nhưng không cách nào phá được tầng phòng hộ của nó.

Lục Diệp kinh ngạc nhìn bóng dáng đang che ở trước mặt mình.

Nữ tử này có thân hình cực kỳ cao gầy, đang mặc một kiện y phục có chút không quá vừa người, nhưng vẫn có thể phác họa đầy đủ dáng người uyển chuyển đầy vẻ mỹ cảm của nàng, linh lực quanh thân cùng với lôi đình màu tím kia liên tục chớp lóe, tuôn trào.

Nàng vừa chống đỡ một đám thuật pháp công kích vừa ngoái đầu nhìn Lục Diệp, mỉm cười: "Tiểu sư đệ? Ta là đại sư tỷ của ngươi, Vị Ương (ở mấy chương trước tác gọi là Thủy Uyên, không hiểu sao ở đây lại ghi là Vị Ương)."

Chỉ một cái chớp mắt, lại khiến thiên địa thất sắc.

Lục Diệp vội vàng hành lễ: "Ra mắt đại sư tử!"

Đại sư tử nhà mình lại hung mãnh như vậy?

Có điều nàng cũng đẹp tới sủi bong bóng, dáng người duyên dáng vô cùng...

"Xin lỗi vì ta tới chậm, chủ yếu là lão đầu tử trong nhà kia quá ngoan cố."

Lão đầu tử? Lục Diệp giật mình một chút mới phản ứng lại, người nàng vừa nhắc tới chính là chưởng giáo... Sau đó, hẳn vội vàng ngậm miệng không dám nói tiếp nữa.

Cùng lúc ấy, đám tu sĩ Hạo Thiên minh bị phân cách ở bên ngoài cũng giết vào, may nhờ lúc trước Vị Ương đã thay bọn họ mở ra một chỗ hổng.

Dù nàng vừa tới nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, đã thấy rõ thế cục nơi này, cũng biết rằng, nếu chỉ dựa vào thực lực một mình nàng, vẫn không đủ để cứu Lục Diệp thoát khỏi vòng vây. Nếu nàng muốn bảo vệ Lục Diệp chu toàn, đương nhiên cần phải dựa vào lực lượng của những người khác.

Đây mới là nguyên nhân khiến nàng dứt khoát mở vòng vây, để đám tu sĩ Hạo Thiên minh bên ngoài xông vào nơi này.

Chỉ có tập trung nhiều người, mới có thể bảo vệ được Lục Diệp.

Trong thời gian ngắn, tu sĩ bao vây bốn phía xung quanh Lục Diệp đã tăng lên tới hơn trăm người. Những người này vừa tụ chung một chỗ vừa ngăn cản thuật pháp từ bốn phương tám hướng công kích tới.

Mặc dù nhất thời không lo nhưng cuối cùng vẫn sẽ kiệt sức.

Thật hiển nhiên, đây không phải biện pháp lâu dài.

"Các vị, nhờ mọi người bảo vệ tiểu sư đệ của ta!" Bỗng nhiên Vị Ương mở miệng nói.

Lập tức có rất nhiều người tranh nhau đáp lại: "Tuân theo lời tiền bối phân phó!"

Thái độ nhiệt tình không chê vào đâu được.

Vị Ương nói xong, đã tiếp tục giết lên, bóng dáng cao gầy lại một lần nữa hóa thành lưu quang màu đen.

Những tu sĩ Vạn Ma lĩnh vốn đang lơ lửng giữa không trung thi triển thuật pháp kia, vừa thấy vậy vẻ mặt đều trở nên hốt hoảng, cả đám tản ra bốn phía như tránh rắn rết. Nhưng về cơ bản bất cứ người nào đã bị nàng nhìn chằm chằm vào, sẽ không sống quá ba nhịp hô hấp.

Một bóng dáng kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống từ không trung, ngay sau đó là người thứ hai, người thứ ba...

Lưu quang màu đen kia chỉ qua lại vài lần liên tiếp chém giết, nhưng ở giữa không trung đã trở nên quang đãng, chẳng còn một bóng người nào. Những tu sĩ may mắn sống sót đều hạ độm quang, ngoan ngoãn rơi xuống đất.

Không còn cách nào khác, thái độ của Vị Ương đã rất rõ ràng, bất cứ ai còn đứng ở giữa không trung thì nàng còn qua chém giết.

Chương 262: Tâm Hỏa Bất Tức, Tử Diệt Hà Uy

Chờ đến lúc Vị Ương lại một lần nữa quay về, chiến trường vốn còn huyền ảo bỗng trở nên im lặng, tất cả những linh lực dao động đều ngưng lại.

Không biết từ khi nào trong tay Vị Ương đã xuất hiện một cây chiến liêm thật lớn cao ngang người, phía trên chiến liêm kia không ngừng có khí tức tối đen tản mát ra xung quanh, mang tới cho người ta một loại cảm giác cực kỳ khó nắm bắt.

"Không muốn chết thì rút ngay!" Vị Ương nhàn nhạt lên tiếng.

Nơi ánh mắt nàng quét tới, đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều run sợ, lùi lại phía sau.

Nhưng đã có một người đứng dậy, trên trán người này hiện lên ký hiệu hình một ngọn liệt diễm, sống động như đang thiêu đốt. Hắn nhìn Vị Ương, thản nhiên nói: "Chuyện đùa giỡn giữa đám tiểu bối chúng ta lại kinh động tiền bối cao nhân như vậy thật khiến chúng ta vinh hạnh. Nhưng tiền bối mạnh mẽ tiến vào Linh Khê chiến trường, còn giết nhiều người như thế, chắc đã nếm đủ mùi vị khổ sở từ Diệt Hồn Thần Lô rồi? Hiện giờ thần lô đã chuyển sang màu tím đậm, tiền bối còn có thể giết thêm được mấy người?"

Vị Ương quay đầu nhìn qua, bỗng nhiên thân hình hóa thành một luồng tàn ảnh, trực tiếp bổ nhào tới trước mặt người nọ, nâng tay diễm thẳng vào ngực đối phương. Cũng không biết nàng đã thúc giục loại thủ đoạn gì, chỉ thấy thân hình người nọ đột nhiên cứng đờ. Sau đó chiến liêm thật lớn lướt qua, vẽ mặt kinh ngạc

còn đọng lại trên gương mặt người nọ nhưng cái đầu đã bay lên cao cao rồi.

Vị Ương giết người xong xuôi, lại lắc mình thối lui đến trước người Lục Diệp, hừ lạnh nói: "Thánh Hỏa giáo muốn trở nên nổi bật trong tranh đấu lần này? Đúng là ta không giết được quá nhiều người, đại khái là giết thêm ba tới năm người nữa là cực hạn rồi. Ai muốn đến thử xem không?"

"Tiền bối lấy lớn hiếp nhỏ, thì được coi là có bản lĩnh ư?" Có người ở trong đám đông cảm giận hét lên một tiếng nhưng âm thanh vô cùng mơ hồ, khó đoán. Cũng không biết người này đã dùng biện pháp gì, nhưng hiển nhiên là không muốn để Vị Ương phán đoán ra vị trí của bản thân.

Vị Ương theo tiếng nhìn lại: "Rốt cuộc là ai đang lấy lớn hiếp nhỏ?"

"Dù sao đây cũng là chuyện trong Linh Khê chiến trường, tiền bối mạnh mẽ giết vào, có nói như thế nào cũng không chiếm lý. Nếu các môn các phái đều làm như tiền bối, chẳng phải Linh Khê chiến trường đã rối loạn rồi?"

"Nếu bọn họ dám, người cứ bảo bọn họ tiến vào, xem ta có thể giết được bọn họ hay không?"

"Quá càn quấy!" Người nói chuyện kia phần uất không thôi, lại tiếp tục khích bác: "Các vị, hiện giờ nàng đã bị Diệt Hồn Thần Lôi quần thân, không giết được mấy người nữa. Chúng ta không cần sợ nàng. Các vị cùng tiến lên, nếu nàng còn dám ra tay, tất sẽ bị thần lôi oanh diệt."

"Tìm được người rồi!" Khóe miệng Vị Ương khẽ cong lên, chiến liêm trong tay đưa về phía trước, khi một lần nữa được thu hồi trở lại, phía trên chiến liêm đã có thêm một nam tử thân hình nhỏ gầy.

Chiến liêm kia đã chọc thủng trước ngực hắn, thân hình người này bị giơ lên cao cao, máu tươi theo miệng vết thương ồ ạt chảy xuôi xuống, đau đớn kịch liệt khiến hắn kêu lên một tiếng thê lương.

Đám đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều cảm như hén. Hồi nãy, không một ai thấy rõ rốt cuộc là nàng đã ra tay như thế nào.

Vị Ương ngẩng đầu nhìn nam tử nhỏ gầy kia, hàng chân mày hơi nhăn lại: "Là người của Kim Vân lâu? Quả nhiên vài chục năm trôi qua, các người vẫn không có chút tiến bộ nào, chỉ thích trốn ở chỗ tối chằm ngòi ly gián."

"Không phải ta!" Nam tử nhỏ gầy kia giãy giụa.

Đáng tiếc, thứ đáp lại hắn là chiến liêm trong tay Vị Ương, nó vừa vung lên, mưa máu đã nổ tung đầy trời.

Nàng lại xoay người nhìn Lục Diệp: "Về sau khi hành tẩu trong Linh Khê chiến trường, nếu đụng tới người Thánh Hỏa giáo, Kim Vân lâu, đừng nhiều lời vô nghĩa với bọn họ, cứ giết trước lại nói sau. Hai nhà này có thù cũ với chúng ta."

"Vâng!" Lục Diệp cung kính đáp.

"Đúng rồi, còn Bách Luyện cốc nữa. Thánh Hỏa giáo, Kim Vân lâu đều đến đây, kiểu gì Bách Luyện cốc cũng tới, người đâu rồi?" Nàng nhìn khắp nơi xung quanh, tựa như đang muốn tìm Bách Luyện cốc để giết, nhưng ở nơi này có nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập cùng một chỗ như vậy, rất khó để nhận ra.

Dưới ánh mắt sắc bén ấy, một tu sĩ Vạn Ma lĩnh yếu ớt nói: "Bách Luyện cốc bị Phong Nguyệt Thiên ngăn ở trụ sở ..."

"Nguyệt Thiên ư..." Về mặt Vị Ương trở nên dè dặt hơn một chút: "Tiểu nha đầu ấy đã trưởng thành rồi."

Nàng lại khua khua chiến liêm một cái, cầm chắc nó trên tay rồi cao giọng nói: "Ta muốn dẫn tiểu sư đệ của ta đi, ai có ý kiến gì không?"

Lập tức có tu sĩ Thánh Hỏa giáo từ trong đám người cất bước đi ra, vẻ mặt nửa cung kính nửa bi thương: "Tâm hỏa bất tức, tử diệc hà úy (Chỉ cần ngọn lửa trong tim không tắt, chết có gì đáng sợ đâu)!"

Hắn đứng ở cách Vị Ương không xa, vẻ mặt bình thản nhìn nàng.

Chiến liêm trong tay Vị Ương vung xuống, tu sĩ Thánh Hỏa giáo này lập tức bị chém thành hai đoạn.

Lại có một người đi ra, trong miệng niệm một câu: "Tâm hỏa bất tức, tử diệc hà úy!"

Vị Ương tiếp tục ra tay, không chút do dự.

Người thứ ba của Thánh Hỏa giáo đi tới, cũng hô lên một câu y như vậy.

Nhưng lần này Vị Ương lại không ra tay, chỉ thấy gương mặt nàng giãn ra nở nụ cười, sau đó nâng tay chỉ lên bầu trời: "Ta không thể giết người nhưng sẽ có người giết người!"

Bỗng nhiên một tiếng kiếm ngân réo rất vang lên, khi mọi người nhìn theo hướng tay nàng vừa chỉ, lại thấy một luồng kiếm quang tựa như tơ lụa từ trên trời buông xuống, là trực tiếp chém xuống.

Tu sĩ Thánh Hỏa giáo kia còn chưa kịp nói tiếng nào, đã bị kiếm quang chém thành hai nửa.

Kiếm quang thu lại, một thanh trường kiếm khắc sâu vào đất. Cùng mắt của mọi người, rồi cắm nghiêng nghiêng trên mặt đất. Cùng

lúc ấy, một nam tử với mái đầu bạc trắng, mặc y phục màu trắng với hoa văn hình đám mây màu đỏ, đặt một bàn tay trên lưng, nhẹ nhàng đứng trên thanh kiếm kia. Cả người giống như một nhành lá liễu, lắc lư nhẹ nhàng theo nhịp rung của chuôi kiếm.

Một tay kia của người nọ đang cầm một hồ lô rượu, hắt ngửa đầu uống một ngụm, rồi ợ ra một câu: "Đã tới chậm!"

"Lý Bá Tiên!" Có người hoảng sợ lên tiếng.

Đám đông tu sĩ trong trận doanh Vạn Ma lĩnh lập tức xông xáo một đợt.

Chương 263: Lý Bá Tiên

Kể cả trong đám đông này, có những người chưa từng trông thấy Lý Bá Tiên nhưng bất cứ tu sĩ nào đã lẫn lộn trên Linh Khê chiến trường đều sẽ biết tới cái tên của hắn, bởi vì vị này chính là cường giả xếp vị trí mười trên Linh Khê Bảng.

Kỳ thực, nếu chỉ dựa vào vị trí thứ mười này còn chưa đủ khiến người ta hoảng sợ đến vậy. Mấu chốt là gia hỏa này dùng tu vi Linh Khê bát tầng cảnh để giết vào thứ mười.

Cả Linh Khê Bảng chỉ liệt kê tròn một trăm người, mà một trăm người này, đều là cường giả cửu tầng cảnh tu hành thiên cấp công pháp.

Chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Lý Bá Tiên xếp vị trí thứ mười!

Phải biết rằng, rất khó để thống kê ra hiện tại đang có bao nhiêu tu sĩ cửu tầng cảnh tu hành thiên cấp công pháp ở trong Linh Khê chiến trường.

Bởi vì nơi này hội tụ tất cả các tông môn của Cửu Châu và gần như mỗi ngày đều có người tấn chức cửu tầng cảnh, đều có người đột phá gông cùm xiềng xích trói chặt bản thân, để tấn chức Vân Hà cảnh, cũng như đều có người bị giết khi đang tranh phong.

Có thể nói rằng, rất khó để thống kê số lượng cửu tầng cảnh bởi vì bất cứ lúc nào số lượng này cũng sẽ thay đổi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, kiểu gì cũng phải đến hàng vạn.

Bởi vậy một trăm người được nêu tên trên Linh Khê Bảng,

không cần biết xếp hạng bao nhiêu, đều là cường giả trong cường giả.

Một phần nguyên nhân khiến Lý Bá Tiên có thể lấy tu vi bát tầng cảnh chiếm cứ vị trí thứ mười, là vì hắn từ cửu tầng cảnh ngã xuống, cho nên tuy hắn chỉ có tu vi bát tầng cảnh, nhưng lại có nền tảng của cửu tầng cảnh.

Tình huống này cùng loại với Đồng Thúc Dạ từng bị Lục Diệp giết kia.

Thêm một lý do nữa, trước khi Phong Nguyệt Thiên chiếm lấy vị trí đứng đầu Linh Khê Bảng, hắn mới là người đứng đầu Linh Khê Bảng.

Chẳng qua vì một chút chuyện ngoài ý muốn, khiến cho linh khiêu của hắn bị phá, tu vi ngã xuống một tầng.

Chưa hết, vẫn còn một lý do chủ yếu khiến người ta e sợ hắn nữa... Bởi vì hắn là một kiếm tu!

Kiểm tu là một nhóm người cực đoan nhất trong phái hệ binh tu, bị thế nhân đặt cho cái danh hiệu Kiếm Phong Tử.

Có thể nói mỗi một kiếm tu chân chính đều có thể vượt cấp giết địch.

Lấy ví dụ như Binh châu Bắc Huyền Kiếm tông, kỳ thật tông môn này không có bao nhiêu người, nói cách khác là số lượng tu sĩ trong tông này cực nhỏ. Nếu đem ra so sánh với nhất phẩm tông môn khác, gần như tu sĩ của Bắc Huyền Kiếm tông chỉ bằng một phần ba, thậm chí còn ít hơn con số này, bởi vì yêu cầu thu nhận đệ tử của bọn họ vô cùng nghiêm khắc.

Nhưng cả tông môn Bắc Huyền Kiếm tông đều là kiếm tu, cả đời bọn họ chỉ tu kiếm, chuyên tâm với kiếm, cho nên dù nhân số không nhiều lắm thì bọn họ vẫn một mực vững vàng chiếm cứ một

vị trí trong mười đại nhất phẩm tông môn.

Cửu Châu có gần trăm nhất phẩm tông môn, nhưng nếu muốn nói tông môn nhất phẩm nào không dễ chọn nhất, câu trả lời tuyệt đối sẽ là Bắc Huyền Kiếm tông. Ngay cả những nhất phẩm tông môn khác cũng không dễ dàng chọn giật bọn họ.

Tám trăm kiếm tu hạ Thiên Sơn không phải một câu nói đùa, mà là chuyện từng chân chính xảy ra.

Lại nói về Lý Bá Tiên, xuất thân của hắn vô cùng phức tạp. Năm ấy khi còn bé, hắn vốn là đệ tử Bích Huyết tông, sau này chuyển qua Đan Tâm môn nhưng từng có cơ hội khổ tu vài năm ở Bắc Huyền Kiếm tông, cho nên mối quan hệ giữa hắn và Bắc Huyền Kiếm tông bên kia khá tốt.

Thậm chí kiếm chủ của Bắc Huyền Kiếm tông đã từng tự mình đi tới Đan Tâm môn, muốn thu nhận Lý Bá Tiên làm môn hạ, nhưng bị Đan Tâm môn từ chối.

Qua đó, có thể thấy được vị kiếm chủ này rất coi trọng Lý Bá Tiên.

Mặc dù vị kiếm chủ kia không thể thu Lý Bá Tiên làm môn hạ, nhưng người này vẫn dốc túi truyền thụ cho hắn. Có thể nói rằng, bởi vì tổ huấn không thể truyền một vài bí kiếm trong tông ra bên ngoài, cho nên hắn không được học, còn lại những thứ khác, vị kiếm chủ nọ đều truyền cả cho hắn.

Lý Bá Tiên cũng không phụ kỳ vọng của người ta. Ngay năm đầu tiên khi hắn vừa tấn chức cửu tầng cảnh đã sáng khoái hạ gục tu sĩ đứng đầu Linh Khê Bàng.

Nếu không phải linh khiếu của hắn bị phá, hiện giờ hắn đã sớm là tu sĩ Vân Hà cảnh, thậm chí là Chân Hồ cảnh.

Hiện giờ, hắn lại lãng phí hơn mười năm dừng lại ở Linh Khê

cảnh, mặc dù cảnh giới không thể tiếp tục tăng lên nhưng một thân kiếm thuật quỷ thần khó lường kia lại đạt được tinh tiến khó có thể tưởng tượng nổi.

Nếu bàn về kiếm thuật, thì ở trong cấp bậc Linh Khê cảnh này, hẳn nhận là số hai, chắc chắn không ai dám nhận mình là số một.

Kể cả những tu sĩ Bắc Huyền Kiếm tông cứng nhắc như cây khô kia thấy hẳn, cũng phải cung kính xưng một tiếng Lý sư thúc.

Đây mới là lực lượng chân chính mà hẳn dùng để chiếm cứ vị trí thứ mười trên Linh Khê bảng dù chỉ có tu vi bát tầng cảnh.

Cũng vì lẽ đó, vị kiếm tu chỉ một mình một kiếm đầy danh dự chiến trường ngang trời giết ra này, đã uy hiếp được cả đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh cam như hến.

Đúng là Vị Ương đủ mạnh mẽ nhưng nàng dùng tu vi Chân Hồ cảnh cứng rắn giết vào Linh Khê chiến trường, là đã vi phạm nguyên tắc, khiến cho nàng giết càng nhiều người thì Diệt Hồn Thần Lôĩi quần quanh cơ thể càng dày đặc.

Nếu nàng còn dám giết thêm hai ba người nữa, kiểu gì cũng bị thần lôĩi phản phệ. Đến lúc đó kể cả khi nàng có nội tình Chân Hồ cảnh cũng khó trốn khỏi cái chết.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những tu sĩ Thánh Hỏa giáo kia cứ liên tục khiêu khích nàng.

Khi đối mặt với Vị Ương giết chóc, mấy tu sĩ Thánh Hỏa giáo kia không hề phản kháng, thậm chí còn lộ rõ tư thế muốn để cho nàng giết đủ.

Hiển nhiên Thánh Hỏa giáo muốn sớm gạt bỏ mối uy hiếp từ Vị Ương này lâu rồi.

Nhưng Lý Bá Tiên lại khác, gia hoả này chân chân chính chính

là Linh Khê bát tăng cảnh, giết người sẽ không gặp bất cứ trừng phạt gì.

Bởi vậy khi chứng kiến hắc xuất hiện, đám đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh mới lộ vẻ mặt hoảng sợ như vậy.

Lúc này, Lý Bá Tiên lại xoay người, lộ ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời: "Người nào là tiểu sư đệ?"

Chương 264: Giết Vài Người Trợ Hưởng Cho Tiểu Sư Đệ!!!

Nhưng không cần đám người kia đáp lại, bởi vì tu vi ngũ tăng cảnh của Lục Diệp quá mức đặc thù, quá mức rõ ràng, hơn nữa hẳn còn đang được nhóm tu sĩ Hạo Thiên minh bao vây xung quanh.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Bá Tiên nói: "Ta là tứ sư huynh của người!"

"Ra mắt tứ sư huynh!" Lục Diệp hành lễ, trong lòng thầm nghĩ, hóa ra Bích Huyết tông không chỉ có một vị đại sư tỷ là Vị Ương. Nếu Lý Bá Tiên là tứ sư huynh vậy khẳng định ở bên trên còn có nhị sư huynh, ba sư huynh nào đó.

"Được." Lý Bá Tiên mỉm cười gật đầu: "Rốt cuộc lão đầu tử cũng hiểu ra rồi, đã biết thu đồ đệ, rất đáng khen!" Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn về phía Vị Ương, mở miệng oán trách: "Chuyện lớn như vậy mà sư tỷ người cũng không nói cho ta một tiếng, nếu không phải Nguyệt Thiên nha đầu kia báo cho, đến giờ ta còn không biết mình đã có thêm một tiểu sư đệ."

"Lão đầu tử không cho ta nói." Vị Ương giải thích một tiếng.

"Đúng là tính tình thối của lão!" Lý Bá Tiên hừ nhẹ, sao đó hơi hột nháy lên một cái, bước xuống khỏi thanh trường kiếm của mình rồi nâng tay rút nó ra, trên khoe miệng hàm chứa nụ khiến cho vô số nữ tu phải mê say.

Không thể không nói, quả nhiên vị tứ sư huynh này có một bộ túi da rất tốt, anh tuấn tiêu sái vô cùng.

"Hôm nay nhìn thấy tiểu sư đệ, vi huynh rất vui. Chẳng qua thời gian gấp gáp không chuẩn bị được lễ gặp mặt. Thôi để ta giết vài người trợ hứng cho tiểu sư đệ vậy!"

Hắn nói xong câu này, trường kiếm trong tay nhẹ nhàng run lên, sau đó hóa thành kiếm quang, lao đi nhanh như chớp, mau chóng lượn vòng quanh trận địa phe địch.

"Cẩn thận!" Có người rống to.

"A!" Cũng có người kêu lên một tiếng thảm thiết.

Ngay khi kiếm quang kia bắt đầu tàn sát bừa bãi, bên trong trận doanh Vạn Ma lĩnh lập tức trở thành một mảnh hỗn loạn, âm thanh xuy xuy vang lên không dứt bên tai.

Đó là âm thanh vũ khí sắc bén vừa đâm xuyên qua thân thể, linh lực bắt đầu hỗn loạn.

Một đám tu sĩ lập tức thúc giục lực lượng ngăn cản, né tránh, nhưng kiếm quang kia nhanh tới không tưởng, cộng thêm sắc bén tới không ngờ, bất cứ người nào ở trên đường nó đi qua, đều nhanh chóng sụp đổ.

Ngọn lửa sinh mệnh tàn lụi, máu tươi chảy xuôi thành dòng.

Chỉ trong nháy mắt, đã có hơn hai mươi người chết thảm dưới kiếm quang, mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Trong lúc ấy, cũng có cường giả Vạn Ma lĩnh ngang tàng xông tới trước mặt Lý Bá Tiên. Bọn họ cảm thấy đây là cơ hội rất tốt để chém giết hắn.

Bởi vì thời điểm kiếm tu ngự kiếm cũng là thời điểm bọn họ dễ dàng bị đánh chết nhất.

Người nọ cũng là một vị kiếm tu, nhưng lại không lựa chọn

ngự kiếm, thay vào đó là trực tiếp vọt tới trước mặt Lý Bá Tiên, trường kiếm trong tay tuôn ra một mảnh kiếm mạc (màn kiếm, mưa kiếm), phủ kín toàn thân Lý Bá Tiên.

Lục Diệp chứng kiến một màn này mà trong lòng phát hoảng, nhưng vị tử sư huynh kia lại lạnh nhạt đứng yên ở nơi đó, thậm chí còn ung dung cầm hồ lô rượu lên làm một ngụm rượu.

Ngay khi kiếm mạc chụp xuống, hắn lại há mồm phun ra một luồng kiếm quang thật nhỏ từ trong miệng.

Tuy kiếm quang này rất nhỏ nhưng lại chất chứa uy năng cực kỳ khủng bố, vừa xuất hiện đã phá tan kiếm mạc phủ kín đầy trời kia, đánh thẳng vào ngực tu sĩ Vạn Ma lĩnh nọ, rồi chui ra sau lưng.

Người nọ ngừng lại trước mặt Lý Bá Tiên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin nổi.

"Thứ như người cũng xứng sử dụng kiếm?" Trên mặt Lý Bá Tiên là một mảnh lạnh lùng.

Luồng kiếm quang thật nhỏ kia giết người này xong cũng không biến mất, mà giống y như thanh kiếm thứ nhất vừa bay đi kia, nó lập tức hóa thành lưu quang xuyên qua.

Tiếp theo chỉ thấy hai luồng lưu quang một lớn một nhỏ lần lượt thay đổi qua lại, tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết càng nhiều hơn.

"Đừng giết sạch công huân." Bỗng nhiên Vị Ương mở miệng nhắc nhở.

Tuy Lý Bá Tiên chỉ có tu vi bát tầng cảnh, nhưng trên thực tế hắn lại có nội tình cửu tầng cảnh, còn là cửu tầng cảnh tu hành thiên cấp công pháp.

Dựa theo quy tắc trên Linh Khê chiến trường, ít nhất hắn cũng

phải giết những cửu tầng cảnh tâm thường, cũng chính là cửu tầng cảnh tu hành địa cấp công pháp kia, mới không bị trừng phạt trên phương diện công huân.

Nói cách khác, mỗi khi hấn giết một tu sĩ bát tầng cảnh tu hành Địa cấp công pháp, đương nhiên sẽ bị khấu trừ công huân, bởi vì tu vi chênh lệch quá lớn.

Nhóm tu sĩ dùng công huân để trao đổi, công dụng của thứ này thật lớn, ai cũng không dễ dàng tiêu xài.

Lý Bá Tiên giết nhiều người như vậy, khẳng định đã bị khấu trừ không ít công huân.

"Ta tự có chừng mực." Lý Bá Tiên lên tiếng rồi khoát tay, hai luồng lưu quang bay trở về, một cái bay vào trong hồ lô, một cái bị hấn chụp vào trên tay.

Giết chóc đã ngừng, mùi máu tươi và chân tay cụt thịt nát vương vãi đầy đất.

Lục Diệp được đám đông bảo bọc ở giữa, đứng xem mà cảm xúc mê mông

Đại sư tử nhà mình hung mãnh như vậy coi như xong, vậy mà vị tứ sư huynh này cũng cao cường như vậy, Rốt cuộc Bích Huyết tông... là loại tông môn thần tiên gì?

Dù hiện giờ hấn vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng vẫn có thể thoải mái nở nụ cười, trong lòng vô cùng vui sướng.

Cảm giác sau lưng có người, thật là tốt!

Bỗng nhiên hấn nhớ tới đoạn đối thoại với Lam Vũ Diệp lúc trước. Nàng nói người kia đã di chuyển, chỉ cần người kia có thể giúp đỡ, thì chuyện bảo vệ hấn khỏi chết sẽ không thành vấn đề.

Lúc trước Lục Diệp không biết nàng đang ám chỉ ai, nhưng hiện giờ hắn đã biết.

Người mà nàng nói chính là Lý Bá Tiên!

"Mau đưa tiểu sư đệ đi!" Vị Ương thúc giục một tiếng.

Lý Bá Tiên lắc đầu: "Không đi được, có người vẫn luôn ở nơi này chờ ta."

Nếu có thể đi, thời điểm hắn vừa tới đây đã đưa Lục Diệp đi rồi. Tại thế cục trước mắt, đưa Lục Diệp đến trụ sở Thương Minh sơn mới là điểm mấu chốt nhất, giết người gì gì đó chỉ xếp thứ hai.

Nếu không phải hắn đã nhận ra khí tức của đối thủ cũ đang ẩn giấu ở phụ cận, sao Lý Bá Tiên phải làm một chút chuyện không ý nghĩa như vậy?

Hắn giết nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, thực sự chỉ vì trợ hứng cho Lục Diệp thôi sao?

Chương 265: Chuyện Xưa Của Lý Bá Tiên!!!

Đó chỉ là một phần nhỏ, còn mục đích chủ yếu là muốn giúp bên ta giảm bớt áp lực, kể cả vì thế mà bản thân hắn tổn thất rất nhiều công huân, hắn cũng không tiếc.

Người nọ đến trước hắn, nhưng vẫn một mực không lộ diện, bởi vì có Vị Ương ở đây, nếu đối phương dám lộ diện, Vị Ương sẽ chém chết đối phương trước.

"Cách thật xa đã ngửi thấy mùi tanh tươi trên người người rồi, còn chưa chịu rút ra?" Bỗng nhiên Lý Bá Tiên quay đầu nhìn về một phương hướng, trường kiếm trong tay chém xuống, một luồng kiếm quang dứt khoát đánh qua bên kia.

Khiến đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở bên kia vội vàng trốn tránh, nhưng vẫn chết thêm vài người.

Chẳng qua ngay lúc ấy, kiếm quang sắc bén của Lý Bá Tiên bị một thanh trường đao chặn nát!

Ở đằng sau trường đao, là một thanh niên đầu tóc rối tung, trên đầu buộc một chặt một sợi dây, ánh mắt lạnh lùng, ẩn chứa hung quang tàn nhẫn giống như sói đói đang nhìn chằm chằm vào Lý Bá Tiên.

"Yến Hình!" Có tu sĩ Hạo Thiên minh đã nhận ra thân phận người tới, lập tức kinh hô lên tiếng.

Phải biết rằng ở Cửu Châu đại lục, vẫn một mực lưu truyền cách nói Nam đao Bắc kiếm. Bắc kiếm chỉ Binh châu Bắc Huyền

Kiểm tông, mà Nam đạo chỉ Định châu Cuồng Dao môn.

Hai nhà này đều là nhất phẩm tông môn, trong tông nhân tài đông đúc.

Từ xưa đến nay, luyện đạo khinh thường luyện kiếm, luyện kiếm cũng khinh thường luyện đạo, dù sao hai bên đều ghét nhau, thấy thế nào cũng xem không vừa mắt.

Tuy hai tông môn không ở cùng một châu nhưng trụ sở trong Linh Khê chiến trường lại là láng giềng, cho nên thường xuyên sẽ phát sinh ma sát, nhiều năm ân ân oán oán, đã khiến môn nhân đệ tử hai bên chết vô số.

Hai đại tông môn cũng thành cục diện không chết không ngừng, bên nào cũng muốn hoàn toàn diệt trừ đối phương.

Yến Hình xuất thân từ Cuồng Dao môn, xếp hạng của người này trên Linh Khê Bảng còn cao hơn Lý Bá Tiên vài bậc, hẳn đứng thứ mười còn đối phương đứng hàng hai.

Nhưng chuyện này lại không đề cập tới xếp hạng trên Linh Khê Bảng, bởi vì Yến Hình và Lý Bá Tiên có thù riêng.

Năm đó, thời điểm Lý Bá Tiên tu hành ở Bắc Huyền Kiếm tông, hẳn từng tham dự một lần hành động nhắm vào Cuồng Dao môn của Bắc Huyền Kiếm tông, kết quả ở trong một trận chiến, Lý Bá Tiên đã giết một vị nữ tử.

Nữ tử kia chính là thanh mai trúc mã của Yến Hình...

Sau đó, Yến Hình đã thề phải giết chết Lý Bá Tiên, báo thù rửa hận cho nữ nhân của mình.

Chuyện Lý Bá Tiên bị phá linh khiếu trong trận chiến ấy cũng có sự tham gia của Yến Hình, chỉ tiếc tới cuối cùng ở trận chiến ấy, đối phương không thể dốc hết sức tấn công khiến cho Lý Bá

Tiên tránh được một kiếp.

Nhưng linh khiếu bị phá, từ đó về sau, Lý Bá Tiên không thể tấn chức lên Vân Hà cảnh. Hắn đã một mực lãng phí mấy chục năm rồi.

Bên cạnh đó, Yến Hình cũng như Phong Nguyệt Thiên, đều dừng tu vì không tấn chức, vẫn một mực chờ ở Linh Khê chiến trường, chỉ vì muốn tự tay giết chết Lý Bá Tiên.

Mỗi khi cường giả các đại tông môn nhắc tới Linh Khê Bảng này, ai nấy đều chua xót, bởi vì vị trí thứ nhất và thứ hai trên bảng xếp hạng đều bởi vì Lý Bá Tiên mà dừng lại, không đi tấn chức, cho nên bọn họ chỉ có thể chiếm vị trí thứ ba...

Nhưng về sau, nhóm cường giả kia đã không còn suy nghĩ như vậy nữa, người có thể tấn chức Vân Hà đều nhanh tấn chức, mau mau chóng chóng rời khỏi nơi thị phi này.

Đáng tiếc nhiều năm qua như vậy, Lý Bá Tiên căn bản không cho Yến Hình cơ hội, bởi vì hắn vẫn một mực ở bên trên Ưng Phi thạch tại trụ sở Đan Tâm môn, cực kỳ ít ra ngoài đi lại.

Lúc này khi Yến Hình nghe nói Lý Bá Tiên đã rời khỏi trụ sở Đan Tâm môn, hắn biết cơ hội tới rồi, cho nên đã đến chỗ này từ sớm, còn cẩn thận che giấu thân hình, quả nhiên đã chờ được Lý Bá Tiên đến đây.

Hắn không cần quan tâm tới chuyện Vạn Ma lĩnh và Hạo Thiên minh đánh cờ, chuyện hắn muốn làm rất đơn giản, chính là giết Lý Bá Tiên, kết thúc vài chục năm ân oán này!

"Ta đi đối phó hắn! Người che chở tiểu sư đệ." Vị Ương mở miệng.

Lý Bá Tiên lắc đầu: "Đại sư tỷ người không biết sao? Ta chỉ chuyên giết người, chứ không biết bảo vệ người. Hơn nữa... không

chỉ một mình Yến Hình, vẫn còn những người khác trong Linh Khê Bảng đến đây."

"Người nói..." Vị Ương hơi hơi thay đổi sắc mặt, nàng chịu Diệt Hồn Thần Lôi ảnh hưởng, khiến cho cảm giác giảm xuống trên diện rộng, căn bản không biết đám người đó đã đến đây.

Lý Bá Tiên hừ lạnh: "Cả lũ đều trốn trong đám người quan sát tình huống, ai nấy đều thích làm ngư ông đắc lợi." Nói đến đây, ánh mắt hắn lóe sáng: "Để ta chế tạo cơ hội, người mang tiểu sư đệ rời đi, tuy cơ hội không lớn, nhưng kiểu gì cũng phải thử xem."

"Cẩn thận!" Vị Ương dặn dò.

Lý Bá Tiên cầm lấy hồ lô rượu dốc vào trong miệng một ngụm nhưng không có nuốt xuống, ngược lại lập tức phun ra phía trước. Chỉ trong phút chốc, hơn mười đạo kiếm quang nhanh chóng bắn ra bốn phía, mà bản thân hắn lại được bao phủ bởi một luồng kiếm quang, lao về phía Yến Hình.

Ngay tại thời điểm hắn động, Vị Ương cũng động, một mảnh lá cây xanh biếc đã xuất hiện bao bọc Lục Diệp vào bên trong. Tiếp theo nàng tóm lấy áo Lục Diệp, cùng phóng lên cao, hiển nhiên muốn nương theo cơ hội Lý Bá Tiên làm rối loạn này để đưa Lục Diệp rời khỏi nơi đây.

Lục Diệp bị khóa bên trong mảnh lá cây kia, hoàn toàn không thấy rõ tình huống bên ngoài, chỉ cảm thấy từng đạo linh lực dao động phun trào, thỉnh thoảng còn có công kích mãnh liệt đánh tới bên người mình.

Sau đó, cùng với một tiếng Vị Ương kêu rên, Lục Diệp đã khôi phục quyền điều khiển bản thân. Hắn bình tĩnh nhìn qua, nhưng người vẫn còn ở nguyên vị trí cũ, hiển nhiên Vị Ương không có thuận lợi mang hắn đi.

Đừng nhìn vừa nãy Vị Ương đại sát tứ phương uy phong lẫm lẫm, giết cho đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh không có lực phản kháng, nhưng trên thực tế, đám cường giả chân chính đều không ra tay, bọn họ cảm thấy Vị Ương không dễ chọc, cho nên một mực ẩn nấp chờ cơ hội.

Dù sao Vị Ương cũng là tu sĩ Chân Hồ cảnh gượng ép tiến vào Linh Khê chiến trường, giết càng nhiều người tình cảnh càng không ổn, chỉ cần Vị Ương còn dám giết thêm hai người, không cần bọn họ ra tay, chỉ dựa vào Thiên Cơ trường phạt cũng có thể khiến Vị Ương thần hồn câu diệt.

Chương 266: Yếu Ốt Là Nguồn Gốc Lớn Nhất Của Tai Họa!!!

Giờ phút này, Vị Ương muốn mạnh mẽ mang Lục Diệp đi, đương nhiên những người đó không thể ngồi xem mặc kệ nữa. Dưới thế công của bọn họ, Vị Ương bị ép phải bất đắc dĩ lui trở về, nếu không lui, chỉ sợ ngay cả Lục Diệp cũng chết.

Bởi vì động tác của Lý Bá Tiên và Vị Ương, khiến cho Kim Quang đỉnh vốn đang bình tĩnh lại một lần nữa bùng nổ loạn chiến. Tình hình hiện tại vẫn là đám đông tu sĩ Hạo Thiên minh bị vây ở bên trong, đang ra sức ngăn cản địch nhân tới từ bốn phía tập kích.

Cũng may vừa rồi Vị Ương và Lý Bá Tiên đã giết không ít người của Vạn Ma lĩnh, đã giảm bớt phần lớn áp lực cho một phương Hạo Thiên minh, nếu không hiện giờ bọn họ cũng không thể ngăn cản được.

Vị Ương không tiếp tục ra tay, chỉ ở bên cạnh bảo vệ Lục Diệp, chiến liên tục trong tay nàng liên tục vung vẩy, đỡ từng đạo thuật pháp và uy năng linh phù đánh úp lại.

Có nàng ở đây, Lục Diệp sẽ không gặp nguy hiểm.

Nàng cũng liên tiếp thử mang Lục Diệp đi vài bận nhưng mỗi lần vừa bay vút lên, lại bất đắc dĩ phải hạ xuống.

Dưới làn sóng công kích dày đặc như thế, có lẽ nàng vẫn giữ được mạng nhưng không cần biết làm như thế nào Lục Diệp cũng không chống cự nổi.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh đi tới.

Tin tức Lục Diệp bị nhốt trên Kim Quang đỉnh đã sớm truyền ra ngoài, tu sĩ hai đại trận doanh đang rải rác bốn phía đều đuổi qua bên này. Theo thời gian trôi qua, số lượng tu sĩ tụ tập ở đây đã dần đột phá một ngàn nhưng vẫn đang tiếp tục gia tăng.

Lấy Kim Quang đỉnh làm trung tâm, bốn phương tám hướng đều xuất hiện từng vòng chiến to to nhỏ nhỏ, tu sĩ hai phương chém giết lẫn nhau, cả Kim Quang đỉnh đã triệt để biến thành một cái cối xay thịt.

Chiến đấu như vậy một mực kéo dài từ ban ngày đánh tới đêm khuya, lại từ đêm khuya đánh tới ban ngày, tu sĩ hai phương liên tiếp ngã xuống, rồi lại có huyết dịch mới mẻ từ bên ngoài bổ sung vào.

Đã có hơn mười người thuộc nhóm cường giả trên Linh Khê Bảng xuất hiện tại nơi này. Bọn họ đều tự thành từng đôi chém giết.

Cả khung cảnh đều trở nên căng thẳng vô cùng.

Không một ai nghĩ tới, mục đích ban đầu của trận chiến này là vây giết đệ tử Bích Huyết tông nhưng tới hiện giờ, nó đã phát triển lệch hướng.

Trong kế hoạch vốn có của một phương Vạn Ma lĩnh, Bích Huyết tông Lục Diệp kia là một tu sĩ ngũ tầng cảnh, chỉ cần để bọn họ tìm được cơ hội, bất cứ người nào chỉ cần có chút thực lực, đều có thể chém giết hẳn. Và một khi giết được hẳn thì Vạn Ma lĩnh thắng.

Nhưng Hạo Thiên minh lại phản ứng cường ngạnh tới bất ngờ. Dưới sự bảo vệ của lần lượt từng vị cường giả Hạo Thiên minh,

Lục Diệp đã đi thẳng một đường tới tận nơi này.

Tuy trước mắt hắn vẫn đang bị bao vây nhưng chỉ cần người Hạo Thiên minh không chết hết, bọn họ cũng khó mà giết được Lục Diệp.

Cục diện hiện giờ, đúng là đâm lao thì phải theo lao!

Từ khi Linh Khê chiến trường tồn tại đến nay, ở vòng ngoài chưa từng bùng nổ một hồi chiến đấu thảm thiết đến vậy và quy mô lớn như thế.

Tới lúc này rồi, kể cả Vạn Ma lĩnh và Hạo Thiên minh đều không thể dễ dàng thu tay lại, dù hai bên đã tổn thất quá nhiều người.

Lục Diệp đang được đoàn người bảo vệ giữa lốc xoáy tranh đấu, bỗng nhiên sụp mắt xuống, nhìn trường đao của mình, loại cảm giác vô lực và phẫn nộ trong lòng hắn càng ngày càng mãnh liệt.

Loại cảm giác bản thân không thể điều khiển được sinh tử của chính mình này, vô cùng khó chịu.

Quả nhiên yếu ớt là nguồn gốc lớn nhất của tai họa.

Kẻ yếu có gào khan cả giọng cũng không ai để ý, trong khi cường giả chỉ nhẹ giọng thì thầm lại đi sâu vào lòng người...

Cho nên, tới giờ phút này, hắn không quan tâm tới chuyện hai đại trận doanh đánh cờ nữa, hắn chỉ muốn rằng dù hắn có chết, cũng phải chết theo kiểu mà hắn chọn, chứ không phải ngây ngốc đứng tại đây, chờ trận chiến đấu này phân ra thắng bại.

Bỗng “Oanh” một tiếng, một bóng dáng ngã xuống trước mặt Lục Diệp. Lý Bá Tiên đã bị đánh trở về, toàn thân đầy vết thương. Đúng là hoặc nhiều hoặc ít thì thứ mười và thứ hai cũng có chút

chênh lệch.

"Tên khốn kia cũng không chịu nổi!" Tuy hiện giờ Lý Bá Tiên rất chật vật nhưng thua người không thua trận, hắn lại nhếch miệng cười cười với Lục Diệp: "Tiểu sư đệ yên tâm, vi huynh đi chém đầu chó của hắn!"

Nói xong câu này, Lý Bá Tiên lại muốn đứng dậy tái chiến, là một kiếm tu, hắn không hề sợ hãi giao thủ cùng người có thực lực mạnh hơn mình.

Tuy hiện giờ hắn còn chưa phải đối thủ của Yến Hình nhưng nếu thực sự chiến đấu sinh tử, hắn có nắm chắc sẽ đồng quy vu tận cùng Yến Hình.

Lục Diệp lại nhanh chóng nâng tay, đề lên bờ vai của hắn.

Lý Bá Tiên kinh ngạc nhìn Lục Diệp.

"Đủ rồi!" Lục Diệp nhẹ nhàng nói: "Như vậy là quá đủ rồi, sư huynh."

"Hử?"

"Dừng tay đi." Lục Diệp cười cười với hắn rồi chợt ngừng đầu, nhìn về phía chiến trường hỗn loạn kia, hít sâu một hơi, thúc đẩy linh lực hoạt động rồi há mồm quát lớn: "Tất cả mau dừng tay cho ta!"

Tuy Lục Diệp chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh nhưng một tiếng gầm được gia trì linh lực này lại như âm thanh sấm nổ, truyền khắp tứ phương.

Hai bên đang chiến đấu kịch liệt chợt nghe tiếng gầm như vậy, rất nhiều tu sĩ đã thấm mệt, khó có thể tiếp tục, lập tức dừng tay, lùi về phía sau.

Bắt đầu từ những tu sĩ ở gần Lục Diệp, sau đó tình huống này như một cơn sóng, nhanh chóng khuếch tán ra bên ngoài, tất cả tranh đấu từ từ dừng lại.

Chỉ ba mươi nhịp hô hấp sau, tất cả chiến đấu đều ngừng, chiến trường hỗn loạn cũng trở nên bình tĩnh, linh lực dao động hỗn loạn dần dần tiêu tán.

Từng đôi mắt từ bốn phương tám hướng đều nhìn thẳng vào Lục Diệp, mãi cho đến giờ phút ấy, mọi người mới biết người vừa hô dừng tay chính là gia hỏa này.

"Tiểu sư đệ?" Vị Ương vẫn một mực bảo vệ ở phía trước Lục Diệp, vừa ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, lại nhìn qua Lý Bá Tiên, người sau lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không biết tiểu sư đệ muốn làm gì.

"Ta có chuyện muốn nói." Lục Diệp mở miệng, một câu này là nói với Vị Ương. Ngay sau đó, hắn quét mắt nhìn quanh toàn trường rồi cao giọng nói: "Ta có chuyện muốn nói!"

Một câu này là nói với tất cả tu sĩ đang có mặt ở bốn phía xung quanh.

"Dù tu vi của Lục Diệp ta không cao nhưng nếu các vị đều có mặt ở nơi này vì ta, ta nghĩ, bản thân mình vẫn có tư cách nói mấy câu. Các vị có ý kiến gì không?"

"Đạo hữu có chuyện gì cứ nói đừng ngại."

"Không sai không sai, ta không có ý kiến!"

Lúc này có một đám tu sĩ Hạo Thiên minh lên tiếng phụ họa.

Chương 267: Người Cùng Tu Vi Với Ta, Muốn Giết Ta, Mời Lên Chiến!!!

Lục Diệp ở phía sau, lại lên tiếng cắt ngang hai phương đang đánh nhau chết sống, dù chuyện này hơi đột ngột nhưng lại khiến cả hai bên đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bởi vì mọi người có thể nương theo cơ hội khó được này để nghỉ ngơi hồi phục một chút. Trải qua thời gian dài chiến đấu, còn là hỗn chiến quy mô lớn kiểu này, đại đa số người đã không chịu nổi.

"Nói đi!" Một vị tu sĩ Vạn Ma lĩnh mở miệng.

Người này là cường giả xếp trước vị trí hai mươi trong Linh Khê Bảng, cũng xuất thân từ một nhất phẩm tông môn. Lúc này Yến Hình không lên tiếng, cho nên thái độ của hắn sẽ đại biểu cho cả Vạn Ma lĩnh.

Về phần Yến Hình, trong mắt gia hỏa này chỉ có Lý Bá Tiên, chẳng quan tâm tới những người khác.

Lục Diệp gật đầu nói: "Nửa năm trước, ta bái nhập Bích Huyết tông, trên đường về tông đã gặp phải tập kích, chưởng giáo phải đưa ta tới Linh Khê chiến trường. Nói thật, ta không hề biết Bích Huyết tông có đáng vẻ gì, cũng không biết trong môn có những ai, càng không rõ về chuyện ân ân oán oán của một thế hệ trước trong sư môn. Mãi cho đến trước kia, có người tìm tới ta, ta mới biết bản thân mình đã trở thành trung tâm tranh đấu của hai đại trận doanh. Lục Diệp ta chỉ là một tu sĩ ngũ tầng cảnh, có tài cán gì, có năng lực gì để đảm đương trọng trách ấy? Nhưng việc đã đến nước này, ta cũng không thể phản kháng, chỉ có thể thừa nhận.

Vạn Ma lĩnh các người muốn giết ta, khiến cho một đường ta đi đến nơi này, đều là nơi chốn nguy cơ, cũng may có rất nhiều sư huynh sư tỷ Hạo Thiên minh bảo vệ, giúp đỡ, mới khiến Lục Diệp ta một đường tạm bợ đi đến nơi này. Rất nhiều người đã chết, có người chết ở trước mặt ta, cũng có người chết ở những nơi mà ta không nhìn thấy. Thậm chí ta cũng không biết những người đã chết đi kia tên là gì. Hôm nay ở nơi đây, lại có rất nhiều người đã chết. Nếu chúng ta cứ tiếp tục tranh đấu, chỉ khiến càng nhiều người chết hơn. Các người còn muốn tiếp tục nữa ư?"

Không ai trả lời hẳn.

"Nếu cứ tiếp tục tranh đấu như vậy, chỉ khiến số người chết càng ngày càng nhiều. Đây là cục diện mà các người muốn nhìn thấy sao?" Lục Diệp hỏi lại.

Vị cường giả Linh Khê Bảng lúc trước vừa nói chuyện kia, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Theo ý kiến của người, có phải chúng ta nên thừa nhận kết quả như vậy?"

"Tự nhiên là không." Lục Diệp lắc đầu: "Đã chết nhiều người như vậy, ta nghĩ kể cả Vạn Ma lĩnh và Hạo Thiên minh, đều không thể từ bỏ ý đồ, nếu bảo các người thừa nhận kết quả này thì Vạn Ma lĩnh các người sẽ bàn giao kiểu gì với sư môn?"

"Ngược lại cũng khá thông minh." Người nọ châm chọc một tiếng: "Nếu người thực sự không muốn nhìn thấy nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh vì người mà chết như vậy, thì tự vẫn đi. Chỉ cần người chết, trận tranh đấu này tự nhiên cũng xong!"

"Không sai, chết nhanh đi tiểu tử, người không thoát được đâu!"

"Tự mình kết thúc tốt xấu gì cũng có thể lưu lại toàn bộ thi thể, nếu bị người chém chết, cả người hoàn toàn thay đổi rồi."

Không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều há miệng kêu lên.

Vị Ương đứng ở bên người Lục Diệp, khuôn mặt xinh đẹp biến thành âm trầm, gần như nàng đã không nhận được muốn ra tay chém chết toàn bộ đám gia hỏa vừa kêu la kia.

Lục Diệp lại chậm rãi lắc đầu: "Đã có nhiều sư huynh sư tỷ Hạo Thiên minh vì ta mà chết như vậy, nếu ta chết, bọn họ ở dưới tuổi vàng có biết, sao có thể nhắm mắt xuôi tay? Hơn nữa, ta còn trẻ như vậy, ta vẫn chưa muốn chết!"

"Người không nguyện ý đi tìm chết thì nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?" Sắc mặt người nọ lập tức trở nên giận dữ.

Lục Diệp cup mắt xuống, từ từ mở miệng: "Tuy rằng mùi vị được người bảo vệ không tồi nhưng ta chính là tu sĩ, cũng nên gánh vác chuyện có liên quan tới mình! Đáng tiếc tu vi của ta không cao, không gánh vác được nhiều lắm."

Hắn vừa nói, vừa từ từ rút ra trường đao bên hông, chỉ thẳng traten doanh Vạn Ma lĩnh, quát lên một tiếng: "Đệ tử Lục Diệp của Bích Huyết tông, ở đây khiêu chiến các đại tông môn Vạn Ma lĩnh, người cùng tu vi với ta, muốn giết ta, mời lên chiến!"

"Đệ tử Lục Diệp của Bích Huyết tông ở đây khiêu chiến các đại tông môn Vạn Ma lĩnh, bất cứ người đồng tu vi nào, muốn giết ta, cứ lên đây chiến!"

Âm thanh trầm thấp hữu lực được linh lực thúc giục nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, từng đôi mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm vào Lục Diệp, có kinh ngạc, có không thể hiểu nổi nhưng càng nhiều hơn chính là khiếp sợ.

Lấy lực lượng của một người khiêu chiến cả đám tông môn Vạn Ma lĩnh đang có mặt ở đây... Tuy hành động này rất uy phong khí phách, nhưng trên thực tế lại ngu xuẩn vô cùng. Lực lượng của

con người vốn có hạn, thế mà trước mắt đã có gần ngàn người của Vạn Ma lĩnh đang có mặt tại nơi đây. Kể cả khi số lượng ngũ tạng cảnh đồng tu vi với Lục Diệp không nhiều lắm, cũng có hơn trăm người.

Nói một câu không dễ nghe, mỗi người nhổ một ngụm nước miếng cũng có thể khiến Lục Diệp chết đuối...

Nhưng không thể phủ nhận được chính là, phần dũng khí ấy thật sự khiến người ta phải ghé mắt nhìn.

Cường giả Vạn Ma lĩnh kia nhướng mày lên: "Người có thể đại biểu cho Bích Huyết tông, đại biểu cho Hạo Thiên minh sao?"

Lý Bá Tiên lộ sắc mặt lạnh lùng, nói: "Đó chỉ là tiểu hài tử nói lung tung mà thôi, các vị tin là thật sao?"

Lục Diệp quay đầu, nhìn về phía Lý Bá Tiên, nở một nụ cười bình thản, sau đó lại nhìn về phía cường giả Vạn Ma lĩnh vừa nói chuyện kia: "Ta không thể đại biểu cho bất cứ người nào, ta chỉ đại biểu cho chính ta thôi! Nhưng chẳng phải các vị có mặt ở nơi này là vì ta sao? Lần tranh đấu này một mực kéo dài tới tận đây, đã khó có thể dùng phương thức bình thường để giải quyết, trừ phi các vị muốn chết càng nhiều người hơn? Ta chỉ cung cấp cho các vị một phương pháp giải quyết vấn đề, mặt khác ta cũng có một chút yêu cầu. Nếu Vạn Ma lĩnh không thể chấp thuận yêu cầu này của ta, thì cứ coi như ta chưa nói những lời vừa rồi. Các vị nên đánh cứ tiếp tục đánh, còn ta lại im lặng xem diễn!"

"Nói đi!" Cường giả Vạn Ma lĩnh kia trầm giọng nói.

Chương 268: Tiểu Tử Này Có Thể Vượt Cấp Giết Người?

"Mỗi nhà tông môn, ta chỉ tiếp một trận chiến, đồng thời cũng chỉ chiến với một người! Nếu ta bại, tự nhiên không còn lời nào để nói nhưng nếu ta may mắn thắng được thì nhà tông môn kia phải rời khỏi tranh đấu lần này, xin Thiên Cơ chứng kiến!"

Lục Diệp vừa dứt lời, Lý Bá Tiên đã nhướng mày, hẩn vốn cho rằng tiểu sư đệ nhà mình có chút khí cấp công tâm (một khái niệm trong y học, nôm na là giận quá sinh ra khó thở, huyết áp tăng cao, tim đập gia tốc sinh ra đau thắt, tức ngực – cũng có thể hiểu là giận quá mất khôn), làm ra hành động không lý trí, nhưng hiện giờ xem ra, đối phương thực sự có suy nghĩ của riêng mình.

Nhưng vấn đề duy nhất hiện giờ chính là thực lực của tiểu sư đệ như thế nào, có thể chống đỡ được nhiều trận chiến đấu như vậy hay không?

Nếu thực lực của tiểu sư đệ thật sự đủ mạnh thì đây đúng là biện pháp có thể giải quyết lần tranh đấu này, nhưng nếu thực lực không đủ áp đảo, tất nhiên sẽ chịu kết cục trở thành đá kê chân cho người khác quật khởi, bởi vì giải thưởng nhận được sau khi chém giết Bích Huyết tông Lục Diệp cũng không ít.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Vị Ương, trong mắt lộ ra ý dò hỏi. Vị Ương chậm rãi lắc đầu, tỏ vẻ chính nàng cũng không biết thực lực của tiểu sư đệ như thế nào, dù sao trước đây cả hai người bọn họ cũng chưa từng tiếp xúc với Lục Diệp. Tuy Vị Ương đã sớm biết chương giáo thu được một tiểu sư đệ nhưng tới tận hôm qua, nàng mới được trông thấy người thật, đâu thể biết được thực lực

của Lục Diệp.

"Như thế nào? Cả một cái Vạn Ma lĩnh rộng lớn như vậy, nhân tài đông đúc như thế này, lại không một ai dám tiếp chiến?"

Trên Kim Quang đỉnh bóng loáng như gương, tu sĩ hai phương trở nên lặng ngắt như tờ, chỉ có âm thanh của Lục Diệp vẫn một mực quần quanh, vang dội.

Chợt có một nữ tử nói: "Lục Diệp người có thể vượt cấp giết người, cho nên trong số những tu sĩ đồng tu vi, có mấy người là đối thủ của người đâu? Người tính toán hay quá ha!"

Theo âm thanh vang lên, một nữ tử chậm chậm bước ra khỏi đám người, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lục Diệp, rõ ràng là Hàn Già Nguyệt của Thái La tông kia.

Lúc trước Lục Diệp từng bị nàng đuổi giết, cũng may Thang Vũ ẩn giấu ở một bên, lao ra ngăn cản nàng. Hiện giờ không thấy bóng dáng Thang Vũ, chắc hẳn Hàn Già Nguyệt này đã chạy thoát rồi.

"Tiểu tử này có thể vượt cấp giết người?" Cường giả đứng trong hai mươi vị trí đầu của Linh Khê Bể nghe vậy, lại nhướng mày. Hắn đã nghi ngờ rồi, vì sao Bích Huyết tông Lục Diệp kia lại ngang ngược như vậy, hóa ra là đối phương có loại lực lượng này.

Hàn Già Nguyệt đi tới gần vị cường giả kia, nhẹ nhàng thi lễ, sau đó lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào Lục Diệp nói: "Không sai, ở thời điểm hắn còn là Linh Khê tứ tầng cảnh, đã giết mấy vị ngũ tầng cảnh của Thái La tông chúng ta. Hiện giờ hắn lên tới ngũ tầng cảnh, nếu muốn giết hắn, tối thiểu cũng phải để người có tu vi lục tầng cảnh ra tay mới được."

"Hả? Hóa ra là một nhân tài, chẳng trách lại được Bích Huyết tông thu nhận làm môn hạ."

"Hơn nữa các vị có điều không biết, tiểu gia hỏa này còn am hiểu thức giục một loại phòng ngự linh văn tác chiến, cho nên rất khó để phá vỡ phòng ngự của hắn." Hàn Già Nguyệt tiếp tục tiết lộ nội tình của Lục Diệp, thời điểm nàng nói những lời này về mặt đầy đắc ý, tựa như muốn nói ‘nhìn xem lần này người có chết hay không’.

Lời vừa nói ra, toàn trường đã ồ lên.

Bất cứ tu sĩ nào cũng không xa lạ với thứ được gọi là linh văn này, bởi vì ở trong cuộc sống tu hành của từng tu sĩ, linh văn vốn là thứ không thể thiếu. Trong Cửu Châu cũng có một đám tồn tại đặc thù tên là linh văn sư. Đại đa số những người này cũng chẳng có mấy sức chiến đấu, bởi vì bọn họ đã dồn rất nhiều tinh lực lên công tác nghiên cứu linh văn, cực kỳ ít ra tay cùng người khác.

Nhưng trong những linh văn sư cũng có một bộ phận người cực nhỏ tuyệt đối không thể trêu chọc, bọn họ được xưng là đấu chiến linh văn sư, tên gọi tắt chiến văn sư, với lực sát thương còn khủng bố hơn kiếm tu. Có thể nói rằng thủ đoạn của bọn họ quỷ quyệt đa đoan, một khi là địch nhân của bọn họ, thường thường có chết như thể nào cũng không biết.

Linh văn vô cùng phong phú và phức tạp.

Dưới tình huống bình thường, đều là sau khi tu sĩ có tu vi cơ sở nhất định, mới có thể bắt đầu nghiên cứu linh văn, nhưng gần như chỉ là bắt đầu nghiên cứu mà thôi, nếu muốn ứng dụng linh văn vào trong chiến đấu, cần phải trải qua thời gian rất dài, năm này tháng nọ lắng đọng lại.

Phải biết rằng, diện tích tại Cửu Châu đại lục vô cùng rộng lớn, số lượng tu sĩ phải tính bằng ngàn ngàn vạn vạn nhưng chiến văn sư thành danh lại chỉ vồn vẹn không đến trăm người.

Những người này đều được các đại tông môn đứng đầu coi là

khách quý để tiếp đãi.

Về phần tu sĩ mới dừng ở giai đoạn ngũ tàng cảnh lại có thể thúc giục linh văn chiến đấu, đừng bảo họ từng chứng kiến, kể cả nghe còn chưa một ai nghe qua. Nếu chuyện này là sự thật thì một chiến văn sư như vậy đúng là hạt mầm tốt, nếu những chiến văn sư thành danh kia biết chuyện này, chỉ sợ bọn họ sẽ tranh nhau tới đây thu đồ đệ.

"Cho nên các vị chớ để hấn lừa, nếu thực sự để người đồng tu vi đi lên tiếp chiến, chắc chắn sẽ rơi vào tình huống lên bao nhiêu, chết bấy nhiêu." Hàn Già Nguyệt lộ ra vẻ mặt châm biếm nhìn Lục Diệp.

Ngay tại thời điểm Lục Diệp nhảy ra nói xằng nói vậy, nàng đã nhìn ra tính toán của hấn rồi.

"Tang Hòa là sư huynh của người?" Bỗng nhiên một giọng nói nhàn nhạt vang lên bên tai Hàn Già Nguyệt.

Nụ cười trên mặt Hàn Già Nguyệt lập tức trở nên cứng ngắt, nàng có chút sợ hãi nhìn thoáng qua Lý Bá Tiên, người vừa đặt câu hỏi kia, nhanh chóng thề thốt phủ nhận: "Không, không phải!"

Lý Bá Tiên thản nhiên nói: "Tốt lắm, cứ chuẩn bị tinh thần đi nhặt xác cho hấn!"

Hàn Già Nguyệt thầm mắng to trong lòng, những tu sĩ Bích Huyết tông này bao che khuyết điểm cũng quá không nói đạo lý rồi. Nàng mới đứng ra nói vài lời chân thật, đã bị uy hiếp như thế.

Tang Hòa sư huynh, về sau mỗi khi nhìn thấy Lý Bá Tiên nhất định phải chạy thật nhanh, nếu chạy chậm là chết người đó!

Còn nữa, ta không cố ý đâu nha!

Chương 269: Tiểu Sư Đệ Nhà Minh Lại Hung Hãn Như Vậy?

Bổng nhiên cường giả Vạn Ma lĩnh kia bật cười, nhìn về phía Lục Diệp nói: "Đề nghị vừa rồi của người không tồi, nhưng phương diện tu vi, ta cảm thấy nên hạn định là không cao hơn lục tầng cảnh, người cảm thấy thế nào?"

Sắc mặt Lục Diệp trở nên xanh mét, hần lập tức im lặng không nói, biểu cảm trên mặt mang ý nghĩ 'vừa bị người chọc thủng mưu đồ nhưng lại không biết nên làm sao'.

Cường giả Vạn Ma lĩnh kia thần nhiên nói: "Vừa rồi người còn nói chuyện gì liên quan tới bản thân mình, phải có đảm đương, như thế nào, đảm đương của người cũng chỉ có chút trình độ ấy thôi sao? Người Bích Huyết tông cũng chỉ như thế mà thôi!"

"Được!" Gân xanh thay nhau nổi lên trên trán Lục Diệp, dường như hần đã bị kích động rồi.

Lý Bá Tiên và Vị Ương đồng loạt quát lớn: "Tiểu sư đệ không thể!"

Cường giả Vạn Ma lĩnh kia thuận thế mà nói: "Đương sự đều đã đồng ý, hai người các người lại muốn quấy nhiễu. Làm sao? Thật sự muốn người của Hạo Thiên minh tiếp tục liều mạng cho Bích Huyết tông các người? Một cái tông môn sắp bị xóa tên còn giãy giụa làm gì?"

Quả thực là những lời này quá mức nặng nề, đã ngăn không cho Lý Bá Tiên nói tiếp, hần trừng mắt nhìn người nọ một cái, lại quay sang Lục Diệp: "Tiểu sư đệ hồ đồ rồi, rõ ràng là hần đang

kích tướng người, sao người có thể nhận lời loại chuyện này được?"

Kể cả khi Lục Diệp thật sự có thể vượt cấp giết người, thì chuyện khiêu chiến người đồng tu vi vốn đã đủ mạo hiểm, bởi vì đối tượng mà hắn muốn chiến hoàn toàn không phải là một người, mà là một đám người. Nếu hiện giờ đổi thành lục tầng cảnh, hắn căn bản không có bất cứ hy vọng gì.

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Lý Bá Tiên: "Sư huynh, ta có thể!"

Lý Bá Tiên rất muốn nói người có thể cái rắm. Ai chẳng có một thời thiếu niên hết sức xốc nổi, nhưng thường thường sự xốc nổi đó đều cần phải trả bằng một cái giá vô cùng đắt!!!

Kể cả Lý Bá Tiên, lúc ở thời điểm ngũ tầng cảnh, hắn cũng không dám chấp nhận một loại chiến đấu bất công như vậy. Đây là trận chiến thực sự sẽ chết người đó. Nhưng khi đối diện với ánh mắt của Lục Diệp, bỗng nhiên hắn lại phát hiện trong mắt đối phương không có phần nộ, không có giãy giụa, ngược lại còn có chút nóng lòng muốn thử...

Lục Diệp cup mắt xuống một chút, ánh mắt nhìn về phía mu bàn tay của Lý Bá Tiên, người sau lập tức hiểu ý, lập tức bấm ngón tay lên mu bàn tay của mình, một chút lam quang bay về phía Lục Diệp.

Ngay sau đó hắn gửi tin qua: "Tiểu sư đệ, thực lực của người như thế nào? Nói cho vi huynh rõ ràng một chút đi."

"Ta từng giết mấy lục tầng cảnh, tuy chưa từng giết thất tầng cảnh nhưng nếu liều mạng, có lẽ vẫn tìm được cơ hội!"

"!" Trong lòng Lý Bá Tiên thầm khiếp sợ, gia hỏa này không những có thể vượt cấp giết địch mà còn có thể vượt hai cấp giết

địch nha!

Tiểu sư đệ nhà mình lại hung hãn như vậy?

Ai nha, tuy tính tình của lão đầu tử có ngang bướng một chút nhưng đôi mắt vẫn còn sáng như ngọn đuốc!

Dẫu trong lòng đầy khiếp sợ thì ngoài mặt Lý Bá Tiên vẫn không biểu lộ chút nào, ngược lại hắn còn lộ ra vẻ lo lắng đến tiều tụy, tiếp tục đưa tin: "Vừa rồi là người cố ý?"

Loại dáng vẻ không chịu nổi nhục nhã rồi bị người kích tướng nên mới lập tức nhận lời ấy, quá đỗi chân thật, kể cả hắn cũng không tìm thấy một chút sơ hở nào.

"Thuận thế mà làm thôi." Lục Diệp trả lời, hắn cũng không ngờ nữ nhân Hàn Già Nguyệt kia lại ở chỗ này. Lúc trước là hắn không chú ý tới nàng, hiện giờ nội tình của hắn đã bị Hàn Già Nguyệt kia làm lộ ra hết, muốn khiêu chiến người đồng tu vi đã là chuyện không có khả năng rồi.

"Nếu thực sự làm như vậy, thì phải là xa luân chiến! Lúc này số lượng tông môn của Vạn Ma lĩnh tới đây, không có năm mươi cũng có ba mươi, người khiêng được không?"

"Ta sẽ làm hết sức! Sư huynh, nếu tiếp tục đánh chẳng bên nào có kết cục tốt đẹp đâu, nếu việc này có thể thành, thì nó chính là biện pháp giải quyết vấn đề tốt nhất."

Lý Bá Tiên lập tức im lặng không nói, đương nhiên là hắn cũng biết chuyện ấy?

Kỳ thật đám người Vạn Ma lĩnh bên kia cũng nhìn ra điểm này, thế cục hiện tại đã phát triển tới tình trạng không một ai có thể điều khiển được nữa. Bởi vì chuyện của Lục Diệp, đã khiến số lượng tu sĩ hai đại trận doanh bị cuốn vào tranh đấu trở nên càng ngày càng nhiều, cũng khiến chiến đấu càng về sau càng hỗn loạn,

ngày hôm qua ở Kim Quang đỉnh bên này mới có một ngàn người nhưng hôm nay đã tiếp cận hai ngàn rồi, càng về sau số lượng này sẽ càng nhiều...

Nhưng Vạn Ma lĩnh bên kia thật sự nguyện ý nghe lời đề nghị của một tu sĩ ngũ tầng cảnh?

Kỳ thực, nếu không phải bọn họ đâm lao phải theo lao, thì Lục Diệp có nói cái gì bọn họ đều sẽ cho là đánh rắm.

Có thể nói rằng, Lục Diệp đã đưa ra một đề nghị có lợi cho đôi bên ở đúng thời điểm song phương cần nhất. Đây mới là nguyên nhân lớn nhất khiến đám người Vạn Ma lĩnh bên kia nguyện ý chấp nhận đề nghị này.

Hơn nữa việc đã đến nước này, một phương Hạo Thiên minh cũng có rất nhiều người kỳ vọng chuyện trước mắt sẽ phát triển theo phương hướng này. Nếu hấn từ chối, sẽ chỉ làm Bích Huyết tông mất đi lòng người...

Nhất là sau khi một phương Vạn Ma lĩnh nói ra câu "Thật sự muốn người của Hạo Thiên minh tiếp tục liều mạng cho Bích Huyết tông các người?" kia,

Về cơ bản, đám người Hạo Thiên minh đến nơi này, đều do tuân theo mệnh lệnh của sư môn nhưng đám người Vạn Ma lĩnh lại không như vậy, bọn họ giết Lục Diệp sẽ nhận được chỗ tốt lớn lao.

Cho nên mặc kệ hấn có nguyện ý thực hiện việc này hay không, thì ở thời điểm Lục Diệp nói ra đề nghị, nó đã trở thành một điều tất yếu.

Bỗng nhiên Lý Bá Tiên phát hiện ra, tuy tiểu sư đệ của hấn mới đạt tới ngũ tầng cảnh, lại vẫn một mực được người bảo vệ nhưng từ đầu đến cuối, trong lòng đối phương vẫn trong sáng như

gương.

Tới cuối cùng, hắn từ từ thở dài, nhìn về phía Vị Ương, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Có thể đổi người được không?"

Câu hỏi này không sao nói rõ được nhưng Vị Ương lại hiểu và lắc lắc đầu: "Nàng ngủ rồi." (có vẻ như Thủy Uyên là nhân cách khác của Vị Ương, hoặc ngược lại)

"Vậy không thể mượn dùng lực lượng từ người ngoài rồi." Lý Bá Tiên nói thầm một tiếng.

Chương 270: Bọn Họ Không Đánh Nhau Đâu, Đều Ra Về Thôi

Nếu hướng đi của thế cục đã được định trước, không cách nào thay đổi thì phương diện chi tiết cần phải nói chuyện tử tế mới được.

Hắn nâng tay vuốt mặt một cái, để lộ ra ưu sầu đọng đầy: "Trong lòng tiểu sư đệ nhà ta vốn nhân hậu, không muốn lại có thêm nhiều người chết vì hắn, nếu Vạn Ma lĩnh bên kia cảm thấy đề nghị lúc trước của hắn khả thi, vậy chúng ta cùng nhau đến nói chuyện chi tiết đi!"

Cứ như vậy, một hồi chiến đấu đã được quyết định, nhưng chắc chắn vẫn còn rất nhiều điểm cần bàn luận kỹ càng, không phải chỉ dựa vào một câu "Ai muốn giết ta cứ lên chiến" của Lục Diệp là có thể triển khai ngay được.

Và việc đàm phán này, đương nhiên sẽ do cường giả hai phương tiến hành, kể cả khi Lục Diệp vốn là nguyên nhân gây ra cùng với hạch tâm tranh đấu trong chuyện này, cũng không có tư cách tham dự, dù sao tu vi của hắn quá thấp lại không có quá nhiều hiểu biết trên phương diện này.

Nhưng có Lý Bá Tiên làm chủ, hắn hoàn toàn không cần lo lắng kết quả đàm phán sẽ bất lợi cho mình. Nói nữa, bản thân Lục Diệp đã được thể nghiệm qua tính cách bao che khuyết điểm của sư huynh sư tỷ Bích Huyết tông rồi, nhất là đại sư tỷ, cũng không biết nàng dùng dạng tu vi gì lại dám chống đỡ Thiên Cơ trừng phạt để giết vào Linh Khê chiến trường, và từ lúc tiến vào tới giờ vẫn

một mực canh giữ ở bên người hắc, một tắc cũng không rời.

Lý Bá Tiên nói xong câu này, lập tức có một vị kiếm tu từ trong đám người lên tiếng, sau đó kiếm tu kia lập tức lắc mình đi tới, ôm quyền nói: "Lý sư thúc!"

Thoạt nhìn dáng vẻ hai người này không khác biệt nhau là mấy nhưng trên thực tế, bối phận của Lý Bá Tiên lại cao hơn đối phương một chút.

Có thể nói rằng trước mắt, 99% đám tu sĩ lẫn lộn trong Linh Khê chiến trường này, đều có bối phận thấp hơn hắc.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, bản thân hắc cũng không muốn cứ một mực ở lại trong Linh Khê chiến trường, nhưng hiện giờ linh khiếu bị phá, không thể tấn chức, hắc cũng vô cùng tuyệt vọng.

Kiểm tu này xuất thân từ Bắc Huyền Kiếm tông, cũng là một cường giả có tên trên Linh Khê Bảng.

"Bảo vệ tiểu sư đệ của ta cho tốt." Lý Bá Tiên phân phó một tiếng.

Kiểm tu kia lập tức nói: "Xin sư thúc yên tâm."

Tuy có Vị Ương vẫn một mực che chở Lục Diệp nhưng trạng thái hiện giờ của Vị Ương không thích hợp, dưới tình huống bị thần lôi quần thân, chỉ cần nàng giết thêm một hai người nữa, nhất định sẽ bị thần lôi tiêu diệt.

Trong khi đó, Vạn Ma lĩnh bên kia lại có Thánh Hỏa giáo, đám gia hỏa ấy bị thánh hỏa nhà mình thiêu tâm trí, không còn là người bình thường nữa, không dám chắc sẽ không mạo hiểm hành động.

Sự xuất hiện của kiếm tu này coi như một tầng bảo hiểm.

Lý Bá Tiên nhanh chóng lắc mình đi ra ngoài, vài vị cường giả Linh Khê Bảng khác ở bên này cũng đi ra ngoài. Phía Vạn Ma lĩnh bên kia, cũng vậy, đã có mấy người bay ra.

Ngay sau đó, hơn mười vị cường giả Linh Khê Bảng chụm đầu lại, cùng đàm phán đủ loại chi tiết về trận chiến tiếp theo.

Chưa được bao lâu, từ đoàn thể nho nhỏ này lập tức truyền ra tiếng tranh cãi ồn ào tới đỏ mặt tía tai. Người tỏ ra đặc biệt gay gắt chính là Lý Bá Tiên, chỉ thấy linh lực toàn thân hấn dao động mãnh liệt, kiếm khí đã tàn sát bừa bãi xung quanh.

Lục Diệp xem mà trong lòng run sợ: "Sẽ không thực sự bùng nổ chiến tranh chứ?"

Nếu lập tức bùng nổ chiến tranh, thì hoàn toàn không còn gì để nói nữa rồi.

Vị Ương liếc liếc mắt một cái, trấn an: "Bọn họ không đánh nhau đâu, đều ra về thôi."

Lục Diệp lại xem thêm một lúc nữa, mới phát hiện thế cục bên kia càng ngày càng có xu hướng sẽ lập tức bùng nổ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không một ai ra tay, lập tức hiểu được Vị Ương nói rất đúng...

Hắn nâng tay vỗ vỗ bả vai kiếm tu đang đứng trước mặt mình: "Lúc trước đa tạ sư huynh."

Kiểm tu này đúng là người áo xanh đã thay hắn ngăn cản một vị cường địch lúc trước.

"Chuyện của Lý sư thúc là chuyện của Bắc Huyền Kiếm tông chúng ta, tiểu sư thúc không cần làm như thế." Kiếm tu kia lạnh nhạt trả lời một tiếng.

Tự nhiên hắn lại biến thành tiểu sư thúc của người ta rồi? Lục

Diệp ngấm lại tuổi tác của mình, bỗng nhiên hần phát hiện ra... Bối phận vốn là thứ vô cùng kỳ diệu.

Vị Ương ngồi xổm xuống trên đũa Hồ Phách, Hồ Phách hơi hơi ngẩng đầu lên, híp mắt. Nó được gãi cằm, lộ ra dáng vẻ cực kỳ thoải mái.

Lại nói, chuyện này cũng hơi lạ lùng, bởi vì thoát nhìn lồi đình màu tím đậm trên người Vị Ương vô cùng cuồng bạo, nhưng người ngoài tiếp xúc vào nó lại không xảy ra chuyện gì.

Lúc trước, thông qua những lời người khác nói chuyện, Lục Diệp đã biết thứ này tên là Diệt Hồn Thần Lô, dường như nó có liên quan tới chuyện đại sư tử mạnh mẽ xâm nhập vào Linh Khê chiến trường giết người. Nàng giết càng nhiều người, tổn thương mà nó gây ra cho nàng càng lớn.

Nhưng hiện giờ xem ra đại sư tử vẫn bình yên tựa như không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, nàng còn tùy ý để lồi đình màu tím đậm ấy không ngừng chớp lóe trên người. Lục Diệp cũng không biết là nàng thật sự không có việc gì hay là đang giả vờ không có việc gì.

"Quản sự các tông môn của Vạn Ma lĩnh đều rút tới đây nhanh!" Bỗng nhiên từ cách đó không xa truyền đến tiếng quát của Lý Bá Tiên.

Sau một thoáng do dự, rất nhanh đã có từng bóng dáng từ bên kia lao tới bên này, Lục Diệp thờ ơ lạnh nhạt nhìn qua, hần phát hiện ít nhất cũng có bốn mươi người vừa lên!

Nói cách khác, ở nơi đây có chừng đó tông môn Vạn Ma lĩnh tụ tập.

Lại một lát sau, bỗng nhiên từ bên kia truyền đến từng tràng xì xào nho nhỏ. Hình như là tiếng của Lý Bá Tiên nhưng Lục Diệp

không thể nghe được rõ ràng, theo âm thanh nho nhỏ đó vang lên, bất chợt từ trên bầu trời lại xuất hiện một vòng lốc xoáy màu vàng. Bên trong lốc xoáy màu vàng kia là một cột sáng màu trắng ngà rơi thẳng xuống Lý Bá Tiên.

Không đợi cột sáng màu trắng ngà kia hoàn toàn rơi xuống, Lý Bá Tiên đã nâng tay tóm một cái, trên tay lập tức bắt được một tấm da thú có phong cách cổ xưa.

Cột sáng kia lập tức tan biến, lốc xoáy màu vàng cũng mất đâu không thấy.

Chương 271: Đây Là Chỗ Tốt Khi Sau Lũng Có Người!!!

"Đó là cái gì?" Đây là lần đầu Lục Diệp nhìn thấy loại chuyện này, không khỏi tò mò.

"Thiên Cơ khế!" Vị Ương giải thích: "Loại này cần rất nhiều người cùng nhau ký kết khế ước. Nếu một đám lập Thiên Cơ thế sẽ rất phiền toái, cho nên có thể mời Thiên Cơ khế đến, nhưng cần tiêu phí một chút công huân."

Lục Diệp cảm thấy rất ngạc nhiên.

Hình như ở thế giới này, Thiên Cơ là một loại tồn tại không thể diễn tả bằng lời, chỉ biết thứ này vô cùng cao cao tại thượng, một mực ở phía trên giám sát chúng sinh. Và nếu chịu tiêu phí một chút công huân, bọn họ hoàn toàn có thể tạo nên một mối liên kết kỳ diệu cùng Thiên Cơ.

Lý Bá Tiên cầm Thiên Cơ khế, nghiêm túc kiểm duyệt một phen, sau đó dứt khoát cắn đứt đầu ngón tay của mình, ấn một dấu vân tay bằng máu lên trên. Hắn là người dẫn đầu, ngay sau đó, đám đông tu sĩ bên kia cũng lần lượt làm như thế.

Rất nhanh, trên Thiên Cơ khế đã xuất hiện mấy chục dấu vân tay bằng máu.

Tiếp đó, Lý Bá Tiên với vẻ mặt âm trầm cầm Thiên Cơ khế đi rồi trở về.

Một lát sau, nhóm cường giả hai đại trận doanh bắt đầu rút lui, để lại chiến trường trống rỗng. Dưới đám cường giả ước thúc,

giải đất trung tâm tại Kim Quang đỉnh vốn đang ồn ào nhốn nháo đã nhanh chóng trở nên thoáng đãng, thậm chí những thi thể lúc trước cũng được mang đi hết, tu sĩ hai phương mỗi bên chiếm cứ một phương, mà giải đất trung tâm kia, đột nhiên xuất hiện một khu vực vô đài chiếm diện tích chừng hai mươi trượng (1 trượng bằng 3 mét).

Đây chính là chiến trường mà Lục Diệp sẽ giao thủ cùng tu sĩ Vạn Ma lĩnh!

Giờ phút này, Lục Diệp đang cùng Vị Ương xem xét đủ loại điều khoản có ghi rõ trên Thiên Cơ khế. Đây là toàn bộ chi tiết mà cường giả hai phương đã định ra, được Thiên Cơ chứng kiến, bất cứ ai cũng không thể vi phạm.

Có hơn 30 điều khoản trên này, cân nhắc cực kỳ toàn diện, hoàn toàn ngăn chặn những loại tính toán đầu cơ trục lợi có thể xảy ra.

Mục quan trọng nhất trong đó chính là Lục Diệp sẽ nghênh chiến tu sĩ Vạn Ma lĩnh có tu vi cao nhất là dưới lục tầng cảnh và tu hành Địa cấp công pháp, sở dĩ bọn họ cố ý đánh dấu điểm này, tự nhiên là bởi vì tu sĩ lục tầng cảnh tu hành Thiên cấp công pháp và tu hành Địa cấp công pháp chính là hai loại tồn tại hoàn toàn khác nhau.

Đối tượng trước đã mở ra 180 khiêu còn đối tượng sau mới mở ra gần 81 khiêu, chênh lệch thật lớn.

Đây là chỗ tốt khi sau lưng có người. Lúc trước Lục Diệp không có cân nhắc đến điểm này nhưng Lý Bá Tiên lại khác.

Thêm nữa, trên Thiên Cơ khế cũng ghi rõ, hai bên không được mượn dùng bất cứ một loại ngoại lực gì, không hạn chế các loại linh khí đã được luyện hóa nhưng trong chiến đấu không được sử dụng các loại linh phù ...

Dưới sự hạn chế của những điều khoản này, bên kia muốn thắng lợi, nhất định phải đường đường chính chính chém giết Lục Diệp trong một trận chiến chính diện!

Trên Thiên Cơ khế này, có rất nhiều điều khoản không quá có lợi cho Lục Diệp, nhưng cũng có một chút là có lợi cho hắn.

Ví dụ như bên trong mỗi một màn chiến đấu, Lục Diệp đều có thể lựa chọn quyền lợi nghỉ ngơi hồi phục một nén nhang. Đây chính là kết quả mà Lý Bá Tiên toàn lực tranh thủ tới. Trên thực tế với một tu sĩ, thời gian nghỉ ngơi hồi phục chỉ có một nén nhang là quá ngắn nhưng có nói cái gì thì Vạn Ma lĩnh bên kia cũng không chịu đồng ý kéo dài thời gian hơn, Lý Bá Tiên không còn cách nào khác.

Nhưng cũng bởi vậy mà hắn đã tranh thủ được một điều khoản có lợi cho Lục Diệp.

Đó là trận chiến này có hạn định là ba ngày. Ba ngày sau, nếu Lục Diệp còn sống, thì một phương Vạn Ma lĩnh nhất định phải lùi lại!

Hoặc là trận chiến sẽ kết thúc khi Lục Diệp giết sạch đám tu sĩ xuất chiến thuộc những tông môn có tên trên Thiên Cơ khế!

Lục Diệp lần lượt xem qua rồi ghi nhớ những điều khoản trên vào trong lòng.

Vị Ương với vẻ mặt lo lắng, quay sang nhìn hắn: "Tiểu sư đệ, người có thể không làm như vậy, nếu ta cùng với tứ sư huynh người liều chết bảo vệ, cũng chưa chắc đã không có cơ hội mang người đi!"

Kể cả khi Lý Bá Tiên đã cực lực tranh thủ, thì chỉ cần nghĩ cũng biết Lục Diệp lấy tu vi ngũ tầng cảnh, gần như hoàn toàn không có hy vọng sẽ sống sót dưới màn công kích xa luân chiến

của địch quân. Bên Vạn Ma lĩnh kia có tới mấy chục tông môn, mỗi nhà chỉ tùy tiện xuất động một tu sĩ ngũ, lục tầng cảnh cũng có thể khiến Lục Diệp tiêu hao mà chết.

Lục Diệp nghe xong lời Vị Ương nói lại lắc đầu: "Mọi người đã làm quá nhiều cho ta, đã nhiều người phải chết như vậy, tới cuối cùng ta cũng không thể cứu một mực tránh ở phía sau người khác. Đại sư tỷ và tứ sư huynh nguyện liều chết bảo vệ ta, ta làm tiểu sư đệ cũng không thể cứu yên tâm thoải mái nhận lấy được. Nói nữa, trận chiến này bắt nguồn từ ta, vậy hãy để ta tự tay kết thúc nó đi!"

Tâm trạng Vị Ương lập tức trở nên buồn bã, nàng đã đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ được một tiểu sư đệ, cũng đợi được đến khi tông môn có hi vọng truyền thừa, ai biết đâu tiểu sư đệ của nàng lại bị cuốn vào bên trong ván cờ của hai đại trận doanh.

Trong cơn sóng triều điên cuồng này, kể cả nàng, một Chân Hồ cảnh mạnh mẽ giết vào Linh Khê chiến trường cũng khó có thể ngăn cản nổi, huống chi là tiểu sư đệ chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh.

Nàng chỉ hận thiên đạo bất công, chỉ hận tu vi của chính mình không đủ!

"Đại sư tỷ!" Bỗng nhiên Lý Bá Tiên khẽ quát một tiếng.

Nương theo một tiếng quát này, khí tức có chút bạo loạn của Vị Ương đã chậm rãi bình phục, con người hơi tan rã lại một lần nữa trở nên tập trung.

"Ta sẽ không chết!" Vẻ mặt Lục Diệp rất bình thản: "Ta còn muốn nhìn xem rốt cuộc Bích Huyết tông có đáng vẻ như thế nào. Trên cõi đời này ta không có nhà, không có thân nhân, chưởng giáo đã thu nhận ta, thì Bích Huyết tông chính là nhà của ta, người và tứ sư huynh chính là thân nhân của ta! Cho nên, ta sẽ không chết!"

Hắn cất bước tiến lên, đi từng bước một tới trung tâm vòng chiến, nơi này đã được hai nhóm cường giả đại trận doanh quy hoạch thành một võ đài đơn giản. Hắn đứng thẳng người, nhìn về phía trận doanh Vạn Ma lĩnh, nhẹ nhàng mở miệng: "Ai tới nhận lấy cái chết!"

Chương 272: Hạng Người Không Biết Tự Lượng Sức Mình!

Từng đôi mắt bao gồm vẻ châm chọc và tàn nhẫn từ một phương Vạn Ma lĩnh cũng hướng về nơi này, bọn họ nhìn Lục Diệp giống như nhìn một người chết.

Trong suy nghĩ của đám người ấy, chỉ sợ tên đệ tử Bích Huyết tông này đã điên rồi mới đưa ra đề nghị lúc trước. Đối phương chỉ có tu vi ngũ tăng cảnh cũng dám khiêu khích cả trận doanh Vạn Ma lĩnh.

Đúng là hạng người không biết tự lượng sức mình!

Hiện giờ hai bên đã đạt thành Thiên Cơ khế, một phương Hạo Thiên minh không còn khoảng trống để đổi ý nữa. Nói cách khác, bất kể một ai dám can đảm quấy nhiễu trận chiến đấu này, đều sẽ bị Thiên Cơ khế trói buộc, sau đó do nhóm cường giả hai phương đã ký kết khế ước cùng nhau ra tay tiêu diệt.

Cho nên kể cả tồn tại mạnh mẽ như Yến Hình, cũng không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ gì, chỉ có thể cách một cái Kim Quang đỉnh mà hung tợn nhìn chằm chằm vào Lý Bá Tiên phía đối diện.

Cũng may lúc trước vì trấn an Yến Hình, Lý Bá Tiên đã ước định với người này, chờ sau khi chuyện trước mắt xong xuôi, hẳn sẽ cho đối phương một cơ hội giải quyết ân oán!

Đây cũng là nguyên nhân khiến Yến Hình có thể an ổn ngồi ở

chỗ này.

Phần đông ánh mắt của đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều mang theo một tia lửa nóng, tựa như tu sĩ ngũ tầng cảnh đang đứng trên Kim Quang đỉnh kia, chính là một tòa bảo khố còn sống!

Chỉ cần có thể giết được hắn, bọn họ sẽ đạt được phần thưởng khổng lồ tới mức không bao giờ dùng hết.

Gần như cùng lúc Lục Diệp hô lên câu nói kia, có một vị nam tử thân hình khôi ngô đã nhảy lên: "Ta đến!"

Tuy gia hỏa này chỉ đạt tới ngũ tầng cảnh nhưng vừa nhìn đã biết đi theo con đường thể tu, y vào bản thân da dày thịt béo, muốn thử bản lĩnh của Lục Diệp xem sao, đồng thời trong lòng cũng ôm theo tâm lý may mắn, lỡ như có thể giết được Lục Diệp thì hắn sẽ phát nhanh chỉ trong một đêm!

"Bích Huyết tông, Lục Diệp!" Lục Diệp mở miệng.

"Bạch Lang thành, Thạch Lỗi!" Nói xong câu đó, hắn lập tức thò tay vào túi trữ vật đeo bên người sờ soạng một hồi, muốn lấy phòng ngự linh khí của mình ra. Có phòng ngự linh khí ở đây, hắn có thể đứng ở thế bất bại. Nhưng hắn vừa với tay vào trong túi trữ vật, sắc mặt đã đại biến, chỉ vì Lục Diệp ở đằng trước kia đã lấy một loại tốc độ cực nhanh lao vút về phía hắn rồi.

Chỉ vài bước chân, Lục Diệp đã tập kích đến trước mặt người này. Thể tu tên là Thạch Lỗi nọ vừa lấy ra phòng ngự linh khí của mình, đó là một thanh linh khí nhỏ loại hình lá chắn.

Thạch Lỗi vội vàng lui về phía sau, đồng thời thúc giục linh lực rót vào trong linh khí.

Bên kia, trường đao trên tay Lục Diệp đã ra khỏi vỏ, linh lực màu lửa đỏ bám lên, quang hoa xuất hiện.

Thạch Lỗi đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt hoảng sợ nhìn Lục Diệp, nơi vết hầu đã lộ ra một đường máu nhạt. Đường máu nọ nhanh chóng mở rộng, ngay sau đó máu tươi phun trào từ đường máu nọ, cái đầu bị máu tươi trùng kích bay lên cao cao.

Ở phía sau lưng xác chết không đầu là đám đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh với vẻ mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm một màn này. Cả đám đều kinh hãi tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Dù lúc trước Hàn Già Nguyệt từng nói Lục Diệp có thể vượt cấp giết người, nhưng hẳn có thể chém giết một tu sĩ đồng tu vi nhanh chóng như thế vẫn khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Phải biết rằng, đối thủ của hắn chính là một thể tu nổi tiếng da dày thịt béo vậy mà quãng thời gian giao chiến giữa hai bên quá ngắn ngủi, gần như cả hai chỉ vừa báo tên họ... chiến đấu đã xong.

"Ngu xuẩn!" Một vị cường giả xếp trên Linh Khê Bảng của Vạn Ma lĩnh hừ lạnh một tiếng.

Kẻ ngu xuẩn trong miệng người này chính là gia hoả Thạch Lỗi kia. Trong tình huống đã biết rõ đối phương không dễ chọc lại vẫn khinh địch như thế, trước khi xuất chiến không chuẩn bị chu đáo, chờ đến lúc lên võ đài mới chuẩn bị lấy ra phòng ngự linh khí.

Người có tính cách như vậy nhất định làm gì cũng khó khăn, dù hôm nay không chết thì sớm muộn gì cũng chết.

Về phần trận doanh Hạo Thiên minh đối diện, sau khi kinh ngạc ngắn ngủi qua đi, cả khu vực bỗng bùng nổ một tràng âm thanh trầm trồ khen ngợi ồn ào. Và tiếng của Lý Bá Tiên là lớn nhất, sắc mặt vốn căng thẳng của Vị Ương cũng thoáng giãn ra được một chút.

Lục Diệp nhanh chóng thu hồi linh khí tiểu thuận và túi trữ vật

của Thạch Lỗi, rồi xoay người tung đi, cho Vị Ương nhận lấy. Đây là chiến lợi phẩm của hắc, chiến lợi phẩm đầu tiên!

Giết địch đoạt chiến lợi phẩm là một truyền thống tốt đẹp, bất cứ lúc nào cũng không thể vứt bỏ.

Trận đầu tiên đã thất lợi, không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều cảm thấy mất mặt, nhưng đại đa số mọi người cũng biết, đây chỉ mới là bắt đầu.

Đám người Vạn Ma lĩnh bên này sẽ dùng xa luân chiến để đối đầu cùng Lục Diệp, mỗi tông môn tới đây đều có một danh ngạch nghênh chiến. Bởi vậy, bọn họ có thể thất bại, có thể chết trận nhưng không hề vô ích vì người đằng sau luôn luôn có cơ hội.

Thế nhưng Lục Diệp lại khác, nếu hắc thất bại một lần, hắc sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Thời hạn ba ngày, tối thiểu cũng trải qua mấy chục màn chiến đấu thậm chí càng nhiều hơn. Một tu sĩ ngũ tầng cảnh làm sao có thể gánh chịu nổi?

"Kế tiếp!" Lục Diệp lui về phía trước trận doanh bên mình, nhẹ nhàng lắc lắc vết máu trên lưỡi đao.

Người quản sự của các đại tông môn Vạn Ma lĩnh lại âm thầm thương nghị một phen, rất nhanh đã có một người đi tới. Đó là một nữ tử, tư sắc không tầm thường, dáng người đầy đặn. Điểm mấu chốt chính là nữ tử này ăn mặc cực kỳ ít, gần như vừa hiện thân đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt nhìn về phía nàng.

Vị Ương vừa thấy đã trầm mặt, khẽ quát: "Thứ hồ ly lẳng lơ!"

Lý Bá Tiên cũng nhíu mày, âm thầm lo lắng. Đối mặt với một mỹ nhân như vậy, chỉ sợ thiếu niên huyết khí phương cương như tiểu sư đệ sẽ rất khó xuống tay hạ sát thủ. Không thể không nói, Vạn Ma lĩnh đẩy ra người thứ hai này không phải chọn bừa mà có

sách lược đằng hoàng.

Lý Bá Tiên quay đầu nhìn Lục Diệp, lại thấy vẻ mặt Lục Diệp vô cùng bình tĩnh, hắn còn tự giới thiệu: "Bích Huyết tông, Lục Diệp!"

Chương 273: Trên Đồi Này Lấy Đâu Ra Nhiều Công Bằng Như Vậy?

Nàng kia quay đầu liếc mắt nhìn thi thể cách đó không xa một cái, cần cổ khẽ rụt lại, dáng vẻ giống như có chút sợ hãi, vẻ mặt kinh hoảng khiến người ta không khỏi nổi lên lòng thương xót. Sau khi nàng nghe được âm thanh của Lục Diệp mới nững nịu đáp lại một câu: "Phong Hoa viện, Sơ Tuyết!"

Lại nghe "Oanh" một tiếng, đất đá dưới mặt đất bắn tung ra, Lục Diệp đã bổ nhào về phía Sơ Tuyết, động tác vô cùng nhanh chóng.

"Vị sư đệ này đừng nóng vội mà!" Sơ Tuyết ồ à ồ ẹ ọ nói xong một câu nững nịu vô cùng nhưng ra tay lại tàn nhẫn đến đỉnh điểm, nàng vừa nâng tay lên là một hỏa cầu đang hùng hực thiêu đốt. Chưa hết, đằng sau hỏa cầu còn có một lưỡi phong nhận (đao gió) màu xanh nhạt.

Mấu chốt là thời điểm nữ nhân này ra tay, bộ y phục thiếu vài kia căn bản không che được cảnh xuân, khiến cho đám đông tu sĩ đang xem cuộc chiến được mở rộng tầm mắt.

"Đồ hư hỏng, không biết xấu hổ!" Vị Ương đã tức điên lên, chỉ hận không thể lao tới vặn đầu tiện tì này xuống!

"Không tốt!" Lý Bá Tiên cũng thay đổi sắc mặt.

Ngay lúc này, ở bên trong võ đài, Lục Diệp đã nâng đao chém tới hỏa cầu kia. Hỏa cầu này còn không bằng chiêu thức do Đồng

Thúc Dạ thi triển, đương nhiên là hấn không sợ.

Nhưng không chờ hấn chém trúng hỏa cầu nọ, phong nhận đi theo phía sau hỏa cầu chọt nổ tung. Trên mặt nữ tử tên Sơ Tuyết kia hiện lên một nụ cười đắc ý, trong lòng thầm hô nhỏ: "Đánh trúng rồi!"

Cuồng phong nổi lên bốn phía, phong trợ hỏa thế (gió tăng thế lửa), hỏa cầu kia bỗng nhiên hóa thành một luồng liệt diễm hùng hực, uy lực tăng vọt không chỉ hơn hồi nãy ba phần, lập tức chụp xuống đầu Lục Diệp.

Đây là thuật pháp sở trường nhất của Sơ Tuyết. Nàng là một pháp tu lục tăng cảnh nhưng không hề coi thường Lục Diệp thấp hơn mình một tầng tu vi, dù sao thi thể của thể tu hồi nãy vẫn còn ở sát bên chân...

Cho nên nàng vừa ra tay chính là một đòn sát thủ, ý đồ muốn làm một lần hành động mà diệt sát được Lục Diệp.

Nhưng nụ cười trên mặt nàng vừa nở rộ, đã trở nên cứng ngắc.

Chỉ thấy trong ánh lửa hùng hực kia, bóng dáng Lục Diệp ngang nhiên giết ra, tốc độ vốn đã cực nhanh lại đột nhiên gia tăng.

Sơ Tuyết hoa dung thất sắc (mặt hoa biến sắc), vội vàng thúc giục thuật pháp ngăn cản.

Nhưng đâu còn kịp nữa, Lục Diệp đã tiến lên, một đao chặt đứt cánh tay nàng vừa nâng lên kia, lại đánh ra tiếp một đao phá vỡ lá chắn linh lực ở trước mặt nàng, một đao này còn thuận thế kéo dài tạo thành miệng vết thương trên ngực, bụng nàng.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết tiếng vang lên, nữ tử bại lộ cảnh xuân lão đảo lui về phía sau, hai mắt đầy lệ long lanh, cuối

cùng thứ hiện ra trước mắt nàng là một luồng ánh đao lóe sáng.

Ở phía trước thi thể nữ tử kia, Lục Diệp có chút chật vật đứng thẳng dậy, vừa rồi suýt chút nữa hắn đã thất thế, cũng may ở ngay thời điểm hắn phát hiện tình huống có chút không đúng đã vội vàng thúc giục Ngự Thủ ngăn cản, lúc này mới không bị thương tổn quá lớn. Nhưng mái tóc và y phục đều bị đốt mất một chút.

Lúc này, hắn không tiếp tục lui về chỗ, mà đứng ngay phía trước trận doanh Vạn Ma lĩnh, từ từ nâng trường đao lên, nhàn nhạt nói: "Kế tiếp!"

Dường như mũi đao thẳng tắp kia đang chỉ vào mỗi một tu sĩ Vạn Ma lĩnh có mặt tại nơi này...

Phía sau hắn, đám tu sĩ Hạo Thiên minh là một mảnh lặng ngắt như tờ, không ít người lộ ra vẻ dở khóc dở cười, tiểu tử Bích Huyết tông này hơi bị cuồng ngạo đến mức quá đáng.

Nhưng thoát nhìn cảnh tượng này... Thật sự khiến thể xác và tinh thần người ta vô cùng thông suốt.

"Giết hay lắm!" Đôi mắt Vị Ương đã cong thành hình trăng non.

Không còn nghi ngờ gì nữa, biểu hiện lạt thủ tồi hoa của tiểu sư đệ rất hợp với khẩu vị của nàng, cái gì mà chân dài, phía trước trắng như tuyết, đủ mềm, đủ lớn chứ? Ở trước mặt trận doanh, chỉ là một đồng thịt nát mà thôi!

Khóe mắt Lý Bá Tiên lại hơi run rẩy: "Sao tiểu sư đệ lại có cùng đức hạnh với tam sư huynh chứ? Cả hai lại đều dùng đao!" Bỗng nhiên hắn có chút phát điên, hét lên: "Vì sao cứ phải dùng đao?"

Rất nhanh trận đấu thứ ba đã bắt đầu.

Dựa theo điều khoản ước định của song phương trên Thiên Cơ

khế, sau mỗi một màn chiến đấu, Lục Diệp đều có cơ hội lựa chọn nghỉ ngơi hồi phục một nén nhang, nhưng nếu hắn không chọn, đương nhiên một phương Vạn Ma lĩnh sẽ không cho hắn có thời gian thở dốc.

Phía trên võ đài, gần như đều là Lục Diệp đuổi theo vị tu sĩ lực tăng cảnh kia để chém giết, chỉ ngắn ngủi một lát sau, hắn đã giết cho người nọ chỉ còn cách chống đỡ, không có lực đánh trả.

Mắt thấy cảnh này, trong lòng đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh âm thầm kêu may mắn, may mắn vì bọn họ đã biết tiểu tử Bích Huyết tông này có thể vượt cấp giết địch từ trước, nếu bọn họ thực sự đồng ý với đề ban đầu nghị của hắn, chỉ sợ không một ngũ tăng cảnh nào dám đi lên chịu chết.

Ngay cả lực tăng cảnh cũng không phải đối thủ, càng đừng vớ vẩn (bình luận lung tung về một chuyện hoặc một điều gì đó mà bản thân không am hiểu) tới ngũ tăng cảnh!

Ánh đao hiện lên, máu tươi vẩy ra, khi Lục Diệp nghiêng người về phía trước, đang chuẩn bị dùng một đao chém chết đối thủ của mình thì đối phương lại hô to một tiếng: "Ta nhận thua!"

Trường đao trong tay Lục Diệp dừng ngay phía trước phần gáy của người nọ, đao phong mang theo Phong Duệ linh văn cắt qua một tầng da thịt, máu tươi róc rách chảy xuống.

"Ta nhận thua!" Người nọ vội vàng nhảy lùi lại phía sau, đưa tay sờ sờ phần gáy, vẻ mặt nghĩ mà sợ.

Nếu vừa rồi hắn kêu hơi chậm một chút thì giờ phút này nhất định là không giữ được cái đầu trên cổ nữa. Tuy nhận thua rất mất mặt nhưng vẫn hơn là không còn tính mạng.

Lục Diệp thu đao, không có đuổi tận giết tuyệt. Kỳ thật không phải hắn không muốn làm vậy, mà ở trên Thiên Cơ khế đã ước

định bên Vạn Ma lĩnh có cơ hội nhận thua.

Cơ hội này chỉ nhằm vào Vạn Ma lĩnh, Lục Diệp lại không có. Nếu hắn thua, nhất định phải chết!

Có thể nói, ngay từ lúc bắt đầu, trận chiến đấu này đã không có chút công bằng nào.

Nhưng trên đời này lấy đâu ra nhiều công bằng như vậy?

Chương 274: Đây Là Kỹ Xảo Giết Người!

Người nọ xám xịt lui về, trong đầu nhớ lại trận chiến đấu gần gũi vừa rồi, không nhận được lại rừng mình một cái. Hắn chưa bao giờ đụng tới một tu sĩ ngũ tầng cảnh mà dồi dào tính xâm lược và tính tiến công như vậy. Ở thời điểm chém giết cùng đối phương, hắn cũng không khỏi sinh ra một loại ảo giác rằng chính hắn mới là người có tu vi thấp hơn.

"Lại đến!" Lục Diệp nhìn về phía trước.

Có người nhảy ra, trận chiến đấu thứ tư bắt đầu!

Trong trận doanh Hạo Thiên minh, mấy cường giả trên Linh Khê Bảng đang bao vây bên người Lý Bá Tiên, một người nhíu mày nói: "Tuy chiến đấu liên tục kiểu này có tác dụng áp chế nhuệ khí của kẻ địch rất tốt, nhưng loại này tiêu hao quá lớn, sợ là không kiên trì được bao lâu."

"Đúng vậy, hơn nữa tuy hắn chém giết vô cùng hung ác nhưng lúc ra tay lại không có trình tự quy tắc gì hết. Nếu gặp được địch nhân có kỹ xảo cao siêu sợ là có chút khó làm." Người còn lại mở miệng nói.

Mấy người này đã trở thành cường giả trên Linh Khê Bảng, đương nhiên ánh mắt đều vô cùng độc. Dù Lục Diệp mới chiến ba trận nhưng bọn họ đã nhìn ra điểm hạn chế của hắn, đó là cách thức chiến đấu của Lục Diệp quá mức ngông cuồng hung hãn.

Nếu Lục Diệp đối mặt với số lượng địch nhân không nhiều lắm, loại đấu pháp cuồng mãnh này là phương thức thích hợp nhất

để đối phó, thường thường có thể dọa cho địch nhân sợ. Nhưng hiện giờ hắc cần phải đối mặt với địch nhân số lượng quá nhiều, chỉ có ổn đả ổn trát (làm đến đâu chắc đến đấy) mới là chính đạo.

Huống chi, bên phía đối thủ còn có mấy cường giả Linh Khê Bảng kia tọa trấn, địch nhân không thể bị dọa sợ được, dù Lục Diệp có hung tàn gấp đôi, cũng sẽ có người đi lên nghênh chiến.

Còn nữa, đúng là Lục Diệp ra tay không có chút trình tự quy tắc gì hết, mỗi một đao đều là thủ đoạn giết người. Có thể nói, chiêu nào dễ giết người nhất thì hắc sẽ xuất ra đao ấy.

Đây là phương thức chiến đấu hắc đã đúc kết được qua một hồi chiến đấu cật lực lúc trước, bởi vì chưa từng có ai dạy hắc nên dùng đao như thế nào.

Phương thức như vậy tự nhiên là hung ác nhưng lại có sơ hở rất lớn, thực dễ dàng bị người khác bắt lấy cơ hội.

Nhóm cường giả Hạo Thiên minh có thể nhìn ra điểm này, một phương Vạn Ma lĩnh chắc chắn cũng có thể nhìn ra.

Cho nên người mà Vạn Ma lĩnh bên kia phái ra cho trận chiến thứ tư, là một tu sĩ tinh thông kỹ xảo đấu chiến.

Người nọ cầm một thanh trường kiếm trong tay, dưới tình huống thúc giục linh lực, trường kiếm trong tay như sống lại, đâm, chọc, vẩy, chống... Đủ loại thủ đoạn đều xuất hiện, quả nhiên đã khiến người ta hoa cả mắt.

Nhưng Lục Diệp chỉ đánh xuống mấy đao, đã khiến kiếm pháp của người này từ hỗn loạn trở thành chói sáng, kiếm tu nọ thật vất vả mới dò xét được một sơ hở, dùng một kiếm đâm thẳng về phía ngực Lục Diệp, kết quả đã bị một loại linh văn chợt lóe rồi biến mất ngăn cản lại.

Ngự Thủ linh văn đã bị Hàn Già Nguyệt làm bại lộ ra ngoài,

đương nhiên Lục Diệp cũng không cần phải che giấu nữa. Lúc trước hắn vẫn không thúc giục, là bởi vì không cần thiết Nhưng đối mặt với đối thủ có kỹ xảo không tồi này, Ngự Thủ linh văn cũng rất quan trọng.

Trong trận chiến mà hắn cứu Hồ Phách lần trước, hắn đã từng gặp loại đối thủ có kỹ xảo không tồi này rồi nên cũng biết phải làm sao để đối phó loại người như vậy.

Cách đối phó thích hợp nhất hoàn toàn không phải là liều mạng so kỹ xảo với người ta. Kỹ xảo của người cao tới đâu, cứ ăn một đao của ta trước lại tính. Nói ngắn gọn, chính là chiến thuật 'người đánh theo kiểu của người, ta chiến theo cách của ta'!

Ngay khi tu sĩ Vạn Ma linh kia xuất ra một kiếm không làm nên trò trống gì còn bị trường đao đánh rớt, trên mặt đối phương lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, há mồm hô to: "Ta nhận..."

Nhưng một chữ cuối cùng còn chưa thốt nên lời, đầu người đã rơi xuống đất.

Lục Diệp đứng tại chỗ, huyết khí cuộn cuộn, sát khí đằng đằng.

Bỗng dừng trong lòng hắn lại hiểu ra, chỉ cần hắn xuất đao đủ nhanh, địch nhân sẽ không kịp nhận thua.

Hắn cũng biết nếu tiếp tục đánh như vậy sẽ tiêu hao rất lớn, hắn cũng biết lẽ ra mình nên kéo dài thời gian, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một người, không biết sẽ phải đối mặt với biết bao nhiêu trận chiến đấu trước mặt, chỉ có giết cho đám địch nhân trước mặt phải run rẩy sợ hãi, thì cục diện phải đối mặt sau này mới chuyển biến tốt đẹp.

Lục Diệp nhìn chăm chăm vào thi thể đang nằm trên mặt đất, bỗng nhiên hắn lại phát hiện, dường như loại đối thủ tinh thông

kỹ xảo này cũng không phải quá khó đối phó. Lúc ấy ở thời điểm cứu Hồ Phách, hắn đã suýt chút nữa thì liều mạng đồng quy vu tận với địch nhân. Tới cuối cùng tuy hắn giết được địch nhân nhưng bản thân cũng bị trọng thương, được Hồ Phách mang về tìm Hoa Từ cứu trị, khiến cho nữ tử lòng dạ hiểm độc kia được dịp chế nhạo một trận.

Lúc sau, hắn chậm rãi phản ứng lại, không phải địch nhân dễ đối phó, mà là kinh nghiệm đối địch của hắn đã trở nên ngày càng phong phú. Qua một hồi chém giết kia, lần lượt đi qua từng lần tranh đấu, máu tươi và vết thương mang đến cho hắn không chỉ đơn giản là thực lực tăng trưởng, còn có kinh nghiệm và nhãn lực tăng lên.

Quả thực phương thức giết địch của hắn không có chút trình tự quy tắc gì, nhưng mỗi một đao chém ra lại là một đao thuận tay nhất, hoàn mỹ nhất. Trong mắt hắn, loại trình tự quy tắc kia quá mức cứng nhắc, còn phương thức của hắn mới là kỹ xảo tốt nhất.

Đây là kỹ xảo giết người!

"Tiểu sư đệ!" Bỗng nhiên giọng nói của Lý Bá Tiên từ đằng sau truyền đến. Bởi vì sao khi Lục Diệp giết người nọ, hắn lại đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, giống như trúng phải Định Thân Thuật vậy. Đối thủ đã nhảy ra ngoài, vậy mà hắn vẫn còn thờ ơ.

Lục Diệp lập tức hoàn hồn, hóa ra trong khi không chú ý, bản thân hắn đã ngộ ra được rất nhiều thứ mà trước kia hắn chưa từng nhận thấy.

Kình phong đánh úp lại phía sau đầu, hắn lập tức xoay người, bổ ra một đao, đao này lập tức va chạm cùng thanh linh khí trong tay đối phương mới đánh úp lại, đốm lửa văng khắp nơi!

Mãi cho đến lúc này, Lục Diệp mới nhìn rõ hình dáng đối thủ của mình, là gia hỏa có thân hình cường tráng, hai tay cầm một

thanh đại kiếm bản rộng, nhảy lên từ giữa không trung, hung hăng đánh xuống.

Chương 275: Nhất Lực Hàng Thập Hội!!!

Trong nháy mắt khi hai thanh vũ khí va chạm vào nhau, Lục Diệp hơi hơi trầm mình xuống, trọng tâm hạ thấp, ổn định thân hình, ngay sau đó bức một đao trở về.

Khi tiếng ma sát chói tai vang lên, trong mắt nam tu cường tráng kia hiện ra vẻ không sao tin nổi, chỉ vì phía trước truyền đến một luồng lực lượng không gì đỡ nổi, trực tiếp đánh bay hắn đi ra ngoài.

Một màn này đã khiến tất cả mọi người nhìn mà ngơ ngẩn.

Bởi vì dù xét trên bất cứ phương diện nào, là thân hình hay là kích thước vũ khí, thì Lục Diệp cũng hoàn toàn không thể so sánh được với đối phương, đối thủ lần này của hắn rõ ràng là một tu sĩ thuộc loại hình lực lượng cuồng mãnh. Người có khí huyết tràn đầy như vậy, trời sinh thích hợp đi theo con đường thể tu, nhưng đại khái là gia hoả này muốn trở thành binh tu, cho nên mới lựa chọn một thanh binh khí khoa trương như thế, muốn nhất lực hàng thập hội (chỉ một người có khí lực lớn có thể chiến thắng mười người có võ nghệ - ở trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả mưu kế đều vô dụng).

Và hắn cũng không lựa chọn sai, một đường này đi tới, không một tu sĩ đồng cấp bậc nào có thể so lực lượng cùng hắn, kể cả khi đối phương có lực lượng không kém hắn, cũng sẽ bị một thanh đại kiếm khoa trương của hắn chém tới hoài nghi nhân sinh.

Mãi cho đến lúc này...

Lại có chuyện càng khiến hắn cảm thấy khó có thể chấp nhận nổi chính là, đối phương chỉ dùng một tay nắm đao, đã đánh bay được hắn ra ngoài! Lần này đã đến lượt hắn phải hoài nghi nhân sinh

"Lực lượng thật mạnh!" Một vị cường giả Linh Khê Bảng ở bên người Lý Bá Tiên khẽ hô nhỏ, hơn nữa cũng không biết có phải ảo giác hay không, người này lại cảm thấy hình như trên người Lục Diệp vừa xuất hiện một thứ gì đó biến đổi!

Nếu nói lúc trước Lục Diệp còn có chút chân tay lỏng lẻo, thì hiện giờ hắn đã hoàn toàn buông thả...

Ánh mắt Lý Bá Tiên chớp lóe một chút, hắn cũng nhìn ra một thứ gì đó hơi khác bình thường.

"Xin chào, dường như ta còn chưa tự giới thiệu!" Trên võ đài, Lục Diệp vừa đánh bay đối thủ vừa cất bước nhanh chóng đuổi theo, không đợi người nọ rơi xuống đất, hắn đã quét quét mấy đao tới, để lại vài miệng vết thương ở khắp nơi trên người đối phương. Máu tươi văng tung tóe, người nọ đau đến ngũ quan vận vẹo, lúc rơi xuống đất, hai tay lập tức nâng kiếm ngăn cản

Những người này đi theo lộ tuyến đại khai đại hợp (hào phóng, tùy ý), động tác cũng không tính là nhanh nhẹn. Nếu so sánh với đối phương, thì Lục Diệp đúng là một con bướm đang nhẹ nhàng vỗ cánh, linh hoạt đến tận cùng.

Trong chớp mắt, trên thân người này đã chồng chất vết thương, cũng may miệng vết thương không quá sâu, khiến vị bình tu này sinh ra một loại ảo giác rằng mình vẫn còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Những người đang đứng xem bên ngoài lại cực kỳ rõ ràng, sở dĩ người này còn có thể đứng ở trên võ đài, là bởi vì Lục Diệp căn bản không có ý hạ sát thủ. Tựa như hắn đang cố ý muốn

tra tấn đối thủ vậy.

"Người thuộc tông môn nào?" Lục Diệp lại mở miệng hỏi, đồng thời đánh ra một đao bức lui đối phương.

Nam tu cường tráng kia há mồm to thở phì phò, tuy biết không địch lại nhưng vẫn kiên cường đáp trả một câu: "Ninh Hợp bảo!"

Lục Diệp nhận được đáp án mình muốn, hơi hơi gật đầu, đất đá dưới chân bắn ra. Trong thời gian ngắn, hắn đã đến trước mặt đối thủ, lần này tốc độ của hắn quá nhanh, nam tu cường tráng kia còn không thể phản ứng lại, chờ đến lúc người này nhìn thấy Lục Diệp xuất đao, đã không còn kịp hành động gì khác, chỉ có thể giờ ngang đại kiếm che ở phía trước người.

Lục Diệp lập tức quay đao đâm thẳng, một đao này chọc thẳng vào ngực, lại lộ ra từ phía sau lưng, trực tiếp đâm xuyên qua người đối phương.

Khi rút đao, máu tươi phun trào mãnh liệt, Lục Diệp lại đá ra một cước, đá bay người nọ ra ngoài.

Người nọ nằm trên mặt đất, cảm thụ sinh mệnh từ từ trôi qua, đến lúc chết rồi cũng không suy nghĩ cẩn thận được một chuyện, rõ ràng địch nhân có thể nhanh chóng giải quyết hắn, vì sao phía trước đó lại không làm như vậy?

Tại trận doanh Hạo Thiên minh, Vị Ương nhẹ nhàng nói nhỏ một tiếng: "Hình như tiểu sư đệ của chúng ta thù rất dai."

Lý Bá Tiên gật đầu đồng ý, bên trong chiến đấu, Lục Diệp đã hai lần hỏi lai lịch của đối phương, rõ ràng không phải là thương tiếc người cùng chung chí hướng hay gì, mà là muốn nhớ kỹ tông môn sau lưng đối phương, bởi vậy sau khi đạt được đáp án mà hắn muốn, đã lập tức giải quyết đối thủ...

Lý Bá Tiên lại không nhịn được khẽ nhếch miệng nở nụ cười,

tiểu sư đệ vẫn còn rảnh rỗi mà lo mấy chuyện như vậy nghĩa là hoặc nhiều hoặc ít hắc vẫn có chút tự tin, nếu không thể sống sót sau trận chiến đấu này thì nhớ kỹ tông môn đối phương cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì.

Trách không được trước khi mỗi trận chiến bắt đầu, hắc đều sẽ tự giới thiệu, vốn tưởng rằng đây là hài tử ngoan ngoãn biết lễ nghĩa cùng người đồng cấp bậc, không nghĩ tới hắc lại đang âm thầm nhớ kỹ lai lịch của người ta.

Trên võ đài, Lục Diệp giơ một tay lên: "Ta muốn nghỉ ngơi hồi phục!"

Hắc không còn muốn tiếp tục giết nữa. Vừa mở màn trận chiến đã đánh bại năm người, trong đó có bốn người bị giết, ngoại trừ người đầu tiên là một ngũ tăng cảnh, tất cả những người khác đều là lục tăng cảnh. Mục đích lập uy lúc ban đầu của hắc đã đạt được rồi.

Lúc này linh lực trong cơ thể đã có chút tiêu hao, nhưng tiêu hao không quá lớn, dù sao mỗi một màn chiến đấu đều chấm dứt rất nhanh, nhưng đây là một hồi đánh lâu dài, cho nên hắc cần nghỉ ngơi hồi phục một lần, nhằm cam đoan linh lực bản thân thực sự dư thừa.

Đây là quyền lợi của hắc, cũng là điều khoản đã ước định trong Thiên Cơ khế, đương nhiên một phương Vạn Ma lĩnh không thể từ chối.

Rất nhanh, Lục Diệp đã trở lại trận doanh bên này, được đám người Lý Bá Tiên và Vị Ương chăm sóc, hắc nuốt phục linh đan, sau đó giả vờ giả vệt mà lấy ra hai khối linh thạch nằm ở trong lòng bàn tay.

Hắc không xây dựng Tụ Linh linh văn trên linh khiêu của mình, bởi vì thời gian nghỉ ngơi hồi phục quá ngắn. Dù Tụ Linh

linh văn tiêu hao rất nhỏ nhưng cũng là có tiêu hao, trả giá và tiền
lời có quan hệ trực tiếp.

Hắn chỉ hoán đổi công pháp đang dùng thành Thao Thiết Xan,
có tốc độ luyện hóa linh đan nhanh hơn.

Khi hắn ngồi bên kia nghỉ ngơi hồi phục, mấy cường giả một
phương Vạn Ma lĩnh lại tụ tập cùng một chỗ, âm thầm thương
thảo phương pháp ứng đối tiếp theo.

Chương 276: Kế Hoạch Khắc Chế!!!

Hàn Già Nguyệt bị gọi qua, cường giả đứng trong hai mươi vị trí đầu trên Linh Khê Bồng hỏi: “Lực đạo và tốc độ ra tay của tiểu tử Bích Huyết tông này không tầm thường, hoàn toàn không phải tu sĩ ngũ tầng cảnh có thể đạt tới, trước đó hắc cũng như vậy sao?”

Qua mấy màn chiến đấu vừa rồi, xem như bọn họ đã nhìn ra, nguyên nhân lớn nhất khiến Lục Diệp có thể lấy yếu thắng mạnh, đều không phải là phòng ngự linh văn kia, mà là tốc độ ra tay và lực đạo. Trong mấy màn chiến đấu vừa rồi, số lần Lục Diệp thúc giục phòng ngự linh văn kia có thể đếm được trên đầu ngón tay

Cho nên kể cả người có tu vi cao hơn hắc một tầng cảnh, những tốc độ không nhanh bằng hắc, lực đạo không mạnh bằng hắc, thì cũng không phải đối thủ của hắc.

Vấn đề này cần phải hỏi Hàn Già Nguyệt. Đúng là lúc trước Lục Diệp có loại dáng vẻ thế nào thì nàng cũng không biết, lại nói ở thời điểm Long tuyên hội diễn ra, nàng chính là người tọa trấn ở đại điện trên Trung Tâm phong cho nên không tận mắt chứng kiến Lục Diệp đã giết chóc tu sĩ nhà mình như thế nào.

Hàn Già Nguyệt hơi trầm ngâm một lát rồi nói: "Có lẽ chuyện này có liên quan tới việc hắc từng thối thể tại Long tuyên."

"Thối thể tại Long tuyên?" Người hỏi câu này lập tức nhăn mày lại, hiển nhiên là chưa từng nghe nói tới cụm từ này.

Phải biết rằng Linh Khê chiến trường này lớn như vậy, mỗi nơi

đều có một loại tài nguyên riêng biệt.

Tuy Long tuyền không tồi nhưng chỉ là không tồi với tu sĩ cấp thấp mà thôi, còn đưa mắt trên khắp cả chiến trường, nó lại không quá mức nổi tiếng.

Hàn Già Nguyệt đơn giản nói lại một lần chuyện về Long tuyền hội, cuối cùng mới nói: "Lần này Long tuyền xuất hiện chút vấn đề, chờ đến lúc đệ tử Thái La tông chúng ta đi vào, lực lượng Long tuyền đã trở nên cực kỳ nhỏ bé. Việc đã xong, chúng ta còn qua Thanh Vũ sơn bên kia kiểm chứng, bọn họ cũng không đạt được bao nhiêu chỗ tốt."

Nói đến việc này nàng lại tức giận.

Long tuyền hội là do đệ tử ba nhà bọn họ tranh đoạt tiến vào vị trí trên danh sách tiến vào Long tuyền, cũng là ba thế lực bọn họ đối kháng. Lần này Thái La tông đã chết nhiều người như vậy, thật vất vả mới kiếm được một vài vị trí, kết quả đệ tử nhà mình ở bên trong chẳng thu được bao nhiêu chỗ tốt, chẳng khác nào những đệ tử kia đã chết vô ích.

Việc này đặt lên người ai cũng không chịu nổi, cho nên Hàn Già Nguyệt vừa nghe được tin tức Lục Diệp đã vội vàng chạy tới đuổi giết.

"Xem ra chuyện này không có liên quan quá lớn tới Long tuyền!" Cường giả Vạn Ma lĩnh kia nhíu mày: "Như vậy xem ra tình huống này là thiên phú dị bẩm của hắn?"

Trách không được đối phương lại nhảy ra kiêu ngạo như vậy, còn mở miệng ngông cuồng nói rằng mình khiêu chiến cả Vạn Ma lĩnh.

Nhưng hắn cũng không kích động, trận xa luân chiến này vừa mới bắt đầu không bao lâu, dù phe bọn họ đã bị đánh bại năm

người, nhưng vẫn còn rất nhiều người chưa lên sân khấu, chỉ cần sắp xếp chính xác, không tới ba ngày, Lục Diệp kia sẽ chết.

Rất nhanh thời gian một nén nhang đã trôi qua, Lục Diệp đứng lên, đi về phía chiến trường thuộc về mình.

Một nam tử có hình thể cao lớn từ Vạn Ma lĩnh bên kia lập tức đi lên nghênh đón, người này để trần ngực, lộ ra một mảng lông rậm rì, nhưng điều làm người ta chú ý chính là trên đầu nam tử nọ có một đôi sừng trâu.

Người này là một yêu tu!

Thân hình khôi ngô, khí huyết tràn đầy, đây là những đặc điểm của yêu tu, cho nên bọn họ rất thích hợp để đi theo con đường thể tu. Các đại tông môn cũng thích thu nhận những yêu tu như vậy, chỉ cần hơi chút rèn giũa bồi dưỡng, sẽ có ngay một đệ tử không tồi.

Trên một bàn tay của yêu tu này còn cầm theo một tấm lá chắn hình tròn có kích cỡ bằng cái chậu rửa mặt. Xem linh quang kia là biết, nó chính là một kiện linh khí không tồi.

Cách ứng phó của Vạn Ma lĩnh rất rõ ràng, Lục Diệp là ngũ tầng cảnh nhưng lại có lực đạo và tốc độ siêu việt lục tầng cảnh, vậy bọn họ không cho binh tu ra trận nữa, bởi vì binh tu đều có lực đạo và tốc độ kém người ta, kể cả cao hơn một tầng tu vi cũng chẳng mang tới chút ý nghĩa thực chất nào.

Những binh tu đã lên sân khấu từ nãy tới giờ là ví dụ tốt nhất.

Binh tu không được, quỷ tu lại có nhân số rất thừa thớt, không thích hợp để chém giết chính diện kiểu này, cuối cùng, bọn họ chỉ có thể lựa chọn thể tu và pháp tu.

Quả thật, tính công kích của Lục Diệp rất mạnh, nếu đã như thế, cứ dứt khoát dùng sức mạnh lớn phòng ngự cao đến đối phó

với hắn đi. Một phương Vạn Ma lĩnh đã tận mắt chứng kiến những trận chiến đấu hồi nảy của Lục Diệp, cho nên bọn họ cũng không hy vọng chỉ dựa vào một vài trận chiến đấu đã có thể bắt được hắn, nhưng chỉ cần chờ đến thời điểm hắn không tiếp tục kiên trì được nữa, đó cũng chính là lúc một phương Vạn Ma lĩnh hái thành quả thắng lợi.

"Bích Huyết tông, Lục Diệp!" Lục Diệp vẫn nho nhã lễ độ như cũ.

Khóe miệng yêu tu kia ngáp ngừng một chút, không quá muốn đáp lại, nhưng dường như không đáp lại, sẽ có nghĩa là hắn sợ Lục Diệp, cuối cùng, hắn ồm ồm nói: "Bách Man sơn, Ngưu Mãnh!"

Lời nói vừa rơi xuống, hắn đã nâng tấm linh khí lá chắn trên cánh tay lên, thúc giục linh lực rót vào trong đó, tấm chắn phòng hộ nhanh chóng khuếch trương ra ngoài, hình thành nên một tấm lá chắn bao phủ phạm vi một trượng ở trước mặt hắn.

Lực lượng khí huyết trong cơ thể hắn lại bắt đầu sôi trào, hắn hội tụ linh lực ở quanh thân hình thành tầng phòng hộ thứ hai, bày ra tư thế phòng ngự.

Đây là kế hoạch do sư huynh nhà hắn thiết lập nên từ trước khi hắn chuẩn bị lên sân khấu, bởi vì sở trường của hắn là ngăn cản người khác công kích nhưng tiến công lại không được, tốc độ không bằng người. Loại phương thức chiến đấu này chính là cứng rắn chống đỡ.

Cho nên sư huynh kia đã dặn dò hắn, sau khi lên võ đài, trước tiên cần phải tiến hành phòng ngự. Bọn họ không cần hắn phải làm gì nhiều, chỉ cần để ý phòng thủ công kích đến từ tu sĩ Bích Huyết tông nọ rồi cố gắng hết mức để kéo dài thời gian, tiêu hao thể lực và tinh lực của đối phương là được.

Và hắn đã làm theo!

Chương 277: Hắc Không Đến Thì Người Giết Qua...

Nhưng công kích như dự đoán lại không đến. Hắc đưa mắt nhìn qua, xuyên thấu linh khí tẩm chắn của mình, ngó về phía trước, đã thấy Lục Diệp không hề xung phòng liều chết xông lên, ngược lại, chỉ im lặng đứng tại chỗ, nhàn nhạt nhìn hắc.

Ngưu Mãnh vò đầu, hắc lại quay đầu đi ngó đám sư huynh sư tỷ của mình, rõ ràng đang muốn hỏi, nên xử lý loại tình huống này như thế nào?

Nhưng mấy sư huynh sư tỷ kia cũng có chút há hốc mồm. Bọn họ không thể tưởng tượng nổi, một Lục Diệp vừa nãy còn tràn đầy xâm lược, công kích điên cuồng, lúc này lại chuyển thành thái độ bình thản như vậy.

Một vị tu sĩ bát tầng cảnh cũng có đặc thù của yêu tu nói: "Hắc không đến thì người giết qua đi, buộc hắc phải giao thủ với người!"

Thật rõ ràng, chuyện kéo dài thời gian này rất có lợi cho Lục Diệp. Trên Thiên Cơ khế có ghi rõ điều khoản ba ngày thời gian, cho nên không cần biết phải làm như thế nào nhưng một phương Vạn Ma lĩnh cũng không nguyện ý kéo dài thời gian.

Ngược lại, bọn họ chỉ ước gì Lục Diệp cứ liên tục chiến đấu không ngừng nghỉ, nếu không phải Lý Bá Tiên cực lực tranh thủ thì bọn họ đời nào lại cho hắc thời gian nghỉ ngơi hồi phục một nén nhang sau mỗi trận đấu.

"À!" Ngưu Mãnh đáp lời, nhanh chóng giơ linh khí của mình

lên rồi lao vút tới chỗ Lục Diệp.

Tuy tốc độ không quá nhanh nhưng khí thế lại rất kinh người, mang tới cho người ta một loại cảm giác một bức tường đang lao nhanh đến.

Lục Diệp tiến vào Linh Khê chiến trường một quãng thời gian dài như vậy nhưng đây vẫn là lần đầu hắn đụng tới loại đối thủ còn chưa khai chiến đã trang bị cho mình tầng phòng hộ kín mít như vậy. Cho nên hắn không lựa chọn xung phong liều chết đi qua trước mà một mực đứng tại chỗ quan sát, muốn tìm sơ hở của địch nhân trước. Nhưng mà... hình như hắn không tìm thấy sơ hở gì có thể lợi dụng được.

Mắt thấy đối phương đã vọt tới, hắn cũng chỉ có thể hành động, khoảng cách đôi bên nhanh chóng bị kéo lại gần.

Đợi cho đến khi khoảng cách vừa vặn, Ngưu Mãnh hơi hơi thu cánh tay trở về một chút, sau đó mạnh mẽ đẩy lên.

Trong nháy mắt kia, lấy linh khí lá chắn trên cánh tay hắn làm trung tâm, linh lực xuất hiện bên trên lá chắn nọ lập tức bành trướng ra bên ngoài một chút, giống như thật sự có một bức tường đang lao về phía Lục Diệp!

Lần này nếu Lục Diệp bị đập trúng, không dám nói sẽ đứt gân gãy xương, nhưng ít nhất cũng choáng váng đầu óc một hồi.

Cũng may Lục Diệp đã phát hiện ra điều không ổn, nhanh chóng nhảy lên trên, lướt qua trên đỉnh đầu Ngưu Mãnh kia, khi người đang ở giữa không trung, hắn lập tức bổ một đao xuống đầu đối phương.

Ngưu Mãnh nâng tay, lấy lực lượng phòng hộ của linh khí đón đỡ một kích này, nhưng không chờ yêu tu này xoay người lại, đột nhiên từ phía sau lại truyền đến tiếng trường đao xé gió.

Ánh đao hiện lên, Ngưu Mãnh cảm thấy linh lực hộ thể và lực lượng khí huyết của chính mình vừa bị trực tiếp xé ra, đau đớn từ sau lưng truyền đến, kẻ này vội vàng xoay người, xuất ra một quyền.

Nhưng Lục Diệp đã lắc mình lùi lại, một quyền này đánh thẳng vào khoảng không.

Giao phong trong khoảng thời gian ngắn đã kết thúc bằng tình huống yêu tu Ngưu Mãnh bị chém ra một đao ở phía sau lưng.

"Đau quá!" Trong mũi Ngưu Mãnh phun ra sóng nhiệt, tròng mắt đều có chút đỏ lên, đau đớn kịch liệt khiến cái đầu vốn không mấy thông minh của hắn lập tức tràn ngập phần nộ. Hắn thầm nghĩ nhất định phải đập bẹp địch nhân trước mắt này!

Yêu tu có đặc điểm ấy là không tốt. Ở giai đoạn tu vi của bọn họ không cao, linh trí cũng không mấy phát triển, rất dễ dàng sẽ bị bản năng thú tính ảnh hưởng. Bình thường, yêu tu cần phải đạt tới Vân Hà cảnh mới cải thiện được ngoại tình huống này.

Nghĩ như vậy, nắm tay của Ngưu Mãnh đã lao về phía Lục Diệp, bàn tay to như cái quạt hương bồ kia mở ra, gần như đã che khuất hoàn toàn tầm nhìn của Lục Diệp.

Thân hình Lục Diệp hạ thấp xuống, trượt người qua từ bên nách của đối phương, lướt về phía sau Ngưu Mãnh, lại chọn đúng vị trí hồi nãy, đánh xuống một đao!

Ngưu Mãnh lão đảo, máu tươi từ sau lưng tí tách tí tách chảy xuôi, nhuộm mặt đất thành đỏ như máu.

Nhưng yêu tu này lại xoay người, còn muốn tiếp tục chiến đấu.

Bỗng nhiên một âm thanh như sấm rền truyền ra: "Nhận thua!"

Vẫn là vị sư huynh bát tăng cảnh kia. Hắn không thể đứng nhìn nổi nữa, trong lòng rất rõ ràng nếu còn đánh tiếp thì Ngưu sư đệ của hắn chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ. Thời điểm tiếng kêu gọi đầu hàng này vừa bật ra, hắn đã lao lên cầm lấy sừng trâu của Ngưu Mãnh rồi lôi kéo sư đệ của mình quay về giữa đám người.

Ngưu Mãnh vẫn còn nguyên vẻ mặt mờ mịt...

Lục Diệp không đuổi giết, hắn có cảm giác đối thủ này hơi ngốc nghếch... Nói là nói vậy nhưng quả nhiên yếu tu rất lợi hại, ăn của hắn hai đao như vậy mà vẫn không chết?

Phải biết rằng, mỗi một đao kia đều đã được gia trì Phong Duệ linh văn, chỉ sợ dính một đao thôi cũng khiến lục tăng cảnh bình thường bị chém thành hai nửa rồi. Vậy mà, tuy Ngưu Mãnh kia cũng bị thương không nhẹ, nhưng chắc chắn không đang lo ngại về tánh mạng.

Điều này khiến hắn ý thức được, về sau nếu lại cùng yếu tu là địch, nhất định phải chém nhiều hơn mấy đao.

"Tiểu sư đệ, cần nghỉ ngơi không?" Lý Bá Tiên thân thiết hỏi han.

"Không cần!" Lục Diệp lắc đầu, ánh mắt hắn lại nhìn về phía trận doanh Vạn Ma lĩnh.

Lại một thể tu với hình thể cường tráng cất bước đi lên, có điều... vẻ mặt người này hơi bi tráng.

Hai mươi nhịp thở sau, thể tu này ngã xuống bên trong vũng máu, phần gáy có một miệng vết thương thật lớn, máu tươi tuôn trào, thân mình giật giật...

Mặc dù gia hỏa này cũng tu thân thể, nhưng không có được thể phách cường tráng trời sinh như Ngưu Mãnh, không thể thoát

chết được.

Một hồi lại nối tiếp một hồi chiến đấu liên tục không ngừng, trừ phi Lục Diệp muốn nghỉ ngơi hồi phục, nếu không mỗi khi chiến đấu chấm dứt, một phương Vạn Ma lĩnh đều sẽ có người mới lên đài nghênh chiến.

Lúc ban đầu một phương Vạn Ma lĩnh tính toán dùng thể tu để tiêu hao thể lực và tinh lực của Lục Diệp, nhưng sau vài màn đấu toàn bộ thất bại, bọn họ đã bất đắc dĩ phát hiện ra, ý tưởng thì hay lắm nhưng căn bản không thể thực hiện được, bởi vì kể cả thể tu, cũng không ngăn được Lục Diệp trăm đánh!

Linh khí trên tay đệ tử Bích Huyết tông này sắc bén đến biến thái!

Chương 278: Vô Định Chi Tư, Thiên Cơ Chúc Phúc!!!

Phòng hộ và thể phách chính là vốn liếng để thể tu sinh tồn vậy mà ở trước mặt thanh trường đao của hắn lại lộ ra chút yếu ớt không hợp lẽ thường. Và điểm này đã được nghiệm chứng sau khi Lục Diệp dùng ba đao chém nát một tấm phòng ngự linh khí của một vị thể tu sau đó chiếm lấy nó!

Phải biết rằng, thứ kia chính là phòng ngự linh khí, dù nó chỉ là hạ phẩm thì cũng là phòng ngự linh khí... Vậy mà lại bị người ta cứng rắn chém cho ba đao nát nát, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, quả thực không ai dám tin tưởng.

Một phương Vạn Ma lĩnh lại thử phái ra mấy pháp tu liên tiếp, kết quả... tình huống càng thêm hồng hắc, bởi vì trên võ đài có diện tích hạn chết, pháp tu nhiều nhất chỉ cách xa Lục Diệp được chừng hai mươi trượng (60 mét).

Với khoảng cách 20 trượng này, lấy tốc độ toàn lực bùng nổ của Lục Diệp trước mắt, chỉ ba nhịp hô hấp hắn đã lao qua, và một vị pháp tu mà bị binh tu tiến lại gần người sẽ có kết cục như thế nào? Không cần nghĩ cũng biết.

Bóng đêm buông xuống, đám tu sĩ một phương Hạo Thiên minh đang hào hứng bàn luận, thậm chí còn có người nấu rượu đánh đàn, náo nhiệt đến tột cùng.

Trái lại bầu không khí phía trên một phương Vạn Ma lĩnh lại nặng nề khó tả, giống như mây và sương mù trên bầu trời vừa sà xuống phủ kín cả đám bọn họ. Nhóm tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều lộ vẻ mặt khó coi, giống như phụ mẫu mới chết.

Chỉ có một mình Lục Diệp ở đằng kia, hắn đã đợi ở trên võ đài nửa canh giờ rồi, nhưng không một ai đi lên tiếp chiến!

Cả một ngày, trước sau đã có mười mấy người bị Lục Diệp chém giết.

Những tu sĩ lục tăng cảnh có biểu hiện tốt nhất kia, cũng không thể nhảy nhót được trước mặt Lục Diệp quá ba mươi nhịp thở, đại đa số đều bị chém mấy đao đi xuống cả rồi, không chết cũng bị thương, người nào hô nhanh còn có thể nhận thua bảo mệnh, kẻ nào gọi chậm cũng chỉ có thể phơi thây tại chỗ.

Nói ngắn gọn lại một câu, người Vạn Ma lĩnh bị giết sợ rồi!

Không ai còn dám dễ dàng đi lên tiếp chiến, kể cả khi người đứng ở nơi đó là một bảo khố sống.

Hơn nữa theo từng màn chiến đấu thắng lợi, trên thân thể Lục Diệp cũng có một chút biến hóa kỳ diệu, huyết khí và sát khí kia đã ngưng tụ ở chung quanh hắn, hình thành nên một loại khí thể khó có thể miêu tả thành lời, tựa như tín niệm của bản thân đã sáng tỏ rồi biểu hiện ra ngoài, khiến hắn trở nên hung hãn chưa từng có từ trước đến nay, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi!

"Lý huynh, nếu lần này tiểu sư đệ của người không chết, ngày sau nhất định sẽ có tiền đồ vô lượng." Bên phía Hạo Thiên minh, một vị cường giả Linh Khê Bàng ở bên cạnh Lý Bá Tiên, nói.

Khỏe miệng Lý Bá Tiên sắp ngoác tới tận mang tai, cười ha ha: "Tiểu sư đệ nhà ta mà, đó là chuyện hiển nhiên."

"Lý huynh người có biết ta ám chỉ cái gì không?"

Ánh mắt Lý Bá Tiên chớp lóe, không nói tiếp nữa. Phải nói chính xác là lời này không nên tiếp.

"Vô địch chi tư, Thiên Cơ chúc phúc!" Lý Bá Tiên không nói

tiếp nhưng bên cạnh lại có người mở miệng. Đối phương cũng là một vị cường giả Linh Khê Bảng khác, hiển nhiên người này cũng nhìn ra một chút đạo lý.

Lý Bá Tiên nhẹ nhàng cười cười: "Hiện giờ nói tới chuyện này còn quá sớm."

"Đã có manh mối." Người nọ chậm rãi lắc đầu.

Thiên Cơ chúc phúc vốn là một vật phẩm trong truyền thuyết.

Phải biết rằng, Thiên Cơ có mặt ở khắp nơi, trong Cửu Châu, trên Linh Khê chiến trường... Trong truyền thuyết người sở hữu vô địch chi tư nên nhận được Thiên Cơ chúc phúc, từ đó bắt đầu thoát thai hoá cốt.

Vô địch chi tư là một loại thuyết pháp, là một loại khí thế, cũng là một loại tín niệm, muốn hình thành nên loại tín niệm này, cần tích lũy qua từng màn chém giết, khi tích lũy đến một điểm cực hạn có thể dẫn động Thiên Cơ chúc phúc.

Nhưng từ xưa đến nay, dù tu sĩ trong Cửu Châu nhiều không đếm xuể nhưng người nhận được Thiên Cơ chúc phúc lại ít ỏi không có mấy. Một người nhận được Thiên Cơ chúc phúc gần đây nhất, vẫn là chuyện của vài chục năm về trước.

Và người được Thiên Cơ chúc phúc nọ tên là Phong Vô Cương!

Có một điều khá trùng hợp, bởi vì người năm đó cũng chính là đệ tử Bích Huyết tông.

Những cường giả trên Linh Khê Bảng hoặc nhiều hoặc ít đều có chút nhãn lực, tự nhiên cũng có thể nhìn ra đạo lý trong này.

Lúc này đây, Lục Diệp đã chủ động đứng ra khiêu chiến các đại tông môn Vạn Ma lĩnh, tuy ban đầu hẳn bị ép đến bất đắc dĩ rồi sau đó mới thuận thế mà làm nhưng trên thực tế, đây cũng là

một cơ hội... Cơ hội để tích lũy vô địch chi tư.

Chỉ là... bản thân hẳn lại không biết điểm này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để tích lũy chính là phải sống sót.

Đừng nhìn một ngày hôm nay Lục Diệp đã giết cho một phương Vạn Ma linh sợ hãi, để tới hiện giờ thậm chí còn không một ai dám đi lên tiếp chiến. Nhưng trên thực tế thế cục bên phía hẳn cũng không chuyển biến tốt đẹp được bao nhiêu, thậm chí còn trở nên ác liệt hơn một chút.

Bởi vì trải qua cả một ngày chiến đấu, về cơ bản Vạn Ma linh bên kia đã thăm dò xong xuôi ngọn nguồn của Lục Diệp, chắc chắn đằng sau, bọn họ sẽ đưa ra mũi nhọn sắc bén hơn.

Nói cách khác, giờ phút này không một ai đi lên, là bởi vì các đại tông môn trong Vạn Ma linh bên kia đang xảy ra một chút tranh chấp do bất đồng ý kiến và vài vị cường giả Linh Khê Bảng đang hòa giải.

Cuối cùng vẫn là cường giả nằm trong hai mươi vị trí đầu kia lên tiếng: "Chúng ta cứ quyết định như vậy, mặc kệ là ai giết Lục Diệp kia, sẽ được độc chiếm hai phần trong tổng số khen thưởng, còn lại sẽ chia đều cho các tông môn cùng xuất lực, các vị có ý kiến gì không?"

Lúc nói ra những lời này, hẳn đang hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám quần sự của các thế lực chung quanh.

Kỳ thực nguyên nhân chủ yếu gây ra tranh chấp và chia rẽ của Vạn Ma linh bên này chính là phần thưởng nhận được sau khi giết Lục Diệp.

Mọi người đều đã tận mắt chứng kiến tất cả những trận chiến lúc ban ngày, không có mấy người đi lên mà còn sống nhưng mỗi

một tông môn đều chỉ có thể tiếp chiến một lần, đệ tử phái ra mà chết, sẽ không còn cơ hội nữa.

Tình huống này khiến cho tất cả mọi người đều muốn xếp hàng sau để nhặt lợi lộc...

Chương 279: Chiến Tích Kinh Người...

Thật hiển nhiên, nếu không giải quyết xong xuôi vấn đề này, một phương Vạn Ma linh rất khó để đồng tâm hiệp lực., Dù sao đồng phần thưởng kia nhiều lắm, ai nhìn cũng đỏ mắt, sẽ không một kẻ nào nguyện ý làm đá kê chân cho người khác đâu.

Bởi vậy, phương pháp vừa được nêu ra: người giết Lục Diệp được độc chiếm hai phần ban thưởng, tám phần còn lại sẽ được chia đều cho các tông môn cùng xuất lực, đã chiếm được mọi người ủng hộ.

Làm như thế, dù đệ tử nhà mình không thể giết chết Lục Diệp nhưng chỉ cần xuất lực cũng được chia chỗ tốt.

"Nếu không ai có ý kiến, thì tự đi bố trí nhân thủ thôi. Chúng ta phải nghĩ biện pháp nhổ răng nanh của hắn. Sau khi việc này xong, người nhổ được răng nanh của hắn sẽ nhận thêm một phần!" Cường giả kia lạnh lùng lên tiếng.

Thực lực mà Lục Diệp biểu hiện ra đã khiến một phương Vạn Ma linh tuyệt đối không còn ý nghĩ sẽ lấy được tính mệnh của hắn ở trong một trận chiến nào đó. Điều này không thực tế.

Tuy hắn chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh nhưng lại mạnh hơn lục tầng cảnh bình thường nhiều lắm. Trừ phi có thất tầng cảnh ra tay, nếu không chẳng một ai là đối thủ của hắn đâu, cho nên Vạn Ma linh bên này quyết định chia mục tiêu chém giết Lục Diệp thành hai bước.

Một lát sau, Lục Diệp đang ngồi xếp bằng trên võ đài, há mồm

to ăn thịt khô, đã chậm rãi đứng dậy, nuốt xuống cả một miếng thịt khô trong miệng.

Mục đích của quá trình ăn uống này chính là: một để bổ sung thể lực, hai để luyện tinh hóa khí.

Không thể hoàn toàn dựa vào linh đan để bổ sung linh lực tiêu hao. Hiện giờ Thiên Phú thụ đã mất đi công hiệu đốt cháy đan độc, hắc càn dùng nhiều linh đan chỉ khiến linh lực trong cơ thể càng thêm pha tạp, khó điều khiển, sẽ ảnh hưởng tới sức chiến đấu của bản thân.

Hiện giờ linh lực trong cơ thể hắc đã không còn tinh thuần như lúc trước, bởi vì một đường trốn chết này, hắc đã dùng không ít linh đan.

Tuy hiệu quả của luyện tinh hóa khí kém hơn rất nhiều nhưng kiểu gì cũng sẽ dễ chịu hơn, hơn nữa có công pháp phụ trợ Thao Thiết Xan này, kỳ thật hắc tiêu hóa thức ăn rất nhanh.

Một phương Vạn Ma lĩnh lại có người nhảy ra, Lục Diệp tập trung nhìn lại, chỉ thấy đối phương là một vị binh tu, cầm một cây trường thương trong tay.

Hắc vẫn cùng đối phương báo ra gia môn, sau đó đối thủ kia lập tức xung phong liều chết lao về phía hắc, trường thương trong tay chớp động linh quang, xuất hiện thật nhiều bóng thương đánh tới điểm yếu hại quanh thân Lục Diệp.

Mấy chục nhịp thở sau, binh tu này bị chém té xuống đất...

Lục Diệp không chọn liên chiến (tiếp tục chiến đấu), bởi vì hắc phát hiện hiệu quả lập uy lúc ban ngày của mình không quá rõ ràng, vì vậy cũng dứt khoát không thêm lãng phí phần tinh lực này nữa.

Lại nói, hình như đám gia hỏa Vạn Ma lĩnh vừa nhảy ra này,

đều không sợ chết.

Có lẽ tình huống này có liên quan tới hoàn cảnh đặc thù của Linh Khê chiến trường. Hàng năm, hai trận doanh đều đối kháng liên tục tại nơi này, khiến cho mỗi một tu sĩ trưởng thành đến lục tầng cảnh đều là giết ra từ đồng thi thể.

Bởi vậy, chuyện chém giết sinh tử với địch nhân vốn là tình huống bọn họ nhìn nhiều thành quen rồi.

Lục Diệp nhớ lại những tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã bị hấn giết hồi nãy, hình như rất ít người cầu xin tha mạng trước khi bị hấn giết, thậm chí còn có rất nhiều người trước khi chết sẽ thốt ra một câu ngoan thoại (lời đe dọa).

Ví dụ như Đồng Thúc Dạ, trước khi chết, đối phương từng nói sẽ chờ Lục Diệp ở trên đường Hoàng Tuyên, dù mấy câu đe dọa kiểu này có dùng được cái trứng...

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, bị tu sĩ trận doanh đối địch đánh bại, nếu không thoát trốn thì cầu xin tha thứ là vô ích .

Hoàn cảnh này khiến tu sĩ Cửu Châu có một loại tư tưởng tàn nhẫn "Không màng sinh tử, không phục liền làm" và tu sĩ có tu vi càng cao thì tình huống này càng rõ rệt.

Cứ như vậy, Lục Diệp lần lượt nghỉ ngơi hồi phục, giết địch, lại nghỉ ngơi hồi phục, lại giết địch...

Vòng đi vòng lại, đại đa số những tánh mạng tươi sống nhảy lên, đều hóa thành tử thi, chỉ có số ít người tránh được một kiếp.

Sắc trời dần dần tối, tổn thất của Vạn Ma lĩnh không ngừng mở rộng, nhưng chuyện ấy chẳng gây ra ảnh hưởng quá lớn tới những người ở phía sau. Bọn họ vẫn một mực nhảy lên, không hề sợ hãi, chỉ một chút trở ngại này không thể quấy nhiễu quyết tâm nghênh chiến của bọn họ.

Lại một đêm buông xuống.

Khắp nơi trên sàn võ đài đều là máu tươi, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập trong không khí, đặc sệt giống như không thể tiêu tan.

Lục Diệp tới gần trận doanh Hạo Thiên minh, khoanh chân ngồi xuống, hai tay đều cầm lấy một khối linh thạch, trong miệng còn có không ít thịt khô đang trong quá trình nhai nuốt, cái đầu gục xuống, đang tranh thủ ngủ một giấc.

Hắn chiến đấu liên tiếp hai ngày một đêm đã rất mệt mỏi, cho nên hiện giờ mỗi khi đánh xong một hồi, hắn đều phải nghỉ ngơi hồi phục một chút, nương theo cơ hội hiếm có ngủ một lát.

Về phần khôi phục... Có Thao Thiết Xan tự chủ vận chuyển, hắn chỉ cần nuốt phục một viên linh đan, sau đó không cần quan tâm quá nhiều.

Vị Ương ở một bên, hướng ánh mắt đầy đau lòng nhìn hắn, chiến đấu thời gian dài như vậy, Lục Diệp khó tránh khỏi sẽ bị thương, nếu ở thời điểm bình thường khác, Vị Ương có thể thoải mái xử lý những thương tích nào cho hắn, nhưng bởi vì có Thiên Cơ khế ước thúc, Lục Diệp không được mượn dùng bất cứ loại lực lượng bên ngoài nào, cho nên hắn đều phải tự mình băng bó những vết thương ấy.

Y phục của hắn đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, cũng bị hắn vứt bỏ đi rồi, chỉ có một chút vải bông đang quấn quanh phần thân trên để trần của hắn, miệng vết thương đều được bôi lên một chút bột phấn chữa thương do Hoa Từ phối chế cho hắn.

"Được bao nhiêu trận rồi?" Có người hỏi Lý Bá Tiên.

Lý Bá Tiên mấp máy bờ môi khô khốc: "Ba mươi hai trận!"

"Ba mươi hai trận???" Người vừa đặt câu hỏi nhẹ nhàng hít

sâu một hơi, lại hướng về mặt đầy phức tạp nhìn về phía Lục Diệp đang gục đầu ngủ.

Đây đúng là chiến tích kinh người.

Phải biết rằng đây chính là ba mươi hai trận chiến đấu vượt cấp. Dựa theo tần suất trước mắt để tính, chắc đến hừng đông, Lục Diệp kia có thể đánh xong bốn mươi trận!

Chương 280: Không Phải Mèo, Chính Là Báo Săn!!!

Lúc trước, ở thời điểm hai phương ký kết Thiên Cơ khế, chỉ có bốn mươi ba tông môn ghi danh.

Không ai cảm thấy Lục Diệp có thể đánh hết bốn mươi ba trận chiến đấu, kể cả Lý Bá Tiên cũng không ngờ được chuyện này. Ngay lúc ấy, hắn chỉ nghĩ rằng Lục Diệp cố chống đỡ qua thời hạn ba ngày, là có thể giành được thắng lợi.

Lý Bá Tiên còn không nghĩ tới thì đương nhiên một phương Vạn Ma linh càng không nghĩ tới. Rút cuộc là dạng người gì lại có thể vượt cấp chiến đấu tới bốn mươi ba trận mà không bại? Tu Hành giới Cửu Châu chưa từng xuất hiện loại chuyện này. Ở trong mắt mấy cường giả Vạn Ma linh vốn là chủ đạo trong chuyện này thì Lục Diệp kia chết chắc rồi.

Nhưng tất cả mọi người đều coi thường tốc độ giết người của Lục Diệp. Bình thường, chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, những tu sĩ lục tầng cảnh tiếp chiến kia đều bị Lục Diệp chém nằm trên mặt đất.

Thời hạn ba ngày vừa qua được một nửa, hắn đã đánh xong ba mươi hai trận, vậy là chỉ còn lại mười một tông môn có tên trên Thiên Cơ khế chưa xuất chiến thôi.

Kể cả khi hiện giờ có nhiều tu sĩ thuộc trận doanh hai phương nghe được tin tức này mà tìm đến, khiến cho số người trên Kim Quang đỉnh đột phá bốn ngàn nhưng chỉ cần Lục Diệp đánh xong bốn mươi ba trận chiến đấu mà còn sống, hắn sẽ thắng.

Sau đó dù tu sĩ Vạn Ma linh không cam lòng, cũng không dám động tay chân gì, bởi vì dưới Thiên Cơ khế bó buộc, một khi bọn họ ra tay đối phó với Lục Diệp, chẳng những phải hứng chịu một phương Hạo Thiên minh và bốn mươi ba tông môn đã ghi danh trên Thiên Cơ khế kia đồng lòng đuổi giết, thậm chí những vị cường giả Linh Khê Bảng có mặt tại nơi đây cũng ra tay đối phó với bọn họ.

Đây là sự công chính của Thiên Cơ khế, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khiêu khích.

Khoảng cách đi tới thắng lợi cuối cùng chỉ còn lại mười một trận nhưng càng ngày trong lòng Lý Bá Tiên càng bất an. Hắn không biết tiểu sư đệ có thể tiếp tục kiên trì hay không, bởi vì xem linh quang ngoài thân tiểu sư đệ đã có chút tối nghĩa. Đây là tác dụng phụ do nuốt phục lượng lớn linh đan.

Chuyện này tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới tiểu sư đệ, linh lực tối nghĩa sẽ ảnh hưởng đến thực lực của đối phương.

Dấu hiệu có thể nhận thấy rõ ràng nhất chính là tốc độ giết người hiện giờ của Lục Diệp đã chậm lại, thanh đao trong tay hắn không còn sắc bén, tốc độ cũng không còn nhanh như trước nữa.

Khiến cho mỗi một màn chiến đấu đều cần phải tốn thời gian càng ngày càng dài nhưng thời gian chiến đấu càng dài, sẽ làm hắn tiêu hao càng lớn, từ đó càng cần nhiều linh đan để bổ sung hơn, cuối cùng sẽ rơi vào một vòng tuần hoàn ác tính.

Một nén nhang đã hết, Vị Ương tỏ ra không đành lòng lại đi qua nhẹ nhàng chọc chọc Lục Diệp, nói nhỏ: “Tiểu sư đệ.”

Lục Diệp ngẩng đầu, trong đáy mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi, đầu tiên là mờ mịt một chút, lúc này mới phản ứng lại, nuốt xuống miếng thịt khô vẫn còn nhai trong miệng. Hắn chống trường đao đứng dậy, nhìn tu sĩ Vạn Ma linh đối diện, nói ra một câu đã lặp đi

lặp lại hơn ba mươi lần rồi: "Bích Huyết tông, Lục Diệp!"

Đại chiến tiếp tục bùng nổ. Ở phía trên võ đài, ánh đao lóe sáng, thân hình đột tiến, máu tươi tung bay.

Một hồi đại chiến liên tục tiến hành, rồi dần lắng lại, không trung dần bừng sáng.

Ở phía trên võ đài, một bóng dáng nhỏ xinh lướt đi như sấm sét, nhảy vọt tới bên người Lục Diệp, tốc độ cực nhanh.

Trên người Lục Diệp đã có thêm mấy miệng vết thương, máu thịt lẫn lộn. Đây đều là tác phẩm do đối thủ gây ra còn hấn vẫn cầm trường đao của mình, yên tĩnh đứng tại chỗ.

Liên tục chiến đấu nhiều vòng như vậy, rốt cuộc hấn cũng đụng phải gia hỏa đầu tiên khiến cho hấn cảm thấy khó giải quyết.

Đó là một yêu tu, trên đầu có hai cái lỗ tai lông xù, thoạt nhìn giống như một chú mèo con nếu chỉ thoạt nhìn giống thôi cũng chẳng có gì, mấu chốt là gia hỏa này thật sự linh hoạt như một con mèo.

Đơn thuần bàn về tốc độ, phỏng chừng lúc Lục Diệp ở thời kỳ toàn thịnh cũng không bằng người ta.

Dương nhiên, một gia hỏa như vậy chính là một trong những con bài chưa lật do Vạn Ma lĩnh bên kia chuẩn bị. Lúc trước bọn họ vẫn một mực không cho nàng lên sân khấu, bởi vì trạng thái của Lục Diệp không tồi. Nhưng trước mắt Lục Diệp đã tiêu hao quá lớn, hấn là một phương Vạn Ma lĩnh cảm thấy đây chính thời điểm thích hợp để cho miêu yêu này lên sân khấu.

Con bài chưa lật này được lấy ra, quả nhiên Lục Diệp đã rơi vào bị động, tốc độ không nhanh bằng người ta, dù hấn đã bổ thêm mấy đao nhưng vô dụng, chẳng những không thể giết chết đối phương, ngược lại còn khiến chính mình lộ ra sơ hở.

Đó chính là nguyên nhân khiến những miệng vết thương kia xuất hiện trên người hắn.

Lại là một vòng giao phong nhanh đến mức khiến người ta hoa cả mắt. Cùng lúc Lục Diệp hạ trường đao xuống, bổ ra một luồng tàn ảnh, thì ở vùng thắt lưng gần bụng hắn truyền đến một cơn đau đớn.

Hắn đá ra một cước, miêu yêu kia dùng hai tay ngăn cản một cước này, sau đó thuận thế bay ra ngoài, linh hoạt rơi xuống đất.

Lục Diệp lão đảo lui về phía sau, trường đao cắm trên mặt đất, suýt chút nữa đã quỳ rạp xuống khiến Vị Ương thét lên một tiếng kinh hãi.

Máu tươi nhiễm hồng trên võ đài, Lục Diệp giương mắt nhìn lên, miêu yêu đối diện kia đã hạ thấp thân mình, một tay ấn lên mặt đất, một tay đưa tới bên miệng, trên hai cánh tay của nàng đều có bộ móng vuốt sắc bén vô cùng.

Nàng đang liếm liếm máu tươi trên bộ móng vuốt của mình, từ trong đáy mắt nở rộ một chùm quang mang yêu dị, trong miệng nhẹ nhàng “Meo meo” một tiếng, giống như đang khiêu khích.

Miệng nàng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Thật hiển nhiên nàng đã nhìn ra Lục Diệp hết chống đỡ nổi rồi, cũng như đã nhìn thấy thắng lợi đang vẫy tay với mình.

Thân hình linh hoạt, móng vuốt sắc bén, nàng mà là một chú mèo con ư? Không dám đâu, nàng chính là một con báo săn.

Ngay lập tức, bóng dáng đang nằm trên mặt đất chợt lao vút tới, khi bổ nhào tới phụ cận lại lật ngược một cái quá nhanh.

Ánh mắt Lục Diệp xoay chuyển, khi hắn nhìn thấy nàng đang lao tới một bên, vội vàng muốn đứng dậy, một đao đâm thẳng tới!

Tiếng ma sát chói tai vang lên, ánh lửa văng khắp nơi, bóng dáng miêu yêu lộ ra, mũi đao đâm tới, lướt sát qua gò má của nàng, đao phong sắc nhọn lưu lại một miệng vết thương thật nhỏ trên khuôn mặt bóng sáng mềm mại ấy, nhưng nàng lại đang cười.

Chương 281: Răng Nanh Của Lục Diệp!!!

Bởi vì giờ phút này, nàng đã dùng bộ móng vuốt của mình bấu chặt trường đao của Lục Diệp!

Lục Diệp muốn rút đao, nhưng lại không thể rút được.

Miêu yêu kia lập tức vung vẩy bộ móng vuốt trên tay, linh quang hiện lên phía trên bộ móng vuốt ấy.

Chỉ nghe một tiếng “Răng rắc” vang lên, linh khí trường đao làm bạn bên cạnh Lục Diệp mấy tháng đã kêu lên rền rĩ rồi gãy lìa, chỉ còn lại một nửa thân đao.

Trước kia, sau khi hắc giết tu sĩ Bạch Tịnh trong Thanh Vân sơn, hắc đã đoạt được thanh linh khí này. Trên thanh linh khí này chỉ có một đao cấm chế gia cố thân đao, xem như loại linh khí có phẩm chất kém cỏi nhất, bởi vì tu vi của tu sĩ Bạch Tịnh kia vốn không cao, không dùng nổi loại linh khí quá tốt.

Nhưng kể cả khi phẩm chất của nó không cao, thì ở trên tay Lục Diệp, linh khí trường đao này vẫn phát huy ra lực sát thương khó có thể tưởng tượng nổi, bởi vì hắc có thể gia trì Phong Duệ linh văn lên thanh trường đao ấy.

Và một đường này đi tới, ít nhất cũng có năm sáu mươi tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết dưới hai, ba đao của hắc, nếu tính cả lúc khoảng thời gian trước khi bùng nổ xa luân chiến, con số này sẽ phá trăm.

Tới hôm nay, thanh trường đao làm bạn cùng Lục Diệp suốt một đoạn đường dài đã bị chặt đứt !

Đám tu sĩ một phương Hạo Thiên minh đều biến sắc, linh khí trong tay tu sĩ bị gãy, thực lực sẽ bị hao tổn, nhất là với Lục Diệp. Sở dĩ hần có thể vượt cấp giết nhiều lục tăng cảnh như vậy, tất nhiên là do nội tình của bản thân, nhưng cũng không thể phủ nhận một phần công lao của thanh linh khí này.

Ngược lại một phương Vạn Ma lĩnh kia, đều là thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhất là mấy cường giả trên Linh Khê Bảng nọ, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ

Chắc chắn rồi!

Bởi vì cả Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh đều cho rằng thanh trường đao trong tay Lục Diệp kia là linh khí có phẩm chất vô cùng tốt, và một tu sĩ đám lục tăng cảnh vừa lên chiến đấu đã bị chém cho không thể đánh trả kia chính là minh chứng tốt nhất

Có thể nói, linh khí trường đao này chính là răng nanh của Lục Diệp!

Cho nên một phương Vạn Ma lĩnh vẫn một mực suy nghĩ biện pháp nhổ cái răng nanh này đi, chỉ cần chặt đứt nó, bọn họ có thể đứng vững ở thế bất bại.

Lúc này mọi người mới hiểu ra rằng, những tu sĩ đã lên sân khấu trước kia cứ một mực đối chiến chính diện với Lục Diệp, không phải bọn họ cảm thấy mình có thể thắng được hần, mà là đang thử phá hư trường đao trong tay hần!

Đáng tiếc vẫn chưa một ai thành công, mãi cho đến giờ phút này, miêu yêu kia đã không phụ sự mong đợi của mọi người, bằng vào tốc độ mau lẹ của bản thân và hai bộ móng vuốt, nàng đã chặt đứt thanh đao dính đầy máu tươi của tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia!

Răng nanh đã bị chặt đứt, đệ tử tên là Lục Diệp Bích của Huyết tông này còn đường phản kháng cầu sống hay không?

Ngay trong khoảnh khắc trường đao đứt đoạn, miêu yêu lập tức hưng phấn bổ nhào về phía Lục Diệp, hai con mắt sáng lấp lánh tràn đầy quang mang hưng phấn. Tựa như nàng đã trông thấy một đồng ban thưởng kềch xù đang vẫy tay với mình.

Bên cạnh đó, nàng cũng nhìn thấy Lục Diệp đang vùng thanh đao gãy kia chém về phía mình!

Nếu là lúc trước, đối mặt với một đao như vậy, chắc chắn là nàng sẽ tránh né, dù sao nàng cũng đi theo con đường tăng trưởng tốc độ, phòng ngự của bản thân không quá cao, nếu thực sự bị Lục Diệp chém trúng một đao khẳng định là không có kết cục gì hay ho.

Nhưng hiện giờ nàng lại không thêm tránh né, ngược lại còn huênh hoang đánh về phía ngực Lục Diệp, bộ móng vuốt trên tay phải vùng về phía trước như muốn móc thứ đang đập trong lồng ngực Lục Diệp ra.

Phốc xuy...

Máu tươi vấy ra, bộ móng vuốt của miêu yêu cắm vào trong ngực Lục Diệp, nhưng thân thể nàng lại cứng đờ tại chỗ, gian nan ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẻ mặt đầy khó hiểu: "Người làm như thế nào..."

Lục Diệp không trả lời, chỉ đá ra một cước, đá bay miêu yêu trước mặt.

Ngay khi miêu yêu đang ở giữa không trung, nàng nâng tay bịt kín cổ họng, tới lúc nàng lao đảo rơi xuống đất, đã thấy máu tươi tuôn trào từ kẽ tay, trong miệng mũi cũng có máu tươi tràn ngập, nàng phát ra mấy âm thanh nghẹn ngào như muốn nói gì đó nhưng lại không nói được. Sau cùng, miêu yêu nọ giãy giụa một lát rồi ngừng lại, thần thái trong mắt nhanh chóng biến mất

Lục Diệp nâng tay bưng kín vị trí ngực, hít vào một hơi thật sâu, cảm giác một chút, thương tích này không quá nặng, không chạm đến trái tim

Trong nháy mắt vừa rồi, rõ ràng hắc có cơ hội thúc giục Ngự Thủ linh văn ngăn cản một đòn này, nhưng trước mắt linh lực toàn thân hắc đã rơi vào tình trạng càng đánh càng thiếu, hơn nữa sau khi nuốt phục quá nhiều linh đan, linh lực trong cơ thể hắc cũng trở nên càng ngày càng tối nghĩa, bởi vậy, điều kiện tiên quyết để hắc có thể tiếp tục chiến đấu chính là cần phải tiết kiệm linh lực. Và hắc cũng đang cố gắng hết mức để tiết kiệm linh lực, vì thế hắc tình nguyện chịu một vết thương nhỏ cũng không đáng là gì.

Bên trong võ đài yên tĩnh, hắc mang theo một thanh đao gãy đi đến phía trước trận doanh Hạo Thiên minh, khoanh chân ngồi xuống, sau đó lấy ra thuốc bột chữa thương từ trong túi trữ vật, bôi loạn lên ngực.

Vị Ương nhìn hắc, hai đấm nắm chặt, cổ nén xúc động muốn đi lên giúp hắc băng bó...

"Ngu xuẩn!" Ở bên phía Vạn Ma lĩnh, một cường giả Linh Khê Bằng cắn răng mắng một tiếng, vừa rồi khoảnh khắc vũ khí của Lục Diệp bị gãy cũng là thời điểm mà một phương Vạn Ma lĩnh chỉ còn cách thắng lợi một bước nữa thôi.

Nếu ngay lúc đó, th miêu yêu có thể cảnh giác hơn một chút, nàng sẽ có cơ hội rất lớn để giết Lục Diệp, nhưng gia hỏa này quá mức đặc ý vênh váo, lại bị người ta một đao phong hầu (cắt cổ), đến chết cũng không hiểu vì sao, đúng là ngu không thể tả.

Vậy là trận chiến đấu thứ bốn mươi đã chấm dứt, còn lại ba trận cuối cùng.

Sắc trời đã sáng rõ!

Lại một lần nữa thất bại nhưng bên phía Vạn Ma lĩnh lại tỏ ra không sao cả. Hiện giờ trường đao của Lục Diệp đã gãy, một thân thực lực của hắn sẽ suy yếu thật lớn, trong ba trận chiến đấu cuối cùng, không cần biết làm như thế nào, kiểu gì bọn họ cũng tóm được hắn.

Chương 282: Cứ Để Hẳn Lựa Chọn...

Đến đây, mấy vị cường giả Linh Khê Bảng liếc nhau, đều thở dài một hơi.

Trước khi ký Thiên Cơ kết với Lý Bá Tiên, không một ai trong số bọn họ có thể ngờ được thế cục sẽ phát triển thành dạng này. Tất cả mọi người đều cho rằng, dưới những trận xa luân chiến liên tục kiểu này, kể cả khi Lục Diệp nọ có lợi hại hơn nữa, cũng không đối phó được mười lượt đầu.

Nhưng hiện giờ hẳn không chỉ chống đỡ được mười lượt, mà đã bất bại suốt 40 lượt rồi!

Tới lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy, điều may mắn nhất mà bọn họ nhận được trong vài ngày gần đây chính là tin tức do Hàn Già Nguyệt cung cấp, nếu không, bọn họ sẽ không rõ tình hình mà đồng ý cho người đồng tu vi lên khiêu chiến Lục Diệp kia...

Tới lúc ấy, chỉ sợ hẳn đã sớm giết sạch đại diện của bốn mươi ba tông môn từ lâu rồi.

Đó mới là chuyện cười lớn nhất về Vạn Ma lĩnh.

Phía trước võ đài, ba tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang do dự, người nhìn ta, ta nhìn người, đây là đại diện thuộc ba tông môn nghênh chiến cuối cùng.

Trong ba người này, có một thuộc Thánh Hỏa giáo, trên trán có xăm một đóa liệt diễm tựa như đang thiêu đốt. Đây là dấu hiệu của Thánh Hỏa trong giáo bọn họ.

Hai người còn lại đều là đệ tử xuất thân từ hai đại tông môn tam phẩm.

Bọn họ sẽ được xếp hạng cuối cùng, tự nhiên là có liên quan tới tông môn đằng sau. Tông môn sau lưng những người lên sân khấu lúc trước, đều không mạnh mẽ bằng bọn họ, cho nên mới bị xếp phía trước.

Bốn mươi người phía trước đã dùng máu tươi và tử vong để trải sẵn con đường đi thông tới ngai vàng của chiến thắng, kế tiếp không cần biết là ai ra trận, đều có cơ hội rất lớn gặt hái được trái cây thắng lợi kia.

Chuyện này không chỉ liên quan tới phần thưởng khổng lồ kia, còn liên quan đến tương lai của bản thân, cho nên ba người này đều muốn mình là người tiếp theo lên sân khấu.

Nhưng dù sao Thánh Hỏa giáo cũng chỉ là tứ phẩm, hơi kém một chút so với hai nhà kia. Sau khi đại diện Thánh Hỏa giáo do dự một chút, cuối cùng đối phương cũng chủ động lui lại một bước. Ý tứ thực rõ ràng, người này đã nhường cơ hội cho hai người khác rồi.

"Hỗ Bình sư huynh, ý người sao?" Một người mở miệng, trong đáy mắt đều là quang mang nóng lòng muốn thử.

"Tử An sư đệ đã đưa cho ta một vấn đề nan giải rồi. Nếu ta nói ta trước, khẳng định là người sẽ không đồng ý nhưng nếu cho người trước, ta cũng không vui." Hỗ Bình đè thấp âm thanh nói: "Loại thời điểm như thế này, chúng ta cũng không thể phân thắng bại trước được."

"Đúng vậy, nhưng kiểu gì cũng phải có trước có sau." Tử An gật đầu.

"Không bằng như vậy, chúng ta cứ để cho hắn tự chọn, hắn

chọn ai thì chính là người đó!"

"Như vậy sao... Rất tốt!"

Hai người thương nghị đơn giản xong, lập tức đứng tại chỗ chờ đợi, ánh mắt đều nhìn về phía Lục Diệp đang nghỉ ngơi hồi phục trên võ đài kia, giống như đang nhìn một người chết.

Trong lúc ấy, Lục Diệp đã tới gần một phương Hạo Thiên minh, đang yên lặng cảm thụ trạng thái của bản thân, phải nói là rất không ổn. Kể cả khi hắn có một nén nhang thời gian để nghỉ ngơi hồi phục, thì linh lực trong cơ thể cũng không khôi phục được bao nhiêu, cứ chiến đấu liên tiếp như vậy, hiện giờ linh lực trong cơ thể hắn chỉ còn lại trên dưới ba phần.

Ngược lại, tuy thương tích trên người nhiều nhưng không gây nên quá nhiều trở ngại. Loại bột phấn chữa thương mà Hoa Từ điều phối và đưa cho hắn có hiệu quả trị liệu vô cùng tốt với ngoại thương, chẳng qua tình trạng mất máu liên tục lại khiến hắn có chút cảm giác đầu nặng gốc nhẹ, choáng váng mặt mày.

Hắn không biết mình đã giết được bao nhiêu người, lại càng không rõ mình phải đánh bao nhiêu trận nữa, nhưng hắn biết, nếu có người tiếp chiến, thì hắn nhất định phải đứng dậy, đi ra ngoài kia.

Đây chính là con đường hắn đã chọn.

Và cũng như những lời hắn đã nói trước đó, hắn không sợ chết, nhưng hắn không muốn phải ngồi chờ chết.

Một nén hương bên cạnh đã cháy hết, đã hết giờ nghỉ ngơi hồi phục.

Lục Diệp chống thanh đao gãy, đứng dậy, đi từng bước một hướng về phía trước.

Vị Ương há miệng, dường như đang muốn nói cái gì, nhưng tới cuối cùng nàng vẫn không thốt nên lời.

Nàng vốn định nói cho Lục Diệp biết, hẳn chỉ cần đánh thắng thêm ba trận nữa là xong, nhưng nàng lại sợ sau khi biết tin tức này, nó sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của hắn.

Có đôi khi biết trước hướng đi của tương lai lại chưa chắc đã là chuyện tốt.

Bốn phía xung quanh Kim Quang đỉnh đen kịt toàn là người, đã hơn 5 ngàn tu sĩ của hai đại trận doanh hội tụ tại nơi này.

Ở thời điểm Lục Diệp đang nghỉ ngơi hồi phục, còn có người nói chuyện với nhau âm thanh truyền ra, khung cảnh lộn xộn, nhưng ngay lúc hắn đi tới, dường như cả thiên địa đều rơi vào im lặng.

Mấy ngàn đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm qua đây.

Tới giờ phút này, ngay cả tu sĩ bên Vạn Ma lĩnh kia, cũng không còn khinh miệt và đùa cợt như lúc trước nữa, ai nấy đều nhìn hắn bằng ánh mắt cực kỳ ngưỡng trọng.

Cũng phải thôi, một tu sĩ ngũ tầng cảnh, vượt cấp liên chiến suốt bốn mươi trận nhưng chưa từng bại một lần nào. Chiến tích kinh người như vậy không cho phép bất cứ kẻ nào khinh nhờn, dù là tu sĩ của trận doanh đối địch cũng sẽ cho hắn đủ lòng tôn trọng.

Có thể đoán được là, trong một đoạn thời gian rất dài về sau, bóng dáng kéo theo một thanh đao gãy, đi từng bước một trên võ đài đầy máu tươi kia sẽ là cơn ác mộng với phần đông tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Trên võ đài, Lục Diệp đang đứng thẳng, mặc cho gió núi gào thét ùn ùn kéo tới.

Ở Vạn Ma lĩnh bên kia, có hai bóng dáng cùng đứng dậy.

Ngay sau đó, mấy ngàn ánh mắt sắc bén từ bên phía Hạo Thiên minh lập tức nhìn chăm chăm qua, trong đó có cả cường giả trên Linh Khê Bảng. Chỉ trong nháy mắt, sát khí bắt đầu điên cuồng khởi động.

Suýt chút nữa thì hai tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã bị dọa đến mức chui tọt trở về.

Trận thế này... Thật là đáng sợ.

Trong lòng Hổ Bình biết chuyện không ổn, lập tức lên tiếng giải thích: "Không phải chúng ta muốn lấy hai đánh một, chúng ta chỉ muốn vị Nhất Diệp đạo hữu này tự mình chọn một đối thủ mà thôi."

Tử An cũng liên tục gật đầu, tỏ vẻ bọn họ khinh thường đi làm loại chuyện xấu xa lấy hai đánh một này.

Chương 283: Phát Điên Cái Gì Vậy???

Lục Diệp nâng thanh đao gãy của mình lên, chỉ vào Hồ Bình, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Vậy người đi."

Hồ Bình nhướng mày, bỗng nhiên nhận được mừng rỡ ngoài ý muốn.

Còn Tử An, mặc dù không tình nguyện nhưng vẫn phải lui trở về.

Hồ Bình nhẹ nhàng hít sâu một hơi, đang muốn tự giới thiệu cùng Lục Diệp, bỗng nhiên bên tai truyền đến một tiếng "Bính".

Hình ảnh vừa ập tới trước mắt Hồ Bình là bùn đất dính đầy máu tươi bên phía Lục Diệp kia đã tung bay lên còn cả người hắn tựa như một mũi tên rời cung đang nhanh chóng lao về phía mình.

Hồ Bình kinh hãi, rõ ràng là trước khi chiến đấu, gia hỏa này đều sẽ tự giới thiệu cơ mà?

Sao lúc này hắn lại trực tiếp tấn công, không cho người ta nói một tiếng nào rồi?

Đây là phát điên cái gì vậy?

Lục Diệp thay đổi thái độ bình thường, lại chủ động khởi xướng tiến công...

Đây là điều mà tất cả mọi người đều không nghĩ tới, cũng khiến cho không ít tu sĩ bên Vạn Ma lĩnh ngờ vực vô căn cứ. Bọn họ cảm thấy, dường như vì linh khí trong tay hắn đã gãy, cho nên

hắn bắt đầu có lòng muốn chết rồi...

Trong chớp mắt, hai người đã giao thủ, tiếng vang đinh đinh đang đang truyền ra, linh khí trên tay hai người không ngừng va chạm.

Hỗ Bình cũng là một binh tu, linh khí trong tay cũng là đao, nhưng khác với đao của Lục Diệp, đao của Hỗ Bình có khổ rộng hơn rất nhiều, cũng ngắn hơn một chút.

Đây là một thanh khảm đao truyền thống.

Hỗ Bình vốn là đệ tử xuất thân từ tam phẩm tông môn, cho nên thực lực bản thân không tầm thường, dù hắn chưa từng có chiến tích vượt cấp giết địch nhưng có rất ít người trong đám tu sĩ đồng tu vi xứng đáng là đối thủ của hắn.

Hơn nữa, chiêu thức đao thuật phóng khoáng tùy hứng do hắn thi triển ra lại mang theo một loại khí phách như cuồng phong quét lá rụng, nếu nói đao trong tay Lục Diệp là sắc bén, xâm lược, thì đao trong tay hắn chính là cuồng bạo, cương mãnh.

Nhưng sau khi Hỗ Bình giao thủ cùng ngũ tăng cảnh Lục Diệp này, hắn lại hoảng sợ phát hiện, mình hoàn toàn không thi triển được đao thuật.

Rõ ràng là linh khí của đối thủ đã bị đứt đoạn thể nhưng tốc độ và lực đạo của đối phương vẫn có thể chống lại hắn.

Qua mấy đao công kích tới, hắn đã có chút không ngăn được thế công sắc bén của đối phương, thân hình không nhịn được, lập tức lui về phía sau, hồ khẩu trên tay cũng có chút rách nát.

Theo như hắn cảm nhận, người đang đối chiến cùng mình căn bản không phải một tu sĩ ngũ tăng cảnh, mà là một con mãnh thú tràn đầy tinh lực.

Cảm giác áp bách quá mạnh mẽ!

Chỉ nghe “Đang” một tiếng, thân hình Hồ Bình bật ngửa ra sau, suýt chút nữa thì linh khí trong tay đã vượt bay ra ngoài mất. Hắn muốn ổn định thân hình, nhưng dưới chân lại trượt một cái.

Tới giờ phút này, đã có rất nhiều người chết trên võ đài, máu tươi của một đám người ngênh chiến đã nhuộm cả Kim Quang đỉnh thành đỏ như máu rồi. Và Hồ Bình lần đầu lên đài ngênh chiến đã nếm phải thiệt thòi vì nó.

Ánh đao sáng như tuyết hiện lên, Hồ Bình cứng rần ổn định thân hình, muốn nâng đao lên ngăn cản, nhưng ánh đao kia lại vòng qua linh khí trong tay hắn, hung hăng chém xuống phía dưới.

Giờ phút này, dù Hồ Bình muốn đi ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi.

Nhưng hắn cũng có cùng nhiều kinh nghiệm chiến đấu sinh tử cùng người khác, biết đã không còn kịp, trong lòng lập tức trở nên hung ác, thanh đao trong tay hắn dứt khoát chém thẳng về phần gáy của Lục Diệp.

Khai chiến chưa đầy mười nhịp hô hấp, hai phương giao thủ đã rơi vào chiến đấu sinh tử, khiến cho bốn phía dâng lên một mảnh kinh hô.

Trong mắt Hồ Bình không chút bối rối, bởi vì hắn biết thanh đao đã gãy trong tay Lục Diệp không thể làm được gì mình. Quả thật phẩm chất linh khí của đối thủ không tồi nhưng nếu đã bị bẻ gãy, nó sẽ không thể phát huy ra uy năng vốn có.

Nói cách khác, uy hiếp đến từ thanh đao gãy kia không lớn.

Nhưng thanh đao trong tay hắn lại khác, một khi nó chém về phía gáy Lục Diệp, nếu đối phương không thúc giục loại phòng ngự linh văn kia... Chỉ dựa vào một đao này thôi cũng hoàn toàn

có thể phân sinh tử!

Đúng như hắc dự đoán, ở thời điểm linh khí trong tay hắc chém vào gáy Lục Diệp, nơi đó lập tức sáng lên một đạo linh văn đón đỡ một kích này, nhưng hắc vẫn không thu tay lại, mà liên tục áp bách đi qua, muốn nhân cơ hội này tiêu hao linh lực của đối thủ.

Nhưng một cơn đau xuất phát từ ngực lại khiến hắc chấn động... Ở nơi ấy có máu tươi phun ra. Hồ Bình cũng bất chấp tất cả, hắc vội vàng mượn dùng lực lượng của chiêu chặt chém kia để nhảy về phía sau.

Ngay khi hắc đã lùi lại được rồi, mới cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trước ngực đã bị chém ra một miệng vết thương dài cả thước, áo giáp mặc bên trong trực tiếp bị chém vỡ, linh quang tiêu tán toàn bộ!

Da đầu Hồ Bình lập tức run lên, hắc nghĩ mà không hiểu rốt cuộc đây là loại tình huống gì?

Sở dĩ hắc dám đi lên đón đỡ một đao của Lục Diệp, vì:

Thứ nhất là linh khí trong tay Lục Diệp đã gãy, uy năng giảm xuống.

Thứ hai là hắc có bảo giáp hộ thân. Tuy phẩm chất của bảo giáp này không cao nhưng nát bét tới cỡ nào cũng có một chút lực lượng phòng hộ. Trên thực tế, vài lần trước hắc đều dựa vào bảo giáp này để biến nguy thành an.

Nhưng lần này bảo giáp lại bị chém nát, không thể cung cấp cho hắc bất cứ loại phòng hộ gì.

Không phải linh khí của đối phương đã bị bẻ gãy ư? Sao còn sắc bén như thế?

Đủ loại ý niệm lóe lên trong đầu Hồ Bình nhưng hần lại không kịp nghĩ nhiều, chỉ vì Lục Diệp đã lao lên, thừa dịp tâm thần hần chưa chuẩn bị này, lại xuất ra một đao đâm thẳng.

Linh lực màu đỏ nhanh chóng lan tràn lên trên thanh trường đao đã bị bể gãy một khúc, ẩn chứa uy năng vô kiên bất tồi.

Hồ Bình hét lớn một tiếng, nâng đao ngăn cản.

Âm thanh “Đinh đinh đang đang” lại vang lên. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hai người đã liên tục giao phong không ngừng. Nhưng ngay từ lúc trước tâm thần của Hồ Bình đã thất thủ, lần này hần nhanh chóng bị toàn diện áp chế, trong lòng chỉ cảm thấy thế công của đối phương chẳng những sắc bén, lại còn liên miên không dứt.

Hơn mười nhịp hô hấp sau, bỗng nhiên thân thể Hồ Bình cứng đờ tại chỗ, đại đao trong tay vốn đang nâng lên cao cao lại không còn sức lực mà vung tới nữa.

Hần cúi đầu nhìn xuống ngực mình, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Chương 284: Ta Tên Là Lục Diệp! Bích Huyết Tông Lục Diệp!

Chỉ thấy ở ngay lồng ngực của hắn, thanh đao gãy kia lập tức len vào vị trí bảo giáp đã tổn hại kia, sau đó không chút trở ngại đâm thẳng vào trong ngực hắn.

Gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp nhìn địch nhân trước mắt, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Ta tên là Lục Diệp! Bích Huyết tông Lục Diệp!"

Tiếp đó, Lục Diệp đá ra một cước, Hồ Bình bay đi thật xa, gục trên mặt đất, hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Lục Diệp há mồm to thở hào hển, lại lê bước chân tập tễnh, trở lại vị trí phía trước rồi khoanh chân ngồi xuống, ném vào trong miệng một viên linh đan và gục đầu.

Tới tận lúc này, trên Kim Quang đỉnh vẫn là một mảnh yên tĩnh không tiếng động như trước.

Một lúc lâu sau, sư huynh của Hồ Bình đi lên phía trước kiểm tra, mới phát hiện Hồ Bình đã chết không thể chết lại rồi!

Tiếng xì xào nhỏ bắt đầu vang lên và dần dần trở nên ồn ào...

Hồ Bình cũng bị đánh bại! Ngay trong một trận chiến mà phía Vạn Ma lĩnh đã vô hạn tiếp cận thắng lợi thì... Hồ Bình bị giết!

Phải biết rằng, một trận chiến này vốn là trận đấu mà phe Vạn

Ma lĩnh chuẩn bị chấm dứt lần phân tranh này. Và dưới bất cứ ánh mắt của ai, thì Lục Diệp với thanh linh khí đã bị gãy kia, không thể là đối thủ của Hồ Bình.

Nhưng trên thực tế, Hồ Bình chỉ ăn hai đao của Lục Diệp đã chết.

Lục Diệp cũng bị đối thủ chém hai đao, nhưng đều bị Ngự Thủ linh văn hóa giải.

Một vài tu sĩ đã nhìn ra vấn đề, chẳng lẽ là... dù thanh linh khí kia có bị bẻ gãy thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới uy năng của nó?

Ngay lúc này, vẻ mặt tu sĩ Tử An của Vạn Ma lĩnh đã dần trở nên ngưng trọng, khuôn mặt hắc hơi có chút trắng bệch, trong lòng lại âm thầm cảm thấy may mắn vì Lục Diệp đã chọn Hồ Bình, nếu không rất có thể người ngã xuống trong trận đấu này chính là hắn.

Tất cả mọi người đều cho rằng răng nanh của Lục Diệp đã bị chặt đứt, nhưng ai có thể ngờ nổi, dù răng nanh kia đã gãy thì nó vẫn sắc bén như thường?

Tử An nhìn bóng dáng đang cúi đầu im lặng ngồi tại chỗ, giống bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống kia, thầm thở nhẹ một hơi.

Tuy Hồ Bình bị giết nhưng cái chết của đối phương chẳng tạo thành ảnh hưởng quá lớn với hắn. Người ngênh chiến tiếp theo chính là hắn. Nếu hắn bị đánh bại... Cũng chỉ còn lại người của Thánh Hỏa giáo. Nhưng gia hỏa Thánh Hỏa giáo kia còn yếu hơn cả hắn và Hồ Bình, càng không có hy vọng.

Cho nên không cần biết hắn phải làm như thế nào, nhưng hắn không được thua.

Muốn thắng, nhất định phải né tránh được, không thể bị đối

phương chém trúng, lực sát thương của thanh linh khí kia rất khủng bố.

Nhưng hắn cũng là binh tu, ở thời điểm chiến đấu cận thân, căn bản không thể tránh khỏi chuyện này...

Hắn lập tức cảm thấy nhức đầu!

Nhưng không đợi hắn nghĩ ra đối sách, đã có người bên phía Vạn Ma lĩnh mở miệng nhắc nhở: "Đã đến giờ rồi!"

Lý Bá Tiên hung tợn trừng mắt nhìn qua!

Cây nến được châm khi Lục Diệp bắt đầu nghỉ ngơi đã tắt. Ngay lập tức, Lục Diệp đang cúi đầu ngủ đã lại một lần nữa ngẩng đầu lên. Sau đó dưới mấy ngàn ánh mắt nhìn chăm chú, hắn lại làm như hồi nãy, chống thanh đao gãy xuống đất, đứng lên, thân hình lảo đảo, bước chân phù phiếm.

Ánh mắt của một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang nhìn, chợt giật giật, nhìn dáng vẻ của Lục Diệp kia xem, giống như bất cứ lúc nào hắn cũng có thể ngã xuống, nhưng sự thật đã chứng minh, một khi gia hỏa này đánh nhau với người khác, hắn lại bắt đầu trở nên long tinh hổ mãnh.

Nếu không phải bọn họ đã tận mắt chứng kiến hắn liên tục chiến hơn bốn mươi trận vừa rồi, chỉ sợ bọn họ cũng cho rằng gia hỏa này đang giả vờ giả vịt.

Không một ai biết, rốt cuộc là dạng tín niệm và ý chí chống đỡ nào đã giúp cho một tu sĩ ngũ tầng cảnh vẫn còn tiếp tục đứng lên, chiến đấu, chứ chưa chịu ngã xuống, ngược lại, hắn còn có thể đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi trên võ đài đã bị máu tươi nhuộm đỏ kia.

Tử An đi ra, song phương lại báo gia môn như cũ.

Bên tai Lục Diệp vang lên mấy tiếng ong ong. Đó là dấu hiệu xuất hiện khi tinh lực cạn kiệt quá độ. Hắn có chút không có nghe rõ người ta đang nói cái gì, nhưng ba cái chuyện râu ria này, đại sư tử sẽ nhớ giùm hắn.

Oanh...

Trong nháy mắt, linh lực nổ tung, hai bóng dáng bắt đầu lao thẳng vào nhau.

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh này không bị chiến tích khủng bố của Lục Diệp dọa sợ, thậm chí người này còn không áp dụng thế thủ, mà ngược lại còn chủ động nghênh chiến.

Kỳ thực, hai người đều là binh tu, ai cũng biết tiến công mới là cách phòng thủ tốt nhất!

Linh khí giao phong truyền đến, hai bóng dáng không ngừng xê dịch, lần lượt thay đổi vị trí trên võ đài, đốm lửa xuất hiện do va chạm văng tung tóe khắp nơi.

Trái tim đám người bên phía Vạn Ma lĩnh đều bay lên tới cổ họng, bởi vì bọn họ biết, nếu bọn họ tiếp tục thua một trận chiến này, bọn họ sẽ không còn cơ hội nữa.

Tuy vẫn còn một tu sĩ Thánh Hỏa giáo nhưng thực lực của người nọ lại kém Hồ Bình, cũng kém Tử An, nếu đi lên đối chiến với Lục Diệp, chỉ có một con đường chết.

Ba nhịp, năm nhịp, mười nhịp, hai mươi nhịp, năm mươi nhịp hô hấp...

Đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang khẩn trương chú ý tình hình chiến đấu, lại nhẹ nhàng thở ra một hơi. Cuối cùng thì chiến cuộc cũng ổn định trở lại.

Tất cả đều thầm khen, không hổ là tu sĩ xuất thân từ tam

phẩm tông môn, quả thật nội tình luôn mạnh hơn người bên ngoài một chút. Chưa một ai trong số những người nghênh chiến lúc trước có thể giao phong chính diện và liều mạng cùng Lục Diệp trong khoảng thời gian dài như vậy mà không lộ ra xu hướng suy tàn.

Ngược lại có người cũng có thể kiên trì rất lâu dưới tay Lục Diệp nhưng toàn là rượt đuổi né tránh, một lòng muốn tiêu hao linh lực của Lục Diệp, đặt cơ sở thắng lợi cho người phía sau. Và người này chính là đối thủ đầu tiên có thể chính diện chống lại Lục Diệp lâu như vậy .

Phần thực lực này nghiêm nhiên đã có tiền vốn để vượt cấp chiến đấu.

Giờ phút này, Lục Diệp càng đánh càng tỉnh táo, tuy lỗ tai vẫn vang lên những tiếng ong ong, thậm chí trước mắt còn ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một chút cảnh tượng mơ hồ, nhưng áp lực truyền đến từ phía đối diện lại nói cho hắn biết, đây là một đối thủ có lực đạo và tốc độ không hề kém hơn hắn.

Và đối phó với kẻ địch như vậy, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Chương 285: Chưa Đánh Xong Thì Vui Về Cái Rằm À???

Lục Diệp biết tình huống của bản thân mình, linh lực toàn thân hẳn không còn nhiều lắm, nếu cứ đánh tiếp như vậy, chắc hẳn sẽ là người trước tiên không kiên trì nổi. Và một khi linh lực hao hết vẫn không thể giải quyết đối thủ, thì điều chờ đợi hẳn ở phía trước chính là một con đường chết.

Ý niệm trong đầu xoay chuyển, đối mặt với một kích bổ tới của kẻ kia, hẳn không có ngăn cản trốn tránh, mà cũng bổ ra một đao về phía đối phương.

Một đao này đã dọa cho tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia sợ tới nhảy dựng, Lục Diệp dám nhận của hẳn một kích nhưng hẳn lại không dám nhận của Lục Diệp một đao.

Nhiều tánh mạng đi trước đã dạy cho hẳn một chân lý, đó chính là linh khí trong tay Lục Diệp mạnh đến biến thái. Nó căn bản không phải là linh khí mà tu sĩ cấp thấp có thể sở hữu được.

Vậy là hẳn vội vàng trốn tránh.

Chỉ trong nháy mắt này, tiết tấu đã bị xáo trộn, vốn dĩ hẳn đang đối công cùng Lục Diệp, còn có thể giữ chi thể lực hai bên ngang nhau nhưng khi hẳn bắt đầu chuyển sang thế phòng thủ, trong lòng đã mất đi nhuệ khí lúc ban đầu, dần dần trở nên bó tay bó chân.

Một lui một tiến, Lục Diệp đã chém tới bảy tám đao, mặc dù không thể dốc hết sức tấn công, nhưng thế cục đã bắt đầu xoay chuyển.

Nhìn từ bên ngoài cũng có thể nhận ra, Lục Diệp đang dần dần chiếm thể thượng phong, chậm rãi áp chế đối thủ.

Hiển nhiên Tử An cũng biết nếu cứ tiếp tục như thế, không phải cách hay nhưng ngay tại thời điểm hắn đang tự hỏi đối sách, một thanh âm “Răng rắc” đã vang lên, bỗng nhiên trên tay hắn nhẹ bẫng.

Tử An giương mắt nhìn lên, ngay lập tức hồn vía lên mây, vậy mà linh khí của hắn đã bị chặt đứt rồi???

Lục Diệp đã liên chiến hơn bốn mươi trận nhưng ngoại trừ linh khí trường đao của hắn bị phe Vạn Ma lĩnh nghĩ cách chặt đứt thì hắn vẫn chưa từng chặt đứt linh khí của địch nhân.

Quả thật Phong Duệ linh văn vô cùng mạnh mẽ nhưng bản thân linh khí lại vô cùng chắc chắn. Lại thêm những đối thủ trước kia hoặc là bị hắn dùng mấy đao chém chết, hoặc là không chính diện giao phong cùng hắn, tự nhiên hắn cũng không có cơ hội thực hiện một màn này.

Nhưng người trước mắt này lại khác, lúc trước hai bên liên tục đối công, mỗi một lần đều là linh khí va chạm!

Dù không phải lần nào Lục Diệp cũng thúc giục Phong Duệ linh văn nhưng linh khí trong tay đối phương vẫn không cách nào chống chọi được.

Trường đao thuận thế bổ xuống, trên thân bị bám vào một dải máu tươi!

Trên võ đài, Tử An đang nhanh chóng lui về phía sau, nhưng phần bụng vẫn như cũ bị chém qua, xuất hiện một vết thương. Ở phía đối diện với Tử An, Lục Diệp vừa nhắc người lên, lại chém thêm một đao nữa.

Tử An lập tức lăn người như cái hồ lô, suýt soát né tránh đi,

tới lúc hần đứng dậy, máu tươi đầy trên người đã nhuộm đỏ bùn đất, chật vật vô cùng.

Nhưng chưa hết, hần mới đứng vững thân hình, sau đầu lại có kình phong tập kích tới, hần như bị đánh một chiêu chó dữ chụp mồi, cảm giác trên đỉnh đầu chợt lạnh, da đầu cũng bị gọt đi một mảnh lớn.

Tử An gian nan gục trên mặt đất, trong lòng đã biết mình chết chắc rồi.

Nhưng hần nghĩ mãi mà không ra, rõ ràng linh khí trong tay đối phương đã bị gãy, vì sao lại không ảnh hưởng tới uy năng? Trong khi linh khí của hần vừa bị gãy, hần cầm nó trên tay chẳng khác gì một vật trang trí cho vui...

Hần biết mình tuyệt đối không trốn thoát được đao tiếp theo, nhưng ngạo khí của một người xuất thân từ tam phẩm tông môn lại khiến hần cắn chặt răng, không có hô lên hai chữ kia.

Hần không gọi nhưng có người lại giúp hần hô: "Nhận thua!"

Là một vị sư tử của Tử An thấy tình thế không ổn, nàng biết nếu mình không hô lên, sư đệ của nàng sẽ chết. Và kể cả bản thân nàng cũng không cam lòng, kể cả khi nàng biết sau khi mình hô lên một tiếng này, Vạn Ma lĩnh sẽ không còn cơ hội nữa. Nhưng... nàng cũng không thể trơ mắt nhìn sư đệ của mình chịu chết như vậy.

Lục Diệp đang truy kích, lập tức dừng lại, nhìn Tử An đang chật vật đứng lên.

Tiếng hoan hô rung trời từ phía trận doanh Hạo Thiên minh bên kia truyền ra, mấy ngàn người điên cuồng hò hét cười vui hội tụ cùng nhau, khiến cho cả Kim Quang đỉnh cũng chấn động.

Lục Diệp đầu óc mê muội bị tiếng hoan hô này làm choáng

váng, không hiểu ra sao, hẩn nhanh chong mang theo thanh đao gãy đi về, nhìn Lý Bá Tiên và Vị Ương: "Đánh xong rồi ư?"

Người một phương Hạo Thiên mình vui sướng như lễ mừng năm mới, thật dễ dàng khiến hẩn có chút hiểu lầm như vậy.

Lý Bá Tiên cười nói: "Còn chưa đâu."

Lục Diệp lại khoanh chân ngồi xuống, ném vào trong miệng một viên linh đan, hoá đổi công pháp thành Thao Thiết Xan, đẩy nhanh quá trình luyện hóa đan lực.

Chưa đánh xong thì vui vẻ cái rắm à???

"Còn một trận cuối cùng!" Giọng nói của Lý Bá Tiên truyền đến từ phía sau Lục Diệp: "Nhìn thấy gia hoả có ký hiệu liệt điểm ở trên trán đang đứng bên kia không? Đó là Thánh Hỏa giáo, đối thủ của người chỉ còn lại một mình hẩn, nhưng không cần sợ, tất cả Thánh Hỏa giáo đều là pháp tu!"

Nếu bọn họ chiến đấu tại dã ngoại, thì một pháp tu lục tăng cảnh hoặc nhiều hoặc ít còn có chút uy hiếp với Lục Diệp nhưng chiến đấu bên trong võ đài có giới hạn phạm vi kiểu này, uy hiếp của pháp tu với Lục Diệp đã bị cắt giảm trên diện rộng.

Lý Bá Tiên càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc trước, ở thời điểm ký Thiên Cơ khế với một phương Vạn Ma lĩnh, bọn họ đã ước định cả kích cỡ phạm vi võ đài.

Lúc trước, đám pháp tu bị một phương Vạn Ma lĩnh phái ra chính là những người chết nhanh nhất, bởi vì tốc độ của Lục Diệp quá nhanh. Hẩn chỉ cần chạy vài bước đã giết tới trước mặt bọn họ rồi.

Nhưng với khoảng thời gian ngắn ngủi này, bình thường những pháp tu kia chỉ mới thi triển ra một hai đạo thuật pháp mà thôi, nếu thực lực hùng hậu chút còn có thể thi triển ra ba thậm

chỉ là bốn đạo, nhưng Lục Diệp có Ngự Thủ linh văn, chỉ cần đủ nhãn lực, có thể thoải mái ngăn cản những thuật pháp kia.

Nhưng một khi bị hấn lại gần, những pháp tu ấy chỉ có thể chờ chết hoặc là nhận thua thôi.

Lục Diệp đưa mắt nhìn về phía Vạn Ma lĩnh bên kia, quả nhiên đã nhìn thấy một pháp lục tầng cảnh có ký hiệu liệt điểm ở trên trán, đang đứng ở nơi đó chờ đợi.

Xem ra đây là một đối thủ cuối cùng của hắn.

Chương 286: Nhanh Nhận Thua Về Nhà Trồng Khoai Lang Đi...

Hắn cũng không bởi vậy mà chủ quan, lập tức yên lặng kiểm tra trạng thái bản thân, linh lực còn lại không nhiều lắm, chỉ hơn một phần, kể cả khi có thời gian khôi phục một nén nhang, cũng chỉ có thể miễn cưỡng khôi phục đến hai phần. Nhưng nếu hắn sử dụng tiết kiệm một chút, hẳn là đủ ứng phó một hồi chiến đấu cuối cùng.

"Sư huynh, có phải đánh xong là có thể về nhà hay không?" Lục Diệp nhẹ nhàng hỏi một tiếng.

"Đánh xong sẽ trở về nhà!" Lý Bá Tiên đáp.

"Đã biết!" Lục Diệp cúi đầu, cố gắng hết sức khôi phục thể lực bản thân.

Một phương Hạo Thiên minh vẫn còn vui sướng như trước.

Sau khi hai người xuất thân từ tam phẩm tông môn là Hổ Bình và Tử An một chết một nhận thua, chỉ còn lại pháp tu Thánh Hỏa giáo căn bản không thể là đối thủ của Lục Diệp được. Bởi vậy, ở trong mắt đám người Hạo Thiên minh, Lục Diệp đã đạt được chiến thắng trước thời hạn rồi.

So sánh với bên này thì Vạn Ma lĩnh bên kia lại lộ ra dáng vẻ tinh thần uể oải không phấn chấn, ai nấy đều trưng ra sắc mặt khó coi.

Cũng khó trách bọn họ sẽ như thế.

Bởi vì hai ngày nay một phương Vạn Ma lĩnh liên tục xa luân

chiến, đã chiếm ưu đãi quá lớn rồi, ngoại trừ trận đầu là một thế tu ngũ tầng cảnh đi lên thử thời vận, tất cả còn lại đều là lục tầng cảnh. Nhưng mới hai ngày trôi qua, tất cả những lục tầng cảnh kia đều bị Bích Huyết tông Lục Diệp này chém sạch, tới giờ chỉ còn lại một đối thủ duy nhất của Thánh Hỏa giáo, nhất định khó mà làm nên trò trống gì.

Có thể nói, lần đánh cờ giữa hai đại trận doanh này, một phương Vạn Ma lĩnh đã thua triệt để, những người đã chết đi thì cũng thôi, dù sao bọn họ một mực tranh phong cùng Hạo Thiên minh, kiểu gì cũng có người chết, chủ yếu là không biết nên giải thích như thế nào với sư môn sau lưng.

Tới đây, gần như đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh có thể tưởng tượng ra, chờ sau khi tin tức bên này truyền quay lại, sư môn của bọn họ sẽ tức giận đến mức nào!

Giờ phút này mấy cường giả trên Linh Khê Bảng bên phía Vạn Ma lĩnh kia lại đi tới trước mặt tu sĩ Thánh Hỏa giáo đang chuẩn bị xuất chiến nọ, thấp giọng dò hỏi điều gì đó. Tu sĩ Thánh Hỏa giáo kia chậm rãi lắc đầu, khiến cho mấy cường giả này đều lộ ra sắc mặt âm trầm.

Đường như thời gian một nén nhang đã trôi qua trong nháy mắt.

Trên Kim Quang đỉnh, đây là một lần cuối cùng Lục Diệp chống thanh đao gãy, đứng dậy, đi từng bước một lên võ đài, yên tĩnh nhìn tu sĩ Thánh Hỏa giáo kia.

Nhưng đối phương vẫn đứng ở phía trước trận doanh Vạn Ma lĩnh, chỉ một mực cúi đầu, không có bất cứ động tác gì.

Tình hình này khiến cho không ít người của Hạo Thiên minh bắt đầu hú hét không ngừng, có người hô to kêu Lục Diệp nhanh đi lên chém chết đối phương, cũng có người hét lên nói người của

Thánh Hỏa giáo nhanh nhận thua về nhà trồng khoai lang đi...

Vạn Ma lĩnh thua người không thua trận, lập tức có phản ứng lại. Người có tính cách táo bạo cũng bắt đầu mắng chửi nhau cùng đám tu sĩ Hạo Thiên minh.

Ngay tức khắc, cả khung cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng.

Nếu không phải có Thiên Cơ kế đã ký từ trước ràng buộc, chỉ sợ hai phương đã sớm lao vào hỗn chiến, nhất quyết phân thắng bại rồi.

Ngay tại thời điểm Vạn Ma lĩnh bên kia cũng chờ đợi khá lâu, trở nên có chút không kiên nhẫn, rốt cuộc đã có người chậm rãi đi lên võ đài.

Những tiếng ồn ào bỗng nhiên lắng xuống, mấy ngàn đôi mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm vào tu sĩ đang đi lên võ đài kia, nhưng người này lại không phải đệ tử Thánh Hỏa giáo đang chuẩn bị xuất chiến, mà là một nữ tu!

Ánh mắt Lý Bá Tiên lập tức trở nên sắc bén: "Vạn Ma lĩnh có ý gì?"

Không chỉ có hắn nhận thấy điều khác thường. Bởi vì tuy nữ tu vừa đi lên đúng là người của Thánh Hỏa giáo nhưng chỉ cần nhìn linh quang bao phủ toàn thân nàng cũng biết nàng không phải lục tăng cảnh.

Nàng là một vị tu sĩ thất tăng cảnh!

Hiển nhiên mấy cường giả Linh Khê Bảng một phương Vạn Ma lĩnh cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này. Bọn họ đã ước định điều khoản trên Thiên Cơ kế, tu vi cao nhất của người nghênh chiến chính là lục tăng cảnh. Hiện giờ lại có thất tăng cảnh lên sân khấu, tuyệt đối là hành vi phá hư quy củ.

Phải biết rằng, công nhiên khiêu khích Thiên Cơ khế chính là động tác cực kỳ to gan lớn mật.

Một khi Thiên Cơ bắt đầu đánh xuống trừng phạt, thì tất cả những cường giả đã từng in dấu tay bằng máu trên Thiên Cơ khế cùng với tông môn sau lưng bọn họ, đều phải xúm vào vây công Thánh Hỏa giáo, bất kể một phương Vạn Ma lĩnh có nguyện ý hay không.

Từ khi Linh Khê chiến trường xuất hiện tới nay, chưa một ai dám vi phạm sự công chính của Thiên Cơ.

Dù đầu óc của người Thánh Hỏa giáo có không bình thường, cũng không làm ra loại chuyện mất trí ấy đâu, đây chính là hành động lấy vận mệnh cả tông môn ra đùa giỡn đó.

Tuy ánh mắt Lý Bá Tiên trở nên sắc bén, từ trong miệng lại phát ra giọng nói lạnh lẽo nhưng trên thực tế, trong bụng hắn lại đang âm ỉ vui mừng, bởi vì nếu Thánh Hỏa giáo thực sự đùa giỡn như vậy thì bên họ vô cùng có lợi.

Trong lòng hắn đang nói thầm, quả nhiên bọn người kia đã bị Thánh Hỏa nhà mình thiêu phá hủy tâm trí rồi?

Mấy cường giả một phương Hạo Thiên mình cũng nghĩ như vậy, bằng không bọn họ sẽ không im lặng đứng ở nơi này đâu, ngược lại đã lao lên ngăn trở từ thời điểm nữ tu thất tầng cảnh kia lên đài rồi.

"Các người muốn làm gì?" Bên phía Vạn Ma lĩnh, vị cường giả xếp trong hai mươi hạng đầu kia nhìn người quản sự của Thánh Hỏa giáo ở đây, cắn răng quát lên một tiếng chói tai.

Dù pháp tu lực tầng cảnh kia không phải đối thủ của Lục Diệp, cũng tuyệt đối không được phá hư Thiên Cơ khế, nếu không bọn họ làm sao chịu nổi hậu quả?

Ngay tại thời điểm lời nói của hắn vừa rơi xuống, trên bầu trời đã mơ hồ có tiếng chớp vang sấm giập truyền đến, mây đen rất nặng chợt sinh ra từ hư không, hội tụ ở trên Kim Quang đỉnh che kín ánh mặt trời.

Thiên Cơ đã bắt đầu khởi động...

Một phương Vạn Ma lĩnh đều hoảng sợ, những tu sĩ bên cạnh Thánh Hỏa giáo kia đều nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Ngay tức khắc, bên cạnh đám người Thánh Hỏa giáo đã xuất hiện một khu vực trống không.

Chương 287: Tự Phế Linh Khiếu!!!

Khí tức tử vong áp bách đến, một đám người Thánh Hỏa giáo lại thần nhiên hứng chịu, không nói điều gì khác, chỉ dựa vào lòng can đảm, dám trăn mình ra nghênh đón Thiên Cơ thôi, cũng đủ khiến người ta kính nể, nhưng kính nể đến mấy cũng không thể thay đổi được vận mệnh sắp nhận lấy cái chết của bọn họ.

"Thánh hỏa hừng hực, thiêu đốt thân ta, tâm hoá không tắt, chẳng sợ tử vong!" Người quản sự có tu vi cao nhất đứng giữa đám tu sĩ Thánh Hỏa giáo bên kia, khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng ngân nga.

Phía trên vô đài, nữ tu thất tầng cảnh ngộ cũng cúi đầu xuống, mở miệng ngân nga: "Thánh hỏa hừng hực, thiêu đốt thân ta, tâm hoá không tắt, chẳng sợ tử vong!"

Ngay lúc lời nói ấy thốt ra từ miệng nàng, nàng cũng nâng ngón cái bên tay phải của mình lên, ấn mạnh xuống một vị trí nào đó trên ngực mình.

"Đây là... ." Bỗng nhiên Lý Bá Tiên ý thức được cái gì, sắc mặt khê biến.

Phốc... .

Hình như có một tiếng vang nhỏ truyền ra, giống như động tĩnh khi một trái khí cầu bị chọc thủng, cùng với tiếng vang nhỏ này, thân hình nữ tu kia hơi lảo đảo một cái, đồng thời sóng chấn động cuồng bạo lấy nàng làm trung tâm, thổi quét ra ngoài bốn phía.

Nữ tu nọ kêu lên một tiếng đau đớn, trong đáy mắt hiện lên một tia thống khổ, cùng lúc đó, khí tức trên người nàng cũng suy yếu đi một bậc.

"Tự phế linh khiếu!" Lý Bá Tiên cắn răng quát khế.

Tất cả những người nhìn thấy động tác của nữ tu kia, kể cả Hạo Thiên minh hay là Vạn Ma lĩnh, đều biến sắc.

Tự phế linh khiếu, nói thì dễ làm lại vô cùng khó.

Một khi linh khiếu bị phế, tiền đồ nhất định vô vọng, chỉ có thể dừng lại ở cấp bậc Linh Khê cảnh này thôi.

Nhìn Lý Bá Tiên là biết, hắc vốn là nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh khiến cho người khác phải kinh sợ, ngay cả kiếm chủ Bắc Huyền Kiếm tông cũng phải thưởng thức, nhưng linh khiếu bị phá, khiến cho hắc phải dừng lại ở cấp bậc Linh Khê cảnh này đã mấy chục năm, hơn nữa tu vi còn phải ngừng lại ở bát tầng cảnh.

Bởi vì có một linh khiếu bị phá, cho nên một tiểu chu thiên tuần hoàn cuối cùng trong cơ thể hắc khó có thể hình thành hệ thống, cũng có nghĩa là hắc không thể tấn chức cửu tầng cảnh.

Đương nhiên, linh khiếu bị phá vẫn có thể tu bổ lại được nhưng muốn làm như vậy cần phải trả một cái giá quá lớn, không ai nguyện ý dễ dàng đi ném thử.

Giờ phút này, ở ngay trước mặt mấy ngàn tu sĩ trận doanh hai phương, nữ tu Thánh Hỏa giáo này, lại có thể mặt không đổi sắc mà phế đi một cái linh khiếu của chính mình, nhìn dáng vẻ của nàng thật giống như vừa cắt đứt một sợi tóc trên đỉnh đầu...

Phần quả quyết này cũng như tàn nhẫn với chính mình này, khiến cho da đầu của mấy ngàn tu sĩ đều run lên, không hổ là đám người điên Thánh Hỏa giáo, loại chuyện này cũng có thể làm được.

Sau khi khiếp sợ ngẩn ngủ qua đi, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía nguy cơ bắt đầu khởi động trên không trung kia.

Vốn dĩ sau khi nữ tu này đứng ở trên võ đài, Thiên Cơ đã bắt đầu nhanh chóng khởi động, giống như lập tức sẽ đánh xuống trừng phạt, tình cảnh chớp vang sấm giập hiện ra trong đám mây đen dày đặc kia làm cho trái tim người khác đập nhanh bất an.

Nhưng sau khi nữ tu kia phế bỏ một cái linh khiêu của chính mình, tu vi ngã xuống tới lục tầng cảnh, mây đen đang phủ kín trên bầu trời Kim Quang đình lại nhanh chóng tản đi, Thiên Cơ bắt đầu khởi động cũng biến mất không còn một mảnh.

Ánh mặt trời lại chiếu xuống, trời xanh không mây.

Một phương Vạn Ma lĩnh tươi cười rạng rỡ.

"Hay!" Một tiếng hét lớn truyền ra, là vị cường giả nằm trong hai mươi vị trí đầu trên Linh Khê Bảng bên phía Vạn Ma lĩnh kia.

Ngay ở thời điểm nữ tu nọ bước lên võ đài, hẳn đã cho rằng đám kẻ điên bị mất trí Thánh Hỏa giáo này muốn đi khiêu khích Thiên Cơ, nhưng ai mà ngờ được bọn họ còn có kế hoạch một tay tự phế linh khiêu thần kỳ đến như vậy?

Đây tuyệt đối là len vào khe hở trong Thiên Cơ khế.

Nhưng từ phản ứng của Thiên Cơ có thể nhìn ra, khe hở này khiến người ta không còn lời nào để nói.

Sau khi nữ tu kia tự phế đi một cái linh khiêu, nàng từ tu sĩ thất tầng cảnh ngã xuống lục tầng cảnh, tự nhiên cũng phù hợp với ước định trên Thiên Cơ khế.

Trước mắt Thiên Cơ đều đã lui đi, dù một phương Hạo Thiên minh có một bụng oán hận cũng không biết tìm nơi nào để xả.

Một vị tu sĩ vừa từ thất tầng cảnh ngã xuống lục tầng cảnh, tự nhiên thực lực sẽ mạnh hơn lục tầng cảnh bình thường! Đây là hi vọng cuối cùng của Vạn Ma lĩnh.

Oanh... .

Ngay tại thời điểm một câu “Hay” của cường giả Vạn Ma lĩnh kia rơi xuống, Lục Diệp đã mang theo huyết khí quanh thân, lao thẳng tới nữ tu Thánh Hỏa giáo kia, trước sau như một sát khí đằng đằng.

Ở thời điểm hắn vừa tấn chức ngũ tầng cảnh, hắn đã từng giết một pháp tu từ thất tầng cảnh ngã xuống lục tầng cảnh, tuy giờ phút này trạng thái thân thể hắn không tốt, thậm chí cũng không rõ rút cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu đối phương đi lên võ đài, còn đứng ở trước mặt hắn, thì... Làm thịt thôi!

Khoảng cách hai mươi trượng nhanh chóng bị kéo lại gần, thân hình Lục Diệp lao vút tới giống như một con mãnh thú phát cuồng, mang theo tính áp bách rất mạnh.

Bên trong con người tràn ngập tơ máu của hắn là một mảnh thanh minh, phản chiếu bóng dáng của nữ tử đối diện kia.

Mười trượng, năm trượng, linh lực màu lửa đỏ bắt đầu leo lên trường đao, dù giờ phút này linh lực của Lục Diệp đã không còn tinh thuần nữa, dù linh khí của hắn đã gãy, nhưng có Phong Duệ linh văn gia trì, thanh trường đao nọ vẫn có thể đánh đầu thắng đuôi; không gì cản nổi.

Nữ tu Thánh Hỏa giáo kia không hề trốn tránh, bởi vì nàng biết nếu so về tốc độ, bản thân mình không thể sánh bằng Lục Diệp. Nàng cam nguyện tự phế linh khiếu cũng muốn lên đài chém giết cùng Lục Diệp, đương nhiên phải có phương pháp ứng phó.

Chỉ thấy nàng nâng hai tay lên, linh lực toàn thân bắt đầu khởi

động, mặt dây chuyền hình trái tim ở phía trước lồng ngực, hơi hơi lơ lửng bay lên, nở rộ quang mang màu lửa đỏ, theo linh lực bản thân điên cuồng rót vào, trên chiếc mặt dây chuyền kia bỗng nhiên mở ra một tầng phòng hộ, là nhanh chóng khuếch trương mở ra, bao phủ toàn thân nàng vào trong đó.

Chương 288: Nhanh Lui Lại, Không Lui Lại Sẽ Chết!

Dường như bên trên tầng phòng hộ màu lửa đỏ kia có một lớp nham thạch nóng chảy không ngừng chảy xuôi, che lấp đi bóng dáng nữ tử nọ. Khi nó xuất hiện cũng là lúc nhiệt độ cả Kim Quang đỉnh nhanh chóng tăng lên, mặt đất vốn dĩ đã bị máu tươi nhuộm đỏ, lại bị nướng khô, phát ra từng luồng khí nóng khó ngửi.

"Dung Hỏa Chi Tâm!" Có người bên phía Hạo Thiên mình lập tức kinh hô lên tiếng, người này đã nhận ra lai lịch của mặt dây chuyền nọ.

Đây là loại phòng ngự linh khí chỉ riêng Thánh Hỏa giáo mới có.

Mỗi một thế hệ chỉ có thể tạo ra năm món, chỉ có Thánh tử hoặc là Thánh nữ của bọn họ mới có tư cách sở hữu thứ này. Linh khí này có khả năng phòng ngự rất tốt.

Có thể nói là nếu chiến đấu đồng cấp bậc mà mang theo thứ này, chỉ cần đeo người, cung cấp cho nó linh lực không dứt, thì tầng phòng hộ bên ngoài sẽ không bao giờ bị phá, trừ phi thực lực chênh lệch quá lớn, khiến tầng phòng hộ kia bị đánh một kích tan nát.

Nhưng nếu thực sự gặp phải loại địch nhân có thực lực chênh lệch lớn như vậy... phỏng chừng còn không kịp sử dụng phòng ngự linh khí.

Có thể sở hữu Dung Hỏa Chi Tâm, cũng có nghĩa là nữ tu xuất chiến lần này có thân phận Thánh nữ trong Thánh Hỏa giáo.

Một đám tu sĩ Hạo Thiên minh thăm mắng to, quả nhiên người Thánh Hỏa giáo đều là kẻ điên, đường đường là Thánh nữ lại vì thắng màn chiến đấu tiếp theo, lại nguyện ý tự phế linh khiếu, tự hạ tu vi của chính mình!

Giờ phút này, Lục Diệp đã lao tới trước mặt tầng phòng hộ kia, nhiệt độ cực nóng đập thẳng vào mặt, mang tới cho hắn cảm giác miệng khô lưỡi khô.

Nhưng hắn mặc kệ không hỏi, dứt khoát đánh xuống một đao.

Trong chiến đấu lúc trước, đương nhiên cũng có nhiều người tể ra phòng ngự linh khí, nhưng mấy món phòng ngự linh khí thường thường đều không phát huy được tác dụng quá lớn, đã bị hắn dùng mấy đao phá vỡ rồi.

Nhưng lần này sau khi một đao của hắn chém lên tầng phòng hộ màu lửa đỏ ấy, hắn lập tức nhận ra sự khác biệt.

Phòng ngự kia cũng không cứng rắn, nhưng lại mang tới cho người ta một loại cảm giác nó cực kỳ cứng cỏi, rõ ràng đã bị một đao có Phong Duệ gia trì của hắn chém trúng, vậy mà hắn lại có cảm giác mình vừa chém vào một lớp cao su.

Nghĩ vậy, nhưng Lục Diệp không chút do dự, đã chém ra đao thứ hai, ngay sau đó là đao thứ ba, đao thứ tư... .

Bàn tay cầm đao đã bị tổn thương, nhưng dường như Lục Diệp không cảm giác được đau đớn. Dưới mấy ngàn ánh mắt hồi hộp theo dõi, hắn điên cuồng chém xuống.

"Nguy rồi." Sắc mặt Lý Bá Tiên trở nên ngưng trọng.

Tuy hắn cũng không thấy rõ rốt cuộc Thánh nữ Thánh Hỏa giáo kia trốn ở trong tầng phòng hộ làm cái gì nhưng khẳng định là nàng đang chuẩn bị một loại thuật pháp nào đó có uy lực lớn, phạm vi lớn.

Những pháp tu đối chiến cùng Lục Diệp lúc trước đều chết thảm đã khiến một phương Vạn Ma lĩnh hiểu được rằng, ở trên võ đài thế này, pháp tu rất khó sinh ra bất cứ uy hiếp gì tới Lục Diệp, bởi vì hắn có một loại có thể phòng ngự linh văn tùy tâm mà phát. Phòng hộ linh văn kia lại có lực lượng cực kỳ xuất chúng, mỗi một đạo thuật pháp bắn ra, hắn đều có thể bị thoải mái đón đỡ.

Nếu vị Thánh nữ Thánh Hỏa giáo này cũng đánh nhau chết sống với Lục Diệp như những vị pháp tu lúc trước vì dù nàng từ thất tầng cảnh ngã xuống, cũng không chống đỡ được bao lâu.

Bởi vậy, nếu muốn dựa vào thuật pháp để chiến thắng Lục Diệp chỉ có một biện pháp, đó là thi triển thuật pháp phạm vi lớn, khiến cho phòng ngự linh văn của Lục Diệp kia có phòng cũng không thể phòng được.

Bình thường pháp tu thất tầng cảnh còn chưa đạt tới tư cách tu hành loại thuật pháp quy mô này, ít nhất cũng phải có tu vi cửu tầng cảnh, nhưng nữ tử này lại là Thánh nữ Thánh Hỏa giáo, chắc chắn thiên tư không giống bình thường.

Cho nên nàng mới có thể trực tiếp thúc giục lực lượng phòng hộ của Dung Hỏa Chi Tâm, lấy đó làm bảo đảm để mình thi triển thuật pháp, không bị điều gì quấy nhiễu.

Trên võ đài, Lục Diệp cũng mơ hồ nhận ra điểm này, cho nên tốc độ vung đao của hắn đã mạnh và nhanh hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, bên trong tầng phòng hộ hỏa diễm, sắc mặt Thánh nữ Thánh Hỏa giáo vừa tự phế linh khiếu đã sinh ra một tia hơi hơi biến hóa.

Bởi vì nàng cảm giác linh lực trong cơ thể đang điên cuồng giảm bớt, điều này khiến tâm cảnh vốn yên tĩnh không chút dao động của nàng lại nổi lên một tia gợn sóng. Trong lòng nàng thầm kinh ngạc về làn sóng công kích mạnh mẽ của đối thủ.

Phải biết rằng, tuy tầng phòng hộ Dung Hỏa Chi Tâm của nàng cực kỳ xuất sắc, nhưng khuyết điểm cũng thực rõ ràng, đó chính là tiêu hao thật lớn.

Loại tiêu hao này có liên kết chung một chỗ cùng với linh lực của nàng.

Nói một cách đơn giản rằng, trên thực tế tầng phòng hộ này không phải không thể phá vỡ, mà ở thời điểm nó bị công kích, sẽ tự động điên cuồng tu bổ, và lực lượng tu bổ đương nhiên được lấy từ linh lực của nàng.

Cũng có nghĩa là, khi nó thừa nhận công kích với cường độ càng lớn thì linh lực của nàng sẽ tiêu hao càng nhanh!

Nàng từng chém giết cùng tu sĩ thất tầng cảnh của Hạo Thiên minh. Nhưng dường như đối phương công kích tầng phòng hộ của Dung Hỏa Chi Tâm khiến linh lực của nàng sinh ra tiêu hao, còn không nhanh bằng lúc này!

Có thể nói, mỗi một đao đối phương bổ ra đều có thể khiến linh lực dự trữ của nàng bỗng chốt mất đi một đoạn, chỉ mấy đao đi xuống, một phần linh lực đã tiêu tan.

Quả nhiên thanh đao bị gãy này... vô cùng sắc bén.

Cũng may nàng không chuẩn bị đánh lâu dài cùng Lục Diệp. Thủ đoạn mà nàng dùng để đối phó với Lục Diệp, chỉ có một chiêu thuật pháp mà thôi!

Linh lực dự trữ liên tục giảm xuống, gần gũi chỉ mười nhịp thở, linh lực của nàng chỉ còn lại hơn sáu phần.

Thắng bại đã phân!

Nàng thở phào một hơi, hai tay nhẹ nhàng đẩy ngang ra ngoài, theo động tác này của nàng, khí tức nóng rực, cuồng bạo ầm ầm

khuếch tán, sáu phần linh lực còn lại trong cơ thể như lũ lụt tháo cống, điên cuồng tuôn ra, hòa cùng một tầng phòng hộ tựa như nham thạch nóng chảy ở bên ngoài kia.

Lục Diệp cấp tốc lui về phía sau, từ lúc mới bắt đầu, trong lòng hắn đã xuất hiện một loại cảm giác nguy cơ rất mạnh, giống như có một âm thanh đang điên cuồng gào thét bên tai hắn, nhanh lui lại, không lui lại sẽ chết!

Chương 289: Đừng Xúc Động, Tiểu Sư Đệ Không Chết!

Và gần như trong nháy mắt khi hắn lùi lại phía sau, tầng phòng hộ trước mặt đã bị phá tan rồi, hoàn toàn không phải hắn phá tan nó ra, mà là lực lượng cuồng bạo từ bên trong tự phá tan nó.

Chỉ trong nháy mắt, một màu lửa đỏ đã phủ kín tầm nhìn của Lục Diệp, cùng với nó chính là khí tức như muốn tận diệt vạn vật. Khí tức kia lao tới, ôm chầm lấy hắn, bao vây toàn thân hắn vào trong.

Gần như chỉ trong nháy mắt, võ đài hai mươi trượng kia đã bị liệt điểm hừng hực phủ kín. Liệt điểm nọ hoàn toàn không phải hỏa điểm bình thường, tựa như nó chính là nham thạch nóng chảy pha loãng ra.

Và biến cố xảy ra trong chớp mắt ấy đã khiến tất cả tu sĩ đang xem cuộc chiến ngay gần võ đài phải vội vàng lui về phía sau. Ngay tức khắc, không một ai còn thấy rõ rốt cuộc ở phía trên võ đài kia đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng không thể phủ nhận được chính là, một tu sĩ ngũ tầng cảnh bị thuật pháp như vậy bao phủ, không cần biết làm như thế nào cũng không thể sống sót được.

Lý Bá Tiên vừa có động tác, Vị Ương đã kéo hắn lại: "Đừng xúc động, tiểu sư đệ không chết!"

Tuy nàng cũng không rõ thế cục trên kia nhưng lại có thể cảm giác được khí tức thuộc về tiểu sư đệ vẫn còn ở phía trên võ đài

kia, chưa hề tàn lụi.

Phải biết rằng, cảm giác của nàng cực kỳ nhạy bén với khí tức của sinh mệnh, chỉ cần không hề tàn lụi, nàng hoàn toàn có thể cứu sống đối phương!

Lú này, nếu Lý Bá Tiên lao lên, đương nhiên có thể cướp tiểu sư đệ trở về nhưng tiếp đó cục diện sẽ rất không lạc quan.

Lý Bá Tiên nghe được lời nói của Vị Ương, đành phải cố nén xúc động muốn ra tay.

Lực lượng nóng rực trên võ đài dần dần tiêu tán. Kim Quang đỉnh vốn đang lầy lội bởi máu tươi, thì giờ phút này đã bị đốt thành khô cạn, thậm chí còn có tinh thể ngọc lưu ly sinh ra.

Tình hình mờ mịt bên trên bắt đầu trở nên rõ ràng.

Ở một bên võ đài, vị Thánh nữ của Thánh Hỏa giáo kia lộ ra sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, thậm chí bên trong thất khiếu còn có máu tươi chảy ra, khí tức uể oải vô cùng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Bởi vì nàng tiêu hao quá lớn, tầng phòng hộ Dung Hỏa Chi Tâm đã khiến nàng tiêu hao ba bốn phần linh lực, lại thêm một chiêu thuật phạm vi lớn nữa, nó gần như đã hút sạch sẽ tinh lực của nàng.

Nghiêm khắc lại mà nói, một đạo thuật pháp kia căn bản không phải cấp bậc của nàng có thể thi triển được, bởi vậy nàng cũng không thể khống chế nó một cách hoàn mỹ, một khi thi triển ra, có xác suất thật lớn sẽ phản phệ lại nàng, nhưng vì đối phó với Lục Diệp, nàng đã không còn lựa chọn nào khác.

Cũng may lực lượng ý chí của nàng cũng đủ mạnh mẽ, mới miễn cưỡng hoàn thành thuật pháp kia. Chẳng qua nàng đã khiến bản thân rơi vào tình trạng dầu hết đèn tắt, và tuy trình độ phản

phê không lớn nhưng cũng đủ khiến nàng trọng thương.

Giờ phút này, linh khiếu toàn thân nàng đều bị lực lượng Thánh Hỏa đốt cháy, nếu không nhận được cứu trị kịp thời, không chết cũng tàn.

Nàng nâng lên hai mắt vô thần, nhìn về phía trước, muốn nhìn một chút xem đối thủ của mình đã gặp phải kết cục gì.

Chỉ thấy bên trong sóng nhiệt vụn vụn, một bóng dáng với nhiệt khí phủ kín toàn thân đang ngang nhiên xung phong liều chết xông ra, phần thân trên để trần kia có thật nhiều vết bỏng, ngay cả mái tóc trên đầu cũng bị đốt cháy khét lẹt, y phục trên người cũng như vậy, dính sát vào thân thể. Gần như mỗi một lần hấn nhích lên một bước, bên dưới mặt đất lại có thêm một dấu chân màu đỏ máu, dưới nhiệt độ cực cao đốt cháy, vết máu tươi nọ cũng nhanh chóng khô cạn.

Rốt cuộc Thánh nữ Thánh Hỏa giáo cũng thay đổi sắc mặt!

Không chết!

Làm sao có thể không chết?

Đúng là đối phương có phòng ngự linh văn nhưng kể cả khi đối phương có phòng ngự linh văn cũng không thể ngăn cản một đạo thuật pháp kia của nàng... Chỉ cần hấn còn ở trên võ đài, thì hấn phải chết không thể nghi ngờ.

Trong nháy mắt này, gần như Thánh nữ đã muốn hoài nghi có phải ai đó đã âm thầm ra tay giúp đỡ Lục Diệp hay không.

Nhưng cường giả bên nàng không nói gì, nghĩa là khả năng này không lớn.

Địch nhân không chết, còn đang lao về phía nàng, tuy tốc độ không mau, thân hình lão đảo, nhưng khoảng cách giữa hai bên

đang nhanh chóng rút ngắn lại...

Có thể đoán được chính là, ngay khi đối phương vọt tới trước mặt nàng, đó chính là giờ chết của nàng!!!

Thánh nữ Thánh Hỏa giáo cắn chặt hàm răng, bàn tay nhỏ bé nâng về phía trước, thúc giục chút linh lực còn sót lại không nhiều lắm trong cơ thể, trên lòng bàn tay lập tức xuất hiện một luồng hồng quang.

Đó là linh lực của nàng hội tụ lại.

Ngay khi luồng hồng quang này xuất hiện, lực lượng của thuật pháp phạm vi lớn trước kia vốn đang tản mát lại nhanh chóng tập hợp về.

Nhiệt độ vốn nóng bỏng tới cực hạn trên Kim Quang đỉnh lại đột nhiên giảm xuống.

Trong chớp mắt, một tồn tại hình người thuần túy được tạo nên từ hỏa diễm lập tức hiện ra trước mặt nàng.

"Hỏa Cự Nhân!" Tiếng kinh hô từ một phe Hạo Thiên minh truyền tới. Đây rõ ràng là tên của thuật pháp do Thánh nữ Thánh Hỏa giáo kia thi triển.

Đạo thuật pháp này cũng là một loại thuật pháp không phải pháp tu thất tầng cảnh có thể thi triển ra, như vậy có thể thấy thiên tư của vị Thánh Nữ kia cao tới nhường nào.

Nhưng có lẽ vì tu vi không đủ, cho nên Hỏa Cự Nhân vốn phải uy phong lẫm lẫm, ít nhất cũng cao mấy chục trượng vậy mà giờ phút này, nó chỉ có kích cỡ bằng người thường. Đã vậy, Hỏa Cự Nhân này còn không có hai chân, nửa phần dưới thuần túy là hỏa diễm chảy xuôi tạo thành, ngay cả ngũ quan cũng không rõ ràng...

Chẳng qua thân hình nó vô cùng khôi ngô, vừa xuất hiện đã

chấn ở trước mặt nữ tu.

Thánh nữ Thánh Hỏa giáo kia mới thi triển xong đạo thuật pháp này, đã phác thông một tiếng té khuỵu dưới đất, lần này thật sự là đèn cạn dầu rồi.

Không thể không nói, nàng đúng là một nữ tử thông minh.

Ở thời khắc sau cùng này, nàng đã dùng chút linh lực còn sót lại gọi ra một Hỏa Cự Nhân, mà không phải là thi triển các loại thuật pháp dạng như Hỏa Xà Thuật, bởi vì những loại thuật pháp kiểu đó rất dễ dàng bị tránh thoát. Và một khi Lục Diệp né tránh được công kích sau cùng của nàng, vậy nàng cũng chỉ có một đường chờ chết mà thôi.

Chương 290: Thánh Hỏa Hùng Hực, Thiêu Đốt Thân Ta!!!

Ngay lúc ấy, trong đầu nàng xuất hiện cơn đau tựa như kim châm, thất khiếu chảy máu tươi màu đen đỏ, mặc dù nàng đã quỳ rạp xuống lúi đúi, toàn thân vô cùng chật vật, tuy nhiên nàng vẫn ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lục Diệp đang vọt tới, tâm thần khổng lồ chế Hỏa Cự Nhân lao lên nghênh đón.

Ngay lúc sóng nhiệt tấn công tới, Lục Diệp lại theo bản năng nâng thanh đao bị gãy lên chém một cái.

Trước đó, hắn có thể còn sống dưới sự công kích của một đạo thuật pháp, toàn bộ là nhờ vào phúc của Ngự Thủ linh văn. Ngay khi uy năng của thuật pháp kia đánh tới, hắn lập tức thúc giục một đạo Ngự Thủ linh văn bao bọc toàn thân.

Chuyện này khiến cho chút linh lực vốn không còn nhiều trong cơ thể đã tiêu hao gần như sạch sẽ.

Cũng may thuật pháp kia của đối phương kéo dài không lâu, nếu không hắn thực sự sẽ bị đốt chết.

Trước mắt, hắn còn có thể thúc giục một đạo linh văn cuối cùng, đó là thứ mà hắn để dành lại cho đối thủ không thể giải thích được trước mắt này.

Trong tầm mắt toàn là một mảnh máu đỏ, gần như có chút không thấy rõ. Thánh nữ Thánh Hỏa giáo kia đã như đèn cạn dầu nhưng Lục Diệp cũng là nỗ hết đà. Hai bên chẳng khác gì nhau cả.

Ở bốn phía chung quanh vô đài, gương mặt dám cường giả hai

đại trận doanh đều lộ vẻ ngưng trọng quan sát trận chiến đấu sau cùng này. Chẳng một ai có thể tưởng tượng nổi, chỉ là ngũ, lục tầng cảnh chém giết lại có thể hung tàn đến loại trình độ này.

Giờ phút này, ở trên lôi đài, thoát nhìn hai bóng người đang đánh nhau chết sống kai lộ ra vẻ vô cùng buồn cười. Bởi vì Lục Diệp không còn tính chất ác liệt và tàn bạo như trước nữa.

Mỗi một đao hấn bổ ra đã trở nên mềm yếu vô lực, mỗi một bước hấn đi tới cũng lảo đảo, liêu xiêu, tựa như bất cứ lúc nào, hấn cũng có thể ngã xuống.

Mà Hỏa Cự Nhân kia lại có chút ngơ ngác ngây ngốc, phản ứng vô cùng chậm chạp. Nguyên nhân bởi vì ý thức của vị Thánh nữ Thánh Hỏa giáo kia đã bắt đầu trở nên mơ hồ, tuy Hỏa Cự Nhân là tồn tại do năng thúc giục lực lượng gọi tới nhưng bản thân nó lại không có suy nghĩ của riêng mình, vẫn cần năng tới khống chế.

Chuyện này khiến cho thời khắc ấy, chiến đấu trên lôi đài chẳng khác gì hai đũa hài đồng đánh nhau...

Nhưng chẳng một ai nhìn cảnh ấy mà bật cười, có chăng chỉ là âm thầm khiếp sợ ý chí chiến đấu ương ngạnh của song phương thôi.

Một đám cường giả trên Linh Khê bảng để tay lên ngực tự hỏi, lúc tu vi của bản thân ở ngũ, lục tầng, bọn họ có thể làm được đến loại trình độ này sao? Nếu ngày hôm nay, hai người đang đứng trên võ đài này không chết, vậy thì một ngày nào đó, bọn họ nhất định sẽ được lưu danh trên Linh Khê Bảng.

Hài đồng đánh nhau vẫn đang tiếp tục, giao chiến không kịch liệt, nhưng theo thời gian trôi qua, Hỏa Cự Nhân do thuật pháp kêu gọi bắt đầu trở nên không quá ổn định, thậm chí cả đáng người cũng đang từ từ thu nhỏ lại.

Tâm trạng của một phương Vạn Ma lĩnh bắt đầu khẩn trương.

Cũng đã đến trình độ này rồi tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc.

"Thánh hỏa hùng hực, thiêu đốt thân ta!"

Tiếng ngâm xướng trầm thấp vang lên, lúc bắt đầu chỉ là giọng nói của một người, nhưng rất nhanh, đông đảo những tu sĩ Thánh Hỏa giáo cùng nhau ngâm xướng, khiến âm thanh dần dần cao vút lên.

Trên lôi đài, ý thức của Thánh nữ đã trở nên mơ hồ đột nhiên lại bộc phát ra lực lượng cuối cùng, trong đôi mắt chảy xuống máu tươi đỏ thẫm, Hỏa Cự Nhân đang đánh giết cùng Lục Diệp kia chợt bành trướng một vòng, xuất ra một quyền.

Âm thanh rầm rầm vang lên, thanh đao bị gãy chỉ còn lại nửa đoạn trong tay Lục Diệp đã hoàn toàn nát bấy, bản thân hắn cũng bị một quyền này đánh bay ra ngoài, rớt xuống đất.

Cùng rơi xuống, còn có hy vọng của một phương Hạo Thiên mình.

Mà sau khi Hỏa Cự Nhân kia đánh bay Lục Diệp, bỗng nhiên nó cũng sụp đổ, hóa thành từng điểm huỳnh quang biến mất không thấy. Lúc này, nó đã tiêu hao hết lực lượng của mình.

Thánh nữ Thánh Hỏa giáo mở miệng to thở hào hển, gian khổ bò dậy từ dưới đất, sau đó lê từng bước một về phía Lục Diệp đang nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, trong miệng nàng nhẹ nhàng niệm lên giáo lý của Thánh Hỏa giáo, vẻ mặt đang đau đớn cũng từ từ bình tĩnh lại.

Biểu cảm trên mặt Lý Bá Tiên trở nên ngưng trọng và đầy khẩn trương, Vị Ương thầm thúc giục linh lực.

Cùng lúc đó, ánh mắt của một đám cường giả Vạn Ma linh bên kia đang theo dõi hai người, nếu hai người có bất kỳ dị động nào, ắt sẽ nghênh đón một chuỗi công kích không khoan nhượng đến từ những cường giả kia.

Trong chớp mắt này, bầu không khí trở nên hết sức căng thẳng.

Trên lôi đài, Thánh nữ vừa đi được nửa đường đã chạm rầm vào một thanh trường kiếm từ trong túi đựng đồ của mình, nhưng chỉ một động tác này, đã tiêu hao hết tất cả khí lực của nàng. Thanh trường kiếm kia cũng chỉ là một phàm kiếm thông thường, bởi vì nó không có một chút linh quang nào, nhưng như vậy đã đủ rồi.

Nàng không còn khí lực nhấc thanh kiếm này lên, vì vậy dứt khoát kéo nó đi tới trước mặt Lục Diệp, lảo đảo lắc lư mấy cái, rồi từ từ đứng yên lại.

Thánh nữ cúi đầu quan sát đối thủ với vết bồng khắp người đang nằm yên trên mặt đất. Sau đó, nàng vốn là một Thánh nữ từ khi bắt đầu tu hành tới giờ, chưa từng nở một nụ cười nào, thì giờ này, nàng lại cười.

Nàng rất muốn nói một tiếng với đối thủ của mình rằng: Ta thắng rồi!

Nhưng rõ ràng nàng đã mở miệng vậy mà không thốt ra được một tiếng nào.

Chỉ thấy hai tay nàng lật ngược thanh kiếm ấy lên, mũi kiếm hướng tới ngực Lục Diệp, từ từ đưa lên.

Trong nháy mắt này, bầu không khí ở xung quanh võ đài vốn đang căng thẳng lại càng căng thẳng tới tột đỉnh, không biết bao nhiêu người đã bắt đầu yên lặng thúc giục linh lực.

Lục Diệp đang nằm trên đất không nhúc nhích, bỗng nhiên lại từ từ nâng lên một cánh tay, lòng bàn tay hướng về phía nữ tử đang đứng bên người, dường như hắn muốn chặn lại thanh kiếm đang dần đâm xuống kia.

Chỉ thấy đôi môi khô nứt nẻ của hắn khẽ rung rung một chút, âm thanh rất nhỏ truyền ra: "Hỏa. . . Phượng. . . Hoàng. . ."

Ngay lập tức, linh lực màu đỏ lửa phun trào từ trong lòng bàn tay, nụ cười trên mặt Thánh nữ lập tức trở nên cứng ngắc, nàng dùng hết một tia khí lực cuối cùng, thanh kiếm trong tay đi xuống.

Một tiếng phác đàng vang lên, một con hỏa điều béo mập như chim cú bay ra, đập vào ngực Thánh Nữ, rồi âm âm nổ lên.

Chương 291: Thắng Bại Đã Phân, Sinh Tử Đã Quyết!

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Thánh nữ kia bị đánh bay ra ngoài, trước ngực là một mảnh khét. Sau khi nàng rơi xuống đất, lập tức không còn phát ra một tiếng động nào nữa.

Tất cả mọi người đều bị biến cố trong phút chốc này dọa sợ nói không nên lời.

Một phe vốn hẳn phải chết không thể nghi ngờ vẫn còn giữ lại lực lượng phản kích, hơn nữa đó còn là một đạo thuật pháp. . .

Ở thời khắc cuối cùng kia, pháp tu nâng kiếm, binh tu thi pháp.

Thắng bại đã phân, sinh tử đã quyết!

Ngay sao đó, có hai bóng người gần như cùng lúc lao lên lôi đài, tiếng kiếm minh cũng vang lên trong nháy mắt này. Lý Bá Tiên ngăn ở trước người Lục Diệp, trên trăm đạo kiếm quang sau lưng đang nhanh chóng qua lại, mỗi một đạo kiếm quang kia đều là một thanh phi kiếm.

Kiểm khí bốc tận trời, kiếm tu dậy sát tâm!

Bất kỳ người nào dám có hành động thiếu suy nghĩ, ắt sẽ nghênh đón trăm đạo phi kiếm công kích.

Vị Ương ôm Lục Diệp máu thịt mơ hồ vào trong ngực, kiểm tra thương thế của hắn.

Chợt có một luồng linh lực hung mãnh như thủy triều phun ra

từ phía sau một phe Vạn Ma lĩnh truyền tới nơi này. Vô số người cả kinh biến sắc, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người cao mấy chục trượng từ từ đứng thẳng lên, bóng dáng kia che khuất trời mây, lộ ra vẻ bao la to lớn.

Đó là bóng của Vân Cự Nhân, cũng là một đạo thuật pháp tương tự như Hỏa Cự Nhân hồi nãy.

Mà toàn bộ Linh Khê chiến trường, không quá ba người có thể thi triển thuật pháp Vân Cự Nhân thành tồn tại có kích thước như vậy.

"Mọi người đừng lộn xộn nha, sẽ chết người đó!" Âm thanh dễ nghe từ Vân Cự Nhân bên kia truyền tới.

Cho đến lúc này, đám người một phương Vạn Ma lĩnh mới nhìn lại, chỉ thấy ở trên vai Vân Cự Nhân có một bóng dáng nữ tử đang ngồi ngay ngắn, thân ảnh nho nhỏ, Vân Cự Nhân thật to, tạo thành tương phản hết sức rõ ràng, nhưng bất cứ ai cũng không dám coi thường bóng dáng nhỏ xinh kia.

Chỉ vì người nọ là tồn tại đứng đầu Linh Khê Bảng, là quái vật đã chiếm đoạt ngôi vị đệ nhất Linh Khê Bảng mười mấy năm rồi!

"Phong Nguyệt Thiên!" Có tu sĩ Vạn Ma lĩnh cắn răng quát khế.

Không một ai biết, nàng đã ẩn giấu ở phụ cận từ lúc nào. Lúc trước có tin tức nói nàng đang ở chặn cửa của đám người Bách Luyện cốc bên kia. Hiện giờ xem ra, nàng đã sớm thoát thân từ bên kia rồi. Nói nữa, dù nàng là tồn tại đứng đầu Linh Khê Bảng, cũng không thể chặn cửa một tông môn tứ phẩm trong thời gian dài như vậy được.

"Sư huynh ta tới giúp người đây!" Phong Nguyệt Thiên nâng tay lên, nhiệt tình chào hỏi Lý Bá Tiên.

Giờ phút này, Lý Bá Tiên không có thời gian đi uốn nắn cách

gọi của nàng, chỉ gật đầu: "Ai dám lộn xộn, giết người đó!"

"Được!" Phong Nguyệt Thiên cất tiếng trong trẻo đáp lời.

Trên lôi đài, Vị Ương đã cho Lục Diệp uống một viên linh đan, sau đó lại dứt cho hắn một loại dược dịch không biết tên nào đó, nhằm duy trì sinh cơ cho hắn.

Khóe môi Lục Diệp hơi rung rung một chút, Vị Ương không nghe rõ, nàng lập tức ghé sát vành tai của mình lại, rồi nhẹ giọng nói: "Tiểu sư đệ người nói gì?"

"Đánh xong chưa?" Lục Diệp gian khổ mở miệng hỏi.

"Đánh xong rồi!" Vị Ương gật đầu.

Một con mắt của Lục Diệp không thể mở ra được, một con mắt khác chỉ có thể khép hờ tạo thành một khe hở nhỏ, hắn muốn cười, nhưng không sao cười nổi. Ngay lúc nhận được câu trả lời từ đại sư tỷ, tâm trạng đang căng thẳng của hắn dần buông lỏng, ngọ đầu, dứt khoát lưu loát chỉnh tề, hôn mê bất tỉnh trên mặt đất.

Về mặt Vị Ương hoảng hốt, vội vàng đuổi tay kiểm tra. Sau khi nàng chắc chắn Lục Diệp chỉ quá mức mệt mỏi nên mới hôn mê thôi, lúc này mới yên lòng, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Lý Bá Tiên: "Trở về tông!"

Lý Bá Tiên gọi một tiếng: "Nguyệt Thiên, đưa đại sư tỷ và tiểu sư đệ đi Thương Minh sơn!"

"Dạ !" Phong Nguyệt Thiên đáp lời, Vân Cự Nhân cao mấy chục trượng kia, nhanh nhẹn cúi người xuống, vươn ra một cánh tay về phía lôi đài.

Dưới bóng mờ to lớn che lấp, đám đông tu sĩ một phe Vạn Ma lĩnh lập tức tan tác như ong vỡ tổ.

Bàn tay rơi xuống bên cạnh lôi đài, Vị Ương ôm Lục Diệp nhảy lên rồi nhẹ nhàng buông hắc xuống, bỗng nhiên nàng cảm thấy bên người vừa có thêm một thứ gì đó, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra đó là một con hổ lớn trắng như tuyết.

Nàng biết đây là sủng thú của Lục Diệp, lại thấy trong mắt con hổ lớn này đầy vẻ lo lắng, quý thần xui khiến thế nào, nàng lại trấn an nó một tiếng: "Đừng lo lắng, có ta ở đây, hắc không chết được."

Vân Cự Nhân nâng bàn tay lên, nhẹ nhàng giữ hai người một hổ trong lòng bàn tay, sau đó dưới sự khống chế của Phong Nguyệt Thiên, thân hình nó lập tức xoay chuyển, chạy về phía Thương Minh sơn, tốc độ thật nhanh!

"Các vị đạo hữu Vạn Ma lĩnh, xin chờ ở nơi này thêm một nén nhang, một nén nhang sau, chư vị muốn làm gì thì làm, nhưng trước đó, nếu bất cứ ai có hành động gì thiếu suy nghĩ, đừng trách Lý Bá Tiên ta đại khai sát giới!"

Âm thanh nhàn nhạt của Lý Bá Tiên truyền tới, nhưng trăm thanh phi kiếm bay vòng vòng ở sau lưng hắc kia lại nói cho tất cả đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh trước mặt rằng, hắc không hề nói đùa.

Yến Hình vẫn đang nhìn chăm chăm vào Lý Bá Tiên, lập tức lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, cho tới hôm nay hắc mới phát hiện, Ngự Kiếm Thuật của Lý Bá Tiên đã đạt đến trình độ đáng sợ như vậy rồi.

Nói vậy, lúc trước khi giao thủ với hắc, gia hỏa này căn bản chưa dùng hết toàn lực.

Vậy là đại chiến oanh oanh liệt liệt trên Kim Quang đỉnh đã hạ xuống màn che.

Sau đó, được mấy ngàn tu sĩ hai phe trận doanh có mặt ở nơi

này làm chứng, đệ tử Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông đã lấy tu vi Linh Khê ngũ tầng cảnh nghênh chiến bốn mươi ba trận với một phe Vạn Ma lĩnh, không hề bại một lần.

Trận chiến cuối cùng còn chém giết với một vị Thánh nữ Thánh Hỏa giáo tự phế linh khiếu, từ tu vi thất tầng cảnh rơi xuống.

Tin tức này trải qua các loại con đường nhanh chóng truyền khắp toàn bộ Linh Khê chiến trường, truyền tới tận Cửu châu.

Người đời đều kinh hãi!

Tuy đối phương chỉ có tu vi Linh Khê ngũ tầng cảnh, quá yếu ớt không được các đại nhân vật đặt vào trong mắt, nhưng có thể dùng tu vi ngũ tầng cảnh làm ra loại chuyện này cũng khiến bọn họ không thể coi thường.

Tin tức tốt chính là, dù Lục Nhất Diệp này thắng đến cuối cùng, nhưng bản thân cũng trọng thương sắp chết, không biết có thể tránh khỏi một kiếp này hay không.

Chương 292: Tro Tàn Lại Cháy!!!

Tại Thương Minh sơn.

Khi Đường lão vẫn một mực chờ đợi tại bản tông Thương Minh sơn nghe được tin tức này, lão cũng ngẩn ra, không tự chủ được bắt đầu nhớ lại tiểu tử với dáng vẻ sa sút mất tinh thần, mới khai một khiếu vừa được lão nhận làm môn hạ đệ tử từ nửa năm trước, so sánh với đủ loại hành động vĩ đại mà hắn làm ra trước mắt, gần như lão cũng hoài nghi không biết hai hình ảnh trên có phải cùng một người hay không.

Nửa năm đạt tới tu vi ngũ tầng cảnh đã quá khoa trương nhưng nếu tính trên trường hợp hắn gặp được một ít kỳ ngộ cũng có thể giải thích được.

Nói gì thì nói, trong Linh Khê chiến trường có nhiều nhất chính là đủ loại kỳ ngộ.

Nhưng lấy tu vi ngũ tầng cảnh lại giết được nhiều lục tầng cảnh như vậy, lại khiến người ta không sao tin nổi.

Ban đầu khi lão thu nhận tiểu tử kia, cũng không nhìn ra hắn có tiềm chất lớn như vậy.

Nhưng không thể không nói rằng, Lục Diệp đánh một trận trên Kim Quang đỉnh đã khiến Binh châu Bích Huyết tông vốn im lìm suốt vài chục năm lại một lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Phe Vạn Ma lĩnh vốn tưởng rằng lá cờ xí này sẽ lập tức bị gỡ xuống, ai biết đâu bây giờ nhìn lại, mới biết, bọn họ đang có

khuyñh hướng tro tàn lại cháy.

Còn có loại chuyện này ư?

Cho nên chưa tới một canh giờ sau khi tin tức một trận đánh trên Kim Quang đỉnh truyền ra, rất nhiều tông môn Vạn Ma lĩnh đã lập tức truyền mệnh lệnh cho môn hạ đệ tử, nếu Lục Nhất Diệp kia không tới thì thôi, Bích Huyết tông đã định trước sẽ bị xoá tên nhưng nếu hãn thật sự vượt qua một kiếp này, thì ngày sau, nếu bất cứ ai gặp phải hãn ở trong Linh Khê chiến trường, dưới điều kiện tiên quyết là quy tắc chiến trường cho phép, nhất định phải không từ một thủ đoạn này, diệt trừ hãn.

Muốn diệt trừ nhân vật như vậy, nhất định phải thừa dịp hãn còn non, nếu không chờ đến lúc hãn đủ lông đủ cánh, sẽ khó làm.

Ở mấy chục năm về trước, một phe Vạn Ma lĩnh đã ăn qua một lần thiệt thòi như vậy rồi, lần này bọn họ sẽ dẫm lên vết xe đổ ấy nữa đâu.

Tại bản tông của Bình châu Đan Tâm tông.

Đan Tâm tông vốn là một nhà nhị phẩm tông môn, cho nên nội tình tuyệt đối là vô cùng mạnh mẽ. Thậm chí, ở mấy chục năm về trước, nó còn có hy vọng đánh sâu vào nhất phẩm. Chẳng qua, chỉ vì một trận đại chiến đã khiến cường giả bên trong tông tổn thất thảm trọng, khiến phẩm cấp rơi xuống.

Mãi tới mấy năm trước, bọn họ mới miễn cưỡng khôi phục lại nguyên khí.

Vào giờ phút này, rất nhiều cao tăng đang tập trung tại đại điện nghị sự của Đan Tâm tông, đại đa số mọi người đều nhắm mắt không nói, chỉ có duy nhất một trung niên nam tử đang nói đủ loại nhận xét về đại chiến Kim Quang đỉnh lần này.

Người này là Vu Quán Giáp, vốn là một vị phó môn chủ Đan

Tâm môn, quyền cao chức trọng, bản thân lại là tu sĩ Thần Hải cảnh. Lúc ấy, hắn đang cất giọng ôn hòa, kể lể khách quan, mấy câu nói đơn giản đã thuật lại đầy đủ về nguyên nhân hậu quả của chuyện vừa xảy ra kia.

Mọi người ở nơi này đều có con đường tin tức riêng của mình, cho nên, dù bọn họ không thể tùy ý tiến vào Linh Khê chiến trường nhưng đại chiến trên Kim Quang đỉnh gây lớn động tĩnh lớn như vậy, bọn họ đã sớm nghe được tin đồn rồi.

Vu Quán Giáp nói xong, lại tiếp tục: "Lần này, bản tông cũng có hai vị đệ tử tham dự vào trong đại chiến Kim Quang đỉnh. Một người là Lý Bá Tiên, một người khác là Phong Nguyệt Thiên! Hai đệ tử này phân biệt là trấn thủ sứ và phó sứ của bản tông ở trụ sở tại Linh Khê chiến trường, không nhận được lệnh điều động đã tự tiện rời khỏi trụ sở, không để tới cơ nghiệp bản tông, vi phạm tông quy. Trước mắt, môn chủ đang bế quan, bởi vậy nên xử lý việc này ra sao, xin chư vị cùng đưa ra phương án."

Một vị trưởng lão cau mày nói: "Trấn thủ sứ và phó sứ cùng rời khỏi trụ sở, tính chất quá mức ác liệt, nếu là những tông môn đối nghịch khác nhân cơ hội nào tới xâm phạm, chẳng phải là mấy trăm năm tích lũy của Đan Tâm môn ta đã hóa thành số không ư? Nếu những đệ tử khác cũng làm theo bọn họ, thì Đan Tâm môn ta còn có tương lai đáng nói nữa hay không? Nhất định phải nghiêm trị!"

Lập tức có mấy người phụ họa.

Lại có người nói: "Dường như cứ là chuyện liên quan đến Bích Huyết tông, Lý Bá Tiên kia sẽ không kiên nhẫn, nhìn tình trạng này đúng là dưỡng bất thực (mặc kệ mình tốt với người ta bao nhiêu người ta cũng không một lòng với mình), còn Phong Nguyệt Thiên. . ."

Hắn đang nói chuyện, chợt ngẩng đầu nhìn vị đoan trang phụ

nhân đối diện một cái, mới tiếp tục: "Ta đã nhìn Nguyệt Thiên dần dần trưởng thành, tiểu nha đầu ấy vốn là đứa khôn khéo hiểu chuyện, bình thường sẽ không phạm sai lầm, đại khái là bị Lý Bá Tiên kia đầu độc rồi!"

"Không sai, Nguyệt Thiên là hài tử nghe lời nhất. Hơn nữa, mười mấy năm nay không một ai dám tới xâm chiếm trụ sở của bản tông. Nguyệt Thiên cũng lao khổ công cao (làm việc chịu khổ chịu khó mang lại công lao to lớn). Thỉnh thoảng tiểu hài tử phạm một ít sai cũng không thể tránh được."

"Nhưng tóm lại là nàng vẫn xúc phạm môn quy. Thôi được rồi, giao trách nhiệm cho nàng lập tức bế quan, sớm ngày tấn thăng Vân Hà cảnh. Nàng cũng dừng lại ở Linh Khê cảnh quá lâu rồi."

"Làm vậy rất tốt!"

"Còn về Lý Bá Tiên. . . Để cho hắn lập tức trở lại bản tông báo cáo, không được sai lầm, còn hình phạt sau này, phải xem thái độ của hắn mới quyết định được."

Mấy người bọn họ người một câu ta một câu, đã bố trí rõ ràng hình phạt cho hai đệ tử xúc phạm môn quy nhưng đãi ngộ của hai người này lại khác nhau một trời một vực, Phong Nguyệt Thiên nhận được che chở, ngược lại Lý Bá Tiên kia y như hài tử do mẹ kế sinh ra vậy, đúng là nãi nãi không yêu cữu cữu không thương.

Vu Quán Giáp nghiêng đầu nhìn về phía phụ nhân đoạn trang kia: "Khâu sư muội cảm thấy thế nào?"

Phụ nhân đứng dậy, hai tay ôm trước ngực, lập tức bước ra bên ngoài đại điện, từ đầu tới cuối vẫn không nói lời nào.

Vu Quán Giáp vội vàng nói với mọi người: "Những chuyện còn lại, chư vị tự bàn đi."

Sau đó, hắn cũng đuổi theo.

Chương 293: Khối U Ác Tính Của Chính Khí Môn!!!

Một lát sau, giữa không trung, hần cùng với Khâu sư muội kia đi sóng vai, vẻ mặt ưu sầu nói: "Sư muội chớ suy nghĩ. Lần này môn chủ bế quan, vì huynh được giao quyền giữ chưởng ấn của bản tông, cùng nhau xử lý chuyện trong Linh Khê chiến trường, cho nên cũng không thể làm như không thấy Lý Bá Tiên và Nguyệt Thiên xúc phạm môn quy. Hai hài tử này một là nữ nhi thân sinh của muội, còn một người, tuy là muội nhìn hần lớn lên từ nhỏ, nhưng tóm lại bối phận của hần cũng như muội và ta vậy. Muội và ta cũng chứng kiến chuyện tình ý giữa Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên rồi đây, bối phận của hai người đó phân biệt, đâu thể yên ổn vững bền, không bằng nhân cơ hội lần này tách bọn họ ra. Muội là nương của Nguyệt Thiên, muội hãy đi khuyên Nguyệt Thiên, để cho nàng sớm ngày tấn thăng Vân Hà cảnh, có được không? Nàng cứ một mực dừng lại ở Linh Khê cảnh như vậy, không tốt cho tiền đồ sau này, cũng khiến trong tương lai Đan Tâm môn ta thiếu đi nhân tài lương đồng."

Khâu sư muội lập tức dừng chân, nghiêng đầu nhìn Vu Quán Giáp một cái, sau đó nhàn nhạt nói: "Bối phận? Ta nhớ nửa năm trước sư huynh mới nạp một phòng tiểu thiếp. Nếu tính về bối phận thì tiểu cô nương kia gọi huynh một tiếng gia gia cũng không quá đáng chứ?"

Sắc mặt Vu Quán Giáp đỏ lên: "Hai chuyện này đâu có giống nhau?"

Phụ nhân lạnh mặt xuống: "Môn chủ không có ở đây, cho huynh định đoạt chuyện bên trong tông. Ta không quan tâm mấy"

người muốn làm gì, nhưng nếu để ta phát hiện có ai dám ngăm dunge thủ đoạn gì đó với Lý Bá Tiên thì đừng trách ta không để ý đến tình nghĩa đồng môn!"

Nói xong, nàng lập tức phẩy tay áo bỏ đi!

Vu Quán Giáp với vẻ mặt bình tĩnh nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, hai bàn tay siết chặt dưới ống tay áo, biểu cảm dần trở nên lạnh lùng.

Nửa giờ sau, từ bản tông Đan Tâm môn truyền ra một mệnh lệnh, triệu trấn thủ phó sứ Lý Bá Tiên từ trụ sở lập tức trở về tông, không được sai lầm!

Nhưng rất nhanh lại có tin tức truyền tới, giờ phút này Lý Bá Tiên đang cùng vị thứ hai của Linh Khê Bạng là Yến Hình chiến đấu không thể tách rời ra, không cách nào thoát thân được.

Bên kia, tại bản tông Chính Khí môn, trong lúc rảnh rỗi một đám Vân Hà cảnh lại tụ tập cùng nhau đánh cuộc.

Bàng Đại Hải mập mạp làm nhà cái, một đám sư huynh đệ ưa chuộng đạo này đang tụ tập xung quanh đặt tiền cuộc, trên mặt bàn chất đầy linh thạch sáng lấp lánh.

Nhất là trước mặt Bàng Đại Hải, có nhiều linh thạch nhất, nhìn vẻ mặt vui sướng của gã là biết đã thắng được không ít rồi.

Bỗng nhiên gã nghiêng đầu nhìn về phía một tu sĩ có ria mép: "Nhạc Sơn sư huynh, vài ngày nay ở Linh Khê chiến trường xảy ra một chuyện lớn, huynh đã nghe nói chưa?"

Tu sĩ có ria mép Nhạc Sơn nọ đang chuyên chú nhìn lá bài trên tay mình, đâu có để ý tới những thứ khác, chỉ thuận miệng ứng phó một câu: "Linh Khê chiến trường có thể xảy ra chuyện lớn gì?"

Bàng Đại Hải thuật lại cuộc chiến Kim Quang đỉnh cho cả đám

nghe, đám tu sĩ Vân Hà cảnh đã tụ tập đánh cược ở nơi này mấy ngày rồi, vừa nghe vậy lập tức sững sốt, ai nấy đều kinh hô không dứt.

Bàng Đại Hải cười hắc hắc: "Nhắc tới chuyện này cũng có một chút thú vị, hẳn là Nhạc Sơn sư huynh cũng biết tiểu tử ngũ tăng cảnh đó."

Nhạc Sơn nhướn mày: "Ta biết ư? Người nào vậy?"

"Năm trước, hẳn là người được Bích Huyết tông Đường lão thu nhận làm môn hạ tại Tà Nguyệt cốc đó."

Nhạc Sơn có ria mép hơi suy nghĩ lại một chút, rồi tỏ ra hết sức bất ngờ nói: "Là Lục Nhất Diệp đó?"

"Chính là hắn."

"Không thể nào đâu?" Nhạc Sơn cau mày: "Có phải người nghe lầm người hay không?"

Gã vẫn có chút ấn tượng về tiểu tử tên là Lục Nhất Diệp đó, nói gì thì nói, đối phương cũng được Đường lão thu nhận làm môn hạ, còn có thiên phú Nhất Diệp. Thêm nữa, cái danh hiệu Lục Nhất Diệp kia vẫn là gã truyền ra bên ngoài... nhưng điều này làm sao có thể?

Rõ ràng hắn có thiên phú Nhất Diệp vậy mà trong nửa năm đã nâng tu vi lên ngũ tăng cảnh, còn ghênh chiến bốn mươi ba tông môn Vạn Ma lĩnh tại Kim Quang đỉnh, giết cho đối phương không thể ngăn cản. . .

"Người đã được đón về Bích Huyết tông. Ta cũng không biết hắn đã chết hay chưa, nhưng chỉ cần còn một hơi thở, lấy thủ đoạn của Thủy Uyên sư tỷ, nhất định có thể cứu lại được."

Bàng Đại Hải ý vị thâm trường nhìn Nhạc Sơn: "Hơn nữa

dường như tiểu tử kia rất để ý tới danh hiệu Nhất Diệp của hắn. Ta nghe nói có một người của Vạn Ma lĩnh gọi hắn một tiếng Nhất Diệp đạo hữu, kết quả bị hắn cứng rắn chém chết! Lấy tiềm lực hiện giờ của tiểu tử này ra, chờ sau khi hắn lên tới Vân Hà cảnh. . Hắc hắc, Nhạc Sơn sư huynh, huynh hãy保重 nha!"

Nhạc Sơn hơi lộ sắc mặt khó coi, nhưng lại cười nhạo một tiếng: "Nói đùa, ta lại sợ hắn sao? Chờ hắn sống sót lại nói sau. Mở bài, mở bài mau. . ."

Bàng Đại Hải không nói thêm gì nữa, gã đang muốn mở bài, chợt có linh lực mạnh mẽ đập chồm từ bên ngoài tấn công tới, bài chưa mở được, nóc nhà đã bị người nhắc lên.

Một đám tu sĩ Vân Hà cảnh trợn mắt há hốc mồm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung đã có mười mấy bóng người do một vị sư thúc Chân Hồ cảnh dẫn đầu, bao vây xung quanh nơi này, ánh mắt của vị sư thúc đó như phun lửa nhìn bọn họ.

"Giới Luật đường!" Một người kêu to, mọi người ầm ầm chạy trốn.

Cường giả Chân Hồ cảnh kia cắn răng nghiêng lợi quát: "Công khai tụ tập chơi đánh bài, môn phong của Chính khí môn ta đã bị đám các người làm hỏng cả rồi, bắt toàn bộ lại cho ta!"

Ngay sau đó, từng lưới lớn trùm trời từ bên trên hạ xuống, phong tỏa thiên địa, đám con bạc tụ tập ở chỗ này lần lượt bị tóm sống, không một ai chạy thoát, tất cả đều bị tầng tầng lớp lớp lưới lớn bao vây.

Nửa giờ sau, trong Giới Luật đường trung, một tiếng kêu thảm thiết, vô cùng thê lương nối tiếp nhau lần lượt truyền ra bên ngoài, tu sĩ đi ngang qua Chính khí môn nghe được âm thanh này, không khỏi run sợ trong lòng.

Có đệ tử mới nhập môn không bao lâu lập tức lộ sắc mặt trắng bệch, lập tức được nghe các sư huynh nhập môn từ trước dặn dò: "Sau này nếu đụng phải gia hỏa mập mạp nào đó ở bên trong tông, nhất định phải cách hẩn thật xa, đó là khối u ác tính của Chính khí môn chúng ta, chớ để cho hẩn làm hư các người."

Một đám đệ tử mới, ai nấy đều gật đầu như giã tỏi.

Chương 294: Nha Đầu Kia, Người Chớ Hù Dọa Lão Phu!!!

Trong bóng tối vô biên, một tầng gợn sóng khẽ lay động, theo tầng gợn sóng kia khuếch tán ra ngoài, ý thức đã mất đi bắt đầu khôi phục.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bóng tối bị xé rách, một cơn đau đớn và cảm giác ngứa ngáy không cách nào tả được cùng nhau đánh úp lại, Lục Diệp chợt mở mắt.

Trong mơ hồ, hắn nhìn thấy hai bóng dáng đang đứng bên giường, một người trong đó lập tức ngồi xuống, cầm lấy tay hắn, linh lực mềm mại theo bàn tay dẫm mạnh tràn vào cơ thể, điều tra tình huống.

Tầm nhìn có chút mơ hồ, hắn nhìn không rõ hình dáng của người này nhưng có thể xác định được đối phương là một nữ tử.

Còn có một bóng dáng khác vẫn đứng ở bên giường, Lục Diệp nhìn một lát, cảm thấy hình như bóng người kia là chuông giáo. . .

Hắn há mồm muốn hô lên một tiếng, nhưng theo luồng linh lực mềm mại kia dẫm mạnh tràn vào, ý thức của hắn lại bắt đầu hỗn loạn, hắn mơ hồ nghe được chuông giáo hỏi: "Tình huống thế nào?"

Một âm thanh như mộng như ảo lập tức vang lên: "Chết chắc rồi!"

Giọng nói của chuông giáo lại vang lên: "Nha đầu kia, người chớ hù dọa lão phu, lão phu thật vất vả. . ."

Đằng sau... Hắn không nghe được nữa, chỉ cảm thấy cả thế giới đang nhanh chóng rời xa mình, cả tâm trí hắn lại rơi vào ngủ say.

Không biết qua thêm bao lâu nữa, Lục Diệp tỉnh lại.

Hắn có thể cảm nhận được ai đó đang ngồi bên cạnh, thúc giục linh lực trị liệu thương tích cho hắn, lần này cảm giác thức tỉnh của hắn đã tốt hơn lần trước rất nhiều, ít nhất là ý thức không còn quá mơ hồ như vậy.

Tầm nhìn từ từ trở nên rõ ràng, hắn đã nhìn thấy chính là người ngồi bên cạnh mình là một nữ tử thoạt nhìn không lớn tuổi, đáng vẻ động lòng người, một đôi mắt long lanh trong suốt không pha chút tạp chất.

Và khiến cho Lục Diệp có chút kinh ngạc chính là, đáng vẻ của nữ tử này có vài phần tương tự như đại sư tỷ Vị Ương.

Nếu thực sự muốn so sánh, thì nữ tử này giống hệt đại sư tỷ khi chưa trưởng thành, nhưng không thể nghi ngờ rằng nữ tử trước mắt lại thanh thuần hơn đại sư tỷ thành thực một chút.

"Tỉnh rồi?"

"Người là. . ." Lục Diệp mở miệng, âm thanh khô khốc, yết hầu như đang bốc hỏa.

Nữ tử dịu dàng cười: "Ta là Thủy Uyên, nhị sư tỷ của người!"

Hóa ra hắn không có nhị sư huynh, chỉ có nhị sư tỷ. . . trong lòng Lục Diệp nghĩ như vậy.

"Đây là đâu?" Lục Diệp muốn quay đầu nhìn xem hoàn cảnh bốn phía, lại ngạc nhiên phát hiện cổ của mình không động đậy được.

"Đây là Bích Huyết tông." Nhị sư tử trả lời: "Tiểu sư đệ, người đã về nhà."

Về nhà ư? Vậy là mục tiêu hấn lập ra từ sau khi tiến vào Linh Khê chiến trường đã đạt thành rồi? Gánh nặng trong lòng Lục Diệp được gỡ bỏ, ngay sau đó hấn lại nghĩ tới Y Y và Hồ Phách: "Tọa kỵ của ta ở đâu?"

Có thể xác định rằng Y Y và Hồ Phách không ở gần đây, nếu không chắc chắn hai đứa sẽ luôn bảo vệ bên cạnh hấn.

"Tạm thời nó đang ở lại trụ sở Thương Minh sơn, người và nó chưa lập khế ước, cho nên nó không thể trở về Cửu Châu cùng với người, nhưng ta đã sắp xếp người đưa nó tới trụ sở bản tông rồi, chờ khi nào người khôi phục thương tích, có thể đi tìm."

Lục Diệp không biết hấn cần phải lập cái khế ước gì cùng Hồ Phách, nhưng nghĩ đến chuyện muốn lui tới giữa Linh Khê chiến trường và Cửu Châu cần phải đáp ứng một chút điều kiện cho nên hấn tạm thời không vội, Hồ Phách bên kia có Y Y, hơn nữa bọn chúng ở lại trong trụ sở Bích Huyết tông, hấn là không gặp nguy hiểm gì.

Mãi cho đến lúc này, Lục Diệp mới có thời gian điều tra tình huống bản thân, linh lực trong cơ thể đã sớm khô cạn, hấn từng gặp phải tình huống này một lần, cho nên cũng không kích động, chỉ cần thân thể khôi phục lại, linh lực tự nhiên cũng có thể khôi phục theo.

Chắc là thương tích rất nghiêm trọng, bởi vì hấn phát hiện bản thân đã bị quán thành một cái bánh chưng, là bánh chưng danh xứng với thực, bởi vì cả người ngoại trừ hai mắt, cái mũi và miệng, chẳng còn một khe hở nào.

Mà theo hành động của nhị sư tử Thủy Uyên, giờ phút này hấn đang được một loại linh lực nhu hòa như mặt nước bao vây, khắp

các vị trí trên người đều có cảm giác đau đớn trộn lẫn với ngứa ngáy truyền đến.

Tình huống của hắn hiện giờ cũng giống như lúc được Hoa Từ cứu trị, nhưng Hoa Từ thúc giục linh lực mộc chúc hành, còn nhị sư tử lại thúc giục linh lực thủy chúc hành.

Linh lực thuộc hai loại chúc hành này đều ẩn chứa sinh cơ khổng lồ, có chỗ tốt lớn lao khi sử dụng để chữa thương.

Trong lòng Lục Diệp đã hiểu ra, nhị sư tử cũng là y tu giống Hoa Từ.

Hắn đã gặp đại sư tử và tứ sư huynh, nhưng lại chưa được gặp vị tam sư huynh kia, thậm chí lúc này cũng không thấy bóng dáng chưởng giáo.

Một lúc lâu sau, nhị sư tử thu linh lực, dặn dò Lục Diệp nói: "Đừng lộn xộn, có chuyện gì cứ gọi ta, ta ở bên ngoài."

"Vâng." Lục Diệp khẽ lên tiếng đáp lại.

Thủy Uyên đứng dậy bước ra bên ngoài, đóng kín cửa phòng, bỗng nhiên nàng nghĩ một hồi lại nâng tay điểm lên ấn ký chiến trường, truyền ra ngoài một tin tức: "Cứu về rồi!"

Cùng lúc đó, trong địa giới Vân châu tiếp giáp với Bình châu, nơi này xem như địa bàn của Vạn Ma lĩnh, bóng dáng Đường Di Phong đang lơ lửng giữa không trung, linh lực vốn dao động cuồng bạo lại chậm rãi bình tĩnh xuống. Phía dưới là một tông môn của Vạn Ma lĩnh đã bị san thành đất bằng.

Thế lực tông môn thuộc Vạn Ma lĩnh tên là Bạch Lang thành này, suýt chút nữa đã bị diệt môn, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ Vạn Ma lĩnh phơi thây bên dưới lớp tường đổ kia.

Bạch Lang thành vốn là một thế lực lục phẩm, người mạnh

nhất trong tông chỉ có Chân Hồ cảnh, số lượng còn không nhiều, đối mặt với đại tu Thần Hải cảnh như chưởng giáo, tự nhiên sẽ không có lực hoàn thủ. Lúc này, bọn họ còn chưa bị diệt môn là vì những tu sĩ Linh Khê cảnh và Vân Hà cảnh kia thấy tình thế không ổn đã nhanh chóng trốn vào chiến trường rồi. Nhưng trải qua một trận chiến này tới lúc tông môn phán định, tám chín phần mười Bạch Lang thành sẽ giảm xuống phẩm cấp.

Chợt có một đạo lưu quang từ xa xa bay tới, chưa đến phụ cận đã hung hăng quát một tiếng: "Đường Di Phong, người muốn chết!"

Chưởng giáo không nói một lời, đã hóa thành một luồng lưu quang phóng về phía người kia.

Chương 295: Hung Thú Đã Yên Lặng Nhiều Năm Lập Tức Hé Lộ Răng Nanh!!!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hai bóng dáng đã đánh nhau tóe bụi. Người vừa xuất hiện càng đánh càng kinh hãi, bởi vì thực lực mà Đường Di Phong bày ra đã vượt khỏi những gì một phương Vạn Ma lĩnh hiểu biết, chỉ giao thủ một lát, hắn đã biết mình không phải đối thủ của lão, vội vàng độn đi xa.

Chưởng giáo nhìn theo phương hướng người nọ thoát đi, không định đuổi giết. Tuy lão có thể giết chết đối phương, nhưng chắc chắn làm như vậy sẽ tổn không ít thời gian. Nói nữa, Vân châu vốn là khu vực thuộc Vạn Ma lĩnh quản lý, ngoại trừ người nọ, khẳng định vẫn còn những cường giả Thần Hải cảnh khác đang trên đường tới đây.

Ngay sau đó, lão lập tức bay về một phương hướng khác.

Cùng ngày, ba tông môn của Vạn Ma lĩnh tại Vân châu đã bị chưởng giáo Đường Di Phong của Bích Huyết tông tập kích, đều tổn thất thảm trọng, nhất là Bạch Lang thành, Chân Hồ cảnh của cả tông môn đã bị tàn sát không còn, Vân Hà cảnh cũng tử thương hơn phân nửa.

Một vị pháp tu đang rơi vào cuồng nộ mang đến tai nạn là cực kỳ khủng bố, nhất là vị pháp tu này còn là đại tu Thần Hải cảnh.

Ngay sau sự kiện trên, một phương Vạn Ma lĩnh đã xuất động hơn mười vị Thần Hải cảnh bao vây chặn đường Đường Di Phong, song phương giao thủ hơn nửa ngày, cuối cùng Đường Di Phong bị

thương nặng bỏ chạy.

Nhưng trước khi rời đi, lão còn để lại một câu nói.

Nếu còn ai dám không nhìn quy củ xuống tay với đệ tử Bích Huyết tông, thì đừng trách lão cũng không giữ thể diện, lấy lớn hiếp nhỏ.

Đại chiến Kim Quang đỉnh mới đi qua được vài ngày, lại có chuyện như vậy phát sinh, hiển nhiên là Đường Di Phong đang muốn ra mặt đòi công bằng cho đệ tử.

Ba tông môn Vân châu bị lão tấn công, đều có đệ tử tham dự đại chiến Kim Quang đỉnh.

Hung thú đã yên lặng nhiều năm lập tức hé lộ răng nanh.

Ngay tức khắc, tận đáy lòng của không ít tông môn Vạn Ma lĩnh đều là sợ hãi.

Lục Diệp đang khoanh chân ngồi ngay ngắn trong phòng.

Không thể không nói, quả nhiên y thuật của nhị sư tỷ rất cao, lúc trước hẳn trọng thương bị như vậy nhưng được nhị sư tỷ điều trị hai ngày, đã cảm thấy tốt hơn nhiều. Tuy rằng trước mắt hẳn vẫn bị quấn thành một cái bánh chưng, nhưng rõ ràng là thương thể đang nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp.

Nhị sư tỷ cũng sẽ cho hẳn dùng một chút dược thủy kỳ kỳ quái quái, nhưng so với thứ dược thủy đẳng tới mức làm người ta buồn nôn do nữ tử Hoa Từ lòng dạ hiểm độc kia điều chế, thì hương vị của dược thủy do nhị sư tỷ bên này điều chế ra dễ uống hơn nhiều.

Giờ phút này, hẳn đang khôi phục linh lực.

Sau khi hẳn nuốt phục một viên linh đan, luyện hóa dược hiệu,

khiến cho công pháp của bản thân vận chuyển, hẩn lại gia trì Tự Linh linh văn cho linh khiêu của mình. Tối lúc này, hẩn bỗng phát hiện ra một chuyện làm bản thân có chút đau đầu, chính là linh lực của hẩn vô cùng pha tạp, dù đã khôi phục lại linh lực một lần nữa, nhưng nó vẫn vô cùng pha tạp, hơn nữa tình huống này càng nghiêm trọng hơn trước kia.

Đây là chuyện bất khả kháng.

Trong đại chiến Kim Quang đỉnh, hẩn đã nuốt phục rất nhiều linh đan dùng để khôi phục lại, kể cả khi phẩm chất của những linh đan kia đều không tệ, chúng vẫn khiến cơ thể hẩn lắng đọng lượng lớn đan độc.

Muốn giải quyết chuyện này, nhất định phải phải khiến cho Thiên Phú thụ khôi phục lại tác dụng đốt cháy đan độc.

Dù Lục Diệp đã rõ cần phải làm như thế nào mới khiến Thiên Phú thụ khôi phục loại công hiệu này nhưng tạm thời hẩn không vội làm chuyện này, chữa thương trước quan trọng hơn.

Hơn nữa hẩn còn phải tiến vào trụ sở một chuyến, đón Hồ Phách rời đi, hẩn là Y Y đang rất lo lắng cho hẩn.

Bính. . . Cửa phòng bị người dùng một cước đá văng.

Lục Diệp bị dọa nhảy dựng, hẩn vội vàng đưa mắt nhìn lên, lại nhìn thấy một chiếc giường thật lớn đang được dựng thẳng đứng bê vào, và ở phía sau chiếc giường lớn kia là bóng dáng nhỏ xinh của nhị sư tỷ.

Mấy ngày ở chung đã khiến Lục Diệp hiểu được, vị nhị sư tỷ nhà mình đúng là một nữ tử dịu dàng chân chân chính chính mà không phải loại người mặt ngoài dịu dàng, bên trong phúc hắc (đen tối, nham hiểm) như Hoa Từ.

Đã nhiều ngày rồi, nàng vẫn một mực chăm sóc hẩn vô cùng

cẩn thận, chỉ thiếu chút là đối xử với hắn như một tiểu hài tử mà thôi, ngược lại, chuyện này đã khiến Lục Diệp muốn dở khóc dở cười.

Cho nên hắn cũng không biết nhị sư tỷ đã gặp phải chuyện gì, thoạt nhìn đáng vẻ nàng có chút tức giận, nhưng vẫn mang cái giường lớn đi vào

"Nhị sư tỷ, đây là. . ." Chẳng lẽ nàng định nằm bên cạnh chăm sóc cho hắn?

Nhị sư tỷ nhìn về phía Lục Diệp lộ ra một nụ cười mỉm ngọt ngào, cất giọng mềm nhẹ: "Không liên quan tới người, ngoan ngoan nghỉ ngơi đi."

"Ừm."

Nhị sư tỷ đặt chiếc giường kia qua một bên, sau đó không biết lấy ra đệm chăn từ nơi nào, trải thật gọn gàng lên trên. Nàng sửa sang lại thỏa đáng một phen, lúc này mới xoay người nhìn về phía ngoài cửa, cất giọng lạnh như băng: "Vì sao vẫn còn trốn tránh không tiến vào? Có cái gì phải ngượng ngùng chứ?"

Lúc này Lục Diệp mới ý thức được, ngoài cửa vẫn còn người khác. Hắn đưa mắt nhìn qua, nhưng chẳng nhìn thấy ai hết, lại hướng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Thủy Uyên.

Thủy Uyên hừ nhẹ: "Nếu người không tiến vào, chút nữa ta đi sắm đồ cúng là vừa!"

"Khụ!" Ngoài cửa truyền đến một tiếng ho nhẹ, "Nghịch đồ này... người dám nói chuyện cùng vị sư như vậy ở trước mặt tiểu sư đệ?"

Theo tiếng nói chuyện, bóng dáng một lão giả không quá già từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt uy nghiêm, đưa tay vuốt râu.

Không phải chương giáo thì là ai?

Ánh mắt Lục Diệp trở nên kích động, hắt vội vàng muốn đứng dậy, nhưng vừa mới bò lên, suýt nữa đã ngã sấp xuống.

Chương giáo lập tức tiến lên đỡ lấy hắn, bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp tinh tường nhìn thấy vẻ áy náy trong đôi mắt của chương giáo, lão nhân gia mấp máy miệng hai cái, có cả ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại hóa thành một câu: "Đã để người chịu khổ rồi!"

Lão thật sự không nghĩ tới, sau khi thu nhận Lục Diệp làm môn hạ lại gây ra nhiều chuyện như vậy.

Lại nói, đây vẫn là nọc độc còn sót lại của Bích Huyết tông, chứ không có đạo lý nào lại khiến một đệ tử còn chưa bước vào sơn môn phải gánh vác trách nhiệm nặng nề như vậy, thậm chí hắn còn suýt nữa đã đánh mất tánh mạng vì chuyện này.

Chương 296: Chớ Hoảng Sợ, Ta Còn Đi Được...

Trong nửa năm qua, mặc dù lão vẫn khẳng định được rằng Lục Diệp còn sống nhưng bất hạnh thay lại không có nhân thủ để dùng, không thể mở quy mô đi tìm kiếm tung tích Lục Diệp, chỉ có thể khiến cho Thủy Uyên ra mặt nhờ một vài tán tu tin được đi tìm kiếm hắn. Nhưng thực lực của những người đó cũng không cao, muốn tìm một người ở trong Linh Khê chiến trường bao la bát ngát kia, có khác gì biển rộng tìm kim đâu?

Chưởng giáo không biết nửa năm qua Lục Diệp đã gặp phải những chuyện gì bên trong Linh Khê chiến trường, nhưng ở thời điểm Thủy Uyên giúp hắn băng bó miệng vết thương lúc trước, lão đã được nhìn thấy tận mắt, trên người thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi này, tràn đầy những vết thương cả cũ lẫn mới, thậm chí còn có vài vết thương cực kỳ trí mạng.

Qua đó, cũng hiểu hắn đã gặp phải những khó khăn trắc trở tới mức nào ở trong Linh Khê chiến trường.

Khiến cho một thiếu niên vô tội không biết gì phải chịu những đau khổ này, là lão thất trách, là trách nhiệm của Bích Huyết tông, cho nên sau khi chưởng giáo đưa Lục Diệp về bản tông, lão lập tức giết vào bên trong Vân châu.

Lão muốn bảo đảm về sau sẽ không còn loại chuyện bất công như đại chiến Kim Quang đỉnh vừa rồi xảy ra nữa.

Lão muốn cho những lão bất tử bên Vạn Ma lĩnh kia biết rằng, Bích Huyết tông vẫn còn tấm lá chắn là lão đây, trước khi lão ngã xuống, không thể khinh thường, làm nhục môn hạ đệ tử của Bích

Huyết tông!

Vì thế, thậm chí lão còn không tiếc bại lộ tu vi đã che giấu vài chục năm qua.

Trong phòng, chuông giáo vỗ nhẹ bả vai Lục Diệp, cười nói: "Người có thể tự tìm được đường trở về đã vô cùng khó được, cứ ngoan ngoãn chữa thương trước đã."

Lục Diệp cung kính lên tiếng: "Vâng!"

Nhưng trong lòng hẩn lại tò mò vạn phần, vì sao hình dáng mặt mũi bầm dập đầy người máu me của chuông giáo này... cứ như đã bị người ta đánh cho vậy?

Bỗng nhiên hẩn có chút hiểu được vì sao nhị sư tỷ lại mang cái giường kia tới đây.

"Bây giờ người tự mình đi tới, hay là ta dìu người đi tới?" Đột nhiên Thủy Uyên mở miệng hỏi.

Chuông giáo đứng thẳng dậy, nhẹ như gió thổi mây bay cười cười: "Chỉ là vết thương nhỏ, không cần phí công như thế. . . Oa. . ."

"Chuông giáo!" Lục Diệp quá sợ hãi, mắt thấy khi chuông giáo nói chuyện, đột nhiên trong miệng lão trào ra một búng máu tươi, mặt mũi trắng bệch.

Chuông giáo mỉm cười nhìn hẩn: "Không cần lo lắng, chỉ là một chút huyết ứ, nhổ ra . . . Oa. . ."

Thủy Uyên vội vàng xông tới, dìu chuông giáo nằm lên chiếc giường bên cạnh. Sau một phen bận rộn, cuối cùng thương tích của chuông giáo cũng ổn định xuống, hốc mắt nàng đỏ lên, không nhận được mở miệng oán trách: "Tay chân đã già cả rồi còn cậy mạnh như vậy, sớm muộn gì cũng chết ở bên ngoài, đến lúc đó

cũng không có người nhật xác cho đâu."

Chưởng giáo đã bị nàng mắng cho không còn tính tình gì nữa, chỉ có thể thầm ai oán trong lòng nề nếp gia đình bất chính, môn đồ bất hiếu.

Lục Diệp ở một bên xem mà thầm run sợ, bỗng nhiên hắt lại phát hiện, hóa ra nhị sư tỷ của mình cũng không phải dịu dàng như vậy. . .

Bên này nhị sư tỷ vừa xử lý xong, còn chưa kịp vuốt mồ hôi trên trán, đã có một âm thanh kêu to vang lên từ bên ngoài: "Lão đầu tử, nhị sư tỷ, ta đã trở về!"

Lục Diệp nghe được âm thanh, lập tức đáp lại một tiếng: "Tứ sư huynh?"

Một lát sau, một bóng dáng thẳng thắn như kiếm hiện ra tại cửa, đúng là Lý Bá Tiên.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Bá Tiên đi về phía Lục Diệp nhếch miệng cười, nhưng lại lập tức gợn găng lưu loát té trên mặt đất, làm tro bụi đầy đất bay lên.

"Tứ sư huynh!" Lục Diệp kinh hô.

Lý Bá Tiên nằm bò trên mặt đất, nâng một tay lên, còn dựng thẳng ngón cái với Lục Diệp: "Chớ hoảng sợ, ta còn đi được!"

Thủy Uyên vừa dàn xếp xong chuyện của chưởng giáo, lại lắc mình đi tới trước mặt Lý Bá Tiên, đưa tay túm áo, nhắc đối phương lên rồi liếc mắt đảo qua một cái, ánh mắt khế biến: "Bị thương nặng như vậy."

Lý Bá Tiên lộ ra một nụ cười rục rờ như ánh nắng với Thủy Uyên: "Hỗn đản Yến Hình kia còn thảm hại hơn, ta không làm mất mặt Bích Huyết tông!"

Nói xong, đầu đã nghiêng qua một bên, hôn mê bất tỉnh.

Thủy Uyên lại bắt đầu công việc lu bù lên. . .

Một lúc lâu sau, Thủy Uyên lau mồ hôi trên trán, nhìn ba cái giường bệnh trước mặt, cảm giác mỗi mệp sâu sắc.

Một lát sau, bỗng nhiên nàng lại lộ ra nụ cười, đã rất nhiều năm Bích Huyết tông chưa từng náo nhiệt như vậy.

Lục Diệp đã vượt qua một ngày này trong bầu không khí kỳ quái như vậy. Trong phòng có ba chiếc giường bệnh, hẳn ở giữa, giường giáo bên phải, Lý Bá Tiên bên trái.

Cả tông môn có bốn người thì ba người nằm đây, chỉ còn lại một mình Thủy Uyên vội trong vội ngoài...

Hai ngày sau, trong phòng có thêm ba cái thùng lớn, trong thùng gỗ bốc lên đầy nhiệt khí, tràn đầy một loại dược thủy màu xanh biếc, giường giáo, Lý Bá Tiên cùng Lục Diệp mỗi người một cái thùng, đều tự ngồi xuống hấp thu dược hiệu.

Đây là nhị sư tỷ điều phối ra, nó chữa thương rất hiệu quả.

Hôm qua Lục Diệp đã cởi lớp băng vải vương vúi trên người xuống, kết quả hẳn phát hiện mái tóc trên đầu mình đã ngắn hơn rất nhiều, hồi tưởng một trận chiến cuối cùng kia, hẳn là hẳn bị nữ tu Thánh Hỏa giáo nọ đốt mất rồi, cũng may nàng không đốt hẳn thành đầu trọc, nếu không đúng là không dám ra gặp người.

Trải qua quá trình điều dưỡng của nhị sư tỷ, về cơ bản, hầu hết những ngoại thương trên cơ thể hẳn đã gần khỏi rồi.

Qua mấy ngày ở cùng một phòng, căn cứ vào những nội dung nhận được từ những lần nói chuyện phiếm với tứ sư huynh và giường giáo, về cơ bản Lục Diệp đã có một chút hiểu biết về tình huống bên trong Bích Huyết tông rồi.

Trước khi hần tới, cả Bích Huyết tông, cũng chỉ có hai người một già một trẻ là chưởng giáo và nhị sư tử mà thôi, và hiện giờ khi hần đến đây, thì cả tông môn cũng chỉ có ba người.

Tình huống này không chỉ đơn giản là nhân tài tàn lụi, môn phái suy thoái thôi đâu, trách không được người ta lại nói Bích Huyết tông sắp đến biên giới bị xóa bỏ rồi.

Về phần tứ sư huynh Lý Bá Tiên, dù năm đó khi còn bé, tứ sư huynh cũng từng được tính là đệ tử Bích Huyết tông nhưng sau này hần đã chuyển sang Đan Tâm môn rồi. Tình huống của tam sư huynh bên kia cũng vậy, bọn họ đều ở tông môn khác, trên danh nghĩa không còn là đệ tử Bích Huyết tông nữa, chỉ có xuất thân từ Bích Huyết tông mà thôi.

Chương 297: Phong Vô Cương!!!

Về phần đại sư tỷ Vị Ương, từ sau khi Lục Diệp tỉnh lại, hần vẫn chưa gặp nàng.

Hần hỏi tứ sư huynh nhưng tứ sư huynh chỉ thần thần bí bí nói: "Đại sư tỷ ư? Nàng vốn là loại Thần Long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, về sau người rất khó có thể nhìn thấy nàng, không cần quá để ý."

Đối phương chỉ nói như vậy chứ không hề nói cụ thể về tình huống của đại sư tỷ với Lục Diệp, khiến hần không hiểu ra sao.

Ây dà, vốn hần còn muốn tự mình nói lời cảm tạ với đại sư tỷ, dù sao lúc hần rơi vào tình huống nghìn cân treo sợi tóc trên Kim Quang đỉnh, chính đại sư tỷ là người đã đuổi tới bảo vệ hần đầu tiên.

Về phần vì sao khi hần trở thành đệ tử Bích Huyết tông, lại bị người ta chĩa mũi nhọn vào như thế, tứ sư huynh lại nói rõ ràng.

Tới tận lúc này Lục Diệp mới biết, khoảng vài chục năm trước Bích Huyết tông từng xuất hiện một nhân vật khó lường, người này là đại sư huynh một thế hệ bọn họ, tên Phong Vô Cương!

Dưới sự dẫn dắt của vị đại sư huynh này, Bích Huyết tông nhanh chóng quật khởi, Bích Huyết tông cũng trở thành một tấm bảng hiệu, một mặt cờ xí (ý là biểu tượng và lá cờ đầu, kiểu tông môn nổi trội và dẫn đầu) trong Hạo Thiên minh.

Khi đó chỉ cần Bích Huyết tông vung tay hô một tiếng là đám

người của Hạo Thiên minh bên này hưởng ứng nhiệt tình.

Không biết đã có bao nhiêu tông môn Vạn Ma lĩnh từng bị Bích Huyết tông chèn ép, thậm chí có vài nhà nhất phẩm tông môn còn bị giết cho rơi xuống vào phẩm cấp, Thánh Hỏa giáo kia là một trong số đó, cho nên lần này vì giết Lục Diệp, ngay cả Thánh nữ của Thánh Hỏa giáo cũng có thể tự phế linh khiếu.

Nhưng không ai nhờ, chính những vinh quang và ca ngời vô biên ấy đã khiến cho vị đại sư huynh kia dần dần đánh mất chính mình.

Hắn chậm rãi trở nên bảo thủ, khẳng khái làm theo ý mình.

Khoảng ba mươi năm trước, trong một hồi đại chiến giữa hai đại trận doanh, hắn không để ý lời khuyên can, mang theo rất nhiều cường giả cường công một nhà nhất phẩm tông môn của Vạn Ma lĩnh, kết quả trúng mai phục.

Trận chiến ấy, Phong Vô Cường chết trận, Hạo Thiên minh tổn thất thảm trọng.

Trận chiến ấy, đám đệ tử Bích Huyết tông xuất chiến gần như toàn quân bị diệt.

Cũng bởi vì trận chiến ấy, Bích Huyết tông dần dần bắt đầu xuống dốc.

Cho đến ngày nay, biểu tượng và lá cờ từng khiến Hạo Thiên minh lấy đó làm kiêu ngạo lại xuống dốc đến độ sắp bị xoá tên.

Những địch nhân từng bị Bích Huyết tông chèn ép quá kia tự nhiên không muốn nhìn thấy Bích Huyết tông kéo dài hương khói. Cho nên ngay khi thân phận của Lục Diệp bị lộ ra ngoài ánh sáng, mới có thể gây nên náo động lớn như vậy.

"Cho nên... đây là chuyện phiến toái do vị đại sư huynh kia

gây ra. Còn tiểu sư đệ người đã phải thừa nhận ân oán chẳng liên quan gì tới mình." Trong thùng gỗ, Lý Bá Tiên để trần cánh tay, ngửa đầu dựa vào mép thùng gỗ, trong miệng ngậm lấy một cái hồ lô rượu, sảng khoái uống một ngụm: "Cũng tại lão đầu tử không còn dùng được nữa. Đại sư huynh đã chết, lão không chống đỡ nổi."

"Khi đó người mới vài tuổi, người thì biết cái gì?" Bên kia truyền đến giọng nói của chưởng giáo: "Vốn dĩ Bích Huyết tông cũng không được tính là tông môn mạnh mẽ, là đại sư huynh người dựa vào lực lượng bản thân kéo tông môn đi lên. Có thể nói hẳn là nguyên nhân làm cho Bích Huyết tông có thể trở thành nhất phẩm. Bởi vậy khi hẳn ngã xuống, tông môn tự nhiên sẽ không còn nền móng nữa. Đại sư huynh của người. . . Quả thật là hạng người kinh tài tuyệt diệu. Chẳng qua là thiên đồ kị với anh tài, bắt hẳn chết quá sớm, kết quả đã để lại một đống cục diện rối rắm."

"Kinh tài tuyệt diệu?" Lý Bá Tiên cười một tiếng: "Có bằng tiểu sư đệ không?"

Chưởng giáo im lặng, việc này không dễ so sánh chút nào.

Tuy Phong Vô Cường kinh tài tuyệt diệu thật nhưng ở thời điểm đối phương chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh, vẫn chưa từng làm ra loại chuyện khiến cả thiên hạ đều kinh hãi kiểu này. Vị đệ tử ấy coi như một loại hình trướng thành cực kỳ muộn, trước Vân Hà cảnh đều không có tiếng tăm gì, khi tới Vân Hà cảnh bỗng nhiên lại lộ ra thiên tư vượt xa mức bình thường, và sau đó một đường hăng hái tiến thẳng tới, khi lên tới đỉnh phong, thậm chí đối phương còn được minh chủ Hạo Thiên minh tự mình sư vinh.

Một lát sau, bỗng nhiên chưởng giáo nói: "Nhất Diệp, về sau khi người đi lại bên trong Linh Khê chiến trường, mọi sự đều phải cẩn thận. Mặc dù trận chiến Kim Quang đỉnh khiến cho thanh danh của người lan truyền rộng rãi nhưng cũng vì vậy sẽ làm Vạn Ma lĩnh càng thêm kiêng kỵ, Bọn họ sẽ không nguyện ý nhìn thấy

một Phong Vô Cương thứ hai quật khởi. Nếu như có cơ hội, khẳng định bọn họ sẽ tìm cơ hội diệt trừ người."

Nửa năm trước, chương giáo đã tính toán đưa Lục Diệp đến các tông môn khác tu hành, nhưng trước mắt chắc chắn là không thực hiện được rồi.

Sau trận đại chiến Kim Quang đỉnh, Lục Diệp đã bị đóng cộp cái mác Bích Huyết tông, hiện giờ bất cứ ai cũng biết Bích Huyết tông có một đệ tử tên là Lục Nhất Diệp.

Lục Diệp há to miệng, muốn nói một tiếng với chương giáo rằng tên của hắn không phải là Nhất Diệp, nhưng cuối cùng lại không làm rõ chuyện này, chỉ lên tiếng nói: "Vâng!"

Trong lòng thầm nảy sinh ác độc, Chính Khí môn Nhạc Sơn, ta với người thế bất lưỡng lập (không đội trời chung)!

Lý Bá Tiên trấn an: "Nhưng tiểu sư đệ cũng đừng quá lo lắng, hai ngày trước lão đầu tử đã. . . Ừm, có lão đầu tử ở đây, những chuyện kiểu như vậy sẽ không còn xảy ra nữa, dù Vạn Ma linh bên kia muốn nhắm vào người, cũng sẽ ra tay ở bên trong quy củ."

"Bên trong quy củ?"

"Nói ngắn lại, một khi ở bên trong Linh Khê chiến trường, thì chuyện vòng ngoài sẽ do người vòng ngoài xử lý, chuyện vòng trong sẽ do người vòng trong xử lý, sẽ không tiếp tục có cường vòng trung tâm giả chạy ra đi giết người đâu. Nếu không, một khi tất cả mọi người đều làm như vậy, chẳng những Linh Khê chiến trường hỗn loạn, mà cả Cửu Châu cũng hỗn loạn. Tuy rằng Hạo Thiên minh và Vạn Ma linh thủy hỏa bất dung (như nước với lửa), nhưng chung quy lại, hai bên vẫn cần làm việc theo quy củ. Lần vừa rồi chủ yếu là Vạn Ma linh có chút chó cùng rứt giậu, mới khiến người chịu ủy khuất lớn như vậy."

Lục Diệp gật đầu, tỏ vẻ hân đã hiểu.

Chương 298: Từ Nay Về Sau, Ta Là Người Có Tông Môn Rồi!!!

Kỳ thực, đây cũng là tin tức tốt với hắn. Trước mắt hắn chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh, còn có thể lẫn lộn ở vòng ngoài thêm một đoạn thời gian, chờ sau khi tu vi lên tới lục thất tầng cảnh, sẽ tiến vào vòng trong.

Bính. . .

Cửa phòng bị người dùng một cước đá văng, sương mù mờ mịt phun ra.

Chất giọng lạnh như băng của nhị sư tỷ Thủy Uyên vang lên: "Ai đang uống rượu?"

Động tác trên tay Lý Bá Tiên trở nên cứng đờ, hắn quay đầu nhìn Thủy Uyên, lắp bắp nói: "Không phải. . . Ta không có. . ."

"Bị thương nặng như vậy còn uống rượu, ta có dặn dò người đừng uống rượu trong khoảng thời gian này hay không? Nếu đã thích uống thì người cứ hung hăng mà uống đi!" Nhị sư tỷ đi vài bước đã đến trước mặt Lý Bá Tiên, xắn ống tay áo lên, cánh tay nhỏ bé dùng sức, trực tiếp ấn đầu hắn vào trong nước.

Ọc ọc ọc... Ọc ọc ọc. . .

Lục Diệp và chưởng giáo ở cách một cái thùng gỗ liếc nhìn nhau, sau đó từ từ chìm thân thể vào trong nước, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Run rẩy lấy bầy!

Đây là ngày thứ bảy, Lục Diệp trở về tông, thương tích trên người hắn đã khỏi, có thể thấy được y thuật của nhị sư tỷ rất cao minh.

Ngay cả tình huống linh lực của hắn cũng có chút chuyển biến tốt đẹp. Dường như đoạn thời gian trước, trong những loại dược thủy mà hắn đều phải ngâm và uống hết mỗi ngày, có ẩn chứa công hiệu tinh lọc đan độc. Rõ ràng là nhị sư tỷ đã nhìn ra linh lực của hắn có vấn đề, cho nên mới chuyên môn nhằm vào phương diện này để điều trị cho hắn.

Khiến cho Lục Diệp khen không dứt miệng chính là, nhị sư tỷ còn biết nấu nướng mỹ vị dược thiện (dùng dược liệu chế biến thành món ăn). Những món dược thiện ấy chẳng những rất ngon miệng, thậm chí còn mang theo một chút hiệu quả thối thể. Lục Diệp chữa thương đã nhiều ngày, lại rõ ràng cảm nhận được lực lượng khí huyết của chính mình mới tăng cường thêm một đoạn.

Hiện giờ, trong Bích Huyết tông chỉ có một đệ tử mới nhập môn là Lục Diệp, hắn lại vừa bị chất độc còn sót lại của một thể hệ trước làm hại phải chịu ủy khuất lớn như vậy, cho nên nhị sư tỷ bên này gần như đã đặt tất cả sự bảo vệ và lòng quan tâm ở trên người hắn rồi.

Và đương nhiên Lý Bá Tiên chạy tới Bích Huyết tông cạo cơm chữa thương kia sẽ không được hưởng loại phúc khí này, mỗi lần khi tới lúc ăn cơm, hắn đều có cảm giác bản thân mình bị người ta chơi xấu.

Tuy hiện giờ Bích Huyết tông đã rơi vào hoàn cảnh nghèo túng nhưng tốt xấu gì ở vài chục năm trước, bọn họ cũng là một nhất phẩm tông môn, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, kiểu gì trong tông cũng có một chút thứ tốt còn sót lại.

Có lẽ mấy thứ này không có tác dụng quá lớn với những vị tu sĩ đã thành tựu tu vi, nhưng lại giúp ích thật lớn với loại tu sĩ có tu

vi không cao như Lục Diệp.

Mặt trời lên cao, trong An Hồn điện tại Thủ Chính phong.

Bích Huyết tông chiếm diện tích rất lớn, sở hữu trên trăm tòa linh phong. Và Thủ Chính phong chính là một tòa trong đó.

Khi Bích Huyết tông mạnh mẽ nhất, mỗi một tòa linh phong này đều có đông đảo những bóng dáng đệ tử vận động qua lại.

Nhưng cho đến ngày nay, những linh phong kia đều hoang phế cả rồi, hiện giờ chỉ còn một tòa Thủ Chính phong ở trung tâm nhất mà thôi.

Ngày thường, chuông giáo và nhị sư tử sinh hoạt tại Thủ Chính phong.

An Hồn điện cũng được xây dựng ở bên trong Thủ Chính phong.

Lúc trước, vốn dĩ trong tông bọn họ có một tòa An Hồn phong, chuyên dùng để cất giữ những linh bài tu sĩ đã hy sinh từ khi Bích Huyết tông khai tông lập phái tới nay.

Nhưng tất cả đều được chuyển tới An Hồn điện cả rồi.

Giờ phút này, Lục Diệp đang quỳ ở phía trước mấy vạn linh bài kia, nhị sư tử Thủy Uyên và tứ sư huynh Lý Bá Tiên đứng ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng.

Chuông giáo cầm ba nén hương vào chiếc lư hương ở đằng trước, cung kính thi lễ, rồi mới mở miệng nói: "Đại chuông giáo đời thứ mười của Bích Huyết tông Đường Di Phong, kính báo với liệt tổ liệt tông, nay có nhân sĩ Lục Diệp tại Bình châu tâm tính thuần phác, tâm tính kiên nghị, tính cách ôn thuần, thiên tư không tầm thường. . ."

Một chuỗi những lời nói này trực tiếp khiến Lục Diệp bị thổi phồng lên quá đà, khoa trương tới mức vẻ mặt Lục Diệp cũng có chút không quá tự nhiên.

"Nay thu Lục Diệp vào môn, hy vọng liệt tổ liệt tông sẽ bảo vệ đệ tử bình yên, phù hộ đệ tử an khang."

Nói xong, lão xoay người, nhìn về phía Lục Diệp, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng nói: "Lục Diệp, nay thu người vào môn, từ nay về sau người đã trở thành đệ tử chính thức của Bích Huyết tông rồi, cùng vinh cùng nhục với tông môn. Ngày sau khi người ra bên ngoài làm việc, không được gây nên việc gì khiến tông môn hổ thẹn, hy vọng người có thể. . ." Nói tới đây, chưởng giáo dừng lại một chút, khẽ vuốt đỉnh đầu Lục Diệp: "Bình an trường thành!"

Chắc chắn theo thủ tục, chưởng giáo còn phải nói thêm rất nhiều những lời đao to búa lớn khác, nhưng trước mắt trong Bích Huyết tông cũng chỉ có ba người mà thôi, dù mạnh miệng nhiều hơn cũng không có ý nghĩa. Hơn nữa trải qua một trận chiến tại Kim Quang đỉnh, chắc chắn tình cảnh sau này của Lục Diệp sẽ không quá tốt.

Cho nên hiện giờ chưởng giáo chỉ có duy nhất một nguyện vọng, đó chính là...Lục Diệp có thể bình an. . .

"Vâng!" Lục Diệp cung kính dập đầu.

Tuy nửa năm trước ở trên đường trở về tông, khi cả hai người bị đánh lén, chưởng giáo đã cung thỉnh Thiên Cơ chứng kiến, thu Lục Diệp làm đệ tử chính thức của Bích Huyết tông, nhưng chung quy lại vẫn cần là sự tòng quyền nghi (ứng phó linh hoạt theo hoàn cảnh, không cứng nhắc, giáo điều), tới hiện giờ chuyện mới được coi như nước chảy thành sông, Lục Diệp đã chân chính trở thành đệ tử Bích Huyết tông.

Ánh mắt hần xẹt qua mấy vạn linh vị bên trên, giống như thấy

được nhóm tiền bối của cả tông môn đang nhìn chăm chú vào mình.

Lục Diệp chậm rãi đứng dậy. Vốn dĩ từ sau khi hắn đến thế giới này vẫn luôn không nơi nương tựa, thì hiện giờ, rút cuộc tâm linh của hắn cũng có một tia hướng về.

Từ nay về sau, ta cũng là một người có tông môn rồi!

Chương 299: Trấn Thủ Sứ!!!

"Chúc mừng tiểu sư đệ." Lý Bá Tiên ở một bên lại cười nói.

"Tứ sư huynh!" Lục Diệp cung kính thi lễ, một lễ này thay cho lời cảm kích vì lúc trước Lý Bá Tiên đã liều chết bảo vệ hắn, cũng như bày tỏ sự kính trọng đối với đồng môn sư huynh.

"Nhị sư tỷ!" Lục Diệp lại thi lễ với Thủy Uyên.

Hốc mắt Thủy Uyên hơi hơi đỏ lên, nàng khác với Lý Bá Tiên. Ở thời điểm Bích Huyết tông xuống dốc, Lý Bá Tiên chỉ là một hài đồng, cái gì cũng không hiểu nhưng Thủy Uyên lại tận mắt chứng kiến con quái vật lớn Bích Huyết tông này chao đảo và sụp đổ như thế nào.

Bởi vậy một màn trước mắt này lại khiến cho nàng không khỏi nhớ tới cảnh tượng của vài chục năm trước đây, khi một đám thiếu niên tinh thần phấn chấn ùn ùn kéo tới nơi này, lần đầu bái nhập vào tông môn.

Ở thời điểm kia, Bích Huyết tông thật sự huy hoàng!

Nàng chậm rãi đi đến trước người Lục Diệp, nắm lấy tay phải của hắn, lại lấy ra một chiếc đại ấn lưu quang tỏa ra bốn phía, hít sâu một hơi rồi dịu dàng nói: "Đại đệ tử đời thứ mười một của Bích Huyết tông, chưởng ấn sứ Thủy Uyên, cung thỉnh Thiên Cơ chứng kiến, nay phong đệ tử đời thứ mười một Lục Diệp là trấn thủ sứ của Bích Huyết tông tại Linh Khê chiến trường, hạ ấn làm chứng!"

Nói xong câu này, nàng cầm lấy đại ấn kia, ấn một cái lên mu bàn tay Lục Diệp.

Trong minh minh, Thiên Cơ hạ xuống.

Thân hình Lục Diệp hơi hơi lung lay một chút nhưng rất nhanh hẳn đã ổn định lại, chỉ hướng ánh mắt hoài nghi nhìn Thủy Uyên: "Đây là. . ."

Lý Bá Tiên ở một bên giải thích: "Mỗi trụ sở tông môn đều có trấn thủ sứ và phó sứ của mình. Ví dụ như ta là trấn thủ phó sứ của Đan Tâm tông. Ở bên trong trụ sở nhà mình, trấn thủ sứ và phó sứ có trách nhiệm trấn thủ trụ sở, đương nhiên cũng có rất nhiều quyền hạn. Trong thời gian ngắn nói không rõ chuyện này, chờ đến khi trở về, ta sẽ ghi chép một phần ngọc giản cho người, người xem kỹ là hiểu."

Lý Bá Tiên nói xong lại, nhếch miệng cười: "Trước mắt trong hàng đệ tử đời thứ mười một của Bích Huyết tông chỉ có hai người người và nhị sư tỷ. Nhị sư tỷ là tu sĩ Chân Hồ cảnh không thể tùy tiện ra vào Linh Khê chiến trường, cho nên tiểu sư đệ ới. . . người cần phải quan tâm trụ sở Linh Khê chiến trường bên kia nhiều hơn một chút."

Thủy Uyên ở một bên nói: "Không cần đi quan tâm tới trụ sở làm gì, cho người thân phận này là để người tiện ra vào chiến trường, dù sao lúc tu hành ở lại trong Linh Khê chiến trường sẽ tốt hơn."

Lục Diệp vẫn tò mò hỏi: "Chẳng lẽ trụ sở của Bích Huyết tông chúng ta ở Linh Khê chiến trường không bị người của Vạn Ma lĩnh công chiếm?"

Phải biết rằng, khi thân phận đệ tử Bích Huyết tông của hắn vừa bại lộ ra ngoài, đã đưa tới một đồng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây công, vậy thì trụ sở không có đạo lý nào lại tồn tại nguyên vẹn cả.

Lý Bá Tiên lắc đầu nói: "Trước kia cũng có người tấn công, nhưng hiện giờ thì không, bởi vì tấn công trụ sở Bích Huyết tông

chẳng được chỗ tốt gì. Mà chuyện không có ưu đãi thì ai đi làm? Huống chi, tuy ở trụ sở bên kia không có đệ tử Bích Huyết tông trụ trì đại cục, nhưng vẫn còn một con hung vật, thế lực vòng ngoài bình thường không đánh lại nó."

Thủy Uyên cũng nói: "Tình huống trụ sở Bích Huyết tông chúng ta có chút phức tạp, hiện giờ đang có rất nhiều tán tu tụ tập ở nơi này. Lúc trước khi tiểu sư đệ người bị lạc ở Linh Khê chiến trường, ta từng ủy thác cho vài người tìm hiểu tin tức của người, nhưng đều không có thu hoạch gì. Những tán tu kia. . . Ngoại trừ số ít vài người có thể tin được, cứ cho bọn họ ở lại, còn những người khác, tiểu sư đệ người xem thế nào rồi tự xử lý, muốn đuổi đi cũng được."

Lục Diệp gật đầu.

Hiện giờ tạm thời hắn còn không biết gì về tình huống trụ sở bên kia và cả trách nhiệm của thân phận trấn thủ sứ này nữa, bởi vậy không vội đưa ra quyết định gì, chờ đến khi hết thấy đều quen thuộc lại nói sau cũng không muộn, hơn nữa tứ sư huynh vốn là trấn thủ phó sứ, có điều gì hắn không hiểu, vừa lúc có thể thỉnh giáo đối phương một phen.

"Đúng rồi, người của Thương Minh sơn đã đưa con sủng thú của người đến trụ sở rồi. Nếu người muốn đi tìm nó, có thể đi luôn bây giờ."

"Vậy ta đi ngay đây." Lục Diệp vội vàng nói.

"Thế thì đi theo ta." Thủy Uyên vừa nói chuyện vừa dẫn đầu rời đi.

Rất nhanh, nàng đã đưa Lục Diệp tới Thiên Cơ điện.

Mỗi một nhà tông môn đều có Thiên Cơ điện của chính mình, một chỗ tại bản tông, một chỗ tại Linh Khê chiến trường, đây

chính là nơi bố trí Thiên Cơ trụ.

Có thể nói, đây là một trong những khu vực trung tâm nhất của từng tông môn, liên quan tới chuyện môn hạ đệ tử có thể bình yên ra vào Linh Khê chiến trường hay không, một khi Thiên Cơ điện bị công chiếm, hậu quả không cách nào chịu nổi.

Lục Diệp được Thủy Uyên hướng dẫn, lập tức nâng tay đặt lên Thiên Cơ trụ kia.

Tình huống lần này cũng giống lần đầu tiên hắn tiến vào Linh Khê chiến trường. Ngay khi ấn ký chiến trường trên mu bàn tay sinh ra cộng minh cùng Thiên Cơ trụ, dường như cả thế giới đều đang nhanh chóng cách xa hắn, hết thảy xung quanh đều trở nên mơ hồ.

"Nhớ xin một tấm sũng khế từ Thiên Cơ trụ bên kia." Bên tai bỗng truyền đến tiếng Thủy Uyên dặn dò.

Chỉ trong nháy mắt, bốn phía vốn đang mơ hồ và vụn vặt lại một lần nữa trở nên ngưng thực.

Thời điểm hắn hoàn hồn trở lại, mới phát hiện mình đã đứng trong một tòa đại điện xa lạ và tiêu điều. Đại điện này cực kỳ rộng lớn nhưng ở bên trong lại không có một bóng người.

Lục Diệp nhìn Thiên Cơ trụ ở trước mặt mình, bỗng có cảm giác thứ này có một tầng chặt liên hệ chẽ cùng ấn ký chiến trường trên tay hắn. Loại liên hệ này có một phần nguyên nhân vì hắn là đệ tử Bích Huyết tông, cũng có một phần nguyên nhân vì hắn là trấn thủ sứ của nơi này.

Hơn nữa hắn còn cảm giác được, ở bên trong Thiên Cơ trụ này có bao hàm một vài thứ kỳ diệu. Bản thân hắn có thể cảm nhận được những thứ kỳ diệu kia, thậm chí còn có thể thông qua thân phận trấn thủ sứ điều chỉnh nó trên một trình độ nhất định!

Nhưng cụ thể phải điều chỉnh như thế nào thì hẳn lại không rõ lắm, chuyện này cần phải đi mò mẫm.

Chương 300: Trụ Sở Bích Huyết Tông!!!

Hắn không tùy tiện thực hiện vội. Trước mắt hắn hiểu biết quá ít về tri thức trên phương diện này, vẫn nên chờ nhận được kinh nghiệm do tứ sư huynh bên kia ghi chép lại rồi nói sau

Việc cấp bách trước mắt chính là đón Hồ Phách, hắn là Y Y ở bên kia đã vô cùng lo lắng rồi.

Lục Diệp cất bước rời khỏi đại điện, bước ra dưới ánh nắng mặt trời, ngẩng đầu nhìn lại, mới phát hiện một chuyện rất thú vị. Đó là thời gian bên trong Linh Khê chiến trường có vẻ như tương đồng cùng thế giới bên ngoài, bởi vì ở thế giới bên ngoài cũng là canh giờ này.

Tới khi hắn thu hồi ánh mắt nhìn lại, bỗng nhiên nhận thấy ở bốn phía có từng ánh mắt tò mò đang quan sát mình.

Lục Diệp lập tức đưa tay vỗ vào bên hông, ai biết đâu lại nắm phải không khí.

Lúc này hắn mới nhớ trường đao của mình đã hoàn toàn vỡ nát rồi.

Lục Diệp hơi ngơ ngác, quay đầu nhìn chung quanh, lại thấy ở bốn phía có mấy tu sĩ, hoặc kinh nghi, hoặc kinh ngạc quan sát mình. Tu vi của những người này đều không cao, chỉ có trình độ tam, tứ tầng cảnh.

Xem ra bọn họ chính là tán tu theo lời nhị sư tỷ.

Đã vài chục năm, không có đệ tử Bích Huyết tông vào ở bên

trong trụ sở tại Linh Khê chiến trường, cho nên tuy nơi này vẫn được bảo tồn, nhưng nó đã trở thành nơi tụ tập cho rất nhiều tán tu, cũng nghiễm nhiên hình thành nên một phường thị có quy mô không nhỏ.

Nhưng những tán tu này cũng có chút tự mình hiểu mình, không đặt địa điểm tụ tập ở trong Thiên Cơ điện, mà thiết lập tại một vị trí sát bên ngoài trụ sở.

Làm như vậy, dù một ngày nào đó có đệ tử Bích Huyết tông tiến vào nơi này, bọn họ cũng không đến mức đắc tội Bích Huyết tông.

Tuy nhóm tán tu này là những người không nơi nương tựa, cuộc sống kham khổ nhưng cũng vì bản thân nhỏ yếu, mới luyện cho bọn họ một trái tim khéo léo, biết suy tính trước sau.

Tình hình chung, tán tu chỉ cầu sinh tồn, sẽ không tùy ý đi đắc tội với những tu sĩ xuất thân môn phái kia.

Thiên Cơ điện tại Bích Huyết tông đã hoang phế vài chục năm không người vận dụng. Bây giờ bỗng nhiên Lục Diệp lại đi từ bên trong ra ngoài, tự nhiên đã khiến những tán tu kia vô cùng kinh ngạc.

Ngay lúc này, bỗng một tiếng hổ gầm quen thuộc từ một phương hướng khác truyền tới.

Lục Diệp lập tức xoay người, phóng tới bên kia. Rất nhanh sau đó, hắn đã gặp được Hồ Phách toàn thân trắng như tuyết, ở một nơi trên quảng trường bên kia.

Nhưng giờ phút này, tình hình của Hồ Phách không quá tốt, có một ửng xám thật lớn đang đứng ở trước mặt nó, cúi đầu quan sát nó. Trong mắt con chim ửng nọ toát ra vẻ nghiền ngẫm, giống như nó đang một mực cân nhắc xem, con hàng nho nhỏ trước mắt này.

. . Có thể ăn được hay không!

Tuy thân hình Hồ Phách rất cường tráng nhưng so sánh với con ửng xám đang đứng trước mặt nó, lại như đồ nhi gặp sư phụ. Nói một cách tỉ mỉ hơn, giữa hai hung thú, gần như Hồ Phách chỉ lớn bằng có móng vuốt của người ta thôi.

Có thể thấy được hình thể của con ửng xám này lớn tới mức nào.

Lục Diệp nhớ tới một câu mà Lý Bá Tiên từng nói lúc trước.

Tuy ở trụ sở bên kia không có đệ tử Bích Huyết tông trụ trì đại cục, nhưng vẫn còn một con hung vật, thể lực vòng ngoài bình thường không đánh lại nó.

Xem ra con ửng xám này chính là hung vật trong miệng tứ sư huynh!

Có điều trước khi hấn tiến vào nơi này, cả nhị sư tỷ và tứ sư huynh, đều không có đặc biệt nói rõ tình huống của con hung vật này, xem ra, hẳn là nó không có quá nhiều uy hiếp với hẳn.

Lục Diệp nghĩ như vậy, lại vội vàng đi về phía trước.

Ưng xám có chút phát hiện, nó lập tức quay đầu nhìn về phía Lục Diệp, hương vị nghiền ngẫm bên trong đôi mắt ửng càng thêm nồng đậm.

Hồ Phách cũng nhìn thấy Lục Diệp, nó xoay người một cái lập tức chắn ngang ở giữa Lục Diệp và con ửng xám, bên cạnh nó, còn có một vị tu sĩ đang đầu đầu nhìn một màn này.

"Là sư huynh của Thương Minh sơn?" Lục Diệp tiến lên hỏi. Thực lực của người này không kém, tối thiểu cũng là một vị cửu tầng cảnh tu hành Địa cấp công pháp, nếu không đối phương cũng không thể đưa Hồ Phách một đường đi tới nơi này.

"Đúng vâng." Người nọ hơi hơi gật đầu.

"Ra mắt sư huynh!" Lục Diệp hành lễ: "Làm phiền sư huynh một đường hộ tống, ta vô cùng cảm kích."

Người nọ lại cười nói: "Tiện đường thôi mà." Đối phương cũng đang cao thấp đánh giá Lục Diệp rồi tán thưởng nói: "Quả nhiên Nhất Diệp sư đệ có phong thần chi tư (kiểu như tư thái phóng khoáng, thần kỳ vân vân...). Một trận chiến Kim Quang đỉnh đã khiến tâm trí chúng ta đều hướng tới."

Lục Diệp khiêm tốn nói: "Sư huynh quá khen."

Xong rồi, chỉ sợ về sau cái danh hiệu Nhất Diệp này sẽ gắn lên đỉnh đầu hắn, lan truyền khắp Cửu Châu .

Hai người lại hàn huyên vài câu, sau đó, tu sĩ Thương Minh sơn kia còn có việc trong người, đã cáo từ rời đi. Lục Diệp lại một phen cảm kích.

Lục Diệp nhìn theo người nọ dần đi xa, tiếp theo mới ngẩng đầu nhìn ứng xám vẫn một mực đứng thẳng bên cạnh mình. Đối phương cũng cúi đầu nhìn hắn, sau đó cúi thân mình xuống, cái mỏ chim nhẹ nhàng mổ hai cái ở trên đỉnh đầu Lục Diệp, cũng không biết là có ý tứ gì, sau đó nó dang cánh bay đi, rất nhanh đã hạ xuống một đỉnh núi ở cách đó không xa.

Hổ Phách đợi cho ứng xám đi rồi, mới bình tĩnh lại và đi đến bên người Lục Diệp, cái đầu cọ tới cọ lui.

"Đi thôi, ta mang người tới Bích Huyết tông!" Lục Diệp vỗ vỗ đầu Hổ Phách, những lời này là nói với Hổ Phách, cũng là nói với Y Y.

Lục Diệp không để ý tới những ánh mắt kinh ngạc của đám tán tu bên đường kia, lập tức trở lại trong Thiên Cơ điện, đứng ở phía trước Thiên Cơ trụ chơi đùa một trận.

Trước khi hấn tiến vào nơi này, nhị sư tỷ đã dặn dò phải xin một tấm sủng khế ở đây, có điều hấn cũng không biết phải làm như thế nào mới có thể xin được sủng khế.

Lục Diệp nghĩ một hồi mới mở miệng nói: "Đệ tử Lục Diệp của Bích Huyết tông, cung thỉnh một tấm sủng khế."

Đột nhiên từ ấn ký chiến trường truyền đến cảm giác ấm áp, sau đó một luồng tin tức chưa bao giờ tiếp xúc qua nhanh chóng truyền vào trong đầu, tựa như bên trong ý thức của hấn vừa có thêm một tấm da thú phong cách cổ xưa.

Chương 301: Tiểu Hôi!!!

Rất nhanh hần đã hiểu được, đây là sủng khế, có thể sinh ra một loại liên hệ chặt chẽ không thể tách rời cho tu sĩ và sủng thú. Kể từ đó, sủng thú có thể đi theo tu sĩ ra vào Linh Khê chiến trường.

Lấy ví dụ như Hồ Phách, nó là yêu thú sinh ra trong Linh Khê chiến trường, nếu không có tấm sủng khế này, nó sẽ không thể rời khỏi Linh Khê chiến trường, đi tới Cửu Châu.

Chuyện này có chút thần kỳ, khiến cho Lục Diệp nhớ tới Thiên Cơ khế mà lúc trước Lý Bá Tiên từng mời đến.

Và kể cả Thiên Cơ khế hay là sủng khế, đều không có khả năng vô duyên vô cớ sinh ra. Rút cuộc mấy thứ này từ đâu tới? Vì sao chỉ cần cung thỉnh Thiên Cơ là có thể xin được? Và Thiên Cơ là cái gì?

Trong lòng Lục Diệp sinh ra một đồng nghi vấn, nhưng hần cũng không quá mức miệt mài theo đuổi chuyện này, hần có cảm giác mấy thứ này chất chứa một bí mật thật lớn, và bí mật này lại cách hần quá xa.

Xin một tấm sủng khế cần trả giá rất lớn, mà cái giá đó là một trăm điểm công huân. Vừa rồi Lục Diệp đã nhận được tin tức về vấn đề này.

Hần điều tra tin tức trong ấn ký chiến trường của bản thân.

【 Họ tên: Lục Diệp. 】

【 Thân phận: đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Sáu mươi bốn khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: Chín trăm bốn mươi ba điểm. 】

Tu vi biến hóa không lớn. Sau trận chiến với Đồng Thúc Dạ, hần đã mở tới sáu mươi ba khiếu, nhưng nhiều ngày như vậy, hần mới mở được thêm một khiếu, chủ yếu là trong khoảng thời gian này, hần vẫn luôn trốn chết giết địch, căn bản không có dư thừa linh lực đi khai khiếu.

Công huân lại biến hóa lớn. Hần còn nhớ sau khi giết Đồng Thúc Dạ, công huân của hần mới không đến bốn trăm điểm nhưng hiện tại đã gần đạt tới một ngàn rồi.

Phần chủ yếu đương nhiên đều đến từ một trận chiến tại Kim Quang đỉnh. Phải biết rằng tại Kim Quang đỉnh, hần đã liên tục chiến bốn mươi ba màn, ít nhất cũng giết được ba mươi kẻ địch, ngoại trừ người đầu tiên bị giết là ngũ tàng cảnh, những người khác đều là lục tàng cảnh, mỗi người đều có thể cố gắng hiến cho hần mười hai điểm công huân. Và ở một trận chiến cuối cùng kia, hần lại có tới hai mươi mốt điểm công huân.

Chỉ tính riêng trên Kim Quang đỉnh, hần đã nhận được tổng số công huân chừng ba trăm sáu, ba trăm bảy mươi điểm, phần nhiều ra còn lại đều là ven đường giết địch đoạt được.

Dẫu vậy, số lượng một trăm điểm công huân vẫn là không ít. Đừng nhìn hiện giờ công huân của Lục Diệp sắp đột phá tới một ngàn, nhưng đạt được những công huân này cũng không dễ dàng. Chúng tượng trưng cho chiến tích hần đạt được trong suốt cả đoạn đường này.

Nhưng so sánh với độ thân thiết giữa hần và Y Y với Hồ Phách thì điểm công huân lại không quan trọng. Một đường bọn họ đều

làm bạn cùng nhau, Lục Diệp có thể liên tiếp tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng ít nhiều nhờ vào tốc độ của Hồ Phách, cho nên không cần biết như thế nào, hắn cũng phải xin một tấm sủng khế. Và đừng nói là một trăm điểm, dù muốn tất cả công huân, Lục Diệp cũng sẽ không nhú mảy mặt.

Trong lúc tâm niệm hắn khẽ động, ở phía trước Thiên Cơ trụ xuất hiện một cái lỗ xoáy màu trắng ngà, nó từ từ xoay tròn, đồng thời công huân của Lục Diệp cũng giảm bớt một trăm điểm.

Hắn lấy tay vươn về phía lỗ xoáy kia, lấy ra một tấm da thú phong cách cổ xưa.

Căn cứ theo tin tức Lục Diệp đã nhận được từ trước, hắn cẩn vờ đầu ngón tay, ấn một dấu lên tấm da thú nọ, lại thúc giục linh lực, sau đó đánh tấm da thú ấy về phía Hồ Phách đang không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tấm da thú hùng hực bốc cháy, hóa thành một luồng ánh lửa chụp xuống Hồ Phách, dung nhập vào trong cơ thể nó. Mặc dù Hồ Phách không hiểu lắm nhưng nó cũng không hề nhúc nhích, bởi vì ánh lửa kia không gây ra bất cứ thương tổn gì cho nó.

Một lát sau, ánh lửa tắt, Lục Diệp cảm giác được rõ ràng giữa bản thân hắn và Hồ Phách đã có thêm một tầng liên hệ. Chẳng những liên hệ này có thể khiến cho Lục Diệp cảm nhận được vị trí của đối phương nếu khoảng cách đôi bên không quá xa, mà dường như hắn cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Hồ Phách một cách rõ ràng hơn.

Đúng là sủng khế này có chút huyền diệu.

Lục Diệp không chậm trễ thêm, hắn lập tức mang theo Hồ Phách quay về bản tông Bích Huyết tông.

Đợi đến khi hắn đi rồi, mấy cái đầu mới thò ra từ cửa Thiên

Cơ điện nhìn tới nhìn lui xung quanh, sau khi bọn họ nhìn thấy bên trong không có một bóng người, lúc này mới xác định được, Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông kia đã đến trụ sở rồi!

Rất nhanh tin tức này đã khuếch tán ra ngoài, khiến cho không ít tán tu trở nên lo lắng đến tiêu tụy. . .

Nhị sư tỷ và tứ sư huynh vẫn đang chờ đợi trong Thiên Cơ điện của bản tông, nhìn thấy Lục Diệp và Hồ Phách cùng nhau hiện thân, Lý Bá Tiên cười nói: "Nhìn thấy Tiểu Hôi chưa?"

"Tiểu Hôi?" Lục Diệp ngạc nhiên nhưng rất nhanh hắn đã phản ứng lại, Lý Bá Tiên đang nói tới con ửng xám thật lớn kia, khoe mắt hắn không khỏi giật giật: "Ai đặt tên cho nó vậy?"

Hung thú thần tuần uy phong như vậy, cuối cùng lại bị đặt một cái tên vô cùng tùy tiện. . .

"Đó là sủng thú mà đại sư huynh thu phục năm đó." Lý Bá Tiên cười giải thích: "Sau khi đại sư huynh rời khỏi Linh Khê chiến trường, nó vẫn một mực ở lại trụ sở, cho nên nhị sư tỷ mới bảo người không cần quan tâm tới trụ sở, trước mắt trụ sở Bích Huyết tông không có thứ gì hay ho, nhưng lại có Tiểu Hôi tọa trấn, ở thời điểm bình thường, đám tông môn vòng ngoài không dám tới mạo phạm đâu."

Khi nói chuyện, hắn ném cho Lục Diệp một cái ngọc giản: "Ta đều đã viết xong những tình huống đại khái bên trong trụ sở vào đây rồi, nếu có rảnh tự người nhìn xem, là trấn thủ sứ, khi tu hành ở bên trong trụ sở có chỗ tốt rất lớn, nhất là tu vi trước mắt của người khá thấp."

Lục Diệp tiếp nhận ngọc giản, hơi hơi gật đầu, sau đó hắn chợt nhớ ra một chuyện, mới vỗ vỗ đầu Hồ Phách: "Đi ra chào hỏi nhị sư tỷ và tứ sư huynh của ta đi."

Thủy Uyên và Lý Bá Tiên đều hướng ánh mắt khó hiểu nhìn Hồ Phách, không biết nó sẽ chào hỏi như thế nào.

Nhưng rất nhanh, hai người lập tức lộ vẻ mặt ngạc nhiên.

Chương 302: Từ Nay Về Sau, Ta Cũng Có Nhà Rồi!

Chỉ thấy bóng dáng Y Y chậm rãi bay ra, nàng có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói: "Ra mắt nhị sư tỷ, ra mắt tứ sư huynh!" Nàng cũng không biết nên xưng hô với Thủy Uyên và Lý Bá Tiên như thế nào, cho nên cứ gọi theo Lục Diệp.

Trong đại chiến Kim Quang đỉnh, Y Y vẫn một mực không lộ diện, chủ yếu là dù nàng có lộ diện cũng không có tác dụng gì, hơn nữa nàng vốn là linh thể, không tiện cho người khác thấy.

Nhưng ở trong này lại không sao cả, nhị sư tỷ và tứ sư huynh đều là người một nhà.

Lý Bá Tiên yên lặng nhìn trong chốc lát, lúc này mới hướng ánh mắt về phía Lục Diệp, nhượng mày nói: "Tiểu sư đệ có bản lĩnh nha!" Dáng vẻ mang đầy ý nghĩa, là nam nhân đều hiểu.

Lục Diệp giải thích: "Y Y là Trành linh cộng sinh với Hồ Phách, một đường này đi tới, nàng và Hồ Phách đã giúp ta rất nhiều."

"Trành linh?" Thủy Uyên tò mò hỏi.

Với kinh nghiệm của nàng, cũng chưa từng thấy loại tồn tại như Y Y. Sau đó nàng tò mò tiến lên, nâng tay nhéo nhéo cánh tay Y Y, mới kinh ngạc phát hiện cảm xúc y chang như nhéo vào một cơ thể chân thật, nhưng nàng lại có thể nhìn ra, Y Y quả thật là một linh thể, chẳng qua đối phương có thể tự chuyển hóa thân hình từ hư sang thực mà thôi.

Thủy Uyên và Lý Bá Tiên quan sát quá kỹ khiến cho Y Y cảm

thấy bất an, nàng lập tức hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn qua.

Thủy Uyên vỗ vỗ đầu của nàng: "Đã là đồng bọn của tiểu sư đệ, thì cũng là người Bích Huyết tông, về sau hãy coi nơi này trở thành nhà của mình."

Dường như lời nói của nàng có lực trấn an thật lớn, Y Y yên lặng nhìn nàng, đôi mắt chậm rãi đỏ lên, sau đó gật đầu thật mạnh.

Từ nay về sau, ta cũng có nhà rồi!

Ngay lúc này, bỗng dưng nàng nhớ lại quyết định cùng Lục Diệp rời khỏi Thanh Vân sơn ngày đó, trong lòng lại tràn đầy may mắn.

Lý Bá Tiên xông lên cho Lục Diệp một ánh mắt rồi bước ra bên ngoài.

Lục Diệp cất bước đi theo.

Đi ra khỏi Thiên Cơ điện, Lý Bá Tiên mở miệng nói: "Vốn dĩ người vào tông, là trong tông sẽ sắp xếp người dạy người tu hành, nhất là trước mắt người đang dừng tại ở tu vi ngũ tầng cảnh, cũng nên xác định phái hệ về sau. Nhưng người cũng thấy tình cảnh hiện giờ của Bích Huyết tông, chỉ sợ không ai có thể dạy người cái gì. Đương nhiên là lão đầu tử rất mạnh nhưng đã rất nhiều năm người không dạy dỗ ai, hơn nữa tính cách của người vô cùng cứng nhắc, không thích hợp làm việc này."

Bỗng nhiên có một hòn đá không biết từ đâu bay tới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh vào đầu Lý Bá Tiên.

Mắt thường cũng có thể thấy được trên đầu Lý Bá Tiên vừa nhô lên một cục u lớn nhưng hắn lại làm như không có việc gì, xoay người, đội cục u kia, tiếp tục nói với Lục Diệp: "Cũng may một

đường này người tự mình tu hành cũng không sai, nhưng việc cấp bách hiện giờ chính là cần phải xác định phái hệ của bản thân. Người đã cần thận cân nhắc chuyện này chưa?"

"Bình tu!" Lục Diệp nhìn chăm chăm vào cục u cao chót vót trên đầu Lý Bá Tiên, quyết đoán cho ra đáp án.

Một đường này đi tới, hẳn đều phải chém từng đao một giết ra, phong cách chiến đấu của bản thân đã đủ để xác định phái hệ tương lai rồi.

Lý Bá Tiên gật đầu: "Bình tu là phái hệ rất rộng, trong đó lấy kiếm tu vi tôn, có câu nói rằng ‘kiếm chính là bách binh chi vương’, kiếm tu sát phạt là mạnh nhất ở trong bình tu. Nếu người đã muốn trở thành bình tu, vậy có muốn tu kiếm hay không?"

"Ta dùng đao mà sư huynh."

"Ta biết, nhưng ta đã nhìn thanh đao lúc trước của người rồi, nó chẳng khác gì kiếm cả. Nếu người nguyện ý tu kiếm, ta có thể dạy người, bớt cho người rất nhiều đường vòng."

Lục Diệp chân thành suy nghĩ một chút rồi chậm rãi lắc đầu: "Độ tương thích giữa ta và kiếm không cao, lúc đầu ta cũng từng dùng kiếm nhưng dùng như thế nào cũng không thấy thuận tay."

Lý Bá Tiên tận tình khuyên bảo: "Loại chuyện này có thể từ từ tương thích, cứ dùng càng nhiều người thành quen tay."

Lục Diệp kiên trì nói: "Không cần đâu tứ sư huynh, ta vẫn quen dùng đao hơn."

Khóe mắt Lý Bá Tiên hơi co rút lại, hẳn hiểu rằng mình khuyên bảo thất bại rồi. . . cuối cùng chỉ biết thở dài nói: "Nếu đã như thế, vậy người đi chuẩn bị cho mình một thanh vũ khí thích hợp đi, từ ngày mai, ta sẽ dạy người một vài thứ, một vài những thứ thật sự thực dụng!"

Miệng hắn chậm rãi cong lên, bỗng nhiên Lục Diệp lại có có loại cảm giác không quá ổn.

Vốn dĩ trường đao đã hoàn toàn nát vụn trên Kim Quang đỉnh, cũng may nó chỉ là một thanh linh khí cấp thấp nhất, có nát cũng không làm người ta đau lòng.

Hiện giờ hắn muốn tìm một thanh vũ khí thích hợp, lại không dễ dàng.

Lúc trước hắn đã giết không ít người trên Kim Quang đỉnh, cũng thu được rất nhiều túi trữ vật, lúc ban đầu, hắn đều tự mình thu những túi trữ vật ấy, Vạn Ma lĩnh bên kia không ai ngăn cản.

Đến sau này, do đại sư tỷ thấy hắn quá mức mỗi một, cho nên sau mỗi một trận chiến, nàng sẽ thay hắn thu thập, càng không ai dám ngăn trở.

Mấy ngày trước đây, đột nhiên nhị sư tỷ lại giao chiến lợi phẩm cho hắn, cấm chế trên những túi trữ vật kia đều bị mở ra rồi, nhưng đám gia hỏa trên Kim Quang đỉnh ấy không có nhiều thứ tốt, hoạch nhiều nhất của Lục Diệp chính là linh thạch, linh đan và linh phù.

Dường như Lý Bá Tiên đã nhìn ra chuyện khiến Lục Diệp rối rắm, lập tức chỉ điểm nói: "Đi xem ngọc giản ta đưa cho người đi, người sẽ hiểu mình nên làm như thế nào."

"Được." Lục Diệp trở lại chỗ ở của mình, lấy ngọc giản kia ra, cẩn thận xem xét.

Bên trong ngọc giản này có ghi lại rất nhiều thứ, những nội dung bên trong đều là thông tin thích hợp nhất cho những người chưa hiểu rõ hết về Tu Hành giới như Lục Diệp, chắc là tứ sư huynh đã cân nhắc tới rồi điểm này rồi.

Lục Diệp càng điều tra, càng có thể cảm nhận được sự huyền

diệu của cái gọi là Thiên Cơ kia.

Có thể nói mặc dù hắc đã lăn lộn trong Linh Khê chiến trường tới nửa năm, nhưng mới chỉ biết được một góc núi băng về thế giới này.

Một lúc lâu sau, hắc buông ngọc giản xuống, chậm rãi tiêu hóa đủ loại tin tức trong đầu.

Sau một hồi, hắc mới đứng dậy, bước vào Thiên Cơ điện, thông qua Thiên Cơ trụ, tiến vào Linh Khê chiến trường.

Tới khi Lục Diệp xuất hiện lại một lần nữa, hắc đã tới Thiên Cơ điện bên trong trụ sở Bích Huyết tông rồi.

Chương 303: Thiên Cơ Bảo Khố!!!

Hắn trực tiếp thúc giục ấn ký chiến trường kết nối với Thiên Cơ trụ trước mặt, dựa theo cách mà tứ sư huynh có nhắc tới trong ngọc giản, trong miệng thầm mặc niệm: "Hạ phẩm linh khí!"

Hắn vừa dứt lời, trước mặt lập tức xuất hiện một cơn lốc xoáy, từ bên trong lốc xoáy kia truyền ra một luồng lực lượng không thể kháng cự, không đợi Lục Diệp có phản ứng, nó đã hút hắn vào.

Tới khi hắn hoàn hồn trở lại, người đã đứng bên trong một tòa đại điện trống trải vô cùng, ở đây được bày một loạt giá đựng binh khí, liếc mắt một cái lại không nhìn tới cuối. Dường như ở nơi này có đủ các chủng loại binh khí, cái gì cần có đều có, hơn nữa mỗi một kiện đều là linh khí.

Đây là lần đầu Lục Diệp trải qua chuyện như vậy, nhất thời cảm thấy vô cùng mới mẻ. Hắn yên lặng cảm giác một chút, chợt phát hiện ra mình có thể cảm giác được thân thể vẫn còn ở trong Thiên Cơ điện tại Bích Huyết tông, nghĩa là chỉ có ý thức của hắn tiến vào nơi này thôi.

Thiên Cơ bảo khố, đây là nơi thần kỳ mà tứ sư huynh đã ở nhắc tới trong ngọc giản.

Ở Linh Khê chiến trường tại Cửu Châu, bất cứ tu sĩ nào có công huân, đều có thể đạt thành một chút giao dịch với Thiên Cơ.

Thiên Cơ khế mà Lý Bá Tiên mời đến trước kia cũng là một loại giao dịch, sủng khế mà Lục Diệp mời đến lúc trước cũng là

một loại giao dịch.

Cho nên nếu muốn mua cái gì, cứ giao dịch cùng Thiên Cơ là tiện lợi nhất, bởi vì ở nơi này sở hữu tất cả mọi thứ, cái gì cần có đều có, duy chỉ có một điều không tốt, đó là muốn giao dịch cùng Thiên Cơ chỉ có thể vận dụng công huân.

Điều này hoàn toàn khác giao dịch cùng Thiên Cơ Thương minh, Thiên Cơ Thương minh bên kia có thể dùng linh thạch giao dịch, nhưng ngược lại, giao dịch cùng Thiên Cơ lại là cách mau lẹ nhất, bởi vì chỉ cần có đủ công huân, bất cứ bảo vật vô chủ hoặc thứ gì có tồn tại trên đời này, đều có thể mua được.

Lục Diệp nghĩ nếu hắn muốn tìm một thanh trường đao thích hợp với mình trong khoảng thời gian ngắn nhất, thì tới nơi này giao dịch cùng Thiên Cơ tuyệt đối là lựa chọn thông minh nhất.

Tuy có rất nhiều người đã từng tới Thiên Cơ bảo khố nhưng lại không ai hay biết rốt cuộc nơi này là dạng tồn tại gì. Cũng tương tự như cho tới tận bây giờ đám tu sĩ Cửu Châu vẫn không tìm được vị trí cụ thể của Linh Khê chiến trường, cho nên kể cả khi có người nhắm vào bảo vật trong Thiên Cơ bảo khố, thì cũng không tìm được cách ra tay!

Hiện giờ căn cứ theo tin tức mà mọi người nắm được, thì Thiên Cơ Thương minh và Thiên Cơ bảo khố có tồn tại một chút liên hệ, bởi vì từng có người phát hiện ra, trong Thiên Cơ bảo khố từng xuất hiện một vài loại bảo vật đã bị Thiên Cơ Thương minh bán đi, và ngược lại có một vài loại bảo vật được Thiên Cơ Thương minh thu mua, cũng xuất hiện ở bên trong Thiên Cơ bảo khố.

Nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì tới Lục Diệp, hắn tới nơi này muốn tìm một thanh trường đao, cho nên lười đi dò xét bí mật ấy.

Nhưng khi hần liếc mắt nhìn một cái lại phát hiện mình không nhìn được tới cuối, chỉ thấy khắp nơi đều là vô vàn những giá bình khí xếp dày đặc, hần có chút đau đầu... Có đôi khi nhiều bảo vật quá lại khiến người ta hoa cả mắt!

Vì thế hần mở miệng nói: "Trường đào!"

Khung cảnh bốn phía hơi hơi vắn vẹo một chút, cả bảo khố chợt thu nhỏ lại, tuy thoạt nhìn nó vẫn rất lớn, nhưng ít nhất cũng có thể nhìn thấy điểm cuối rồi.

Và tất cả những linh khí được bày trên giá linh khí kia, đều là loại trường đào đúng như Lục Diệp yêu cầu.

Có rất nhiều trường đào tương tự như thanh trường đào hần đã dùng lúc trước.

Hần tiện tay cầm lấy một thanh, thúc giục linh lực dò xét, mới phát hiện món đồ chơi này cũng chẳng tốt hơn thanh trường đào của mình trước kia, lại tiện tay buông nó xuống, nhặt lên một thanh khác dò xét, kết quả vẫn y như thế.

Hần nghĩ một chút lại mở miệng: "Chín đạo cấm chế. . ." Ngay sau đó, còn bổ sung: "Chú trọng về gia cố thân đào!"

Bàn về phẩm chất cao thấp của linh khí, cần phải căn cứ vào mấy điểm sau:

Một, xem chất liệu gỗ tạo ra linh khí.

Hai, xem số lượng dấu ấn cấm chế trong linh khí.

Hạ phẩm linh khí chỉ chứa được cực hạn là chín đạo cấm chế, vượt qua chín đạo chính là trung phẩm linh khí.

Đây cũng là tin tức mà tứ sư huynh lưu trong ngọc giản đưa cho hần.

Thêm nữa, loại linh khí này lại không phải là phẩm chất càng cao thì càng tốt, còn phải căn cứ vào mục đích sử dụng của người dùng. Bởi vì muốn cấm chế phát huy tác dụng thì phải dùng linh lực kích hoạt, cấm chế càng nhiều, khi kích hoạt sẽ tiêu hao càng lớn.

Nếu tu vi của người sử dụng quá thấp dù trong tay cầm một kiện thượng phẩm linh khí cũng không kích hoạt được cấm chế bên trong.

Trước mắt lấy tu vi ngũ tầng cảnh của Lục Diệp, một thanh hạ phẩm linh khí ẩn chứa chín đạo cấm chế đã đủ cho hắn dùng một đoạn thời gian rất dài rồi.

Về phần muốn chú trọng tới gia cố thân đao, tự nhiên là vì hắn không cần linh khí quá sắc bén, Phong Duệ linh văn có thể giải quyết nhu cầu về phương diện này.

Thiên Cơ bảo khối lại có biến hóa, lần này số lượng linh khí xuất hiện đã ít đi rất nhiều, chỉ còn lại hơn mười giá.

Lục Diệp bắt đầu đi qua đi lại khắp nơi, lần lượt dò xét.

Rất nhanh, hắn đã tìm được một thanh trường đao thích hợp với mình ở bên trong, thanh trường đao linh khí này khá tương tự như thanh hắn đã dùng lúc trước, nhưng lại nặng hơn rất nhiều.

Chẳng qua với Lục Diệp, đặc điểm ấy chỉ khiến hắn cảm thấy nó càng thuận tay hơn một chút mà thôi, bởi vì hiện giờ thực lực của hắn đã mạnh mẽ hơn lúc rời khỏi Thanh Vân sơn nhiều lắm rồi.

Lục Diệp dò xét bên trong trường đao, trong đó có dấu vết của chín đạo linh văn, giữa chúng nó được liên kết lại bằng một thủ pháp kỳ diệu.

Và trong chín đạo linh văn kia, lại có tới bảy đạo chỉ dùng để

gia cố thân đao, hai đao còn lại là tăng lên sát thương cho linh khí.

Hai đạo linh văn này khá giống Phong Duệ của hắn.

Linh văn còn có thể liên kết với nhau như vậy? Lục Diệp sinh ra nghi hoặc.

Chương 304: Bàn Sơn Đao!!!

Lại nói, những hiểu biết về linh văn của hắn chỉ giới hạn trong những loại nhận được từ Thiên Phú thụ kia thôi. Hắn có thể tùy tâm mà phát ra ba đạo linh văn ấy, còn những loại khác, đương nhiên là đốt đặc cán mai.

Lục Diệp kiểm chế ý niệm muốn đi tìm kiếm trong đầu, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn đã rất vừa lòng với thanh trường đao này rồi.

Có lẽ với những tu sĩ khác, thanh linh khí nào có lực sát thương không đủ, nhưng với Lục Diệp, hắn không hề bị vấn đề đó làm phiền, chỉ một luồng Phong Duệ linh văn gia trì qua, cái gì cũng có thể chém đứt.

Phương diện giá cả cũng có niêm yết rõ ràng, ở ngay tại thân trường đao, mấy con số ấy đang lấp lánh quang mang yếu ớt.

Một trăm ba mươi tám!

Nói cách khác, nếu Lục Diệp lựa chọn mang thanh trường đao này rời khỏi Thiên Cơ bảo khố, hắn sẽ bị khấu trừ một trăm ba mươi tám điểm công huân.

Hắn không biết giá cả này là đắt hay rẻ, nhưng so sánh với giá cả của sừng khế, chắc chắn là không rẻ tí nào.

Lục Diệp không tiếp tục xem nữa, chênh lệch giữa hạ phẩm linh khí đều không quá lớn, có thể thuận lợi tìm được một thanh như vậy đã rất không tốt rồi. Trong lòng Lục Diệp vừa động, cảnh sắc bốn phía bỗng tan rã như băng.

Thời điểm hắn lấy lại tinh thần, người đã đứng ở trong Thiên Cơ điện.

Tâm thần hơi cảm thấy mệt mỏi .

Đây là cái giá phải trả khi kết nối với Thiên Cơ bảo khối, tìm kiếm vật phẩm bên trong. Có thể nói thời gian dừng lại bên trong Thiên Cơ bảo khối càng dài, tâm thần càng mệt nhọc.

Bởi vậy, lúc đầu hắn còn muốn tìm vài thứ khác trong Thiên Cơ bảo khối nữa, nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể từ bỏ.

Lục Diệp cúi đầu nhìn xuống thanh trường đao trị giá một trăm ba mươi tám điểm công huân đang được cầm trong tay, sau đó rút đao ra khỏi vỏ, ánh đao không mang tới cho người ta cảm giác sắc bén, chỉ cảm thấy nó rất nặng mà thôi.

Mãi cho đến lúc này, hắn mới phát hiện trên chuôi đao có hai chữ nhỏ, cẩn thận nhìn kỹ một chút, hắn nhận ra đó là hai chữ ‘Bàn Sơn’.

Nói cách khác, đây là tên của thanh đao ấy, cũng không biết là người nào tạo ra.

Hắn tiện tay vung vẩy vài cái, mới phát hiện cảm giác ở bên ngoài không khác biệt so với thử đao ở trong Thiên Cơ bảo khối, thậm chí còn thuận tay hơn một chút.

Lục Diệp thu đao vào vỏ rồi cất bước đi ra bên ngoài Thiên Cơ điện, sau đó lại dựa theo lời nhắc nhở của tứ sư huynh bên trong ngọc giản, hắn muốn tới một nơi bên trong trụ sở này.

Hắn vừa đi không bao lâu, một thanh niên có dáng vẻ tu sĩ đã vội vã chạy tới. Người này sửa sang lại dung mạo một chút ở bên ngoài Thiên Cơ điện, tiếp đó cất bước đi vào, bình tĩnh nhìn qua, nhưng đầu còn bóng dáng Lục Diệp nữa? Vẻ mặt lập tức trở nên mờ mịt, hắn quay đầu lại nhìn một tu sĩ khác vừa theo tới: "Không

phải đã nói Lục Diệp vừa tới đây sao?"

"Vừa rồi ta vẫn nhìn thấy hắc ở trong này." Tu sĩ vừa theo tới kia giải thích.

"Vậy là lại phải trở về ư?" Thanh niên kia có chút ảo não nói. Hồi nãy, hắc vừa nhận được tin tức Lục Diệp lại xuất hiện, đã vội vã chạy tới nơi này, ai ngờ vẫn chậm một bước.

Hắc nghĩ một chút lại phân phó người vừa theo tới kia: "Người ở trong này thủ, khi nào hắc lại đến, nhớ phải báo cho ta biết trước tiên, nếu có thể, cứ thỉnh cầu hắc ở chỗ này chờ ta một lát."

Người nọ lập tức luôn miệng đồng ý.

Giờ phút này, Lục Diệp đã đi vào một nơi khác. Đây là từ một gian phòng nhỏ được tạo thành từ hàng loạt những kiến trúc khác nhau.

Có thể xem nơi này là Luyện Công phòng của đám đệ tử Bích Huyết tông. Mỗi khi có đệ tử nào nhận nhậm chẳng biết làm gì, bọn họ sẽ tới nơi đây bế quan tu hành, bất cứ trụ sở của tông môn nào cũng có một nơi như vậy.

Loại Luyện Công phòng này đều được bố trí ở nơi yên lặng, không chỉ riêng Bích Huyết tông mới có.

Nhưng bởi vì đã vài chục năm rồi Bích Huyết tông không thu nhận đệ tử, cho nên khung cảnh ở nơi này chính là một mảnh hoang vu, cỏ dại mọc thành bụi.

Lục Diệp dùng chút thời gian, xử lý sạch sẽ đám cỏ dại ở phụ cận Luyện Công phòng, sau đó tìm một gian Luyện Công phòng thoạt nhìn khá thuận mắt, đẩy cửa đi vào.

Đừng nhìn nơi đây hoang tàn vắng vẻ, không ai dọn dẹp, nhưng nơi này lại chính là khu vực mà năm đó Bích Huyết tông đã

hao phí một số tiền lớn để tạo ra. Dù sao một nơi có liên quan đến chuyện tu hành của các đệ tử, không qua loa được, cho nên mỗi một gian Luyện Công phòng ở nơi này đều có trận pháp bao phủ, không phải đệ tử Bích Huyết tông căn bản không thể đi vào.

Nhưng bởi vì đã rất lâu rồi không ai vận dụng, cho nên trận pháp ở nơi này đã sớm ngừng vận chuyển.

Đưa mắt nhìn lại, gian phòng này không quá lớn, không có vật trang trí dư thừa, chỉ là trên mặt đất có dấu ấn của một pháp trận.

Đó là Tụ Linh Trận, có thể tụ tập thiên địa linh khí từ bốn phương, nhằm tăng lên hiệu suất tu hành.

Không chỉ như thế, ở bốn phía quanh Tụ Linh Trận này, còn có tám vết lõm, nếu đặt linh thạch vào bên trong những vết lõm này, còn có thể tăng lên độ nồng đậm của linh khí trong phòng.

Thiên địa linh khí ở bên trong mỗi trụ sở tông môn đều nồng đậm hơn dã ngoại.

Mượn trụ sở Bích Huyết tông để nói, thiên địa linh khí tại nơi này sẽ nồng đậm hơn dã ngoại chừng một phần.

Không quá nhiều, bởi vì con số đó chỉ là mức tăng lên cơ sở nhất, chỉ cần Thiên Cơ trụ vẫn còn phát huy tác dụng, thì trong phạm vi Thiên Cơ trụ bao phủ đều có thể nhận được loại tăng lên này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao những tán tu kia lại tụ tập ở trụ sở Bích Huyết tông, đơn giản là vì thiên địa linh khí ở nơi này nồng đậm.

Nhưng nếu tông môn bị diệt, những Thiên Cơ trụ vô chủ kia sẽ không còn loại công hiệu này.

Ví dụ như Anh sơn mà Lục Diệp từng đặt chân tới, ở bên kia

cũng có Thiên Cơ trụ, nhưng thiên địa linh khí tại nơi đó lại không khác gì dã ngoại.

Tăng lên lên một phần, chính là con số cơ sở nhất. Nếu có đủ công huân, vẫn có thể mua gia trì từ Thiên Cơ. Đó là Thiên Cơ chi lực, có thể khiến linh khí trong trụ sở trở nên càng thêm nồng đậm.

Như những thế lực đứng đầu tại vòng trung tâm kia, thiên địa linh khí bên trong trụ sở của mỗi một nhà đều gấp mấy lần thậm chí là gấp mười lần so với dã ngoại.

Hiệu suất tu hành trong hoàn cảnh này tuyệt đối sẽ cao hơn rất nhiều rất nhiều.

Chương 305: Tứ Sư Huynh Tì!

Nhưng Thiên Cơ trụ tại Bích Huyết tông không có chút gia trì nào, chỉ có công dụng cơ sở nhất.

Cũng may, vẫn còn Tụ Linh Trận tại Luyện Công phòng bên này.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nhị sư tỷ lại nói tiến vào trụ sở, sẽ rất tốt cho tu hành.

Tụ Linh Trận dưới chân Lục Diệp không vận chuyển, bởi vì nó đã sớm mất đi năng lượng cung ứng, hẳn cũng không vội vã thúc giục trận pháp, mà đang mãi dò xét văn lộ bên trên Tụ Linh Trận kia.

Sau nửa canh giờ, hẳn cho ra một cái kết luận, văn lộ trên Tụ Linh Trận này có tám phần tương tự như Tụ Linh linh văn của hắn. Có thể nói hai loại này có cùng nguồn gốc, thậm chí Tụ Linh linh văn của hắn, chính là một loại tiểu Tụ Linh Trận.

Lục Diệp lấy ra tám khối linh thạch, đặt vào trong tám vết lõm trên Tụ Linh Trận, sau đó đi vào trung tâm trận pháp, đưa tay ấn xuống, thúc giục linh lực.

Theo linh lực bản thân không ngừng tiêu hao, trận pháp trong phòng bắt đầu vận chuyển, Lục Diệp có thể cảm nhận được rõ ràng, linh khí đang vọt tới từ bốn phía.

Ngắn ngủi một lát, linh khí trong phòng đã nồng đậm hơn bên ngoài một chút.

Tình huống này không chỉ đơn giản là Tụ Linh Trận đang tụ

tập thiên địa linh khí, còn có linh lực trong linh thạch đang được đặt tại tám vết lõm kia bị kích phát hiệu quả.

Nhưng loại tăng phúc này cũng có cực hạn.

Lục Diệp cảm nhận được khi linh khí trong phòng tăng tới mức cao hơn hai phần so với bên ngoài, nó không còn tăng lên nữa. Có thể nói, dù Tụ Linh Trận tụ tập đến càng nhiều thiên địa linh khí hơn nhưng nếu chúng không bị hấp thu, cũng sẽ dần dần tiêu tán ra bên ngoài.

Lục Diệp nghĩ một lát rồi nâng tay đặt lên một vách tường, theo linh lực bản thân điên cuồng tiêu hao, một cái Tụ Linh linh văn thật lớn được xây dựng ra.

Thiên địa linh khí phun ra càng thêm mạnh liệt.

Trước kia thời điểm vừa đạt được Tụ Linh linh văn, hắn đã cân nhắc tới điểm này rồi, nếu Tụ Linh linh văn đủ lớn, hắn là hiệu quả mà nó mang tới sẽ rõ ràng hơn. Hiện giờ rốt cuộc hắn cũng có thể nghiệm chứng chuyện này.

Hơn nữa bởi vì bản thân Tụ Linh linh văn sẽ không ngừng hấp thu thiên địa linh khí bổ sung cho bản thân nên chỉ cần không cố ý phá hư nó, nó có thể liên tục duy trì như vậy.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa nó và Tụ Linh Trận. Tụ Linh Trận cần dựa vào lực lượng của linh thạch để vận chuyển, trong lúc tiêu hao linh thạch, nó cũng kích phát linh lực trong linh thạch. Và linh lực bị kích phát ra kia sẽ bị tu sĩ hấp thu.

Lục Diệp thoáng cảm nhận tình huống của bản thân một chút, linh lực tiêu hao rất lớn, dù sao hắn cũng chưa bao giờ xây dựng Tụ Linh linh văn quá khổng lồ như vậy, nhưng tình trạng hiện giờ vẫn đủ để hắn xây dựng thêm một đạo nữa.

Rất nhanh, đạo Tụ Linh linh văn thứ hai đã hiện ra trên vách

tường. Lục Diệp lập tức cảm giác cả người gần như bị đào rỗng.

Nhưng trả giá này cực kỳ xứng đáng, bởi vì thiên địa linh khí lại phun ra càng thêm mãnh liệt .

Hiện giờ ở bên trong gian Luyện Công phòng nho nhỏ này, có một tòa Tự Linh Trận đang phát huy tác dụng, lại thêm hai đạo Tự Linh linh văn, Lục Diệp thực sự muốn biết khi hẩn tu hành trong loại điều kiện này, sẽ mang tới hiệu quả như thế nào.

Hẩn lập tức lấy ra một cái bồ đoàn từ trong túi trữ vật của mình, vứt nó xuống mặt đất và khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu xây dựng một nhóm phễu nhỏ ở bên trong linh khiếu của mình.

Một nén nhang sau, sáu mươi bốn linh khiếu đều được gia trì Tự Linh linh văn.

Chỉ một thoáng, Lục Diệp đã cảm thấy linh lực bốn phía điên cuồng dũng mãnh tràn vào trong cơ thể hẩn, trải qua công pháp vận chuyển, chúng đều được chuyển hóa thành linh lực bản thân.

Cơ thể vừa tiêu hao thật lớn, đã nhanh chóng bắt đầu khôi phục.

Ba canh giờ sau, Lục Diệp lại đứng dậy, tiếp tục xây dựng một đạo Tự Linh linh văn cỡ lớn thứ ba ở trên vách tường Luyện Công phòng.

Hiệu quả Tự Linh lại lần nữa tăng lên!

Hẩn cảm thấy linh lực của bản thân có biến hóa.

Tới cuối cùng, Lục Diệp đã cho ra một kết luận kinh người. Nếu hẩn tu hành ở hoàn cảnh như vậy, thì lượng gia tăng trong một ngày một đêm, sẽ tương đương với lượng gia tăng khi hẩn luyện hóa năm viên linh đan!

Hắn vừa phát hiện diệu dụng của Tụ Linh linh văn tại hai mươi chín khiếu. Ở thời điểm đó, hắn có thử nghiệm một lần, gia trì Tụ Linh linh văn lên hai mươi chín khiếu của bản thân, cuối cùng lại cho ra một kết luận rằng lượng gia tăng khi hắn tu hành một ngày đêm sẽ tương đương với luyện hóa một viên Uẩn Linh đan.

Trước mắt hắn đã khai được sáu mươi bốn khiếu, lượng khiếu hơn gấp đôi hai mươi chín khiếu kia, thậm chí còn có dư, lại thêm hoàn cảnh tu hành cũng xảy ra biến hóa thật lớn, lúc này mới khiến hiệu quả tu hành tăng lên trên diện rộng.

Sau khi Lục Diệp đạt tới Linh Khê ngũ tầng cảnh, mỗi lần hắn khai một khiếu cần hao phí hơn hai mươi viên linh đan. Nói cách khác, dù không nuốt phục linh đan, chỉ cần tu hành trong hoàn cảnh này thì sau bốn năm ngày hắn có thể khai một khiếu.

Và tất nhiên, nếu có thể nuốt phục linh đan, hiệu suất sẽ nhanh hơn.

Trước mắt linh khí bên trong trụ sở Bích Huyết tông chỉ nồng đậm hơn dã ngoại một phần, không có chút gia trì nào từ Thiên Cơ trụ. Nếu hắn có thể tác động khiến Thiên Cơ trụ gia trì càng nhiều hơn, khiến cho linh khí trong trụ sở nồng đậm hơn gấp đôi, gấp bốn, thậm chí gấp năm gấp mười lần dã ngoại thì sao?

Chỉ cần nghĩ tới đây thôi, Lục Diệp cũng cảm thấy say sưa mê mẩn!

Hiện giờ hắn cần phải nhanh chóng nghĩ biện pháp khiến cho Thiên Phú thụ khôi phục lại công hiệu đốt cháy đan độc, mặt khác chính là nghĩ biện pháp kiểm soát nhiều điểm để gia trì cho Thiên Cơ trụ!

Vấn đề đầu tiên, hắn chuẩn bị tới Thiên Cơ bảo khố tìm xem, hắn là có thể tìm được, còn vấn đề thứ hai, hắn chẳng tìm được

manh mối nào cả. Việc này cần phải thỉnh giáo tứ sư huynh, trong ngọc giản mà tứ sư huynh đưa cho hắc, không đề cập tới chuyện này.

Phần tiêu hao linh lực đã được khôi phục hoàn toàn, giờ phút này Lục Diệp đang thử đánh sâu vào khiếu thứ sáu mươi năm.

Nhưng không chờ hắc phá bỏ bích chương bên ngoài khiếu sáu mươi năm, từ ẩn ký chiến trường lại truyền đến tin tức. Hắc cúi đầu kiểm tra, là nhị sư tỷ đưa tin tới.

"Tứ sư huynh người đang tìm người!"

Chương 306: Huyết Hồng Tồn

Dưới tình huống bình thường, giữa Cửu Châu và Linh Khê chiến trường là không thể đưa tin cho nhau, bởi vì hai người không cùng một không gian, nhưng Lục Diệp là trấn thủ sứ của Bích Huyết tông, mà nhị sư tỷ là chủ võ ấn sứ của Bích Huyết tông, cho nên giữa hai người có thể liên hệ tin tức.

Lúc này Lục Diệp mới nhớ tới, bản thân hắn đã ở trong này tu hành đến mức vong ngã, quên mất cả ước định giữa hắn và tứ sư huynh.

Cũng không biết tứ sư huynh muốn dạy hắn cái gì.

Lục Diệp truyền một tin tức trở về, sau đó kết thúc tu hành.

Tám khối linh thạch kia gần như đã tiêu hao hết, Lục Diệp không quan tâm tới chúng nó nữa, lập tức đẩy cửa đi ra, sau đó đóng chặt cửa, lại dùng quyền hạn trấn thủ sứ của mình để kích hoạt trận pháp phụ cận.

Về sau nơi này chính là địa điểm tu hành của riêng một mình hắn, không ai có thể tùy ý đi vào.

Lục Diệp bước chậm vào Thiên Cơ điện, thấy được một người đang nằm chán ngời tu hành ở cửa Thiên Cơ điện.

Tiếng bước chân của hắn đã làm kinh động người này, đối phương vội vàng mở to mắt, nhìn thấy Lục Diệp, lập tức vui vẻ nói: "Là Bích Huyết tông Lục Diệp, Lục đạo hữu sao?"

"Đúng vậy." Lục Diệp lên tiếng rồi đánh giá đối phương, là một tu sĩ tam tầng cảnh. Hắn nhíu mày nói: "Có việc gì không?"

Người nọ vội vàng nói: "Là Trần Dục Trần sư huynh tìm Lục đạo hữu, muốn trao đổi một chút việc phưởng thị cùng đạo hữu."

"Phưởng thị?" Lục Diệp khó hiểu, chuyện phưởng thị thì tới tìm hẳn nói chuyện làm gì? Nhưng rất nhanh hẳn đã phản ứng lại, phưởng thị bên này đã duy trì rất nhiều năm, tụ tập đám đông tán tu, chỉ thiếu một cái Thiên Cơ Thương minh vào đóng đô ở nơi này thôi. Nhưng sau khi hẳn đến đây, đã khiến những tán tu kia rơi vào tình huống khó xử.

Bảo bọn họ đi, bọn họ không nở rời đi nhưng nếu bọn họ không đi lại không thích hợp, dù sao nơi này cũng là trụ sở của Bích Huyết tông, trước kia không ai quản lý bọn họ thì hiện giờ đã có rồi.

"Xin Lục đạo hữu chờ cho một chút, ta sẽ báo cho Trần sư huynh đi tới đây ngay." Người nọ nói xong muốn đưa tin đi ra ngoài.

"Ta còn có chút việc, chờ đến khi ta trở về lại nói sau." Lục Diệp đang vội vã muốn trở về tông, lấy đầu ra lòng dạ ở chỗ này chờ đợi? Hơn nữa, hẳn cũng không biết nên xử lý loại chuyện này như thế nào, tốt nhất là đi thỉnh giáo sư huynh sư tỷ.

"Khi nào Lục đạo hữu lại đến? Ta sẽ báo cho Trần sư huynh ở trong này chờ đợi." Người nọ làm tròn bốn phận, mở miệng hỏi.

"Ngày mai đi!" Lục Diệp đáp lại một tiếng, sau đó mượn dùng Thiên Cơ trụ quay trở về bản tông.

Hẳn từ Thiên Cơ điện đi ra, theo mùi thơm đi vào Xan phòng (phòng ăn cơm), lúc này trên mặt bàn đã được bày đầy mỹ thực, chỉ ngửi hương vị thôi cũng khiến ngón trỏ của người ta động đậy.

Thêm nữa, những món ngon này không chỉ có tác dụng đơn giản là lấp đầy bao tử, chúng vốn là được thiện do nhị sư tỷ

chuyên môn chế biến ra, mỗi một loại đều có công hiệu đặc biệt.

Lục Diệp kinh ngạc phát hiện, món ăn hôm nay nhiều hơn bình thường.

Lý Bá Tiên đã ngồi xuống, khi thì tùy tiện ăn món gì đó, khi thì hung hăng làm một ngụm liệt tửu (rượu mạnh), vừa thấy Lục Diệp trở về, đã nhiệt tình tiếp đón: "Tiểu sư đệ mau ngồi đi, nếm thử một chút cá vi huynh vừa nấu."

Lục Diệp ngồi xuống, gắp một miếng cá, bỏ vào miệng, lại phát hiện ra thứ này ngon ngoài ý muốn.

Lý Bá Tiên cười nói: "Trước kia Huyết Hồng Tồn (cá hồi màu đỏ tươi) trong Nguyệt hồ chỉ được dùng cho các đệ tử thối thể, mỗi đệ tử đều có số lượng định mức, nhưng hiện tại thì khác rồi, muốn ăn như thế nào thì ăn như thế ấy. Ta nói với người, ngày nào đó nếu thiếu linh thạch, cứ đi Nguyệt Hồ câu mấy con lên, mỗi con đều có thể bán được với giá mấy chục, trên trăm khối linh thạch, không thành vấn đề."

"Khụ khụ khụ. . ." Lục Diệp lập tức ho mạnh liệt một cơn, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới thứ này lại đắt như vậy.

"Mặt khác, Tiểu Hôi thích ăn thứ này nhất, khi người quay về trụ sở, nhớ mang cho nó hai con, nhiều năm như vậy không ai quan tâm tới nó, quá đáng thương."

"Đã biết." Lục Diệp gật đầu.

"Tiểu sư đệ uống rượu không?" Lý Bá Tiên chưa nói xong, đã cảm thấy một đôi mắt sắc bén từ phía đối diện chiếu về phía mình, hẳn vội vàng sửa miệng: "Người còn nhỏ, không nên uống, xuất môn ra bên ngoài cũng phải cẩn thận chút, đừng để những loại nữ tử phóng đảng trong quán rượu kia lừa gạt."

Lục Diệp: . . .

Trên quảng trường tiền điện tại Thủ Chính phong, dưới Huyết Sắc Kim Diễm, Lục Diệp đưa tay ấn chuôi đao, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía trước.

Ở đối diện hẳn, Lý Bá Tiên tùy ý cầm theo một thanh kiếm trong tay, mỉm cười mở miệng: "Nửa năm thời gian đã tăng tu vi lên tới ngũ tầng cảnh, thực lực của đệ tăng lên quá nhanh. Kỳ thật có đôi khi tu vi tăng lên quá nhanh cũng chưa chắc đã là chuyện tốt, bởi vì người khác có nhiều thời gian để tôi luyện kỹ xảo chiến đấu của mình hơn, mà đệ lại không có. Nhất là đối với binh tu, kỹ xảo chiến đấu là điểm vô cùng quan trọng. Trên Kim Quang đỉnh, đệ tranh đấu cùng địch, lộ ra dừng mảnh có thừa nhưng kỹ xảo không đủ. Đây cũng là khuyết điểm lớn nhất của đệ."

Nửa năm thời gian, hẳn từ một tiểu tu sĩ vừa khai khiếu không bao lâu đã trưởng thành đến tu vi ngũ tầng cảnh, còn nắm giữ một đạo phòng ngự linh văn tùy tâm mà phát. Loại chuyện này đã sớm lan truyền rộng rãi, chẳng phải bí mật gì.

Lục Diệp vốn cho rằng chưởng giáo sẽ hỏi việc này, hẳn cũng nghĩ xong rồi, nếu chưởng giáo có hỏi, hẳn sẽ thành thật trả lời.

Nhưng trên thực tế, từ sau khi hẳn thức tỉnh, chưởng giáo căn bản không có hỏi về việc này. Chỉ ở mấy ngày trước đó khi mọi người cùng ốm đau nằm trên giường chữa thương, chưởng giáo mới dẫn dò Lục Diệp vài điều. Hiện giờ có rất nhiều người đều biết hẳn đạt được một chút kỳ ngộ ở trong Linh Khê chiến trường, có lẽ sẽ có người nhòm ngó về mặt này, nên người muốn hẳn cảnh giác nhiều hơn một chút.

Đương nhiên, tỷ lệ xảy ra chuyện này không lớn, bởi vì chưởng giáo nói trong Linh Khê chiến trường có rất nhiều kỳ ngộ.

Chương 307: Tiểu Sư Đệ, Đệ Chết Rồi!

Trong nửa năm thời gian Lục Diệp trưởng thành đến ngũ tầng cảnh nhìn như rất nhanh nhưng trong lịch sử còn có người nhanh hơn. Từng có một phàm nhân đạt được kỳ ngộ trong Linh Khê chiến trường, chỉ một năm đã trưởng thành tới trình độ cửu tầng cảnh.

Linh Khê chiến trường có quá nhiều nơi thần diệu, cũng chất chứa đủ loại thần kỳ, người bình thường khó có thể nhìn thấy những nếu là người có duyên lại có thể dễ dàng thu hoạch.

Gần như cách vài năm một lần, đều xảy ra chuyện có người đạt được kỳ ngộ, Tu Hành giới đã sớm thành thói quen với loại chuyện này, bởi vậy đại đa số những người khác chỉ hâm mộ vận khí của đối phương thật tốt mà thôi.

Bởi vì với những người chân chính có khát vọng của mình, so với hâm mộ người khác có được vận khí tốt, còn không bằng quyết chí tự cường.

"Lão đầu tử là pháp tu, nhị sư tỷ là y tu, hơn nữa thực lực của bọn họ rất mạnh mẽ, đã rất nhiều năm không dạy bất cứ ai, cho nên không dạy được đệ cái gì. Còn ta, là tứ sư huynh của đệ cho nên ta sẽ tận tình dạy bảo đệ." Lý Bá Tiên cười rất hào sảng, với hắn, dường như dạy Lục Diệp chính là một phần công tác khiến người ta thỏa mãn: "Hiện giờ đệ có tu vi ngũ tầng cảnh, ta sẽ áp chế tu vi đến ngũ tầng cảnh, sẽ không chiếm lợi của đệ. Đệ cứ việc dùng ra toàn bộ bản lĩnh công tới đi!"

Hắn nói xong câu này, còn cầm lấy hồ lô rượu trong tay uống

một ngụm.

Nhưng ngay trong nháy mắt khi hần nâng hồ lô rượu lên, Lục Diệp đã phóng về phía hần, và ở nửa đường, Lục Diệp dứt khoát rút đao ra khỏi vỏ, một đao chém ngang tới.

"Biết đánh lén, tốt lắm." Lý Bá Tiên chẳng buồn di động bước chân, thân mình chỉ hơi hơi nẩy lên cao, rơi về phía sau một chút, đao phong của Bàn Sơn đao đã chém sát rạt qua phần gáy của hần, nhưng không thể làm thương tổn hần một chút nào, thậm chí Lý Bá Tiên còn thản thờ bình phẩm một đao này của Lục Diệp: "Lúc đối địch nhất định phải bảo trì loại khí thế trước nay chưa từng có này. Nhưng mà đệ xuất lực quá hung mãnh lại không phải chuyện tốt, rất dễ sẽ bị người ta bắt lấy sơ hở."

Lưỡi đao trong tay Lục Diệp đã bổ nghiêng xuống, lại bị Lý Bá Tiên né tránh lần thứ hai, thậm chí hần còn không hề bước chân đi, trong miệng vẫn tiếp tục nói: "Ứng biến không đủ, biến chiêu quá chậm. . ."

Vậy là phía trên quảng trường, đã xuất hiện tình huống Lục Diệp không ngừng xuất đao, còn Lý Bá Tiên vừa tránh né trong miệng vừa lải nhải, nói đến mức Lục Diệp to đầu phát cáu, xuất đao cũng càng thêm hung mãnh.

Nhưng Lục Diệp lại bất đắc dĩ phát hiện ra, chênh lệch giữa hần và tứ sư huynh quá lớn, tuy tứ sư huynh đã áp chế tu vi tới ngũ tầng cảnh rồi nhưng hần chẳng thể bắt nổi một gốc áo của đối phương.

Mỗi một đao mà hần chém ra, tứ sư huynh đều có thể biết trước mà tránh đi, hơn nữa mãi cho tới tận bây giờ, tứ sư huynh còn chưa xuất một kiếm nào, trong tay hần vẫn cầm thanh kiếm kia y như ban đầu, thậm chí thi thoảng khi ngừng nói chuyện, đối phương còn có thời gian uống mấy ngụm rượu.

Lúc này Lục Diệp mới ý thức được chỗ khủng bố của tứ sư huynh. Nếu trận chiến trên Kim Quang đỉnh mà có một nhân vật như tứ sư huynh lên sân khấu, hẳn đã sớm bị đánh cho rã rời đầy đất rồi.

Lý Bá Tiên lại uống thêm một ngụm rượu, bỗng nhiên khí tràng có một chút biến hóa. Đối phương lập tức nâng trường kiếm trong tay lên, tùy ý hóa giải công kích của Lục Diệp rồi thản nhiên nói: "Tiểu sư đệ cẩn thận, ta muốn xuất kiếm!"

Giây tiếp theo, tiếng vang đinh đinh đang đang không ngừng truyền đến, vẻ mặt Lục Diệp đột nhiên chuyển thành ngưng trọng. Rõ ràng trên thân kiếm của tứ sư huynh không có lực đạo mạnh mẽ, tốc độ xuất kiếm cũng không mau nhưng mỗi một kiếm đều nắm chắc thời cơ vừa đúng, khiến cho mỗi một đao mà hắn trảm xuống đều khó có thể hình thành thế.

Một lát sau, Lục Diệp cảm thấy hắn giống như một con rối gỗ bị điều khiển, chỉ có thể bị động phòng ngự tứ sư huynh công kích.

Lý Bá Tiên tiến về phía trước một bước, Lục Diệp lùi lại phía sau một bước, khi đao kiếm tương giao, Lý Bá Tiên mở miệng nói: "Tranh đấu giữa binh tu, cần phải điều khiển được tiết tấu của bản thân, khiến cho đối thủ đi theo tiết tấu của đệ. Làm được điểm này, đệ có thể nắm được cái mũi của người khác rồi, giống như vậy!"

Theo lời nói của Lý Bá Tiên rơi xuống, trường kiếm đột nhiên vẩy một cái, thân hình Lục Diệp chột ngựa về phía sau, trung môn mở rộng ra, một đường kiếm quang đâm thẳng đến, Lục Diệp thấy được một kiếm này, lập tức sồn gai ốc, tâm niệm vừa động, một tấm Ngự Thủ linh văn nhanh chóng thành hình ở ngực.

Nhưng ngay sau đó, hắn lập tức trở nên cứng đờ, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy thanh kiếm trong tay tứ sư huynh đã đâm vào ngực

hắn, nhập thịt ba phần, chỉ cách trái tim chừng một tấc.

Ngự Thủ lĩnh văn của hắn lại không kịp ngăn cản một kiếm này

Còn nữa. . . Tứ sư huynh thật sự đang đùa giỡn ư?

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lại, Lý Bá Tiên cup mắt xuống: "Tiểu sư đệ, đệ chết rồi!"

Sau đó, đối phương rút kiếm ra, mang ra một chùm máu tươi, Lục Diệp lão đảo lui về phía sau.

Cách đó không xa, Y Y đang hứng phần bùng bùng xem cuộc chiến lập tức kinh hô một tiếng, vội vàng đứng dậy muốn chạy về phía Lục Diệp.

Bỗng nhiên một bàn tay đè bả vai của nàng lại, Y Y quay đầu nhìn, chỉ thấy Thủy Uyên kéo nàng lại rồi lắc đầu: "Ngày sau khi hắn hành tẩu trên chiến trường và Cửu Châu, những địch nhân đụng tới sẽ không thủ hạ lưu tình với hắn. Hiện giờ ăn thêm chút khổ ở trong này, về sau sẽ bớt phải chịu tội ở bên ngoài."

Tuy rằng Y Y rất lo lắng nhưng nàng cũng biết nhị sư tỷ tuyệt đối sẽ không hại Lục Diệp, bởi vậy lại cố nén lo lắng trong lòng, ngồi xuống tiếp tục xem. Đồng thời trong lòng nàng cũng hiểu được, vì sao nhị sư tỷ lại chuẩn bị một chậu nước thuốc thật lớn ở trước khi khai chiến. . .

"Lại đến!" Lục Diệp hít sâu một hơi, tuy rằng suýt chút nữa hắn đã bị đâm thủng ngực, nhưng tứ sư huynh ra tay rất có chừng mực, không làm bị thương tới nơi yếu hại. Hắn lại nhắc lên trường đao trong tay, nhào về phía Lý Bá Tiên.

Chương 308: Trước Kia Huynh Đã Từng Dạy Người Khác Chưa???

Một lát sau, máu tươi vẩy ra, âm thanh nhàn nhạt của Lý Bá Tiên vang lên: "Tiểu sư đệ, đệ lại chết!"

Qua một lát nữa: "Tiểu sư đệ, đệ đã chết ba lượt!"

Một lúc lâu sau, Lục Diệp với sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, toàn thân đầy miệng vết thương, dù những vết thương này không được tính là nghiêm trọng nhưng cũng khiến hãn mất không ít máu, hãn đã vô lực tái chiến.

Chỉ ngần ngừ trong vòng một canh giờ, hãn đã bị tứ sư huynh "Giết" hơn trăm lần, đây vẫn là dưới tình huống tứ sư huynh có chút nương tay.

Mặt trời chiếu từ trên cao xuống, chói tới mức Lục Diệp có chút không mở được mắt.

Bỗng một cái bóng râm che mắt hãn, Lý Bá Tiên ngồi chồm hổm ở trước mặt Lục Diệp, lại cười nói: "Cảm giác thế nào?"

Lục Diệp không biết nên trả lời như thế nào, hãn cũng không biết nên hình dung loại cảm giác này như thế nào, hãn không nhịn được hỏi: "Tứ sư huynh, trước kia Bích Huyết tông chúng ta đều huấn luyện đệ tử như vậy?" Nếu thực sự là như vậy, thì có chút muốn phế đệ tử nha. . .

"Làm sao có thể?" Lý Bá Tiên ha hả cười: "Hiện giờ chỉ có một mình đệ, cho nên chúng ta cũng chỉ có thể quan tâm bảo vệ đệ

nhiều hơn. Nhưng đừng lo lắng, những món được thiên đê ăn lúc trước, đều có công hiệu tăng thêm lực lượng khí huyết, đê nghỉ ngơi hồi phục một đêm là tốt rồi."

Tới lúc này Lục Diệp mới biết, vì sao lúc trước lại có một bàn đậy những món ăn ngon như vậy.

"Vậy tứ sư huynh, trước kia huynh đã từng dạy người khác chưa?"

"Chưa."

"Cho nên cả huynh cũng không biết nên dạy người ta như thế nào hả?"

Bởi vì không biết nên dạy như thế nào, cho nên chỉ có thể khiến cho Lục Diệp dùng nỗi đau của bản thân để nhớ kỹ mỗi một lần nguy cơ trí mạng đó, mà loại trí nhớ dựa trên kinh nghiệm về nỗi đau thể xác này tuyệt đối là khắc cốt minh tâm nhất.

Lý Bá Tiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói lời thăm thía: "Chúng ta nên thông cảm cho nhau một chút mà. Mặt khác, đây là nhị sư tỷ ra chủ ý, không có ta. . ."

Nhưng Lý Bá Tiên còn chưa nói xong, đã chịu số phận bị nhị sư tỷ tóm cho một cái vào gáy, nhắc qua một bên.

Ngay sau đó, Thủy Uyên nâng Lục Diệp dậy, đưa hắn tới gian phòng gần đó, bên kia đã sớm chuẩn bị xong nước thuốc rồi.

Lục Diệp trải qua một phen trị liệu của nhị sư tỷ, lại tinh thần phấn chấn, vết thương da thịt khỏi rất nhanh. Đúng là hiệu quả trị liệu của nước thuốc do nhị sư tỷ điều phối cực kỳ phi phàm, hơn nữa nàng vốn là một y tu có y thuật rất cao, chỉ tới chạng vạng, Lục Diệp đã đi lên với tình trạng toàn thân ướt sũng.

Thương tích còn chưa khỏi hẳn, nhưng chỉ cần qua một đêm

hắn là gần như hồi phục rồi.

Hơn nữa những vết sẹo cả cũ lẫn mới trải rộng khắp toàn thân Lục Diệp đều đã biến mất không thấy, đây là thủ đoạn thần kỳ của nhị sư tỷ.

Buổi tối Lục Diệp lại ăn một bàn được thiện, sau đó dựa vào Thiên Cơ trụ đi tới Linh Khê chiến trường.

Hắn chuẩn bị tu hành ban đêm tại chiến trường, tu hành ở bên này có hiệu suất cao nhất.

Nhưng ngay khi hắn vừa hiện thân ở trong Thiên Cơ điện, đã cảm giác được khí tức của người sống ở bên ngoài, Lục Diệp quay đầu nhìn, lập tức thấy hai cái đầu thò vào, đầy hy vọng nhìn qua bên này, một người là nam tử hắn đã gặp ngày hôm qua, còn một người thì không biết, xem linh quang trên người đối phương, rõ ràng là một thất tăng cảnh.

Lục Diệp nghĩ một lát rồi cất bước đi ra ngoài.

Vị thất tăng cảnh kia nhiệt tình dào dạt đi lên nghênh đón rồi chấp tay nói: "Người chính là Lục Diệp đạo hữu của Bích Huyết tông? Tại hạ Trần Dục."

Lục Diệp gật đầu, trực tiếp ném cho Trần Dục một tấm khế ước: "Đọc xem, nếu không có vấn đề thì ký đi."

"Hả?" Về mặt Trần Dục đầy ngơ ngác, lập tức tiếp nhận khế ước kia, đọc kỹ.

Sáng nay, khi Lục Diệp quay về, ở trên bàn cơm hắn đã thỉnh giáo nhị sư tỷ và tứ sư huynh một chút phương án xử lý tán tu trong trụ sở, cũng từ trong miệng nhị sư tỷ biết được tình huống đại khái ở bên này.

Mặc dù nhị sư tỷ không thể tùy ý ra vào Linh Khê chiến

trường, nhưng bên này có mấy tán tu mà nàng tin được. Lúc trước nhị sư tỷ cũng từng ủy thác cho bọn họ đi tìm hiểu hành tung Lục Diệp, nhưng mấy người kia có tu vi không cao, cho nên ở trước khi tin tức về Lục Diệp truyền ra, bọn họ cũng không tìm hiểu được tin tức gì hữu dụng, chờ đến khi bọn họ nhận được tin tức, hết thấy đều đã muộn rồi.

Có điều thông qua mấy tán tu ấy, hoặc ít hoặc nhiều nhị sư tỷ cũng có chút hiểu biết nhất định về tình hình bên trong trụ sở.

Trần Dục này là một trong số đó, cũng là người mạnh nhất bên trong đám tán tu ở đây, dù sao nơi này cũng là vòng ngoài cùng nhất, tu vi thất tầng cảnh đã rất cao rồi, hơn nữa phường thị bên này vẫn đều là đối phương quản lý, đó cũng là nguyên nhân mà đối phương muốn trao đổi cùng Lục Diệp.

Phường thị trong trụ sở hơi khác so với phường thị mà trước kia Lục Diệp từng đi ngang qua, nơi này không có phân minh của Thiên Cơ Thương minh, bởi vì nói như thế nào thì nơi này cũng là trụ sở của Bích Huyết tông, tán tu có thể chạy tới, Thiên Cơ Thương minh lại không.

Nếu miễn cưỡng, đó chính là khiêu khích Bích Huyết tông.

Nhưng kể cả khi không có phân minh của Thiên Cơ Thương minh, thì ở nơi này cũng có nhân khí không nhỏ, bởi vì thiên địa linh khí trong trụ sở nồng đậm hơn đã ngoại một phần.

Tình huống này có lực hấp dẫn rất lớn với những tán tu kia.

Trước kia Bích Huyết tông không có đệ tử Linh Khê cảnh, trụ sở không người quản lý, nhóm tán tu có thể tùy ý chạy tới nhưng hiện giờ lại khác, Bích Huyết tông có thêm một Lục Diệp, nếu Lục Diệp cố ý muốn đuổi người thì những tán tu kia cũng không thể tiếp tục ở lại.

Hôm qua sau khi tin tức Lục Diệp đã tới trụ sở truyền ra ngoài, trong lòng không ít tán tu đều lo lắng, e sợ sẽ bị hắt đuổi đi.

Đó cũng là nguyên nhân mà Trần Dục vội vàng chạy tới tìm Lục Diệp.

Nhưng không thể ngờ được, Trần Dục bên này còn chưa nói mục đích, Lục Diệp bên kia đã ném cho đối phương một tờ kế ước.

Chương 309: Địa Tâm Hỏa!!!

Trần Dục cúi đầu nhìn lại, vẻ mặt dần dần dịu đi.

Nội dung bên trong khế ước rất đơn giản, đó là tạm thời duy trì nguyên trạng tình huống của phường thị bên kia, nhưng nếu Bích Huyết tông muốn có thể đuổi đám tán tu đi bất cứ lúc nào.

Đồng thời Bích Huyết tông bên này ủy thác cho Trần Dục quản lý phường thị, mà nhóm tán tu muốn ở lại trong phường thị, xét theo tu vi cao thấp, mỗi tháng cần giao nộp cho Bích Huyết tông từ hai tới năm khối linh thạch làm phí dụng.

Đây là khế ước do Thủy Uyên định ra, thu phí dụng cũng không cao, chỉ mấy khối linh thạch, nhóm tán tu có thể gánh vác được, như thế vừa có thể mang đến cho Lục Diệp khoản thu vào nhất định, cũng khiến cho những tán tu kia biết, nơi này là trụ sở Bích Huyết tông, muốn ở lại trong này, phải trả giá nhất định.

Rất nhanh Trần Dục đã xem xong, rồi cực kỳ sáng khoái cắt rách ngón tay, ấn một dấu lên khế ước.

Sau khi Trần Dục và Lục Diệp đều tự mình ấn dấu tay lên khế ước, người này lập tức vui sướng chạy về phường thị, chuẩn bị nói tin tức tốt này cho những tán tu đang chờ đợi tin tức kia.

So với ích lợi mà nhóm tán tu đạt được, đương nhiên thu hoạch của Trần Dục càng nhiều hơn. Tuy trước kia hắn cũng là người quản lý phường thị trên danh nghĩa nhưng vẫn là có tiếng mà không có miếng, hiện giờ thì khác rồi, có Bích Huyết tông bên này ủy thác, hắn đã có một danh phận chính thức, muốn quản lý nơi này sẽ càng thêm danh chính ngôn thuận.

Tạm thời Lục Diệp không cần quan tâm tới chuyện tán tu bên kia, trụ sở lớn như vậy, một mình hắn cũng dùng không xong, so với hiện giờ đi đắc tội với người, còn không bằng bảo trì nguyên trạng.

Phía trước Thiên Cơ trụ, Lục Diệp kết nối tâm thần với Thiên Cơ bảo khố, tìm kiếm bảo vật mình cần.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, trong tay Lục Diệp đã có thêm một cái hộp có kích thước bằng bàn tay. Hắn vội vã chạy tới Luyện Công phòng bên kia.

Thật rõ ràng, thiên địa linh khí ở Luyện Công phòng bên này càng nồng đậm hơn nơi khác một chút, nhất là một gian hôm qua hắn từng ở lại, bởi vì có hắn bố trí ba đạo Tụ Linh linh văn, cho nên bất cứ lúc nào chúng cũng đang phát huy tác dụng, làm cho linh khí bên này nồng đậm hơn một khoảng lớn so với những nơi bình thường khác.

Hắn mở cửa phòng ra, đi vào, ôm chiếc hộp nọ ngồi xuống.

Lục Diệp nhìn chiếc hộp trong tay, vừa vui vẻ vừa đau lòng.

Vui vẻ chính là quả nhiên trong Thiên Cơ trong bảo khố cái gì cũng có, chỉ cần hắn muốn, đều có thể tìm được ở bên trong.

Mà đau lòng chính là, một cái hộp nhỏ như vậy lại tốn của hắn hai trăm điểm công huân, còn đắt hơn Bàn Sơn đao nhiều.

Lục Diệp nhẹ nhàng mở hộp ra, một luồng hỏa diễm chỉ có kích cỡ bằng nắm tay hài tử lập tức lọt vào trong mắt, khí tức nóng rực lan ra bên ngoài.

Đây là một đoàn Địa Tâm Hỏa nhỏ, là một loại kỳ hỏa có giá rẻ nhất mà Lục Diệp tìm được từ trong Thiên Cơ bảo khố.

Hắn phải làm công hiệu đốt cháy đan độc của Thiên Phú thụ

mau chóng khôi phục, chuyện này có liên quan đến tu vi của hắc tăng lên. Trước kia Lục Diệp từng suy đoán, Thiên Phú thụ cần hấp thu một chút lực lượng nóng rực hoặc là hỏa diễm, sau đó lá cây bên trên mới có thể bốc cháy, tiện đà mang tới cho hắc tăng nhiều linh văn.

Nhưng cho tới nay, chuyện đó vẫn chỉ là suy đoán, chưa được nghiệm chứng.

Nhưng từ sau khi hắc tăng đến Thiên Cơ bảo khố một chuyến, dự đoán này đã được chứng thực, bởi vì lần đó khi hắc tăng đứng gần những loại bảo vật tản ra lực lượng nóng rực cùng rất nhiều kỳ hỏa kia, Thiên Phú thụ vốn đang yên lặng ở bên trong Nguyên Linh khiếu rõ ràng đã trở nên sinh động, chẳng qua bởi vì những bảo vật kia đều ở trong Thiên Cơ bảo khố, Thiên Phú thụ không thể hấp thu được lực lượng trong đó mà thôi.

Mãi cho đến giờ phút này, khi Lục Diệp mở cái hộp trong tay ra, bên trong Nguyên Linh khiếu lập tức truyền đến một tia khác thường. Lục Diệp đắm chìm tâm thần đi cảm nhận, ngay sau đó, hắc tăng đã thấy được ở rễ cây của Thiên Phú thụ vừa sinh ra một sợi rễ, chui vào bên trong Địa Tâm Hỏa vẫn nằm tại chiếc hộp kia.

Chỉ trong chớp mắt, cảm giác nóng rực biến mất, Địa Tâm Hỏa trong hộp cũng biến mất theo.

Còn trên Thiên Phú thụ, mảnh lá cây thứ tư đang hùng hực bốc cháy!

Trước khi hắc tăng rời khỏi Thanh Vân sơn, sau trận chiến đạt được Phá Chương quả ấy, mảnh lá cây thứ tư này đã bắt đầu tỏa sáng rồi, chẳng qua vì nó hấp thu không đủ năng lượng, cho nên chưa đạt tới chất biến.

Hôm nay rốt cuộc nó cũng bắt đầu thiêu đốt. Nói cách khác, Lục Diệp lại có thêm một đạo linh văn.

Hắn kiểm chế chờ mong và vui sướng trong lòng, tiếp tục quan sát, kết quả lại phát hiện ra. . . Không có cái gì!

Mảnh lá cây thứ năm không có dấu hiệu muốn thiêu đốt, thậm chí còn không có tỏa sáng. . .

Lục Diệp nhíu mày, tình huống này hơi khác so với hắn mong chờ.

Nhưng rất nhanh, hắn đã phát hiện Thiên Phú thụ vừa khôi phục lại công hiệu đốt cháy đan độc, ở bên trong quá trình vận chuyển linh lực của hắn, không ngừng có sương mù màu xám bị đốt cháy tản ra ngoài.

Sau một trận chiến tại Kim Quang đỉnh, đan độc trong cơ thể hắn đã tích góp tới cực hạn rồi, làm cho linh lực của hắn tối nghĩa, linh quang âm đạm. Tình huống này có ảnh hưởng thật lớn tới thực lực của hắn và quá trình tu hành.

Cũng từ sau một trận chiến tại Kim Quang đỉnh, Lục Diệp không dám nuốt phục linh đan nữa. Tuy nhị sư tỷ có thủ đoạn giúp hắn khu trừ đan độc trong cơ thể, hiệu quả cũng coi như không tồi, nhưng vẫn không thể hoàn toàn xóa sạch.

Loại chuyện này cần thời gian tu dưỡng và điều chỉnh rất lâu.

Nhưng sau khi Thiên Phú thụ khôi phục công hiệu đốt cháy đan độc, chỉ ngắn ngủi có một nén nhang, linh khí trong cơ thể Lục Diệp lại trở nên tinh thuần trong sạch.

Rốt cuộc tai họa ngầm vẫn luôn thường trực đã được giải quyết, gánh nặng trong lòng Lục Diệp cũng được quẳng đi.

Kết hợp với đủ loại tình huống lúc trước, xem ra phán đoán của hắn là chính xác.

Thiên Phú thụ có thể hấp thu năng lượng nóng rực hoặc là

một chút hỏa diễm, những năng lượng kia có thể làm lá cây Thiên Phú thụ thiêu đốt, khiến cho Lục Diệp nắm giữ từng đạo linh văn. Mặt khác, những năng lượng kia cũng sẽ làm một loại nhiên liệu chứa đựng ở bên trong Thiên Phú thụ, đốt cháy đan độc.

Chương 310: Huyết Nhiễm!!!

Lúc này, chỉ có một mảnh lá cây bốc cháy lên, đại khái là vì Thiên Phú thụ cần tích góp nhiên liệu, cho nên thật nhiều năng lượng đã bị tích trữ lại, chỉ có một bộ phận nhỏ khiến cho mảnh lá cây thứ tư kia bốc cháy lên thôi.

Trong Thiên Cơ bảo khối có rất nhiều bảo vật thích hợp cho Thiên Phú thụ hấp thu, chỉ riêng Địa Tâm Hỏa đã có rất nhiều phần, Lục Diệp chỉ mua một phần từ trong đó mà thôi.

Như vậy xem ra, hắn cần phải kiếm thật nhiều công huân! Chỉ cần có đủ công huân, tác dụng mà Thiên Phú thụ có thể phát huy ra sẽ càng lúc càng lớn.

Nghĩ đến đây, Lục Diệp nhìn lại hơn năm trăm điểm công huân của mình, hắn khẽ thở dài một cái, mấy ngày hôm trước còn kém chút đã lên tới một ngàn rồi.

Công huân vốn là thứ kiếm khó khăn mà dùng nhanh như nước chảy.

Lục Diệp không vội vã tu hành, hắn lại ngừng thần nhìn về phía mảnh lá cây thứ tư đang thiêu đốt trên Thiên Phú thụ, hít sâu một hơi, vẻ mặt trở nên bí tráng, tâm thần lập tức đắm chìm vào trong đó.

Ở trong tầm nhìn, mảnh lá cây kia nhanh chóng được phóng đại, che đầy tất cả tư duy, đầu óc lại bị người ta mạnh mẽ mở ra, giống như có một cái mỏ hàn được đốt đến đỏ ửng luồn vào bên trong rồi dùng sức khuấy đều!

Cũng may chỉ trong một lát, Lục Diệp đã khôi phục lại bình

thường với cả người túa đầy mồ hôi nhỏ giọt. Hắn lắc lắc đầu, xoa tan cái loại cảm giác không khoẻ này.

Kể cả khi hắn đã đạt tới tu vi ngũ tầng cảnh, thì chuyện dò xét linh văn trên Thiên Phú thụ vẫn là một loại thể nghiệm cực kỳ không tốt đẹp, cũng may hắn không còn trực tiếp ngất xỉu như lần đầu tiên nữa.

Huyết Nhiễm!

Đây là tên của đạo linh văn thứ tư.

Sau khi Lục Diệp dò xét được điều huyền diệu này, rất nhanh hắn đã phát hiện, tuy thứ này được xem như một loại linh văn thiên về công kích nhưng nó cũng không giống như Phong Duệ có thể trực tiếp tăng lên sát thương cho bản thân, mà nó có tác dụng khác.

Nhưng phải thừa nhận rằng, nếu sử dụng tốt đạo linh văn này, hắn hoàn toàn có khả năng lấy yếu thắng mạnh!

Ngược lại hắn đã có thêm một thủ đoạn liều mạng cùng cường địch.

Mỗi một đạo linh văn trên Thiên Phú thụ đều có tác dụng quan trọng của nó, nhưng muốn đạt được những linh văn kia, cần phải đạt được một chút bảo vật thích hợp khiến cho Thiên Phú thụ hấp thu năng lượng trước.

Nói cách khác, chính là cần lượng lớn công huân!

Chẳng qua tạm thời Lục Diệp không đi lo lắng tới vấn đề này, mặc dù hắn còn hơn năm trăm công huân nhưng không định tiếp tục mua thêm Địa Tâm Hỏa nữa, thay vào đó là giữ lại chút công huân này dự phòng trước, nói không chừng khi nào đó hắn sẽ cần dùng đến chúng.

Lục Diệp đứng dậy sắp xếp linh thạch trên tám vị trí xung quanh Tụ Linh Trận, thời điểm hắn đặt xuống viên linh thạch cuối cùng, suy nghĩ một lát, lại lấy ra mảnh lân giáp đỏ như máu mà hắn lấy được ở trong Long tuyến, đặt lên vết lõm.

Hắn chỉ nghĩ đơn giản rằng, Tụ Linh Trận có thể kích phát lực lượng trong linh thạch, có lẽ cũng có thể kích phát lực lượng trong lân giáp này.

Trên lân giáp có rất nhiều huyết tuyến, Hồ Phách đã hấp thụ món đồ chơi này vài lần, mỗi lần đều ngây ngất như uống rượu, Lục Diệp không dám bắt chước Hồ Phách, dù sao xương cốt của hắn cũng không thể so sánh với yêu thú.

Nhưng nếu Tụ Linh Trận có thể kích phát lực lượng của nó, chẳng phải hắn đã phát hiện ra một phương thức an toàn để hấp thu lực lượng trong lân giáp rồi sao?

Hắn lại xây dựng Tụ Linh trận trong linh khiếu của mình.

Lục Diệp đã chuẩn bị xong hết thủy, lúc này hắn mới bắt đầu nuốt phục linh đan tu hành. Rất nhanh, linh khí trong phòng đã trở nên dày đặc, hơn nữa bên trong linh khí kia, còn có một chút sương mù màu đỏ đang chảy xuôi, mỗi một luồng sương mù, đều giống như một con du long. . .

Ngày qua ngày trôi qua.

Lúc ban ngày, hắn sẽ rèn luyện tài nghệ của bản thân dưới sự quan tâm và bảo vệ của Lý Bá Tiên, mỗi ngày đều bị tứ sư huynh giết không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đánh xong cả người đều là máu tươi, sau đó bị nhị sư tỷ tha đi ngâm tẩm trị liệu.

Đợi cho đến buổi tối, hắn sẽ tiến vào bên trong trụ sở, hoặc là mò mẫm một hồi đủ loại huyền diệu trong Thiên Cơ trụ và quyền hạn trấn thủ sứ của bản thân, hoặc là đi vào trong Thiên Cơ bảo

khổ mở rộng tầm mắt, đương nhiên cũng cần phải đi tu hành.

Lý Bá Tiên không dạy hẳn quá nhiều kỹ xảo tranh đấu với địch, càng không dạy hẳn cái gì gọi là kiếm pháp đao pháp, bởi vì ở trong mắt Lý Bá Tiên, những chiêu thức võ thuật kia không đáng một đồng, chỉ là chơi đùa cho đẹp mắt mà thôi.

Đao pháp, kiếm pháp tốt nhất đều là kỹ năng giết người đơn giản nhất!

Và điều Lý Bá Tiên muốn làm chính là để cho Lục Diệp dùng thân thể của chính mình nhớ kỹ mỗi một lần bị thương kia. Có thể nói phương thức dạy dỗ như vậy rất tàn bạo, và cũng chỉ có Bích Huyết tông hiện giờ mới có tư cách dạy dỗ như vậy, đối lại là tông môn khác, đã sớm không biết đánh cho tàn phế bao nhiêu đệ tử rồi.

Trên bàn cơm, Lục Diệp vừa há miệng to ăn uống, vừa mơ hồ không rõ thỉnh giáo Lý Bá Tiên bên cạnh: "Tứ sư huynh, phải làm như thế nào mới có thể nhanh chóng đạt được lượng lớn công huân?"

"Giết địch!" Lý Bá Tiên lời ít mà ý nhiều.

"Đương nhiên là ta biết cách giết địch rồi, nhưng không phải huynh nói một đoạn thời gian gần đây ta không thích hợp để đi ra bên ngoài hoạt động sao?"

Đại chiến Kim Quang đỉnh vừa đi qua được một tháng, phong ba vừa bình ổn lại không lâu, cho nên lúc trước Lý Bá Tiên từng dặn dò Lục Diệp, sắp tới tốt nhất là hẳn nên yên tĩnh một chút.

Cũng may trong khoảng thời gian này, bản thân Lục Diệp cũng đang dưỡng thương, mỗi ngày đều chạy qua chạy lại giữa bản tông và trụ sở, không có cơ hội chạy ra bên ngoài làm mưa làm gió (trêu chọc thị phi).

"Ngoại trừ giết địch, chỉ còn bán vật phẩm cho Thiên Cơ bảo khố thôi."

Chẳng những có thể mua được đồ ở Thiên Cơ bảo khố, ngược lại cũng có thể bán ra.

Không cần biết là thứ gì, chỉ cần là vật có giá trị, đều có thể bán cho Thiên Cơ bảo khố.

Nhưng đây là một loại hành vi rất không có lời, Lục Diệp từng thử bán Bàn Sơn đao kia cho Thiên Cơ bảo khố, kết quả giá trị của nó là năm mươi điểm công huân.

Phải biết rằng, hắn đã dùng một trăm ba mươi tám điểm công huân để mua linh đao này đó, một trước một sau mà chênh lệch giá hơn cả gấp đôi?

Chương 311: Linh Khê Trấn Thủ Chiến!!!

Lại nói, thứ có thể bán, lại có giá trị cao nhất trên người hắn chính là một mảnh lân giáp lấy được từ Long tuyền kia. Trước đó vài ngày hắn đã từng thử, món đồ chơi này lại có giá hơn tám ngàn điểm công huân.

Nhưng khẳng định là Lục Diệp sẽ không bán thứ này, ở bên trong đó còn ẩn chứa lực lượng thích hợp cho Hồ Phách, càng mang tới lợi ích rất lớn cho hắn. Trước mắt mỗi lần hắn tu hành, đều sẽ đặt mảnh lân giáp này ở trong Tụ Linh Trận, chậm rãi kích phát năng lượng trong nó.

Mấy ngày nay, Lục Diệp cảm nhận được rõ ràng thể phách của bản thân lại có tăng cường.

Còn Hồ Phách, sau vài lần nó cắn nuốt sợi tơ máu bên trong kia, cũng càng ngày càng uy phong lẫm lẫm .

Thứ có giá trị kém hơn lân giáp một chút chính là Phá Chướng quả, mỗi một trái Phá Chướng quả đều trị giá năm trăm điểm công huân. Nhưng thứ này cũng không thể bán, nó có tác dụng thật lớn trong quá trình tu sĩ khai khiếu, về sau Lục Diệp sẽ cần.

Hơn nữa hắn đã giao hai trái Phá Chướng quả cho nhị sư tỷ. Nhị sư tỷ không chỉ là y tu còn là đan tu nữa, nàng có thể dùng Phá Chướng quả cộng thêm các loại dược liệu phụ khác, luyện chế thành Phá Chướng đan, phát huy tác dụng của nó đến trình độ lớn nhất.

Về giá trị của Phá Chướng đan, Lục Diệp từng điều tra trong

Thiên Cơ bảo khố, mỗi một viên đều cần ba bốn trăm công huân, mà một trái Phá Chướng quả tới tay nhị sư tỷ, ít nhất cũng có thể luyện chế ra bốn năm viên Phá Chướng đan.

"Không còn phương pháp khác sao?" Lục Diệp há mồm to thưởng thức món ăn vừa được nhị sư tỷ gấp tới, tiếp tục hỏi.

"Tuyên chiến!" Lý Bá Tiên mỉm cười: "Đúng tuyên chiến với thế lực của trận doanh Vạn Ma lĩnh, trước tiên định ra một khoản công huân, đánh thắng, khoản công huân này chính là của đệ."

Sắc mặt Lục Diệp tối sầm lại, hiện giờ cả trụ sở Bích Huyết tông chỉ có một đệ tử là hắn, tìm ai tuyên chiến bây giờ? Đúng là bên ngoài trụ sở cũng có mấy nhà tông môn Vạn Ma lĩnh, chưa nói hắn tới tuyên chiến người ta có tiếp hay không, dù có tiếp, thì hắn cũng không có hi vọng thắng lợi.

Nói nữa, hắn cũng không có tiền vốn đi tuyên chiến, muốn thắng công huân từ người khác, điều kiện ban đầu là bản thân mình phải có công huân.

"Nếu không đệ đi tham gia Linh Khê trấn thủ chiến?" Lý Bá Tiên vừa nói xong, đã bị Thủy Uyên hung tợn trừng mắt lườm một cái.

"Tiểu sư đệ không thể cứ một mực ở lại trụ sở không ra đi ngoài. Sư tỷ và lão đầu tử cũng không thể cứ một mực che chở cho hắn, các người có thể hỗ trợ hắn nhất thời, còn có thể hỗ trợ hắn một đời sao? Không nên dưỡng đệ tử Bích Huyết tông ở trong nhà ấm, nên sớm cho hắn đi ra ngoài mở mang tầm mắt đi, làm vậy mới có lợi cho hắn."

Thủy Uyên im lặng, lại gấp cho Lục Diệp thêm một món ăn nữa.

Lục Diệp nhìn trái nhìn phải, thấy nhị sư tỷ không hé răng, lại

thỉnh giáo: "Linh Khê trấn thủ chiến là cái gì?"

Lý Bá Tiên giải thích cho hắn: "Chừng nửa tháng nữa, sẽ có kết quả phán định phẩm cấp tông môn, bình thường sau mỗi một lần phán định phẩm cấp, sẽ có Linh Khê trấn thủ chiến này. . ."

Trải qua Lý Bá Tiên giải thích, Lục Diệp đã chậm rãi hiểu cái gì là Linh Khê trấn thủ chiến.

Đây vốn là quy củ của bao năm qua, trước khi phán định phẩm cấp tông môn, các tông môn lớn nhỏ đều rất an ổn, bởi vì ở thời điểm này, nếu có hành động gì không thích hợp, nếu làm không tốt sẽ khiến phẩm cấp tông môn giảm xuống. Ai cũng không gánh vác nổi trách nhiệm này.

Nhưng Linh Khê chiến trường không có khả năng vẫn một mực bình thản như vậy, hai đại trận doanh đối lập nhất định sẽ khiến cho tu sĩ hai phương ngửa mắt với nhau, cho nên mỗi lần sau khi phán định phẩm cấp tông môn kết thúc, cả chiến trường đều sẽ náo nhiệt vô cùng.

Linh Khê trấn thủ chiến sinh ra đúng thời cơ như vậy.

Đây là Thiên Cơ vận chuyển, không ai có thể kháng cự. Dường như Thiên Cơ muốn dùng từ phương thức này để tăng lên sự xung khắc giữa hai đại trận doanh.

Sau khi phán định phẩm cấp tông môn kết thúc, trấn thủ sứ thuộc trụ sở của các tông môn lớn nhỏ có thể báo danh tham chiến, lấy một đạo gia trì trên Thiên Cơ trụ của trụ sở tông môn nhà mình ra đặt cược, tiếp đó sẽ tiến vào một không gian nhỏ không biết tham dự chém giết, nếu bị giết, đạo gia trì kia sẽ bị người giết cướp đi.

Gia trì trên Thiên Cơ trụ là thứ có thể khiến cho linh khí trụ sở trở nên càng đậm đặc, mỗi một đạo gia trì có thể tăng lên một

phần. Lúc trước Lục Diệp từng thử dùng công huân mua, đạo thứ nhất cần năm trăm điểm công huân, không tính là nhiều, nhưng hắn đã hỏi qua Lý Bá Tiên, loại gia trì này càng về sau càng đắt.

Cho nên người có thực lực mạnh mẽ có thể đoạt được lượng lớn gia trì ở Linh Khê trấn thủ chiến, sau khi mang thứ này về trụ sở tông môn, có thể làm cho linh khí bên trong trụ sở được tăng lên thật lớn.

Không chỉ như thế, tại không gian nhỏ không biết kia, còn có rất nhiều bảo vật kỳ lạ, ví dụ như Phá Chướng quả, và những thứ ở bên ngoài khó kiếm thì ở nơi đó có đủ cả.

Có thể nói, mỗi ba năm một lần Linh Khê trấn thủ chiến là sự kiện quan trọng của các tông môn lớn nhỏ. Về cơ bản, tất cả các tông môn của Cửu Châu đều sẽ tham dự vào trong đó.

Lục Diệp nghe xong, không khỏi hơi lộ ra khát vọng. Lúc trước hắn còn đang cân nhắc, không biết nên tăng linh khí bên trong trụ sở như thế nào, nếu không phải chuyện này cần tiêu phí quá nhiều công huân, hắn đã đi mua một đạo gia trì rồi. Và hắn chưa từng nghĩ, còn có phương pháp đạt được nó như vậy.

Nhưng đã là Linh Khê trấn thủ chiến, đương nhiên chỉ có trấn thủ sứ và trấn thủ phó sứ trong trụ sở có thể tham dự. Hơn nữa là mỗi tông môn chỉ có thể phái ra hai người.

Phải biết rằng, Cửu Châu có cực kỳ nhiều tông môn, từng tông môn chỉ cần bỏ ra hai người, thì con số người tham dự cũng cực kỳ khổng lồ.

"Nhưng mà tứ sư huynh, ta mới là ngũ tầng cảnh mà thôi, nhiều nhất chỉ giết được thất tầng cảnh, lỡ như đụng tới trấn thủ sứ của tông môn tại vòng trung tâm thì sao? Ta đâu phải đối thủ của bọn họ?" Lục Diệp chậm rãi lắc đầu, tuy hắn cảm thấy thực hứng thú với Linh Khê trấn thủ chiến nhưng vẫn có chút tự mình

hiếu lấy mình.

Tứ sư huynh Lý Bá Tiên chính là trấn thủ phó sứ của Đan Tâm môn, nhân vật như vậy cũng đi tham gia trấn thủ chiến kia, thì Lục Diệp chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh lấy đâu ra lực lượng cạnh trang?

Chương 312: Đệ Đã Đạt Tiêu Chuẩn!!!

Lý Bá Tiên nói: "Tuy Thiên Cơ rất tàn khốc, nhưng cũng không có chuyện gọi người lên để chết vô ích, nó sẽ dùng phương thức của chính mình để duy trì cân bằng. Tuy Linh Khê trấn thủ chiến được diễn ra bên trong một không gian nhỏ, nhưng ở nơi này lại có một loại áp chế vô hình, càng đi ra ngoài, áp chế càng mạnh. Ví dụ như ta, nếu tiến vào không gian nhỏ kia, sẽ xuất hiện ở mảnh đất trung tâm nhất. Nếu ta đi ra ngoài, tu vi sẽ bị áp chế dần dần. Ngược lại, nếu tu vi như đệ đi vào, sẽ xuất hiện ở tầng ngoài cùng nhất, người gặp được cũng có tu vi không quá cao. Cho nên tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, cũng không phải là tu vi càng cao càng tốt. Tu vi càng cao, địch nhân gặp được sẽ càng mạnh. Đương nhiên, theo lẽ thường, tu vi của trấn thủ sứ ít nhất cũng là thất tầng cảnh, phó sứ có thể là thất tầng, cũng có thể là lục tầng."

"Còn có loại chuyện tốt này. . . Vậy không thành vấn đề!" Nghe đến đây, Lục Diệp lập tức trở nên hưng phấn.

Lý Bá Tiên liếc nhìn hắn một cái, nếu ngũ tầng cảnh bình thường dám dũng dạc nói như vậy, hắn nhất định sẽ cười nhạt một tiếng, nhưng là tiểu sư đệ nhà mình thì khác. . . Quả thật không thể đối xử với tiểu sư đệ như ngũ tầng cảnh bình thường.

Mấy ngày nay dạy tiểu sư đệ, hắn có thể cảm giác được Lục Diệp đang nhanh chóng trưởng thành với một tốc độ có thể nói là khủng bố.

Thủy Uyên từ từ nói một câu: "Bích Huyết tông không có tư cách báo danh, trấn thủ chiến cần phải có trấn thủ sứ và phó sứ

cùng tham gia. Đệ chỉ có một mình, đi như thế nào? Trừ phi đệ có thể tìm được một phó sứ theo cùng."

Thông qua lời này, có thể nghe ra nhị sư tỷ không quá tán thành chuyện Lục Diệp tham gia trấn thủ chiến, nhưng nàng cũng không phản đối quá mức quyết liệt. . .

Đương nhiên, Lục Diệp có thể cảm nhận được nỗi lo âu của nàng, nhưng đứng như lời tứ sư huynh nói, nhị sư tỷ và chưởng giáo có thể che chở cho hắn nhất thời, chứ không có khả năng bảo vệ hắn cả đời .

Cho nên hắn muốn tham gia trấn thủ chiến, cần phải tìm một vị phó sứ.

Vấn đề là đi đâu để tìm bây giờ? Chọn người thích hợp, cần phải tin cậy được, lại có tu vi làm hắn hài lòng, nếu không, bảo hắn mang theo một tu sĩ tam, tứ tầng cảnh đi vào, có khác nào bảo hắn đi kéo bình dầu (mang theo một cục nợ vướng tay vướng chân)???

Bên phía tán tu bên kia có khá nhiều người, nhưng Lục Diệp lại chưa bao giờ tiếp xúc cùng bọn họ, không nói đến vấn đề tín nhiệm, chỉ sợ không có ai trong những tán tu kia nguyện ý tham gia trấn thủ chiến đâu, dù sao nơi đó cũng là khu vực hung hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng.

Hắn suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không tìm được manh mối.

Cơm nước xong, Lục Diệp ra ngoài ăn đòn tàn nhẫn của tứ sư huynh, sau đó được nhị sư tỷ tha đi chữa thương, tới ban đêm, lại tiến vào trụ sở tu hành.

Một ngày này, Lục Diệp đang tu hành, bỗng nhiên lại cảm giác thấy một tầng lực lượng vô hình trào ra từ Thiên Cơ điện bên kia, tiếp đó, nó lan ra cả trụ sở.

Hắn nhướn mày, đứng dậy bước vào Thiên Cơ điện bên kia. Khi hắn đi tới phía trước Thiên Cơ trụ điều tra tình huống, rất nhanh đã hiểu được ngọn nguồn.

Kết quả phán định phẩm cấp tông môn đã có, phán định này là do Thiên Cơ thực hiện, không ai có thể can thiệp vào.

Vốn dĩ trong lần phán định này, Bích Huyết tông sẽ bị xóa tên nhưng bởi vì tông môn có thêm một đệ tử là hắn, cho nên miễn cưỡng được giữ lại. Đương nhiên, nguyên nhân chính là vì tông môn có một vị Thần Hải cảnh, một vị Chân Hồ cảnh, nếu không tông môn bình thường căn bản không có chuyện dùng ba người mà giữ lại được cấp bậc cửu phẩm.

Đương nhiên Thiên Cơ phải có một bộ tiêu chuẩn chuyên về phán định phẩm cấp tông môn cụ thể như thế nào, nhưng xét về tổng thể, tiêu chuẩn này có liên quan trực tiếp với số lượng và tu vi cao thấp của tu sĩ trong tông.

Sau khi Lục Diệp xác định được không có nơi nào xảy ra vấn đề, hắn lại quay về Luyện Công phòng bên kia tu hành.

Hôm sau, tại bản tông Bích Huyết tông, hai bóng dáng va chạm, đao kiếm tương giao, tiếng ma sát chói tai vang lên, hai bóng dáng liên tục giằng co đan xen vào nhau, chỗ ngực bụng của Lục Diệp bắn ra máu tươi, hắn nhanh chóng xoay người, nắm đao đề phòng.

Phía đối diện, Lý Bá Tiên cúi đầu nhìn xuống ngực của mình, nơi đó có một vết máu nhàn nhạt.

Hắn mỉm cười, thu trường kiếm lại rồi xoay người nhìn về phía Lục Diệp: "Tiểu sư đệ, đệ đã đạt tiêu chuẩn! Hiện giờ ta đã không còn gì để dạy đệ nữa, về sau khi chém giết cùng địch nhân, hãy tin tưởng vào đao của mình."

Một tháng thời gian, đây là lần đầu tiên Lục Diệp làm Lý Bá Tiên bị thương.

Trong tu vi đồng cấp bậc, Lý Bá Tiên đúng là tồn tại không thể địch lại được. Quá trình dạy dỗ này cũng làm Lục Diệp có thể chứng kiến một cách rõ ràng hơn về trình độ của người xếp hạng mười trên Linh Khê Bảng.

Lục Diệp thu đao, cung kính thi lễ: "Đa tạ sư huynh đã chỉ dạy."

Lý Bá Tiên ném hồ lô rượu của mình ra, cái hồ lô kia lập tức thành lớn, hần nhẹ nhàng nhảy tới, đứng lên trên: "Đã có kết quả phán định phẩm cấp tông môn, ta cũng phải trở về Đan Tâm môn làm chuẩn bị. Tiểu sư đệ, lần sau ta lại đến gặp đệ. Tiếp theo, nếu đệ gặp được chuyện phiền toái gì trên chiến trường, nhớ phải nói một tiếng với ta."

Nói xong câu này, hần lại hướng về phía Thủy Uyên chào hỏi một tiếng rồi quay mặt về phương hướng chính điện, vẻ mặt đầy nghiêm túc thi lễ, cuối cùng mới đứng dậy, chiếc hồ lô chở hần kia đã hóa thành một luồng lưu quang, nhanh chóng đi xa rồi.

Hần nói đi là đi, quả nhiên là tiêu sái vô cùng.

Lục Diệp nhìn theo hần rời đi, lập tức hỏi ra nghi vấn đã nghẹn ở trong lòng rất nhiều ngày qua: "Nhị sư tỷ, nếu tứ sư huynh có xuất thân ở bản tông, vì sao lại biến thành đệ tử Đan Tâm môn?"

Hình như hần vẫn còn một vị tam sư huynh cũng rơi vào tình trạng như thế, hiện giờ cũng dẫn thân vào ở một tông môn khác rồi.

Nhưng xem dáng vẻ của tứ sư huynh, rõ ràng vẫn coi nơi này trở thành nhà của mình, kể cả chương giáo và nhị sư tỷ cũng

không coi hắn là người ngoài, muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Cuối cùng Lục Diệp cũng không hiểu được đáp án của vấn đề này, bởi vì nhị sư tỷ không giải thích cho hắn.

Có thể là nàng không muốn giải thích, cũng có thể là nàng cảm thấy vẫn chưa đến lúc nên không nói, và đương nhiên là Lục Diệp sẽ không đi đào xới tận gốc rễ của vấn đề này.

Chương 313: Người Làm Ta Mất Mặt Quá!!!

Hắn lại bị ngâm trong thùng gỗ tràn đầy nước thuốc như cũ, được nhị sư tỷ dốc lòng trị liệu một phen, thương tích rất nhanh chuyển biến tốt đẹp.

Chạng vạng đến thật mau, lúc này Lục Diệp mới tinh thần tỉnh táo bước ra, Hồ Phách chạy tới cộ cộ vào hắn.

Mấy ngày nay ở trong Bích Huyết tông, rõ ràng Hồ Phách đã khỏe mạnh hơn rất nhiều, dù sao mỗi ngày nó đều được ăn ngon ngủ ngon, còn có một đồng Uẩn Linh đan nuốt phục, ngẫu nhiên còn chạy tới tìm Lục Diệp cắn nuốt một sợi tơ máu trong lân giáp, cuộc sống vô ưu vô lự.

Về phần Y Y. . .

Cũng không biết nàng bận chuyện gì bên chỗ chưởng giáo. Vài ngày đầu nàng còn đi theo phía sau nhị sư tỷ, còn thần thần bí bí nói với Lục Diệp, nàng muốn học nhị sư tỷ cách để trở thành một y tu.

Bởi vì một đường này đi tới, Lục Diệp rất hay bị thương, có thể dựa vào đây mà thấy trước được, về sau hắn cũng không ít lần chiến đấu với người, cho nên nguyện vọng lớn nhất của Y Y đó là trở thành một y tu. Tới lúc đó, kể cả nàng không thể giúp được gì trong chiến đấu nhưng sau chiến đấu, nàng lại có thể trị liệu thương tích cho Lục Diệp.

Nhưng chưa được vài ngày, bóng dáng nàng đã không thấy tăm hơi, Lục Diệp cũng không biết tình huống là gì, chỉ cho rằng,

nàng học không tốt lắm.

Kết quả là hiện giờ ngày nào nàng cũng ở bên chỗ chường giáo, không biết có phải lại muốn làm một pháp tu hay không. . .

Theo Lục Diệp biết, chường giáo chính là pháp tu.

Hắn không nghĩ nữa, lập tức lấy ra lân giáp, cho Hồ Phách vừa xông lại gần hút một hơi, khiến cho Hồ Phách thoát nhìn uy phong lẫm lẫm, thân mình lập tức trở nên cứng ngắc, rầm rầm té trên mặt đất, khí huyết ngoài thân sôi trào.

Nhị sư tỷ không cảm thấy ngạc nhiên về chuyện này. Lục Diệp đã kể cho nàng nghe lai lịch của miếng lân phiến nọ, nàng từng cầm nó đi cẩn thận nghiên cứu qua, và cho ra khẳng định rằng thứ này có hiệu quả thổi thể rất mạnh, chỉ cần điều khiển tốt cường độ, không luyện hóa quá nhiều trong một lần, sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhị sư tỷ còn nói, chắc chắn là phía dưới Long tuyền kia có ẩn chứa một bí mật gì đó, có lẽ là kỳ ngộ. Nàng khuyên hắn về sau khi thực lực trở nên mạnh mẽ hơn, nên tìm một cơ hội qua xem.

Đương nhiên là phải quay lại nhìn xem rồi, Lục Diệp còn nhớ rõ nữ tử tên Hàn Già Nguyệt của Thái La tông. Lúc hắn ở trên Kim Quang đỉnh, nếu không bị nữ nhân này vạch trần gốc gác, hắn đâu cần phải chiến đấu với nhiều lục tăng cảnh như vậy?

Lục Diệp đã nhớ kỹ thù này, sớm muộn gì cũng sẽ đi đòi lại.

Hắn không để ý tới Hồ Phách với bốn chân bước loạn giống như sẽ lập tức đi đời nhà ma kia, mà đi thẳng đến Thiên Cơ điện.

Một lát sau, hắn hiện thân ở Thiên Cơ điện trong trụ sở, nâng tay điểm vào ấn ký chiến trường, truyền tin tức ra ngoài.

Rất nhanh đã có hồi âm: "Chỉ có vài người phù hợp điều kiện,

ta đã hỏi qua nhưng không ai dám đi, ngược lại có hai người không sợ chết nhưng một người là ngũ tạng cảnh, một người là tứ tạng cảnh. Ta cho rằng Lục huynh cũng không nguyện ý mang theo bình đầu kéo."

Lúc trước, hắn đã ủy thác cho Trần Dục tìm kiếm người thích hợp tham gia Linh Khê trấn thủ chiến giúp hắn, nhưng hiện tại xem ra, tình huống cũng không lạc quan.

Linh Khê trấn thủ chiến nổi danh như vậy, về cơ bản nhóm tu sĩ đều có nghe thấy, chỉ là những tán tu tụ tập gần đây có tu vi phổ biến không cao, ngoại trừ Trần Dục là một tu sĩ thất tạng cảnh, còn lại chẳng có mấy lục tạng cảnh.

Nhưng những người này lại đều là hạng người thận trọng... nói trắng ra là nhát gan.

Bằng vào thực lực của bọn họ, đã có thể xông vào vòng trong chiến trường một lần, sở dĩ bọn họ vẫn một mực dừng lại ở vòng ngoài, đơn giản là vì sợ hãi.

Lại nói, mỗi một lần Linh Khê trấn thủ chiến diễn ra đều có rất nhiều người chết... Bọn họ không dám tham dự vào loại chuyện này.

Ngay cả Trần Dục kia cũng không dám nhận lời, nếu đối phương thực sự có khí phách tham dự Linh Khê trấn thủ chiến, đâu có thể lẫn lộn ở vòng ngoài này, ngược lại, đã sớm chạy vào vòng trong rồi.

Lục Diệp đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng không trông chờ gì vào đám tán tu kia.

Nếu đã như thế, hắn cũng không còn cách nào khác . . .

Lục Diệp rời khỏi Thiên Cơ điện, lấy ra một con cá lớn dài một thước từ trong túi trữ vật. Con cá này toàn thân màu đỏ như máu,

như được đúc từ huyết ngọc.

Nó chính là hồ Huyết Hồng Tồn sống bên trong Nguyệt. Mấy ngày này, Lý Bá Tiên luôn ở lại trong Bích Huyết tông, đã câu được rất nhiều cá, phần lớn đều bị bọn họ ăn hết rồi, Lục Diệp chỉ cầm đi một phần nhỏ còn lại.

Một lát sau, có cái bóng thật lớn từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước mặt Lục Diệp. Cuồng phong gào thét mà đến, Lục Diệp bị gió thổi vào mặt mơ hồ sinh ra đau đớn.

Cái bóng này đúng là con ửng xám tên Tiểu Hôi kia.

Nó cúi đầu, nhẹ nhàng mổ một cái, ngậm Huyết Hồng Tồn vào trong miệng, sau đó ngửa cổ nuốt xuống.

Lúc trước, tứ sư huynh từng nói Tiểu Hôi rất thích ăn Huyết Hồng Tồn này, cho nên thi thoảng Lục Diệp cũng mang vài con tới đây cho nó. Đương nhiên là không thể cho nó ăn no được, dẫu sao hình thể cũng chênh lệch quá lớn. Một con Huyết Hồng Tồn dài một thước bị Tiểu Hôi ngậm vào trong miệng, chẳng khác gì đang ngậm con giun.

Nhưng đúng là Tiểu Hôi rất thích món ăn này, khiến cho thái độ của nó với Lục Diệp cũng trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Vài chục năm qua, không ai quan tâm tới nó nhưng nó vẫn một mực canh giữ ở trụ sở Bích Huyết tông bên này, không rời không bỏ, mãi cho đến khi Lục Diệp đến, mới khiến cho nó có thêm một tia sức sống.

Tiểu Hôi ăn xong một con cá, lại nghiêng đầu nhìn Lục Diệp, trong đôi mắt ửng có chút chờ mong.

Lục Diệp lại vươn tay ném một con qua, Tiểu Hôi bắt vô cùng chính xác.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn nó rồi nói: "Tiểu Hôi, có thể đưa ta đi tới một nơi hay không?"

Tiểu Hôi cúi đầu quan sát hắn, lại cúi đầu xuống thấp hơn, cái mỏ cong cong mổ một cái, vừa vụng mổ trúng áo của Lục Diệp, sau đó nhẹ nhàng vẩy lên, ném Lục Diệp lên lưng nó.

Lục Diệp lập tức có chút đen mặt: "Người chỉ cần gạt đầu là được, ta có thể tự đi lên mà, người làm như vậy, ta mất hết cả mặt mũi rồi!"

Chương 314: Nhất Diệp Mau Giết Bọn Họ!!!

Nhưng lúc ấy, Tiểu Hôi đã giương cánh, cuồng phong dần dần gào thét, Lục Diệp cảm thấy trong nháy mắt thân thể đã trở thành không trọng lượng, phóng lên cao.

Hắn vội vàng hạ thấp người xuống, nằm trên lưng chim ưng, đồng thời thúc giục linh lực ngăn cản những đợt cuồng phong đập vào mặt kia.

Trong không trung vang lên tiếng ưng khiêu, tựa như nó đang hỏi Lục Diệp muốn đi phương hướng nào.

Lục Diệp lấy ra Thập Phân đồ của mình, tìm kiếm một lát rồi chỉ cho nó vị trí. Con ưng khổng lồ lập tức bay theo phương hướng kia.

Lục Diệp lại nhanh chóng thúc giục ẩn ký chiến trường, truyền cho nhị sư tỷ một tin tức.

Một lát sau, hắn nhận được hồi âm: "Đi trên đường cẩn thận, sớm quay về!"

Lục Diệp nằm trên tấm lưng cực kỳ rộng lớn của chim ưng, được tự mình trải nghiệm cái gì gọi là nhanh như chớp.

Tốc độ của Tiểu Hôi còn nhanh hơn phi hành linh khí của Thang Vũ kia rất nhiều. Dù sao nó cũng là một con yêu thú loại phi hành, còn có vài chục năm lắng đọng lại.

Lục Diệp nghiêm trọng hoài nghi rằng thực lực của Tiểu Hôi có thể sánh bằng một vị tu sĩ cửu tầng cảnh tu hành Thiên cấp

công pháp.

Chính là nó chịu giới hạn của quy tắc trong Linh Khê chiến trường, không thể đột phá được mà thôi.

Đến đây, bỗng dừng Lục Diệp lại nhớ tới hình ảnh tứ sư huynh tiêu sái ngự khí phi hành, trong lòng không khỏi có chút khát vọng, nhưng trước mắt tu vi của hắn quá thấp, muốn ngự khí phi hành, đương nhiên phải tăng cảnh giới lên.

Bình thường khi tu sĩ tới thất tầng cảnh, đều có khả năng ngự khí, nhưng muốn ngự khí phi hành, lại phải chờ tới bát, cửu tầng cảnh mới được. Chỉ có ở cảnh giới này, trong cơ thể mới đủ linh lực duy trì phi hành trong một khoảng thời gian.

Chờ sau khi lên tới cửu tầng cảnh, Lục Diệp có thể chuyển tu Thiên cấp công pháp, bởi vì chỉ có chuyển tu Thiên cấp công pháp, hắn mới có tư cách đi đột phá Linh Khê cảnh, tấn chức Vân Hà.

Khi tới Vân Hà cảnh, thân thể có thể bay lên không trung.

Có điều, chuyện này vẫn còn rất xa xôi với hắn.

Tiểu Hôi chẳng những bay rất nhanh, mà năng lực bay liên tục cũng rất mạnh. Một ngày một đêm sau, nó mới hạ xuống khôi phục thể lực. Về phần đồ ăn, đương nhiên nó không cần Lục Diệp để ý tới, tự nó có thể thoải mái bắt được một vài con vật ngoài dã ngoại, thậm chí còn ngậm trong mỏ chạy tới chia cho Lục Diệp cùng nhau ăn.

Với Lục Diệp, điều duy nhất khiến hắn có chút khó chịu trong chuyến đi này, chính là thời thời khắc khắc đều phải thúc giục linh lực bảo vệ bản thân, tránh cho bị đông cứng hoặc là bị cuồng phong thổi rơi xuống dưới.

Trên bầu trời vòng ngoài cơ bản không có một ai, cho nên một đường này, bọn họ đi tới đều thuận lợi vô cùng.

Mãi cho đến năm ngày sau, sắc trời dần muộn, Lục Diệp mới đến mục tiêu.

Trên Thập Phân đồ biểu hiện ra nơi này là Anh sơn.

Lục Diệp nghĩ rằng không thể hy vọng vào nhóm tán tu kia tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, bởi vậy, hẳn chỉ có thể tự mình nghĩ cách đi tìm người giúp đỡ.

Nhưng hẳn lại chẳng quen mấy người, nghĩ một hồi, bỗng dừng hẳn nghĩ tới Hoa Từ.

Ở thời điểm hẳn rời khỏi Anh sơn, nữ nhân này đã là ngũ tầng cảnh, thời gian dài đi qua như vậy, hẳn là nàng cũng đạt tới lục tầng cảnh rồi.

Tu vi như vậy đã đủ tư cách tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, quan trọng nhất là nàng theo con đường y tu, nếu hẳn bị thương, nàng có thể trị liệu.

Đương nhiên, Lục Diệp sẽ không bắt buộc nàng phải làm cái gì, nhân các hữu chí (mỗi người đều có chí hướng nguyện vọng của riêng mình, không thể miễn cưỡng).

Hoa Từ vốn là một y tu hành y tế thế, chưa chắc đã nguyện ý tham gia loại chiến sự hỗn loạn này.

Lần này hẳn đến đây chỉ ôm tâm lý thử một chút mà thôi.

Mặt khác, trước sau đã hai lần hẳn được người ta cứu mạng, bản thân lại biết nhóm tán tu sống không dễ dàng gì, hoàn cảnh rất không an toàn... Bởi vậy Lục Diệp mới nghĩ rằng, nếu trong khả năng của mình, hẳn có thể đón mấy người Hoa Từ sang Bích Huyết tông bên kia. Nếu bọn họ ở bên kia, ít nhất cũng có thể bảo đảm một chút an toàn.

Kỳ thực, từ khi hẳn rời khỏi Anh sơn, đã nghĩ tới chuyện này

rồi nhưng ở thời điểm đó, bản thân hắn cũng không biết trụ sở của Bích Huyết tông ở nơi nào, đương nhiên không cho phép bản thân mạo muội hứa hẹn điều gì.

Con ửng khổng lồ chậm rãi hạ xuống, một đợt cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, dãy Trúc lâu bốn phía đều phát ra tiếng vang kễ kễ kễ kễ đầy khó nhọc, từng bóng dáng từ bên trong Trúc lâu vội vàng chạy ra ngoài.

Từng đôi mắt ẩn chứa quang mang vừa lo lắng, không biết nên xử lý như thế nào, vừa đông đầy sợ hãi nhìn về phía con ửng khổng lồ kia.

Lục Diệp thấy được Hoa Từ và Nguyễn Linh Ngọc, cũng thấy được thân hình khô ngô của Khổng Ngưu, nhưng ở nơi này cũng có thêm vài người hắn không biết . . .

Hắn cho rằng trong khoảng thời gian này Tán Du xã vừa thu nhận thành viên mới?

Nhưng khiến cho Lục Diệp cảm thấy hoang mang chính là, tu vi của mấy gương mặt xa lạ kia đều không tệ, trong đó lại có một thất tầng cảnh, một lục tầng cảnh . . .

Thất tầng cảnh kia mở miệng cao giọng hét: "Là vị đạo hữu nào đại giá quang lâm?" Đồng thời người này lập tức hướng ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, ngầm thúc giục linh lực.

Lục Diệp nhìn Hoa Từ, tươi cười trên mặt dần dần thu lại. Hắn nhìn thấy một vết thương rõ ràng ngay tại phần cổ trắng nõn của Hoa Từ, đó là thương tích do lợi khí gây ra. Vết thương trên cổ nàng rõ ràng như vậy, hiển nhiên là không nhẹ. Nhưng xem góc độ và vị trí của vết thương kia, không quá giống như bị người chém phải, ngược lại càng giống tự Hoa Từ gây ra hơn. . .

Nữ nhân này không có chuyện gì, bỗng dừng lại muốn tự tử như vậy? Lục Diệp nhú mày.

Cùng lúc đó, bỗng nhiên Hoa Từ nâng tay lên, trong tay bấm pháp quyết, một tầng sóng khí màu xám lấy nàng làm trung tâm, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được, âm âm thổi quét ra bốn phía.

Nguyễn Linh Ngọc đứng bên cạnh Hoa Từ lập tức kêu lớn lên: "Nhất Diệp mau giết bọn họ, bọn họ là người của Vạn Ma lĩnh!"

Tiếp đó, chỉ nghe “Oanh” một tiếng, Khổng Ngưu đã xưng phong liễu chết lao về phía một tu sĩ ngũ tầng cảnh. Chỉ trong nháy mắt, đối phương đã chiến thành một đoàn với người lạ mặt mà Lục Diệp chưa từng gặp kia.

Chương 315: Thủ Đoạn Của Hoa Từ!!!

Hiện giờ Khổng Ngưu cũng là ngũ tạng cảnh, thực lực của đối thủ tương đương với hắn, nhưng chỉ vừa tiếp xúc, tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia đã không địch lại, đơn giản là vì từ bên trong miệng mũi của đối phương, lại có thứ gì đó dạng như cái nắm, nhanh chóng mọc dài ra, làm nhiễu loạn tinh thần.

Và không chỉ tu sĩ ngũ tạng cảnh nọ gặp phải cảnh ngộ như vậy, mấy gương mặt xa lạ kia đều là như thế, nhất là tu sĩ thất tạng cảnh, tình huống của gã càng thêm nghiêm trọng. Khi một đám cái nắm nho nhỏ bỗng nhiên sinh ra từ thất khiếu, gã lập tức bóp nát toàn bộ, sau đó cúi đầu nhìn lại, trên tay toàn là máu tươi, gã phản ứng khá nhanh, lập tức quát lên: "Tiện tỳ dám hạ độc!"

Khi nói chuyện, thân hình gã đã bắn lên, trực tiếp giết về phía Hoa Từ.

Oanh. . .

Hai chân Lục Diệp đạp lên lưng chim ưng, lộn nhào một cái rồi vọt tới trước mặt Hoa Từ và Nguyễn Linh Ngọc, trường đao trong tay ra khỏi vỏ, một đao chém ngang tới.

Linh quang màu lửa đỏ cắt qua không gian, chém ra một mảnh đốm lửa, lực lượng thật lớn chém lui thất tạng cảnh nọ, Lục Diệp cũng lui về phía sau hai bước, nhưng rất nhanh đã ổn định được thân hình, một cước dẫm nát sàn nhà Trúc lâu, rồi ngang nhiên bổ nhào tới.

Hai bóng dáng tiến tiến lui lui, hai thanh linh khí không ngừng

tương giao, phát ra tiếng vang đing đing đang đang trong trẻo.

Từ khi tu hành đến nay, Lục Diệp vẫn chưa từng giao thủ với tu sĩ thất tầng cảnh, lần này vừa chạm mặt, đã lập tức cảm thấy áp lực vô cùng. Nhưng hiện giờ thực lực của hắn đã mạnh mẽ hơn lúc tham gia một trận chiến tại Kim Quang đỉnh rất nhiều, mặc dù tu vi vẫn chỉ là ngũ tầng cảnh nhưng kỹ xảo giết địch trên người lại có tăng lên thật lớn sau khi trải qua tứ sư huynh ma luyện.

Ở trên tay hắn, Bàn Sơn đao giống như có sinh mệnh của chính mình, chém ra đao đạo ánh đao. Chỉ giao thủ trong vòng mấy nhịp hô hấp nhưng thất tầng cảnh kia đã bị Lục Diệp tìm được cơ hội, một đao chém thẳng vào ngực bụng, phá tan linh lực hộ thể, trên ngực bụng của đối phương lập tức xuất hiện một miệng vết thương dài cả thước, máu thịt lật tung, huyết dịch chảy đầm đìa.

Thất tầng cảnh kia lão đảo lui về phía sau, vẻ mặt đầy kinh ngạc, rõ ràng là không ngờ nổi bản thân mình lại bị một tu sĩ ngũ tầng cảnh làm bị thương.

Nhưng Lục Diệp không cho gã có thời gian nghỉ nhiều, lại dẫn thân xông tới.

Lại giao phong mấy nhịp hô hấp nữa, trên người thất tầng cảnh kia lại xuất hiện thêm một vết thương.

Về kinh ngạc trong ánh mắt gã đã biến thành kinh hãi, bởi vì gã phát hiện tu sĩ ngũ tầng cảnh không biết từ nơi này nhảy ra này, lại có tốc độ ra tay và lực đạo còn mạnh và nhanh hơn bản thân mình một phần. Và điều càng khiến gã cảm thấy hoảng sợ chính là, thanh đao trong tay đối phương có lực sát thương rất mạnh, một khi bị chém trúng, chắc chắn sẽ bị thương.

Trước mắt xuất hiện phức thị (chỉ trong cùng một thời gian mà nhìn thấy hai hình ảnh chồng vào nhau), lỗ tai cũng bắt đầu vù vù rung động, gã cũng không biết rút cuộc bản thân đã trúng loại

độc gì, nhưng linh lực toàn thân đang nhanh chóng trôi đi, cùng với bên trong thất khiếu cứ liên tục mọc lên một cái lại một cái năm có năm màu rực rỡ...

Đúng là những cái năm kia đang nhanh chóng cắn nuốt linh lực của gã.

Gã thầm hạ quyết tâm, phải tốc chiến tốc thắng, sau đó bắt tiện tỳ kia mới có thể giải được độc!

Nghĩ đến đây, gã quyết định thật nhanh, đưa tay vào sờ bên trong túi trữ vật, lấy ra một kiện linh khí, trong miệng quát khê: "Đi!"

Linh khí kia lập tức hóa thành một luồng lưu quang, lấy thế sét đánh về phía Lục Diệp.

Phải biết rằng, tối tu vi thất tầng cảnh, đã có thể tu hành ngự khí chi đạo .

Ngay thời điểm lưu quang kia xuất hiện, lông tơ cả người Lục Diệp đều dựng thẳng lên, cảm giác nguy cơ thật lớn bao phủ lấy hắn. Ánh mắt hắn nhanh chóng nhìn thẳng vào một luồng lưu quang kia...

Tựa như trong nháy mắt này thời gian đã đi chậm lại, bởi vì hắn đã thấy được góc độ cùng với phương hướng đánh úp lại của lưu quang kia, thậm chí còn thấy được bản thể của linh khí được lưu quang kia bao bọc ở bên trong.

Hiệu quả rèn luyện của Long tuyền thối thể, cùng với lân giáp lấy được từ bên trong Long tuyền không chỉ đơn giản là làm thể phách trở nên mạnh mẽ hơn. Ngược lại, cùng với gia tăng thể phách, nhãn lực của Lục Diệp cũng trở nên càng ngày càng mạnh.

Nói một cách đơn giản, hiện giờ ánh mắt của hắn có thể bắt giữ được những vật phẩm có tốc độ nhanh hơn, đồng thời cũng sẽ

có tốc độ phản ứng nhanh hơn.

Nhưng nhìn được thì sao chứ, vẫn là không ngăn được! Lúc này vung đao đã không còn kịp nữa rồi, tốc độ của lưu quang kia quá nhanh.

Lục Diệp quyết định thúc giục linh lực, phần ngực xuất hiện một đạo Ngự Thủ linh văn, linh lực liên tục rót vào trong đó.

Oanh một tiếng, linh lực nổ tung, Lục Diệp kêu rên một tiếng, nơi yết hầu hơi ngọt, miệng đầy vị máu tanh nhưng hai chân lại như mọc rễ, vững vàng cắm thẳng vào đại địa, nhưng cả người lại bị một luồng lực lượng mạnh mẽ thúc đẩy, hai chân bị kéo lê trên mặt đất tạo ra hai dấu vết cực sâu.

"Nhất Diệp!" Nguyễn Linh Ngọc đứng ở bên người Hoa Từ kinh hô, mặt mũi trắng bệch.

Cùng lúc đó, Hoa Từ cắn răng một cái, pháp quyết trong tay lại biến đổi.

Phốc phốc phốc. . .

Một tiếng trầm đục truyền ra, một đám nấm nhỏ sinh ra bên trong thất khiếu của thất tầng cảnh kia lập tức nổ tung, bào tử phấn rải rác trên mặt gã. Cùng lúc ấy, người nọ há miệng kêu thảm thiết, cả mặt bị dính đầy axit, phát ra tiếng vang “lạp lap”, chỉ trong nháy mắt máu thịt đã mơ hồ.

Lục Diệp nâng đao, một đao chém bay luồng linh quang vẫn đang không ngừng đánh về phía ngực hắn, sau đó thân hình lao ra, dưới cái nhìn chăm chú đầy kinh hãi của tu sĩ thất tầng cảnh kia, đâm thẳng một đao tới.

Bàn Sơn đao được gia trì Phong Duệ linh văn đâm thẳng vào từ phần ngực của đối phương, sau đó chui ra từ phía sau lưng.

Lục Diệp rút đao, máu tươi trào ra.

"A!" Lại có tiếng kêu thảm thiết truyền tới, Lục Diệp quay đầu lại vừa thấy, lục tầng cảnh kia đã bị Tiểu Hôi ngậm ngoài miệng, cũng không biết là gã trêu chọc Tiểu Hôi như thế nào, cũng có thể là Tiểu Hôi chủ động ra tay.

Chỉ biết là lúc này mỏ chim thật lớn khép lại, người nọ trực tiếp bị chia làm hai nửa, máu tươi nội tạng hoa lạp lạp rơi xuống đất.

Chương 316: Ân Cứu Mạng, Đàn Lầy Thân Báo Đáp!!!

Cùng lúc đó, Khổng Ngưu cũng giải quyết xong đối thủ của mình. Nếu xét về thực lực chân chính, Khổng Ngưu chưa chắc đã là đối thủ của người nọ, dù sao hắn cũng vừa tấn chức ngũ tăng cảnh không bao lâu, nhưng tất cả những người từ ngoài đến này đều không hề hay biết gì đã trúng độc của Hoa Từ. Khiến cho lúc Hoa Từ kíp nổ những vật chất kịch độc tiềm tàng kia, thực lực bọn họ đều bị giảm xuống.

Khi chiến đấu sinh tử cùng người, bỗng nhiên từ bên trong mắt mũi sinh ra một vài cái nắm nho nhỏ, bất cứ ai cũng bị chuyện này dọa sợ, nhất là những cái nắm nhỏ kia còn đang nhanh chóng hấp thu linh lực của bản thân mà lớn lên. . .

Chiến đấu gấp gáp đã xong, Lục Diệp vẩy vẩy máu tươi trên trường đao rồi tra đao vào vỏ, tiếp theo mới không nhịn được đưa tay xoa xoa vị trí khó chịu trước ngực, tuy có Ngự Thủ linh văn chặn không cho linh khí kia sát thương nhưng lại không thể giảm bớt lực đạo va chạm.

"Người nào?" Lục Diệp nhíu mày.

Hắn vừa đến nơi đây, còn không chưa kịp phản ứng xem ở đây đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên Hoa Từ gây rối loạn, ngay sau đó Nguyễn Linh Ngọc hô một tiếng, đại chiến bạo phát.

"Mấy con chó nhà có tang từ vòng trong chạy đến." Hoa Từ nhàn nhạt giải thích một tiếng, sao đó hướng ánh mắt thân thiết nhìn về phía Lục Diệp: "Không sao chứ?"

Lục Diệp lắc lắc đầu.

"Tiến vào rồi nói." Hoa Từ lắc mình đi vào bên trong Trúc lâu.

Lục Diệp nhắc chân đi theo.

Nguyễn Linh Ngọc ở lại bên ngoài, cùng Khổng Ngưu quét dọn chiến trường.

Vào trong phòng, Hoa Từ rót cho Lục Diệp chén nước, hẩn nhìn thấy vẻ mỗi mệt trên mặt nàng đã được thả lỏng một chút, hiển nhiên là trong khoảng thời gian này cuộc sống của nàng không được tốt lắm.

Lục Diệp bưng chén lên uống một ngụm, nhàn nhạt hỏi: "Bị người theo dõi?"

Tuy Hoa Từ không nói quá nhiều, nhưng Lục Diệp cũng mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra. Kỳ thực, từ khi hẩn ở Anh sơn đã từng lo nghĩ về chuyện này rồi.

Danh khí của Hoa Từ ở phường thị gần đâu không nhỏ, rất nhiều tu sĩ bị thương đều sẽ tìm nàng trị liệu. Tuy làm như vậy có thể kiếm một chút vật tư tu hành vào tay, nhưng lỡ như một ngày nào đó bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh có thực lực mạnh mẽ nhìn chăm chăm vào, thì những người của Tán Du xã này lại không thể phản kháng.

Những nơi này là vòng ngoài cùng của chiến trường, thêm nữa, bản thân Hoa Từ có tu vi ngũ tầng cảnh, và mười mấy người Tán Du xã bọn họ tụ chung một chỗ, hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút lực lượng tự bảo vệ mình.

Nhưng đời người mà, không thể cứ luôn thuận buồm xuôi gió như vậy.

Đúng là Hoa Từ vẫn bị người theo dõi, mới bắt đầu chỉ vì tu sĩ thất tầng cảnh kia bị thương, mới mộ danh tìm tới Hoa Từ nhờ

chữa. Đối phương thuộc trận doanh Vạn Ma lĩnh, tất nhiên là Hoa Từ không muốn chữa trị, nhưng nàng lại e sợ nắm tay không người khác đại, chỉ có thể trị liệu cho đối phương.

Chờ sau khi thương tích của thất tăng cảnh kia khỏi rồi, đối phương giở trò vô lại nhất quyết không đi, còn đưa ra yêu cầu cực kỳ quá đáng, muốn Hoa Từ thay gã kiếm linh thạch tu hành. Ở trong mắt gã, một vị y tu xuất thân tán tu chính là một gốc cây rụng tiền, chỉ cần khống chế tốt gốc cây rụng tiền Hoa Từ này, gã sẽ không cần mạo hiểm phiêu lưu vào vòng trong đánh giết nữa.

Và cũng vì gã tranh đấu cùng người vòng trong bị thương, mới chạy tới vòng ngoài.

Loại tình huống này đã liên tục kéo dài hơn 20 ngày, mấy ngày nay, toàn bộ linh thạch mà Hoa Từ kiếm được tại phường thị, đều phải giao cho đối phương, nàng lấy những thứ này để đổi lấy sự bình an cho đám người Nguyễn Linh Ngọc.

"Những người khác đâu?"

Lần trước khi Lục Diệp tới đây, Tán Du xã vẫn còn mười mấy người nhưng lần này chỉ còn lại ba.

"Bị giết rồi." Hoa Từ thở dài một tiếng, thất tăng cảnh kia muốn khống chế Hoa Từ, đương nhiên là đám người Khổng Ngưu không chịu, bọn họ đã bùng nổ xung đột cùng đối phương, kết quả là mười mấy người của Tán Du xã đã chết chỉ còn lại vài người.

Nếu không phải Hoa Từ lấy tánh mạng bản thân ra làm uy hiếp, chỉ sợ cả Tán Du xã đã bị giết sạch chỉ còn lại một mình nàng, vết thương ở phần cổ của nàng cũng tới vì lý do đó.

Mãi cho đến hôm nay, bỗng nhiên Lục Diệp tìm đến, gần như Hoa Từ đã ra tay mà không do dự chút nào, bởi vì nàng không cần biết Lục Diệp tới nơi này để làm gì, nhưng một khi hẳn biết tình

cảnh của nàng, khẳng định sẽ ra tay. Và nếu đã như thế, vậy tiên hạ thủ vi cường!

Cũng may Lục Diệp còn mạnh mẽ hơn nàng tưởng tượng, hẳn đã thuận lợi giải quyết thất tăng cảnh kia.

Hoa Từ cảm nhận được ánh mắt của Lục Diệp, lập tức nâng tay lên che lại vết thương, lộ ra nụ cười dịu dàng trước sau như một: "Mặc kệ như thế nào, ta cũng phải cảm ơn người."

Lục Diệp khoát tay: "Không có ta, chắc bọn họ cũng không sống được bao lâu."

Hắn không biết rốt cuộc Hoa Từ đã động tay động chân gì trên người bọn họ, nhưng hắn lại tận mắt chứng kiến thảm trạng vừa rồi của mấy người kia, trong lòng cũng hiểu dù không có mình, chỉ cần qua thêm một đoạn thời gian nữa, Hoa Từ cũng có thể giết chết mấy người kia. Và đương nhiên, chắc chắn hành động của nàng sẽ mang theo một chút mạo hiểm.

Hoa Từ là y tu, nhưng y tu cũng biết giết người.

Theo Lục Diệp biết, trong y tu có một nhóm gia hỏa thích dụng độc, bị gọi là độc y. Bình thường, đám gia hỏa ấy có thể giết người trong vô hình, hơn nữa người bị bọn họ giết, đều có tử trạng thê thảm vô cùng.

"Không nói ta, nói về người đi, Lục Nhất Diệp đại danh鼎鼎鼎鼎, không ở Bích Huyết tông bên kia hưởng phúc, vì sao lại chạy đến nơi đây? Người đã đánh mất thứ gì ở nơi này sao?" Hiển nhiên là nàng cũng có nghe qua tin tức về đại chiến Kim Quang鼎鼎鼎鼎.

Trên trán Lục Diệp nổi đầy gân xanh: "Ta tên là Lục Diệp!"

"Hả?" Hoa Từ lộ vẻ mặt ngoài ý muốn: "Ta còn nhớ có người nói với ta rằng hắn họ Lục, tên là Nhất Diệp, chẳng lẽ người đó đã gạt ta?"

Nàng lập tức hướng ánh mắt sâu kín nhìn Lục Diệp rồi chậm rãi lắc đầu: "Quả nhiên, không thể tin được lời nói của nam nhân." Lại thở dài: "Nhưng mà quên đi, ai bảo người đã cứu ta chứ? Trong tiểu thuyết có nói, ân cứu mạng không biết nên báo đáp thế nào, đành lấy thân báo đáp. . ."

Chương 317: Nhanh Như Vây Người Đã Xong Rồi???

Giọng nói của nàng từ từ nhỏ đi, Lục Diệp nhướng mày, nhìn về phía Hoa Từ, rồi bắt gặp nàng với vẻ mặt thẹn thùng đang cúi đầu. Lúc nàng nói chuyện, bàn tay đặt trên chiếc cổ ngọc chạm rai trượt xuống, từ từ đặt lên vạt áo.

Bỗng nhiên Lục Diệp có chút miệng đắng lưỡi khô, trông mắt nhìn đăm đăm.

Hạnh phúc tới không khỏi quá nhanh đi?

Chẳng lẽ loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, rồi được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ này cũng sẽ phát sinh trên người ta?

Hoa Từ vuốt phẳng nếp uốn trên vạt áo, động tác thật cẩn thận tỉ mỉ. . .

Tầm mắt Lục Diệp hơi nâng lên phía trên một chút, lập tức đối diện với một đôi ánh mắt đầy vẻ chế nhạo, trêu tức.

Lục Diệp nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu. Hắn lại sinh ra chút tâm lý chờ mong với nữ nhân đối diện này, hẳn đúng là một cục phân mà!

Trong Trúc lâu, Hoa Từ cười yếu ớt thản nhiên, Lục Diệp lộ vẻ mặt khó chịu.

Một hồi lâu sau, Hoa Từ mới khẽ cười nói: "Người cứu ta một lần, ta cứu người hai lần, tính xuống người còn thiếu ta một lần, dù muốn lấy thân báo đáp, cũng nên là người lấy thân báo đáp ta!"

"Người nói rất có đạo lý!" Lục Diệp không ngừng gật đầu.

Có đạo lý gì lại từ chối loại chuyện tốt này? Nói xong, hắn lập tức tiến lên hai bước, nâng tay cởi áo tháo thắt lưng.

Nụ cười trên mặt Hoa Từ không đổi, nàng cứ ngồi yên nhìn hắn như vậy.

Lục Diệp cởi bỏ áo xong, lại muốn cởi quần, hàng chân mày của Hoa Từ hơi giật một cái.

"Hoa Từ tử!" Bỗng nhiên Linh Ngọc đẩy cửa xông vào, đối diện với ánh mắt Lục Diệp trong tình trạng lớp áo bên trên thông thoáng, còn bàn tay bên dưới đang túm quần.

Không khí bỗng nhiên trở nên im lặng.

"Xin lỗi đã quấy rầy rồi!" Linh Ngọc nhanh chóng lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, trái tim đập bình bình loạn xạ, hai má nóng lên. Nàng cũng không biết từ khi nào Hoa Từ và Nhất Diệp sư huynh đã. . .

Trách không được Nhất Diệp sư huynh lại không quản ngàn dặm xa xôi chạy về tìm Hoa Từ tử.

Trong phòng, Lục Diệp chậm rãi mặc lại y phục, rồi gật gật đầu với Hoa Từ: "Người lợi hại!"

Hoa Từ bưng chén nước lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, có chút lười biếng nói: "Như vậy, lần này người đến là muốn làm gì?"

Tâm trạng Lục Diệp đã bình tĩnh lại một chút, hắn lập tức nói ra mục đích của bản thân.

Hoa Từ gật đầu: "Như vậy sao. . . Để ta cân nhắc một chút."

Lục Diệp không miễn cưỡng nàng, và loại chuyện này cũng không miễn cưỡng được: "Được, người cứ từ từ cân nhắc đi."

Sau đó, hắn xoay người đẩy cửa đi ra ngoài, lại nhìn thấy Khổng Ngưu đang đứng thẳng ở bên kia, bốn mắt nhìn nhau. Khổng Ngưu có tính cách chắc phác, lập tức xông lên, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc nhìn Lục Diệp, Nguyễn Linh Ngọc lại đỏ mặt đứng ở một bên, làm như không dám nhìn Lục Diệp, nhưng chốc chốc lại lén lút liếc nhìn hắn một cái.

Lục Diệp cảm thấy cần thiết phải giải thích với nàng một chút. Đường như vừa rồi tiểu cô nương đã bị dọa sợ rồi, nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, Nguyễn Linh Ngọc đã nói trước: "Nhất Diệp sư huynh, nhanh như vậy người đã xong rồi?"

Sau khi nàng nói xong, mới ý thức được trong lời nói của mình có chút không ổn, lại nói tiếp: "Ý của ta là, người không cần ở lại bên Hoa Từ tỷ nhiều hơn một chút sao?"

Lục Diệp hít sâu một hơi, quyết định không nói nữa.

Cửa phòng phía sau bị mở ra, Hoa Từ cất bước từ bên trong đi tới: "Ta cần nhắc xong rồi."

"Nhanh như vậy?" Lục Diệp ngạc nhiên.

"Không phải người cũng rất nhanh sao?" Hoa Từ chế nhạo một câu.

Lục Diệp nhìn chăm chăm vào cái cổ thon dài trắng nõn của đối phương, cổ nén xúc động muốn lao lên bóp chết nàng, bỗng nhiên hắn phát hiện ra, bản thân mình quyết định tới đây tìm Hoa Từ đúng là sai lầm quá mức.

Loại nữ nhân này nên mặc cho nàng tự sinh tự diệt.

Hoa Từ giải thích với Nguyễn Linh Ngọc và Khổng Ngưu: "Lúc trước các người cũng nghe nói rồi, Nhất Diệp là đệ tử của Bích Huyết tông. Lần này hắn tới là muốn đưa chúng ta về Bích Huyết tông bên kia. Ta quyết định đi cùng hắn, nếu hai người các người

nguyện ý có thể đi cùng, nếu không lại tự mình lang bạt thôi."

Tới lúc này, Nguyễn Linh Ngọc mới hiểu mục đích tới đây của Lục Diệp, nàng lập tức hưng phấn gật đầu: "Ta nguyện ý!"

Khổng Ngưu buồn bực không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng gật đầu bày tỏ thái độ của mình.

"Vậy đi thôi?" Hoa Từ nhìn về phía Lục Diệp.

"Đi nào!" Lục Diệp vẫy tay một cái.

Chuyện lần này, tuy đầy ngạc nhiên bất ngờ nhưng cuối cùng vẫn kết thúc thuận lợi.

Ban đầu hẳn đã nghĩ tới tình huống nếu Hoa Từ từ chối, hẳn có nên khuyên nhủ nàng một chút hay không, nhưng khiến cho hẳn không nghĩ tới chính là, Hoa Từ lại nhận lời một cách sáng khoái tới vậy.

Nghĩ một chút lại thấy, có lẽ quyết định này của nàng có liên quan tới chuyện Tán Du xã vừa gặp phải. Tán Du xã vốn có mười một người, lại bị giết hết chỉ còn lại ba. Lần này là Lục Diệp may mắn gặp dịp, đã tới đúng lúc trợ giúp Hoa Từ giết thắt tăng cảnh kia nhưng không ai dám đảm bảo, về sau nàng sẽ không tiếp tục gặp phải chuyện như vậy nữa.

Đâu phải mỗi lần đều may mắn kiểu này?

Nhưng đi cùng Lục Diệp tới Bích Huyết tông bên kia lại khác, có Lục Diệp chiếu cố, hẳn là bọn họ sẽ không gặp phải tình huống này nữa đâu.

Phần lưng của con ửng khổng lồ thật rộng rãi, bốn người ngồi lên vẫn còn dư dả. Ngay khi con ửng khổng lồ giương cánh bay cao, phóng lên bầu trời, sắc mặt Khổng Ngưu trở thành trắng bệch trong nháy mắt, Nguyễn Linh Ngọc lại thét chói tai liên tục, chỉ có

Hoa Từ vẫn thản nhiên như không, nhưng đôi bàn tay nắm thật chặt lại lộ rõ nội tâm bất an của nàng.

Sau khi mấy người bọn họ vượt qua chút cảm giác không khoẻ lúc ban đầu, rất nhanh Nguyễn Linh Ngọc đã bị gọi lên hứng thú, thỉnh thoảng nàng còn dang rộng hai cánh tay, lớn tiếng hô to. Ngay cả Hoa Từ, thi thoảng cũng ló đầu nhìn xuống dưới, tựa như một tiểu cô nương chưa từng trải sự đời.

Riêng một mình Khổng Ngưu lại ngồi ngay ngắn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Lục Diệp thấy trạng thái của hắn không đúng lắm, mới thân thiết hỏi một tiếng: "Khổng Ngưu, không sao chứ?"

Khổng Ngưu mấp máy môi, gian khổ phun ra vài tiếng: "Không có việc gì nhưng cao quá."

Chương 318: Nếu Được, Hãy Thu Bọn Họ Vào Tông Môn!!!

Hoa Từ và Nguyễn Linh Ngọc đều ngạc nhiên nhìn Khổng Ngưu, giống như không nghĩ tới hán tử khôi ngô có tích cách thành thật này lại có một mặt yếu đuối như vậy.

Trên đường tới đây, Lục Diệp đi mất khoảng năm ngày thời gian, và khi trở về cũng vậy.

Mấy ngày sau, con ửng khổng lồ dừng trên quảng trường của trụ sở Bích Huyết tông, mấy người theo thứ tự nhảy xuống, Khổng Ngưu phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, há mồm to thở dốc, giống như người vừa bị chìm xuống nước, được vớt lên bờ.

Tiểu cô nương Nguyễn Linh Ngọc đi qua nhẹ nhàng vỗ lưng cho hắn.

Hoa Từ ôm hai tay trước bụng, đánh giá trên dưới một hồi: "Đây là trụ sở Bích Huyết tông?"

Lục Diệp vừa lấy ra Huyết Hồng Tồn khao Tiểu Hôi một phen vừa gật đầu: "Có chút tiêu điều, dù sao cũng vài chục năm rồi không ai quản lý."

Tiểu Hôi ăn xong mấy con Huyết Hồng Tồn, lại giương cánh bay đi, đậu ở trên đỉnh núi gần đây.

Lục Diệp thúc giục ấn ký chiến trường truyền tin tức ra ngoài, báo bình an cho nhị sư tỷ, sau đó mới dẫn đám người Hoa Từ vào bên trong trụ sở.

Lại nói, Lục Diệp cũng không quá hiểu biết về trụ sở nhà mình,

rất nhiều nơi hần chưa từng đi. Lúc trước, địa điểm mà hần viếng thăm nhiều nhất chính là Luyện Công phòng, vào cũng chủ yếu ở bên kia tu hành.

Bởi vậy, một phen thăm dò này khá thú vị.

Sau đó, hần tìm được chỗ ở cho đám người Hoa Từ, lại dẫn bọn họ tới phường thị bên kia đi một vòng.

Đây cũng là lần đầu tiên Lục Diệp qua phường thị bên này, cũng không biết Trần Dục nhận được tin tức từ nơi đâu, đã nhanh chóng tiến đến tiếp đãi. Có lẽ hần cho rằng Lục Diệp tới đây điều tra tình huống phường thị, cho nên khắp nơi khắp chốn đều lộ ra vẻ cẩn thận, một mực đi theo bên người Lục Diệp, và càng thêm để bụng tới đám người Hoa Từ có mối quan hệ không quá rõ ràng với hần.

Quy mô của phường thị tại Bích Huyết tông bên này không nhỏ, thậm chí còn lớn hơn tất cả những phường thị Lục Diệp từng nhìn thấy trước kia, vị trí của nó nằm ở khu vực ngoài cùng nhất của trụ sở.

Nhóm tán tu đều là hạng người tính cách cẩn thận, dù vài chục năm nay, vẫn không một ai đi tới trụ sở Bích Huyết tông nhưng bọn họ cũng không dám bước vào bên trong trụ sở.

Cho nên tuy bên này rộn ràng nhộn nháo nhưng chẳng gây nên quá nhiều ảnh hưởng tới trụ sở bên kia, ngược lại còn mang tới cho nơi này thật nhiều nhân khí.

Kỳ thật bên này có phường thị cũng tiện cho Lục Diệp một chút, bởi vì thời điểm hần tu hành chủ yếu là tiêu hao linh đan, hiện giờ trong tay hần đang có khá nhiều linh thạch, có thể dùng linh thạch mua linh đan ở nơi này.

Ngay sau khi Trần Dục biết được Hoa Từ là một y tu, thái độ

của hần lại càng thêm nhiệt tình. Cũng đơn giản thôi, bởi vì số lượng y tu trong đám tán tu bên này quá ít, một khi phát sinh tranh đấu cùng người bị thương, người nào có điều kiện tốt một chút, sẽ phục dụng Liệu Thương đan, người nào có điều kiện kém hơn chỉ có thể dựa vào bản thân chậm rãi khôi phục.

Có thể tưởng tượng ra ngay, nếu Hoa Từ mở nơi trị liệu ở bên cạnh, tất nhiên việc làm ăn sẽ thịnh vượng.

Một phen đi lại, hoặc ít hoặc nhiều, đám người Hoa Từ cũng có một chút hiểu biết về bên này, Lục Diệp trực tiếp cáo từ rồi đi, để bọn họ tự mình hành động.

Hơn mười ngày rồi, hần không trở về bản tông, tuy lúc trước, hần đã đưa tin báo bình an cho nhị sư tỷ nhưng có lẽ nhị sư tỷ vẫn hơi lo lắng.

Ngay khi hần thông qua Thiên Cơ trụ quay về bản tông, nhị sư tỷ đã chuẩn bị xong một bàn dược thiện.

Lục Diệp ăn uống nhồm nhoàm, nhưng không có tứ sư huynh ở bên, hần cứ thấy nơi này thiếu đi một chút náo nhiệt.

Thủy Uyên không muốn ăn, đây đều là nàng làm cho Lục Diệp. Nàng ngồi bên cạnh, vừa gấp đồ ăn cho Lục Diệp vừa nói: "Về mấy người đệ mới mang về trụ sở đó, nếu cảm thấy có thể tin được, hãy thu vào tông môn đi."

Lục Diệp mở miệng nói mơ hồ không rõ: "Có thể chứ?"

Thủy Uyên mỉm cười: "Đệ là trấn thủ sứ, có quyền quyết định thu người hay không, trước kia vì tình thế bức bách cho nên chúng ta không thu người nhưng hiện giờ nếu đã mở cửa rồi, vậy không sao cả. Chúng ta chẳng những muốn thu, còn phải thu thật nhiều. Chuyện này có liên quan tới khả năng truyền thừa về sau của tông môn chúng ta. Cả những tán tu khác nữa, nếu bọn họ cố ý muốn

tới nương tựa, đều có thể tận tình tiếp nhận. Làm như thế, về sau nếu trụ sở bên kia gặp phải chuyện gì, ví dụ như bị người khác tuyên chiến, thì dưới tay của đệ cũng có người dùng được."

"Ta đã biết."

"Đệ cứ tự mình cân nhắc chuyện thu nhận người này đi, ta và lão đầu tử đều không có ý kiến gì, có nhận những tán tu kia cũng không sao cả, nhưng nếu muốn thu nhận bọn họ vào tông môn, đệ cần phải đưa bọn họ quay về bản tông. Ở bên này, ta cần phải đăng ký tạo sách, cũng cần điều tra rõ lai lịch."

"Được."

Ngay lúc hần đang ăn cơm, Y Y lại chạy tới, ngồi ở bên người Lục Diệp, cười mỉm nhìn hần.

"Có chuyện gì tốt ư?" Lục Diệp nhìn nàng.

"Không có việc gì." Y Y lắc đầu: "Chỉ là nhiều ngày không thấy người nên đến gặp người."

"Thần thần bí bí!" Lục Diệp nuốt đồ ăn trong miệng: "Đúng rồi, có chuyện này muốn nói với người, còn nhớ cô nương Linh Ngọc kia không?"

"Còn nhớ nha, cả đám người Hoa Từ tử nữa." Y Y gật đầu, bỗng nhiên có chút khẩn trương hỏi: "Bọn họ làm sao vậy?"

"Tán Du xã bên kia gặp phải chút chuyện, đã chết chỉ còn lại ba người. Đừng lo lắng, Hoa Từ và Linh Ngọc không sao, ta đã đưa bọn họ tới trụ sở rồi."

Y Y mở lớn mắt: "Người đã đưa Linh Ngọc đến trụ sở rồi?" Nói xong, nàng lập tức lắc mình xông ra ngoài, chỉ nghe âm thanh truyền đến: "Ta đi xem Linh Ngọc!"

Ngay sau đó, lại nghe được tiếng gào của Y Y: "Hổ Phách, Hổ Phách!"

"Chờ ta một chút!" Lục Diệp quay đầu gọi, nhưng chẳng có tiếng đáp lại, không nhìn được lắt lắt đầu: "Hấp tấp quá đi."

Sau đó, hắn ăn hai ba miếng đã tiêu diệt xong mọi thứ trên bàn, mới vỗ bụng đứng lên: "Nhị sư tỷ, ta đưa nàng tiến vào trụ sở."

"Đi thôi." Thủy Uyên đáp lời, đi lại gần thu dọn bát đĩa.

Chương 319: Ta Không Đi, Ai Nhặt Xác Cho Người?

Lục Diệp đi ra ngoài dạo qua một vòng, nhưng lại không tìm được Y Y và Hồ Phách!

Cuối cùng, hắn cũng xác định được bọn họ đã không còn ở bản tông nữa rồi.

Và khi hắn tiến vào trụ sở, rốt cuộc cũng tìm được Y Y đang chụm đầu cùng một chỗ, tán gẫu với Linh Ngọc rồi.

Lục Diệp không hiểu ra sao, đi qua nhìn nàng: "Người vào bằng cách nào?"

Y Y là Trình linh phối cùng Hồ Phách, cũng tương đương với cách nói Hồ Phách là sủng thú của Y Y. Và theo đạo lý, không có Lục Diệp dẫn đường, bọn họ không thể vào được trụ sở.

Y Y đắc ý dạt dào giơ tay phải lên, thúc giục linh lực, trên mu bàn tay kia lập tức xuất hiện một đạo ấn ký chiến trường!

Lục Diệp cảm thấy ngạc nhiên hỏi: "Người cũng có thể sở hữu ấn ký?"

"Là chưởng giáo đóng dấu cho ta." Y Y cười hì hì: "Ta cũng được coi như là đệ tử của Bích Huyết tông nha!"

Vậy cũng được sao? Lục Diệp có chút kinh ngạc rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chuyện này rất tốt. Hiện giờ Y Y đã có ấn ký chiến trường, vậy thì nàng và Hồ Phách có thể ra vào trụ sở bất cứ lúc nào, sẽ không bị Lục Diệp hạn chế.

"Nói như vậy. . . Người coi như là sư muội của ta?" Bỗng nhiên Lục Diệp phản ứng lại.

Y Y đứng lên, cung kính hành lễ với Lục Diệp: "Đệ tử Lục Y Y của Bích Huyết tông, ra mắt Nhất Diệp sư huynh!"

Lục Diệp lập tức giơ một bàn tay lên: "Ta xem là muội muốn ăn đòn rồi!"

Y Y hú lên một tiếng quái dị, lập tức trốn ra phía sau Hoa Từ, ngay sau đó lại lộ đầu ra, lè lưỡi với Lục Diệp.

Ngày hôm sau khi Lục Diệp mang đám người Hoa Từ về, hắn lập tức trưng cầu ý kiến của ba người rồi dựa vào quyền hạn trấn thủ sứ của bản thân, đưa bọn họ quay về bản tông.

Tiếp đó, Thủy Uyên lấy thân phận chủ lễ ấn sứ của nàng, hạ lạc ấn ký chiến trường của Bích Huyết tông cho ba người Hoa Từ, sau khi đã lạy chưởng giáo, ba người Hoa Từ cũng chính thức trở thành đệ tử của Bích Huyết tông.

Đến tận đây, tính cả Y Y, Bích Huyết tông đã có năm vị đệ tử ở cấp bậc Linh Khê cảnh.

Nguyễn Linh Ngọc rất vui, ngay cả Khổng Ngưu chất phác cũng nở nụ cười nhiều hơn. Bọn họ vốn là tán tu, từng chịu đủ những ngày tháng kham khổ trước kia nhưng kể từ hôm nay, bọn họ đã trở thành người có tông môn rồi.

Về phần Hoa Từ. . . Lục Diệp có thể cảm giác được, bản thân nàng không có ý nguyện quá bức thiết nhất định phải gia nhập vào tông môn.

Bởi vì nếu nàng thực sự muốn gia nhập tông môn, thì bằng vào thân phận lục tăng cảnh y tu trước mắt, nàng chỉ cần tùy tiện đi bất cứ tông môn nào ở vòng ngoài đều được bọn họ coi trọng.

Y tu vĩnh viễn là nhân tài không thể thiếu trong các đại tông môn.

Lần này, Hoa Từ nguyện ý bái nhập vào Bích Huyết tông, một là chuyện gặp phải lúc trước, nàng muốn cho Nguyễn Linh Ngọc và Khổng Ngưu có cuộc sống yên ổn một chút, hai là vì Lục Diệp.

Hiện giờ nhớ lại mới thấy, lúc trước trong đầu nàng từng có ý định hấp thu Lục Diệp tiến vào Tán Du xã, chẳng qua nàng lại lo lắng Lục Diệp xuất thân từ thế lực lớn nào đó mới không đề cập đến chuyện này.

Kết quả quanh co lòng vòng một hồi, Tán Du xã không có, ngược lại nàng đã bái nhập vào Bích Huyết tông.

Chuyện này, chỉ có thể nói rằng việc thế gian, không thể nói trước được điều gì.

Trở thành đệ tử Bích Huyết tông, mỗi tháng đều cũng có lương. Đây là phúc lợi mà tông môn nào cũng có. Lần đầu Nguyễn Linh Ngọc nhận được lương tháng thuộc về mình từ trong tay Thủy Uyên, nàng đã vui sướng quá đỗi mà vừa cười vừa khóc khóc vừa rời đi, Y Y lại mất một phen an ủi.

Tại Luyện Công phòng trong trụ sở, Lục Diệp dùng tinh lực thật lớn, xây dựng nên Tụ Linh linh văn trong vài gian phòng. Từ giờ cho đến sau này, ở thời điểm đám người Hoa Từ tu hành bên cạnh, hiệu suất cũng có thể đề cao hơn một chút.

Hơn nữa hiện giờ bọn họ đã gia nhập vào Bích Huyết tông, nhị sư tỷ cho rất nhiều lương tháng, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ đều không cần phải phát sầu vì tài nguyên tu hành.

Hoa Từ rời khỏi Luyện Công phòng, đứng bên ngoài chờ đợi. Vừa rời nàng đã vào Luyện Công phòng của mình thử một chút, lại ngạc nhiên phát hiện thiên địa linh khí bên trong nồng đậm đến

mức lạ thường, ngay lập tức đã bị bút tích (hành động) của Lục Diệp làm kinh hãi. Đột nhiên nàng lại mơ hồ hiểu được vì sao tu vi của Lục Diệp có thể tăng lên nhanh chóng như vậy.

"Có việc?" Lục Diệp nhìn thấy nàng.

Hoa Từ nói: "Lúc trước người đi Anh sơn tìm ta, là vì chuyện Linh Khê trấn thủ chiến?"

"Ai nói cho người biết?" Lục Diệp kinh ngạc.

Hắn còn chưa kịp nói việc này, vốn đang tính qua hai ngày nữa sẽ thương lượng cùng Hoa Từ một chút, ai biết đâu nàng lại nhận được tin tức trước rồi.

"Là Trần Dục nói. Hắn nói lúc trước người muốn tìm người đi cùng từ trong đám tán tu bên kia, kết quả không chọn được người thích hợp."

Lục Diệp gật gật đầu: "Đúng là ta có dự định như vậy."

"Vậy vì sao không nói, là sợ ta kéo chân sau của người ư?"

"Không phải, ta chưa kịp nói mà thôi. Giờ nếu người đã biết, người nghĩ như thế nào?"

Hoa Từ tỏ ra ngoan ngoãn để bảo trả lời: "Mạng ta do người cứu, tự nhiên là người nói cái gì ta sẽ làm cái ấy, người ta còn có cơ hội để phản kháng ư?"

"Người bớt nói lung tung đi." Cả người Lục Diệp không được tự nhiên: "Chính người tự quyết định, muốn đi thì báo danh trong vòng mấy ngày này, không muốn thì khỏi tham gia, ta còn chưa đến mức không đi không được."

"Đi chứ, vì sao lại không nào? Người chỉ là một tên ngu tăng cảnh còn không sợ, ta là lục tăng cảnh sợ cái gì?" Hoa Từ cười yếu

ớt thản nhiên.

Lục Diệp gật gật đầu, sau đó xoay người bước vào Thiên Cơ điện bên kia. Nhưng hẳn chẳng đi được bao xa đã quay trở lại, chân thành nhìn Hoa Từ, nói: "Trấn thủ sứ nhà người khác ít nhất cũng có một thất tầng cảnh, nhưng nhà chúng ta... Ta phải nói trước, đi vào sẽ có nguy hiểm, người có thật sự muốn đi hay không?"

"Đi." Hoa Từ hé miệng cười: "Ta không đi, ai nhật xác cho người?"

Lục Diệp xuy một tiếng, rồi dứt khoát xoay người bước đi.

Chương 320: Cút, Còn Dám Tiến Vào Lão Nương Đánh Gãy Ba Chân Của Người!!!

Rất nhanh, hắn đã đi vào trong Thiên Cơ điện, lấy quyền hạn trấn thủ sứ của bản thân kết nối với Thiên Cơ trụ, tiêu phí năm trăm điểm công huân mua một đạo gia trì.

Trong thời gian ngắn, hắn cảm giác được bên trong Thiên Cơ trụ trước mặt đã xảy ra một chút biến hóa kỳ diệu, cùng với tiếng vang ca ca, Thiên Cơ trụ quay trái quay phải hai cái.

Ngay sau đó, thiên địa linh khí bốn phía bắt đầu phun ra, trở nên càng thêm nồng đậm .

Đây là hiệu quả gia trì của Thiên Cơ trụ, Thiên Cơ trụ ở trạng thái ban đầu chỉ có thể khiến cho linh khí bên trong trụ sở nồng đậm hơn đã ngoại một phần, có thêm một đạo gia trì, thiên địa linh khí có thể tiếp tục tăng thêm lên một phần nữa. Nói cách khác, lúc này linh khí tại trụ sở Bích Huyết tông đã nồng đậm hơn đã ngoại hai phần.

Lục Diệp thử mua thêm một đạo gia trì, đáng tiếc không thành công, bởi vì không có công huân.

Căn cứ theo tin tức phản hồi lại từ bên trong ấn ký trấn thủ sứ của hắn, muốn sở hữu đạo gia trì thứ hai cần hao phí một ngàn điểm công huân, không biết đạo thứ ba sẽ cần bao nhiêu đây?

Lúc trước tứ sư huynh từng nói, Thiên Cơ trụ gia trì, càng về sau càng đắt, cho nên thứ này căn bản không phải một tu sĩ nào đó

có thể gánh vác được, mà cần tất cả những thành viên trong tông môn cùng nhau cố gắng, tích góp công huân mới được.

Mặt khác, Lục Diệp là trấn thủ sứ có thể điều chỉnh một chút phạm vi Thiên Cơ trụ gia trì.

Hắn có thể giới hạn loại hiệu quả gia trì này ở trong một khu vực nào đó. Nói cách khác, nếu hắn muốn, thì nhóm tán tu đang trú ở phường thị bên kia, sẽ không chiếm được loại hiệu quả gia trì này .

Có một đạo gia trì, Bích Huyết tông bên này đã có tư cách báo danh tham gia Linh Khê trấn thủ chiến.

Lục Diệp mày mò một hồi lâu, mới thăm dò ra cách báo danh. Trong minh minh Thiên Cơ hạ xuống, ẩn ký chiến trường hơi hơi nóng lên, rất nhiều tin tức dũng mãnh tràn vào trong đầu.

Còn mấy ngày nữa, Linh Khê trấn thủ chiến mới chính thức bắt đầu, mà trước đó, Lục Diệp có thể tăng tu vi bản thân lên tới lục tầng cảnh. Hiện giờ hắn chỉ cách lục tầng cảnh một bước xa thôi.

Đây mới là lực lượng mà hắn dựa vào để tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, dùng tu vi ngũ tầng cảnh tham gia trận chiến này vẫn hơi yếu một chút, nhưng nếu hắn đạt tới lục tầng cảnh, tình huống sẽ khác.

Lục Diệp và Hoa Từ cùng dắt tay nhau đi vào bên trong hậu điện thuộc Thủ Chính phong tại bản tông Bích Huyết tông.

"Chưởng giáo, người tìm chúng ta?" Lục Diệp ôm quyền hành lễ, Hoa Từ cũng làm lễ đệ tử.

Chưởng giáo đang đứng ở nơi đó chợt xoay người: "Ta nghe nhị sư tỷ người nói các người chuẩn bị tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, hơn nữa còn báo danh rồi?"

"Vâng"

"Đi trải nghiệm sự đời cũng tốt." Chưởng giáo hơi hơi gật đầu: "Đã vài chục năm Bích Huyết tông chưa từng thu nhận đệ tử, hiện giờ có thêm mấy đứa các người, trong tông cũng náo nhiệt hơn rất nhiều, đáng tiếc bộ xương cốt già ta đây không giúp được cho các người quá nhiều, lần trước còn vì chuyện cũ mà suýt chút nữa đã hại người."

Lục Diệp vội vàng nói: "Đệ tử đã bái nhập vào Bích Huyết tông, đương nhiên phải gánh vác ân oán tông môn. Hơn nữa tới cuối cùng đệ tử có thể gặp dữ hóa lành, cũng ít nhiều nhờ vào dư uy của tông môn, chưởng giáo đừng bận lòng."

Chưởng giáo vuốt râu: "Người có thể nghĩ như vậy, cũng là hiếm có rồi." Nói xong, lão thở dài, tiếp tục: "Đi theo ta, ta mang bọn người tới một chỗ."

Chưởng giáo vừa dứt lời, đã nhanh chóng bước ra ngoài, Lục Diệp và Hoa Từ vội vàng cất bước đi theo.

Rời khỏi đại điện, chưởng giáo vung tay áo lên, linh lực sung mãn phun ra, bao lấy Lục Diệp và Hoa Từ, phóng lên cao.

Một lát sau, bọn họ đã dừng trên đỉnh một tòa linh phong. Lục Diệp quay đầu nhìn trở lại, ở nơi này có thể nhìn thấy Thủ Chính phong ở cách đó không xa. Nói cách khác, nơi này ở rất gần Thủ Chính phong, phỏng chừng bọn họ vẫn còn ở bên trong bản tông Bích Huyết tông.

Trên đỉnh núi có một đồng kiến trúc, giống như điện mà không phải điện, giống như lâu lại chẳng giống lâu, tạo hình rất kỳ lạ.

Chưởng giáo đứng phía trước dãy kiến trúc kia, quay đầu lại lập tức dặn dò Lục Diệp và Hoa Từ một tiếng: "Ở chỗ này chờ."

Dứt lời, lão đã xoay người, vẻ mặt nghiêm túc, cất bước đi về

phía trước.

Ngoài điện, Hoa Từ huých cánh tay Lục Diệp, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ trưng cầu ý kiến, Lục Diệp chậm rãi lắc đầu.

Đến tận bây giờ, hắn còn chưa từng đến nơi này, cũng không biết chuông giáo đưa hắn và Hoa Từ đến nơi đây để làm gì.

Ngay lúc hắn đang khó hiểu, bỗng nhiên lại nghe được từ bên trong truyền tới một giọng nói của nữ tử: "Lão đông tây vẫn còn mặt mũi tới tìm ta?"

Lục Diệp cả kinh, nơi này lại có người?

Trong khi hắn đang kinh ngạc, đầu gối một cơn cuồng phong đập thẳng vào mặt. Dựa vào nhãn lực của Lục Diệp, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng đen từ bên trong kiến trúc kia bay vút ra, đụng vào một gốc cây thụ bên ngoài, phát ra một tiếng "Oanh" vang dội.

Quần áo bay phần phật, hai má Lục Diệp bị cơn cuồng phong kia quét tới đau. Hắn xoay người, nhắm mắt nhìn lại, đột nhiên sắc mặt đại biến, vội vàng cùng Hoa Từ tiến lên, nâng chuông giáo đang tê liệt ngồi dưới đất dậy.

Mắt trái của chuông giáo hiện rõ màu xanh đen, có dấu một quyền ấn rõ ràng.

"Chuông giáo, chuyện này. . ." Lục Diệp hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết nơi này có một nữ nhân sinh sống, sau đó nữ nhân kia đâm cho chuông giáo một cái. .

"Không đáng ngại không đáng ngại." Chuông giáo nhẹ nhàng phẩy phẩy y phục, giải thích với Lục Diệp: "Nơi này có một vị lão hữu của lão phu sinh sống, tính cách có chút táo bạo, ta lại đi nói chuyện cùng nàng một chút, các người cứ chờ là được."

Lục Diệp và Hoa Từ lộ ra vẻ mặt không biết nên nói gì, chỉ biết nhìn chưởng giáo lại đi vào bên trong tòa kiến trúc kia.

"Cút, còn dám tiến vào lão nương đánh gãy ba chân của người!"

Lại là một tiếng gầm lên, ngay sau đó chưởng giáo tiếp tục bay ra bên ngoài, đập thẳng vào gốc đại thụ kia, sau đó từ từ trượt xuống

Lần này mắt phải của chưởng giáo cũng bầm xanh luôn rồi. . . Hai đầu quyền ấn một trái một phải, cân xứng vô cùng.

"Chưởng giáo!" Lục Diệp thật sự không đành lòng nhìn.

Chưởng giáo nâng tay: "Không có gì, cứ để cho nàng xả giận là được."

Lão lại đứng lên, lần thứ ba tiến về phía trước... Dáng vẻ này có một chút hào hùng tựa như dù đối mặt với cả ngàn vạn người thì ta vẫn tiến tới!

Chương 321: Vân Phu Nhân!

Rất nhanh, ở nơi đó lại xuất hiện linh lực dao động truyền ra, cùng với tiếng chữ bậy của nữ nhân, Lục Diệp và Hoa Từ đứng ở bên ngoài nghe mà trong lòng run sợ, sợ chuông giáo lại một lần nữa bị đánh bay ra.

Nhưng lúc này, chuông giáo lại không bị đánh ra, và tiếng chữ bậy bên trong đã dần dần ngưng lại.

Thế cục phát triển có chút nhanh, đầu óc Lục Diệp còn chưa kịp xoay chuyển, Hoa Từ tiến đến bên tai hắn thổ khí như lan: "Tám chín phần mười, người sống tại nơi này chính là nhân tình già nào đó của chuông giáo."

"Thúi lắm!" Lục Diệp ném qua cái nhìn xem thường: "Người không thấy chuông giáo vừa bị đấm mấy lần sao?"

Hoa Từ ha hả cười một tiếng: "Người còn nhỏ, không hiểu nữ nhân đâu."

"Người hiểu?"

"Ta là nữ nhân, đương nhiên là hiểu." Hoa Từ ưỡn ngực.

Lục Diệp cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, lập tức không phản bác được.

Lại một lúc lâu sau, bên trong mới truyền đến âm thanh uy nghiêm của chuông giáo: "Đều vào đi."

Lục Diệp và Hoa Từ lập tức bày ra sắc mặt nghiêm túc, cung kính lên tiếng đáp lại, lúc này mới một trước một sau đi vào bên trong kiến trúc kia.

Vượt qua cửa lớn, vào bên trong, về mặt Lục Diệp đã lộ ra một chút ngạc nhiên, bởi vì nhìn từ bên ngoài cứ nghĩ kiến trúc này không lớn, ai biết đâu bên trong lại có động thiên khác. Trên vách tường bốn phía kiến trúc, là từng đạo linh văn thần diệu bay múa linh hoạt như con cá, lúc ẩn lúc hiện, biến hoá thất thường.

Hắn nhìn những linh văn kia, vậy mà không biết một cái nào, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Vị trí trung tâm là một tòa đại điện, chưởng giáo đang đứng ở chỗ này, bên người lão còn có phụ nhân phong tư yếu diệu, thoát nhìn tuổi tác của phụ nhân này y như một câu đố, chợt liếc mắt một cái sẽ cảm giác đối phương mới đôi mươi, nhưng cẩn thận nhìn lại, bỗng phát hiện trong mắt đầy vẻ tang thương của người từng trải.

Nhưng chắc chắn một điều rằng tuổi tác của phụ nhân này sẽ không quá nhỏ, bởi vì chưởng giáo đã nói đây là một vị lão hữu của người.

Nói một cách bảo thủ, phỏng chừng là đối phương cũng thuộc cùng thời đại với chưởng giáo và hiện giờ nhìn lão bà này vẫn còn trẻ tuổi, hẳn là người ta có phương pháp dưỡng nhan.

"Đây là Vân phu nhân." Chưởng giáo giới thiệu một câu.

Lục Diệp và Hoa Từ đều hành lễ: "Ra mắt Vân phu nhân."

Vân phu nhân hơi hơi gật đầu, sau đó nhìn thật kỹ Lục Diệp từ trên xuống dưới rồi mới mở miệng nói: "Lão bất tử nói người được một chút kỳ ngộ ở Linh Khê chiến trường, trong đó có truyền thừa linh văn sư?"

Cũng không biết chuyện hiểu lầm này được truyền ra như thế nào, phỏng chừng nó có liên quan tới chuyện hắn có thể sử dụng linh văn tác chiến.

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía chuông giáo, chuông giáo hơi hơi gật đầu ra hiệu.

Lục Diệp nhanh chóng trả lời: "Phải."

Mặc kệ ra sao, Thiên Phú thụ và linh văn sư truyền thừa đều có liên quan với nhau.

"Thức giục linh văn của người cho ta xem." Vân phu nhân phân phó một tiếng.

Lục Diệp chần chờ một chút, sau đó mới mở lòng bàn tay ra, thức giục một tấm Ngự Thủ linh văn.

Vân phu nhân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Loại tốc độ này. . ." Vừa rồi bà chỉ nghe chuông giáo nói tiểu gia hoá tên Lục Diệp có được kỳ ngộ liên quan tới linh văn sư, nhưng bà cũng không hỏi nhiều lắm, mãi cho đến lúc này mới biết, tiểu gia hoá trước mặt lại nắm giữ linh văn đến trình độ tùy tâm mà phát.

Nhưng bà cũng là người có kiến thức rộng rãi, nếu những đệ tử đứng đầu đại tông môn kia từ nhỏ đã nghiên cứu học tập linh văn thuật, chưa chắc đã không có cơ hội đạt tới loại trình độ này.

Bà nhẹ nhàng tiến lên, cúi đầu điều tra linh văn trong tay Lục Diệp: "Đây là Ngự Thủ. . . Ừm? Linh văn này của người. . ." Bỗng nhiên bà nhíu mày, cũng không biết đã phát hiện ra cái gì, lại nắm tay Lục Diệp lên cẩn thận đánh giá một phen.

Lục Diệp hướng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía chuông giáo.

Chuông giáo chậm rãi lắc đầu, ý bảo hãy cứ an tâm một chút chớ nóng vội.

Cũng may một lát sau, Vân phu nhân đã buông tay Lục Diệp ra, vẻ mặt an tĩnh, đã rơi vào bên trong trầm tư.

Chưởng giáo thấy vậy, tò mò hỏi: "Linh văn của hân có vấn đề gì sao?"

"Thật ra không có vấn đề gì." Vân phu nhân lắc đầu: "Chẳng qua là nó có chút khác so với Cửu Châu linh văn, nhưng lại càng hợp lý hơn một chút, về phần, điểm khác nhau cụ thể là gì, lại cần phải so sánh một chút mới được."

Bà nói xong lại nhìn về phía Lục Diệp: "Người còn có linh văn khác không?"

Lục Diệp nói chi tiết: "Còn có ba loại."

"Thì triển cho ta xem."

Lục Diệp thúc giục Phong Duệ, Tụ Linh và Huyết Nhiễm theo thứ tự, Vân phu nhân cẩn thận điều tra, sau đó mới xác định: "Chỗ truyền thừa mà người nhận được có chút không thể khinh thường, chắc chắn người lưu lại truyền thừa cho người có tạo nghệ cực cao trên linh văn chi đạo."

"Hử?" Chưởng giáo có vẻ ngoài ý muốn, rất khó nghe được Vân phu nhân đánh giá người khác cao như vậy, lão tò mò hỏi: "So với người thì thế nào?"

Vân phu nhân lắc đầu: "Còn lợi hại hơn ta, linh văn chi đạo của người này đã siêu thoát hệ thống hiện có tại Cửu Châu rồi, đã bày ra một loại phương thức hoàn toàn mới khác, nhưng mỗi một loại linh văn đều có uy lực lớn hơn Cửu Châu linh văn rất nhiều." Bà lại nhìn về phía Lục Diệp: "Vậy, người hiểu biết bao nhiêu về linh văn chi đạo?"

Lục Diệp xấu hổ: "Ta chỉ biết sử dụng bốn đạo linh văn này, những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả."

Vân phu nhân kinh ngạc, nhưng lại bật cười nói: "Xem ra người đã nhận được truyền thừa không quá hoàn chỉnh. Đây cũng

là chuyện bình thường."

Quả thật ở bên trong Linh Khê chiến trường có rất nhiều kỳ ngộ, cũng có không ít người được truyền thừa từ những cường giả không biết tên lưu lại, nhưng có một chút truyền thừa bởi vì đủ loại nguyên nhân đã trở nên không hoàn chỉnh.

Ở trong mắt Vân phu nhân, Lục Diệp có thể tùy tâm thúc giục bốn đạo linh văn kia, nhưng lại không hiểu biết nhiều về linh văn, hiển nhiên nguyên nhân chính vì truyền thừa không hoàn chỉnh.

Ít nhất một phần truyền thừa hoàn chỉnh sẽ khiến cho Lục Diệp hiểu được phương thức xây dựng và đặc tính cơ sở của linh văn.

"Về sau có thể thường xuyên tới nơi này của ta, người cung cấp những linh văn này cho ta làm nghiên cứu, tương ứng, ta có thể dạy người một chút tri thức về linh văn, thế nào?"

Lời này vừa ra, chuông giáo đứng ở bên người Vân phu nhân, lập tức hung hăng nháy mắt ra dấu với Lục Diệp, Lục Diệp ngẫm hiểu: "Vâng, đa tạ tiên bối."

Vân phu nhân mỉm cười gật đầu, vẻ mặt nhìn Lục Diệp cũng trở nên hiền hòa hơn rất nhiều.

Chương 322: Phi Dực Thứ Văn!!!

Chưởng giáo ho nhẹ một tiếng: "Đừng quên chính sự."

"Đi theo ta." Vân phu nhân vừa nói chuyện vừa bước qua một bên, dẫn ba người xuyên qua một đoạn hành lang dài, đi vào trong một gian phòng.

Gian phòng này không lớn, ở giữa có một chiếc giường, bên cạnh còn có một cái ghế.

Vào nơi đây, Vân phu nhân lập tức bấm tay niệm thần chú, rồi nhẹ nhàng điểm một cái ở trên vách tường linh lực vừa phun ra, cả phòng trở nên sáng ngời rực rỡ, tựa như vừa có mấy cái đèn cao áp cùng chiếu tới, nhưng hào quang này cũng không mãnh liệt, ngược lại còn có chút nhu hòa.

"Cởi áo leo lên trên đi." Vân phu nhân phân phó một tiếng.

Lục Diệp không rõ vì sao bà lại nói như vậy.

Chưởng giáo nói: "Vân phu nhân sẽ châm một đạo linh văn ở trên người người, loại linh văn này được gọi là thứ văn, có thể phát huy ra công hiệu của linh văn, có lẽ nó sẽ giúp được người một chút trong Linh Khê trấn thủ chiến."

Đây là lần đầu Lục Diệp nghe nói tới loại chuyện này, bỗng nhiên hắn cảm thấy rất tò mò. Nhưng có lẽ đây chính là nguyên nhân mà chưởng giáo dẫn hắn cùng với Hoa Từ tới đây, bởi vậy, hắn không chút chần chờ, đã cởi áo leo lên trên giường.

Vân phu nhân ngồi lên chiếc ghế bên cạnh, cầm một chiếc hộp

ngọc, mở ra, bên trong hộp ngọc kia có từng cây châm với kích cỡ không đồng đều.

"Thứ kia đâu?" Vân phu nhân vươn tay về phía chưởng giáo.

Chưởng giáo lấy một cái chai giao cho bà, bà mở bình ra, nhẹ nhàng ghé mũi ngửi một cái rồi nhướn mày nói: "Là máu của Đại Yêu Chân Hồ cảnh, loại yêu thú nào đây?"

Chưởng giáo trả lời: "Hỏa Phượng!"

"Cũng hiếm thấy." Vân phu nhân gật đầu, ngay sau đó lại chế nhạo một tiếng: "Hiếm khi thấy người hào phóng như vậy."

Chưởng giáo lộ vẻ mặt ngượng ngùng nhưng không nói gì.

Vân phu nhân lấy một cây châm dài từ bên trong hộp ngọc kia ra, tẩm máu của Hỏa Phượng lên, sau đó thúc giục linh lực, cây châm dài kia lập tức trở nên linh hoạt như sống lại. Nó ăn no máu thú nhưng chỉ thoáng trở nên đỏ sẫm.

Vân phu nhân nhắc cây châm dài lên, nâng tay đặt tại xương bả vai Lục Diệp: "Sẽ có một chút đau đớn, kiên nhẫn nhé."

Lời nói vừa rơi xuống, cây châm dài kia đã đâm tới phía sau lưng Lục Diệp.

Lục Diệp lập tức có cảm giác kim đâm xuống, ngay sau đó là một loại đau đớn bỏng rát. Loại đau đớn này không được coi là mãnh liệt nhưng nó lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ bức bối tựa như dùng tay cào vào tim vậy, khiến người ta khó có thể nhẫn nại được.

Hắn cắn chặt răng.

Thủ pháp của Vân phu nhân rất ổn định, cây châm mảnh trong tay lại thay đổi, từng cây từng cây một, động tác lúc nhanh lúc

chậm, ngay cả dao động linh lực của bà cũng biến hóa không ngừng theo từng động tác liên tục kia.

Hoa Từ đứng một bên quan sát, nàng được tận mắt nhìn thấy phía sau lưng Lục Diệp chậm rãi hiện ra một bộ đồ án linh văn kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, châm cuối cùng hạ xuống, Vân phu nhân mới thở phào một hơi, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng Lục Diệp: "Được rồi!"

Lục Diệp đứng dậy, chỉ hơi có cảm giác. Hắn mơ hồ nhận ra phía sau lưng mình có thêm một vài thứ, thứ này mang tới cho hắn cảm giác rất kỳ lạ, giống như nó đã dung nhập vào thân thể hắn, nhưng lại giống như nó là ngoại vật. Hắn có thể cảm giác được, nếu bản thân hắn thúc giục linh lực, thậm chí còn có thể kích hoạt thứ kia.

Chưởng giáo ở một bên giải thích: "Hiện giờ tu vi của người còn thấp, không thích hợp để hạ lạc một loại linh văn có tính vĩnh cửu, cho nên lần này Vân phu nhân đã châm cho người một loại thứ văn có tính tạm thời, nếu gặp cường giả không thể địch lại được, cứ thúc giục linh lực kích hoạt nó, nó có thể mang tới cho người năng lực phi hành."

"Linh văn này tên là Phi Dực!" Vân phu nhân ở một bên nói tiếp: "Khi toàn lực thúc giục, nhiều nhất chỉ có thể cho người bay trong vòng ba canh giờ, vượt qua khoảng thời gian này, thứ văn sẽ mất đi công hiệu."

Linh văn có thể phi hành! Trong lòng Lục Diệp chấn động, hắn đã cảm nhận được sự quan tâm của chưởng giáo.

Hắn cùng với Hoa Từ muốn tham dự Linh Khê trấn thủ chiến, về phương diện thực lực không thể tăng lên nhiều lắm, nhưng nếu có một đạo Phi Dực thứ văn này, kể cả khi gặp phải cường giả không thể địch lại được, cũng có cơ hội trốn chết.

Nhưng muốn có loại thứ văn này cũng cần trả một cái giá không nhỏ, chưa tính tới chuyện cần phải có năng nhân xảo tượng (thợ thủ công khéo léo) như Vân phu nhân, chỉ tính tới máu của Hỏa Phương thôi, cũng là bảo vật hiếm có.

Thật ra dùng loại máu của Đại Yêu Chân Hồ cảnh này trên người tiểu tu Linh Khê cảnh như Lục Diệp, có chút lãng phí.

Trong lòng Lục Diệp tràn đầy cảm động.

"Các người còn không ra ngoài đi, ở đây chờ cái gì?" Bổng nhiên Vân phu nhân lạnh nhạt đuổi người.

Chưởng giáo và Lục Diệp vội vàng xấu hổ đi ra.

Cửa phòng bị đóng kín, chưởng giáo đưa Lục Diệp bước ra bên ngoài, rời khỏi đại điện.

"Chuyện phi hành cần phải luyện tập mới có thể nắm giữ nội dung cốt lõi, Nhất Diệp người có muốn lập tức thử xem hay không?" Chưởng giáo hỏi.

"Đệ tử đang có ý này." Lục Diệp gật đầu, trong lòng có chút kích động nho nhỏ.

Phi hành nha... Tuy lúc trước hắn đã từng có kinh nghiệm ngự không phi hành, nhưng đều được người ta chở đi, chứ bản thân chưa từng trải nghiệm được tự mình bay lượn.

Hắn vẫn cho rằng, phải chờ tới bát cửu tầng cảnh mới có cơ hội này, ai biết hiện giờ lại có thể thể nghiệm trước.

Tuy Phi Dực thứ văn kia chỉ có thể duy trì nhiều nhất là ba canh giờ, nhưng chưởng giáo nói rất đúng, loại chuyện này vẫn cần luyện tập trước một chút mới có thể nắm giữ nội dung cốt lõi, nếu không chờ đến lúc nguy hiểm thực sự buông xuống mới bay, nói không chừng sẽ xuất hiện sơ suất gì đó.

Lục Diệp thúc giục linh lực, rút ra phía sau lưng. Khi hần kích hoạt Phi Dực thứ văn, chợt một tiếng “Rầm” vang lên, hai vai trái phải sinh ra đôi cánh linh lực màu lửa đỏ chảy xuôi xuống.

Đôi cánh này cũng không dày, ngược lại còn có chút mỏng manh, hơn nữa căn cứ theo hình dạng cánh, nó rất giống một loại cánh của yêu thú.

Lục Diệp suy đoán, có lẽ hình dáng của đôi cánh này rất giống cánh của con Hỏa Phương kia.

Chương 323: Vì Sao Người Với Người. . . Lại Không Quá Giống Nhau???

Hắn vừa động tâm niệm, đôi cánh nhẹ nhàng bay múa, cuồng phong đã gào thét bốc lên, cả người Lục Diệp bỗng nhiên hóa thành một đạo ánh lửa, xiêu xiêu vẹo vẹo bay về một phía.

Chưởng giáo vung bàn tay to lên, một luồng linh lực nhu hòa quấn lấy Lục Diệp, giúp hắn đứng vững ở giữa không trung.

Lục Diệp nhìn một gốc đại thụ không xa trước mặt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, may mắn có chưởng giáo ở bên cạnh trông coi, nếu không hắn tuyệt đối sẽ bị đâm không nhẹ.

Chưởng giáo chậm rãi thu hồi linh lực, Lục Diệp lại khống chế linh lực vào cánh chim phía sau, tiếp tục thử phi hành

Lần lượt thất bại, lần lượt mạo hiểm, dần dần Lục Diệp đã bắt đầu nắm giữ được bí quyết, từ từ có thể bay vững vàng, nhưng vẫn không dám đẩy tốc độ lên quá nhanh, bằng không hắn sẽ không khống chế được.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Lục Diệp mới hoàn toàn thả lỏng, cả người bay tới bay lui giữa không trung, đùa vui tới quên cả trời đất.

Sau đó, hắn hơi cân nhắc đến thời gian duy trì Phi Dực thứ văn, mới có chút lưu luyện không rời mà bay xuống dưới, cánh chim màu lửa đỏ phía sau chậm rãi biến mất.

Thứ này tuyệt đối là lợi khí chuyên dùng để chạy trốn chết.

Nó chỉ có một khuyết điểm duy nhất chính là tiêu hao quá lớn. Trong vòng nửa canh giờ này, Lục Diệp cảm thấy linh lực toàn thân chỉ còn lại trên dưới ba phần, cho nên không đến thời điểm bắt đắc dĩ, vẫn không thể tùy tiện thúc giục Phi Dực linh văn sẽ tốt hơn.

Hắn đợi thêm một lát, Hoa Từ cũng đi ra.

Chưởng giáo mang Lục Diệp tiến lên nói lời từ biệt cùng Vân phu nhân, Vân phu nhân vẫy vẫy tay, sau đó quay người bước vào phòng.

Lục Diệp nhìn về phía Hoa Từ, nhướn mày nói: "Muốn thử cảm giác bay như thế nào không? Chưởng giáo nói loại chuyện phi hành này cần phải luyện tập nhiều mới có thể nắm giữ nội dung cốt lõi."

Hoa Từ vui vẻ: "Được."

Sau đó linh lực toàn thân nàng phun ra, sau lưng sinh ra một đôi cánh màu xanh lá, cả người nàng chậm rãi bay lên, lay động hai bên trái phải một đợt, rồi từ từ ổn định.

Lục Diệp được tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, từ lúc Hoa Từ bay xiêu xiêu vẹo vẹo đến lúc bắt đầu múa may linh hoạt như con bướm trên bầu trời chỉ trong chốc lát, khỏe mắt hẳn giật giật, vì sao người với người. . . lại không quá giống nhau???

Trong Luyện Công phòng tại trụ sở, Tụ Linh Trận và ba đạo Tụ Linh linh văn đồng thời vận chuyển, thiên địa linh khí điên cuồng dũng mãnh tràn vào, linh khí dày đặc cả phòng, trong đó còn có từng đạo huyết khí như linh xà.

Và kể cả linh khí và huyết khí đều được một loại lực lượng nào đó dẫn dắt, không ngừng chui vào trong cơ thể Lục Diệp.

Không chỉ như vậy, từ trong bụng hắn còn truyền ra từng đợt

âm thanh vù vù tựa như tiếng sét đánh. Nguyên nhân là Thao Thiết Xan đang vận chuyển.

Một khắc nào đó, bỗng Lục Diệp mở to mắt, cúi đầu nhìn về phía mu bàn tay của mình, nơi ấn ký chiến trường hơi chút nóng lên, mơ hồ có Thiên Cơ bắt đầu khởi động.

Đã đến giờ!

Hắn thu công đứng dậy, thu hồi mảnh lân giáp đang gắn tại Tụ Linh Trận, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Rất nhanh, hắn đã đi tới phía trước Thiên Cơ trụ trong Thiên Cơ điện.

Hoa Từ còn chưa đến. Một đoạn thời gian gần đây, nàng và nhị sư tỷ vẫn luôn như hình với bóng, cũng không biết cả hai đang bận rộn làm gì. Nhưng hai nữ tử đều là y tu, có lẽ nhị sư tỷ đang dạy Hoa Từ vài thứ gì đó trên phương diện y tu.

Trong lúc chờ đợi, Lục Diệp thúc giục ấn ký chiến trường, xem xét tin tức bản thân.

【Họ tên: Lục Diệp.】

【Thân phận: Bích Huyết tông đệ tử.】

【Tu vi: Tám mươi ba khiếu.】

【Vị trí: Linh Khê chiến trường.】

【Công huân: Hai mươi sáu.】

Cuộc chiến tại Kim Quang đỉnh đã trôi qua chừng hai tháng, vết thương trên cơ thể hắn đã khỏi rồi. Từ sau khi Thiên Phú thụ khôi phục lại công hiệu đốt cháy đan độc, tu vi của Lục Diệp càng ngày càng tăng. Ngày ấy khi hắn từ chỗ Vân phu nhân trở về, đã mở được tám mươi một khiếu, đột phá Linh Khê lục tầng cảnh,

mãi cho đến hôm nay, hẳn lại mở thêm được hai khiếu.

Phải biết rằng, kết quả này đạt được dựa trên tình huống hẳn đã trì hoãn tu luyện rồi. Lúc trước, hẳn qua Anh sơn bên kia tìm đám người Hoa Từ, qua qua lại lại đã mất hơn mười ngày, nếu không trì hoãn, tốc độ tăng lên tu vi chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Bởi vì hoàn cảnh tu hành ở trong trụ sở tốt hơn trước kia nhiều lắm, cũng đủ an toàn.

Coi như phương diện tu vi đã đạt được kết quả mà hẳn mong muốn, về phần công huân. . . Lại có chút cay con mắt.

Nếu không phải Lục Diệp đã làm thối một tu sĩ thất tầng cảnh ở Anh sơn bên kia, thì trước mắt công huân của hẳn cũng chỉ có năm điểm, mà không phải hai mươi sáu điểm như này.

Trước kia Lục Diệp vẫn một mực không biết công huân có lợi ích gì, tới hiện tại hẳn đã biết rồi. Có điểm thần kỳ là Thiên Cơ bảo khố này, đối với bất cứ tu sĩ nào, công huân đều có lực hấp dẫn cực lớn.

Đó là còn chưa kể tới chuyện, hẳn cần phải dùng công huân mua nhiên liệu thích hợp cho Thiên Phú thụ từ Thiên Cơ bảo khố bên kia.

Hoàn toàn có thể dự đoán được, về sau nhu cầu công huân của hẳn là con số cực kỳ khổng lồ .

Mà chỉ dựa vào giết người tích góp công huân lại quá chậm, trừ phi có thể vượt cảnh giết địch. Cho nên Linh Khê trấn thủ chiến là nơi cực kỳ đáng để đi tới. Chưa nói tới chuyện mỗi tông môn đều lấy một đạo gia trì cơ sở làm tiền cược, tính tới mục tiêu đơn giản nhất thôi, ở nơi này chỉ cần đủ mạnh mẽ, đương nhiên có thể thu hoạch được lượng lớn công huân.

Kỳ thật tại Linh Khê trấn thủ chiến lần này, Lục Diệp có thể

mang cho Hồ Phách.

Hắn cùng với Hồ Phách đã ký kết sủng khế, Hồ Phách xem như sủng thú của hắn, là một bộ phận nằm trong thực lực bản thân hắn, cho nên hắn hoàn toàn có thể mang Hồ Phách cùng tiến vào Linh Khê trấn thủ chiến.

Nhưng cả nhị sư tỷ và tứ sư huynh, đều không đề nghị hắn làm như vậy.

Bởi vì dư ba của cuộc chiến Kim Quang đỉnh vừa mới bình ổn không lâu, tin tức bên người Lục Diệp có một con hổ lớn trắng như tuyết đã được rất nhiều người có lòng biết tới. Nếu bây giờ hắn mang theo Hồ Phách đi vào, rất dễ bị người nhận ra.

Lỡ như dẫn tới Vạn Ma lĩnh bên kia vậy công sẽ không ổn.

Cùng với mạo hiểm phiêu lưu như vậy, chi bằng không mang theo, như vậy ít nhất cũng có thể che giấu tung tích.

Chương 324: Đối Phương Mà Là Lục Tầng Cảnh Sao?

Quả thật lúc ở trên Kim Quang đỉnh có rất nhiều người từng nhìn thấy mặt Lục Diệp, nhưng số lượng người có tu vi như vậy trên cả Linh Khê chiến trường là nhiều vô số kể, hiển nhiên những người chưa biết mặt hắn còn nhiều hơn.

Một bóng dáng chậm rãi hiển lộ bên cạnh Lục Diệp, mang theo một loại mùi thơm của cơ thể như thấm vào ruột gan.

Là Hoa Từ đến rồi.

Lục Diệp liếc mắt quét qua người nàng từ trên xuống dưới một cái rồi kinh ngạc nói: "Y phục mới, hình tượng mới?"

Trước kia Hoa Từ không mặc loại y phục này, hiển nhiên là mới thay đổi.

Đây là một bộ váy trắng bó sát người, bên vạt váy trắng được tô điểm bởi rất nhiều đóa hoa hồng nho nhỏ, màu sắc tinh thuần như vậy càng tôn lên làn da của Hoa Từ, trở nên càng mượt mà hơn.

Nhưng rất nhanh Lục Diệp đã phát hiện ra điểm không thích hợp, thứ này dường như không chỉ đơn giản là một bộ y phục xinh đẹp.

"Là linh khí?" Lục Diệp nhướng mày hỏi.

"Là nhị sư tỷ tặng cho ta, trước kia khi tu vi của nàng còn thấp, nàng đã từng mặc nó, hiện giờ không dùng được nữa."

Thân hình của nhị sư tử có thể kéo căng bộ váy này sao? Hoa Từ mặc bộ váy này rất thích hợp, nhưng nếu thân hình nhỏ xinh của nhị sư tử mặc nó, chỉ sợ có thể đi xướng tuồng được rồi.

Lục Diệp có chút chua chua: "Rõ ràng là ta báỉ nhập vào tông môn trước."

Hoa Từ hé miệng cười: "Nhị sư tử nói, binh tu các người không thích hợp mặc những loại linh khí có tính phòng ngự, bảo vệ quá độ sẽ khiến các người mất đi nhuệ khí của bản thân."

Lục Diệp nghĩ một thoáng rồi gật đầu nói: "Nhị sư tử nói rất có đạo lý."

Cũng như đoạn thời gian trước, khi tứ sư huynh Lý Bá Tiên dạy dỗ hần một vài điều, nếu không thể cảm nhận được nguy cơ và tử vong gần như thế, làm sao binh tu có thể làm tinh tiến bản thân?

Nếu dựa vào ngoại lực bảo vệ, thì một ngày nào đó sẽ hình thành tính ỷ lại quá mức.

Trên đầu bỗng trầm xuống, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức đen thui: "Người làm gì vậy?"

Nữ nhân này. . . Lại vỗ vào đầu hần!

Hoa Từ lộ ra nụ cười dịu dàng đúng chất đại tỷ tỷ: "Không có gì, chỉ là bỗng nhiên ta phát hiện ra, sống như vậy cũng rất tốt!"

Lục Diệp cặp mắt xuống: "Chẳng lẽ không có ai nói với người, không thể tùy tiện sờ vào đầu nam nhân ư?"

"Không có nha." Hoa Từ thản nhiên nhìn hần: "Sờ một cái thì có thể gây nên hậu quả gì?"

Ánh mắt Lục Diệp lập tức trở nên hung ác. . .

"Bắt đầu rồi!" Bỗng nhiên sắc mặt Hoa Từ trở nên nghiêm túc, nàng nâng tay ấn lên Thiên Cơ trụ.

Lục Diệp oán hận trường nàng một cái, có chút không cam lòng nhưng cũng ấn tay lên.

Thiên Cơ bắt đầu khởi động, cảnh sắc bốn phía trở nên vắn vẹo, bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh sóng vỗ.

Chờ đến khi hết thủy bốn phía lại một lần nữa ổn định xuống, hai người đã xuất hiện trên một mảnh đất xa lạ. Cả hai liếc nhau, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Giây tiếp theo, Lục Diệp nhìn thấy hai bóng dáng ở cách đó không xa, cùng lúc hẳn nhìn thấy bọn họ, đối phương cũng đang nhìn qua bên này.

Ánh mắt va chạm, tất cả đều hiện lên vẻ mặt đề phòng, ngầm thúc giục linh lực.

Lục Diệp đánh giá linh quang trên thân thể hai người phe đối phương, lập tức phát hiện hai người này đều là thất tầng cảnh. Mà không chỉ như thế, ấn ký chiến trường trên mu bàn tay hai người kia còn nở rộ hồng quang nhàn nhạt, trong khi ấn ký của Lục Diệp và Hoa Từ bên này, tỏa ra lam quang.

Vạn Ma lĩnh!

"Khởi đầu tốt đẹp!" Một thanh niên mặc kính trang trong hai người đối diện cười lớn một tiếng, sau đó cất bước phóng về phía trước. Hiển nhiên người này cảm thấy đội ngũ của mình có vận khí không tồi, vừa xuất hiện đã đụng phải hai tu sĩ lục tầng cảnh.

Thất tầng cảnh ở phía sau gã, nhàn nhạt nhắc nhở một tiếng: "Đừng sơ suất!"

Khi người này nói chuyện, linh lực cũng phun ra, một đạo kim

quang rời tay bắn tới, đánh úp Lục Diệp và Hoa Từ. Chỉ phút chốc đã chia ra tình huống một đối một, khởi xướng công kích.

Hoa Từ nhảy sang bên cạnh, Lục Diệp hạ thấp thân mình lao như bay tới.

Kim quang kia đánh lên bờ cát, nổ ra một cái hố sâu.

Khoảng cách giữa hai bên vốn không quá xa, theo động tác của Lục Diệp và thanh niên kia cùng xông về phía nhau, khoảng cách nhanh chóng bị kéo lại gần.

Thái độ kiêu ngạo của Lục Diệp tuyệt đối đã khiến thanh niên kia tức giận, gã trực tiếp rút ra trường kiếm đâm về phía hắn, chuẩn bị dạy cho Lục Diệp biết nên làm người như thế nào. Linh quang chớp động phía trên trường kiếm, như linh xà thổ tín.

Một kiếm này có uy thế không tầm thường.

Lục Diệp rút đao, ánh đao hiện lên màu lửa đỏ.

Một tiếng “Đinh đương” vang lên. Đột nhiên sắc mặt thanh niên cầm kiếm kia thay đổi, chỉ vì một đao này truyền đến lực đạo lớn vô cùng, suýt nữa đã khiến trường kiếm của gã rời tay bay đi.

Gia hỏa này là thể tu hay binh tu? Thanh niên cầm kiếm sinh ra nghi hoặc trong lòng nhưng động tác trên tay cũng không chậm, lại nắm chặt trường kiếm, thi triển hết sở học.

Tiếng vang “Đinh đinh đang đang” liên tục truyền ra, đốm lửa văng khắp nơi, bóng dáng hai chiến thành một đạo, chẳng qua vẻ mặt của hai người đang giao chiến này lại có khác biệt.

Về mặt Lục Diệp vẫn luôn ung dung vững trãi trong khi thanh niên cầm kiếm kia lại càng đánh càng hoảng sợ, bởi vì lúc ban đầu, gã cho rằng địch nhân chỉ đạt đến lực tăng cảnh, gã hoàn toàn có thể tùy tiện vượt ve, nhưng chính lực tăng cảnh ‘nhỏ nhỏ’ này lại

phát huy ra sức chiến đấu vượt xa mức bình thường.

Gã kinh ngạc phát hiện, bản thân mình lại không phải đối thủ của hắn!

Tốc độ và lực đạo ra tay của đối phương đều vượt qua mình, lúc này vừa giao phong chưa được bao lâu, vậy mà gã đã hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong, mỗi một lần va chạm, phổi kiếm của gã đều phát ra tiếng kêu rên, hõ khẩu đau đớn.

Đối phương mà là lục tằng cảnh sao?

Gã nghiêm trọng hoài nghi có phải đối phương đeo một loại linh khí che lấp tu vi gì đó ở trong người, rồi đi lại trong này tính giả heo ăn thịt hổ hay không?

Những chuẩn tắc (chuẩn mực và quy tắc) của Thiên Cơ là không thể nghi ngờ. Hắn là tu vi của địch nhân đụng tới ở vị trí bọn họ xuất hiện này, sẽ không mạnh hơn bọn họ mới đúng.

Chương 325: Chết Không Nhắm Mắt!!!a

Lại qua ba nhịp thở, thanh niên cầm kiếm cảm thấy bản thân sắp không kiên trì được nữa, hồ khẩu cầm kiếm đều rách toác nát bướm, máu tươi chảy ròng ròng.

Gã không dám do dự, vội vàng lấy ra một tấm Kim Thân phù, thúc giục linh lực vỗ lên trên người, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, động tác này của gã lại khiến cho sơ hở trên người gã trở nên lớn hơn.

Phải biết rằng, ở trong lúc chiến đấu, đại đa số binh tu đều không thúc giục linh phù, bởi vì làm như vậy rất ảnh hưởng đến tiết tấu chiến đấu của bản thân.

Chớp lấy cơ hội này, Lục Diệp trực tiếp vẩy Bàn Sơn đao trong tay một cái, cùng với một tiếng “Đinh đương” vang lên, trường kiếm vốn nằm trong tay thanh niên cầm kiếm kia lập tức bay ra ngoài.

Bản thân gã lại kinh hô một tiếng, ngã bay ra đằng sau. Kim Thân phù vừa có hiệu lực trên người đã hoàn toàn ẩm đậm, bị một đao kia trực tiếp chém nát.

Lục Diệp đã đuổi giết đến, một đao chém xuống thân mình đang bay ra của gã.

Trong lòng gã đầy hoảng sợ nhưng cùng lúc đó, trong mắt cũng hiện lên một tia đắc ý tựa như gian kế đã thực hiện được. Ngay lập tức, gã bấm tay niệm thần chú, linh lực cả người phun ra: “Chết!”

Trường kiếm vừa bị đánh bay đi, lập tức hóa thành một luồng lưu quang, từ giữa không trung rơi thẳng xuống, mắt thấy chỉ trong chốc lát, thanh trường kiếm nọ sẽ đâm tới phía sau lưng Lục Diệp.

Máu tươi vậy ra. Quang mang xảo trá trong mắt thanh niên cầm kiếm đã biến thành hoảng sợ, cả người từ dưới khổ bị bổ ra, xuất hiện một đường nứt dài cả thước.

Cùng lúc đó, Lục Diệp cũng bị thanh phi kiếm kia bay xuống đánh sâu vào làm cả người ngã quỵ trên bờ cát, phía sau lưng đau đớn. Từng có vết xe đổ tại Anh sơn lúc trước, làm sao hắn có thể không phòng bị Ngự Khí Thuật của đối phương? Kỳ thực tại thời điểm đối phương ngự khí, hắn đã xây dựng nên một luồng Ngự Thủ linh văn ở sau lưng rồi.

Sau khi tu sĩ đạt tới thất tầng cảnh, bọn họ có thể tu ngự khí chi đạo, một mặt là đặt nền móng cho khả năng ngự khí phi hành về sau này, một mặt khác cũng để tu sĩ có thêm một loại thủ đoạn giết địch.

Dưới hiệu quả của ngự khí, linh khí trong tay có thể bộc phát ra uy năng càng mạnh hơn.

Lục Diệp vội vàng đứng dậy, thanh niên cầm kiếm kia nhất thời còn chưa chết hẳn, Bàn Sơn đao trong tay hắn lật ngược lại, một đao đâm vào ngực gã kia, khi rút đao, máu tươi phun trào như suối.

Lục Diệp không chịu ngừng lại một khắc nào, xong việc bên này đã nhanh chóng lao về phía pháp tu kia, trên bờ cát ướt át, lập tức xuất hiện một chuỗi dấu chân thật sâu.

Pháp tu kia đang thi triển thuật pháp, điên cuồng oanh tạc Hoa Từ, làm Hoa Từ chật vật tột cùng. Người này vốn tưởng rằng đồng bạn của mình có thể giải quyết Lục Diệp nhưng kết quả lại khiến

gã chấn động.

Bởi vì đồng bạn thất tăng cảnh của gã kia lại bị một gia hoả lục tăng cảnh giết chết!

Ngu xuẩn!

Trong lòng pháp tu giận điên lên. Vừa rồi gã cũng không thấy rõ rốt cuộc bên kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy đồng bạn của mình quá mức khinh địch, nếu không một tu sĩ thất tăng cảnh làm sao có thể kém tới mức, không phải đối thủ của lục tăng cảnh?

Mắt thấy Lục Diệp đang lao ào ào về phía mình, pháp tu kia không tiếp tục quan tâm tới Hoa Từ nữa, kim quang trong tay thay đổi phương hướng, chuyển qua oanh kích Lục Diệp.

Trong lúc dính tập kích, thân hình Lục Diệp xê dịch lắt lư, nhìn như thoát hiểm ngay trong gang tấc mà tránh đi từng đạo thuật pháp của đối phương, kì thực hẳn rất thành thạo chuyện này.

Nhân lực của hắn có thể nhìn thấy dấu vết của thuật pháp nhanh như gió kia, động tác của hắn có thể theo kịp tốc độ ra lệnh của tư duy. Dựa vào điều kiện này, trừ phi thuật pháp thuộc dạng bao trùm phạm vi lớn hoặc là tốc độ cực nhanh, nếu không rất khó có thể bắn trúng hắn.

Ba hơi thở sau, hai tròng mắt của pháp tu kia tràn đầy kinh hãi, bởi vì gia hoả đang vọt về phía gã kia, lại hoàn mỹ tránh thoát từng đạo thuật pháp của gã!

Gã vội vàng lui về phía sau, đồng thời linh lực quanh thân tuôn ra, một quả cầu kim quang thật lớn nhanh chóng hội tụ ở trước ngực gã, xem tư thế kia, dường như gã đang muốn thi triển thuật pháp gì đó có uy lực cực kỳ lớn.

Ngay lúc ấy, một mũi tên xanh biếc trùng kích từ một bên đánh tới, tất cả lực chú ý của pháp tu đều bị Lục Diệp hấp dẫn, căn bản không thể phòng bị công kích này, trực tiếp bị đánh cho thân hình lảo đảo, linh lực đang vội vàng tụ tập, trực tiếp tan rã.

Là Hoa Từ ra tay .

Nàng là y tu chân chính, nhưng nàng lại không phải một tán tu chẳng có chút năng lực chiến đấu nào. Nói nữa, nếu nàng không có năng lực chiến đấu chỉ sợ bản thân đã sớm chết ở xó xỉnh nào rồi.

Bởi vậy, song song với làm y tu, nàng cũng là một pháp tu, chẳng qua nàng không nắm giữ quá nhiều thuật pháp, uy lực cũng không quá mạnh.

Một đạo thuật pháp màu xanh biếc cũng không có sát thương quá lớn, nhưng tác dụng mà nó mang đến lại cực kỳ rõ ràng.

Pháp tu thất tầng cảnh kia đang trong quá trình chuẩn bị thuật pháp lập tức bị cắt ngang, mắt thấy Lục Diệp đã lao tới phụ cận, dưới hốt hoảng, gã chỉ có thể tiếp tục thúc giục loại thuật pháp kim quang phía trước oanh kích Lục Diệp đang đi tới.

Thân hình Lục Diệp biến ảo, tránh thoát rất dễ dàng, Bàn Sơn đao chém xuống, ánh đao sáng như tuyết hiện lên.

Nơi ngưng tụ kim quang ở ngoài thân pháp tu kia ầm ầm nứt vỡ, tiếng kêu thảm thiết vang lên, trước ngực bị chém ra miệng vết thương thật lớn, cả người ngã xuống lui về phía sau.

Lục Diệp lại như con giò bám vào xương mu bàn chân, theo sát tới, một đao đâm thẳng, dưới Phong Duệ linh văn gia trì, ánh đao vốn rất nặng lại trở nên sắc bén.

Một đao này đâm thẳng vào từ trước ngực, lại lộ ra ở phía sau lưng.

Pháp tu nâng tay cầm thân đao, trong mắt tràn đầy đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, tới lúc này rốt cuộc gã mới hiểu được, đồng bạn kia của mình cũng không phải vì sơ suất mà chết, ngược lại, đối phương chết vì địch nhân quá mạnh mẽ.

Lục Diệp rút đao, mấy phần tay chân gãy cùng với máu tươi bắn lên, thân mình pháp tu đứng ở tại chỗ lắc lư đảo một hồi, cuối cùng té nhào trên mặt đất, dưới thân có một đống lớn máu tươi trào ra, con mắt trợn trừng trừng.

Chết không nhắm mắt.

Chương 326: Kỳ Hải!

Từ sau khi Lục Diệp tới gần người, chỉ hai đao, một vị pháp tu thất tầng cảnh đã bị chém giết, giết gã còn đơn giản hơn giết binh tu nhiều.

Nhưng đừng vì vậy mà cho rằng pháp tu dễ giết, đồng cấp bậc tu vi, binh tu muốn tới gần một pháp tu là rất khó.

Trước kia ở thời điểm tu vi Lục Diệp không cao, hắn đã từng nếm phải thiệt thòi như vậy. Nhưng hiện giờ, pháp tu đồng cấp bậc rất khó làm thương tổn đến hắn, trong khi người nào bị hắn tới gần, đều không có quả ngọt mà ăn.

Hai điểm hồng quang trước sau bay ra, lọt vào trong mu bàn tay Lục Diệp.

Hắn cúi đầu kiểm tra, công huân của bản thân đã gia tăng hai mươi tám điểm, trong ấn ký còn nhiều ra một thứ gì đó, hắn tinh tế cảm giác, mới phát hiện đó là Thiên Cơ trụ gia trì.

Mỗi một tông môn tiến vào nơi này, đều lấy một đạo gia trì trị giá năm trăm điểm công huân làm tiền cược, khi giết bọn họ, có thể cướp lấy tiền cược này. Chỉ cần Lục Diệp có thể sống sót quay về Bích Huyết tông, như vậy, hắn có thể lựa chọn bố trí đạo gia trì nào ở trong Thiên Cơ trụ nhà mình, làm tăng lên linh khí trụ sở, hoặc là trao đổi thành số lượng công huân tông môn tương ứng.

Công huân tông môn không giống công huân cá nhân, nhưng giữa hai loại này có thể tiến hành chuyển hoá trong một trình độ nhất định.

Cho nên bao năm qua, mỗi một lần Linh Khê trấn thủ chiến

đều là sự kiện của toàn thể tông môn tại Cửu Châu. Bởi vì có Thiên Cơ cân bằng, cho nên bất kể là đại tông môn hay là tiểu tông môn, đều rất ưa thích tham dự vào sự kiện quan trọng này.

"Không sao chứ?" Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Hoa Từ bên kia, ngoại thương không rõ ràng, nhưng có chút mặt xám mày tro.

Hoa Từ lắc đầu. Tuy tu vi của nàng thấp hơn pháp tu thất tầng cảnh kia một tầng, nhưng đối phương muốn giết nàng cũng không dễ dàng như vậy. Kiện linh khí mà nhị sư tỷ cho kia, đã gia tăng thật lớn lực phòng hộ của nàng.

Hai người cùng nhau thu thập chiến lợi phẩm, sau đó mới bắt đầu dò xét địa hình bốn phía.

Một lát sau, hai người đứng ở chỗ cao nhất, quét mắt đi khắp nơi, lại phát hiện nơi này là một hòn đảo nhỏ, diện tích không lớn, gần như chỉ có kích cỡ bằng một cái quảng trường, thảm thực vật trên đảo nhỏ rất rậm rạp, nhưng bốn phương tám hướng tất cả đều là nước biển.

Trong một địa hình nhỏ hẹp như vậy, những người khác không thể ẩn giấu khỏi ánh mắt của bọn họ. Nói dễ hiểu hơn, ở nơi này ngoại trừ bọn họ, cũng chỉ có hai tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã bị giết lúc trước thôi.

Linh khí trên đảo nồng đậm, không kém cường độ ở vùng dã ngoại Linh Khê chiến trường là bao, ngược lại rất tiện để tu hành và khôi phục sau chiến đấu.

"Kỳ hải!" Lục Diệp nhẹ thở một hơi, hẳn đã xác định được vị trí xuất hiện của bọn họ tại Linh Khê trấn thủ chiến lần này.

Mỗi lần Linh Khê trấn thủ chiến xuất hiện đều tồn tại những mảnh không gian lớn nhỏ khác nhau.

Theo công tác thống kê không đầy đủ của các đại tông môn

Cửu Châu, cho tới nay, Linh Khê trấn thủ chiến đã xuất hiện hơn 34 loại không gian, trong đó có núi rừng, có sa mạc, có đầm lầy, có bình nguyên, cũng có biển rộng.

Kỳ hải là một không gian nhỏ rất nổi danh trong đó, bởi vì nó xuất hiện bên trong một vùng biển rộng không biết ở vào nơi nào, vào trên đó, có rất nhiều những hòn đảo nhỏ chi chít được sắp xếp tương tự như quân cờ trên bàn cờ.

Mấu chốt là những đảo nhỏ này đều không phải là cố định bất động chúng nó sẽ không ngừng trôi dạt khắp nơi trong biển rộng.

Theo thời gian trôi qua, chúng nó lại không ngừng dung hợp cùng những hòn đảo nhỏ khác, cuối cùng hòn đảo nhỏ biến thành đảo nhỏ, đảo nhỏ thành lớn đảo.

Mãi cho đến cuối cùng, tất cả các hòn đảo sẽ dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một mảnh châu lục.

Đây là một địa phương cực kỳ thần kỳ, nhưng đối với nhóm tu sĩ tham dự Linh Khê trấn thủ chiến, địa hình này lại không mấy thân thiện.

Bởi vì nếu là địa hình khác, nhóm tu sĩ vô lực tái chiến còn có thể lựa chọn trốn chạy ra bên ngoài vòng vây, tìm một địa phương thích hợp để trốn đi, chờ Linh Khê trấn thủ chiến chấm dứt.

Nhưng Kỳ hải không được, những hòn đảo nhỏ sẽ không ngừng dung hợp, nhất định sẽ khiến đám tu sĩ trận doanh khác biệt phát sinh va chạm, theo đó chém giết lẫn nhau.

Hơn nữa bên trong biển rộng Kỳ hải còn ẩn chứa các loại nguy hiểm, trong đó có hải yêu thú hình thể khổng lồ hung ác, cho nên trốn vào trong biển cũng không phải biện pháp khôn ngoan.

Còn nữa, trước khi một ít hòn đảo hoàn thành dung hợp, lại không thể liều lĩnh phi hành, bởi vì phi hành trên mặt biển, sẽ

khiến linh lực tiêu hao cực kỳ lớn, có khả năng chưa bay được bao xa, linh lực toàn thân đã hao hết.

Cho nên ở bên trong Kỳ hải, kể cả những trấn thủ sứ đến từ vòng trung tâm kia, cũng không dám chủ động phóng ra, tất cả chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đến khi hội hợp cùng những hòn đảo nhỏ của người khác.

Nếu dựa theo tỷ lệ tu sĩ tham gia chết đi để xếp hạng những loại không gian nhỏ khác biệt từng xuất hiện bên trong Linh Khê trấn thủ chiến, thì Kỳ hải tuyệt đối có thể yên ổn ngồi ở vị trí thứ ba.

Lục Diệp không biết, sau khi đám tu sĩ nhà khác nhận ra nơi đây là Kỳ hải, bọn họ sẽ có cảm tưởng gì, nhưng hẳn và Hoa Từ liếc nhau, đều thấy vẻ vui sướng muốn nhảy nhót từ trong đôi mắt nhau.

"Ta đi trồng nấm." Hoa Từ nói xong câu này, lập tức mang theo vẻ mặt sung sướng bước vào trung tâm hòn đảo.

Trước khi Lục Diệp cùng Hoa Từ đang tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, đương nhiên cả hai đã có một chút hiểu biết lẫn nhau, hẳn cũng rõ ràng thủ đoạn giết địch và tự bảo vệ mình của đối phương.

Hoa Từ không có nhiều thủ đoạn giết địch, rất khó để chém giết cường địch trong một khoảng thời gian cực ngắn như Lục Diệp nhưng ngược lại, nếu cho nàng đủ thời gian và không gian bố trí, nàng hoàn toàn có thể phát huy ra tác dụng vượt qua tiêu chuẩn lục tầng cảnh.

Và trồng nấm là một thủ đoạn cường đại nhất của nàng.

Lúc trước ở Anh sơn, trong lúc không chú ý, mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia đã trúng phải độc từ những cây nấm mà Hoa Từ trồng. Dù

Lục Diệp có tới muộn vài ngày, thì chờ đến khi Hoa Từ chuẩn bị xong hết thấy mọi chuyện, chính nàng cũng có năng lực giết chết ba tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia, thậm chí còn có thể khiến đối phương không hay biết gì mà chết đi.

Chương 327: Đây Vốn Là Thường Thức

Có điều vì Lục Diệp đã đến, cho nên Hoa Từ chỉ có thể vội vàng phát động thủ đoạn chưa được chín muồi ấy. Nhưng dù là như thế, nàng cũng khiến thất tăng cảnh kia tâm thần đại loạn rồi.

Từ sau khi Lục Diệp hiểu được loại bản lĩnh này của Hoa Từ, hẳn lập tức âm thầm kinh hãi, ai có thể nghĩ đến, y tu lấy hành y tế thế, cứu sống người làm nhiệm vụ của mình, lại có thủ đoạn quỷ dị như vậy.

Chuyện này cũng khiến cho hắn có được một lần nữa định vị và nhận thức về tồn tại y tu, nhất là y tu trưởng thành và sinh tồn hoang dã như Hoa Từ. Bề ngoài thoát nhìn các nàng rất dịu dàng lương thiện, nhưng trên thực tế, bọn họ lại có thể nắm giữ năng lực diệt bang, tàn sát hàng loạt dân trong thành.

Có thể nói, không gian nhỏ Kỳ hải này, cực kỳ thân thiện với loại tu sĩ như Hoa Từ, cũng là địa phương thích hợp nhất để nàng phát huy năng lực.

Đây cũng là vận khí của Lục Diệp, bởi vì trước khi tiến vào nơi này, hắn cũng không biết vị trí Linh Khê trấn thủ chiến xuất hiện lại là Kỳ hải.

Hoa Từ đang bận rộn, không ngừng trồng nấm, và thu thập dược liệu.

Linh khí ở Kỳ hải cực kỳ nồng đậm, rất thích hợp để các loại dược liệu sinh trưởng, kể cả khi những tu sĩ không giết được địch, thì thu thập dược liệu ở trong này cũng là một khoản thu nhập kha

khá.

Lục Diệp ở một bên cảnh giới, hòn đảo này chỉ có chừng ấy, liếc mắt một cái là nhìn hết tận cuối, cho nên cảnh giới cũng không khó khăn gì.

Nhưng đúng là hắn có thể cảm giác được, hòn đảo nhỏ đang dùng một loại tốc độ không hề chậm, trôi dạt tới một phương hướng khác.

Hắn khá tò mò, không biết rốt cuộc hòn đảo nhỏ này sẽ trôi dạt trên biển theo kiểu gì, thứ này không phải thuyền, mà dưới đáy của nó không có khả năng là khoảng không.

Bất chợt ấn ký chiến trường có phản ứng, Lục Diệp kiểm tra, phát hiện là tứ sư huynh Lý Bá Tiên truyền tin tức đến. Lý Bá Tiên vốn là trấn thủ phó sứ của Đan Tâm môn, tự nhiên cũng tới tham gia Linh Khê trấn thủ chiến. Hiện giờ, đối phương cũng ở bên trong Kỳ hải, nhưng khẳng định là ở mảnh đất trung tâm nhất.

Trong tin tức, Lý Bá Tiên nhắc cho hắn đủ loại tình báo về Kỳ hải, cuối cùng còn dặn dò một tiếng: "Tiểu sư đệ cứ làm theo khả năng, không được cậy mạnh."

Lục Diệp trả lời tin nhắn, nói một tiếng cảm tạ.

Hoa Từ bên này đã bố trí thỏa đáng mọi chuyện, lại trở nên nhàn rỗi không có chuyện gì làm, Lục Diệp đơn giản hoán đổi công pháp, bắt đầu tu hành.

Trước khi đảo nhỏ của bọn họ dung hợp cùng đảo nhỏ khác, bên này không có bất cứ nguy hiểm gì.

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên Hoa Từ gọi hắn một tiếng.

Lục Diệp ngừng tu hành, nhanh chóng lên lên vị trí cao nhất, đứng ở bên cạnh Hoa Từ, theo ánh mắt của nàng nhìn qua bên kia,

trong tầm nhìn của hắn, đã xuất hiện một điểm đen nhỏ đang di động tới bên này.

Là một hòn đảo nhỏ khác trôi dạt đến đây, hoặc là nói, hai hòn đảo nhỏ đang ở hấp dẫn lẫn nhau, muốn áp sát gần nhau.

Khoảng cách vẫn có chút xa, tạm thời không thấy rõ tình huống trên đảo kia, cũng không biết trên đó có địch nhân hay không.

Gió biển gào thét, trong miệng mũi đều là hương vị tanh mặn.

Lục Diệp yên lặng tính toán một chút, chiếu theo tốc độ này, chỉ sợ không quá nửa canh giờ, hai hòn đảo nhỏ sẽ va chạm.

Hắn lại nghĩ ngợi giây lát, sau đó thu Bàn Sơn đao đang đeo bên hông vào túi trữ vật, và ung dung sóng vai đứng cùng Hoa Từ.

Sau khi hai hòn đảo nhỏ tiếp cận đến một khoảng cách nhất định, bỗng nhiên tốc độ trở nên nhanh hơn, giống như giữa chúng có tồn tại một chút lực hấp dẫn.

Tới khoảng cách này rồi, Lục Diệp cũng nhìn thấy tình huống trong hòn đảo nhỏ đối diện kia.

Nơi ấy cũng có hai người đang đứng ở chỗ cao, nhìn qua nơi này.

Hai bên đang trong quá trình đánh giá, xác định tu vi lẫn nhau.

Đối diện là hai tu sĩ thất tầng cảnh, bên hông đề đao phối kiếm, thoát nhìn rất giống binh tu.

Còn chưa tới phụ cận, một người có thân hình hơi gầy trong đó đã hô to một tiếng: "Hai vị đạo hữu thuộc trận doanh nào? Chúng ta là Hạo Thiên minh!"

Hiện giờ khoảng cách còn chưa đủ, cho nên ẩn kỹ chiến

trường trên mu bàn tay hai bên đều không có phản ứng, nếu như khoảng cách đủ gần, vừa xem sẽ hiểu ngay trận doanh tương ứng.

Tương tự như thời điểm Lục Diệp và Hoa Từ vừa tới nơi này, đã đụng tới hai tu sĩ Vạn Ma lĩnh vậy, ấn ký trên mu bàn tay mỗi người đều tự nở rộ ánh sáng mờ mờ.

Đây là quy tắc bên trong Linh Khê trấn thủ chiến, tiện cho hai bên xác nhận lập trường của nhau.

Gương mặt Lục Diệp không chút thay đổi nhìn đối phương, vẫn chưa trả lời.

Tu sĩ gầy gò kia lại nói: "Nếu đạo hữu cảm thấy tiện, không ngại đưa ra ấn ký chiến trường trước chứ, tránh ngộ thương người mình."

Lục Diệp yên lặng thúc giục linh lực, sau đó nâng tay lên, một con hỏa điều béo mập từ từ đập cánh đánh tới bên kia. Chính con hỏa điều to mập, có chút mập mập này lại khiến Hoa Từ xem mà sững sờ một chút, chậm trễ một giây, nàng mới đánh ra một đạo thuật pháp dạng mũi tên màu xanh biếc.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng trông thấy Lục Diệp thúc giục thuật pháp, vậy mà thuật pháp của hắn lại có dạng tạo hình này, nếu không phải hoàn cảnh hiện giờ không thích hợp, chỉ sợ nàng đã không nhận được cười phá lên rồi.

Thế mới biết vì sao vừa rồi Lục Diệp lại thu đao lại. . .

Hai đạo thuật pháp một trước một sau đánh thẳng về phía đối diện. Thật ra cũng không phải Lục Diệp phát hiện người ta đang nói dối, chỉ là bản thân người tới đã mang theo bụng dạ khó lường rồi.

Tại Linh Khê chiến trường thuộc Cửu Châu này, mỗi khi những tu sĩ xa lạ chạm mặt nhau, hầu hết sẽ không dễ dàng lộ rõ lập

trường của mình.

Đây vốn là thường thức.

Vậy mà đối phương vừa mở miệng lại tự báo mình là Hạo Thiên minh... Có quỷ mới biết bọn họ có phải Hạo Thiên minh hay không.

Hơn nữa dù bọn họ thật sự là Hạo Thiên minh, cũng chẳng sao hết, chờ đến khi hai tòa hòn đảo nhỏ này dung hợp làm một, hai người Lục Diệp qua nói một câu xin lỗi là xong thôi.

Mà nếu quả đối phương là Vạn Ma lĩnh . . . Thì bọn họ đánh Vạn Ma lĩnh, quá đúng lý hợp tình rồi còn gì?

Và bọn họ dẫn đầu ra tay trước, chỉ đơn giản là muốn chiếm cứ chủ động mà thôi.

Chương 328: Thiếu Niên Này Không Phải Pháp Tu Sao???

Linh lực nổ tung khiến tu sĩ gầy gò vừa lên tiếng kêu gọi kia giận tím mặt: "To gan, dám đánh lén, ta thấy các người sống quá mức vội vàng nóng nảy rồi!"

Tuy gã nói ra câu này nhưng động tác trên tay cũng không nhàn rãi, hai người bọn họ đều nhanh chóng né qua một bên.

Trên thực tế, kể cả Phương Hoàng Thuật do Lục Diệp thi triển hỏa hay là lục tiễn chi thuật của Hoa Từ, đều có uy lực không lớn, tốc độ cũng không mau, lại thêm điều kiện tiên quyết là giữa hai bên có tồn tại một khoảng cách nhất định, cho nên muốn tránh né cũng không khó khăn,

Vậy là khung cảnh bỗng trở thành: bên này đánh tới vui quên cả trời đất, bên kia trốn tới sôi nổi náo nhiệt, và khoảng cách giữa hai hòn đảo nhỏ đang nhanh chóng co lại.

Có lẽ hai binh tu phe đối diện cảm thấy luôn bị đánh không thể đánh trả như vậy quá mức chật vật, sau trao đổi một phen, hai người đều đưa tay thò vào túi trữ vật bên hông, lấy ra linh phù, kích phát uy lực linh phù, đánh tới Lục Diệp và Hoa Từ.

Ngay tức khắc, mặt biển náo nhiệt đến tột cùng, hỏa điều, lục tiễn, Kim Hồ trảm, băng lăng, xuyên qua xuyên lại, người tới ta đi.

Tu sĩ gầy gò kia vừa đánh trả vừa nhe răng cười: "Hai tiểu pháp tu lục tăng cảnh các người cứ đợi đó cho ta, lập tức sẽ cho các người đẹp mặt!"

Gã đang nói bỗng dừng thân hình cả bốn người hai bên đều chấn động, bởi vì hai hòn đảo nhỏ vừa va chạm cùng một chỗ.

Lục Diệp và Hoa Từ rất ấn ý lập tức ngã trái ngã phải một hồi, thoạt nhìn chật vật vô cùng, hai binh tu đối diện cũng nhanh chóng ổn định thân hình, đều phát lực xuống dưới chân, sau đó một trái một phải nhanh chóng lao thẳng về phía hai người Lục Diệp.

Theo khoảng cách gần lại, ấn ký trên mu bàn tay bốn người dần dần nổi lên hào quang.

Trên mu bàn tay hai người kia chợt bốc lên một mảnh hồng quang. Đây ra Hạo Thiên minh chứ? Rõ ràng là Vạn Ma lĩnh mà?

"Các người chết chắc rồi!" Tu sĩ gầy gò kia cất giọng lạnh lẽo, tránh thoát vài đạo thuật pháp của Lục Diệp, đã nhào đến cách đó không xa, mà gã còn lại đang nhìn chằm chằm, đi về phía Hoa Từ. Hoa Từ lập tức bỏ Lục Diệp lại, hốt hoảng chạy trốn.

"Ha ha." Một màn này khiến cho tu sĩ gầy gò cười to không thôi, tựa như vừa được chiêm ngưỡng một cảnh tượng 'phu thê bản thị đồng lâm diểu, đại nan lâm đầu các tự phi' (vợ chồng như chim chung rừng, đại họa ập đến có cánh tự bay)

Tu sĩ gầy gò vừa né một đạo thuật pháp bắn tới, lập tức nhảy lên cao cao, trường kiếm bên hông ra khỏi vỏ, trên mặt lộ vẻ nắm chắc thắng lợi.

Kể cũng đúng, gã cao hơn pháp tu phe đối phương một tầng cảnh, giờ lại tới gần người, ổn rồi!

Sau đó gã nhìn thấy Lục Diệp đưa tay mò vào trong túi trữ vật, lấy ra một thanh trường đao. . .

"Hử?" Bỗng nhiên trong lòng tu sĩ gầy gò có chút bất an.

Mà ngay khi Lục Diệp rút đao, ánh đao chớp động, loại bất an

này lập tức bị kéo đến đỉnh điểm, hóa thành hoảng sợ.

Chỉ nghe “Đang” một tiếng, trường kiếm bị đánh bay ra ngoài. Tu sĩ gầy gò đang ở giữa không trung không có điểm mượn lực, đành phải trơ mắt nhìn linh lực màu lửa đỏ lan dần lên trường đao trong tay Lục Diệp. Sau đó, cả thanh đao giống như đang bốc cháy lên.

Đao thứ hai đánh xuống!

"A nha!" Tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

Trên người tu sĩ gầy gò bắn ra một chùm máu tươi, bị chém lật người qua một bên, cùng với đó, một cánh tay bay lên.

Mãi cho đến lúc này, gã mới phản ứng lại, thiếu niên lục tăng cảnh này căn bản không phải pháp tu, ngược lại gia hỏa này cũng là một binh tu!

Thế nhưng binh tu lại có tốc độ thi pháp nhanh như vậy? Vừa rồi rõ ràng gã cũng từng hoài nghi điểm này, nhưng tốc độ thi pháp của đối phương lại khiến gã đánh mất nỗi nghi ngờ kia.

Bởi vì loại tốc độ thuật pháp hình thành nhanh chóng như vậy, nếu không trải qua thời gian dài rèn luyện căn bản không làm được.

Tiểu tặc gian trá! Tu sĩ gầy gò thầm mắng trong lòng, bàn tay còn lại lập tức bấm quyết, điên cuồng thúc giục linh lực toàn thân, trường kiếm vừa bay ra ngoài đã vù vù run rẩy một đợt, sau đó hóa thành một luồng lưu quang.

Nhưng còn không chờ gã thúc giục luồng lưu quang này, trong tầm nhìn đã xuất hiện ánh đao nhanh như chớp hạ xuống, sinh cơ mau chóng trôi qua.

Vậy là từ lúc gã bỏ nhào về phía Lục Diệp đến lúc bị giết chết,

chỉ vốn vẹn có ba nhịp thở mà thôi. . .

Lục Diệp chém giết người này xong, lập tức nhấc chân quay lại đằng sau, một tu sĩ còn lại bên kia đang đuổi giết Hoa Từ.

Mặc dù Hoa Từ chạy không chậm nhưng chung quy lại vẫn không nhanh bằng một binh tu. Mắt thấy sắp bị đuổi kịp, chợt từ sau lưng truyền đến tiếng kêu thảm thiết khiến cho người nọ thầm giật mình.

Gã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Diệp với khí thế hung hăng giết tới.

Đồng bạn của gã đã chết rồi? Nhưng chết như thế nào? Còn nữa, thiếu niên này không phải pháp tu sao? Trong tay mang đao là có ý gì?

Chỉ nháy mắt này, trong đầu gã đã tuôn ra hết một câu này tới câu khác nghi vấn khó có thể giải đáp.

Trong một thoáng do dự, gã vẫn không biết nên xoay người nghênh địch hay là tiếp tục đuổi giết, bỗng nhiên cảm giác đầu váng mắt hoa ập tới.

Chỉ thấy dưới chân gã, từng cái nắm màu xám bị đập nổ. Sau đó một đám bào tử dùng mắt thường gần như khó có thể phát hiện ra, lập tức quanh quẩn khắp nơi xung quanh gã rồi bị hút vào bên trong lá phổi.

Mặc dù gã không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn theo bản năng thúc giục linh lực, xua tan cảm giác không khỏe kia.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc trì hoãn đó, Lục Diệp đã xông đến phụ cận, đối mặt với một đao Lục Diệp bổ tới, tu sĩ này chỉ có thể nghênh chiến.

Tiếng “Đinh đinh đang đang” truyền ra, linh khí giao phong,

đốm lửa văng khắp nơi.

Hoa Từ đang bỏ chạy cũng ngừng lại, xoay người, linh lực quanh thân phun ra. Theo động tác của nàng, linh quang bên ngoài cơ thể tu sĩ thất tầng cảnh kia lập tức trở nên ảm đạm tối nghĩa.

Lục Diệp cảm thấy đối thủ của mình ra chiêu càng ngày càng mệt mỏi. Ở thời điểm vừa tiếp chiến, biểu hiện của đối phương cũng tương tự như những thất tầng cảnh khác, nhưng chỉ sau hai chiêu, tựa như thực lực của đối phương đã bị thứ gì đó áp chế thật lớn, linh lực dao động trên người lại trở nên ngang hàng với hắn.

Lại nói, hắn còn giết được thất tầng cảnh, một lục tầng cảnh đã là gì? Thế nhưng, hắn cố ý muốn nhìn thật rõ thủ đoạn của Hoa Từ, cho nên không vội vàng sát thủ, ngược lại cứ không ngừng quần quít lấy đối phương.

Chương 329: Đây Là Cái Năm Giết, Có Liên Quan Gì Tới Ta Đây?

Một lát sau, linh lực dao động của đối phương lại giảm xuống tới tiêu chuẩn ngũ tầng cảnh. Và không chỉ như thế, chuyện phát sinh ở Anh sơn lại tái hiện, bên trong thất khiếu của tu sĩ này bắt đầu sinh ra một đồng năm nhỏ, bề ngoài làm người ta sợ hãi đến tột cùng.

Hiển nhiên đối phương cũng nhận thấy chuyện không đúng. Sau khi gã xuất ra một chiêu bức lui Lục Diệp, đứng lên với vẻ hoảng loạn, cắn răng gầm lên: "Các người làm cái gì đó?"

"Đây là cực hạn rồi?" Lục Diệp nhìn Hoa Từ hỏi.

"Gần như vậy."

"Thế thì giết đi."

"Ta tới sao?"

"Ừm, giết một tên có mười bốn điểm công huân."

"Tay của ta chỉ dùng để cứu người, không phải dùng để giết người ." Hoa Từ có chút ủy khuất.

"Ta liều mạng với các người!" Tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó hung hăng xung phong liều chết lao về phía Lục Diệp.

Hai địch nhân không được gã đặt vào trong mắt lại ngang

nhiên thảo luận về giá trị sinh mệnh của gã ngay trước mặt gã.

Là ai cũng không chịu nổi nhục nhã như vậy.

Nhưng ngay trên đường gã đang tập kích Lục Diệp, đám nắm nhỏ mọc tại thất khiếu trên người gãnhanh chóng lớn lên, tiếp đó là ầm ầm nổ tung. Sau một chuỗi tiếng vang liên tiếp, trên mặt người nọ như bị ăn mòn, té ngã trên mặt đất. Chỉ thấy dưới chân tu sĩ Vạn Ma Linh kia chảy ra máu tươi có màu hơi ngả màu xanh lá, chứ không còn là đỏ sẫm bình thường.

Ngay sau đó, hai điểm hồng quang chia nhau ra bay về phía Hoa Từ và Lục Diệp. Hoa Từ bên kia nhận được công huân, còn Lục Diệp bên này nhận được gia trì Thiên Cơ trụ.

Lục Diệp đưa mắt nhìn về phía Hoa Từ.

Nữ nhân này cười hiền lành: “Đây là cái nắm giết, có liên quan gì tới ta đâu?”

Lục Diệp không phản bác được, đành đi qua thu thập chiến lợi phẩm.

Ở thời điểm hẩn kiểm tra ấn ký chiến trường, lại ngạc nhiên phát hiện lần này được tới hai đạo gia trì Thiên Cơ trụ mà không phải một như trước. . .

Nói như thế, nghĩa là lúc trước hai tu sĩ Vạn Ma lĩnh này đã giết một nhóm người, cướp đi gia trì của người khác, kết quả lại chuyển tới bên này.

Sau khi Lục Diệp ý thức được điểm này, bỗng chân mày cong lên, căn cứ theo tình hình này, càng về sau, chỗ tốt đạt được khi giết địch càng lớn.

Đợi đến cuối cùng, có lẽ sau khi giết một nhóm người, sẽ nhận được chỗ tốt khó có thể tưởng tượng nổi, bởi vì theo những người

tham dự Linh Khê trấn thủ chiến này không ngừng tử vong, những đạo gia trì Thiên Cơ trụ làm tiền đặt cược sẽ hội tụ lên người một đám tu sĩ chiến thắng.

Sau đó, hai người đi qua dò xét tình hình trên hòn đảo nhỏ, mới phát hiện hai hòn đảo nhỏ này không phải thật sự dung hợp cùng nhau. Chúng chỉ dính sát vào nhau, thu hút chặt chẽ tựa như những thỏi nam châm, sau đó cùng nhau di chuyển về một phương hướng mà thôi.

Hoa Từ sung sướng nện bước, đi lên hòn đảo đối diện. Nàng muốn trồng nấm ở bên kia, nàng phải bố trí tất cả những bẫy rập không thể phát hiện ra trên tất cả những hòn đảo hội tụ tới đây, làm như thế, mặc kệ là ai, một khi dám xông lên đều không có quả ngọt mà ăn.

Lục Diệp không đi cùng, địch nhân bên kia đã chết, bên đó không còn nguy hiểm.

Hắn phát hiện sau khi quy mô hòn đảo nhỏ biến thành lớn, thiên địa linh khí cũng trở nên càng nồng đậm hơn, nhưng vừa rồi hắn chiến đấu cũng không tiêu hao quá lớn, cho nên chỉ cần tùy tiện nghỉ ngơi hồi phục một chút là được.

Một lúc lâu sau, Hoa Từ quay về, cũng không biết nàng đang ngân nga giai điệu nào chỉ biết tâm trạng thật không tệ.

"Dường như uy lực đám nấm của người đã lớn hơn rồi." Lục Diệp hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Lúc trước khi còn ở Anh sơn, tuy Hoa Từ cũng hạ độc nấm cho tu sĩ thất tăng cảnh kia nhưng uy lực không lớn và thời gian phát tác cũng không nhanh như vừa rồi.

"Là nhị sư tử chỉ điểm." Hoa Từ giải thích một tiếng.

Lục Diệp kinh ngạc: "Nhị sư tử hiểu chuyện này?"

"Nàng không hiểu, nhưng nàng có nhãn lực và kinh nghiệm, chỉ điểm một chút tiểu tu sĩ như ta chẳng có vấn đề gì."

Điều này cũng đúng.

Dường như Hoa Từ đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lục Diệp, lại cười nói: "Mỗi một y tu đều là hảo thủ dụng độc, vấn đề là bọn họ có nghĩ tới với có nguyện ý làm hay không thôi. Không hiểu độc, sao là y? Về sau khi người dụng tới những y tu mềm mại đáng yêu kia, đừng cảm thấy người ta dễ bắt nạt."

"Ta vốn không xem thường bất cứ địch nhân nào!"

Ba ngày sau, hòn đảo nhỏ của Lục Diệp và Hoa Từ đã lớn gấp mười lần ban đầu, trong khoảng thời gian này, nó lại dung hợp thêm vài hòn đảo nhỏ trôi dạt tới, có vài đảo nhỏ có địch nhân, nhưng cũng có đảo nhỏ không một bóng người.

Ban đầu, Lục Diệp còn muốn quan sát một chút xem những hòn đảo nhỏ này có dung hợp theo quy luật nào đó hay không, nhưng kết quả lại phát hiện không có bất cứ quy luật gì đáng nói.

Sau khi bọn họ tới nơi này được một canh giờ, đã dụng phải hòn đảo nhỏ thứ nhất, nhưng tới buổi chiều lại không có động tĩnh gì hết. Vậy mà hòn thứ hai và thứ ba gần như cùng một lúc xích lại gần đây,

Tình huống lúc ấy đã khiến Lục Diệp và Hoa Từ hơi khẩn trương một chút, nếu trên hai đảo nhỏ này đều có địch nhân, hoàn cảnh của bọn họ không được tốt cho lắm.

Những hòn đảo nhỏ tiến lại gần tiếp theo cũng vậy, chúng đều ngẫu nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ, nghĩa là không thể tìm ra quy luật trong này.

Tựa như những đảo nhỏ này đều là nước chảy bèo trôi ở phía trên Kỳ hải, tới khi tiếp cận lẫn nhau đến một khoảng cách nhất

định nào đó, chúng sẽ trôi lại gần đối phương.

Sau khi có kinh nghiệm lần đầu tiên hợp tác, Lục Diệp và Hoa Từ đã giết thêm mấy đợt tu sĩ Vạn Ma linh khác, dần dần khả năng phối hợp giữa hai người đã trở nên thành thạo.

Mỗi khi phát hiện địch nhân, hai người đều sẽ nguy trang thành pháp tu, dùng một đợt thuật pháp tiếp đón đối phương trước, nếu đối diện là binh tu hoặc là thể tu nào đó, khẳng định sẽ không nhịn được xung phong liều chết lao lên.

Mỗi khi tới lúc này, Lục Diệp đều sẽ cho đối phương một điều kinh hãi.

Nhưng cũng có ngoại lệ, trước đó, hai người bọn họ từng đụng tới hai pháp tu. Hai người đối phương nhiệt tình trao đổi cùng Lục Diệp và Hoa Từ hơn nửa ngày, thuật pháp của song phương công kích về phía nhau, có vẻ náo nhiệt vô cùng.

Cuối cùng vẫn là Lục Diệp và Hoa Từ giả vờ hai người bọn họ không thể chống đỡ được nữa, đành phải trốn chạy về phía sau, mới hấp dẫn được hai người đối phương đi tới. Và ngay khi địch nhân bước vào khu vực Hoa Từ trồng nấm, coi như kết cục đã định .

Chương 330: Thủ Đoạn Giết Người Rườm Rà Nhưng Hữu Hiệu!!!

Một khi khu vực Hoa Từ trồng nấm bị kích phát, những hạt phần bào tử phát ra kia sẽ xâm nhập vào trong cơ thể địch nhân, những bào tử kia nhỏ bé đến mức không thể phát hiện bằng mắt thường, lại không có uy hiếp trí mạng, chúng nó chỉ làm linh lực trong cơ thể tu sĩ trở nên tối nghĩa không rõ trong khoảng thời gian ngắn. Và như thế, thực lực mà địch nhân có khả năng phát huy ra sẽ giảm mạnh.

Đồng thời những bào tử kia cũng sẽ hấp thu linh lực trong cơ thể địch nhân, sau đó sinh trưởng ở bên trong thất khiếu của địch nhân.

Lại nói, ở trong chiến đấu, bỗng nhiên thấy bản thân xuất hiện biến hóa như vậy, tuyệt đối sẽ làm người ta hoảng sợ, tâm thần hỗn loạn, cộng thêm linh lực trở nên tối nghĩa, thực lực giảm mạnh, làm sao còn có thể chống đỡ được trường đao của Lục Diệp?

Có thể nói, thủ đoạn giết địch của Hoa Từ rất rườm rà, không có thống khoái như Lục Diệp, nhưng lại cực kỳ hữu hiệu.

Chẳng qua đám nấm nàg trồng xuống vẫn có khắc tinh. Linh lực hỏa thuộc tính có thể khắc chế những bào tử xâm nhập trong cơ thể kia. Nếu ai đó có thể biết trước những khoảng bầy rập mà nàg bố trí, rồi dùng thuật pháp hệ hỏa dọn dẹp khu vực kia một lần, tất cả bố trí của nàg đều sẽ bị phá hư.

Trong vòng ba ngày thời gian, hai người đều có thu hoạch, tuy không thu hoạch được nhiều công huân, nhưng lại được không ít gia trì Thiên Cơ trụ. Sau khi Linh Khê trấn thủ chiến lần này chấm dứt, nếu có thể dung nạp toàn bộ đám gia trì này vào bên trong,

Chắc chắn sẽ khiến linh khí trong trụ sở được cải thiện thật lớn.

Lại một hồi chiến đấu vừa chấm dứt, cả người Lục Diệp đầy máu tươi, có của địch nhân, cũng có của chính hắc, hắc đang há mồm to thở hào hển đứng bên trong một vũng máu.

Bên cạnh hắc có bốn khối thi thể của tu sĩ Vạn Ma lĩnh!

Lần này vận khí của bọn họ không tốt lắm, có hai đại diện tông môn của Vạn Ma lĩnh hội hợp lại, nếu không có thủ đoạn mà Hoa Từ đã bố trí từ trước, kiểu gì Lục Diệp cũng không thể sống qua một trận chiến này,

Dù hắc có thể vượt cấp giết địch nhưng cũng có cực hạn của bản thân, lấy tu vi hiện giờ của hắc, đồng thời đối chiến hai thất tầng cảnh đã là cố hết sức, đối chiến với ba người, chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

Lần này đám năm mà Hoa Từ trông xuống đã lập công lớn. Lúc trước khi hai người Lục Diệp vừa nhìn thấy đối phương có khoảng bốn người, bọn họ đã biết lần này mình tuyệt đối không thể địch lại được, bởi vậy còn không chờ hòn đảo nhỏ đối diện đụng tới, cũng lười nguy trang thành pháp tu, đã quyết đoán lui về phía sau trước rồi.

Trước mắt quy mô hòn đảo đã rộng hơn không ít, nếu không đúng là bọn họ không có không gian trốn chạy.

Kế tiếp đó là hai người chạy trốn, bốn người đuổi giết, lượn vài vòng ở trên đảo nhỏ, tới cuối cùng vẫn bị ngăn chặn.

Tại thời điểm bốn người kia cười dữ tợn, Hoa Từ đã thúc giục thủ đoạn của mình, theo hành động của nàng, linh lực của bốn người kia đột nhiên trở nên tối nghĩa không rõ, đồng thời một đám cái nắm nhỏ sinh ra.

Lục Diệp bạo phát xung đột, thuần sát một người.

Kế tiếp chính là một hồi đại chiến nhảy múa tại lẫn ranh sinh tử, dù thủ đoạn của Hoa Từ đã phát huy tác dụng, nhưng ba người đối phương bạo phát ra sát thương trong thời gian ngắn, vẫn tạo thành không ít thương tổn cho Lục Diệp, ngay cả Hoa Từ cũng bị một người ngự khí bắn trúng, nếu không phải có linh khí váy dài do nhị sư tỷ tặng cho nàng ngăn cản, chỉ sợ công kích đó đã đánh xuyên qua bụng nàng.

Cũng may, bọn họ chỉ chống đỡ qua mười hơi thở, cục diện chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, bởi vì thực lực của địch nhân đang nhanh chóng giảm xuống, cuối cùng ngay cả thủ đoạn ngự khí cũng không dùng được, lần lượt nuốt hận dưới đao.

Lục Diệp quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Từ, bắt gặp khoe miệng nữ nhân này tràn đầy máu, mặc dù mặt ngoài nàng không chịu thương tổn dù chỉ một sợi tóc, nhưng hiển nhiên một kích ngự khí của địch nhân kia không phải dễ thừa nhận như vậy.

Trên người Lục Diệp cũng có vài miệng vết thương, một vết thương nghiêm trọng nhất gần như có thể nhìn thấy xương, nhưng xét về tổng thể vẫn không đáng ngại.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng cả hai vẫn còn sợ hãi.

Hoa Từ tiến lên chữa thương cho Lục Diệp, hào quang màu xanh biếc ấm áp, dịu dàng bao phủ, máu tươi trên miệng vết thương ngừng chảy, cảm giác ngứa ngáy tê dại không ngừng truyền đến.

Sau khi Hoa Từ bước vào lục tầng cảnh, rõ ràng là tiêu chuẩn chữa thương của nàng đã được tăng cường. Trải qua nàng xử lý một phen, tuy miệng vết thương không khép lại nhanh như vậy, nhưng đã không có gì đáng ngại.

Nàng xử lý thương tích cho Lục Diệp xong, mới tự mình chữa thương.

Lục Diệp lại nuốt phục một viên Liệu Thương đan và Uẩn Linh đan, hoán đổi công pháp khôi phục bản thân đồng thời cảnh giác nhìn bốn phía.

Thời điểm hẩn khôi phục không cần nhắm mắt ngồi xuống như những người khác, bởi vì có Thao Thiết Xan tự chủ vận chuyển, hẩn không cần phải xen vào quá trình hấp thụ linh đan.

Thời điểm hẩn tu hành ở trong trụ sở cũng là như thế, người bên ngoài tu hành cần hết sức chuyên chú. Bởi vì trong quá trình phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, một khi tâm thần lơ lửng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới hiệu suất tu hành của bản thân, nhưng Lục Diệp chỉ cần xây dựng nên Tụ Linh linh văn ở trong linh khiếu của bản thân, sau đó hoán đổi công pháp là được, thậm chí hẩn còn có thể chuyển qua làm việc khác nữa.

Nhưng dưới tình hình chung, hẩn cũng không có việc gì cần phải quá vội vàng, phần lớn đều ngắn người hoặc là ngủ. . .

Trên dải đất trung tâm hòn đảo nhỏ, cũng chính là nơi mà hẩn và Hoa Từ xuất hiện lúc đầu, đã được hẩn bố trí thành từng Tụ Linh linh văn có quy mô không nhỏ, chủ yếu là Lục Diệp cân nhắc đến chuyện Hoa Từ sẽ dùng nó để khôi phục. Dẫu sao tốc độ khôi phục của nàng cũng không nhanh bằng hẩn, cho nên sau mỗi lần chiến đấu, nàng chạy qua bên kia khôi phục, sẽ có hiệu suất cao hơn một chút.

Tại một khu vực bất cứ lúc nào cũng có khả năng bùng nổ đại

chiến kiểu này, chuyện duy trì linh lực bản thân luôn dư thừa tuyệt đối là rất cần thiết. Hơn nữa Hoa Từ trồng nấm cũng cực kỳ hao phí linh lực. Những cái nấm không chút thu hút kia, đều do nàng dùng linh lực bản thân kết hợp với một chút thủ đoạn đặc biệt thúc giục sinh trưởng.

Chương 331: Cốt Phiến Kỳ Lạ!

Hiện giờ theo hòn đảo mở rộng, khu vực này cần trồng nấm cũng tăng lên rất nhiều.

Nhưng tương ứng với đó, trình độ nồng đậm của thiên địa linh khí cũng gia tăng. Về cơ bản, sau mỗi lần chiến đấu, Hoa Từ chỉ cần qua bên kia ngòi xuống một lát là có thể khôi phục hoàn toàn.

Lục Diệp lại thu thập chiến lợi phẩm như trước. Một trận chiến vừa kết thúc kia, bọn họ đã đạt được hơn năm đạo gia trì từ trên người bốn tu sĩ Vạn Ma lĩnh nợ, có thể thấy được, bốn người này đã giết không ít tu sĩ Hạo Thiên minh.

Chắc chắn bốn người này thuộc về hai tông môn khác nhau, Lục Diệp cũng không biết vì sao bọn họ lại có vận khí tốt như vậy, có thể gặp được rồi cùng đi.

Hắn cùng với Hoa Từ đã đợi ở đây vài ngày rồi, nhưng chưa đụng tới bất cứ tu sĩ Hạo Thiên minh nào.

Lục Diệp thu hồi túi trữ vật của mấy người kia, sau đó kéo thi thể tới bờ biển ném xuống. Đã nhiều ngày Lục Diệp đều xử lý thi thể như vậy, dù sao hắn cũng không biết hai người bọn họ cần phải ở lại trên đảo nhỏ này bao lâu, nếu để thi thể ở lại trên đảo, chúng nó sẽ bốc mùi hôi thối.

Ở thời điểm, một cái thi thể đầy máu lọt vào trong biển rộng, Lục Diệp rõ ràng nhìn thấy vô số bóng ma từ dưới mặt biển cuộn cuộn nhô lên, và chỉ trong nháy mắt, thi thể kia đã hóa thành hư ảo, ngay cả hài cốt cũng không còn.

Hắn vẫn không nhìn rõ rốt cuộc những bóng ma kia là cái gì,

nhưng hắn lại biết mình tuyệt đối không thể xâm nhập vào Kỳ hải, nếu không hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Lục Diệp ném khối thi thể thứ hai xuống, nó lại biến mất trong nháy mắt.

Thi thể thứ ba cũng như thế.

Nhưng ngay khi Lục Diệp vừa nhấc khối thi thể thứ tư lên, bỗng nhiên hắn hơi nhíu mày, nhìn vào trong nước biển.

Cũng không biết từ khi nào trên mặt biển lại có một khối cốt phiến (mảnh xương) trôi nổi rồi.

Và mấy bóng ma kia, sợ hãi mà tránh lui khỏi cốt phiến nọ.

Lục Diệp nhìn chằm chằm vào cốt phiến kia. Hắn nhận ra thứ này là thứ mà một tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã đeo trên cổ. Lúc trước, ở thời điểm dò xét thi thể, hắn đã từng nhìn thấy rồi, cũng xác định thứ này không phải linh khí hoặc là tài liệu trân quý gì, nên mới không để ý tới.

Nhưng hiện giờ xem ra, món đồ chơi này có chút khác thường.

Bởi vì ngay cả bóng ma dưới mặt biển đều tránh né nó!

Lục Diệp nghĩ một lát, sau đó buông thi thể trong tay xuống, xốc vạt áo lên, thu lại đồ vật trên cổ đối phương.

Thứ này cũng là một khối cốt phiến, giống hệt thứ đang trôi nổi trên mặt biển kia.

Hắn thử thúc giục linh lực rót vào trong đó, nhưng không có phản ứng, lại lấy tay nhéo nhéo vài cái, thứ này rất cứng rắn. Hiện giờ hắn đã có thể xác định được, đúng là nó không phải linh tài.

Vậy rút cuộc nó là đồ chơi gì?

Hắn cứ nghĩ rằng cốt phiến có ý nghĩa đặc biệt gì đó với hai người kia, cho nên mỗi người đều tự đeo một khối nhưng hiện giờ nhớ lại chuyện vừa nãy, dường như suy đoán này có chút không thích hợp.

Bởi vì dường như hai gia hoả đeo cốt phiến này, không cùng tông môn.

Lục Diệp còn nhớ mang máng ở trong chiến đấu, hai người này không hề phối hợp với nhau, mà như hình với bóng cùng người khác.

Nói như vậy, hai người khác tông môn, lại đeo vòng cổ giống nhau, là trùng hợp chăng?

Hắn không vội vàng ném thi thể kia vào trong biển, mà quay người đi tìm một nhánh cây, sau đó một lần nữa trở lại bờ biển, khều mảnh cốt phiến đang trôi nổi trên biển về. Lúc này, hắn mới tiếp tục xử lý thi thể, không có cốt phiến kia trôi nổi trên mặt biển, đám bóng ma phía dưới nước biển lại trở nên sinh động hẳn ra.

Trong tay Lục Diệp cầm hai mảnh cốt phiến, hắn lập tức trở lại nơi cao nhất trên hòn đảo nhỏ, vừa cảnh giác nhìn bốn phía vừa nghiên cứu cốt phiến.

Một lúc lâu sau, Hoa Từ đã khôi phục hoàn toàn đi lên, nhìn thấy vật trong tay Lục Diệp, tò mò hỏi: "Đây là cái gì?"

Lục Diệp lắc đầu, nói cho nàng nghe chuyện mà hắn vừa phát hiện, Hoa Từ ngạc nhiên nói: "Người nói là hai người khác tông môn kia, lại đeo cùng một khối cốt phiến này làm vòng cổ?"

"Ừm!" Lục Diệp gật đầu, sau đó tả lại đặc điểm trên người hai tu sĩ nọ cho nàng nghe.

Hoa Từ cẩn thận nghĩ ngợi một hồi mới nói: "Hắn là bọn họ không thuộc cùng một tông môn, vậy có khả năng bọn họ là huynh

đệ có chung huyết thống hay không? Và thứ này là vật truyền thừa của gia tộc bọn họ."

Phỏng đoán này lại rất có khả năng.

"Chẳng cần biết nó là cái gì, cứ mang về cho nhị sư tỷ nhìn xem sẽ biết." Lục Diệp nói xong câu này, lập tức thu cốt phiến vào túi trữ vật.

Bỗng nhiên Hoa Từ lấy khuỷu tay huých hấn, và chỉ về một phương hướng.

Lục Diệp giương mắt nhìn lên, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Bởi vì ở phương hướng kia, có một hòn đảo nhỏ quy mô không thua kém bọn họ bên này, đang nhanh chóng tiếp cận.

Mới đầu, quy mô của những hòn đảo nhỏ trong Kỳ hải đều không lớn, chỉ có kích cỡ bằng một quảng trường thôi, nhưng theo thời gian, chúng chuyển dời và áp sát lại gần nhau, quy mô sẽ trở nên càng lúc càng lớn.

Nói như vậy, nghĩa là hòn đảo nhỏ có quy mô càng lớn, thì thực lực của địch nhân sẽ càng mạnh, cũng có khả năng số lượng sẽ càng nhiều. Bởi vì trong quá trình các hòn đảo nhỏ lần lượt xác nhập, đào thải, những người không có chút bản lĩnh hoặc là một phương có ít người đều bị giết cả rồi.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ví dụ như hai lục tăng cảnh Lục Diệp, Hoa Từ chiếm cứ một hòn đảo có quy mô không nhỏ kia.

Theo hai hòn đảo nhỏ nhanh chóng tiếp cận, Lục Diệp phát hiện bên kia có một chút dị thường.

Dường như ở trên đảo nhỏ đối diện kia, có người đang tranh đấu, thỉnh thoảng lại có quang mang thuật pháp sáng lên từ bên kia.

Khoảng cách càng ngày càng gần, động tĩnh tranh đấu cũng càng ngày càng rõ ràng.

Có tranh đấu, nghĩa là ở bên kia có người của Vạn Ma linh, cũng có người của Hạo Thiên minh, chẳng qua không biết thế cục tranh đấu của hai bên trước mắt là như thế nào.

Phía đối diện đang đánh nhau khí thế ngất trời, hiển nhiên không chú ý tới chuyện hai hòn đảo nhỏ đang tới gần nhau. Hẳn là hẳn có thể lợi dụng được một chút.

Lục Diệp hơi trầm ngâm rồi nói với Hoa Từ: "Ta đi qua xem, người đợi ở đây."

"Cẩn thận."

Chương 332: Tập Sát!

Lục Diệp thúc giục linh lực, sau lưng lập tức mở ra một đôi cánh chim có hỏa linh lực chảy xuôi và hóa thành lưu quang lao tới hòn đảo nhỏ trước mặt.

Hắn mới bay khỏi hòn đảo nhỏ của mình đi vào mặt biển, đã cảm thấy linh lực trong cơ thể tuôn trào như lũ lụt, “hoa lạp lạp” chảy xuôi ra bên ngoài. Loại trình độ tiêu hao này tương đương với hắn duy trì một tấm Ngự Thủ linh văn cao ngang người mình.

Lục Diệp âm thầm kinh hãi, quả nhiên ở bên trong Kỳ hải không thể tùy tiện phi hành, hoặc là không thể phi hành ở trên mặt biển, lượng tiêu hao quá lớn, cũng không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Cũng may lúc này, khoảng cách giữa hai hòn đảo nhỏ đã còn quá xa, chỉ mấy hơi thở sau, Lục Diệp đã dừng lại trên hòn đảo nhỏ đối diện. Hắn thu cánh chim sau lưng, cố gắng hết mức để áp chế linh lực bản thân chảy xuôi, rồi lao về phương hướng chiến đấu.

Thời gian của hắn không nhiều lắm, hai hòn đảo nhỏ sẽ lập tức va chạm vào nhau, đến lúc đó, chắc chắn người bên này sẽ cảnh giác.

Cũng may quy mô của hòn đảo nhỏ trước mắt cũng không quá lớn, chỉ chốc lát sau, Lục Diệp đã đến bên ngoài chiến trường, đưa mắt nhìn lại, bên kia đang có năm tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây công hai người Hạo Thiên minh.

Trên mặt đất còn ba khối thi thể nằm im, có thể thấy được tình hình chiến đấu vô cùng thảm thiết.

Trong năm tu sĩ Vạn Ma lĩnh, có hai pháp tu, một thể tu, một binh tu, còn có một nghi ngờ là quỷ tu.

Còn hai tu sĩ Hạo Thiên minh có một nam một nữ, cả người đều là máu tươi và vết thương, xem tình huống đã biết không kiên trì được bao lâu.

Dù sao cũng là lấy hai địch năm, khẳng định bên này không phải đối thủ, có thể kéo dài hơi tàn đến hiện tại, nguyên nhân đầu tiên vì nam tu Hạo Thiên minh kia vốn là thể tu, thân hình gã khô ngô như tháp sắt, khí huyết tràn đầy, chịu đòn cực giỏi, lại cầm trong tay một tấm linh khí đại thuẩn, đỡ được rất nhiều công kích, Nguyên nhân thứ hai là người cũng Vạn Ma lĩnh bên này đã nắm chắc thắng lợi, không muốn quá mức mạo hiểm. Nếu thực sự bức người khác đến nóng nảy, chưa chắc đối phương đã không có thủ đoạn đồng quy vu tận, một đồng bạn của bọn họ đang nằm trên mặt đất chính là vết xe đổ.

Lúc ban đầu, bọn họ vốn không phải là năm địch hai, mà là sáu địch bốn! Sau khi thuận lợi chém giết được một người bên đối phương, một đồng bạn bên bọn họ nóng vội, kết quả đã bị một tu sĩ Hạo Thiên minh kéo theo đồng quy vu tận.

Xem thế cục trước mắt, bọn họ chỉ cần vây khốn hai người này, đánh vỡ linh khí đại thuẩn của binh tu kia, đối phương sẽ không còn đường phản kháng.

Vậy là ngoại trừ pháp tu, ba người Vạn Ma lĩnh lập tức bao vây xung quanh một nam một nữ Hạo Thiên minh, không ngừng quấy nhiễu bọn họ. Còn hai pháp tu lại đứng thẳng ở xa một chút, dưới điều kiện tiên quyết là cam đoan sẽ không ngộ thương đến đồng bạn, để không ngừng thúc giục thuật pháp, đánh thẳng lên tấm linh khí đại thuẩn kia. Lúc này linh quang trên đại thuẩn kia đã cực kỳ ảm đạm, bất cứ lúc nào cũng có thể tan nát.

Nhìn thế cục như thế, hai người Hạo Thiên minh muốn thoát

vây cũng khó như lên trời, mà xem vẻ mặt hai người này, rõ ràng cũng mang ý chí quyết tử rồi, bọn họ không có nguyện vọng gì khác, bởi vì bọn họ biết, cầu xin tha thứ chẳng có tí tác dụng nào cả, chỉ khiến mình càng thêm nhục nhã mà thôi. Hơn nữa đối với nữ tu, thật sự rơi xuống trên tay địch nhân, chắc chắn sẽ là cục diện sống không bằng chết.

Hiện giờ bọn họ đang đợi cơ hội, chờ một cơ hội có thể đồng quy vu tặc cùng địch nhân.

Và chỉ trong nháy mắt cơ hội này đã đến!

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng vang lên, đất rung núi chuyển, hai hòn đảo nhỏ va chạm vào nhau, tất cả mọi người không đứng vững được.

Mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều thay đổi sắc mặt. Ở hơn nửa canh giờ trước, bọn họ vừa gặp được mấy người Hạo Thiên minh này, cho nên không một ai nghĩ tới sẽ đụng phải đảo nhỏ khác nhanh như vậy.

"Cẩn thận!" Một người quát khê.

Cũng ở trong nháy mắt khi hai hòn đảo nhỏ va chạm, hai tu sĩ Hạo Thiên minh cùng nhau xung phong liều chết đi qua lao về phía binh tu kia. Thế tu rống giận, vung đại thuẫn lên, yểm trợ cho bóng dáng yếu diệu bên người kia đang tiến nhanh tới. Trong mắt hai người đầy vẻ kiên quyết và tàn nhẫn, khiến cho binh tu bị nhắm vào kia trở nên bối rối.

"A!"

Nhưng tiếng kêu thảm thiết lại không đến từ binh tu bị nhắm vào kia, mà đến từ một phương hướng khác. Tất cả mọi người lập tức kinh hoảng.

Mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh nhìn về hướng phát ra âm thanh, đã

thấy trước ngực vị pháp tu đứng ở bên ngoài chiến trường lộ ra một đoạn mũi đao, và không biết từ khi nào ở phía sau pháp tu kia, lại mơ hồ có một bóng dáng đang đứng thẳng.

Vì sao lại tới nhanh như vậy? Mấy người đều kinh ngạc tự hỏi.

Ở thời điểm hai hòn đảo nhỏ va chạm, bọn họ cũng ý thức được có khả năng người khác đã đến, nếu người tới là tu sĩ Vạn Ma lĩnh, đương nhiên là tất cả đều vui, nhưng nếu là Hạo Thiên minh, thế cục bên này tất sinh biến cố.

Nhưng khiến bọn họ không nghĩ tới chính là, hòn đảo nhỏ vừa va chạm, một pháp tu bên mình đã bị tập sát! Chẳng lẽ đối phương vẫn một mực ẩn giấu ở phụ cận?

Có điều bọn họ chưa nghĩ được bao lâu, đại chiến đã bùng nổ.

Lúc này hai tu sĩ Hạo Thiên minh đã xung phong liều chết đến trước mặt binh tu Vạn Ma lĩnh kia, tư thế bất chấp tất cả, dẫu chết cũng muốn kéo đối phương theo làm đệm lưng, và suýt nữa đã thành công rồi.

Chỉ tiếc hai người này bị thương rất nghiêm trọng, còn binh tu bị nhằm vào kia lại có thể tu cùng phe tiếp ứng, sau khi bị chém một kích đã tìm được đường sống trong chỗ chết.

Bốn người Vạn Ma Lĩnh lập tức hội tụ lại một chỗ, quý tu Vạn Ma lĩnh cũng không nhàn rỗi, khí tức bỗng nhiên trở thành mơ hồ vô định, từ bên cạnh giết thẳng vào chiến đoàn. Ngay tức khắc, hai người Hạo Thiên minh rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Cùng lúc đó, sau khi Lục Diệp giải quyết xong một pháp tu của đối phương, dưới chân phát lực, đã lao về phía pháp tu thứ hai, đồng thời trong miệng hô to: "Chống đỡ!"

Nghe được âm thanh, thể tu cầm đại thuẫn trong tay nọ còn chưa có phản ứng gì, ngược lại nữ tu cầm trong tay hai thanh

đoản đao kia lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì nàng cảm giác, âm thanh này có chút quen tai. . .

Chương 333: Đi Mau!

Chẳng qua trước mắt, nàng căn bản không có thời gian kiểm tra thân phận của người tới, trên cần cổ trắng nõn của nàng đã xuất hiện từng đường hoa văn màu tím, ngay cả con người cũng biến thành màu tím, văn lộ màu tím kia còn đang không ngừng leo lên trên, khiến cho dung mạo của nàng trở nên vừa yêu dị vừa xinh đẹp.

Quý tu am hiểu tập sát, cho nên loại giao phong chính diện này vốn không phải sở trường của nàng, nhưng lúc này đã không còn lựa chọn khác, chỉ có thể toàn lực thúc giục lực lượng của bản thân thôi.

Bên kia, thân hình Lục Diệp linh hoạt di chuyển, tránh đi từng đạo thuật pháp mà pháp tu kia đánh úp lại.

Theo khoảng cách nhanh chóng xích lại gần, trong mắt pháp tu lộ ra một tia hoảng sợ. Gã còn chưa từng gặp binh tu nào lại có động tác linh hoạt như vậy, mỗi một đạo thuật pháp của gã đều bị hấn thoải mái tránh thoát.

Mắt thấy Lục Diệp lập tức sẽ lao lên, pháp tu này căn rằng một cái, linh lực tuôn ra quanh thân, lực bài xích mạnh mẽ thổi quét bốn phía.

Lục Diệp bị đánh sâu vào, lảo đảo một cái. Pháp tu kia nương theo cơ hội này, vội vàng chạy lại gần mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia.

Nhưng gã mới chạy chưa được mấy bước, khí tức nóng rực đã trùng kích tới từ bên cạnh. Gã quay đầu nhìn lại, đập vào mắt chính là một con hỏa điều đang sải đôi cánh dài rộng, lao tới.

Gã hốt hoảng vung tay lên, một tấm lá chắn linh lực che ở trước người.

Lại nghe “Oanh” một tiếng, hỏa điều đánh lên lá chắn, linh lực nổ tung, lực trùng kích khiến cho thân mình gã hơi lay động một chút. Ngay thời khắc linh lực trong người gã hỗn loạn, Lục Diệp đã nắm đao ngang nhiên giết tới.

Bàn Sơn đao vẩy lên, ánh đao xuất hiện màu lửa đỏ, một đoạn cánh tay phát ra tiếng kêu rồi bay đi, trường đao quay trở lại biến thành đâm thẳng.

Trong tiếng kêu thê lương thảm thiết của pháp tu kia, trường đao đã đâm vài lỗ máu trên người gã.

Oanh. . . Trước khi pháp tu chết một đạo thuật pháp đã đánh thẳng vào ngực Lục Diệp. Tuy công kích này đã bị Ngự Thủ linh văn ngăn cản, nhưng lực trùng kích thật lớn vẫn khiến Lục Diệp bay ra ngoài, ngã xuống trên mặt đất.

Hắn vội vàng bò dậy, đưa mắt nhìn lại, pháp tu kia đã quỳ trên mặt đất, thân mình đổ rạp xuống, một điểm hồng quang từ bên kia bay qua.

Lục Diệp nghiêng đầu phun ra một búng máu. Hắn đã sớm mở miệng thề, về sau mỗi khi nhìn thấy pháp tu không vừa mắt, cứ chém chết trước lại nói sau!

Hắn không có chút chậm trễ nào, lại ngựa không dừng vó lao về phía hai tu sĩ Hạo Thiên mình kia, đi qua tiếp ứng.

Lục Diệp xuất hiện, mang tới cho bọn họ hi vọng sống sót, cũng có thể do kế hoạch đồng quy vu tận cùng địch nhân đã bị ngăn cản, cho nên một nam một nữ này đang vừa đánh vừa lui, tiến về phía Lục Diệp bên này.

Nhưng thương tích của hai người ấy quá nặng, lại lấy hai địch

ba, rõ ràng không kiên trì được lâu lắm, trên đường đi qua, để lại từng dấu chân đầm máu.

Trong khi đó, ba người Vạn Ma lĩnh phát ra thế công càng thêm hung mãnh.

Mãi cho đến lúc Lục Diệp gia nhập vào chiến đoàn, tình cảnh khó khăn lắm mới ổn định lại, tới lúc này, cuối cùng nữ tu kia cũng biết người đến là ai, tâm trạng nàng trở nên phức tạp. Nàng không thể ngờ nổi, lại chạm mặt hắc ở chỗ này.

"Đi mau!" Lục Diệp vùng Bàn Sơn đao chống đỡ công kích của một người đối diện, khẽ quát một tiếng.

Dù có hắc gia nhập, tình cảnh của bọn họ vẫn rơi xuống thế xấu, nếu cứ đánh tiếp như vậy, Lục Diệp thì không sợ, nhưng hai người cùng phe sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Nữ tu và thế tu còn có chút chần chờ, Lục Diệp lại quát một tiếng: "Đi mau!"

Hai người Hạo Thiên minh kia không tiếp tục do dự nữa, lập tức xoay người chạy trốn.

Áp lực lên người Lục Diệp lập tức tăng lên. Hắc lấy lực một người chống lại ba địch nhân, lại đều là thất tầng cảnh, đương nhiên không thể kháng cự được.

Một tấm Ngự Thủ linh văn có kích cỡ bằng mặt bàn xuất hiện ở phía trước, linh lực trong cơ thể Lục Diệp điên cuồng trôi đi. Ba người đối diện không ngừng công kích xuống, khe nứt trên Ngự Thủ linh văn không ngừng lan rộng, sau đó được linh lực thúc giục tu sửa, cứ như vậy tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Lục Diệp chỉ kiên trì được ba hơi thở, đã không chống đỡ nổi nữa, hắc cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong người đều đang chấn động, cổ họng tràn ngập mùi máu tươi.

Ngay lúc hần hủy bỏ Ngự Thủ linh văn, trên tay lập tức chém ngang một đao mãnh liệt, bức lui ba người và xoay người bỏ chạy.

Chờ tới lúc ba người Vạn Ma lĩnh đưa mắt nhìn lại, Lục Diệp đã chạy được hơn mười trượng, trong lòng bọn họ hơi kinh ngạc vì tốc độ của tiểu tử này lại nhanh như vậy.

Ngay sau đó, ba người này đồng loạt thúc giục ngự khí chi đạo, ba thanh linh khí hóa thành lưu quang tập sát về phía Lục Diệp.

Lục Diệp cảm nhận được sát khí từ sau lưng, hần không cần suy nghĩ, đã phóng người lên cao, cánh chim màu lửa đỏ mở ra sau lưng.

Hần không thúc giục Ngự Thủ linh văn, bởi vì hần có cảm giác dù thúc giục cũng không ngăn được. Mặt khác, dù ngăn cản được thì loại lực trùng kích thật lớn này cũng sẽ làm hần trọng thương trong nháy mắt.

Vân phu nhân đâm Phi Dực thứ văn ở Lục Diệp sau lưng đã giúp hần một đại ân, mắt thấy Lục Diệp lại bay lên tận trời, rõ ràng là ba tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia thoáng sửng sốt một chút, hiển nhiên là bọn họ không nghĩ tới Lục Diệp còn có bản lĩnh này.

Ngay tức khắc, Lục Diệp biến thành hồng quang giữa không trung rồi bay vút về phía trước, phía sau có ba đạo linh quang với sắc thái khác biệt xẹt qua, kéo theo quang mang thật dài.

Thứ văn này vốn không phải là thứ mà bất cứ tu sĩ cấp thấp nào cũng có thể sở hữu. Đưa mắt nhìn khắp Cửu Châu, số lượng linh văn sư cũng chẳng có nhiều, mà người có thể đâm thứ văn lên cơ thể tu sĩ cấp thấp, lại càng ít. Có thể nói khắp cả Cửu Châu Tu Hành giới, không đến hai mươi linh văn sư có thể làm như vậy.

Vân phu nhân là một vị trong đó! Nếu không phải bà nể mặt

chương giáo, cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Chương 334: Nếu Bọn Họ Dám Tới, Thì Nơi Đây Chính Là Mồ Chôn Của Bọn Họ!!!

Lục Diệp bay thẳng ra mấy chục trượng, cảm giác nguy cơ phía sau mới chậm rãi tiêu tán. Hắn quay đầu nhìn lại, mấy người kia đã bị thu hồi linh khí, hiển nhiên là Lục Diệp đã vượt quá phạm vi công kích của bọn họ.

Ngự khí giết địch cũng có cực hạn. Với mấy tu sĩ thất tầng cảnh, ba mươi trượng đã là khoảng cách xa nhất rồi, nếu còn xa hơn, liên hệ giữa bản thân bọn họ và linh khí sẽ bị chặt đứt.

Mắt thấy Lục Diệp đào tẩu, ba người đưa mắt nhìn nhau một cái, nhất thời không biết có nên đuổi theo hay không.

Vừa rồi quả thật hành động Lục Diệp liên trảm hai pháp tu trong đám bọn họ đã làm đám người này kiêng kị, nhưng cũng từ đó mà tu vi của Lục Diệp đã bại lộ ở trước mắt bọn họ. Hắn chỉ là một tu sĩ lục tầng cảnh thôi, còn hai tu sĩ Hạo Thiên minh khác lại đang bị trọng thương.

Có thể nói, lựa chọn tốt nhất lúc này đó là đuổi giết qua, không thể cho địch nhân có cơ hội thở dốc.

Nhưng dù sao hòn đảo nhỏ đối diện cũng là địa bàn kinh doanh của người khác, tùy tiện đuổi đi qua không mang tới chuyện tốt lành gì, lỡ như người khác bố trí bẫy rập ở bên đó. . .

Không nói tới chuyện khác, chỉ cần bên kia cho mấy tu sĩ Hạo Thiên minh mai phục, là bọn họ phiền toái rồi, dù khả năng này

không lớn.

Ba người nhất thời do dự, bởi vậy sau khi đơn giản thương nghị một phen, bọn họ mới quyết định cho quý tu kia lên vào, kiểm tra tình huống.

Bên trong sáu đại phái hệ tu sĩ, thì quý tu là phái hệ am hiểu tập sát lên vào nhất, nhưng vì trước mắt những tu sĩ Lục Diệp đứng phải đều có tu vi không quá cao, kể cả khi hắn gặp được một vài quý tu, thì phương diện đặc thù này của bọn họ cũng không tính rõ ràng.

Phải biết rằng ở thời điểm tu vi không cao, thoát nhìn quý tu và binh tu cũng không quá khác biệt.

Chỉ có khi quý tu đạt đủ tu vi, thì ưu thế của bọn họ mới dần dần lộ rõ.

Nhưng mọi người đều biết, quý tu là chạy nhanh nhất, cho nên trọng trách kiểm tra tình hình quân địch tất nhiên cần phải đặt lên người quý tu kia, kể cả khi gã có chút không quá nguyện ý. Đáng tiếc lúc này cũng không có phương án nào tốt hơn.

Quý tu kia được hai đồng bạn yểm trợ, đã thuận lợi lên vào hòn đảo nhỏ của đám người Lục Diệp, kiểm tra từ xa xa một phen, rất nhanh đã mang về tới một tin tốt và một tin xấu.

Tin tốt, bên kia còn có một người, và người nọ cũng chỉ có tu vi lục tầng cảnh.

Mà tin xấu, người nọ là y tu, lúc này đang trị liệu thương tích giúp hai tu sĩ Hạo Thiên minh bị thương kia!

Thế tu và binh tu nghe vậy lại sinh ra phản ứng ngược, đều ngây ngẩn cả người. Bọn họ thật sự không nghĩ ra rốt cuộc hai người kia là trấn thủ sứ và phó sứ của tông môn nào. Hai người đều là lục tầng cảnh cũng thôi, nhưng trong đó lại xuất hiện một y

tu?

Phải biết rằng, dù y tu có thể kiêm tu phái hệ khác, nhưng có liên quan tới chuyện bọn họ phải dành rất nhiều thời gian đi nghiên cứu y thuật, cho nên giữa đám tu sĩ đồng cấp bậc, thực lực của y tu là kém cỏi nhất .

Về cơ bản, ở trong Linh Khê trấn thủ chiến sẽ không xuất hiện bóng dáng y tu. Đám tu sĩ tới địa phương này, đại đa số thời gian là để chém giết, nếu thực lực không đủ sớm muộn gì cũng chết. Vậy mang theo một y tu thì có ích lợi gì? Chờ người một nhà bị chém thành hơn mười khối rồi khâu lại thì thế sao?

Cho nên ba người Vạn Ma lĩnh thật sự không sao hiểu nổi, rốt cuộc đối phương là tông môn nghèo túng nhà ai, lại có thể làm ra thao tác khiến người ta ngạc nhiên như thế?

Nhưng bọn họ lại biết, bên mình không thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa. Đối phương có một vị y tu, vậy chờ đến khi thương tích của hai tu sĩ Hạo Thiên minh bị trọng thương kia được trị liệu khôi phục sức chiến đấu, chắc chắn bọn họ sẽ phải lấy ba địch bốn!

Phải ra tay nhanh một chút, không thể cho hai người kia có thời gian khôi phục.

Ba người Vạn Ma lĩnh quyết định xong, lập tức xuất phát lao về phía hòn đảo nhỏ đối diện, đồng thời vừa đi vừa thương nghị, khiến cho quỷ tu kia cuốn lấy Lục Diệp. Bọn họ đã khắc sâu bài học về thủ đoạn lúc trước của Lục Diệp rồi, cũng biết không thể đối xử với gia hỏa này như lục tăng cảnh bình thường được. Thực ra bọn họ cũng không kỳ vọng quỷ tu có thể giết chết Lục Diệp, chỉ cần gã kéo dài thời gian, chờ đến khi hai người bọn họ giải quyết xong ba người Hạo Thiên minh kia, chắc chắn sẽ thành cục diện ba đánh một. Đến lúc đó, kể cả Lục Diệp biết bay, cũng khó trốn chết.

Cùng lúc đó, Hoa Từ đang chữa thương cho hai vị tu sĩ Hạo

Thiên minh, lại đưa mắt nhìn nhìn Lục Diệp một bên.

Lục Diệp ngẫm hiểu.

"Đến đây rồi?" Thể tu kia mở miệng hỏi.

"Đến rồi!"

Thể tu nọ miễn cưỡng đứng lên, mang theo linh khí đại thuẩn của mình, trong lòng thầm thở dài, đúng là vẫn không trốn được một kiếp này. Gã lập tức cười cười với Lục Diệp: "Chúng ta đã làm liên lụy tới các người, ta sẽ cố gắng hết mức để ngăn cản bọn họ."

Nữ tu kia cũng đứng lên, nắm chặt hai thanh linh khí đoản đao trên tay.

Dù bọn họ đã được Hoa Từ trị liệu, nhưng thời gian quá ngắn, Hoa Từ chỉ có thể giúp bọn họ cầm máu mà thôi.

Dường như nữ tu kia còn có điều gì muốn nói với Lục Diệp, nhưng tới cuối cùng vẫn không nói ra. Lục Diệp chậm rãi rút trường đao bên hông, thản nhiên nói: "Không cần đánh bừa với bọn họ. Nếu bọn họ dám tới, thì nơi này chính là mồ chôn của bọn họ."

Thể tu và nữ tu đều kinh ngạc, cũng không biết hắn lấy đâu ra lực lượng lớn như vậy. Tuy bên ta có bốn người nhưng tỷ lệ chiến thắng cũng không cao.

"Y tu nhà chúng ta rất đáng sợ!" Nói xong, Lục Diệp đã nắm chặt Bàn Sơn đao trong tay.

Lúc này, bóng dáng ba người Vạn Ma lĩnh đã xung phong liều chết xông tới bên trong tầm nhìn của hắn. Người chưa đến, ba luồng lưu quang đã bay vút mà đến.

Thể tu có thân hình khô ngô hét lớn một tiếng, không chút do

dự lao lên, chắn ngang người ở phía trước đồng bạn, cầm linh khí đại thuẩn trong tay cắm thẳng xuống mặt đất. Trong quá trình linh lực thúc giục, phía trên đại thuẩn kia lập tức hiện ra một tấm lá chắn dày, bao bọc toàn bộ bốn người bên ta ở hậu phương.

Tiếng vang “Đinh đinh đang đang” truyền ra, mỗi một lần tiếng vang đều khiến cho thân hình thể tu kia chấn động, nhưng dưới chân gã cứ như mọc rễ đứng tại chỗ, sừng sững bất động.

Chương 335: Y Tu Nhà Ta Chuyên Môn Thích Ăn Nói Khùng Điên!!!

Cùng với công kích của địch nhân, lá chắn phía trên đại thuẩn linh khí bắt đầu vỡ nát, nhưng Lục Diệp và nữ tu kia đã chia nhau một trái một phải xung phong liều chết, lao ra ngoài.

Một trong hai thanh đoản đao trên tay nữ tu bay ra ngoài, cũng dùng ngự khí chi đạo đánh úp về phía đối phương, bức cho binh tu của Vạn Ma lĩnh kia không thể không thúc giục linh khí của mình lên ngăn cản.

Đồng thời Lục Diệp cũng thúc giục thuật pháp, đánh về phía quý tu nọ.

Khung cảnh lập tức trở nên náo nhiệt phi phàm, linh lực dao động không ngừng.

Hoa Từ trốn ở phía sau linh khí đại thuẩn từ từ nâng tay, trong quá trình thúc giục linh lực, nàng lập tức bấm pháp quyết.

Giây tiếp theo, vẻ mặt ba người Vạn Ma lĩnh đột nhiên thay đổi, chỉ vì bất chợt linh lực trong cơ thể bọn họ lại trở nên tối nghĩa không rõ, vận chuyển trì độn. Tình huống này khiến thực lực của bọn họ giảm xuống trong nháy mắt, uy lực công kích cũng sa sút rõ ràng.

Mà không chỉ như thế, ba người đều có cảm giác tựa như bên trong thất khiếu vừa có thứ gì mọc lên, khiến người ta khó thở, lại che khuất tầm nhìn. Và theo quá trình mấy thứ kia sinh trưởng,

linh lực trong cơ thể cũng nhanh chóng mất đi.

Tình huống này đã khiến ba người sợ hãi không nhẹ.

Lục Diệp đã lao tới trước mặt quý tu kia, trường đao trong tay chém xuống, máu tươi vẩy ra. . .

Ba mươi hơi thở sau, chiến đấu chấm dứt sau hành động thể tu bên ta dùng linh khí đại thuẩn trong tay mình đánh vỡ đầu thể tu đối phương.

Lục Diệp tra đao vào vỏ, Hoa Từ với vẻ mặt bình tĩnh, chỉ có thể tu và nữ tu bên ta đang lộ biểu cảm phức tạp nhìn nàng.

Lúc trước Lục Diệp có nói y tu nhà mình rất đáng sợ nhưng bọn họ cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ cảm thấy dù y tu có đáng sợ hơn nữa, thì có thể đáng sợ tới trình độ nào? Cũng bởi nhận thức của thế nhân về y tu, vĩnh viễn chỉ dừng lại ở thủ đoạn cứu người thôi.

Mãi cho đến lúc này bọn họ mới hiểu được, y tu này thực sự đáng sợ!

Thậm chí bọn họ còn không thấy rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là trên đường ba người Vạn Ma lĩnh xông lên, đột nhiên từ trong thất khiếu trên người bọn họ mọc ra rất nhiều cái nắm nhỏ, ngay sau đó thực lực đối phương giảm mạnh, và ba người bên ta giải quyết ba người đối phương dễ như chặt dưa thái rau.

Bọn họ chưa bao giờ nghe nói trên đời này lại có thủ đoạn biến hoá kỳ lạ như vậy. Phải biết rằng trong tông môn của bọn họ đều có y tu, nhưng không một y tu nào có thể so sánh với vị bên cạnh này!

Hai người mơ hồ có cảm giác, sợ là nữ y tu với khí chất dịu dàng này đã nhận được kỳ ngộ hoặc là truyền thừa gì đó, nếu không, chẳng có đạo lý nào mà nàng lại sở hữu bản lĩnh khủng bố

như vậy được!

"Các người mau chữa thương đi." Lục Diệp nói một tiếng, hần lại bắt đầu quét dọn chiến trường.

Hoa Từ nhìn hai người, ôn nhu hỏi: "Hai vị, ai trước đến?"

Thế tu và nữ tu liếc nhau, trăm miệng một lời: "Tên kia!"

Dường như Hoa Từ đã nhận ra điều gì, nàng cười yếu ớt thản nhiên: "Yên tâm, ta sẽ không trông cái nấm ở trên người các người."

Thế tu khó xử, lập tức gãi gãi đầu: "Lam sư muội đến trước đi, ta còn kháng được."

Ba người ở bên cạnh chữa thương khôi phục, Lục Diệp qua thu hồi túi trữ vật và linh khí trên mặt đất, lại kéo thi thể ba người kia tới bờ biển bỏ lại.

Sau đó, hần chạy đến trên đảo nhỏ của mấy người kia, thu thập lại những vật phẩm của mấy người đã bị giết, cũng xử lý thi thể của bọn họ với thủ đoạn y như vừa nãy.

Một nén nhang sau, Lục Diệp với vẻ mặt kỳ quái quay về, trong tay đang cầm một thứ gì đó.

"Nhất Diệp sư đệ!" Nữ tu nọ đã chữa thương xong, thân thể không còn gì đáng ngại, nhưng muốn khôi phục hoàn toàn thương tích vẫn cần thêm một đoạn thời gian nữa.

"Lam sư tỷ!" Lục Diệp mỉm cười nhìn nàng: "Lại gặp mặt rồi."

Tuy lúc trước Lục Diệp đã cứu đối phương, nhưng thời gian quá cấp bách, hai người căn bản không kịp ôn chuyện, mãi cho đến lúc này.

Nữ tu ấy rõ ràng là Tử Hà sơn Lam Vũ Diệp.

Hơn hai tháng trước, khi thân phận của Lục Diệp bại lộ, ở thời điểm vô số tu sĩ Vạn Ma lĩnh lao đến chặn giết hắn, là Lam Vũ Diệp đã mang theo người của Tử Hà sơn tìm tới Lục Diệp đầu tiên, sau đó lại một đường bảo vệ hắn.

Trong đoạn thời gian trốn chết kia, Lục Diệp đã được quá nhiều người bảo vệ, nhưng ấn tượng sâu nhất trong lòng hắn vẫn là Lam Vũ Diệp.

Thứ nhất, nàng là người đầu tiên tìm đến.

Thứ hai, thời gian hai người ở chung cũng là dài nhất. Trong khi những người bảo vệ Lục Diệp khác, gần như bọn họ chỉ vừa tiếp xúc với hắn, chưa nói được mấy câu, đã bị bắt đắc dĩ phải đi ngênh chiến với tu sĩ Vạn Ma lĩnh rồi.

Cuối cùng, ở thời điểm hắn và Lam Vũ Diệp tách nhau ra, nàng lại cùng một đám người của Bắc Đẩu tông bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây công, nhưng Lục Diệp dứt khoát chủ động bại lộ hành tung, dẫn đi rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh, giải nguy cho mấy người bọn họ.

Việc đã xong, hắn cũng đưa tin cho Lam Vũ Diệp, xác nhận bản thân an toàn.

Chẳng qua Lục Diệp không nghĩ tới, mình sẽ gặp lại đối phương trong Linh Khê trấn thủ chiến. Và nàng xuất hiện tại nơi này, có nghĩa thân phận của nàng phải là trấn thủ sứ hoặc là phó sứ.

"Đa tạ ân cứu mạng của sư đệ." Lam Vũ Diệp nghiêm mặt nói.

Lục Diệp lắc đầu: "Nếu không có sư tỷ ngày đó một đường bảo vệ, nào có ta hôm nay. Nếu tính chi li ra, thì ta phải là người nên đa tạ sư tỷ trước."

"Vậy chúng ta coi như huề nhau." Lam Vũ Diệp mỉm cười.

Lục Diệp còn chưa nói gì, Hoa Từ đang ở một bên chữa thương cho thể tu kia, bỗng chớp đôi mắt to vô tội: "Không phải lần trước người từng nói với ta, chịu ân cứu mạng là phải lấy thân báo đáp sao?"

"A? Lần trước?" Lam Vũ Diệp kinh ngạc liếc mắt nhìn Lục Diệp một cái.

Lục Diệp đen cả mặt: "Đừng quan tâm tới nàng, y tu nhà ta chuyên môn thích ăn nói khùng điên."

Lục Diệp lại cùng thể tu đang được trị liệu kia trao đổi họ tên, đối phương là trấn thủ sứ của một bát phẩm môn phái ở Định Châu, tên là Cao Thái.

Cao Thái biết được thân phận của Lục Diệp, tỏ ra vô cùng kinh ngạc: "Thì ra người là Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông. Hai tháng trước, trận chiến ở Kim Quang đỉnh đúng là vô cùng chấn động."

Lục Diệp cũng lười sửa cách xưng hô của người khác với mình. Thanh danh truyền ra ngoài, không nhận không được.

Chương 336: Đây Rốt Cuộc Là Thứ Gì?

Lam Vũ Điệp là phó trấn thủ sứ, còn Cao Thái là trấn thủ sứ, vốn dĩ còn có hai người đồng hành cùng bọn họ, nhưng trong trận chiến với tu sĩ Vạn Ma Lĩnh trước đó, hai người ấy đã chết rồi, di vật vẫn đang trong tay Lục Diệp. Lúc này hắn đưa để bọn họ phân biệt một chút, sau đó trả lại túi trữ vật của hai người kia.

Dù đã trốn thoát những cái chết của hai người kia vẫn khiến Lam Vũ Điệp và Cao Thái cảm thấy tinh thần sa sút.

Sau khi trao đổi với bọn họ, Lục Diệp biết được vận khí của mấy người này không tồi, từ ban đầu đã tụ hợp lại, sau đó, hợp sức bốn người giết chết vài tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, cho đến khi gặp những người kia.

Bọn họ có bốn người, nhưng bên kia lại có sáu, dưới tình huống thực lực và tu vi gần như tương đương nhau, rõ ràng là bên kia có lợi thế hơn, nếu không phải Lục Diệp đột nhiên động thủ, chỉ sợ hai người kia đã chết ở đó rồi.

“Hai người có biết vật này không?” Vừa nói, Lục Diệp vừa ném ra một mảnh xương về phía hai người họ.

Lam Vũ Điệp và Cao Thái nhận lấy, kiểm tra một phen, cả hai đều lắc đầu, người trước nói: “Đây là cái gì?”

“Ta cũng không biết.” Lục Diệp nghịch hai mảnh cốt phiến khác trong tay: “Ta tìm thấy ở bên kia.”

Trước đó hắn đã nhặt được hai mảnh, vừa rồi khi dọn dẹp

chiến trường, lại tìm thấy hai mảnh nữa, một tìm thấy trên thi thể của Pháp tu bị hấn đánh lén, mảnh còn tìm thấy trên xác của một tu sĩ Vạn Ma Linh, người này đã bị giết trước khi Lục Diệp đến, là một trong ba thi thể nằm trên mặt đất.

Sau khi Lục Diệp nói về phát hiện của mình, Lam Vũ Diệp và Cao Thái đều tỏ vẻ nghi ngờ: "Ý người là, người đã tìm thấy những mảnh cốt phiến này trên thi thể của đám người thuộc bốn tông môn khác nhau?"

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" Lam Vũ Diệp rót linh lực vào, không có phản ứng, nàng bóp mạnh cũng không có phản ứng, thậm chí nàng còn dùng đoản đao chém lên vài nhát, nhưng không chém được.

"Ta chưa từng thấy thứ này bao giờ, có thể là một loại linh tài mà chúng ta không biết." Cao Thái đoán.

"Nhưng tại sao nó lại xuất hiện trên người của bốn môn phái khác nhau?" Lam Vũ Diệp nhìn ra vấn đề.

Lục Diệp cũng muốn biết nguyên nhân nhưng không tìm được câu trả lời. Trước đây Hoa Từ đoán rằng hai tu sĩ Vạn Ma Linh kia có quan hệ máu mủ, nhưng bây giờ có vẻ như suy đoán này không đáng tin cậy. Không lý nào mà bốn người này đều có quan hệ huyết thống được, huống hồ còn bái vào bốn môn phái khác nhau.

Cuối cùng, hấn chỉ có thể tạm thời gác lại, chuẩn bị đi hỏi Tứ sư huynh một chút, Tứ sư huynh kiến thức rộng rãi hẳn sẽ có đầu mối.

Lục Diệp để Lam Vũ Diệp và Cao Thái hồi phục vết thương, còn hấn vừa gửi tin cho Tứ sư huynh vừa cảnh giới. Về phần Hoa Từ, nàng lại chạy ra ngoài trồng nấm, trước mắt phạm vi của hòn đảo còn không quá lớn, nàng ấy vẫn có thể kiểm soát được, nhưng nếu phạm vi của nó quá lớn, nàng không đủ khả năng trồng nấm

khắp nơi, chỉ có thể tập trung ở một khu vực nhất định.

Tạm thời Tứ sư huynh vẫn chưa hồi âm, Lục Diệp suy đoán, có lẽ đối phương đang tranh đấu với người khác, nhưng hắn cũng không lo lắng về chuyện này.

Trải qua quãng thời gian qua, hắn đã có thêm chút hiểu biết về giới tu hành, biết đến Linh Khê bảng, biết Tứ sư huynh là cường giả xếp thứ mười trên đó.

Nghe nói trấn thủ sử của Đan Tâm Môn kia là quái vật đứng đầu trong Linh Khê bảng. Một khi hai vị này ở cùng nhau, thì có rất ít người trong Kỳ Hải có thể tạo thành uy hiếp với họ.

Sau một lúc chờ đợi, ấn kí đã có hồi âm.

“Vừa rồi mới đánh nhau cùng người ta, tiểu sư đệ có chuyện gì?” Tứ sư huynh cất giọng nhẹ nhàng, hiển nhiên người đánh nhau với hắn không có kết cục gì tốt đẹp.

Lục Diệp kể lại chi tiết những phát hiện của mình rồi hỏi Tứ sư huynh về những mảnh xương. Còn không chờ hắn miêu tả cẩn thận, sư huynh đã nói ra đặc điểm của chúng.

“Bên kia huynh cũng có?” Lục Diệp có chút kinh ngạc hỏi.

“Ta vừa tìm được một cái.”

Đột nhiên Lục Diệp có dự cảm không tốt. Chỗ hắn đứng được coi là khu vực bên ngoài Kỳ Hải, còn sư huynh bên kia là trung tâm của Kỳ Hải. Nói như vậy, cốt phiến nọ không chỉ xuất hiện trên người những tu sĩ Vạn Mà Lĩnh khác nhau, còn xuất hiện ở những vị trí khác biệt trong Kỳ Hải. Hiển nhiên tình huống này đang dự báo cho điều gì đó.

"Đây rút cuộc là thứ quái quỷ gì, ta cũng chưa thấy bao giờ. Để ta đi tìm người hỏi một chút, có kết quả sẽ thông báo cho đệ."

"Được."

Lục Diệp đưa tin cho tứ sư huynh xong, lại vâng về mảnh xương trong tay, suy nghĩ một chút, mới bỏ lại vào túi trữ vật.

Hai canh giờ sau, một hòn đảo nhỏ khác lại trôi về phía bên này, quy mô không lớn bằng bên ta, xem ra chưa dung hợp được mấy lần.

Nhưng chờ đến khi chúng sáp vào nhau, Lục Diệp mới phát hiện người tới là tu sĩ phía Hạo Thiên Minh nhưng chỉ có hai người, tất cả đều bị thương, có vẻ như đã trải qua một cuộc chiến thảm khốc.

Hai bên tụ hợp, hai người kia biết bên Lục Diệp có một y tu, đều vô cùng mừng rỡ.

Vốn dĩ bọn họ đã định liều mạng đánh nhau một phen đến chết, dù sao với tình thế hiện tại, một khi đụng độ các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Không ngờ bọn họ vận khí tốt, không chỉ gặp được tu sĩ phe Hạo Thiên Minh còn có một y tu cứu sống.

Hoa Từ trị thương cho hai người một phen, đương nhiên là cả hai vô cùng biết ơn.

Cứ thế, trên đảo đã có sáu vị tu sĩ hội tụ. Chuyện này khiến mọi người cảm thấy an tâm hơn nhiều. Hiện giờ, kể cả khi lại gặp phải một đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh kết bè kéo lũ xông đến, bọn họ vẫn có lực đấu một trận. Hơn nữa, nếu thật sự gặp phải, còn chưa biết bên nào nhiều người hơn đâu.

Cùng lúc đó, những trận chiến ác liệt bùng nổ trên khắp các hòn đảo lớn nhỏ khác nhau trong toàn bộ Kỳ Hải, mỗi trận chiến đều lấy kết cục là một bên đoàn diệt mà chấm dứt.

Nhìn chung cả thế cục trên Kỳ Hải, không thể nghi ngờ rằng

Vạn Ma Lĩnh đang chiếm ưu thế tuyệt đối, bởi vì có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đều đã hội tụ cùng nhau, ngược lại bên Hạo Thiên Minh, lại không nhiều người có thể hội tụ cùng tu sĩ đồng trận doanh, đa số đều gặp phe địch, dù thắng trận này cũng sẽ có trận khác chờ đợi.

Mà theo sự hội tụ liên tiếp của nhóm tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, bọn họ có thể thường xuyên hình thành cục diện lấy nhiều đánh ít, thương vong của Hạo Thiên Minh lần này càng thêm nghiêm trọng, một khi gặp phải, căn bản không có sức phản kháng.

Chương 337: Lần Này Hạo Thiên Minh Sắp Gặp Nạn Rồi!

Nửa ngày sau, một hồi đại chiến nổ ra, phe ta sáu người, phe địch cũng sáu người, quân số ngang nhau, nhưng nhìn từ bên ngoài, rõ ràng là phe ta đang gặp bất lợi.

Chưa kể đến Lục Diệp và Hoa Từ vốn là hai lực tăng cảnh, bốn người còn lại đều bị thương, dù đã được Hoa Từ chữa trị, cũng phải mất vài ngày mới có thể bình phục.

Sau một cuộc giao phong thăm dò ngắn ngủi, đám người Lục Diệp đều binh bại như núi đổ, đành lui về hòn đảo ban đầu. Sáu kẻ bên Vạn Ma Linh thấy vậy, lập tức đuổi theo không bỏ, khí thế như hồng.

Kết quả ... Lòng gà đầy đất!!!

Ngay khi sáu người này bước vào nơi trồng nấm của Hoa Từ, khẳng định là bọn họ xong đời rồi.

Dù Lam Vũ Diệp và Cao Thái đã từng thấy cảnh tượng này một lần, nhưng bọn họ vẫn có chút không thích ứng. Ngược lại, hai tu sĩ Hạo Thiên Minh kia vốn là lần đầu nhìn thấy cảnh tượng này, hiển nhiên đã kinh hoảng tới đỉnh điểm.

Cũng may kinh hãi thì kinh hãi, cả đám vẫn xuất thủ không chút nường tay.

Sau một hồi đại chiến, có thể nói là người người đều có thu hoạch, ai nấy đều mỉm cười, vốn đã rất biết ơn giờ lại càng thân thiện hơn với Hoa Từ hơn.

Ở loại địa điểm này, lại có một vị y tu tọa trấn hậu phương, thật sự khiến người ta yên tâm vô cùng, chưa hết, vị này còn có những thủ đoạn quỷ dị làm suy yếu địch nhân. Bọn họ có thể dễ dàng vượt qua trận chiến này như thế, Hoa Từ tuyệt đối là người có công lao to lớn..

Việc đã xong, tới lúc cả đám kiểm kê chiến lợi phẩm, nhưng không ai cầm, tất cả đều giao cho Hoa Từ. Đối với bọn họ, có thể giết được đối phương sau đó nhận lấy công huân và Thiên Cơ trụ gia trì đã là kiếm lời rất lớn rồi, ai còn không biết xấu hổ mà đi chia chác chiến lợi phẩm nữa?

Tất nhiên là Hoa Từ cũng từ chối một phen, nhưng mọi người quá mức nhiệt tình khiến nàng từ chối không nổi, chỉ có thể cười cười nhận lấy.

Qua trận chiến này, mọi người đã ý thức được tầm quan trọng của Hoa Từ. Sau khi cả đám bàn bạc với Lục Diệp, cuối cùng đã quyết định, về sau mỗi khi có đánh nhau, bọn họ sẽ phân ra một người chuyên môn ở bên cạnh bảo vệ Hoa Từ, quả thực đã khiến Lục Diệp cảm nhận được cái gì gọi là phân biệt đối xử.

Nhưng chuyện này cũng khiến hân rất vui, dù sao thực lực của Hoa Từ cũng kém một chút, nếu có người đặc biệt bảo vệ, nàng sẽ an toàn hơn.

Sau đại chiến, tất nhiên là khôi phục tu dưỡng.

Đúng lúc này, có tin tức truyền đến, Lục Diệp kiểm tra, hoá ra là Tứ sư huynh truyền tin tới.

"Mau ném những mảnh xương đó đi, thứ kia có thể ảnh hưởng làm đến Kỳ đảo trong Kỳ Hải. Kỳ đảo có người cầm thứ này sẽ hấp dẫn lẫn nhau khiến hai bên sáp lại gần. Người của Vạn Ma Linh đang mượn dùng thứ này để không ngừng hội tụ với nhau, lần này Hạo Thiên minh sắp gặp nạn rồi! "

Lục Diệp nghe thấy tin này, không khỏi sửng sốt.

Lúc trước hắn đã cảm thấy mảnh xương này có chút kỳ quái rồi, nhưng không ngờ tác dụng của nó lại kì diệu như vậy.

Theo thông tin mà Tứ sư huynh đệ tiết lộ, loại mảnh xương này có thể ảnh hưởng đến Kỳ đảo trong Kỳ Hải, những Kỳ đảo có người nắm giữ nó, sẽ bị hấp dẫn hội tụ lại gần nhau. Cứ như vậy, có thể khiến nhân số người của Vạn Ma Lĩnh giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Dựa theo những gì Lục Diệp đã gặp phải trước đó, hắn lập tức nhận định những gì Tứ sư huynh nói là đúng. Hắn đã lấy được bốn mảnh xương thuộc về các thế lực khác nhau trong Vạn Ma Lĩnh, nhưng bọn họ lại có thể tập hợp cùng một chỗ bên trong Kỳ Hải. Cỗ lễ trong này cũng tồn tại một chút vận khí nhưng khả năng lớn hơn là ảnh hưởng của những mảnh xương này tới Kỳ Đảo.

Nếu là như vậy ... thì Linh Khê trấn thủ chiến lần này, Hạo Thiên Minh thật sự gặp phải tai ương rồi.

"Mảnh xương này từ đâu tới? Sao trước kia không thấy xuất hiện?" Lục Diệp truyền tin hỏi.

"Có vẻ như vài chục năm trước, người thuộc một tông môn của Vạn Ma Lĩnh đã vô tình phát hiện ra nó trong Kỳ Hải. Đây vốn là hài cốt của một con hải yêu thú cường đại. Sau khi bọn họ mang nó về, không biết Vạn Ma Lĩnh bên kia đã làm cách nào mà tìm được cách sử dụng di hài ấy, chỉ biết bọn họ mài di hài thành cốt phiến, thừa dịp trấn thủ chiến lần này phân phát cho tất cả các môn phái lớn nhỏ khác nhau." Tứ sư huynh vội vàng trả lời tin nhắn: "Tiểu sư đệ, tuyệt đối phải cẩn thận. Hiện giờ hãy cố gắng hết sức, để hội tụ càng nhiều người Hạo Thiên Minh càng tốt. Chờ tới khi toàn bộ các đảo hợp nhất, lúc đó ta sẽ đi tìm đệ! "

"Ở đây không có nguy hiểm gì quá lớn, tứ sư huynh hãy cẩn

thận." Lục Diệp đáp.

Sau khi Lục Diệp kết thúc nói chuyện với Lý Bách Tiên, hẳn lại cau mày.

Lần này chắc chắn là Vạn Ma Lĩnh có chuẩn bị mà đến, trước đó loại tin tức về cốt phiến này chưa từng xuất hiện, mãi đến khi Linh Khê trấn thủ chiến bắt đầu Vạn Ma Lĩnh mới đột nhiên làm khó dễ, hiển nhiên đã mưu tính từ lâu.

Có lẽ lúc trước Vạn Ma Lĩnh đã từng chuẩn bị phương án này khi tham gia trấn thủ chiến, nhưng vì địa hình không phải ở Kỳ Hải, cho nên những mảnh cốt phiến kia không phát huy tác dụng.

Lại nói, cốt phiến vốn không phải là linh tài, bởi vậy dù trước kia tu sĩ Hạo Thiên Minh từng thu được, bọn họ cũng không quá để ý.

Trấn thủ chiến lần này là ở bên trong Kỳ Hải, Vạn Ma Lĩnh đã sớm chuẩn bị, đương nhiên có thể chiếm được ưu thế tối đa.

Nếu thế cục thật sự như vậy, chắc chắn Tứ sư huynh bên kia đã rơi vào tình huống rất nguy hiểm rồi, bởi vì Vạn Ma Lĩnh có dự mưu mà đến, hiển nhiên sẽ không chỉ giết một đám tiểu tu sĩ thất bát tầng là xong, bọn họ càng sẵn lòng nhắm vào nhóm những Trấn thủ sứ và Phó sứ ở vòng trung tâm kia hơn.

Những người này, hầu hết đều là nhân tài lương đồng trong tương lai của tất cả các đại tông môn, nếu như toàn bộ đều hi sinh ở đây, không dám nói cấp độ Linh Khê cảnh này bị gián đoạn, nhưng nhất định trong vòng mấy chục năm về sau, số lượng người khiêng đỉnh sẽ giảm đi rất nhiều.

Lần này, Vạn Ma Lĩnh đã hạ một ván cờ lớn!

Chương 338: Trách Nhiệm Cứu Vớt Hạo Thiên Minh!!!

Dù trước mắt, tác dụng của cốt phiến đã bại lộ ra ngoài, một phương Vạn Ma Lĩnh cũng không sợ hãi chút nào, bởi vì ở trong Kỳ Hải, chuyện Kỳ đảo sát nhập vào nhau vốn không bị người khống chế. Tất cả những người tiến vào nơi này đều chỉ có thể bị động chờ đợi vị trí Kỳ đảo của mình sát nhập vào Kỳ đảo khác, rồi cứ thế mà tham gia vào từng đợt chém giết thôi.

Trước khi tất cả Kỳ đảo xếp thành một Châu Lục to lớn, dù là cường giả như Lý Bá Tiên, khi gặp phải nguy cơ cũng không có khả năng bay khỏi mặt biển, trốn về phía Kỳ đảo khác. Phi hành trên mặt biển tiêu hao linh lực quá lớn, chuyện này Lục Diệp đã được lĩnh ngộ thật sâu sắc rồi.

Mà Vạn Ma Lĩnh cầm cốt phiến trong tay, tự nhiên là bên chiếm ưu thế lớn lao.

Lục Diệp nói ra tin tức đã đạt được từ phía Lý Bá Tiên, khiến tất cả mấy người đều giật mình, chẳng ai ngờ rằng cốt phiến kia lại có tác dụng thần kỳ như vậy.

"Tứ sư huynh bảo ta nhanh chóng vứt bỏ cốt phiến, nếu không nó sẽ đưa chúng ta đi tụt hợp cùng những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nắm giữ cốt phiến kia." Khi Lục Diệp nói chuyện, hắn đã lấy toàn bộ mấy mảnh cốt phiến kia ra, vuốt ve trong tay, xem ra cũng không có ý muốn vứt bỏ đi.

"Sư đệ nghĩ như thế nào?" Lam Vũ Diệp nhìn hắn.

"Chư vị cảm thấy thế nào?" Lục Diệp hỏi lại.

Lúc sau, một trong hai vị tu sĩ Hạo Thiên Minh nói: "Lý sư huynh không rõ tình huống của chúng ta bên này, có đề nghị ấy đương nhiên là lo lắng cho sự an toàn của Nhất Diệp sư đệ, chuyện này không có gì đáng trách. Bây giờ chúng ta có sáu người, còn có thủ đoạn do Hoa Từ sư muội bố trí, dù thật sự gặp phải người của Vạn Ma Lĩnh, chỉ cần nhân số không quá mười người, vẫn có thể đánh một trận. Nếu như cốt phiến này thật sự có tác dụng như vậy, ta cảm thấy chẳng những chúng ta không nên vứt nó đi, ngược lại hẳn nên lợi dụng nó, để nó mang chúng ta đi tìm đám người Vạn Ma Lĩnh khác!" Sau khi, gã nói xong, lại quay đầu nhìn bốn phía.

Các đồng môn đương nhiên gật đầu phụ họa.

Lam Vũ Diệp và Cao Thái liếc nhau, đều gật đầu.

Đám người lại nhìn về phía Lục Diệp, chỉ thấy hắn cười nói: "Nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến, vậy mỗi người mang theo một tấm, cũng không biết nếu về sau trong tay chúng ta có càng nhiều vật này hơn, thì hiệu quả của chúng nó có càng ngày càng mạnh thêm hay không?"

Nói xong câu này, hắn cầm bốn mảnh cốt phiến trong tay, chia ba cái ra ngoài, vừa vắn mỗi người đại diện một tông môn nắm giữ một tấm.

Tiếp đó, vẻ mặt hắn đầy trang nghiêm nói: "Trước mắt, chắc chắn đã có rất nhiều người của Vạn Ma Lĩnh hội hợp cùng nhau, có lẽ Hạo Thiên Minh bên này đã tổn thất không nhỏ. Nhưng chỉ cần chúng ta có thể giết càng nhiều kẻ địch hơn, cũng tương đương với giảm bớt tổn thất cho phe mình. Cứ như thế, đợi đến khi tất cả Kỳ đảo sát nhập lại, chúng ta mới có đủ vốn liếng để chiến đấu với Vạn Ma Lĩnh!"

Lam Vũ Diệp gật đầu: "Sư đệ nói phải."

Bỗng nhiên Cao Thái lại sinh ra một loại cảm giác vinh dự và sứ mệnh: "Nói như thế, trách nhiệm cứu vớt Hạo Thiên Minh rơi lên người chúng ta rồi?"

Lời này vừa nói ra, biểu cảm trên mặt hai người khác cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Lục Diệp bật cười: "Không có khoa trương như vậy, chắc chắn là Hạo Thiên Minh bên này cũng có một số người vận khí tốt có thể tụ hợp lại với nhau. Nhưng mặc kệ như thế nào, chúng ta vẫn nên cùng nhau cố gắng nhiều hơn!"

Mọi người đều gật đầu, chỉ cảm thấy bờ vai trĩu nặng.

"Chư vị nghỉ ngơi, ta phụ trách canh giới." Lục Diệp nói một tiếng, rồi lách mình tới nơi cao nhất của đảo nhỏ.

Một canh giờ sau, một hòn đảo nhỏ xuất hiện trong tầm mắt Lục Diệp. Ngay lúc ấy, hắn đã phát ra tín hiệu cảnh báo. Đám người đang chữa thương lập tức đứng dậy cùng nhau, đưa mắt nhìn về nơi xa, đáng tiếc lại không thấy rõ thế cục đảo nhỏ bên kia, cũng không biết bên kia là trận doanh của bên nào.

Nhưng mặc kệ người tới thuộc trận doanh của bên nào, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tốt để chiến đấu.

Cả đám lại đơn giản thương nghị thêm một chút, một kế hoạch dự định xâm nhập mới ra lò.

Từ Lam Vũ Diệp và Cao Thái phụ trách dẫn dụ kẻ địch đến, mà bọn người Lục Diệp lùi lại thủ ở đảo nhỏ phía sau.

Nếu người tới là tu sĩ Hạo Thiên Minh, tất nhiên sẽ nhiệt tình chiêu đãi, nếu là Vạn Ma Linh, sẽ để Lam Vũ Diệp và Cao Thái dẫn bọn họ tới, chỉ cần bọn họ dám đuổi, tất sẽ xuyên qua khu vực mà Hoa Từ đã bố trí cây nấm. Đến lúc đó tất cả sẽ tùy cơ ứng biến.

Sở dĩ bọn họ phân công cho Lam Vũ Điệp và Cao Thái phụ trách dụ địch, chủ yếu là vì Cao Thái vốn là Thể tu, da dày thịt béo, dù chịu mấy đạo công kích cũng không thể mất mạng ngay, lại dưới tình huống có Hoa Từ tọa trấn phía sau, chỉ cần không bị đánh chết tại chỗ hoặc là nhận thương thế quá nghiêm trọng, việc đã xong sẽ có cơ hội chữa trị.

Nói ngắn gọn, Cao Thái là phụ trách chịu đánh.

Mà Lam Vũ Điệp thì phụ trách xinh đẹp như hoa...

Một nữ tu với tư thái yếu điệu nũng nịu như thế chạy trốn phía trước, mà trên người còn có nhiều vết máu, rất dễ khiến tu sĩ Vạn Ma Linh muốn đuổi theo.

Kế hoạch này do Lục Diệp đưa ra, đã được tất cả mọi người đồng ý, chỉ có duy nhất một mình Lam Vũ Điệp nhìn Lục Diệp có chút bất thiện.

Kế hoạch hoàn tất, đám người lập tức bắt đầu triển khai.

Lục Diệp và bốn người Hoa Từ lui về đảo nhỏ phía sau, mà Lam Vũ Điệp và Cao Thái lại tiếp tục đứng tại điểm cao quan sát.

Trong thời gian chờ đợi, nương theo một âm thanh vang rầm lên, đất rung núi chuyển, hai hòn đảo nhỏ đụng vào nhau.

Lục Diệp ngưng thần cảm nhận, rất nhanh, bên kia đã truyền đến ba luồng linh lực dao động, còn có tiếng rít phát ra do thuật pháp bay lên không.

Trong chốc lát, Lục Diệp kiểm tra ấn ký chiến trường, đã nhận được tin tức cho Lam Vũ Điệp bên kia truyền tới: "Năm người, Vạn Ma Linh!"

Năm người, ít nhất là ba tông môn, khả năng có một người chết trận. Dù Vạn Ma Linh bên này có âm mưu sẵn, nhưng khi

chiến đấu thật sự bùng nổ, lại không phải có nhiều người thì chắc hẳn có thể toàn thân trở ra. Ngay trong lúc bản thân tự biết mình phải chết không thể nghi ngờ, thì kể cả người thuộc Vạn Ma Linh hay Hạo Thiên Minh, đều có thể bộc phát khí thế và quyết tâm đồng quy vu tận với địch.

Đương nhiên, sau khi dạng khí thế và quyết tâm này đi qua khu trồng nấm của Hoa Từ sẽ suy yếu, không còn uy hiếp quá lớn.

Chương 339: Rút Cuộc Là Cái Tông Môn Thần Tiên Gì???

Tiếng vang ầm ầm từ tiền phương không ngừng truyền đến, rất nhanh Lục Diệp đã nhìn thấy bóng dáng Lam Vũ Diệp và Cao Thái chạt vật chạy trốn về hướng bên này. Hai người cũng không đi cùng một đường, mà chia ra thành hai đường.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh truy kích tới kia lại tỏ ra rất cẩn thận, trên đường truy kích không ngừng quan sát thể cục bốn phía, sợ bị người mai phục.

Nhưng chỉ cần bọn họ dám leo lên toà Kỳ đảo này, kể cả có cẩn thận từng li từng tí cũng chẳng mang tới tác dụng gì.

Không dám nói là bố trí của Hoa Từ trải rộng toàn bộ đảo nhỏ, nhưng ở tất cả những chỗ quan trọng nàng đều trồng nấm rồi, trừ phi những tu sĩ kia có thể một mực bảo trì tư thế bay trên không, nếu không kiểu gì cũng phải dính một chút bào tử phấn.

Sau khi đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đang truy đuổi nhìn thấy bọn người Lục Diệp, cả đám lập tức lộ ra biểu cảm bất ngờ, nhưng tới lúc bọn họ phát hiện ra hai người Lục Diệp và Hoa Từ chỉ là lục tâng đồ để lại, tâm tình khẩn trương lại buông lỏng hơn một chút.

Sáu đổi năm, cục diện không nói rõ là bên nào chiếm ưu thế hơn, nhưng Lục Diệp bên này, ngoại trừ hắn và Hoa Từ còn có vẻ ngoài hoàn hảo, bốn người còn lại toàn thân đều có vết máu, rõ ràng là mang thương tích trong người.

Ngay lúc năm người kia còn do dự xem có nên phát động công kích hay không, đám người Lục Diệp đã ngang nhiên xung phong

liều chết hướng về phía trước, năm người kia đành phải bất đắc dĩ nghênh chiến.

Từng đạo linh khí bay ra, va chạm vào nhau ở giữa không trung, phát ra tiếng leng keng, vàng sáng linh lực nổ tung liên tiếp.

Bởi vì bọn người Lục Diệp bên này lưu lại một người bảo hộ bên người Hoa Từ, lại thêm bản thân hẳn chỉ có lục tầng, vẫn không thể ngự khí, cho nên lần giao thủ này, là Vạn Ma Linh bên kia chiếm ưu thế tuyệt đối.

Đáng tiếc, ngay khi trong lòng năm người Vạn Ma Linh đã định, thế cục lại thay đổi đột ngột. Nháy mắt một cái, linh lực trong cơ thể đã biến mất khiến cho cả đám không khống chế được linh khí của mình, uy thế giảm mạnh, chỉ trong thời gian ngắn đã bị bọn người Lam Vũ Diệp đánh rớt ba đạo linh quang. Chờ đến lúc Lục Diệp lại áp sát đến trước mặt một tu sĩ Vạn Ma Linh, mặt người này đầy hoảng sợ lui về phía sau nhưng vẫn không thể ngăn được đạo quang đánh tới chính diện.

Máu tươi bắn ra, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Hai mươi phút sau, chiến đấu đã kết thúc, Lục Diệp lắc lắc máu tươi trên trường đao, tra đao vào vỏ, nói với Cao Thái một tiếng: "Cao sư huynh, giúp ta cùng đi nhìn đảo đối diện xem."

"Được!" Cao Thái vội vàng đáp ứng, hai người cùng nhau tiến đến điều tra.

Dù bọn họ cảm thấy đối phương không có khả năng giữ lại người ở bên kia, nhưng cẩn thận một chút luôn luôn không sai, ngộ nhỡ có sơ hở dẫn đến phe mình thương vong, đó mới là không có lời nhất.

Bọn người Lam Vũ Diệp ở lại quét dọn chiến trường, sau khi đoạt được chiến lợi phẩm vẫn như cũ lại giao tất cả cho Hoa Từ,

khiến nàng đỡ khóc đỡ cười. Nàng cũng không biết chờ sau lần Linh Khê trấn thủ chiến này, nàng sẽ tích lũy được thêm bao nhiêu túi trữ vật.

Nàng có lòng chia lãi một chút, nhưng bất đắc dĩ chính là không ai chịu nhận, bởi vì mọi người đều biết, chiến đấu có thể nhẹ nhõm như vậy, tất cả đều nhờ công lao của Hoa Từ. Nếu không có thủ đoạn của Hoa Từ, dù bọn họ là sáu đánh năm, vẫn có thể xuất hiện thương vong.

Ngược lại, như hiện giờ, không một ai bị thương, thậm chí còn không tiêu hao nhiều linh lực. Người nào mà không thích chiến đấu như vậy? Chuyện này cũng khiến mấy người càng thêm kiên định với ý niệm phải bảo vệ Hoa Từ.

Một bên khác, Lục Diệp và Cao Thái cẩn thận kiểm tra một lần, xác định không có tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tiềm ẩn ở bên kia, lập tức trở về bên trong hòn đảo ban đầu.

Sau đó, Lam Vũ Diệp và Hoa Từ cùng đi, qua đảo nhỏ đối diện bố trí tương ứng.

Theo hòn đảo mở rộng, nơi cần Hoa Từ bố trí cũng trở nên nhiều hơn, cho nên nàng không thể bố trí lên toàn đảo, chỉ có thể lựa chọn một vài vị trí thích hợp, mà việc này cũng cần tiêu hao linh lực. Cũng may, đồng Tụ Linh linh văn do Lục Diệp tạo dựng trước đó, hiện giờ đã phát huy tác dụng. Mỗi lần Hoa Từ bố trí xong, nàng chỉ cần ngồi xuống bên kia khôi phục, rất nhanh có thể khôi phục hoàn toàn.

Nhất là khi hòn đảo ngày càng mở rộng, linh khí thiên địa cũng càng lúc càng nồng đậm, trước mắt linh khí trên đảo nhỏ, gần như đã nhiều gấp bốn Bích Huyết Tông.

Hoa Từ đang bận rộn, Lục Diệp nghĩ một hồi, lại tạo dựng một đạo Tụ Linh linh văn với phạm vi càng lớn hơn tại nơi đám người

kia đang nghỉ ngơi. Hẳn vẽ linh văn này tiêu hao trọn vẹn sáu phần linh lực.

Mắt thấy thủ đoạn của Lục Diệp như thế, bọn người Cao Thái kinh động như gặp thiên nhân.

Cho đến lúc này, bọn họ mới phát hiện, hai người Bích Huyết Tông kia đều là bảo bối.

Hoa Từ có thể cứu người chữa thương, có thể trồng cây nấm làm suy yếu kẻ địch, cái này thì cũng thôi đi, nhưng Lục Diệp lại có thể nhẹ nhàng tạo dựng ra Tụ Linh linh văn. Đây tuyệt đối là chuyện khiến mọi người có thể khôi phục linh lực càng thêm đơn giản, càng thêm nhẹ nhàng, chiến đấu về sau cũng không cần cố kỵ việc tiêu hao linh lực nữa.

Trong chốc lát, cả đám lại cảm khái, rút cuộc Bích Huyết Tông kia là cái tông môn thần tiên gì?

Thời gian trôi đi, khi hòn đảo ban đầu cùng các đảo nhỏ khác va chạm, sát nhập, thì thoảng lại có đại chiến bùng nổ.

Nhóm người Lục Diệp tiếp tục sử dụng phương án chiến đấu như trước, mỗi lần đều là Cao Thái và Lam Vũ Diệp đi ra ngoài dụ địch xâm nhập, sau đó tập hợp lại một chỗ tiêu diệt. Tuy phương án này hơi lâu một chút, nhưng lại cực kì hữu hiệu.

Cũng có người phát hiện ra bọn họ sử dụng mảnh khoé đơn giản này, nhưng phát hiện thì đã làm sao, trừ phi người của Vạn Ma Linh không truy sát tới, chứ một khi bọn họ dám truy, chắc chắn là có đến mà không có về.

Ngẫu nhiên cũng sẽ gặp phải tu sĩ cùng phe.

Bên trong Kỳ hải, hẳn là các Kỳ đảo muốn sát nhập vào nhau phải tuân theo một loại nguyên tắc phụ cận, hai toà Kỳ Đảo ở gần luôn có xu hướng tiến lại gần nhau, đồng thời cốt phiến kì lạ kia

cũng phát huy tác dụng, hấp dẫn lấy nhau.

Chương 340: Yên Sư!!!

Sau ba ngày, hòn đảo ban đầu đã hội tụ hơn hai mươi tu sĩ Hạo thiên Minh, đến thời điểm này, rất hiếm đụng phải tu sĩ độc hành.

Kể cả Vạn Ma Lĩnh lẫn Hạo Thiên Minh, nhóm người thực lực yếu kém đều đã bị giết sạch, hiện giờ những người có thể sống sót đều tụ tập lại với nhau hình thành nên những đoàn thể tu sĩ nhỏ.

Đoàn thể nhỏ có hơn hai mươi người, đã coi là số lượng không ít, điều này cũng làm chiến đấu càng thêm đơn giản, dù đụng phải số lượng tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nhiều hơn phe mình, nhóm người Hạo Thiên Minh bên này vẫn ngang nhiên không sợ hãi.

Có Hoa Từ tọa trấn đằng sau, những tu sĩ phe ta chiến đấu không hề cố kỵ, thậm chí bọn họ còn chẳng quan tâm xem mình có thể bị thương hay không. Bởi vì lúc trận đấu kết thúc, Hoa Từ sẽ trị liệu cho bọn họ.

Lại thêm có Lục Diệp tạo dựng Tụ Linh linh văn, khiến tất cả không cần lo lắng vấn đề linh lực tiêu hao, cho nên mỗi lần chiến đấu cùng địch, các tu sĩ cùng phe trận doanh đều như một đám mãnh hổ hạ sơn. Khiến cho những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh ngênh chiến, ôm lòng hoài nghi, không biết có phải bọn gia hỏa này bị điên rồi hay không

Diện tích đảo nhỏ dần dần mở rộng, Hoa Từ không ra ngoài trồng nấm nữa, bởi vì khu vực này đã vượt quá tầm điều khiển cực hạn của nàng rồi.

Hiện giờ, nàng thuộc về đối tượng được bảo vệ trọng điểm, bên người lúc nào cũng có hai tu sĩ. Thậm chí ngay cả Lục Diệp, ở

thời điểm chiến đấu Cao Thái cũng sẽ theo sát hẳn, bày ra tư thế tùy thời xả thân cứu giúp.

Mặc dù hai người Bích Huyết Tông có tu vi thấp nhất, nhưng ở trong hoàn cảnh này, sự trợ giúp của bọn họ đối với một phương Hạo Thiên Minh lại quá lớn, ai cũng không dám để bọn họ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hào quang màu bích lục chớp động lên, cảm giác hơi ngứa ngứa truyền đến. Lúc này, Hoa Từ đang chữa thương cho Lục Diệp.

Chiến đấu vừa rồi, nhóm bọn họ đụng phải xương cứng. Tại thời điểm một hòn đảo nhỏ đối diện sát nhập vào, đám người bọn họ phát hiện bên kia hội tụ hơn ba mươi tu sĩ Vạn Ma Lĩnh.

Đây là một con số rất lớn.

Có thể nói, ở giai đoạn hiện tại, đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đang nắm giữ thế vô địch ở bên trong Kỳ Hải, dù ai chạm mặt bọn họ cũng không phải đối thủ.

Khẳng định là những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đó đã trải qua nhiều lần đảo nhỏ sát nhập, mới hình thành nên quy mô như vậy, một đường đánh thẳng đến nơi này, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cho nên cực kỳ kiêu ngạo phách lối.

Kết quả, chờ cho đến khi bọn họ trùng giết vào chủ đảo, lập tức gặp xui xẻo lớn. Chỉ ngần ngừ mấy chục hơi thở thôi, nhưng trong hơn ba mươi người, lại có mười mấy người chết, những người còn lại hốt hoảng chạy trốn, thậm chí còn bồi thêm mấy khối thi thể mới có thể lui về đảo nhỏ của bọn họ.

Bọn người Lục Diệp tự nhiên là bám đuôi truy sát, không ngờ đối phương lại bố trí một chút cạm bẫy ở bên kia, khiến phe bên này xuất hiện một chút thương vong.

Cục diện thoáng cái lại rơi vào giằng co, song phương ai cũng không dám tùy tiện đặt chân lên đảo nhỏ của đối phương. Hai phe xuất động vài người giỏi tranh cãi, bắt đầu cách không mắng nhau, nhao nhao túi bụi.

Nhưng cứ ồn ào như thế cũng không phải cách, số lượng phe ta chiếm ưu thế, hậu phương lại có Y tu tọa trấn. Sau một phen thương nghị, cả đám quyết định cường công.

Chiến đấu trên Kỳ hải không thể kéo dài quá lâu, bởi vì ai cũng không biết lúc nào sẽ có đảo nhỏ nhập chung tới, nếu người tới là phe đồng minh, tự nhiên vui mừng hơn hở, nhưng nếu là địch nhân, sẽ chỉ khiến tình cảnh càng thêm bất ổn, dù sao mỗi lần chiến đấu kết thúc, còn phải dành ra một chút thời gian khôi phục.

Hai lần cường công, dù phe ta không ai tử vong nhưng cũng có mấy người bị thương, bất đắc dĩ chỉ có thể lui lại.

"Không thể trì hoãn thêm nữa, cốt phiến kia vẫn đang phát huy tác dụng, khả năng cao lần tiếp theo đụng phải sẽ là Vạn Ma Linh, đến lúc đó, chúng ta lại càng thêm bất lợi." Một vị Trấn thủ sứ của bát phẩm tông môn lên tiếng.

Cũng không phải gã nói chuyện giật gân, mà sự thật đúng là như thế.

Trong ba ngày, dù bọn người Lục Diệp đã hội tụ được hơn hai mươi người, nhưng đa phần đụng phải đảo nhỏ đều là tu sĩ Vạn Ma Linh.

Ước tính dựa theo tỷ lệ, gần như mỗi lần đảo nhỏ sát nhập lại, thì phần trăm đụng phải tu sĩ Vạn Ma linh là trên dưới 70%.

Đây không thể nghi ngờ là cốt phiến đã phát huy tác dụng, ảnh hưởng tới phương hướng di động của Kỳ đảo.

"Đối diện có một vị trận tu, tuy bố trí trận pháp còn đơn sơ thô

ráp, nhưng uy lực không thể khinh thường, phải nghĩ cách giết trận tu kia mới được."

"Tên kia được người của Vạn Ma Linh bảo hộ cực kỳ chặt chẽ, muốn giết hắn, rất khó!"

Mấy người ở bên cạnh vừa khôi phục vừa thảo luận, thế nhưng từ đầu đến cuối, vẫn không nghĩ ra phương án khả thi, lo lắng đến đau cả đầu. Đương nhiên, nếu không quan tâm tới tổn thất mà mạnh mẽ xông tới, chỉ cần dựa vào ưu thế nhân số của phe ta khẳng định có thể chiến thắng, nhưng làm vậy, không biết sẽ chết bao nhiêu người, không phải thời điểm bất đắc dĩ, ai cũng không nguyện ý làm như vậy.

Lục Diệp nghiêng đầu nhìn tu sĩ có thân hình gầy gò bên cạnh. Người này đang cầm và sửa chữa con nhện có kích cỡ bằng một bàn tay. Thoạt nhìn, con nhện này sinh động như thật, không khác gì con nhện thật, nhưng trên thực tế nó vốn không phải vật sống, mà là một loại cơ quan tạo vật.

Tu sĩ gầy gò ấy là Trấn thủ sứ của Thiên Cơ các, tên là Lỗ Ngọc Sơn.

Đưa mắt nhìn khắp Cửu Châu, Thiên Cơ các chính là một tông môn có địa vị đặc thù, bởi vì tông môn là truyền thừa của Yển Sư lưu phái.

Bên ngoài sáu đại lưu phái, còn có một vài lưu phái nhỏ, có chút truyền thừa lâu đời, vài loại mới quật khởi, nhưng đều không ngoại lệ, đều rất nhỏ bé, không phù hợp xu thế tu hành của mọi người, cho nên không phát triển thành quy mô lớn được.

Trước đó, chưởng giáo có một chiếc xe song mã, mấy con ngựa kéo xe nhìn tựa như vật sống, nhưng trên thực tế, nó lại là tạo vật của Yển Sư. Chẳng qua lúc chưởng giáo mang theo Lục Diệp trên đường quay về Bích Huyết Tông, bị người đánh lén, nổ tan

rồi.

Lúc ấy lão nhân gia còn nói với Lục Diệp, về sau có lẽ hẳn sẽ tìm được cơ hội tiếp xúc với Yến Sư.

Và Lỗ Ngọc Sơn này chính là một vị Yến Sư, am hiểu chế tạo cơ quan tạo vật.

Chương 341: Người Sợ U???

Trước giờ ấn tượng về Yển Sư của Lục Diệp vẫn bị giới hạn bởi chiếc xe hai ngựa kéo kia, hẳn cảm thấy đa phần những đồ vật do nhóm Yển Sư chế tạo ra đều chỉ mang đến tác dụng phụ trợ.

Thế nhưng sau khi hẳn kề vai chiến đấu cùng Lỗ Ngọc Sơn mới phát hiện, lý giải về Yển Sư của hẳn có chênh lệch khá nhiều, tạo vật do bọn họ làm nên có thể giết địch, hơn nữa uy lực còn cực kỳ lớn.

Lỗ Ngọc Sơn có một loại linh khí, làm để thay thế cho Lôi Long pháo. Phương thức công kích của món đồ chơi kia rất đơn giản, sau khi nó hấp thu linh thạch linh lực, bắt đầu áp súc tụ tập, rồi xung kích ra ngoài!

Lục Diệp đã tận mắt nhìn thấy một vị Binh tu thất tầng cảnh trúng một đạo Lôi Long pháo, nửa cái lồng ngực mất tiêu, công kích hung bạo như thế, kể cả Ngự Thủ linh văn của hẳn cũng không đỡ nổi.

Nhưng mà hung tàn thì hung tàn, thi triển thứ kia cũng có rất nhiều khuyết điểm. Ví dụ như thời gian áp súc quá dài, rất dễ bị người tránh đi.

Cho nên ở thời điểm đại chiến, Lỗ Ngọc Sơn kia không xuất thủ thì thôi, vừa ra tay liền kinh thiên động địa.

Đồng thời Lôi Long pháo cũng tiêu hao rất lớn, một pháo đánh ra, tiêu hao đến bốn khối linh thạch.

Đúng là cơ quan tạo vật của Yển Sư cực kì kỳ diệu nhưng bọn họ lại ỷ vào quá nhiều ngoại lực, cho nên rất hiếm thấy Yển Sư

đạt tới tu sĩ cao cấp, nhưng chuyện này lại không có nghĩa là Yên Sư không có tiền đồ.

Yên Sư với thiên tư xuất sắc vẫn có thể tu hành đến cảnh giới cao thâm.

Các chủ của Thiên Cơ các chính là một vị Thần Hải cảnh, chỉ là số lượng đệ tử bên trong môn phái quá ít, cho nên phẩm cấp tông môn chỉ có bát phẩm mà thôi.

Giờ phút này, con nhện mà Lỗ Ngọc Sơn đang sửa chữa là một loại cơ quan tạo vật, nó không có lực sát thương, chỉ dùng để thám thính tình hình.

Tình huống đảo nhỏ bên kia, cũng do gã dùng loại cơ quan nhện trinh thám này dò xét được.

Lục Diệp chữa thương xong, lại tiện tay cầm lấy một cái cơ quan nhện điều tra, Lỗ Ngọc Sơn giương mắt nhìn hẩn một cái, rồi mỉm cười: "Nhất Diệp sư đệ cảm thấy hứng thú với nó ư?"

"Trước kia ta chưa từng nhìn thấy."

"Yên Sư là môn phái nhỏ, nhân số không nhiều, sư đệ chưa thấy qua cũng rất bình thường."

"Trên tay sư huynh có nhiều loại tạo vật này không?"

"Có mười mấy con." Lỗ Ngọc Sơn cười mở nói: "Nếu sư đệ muốn, cứ cầm chơi đi."

Lục Diệp liền cầm một con, đi về phía Hoa Từ bên kia.

Hoa Từ cảnh giác nhìn con nhện trong tay hẩn, lông tơ toàn thân đều dựng lên, nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ thản nhiên không để ý tới: "Người định làm cái gì?"

"Người xem cái này một chút đi." Lục Diệp ném con nhện cho

nàng, ai biết đâu Hoa Từ lại không dám tiếp, khiến con nhện trực tiếp rơi vào ngực nàng.

Hoa Từ cúi đầu nhìn nó, hồi lâu vẫn không nhúc nhích, nhưng sắc mặt lại lấy tốc độ mắt thường thấy được, nhanh chóng trở nên trắng bệch, thân thể cũng bắt đầu run nhè nhẹ.

"Người sợ ư?" Lục Diệp nhặt con nhện lên, kinh ngạc nhìn nàng một cái.

"Không sợ." Giọng nói của Hoa Từ hơi thay đổi.

Lục Diệp gật gật đầu: "Lỗ sư huynh bên kia có mười mấy thứ đồ chơi này, ta đang nghĩ, nếu như người có thể trồng nắm lên người chúng, sau đó để Lỗ sư huynh đưa thứ này đến chỗ đối phương, chờ lúc có cơ hội thích hợp. . ." Hắn nắm chặt một nắm đấm rồi đưa tới trước mặt Hoa Từ, mở ra: "Oanh!"

Địch nhân đã không dám tới, vậy chúng ta đưa nắm qua, chỉ cần hiệu quả là được. Nếu như biện pháp này khả thi, thì chiến đấu sau này, bọn họ sẽ không chỉ áp dụng mỗi phương án dụ địch xâm nhập nữa, ngược lại còn có thể chủ động xuất kích.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là Lỗ Ngọc Sơn bên kia có đủ cơ quan tạo vật.

"Được không?"

Nhóm Trấn thủ sứ bên kia đang thương nghị xem nên làm thế nào mới giết được người của Vạn Ma Linh, vừa nghe vậy lập tức nhao nhao ném ánh mắt tới, ngay cả Lỗ Ngọc Sơn cũng dừng công việc sửa chữa, im lặng chờ đợi.

Hoa Từ hít sâu một hơi, đưa tay tiếp nhận con nhện trong tay Lục Diệp, bình tĩnh nói: "Để ta thử xem sao!"

Đầu ngón tay nàng chạm đến tay Lục Diệp, Lục Diệp cảm giác

làn da của nàng thật lạnh thật lạnh. . .

Một lát sau, Hoa Từ nói: "Có thể trồng nấm, nhưng không biết Lỗ sư huynh còn có thể điều khiển vật này hay không?"

Vừa dứt lời, Lỗ Ngọc Sơn liền thúc giục linh lực, tâm niệm vừa động, con nhện trên tay Hoa Từ đã hoạt động, móng vuốt đầy lông xù nhẹ lướt qua lòng bàn tay nàng.

Ba. . . Một tiếng, con nhện đập vào mặt Lục Diệp, Lục Diệp bị bào tử phấn nổ tung đập vào mặt biến thành cả mặt đầy bụi, mà con nhện tinh xảo kia cũng vì cú đập này đã chia năm xẻ bảy.

Đám người xung quanh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này.

Hoa Từ nở nụ cười cứng ngắc: "Ta trượt tay. . ."

Lục Diệp lau mặt một cái, hướng khuôn mặt không cảm xúc nhìn nàng.

Chỉ có Lỗ Ngọc Sơn duỗi ra tay run rẩy, đầu lòng nói: "Bát Trảo của ta!"

Dù xảy ra một chút lộn xộn, nhưng qua đó cũng xác định được kế hoạch này hoàn toàn có thể thực hiện rồi!

Mấy người lập tức bắt tay vào hành động, Lỗ Ngọc Sơn bên này còn có một vị sư muội, hai người đều có rất nhiều cơ quan tạo vật nhỏ bé tinh xảo, Hoa Từ lại gieo nấm lên lần lượt từng tạo vật kia, chờ sau khi xong việc, cả người đều hừ thoát.

Trận chiến đã bắt đầu, hơn 20 người của phe ta đang hướng về bên đó. Thể tu dẫn đầu, tiếp đó là Binh tu, Pháp tu và Quỷ tu ở phía sau, Hoa Từ ở vị trí sau cùng, có hai tu sĩ theo sát nàng như hình với bóng, có thể thay nàng chặn lại bất kì công kích nào.

Uy thế của thuật pháp và ngự khí bắt đầu lộ ra, song phương cách nhau một khoảng bắt đầu giao phong, linh lực khuấy động, đánh nhau khí thế ngất trời.

Lục Diệp và Lỗ Ngọc Sơn đứng trên đỉnh cao của hòn đảo chỉ huy, không trực tiếp tham gia vào trận chiến, cả hai còn có nhiệm vụ quan trọng hơn. Lúc này, Lỗ Ngọc Sơn đang ngồi xếp bằng trước mặt Lục Diệp, linh lực dâng trào, tạo ra vô số con nhện rồi điều khiển chúng một cách thần không biết quỷ không hay lên vào Kỳ Đảo của đối phương.

Chương 342: Hành Động Đi!!!

Bọn họ bày ra tư thế tấn công chỉ để thu hút sự chú ý của đối phương giúp cho Lỗ Ngọc Sơn bên này thuận tiện hành động hơn thôi. Nếu không, các tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh sẽ dễ dàng phát hiện ra những con nhện kỳ lạ kia, bởi trên Kỳ Đảo căn bản không có bất kỳ sinh vật sống nào.

Lục Diệp đứng ở nơi này, một là để bảo vệ Lỗ Ngọc Sơn đang điều khiển lũ nhện, hai là chờ đợi thời cơ.

Bọn họ nhất định phải giết chết trận tu bên kia, nếu không, kể cả khi phương pháp của Hoa Từ có hiệu quả đến đâu, bên ta vẫn phải chịu tổn thất.

Hắn quan sát một hồi, rồi quay đầu nhìn về hướng mặt biển, bên kia lại có một Kỳ Đảo khác đang trôi về phía bên này, ước chừng sau một nén nhang, nó sẽ sát nhập lại.

Không biết người tới là địch hay bạn nên không thể kéo dài thêm thời gian, ngộ nhỡ người tới lại là mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, lúc đó hai mặt giáp công, bên ta nhất định sẽ yếu thế.

Trận chiến càng ngày càng ác liệt, mãi đến một khắc nào đó, Lỗ Ngọc Sơn mới mở mắt ra đứng dậy: “Vào vị trí cả rồi!”

Lục Diệp gật đầu: “Hành động đi.”

Hắn tiến lên một bước, hai tay nắm chặt cánh tay Lỗ Ngọc Sơn, linh lực màu hỏa hồng chảy xuôi sau lưng hoá thành cánh chim, cả hai phóng lên trời hướng thẳng về phía chiến trường bên kia, trực tiếp đánh tới. Hoa Từ ở phía sau đội ngũ, cảm nhận được dao động linh lực nơi này, lập tức quay đầu nhìn lại, liền thấy

cảnh tượng Lục Diệp và Lỗ Ngọc Sơn đang bay về phía nàng, bốn mắt nhìn nhau, nàng khẽ gật đầu. . .

Trong nháy mắt, Lục Diệp đã tự mình đưa Lỗ Ngọc Sơn đi đến đội ngũ bên ta, cảnh tượng này cũng lọt vào mắt những tu sĩ ở Vạn Ma Lĩnh, khiến tất cả đều hoảng sợ.

Dù không biết rốt cuộc bên Hạo Thiên Minh này định làm gì, nhưng hiển nhiên là hành động lớn. Rất nhanh, mấy đạo lôi quang lập tức đổi hướng quét về phía Lục Diệp, chỉ là chưa kịp đến gần chúng đã mất đi lực đạo.

Tu sĩ thất tàng cảnh chỉ có thể ngự khí trong phạm vi hữu hạn, trong khi đó, Lục Diệp làm sao có thể tùy tiện xông vào phạm vi công kích của người khác? Chỉ có thể nói rằng, trong trạng thái Phi Dực thứ văn, hẳn là bất khả chiến bại.

Lỗ Ngọc Sơn đang được hấn nắm ở trước mặt, hơi lộ ra chút lo lắng đề phòng, tới khi gã phát hiện đối phương không thể tấn công mình, đã thả lỏng tinh thần hơn, ngón tay lập tức bấm pháp quyết, miệng khẽ hô: "Bạo".

Lũ nhện lần lượt nổ tung khiến đám người trong Vạn Ma Lĩnh bên kia kinh hãi không nhẹ, không ai biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi những con nhện đó phát nổ, chúng cũng không gây ra bất kỳ thương tổn gì cho đám người bọn họ.

Ngay khi đám người ấy đang nghi thần nghi quỷ, Hoa Từ đã hành động. Chỉ thấy một loại khí tức xanh lục có thể nhìn thấy bằng mắt thường lấy nàng làm trung tâm, tản ra tứ phía, vượt qua tu sĩ bên mình bao trùm lên người của đối thủ.

Mười mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đều trở nên bối rối, kinh sợ, bởi vì thời khắc này, linh lực trong cơ thể bọn họ đều trở nên tối nghĩa

trì trệ, không vận khí được. Lần trước khi bọn họ xâm nhập vào Kỳ đảo đối phương, cũng gặp phải tình huống này. Trận chiến kia bọn họ thương vong nặng nề, sau khi quay về đảo chính, đã phải hao tổn khí lực rất lớn mới có thể loại bỏ độc vật đã xâm nhập vào cơ thể, từ đó khôi phục lại quá trình vận chuyển của linh lực bản thân.

Từ đó, bọn họ không còn dám tùy ý xông vào đảo của đối phương nữa, ngược lại vẫn luôn thủ trong Kỳ Đảo của mình, dù vậy cũng không thể hoàn toàn tránh được thủ đoạn của địch nhân.

Ngay lập tức, mấy đạo lưu quang ngữ khí bị đánh rơi.

Ở phía sau trận doanh của Vạn Ma Lĩnh, có một nam tử mặc áo xanh với vẻ mặt ngưng trọng đang quan sát, trên tay gã cầm một cái trận bàn, chỉ cần người của Hạo Thiên Minh bước vào trong phạm vi nhất định, sẽ lập tức kích phát uy lực của pháp trận đã bố trí từ trước.

Gã mơ hồ có cảm giác, sợ rằng hôm nay bản thân sẽ dữ nhiều lành ít, nhưng trước khi chết, gã sẽ khiến đám người Hạo Thiên Minh kia không được sống dễ chịu, bất kể thế nào cũng phải kéo vài tên chôn cùng.

Nhưng đúng vào lúc này, một cảm giác ngột ngạt bao trùm lấy gã, gã lập tức ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện một vầng sáng rực rỡ, theo thời gian trôi qua, hào quang kia càng lúc càng sáng, chỉ thoáng chốc đã hóa thành một mặt trời nhỏ.

Mà cảm giác nguy cơ kia được truyền tới từ chính bầu trời.

“Là Yển sư kia!” Một tu sĩ đứng bảo vệ bên cạnh gã hét lên.

Trước đó, Lỗ Ngọc Sơn đã dùng một pháo đánh nát lồng ngực của một tu sĩ thất tàng. Ký ức này vẫn còn mới mẻ trong đầu nhóm tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, mắt thấy ánh sáng của mặt trời nhỏ kia

nở rộ, làm sao bọn họ còn không biết là người phương nào đang chuẩn bị công kích.

Bọn họ còn thấy sau lưng Yến Sư kia có một người đang nắm lấy gã, đằng sau đối phương lại có một đôi cánh màu lửa đỏ với linh lực chảy xuôi bên trên.

“Đừng để hắn tới gần!” Lại có người quát lên.

Hai đạo lưu quang lập tức bay tới bên này, chỉ cần Lục Diệp dám tới gần, lập tức phải hứng chịu chuỗi công kích như mưa rền gió dữ.

Nhưng Lục Diệp chỉ mang theo Lỗ Ngọc Sơn dừng lại bên ngoài phạm vi công kích và ngự khí của bọn họ, để mặc cho hai đạo lưu quang kia có qua lại không ngớt nhanh đến mức nào, cũng không thể làm họ bị thương.

Nụ cười trên mặt Lỗ Ngọc Sơn dần trở nên dữ tợn, trải qua vài giây ngừng tụ, linh khí có tạo hình kỳ lạ trong tay gã đã được súc thể xong xuôi.

“Lôi Long Bào Hao!” Lỗ Ngọc Sơn gầm lên.

Ánh sáng mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, hóa thành một cột sáng, hướng về phía nam tử thanh y kia đánh tới, tia sáng xẹt qua, hai đạo lưu quang ngự khí đang chặn ở phía trước trực tiếp bị đánh bay.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Lỗ Ngọc Sơn kích phát uy lực linh khí của mình, trận tu kia lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng tránh sang một bên. Cùng lúc đó, một thể tu Vạn Ma Linh đang bảo hộ bên người trận tu nọ, cầm một tấm chắn linh khí, giống như núi cao chắn trước người gã, thúc giục linh lực, linh quang lập tức lóe sáng trên tấm khiên

Tuy nhiên, bất kể quang mang có mãnh liệt hơn nữa, vẫn bị

cột sáng giáng xuống từ bầu trời kia lẫn át.

Chương 343: Người Quá Thực Tế Rồi Đó!!!

Dao động linh lực mạnh mẽ chậm rãi tiêu tán, từ trên trời xuống đất, như những đốm sáng đom đóm bị tiêu diệt.

Nhìn vào nơi được bao phủ bởi cột sáng, trên tấm khiên chắn linh lực của thể tu Vạn Ma Lĩnh kia đã tràn đầy vết rạn, “Rắc” một tiếng vỡ ra thành từng mảnh. Đồng thời, thể tu kia cũng phun ra một ngụm máu tươi rồi quỳ rạp xuống mặt đất.

Trận tu áo xanh không bị thương tổn gì, nhưng lại bị lực trùng kích mãnh liệt làm thất điên bát đảo.

Ngay khi gã vừa đứng dậy, một bóng người đã giáng xuống từ trên trời, ngay sau đó ánh đao sáng như tuyết xẹt qua trước mắt.

Cách đó không xa, Lỗ Ngọc Sơn huých một cái ngã ra đất, miệng phun ra bùn đất, nhìn qua Lục Diệp đã giết vào trận địa phía sau, đau đến mức nhe răng trợn mắt: “Người quá thực tế rồi đó!”

Sau khi gã bắn ra một pháo, Lục Diệp lập tức ném gã đi, nếu không phải tu vi của gã đã lên tới thất tầng cảnh, tốt xấu gì cũng có chút năng lực ngự khí, chỉ sợ lần này gã đã ngã chết rồi.

Nói thì nói vậy, trên thực tế, gã cũng không có ý trách móc gì, gã biết rằng Lục Diệp muốn giết trận tu kia càng sớm càng tốt, bởi vậy gã cũng dứt khoát xách theo Lôi Long pháo của mình, vọt qua.

Thế mà mới đi được vài bước, gã lại thấy Lục Diệp bay vút lên trời, từ người hắt chảy ra máu tươi, còn có mấy luồng lưu quang

không ngừng đuổi giết sau lưng.

“Thành công rồi!” Lục Diệp rống to.

“Giết!” Từ trong trận doanh Hạo Thiên Minh, Cao Thái gầm lên, dẫn đầu lao về phía trước, trận tu của quân địch đã chết, những trận pháp đã được bố trí kia không còn người khởi động, chúng đã thành vật chết, bọn họ cũng chẳng còn gì phải kiêng kỵ nữa.

Trận chiến kết thúc rất nhanh. Quân địch không còn trận tu, thực lực lại bị Hoa Từ làm suy yếu thực sự, quân số còn đứt khoát rơi xuống thế yếu, sao phía Vạn Ma Lĩnh còn có thể là đối thủ của Hạo Thiên minh nữa? Rất nhanh, từng người liên tiếp ngã xuống, đều bị đuổi cùng giết tuyệt.

Lại là một trận chiến nhẹ nhàng vui vẻ đại thắng, ngoại trừ một vài người bị thương, không có ai chết, người thụ thương nghiêm trọng nhất là Lục Diệp.

Bởi vì hắn sử dụng khả năng phi thiên của mình để tiến vào phía sau đội hình địch, cùng lúc hắn giết chết trận tu kia, cũng bị mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đả thương, may mắn hắn chỉ dính vết thương ngoài da, không quá nghiêm trọng.

"Tiếp tục đánh, đừng có ngừng! Lại có một Kỳ Đảo khác đang tiến tới gần."

Lục Diệp nói xong, cả đám đều biết hắn đang có ý định quỷ quái gì đó, pháp tu lập tức thúc giục thuật pháp, những người khác lại ngự khí trợ công, khí thế ngất trời, âm thanh đinh đinh đương đương, linh lực pháp phòng, động tĩnh truyền đi thật xa.

Lam Vũ Diệp mang theo hai người ẩn giấu thân hình tiến tới gần đó, kiểm tra tình hình.

Một lúc sau, mặt đất rung chuyển, hai Kỳ Đảo va vào nhau.

Lại qua một lát, Lam Vũ Diệp từ bên kia truyền tin tức tới, không cần đóng kịch nữa, người tới là người của Hạo Thiên Minh. Bọn họ có hơn chục người.

Song phương tụ họp, nhân số của họ tăng vọt lên gần bốn mươi người.

Có điều so với bọn Lục Diệp bên này, hơn mười người này chật vật hơn nhiều, cơ hồ tất cả đều mang thương tích trên người, y phục dính đầy máu tươi, còn có người bị thương nặng gần như sắp chết.

Hơn mười người vừa tới, biết được bên này có y tu, đều vô cùng mừng rỡ, sau đó tùy theo mức độ thương thế nặng nhẹ, Hoa Từ lần lượt chữa trị cho bọn họ.

Bởi vì có ấn ký chiến trường, cho nên tin tức bên trong Kỳ Hải vẫn truyền đi rất nhanh. Hiện giờ hầu như tất cả mọi người bên phía Hạo Thiên Minh đều biết lần này Vạn Ma Linh có chuẩn bị mà đến, bọn họ muốn tàn sát những tu sĩ của Hạo Thiên Minh.

Nhưng dù biết được thông tin này, thì Hạo Thiên Minh cũng không thể thay đổi được cục diện. Hiện giờ, tất cả mọi người của Hạo Thiên Minh chỉ ôm một kỳ vọng duy nhất, đó là có thể hội hợp với Kỳ đảo của Bích Huyết Tông, bởi vì nghe đồn bọn họ bên kia chẳng những có y tu có thể chữa trị thương thế, còn có mấy đạo Tu Linh linh văn rất lớn, có thể khiến người ta nhanh chóng phục hồi.

Thế nhưng, bọn họ căn bản không điều khiển được việc hợp nhất của Kỳ Đảo. Điều mà hầu hết những tu sĩ trong Hạo Thiên Minh có thể làm là cố gắng hết mức tụ lại cùng nhau và tận lực giảm thương vong càng ít càng tốt. Làm như vậy, nếu gặp phải địch nhân, còn có lực lượng để phản kháng.

Không thể không nói, ở một trình độ nhất định, Kỳ Đảo của

đám người Lục Diệp đã quấy nhiễu bố trí của một phương Vạn Ma Lĩnh. Nếu không phải bọn họ giết những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh kia, khẳng định là những đoàn thể nhỏ của Vạn Ma lĩnh sẽ không ngừng hội tụ, không ngừng bành trướng. Tới khi đó, bất kỳ tu sĩ nào của Hạo Thiên Minh đụng phải bọn họ đều chỉ có một con đường chết. Nếu tình huống cứ kéo dài như thế, ưu thế của Vạn Ma Lĩnh sẽ không ngừng lớn mạnh lên tựa như quả cầu tuyết.

Bọn họ chém giết người của Vạn Ma Lĩnh, không chỉ đơn giản là giết địch, xét trên quy mô lớn hơn, cũng là tránh cho rất nhiều tu sĩ bên ta diệt vong.

Trước đó Cao Thái có nói, bọn họ phải gánh vác trách nhiệm là cứu vớt Hạo Thiên Minh. Tuy đó chỉ là lời nói đùa, nhưng đúng là thế cục đang chậm rãi phát triển theo phương hướng ấy.

Và lúc này đây, khi đã có kinh nghiệm hợp tác thành công, phương thức giết địch của đám người Lục Diệp cũng trở nên linh hoạt hơn nhiều, không còn phải bị động chờ đợi nữa, ngược lại, hoàn toàn có thể chủ động xuất kích.

Vì thế, hai người Thiên Cơ các Lỗ Ngọc Sơn và sư muội của gã lại đang hằng say tạo ra những cơ quan tạo vật cỡ nhỏ kia.

Ngày thứ mười tiến vào Kỳ Hải, trên Kỳ Đảo đã hội tụ hơn một trăm tu sĩ, Kỳ Đảo đã lớn đến mức liếc mắt không nhìn thấy điểm cuối.

Ngày thứ mười lăm, nhân số lại một lần nữa khuếch trương đến hai trăm người.

Sở dĩ có kiểu tăng trưởng kinh khủng này, chủ yếu là vì hiện tại số lượng tu sĩ Hạo Thiên Minh còn sống của mỗi một nhóm cũng không ít, ít thì mười người, nhiều thì ba bốn mươi người.

Nhân số thay đổi nhiều, thực lực phe mình cũng tăng nhiều.

Nhưng tương ứng với đó, chiến đấu cũng trở nên ngày càng kịch liệt, nhân số phe mình đang hội tụ, Vạn Ma Lĩnh bên kia cũng đang hội tụ. Lúc đầu, quy mô chiến đấu giữa mấy người bọn họ nhỏ đến mức hoàn toàn không thấy được, tới bây giờ đại chiến cùng một chỗ, đầy trời đều là thuật pháp và lưu quang của Ngự khí.

Chương 344: Ngày Mong Đợi Cuối Cùng Cũng Đến...

Theo tin tức mà Lục Diệp nắm giữ được, thời gian sát nhập Kỳ Đảo sẽ kéo dài chừng mười tám đến hai mươi ngày. Trong thời kỳ này, Kỳ Đảo phân tán các nơi trong Kỳ Hải sẽ từ từ hội tụ thành một Châu Lục to lớn.

Sau khi Châu Lục hình thành, một vài loại thiên tài địa bảo hiếm gặp ở ngoại giới sẽ xuất hiện, nơi xuất hiện có thể là những Kỳ Đảo không người kia.

Sau khi Châu Lục hình thành, sẽ duy trì khoảng mười ngày, sau đó lại tách ra một lần nữa, hóa thành vô số Kỳ Đảo. Tới lúc kia, Linh Khê trấn thủ chiến sẽ kết thúc, tu sĩ còn sống sẽ được đưa về bên trong trụ sở tông môn của mình.

Trước mắt đã qua mười lăm ngày, mấy ngày nữa, lúc Kỳ Đảo sát nhập bước vào hồi kết, một khi Châu Lục hình thành, đối kháng giữa tu sĩ hai đại trận doanh sẽ trở nên ngày càng kịch liệt, bởi vì hiện tại tất cả mọi người chỉ có thể bị động chờ đợi, thế nhưng sau khi Kỳ Đảo hoàn toàn sát nhập, lại có thể chủ động tấn công.

Những gì Vạn Ma Lĩnh chuẩn bị từ trước có thể phát huy ra tác dụng chân chính ở ngay lúc này.

Những ngày vừa rồi, thông qua các loại tin tức lan truyền trao đổi, thỉnh thoảng sẽ có tin dữ truyền đến, một số tu sĩ Hạo Thiên Minh đóng ở Kỳ Đảo bị công chiếm, toàn quân bị giết.

Nếu hiện giờ tu sĩ Hạo Thiên Minh bị thương hoặc chết quá

nhiều, như vậy chờ sau khi Châu Lục hình thành, Vạn Ma Linh có thể dựa vào nhân số để chiếm ưu thế, loại sạch Hạo Thiên Minh, nếu có đầy đủ thời gian tìm hiểu, thậm chí bọn họ còn có thể giết hết Hạo Thiên Minh không chừa một ai.

Tình huống bên ngoài không lạc quan, tình huống bên trong cũng chẳng lạc quan hơn là bao.

Ít nhất là bên ngoài còn có hai người Bích Huyết Tông làm hạch tâm chống đỡ, có thể đặt lên mặt bàn, nhưng tu sĩ vòng trong lại không có vận khí tốt như vậy. Lúc bọn họ chiến đấu không có người giúp làm suy yếu thực lực của kẻ địch, lúc bọn họ bị thương cũng không có ai hỗ trợ chữa thương, tiêu hao quá lớn cũng chỉ có thể dựa vào nuốt linh đan hoặc là ngồi xuống điều tức.

Từng trận đại chiến thảm thiết xảy ra, dù là những tu sĩ tu hành công pháp Thiên cấp bát cửu tầng, cũng chết hoặc bị thương không ít.

Sau hai ngày, số lượng tu sĩ bên trên đảo chính lại tăng, đã lên tới hơn ba trăm người, trước khi sát nhập thì trên một hòn đảo nhỏ, có khoảng bảy mươi vị Hạo Thiên Minh.

Sau khi biết được Kỳ Đảo bên này có tu sĩ Bích Huyết Tông, hơn bảy mươi người kia đều không kìm được vui mừng, dường như đã tìm được nhà mẹ đẻ, còn cố ý chạy tới làm quen với Lục Diệp và Hoa Từ.

Đội hình hơn ba trăm người, phe mình chưa từng cường đại như thế, tất cả mọi người đều nôn nóng mong chờ đến khi Kỳ Đảo hoàn thành sát nhập lần cuối cùng, bởi vì chỉ có lúc này, những tu sĩ Hạo Thiên Minh còn chưa hội hợp được mới có thể chủ động dựa vào bên này, tất cả bọn họ mới có một đường sinh cơ.

Ngày mong đợi cuối cùng cũng đến.

Ngay khi Kỳ Đảo chấn động, bỗng nhiên nó gia tăng tốc độ lao đến một phương hướng. Về mặt của tất cả tu sĩ bên trên Kỳ Đảo đều trở nên nghiêm nghị, tất cả mọi người ý thức được, thời khắc sát nhập sau cùng đã đến.

Giờ này khắc này, trên toàn bộ Kỳ Hải, rất khó để tính toán rút cuộc Kỳ Đảo đã sát nhập thành những đảo lớn nhỏ nào. Chỉ biết lúc này, những hòn đảo ấy đang bị một loại lực lượng nào đó dẫn dắt, cùng nhau lướt về một hướng, nửa đường, sẽ có hòn đảo bắt đầu sát nhập phụ thuộc, biến thành các đảo lớn hơn.

Có một số hòn đảo có người bên trên, có một số hòn đảo không có người bên trên, quy mô những hòn đảo không người này đều rất nhỏ, dường như chưa hề trải qua sát nhập, nhưng cũng có ngoại lệ, những đảo nhỏ không người đều chứa đựng một ít thiên tài địa bảo trân quý, có nhiều thứ thậm chí là sản phẩm đặc hữu của Kỳ Hải.

Mà ở nơi nào đó của Kỳ Đảo, cũng có một hòn đảo, quy mô hòn đảo kia không nhỏ, chỗ cao nhất của hòn đảo có một gốc cây ăn quả, bên trên cây ăn quả kia sinh ra chín đóa hoa màu lam lớn cỡ bàn tay, dù cách xa hơn mười dặm, cũng có thể ngửi được hương hoa trong không khí.

Mắt thường có thể thấy được linh khí thiên địa đã hóa thành vòng xoáy, hộ tụ về phía chín đóa hoa lam này. Và những bông hoa lam kia cũng đang nhanh chóng xảy ra biến hóa. Dường như phía dưới đài hoa, còn có quả bắt đầu trưởng thành.

Có thể đoán được, một cây ăn quả như này rất có thể dẫn tới dẫn cường giả của doanh trận hai phe tranh đoạt, nơi này nhất định sẽ xảy ra một trận đại chiến.

Kỳ Đảo còn chứa hoàn toàn sát nhập, Lục Diệp bên này đã đánh lên. Bởi vì trên đường sát nhập, có các Kỳ Đảo lân cận phụ thuộc tiến lại gần, mà đồng thời lại có hai đảo Kỳ Đảo, một trái

một phải, vừa vặn kẹp Kỳ Đảo của đám người Lục Diệp vào giữa.

Bên trên hai Kỳ Đảo kia đều có khoảng trăm người hội tụ, còn không đợi bọn người Lục Diệp xác minh hai bên là doanh trận của bên nào, tu sĩ hai bên trái phải đã đi qua chém giết.

Hai bên đều là Vạn Ma Lĩnh, giữa bọn họ có liên lạc, sau khi trao đổi, đã kết luận được đảo nhỏ bị kẹp ở giữa chính là Hạo Thiên Minh, làm sao còn có thể khách khí?

Tu sĩ phe mình vừa thấy, lại có loại chuyện tốt bậc này, lập tức tinh thần phấn chấn.

Từ sau khi nhân số phe mình đột phá hơn một trăm người, mỗi lần đại chiến đều là phe mình chủ động xuất kích.

Không còn cách nào khác, nhân số nhiều, không có khả năng kẻ địch sẽ tùy tiện tấn công đến, dù là diễn kịch cũng không thể dự định xâm nhập được nữa, chỉ cần kẻ địch phải mấy người tới dò xét bên này, lập tức sẽ biết tình huống không đúng.

Ở thời điểm cả đám chủ động xuất kích, dù có Hoa Từ lược trận, cũng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một ít thương vong. Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh vốn không phải quả hồng mềm mại bọn họ tùy tiện nhào nặn. Đám người kia và người của Hạo Thiên Minh đều là hạng người thân kinh bách chiến, chưa từng sợ hãi cái chết.

Đã nhiều ngày, không ai dám chủ động tới tấn công, dẫn đến bố trí của Hoa Từ trước đó và lượng lớn thủ đoạn của cả đám bọn họ đều không có đất dụng võ.

Cho nên giờ phút này, kể cả khi bị hai mặt giáp công, đám người Lục Diệp cũng không sợ chút nào, thậm chí còn có một chút chờ mong, sắc mặt ai nấy đều kích động, ngầm thúc giục linh lực.

Chương 345: Vì Sao Các Người Tình Nguyên Đi Tự Sát Cũng Không Cho Ta Giết?

Sói nhiều thịt ít, sau khi lao lên chính là lúc so đấu nhân lực và tốc độ tay, chém giết trần thủ sứ của quân địch chẳng những có công huân, còn có thể cướp đi Thiên Cơ Trụ gia trì của đối phương, nhưng nếu như giết phó sứ, chỉ có công huân, chênh lệch rất lớn.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh ở hai bên Kỳ đảo kia phối hợp rất tốt, khí thế mười phần, trái lại đội hình phe mình, tốp năm tốp ba đứng vững, cũng không có trận thế đặc biệt gì, nhìn như một đám ô hợp.

Vẫn như cũ là thuật pháp và lưu quang Ngự khí bắt đầu va chạm lẫn nhau. Ở lần giao thủ này, người của hai bên Vạn Ma Lĩnh mới phát hiện tình huống có chút không đúng.

Dường như người Hạo Thiên Minh bên này hơi bị nhiều quá rồi!

Hai phe bọn họ cộng lại còn không nhiều người bằng, nhưng chiến đấu đã bắt đầu, lúc này không thể lùi bước, chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Cũng may bọn họ đã phát hiện rất nhanh, Hạo Thiên Minh bên này không có chỉ huy điều hành thống nhất. Bởi vậy, kể cả khi nhân số chiếm ưu thế, thì trong chiến đấu cũng không chiếm được thượng phong.

Cái này khiến trong lòng một phương Vạn Ma Linh bình tĩnh trở lại, càng thêm ra sức công kích.

Bọn họ lại không biết, đại bộ phận lực chú ý của ba trăm tu sĩ Hạo Thiên Minh đều tập trung ở trên người một nữ tử có khí chất dịu dàng, bởi vậy lúc này mới thể hiện ra đáng vẻ không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Nữ tử này tên là Hoa Từ!

Hiện giờ người phụ trách bảo hộ bên cạnh Hoa Từ đã tăng đến năm người, một Thể tu, một Binh tu, một Pháp tu, một Quỷ tu, còn có một Yển Sư nữa, chính là vị sư muội của Lỗ Ngọc Sơn kia.

Theo bàn tay ngọc của Hoa Từ nâng lên, pháp quyết biến hóa, vàng sáng màu xanh biếc ầm vang quét sạch khắp nơi.

Tựa như hơn ba trăm người Hạo Thiên Minh đã nhận được chỉ lệnh gì đó, thể công tăng lên trong nháy mắt!

Nương theo đó, hai bên trái phải truyền đến trận kinh hô, Ngự khí lưu quang trên bầu trời bị phá một mảng lớn! Ngự khí lưu quang phe mình thuận thế đánh vào bên trong doanh trận quân địch, đám Thể tu và Binh tu ngăn ở phía trước lập tức phun máu, mười mấy người chết tại chỗ.

"Lôi Long Bào Hao!" Lỗ Ngọc Sơn nhỏ gầy khí thể mười phần hô lớn.

Linh khí trong tay gã bắn ra một cột ánh sáng mãnh liệt, đánh vào bên trong quân địch, cũng không biết đã giết mấy người, chỉ thấy vẻ mặt gã bỗng trở nên vô cùng đắc ý.

"Giết!" Cao Thái rống giận, lại lần nữa trở thành người đầu tiên giết ra ngoài, linh khí đại thuẩn trong tay dựng lên một tấm lá chắn, đối cứng với công kích của tu sĩ đối phương, đi nhanh chạy vội.

Sau lưng gã, từng vị Binh tu như sài lang đột nhiên tăng mạnh tốc độ, khí thế dọa người, chỉ kém một chút là trong mắt xuất hiện hai điểm hồng quang.

Lục Diệp đi theo đằng sau Cao Thái, một tắc cũng không rời.

Một lát sau, Cao Thái đã va chạm cùng một chỗ với Thể tu của đối phương. Hai người bọn họ tựa như hai khối cự thạch đụng vào nhau, tấm chắn linh khí phát ra tiếng nổ lớn, linh quang mờ mịt.

Tất cả đều lui về sau mấy bước, lần này rõ ràng là thể lực ngang nhau.

Nhưng Cao Thái lại cười, bởi vì cùng lúc với động tác lui lại của gã, nhóm Binh tu đi theo phía sau đã tránh sang hai bên trái phải rồi xung phong lao lên.

Sắc mặt của thể tu có thân hình khô ngô bên kia trở nên hoảng sợ, dù gã điên cuồng điều động linh lực và linh khí, nhưng lúc nhóm Binh tu phe Hạo Thiên minh ủa nhau lướt qua bên cạnh, trên người gã vẫn phun ra mấy ngụm máu tươi, sau đó té khụy xuống đất.

Bên phía Vạn Ma Linh, nhóm Thể tu sắp xếp ở hàng trước đều gặp phải tình trạng như thế.

Hàng phòng hộ phía trước của Thể tu đã bị phá, còn lại, chính là thịnh yến giết chóc.

Lục Diệp vừa vọt tới trước mặt một Pháp tu có biểu cảm đầy bối rối, một luồng Ngự khí lưu quang đã bên cạnh đáng úp lại, đâm thủng một lỗ lớn trên đầu của Pháp tu kia!

Lục Diệp vung trường đao chém ra rồi lập tức thu hồi.

Đây là chuyện thường xảy ra. Sau mấy lần đại chiến, dù đánh

tới sôi sục hăng máu, nhưng thu hoạch chân chính lại không nhiều. Yrước mắt phe bọn họ quá đông người, khiến cho lúc mỗi một cuộc chiến đấu kết thúc, đều có người không thu hoạch được thứ gì.

Hắn lập tức để mắt tới mục tiêu tiếp theo, là Binh tu đang trốn chạy phía sau. Lục Diệp lập tức đưa tay đánh ra một đạo thuật pháp Hỏa Phượng Hoàng, khiến thân hình người kia lảo đảo, phía sau lưng khét lẹt, ngay sau đó hắn bổ nhào tới, giơ tay chém xuống.

Lục Diệp nhìn thấy hai điểm hồng quang bay xuống mu bàn tay mình, lúc này mới thở phào một hơi. Cục diện bây giờ, muốn cướp đầu người thật sự không quá dễ dàng.

Binh bại như núi đổ, bên phía Vạn Ma Lĩnh lập tức trốn chạy, ven đường phơi thây vô số, mười mấy người còn lại bị đuổi tới bờ biển, mắt thấy đã cùng đường tuyệt lộ, cũng dứt khoát thi nhau nhảy xuống biển.

Thật nhiều những bóng râm không hiểu từ đâu chui ra, đã theo nước biển cuồn cuộn lao đến, bao phủ mấy người kia.

"Đừng!" Một vị tu sĩ Hạo Thiên Minh vươn tay, phù phù một tiếng quỳ rạp xuống đất, con mắt đỏ lên, mặt đầy bi thương.

Nếu để cho người không biết chuyện nhìn thấy, chỉ sợ người ta sẽ cho rằng mấy người kia chính là thân nhân của gã.

"Vì sao. . . Vì sao các người tình nguyện đi tự sát cũng không cho ta giết?"

Móa nhà nó chứ, lại một trận chiến mà gã không thu hoạch được gì!

Chiến đấu của đám người Lục Diệp bên này đã chấm dứt, bên kia cũng như thế. Sau đó là cả đám chia nhau ra, người thu nhặt

chiến lợi phẩm, người kiếm kê thương vong, người bị thương chủ động tới chỗ Hoa Từ tiếp nhận trị liệu.

Một trận chiến này, bên ta giết được rất nhiều địch nhân nhưng thương vong lại không lớn.

Lục Diệp đưa tin cho tứ sư huynh, hỏi gã tình huống bên kia.

Lúc trước bởi vì Kỳ đảo còn chưa hoàn toàn sát nhập, cho nên giữa các Kỳ đảo còn không thể lui tới cùng nhau, nhưng lúc này cuối cùng nó cũng bắt đầu sát nhập, một khi tất cả các Kỳ đảo đều sát nhập thành một tòa châu lục, tương đương với hạn chế trước đó không còn tồn tại nữa.

Chương 346: Ta Đã Sắp Chết, Huynh Còn Đánh Ta???

Lục Diệp đưa tin qua, chủ yếu là muốn hỏi một chút xem tứ sư huynh có muốn hay không đi tới hội hợp cùng mình hay không? Dù sao tình cảnh bên này của hắn cũng tạm thời an toàn, thậm chí còn có thừa lực chen ép người của Vạn Ma lĩnh bên kia.

Nếu tình cảnh của tứ sư huynh bên kia không tốt, thì đối phương qua bên này hội hợp tuyệt đối là lựa chọn không tồi.

Nhưng ở vị trí của hắn lại là vòng ngoài cùng, nếu tứ sư huynh đi tới, phương diện tu vi sẽ bị Thiên Cơ áp chế.

Ở bất cứ địa hình nào trong Linh Khê trấn thủ chiến, Thiên Cơ đều có thể điều hòa và áp chế, dù sao tu vi của nhóm trấn thủ sử thuộc các đại tông môn có sự chênh lệch thật lớn, mượn tứ sư huynh của Lục Diệp để nói, hắn là lục tầng cảnh tu hành Địa cấp công pháp, mà tứ sư huynh lại là bát tầng cảnh tu hành Thiên cấp công pháp, tu vi chênh lệch không phải hai tầng cảnh đơn giản như vậy, nếu thực sự muốn chia ra so sánh, thì chênh lệch giữa hai bên phải là ngũ tầng cảnh.

Bởi vì cửu tầng cảnh tu hành Địa cấp công pháp, cũng chỉ tương đương với lục tầng cảnh tu hành Thiên cấp công pháp mà thôi, hai bên đều là tu sĩ mở được 180 khiếu.

Tu vi chênh lệch quá lớn, nếu không có Thiên Cơ điều hòa áp chế, thì tùy tiện một cường giả như Lý Bá Tiên đi tới, đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở vòng ngoài đều không thể ngăn cản được.

Đợi một hồi lâu, tứ sư huynh bên kia mới trả lời tin nhắn, dặn

dò Lục Diệp cứ an tâm hành động theo xu hướng, gã bên này còn có chút chuyện cần làm, chờ xong việc sẽ tới tìm hẳn.

Trên Kỳ hải mệnh môn, từng đạo lưu quang xẹt qua mặt biển như truy tinh đuổi nguyệt. Trong một luồng lưu quang cầm đầu, rõ ràng là một kiện linh khí hồ lô. Hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đang ngồi ngay ngắn trên hồ lô, cả hai đều có vết thương trên người. Sắc mặt Phong Nguyệt Thiên tái nhợt, gục vào trên vai Lý Bá Tiên, thỉnh thoảng lại ho khẽ, xem ra thương tích không nhẹ.

Số lượng lưu quang đi theo phía sau hai người bọn họ không quá nhiều, chỉ có hơn mười đạo, ước chừng hơn hai mươi người mà thôi.

Lý Bá Tiên chấm dứt đưa tin cùng Lục Diệp, lập tức nhẹ nhàng thở ra. Gã vẫn một mực lo lắng cho sự an toàn của Lục Diệp, hiện giờ biết được thể cục của Lục Diệp bên kia rất tốt, tự nhiên là bình tĩnh lại.

Nhưng tình cảnh của gã bên này lại không quá ổn. Đúng như lúc trước Lục Diệp từng suy đoán, Vạn Ma lĩnh có âm mưu mà đến, tự nhiên sẽ không thỏa mãn với chuyện chỉ giết một chút trấn thủ sứ thất, bát tăng cảnh. Bọn họ càng muốn chém giết nhân vật lĩnh quân của Hạo Thiên minh như Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Chỉ cần giết đủ nhiều, thì trong vài chục năm sau, lúc hai đại trận doanh đối kháng, Vạn Ma lĩnh nhất định có thể chiếm cứ thượng phong.

Trong vòng hai mươi ngày trước, đội ngũ tu sĩ Hạo Thiên minh ở vòng trong đã tổn thất thật lớn, ngay cả Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều bị thương.

Trước đó, bọn họ gặp phải một đám cường giả Vạn Ma lĩnh, số

lượng địch nhân nhiều lắm. Hai người bị buộc tới bất đắc dĩ chỉ có thể chạy khỏi Kỳ đảo của mình.

Nếu là bình thường, hành vi này chẳng khác gì muốn chết, bởi vì phi hành ở trên mặt biển sẽ khiến linh lực bản thân tiêu hao quá lớn, dù là hai người Lý Bá Tiên cũng không dám cam đoan ở trước khi linh lực của mình hao hết, bọn họ có thể bay đến Kỳ đảo tiếp theo.

Nhưng hiện tại cuối cùng tất cả Kỳ đảo cũng đang sát nhập rồi, nghĩa là tất cả Kỳ đảo đều hội tụ về phía trung tâm, cho nên bọn họ mới mạo hiểm đánh cược một lần. Nếu vận khí tốt, cả hai có thể tìm được điểm dừng chân kế tiếp trước khi linh lực hao hết, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bên kia không bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh chiếm cứ, nếu không đó tuyệt đối là đi chịu chết.

"Sư huynh, chỉ sợ ta không qua được rồi." Phong Nguyệt Thiên cất giọng suy yếu, thở hổn hển như tơ: "Sư huynh, đời này có thể gặp được huynh thật tốt."

về mặt Lý Bá Tiên ngừng trọng, thở dài: "Chớ nói ngược nghếch như vậy."

"Ta có thể cảm giác được... Sư huynh, ta muốn trở về tông."

"Ta sẽ dẫn muội trở về tông !" Lý Bá Tiên cúi đầu xuống.

"Sau khi trở về tông... Khụ khụ... Chúng ta thành thân đi!"

Ba...

Lý Bá Tiên lật tay vỗ một cái lên vầng trán trơn bóng của Phong Nguyệt Thiên.

Phong Nguyệt Thiên ủy khuất che trán: "Ta đã sắp chết, huynh còn đánh ta?"

Lý Bá Tiên tức giận liếc nhìn nàng một cái: "Muội cho rằng ta không biết sao? Trước khi đến đây, nương của muội đã cho muội mặc một kiện bảo y rồi?"

Sắc mặt Phong Nguyệt Thiên đỏ lên: "Ta mặc ở bên trong, sư huynh làm sao mà huynh biết được?"

"Di, bên kia có Kỳ đảo, chúng ta được cứu rồi!" Bỗng nhiên ánh mắt Lý Bá Tiên tỏa sáng nhìn theo một phương hướng.

Theo động tác của gã, hồ lô linh khí lập tức chở gã cùng với Phong Nguyệt Thiên bay về phía Kỳ đảo kia, hơn mười đạo lưu quang phía sau cũng gắt gao đuổi theo.

Âm thanh vù vù thật lớn liên tiếp không ngừng vang lên, ngay khi tất cả Kỳ đảo dừng lại, cuối cùng cũng sát nhập hoàn thành .

Từ trên cao quan sát xuống, hiện giờ ở trên Kỳ hải không còn trông thấy những hòn đảo nhỏ chi chít như sao trên trời kia, chỉ có một khu châu lục thật lớn.

Đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở khắp các nơi trên châu lục, đã hội tụ cùng một chỗ gần như đều đồng ngay bắt đầu hành động.

Bọn họ dựa theo phương thức đã ước định từ trước, bắt đầu quét sạch khu vực bên ngoài châu lục. Từng đội ngũ với nhân số không đồng đều bắt đầu di chuyển, hoặc thuận chiều kim đồng hồ, hoặc ngược chiều kim đồng hồ, nhanh chóng tìm tòi bóng dáng của tu sĩ Hạo Thiên minh.

Chẳng những bên ngoài như thế, đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở vòng trong và sát vòng trong, tất cả đều như thế. Chỉ một thoáng, dường như cả châu lục đã hóa thành một cái cối xay thật lớn. Đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh là lực lượng thúc giục cái cối xay này, một khi tu sĩ Hạo Thiên minh bị bọn họ tìm được tung tích, lực xoay tròn của cái cối xay kia có thể nghiền nát toàn bộ địch nhân gặp được.

Trước khi cả châu lục hoàn thành bước sát nhập cuối cùng, ba trăm tu sĩ Hạo Thiên minh trên Kỳ đảo chổ Lục Diệp, cũng bắt đầu thương nghị kế hoạch kế tiếp.

Chương 347: Giết Cho Bọn Chúng Tè Ra Quần!!!

Hiện giờ đám người Lục Diệp đang đứng trước hai lựa chọn, một là ở nguyên chờ đợi, dù sao nơi này cũng là phương thiên địa mà đám người Lục Diệp bố trí hơn hai mươi ngày qua. Cái khác không nói, chỉ tính riêng các loại bố trí của Hoa Từ, và hơn mười đạo Tụ Linh linh văn thật lớn do Lục Diệp xây dựng ở trong này, đã giúp bọn họ giết địch và khôi phục được dễ dàng hơn rất nhiều rồi, cho nên nếu cả đám ở chỗ này chờ đợi, thì kể cả cho tu sĩ Hạo Thiên minh khác đi tới tìm nơi nương tựa, hay là chờ người của Vạn Ma lĩnh chui đầu vô lưới, bên ta đều có ưu thế thật lớn.

Nhưng nếu làm như vậy, nhóm tu sĩ Hạo Thiên minh rơi rụng bên ngoài kia sẽ gặp phải càng nhiều nguy hiểm hơn. Bởi vì trước mắt đoàn đội bên ta là đội ngũ có số lượng tu sĩ Hạo Thiên minh nhiều nhất. Nếu bên này không động, tiểu đoàn đội khác tuyệt đối sẽ phải đối mặt với đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh bao vây tiêu trừ.

Tạm thời không biết Vạn Ma lĩnh bên kia có bao nhiêu người sống sót nhưng khẳng định rằng sẽ nhiều hơn Hạo Thiên minh.

Cho nên lựa chọn thứ hai bày ra trước mặt đoàn đội bên ta chính là, chủ động phóng ra, vừa tìm kiếm tung tích địch nhân vừa hấp thu tu sĩ bên ta, làm lớn mạnh lực lượng.

Người tới tham gia Linh Khê trấn thủ chiến đều là trấn thủ sứ và phó sứ của các đại tông môn, kể cả khi trước kia bọn họ chưa từng tham dự loại hành động đại quy mô này, thì ít nhất cũng có chút nhãn lực và ánh mắt nhìn xa trông rộng.

Cho nên sau một cuộc thảo luận, gần như tất cả đều đạt thành

nhất trí.

Đó là buông tha cho đủ loại ưu thế ở nơi này, chủ động phóng ra!

Đây là đang cứu người, đồng thời cũng là tự cứu. Nếu không chờ người của Vạn Ma lĩnh quét sạch bên ngoài, tất sẽ khởi xướng công kích nơi này, đến lúc đó người tới sẽ không phải một hai trăm người, rất có thể sẽ là một, hai ngàn người.

Phương án đã được định ra, hơn ba trăm người chia thành hơn ba mươi tiểu đội, từng đội ngũ có chừng mười người, phối hợp hành động với nhau, đồng thời kết nối chặt chẽ.

Thống nhất một phương hướng, sau đó hơn ba trăm người ầm vang long xuất phát.

Cùng lúc đó, từng tin tức được truyền ra bên ngoài, báo quĩ tích di động của đám người bên này cho những tiểu đoàn thể rơi rụng bên ngoài kia, để bọn họ tìm cơ hội đi tới hội hợp.

Lục Diệp và Hoa Từ tự nhiên là thuộc một đội ngũ, những người khác cùng đội là Lam Vũ Diệp, Cao Thái, hai sư huynh muội Lỗ Ngọc Sơn, và mấy người còn lại phụ trách bảo vệ bên cạnh Hoa Từ.

Tất cả mọi người đều phải chạy bộ, chỉ có Hoa Từ và sư muội của Lỗ Ngọc Sơn được cưỡi trên người một con cơ quan lang, về mặt cực kỳ nhàn nhã.

Đây là cơ quan tạo vật do hai sư huynh muội bọn họ hao phí linh thạch và một chút linh lực tạo ra. Nó có thể thay thế cho đi bộ nhưng tốc độ không quá nhanh, cũng không chậm, thẳng ở điểm tiết kiệm thể lực.

Lục Diệp có chút hối hận vì không mang Hổ Phách vào đây. Tại lúc trước hần lo lắng khi mang theo Hổ Phách sẽ dễ dàng bại

lộ thân phận, nhưng trước đó ai cũng không biết địa hình tổ chức Linh Khê trấn thủ chiến lần này lại là Kỳ hải. Và ở Kỳ hải này, dường như hẳn có bại lộ thân phận hay không, cũng chẳng gây nên quá nhiều ảnh hưởng dù sao đều là đám Kỳ đảo tự động di chuyển và sát nhập, đụng phải chính là người chết ta vong.

Trên người cơ quan lang của Hoa Từ treo đầy túi trữ vật, tới hơn một trăm cái. Đây còn là kết quả đạt được sau khi Hoa Từ đã cố hết sức từ chối khéo léo rồi, nếu không phải nàng thật sự không cầm được hết, chỉ sợ hiện giờ nàng đã có tới mấy trăm túi trữ vật rồi.

Linh Khê trấn thủ chiến lần này, Hoa Từ đã kiếm được đầy bồn đầy bát, không chỉ là đồng túi trữ vật này, mà phần lớn nhóm tu sĩ các đại tông môn khác, đều từng được nàng trị liệu, cho nên nàng còn lời ra thật nhiều nhân tình nữa.

Thời điểm nàng còn là tán tu, cũng không có tiếng tăm gì, nhưng một lần tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, lại khiến cho rất nhiều trấn thủ sứ và phó sứ của các tông môn đều biết nàng. Chưa nói đến chuyện khác, chỉ tính tới điểm về sau khi nàng hành tẩu ở Linh Khê chiến trường, cứ tùy tiện đến bất cứ nơi nào, đều có thể được tông môn khác che chở.

Đương nhiên, Lục Diệp cũng như thế, hẳn xây dựng nên Tụ Linh linh văn, mang đến sự tiện lợi thật lớn cho nhóm tu sĩ bên ta khôi phục.

Và thu hoạch lần này của hai người, không hề có liên quan tới bóng râm của Bích Huyết tông, mà do hai người dựa vào bản lĩnh của mình kiếm tới, coi như làm về vang cho sư môn.

"Ba mươi dặm phía trước, có các sư huynh Hạo Thiên minh đang bị đuổi giết, đúng phương hướng chúng ta đang nghênh đón, các đội chuẩn bị chiến tranh!" Bỗng một tiếng gầm đầy giận dữ truyền đến từ tiền phương.

Châu lục đã hình thành, mặt trời treo cao trên bầu trời, có khả năng định vị mơ hồ và thủ đoạn đưa tin, cho nên giữa các tu sĩ rất dễ dàng có phán đoán ra vị trí của nhau.

"Giết cho bọn chúng tè ra quần!" Có người hô to.

Ngay sau đó, âm thanh ô lạp lạp vang lên, một đám tu sĩ Hạo Thiên minh lao lên y chang một lũ sơn tặc.

Nhưng cả đám không cần chạy tới ba mươi dặm, bởi vì hai bên đang lao ngược chiều nhau, chỉ hơn mười dặm, Lục Diệp đã cảm nhận được dao động linh lực pháp phòng ở phía trước, hẳn là đám tu sĩ Hạo Thiên minh bị đuổi giết đang ngăn cản công kích của địch nhân.

Đã bị đuổi giết, đương nhiên cục diện không mấy lạc quan, nhưng sau khi có tu sĩ bên ta tiếp ứng, thế cục lập tức xoay ngược lại.

Nhóm tu sĩ Vạn Ma linh vừa truy kích tới, lập tức thấy tình huống không đúng, chỉ ứng phó vội vàng, sau khi bỏ lại một vài thi thể, đã xoay người chạy trốn.

Cứ như vậy, phe đuổi giết biến thành phe chạy trốn, còn phe chạy trốn lại đuổi giết ngược lại, khung cảnh lập tức trở nên náo nhiệt tột cùng.

Lục Diệp dặn dò Hoa Từ một tiếng, sau đó thân hình như mũi tên lao vút ra ngoài, lướt qua từng tu sĩ bên ta. Chưa được bao lâu, hẳn đã đuổi tới những địch nhân đang chạy trốn kia, thuật pháp bùng nổ, sau khi quét cho địch nhân nghiêng ngả, một đao dứt khoát chém xuống, ngay cả chiến lợi phẩm cũng không có thời gian thu thập, lại tiếp tục lao tới đuổi giết.

Chương 348: Thực Tế Và Suy Nghĩ Không Giống Nhau!!!

Giết địch, nghỉ ngơi hồi phục, xuất phát, lại tiếp tục giết địch, nghỉ ngơi hồi phục. ..

Nhân số đội ngũ bên ta không ngừng lớn mạnh. Còn bên ngoài, tất cả tu sĩ Hạo Thiên minh nhận được tin tức đều sớm tụ tập qua bên này.

Có đám thuận lợi chạy tới hội hợp, cũng có đám gặp phải chặn đánh, tổn thất thảm trọng.

Chưa từng xuất hiện một lần Linh Khê trấn thủ chiến nào mà phát triển thành như bây giờ.

Ở những lần Linh Khê trấn thủ chiến trước kia, kể cả khi tu sĩ cùng trận doanh có hợp tác, nhiều nhất cũng chỉ tạo thành một tiểu đội không vượt quá mười người mà thôi, dù sao một khi nhân số quá nhiều sẽ khiến tình huống trở nên hỗn loạn, ví dụ như chiến lợi phẩm nhận được sau khi giết địch chẳng hạn, tìm được thứ tốt và công huân cũng không dễ phân phối.

Những lần này dưới quá trình một phương Vạn Ma lĩnh không ngừng chế tạo áp lực, cả Hạo Thiên minh đều phải liên kết với nhau.

Cuối cùng thành ra, chỉ một lần Linh Khê trấn thủ chiến như bình thường, lại cứng rắn biến tu sĩ hai phương phát triển thành một hồi chiến tranh.

Lúc ban đầu, một phương Vạn Ma lĩnh còn không ý thức được

tính nghiêm trọng của vấn đề, trước mắt đội ngũ Vạn Ma Lĩnh vẫn cực kỳ hào hứng sôi nổi, hầu hết đều là một đường hát vang tiến mạnh, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Theo những gì bọn họ suy nghĩ, lần này một phương Vạn Ma lĩnh dựa vào cốt phiến phát huy tác dụng, đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, chờ đến khi hoàn thành bước sát nhập cuối cùng trở thành châu lục, chỉ cần bọn họ quét sạch đám địch nhân còn lại, thì cả châu lục kia chính là thiên hạ của bọn họ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, tin tức không ngừng truyền lại lên men, bất chợt một phương Vạn Ma lĩnh phát hiện, Hạo Thiên minh bên kia lại có một đội ngũ tụ tập tới mấy trăm người, đang quay chung quanh vòng ngoài không ngừng càn quét. Và đã có rất nhiều đội ngũ Vạn Ma Lĩnh chạm mặt bọn họ, nhưng mỗi một lần đều chết thảm trọng.

Thực tế và suy nghĩ không giống nhau, chẳng những Vạn Ma lĩnh không thể điều khiển được thế cục, ngược lại còn liên tục chạy trốn chết.

Từng đội ngũ Vạn Ma Lĩnh với số lượng không đội cũng bắt đầu hội hợp, nhưng tới lúc này, phe bọn họ muốn chuẩn bị đầy đủ người nhằm chống lại Hạo Thiên minh, hiển nhiên khó mà thực hiện được.

Trải qua mấy ngày càn quét giết chóc, đã khiến nhân số của Vạn Ma lĩnh bên này vốn đang ưu thế lại trở nên mất sạch ưu thế. Ở khu vực vòng ngoài, phe chiếm cứ ưu thế về nhân số đã là một phương Hạo Thiên Minh.

Thế cục cuối cùng lại phát triển trở thành tu sĩ hai phương quay chung quanh vòng ngoài của châu lục người đuổi ta chạy liên tiếp không ngừng.

Sau ngày thứ sáu kể từ khi châu lục được hình thành, đám tu

sĩ Hạo Thiên minh phong trần mệt mỏi quyết định ngừng lại, hiện giờ tu sĩ trận doanh bên ta đã đạt hơn ngàn người.

Trong đám tu sĩ này chẳng những có người vốn thuộc vòng ngoài, cũng có người ở vòng trong tới nơi này hội họp, tu vi của bọn họ có thể là bát tầng cảnh, cửu tầng cảnh, thậm chí còn có cường giả chuyển tu Thiên cấp công pháp. . .

Một đoạn thời gian gần đây, bọn họ sống không được tốt lắm, bị đám cường giả Vạn Ma lĩnh đuổi giết chặt vật chạy trốn, may mà nghe nói trận doanh nhà mình ở vòng ngoài phát triển không tồi, đã dứt khoát chạy tới tìm nơi nương tựa. Đối với chuyện này, đương nhiên là mọi người vô cùng hoan nghênh.

Tuy dưới Thiên Cơ điều hòa, đám tu sĩ có tu vi cao thâm bọn họ chạy tới vòng ngoài chỉ có thể phát huy ra thực lực tương đương với mọi người thuộc nơi ấy, nhưng có nhiều người kiêu gì cũng có thêm một phần lực lượng.

Nếu không chỉ dựa vào tỷ lệ đám tu sĩ vòng ngoài còn sống sót trước mắt, không thể đột phá ngàn người được.

Nhưng nhân số vẫn đang liên tục gia tăng, bởi vì không ngừng có tu sĩ Hạo Thiên minh từ bên trong châu lục chạy đến.

Ở những lần Linh Khê trấn thủ chiến trước kia, những tu sĩ cấp cao này đều sẽ hoạt động ở những khu vực phù hợp cho thực lực của chính mình phát huy, sẽ không dễ dàng chạy tới khu vực hoạt động của những tu sĩ cấp thấp.

Tình huống này cũng tương tự như lúc bình thường, tu sĩ Vân Hà cảnh và Chân Hồ cảnh sẽ không mạnh mẽ tiến vào Linh Khê chiến trường.

Tu hành không dễ, chết ở trên tay địch nhân đồng cấp chỉ có thể tự trách bản thân mình học nghệ không tinh, nhưng nếu không

cẩn thận để bị đám người có tu vi thấp hơn mình rất nhiều giết, thì có chết cũng không nhắm mắt.

Trước kia, ở trong Linh Khê chiến trường từng có tiền lệ một vị cường giả Chân Hồ cảnh bị Linh Khê cảnh chém giết, khiến tông môn kia mất hết cả thể diện, triệt để biến thành trò cười cho Tu Hành giới.

Trước mắt một phương Hạo Thiên Minh đang truy kích một đội ngũ Vạn Ma Lĩnh có chừng sáu trăm thành viên, đây là đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn sót lại ở vòng ngoài.

Sở dĩ bên Hạo Thiên minh ngừng lại, là bởi vì nhóm quý tu tạm thời đảm nhiệm thám báo ở phía trước vừa mới truyền lại một chút tình báo.

Tu sĩ sáu đại phái hệ, đều có điểm mạnh của mình, và quý tu chạy nhanh nhất, lại thêm am hiểu lén vào ám sát truy tung vân vân... Vậy nên loại chuyện dò xét tình báo địch nhân, truy tung vị trí địch nhân này, tự nhiên sẽ rơi xuống trên đầu nhóm quý tu.

Hơn nữa trước mắt đội ngũ Hạo Thiên minh đã khuếch trương tới cả ngàn người, bọn họ đã cân nhắc tới chuyện bùng nổ một hồi chiến tranh,

Cho nên ở mấy ngày trước, mọi người tạm thời đề cử ra một vòng quyết sách. Vòng quyết sách này được tạo nên từ chín người, bao gồm chín đại biểu đến từ chín đại châu lục trong Cửu Châu.

Có thể thực lực của chín người không được mạnh mẽ bằng những người khác, nhưng bọn họ lại có liên quan đến uy vọng môn phái và nhân mạch của bản thân, tám người trong đó đều xuất thân từ thất phẩm tông môn, chỉ có một mình Lục Diệp đến từ cửu phẩm tông môn. Hẳn là đại biểu của Binh châu, cũng là người có tu vi thấp nhất.

Nhưng chẳng có một ai ý kiến về quyết định này. Có thể nói một phương Hạo Thiên Minh có thể đạt tới cực diện trước mắt, cần phải dựa rất lớn vào hai người Bích Huyết tông là trung tâm đi từng bước một phát triển lên. Nếu không có đủ loại thủ đoạn thần kỳ của Lục Diệp và Hoa Từ, chỉ sợ một phương Hạo Thiên Minh đã sớm mất đi vốn liếng cạnh tranh cùng Vạn Ma lĩnh rồi.

Chương 349: Chúng Ta Cũng Tương Kế Tự Kế!!!

Ngay lúc này, chín người bọn Lục Diệp đang tụ tập cùng một chỗ, đứng ở nơi cao, nhìn về phương xa.

Một thanh niên có dáng vẻ tu sĩ nói: "Theo tình báo do nhóm quỷ tu truyền trở về, cũng có không ít người của Vạn Ma lĩnh bên kia đã từ vòng trong chạy đến nơi này hội hợp cùng đám người trước mắt, hiện tại nhân số bên kia có khoảng tám trăm người, đang nghỉ ngơi hồi phục, xem ra bọn họ muốn quyết một trận tử chiến cùng chúng ta."

Những ngày qua, một phương Vạn Ma lĩnh vô cùng nóng giận, vốn dĩ cục diện đang tốt như vậy, không biết làm sao lại phát triển trở thành kiểu này, còn bị người của Hạo Thiên minh đuổi như đuổi chó nữa? Trong lòng ghen ghét vô cùng.

Mất thấy đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn sót lại ở vòng ngoài đã không còn lực chống lại Hạo Thiên minh, nhóm tu sĩ ở vòng trong ngồi không yên, dứt khoát điều động một đội ngũ rời đi hội hợp với đám tu sĩ cấp thấp bên ngoài, chuẩn bị đối kháng với Hạo Thiên minh. Và sau khi hai đội ngũ này tập hợp lại, đã có nhân số tám trăm.

Kể từ đó, số lượng tu sĩ chênh lệch giữa hai phương trận doanh sẽ không quá lớn nữa, kể cả khi Hạo Thiên minh bên này chiếm cứ một chút ưu thế, thì khi chiến tranh thực sự bùng nổ, bọn họ cũng có bao nhiêu chỗ tốt.

Huống chi, tu sĩ Vạn Ma lĩnh bên kia cũng không phải vô công rồi nghề, bọn họ cũng sẽ bố trí một chút thủ đoạn. Ví dụ như

khiến cho trận tu bày trận gì gì đó, chỉ cần có đủ thời gian, bọn họ có thể bố trí ra đủ loại trận pháp ở bên kia, dĩ dật đãi lao, rút ngắn lại hoàn cảnh xấu vì nhân số ít hơn. Và một khi Hạo Thiên minh dám công, tất sẽ chết thảm trọng.

Dưới tình huống bình thường, ở loại cục diện này, bất cứ một phương nào cũng không có khả năng sẽ hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng nhóm quý tu lại phát hiện ra một chuyện rất thú vị, đó là vị trí mà đám người Vạn Ma lĩnh chiếm cứ trước mắt.

Thanh niên kia nói xong, lại quay đầu nhìn về phía Lục Diệp: "Nhất Diệp sư đệ, có cảm thấy vị trí kia hơi chút quen mắt hay không."

Lúc này Lục Diệp đang vận đủ thị lực quan sát phía bên kia, lại so sánh một chút địa hình bốn phía, thậm chí hắn còn quan sát bầu trời một hồi, mới gật đầu nói: "Nơi ấy chính là Kỳ đảo lúc trước của chúng ta!"

Sau khi hắn cùng với Hoa Từ tiến vào Kỳ hải đã ở trên Kỳ đảo đó, sau này bọn họ đã ở nơi đó tới hai mươi ngày, đương nhiên sẽ quen thuộc vị trí kia hơn bất cứ người nào khác. Rất nhiều lần hắn và Hoa Từ đều đứng thẳng ở điểm cao bên kia quan sát hoàn cảnh bốn phía mà.

"Nói cách khác, chúng ta đã đi một vòng rồi chạy trở lại?" Một nam tử có dáng người thấp bé vuốt đầu.

Thanh niên kia lại cười nói: "Đúng vậy, chúng ta đã chạy trở lại."

"Ta hiểu rồi!" Con người trong mắt một nữ tử khác lập tức tỏ sáng: "Là Nhất Diệp sư đệ lưu lại Tụ Linh Trận! Những ngày vừa rồi, đám xấu xa Vạn Ma lĩnh kia một mực chạy trốn, tiêu hao rất lớn, bỗng nhiên tìm được một nơi phong thủy bảo địa như vậy,

khẳng định không muốn đi rồi. Lại nói, đúng là ở lại nơi đó sẽ giúp bọn họ khôi phục nhanh hơn, chẳng trách cả lũ dám dừng lại."

Về mặt Lục Diệp có chút kỳ quái, lúc trước sau khi Kỳ đảo hoàn thành bước sát nhập cuối cùng, mọi người đã quyết định chủ động phóng ra, khiến cho đủ loại thủ đoạn mà hắn cùng với Hoa Từ đã bố trí từ trước đều để lại bên kia. Bọn họ chưa từng nghĩ tới, hiện giờ chính những nơi ấy lại thành nguyên do hấp dẫn địch nhân dừng lại.

Thật đúng là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại tranh nhau vào!

Nếu người của Vạn Ma lĩnh vẫn tiếp tục chạy trốn, một phương Hạo Thiên Minh cũng chẳng tìm ra biện pháp gì hay để bắt bọn họ lại. Nhưng lúc này, đối phương dừng ở đâu không dừng, lại nhất quyết dừng ở nơi đó.

"Nhất Diệp sư đệ, lần này ngươi đã lập được công lớn rồi!" Nữ tu kia hưng phấn nói.

"Các vị, thời điểm giương oai của Hạo Thiên minh chúng ta tới rồi." Thanh niên kia lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: "Việc này không nên chậm trễ, ta cảm thấy hẳn là chúng ta nên lập tức khởi xướng công kích bên kia. Các vị nghĩ như thế nào?"

Còn có thể nghĩ như thế nào được nữa? Mấy người còn lại đều tỏ vẻ đồng ý. Phe bọn họ nhất định phải khởi xướng công kích, hơn nữa còn phải khởi xướng càng nhanh càng tốt, bởi vì một khi kéo dài, thủ đoạn do đối phương bố trí sẽ càng ngày càng nhiều.

Trận chiến này có thể là một lần va chạm đại quy mô cuối cùng của hai phương trận doanh, nhân số tham chiến tới gần hai ngàn người. Sau khi trận chiến này kết thúc, nếu hết thấy đều thuận lợi, như vậy ở vòng ngoài bên này, Vạn Ma lĩnh đã không còn một chút vốn liếng nào để đối kháng cùng Hạo Thiên minh

nữa.

Cho nên bọn họ cần phải cố gắng hết sức giết được càng nhiều địch nhân càng tốt, cũng cần phải tử tế thiết lập kế hoạch một phen.

Chín người đang ở trong này tụ tập thương nghị, bỗng nhiên Lục Diệp kiểm tra thấy ấn ký chiến trường của hắn có tin tức truyền đến.

Một lát sau, hắn nhướng mày: "Các vị, có thể bên kia là bắt rập."

"Vì sao?" Một người khác trông lại.

"Tứ sư huynh của ta vừa đưa tin cho ta, hắn phát hiện có một đội ngũ tu sĩ Vạn Ma lĩnh với nhân số khoảng ba trăm người đang mai phục tại một mảnh rừng cây, tựa như đang chờ đợi cái gì đó. Căn cứ theo vị trí của bọn họ, đám người ấy chỉ cách chúng ta bên này có hai mươi dặm thôi! Hơn nữa, hắn là những người đó đều từ trong vòng tụ tập tới đây."

Mấy người nghe vậy, lập tức đưa mắt nhìn nhau một cái, ai nấy đều hiểu được tính toán của một phương Vạn Ma lĩnh.

Tin tức này do Lý Bá Tiên truyền đến, hắn là không sai được.

Trong lúc hai phương đang đại chiến, nếu Vạn Ma lĩnh bên kia có ba trăm viện quân đi tới, vô cùng có khả năng sẽ đánh cho Hạo Thiên minh một cái trở tay không kịp.

"Nghĩa là bọn họ đã phát hiện ra bố trí ở bên kia?" Khả năng đầu tiên mà mấy người nghĩ đến chính là cái này.

Lục Diệp hơi trầm ngâm, sau đó mới lắc đầu nói: "Không đến mức ấy, những cái nắm do Hoa Từ trồng kia chính là cái nắm chân chính. Kể cả khi đám người Vạn Ma lĩnh bên kia phát hiện ra, cũng

không quá để ý tới chúng. Nói nữa, lúc trước thủ đoạn của Hoa Từ cũng chưa không bại lộ dấu hiệu. Chưa hết, cứ cho là người của Vạn Ma lĩnh đã nhận ra điểm dị thường của những cái nắm kia đi, thì trước mắt bên ta có đồng cơ quan tạo vật của mấy người Lỗ sư huynh phối hợp, cũng có thể đứng lúc bù lại. Cho nên ta mạnh dạn suy đoán, Vạn Ma lĩnh bên kia chỉ đơn thuần muốn tính kế chúng ta thôi."

"Nếu đã như vậy, chúng ta cũng tương kế tựu kế!"

Câu đề cử

Chương 350: Là Nữ Nhân Kia Giở Trò Quý, Mau Giết Nàng!!!

Rất nhanh, một kế hoạch đã được định ra.

Lục Diệp đồng thời liên hệ với Lý Bá Tiên bên kia, để cho gã lưu ý tới động tĩnh của đội ngũ ba trăm người phe địch, tùy thời trao đổi cùng mình.

Lý Bá Tiên lập tức đồng ý.

Lại nói, gã cũng đang tìm đến nương tựa vào Lục Diệp. Lúc ban đầu khi đôi bên mới bước vào Kỳ hải, gã đã nói chờ sau khi châu lục hình thành, sẽ tìm đến Lục Diệp, nhưng ở thời điểm kia, hắn nói vậy vì nghĩ rằng bản thân mình có mặt sẽ bảo vệ được Lục Diệp bình an.

Nhưng thế cục lại phát triển làm người ta không tưởng tượng nổi, tới hiện tại gã chạy tới, lại thành bản thân mình cần Lục Diệp che chở, khiến cho gã làm sư huynh mà mất hết cả thể diện.

Một phương Hạo Thiên Minh bắt đầu hành động, chia binh làm ba đường, một đường xông thẳng tới, hai đường khác bọc đánh từ hai bên trái phải. Làm như vậy, bọn họ có thể hình thành xu thế bao vây.

Về phần một lỗ hổng mà bọn họ để lại cho đối phương,

Một, vì muốn chia thêm một đội vòng ra đằng sau có vẻ không thực tế.

Hai, vì sợ nếu phe mình bức bách quá đáng, sẽ kích phát ý chí chiến đấu của địch nhân, ai ai cũng hiểu loại kiến thức cơ bản

nhất như ‘vây ba khuyết một’ này.

Bên này vừa có động tác, đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh bên kia lập tức nhận ra, nhưng bọn họ lại không có ý định chạy trốn, ngược lại trực tiếp xắn tay áo lên, chuẩn bị lấy lại sĩ diện.

Dưới quá trình bài binh bố trận, rất nhanh một phương Vạn Ma lĩnh đã hình thành trận thế chặt chẽ, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Ba đường tu sĩ Hạo Thiên minh chậm rãi vào vị trí, yên tĩnh chờ đợi.

Bỗng nhiên cột sáng chói mắt phóng lên cao, là Lôi Long pháo của Lỗ Ngọc Sơn, đồng thời nó cũng chính là tín hiệu.

Trong nháy mắt khi tiếng gầm rú vang lên, ba đường tu sĩ Hạo Thiên minh là hơn một ngàn người trực tiếp cùng nhau xông về phía trước, thanh thế kinh người.

Thuật pháp và lưu quang ngự khí bắt đầu va chạm giữa không trung.

Một phương Hạo Thiên Minh bằng vào nhân số chiếm ưu thế, rất nhanh đã chiếm cứ được một chút thượng phong, mặc dù không quá rõ ràng, nhưng cũng áp chế được phe Vạn Ma lĩnh trên trình độ nhất định.

Theo thời gian trôi qua, đồng thời cũng do một phương Vạn Ma lĩnh cố ý lui lại, vòng vây bắt đầu bị thu nhỏ, tu sĩ song phương chính thức va chạm cùng một chỗ. Một đám tiểu đội dây dưa cùng nhau, khó phân thắng bại.

Hai người Lục Diệp và Hoa Từ ở lại hậu phương, không tham dự trận chiến này. Bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi một tin tức.

Nếu bên kia thật sự là bẫy rập do Vạn Ma lĩnh bố trí, như vậy

hắn là tin tức sẽ đến rất nhanh thôi.

Ngay tại thời điểm tu sĩ hai phương đang chiến đấu hùng hực khí thế, Lục Diệp cảm thấy ấn ký chiến trường của mình có động tĩnh. Hắn cúi đầu kiểm tra, sau đó gật gật đầu với Hoa Từ: "Đến lượt chúng ta rồi!"

Tứ sư huynh bên kia đã đưa tin tới, hơn ba trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh mai phục ngoài hai mươi dặm kia đã xuất động, hiển nhiên là muốn thừa dịp nhân mã hai phương đang đánh nhau tóe bụi, trực tiếp giết qua. Làm như vậy, bọn họ có thể xé rách trận tuyến bên phía Hạo Thiên minh, rồi cùng tu sĩ phe mình nội ứng ngoại hợp.

Chỉ cần bọn họ xé mở được một đường trận tuyến, vậy thì cục diện sẽ biến hóa, khiến cho Vạn Ma lĩnh giành được ưu thế, chỉ cần bọn họ không ngừng mở rộng ưu thế này ra, chắc chắn sẽ khiến Hạo Thiên minh bị thương nặng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị công kích lại lộ ra biểu hiện mệt mỏi.

Thứ nhất, đúng là tu sĩ bên Hạo Thiên minh chiếm ưu.

Thứ hai, bởi vì bọn họ xử sự đúng theo tình huống. Nếu không để cho Hạo Thiên minh bên này nhìn thấy một chút hi vọng, làm sao bên bọn họ có thể thuận lợi thực thi kế hoạch kế tiếp?

Đương nhiên, với thế cục hiện tại, không biết bọn họ có thể gấp gáp đuổi theo hay không . . .

Trong lúc lưu quang chớp động, sau lưng hai người Lục Diệp và Hoa Từ mở ra một đôi cánh màu hồng lục, lập tức bay lên tận trời, rất nhanh đã lướt qua biên giới chiến trường trước mắt, lao đến giải đất trung tâm, sau đó yên tĩnh, đứng lơ lửng tại nơi đó.

Ngay tức khắc, rất nhiều ánh mắt tu sĩ Vạn Ma lĩnh nhìn qua. Ở loại địa phương này, tất cả mọi người đều không thể phi hành,

lại bỗng nhiên có hai người của Hạo Thiên minh bay lên trời, tự nhiên sẽ hấp thu tất cả sự chú ý của bọn họ.

Người của Vạn Ma lĩnh lập tức phát hiện không ổn. Rất nhanh, đã có người ngự khí đánh tới Lục Diệp và Hoa Từ, nhưng còn chưa đến gần đã mất hết lực đạo.

Địch nhân bay quá cao rồi.

Lục Diệp nắm đao nơi tay, ngằm thúc giục linh lực, che ở trước mặt Hoa Từ. Nhiệm vụ hiện tại của hắn rất đơn giản, đó là bảo vệ Hoa Từ an toàn, để cho nàng có thể thuận lợi thi triển thủ đoạn của mình.

Hoa Từ đơn giản cảm giác một chút, sau khi xác định những thủ đoạn mà mình bố trí tại nơi này lúc trước đã có hiệu lực, lập tức gật đầu nói: "Bắt đầu thôi!"

Nàng hít vào một hơi thật sâu, khuôn ngực no đủ đều hung hăng phập phồng một chút, ngay sau đó, vàng sáng xanh biếc bắt đầu thổi quét bốn phía, bao phủ hơn phân nửa chiến trường chỉ trong nháy mắt.

Tiếng kinh hô lập tức truyền đến từ phía dưới. Ngay khi thủ đoạn của Hoa Từ bắt đầu có hiệu lực, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều đã nhận ra điểm không đúng.

Rất đột ngột, linh lực trong cơ thể bọn họ bỗng trở nên tối nghĩa không rõ, giống như bệnh trạng do tích tụ đan độc vậy. Điều này làm thực lực của không ít người giảm mạnh chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn.

Nếu loại tình huống này xuất hiện lúc bình thường, có lẽ còn không gây nên ảnh hưởng quá lớn nhưng trước mắt bọn họ lại đang chiến đấu sinh tử cùng tu sĩ Hạo Thiên minh.

Vốn dĩ trận chiến với hai bên có thể lực ngang nhau, lại bởi vì

linh lực của một phương xảy ra biến cố mà lập tức phân ra sinh tử.

Ngẩn ngui trong vòng mây hơi thở, phía dưới liên tiếp truyền ra tiếng kêu thảm thiết, máu tươi và chân tay gãy bắn tung, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ Vạn Ma lĩnh gặp phải nguy hiểm rồi.

"Là nữ nhân kia giở trò quỷ, mau giết nàng!" Có tu sĩ Vạn Ma lĩnh trọng thương gồng hết sức hô to. Ngay sau đó, người này đã bị địch nhân chém đầu.

Chương 351: Tám Trăm Người Bên Ta Đâu Rồi?

“Xuy”... một tiếng vang nhỏ truyền tới. Một luồng lưu quang từ phía dưới bắn thẳng lên, đây không phải là ngự khí, mà là mũi tên. Có người cầm trong tay một cây linh khí trường cung, bắn tên tới Hoa Từ.

Nhưng một mũi tên này đã bị Lục Diệp che ở phía trước bỏ ra một đao, không thể thương làm nòng bị thương tổn.

Xuy xuy xuy. . .

Tiền thuật của người bắn cung bên dưới kia cũng không tầm thường, trong lúc ngón tay liên tục lay động, từng đạo lưu quang như truy tinh đuổi nguyệt nhanh chóng trùng kích tới, Lục Diệp múa may trường đao trong tay, đẩy đi dừng mũi tên đánh úp lại, nhưng lực phản chấn cũng khiến hồ khẩu của hắn run lên.

Mấy hơi thở sau, tu sĩ năm cung kia bị mấy người Hạo Thiên minh xông đến chém thành mấy khối.

Từng vòng từng vòng sáng màu xanh biếc dễ dàng phát tán ra ngoài, dù những thủ đoạn kia đã được Hoa Từ bố trí ở nơi này rất nhiều ngày rồi, nhưng từ đầu đến giờ, vẫn chưa lần nào nòng thúc giục năng lực của bản thân liên tục, không gián đoạn như vậy.

Nhân số người tham chiến lúc này cũng không thể so sánh với lúc trước, nếu muốn giải quyết chiến đấu bên này nhanh một chút, nòng chỉ có thể toàn lực làm như vậy.

Ngắn ngủi chỉ trong khoảng thời gian uống một chén trà, sắc

mặt Hoa Từ bắt đầu trở thành trắng bệch, một khắc nào đó, nàng bỗng nhẹ nhàng hô nhỏ một tiếng: "Lục Diệp!"

Lục Diệp vội vàng xoay người, một tay nắm vòng eo Hoa Từ, rồi mang theo nàng chạy ra bên ngoài chiến trường, đôi cánh màu lửa đỏ bay múa, chỉ nháy mắt đã rời khỏi nơi này.

Hoa Từ không đáng ngại, chỉ bị tiêu hao quá lớn, linh lực toàn thân gần như khô kiệt, nhưng trước khi nàng rời đi, phe Vạn Ma lĩnh đã chống đỡ hết nổi rồi.

Vốn dĩ đám người ấy tụ tập tám trăm tu sĩ ở nơi này, chỉ kém hơn Hạo Thiên minh hai trăm người, nhưng lúc này nhân số chênh lệch lại gia tăng lên năm trăm, có thể hiểu, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Vạn Ma lĩnh đã chết thảm trọng tới mức nào.

Đám tu sĩ còn sống đều chạy về phía lỗ hổng đằng sau. Tại lúc này, tốc độ chạy trốn có vẻ rất quan trọng, không cần chạy nhanh hơn địch nhân, chạy nhanh hơn người phe mình là được, Hạo Thiên minh không có khả năng đuổi giết đến mức toàn quân bọn họ bị diệt, kiểu gì cũng có một vài con cá lọt lưới.

Một nén nhang sau, trên chiến trường đầy tàn thi, mùi máu tươi đậm đặc gần như không cách nào bay đi bớt. Trong hơn một ngàn tu sĩ Hạo Thiên minh, số người ngã xuống không đến một trăm, cả đám lại đang tập trung, không đuổi theo giết những tu sĩ bại trận chạy trốn kia, mà thay đổi phương hướng, lao thẳng về phía trung tâm châu lục.

Trên phương hướng kia, đang có một đội ba trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh xông đến trợ giúp. Bọn họ đã nhận được tình báo từ trước, người Hạo Thiên minh mắc câu rồi, đang ác chiến cùng bên ta, cho nên cả đám đều cấp tốc chạy thẳng tới bên này rồi.

Hai mươi dặm thôi, bằng tốc độ của bọn họ đã gần đuổi tới chiến trường rồi, nhưng ngược mắt nhìn lên, chẳng thấy tu sĩ bên

ta đâu, chỉ có một đám tu sĩ Hạo Thiên minh đã giết đến đỏ cả mắt đang tập kích tới bên này.

Ba trăm tu sĩ Vạn Ma linh rơi vào ngõ ngách.

Tám trăm người bên ta đâu rồi?

Mãi cho đến lúc này, bọn họ mới nhận được tin tức từ những tu sĩ bại trận chạy trốn kia, tám trăm người đã chết chỉ còn lại hơn hai trăm, đang chạy trốn chết rồi, kêu gọi bọn họ cũng nhanh chạy đi thôi.

Ba trăm tu sĩ tới trợ giúp tức đến hộc máu. Vốn dĩ trận đại chiến này là phe bọn họ đặt bẫy, chỉ cần người Hạo Thiên minh dám đạp vào, tất không có trái ngọt mà ăn, nhưng ai biết đâu tám trăm người kia chưa phát huy được tí tác dụng nào đã bị đối phương giết tán loạn, đúng là lũ vô dụng đến đỉnh điểm mà.

Tuy ba trăm người này chỉ hận không thể giết sạch đám chạy toán loạn kia đi, nhưng bọn họ cũng biết, tình cảnh trước mắt của đám mình không ổn. Tuy bọn họ đều là tu sĩ từ vòng trong chạy đến, tu vi bản thân cao thâm, nhưng ở nơi này lại không phát huy ra ưu thế thực lực, nhân số mới là điểm mấu chốt để giành chiến thắng!

Hiện giờ ba trăm đối chín trăm, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết không thể địch lại được.

Cho nên gần như cả đám không chút do dự, đang lao tới chiến trường lập tức thay đổi phương hướng, chuẩn bị trốn đi.

Bọn họ không cần chạy quá xa, chỉ cần chạy chừng mấy chục dặm là được. Người của Hạo Thiên minh kia không thể đuổi theo quá xa, bởi vì càng đi sâu vào bên trong, thực lực mà bọn họ có thể phát huy ra sẽ càng mạnh. Trong khi đại đa số những người bên Hạo Thiên minh kia đều là tu sĩ cấp thấp, dám đuổi theo chính là

đi chịu chết.

Nhưng cả đám mới chạy không được bao xa, một tòa đại trận lại ầm ầm thành hình, trở thành một cái lồng nhốt bọn họ vào trong đó. Lực sát thương của đại trận kia không quá mạnh nhưng uy lực trận pháp lại khiến cho thân thể của những người rơi vào trong đó trở nên nặng nề, hành động trì trệ.

Dưới cơn hoảng hốt, một đám người của Vạn Ma lĩnh nhìn trái ngó phải, lại bắt gặp một nữ tu với dáng người nhỏ xinh, đứng phía trên một gốc đại thụ, đang cười dài nhìn bọn họ. Trên tay nữ tu ấy còn có một trận bàn chính đang tỏa ra hào quang chói mắt.

"Phong Nguyệt Thiên!" Có người kinh hô, sắc mặt đột nhiên thay đổi. (Từ trước đã để là Phong Nguyệt Thiên nên mình giữ nguyên, tác lại chuyển thành Phong Nguyệt Thiên!!!)

Một Phong Nguyệt Thiên còn không đủ khiến bọn họ kinh hãi, những Phong Nguyệt Thiên đã xuất hiện ở nơi này, chắc chắn là Lý Bá Tiên cũng có mặt, còn có một đám cường giả Hạo Thiên minh đi theo đằng sau bọn họ nữa.

Quả nhiên, một tiếng quát khê truyền ra: "Kiểm trận!"

Vừa dứt lời, bên trong đại trận đột nhiên phát ra từng đạo kiếm quang, xuyên thấu qua lại, mang theo từng chuỗi máu tươi.

Đại trận này do Phong Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên hợp lực bố trí xuống, bởi vì vôi vàng thành hình, uy lực không quá lớn, nhưng Lý Bá Tiên đã dung nhập tất cả phi kiếm của gã vào bên trong trận pháp này, khiến cho lực sát thương của trận pháp tăng lên vài cấp bậc.

Lại có hơn ba mươi vị tu sĩ Hạo Thiên minh không biết từ đâu xông ra, cùng thi triển sở học, dốc hết khả năng quấy rầy, kéo dài thời gian, không cho nhóm tu sĩ Vạn Ma lĩnh dùng hết tốc lực trốn

chạy.

Tiếng nổ “Ầm vang long” truyền ra, là chín trăm tu sĩ Hạo Thiên minh đã đuổi giết tới. Mắt thấy cảnh này, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị nhốt ở bên trong đại trận kia đều lộ vẻ mặt tuyệt vọng.

Chương 352: Lúc Về Nhớ Nhớ Thêm Vài Sư Muội...

Tiếng vang “Xuy xuy xuy” không dứt bên tai, thuật pháp và lưu quang ngự khí phô thiên cái địa chụp xuống bên trong đại trận, bỗng nhiên có người cười to: “Lão tử giết một tên Thiên cấp cửu tầng, ha ha ha, lão tử cũng có ngày hôm nay nha!”

Hung thủ giết người chỉ có tu vi thất tầng cảnh bình thường, chênh lệch cùng Thiên cấp cửu tầng chừng hai trăm linh khiếu. Nếu là bình thường, không cần biết gã làm thế nào, cũng không thể địch lại được cường giả như vậy, nhưng ở bên trong hoàn cảnh đặc thù này, tình huống lấy yếu chống mạnh lại trở thành hiện thực.

Thiên cấp cửu tầng, tuyệt đối là trấn thủ sứ của đại tông môn nào đó trong vòng trung tâm, phỏng chừng đối phương cũng không ngờ nổi, bản thân lại chết trên tay một loại tu sĩ gà yếu như vậy.

Không ngừng xuất hiện tình huống một vị cường giả bị kẻ yếu đánh chết, rất nhiều người trong đám ba trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh tới đây đều là cường giả đã chuyển tu Thiên cấp công pháp, nhưng lúc này ngọn lửa sinh mệnh của bọn họ lại từng người dần dần tàn lụi. Đám tu sĩ cấp thấp Hạo Thiên minh kia đánh lấy đánh để một hồi, lại phát hiện công huân của bản thân một phát bạo tăng hơn mấy chục điểm.

Thế cục tốt, Lý Bá Tiên vung tay hô lớn: “Đám nhỏ, thời điểm báo thù rửa hận tới rồi!”

Gã nói xong câu này, lại là người đầu tiên rút kiếm giết lên, những cường giả chạy trốn phía sau gã đến tận nơi đây hai mắt

đều đồ ửng, sát khí hùng hực đầy người theo sát tới.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ đã quá mức nghẹn khuất rồi, mãi cho đến bây giờ, mới có thể phóng thích lửa giận trong lòng.

Một hồi đại chiến, hơn ba trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh đến trợ giúp có thể chạy trốn đi không còn đủ năm mươi người. Trong số những kẻ chết trận có cả trấn thủ sứ của đại tông môn tại vòng trung tâm, ngay cả Yến Hình đứng thứ hai Linh Khê Bảng kia, cũng bị đánh thành trọng thương, nghẹn khuất bỏ chạy.

Gia hoả Yến Hình này cũng đủ xui xẻo, từ lần trước sau khi giao thủ cùng Lý Bá Tiên ở Linh Khê chiến trường, gã đã biết nếu chỉ dựa vào lực lượng của chính mình, căn bản không thể báo thù được. Và Linh Khê trấn thủ chiến chính là một cơ hội tuyệt hảo, cho nên gã vẫn một mực chú ý tới động tĩnh và vị trí của Lý Bá Tiên.

Ngay sau khi châu lục hình thành, gã lập tức cùng đám cường giả Vạn Ma lĩnh khác đuổi theo hành tung của Lý Bá Tiên, vừa lúc rơi vào một trận chiến này, chìm trong trạng thái mơ hồ, không hiểu rõ vì sao bỗng bị cuốn vào trong đó, rồi còn bị một đám tu sĩ cấp thấp ngày thường còn chẳng buồn liếc mắt nhìn qua, giáo huấn cho một trận.

Đây là thắng lợi của Hạo Thiên minh, cũng là một hồi cuồng hoan của nhóm tu sĩ cấp thấp.

Một trận chiến này đã hoàn mỹ nêu bật lên cái gì gọi là người đông thế mạnh!

Sau đại chiến, một phương Hạo Thiên Minh chỉ hơi nghỉ ngơi hồi phục một chút, sau đó dưới sự dẫn dắt của nhóm cường giả tới từ vòng trung tâm, binh chia làm hai đường, từ ngoài vào trong, không ngừng tìm tòi quét sạch tu sĩ đối địch. Mà theo tin tức

không ngừng khuếch tán, càng ngày càng nhiều cường giả vòng trung tâm gia nhập tiến vào.

Vốn dĩ bọn họ đã bị người của Vạn Ma lĩnh mài cho không còn nhuệ khí, cũng không nghĩ tới chuyện xoay chuyển thế cờ nữa, ai biết đâu nhóm tiểu gia hỏa cấp thấp bên ta lại không chịu thua kém như thế?

Trước khi châu lục sát nhập hoàn thành, một phương Vạn Ma lĩnh, cả đám tu sĩ cấp cao lẫn đám tu sĩ cấp thấp, đều chiếm ưu thế về số lượng, kể cả khi có đội ngũ do hai người Bích Huyết tông làm trung tâm phát triển lên đặt nền móng cơ sở, cũng không bù lại được sự chênh lệch về nhân số của hai bên.

Dưới loại cục diện này chỉ cần Vạn Ma lĩnh bên kia có thể đồng lòng nhất trí, thì không gian sinh tồn của Hạo Thiên minh bên này chỉ biết càng ngày càng thu hẹp lại. Tuy bọn họ không có khả năng quét sạch toàn quân Hạo Thiên minh trước khi Linh Khê trấn thủ chiến kết thúc, nhưng vẫn rất có hi vọng sẽ giết được tám, chín phần.

Kết cục như vậy có thể hoàn thành mục tiêu ban đầu do một phương Vạn Ma lĩnh định ra. Nghĩa là vài chục năm trong tương lai, Hạo Thiên minh bên này sẽ mất đi rất nhiều người khiêng đỉnh, cũng vô lực chống lại Vạn Ma lĩnh.

Nhưng chung quy lại vẫn là Vạn Ma lĩnh sơ suất, Dưới cục diện đầy ưu thế như vậy, tinh thần cả đám đều có chút lơ đãng, hoặc là nói, ai cũng không nghĩ tới sẽ có một đoàn đội tu sĩ cấp thấp đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, bách chiến bách thắng như vậy.

Chỉ trong mấy ngày thời gian ngắn ngủi, đội ngũ này đã quét ngang vòng ngoài châu lục, giết cho một phương Vạn Ma lĩnh tề ra quần, càng ở lần giao phong cuối cùng, bọn họ đã chém giết lượng lớn tu sĩ cấp cao của một phương Vạn Ma lĩnh.

Kể từ đó, cục diện tốt đã đảo chiều.

Trước mắt, tính về số lượng tu sĩ cấp thấp, tuyệt đối là Hạo Thiên minh chiếm ưu thế, thậm chí còn vượt qua rất nhiều, trên phương diện tu sĩ cấp cao, bọn họ cũng không kém Vạn Ma lĩnh quá nhiều, dù sao hai mươi ngày trước đó, một phương Hạo Thiên Minh đã tổn thất không nhỏ.

Nhưng cục diện ở cả châu lục Kỳ hải, Hạo Thiên minh đã hoàn toàn bàn hoạt (áp dụng phương pháp đúng đắn khiến cho tài sản, vốn liếng của mình khôi phục hoạt động, ở đây nghĩa là chiếm lại ưu thế), hiện tại đến lượt Hạo Thiên minh đuổi còn Vạn Ma lĩnh chạy.

"Tiểu sư đệ, lần này đệ và Hoa Từ sư muội đã mang lại thể diện to lớn cho sư môn rồi, chỉ sợ lão đầu tử có nằm mơ cũng phải cười tỉnh." Giọng nói của Lý Bá Tiên vang lên.

Trước kia, sau khi một hồi đại chiến chấm dứt, gã cùng với Phong Nguyệt Thiên không tiếp tục tham dự đến trận chiến tiếp sau, mà tới tìm Lục Diệp đang bảo vệ Hoa Từ.

Thời điểm Lý Bá Tiên nói lời này, vẻ mặt đầy tươi cười, vui vẻ y như người vừa làm nên hành động vĩ đại kia chính là bản thân gã.

"Chủ yếu vẫn là công lao của Hoa Từ." Lục Diệp ngồi một bên vừa gặm thịt khô, vừa mơ hồ không rõ đáp lại.

Hắn nói vậy đều là sự thật, Tụ Linh linh văn của hắn có thể phát huy ra tác dụng nhiều nhất chỉ là giúp tu sĩ bên ta tăng tốc khôi phục mà thôi, còn Hoa Từ chẳng những có thể chữa thương cho mọi người, còn có thể giúp mọi người giết địch.

Lý Bá Tiên quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Từ đang nhỏ giọng nói chuyện cùng Phong Nguyệt Thiên bên kia, hơi hơi gật đầu:

"Hoa Từ sư muội có công lao lớn nhất, nhưng đệ cũng không nhỏ."
Nói xong, gã lại chớp mắt vài cái với Lục Diệp: "Đệ nhật sư muội này kiểu gì thế? Lúc trở về nhớ nhật thêm vài người nhé."

Chương 353: Chỉ Cho Người Một Con Đường, Người Có Đi Không???

Quai hàm Lục Diệp nhô lên cao cao, há mồm to ăn uống.

Lý Bá Tiên vỗ vỗ bờ vai hắn: "Tông môn có mấy người đệ ở đó, ta yên tâm hơn rồi! Đi thôi, ta đưa đệ đi tìm bảo."

Lục Diệp lập tức bị gọi lên hứng thú, hắn nhanh chóng nuốt một đồng thức ăn còn nguyên trong miệng xuống, dùng mắt thường cũng có thể thấy một khoảng gồ lên ở yết hầu chậm rãi trượt xuống dưới: "Tìm bảo gì cơ?"

"Không biết, phải xem vận khí." Lý Bá Tiên nhẹ nhàng cười cười, rồi nắm hồ lô rượu của mình lên, đưa cho Lục Diệp,

Lục Diệp nhìn trái ngó phải một hồi, mới mở ra nắm hồ lô, uống một ngụm, cái bụng lập tức như bị lửa thiêu, đồng thời một luồng cảm giác choáng váng, mê muội xông thẳng về phía đỉnh đầu, trực tiếp làm hắn lảo đảo một cái.

Hắn hoảng hốt vội hoán đổi công pháp, chuyển qua thức giục Thao Thiết Xan, trong bụng truyền ra tiếng động vù vù, hóa giải cảm giác say rượu kia.

Chờ một lát sau, hắn cảm thấy ổn hơi rồi, mới đứng vững được, sau đó lắc lắc đầu một chút, khen ngợi: "Nóng thật!"

Hắn vội vàng trả hồ lô rượu lại cho Lý Bá Tiên, tự mình hiểu mình biết bản thân không thể uống nhiều rượu này được, uống một ngụm chính là cực hạn rồi.

Lý Bá Tiên cười to.

Nói là đi tầm bảo, kỳ thật bọn họ cũng không tìm thấy thứ gì tốt, có lẽ trước kia ở nơi này từng có rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng theo tu sĩ hai phương trận doanh không ngừng du đãng tìm kiếm, thứ tốt đều bị đoạt đi rồi.

Một đường đi qua, chỉ có Hoa Từ bằng vào bản lĩnh y tu của mình, tìm kiếm được không ít dược liệu mà thôi, bên người nàng có một con cơ quan lang đi theo, đây là quà do sư muội Lỗ Ngọc Sơn kia tặng. Lúc này trên người cơ quan lang vẫn treo đầy túi trữ vật.

Một lúc lâu sau, Lý Bá Tiên đang dẫn đường ở phía trước phương bỗng nhiên nghỉ chân, liếc liếc mắt nhìn phương hướng khác một cái, lại cười nói: "Tiểu sư đệ, đệ có giết được bát tăng cảnh hay không?"

Lục Diệp không biết vì sao gã lại hỏi câu này, chỉ hơi trầm ngâm rồi nói: "Hắn là có thể."

"Thật sự giết được sao?" Lý Bá Tiên có chút ngoài ý muốn.

Trên Kim Quang đỉnh lần trước, Lục Diệp có tu vi ngũ tầng cảnh từng nói với gã, nếu hắn toàn lực ứng phó, có thể giết một tên thất tầng cảnh.

Và sự thật đã chứng minh đúng là hắn có bản lĩnh như vậy thật.

Tuy lúc ấy hắn không chân chính giết thất tầng cảnh, nhưng đã chiến liên tục bốn mươi ba màn, ở một trận chiến cuối cùng còn giết một Thánh nữ Thánh Hỏa giáo thất tầng cảnh tự phế linh khiếu.

Trước mắt Lục Diệp đã đạt tới lục tầng cảnh, Lý Bá Tiên nhớ tới lời nói ngày đó của Lục Diệp, chỉ thuận miệng hỏi như vậy mà

thôi, không nghĩ tới Lục Diệp lại cho ra đáp án kiểu này.

"Đệ có biết sau khi tu sĩ đạt rồi thất tầng cảnh rồi, mỗi khi tăng lên một tầng tu vi, biên độ gia tăng thực lực sẽ nhiều hơn trước kia một chút?"

"Có."

Lý Bá Tiên chân thành đánh giá hẳn rồi gật đầu nói: "Nếu đã như thế, hãy để cho vi huynh mở to mắt nhìn đi."

Ở thời điểm Lục Diệp đang không hiểu ra sao, đã thấy Lý Bá Tiên nhìn qua phương hướng kia: "Người tự mình đi ra, hay là để ta đánh cho người đi ra?"

Lời vừa nói xong, bỗng nhiên thân hình Phong Nguyệt Thiên lơ lửng, rồi hạ xuống phương hướng kia. Chờ sau khi nàng đứng thẳng người, lại cùng Lý Bá Tiên nhìn chăm chăm vào vị trí đó.

Lục Diệp nhìn theo ánh mắt bọn họ nhưng chẳng thấy gì hết, bên kia chỉ có một tảng đá lớn mà thôi.

Chỉ là rất nhanh, hẳn lập tức bị kinh ngạc vì chuyện xảy ra trước mắt.

Chỉ thấy tảng đá lớn kia, cùng với không khí bên cạnh vụn vụn một đọt, một thân hình gầy yếu lộ ra. Đó là một thanh niên sắc mặt hung ác nham hiểm, mũi ưng, biểu cảm âm trầm tới nổi sắp nhỏ ra nước.

Cũng không biết gã đã vận dụng loại thủ đoạn gì, vậy mà có thể hoàn mỹ ẩn trốn ở chỗ này, nếu không phải Lý Bá Tiên liếc mắt một cái đã khám phá ra, thì kể cả Lục Diệp đập lên tảng đá nọ cũng không có khả năng phát hiện được gã.

"Ai nha!" Lý Bá Tiên vui vẻ: "Là người hử?"

Hình như có quen biết.

"Lưu Vân tông, Đan Tâm môn cùng với Bích Huyết tông vốn không oán không cừu, Lưu Vân tông ta cũng không tham dự cuộc chiến Kim Quang đỉnh lần trước. Lý Bá Tiên, có điều kiện gì cứ nói, ta chỉ cầu một con đường sống." Thanh niên hung ác nham hiểm kia mở miệng.

Lý Bá Tiên nâng tay gãi gãi cằm, khẽ cười một tiếng: "Chẳng lẽ không phải Lưu Vân tông không tham dự, là vì lúc ấy các người đang bị tuyên chiến? Còn nữa, người là Vạn Ma lĩnh, ta là Hạo Thiên minh, trận doanh trời sinh đối lập, lão gia tử nhà người không nói cho người nghe sao, trận doanh khác biệt chính là lý do để chém giết rồi?"

Giọng điệu của thanh niên lập tức trở nên ngưng trọng kia: "Thực sự cần phải như thế sao?"

Khi nói chuyện, ánh mắt gã vòng vo trên người Lục Diệp và Hoa Từ một hồi, hiển nhiên là muốn lấy hai người bọn họ làm ngụ ý.

Đúng là thực lực của gã không kém nhưng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên có ai là hạng người dễ chọc đâu? Xưa nay đôi cậu nam nữ này vẫn như hình với bóng, chọc một cái chẳng khác nào chọc hai cái, thật sự không ai dám chọc vào.

Hiện giờ rất nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh đều đang không ngừng tìm tòi tung tích của tu sĩ Vạn Ma lĩnh, càng đi vào bên trong càng không an toàn. Vốn dĩ gã muốn bỏ chạy ra vòng ngoài, bởi vì trước mắt khu vực an toàn nhất cả châu lục này chính là bên ngoài. Nhưng ai mà ngờ nổi lại đụng tới Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên ở chỗ này?

Quả nhiên khi vận khí kém cỏi, kể cả uống nước cũng có thể bị nghẹn.

"Ta chỉ cho người một đường sống, người có đi hay không?" Lý Bá Tiên cười dài nhìn gã.

"Là gì?"

Lý Bá Tiên nâng tay vỗ vỗ bả vai Lục Diệp: "Đánh một hồi với tiểu sư đệ ta, thắng, thả người một con ngựa!"

Lục Diệp và thanh niên kia ngạc nhiên nhìn nhau.

Tới lúc này, Lục Diệp mới hiểu được ý tứ của câu tứ sư huynh đã hỏi hẳn trước đó.

Thanh niên kia chẳng hề lộ sắc mặt vui mừng, ngược lại còn giận dữ nói: "Lý Bá Tiên, có phải người có bệnh hay không? Nếu ta làm bị thương hoặc là giết tiểu gia hỏa này, ta còn có thể đi được sao?"

Chương 354: Lấy Danh Dự Của Tiểu Sư Đệ Ta Ra Đảm Bảo!

Gã từng nghe nói về chuyện trên Kim Quang đỉnh, cũng khắc sâu lĩnh giáo phong cách bao che khuyết điểm của đám Bích Huyết tông kia rồi.

Một cường giả Chân Hồ cảnh nói giết vào Linh Khê chiến trường là đám thực sự giết vào, còn dám chịu đựng Diệt Hồn Thần Lô thương tổn cũng giết cho một đám tu sĩ cấp thấp sợ hãi.

Đưa mắt nhìn khắp Cửu Châu, Chân Hồ cảnh của tông môn nào có khả năng làm loại chuyện chẳng phân biệt tốt xấu như vậy?

Cũng chỉ có Bích Huyết tông thôi.

Cho nên Lý Bá Tiên bảo gã đánh một hồi cùng Lục Diệp, chẳng những hẳn không vui vẻ gì, ngược lại còn cảm thấy mình bị گیر mặt.

"Châm ngôn nói, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, xem ra người có chút không hiểu được tình cảnh của chính mình!" Mi mắt Lý Bá Tiên hơi hơi cụp xuống.

Bên kia linh lực trong tay Phong Nguyệt Thiên đã phun ra, một luồng hỏa diễm giống như bị áp súc ném đến ném đi trên đôi tay nhỏ bé. . .

Khóe mắt thanh niên nọ hơi run rẩy, trong lòng đã biết nếu bản thân vẫn không nhận lời, lập tức sẽ nghênh đón hai đòn tại thứ nhất và thứ mười Linh Khê Bể công. Đây chính là kiếm tu và pháp tu hỗn hợp đánh đôi đó. Đến lúc ấy, gã mới thật sự là

không còn đường sống.

"Thằng tiểu gia hoả này, người thật sự sẽ thả cho ta một con ngựa?"

"Lấy danh dự của tiểu sư đệ ta ra đảm bảo!" Lý Bá Tiên vỗ vỗ bả vai Lục Diệp.

Lục Diệp nhú mày, vì sao lại lấy danh dự của ta ra đảm bảo?

Nhìn theo một góc độ khác, chẳng lẽ tứ sư huynh không có bao nhiêu danh dự? Đó là một vấn đề lớn à nha.

"Đừng đùa giỡn mảnh lối ngây thơ như vậy, trừ người ra còn có Phong Nguyệt Thiên kia kìa."

"Nàng bên kia. . . Lấy danh dự của vị sư muội này ra đảm bảo!" Lý Bá Tiên chỉ một ngón tay vào Hoa Từ đang đứng bên cạnh, Hoa Từ cười thực vô tội.

Thanh niên kia nói: "Xin Thiên Cơ thệ đi."

"Bớt nhiều lời vô nghĩa!" Lý Bá Tiên giận quát một tiếng: "Bảo người đánh thì người đánh đi, còn nhiều lời vô nghĩa như vậy cẩn thận ta phi người một kiếm!"

Thanh niên kia lập tức ghen khuất vô cùng.

"Bày ra dáng vẻ bị nhục nhã này cho ai xem? Ngoan ngoan đánh với tiểu sư đệ ta một hồi, vận khí tốt, người còn có thể kéo theo một cái đệm lưng, chẳng lẽ đây không phải suy nghĩ trong lòng người?" Lý Bá Tiên hừ lạnh một tiếng, vạch trần suy nghĩ trong lòng đối phương.

Ở thời điểm thanh niên này bị Lý Bá Tiên vạch trần tung tích, gã đã biết bản thân không còn đường sống nữa rồi, và gã bày ra loại tư thế này, chẳng qua chỉ muốn làm Lý Bá Tiên lơ là, mất

cảnh giác chút thôi.

Đáng tiếc, lúc này dự tính của gã đã bị đối phương nói một câu lộ bằng sạch rồi, cũng không cần phải nhiều lời thêm nữa, gã lập tức múa động hai thanh loan đao trong tay, bày ra tư thế sẵn sàng: "Vậy đến đây đi."

Lục Diệp nâng tay đặt tại chuôi đao, nhẹ nhàng nắm chặt.

Giọng nói của Lý Bá Tiên vang lên bên tai hắn: "Tiểu sư đệ, giờ tự đệ phải cẩn thận rồi. Gia hỏa này là một quỷ tu, đừng nhìn hiện tại hắn chỉ có tu vi bát tầng cảnh, nhưng trên thực tế, tu vi chân chính của hắn lại là Thiên cấp thất tầng cảnh, linh khiếu đã mở tới 240 trở lên. Đương nhiên, ở vị trí này chịu Thiên Cơ áp chế điều hòa, thực lực mà hắn có thể phát huy ra chỉ là tiêu chuẩn bát tầng cảnh bình thường, nhưng kinh nghiệm giết địch lại không bị áp chế, lực lượng và tốc độ cũng không phải bát tầng cảnh bình thường có thể sánh bằng. Kể cả khi đệ có thể địch lại bát tầng cảnh bình thường, chưa chắc đã là đối thủ của hắn."

"Ta biết!" Lục Diệp đáp lời.

Hắn vừa nói xong, đá vụn dưới chân đã tung bay, cả người đánh thẳng về phía thanh niên hung ác nham hiểm kia. Hắn mặc kệ Lý Bá Tiên xuất phát từ loại suy tính gì lại muốn để bản thân một mình nghênh chiến một đối thủ như vậy, nhưng trước mắt Linh Khê trấn thủ chiến đã tới kết thúc, công cuộc kiếm công huân cũng hắn cũng kết thúc theo luôn rồi. Lẽ nào hiện giờ có cơ hội giết địch tốt như vậy, hắn lại bỏ qua? Đương nhiên phải tử tế quý trọng nó chứ?

Gần như cùng lúc Lục Diệp có động tác, một luồng lưu quang đã ồ ạt bắn đến, chỉ trong thời gian ngắn, chúng đã tới tới trước mặt Lục Diệp.

Trường đao ra khỏi vỏ, Lục Diệp chém ra một đao. Khi đấm

lửa vắng khắp nơi, Lục Diệp cảm thấy một luồng lực lượng mạnh mẽ vọt tới thẳng mặt mình, hồ khẩu rách tan nát trong nháy mắt, Bàn Sơn đao trên tay cũng bị đụng mạnh, lệch hướng, chệch lên trên.

Theo luồng lực đạo này, trường đao trên tay Lục Diệp vấy một cái, đánh bay luồng lưu quang đang tập kích tới trước ngực hắn.

Lưu quang kia rõ ràng là một thanh loan đao trong tay đối phương.

Một kích vừa rồi kia, chính là uy lực ngự khí của đối phương. Lúc này, loan đao đã bị đánh bật ra, xoay tròn bay giữa khoảng không, nhưng phần ngực Lục Diệp cũng xuất hiện một vết thương, máu tươi chảy ra. Hiển nhiên hắn tránh thoát đòn công kích nhưng vẫn bị kinh khí phía trên loan đao của đối phương gây thương tích.

Còn không chờ hắn ổn định thân hình, bóng người trước mắt lại hoa lên, thanh niên hung ác nham hiểm kia đã bổ nhào tới phụ cận, tốc độ cực kỳ mau!

Quý tu vốn có sở trường về tốc độ, hướng chi đối phương lại là quý tu Thiên cấp thất tầng cảnh. Đúng là dưới hoàn cảnh Thiên Cơ điều hòa áp chế khiến cho gã chỉ có thể phát huy ra thực lực bát tầng cảnh, nhưng kể cả khi đã bị áp chế, thì loại tốc độ này cũng không phải bát tầng cảnh bình thường có thể sánh bằng.

Một thanh loan đao khác trong tay đối phương đã bổ tới thẳng tới trước mặt, Lục Diệp nâng đao đi chặn.

Một âm thanh “Đang” vang lên, thân hình lảo đảo một chút về phía sau, cùng lúc đó, kinh phong cũng tập kích tới sau đầu, chính là thanh loan đao đã bị hắn chém bay đi kia, lại giết quay lại.

Trước mắt với Lục Diệp, đúng là ngự khí chi đạo vô cùng khó

lý giải.

Vẻ mặt Hoa Từ đầy khẩn trương. Trong lúc đó, trên tay Lý Bá Tiên đã nắm một đạo kiếm quang, mặc dù gã để cho Lục Diệp đi nghênh chiến quỷ tu này, nhưng cũng không thật sự ngồi yên mặc kệ. Nếu tánh mạng Lục Diệp thực sự bị ảnh hưởng, đương nhiên là gã sẽ ra tay.

Mắt thấy loan đao vừa giết về kia muốn đâm trúng gáy Lục Diệp, đột nhiên một tấm linh văn xuất hiện.

Chương 355: Huyết Bảo???

Tiếng vang “Răng rắc” truyền ra, ngay trong lúc Ngự Thủ linh văn vỡ nát, cái đầu Lục Diệp cũng trầm xuống, hiểm hiểm tránh đi một kích phải bên đầu này, mấy lọn tóc bay lên. Cũng chính lúc đó, trường đao trong tay đâm thẳng tới, linh lực màu lửa đỏ leo lên, đồng nghĩa với Phong Duệ linh văn gia trì.

Quý tu kia nghiêng người tránh đi một kích này, loan đao giống như vật còn sống khê lật mình một cái trên tay, sau đó dùng một loại góc độ không thể tưởng tượng nổi, cắt xé máu thịt trên cánh tay Lục Diệp máu tươi chảy ròng ròng.

Đôi bên vừa khai chiến chừng ba hơi thở, trên người Lục Diệp đã nhiều thêm hai miệng vết thương, tuy thương tích không nghiêm trọng, nhưng qua đó, có thể thấy được, chênh lệch thực lực song phương không nhỏ, nếu cứ đánh tiếp như vậy, tình cảnh của Lục Diệp sẽ càng ngày càng không ổn.

Phong Nguyệt Thiên lo lắng nhìn thoáng qua Lý Bá Tiên, trong mắt đầy dò hỏi.

Lý Bá Tiên lại chậm rãi lắc đầu, bây giờ vẫn chưa tới thời điểm bọn họ nhúng tay vào. Sở dĩ gã muốn Lục Diệp ra tay đối phó quý tu này, chủ yếu là vì cơ hội khó được. Mặc dù trước đó, gã từng dạy Lục Diệp hai mươi ngày Bích Huyết tông, nhưng nói gì thì nói, đó vẫn là sư huynh dạy sư đệ, kể cả khi gã xuống tay tàn nhẫn, liên tiếp đả thương Lục Diệp, cũng rất khó khiến Lục Diệp chân chính cảm nhận được sinh tử một đường, bởi vì hai người đều biết, Lý Bá Tiên không có khả năng thực sự giết hẳn.

Nhưng tình huống trước mắt lại khác, người đối chiến cùng

Lục Diệp chính là một tu sĩ Vạn Ma linh, nếu hắn không đủ cẩn thận, thực sự sẽ chết người.

Lục Diệp là binh tu, nếu không thể quen với loại cảm giác nhẩy múa giữa lẫn ranh sinh tử này, sẽ rất khó đột phá bản thân.

Nhưng cục diện trước mắt này lại khiến Lý Bá Tiên thầm có chút do dự. Gã cảm thấy có phải bản thân đã có chút nóng vội quá mức hay không? Lại chọn cho Lục Diệp một đối thủ mạnh mẽ như vậy, trong khi với thực lực hiện tại của tiểu sư đệ, chiến một bát tăng cảnh bình thường, có lẽ còn có cơ hội, nhưng đối mặt với kẻ địch trước mắt thực sự hơi miễn cưỡng.

Cũng may mặc dù Lục Diệp đã hoàn toàn rơi xuống thế hạ phong nhưng ý chí chiến đấu lại không hề sụt giảm.

Trong chớp mắt, hai người lại giao thủ thêm mấy chiêu, vô luận là tốc độ hay lực lượng, quỷ tu đều mạnh hơn Lục Diệp một đoạn, hơn nữa gã lại có thể thi triển ngự khí chi đạo, đúng là hiện giờ Lục Diệp ứng phó có chút chật vật.

Có điều, hắn đang chậm rãi quen thuộc với tiết tấu công kích của đối phương, mặc dù không thể cứu vãn xu hướng suy tàn, nhưng cũng có thể dùng Ngự Thủ linh văn đỡ được vài luồng công kích ngự khí rồi thừa cơ phản kích.

“Đinh đương” trong lúc giao thủ, bỗng nhiên quỷ tu kia thu hồi một thanh loan đao đang bay đi của mình.

Bởi vì gã phát hiện, đúng là tu sĩ Bích Huyết tông có thanh danh truyền xa sau một trận chiến tại Kim Quang đỉnh này rất khủng bố, thực lực chân thật của hắn tuyệt đối không chỉ là lục tăng cảnh.

Ban đầu, gã vốn cho rằng bản thân có thể thoải mái giải quyết đối phương, thậm chí còn nghĩ xong kế hoạch hoàn hảo rồi, sau

khi gã bắt được Lục Diệp sẽ cưỡng ép mang hắn đi, đòi lấy một đường sinh cơ cho mình.

Nhưng lúc này, rơi vào một chút tình huống bất ngờ, gã không dám tiếp tục kéo dài thêm nữa, Phong Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên đang đứng một bên như hổ rình mồi, gây cho gã áp lực rất lớn.

Lại nói, chiến đấu cận thân như vậy, uy lực mà ngũ khí có thể phát huy ra cũng không lớn, còn không bằng thu hồi về. Gã cầm hai thanh loan đao nơi tay, tốc độ công kích đột nhiên tăng lên không ít.

Lục Diệp lập tức gặp phải xui xẻo, trên người xuất hiện thêm từng đường vết thương.

Nhưng theo số lượng vết thương gia tăng, tốc độ và lực đạo xuất đao của hắn cũng gia tăng, hơn nữa linh lực bán lên thân đao cũng đều trở nên nồng đậm không ít.

Hơn mười hơi thở sau, Lục Diệp đã chậm rãi ổn định trận tuyến, thậm chí còn có thể giao thủ qua lại cùng đối phương.

Trên mặt quỷ tu kia đầy vẻ kinh ngạc, gã hoàn toàn không hiểu làm sao Lục Diệp có thể tăng lên thật lớn chỉ trong thời gian ngắn như vậy?

Lại hơn mười hơi thở sau, gã hoảng sợ phát hiện, về tốc độ và lực đạo so đấu, bản thân lại bắt đầu rơi xuống thế hạ phong!

Trong lúc linh khí va chạm, chẳng những Lục Diệp bị thương, mà trên người gã cũng dần dần xuất hiện từng đường vết thương.

Giờ phút này, trên thân Bàn Sơn đao đã hiện lên một mảnh đỏ sẫm, giống như hút no máu tươi.

Nếu cẩn thận quan sát một chút, còn có thể phát hiện quanh thân Lục Diệp có một tầng huyết khí nhàn nhạt đang lơ lửng.

Rốt cuộc quý tu kia cũng phát hiện có điểm không đúng, lập tức kinh hô một tiếng: "Huyết bảo?"

Cái gọi là huyết bảo, chính là một loại linh khí đặc biệt, bên trong linh khí kia bị lạc ẩn Huyết Tế linh văn. Sau khi chủ nhân bị thương hoặc là chủ động dâng lên máu tươi của bản thân, uy lực của nó sẽ trở nên mạnh hơn. Huyết bảo cắn nuốt máu tươi càng nhiều, uy năng càng lớn.

Cho nên quý tu vừa thấy Bàn Sơn đao trong tay Lục Diệp có loại biến hóa này, lập tức cho rằng thanh đao ấy là một kiện huyết bảo. Đúng là huyết bảo cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng khi thúc giục uy lực của huyết bảo, người sử dụng sẽ gặp nguy hại cực lớn, bởi vì nó sẽ cuộn cuộn không ngừng cắn nuốt máu tươi, không cần thận một cái sẽ bị hút khô mà chết.

Cho nên ở Tu Hành giới, không thường gặp được loại huyết bảo này, tu sĩ bình thường cũng sẽ không sử dụng loại linh khí độc ác ấy.

Quý tu cũng có thể nhìn ra Bàn Sơn đao không quá thích hợp, đương nhiên Lý Bá Tiên cũng sớm nhìn ra, vẻ mặt gã trở nên ngưng trọng. Gã chỉ muốn giúp Lục Diệp gia tăng một chút kinh nghiệm chiến đấu cùng cường địch, ai biết đâu tiểu sư đệ nhà mình lại dám thúc giục cả huyết bảo.

Chuyện này không ổn, lỗ như bởi vì vậy mà tổn hại tới căn cơ và nguyên khí của tiểu sư đệ, khẳng định nhị sư tỷ sẽ nện nát đầu gã.

"Không phải huyết bảo đâu, tứ sư huynh cứ yên tâm." Âm thanh Hoa Từ vang lên.

"Vậy nó là cái gì?" Lý Bá Tiên hỏi.

Hoa Từ giải thích: "Lục Diệp nắm giữ một loại linh văn tên là

Huyết Nhiễm, đại khái là hiện giờ hắn đang thúc giục uy lực của linh văn kia."

Chương 356: Tiểu Sư Đệ Quá Liều Mạng!

Lúc trước, ở trước mặt Vân phu nhân kia, Lục Diệp từng lộ ra tin tức về bốn đạo linh văn mà hắn đang nắm giữ, lúc ấy Hoa Từ cũng có mặt, tự nhiên là còn nhớ chuyện này.

"Huyết Nhiễm?" Lý Bá Tiên nhíu mày.

Đúng là hắn không quá hiểu biết về linh văn, càng không có tâm tư đi nghiên cứu chuyện ấy, cho nên cũng không biết rốt cuộc Huyết Nhiễm linh văn là cái gì.

Nhưng chỉ cần thanh đao này không phải huyết bảo là được.

Tiếng vang “Đinh đinh đang đang” truyền ra, tình huống giao chiến vẫn như trước, toàn thân Lục Diệp đầy vết thương, nhưng quỷ dị chính là, tất cả máu tươi chảy ra từ miệng vết thương đều hóa thành mưa máu, không có một giọt nào rơi xuống.

Nếu lúc này kéo y phục trên người Lục Diệp xuống, là có thể nhìn thấy trước ngực hắn đang có một đạo linh văn phức tạp đang từ từ chuyển động. Linh văn kia hoàn toàn được ngưng tụ từ máu tươi, mưa máu lượn vòng quanh thân thể hắn, khiến cho đôi con ngươi cũng chuyển thành màu đỏ tươi.

Huyết Nhiễm linh văn vốn không phải loại linh văn gia trì trên Bàn Sơn đao, mà gia trì trực tiếp lên thân thể.

Theo máu tươi của bản thân không ngừng vụ hóa, tốc độ xuất đao của Lục Diệp càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng ngày càng mạnh, đã sớm vượt qua cực hạn của bản thân hắn.

Thế cục hoàn toàn xoay chuyển, quỷ tu vốn hoàn toàn chiếm cứ thượng phong thì lúc này khi đối mặt với trường đao liên tục bổ chém tới của Lục Diệp, lại chỉ có chống đỡ công kích, không có chút lực hoàn thủ nào.

Chiến đấu kịch liệt thêm một lát, quỷ tu kia bị Lục Diệp bổ một đao trúng ngực, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, quỷ tu ngã xuống vài bước, lồng ngực có một vết thương thật lớn, máu tươi chảy xuôi.

Quỷ tu đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy trước mặt đã có thêm một bóng dáng được bao phủ bên trong mưa máu, với con người tỏa hồng quang lơ lửng, trường đao như mưa rền gió dữ liên tục chém xuống... gã lập tức rống giận, nâng linh khí của mình lên.

Âm thanh đao phong chém vào máu thịt vang lên, Lục Diệp cầm đao trên tay, người đã vọt ra phía sau quỷ tu, nhẹ nhàng rơi xuống đất, vẩy đi vết máu trên Bàn Sơn đao, sau đó thu đao vào vỏ.

Thân hình quỷ tu kia trở nên cứng ngắc, vẫn tư thế duy trì ngăn cản, sau đó cứng ngắc mà ngã xuống, máu tươi chảy xuôi dưới thân.

Tầng mưa máu vẫn bao phủ bên ngoài Lục Diệp âm âm tản ra, để lộ thân hình vẫn một mực bị mưa máu che lấp, cả người hắc mềm nhũn nhưng không đợi hắc té xuống đất, Lý Bá Tiên đã đi lên đỡ được.

"Thoát lực!" Lục Diệp giải thích một tiếng, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, tựa như thiếu máu quá mức.

Lý Bá Tiên lộ ra vẻ mặt phức tạp, ghen một hồi lâu mới nói: "Tiểu sư đệ, đệ cũng quá liều mạng rồi."

Kết quả như vậy là điều mà gã tuyệt đối không ngờ nổi, dù lúc trước Lục Diệp từng nói hắn có thể giết được bát tầng cảnh, gã cũng chỉ coi là thiếu niên ngạo khí nói lời ngông cuồng thôi, đã chuẩn bị tâm lý, bất cứ lúc nào cũng có thể nhúng tay vào chiến đấu.

Kết quả tiểu sư đệ nhà mình này, lại thật sự giết chết người ta rồi!

Một người giết chết!

Quá hung mãnh rồi.

Phải biết rằng, người kia chính là Thiên cấp thất tầng cảnh! Kể cả khi đối phương đã bị áp chế, cũng không kém hơn một tu sĩ cửu tầng cảnh bình thường.

Bỗng nhiên Lý Bá Tiên lại phát hiện, dường như gã có chút coi thường tiểu sư đệ này rồi.

Bên trong núi hoang, Lục Diệp nằm thẳng trên một tảng đá lớn, Hoa Từ ngồi chồm hổm bên cạnh, nhẹ nhàng xoa cánh tay giúp hắn, theo từng động tác trên tay nàng, từng đạo mộc linh lực tinh thuần dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Lục Diệp, xâm nhập xuống dưới tầng da, cơ bắp, chữa trị ám thương không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Lý Bá Tiên hơi xấu hổ ngồi một bên, Phong Nguyệt Thiên đứng cách đó không xa cảnh giới, bốn phía đã bị bày ra trận pháp.

Hiện giờ, bọn họ cũng chẳng có tâm tư nào mà đi tìm bảo. Sau một trận chiến vừa rồi, Lục Diệp đã bị thương không nhẹ, cũng hoàn toàn thoát lực, chỉ cảm thấy máu thịt cả người đau nhức vô cùng, lúc này hắn còn không có nổi khí lực để nhúc nhích một ngón tay.

Lúc trước khi Lục Diệp nhận được Huyết Nhiễm linh văn, hắn

cũng biết mình đã có thêm một loại thủ đoạn để ứng phó với cường địch, nhưng mấy ngày nay, vẫn một mực không có cơ hội đi nếm thử, mãi cho đến vừa rồi.

Đúng là linh văn này rất mạnh, có thể thông qua cắn nuốt máu tươi của Lục Diệp để tăng lên thực lực cho hắn. Linh văn cắn nuốt càng nhiều máu tươi, biên độ tăng lên lại càng lớn.

Chỉ cần nhìn quá trình chiến đấu lúc trước là biết, ở thời điểm giao thủ ban đầu, Lục Diệp hoàn toàn không phải đối thủ của quỷ tu kia, kể cả lực đạo và tốc độ xuất thủ, người ta đều mạnh hơn hắn một khoảng lớn, đã vậy, đối phương còn có thể ngự khí.

Nhưng theo Huyết Nhiễm linh văn liên tục phát huy tác dụng, chênh lệch giữa hai bên chậm rãi bị san bằng, thậm chí còn khiến cho Lục Diệp vượt qua đối phương.

Hơn nữa Lục Diệp có cảm giác Huyết Nhiễm của hắn tăng lên còn chưa tới cực hạn, nếu có thể cắn nuốt càng nhiều máu tươi hơn, thực lực hắn còn tăng lên nhiều hơn nữa.

Về sau nếu hắn gặp được đối thủ có thực lực mạnh hơn mình, chỉ cần không bị đối phương thuận sát, sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Huyết Nhiễm mạnh mẽ là thật nhưng cái giá phải trả cũng thực rõ ràng.

Bởi vì phát huy vượt quá thực lực bản thân, cho nên lúc này cơ bắp toàn thân Lục Diệp bị hao tổn, mất quá nhiều máu, hơn nữa muốn duy trì Huyết Nhiễm linh văn cũng khiến linh lực tiêu hao kịch liệt.

Thứ này không giống với Phong Duệ và Ngự Thủ, là loại cần liên tục duy trì, nếu không phải trước mắt Lục Diệp đã mở được hơn tám mươi khiêu, dự trữ được không ít linh lực trong cơ thể,

thật đúng là không có tư cách sử dụng đạo linh văn này để tác chiến.

Đây là dạng hàng động được ăn cả ngã về không, cũng có thể xem như một loại đòn sát thủ, một khi dùng đến, không phải địch chết chính là ta vong.

Bên cạnh đó, đây còn là kết quả đạt được dựa trên quá trình Lục Diệp kiên trì dùng lân giáp kia thối thể trong khoảng thời gian gần đây, mỗi lần khi hẩn tu hành bên trong Luyện Công phòng, đều sẽ đặt lân giáp nọ lên một vết lõm trên Tụ Linh Trận, mượn Tụ Linh Trận để kích phát huyết khí bên trong lân giáp, sau đó cắn nuốt luyện hóa, rèn luyện thể phách, nếu không chỉ sợ tổn thương hiện giờ sẽ càng thêm nghiêm trọng.

Chương 357: Nổi Danh Rồi!!!

Theo quá trình trị liệu của Hoa Từ, Lục Diệp chậm rãi khôi phục được một chút khí lực. Tình hình dần chuyển biến thành hẳn vừa hưởng thụ Hoa Từ trị liệu, vừa lấy thịt khô ra ăn.

Sau trận chiến ấy, hẳn có cảm giác mình đã đói đến hoảng, thậm chí còn có thể ăn sạch một con trâu.

Theo lượng lớn thức ăn trôi vào bụng, cuối cùng trên mặt Lục Diệp cũng có thêm một chút huyết sắc.

Nửa ngày sau, hẳn từ từ đứng dậy, dù vẫn còn cảm giác suy yếu, nhưng đã không có gì đáng ngại, di chứng để lại sau khi vận dụng Huyết Nhiễm quá lớn. Lục Diệp âm thầm quyết định, về sau nếu không đến thời điểm vận bất đắc dĩ, hẳn tuyệt đối không thể tùy tiện sử dụng thứ này.

Lý Bá Tiên ở một bên nhìn hẳn, thân thiết nói: "Cảm giác như thế nào?"

"Thoải mái rồi, đa tạ sư huynh!" Nếu không có Lý Bá Tiên ở một bên chăm sóc, đúng là hẳn không có cơ hội giao thủ cùng cường giả như vậy.

Lục Diệp hưởng qua một lần ngon ngọt, thậm chí hẳn còn không nhận được muốn Lý Bá Tiên mang theo hẳn đi tìm những tu sĩ Vạn Ma lĩnh lạc đàn kia.

Chiến đấu sinh tử như vậy, có trợ giúp quá lớn cho quá trình trưởng thành của bản thân.

Nhưng trước mắt kể cả khi Lục Diệp đã được Hoa Từ trị liệu,

hắn cũng chưa thể khôi phục hoàn toàn, chỉ có thể đè nén ý niệm trong đầu xuống.

"Nếu không đáng ngại, ta sẽ đưa đệ đi xem vài thứ tốt?"

"Được."

Vậy là một hàng bốn người, tiếp tục ra đi.

Bọn họ tiến về phía trước chừng mấy chục dặm, thực lực bị áp chế của Lý Bá Tiên cũng chậm rãi khôi phục, mặc dù còn chưa đạt tới trạng thái đỉnh phong, nhưng ngự khí phi hành đã không có vấn đề .

Gã lập tức ném ra hồ lô rượu của mình, linh lực quanh thân phun ra, hồ lô kia lập tức biến lớn, gã cũng nhẹ nhàng nhảy lên trên.

Phong Nguyệt Thiên theo sát đằng sau, Hoa Từ mang theo cơ quan lang của mình cũng nhảy đi lên, còn thuận tay kéo Lục Diệp đang mềm nhũn một cái.

"Lên!" Lý Bá Tiên quát khẽ một tiếng, hồ lô bay lên trời, nhanh chóng bay vút về phía trước.

Dưới sự hỗ trợ của ngự khí phi hành, thời gian đi đường phải lập tức rút ngắn lại, hơn nữa càng đi vào bên trong, tác dụng áp chế với Lý Bá Tiên càng nhỏ, trước sau chỉ một nén nhang, gã đã đưa đám người Lục Diệp tới chỗ một đám người khác đang tụ tập, xem quy mô kia, hẳn là tất cả tu sĩ Hạo Thiên mình đều tụ tập tới nơi này rồi. Bốn phía còn có dấu vết lưu lại sau đại chiến, hiển nhiên nơi này vừa trải qua một hồi chiến đấu thảm thiết.

Linh khí hồ lô rượu mang tính tiêu chí vừa xuất hiện, đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Có người chỉ vào hồ lô rượu cười nói: "Rốt cuộc Lý đạo hữu và

Phong đạo hữu cũng đến đây, lần này người của Vạn Ma lĩnh phải chết tâm rồi."

Hồ lô hạ xuống, không ít người đang ngồi nghỉ ngơi, lập tức đứng dậy đón chào.

Lý Bá Tiên nhảy khỏi hồ lô, ngẩng đầu nhìn về phía gốc đại thụ trước mặt, mở miệng nói: "Tình huống thế nào?"

Một thể tu cao lớn vạm vỡ trả lời: "Lúc trước Vạn Ma lĩnh bên kia còn chưa chịu từ bỏ, đã tổ chức vài lần cường công, nhưng sau khi bị giáo huấn vài lần, cả đám đã an ổn xuống rồi. Hiện giờ các người đến đây, chỉ sợ Vạn Ma lĩnh bên kia không dám dễ dàng xuất hiện nữa."

Lý Bá Tiên hơi hơi gật đầu, lần lượt mở miệng chào hỏi những người này.

Bên kia, cũng có rất nhiều tu sĩ cấp thấp đang hàn huyên cùng Lục Diệp và Hoa Từ, trước đây mọi người vẫn luôn kề vai chiến đấu, rất nhiều người đều được Hoa Từ trị liệu, cho nên cực có hảo cảm với hai vị trấn thủ phó sứ của Bích Huyết tông này, đó là chưa kể tới chuyện Hoa Từ vốn là một mỹ nhân có khí chất dịu dàng.

Lại nói, trong trận giao phong đại quy mô cuối cùng với Vạn Ma lĩnh ấy, là Lục Diệp và Hoa Từ mạo hiểm bay phía trên trận doanh địch quân, thúc giục thủ đoạn đã bố trí từ trước, mới khiến Hạo Thiên minh đánh một lần đạt được chiến thắng.

Có thể nói, Hạo Thiên minh có được thế cực trước mắt, không thể không kể tới công lao của hai người Bích Huyết tông.

"Hai vị này là Nhất Diệp sư đệ và Hoa Từ sư muội của Bích Huyết tông?" Thể tu đang nói chuyện cùng Lý Bá Tiên kia bỗng nhiên nhìn về phía Lục Diệp.

Lý Bá Tiên mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Lục Diệp: "Tối chào hỏi Mông Tị sư huynh đi. Mông Tị là trấn thủ sứ của Chính Khí môn, tu vi Thiên cấp cửu tầng, xếp thứ mười tám Linh Khê Bảng."

Xếp hạng này cũng không thấp.

Lục Diệp và Hoa Từ cùng qua hành lễ. Về phần Chính Khí môn, Lục Diệp đã sớm nghe nhiều thành thuộc, đây chính là nhất phẩm tông môn thuộc Hạo Thiên minh ở Bình châu, phó môn chủ Bằng Chấn của bọn họ lại là phó minh chủ Hạo Thiên minh, quản lý tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ của Tu Hành giới Bình Châu.

Mông Tị hơi hơi gật đầu: "Quả nhiên thế hệ sau của danh môn, không giống người thường. Hai vị có công lao to lớn trong Linh Khê trấn thủ chiến lần này, ta đại biểu cho Tu Hành giới Bình Châu, đa tạ hai vị!"

Nói xong câu này, đối phương thực sự trình trọng thi lễ cùng Lục Diệp và Hoa Từ.

Ở phía sau gã, một đám người có tu vi Thiên cấp bát, cửu tầng cảnh đến từ Bình châu cũng cùng nhau hành lễ.

Lục Diệp và Hoa Từ đều có chút chân tay luống cuống. Nhưng còn không chờ hai người nói chuyện, lại một tu sĩ có khí tức ẩn hiện như có như không nói: "Tu Hành giới Định châu, đa tạ hai vị sư đệ sư muội Bích Huyết tông."

Lại có người nói: "Tu Hành giới Vân châu đa tạ hai vị sư đệ sư muội Bích Huyết tông."

"Tu Hành giới Lôi châu đa tạ hai vị sư đệ sư muội Bích Huyết tông."

"Vụ châu. . ."

Một mảnh nối tiếp một mảnh tu sĩ đều nghiêm túc hành lễ,

giống như gió thổi cây cỏ ven đường, nhấp nhô lên xuống.

Lục Diệp và Hoa Từ liếc nhau, cùng hoàn lễ, vẻ mặt đầy trang trọng.

Lý Bá Tiên đứng một bên nhìn, trong lòng biết lần này xem như sư đệ sư muội nhà mình đã thành danh, cả thiên hạ đều biết rồi.

Nhưng lần này lại khác sự kiện Kim Quang đỉnh lần trước. Kim Quang đỉnh lần trước là Tu Hành giới bên này cảm động và nhớ nhung công tích của Bích Huyết tông năm đó, khiến cho thật nhiều tông môn cùng hiệp lực hợp tác, bảo vệ một vị đệ tử Linh Khê cảnh cuối cùng của Bích Huyết tông bình an.

Đó là phần ân huệ mà năm đó Bích Huyết tông để lại.

Nhưng trong Linh Khê trấn thủ chiến lần này, lại là hai người Lục Diệp và Hoa Từ bằng vào bản lĩnh của chính mình giương oai cho sư môn.

Chương 358: Tức Quả!!!

Ý niệm quay cuồng trong lòng Lý Bá Tiên, bỗng dừng hẳn nhớ lại một bóng dáng mơ hồ mà hùng vĩ...

Đại sư huynh ới đại sư huynh, huynh ở trên trời có linh thiêng cũng nên an tâm, lá cờ Bích Huyết tông chúng ta. . . Không ngã xuống! Vài chục năm sau, đã có người tiếp nhận lá cờ lớn này, khiêng nó lên, vung vẩy nó, để lá cờ này tung bay trên bầu trời Hạo Thiên minh.

"Ngày sau nếu hai vị sư đệ sư muội tới vòng trung tâm rèn luyện, nhớ báo tin cho ta biết nhé, mọi người có thể tới trụ sở Chính Khí môn." Mông Tị lại mở miệng nói.

"Cũng có thể đến trụ sở Bích Vân cung ta."

Những người khác đều lên tiếng, tranh nhau tỏ thái độ, mới hai người Lục Diệp tới trụ sở bọn họ rèn luyện.

Tất nhiên là Lục Diệp liên tục nói lời cảm tạ với mọi người, bọn họ đến vòng trung tâm rèn luyện chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, trước mắt hẳn đã đến lục tầng cảnh, còn có thể lẫn lộn ở vòng ngoài thêm một đoạn thời gian nữa nhưng đợi cho đến lúc tu vi đạt tới thất tầng cảnh, sẽ cân nhắc đến chuyện tiến vào vòng trong, chờ một ngày kia tới cửa tầng cảnh rồi, sau khi chuyển tu Thiên cấp công pháp, lại muốn đi vòng trung tâm.

Có ơn huệ từ Linh Khê trấn thủ chiến lần này, về sau hẳn có thể lựa chọn đến nhiều nơi hơn.

Vui vẻ một hồi, mọi người lục tục tán đi.

Lúc này Lục Diệp mới có thời gian rảnh để hỏi ra nghi hoặc trong lòng: "Sư huynh, đây là linh thụ gì vậy? Trái cây bên trên thơm quá."

Ở thời điểm Lục Diệp đi theo Lý Bá Tiên tới đây, hẳn đã phát hiện, ở nơi này có một gốc cây ăn quả, trên cây có chín trái, mùi thơm lan tỏa, mùi dậm cũng có thể ngửi được.

Trên thực tế, Lục Diệp đã sớm biết bên trong Kỳ hải có thiên tài địa bảo, và có rất nhiều vật phẩm đều là đặc sản chỉ Kỳ hải mới có, căn bản không tìm được tại Cửu Châu và Linh Khê chiến trường, nhưng từ khi hắn tiến vào Kỳ hải tới nay, lại chưa từng nhìn thấy loại bảo bối nào đặc biệt.

Chỉ sợ những thứ tốt kia đều bị người khác lấy mất rồi.

Mãi cho đến khi nhìn thấy cây ăn quả này, hiển nhiên nó cũng là một loại bảo bối.

"Đây là Túc Quả." Lý Bá Tiên giải thích: "Đây chính là thứ tốt."

Phong Nguyệt Thiên cũng ở một bên nói: "Túc Quả rất khó lấy được, chỉ có Kỳ hải mới sản xuất ra, hơn nữa không phải lần nào tham gia cũng có. Ở lần trước khi Kỳ hải mở ra, lại không có Túc Quả. Thịt quả của nó có hiệu quả khôi phục rất mạnh, mượn tứ sư huynh ngươi mà nói, khi linh lực toàn thân hắn hao hết, chỉ cần cắn một miếng thịt quả cũng có thể bổ sung toàn bộ linh lực trở về."

"Quả nhiên lợi hại." Lục Diệp kinh ngạc.

Tuy tứ sư huynh là Thiên cấp bát tầng cảnh, nhưng có loại biểu hiện này là vì một linh khiếu của gã bị phá, không thể tấn chức. Trên thực tế, gã đã mở hết linh khiếu toàn thân, luận về lượng linh lực dự trữ, không hề khác đám cường giả Thiên cấp cửu tầng.

Ngay cả tứ sư huynh, một cường giả như vậy, chỉ cần ăn một miếng thịt quả cũng có thể khôi phục hoàn toàn linh lực, nếu là lục tăng cảnh như hắn, chỉ sợ tùy tiện gặm chút vỏ trái cây cũng đạt được hiệu quả tương đương.

Khi tác chiến cùng cường địch, linh lực khôi phục, duy trì liên tiếp là điều kiện mấu chốt, nếu tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng dầu hết đèn tắt, bỗng nhiên một phương nào đó ăn một miếng Tức Quả này, chỉ sợ một phương khác sẽ tuyệt vọng đến chết.

Ở một loại thời điểm nào đó, loại quả này tuyệt đối là vật cứu mạng.

Lý Bá Tiên nói: "Tuy thịt quả của nó trân quý, nhưng thứ quý trọng chân chính của Tức Quả lại là hột của nó."

"Vì sao lại vậy?" Lục Diệp khiêm tốn thỉnh giáo.

"Tác dụng của Tức Quả Hạch (hạt của Tức Quả) cũng không cố định, vài hạt có tác dụng kiểu này, vài hạt lại có tác dụng kiểu kia. Lấy ví dụ: ở Thiên Châu có một tông môn, từng đạt được một Tức Quả Hạch, sau khi sử dụng, cái hạt kia giúp bọn họ liên thông với tiểu giới không rõ tên, bên trong tiểu giới kia có một linh mạch cực phẩm, trong đó ẩn chứa rất nhiều thượng phẩm và cực phẩm linh thạch, giá trị không thể đo lường."

"Còn có hạt cho phép người ta tiến vào bên trong một trạng thái tu hành rất kỳ diệu. Trong loại trạng thái này, bất kể tu hành thuật pháp hay làm chuyện gì khác, đều làm ít hưởng nhiều."

"Lại có hạt có thể trực tiếp bán cho Thiên Cơ bảo khố, ít nhất cũng trị giá mười vạn công huân!"

Lục Diệp bị con số này làm hơi kinh hoảng. Mười vạn công huân, nếu chuyển thành Địa Tâm Hỏa sẽ có bao nhiêu phần?

Nhưng đây chỉ là con số tối thiểu, nói không chừng, con số thực tế còn nhiều hơn mười vạn.

"Cũng có hạt có thể bố trí thành hạch tâm của trận pháp, giúp tăng uy lực của trận pháp lên mấy lần. Vòng trung tâm có một nhị phẩm tông môn, hữu duyên đạt được kiểu hạt này, khiến cho pháp trận của nhà bọn họ là pháp trận cường đại nhất trong tất cả những tông môn thuộc Linh Khê chiến trường, kể cả những nhất phẩm tông môn kia cũng không thể sánh bằng."

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên người một lời ta một câu, nói đủ các loại tác dụng của hạt. Lục Diệp hơi sửng sốt, quả nhiên loại bảo vật mà chỉ Kỳ Đảo mới có thể tạo này không hề tầm thường.

Nơi này vốn bị tu sĩ Vạn Ma Lĩnh chiếm lấy, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Hạo Thiên Minh đừng mơ chấm dứt mấy gốc Túc Quả này.

Thế nhưng lần này, nhóm tu sĩ cấp thấp lại biểu hiện xuất sắc, khiến toàn bộ tính toán của Vạn Ma Lĩnh thất bại. Trước đó mấy ngày, dưới sự dẫn dắt của nhóm cường giả ở vòng trung tâm, các tu sĩ Hạo Thiên Minh lần lượt càn quét khắp Châu Lục, giết địch vô số, đuổi hết đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đang chiếm cứ ở chỗ này ra ngoài.

Mất thấy bảo bối sắp tới tay lại bị người đoạt, đương nhiên Vạn Ma Lĩnh không cam lòng. Trước đó bọn họ đã tổ chức mấy lần tấn công, nhưng trước mắt, về mặt nhân số, cả tu sĩ cấp thấp lẫn tu sĩ cao cấp của Vạn Ma Lĩnh đều kém xa Hạo Thiên Minh, làm sao đủ năng lực công chiếm?

Ngược lại còn khiến phe mình tổn thất không ít người.

Bây giờ Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đã tới, Vạn Ma Lĩnh càng không dám đến đây làm càn.

Chương 359: Yên Giáp!!!

Có thể đoán được, hẳn là những ngày tiếp theo sẽ rất bình yên, Hạo Thiên Minh cần thủ ở chỗ này chờ đợi Tức Quả chín, sẽ không chủ động xuất kích, còn Vạn Ma Lĩnh bên kia, dù đỏ mắt không cam lòng, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Linh Khê trấn thủ chiến sắp kết thúc, nhưng Tức Quả có thể chín trước thời điểm đó.

"Tức Quả chỉ có chín quả, trong khi ở đây có nhiều tông môn như vậy, làm sao chia đây?" Lục Diệp nói ra nghi ngờ trong lòng.

Khẳng định là ai cũng muốn thứ tốt này, nhưng tu sĩ cấp thấp không có sức cạnh tranh, cũng không thể để mọi người đánh một trận ở chỗ này, phân chia theo thực lực cao thấp được. Nếu như làm vậy, chỉ khiến Vạn Ma Lĩnh có cơ hội đánh lén mà thôi.

"Lúc bình thường, mỗi khi tình huống này xảy ra, chúng ta đều dùng cách đấu giá công khai." Quả nhiên Lý Bá Tiên đã trải qua rất nhiều cảnh tượng như vậy, lập tức giải thích cho Lục Diệp biết: "Tất cả trấn thủ sứ sẽ đại diện cho tông môn của mình ra giá, người trả giá cao thì được, còn khoản đấu giá được, sẽ chia đều cho các tông môn."

"Cách này rất hay." Lục Diệp gật gật đầu.

Phương thức như vậy rất công bằng, chắc chắn những tông môn không có sức cạnh tranh đều nguyện ý làm như vậy, bất kể như thế nào, bọn họ đều có thể nhận được một chút chỗ tốt.

Thời gian trôi qua, rất nhiều người bên Hạo Thiên Minh đều đang trị thương, nhưng chủ yếu là tập hợp tốp năm tốp ba ở một

chỗ, trao đổi với nhau.

Rất khó gặp được tình huống các trấn thủ sứ và phó sứ của thật nhiều tông môn tụ tập lại với nhau như vậy. Linh Khê trấn thủ chiến là một cơ hội, gần như tất cả các tông môn có trụ sở ở Linh Khê chiến trường đều sẽ tham gia. Kể từ đó, nếu trong tông môn có gì cần hợp tác hoặc là xảy ra chuyện quan trọng, bọn họ đều có thể trao đổi ở chỗ này, thậm chí còn có thể ký kết Minh Tông Chi Khế.

Trấn thủ sứ có tư cách ký kết Minh Tông Chi Khế, nhưng dạng ký kết này, chỉ giới hạn ở bên trong Linh Khê chiến trường. Muốn để hai tông môn thực sự trở thành minh tông, lại phải cần có chương giáo tông môn hoặc là môn chủ của từng tông môn ra mặt.

Phía Lục Diệp và Hoa Từ bên này cũng rất náo nhiệt, rất nhiều người quen biết đã chạy tới. Lúc này, Lục Diệp đang chơi với một cơ quan xinh xắn tinh xảo, vật này là một viên cầu, mọc ra một đôi cánh nhỏ, bay được, mặt ngoài quả cầu nhỏ này có hai con mắt tinh thể, Lỗ Ngọc Sơn đang ngồi bên cạnh giải thích nguyên lý cơ quan này cho hắn.

Đồ chơi nhỏ này không có tác dụng gì lớn, có thể xem như một loại Linh khí đặc biệt, sau khi tu sĩ luyện hóa thả ra, có thể tiến hành quan sát một số nơi nguy hiểm.

"Nếu Nhất Diệp sư huynh cảm thấy hứng thú với vật này, có rảnh hãy đến Thiên Cơ các một chuyến." Lỗ Ngọc Sơn nhiệt tình mời.

Hai người bọn họ cũng coi là giao tình quá mệnh (mối quan hệ cực kỳ tốt, vô cùng tín nhiệm lẫn nhau, thậm chí còn có thể ủy thác sinh mạng của mình cho đối phương), mà Thiên Cơ Các vốn chẳng quá để ý tới truyền thừa của mình, bởi vì cho tới nay Yển Sư đều là một phái hệ nhỏ. < Ồi một thời Các chủ Thiên Cơ Các đều lấy việc phát triển tông môn nhà mình làm nhiệm vụ, cho nên

cửa lớn của Thiên Cơ Các vẫn luôn rộng mở đối với tất cả các đại tông môn Hạo Thiên Minh, không chú trọng xuất thân lai lịch, chỉ cần cảm thấy hứng thú với Yển Thuật, đều có thể đến học tập ở Thiên Cơ Các.

Cho nên trong toàn bộ Hạo Thiên Minh, dù phẩm cấp Thiên Cơ Các không cao, chỉ là bát phẩm, nhưng nhân mạch lại vô cùng rộng. Trên thực tế, trong chín đại Châu Lục của Cửu Châu, mỗi Châu Lục đều có rất nhiều tông môn ký kết Minh Tông Chi Khế với bọn họ.

Nhưng nghiên cứu Yển Thuật cần thiên phú, cho nên dù nhiều đời Thiên Cơ Các đều cố gắng như vậy, thì số lượng Yển Sư vẫn rất ít, nhất là tu vi cao thâm về sau. Số lượng Yển Sư vẫn đang tụt xuống rất nhanh, nguyên nhân chủ yếu là vì Yển Sư ỷ lại quá nghiêm trọng vào ngoại lực.

Vào lúc tu vi không cao, bọn họ có thể nương nhờ đủ loại cơ quan thần kỳ để phát huy ra thực lực viễn siêu của bản thân, nhưng về lâu dài, chắc chắn bất lợi cho quá trình tu hành của bản thân.

Thiên Cơ Các không phải không biết tệ nạn này, nhưng căn bản là không có cách nào để giải quyết loại chuyện này. Về cơ bản, khi đi theo con đường Yển Sư, bọn họ đã được chú định là phải hao phí rất nhiều tinh lực ở trên các cơ quan tạo vật rồi.

Giống với trường hợp của Yển Sư, còn có Ngự Thú lưu phái. Người của lưu phái này cũng rất ít, bọn họ dùng Ngự Thú làm chủ, từ nhỏ đã chọn ra một con yêu thú bản mệnh, cùng ăn cùng ở cùng sinh hoạt với yêu thú, có thể nói bọn họ coi yêu thú là đồng bạn cả đời của mình.

Mặc kệ là Yển Sư lưu phái hay là Ngự Thú lưu phái, tuy số người ít, nhưng tuyệt đối không dễ chọc, thường thường có thể lấy yếu thắng mạnh, thực lực của bọn họ có liên quan với cơ quan

tạo vật và điều khiển yêu thú, nếu chỉ dựa vào tu vi của bọn họ thì không phân tích được bản lĩnh thật sự.

"Lỗ huynh." Lục Diệp chợt nhớ tới một chuyện: "Các người bên kia có loại tạo hình rất lớn, cho phép tu sĩ chờ ở bên trong, mọi người cùng hiệp đồng giết địch hay không? Cũng không nhất định phải là cơ quan thú, hình người cũng được, ừ, tốt nhất là hình người."

"Người nói đến Yển Giáp?"

Lục Diệp lập tức trở nên hào hứng: "Thật sự có sao?"

"Có thì có, nhưng hiện tại ta không thể chế tạo vật kia được, còn cần tiếp tục tu hành." Lỗ Ngọc Sơn cười cười: "Chờ đến một ngày ta có thể chế tạo được, sẽ đưa một cái cho người."

"Vậy tạ ơn Lỗ huynh trước." Lục Diệp cảm thấy rất chờ mong.

Yển Giáp đó nha. . . Cũng không biết nó có giống như hắc đang suy nghĩ hay không? Đây chính là thứ tốt nha.

Linh Khê trấn thủ chiến lần này lại khiến hắc mở mang tầm mắt, càng hiểu biết nhiều hơn, càng phát hiện Tu Hành giới này thâm bất khả trắc.

Tuy bọn họ tụ tập rất náo nhiệt, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác. Cách mười dặm bên ngoài những gốc Tử Quả kia, đều có Quỷ tu ẩn giấu thân hình giám sát tứ phương, tránh bị người của Vạn Ma Lĩnh đánh lén, dù khả năng này không lớn, nhưng nên phòng bị thì vẫn phải phòng bị.

Chương 360: Đây Là Thứ Các Người Nên Được!!!

Một khắc nào đó, đột nhiên mùi trái cây biến mất không thấy, các tu sĩ phát hiện ra điều này, lập tức nhao nhao nhìn về hướng cây Túc Quả, chỉ thấy quả bên kia đã chín, chín quả xanh biếc nặng trĩu đang treo trên nhánh cây.

Cùng lúc đó, một tầng lá chắn đang bao quanh bên ngoài cây ăn quả bị loại bỏ trong nháy mắt.

Sở dĩ Vạn Ma Lĩnh bị đánh lui trước khi hủy bỏ kịp Túc Quả, chủ yếu là vì cây Túc Quả có một tầng bảo hộ thiên nhiên, bên cạnh mỗi một gốc này đều có một tầng lá chắn trong suốt, trước khi Túc Quả chín, lá chắn này luôn tồn tại, đừng nói là hủy bỏ Túc Quả, dù tới gần cũng không thể.

Bằng không khi thế cục không ổn, Vạn Ma Lĩnh lại để mặc thứ tốt này cho Hạo Thiên Minh sao? Tự mình không có được, hủy đi là tốt nhất.

Từng đôi mắt chăm chú nhìn, trong mắt mỗi người đều tràn đầy khát vọng, tuy hiệu quả của Túc Quả Hạch vô cùng kỳ quặc, nhưng mỗi một loại đều có tác dụng lớn, kém nhất cũng có thể bán cho Thiên Cơ bảo khổ, được mười vạn công huân.

Có thể nói, mỗi một trái Túc Quả đều có giá trị vô lượng.

Khát vọng thì khát vọng nhưng không một ai đi lên hái. Lúc này nếu ai dám tùy tiện hành động, tất sẽ bị đánh thành mảnh vụn.

"Lý đạo hữu, mời!" Bỗng nhiên có người mở miệng.

Một đám người nhao nhao hướng ánh mắt lên trên người Lý Bá Tiên.

Lý Bá Tiên mỉm cười, ôm quyền với tứ phương: "Vây cung kính không bằng tuân mệnh!"

Thân hình gã lập tức nhảy lên, đứng giữa không trung, tìm kiếm trong chín quả kia một chút, cũng không biết có nhìn ra điểm khác nhau hay không, nhưng rất nhanh đã hái xuống một quả, lại lấy ra một hộp gỗ, cẩn thận để vào.

Ngay sau đó, gã đi đến trước mặt Lục Diệp, đưa hộp gỗ qua: "Tiểu sư đệ, Hoa Từ sư muội, đây là của các người."

Lục Diệp ngạc nhiên nhìn gã.

Lý Bá Tiên cười nói: "Lần này đệ và Hoa Từ sư muội lập được công lớn như thế, tất cả các đại tông môn cũng không thể chỉ cảm tạ bằng miệng, trước đó chúng ta đã thương nghị xong, để cho các người một phần Tức Quả."

Mông Tị nhìn Lục Diệp, gật gật đầu nói: "Đây là thứ Bích Huyết Tông nên có, mau cất đi."

Ánh mắt Lục Diệp đảo qua, chỉ thấy từng đôi mắt tràn đầy ý cười và tán dương.

Hạnh phúc tới bất thành linh khiến Lục Diệp có chút ngoài ý muốn. Đồ tốt như Tức Quả, đương nhiên là hần muốn, nhưng trước đó Tứ sư huynh có nói, cần mở ra phương thức đấu giá, quyết định xem Tức Quả nên thuộc về ai. Các tu sĩ ở chỗ này đều có thể đại diện cho tông môn của mình ra giá, người trả giá cao thì được.

Nhưng bây giờ Bích Huyết Tông nhân khẩu tàn lụi, trong tông

ngoại trừ mấy tên tôm tép như mình và vài toà linh phong, cũng không có vật gì tốt, nào có vốn liếng tham dự dạng đấu giá này?

Hắn vốn nghĩ, mọi người cùng nhau chia lãi đoạt được sau khi đấu giá là tốt lắm rồi. Đó hẳn là một khoản thu không nhỏ. Nhưng ai có thể nghĩ, loại chuyện tốt thế này lại rơi xuống đầu hắn?

Nhưng đây cũng là điều có thể hiểu được.

Trong Linh Khê trấn thủ chiến lần này, hai người Bích Huyết Tông có công lao to lớn. Có thể nói, nếu không có bọn họ làm trung tâm tụ tập đoàn đội tu sĩ lại, thì Hạo Thiên minh cũng không đạt được cục diện tốt đẹp trước mắt.

Phải biết rằng, sau khi Kỳ Đảo hoàn toàn dung hợp, lúc Châu Lục hình thành, những tu sĩ cao cấp kia đang bị ép chạy trốn khắp nơi, tránh né Vạn Ma Linh truy sát, ngay cả Lý Bá Tiên cũng phải mang theo mấy chục người chạy tới nương tựa vào Lục Diệp. Nói như vậy, cũng không thể bỏ quên những người khác, hay chính là đoàn đội tu sĩ cấp thấp ở vòng ngoài trận chiến. Bọn họ đã dập tắt kiêu ngạo của Vạn Ma Linh, cứu vãn xu hướng suy tàn của trận doanh.

Công lao to lớn như vậy, nói bằng miệng đã không đủ để biểu đạt lòng cảm kích của tất cả đại tông môn, một quả Tứ Quả mới là thứ thực tế.

Như Mông Tị đã nói, đây là thứ bọn họ nên được.

Trước một bảo vật như thế, quả thật Lục Diệp không thể khước từ, hắn tiếp nhận hộp gỗ từ trong tay Lý Bá Tiên, quay người đưa cho Hoa Từ, ôm quyền nói: "Chư vị sư huynh sư tỷ nâng đỡ, hai người chúng ta khắc ghi trong tâm khảm, đa tạ chư vị."

Lý Bá Tiên cười nói: "Các người đã có được một Tứ Quả, cho

nên những chỗ tốt mà trận đấu giá kế tiếp mang lại sẽ không còn phần của các người nữa."

"Chắc chắn rồi."

Sao Lục Diệp còn có thể khao khát phần lợi ích mà đấu giá kia mang lại nữa? Một Tức Quả là quá đủ rồi, thật không thức thời nếu còn muốn nhiều hơn.

Lý Bá Tiên lại nhìn bốn phía: "Để ta chủ trì lần đấu giá này, chức vị có ý kiến gì không?"

Còn ai có thể có ý kiến chứ? Trong số những người có mặt ở đây, người trẻ tuổi thì kém hơn gã là đương nhiên rồi, nhưng kể cả những người lớn tuổi hơn cũng không mạnh bằng gã, ai còn có thể ý kiến được đây?

Lại nói, tuy gã là người đứng thứ mười trong Linh Khê bảng thật nhưng lần trước khi đấu với Yến Hình đứng thứ hai, đôi bên lại đánh tới lưỡng bại câu thương cơ mà?

Có thể trong số những người ở đây, chỉ mỗi Phong Nguyệt Thiên có thể cao thấp cùng gã.

Nhưng ai cũng biết Phong Nguyệt Thiên có tình ý với Lý Bá Tiên, làm sao nàng có thể đi lên đánh mặt gã được?

Hơn nữa, chuyện này vốn đã được thảo luận xong từ trước, cho nên lúc này đám người bên dưới đều nhao nhao vỗ tay tán thưởng.

Lý Bá Tiên không chậm trễ nữa, lập tức đứng dậy bắt đầu chủ trì: "Hiện tại bắt đầu đấu giá vật phẩm thứ nhất, Tức Quả! Xin mời mọi người ra giá."

Phong Nguyệt Thiên lập tức mỉm cười hô một tiếng: "Đan Tâm môn một vạn thượng phẩm linh thạch."

Lời nói vừa dứt đã bị một giọng nói khác át đi: "Thiên Nguyên tông một vạn ba."

"Thanh Hư cung một vạn thượng phẩm linh thạch, cộng thêm mười cân Bích Tiêu thần thiết!"

. . .

Không khí lập tức trở nên náo nhiệt vô cùng.

Về cơ bản, người ra giá đều đến từ đại tông môn vòng trung tâm, bọn họ có bối cảnh thâm sâu, gia tài vững chắc, mấy tông môn thuộc vòng trong và vòng ngoài không thể so sánh được.

Bối cảnh của một tông môn không phải chỉ được tích lũy qua một hai thế hệ, còn đòi hỏi sự nỗ lực không ngừng của những đời sau. Hiện nay những đại tông môn nhất, nhị, tam phẩm ở Cửu Châu, có cái nào không phải từng bước một đi lên tới bậc này? Làm gì có tông môn nào vừa lập ra đã mạnh?

Chương 361: Bích Huyết Tông Chuẩn Bị Tuyển Đệ Tử???

Về cơ bản, giá cả đám người kia đưa ra đều dùng thượng phẩm linh thạch làm cơ sở, còn có kèm theo một chút thiên tài địa bảo, rất nhiều thứ Lục Diệp còn chưa từng nghe qua tên.

Mà kể cả thượng phẩm linh thạch, hắn cũng chưa từng được thấy.

Hiện giờ tất cả những linh thạch mà hắn đoạt được, đều là hạ phẩm. Nghe nói trên hạ phẩm là trung phẩm, trên trung phẩm mới là thượng phẩm, còn có một loại đặc biệt khác là cực phẩm linh thạch nữa.

Trận đấu giá vô cùng kịch liệt nhưng lại diễn ra trong yên bình, trải qua một vòng lại một vòng tăng giá, Tức Quả đầu tiên được một đại tông môn ở Vụ Châu giành lấy, chờ sau khi Lý Bá Tiên tuyên bố kết quả, đại diện tông môn kia ôm quyền hướng trấn thủ sứ tứ phương, nói: "Đa tạ các vị đã nhường!"

Nói xong, người nọ ôm vẻ mặt tươi cười bay lên đài, cẩn thận tìm kiếm một phen, rồi mới hái một trái Tức Quả, lấy hộp ra và niêm phong lại.

Tiếp theo không có chuyện của gã nữa rồi.

Từng trái từng trái Tức Quả đều lần lượt được đem ra đấu giá hết sạch, trận đấu giá này kéo dài tới tận một canh giờ. Khi đến lượt mấy trái Tức Quả cuối cùng, Lục Diệp cảm nhận được rõ ràng những trấn thủ sứ đó đã tăng thêm cường độ trả giá.

Cuối cùng, tám người được Tứ quả đều rất vui mừng, còn những người không có cũng không đến nỗi buồn, bởi chẳng ai biết lái hay lỗ khi bỏ ra mức giá cao như vậy để đấu giá một trái Tứ quả.

Kẻ duy nhất kiểm lời là Bích Huyết Tông.

Các trấn thủ sứ đại diện cho các tông môn đứng sau họ, vì vậy mức giá đưa ra ở đây không thể được đáp ứng ngay lập tức, mà phải chờ sau khi tất cả trở lại Linh Khê chiến trường và Cửu Châu, đám người chiến thắng sẽ báo cáo với tông môn. Tiếp đó, người của tông môn sẽ ra mặt tiến tới thu thập và phân phát các vật phẩm đấu giá.

Việc này tự nhiên sẽ giao cho Hạo Thiên Minh đến làm, bọn họ bên kia có người tài ba chuyên môn xử lý loại chuyện này. Lại nói, phần chia lãi đấu giá không chỉ có nhóm trấn thủ sứ đại biểu tông môn đứng ở chỗ này đoạt được, còn có những người đã chết trận kia nữa.

Có thể nói, lần này tất cả những tông môn tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, đều có thể đạt được một chút chỗ tốt, chỉ là sau khi chia đều, chỗ tốt cũng không quá lớn.

"Tiểu sư đệ, đệ mang Tứ Quả kia về giao cho nhị sư tỷ, nàng biết cách xử lý thịt quả rất tốt." Trong đám người, Lý Bá Tiên căn dặn một tiếng.

"Ta đã biết."

Lý Bá Tiên vỗ vỗ vai hắn: "Tốc độ trưởng thành của đệ rất nhanh, nhưng nhất định phải tĩnh tâm, dành thời gian để lắng đọng bản thân."

"Vâng."

Tiếng vang ầm ầm theo bốn phương tám hướng truyền ra,

toàn bộ Châu Lục đều đang rung chuyển, lúc này một mảnh Châu Lục to lớn bắt đầu một lần nữa phân giải thành từng tòa Kỳ Đảo, Linh Khê trấn thủ chiến kết thúc.

Lục Diệp rõ ràng cảm giác được cảnh sắc chung quanh bắt đầu trở nên mơ hồ vụn vẹo, giống như tất cả bắt đầu chòng chéo với một không gian khác.

"Tứ sư huynh, Phong sư tỷ, bảo trọng!" Lục Diệp ôm quyền.

Hoa Từ đứng bên cạnh hắn, cũng nhẹ nhàng thi lễ với hai người.

"Bảo trọng!" Lý Bá Tiên gật đầu.

Bốn phương tám hướng đều vang lên âm thanh nói lời từ biệt.

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, thấy được Lam Vũ Diệp, thấy được Cao Thái, thấy được sư huynh muội Lỗ Ngọc Sơn, nhẹ nhàng phát tay.

Không gian vụn vẹo chòng chéo lên nhau càng thêm nghiêm trọng hơn, chờ sau khi trước mắt hai người Lục Diệp và Hoa Từ mơ hồ một đợt, bọn họ đã đứng bên trong Thiên Cơ điện thuộc trụ sở của Bích Huyết Tông, bốn phía rộn rộn ràng ràng đã biến mất đâu không thấy.

Hoa Từ vẫn đem theo cơ quan sói bên người, trên thân cơ quan sói kia treo đầy túi trữ vật.

Hai người quay đầu nhìn nhau, cùng mỉm cười.

Linh Khê trấn thủ chiến kéo dài suốt một tháng. Có thể nói cả hai đã trải qua một đoạn thời gian muôn màu muôn vẻ, chắc chắn nó sẽ trở thành một trải nghiệm khó quên trong lòng hai người bọn họ.

"Hai vị, cuối cùng các người cũng trở về." Một giọng nói vang lên bên ngoài đại điện. Lục Diệp quay đầu nhìn lại, là Trần Dục.

Lục Diệp phân phó Hoa Từ: "Người về bản tông trước, báo bình an cho chưông giáo và nhị sư tỷ, lát nữa ta sẽ qua."

"Ừm." Hoa Từ trả lời, mượn Thiên Cơ trụ trở về bản tông, thân hình biến mất.

Lục Diệp cất bước ra ngoài, sau đó ngồi xuống bậc thang ở bên ngoài chính điện, thả lỏng thể xác và tinh thần, nói: "Muốn đợi ai thì vào trong đợi, lén lút ở bên ngoài làm gì?"

Trụ sở vĩnh viễn là nơi an toàn nhất, trong hoạt động Linh Khê trấn thủ chiến, tinh thần của Lục Diệp vẫn luôn trong trạng thái, cho tới giờ khắc này mới triệt để trầm tĩnh lại.

Trần Dục vội nói: "Bích Huyết Tông có thể cho phép những tán tu như chúng ta lưu tại trụ sở, chúng ta đã vô cùng cảm kích, sao có thể tùy ý đặt chân vào nơi quan trọng của tông môn như Thiên Cơ Điện?"

Đám tán tu đều rất tốt, hoặc là nói dưới sự quản lý của Trần Dục, đám tán tu đều rất tự giác, dù đã vài chục năm nay, bên trong trụ sở không có người, nhưng không một tán tu nào chạy tới làm mấy chuyện tu hú chiếm tổ chim khách gì đó.

"Có chuyện gì?" Lục Diệp cử động cái cổ, thuận miệng hỏi.

Sau mấy lần tiếp xúc, hai bên đã không còn xa lạ, trước đó Lục Diệp còn ủy thác Trần Dục cầm linh thạch đi mua linh đan.

Trần Dục cười nói: "Ta nghe người ta nói, Bích Huyết Tông muốn tuyển nhận đệ tử?"

Lục Diệp liếc gã một cái: "Người nắm bắt tin tức rất nhanh."

Đúng là trước đó nhị sư tỷ từng nói, trước kia Bích Huyết Tông không thu nhận đệ tử thì cũng thôi, nàng và chưông giáo vẫn một mực ngồi đợi tông môn bị xoá tên, nhưng bây giờ đã có Lục Diệp, lại có bọn người Hoa Từ, coi như đã mở ra lỗ hổng này, thì cứ dứt khoát mở nó lớn thêm một chút nữa.

Lại nói, Lục Diệp vốn là trấn thủ sứ, có tư cách chiêu mộ đệ tử trong Linh Khê chiến trường. Đương nhiên, làm theo cách này chỉ có thể chiêu mộ được đệ tử ký danh, vẫn cần một khoảng thời gian khảo hạch, mới có thể trở thành đệ tử chính thức.

Mặt khác, Thủy Uyên cũng nói, có rất nhiều tán tu muốn trở thành môn hạ của Bích Huyết Tông, để Lục Diệp tận dụng hết khả năng thu nạp nhiều tán tu một chút. Chuyện này cũng liên quan đến sự phát triển của tông môn trong tương lai, nếu tông môn gặp phải chuyện gì, hẳn cũng có người giúp đỡ.

Trước đó bởi vì Lục Diệp muốn tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, cho nên hẳn cũng không có tâm tư đi xử lý những chuyện này.

Ai biết đâu, hẳn còn chưa bắt đầu thực hiện, tin tức đã truyền ra ngoài rồi.

Chương 362: Lúc Nào Thì Bích Huyết Tông Giải Tán???

Có lẽ do Khổng Ngưu hoặc Nguyễn Linh Ngọc bên kia đã để lộ tin tức. Rất có khả năng là người sau, tiểu nha đầu Nguyễn Linh Ngọc ấy rất ưa thích chạy tới phường thị bên kia.

"Đúng là có việc này?" Trần Dục lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

"Làm sao? Người muốn báỉ nhập vào Bích Huyết Tông?" Lục Diệp kinh ngạc nhìn gã.

"Đúng là ta có ý nghĩ này, chẳng qua không biết mình có được cơ duyên này hay không?"

"Tu vi của người là thất tầng cảnh, nếu thật sự muốn báỉ nhập vào tông môn, hẳn không phải là việc khó, vì sao cứ nhất quyết muốn gia nhập vào Bích Huyết Tông?"

Trần Dục cười khổ một tiếng: "Kỳ thật khi tất cả các đại tông môn thu nhận người, bọn họ đều muốn bồi dưỡng từ đầu hơn. Làm như vậy, tính quy thuộc và độ thừa nhận với tông môn sẽ cao hơn. Còn như ta đây, kể cả tự mình tới đầu quân vào bất cứ tông môn nào khác, cũng không nhận được bao nhiêu coi trọng. Có tông môn còn thiếu tu sĩ thất tầng cảnh đâu?"

Nói như thế cũng không sai, những tông môn thuộc vòng ngoài, dù là cửu phẩm tông môn, cũng có không ít thất, bát tầng cảnh, chỉ là ở thời điểm bình thường không dễ nhìn thấy bọn họ, hẳn là cả đám đều chạy vào vòng trong luyện rồi.

Người như Trần Dục, có tư cách làm trấn thủ sứ cho một cửu

phẩm tông môn, nhưng có tông môn nào sẽ yên tâm dùng gã?

Lục Diệp không khỏi nhớ tới Đồng Thúc Dạ.

Trước kia, gia hỏa này là trấn thủ sứ của Cửu Tinh tông, về sau đầu nhập vào thế lực khác, lại thành cận vệ cho một vị thiếu gia hoàn khổ, bi ai tới cỡ nào?

"Khi ta đặt chân đến nơi này, vừa có tu vi nhị tầng cảnh, hiện giờ đã là thất tầng cảnh. Thời gian dài trôi qua như vậy, cũng rất có cảm tình với nơi đây. Mà không chỉ riêng ta, rất nhiều tán tu đang đặt chân ở chỗ này, đều như thế. Những tán tu chúng ta không môn không phái, sau lưng không có chỗ dựa, nhưng cùng ở chỗ này ôm đoàn sưởi ấm, cũng coi như đã ngưng tụ thành một luồng lực lượng, nương tựa vào nhau. Dù Bích Huyết Tông chưa từng để ý đến những đám người chúng ta cũng coi như đã được Bích Huyết Tông che chở."

Sự thật cũng đúng là như vậy. Ở trụ sở bên này có Tiểu Hôi, có gia hỏa này tọa trấn, có tông môn Vạn Ma Lĩnh nào dám đến khiêu khích?

"Cho nên ta nghĩ, nếu Bích Huyết Tông thật sự mở rộng sơn môn, thu nhận môn đồ từ khắp nơi, vậy có thể cân nhắc đến những tán tu chúng ta trước hay không? Có lẽ thiên phú của chúng ta kém người khác một chút, nhưng lại có nhiều hơn tính quy thuộc và công nhận đối với Bích Huyết Tông. Chỉ là cho tới nay, chúng ta không dám tự cho mình là môn đồ Bích Huyết Tông mà thôi." Trần Dục tình chân ý thiết nói.

"Đây là ý nghĩ của cá nhân người?"

Trần Dục lắc đầu: "Không chỉ riêng ta, còn có rất nhiều người đều nghĩ như vậy, bọn họ ủy thác cho ta đến hỏi cho rõ ràng một chút."

Lục Diệp một tay chống cằm, một tay đặt lên đầu gối, vẻ mặt thoảng buông lỏng, ngón tay điểm nhẹ lên đầu gối nói: "Vậy các người có biết Bích Huyết Tông vốn không phải cửu phẩm tông môn bình thường? Nếu các người thật sự khắc lên ấn ký của Bích Huyết Tông, về sau sẽ gặp phải nhiều nguy hiểm hơn những người khác? Chắc hẳn các người cũng nghe nói tới sự kiện ta gặp phải trên Kim Quang Đỉnh lần trước?"

Trần Dục nói: "Đã bước lên con đường tu hành, làm sao không có nguy hiểm? Đúng là bây giờ chúng ta không có bất cứ ấn ký của tông môn nào, nhưng nếu gặp phải cường giả Vạn Ma Linh, bọn họ có thể tha cho chúng ta sao? Đường nhiên chúng ta cũng có nghe thấy hành động vĩ đại của Nhất Diệp đạo hữu ở trên Kim Quang Đỉnh. Tất cả đều rất kính nể. Những tán tu chúng ta không có bản lãnh lớn như vậy, nhưng nếu có thể may mắn báỉ nhập vào Bích Huyết Tông, chúng ta cũng có thể thề sống chết bảo vệ oai nghiêm của tông môn!

Trước Thiên Cơ Điện, Lục Diệp hơi trầm ngâm: "Ta sẽ trở về xin chỉ thị của chưởng giáo về chuyện thu nhận môn đồ, có tin tức lại nói với người sau."

Không lập tức đưa ra câu trả lời thuyết phục.

"Vậy làm phiền Nhất Diệp đạo hữu."

Sau khi Trần Dục rời đi, Lục Diệp đang muốn tự mình kiểm tra thu hoạch lần này, bỗng nhiên từ trong ấn ký chiến trường lại truyền đến tin tức. Hắn mở ra xem, là Nhị sư tỷ đưa tin: "Về nhà ăn cơm!"

Lục Diệp nhớ tới những món ăn ngon miệng mà nhị sư tỷ làm, lập tức phúi mông đứng dậy, đi đến trước Thiên Cơ Trụ, ấn một tay lên. Ngay lập tức, hắn đã trở về bên trong bản tông.

Hắn là nhị sư tỷ đã làm xong một bàn đồ ăn, chờ Lục Diệp và

Hoa Từ trở về.

Đầu tiên, Lục Diệp đi qua thăm hỏi chưởng giáo. Hoa Từ đã trở về trước hẳn, cũng qua báo bình an cho chưởng giáo rồi. Nhưng lúc này, khi hẳn đi qua vừa gặp mặt, chưởng giáo lại liếc mắt đánh giá Lục Diệp từ trên xuống dưới một chút, tới khi chắc chắn rằng hẳn hoàn toàn không chút tổn hại nào, lão mới vui mừng gật đầu: "Đi ăn cơm đi, nhị sư tỷ người đã làm không ít món ăn ngon."

Lão không hỏi lần này Lục Diệp đã gặp được những gì ở trong Linh Khê trấn thủ chiến, đối với lão nhân gia, chỉ cần mấy đệ tử trong môn này có thể bình an trở về đã là tốt lắm rồi, lão cũng không yêu cầu những cái xa vời khác.

"Vâng!"

Trên bàn cơm vô cùng náo nhiệt, hiện tại toàn bộ Bích Huyết Tông chỉ có mấy đệ tử, tất cả đều tụ tập ở đây, một đám người ăn ngon miệng, không ngừng cười nói vui vẻ.

Hổ Phách đứng ở ngoài cửa, một đôi mắt thú dò xét từ trên xuống dưới chiếc cơ quan hình sói mà Hoa Từ mang về, sau đó nó nhảy bổ đến làm cơ quan sói nọ ngã nhào xuống đất, thậm chí còn giơ móng vuốt lên, đập đập vài cái, đắc ý dạt dào.

Cùng lúc đó, bên trong tấm điện của chưởng giáo, chưởng giáo đang tĩnh tọa chợt mở mắt ra, cảm nhận ấn ký của bản thân.

Đúng là tin tức mà Bàn Chấn đưa tới, gã chỉ nói một câu không đầu không đuôi: "Đường lão, Bích Huyết Tông lại thu được hai đệ tử giỏi như vậy!"

Chưởng giáo nhíu mày, không hiểu gì, căn cứ theo ý tứ trong lời Bàn Chấn gửi tới, dường như hai người Lục Diệp và Hoa Từ đã làm nên chuyện gì đó rất ghê gớm ở bên trong Linh Khê trấn

thủ chiến rồi?

Lão đang muốn hỏi thăm một chút, lại có tin tức truyền đến, lần này rõ ràng là lão quý Đan Tâm Môn kia: " Lúc nào thì Bích Huyết Tông giải tán? Lão phu muốn hai môn hạ của người tên là Lục Diệp và Hoa Từ kia."

"Cút!" Chuông giáo không chút khách khí đáp lại một câu.

Chương 363: Chưởng Giáo Biết Nấu Cơm???

Ngay sau đó, bên trong ấn ký lại không ngừng có tin tức truyền đến. Tất cả tin tức đều đến từ chưởng giáo các đại tông môn hoặc tông chủ, môn chủ thuộc Cửu Châu, khiến chưởng giáo nhất thời không kịp kiểm tra hết. Hơn nửa ngày sau, chuỗi tin tức dày đặc kia mới thưa thớt đi một chút, nhưng vẫn liên tục có tin tức truyền đến.

Chưởng giáo kiểm tra từng cái, bên trong những tin tức kia có chúc mừng, cũng có cảm tạ thay môn hạ đệ tử, còn có người muốn kết thành Minh Tông với Bích Huyết Tông.

Chưởng giáo thật sự bị làm cho hồ đồ rồi, nhưng căn cứ theo nội dung để lộ ra bên trong những tin tức kia, lần này đúng là hai người đệ tử môn hạ của lão, đã làm ra chuyện lớn gì đó rồi. Và chuyện lớn kia còn có liên quan đến rất nhiều tông môn, thậm chí là toàn bộ Hạo Thiên Minh. Nhưng cụ thể đó là chuyện gì, thì tạm thời lão lại không biết.

Chưởng giáo tìm tới lạc ấn của Bàn Chấn, đưa tin qua: "Tình huống như thế nào?"

Bàn Chấn trả lời lại rất nhanh: "Đường lão còn không rõ sao? Chẳng lẽ hai môn hạ đệ tử của người còn chưa trở về?"

"Đã trở về."

"Đã trở về, sao Đường lão không trực tiếp hỏi bọn chúng?"

"Bọn nhỏ đang liên hoan, lão đầu ta chạy tới quấy rầy không

tốt lắm. Người nói cho ta nghe một chút đi."

Bàng Chấn lập tức nói từng chuyện đã xảy ra ở bên trong Linh Khê trấn thủ chiến lần này.

Chưởng giáo kinh ngạc đọc xong, trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên lại cất tiếng cười to.

Lão thực sự không nghĩ tới, Lục Diệp và Hoa Từ chỉ là hai tu sĩ lục tăng, lại có thể gây nên sóng gió lớn như thế ở trong Kỳ Hải. Lúc đầu lão chỉ muốn cho hai người Lục Diệp và Hoa Từ tham gia coi như mở rộng tầm mắt, tăng một chút kiến thức mà thôi, ai mà ngờ được, hai tiểu gia hỏa này lại gián tiếp cứu vãn toàn bộ vận mệnh trong vài chục năm tương lai của Hạo Thiên Minh.

Công lao vĩ đại như thế, đúng là trăm năm khó gặp, cũng chỉ có hành động bình định một trận chiến của đại đệ tử lão ở bốn mươi năm trước là có thể sánh bằng.

Đáng tiếc tới cuối cùng, đại đệ tử kia lại rơi xuống kết cục thân bại danh liệt, thậm chí tông môn cũng bị liên lụy mà trở nên dần dần nghèo túng, biến thành tội nhân.

Hôm nay, sau mấy chục năm, hành động của hai vị đệ tử Bích Huyết Tông mới, ít nhiều cũng coi như đã rửa sạch tội nghiệt của tông môn năm đó.

Chưởng giáo thật sự vui mừng và cao hứng.

"Đường lão, ta đã truyền lệnh phong tỏa tin tức xuống. khiến tin tức này không truyền ra bên ngoài. Chúng ta sẽ cố gắng hết sức không để Vạn Ma Linh bên kia chú ý đến Bích Huyết Tông bên này." Bàng Chấn lại đưa tin tới.

"Làm phiền người rồi." Chưởng giáo trả lời tin tức.

"Chúng ta bảo vệ bọn hậu bối, cũng giống như năm đó người

đã từng bảo vệ chúng ta."

Chưởng giáo kết thúc đưa tin với Bàn Chấn, lại bận việc một hồi lâu, lần lượt trả lời từng tin tức mà các tông chủ môn chủ khác đưa tới, lúc này mới rời khỏi tầm điện.

Đám người Lục Diệp đang ăn trong Thực điện (điện chuyên dùng để ăn uống), bỗng nhiên ở cổng lại xuất hiện một bóng người, đúng là chưởng giáo đến, đám người vội vàng đứng lên.

Chưởng giáo đưa tay lên dè xuống, vẻ mặt tươi cười: "Các người cứ tiếp tục ăn đi." Sau đó lão quay đầu nhìn về phía Thủy Uyên: "Đi lấy nguyên liệu nấu ăn đến đây, hôm nay lão phu có chút ngứa tay, sẽ cho các người được thưởng thức tài năng của ta."

Lão vừa nói như vậy, đã đi về phía phòng bếp bên kia.

Một đám người nhìn nhau, Lục Diệp kinh ngạc ngó nhị sư tỷ: "Chưởng giáo biết làm cơm?"

Thủy Uyên hé miệng cười nói: "Thủ nghệ của ta đều là do lão đầu dạy, các người cứ ăn trước đi."

Nàng nói xong câu này, lập tức cất bước đuổi theo chưởng giáo, trong lòng nghi hoặc không hiểu, hình như hôm nay lão đầu tử rất vui vẻ? Chẳng lẽ đã dẹp tan hiểm khích lúc trước với Vân phu nhân, lão thụ nở hoa rồi?

Một bữa cơm này, tất cả mọi người đều ăn no tới căng bụng, chẳng ai ngờ rằng, đường đường là chưởng giáo Bích Huyết Tông, đại tu Thần Hải cảnh, lại có trù nghệ cũng cao minh như thế.

Y Y còn nghịch ngợm chọc tay vào phần bụng phình ra của Nguyễn Linh Ngọc, làm cho Linh Ngọc oa oa kêu loạn.

Cơm nước no nê, Lục Diệp chào hỏi với đám người nhị sư tỷ một câu, sau đó đi vào gian phòng của mình, ngã đầu liền ngủ.

Ở bên trong Kỳ Hải, kể cả hắc lãn Hoa Từ, đều không có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi. Kỳ thật trong vòng một tháng này, hai người đều mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Trong cơn mệt lung, cái mũi hơi ngứa ngứa, Lục Diệp vừa mở mắt ra, đã thấy Y Y đang chọc tóc vào lỗ mũi của hắn. Lục Diệp chậm rãi đứng lên, vẻ mặt mờ mịt ngồi yên tại chỗ.

Y Y bưng nước tới rửa mặt, làm ướt khăn rồi đưa qua: "Mau tỉnh lại, người đã ngủ một ngày một đêm rồi."

Y Y thấy hắn còn chưa kịp phản ứng, lại lấy tay dán khăn lên mặt hắn, dùng sức chà lau.

"Ta tỉnh rồi!" Lục Diệp bị nước lạnh kích thích, lập tức tỉnh táo hơn không ít, hắn nhận lấy khăn mặt rồi đi xuống giường.

"Gần đây thế nào?" Lục Diệp vừa rửa mặt vừa nói.

Y Y đứng bên cạnh hắn, hai tay chấp sau lưng, khẽ hát: "Rất tốt, cho dù cả người và Hoa Từ tỷ đều không có mặt, khiến cho nơi này thiếu đi một chút náo nhiệt."

Quãng thời gian hiện tại thật sự rất thoải mái, khiến Y Y nhớ lại lần đầu nàng và Hồ Phách đụng phải Lục Diệp ở Thanh Vân Sơn, nàng cho rằng đó chính là gặp gỡ bất ngờ do vận mệnh sắp đặt.

Nếu như không phải đụng trúng Lục Diệp, thì bây giờ nàng và Hồ Phách vẫn đang ở Thanh Vân Sơn bên kia. Nói không chừng, một ngày nào đó hai người bọn họ sẽ bị tu sĩ bắt được. Nếu thực sự xảy ra loại chuyện như vậy, nàng cũng không dám nghĩ tới hậu quả của nó.

Một đường này, bọn họ đi theo bên cạnh Lục Diệp, tuy có mạo hiểm kích thích, nhưng bây giờ đã đến bên trong Bích Huyết Tông, trên có chuông giáo sư tỷ bảo vệ, dưới có Linh Ngọc, Hồ Phách

làm bạn chơi, thời gian qua không biết đã dễ chịu biết bao nhiêu.

Lục Diệp thu thập xong khăn mặt, bỗng nhiên quay đầu nghiêm túc nhìn Y Y.

"Thế nào?" Y Y không hiểu sao lại bị hấn nhìn chăm chăm.

Lục Diệp đưa tay, bóp lấy khuôn mặt của nàng, nhéo nhéo vài cái.

"Người làm cái gì vậy?" Y Y mơ hồ không rõ, hỏi.

"Loại xúc cảm này. . . Càng ngày càng tương tự như thực thể rồi." Mắt Lục Diệp lộ vẻ ngạc nhiên: "Thêm nữa. . . Có phải người đã béo lên rồi không?"

Chương 364: Người Đùa Giỡn Lưu Manh!!!

Bỗng nhiên Y Y có chút hoảng: "Nào có, người nói bậy!" Nàng nói xong, lại không tự tin vỗ vỗ gương mặt, trong mắt đầy vẻ nghi thần nghi quỷ.

"Ừm, quả thật đã béo hơn, đều lớn hơn một chút rồi." Lục Diệp nghiêm túc gật đầu: "Thân thể người đã thành cái dạng này còn có thể cao thêm ư?"

Y Y đầu tiên là sửng sốt một chút, ngay sau đó đỏ mặt: "Người nhìn chỗ nào đó?"

"Chẳng lẽ là liên quan đến Hồ Phách?" Lục Diệp sờ lên cằm, rơi vào trầm tư.

Lần này khi hắn trở về, khí tức của Hồ Phách lại mạnh hơn rất nhiều. Khi nó tới gặp hắn, muốn lân giáp kia, đương nhiên là Lục Diệp không từ chối, hắn lập tức lấy ra lân giáp để Hồ Phách hít một hơi huyết khí. Không có gì bất ngờ xảy ra, nó lập tức cũng ngắc nằm trên mặt đất, dáng vẻ ngất ngây như uống rượu.

"Ta. . . Ta đi nói với Hoa Từ tỷ, người đùa giỡn lưu manh!" Y Y giậm chân một cái rồi chạy ra ngoài.

Lục Diệp đã tỉnh táo thoải mái đi ra khỏi phòng, lại trực tiếp đụng phải Nguyễn Linh Ngọc. Tiểu nha đầu Linh Ngọc trừng hắn một cái, còn cố ý đi tới trước mặt hắn, hai tay chống nạnh dậm chân, nặng nề hừ một tiếng, dùng loại hành động này để bày tỏ sự bất mãn vì Lục Diệp đã bắt nạt tiểu tỷ muội của mình.

"Hôm nay tu hành xong rồi?" Lục Diệp cúi đầu nhìn nàng.

Nguyễn Linh Ngọc lập tức có chút khựng lại, hơi yếu ớt trả lời: "Không, không có, còn chưa bắt đầu."

"Vậy còn không mau đi tu hành!"

"Được!" Tiểu cô nương ủy ủy khuất khuất chạy tới Thiên Cơ Điện bên kia, hai bím tóc đung đưa trên đầu.

"Nhị sư tỷ." Lục Diệp đi tới, nói một tiếng với Thủy Uyên.

Thủy Uyên đưa qua cho hắn một chiếc hộp gỗ khá quen mắt: "Thịt của Tức Quả đang được xử lý bên trong, còn cần thêm một chút thời gian nữa. Để cầm cái hạt này đi, tạm thời không biết nó có ích gì, cần phải do đệ tự mình điều động linh lực tìm tòi. Có một vài loại hạt biết nhận chủ, nó sẽ nhận người đầu tiên điều động uy năng thúc giục nó, làm chủ." Chính vì cân nhắc tới điều này, Thủy Uyên mới không dám tùy tiện kiểm tra tác dụng của cái hạt ấy.

Thịt của Tức Quả có tác dụng khôi phục cực mạnh, nhưng nếu như trực tiếp ăn lại hơi lãng phí. Chẳng qua khi thịt quả rơi vào tay nhị sư tỷ bên này lại khác biệt.

Thủy Uyên chẳng những là y tu, còn là một vị đan tu. Lấy tiêu chuẩn được lý của nàng, tự nhiên có thể tử tế lợi dụng được công dụng của thịt quả.

Nói đi cũng phải nói lại, trước mắt ngoại trừ chưởng giáo, kể cả tính thêm Y Y nữa thì Bích Huyết Tông bọn họ cũng chỉ có 6 vị đệ tử, nhưng lại có hai vị y tu. Đây cũng là chuyện lạ, bởi vì ở những tông môn khác y tu thường chiếm số lượng ít nhất.

Lục Diệp nhận cái hộp gỗ kia, nhẹ nhàng mở ra, phát hiện một cục màu lam giống như một viên tinh thạch đang nằm bên trong.

Thoạt nhìn cái đồ chơi này rất giống một viên ngọc bích. Hắc ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Uyên, Thủy Uyên nói: "Đây chính là Tức Quả Hạch."

Lục Diệp chỉ có thể cảm khái một tiếng... Quả nhiên không hồ là Tức Quả, không thể ước đoán theo lẽ thường.

"Nhìn thử một chút xem sao?" Thủy Uyên cũng rất tò mò rốt cuộc cái hạt này có tác dụng gì.

Lục Diệp gật đầu. Hắc cầm cái hạt màu lam kia lên, giữ nó ở trong lòng bàn tay, điều động linh lực rót vào trong đó.

Một cái chớp mắt tiếp theo, có chút cảm giác quen thuộc truyền đến, giống như cảm giác khi hắc tiến vào bên trong Thiên Cơ bảo khố. . .

Tiến vào Thiên Cơ bảo khố là lấy ý thức của bản thân tiến vào bên trong, nhục thân còn ở bên ngoài, sau đó lấy linh lực thúc giục Tức Quả Hạch này, tình huống ắt sẽ kinh người như vậy.

Nhưng cảm giác bây giờ càng chân thực hơn một chút so với lúc tiến vào Thiên Cơ bảo khố, giống như bản thân thật sự đứng ở chỗ này, hết thảy đều giống như bên ngoài.

Đầu tiên, Lục Diệp thử cảm nhận nhục thân của mình, vẫn có thể cảm giác được, lúc này mới yên tâm dò xét hoàn cảnh bốn phía.

Nơi này là một gian phòng nhỏ, bốn phía trống rỗng, chẳng có thứ gì.

Hắc tìm tòi trong phòng một lát, xác định nơi này thực sự không có thứ gì, lúc đó mới đứng trước một cánh cửa. Đây là cánh cửa duy nhất ở nơi này, không biết nó thông tới nơi nào.

Lục Diệp đưa tay đặt lên cửa, nhẹ nhàng dùng lực, muốn mở

cánh cửa này ra.

Nhưng bỗng nhiên trên cánh cửa này lại xuất hiện một dòng chữ vắn vẹo như nước, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy bên trên viết: "Muốn vào Thận Cảnh, cần tiêu hao năm mươi công huân."

Lục Diệp khá sửng sốt, ý tứ trên kia rất rõ ràng, nếu muốn đẩy cửa đi vào, phải tiêu hao năm mươi điểm công huân, giá cả này cũng không thấp.

Phải biết rằng, một thanh Bàn Sơn Dao của hắn mới có giá 138 điểm công huân mà thôi.

Nhưng giá cả không thấp lại có nghĩa là thu hoạch không tồi, vé vào cửa đã cần muốn năm mươi công huân, ai biết sau cánh cửa này sẽ ẩn giấu bao nhiêu bảo bối?

Lục Diệp nhớ tới lời Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên từng nói trước kia, lại không khỏi âm thầm chờ mong, tốt nhất là đằng sau cánh cửa này ẩn chứa một linh mạch có thể sản xuất thượng phẩm và cực phẩm linh thạch.

Lục Diệp nghĩ như vậy, không còn do dự nữa, lập tức dùng sức đẩy cửa, ấn ký chiến trường trên mu bàn tay có chút nóng lên nhưng hắn không kiểm tra, có lẽ là công huân bị khấu trừ thôi. Lúc hắn mua đồ ở Thiên Cơ bảo khố, cũng sẽ có cảm giác như vậy.

Lục Diệp đẩy cửa ra, bước một bước vào, quang cảnh trước mắt lập tức khiến hắn giật mình đứng yên tại chỗ.

Một lát sau, hắn hồi tỉnh lại, trong đầu đau đớn khó nhin, tựa như bị một cây kim đâm vào.

Thủy Uyên vẫn luôn đứng bên cạnh, vội nói: "Không sao chứ?"

Lục Diệp lắc đầu, chỉ cảm thấy đầu óc đều đang lắc lư.

“Tức Quả Hạch này dùng làm gì?” Thủy Uyên thấy đáng vẻ hằn tựa như vừa đi đánh nhau với người ra về, lại còn là đánh thua nữa chứ, không khỏi tò mò.

Lục Diệp lập tức kể lại cho nàng nghe những gì mình vừa trải qua, trong mắt Thủy Uyên lộ vẻ ngạc nhiên: “Tức Quả Hạch còn có loại tác dụng này? Để ta xem xem.”

Nàng tiếp nhận Tức Quả Hạch từ trong tay Lục Diệp, khoanh chân ngồi xuống, tay nắm lấy Tức Quả Hạch, linh lực phun trào.

Chương 365: Nhiệm Vụ Của Ta Rất Gian Khổ...

Lục Diệp lại đứng bên cạnh chờ đợi. Thời gian trôi qua, cảm giác đau nhói trên đầu đang dần biến mất, nhưng vẫn còn chút dư vị, khiến cho người ta không quá dễ chịu.

Trọn vẹn một canh giờ, Thủy Uyên mới thở nhẹ một hơi, mở to mắt, sắc mặt cũng hơi có chút trắng bệch, đưa Tứ Quả Hạch cho Lục Diệp, có chút mỗi một nói: "Đây là đồ tốt. Nếu có thể triệt để lợi dụng nó, đệ có thể nhanh chóng tăng lên kỹ xảo chiến đấu, nhưng nó lại tiêu hao tâm thần quá lớn, phải chú ý một chút, đừng làm bản thân bị thương."

"Ừm." Lục Diệp cất kỹ Tứ Quả Hạch, dù chuyện hăn gặp phải hồi này không mấy tốt đẹp, thậm chí có thể nói là năm mươi công huân đã trôi theo dòng nước, nhưng hăn cũng ý thức được Tứ Quả Hạch này của mình là đồ tốt.

Đúng như nhị sư tỷ nói, nếu lợi dụng được thứ này, hăn có thể cấp tốc tăng lên kỹ xảo chiến đấu của mình, mà trước mắt đây chính là thứ hăn đang cực kỳ khuyết thiếu.

Quan trọng hơn, thứ này không phải vật cần nhận chủ, bất kỳ ai cầm cũng có thể dùng được. Kể từ đó, chỉ cần có đầy đủ công huân, người nào cũng có thể dựa vào nó để ma luyện tự thân. Đây mới là giá trị chân chính của nó.

"Đúng rồi sư tỷ, lần trước tỷ có nhắc tới chuyện tông môn thu người và tán tu phụ thuộc, hình như tán tu ở phường thị bên kia đã nghe được một chút tin tức thì phải, bọn họ đang muốn hỏi thăm."

Thủy Uyên nói: "Bây giờ đệ chính là trấn thủ sứ của trụ sở, những chuyện này tự đệ đi quyết định là được, không cần xin chỉ thị của ta"

"Sư tử không sợ ta giày vò làm tông môn suy sụp sao?"

Thủy Uyên cười nói: "Vốn dĩ tông môn cũng sắp bị xoá tên rồi, có đệ, chúng ta mới miễn cưỡng giữ lại được phạm cấp cửu phẩm, cho nên đệ muốn giày vò kiểu gì thì giày vò kiểu đó đi."

"Đã biết." Lục Diệp gật gật đầu.

Có câu này của nhị sư tỷ, coi như hắc hắc có bất cứ gánh nặng nào rồi.

Lục Diệp từ biệt Thủy Uyên, mượn Thiên Cơ Trụ tiến vào trụ sở tông môn, truyền mấy tin tức ra ngoài. Rất nhanh, đám người Hoa Từ đã tụ tập tới, đứng thẳng ở trước mặt hắn.

Lục Diệp nhìn mấy gương mặt gần đó rồi mở miệng nói: "Tạm thời trong tông chỉ có mấy người chúng ta. Đưa mắt nhìn khắp Cửu Châu, chỉ sợ Bích Huyết tông chúng ta là neo người nhất, không còn một tông môn nào ít hơn chúng ta nữa. Nhưng tông môn muốn phát triển, đầu tiên phải bảo đảm số lượng đệ tử, chỉ có nhiều người, tông môn mới có tương lai. Cho nên ta quyết định, tuyển thêm một chút đệ tử cho tông môn chúng ta. Ai đồng ý, ai phản đối?"

Y Y nể mặt vô cùng, lập tức giơ lên một bàn tay: "Ta tán thành!"

Hồ Phách đang ngồi xổm bên cạnh hắn cũng a ô một tiếng, coi như đáp lại.

Lục Diệp ném ánh mắt tán dương về phía nàng.

Nguyễn Linh Ngọc vốn là người bạn thân nhất của Y Y, đương

nhiên đã giơ cao hai tay đồng ý, Khổng Ngưu chất phác kia cũng dựng thẳng một bàn tay lên.

Từng đôi mắt nhìn về phía Hoa Từ, Hoa Từ bất đắc dĩ nói: "Người là trấn thủ sứ, những chuyện này, người cứ tự quyết định là được rồi, gọi chúng ta qua làm gì?"

"VẬY không được, tuy ta là trấn thủ sứ nhưng tông môn lại thuộc về mọi người, ta không thể độc đoán được, thêm nữa. . . xin mời Hoa Từ đạo hữu xem lại thái độ của người."

Hoa Từ lộ vẻ mặt mơ hồ: "Ta làm sao?"

Lục Diệp nghiêm túc nhìn nàng: "Ta đúng là trấn thủ sứ. Nhưng người đừng quên, người chính là phó sứ, trên mu bàn tay người đang in ấn ký của Bích Huyết tông. Có ấn ký này, người đương nhiên phải vinh nhục cùng hưởng với tông môn, cũng phải nghĩ cách xuất lực vì sự phát triển của tông môn, và chia sẻ trách nhiệm, tháo gỡ khó khăn cho bản trấn thủ sứ."

Hoa Từ chăm chú suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu nói: "Người nói có đạo lý, là ta ở Anh sơn buông thả đã quen, vẫn chưa thích ứng với thân phận mới của mình."

"Có thái độ này là tốt!" Lục Diệp cho nàng một ánh mắt khẳng định: "Xem ra tất cả mọi người đều không có ý kiến. Nếu như thế, hiện giờ chuyện tông môn tuyển người mới chính thức bắt đầu! Hoa Từ phó sứ, mời người mau chóng xuất ra một phần điều lệ và phương án tuyển đệ tử. Ở phường thị bên kia, có rất nhiều tán tu muốn gia nhập bản tông, nhưng Bích Huyết tông lại không phải chốn tùy tiện để bất cứ ai cũng có thể gia nhập vào, cần có một ít yêu cầu. Về phần cần yêu cầu gì, mọi người có thể thương lượng một chút. Còn vấn đề gì không?"

Về mặt Hoa Từ đầy nghi ngờ nhìn hắn: "Có."

"Nói!"

"Ta phụ trách tuyển đệ tử mới. Thì người làm cái gì?"

Lục Diệp nói: "Là trấn thủ sứ của trụ sở bản tông, cũng là bằng hiệu đối ngoại của bản tông, nhiệm vụ của ta rất gian khổ, cần mau chóng tăng lên tu vi, bằng không trấn thủ sứ tông khác đều là thất tầng cảnh, chỉ mỗi chúng ta là lục tầng, nói ra cũng không dễ nghe."

Một đám người lập tức nheo mắt nhìn hắn.

Lục Diệp làm như không thấy, lại quát khê: "Nếu tất cả mọi người đều không có vấn đề, vậy giải tán đi. Chúng ta cần hành động mau lẹ một chút, hiệu suất nhanh chóng một chút, thời gian không đợi người!"

Đám người Hoa Từ tập hợp một chỗ thương nghị về việc tuyển đệ tử mới, còn Lục Diệp chạy đến Luyện Công phòng bên kia, thật ra cũng không phải hắn đi tu hành, mà đi bố trí Tụ Linh linh văn cho từng gian Luyện Công phòng.

Trước mắt, đám người Hoa Từ đã có Luyện Công phòng của mình. Trong phòng kia, ngoại trừ tác dụng do bản thân Tụ Linh Trận phát huy ra, còn có Tụ Linh linh văn do Lục Diệp tạo dựng trên ba mặt vách tường, hai bút cùng vẽ như vậy, hiệu suất tu hành sẽ trở nên rất cao.

Hiện giờ trong tông chỉ có mấy người, mấy gian Luyện Công phòng chuyên chúc này còn đủ xài nhưng sau khi tông môn thu thêm người, lại có thật nhiều tán tu đi tới nương tựa, khẳng định là không đủ dùng.

Lại nói, đám đệ tử mà tông môn chuẩn bị thu vào đều là tán tu, thiên phú của đám gia hỏa này đều chẳng ra sao, hiệu suất tu hành cũng không cao, muốn bọn họ nhanh chóng trưởng thành, Tụ

Linh linh văn chính là lựa chọn duy nhất, không có thứ hai.

Một tông môn muốn cường đại, không phải một hay vài người có thể kéo lên được, chỉ có thực lực tổng hợp tăng lên mới được

Bích Huyết tông muốn phát triển, nhất định phải chú trọng tới những kiến trúc tu hành cơ sở này, mà đây là vấn đề Lục Diệp có thể giải quyết được.

Chương 366: Linh Ngọc Mất Đồ U???

Lục Diệp ở trong Luyện Công phòng bên này tạo dựng Tụ Linh linh văn, bên kia đám người Hoa Từ đang thảo luận tiêu chuẩn và điều lệ của quy trình tuyển người mới.

Chỉ nửa ngày trôi qua, tiêu chuẩn đại khái đã ra lò.

Lục Diệp nhìn qua, cảm thấy không có vấn đề quá lớn, nhưng để đảm bảo, hắn vẫn để đám người Hoa Từ đi hỏi Thủy Uyên sư tỷ một chút.

Một ngày sau, Nguyễn Linh Ngọc nháy nháy nhót nhót đi vào trong phường thị tại trụ sở. Đám tán tu thấy nàng, đều nhiệt tình chào hỏi, còn có người nhét đồ ăn ngon lên tay nàng.

Linh Ngọc thường xuyên chạy qua bên này, cho nên cũng tương đối quen thuộc với đám tán tu trong phường thị. Bọn họ đều biết nàng là đệ tử của Bích Huyết tông, thái độ tự nhiên khách khí.

Tại lối vào phường thị, có một mặt tường chuyên để dán thông báo. Đây là đám tán tu trước đó của phường thị để tại nơi này. Bên trên bức tường ấy có dán một vài thông báo lung tung rối loạn, có thu mua dược thảo, có tìm kiếm đồng bạn cùng đi lịch luyện, đủ loại tin tức kiểu như thế.

Linh Ngọc trực tiếp đến chỗ này, sau đó lấy ra một tờ thông báo từ trong túi trữ vật, dán lên.

Một nữ tu thấy thế cười nói: "Tiểu Linh Ngọc dán gì vậy? Chẳng lẽ đánh mất đồ?"

"Linh Ngọc mất đồ ư?"

"Mất cái gì vậy? Mọi người cùng nhau hỗ trợ tìm nàang một chút đi."

Đám tán tu gần đó náo nhiệt lên.

"Ta không mất cái gì cả, là Bích Huyết tông chúng ta muốn thông báo tuyển người." Linh Ngọc vừa nói, vừa dám tờ thông báo kia thật chĩnh chĩnh tề tề.

Nữ tu kia nở nụ cười: "Hóa ra là Bích Huyết tông tuyển người. . ." Nói tới đây, bỗng nhiên nàng kịp phản ứng, vội vàng tiến đến xem nội dung thông báo vừa dán lên tường kia, chỉ nhìn qua hai lần, lại vội vội vàng vàng chạy tới Thiên Cơ điện.

Cùng lúc đó, từng tán tu từ bốn phương tám hướng cũng chạy tới, loáng một cái, Nguyễn Linh Ngọc đã bị bọn họ ép ra ngoài.

"Bích Huyết tông tuyển người rồi!" Có người hưng phấn hô to một tiếng, một truyền mười, mười truyền trăm. Trong thời gian cực ngắn, toàn bộ phường thị sôi trào.

Giờ này khắc này, Hoa Từ đang ngồi nghiêm túc đằng sau một cái bàn, được đặt ở phía trước Thiên Cơ điện trong trụ sở, trước mặt nàng bày biện một quyển sách nhỏ. Hai người Y Y và Khổng Ngưu cũng có mặt, cả hai đang ngồi đằng sau hai chiếc bàn bên cạnh Hoa Từ, trên mặt bàn cũng có một cuốn sách nhỏ.

Trần Dục đứng bên cạnh, ngây ngô cười. Gã là người quản lý của phường thị, cũng là tu sĩ có tu vi cao nhất toàn bộ phường thị, đương nhiên sẽ là người đầu tiên được ghi tên vào trong sách.

Ngay hàng thứ nhất trên tờ giấy đầu tiên bên trong cuốn sách của Hoa Từ, chính là xuất thân lai lịch, danh tự tu vi, của gã.

Giờ phút này, gã đứng ở chỗ này, một mặt là hỗ trợ duy trì

trật tự, một mặt khác cũng bởi vì gã tương đối quen thuộc với đám tán tu ở nơi này, có thể giúp một tay phân biệt tin tức.

Mấy người chỉ chờ đợi trong chốc lát, đã có thể nhìn thấy từng tu sĩ từ phía phương thị tranh nhau chen lẫn chạy tới bên này.

Mà người thứ nhất chạy đến nơi đây, chính là nữ tu vừa nói chuyện cùng Linh Ngọc lúc nãy. Nàng vừa há mồm thở dốc vừa vội vàng đi tới trước bàn, khẩn cấp hỏi: "Báo danh ở chỗ này sao?"

Ngày xưa trước cửa Thiên Cơ Điện còn có thể giăng lưới bắt chim, nay bỗng nhiên trở nên náo nhiệt vô cùng, từng tán tu xếp thành đội ngũ ba hàng, Hoa Từ, Y Y và Khổng Ngưu bên kia phụ trách việc ghi danh, chính là ghi lại tin tức cơ bản của đám tán tu, bao gồm danh tính, lai lịch xuất thân, tu vi, thời gian tu hành dài ngắn, thiên phú cao, thấp vân vân. . .

Nhưng không phải ghi danh xong là có thể bá nhập vào Bích Huyết Tông ngay, nếu thế thì quá đơn giản, trước mắt làm những chuyện này chỉ là cơ sở đầu tiên để thống kê, cuối cùng trong những người này có ai có thể bá nhập vào Bích Huyết Tông, còn phải đợi Lục Diệp và Hoa Từ cùng thương thảo một phen, tìm ra những tán tu phù hợp nhất từ trong đám người kia.

Cho đến buổi đêm, đám tán tu xếp hàng phía trước Thiên Cơ Điện mới giải tán, tất cả đều đã ghi danh xong.

Lục Diệp ngồi trên bậc thang trước Thiên Cơ Điện, cầm một quyển sách nhỏ xem xét, bỗng nhiên nhíu mày: "Ai phụ trách ghi danh vậy?"

Chữ viết trên trang giấy xấu vô cùng, có rất nhiều chữ Lục Diệp phải cận thận nhìn kĩ mới có thể đọc được.

"Ta!" Một giọng nói buồn bực vang lên, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn qua, là Khổng Ngưu, bốn mắt nhìn nhau, gia hỏa này lộ ra nụ

cười ngây ngô với Lục Diệp.

Lục Diệp không nói nên lời.

Sau khi hẩn thu sổ lại, mới nói: "Mọi người đã vất vả cả ngày rồi, Hoa Từ Trần Dục lưu lại, những người khác về nghỉ đi."

Y Y, Nguyễn Linh Ngọc và Khổng Ngưu đã bận rộn cả ngày rồi đi trước, hai người đầu tiên trở về bản tông, Khổng Ngưu lại đến Luyện Công phòng, gia hỏa này thuộc loại rất chăm chỉ, trừ lúc ăn cơm và khi trở về bản tông, về cơ bản lúc bình thường gã đều ở trong Luyện Công phòng bên kia.

Trước kia lúc gã đi theo Hoa Từ ở Anh Sơn, không có điều kiện tốt để tu hành, nhưng đến Bích Huyết Tông bên này lại khác hẳn, chẳng những không thiếu tài nguyên tu hành, trong Luyện Công phòng còn có linh khí thiên địa cực kì nồng đậm, loại điều kiện này không phải Anh Sơn có thể so sánh được.

Khổng Ngưu vô cùng trân quý cơ hội này.

Trước Thiên Cơ Điện, Lục Diệp và Hoa Từ còn có Trần Dục đang tuyển chọn những tán tu có thể thu nhận vào tông môn. Trần Dục biết nhiều hơn một chút về những tán tu trong phường thị, tính cách nhân phẩm gì đó của những người kia, gã không dám nói mình có thể nắm rõ đám người ấy như lòng bàn tay, nhưng ít nhất cũng biết nhiều hơn Lục Diệp và Hoa Từ. Có Trần Dục hỗ trợ sàng lọc, không nghi ngờ gì nữa, bọn họ càng có thể đảm bảo chất lượng của nhóm đệ tử mới tốt hơn.

Phường thị bên kia có 432 tán tu thường trú, mà tổng cộng cả ba quyển sổ ghi danh cũng vừa vặn là 432 người. Nói cách khác, tất cả tán tu đều chạy tới ghi danh. Loại nhiệt tình này vượt quá dự kiến của Lục Diệp, hẩn vốn cho rằng lần này có một nửa tán tu đến đăng ký đã không tệ rồi.

Chương 367: Không Có Thiên Phú, Thì Chồng Chất Lên Bằng Linh Khí!!!

Ba người bận rộn một phen đến quá nửa đêm. Bước đầu lập ra danh sách một trăm người đầu tiên được nhận vào tông môn, về phần những người không được chọn, nếu bọn họ nguyện ý phụ thuộc thì cứ đi tới phụ thuộc, không bằng lòng cũng không miễn cưỡng, có điều căn cứ theo lòng nhiệt tình của nhóm tán tu ngày hôm nay, chỉ cần cho phép bọn họ phụ thuộc, bọn họ chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

Tại Linh Khê chiến trường, rất nhiều tán tu đều sẽ lựa chọn phụ thuộc vào một tông môn nào đó. Bằng cách này, bọn họ có thể sử dụng những công trình cơ sở của tông môn kia.

Ví dụ như có thể vào Luyện Công phòng tu hành hay dựng chỗ ở của mình ở bên trong trụ sở, hưởng thụ linh khí thiên địa nhờ Thiên Cơ Trụ gia trì của tông môn, ngược lại nếu tông môn gặp chuyện, những tán tu này cũng cần xuất lực, nghe theo điều lệnh.

Ví dụ như trụ sở tông môn bị tuyên chiến, những tán tu có chút phụ thuộc kia nhận được chiêu mộ đều phải tham chiến, nếu cự tuyệt, sẽ bị khai trừ.

Có thể nói những nhân viên ở mỗi trụ sở tông môn trong Linh Khê chiến trường đều bao hàm ba loại: một loại là đệ tử bản tông, một loại khác là tu sĩ minh tông đến đây lịch luyện, cuối cùng chính là tu sĩ tán tu phụ thuộc.

Sự khác nhau lớn nhất giữa đối tượng đầu tiên và hai đối

tượng sau đó chính là lương tháng do bản tông phân phát. Và như vậy, bọn họ cũng sẽ có càng nhiều tài nguyên tu hành hơn.

Có điều, đợt đầu tiên không trúng tuyển cũng không cần quá lo lắng, nếu Bích Huyết Tông đã mở rộng sơn môn, tất sẽ thu môn đồ rộng rãi, chắc chắn sau này sẽ còn tiếp tục thu nhận đệ tử, chỉ cần biểu hiện tốt, đều có cơ hội.

Trong đêm hôm ấy, Trần Dục đã dán danh sách một trăm người kia lên tường thông báo tại phường thị, ai có tên trong danh sách tự nhiên là vui vẻ vô hạn, ai không có cũng sẽ mất mát, nhưng được phụ thuộc vào Bích Huyết Tông bên này cũng là một lựa chọn không tồi. Bên cạnh đó, Trần Dục cũng cố ý để lộ tin tức, sau này Bích Huyết Tông vẫn sẽ tiếp tục thu nhận đệ tử, để chúng tán tu an tâm chờ đợi.

Lục Diệp trở về bản tông, thông báo tiến triển chiêu mộ đệ tử cho Thủy Uyên sư tỷ, đồng thời cũng nhận một ít linh thạch linh đan phân phối từ nòng.

Hôm sau, bên trong trụ sở Thiên Cơ Điện của Bích Huyết Tông, Lục Diệp và Hoa Từ đứng ở trên cao, phía dưới là một trăm vị tu sĩ xếp thành hàng ngũ, Trần Dục là người đứng đầu.

Dưới một trăm cặp mắt sáng rực trông lại, Lục Diệp cất cao giọng nói: "Kể từ hôm nay, chư vị chính là đệ tử ký danh của Bích Huyết Tông, không còn là tán tu không nơi nương tựa nữa. Hi vọng chư vị có thể cùng tông môn cùng tiến cùng lùi, chung hưởng vinh nhục. Hôm nay chúng ta lấy sư môn làm vinh, một ngày nào đó, sư môn sẽ lấy chúng ta làm vinh. Ta chờ ngày đó, chưởng giáo cũng đang chờ ngày đó. Ta tin rằng, chỉ cần mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, ngày đó tất nhiên sẽ đến!"

"Vâng!" Đám người phía dưới cùng kêu to.

Lục Diệp hài lòng gật đầu: " Gọi đến tên của ai thì người đó

tiến lên đây!"

Hoa Từ lấy ra bảng danh sách, cất giọng dễ nghe nói: "Trần Dục!"

"Có đệ tử !" Trần Dục lập tức tiến lên một bước.

Lục Diệp lấy ra một chiếc đại ấn, chính là đại ấn trấn thủ sứ, sau đó thỉnh Thiên Cơ, đóng xuống trên mu bàn tay của Trần Dục, lại từ bên cạnh lấy ra mấy khối linh thạch và mấy viên linh đan đưa cho gã. Đây là lương tháng của đệ tử ký danh, đêm qua Thủy Uyên đã phân phối cho hắn. Khoản này không nhiều, thậm chí còn không đủ cho hắn chi tiêu trong nửa tháng tu hành, nhưng đây là phúc lợi mà mỗi một tông môn đều có. Xong xuôi mọi chuyện, Lục Diệp lại động viên một câu: "Chăm chỉ tu hành nhé."

"Vâng." Trần Dục trình trọng tiếp nhận.

"Trương Hải."

" Có đệ tử!"

"Lưu Ngũ."

. . .

Từng người lần lượt được đọc lên, trên mu bàn tay của họ đều được Lục Diệp tự mình đóng lên đại ấn trấn thủ sứ, sau đó là phân phát lương tháng, ai nấy đều vui mừng hớn hở.

Lục Diệp nhìn qua một trăm người đang tụ tập trong đại điện, nổi lòng trăm mối ngổn ngang.

Về cơ bản trụ sở bên này đã thành hình, nhưng muốn chân chính phát triển lên, vẫn còn cả một chặng đường dài.

Bên cạnh đó, thực lực của những tán tu này không cao. Phía dưới Trần Dục, cũng chỉ có ít ỏi mấy người lục tầng cảnh, số

lượng ngũ tạng cảnh cũng không nhiều, mà thiên phú của đám tán tu này đều bình thường, không quá cao, hiệu suất tu hành có chút đáng lo.

Có điều, không có thiên phú, thì chồng chất lên bằng linh khí.

Hắn sẽ bố trí tất cả Tụ linh linh văn ở Luyện Công phòng bên kia, chỉ cần trụ sở có nồng độ linh khí tăng lên, chưa chắc hiệu suất tu hành của các đệ tử sẽ kém hơn những người khác.

Việc thu nhận một trăm đệ tử được hoàn thành rất nhanh, sau khi bọn họ rời đi, mấy trăm tán tu vẫn một mực chờ ở bên ngoài mới tràn vào trong đại điện.

Những tán tu này đều là những tán tu muốn nương tựa vào trụ sở Bích Huyết Tông, so với một trăm đệ tử kia, bọn họ sẽ không có lương bổng, đãi ngộ cũng kém hơn một chút.

Ví dụ Luyện Công phòng bên kia sẽ ưu tiên đệ tử bản tông sử dụng.

Lục Diệp ném nhóm tán tu lại cho Hoa Từ xử lý, một mình rời đại điện, tiến về Luyện Công phòng bố trí Tụ Linh linh văn.

Mãi cho đến lúc chạng vạng tối, Hoa Từ mới đưa tin tới, đám tán tu đã được sắp xếp thỏa đáng.

Lục Diệp vội vã chạy về Thiên Cơ Điện, Hoa Từ đang đợi bên trong.

"Bắt đầu đi."

Điều hắn muốn làm bây giờ, là tăng nồng độ linh khí thiên địa của trụ sở lên. Đây cũng là thu hoạch lớn nhất mà hắn và Hoa Từ thu hoạch được khi tham gia Linh Khê trấn thủ chiến.

Sở dĩ lúc hai người quay về vẫn chưa nâng cấp, chủ yếu là do

cân nhắc đến tình huống điều kiện tu hành bên này thay đổi thành tốt hơn, sẽ ảnh hưởng đến sự lựa chọn của những tán tu kia.

Và sự thật đã chứng minh là hẳn suy nghĩ quá nhiều, bây giờ toàn bộ tán tu trong phùng thị, hoặc trở thành đệ tử ký danh của Bích Huyết Tông, hoặc lựa chọn phụ thuộc vào Bích Huyết Tông, hết thảy đều không ngoại lệ.

Mà một khi tin tức bên này khuếch tán ra, khẳng định sẽ có càng nhiều tán tu chạy tới.

Chương 368: Mua Gia Trì!!!

Lượng linh khí cơ sở ở bên trong bất cứ một trụ sở tông môn nào đều nồng đậm hơn dã ngoại một phần, muốn tăng nồng độ linh khí lên, cần phải mua sắm Thiên Cơ Trụ gia trì.

Trước khi hai người tham gia Linh Khê Trấn Thủ Chiến, Lục Diệp đã hao tổn năm trăm công huân mua một đạo gia trì, dùng thứ này làm thẻ đánh bạc, tham gia Linh Khê Trấn Thủ Chiến, cho nên hiện giờ linh khí cơ sở của trụ sở bản tông nồng đậm hơn bên ngoài hai phần.

Hắn đã thử mua sắm thêm một đạo, nhưng không có công huân, cho nên tin tức phản hồi tới là cần một ngàn điểm công huân mới có thể mua sắm.

Lục Diệp mơ hồ cảm thấy, muốn linh khí thiên địa càng thêm nồng đậm, sẽ phải mua sắm thêm gia trì, và mỗi một lần mua thêm gia trì, lượng công huân tiêu phí sẽ tăng lên. Tứ sư huynh cũng từng nói như vậy.

Đến đây, Lục Diệp kiểm tra lại ấn ký của mình. Ở bên trong Linh Khê Trấn Thủ Chiến, hắn và Hoa Từ đã đoạt được tổng cộng 88 đạo gia trì, mỗi một đạo gia trì này đều là cái cơ bản nhất, trị giá năm trăm điểm công huân

Những gia trì này có thể hối đoái thành công huân, có điều bởi vì bản thân bọn chúng thuộc về loại hình tài sản tông môn, cho nên chỉ có thể hối đoái thành công huân tông môn, không thể trực tiếp hối đoái thành công huân cá nhân.

Giữa hai loại này có thể tiến hành phương thức chuyển hóa nhất định.

Ví dụ như: Lục Diệp có thể hiến công huân cá nhân của mình ra ngoài, chuyển hóa thành công huân tông môn của Bích Huyết Tông, gửi ở bên trong Thiên Cơ Trụ.

Sở dĩ tất cả các đại tông môn có nhiều công huân như vậy để đi mua sắm Thiên Cơ Trụ gia trì, chính vì bọn họ có một đám đệ tử cống hiến và tích góp lại.

Vậy mới nói, chuyện ở bên trong trụ sở, không phải dựa vào một người có thể giải quyết được, mà cần rất nhiều đệ tử cùng đồng tâm hiệp lực.

Lại ví dụ như: Lục Diệp làm trấn thủ sứ, gánh vác trách nhiệm trấn thủ trụ sở, cho nên mỗi tháng hẳn có thể lấy ra một phần công huân tông môn từ bên trong Thiên Cơ Trụ, làm lương tháng cho mình.

Hoa Từ là phó trấn thủ sứ, cũng có quyền lợi tương tự.

Về sau nếu đệ tử nào có biểu hiện xuất sắc, có cống hiến to lớn cho tông môn, sẽ được ban thưởng linh thạch linh đan, thậm chí còn có thể được ban thưởng trực tiếp một lượng công huân nhất định, những công huân đều này đến từ bên trong Thiên Cơ Trụ.

Mấy điều này đều là kiến thức cơ bản nhất, trước đó Lý Phách Tiên đã ghi lại trong ngọc giản giao cho Lục Diệp.

Bên trong Thiên Cơ Điện, Lục Diệp đưa tay đặt lên Thiên Cơ Trụ, tâm niệm vừa động, trực tiếp hồi đoái toàn bộ 88 đạo gia trì thành công huân tông môn, bên trong Thiên Cơ Trụ lập tức có thêm 44,000 điểm công huân tông môn.

Hắn không dùng những công huân này đi mua sắm gia trì trước, mà là dùng quyền hạn trấn thủ sứ của mình, chia công huân tháng này thành lương tháng cho mình và Hoa Từ.

Hoa Từ phát hiện ra, lập tức cúi đầu tự mình kiểm tra ấn ký, rồi bị dọa nhảy dựng lên: "Sao lại nhiều như vậy?"

Thoáng cái công huân cá nhân của nàng, đã tăng lên 4,400 điểm, là một phần của tổng công huân.

Lục Diệp bên này cũng như thế.

"Người không giết được bao nhiêu người bên trong Kỳ Hải, nhưng mà loại công huân này là thứ ai cũng khan hiếm, cứ cầm trước, nói không chừng lúc nào đó sẽ cần dùng tới."

"Nhưng cũng quá nhiều rồi, ta không cần nhiều như vậy."

"Sẽ có lúc dùng đến."

Nếu không phải tỉ lệ lương tháng không thể vượt qua một phần, Lục Diệp còn muốn phát nhiều hơn.

Những công huân này đều do hấn và Hoa Từ dốc sức làm ra ở bên trong Kỳ Hải, dù chia đều cũng không có vấn đề gì, chẳng qua hấn cân nhắc đến việc cần phải tăng nồng độ linh khí cho trụ sở tông môn cho nên mới để dành lại nhiều như vậy.

Lại nói, ở giai đoạn hiện tại, mấy ngàn điểm công huân cũng là một con số rất lớn, tạm thời đủ dùng rồi.

Tổng số 44.000 điểm công huân, sau khi khấu trừ lương tháng của hai người, chỉ còn lại có 35.200 điểm.

Lục Diệp đặt tay lên Thiên Cơ trụ, tâm niệm khê động, dùng công huân tông môn mua gia trì. Âm thanh "ca ca" truyền ra, tựa như bên trong Thiên Cơ trụ có thứ gì đó vừa bị thay đổi.

Tình huống giống lần trước.

Cùng lúc tông huân bớt đi một ngàn điểm, độ dày linh khí của trụ sở tăng lên một phần.

Lại tiếp tục tăng linh khí trụ sở lên một phần, công huân bị trừ đi 1.500 điểm.

Lần thứ ba tăng lên, công huân mất thêm hai ngàn điểm.

Mỗi một lần tăng lên, lượng công huân cần tiêu phí đều sẽ tăng thêm năm trăm điểm.

Đợi cho đến lúc công huân tông môn chỉ còn lại đúng 2700 điểm, Lục Diệp mới dừng động tác, không còn cách nào khác, không mua nổi nữa rồi, cần tới 6000 điểm mới có thể mua được đạo gia trì tiếp theo.

Bên trong Thiên Cơ trụ liên tục vang lên âm thanh răng rắc, bên trong cả Thiên Cơ trụ đã xảy ra biến đổi thật lớn.

Cùng lúc đó, trên bầu trời trụ sở cũng thay đổi bất ngờ, một vòng lốc xoáy linh khí có thể thấy được bằng mắt thường đã thành hình, dưới sự ảnh hưởng bởi lốc xoáy, thiên địa linh khí khổng lồ bắt đầu tràn vào bên trong trụ sở.

Nhóm tán tu và đệ tử ký danh đang thăm dò trụ sở đều kinh ngạc mà nhìn một màn này, nhưng chờ đến khi bọn họ cảm nhận được linh khí bốn phía đang lấy tốc độ cực nhanh tăng lên, tất cả đều hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Ngay tức khắc ai nấy đều phấn chấn hoan hỉ, vui mừng hớn hở.

Ước chừng một canh giờ sau, dị tượng lốc xoáy kia mới biến mất không thấy, mà lúc này độ dày thiên địa linh khí ở bên trong trụ sở Bích Huyết tông, đã có biến hóa thật lớn.

Tính cả một đạo gia trì Lục Diệp đã mua từ một tháng phía trước kia, hiện giờ Thiên Cơ trụ bên trong trụ sở Bích Huyết tông, đã có mười một đạo gia trì, nghĩa là linh khí bên trong trụ sở nhiều hơn gấp 2,2 lần dã ngoại!

Gia trì như vậy là cực kỳ khủng bố. Có thể nói tu hành trong hoàn cảnh này, hiệu suất sẽ cao hơn gấp đôi so với bên ngoài.

Cũng mãi cho đến lúc này, Lục Diệp mới được biết, sau khi trụ sở một tông môn bị công chiếm, bọn họ sẽ tổn thất thảm trọng đến mức nào. Trước kia hẳn cảm thấy kể cả khi trụ sở bị công chiếm, chỉ cần địa bàn vẫn còn, thì tổn thất sẽ không quá lớn, nhiều nhất chỉ là một chút phương tiện bị hủy mà thôi, khả năng còn có thể có đệ tử bị giết.

Chương 369: Ngựa Không Ăn Cỏ Đêm Không Béo!!!

Nhưng hiện giờ hẳn hiểu được, một khi trụ sở bị công chiếm, như vậy tất cả gia trì trên Thiên Cơ trụ đều sẽ bị cướp đi! Làm như vậy, có khả năng phân tích lũy của một thể hệ người, thậm chí là mấy thể hệ người đều sẽ không còn sót lại chút gì, tuyệt đối là đau đớn làm cho người ta khó có thể thừa nhận nổi!

Rốt cuộc hẳn cũng hiểu được vì sao Đồng Thúc Dạ lại phản bội Cửu Tinh tông, trụ sở bị Huyền môn công chiếm, gia trì trên Thiên Cơ trụ bị đoạt, Đồng Thúc Dạ chỉ là một tu sĩ thất tầng cảnh, làm sao có thể gánh vác được tội lỗi như vậy? Gã không phản bội Cửu Tinh tông, chỉ có một con đường chết.

Mỗi lần Linh Khê trấn thủ chiến đều là một lần cuồng hoan của các tông môn Cửu Châu. Bên trong sự kiện trọng đại như vậy, nếu vận khí của những tông môn khuyết thiếu công huân kia đủ tốt, bọn họ có thể tận tình đoạt lấy gia trì của tông môn khác.

Mượn Bích Huyết tông để nói, ở giai đoạn hiện tại, quả thực mấy chục ngàn điểm công huân chính là một con số khó có thể tưởng tượng nổi. Nếu không phải Lục Diệp và Hoa Từ có thu hoạch thật lớn trong Linh Khê trấn thủ chiến, căn bản không có khả năng mang đến mức độ gia tăng linh khí cho trụ sở nhiều như vậy, chỉ dựa vào môn hạ đệ tử hiến cho tích lũy, không biết muốn tới ngày tháng năm nào mới đạt được hiệu quả trước mắt.

Nhưng chỉ qua một lần Linh Khê trấn thủ chiến lại có thể làm linh khí trụ sở tăng lên hơn gấp đôi, hiển nhiên hai người Lục Diệp và Hoa Từ đã kiếm đầy bồn đầy bát.

Với bất cứ một tông môn nào, Linh Khê trấn thủ chiến đều là cơ hội dĩ tiểu bác đại (dùng phí tổn nhỏ, thông qua thủ đoạn mạo hiểm, đầu cơ để nhận được khoản tiền lớn), đương nhiên, cũng phải chuẩn bị tâm lý thừa nhận tổn thất tương ứng, một đạo gia trì trị giá năm trăm công huân không tính cái gì, trấn thủ sử và phó sử ngã xuống mới là tổn thất chân chính.

Nhưng dù như vậy, cũng không khiến các tông môn Cửu Châu mất đi lòng nhiệt tình tham dự vào sự kiện kiểu này.

Chỉ tiếc là chuyện tốt như vậy không thường có, cách ba năm mới có một lần Linh Khê trấn thủ chiến, Lục Diệp đánh giá, chừng ba năm sau hẳn đã sớm không còn ở lại Linh Khê chiến trường nữa.

"Đúng rồi." Lục Diệp lại nghĩ tới đến một chuyện, lập tức lấy ra Tức Quả Hạch từ trong túi trữ vật: "Có nên thử xem tác dụng của thứ này hay không?"

"Tức Quả Hạch của chúng ta có tác dụng gì?"

"Chỉ có thể nói là nó có trợ giúp với tu hành, tự người thử xem sẽ biết." Lục Diệp mang Tức Quả Hạch kia ra bên ngoài.

Hoa Từ tiếp nhận, thúc giục linh lực rót vào trong đó.

Trên mặt Lục Diệp lập tức hiện ra nụ cười không có ý tốt.

Một lát sau, Hoa bỗng nhiên Từ mở to mắt, trong miệng vừa thốt ra một tiếng, đồng thời nàng lập tức há to miệng thở dốc, trên trán tản ra một tầng mồ hôi tinh mịn, giống như đã gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ, nàng còn cúi đầu nhìn về phía bụng mình, xác định nó vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này mới thở phào một hơi.

"Không bị dọa sợ chứ?" Lục Diệp dờ khóc dờ cười, hẳn và Thủy Uyên đều thử qua Tức Quả Hạch này rồi, cũng không có

phản ứng lớn như vậy nha.

Hoa Từ đưa mắt nhìn hấn, trong mắt tràn đầy vẻ u oán, ghen hờn lâu mới nói: "Người trả ta năm mươi điểm công huân!"

"Người là phú bà giàu có đến vậy, để ý tới năm mươi điểm công huân làm gì?"

Hoa Từ oán hận trừng mắt nhìn Lục Diệp một cái, lập tức ném Tức Quả Hạch trả lại cho hấn. Cái hạt này là thứ tốt nhưng lại không thích hợp cho nàng sử dụng, nàng lập tức cất bước đi ra ngoài, đi đến cửa Thiên Cơ điện, bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại cười: "Về sau tốt nhất là người đừng bị thương."

Mặt Lục Diệp tối sầm: "Cái này không có ý nghĩa nha. . ."

Lục Diệp chờ Hoa Từ đi rồi, mới thu lại Tức Quả Hạch, và cúi đầu kiểm tra ấn ký chiến trường của mình.

【 Họ tên: Lục Diệp. 】

【 Thân phận: đệ tử Bích Huyết tông. 】

【 Tu vi: Tám mươi sáu khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: 5.352. 】

Có thể nói là, con số công huân kia nhìn thấy mà ghê người, ước chừng hơn năm nghìn điểm, chỉ tính riêng Địa Tâm Hỏa đã có thể mua được hơn hai mươi phần, đương nhiên, con số này cũng có liên quan tới chuyện hấn rút ra 4,400 điểm cống hiến làm lương tháng.

Nhưng kể cả khi không có phần lương tháng kia, hấn cũng có gần một ngàn điểm công huân.

Mà tất cả đều là điểm nhận được do giết người trong Kỳ hải, hễ chỉ có tu vi lục tầng cảnh đi tham gia Linh Khê trấn thủ chiến sẽ chiếm lợi cực lớn, tùy tiện giết một tu sĩ thất tầng cảnh đều có mười bốn điểm công huân nhập sổ sách.

Quả nhiên, ngựa không ăn cỏ đêm không béo, về sau chuyện tốt như vậy cần phải tham gia nhiều hơn mới được.

Tu vi biến hóa không lớn, chỉ mở được thêm hai khiếu so với trước khi tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, chủ yếu là vì hễ ở trong hoàn cảnh như vậy, linh lực toàn thân rất khó có thể duy trì được ở trạng thái viên mãn, và dưới tình huống không viên mãn, đương nhiên cũng không thể tu hành, tất cả những năng lượng nhận được do cắn nuốt đều bị hễ chuyển hóa thành linh lực dùng để khôi phục .

Nhưng cũng chẳng sao, trước mắt linh khí trụ sở đã nồng đậm hơn gấp đôi so với trước, khẳng định là hiệu suất tu hành cũng sẽ tăng lên thật lớn.

Hiện giờ có thể coi Lục Diệp chính là người tài đại khí thô, trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, hễ không cần phát sầu vì công huân nữa, tài nguyên tu hành sung túc, hễ trực tiếp tiến vào bên trong Thiên Cơ bảo khố, một hơi mua luôn mười phần Địa Tâm Hỏa, tiêu phí hai ngàn công huân.

Không phải không thể mua nhiều hơn, chỉ là trước mắt đã có Tức Quả Hạch, có thêm một nơi cần dùng công huân, hễ để lại một chút công huân dự phòng cũng không có hại.

Lục Diệp mang theo mười phần Địa Tâm Hỏa, thật kích động đi về phía Luyện Công phòng chuyên chúc của mình.

Trên đường hễ gặp phải không ít người, tất cả đều dừng lại hành lễ.

Có người gọi ngũ sư huynh, đây là đệ tử bản tông. Tuy Lý Bá Tiên là đệ tử Đan Tâm môn, nhưng ở Bích Huyết tông bên này vĩnh viễn đều có một vị trí dành cho gã, và gã xếp hạng thứ tư, đương nhiên Lục Diệp chính là người xếp hạng thứ năm, thứ sáu là Hoa Từ, thứ bảy là Khổng Ngưu, thứ tám là Y Y, thứ chín là Nguyễn Linh Ngọc, đằng sau còn chưa có xếp hạng.

Cũng có người chào hấn là Lục chính sứ, đây là tán tu phụ thuộc vào tông môn.

Rõ ràng là bên trong trụ sở đã náo nhiệt hơn rất nhiều, không giống lúc trước, ngay cả nửa người cũng không nhìn thấy.

Chương 370: Linh Văn Liên Kết!!!

Lục Diệp vào Luyện Công phòng chuyên chúc của mình, lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy ra từng phần Địa Tâm Hỏa, tùy ý để Thiên Phú thụ cắn nuốt sạch sẽ chúng nó.

Theo Địa Tâm Hỏa biến mất, từng mảnh lá cây trên Thiên Phú thụ bắt đầu bốc cháy lên, bình quân mỗi một phần Địa Tâm Hỏa có thể thiêu đốt một mảnh lá cây.

Đợi cho đến khi tất cả Địa Tâm Hỏa đều biến mất, trên Thiên Phú thụ đã nhiều hơn mười bốn mảnh lá cây bị thiêu đốt. Từ trước tới giờ chưa một lần nào, Lục Diệp làm một lần hành động mà châm được nhiều lá cây tới vậy. Trên thực tế, từ lúc bắt đầu kích hoạt Thiên Phú thụ đến giờ, hắn mới đạt được tổng cộng bốn đạo linh văn mà thôi.

Lục Diệp nhìn từng lá cây thiêu đốt kia, tâm trạng nóng như lửa, những thứ chịu tải trên mấy mảnh lá cây kia, đều là bảo bối cực kỳ quý trọng.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt kiên quyết nhìn về phía mảnh lá cây thứ năm.

Thật bất ngờ vì lần này lại không xuất hiện cảm giác quá khó chịu.

Rất nhanh sau đó, Lục Diệp đã mở to mắt, vẻ mặt đầy kỳ quái.

Tình huống không quá giống những gì hắn nghĩ, tuy trên mảnh lá cây thứ năm này cũng chịu tải một đạo linh văn, nhưng linh văn

này lại khác bốn loại mà hần đang nắm giữ, kể cả Phong Duệ, Ngự Thủ, hay là Tụ Linh, Huyết Nhiễm, đều chú trọng về một mặt nào đó, hoặc tiến công, hoặc phòng thủ, hoặc phụ trợ.

Nhưng đạo linh văn thứ năm lại là một loại linh văn cực kỳ đặc biệt. Nó không thể có tác dụng một mình, nói cách khác, kể cả khi Lục Diệp xây dựng nên nó, cũng không phát huy ra bất cứ tác dụng gì.

Nó là một loại linh văn có tính chất liên kết.

Nói đơn giản hơn một chút, nó có thể liên kết những loại linh văn khác biệt vào cùng một chỗ, tiện đó lại khiến cho những linh văn khác biệt kia đồng thời phát huy ra tác dụng.

Nếu nói nó là một loại linh văn, còn không bằng nói nó là một loại kỹ xảo.

Lục Diệp từng trông thấy loại kỹ xảo này rồi.

Trong Bàn Sơn đao có chín đạo linh văn, bảy đạo trong đó chỉ dùng để gia cố thân đao, hai đạo khác dùng để tăng lên sát thương cho Bàn Sơn đao. Giữa chín đạo linh văn này lại được dùng một loại kỹ xảo đặc thù để liên kết chúng nó lại với nhau, do đó tất cả linh văn đều hóa thành một chỉnh thể, đều có thể phát huy ra tác dụng của bản thân.

Trước kia hần còn cảm thấy rất hứng thú với loại thủ pháp xảo diệu này nhưng vẫn một mực không có thời gian đi nghiên cứu, hơn nữa lấy tạo nghệ trên linh văn chi đạo của hần, chỉ sợ dù có tử tế nghiên cứu cũng không nghiên cứu ra cái gì.

Mãi cho đến lúc này hần mới biết, ngoại trừ những linh văn có thể phát huy ra đủ loại tác dụng kia, còn có một loại linh văn có thể liên kết những thứ bất đồng vào với nhau.

Lục Diệp thoáng khôi phục một lát, lại bắt đầu kiểm tra mảnh

lá cây thứ sáu, không ngờ nó cũng là một loại linh văn kết nối, nhưng chịu tải khác biệt rất lớn so với mảnh lá cây thứ năm. Như vậy xem ra, những loại linh văn bất đồng cũng cần thủ pháp kết nối không giống nhau, cần dùng đến kỹ xảo khác biệt.

Mãi cho đến mảnh lá cây thứ bảy, Lục Diệp mới đạt được một đạo linh văn có thể phát huy tác dụng một mình.

Hắn lần lượt kiểm tra đi xuống, khi mệt mỏi lại khôi phục tu hành, dù sao tu hành ở trong này, hắn cũng không cần cố ý đi làm cái gì, dưới tác dụng của phễu nhỏ Tụ Linh, thiên địa linh khí vẫn không ngừng dung nhập vào trong cơ thể hắn, linh đan nuốt vào cũng được Thao Thiết Xan nghiền nát biến thành linh lực.

Có thể nói, chỉ cần hắn ngồi ở chỗ này, hoán đổi công pháp thành Thao Thiết Xan, sau đó xây dựng Tụ Linh linh văn trong linh khiếu của bản thân, thực lực có thể không ngừng tăng lên.

Đương nhiên, thời điểm cần đánh sâu vào vách ngăn linh khiếu vẫn cần hắn chủ động làm.

Lục Diệp kiểm tra đứt quãng như vậy, qua chừng hai ngày, hắn đã kiểm tra xong tất cả những mảnh lá cây bị thiêu đốt, tổng cộng có bốn loại linh văn mới, tất cả những thứ khác đều là linh văn loại kết nối.

Nhật Chiếu, đạo linh văn này là thứ kỳ quái nhất, sau khi xây dựng nên, nó có thể bộc phát ra hào quang mãnh liệt. . .

Lục Diệp đã thử một chút, và suýt chút nữa đã làm bản thân chói mắt đến mù.

Tác dụng của linh văn này khiến cho hắn nhớ tới La Kích xuất thân từ Vô Nhai đảo kia, gia hoả này từng thi triển ra một loại thuật pháp tên là Bạch Chúc. Thuật pháp kia không có uy năng gì, chỉ bộc phát ra một luồng ánh sáng cực mạnh.

Ở lần đầu Lục Diệp giao thủ cùng gã, đã ăn phải thiệt thòi.

Tác dụng của Nhật Chiếu cũng tương tự như thuật pháp Bạch Chức kia, nhưng bộc phát ra hào quang càng mạnh hơn.

Nếu bảo linh văn này hữu dụng, kỳ thực lại chẳng dùng được mấy lần, nếu nói nó vô dụng, kỳ thật vẫn có chỗ dùng được, có điều phải xem nên sử dụng như thế nào.

Cổ Bản, có hiệu quả gia cố, Lục Diệp so sánh nó với linh văn bên trong Bàn Sơn đao một chút, lại phát hiện linh văn gia cố thân đao kia có bảy tám phần tương tự Cổ Bản, hẳn là hai bên có cùng nguồn gốc. Tính chất của loại linh văn này có chút giống Ngự Thủ, nhưng tác dụng phát huy ra lại khác nhau.

Ngự Thủ linh văn có thể xây dựng nên một tấm chắn phòng hộ, ngăn cản thương tổn từ bên ngoài, trong khi Cổ Bản có thể gia trì lên vật phẩm khiến nó trở nên càng thêm chắc chắn.

Lục Diệp đã thử một chút trên người mình, kết quả vị trí máu thịt được gia trì lập tức mấp máy, trở nên càng thêm dày đặc, những di chứng để lại cũng rất rõ ràng. Sau khi loại linh văn này tiêu tán, đám máu thịt sinh ra biến hóa đều có cảm giác đau nhức.

Lục Diệp cho rằng, thứ này vốn không phải gia trì ở trên thân thể, mà nên gia trì ở trên linh khí.

Phong Hành, gia trì bản thân, khiến cho cả người trở nên nhẹ nhàng hơn, chạy nhanh hơn.

Lục Diệp biết có một loại linh phù tên là Phong Hành linh phù. Lúc trước khi lần đầu tiên hắn bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết, đã từng vận dụng hai tấm Phong Hành linh phù này. Coi như đã từng hưởng qua ngon ngọt cho nên sau đó, trong túi trữ vật của hắn luôn được chuẩn bị sẵn vài tấm Phong Hành linh phù.

Để lúc hắn đối mặt với địch nhân mạnh mẽ nào đó, nhắm bản

thân đánh không lại, vậy chỉ có thể chạy. Và những lúc như thế, có Phong Hành linh phù tuyệt đối sẽ giúp hắn chạy nhanh hơn.

Nhưng nói gì thì nói linh phù cũng là ngoại vật, trước mắt hắn đã có Phong Hành linh văn, những linh phù kia hoàn toàn có thể xử lý bỏ. Có thể nói đây là loại linh văn có giá trị nhất mà Lục Diệp đạt được trong lần này.

Chương 371: Quả Nhiên Linh Văn Sư Vô Cùng Đáng Sợ!

Trọng Áp, đạo linh văn này sẽ sinh ra một tầng trường trọng lực vô hình, khiến cho hết thảy những thứ nằm bên trong trường trọng lực ấy đều trở nên nặng nề. Lục Diệp cũng ném thử một chút. Ở bên trong phạm vi ảnh hưởng của Trọng Áp, hẳn có cảm giác tựa như trên lưng mình vừa đeo vật nặng mấy trăm cân.

Tuy lấy tu vi của hắn, vật nặng mấy trăm cân cũng không tính là gì, nhưng nếu đang giao chiến cùng địch nhân, bỗng nhiên có một loại gánh nặng như vậy gia trì ở trên người đối phương, chắc chắn sẽ quấy nhiễu tiết tấu chiến đấu của người nọ, chờ đến khi địch nhân điều chỉnh được, Trọng Áp lại biến mất không thấy, sẽ tạo thành lần quấy nhiễu thứ hai.

Nhật Chiêu, Cổ Bản, Phong Hành, Trọng Áp, cộng thêm cả Phong Duệ, Ngự Thủ, Tụ Linh và Huyết Nhiễm, trước mắt Lục Diệp đã nắm giữ tám đạo linh văn trực tiếp sử dụng được.

Vẫn như lúc trước, linh văn mới nắm giữ sẽ không trực tiếp tăng lên thực lực của và cảnh giới tu vi của hắn, nhưng nếu có thể vận dụng chúng ở thời cơ thích hợp, như vậy sức chiến đấu của hắn sẽ nhận được tăng lên thật lớn.

Lục Diệp dần dần cảm nhận được sự khủng bố của linh văn sư, bởi vì không giống những lưu phái khác, linh văn sư có thể thúc giục từng đạo linh văn trong chiến đấu. Tình huống này khiến phong cách chiến đấu của linh văn sư trở nên cực độ quỷ quyết đa biến, một khi không theo kịp tiết tấu chiến đấu của linh văn sư, địch nhân chắc chắn sẽ rơi vào tử vong từ từ, tử vong mãn tính.

Trước mắt hần mới nắm giữ tám đạo linh văn, vậy mà trong đầu đã có thể mô phỏng nên các loại phương thức chiến đấu với tổ hợp linh văn rồi, nếu là mười tám đạo, hai mươi tám đạo thậm chí là tám mươi đạo thì sao?

Quả nhiên linh văn sư vô cùng đáng sợ!

Lại nói, tất cả linh văn trong tay hần đều đến từ chính Thiên Phú thụ, là Thiên Phú thụ giao cho hần vốn liếng tùy tâm sở dục xây dựng linh văn. Và tình huống này cũng tồn tại một vấn đề không nhỏ.

Chỉ là... tám đạo linh văn mà bản thân hần đang nắm giữ, thậm chí là những linh văn kết nối kia, hần chỉ biết nó là như vậy nhưng lại không biết vì sao nó lại là như vậy. Hần có thể thúc giục, cũng biết sau khi thúc giục nó sẽ mang tới loại hiệu quả gì, nhưng những chuyện khác thì đốt đặc cán mai.

Nên đi bái phỏng Vân phu nhân một chút.

Lần trước khi Lục Diệp tới nơi ở của Vân phu nhân, Vân phu nhân còn dặn dò lúc nào hần rảnh nên thường xuyên qua chỗ bà, hần là bà xem trọng tiềm chất có thể trở thành linh văn sư của Lục Diệp, chẳng qua thời gian sau này, hần muốn tham gia Linh Khê trấn thủ chiến, đang gấp rút tăng lên tu vi, nên vẫn một mực không rảnh để đi qua.

Sau khi hần trở về lại châu đầu vào chỉnh đốn trụ sở, càng không có thời gian.

Lúc ấy, Lục Diệp cũng không biết rốt cuộc Vân phu nhân kia có thân phận gì, chỉ cảm thấy mối quan hệ giữa bà và chương giáo có chút mờ ám.

Việc đã xong, hần qua hỏi thăm Thủy Uyên sư tỷ, mới biết được một đoạn cảm tình có chút phức tạp gút mắt của hai người

bọn họ. Nói ngắn lại, chưởng giáo có điều xấu hổ với Vân phu nhân, mà Vân phu nhân cũng vì chuyện này mà không muốn gặp mặt chưởng giáo, chẳng qua tình cảm thời còn trẻ của hai người ấy quá mức sâu nặng, không có khả năng nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ), chấm dứt hết mọi chuyện đơn giản như vậy.

Cho nên Vân phu nhân mới có thể tới sống nhờ trên một tòa linh phong của bản tông Bích Huyết tông, ngày thường không lui tới cùng chưởng giáo, chỉ cô độc sống một mình. Thủy Uyên cũng thường xuyên qua nơi Vân phu nhân ở trò chuyện cùng bà.

Đơn giản mà nói, tình huống của hai người này thuộc về giai đoạn ở riêng, trong cảm tình đã có một tia tan vỡ nhưng lại luyện tiếu buông tay, chẳng qua đoạn thời gian ở riêng này có chút dài, phải dùng năm làm đơn vị. Theo Thủy Uyên nói, bọn họ đã duy trì loại trạng thái này được vài chục năm rồi.

Thủy Uyên cũng tỏ vẻ nàng cực kỳ tôn sùng Vân phu nhân, bởi vì Vân phu nhân là một vị linh văn sư rất giỏi, nếu xếp hạng tất cả những linh văn sư mạnh mẽ thuộc Cửu Châu kia, hẳn là Vân phu nhân có thể nằm trong hai mươi vị trí đầu, mà đó còn là tình huống của vài chục năm về trước.

Trong vài chục năm vừa qua, Vân phu nhân đều ẩn cư, cực ít đi ra bên ngoài, ngoại trừ thế hệ trước có quen biết cùng Vân phu nhân, gần như cả Cửu Châu đều quên đi một nữ tử từng kinh tài tuyệt đỉnh như vậy.

Hiện giờ Lục Diệp muốn học tập linh văn chi đạo, không thể nghi ngờ rằng đi bái phỏng Vân phu nhân là lựa chọn chính xác nhất.

Hắn rời khỏi Luyện Công phòng, thông qua Thiên Cơ điện quay về bản tông, tìm được Thủy Uyên sư tỷ đang nghiên cứu thực đơn mới.

"Đệ muốn đi bái phỏng Vân phu nhân?"

"Đúng vậy, ta muốn học Vân phu nhân một vài thứ trên phương diện linh văn."

"Làm như vậy cũng đúng, đệ có có linh văn sư truyền thừa, Vân phu nhân lại là chuyên gia trên linh văn chi đạo, để người chỉ điểm cho đệ là tốt nhất. Vậy đệ tới tìm ta làm gì? Muốn ta đưa đệ qua đó sao?"

"Thật ra thì không cần, khoảng cách không xa, tự ta đi là được, nhưng đăng môn bái phỏng, kiểu gì cũng không thể tay không đi qua. Ta đang nghĩ có phải nên mang theo một thứ gì đó hay không. . ."

Thủy Uyên hé miệng cười khê: "Nếu đệ muốn mang thứ gì đó qua, tốt nhất là tới Nguyệt hồ bên kia bắt mấy con Huyết Hồng Tồn đi. Vân phu nhân rất thích ăn chúng nó, chỉ là người ngại không tiện tự mình tới bắt thôi. Mỗi lần ta đều đi bắt chúng cho người. Còn nữa, tuyệt đối không được nhắc đến chuông giáo ở trước mặt Vân phu nhân, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Vào lúc Bích Huyết tông còn ở thời kỳ đỉnh cao, nơi này có tới mấy chục tòa linh phong, chiếm cứ diện tích cực lớn, nhưng vài chục năm gần đây nhân tài tàn lụi, ngay cả hộ tông đại trận cũng dần dần rút lui, cho nên tuy mấy chục tòa linh phong kia vẫn được coi là tài sản của Bích Huyết tông nhưng trên thực tế Bích Huyết tông đã không quản lý chúng nó từ lâu rồi. Trên từng tòa linh phong đó đều còn kiến trúc ngày xưa lưu lại, có thể thấy được sự huy hoàng ngày xưa của tông môn thông qua từng dãy kiến trúc hoang tàn đổ nát ấy.

Chương 372: Hồ Cũng Sinh Tịch Mịch Nha!

Hiện giờ cũng chỉ có khu vực trung tâm Thủ Chính phong của Bích Huyết tông là còn có nhân khí, và nơi Vân phu nhân ở lại chính là Minh Tâm phong.

Nguyệt hồ nằm ở giữa Thủ Chính phong và Thúy Trúc phong.

Lục Diệp được nhị sư tỷ chỉ điểm, đang muốn chạy tới Nguyệt hồ, bỗng nhiên Hồ Phách vui vẻ lao tới, cái đầu dụi dụi vào Lục Diệp, trong miệng a ô một tiếng.

Hồ cũng sinh tịch tịch nha!

Gần đây Lục Diệp bận rộn tới đầu óc choáng váng, Y Y cũng vô cùng bận rộn, nhưng Y Y không thường xuyên xuất hiện tại trụ sở, phần lớn thời gian nàng đều ở lại bản tông, bởi vì nàng đang học tập thuật pháp cùng chưởng giáo.

Chuyện này khiến Hồ Phách luôn luôn cảm thấy cô đơn.

Hiện giờ nó được coi như sủng thú của Lục Diệp, lại cùng nhau trải qua hoạn nạn trong một quãng thời gian dài như vậy, tự nhiên là nó vô cùng thân thiết với Lục Diệp. Lần này Hồ Phách vừa nghe được Lục Diệp nói chuyện cùng Thủy Uyên, đã biết đây là lúc bản thân lên sân khấu biểu diễn rồi.

Hồ Phách vốn là một con sủng thú, là rất có tự giác với cái gọi là nuôi binh nghìn ngày, dùng binh một lát.

Cũng không biết có liên quan tới chuyện hần và Hồ Phách có sủng khế ràng buộc hay không, nhưng hiện giờ Lục Diệp lại có thể

mơ hồ biết được suy nghĩ của nó, mặc dù không đạt đến trình độ có thể nghe hiểu bất cứ điều gì nó muốn truyền đạt giống Y Y, nhưng hẳn cũng biết được tám chín phần mười.

"Vậy cùng nhau đi thôi!" Lục Diệp vỗ vỗ cái đầu của nó, rồi xoay người leo lên lưng hổ.

Hổ Phách lập tức lên tinh thần, sau đó cũng Lục Diệp chạy về phía Nguyệt hồ bên kia.

Không bao lâu sau, một hồ nước hình bán nguyệt xuất hiện trong tầm nhìn, Lục Diệp đã tới nơi này, trước kia lúc Lý Bá Tiên còn ở trong Bích Huyết tông, ngẫu nhiên gã cũng dẫn hắn đến nơi đây câu cá.

Đối với chuyện này, Lục Diệp chẳng biết nên nhận xét kiểu gì, nếu muốn ăn cá, cứ trực tiếp đi xuống bắt vài con là được, cần gì phải câu với cả kéo cho mệt?

Nhưng Lý Bá Tiên lại nói, câu cá cũng có lạc thú.

Lần này Lý Bá Tiên không có mặt, đương nhiên Lục Diệp sẽ không lãng phí thời gian. Hắn trực tiếp cưỡi y phục, lặn xuống hồ nước, chưa được bao lâu đã bắt được mấy con Huyết Hồng Tồn to béo đầy đà.

Sau khi lên bờ, hắn mặc y phục lại, rồi cưỡi Hổ Phách một đường đi thẳng tới Minh Tâm phong.

Đợi cho đến đỉnh núi, hắn xoay người xuống khỏi lưng hổ, đứng phía trước nơi ở của Vân phu nhân, cung kính hành lễ: "Đệ tử Lục Diệp tiến đến bái phỏng."

"Tiến vào đi." Bên trong lập tức truyền đến giọng nói của Vân phu nhân.

Lục Diệp ném cho Hổ Phách một ánh mắt, kêu nó đợi ở chỗ

này chờ mình, lại cho nó ăn mấy viên linh đan, lúc này mới dẫn theo mấy con Huyết Hồng Tồn, cất bước đi vào.

Vẫn là gian phòng lần trước, Vân phu nhân đang im lặng bên bên trong, Lục Diệp hành lễ: "Ra mắt Vân phu nhân."

Vân phu nhân nhìn lễ vật trong tay hắn, lại cười nói: "Thủy Uyên nha đầu kia bảo người mang đến?"

"Nhị sư tỷ nói phu nhân thích ăn loại cá này, đệ tử cũng tùy ý bắt mấy con."

"Có tâm nha." Vân phu nhân phẩy tay, một nha hoàn có dáng vẻ thiếu nữ đi tới, mỉm cười với Lục Diệp, rồi tiếp nhận mấy con Huyết Hồng Tồn kia từ trong tay hắn.

Lục Diệp gật đầu ra hiệu, trong lòng hơi chút tò mò. Ở lần trước khi hắn tới đây, vẫn chưa gặp người tỳ nữ này. Như vậy xem ra, Vân phu nhân cũng không sống một mình, tốt xấu gì bên người bà vẫn còn có người hầu hạ.

Người tỳ nữ này mang tới cho người ta một loại cảm giác rất kỳ quái, thế nhưng nếu hỏi rốt cuộc là kỳ quái ở chỗ nào, Lục Diệp lại không thể nói rõ ra được.

"Ngồi đi." Vân phu nhân ngồi xuống, sau đó nói với Lục Diệp.

"Không dám, đệ tử đứng là được rồi."

Vân phu nhân cũng không miễn cưỡng hắn, lập tức hỏi: "Lần này người tới vì chuyện gì?"

"Đệ tử muốn học linh văn chi đạo cùng phu nhân."

"Có thể, chỉ cần không phải lão bất tử kia gọi người tới là được rồi." Vân phu nhân sáng khoái nhận lời,

Lão bất tử trong miệng bà, khẳng định là chưởng giáo, Lục

Diệp lập tức coi như không có nghe thấy cũng không dám hé răng.

"Lần trước người có nói với ta, mình biết xây dựng bốn đạo linh văn, nhưng ngoại trừ bốn đạo linh văn kia, người lại hoàn toàn không biết gì về những tri thức khác?"

"Đúng vậy."

Vân phu nhân hiểu rõ: "Xem ra đúng là người đã nhận được truyền thừa không trọn vẹn, hoặc là từng trải qua một loại nghi thức tựa như thể hồ quán đỉnh (được truyền thụ tri thức, nhận được dẫn dắt, dẫn tới triệt để tỉnh ngộ)."

Lần trước Vân phu nhân từng nói qua, có khả năng Lục Diệp đã nhận được truyền thừa không trọn vẹn.

Truyền thừa kia có trọn vẹn hay không thì Lục Diệp không biết, hần chỉ biết là Thiên Phú thụ kia cũng tượng tự như truyền thừa linh văn sư, nhưng không giống những gì người khác nghĩ, hần vốn không nhận được nó ở bên trong Linh Khê chiến trường, mà đã có được ngay khi bước vào thế giới này rồi.

Và đương nhiên chuyện này cũng không cần thiết phải mang ra tuyên dương khắp nơi.

"Người muốn học chút điều gì từ nơi này của ta?" Vân phu nhân hỏi.

"Nếu có thể, đệ tử muốn từ phần cơ sở nhất."

Vân phu nhân gật gật đầu: "Lựa chọn chính xác, đi theo ta."

Nói xong câu này, bà lập tức cất bước rời đi, Lục Diệp đi theo phía sau.

Không bao lâu sau, hai người dừng lại trước cửa một gian phòng, Vân phu nhân đẩy cửa bước vào.

Khác với gian phòng trước đó, nơi này rất lớn, hơn nữa trên vách tường bốn phía đều có rất nhiều đường rãnh, bên trong những đường rãnh này là rất nhiều những loại thư điển có độ dày không đồng nhất. Có vô số thư điển được lưu trữ ở chỗ này, sợ là có hơn một ngàn bản, bảo nơi này là một gian Đồ Thư quán (thư viện) nhỏ cũng không quá đáng.

Không chỉ như thế, trên vách tường kia còn có từng đạo linh văn dùng mắt thường cũng có thể thấy được, chúng cứ như những con cá bình thường đang bơi lội. Thật rõ ràng ở nơi này được bố trí pháp trận cực kỳ cao thâm.

Vân phu nhân tiện tay khua một cái, một quyển thư điển dày khoảng một ngón tay bay vào trong tay bà, bà đưa quyển sách ấy cho Lục Diệp: "Cứ xem xong quyển sách này trước đã."

Lục Diệp cung kính tiếp nhận, trong lòng thầm nói, đầu tiên đã phải tự học rồi.

Chương 373: Người Thường Xem Náo Nhiệt, Trong Nghề Trông Môn Đạo

Vân phu nhân rời đi, Lục Diệp nhìn trái nhìn phải một hồi, nơi này không có cái bàn, hắn đành lấy ra một cái bồ đoàn từ bên trong túi trữ vật của mình, sau đó khoanh chân ngồi lên nó, cúi đầu đọc thư điển trên tay.

Trên bìa không có chữ, hắn mở ra trang thứ nhất, một hàng chữ to đập vào mắt.

Sưu tầm cơ sở lý luận về linh văn.

Một bên còn có kí tên, Mộ Tiêu Dao.

Xem ra bản 《sưu tầm cơ sở lý luận về linh văn》 này được một gia hoả tên là Mộ Tiêu Dao ghi chép lại.

Lục Diệp lật thêm một tờ, ngưng mắt nhìn lại.

"Hỗn độn phân âm dương, âm dương hoá vạn vật, vạn vật trên thế gian đều có âm dương, linh văn chi đạo lấy âm dương làm cơ sở, cấu thành vô tận tổ hợp, diễn sinh vô hạn thần diệu. . ."

Thời gian trôi qua, Lục Diệp bắt đầu đọc từng chữ từng chữ một, rất nhanh đã đắm chìm vào trong đó.

Trên bản sưu tầm cơ sở lý luận về linh văn này không ghi lại bất cứ một loại linh văn đặc biệt thần kỳ nào. Vị Mộ Tiêu Dao kia dùng một loại phương thức nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, đào xới linh văn cơ sở lên để giảng dạy. Loại phương thức này cực kỳ

thích hợp với những sơ học giả (người mới bắt đầu học) như Lục Diệp.

Nếu là sơ học giả bình thường, chưa chắc đã có thể lĩnh ngộ được một chút tinh túy trong đó nhưng Lục Diệp lại khác. Tuy hẳn cũng là sơ học giả, nhưng tốt xấu gì cũng nắm giữ được một vài linh văn, coi như một loại trợ giúp khiến bản thân có thể nắm giữ các loại thông tin liên quan đến linh văn được dễ dàng hơn, kết quả là hẳn có thể hiểu biết càng thêm thấu triệt về những nội dung được trình bày trong quyển sách ấy.

Trong khi không chú ý, Lục Diệp đã đọc đến một tờ cuối cùng. Hẳn vẫn ngồi ở tại chỗ, một tay cầm sách, một tay chống cằm, rơi vào bên trong trầm tư.

"Xem xong rồi ư?" Bỗng nhiên giọng nói của Vân phu nhân vang lên bên tai.

Lục Diệp cả kinh, đang muốn đứng dậy, Vân phu nhân lại đưa tay đè xuống, ý bảo hẳn cứ yên tâm ngồi đi, sau đó bà chột ngồi xuống trước mặt Lục Diệp.

"Có cảm tưởng gì?" Vân phu nhân hỏi.

"Linh văn chi đạo thật bác đại tinh thâm, vượt qua những gì đệ tử đã tưởng tượng." Đây là lời nói thật, trước khi Lục Diệp được đọc quyển sách này, hẳn đã biết linh văn vô cùng phức tạp thâm ảo, lại không nghĩ tới nó sẽ phức tạp thâm ảo tới loại trình độ này.

Vân phu nhân mỉm cười: "Cho nên linh văn sư mới thừa thốt như vậy, muốn tiếp tục đi đến cao thâm trên con đường này, cũng không phải chỉ dựa vào nghị lực và quyết tâm là có thể, còn cần thiên phú, thậm chí là thiên phú rất cao! Cũng may người đã nhận được truyền thừa linh văn sư, phương diện thiên phú không thành vấn đề."

"Đệ tử sẽ cố gắng gấp bội." Lục Diệp nói xong lại thỉnh giáo: "Dựa theo những nội dung trong sách, hai đại yếu tố nhằm cấu tạo nên linh văn là hai loại Âm Dương cơ nguyên, tất cả linh văn đều có thể hóa giải thành số lượng Âm Dương nhị nguyên khác biệt, chẳng lẽ không có ngoại lệ?"

Vân phu nhân lắc đầu: "Không có ngoại lệ, ít nhất là ta còn chưa trông thấy ngoại lệ."

Lục Diệp không khỏi sinh lòng kính nể: "Người có thể phát hiện Âm Dương nhị nguyên này rất giỏi."

Dựa theo những nội dung được ghi lại bên trong cuốn Sưu tầm cơ sở lý luận về linh văn kia, hỗn độn sinh âm dương, âm dương hoá vạn vật, cho nên con người hoặc sự vật trên đời này đều được chia thành thuần âm dương, mà linh văn lại do âm dương hội tụ lại mà thành.

Có hai loại nền tảng nhằm xây dựng nên linh văn, một loại là Âm nguyên, một loại là Dương nguyên, trong đó Âm nguyên là một loại đồ án rất đơn giản, thoát nhìn như giống như là ký tự bị nén lại, mà Dương nguyên, tuy cũng là loại đồ án này nhưng nó ngược lại với Âm nguyên.

Thông qua các loại phương thức khác biệt sắp xếp tổ hợp Âm Dương nhị nguyên, đã hình thành nên từng đạo linh văn có tính chất khác biệt, nếu trong đó sinh ra bất cứ sai lầm nào, linh văn đều không thể thành hình, càng đừng nói tới chuyện phát huy tác dụng.

Dựa theo những gì Lục Diệp hiểu được, quá trình dùng Âm Dương nhị nguyên xây dựng nên linh văn, thật giống như đang dùng hai loại hình xếp gỗ khác biệt, chôn chặt, kết nối với nhau nhằm xây dựng nên từng gian phòng ở với tạo hình khác biệt.

Và phải làm như thế nào mới có thể vững vàng xây dựng nên

phòng ở, sau đó phát huy ra tác dụng của nó. Đó chính là điều mà linh văn sư cần làm.

Đây cũng không phải chuyện đơn giản, phải biết rằng mỗi một đạo linh văn ít nhất cũng bao hàm tới mấy trăm cơ nguyên, khó có thể tưởng tượng nổi mấy trăm cơ nguyên này có thể hình thành nên bao nhiêu loại sắp xếp tổ hợp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Lục Diệp lại nói linh văn chỉ đạo bác đại tinh thâm.

Lúc này, hắn lại đi hồi tưởng về từng đạo linh văn mà bản thân đã xây dựng nên kia, lại phát hiện quả nhiên mỗi một đạo linh văn ấy đều được sắp xếp tổ hợp hình thành từ Âm Dương nhị nguyên.

Trước kia hắn không có chú ý tới điểm này, chỉ cảm thấy cấu tạo bên trong linh văn ấy chột liếc mắt một cái nhìn qua là có thể hiểu rõ, dường như không chênh lệch nhau là mấy.

Nhưng tới hiện tại hắn mới biết, đúng là cấu tạo bên trong từng đạo linh văn kia khác xa nhau một trời một vực.

Đây gọi là người thường xem náo nhiệt, trong nghề trông môn đạo (cách thức, nguyên lý).

Người không hiểu linh văn đương nhiên không thể nhìn ra những phần cấu tạo khác nhau bên trong mấy loại linh văn bất đồng đó.

"Người phát hiện ra Âm Dương nhị nguyên thật là giỏi, nhưng những linh văn sư sáng tạo ra các loại linh văn bất đồng này lại càng thêm giỏi. Có lẽ mỗi một đạo linh văn có tác dụng thực tế, đều là thành quả mà một thế hệ người hoặc là mấy thế hệ người đều siêng năng theo đuổi. Phỏng chừng trước khi sáng tạo ra những loại linh văn này, có lẽ bọn họ đã thất bại tới cả trăm vạn

lần, hơn một ngàn vạn lần, thậm chí càng nhiều hơn."

Lục Diệp đồng ý gật gật đầu.

Và con số này cũng không khoa trương.

"Nhưng cũng vì có nhóm linh văn sư tiền bối trả giá, nên hiện giờ đám hậu nhân chúng ta mới có được nhiều linh văn có thể sử dụng như vậy." Vân phu nhân nhìn Lục Diệp: "Linh văn sư xuất sắc chân chính, là có thể sửa cũ thành mới, mà không phải gặm trên vốn ban đầu do nhóm tiền bối để lại. Nếu tất cả mọi người đều như thế, thì sớm muộn gì linh văn chi đạo cũng sẽ xuống dốc. Ta hi vọng một ngày kia người có thể tự mình cống hiến cho linh văn chi đạo."

"Đệ tử nhất định sẽ cố gắng."

Chương 374: Ta Không Cướp Nữ Nhân Với Huynh Đâu...

Vân phu nhân gật đầu: "Lúc này, coi như người đã có chút hiểu biết về linh văn cơ sở, như vậy hiện tại có thể bắt đầu luyện tập rồi."

Ở thời điểm bà nói chuyện, chột ngón trở tay phải từ từ nâng lên, sau đó một chút ánh sáng nhạt lóe lên phía trên đầu ngón tay: "Có thể nhìn thấy cái gì?"

Lục Diệp vận đủ thị lực nhìn lại, một lát sau mới chần chờ nói: "Một cái Âm nguyên?"

"Hiện giờ thì sao?"

"Một cái Dương nguyên?"

"Nhãn lực còn tạm, linh văn sư cần phải có nhãn lực xuất sắc, đồng thời cũng cần có khả năng khống chế linh lực của bản thân cực kỳ chuẩn xác. Nếu không làm được điểm này thì không thể trở thành linh văn sư. Giờ để cho ta xem bản lĩnh của người đi, làm hết như ta vừa xây dựng Âm nguyên và Dương nguyên đó."

"Vâng!"

Lục Diệp ngồi nghiêm chỉnh, nâng lên một ngón tay, thúc giục linh lực thử xây dựng một cái Âm nguyên trên ngón tay.

Xem động tác của Vân phu nhân làm cử trọng nhược khinh (năng lực mạnh nên có thể thoải mái hoàn thành những công việc nặng nề, khó giải quyết), nhưng khi chân chính bắt đầu làm, Lục Diệp mới phát hiện việc này không quá đơn giản, cũng may hẳn

vốn có kinh nghiệm xây dựng linh văn rất nhiều lần, dù trước kia chưa hiểu rõ hết về linh văn, nhưng kinh nghiệm vẫn luôn là kinh nghiệm.

Lục Diệp hao phí thời gian một nén nhang, đã xây dựng nên một cái Âm nguyên từ linh lực, xuất hiện trên tại ngón tay.

Hắn khẽ nhú mày, bởi vì Âm nguyên này quá lớn. Thứ mà Vân phu nhân xây dựng nên nhỏ tới mức gần như không nhìn thấy, cần phải vận đủ thị lực mới có thể miễn cưỡng thấy rõ. Nhưng cái mà Lục Diệp vừa xây dựng nên, lại có kích cỡ bằng móng tay, lại còn không thể duy trì ổn định. Theo linh lực phun ra, Âm nguyên kia bỗng nhiên tán loạn, trước sau duy trì không đến hai hơi thở.

Một cái Âm nguyên lớn như vậy là không thể xây dựng thành linh văn. Một đạo linh văn có thể bao hàm tới mấy trăm cơ nguyên, và mấy trăm cơ nguyên lớn như vậy, một khi tổ hợp sắp xếp cùng nhau, khẳng định sẽ hình thành nên linh văn lớn vô cùng, ở trong chiến đấu tu sĩ khó có thể thừa nhận nổi lượng tiêu hao như vậy, đó là chưa kể tính ổn định của nó không đủ.

Vân phu nhân mỉm cười nói: "Rất không tệ. Phải biết rằng ở lần đầu tiên ta luyện tập, cần phải mất hai ngày mới đạt tới loại trình độ như người, xem ra truyền thừa linh văn sư kia vẫn rất hữu dụng. Hơn nữa linh lực của người cũng đủ tinh thuần, khiến cho thao tác khống chế trở nên càng thêm đơn giản. Đây là ưu thế của người, thử xây dựng thêm một cái Dương nguyên đi."

Lục Diệp lên tiếng đáp lời, lại bắt đầu thử xây dựng Dương nguyên.

Từng có một lần kinh nghiệm, lần này mọi chuyện trở nên đơn giản hơn không ít, nhưng vẫn không giải quyết được khuyết điểm hình thể quá lớn, tính ổn định không đủ.

Vân phu nhân lại cực kỳ khen ngợi: "Tiến bộ rất nhanh, đã học

được cách xây dựng Âm Dương nhị nguyên, như vậy phần còn lại chính là luyện tập. Tới khi nào người có thể thoải mái chuyển hoá Âm Dương nhị nguyên, đồng thời khiến cho chúng nó đủ ổn định, lại thu nhỏ chúng nó thành kích cỡ hạt gạo, là có thể tiến hành bước tiếp theo."

Nói xong câu này, bà lại vẫy tay một cái, từ bốn phương tám hướng bay tới hơn mười quyển sách, sau đó bà đưa những cuốn sách đó độ dày không đồng nhất này cho Lục Diệp: "Mang về nhìn xem đi. Trên những cuốn này đều giảng giải về linh văn cơ sở, khi nào đạt được những yêu cầu mà ta mới nó lại tới tìm ta."

Lục Diệp đứng dậy, cung kính nói: "Vâng, sau khi đệ tử trở về chắc chắn sẽ chăm chỉ luyện tập."

Rất nhanh sau đó, Lục Diệp đã rời khỏi nơi ở của Vân phu nhân, và quay đầu lại thi lễ.

Hồ Phách vẫn một mực chờ ở bên ngoài, vội vàng vui vẻ chạy tới, Lục Diệp xoay người leo lên lưng hổ, đi về hướng Thủ Chính phong.

Vân phu nhân đứng là một vị lão sư giỏi, tính cách lại dịu dàng. Vì sao chưởng giáo lại nhẫn tâm để cho bà ấy sống một mình ở Minh Tâm phong chứ? Kể cả khi người đã phạm vào điều sai lầm gì đó, thì đi thừa nhận sai lầm là được mà. Ừm, đúng là cột sống của chưởng giáo hơi bị thẳng quá mức rồi.

Lục Diệp quay về Thủ Chính phong, chào hỏi Thủy Uyên sư tỷ một tiếng, rồi nhanh chóng quay lại bên trong trụ sở.

Trụ sở không có náo nhiệt như trong tưởng tượng, chủ yếu là hiện giờ hoàn cảnh tu hành bỗng trở nên tốt như vậy, nên dù là đệ tử mới nhập môn vào bản tông, hay những tán tu kia, đều đang cố gắng tu hành.

Thân là một tu sĩ, thực lực bản thân mới là căn bản, nếu không có giác ngộ như vậy, căn bản là không đi được xa trên con đường tu hành.

Đầu tiên, Lục Diệp tìm được một vị sư đệ bị giữ lại thủ ở Thiên Cơ điện, sau đó từ phía gã biết được gần đây trụ sở không có chuyện gì xảy ra, nên hắn lập tức chạy tới Luyện Công phòng bên kia.

Hiện giờ bên trong Luyện Công phòng đã rơi vào tình trạng kín người hết chỗ, kể cả khi nơi này có tới mấy trăm phòng, cũng không đủ cho mọi người sử dụng, vẫn còn người ở bên ngoài đang xếp hàng chờ. Lại nói, ở bên ngoài cũng có thể tu hành, chỉ là không có Tụ Linh Trận bên trong Luyện Công phòng gia trì, hiệu suất sẽ thấp hơn một chút.

Nhưng loại tình huống này sẽ chậm rãi được cải thiện, bởi vì tài nguyên tu hành trong tay mọi người là có hạn, chờ đến lúc lương tháng vừa phát lúc trước bị dùng xong rồi, áp lực của Luyện Công phòng bên này phải sẽ được giảm bớt thôi.

Lục Diệp không vào Luyện Công phòng chuyên chúc của mình, mà là thoáng phân biệt một chút, sau đó đi tới bên ngoài một gian Luyện Công phòng, trực tiếp vận dụng quyền hạn trấn thủ sứ, mở cửa phòng ra.

một thiếu nữ đang tu hành bên trong bị dọa nhảy dựng: "Ngũ sư huynh, ta làm sai chuyện gì sao?" Ngay sau đó, dường như nàng nhớ tới cái gì, hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm xuống: "Ta không bao giờ đi quấy rối lục sư tỷ, ta không muốn cướp nữ nhân với huynh đâu, đừng đánh ta!"

"Hả?"

Dường như hắn vừa nghe được cái gì thật là ghê gớm?

Một lát sau, Lục Diệp lưu lại một đạo Tụ Linh linh văn bao trùm một mặt vách tường bên trong Luyện Công phòng này, tiếp đó xoay người đi ra ngoài, bỏ lại đằng sau một thiếu nữ với đôi mắt đã mất đi tiêu cự (dạng như ngớ người, dại ra).

Chương 375: Tu Vi Tăng Lên Quá Nhanh, Không Nhất Định Sẽ Là Chuyện Tốt!!!

Có nhiều Luyện Công phòng như vậy, ngay trong lúc này Lục Diệp không thể bố trí Tụ Linh linh văn cho tất cả Luyện Công phòng được, chỉ có thể chờ khi nào hần rảnh sẽ bố trí một chút thôi.

Mục tiêu ban đầu là bố trí một đạo Tụ Linh linh văn cho mỗi một gian Luyện Công phòng, sau đó lại chậm rãi gia tăng thành hai đạo, ba đạo...

Lục Diệp bố trí xong mấy gian Luyện Công phòng, mới tiến vào Luyện Công phòng chuyên chú của mình, dùng linh lực còn lại không nhiều lắm trong cơ thể xây dựng nên một đồng phểu nhỏ trong linh khiếu, tiếp đó lại hoán đổi công pháp Thao Thiết Xan, còn không quên ném vào trong miệng mình hai viên Uẩn Linh đan.

Xong xuôi mọi việc, hần bắt đầu vừa tu hành vừa đọc và nghiên cứu mấy cuốn thư điển mang về từ chỗ Vân phu nhân bên kia, còn thường xuyên xây dựng Âm nguyên và Dương nguyên ở trên đầu ngón tay của mình, tăng cường luyện tập.

Linh lực bị tiêu hao đang nhanh chóng khôi phục, từ sau khi linh lực trong trụ sở trở nên nồng đậm, không cần biết là khôi phục hay là tu hành, hiệu suất đều tăng lên gấp đôi trước kia.

Lục Diệp cảm thấy nếu hần có thể toàn tâm toàn ý tu hành, không cần tới hai mươi ngày cũng có thể tấn chức thất tăng cảnh.

Nhưng tu vi tăng lên quá nhanh, không nhất định sẽ là chuyện tốt.

Lúc trước Lý Bá Tiên đã dặn dò hần, phải chú ý lắng đọng lại, cùng lúc với tăng lên tu vi, cũng phải tăng lên toàn bộ phương diện khác của bản thân. Nếu không chỉ chăm chăm tăng lên cảnh giới, nhưng không có thực lực tương ứng là không được.

Lục Diệp cũng không quá lo lắng về chuyện này, chẳng qua hiện giờ hần muốn học tập linh văn chi đạo, mà xây dựng Âm Dương nhị nguyên cũng cần tiêu hao linh lực, ngẫu nhiên còn muốn qua Luyện Công phòng khác bố trí Tụ Linh linh văn, mới khiến tốc độ tu hành của hần bị kéo dài ra.

Từng cuốn từng cuốn sách lần lượt được đọc xong, Lục Diệp điên cuồng hấp thu tri thức trong sách, khiến cho quá trình xây dựng Âm Dương nhị nguyên trở nên càng thêm đơn giản thoải mái, nhưng vẫn còn chút chênh lệch so với yêu cầu chuyển hoá tự nhiên của Vân phu nhân.

Một ngày sau, Lục Diệp có chút mỗi một buồng quyển sách trên tay xuống, lười biếng đuổi cái thất lưng.

Mặc dù học tập linh văn chi đạo rất thú vị nhưng kéo dài thời gian quá lâu không khỏi có chút buồn tẻ.

Lục Diệp nghĩ nghĩ, lập tức lấy ra Tức Quả Hạch từ trong túi trữ vật, đang muốn thúc giục linh lực, lại nhanh chóng lấy Bàn Sơn đao ra, nắm trên tay.

Hần phải thử một chút, xem có thể mang Bàn Sơn đao cùng tiến vào bên trong Thận cảnh hay không? Lần trước hần vào mà không mang đao, gần như năm mươi điểm công huân đã bị uổng phí, tiếc đến nhỏ máu.

Lục Diệp thúc giục linh lực, ý thức lại tiến nhập vào gian

phòng nhỏ kỳ lạ kia. Hắn vội vàng cúi đầu kiểm tra, lại phát hiện Bàn Sơn đao vẫn đang ở trên tay mình, trong lòng xác định được, chuyện này ổn rồi.

Hắn từng có kinh nghiệm lúc trước, nên lần này trực tiếp đi đến phía trước cánh cửa duy nhất trong phòng kia, nâng tay đẩy cửa.

Trên cánh cửa vẫn xuất hiện một hàng chữ viết vận vẹo như bình thường, nội dung là muốn vào Thận cảnh, cần tiêu hao năm mươi điểm công huân.

Hiện giờ Lục Diệp đã là người tài đại khí thô rồi, mí mắt chẳng buồn chớp lấy một cái đã đẩy cánh cửa ra. Ấn ký hơi hơi nóng lên, năm mươi điểm công huân bị khấu trừ.

Đằng sau cánh cửa là một mảnh sương mù, tầm nhìn chỉ có thể trông thấy cảnh vật trong phạm vi mười trượng xung quanh, sương mù kia liên tục quay cuồng phun ra, hình như đang chất chứa những tồn tại vô cùng hung hiểm trong đó.

Lục Diệp quay đầu nhìn lại nhưng không nhìn thấy bất cứ dấu vết gì của cánh cửa đằng sau, dường như không gian nhỏ lúc trước chỉ là một nơi trung chuyển mà thôi.

Tiếng vang kỳ dị từ trong sương mù phía trước truyền đến, mơ hồ còn có động tĩnh của thứ gì đang bò thật nhanh tới đây.

Hai chân Lục Diệp lập tức mở rộng ra, hơi hơi hạ thấp thân mình, nâng tay đặt tại chuôi Bàn Sơn đao!

Sương mù phía trước vẫn đang cuộn cuộn phun ra, giống như có thứ gì đang muốn phá tan nó, lao ra ngoài.

Đến rồi!

Lục Diệp ngằm thúc giục linh lực. Ngay sau đó, một thứ có

hình thù kỳ lạ từ bên trong sương mù nhảy lên cao cao, bổ nhào về phía hắn.

Thoạt nhìn cái thứ đang đánh tới kia rất giống một con bộ ngựa, bốn chân phía sau di động, tốc độ cực nhanh, hai chi trước y chang hai thanh khảm đao, lóe ra hàn quang sắc bén.

Đây là một con bộ ngựa có hình thể ngang hàng với Lục Diệp, toàn thân có màu xanh pha đen, đôi cánh sau lưng vỗ vỗ, khiến cho nó có khả năng trượt trên không trung.

Lục Diệp chưa bao giờ được nhìn thấy một con bộ ngựa lớn như vậy. Lần trước khi hắn tiến vào địa phương quỷ quái này, đã bị nó dọa cho nhảy dựng lên, hơn nữa trong tay còn không có vũ khí, cuối cùng chẳng thể kiên trì ở trong này được quá lâu.

Khi bộ ngựa lao thẳng về phía này, hai giác quan bên mép của nó cũng đang không ngừng đóng mở, răng nanh dạng răng cưa bén nhọn lại sắc lẹm, nếu bị thứ này cắn một cái, khẳng định không có kết cục gì hay.

Khoảng cách song phương nhanh chóng bị thu hẹp lại, hai thanh đường đao từ hai bên trái phải chém thẳng về phía Lục Diệp, cắt xoẹt vào giữa, tựa như muốn chém đầu hắn xuống.

Một kích như vậy cũng tương đương với một kích toàn lực bùng nổ của lục tầng cảnh binh tu. Lục Diệp mơ hồ cảm thấy, công kích của nó có liên quan tới thực lực hắn. Bởi vì hắn chính là lục tầng cảnh.

Ngay khi đường đao đánh tới, Lục Diệp đã hạ thấp người trượt xuống dưới thân con bộ ngựa kia, Bàn Sơn đao trong tay chém ra một đạo ánh đao.

Trùng huyết màu xanh biếc vấy ra, nội tạng rơi xuống. “Phù phù” một tiếng. Con bộ ngựa với khí thể hung hăng đang lao đến

kia đã ngã xuống phía sau Lục Diệp, cả thân mình gần như bị một đao chém thành hai nửa.

Trước mắt, đây là sát thương gây ra do một đao sau khi được gia trì Phong Duệ của Lục Diệp, nếu tu sĩ đồng cảnh giới, bị chém trúng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng còn không chờ hẳn ổn định thân hình, từ hai bên trong sương mù lại truyền ra động tĩnh bờ sát. Ngay sau đó, hai con bộ ngựa giết ra từ tầng sương mù trước mặt, gần như chúng đồng thời đánh tới Lục Diệp.

Chương 376: Cảm Giác Từ Vong Cực Kỳ Chân Thật!!!

Lục Diệp cố ý muốn thử xem uy năng của linh văn mới, bỗng nhiên phía trên hai chân xuất hiện hào quang, Phong Hành gia trì, khiến cho tốc độ xoay mình di chuyển, né tránh tăng lên. Hắn lập tức lên đến trước mặt một con bộ ngựa, nâng đao chém xuống, một đao này chặt bỏ sự ngăn cản của đường đao trên tay đối phương, chặt nát đầu.

Lúc này, con thứ hai đã đánh tới. Lục Diệp lập tức xoay người, bổ ra một đao, vừa lúc bị con bộ ngựa này dùng đường đao đón đỡ.

Trọng Áp linh văn vô thanh vô tức được gia trì lên Bàn Sơn đao. Vốn dĩ trên phương diện lực lượng, con bộ ngựa kia đã có chút không địch lại, lúc này lập tức bị chèn ép khiến thân mình lảo đảo.

Lục Diệp thuận thế đâm thẳng một đao, hơn phân nửa thân Bàn Sơn đao đều đâm vào giác quan trong miệng bộ ngựa, khi rút đao, con bộ ngựa kia còn vặn vẹo nhúc nhích trên mặt đất một hồi, từ trong miệng truyền đến tiếng vang tê tê.

Lục Diệp thở hào hển, bên trong sương mù lại có động tĩnh truyền ra. Rất nhanh, ba con bộ ngựa từ ba phương hướng khác biệt xông tới. . .

Chiến đấu đã bắt đầu thì không thể dừng lại, Lục Diệp cần phải ứng phó với những bộ ngựa, bắt đầu từ một con, và sau mỗi lần hắn chiến thắng, lần tiếp theo đều sẽ có thêm một con khác.

Hết thấy những thứ xuất hiện tại nơi này đều vô cùng chân thật, ở thời điểm Lục Diệp chém giết những con bộ ngựa kia, hẳn có thể ngửi được mùi gay mũi xuất phát từ máu tươi của chúng nó, những giọt máu kia rơi trên người, cũng có xúc cảm cực kỳ chân thật, thậm chí cả chuyện hẳn bị thương, cũng sẽ có máu tươi màu đỏ sẫm chảy ra.

Lục Diệp không biết rốt cuộc Thận cảnh được liên kết với Tứ Quả Hạch của hẳn là nơi nào, nhưng hết thấy mọi thứ ở trong này đều giống hệt bên ngoài.

Điểm khác nhau duy nhất đó là sau khi chết trận ở trong này, sẽ không thật sự tử vong ở bên ngoài, hơn nữa thi thể những con bộ ngựa đã bị hẳn chém giết sẽ biến mất không thấy ở trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Hình như nơi này chính là một địa phương chuyên môn dành cho tu sĩ đến rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của bản thân.

Lúc ấy hẳn có cho Thủy Uyên thử một chút, Thủy Uyên cũng nói như vậy.

Với Lục Diệp, điều hẳn vẫn luôn thiết tha mơ ước chính là có thể sở hữu một hoàn cảnh cho phép bản thân rèn luyện kỹ xảo chiến đấu. Bởi vì tu vi của hẳn tăng lên quá nhanh, thời gian tu hành quá ngắn, khiến cho hẳn không có nhiều kinh nghiệm giao thủ cùng tu sĩ khác. Dù lúc trước, hẳn là một đường giết đến đây, nhưng quãng thời gian đó cũng không bù lại được khuyết điểm trên phương diện này.

Nhưng có Thận cảnh trong tay lại khác, tuy đối thủ ở nơi này là bộ ngựa, không phải tu sĩ, nhưng loại cảm giác nháy múa giữa lẫn ranh sinh tử lại giống nhau, bị thương đau đớn cũng giống nhau.

Ở loại địa phương này, Lục Diệp có thể tận tình thi triển sở

học của bản thân, tìm kiếm những điều bản thân thiếu sót ở bên trong chiến đấu kịch liệt.

Bộ ngựa dần dần gia tăng đến chín con, Lục Diệp có cảm giác bản thân đã sắp đến cực hạn. Lại nói, chiến đấu diễn ra trong phạm vi một mảnh nhỏ như vậy, kể cả khi hấn biến hóa những loại linh văn của bản thân thành các chiêu thức vô cùng đa dạng, cũng khó tránh khỏi vận mệnh bị quàn ấu.

Đường đao sắc bén của lũ bộ ngựa lưu lại từng đường thương tổn sâu có thể nhìn thấy tận xương ở trên người hấn, thậm chí ngay cả bụng đều bị xé ra, nội tạng chảy tràn.

Cuối cùng, sau khi Lục Diệp chém giết được ba trong chín con bộ ngựa kia, hấn đã bị một thanh đường đao đâm xuyên qua đầu!

Trong nháy mắt ấy, cảm giác tử vong cực kỳ chân thật.

Bên trong Luyện Công phòng chuyên chú, bỗng nhiên Lục Diệp mở mắt ra, há mồm to thở dốc. Kể cả khi hấn từng có kinh nghiệm lần trước, biết bản thân tử vong ở Thận cảnh sẽ không sẽ chết thật ở bên ngoài, nhưng vẫn có cảm giác tim đập nhanh, cực kỳ mãnh liệt.

Đồng thời đầu óc bị châm đau vô cùng, giống như có một cây kim đang đâm ở bên trong.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi hấn cho Hoa Từ thử Tức Quả Hạch, nữ nhân kia lại bày ra vẻ mặt u oán nhìn hấn như vậy.

Cảm giác tử vong rất đáng sợ, bất cứ ai cũng không nguyện ý đi trải nghiệm.

Hấn kiểm tra bản thân, thương tích trong Thận cảnh không hề xuất hiện, nhưng linh lực bản thân lại tiêu hao thật lớn. Như thế xem ra, những thứ khác trong Thận cảnh đều là giả, chỉ mỗi tiêu

hao linh lực và mỗi một tích lũy là thật.

Đồng thời, sau khi tử vong trong đầu cũng sẽ đau đớn, có thể nguyên nhân là do tâm thần có chút hao tổn.

Cho nên sau mỗi một lần hấn bước vào Thận cảnh, đều không có khả năng tiếp tục tiến lần thứ hai trong thời gian ngắn, kiểu gì cũng phải có một ngày nghỉ ngơi hồi phục.

Tác dụng của Tức Quả Hạch vốn là thiên kì bách quái, cũng không cố định. Tuy Lục Diệp nhận được loại Tức Quả Hạch không có liên thông tới linh mạch dồi dào, cũng không thể tăng lên hiệu suất tu hành, nhưng có thể tăng lên kỹ xảo chiến đấu của bản thân thông qua lần lượt cảm nhận tử vong, lại không phải bất cứ chỗ tốt nào có thể so sánh được.

Ánh mắt của tứ sư huynh quá tốt, lúc ấy trên cây Tức Quả có tới chín trái, vậy mà gã cố tình chọn trái này.

Sau đó, Lục Diệp tiếp tục tu hành, khôi phục linh lực, lại lấy ra đồ ăn từ trong túi trữ vật đến bổ sung thể lực.

Ngày lại ngày trôi qua, ngoại trừ ngẫu nhiên Lục Diệp sẽ trở về bản tông một chuyến, hưởng thụ mỹ thực do Thủy Uyên sư tỷ làm, còn lại hấn vẫn một mực ở bên trong Luyện Công phòng, đọc sách và nghiên cứu những cuốn thư điển đã mang về từ nơi ở của Vân phu nhân kia, rồi xây dựng Âm Dương nhị nguyên, mỗi ngày đều sẽ tiến vào bên trong Thận cảnh chém một đồng bộ ngựa... Cuộc sống vô cùng phong phú.

Sau khi Lục Diệp đã chậm rãi quen thuộc với phương thức chiến đấu của những con bộ ngựa kia, hấn cũng tiến bộ rất nhanh. Hấn có thể sử dụng thời gian ngắn nhất, tiêu hao ít nhất để chém giết những đại gia hỏa ấy. Đồng thời thông qua loại chiến đấu kịch liệt này, hấn cũng dần dần có thể vận dụng những loại linh văn mới đạt được một cách thuần thục, tự nhiên.

Chương 377: Có Thế Cân Nhắc Tối Chuyện Cướp Người...

Mãi cho đến năm ngày sau, Lục Diệp mới rời khỏi Luyện Công phòng, lại qua hỏi một vài sư đệ đang thủ vệ trong Thiên Cơ điện, xác định trụ sở không có chuyện gì xảy ra, mới quay về bản tông, tìm đến Hồ Phách, cười nó chạy thẳng tới Minh Tâm phong.

Lúc này hắn đã xem xong hơn mười quyển sách kia, phương diện xây dựng và hoán đổi Âm Dương nhị nguyên cũng đạt tới yêu cầu của Vân phu nhân, là thời điểm nên tiến hành bước tiếp theo.

Trong Tàng Thư phòng trên Minh Tâm phong, Lục Diệp ngồi chồm hổm ở trước mặt Vân phu nhân, mở lòng bàn tay ra, từng tia linh lực rất nhỏ phun ra bên dưới lòng bàn tay, một cái Âm nguyên còn nhỏ hơn hạt gạo nhanh chóng thành hình, ngay sau đó lại chuyển biến thành Dương nguyên, lại quay về làm Âm nguyên, ngắt ngủi chỉ mấy hơi thở, đã biến hóa hơn mười lần, biến hóa vô cùng tự nhiên, cơ nguyên ổn định.

Vân phu nhân ngồi ở trước mặt hắn, kiểm tra thành quả.

"Được rồi." Vân phu nhân mở miệng.

Lúc này Lục Diệp mới tán đi linh lực.

"Không thể không nói, người đạt được truyền thừa linh văn sư kia cũng có lý. Người có thiên phú rất cao trên phương diện này." Vân phu nhân nhìn hắn, mở miệng khen ngợi.

Ở lần đầu tiên khi chương giáo mang Lục Diệp tới đây, Vân phu nhân chỉ không muốn phần truyền thừa của tiền nhân lãng phí

ở trên tay Lục Diệp, cho nên mới sinh ra tâm tư chỉ điểm, rộng rãi cho phép khi nào hắc có rảnh hãy tới Minh Tâm phong. Làm vậy, có lẽ hắc còn có chút khả năng triệt để phát huy ra tác dụng của phần truyền thừa kia.

Nhưng thông qua hai lần chỉ điểm này, bà lại kinh ngạc phát hiện, mặc dù tiền bối nọ đã mất đi, nhưng ánh mắt lựa chọn truyền thừa vẫn còn cực kỳ sắc bén.

Lục Diệp mới là một sơ học giả, vậy mà lần trước hắc chỉ tốn một nén nhang đã hoàn thành một chuyện mà bà phải mất hai ngày mới học được. Lúc này lại càng kỳ quái hơn, hắc chỉ tốn năm ngày thời gian đã thành công hoá đổi Âm Dương nhị nguyên đạt tới yêu cầu của bà.

Nhớ năm đó, phải mất chừng một tháng bà mới làm được loại trình độ này. So sánh giữa hai bên, đột nhiên bà phát hiện thiên phú trên phương diện linh văn chi đạo Lục Diệp này cao hơn bà không chỉ một chút xíu.

Thiếu niên trước mặt này rất xứng đáng để bà tiêu phí tinh lực dày công bồi dưỡng. Ngay tức khắc, ánh mắt Vân phu nhân nhìn Lục Diệp cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Có lẽ... bà có thể... Ừm, có lẽ bà có thể cân nhắc tới chuyện đoạt lấy thiếu niên này từ trên tay lão đông tây kia rồi chọn hắc làm truyền nhân của mình? Tin rằng lão đông tây kia cũng không dám nói thêm điều gì.

Nhưng việc này không nên nóng vội, từ từ sẽ đến là được.

Vân phu nhân thu hồi ý niệm trong đầu, bàn tay trắng nõn vừa lật, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một món tinh thể trong suốt có kích cỡ bằng quả trứng gà. Trên bề mặt tinh thể có dạng mặt phẳng, rõ ràng đã được người cố ý điêu khắc thành như vậy. Mặt ngoài tinh thể còn có rất nhiều nơi đã bị chạm rỗng.

Căn cứ theo những dấu vết đã bị chạm rỗng kia, rất giống đồ án do Âm Dương nhị nguyên sắp xếp tổ hợp cùng một chỗ tạo thành.

Vân phu nhân ném tinh thể trong suốt ấy cho Lục Diệp.

Lục Diệp tiếp nhận hơi hơi đánh giá một chút: "Thứ này là linh văn sao?"

"Đúng là linh văn." Vân phu nhân gật đầu: "Bất cứ loại linh văn gì có thể sử dụng Âm Dương nhị nguyên xây dựng thành hình, và tồn tại ổn định, đều được gọi chung là linh văn."

Lục Diệp lập tức nhớ tới những lời này. Khoảng hai ngày trước, hắn từng đọc được nội dung ấy trên một quyển sách điển, vẫn là loại thư điển do gia hoả Mộ Tiêu Dao kia biên soạn.

Mộ Tiêu Dao này chắc chắn là một linh văn đại sư rất giỏi.

Dựa theo thuyết pháp của Mộ Tiêu Dao, muốn biết một đạo linh văn có được xưng là linh văn hay không, cần phải căn cứ vào tính ổn định của nó sau khi xây dựng thành hình.

Âm Dương nhị nguyên vốn không phải là thứ có thể sắp xếp lung tung mà được, ngược lại, cần phải sắp đặt chúng tuần hoàn theo một loại nguyên tắc kỳ diệu. Nếu sắp xếp cơ nguyên lung tung, thì 99% là không thể thành hình, kể cả khi miễn cưỡng thành hình, cũng sẽ gây nên tình huống cơ nguyên xung đột, nghiêm trọng hơn còn có khả năng dẫn phát linh lực của người thi triển trở nên cuồng bạo.

Cho nên nói, khai sáng linh văn mới vốn không phải chuyện dễ dàng, nếu làm không tốt còn có thể tự hại bản thân trở thành vết thương chồng chất.

"Nhưng linh văn cũng chia làm hai loại lớn, một loại là linh văn hữu dụng, một loại là linh văn vô dụng."

"Còn có linh văn vô dụng?"

"Chính là đạo linh văn trên tay người đó." Vân phu nhân giải thích: "Cái gọi là linh văn hữu dụng chính là có thể sinh ra các loại tác dụng kỳ diệu, tương ứng với đó, linh văn vô dụng sẽ không phát huy ra bất cứ tác dụng gì. Nó chỉ đơn giản là thành hình mà thôi. Người thử xem hóa giải đạo linh văn này, sau đó nói cho ta biết nó tổng cộng có bao nhiêu cơ nguyên, bên trong những cơ nguyên này lại bao hàm bao nhiêu Âm nguyên, bao nhiêu Dương nguyên."

"Vâng." Lục Diệp đáp lời, sau đó thật nghiêm túc đánh giá miếng tinh thể trong suốt trong tay, trong đầu nhanh chóng mô phỏng nên cách xây dựng đạo linh văn này.

Đây vốn không phải một chuyện đơn giản với hắn, bởi vì thoát nhìn những đường văn lộ nằm bên trong linh văn vô cùng tương tự, hơn nữa Âm nguyên và Dương nguyên đã bị tổ hợp thành một khối, chuyện này làm cho một vài văn lộ có vẻ như bao hàm hai cơ nguyên, nhưng trên thực tế lại là ba thậm chí là bốn cơ nguyên khảm hợp mà thành.

Loại yêu cầu này chẳng những khảo nghiệm nhãn lực, còn khảo nghiệm trí nhớ.

Nhưng không thể nghi ngờ rằng, Vân phu nhân dạy hắn cách hóa giải linh văn trước, có thể khiến cho hắn càng dễ dàng nắm giữ đạo linh văn này hơn. Chỉ có hóa giải chuẩn xác, mới có thể rõ ràng toàn bộ cấu tạo của một linh văn hoàn chỉnh.

Trong trí nhớ của Lục Diệp, có rất nhiều vĩ nhân thanh danh vang dội, đều bắt đầu quật khởi từ nhà buôn bình thường.

Chương 378: Đám Trùng Thối Tha, Ba Ba Đến Gặp Các Người Đây!

Một nén nhang sau, trải qua quá trình Lục Diệp lặp đi lặp lại xác nhận, hắn mới ngẩng đầu nói: "Hồi bẩm phu nhân, linh văn này sở hữu ba mươi cơ nguyên, trong đó có mười hai Âm nguyên, mười tám Dương nguyên."

Vân phu nhân mỉm cười gật đầu: "Không tồi. Nhưng linh văn này chỉ là một đạo đơn giản nhất trong linh văn chi đạo. Và loại linh văn đầu tiên mà linh văn sư dạy đệ tử luyện tập, chính là xây dựng đạo Tam Thập linh văn này."

"Tam Thập linh văn?"

"Những loại linh văn vô dụng chỉ được đặt tên bằng những con số."

"Thì ra là thế, vị tiền bối sáng tạo nên loại Tam Thập linh văn này đúng là kỳ tài ngút trời."

Linh văn vốn không phải là càng nhiều cơ nguyên càng tốt.

Đúng là cơ nguyên nhiều thì biến hóa nhiều, có thể xây dựng nên linh văn cực kỳ mạnh mẽ, nhưng chỉ dùng ba mươi đạo cơ nguyên lại sáng tạo ra một đạo linh văn ổn định, chuyện này là khảo nghiệm rất lớn đối với tạo nghệ của bản thân.

Cũng giống như món ăn tiêu chuẩn nhất thường dùng để khảo nghiệm đầu bếp chính là xào khoai tây sợi kia vậy.

Đương nhiên những món ăn dùng nguyên liệu phức tạp, thời gian dài dòng như Phật Nhảy Tường kia, vô cùng mỹ vị, nhưng đầu bếp có thể làm Phật Nhảy Tường lại chưa chắc có thể xào ra một đĩa khoai tây sợi khiến cho tất cả mọi người đều khen không dứt miệng.

"Thật không ngờ người có thể nghĩ được như vậy."

Đoạn thời gian sau đó, Vân phu nhân lại hỏi Lục Diệp về nội dung của mười quyển sách hắc từng xem trước kia. Lục Diệp lại thuận thế hỏi một chút vấn đề nghi hoặc của mình. Tiếp theo, Vân phu nhân lại giảng giải cho hắc một chút tri thức cơ sở về linh văn chi đạo.

Thời gian trôi qua, hai người, một giáo sư dốc lòng truyền thụ và một đệ tử dụng tâm học tập, rúc mình trong thư phòng này, hoà thuận vui vẻ.

Trong lúc không chú ý, sắc trời đã tối.

Vân phu nhân đứng dậy nói: "Hôm nay đến nơi đây thôi. Hiện giờ tu vi của người quá thấp, cần lấy chuyện tăng lên tu vi bản thân là chủ. Linh văn chi đạo bác đại tinh thâm, không phải một ngày hai ngày là có thể học được. Bây giờ người cứ trở về nghiên cứu Tam Thập linh văn đi, tới lúc nào có thể thuận lợi xây dựng ra hắc tới tìm ta."

Nói xong câu này, bà nhẹ nhàng phẩy tay một cái, đã mang tới hơn mười quyển sách, giao cho Lục Diệp cầm đi.

Một lát sau, Lục Diệp được tỳ nữ hộ tống đi ra bên ngoài.

Hắc xoay người, nói tiếng tạ ơn, lại mở miệng hỏi: "Xin hỏi cô nương xưng hô như thế nào?"

Mỗi lần đến đều nhìn thấy tỳ nữ này nhưng Lục Diệp còn không biết người ta tên là gì, về sau kiểu gì cũng phải giao tiếp

tiếp, nên Lục Diệp muốn hỏi tên người ta xem sao.

Tỳ nữ hiền như đất sét kia chỉ khẽ mỉm cười với Lục Diệp nhưng không đáp lời.

Lục Diệp nhìn nàng một hồi, sau đó ôm quyền nói: "Cáo từ!"

Một cô nương thật tốt vậy mà lại bị điếc, quá đáng thương.

Hắn cười Hồ Phách quay về Thủ Chính phong, gặp được chuông giáo đang đứng dưới quảng trường, ngẩng đầu nhìn lên Huyết Đế Kim Diễm kỳ, tượng trưng cho của Bích Huyết tông.

"Chuông giáo." Lục Diệp tiến lên hành lễ.

Tựa như chuông giáo vừa mới phát hiện ra hắn, lập tức xoay người: "Từ Minh Tâm phong trở về?"

"Vâng"

"Ừm, đi học linh văn chi đạo cũng không sai." Chuông giáo gật đầu, sau đó nhìn trái nhìn phải, lại đề thấp âm thanh nói: "Vân phu nhân có từng nhắc tới lão phu ở trước mặt người không?"

Lục Diệp lập tức rối rắm, không biết nên trả lời như thế nào, tới cuối cùng vẫn thành thành thật thật nói: "Chưa từng."

Sắc mặt chuông giáo có chút mất mát rõ ràng.

Lục Diệp lại trả lời vài câu hỏi của chuông giáo, lúc này mới rời đi, vào trụ sở, trốn vào Luyện Công phòng, hắn lại bắt đầu xây dựng phễu nhỏ trong linh khiếu của mình, sau đó hoán đổi công pháp, nuốt phục linh đan.

Xong xuôi mọi việc, mới bắt đầu xây dựng Tam Thập linh văn kia.

Linh văn bắt đầu dâng lên trong lòng bàn tay, hóa thành đạo

Âm nguyên đầu tiên, tiện đà hợp nhất cùng một đạo Dương nguyên. . .

Xây dựng linh văn, cần chú trọng nhất ở điểm liên mạch lưu loát, không thể gián đoạn, nếu không chắc chắn sẽ thất bại, đồng thời cũng cần phải khống chế linh lực của bản thân cực kỳ tinh chuẩn, nếu không chẳng bao giờ thành công được.

Tuy lúc trước, Lục Diệp có thể tự nhiên hoán đổi Âm Dương nhị nguyên, nhưng đó chỉ là hai cơ nguyên đơn mà thôi, hiện giờ khi bắt đầu xây dựng Tam Thập linh văn này, lập tức cảm nhận được gian nan trong đó.

Tình huống này không giống những linh văn hần từng xây dựng trước kia, chúng đều là linh văn đến từ Thiên Phú thụ, đều là tâm niệm vừa động, trong nháy mắt linh văn thành hình, bởi vì tất cả huyền ảo có liên quan tới những loại linh văn kia, đều đã thông qua lá cây chịu tải ẩn vào trong đầu hần rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hần có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ do Vân phu nhân bố trí như vậy, hần có ưu thế mà những linh văn sư khác không có, chính là hần đã thành công xây dựng rất nhiều linh văn, có cơ sở cực kỳ đặc biệt trên linh văn chi đạo.

Ở lần đầu tiên ném thử, hần chỉ xây dựng được ba cơ nguyên đã thất bại rồi, bởi vì linh lực không đủ ổn định.

Ngay sau đó lần thứ hai ném thử.

Lần thứ ba. . .

. . .

Sau nửa canh giờ, Lục Diệp muốn bùng nổ.

Kể cả khi hần hết lần này tới lần khác tự trấn an chính mình,

tự nhủ phải tâm bình khí hòa, đừng vội vàng xao động nhưng hết lần này tới lần khác đều thất bại, cuối cùng vẫn không khỏi sinh ra một loại xúc động muốn đánh người.

Miền cường lại kiên trì thêm nửa canh giờ, tâm tính hoàn toàn sụp đổ.

Lục Diệp hít sâu một hơi, lập tức lấy ra hai kiện vật phẩm từ trong túi trữ vật, một cái là Tức Quả Hạch, một cái là Bàn Sơn đao.

Đám trùng thối tha, ba ba đến gặp các người đây!

Hắn tiêu phí năm mươi điểm công huân tiến vào bên trong Thận cảnh, lập tức đại khai sát giới!

Mấy ngày nay gần như hôm nào, Lục Diệp cũng tiến vào đây một lần, rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của bản thân thông qua từng lần huyết chiến ấy, sau đó hắn bỗng phát hiện những quái vật mà hắn gặp được bên trong Thận cảnh này không chỉ đơn giản là bộ ngựa, còn có con kiến lớn bằng người trưởng thành, châu chấu cao bằng nửa người, còn có con nhện, và những con côn trùng có tạo hình kỳ quái, không biết tên là gì.

Chương 379: Tam Hỉ Lâm Môn!!!

Về cơ bản, mỗi lần hấn tiến vào đều sẽ gặp được những con quái vật khác nhau, mỗi một lần tiếp xúc cùng những con quái vật mới này, hấn đều sẽ ném thiết thòi, bởi vì quái vật nơi này đều có năng lực độc đáo của riêng mình.

Ví dụ như quái vật giống con kiến kia, sau khi nó chết sẽ chảy ra máu tươi có tính ăn mòn cực kỳ mãnh liệt. Rồi tình huống bị châu chấu gây thương tích càng thêm phiền toái, miệng vết thương ấy sẽ bị trứng trùng ký sinh, chỉ chốc lát sau trứng đã được ấp, sinh ra những con châu chấu nhỏ.

Còn có một loại côn trùng có thể phun nọc độc, cũng có loại côn trùng cả người mọc đầy gai xương như con nhím, sau khi đồng gai xương kia bị kích phát, sẽ có lực sát thương rất mạnh.

Chuyện này khiến cho, gần như mỗi một lần gặp gỡ chúng nó, Lục Diệp đều chết trận khi bị chín con vây công, tình huống tốt nhất là một lần hấn giết chết năm con, và bị bốn con còn lại vô tình vây giết, tử trạng thảm thiết.

Lúc này, khi hấn tiến vào đã gặp được loại côn trùng giống con nhím kia, đánh tới cuối cùng, khi cả chín con quái vật cùng lao lên một lúc, gai xương bay vút đầy trời, dù Lục Diệp có không ngừng thúc giục Ngự Thủ linh văn cũng không ngăn được.

Nhưng trước khi chết, hấn vẫn kịp giết chết sáu con.

Sau khi có một chút tiến bộ, Lục Diệp cảm giác nếu gặp lại chúng nó lần thứ hai, hấn là hấn có thể giết qua một cửa này.

Lục Diệp rời khỏi Thận cảnh, tuy đầu rất đau, nhưng phần tâm trạng uất nghẹn hồi nãy cũng được xả ra toàn bộ.

Chung quy lại, phương thức phát tiết buồn bực hiệu quả nhất, chính là đánh người, hoặc là bị đánh.

Bên trong Thận cảnh, Lục Diệp cầm Bàn Sơn đao trong tay, cả người đầm máu, một con quái vật cuối cùng đã bị chém dưới đao của hắn, đầy đất đều là máu tươi xanh biếc và tàn chi nội tạng của quái vật.

Hao phí nhiều ngày, rốt cuộc hắn cũng chém giết xong chín con quái vật đồng thời xuất hiện!

Tuy thương tích trên người khá nghiêm trọng, đã đến trình độ đầu váng mắt hoa, nhưng Lục Diệp cũng không thả lỏng cảnh giác, bởi vì hắn không biết đợt chót nữa có xuất hiện cùng một lúc mười con quái vật hay không, nếu đúng là như vậy, hắn chỉ còn cách vờn cổ ra cho chúng nó chém thôi.

Sương mù phía trước cuộn cuộn phun ra, một bóng dáng cất bước rời khỏi sương mù.

Lục Diệp ngừng thần nhìn lại, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên. Hắn không nghĩ tới này bên trong Thận cảnh chẳng những các loại quái vật còn trùng với tạo hình kỳ lạ, còn có người!

Kỳ thực nói là người cũng không chuẩn xác, bởi vì toàn thân người tới đều bị bao vây ở bên trong sương mù, không thấy rõ dung mạo, thậm chí còn không thể nào nhận ra nam nữ.

Hiển nhiên tồn tại kia không phải là người thật, mà ở trong Thận cảnh này có chút huyền diệu.

Ngay tại thời điểm Lục Diệp đang đánh giá đối phương, bóng người được sương mù bao vây kia đã nâng một ngón tay lên, một luồng lưu quang bắn thẳng về phía hắn, là uy lực của ngự khí!

Thật rõ ràng gia hoả này là thất tầng cảnh.

Chỉ thoáng chốc, bên trong Luyện Công phòng, Lục Diệp với sắc mặt tái nhợt vừa mở to mắt, đầu óc lại đau đớn giống như bị kim đâm, tuy mỗi một không chịu nổi, nhưng vẻ mặt hắn lại rất phần chấn.

Sau khi Lục Diệp vượt qua cửa ải có đồng thời chín con quái vật côn trùng, bên trong Thận cảnh lại xuất hiện bóng dáng tu sĩ. Đây là điều hắn không ngờ nổi, nhưng cũng là điều hắn rất vui khi nhìn thấy.

Tuy chém giết với đám quái vật côn trùng cũng có thể rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của bản thân, nhưng chung quy lại vẫn không có ý nghĩa quá lớn. Trong Linh Khê chiến trường, đối tượng chém giết cùng hắn đều là tu sĩ Vạn Ma lĩnh, và hiện giờ không thể nghi ngờ rằng khi trùng tử biến thành tu sĩ, sẽ phù hợp với nhu cầu của hắn hơn.

Cũng không biết lần sau đi vào, hắn có phải giết côn trùng nữa hay không, nếu vẫn cần làm như vậy thì hơi phiền toái, tốt nhất là không cần đi, hắn âm thầm cầu nguyện.

So với giết côn trùng, hắn càng thích giao thủ cùng tu sĩ sương mù kia hơn, bởi vì thực lực đối phương phát ra kia đã thể hiện đầy đủ uy lực của một tu sĩ thất tầng cảnh, còn là người nổi bật trong thất tầng cảnh.

Chỉ có thể chờ ngày mai lại đi nghiệm chứng.

Lục Diệp ném vào trong miệng hai viên linh đan, sau đó lấy ra thư điển đã mang về từ nơi ở của Vân phu nhân bên kia tới nghiên cứu học tập.

Gần nửa ngày sau, cơn mệt mỏi đã lui lại, linh lực cũng trở nên dư thừa.

Hắn bắt đầu xây dựng Tam Thập linh văn kia.

Cũng không biết do tâm trạng hay cảm xúc tốt, chỉ biết hôm nay hắn chỉ làm một lần duy nhất đã thành hình!

Hắn lập tức tán đi linh văn, lại thử xây dựng, nhưng thất bại rồi.

Chẳng qua có kinh nghiệm của một lần thành công trước đó, chuyện tiếp theo đã trở nên đơn giản hơn, lần thứ ba hắn đã xây dựng thành công, lần thứ tư thất bại, lần thứ năm thành công, lần thứ sáu thành công. . .

Lục Diệp lần lượt luyện tập, tìm kiếm xúc cảm trong những lần thành công, và tích lũy bài học cũng như kinh nghiệm thông qua những lần thất bại, sau chừng mấy chục lần, xác suất thành công đã đạt tới bảy phần.

Xác suất thành công này đã không thấp, hắn là cũng phù hợp với yêu cầu của Vân phu nhân. Nói cách khác, hắn có thể tới chỗ Vân phu nhân tiến hành bước học tập tiếp theo rồi.

Đúng là ở thời điểm hắn xây dựng linh văn, linh lực bản thân cũng có hao tổn, nhưng có Tụ Linh linh văn cùng Thao Thiết Xan phát huy tác dụng, khiến cho tổng sản lượng linh lực trong cơ thể chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn đang liên tục gia tăng.

Lúc này đã đạt đến trạng thái viên mãn.

Hắn xem kỹ linh khiếu bản thân, thúc giục linh lực đánh sâu vào vách ngăn linh khiếu.

Chỉ chừng nửa canh giờ, vách ngăn linh khiếu bị phá vỡ, lúc này linh khiếu trong cơ thể hắn đã đạt 108 nhiều.

Mà con số này cũng tương đương với Linh Khê thất tầng cảnh!

Lục Diệp thúc giục linh lực xỏ xuyên qua những linh khiêu không thành hệ thống kia, biến chúng thành tiểu chu thiên tuần hoàn, sóng khí thổi quét tới, Linh Khê thất tầng cảnh thành!

Vậy là sau khi hắn phát hiện được phạm vi sử dụng tiếp sau của Thận cảnh, đã xây dựng thành công Tam Thập linh văn, còn tấn chức Linh Khê thất tầng cảnh, hôm nay xem như tam hỉ lâm môn.

Mới một tháng thời gian sau khi hắn quay về từ Kỳ hải, có thể đạt đến một bước này, cho thấy tốc độ khai khiêu của hắn cực nhanh.

Chương 380: Thất Tầng Cảnh!!!

Lục Diệp không tiếp tục tu hành nữa, lập tức rời khỏi Luyện Công phòng, thừa dịp linh lực hiện tại sự dư thừa, lại đi xây dựng thêm vài đạo Tụ Linh linh văn cho những Luyện Công phòng khác.

Trải qua mấy ngày này, hắn không ngừng cố gắng, về cơ bản tất cả Luyện Công phòng đều có ít nhất một đạo Tụ Linh linh văn, số ít Luyện Công phòng có hai đạo Tụ Linh linh văn, như Luyện Công phòng của đám người Hoa Từ đã có ba đạo, cộng thêm Tụ Linh Trần vốn sẵn có ở bên trong Luyện Công phòng, các đệ tử tu hành ở trong đó đạt tới hiệu suất cực cao.

Một lúc lâu sau, Lục Diệp xuất hiện tại Minh Tâm phong, ngồi đối diện cùng Vân phu nhân.

Sau khi Vân phu nhân xem xét thành quả xây dựng Tam Thập linh văn của Lục Diệp, bà lập tức lấy ra một đồng lớn những mảnh hơi mỏng tinh thể tương tự lúc trước. Mỗi một mảnh tinh thể này đều là loại linh văn được đặt tên bằng những con số, chúng nó không có bất cứ tác dụng thực tế nào, nhưng lại khó có thể bỏ qua được tác dụng của chúng ở trong quá trình linh văn sư truyền đạo học nghề.

Lục Diệp lần lượt hóa giải cơ nguyên bên trong những linh văn ấy ngay trước mặt Vân phu nhân, không sai sót lấy một cái.

Ngay sau đó, Vân phu nhân lại dạy hắn một chút kỹ xảo xây dựng linh văn, thủ pháp khảm hợp Âm Dương nhị nguyên, Lục Diệp cũng hỏi ra một chút nghi hoặc trong lòng, đều nhận được giải đáp cẩn thận.

Khi sắc trời dần tối, Vân phu nhân lấy ra hai mảnh từ bên

trong những mảnh tinh thể kia: "Đây là linh văn tám mươi ba và một trăm sáu mươi năm, chờ đến khi người có thể thành công xây dựng ra hai đạo linh văn này, hãy tới tìm ta."

Sau đó, bà lại giao mấy chục quyển sách cho Lục Diệp.

Lục Diệp cẩn thận cất đi, rồi từ biệt Vân phu nhân, được vị tỷ nữ kia đưa tiễn, rời khỏi Minh Tâm phong, quay về Thủ Chính phong, tìm được Thủy Uyên sư tỷ.

"Đệ đã đạt đến thất tầng cảnh?" Thủy Uyên kinh ngạc nhìn Lục Diệp, khá sửng sốt vì tốc độ tu hành của hắn: "Cũng được, đã đến thất tầng cảnh là có thể tu hành ngự khí chi đạo rồi."

Mục đích mà Lục Diệp tìm đến Thủy Uyên rất đơn giản. Hắn đã đụng tới rất nhiều thất tầng cảnh ở trong Kỳ hải, đã đổ mắt thèm khát với kỹ năng ngự khí giết địch của đám gia hỏa ấy từ lâu, hiện giờ thật vất vả bản thân cũng tu hành tới thất tầng cảnh rồi, tự nhiên phải vội vàng chạy tới thỉnh giáo.

"Nhưng kỳ thật ta không quá am hiểu ngự khí chi đạo." Thủy Uyên nói xong, con người lại sáng ngời: "Đệ đưa tin hỏi tứ sư huynh một chút đi, tạo nghệ của hắn trên phương diện này rất cao, để hắn dạy đệ là thích hợp nhất."

"Tứ sư huynh ư. . . Vậy để ta hỏi một chút."

Lục Diệp lại ăn một bữa ngon ở chỗ này, bổ sung một chút thể lực, sau đó cho Hồ Phách hút một luồng huyết tuyến bên trong lân giáp, cuối cùng hắn ngựa không dừng vó quay về Luyện Công phòng trong trụ sở, vừa tu hành, vừa đưa tin cho tứ sư huynh.

Lý Bá Tiên cũng có chút kinh ngạc vì Lục Diệp đã đến thất tầng cảnh nhanh như vậy, nghe nói hắn tìm mình để lãnh giáo ngự khí chi đạo, tất nhiên là biết gì nói nấy ngon vô bất tẩn.

Tuy hai người bọn họ không thể trực tiếp gặp mặt truyền thụ,

nhưng dạng đưa tin trao đổi này cũng không khác quá nhiều.

Lý Bá Tiên dốc lòng giảng giải các loại nội dung mấu chốt của ngự khí cho Lục Diệp, cuối cùng mới nói: "Tiểu sư đệ, đề cử luyện trước đi, có nơi nào không hiểu cứ việc hỏi ta."

"Đa tạ sư huynh!" Lục Diệp lấy Bàn Sơn đao ra, đặt lên đầu gối mình, bắt đầu thúc giục linh lực rót vào trong đó.

Dựa theo cách nói của Lý Bá Tiên, tu sĩ Linh Khê cảnh chủ yếu là dùng linh lực ngự khí, cho nên lại ngự khí chi đạo này có yêu cầu rất cao đối với linh lực của tu sĩ, linh lực càng tinh thuần, uy năng ngự khí càng lớn, tốc độ càng mau.

Trong ngự khí còn tồn tại một vấn đề khoảng cách. Nói để dễ hình dung, phạm vi ngự khí cơ bản của tu sĩ thất tầng cảnh là chừng ba mươi trượng, những người có linh lực càng tinh thuần, khoảng cách này có thể xa hơn, và tình huống này, tuyệt đối là chiếm ưu thế lớn khi đối diện với địch nhân.

Đồng thời, ngự khí cũng có yêu cầu cực cao với phương diện điều khiển linh lực bản thân của tu sĩ, và độ thuần thực khi điều khiển linh lực của bản thân cũng ảnh hưởng tới tốc độ và khoảng cách ngự khí.

Tốc độ và khoảng cách, chính là hai lớn yếu tố cần chú ý khi ngự khí giết địch, mà linh lực tinh thuần và đồ thuần thực khi điều khiển lại là hai yêu cầu lớn để ngự khí.

Cùng là tu vi tu sĩ ngự khí hổ công, nhưng một phương chiếm ưu thế về tốc độ và khoảng cách tuyệt đối sẽ mạnh hơn một chút, đương nhiên, còn có lực sát thương của bản thân linh khí nữa.

Lục Diệp không lo lắng về vấn đề linh lực tinh thuần, Thiên Phú thụ có hiệu quả đốt cháy hết thủy đan độc, cho nên linh lực của hắn vẫn luôn tinh thuần không tạp chất, mà trên phương diện

điều khiển linh lực càng không cần phải nói.

Một đám Âm Dương nhị nguyên cực nhỏ kia, Lục Diệp đều có thể tùy ý xây dựng biến hóa, đừng nói tới những thứ khác.

Nếu luận về trình độ điều khiển linh lực của tất cả các tu sĩ trên đời này, thì chẳng ai sánh bằng đám linh văn sư.

Nguyên nhân lớn nhất khiến cho tu sĩ phải đạt tới thất tầng cảnh mới có thể tu hành ngự khí chi đạo, là bởi vì chỉ có tu sĩ cấp bậc này, mới có thể điều khiển linh lực ly thể trên trình độ nhất định.

Không giống đám tu sĩ có tu vi dưới thất tầng cảnh, một khi linh lực ly thể sẽ không chịu khống chế.

Điều này làm cho Lục Diệp nhớ tới một vấn đề vẫn luôn khiến hắn đau đầu, đó chính là thi triển Hỏa Phượng Hoàng Thuật. . . Cho tới nay, trừ phi ở trong một vài hoàn cảnh đặc biệt, còn về cơ bản Lục Diệp đều không thúc giục đạo thuật pháp này đối địch, bởi vì tính chính xác là một vấn đề lớn.

Nếu bảo hắn hao phí linh lực thúc giục một đạo thuật pháp đánh ra, kết quả không bắn trúng, chưa nói tới chuyện tự nhiên đi lãng phí linh lực, còn có khả năng cho địch nhân bắt được cơ hội.

Nhưng ở lúc trước, khi hắn bị Đồng Thúc Dạ đuổi giết, Đồng Thúc Dạ thi triển ra một hỏa cầu thật lớn, hỏa cầu kia lại biết chuyển phương hướng, đuổi theo khiến hắn và Hồ Phách chật vật không thôi.

Hiện giờ nghĩ đến, chắc hắn đây là sự khác biệt giữa tu sĩ thất tầng cảnh và tu sĩ dưới thất tầng cảnh.

Đồng Thúc Dạ có thể điều khiển linh lực ly thể, cho nên hắn Hỏa Cầu Thuật có thể chuyển hướng.

Mà hiện giờ, hắ cũng tới thất tầng cảnh rồi.

Chương 381: Người Cười Cái Gì???

Vì nghiệm chứng việc này, Lục Diệp lập tức rời khỏi Luyện Công phòng, thúc giục một đạo Hỏa Phượng Hoàng Thuật, đánh thẳng lên trời.

Chỉ một thoáng, linh lực nóng rực đã phun ra, một con chim mập vỗ cánh bay lên trời.

Nếu là trước kia, khi con chim mập này bay ra ngoài, Lục Diệp đã mất quyền khống chế nó, có thể nói, có đánh trúng địch nhân không chỉ là tùy duyên phận.

Nhưng hiện tại, hẳn rõ ràng có thể cảm nhận được linh lực hội tụ thành Hỏa Phượng Hoàng Thuật vẫn đang bị bản thân điều khiển.

Hắn tâm niệm khế động, con chim mập đang bay lên bầu trời kia lập tức thay đổi phương hướng, vui đùa giữa hư không, nhưng theo thời gian trôi qua, linh lực hội tụ thành nên đạo thuật pháp này đang nhanh chóng tiêu tán, xem ra chỉ qua vài hơi thở nữa, nó sẽ hoàn toàn biến mất.

"Phốc xuy!" Bên cạnh truyền đến tiếng cười.

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một thiếu nữ lấy tay che nắng, ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt di động theo quỹ tích bay đi của con chim mập.

Thiếu nữ này nhìn khá quen mắt. . .

Hình như thiếu nữ cũng nhận thấy ánh mắt của Lục Diệp,

nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, giả vờ ngó dáo dác chung quanh.

"Người tên gì?" Thiếu nữ soạt một tiếng, lập tức đứng thẳng tắp, hơi gian nan nuốt nước miếng một cái, rồi cao giọng nói: "Bẩm ngũ sư huynh, ta tên là Hà Tịch Âm!" Đến đây, con mắt nàng nhanh chóng xoay chuyển một chút, lén lút liếc nhìn Lục Diệp một cái, lại bổ sung: "Còn nữa, vừa rồi không phải ta cười người đâu."

"Vậy người đang cười cái gì?"

Thiếu nữ Hà Tịch Âm lại nuốt nuốt nước miếng: "Ta cũng không biết mình đang cười cái gì, chỉ bỗng nhiên muốn cười mà thôi. . . Ngũ sư huynh, ta thực sự không cười người. . ." Dường như ngay căn bản thân nàng cũng cảm thấy lời nói của mình không có một chút thuyết phục nào, vì vậy trực tiếp ngồi xổm xuống ôm lấy đầu: "Ta sai rồi ngũ sư huynh, đừng đánh ta!"

Hà Tịch Âm thấp thỏm lo âu một hồi, vẫn chẳng có chuyện gì xảy ra. Nàng vừa ngẩng đầu dậy, trước mắt chẳng còn bóng dáng Lục Diệp nữa, lúc này mới vỗ ngực thở phào một hơi.

Trong Luyện Công phòng, Lục Diệp thúc giục linh lực vào thân đao, đang lúc tâm niệm giao động, khống chế Bàn Sơn Đao.

Ban đầu không quá thuận lợi, nhưng rất nhanh hẳn liền căn cứ theo lời tứ sư huynh dạy, nắm rõ một phần mấu chốt, linh lực màu đỏ lửa quán quanh Bàn Sơn Đao tựa như một hải đồng tập tễnh học cách bước đi, lảo đảo mà lơ lửng bay lên.

Lục Diệp chưa kịp mừng rỡ, linh lực quán quanh trường đao đã tản đi, rơi thật mạnh xuống dưới.

Hắn vội vàng chỉnh đốn tâm tình, tiếp tục thi triển.

Quá trình này tiến triển rất chậm, hơn nữa lại tiêu hao rất nhiều linh lực bản thân, nếu không phải Lục Diệp đang ở trong Luyện Công phòng, đúng là hẳn chẳng kiên trì được bao lâu.

Ở trong Luyện Công phòng, về cơ bản, linh lực tiêu hao và gia tăng có thể duy trì ở một mức cân bằng, cho nên từ đầu đến cuối Lục Diệp vẫn có thể duy trì cho linh lực của bản thân ở mức dư thừa, thậm chí còn đủ linh lực đi khai mở linh khiếu kế tiếp.

Những ngày tháng này càng phong phú hơn trước kia.

Trước kia ngoài tu hành, Lục Diệp chỉ nghiên cứu thư điển mang về từ chỗ của Vân phu nhân, hấp thu đủ loại tri thức về linh văn, sau đó kiến tạo linh văn, mỗi ngày lại dành thời gian vào Thận cảnh đánh nhau một chuyến, hiện tại ngoại trừ hai chuyện này, hẳn lại có thêm một loại Ngự Khí Thuật cần luyện tập.

Chẳng những như vậy, sau khi tu vi đạt tới thất tầng cảnh, hẳn cũng có thể tu hành đạo thuật thứ hai bên trong Hồng Liên Trùng Tiêu Quyết.

Hẳn đã tu hành đạo thuật thứ nhất là Hỏa Phượng Hoàng Thuật, ở thời điểm tứ tầng, và đạo thuật thứ hai là Hỏa Long Thuật.

Có lẽ do đã quen với chuyện xây dựng linh văn, cho nên với Lục Diệp, bắt đầu tu hành thuật pháp này cũng không khó. Đây cũng là lí do vì sao hẳn thường xuyên bị người ta tưởng lầm là pháp tu, tốc độ thi pháp của hẳn không kém pháp tu chân chính một chút nào, chỉ khác biệt một điều duy nhất, pháp tu chân chính không có khả năng chỉ nắm giữ một hai đạo thuật pháp.

Lục Diệp bỏ ra gần nửa ngày đã thi triển được Hỏa Long Thuật, nó đơn giản hơn ngự khí nhiều.

Lại nói, nó là thuật pháp phải chờ đạt tới thất tầng cảnh mới có thể thi triển, không thể nghi ngờ rằng uy lực mạnh hơn Hỏa Phượng Hoàng Thuật rất nhiều, nhưng tiêu hao cũng lớn.

Sau khi Lục Diệp tìm một địa điểm không người tại trụ sở, thử một chút sức mạnh của Hỏa Long Thuật, hẳn đã không còn đặt

tâm tư vào chuyện này nữa.

Đối với hắn, đã chọn con đường binh tu này, dĩ nhiên là muốn một đường đi tới cuối, và mấy thứ thuật pháp kiểu này, tập vài loại hộ thân là được, không cần quá nhập tâm vào nghiên cứu.

Về cơ bản, trọng tâm hiện nay của hắn đều đặt lên Ngự Khí Thuật. Tu vi đạt đến thất tầng cảnh, nếu không biết ngự khí, thử hỏi đấu với người kiểu gì?

Song song với đó, mỗi ngày hắn vẫn tiến vào Thận cảnh một lần, tuy mỗi lần đi vào đều phải tốn năm mươi điểm công huân, nhưng kinh nghiệm chiến đấu sinh tử tích lũy được trong đó lại là thứ mà có bao nhiêu công huân cũng không đổi được.

Làm cho Lục Diệp bi phần chính là, sau khi hắn đạt tới thất tầng cảnh, không ngờ khi tiến vào Thận cảnh lại phải bắt đầu đối phó với những trùng tử mang theo đủ loại hình thù kỳ quái kia, những những con trùng tử bò ra từ trong sương mù lần này, không còn ngang bằng tu sĩ lục tầng cảnh như trước nữa, mà thực lực của chúng ngang bằng với tu vi của hắn, mỗi con đều sánh ngang với thất tầng cảnh!

Như vậy xem ra, quả nhiên đám trùng tử gặp được trong Thận cảnh, có liên quan tới tu vi của bản thân.

Kết hợp với kinh nghiệm từ trước, sợ rằng Lục Diệp lại cần một hơi giết xuyên chín đạo cửa ải, sau đó trong sương mù mới xuất hiện tu sĩ đối chiến cùng hắn.

Trước mắt hắn vừa mới tấn thăng thất tầng cảnh, ngay cả Ngự Khí Thuật cũng còn đang trong giai đoạn tu hành, muốn một hơi giết xuyên chín đạo cửa ải, sẽ khó khăn cỡ nào đây? Chỉ có thể từ từ mà đi thôi.

Thời gian nhoáng lên một cái, năm ngày sau, quả thực Lục

Diệp đã có chút không chịu nổi, chủ yếu là mấy ngày nay tu hành
ngự khí tiến triển rất chậm.

Hắn cũng không phải là người không chịu nổi đả kích, chỉ là
hôm qua hắn vừa được chứng kiến Ngự Khí Thuật của Trần Dục,
sau đó không khỏi có chút tự kỷ.

Chương 382: Xích Hữu Sở Trường, Thốn Hữu Sở Đoản

Bây giờ trừu hẩn, cũng chỉ có Trần Dục là tu sĩ có tu vi thất tầng cảnh trong trụ sở. Đường nhiên là Lục Diệp muốn nhìn xem người khác ngự khí như thế nào, liền đưa tin cho Trần Dục, để cho gã tới biểu diễn một chút, kết quả là người ta ngự khí bay lên, linh khí kia hóa thành lưu quang, xuyên qua xuyên lại trong vòng ba mươi trượng, nhẹ nhàng tựa một con chim.

Phút cuối Trần Dục còn nói Ngự Khí Thuật của bản thân không đáng phô ra, đúng là đã tự bêu xấu ở trước mặt Lục Diệp rồi.

Thế nhưng, nếu thủ đoạn ngự khí chỉ đạo của Trần Dục là bêu xấu, Lục Diệp lại cảm thấy của bản thân hẩn chính là mất mặt xấu hổ. Hẩn đã hỏi qua Trần Dục, sau khi người ta tấn thăng thất tầng cảnh, chỉ tốn ba ngày đã miễn cưỡng tu thành xong Ngự Khí Thuật, vậy mà hẩn thì...

Lục Diệp buồn bực trở lại trụ sở, liền đến chỗ nhị sư tỷ xin ăn một bữa.

Nếu ai hỏi hẩn, khi tâm tình ứ đọng, nên làm gì để giải sầu? Chắc chắn hẩn sẽ nói rằng, chỉ có ăn uống no nê mới là giải pháp tốt nhất.

Dường như Thủy Uyên nhìn ra chút gì đó, nàng vừa gấp thức ăn cho hẩn vừa nói: "Trụ sở bên kia có chuyện gì khiến đệ lo lắng sao?"

"Đâu có." Lục Diệp hàm hồ đáp lại.

"Vậ đệ làm sao vậy?" Thủy Uyên khó hiểu, lại ôn nhu hỏi.

Lục Diệp nuốt thức ăn trong miệng xuống, thở dài nói: "Ta phát hiện bản thân không có thiên phú trên ngự khí chi đạo, người khác chỉ dùng ba ngày đã có thể làm được chuyện, còn ta sợ rằng một tháng cũng chẳng ra sao."

Thủy Uyên nói: "Xích hữu sở trường, thốn hữu sở đoản, mỗi người đều có sở trường của mình, tiểu sư đệ có thiên phú trên linh văn chi đạo cao như vậy, Vân phu nhân đều khen không dứt miệng. Đệ còn có thể vượt cấp giết địch, nhưng một người lại không có khả năng cái gì cũng am hiểu, không cần quá để ý."

Bây giờ, mặc dù trong tông đã nhận thêm rất nhiều đệ tử, nhưng Thủy Uyên vẫn gọi Lục Diệp là tiểu sư đệ, vì đối với nàng, ba chữ 'tiểu sư đệ' này hết sức có ý nghĩa, bởi vì có người tiểu sư đệ này, Bích Huyết tông mới có thể tiếp tục tồn tại.

"Ta cũng hiểu đạo lý này, nhưng luôn có chút không cam lòng."

"Vậy... Cơm nước xong ta chỉ điểm cho đệ một chút? Tuy thiên phú của ta trên ngự khí chi đạo không cao bằng tứ sư huynh của đệ, nhưng vẫn không kém."

Nàng đường đường là một Chân Hồ cảnh, sao ngự khí chi đạo có thể kém được? Trước đây sở dĩ nàng muốn Lục Diệp đi thỉnh giáo Lý Bá Tiên, cũng không phải do lười biếng, mà đúng là thiên phú của Lý Bá Tiên trên phương diện ngự khí chi đạo cao đến dọa người. Thời điểm tu sĩ bình thường vừa thăng cấp thất tầng cảnh, bình thường đều sẽ là ngự sử một linh khí, theo tu vi gia tăng cùng với khả năng điều khiển linh lực của bản thân, số lượng ngự khí cũng có thể gia tăng từ từ.

Nhưng sau khi Lý Bá Tiên thăng cấp thất tầng cảnh, liền trực tiếp ngự khí chín đạo, khả năng khống chế linh lực bản thân của gã đã đạt tới một loại trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho vị kiếm chủ của Bắc Huyền Kiếm tông kia coi trọng gã đến như vậy.

Ngự khí chi đạo của Lý Bá Tiên lại thêm thân phận kiếm tu của gã, mới là nguyên nhân gã có thể dùng tu vi Thiên cấp bát tầng cảnh chiếm lĩnh vị trí thứ mười trên Linh Khê bảng.

Lần trước khi Yến Hình đại chiến cùng gã, đã trực tiếp bị trăm đạo kiếm quang đánh đến mức hoài nghi nhân sinh.

Sau khi ăn xong, Thủy Uyên cùng Lục Diệp đi tới trên quảng trường, sau đó đứng yên cách nhau chừng ba mươi trượng, cười tủm tỉm nói: "Tiểu sư đệ, cứ việc ngự khí công tới đi."

Lục Diệp nhìn trái phải một chút, thấy không có ai, liền từ trong túi trữ vật lấy ra linh khí của mình.

Thủy Uyên thấy hắn lấy ra Bàn Sơn đao, khẽ nhíu mày, vẻ mặt hơi có chút ngưng trọng.

Bên kia Lục Diệp đã bắt đầu thúc giục linh lực rót vào thân đao, mở miệng nói: "Xin sư tỷ chỉ giáo."

Hắn không hề lo lắng sẽ làm bị thương Thủy Uyên, chưa nói tới chuyện thực lực chênh lệch quá lớn, chỉ tính tới khoảng cách ba mươi trượng này... Lục Diệp cũng không dám chắc mình có thể đánh bay qua.

Linh lực bám lên trường đao, theo tâm niệm Lục Diệp vừa động, trường đao đã ra khỏi vỏ, hóa thành một đạo lưu quang màu lửa đỏ lao về phía Thủy Uyên bên kia.

Con người Thủy Uyên lộ vẻ kinh ngạc.

Tốc độ lưu quang không quá chậm, nhưng tuyệt đối là không nhanh, chậm hơn nhiều so với tốc độ ngự khí của đám người Lục Diệp từng gặp trong Kỳ Hải. Nếu tốc độ ngự khí của tu sĩ thất tầng

cảnh đều là loại tiêu chuẩn này, vậy về cơ bản, bọn họ chẳng gây nên bất cứ uy hiếp nào cho hắn, dù là mấy chục đạo ngự khí cùng nhau công tới, hắn cũng có thể ung dung né tránh.

Lưu quang đến vị trí cách Thủy Uyên mười trượng thì dừng lại. Nói cách khác, ngự khí của Lục Diệp chỉ có thể bao trùm phạm vi hai mươi trượng.

Hắn khống chế trường đao bay múa trên không trung vài cái, trước khi linh lực rút vào trường đao hao hết, nó đã trở về quay lại vào vỏ.

"Về cơ bản chính là như vậy." Lục Diệp gãi gãi đầu.

Đây chính là thành quả sau năm ngày tu hành Ngự Khí Thuật của hắn.

Ngắn, khoảng cách kém người khác quá nhiều, nếu đối công ngự khí cùng người khác, khẳng định sẽ nếm phải thua thiệt lớn.

Bình thường, tốc độ chậm chạp, lực sát thương không mạnh.

Nhanh, chỉ có thể duy trì trong thời gian vài hơi thở đã phải thu hồi Bàn Sơn đao lại, nếu linh lực rút vào thân đao hao hết, đến lúc đó sẽ không thể khống chế Bàn Sơn đao, có khả năng sẽ bị địch nhân thu giữ.

Thủy Uyên đi về phía hắn, đưa tay ra nói: "Đưa đao của đệ cho ta xem một chút."

Lục Diệp rút Bàn Sơn đao ra đưa tới, Thủy Uyên thúc giục linh lực, ánh sáng nhu hòa bao bọc trường đao, kiểm tra thân đao.

Chốc lát sau, nàng lộ ra vẻ mặt kỳ quái nói: "Tiểu sư đệ, đệ vẫn dùng thanh đao này để luyện tập ngự khí?"

"Vâng."

Thủy Uyên dở khóc dở cười: "Cắm chế bên trong thanh đao này hoàn toàn không thích hợp với ngự khí, làm sao đệ có thể dùng nó để luyện tập ngự khí được? Hơn nữa, thanh đao này quá nặng. Tứ sư huynh không dặn đệ trước khi ngự khí phải chọn một thanh linh khí tốt sao?"

Lục Diệp suy nghĩ một chút mới nói: "Không có."

Lý Bá Tiên đã dạy hắn rất nhiều bí quyết và nội dung chủ yếu trên phương diện ngự khí, chỉ có mỗi linh khí là không nói đến.

Chương 383: Ta Cho Là Mình Có Vấn Đề...

Thủy Uyên vỗ trán một cái: “Gia hỏa này cũng quá vô trách nhiệm rồi.”

"Là vấn đề trên thanh đao?" Lục Diệp có vài phần thấp thỏm, vài phần mong đợi, giống như người bệnh nguy kịch bỗng nhiên nghe người khác nói mình còn có thể cứu được.

"Vấn đề nằm trên thanh đao. Thanh đao này không có cấm chế thích hợp để ngự khí, trọng lượng của nó không nhẹ, mới khiến cho khoảng cách ngự khí gần như vậy, tốc độ cũng không nhanh, hơn nữa... Tiểu sư đệ, đệ đã từng thấy người khác ngự khí ở Kỳ Hải, chẳng lẽ không phát hiện ra sự khác biệt của đệ và bọn họ?"

"Phát hiện ra, nhưng ta cho là mình có vấn đề."

Thủy Uyên thở dài: "Đệ cũng thật lợi hại, một thanh đao như vậy cũng có thể ngự khí thành công."

"Vậy loại linh khí nào mới thích hợp dùng để ngự khí?"

"Trọng lượng phải nhẹ. Đây là yêu cầu thứ nhất. Dĩ nhiên cũng không phải càng nhẹ càng tốt. Nếu binh khí quá nhẹ, lực sát thương sẽ không đủ. Điều này cần phải xem bản thân đệ lựa chọn thế nào. Yêu cầu thứ hai, phải xem cấm chế trong linh khí, tối thiểu cũng phải có một đạo Trữ Linh cấm chế, nếu không sẽ xảy ra trường hợp giống đệ hồi nãy, vừa ngự sử linh khí ra ngoài không được mấy hơi thở đã phải thu lại. Như vậy còn ngự khí kiểu gì? Trữ Linh cấm chế có thể chứa đựng linh lực của đệ trong linh khí. Làm như vậy, ngự khí có thể kéo dài hơn."

Lục Diệp thở dài một hơi: "Thì ra là thế."

Thủy Uyên lộ vẻ mặt đầy áy náy nhìn hắc: "Chúng quy lại vẫn là sơ suất của kẻ làm sư huynh sư tỷ như chúng ta."

Chủ yếu là do đã nhiều năm qua Bích Huyết tông chưa từng thu người. Khiến cho Thủy Uyên cũng không biết nên chỉ dạy người khác tu hành như thế nào. Về phần Lý Bá Tiên, gã chỉ lo dạy Lục Diệp kiến thức trên phương diện ngự khí, lại hoàn toàn không nhớ ra chuyện về linh khí.

Có lẽ gã cho rằng trong tay Lục Diệp đã có linh khí thích hợp để ngự khí rồi.

Thủy Uyên lại nói thêm một chút về cấm chế thích hợp cho ngự khí.

Lục Diệp ghi tạc trong lòng, sau đó kích động bước vào Thiên Cơ điện: "Ta đi tìm một món linh khí thích hợp đây."

Trong lòng phấn chấn, Ngự Khí Thuật của ta, còn có thể cứu được!

Đây không phải lần đầu tiên Lục Diệp mua vật phẩm trong Thiên Cơ bảo khố, tự nhiên biết nên làm thế nào để tìm kiếm ra thứ mình cần nhanh nhất.

Chỉ trong chốc lát sau, hắc đã đứng bên trong Thiên Cơ bảo khố, bốn phía tràn đầy các giá hàng đặt linh khí, bắt đầu lần lượt tìm kiếm.

Nơi này có rất nhiều chủng loại linh khí, có thể thỏa mãn bất cứ nhu cầu của một tu sĩ nào.

Dựa theo lời nhị sư tỷ nói, kỳ thật linh khí dùng để ngự khí và linh khí dùng để giao chiến chính diện có sự khác biệt, loại trước cần ít nhất ba loại cấm chế, Trữ Linh, Cố Bản, Phong Duệ.

Trữ Linh cấm chế để cam đoan ngự khí sẽ bay liên tục, linh lực của tu sĩ sẽ được chứa đựng bên trong đạo cấm chế này, lúc ngự khí sẽ dần dần tiêu hao.

Nếu không có đạo cấm chế này, sẽ xuất hiện tình huống mà Lục Diệp gặp phải lúc trước, ngự khí được mấy hơi thở sẽ phải thu linh khí về.

Về phần Cổ Bản và Phong Duệ, đây là cấm chế mà mỗi kiện linh khí đều cần có, loại trước có thể gia cố bản thân linh khí, khiến cho linh khí không dễ hao tổn, loại sau để tăng sát thương.

Lục Diệp đi dạo một vòng, có chút khó lựa chọn, giá cả phổ biến của những linh khí tại nơi này cao hơn linh khí bình thường một chút, như Bàn Sơn đao của hắn, có chín đạo cấm chế, xem như đạt tới cực hạn trong cấp bậc hạ phẩm linh khí, lại chỉ cần 135 điểm công huân mà thôi, nhưng giá cả của linh khí có chín đạo cấm chế thích hợp cho ngự khí, lại vượt qua mức 200 điểm.

Như vậy xem ra, lúc trước hắn mua Bàn Sơn đao coi như là giá rẻ .

Hắn đang muốn mua thượng một kiện, bỗng nhiên nhớ tới, bản thân căn bản không cần đến Thiên Cơ điện mua, hắn là Hoa Từ bên kia có rất nhiều linh khí.

Nàng không giết bao nhiêu người bên trong Kỳ hải, nhưng dưới sự trợ giúp của nàng, tu sĩ Hạo Thiên minh lại giết địch vô số, bọn họ cảm động và nhớ nhung sự nỗ lực của nàng, cho nên sau mỗi lần quét dọn chiến trường, Hoa Từ đều có thể nhận được một chút chiến lợi phẩm.

Lúc ấy khi trở về, trên người cơ quan lang của nàng treo đầy túi trữ vật, đây còn là kết quả sau khi một số túi trữ vật đã được dồn lại, nếu không số lượng túi trữ vật còn nhiều hơn.

Lục Diệp rời khỏi Thiên Cơ bảo khố, đưa tin cho Hoa Từ, rất nhanh nàng đã rời khỏi Luyện Công phòng đi ra.

"Người đã lên tới thất tầng cảnh?" Hoa Từ kinh ngạc nhìn Lục Diệp.

Phải biết rằng, sau khi hai người trở về từ Kỳ hải, bởi vì tất cả mọi người đều đang cố gắng tu hành, rất ít đối mặt, nếu không phải Lục Diệp đưa tin tới, nàng còn không biết Lục Diệp đã đạt tới thất tầng cảnh.

"Ừm, người bên kia có linh khí thích hợp ngực khí hay không?"

"Có nha. Ta vẫn giữ lại, nhưng không để ở trên người." Hoa Từ nói xong, lập tức xoay người đi, hô: "Đi theo ta."

Sau đó nàng nhanh chóng bước vào Luyện Công phòng bên kia.

Không bao lâu sau, hai người đã sóng vai đứng bên trong Luyện Công phòng chuyên chúc của Hoa Từ, Lục Diệp ngừng mắt nhìn lại, chỉ thấy khắp ngõ ngách trong phòng đều có một đồng lớn túi trữ vật, đều là thứ mang về từ Kỳ hải.

"Người còn chưa xử lý chúng nó ư?"

Hoa Từ nói: "Lưu lại để đưa cho người."

"Cho ta làm gì?"

"Nhị sư tỷ nói, người tiến bộ rất nhanh trên linh văn chi đạo, có lẽ không được bao lâu sau sẽ cần dùng đến những túi trữ vật này."

Lục Diệp khó hiểu, hắn tiến bộ rất nhanh trên linh văn chi đạo thì liên quan gì tới đồng túi trữ vật này? Nghĩ một hồi, hắn giật mình hiểu ra: "Có tâm."

Hoa Từ tìm ra ba cái bên trong những túi trữ vật kia rồi đưa

cho Lục Diệp: "Linh khí đều ở bên trong, tự người tìm xem đi, ta cũng không biết người muốn dạng gì."

Lục Diệp tiếp nhận, khoanh chân ngồi xuống, tìm kiếm một phen.

Hoa Từ mặc kệ hẳn, lại một mình ngồi một bên tu hành.

Nàng đạt được đủ loại linh khí, số lượng rất nhiều từ trong Kỳ hải, chủ yếu là tới cuối cùng Hoa Từ thật sự không lấy được quá nhiều túi trữ vật, cho nên những tu sĩ Hạo Thiên mình kia đã dồn toàn bộ những loại linh khí mà đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã chết đi lưu lại, sau đó cất vào một cái túi trữ vật và giao cho Hoa Từ.

Trong đó có đủ loại linh khí thích hợp cho ngự khí.

Chương 384: Dù Sao Ta Cũng Không Chạy Được...

Bên trong ba túi trữ vật này có chừng trăm kiện linh khí, loại hình gì cũng có, nếu bán toàn bộ số linh khí này cho Thiên Cơ bảo khố, tất nhiên Hoa Từ có thể nhận được số lượng công huân cực kỳ khổng lồ.

Nhưng trước mắt nàng không thiếu công huân, nên giữ lại những loại linh khí này, có lẽ về sau chúng sẽ trở thành phần thưởng cho các đệ tử sử dụng.

Hiện giờ nàng là trấn thủ phó sứ của Bích Huyết tông, đã quen thuộc và chấp nhận thân phận mới của bản thân rồi. Nhị sư tỷ đối xử với nàng vô cùng tốt, cùng là y tu, có nhị sư tỷ dạy bảo, khiến cho nàng bớt đi rất nhiều đường vòng, đương nhiên nàng cũng nguyện ý làm ra một chút cống hiến cho Bích Huyết tông.

Sau khi Lục Diệp tìm kiếm một hồi lâu, hẳn đã chọn được một thanh đao dài chừng một thước từ trong đồng linh khí kia.

Sức nặng và chiều dài của đoản đao này đều rất thích hợp, hơn nữa vừa nhìn đã biết tạo hình của nó chuyên môn dùng để ngự khí, bởi vì đoản đao này không có chuôi đao, chỉ có hai đoạn thân đao bén nhọn.

Cũng không biết là tu sĩ Vạn Ma lĩnh nào lưu lại sau khi chết, bên trong linh khí này có chín đạo cấm chế. Ở trong Thiên Cơ bảo khố, một kiện linh khí như vậy ít nhất cũng trị giá 180 điểm công huân, thậm chí càng nhiều hơn.

Trong chín đạo cấm chế, có hai đạo là Trữ Linh, ba đạo là gia

cổ thân đao, hai đao tăng lên sát thương linh khí, còn hai đao khác, Lục Diệp không nhìn ra, nhưng khẳng định cũng có thể tăng lên uy lực ngự khí.

"Chọn nhiều vài món đi. Ta nghe người ta nói, nếu bản thân đủ khả năng điều khiển linh lực, có thể đồng thời ngự khí vài kiện." Hoa Từ thấy Lục Diệp đã chọn xong, lại nhắc nhở một tiếng.

"Ta cứ luyện nó trước đã, nếu cần lại tới tìm người."

"Được rồi, dù sao ta cũng không chạy được."

"Vì sao lời nói hay như vậy đến miệng người lại thành ra như thế?"

"Ai mà biết được."

. . .

Lục Diệp rời khỏi Luyện Công phòng của Hoa Từ lại vào Luyện Công phòng của mình, thúc giục linh lực rót vào đoản đao kia.

Đoản đao không chuôi này rất khác Bàn Sơn đao, Bàn Sơn đao là thứ Lục Diệp mau từ bên trong Thiên Cơ bảo khố, là vật vô chủ, nắm vào tay là dùng được.

Nhưng đoản đao không chuôi này vốn thuộc về một vị tu sĩ Vạn Ma lĩnh, kể cả khi tu sĩ kia đã chết, gã vẫn để lại rất nhiều dấu vết của bản thân bên trong đoản đao này. Nói một cách đơn giản, đoản đao này đã sớm thích ứng với linh lực của chủ nhân trước, nếu đổi một người khác tùy tiện thúc giục, chưa chắc đã có thể phát huy ra toàn bộ uy năng.

Trước mắt điều Lục Diệp phải làm, chính là lấy linh lực bản thân điều dưỡng nó, khiến cho nó thích ứng với linh lực của mình, như thế mới có thể toàn diện phát huy ra uy năng của đoản đao.

Trước kia khi Lục Diệp đạt được linh khí tiểu chung của thiếu chủ Cửu Tinh tông, hắn cũng phải làm như thế. Ban đầu, hắn căn bản không thể thúc giục ra uy năng của tiểu chung kia, sau này được một vị khai thợ khóa trong Thiên Cơ Thương minh chỉ điểm, mới chậm rãi làm được.

Cho nên ở trong chiến đấu, tùy tiện nhặt một thanh linh khí của người khác là vô ích , chỉ có linh khí thuộc về bản thân mới là tốt nhất.

Lấy tu vi thất tầng cảnh của hiện tại hắn, linh lực lại tinh thuần như thế, điều dưỡng một kiện linh khí chẳng cần quá nhiều thời gian, chỉ nửa ngày sau, đoản đao không chuôi kia đã được Lục Diệp ngự sử, hóa thành lưu quang, bay tới bay lui trong Luyện Công phòng nội, linh hoạt tốt cùng.

Lục Diệp rơi lệ đầy mặt. . .

Không ngừng va chạm, ma sát, rốt cuộc hắn cũng tìm được phương thức ngự khí chính xác rồi.

Luyện Công phòng quá nhỏ, thi triển không ra, Lục Diệp dứt khoát đi ra ngoài. Rất nhanh, bên ngoài Luyện Công phòng đã truyền đến tiếng gió rít phá không.

Lục Diệp phát hiện khoảng cách ngự khí của bản thân là chừng ba mươi lăm trượng, điều này khiến hắn có chút mừng rỡ.

Phải biết rằng, phạm vi tu sĩ thất tầng cảnh ngự khí sẽ không vượt quá ba mươi trượng.

Đừng coi thường năm trượng này, nếu ngự khí đối công cùng địch nhân, cự li công kích của Lục Diệp sẽ nhiều hơn tu sĩ đồng cấp bậc năm trượng, là có thể ra tay trước tiên, nắm giữ tiết tấu chiến đấu.

Hơn nữa dường như tốc độ ngự khí của hắn cũng nhanh hơn

thất tầng cảnh bình thường rất nhiều.

Ở trong Kỳ hải, hắc từng chứng kiến rất nhiều tu sĩ thất tầng cảnh ngự khí giết địch, so sánh giữa hai bên một chút, rất nhanh đã phát hiện được ưu thế của bản thân.

Khoảng cách ngự khí xa hơn người khác, tốc độ ngự khí nhanh hơn người khác, thậm chí uy lực cũng mạnh hơn người khác. Nói như vậy, khi Lục Diệp giao thủ cùng tu sĩ đồng cấp bậc, thậm chí hắc còn không cần ra tay, đã có thể chém giết địch nhân.

Không ít đệ tử bị động tĩnh bên này hấp dẫn, đều chạy tới quan sát, nhìn thấy lưu quang kia bay vút đi, một đám đều tỏ ra vô cùng hâm mộ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Bỗng nhiên âm thanh “Ầm vang long” từ phía chân trời truyền đến, mây đen dày đặc trên bầu trời, tia chớp bắn ra.

Lục Diệp thu lưu quang, phát tay nói: "Sét đánh trời mưa, các sư đệ sư muội mau tan đi."

Sau đó hắc xoay người đi vào Luyện Công phòng.

Trước mắt ngự khí của hắc đã đạt tiểu thành, nhưng loại thủ đoạn giết địch này, vẫn cần phải kiểm nghiệm thành quả trong thực chiến mới được, đừng nhìn thời điểm tu hành dùng ngự khí ra vui đùa hoa hòe hoa sói, nhưng nếu không phát huy ra tác dụng gì trong thực chiến, cũng chẳng có chút ý nghĩa nào.

Lục Diệp chuẩn bị tiến vào Thận cảnh một chuyến, hắc lấy ra Tức Quả hạch, bước vào gian phòng nhỏ kia, tiêu phí năm mươi điểm công huân, đẩy cửa ra, đi vào bên trong sương mù.

Lục Diệp vừa đứng thẳng người, sương mù kia bắt đầu quay cuồng, ngay sau đó một con côn trùng thật lớn có tu vi ngang ngửa hắc lao khỏi sương mù.

Nhưng nó vừa hiển lộ bóng dáng, một luồng lưu quang đã đột ngột lao tới, lưu quang kia không chút trở ngại đã xuyên qua thân thể trùng tử này, mang theo một chùm máu xanh.

Trùng tử với khí thể hung hăng vừa lên sân khấu đã bổ nhào xuống mặt đất.

Lục Diệp nương mây, quả nhiên ngự khí chi đạo dùng tốt, còn thoải mái hơn hẳn trực tiếp cầm Bàn Sơn đao lao lên chém giết.

Chương 385: Trùng Triều!!!

Hai bên trái phải trong làn sương mù kia lại quay cuồng, hai con trùng tử vọt tới, một con trong đó giống con vừa rồi, vừa lao ra đã bị giết, một con khác chỉ chạy được hai bước đã tiêu đời.

Lưu quang bay vút, từng con từng con trùng tử bị chém chết, tới màn thứ tư, nếu chỉ dựa vào ngự khí lại không giết xuể, tốc độ ngự khí nhanh đến mấy cũng có cực hạn. Thêm nữa, động tác của những con trùng tử kia cũng không chậm. Cuối cùng Lục Diệp nương theo uy thế của Bàn Sơn đao, chém giết từng con trùng tử vọt tới trước mặt mình.

Đợi cho tới màn thứ năm, linh lực trong đoản đao hao hết, Lục Diệp kịp thu hồi nó về trước khi linh lực hao hết, sau đó cầm Bàn Sơn đao trong tay, huyết chiến tứ phương.

Một lát sau, trong Luyện Công phòng, Lục Diệp với sắc mặt tái nhợt, mở to mắt, vừa rồi hắn chỉ giết đến màn thứ tám đã bị những trùng tử kia làm thệt.

Trùng tử thất tầng cảnh và lục tầng cảnh có sự khác biệt rất lớn, thực lực tăng lên cực kỳ rõ ràng. Đặt lên người tu sĩ cũng là như vậy, khác không nói, thất tầng cảnh có thêm thủ đoạn ngự khí, khiến cho chính thể thực lực của tu sĩ có tăng lên trên diện rộng.

Dù lần này không giết qua màn thứ chín nhưng Lục Diệp cũng không bất mãn, hắn mới tấn chức thất tầng cảnh chưa được mấy ngày, Ngự Khí Thuật cũng vừa mới tu thành, không vượt qua được cũng là điều hợp lý. Phải biết rằng lần đầu tiên bước vào Thận cảnh, hắn chỉ giết đến màn thứ năm mà thôi, lần này có thêm một

thanh ngự khí, ở lần đầu tiên khiêu chiến trùng tử thất tầng cảnh, đã giết thẳng tới màn thứ tám, tiến bộ cực kỳ rõ ràng.

Lục Diệp cho rằng, nếu hắn có thể điều khiển hai thanh ngự khí thậm chí là ba thanh, đến lúc đó hắn là hắn có thể vượt qua màn thứ chín và nghênh chiến tu sĩ trong sương mù.

Vẫn nên tới chỗ Hoa Từ, lấy thêm vài món linh khí thích hợp cho ngự khí. Vừa rồi ở thời điểm ngự khí, hắn có cảm giác bản thân đã thành thạo hơn rồi, hắn là có thể ngự sử thêm một kiện linh khí nữa. Đây là chỗ tốt khi có thể điều khiển thuần thục linh lực của bản thân.

Bên ngoài không ngừng truyền tới tiếng sấm “Ầm vang long”, tựa như muốn có mưa to.

Đột nhiên trên ấn ký chiến trường có động tĩnh, Lục Diệp kiểm tra, là tứ sư huynh đưa tin, chỉ có một câu đơn giản: "Tiểu sư đệ cẩn thận, trùng triều muốn tới!"

Cách trụ sở ngoài mười dặm là vùng hoang dã. Đây là một mảnh sơn cốc địa hình bằng phẳng. Trong sơn cốc, có một hồ đất rất lớn, cửa hang có phạm vi chừng mười trượng, thẳng tắp hướng xuống dưới, không biết sâu bao nhiêu, nếu có người đứng tại chỗ cửa hang, còn có thể nghe được âm phong gào thét.

Linh Khê chiến trường là nơi rất kỳ diệu, ở đây có rất nhiều kỳ ngộ và cơ duyên mà chưa ai biết tới, nhưng đi cùng với đó là vô vàn nguy hiểm người thường khó mà tưởng tượng nổi.

Lúc này Lục Diệp cưỡi trên người Hồ Phách, đứng tại một điểm cao bên cạnh sơn cốc, nhìn xuống phía dưới, nơi ánh mắt có thể quét tới, chỉ thấy lấy hang động này làm trung tâm, có đủ loại côn trùng bò ra từ trong sơn cốc, có nhện, có bọ ngựa, có châu chấu, giống như đúc với cảnh tượng hắn từng thấy tại Thận Cảnh, có điều những con côn trùng ở đây có hình thể nhỏ hơn rất nhiều.

Bên ngoài thân thể của những con côn trùng kì lạ này đều được bao phủ một tầng màu đen, mang tới cho người ta một loại cảm giác cực kì bền chắc, trên thân còn tràn ngập một loại khí tức làm người khác cực kì khó chịu.

Khí tức kia không phải là yêu khí đơn thuần, nói chính xác hơn, nó tựa như một loại khí tức muốn hủy diệt vạn vật.

Giờ này khắc này, âm thanh nhấm nuốt dày đặc đang truyền ra từ trong sơn cốc. Vốn dĩ ở nơi này đầy những hoa thơm cỏ lạ, xanh um tươi tốt, chim hót véo von nay đã là một mảnh tàn lụi. Những nơi đám côn trùng đi qua, không một ngọn cỏ nào có thể sống sót, ngay cả mặt đất cũng bị phá đi một tầng. Nói một cách bảo thủ, phải có tới hàng vạn con côn trùng đang tụ tập ở chỗ này, hơn nữa còn không ngừng có côn trùng leo ra từ trong hang động bên kia, theo thời gian trôi đi, số lượng càng ngày càng nhiều.

"Quả nhiên là trùng triều!"

Bên cạnh Lục Diệp là Trần Dục, gã cũng đang cười trên mình một con yêu thú, đây là thú sủng của gã, ngoại hình tương tự một con báo, nhưng đứng chung một chỗ cùng Hồ Phách, con yêu thú này lại không còn oai phong nghiêm nghị như trước, chỉ thấy đôi mắt cụp xuống, đầy thành thật.

Đêm qua có một cột sấm sét từ trên trời giáng xuống, dù cách trụ sở của Bích Huyết Tông tới mười dặm nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, Trần Dục vội vàng báo cáo tình huống này lại, gã suy đoán có thể là trùng triều đến rồi.

Khi đó, Lục Diệp vừa hỏi thăm Lý Phách Tiên về tình huống trùng triều xong.

Theo hẳn được biết, trùng triều là thiên tai lớn nhất của Linh Khê chiến trường, cách một đoạn thời gian đều sẽ xuất hiện một lần, khoảng cách thời gian cũng không cố định, có thể là mấy

tháng, cũng có thể là một hai năm thậm chí là lâu hơn.

Còn lôi trụ kia từ trên trời giáng xuống kia chính là điềm báo xuất hiện trùng triều.

Cùng với sự xuất hiện những lôi trụ kia, chính là hố đất trong sơn cốc, Tu Hành giới Cửu Châu gọi nó là Trùng động, mà những côn trùng theo Trùng động bò ra ngoài là Trùng tộc.

Trùng tộc và Yêu tộc là hai khái niệm khác nhau, mặc dù bên trong Yêu tộc cũng có trùng yêu, nhưng không có loại Trùng tộc mang theo khí tức hủy diệt vạn vật kia.

Xét về chính thể, Yêu tộc tại Tu Hành giới Cửu Châu chính là một chủng tộc bình thường, rất nhiều Yêu tộc đều hóa thành hình người, bá nhập tông môn của Nhân tộc, cùng tu sĩ Nhân tộc đối đãi với nhau như sư huynh đệ.

Hoàn toàn khác những Trùng tộc không có thần trí, chỉ biết hủy diệt này.

Sở dĩ Trùng triều được gọi là thiên tai, là bởi vì mỗi lần trùng triều xuất hiện, toàn bộ Linh Khê chiến trường đều sẽ bị tác động đến, ở bên ngoài tất cả trụ sở tông môn tại Linh Khê chiến trường, đều sẽ xuất hiện Trùng động.

Nếu xử lý không kịp thời, để Trùng tộc phát triển, chúng tuyệt đối có thể dễ dàng san bằng một trụ sở tông môn.

Mỗi lần trùng triều xuất hiện, đều có không ít tông môn gặp tai ương xui xẻo, lần này không biết tông môn nào sẽ trở thành người bị hại.

Chương 386: Cũng Là Một Loại Cơ Duyên!!!

Trùng tộc hung hiểm, chủ yếu là vì bọn chúng gặm nuốt tất cả sinh cơ phía trên những nơi chúng đi qua, mà phiền toái lớn nhất của trùng triều là tốc độ bọn chúng sinh sôi và trưởng thành cực nhanh.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, một còn Trùng tộc có thể đạt được tiến độ trưởng thành tương đương với tu sĩ trải qua mấy tháng, cho nên một khi trùng triều xuất hiện, phải lập tức bắt đầu xử lý, nếu không tất có họa diệt môn.

Có điều hung hiểm thì hung hiểm, nhưng thực ra đây cũng là một loại cơ duyên.

Thời điểm các tu sĩ chém giết những Trùng tộc này, bọn họ cũng có thể thu được công huân! Mà những thi thể Trùng tộc này đều có thể bán cho Thiên Cơ bảo khố, chỉ là giá cả không cao mà thôi, nhưng nếu có thể góp gió thành bão, cũng cực kì khả quan.

Cho nên đối với khá nhiều tu sĩ, trùng triều mang đến nguy cơ đồng thời cũng là một hồi cuồng hoan.

Trước kia, bên ngoài trụ sở Bích Huyết Tông đã từng bộc phát trùng triều, nhưng bởi vì trụ sở không có ai, cho nên cũng không có người xử lý, kết quả là trùng triều ở đây phát triển đến mức các tông môn vòng ngoài đều bất lực, thậm chí tai họa này còn liên lụy đến mấy trụ sở đại tông môn ở phụ cận, cuối cùng đành phải do các cường giả vòng trung tâm đến đây xử lý.

Sau mỗi một lần trùng triều, khắp nơi bên ngoài trụ sở Bích

Huyết Tông đều trụ lủi, thê lương, cũng may thiên địa linh khí tại Linh Khê chiến trường nồng đậm, không bao lâu sau lại có thể khôi phục sinh cơ.

"Người lưu lại nơi này, nếu có gì dị thường, tùy thời báo tin cho ta." Lục Diệp phân phó một tiếng.

"Vâng!" Trần Dục đáp.

Thân hình Hồ Phách quay ngược lại, nhanh chóng lao về trụ sở bên kia.

Trên nửa đường, Lục Diệp truyền tin cho Hoa Từ.

Đêm qua, sau khi Lục Diệp trao đổi với tứ sư huynh, lại tới tận nơi dò xét một phen, hiện giờ ít nhiều hẳn cũng có một chút hiểu biết về trùng triều. Nếu là hai tháng trước đó, đúng là bọn họ không có cách xử lý trùng triều, bởi vì Bích Huyết Tông chẳng có người để sử dụng.

Nhưng bây giờ lại khác.

Chung quy lại, môn hạ đệ tử cứ luôn bế môn tạo xa (xa rời thực tế) cũng không phải đường lối tu hành tốt đẹp, cho nên với Bích Huyết Tông, đợt trùng triều rất có thể sẽ là một cơ hội tuyệt vời để rèn luyện đệ tử.

Theo như tứ sư huynh nói, bất cứ tông môn nào có trụ sở tại Linh Khê chiến trường đều phải tự mình đối mặt với trùng triều trong trụ sở nhà mình, nhưng mức độ ứng phó lại khác nhau. Có lẽ do Thiên Cơ điều hòa, khiến cho ngay từ đầu, trùng triều mà tông môn vòng ngoài cần ứng phó sẽ không mãnh liệt, chỉ cần xử lý kịp thời, là ổn thỏa.

Không giống vòng trung tâm bên kia, giờ phút này các tu sĩ cùng những Trùng tộc kia đã đánh đến long trời lở đất.

Lục Diệp vội vàng chạy lại bên trong trụ sở.

Cùng lúc ấy, ở bên ngoài Thiên Cơ Điện, sau khi Hoa Từ nhận được tin của Lục Diệp, nàng đã triệu tập tất cả mọi người đến đây, đang nghiêm túc chờ đợi.

Hiện tại trong tông môn, ngoại trừ mấy đệ tử chính thức như Hoa Từ, cũng chỉ có một trăm vị ký danh đệ tử mới thu nhận được trước đó, tính cả những tán tu dựa vào danh nghĩa Bích Huyết Tông, cũng có hơn sáu trăm người, nhiều hơn ban đầu một trăm người.

Đây chính là chỗ tốt khi có tán tu phụ thuộc, nếu trụ sở bên này xảy ra chuyện gì, dưới tay Lục Diệp sẽ có một nhóm tu sĩ có thể sử dụng, nếu không chỉ dựa vào một trăm đệ tử ký danh, chỉ sợ không ứng phó được trùng triều lần này.

Lục Diệp xoay người xuống khỏi lưng hổ, từng ánh mắt trông lại, hơn bảy trăm người tụ tập ở chỗ này, nhưng không có âm thanh nói chuyện phảm, bầu không khí rất trang nghiêm..

Lục Diệp đứng ở trước mặt mọi người, trầm giọng nói: "Chắc hẳn mọi người đã nghe nói, trùng triều đến rồi! Đây là thiên tai mà tông môn nào cũng phải đối mặt, không ai tránh khỏi, trước kia nhân khẩu của bản tông tàn lụi, vô lực đối phó với trùng triều, nhưng bây giờ chúng ta đã có vốn liếng để đối kháng với chúng."

"Trong khoảng thời gian này, ta đều trông thấy quá trình mọi người nỗ lực tu luyện, tu vi của rất nhiều người đều có tiến bộ. Chuyện này rất tốt, là một tu sĩ, tu vi chính là chỗ dựa của bản thân. Nhưn chỉ tu luyện thôi thì chưa đủ, còn phải có kinh nghiệm chiến đấu sinh tử với kẻ địch. Trùng triều lần này là một cơ hội tốt, ta mới cùng Trần Dục đến trùng cốc nhìn một chút, số lượng côn trùng bên kia đã tăng lên rất nhiều. Nhưng mọi người yên tâm, bọn chúng chỉ có số lượng nhiều mà thôi, thực lực cũng không mạnh, dù là tu sĩ nhị tầng cảnh đối mặt với bọn chúng, cũng có thể

một đánh mười!"

"Đây là cơ duyên, chẳng những có thể rèn luyện kỹ năng giết địch cho mọi người, còn có thể thông qua giết chóc những con côn trùng kia đạt được công huân. Về tác dụng của công huân, cũng không cần ta nói nhiều nữa, đám côn trùng trong trùng cốc chính là công huân đầy ắp, các người có muốn không?"

"Muốn!" Đám người đồng thanh hô lên, âm thanh vang động cửu tiêu.

"Muốn thì tự mình đi lấy! Bích Huyết Tông chúng ta không giống các tông môn khác, các tông môn khác đều có đại trận phòng hộ, nếu như ngăn cản trùng triều gặp bất lợi, cũng có thể lui về trụ sở, nhờ vào đại trận tạm thời đảm bảo bình an, còn chúng ta có thể ở đâu? Chúng ta không có đại trận, cái gì cũng không có, cho nên nếu không ngăn cản được trùng triều lần này, trụ sở sẽ bị Trùng tộc san bằng, linh điền trước đó các người vất vả cần cù khai khẩn, dốc lòng gieo trồng linh thực, đều sẽ trở thành thức ăn cho Trùng tộc. Cho nên chúng ta không có đường lui, nếu muốn chiến thắng trùng triều lần này, chỉ có chủ động xuất kích!"

"Trụ sở không cần lưu thủ, tất cả ký danh đệ tử và tán tu phụ thuộc nghe lệnh, cho các người thời gian nửa canh giờ, lập ra các nhóm từ năm đến mười người, đề cử ra tiểu đội trưởng, đội trưởng phụ trách thống kê công huân của đội viên, sau trùng triều, kiểm tra số lượng công huân thu hoạch được. Mười người xếp hạng đầu tiên, không cần biết là ký danh đệ tử hay tán tu, đều có thể nhận được số lượng linh thạch bất đồng làm phần thưởng. Còn ba vị trí đầu, sẽ được ban thưởng một kiện cửu cấm linh khí!"

Chương 387: Hỏa Long Thuật!!!

Mấy trăm người xông vào một trận, ban thưởng linh thạch còn tạm, dù bọn họ không biết số lượng bao nhiêu, nhưng đây là lần hoạt động tông môn đầu tiên, kể từ khi Bích Huyết Tông chiêu mộ đệ tử, chắc chắn ban thưởng sẽ không quá ít.

Nhưng ba vị trí đầu lại có thêm một kiện cữu cấm linh khí. Phải biết rằng, cữu cấm linh khí chính là linh khí có chín đạo cấm chế, là hạ phẩm linh khí tốt nhất, và bất kì một món nào trong Thiên Cơ bảo khố cũng giá trị hơn một trăm công huân.

"Nếu tiểu đội nào biểu hiện xuất sắc, cũng sẽ có ban thưởng đặc biệt, mỗi một thành viên của tiểu đội đều có thể đưa ra một yêu cầu, chỉ cần đủ khả năng, nhất định không từ chối."

Bỗng từ trong đám người, một bàn tay nhỏ trắng nõn giơ lên cao cao, ngay sau đó một thanh âm vang lên: "Ngũ sư huynh, ta có ý kiến!"

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, phát hiện người giơ tay kia là thiếu nữ Hà Tịch Âm.

" Nói đi!"

"Ta có người bằng hữu muốn hỏi một chút, cái ban thưởng đặc biệt kia, có thể dùng trên người Lục sư tỷ không?"

"Bằng hữu của người thật nhiều chuyện!" Lục Diệp trừng nòng một cái.

Không biết thiếu nữ này bị bệnh gì, lại rất sùng bái Hoa Từ, nhưng trước mắt nàng vốn là một trong những người có thể xuất

thủ nhất toàn bộ Bích Huyết Tông, chỉ vì nàng là tu sĩ lục tầng cảnh.

Bây giờ Bích Huyết Tông chỉ có Lục Diệp và Trần Dục là thất tầng cảnh, bên trong lục tầng cảnh, ngoại trừ Hoa Từ và Hà Tịch Âm, cũng chỉ có ba người khác thôi.

Lục Diệp quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Từ, Hoa Từ dịu dàng gật đầu.

"Có thể!" Lục Diệp quát khẽ, lại bổ sung một câu: "Chỉ giới hạn ở người thôi."

Vẻ mặt Hà Tịch Âm lập tức trở nên phấn chấn, hai bàn tay nhỏ nắm chặt thành quyền, trong nháy mắt tràn đầy nhiệt huyết.

"Đều hành động đi, cho các người thời gian nửa canh giờ, sau nửa canh giờ, xuất chiến trùng cốc!" Lục Diệp vừa nói xong, trên quảng trường lập tức trở nên náo nhiệt. Các tu sĩ quen biết lẫn nhau tụ tập lại, kết thành tiểu đội, cử ra đội trưởng.

Lục Diệp lấy ra từng cái ngọc giản trống không, thúc giục linh lực khắc tin tức vào trong ngọc giản, hẳn nhận được không ít tình báo hữu dụng từ tứ sư huynh bên kia, ví dụ như đặc điểm của các loại Trùng tộc và điểm yếu của chúng, mà chính bản thân hắn đã giết nhiều Trùng tộc ở bên trong Thận Cảnh như vậy, tự mình cũng có một chút kinh nghiệm.

Đối với tu sĩ lần đầu tiên trải qua trùng triều, những thứ này đều là kiến thức vô cùng quý giá. Nói không chừng, một lúc nào đó bọn họ sẽ cần dùng tới nó, và hẳn muốn truyền bá những kiến thức này trước khi xuất chiến.

Sau nửa canh giờ, Bích Huyết Tông vốn đã khôi phục lại rất nhiều nhân khí bỗng trở nên yên ắng, tất cả đệ tử ký danh và tán tu đều đổ xô đến Trùng cốc cách đó mười dặm.

Mặc dù không còn người đóng giữ, nhưng không cần lo lắng về việc sẽ bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh tấn công chiếm lĩnh, Tiểu Hôi vẫn còn, có nó ở, nếu tu sĩ Vạn Ma lĩnh dám đến, tuyệt đối là đi chịu chết.

Huống chi trước mắt thiên tai trùng triều đang quét sạch toàn bộ Linh Khê chiến trường, e rằng lúc này không một môn phái nào có dư sức gây sự.

Cách đó mười dặm, chiến đấu đã nổ ra trong Trùng cốc.

So với nửa canh giờ trước, Trùng tộc bên trong Trùng cốc lại gia tăng. Sở dĩ trùng triều được gọi là thiên tai, nguyên nhân lớn nhất chính là tốc độ sinh sôi và trưởng thành quá nhanh, chỉ cần có đầy đủ năng lượng, bọn chúng có thể biến thành một đội quân Trùng tộc phá hủy mọi thứ trong khoảng thời gian cực ngắn.

Vì vậy, nếu muốn chiến thắng trùng triều, giai đoạn đầu là mấu chốt, chỉ cần có thể kiềm chế số lượng Trùng tộc, không cho chúng có cơ hội phát triển là được.

Bảy trăm tu sĩ lập nên một đội khoảng 100 người, dưới sự lãnh đạo của các đội trưởng tương ứng, họ phân tán khắp Trùng cốc, chém giết Trùng tộc và từng bước đẩy mạnh về phía Trùng động.

Những Trùng tử bò ra ngoài đều không mạnh, đối lập với tu sĩ, phần lớn bọn chúng đều chỉ tương đương với Linh Khê nhất, nhị tầng, một số ít tương đương với tam tầng, thân thể cũng không lớn, không giống những Trùng tộc Lục Diệp từng gặp phải trong Thận Cảnh, rất nhiều con chỉ có kích thước tương đương với hắc.

Trùng tộc ở nơi này có nhiều loại khác nhau, nhỏ vừa bằng nắm tay, lớn chỉ bằng chậu rửa mặt, hơn nữa chúng chỉ có một phương thức tấn công duy nhất, giết chết cũng không khó.

Khó khăn duy nhất là chúng quá nhiều, hàng vạn trùng tử bò khắp sơn cốc, mặt đất đã bị chúng gặm mất mấy tầng.

Linh lực dâng trào, từng tiểu đội đang nỗ lực quét sạch khu vực mình phụ trách, chém giết từng con Trùng tộc, rất nhanh máu xanh đã rải khắp Trùng cốc, khiến nơi đây tràn ngập mùi tanh gay mũi.

Khác với từng tiểu đội đang chém giết tầng tầng lớp lớp Trùng tộc, đẩy mạnh từ bên ngoài vào trong, Lục Diệp một mình một đao trực tiếp đục ra một đường thẳng tắp ngay bên trong đại quân Trùng tộc, nơi hần đi qua, khắp nơi trên mặt đất đều là trùng thi.

Đối phó loại kẻ thù đông đảo nhưng thân thể không đủ lớn này, Bàn Sơn Đao trong tay hần cũng không có tác dụng gì lớn, kể cả khi một đao giết được một con thì số lượng có thể giết được cũng có hạn.

Tuy nhiên, thủ đoạn giết địch của Lục Diệp không chỉ có mỗi Bàn Sơn Đao, hần miễn cưỡng có thể được coi là một tên giả Pháp tu.

Hỏa Phượng Hoàng Thuật, Hỏa Long Thuật thay phiên nhau thi triển, trong lúc linh lực nóng rực bao trùm, mỗi lần đều có thể giết chết lượng lớn côn trùng, nhất là Hỏa Long Thuật, với tư cách là thuật pháp thứ hai đi kèm Hồng Liên Xung Tiêu Quyết, tu vi phải đạt đến thất tầng mới có thể tu luyện, uy lực và phạm vi đều lớn gấp mấy lần Hỏa Phượng Hoàng Thuật, đương nhiên uy lực lớn, tiêu hao cũng lớn.

So sánh hai đạo thuật pháp này, không thể nghi ngờ rằng, Lục Diệp rất hài lòng với Hỏa Long Thuật, bởi vì nhìn chung, nó không làm ra loại chuyện điên rồ, ngu ngốc gì.

Cũng không biết tại sao Hỏa Phượng Hoàng Thuật lại bị hần biến thành chim cú lửa, có hình thù vô cùng kỳ dị.

Hỏa Long Thuật trông rất đẹp, khi sử dụng ra ngoài, dường như thực sự có một con Hỏa Long đang bay múa, thậm chí có thể lơ mờ nhìn thấy long lân trên người nó.

Chương 388: Chiến Tranh Bùng Nổ!!!

Thực ra sơn cốc này cũng không quá lớn, rất nhanh Lục Diệp đã tới trước Trùng động, nhìn xuống phía dưới tối đen dòm không thấy đáy. Trên vách Trùng động không ngừng có Trùng tộc với hình dạng khác biệt đang leo lên trên. Như thể chúng cảm nhận được sức sống của Lục Diệp, một số con côn trùng nhảy lên và lao về phía hắn. Khi ánh đao thoáng qua, những con côn trùng này đã bị cắt làm đôi trước khi chúng có thể tới trước người Lục Diệp

Hắn trầm ngâm một chút, đột nhiên thả người nhảy xuống, đang ở giữa không trung, Trùng tộc từ bốn phương tám hướng lao đến, linh lực quanh người hắn xao động, đánh bay tất cả Trùng tộc.

Oanh..

Lục Diệp rơi xuống hố đất dưới đáy động, ngẩng đầu nhìn lên, ước lượng độ sâu, nơi này cũng không sâu lắm, chắc khoảng mười mấy trượng. Đây là một tin tức tốt.

Bên tai bỗng truyền tới tiếng sột soạt và tiếng bò lổm ngổm, trùng triều từ bốn phương tám hướng kéo đến vây quanh.

Linh lực bắt đầu dâng trào, Lục Diệp không hề dừng lại, một đường chém giết đến tận chỗ sâu, hắn một tay cầm Bàn Sơn Đao, một tay giơ chuôi của Bàn Sơn Đao lên cao.

Một chút ánh sáng trên cán đao tỏa ra bốn phía.

Đây là nguyên nhân hắn tăng thêm Nhật Chiếu linh văn trên

chuôi đao. Kỳ thật linh văn không phát huy ra tác dụng quá lớn trong chiến đấu, nhưng lại vừa vận rất hữu dụng ở chỗ này.

Để tiết kiệm linh lực, Lục Diệp không dám kích hoạt uy năng quá mức mãnh liệt của Nhật Chiếu, chỉ để ánh sáng tỏa ra ở mức có thể chiếu sáng trong phạm vi mười trượng (1 trượng tương đương với 3,3 mét).

Sau một nén nhang, bóng dáng của Lục Diệp từ trong hố bay lên trời, sau lưng có một đôi cánh đỏ rực như lửa, thu hút sự chú ý của người khác.

Hắn bay qua Trùng cốc, đáp xuống bên cạnh Hoa Từ, người bê vết máu xanh.

Một số tán tu chỉ có tu vi nhất tầng lập tức tiến lên, mang tới nước trong, rửa sạch thân thể hắn.

Hoa Từ không tham gia chiến đấu, nàng chính là y tu duy nhất trong trụ sở, cần phải ở đây chữa trị cho các đệ tử bị thương, nhưng trước mắt do thời gian còn ngắn, chiến đấu cũng không dài, cho nên về cơ bản không có người bị thương.

Có mười mấy người tụ tập ở bên cạnh nàng, mười người trong số họ có tu vi rất thấp, chỉ có nhất tầng, tu vi như vậy đi chiến đấu rất dễ bị giết chết, vì vậy bọn họ đi theo Hoa Từ đến đây làm trợ thủ.

Một số người khác quyết tâm phát triển theo hướng y tu, đang học tập y thuật từ Hoa Từ.

Điều này rất tốt, một môn phái luôn cần các phái hệ khác nhau để phát triển, đặc biệt là phái hệ y tu. Mặc dù hiện tại thực lực tổng thể của Bích Huyết Tông tương đối thấp, chẳng qua chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đủ đầy, trong môn phái có đủ các loại phái hệ.

“Đã tìm được chưa?” Hoa Từ tiến lên, nhặt lên một phần chân gậy không biết thuộc loại Trùng tộc nào từ trên đầu Lục Diệp, ném qua một bên.

Lục Diệp lắc đầu.

"Trong đó có quá nhiều nhánh, ta không dám đi vào quá sâu."

Vốn dĩ hẳn đi một mình vào sâu trong Trùng động là muốn tìm một chút trùng sào.

Những Trùng tộc này không phải là không có nguồn gốc, ở sâu bên trong mỗi Trùng động đều có một trùng sào, mà trùng sào đó mới chính là căn nguyên thai nghén nên những Trùng tộc này.

Muốn giải quyết trùng triều nhất định phải tìm được trùng sào, chỉ có hủy diệt trùng sào, phá hủy từ nguồn cội mới có thể tiêu diệt trùng triều.

Những tin tình báo này, hẳn đều lấy được từ chỗ Lý Bá Tiên.

Trùng sào nằm sâu dưới lòng đất, được các Trùng tộc có thực lực mạnh mẽ bảo vệ, chỉ dựa vào một mình Lục Diệp khó có thể làm được. Cho nên ở thời điểm mỗi lần trùng triều bùng xuống, các đại môn phái đều dốc toàn lực ứng phó, mặc dù không đến nỗi huy động toàn bộ lực lượng như Bích Huyết Tông, nhưng bọn họ sẽ phái ra rất nhiều người, trước tiên xác định vị trí của trùng sào, sau đó mới đưa ra kế hoạch.

Gần như cứ cách mỗi một đoạn thời gian, những môn phái kia lại phải đối phó với một lần trùng triều nên kinh nghiệm phong phú, hiểu rõ địa hình dưới lòng đất, biết chỗ nào có lối rẽ, và lối rẽ nào dẫn về hướng nào

Ngược lại, đây là lần đầu tiên sau mấy chục năm, Bích Huyết tông mới có đủ nhân lực để đối phó với trùng triều, không ai biết địa hình dưới lòng đất, mọi thứ đều phải bắt đầu từ con số không.

Vì vậy, nhiệm vụ cấp bách nhất hiện giờ là vừa nhanh chóng quét sạch Trùng tộc trong Trùng cốc, vừa điều tra tình hình dưới lòng đất.

Sự hình thành của trùng triều là một điều bí ẩn, vì mỗi khi trùng triều xuất hiện đều sẽ bị quét sạch hoàn toàn, nhưng chỉ sau một thời gian, trùng triều bỗng quay trở lại.

Mỗi lần trước khi trùng triều đến, sẽ có loại thiên lôi từ trên trời đánh xuống, có thể nói đây là dấu hiệu cực kỳ rõ ràng.

Dường như số lượng Trùng tộc lớn vô cùng, đếm mãi không hết kia, thậm chí là trùng triều, đều xuất hiện từ không khí.

Cho nên mỗi khi thời gian gần tới, mỗi khi trên Linh Khê chiến trường xuất hiện thiên lôi mưa lớn, các đại môn phái đều bắt đầu nâng cao cảnh giác.

Đây là lý do vì sao Lý Bá Tiên lại đưa tin trước cho Lục Diệp.

Rất nhanh, tu sĩ bị thương đầu tiên đã tới. Tuy Trùng tộc trong trùng cốc không mạnh, nhưng số lượng quá nhiều, trong chiến đấu khó tránh khỏi bị thương.

Đương nhiên là Hoa Từ sẽ hết lòng chữa bệnh, nàng vừa chữa bệnh vừa giải thích các loại lý thuyết về y học cho những đệ tử muốn theo y tu.

Lục Diệp không ra tay nữa, tuy trước đó hắn giết những Trùng tộc kia rất dễ dàng, nhưng cũng không thu được bao nhiêu công huân. Đoán chừng lấy thực lực của hắn bây giờ, phải giết hai, ba mươi Trùng tộc mới có thể thu được một chút công huân.

Không giống những tu sĩ cấp thấp kia, mỗi lần giết một con đều đạt được công huân, số lượng không nhiều nhưng tích lũy xuống vẫn là một khoản cực kỳ khả quan.

Hiện tại, các đệ tử Bích Huyết Tông không có con đường thích hợp để kiếm công huân, trùng triều là cơ hội cho họ.

Dù sao, với bối cảnh hiện tại của Bích Huyết tông, việc quét sạch Trùng tộc trong Trùng cốc không quá khó, vì vậy Lục Diệp sẽ không đi dính vào chuyện này.

Sau khi vào Trùng động, mới là nơi Lục Diệp cần ra sức.

Chiến tranh vẫn tiếp tục, không ngừng có người bị thương đến chỗ Hoa Từ chữa lành xong lại tham gia chiến đấu.

Chương 389: Nhiệm Vụ Quan Trọng!!!

Gần nửa ngày sau, vòng vây của tu sĩ Bích Huyết Tông đã thu nhỏ một nửa, tiến độ cũng rất nhanh, bởi vì Bích Huyết Tông thu hẹp phạm vi là từ ngoài vào trong, cho nên càng về sau, tiến độ càng thuận lợi.

Lại thêm hai canh giờ, Trùng tộc bên trong Trùng cốc đã bị giết gần hết, tất cả các đệ tử đều vui vẻ reo hò.

Hiện tại, khắp nơi trong Trùng cốc đều là trùng thi, máu xanh chảy thành sông.

"Quét dọn chiến trường, các đội điều chỉnh và khôi phục. Sau ba canh giờ, hãy theo ta vào Trùng động." Lục Diệp ra lệnh một tiếng.

Các đệ tử lập tức hành động, một số đội đứng canh giữ ở lối vào Trùng động, giết chết những Trùng tộc bò ra, những người còn lại đi thu thập xác trùng.

Xác trùng có thể bán cho Thiên Cơ bảo khố.

Đối với tu sĩ thuộc Tu Hành giới Cửu Châu, Thiên cơ bảo khố tuyệt đối là nơi tốt, không cần biết người muốn cái gì, chỉ cần có đủ công huân, đều có thể mua được từ bên trong, mặt khác, không cần biết người có thứ gì, đều có thể bán cho Thiên Cơ bảo khố, tất nhiên giá trị cao thấp lại khó mà bình luận được.

Ví dụ như hiện tại đệ tử thu thập được xác trùng, có khi bán ra hơn chục con mới nhận được một điểm công huân, nhưng tốt

xấu gì cũng có công huân, có bao giờ cũng hơn không.

Ba canh giờ trôi qua trong nháy mắt, bảy trăm tu sĩ tập trung ở cửa động, tất cả đều ý chí chiến đấu sục sôi.

Lục Diệp đặt tay lên chuôi đao, từ hậu phương đi tới, Hồ Phách đi theo bên cạnh, Y Y cười trên người Hồ Phách, đám người chủ động tránh ra một lối đi.

Hắn đi đến cửa hang, một bước nhảy xuống, Hồ Phách cũng không do dự mang theo Y Y cùng nhảy xuống.

Ngay sau đó, tu sĩ thất tầng cảnh Trần Dục cũng nhảy xuống, tiếp theo mới là các tu sĩ lục tầng cảnh dẫn đầu tiểu đội.

Bên dưới truyền đến âm thanh chiến đấu ác liệt, kèm theo tiếng kêu trước lúc tử vong của Trùng tộc.

Rất nhanh sau đó, từ bên dưới đã vang lên giọng nói của Trần Dục: "Được rồi!"

Lúc này, những đội ngũ đang chờ đợi trên cửa hang, mới sắp hàng có trật tự đi xuống, từng đội tập trung ở đáy hang, sau đó đều được đội trưởng dẫn dắt, hướng về phía trước thăm dò, phía, từng ngọn đuốc được thắp sáng...

Một khu vực bên trong đáy động đã được dọn sạch sẽ, thậm chí mặt đất cũng bị Lục Diệp dùng Hỏa Long Thuật nướng qua một lần.

Mấy sợi dây thừng từ phía trên rủ xuống, những tu sĩ tu vi không cao kia liền mượn dùng dây thừng leo xuống, đương nhiên, mục đích chính của những sợi dây thừng này là để đám người bên dưới thuận tiện chạy trốn hơn...

Các tiểu đội giơ bó đuốc đi sâu vào trong Trùng động.

Đây là lần đầu tiên Bích Huyết Tông đối phó với trùng triều, cho nên trước mắt, bọn họ có hai nhiệm vụ trọng yếu, một là tìm vị trí của trùng sào, chỉ cần tìm được trùng sào, vấn đề còn lại đều dễ dàng giải quyết.

Còn có một nhiệm vụ khác là thăm dò hoàn cảnh và vẽ bản đồ không gian dưới lòng đất.

Trùng triều không chỉ phát sinh duy nhất một lần này, lần sau sẽ còn xuất hiện, nhưng vị trí của trùng sào chắc chắn sẽ thay đổi, bây giờ phí một chút công sức để vẽ bản đồ, lần sau có bản đồ tham khảo sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian và công sức.

Trước đó khi Lục Diệp đi xuống, hắn đã phát hiện bốn phía dưới lòng đất đều nối liền với nhau, có rất nhiều đường rẽ, gần như có thể so sánh được với các mạch khoáng ở Tà Nguyệt cốc, cũng không biết địa hình phức tạp như vậy được hình thành như thế nào.

Muốn thăm dò địa hình phức tạp như vậy, mà có ít người, chắc chắn là không được.

Tự đáy lòng Lục Diệp thực sự cảm thấy vì sau Linh Khê trấn thủ chiến, trụ sở đã thu nhận được rất nhiều đệ tử và tán tu phụ thuộc, nếu không thì bây giờ, bọn họ căn bản không đủ người để dùng.

Đột nhiên hắn lại nhớ tới, lúc trước sư tỷ Thủy Uyên từng nói qua, Bích Huyết tông đã mở cửa chiêu mộ đệ tử, như vậy cứ dứt khoát mở lớn hơn một chút. Nàng muốn Lục Diệp cố gắng chiêu mộ càng nhiều đệ tử và tán tu càng tốt, điều này có liên quan đến sự phát triển trong tương lai của môn phái.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy, hắn là sư tỷ Thủy Uyên đã cân nhắc đến chuyện trùng triều rồi, mới có thể đưa ra lời khuyên như vậy cho Lục Diệp.

Lục Diệp lại điều động linh lực của mình xây dựng một đạo Tụ Linh linh văn khổng lồ đặt ở trong này, nơi đây sẽ trở thành nơi các đệ tử ký danh và các tán tu kia chữa thương cũng như nghỉ ngơi hồi phục sức lực

Hoa Từ và những người khác cũng sẽ ở lại đây trông coi.

Lục Diệp làm xong những việc này, cũng không vội vã rời đi, mà hồi phục một lúc, luyện hóa mấy viên linh đan trước, bảo đảm linh lực đủ đầy, lúc này mới đứng dậy đi vào bên trong.

Dọc theo đường đi, khắp nơi đều là màu xanh của máu trùng, ngược lại là không nhìn thấy trùng thi, chúng đều đã bị nhặt hết.

Rất mau đã đến lối rẽ thứ hai, Lục Diệp tùy tiện chọn một hướng để đi tiếp.

Càng đi xa càng gặp nhiều lối rẽ.

Sau một nén nhang, hắn đến một đường rẽ không có người, lấy ra Bàn Sơn đao, vừa giết trùng vừa tiến về phía trước, vừa thăm dò địa hình đồng thời cũng tìm kiếm vị trí của trùng sào.

Lúc này, ở bên trong mỗi một đường rẽ thuộc mê cung thông suốt bốn phía dưới lòng đất, các đệ tử của Bích Huyết tông và tán tu đều đang chiến đấu ác liệt cùng Trùng tộc.

Càng tiến vào bên trong, thân thể những Trùng tộc mà bọn họ gặp phải càng lớn, tương ứng với thực lực càng mạnh, các đệ tử khó tránh khỏi sẽ bị thương, ai bị thương sẽ lập tức theo đường cũ lui về cửa động, được Hoa Từ chữa trị đồng thời cũng lấy bản đồ do đội của mình vẽ ra đưa cho Hoa Từ.

Hoa Từ chịu trách nhiệm thu thập tất cả các bản đồ rải rác và vẽ chúng thành một bản đồ ngầm hoàn chỉnh.

Tiến độ tương đối thuận lợi, ngoại trừ không tìm được vị trí

của trùng sào, mỗi đội đều có thu hoạch khá tốt, nhưng theo quá trình thâm nhập vào càng sâu bên trong, thực lực của những con trùng cũng càng ngày càng mạnh, thương vong là điều không thể tránh khỏi.

Kiếp sống của tu sĩ là như vậy, nơi chốn tràn đầy nguy hiểm, có thể người bạn đồng hành hôm qua vẫn còn nâng cốc nói chuyện vui vẻ, hôm nay đã trở thành một thi thể lạnh băng.

Chương 390: Thể Tu Chỉ Có Thể Chết Đúng, Không Thể Sống Lui...

Một ngày sau, khi Lục Diệp đang rửa sạch Trùng tộc ở một đường rẽ, hắn nhận được tin báo rằng đã tìm thấy trùng sào. Quả nhiên nhiều người sẽ khiến hiệu suất cao hơn!

Hắn ngay lập tức quay về theo con đường đã đến.

Sau nửa canh giờ, dưới lối vào của Trùng động, cả người Lục Diệp dính máu xanh đã trở lại.

Hoa Từ giúp hắn tẩy sạch vết máu, Lục Diệp huy động linh lực sấy khô hơi ẩm trên người, dưới ánh sáng của những ngọn đuốc xung quanh, hắn và Hoa Từ cùng nhau đi đến phía trước một cái bàn.

Trên bàn này có một tấm bản đồ. Đây là thành quả một ngày thăm dò của bảy trăm tu sĩ Bích Huyết tông.

Từ bản đồ có thể nhìn thấy, trong lòng đất có rất nhiều đường rẽ, uốn lượn quanh co không theo bất cứ quy luật nào, rất nhiều đường rẽ đều được kết nối với nhau.

Bản đồ chưa được đầy đủ, còn nhiều chỗ chưa kịp góp ý, bổ sung.

Hoa Từ chỉ vào một chỗ: "Vị trí của trùng sào là ở đây, nhưng nơi đó rất nguy hiểm, bây giờ Trần Dục đã dẫn đội chạy đến, Hồ Phách và Y Y cũng ở đó."

Lục Diệp chăm chú nhìn vào bản đồ trước mặt, trong lòng dần hình thành nên một con đường rõ ràng.

Hắn nhìn những con đường khác trên bản đồ, nói: "Dựa theo lời tứ sư huynh nói, trùng sào là một không gian lớn dưới lòng đất. Không gian này nối liền với rất nhiều thông đạo. Tới cuối cùng, những thông đạo này sẽ hội tụ về phía lối ra, cũng chính là nơi này của chúng ta. Nhìn ngược lại, nếu xuất phát từ nơi này của chúng ta, mặc kệ đi qua con đường nào, điểm cuối cùng vẫn là vị trí của trùng sào! "

Cho nên nếu như vẽ hoàn thành toàn bộ bản đồ, và các nét vẽ trên bản đồ đại diện cho các đường nhánh, thì tổng hợp lại, chúng sẽ tạo thành một hình thoi, và hai đầu của hình thoi nọ, một đầu là lối ra của Trùng động, một đầu là vị trí của trùng sào.

Hiện tại, hình thoi này đã vẽ được hơn nửa, đại biểu cho tiến độ đẩy mạnh về phía trước của các tu sĩ Bích Huyết tông, nhưng hiện tại chỉ có một nét vẽ nối liền hai đầu của hình thoi, cũng chính là con đường của đội ngũ đã tìm ra trùng sào.

Những đường cong khác vẫn đang tiến lên, một số đường cong tiến triển rất chậm vì sức mạnh tổng thể không cao, một số khác lại khá tốt, gần như đã chạm tới không gian ngầm nơi có trùng sào rồi.

"Ta đi xem trùng sào bên kia trước." Lục Diệp nói xong liền xoay người đi sâu vào trong Trùng động

Trên vách hang ven đường, thường thường cứ cách một đoạn sẽ có một ngọn đuốc đang thiêu đốt. Hầu như mỗi tu sĩ đều sẽ cất giữ rất nhiều loại vật chiếu sáng thông thường này trong túi trữ vật của mình, bởi vì không ai biết khi nào bản thân sẽ cần sử dụng tới nó, cho nên cứ mang theo sẵn, lo trước khỏi họa.

Tốc độ của hắn rất nhanh, khoảng nửa canh giờ, Lục Diệp đã

cảm giác được phía trước truyền đến thanh âm chiến đấu kịch liệt, còn có tiếng gào thét của Hồ Phách.

Hắn đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy từng đạo thuật pháp đang lóe sáng ở đằng kia, cùng với tiếng gào thét thật hung mãnh (biểu cảm dữ tợn của một người lúc bình thường rất đáng yêu) của thiếu nữ!

"Trùng tộc thất tàng, Âm Âm nhanh ngăn nó lại!" Trần Dục thanh âm vang lên.

Hiện tại trong lòng mọi người đều có một phần danh sách về sự phân chia thực lực của Trùng tộc, cái gọi là Trùng tộc thất tàng, chính là Trùng tộc có thực lực tương đương với tu sĩ thất tàng cảnh.

"Người ta là một nữ hài tử, sư huynh Trần Dục người quá đáng rồi! A, ta liều mạng với người!"

Lục Diệp chuyển qua một đường rẽ, đã nhìn thấy Hà Tịch Âm với khí huyết tràn đầy quanh thân, đang cầm một chiếc khiên lớn cao ngang mặt mình, chống đỡ ở phía trước. Ngay trước mặt nàng, một con bộ ngựa còn cao hơn nàng đang vung đường đao chặt xuống tấm khiên, làm phát ra những tiếng vang lớn. Mỗi một đao rơi xuống, cơ thể của Hà Tịch Âm đều sẽ rung lên một chút.

Đừng nhìn vẻ ngoài mềm mại dễ thương của Hà Tịch Âm, kỳ thực, nàng lại là một thể tu!

Lúc trước khi Lục Diệp biết điều này, hắn đã rất ngạc nhiên, không biết tại sao trong cơ thể nhỏ bé này lại có nhiều khí huyết dồi dào như vậy.

Có nàng chống đỡ Trùng tộc thất tàng kia, đám người Trần Dục và Y Y tự nhiên cũng có thể thoải mái buông tay buông chân, bắn ra từng đạo thuật pháp và uy lực ngự khí, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã chém giết con bộ ngựa kia.

Nhưng tiếp theo đó lại là một con nối tiếp một con Trùng tộc khổng lồ khác.

"Mau lui lại, quá nhiều!" Trần Vũ rống to, hiển nhiên động tĩnh ở nơi này đã làm kinh động đến Trùng tộc bên trong trùng sào, chỉ thấy đằng trước đã xuất hiện mấy con Trùng tộc thất tầng và rất nhiều lục tầng, ngũ tầng Trùng tộc đều lao ra.

Trước khi Lục Diệp đến, bọn họ đang vừa đánh vừa lui, đã lui ra ngoài được một khoảng khá xa rồi.

"Thế tu chỉ có thể chết đứng, không thể sống lui, ta còn chống đỡ được!" Hà Tịch Âm cắn răng một cái, đột nhiên thân thể nhẹ đi sau đó bay ngược lại: "Ai?"

Trong nháy mắt vừa rồi, nàng cảm giác có người nắm lấy cổ áo của mình và trực tiếp ném bay nàng ra ngoài.

Hà Tịch Âm nhẹ nhàng rơi xuống đất, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy ở vị trí của mình lúc trước đã có thêm một bóng người, một vòng lưu quang màu lửa đỏ lan tràn khắp hành lang thông đạo, từng con Trùng tộc kêu gào rồi ngã xuống.

Khi trường đao được gia trì linh lực kia chém xuống, con Trùng tộc thất tầng vừa nhảy vọt lên cao, lao tới, trực tiếp bị vỡ thành hai...

"Lục Diệp!" Y Y kinh ngạc kêu lên.

"Ngũ sư huynh!"

Từng tiếng gọi truyền đến, Lục Diệp lắc lắc vết máu trên Bàn Sơn đao, khẽ gật đầu: "Giết trước đã!"

Có hần trợ giúp, cục diện vốn dĩ sắp sụp đổ lập tức ổn định trở lại, dưới lưu quang ngự khí, một đám Trùng tộc bị giết, mọi người một đường tiến thẳng về phía trước.

Lục Diệp không ra tay nữa, ngực khí như vậy là đủ rồi, thậm chí hẳn còn có thời gian rảnh để quan sát Y Y và Hồ Phách.

Hồ Phách đã trưởng thành hơn rất nhiều, từ khi nó đến Bích Huyết tông, đều được ăn uống no say, mỗi ngày đều nuốt vào vô số linh đan, thỉnh thoảng nó còn chạy đến tìm Lục Diệp xin một luồng huyết tuyến trên lân giáp.

Hiện tại không thể phân tích thực lực mạnh yếu của Hồ Phách thông qua cái nhìn trực quan được, dù sao nó cũng không phải là tu sĩ, nhưng dao động của yêu khí toàn thân khi nó chiến đấu cũng không thua kém tu sĩ lục tầng cảnh, yêu khí màu vàng bao quanh toàn thân, khiến cho cả người nó kim quang lập lòe, uy phong凛冽.

Chương 391: Quy Trình Xử Lý Trùng Triều

Khi miệng hồ cắn xuống, lớp vỏ cứng rắn bên ngoài của Trùng tộc cũng có thể bị một miếng cắn nát. Lúc móng hồ to lớn vỡ xuống, trên người Trùng tộc lập tức hình thành một vết lõm.

Về phần Y Y ... Lúc đầu, nàng muốn đi theo học tập y thuật từ Thủy Uyên sư tỷ, vì Lục Diệp thường xuyên bị thương nên ước mơ lớn nhất của Y Y chính là trở thành một y tu. Làm như vậy, nàng có thể chữa thương cho Lục Diệp mọi lúc, mọi nơi.

Tuy nhiên, giấc mơ rốt cuộc cũng chỉ là giấc mơ, sau khi bị hiện thực cho ăn quả đắng, giấc mơ của nàng đã vỡ nát tan tành, vì lý do này mà Y Y đã buồn bã suốt mấy ngày liền.

Sau đó, Thủy Uyên sư tỷ thấy nàng tinh thần sa sút nên đề nghị nàng theo chương giáo học thuật pháp. Ban đầu Y Y không kỳ vọng nhiều nhưng kết quả, một lần này đã mở ra cánh cửa tiến đến một thế giới mới ở trước mặt nàng...

Thực ra Lục Diệp vẫn một mực không hề hỏi rút cuộc tình huống Y Y học tập thuật pháp như thế nào, nhưng hầu hết thời gian nàng đều đi theo bên người chương giáo.

Mãi cho đến lúc này khi hần nhìn thấy từng đạo thuật pháp nổ rộ hào quang và biến đổi thành cách loại hình dáng trong tay Y Y ...

Trên thực tế, trong âm thầm, chương giáo không chỉ một lần khen ngợi thiên phú về thuật pháp của Y Y, thậm chí người còn suy đoán trước khi Y Y hóa thành Trùng Linh, bản thân nàng đã

từng là một pháp tu, rất nhiều lần. Bởi vì ở rất nhiều thời điểm, chương giáo chỉ dạy hai ba lần, Y Y đã có thể thi triển thuật pháp ấy ra.

Nàng là Trần Linh cộng sinh với Hồ Phách, cho nên Hồ Phách mạnh bao nhiêu, nàng cũng có thể mạnh bấy nhiêu, cho nên giờ phút này, thực lực mà nàng biểu hiện ra cũng tương đương với pháp tu lực tăng cảnh.

Thêm nữa, vì nàng là một linh thể, không hề có thuyết pháp khuynh hướng ngũ hành, vì vậy bất kể là loại thuật pháp thuộc nguyên tố nào, nàng đều có thể thực hiện được.

Vấn đề lớn nhất của nàng chính là khôi phục lực lượng của bản thân. Y Y là một linh thể, không thể nuốt linh đan. Bởi vậy, mỗi khi nàng muốn khôi phục chỉ có thể trốn trong cơ thể Hồ Phách, luyện hóa khí huyết của nó.

Vì vậy, tổ hợp Hồ Phách và Y Y, nơi phát ra lực lượng chính là Hồ Phách, điều này sẽ làm tăng thêm mức tiêu hao của nó.

Từ sau khi bắt đầu chiến đấu vẫn một mực chưa hề dừng lại, bởi vì chỉ cần bên này có linh lực chuyển động, những Trùng tộc đó sẽ bị hấp dẫn tới, vấn đề chỉ là số lượng nhiều hay ít mà thôi.

Trừ phi có thể một lần duy nhất giết sạch trùng bên trong trùng sào.

Nhưng hiển nhiên đây là chuyện không thực tế.

Trong lúc đại chiến kịch liệt, Lục Diệp được Hà Tịch Âm yểm hộ, giết vào bên trong trùng sào, nhưng hắn chỉ vội vàng quét mấy cái, đã bị đám côn trùng phô thiên cái địa ép trở về.

Đó là một không gian rất lớn dưới đất, đoán chừng còn lớn hơn quảng trường phía trước trụ sở Thiên Cơ Điện, trong đó quá tối, Lục Diệp không thấy rõ ràng lắm.

Trong tầm mắt, tất cả đều bị bao trùm bởi một loại nhục bích (vách tường bằng thịt) kỳ quái, thứ nhục bích kia có đầy những túi thịt lít nha lít nhít cao dần lên, không ngừng có Trùng tộc phá túi mà ra.

Đây chính là trùng sào!

Toàn bộ trùng sào khiến cho người ta cảm giác giống như là dạ dày của một loại vật sống, bên trong nuôi dưỡng sinh cơ cực kỳ to lớn, cái sinh cơ kia là căn nguyên để Trùng tộc có thể nhanh chóng sinh sôi.

Theo tứ sư huynh nói, Trùng tộc là một dạng tồn tại rất đặc biệt, sau khi bọn chúng ấp trứng, sẽ đi thôn phệ hết thấy những thứ có sinh cơ và năng lượng. Một phần rất nhỏ trong số những sinh cơ và năng lượng này sẽ để cho bản thân Trùng tộc trở nên cường đại, một phần khác lại quay trở lại trùng sào, mà trùng sào thì mượn những sinh cơ và năng lượng quay lại này, nuôi dưỡng ra càng nhiều thân thể cường đại hơn.

Giữa Trùng tổ và Trùng tộc có liên hệ cực kì chặt chẽ, hỗ trợ lẫn nhau. Từng có người suy tính qua, dù chỉ có một trùng sào nhưng hneu như không để ý tới, chỉ cần mười năm, toàn bộ Linh Khê chiến trường sẽ bị hủy diệt, đến lúc đó Trùng tộc sẽ biến thành chúa tể của nơi này.

Ai cũng không dám tưởng tượng, rút cuộc một đám Trùng tộc được tập hợp toàn bộ sinh cơ và năng lượng của Linh Khê chiến trường nuôi dưỡng ra sẽ mạnh đến mức nào!

Đương nhiên, loại chuyện này không thể xảy ra, mỗi lần trùng triều bộc phát đều sẽ bị tất cả đại tông môn toàn lực ngăn chặn, tiếp đó giết sạch từ trong trứng nước.

Bây giờ Bích Huyết Tông đã cơ bản hoàn thành quét sạch phần bên ngoài.

Số lượng sinh cơ và năng lượng do Trùng tộc thu thập được chưa đạt tới trình độ thỏa mãn. Về cơ bản, xem như nguy cơ có thể xảy ra trùng triều đã được ngăn chặn.

Trước mắt, khẳng định là bên trong trùng sào vẫn còn chứa đựng rất nhiều sinh cơ và năng lượng, việc Bích Huyết Tông bên này cần làm là dùng hết sức để chém giết thật nhiều Trùng tộc, chỉ cần chờ tất cả sinh cơ và năng lượng bên trong trùng triều tiêu hao hết, như vậy trận này sẽ thắng.

Đây cũng là quá trình xử lý trùng triều tiêu chuẩn của tất cả các trụ sở đại tông môn. Vô số năm qua đi, cũng tương ứng với vô số lần đối phó với trùng triều, cho nên tất cả các đại tông môn đều rất có kinh nghiệm.

Khẳng định là ở trong quá trình này sẽ xuất hiện một chút thương vong, kể cả những đại tông môn vòng trung tâm cũng không tránh được, Trùng tộc ở vòng trung tâm kia cũng không dễ chém giết như vậy.

Lục Diệp từng đụng phải một loại Trùng tộc có thể dung nhập bản thân với hoàn cảnh xung quanh ở bên trong Thận Cảnh, dường như nó đã đạt tới trình độ có thể ẩn thân, bọn chúng có khả năng đột kích vô thanh vô tức, bạo phát ra một kích trí mạng.

Vòng trung tâm bên kia cũng có dạng Trùng tộc này! Ngược lại tông môn ở vòng ngoài sẽ không có, hiển nhiên đây là kết quả do Thiên Cơ điều hòa, Thiên Cơ sẽ không để cho tông môn vòng ngoài bỗng nhiên đứng trước loại tai nạn mang tính chất diệt tuyệt như vậy.

Nhưng nếu để trùng sào tiếp tục phát triển, tất nhiên dạng Trùng tộc này sẽ xuất hiện.

Hơn nữa, vẫn có một chút chuyện cần chú ý, tuyệt đối không để Trùng tộc đạt được thi thể tu sĩ, một khi bọn chúng sở hữu thi

thể tu sĩ, trùng sào sẽ có thể đạt được trưởng thành to lớn, cũng sẽ nuôi dưỡng ra Trùng tộc mạnh mẽ hơn.

Chương 392: Bắt Đầu Hành Động!

Trước mắt Bích Huyết Tông bên này chỉ có một thông đạo đánh tới vị trí trùng sào, Lục Diệp tọa trấn ở chỗ này, giữ vững nơi này cơ bản là không thành vấn đề.

Còn lại, phải chờ đợi các thông đạo khác đánh tới vị trí trùng sào, kể từ đó, hoàn toàn không cần lo lắng cho bên ngoài, chỉ cần tập trung lực lượng đến trùng sào bên này là đủ.

Lục Diệp cân nhắc tới chuyện có nhiều chỗ tiến độ nhanh, nhưng cũng có nhiều chỗ tiến độ chậm, cuối cùng đã để đám người Trần Dục và Y Y rời đi, tới chi viện các nơi.

Hắn ở lại thủ nơi này.

Rất nhanh, nơi này chỉ còn lại hắn lẻ loi một mình.

Hắn cũng không nhàn rỗi, trực tiếp mượn uy lực của Ngự khí lần lượt khiêu khích Trùng tộc bên trong trùng sào, dẫn chúng nó ra chém giết.

Lục Diệp không dám tùy tiện xông vào, bởi vì số lượng Trùng tộc bên trong quá nhiều, thậm chí hắn còn cảm nhận được một tia uy hiếp tại bóng tối ở sâu bên trong kia. Nói cách khác, chắc chắn rằng ở nơi ấy tồn tại Trùng tộc có khả năng uy hiếp đến tính mạng hắn.

Rất nhanh, trong thông đạo đã chất đầy thi thể Trùng tộc, lúc đầu Lục Diệp còn thu thập một chút, nhưng sau khi hắn giết chóc, số lượng quá nhiều, cũng thu không xuể.

Rất nhanh hần đã phát hiện có điểm không thích hợp, bởi vì giết Trùng tộc càng ngày càng nhiều, nhưng đồng thi thể lại không hề biến hóa.

Lục Diệp cẩn thận để ý, mới phát hiện lại có Trùng tộc vận chuyển thi thể trở về bên trong trùng sào, phát hiện này quả thực đã chọc cười hần. Cuối cùng hần chỉ có thể mượn túi trữ vật của mình lần lượt luân phiên di chuyển tới những nơi xa, sau đó lại giết trở về.

Sau nửa ngày, từng đầu thông đạo đã được đánh xuyên qua, đám tu sĩ Bích Huyết tông cũng vẽ xong địa đồ hoàn chỉnh dưới mặt đất, theo lối vào duy nhất của Trùng động, trải qua các loại đường rẽ, cuối cùng hội tụ đến trùng sào, chỉ còn lại chín cái thông đạo.

Lúc này không ít người bị thương, cũng có mười mấy người chết, trong đó có cả một tiểu đội, bọn họ xui xẻo gặp phải Trùng tộc thất tăng.

Trước mắt thông đạo các nơi đã bị đánh xuyên, thế cục đã sáng tỏ, chỉ cần Bích Huyết Tông bên này có thể phá được chín cửa thông đạo, đương nhiên có thể triệt để nắm thế cục trong tay.

Đây không phải chuyện đơn giản, bởi vì cửa thông đạo chỉ lớn chừng đó, nhiều nhất chỉ cho phép hai tới ba người sóng vai chiến đấu, trước mắt có gần bảy trăm tu sĩ Bích Huyết Tông ở chỗ này, nếu tất cả đều ngăn ở cửa thông đạo, cũng chỉ ít ỏi một vài người có thể giao chiến chính diện với Trùng tộc, những người khác chỉ có thể ở đằng sau lên tiếng ủng hộ. . .

Cho nên cách làm chính xác nhất là giết vào bên trong trùng sào, sau đó ở mỗi cửa thông đạo, mở ra một mảnh khu vực có thể chứa mấy chục người chiến đấu. Kể từ đó, bọn họ mới có thể phát huy ra ưu thế nhiều người.

Mà khiến Lục Diệp để ý chính là thứ nguy hiểm đang ẩn giấu bên trong bóng tối kia, nếu hấn tính không sai, trong đó nhất định có Trùng tộc bát tầng.

Một khi xử lý không tốt, tất nhiên sẽ khiến Bích Huyết Tông tổn thất to lớn.

Nếu chỉ có một, hai con Trùng tộc bát tầng, hấn còn không cần quá để ý, sợ là số lượng rất nhiều.

Sở dĩ trùng triều được gọi là thiên tai, bởi vì mỗi lần trùng triều xuất hiện đều có rất nhiều tu sĩ chết trận. Tại hoàn cảnh này, không phải cứ có thực lực mạnh là sẽ tránh khỏi, dù là cường giả như Lý Bá Tiên, khi đối phó với trùng triều nếu không đủ cẩn thận cũng sẽ chết mà thôi.

Với Lục Diệp, ở thế cục hiện giờ, chỉ có tin tức tốt là Trùng tộc rất miễn cảm với dao động của linh lực và nguồn sáng, Trùng tộc có thực lực càng mạnh thì loại cảm giác này càng thêm nhạy bén.

Có lẽ hấn có thể lợi dụng điểm này làm chuyện gì đó. . .

Trước chín cửa thông đạo, âm thanh của trận chiến đấu kịch liệt liên tục không ngừng, nhưng vì cửa hang không lớn, cho nên độ chấn động do chiến đấu tạo nên cũng không mạnh, các tu sĩ thay phiên nhau chiến đấu, cũng có thể chống đỡ được.

Lục Diệp đưa tay điểm lên ấn kí chiến trường của mình, truyền ra từng nội dung tin tức giống nhau: "Xác nhận trạng thái!"

Rất nhanh, đã có tin tức hồi đáp.

Y Y: "Chuẩn bị xong."

Trần Dục: "Tất cả đều thỏa đáng."

Hà Tịch Âm: "Ngũ sư huynh, nếu ta chết, nhất định phải mời

Lục sư tử an táng ta, nếu không ta không cam tâm."

Chu Văn Bác: "Bên này bất cứ lúc nào cũng có thể dùng, chỉ chờ ngũ sư huynh ra hiệu một tiếng."

Đuẩn Hạo Nhiên: "Bất cứ lúc nào cũng có thể dùng."

La Kỳ Thăng: "Trạng thái rất tốt."

Cố Dương: "Mọi người đã vào vị trí."

Khổng Ngưu: "Tốt!"

Rất tốt, tất cả mọi người đều không có vấn đề.

Trong mấy người trả lời tin tức kia, ngoại trừ Khổng Ngưu đã ngoài ngũ tầng, người kém cỏi nhất cũng là lục tầng, có bọn họ tự mình tọa trấn, lại có thêm mười mấy tu sĩ phụ trợ, mở ra một chiến trường ở gần cửa hang là chuyện khá đơn giản, vấn đề không lớn, bởi vì cả chín phương hướng đều đồng thời phát động tiến công, cho nên áp lực cần gánh chịu cũng được chia đều ra.

Về phần Khổng Ngưu bên kia, Lục Diệp đã gia tăng nhân thủ, số lượng tu sĩ bên bọn họ là nhiều nhất, khoảng một trăm người.

Đương nhiên, đây chỉ là trạng thái lý tưởng nhất, sau khi chính thức khai chiến chắc chắn sẽ có một chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra, mà bản thân Lục Diệp, chính là tồn tại dùng để đối phó với đủ loại tình huống ngoài ý muốn này.

"Ta là y tu mà Lục Diệp, không phải ta nên ở phía sau trị liệu cho thương binh sao?" Âm thanh ôn nhu của Hoa Từ vang lên từ phía sau lưng.

Trước đó, Lục Diệp đã điều Hoa Từ tới. Đương nhiên là hẳn biết Hoa Từ sợ côn trùng, lúc trước ở bên trong Kỳ Hải, nàng đã đập một con nhện cơ quan vào thẳng mặt Lục Diệp, mà nó chỉ là

một cơ quan có hình côn trùng thôi đấy. Vậy mà trước mắt bọn họ cần phải đối mặt với trùng triều, chỉ nghĩ thôi, cũng khiến trong lòng Hoa Từ run rẩy, cả người không được tự nhiên.

Thật ra nàng chỉ sợ hai loại côn trùng, một là loại không có chân, hai là loại nhiều chân.

Thế nhưng không có cách nào khác, chín thông đạo đều cần có người trấn thủ, dù Lục Diệp đã tính cả Y Y và Khổng Ngưu, mới chỉ có tám người mà thôi.

Nội tình của Bích Huyết Tông vẫn còn quá mỏng manh.

Chương 393: Đại Chiến Bùng Nổ!!!

Không làm sao được, hẳn chỉ có thể gọi Hoa Từ đến. Tuy nàng là y tu, nhưng tốt xấu gì cũng có tu vi lục tầng, tọa trấn một thông đạo hẳn là không có vấn đề, chẳng qua ở loại hoàn cảnh này, chỉ sợ nàng khó mà phát huy ra thủ đoạn cái nắm đặc biệt kia.

Lục Diệp quay đầu nhìn nàng, bốn mắt đối nhau.

"Phải kiên cường!"

Hoa Từ: "?"

"Bắt đầu!"

Lục Diệp xoay người, thân thể hạ thấp, đưa tay đè lại chuôi đao, tiếp đó ầm một tiếng, sóng khí thổi quét khắp nơi, cả người hẳn như mũi tên rời cung lướt về phía trước. Ngay khi ánh đao lóe sáng, mấy Trùng tộc ngăn ở cửa hang bị chém thành mảnh vụn thi thể.

"Giết!" Một tiếng gầm giận dữ truyền ra, các tu sĩ đều đi theo Lục Diệp giết vào bên trong trùng sào.

Chỉ một thoáng, trùng sào vốn không quá yên tĩnh lập tức trở nên sôi trào, lượng lớn Trùng tộc cuồn cuộn bò tới bên này, bên trong bóng tối tất cả đều là tiếng xột xoạt, lọt vào trong tầm mắt, đều là Trùng tộc dữ tợn.

Đám người có tu vi cao ngán ở phía trước, hình thành một chỗ dựa có hình nửa vòng tròn ở cửa hang, đám người có tu vi thấp đứng ở phía sau, ánh sáng của thuật pháp và linh phù bắt đầu nở

rộ, từng con Trùng tộc đang trên đường âm âm xông tới.

Dường như khi Lục Diệp bên này động thủ, thì các tu sĩ ở tám cửa động khác cũng xung phong liều chết giết vào, tình hình không khác là mấy so với bên này, người có tu vi cao đứng ở phía trước.

Một trận đại chiến đã xốc lên màn che như vậy.

Bên trong Đại Chiến, còn có người hô to nhắc nhở: "Nhanh, người bị thương hoặc là tu vi không cao đi thu thập trùng thi, đừng để trùng sào hấp thu."

Sở dĩ bọn họ phải thu thập trùng thi trong thời gian chiến tranh, cũng là chuyện cực kỳ bất đắc dĩ, trùng sào là nơi rất kỳ lạ, nó có thể mượn sinh cơ và năng lượng mà Trùng tộc thu thập được để ấp trứng, sau đó nuôi dưỡng ra càng nhiều Trùng tộc hơn.

Mà nhục bích bên trong trùng sào lại có tác dụng hấp thu sinh cơ và năng lượng rất cường đại.

Nếu không nhanh chóng thu thập trùng thi đã bị chém giết, thì sinh cơ và năng lượng ẩn giấu bên trong trùng thi sẽ bị loại nhục bích đâu đâu cũng có kia, hấp thu trong khoảng thời gian cực ngắn.

Trước đó khi Lục Diệp một mình thủ ở chỗ này, hẳn đã phát hiện có Trùng tộc vận chuyển thi thể, và mục đích khiến bọn chúng làm như vậy, chính là muốn gia tăng sinh cơ và năng lượng cho trùng sào.

Vì vậy, nếu trùng thi không được thu thập, trùng sào có thể liên tục hấp thụ sức sống, năng lượng của Trùng tộc đã chết, từ đó ấp ra nhiều Trùng tộc hơn.

Thông tin này đến từ Lý Bá Tiên, trước khi bắt đầu trận chiến, Lục Diệp đã đặc biệt dặn dò điểm này, nhất định phải chú ý đến việc thu thập trùng thi, vì lý do này, mỗi tu sĩ đều dọn dẹp túi trữ

vật của mình để đảm bảo rằng mỗi đội đều có mấy cái túi trữ vật rỗng.

Thực lực phổ biến của Trùng tộc trong trùng sào thường mạnh hơn, tam, tứ tầng chỗ nào cũng có, ngũ lục tầng không hiếm nhưng thất tầng cũng không nhiều lắm, cho nên Bích Huyết Tông bên này còn có thể miễn cưỡng ứng đối trong thời gian ngắn.

Lục Diệp liên tiếp không ngừng thi triển Hỏa Long Thuật, trước mắt gần như hấn đang thúc giục thuật pháp này mà không quan tâm đến tổn thất, bởi vì chỉ có cách này mới có thể mau chóng chém giết Trùng tộc, tốc độ giết địch của hắn càng nhanh, tình hình sẽ càng tốt.

Có hấn chặn ở phía trước, thế cục nơi này rất nhanh ổn định lại, nhưng tất cả mọi người đều không tùy tiện xông lên phía trước, bởi vì không ai biết trong bóng tối kia ẩn chứa bao nhiêu nguy hiểm.

Nhưng một thất tầng cảnh như hấn đang mãnh liệt điều động linh lực, cộng thêm ánh lửa mãnh liệt do Hỏa Long Thuật bộc phát ra, tình huống này lại mang đến một vấn đề khác.

Khoảng gần ba mươi hơi thở sau khi trận chiến bắt đầu, Lục Diệp đã cảm thấy một luồng khí tức mạnh mẽ trong bóng tối phía trước đang nhanh chóng tiếp cận, là Trùng tộc bát tầng.

Không chỉ một con, dựa trên âm thanh có thể suy đoán sơ bộ rằng ít nhất có ba con đang tiến đến.

Số lượng cũng không nhiều lắm, lấy tu vi hiện tại của Lục Diệp, tuyệt đối có cơ hội giết chết một con trong nháy mắt, còn lại hai con, hắn cũng có thể phối hợp cùng mười mấy tu sĩ bên này hợp lực đánh giết.

Nhưng ngay khi hấn định làm như vậy, Khổng Ngưu lại từ

cách đó không xa hô to: “Nguy rồi!”

Đây là quy ước đã bàn bạc từ trước, một khi nơi nào gặp áp lực quá lớn, cần lập tức cảnh báo, đến lúc đó Lục Diệp sẽ chạy tới hỗ trợ

Hắn cố ý giao việc trấn thủ cửa hang gần chỗ của mình cho Khổng Ngưu, chính vì cân nhắc đến việc Khổng Ngưu chỉ có ngũ tạng cảnh, dù có đầy đủ nhân lực, cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản được Trùng tộc thất tạng.

Bây giờ sự sắp xếp này thực sự là có tính toán trước.

Lục Diệp không có thời gian để đối phó với mấy con Trùng tộc bát tạng sắp lao ra từ bóng tối, hắn đã dang rộng đôi cánh sau lưng, bay vút lên bầu trời, một tay cầm đao, một tay nắm lấy vỏ Bàn Sơn Đao, ánh sáng chói mắt phía trên vỏ đao tỏa sáng như mặt trời mọc!

Ánh sáng mạnh chiếu rõ toàn bộ trùng sào, Lục Diệp nhân cơ hội này quét mắt một cái, da đầu lập tức tê dại, trước đó tối như vậy, hắn không nhìn rõ tình huống bên trong trùng sào, hiện tại có Nhật Chiếu linh văn chiếu sáng cho phép hắn có thể xem được toàn bộ tình hình của trùng sào.

Số lượng toàn bộ Trùng tộc tập trung trong trùng sào nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn, toàn bộ các vách đá xung quanh trùng sào đều được bao phủ bởi Trùng tộc với các hình dạng khác nhau, chúng bị thu hút bởi dao động linh lực, đang bò về nơi các tu sĩ tụ tập.

“Tất cả cẩn thận trên đỉnh đầu!” Lục Diệp hét lớn một tiếng, đồng thời chú ý tới mấy con Trùng tộc bát tạng kia, sẽ có rắc rối nếu mấy con này không đi theo hắn.

Ngay cả khi có Hoa Từ ở bên kia, cũng không thể ngăn chặn sự

giết chóc của mấy con Trùng tộc bát tằng này.

Cũng may Trùng tộc không có lý trí, chỉ biết hành động theo bản năng.

Cảm ơn tứ sư huynh đã cung cấp rất nhiều thông tin hữu ích cho hẳn.

Chương 394: Tức Quả Tửu!!!

Lục Diệp nắm lấy một vàng mặt trời, chắc chắn đã trở thành mục tiêu săn đuổi của những con Trùng tộc bát tầng đó. Chúng nhanh chóng bò trên mặt đất, rất nhiều con Trùng tộc ở phía trước không kịp né tránh, đã bị móng vuốt sắc bén của chúng cắt thành từng mảnh.

Không chỉ như thế, một số Trùng tộc tám tầng ở khu vực trung tâm nhất của trùng sào, đã bị thu hút tới đây.

Tổng cộng có sáu con Trùng tộc bát tầng! Với đội hình như vậy, nếu tông môn bên ngoài không dốc toàn lực ứng phó, thật sự sẽ không giết được chúng, bởi vì trụ sở của tông môn bên ngoài, thất tầng cảnh cũng không có mấy người, huống chi là bát tầng cảnh.

Bình thường, chỉ có trấn thủ sứ hoặc phó sứ ở trụ sở mới có tu vi thất tầng cảnh.

Lục Diệp bay vút giữa không trung, đánh một đạo Hỏa Long Thuật xuống phía dưới, Hỏa Long ngưng thực, có thể mơ hồ thấy được long lân, trực tiếp xông thẳng vào bầy trùng, trong nháy mắt đã giết chết một mảng lớn.

Sau khi hai đạo Hỏa Long đánh xuống, áp lực bên phía Khổng Ngưu đã giảm đi rất nhiều.

“Ngũ sư huynh!” Lại một tiếng kêu vang lên.

Lục Diệp vội vàng chạy về hướng đó.

Quy trình tiêu chuẩn khi đối phó với trùng triều của các tông

môn bên ngoài là tìm vị trí của trùng sào, sau đó chặn cửa hang, và không ngừng giết chết Trùng tộc, khi sức sống, năng lượng tích trữ trong trùng sào cạn kiệt, là thắng lợi.

Tuy làm như vậy hơi chậm một chút, nhưng được cái là ổn thỏa, dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể kịp thời đền bù.

Lục Diệp không chọn cách này, Bích Huyết tông bọn họ chọn chủ động tấn công, để các tu sĩ của tông môn mở chiến trường trong trùng sào, rủi ro cao nhưng hiệu suất cũng cao.

Nguyên nhân hẳn lựa chọn làm như vậy chính vì hẳn có tính cơ động mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể đi hỗ trợ các nơi.

Có thể nói là có khả năng bay nhảy tùy hứng.

Đây là điều các thất tầng cảnh khác không thể sánh bằng.

Đột nhiên, Lục Diệp giơ mặt trời lên cao, không ngừng kích hoạt Hỏa Long Thuật, dẫn sáu con Trùng tộc bát tầng chạy loạn trong trùng sào, đi hỗ trợ khắp nơi, tình hình dần ổn định.

Hơn nữa, khi sáu con Trùng tộc bát tầng đuổi theo Lục Diệp, chúng cũng sẽ gây ra rất nhiều thương tích ngoài ý muốn cho đồng bạn của mình, mặc dù không thể thu thập được trùng thi do chúng nó giết chết, nhưng vô hình chung, hành động này cũng giảm bớt áp lực cho Bích Huyết tông.

Sau khi tình hình ổn định, Lục Diệp tập trung sự chú ý tới mấy con Trùng tộc bát tầng đang đuổi theo hẳn, chắc chắn phải xử lý nhanh mấy đại gia hỏa này, nếu không chúng sẽ trở thành tai họa ngầm.

Ngay khi đang bay, Lục Diệp lấy thanh đoản đao không chuôi của chính mình ra, , hỏa lưu quang màu đỏ bắt đầu xuyên thẳng qua, nhắm chuẩn vào một trong những con Trùng tộc bát tầng,

đâm xuyên qua cơ thể nó, mang ra những giọt máu tươi xanh biếc.

Phải nói rằng, sinh mệnh lực của Trùng tộc cấp tám cực kỳ ương ngạnh, Lục Diệp phải ngự khí công kích nó bảy, tám lần mới có thể giết chết nó.

Lưu quang bay trở lại, bị Lục Diệp cặp ở đầu ngón tay để bổ sung linh lực, lúc sau lại tể xuất.

Duy trì Phi Dực và Nhật Chiếu linh văn, lại kích hoạt Hỏa Long thuật, ngự khí giết địch đều tiêu hao rất nhiều năng lượng, gần gũi không đến thời gian uống nửa tách trà, Lục Diệp đã tiêu hao gần 70% linh lực của mình, chỉ còn lại khoảng 30%.

Phải biết rằng, hiện tại hắn đã là thất tầng cảnh, đã mở ra hơn một trăm linh khiếu, linh lực dự trữ đã sớm xưa đâu bằng nay.

Nếu hắn ở ngũ tầng cảnh, chỉ sợ lúc này đã dầu hết đèn tắt rồi.

Nhưng hắn cũng không hoảng, lập tức lấy ra một cái bình ngọc từ trong túi trữ vật, mở miệng bình, một ngụm uống cạn.

Hương vị hơi lạ, giống như rượu trái cây, lại còn hơi đắng.

Tức Quả Tửu.

Trước đó, hắn có mang về một trái Tức Quả từ trong Kỳ Hải, lại làm theo phân phó của tứ sư huynh giao cho Thủy Uyên sư tỷ xử lý.

Thịt Tức Quả được Thủy Uyên bổ sung thêm các loại dược liệu quý để ngâm chế ra loại rượu hoa quả này, dưới cách xử lý này, thịt Tức Quả mới có thể toàn diện phát huy hết tác dụng.

Khi Thủy Uyên sư tỷ đưa Tức Quả Tửu, nàng đã nói với tu vi thất tầng cảnh của hắn, đại khái là một phần Tức Quả Tửu có thể

khôi phục được 50% linh lực trong vòng 30 hơi thở.

Tác dụng hồi phục của Tức Quả Tửu không được mạnh mẽ như ăn trực tiếp thịt Tức Quả, thời gian hồi phục kéo dài hơn, hiệu quả cũng giảm xuống.

Nhưng thắng ở số lượng nhiều.

Ví dụ, chai mà Lục Diệp vừa uống là một phần, Thủy Uyên lần lượt cho hần và Hoa Từ hơn ba mươi phần.

Nếu không có Tức Quả Tửu làm chỗ dựa, Lục Diệp đâu dám tùy tiện phung phí linh lực của chính mình như vậy, nếu phung phí hết linh lực trong thời gian ngắn chính là tìm đường chết.

Sau khi Lục Diệp dùng Tức Quả Tửu, phần bụng lập tức cảm thấy ấm áp, sau đó linh lực khổng lồ theo quá trình tuần hoàn của của tiểu chu thiên, bắt đầu tràn đầy bên trong linh khiếu. Sau 30 hơi thở, Lục Diệp vốn chỉ còn lại 30% linh lực, một lần nữa đã sinh long hoạt hổ.

Tiếp đó, hần lại không ngừng hỗ trợ mọi hướng, còn dành thời gian để tiêu diệt Trùng tộc bát tầng đang đuổi theo mình.

Sau nửa canh giờ, thế công của Trùng tộc yếu đi rõ rệt, dù trùng sào vẫn đang không ngừng ập ra Trùng tộc mới nhưng không thể theo kịp tốc độ giết chóc của các tu sĩ. Mặt trận ở cửa hang đã hoàn toàn ổn định, mà Trùng tộc bát tầng đi theo Lục Diệp cũng chỉ còn hai con, một trong số đó còn đang bị lưu quang ngự khí tra tấn tới dục tiên dục tử.

Khi con Trùng tộc bát tầng này ngã xuống, chỉ còn lại một con đang đuổi theo Lục Diệp.

Mặt trời đang chiếu rọi bốn phương đã, Lục Diệp cũng hạ xuống vị trí trước cửa hang nơi có Khổng Ngưu kia, hần vừa hạ xuống, con Trùng tộc bát tầng duy nhất còn lại cũng lao tới.

Lục Diệp rút đao, Phong Duệ linh văn gia trì, Bàn Sơn Đao từ bên cạnh chém về phía con Trùng tộc đang nhảy vọt tới kia.

Máu xanh tuôn ra, tiếng côn trùng rít lên, con Trùng tộc có kích cỡ bằng một người trưởng thành ngã xuống đất, bộ giáp xác màu đen với những đôi chân dài của nó không cản được một đao sắc bén này.

Gần như cùng thời điểm thân hình nó rơi xuống, Lục Diệp đã bật dậy, trường đao xuyên qua lưng Trùng tộc, chui ra khỏi cơ thể.

Chương 395: Trùng Tộc Hộ Vệ!!!

Trùng tộc vùng vẫy, máu xanh bắn khắp nơi.

Từ trên Bàn Sơn Dao tỏa ra một luồng hồng quang, chém ra một vết thương lớn ở trên lưng, chia đôi cơ thể nó.

“Giết!” Bỗng nhiên Không Ngưu hét lớn một tiếng, ngay sau đó, tiếng la giết liên tiếp vang vọng từ khắp nơi trong trùng sào.

Một lúc lâu sau, tu sĩ ở chín cửa động đồng thời tiến vào bên trong, dần dần áp chế phạm vi hoạt động của Trùng tộc còn lại.

Lục Diệp vung sạch sẽ vết máu trên Bàn Sơn Dao, tra đao vào vỏ, nhẹ nhàng thở ra.

Đại cục đã định! Không cần hấn ra tay nữa, nhóm tu sĩ trong tông môn không có nhiều cách để thu hoạch công huân, hiển nhiên Lục Diệp không cần tranh đoạt với bọn hắn.

“Hoa Từ tử, tỉnh lại đi!” Đột nhiên giọng nói của Nguyễn Linh Ngọc truyền đến từ bên cạnh.

Lục Diệp đi tới, dưới ánh sáng của những ngọn đuốc gần đó, hắn thấy Hoa Từ đang ngồi quỳ trên mặt đất, cặp chân dài khếp vào nhau, bấp chân hướng ra ngoài, đôi mắt vô hồn.

Nguyễn Linh Ngọc ở trước mặt nàng, đang lắc lắc bả vai nàng.

“Nàng bị thương ư?” Lục Diệp lo lắng hỏi.

Nguyễn Linh Ngọc lắc đầu, hai mắt đắm lệ mờ lung.

Tình thế vừa rồi quá căng thẳng, Hoa Từ vẫn biểu hiện như thường, dẫn các sư đệ sư muội đi giết địch, hiện giờ đại cục đã ổn thỏa, khẩu khí trong lòng nàng buông lỏng, tinh thần lập tức hồngбет.

Sau khi Lục Diệp chắc chắn rằng Hoa Từ không bị thương, hắn mới buông lỏng lại, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, vỗ vỗ bả vai: "Từ từ rồi sẽ quen, trùng triều sẽ không chỉ xuất hiện một lần."

Hoa Từ quay đầu nhìn hắn chăm chăm, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng...

"Ở bên cạnh nàng, có chuyện gì lập tức gọi cho ta." Lục Diệp dặn dò Nguyễn Linh Ngọc rồi xoay người đi trở về.

Tuy đại cục đã định, nhưng chỉ cần trùng sào còn chưa bị tiêu diệt thì không thể chủ quan, nếu ngay lúc này, bỗng nhiên có vài người chết, đó mới thật là oan uổng.

Hơn nữa, nếu tin tức tứ sư huynh cung cấp là chính xác, như vậy trong trùng sào này ít nhất cũng có tới hai, ba gia hỏa mạnh mẽ!

Có lẽ chúng chỉ là Trùng tộc bát tầng, nhưng chắc chắn sẽ mạnh hơn Trùng tộc bát tầng bình thường.

Thời gian trôi qua, mấy trăm tu sĩ Bích Huyết Tông không ngừng đẩy mạnh về tứ phía bên trong, giống như đối phó với Trùng tộc tại Trùng cốc trước đó.

Lục Diệp lang thang ở biên giới chiến trường, đôi lúc sẽ ra tay, chém giết những Trùng tộc thất tầng kia, phòng ngừa khả năng xuất hiện thương vong của phe mình.

Sau nửa ngày, gần như Trùng tộc bên trong trùng sào đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Tuy bốn phía trùng sào đều có nhục bích, còn không ngừng có túi thịt vỡ ra, Trùng tộc mới được ấp trứng thành công, nhưng thường thường những con côn trùng vừa được ấp nở kia, còn chưa kịp quan sát hoàn cảnh xung quanh, đã phải cáo biệt cái thế giới mỹ lệ này.

Lúc này, Lục Diệp đang đánh giá một túi thịt to lớn ở vị trí trung tâm trùng sào. Túi thịt kia cao bằng một người, dường như trên mặt có thứ gì đó rất giống như mạch máu kéo dài ra bốn phía, hướng về mỗi một góc của nhục bích trong trùng sào.

Bản thân túi thịt không phải là trọng điểm, trọng điểm là có ba con Trùng tộc bát tầng thủ hộ túi thịt này.

Ba con Trùng tộc này không quá giống mấy con Trùng tộc bát tầng mà trước đó Lục Diệp đã giết, móng vuốt của bọn chúng có hình răng cưa lại càng thêm sắc bén, giáp xác đen nhánh dày hơn, hình thể rõ ràng to hơn Trùng tộc bát tầng bình thường một vòng.

Bọn chúng còn chưa tới trình độ Trùng tộc cửu tầng, nhưng rõ ràng lại mạnh hơn Trùng tộc bát tầng bình thường nhiều.

Đây chính là tin tình báo mà Lý Phách Tiên tiết lộ, mấy con Trùng tộc đặc thù này, là một loại tồn tại giống như hộ vệ.

Sau khi các Trùng tộc khác được ấp nở, chúng sẽ theo bản năng mà rời khỏi trùng sào, ra bên ngoài thăm dò đồng thời ăn hết tất cả sinh cơ và năng lượng mà chúng gặp được.

Nhưng mấy con hộ vệ này sẽ không như vậy, từ ngày bọn chúng sinh ra đã bắt đầu thủ hộ ở trong sào huyết, canh giữ ở bên cạnh túi thịt kia, một tắc cũng không rời.

Kể cả khi vừa rời Lục Diệp giơ một vầng mặt trời lên, kể cả khi Bích Huyết Tông bên này giết Trùng tộc đến thiên hôn địa ám (tối tăm trời đất), bọn chúng cũng không bị thu hút.

Bởi vì từ khi sinh ra sứ mệnh của bọn chúng đã là thủ hộ cái túi thịt cao bằng người kia rồi, chỉ cần không tới gần cái túi thịt kia trong phạm vi nhất định, dù tất cả Trùng tộc khác chết hết, bọn chúng cũng mặc kệ.

Đối phó với Trùng tộc cường đại như vậy, biện pháp tốt nhất là cùng nhau tiến lên, quần ẩu!

Lúc này, tại vị trí cách túi thịt kia hơn hai mươi trượng, một đám tu sĩ được chọn đã xếp thành vòng tròn, những tu sĩ này hoặc là bản thân nắm giữ thuật pháp, hoặc là sở hữu linh phù có thể vận dụng.

Nhân số không gọi là nhiều, chỉ có khoảng trăm người.

Lúc này tất cả đều lặng lẽ điều động linh lực.

Lục Diệp nắm đoản đao không chuôi của mình, trong lúc tâm niệm khê động, đoản đao không chuôi vù vù một tiếng, hóa thành một đường lưu quang màu đỏ, đánh tới một con Trùng tộc hộ vệ trong đó. Cùng lúc ấy, Trần Dục ở một hướng khác cũng thúc giục uy lực của Ngự khí.

Lại thêm hơn trăm đạo thuật pháp và năng lượng của Linh phù, một mạch đánh tới ba con hộ vệ kia.

Tiếng vang ầm ầm truyền ra, trong nháy mắt này linh lực hỗn loạn đến tột cùng.

Cùng với tiếng rít gào đặc hữu của Trùng tộc, máu tươi màu xanh biếc văng tung tóe. Ba con hộ vệ nhận thấy khiêu khích lập tức giết ra.

Đúng là bọn chúng sẽ không rời đi quá xa túi thịt kia, nhưng nếu bị công kích, khẳng định cũng sẽ phản kích lại, cho nên trước khi chiến đấu, Lục Diệp đã cố ý dẫn dò mọi người, tuyệt đối không nên đánh ba tên này, nếu không sẽ rất phiền phức.

Lưu quang màu đỏ xuyên qua xuyên lại, trên thân con Trùng tộc hộ vệ đang vọt về phía Lục Diệp lập tức xuất hiện từng vết thương bị xỏ xuyên qua. Nó còn không chạy được mấy bước, đã ngã nhào trên đất. Lượng lớn thuật pháp và uy năng linh phù bao phủ lấy nó. Nó muốn bò lên, nhưng giáp xác trên người bay tán loạn, lộ ra máu thịt màu xanh biếc dưới giáp xác.

Hai Trùng tộc hộ vệ khác cũng như thế, dù thực lực của bọn nó cao hơn tu sĩ Bích Huyết Tông rất nhiều, nhưng hơn trăm người cùng tấn công thì bọn chúng không thể đánh lại. Hai con Trùng tộc hộ vệ chỉ chạy ra xa chừng mấy trượng đã ngã nhào xuống đất, không thể đứng dậy nữa.

Chỉ có một con vọt đến trước mặt đám người, nhưng cũng bị Hà Tịch Âm dẫn mấy thể tu ngăn lại, ngay sau đó trực tiếp bị chém loạn.

Bên trong hỗn chiến, không biết người nào đã giết Trùng tộc hộ vệ này.

Chương 396: Sinh Cơ Hạch!

Có phương pháp đối phó chính xác, quá trình giết ba con Trùng tộc hộ vệ kia trở nên rất đơn giản. Đây cũng do nhóm tu sĩ Cửu Châu trước kia đã dùng tính mệnh để rút ra kinh nghiệm.

Tiếng hoan hô truyền khắp bốn phương tám hướng, mọi người đều vui mừng hớn hở.

Dù trùng triều lần này đã khiến Bích Huyết Tông tổn thất mười mấy người, nhưng lần đầu tiên đối phó với trùng triều mà có kết quả như này, vẫn khiến mọi người mừng rỡ.

Trước đó ở thời điểm nghe nói trùng triều đã đến, rất nhiều tu sĩ có tu vi thấp đều lo lắng bất an, bởi vì mỗi một lần trùng triều như vậy đều sẽ chết rất nhiều người, nhưng hiện giờ xem ra, chuyện cũng không đến mức ấy.

Ai còn sống mà không có thu hoạch tràn đầy?

Trùng triều còn chưa hoàn toàn kết thúc, bởi vì trùng sào vẫn chưa khô héo, chỉ khi trùng sào khô héo hoàn toàn, lần trùng triều này mới được coi là thật sự kết thúc, còn trước khi trùng sào chưa khô héo hoàn toàn, sẽ không ngừng có Trùng tộc được ấp nở.

Lục Diệp tiến lên, đi đến chỗ túi thịt ở vị trí trung tâm nhất kia, nơi này cũng là trung tâm của cả trùng sào.

Bàn Sơn đao cắt lên một cái, túi thịt bị chém nứt ra, mùi tanh gay mũi lập tức phả vào mặt, còn khí tức sinh mệnh khiến người ta sợ hãi.

Hắn duỗi một tay tới thăm dò bên trong túi thịt kia, tìm tòi ở

bên trong một hồi.

Âm thanh phốc kỷ phốc kỷ vang lên, hình ảnh này lập tức khiến gương mặt của mấy nữ tu có tâm lý chịu đựng kém trở nên trắng bệch, bọn họ vội vàng che miệng chạy qua một bên.

Rất nhanh, Lục Diệp đã thu tay lại, trên tay có thêm một cái nhục hạch to bằng nắm tay. Nhục hạch này có hình dạng bất quy tắc, mặt ngoài mấp mô, nhìn không đẹp tí nào, nhưng dường như nó có sinh mạng, cứ không ngừng nhảy lên trong lòng bàn tay Lục Diệp.

Sinh cơ thuần khiết nồng đậm truyền ra từ bên trong nhục hạch này.

"Thật sự có." Hắn khẽ thì thầm một tiếng.

Đại đa số sinh cơ và năng lượng mà đám Trùng tộc chạy ra bên ngoài trùng sào kia gặm ăn mang về, đều hội tụ tại trùng sào bên này, đó cũng là căn nguyên để ấp được càng nhiều Trùng tộc hơn. Và vị trí chứa đựng cụ thể chính là cái túi thịt trước mặt này, cho nên nơi này mới là trung tâm trùng sào, mới có hộ vệ chuyên môn thủ hộ.

Nhục hạch trong tay Lục Diệp chính là vật hội tụ sinh cơ và năng lượng.

Tu Hành giới Cửu Châu gọi nó là Sinh Cơ Hạch. Các tu sĩ không dùng được món đồ chơi này, dù là nó là kết quả của sinh cơ khổng lồ và năng lượng tinh thuần hợp thể lại, cũng chỉ thích hợp để Trùng tộc sinh sôi mà thôi.

Bên trong túi thịt không chỉ này một cái Sinh Cơ Hạch, vừa rồi lúc Lục Diệp đưa tay sờ vào, đã chạm phải mấy cái, nhưng cụ thể là bao nhiêu, phải chờ đến lúc phá vỡ i túi thịt kia mới biết được.

Chỉ cần phá vỡ cái túi thịt kia, lấy đi tất cả Sinh Cơ Hạch, như

vậy trùng sào ở nơi đây không còn sinh cơ và năng lượng cung ứng, sẽ khô héo trong khoảng thời gian ngắn. Trùng triều cũng chính thức kết thúc.

Nhưng Lục Diệp không có ý định làm như vậy. Trước mắt, tu sĩ Bích Huyết Tông có quá ít con đường để thu hoạch công huân, bây giờ hết thấy mọi thứ bên trong trùng sào đều đã được khống chế, có bảy trăm tu sĩ hội tụ ở nơi này, mỗi khi Trùng tộc ấp trứng ra con nào sẽ bị chém chết con ấy.

Rõ ràng nơi này chính là địa điểm tốt để kiếm công huân.

Cho nên Lục Diệp chỉ quan sát cái Sinh Cơ Hạch kia một chút, đã nhét nó trở lại.

Vậy mà chỉ trong thời gian cực ngắn, phần túi thịt bị hấn phá vỡ kia đã khôi phục lại như lúc ban đầu, có thể thấy năng lực khôi phục của trùng sào cường đại tới mức nào.

Chuyện sau đó càng đơn giản, chỉ cần bảy trăm tu sĩ Bích Huyết Tông đợi ở chỗ này, không ngừng chém giết Trùng tộc mới được ấp ra, chờ trùng sào hao tổn tất cả Sinh Cơ Hạch là đủ.

Hắn đã không còn chuyện để làm nữa, tất cả tiểu đội đều phân tán ở bên trong trùng sào, nhìn chăm chăm từng cái túi thịt trước mặt, Trùng tộc sinh ra con nào sẽ chết con ấy. . .

Lục Diệp đi qua quan sát Hoa Từ bên kia. Lúc này trạng thái của nàng đã tốt hơn nhiều, rút cuộc hấn cũng yên lòng.

Nhưng khi hấn nhớ tới bộ dạng yếu đuối vừa rồi của nàng, cũng có chút buồn cười.

Nói gì thì nói, nàng vẫn là nữ tử, vẫn có một mặt yếu ớt.

"Lục Diệp, Lục Diệp!" Bỗng nhiên Y Y hưng phấn chạy tới.

"Hả?"

"Bên kia có cái cửa hang, không biết thông đến chỗ nào."

"Có ý gì?"

"Có một cái cửa hang, người đến xem sẽ biết." Y Y lôi kéo Lục Diệp chạy tới phía đó.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang chờ Trùng tộc ấp trứng, sau đó giết trùng. Trong lúc Y Y rảnh rỗi, nàng đã đi dạo lung tung bốn phía, kết quả lại phát hiện một cái cửa hang chưa bị thăm dò.

Rất nhanh, Y Y đã dẫn Lục Diệp xuống đến chỗ cửa hang kia. Hẩn cẩn thận nhớ lại một chút, chợt phát hiện cái cửa hang này không phải một trong chín thông đạo mà Bích Huyết Tông đã thăm dò được.

Chỉ thấy cửa hang nọ đen nhánh, cũng không biết thông đến nơi nào.

Lục Diệp dò xét một lát, bỗng nhiên ngời xồm xuống lau một đường trên mặt đất, hẩn phát hiện được một ít dịch nhờn chưa khô trên mặt đất.

Sau khi Trùng tộc được ấp nở, trên thân sẽ có loại dịch nhờn này.

Nói cách khác, có Trùng tộc thông qua cái cửa hang này rời khỏi nơi đây, thời gian chắc không quá lâu, nhiều nhất chỉ là một ngày trước đó.

Lục Diệp chợt nhớ Lý Phách Tiên từng nhắc tới một loại tình huống. . . Trong lòng khẽ động, dường như hẩn đã hiểu rồi.

"Có nên đi vào nhìn xem hay không?" Y Y hỏi.

"Ta đi xem một chút."

"Ta đi cùng với người." Y Y vội vàng nói.

"Cũng được."

"Mang Hồ Phách qua đây."

"Được." Y Y nhảy cẫng một cái, vội vàng chạy đi tìm Hồ Phách.

Lục Diệp gọi Trần Dục, căn dặn gã phải trông chừng tốt chỗ này, nếu có chuyện gì ngoài ý, phải lập tức báo tin.

Không bao lâu, Lục Diệp đã cưỡi Hồ Phách đi vào trong cửa động, một đường chạy về phía trước.

Trên lưng hổ, Lục Diệp giơ Bàn Sơn đao của mình lên, Nhật Chiếu linh văn trên vỏ đao kia tiếp tục phát huy tác dụng, chiếu rọi tứ phương, Y Y ngồi trước người hấn, Hồ Phách chạy nhanh tới.

Dường như lúc này, bọn họ lại trở về trước kia, một người một linh một hổ, kết bạn mà đi, vô ưu vô lự, Y Y đặc biệt thích loại cảm giác này, dọc đường còn ngân nga hát.

Chương 397: Một Trùng Sào Khác!

Lục Diệp tỉ cầm lên trên đầu nàng, mặc cho mái tóc đón gió bay tới, đâm trên mặt hơi ngứa ngứa.

"Đầu người thật nặng!" Y Y kháng nghị.

Lục Diệp lại dùng thêm chút sức.

Y Y khóc lớn kêu to: "Lúc trở về ta sẽ nói cho Hoa Từ tỷ, để nàng xử lý người!"

"Hoa Từ. . . A!" Lục Diệp cười khẩy, nếu là lúc trước, đúng là hắn còn không có cách nào để chế ngự nữ nhân kia, nhưng bây giờ, trong túi trữ vật của hắn còn có cơ quan tạo vật lấy từ chỗ Lỗ Ngọc Sơn, lông xù, tám cái móng vuốt.

Hỏi người có sợ hay không!

"Lục Diệp gan người ngày càng lớn, ngay cả Hoa Từ tỷ còn không sợ."

"Có phải người đã quên mất mình họ gì rồi hay không? Hả?" Lục Diệp nâng tay phải lên, nắm chặt hai tay, dán ở trên trán Y Y, dúi cho nàng một cái.

"Ta họ Lục. . ." Y Y dùng hai tay ôm đầu: "Ta tên Lục Y Y... Hu hu. . ."

Cứ như vậy, hai người âm âm ỉ ỉ, một đường đi về phía trước.

Sau một canh giờ, phía trước bỗng nhiên truyền đến một chút

rối loạn và dao động linh lực.

Lục Diệp và Y Y đồng thời an tĩnh lại, Nhật Chiêu linh văn lập tức bị tán đi, ngay cả Hồ Phách đang chạy nhanh, cũng thoáng cái yên tĩnh không một tiếng động.

Lục Diệp vỗ vỗ Hồ Phách, để nó dừng lại, sau đó hắn và Y Y xoay người xuống dưới, lặng lẽ bước về phía trước.

Không bao lâu, quang mang không ngừng lấp lóe khắc sâu vào tầm mắt.

Trong tầm mắt xuất hiện một không gian khổng lồ dưới lòng đất, được bao bọc bởi nhục bích, nhờ linh lực chập chờn tỏa sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy một lượng lớn Trùng tộc đang tụ tập ở đây.

Đây lại là một trùng sào khác!

Chỉ là nó không nằm trong phạm vi cư trú của Bích Huyết Tông, mà là của một tông môn khác.

Khi trùng triều đến, mọi tông môn có trụ sở trên Linh Khê chiến trường đều không thể trốn thoát, vì vậy lúc này mọi người đều tự mình chiến đấu để đối phó với trùng triều trong phạm vi cư trú của mình.

Có thể nói, trong phạm vi của mỗi tông môn, đều có một trùng sào cần phải xử lý.

Gần như Bích Huyết Tông bên này đã xử lý xong, bảy trăm tu sĩ đang canh giữ không gian dưới lòng đất, Trùng tộc vừa xuất hiện lập tức bị giải quyết, tất cả đều đang vui vẻ thoải mái mà quét công huân.

Bích Huyết Tông có thể ổn định đại cục nhanh như vậy là bởi vì Lục Diệp lựa chọn một loại phương pháp cấp tiến hơn, mang tới

hiệu quả rất cao.

Nhưng tình hình ở đây thì khác.

Tu sĩ của tông môn này lựa chọn phương pháp ổn định thường dùng nhất để xử lý, chính là chặn lối đi của trùng sào, không ngừng dẫn dụ Trùng tộc ra ngoài để chém giết, cách này hiệu quả không cao nhưng an toàn hơn.

Có thể nói 90% tông môn ở vòng ngoài sẽ lựa chọn phương pháp này, dù sao không phải trấn thủ sứ nào cũng được như Lục Diệp, tùy thời có thể bay đi hỗ trợ các nơi, mà thực lực bản thân đã vượt qua thất tầng cảnh.

Chính vì có lực lượng như vậy, Lục Diệp mới lựa chọn phương thức cấp tiến kia. Và sự thật đã chứng minh phương pháp đó rất hữu hiệu, nếu không cục diện hiện tại của Bích Huyết Tông nhất định cũng giống như những gì hắn nhìn thấy trước mắt, còn không biết phải mất bao nhiêu ngày mới giải quyết xong trùng sào,.

Lục Diệp có thể đến đây có nghĩa là trùng sào của Bích Huyết Tông nối liền với trùng sào ở đây. Chuyện này rất hiếm khi xảy ra vì hầu hết các trùng sào đều tồn tại độc lập.

Nhưng trước đây đã từng xảy ra loại chuyện này rồi. Theo tứ sư huynh nói, khi một trùng sào nào đó phát triển đến một trình độ nhất định, nó sẽ đi ăn những trùng sào khác, tiện đà khiến bản thân trở nên mạnh hơn, sau đó đám Trùng tộc của trùng sào mạnh mẽ hơn kia sẽ đánh xuyên qua thông đạo dưới đất, tìm vị trí của những trùng sào khác.

Rất nhiều năm Bích Huyết Tông không hề xử lý trùng triều, khiến mỗi khi trùng triều kéo đến, trùng sào bên phía Bích Huyết Tông sẽ nhanh chóng phát triển. Bao năm qua như vậy, đều là các tông môn xung quanh giải quyết xong trùng sào ở trụ sở mình xong lại liên thủ đối phó với trùng sào ở Bích Huyết tông bên này. Bởi vì

nếu bọn họ không hành động, phạm vi của trùng triều sẽ ngày càng lớn hơn, bọn họ ắt gặp tai họa.

Có đôi khi bọn họ còn phải nhờ các tông môn ở vòng trong hoặc vòng trung tâm đến giải quyết, bởi vì thời gian đã kéo dài quá lâu, trùng triều trong khu vực của Bích Huyết tông đã phát triển đông đảo đến mức mà các tông môn ở vòng ngoài đều bất lực.

Điều này đã giải thích được vì sao hai trùng sào lại liên thông với nhau, là bởi vì trước kia đã có Trùng tộc mở ra thông đạo giữa hai bên.

Nhưng không ai ngờ lần này Bích Huyết Tông lại xử lý xong nhanh như vậy, khi tông môn này còn đang từ từ chém giết, bên kia vũng vàng thẳng lợi.

Có những tiếng la hét liên tục phát ra từ những thông đạo kia, thỉnh thoảng còn xen lẫn với tiếng hét thảm, hẳn là có người bị thương.

Bởi vì dù bọn họ đã chặn cửa hang dẫn Trùng tộc đến giết cũng chưa chắc đã an toàn, khi số lượng Trùng tộc tăng lên đến một mức nhất định, chúng hoàn toàn có thể chọc thủng phòng tuyến, gây ra thương vong lớn cho tu sĩ.

Lục Diệp không biết đây là tông môn nào, hiện tại có ba nhà giáp ranh với trụ sở của Bích Huyết tông, trong đó có hai nhà thuộc về Vạn Ma linh, một nhà là Hạo Thiên minh.

Xét trên Thập Phân Đồ, ba nhà này xếp theo hình tam giác, bao vây kìm kẹp Bích Huyết tông ở giữa.

Ba nhà thế lực lần lượt là Bích Đào viện, Thiên Sát điện, Phùng thị gia tộc.

Trong đó Bích Đào viện thuộc về phe của Hạo Thiên minh, cũng là một tông môn cửu phẩm ở phía Tây của Bích Huyết tông.

Thiên Sát điện là bát phẩm, ở phía Bắc Bích Huyết tông, còn Phùng thị gia tộc là cửu phẩm, ở và phía Đông Bích Huyết tông.

Lục Diệp nhớ lại phương hướng mà mình đã đến, lại lấy ra Thập Phân Đồ để so sánh, lúc này mới phát hiện ra rằng vị trí hiện tại của hắn ở rất gần với nơi ở của Thiên Sát điện.

Nói cách khác, những người đang đối phó với Trùng tộc trước mắt là tu sĩ của Thiên Sát điện.

Họ đã có nhiều kinh nghiệm đối phó với trùng triều, cho nên, tình huống hiện tại của Thiên Sát Điện vẫn khá ổn thỏa, chỉ cần cho bọn họ đầy đủ thời gian, nhất định có thể giết sạch số Trùng tộc bên này.

Chương 398: Món Quà Cho Thiên Sát Điện!

Trước khi Lục Diệp đến, những tán tu của Bích Huyết tông thường bị Thiên Sát điện và Phùng thị ức hiếp, nếu không phải có Bích Đào viện ở bên cạnh, những tán tu đó căn bản sẽ không có không gian sinh tồn yên ổn.

Lục Diệp đã biết được rất nhiều điều từ Trần Dục. Gã nói, thật ra trong phạm vi của Bích Huyết tông có một mạch khoáng. Bên trên mạch khoáng, có một vườn trái cây, khoáng mạch hay linh quả sinh ra trong vườn trái cây nọ có thể coi là tài nguyên của tông môn.

Nhưng quanh năm Bích Huyết Tông đều không có người, nên đã bị Thiên Sát điện chiếm đoạt, qua nhiều năm như vậy cũng không có ai tới tìm bọn họ phiền toái.

Lúc trước ở thời điểm Lục Diệp biết chuyện này, hẳn cũng không để ý tới, bởi vì mới thu nhận đệ tử không bao lâu, tùy tiện phát sinh bất cứ xung đột quy mô lớn nào cùng các tông môn khác đều không sáng suốt, ít nhất cũng phải chờ cho các tu sĩ sinh ra một chút lòng trung thành đối với Bích Huyết tông trước.

Có vẻ như bây giờ chính là một cơ hội.

Sau khi Lục Diệp quan sát một lúc, hẳn nhanh chóng lui lại, vẫy tay với Y Y.

Y Y lại gần lắng nghe.

Lục Diệp nhẹ nhàng dẫn dò vài câu.

Y Y gật đầu: "Ta hiểu rồi."

Nói rồi, nàng lập tức cười trên người Hồ Phách, quay trở lại đường cũ.

Trận chiến giữa tu sĩ của Thiên Sát Điện với Trùng tộc đang diễn ra sôi nổi, không ai ngờ rằng có một đôi mắt trong bóng tối đã nhìn chằm chằm vào họ.

Lúc đến, tốc độ thăm dò của Lục Diệp cũng không nhanh bởi vì hắn không biết tình hình trong thông đạo, nhưng Y Y trở về lại không có chút đắn đo nào, đầu thông đạo này cực kỳ an toàn không có dấu vết của Trùng tộc.

Chỉ một lúc sau, Y Y đã cười Hồ Phách trở về, trên người Hồ Phách treo đầy túi trữ vật, ước lượng phải có hai ba trăm cái, tất cả đều được thu thập từ tu sĩ trong tông môn.

Khi gặp Lục Diệp, Y Y lại đưa riêng cho hắn một cái túi trữ vật: "Đều ở chỗ này, Hoa Từ sư tỷ dựa theo lời dặn của người, đã dẫn mọi người ra khỏi trùng động đi nghỉ ngơi hồi phục lại, trùng sào chỗ chúng ta đã bắt đầu khô héo."

"Rất tốt."

"Lục Diệp, cách này thật sự có tác dụng sao?" Y Y đã nhìn ra ý nghĩ xấu vừa nổi lên trong lòng Lục Diệp.

"Ai biết được? Nhưng thử một lần cũng không sao, nhiều nhất chỉ là tổn thất một ít trùng thi mà thôi."

Nói rồi, Lục Diệp lấy xuống mấy túi trữ vật từ trên lưng Hồ Phách rồi lặng lẽ đi tới cửa động, mở túi trữ vật ra, rào rào rào đổ trùng thi vào trong trùng sào.

Trên thực tế, nơi này cũng có Trùng tộc, nhưng bởi vì tu sĩ của Thiên Sát điện ở phía đối diện quá mức ồn ào, nên sự chú ý của

Trùng tộc đều bị thu hút qua đó.

Đây là lý do tại sao Lục Diệp có thể bình yên trốn ở đây.

Trùng tộc rất miễn cảm đối với nguồn sáng và dao động linh lực, chỉ cần Lục Diệp không gây ra tiếng động quá lớn, căn bản sẽ không hấp dẫn lực chú ý của Trùng tộc.

Một lượng lớn trùng thi xuất hiện, đã đập cho mấy con Trùng tộc không kịp đề phòng lão đảo một cái. Tiếng rít gào vang lên, những con Trùng tộc đó tìm kiếm xung quanh nhưng không phát hiện được gì, ngược lại số trùng thi nhiều ra lại khiến chúng nó hơi sửng sốt.

Ngay sau đó, rất nhiều Trùng tộc từ khắp nơi kéo đến, di chuyển trùng thi tới các địa điểm khác nhau trong trùng sào, sinh cơ và năng lượng chứa trong chúng đều bị trùng sào hấp thụ trong thời gian cực ngắn, dường như tất cả các trùng thi đã bị phong hóa hàng nghìn năm hóa thành tro bụi.

Đám Trùng tộc này vừa hoàn thành công việc của mình thì một đồng lớn trùng thi khác lại xuất hiện.

Rõ ràng là đám Trùng tộc không biết chuyện gì đã xảy ra, có lẽ chúng không bao giờ tưởng tượng được rằng một ngày nào đó sẽ có người tốt bụng ném đồ ăn cho chúng nó.

Bị bản năng thúc đẩy, càng nhiều Trùng tộc lao tới, mang đi một lượng lớn trùng thi.

Hoa lạp lạp lạp...

Một bên vui vẻ ném đồ ăn, một bên tiêu hóa nhanh chóng, tạo thành quy trình phối hợp hoàn hảo.

50 túi trữ vật trống trơn, 100 túi trữ vật trống trơn, 150 cái...

Lục Diệp không biết cách này có hiệu quả hay không, nhưng nếu mọi việc có thể phát triển như hắc nghị, thì chuyện này sẽ rất thú vị.

Trong khi hắc đàm chìm vào chuyện ném đồ ăn, thì cuộc đối đầu giữa tu sĩ của Thiên Sát điện với Trùng tộc dần trở nên gay gắt hơn.

Có thanh âm nghi ngờ truyền đến từ một cửa động: "Sư huynh, vì sao Trùng tộc càng giết càng nhiều? Vừa rồi còn có xu thế giảm xuống mà."

"Đừng nói nhảm nữa, mau giết đi, giết càng nhiều, tự nhiên sẽ ít."

"Nha."

Lúc đầu, chỉ có tu sĩ của một, hai cửa động phát hiện ra điều bất thường này. Bọn họ vốn cho rằng đây chỉ là hiện tượng nhất thời, dù sao số lượng Trùng tộc trong trùng sào là có hạn, luôn có thể giết sạch chúng. Trong nhiều năm qua, bọn họ đều xử lý mỗi đợt trùng triều theo cách này, đương nhiên hiện giờ cũng không ngoại lệ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tu sĩ phát hiện có điều không đúng. Đúng là Trùng tộc càng giết càng nhiều, hoàn toàn không có dấu hiệu giảm bớt, phòng tuyến của bọn họ bị chọc thủng mấy lần, rất nhiều người bị giết hoặc bị thương.

Trong khi đó, Lục Diệp vừa ném đồ ăn cho trùng sào vừa im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của tu sĩ trong Thiên Sát điện, sau khi xác nhận được những suy nghĩ của mình là đúng, hắc đàm càng làm việc chăm chỉ hơn.

Lục Diệp đã ném xong tất cả trùng thi trong đồng túi trữ vật còn lại vào trùng sào, ngay sau đó, hắc đàm lấy ra một cái nhục

hạch to bằng bàn tay từ trong túi trữ vật mà Y Y đặc biệt đưa cho hắn.

Sinh Cơ Hạch!

Món đồ chơi này chính là kết tinh của sinh cơ và năng lượng, đồng thời cũng là căn nguyên để trùng sào sinh ra Trùng tộc, vì kế hoạch lần này, thậm chí Lục Diệp còn bỏ dở cơ hội để các đệ tử tông môn nhà mình quét công huân, dứt khoát bảo Y Y lấy toàn bộ Sinh Cơ Hạch ở bên kia ra ngoài.

Nếu không, trùng sào bên kia sẽ không khô héo nhanh như vậy.

Không biết một cái Sinh Cơ Hạch như vậy, có thể thay thế cho bao nhiêu trùng thi.

Lục Diệp ước lượng nhọc hạch trong tay rồi tùy tiện ném nó vào trùng sào.

Tặng cho mấy người một món quà lớn, hy vọng mấy người phụ lòng tốt của người khác.

Chương 399: Đâm Sau Lưng!

Y Y mang đến tám cái Sinh Cơ Hạch từ bên kia, sở dĩ có nhiều như vậy là vì Bích Huyết Tông giải quyết trùng triều quá nhanh, những Sinh Cơ Hạch này không kịp bị tiêu hao.

Sau một nén nhang, phốc xuy phốc xuy, tiếng vang lít nha lít nhít từ khắp nơi trong trùng sào truyền đến.

Lục Diệp nghe thấy âm thanh này, không khỏi đổ mồ hôi thay cho tu sĩ Thiên Sát điện.

Hắn rất quen thuộc với âm thanh này, là âm thanh trùng sào ập ra Trùng tộc, chỉ cần nghe loại âm thanh dày đặc này, hắn liền biết chắc chắn vào giờ phút này đã có lượng lớn Trùng tộc mới được sinh ra.

Hy vọng tu sĩ trong Thiên Sát điện bên kia có thể chịu được...

"A!" Một tiếng hét thảm thiết phát ra từ một cửa hang nào đó, tiếp theo là một tiếng hét thảm khác.

Có người tức giận hét lên: "Làm sao cùng một lúc lại có nhiều đại gia hỏa như vậy!"

Cũng có người hét lên: "Cố lên, đừng để chúng chọc thủng hàng phòng ngự".

"Sư huynh cứu mạng, bên này không chống đỡ nổi!"

Trong bóng tối, Lục Diệp ném một viên linh đan vào miệng, kêu gọi Y Y.

"Đi thôi."

Kế hoạch bước đầu đã diễn ra tốt đẹp, cần phải bắt đầu bước tiếp theo.

Vị trí cách trụ sở Bích Huyết Tông tầm năm mươi dặm về phía Bắc, có một sơn cốc, trong sơn cốc có một cái hồ to lớn, rõ ràng là một cái Trùng động.

Giống với trường hợp của Bích Huyết Tông bên kia, sơn cốc này đã không có một ngọn cỏ, ngay cả mặt đất cũng bị chà xát mấy tầng, khắp nơi trong sơn cốc đều có thể thấy được vết máu màu xanh biếc đã khô cạn của Trùng tộc, còn có một số tàn chi thịt nát không được thu thập.

Mấy trăm tu sĩ Bích Huyết Tông đang lặng lẽ mai phục trên một ngọn núi gần đó, ai nấy đều thấp thỏm, khẩn trương.

Nửa ngày trước, rõ ràng là mọi người còn đang vui sướng thoải mái, kiểm điểm công huân trong Trùng sào, kết quả lại đột nhiên bị Hoa Từ dẫn tới nơi này, ngay sau đó Lục Diệp cũng chạy tới, chắc chắn là muốn làm chuyện gì đó rồi.

Chúng tu sĩ đã mơ hồ nhận ra ý đồ của trấn thủ sứ và phó sứ nhà mình, nói không khẩn trương chắc chắn là nói dối, bởi vì trước đó, lần hành động quy mô lớn đầu tiên mà bọn họ từng tham gia chính là xử lý trùng triều.

Cũng may có chiến cuộc trước đó, hiện giờ ít nhiều giữa những tiểu đội cũng có một chút kinh nghiệm phối hợp, trùng triều bọn họ còn xử lý được, thì sợ gì chiến trận trước mắt?

Gió núi phát đến, chúng tu tĩnh mịch.

Lục Diệp lặng lẽ dò xét bên trong thung lũng kia một lát, lại nhíu mày không thôi: "Sao còn chưa ra?"

Trước khi hấn đi, rõ ràng Thiên Sát Điện bên kia đã có dấu hiệu không thể chống đỡ được nữa, theo lý hấn phải ra sớm mới

đúng, trừ phi bọn họ đã ổn định lại thể trận.

Nếu là như vậy, bên ta chỉ có thể chủ động tấn công, thừa dịp tu sĩ Thiên Sát Điện và Trùng tộc đang chiến đấu kịch liệt, mang đến cho bọn họ một nhát dao đâm sau lưng cực kỳ nồng nhiệt, giết sạch những tu sĩ Thiên Sát Điện dưới mặt đất đó, lại thuận tiện xử lý trùng triều giúp người ta, nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng làm như vậy lại có nguy hiểm không nhỏ, một khi chiến đấu kịch liệt trong thông đạo không rộng rãi dưới lòng đất, bên ta rất dễ xuất hiện tình trạng thương vong lớn.

Cho nên Lục Diệp càng muốn chờ người Thiên Sát Điện lui ra ngoài, sau đó giết bọn họ một cái trở tay không kịp hơn. Đến lúc ấy, chỉ cần chặn cửa hang kia, Bích Huyết Tông bên này có thể hình thành phối hợp với trùng triều, hai mặt giáp công, làm thịt đám tu sĩ Thiên Sát Điện ở bên trong hố.

"Hoa Từ, lần sau chúng ta phải cẩn thận một chút, không thể chỉ chú ý mặt trước mà không để ý mặt sau." Lục Diệp lại có chút cảm khái nói.

Bởi vì hắn phát hiện Thiên Sát Điện bên này có giữ lại mấy tu sĩ ở lại cửa hang. Làm như vậy, dù bên này có bất cứ điều lạ thường nào, bọn họ đều có thể kịp thời kiểm tra, báo tin cho những người khác.

Trái lại Bích Huyết Tông bọn họ, trùng triều vừa đến, tu sĩ toàn tông trực tiếp dốc toàn lực, bồng chốc cả trụ sở trở nên trống rỗng. Mà kể cả khi tiến vào Trùng động cũng thế, căn bản không để lại người canh giữ bên ngoài.

Hoa Từ ở bên cạnh hắn trừng mắt u oán nói: "Ta có trông nhầm."

"Vậy là tốt rồi." Trong lòng Lục Diệp bình tĩnh trở lại.

Đột nhiên ẩn kỹ chiến trường có động tĩnh, Lục Diệp vội vàng kiểm tra, nhíu mày: "Đến rồi!"

Tin tức là do Y Y truyền đến, từ sau khi chuông giáo thu nhận Y Y trở thành đệ tử Bích Huyết Tông, Y Y đã có ẩn kỹ chiến trường thuộc về mình.

Nàng là Linh Thể, nếu như nguyện ý, có thể từ thực hóa hư, đến vô ảnh đi vô tung, là lựa chọn thích hợp nhất để đi xuống dưới kiểm tra tình báo trong loại thể cuộc này. Trước đó khi Lục Diệp mang nàng đến, đã để nàng đi kiểm tra tình huống ở dưới đất, khổ sở đợi thật lâu, cuối cùng cũng chờ được tin tức của Y Y.

Hắn bỗng nhiên đứng dậy, xoay người lên Bạch Hổ, một tay kéo lấy Hoa Từ đứng lên, quát khế nói: "Đi!"

Hổ Phách bước vội, phóng thẳng xuống dưới núi, gió lớn đập vào mặt, thổi bay mái tóc Hoa Từ.

Phía sau hai người, mấy trăm tu sĩ Bích Huyết Tông "Ô lạp lạp" đi theo, không hô to hò hét, nhưng mấy trăm tu sĩ hành động cùng một chỗ, thanh thế vẫn cực kì kinh người.

Rất nhiều người trong số những tu sĩ này, đều bị hai thể lực Vạn Ma Linh gần đó ức hiếp, thậm chí còn có không ít bằng hữu ngã xuống vì chuyện này, hiển nhiên bọn họ đều hận Thiên Sát Điện và Phùng thị phụ cận đến tận xương tủy. Mà kể cả những người chưa từng bị ức hiếp, thì dưới doanh trận trời sinh đối lập cũng sẽ không khiến bọn họ sinh ra lòng đồng cảm gì.

Lục Diệp chạy đến giữa sườn núi, bỗng nhiên ngời xồm trên lưng hổ, hô bên tai Hoa Từ một tiếng: "Ta đi trước một bước!"

Bên này trận thế quá lớn, rất dễ bị mấy tu sĩ Thiên Sát Điện bồi hồi ở miệng Trùng động kia phát hiện, để tránh bọn họ truyền ra tin tức gì, hắn cần phải giết bọn họ trước.

Lục Diệp điều động linh lực, một đôi cánh lửa màu đỏ rực mở ra phía sau, hóa thành một đường lưu quang màu đỏ bay về hướng bên kia.

Chỉ có năm tu sĩ Thiên Sát Điện canh giữ ở cửa hang, lúc này bọn họ cũng có chút thất kinh, thật ra không phải bọn họ đã phát hiện ra Bích Huyết Tông đột kích, mà vừa rồi bọn họ liên hệ với sư huynh đệ ở bên trong Trùng động, biết được tình huống trong đó cực kì không ổn. Hiện giờ tu sĩ bản tông đang vừa đánh vừa lui, đại khái sắp lui ra ngoài.

Chương 400: Người Hạo Thiên Minh Tập Kích!

"Tại sao có thể như vậy?" Một nam giới mặt trắng nõn nói thầm: "Không thể như vậy được!"

Thiên Sát Điện đã xử lý dạng trùng triều này rất nhiều lần, tích lũy kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú, dù mỗi lần đều sẽ xuất hiện thương vong nhưng trên cơ bản vẫn có thể xử lý thỏa đáng. Nói cách khác, đây là lần đầu tiên bọn họ bị trùng triều đánh lui.

"Theo như Lưu sư huynh nói, không biết tại sao bỗng nhiên trùng triều lại trở nên mãnh liệt hơn, bởi vậy mới xuất hiện biến số."

"Phù phù..."

Một người té quỵ dưới đất, lệ rơi đầy mặt, nhẹ nhàng nỉ non một câu: "Tôn sư muội chết rồi..." Ngay sau đó gã bày ra bộ mặt bi thương: "Tôn sư muội chết rồi!"

"Tĩnh lại đi Quách sư đệ, đâu chỉ riêng Tôn sư muội chết!"

"Tôn sư muội chết rồi, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?" Bỗng nhiên Quách sư đệ kia đứng dậy, muốn nhảy xuống Trùng động, hai mắt đỏ như máu: "Ta đi giết những con trùng xấu xí kia!"

Một người bên cạnh vội vàng ôm ngang người gã: "Đừng làm loạn, Mãnh sư huynh đang dẫn người trên đường quay lại, việc chúng ta phải làm bây giờ chính là tiếp ứng cho bọn họ!"

"Đó là cái gì?" Bỗng nhiên có người kinh hô.

Những người khác nhìn theo hướng gã chỉ, lại thấy một luồng hào quang màu lửa đỏ từ bên kia đang nhanh chóng bay đến, chớp mắt đã tới gần.

Hào quang chợt tắt, để lộ ra hình bóng một người. Mấy người bọn họ nhất thời ngơ ngẩn, bởi vì lưu quang màu đỏ kia, rõ ràng là một đôi cánh linh lực phía sau người mới đến.

Một màn xuất hiện ngay sau đó, lại khiến bọn họ sợ đến sởn gai ốc.

Bởi vì trên tay người mới đến có nắm một vệt lưu quang, lưu quang lướt lên, xuyên qua thân thể của bọn họ tựa như hồ điệp xuyên hoa, máu tươi tung tóe, mấy tu sĩ Thiên Sát Điện một người nối tiếp một người, cùng nhau ngã xuống.

Đôi cánh sau lưng Lục Diệp tán đi, ầm một tiếng rơi xuống đất, đoản đao không chuôi bay trở về, bị hấn thu hồi.

May mắn, tin tức không bị truyền ra.

Hắn tới gần cửa vào Trùng động nhìn xuống, phía dưới đen sì, nhìn không rõ lắm, hắn cúi người xuống, dán lỗ tai trên mặt đất, mơ hồ nghe được tiếng vang ầm ầm từ xa truyền đến, nhú mào lại, quay đầu nhìn, phát hiện ra là tu sĩ nhà mình đang tới.

Hoa Từ cười Hồ Phách là người đầu tiên tiến đến, nàng nhanh chóng trồng cây nấm xung quanh, tuy có khả năng những cây nấm này sẽ không tạo ra tác dụng gì, nhưng lo trước khỏi họa.

Lại một lát sau, chúng tu Bích Huyết Tông đến nơi, từng đôi mắt nhìn về phía Lục Diệp, có kích động, có khấn trương, còn có một tia bàng hoàng, nghĩ mãi mà không rõ vì sao thế cục lại phát triển thành dạng này.

"Tất cả vây lại! Đợi lát nữa có người nào đi lên thì giết chết người đó!"

Theo mệnh lệnh được Lục Diệp truyền xuống, đám người trực tiếp phân tán ra, vây quanh Trùng động to lớn, ba tầng trong ba tầng ngoài.

"Thế tu binh tu chặn ở phía trước, bảo vệ tốt pháp tu bên người, không cần vội vã ra tay, nghe hiệu lệnh của ta mới ra tay. Còn nữa, tuyệt đối đừng để ngã xuống, ngã xuống chắc chắn phải chết!"

Bên này vừa sắp xếp xong, Y Y đã từ chui ra khỏi mặt đất phụ cận. Rất nhiều người mới lần đầu nhìn thấy loại bản lĩnh này của Y Y, đều ngạc nhiên không thôi.

"Đến rồi!" Y Y đứng bên người Lục Diệp, khẽ hô một tiếng.

Trùng động phía dưới truyền đến tiếng vang ầm ầm, nương theo từng đợt động tĩnh đánh nhau, là từng tu sĩ Thiên Sát Điện theo thông đạo kia trốn ra.

"Nhanh lên đi!" Có người ở phía dưới gầm thét: "Động tác nhanh lên một chút!"

Bỗng nhiên những sợi dây thường rủ xuống ở bốn phía Trùng động trở nên căng thẳng, theo dây thường run run, lần lượt từng bóng người nhanh chóng leo lên từ phía dưới.

Độ cao chừng vài chục trượng, nhóm tu sĩ leo lên rất nhanh.

Tu sĩ đầu tiên bò ra tới cửa hang, lo lắng hô: "Mau đỡ ta một chút."

Nói xong câu này, gã lập tức đưa tay ra.

Nhưng không ai kéo gã, tu sĩ kia ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trước mặt mình có đầy người, đang từ trên cao nhìn xuống quan sát gã.

Chúng ta để lại nhiều người trên mặt đất vậy sao? Trong đầu tu sĩ này không khỏi sinh ra nghi vấn. Còn nữa, vì sao gã đều chưa từng trông thấy những người này? Và vì sao bọn họ đều giơ linh khí lên?

Linh lực phun trào, hỏa long với tầng long lân có thể mơ hồ nhìn thấy trên người, trực tiếp gào thét bay múa. Nường theo một tiếng "Giết" rơi xuống, từng đạo thuật pháp và linh phù bắt đầu nổ rộ bốn phía.

Tu sĩ nào không biết thuật pháp, lại không có linh phù, sẽ giơ linh khí lên chém về phía kẻ địch vừa trèo lên cửa động.

Trong nháy mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên, hết thi thể tu sĩ này đến thi thể tu sĩ khác rơi xuống phía dưới, ngay cả những tu sĩ đang leo lên cũng không may mắn thoát khỏi.

Biến cố đột ngột xảy ra khiến các tu sĩ Thiên Sát Điện hoảng sợ bất an, ai cũng không biết đến tột cùng bên trên đã xảy ra chuyện gì. Rất nhanh, có người cao giọng nói: "Là người Hạo Thiên Minh."

Cũng chỉ có người Hạo Thiên Minh mới ở tại chỗ này mai phục bọn họ, về phần là tông môn nào, lại không rõ.

Bởi vì trong đoạn thời gian này, dường như tất cả các tông môn đều đang xử lý trùng triều, còn có ai rảnh mà đi mai phục người khác?

Tin tức này truyền ra rất nhanh, đám tu sĩ Thiên Sát Điện may mắn sống sót đều trở nên tuyệt vọng.

Người Hạo Thiên Minh mai phục ở phía trên, còn phía sau bọn họ đang có lượng lớn Trùng tộc truy kích, hai mặt giáp công như thế, làm gì còn đường sống?

Bên trong thông đạo gần cửa động, một binh tu cầm trường thương trong tay đang dực huyết phấn chiến (ngoan cường, liều

chết chiến đấu), người này là trấn thủ sứ tại trụ sở Thiên Sát Điện, gì mãnh, tu sĩ thất tầng cảnh, đã mở hơn một trăm ba mươi khiếu.

Trước đây bỗng nhiên trùng triều trở nên mãnh liệt, xáo trộn bố trí nguyên bản của Thiên Sát Điện, khiến gã bất đắc dĩ chỉ có thể hạ lệnh cho tu sĩ nhà mình vừa đánh vừa lui, dù phải trả giá một chút, nhưng cuối cùng cũng có thể an toàn rút về cửa hang, chỉ cần lui ra bên ngoài giữ vững miệng Trùng động, lại nghỉ ngơi hồi phục một phen, Thiên Sát Điện bọn họ còn có thể tái chiến, chỉ là trùng triều mà thôi, không biết Thiên Sát Điện đã ứng phó bao nhiêu lần rồi.

Chương 401: Là Bích Huyết Tông!

Nhưng phía sau truyền đến dao động linh lực và từng tiếng kêu thảm thiết đầy hoảng sợ lại khiến gã phát hiện ra điều không đúng, vội vàng cao giọng hỏi, rất nhanh đã có hồi đáp.

Lại có người Hạo Thiên Minh phục kích ở trên cửa hang?

Đây là thế lực nhà ai, lại phát rồ tới mức này! Trụ sở nhà bọn họ đang bị trùng triều tấn công, chẳng lẽ bọn họ không cần để ý tới?

Tuy Hà Mãnh cứ cảm thấy việc này không thể tưởng tượng nổi, nhưng rất nhanh gã đã ý thức được, tình cảnh lần này quả thực hồng бет rồi.

Trước lang sau hổ, Thiên Sát Điện bị kẹp ở giữa, sao có thể nhận được kết cục gì tốt?

"Hà sư huynh, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Một tu sĩ lục tầng cảnh người dính đầy máu trùng hỏi.

Có người đề nghị: "Hay là gửi tin cho Trình sư huynh, để hắn dẫn người đến đây tiếp ứng?"

Khác với Bích Huyết tông bên này, phải dốc hết toàn lực ra tay đối phó với trùng triều, về cơ bản các tông môn khác đối phó với trùng triều, đều sẽ có đệ tử ở lại trụ sở canh giữ. Trụ sở là căn bản của tông môn, bất cứ lúc nào cũng không thể lơ là.

Lấy Thiên Sát điện làm ví dụ. Lần này bọn họ phái đi khoảng 500 tu sĩ, cũng có hơn 100 người ở lại trụ sở, bao gồm cả phó sử

trấn thủ trụ sở Trình Bác, cũng là tu sĩ thất tầng cảnh, nhưng mới thăng cấp không lâu.

Hiện tại, tu sĩ trong Thiên Sát điện đang ở trong tình huống vô cùng tồi tệ, trùng triều mãnh liệt ập đến, còn có tu sĩ từ Hạo Thiên minh đang phục kích ở lối ra của trùng động, tình thế tiến thoái lưỡng nan, nếu muốn trốn thoát, để Trình Bác dẫn người đến tiếp ứng là lựa chọn tốt nhất.

"Không kịp rồi." Hà Mãnh lắc đầu, dù hai nơi chỉ cách nhau mười dặm, nhưng Trình Bác còn cần thời gian để tập hợp nhân lực, chờ khi bọn họ đến, mọi thứ cũng đã muộn.

"Theo ta giết ra ngoài!" Trong mắt Hà Mãnh hiện lên một tia nghiêm nghị.

Gã không biết thế lực nhà nào lại hành động trắng trợn như vậy, nhưng tốt xấu gì gã cũng là tu sĩ thất tầng cảnh, trải qua mấy lần sinh tử, đương nhiên không bị tình thế khó khăn trước mắt dọa sợ.

Gã biết, bọn họ muốn sống sót nhất định phải giết ra ngoài, nếu cứ tiếp tục ở lại nơi này chính là chờ chết. Tình huống trùng triều lần này quá khác lạ, không biết vì sao nó đột nhiên trở nên mãnh liệt như vậy, làm cho Thiên Sát điện thất bại tới mức này.

Thời gian gấp rút, vì vậy Hà Mãnh lập tức hạ lệnh cho hai bên trái phải ngăn chặn trùng triều, còn bản thân bứt ra, lùi lại, cũng chọn một số tu sĩ lục tầng cảnh đi theo.

Mười mấy hơi thở sau, phía dưới trùng động, mấy vị tu sĩ ngũ tầng cảnh đang ngồi xổm xuống, hai tay chồng lên nhau đặt lên đầu gối, một người trong đó quát khê: "Đến rồi!"

Cách đó vài chục trượng, Hà Mãnh và những tu sĩ lục tầng cảnh kia đã bắt đầu chạy trốn, chỉ trong nháy mắt, đã lao tới trước

mặt những tu sĩ ngũ tăng cảnh kia, một cước giẫm lên bàn tay đang chông lên nhau của các sư đệ đồng tông

"Đi!" Khi những tu sĩ ngũ tăng cảnh kia đồng thời gầm lên, linh lực dâng trào khắp cơ thể, hai tay đẩy mạnh lên trên, Hà Mãnh và những người khác mượn nhờ lực lượng này để phóng lên trời, trong nháy mắt đã lao đến cửa hang.

Linh lực khắp người dâng trào, Hà Mãnh đầy mặt sát khí, trong lòng cảm thấy ớn lạnh, chỉ vì gã đã nhìn thấy bốn phía lối vào trùng động đang chật kín đầu người, số lượng là không dưới sáu bảy trăm.

Tại sao lại nhiều như vậy? Lúc trước gã nghe nói có tu sĩ của Hạo Thiên minh đang mai phục ở cửa hang, còn tưởng rằng không quá nhiều người. Bởi vì vào thời điểm này, mỗi tông môn đều đang đối phó với trùng triều trong trụ sở nhà mình, dù có thừa người có thể phái đi quấy rối thế lực thù địch, thì số lượng người cũng không quá nhiều.

Nhưng hiện tại xem ra, ý nghĩ này là hoàn toàn sai lầm rồi, sáu bảy trăm người này gần như là toàn bộ số lượng tu sĩ trong trụ sở tông môn.

Tông môn này thực sự không đi đối phó với trùng triều trong trụ sở của mình sao?

Đủ loại suy nghĩ còn chưa xoay chuyển xong, hai đạo lưu quang lần lượt đánh tới, kéo theo từng đạo thuật pháp cùng sức mạnh của linh phù.

Bên cạnh vang lên tiếng kêu thảm thiết, mấy tu sĩ lục tăng cảnh cùng gã xông ra còn chưa kịp nhìn rõ tình huống trước mắt đều ngã xuống như sủi cỏ vào nôi.

Chỉ có Hà Mãnh, dựa vào tu vi thất tăng cảnh và trường

thương trong tay, đã chặn được vài đòn tấn công, nhưng ngay sau đó, một đạo lưu quang màu lửa đỏ xuyên qua cơ thể gã, mang ra một chùm máu nóng.

Thân hình của hắc vôi vàng rơi xuống phía dưới, nhưng một con Hỏa Long đuổi sát đằng sau.

Bên cạnh trùng động, Lục Diệp có chút ngoài ý muốn: "Mấy người này cũng biết chơi đấy chứ."

Hắn có chút hiểu được những người này xông lên thế nào, cũng biết trong đầu bọn họ đang có ý định gì, đáng tiếc hiển nhiên là địch nhân đánh giá thấp quân số cùng thực lực của phe mình, khiến cho cả đám bọn họ vừa xông lên đã không còn sau đó nữa rồi.

Bên dưới trùng động, mấy tu sĩ ngũ tạng cảnh vừa đưa đám người Hà Mãnh lên trên, lại trở mắt nhìn các sư huynh của mình đi nhanh, quay lại cũng nhanh, đồng thời cùng trở về với bọn họ còn có một con Hỏa Long đang bốc cháy. Âm thanh lạch cạch lạch cạch vang lên, từng đám thi thể ngã xuống đất, hỏa diễm quét qua, truyền đến mùi khét lẹt.

Những tu sĩ Thiên Sát điện đang nường vào dây thừng leo lên cũng bị đốt đến đầu óc choáng váng, kêu thảm rơi xuống dưới.

Có người hô to một tiếng "Hà sư huynh!", sau đó vọt tới bên người Hà Mãnh, dập tắt ngọn lửa trên người gã.

Lúc này Hà Mãnh đã thở hổn hển, khí tức mỏng như tơ, gã bị thương bởi ngự khí của Lục Diệp, lại chịu một đạo Hỏa Long Thuật, không chết đã là mạng lớn.

Hắn đột nhiên giơ tay, bắt được áo của tu sĩ ngũ tạng cảnh kia, nghiến răng nói: "Là Bích Huyết Tông!"

Vừa rồi trong nháy mắt khi rơi xuống, gã đã nhìn thấy một con

hổ tuyết trắng lớn, cũng thấy được thiếu niên bên cạnh con hổ tuyết trắng lớn, đương nhiên đã biết là ai đột kích mình.

Nói xong, Hà Mãnh nghiêng đầu một cái, không còn thở nữa.

Tu sĩ ngũ tạng cảnh bên cạnh rơm rớm nước mắt.

Nhưng giờ phút này, bọn họ cũng không có thời gian bi thương, trùng triều tuôn ra, lối vào trùng động đã bị các tu sĩ Bích Huyết tông chặn lại, Hà Mãnh chết, mấy vị sư huynh lục tạng cảnh cũng chết, những người còn lại của Thiên Sát Điện như bọn họ không còn đường sống nữa rồi.

Chương 402: Có Lẽ Chúng Ta Đã Nuôi Dưỡng Ra Một Đám Quái Vật Rồi!!!

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, không có tu sĩ lực tăng cảnh, thất tăng cảnh tọa trấn, những người còn lại cũng không ngăn được trùng triều, có ít người không muốn chết như vậy, lại cố gắng leo lên trên trùng động, nhưng làm như vậy, tới cuối cùng cũng sẽ chết trên tay của các tu sĩ Bích Huyết tông.

Tu sĩ ngũ tăng cảnh kia đứng lên, giơ tay điểm lên ấn ký chiến trường của mình, truyền ra một đạo tin tức, sau đó gã cầm lấy linh khí, xoay người đánh tới trùng triều.

Nếu chắc chắn phải chết, thì cứ chết ở trong tay đám Trùng tộc này, tuyệt đối không thể làm lợi cho người của Bích Huyết Tông!

Rất nhiều người khác cũng có cùng giác ngộ với gã. Ngay tức khắc, đại chiến diễn ra vô cùng thảm khốc, không ngừng có tu sĩ kêu thảm và ngã xuống.

Cách đó mười dặm, tại trụ sở Thiên Sát điện, Trình Bác nhận được tin tức sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Trấn thủ sứ Hà Mãnh bỏ mạng, trùng triều khó kiềm chế, lối vào trùng động bị Bích Huyết Tông chặn lại, Thiên Sát điện rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, đám người sống sót muốn tử chiến cùng Trùng tộc.

Gã vội vàng kiểm tra ấn ký chiến trường của mình, cảm thấy

từng đạo lạc ẩn quen thuộc bên trong ẩn ký liên tiếp biến mất, thần thờ tới ngã ngồi trên ghế.

Lúc này, rất nhiều đệ tử ở lại trụ sở đã nhận được tin tức từ trùng động, lập tức chạy vội tới hỏi thăm, nhìn thấy Trình Bác như vậy, chẳng cần hỏi cũng biết tình huống càng hỏng bét hơn tưởng tượng rồi.

“Bích Huyết tông!” Trình Bác cắn răng, hai mắt tràn ngập tơ máu.

Đương nhiên là Trình Bác hiểu biết rất nhiều về người hàng xóm đại danh鼎鼎鼎鼎 này của mình, đặc biệt là sau đại chiến Kim Quang đỉnh, Lục Diệp đánh một trận thành danh. Nhiều khi trong lúc Trình Bác và Hà Mãnh trò chuyện riêng, bọn họ cũng bày tỏ sự lo lắng và đề phòng của mình đối với Bích Huyết tông.

Đây là một tông môn rất tà môn, mấy chục năm không thu đồ đệ, đột nhiên thu một người, liền làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Ở Kim Quang đỉnh, Lục Diệp dùng tu vi ngũ tầng cảnh chiến 43 trận thắng liên tiếp, không thua một trận nào, nếu để hắc thắng cấp đến thất tầng cảnh, chỉ sợ cả hai người bọn họ đều không phải đối thủ.

May mắn thay trong khoảng thời gian này, Lục Diệp vẫn luôn rất an ổn, trước Linh Khê trấn thủ chiến, thậm chí Bích Huyết tông bên kia còn không ghi lại bất kỳ tin tức gì về việc thu nhận đệ tử.

Điều này khiến hai vị trấn thủ sứ của Thiên Sát điện có chút yên tâm, dù Lục Diệp có mạnh đến đâu nhưng chỉ lẻ loi một mình cũng khó có thể làm nên cơn bão giông.

Nhưng sau Linh Khê trấn thủ chiến, một tin tức truyền đến, lập tức khiến hai người đều cảm thấy không ổn.

Bích Huyết Tông mở rộng sơn tông thu nạp thêm đệ tử, một lần thu nhận 100 đệ tử ký danh, còn có năm sáu trăm tán tu phụ thuộc.

Nói như vậy, Bích Huyết tông kia đã trở thành một thế lực không thể bỏ qua.

Kỳ thực những ngày vừa rồi, Thiên Sát Điện đã bắt đầu nâng cao cảnh giác với Bích Huyết tông, bọn họ sợ Lục Diệp không đủ an phận thủ thường, may mắn là những gì bọn họ lo lắng có chút thừa thãi. Bích Huyết tông luôn thể hiện ra thái độ không tranh với đời.

Ai có thể nghĩ, đây chỉ là biểu hiện giả dối?

Bề ngoài đám người kia tỏ ra không tranh với đời, nhưng trong bí mật, lại ngầm phóng ra, đánh cho Thiên Sát điện choáng váng đầu óc.

Tổng cộng 493 tu sĩ, trong vòng chưa tới hai canh giờ, đã đoàn diệt, ngày cả trấn thủ sứ Hà Mãnh cũng chết!

Phải biết rằng, kể từ khi Thiên Sát điện thành lập đến nay, bọn họ chưa bao giờ có tổn thất lớn như vậy.

Trình Bác gầm thét vang vọng toàn bộ Thiên Sát điện: “Lục Nhất Diệp, ta và người không đội trời chung!”, hơn trăm đệ tử còn lại đều lộ ra vẻ mặt bi thương.

Lúc này, tại cửa trùng động, mấy trăm tu sĩ Bích Huyết Tông đang nhàm chán chờ đợi, bắt đầu từ khi không thấy tu sĩ Thiên Sát điện nào leo lên nữa, tiếng kêu gào dưới cửa hang cũng trở nên ngày càng ít đi.

Điều này khiến mọi người muốn kiếm công huân cũng không được.

Một lúc sau, không còn tiếng la hét nữa, mà là âm thanh xột xột xoạt xoạt từ bên dưới truyền đến, là Trùng tộc bò lên.

Mấy trăm tu sĩ lập tức phẫn chấn, trước đó mọi người còn vui vẻ quét công huân trong trùng sào, nhưng Y Y lại tới lấy đi Sinh Cơ Hạch, khiến cho trùng sào bên kia khô héo, rất nhiều người đều chưa được tận hưởng.

Bây giờ cơ hội lại đến nhưng là bọn họ cướp được. Loại đạo lý hoa nhà không thơm bằng hoa dại, luôn đúng trong bất cứ loại trường hợp nào.

Trần Dục kích động nói: "Ngũ sư huynh, chúng ta giết xuống ư?".

Bích Huyết Tông bọn họ từng có một lần kinh nghiệm đối phó với trùng triều, hiện giờ chỉ cần một lần nữa áp dụng biện pháp như vậy, chắc chắn có thể một lần nữa giết vào bên trong trùng sào.

Lục Diệp lại lắc đầu xua tay: "Rút lui!"

Trần Ngự sửng sốt: "Rút lui ư?"

"Đúng, rút lui!"

Mấy trăm tu sĩ lập tức tuân theo mệnh lệnh của Lục Diệp, âm thầm rời đi, chẳng ai biết Lục Diệp muốn làm gì, nhưng đây là mệnh lệnh của trấn thủ sứ, bất kể là đệ tử ký danh hay là tán tu đều phải làm theo.

Cả đám người quay lại đỉnh núi mà phe mình đã mai phục lúc trước, hàng trăm người còn đang nghỉ ngơi chờ đợi ở đây. Lục Diệp đứng trên đỉnh núi nhìn xuống sơn cốc bên dưới.

Nói là rút lui nhưng chỉ rút lui tới bên này thôi.

Hoa Từ đứng bên cạnh Lục Diệp, khó hiểu hỏi: "Người muốn làm gì?"

Lục Diệp nhìn Trùng tộc đang chậm rãi tụ tập ở phía dưới sơn cốc, mơ hồ có chút lo lắng: "Có lẽ chúng ta đã nuôi dưỡng ra một đám quái vật rồi."

"Có ý tứ gì?" Hoa Từ cau mày.

"Người không phát hiện ra thực lực phổ biến của đám Trùng tộc này mạnh hơn chúng ta sao? Đương nhiên, một phần nguyên nhân là do những con yếu ớt đã bị đám người Thiên Sát điện giết chết rồi, nhưng đó cũng không phải nguyên nhân chủ yếu."

"Vậy là gì?"

"Trước đó khi tứ sư huynh đưa tin cũng từng nhắc nhở ta, khi chiến đấu với Trùng tộc, tuyệt đối không được để Trùng tộc dễ dàng đoạt được thi thể tu sĩ, không chỉ vì năng lượng tích trữ trong cơ thể tu sĩ rất lớn, còn có những nguyên nhân khác nữa. Nếu Trùng tộc lấy được, chúng nó sẽ được tăng cường cực kỳ rõ ràng." Hắc nhẹ nhàng thở một hơi: "Có bao nhiêu người của Thiên Sát điện chết trong trùng động?"

Khóe mắt Hoa Từ giật giật: "Khoảng ba, bốn trăm?"

"Xong rồi, trùng triều nơi này đã phát triển đến độ không phải tông môn vòng ngoài có thể xử lý được."

Chương 403: Khinh Người Quá Đáng!!!

Sức mạnh của Trùng tộc có thể được xác định đại khái bằng cách nhìn vào hình dạng cơ thể, những con Trùng tộc có kích thước bằng nắm tay không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào đối với các tu sĩ, những con lớn như chậu rửa mặt thì tương đương với một tu sĩ nhị tầng cảnh hoặc tam tầng cảnh, nếu nó cao ngang người thì phải cẩn thận, bởi vì đó rất có thể là Trùng tộc lục hoặc thất tầng.

Nửa ngày sau khi Lục Diệp yêu cầu các đệ tử rút lui, bên dưới sơn cốc đã bị Trùng tộc lấp đầy, trong đó có rất nhiều con cao ngang người.

Tất cả tu sĩ đều âm thầm kinh hãi, ai nấy đều cảm thấy may mắn vì trước đó bọn họ không tiến sâu vào bên trong Trùng động.

Thực lực trung bình của Trùng tộc ở đây mạnh hơn tại Bích Huyết tông bên kia không chỉ một cấp bậc, nếu như trước đó bọn họ liều lĩnh tiến sâu vào Trùng động, nhất định sẽ có không ít thương vong.

Phải biết rằng, đây chỉ là tình huống ở Trùng cốc, chắc chắn tình hình trong trùng sào sẽ nghiêm trọng hơn hơn, kiểu gì cũng có Trùng tộc bát tầng, thậm chí rất có thể xuất hiện Trùng tộc cửu tầng được sinh ra.

Lục Diệp dặn dò Hoa Từ vài câu, rồi gọi Hồ Phách tới, xoay người leo lên lưng hổ.

Dưới ánh mắt của các tu sĩ, hắc cười Hồ Phách, lao ào ào về

phía bên trong sơn cốc.

Khi tới đủ khoảng cách, hắn giơ tay bắn ra một đạo Hỏa Phượng Hoàng Thuật, lao thẳng vào bên trong trùng triều, linh lực nổ tung, khiến vài con Trùng tộc bị trùng kích làm thân hình lăn lộn, quay cuồng.

Những con Trùng tộc này rất nhạy cảm với dao động linh lực, vì vậy ngay sau khi Lục Diệp đánh ra một đạo thuật pháp liền có một lượng lớn Trùng tộc lao về phía hắn, tiếng chuyển động tất tất tất tất bò sát dày đặc đến mức làm người ta sởn gai ốc

Hổ Phách gầm lên, tiếp tục chở Lục Diệp đi vòng quanh bên ngoài Trùng cốc. Theo quá trình Lục Diệp thi triển thuật pháp, ngày càng có nhiều Trùng tộc đi theo sau hắn, còn có những con Trùng tộc giống như con nhện đang phun tơ nhện về phía họ.

Một đám tu sĩ của Bích Huyết Tông đứng trên núi nhìn xuống, đều đổ mồ hôi hột thay cho Lục Diệp, từ góc nhìn của họ, Lục Diệp một mình cưỡi Hổ Phách lao xuống, khiêu khích vô số Trùng tộc, khiến rất nhiều Trùng tộc rượt đuổi hắn.

Không ai biết tại sao Lục Diệp lại làm như vậy.

Sau một nén hương, Lục Diệp đã chạy quanh sơn cốc đủ một vòng, hầu hết đám Trùng tộc trong sơn cốc đều bị kinh động, đuổi sát theo hắn không bỏ, những con không đuổi kịp cũng rục rịch ngóc đầu dậy.

Giữa Trùng tộc với Trùng tộc có một loại cảm ứng vô cùng kỳ diệu, loại cảm ứng này cho phép bọn chúng có thể tiến hành một số giao tiếp đặc thù trong phạm vi nhất định, loại giao tiếp chỉ Trùng tộc mới hiểu được.

Cho nên trong tình huống bình thường, khiêu khích một con Trùng tộc cũng tương đương với khiêu khích một nhóm, và đương

nhiên nếu khiêu khích một nhóm, cũng tương đương với khiêu khích tất cả Trùng tộc.

Vô số Trùng tộc bò lên đuổi theo, bị Lục Diệp dẫn về phía Bắc, nhưng sơn cốc không trở nên trống rỗng vì đám Trùng tộc đã rời đi, bởi vì liên tục có Trùng tộc bò ra khỏi Trùng động, gia nhập vào đội ngũ truy đuổi.

Từ trên cao nhìn xuống, ở phía sau Lục Diệp, Trùng tộc đã tập hợp tạo thành một con rồng dài trực tiếp dẫn đến vị trí của Trùng động.

“Thật sự có thể.” Hoa Từ sửng sốt một chút.

Khi Lục Diệp nói với nàng về kế hoạch vừa rồi, Hoa Từ luôn cảm thấy nó không đáng tin cậy. Theo nàng suy nghĩ, Trùng tộc vốn không có lý trí, chúng sẽ chỉ hành động theo bản năng. Nhưng xem tình hình bây giờ, có vẻ như chính vì chúng không có lý trí mới dễ khống chế.

Nàng bình tĩnh lại, dựa theo dặn dò lúc trước của Lục Diệp, dẫn mấy trăm tu sĩ Bích Huyết Tông đi về phía Bắc, cách nơi này mười dặm chính là trụ sở của Thiên Sát điện!

Trong trụ sở, phó sứ trấn thủ Trình Bác cùng một nhóm tu sĩ còn lại ở Thiên Sát điện vẫn đắm chìm trong bầu không khí bi thương, tức giận, không ai ngờ rằng một tai họa đang âm ỉ ập đến với họ. Mà người tới tặng món quà này lại chính là Lục Diệp, kẻ luôn được Trình Bác kia tâm tâm niệm niệm.

Lúc này Trình Bác đang dùng ấn ký của mình để đưa tin cho tông môn, báo cáo chuyện xảy ra trong trụ sở với cao tăng của tông môn, khi biết tổn thất ở đây nhiều như vậy, một vị trưởng lão học máu ngay tại chỗ, ngã xuống đất không dậy được.

Tổn thất quá lớn, gần 500 tu sĩ bị giết sạch trong Trùng động.

Đây chính là chuyện chưa từng xảy ra trước kia.

Ngay khi hơn một trăm tu sĩ còn lại trong Thiên Sát điện đang đắm chìm trong bầu không khí u buồn, không thể tự kiềm chế, thì một tiếng nổ tung bất ngờ vang lên, kéo theo đó là âm thanh của linh lực hỗn loạn.

Trình Bác bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sửng sốt một lúc, sau đó phản ứng lại, lập tức nổi cơn thịnh nộ: "Lớn mật!"

Không biết là ai đang tấn công đại trận phòng hộ của trụ sở.

Lòng gã đầy phẫn nộ, tuy Thiên Sát điện bọn họ chỉ có bát phẩm, nhưng đã thành lập được mấy chục năm, trong nhiều năm như vậy vẫn chưa từng trải qua sỉ nhục tới cỡ này, hiện tại mấy trăm tu sĩ trong trụ sở vừa mới chết, đã có người đến để tấn công đại trận, thật sự cho rằng Thiên Sát điện bọn họ là một quả hồng mềm dễ nắm ư?

Gã lập tức lao ra, theo sau là một đoàn các tu sĩ mang theo vẻ mặt bi phẫn.

Trình Bác ngẩng đầu nhìn lên, lập tức trông thấy một bóng người với đôi cánh linh lực đỏ màu rực đang nhẹ nhàng lay động, bay lượn trên bầu trời.

Trình Bác tức giận hét lên: "Người đến là ai?"

Gã hét lên, dường như đã hù dọa người đến, đôi cánh đỏ rực như lửa của hắn vùng vẫy mạnh hơn, sau đó nhanh chóng đi xa, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

"Khinh người quá đáng!" Trình Bác vô cùng tức giận, không hiểu người kia có ý gì.

"Sư. . . Sư huynh!" Bỗng nhiên sau lưng gã vang lên âm thanh run rẩy của một tu sĩ, người nọ kinh hãi chỉ về phía trước: "Trùng

tộc, trùng triều!"

Lúc này Trình Bác cũng ý thức được có điều gì đó không ổn, trong tầm nhìn của gã, lượng lớn Trùng tộc đang tràn về bên này. Đám Trùng tộc đó lít nha lít nhít, sắp xếp thành một hàng dài, uốn lượn kéo dài từ Trùng cốc đến đây, nhìn không thấy cuối.

Sắc mặt Trình Bác lập tức trở nên tái nhợt, cuối cùng gã cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Chương 404: Các Người Không Sợ Thiên Lô Đánh Sao???

Trùng tộc không thể giết tới trụ sở nhanh như vậy. Trong tình huống bình thường, trùng triều lấy Trùng cốc làm trung tâm, sẽ tỏa ra xung quanh, đối với Trùng tộc không có trí thông minh, hành động của chúng không có mục đích rõ ràng, sẽ gặm nuốt tất cả sinh cơ và năng lượng chúng gặp phải trên đường đi.

Nhưng nếu ai đó cố tình dụ bọn nó đến đây thì sao?

“Tặc tử Bích Huyết Tông!” Một cục lửa giận nghẹn ở ngực Trình Bác, nhưng không có chỗ phát tiết, khởi cần nói cũng biết cảm giác kia khó chịu đến mức nào.

Dù là người Bích Huyết Tông thật sự tới công kích trụ sở của bọn họ, Trình Bác cũng sẽ không tức giận như vậy.

Thân ở trận doanh khác biệt, người đấu với ta, ta đấu với người là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng những tặc tử Bích Huyết Tông kia đã làm gì?

Đầu tiên là bọn họ phục kích ở cửa Trùng động, dẫn đến trấn thủ sứ Hà Mãnh cầm đầu mấy trăm đệ tử bị giết sạch, sau đó lại quay đầu dẫn trùng triều tới trụ sở.

Đây là việc mà con người có thể làm ra ư?

Từ khi Trình Bác tu luyện đến nay, gã chưa bao giờ gặp phải một người có tâm địa độc ác như vậy, chỉ sợ lực phủ ngũ tạng của loại người đó đều là màu đen.

"Sư huynh, làm sao bây giờ?"

Các tu sĩ của Thiên Sát điện hoảng sợ, người vừa tấn công đại trận đã rời đi, nhưng Trùng tộc vẫn chưa rời đi. Vào lúc này chúng đang nhào tới bên ngoài đại trận, gặm nhấm linh lực lưu động bên trong đại trận.

Đối với Trùng tộc, đại trận phòng hộ có linh lực tỏa ra, là thứ cực kỳ hấp dẫn chúng nó.

Trước mắt tạm thời không cần lo lắng, bởi vì Trùng tộc tiến đến không nhiều, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua hàng dài không thấy điểm cuối kia, liền biết theo thời gian trôi qua, sẽ có càng nhiều Trùng tộc tiến đến.

Trình Bác lập tức mệnh lệnh “Người hộ trận toàn lực huy động uy lực của đại trận phòng hộ, những người khác theo ta đi giết địch!”.

Đại trận phòng hộ sẽ luôn mở ra, bởi vì linh lực trong Linh Khê chiến trường rất nồng nặc, cho nên các đại trận thường được bố trí trong trụ sở để có thể hấp thu thiên địa linh khí duy trì sự vận hành của bản thân, không cần tiêu hao thêm thứ gì khác, thậm chí đại trận phòng hộ tốt hơn chút, còn có thể lưu trữ linh lực dư thừa để sau này sử dụng.

Trong điều kiện bình thường, đại trận phòng hộ chỉ duy trì ở mức tiêu hao tối thiểu, chỉ có ở thời điểm bị tập kích, tu sĩ bên trong mới toàn diện thúc giục, lúc này sẽ tiêu hao một ít linh thạch.

Rất nhiều trụ sở tông môn đều có nhiều hơn một bộ đại trận phòng ngự, thậm chí những tông môn giàu có sẽ bố trí tới mấy bộ, liên kết thành một vòng. Làm như vậy, nếu một bộ đại trận nào đó bị phá vỡ, thì một bộ đại trận tiếp theo sẽ phát huy tác dụng.

Nhưng lúc bình thường, tông môn ở vòng ngoài chỉ có một bộ đại trận, bởi vì đại trận có thể bao trùm cả một trụ sở rất quý giá, tông môn vòng ngoài không có nhiều tài lực như vậy.

Hơn nữa, bố trí nhiều cũng vô dụng

Thực lực phổ biến của các tu sĩ ở vòng ngoài khá thấp, rất hiếm khi có chuyện một trụ sở tông môn nào đó bị công phá. Lần trước sở dĩ chuyện Huyền Môn công kích trụ sở của Cửu Tinh Tông, lại ồn ào, huyên náo, lan truyền ngàn dặm như vậy, là bởi vì chuyện như vậy không phổ biến.

Lúc này, trụ sở của Thiên Sát điện đang phải đối mặt với một nguy cơ trước nay chưa từng có, bởi vì tồn tại tiến đến công kích trụ sở của bọn họ, không phải là các tu sĩ mà là một trùng triều, điều này chưa từng xảy ra trước đó.

Tình thế lúc này, dù trong tông môn chỉ còn lại khoảng một trăm tu sĩ, Trình Bác cũng không thể vứt bỏ trụ sở. Đây là trách nhiệm của gã. Với tư cách là phó sứ trấn thủ, gã có thể mất mạng, nhưng trụ sở không được mất.

Mệnh lệnh rõ ràng chính xác được ban ra, sức mạnh của đại trận phòng hộ được kích hoạt, ngay khi Trình Bác chuẩn bị dẫn những đệ tử còn lại đi giết địch, đột nhiên có một luồng linh lực hỗn loạn truyền đến từ phía sau.

Trình Bác giật mình, vội vàng phân phó các đệ tử ở đây giết địch, trong khi tự mình dẫn một vài người đi tới kiểm tra.

Không lâu sau, các tu sĩ của Thiên Sát điện do Trình Bác cầm đầu sợ hãi nhìn về phía trước, bên ngoài đại trận phòng hộ lít nha lít nhít tất cả đều là bóng người.

Không biết bọn họ từ đâu chui ra, chỉ biết đám người này đang sử dụng thuật pháp, liều mạng dùng linh khí công kích đại trận

phòng hộ, khiến quảng sáng bên trên đại trận liên tục gợn sóng.

Phía trước có trùng triều đột kích, phía sau có mấy trăm tu sĩ giáp công, Trình Bác cảm thấy trước mắt tối đen, thiếu chút nữa đã té xỉu trên mặt đất.

Thân hình gã lay động một cái, bị một sư đệ bên cạnh đỡ lấy, bỗng nhiên gã vùng tay lên, giận dữ hét lên: "Lục Nhất Diệp, rút ra đây!"

Mặc dù gã không quen biết tu sĩ nào ở đây, nhưng vẫn có thể phán đoán ra những người này nhất định là tu sĩ Bích Huyết Tông!

Chân trước trùng triều vừa bị người kia dẫn tới, chân sau mấy trăm tu sĩ đã xông vào nơi này, bảo đây không phải dự mưu trước, ai mà tin nổi?

Mãi cho đến lúc này, gã mới phát hiện bản thân đã đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Bích Huyết Tông.

Mấy trăm tu sĩ nhà mình bị chặn trong Trùng động, dẫn đến toàn quân bị diệt, cũng chưa khiến Bích Huyết Tông thỏa mãn, bọn họ còn muốn công chiếm được trụ sở, bởi vì đối với bất kỳ một tông môn nào, công chiếm được trụ sở chính là cảm dỗ khó cưỡng.

Trình Bác cũng hiểu, chỉ sợ lần này bọn họ không giữ được trụ sở, nếu chỉ đối phó với công kích của trùng triều hoặc Bích Huyết Tông, có lẽ gã còn có thể nghĩ ra cách, nhưng bị hai bên tấn công như thế này thì không ai có thể chịu được.

Trước mắt một vùng tối tăm, tiền đồ một vùng tăm tối...

"Bích Huyết Tông, đám các người bỏ đá xuống giếng như thế này, không sợ bị thiên lôi đánh sao?" Một vị tu sĩ Thiên Sát điện bi thương rống giận.

Ngay lập tức đã có một tu sĩ của Bích Huyết Tông đáp lại: "Lúc

trước khi các người bắt nạt chúng ta, tại sao không nói cái gì mà thiên lôi đánh xuống? Tiểu tử vừa nói chuyện kia ngoan ngoãn đứng thẳng ở nơi này, chờ sau khi đại trận bị phá, ta sẽ cho người thống khoái!"

Chương 405: Ta Muốn Bàn Một Vụ Làm Ăn!!!

Sau nửa canh giờ công chiếm Thiên Sát điện, theo đại trận phòng hộ Thiên Sát điện sụp đổ, ánh huỳnh quang đầy trời phiêu tán, mấy trăm tu sĩ Bích Huyết tông trực tiếp tiến quân thần tốc, giết thẳng vào bên trong trụ sở Thiên Sát điện.

Đại đa số tu sĩ đều lộ ra vẻ mặt ngơ ngác. Trước đó, chưa bao giờ bọn họ nghĩ tới, công chiếm một trụ sở tông môn lại nhẹ nhàng, đơn giản như vậy.

Phải biết rằng, đây chính là tông môn vòng ngoài, đã nhiều năm đều không xuất hiện tình huống trụ sở bị công chiếm. Nhưng từ khi bọn họ đến nơi này, trước sau chỉ hơn nửa canh giờ, trụ sở Thiên Sát điện đã bị công phá xong xuôi.

Bên trong trụ sở, trên trăm vị tu sĩ còn sót lại của Thiên Sát điện đã sớm được Trình Bác dẫn dắt rút về Cửu Châu rồi. Kể cả khi gã biết một khi rút lui là tiền đồ bản thân vô vọng, cũng không dám ở lại nơi này chờ chết.

Cái gì mà tánh mạng có thể mất, trụ sở không thể mất? Toàn là lời vớ vẩn. Bình thường hò hét vài câu còn được, tới khi thật sự đến thời khắc sinh tử tồn vong rồi, tự nhiên là phải bảo toàn bản thân, chỉ còn sống mới có hi vọng, người đã chết là chẳng còn gì cả.

Giờ phút này, trụ sở Thiên Sát điện đã sạch trơn, không một bóng người, hiện giờ chỉ có tu sĩ Bích Huyết tông và trùng triều đang dững mãnh xông vào nơi đây thôi.

Dựa theo kế hoạch Lục Diệp đã thiết kế sẵn từ trước đó, tu sĩ có tu vi tam tầng cảnh trở lên sẽ lướt qua quảng trường Thiên Cơ điện, được đám người Trần Dục dẫn dắt nghênh chiến trùng triều.

Tu sĩ dưới tam tầng cảnh lại phân tán ra, đi đến các nơi, cướp đoạt mọi thứ trong trụ sở Thiên Sát điện.

Mà Lục Diệp lại cùng Hoa Từ trực tiếp vọt vào trong Thiên Cơ điện, Hoa Từ nâng tay đặt lên Thiên Cơ trụ bên trong Thiên Sát điện, mượn dùng quyền hạn trấn thủ phó sứ của bản thân, đoạt lấy đủ loại gia trì trên Thiên Cơ trụ này.

Lục Diệp đi cùng, phụ trách bảo vệ nàng. Lúc trước hẳn từng cố ý hỏi Lý Bá Tiên về chuyện này, cũng biết khi đoạt lấy gia trì cần hao phí một chút thời gian, lo lắng một mình Hoa Từ đi tới không ổn nên mới đi theo.

Hoa Từ nhắm mắt lại, Lục Diệp đi đến phía trước một chiếc ghế dựa rộng rãi rồi ngồi xuống, ném vào trong miệng một viên linh đan, cắn giòn tan.

Ngay sau đó, hẳn nâng tay điểm lên ấn ký chiến trường của mình, tìm kiếm một đợt.

Hiện giờ, bên trong ấn ký chiến trường của hẳn có rất nhiều lạc ấn, đều là lạc ấn của trấn thủ sứ hoặc phó sứ của các thế lực lớn đã gặp gỡ tại Kỳ hải, vài thế lực trong đó có trụ sở không quá xa Bích Huyết tông.

Đặc biệt là Vô Cực hiên, trụ sở của bọn họ chỉ cách Bích Huyết tông một cái Phùng thị

Phùng thị nằm ở phía Đông Bích Huyết tông, mà Vô Cực hiên lại nằm ở phía Đông của Phùng thị. Có thể nói, trụ sở hai nhà tông môn bọn họ kẹp Phùng thị vào giữa.

Ở trong Kỳ hải, vị trấn thủ sứ hào hoa phong nhã tên là Đinh

Ngọc Thụ của Vô Cực hiền kia, đã từng tìm tới hần, thương nghị về chuyện này. Nội dung cũng đơn giản, về sau nếu có rảnh, hai bên sẽ liên thủ đánh Phùng thị một trận, nhưng ở thời điểm đó, Bích Huyết tông chẳng có mất người, Lục Diệp không thể cho đối phương một câu trả lời rõ ràng thuyết phục được.

Nhưng trước mắt lại là một cơ hội tốt!

Công chiếm trụ sở Thiên Sát điện thuận lợi vượt quá tưởng tượng. Thêm nữa, chuyện đã phát triển đến trình độ này, chỉ đơn giản là, không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, ngay cả Phùng thị cũng đi qua đánh luôn cho xong.

Lại nói, trước mắt tu vi của hần tăng rất nhanh, chỉ sợ không qua bao lâu nữa, đã phải tiến vào vòng trong chiến trường rèn luyện. Và trước lúc hần rời đi, nếu có thể đánh ngã luôn Phùng thị bên này, coi như tình cảnh Bích Huyết tông tuyệt đối sẽ tốt hơn rất nhiều, hần cũng có thể yên tâm rời đi.

Nhưng cần phải xem ý tứ Vô Cực hiền bên kia trước. Tuy Phùng thị chỉ là cửu phẩm, nhưng chỉ cần nghĩ cũng biết, muốn đánh hạ tông môn này, sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Sở dĩ Thiên Sát điện không có lực lượng phản kháng, là bởi vì có rất nhiều người của bọn họ đã chết bên trong Trùng động.

Nhưng Phùng thị không gặp phải nguy cơ như vậy.

Cho nên muốn đánh Phùng thị, hần cần Vô Cực hiền phải xuất lực lượng thật lớn! Nếu bọn họ không thể xuất lực, kế hoạch này chỉ có thể chết non.

Lục Diệp tìm được lạc ấn của Đinh Ngọc Thụ, dứt khoát gửi qua một tin.

"Đinh huynh, tình huống các người bên kia thế nào?"

Rất nhanh đã nhận được tin nhắn trả lời.

"Ồn thỏa! Đã giết vào trùng sào, không bao lâu nữa có thể hoàn toàn giải quyết. Nhất Diệp huynh bên kia, cần tương trợ phải không? Ta có thể phái những người bên này đi qua đó."

"Không cần, ta chỉ muốn bàn với người một vụ làm ăn thôi."

"Làm ăn?" Đinh Ngọc Thụ nghi hoặc khó hiểu, trước mắt đang là thời điểm đối phó trùng triều, vì sao bỗng nhiên hắn lại muốn nói chuyện làm ăn?

Một lát sau, Lục Diệp đã kết thúc trò chuyện với Đinh Ngọc Thụ, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Lúc này ở biên giới trụ sở, lấy Trần Dục cầm đầu, đám đông tu sĩ đang bận rộn tạo thành một đường phòng tuyến, ngăn cản, đối kháng với trùng triều đang dũng mãnh tràn tới.

Trước mắt, quy mô của trùng triều không quá lớn, cho nên kể cả khi bên trong có không ít Trùng tộc cao lớn, Bích Huyết tông bên này vẫn có thể phản ứng được, nhưng chắc chắn không thể giữ được trong khoảng thời gian quá dài, trùng triều vẫn cuộn cuộn không ngừng lao tới, không thể tiêu diệt được trong thời gian ngắn.

"Được rồi" Âm thanh Hoa Từ truyền đến, nhìn vẻ mặt nàng là biết, hiển nhiên thu hoạch không tồi.

Dù sao Thiên Sát điện cũng là thế lực bát phẩm, đã lập tông vài chục năm, nhiều năm qua như vậy, hẳn là số lượng gia trì trên Thiên Cơ trụ không ít, chỉ từ độ nồng đậm của thiên địa linh khí bên này, cũng có thể nhìn ra, linh khí nơi này còn nồng đậm hơn Bích Huyết tông bên kia. Dù sao người ta cũng là một tông môn đã tích lũy vài chục năm, chỉ dựa vào thu hoạch do Lục Diệp và Hoa Từ tham gia một lần Linh Khê trấn thủ chiến mang về, tuyệt đối

không thể sánh bằng được.

Trong quá trình đoạt lấy gia trì sẽ xuất hiện lượng lớn hao tổn, dù vậy, lần này Bích Huyết tông cũng có thu hoạch thật lớn.

Chương 406: Đánh Phùng Thị!!!

Lục Diệp tiến lên, nói chuyện với Hoa Từ một hồi.

Hoa Từ nghe xong, mí mắt khẽ giật giật: "Vậy cũng có thể sao?"

Nàng vốn cho rằng bọn họ gây tổn thất cho một Thiên Sát điện là đủ rồi, không nghĩ tới Lục Diệp còn chuẩn bị gươm dao mổ về phía Phùng thị!

"Được hay không, thử xem sẽ biết. Mà không được chúng ta cũng không tổn thất!"

Ở thời điểm lúc trước, khi hấn gieo tai họa cho Thiên Sát điện cũng dùng loại cách nói này, kết quả là hại cho Thiên Sát điện người ta thê thảm . . .

Hoa Từ không nhịn được, thoáng bi ai thay cho Phùng thị một hồi.

Hai nhà thế lực Vạn Ma lĩnh ở lân cận trụ sở Bích Huyết tông này thật đúng là phần mộ tổ tiên bốc khói nhẹ.

Tiếng hò hét truyền tới, nhóm tu sĩ vừa tản ra đã nhanh chóng tụ tập, Lục Diệp và Trần Dục, đám người có tu vi cao ngăn cản ở phía sau, những người khác lại được Hoa Từ dẫn dắt, nhanh chóng rời đi.

Một lát sau, đám người Trần Dục cũng liên tiếp rút đi, chỉ còn lại một mình Lục Diệp chiến đấu hăng hái, quan sát từ trên trời cao, bốn phương tám hướng có vô số Trùng tộc đang chen chúc lao về phía hấn, nhất quyết phải bao phủ hấn.

Lưu quang ngự khí màu lửa đỏ không ngừng xuyên qua xuyên lại ở bốn phía, còn có hỏa long không ngừng bay múa cùng ánh đao Bàn Sơn đao hiện lên, vừa chém giết Trùng tộc vừa tạo nên xôn xao hấp dẫn lực chú ý của Trùng tộc.

Cho đến một khắc nào đó, đôi cánh màu lửa đỏ mở ra, Lục Diệp phóng lên cao, vỗ cánh bay đi.

Bên ngoài mấy chục trượng, hần hạ thân hình xuống, Hồ Phách đã sớm chờ ở trong này, lập tức tiếp được hần. Lục Diệp quay đầu lại đánh ra một luồng Hỏa Long Thuật, dưới dao động linh lực cuồng bạo hấp dẫn, đám Trùng tộc lít nha lít nhít đuối sát theo sau!

Hồ Phách thuận theo phương hướng chỉ dẫn của Lục Diệp vội vàng chạy đi, trên lưng hổ, Lục Diệp lấy ra một lọ Tức Quả Tửu uống vào, nhanh chóng khôi phục linh lực đã tiêu hao của bản thân.

Trần Dục đứng từ xa xa nhìn theo phương hướng Lục Diệp rời đi, không hiểu ra sao: "Hần không trở về trụ sở không?"

Phương hướng kia không phải đường trở về trụ sở Bích Huyết tông.

Hoa Từ nói: "Tạm thời hần sẽ không trở về, tất cả đều đi theo ta!" Nói xong câu này, nàng điều khiển cơ quan lang xoay người, dẫn theo mấy trăm tu sĩ trùng trùng điệp điệp lao đi.

Cùng lúc đó, bên trong trùng sào nào đó, dưới hiệu lệnh của Đinh Ngọc Thụ, thế công của chúng tu sĩ Vô Cực hiện đột nhiên tăng lên, Trùng tộc vốn không phải đối thủ của bọn họ lập tức chết vô số.

Một lúc lâu sau, túi thịt trung tâm nhất trùng sào bị phá hủy, Đinh Ngọc Thụ lấy ra mấy khối Sinh Cơ Hạch ở bên trong.

Túi thịt trung tâm nhất bị phá, Sinh Cơ Hạch bị lấy ra, rất nhanh trùng sào đã bắt đầu khô héo.

“Những người bị thương ở lại thu dọn chiến trường, những người khác đi theo ta!” Đinh Ngọc Thụ chào hỏi một tiếng rồi dẫn theo hơn 400 tu sĩ trong tông môn bước ra ngoài theo Trùng đạo.

Sau khi rời khỏi trùng động, chúng tu lập tức lao về một hướng.

Trên đường đi, có người phát hiện điều gì đó không ổn, bởi vì phương hướng này không hướng về trụ sở, mà giống như đang hướng về phía Phùng thị.

Lập tức có người hưng phấn hỏi: “Đinh sư huynh, bây giờ chúng ta đi đánh Phùng thị sao?”

“Đánh Phùng thị? Quá tốt, ta đã sớm bị lũ chó kia làm khó chịu rồi, lần trước ta với Trương sư huynh đánh nhau cùng một đội ngũ Phùng thị, còn giết một tên trong đám bọn chúng”

“Còn phải nói, tiểu nương tử Phùng gia kia thật xinh đẹp, nếu có thể bắt đến làm ấm giường cho Đinh sư huynh... hắc hắc hắc.”

“Sư đệ, người cười thật là bỉ ổi, còn nữa, người đừng hủy hoại thanh danh của Đinh sư huynh, người cũng biết tác phong của tiểu nương tử Phùng thị kia, nàng lấy đâu ra tư cách làm ấm giường cho Đinh sư huynh?”

“Vậy làm ấm giường cho ta đi, ta không chê!”

“Nói linh tinh cái gì đấy? Đinh sư huynh, chúng ta thật sự đi đánh Phùng thị sao?”

Rõ ràng là vừa rồi đám tu sĩ Vô Cực hiền mới đại chiến với trùng triều, đã tiêu hao rất nhiều năng lượng, nhưng nghe nói bên mình muốn đi đánh Phùng thị, ai nấy đều tràn đầy năng lượng,

hiển nhiên là tu sĩ hai nhà Vô Cực hiền và Phùng thị thường xuyên xảy ra xung đột.

Trong Linh Khê chiến trường, về cơ bản trụ sở của mỗi tông môn đều tiếp giáp với hai hoặc ba trụ sở khác, và một trong số đó nhất định sẽ thuộc về trận doanh của mình. Bởi vì nếu bọn họ bị bao vây bởi các trụ sở của trận doanh đối địch, thì e rằng đám tu sĩ trong trụ sở đó còn chẳng dám thò mặt ra cửa, chắc chắn không có triển vọng phát triển.

Lục Diệp có một phần Thập Phân Đồ trong tay, bên trên có đánh dấu tình hình trụ sở của các tông môn khác nhau. Hắn đã quan sát và phát hiện ra rằng nếu liên kết các trụ sở thuộc hai đại trận doanh lại, thì quang cảnh Linh Khê chiến trường sẽ giống hệt hai con rồng lớn đang giảo sát lẫn nhau.

Trong ba thế lực lân cận Phùng thị, ngoại trừ Vạn Ma lĩnh, hai phái còn lại là Bích Huyết tông và Vô Cực hiền.

Với tình huống trước kia của Bích Huyết tông, Phùng thị căn bản không cần để ý đến, cho nên bọn họ có thể dùng toàn lực đối phó với Vô Cực hiền.

Vô Cực hiền lại không có điều kiện này. Họ vừa phải đối phó với Phùng thị, vừa phải canh chừng một tông môn Vạn Ma lĩnh khác, ngày thường chỉ là xích mích quy mô nhỏ cũng thôi, nhưng một khi có xung đột quy mô lớn với Phùng thị, nhà thế lực Vạn Ma Lĩnh còn lại nhất định sẽ can thiệp, khiến Vô Cực hiền vô cùng khó chịu.

Hận thù giữa hai bên ngày một tích tụ, tự nhiên cả hai nhìn nhau đều ngứa mắt.

"Câm miệng!" Đinh Ngọc Thụ ở phía trước khẽ quát một tiếng.

Gã không hề tiết lộ mục đích thực sự của hành động lần này.

Một mặt là để giữ bí mật, nhiều người nhiều miệng, không may tiết lộ ra ngoài thì sao?

Một mặt khác cũng vì gã không hoàn toàn nắm chắc. Dù Lục Diệp bên kia đã gửi tin nói với gã tỷ lệ thành công của lần này rất cao, nhưng mọi chuyện luôn có việc ngoài ý muốn.

Có thể thấy được, Đinh Ngọc Thụ có uy vọng rất cao ở Vô Cực hiên. Sau khi gã nói xong, các tu sĩ lập tức im lặng, yên lặng nuốt linh đan khôi phục bản thân.

Làm hàng xóm cũ đã nhiều năm, đương nhiên Vô Cực hiên biết trùng động của Phùng thị ở đâu, Đinh Ngọc Thụ thanh thế to lớn, dẫn mọi người đến thẳng nơi này.

Chương 407: Thích Việc Lớn, Hám Công To!!!

Các tu sĩ của Phùng thị lưu lại canh gác, lập tức nhận ra điều gì đó, dứt khoát làm ra phản ứng, vừa trốn vào trong trùng động vừa đưa tin.

Trong một thời gian ngắn, hơn 400 tu sĩ của Vô Cực hiên đã bao vây lối vào của trùng động rồi nhìn chăm chăm xuống phía dưới, phó sứ trấn thủ Phùng gia Phùng Liên Cử đang dẫn dắt các tu sĩ trong gia tộc chiến đấu chống lại trùng triều trong trùng động, nhận được tin tức, chỉ hừ nhẹ một cái, rồi mặc kệ.

Thoạt nhìn chuyện bị người khác chặn ở lối ra của trùng động có vẻ rất nguy hiểm, nhưng trên thực tế, đây tuyệt đối không phải vấn đề nghiêm trọng, chỉ cần bọn họ không tùy tiện thò đầu ra, thì Vô Cực hiên cũng không làm gì được. Ngược lại Vô Cực hiên bên kia không dám liều lĩnh lao xuống, trừ phi đám người đó muốn chết.

Mà Vô Cực hiên không thể chặn ở nơi đó quá lâu, nếu bọn họ thực sự làm như vậy, trụ sở của Vô Cực hiên cũng khó giữ được, Phùng gia có thể liên kết với một thế lực Vạn Ma linh khác để phát động tấn công vào trụ sở của Vô Cực hiên.

Vì vậy, Phùng Liên Cử không hề hoảng sợ.

Tin tức này cũng lập tức truyền đến trụ sở Phùng thị, trấn thủ sứ trụ sở Phùng thị là một nữ tu tên Phùng Nguyệt, nghe nói Vô Cực hiên đã phái bốn trăm tu sĩ đến chặn cửa ra vào trùng động nhà mình, nàng cũng sửng sốt hồi lâu. Mặc dù Phùng Nguyệt có chút ngạc nhiên về tốc độ xử lý trùng triều của Vô Cực hiên lần

này, nhưng lại hoàn toàn không thể hiểu được bọn họ làm như vậy thì có tác dụng gì.

Nhưng để đảm bảo an toàn, nàng vẫn gửi tin ra ngoài.

Rất nhanh đã có hồi âm.

"Nguyệt muội muội, có chuyện gì vậy?" Cách xưng hô rất thân thiết, gần như Phùng Nguyệt có thể tưởng tượng ra sắc mặt xấu xí của đối phương.

Điều này khiến lòng nàng dâng lên một cơn chán ghét, nhưng tự nhiên nàng sẽ không dễ dàng thể hiện điều đó ra bên ngoài, chỉ nói với bên kia hành động hiện tại của Vô Cực hiên.

Đối phương kiêu ngạo nói: "Đám người đó to gan thật. Cũng một tháng rồi ta đã không dạy dỗ tiểu tử Đinh Ngọc Thụ kia, tên chó chết này sắp lật trời rồi! Nguyệt muội muội yên tâm đi, chờ ta xử lý xong trùng triều bên này, sẽ dẫn người đi giết sạch bọn họ."

Phùng Nguyệt vội vàng đáp: "Không cần, ta chỉ báo cho sư huynh biết, còn đâu tự Phùng gia có thể xử lý thỏa đáng chuyện này."

Nàng sẽ không yêu cầu đối phương làm gì, nếu không tên xấu xí này nhất định sẽ đưa ra một số yêu cầu vô lễ, nếu không may, bọn họ xảy ra thương vong trong trận chiến với Vô Cực hiên, Phùng gia lại phải bồi thường linh thạch.

Lại nói, Vô Cực hiên bên này có động tĩnh lớn như vậy, hiện giờ chính là thời cơ tốt để đi công kích trụ sở Vô Cực hiên, dựa theo tính cách thích việc lớn, hám công to của đối phương, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Trong toàn bộ quá trình, nàng chỉ cung cấp một ít tin tức cho đối phương mà thôi, đây là chuyện bình thường trong giao lưu giữa tu sĩ hai phe, cho nên mặc kệ chuyện này phát triển như thế

nào, cũng không liên quan tới nàng.

“Thú vị thật đấy.” Phùng Nguyệt cầm ly nước bên cạnh lên nhẹ nhấp một ngụm.

“Oanh...” Một thanh âm to lớn truyền đến, Phùng Nguyệt bị dọa nhảy dựng lên, trực tiếp sắc nước, kịch liệt ho khan một hồi mới bình thường trở lại.

Một tu sĩ Phùng gia vội vã chạy vào.

“Là ai?” Sắc mặt Phùng Nguyệt âm trầm lạnh lùng.

Tuy nàng không nhìn ra vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, nhưng rất rõ ràng tiếng động vừa rồi là đại trận phòng hộ nhà mình bị công kích. Điều này khiến nàng vô cùng tức giận, ngay tại thời điểm này lại có người dám tới công kích trụ sở Phùng thị?

Người tới lộ vẻ mặt sợ hãi: "Trùng triều!"

“Trùng triều gì?” Phùng Nguyệt cau mày.

Khi vừa đặt câu hỏi này, đột nhiên nàng mơ hồ nghe thấy một số tiếng động tất tất tốt tốt kỳ quái.

Sắc mặt nàng biến sắc, vội vàng lao đến biên giới trụ sở, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức hoa dung thất sắc.

Chỉ thấy đủ loại Trùng tộc đang bò trên màn sáng phía trước của đại trận phòng hộ, những con Trùng tộc đó có kích thước không nhỏ, chỗ nào cũng có Trùng tộc cao ngang người, các loại khí quan trong miệng nhúc nhích, dán vào quầng sáng, gặm cắn linh lực đang lưu động. Nơi màn sáng bị Trùng tộc gặm nhấm, đã trở nên mờ ảo đi rất nhiều.

Còn có một số Trùng tộc từ trong miệng phun ra chất lỏng xanh biếc, khi chất lỏng xanh biếc rơi xuống màn sáng sẽ phát ra

tiếng “Thứ lạp lạp”, ăn mòn linh lực.

Phùng Nguyệt nhìn đám Trùng tộc phô thiên cái địa xông tới, chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Đây là trùng triều của nhà nào bùng phát? Quy mô như vậy đã không phải các tu sĩ ở vòng ngoài có thể xử lý được.

Đối tượng đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Vô Cực hiên, nhưng ngẫm lại, dường như chuyện này không có khả năng. Nếu trùng triều bùng phát ở Vô Cực hiên, thì Vô Cực hiên phải rất bận rộn, làm sao có thể xuất ra hàng trăm tu sĩ đi đặt cược ở lối vào trùng động của nhà mình?

Không phải Vô Cực hiên, chẳng lẽ là Bích Huyết tông?

Nhưng chẳng phải Bích Huyết tông đã chiêu mộ hơn một trăm đệ tử ký danh và mấy trăm tán tu sao? Dù đối phó trùng triều sẽ có tổn thất, cũng không có khả năng để cho trùng triều bùng phát đến trình độ như vậy?

Hơn nữa kể cả khi trùng triều bên Bích Huyết tông bộc phát, chúng cũng không thể chạy tới đây nhanh như vậy, Trùng tộc sẽ gặm nuốt sinh cơ dọc theo đường đi, cho đến khi không còn một ngọn cỏ nào mới có thể tăng tăng đẩy mạnh về phía trước, cho nên tốc độ ban đầu cũng không nhanh.

Bên cạnh có người hô to “Phùng sư tỷ!”.

Phùng Nguyệt lập tức tỉnh táo lại, lúc này suy xét trùng triều từ đâu tới cũng vô ích, mặc kệ nó từ đâu tới, trùng triều này đã đến trước cửa nhà mình, nếu xử lý không tốt trụ sở liền xong rồi.

"Mau, dùng toàn lực thúc giục lực lượng đại trận phòng hộ!" Giọng nói trong trẻo của Phùng Nguyệt vang lên.

Rất nhanh, một vị tu sĩ của Phùng gia đã vọt tới nơi bố trí đại

trận, ném lượng lớn linh thạch vào trong đó, linh lực tích lũy ngày trước cũng bị phóng ra, tăng cường lực lượng phòng ngự của trận pháp.

Cùng lúc đó, bảy trăm tu sĩ Bích Huyết tông đang yên lặng ẩn núp dưới chân một con dốc, ngoài ba dặm ở phía sau lưng trụ sở Phùng thị.

Chương 408: Đây Là Trùng Hợp Ừ?

Nếu là trước đây, nhiều người tụ tập ở chỗ này như vậy, chắc chắn sẽ bị phát hiện từ sớm, nhưng hiện tại là thời điểm các đại tông môn đang đối phó với trùng triều, lượng lớn tu sĩ đi sâu vào lòng đất, chỉ có số ít ở lại trong trụ sở, về cơ bản không có người ở dã ngoại.

Đây cũng là lý do vì sao các tu sĩ của Bích Huyết tông có thể ẩn náu ở đây một cách an toàn mà không bị phát hiện.

Có người hỏi: “Ngũ sư huynh, lúc nào chúng ta lên?” Sau khi đám bọn họ được ném qua một lần trái ngọt đạt được do tấn công chiếm lĩnh trụ sở của nhà khác, hiện giờ tất cả chỉ hận không thể làm thêm lần nữa.

Đây gọi là phải ăn tủy rồi mới biết vị của nó thế nào.

"Không vội." Lục Diệp vừa trả lời vừa gửi tin cho Đinh Ngọc Thụ.

Sau khi hẳn biết được bọn họ đã vào vị trí, phó sứ trấn thủ của Vô Cực hiên cũng xuất phát rồi, đang trên đường chạy tới, Lục Diệp lại ngẩng đầu nhìn về phía trụ sở Phùng thị, thấy đại trận phòng hộ của bọn họ vẫn vững vàng như trước, trong lòng không khỏi có chút sợ bóng sợ gió.

Sở dĩ hẳn không lập tức ra tay, thứ nhất, hẳn còn phải đợi phó sứ trấn thủ của Vô Cực hiên tới, thứ hai, Lục Diệp muốn giết nhiều tu sĩ Phùng thị hơn.

Đơn thuần chiếm được trụ sở của người khác, tuy cũng tạo thành tổn thất to lớn cho bọn họ, nhưng nếu dựa trên cơ sở này mà giết bớt tu sĩ của người ta, chẳng phải sẽ đẹp hơn sao?

Dựa theo lời Tứ sư huynh nói, Trùng tộc có một đặc tính rất lợi hại, đó chính là phá trận. Loại găm nhăm của Trùng tộc có sức phá hoại cực lớn đối với loại màn sáng của đại trận phòng hộ này.

Nếu họ lao ra vào lúc này, chắc chắn phản ứng của Phùng thị sẽ giống như phản ứng của Thiên Sát điện, những tu sĩ ở lại sẽ rút về Cửu Châu, vứt bỏ mặc kệ trụ sở.

Cho nên Lục Diệp muốn đợi Trùng tộc gần như đã phá hủy đại trận phòng hộ của họ rồi mới ra tay. Tới khi đó chỉ cần phe ta chặn ở Thiên Cơ điện, những tu sĩ Phùng thị còn trong trụ sở kia, ở lại người nào chết chắc người đó, tuyệt đối không một ai trốn thoát.

Hiện giờ nếu để cho phó sứ trấn thủ của Thiên Sát điện chạy đi là một tổn thất lớn, bởi vì sản lượng của một trụ sở rất nhiều, trong túi trữ vật của phó sứ trấn thủ chắc chắn có không ít đồ tốt.

Lần này, không thể để Phùng thị cũng chạy trốn được.

Lại nói, loại chuyện như tấn công chiếm lĩnh trụ sở này, làm một lần thì lạ, làm hai lần là quen, làm ba lần trở nên thuần thục, Lục Diệp cũng đang chậm rãi tổng kết kinh nghiệm, lựa chọn phương pháp có lợi cho phe mình nhất.

Trụ sở Phùng gia lúc này vô cùng hỗn loạn, uy năng của đại trận phòng hộ đã được đẩy đến cực hạn.

Càng ngày càng nhiều Trùng tộc bò đến, bò lên phía trên màn sáng, găm nuốt lấy linh lực chảy xuôi bên trong.

Đứng bên trong trụ sở nhìn ra, chỉ thấy những Trùng tộc bám trên màn sáng đó cơ hồ đã chiếm hết tầm mắt, có rất nhiều con

đều đi tới giữa không trung rồi. Phùng thị bên này cũng dùng rất nhiều linh thạch, giải phóng toàn bộ linh lực tồn trữ, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, làm cho uy lực của đại trận không giảm.

Nhưng quy mô trùng triều càng ngày càng lớn, cứ theo tốc độ này, không đến mấy canh giờ, đại trận sẽ bị phá.

Sắc mặt Phùng Nguyệt tái nhợt, mãi đến lúc này nàng mới chợt nhận ra được vấn đề, ngay khi Vô Cực Hiên vừa chặn lại Trùng động của mình, trụ sở bên này liền bị trùng triều công kích, khiến mấy trăm tu sĩ bị mắc kẹt lại bên ngoài không có cách nào trở về viện trợ.

Đây là trùng hợp ư?

Chắc chắn là có người đã mưu đồ hết thảy mọi chuyện này rồi.

Nếu trùng hợp thì thôi, nhưng nếu có ai đó đang âm thầm lên kế hoạch cho tất cả những chuyện này... Đối phương cũng quá kinh khủng rồi.

Ở một bên khác, Phùng Liên Cử đang ở trong trùng sào của Phùng thị, nhận được tin tức này cũng cảm thấy vô cùng rối rắm, nếu như không có người của Vô Cực Hiên, trước mắt bọn họ vẫn có thể quay về trụ sở viện trợ, nhưng có người Vô Cực Hiên chặn ngoài cửa hang, bọn họ nào dám ngoi lên?

Huống chi, bọn họ còn chưa giải quyết xong trùng triều bên này, trong lúc nhất thời lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại vô kế khả thi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sau ba canh giờ, quang sáng bên ngoài đại trận phòng hộ trụ sở Phùng thị đã ảm đạm đến tột cùng, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, một khi đại trận bị phá, chắc chắn trùng triều sẽ tràn vào như

nước lũ, với quy mô lớn như vậy, chỉ dựa vào hơn một trăm tu sĩ Phùng thị lưu thủ, căn bản không ngăn cản nổi.

Phùng Nguyệt nghĩ đến mà lạnh cả người. Nàng chưa từng nghĩ tới trụ sở gia tộc của mình lại bị công phá theo phương thức này, cũng may, bọn họ chỉ bị trùng triều quét sạch, mà không phải bị tu sĩ công phá. Nếu như bị tu sĩ công phá, thì chắc chắn rằng lần này Phùng thị phải chịu tổn thất rất lớn.

Phùng Nguyệt vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên từ phía sau trụ sở truyền đến tiếng vang ầm ầm, ngay sau đó dao động linh lực hỗn loạn đến tột cùng theo bên kia truyền đến.

Rất nhiều tu sĩ Phùng thị vốn đang thấp thỏm lo âu, chỉ chờ Phùng Nguyệt hạ lệnh rút về Cửu Châu, bỗng nhiên bên kia sinh ra biến cố như vậy, khiến tất cả đều hoảng sợ.

Không ai biết rốt cuộc bên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng rất nhanh, đã có tu sĩ Phùng gia từ bên đó chạy đến, hét lớn: "Có mấy trăm tu sĩ đang công kích đại trận!"

Phùng Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa nàng đã ngã lảo xuống đất.

Ở loại thời điểm này lại có mấy trăm tu sĩ tiến đánh trụ sở? Rút cuộc bọn họ là thế lực nhà nào?

Xong rồi, triệt để xong rồi! Vừa rồi nàng còn cảm thấy may mắn vì trụ sở bên mình chỉ bị trùng triều công phá, nhưng hiện giờ xem ra, chuyện này không đơn giản như nàng đã nghĩ.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, đại trận bị phá, trùng tộc đang áp chế trên màn sáng của đại trận phòng hộ trụ sở rầm rầm rơi xuống, vô số Trùng tộc tràn vào bên trong trụ sở, âm thanh xột xoạt và tiếng bò của chúng truyền vào trong tai.

"Mau trở lại Cửu Châu!" Gần như là Phùng Nguyệt phải cắn

răng phát ra mệnh lệnh, sau khi nói xong, nàng lập tức chạy về phía Thiên Cơ điện bên kia.

Chương 409: Quy Củ Bất Thành Văn!!!

Lúc này đã có không ít tu sĩ Phùng thị thấy tình thế không ổn, cũng vội vàng lao thẳng về phía Thiên Cơ điện, từng bóng người lần lượt xông vào bên trong, mượn nhờ Thiên Cơ Trụ rút về Cửu Châu.

Nhưng chỉ có số ít người nhanh chóng phán đoán được thế cục, vẫn có rất nhiều tu sĩ còn chưa kịp phản ứng.

Chờ đến lúc bọn họ chạy đến phía trước Thiên Cơ Điện, nơi đó đã xuất hiện mấy trăm tu sĩ xông tới, ai nấy đều đằng đằng sát khí, người cầm đầu cười một con hổ lớn trắng như tuyết, vung vẩy trường đao trong tay, một cái đầu của tu sĩ Phùng gia bay lên cao cao.

Bên cạnh người này còn có một đạo lưu quang đỏ như lửa bay múa, vừa nhìn đã biết chính là lưu quang Ngự khí.

Phùng Nguyệt chưa từng trông thấy thiếu niên này. Từ khí tức trên người hẳn cho thấy, tu vi đối phương đã đến thất tầng cảnh, những linh quang thuần khiết như vậy, đúng là thứ từ trước đến nay Phùng Nguyệt cực kỳ ít gặp, dù là trên người những tu sĩ Vân Hà cảnh trong tông kia, nàng cũng chưa từng trông thấy linh quang thuần khiết đến vậy.

Nàng đang tận mắt nhìn thấy thiếu niên này đại sát tứ phương, ngay cả một tu sĩ lục tầng cảnh của Phùng thị, cũng không đỡ nổi một đao của hắn.

Thiếu niên đó cũng phát hiện ra nàng, bốn mắt chạm nhau, hai

mắt hần toả sáng, giống như vừa nhìn thấy điều gì đó khiến mình vui mừng. Hần trực tiếp bổ nhào đến từ trên lưng hổ, đao quang sáng như tuyết loé lên trước mặt Phùng Nguyệt.

Một đao này không giết chết nàng. Không phải vì Phùng Nguyệt có bản lĩnh ngăn lại một đao kia, mà vì lúc Lục Diệp lao về phía nàng, nữ nhân này đã hạ thấp người xuống, hai chân gập lại, dứt khoát lưu loát quỳ trên mặt đất, giống như rùa đen rút cổ.

Lục Diệp ngàn tính vạn tính, cũng không tính tới chuyện đối phương sẽ có phản ứng như vậy.

Bàn Sơn đao lướt qua đỉnh đầu đối phương, chặt đứt mấy sợi tóc.

Từ khi Lục Diệp tiến vào Linh Khê chiến trường đến nay, đã có rất nhiều tu sĩ chết dưới đao của hắn, có kẻ chưa kịp phản ứng đã mất mạng, có kẻ quyết tử chiến không lùi, cũng có một số kẻ cầu xin tha thứ trước khi chết, nhưng số lượng không nhiều lắm. Theo lẽ thường, khi trận doanh song phương giao thủ, nếu một bên không phải đối thủ của bên kia, về cơ bản, tất cả đều không có đường sống, bởi vì cầu xin lòng thương xót vô dụng.

Mà nữ tử này lại trực tiếp quỳ xuống như thế, còn quỳ xuống ngay một chiêu đầu tiên!

Đã vậy, nữ nhân này còn là tu sĩ thất tầng cảnh! Đây là nguyên nhân khiến hai mắt Lục Diệp toả sáng khi nhìn thấy nàng.

Thất tầng cảnh, nếu nữ nhân này không phải trấn thủ sứ của Phùng Thị thì kiểu gì cũng là phó sứ. Và nếu nàng đã lưu thủ trụ sở, hiển nhiên đồ tốt đều ở trên người nàng. Và chỉ cần giết nàng, tất cả sẽ là của hắn!

Nhưng phản ứng của nữ nhân này lại khiến Lục Diệp bối rối, tới mức một đao vừa rồi cũng quên cả biến chiêu.

Thân hình Lục Diệp hạ xuống, hẩn cúi đầu nhìn nữ tử đang quỳ rạp trước mặt mình, sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, đầu cúi rạp xuống đất, vươn hai tay ra, tư thái xinh đẹp tới nhiếp hồn đoạt phách.

Lục Diệp nhắc đao muốn chém xuống, mặc dù vừa rồi có một thoáng bối rối, nhưng đối phương đã là tu sĩ thất tầng cảnh của Phùng thị, đương nhiên hẩn sẽ không hạ thủ lưu tình. Nàng bày ra bộ dáng không chút phòng bị như thế, càng khiến hẩn dễ dàng chém đầu.

"Ta là y tu. Vị đạo hữu này, xin hãy tha mạng!"

Lục Diệp đã nâng đao lên, bỗng dừng lại, khẽ nhíu mày.

Trong Linh Khê chiến trường có một quy củ bất thành văn, đó chính là nếu song phương giao chiến, dưới tình huống có thể không giết, sẽ tận lực lưu lại tính mạng y tu của đối phương.

Trước kia Lục Diệp không biết điều này, nhưng dù sao bây giờ, hẩn cũng là trấn thủ sứ của Bích Huyết Tông, bình thường cũng hay tiếp xúc với bọn người Thủy Uyên, nên cũng biết thêm khá nhiều thường thức trên chiến trường. Thủy Uyên từng cố ý dận dò hẩn về điều này, hẩn là nàng cũng nhìn ra sát tâm của tiểu sư đệ nhà mình có chút nặng.

Sở dĩ có cái quy củ này,

Một là vì số lượng y tu vô cùng thưa thớt.

Hai là vì phần lớn y tu đều không giỏi đãi thương người khác, dù là kiêm tu pháp tu hoặc là những phái hệ khác, phần lớn bọn họ chỉ đủ tự vệ, mà phần lớn thời gian y tu đều dùng để trị thương cứu người. So sánh chiến lực với các tu sĩ cùng cấp độ, y tu vĩnh viễn đứng hạng chót.

Ba là, lưu lại tính mạng của y tu đối địch, còn có thể chữa

thương cho tu sĩ thụ thương phe mình.

Ban đầu ở bên trong Tà Nguyệt Cốc, lúc Bàn Đại Hải chỉ điểm phân chia hệ phái cho Lục Diệp và Dư Hiểu Diệp, gã từng nói với Dư Hiểu Diệp rằng, làm một y tu, dù bị người Vạn Ma Lĩnh bắt làm tù binh, cũng không cần lo lắng sẽ bị giết.

Hai đại trận doanh giao phong nhiều năm như vậy, tuy hai bên đều chỉ hận không thể đè đối phương xuống đất chà đạp, nhưng vẫn luôn duy trì loại quy tắc bất thành văn này.

Đây cũng là cố hết mức để phòng ngừa số lượng y tu của hai bên giảm bớt.

Bởi vì y tu rất ít, nếu chết quá nhiều, về sau tìm người chữa thương cũng phiền phức.

Tới lúc này, xem như Lục Diệp đã hiểu rõ vì sao nữ nhân này không nói một lời đã quỳ xuống. Hoá ra nàng còn có thân phận y tu này.

Trường đao trong tay chém xuống, theo tiếng kinh hô của Phùng Nguyệt, trên cánh tay nàng đã nhiều thêm một vết thương thấy cả xương, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ y phục.

"Chứng minh cho ta xem!"

Phùng Nguyệt vội vàng thẳng lưng, cổ nén đau đớn, sau đó nâng tay còn lại lên lướt qua vết thương trên cánh tay mình, linh lực nhu hoà như nước bắt đầu toả ra.

Lục Diệp không nhịn được khẽ “Phì” một tiếng, nàng đúng là y tu.

"Trần Dục!"

Trần Dục đang dẫn đầu một nhóm đệ tử Bích Huyết Tông qua

ngăn chặn trùng triều, nghe tiếng liền chạy qua: "Có!"

"Trông coi nữ nhân này, nếu nàng làm bất cứ điều dị thường nào, giết!"

Trần Dục cúi đầu nhìn thoáng qua Phùng Nguyệt, lĩnh mệnh nói: "Được!"

Lục Diệp chạy về phía trước, mới chạy được hai bước, đã quay đầu lại nói: "Đúng rồi, lấy túi trữ vật trên người nàng xuống, còn nữa, hỏi nàng một chút xem bên trong có thứ gì đáng giá hay không."

"Rõ!"

Chờ sau khi Lục Diệp rời đi, Trần Dục nhìn Phùng Nguyệt đang quỳ rạp dưới đất, mở miệng nói: "Đứng lên đi, hẳn là người đã nghe được những lời vừa rồi, nhanh giao túi trữ vật cho ta!"

Chương 410: Ta Cảnh Cáo Người, Đừng Có Giở Trò!!!

Phùng Nguyệt cam chịu số phận, ngoan ngoãn cúi đầu trứ vật xuống, đưa cho Trần Dục, nhưng vẫn không đứng lên, chỉ ngẩng đầu, điềm đậm đáng yêu nhìn qua Trần Dục, nói: "Thân thể ta có chút suy yếu, có thể điu ta một lúc được không?" Nghe nói như vậy, Trần Dục chủ động duỗi một tay ra.

Cảm giác tìm được đường sống từ trong chỗ chết thực sự quá kinh khủng, thủ đoạn ngày thường vô cùng hữu hiệu khi đối phó với nam nhân, lại không có chút tác dụng nào đối với thiếu niên trước mặt, ánh mắt hắn nhìn nàng, căn bản không xuất hiện cảm xúc nên có khi nhìn nữ nhân.

Trần Dục nhìn qua bàn tay nhỏ mềm mại trắng nõn không xương, tâm trạng nhất thời dao động, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn Lục Diệp đang giết trùng tộc ở bên kia, liền quả quyết lắc đầu: "Không được, tự mình đứng lên đi."

Phùng Nguyệt lộ ra vẻ mặt u oán, đành phải chậm rãi đứng dậy.

Trần Dục ngừng tiếng nói: "Ta cảnh cáo người, đừng có giở trò. Mau dẫn ta đi tìm mấy thứ đáng giá của các người, nhanh lên!"

Nói rồi, gã đẩy Phùng Nguyệt đang lảo đảo ra, Phùng Nguyệt rên rĩ một tiếng, Trần Dục nghe âm thanh này, xương cốt cũng trở nên mềm nhũn. . .

Hiện giờ trụ sở bị công chiếm, bản thân bị người bắt làm tù

binh, hiện tại còn phải dẫn người ta đi tìm thứ đáng giá, trong lòng Phùng Nguyệt vô cùng đau khổ, nhưng để bảo vệ tính mệnh, nàng đành cam chịu.

Bên trong Thiên Cơ Điện, Hoa Từ thu tay lại, nói với Tào Hoa Hành đang chờ ở một bên: "Mời Tào sư huynh."

Tào Hoa Hành cười ha ha một tiếng: "Vậy ta sẽ không khách khí!" Nói rồi, gã đặt tay lên Thiên Cơ Trụ, thỏa thích đoạt lấy phần gia trì còn lại, mặt mày hớn hở.

Gã là phó trấn thủ sứ của Vô Cực Hiên. Trước đó Lục Diệp để Đinh Ngọc Thụ dẫn người lấp kín cửa vào Trùng động bên phía Phùng thị, khiến mấy trăm người Phùng thị không thể quay về trụ sở, sau đó lại thương lượng cùng Đinh Ngọc Thụ, chờ đến lúc đánh hạ trụ sở Phùng thị, sẽ chia đều gia trì trong Thiên Cơ Trụ.

Nếu đã cùng nhau xuất lực, tất nhiên Bích Huyết Tông không thể ăn một mình.

Lúc chúng tu Bích Huyết Tông còn đang chờ đợi, Tào Hoa Hành đã chạy đến hội hợp cùng bọn người Lục Diệp.

Lại nói, gã chỉ chạy đi một chuyến, đã đạt được chỗ tốt rất lớn.

Loại chuyện này, đúng là có đốt đèn lồng cũng tìm không thấy.

Trong lòng Tào Hoa Hành thầm nghĩ, chẳng trách Đinh sư huynh lại tôn sùng hai vị này của Bích Huyết Tông như vậy.

Gã cũng nghe nói tới chuyện phát sinh bên trong Kỳ Hải, sở dĩ Hạo Thiên Minh có thể chuyển bại thành thắng, hoàn toàn là do hai người Bích Huyết Tông tích lũy, tạo ra ưu thế ngay từ đầu.

Hiện giờ, bọn họ lại nhận được nhiều chỗ tốt từ bên này như vậy, xem ra về sau nên thân cận nhiều hơn với Bích Huyết Tông.

Sau khi Hoa Từ và Tào Hoa Hoành chia cắt gia trì trên Thiên Cơ trụ của Phùng thị, mấy trăm tu sĩ bắt đầu lần lượt rút lui khỏi nơi này, vẫn như cũ là Lục Diệp một mình cản phía sau. Hắn thi triển ra từng đạo Hỏa Long Thuật, mượn dùng linh lực cuồng bạo hấp dẫn sự chú ý của Trùng tộc.

Rất nhanh, vị trí hắn đứng đã bị vây quanh chặt như nêm cối.

Nếu không có Phi Dực thứ văn, hắn tuyệt đối không dám làm như thế. Trước khi tu sĩ có thể ngự không phi hành, nếu bị trùng triều đông đúc kiểu này vây quanh, dù có thực lực mạnh hơn nữa cũng khó mà phát huy được, sớm muộn gì cũng chết.

Nhưng có Phi Dực lại khác, đánh không lại, hắn còn có thể bay lên. Lúc này trong lòng hắn chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ: ‘Cảm tạ Vân phu nhân, cảm tạ chưông giáo, một đạo thứ văn này đã mang đến sự trợ giúp quá lớn cho hắn’.

Mãi cho đến khi mấy trăm tu sĩ Bích Huyết tông rút lui tới khoảng cách an toàn, Lục Diệp mới phóng lên cao, hóa thành một đạo hồng quang nhanh chóng biến mất không thấy.

Trùng tộc truy kích một đợt, bỗng mất đi mục tiêu, cả đám từ từ dừng lại, bắt đầu làm việc theo bản năng.

Trụ sở Thiên Sát điện ở phía Bắc bị phá, tu sĩ chết vô số, xem như đã bị đánh cho tàn phế.

Trụ sở Phùng thị ở phía Đông cũng bị phá, tuy không có quá nhiều người chết nhưng tổn thất cũng không nhỏ.

Có thể nói, hai vị hàng xóm của Bích Huyết tông đã gặp phải tình huống cực kỳ bi thảm.

Tạm thời Lục Diệp còn chưa tìm được vị trí để tiếp tục dẫn trùng triều ập tới. Trải qua bốn ba lần đại chiến liên tiếp, nhóm tu sĩ Bích Huyết tông bên này đều vô cùng mệt mỏi, cần phải hoãn lại

một chút.

Hơn nữa tính toán thời gian, gần như các đại tông môn đều xử lý trùng triều xong xuôi hết rồi, kể cả sau này, hẳn tiếp tục dẫn trùng triều đến địa bàn Vạn Ma lĩnh, cũng rất khó đạt được tác dụng như trước kia.

Trước mắt cần xử lý chính là Phùng thị!

Mặc dù trụ sở Phùng thị bị công chiếm nhưng không có quá nhiều người chết, như vậy sao được? Đều là hàng xóm Bích Huyết tông, Thiên Sát điện đã như vậy, Bích Huyết tông bọn họ tuyệt đối không được nhất bên trọng nhất bên khinh, kiểu gì cũng phải mưa móc cùng dính.

Nếu không chính là không công bằng với Thiên Sát điện!

Đinh Ngọc Thụ còn mang theo tu sĩ nhà mình lấp kín cửa hang nhà người ta kia kìa, hiện tại chuyện Bích Huyết tông cần phải làm chính là tiến đến hội hợp cùng người của Vô Cực hiên, sau đó đóng cửa đánh chó, tranh thủ đập cho một cước đúng thời điểm thích hợp, giải quyết nốt Phùng thị.

Làm như vậy, về sau trong phạm vi trăm dặm xung quanh, chỉ còn một nhà Bích Huyết tông độc đại.

Sau đó, Lục Diệp lập tức bay nhanh theo phương hướng mọi người rút lui, mau chóng hội hợp cùng đội ngũ.

"Lục đạo hữu!" Tào Hoa Hoành ôm quyền, trên mặt nở nụ cười, trước mắt tâm trạng của gã cực kỳ tuyệt vời, chỉ cảm thấy không khí bốn phía đều ngọt ngào, khó tả.

"Tình huống bên kia thế nào?"

Tào Hoa Hoành báo lại tình huống Trùng động bên kia.

Trước mắt, đám người Phùng thị kia vô cùng tuyệt vọng. Bọn họ đã nghe nói tin tức trụ sở bị phá, nhưng đến hiện tại vẫn chưa hiểu trụ sở nhà mình bị tông môn nhà nào phá hủy.

Chuyện phát sinh quá đột ngột, sau khi đại trận phòng hộ bị phá, đám tu sĩ ở lưu thủ Phùng thị, hoặc là nhanh chóng bị giết, hoặc là mượn dùng Thiên Cơ trụ quay trở về Cửu Châu, căn bản không kịp làm rõ thân phận địch nhân.

Một người bị bắt duy nhất là Phùng Nguyệt coi như đã giật mình tỉnh ngộ, thông qua hồ lớn trắng như tuyết kia, để suy đoán ra thân phận Lục Diệp, nhưng trước mắt nàng đâu dám truyền tin ra bên ngoài?

Hiện giờ đã up hết phần mình dịch từ trước rồi, về sau sẽ up chậm lại, khoảng 3-4 chương/ ngày thôi nha. Cảm ơn mn đã đọc

Chương 411: Nhìn Lâm Nàng Rồi!!!

Trần Dục và Khổng Ngưu vẫn đang giữ nguyên tư thế, một trái một phải nhìn chăm chăm vào nàng, nếu nàng có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ gì, chắc chắn sẽ bị một kiếm một đao chặt bỏ.

Hiện giờ Phùng Nguyệt đang trợn lăn trong đội ngũ mấy trăm người Bích Huyết tông, kể cả nàng là thất tăng cảnh, cũng có cảm giác bản thân như dè vào bầy sói, vừa bất lực vừa nhỏ yếu...

Về phần mấy trăm tu sĩ bị nhốt ở trong Trùng động, lúc trước, dưới sự dẫn dắt của Phùng Liên Cử, bọn họ từng thử trùng kích vài lần, kết quả đều bị người của Vô Cực hiên đánh trở về, còn chết không ít người.

Trước mắt tình huống bên kia là song phương đối phó lẫn nhau, một phương xông lên không ra được, một phương cũng không dám tùy tiện đi xuống, cục diện giằng co.

Lục Diệp nghe đến đó, không khỏi nhú mày, loại tình huống này rất khó phá cục, xem ra hẳn còn phải nghĩ ra cách mới được.

Đột nhiên lúc này, một luồng hương khí độc đáo bay vào lỗ mũi, Lục Diệp không cần quay đầu cũng biết, là Hoa Từ cười cơ quan lang của nàng đang đi tới gần.

"Thu hoạch thế nào?"

"Không tồi!" Hoa Từ gật gật đầu, lại nói: "Thu hoạch của người cũng không nhỏ nha."

"Hả?"

"Không phải lần này cướp được một áp trại phu nhân sao? Nghe người ta nói, nàng là trấn thủ sứ của Phùng thị." Hoa Từ bĩu môi nói.

Sao lại là áp trại phu nhân? Lục Diệp đang muốn phản bác, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, rất nhanh hắn đã tiến lên vài bước, đi tới bên người Phùng Nguyệt, thấp giọng nói vài câu với nàng.

Đầu tiên Phùng Nguyệt khẽ gật đầu, nhưng lập tức lại lắc đầu, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Lục Diệp rút đao, đằng đằng sát khí, Phùng Nguyệt lại dùng sức lắc đầu, trong mắt rừng rừng, điềm đậm đáng yêu.

Bàn Sơn đao bị rút ra, linh lực màu lửa đỏ leo lên nhưng Phùng Nguyệt vẫn đứng thẳng thân hình, còn cam chịu nhắm mắt lại.

Nàng đợi một lát, vẫn không thấy cảm giác bị chém, mới e dè mở to mắt ra nhìn, chỉ thấy bên người đã không còn bóng dáng của Lục Diệp. Lúc này, Phùng Nguyệt mới thở phào một hơi, tìm được đường sống trong chỗ chết, hai chân lại mềm nhũn ra.

Lục Diệp đứng sau lưng, cách nàng không quá xa, khẽ nhíu mày.

Vốn dĩ, hắn muốn lợi dụng này Phùng Nguyệt. Nàng là trấn thủ sứ của Phùng thị, chắc chắn sẽ có uy vọng nhất định trong lòng đám tu sĩ Phùng thị kia, nếu bảo nàng truyền lại một chút tình báo giả cho nhóm tu sĩ Phùng gia bên trong Trùng động, nói không chừng, hắn có thể lừa gạt, ép đám người Phùng gai đi lên, đến lúc đó, chỉ cần Bích Huyết tông liên thủ cùng Vô Cực tiên, có thể giết sạch đám tu sĩ Phùng gia.

Lục Diệp vốn cho rằng việc này không có vấn đề gì, bởi vì căn

cứ theo những gì Phùng Nguyệt biểu hiện lúc trước, nữ nhân này là hạng người rất sợ chết, chắc chắn sẽ khuất phục trước cái chết thôi.

Ai ngờ đâu, Lục Diệp lại nhìn lầm nàng rồi.

Mặc dù khi nàng nhìn thấy Lục Diệp, đã lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhưng tới lúc hẳn thực sự bảo nàng đi lừa gạt tu sĩ tộc nhân nhà mình, nàng lại biểu hiện ra kháng cự thật lớn, thậm chí còn bày ra tư thế ‘có chết cũng không phối hợp’.

Có thể nói, chuyện liên quan tới an nguy của bản thân, nàng có thể dựa vào thân phận y tu để quỳ xuống cầu xin tha thứ, nhằm bảo toàn tánh mạng nhưng chuyện có liên quan đến Phùng thị, nàng lại có một loại nguyên tắc và kiên trì của bản thân.

Và nói gì thì nói, Lục Diệp cũng không thể thật sự chém chết nàng. . .

Một đường tiến về phía trước, rất nhanh, bọn họ đã đến Trùng động trong lãnh địa Phùng thị. Tu sĩ hai nhà hội hợp cùng một chỗ, nhân số đột phá hơn ngàn người.

Lục Diệp và Đinh Ngọc Thụ cùng nhau đứng phía trước cửa vào Trùng động, quan sát một hồi. Đinh Ngọc Thụ nói cho hẳn nghe thể cục hiện tại. Về cơ bản, nội dung cũng không khác những gì Tào Hoa Hoành nói.

"Tình huống hiện tại là như thế, Nhất Diệp huynh có cách xử lý gì hay không?"

"Để ta hạ xuống xem."

Nói xong câu này, hẳn đã thả người, rơi xuống phía dưới.

Tròng mắt Đinh Ngọc Thụ ngạc nhiên như muốn rớt ra, đây là hạng người cả gan làm loạn tới mức nào chứ. . .

Gã lộ đầu ra, thăm dò một hồi, chỉ thấy phía dưới lóe lên quang mang linh lực, dao động linh lực kịch liệt truyền ra. Rất nhanh sau đó, bóng dáng Lục Diệp phóng lên cao, nhẹ nhàng rơi xuống đất, ngược lại không chịu bất cứ thương tổn gì, chỉ hơi chút chật vật.

Tuy chỉ lướt thoáng qua một chút, nhưng Lục Diệp vẫn nhìn thấy không ít tu sĩ Phùng gia đang ngồi chồm hổm canh giữ ở gần cửa vào. Người nào đi xuống người đó chết. Nếu không phải hẳn có Ngự Thủ linh văn, cả hẳn cũng không dám tùy tiện làm việc như vậy.

"Có biện pháp gì làm cho thông đạo dưới mặt đất sụp đổ hay không?"

Nếu có thể làm được chuyện này, vậy thì Phùng gia bên kia có bao nhiêu người cũng bị chôn sống ở bên trong.

Đinh Ngọc Thụ lắc đầu nói: "Ta đã nghĩ rồi, nhưng bằng vào thực lực của chúng ta, chắc chắn không làm được chuyện này, vị trí thông đạo dưới mặt đất quá sâu."

Gã thở dài, nói: "Thật sự không được cũng chỉ có thể buông tha cho, chúng ta không thể tiếp tục hao phí thời gian tại chỗ này. Khẳng định là Phùng gia bên kia sẽ có cường giả từ vòng trong hoặc là vòng trung tâm chạy tới. Nếu bọn họ có đủ nhiều công huân, nói không chừng sẽ mượn dùng Thiên Cơ trụ truyền tống quay về trụ sở nhà mình. Đương nhiên, xác suất phát sinh loại chuyện này không lớn."

Kiểm công huân không dễ, trong khi lại có rất nhiều thứ cần dùng tới công huân, khiến cho bình thường, mỗi tu sĩ đều tích góp được không quá nhiều.

Đương nhiên là Lục Diệp biết điểm này.

Bản thân Thiên Cơ trụ có khả năng truyền tống, nhóm tu sĩ có thể mượn dùng Thiên Cơ trụ của mình tông để truyền tống trở về bản tông, nhưng khoảng cách dài ngắn, tu vi cao thấp, sẽ tổn mức công huân không giống nhau.

Hắn không tự mình ném thử, chỉ biết làm như vậy, sẽ cần tiêu phí một khoản công huân xa xỉ.

Chắc chắn rằng Thiên Sát điện và Phùng thị bị Bích Huyết tông công chiếm bên kia, không có khả năng chỉ có chút xíu tu sĩ cấp bậc Linh Khê cảnh như vậy, cường giả hai nhà bọn họ đều đang rèn luyện tại vòng trong hoặc là vòng trung tâm.

Một khi bọn họ nghe nói trụ sở nhà mình bị công chiếm, khẳng định là muốn quay về. Và rất có khả năng, ngay tại lúc này, bọn họ đã trên đường trở về rồi.

Điều ấy cũng có nghĩa là, nếu Bích Huyết tông và Vô Cực hiện tiếp tục lấp kín ở chỗ này, khả năng rất lớn là sẽ gặp được một đám cường giả từ vòng trong hoặc là vòng trung tâm vội vàng trở về.

Đến lúc đó, thế cục vô cùng bất lợi cho bên ta.

Chương 412: Hết Thấy Chỉ Là Một Vở Kịch...

Cách đó không xa, Phùng Nguyệt đang nghiêng tai lắng nghe, trong lòng mừng thầm, bọn họ nghĩ như vậy là được rồi. Nhanh đi thôi, chỉ cần người của Bích Huyết tông và Vô Cực hiên bỏ chạy, cục diện sẽ trở nên tốt đẹp cho bọn họ, cho Phùng gia, cho tất cả mọi người.

Tuy trụ sở Phùng thị đã bị công chiếm nhưng số lượng tộc nhân chết không quá nhiều, và chỉ cần có người, luôn luôn có thời điểm Đông Sơn tái khởi (trở lại ngày xưa).

"Nhưng ta có chút không cam lòng." Lục Diệp lắc đầu.

Đinh Ngọc Thụ bật cười: "Lại nói, đây cũng là chuyện bất khả kháng."

"Ta còn muốn nghĩ xem sao."

Hắn thật vất vả mới lấp kín được đám người Phùng thị nhân ở trong này, nếu cứ như vậy, bỏ qua cho bọn họ, lại vô cùng đáng tiếc.

Lục Diệp nói xong, lập tức quay đầu nhìn về phía Phùng Nguyệt bên kia, Phùng Nguyệt vội vàng cúi đầu, tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn, giống như một tiểu tức phụ bị người ức hiếp.

Nữ nhân này. . . Vì sao xương cốt lại cứng như vậy?

Ngay lúc đó, bỗng nhiên Đinh Ngọc Thụ và Tào Hoa Hoành đều cúi đầu nhìn về phía ẩn kỹ chiến trường của mình, sắc mặt hai người đồng loạt ngưng trọng.

Tào Hoa Hoàn quát khẽ nói: "Sư huynh."

"Đã biết." Đinh Ngọc Thụ lên tiếng, sau đó nhìn Lục Diệp nói: "Nhất Diệp huynh, trụ sở Vô Cực hiên bị tấn công, chúng ta phải đi!"

Lục Diệp kinh ngạc: "Ai đánh các người?"

"Thập Tương sơn!"

Đương nhiên, Lục Diệp cũng có chút nghiến cừu về trụ sở thể lực phụ cận, chỉ thoáng nhớ lại một hồi, hẳn đã biết Thập Tương sơn là thể lực Vạn Ma lĩnh tiếp giáp với mặt Bắc của Vô Cực hiên.

"Làm sao Thập Tương sơn có thể tấn công ở phía sau. . ." Lục Diệp chưa nói xong, bỗng nhiên phản ứng lại, rồi nhìn thoáng qua Phùng Nguyệt bên kia.

Đinh Ngọc Thụ cũng lạnh lùng nhìn về phía Phùng Nguyệt: "Tự nhiên là có người tiết lộ hướng đi của chúng ta!"

Nói đến đây, gã vội vàng triệu tập nhóm tu sĩ môn hạ, rồi ôm quyền nói với Lục Diệp: "Nếu lần sau có cơ hội, lại hợp tác cùng Nhất Diệp huynh."

"Không vội, chúng ta cùng đi. Hiện giờ không giết được người Phùng thị, đi giết người Thập Tương sơn cũng vậy!"

Đinh Ngọc Thụ mừng rỡ: "Vậy thì quá tốt rồi!"

Lục Diệp vọt vào trong đám người, nắm lấy áo Phùng Nguyệt, sau đó mặc cho nàng hoảng sợ kêu to, hẳn đã ném nàng lên lưng Hồ Phách.

Hơn mười hơi thở sau, hơn một ngàn tu sĩ hai phương đã cấp tốc lao thẳng tới trụ sở Vô Cực hiên. Cửa Trùng động vốn đang náo nhiệt lập tức trở nên an tĩnh lại.

Phùng Nguyệt ngồi trên lưng Hồ Phách, tâm trạng vẫn một mực căng thẳng, chột yên ổn trở lại. Nàng cũng không nghĩ tới, một nước cờ tưởng như không mang tới chút trợ giúp nào cho thế cục, lại phát huy ra tác dụng ngay thời khắc nguy cấp, trước mắt đám người Vô Cực hiên và Bích Huyết tông đi rồi, các tộc nhân Phùng thị bị vây trong Trùng động đã được an toàn.

Phùng Nguyệt mượn dùng loại lắc lư chòng chành trên lưng Hồ Phách, ngó trái ngó phải một hồi, phát hiện không ai chú ý tới mình, lại lén lút đưa một tin tức ra ngoài: "Trụ sở Vô Cực hiên bị Thập Tương sơn tấn công, tu sĩ hai tông đang lao tới Vô Cực hiên, các người chạy mau!"

Nàng không chú ý tới, Lục Diệp cũng đang lặng lẽ đưa tin cùng Đinh Ngọc Thụ.

Một lát sau, Lục Diệp lập tức gật đầu với Đinh Ngọc Thụ, đoàn người bọn họ bỗng nhiên nghỉ chân.

Mấy trăm tu sĩ Vô Cực hiên được Đinh Ngọc Thụ dẫn dắt, âm vang long đi xa, còn bảy trăm tu sĩ Bích Huyết tông ở lại.

Trên lưng hổ, Phùng Nguyệt vội vàng gián đoạn đưa tin cùng Phùng Liên Cử, rồi ngạc nhiên đánh giá bốn phía, một bàn tay to vươn tới, tóm lấy gáy nàng và lôi thẳng nàng xuống khỏi lưng hổ, vứt trên mặt đất.

Phùng Nguyệt đầy người bụi đất, hoảng sợ nhìn Lục Diệp đang quan sát mình.

"Đa tạ!"

"Hả?" Phùng Nguyệt sửng sốt: "Cám tạ ta làm gì?"

Lục Diệp ném vào trong miệng thêm một viên linh đan, chậm rãi nhắm nuốt.

"Vừa mật báo với người của Phùng gia các người?"

"Ta không có!" Phùng Nguyệt tự nhiên sẽ không thừa nhận loại chuyện này, nhưng ngay khi đối diện với ánh mắt trêu tức kia của Lục Diệp, rốt cuộc nàng cũng phản ứng lại: "Người lợi dụng ta?"

Tuy động tác mật báo vừa rồi của nàng rất bí mật, nhưng nếu bị người có tâm một mực quan sát, khẳng định sẽ phát hiện ra.

Tới lúc này nàng mới hiểu được, vừa rồi Lục Diệp ném nàng lên lưng hổ vốn không phải thiện tâm phát tác, mà hẳn chỉ đang chế tạo cho nàng cơ hội thuận tiện để mật báo thôi, buồn cười là nàng còn cho rằng chuyện bản thân khuất phục khiến cho đối phương lơ là mất cảnh giác.

Nếu thực sự là như vậy, thì vừa rồi nàng truyền lại tin tức cho Phùng Liên Cử, tuyệt đối là một tai họa.

Và hết thảy những gì xảy ra vừa rồi vốn chỉ là một tuồng kịch, một tiết mục dẫn xà xuất động. . .

"Trụ sở Vô Cực hiên không bị tấn công?" Đầu Phùng Nguyệt choáng váng tới xây xẩm. Nàng hồi tưởng lại vẻ mặt vừa rồi của Đinh Ngọc Thụ và Tào Hoa Hoành, dường như không phải giả bộ.

"Đúng là trụ sở Vô Cực hiên bị tấn công, nhưng so sánh với Thập Tương sơn, ta càng cảm thấy hứng thú với Phùng thị."

Đinh Ngọc Thụ đã dẫn người trở về viện trợ, trụ sở của một tông môn cũng không phải dễ đánh hạ như vậy. Chỉ cần Thập Tương sơn bên kia không mất lý trí, sau khi nhìn thấy Đinh Ngọc Thụ quay về khẳng định sẽ lựa chọn lui lại.

Cho nên Bích Huyết tông có đi hỗ trợ hay không đều giống nhau, kể cả khi có Bích Huyết tông hỗ trợ, nhiều nhất cũng chỉ là giết nhiều người Thập Tương sơn một chút thôi, chỉ cần công kích không phá được trụ sở nhà người ta, vẫn không thể làm người

khác thương cân động cốt.

Phùng thị lại khác, trụ sở nhà họ đã bị công phá, nếu đám tu sĩ ở lại Trùng động kia chết thảm trọng, gia tộc bọn họ nhất định sẽ nguyên khí đại thương.

Lúc ban đầu khi Lục Diệp nghe Đinh Ngọc Thụ nói trụ sở Vô Cực hiên bị tấn công, quả thật hắn đã muốn mang Bích Huyết tông đi hỗ trợ trước, nhưng rất nhanh hắn ý thức được, có lẽ đây chính là một cơ hội, cho nên mới quyết định thật nhanh, ném Phùng Nguyệt lên lưng Hồ Phách.

Nếu nữ nhân này đủ thành thật, không mật báo với Phùng thị, thì Bích Huyết tông cũng chỉ có thể lựa chọn cùng Đinh Ngọc Thụ đi gấp rút tiếp viện trụ sở Vô Cực hiên.

Mà nếu nữ nhân này không đủ thành thật, thì sơ hở của Phùng thị đã lộ ra rồi.

Dù sao, chẳng cần biết kết quả ra sao, Bích Huyết tông bọn họ đều không thiệt.

Chương 413: Chỉ Có Cơ Hội Lần Này, Nếu Lại Có Tiếp Theo, Người Chết!

Và quả nhiên Phùng Nguyệt đã truyền lại tin tức cho nhóm tu sĩ Phùng gia, Lục Diệp đã nhận được xác nhận của Y Y vẫn lưu lại bên kia, lúc này đã có mấy tu sĩ trong đám Phùng thị vừa leo ra bên ngoài, chuẩn bị kiểm tra tình huống bốn phía. Nhưng bọn họ làm sao ngờ nổi, ở trong chỗ tối đang có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ, vào báo cáo từng diễn biến của bên này cho Lục Diệp.

Tranh. . .

Bàn Sơn đao ra khỏi vỏ, trực tiếp đâm tới, ghim Phùng Nguyệt xuống mặt đất. Tiếng kêu thảm truyền ra, máu tươi chảy ròng ròng.

Phùng Nguyệt hai mắt nhắm lệt mông lung nhìn Lục Diệp, vừa rồi nàng lại muốn đưa tin. . .

"Chỉ có cơ hội lần này, nếu lại có tiếp theo, người chết!" Lục Diệp rút đao, lại khiến cho Phùng Nguyệt hô nhỏ một tiếng.

"Trần Dục, chú ý tới nàng, dám có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ gì, trực tiếp chém."

"Rõ!"

"Tất cả theo ta!" Lục Diệp thay đổi phương hướng, dẫn bảy trăm tu sĩ mệnh mông cuồn cuộn quay về.

Tại cửa ra của Trùng động, mấy tu sĩ Phùng gia kinh hồn táng đảm đi lên, kiểm tra bốn phía một phen, xác định đám tu sĩ Hạo Thiên minh lúc trước mới hội tụ ở trong này đã chạy đi, lúc ấy mới nhẹ nhàng thở ra. Một người trong đó đi tới cửa Trùng động, hô to với phía dưới: "Không có ai, mau lên đây đi!"

Đám tu sĩ Phùng gia bị vây ở bên dưới non nửa ngày, vội vàng leo lên trên, một đám rời khỏi Trùng động, rất nhanh sau đó, bên ngoài Trùng động đã hội tụ hơn trăm người.

Phùng Liên Cử cũng đi lên, gã đang thử liên hệ với Phùng Nguyệt, nhưng từng tin tức truyền đi đều như đá chìm đáy biển, không có bất cứ hồi âm nào.

Điều này khiến trong lòng gã có chút bất an, không biết rốt cuộc Phùng Nguyệt đã gặp phải chuyện gì rồi

Nhưng mà trước mắt thoát vây mới là điểm mấu chốt nhất, hiện giờ bọn họ cần phải chạy trở về thu phục lại trụ sở. Không có trụ sở, nhóm người bọn họ chính là cây không rễ, nước không nguồn.

Chợt có dao động linh lực mãnh liệt truyền đến, Phùng Liên Cử ngẩng đầu lên, chỉ thấy một luồng lưu quang màu lửa đỏ từ cách đó không xa nhanh chóng lao đến.

Gã chỉ kịp thấy rõ lưu quang kia là một bóng người, người nọ đã giết tới phụ cận.

Quang mang ngũ khí sáng lên, trùng kích tới ngực gã, trường thương trong tay Phùng Liên Cử chọc một cái, đánh bay lưu quang kia ra ngoài, lực lượng mạnh mẽ khiến hổ khẩu trên tay gã run lên, thân hình cũng lui về phía sau hai bước.

Nhưng gã vừa đứng vững, bóng dáng Lục Diệp cũng bổ nhào từ trên xuống dưới, Bàn Sơn đao ra khỏi vỏ, một đao chém thẳng

về phía Phùng Liên Cử chém tới.

Phùng Liên Cử gác thương trước người, đỡ một đao sắc bén này, linh khí giăng co, hai người gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, Phùng Liên Cử nhận thấy một loại cảm giác lực lượng áp bách thật lớn từ phía trước đánh úp lại.

"Người là ai?" Gã cắn răng quát khế.

Hai bên đều có tu vi thất tầng cảnh, vậy mà lực lượng của gã và đối phương lại có chênh lệch lớn như vậy, khiến cho gã có chút khó mà thừa nhận nổi.

Đáp lại gã chính là một mảnh quang hoa hiện lên trên Bàn Sơn đao.

Sắc mặt Phùng Liên Cử đại biến, chỉ cảm thấy thân hình trở nên vô cùng nặng nề, tựa như trên vai bị một tòa núi lớn đè xuống, vốn đã chênh lệch về lực lượng, lần này lại bị trực tiếp đè cho quỳ trên mặt đất.

Trọng Áp linh văn, linh văn này có thể sinh ra một loại trường trọng lực kỳ lạ, khiến cho hết thấy mọi thứ bên trong trường trọng lực đều trở nên nặng nề.

Lưu quang ngự khí từ sau đầu Phùng Liên Cử bay tới, lúc này Phùng Liên Cử đang bị áp chế, dù gã nhận thấy nguy cơ cũng không có lực phản ứng, lưu quang phá vỡ hộ thể linh lực, xuyên thủng phần gáy, từ trong miệng gã bay ra.

Lục Diệp thả người bay lên, cùng lúc đó, vài đạo thuật pháp đánh vào vị trí vừa nãy của gã, còn có mấy thanh linh khí bổ xuống sát nút.

Chỉ một lần đối mặt, Phùng Liên Cử có cùng tu vi thất tầng cảnh với hắn, đã chết thảm tại chỗ. Một màn này khiến cho đám đồng tu sĩ Phùng gia đều khiếp sợ tới sởn tóc gáy.

Lục Diệp đang bay trên cao, nhìn xuống dưới, lại hơi hơi nâng tay, lưu quang ngự khí xuyên qua, thi triển Hỏa Long Thuật.

Cùng lúc đó, bảy trăm tu sĩ Bích Huyết tông cũng giết ra từ phương hướng hắc lao tới.

Dưới cơn hoảng loạn, đám tu sĩ Phùng gia vừa rời khỏi lại ùn ùn kéo nhau nhảy xuống Trùng động bên kia, nhưng hỏa long đang rít gào thiêu đốt trong động, nhảy xuống cũng lạnh ít dữ nhiều.

Những tu sĩ Phùng gia kia còn ở phía dưới chưa leo lên, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này đang tụ tập cùng nhau chuẩn bị rời khỏi nơi đây. Dẫn tới tình huống, người sợ hãi muốn lui về phía sau, người ồn ào muốn lao về phía trước, khung cảnh lập tức loạn thành một đoàn.

Chợt có dao động linh lực của thuật pháp từ hậu phương vọt tới. Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, đã có mấy tu sĩ Phùng gia bỏ mạng tại chỗ, là Y Y vốn lên vào nơi này từ trước, tập kích bất ngờ giết địch.

Hoàn cảnh thông đạo bốn phương thông suốt dưới mặt đất này, thật sự rất có lợi cho nàng. Y Y giết được vài người, lập tức chui lại vào vách động, địch nhân muốn tìm nàng cũng không tìm thấy, hơn nữa thực lực hiện tại của Y Y cũng không thấp, tu sĩ bình thường căn bản không thể chịu được một đạo thuật pháp của nàng.

Dưới quá trình Y Y chuyên môn chế tạo hỗn loạn, thế cục ở gần cửa Trùng động càng thêm rối tinh rối mù.

Chờ đến lúc bảy trăm tu sĩ Bích Huyết tông đi đến nơi đây, khu vực bên ngoài cửa hang đã có thêm ba mươi khối thi thể, bên dưới cửa hang càng có nhiều người chết đi hơn, bởi vì vừa rồi Lục Diệp lại bồi thêm vài đạo Hỏa Long Thuật vào trong cửa động.

Phùng Liên Cử đã chết, Phùng Nguyệt bị bắt, hiện giờ Phùng gia bên này chẳng còn một ai đủ tư cách đứng lên chủ trì đại cục, bọn họ có vài lực tăng cảnh cũng chết không còn lại mấy người, nhưng hiện giờ đám tu sĩ đó cũng hoảng loạn vô cùng mà chạy trốn vào chỗ sâu trong Trùng động rồi.

Lục Diệp chờ đến khi môn hạ tu sĩ đến nơi, hắn lập tức dẫn đầu nhảy vào Trùng động, rồi dẫn người tùy tiện chọn một thông đạo, đuổi theo sát nút.

Bảy trăm tu sĩ cũng lao vào Trùng động, phân công nhau truy kích.

Tại cửa Trùng động, chỉ còn lại hai người, là Hoa Từ và Phùng Nguyệt.

Chương 414: Trở Về Tông!!!

Phùng Nguyệt ngơ ngác nhìn thi thể bốn phía, hai mắt vô thần, tâm như tro tàn, có nghĩ thế nào nàng cũng không thể tưởng tượng được, bản thân chỉ truyền đi một tin tức, lại diễn biến thành kết quả như vậy.

Hoa Từ đứng cách nàng không xa, ôn nhuận như ngọc.

Tuy tu vi chênh lệch một tầng, nhưng Hoa Từ lại không sợ Phùng Nguyệt sẽ làm gì với mình, y tu tội gì phải khó xử y tu chứ? Hơn nữa dù Phùng Nguyệt thực sự muốn động thủ, nàng cũng có thể khiến cho đối phương chứng kiến một chút, cái gì gọi là tròng nấp chuyên nghiệp.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Lục Diệp yên tâm để Hoa Từ ở lại trông coi Phùng Nguyệt.

Nhưng khiến cho Hoa Từ không nghĩ tới chính là, không biết có phải do Phùng Nguyệt đã chịu đả kích quá lớn hay không, chỉ thấy từ đầu đến cuối nàng ta đều ngơ ngác đứng ở nơi đó, không hề có phản ứng, chẳng muốn chạy cũng không ra tay với nàng.

Mãi cho đến khi nhóm tu sĩ Bích Huyết tông đầu tiên đuổi giết xuống dưới quay về, tất cả mọi người cũng lục tục trở lại.

Có người bị thương, còn có một vài người đã chết, giao thủ cùng người trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, chết cũng là điều không thể tránh khỏi, nhưng so sánh với tổn thất của địch nhân, một vài người bên họ chết đi thật không đáng kể.

Tới lúc này, bất cứ tu sĩ Phùng gia nào chạy trốn vào trong động, đều bị đuổi tận giết tuyệt cả rồi.

Lục Diệp đưa tin cho Đinh Ngọc Thụ bên kia, hỏi bọn họ có cần hỗ trợ hay không, rất nhanh lại nhận được hồi âm, Thập Tương sơn bên kia đã bỏ chạy.

Đây cũng là kết quả hiển nhiên, trừ phi Thập Tương sơn thật sự muốn quyết một trận tử chiến cùng Vô Cực hiên, nếu không ngay sau khi Đinh Ngọc Thụ dẫn người trở về viện trợ, khẳng định là bọn họ sẽ lùi lại.

Nếu thực sự bùng nổ chiến tranh như vậy, ai cũng không chiếm được chỗ tốt, đã là trấn thủ sứ trụ sở một tông, đương nhiên phải quyết đoán.

"Ngũ sư huynh, tiếp theo chúng ta đánh nhà ai?" Cố Dương hưng phấn hỏi, gã là một trong mấy lực tăng cảnh trong tông.

Một đám người đầy trông mong quay lại nhìn. Tuy bọn họ đã liên tiếp bốn ba mấy lần đại chiến vô cùng mệt mỏi, thậm chí cũng gặp phải rất nhiều hung hiểm, nhưng chiến quả đạt được cũng cực kỳ huy hoàng. Từ xưa đến nay, tại Linh Khê chiến trường còn chưa xuất hiện một thế lực nào có thể liên tiếp phá trụ sở của hai tông môn đối địch chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hơn nữa loại chuyện này còn phát sinh ở vòng ngoài, độ khó càng cao hơn vòng trong.

Tới lúc này, đám tu sĩ còn sống của Bích Huyết tông, người nào người nấy, đều kiếm đầy bồn đầy bát, ai cũng dư ra rất nhiều công huân và chiến lợi phẩm.

"Trở về tông!"

Còn đánh cái rắm.

Đám tu sĩ nhà mình có thể đánh hạ Thiên Sát điện, là mượn dùng trùng triều tiêu diệt mấy trăm người của bọn họ, có thể đánh hạ Phùng thị, là mượn dùng lực lượng của Vô Cực hiên.

Trước mắt các tông đều xử lý gần xong trùng triều rồi, tiếp theo, không có khả năng một tông môn nào đó dồn thật nhiều tu sĩ nhà mình vào trong Trùng động nữa. Trong trường hợp không vây được tu sĩ nhà người ta mà muốn mạnh mẽ đi công kích trụ sở của bọn họ, kể cả khi lại tiếp tục mượn dùng trùng triều, cũng chỉ là thiệt thòi nhiều mà không đạt được kết quả tốt.

Huống chi, chắc chắn rằng đám cường giả của Thiên Sát điện và Phùng thị kia, đều đang chạy trở về! Nếu Bích Huyết tông bên này còn không nhanh chân quay về, lỡ như bị những bát, cửu tầng cảnh thậm chí cường giả tu hành Thiên cấp công pháp đuổi đến, đừng mơ có trái ngọt mà ăn.

Cho nên, nhanh trở về tông quan trọng hơn, chỉ có trở về trụ sở mới được coi là an toàn.

Cứ như vậy, mấy trăm tu sĩ cùng Lục Diệp chạy về trụ sở, dọc theo đường đi, tất cả nói nói cười cười, náo nhiệt vô cùng.

Với bất cứ một tu sĩ nào, những chuyện trải qua trong lần xuất chinh này đều có chút mơ màng, tựa như ảo mộng. Đầu tiên là mọi người xử lý trùng sào tại trụ sở nhà mình, ngay sau đó lại xông về phía Bắc giết vào trụ sở Thiên Sát điện, diệt mấy trăm tu sĩ, công chiếm trụ sở nhà người ta.

Sau đó lại đi về phía đông nam, liên tục chiến đấu trên nhiều chiến trường, đánh hạ trụ sở Phùng thị, giết mấy trăm người Phùng thị.

Vị trí hiện giờ của đám người bọn họ, chỉ cách trụ sở nhà mình chừng 60 dặm về phía Đông, không quá xa.

Chỉ không đến nửa canh giờ sau, một hàng mấy trăm người đã quay về bên trong trụ sở, từ xa xa, bọn họ đã nhìn thấy Trùng tộc phô thiên cái địa tràn ra phía trước quảng trường Thiên Cơ điện.

Thật hiển nhiên trùng triều tại Thiên Sát điện bên kia, đã lan tràn đến bên này .

Tại một nơi bị vô biên vô hạn Trùng tộc vây quanh, bóng dáng khổng lồ của Tiểu Hôi hiện lên cực kỳ bắt mắt, thỉnh thoảng nó lại vỗ cánh, từ nơi này bay đến một nơi khác, cúi đầu mổ một cái, một con Trùng tộc dễ dàng bị mất mạng, lại mổ cái thứ hai, một con Trùng tộc khác mất mạng, ngẫu nhiên nó còn nâng móng vuốt lên trảo vài con cùng một lúc.

Khắp nơi trên quảng trường, đều có trùng thi, cũng không biết nó đã giết bao lâu rồi.

Lục Diệp nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng bình tĩnh lại.

Sở dĩ hần dám dẫn tất cả tu sĩ Bích Huyết tông ra ngoài lần lộn, chính vì bên trong trụ sở có Tiểu Hôi tọa trấn, tên đui mù nào dám xông tới, Tiểu Hôi thì sẽ dạy cho đối phương cách làm người.

Cục diện trước mắt cũng là điều Lục Diệp đã sớm nghĩ tới, hần mang theo mấy trăm tu sĩ trì hoãn ở bên ngoài quá lâu, trùng sào phía Thiên Sát điện chỉ cách bên này có mấy chục dặm, nếu không ai ngăn chặn, khẳng định trùng triều sẽ lan tràn đến bên này.

Ở trên đường quay về, Lục Diệp cũng sắp xếp ưu tiên xử lý công việc này trước. Thực lực phổ biến của Trùng tộc nơi này khá mạnh, tam, tứ tầng cảnh rất nhiều, cũng có ngũ, lục tầng cảnh, ngược lại không thấy Trùng tộc thất tầng. Dù sao nơi này cũng là trùng triều vòng ngoài cùng nhất, những con có thực lực mạnh đã ở bên trong trùng sào, hoặc bị Lục Diệp dẫn tới trụ sở Phùng thị bên kia rồi.

Bởi vì hần sớm có bố trí từ trước, cho nên khi mọi người chạy một mạch quay về, đều bắt đầu hành động, vô cùng ngăn nắp, quy củ. Một đám tiểu đội liên kết chặt chẽ với nhau, không ngừng đẩy mạnh về phía trước, đuổi tận giết tuyệt Trùng tộc trên quảng

trường, bên này vừa có dao động linh lực, lập tức có thật nhiều
Trùng tộc bị hấp dẫn đi tới.

Chương 415: Hộ Tông Đại Trận!

Phía trước Thiên Cơ điện, Lục Diệp đặt tay lên chuôi dao, một luồng lưu quang bay vút trước mặt, bất cứ Trùng tộc nào dám tới gần Thiên Cơ điện, lập tức sẽ gặp bị hắc ngự khí chém giết.

Bên trong Thiên Cơ điện, Hoa Từ đang đưa tay đặt lên Thiên Cơ trụ, lượng gia trì đã đoạt được từ Thiên Sát điện và Phùng thị đều có thể hóa thành công huân chuyển dời đến Thiên Cơ trụ nhà mình.

Lục Diệp cũng không biết, rốt cuộc bọn họ đã đoạt được bao nhiêu sau khi quy đổi những gia trì kia thành công huân, nhưng khẳng định là số lượng sẽ không kém thu hoạch của hắn ở trong Kỳ hải.

Tuy quá trình đoạt lấy gia trì này sẽ xuất hiện lượng lớn hao tổn, nhưng lần này Bích Huyết tông đã đoạt lấy lượng gia trì của hai nhà, kể cả khi gia trì của Phùng thị bên kia bị chia đều cùng Vô Cực hiên, thì Thiên Sát điện và Phùng thị vốn là tông môn đã kinh doanh ít nhất vài chục năm, lượng gia trì trong Thiên Cơ trụ của bọn họ còn có thể ít sao?

Rất nhanh sau đó, Hoa Từ đã rời khỏi Thiên Cơ điện.

"Mua được rồi."

"Đất không?"

"Đất quá!" Thời điểm Hoa Từ nói lời này, vẻ mặt nhăn nhó, vô cùng xót ruột.

"Cũng không có cách nào khác, nhà người khác có, chúng ta

cũng phải có, kiểu gì cũng không thể một mực để như vậy, tuy có Tiểu Hôi ở đây, nhưng coi như là lo trước khỏi hoạ đi, người biết bố trí không?"

"Nàng biết." Hoa Từ kéo Phùng Nguyệt đang đứng bên cạnh người tới.

Tuy nữ nhân này đang thất hồn lạc phách giống như vừa bị người đùa bốn cả thể xác lẫn tinh thần, nhưng tốt xấu gì nàng ta cũng là trấn thủ sứ của trụ sở một phương, chắc chắn sẽ mạnh hơn hai tên gà mờ Lục Diệp và Hoa Từ rất nhiều.

Đối diện với ánh mắt dò xét của Lục Diệp, khóe miệng Phùng Nguyệt khẽ giật giật một cái, dường như nàng muốn cố nặn ra một nụ cười, nhưng nhớ tới hình ảnh Lục Diệp đâm thẳng một đao vào tay mình, lại cười không nổi, vẻ mặt cứng ngắc vô cùng.

"Đi thôi!" Lục Diệp gọi một tiếng rồi dẫn Hoa Từ và Phùng Nguyệt đi về một hướng, không để ý tới chiến trường bên kia, thế cục bên kia rất vững vàng.

Hiện giờ nhóm môn hạ tu sĩ vừa qua lần lượt đại chiến, kinh nghiệm chiến đấu tăng tấp tểng lên, dù không có Lục Diệp, để bọn họ một mình ứng phó với trùng triều cũng không thành vấn đề.

Một hàng ba người tới một góc biên giới trụ sở, Hoa Từ lấy ra một cái hộp hình lập phương có kích cỡ bằng cái chậu rửa mặt, giống gỗ mà không phải gỗ, giống kim loại lại chẳng phải kim loại, từ trong túi trữ vật.

Bên trên chiếc hộp này được điêu khắc các loại hình vẽ phồn ảo (rắc rối phức tạp, sâu xa khó hiểu), nếu cẩn thận nhìn, sẽ phát hiện tất cả những loại hình vẽ kia đều là linh văn.

Đây là trận cơ dùng để bố trí đại trận phòng hộ của trụ sở.

Trên cơ bản, mỗi một tông môn đều có đại trận cho trụ sở của chính mình. Tác dụng của đại trận này, hoặc là phòng hộ, hoặc là công kích.

Ví dụ như Thiên Sát điện, Phùng thị lúc trước, tông môn nào cũng có, chẳng qua ngay khi đại trận bị công phá, trận cơ cũng đồng thời bị hủy diệt, cho nên về cơ bản, thứ này không thể thu được từ trên tay người khác.

Trong Linh Khê chiến trường, chỉ có Linh Khê cảnh có thể tự do xuất nhập, lấy tiêu chuẩn của tu sĩ Linh Khê cảnh, tuyệt đối không thể luyện chế nên trận cơ như vậy, cũng không bố trí nổi một trận pháp đủ để bao phủ một trụ sở.

Vậy trận cơ từ đâu mà tới? Đáp án là tiêu phí công huân tông môn mua được từ Thiên Cơ bảo khố, hơn nữa thứ này cũng không phải một mình một tu sĩ có thể gánh vác được.

"Một cái này trị giá bao nhiêu công huân?" Lục Diệp thuận miệng hỏi một câu.

"888!"

Trái tim Lục Diệp vừa nhói một cái: "Tổng cộng mua bao nhiêu cái?"

"16 cái!"

Trong lòng Lục Diệp tùy tiện tính toán một chút, lại nhận ra đó là một con số rất lớn.

Cũng may thu hoạch lần này không nhỏ. Hơn nữa, tiêu phí càng nhiều, uy năng đại trận sẽ càng mạnh, rất xứng đáng.

"Cứ thả ra như vậy sao?"

"Hiện tại chúng ta không có thời gian xử lý, chờ khi nào có

thời gian rảnh, có thể chôn nó xuống đất, hoặc là làm một chút ngụy trang."

"Không được, cần phải cho người ta đến trông coi chứ."

Đây chính là công huân mà.

Lục Diệp đưa tin ra ngoài, không bao lâu sau, đã có một đám tu sĩ từ Thiên Cơ điện bên kia chạy tới, trên người ai nấy đều là trùng huyết.

"Hai người các người canh giữ ở đây, chú ý bảo vệ thứ này, không cho bất cứ kẻ nào tới gần."

"Rõ!"

"Những người khác đi theo ta."

Hoa Từ được Phùng Nguyệt chỉ điểm, đã bố trí một đám trận cơ ở các nơi trong trụ sở, mỗi một vị trí như vậy, Lục Diệp đều để lại hai tu sĩ trông coi.

Một phen bận rộn, cuối cùng đoàn người cũng bố trí thỏa đáng. Mà tới lúc này, rốt cuộc nhóm môn hạ tu sĩ cũng quét sạch Trùng tộc trong trụ sở. Hiển nhiên ở bên ngoài vẫn còn, chùng đang cuồn cuộn không ngừng vọt tới, nhưng muốn trừ tận gốc, lại phải giết vào bên trong trùng sào phía Thiên Sát điện kia, lấy đi Sinh Cơ Hạch, giải quyết từ nguồn cội mới được, nếu không trùng triều này sẽ kéo dài không dứt.

Và loại công việc này lại không phải tu sĩ ở vòng ngoài có thể làm được, dù là Lục Diệp, hiện tại, cũng tuyệt đối không dám bước vào bên trong Trùng động.

Hoa Từ cầm trên tay một cái ngọc bàn to bằng bàn tay, trên ngọc bàn kia có lưu quang chớp động, một đám linh văn tinh xảo đang chảy xuôi trong đó. Đây là trận bàn khổng chế tất cả trận cơ,

là vật trung tâm nhất của đại trận, kể cả khi những trận cơ kia bị hủy diệt mấy cái, cũng chỉ gây nên ảnh hưởng lớn tới uy năng của trận, nhưng một khi trận bàn bị hủy, đại trận hoàn toàn phế đi.

Trần Nguyệt ở một bên giảng giải cho nàng, Hoa Từ liên tục gật đầu, theo linh lực của nàng phun ra, bỗng nhiên khắp các nơi trong trụ sở đều vang lên một tiếng “Vù vù”. Linh lực phun ra tại khắp các vị trí đã đặt trận bàn, dường như giữa chúng có sinh ra một loại cộng minh kỳ diệu.

Ngay sau đó, một màn linh lực tựa như gợn sóng, sinh ra từ bên trong mười sáu trận bàn, lan tràn ra, phủ kín bốn phương, dung hợp lẫn nhau rồi dần dần hội tụ lại ở phía trên bầu trời.

Một nén nhang sau, một quầng sáng dạng nửa vòng tròn, bao phủ cả trụ sở đã thành hình, phủ kín cả trụ sở vào trong đó.

Đại trận thành!

Ngăn cách trong ngoài.

Chương 416: Tin Tức Truyền Ra!!!

Có đại trận bảo vệ, bọn họ không cần lo lắng Trùng tộc có thể tiến công vào trụ sở bất cứ lúc nào. Tuy Trùng tộc gặm phệ có tính phá hư rất mạnh với quảng sáng đại trận, nhưng khi lượng phá hư chưa tích lũy đến một trình độ nhất định, quảng sáng vẫn có thể tự mình tu bổ. Về bản chất, quảng sáng kia chính là linh lực chảy xuôi.

Mà dưới sự khống chế của Hoa Từ, quảng sáng đại trận Bích Huyết tông cũng không hoàn toàn phong kín, còn để lại một lỗ hổng đủ chỗ cho mấy người đi qua, cho nên nhóm Trùng tộc còn có thể theo lỗ hổng này vọt vào, nhưng có tu sĩ canh giữ ở phía trước lỗ hổng này, Trùng tộc đến bao nhiêu, sẽ chết bấy nhiêu.

Làm như vậy có thể hóa giải áp lực cho đại trận.

Từng môn hạ tu sĩ chia nhau ra, có người bắt đầu quét dọn chiến trường, có người nghỉ ngơi hồi phục, rồi thay phiên trấn thủ chỗ hổng đại trận, hết thầy đều đầu vào đấy.

Có không ít người bị thương trong đại chiến, Hoa Từ lập tức đi tới, bắt đầu giúp đỡ chữa thương cho mọi người, vốn dĩ trụ sở bên này chỉ có một y tu là nàng, còn có chút bận rộn.

Tuy hiện giờ lại thêm một Phùng Nguyệt. . . nhưng Phùng Nguyệt lại chẳng suy nghĩ gì được trong giờ phút này, trong lòng nàng là một mảnh lộn xộn, tất cả đều là suy nghĩ mình đã cấu kết cùng địch nhân, hốt mấy trăm tu sĩ nhà mình, nào có tâm tư đi giúp người khác chữa thương?

Lục Diệp ấn tay lên chuỗi đao, thực thân thiết theo sát bên cạnh nàng, trao đổi một chút, Phùng Nguyệt bị mị lực nhân cách của hắn thuyết phục, kìm lòng không được đành phải dẫn thân vào sự nghiệp cứu người quang minh, vĩ đại.

Rất nhanh, những tu sĩ bị thương đều được trị liệu ổn thỏa, lại tiến Luyện Công phòng nghỉ ngơi hồi phục một phen, ăn bữa cơm no, ai nấy lập tức trở nên long tinh hổ mãnh.

Sau khi xin chỉ thị của Lục Diệp, lấy Trần Dục cầm đầu, bao gồm cả mấy lực tăng cảnh trong tông, tự phát tổ chức mấy lần sóng phản công trùng triều, chiến quả dồi dào sung túc.

Nhưng mà có cái trứng dưng. . .

Không bao lâu sau, đám Trùng tộc mới sẽ theo chỗ hồng trên đại trận tiếp tục tiến công vào trụ sở mà thôi.

Ngay tại thời điểm Bích Huyết tông bên này đã yên ổn trở lại, thì bên ngoài lại là gió nổi mây phun.

Đầu tiên là tu sĩ may mắn còn tồn tại của Thiên Sát điện và Phùng thị truyền ra tin tức, nói lần này trong lúc thiên tai bùng nổ, Bích Huyết tông không lo xử lý trùng sào nhà mình, ngược lại dốc toàn bộ lực lượng tấn công trụ sở nhà người khác, khiến cho trụ sở của Thiên Sát điện, Phùng thị liên tiếp bị phá, môn hạ tu sĩ chết vô số, tiện đà làm cho trùng triều bùng nổ, đã tới trình độ tu sĩ vòng ngoài thúc thủ vô sách (bó tay không còn cách nào), tàn hại vô cùng.

Tin tức truyền ra, một phương Vạn Ma lĩnh tất nhiên là cùng chung mối thù, rất nhiều nhà đều bày tỏ thái độ đồng tình với Thiên Sát điện và Phùng thị, và tất nhiên thái độ với vị trấn thủ sử Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông này, là bôi nhọ gièm pha, thậm chí còn có khả năng đạt đến mức dùng văn chương để lên án tội trạng.

Trước kia, Bích Huyết tông không có Lục Nhất Diệp này, một mẫu ba phần trên mặt đất đều ổn thỏa, kể cả khi có chút xung đột, cũng chỉ là trận doanh đối kháng bình thường.

Nhưng từ sau khi Bích Huyết tông có thêm một tên Lục Nhất Diệp, phạm vi trăm dặm đã bị hấn làm cho chướng khí mù mịt, hiện giờ trùng triều đã đánh tới cửa thật nhiều tông môn phe phái, ngay cả vài thế lực Hạo Thiên minh cũng bị liên lụy, lúc này Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp nên lấy cái chết tạ tội!

Về phía Hạo Thiên Minh, đương nhiên là một người làm quan cả họ được nhờ, trụ sở tông môn vòng ngoài rất ít khi bị công phá, càng không nói tới chuyện lấy lực lượng bản thân phá hai nhà trụ sở. Mấu chốt là trụ sở bị phá thì cũng thôi, nhưng nghe nói tu sĩ của Thiên Sát điện và Phùng thị bên kia đều chết chẳng còn mấy người, coi như cấp bậc Linh Khê cảnh này, gần như đã bị giết tới đứt đoạn.

Cái này có chút khủng bố, ai cũng không biết Lục Diệp làm như thế nào, thậm chí còn có người hoài nghi, chuyện này là một ai đó vu oan nói xấu cho hắn, nhưng Vạn Ma lĩnh bên kia truyền lại miêu tả cụ thể tựa như được nhìn thấy tận mắt, khiến ai cũng phải tin tưởng.

Hơn nữa, Hạo Thiên minh mặc kệ quá trình Bích Huyết tông công chiếm hai thế lực của Vạn Ma lĩnh như thế nào, tất cả mọi người chỉ nhìn kết quả.

Với người Hạo Thiên minh, chỉ trong hai ba ngày ngắn ngủi, bọn họ có thể liên tiếp phá trụ sở của hai tông môn, không thể nghi ngờ rằng, đây tuyệt đối là chuyện làm lòng người phẫn chấn.

Kết quả là, tu sĩ hai phương bắt đầu cách không giao phong, ồn ào túi bụi, mùi thuốc súng trên cả Linh Khê chiến trường lập tức trở nên đậm đặc.

Nhưng theo thời gian trôi qua, rất nhanh lại có người phát hiện, ngọn nguồn bùng nổ trùng triều lần này căn bản không phải do Trùng động từ Bích Huyết tông, mà là Trùng động ở Thiên Sát điện, tất cả Trùng tộc đều từ bên kia dũng mãnh tiến ra.

Phát hiện lập tức đã phủ định một chút lý do thoái thác thay Bích Huyết tông lúc trước. Kết quả là hai phương tranh cãi càng thêm ầm ĩ.

Trước mắt đã có khá nhiều tu sĩ vòng trong chạy tới, nhất là tu sĩ xuất thân từ Thiên Sát điện và Phùng thị, bọn họ là những người tới sớm nhất. Trụ sở nhà mình đã bị công chiếm, bọn họ làm gì còn tâm tư thanh thản mà du lịch bên ngoài? Tự nhiên là phải vội vàng chạy về, hiệp trợ những sư đệ sư muội may mắn còn tồn tại của nhà mình, nhanh chóng xây dựng lại trụ sở.

Ngoại trừ tu sĩ hai nhà này, còn có tu sĩ của thế lực khác cũng chạy đến, cũng không phải bọn họ muốn xem náo nhiệt, mà là chạy tới giết Trùng tộc. Với bọn họ, quy mô trùng triều bên này đã không kém gì vòng trong, đương nhiên tiêu diệt Trùng tộc ở nơi này cũng đạt được công huân.

Tu sĩ hai bên trận doanh chạm mặt, sao có thể thiếu được ma sát?

Ngay tức khắc, tại khu vực dã ngoại đang xuất hiện trùng triều, thỉnh thoảng lại có tu sĩ bát, cửu tầng cảnh ở đại chiến, thậm chí còn có cường giả tu hành Thiên cấp công pháp, làm cho một mảnh phạm vi này trở nên náo nhiệt đến tột cùng.

Lục Diệp không biết bên nào thắng xung đột lần này. Bởi vì ba ngày sau khi hấn dẫn dắt đám môn hạ tu sĩ quay về trụ sở, cuối cùng trùng triều cũng bị ngăn chặn, có cường giả giết vào bên trong trùng sào của Thiên Sát điện, phá túi thịt trung tâm kia, lấy Sinh Cơ Hạch đi rồi.

Chương 417: Tin Tức Truyền Ra!!!

Có đại trận bảo vệ, bọn họ không cần lo lắng Trùng tộc có thể tiến công vào trụ sở bất cứ lúc nào. Tuy Trùng tộc gặm phệ có tính phá hư rất mạnh với quảng sáng đại trận, nhưng khi lượng phá hư chưa tích lũy đến một trình độ nhất định, quảng sáng vẫn có thể tự mình tu bổ. Về bản chất, quảng sáng kia chính là linh lực chảy xuôi.

Mà dưới sự khống chế của Hoa Từ, quảng sáng đại trận Bích Huyết tông cũng không hoàn toàn phong kín, còn để lại một lỗ hổng đủ chỗ cho mấy người đi qua, cho nên nhóm Trùng tộc còn có thể theo lỗ hổng này vọt vào, nhưng có tu sĩ canh giữ ở phía trước lỗ hổng này, Trùng tộc đến bao nhiêu, sẽ chết bấy nhiêu.

Làm như vậy có thể hóa giải áp lực cho đại trận.

Từng môn hạ tu sĩ chia nhau ra, có người bắt đầu quét dọn chiến trường, có người nghỉ ngơi hồi phục, rồi thay phiên trấn thủ chỗ hổng đại trận, hết thấy đều đầu vào đấy.

Có không ít người bị thương trong đại chiến, Hoa Từ lập tức đi tới, bắt đầu giúp đỡ chữa thương cho mọi người, vốn dĩ trụ sở bên này chỉ có một y tu là nàng, còn có chút bận rộn.

Tuy hiện giờ lại thêm một Phùng Nguyệt. . . nhưng Phùng Nguyệt lại chẳng suy nghĩ gì được trong giờ phút này, trong lòng nàng là một mảnh lộn xộn, tất cả đều là suy nghĩ mình đã cấu kết cùng địch nhân, hốt mấy trăm tu sĩ nhà mình, nào có tâm tư đi giúp người khác chữa thương?

Lục Diệp ấn tay lên chuỗi đao, thực thân thiết theo sát bên cạnh nàng, trao đổi một chút, Phùng Nguyệt bị mị lực nhân cách của hắn thuyết phục, kìm lòng không được đành phải dẫn thân vào sự nghiệp cứu người quang minh, vĩ đại.

Rất nhanh, những tu sĩ bị thương đều được trị liệu ổn thỏa, lại tiến Luyện Công phòng nghỉ ngơi hồi phục một phen, ăn bữa cơm no, ai nấy lập tức trở nên long tinh hổ mãnh.

Sau khi xin chỉ thị của Lục Diệp, lấy Trần Dục cầm đầu, bao gồm cả mấy lực tăng cảnh trong tông, tự phát tổ chức mấy lần sóng phản công trùng triều, chiến quả dồi dào sung túc.

Nhưng mà có cái trứng dưng. . .

Không bao lâu sau, đám Trùng tộc mới sẽ theo chỗ hồng trên đại trận tiếp tục tiến công vào trụ sở mà thôi.

Ngay tại thời điểm Bích Huyết tông bên này đã yên ổn trở lại, thì bên ngoài lại là gió nổi mây phun.

Đầu tiên là tu sĩ may mắn còn tồn tại của Thiên Sát điện và Phùng thị truyền ra tin tức, nói lần này trong lúc thiên tai bùng nổ, Bích Huyết tông không lo xử lý trùng sào nhà mình, ngược lại dốc toàn bộ lực lượng tấn công trụ sở nhà người khác, khiến cho trụ sở của Thiên Sát điện, Phùng thị liên tiếp bị phá, môn hạ tu sĩ chết vô số, tiện đà làm cho trùng triều bùng nổ, đã tới trình độ tu sĩ vòng ngoài thúc thủ vô sách (bó tay không còn cách nào), tàn hại vô cùng.

Tin tức truyền ra, một phương Vạn Ma lĩnh tất nhiên là cùng chung mối thù, rất nhiều nhà đều bày tỏ thái độ đồng tình với Thiên Sát điện và Phùng thị, và tất nhiên thái độ với vị trấn thủ sứ Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông này, là bôi nhọ gièm pha, thậm chí còn có khả năng đạt đến mức dùng văn chương để lên án tội trạng.

Trước kia, Bích Huyết tông không có Lục Nhất Diệp này, một mẫu ba phần trên mặt đất đều ổn thỏa, kể cả khi có chút xung đột, cũng chỉ là trận doanh đối kháng bình thường.

Nhưng từ sau khi Bích Huyết tông có thêm một tên Lục Nhất Diệp, phạm vi trăm dặm đã bị hấn làm cho chướng khí mù mịt, hiện giờ trùng triều đã đánh tới cửa thật nhiều tông môn phe phái, ngay cả vài thế lực Hạo Thiên minh cũng bị liên lụy, lúc này Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp nên lấy cái chết tạ tội!

Về phía Hạo Thiên Minh, đương nhiên là một người làm quan cả họ được nhờ, trụ sở tông môn vòng ngoài rất ít khi bị công phá, càng không nói tới chuyện lấy lực lượng bản thân phá hai nhà trụ sở. Mấu chốt là trụ sở bị phá thì cũng thôi, nhưng nghe nói tu sĩ của Thiên Sát điện và Phùng thị bên kia đều chết chẳng còn mấy người, coi như cấp bậc Linh Khê cảnh này, gần như đã bị giết tới đứt đoạn.

Cái này có chút khủng bố, ai cũng không biết Lục Diệp làm như thế nào, thậm chí còn có người hoài nghi, chuyện này là một ai đó vu oan nói xấu cho hắn, nhưng Vạn Ma lĩnh bên kia truyền lại miêu tả cụ thể tựa như được nhìn thấy tận mắt, khiến ai cũng phải tin tưởng.

Hơn nữa, Hạo Thiên minh mặc kệ quá trình Bích Huyết tông công chiếm hai thế lực của Vạn Ma lĩnh như thế nào, tất cả mọi người chỉ nhìn kết quả.

Với người Hạo Thiên minh, chỉ trong hai ba ngày ngắn ngủi, bọn họ có thể liên tiếp phá trụ sở của hai tông môn, không thể nghi ngờ rằng, đây tuyệt đối là chuyện làm lòng người phấn chấn.

Kết quả là, tu sĩ hai phương bắt đầu cách không giao phong, ồn ào túi bụi, mùi thuốc súng trên cả Linh Khê chiến trường lập tức trở nên đậm đặc.

Nhưng theo thời gian trôi qua, rất nhanh lại có người phát hiện, ngọn nguồn bùng nổ trùng triều lần này căn bản không phải do Trùng động từ Bích Huyết tông, mà là Trùng động ở Thiên Sát điện, tất cả Trùng tộc đều từ bên kia dũng mãnh tiến ra.

Phát hiện lập tức đã phủ định một chút lý do thoái thác thay Bích Huyết tông lúc trước. Kết quả là hai phương tranh cãi càng thêm ầm ĩ.

Trước mắt đã có khá nhiều tu sĩ vòng trong chạy tới, nhất là tu sĩ xuất thân từ Thiên Sát điện và Phùng thị, bọn họ là những người tới sớm nhất. Trụ sở nhà mình đã bị công chiếm, bọn họ làm gì còn tâm tư thanh thản mà du lịch bên ngoài? Tự nhiên là phải vội vàng chạy về, hiệp trợ những sư đệ sư muội may mắn còn tồn tại của nhà mình, nhanh chóng xây dựng lại trụ sở.

Ngoại trừ tu sĩ hai nhà này, còn có tu sĩ của thế lực khác cũng chạy đến, cũng không phải bọn họ muốn xem náo nhiệt, mà là chạy tới giết Trùng tộc. Với bọn họ, quy mô trùng triều bên này đã không kém gì vòng trong, đương nhiên tiêu diệt Trùng tộc ở nơi này cũng đạt được công huân.

Tu sĩ hai bên trận doanh chạm mặt, sao có thể thiếu được ma sát?

Ngay tức khắc, tại khu vực dã ngoại đang xuất hiện trùng triều, thỉnh thoảng lại có tu sĩ bát, cửu tầng cảnh ở đại chiến, thậm chí còn có cường giả tu hành Thiên cấp công pháp, làm cho một mảnh phạm vi này trở nên náo nhiệt đến tột cùng.

Lục Diệp không biết bên nào thắng xung đột lần này. Bởi vì ba ngày sau khi hấn dẫn dắt đám môn hạ tu sĩ quay về trụ sở, cuối cùng trùng triều cũng bị ngăn chặn, có cường giả giết vào bên trong trùng sào của Thiên Sát điện, phá túi thịt trung tâm kia, lấy Sinh Cơ Hạch đi rồi.

Chương 418: Kiểm Kê Chiến Lợi Phẩm!!!

Hôm nay là ngày thứ tư mọi người quay về trụ sở.

Đại trận của Bích Huyết tông đang duy trì vận chuyển ở trình độ thấp nhất, quảng sáng bao phủ toàn trụ sở.

Lục Diệp ngồi trên bậc thang tại quảng trường phía trước Thiên Cơ điện, lật xem đồng thư điển mang về từ chỗ Vân phu nhân bên kia, tập trung tinh thần nghiên cứu.

Trên quảng trường phía trước mặt hăn, chồng chất thật nhiều chiến lợi phẩm, đồng chiến lợi phẩm này đều là môn hạ tu sĩ tiêu diệt địch nhân, mang về từ trước đó. Mấy ngày trước đây, bọn họ chưa xử lý xong trùng triều, nên vẫn chưa kiểm kê, mãi cho đến hôm nay mới bắt đầu công tác lên danh sách.

Loại chiến lợi phẩm, tự nhiên không phải ai cướp được thì sẽ thuộc về người đó, tất cả mọi người đều xuất lực, đương nhiên cần phải làm công tác thống kê một chút, sau đó mới dễ phân phát xuống dưới.

"Ngũ sư huynh, vật phẩm đều ở trong này." Hà Tịch Âm đi lên báo cáo.

Lục Diệp lên tiếng đáp lại, khi hă ngẩng đầu ngó qua, lại liếc mắt một cái nhìn thấy một đồng vật phẩm thật lớn. Chỉ là rất nhanh hăn đã nhú mày, bởi vì bên trong một đồng lớn vật phẩm kia có lẫn thật nhiều gia cụ, bàn ghế linh tinh, thậm chí còn có nồi bát gáo bồn. . .

Tình huống này làm cho khóe mắt hắn không nhận được khe giật một cái.

Đám người này cướp về cái thứ gì vậy?

Phùng Nguyệt với vẻ mặt cô đơn đang ôm hai chân cuộn mình trong một góc bên ngoài Thiên Cơ điện, lại không nhận được khe co rút thân mình, bởi vì nàng thấy được vài dạng gia cụ nhìn quen mắt ở bên trong một đống lớn vật phẩm kia. . .

Rõ ràng chúng nó là thứ ở trong phòng của nàng.

Đám người Bích Huyết tông này. . .

"Các người là cường đạo hả?" Lục Diệp có chút đau đầu: "Nhìn xem cái gì đây? Bàn ghế, còn có đệm chăn nôi chậu... Các người mang chúng về để làm gì?"

Hắn nghiêm trọng hoài nghi, nếu không phải túi trữ vật không đựng được loại gia cụ to như cái giường, chỉ sợ tất cả giường của trụ sở hai nhà tông môn kia đều bị đám người ấy mang tới trước mặt gã.

Trần Dục ở một bên ha hả cười nói: "Hiện tại trụ sở bên này thiếu rất nhiều đồ dùng, gần như cái gì cũng thiếu, hơn nữa chất lượng của đồ vật trong hai tông môn kia đều không tệ. Mấy cái ghế dựa này có thể bày trong Thiên Cơ điện, về sau ở thời điểm mọi người nghị sự, cũng có nơi mà ngồi."

Gã vừa nói như vậy, cũng có chút đạo lý.

"Trước hãy mang đống đồ vật này đi lau sạch một chút, ai muốn thì cứ lấy đi."

Ngay lập tức đám tu sĩ đang bao vây ở bốn phía xung quanh đều đứng lên. Tuy khung cảnh có chút lộn xộn nhưng không ai tranh giành. Bọn họ chọn một chút ghế dựa từ chỗ Trần Dục rồi

đưa vào trong Thiên Cơ điện, còn lại đều lấy theo nhu cầu. Rất nhanh, một đồng bàn ghế đều biến mất không thấy.

Hà Tịch Âm còn ôm một cái gối ngọc đi tới bên người Lục Diệp: "Ngũ sư huynh, để lại cho huynh một cái."

"Ừm."

Lục Diệp lên tiếng. Tuy hiện giờ, mỗi khi hắn ở lại trụ sở đều rúc trong Luyện Công phòng, nhưng trên thực tế, hắn cũng có chỗ ở của mình, là lúc trước Trần Dục dẫn người giúp hắn dựng một gian phòng ở, vị trí thật tốt, nằm bên cạnh phòng của Hoa Từ.

Nhưng Lục Diệp còn chưa đi qua căn phòng kia, bên trong cũng không mua thêm gia cụ gì.

Phùng Nguyệt ngồi cách đó không xa, hướng đôi mắt đầy trông mong nhìn chiếc gối ngọc kia, nội tâm kêu rên, kia là của ta! Là của ta!

Không có những món đồ chướng mắt ấy nữa, mấy thứ còn lại đều là đồ hữu dụng với tu sĩ, bao gồm một chút linh khí, đan dược, linh thạch, linh phù... Số lượng nhiều nhất chính là linh khí.

Mấy trăm người của Thiên Sát điện kia đều chết ở bên trong Trùng động, cho nên Bích Huyết tông không thể thu thập chiến lợi phẩm sau khi bọn họ chết, cuối cùng cũng không biết là làm lợi cho ai.

Cho nên nguồn gốc của tuyệt đại đa số chiến lợi phẩm ở nơi này là từ mấy trăm người Phùng thị kia.

Sau khi bọn họ chết đều có linh khí còn sót lại, chỉ tính riêng linh khí đã có mấy trăm kiện. Thứ nhiều tiếp theo chính là túi trữ vật bị khóa, số lượng cũng tương đương với linh khí.

Chỉ có một phần rất nhỏ túi trữ vật là nằm trong trạng thái mở

ra, thứ ở trong cũng bị dốc sạch ra rồi.

Việc phân phối đồng chiến lợi phẩm này là chuyện cực kỳ phiền toái, bởi vì dù lấy được túi trữ vật bị khóa, cũng không biết nó có giá trị bao nhiêu. Nói không chừng, một ai đó có thể dựa vào thứ này để một đêm phát nhanh, nhưng nói không chừng, người nọ cũng không thu hoạch được gì.

Lục Diệp chia môn hạ tu sĩ làm mười đội ngũ, từng đội ngũ đều có khoảng bảy mươi người, thay phiên nhau tiến lên, chiến lợi phẩm phân phối tự do.

Ví dụ như lựa chọn lấy túi trữ vật, vậy lấy một cái, lựa chọn lấy linh khí cũng là một thanh, nếu lấy linh phù có thể chọn hai tấm, về phần linh thạch, có thể lấy hai mươi khối, linh đan cũng là hai mươi viên.

Làm như vậy, là thiệt thòi hay kiếm lớn, cần phải dựa vào nhân lực và vận khí của bản thân.

Một đám đội ngũ thay phiên tiến lên, có người mạo hiểm chọn túi trữ vật, cũng có người muốn ăn chắc một chút nên chọn linh khí, lại có người thiếu đan thiếu dược nên lấy linh đan, và đương nhiên, người không có linh thạch sẽ mang về linh thạch.

Thật ra cũng không thể nói rõ, rút cuộc là ai chiếm lợi và ai có hại, chọn theo nhu cầu thôi.

Cứ như thế, chỉ qua hai đợt, những thứ còn lại đã không đủ chia.

Lục Diệp lại để mọi người thu hồi về sung công, đợt lần sau nếu lại có chiến lợi phẩm sẽ tích lũy và phân phối.

"Theo những gì ta đã nói trước khi khai chiến, mười người đứng đầu thu hoạch được nhiều công huân nhất trong lần xuất chiến này, sẽ được khen thưởng linh thạch, ba người đứng đầu, sẽ

được một kiện Cửu Cẩm Linh Lhí, Trần Dục."

"Có!"

"Kết quả công tác thống kê công huân thế nào?"

"Đã hoàn thành công tác thống kê, cũng liệt kê được danh sách mười người đứng đầu."

"Đọc lên đi."

Trần Dục lập tức cao giọng nói: "Người đứng đầu danh sách thu hoạch công huân, Trần Dục!"

Gã gọi ra tên bản thân, có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, ngay sau đó đọc ra tên của chín người còn lại, không ngoài dự kiến, mấy lục tầng cảnh đều ở trong đó, khiến cho Lục Diệp có chút ngoài ý muốn chính là, Y Y lại xếp thứ hai. . .

Chương 419: Vây Người Vô Dụng Rồi!!!

Nữ nhân này có chút không thành thật. Loại nhân vật như chưởng ấn sứ hoặc tông chủ trong tông hoàn toàn có thể kiểm tra được, đệ tử tông môn nhà mình còn sống hay đã chết.

Giống như Lục Diệp năm đó. khi hắc lưu lạc trong Linh Khê chiến trường, mặc dù chưởng giáo và Nhị sư tỷ không biết hắc ở đâu, nhưng lại biết hắc vẫn còn sống.

Bởi vì trên người hắc có ấn ký của Bích Huyết Tông, nếu ấn ký không biến mất, tức là hắc chưa chết.

Hơn nữa, Phùng Nguyệt và các tu sĩ Phùng gia khác chắc chắn đã thêm lạc ấn của nhau. Và thông qua sự tồn tại của lạc ấn, những tu sĩ Phùng gia quen thuộc với nàng hoàn toàn có thể xác định được nàng còn sống hay không.

Nếu Phùng Nguyệt thực sự chết, lạc ấn thuộc về nàng cũng biến mất.

Hiện tại Lục Diệp không còn là tay mơ, cái gì cũng không biết như trước kia, hắc đâu thể bị lừa chỉ vì vài câu nói của Phùng Nguyệt?

"Hiện giờ ai đang quản lý trụ sở Phùng gia các người?"

Tuy những tu sĩ Linh Khê cảnh của Phùng gia đã chết gần hết rồi, nhưng nhất định sẽ có cường giả từ nội môn hoặc hạch tâm vội vàng trở về, muốn đòi tiền chuộc, cần phải liên hệ với quản sự mới được.

Phùng Nguyệt mím môi, không trả lời.

Lục Diệp giờ tay dè lên chuôi của Bàn Sơn Dao, theo tiếng cọ xát chói tai, trường đao từ từ rút ra khỏi vỏ.

“Là tam ca của ta, Phùng Hướng Dương!” Phùng Nguyệt vội vàng đáp.

Người thiếu niên trước mắt này, chính là loại người một lời không hợp, sẽ thực sự dùng đao đâm người. Dù hiện giờ vết thương tại lòng bàn tay nàng đã khỏi đã khỏi nhưng mỗi lần nhớ tới một đao kia, bàn tay vẫn cảm thấy đau đớn.

"Liên lạc với hắn, nói cho hắn biết, nếu muốn chuộc người, lấy ra mười vạn khối linh thạch!"

Hiện giờ quy mô Linh Khê cảnh của Bích Huyết tông đã không nhỏ, tiền lương hàng tháng cũng phải hơn ngàn khối linh thạch, không thể luôn tìm nhị sư tỷ xin được Bích Huyết tông đã sa sút nhiều năm như vậy, nhị sư tỷ cũng không giàu có.

Trước kia, trong Bích Huyết tông không có gì để sản xuất, nhưng tình huống bây giờ đã tốt hơn nhiều, bởi vì hai nhà hàng xóm đã bị đánh cho triệt để tàn phế. Về sau, phạm vi trăm dặm này đã do Bích Huyết tông làm chủ, mạch khoáng ở nơi này còn có những loại sản xuất khác, đều là của cải của Bích Huyết tông, không liên quan gì đến Thiên Sát điện và Phùng thị.

Các đệ tử cũng mở mang được rất nhiều linh điền trong trụ sở, Hoa Từ dẫn mọi người đến đó trồng được liệu và linh thực, bù vào chi phí trong nhà.

Nhưng tất cả điều này đều cần có thời gian để tích lũy, nếu có thể lấy được chút tiền chuộc từ phía Phùng thị, cũng sẽ giảm bớt áp lực tài chính cho Bích Huyết tông.

“Phùng thị không thể cho nhiều như vậy.” Phùng Nguyệt khiếp

sợ nhìn Lục Diệp.

Mười vạn linh thạch, vậy mà hắn cũng dám nói!

Thiếu niên trước mắt, mày rậm mắt to, không nghĩ tới cũng là loại người lòng dạ hiểm độc.

Nghĩ đến cũng phải, nếu người này không lòng dạ hiểm độc, làm sao có thể lợi dụng trùng triều liên tiếp đánh chiếm trụ sở của hai thế lực?

"Đừng nói nhảm nữa, nhanh liên lạc đi." Dưới lời lẽ khuyên bảo đanh thép của Lục Diệp, Phùng Nguyệt bị buộc phải liên lạc với Phùng Hướng Dương.

Trên thực tế, trước đó Phùng Hướng Dương đã liên lạc với Phùng Nguyệt, cũng biết tình hình hiện tại của nàng, thậm chí gã còn nhờ nàng chuyển lời cho Lục Diệp rằng gã sẽ hao phí một số linh thạch để chuộc Phùng Nguyệt.

Chỉ là Phùng Nguyệt chưa bao giờ đề cập đến điều này với Lục Diệp.

Về phần tại sao đối phương không tự mình tới đây... Là không có lá gan đó.

Tu sĩ Vạn Ma Linh ở ngàn dặm xung quanh đều biết, ngàn lần vạn lần tuyệt đối không được tới gần trụ sở Bích Huyết tông trong vòng 10 dặm, từng có một tu sĩ Vạn Ma linh là Thiên cấp bát tầng cảnh ngự khí đi qua bên cạnh trụ sở Bích Huyết tông, sau đó một mảnh bóng đen chụp xuống...Người đã không còn!

Cho nên không phải Phùng thị không muốn tới chuộc người, mà là bọn họ không có phương pháp liên lạc thích hợp, tin tức đưa đến chỗ Phùng Nguyệt bên này bị cắt đứt.

Phùng Nguyệt ngước mắt, yên lặng nhìn Lục Diệp: "Nếu không

liên lạc được thì sao?”

Lục Diệp rút Bàn Sơn Dao ra, đặt nó dưới chân mình, ý tứ đã rất rõ ràng.

Phùng Nguyệt vội vàng gửi tin đi.

Một lúc sau, nàng nhẹ nhàng nói: “Ta đã liên lạc.”

“Nói như thế nào?” Lục Diệp tùy ý hỏi, trong lòng bàn tay đã thúc giục linh lực, từng đạo Âm nguyên cùng Dương nguyên khảm hợp, dần dần tạo nên hình thức ban đầu của một đạo linh văn.

Phùng Nguyệt yếu ớt trả lời: “Bên kia có thể ra 3000 khối linh thạch...”.

Bởi vì linh lực bỗng nhiên hỗn loạn mà linh văn sắp hình thành đã sụp đổ.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn Phùng Nguyệt.

“Ba nghìn?”

“Ừm.”

“Vậy người vô dụng rồi.”

Không phải Lục Diệp không muốn mặc cả với đối phương, mà là hắt ra giá một trăm nghìn, người khác lại trả giá ba nghìn, nghĩa là đối phương không có một chút thành ý nào, có tiếp tục mặc cả cũng vô dụng, chỉ lãng phí vô mồm mà thôi.

“Khổng Ngưu!” Lục Diệp hô lên một tiếng với Khổng Ngưu, không biết gã đang đứng trước Thiên Cơ Trụ, bận rộn làm gì.

“Ừm.” Khổng Ngưu với thân hình vạm vỡ quay đầu lại, ừ ừ đáp.

“Kéo nữ nhân này xuống làm thịt!”

“Nha.” Khổng Ngưu sải bước, đi về phía trước, dưới ánh mắt hoảng sợ của Phùng Nguyệt, một bàn tay to như chiếc quạt hương bồ đã tóm lấy nàng, túm lấy tóc nàng, sau đó xoay người, kéo nàng đi ra ngoài.

Khổng Ngưu vốn rất thành thật, trước đây gã chỉ tuân theo mệnh lệnh của Hoa Từ, nhưng giờ có thêm một Lục Diệp.

Phùng Nguyệt sững sờ, cho đến khi bị kéo lê trên mặt đất được một khoảng cách nhất định, nàng mới hét lên: "Phùng thị chuộc ta trở về để ta chịu trách nhiệm về việc làm mất trụ sở. Vì vậy họ không có khả năng cho quá nhiều linh thạch."

Nàng vùng vẫy điên cuồng một lúc, không ngờ lại tránh thoát ra khỏi trói buộc của Khổng Ngưu, lộn nhào đến chỗ Lục Diệp, quỳ xuống đất, ngẩng đầu hai mắt đẫm lệ mờ mờ nói: "Phùng thị có mâu thuẫn nội bộ, vốn dĩ là phái hệ của ta nắm quyền lực, nhưng trụ sở do ta đã quản lý mất đi, cho nên mặc kệ ta là y tu, khi chuộc về cũng chỉ có một con đường chết. Bọn họ sẽ không chi quá nhiều linh thạch cho một người chắc chắn sẽ chết, bọn họ chỉ muốn có một người đến gánh vác trách nhiệm lần này thôi."

Chương 420: Đi Quyên Góp Đi!!!

Khổng Ngưu đứng cách đó không xa, cúi đầu nhìn nắm tóc đứt trong tay, sau đó xoay người, lại đi về phía Phùng Nguyệt.

Lục Diệp giơ tay lên, dáng người cao lớn của Khổng Ngưu đứng thẳng ngay sau lưng Phùng Nguyệt, một mảnh bóng râm bao trùm lấy nàng.

Lục Diệp cúi đầu nhìn xuống nữ tử chật vật trước mặt: "Nói cách khác, ta không thể lấy được quá nhiều linh thạch từ Phùng thị?"

"Tuyệt đối không thể!"

Lục Diệp nghĩ đến Đồng Thúc Dạ, sở dĩ người này lựa chọn mưu phản tông môn chính vì trụ sở bị mất, trách nhiệm của chuyện này quá lớn, một tu sĩ thất tầng cảnh như Phùng Nguyệt tuyệt đối không gánh vác được, dù nàng là một y tu, và dù sau lưng nàng có người cầm quyền ủng hộ, thì lần này nếu nàng được chuộc về, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Trụ sở bị mất, các đệ tử tử thương vô số, nếu làm ra loại chuyện này mà không bị trừng phạt, làm sao bàn giao với những tu sĩ đã chết? Sau này phục chúng như thế nào?

"Vậy người có tác dụng gì?" Lục Diệp có chút bức mình.

Mới đầu hẳn còn tưởng rằng với thân phận trấn thủ sứ của Phùng Nguyệt, giá trị của nàng nhất định sẽ không thấp, nhưng hiện tại xem ra, là hẳn suy nghĩ quá đơn giản, chính vì thân phận

này mới khiến Phùng thị không thể trả một cái giá quá cao để chuộc người sẽ chết về, linh thạch của Phùng cũng không phải gió to thổi tới.

"Ta là y tu, ta có thể chuyển qua đầu quân cho Bích Huyết Tông!" Phùng Nguyệt vội vàng nói, nhìn đáng vẻ của nàng, hiển nhiên nàng đã sớm có ý định làm như vậy từ lâu rồi.

"Đừng có nằm mơ."

Phùng Nguyệt dám chuyển sang đầu quân cho Bích Huyết tông để tồn tại, nhưng Lục Diệp lại không dám thu.

Chân trước chiếm được trụ sở của người ta, giết mấy trăm tu sĩ, chân sau lại thu nhận trấn thủ sứ của người ta, nếu Phùng Nguyệt che giấu ý đồ xấu gì đó, chẳng lẽ sau này Lục Diệp còn phải thời thời khắc khắc đề phòng nàng sao?

Hơn nữa, chuyển tông cần rất nhiều công huân, bởi vì cường ép xóa bỏ ấn ký thể lực của chính mình cũng cần rất nhiều công huân... Không đúng, Phùng Nguyệt là trấn thủ sứ của Phùng thị, nàng có quyền xóa bỏ lạc ấn của các tu sĩ dưới quyền của nàng, bao gồm cả chính nàng.

Còn vấn đề trung thành với Bích Huyết Tông, thật ra cũng không khó giải quyết, chỉ cần yêu cầu Phùng Nguyệt làm cái Thiên Cơ thế là được.

Thông qua vài lần tiếp xúc, Lục Diệp đã hiểu ra bản chất của nữ nhân này, ở thời điểm gặp phải chuyện có liên quan tới sinh tử của bản thân, xương cốt của nàng rất mềm, có thể nhìn ra điều này thông qua một cái quỳ cực kỳ quyết đoán ngay lúc ban đầu.

Tuy nàng là nữ tử thật, nhưng cũng là tu sĩ thất tầng cảnh, trước nguy cơ sinh tử, nói quỳ quỳ, không có chút quyết đoán sẽ không làm ra được chuyện này.

Nhưng đôi khi xương của nàng lại rất cứng.

Trước đó Lục Diệp từng yêu cầu nàng chuyển tình báo giả cho các tu sĩ của Phùng gia, lừa bọn họ ra khỏi trùng động, Phùng Nguyệt lại biểu hiện thà chết chứ không chịu khuất phục.

Nói chung, tâm cơ của nàng rất nặng, nhưng cũng có không ít lòng trung thành với thể lực mà nàng thuộc về.

Lục Diệp chậm rãi cúi xuống, giơ tay nhéo cằm Phùng Nguyệt: “Người có bao nhiêu công huân?”

“Có hơn bốn ngàn...” Phùng Nguyệt biết đây là thời khắc quyết định sinh tử của mình, cho nên nàng không dám nói dối.

Lục Diệp buông nàng ra, đứng dậy đi đến phía trước Thiên Cơ Trụ. Rất nhanh, hắn đã mang về một phần Thiên Cơ Khế ném cho Phùng Nguyệt.

“Ký đi!”

Phùng Nguyệt quỳ trên mặt đất, nhận lấy, đọc một chút, lại phát hiện trong Thiên Cơ Khế có rất nhiều điều khoản, chính là từ nay về sau không được làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến tu sĩ Bích Huyết Tông, càng không được thông báo với bất kỳ ai về tin tức có liên quan đến Bích Huyết tông, không được oán hận Lục Diệp và những người xung quanh hắn ...

Nhiều như vậy, e rằng không dưới hai mươi điều.

Da đầu Phùng Nguyệt tê dại, thực sự không rõ, làm thế nào mà Lục Diệp có thể nghĩ ra nhiều điều khoản như vậy, trong một khoảng thời gian ngắn đến thế?

Nếu ký Thiên Cơ Khế này, thì trong tương lai, nàng sẽ không còn một chút uy hiếp nào với Bích Huyết tông nữa.

“Đây là văn tự bán mình sao?” Phùng Nguyệt ngẩng đầu, ủy khuất vô cùng nhìn Lục Diệp. Tình huống này có chút không giống những gì nàng nghĩ.

"Người chỉ cần nói có ký hay không thôi."

Một lát sau, Lục Diệp thu lại Thiên Cơ khế, trong mình mình có sức mạnh vô hình to lớn hạ xuống, dung nhập vào trong cơ thể Phùng Nguyệt.

"Xóa đi ấn ký chiến trường của người." Lục Diệp phân phó một tiếng.

Phùng Nguyệt đang mất mát, nghe vậy lại vui vẻ đáp: "Được!"

Một lát sau, trên mu bàn tay Phùng Nguyệt có một mảnh hồng quang sập đổ, hóa thành nhiều điểm ánh huỳnh quang tiêu tán, đây là dấu hiệu cho thấy ấn ký chiến trường bị xóa đi.

Lục Diệp đã lấy ra đại ấn trấn thủ sứ của bản thân, hà hơi thổi lên đại ấn một cái, rồi vẫy vẫy tay với Phùng Nguyệt, trong miệng thì thầm: "Nay thu tán tu Phùng Nguyệt làm đệ tử ký danh của Bích Huyết tông, cung thỉnh Thiên Cơ chứng kiến!"

Sau đó đóng đại ấn xuống mu bàn tay nàng một cái.

Lam quang phun ra, Phùng Nguyệt nhìn một mảnh cảm kích trong mắt Lục Diệp, tuy nàng đã đánh mất thân phận trấn thủ sứ, nhưng giữ lại tánh mạng bao giờ cũng tốt.

"Đi quyền góp bốn ngàn công huân."

"A? Được." Phùng Nguyệt vội vàng chạy bộ đến phía trước Thiên Cơ trụ, làm một phen, đau lòng muốn chết.

Dưới tình huống bình thường, lấy tu vi thất tầng cảnh của nàng, tuyệt đối không có khả năng tích góp được nhiều công huân

như vậy, nhưng đừng quên, nàng là trấn thủ sứ của Phùng thị, tự nhiên có thể muốn làm một chút thao tác trung gian kiếm lời vào túi tiền riêng.

Cũng tương đương với Lục Diệp có thể phát lương tháng cho chính mình vậy, nhưng Lục Diệp phát lương tháng đều là khoản công huân mà hần cùng Hoa Từ kiếm từ Kỳ hải, cho nên phát yên tâm thoải mái, chẳng qua Phùng thị bên kia lại khác.

Và cũng vì Lục Diệp nghe nói nàng có hơn bốn ngàn công huân, lúc này hần mới quyết định thu nàng làm Bích Huyết tông đệ tử ký danh. Nói đơn giản hơn, đây là Phùng Nguyệt tiêu tiền mua mệnh.

Nếu đã không thể thu được một khoản tiền chuộc làm người ta vừa lòng từ phía Phùng thị, vậy kiếm một chút công huân từ nơi Phùng Nguyệt bên này cũng không tồi, bằng không hần vất vả bắt người tới đây làm gì? Làm bình hoa trang trí sao?

Lại nói, nếu muốn nhìn cho sướng mắt thì nhìn Hoa Từ nhiều một chút là được rồi?

Chương 421: Phía Trước Gây Dựng Cơ Sở, Phía Sau Phát Huy Công Dụng!!!

"Ngũ sư huynh, duyên góp rồi." Phùng Nguyệt quay về, lập tức học người khác gọi Lục Diệp một tiếng ngũ sư huynh, vô vàn nũng nịu.

Lục Diệp liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó cao giọng nói: "Đệ tử ký danh Phùng Nguyệt của Bích Huyết tông, bất kính với tông môn, bản thân Lục Diệp, có trách nhiệm trấn thủ sử, cướp đoạt thân phận đệ tử ký danh của Phùng Nguyệt, cung thỉnh Thiên Cơ chứng kiến!"

"?" Về mặt Phùng Nguyệt đại ra nhìn Lục Diệp, nàng lập tức cảm nhận được ẩn ký mới xuất hiện chưa được bao lâu trên mu bàn tay mình lại một lần hồng mất, hóa thành ánh huỳnh quang tiêu tán.

Nàng thật sự không nghĩ tới Lục Diệp có thể qua sông đoạn cầu ngay trước mặt mình như vậy, hơn nữa. . . Nàng hô một tiếng ngũ sư huynh, vì sao lại nói là bất kính với tông môn?

Nàng gọi không đủ thân thiết ư?

Mãi cho đến lúc này, nàng mới phản ứng lại, hóa ra giá trị của nàng trong mắt Lục Diệp, chính là bốn ngàn công huân kia mà thôi, và lúc trước hắn thu nàng làm đệ tử ký danh, cũng chỉ vì thuận tiện để nàng cống hiến công huân.

Hiện giờ nàng đã bị ép khô, không có bất cứ giá trị gì nữa. . .

Thân mình có chút nhũn ra, nàng lão đảo lui về phía sau, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở: "Cuối cùng người vẫn muốn giết ta sao?"

"Làm sao có thể! Mặc kệ như thế nào, người cũng cố gắng hiến cho bản tông bốn ngàn công huân, hơn nữa bình thường ta không giết nữ nhân, lúc trước đều là hù dọa người thôi. Nếu muốn lưu lại, tùy người, còn muốn chạy, cũng tùy người, cứ như vậy đi nhé!"

Lục Diệp nói xong, lập tức đi đến phía trước Thiên Cơ trụ, quay về bản tông, bỏ mặc Phùng Nguyệt ở lại ngơ ngác đứng ở nơi đó, rất nhanh, nàng lại òa lên khóc.

Nàng cái gì cũng chưa. . .

Lục Diệp tuyệt đối không thể thực sự thu nhận Phùng Nguyệt tiến vào tông môn, dù làm tán tu dựa vào cũng không được.

Mặc kệ nói như thế nào, ban đầu Phùng Nguyệt cũng là trấn thủ sứ của Phùng gia, hẳn có thể bắt nàng, có thể giết nàng, chỉ duy nhất một điều không thể, chính là thu nhận nàng. Chuyện này có liên quan đến sự ăn ý vẫn vẫn luôn được duy trì xuyên suốt của hai đại trận doanh.

Nếu không về sau tất cả mọi người đều sẽ làm như vậy, y tu bị bắt, chắc chắn sẽ không chết, và con đường bọn họ có thể đi sau đó, chỉ có sẵn sàng góp sức cho địch nhân mà thôi.

Lại nói, có Thiên Cơ khế ở đây, Lục Diệp cũng không lo lắng Phùng Nguyệt sẽ có bất cứ ý tưởng gì để gây hại cho Bích Huyết tông bên này, cho nên nàng muốn đi, cứ việc đi.

Nếu nàng không muốn đi, lựa chọn lưu lại, thì kể cả khi Vạn Ma lĩnh bên kia phát hiện được tung tích của nàng, cũng có thể giải thích vì Bích Huyết tông và Phùng thị không đàm phán được

tiền chuộc, không phải Bích Huyết tông không thả người, mà là Phùng thị đưa ra cái giá không đủ, không có thành ý.

Lục Diệp suy đoán, hơn phân nửa là nữ nhân này sẽ không đi, trước mắt Phùng thị đang lo không bắt được nàng. Nếu nàng dám rời khỏi trụ sở Bích Huyết tông, đó chính là chui đầu vào lưới.

Cho nên chắc chắn nàng sẽ lưu lại.

Tương đương với Bích Huyết tông bên này kiếm không một y tu không danh không phận. . . Tình huống này chẳng tốt quá còn gì?

Trước mắt trùng triều vừa đi qua, phỏng chừng bên trong Linh Khê chiến trường sẽ trật tự được một đoạn thời gian. Hiện giờ hai vị hàng xóm bên cạnh Bích Huyết tông đều bị đánh cho tàn phế, cả Thiên Sát điện lẫn Phùng thị, đều đã mất sạch vốn liếng đối kháng với Bích Huyết tông. Đây chính là thời cơ rất tốt để Bích Huyết tông bên này tiếp nhận hết thủy mạch khoáng phụ cận.

Có điều, việc này sẽ do Hoa Từ đi bố trí, không cần Lục Diệp phải nhọc lòng.

Hắn quyết định nương theo cơ hội này qua Minh Tâm phong bên kia chăm chỉ học tập linh văn chi đạo cùng Vân phu nhân, nếu có thể học được cách phá trận, sẽ là kết quả tốt nhất.

Lục Diệp đã nếm qua ngon ngọt khi công chiếm trụ sở nhà người khác, trước mắt là ăn tủy biết vị. Tuy giết tu sĩ Vạn Ma lĩnh cũng có thể đạt được công huân, nhưng tiền lời đâu có đến nhanh bằng công chiếm trụ sở?

Cho nên phá trận là mấu chốt, chỉ cần hắn có thể phá vỡ đại trận phòng hộ nhà người khác, tương đương với muốn làm gì thì làm!

Hắn quay về bản tông, gọi Hồ Phách đến, sau đó đi thẳng một đường tới Minh Tâm phong.

Những ngày qua, hần đã xây dựng xong hai đạo linh văn là lúc trước Vân phu nhân từng dặn dò. Hai đạo linh văn kia đều là linh văn vô dụng, sau khi hần quen thuộc với chúng rồi, tuy trong quá trình xây dựng cũng có thời điểm thất bại, nhưng cũng miễn cưỡng được coi là thành thạo, còn lại chỉ cần thời gian lắng đọng cùng với tích lũy kinh nghiệm là được.

Khi hần thành thật nói ra mục đích của mình, Vân phu nhân bỗng bật cười: "Người muốn phá giải hộ tông đại trận của người khác?"

"Vâng."

Vân phu nhân lắc đầu nói: "Hiện giờ với người, nó còn quá xa vời, muốn phá giải đại trận, cần phải học cách bày trận trước mới được, người có biết bày trận không?"

"Hiện giờ thì không nhưng đệ tử có thể học."

Vân phu nhân thoáng trầm ngâm, sau đó mới mở miệng nói: "Vốn dĩ dựa theo tạo nghệ trên linh văn chi đạo của người, không nên tiếp xúc với mấy thứ này sớm như vậy, nhưng thiên tư người không tầm thường, lại đạt được truyền thừa linh văn sư, không thể nhìn nhận theo lẽ thường được, có thể đẩy nhanh tiến độ tu hành hơn một chút. Nhưng trước đó, ta phải khảo nghiệm người đã."

Bà nâng tay ra một chiêu, có mấy quyển sách từ bốn phía bay tới, bày ra trước mặt Lục Diệp.

"Cho người thời gian nửa ngày, xem xong mấy quyển sách này."

Vân phu nhân rời đi, Lục Diệp cầm lấy một quyển trong đó, cẩn thận nghiên đọc.

Lúc trước, hần đã mang về không ít thư điển từ phía Vân phu

nhân nơi này, những thư điển kia đều ghi lại những nội dung cơ sở về linh văn, và hiển nhiên nội dung được ghi lại trong mấy quyển sách trước mắt này đã vượt qua phạm trù cơ sở, đạt tới giai đoạn thực dụng (áp dụng vào thực tế) rồi.

Hơn nữa bên trong đều giới thiệu về cách phá giải linh văn.

Linh văn có thể xây dựng, tự nhiên cũng có thể phá giải. Và phá giải linh văn chính là một loại thủ pháp phá giải trận pháp, bởi vì mặc kệ một loại trận pháp nào đều phải có linh văn nằm bên trong, phát huy tác dụng, nếu phá giải linh văn trong trận pháp, tự nhiên trận pháp đó không thể duy trì.

Lại nói, cách học tập nào cũng vậy, phía trước gây dựng cơ sở, phía sau phát huy công dụng, nếu không có giai đoạn học tập ban đầu, dù vứt cho Lục Diệp mấy quyển sách, hẳn cũng xem không hiểu bên trên đang nói cái gì.

Chương 422: Chuyên Tâm Học Tập!

Lục Diệp vận dụng toàn bộ tâm thần để nghiên đọc. Ngẫu nhiên khi nhìn thấy diệp dụng bên trong, Lục Diệp sẽ nảy sinh ra một loại tư tưởng ‘Thì ra là thế’, rất nhiều nghi hoặc hẳn từng vấp phải trước kia, đột nhiên đã nhận được giải đáp ngay trong giờ khắc này.

Thu hoạch thật lớn!

Nửa ngày thời gian, vừa vận miển cưỡng đủ cho Lục Diệp nghiên đọc toàn bộ mấy quyển sách này một lần.

Vân phu nhân quay về, lấy ra một tấm tinh thạch có kích thước mười tấc vuông, bốn phía của tấm tinh thạch nọ còn có linh thạch được khảm vào.

Theo linh lực của bà phun ra, phía trên tấm tinh thạch kia lập tức xuất hiện một đạo linh văn.

Xây dựng linh văn theo kiểu này, nếu không có linh lực liên tục bổ sung, rất nhanh sẽ biến mất. Hiển nhiên, linh thạch được khảm trên tấm tinh thạch có tác dụng bổ sung linh lực, cho nên sau khi linh văn được xây dựng nên nó vẫn có thể một mực duy trì.

"Phá giải nó!" Vân phu nhân đưa tấm tinh thạch cho Lục Diệp.

Lục Diệp trịnh trọng tiếp nhận, thúc giục linh lực dũng mãnh vào bên trong linh văn kia, cảm nhận cấu tạo của linh văn này.

Muốn phá giải một đạo linh văn, đầu tiên cần phải hiểu được

cấu tạo của nó, cũng chính là phân tích cơ sở nhất, tối thiểu cũng phải làm rõ được linh văn này được tạo thành từ bao nhiêu Âm nguyên, bao nhiêu Dương nguyên, coi như trong lòng có ngọn nguồn, như thế mới có cơ hội phá giải.

Nếu không làm rõ được điểm này, căn bản không có khả năng phá giải.

Phương thức phá giải linh văn chính là xây dựng cơ nguyên tương phản, khiến cho linh văn dần dần tan rã.

Nói cách khác, muốn phá giải một đạo linh văn, phải xây dựng nên một đạo cơ nguyên hoàn toàn tương phản với nó. . .

Lúc trước, Lục Diệp đã từng thực hiện phân tích linh văn, tự nhiên cũng có kinh nghiệm, cho nên chỉ cần quan sát một lát, trong lòng đã hiểu rõ. Ngay sau đó, hấn thúc giục linh lực, bắt đầu thử phá giải linh văn.

Nhưng rất nhanh, linh văn kia bỗng trở nên hỗn loạn, linh lực nổ tung.

Lần đầu tiên thử nghiệm đã thất bại.

Vân phu nhân tiếp nhận tẩm tinh thạch kia, lại xây dựng nên một đạo linh văn giống hệt như vậy, lại giao cho Lục Diệp.

Lục Diệp tiếp tục thử phá giải.

Một lần lại một lần thất bại, sau mỗi lần thất bại như vậy, Vân phu nhân đều sẽ một lần nữa xây dựng linh văn, sau đó lại giao cho Lục Diệp, không ngại phiền toái.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tiến triển không tính là mau, nhưng Lục Diệp cũng không vội vàng xao động, mà dần dần tích lũy kinh nghiệm, tìm kiếm bí quyết thông qua lần lượt những thất bại lúc trước.

Vân phu nhân nói hần có thiên tư không tầm thường trên linh văn chi đạo, kỳ thật đó vốn không phải là thiên tư của bản thân hần, mà là ích lợi đạt được từ Thiên Phú thụ.

Mỗi lần hần nhận được một đạo linh văn từ Thiên Phú thụ, hần có thể đồng thời nhận được hết thấy những tri thức liên quan tới linh văn đó, ăn sâu bén rễ, giống như tự bản thân hần tu hành mà nên.

Rất nhiều những loại tri thức được bổ sung kèm theo linh văn kia, cũng có tác dụng tương tự trên những loại linh văn khác, nhưng có thể sử dụng được những loại tri thức đó hay không, lại phải xem ở bản lĩnh của chính Lục Diệp.

Ước chừng ba canh giờ, Lục Diệp mới phá giải không đến hai phần, dựa theo tốc độ này, nếu hần muốn hoàn toàn phá giải linh văn, ít nhất cũng cần công phu mất vài ngày, còn cần thêm một chút vận khí nữa.

Nhưng trên thực tế vốn không phải là như vậy, bởi vì một lúc lâu sau, đột nhiên tiến độ của Lục Diệp tăng mạnh, trực tiếp phá giải tới tám phần rồi!

Bởi vì sau một lần thất bại, hần đã tìm hiểu ra một chút bí quyết thực dụng.

Lại kiên trì thêm một canh giờ nữa, rốt cuộc linh văn kia cũng bị phá giải hoàn toàn!

Vân phu nhân gật đầu: "Không tồi, đọc sách không uống phỉ, đêm đã khuya, ngày mai lại tiếp tục đến đi."

"Vâng!"

Lục Diệp đứng dậy, lại mang đi mấy bản thư điển chưa đọc từ chỗ Vân phu nhân bên này, sau đó mới cười Hồ Phách quay về Thủ Chính phong.

Một lát sau, hắn ôm một cái chén lớn ngồi xồm ngay cửa phòng bếp, ăn uống nhồm nhoàm, miệng nhai mà đầy đầu óc đều là chuyện về linh văn, Thủy Uyên không ngừng tiếp thức ăn vào trong chén của hắn.

Sau nửa canh giờ, Lục Diệp nuốt cái bụng tròn xoe quay về trụ sở, hôm nay không biết làm sao, hắn ăn có chút nhiều. . .

Ngày lại ngày trôi qua, ban ngày Lục Diệp đến Minh Tâm phong bên kia theo Vân phu nhân học tập linh văn chi đạo, buổi tối lại trở về trụ sở tu hành đọc sách, mỗi ngày trôi qua đều phong phú vô cùng.

Ngược lại, hắn không tiếp tục đi Thận cảnh nữa, trước khi không nắm chắc chỉ làm một lần duy nhất có thể xông qua chín cửa ải, Lục Diệp không định tiếp tục đi vào.

Tuy trước mắt hắn có gần năm nghìn công huân, nhưng cũng không thể tùy ý lãng phí được.

Sau khi từ Kỳ Hải trở về, tổng công huân của Lục Diệp là 5.352 điểm, sau đó, hắn bỏ ra 2000 công huân để mua mười phần Địa Tâm Hỏa, lại thường xuyên tiến vào Thận cảnh để lịch luyện, khiến cho công huân dần dần giảm xuống.

Trong quá trình đối phó với trùng triều, hắn lại đạt được không ít công huân, tiếp sau, Hoa Từ lại tự quyết, phát cho hắn một phần tiền lương hàng tháng, khoảng 5.000 điểm.

Cho nên tạm thời hiện giờ Lục Diệp không thiếu công huân.

Vì đẩy nhanh tiến trình học tập linh văn chi đạo ở chỗ Vân phu nhân, hắn lại mua mười phần Địa Tâm Hỏa từ Thiên Cơ bảo khố, để Thiên Phú Thụ lần lượt cắn nuốt từng cái một, lại đạt được thêm mấy đạo linh văn.

Tại sao hắn lại làm như vậy? Bởi vì hắn phát hiện một việc,

khi bản thân lĩnh ngộ càng nhiều linh văn, tạo nghệ trên linh văn chi đạo sẽ càng cao, tương xứng là lúc học tập những linh văn khác cũng càng thêm dễ dàng.

Chuyện này dẫn đến tiến triển tu hành linh văn chi đạo của hần ở chỗ Vân phu nhân bên kia, rất nhanh chóng, cũng làm bà vô cùng tán thưởng.

Vào ngày đầu tiên, hần phải mất cả ngày mới miễn cưỡng phá giải được một đạo linh văn.

Nhưng ngày thứ hai, hần chỉ mất hơn hai canh giờ đã phá giải xong một đạo linh văn.

Đến ngày thứ ba, hần chỉ mất nửa canh giờ đã phá giải được một đạo linh văn.

Sau năm, sáu ngày như vậy, dù linh văn do Vân phu nhân xây dựng có phức tạp đến đâu, Lục Diệp cũng có thể phá giải được trong thời gian ngắn.

Phá giải một đạo linh văn riêng lẻ đã không còn đủ sức gây khó khăn cho hần nữa.

Chương 423: Bản Chất Của Cấm Chế!!!

Vì vậy, Vân phu nhân lại chế tạo ra linh văn loại khảm hợp. Cái gọi là linh văn loại khảm hợp là sử dụng một thủ pháp đặc biệt để kết hợp hai, ba loại, thậm chí là càng nhiều linh văn hơn, tổ hợp lại cùng nhau, sau đó khiến những linh văn này tương tác với nhau, ảnh hưởng lẫn nhau, phát huy ra tác dụng mạnh mẽ hơn.

Thứ linh văn loại khảm hợp này còn có một cái tên khác, đó là cấm chế!

Trước kia Lục Diệp từng nghiên cứu qua về cấm chế, cũng từng vì nó mà rơi vào mê man. Bởi vì hắn phát hiện ra, cái gọi là cấm chế này được xây dựng trên cơ sở của linh văn, nhưng ở thời điểm ấy, hắn chưa được học tập một cách có hệ thống về linh văn chi đạo, cũng tương đương với kiến thức nửa vời, chưa thể nào hiểu rõ được.

Bây giờ được Vân phu nhân dạy dỗ, tạo nghệ về linh văn chi đạo của hắn đã sớm xưa đâu bằng nay.

Cấm chế cần số lượng linh văn là bao nhiêu, nó sẽ có bấy nhiêu đạo.

Ví dụ, Bàn Sơn Đạo của Lục Diệp được gọi là Cửu Cấm Linh Khí bởi vì nó có khắc chín đạo linh văn. Chín đạo linh văn này được người ta dùng thủ pháp xảo diệu để khảm hợp lại cùng một chỗ, hình thành nên một chỉnh thể.

Lục Diệp bắt đầu với việc phá giải nhị đạo cấm chế đạo tạo

thành từ linh văn loại khảm hợp, sau đó nhanh chóng tăng lên đến tam đạo, tứ đạo ...

Tuy hiện giờ hắn đang học tập với Vân phu nhân ở bên này nhưng trên thực tế, quá trình dạy và học của hai người lại rất giống đang chơi trò chơi, Vân phu nhân lấy linh văn ra đề mục, sau đó Lục Diệp phá giải. Có lẽ ở trong mắt người không hiểu linh văn, loại chuyện này rất nhàm chán.

Nhưng Lục Diệp lại thấy nó rất thú vị, bởi vì mỗi quá trình phá giải đều khác nhau. Hơn nữa, được người rất giàu kinh nghiệm như Vân phu nhân chỉ điểm, hắn cũng có thể hấp thu được thật nhiều tri thức và kỹ xảo hữu dụng.

...

Hoa Từ vừa qua chỗ Thủy Uyên sư tử học hỏi vài thứ trở về, sau đó nàng đi thẳng đến Luyện Công phòng. Giống như Lục Diệp, nàng cũng thường xuyên qua đêm trong Luyện Công phòng, không để ý nhiều đến sinh hoạt.

So với những ngày tháng ở Anh Sơn, không thể nghi ngờ rằng, cuộc sống hiện tại càng khiến nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nàng không cần vất vả tới quán mỗi ngày, đã vậy, trong tông môn còn có nhiều sư đệ, sư muội, lại có một vị nhị sư tử có thể dạy dỗ nàng. Đó là chưa kể tới, thiên địa linh khí ở đây cũng nồng đậm hơn Anh Sơn rất nhiều.

Kể từ khi Lục Diệp đưa nàng đến Bích Huyết tông, nàng đã dần dần thích nơi này.

Dưới sự hướng dẫn của Thủy Uyên, y thuật của nàng cũng đột nhiên tăng mạnh.

Trên đường đi, mỗi lúc gặp được nhóm sư đệ sư muội chào hỏi, Hoa Từ đều để lộ gương mặt dịu dàng và nụ cười đầy ấm áp.

Cứ như vậy, cho tới lúc nàng đẩy cánh cửa Luyện Công phòng của mình ra, đột nhiên dừng lại, lùi về phía sau vài bước, vội vàng nhìn hai bên trái phải.

Không sai, đây chính là Luyện Công phòng của nàng, nhưng sao trong phòng lại có thêm một người?

Nàng nhìn kỹ lần nữa, lúc này mới nhìn rõ người kia đang làm gì...

Bất chợt, Hoa Từ không nhịn được khẽ bật cười, cuối cùng cũng chịu ra tay với đồng hàng tồn kho nào sao? Trước kia nàng từng nghĩ đến chuyện đưa những thứ này đến Thiên Cơ thương minh gần nhất để xử lý, nhưng sau khi nhị sư tỷ biết việc này, đối phương đã bảo nàng giữ chúng lại, bởi vì nói không chừng, tới một lúc nào đó, Lục Diệp sẽ cần dùng đến.

Có vẻ như vậy giờ, chúng đã phát huy được công dụng rồi.

Hoa Từ đi vào Luyện Công phòng, đóng cửa lại, tới trước mặt Lục Diệp, nhìn thấy hắn đang ngồi trong góc, hai bên trái phải đều là những túi trữ vật chất thành đồng.

Bên trái nhiều hơn chút, bên phải lại rất ít, chỉ có mười mấy cái.

Hoa Từ tùy tiện cầm lấy một trong mười mấy cái nằm bên phải, kiểm tra một chút, lại phát hiện những túi trữ vật vốn bị khóa này đã mở ra, có thể lấy được toàn bộ đồ bên trong.

Lại nói, sau nửa tháng Lục Diệp đi theo Vân phu nhân bên kia học tập cách phá giải linh văn, tuy hiện giờ, bảo hắn phá giải hộ tông đại trận còn quá sớm, cần phải đi thêm một chặng đường dài nữa, nhưng với hắn, chuyện phá giải cấm chế trong túi trữ vật đã không còn là vấn đề lớn.

Lại nói, kỳ thực túi trữ vật vốn là một món vật phẩm được

dùng da của một loại yêu thú đặc thù để may lại mà thành. Khi da của loại yêu thú này tiếp xúc với linh lực, chúng sẽ có đặc tính mở rộng không gian, sau khi trải qua một chút thủ pháp xử lý, nó đã trở thành loại nguyên liệu thích hợp nhất để làm túi trữ vật.

Nuôi loại yêu thú này không khó, có rất nhiều tông môn ở Cửu Châu đều chăn nuôi loại yêu thú này, sau đó dùng việc bán da yêu thú để tăng thu nhập cho tông môn, thậm chí còn có nơi coi đây là một cách kiếm tiền.

Cũng vì nguyên nhân ấy khiến cho chi phí chế tạo túi trữ vật không cao và bản thân túi trữ vật không có giá trị lớn.

Mỗi một túi trữ vật đều được linh văn sư khắc xuống một linh văn, thói quen của mỗi linh văn sư không giống nhau, các loại linh văn khắc xuống trong đó cũng khác nhau, nhưng không ngoại lệ, bên trong đều có một loại cấm chế bạo nhiên (đột ngột bùng cháy) làm hạch tâm.

Cấm chế này cũng là điểm mấu chốt của túi trữ vật.

Nó dùng bạo nhiên làm hạch tâm, lại được dùng thủ pháp đặc thù để chế tạo, nếu tùy tiện tiếp xúc đến linh lực xa lạ, sẽ bốc cháy rất nhanh, sau đó phá hủy toàn bộ túi trữ vật.

Cho nên mới có cách nói là khóa cấm chế, mỗi một túi trữ vật đều có khóa cấm chế, mà chìa khóa mở ra chính là linh lực của tu sĩ.

Đương nhiên, bởi vì đạo cấm chế này, khiến cho Tu Hành giới có thêm một loại nghề nghiệp gọi là thợ mở khóa...

Lục Diệp đã từng mời một thợ mở khóa trong Thiên Cơ thương minh tới mở túi trữ vật, một lần kiểm lời, một lần thua lỗ. Nói chung, việc mở khóa có rủi ro, cần đầu tư cẩn thận.

Hiện tại, lấy tạo nghệ của Lục Diệp trên linh văn chi đạo, hẳn

đã quá thừa khả năng để làm thợ mở khóa. Theo lời của Vân phu nhân, những người thực sự có thiên phú trên linh văn chi đạo, sẽ không đi làm thợ mở khóa.

Cái gọi là thợ mở khóa chỉ là những linh văn sư gà mờ, không vào được nơi thanh nhã.

Chương 424: Xuất Quân Bất Lợi!

Tuy nhiên, hiện tại, thứ Lục Diệp cần chính là những kinh nghiệm như này để rèn luyện bản thân. Đương nhiên, học tập cùng Vân phu nhân khiến hắn nhanh chóng trưởng thành, nhưng có thể nhận thức một chút những thủ đoạn của các linh văn sư khác cũng không có hại.

Đây cũng là đề nghị của Vân phu nhân. Theo như bà nói, linh văn chi đạo, quan trọng nhất là thiên phú, thứ hai là kỹ xảo, thứ ba là luyện tập và tích lũy, thiếu một thứ cũng không được.

Ngay tại thời điểm Hoa Từ đang kiểm tra những túi trữ vật đó, đột nhiên Lục Diệp ném túi trữ vật trong tay ra ngoài, túi trữ vật còn chưa kịp rơi xuống đất, đã bốc cháy, nhanh chóng biến thành tro bụi.

Hoa Từ ngẩng đầu nhìn hắn: "Ta làm phiền người sao?"

"Không phải." Mặt Lục Diệp không chút thay đổi nhặt lên một cái túi trữ vật khác, tiếp tục phá giải cấm chế bên trong. Tuy trước mắt, hắn có xác suất thành công rất cao nhưng luôn có những lúc thất thủ.

Khi mới bắt đầu, đây vốn là điều không thể tránh khỏi.

Một lát sau, túi trữ vật trong tay hắn mở ra, hắn kiểm tra sơ qua rồi ném sang một bên.

Nói chung, trấn thủ sứ và phó sứ tham gia trận chiến trấn thủ ở Linh Khê cũng không quá nghèo khó, trong túi trữ vật luôn có

một số loại đồ vật như linh thạch, linh đan và linh phù.

Những đồ tốt làm hai mắt người ta tỏa sáng lại không thấy.

Kỳ thực đây cũng là chuyện bình thường, ai mà chẳng biết, khi tham gia Linh Khê trấn thủ chiến sẽ rất nguy hiểm, nếu thật sự mang theo thứ tốt trên người, lại không may bị giết, chẳng phải địch nhân sẽ được lợi sao?

Do đó, đồ bên trong các túi trữ vật này thường rất thực dụng nhưng giá trị không quá cao.

Mà những thứ này, chính là thứ trước mắt Hoa Từ đang cần, nhiều túi trữ vật như vậy tích góp lại cùng nhau, cũng là một khoản tài phú xa xỉ.

Trong đêm khuya, Lục Diệp ở một bên mở túi trữ vật, Hoa Từ lại ngồi xếp bằng tu luyện ở trung tâm Tụ Linh Trận.

Mãi cho đến rạng sáng, Lục Diệp mới xử lý xong tất cả đồng túi trữ vật kia, có khoảng mười mấy cái bị tiêu hủy, số lượng cũng không nhiều.

Xét về hiệu suất đã rất ổn rồi, dù sao Lục Diệp cũng chưa từng làm việc này bao giờ.

Nhưng hắn vẫn còn phải không ngừng cố gắng!

Lục Diệp đứng dậy, vươn vai.

"Ta đến Minh Tâm Phong, có việc hãy đưa tin cho ta!" Khi đi ngang qua Hoa Từ, hắn xoa đầu nàng, dặn dò một câu rồi đẩy cửa ra ngoài.

"Lục sư tỷ!" Ngoài cửa vang lên giọng nói trong trẻo, tựa hồ vẫn luôn chờ đợi.

Bốn mắt nhìn nhau, Hà Tịch Âm sửng sốt: "Ngũ... Ngũ sư

huynh?"

Nàng đảo mắt, vượt qua Lục Diệp, thấy Hoa Từ đang chỉnh lại tóc của mình trong Luyện Công phòng, nụ cười trên mặt dần dần đông cứng lại.

"Đừng cản đường!" Lục Diệp giơ tay đè lại đầu nàng, sau đó xách Hà Tịch Âm sang một bên, rồi đi thẳng về hướng Thiên Cơ Điện.

Vào ngày này, không ít người đều nhìn thấy Hà Tịch Âm giống như một cái xác không hồn đi lang thang trong trụ sở, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm những từ như "Không có cơ hội", "Bị nhanh chân đến trước" linh tinh ...

Ban ngày, hắn vẫn cùng Vân phu nhân học tập linh văn chi đạo, tới ban đêm khi quay về trụ sở, Lục Diệp lại không tới Luyện Công phòng mà đi thẳng đến phường thị.

Ban đầu phường thị này do một đám tán tu tụ tập mà thành, Trần Dục phụ trách quản lý, về sau đám tán tu hoặc trở thành đệ tử ký danh của Bích Huyết tông, hoặc phụ thuộc rồi trở thành môn hạ của tông môn Bích Huyết tông, theo đó phường thị cũng được giữ lại.

Có điều so với trước đây, nhân khí chẳng những không giảm, trái lại còn tăng lên, bởi vì có càng nhiều tán tu đến đây, thậm chí còn có tán tu phụ thuộc vào thế lực Hạo Thiên minh ở gần đó, mộ danh mà đến.

Điều này khiến cho nhân khí của phường thị luôn giữ ở mức cao không giảm, Lục Diệp tự nhiên sẽ không ngăn cản đám môn hạ đệ tử và tán tu tông môn chạy đến nơi này, làm chút buôn bán nhỏ, kiếm tiền dùng cho việc tu hành.

Bích Huyết tông không có nhiều quy củ như những tông môn

khác, chỉ cần không gây ra chuyện bất lợi với Bích Huyết tông là được.

Hơn nữa bởi vì một thời gian trước, hai thế lực Vạn Ma Lĩnh ở gần đây đã bị đánh cho tàn phế, dẫn tới trước mắt, phạm vi hoạt động của đệ tử Bích Huyết tông đã trở nên rộng rãi hơn.

Mà phạm vi hoạt động lớn, thu hoạch đương nhiên sẽ nhiều hơn.

Lục Diệp đi một mạch đến nơi này, tìm một góc yên tĩnh, lấy ra một khối lệnh bài đã chuẩn bị từ trước ở trong túi trữ vật, đặt nó sang một bên, sau đó lấy một cuốn sách ra đọc, thần thái nhàn nhã.

"Ngũ sư huynh!" Có người đi ngang qua nhìn thấy hắn, vội vàng hành lễ, rất nhanh liền phát hiện tấm lệnh bài đặt bên cạnh Lục Diệp, không nhịn được nói ra: "Mở khóa miễn phí!"

"Ngũ sư huynh, người có thể mở khóa cấm của túi trữ vật ra sao?" Đệ tử kia có chút tò mò, trước kia gã cũng không biết Ngũ sư huynh có loại năng lực này.

"Có thể!"

"Sư huynh chờ một chút."

Nói xong, đệ tử kia nhanh chóng rời đi, khi trở lại đã đưa một túi trữ vật cho Lục Diệp: "Nhờ Ngũ sư huynh hỗ trợ mở túi trữ vật này ra."

Đây là chiến lợi phẩm được phát sau trùng triều, gã chọn nó từ một đồng chiến lợi phẩm, lúc ấy có mấy trăm túi trữ vật chất đồng ở quảng trường. Đây cũng là lý do Lục Diệp đến đây, hắn muốn giúp mọi người mở khóa miễn phí.

Hắn đã xử lý xong đồng túi trữ vật ở chỗ Hoa Từ, nhưng ở chỗ

các tu sĩ còn rất nhiều cái chưa xử lý, phần lớn những túi trữ vật này đều được lấy từ Phùng thị, chất lượng chắc chắn không bằng túi ở chỗ Hoa Từ, ai cũng không biết trong đó có gì, có thể là thứ tốt, cũng có thể là một đồng rác rưởi.

Vì vậy, những người lấy được túi trữ vật đều giữ nó lại, không tới Thiên Cơ thương minh phụ cận tìm người mở khóa, tránh lỗ vốn.

Lục Diệp nhận lấy túi trữ vật kia, bắt đầu hành động.

Rất nhanh, hắn đã bị một đám người vây quanh, mọi người nghe nói Lục Diệp đang miễn phí giúp người mở khóa cấm chế ở bên này, đều chạy tới xem náo nhiệt.

Trong lúc linh lực đang dâng trào, đột nhiên Lục Diệp cau mày, hắn khoát tay, ném túi trữ vật trong tay lên không trung.

Tùng đôi mắt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy túi trữ vật nhanh chóng bùng lên ngọn lửa, trong nháy mắt đã hóa thành một quả cầu lửa!

Lục Diệp cũng cau mày nhìn lên.

Xuất quân bất lợi! Túi trữ vật đầu tiên đã bị phá hủy.

Chương 425: Trước Phá, Sau Lập!

Vốn dĩ, hắn còn muốn tạo dựng danh tiếng tốt trong các đệ tử bằng kỹ thuật của mình, rồi dựa vào đó để mở thêm càng nhiều túi trữ vật hơn, kết quả hắn lại đốt cái pháo hoa cho mọi người chứng kiến...

Khung cảnh náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh lại, các đệ tử đều khó xử.

"Ngũ sư huynh..." Vị đệ tử mang túi trữ vật tới, hướng ánh mắt ủy khuất vô cùng nhìn Lục Diệp.

"Người không có."

Lục Diệp bình tĩnh nhìn gã: "Mở túi có mạo hiểm."

"Nha." Đệ tử kia ủ rũ, túi trữ vật đã bị Ngũ sư huynh làm cháy mất rồi, gã còn có thể bắt Ngũ sư huynh bồi thường cho mình sao? Chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, tự an ủi lòng mình, chắc chắn trong túi trữ vật nọ là một đồng rác rưởi, gã không có chút đau lòng nào.

Lục Diệp liếc nhìn xung quanh, ánh mắt các đệ tử đều né tránh, thậm chí một số đệ tử vừa nãy còn hăm hở cầm túi trữ vật đến, lúc này đều bối rối giấu ra sau lưng ...

"Một người đi lên nào!" Lục Diệp giơ tay chỉ vào một đệ tử: "Đưa cái túi trữ vật mà người đang giấu sau lưng cho ta!"

Đệ tử kia lộ ra ánh mắt như phụ mẫu mới qua đời, nhưng nào dám không nghe? Gã lẽ mà lẽ mề đi tới trước mặt Lục Diệp, đưa

túi trữ vật đã giấu ra, cẩn thận nói với hắn: "Ngũ sư huynh, ta không vội, người cứ từ từ thôi."

Lục Diệp huy động linh lực của mình, bắt đầu phá giải cấm chế.

Lần này ngược lại rất thuận lợi, một lúc sau, Lục Diệp ném trả túi trữ vật cho đối phương: "Được rồi."

Đệ tử kia hơi sửng sốt, vội vàng kiểm tra, mới phát hiện quả nhiên túi trữ vật đã được mở ra, cũng không biết bên trong là đồ tốt gì, đã lập tức ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha, ta phát tài!"

Sau khi gã đắc ý cười hai tiếng, lại vội vàng hành lễ với Lục Diệp: "Đa tạ Ngũ sư huynh!"

Lục Diệp phát phát tay "Người tiếp theo!".

Thực sự có thể mở khóa cấm chế!

Một đám tu sĩ vây xem rất kinh ngạc, từ sau khi túi trữ vật thứ nhất đã bị Lục Diệp phá hủy, không ai dám thử lại, không ngờ cái thứ hai lại thành công.

"Ngũ sư huynh, cái này là của ta." Một nữ tu sĩ tiến lên, đưa túi trữ vật mình đã lấy được trước đó ra.

Lục Diệp lại phá bỏ cấm chế, sau một lúc đã ném nó cho nàng.

"Cảm ơn Ngũ sư huynh, Ngũ sư huynh thật lợi hại." Nữ tu kia vui sướng mở miệng khen ngợi Lục Diệp, rồi hưng phấn chạy đi.

Có hai lần thành công ở phía trước, càng có nhiều người dám thử. Ai biết đâu, về sau Lục Diệp đều liên tiếp thành công mười mấy lần mà không một lần thất bại, điều này khiến tất cả tu sĩ càng thêm tin tưởng hắn.

Như vậy xem ra, túi trữ vật thứ nhất bị phá hủy cũng không

phải do kỹ thuật của Lục Diệp không tốt, mà vấn đề nằm ở vận khí.

Tin tức lan truyền nhanh chóng, rất nhanh đã có thật nhiều tu sĩ tụ tập ở đây, chủ động xếp hàng.

Thỉnh thoảng cũng có thất bại, nhưng so với tình huống ngày hôm qua, đã tốt hơn rất nhiều. Và kết quả thất bại chính là túi trữ vật bị phá hủy. Đối với điểm này, vài tên đệ tử kia chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Bận rộn đến hừng đông, Lục Diệp mới vươn eo đứng lên, phát tay nói: "Đều giải tán đi, đêm nay tiếp tục."

Trong nhiều ngày liên tiếp, Lục Diệp đều bày quán bán hàng ở phường thị để mở khóa, cho đến khi tất cả túi trữ vật chiến lợi phẩm mà các đệ tử lấy được trước đó đều được xử lý sạch sẽ mới thôi.

Bằng cách tích lũy kinh nghiệm qua việc mở khóa hết lần này đến lần khác, cùng với việc học tập với Vân phu nhân vào ban ngày, tạo nghệ trên linh văn chi đạo của hắn đang không ngừng tăng lên.

Tạo nghệ tăng lên, cũng tương đương với sẽ thấu hiểu những cuốn sách kia dễ dàng hơn, kiến thức thu được từ những cuốn sách kia lại làm tăng lên tạo nghệ của bản thân, qua qua lại lại hình thành nên một vòng tuần hoàn tốt.

Và cũng vì vậy mà trò chơi với Vân phu nhân đã bắt đầu nâng cấp, chỉ đơn thuần phá bỏ cấm chế đã không làm khó được Lục Diệp, Vân phu nhân bắt đầu bố trí trận pháp để hắn phá.

Đây chính là phương hướng mà Lục Diệp hy vọng sẽ được học, mục tiêu cuối cùng của hắn là phá giải đại trận phòng hộ ở các đại trụ sở bên phía Vạn Ma lĩnh! Chỉ cần hắn có năng lực này, về sau

muốn bao nhiêu công huân sẽ có bấy nhiêu công huân.

Trong sinh hoạt hàng ngày của tu sĩ, tu hành, thậm chí chiến đấu đều có quan hệ mật thiết với linh văn, cho nên rất nhiều tu sĩ cũng không xa lạ với linh văn, thậm chí bon họ còn có thể xây dựng nên một số linh văn, nhưng hiển nhiên, tạo nghệ của bọn họ kém linh văn sư chân chính một trời một vực.

Lấy trận tu làm ví dụ. Kỳ thật đây cũng được coi như một mạch của Linh Văn Sư, bởi vì bày trận cũng có liên quan đến linh văn.

Có thể nói, bất kỳ Linh Văn Sư nào cũng là một trận tu xuất sắc, nhưng là một trận tu lại không có nghĩa là một Linh Văn Sư.

Cho đến hiện tại, Lục Diệp đã nhận ra phương châm dạy dỗ của Vân phu nhân, hết thấy mọi thứ đều bắt đầu từ việc phá giải! Bao gồm cả lúc bà yêu cầu Lục Diệp phân tích những linh văn vô dụng mang tên con số kia cũng vậy.

Vân phu nhân không dạy Lục Diệp cách tạo ra cấm chế, nhưng trong khoảng thời gian này, Lục Diệp đã phá giải rất nhiều khóa cấm chế trên túi trữ vật, đã thuộc lòng cấu trúc của khóa cấm chế. Tương đương với đó, nếu mang tới tài liệu thích hợp, ngay bây giờ, hắn cũng có thể tự mình chế tác túi trữ vật. Và tất nhiên, tỷ lệ thành công không được đảm bảo, chẳng qua làm nhiều rồi cũng sẽ quen tay thôi.

Đây là chỗ cao minh trong cách dạy của Vân phu nhân, trước phá, sau lập!

Khi Lục Diệp có thể phá giải những cấm chế đó một cách dễ dàng, tự nhiên hắn cũng biết cách tạo ra chúng, bởi vì hắn đã hiểu rất rõ từng bộ phận của những cấm chế đó rồi.

Hiện tại Vân phu nhân cũng không dạy Lục Diệp cách bố trí

trận pháp, nhưng trong quá trình phá trận, tự nhiên Lục Diệp sẽ hiểu được cách thức vận hành của những trận pháp này, khi hẳn có thể phá giải trận pháp một cách hoàn mỹ, cũng chính là lúc hẳn có thể bố trí trận pháp.

Tại Minh Tâm phong, Vân phu nhân với vẻ mặt phức tạp, đang nhìn Lục Diệp tập trung phá trận.

Kỳ thật trước kia bà có dạy vài đệ tử, nhưng chưa bao giờ bà sử dụng phương pháp này để dạy bất kỳ đệ tử nào, bởi vì mặc dù phương pháp này có hiệu quả nhanh chóng, nhưng nó đòi hỏi quá cao về thiên phú, thậm chí nếu thiên phú không đủ, còn có thể sinh ra phản ứng ngược.

Chương 426: Lão Đầu Tử Lại Sắp Bị Đánh Rồi...

Lúc đầu, bà cũng chỉ thử một chút xem hiệu quả ra sao, nếu không phù hợp, lại chuyển sang phương pháp dạy bình thường, tuy hiệu quả chậm nhưng an toàn hơn.

Tuy nhiên, trong thời gian này, bà lại phát hiện Lục Diệp rất phù hợp với phương pháp dạy học như vậy, khiến trong đầu bà lại không khỏi sinh ra ý niệm muốn nhận Lục Diệp làm đệ tử.

Những đệ tử từng được bà dạy dỗ đều đã qua đời, với tư cách là một Linh Văn Sư hàng đầu, thật đáng buồn khi không có ai truyền thừa y bát.

Nếu là thanh niên trước mắt, hẳn nhất định có thể khiến y bát của bà phát dương quang đại (phát triển, làm cho rạng rỡ), thậm chí còn trò giỏi hơn thầy!

Ý nghĩ này khuấy động trong lòng bà mỗi ngày, cuối cùng Vân phu nhân cũng không thể kìm nén được.

Bà để Lục Diệp ở lại một mình phá trận, còn bản thân bước ra ngoài, thân hình nhảy lên và lao về phía Thủ Chính phong.

Cùng lúc đó, chưởng giáo đang dạy Y Y ở Thủ Chính phong, bỗng quay đầu nhìn về phía Minh Tâm phong, vội vàng nói: "Hôm nay đến đây thôi, sau khi trở về cần tập luyện nhiều hơn."

"Vâng!" Y Y cung kính đáp, nhưng chưa kịp nói gì thêm, đã thấy chưởng giáo vội vàng chạy ra ngoài, sau đó từ bên ngoài truyền đến âm thanh có chút nịnh nọt của chưởng giáo: "Vân Nhi,

sao bà lại tới đây?"

Vân Nhi? Trong mắt Y Y tràn đầy nghi hoặc, nàng cũng đi ra ngoài nhìn một chút, liền thấy một mỹ nữ xa lạ với khuôn mặt lạnh lùng đang đứng ở trước mặt chuông giáo. Còn chuông giáo đã lột bỏ dáng vẻ uy nghiêm thường ngày, trên mặt nở một nụ cười chân thành.

Đây là vị Vân phu nhân kia? Đột nhiên Y Y nhớ đến một người từng được Lục Diệp nhắc đến, Hồ Phách cũng có trao đổi với nàng. Dù sao Lục Diệp cũng thường xuyên cười Hồ Phách đến Minh Tâm phong, nó cũng gặp Vân phu nhân kia vài lần.

"Suýt!" Không biết Thủy Uyên xuất hiện từ chỗ nào, lập tức kéo Y Y vào phòng, sau đó vươn tay phá một chút giấy dán cửa sổ, dán một mắt lên, nhìn ra ngoài.

Y Y nhìn thấy, cũng bắt chước theo.

"Lão đầu tử lại sắp bị đánh rồi." Đột nhiên Thủy Uyên nói.

"Cái gì?" Y Y giật mình.

Nàng vừa dứt lời, đã thấy Vân phu nhân với dáng vẻ đoan trang kia đâm ra một quyền, đầu của chuông giáo hất thẳng về phía sau, một vòng khí bạo lấy cái đầu của chuông giáo làm trung tâm, ầm ầm nổ tung.

Y Y run rẩy, nàng cảm thấy rằng cú đâm vừa rồi của Vân phu nhân có thể đập nát một ngọn núi.

Nàng cũng không biết vì sao chuông giáo bị đánh, nhưng nhìn thấy sau khi chuông giáo bị đánh, lão cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh lau máu mũi, tựa như không có chuyện gì xảy ra, giận dữ nói: "Nhất Diệp đã là đệ tử Bích Huyết tông, sao có thể tùy tiện bá người ngoài làm sư phụ?"

"Tùy tiện? Người ngoài?" Đột nhiên Vân phu nhân cao giọng, "Bây giờ lão nói ta là người ngoài sao?"

"Không... không phải, bà nghe ta giải thích!"

"Được, ta là người ngoài!" Vân phu nhân không nuốt trôi nổi cơn giận này, linh lực bắt đầu quay cuồng: "Vậy để cho một người ngoài như ta, tới lĩnh giáo bản lĩnh của chưởng giáo Bích Huyết tông!"

Rầm rầm rầm... Làn sóng linh lực mạnh mẽ bùng nổ bên ngoài, Y Y trơ mắt nhìn chưởng giáo bị đánh bay lên không trung rồi biến mất.

Nàng vội vàng chạy ra ngoài xem xét, trên bầu trời có hai bóng người đang người truy ta đuổi, rất náo nhiệt, thỉnh thoảng lại có dao động linh lực mạnh mẽ truyền ra, nhưng hình như chỉ có một mình chưởng giáo bị đánh. Đối mặt với đòn tấn công liên tiếp của Vân phu nhân, nhiều nhất lão chỉ phòng thủ được một hai, không hề đánh trả.

"Ai!" Thủy Uyên thở dài.

Y Y rất lo lắng: "Chưởng giáo sẽ không bị đánh chết chứ?"

"Xương cốt lão đầu tử rất cứng, không chết được. Hơn nữa loại chuyện này, một năm đều phát sinh mấy lần, về sau các người cũng sẽ quen thôi."

Y Y khó hiểu, chưởng giáo chỉ là một pháp tu, bị đánh như vậy thật sự không có vấn đề gì sao? Ngoài ra, việc này một năm xảy ra vài lần là có ý gì?

Đột nhiên nàng cảm thấy, chưởng giáo có thể sống sót đến bây giờ, cũng không dễ dàng.

Bên trong Thận Cảnh, có hai đạo ngự khí lưu quang quán

quanh bên người Lục Diệp, trong tay hắn cầm Bàn Sơn đao, đại sát tứ phương, một con lại một con Trùng tộc thất cảnh ngã xuống.

Trong thời gian rảnh rỗi học cách sử dụng linh văn chi đạo với Vân phu nhân, Lục Diệp đã tìm thấy một kiện Linh khí rất phù hợp từ chỗ Hoa Từ.

Trước mắt, hắn đang ngự sử cả hai kiện Linh khí, cả hai đều có hình dạng và tạo hình khá tương tự, uy lực cũng không chênh lệch là mấy.

Mặc dù hắn không có thiên phú Ngự khí chi đạo yêu nghiệt như Lý Bá Tiên, nhưng tuyệt đối cũng không kém.

Bởi vì hắn là Linh Văn Sư, nên khả năng khống chế linh lực của bản thân, cao hơn tu sĩ cùng cấp rất nhiều.

Ngoài ra nhờ Thiên Phú Thụ, linh lực của hắn vô cùng tinh thuần, cho nên nếu Lục Diệp muốn, hắn là có thể Ngự khí ba đạo thậm chí bốn đạo cùng một lúc!

Nhưng Ngự khí cực kỳ tiêu hao tinh thần lực.

Lại nói, vì sao đại đa số tu sĩ Linh Khê cảnh chỉ có thể Ngự khí một đạo? Là bởi vì bọn họ không thể phân tâm điều khiển đạo thứ hai, nếu cưỡng ép thực hiện, chỉ tự mình làm giảm uy lực ngự khí, còn không bằng ngự khí một đạo.

Hiện tại, Lục Diệp cảm thấy bản thân ngự sử hai kiện Linh khí như vậy là đủ rồi, nếu nhiều thêm có khả năng sẽ tạo thành một chút gánh nặng cho mình.

Hai kiện Linh khí bay múa xuyên qua, Trùng tộc thất tầng cảnh bình thường khó mà tiếp cận được, kể cả khi chúng đột phá Ngự khí phong tỏa vọt tới trước người Lục Diệp, cũng chỉ là đi tìm đường chết.

Một lát sau, lưu quang ngự khí trở về, chín cái xác Trùng tộc nằm chính tề ở bốn hướng. . .

Đã giết thông cửa thứ chín!

Đột nhiên đồng thi thể trên mặt đất biến mất không thấy, sương mù dày đặc phía trước chợt đẩy lên gợn sóng, tựa như có thứ gì đó sắp xông ra ngoài.

Đến rồi đến rồi!

Lục Diệp hướng ánh mắt mong đợi đầy cõi lòng nhìn chăm chú về phía trước.

Lúc ở Linh Khê lục tầng cảnh, hắc từng giết xuyên qua cửa ải chín con Trùng tộc, sau đó từ trong sương mù dày đặc có một tu sĩ lao ra, nhưng từ khi hắc tăng cấp lên thất tầng cảnh, vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn ngày đó, chỉ có thể tiến vào Thận cảnh tiếp tục chém giết trùng tộc lại từ đầu.

Chương 427: Sắp Rời Đi...

Mặc dù giết trùng tộc cũng có thể rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của bản thân, nhưng vẫn không hiệu quả bằng chiến đấu với tu sĩ khác.

Cho nên Lục Diệp vẫn luôn muốn giết xuyên qua cửa ải chín con Trùng tộc, muốn nhìn xem có tu sĩ nào khác nhảy ra hay không?

Nhưng đoạn thời gian trước, vì thực lực hẳn tăng lên không nhiều, chắc chắn không thể đạt được yêu cầu, nên không qua bên này lãng phí công huân.

Hiện giờ, hẳn có thể ngự sử hai đạo Linh khí, thực lực có chỗ gia tăng, quả nhiên giết trùng tộc đã thuận lợi hơn rất nhiều.

Cùng lúc ấy, một bóng người lao ra khỏi sương mù dày đặc, người kia cầm một cây trường thương, trên thân thương có linh quang lưu động, lập tức đâm thẳng tới trước mặt Lục Diệp.

Lục Diệp mừng rỡ, xem ra đúng như hẳn đã dự đoán, chỉ cần có thể giết hết Trùng tộc trong một lần duy nhất, như vậy nghênh đón hẳn sẽ là tu sĩ.

Dĩ nhiên đây không phải người sống, mà là huyền diệu tự có bên trong Thận cảnh, thậm chí hẳn còn không thấy rõ tu sĩ kia có bộ dáng như thế nào, cũng không nhìn ra nam nữ, toàn thân trên dưới của đối phương đều bị sương mù dày đặc bao quanh.

Sau một nén nhang, trong Luyện Công phòng, Lục Diệp giật mình mở mắt, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hắn giơ tay xoa xoa đầu, Thận cảnh là chỗ tốt, chỉ có duy nhất một điều không được hoàn mỹ, chính là mỗi lần bị giết, rời khỏi, đại não đều xuất hiện tình trạng như bị kim châm, đâm đau vô cùng.

Vừa rời ở bên trong Thận cảnh, hắn đã liên trăm mấy tu sĩ. Phương thức ra trận của đám tu sĩ này có chút khác với Trùng tộc, Trùng tộc sẽ tăng lên theo số lượng, từ một con tăng dần đến chín, tu vi không có biến hóa.

Nhưng tu sĩ lại là tăng dần theo tu vi, số lượng vẫn chỉ có một người.

Nhưng những người kia bị sương mù bao lấy, không nhìn rõ khuôn mặt, thậm chí còn không phân biệt được giới tính, nhưng chiến đấu với mỗi một người trong này lại chẳng khác gì chiến đấu với người sống, bọn họ cũng biết thúc giục thuật pháp, ngự khí, thậm chí còn am hiểu một chút kỹ xảo cực kỳ tinh diệu.

Tu vi từ thất tầng cảnh từng bước gia tăng đến bát tầng cảnh, lại đến cửu tầng cảnh. . .

Bởi vì Lục Diệp đánh kiểu xa luân chiến, căn bản không có cơ hội thở dốc, mỗi lần, sau khi một địch nhân chết đi, sẽ có địch nhân mạnh hơn xông ra từ bên trong sương mù dày đặc, cho nên dù hắn đã dùng toàn lực ứng phó cũng không thể kiên trì quá lâu.

Ở thời điểm đối mặt với cửu tầng cảnh đầu tiên đã bị đối phương dùng một thanh phi kiếm chém cho thất linh bát lạc (tán loạn khắp nơi).

Nhưng Lục Diệp không hề cảm thấy uể oải, ngược lại còn cho rằng rất đáng giá!

Cảm giác tử vong bên trong Thận cảnh cực kỳ chân thực, dạng phương thức rèn luyện này, có thể giúp hắn không ngừng quen

thuộc với các loại phong cách chiến đấu của những tu sĩ thuộc lưu phái khác. Có như vậy, về sau khi gặp địch nhân trên chiến trường, hắn cũng có thể đưa ra cách ứng phó thích hợp.

Lục Diệp kiểm tra ấn ký chiến trường của bản thân.

【 Tính danh: Lục Diệp. 】

【 Thân phận: đệ tử Bích Huyết Tông. 】

【 Tu vi: Một trăm ba mươi lăm khiếu. 】

【 Vị trí: Linh Khê chiến trường. 】

【 Công huân: 2,950 】

Tu sĩ mở được 108 khiếu là thất tầng cảnh, từ 144 khiếu trở lên là bát tầng cảnh.

Trùng triều đã đi qua được gần một tháng. Dù ở thời điểm hiện tại, lúc ban ngày Lục Diệp cần phải học tập linh văn chi đạo cùng Vân phu nhân, chỉ có thể tu hành vào ban đêm, nhưng hiện giờ linh khí trong trụ sở đã nồng đậm không gì sánh được, bên cạnh đó, hắn lại chẳng hề thiếu những thứ như linh thạch và linh đan.

Ở phía Hoa Từ bên kia, vẫn còn giữ lại lượng lớn linh thạch và linh đan, đều là thứ được tìm thấy từ bên trong những túi trữ vật lúc trước. Đám tu sĩ đã chết đi tại Kỳ hải chẳng mang theo nhiều bảo vật, nhưng lại có không ít linh thạch và linh đan, bây giờ tất cả đều làm lợi cho Hoa Từ, và nếu Lục Diệp bên này không có, thì sang chỗ Hoa Từ lấy là được.

Hoàn cảnh từ luyện tốt như vậy, cộng thêm vật tư dồi dào, còn có Tụ Linh linh văn và Thao Thiết Xan, cho nên dù Lục Diệp cố ý kéo dài tốc độ tu hành, tới cuối cùng, hắn vẫn mở được đến một trăm ba mươi lăm linh khiếu.

Càng ngày càng gần với tu vi bát tầng cảnh, điều này cũng cho thấy thời gian hẳn phải rồi trụ sở không còn xa.

Thoạt trông mặt ngoài Linh Khê chiến trường không có quá nhiều quy tắc, nhưng lại tồn tại khá nhiều quy tắc ngầm, mặc dù tu sĩ hai phe chỉ hận không thể đũa cùng giết tận đối phương, nhưng vẫn sẽ hành sự theo quy củ.

Ví dụ như: nếu bắt được Y tu của đối phương làm tù binh, bình thường sẽ không giết chết, mà chờ đối phương trả một mức tiền nhất định đến chuộc người.

Lại ví dụ như: lúc bình thường, chỉ có tu sĩ thất tầng cảnh trở xuống hoạt động ở vòng ngoài chiến trường, trừ phi xảy ra một vài tình huống thực sự cần thiết.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho đa phần các trấn thủ sứ ở trụ sở thuộc vòng ngoài chiến trường, chỉ có tu vi thất tầng cảnh. Những tông môn kia không có tu sĩ trên thất tầng cảnh sao? Có! Nhưng bọn họ đều không ở lại bên trong trụ sở bản tông.

Về cơ bản, sau khi tu vi đạt tới thất tầng cảnh, bọn họ đều đi tới vòng trong.

Nguyên nhân thứ nhất, tu vi bọn họ đã cao, nếu giết tu sĩ có tu vi thấp ở vòng ngoài chẳng những không được công huân, còn có thể bị mất.

Nguyên nhân thứ hai, càng đi vào bên trong, linh khí thiên địa càng nồng đậm, quá trình tu hành tự nhiên cũng dễ dàng hơn.

Có lẽ một tu sĩ thất tầng cảnh, tu hành một năm ở vòng ngoài, còn không hiệu quả bằng tu hành nửa năm ở vòng trong, nếu đi vào vòng trung tâm, hiệu quả sẽ càng tốt hơn, đương nhiên, cũng nguy hiểm hơn.

Nhưng đã đi lên con đường tu hành này, chính là đấu với

người, đấu với trời, ai mà không muốn vươn tới đỉnh cao? Mỗi một tu sĩ đều sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để tăng tu vi của mình lên.

Lại nói, dưới làn sóng đối đầu mạnh mẽ giữa hai đại trận doanh, nếu đứng yên một chỗ, không tiến, căn bản không thể nào kiểm soát được vận mệnh của chính mình.

Kỳ thật Lục Diệp đã sớm có dự định tiến vào vòng trong, có điều trước đó Bích Huyết Tông vừa lập lại, hắc vốn là trấn thủ sứ căn bản đi không nổi.

Tuy ngày thường hắc không quản quá nhiều chuyện, nhưng chỉ cần có mặt hắc ở trụ sở, liền có thể ổn định lòng người.

Chương 428: Ý Nghĩ Chưa Hoàn Thiện...

Mắt thấy trụ sở bên này đã an ổn, có Hoa Từ tọa trấn là được, tuy bây giờ nàng đã thăng lên thất tầng cảnh, thời gian tọa trấn không dài, nhưng có thể chống đỡ được lúc nào hay lúc ấy. Về sau này, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện đệ tử có thể gánh vác trách nhiệm, Cổ Dương và Hà Tịch Âm không tệ, có thể tìm cơ hội cho bọn họ chuyển thành đệ tử chính thức.

Tu vi Không Ngưu cũng đủ, có điều tính tình gã quá mức thật thà, người để gã giết địch phóng hỏa thì được, nhưng quản lý trụ sở thì tuyệt đối không được.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân thúc đẩy khiến Lục Diệp muốn đi vào vòng trong. Việc này liên quan đến đường ra sau này của đệ tử Bích Huyết Tông.

"Sắp tới bát tầng rồi." Trên bàn ăn, Thủy Uyên lộ vẻ mặt phức tạp nhìn Lục Diệp. Lúc tiểu sư đệ trở về tông môn, hẳn mới ngũ tầng, hiện giờ mới qua mấy tháng, vậy mà hẳn đã gần tới bát tầng rồi rồi, tốc độ tu hành này không khỏi nhanh quá rồi: "Quả thực cũng nên đi vào vòng trong, khi nào đệ chuẩn bị đi?"

"Chắc qua nửa tháng nữa, đệ còn muốn học thêm chút linh văn chi đạo ở chỗ Vân phu nhân." Nhắc tới Vân phu nhân, Lục Diệp lại nghĩ đến chuyện lần trước: "Nghe Y Y nói, lần trước Vân phu nhân tới đánh chuông giáo một trận? Là có chuyện gì vậy?"

Cũng là việc này xong rồi, hẳn mới được biết. Lúc ấy hẳn còn đang phá giải trận pháp do Vân phu nhân bố trí ở Minh Tâm phong bên kia, chẳng hay biết gì về động tĩnh bên ngoài.

"Người thế hệ trước tương ái tương sát (vừa yêu vừa hận) thôi. Dù sao chuyện chính là như vậy, đệ không cần quan tâm. Lại nói, qua bao nhiêu năm rồi, có thay đổi được gì đâu."

Lục Diệp cũng không hỏi thêm nữa.

Thủy Uyên nói: "Hiện tại bản tông chỉ có một minh tông là Thương Minh Sơn. Lần trước Thương Minh Sơn mới thăng lên lục phẩm, vừa vặn trụ sở nhà bọn họ ở vòng trong, đệ có thể tới Thương Minh Sơn bên kia, ta sẽ chào hỏi bọn họ trước."

Các đệ tử của môn phái lớn đều có giao lưu mật thiết, tựa như giữa những thế lực này đều có một loại cảm giác trao đổi sinh viên.

"Không cần phiền toái bọn họ. Đệ không chỉ vào vòng trong để rèn luyện bản thân, còn có một ý nghĩ chưa được hoàn thiện."

"Ồ? Nói ta nghe một chút."

"Đúng như lời nhị sư tỷ mới nói, hiện tại bản tông chỉ có một minh tông là Thương Minh Sơn. Ta đã xem qua, trụ sở Thương Minh Sơn bên kia cách trụ sở Bích Huyết Tông rất xa. Gần như không phải thất tầng cảnh nào cũng có thể đi từ bên này tới Thương Minh Sơn bên kia, đường xá quá xa. Về sau, kiểu gì đám đệ tử trong tông cũng lên tới thất tầng cảnh, để thuận tiện cho bọn họ, theo ta vẫn nên chọn một tông môn vòng trong có khoảng cách gần chút."

Thủy Uyên gật đầu: "Nói không sai."

"Ta nghe nói, giữa những trấn thủ sứ, có thể ký kết minh khế?"

"Đúng vậy, chẳng qua nếu là minh khế do trấn thủ sứ ký kết, hiệu quả chỉ giới hạn trong chiến trường."

Nếu như do chưởng giáo tự thân xuất mã, hiệu quả minh khế

sẽ bao hàm cả Cửu Châu và các khu vực, tầng thứ khác, không chỉ giới hạn ở bên trong chiến trường.

"Vậy là đủ rồi! Điều ta đang nghĩ chính là, tạm thời ta sẽ không từ nhiệm thân phận của trấn thủ sứ, thay vào đó, trước tiên sẽ tìm vài tông môn thuộc vòng trong, ký kết minh khế cùng trấn thủ sứ của bọn họ. Làm như vậy, sau này các đệ tử cũng có thể tìm được nhiều đường ra hơn."

"Vậy cũng được, nhưng tiểu sư đệ đã có phương pháp chưa?"

"Đương nhiên là có."

Lần trước ở bên trong Kỳ Hải, hắn đã làm quen với không ít trấn thủ sứ của các tông môn, trong đó cũng không thiếu người của vòng trong và vùng trung tâm.

"Những việc này tự đệ làm chủ là được. Đệ là trấn thủ sứ, muốn làm sao thì làm vậy."

"Để ta đi xin chỉ thị của chương giáo." Lục Diệp đứng dậy, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện: "Đúng rồi, linh khiếu của tứ sư huynh là chuyện gì xảy ra vậy?"

Trước kia hắn chỉ biết tứ sư huynh của mình rất mạnh, nhưng đoạn thời gian gần đây, hắn còn nghe được một chút tin đồn liên quan tới Lý Bá Tiên.

Thủy Uyên thở dài nói: "Phong mang quá lộ, lại thêm hắn xuất thân từ Bích Huyết Tông, năm đó bị Vạn Ma Linh bên kia nhắm vào."

"Linh khiếu bị phá, không có cách chữa trị sao?"

"Có một loại linh đan trong Thiên Cơ ở bảo khố có thể chữa trị, nhưng cần rất nhiều công huân."

Lục Diệp gật gật đầu, sau đó đi về phía tấm điện của chuông giáo, xin chỉ thị một phen, được chuông giáo cho phép, Lục Diệp đã nắm chắc trong lòng.

Ban ngày hẩn vẫn học linh văn chi đạo ở chỗ Vân phu nhân, ban đêm sẽ trở về trụ sở, tu luyện và nghỉ ngơi.

Sau khi Vân phu nhân biết được chuyện Lục Diệp sẽ sớm vào vòng trong, bà tỏ ra khá lo lắng, nhưng cũng biết rằng Lục Diệp không thể cứ ở vòng ngoài mãi được.

Đối với tu sĩ thất tầng cảnh, tuy ở lại vòng ngoài rất an toàn, nhưng lại không mang tới ý nghĩa quá lớn cho sự trưởng thành của bản thân, dù sao tu luyện theo kiểu bế quan tạo xa, cũng không có tiền đồ gì quá lớn, thực lực cũng không phải là thứ có thể có đạt được dựa vào khổ tu.

Đám người khiêng đỉnh của hai trận doanh lớn hiện giờ, ai mà không từng bước qua núi thây biển máu?

Bà chỉ có thể cố gắng hết khả năng của mình dạy cho Lục Diệp càng nhiều những thứ về linh văn hơn, cho hẩn có thêm năng lực tự bảo vệ mình, đồng thời cũng âm thầm tặng cho Lục Diệp hai món bảo vật.

Vân phu nhân cực kỳ hài lòng với thiên phú trên linh văn chi đạo của Lục Diệp. Rất nhiều thứ chỉ cần bà thoáng biểu thị một chút, Lục Diệp đã hiểu được bảy, tám phần. Nếu bà có thể thu nhận chân chính Lục Diệp làm đệ tử, sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian và công sức dạy dỗ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân phu nhân lại đầy bất đắc dĩ, cũng tại lão Đường Di Phong đáng giận đó, cứ cản chặt không buông.

Thời gian nửa tháng thoáng cái đã qua.

Trước Thiên Cơ điện, Lục Diệp nhìn đám người đến đưa tiễn, nói: "Ta đi trước dò đường cho các người. Lúc ta không có mặt ở đây các người nhất định phải tu luyện cho tốt, hy vọng mọi người cũng có thể sớm tiến vào vòng trong, thậm chí là vòng trung tâm."

Đến đây, hắn nhìn về phía Hoa Từ: "Trụ sở bên này giao lại cho người."

Hoa Từ nhẹ gật đầu: "Một đường cẩn thận."

Lục Diệp nhìn Hà Tịch Âm ở trong đám đông, cô nàng này cứ cúi đầu, nắm chặt tay, bả vai run rẩy, không biết đang làm cái gì.

"Hà Tịch Âm!"

"Có!" Hà Tịch Âm ngẩng phắt đầu lên.

"Người có lời gì muốn nói không?"

"A? A, Ngũ sư huynh, hiện giờ người muốn đi, trụ sở không có người, chúng ta biết làm sao bây giờ. Ta thật không nữa... Ha ha ha ha..."

Chương 429: Vào Vòng Trong...

Lục Diệp mặt không chút thay đổi nhìn nàng, nhẹ giọng nói: "Nếu không muốn chia tay, hãy đi theo ta đi, tu vi của người cũng sắp đạt tới thất tầng cảnh, có thể tiến vào vòng trong rồi. Trên đường có bạn, cũng có thể giảm bớt sự nhàm chán."

"Ta không muốn!" Hà Tịch Âm thẳng thừng từ chối.

"Ừm?"

"Ta... tu vi của ta còn thấp, nếu đi cùng với Ngũ sư huynh, sẽ kéo chân sau của người. Ta cảm thấy cần phải ở lại trụ sở tu luyện nhiều hơn. "

Lục Diệp nhìn nàng một cái thật sâu, sau đó đưa tay lên miệng huýt sáo.

Một bóng đen khổng lồ từ trên trời lao xuống, tóm lấy một con Huyết Hồng Tồn do Lục Diệp ném ra, sau đó ngồi xổm ở một bên.

Lục Diệp nhảy lên lưng chim ưng, theo sau là Y Y, trên vai có một con mèo con trắng như tuyết dài chừng một thước đang nằm sấp. Con mèo trắng ngáp một cái, trong miệng kêu a ô, non nớt ngô nghê...

Từ ba ngày trước, sau khi Y Y biết Lục Diệp sẽ vào vòng trong, nàng đã dính liền luôn với hắn không chịu rời đi, sợ Lục Diệp sẽ bỏ mình ở lại.

Linh Khê trấn thủ chiến lần trước, Lục Diệp đã không mang nàng đi cùng, dù Y Y không thể hiện bất cứ điều gì ra bên ngoài, nhưng trên thực tế, trong lòng nàng vẫn có chút không vui. Và lần

này dù thế nào, nàng cũng không thể để Lục Diệp bỏ mình ở lại.

Lục Diệp cũng không định bỏ nàng lại, tự nhiên sẽ mang nàng cùng lên đường.

Còn con mèo con trắng như tuyết kia, nhìn qua thì giống mèo, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra nó là một con hổ. Đúng, nó chính là Hổ Phách!

Sở dĩ có sự thay đổi kinh người như vậy, tất cả là do Thủy Uyên luyện một viên Hóa Hình Đan cho Hổ Phách uống.

Yêu thú có thể biến thành hình người, và khi biến thành hình người, bọn họ chính là yêu tu. Lục Diệp đã từng tiếp xúc với một số yêu tu, số lượng không nhiều, đáng nhớ nhất là nữ yêu tu chịu trách nhiệm tiếp đãi mọi người trong Thiên Cơ thương minh.

Tuy nhiên, để yêu thú hóa hình, cần phải mở một số linh khiếu đặc biệt, dựa vào tự bản thân yêu thú tu hành thì phải đến một cảnh giới nhất định mới được.

Lục Diệp đã từng tự hỏi vì sao thực lực của những yêu tu đó không cao, lại có thể biến thành hình người?

Về sau hẳn mới biết, yêu tu có hai cách để biến thành hình người, một là thực lực đủ mạnh, hai là uống Hóa Hình Đan.

Còn một trường hợp khác nữa, đó là đời sau của hai yêu tu có xác suất được sinh ra trong hình dạng con người.

Sau khi Hổ Phách uống Hóa Hình Đan, nó không biến thành hình người, nhưng cơ thể lại có thể thu nhỏ thành kích cỡ của một con mèo. Theo lời của nhị sư tỷ, đây là lựa chọn của chính nó, sau này Hổ Phách sẽ không biến thành hình người, bởi vì nó biết loại phương thức hóa hình nào có lợi hơn cho sự trưởng thành của nó.

Đây là bản năng yêu thú của Hổ Phách.

Thủy Uyên làm như vậy chắc chắn là muốn Lục Diệp mang theo Hồ Phách và Y Y, để cả đám có thể chăm sóc lẫn nhau.

Mọi người vẫy tay, Tiểu Hôi vỗ cánh bay lên, cuồn phong gào thét, không ai mở được mắt ra. Tới khi bọn họ lại nhìn được, bóng dáng của Tiểu Hôi đã biến mất.

Y Y ngồi trên lưng chim ưng, dang rộng hai tay, cảm nhận được một luồng gió thổi vào mặt, tiếng cười phát ra như chuông bạc. Lúc này, tựa như nàng đã được trở về quá khứ, một nhóm ba người cùng nhau lên đường.

Lục Diệp lấy Thập Phân Đồ ra, để tìm phương vị và quyết định hướng đi.

Trong Kỳ Hải, hắn đã quen biết rất nhiều trấn thủ sứ hoặc phó sứ của các tông môn, cho nên muốn tìm được mục tiêu thích hợp không khó, nhưng lần này hắn vào vòng trong, không chỉ tìm tông môn thích hợp nhằm ký kết minh khế, mà còn một việc khác phải làm.

Mấy tháng trước, khi thân phận của hắn bại lộ, rất nhiều tông môn Vạn Ma Lĩnh đã truy sát hắn, đặc biệt là đại chiến tại Kim Quang Đỉnh, bốn mươi ba tông môn Vạn Ma Lĩnh xuất chiến...

Những người tham gia truy sát, kiểm chuyện với hắn trên Kim Quang Đỉnh, hắn đều ghi nhớ kỹ trên cuốn sổ nhỏ trong lòng, chỉ chờ tìm được cơ hội sẽ báo thù.

Nếu không, lúc đại chiến trên Kim Quang đỉnh cần gì hắn phải tự giới thiệu mình?

Sau khi hắn tìm kiếm một lúc, đã nhìn thấy một cái tên khá quen thuộc, quyết định được rồi. Chính là người, Kinh Thiên tông!

Hơn một ngày sau, trong một khu rừng núi hoang vắng, Lục Diệp và Y Y đứng cạnh nhau, Tiểu Hôi vỗ cánh bay đi.

Nơi này đã thuộc vòng trong của chiến trường, nếu không có Tiểu Hôi, dù Lục Diệp cưỡi Hồ Phách, ít nhất cũng phải mất một tháng mới đến được nơi này, nhưng có Tiểu Hôi lại khác, nhìn khắp Linh Khê chiến trường, thực lực của Tiểu Hôi tuyệt đối là đỉnh cao nhất, tốc độ cũng là nhanh nhất.

Lúc trước hắc trụ sở của Bích Huyết tông đến Anh Sơn cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng Tiểu Hôi chỉ thích hợp để đi đường, kể từ khi vị đại sư huynh thuộc thế hệ này của Bích Huyết tông rời khỏi Linh Khê chiến trường, Tiểu Hôi vẫn luôn sống một mình tại khu vực nhỏ bé của nó ở trụ sở Bích Huyết tông, không ai có thể chỉ huy nó, ngay cả Lục Diệp cũng chỉ có thể dựa vào Huyết Hồng Tồn thực hiện một số giao dịch với Tiểu Hôi, chẳng hạn như cho hắn đi nhờ một đoạn, nhưng muốn sử dụng nó để giết kẻ thù là điều không có khả năng.

Nếu không phải như vậy, Lục Diệp đã cưỡi Tiểu Hôi đi tìm những thế lực Vạn Ma lĩnh kia tính sổ từ lâu rồi.

Hắn từng hỏi Thủy Uyên sư tỷ về chuyện này. Theo lời nàng, sau khi vị đại sư huynh kia rời khỏi Linh Khê chiến trường, mệnh lệnh cuối cùng mà gã trao cho Tiểu Hôi chính là bảo vệ trụ sở cho tốt!

Cho nên trong mắt Tiểu Hôi, trụ sở Bích Huyết tông quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác, có thể rời đi mấy ngày, nhưng không thể rời đi luôn.

“Lục Diệp Lục Diệp!” Y Y từ bên cạnh hét lên: “Thiên địa linh khí ở vòng trong thật nồng đậm!”

Lúc trước nàng không thể hấp thu linh khí để tăng cường bản thân, nhưng sau mấy tháng tu luyện cùng chưởng giáo, nàng cũng có thể tu hành một mình, thậm chí còn có thể chuyển ngược lại

cho Hồ Phách.

Cho nên tốc độ trưởng thành của Y Y và Hồ Phách cũng cực kỳ nhanh, bởi vì giữa hai bọn họ, không cần biết là ai tu hành, cả hai đều có thể trở nên mạnh hơn.

Đương nhiên, phương pháp tu hành chủ yếu của Hồ Phách chính là ăn, ăn no rồi tìm một chỗ nằm xuống, sau đó đứng lên lại ăn tiếp.

Đôi khi Lục Diệp rất ghen tị với Hồ Phách, phương thức trở nên mạnh hơn này thực sự vừa nhanh vừa tiện.

Chương 430: Kinh Thiên Tông!

Nghĩ lại, bản thân hắn và Hồ Phách cũng khá giống nhau, dù sao đều là ăn ăn ăn. . .

Đúng là linh khí thuộc vòng trong vô cùng nồng đậm. Một đường này đi tới, khiến Lục Diệp cảm nhận rất rõ ràng tình huống này, càng tiến sâu vào bên trong, linh khí thiên địa càng nồng đậm.

Mà nơi này mới chỉ là rìa ngoài của vòng bên trong thôi nhưng độ nồng đậm của linh khí đã gần gấp đôi khu dã ngoại phía Bích Huyết Tông bên kia. Trách không được tất cả đại tông môn đều dồn toàn lực muốn tăng phẩm cấp tông môn lên, phẩm cấp càng cao, vị trí trong Linh Khê chiến trường càng tốt, hiệu suất tu hành của môn hạ đệ tử cũng tăng lên cao tương ứng.

Không chỉ đơn giản như thế, trong Linh Khê chiến trường còn có rất nhiều nơi sản xuất vật tư, càng ở bên trong, sản lượng càng dồi dào.

Có thể coi vị trí hiện tại của Lục Diệp nằm bên trong phạm vi trụ sở Kinh Thiên Tông.

So sánh với tình huống vòng ngoài, chắc chắn phạm vi trụ sở của tông môn vòng trong phải bao trùm lớn hơn rất nhiều lần.

Lấy Kinh Thiên Tông này làm ví dụ, phạm vi trụ sở của bọn họ bao trùm chừng ba, bốn trăm dặm. Nói cách khác, lấy trụ sở làm trung tâm vẽ một đường kính dài chừng ba, bốn trăm dặm, là có thể nhìn ra phạm vi trụ sở bao trùm. Bên trong phạm vi này đều là địa bàn của Kinh Thiên Tông.

Ngược lại, phạm vi mà Bích Huyết Tông có thể bao trùm

không lớn hơn trăm dặm, dù là trước đó Lục Diệp đánh cho Thiên Sát Điện và Phùng thị tàn phế, Bích Huyết Tông cũng chỉ có thể xưng vương xưng bá trong phạm vi trăm dặm mà thôi.

Sở dĩ có tình trạng này, chủ yếu là vì phạm vi của tông môn có liên quan đến số lượng và thực lực của tu sĩ.

Tông môn vòng ngoài có phẩm cấp thấp nhất, số lượng cũng nhiều nhất, cho nên kể cả khi phạm vi vòng ngoài lớn nhất, thì ngược lại, tất cả trụ sở đại tông môn đều được sắp xếp khá dày đặc, mà tu vi của tu sĩ cũng không cao, như vậy phạm vi kiểu này chỉ đủ để thỏa mãn cho tu sĩ dưới thất tầng cảnh hoạt động.

Đến vòng trong lại khác, nơi này có rất nhiều tu sĩ bát tầng cửu tầng, có thể dùng thuật Ngự khí phi hành, cho nên nếu phạm vi hoạt động quá nhỏ, sẽ không thi triển được. Bên cạnh đó, tông môn vòng trong lại có số lượng ít hơn vòng ngoài rất nhiều, cách sắp xếp trụ sở cũng thưa thớt hơn một chút.

Nhưng mặc kệ là dày đặc hay thưa thớt, chỉ cần có trụ sở của hai tông môn thuộc thế lực trận doanh tiếp giáp với nhau, kiểu gì cũng sẽ xảy ra xung đột.

Lục Diệp phân biệt phương hướng một chút, sau đó đưa tay nắm lấy Hồ Phách đang nằm sắp trên bả vai mình, ném nó xuống dưới đất.

Hồ Phách nhẹ nhàng rơi xuống, quay người nhìn Lục Diệp, bốn mắt nhìn nhau, hai mắt mờ mịt.

Được một lát, Hồ Phách mới phản ứng lại, kim quang quanh thân phóng lớn, yêu nguyên cuộn cuộn, hình thể nó nhanh chóng to lên, trong chớp mắt đã từ một con thú nhỏ dài hóa thành mãnh yêu uy phong凛冽.

Lục Diệp xoay người lên lưng hổ, đi thẳng về phía trụ sở Kinh

Thiên Tông. Nếu bọn họ đã đến báo thù, tất nhiên cũng không cần khách khí với người khác làm gì.

Hắn không muốn tới trụ sở người ta gây sự, tu sĩ bên trong trụ sở luôn là nhiều nhất, nếu đơn thương độc mã chạy tới, khẳng định không chiếm được lợi ích.

Nhưng nếu nơi này đã là phạm vi trụ sở Kinh Thiên Tông bao trùm, tất nhiên sẽ có tu sĩ Kinh Thiên Tông hoạt động bên ngoài. Dùng thực lực hiện tại của hắn, chỉ cần không đụng phải tu sĩ chuyển tu công pháp Thiên cấp, về cơ bản đều có thể giết được, mà dù có thực sự đụng phải tu sĩ chuyển tu công pháp Thiên cấp, thì có Phi Dực Thứ Văn, hắn cũng có vốn liếng để chạy trốn.

Chẳng qua có thể không dùng tới Phi Dực linh văn là tốt nhất. Đây cũng không phải thứ văn mang tính vĩnh cửu, mỗi một lần điều động, quang trạch (vẻ lộng lẫy) của Thứ Văn sẽ ảm đạm đi hơn một chút, dùng nhiều lần, Thứ Văn sẽ biến mất.

Ý tưởng của hắn rất đơn giản, hắn sẽ đi xung quanh quan sát một chút, nếu đụng phải tu sĩ Kinh Thiên Tông đương nhiên là làm thịt. Dù sao hắn đến vòng trong này cũng là ma luyện bản thân. Thời gian còn nhiều, một lần làm thịt một hai người, chỉ cần hắn làm thịt đủ nhiều, chắc chắn sẽ khiến Kinh Thiên Tông thương gân động cốt.

Nếu bọn họ đã ra tay với hắn trên Kim Quang đỉnh, thì đừng trách hắn chạy tới nơi đây trả thù. Y Y vẫn xuất quỷ nhập thần như vậy, thỉnh thoảng lại biến mất không thấy đâu nữa, rồi bỗng nhiên không biết từ chỗ nào xuất hiện.

Mặc dù mộng tưởng trở thành y tu của nàng đã bị phá hủy, cuối cùng Y Y bắt buộc dĩ phải trở thành một pháp tu, nhưng nàng vẫn rất yêu thích thu thập dược liệu.

Y Y đeo bên hông treo cái túi trữ vật, chỉ cần nhìn thấy thứ gì

nghe ngờ là được liệu lập tức hết lòng thu thập, sau đó cất vào trong túi trữ vật, về phần giá trị nhiều hay ít, thì không nói được rồi.

Trước kia nàng còn không thể mang theo thứ gì đó đi xuyên qua chướng ngại vật, bởi vì bản thân nàng là linh thể, thân thể chẳng phải hư cũng chẳng phải thực, không có hạn chế trên phương diện này, nhưng đồ vật mà nàng mang theo lại không thể xuyên qua.

Nhưng sau khi được chưởng giáo chỉ điểm, bây giờ nàng chỉ cần điều động lực lượng sau đó mang đồ vật theo người, cũng có thể tự do đi xuyên. Nghe nói đây là một loại độn pháp, chỉ có một điểm, nàng không thể mang theo vật sống đi xuyên qua được. Dù là như thế, vậy cũng cực kì không tầm thường.

Lục Diệp cảm thấy nơi này đã thuộc phạm vi trụ sở người ta, muốn tìm mấy người chém chém là chuyện rất đơn giản, ai ngờ cười Hồ Phách đi nửa ngày, ngay cả cái bóng người cũng không thấy, thậm chí hẳn còn có chút hoài nghi có phải mình đã đi nhầm phương hướng hay không. Bởi vậy, hẳn còn cẩn thận lấy Thập Phân đồ ra so sánh một chút, xác định phương hướng không sai.

Lục Diệp tỉ mỉ nghĩ lại, cảm thấy có thể là mình đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, phạm vi trụ sở tông môn thuộc vòng trong bao trùm vốn không nhỏ, không giống vòng ngoài bên kia, ra ngoài đi một chút cũng có khả năng đụng phải kẻ địch.

Nói nữa, nếu không có chuyện gì xảy ra, các tu sĩ cũng sẽ không tùy tiện chạy loạn, có thời gian như vậy, còn không bằng ngồi xuống tu hành, nâng cao tu vi.

Trừ phi phát sinh xung đột gì đó với đám người hàng xóm. Nhưng như vậy tất nhiên là thành quần kết đội xuất động.

Nói như vậy, dường như bọn họ không mấy khi tùy duyên đi

loạn một mình, xem ra vẫn phải tìm tới khu vực có sản xuất vật tư của Kinh Thiên Tông bên này.

Chương 431: Hoặc Là Nảo Tàn, Hoặc Là Tự Tin Không Hề Sợ Hải

Ví dụ như khoáng mạch hoặc là linh mạch gì gì đó, chắc chắn ở những nơi kia sẽ có tu sĩ Kinh Thiên Tông ẩn hiện, bởi vì bọn họ còn phải khai thác vật tư. Lại nói, nếu hắc có thể tìm được chỗ đó, chẳng những có người để giết, còn có thể cướp tiền, nhất cử lưỡng tiện, sung sướng cực kỳ.

Thế nhưng hắc lại không biết nơi sản xuất vật tư của nhà người ta. Lục Diệp đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên Y Y xông ra từ phụ cận: "Lục Diệp Lục Diệp, bên kia có mấy tu sĩ."

Bên người có trinh sát xuất quỷ nhập thần chạy tán loạn khắp nơi luôn là điểm tốt, thường thường ở trong lúc lơ đãng, bọn họ luôn có thể mang đến kinh hỉ cho người ta.

"Mang ta đi."

Y Y nhảy lên lưng hổ, dẫn đường cho Hồ Phách.

Số lượng tu sĩ bên kia không nhiều, chỉ có bốn người, trong đó một bát tăng, hai thất tăng và một lục tăng.

Vòng trong cũng có lục tăng, nhưng số lượng không nhiều. Về phần ngũ tăng, chắc hắc cũng có, nhưng đám người này tuyệt đối không dám rời khỏi trụ sở. Bởi vì tu vi như vậy là quá thấp so với mặt bằng chung tại vòng trong, một khi dám khinh thường đi ra ngoài, chắc chắn khi đụng phải kẻ địch, sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Tu sĩ ở vòng trong, chủ yếu là thất tăng đến cửu tăng chiếm đa số, có lẽ còn tồn tại một ít người đã chuyển tu công pháp Thiên cấp.

Nếu nơi này đã thuộc phạm vi Kinh trụ sở Thiên Tông, vậy mấy tu sĩ bát cửu tăng kia chắc chắn là đệ tử Kinh Thiên Tông.

Theo Y Y nói, hình như bọn họ đang trông coi một đóa linh hoa, mà nụ linh hoa còn chưa nở.

Lại nói, đúng là Y Y không thể trở thành y tu, nhưng nói gì thì nói, nàng cũng đi theo Hoa Từ và nhị sư tỷ học được một vài điều. Căn cứ theo suy đoán của nàng, hẳn là giá trị của linh hoa kia không thấp, lại thuộc về linh dược cần hái xuống trong thời gian đặc biệt. Ví dụ như: phải hái ngay sau khi linh hoa nở rộ hoàn toàn, nếu không được hiệu sẽ giảm đi rất nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bốn tu sĩ kia lại canh giữ ngay bên cạnh. Có lẽ bọn họ đã sớm biết đến sự tồn tại của đóa linh hoa kia rồi, nhưng cũng không thể loại trừ trường hợp ngẫu nhiên gặp phải, dù sao bây giờ cả đám đang ngồi chờ bên kia.

Lục Diệp đợi cho thời gian suýt soát lại để Hồ Phách một lần nữa hóa thành mèo con nhỏ, ghé vào trên vai mình, về phần Y Y, nàng đã sớm độn địa đi rồi, tùy thời hành động.

Không bao lâu sau, một mùi thơm nhàn nhạt quanh quần chóp mũi, Lục Diệp lần theo nơi phát ra mùi hương, tiếp tục đi hơn trăm trượng về phía trước, lập tức bắt gặp ba tu sĩ đứng gần đó. Cả đám đang cảnh giác nhìn hẳn.

Phía sau bọn họ, chính là nơi phát ra mùi thơm kia. Một đóa linh hoa còn chưa nở hoàn toàn, nụ hoa lớn bằng nắm tay lộ ra màu tím, bao phủ linh vận mông lung.

Xem linh quang trên thân ba người này, hẳn là một người lục

tầng, hai người thất tầng, hết như lời Y Y nói, nhưng không thấy bát tầng kia đâu.

Lục Diệp quét một vòng, vẫn không phát hiện ra bóng dáng người nọ, cũng không biết gia hỏa này đã trốn ở nơi nào.

Ba người kia đều là nam tu, một người trong đó khí huyết tràn đầy, nghi ngờ là thể tu đứng ra, trầm giọng hỏi: "Đạo hữu từ đâu tới đây?"

Câu hỏi này rất mật mờ, mục đích thực sự của gã chỉ đơn giản là muốn biết trận doanh của Lục Diệp mà thôi. Lục Diệp đưa tay, trên mu bàn tay lộ ra ánh sáng màu lam nhạt.

Thể tu kia nao nao, hai người phía sau gã cũng nhướng mày, đúng là bọn họ chưa từng gặp qua loại người nào một lời không hợp liền để lộ ánh sáng trận doanh, nhất là khi đối phương đang lẻ loi một mình. . .

Bởi vì theo lẽ thường, bất cứ ai cũng vậy, khi gặp mặt người xa lạ trong lúc đi lại trên Linh Khê chiến trường, tuyệt đối không thể tùy tiện lộ ra trận doanh của bản thân, bởi vì một khi trận doanh khác biệt, chắc chắn sẽ bùng nổ một trận chém giết.

Và người dám để lộ ấn ký với người xa lạ, hoặc là não tàn, hoặc là tự tin không hề sợ hãi.

Nhưng Lục Diệp chỉ là một tu sĩ thất tầng, thoát nhìn cũng không giống như người có chỗ dựa vững chắc.

Thể tu vừa nói chuyện, lập tức bật cười: "Thì ra là đạo hữu Hạo Thiên Minh." Nói như vậy, gã lập tức nâng tay mình lên, tựa như đang muốn để lộ trận doanh của mình.

Xoẹt. . .

Nhưng khi gã vừa rút trường đao ra khỏi vỏ, Lục Diệp đã quay

người chém ra một đao.

Tia lửa tung tóe, linh khí giao minh, chẳng biết từ lúc nào đã có một bóng dáng cầm thanh đoản đao trong tay lướt tới phía sau Lục Diệp, khiến hắn đảo lui lại, sắc mặt vừa kinh hãi vừa nghi hoặc.

Là tu sĩ bát tăng cảnh đã trốn đi, đối phương là quỷ tu!

Lại nói, tu sĩ phái hệ quỷ tu này, một khi đạt đến trình độ thất tăng bát tăng, có thể thông linh U Minh, mượn lực U Minh, tu hành một chút ẩn nấp ám sát chi đạo. Bên trong Kỳ Hải, Lục Diệp từng được chứng kiến một chút thủ đoạn của quỷ tu, cho nên có ấn tượng vô cùng sâu sắc với bọn họ.

Ở thời điểm khi hắn tới đây, không thấy được tu sĩ bát tăng kia, đã có suy đoán rằng rất có thể đối phương chính là quỷ tu, nếu không đâu thể biến mất vô tung vô ảnh như vậy? Chỉ sợ mấy người kia đã phát hiện ra Lục Diệp từ lúc hắn đang trên đường tới đây rồi, cho nên quỷ tu nọ mới mai phục từ trước.

Và vừa rồi tu sĩ thể tu thất tăng giơ tay lên, trên miệng nói đạo hữu Hạo Thiên Minh gì đó, còn muốn triển lộ trận doanh của bản thân, đơn giản là vì hấp dẫn lực chú ý của Lục Diệp.

Đối lại là người không có chút chuẩn bị nào, khẳng định đại bộ phận tinh thần sẽ tập trung trên mu bàn tay của tu sĩ thể tu thất tăng, tất nhiên sẽ xem nhẹ nguy cơ đến từ sau lưng.

Nhưng Lục Diệp đã đoán được đối phương là quỷ tu, đâu thể không phòng bị chút nào?

Về phần quỷ tu bát tăng, quả thực một đao bị bức lui kia, đã khiến gã cảm thấy ngoài ý muốn, càng khiến gã bất ngờ hơn là chuyện phát sinh sau đó, không biết từ đâu bỗng có một tu sĩ thất tăng xuất hiện, còn mang theo đao đến đối phó đối với gã.

Công kích như vũ bão lại ép cho gã có chút thở không nổi, từng đao thế đại lực trầm, gã chỉ đỡ ba đao, hổ khẩu đã run lên một mảnh.

Khí lực quý quái gì đây?

Chương 432: Người... Người Không Được Qua Đây!

Trong lòng quỷ tu chấn động, lại không hoảng chút nào, bởi vì khóe mắt gã đã nhìn thấy hai đồng bạn thất tầng của mình đang thúc giục linh khí.

Rầm. . .

Ba động linh lực cuồng bạo truyền ra, uy năng thuật pháp nổ rộ, công kích vội vàng không kịp chuẩn bị từ phía sau đánh tới. Một tiếng hét thảm truyền ra, một tu sĩ thất tầng trong đó bị một đạo thuật pháp đánh trúng, ngã nhào xuống đất, trên lưng khét lẹt một mảnh.

Bốn người này thuộc cùng một bọn, lúc quỷ kia tu động thủ, ba người còn lại tự nhiên cũng không nhàn rỗi. Lúc này Lục Diệp đang đưa lưng về phía bọn họ, chính là thời cơ tốt để ra tay đánh lén.

Y Y cũng nghĩ như vậy. . .

Tu sĩ thất tầng và lục tầng còn lại lập tức quay người nhìn qua, nhưng sau lưng còn chẳng có cái bóng quỷ nào, thậm chí bọn họ còn không biết là ai đã ra tay đánh lén mình, chỉ biết đó là một đạo thuật pháp Hỏa hệ có uy lực không tầm thường.

"Ah!"

Tiếng kêu thảm thiết lại truyền tới, khiến mấy người rung mình, vội vàng quay đầu lại nhìn, hình ảnh vừa khắc sâu vào tầm mắt lập tức khiến da đầu tê dại, đại não cũng trở nên ong ong.

Chỉ thấy một cái đầu vừa bay lên cao, phần cổ không đầu phun trào đầy máu tươi như suối. Và cái đầu lâu kia rõ ràng là của quỷ tu sư huynh. Ngay lúc ấy, thiếu niên thất tăng đang đứng ở trước mặt đối phương vẫn còn duy trì tư thế xuất đao, nhìn tư thế kia, không còn nghi ngờ gì nữa, chính hắn đã chém một đao bay đầu quỷ tu sư huynh rồi.

Nhưng mà... thất tăng giết bát tăng? Hơn nữa, hai người ấy vừa giao thủ chưa được bao lâu mà?

Thời gian hai bên giao thủ chỉ vừa vặn là ba hơi thở, mấy người bọn họ cũng mới xoay người lại nhìn thôi. . .

Ai biết đâu, chỉ hai lần quay người, đôi bên đã âm dương cách biệt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, quả thực khó mà tin nổi.

Lục Diệp lắc lắc vết máu trên Bàn Sơn đao, chậm rãi xoay người, nhìn về phía trước.

Đối mặt với trông mắt của hắn, hai người vốn đã kinh hãi không thôi giờ lại càng thêm bất an, trong thời gian ngắn cũng không biết là nên chạy hay nên đánh.

"Phi. . ." Tu sĩ thất tăng bị Y Y đánh lén lảo đảo đứng dậy, nhổ bùn đất trong miệng ra, phần lưng đau thấu tim gan, mặc dù uy lực một đạo thuật pháp của Y Y kia không tệ, nhưng cũng không đủ để lấy mạng gã.

"Thế mà lại bị đánh lén..." Trong lòng gã đầy căm tức nhưng còn không đợi gã làm rõ thủ phạm gây nên chuyện vừa rồi, một đạo lưu quang Ngự khí đã đánh đến gần. Giữa ranh giới sinh tử, gã nổi giận gầm lên một tiếng, điều động linh lực hộ thân, đồng thời đấm ra một quyền.

Khí huyết quanh thân tràn trề, một quyền này uy thế mười phần, vốn là một Thể tu, gã tự tin bản thân có thể đỡ được một

kích này.

Quả thật là đỡ được, lưu quang Ngự khí đã bị gã đánh bay đi, bất ngờ là Lục Diệp cũng nắm lấy cơ hội đó, để dùng Tật Phong lao đến trước mặt gã. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã bạo phát tốc độ, đây chắc chắn không phải kỹ xảo mà thất tăng có thể nắm giữ.

Lại nói, đúng là một tu sĩ thất tăng bình thường không thể bộc phát ra loại tốc độ như vậy chỉ trong nháy mắt. Nhưng trải qua những ngày tu hành này, Lục Diệp vẫn luôn mượn dùng mảnh lân giáp kia kia nhằm huyết khí thối thể, và theo tu vi hắn tăng lên, thể phách cũng từng bước được nâng cao.

Cách rèn luyện thể phách này rất khác thể tu bình thường, thể phách của hắn không chỉ đơn giản là mạnh vì khí huyết tràn đầy, mà còn bao gồm tốc độ tự thân, tốc độ phản ứng thậm chí là thị giác.

Nói ngắn gọn, so với tu sĩ cùng cấp độ, nhục thân của Lục Diệp mạnh hơn, khí huyết thịnh vượng hơn, tốc độ mau lẹ hơn, phản ứng nhanh nhẹn nhẹ, và thị giác cũng nhạy bén hơn.

Trên cơ sở này, hắn còn thúc giục Phong Hành linh văn gia trì trên hai chân.

Khiến cho loại tốc độ bạo phát trong nháy mắt đó, khó mà diễn tả được bằng lời, dùng từ chạy nhanh như điện cũng không đủ để diễn tả. Loại kỹ xảo này dẫn tới một loại tình huống, rõ ràng một khắc trước Lục Diệp còn đứng cách kẻ địch hơn mười trượng, nhưng chỉ chớp mắt một cái, hắn đã giết tới trước mặt người ta rồi.

Cùng là thất tăng nhưng không ai có thể ngăn cản một đao bất thành linh này.

Bàn Sơn đao đâm vào từ ngực của tu sĩ thất tăng nọ, lại xuyên

ra sau lưng. Trường đao trên tay Lục Diệp xoắn một cái, trực tiếp xoay vỡ tim kẻ này.

Trường đao rút ra, người kia ngã nhào xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ khắp nơi.

Hai người may mắn còn sống sót, nhìn mà ngây người, nhất thời ngơ ngác đứng tại chỗ.

Phía sau lại có dao động linh lực mãnh liệt, Y Y xông ra, ném thẳng một đạo Kim Hồ trảm tới tu sĩ thất tầng cảnh, trảm kích sắc bén lập tức xé mở, tạo thành một vết thương khổng lồ ở sau lưng đối phương. Gã vừa bật ra một tiếng kêu thảm thiết, lưu quang ngự khí của Lục Diệp đã giết tới gần, dứt khoát đâm xuyên đầu.

Lục Diệp đưa mắt nhìn về phía tu sĩ lục tầng cuối cùng, rõ ràng người này đã bị dọa sợ.

Trên thực tế, người này vốn không phải kẻ nhát gan, cũng không phải tay mơ chưa chứng kiến cảnh tượng tu sĩ hai phe cánh chém giết, có thể tu hành đến lục tầng, ít nhiều cũng có kinh nghiệm thực chiến... Nhưng gã lại chưa bao giờ thấy qua loại giết chóc nào dứt khoát, lưu loát như vậy.

Một sư huynh bát tầng, hai sư huynh thất tầng, vậy mà chỉ vài giây thôi, cả ba đã nối đuôi nhau, chết trước mặt gã.

"Người. . . Người không được qua đây!" Tu sĩ lục tầng giờ linh khí trong tay mình lên, ngoài mạnh trong yếu hô.

Hồ Phách đang ghé vào trên vai Lục Diệp há miệng ngáp một cái, mùi máu tươi nồng đậm bốn phía đã khiến nó có chút đói bụng, chờ đánh xong, nhất định phải ăn chút gì đó trước đã.

Lục Diệp đi từng bước một về phía tu sĩ lục tầng may mắn còn sống sót kia, đối phương cũng lui lại từng bước một, kết quả trong lúc quá khẩn trương đã vấp phải một tảng đá, đặt mông ngồi sụp

xuống đất.

Lục Diệp nhú mày, dừng lại tại chỗ, lưu quang ngực khí lơ lửng bên cạnh, Bàn Sơn đao mang theo máu tươi trong tay nhỏ giọt xuống.

Đối lập với tu sĩ lục tầng kia, hiện giờ nhìn hắn giống như một đại ma đầu tội ác tà trời. Nhưng hắn lại không biết, ở trong mắt tu sĩ lục tầng kia, hắn còn là thứ tồn tại khiến cho người ta sợ hãi hơn cả đại ma đầu.

Chương 433: Người Càng Lúc Càng Lười!!!

Tu sĩ lục tăng này không phải hạng người nhát gan, bản thân gã đã từng bị trọng thương mà mặt không đổi sắc, nhưng lúc này đây, gã lại sợ rồi. Bởi vì hết thảy những thứ gã vừa nhìn thấy kia, đã triệt để vượt qua nhận thức bình thường. Nỗi khủng hoảng không biết bắt nguồn từ nơi nào, đã lan tràn khắp đáy lòng gã, bởi vậy tu sĩ này mới có biểu hiện quá tệ hại thế này.

"Khoảng mạch của các người nằm ở nơi nào?"

Lục Diệp tra hỏi khiến tu sĩ lục tăng kia cảm thấy mơ hồ. Đối phương giết ba vị sư huynh, chỉ lưu lại một mình gã, lại bỗng nhiên hỏi về khoảng mạch, hiển nhiên không có ý tốt gì.

Dù trong lòng đầy sợ hãi bất an, dù tự biết bản thân chắc chắn phải chết, dù bàn tay đang nắm lấy linh khí không thể ngừng run rẩy, nhưng gã vẫn cắn răng nói: "Không biết!"

Vèo một tiếng, lưu quang ngự khí màu đỏ lửa dừng ở trên trán gã, xúc cảm bén nhọn truyền tới khiến gã đau đớn, uy hiếp không tiếng động kiểu này càng thêm trí mạng.

"Ta liều mạng với người!" Tu sĩ lục tăng ấy rống giận.

Sự trung thành với tông môn đã chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, gã chém ra linh khí trong tay, đánh bay ngự khí đang lơ lửng trước mặt mình, sau đó vội vàng đứng lên, và đáng tiếc, thứ nguyền rủa gã lại là một đường đao quang sáng như tuyết.

"Phù phù" một tiếng, thi thể ngã nhào xuống đất.

Lục Diệp thu đao trở lại vỏ.

Tu sĩ trong Tu Hành giới Cửu Châu có điểm không tốt, chính là hầu hết đều có xương cốt khá cứng rắn, hỏi không ra thứ gì giá trị, đương nhiên Lục Diệp sẽ không lãng phí nước bọt.

Dù sao loại người một lời không hợp là quý xuống như Phùng Nguyệt, cũng chỉ là số ít, mà sở dĩ Phùng Nguyệt có biểu hiện như vậy, cũng vì nàng ý vào thân phận y tu của mình, thêm nữa, vào thời khắc đó, nàng cảm nhận được rõ ràng, nếu mình không làm gì, lập tức sẽ chết!

Kết quả một cái quý đã biến nàng trở thành người đáng thương không có nhà để về.

Trước khi Lục Diệp rời đi, nàng vẫn ở lại trụ sở Bích Huyết Tông, tuy không danh không phận nhưng may mắn nàng là một Y tu, các tu sĩ Bích Huyết Tông cũng không xa lánh nàng.

Y Y bắt đầu quét dọn chiến trường, thu thập chiến lợi phẩm.

Lục Diệp ngồi trên một tảng đá bên cạnh linh hoa kia, cầm thanh đoản đao không chuôi dùng để ngự khí kia.

Uy năng Ngự khí vẫn còn kém một chút, vừa rồi lại bị một tu sĩ cùng cấp độ cho một quyền đánh bay, tuy một phần nguyên nhân là do đối phương vốn là thể tu nhưng nói tóm lại, đúng là uy năng Ngự khí vẫn không bằng hắc cầm đao đi chém.

Lúc hắc cầm đao chém có thể gia trì Phong Duệ linh văn lên Bàn Sơn đao.

Lại nói, hắc vẫn luôn có một ý tưởng, thử gia trì linh văn cho ngự khí, nếu như vừa rồi có thể gia trì Phong Duệ linh văn cho Ngự khí, mà thể tu nọ dám dùng nắm đấm đánh tới, thì uy lực của Phong Duệ đủ sức trực tiếp phá vỡ nắm đấm của gã.

Nhưng gia trì linh văn cho Ngự khí là quá trình rất phiền phức, dù trước mắt Lục Diệp có thể hơi khống chế linh lực ly thể, cũng khó mà làm được. Lúc trước hắn từng làm thử nhiều lần, kết quả cuối cùng đều là thất bại, bởi vì linh văn được xây dựng nên không đủ ổn định, khó mà phát huy được tác dụng.

Chung quy lại, vẫn là hắn điều khiển linh lực chưa đủ, nếu kỹ xảo điều khiển đủ trình độ, hắn là gia trì linh văn cho ngự khí cũng không khó.

Chỉ có thể chờ cho đến khi tu vi dần dần cao lên, sẽ thử lại.

Hiện giờ, hắn cũng không vội rời đi, nơi này còn có một đóa linh hoa chờ thu thập, kể cả Y Y cũng không biết đây rốt cuộc là loại linh hoa gì, nhưng có thể khẳng định rằng giá trị của nó không thấp, bằng không bốn tu sĩ kia cũng đâu chịu một mực ngồi chờ ở chỗ này.

Lục Diệp lấy linh đan ra, ném một viên vào trong miệng, Hồ Phách cũng vội vàng ngoảnh đầu tới, há miệng, chờ hắn cho ăn. . .

Lục Diệp ném cho nó một viên, lại tiện tay búng đầu nó một cái.

"Người càng lúc càng lười!"

Một trận đại chiến vừa rồi, Hồ Phách hoàn toàn không có ý muốn nhúng tay, từ đầu tới đuôi đều an tĩnh ghé vào trên vai Lục Diệp. Nhớ ngày đó, khi hắn còn nhỏ yếu, lúc cả đám gặp phải kẻ địch, Hồ Phách còn chịu xông lên cản người.

Bốn người, bốn túi trữ vật, Lục Diệp ngồi trên tảng đá, tùy tiện cầm một cái lên, mở khóa cấm chế.

Cùng lúc ấy, ở phía sau một tảng đá lớn cách nơi đây mấy trăm trượng, có hai cái đầu, một nam một nữ, đang chăm chú nhìn về nơi đây, dù khoảng cách không gần, nhưng bọn họ đều trông

thấy hết một màn hồi nãy.

Từ lúc Lục Diệp hiện thân, đến lúc hắc chém quỷ tu kia, giết hai tu sĩ thất tầng, lại giết lục tầng, khiến hai người đều nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đến khi chiến đấu kết thúc, hai người lập tức rút trở về, liếc nhau, tất cả đều nhìn thấy kinh ngạc trong mắt nhau.

"Bé ngoan Long Địa Đông, tên kia có lai lịch gì?" Nam giới mở miệng.

"Ca, ta không nhìn lầm chứ? Hắc thực sự là thất tầng? Có phải tên kia đã mang theo loại linh khí gì đó ẩn giấu tu vi không?" Nữ tử cũng mở miệng hỏi.

"Dù mang theo linh khí, thì lúc ra tay, tu vi thật cũng sẽ lộ ra."

"Vậy hắc thực sự là thất tầng sao? Làm sao thất tầng có thể mạnh như vậy?"

"Tiểu muội à, đây chính là chuyện trước đó đại ca từng nói với muội, đừng dùng tu vi một người để phân tích thực lực mạnh yếu. Trên đời này luôn có rất nhiều thiên tài ngạo nhân, bọn họ có thể vượt cấp giết địch. Cho nên, về sau lúc muội hành tẩu trên chiến trường, tuyệt đối phải nhớ kỹ."

"Thế nhưng người kia. . . mạnh đến quá đáng."

Nàng từng được chứng kiến người mạnh vượt cấp giết địch, nhưng trong quá trình đó, đôi bên cũng đánh tới nước sôi lửa bỏng, nào giống vừa rồi? Một quỷ tu bát tầng bị thất tầng chém mấy đao, đã chết, chẳng khác gì giết gà.

"Đúng vậy!" Nam giới gật đầu: "Ta nghe nói mấy tháng trước, ở Bích Huyết Tông xuất hiện một tên yêu nghiệt, trên Kim Quang đỉnh, hắc dùng tu vi ngũ tầng liên trăm bốn mươi ba vị lục tầng.

Lúc ấy, bản thân ta còn kinh động tựa gặp thiên nhân, đối phương đúng là một tấm gương mẫu mực cho chúng ta. Ta chỉ hận bản thân mình không có duyên được nhìn thấy người nọ. Hiện tại xem ra, người này cũng không kém Lục Nhất Diệp kia."

"Thế chúng ta còn cướp Tử Vân Hoa kia không?"

Chương 434: Sợ Cái Rắm!!!

Nghe lời này lập tức hiểu được, hóa ra hai người bọn họ trốn ở đây, cũng vì bị linh hoa kia hấp dẫn đến, chỉ chờ linh hoa chín muồi lập tức ra tay cướp đi.

Phải biết nơi này vẫn thuộc phạm vi trụ sở Kinh Thiên Tông, bọn họ dám chạy tới, hiển nhiên cũng là hạng người tài cao gan lớn.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, linh hoa ấy còn không chưa chín muồi, đã bị một tu sĩ thất tầng chạy đến nâng tay trên.

"Người ta cũng là Hạo Thiên Minh, cướp gì mà cướp. Đi, đi với ta qua gặp mặt vị cao nhân này một chút."

"A? Cứ như vậy mà đi sao? Chúng ta có thể bị chém hay không? Nhìn dáng vẻ tên kia thật hung ác."

"Sợ cái rắm, dù sao chúng ta cũng là bát tầng!"

Hai người vừa nói chuyện, vừa rời khỏi chỗ ẩn thân, trực tiếp bước về phía Lục Diệp bên kia.

Lục Diệp ngồi ở trên tảng đá, kiểm tra túi trữ vật trong tay, đồ vật không nhiều, nhưng cũng không ít, tổng cộng có khoảng ba bốn mươi khối linh thạch.

Không phải mỗi tu sĩ đều giàu chảy mỡ giống như hắn, lần này từ trụ sở đi ra, chỉ tính riêng linh đan, trong túi trữ vật riêng của Lục Diệp đã có tới mấy trăm viên, linh thạch cũng có mấy trăm khối, ngược lại linh phù lại chẳng có bao nhiêu. Cũng hợp lý thôi, theo tu vi dần dần tăng lên, những linh phù cấp thấp kia đã không

còn tác dụng quá lớn khi chiến đấu.

Lại nói, hắc và Hồ Phách đều dựa vào ăn linh đan để đề thăng tu vi. Trong giai đoạn hiện tại, mỗi ngày một người một hồ sẽ tiêu hao khoảng ba bốn mươi viên, có thể nói, Lục Diệp đã ăn linh đan nhiều đến mức sắp ngán đến nôn rồi. Và không chỉ một lần, hắc từng nghĩ tới, nếu như mớ linh đan này có các vị khác nhau sẽ tốt biết bao.

Cho nên dù trên người Lục Diệp mang theo không ít linh đan, nhưng cũng chẳng kiên trì được bao lâu.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắc không đợi tấn thăng bát tầng đã đến vòng trong, quá trình tu hành của hắc tiêu hao quá lớn, nếu tiếp tục làm như vậy, sớm muộn gì cũng miệng ăn núi lở. Ngược lại Hoa Từ bên kia có rất nhiều linh đan, nhưng hắc cũng không thể cứ qua lấy của nàng được.

So sánh với hắc, kỳ thật đại đa số tu sĩ đều rất nghèo, ngoại trừ tông môn phát lương mỗi tháng ra, bọn họ không có quá nhiều cách để kiếm được tài nguyên tu luyện. Bởi vậy, nếu trong tay có được một chút linh đan và linh thạch, về cơ bản đều tiêu hao cho tu hành, gần như không để lại.

Nhưng phải nói rằng, thu hoạch lần này của Lục Diệp vượt xa chiến lợi phẩm mà hắc thu được khi giết địch ở vòng ngoài, dù sao tu vi của tu sĩ vòng bên trong cũng cao hơn, vốn liếng đương nhiên phải phong phú hơn một chút.

"Lục Diệp!" Y Y khẽ gọi một tiếng.

Lục Diệp ngẩng đầu, nhìn lại về phía trước, có một nam một nữ đang đi tới bên này, nhìn linh quang, rõ ràng là hai tu sĩ bát tầng.

"Xin chào đạo hữu!" Hai bên còn cách vài chục trượng, nam tử

kia đã hô to một tiếng, gã vừa nói chuyện vừa để lộ ra quang trạch ẩn ký chiến trường của bản thân: "Ngân Quang Đảo Hách Nhân ra mắt đạo hữu."

Người tốt? Lục Diệp nhíu mày.

Ở đoạn này tu sĩ kia giới thiệu bản thân là Hách Nhân 郝仁 nhưng Lục Diệp lại nghe nhầm là hảo nhân – người tốt 好人

Người tốt kia dừng lại ở vị trí cách mấy trượng phía trước, lại nâng tay chỉ nữ tử bên cạnh: "Đây là muội muội của ta, Hách Thiển."

Lục Diệp nhẹ nhàng gật đầu.

Ngân Quang Đảo là thế lực Hạo Thiên Minh láng giềng của trụ sở Kinh Thiên Tông, cả hai đều là lục phẩm, cũng coi như một tông môn vòng bên trong ở gần Bích Huyết Tông nhất.

Lục Diệp lựa chọn Kinh Thiên Tông là trạm dừng chân thứ nhất khi tiến vào vòng bên trong vì nhiều nguyên nhân.

Đầu tiên, tu sĩ Kinh Thiên Tông từng gây khó dễ cho hắn trên Kim Quang đỉnh.

Thứ hai, hắn muốn tìm cơ hội đến Ngân Quang Đảo một chuyến, xem có thể ký kết minh ước trấn thủ sứ gì đó với người ta hay không.

Nếu có thể, chờ sau này khi tu sĩ Bích Huyết Tông tiến vào vòng trong, có thể móc nối với Ngân Quang Đảo bên này, sẽ bớt đi rất nhiều đường xá.

Nhưng hắn với tu sĩ Ngân Quang Đảo bên này chẳng quen chẳng biết, bên trong Kỳ Hải cũng chưa gặp được trấn thủ sứ hoặc là phó sứ của Ngân Quang Đảo, đoán chừng, bọn họ đã chết rồi.

Hơi bất ngờ, vì hẳn lại đụng phải hai tu sĩ Ngân Quang Đảo ở chỗ này. Và dù Hách Nhân và Hách Thiển này đều là bát tăng, nhưng thái độ khi nói chuyện với hẳn lại có chút khách khí.

Cũng đúng thôi, vừa rồi hai người bọn họ đã tận mắt nhìn thấy Lục Diệp đại sát tứ phương như thế nào, và kể cả khi tu vi của bọn họ cao hơn Lục Diệp một tầng cũng không dám lên mặt. Suy cho cùng, quá trình trao đổi giữa các tu sĩ vẫn phải dùng thực lực làm thước đo.

"Lục Diệp!" Hai huynh muội Hách Nhân sửng sốt một chút, danh tự này. . . Nghe quen tai thế.

Hai người lại không nhận được, lập tức Lục Diệp từ trên xuống dưới một chút. . .

Nghe nói bên người Lục Nhất Diệp kia có một con hổ lớn tuyết trắng, nhưng bọn họ không thấy đại hổ tuyết trắng gì đó, ngược lại chỉ bắt gặp một con mèo trắng dài cả thước.

Không đúng, nó không phải mèo.

Thế nhưng tu vi này là sao. . . Rõ ràng trên Kim Quang đỉnh kia, Lục Nhất Diệp mới đạt tới ngũ tầng, chẳng lẽ chỉ mấy tháng ngắn ngủi trôi qua, hẳn đã tấn thăng đến thất tầng? Quá vô lý!

"Đạo hữu đến từ Bích Huyết Tông?" Dù Hách Nhân cảm thấy chuyện này quá mức hoang đường, nhưng vẫn hỏi một câu.

"Đúng vậy."

Con người Hách Nhân co rụt lại: "Chẳng lẽ đạo hữu chính là Lục Nhất Diệp kia?"

Trong lòng Lục Diệp lập tức bị thương, còn Y Y đứng sau lưng hẳn lại che miệng cười trộm.

"Ừ, ta chính là Lục Nhất Diệp kia!"

"Ai nha!" Hách Nhân vỗ đùi, vẻ mặt lập tức trở nên cực kỳ nhiệt tình, nóng bỏng: "Hóa ra người đúng là Nhất Diệp đạo hữu, Hách mỗ ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Tại cuộc chiến trên Kim Quang đỉnh, đạo hữu mang về hào quang thật lớn cho Hạo Thiên Minh, làm cho chúng ta sinh lòng hướng tới, tự biết xấu hổ."

Con người Hách Thiến nổi lên dị sắc.

Hách Nhân kia vẫn không ngừng tán dương, xem ra người này cực kì tôn sùng Lục Diệp.

Trên thực tế, đúng là như vậy, sau trận chiến Kim Quang đỉnh, tất cả đại tông môn Hạo Thiên Minh đều trắng trợn tuyên dương việc này, dùng để động viên nhóm môn hạ đệ tử cấp thấp, người ta chỉ là ngũ tăng cảnh, cũng có thể làm ra chuyện lớn kinh thiên như thế, dù các người không thể, cũng phải nỗ lực cố gắng theo hướng này.

Chương 435: Còn Có Thể Làm Gì? Đương Nhiên Là Đi Gây Sự!!!

Mà ngay cả những thế lực Vạn Ma Lĩnh đã mất mặt kia, cũng tuyên dương trận chiến này. Bọn họ làm như thế, đơn giản vì muốn khích lệ môn hạ đệ tử quyết chí tự cường, thất bại không đáng sợ, trải qua một lần thất bại mà sống lưng không cách nào thẳng được nữa mới đáng sợ.

Có thể nói, đưa mắt nhìn khắp Tu Hành giới Cửu Châu, bên trong tu sĩ cấp độ này, tên tuổi Bích Huyết Tông Lục Nhất Diệp thật sự như sấm bên tai.

Chuyện này khiến Lục Diệp cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Trong lòng hắn đang có suy nghĩ về sau khi bản thân hành tẩu trên chiến trường, có nên làm giả một cái tên hay không? Nếu không hắn vừa báo lai lịch, mọi người đều biết cả, hắn còn làm việc kiểu gì?

"Lại nói, ta thật sự không ngờ mình sẽ đụng phải Nhất Diệp đạo hữu ở chỗ này, xin đạo hữu hãy tha lỗi." Hách Nhân vỗ vỗ đầu.

"Không sao."

"Vị này là. . ." Hách Nhân nhìn về phía Y Y đứng sau lưng Lục Diệp.

Gã cũng nhìn thấy biểu hiện của Y Y trong trận chiến vừa rồi. Nàng này lên trời xuống đất, xuất quỷ nhập thần, có chút dấu vết

của quý tu, nhưng lại có khác biệt rất lớn với quý tu, ít nhất là quý tu không thể chui xuống đất nhẹ nhàng như vậy.

"Đây là muội muội của ta, Lục Y Y!"

"Thật là trùng hợp!" Hách Nhân cười to.

Bên này bọn gã là huynh muội cùng một chỗ, bên kia Lục Diệp cũng là huynh muội cùng một chỗ, theo một trình độ nào đó, đây cũng là duyên phận, hai bên lại cùng thuộc trận doanh Hạo Thiên Minh. Trong lúc nhất thời, hai bên đều có cảm giác thân thiết hơn rất nhiều.

Mà Y Y nghe được Lục Diệp giới thiệu về mình như thế, con mắt càng thêm cong thành hình bán nguyệt, nàng nhẹ nhàng thi lễ: "Ra mắt Hách sư huynh, Hách tỷ tỷ."

Miệng nhỏ ngọt ngào làm người ta yêu thích, Hách Thiển bật cười ra tiếng.

"Hai vị ngàn dặm xa xôi tới đây, chẳng lẽ có nhiệm vụ trong người?" Bỗng nhiên vẻ mặt Hách Nhân trở nên trang nghiêm hỏi thăm.

"Tùy tiện đi dạo chơi một chút thôi, các người thì sao?"

Đương nhiên, Hách Nhân sẽ không tin cái Lục Diệp gọi là tùy tiện đi dạo chơi một chút kia.

Người Bích Huyết Tông chạy tới địa bàn Vạn Ma Lĩnh dạo chơi? Nói đùa, đây chính là tình tiết muốn gây chuyện nha.

Nghe nói trên đại chiến Kim Quang đỉnh, Kinh Thiên Tông từng có người xuất thủ nghênh chiến với Lục Nhất Diệp, mà dường như gã còn nghe nói Lục Nhất Diệp này... thù rất dai.

"Huynh muội ta tới đây vì Tử Vân Hoa này." Hách Nhân chỉ

chỉ nụ hoa màu tím chớm nở bên cạnh, sau đó giải thích một hồi.

Đây là nhiệm vụ mà hai huynh muội bọn họ nhận được từ trong tông.

Nhà Ngân Quang Đảo nằm lẻ loi ngoài biển, cho nên trong tay bọn họ có rất nhiều kỳ hoa dị thảo không thấy được trên đất liền, nhưng muốn tìm một chút hoa cỏ sinh ra từ đất liền lại không dễ dàng.

Trong môn có một vị trưởng bối cần một gốc Tử Vân Hoa để điều phối một loại dược dịch, Ngân Quang Đảo bên kia không sản xuất được, liền để môn hạ đệ tử ở trong Linh Khê chiến trường lưu ý một chút.

Sau đó huynh muội Hách Nhân đã tìm được nơi này, vốn chuẩn bị chờ sau khi Tử Vân Hoa kia chín muồi sẽ lập tức ra tay cướp đoạt, kết quả nửa đường lại thấy Lục Diệp giết ra nằng tay trên.

Nói đến đây, Hách Nhân có chút ngượng ngùng nói: "Không biết Nhất Diệp đạo hữu có thể bỏ thứ yêu thích hay không, chúng ta có thể ra một trăm. . . Hai mươi khối linh thạch mua hoa này!"

"Gặp mặt đã là có duyên, nếu là nhiệm vụ của Hách đạo hữu, cứ cầm đi là được."

Lục Diệp còn muốn tìm cách nối dây bắc cầu với Ngân Quang Đảo, nhưng trước đó, hẳn không có phương pháp để liên hệ với người của Ngân Quang Đảo, lại không tiện trực tiếp tới cửa bái phỏng, đụng phải huynh muội Hách Nhân ở chỗ này ngược lại là một cơ hội.

"Làm vậy không được." Hách Nhân vội vàng từ chối: "Người là người giết, vậy mà chiến lợi phẩm lại đưa cho ta, kỳ cục lắm."

Lục Diệp thấy thái độ già rất kiên quyết, cũng biết hai bên bèo

nước gặp nhau, hắt lại trực tiếp đưa đồ vật cho người ta, có vẻ không ổn. Đổi lại là hắt, vô duyên vô cớ cầm đồ tốt của người khác như vậy cũng không yên tâm thoải mái.

"Vậy thì trả giá đi, một trăm khối linh thạch."

"Như thế rất tốt." Lúc này, Hách Nhân đã đồng ý.

Một trăm hai mươi khối linh thạch là thù lao tiền bối bên trong môn treo thưởng cho nhiệm vụ này nhưng khi bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, còn nhận được cống hiến tông môn. Lại nói, điểm cống hiến tông môn cũng có thể đổi thành tài nguyên tu hành. Kể cả khi trả Lục Diệp một trăm hai mươi khối linh thạch, bọn họ cũng sẽ không thua thiệt.

Lục Diệp hỏi qua Hách Nhân mới biết, cần khoảng một ngày nữa, Tử Vân Hoa này mới chín mười.

Hắt giết bốn tu sĩ Kinh Thiên Tông ở chỗ này, cũng không biết có thể dẫn tới càng nhiều người khác hay không? Mà theo Tử Vân Hoa nở rộ, phạm vi hương hoa kia bao trùm sẽ càng ngày càng xa, nếu có người đi ngang qua nơi này, nhất định sẽ phát hiện ra một chút manh mối.

Để bảo hiểm, Hách Nhân mang theo Hách Thiến mai phục ở chỗ tối, Y Y trốn đi, chỉ còn lại một mình Lục Diệp thản nhiên ngồi bên cạnh Tử Vân Hoa.

Huynh muội Hách Nhân thu liễm khí tức, lại quay về ẩn nấp phía sau tảng đá to kia, ngay ở chỗ ẩn thân trước đó.

Bỗng nhiên Hách Thiến mở miệng nói: "Ca, vừa rồi hắt hỏi thăm vị trí khoáng mạch Kinh Thiên Tông, để làm gì?"

Lúc vừa rồi, Lục Diệp tìm bọn họ để hỏi một một chút về vị trí khoáng mạch của Kinh Thiên Tông. Ngân Quang Đảo là hàng xóm của Kinh Thiên Tông, hiển nhiên Hách Nhân nắm được tin tức này,

Lục Diệp lập tức Thập Phân đồ qua, cho gã đánh dấu một chút.

"Còn có thể làm gì chứ? Tự nhiên là đi gây sự!"

"Chỉ hai huynh muội bọn họ?" Hách Thiển kinh ngạc.

Bên trong mỏ quặng kia, ít nhất cũng có mười mấy tu sĩ Kinh Thiên Tông thường trú, mà chắc chắn sẽ có tu sĩ cửu tầng trông coi. Bọn Lục Diệp chỉ có hai người lại muốn đi gây sự? Làm loại chuyện này, nếu không phải hạng người tài cao gan lớn, thì chính là hai kẻ lỗ mãng, ngáo ngơ.

"Quay lại khuyên một chút đi." Hách Nhân thở dài.

Dù gã biết Lục Diệp giết quỷ tu bát tầng giống như chém gà, nhưng dám giết vào nơi đó, rồi thật sự bị nhiều người vây công, chắc chắn không có kết cục tốt.

Khó khăn lắm Bích Huyết Tông mới có được một nhân vật như vậy, nếu cứ chết đi như vậy không khỏi quá đáng tiếc.

Chương 436: Đây Không Phải Nói Đùa...

"Có người đến!" Bỗng nhiên Hách Thiển hô một tiếng, ánh mắt nhìn về phía một phía, một trái tim co thắt lại.

Trong tầm mắt, lập tức xuất hiện một đạo lưu quang nhanh chóng lướt đến bên kia, những thoạt nhìn, hình như đối phương chỉ đi ngang qua đây thôi.

Tình huống vòng trong và vòng ngoài khác biệt rất rõ ràng. Ở vòng ngoài rất ít khi nhìn thấy tu sĩ ngũ không đi qua, những bước vào vòng trong, sẽ gặp được rất nhiều. Bởi vì tu sĩ sau bát, cửu tầng đều có thể ngũ khí phi hành, cũng tương đương với, ở vòng trong thường xuyên sẽ gặp phải lưu quang ngũ khí.

Nhưng bình thường, đám tu sĩ đều không dám bay quá thấp, bởi vì bay quá thấp, rất dễ bị kẻ địch dưới mặt đất đánh lén.

Đạo lưu quang này bay cách mặt đất chừng sáu bảy mươi trượng. Khoảng cách này đã rất an toàn, dù gặp phải đánh lén, cũng có thể nhanh chóng hạ xuống đối địch.

Trước khi thực lực đủ mạnh, dù là những tu sĩ bát, cửu tầng, cũng sẽ không tranh đấu cùng người trên không trung, nguy hiểm quá lớn, hơn nữa vừa điều khiển phi hành linh khí vừa tranh đấu cùng người, rất khó phát huy ra toàn bộ thực lực.

Nếu không cẩn thận bị người phá hủy phi hành linh khí của bản thân, nói không chừng còn có thể từ trên không trung rơi xuống ngã chết...

Đây không phải nói đùa. Chuyện này thực sự đã xảy ra, thậm chí còn không chỉ một lần.

Phải chờ sau khi tu sĩ chuyển tu Thiên cấp công pháp, loại tình huống này mới có chuyển biến tốt đẹp, khi đó trình độ khống chế đối với linh lực bản thân của tu sĩ sẽ tăng lên rất nhiều, có thể thỏa mãn nhu cầu vừa ngự khí phi hành vừa tranh đấu.

Từ linh quang có thể nhìn ra, người vừa bay qua trên không trung là tu sĩ cửu tầng cảnh.

Mặc dù hai huynh muội Hách Nhân đều là bát tầng cảnh nhưng cũng không muốn trêu chọc đối thủ như vậy. Bọn họ đang cố hết sức che giấu bản thân, cũng may dựa theo quỹ đạo phi hành của người nọ, xem ra đối phương không chĩa mũi nhọn qua bên này, ngược lại rất giống chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua.

Điều này khiến bọn họ thầm thở phào nhẹ nhõm. Nơi này vốn là hoang sơn dã lĩnh, cây cối rậm rạp, chỉ cần Lục Diệp bên kia cẩn thận một chút, hẳn sẽ không bại lộ.

Phải biết rằng, nếu đối phương đã dám bay qua trụ sở Kinh Thiên Tông, xác suất lớn người này chính là tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, dù không phải Kinh Thiên tông, cũng có chút quan hệ với Kinh Thiên tông.

Một khi bọn họ bại lộ, khẳng định sẽ phát sinh một hồi đại chiến.

Tranh..

Thanh âm không quá lớn, nhưng tiếng kêu khế có lực xuyên thấu cực mạnh vang lên, tựa như âm thanh trường đao trực tiếp ra khỏi vỏ.

Hách Nhân và Hách Thiến liếc nhau một cái, đều cảm thấy không ổn.

Hai người lại nhìn về phía bên cạnh chỗ lưu quang xẹt qua, quả nhiên bên kia cũng nghe được động tĩnh, lưu quang đang từ từ hạ xuống.

Theo lưu quang đáp xuống, bóng dáng đứng trên phi hành linh khí cũng dần dần hiện ra.

Hách Nhân vội vàng nhìn thoáng qua, vẻ mặt nghiêm túc. Gã nhận ra thân phận của đối phương, là một vị tu sĩ tên Nguyên Quảng của Kinh Thiên Tông.

Sở dĩ gã nhận ra đối phương, bởi vì Nguyên Quảng này chính là phó sứ trấn thủ trụ sở Kinh Thiên Tông đời trước. Hình như Vạn Ma Linh đã chịu thiệt thòi rất lớn tại Linh Khê trấn thủ chiến lần trước, cho nên rất nhiều trấn thủ sứ và phó sứ của các thế lực Vạn Ma Linh đều bị quở trách, sau đó thu hồi chức vị.

Phần lớn trấn thủ sứ thuộc các thế lực ngũ lục phẩm đều là tu sĩ cửu tầng cảnh, bởi vì tu vi này đã đủ rồi. Chỉ có tứ phẩm tông môn, bởi vì trụ sở tới gần vòng hạch tâm, cho nên trấn thủ sứ mới là tu sĩ chuyển tu Thiên cấp công pháp.

Dù vậy, Nguyên Quảng này cũng không dễ chọc, chắc chắn gã đã có được Thiên cấp công pháp, chỉ vì số lượng khai khiếu không đủ, nên chưa chuyển đổi xong công pháp tu hành.

Nhưng chắc chắn rằng số lượng khai khiếu của gã đã vượt qua hai trăm.

Hách Nhân không rõ Lục Nhất Diệp lấy lực lượng ở đâu ra để khiêu khích một vị cường giả như vậy. Nhưng động tĩnh rút đao khỏi vỏ vừa rồi, nhất định là hấn cố ý làm ra.

Giờ này khắc này, Lục Diệp đang ngồi yên bên cạnh Tử Vân Hoa, lặng lẽ nhìn Nguyên Quảng hạ xuống, không xuất thủ trước, vì hắn còn chưa xác định được trận doanh của đối phương.

Nhưng rất nhanh, Lục Diệp đã xác định được rồi.

Bởi vì sau khi Nguyên Quảng nhìn thấy bốn thi thể nằm trong vũng máu, sắc mặt trở nên rất khó coi, thậm chí cả da mặt cũng hơi gât gât một cái. Tiếp sau, gã dùng một loại giọng điệu trầm thấp hỏi: "Là người giết mấy người này? "

Oanh...

Nguyên Quảng vừa dứt lời, Lục Diệp đã nhào tới trước mặt gã, bổ xuống một đao.

Không hổ là tu sĩ cửu tầng cảnh, phản ứng cực nhanh, gã lập tức đưa ngang thanh trường kiếm trong tay tới chắn ở trước người, ngăn trở một đao này của Lục Diệp.

Gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, Nguyên Quảng tức giận: "Người muốn chết!" Đồng thời, gã cũng thầm kinh hãi. Tu sĩ thất tầng cảnh này có tốc độ thật nhanh, khí lực thật mạnh, lấy tu vi cao hơn hai cấp độ của gã, khi tiếp nhận một đao này, hổ khẩu cũng có chút tê dại.

Đây là binh tu hay thể tu? Nhưng kể cả một vị thể tu cửu tầng cảnh, cũng không có khí lực lớn đến như vậy?

Nghiêm Quảng nghiêm túc đánh giá đối phương, dường như muốn thấy rõ diện mạo của Lục Diệp.

"Y Y! "

Lục Diệp quát khẽ, bỗng nhiên trên Bàn Sơn đao nổ rộ ra hào quang chói mắt, trong giây phút này, dường như vừa có một vầng mặt trời mọc lên trên thân đao.

Nguyên Quảng đầu gối được, lại có biến cố như vậy phát sinh, trong phút chốc, trước mặt gã đầy một màu tuyết trắng, nhất thời không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì!

Có điều gã gặp biến cố nhưng không sợ hãi, chỉ vội vàng rút lui về phía sau. Ngay lúc này, lại có một luồng lực lượng vô hình từ trên trời giáng xuống, tựa như một ngọn núi lớn đè ép, làm Nguyên Quảng không tự chủ được, lập tức cúi thấp thân mình.

Biến hóa xuất phát từ hai đạo linh văn Nhật Chiêu, Trọng Áp, đã đánh cho gã trở tay không kịp.

Phương thức chiến đấu của chiến văn sư vốn quý quyết đa đoan như vậy. Trước mắt, Lục Diệp mới nắm giữ được không quá nhiều linh văn, nhưng đã có thể biến hóa linh văn phát huy ra một ít kỳ hiệu. Có thể tưởng tượng được, những chiến văn sư thành danh đã lâu kia sẽ khó chơi đến mức nào. Ở thời điểm tranh đấu với bọn họ, đám người ấy sẽ xuất ra rất nhiều thủ đoạn căn bản khó lòng phòng bị, thường thường ngay cả lúc địch nhân chết rồi, cũng không biết mình đã chết như thế nào.

Chương 437: Trận Đồ!

Biến cố bất ngờ này khiến Nguyên Quảng kinh hãi, gã giơ tay lên vỗ túi trữ vật bên hông, cùng với một đạo lưu quang bay ra, linh lực khuấy động, không quan tâm tới hao tổn của bản thân, trường kiếm trong tay liên tục chém ra một đạo nối tiếp một đạo kiếm quang về phía trước.

Đột nhiên trong đầu Nguyên Quảng sinh ra loại cảm giác trời đất quay cuồng, chờ tới khi tầm nhìn khôi phục trở lại, gã mới hoảng sợ phát hiện vị trí của bản thân đã thay đổi. Nơi đây vốn là một vùng hoang sơn dã lĩnh, cỏ cây xanh biếc, vậy mà chỉ chớp mắt, gã lại đang hiện hữu trong một mảnh Loạn Thạch lâm.

Đây là...

"Trận đồ?" Nguyên Quảng la lên thất thanh.

Cùng lúc đó, huynh muội Hách Nhân nhận thấy được động tĩnh tranh đấu, vội vàng chạy tới trợ giúp cũng lập tức mở to mắt nhìn linh khí đang ở trước mặt Y Y.

"Trận đồ?"

Cái gọi là trận đồ, chính là thứ được trận tu cực kỳ cao minh liên thủ cùng khí tu luyện chế ra. Trận tu bày trận, khí tu luyện hình, có lẽ trong đó còn cần linh văn sử cường đại xuất thủ hỗ trợ. Cũng vì vậy, luyện chế trận đồ rất phức tạp, lại hao phí khá nhiều tài liệu trân quý.

Trước kia Hách Nhân chỉ nghe nói tới sự tồn tại của trận đồ, nhưng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy. Bởi vì thứ này căn bản không phải món đồ mà tu sĩ Linh Khê Cảnh có thể sở hữu.

Không riêng gì bọn họ, dù là toàn bộ Ngân Quang Đảo cũng không có lấy một món trận đồ, nhưng hôm nay, gã lại được trông thấy đồ vật trong truyền thuyết như trận đồ này, ở trên tay một tu sĩ Linh Khê lục tầng cảnh. Đúng là được mở rộng tầm mắt.

Trong lòng Hách Nhân rung động, không hổ là Bích Huyết tông, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, ngay cả trận đồ cũng có, hơn nữa còn giao cho tu sĩ Linh Khê Cảnh sử dụng. Bọn họ không sợ hấn làm mất ư?

Trên thực tế, gã đã nghĩ sai rồi, trận đồ này không phải đồ vật của Bích Huyết tông.

Bích Huyết tông cũng không có trận đồ...

Đây là đồ của Vân phu nhân.

Sau khi Vân phu nhân biết được Lục Diệp phải vào vòng trong, bà rất lo lắng cho an nguy của hấn, dù sao Lục Diệp nháo ra động tĩnh lớn như vậy ở trên Kim Quang Đỉnh, rất có thể sẽ bị đám người Vạn Ma lĩnh nhằm vào.

Bà đã xác định Lục Diệp chính là truyền nhân y bát của mình, đồng thời bản thân bà chính là linh văn sư đứng đầu, sao có thể không chuẩn bị chút thứ tốt cho Lục Diệp?

Cho nên bà đã đưa Cửu Giới Đồ trân quý này cho Lục Diệp. Độ trân quý của thứ này đã vượt qua phạm trù linh khí, có thể xếp vào hàng ngũ linh bảo rồi.

Ngoại trừ Cửu Giới Đồ, bà còn giao cho hấn một thứ khác nữa, những món đồ kia không có tác dụng trong chiến đấu.

Lại nói, bởi vì Vân phu nhân cân nhắc tới chuyện tu vi Lục Diệp không đủ, trước đó đã phong tỏa chín phần uy lực của linh bảo này, chỉ còn lại một phần, nếu không với tu vi của Lục Diệp và Y Y, căn bản đừng mơ có thể thúc giục được Cửu Giới Đồ.

Trên thực tế, kể cả khi linh bảo này chỉ còn lại một phần uy lực, Y Y vẫn không thể hoàn toàn phát huy được hoàn toàn, nhưng dùng để tự vệ đã đủ rồi.

Y Y không hiểu trận pháp, còn Lục Diệp coi như hiểu sơ sơ, nhưng không quan trọng. Cửu Giới Đồ là trận đồ, đồng thời nó cũng là một kiện Linh Bảo, không cần Y Y phải hiểu về trận pháp, chỉ cần năng thúc giục lực lượng rót vào trong đó, liền có thể phát huy ra một chút uy lực của Cửu Giới Đồ.

Sở dĩ nó được gọi là Cửu Giới Đồ, là vì bên trong trận đồ này tồn tại chín không gian nhỏ với địa hình khác nhau, lúc kích phát có thể thu người vào trong trận đồ. Những chín không gian nhỏ đã bị phong ấn mất tám cái, chỉ còn lại một không gian nhỏ với địa hình là một Loạn Thạch lâm có thể vận dụng được.

Đây là địa hình chân chính tồn tại.

Ở thời điểm luyện chế Cửu Giới Đồ, Vân phu nhân đã tìm một mảnh địa hình như vậy ở Cửu Châu, sau đó dùng linh văn chi đạo cường đại của bản thân bóc tách lấy nó, lại luyện hóa vào trong Cửu Giới Đồ. Tám địa hình khác thuộc những không gian nhỏ còn lại cũng hình thành như vậy.

Giờ phút này, Cửu Giới Đồ đang trôi nổi trước mặt Y Y, nàng bắt đầu khởi động linh lực toàn thân, không ngừng rót vào bên trong.

Từ góc nhìn của người ngoài, Cửu Giới Đồ này giống như một bức tranh sơn thủy, trong tranh là một mảnh địa hình Loạn Thạch lâm, từng cột đá cao thấp khác nhau đứng san sát, trên mặt đất trải đầy cát vàng, lộ ra một luồng ý cảnh hiu quạnh.

Mà ở một vị trí nào đó trong tranh, đang có hai bóng người nho nhỏ giằng co lẫn nhau, gương mặt và thân hình của một người trong đó, rõ ràng là Lục Diệp.

Mà một bóng người khác, cực kỳ giống Nguyên Quảng.

"Nội trận đồ!" Hách Nhân nuốt nước miếng.

Trận đồ chia làm hai loại: ngoại trận đồ và nội trận đồ.

Một khi bố trí ngoại trận đồ, trong phạm vi bao phủ, trận pháp sẽ chông chất hiện ra, nếu địch nhân bước vào trong đó, sẽ kích phát uy lực của trận pháp, sát thương đến địch nhân. Có thể nói là lựa chọn tốt nhất để bố trí mai phục giết địch.

Nội trận đồ cũng giống Cửu Giới Đồ trước mắt. Sau khi mở trận đồ ra, địch nhân sẽ bị kéo vào bên trong, chỉ cần người ở bên ngoài thúc giục trận pháp tiêu diệt.

Cách xác định vị trí của hai loại trận pháp hoàn toàn không giống nhau.

Về phần loại nào trân quý hơn, lại không dễ so sánh, dù sao phóng mắt nhìn toàn bộ Cửu Châu, số lượng trận đồ cũng không nhiều lắm, bởi vì luyện chế thứ này quá phiền toái.

Trong các loại trận đồ, thứ nổi danh nhất chính là một tấm gọi là Sơn Hà Đồ. Đó là bảo vật trấn tông của một nhà nhất phẩm tông môn trong Thiên Châu, bên trong có phong ấn từng nhánh núi non sông ngòi, đều đã trải qua đại tu Thần Hải Cảnh luyện hóa, mỗi một nhánh núi non sông ngòi đều có thể lấy ra giết địch, uy thế cực kỳ khủng bố.

Tông môn kia đã hao phí hơn một ngàn năm mới có thể hoàn thiện trận đồ này từng chút một, cũng không phải là công lao của một thế hệ.

Cửu Giới Đồ lại do một mình Vân phu nhân luyện chế ra, đương nhiên uy lực không thể so sánh với Sơn Hà đồ trong truyền thuyết, nhưng kể cả khi nó chỉ có thể phát huy ra một chút uy lực, cũng đủ cho Lục Diệp và Y Y sử dụng.

Chương 438: Đơn Đả Độc Đấu Với Cửu Tầng!

Trong trận đồ, bóng người đại biểu cho Lục Diệp và Nguyên Quảng đã bắt đầu giao phong, mơ hồ có dao động linh lực mỏng manh truyền ra từ bên trong trận đồ, chỉ nhìn tình cảnh trên tranh, y như hai người được tạo nên từ mực nước đang đánh nhau, rất buồn cười, nhưng trên thực tế, chiến đấu trong trận đồ cực kỳ hung hiểm. "Huynh muội chúng ta có thể hỗ trợ." Hách Nhân thu lại suy nghĩ trong lòng, vội vàng mở miệng.

Cuối cùng gã cũng hiểu được vì sao Lục Diệp lại chủ động khiêu khích một cửu tầng cảnh đi ngang qua, thì ra hắn còn con át chủ bài này.

Chỉ cần huynh muội bọn họ giết vào trong trận đồ, đó chính là lấy ba địch một, Nguyên Quảng tất phải chết không thể nghi ngờ!

Gã vốn tưởng rằng đây là tính toán của Lục Diệp, ai ngờ Y Y lại lắc đầu: "Lục Diệp không có cầu viện, tạm thời không cần, đa tạ hai vị."

Hách Nhân cũng không nói nhiều nữa, chỉ thăm dò nhìn vào trong trận đồ.

Ở trong tầm nhìn của huynh muội Hách Nhân, lúc này rõ ràng là hai bóng dáng trận đồ đang ngự khí đối công, bởi vì khoảng cách giữa hai người bọn họ vẫn giữa nguyên một cự ly nhất định, ở giữa còn có từng đạo dấu vết màu mực giao phong qua lại.

Tại Loạn Thạch lâm bên trong trận đồ kia, Lục Diệp và Nguyên Quảng đang đứng cách xa nhau chừng ba mươi lăm trượng, hai

luồng lưu quang xuyên qua xuyên lại giữa hai người, thi thoảng lại va chạm vào nhau làm từng ánh lửa chói mắt văng ra tung toé.

Lúc này, trong lòng Nguyên Quảng đầy khiếp sợ, bởi vì gã đã hiểu rõ tình cảnh của bản thân.

Gã vừa bị kéo vào bên trong một trận đồ, hồi tưởng lại những gì mình trải qua hồi nãy, hẳn là ngay khi gã bị thứ ánh sáng cực mạnh đó chiếu vào, mọi chuyện đã phát sinh trong thời điểm gã bị mù ngẫn ngủ đó. Mặc dù ở thời điểm ấy, gã đã thúc giục ngự khí và kiếm quang bảo vệ bản thân đúng lúc, nhưng rõ ràng là đối phương đã sớm có chuẩn bị, hơn nữa gã chỉ là một Linh Khê cửu tầng cảnh tu hành Địa cấp công pháp, sao có thể ngăn cản được uy lực của trận đồ?

Tình huống cực kỳ bất ổn!

Bởi vì đã xuất hiện trận đồ, thì ngoại trừ địch nhân trước mắt này, khẳng định là bên ngoài còn có người thúc giục trận đồ nữa, dường như vừa rồi gã có nghe được thiếu niên trước mặt hô một câu cái gì mà "Nhất Nhất", nói cách khác, gã đang phải đối mặt với ít nhất hai địch nhân, một là thiếu niên này, là một là người tên "Nhất Nhất" đang thúc giục trận đồ. . .

Lại nói, thiếu niên trước mặt chỉ có tu vi thất tầng cảnh, nhưng chỉ giao phong một lát thôi, gã đã nhận ra đối phương khó chơi. Chưa đề cập tới tốc độ và lực lượng mà thiếu niên trước mặt bạo phát ra ngay trong nháy mắt, chỉ tính tới uy lực ngự khí kia, cũng vượt xa một thất tầng cảnh bình thường.

Cả về tốc độ, khoảng cách lẫn uy thế, đều không kém cửu tầng cảnh như gã bao nhiêu.

Nhưng chưa hết, nếu đối phương chỉ có chút bản lĩnh như vậy, gã hoàn toàn có thể ứng phó được, nhưng vấn đề mấu chốt là hiện tại gã cần phải phòng bị người tên "Nhất Nhất" kia, không thể

nghe thấy rằng đối phương đang âm thầm động chút tay chân.

Gã lại không biết, sở dĩ Lục Diệp muốn vận dụng trận đồ đến đối phó gã, chính vì muốn tạo hoàn cảnh đơn đả độc đấu.

Ở bên trong Thận cảnh, hắn từng giết qua một vài tu sĩ cửu tầng cảnh, cho nên lúc này, hắn muốn nhìn xem giữa tu sĩ cửu tầng cảnh trong Thận cảnh và tu sĩ cửu tầng cảnh ở bên ngoài có điểm gì khác nhau, đây cũng coi như biện pháp tốt nhất để kiểm nghiệm thực lực bản thân.

Còn nữa, hắn muốn phối hợp cùng Y Y sử dụng Cửu Giới đồ này một chút. Tuy từ sau khi hắn nhận được thứ này từ trong tay Vân phu nhân, đã lập tức giao cho Y Y sử dụng, nhưng cho tới bây giờ, cả hai vẫn chưa dùng tới nó để đối địch bao giờ, mà cần phải dùng nhiều mới có thể quen thuộc với linh bảo này.

Hơn nữa lấy thực lực hiện tại của Y Y, duy trì trận đồ vận chuyển trong khoảng thời gian ngắn, không có vấn đề gì lớn, nếu hắn thực sự bảo nòng âm thầm động chút tay chân. . . Nàng cũng có thể, nhưng lực lượng sẽ hao hết rất nhanh.

Nói ngắn lại, Nguyên Quảng có chút băn khoăn quá mức rồi.

Dưới tình trạng hai đạo ngũ khí giao phong, tiếng vang “Đình đình đang đang” truyền ra liên miên không dứt, Lục Diệp gác trường đao trên lưng, nhìn chăm chăm vào giữa không trung, thoạt nhìn tựa như đang dốc hết sức nhưng trên thực tế hắn lại đang quan sát chênh lệch giữa quá trình ngũ khí của bản thân và địch nhân.

Rõ ràng là đôi bên vẫn còn một chút chênh lệch, dựa theo Lục Diệp suy đoán, uy năng ngũ khí của hắn tương đương với bát tầng cảnh bình thường, vẫn kém cửu tầng cảnh một chút. Điểm này có thể rõ ràng nhận thấy từ tần suất giao phong của hai luồng lưu quang. Thời điểm ban đầu, hắn còn có thể ứng phó được, nhưng

dần dần đã bị đối phương áp chế, cuối cùng rơi xuống tình trạng chỉ có thể ngự sử linh khí đón đỡ, ngăn cản, mà không thể làm ra bao nhiêu phản kháng.

Hắn vẫn đang ở bên cạnh quan sát, nhưng Nguyên Quảng phía đối diện đã hạ quyết tâm, cứ dứt khoát mặc kệ người tên Nhất Nhất kia, chém thiếu niên trước mặt này trước lại nói sau.

Tiếng kiếm minh réo rất vang lên, linh lực phun ra quanh thân Nguyên Quảng, trường kiếm trong tay liên trầm, trong miệng quát khê: "Kiếm Lưu Tam Thiên Nhận!"

Xuy xuy xuy. . .

Mấy đường kiếm quang tựa như tơ lụa, từ cách hơn ba mươi trượng chém tới Lục Diệp, tốc độ mau đến lạ kỳ, cùng lúc đó, bản thân Nguyên Quảng cũng cấp tốc lao đến tấn công Lục Diệp, trên đường tập kích, trường kiếm trong tay liên tục vung ra.

Số lượng kiếm quang càng ngày càng nhiều!

Trong suy nghĩ của gã, thiếu niên trước mặt vẫn đang "Toàn tâm toàn ý" thúc giục uy lực ngự khí, tuyệt không có khả năng chống đỡ công kích của bản thân, nếu thiếu niên kia phân tâm ngăn cản, thì quá tốt rồi. Lại nói, linh khí do đối phương ngự sử vốn không phải đối thủ của gã, một khi phân tâm, chắc chắn sẽ càng thêm mệt nhọc, đến lúc đó, gã sẽ cho tên kia biết thủ đoạn của mình.

Có thể vừa ngự khí vừa thi triển thủ đoạn khác giết địch, đây là bài rèn luyện cơ bản hàng ngày của một Linh Khê cửu tầng cảnh.

Sau tầng tầng lớp lớp kiếm quang lao đến, là thân hình gấp rút tiến lên của Nguyên Quảng, khoảng cách hơn ba mươi trượng nhanh chóng bị thu hẹp.

Lục Diệp đang nheo mắt quan sát hai đạo linh khí giao phong, bỗng ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén tựa như đã xuyên thấu qua tầng tầng kiếm quang kia, chỉ thẳng về phía Nguyên Quảng đang ẩn thân đằng sau.

Chương 439: Hai Đạo Ngự Khí!

Hắn lập tức vỗ túi trữ vật, một luồng lưu quang bay ra, thế đi cực nhanh, tiếng vang “Đinh đinh đang đang” liên tiếp không ngừng, từng đạo kiếm quang bị đánh bay.

“!” Biểu cảm chấn kinh hiện rõ trên gương mặt Nguyên Quảng đang nhanh chóng lao tới, trường kiếm trong tay bay múa, đón đỡ luồng lưu quang xuyên qua công kích kia.

Hai đạo ngự khí?

Gần như gã đã hoài nghi có phải chính mình nhìn lầm hay không?

Bình thường, kể cả khi thất tầng cảnh có thể thi triển Ngự Khí Thuật, thì ở thời điểm ngự sử linh khí cũng phải toàn tâm toàn ý, căn bản không thể làm được chuyện khác.

Lại nói, muốn thúc giục được hai đạo ngự khí, chẳng những phải có khả năng điều khiển linh lực bản thân cực kỳ thuần thực, đồng thời tâm thần cũng phải mạnh mẽ tương ứng, như thế mới có thể phân tâm nhị dụng.

Thêm nữa, muốn ngự khí hai đạo, ít nhất cũng phải chuyển tu Thiên cấp công pháp, hơn nữa không phải cứ chuyển tu Thiên cấp công pháp là có thể làm được.

Loại chuyện ngự khí này, thoạt nhìn vô cùng tiêu sái, nhưng trên thực tế còn phải xem thiên phú, hơn nữa cũng không phải càng nhiều ngự khí càng tốt, bởi vì ngự sử số lượng linh khí càng nhiều, phụ tải gây ra cho bản thân lại càng lớn.

Ở cấp bậc Linh Khê cảnh, chỉ có Lý Bá Tiên kia mới có thể tu hành ngự khí chi đạo đến đỉnh điểm. Theo lời đồn đại, gã có thể đồng thời ngự sử cả trăm đạo phi kiếm, cũng không biết là thật hay giả.

Ngoại trừ gã, kể cả những cường giả cửu tầng cảnh đã chuyển tu Thiên cấp công pháp kia, cũng không thể ngự sử quá nhiều linh khí, bởi vì số lượng càng nhiều, lực lượng càng phân tán, còn không bằng tập trung vào một hoặc vài linh khí

Thế nhưng, trước mắt Nguyên Quảng đang nhìn thấy cái gì đây? Một tu sĩ thất tầng cảnh lại ngự sử được hai đạo linh khí!

Hơn nữa uy năng của mỗi một đạo ngự khí đều không thua kém nhau. Nói cách khác, lực lượng của đối phương không hề bị phân tán chỉ vì đồng thời ngự khí hai đạo.

Kế hoạch đánh bất ngờ chém giết đối phương của Nguyên Quảng đã thất bại, gã không kịp sợ hãi than thiên phú của người khác quá tốt, lập tức đã ổn định lại tâm thần, trường kiếm trong tay rung động tại nên thật nhiều đóa kiếm hoa, ngẫu nhiên còn có kiếm khí chém ra, đánh bay lưu quang quanh quần bên người.

Gã vốn là cửu tầng cảnh, đối phương muốn dựa vào ngự khí để giết gã, đúng là nằm mơ chưa tỉnh!

Ngay tại thời điểm gã đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên Lục Diệp lại nhanh chóng lao về phía gã.

Đừng bảo là. . . trong lòng Nguyên Quảng hiện ra một ý niệm khiến cho bản thân gã cũng thấy khiếp sợ, nhưng sau đó gã lại nhanh chóng phủ quyết, tuyệt không có khả năng, đồng thời ngự khí hai đạo đã đủ khoa trương, khẳng định là tâm thần của tiểu tử này đã hao hết, không có khả năng vẫn còn dư lực làm ra ra những hành động khác, hẳn làm như vậy chính là tự gây áp lực cho chính mình!

Đáng tiếc, một đao bổ thẳng vào mặt đã hoàn toàn dập nát ý niệm buồn cười trong đầu gã.

Mãi cho đến lúc này, Nguyên Quảng mới phát hiện ra, người ta chỉ là một thất tăng cảnh lại dám một mình đối chiến cùng gã như vậy, cũng không phải không có đạo lý, bởi vì rõ ràng đồng thời ngự khí hai đao, mà hắn vẫn có thể cận thân chém giết!

Trong Loạn Thạch lâm, lưu quang xuyên qua, bóng dáng lần lượt thay đổi, tiếng vang “Đinh đinh đang đang” không ngừng truyền đến, một đợt giao phong nhanh chóng trôi qua, Nguyên Quảng đã bị áp chế, liên tiếp lui về phía sau.

Không phải gã không đủ mạnh, ngược lại, phải nói là thủ đoạn của thiếu niên thất tăng cảnh kia có quá nhiều biến hoá kỳ lạ, khiến cho gã chẳng những cần phải phòng bị người khác bổ chém, còn phải phòng bị lưu quang ngự khí quanh quẩn bên người, hơn nữa trong lúc đối phương bổ chém tới, trường đao trong tay cũng nặng nhẹ khác thường, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, khiến gã ứng phó không xuể.

Nhưng mấu chốt chính là, trường đao của đối phương sắc tới quá đáng, vừa rồi gã chỉ không cẩn thận bị chém một đao thôi, lại khiến cho bảo giáp vốn sáng bóng trên người bỗng ảm đạm xuống, tình huống ấy dọa cho gã sợ tới nhảy dựng.

Phải biết rằng, món bảo giáp trên người đã được gã dùng lượng linh thạch cực lớn mua từ trong Thiên Cơ bảo khố, khả năng phòng hộ cực kỳ xuất sắc, ngay cả cửu tầng cảnh tu sĩ cũng khó phá được bảo giáp này.

Nhưng chỉ trúng duy nhất một đao của đối phương, lại khiến hắn cảm nhận được rõ ràng bảo giáp của bản thân đang kêu gào thảm thiết.

Trong Cửu Giới đồ không có mặt trời, nhưng vẫn có ánh sáng,

hơn nữa phạm vi khu vực Loạn Thạch lâm không lớn, chỉ chừng mấy dặm, xem như khu vực nhỏ nhất trong chín loại địa hình.

Cả không gian nhỏ, ngoại trừ Loạn Thạch lâm có địa hình giống hệt ngoài hiện thực này, còn lại trên bầu trời, thậm chí từng tia ánh sáng màu mực xuất hiện xung quanh khu vực này, giống như có hài tử nhà ai vấy mực lên trên kia, cũng đang không ngừng vẩn vọ biến hóa, ẩn chứa hung hiểm thật lớn, nếu không cẩn thận ngã xuống đó, ai cũng không biết sẽ có kết cục gì.

Ngay trong phạm vi mấy dặm này, Lục Diệp và Nguyên Quảng đang kịch liệt giao phong, cuộc chiến mới bùng nổ chừng ba mươi hơi thở, nhưng đã có thể nhận ra Nguyên Quảng hoàn toàn rơi xuống hạ phong rồi. Gã đường đường là một cửu tầng cảnh lại bị thất tầng cảnh lấn át gần như không có cả cơ hội thở dốc, trong lòng đặng như ăn hoàng liên.

Hiện giờ gã vô cùng hối hận, đi ngang qua nơi này thì đi ngang qua là xong, nghe được âm thanh rồi chạy xuống ngó nghiêng làm gì? Đúng là lòng hiếu kỳ hại chết người.

Lúc này gã không thể thoát vây, tình cảnh lại bất ổn, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng phải chết.

Trừ phi gã có thể bắt thiếu niên đối diện, rồi mượn đối phương để bức bách người tên "Nhất Nhất" kia thả cho gã rời đi.

Trong lòng Nguyên Quảng nghĩ như vậy, vừa vặn đối mặt với một đao đâm thẳng tới của Lục Diệp, trong lòng gã thầm hung ác, lập tức không tránh không né, đồng thời đâm một kiếm chọc thẳng vào cổ tay Lục Diệp.

Gã tính toán sẽ ngạnh kháng một đao của đối phương, gã có bảo giáp hộ thân, không lo tánh mạng, nhưng chỉ cần chém đứt gân tay của đối phương, gã có thể dễ dàng bắt lấy thiếu niên đối diện, làm như thế mới có đường sống!

Thiếu niên, nhân gian hiểm ác, trường bồi tông môn không dạy người, để cho ta tới dạy dỗ người đi! Nguyên Quảng nhủ thầm trong lòng.

Chương 440: Hào Thử!

Đình đường. . .

Nhưng trường kiếm đang đâm về phía cổ tay Lục Diệp đã bị Ngự Thủ linh văn đón đỡ.

Thân mình Nguyên Quảng chợt cứng đờ tại chỗ, phần ngực, bụng truyền tới đau đớn kịch liệt. Gã có thể tinh tường cảm giác được phần phổi của mình đã bị đâm xuyên qua, trông mắt lập tức trợn tròn, nghĩ mãi mà không rõ, rút cuộc đối phương đã phá vỡ bảo giáp của chính mình như thế nào, sau đó còn đâm thủng thân thể của mình nữa?

Đúng là thanh đao của đối phương vô cùng sắc bén, nhưng đau thế sắc bén đến loại trình độ này?

Hơn nữa, phần cổ tay của đối phương vừa hiện lên cái gì vậy? Lại có thể nào ngăn cản một kiếm của gã?

Gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Lục Diệp đầy bình tĩnh. Hắn đã quá quen thuộc với loại chuyện lấy thương đổi thương này rồi. Trước kia hắn từng trải qua rất nhiều, cho nên vừa rồi Nguyên Quảng vừa đâm kiếm tới, hắn đã biết trong lòng đối phương đang đánh chủ ý quỷ quái gì rồi.

Nguyên Quảng là tu sĩ cửu tầng cảnh, thực lực rất mạnh, giao phong với gã đến hiện tại, mỗi lần Lục Diệp xuất đao đều bị gã đón đỡ được. Hắn chỉ may mắn chém trúng gã một đao, nhưng chẳng làm gì được đối phương hết.

Lục Diệp vẫn luôn tìm cơ hội, nhưng khó mà tìm được. Hắn vốn có dự định, cứ đánh từ từ, từng bước vững vàng, dần kích địch

nhân, ai ngờ Nguyên Quảng lại cho hần cơ hội này.

Trong nháy mắt khi Lục Diệp chém ra một đao kia, phía trên Bàn Sơn đao đã được gia trì thêm không chỉ một, mà là hai đạo Phong Duệ linh văn.

Trên Thiên Phú thụ có một vài lá cây chịu tải linh văn không có tác dụng cụ thể, nhưng lại mang theo hiệu quả liên kết. Mấy thứ này không được gọi là linh văn, mà là một loại kỹ xảo, kỹ xảo vận dụng linh văn.

Đúng là Lục Diệp dùng loại kỹ xảo này, để trong nháy mắt có thể thúc giục hai đạo Phong Duệ, coi đây là cơ sở, sau đó liên kết hai đạo Phong Duệ linh văn với nhau, khảm hợp lại.

Đối phương có bảo giáp, ta có Phong Duệ, một đạo không đủ, vậy hai đạo! Chỉ cần đao của ta đủ sắc bén, bất cứ loại phòng hộ nào đều là giấy!

Trên Thiên Phú thụ có khá nhiều loại kỹ xảo dùng để liên kết này, Lục Diệp cũng được lợi không nhỏ từ chúng.

Sở dĩ hần có thể tiến bước thần tốc trong quá trình học tập linh văn chi đạo ở chỗ Vân phu nhân kia, có liên quan rất lớn tới chuyện hần đã tiếp thu những tri thức về các loại kỹ xảo này.

Lúc ban đầu khi Lục Diệp nhận được những loại kỹ xảo này, hần còn không biết nên sử dụng chúng nó như thế nào, nhưng sau quá trình học tập ở chỗ Vân phu nhân bên kia, hần lại chậm rãi sờ soạng mà hiểu được.

Có thể dùng loại kỹ xảo đặc biệt này để liên kết hai đạo Phong Duệ lại với nhau, từ đó phát huy ra sát thương càng mạnh hơn.

Nói một cách đơn giản, khi hần dùng loại kỹ xảo đặc biệt này để liên kết hai đạo Phong Duệ, có thể gọi chúng là hai đạo cấm chế. Cũng có thể hiểu như, trong nháy mắt khi Lục Diệp xuất đao,

trên Bàn Sơn đao đã có thêm hai đạo Phong Duệ cấm chế gia trì!

Bởi vậy, nó mới có thể trực tiếp đâm thủng bảo giáp có lực phòng hộ không tồi kia.

Ở trong nháy mắt khi Lục Diệp xuất đao, thanh trường đao hoàn chỉnh mang theo linh lực nọ đã trở nên sắc bén tới tột cùng.

Nguyên Quảng bị một đao đâm thủng ngực, vẫn chưa chết, gã lại rút kiếm đâm thẳng vào mặt Lục Diệp, nhưng bỗng nhiên trước ngực gã xuất hiện tiếng động tựa như có linh lực phun trào ra ngoài. Ngay sau đó, một thứ rất giống kim châm bằng linh lực xuyên thấu thân hình gã, trực tiếp đâm gã thành con nhím.

Hào Thử! (đâm liên tiếp)

Đây là linh văn Lục Diệp nhận được sau khi cho Thiên Phú thụ tiếp tục cắn nuốt mười phần Địa Tâm Hỏa trong đoạn thời gian trước. Nó chẳng có tác dụng gì khác, chỉ khi thành hình, lập tức sẽ lấy linh lực cấu tạo nên linh văn làm căn cơ, từ đó sinh ra từng cây châm bằng linh lực, thời gian duy trì cũng không quá dài.

Bình thường loại linh văn này không có nhiều tác dụng, nhưng nếu nó được thành hình trong cơ thể địch nhân, lực sát thương cũng rất khủng bố.

Một tu sĩ, kể cả khi đã mặc linh khí phòng hộ, thì trong cơ thể vẫn luôn yếu ớt.

Trước kia, dù Lục Diệp có thể đâm người khác một đao nhưng chỉ cần không gây tổn thương đến nơi yếu hại, trên cơ bản đều không giết được người, nhưng bây giờ đã khác. Ngay khi hắn đâm tới một đao, cũng trực tiếp thúc giục Hào Thử linh văn, ngay sau đó, loại linh văn này sẽ khiến trong cơ thể địch nhân xuất hiện hơn trăm ngàn lỗ thủng, không chết cũng tàn!

Không thể không nói, đây là một đạo linh văn vô cùng ác độc.

Sau khi linh lực biến thành châm, đâm vào cơ thể sẽ nhanh chóng biến mất, bởi vì Hào Thử linh văn sẽ tiêu tán, nhưng thương tích do nó để lại sẽ không biến mất.

Thanh trường kiếm của Nguyên Quảng dừng lại ngay phía trước hốc mắt Lục Diệp, nhưng không cách nào tiến thêm được nữa.

Lục Diệp rút đao, vừa vắn đá ra một cước, Nguyên Quảng ngã bay đi.

Đình đương. . .

Không có chủ nhân ngự sử, kiện ngự khí của Nguyên Quảng kia cũng bị đánh rơi xuống, Lục Diệp nâng tay, thu hồi hai kiện linh khí của mình.

Đột nhiên lúc này, một thứ cảm giác bài xích rất mãnh liệt truyền đến từ bốn phía, Lục Diệp biết đây là ảnh hưởng sinh ra do Y Y đang thúc giục Cửu Giới đồ.

Một trận hoa mắt phát ra, Lục Diệp đã xuất hiện ở trước mặt Y Y, cách đó không xa là thi thể của Nguyên Quảng đang nằm trên mặt đất.

Hách Nhân hướng ánh mắt đầy phức tạp nhìn Lục Diệp, cái miệng run run, tựa như đang muốn nói cái gì, lại không biết nên chọn từ ngữ như thế nào, nhất thời không thốt nên lời.

Ngược lại Hách Thiển kim lòng không được mà tán thưởng một tiếng: "Nhất Diệp đạo hữu, người thật sự. . . Quá lợi hại!" Giọng nói có chút run run kia đã chứng minh lời khen ngợi này xuất phát từ phế phủ.

Vừa rồi hai huynh muội bọn họ đứng ở bên cạnh Y Y chứng kiến một màn chiến đấu kia từ đầu tới cuối. Mặc dù do phương thức biểu hiện của trận đồ, khiến màn chiến đấu ấy hơi có chút

buồn cười, hoàn toàn không cảm thụ được hung hiểm sinh tử, nhưng kết quả cuối cùng lại là Lục Diệp chém giết Nguyên Quảng, thi thể còn nằm ngay kia, máu chảy đầy đất.

Chương 441: Kế Hoạch Trả Thù...

Bọn họ đều biết, có vài tu sĩ xuất thân từ tông môn đứng đầu có thể vượt cấp giết địch, nhưng cái gọi là vượt cấp giết địch, đơn giản chỉ là vượt một tầng tu vi, có ai từng nhìn thấy vượt hai tầng chém giết đâu?

Nhưng dựa trên đáng vẻ không thương tổn dù chỉ một sợi tóc của Lục Diệp, hiển nhiên hẳn thắng một trận này mà chưa xuất toàn lực.

Kỳ thật bọn họ đã hiểu sai rồi, về cơ bản Lục Diệp chiến một trận này, không hề giữ lại, thủ đoạn nên dùng đều dùng cả, đáng tiếc một khắc cuối cùng, Nguyên Quảng lựa chọn hơi nhầm lẫn, nếu không, gã sẽ không chết nhanh như vậy, ít nhất còn có thể đấu cùng Lục Diệp thêm vài hiệp nữa.

Và có thể không thương tổn dù chỉ một sợi tóc, là bởi vì Lục Diệp đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm tranh đấu cùng tu sĩ ở bên trong Thận cảnh, cho nên gần như hẳn chẳng phạm bất cứ sai lầm nào. Chúng đều là kinh nghiệm hẳn tích lũy được thông qua biết bao lần tử vong.

Ví dụ như kiếm quang do Nguyên Quảng chém ra, Lục Diệp đã chứng kiến rất nhiều công kích dạng như vậy ở trong Thận cảnh, nếu không phải hẳn đã tích lũy kinh nghiệm ở Thận cảnh, mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy loại kiếm quang này, chắc chắn rằng Lục Diệp sẽ luống cuống tay chân một hồi.

So sánh như vậy cũng hiểu, tu sĩ cửu tầng cảnh trong Thận cảnh và tu sĩ cửu tầng cảnh trong hiện thực không có gì khác nhau,

thực lực cũng không thua kém là mấy.

Trong lòng có xác nhận, Lục Diệp nhìn về phía Y Y, trong mắt lộ ra ý hỏi, Y Y hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ bản thân không có trở ngại.

Lấy thực lực của nàng, thúc giục Cửu Giới đồ vẫn có chút miễn cưỡng, cũng may nàng chỉ cần duy trì Cửu Giới đồ vận chuyển, vẫn có thể thừa nhận tiêu hao.

Trải qua một trận chiến này, không thể nghi ngờ rằng Hách Nhân huynh muội đã có nhận thức mới về thực lực của Lục Diệp, tâm trạng cũng thả lỏng hơn rất nhiều, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Kinh Thiên tông, mà bọn họ lại cần chờ ở chỗ này, chỉ sợ sẽ bị cửu tầng cảnh phát hiện.

Hiện tại xem ra, thực sự cửu tầng cảnh đi tới cũng là chịu chết.

Lục Diệp và Y Y cần khôi phục, Hách Nhân huynh muội chủ động đứng ở một bên hộ pháp.

Thời gian trôi qua, đêm tàn trời sáng.

Mùi hương của Tử Vân Hoa phát ra càng thêm nồng đậm, nụ hoa bắt đầu từ từ nở rộ, đóa Tử Vân Hoa này đã hoàn toàn thành thực.

Hách Nhân lấy ra một trăm khối linh thạch giao cho Lục Diệp, sau đó Hách Thiên thật cẩn thận hái đóa Tử Vân Hoa kia xuống, bỏ vào bên trong hộp gỗ đã sớm chuẩn bị.

Hai bên đã thoả thuận xong tiền bạc, cũng coi như hợp tác sáng khoái. Với Lục Diệp, một trăm khối linh thạch này chính là kiếm không, tuy số lượng không nhiều nhưng cũng đủ cho hắn và Hồ Phách tu hành vài ngày.

"Nhất Diệp huynh, lúc trước ngươi hỏi vị trí mạch khoáng

Kính Thiên tông, là muốn đi. . ." Khi Hách Nhân nói chuyện, còn lấy tay vạch ngang cổ họng mình, ra hiệu.

"Hách huynh có điều gì chỉ điểm sao?"

Hách Nhân vội vàng xua tay: "Chỉ điểm thì không dám nhận, chỉ là người bên kia không ít, hai huynh muội Nhất Diệp huynh cứ đi qua như vậy không khỏi. . . Không khỏi. . ." Gã cũng không biết nên nói như thế nào, vốn định nói lỗ mãng, lại sợ chọc giận người ta.

"Ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Hách Nhân nói: "Nếu không chê, hai huynh muội ta có thể nhập bọn chung với các người không?" Nếu không chứng kiến một màn Lục Diệp tiêu diệt Nguyên Quảng vừa nãy, Hách Nhân tuyệt không dám có đề nghị này, nhưng gã lại tận mắt trông thấy ngay cả Nguyên Quảng cũng không phải đối thủ của Lục Diệp, bởi vậy, trong lòng suy đoán, chưa chắc việc này đã không thành, chỉ cần bọn họ cẩn thận hơn một chút thôi.

Lục Diệp nhướng mày: "Đương nhiên như vậy là tốt nhất."

Hắn cũng không ngoài ý muốn khi biết Hách Nhân huynh muội muốn gia nhập vào chuyện này, dù sao Ngân Quang đảo và Kính Thiên tông vốn là láng giềng, khẳng định không thể thiếu xung đột. Có người gây sóng gió cho Kính Thiên tông bên này, tất nhiên là tu sĩ Ngân Quang đảo bên kia vui sướng quan sát.

Lúc trước Lục Diệp không có ý định mượn sức bọn họ, thứ nhất là vì hai bên không quen nhau, thứ hai chưa chắc người khác đã nguyện ý mạo hiểm.

Nhưng lần này Hách Nhân chủ động đưa ra đề nghị lại khác, hai huynh muội bọn họ đều là bát tầng cảnh, thực lực không tồi.

Một phen nói chuyện với nhau, hẳn biết được hai huynh muội

đều là quỷ tu, tinh thông ẩn nặc chi đạo.

Đến bây giờ Lục Diệp mới hiểu, vì sao bọn họ lại dám chạy đến địa bàn Kinh Thiên tông đi tìm được liệu Tử Vân Hoa gì gì đó, hoá ra cả hai đều là quỷ tu.

Trước khi đạt tới thất tầng cảnh, phái hệ quỷ tu này chẳng khác binh tu là mấy, nhưng sau thất tầng cảnh, bọn họ có thể thông linh u minh, khi đó mới phát huy được ưu thế của lưu phái. Bên trong các đại phái hệ, thể tu có thể phách mạnh nhất, pháp tu có thuật pháp rất cao, binh tu dũng mãnh, y tu cứu sống.

Quỷ tu lại là phái hệ khiến kẻ khác khó lòng phòng bị nhất, bởi vì tốc độ của bọn họ rất nhanh, lại am hiểu ám sát ẩn nấp, phái hệ này cũng là tồn tại dễ dàng vượt cấp giết địch nhất.

Nếu bị một quỷ tu lặng yên không một tiếng động đến gần, kể cả tu vi cao hơn đối phương, cũng chưa chắc đã có kết cục gì tốt.

Nhưng tương ứng với đó, trình độ yếu ớt của thân thể quỷ tu lại có thể liều mạng với pháp tu, hơn nữa bọn họ vĩnh viễn không thể tu hành thuật pháp, thông linh u minh là cản trở giá thật đắt. Có tình huống này là vì linh lực trong cơ thể quỷ tu đã không phải linh lực đơn thuần, đó là một loại lực lượng thực kỳ lạ. Cũng vì loại lực lượng này tồn tại, bọn họ mới đạt được đủ loại bản lĩnh không sao tin nổi như vậy.

Dựa theo ý tưởng ban đầu của Lục Diệp, hẳn cần tìm được nơi tu sĩ Kinh Thiên tông tụ tập trước, sau đó nghĩ biện pháp dẫn xà xuất động. Hẳn chỉ là một tu sĩ thất tầng cảnh, lại là Hạo Thiên minh, chỉ cần lộ mặt ở bên kia, tất sẽ đưa tới đuổi giết.

Như thế, tới một người giết một tên, tới hai người giết hai tên, nếu người tới quá nhiều thì chạy.

Muốn làm người ta ghét bỏ như thế nào thì làm như thế ấy.

Hắn tới đây để báo thù, sẽ không giảng cái gì mà nhân nghĩa đạo nghĩa với địch nhân.

Chương 442: Mạch Khoáng Của Kinh Thiên Tông!!!

Hiện giờ có hai huynh muội Hách Nhân, kế hoạch càng thêm tiện, muốn dẫn xà xuất động đương nhiên cần phải có mồi. Và không thể nghi ngờ quý tu bát tăng cảnh chính là con mồi rất thích hợp, nhất là con mồi này còn đến từ Ngân Quang đảo nữa.

Qua một phen trao đổi, kế hoạch đã được định ra.

Một hàng bốn người đi thẳng tới mạch khoáng của Kinh Thiên tông.

Tu vi bát tăng cảnh, đã có thể miễn cưỡng ngự khí phi hành, nhưng không nói đến tiêu hao linh lực khi ngự khí phi hành, chỉ cần đề cập tới chuyện, đây chính là địa bàn của thể lực đối địch thôi cũng đủ hiểu không nên quá mức rêu rao như vậy.

Cho nên bốn người họ một đường đi nhanh qua, cũng may mạch khoáng của Kinh Thiên tông ở khá gần nơi này, chỉ chừng hơn 200 dặm, cách trụ sở Kinh Thiên tông khoảng 30 dặm.

Lại nói, mỗi loại tài nguyên mà các nhà tông môn nắm giữ, đều không cách trụ sở nhà mình quá xa, bởi vì một khi quá xa, lực lượng phòng hộ sẽ không đạt tiêu chuẩn.

Day cũng là lý do vì sao các thể lực lớn cần phải cân nhắc khá kỹ trước khi chọn vị trí trụ sở, bọn họ cần phải dò xét xong xuôi các loại tài nguyên bên trong trụ sở, sau đó mới xác định vị trí.

Một ngày trôi qua, đợi cho đến ban đêm, bốn người đã tới mục tiêu.

Vị trí này cách trụ sở Kinh Thiên tông chỉ có sáu mươi dặm, cách mạch khoáng kia ba mươi dặm.

Cả đám không lập tức hành động, mà lập tức dừng lại nghỉ ngơi hồi phục.

Đợi cho đến nửa đêm, Hách Nhân lén lút xuất phát, Lục Diệp tận mắt trông thấy gã đi không được bao xa, bỗng nhiên dung nhập vào bên trong bóng đêm, kể cả khi hấn thúc giục linh quang tụ trong mắt, cũng không nhìn thấy bóng dáng Hách Nhân.

Đây là điểm độc đáo của quý tu, hiện tại tu vi của Hách Nhân còn chưa đủ, không thể triệt để ẩn nấp, nhưng thu liễm linh quang của bản thân lại không gặp bất cứ vấn đề gì.

Chờ khi quý tu đạt tới Vân Hà cảnh, bọn họ càng thêm khó tra xét hành tung, cho nên một vị quý tu mạnh mẽ là tồn tại khiến người khác kiêng kỵ vô cùng. Người này có thể xuất hiện ở vị trí và thời điểm mà địch nhân không thể nào ngờ nổi, sau đó vung lên lợi khí, thu gặt tính mạng địch nhân.

Đương nhiên, vẫn có cách phá giải loại kỹ xảo ẩn nấp này của quý tu, khi bọn họ bị công kích sẽ bại lộ, hơn nữa sau khi tu vi trở nên mạnh mẽ hơn, cảm giác của tu sĩ cũng càng thêm nhạy bén, sẽ xuất hiện một loại cảm giác mơ hồ, như có như không đối với nguy cơ ở ngay bên cạnh mình.

Cả bọn đợi không đến một canh giờ, bỗng nhiên ở mạch khoáng đối diện có hai luồng lưu quang lao ra, một trái một phải, đánh thẳng tới bên này.

Hai người này đều là tu sĩ cửu tầng cảnh, một người trong đó rất có thể là pháp tu, bởi vì đối phương vừa phi hành vừa hung hăng thi triển thuật pháp, đánh xuống phía dưới, thanh thế kinh người.

Còn một người khác, tuy không thúc giục thuật pháp, nhưng cũng thúc giục uy năng ngự khí, một luồng lưu quang màu vàng nhạt. lao đi vun vút xuyên qua ở bên trong rừng cây.

Căn cứ theo tin tức do Hách Nhân huynh muội cung cấp, khẳng định ở loại yếu địa như mạch khoáng của Kinh Thiên tông này, sẽ có tu sĩ cửu tầng cảnh trông coi, hơn nữa số lượng còn không chỉ một người, sẽ có khoảng ba, bốn người, bởi vì phạm vi mạch khoáng khá lớn, một cửu tầng cảnh trông coi không xuể.

Mà một khi hấn bại lộ hành tung ở bên kia, chắc chắn sẽ dẫn tới đuổi giết.

Hiện giờ xem ra, tình huống cũng tương tự như dự tính lúc trước, Hách Nhân đã dẫn hai tu sĩ cửu tầng cảnh từ bên kia đi tới.

Chuyện cần làm lúc này rất đơn giản, đó là nghĩ biện pháp làm thít hai tu sĩ Kinh Thiên tông này!

Trong trời đêm, hai bóng dáng truy kích tới kia hiện ra thật rõ ràng, bọn họ đang không ngừng lại gần chỗ Lục Diệp.

Tới khi hai người này đến vị trí cách đó ba dặm, Hách Nhân đã trực tiếp vọt tới trước mặt Lục Diệp, khiến cho Lục Diệp không khỏi cảm khái, đúng là quý tu, chạy thật là nhanh!

Hai cửu tầng cảnh ngự khí phi hành còn không đuổi kịp gã.

Nhưng đúng vào lúc này, phần gáy của Hách Nhân ánh vào mắt Lục Diệp, trên đó cũng xuất hiện những đường văn lộ có chút quỷ dị, rất giống hoa văn hấn từng trông thấy trên mặt Lam Vũ Diệp, có lẽ tốc độ của gã nhanh như vậy là vì thúc giục một loại bí thuật nào đó.

Sắc mặt Hách Nhân hơi lộ ra vẻ tái nhợt, mặt xám mày tro, vừa xông lên đã gật đầu với Lục Diệp, sau đó chuyển hướng đi về phía đã ước định từ trước, thân hình bỗng biến mất không thấy.

Gã chân trước mới đi, hai bóng dáng ngự sử phi hành linh khí đã giết gần Lục Diệp, một luồng lưu quang giết về phía Lục Diệp, là quang mang ngự khí.

Lục Diệp đưa mắt nhìn qua, chỉ cảm giác uy lực ngự khí của gia hoả này còn không bằng mình, hơn nữa linh quang bên ngoài thân còn không được sáng ngời, hiển nhiên đối phương đã phục dụng quá nhiều linh đan, cứu tăng cảnh này kém hơn Nguyên Quang kia không ít.

"Không phải quý tu kia!" Pháp tu không ra tay bỗng mở miệng nói.

Lưu quang ngự khí hơi trật một chút, lướt sát qua hai má Lục Diệp, kinh phong mang theo quét qua làm da mặt hơi đau. Từ đầu đến cuối, Lục Diệp không hề động đậy, giống như đã bị dọa ngốc rồi.

Trên thực tế, Lục Diệp tin tưởng bản thân có thể tránh thoát hoặc đón đỡ một kích này, cho nên mới không làm ra bất cứ động tác gì dư thừa.

Người ra tay với Lục Diệp hẳn là binh tu kia, bởi vì dưới chân gã đang đạp lên một thanh đao.

Phải biết rằng, khi những tu sĩ lựa chọn ngự khí phi hành cho mình, bọn họ có thể lựa chọn linh khí chuyên môn phi hành, cũng có thể lựa chọn linh khí để chính mình giết địch, và hai loại này có sự khác biệt khá rõ ràng.

Không thể nghi ngờ rằng, thể nghiệm khi sử dụng phi hành linh khí chuyên môn dùng để phi hành sẽ thoải mái hơn, bởi vì không gian bên trên lớn hơn, tốc độ nhanh hơn, đứng lên đó phi hành sẽ càng thêm vững vàng, nhưng tương ứng với đó là tiêu hao cũng nhiều hơn.

Như binh tu trước mắt này, đối phương mượn dùng linh khí giết địch của chính mình để phi hành cũng được, nhưng thể nghiệm sẽ không thoải mái như trường hợp trước, chỉ được cái là tiết kiệm linh lực mà thôi.

Chương 443: Tu Sĩ Linh Khê Cảnh Nghèo Khổ!!!

Hơn nữa, có vài loại linh khí dùng để giết địch hoàn toàn không thích hợp để phi hành, linh khí dạng đao kiếm còn có thể, tốt xấu gì khi ngự kiếm phi hành, ngự đao phi hành còn khá tiêu sái, nếu bản thân lại dùng loại vũ khí dạng lang nha bổng, quả thực tư thế ngự khí phi hành kia có chút cay con mắt.

Suy cho cùng, lựa chọn linh khí chuyên môn phi hành, hay là mượn dùng linh khí giết địch của bản thân để phi hành, lại có liên quan lớn tới trình độ giàu có của bản thân.

Chuyện này cũng cùng một đạo lý với tu sĩ vừa đạt tới thất tầng cảnh, nên lựa chọn loại ngự khí giết địch của mình như thế nào, có vài loại linh khí trong tay tu sĩ, vừa có thể chiến đấu cận thân vừa có thể ngăn cản địch nhân.

Ngày thường, nhóm tu sĩ cần phải chi dùng rất lớn cho chuyện tu hành, ví dụ như phục dụng linh đan, hay dùng linh thạch, đều phải tốn tiền bạc.

Ở thời điểm tu vi còn thấp, cần phải mua chút linh phù phòng thân.

Tới thời điểm thất tầng cảnh, rất nhiều tu sĩ lại cần mua ngự khí.

Tới thời điểm bát tầng cảnh, sẽ cân nhắc tới chuyện mua phi hành linh khí.

Tới thời điểm cửu tầng cảnh, lại muốn đi mua Thiên cấp công

pháp. . .

Cho nên đại đa số tu sĩ cấp bậc Linh Khê cảnh này, đều có cuộc sống vô cùng kham khổ, rất khó tích cóp được tài phú.

Lại nói giá cả của linh khí chuyên môn phi hành không thấp, kiểu gì cũng phải tốn hai ba trăm khối linh thạch, phi hành linh khí càng tốt, giá cả càng đắt, còn có loại trị giá mấy ngàn mấy vạn khối linh thạch.

Tuy trước mắt Lục Diệp còn chưa tới trình độ ngự khí phi hành, nhưng ít nhiều vẫn có chút hiểu biết về những thứ này.

Cho nên hắn vừa thấy binh tu ngự đao phi hành kia, đã biết gia hỏa này là một kẻ nghèo túng, lập tức chẳng còn bao nhiêu hứng thú với gã, người như thế kể cả khi bị giết, trong túi trữ vật cũng không có bao nhiêu thứ tốt.

Ngược lại pháp tu kia, dưới chân đạp một chiếc thuyền nhỏ vô cùng tinh xảo, có khả năng giá trị nhiều tiền hơn chút.

Hai người đều lơ lửng giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống Lục Diệp đã bị "Dọa ngốc", binh tu kia trầm giọng nói: "Người có nhìn thấy một quỷ tu bát tầng cảnh hay không?"

Lục Diệp không nói, hiện tại hắn đang bận cân nhắc xem nên kéo đối phương xuống dưới như thế nào, gia hỏa này cứ lơ lửng giữa không trung như vậy, thì đồng bầy rập đã bố trí xong từ trước không phát huy được tác dụng.

Binh tu kia không chờ được hắn trả lời, có chút không kiên nhẫn, lại hỏi một câu: "Người thuộc trận doanh bên kia?"

Vẫn không nhận được câu trả lời thuyết phục.

"Vậy người có thể đi chết được rồi!" Binh tu kia hừ lạnh một tiếng, loại tu sĩ hỏi không ra trận doanh này, chắc chắn thuộc bên

đối địch, cho nên gã rất quyết đoán chuẩn bị ra tay

Binh tu kia vừa nói như vậy, linh khí trong tay lập tức trở nên run rẩy, sát khí phun trào.

Lục Diệp đưa tay lấy ra một vật từ trong túi trữ vật của mình, ném xuống mặt đất!

"Ừm?" Binh tu kia nhìn thấy trước mắt sáng ngời, còn không chờ vật phẩm kia rơi xuống đất, gã đã lao xuống trước rồi, bởi vì thứ mà Lục Diệp ném ra, chính là một kiện phi hành linh khí.

Đối với một binh tu bần cùng đến mức chỉ có thể ngự đao phi hành như gã, không thể nghi ngờ rằng một kiện phi hành linh khí có lực hấp dẫn rất lớn, nhất là khi nó được một tu sĩ thất tầng cảnh ném ra. Ở trong mắt binh tu kia, vật ấy chính là tiền đối phương dùng để mua mạng.

Món đồ chơi này vốn thuộc về Nguyên Quảng, sau khi Lục Diệp giết gã, đã mở túi trữ vật của gã ra, đương nhiên nó đã trở thành chiến lợi phẩm của hắn, vừa vặn lúc này có thể dùng tới.

Binh tu lấy thể sét đánh không kịp bưng tai chộp phi hành linh khí kia vào trong tay, chờ đến lúc ngừng thần quan sát, mới phát hiện hình như thứ này có chút nhìn quen mắt, có lẽ gã đã từng trông thấy ở đâu rồi.

Đương nhiên là gã sẽ nhìn quen mắt rồi, Nguyên Quảng và gã đều là cửu tầng cảnh, còn thuộc về Kinh Thiên tông, khẳng định sẽ có giao tình. Trước kia gã đã trông thấy phi hành linh khí của Nguyên Quảng, thậm chí còn cùng Nguyên Quảng bay trên kiện phi hành linh khí này.

Nhưng không chờ gã hiểu được điều gì, vị trí dưới chân bỗng vụn vụn một đợt, bắt đầu biến hóa, cảnh tượng xung quanh đột ngột chuyển thành một mảnh Loạn Thạch lâm, chờ sau khi Loạn

Thạch lâm kia biến mất, binh tu cũng biến mất theo luôn.

Biến cố này dọa cho pháp tu kia sợ tới nhảy dựng, càng khiến người ta hãi hùng, bởi vì linh lực chợt phun ra từ phía dưới. Ngay sau đó, hai luồng lưu quang lấy tốc độ cực nhanh lao thẳng về phía gã, mỗi một luồng lưu quang đều mang theo sát khí mười phần, lần lượt thay đổi vị trí, giống như đã biến thành một cây kéo. . .

Pháp tu là người rất cẩn thận, kể cả khi thực lực vượt qua Lục Diệp, cũng lơ lửng ở vị trí ba mươi trượng có dư, chính vì sợ thất tầng cảnh này bỗng nhiên bạo khởi gây khó dễ, ngự khí công kích mình, trước kia gã từng nếm trải thiệt thòi như vậy rồi.

Cho nên sau giây kinh hoàng ngắn ngủi, tâm trạng pháp tu đã vững vàng trở lại, thường ngày cẩn thận kiêu gì cũng có hồi báo, quả nhiên gã thận trọng là đúng.

Lại nói, khoảng cách ba mươi trượng, đã vượt qua cực hạn ngự khí của tu sĩ thất tầng, mặc kệ đối phương làm như thế nào cũng không thể đả thương được gã.

Tiết là... hai tiếng vang nhỏ mang theo khí thế hung hăng đánh tới, phi hành linh khí dưới chân pháp tu đã dính một đòn công kích mãnh liệt, lập tức trở nên lắc lư đảo đảo.

Ngay thời điểm Lục Diệp vừa ra tay, pháp tu này cũng thúc giục linh lực, chuẩn bị thi triển thuật pháp, nhưng biến cố lần này lại làm gã rối loạn tâm thần, thuật pháp chuẩn bị thi triển cũng gián đoạn, thay vào đó là vội vàng ổn định phi hành linh khí của mình.

Nếu ngã xuống từ độ cao này, dù không chết người, cũng bị dọa chết khiếp, thân thể mỏng manh của gã cũng không cường tráng như thế tu.

Lúc này, trong đầu gã là một mảnh hồ dính, ai... ai là người nói với gã khoảng cách ngự khí của tu sĩ thất tầng cảnh sẽ không vượt quá ba mươi trượng? Thế mà người bên dưới kia không những có thể vượt qua ba mươi trượng đánh tới, mà có cách xa ba mươi lăm trượng, hắn cũng bắn trúng mục tiêu.

Khí tức nóng rực từ dưới kia đánh tới, khiến phi hành linh khí vừa ổn định lại, đã gặp phải công kích đánh sâu vào, đã vậy công kích lần này còn mãnh liệt hơn lần trước, là Lục Diệp thi triển Hỏa Long Thuật!

Dưới bóng đêm, hỏa long thật lớn đập thẳng vào phi hành linh khí, trực tiếp đánh cho linh khí kia lật ngược lại.

Chương 444: Chết Không Cam Tâm!!!

Cùng với một tiếng thét kinh hãi vang lên, pháp tu từ giữa không trung ngã xuống. Hai luồng lưu quang quanh quẩn bên người gã, trái phải xuyên qua, lại không thể đánh chết pháp tu kia, bởi vì đột nhiên bên ngoài thân thể đối phương lại xuất hiện một tấm lá chắn linh lực cực kỳ dày.

Đây là thuật pháp bảo mệnh mà mỗi một pháp tu đều sẽ tu hành.

Dù giữ được một mạng nhưng bản thân pháp tu nọ cũng rơi vào tình trạng trái rung, phải lắc dưới sự ảnh hưởng của hai luồng lưu quang kia. Cũng may, dù gã bị lực trùng kích đánh cho đầu váng mắt hoa nhưng một khi lá chắn linh lực không vỡ nát, tánh mạng vẫn được bảo toàn.

Lục Diệp nhìn thấy một màn này, bỗng nhiên lại cảm thấy được bản thân nhất định phải tìm biện pháp xây dựng linh văn trên ngự khí, không có Phong Duệ linh văn gia trì, đúng là uy năng ngự khí chẳng đủ nhìn.

Tuy lá chắn linh lực của pháp tu kia không tồi nhưng nếu để Lục Diệp vác đao lên chém, chỉ cần chém ra chừng ba tới năm đao với thanh Bàn Sơn đao đã được gia trì Phong Duệ, tấm lá chắn nọ sẽ vỡ nát ngay, và đương nhiên, nếu Bàn Sơn đao được gia trì hai đạo linh văn, hẳn chỉ cần một, hai đao cũng làm được.

Chứ đâu giống hiện tại, lưu quang ngự khí đánh lên lá chắn linh lực của người ta kêu bang bang vang, thanh thế kinh người, nhưng trên thực tế, chỉ đi gãi ngứa cho đối phương.

Trong lòng hấn oán giận như vậy, lại không biết trong lòng pháp tu kia đang đầy sợ hãi, không chỉ vì gã vừa rơi xuống từ giữa không trung, càng chủ yếu là vì gã vừa gặp được một thất tầng cảnh có thể ngự khí hai đạo. Dưới công kích ngự khí của đối phương, một thân linh lực của gã điên cuồng trôi qua tựa như hồng thủy vỡ đê!

Gã mượn dùng ngự khí đánh sâu vào, để ổn định thân hình, sau đó vội vàng thi triển một đạo Ngự Không Thuật.

Thuật pháp này cho phép người ta lơ lửng giữa không trung trong khoảng thời gian ngắn, trước kia Đồng Thúc Dạ từng thi triển trước mặt Lục Diệp, kết quả đã bị Lục Diệp đánh cho một kích chim cú lửa, vỡ mộng rơi xuống.

Bình thường, pháp tu không ngự khí giết địch, không phải bọn họ không biết, mà là không cần thiết. Thuật pháp do bọn họ đánh ra có thể công kích tới địch nhân đứng ở cự ly cực xa, trong khi lúc ngự khí còn phải phân tán tâm thần, cự li công kích cũng có hạn, cho nên đối với pháp tu, ngự khí chi đạo chính là một cái gân gà.

Nhưng pháp tu đạt tới thất tầng cảnh, có thể tu hành một chút thuật pháp uy lực lớn hơn, cũng như Lục Diệp tu hành Hỏa Long Thuật vậy. Cho nên sau khi pháp tu tới thất tầng cảnh, thực lực cũng đạt được tăng cường thật lớn.

Sau khi pháp tu cứu tầng cảnh kia thi triển ra Ngự Không Thuật, gã lập tức thở phào một hơi, tuy gã bị một tu sĩ thất tầng cảnh làm cho chật vật vô cùng, nhưng hiện tại thể cực đã ổn định, kế tiếp chỉ cần gã bay lên trên, kéo giãn khoảng cách, một lần nữa ngự khí phi hành, chắc chắn có thể điều khiển trận chiến đấu này!

Đến lúc đó, thất tầng cảnh kia chính là một cái bia ngắm.

Lại nói, gã bị một tên thất tầng cảnh đánh cho chật vật như vậy, đúng là nhục nhã vô cùng, gã quyết định phải tử tế dạy cho

đối phương biết cách làm người.

Gã muốn cho đối phương biết, một pháp tu cứu tằng cảnh đang phần nộ có thể bộc phát ra lửa giận khiến người ta sợ hãi như thế nào!

Linh lực phun ra, thân hình pháp tu bay lên trời chạy trốn, rồi lại một lần nữa dấn lên phi hành linh khí của mình. . .

Xong xuôi, gã mới cúi đầu nhìn lại nhưng phía dưới không còn bóng dáng thất tằng cảnh kia nữa.

Người đâu rồi?

Vừa rồi gã tâm hoảng ý loạn, cũng không chú ý tới động tĩnh của đối phương, lúc này không biết hẩn đi đâu rồi.

Bỗng nhiên có dao động linh lực truyền đến từ trên đỉnh đầu, pháp tu nộ ngẩng đầu nhìn lên, lập tức da đầu tê dại.

Vốn dĩ địch nhân hẩn phải ở dưới mặt đất, nhưng lúc này lại xuất hiện ở trên đầu gã, dưới ánh sáng trắng tròn, sau lưng người nộ một đôi cánh màu lửa đỏ với linh lực chảy xuôi nhẹ nhàng chớp động, linh lực bám lên một thanh trường đao trong tay, một đao nhanh chóng chém về phía gã!

Không thể nào! Cùng lúc thân hình rơi xuống, trong lòng pháp tu thét chói tai.

Oanh. . .

Bụi đất vấy ra, cả người pháp tu đập thật mạnh xuống mặt đất, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều đứt thành nhiều đoạn, phun ra một ngụm máu tươi.

Lá chắn linh lực có thể ngăn cản một kích đã được gia trì hai đạo Phong Duệ linh văn của Bàn Sơn đao cũng nhanh chóng biến

thành vô hình, không phải bị trăm phá, mà là pháp tu đã không thể duy trì.

Vừa rồi vì tránh né uy lực ngự khí của Lục Diệp, nên gã bay có chút cao, cách mặt đất gần bốn mươi trượng, khiến cho thời điểm ngã xuống, gã trực tiếp bị dọa chết khiếp.

Trước mắt pháp tu nọ tối đen, không thấy một thứ gì, lỗ tai vù vù một mảnh, trong thất khiếu đầy máu loãng, thương thế như vậy, nghiêm nhiên đã rơi vào trạng thái gần chết.

Lục Diệp nhẹ nhàng dừng ở bên người pháp tu kia, thu cánh ra sau lưng, trường đao trong tay xoay ngược lại, trực tiếp đâm thẳng vào ngực gã.

Thân hình pháp tu căng thẳng, theo bản năng dùng hai tay bắt được thân của Bàn Sơn đao, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Gã là pháp tu cửu tầng cảnh, nếu thực sự bỏ mình trong chém giết, đó là gã học nghệ không tinh, kỹ không bằng người, nhưng sau khi đối chiến với thất tầng cảnh Lục Diệp này, ngay cả một đạo thuật pháp cũng không thể thi triển ra, đã bị rơi vào trạng thái mơ hồ, chết mà không hiểu rõ vì sao. Làm sao gã có thể cam tâm được?

Đáng tiếc, gã không cam lòng cũng chẳng còn cách nào khác.

Thân mình căng thẳng lại một lần nữa ngã xuống mặt đất, một điểm hồng quang bay ra, pháp tu cửu tầng cảnh. . . Chết!

Lục Diệp rút trường đao ra, đi từng bước một đến nơi binh tu kia biến mất, giống như vừa đánh vỡ một tầng lá chắn mỏng manh, sau khi cảnh sắc bốn phía vụn vụn một đợt, hắn đã xuất hiện bên trong Loạn Thạch lâm quen thuộc kia.

Lúc này, tình hình chiến đấu bên trong vô cùng căng thẳng,

Hách Nhân huynh muội một người trực tiếp ẩu đả cùng binh tu kia, một người thúc giục ngự khí đứng ở cách đó không xa quấy rầy, phối hợp thân mật khăng khít, khiến cho binh tu kia phát cáu mà không làm gì được.

Nếu một chọi một, Hách Nhân huynh muội tuyệt đối không phải đối thủ của binh tu này, nhưng hai người liên thủ, binh tu này lại không đối thủ của bọn họ.

Chương 445: Liễm Tức Linh Văn!

Lại nói, thực lực của võ giả đồng cấp bậc cũng có khác nhau.

Lúc trước Lục Diệp đã quan sát rồi, linh quang trên thân binh tu này không sáng ngời, kém hơn Nguyên Quảng đã bị hấn giết rất nhiều.

Nếu Nguyên Quảng đến đối phó Hách Nhân huynh muội, gã còn có cơ hội dùng một địch hai, nhưng thật hiển nhiên binh tu này không có bản lĩnh như vậy.

Gã đang ôm tâm tình phiến muộn, lại thấy Lục Diệp trống rỗng xuất hiện, lập tức lộ ra vẻ sợ hãi kinh hoàng.

Nếu trong lúc bình thường, chỉ là một thất tầng cảnh, gã còn không đặt vào trong mắt, nhưng lúc này, tình cảnh của gã không ổn, khó mà ứng phó với nhiều địch nhân hơn.

Trong lòng gã cũng rất nghi hoặc, rút cuộc là đồng bạn pháp tu của mình đi đâu rồi? Vì sao không giết chết tu sĩ thất tầng cảnh này?

Lưu quang màu lửa đỏ từ trong tay Lục Diệp bay ra, đánh tới binh tu kia, hấn thuận tay ném một viên linh đan vào trong miệng nhắm nuốt. . .

Cũng không biết từ khi nào, hấn đã dưỡng thành thói quen, sau khi chiến đấu, kiểu gì cũng phải ăn một chút linh đan, kể cả khi tiêu hao không lớn.

Ở thời điểm hiện tại, binh tu xuất thân từ Kinh Thiên tông

đang bị nhốt trong Cửu Giới đồ, ngoan cố chống cự nhưng khó tránh khỏi cái chết, dù không có hắc, Hách Nhân huynh muội vẫn có thể giải quyết gã.

Cho nên Lục Diệp không lựa chọn tiến lên, chỉ lấy ngực khí ra trợ giúp.

Mối quan hệ giữa hắc và Hách Nhân huynh muội gần như là hợp tác, đương nhiên bản thân không thể chiếm hết ưu đãi được, loại người ôm trong mình ý tưởng “Tất cả đều là của ta”, chỉ khiến mối quan hệ hợp tác trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Tiếng vang “Đình đình đang đang” truyền ra, hai đạo lưu quang ngực khí không ngừng quanh quẩn bên người binh tu nọ, thi thoảng lại chọc cho gã một cái.

Tuy Hách Thiến là nữ tử, nhưng khi bước vào chiến đấu, lại là bậc nữ nhi không kém đàn ông. Động tác của nàng cực nhanh, linh khí trong tay gần như đã bay múa thành một mảnh tàn ảnh, mỗi khi binh tu kia phân tâm, đều có thể thừa dịp chen vào, đánh thẳng tới điểm yếu hại.

Hơn mười hơi thở sau, trên người binh tu kia đã có thêm vài miếng vết thương, máu tươi nhuộm đỏ y phục

Lại qua hai mươi hơi thở sau, theo ngực khí của Hách Nhân xỏ xuyên qua gáy binh tu kia, chiến đấu chấm dứt.

Một điểm hồng quang từ trong thi thể binh tu bay ra, rơi vào mu bàn tay Hách Nhân.

Hách Thiến nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm.

Bốn phía truyền đến cảm giác bài xích mãnh liệt, trong thời gian ngắn, ba người đã trở về vị trí ban đầu, trên mặt đất có thêm hai khối thi thể, Y Y cầm Cửu Giới đồ trong tay đứng ở cách đó không xa.

"Đã nghiền, ha ha ha!" Hách Nhân cười to.

Sau khi huynh muội bọn họ nhìn thấy thủ đoạn của Lục Diệp mới quyết định hợp tác cùng làm việc với hắn, nhưng rốt cuộc chuyện đó có thể thành hay không, trong lòng cũng không nắm chắc.

Tới hiện tại, Kinh Thiên tông bên này đã chết hai tu sĩ cửu tầng cảnh, bên ta không một thương vong, điều này khiến khí thế trong lòng hai người tăng thêm thật nhiều.

"Đi thôi!"

Lục Diệp nắm Hồ Phách trên vai, ném xuống đất một cái, Hồ Phách lập tức khôi phục thân hình ban đầu. Hắn xoay người leo lên lưng hổ, đem Y Y cũng đi theo, Hồ Phách chạy thật nhanh, thẳng tắp lao tới khu vực khai thác mỏ của Kinh Thiên tông.

Hách Nhân huynh muội lại dung nhập vào bóng tối bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng, nhưng từ luồng khí tức như có như không tỏa ra, có thể hiểu hai người bọn họ luôn ở cách đó không xa.

Lại nói, loại chuyện dẫn xà xuất động này, chỉ làm một lần là đủ, không có khả năng sẽ thành công ở lần thứ hai.

Tu sĩ Kinh Thiên tông cũng không phải kẻ ngốc, hai tu sĩ cửu tầng cảnh đuổi theo ra ngoài, nhưng địch nhân chẳng những không chết, ngược lại còn chạy trở về, chỉ cần tu sĩ lưu thủ bên kia kiểm tra thoág một cái, sẽ biết được tình trạng sinh tử của hai cửu tầng cảnh nhà mình, đến lúc đó bọn họ sẽ truyền tin tức trở về trụ sở.

Lúc trước, Hách Nhân đã tìm hiểu rõ ràng tình huống bên kia, tổng cộng có ba tu sĩ cửu tầng cảnh canh giữ trong mạch khoáng của Kinh Thiên tông, hai người đã bị dẫn đến đây giết chết, chỉ

còn lại một người cuối cùng.

Cho nên bọn họ chỉ cần giải quyết cửu tầng cảnh còn lại này, thì khu vực khai thác mỏ phía trước sẽ không còn cửu tầng cảnh nữa, lấy thực lực trước mắt của Lục Diệp, tự nhiên là muốn làm gì thì làm, chỉ cần bỏ chạy trước khi trụ sở Kinh Thiên tông bên kia phản ứng lại là được.

Cho nên điểm mấu chốt hiện tại chính là giết chết đối phương.

Một đường tiến thẳng về phía trước, ở thời điểm cả đám chỉ còn cách khu vực khai thác mỏ chừng ba dặm, Lục Diệp xoay người xuống khỏi lưng hổ, thân hình Hồ Phách lại hóa thành mèo con, nhảy lên bờ vai của hắn. Về phần Y Y, nàng lại tiến về phía trước dò đường, tìm kiếm vị trí cửu tầng cảnh kia.

Hách Nhân huynh muội ở phụ cận phối hợp tác chiến, chỉ đợi khi tìm cửu tầng cảnh cuối cùng nọ, sẽ liên thủ ép chết đối phương cùng Lục Diệp.

Lục Diệp vừa cất bước đi tới, đã nhẹ nhàng hít sâu một hơi, một đạo linh văn lặng yên không một tiếng động, trực tiếp bao trùm trên người mình. Trong phút chốc, tất cả khí tức đã tiêu tan toàn bộ, bao gồm cả Hồ Phách đang nằm trên vai hắn.

Liễm Tức.

Là linh văn hắn nhận được cùng một lượt với Hào Thứ.

Có một loại linh phù tên là Liễm Tức phù, Lục Diệp từng dùng loại linh phù này khi nghĩ cách cứu viện Hồ Phách. Trước kia hắn cũng thường chuẩn bị sẵn loại phù này trong người, bởi vì trong một vài hoàn cảnh đặc biệt, loại linh phù này rất hữu dụng.

Ví dụ như lúc này!

Nhưng từ sau khi hắn đạt được Liễm Tức linh văn từ trên

Thiên Phú thụ, loại linh phù kia lập tức trở thành vô dụng.

Kỳ thật Lục Diệp cũng muốn đạt được loại linh văn có thể ẩn nấp thân hình này từ lâu rồi, nếu có linh văn mang theo năng lực như vậy, hẳn có thể hoàn toàn ẩn tàng thân hình, trở nên xuất quỷ nhập thần y hệt quỷ tu, không chỉ đơn giản là thu liễm khí tức như hiện giờ.

Đưa mắt nhìn lại, trong khu vực khai thác mỏ bên kia mơ hồ có chút hào quang truyền ra nhưng phân bố rất tán loạn. Đó là ánh sáng truyền tới từ cửa ra vào của một đám quặng mỏ.

Điều này khiến Lục Diệp không khỏi hồi tưởng khởi tới những tháng ngày hắn đi lấy quặng mỏ tại Tà Nguyệt cốc. . .

Chương 446: Tiếng Gầm Của Hồ Phách!

Hắn vốn cho rằng sau khi bản thân trở thành tu sĩ, là có thể hoàn toàn thoát khỏi loại công việc nặng nhọc như lấy quặng mỏ này, nhưng lại không nghĩ tới có vài người dù đã trở thành tu sĩ, vẫn phải tới lấy quặng mỏ.

Không chỉ duy nhất Kinh Thiên tông như thế, các đại tông môn đều như vậy, sản xuất vật tư trong trụ sở là một trong những ngọn nguồn chủ yếu của phần tài nguyên tu hành mà nhóm tu sĩ nhận được hằng ngày. Ai cũng sẽ không tùy tiện bỏ mặc nó, các nhà tông môn còn không có giàu có đến loại trình độ này.

Đúng là trước kia các đại tông môn đã từng nghĩ tới chuyện đi thuê một vài phạm nhân đến lấy quặng mỏ, có không ít phạm nhân trong Linh Khê chiến trường mà, những bên trong mạch khoáng thường xuyên sẽ có một ít hung vật xuất hiện, hoặc có tu sĩ của tông môn địch nhân tiến đến tấn công, một khi xuất hiện loại tình huống này, phạm nhân không hề có lực lượng tự bảo vệ mình, thường xuyên sẽ chết thảm trọng.

Cứ như vậy nhiều lần, trở thành không có phạm nhân nào dám đi lấy quặng mỏ cho tu sĩ nữa.

Nhóm tu sĩ vô cùng bất đắc dĩ, chỉ có thể tự mình ra tay.

Có thể nói, về cơ bản bất cứ ai từng lăn lộn trên Linh Khê chiến trường, mặc kệ là đệ tử đại tông môn hay tiểu gia tộc, thậm chí là một vài tán tu, đều là tay thiện nghệ trong nghề lấy quặng mỏ.

Bởi vậy, trong túi trữ vật của hầu hết các tu sĩ, đều có thể tìm được một vài cái cuốc đào quặng mỏ hoặc là công cụ lấy quặng khá ngạc nhiên kỳ quái khác.

Khoảng cách tới mạch khoáng còn không đến một dặm, Lục Diệp đang lặng yên không một tiếng động đi về phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Một loại cảm giác nguy cơ nhàn nhạt vừa sinh ra, giống như hắc đang bị người nào theo dõi.

Gần như Lục Diệp không có bất cứ do dự nào, đã thúc giục linh lực rót vào đôi mắt của mình, một đạo linh văn tinh xảo nhanh chóng được xây dựng nên trong mắt.

Thoáng chốc, tầm nhìn biến hóa.

Dưới loại linh văn có tên là Động Sát này, hắc có thể thấy được những hình ảnh mà bình thường không nhìn thấy, hết thảy bốn phía đều trở nên không chân thật, phần ảnh ngược hiện lên trong tầm nhìn cũng trở thành từng đường ánh sáng hoặc quang mang với kích cỡ khác biệt, chúng đang không ngừng vận vẹo biến hóa. Đó là quang mang phát ra từ thiên địa linh khí.

Tác dụng của Động Sát linh văn chính là thấy rõ linh khí phun ra, linh lực biến hóa.

Ánh mắt hắc đảo qua bốn phía, tầm mắt quay lại, dừng hình ảnh tại một vị trí phía bên tay trái mình, linh lực lưu động trên vị trí kia có chút không quá thích hợp, so với những khu vực khác, rõ ràng nơi này hơi nồng đậm hơn một chút. Nếu vẽ bề ngoài của khu vực kia thành hình, có thể nhận thấy nó chính là bóng dáng của một người!

Hình người nọ đang dùng tốc độ cực nhanh tới gần hắc, chỉ trong nháy mắt đã đến phụ cận.

Cũng chính trong nháy mắt này, cảm giác nguy cơ dày đặc đã bao phủ Lục Diệp, lông tơ cả người đều dựng thẳng lên.

Bàn Sơn đao lập tức ra khỏi vỏ, dưới Phong Duệ linh văn gia trì, một đao đánh thẳng về phía trước.

Đang một tiếng, một thanh đoản đao không chút dấu hiệu đã xuất hiện, đón đỡ một kích của Lục Diệp, ngay sau đó, một bóng dáng trống rỗng xuất hiện trước mắt hắn.

Đó là một nam tử thấp bé để ria mép, xem linh quang trên thân thể gã, rõ ràng là tu sĩ cửu tầng cảnh!

Hơn nữa còn là quý tu cửu tầng cảnh! Nếu không, làm sao gã có được bản lĩnh quý dị như vậy?

Là cửu tầng cảnh còn lưu lại canh giữ ở chỗ này?

Lục Diệp không kịp nghĩ nhiều, đã thu đao đâm thẳng.

Quý tu đối diện lộ ra vẻ mặt sửng sốt, bởi vì gã hoàn toàn không nghĩ tới hành tung của bản thân lại bị một tu sĩ thất tầng cảnh thoải mái khám phá ra như vậy, thậm chí còn bị người ta chiếm tiên cơ.

Một đao do đối phương bổ ra tới kia, mang theo uy thế mạnh mẽ trầm trọng, dưới tình huống gã vội vàng ứng phó, lập tức cảm thấy hổ khẩu muốn rách tan tành.

Mắt thấy Lục Diệp lại đâm một đao tới, gã vội vàng nâng linh khí lên ngăn cản.

Ngay vào lúc đó, Hồ Phách đang núp trên vai Lục Diệp, bỗng phát ra một tiếng rít gào, không khí cũng vặn vẹo, một làn sóng khí có thể thấy được bằng mắt thường, tỏa ra, đập vào người quý tu kia.

Quý tu kia cảm giác trong đầu mình vừa “Ông” một tiếng, giống như đã bị một thanh đại chuỳ vô hình hung hăng đập xuống, nhất thời đầu váng mắt hoa.

Trong khoảng thời gian này, Y Y đã trưởng thành rất nhiều, đương nhiên Hồ Phách cũng trưởng thành tương ứng, phải biết rằng thực lực của Y Y mạnh hay yếu có liên quan trực tiếp với Hồ Phách.

Lúc trước ở thời điểm đối phó với Nguyên Quảng, do Lục Diệp cố ý muốn kiểm nghiệm chiến lực của bản thân, nên Hồ Phách không ra tay.

Mãi cho đến lúc này, khi đối phó với quý tu cửu tầng cảnh, Hồ Phách mới tìm được cơ hội để hung hãn rít gào.

Từ rất lâu trước kia, Lục Diệp đã phát hiện ra một chút bản lĩnh kỳ lạ của Hồ Phách, hẳn cũng từng hỏi qua Y Y, có phải Hồ Phách biết thuật pháp hay không, kết quả là Y Y nói Hồ Phách không hề biết.

Theo thực lực của Hồ Phách tăng lên, loại bản lĩnh kỳ lạ của nó cũng dần dần lộ ra manh mối. Đúng là nó là không phải thuật pháp, ngược lại rất giống một dạng thiên phú huyết mạch tự thức tỉnh.

Tiếng gầm của nó không mang theo lực sát thương, nhưng lại có tác dụng trùng kích tinh thần rất mạnh.

Vào thời điểm ấy, đúng là quý tu cửu tầng cảnh trước mặt Lục Diệp bất ngờ không kịp phòng bị đã trúng chiêu, đầu óc thoáng “Ông” lên một cái, tuy gã hồi phục rất nhanh vì suy cho cùng, thực lực đôi bên cũng chênh lệch quá lớn, nhưng chỉ một chút thất thần đó thôi, cũng mang tới cho Lục Diệp một cơ hội vô cùng tốt.

Bàn Sơn đao đứt khoát đâm vào trong ngực quý tu kia, đáng

tiếp lại không thể xuyên thấu thân hình gã, bởi vì quý tu này lập tức khom người, dưới chân nhanh nhẹn tránh lui, suýt soát né được một kích trí mệnh này.

Lục Diệp được thể không buông tha người, trực tiếp nhào người qua, linh lực leo lên trường đao, một chuỗi những công kích như mưa to gió lớn ào ào chém tới.

Âm thanh “Đinh đinh đang đang” liên tiếp truyền ra, sắc mặt quý tu kia dần dần chuyển thành sợ hãi, lực đạo cuồng bạo truyền đến từ linh khí quá hung mãnh, gã không thể nào chống lại được.

Hơn nữa tốc độ xuất đao của đối phương lại nhanh đến biến thái.

Chỉ trong một lát giao phong ngắn ngủi này, đã khiến hổ khẩu trên tay gã chảy đầy máu tươi.

Chương 447: Khẳng Định Là Ngân Quang Đảo!!!

Cùng lúc ấy, hai bên trái phải chợt có sát khí tuôn ra, là Hách Nhân huynh muội ở một bên phối hợp tác chiến, đã ra tay. Từ lúc bắt đầu tu hành, hai huynh muội này vẫn một mực đi với nhau như hình với bóng, tâm ý tương thông, đương nhiên khỏi phải bàn về trình độ phối hợp.

Quý tu Kinh Thiên tông càng thêm kinh hoảng, vừa rồi gã chỉ chú ý tới Lục Diệp, thật sự không nghĩ tới ở phụ cận còn có hai người, hơn nữa bọn họ còn là tu sĩ cùng lưu phái với gã.

Đều là quý tu, đương nhiên là gã biết hậu quả khi bị quý tu đánh, dưới kinh hãi, linh lực trong cơ thể gã lập tức tuôn ra quanh thân, thân mình hạ thấp xuống.

Hai tiếng “Xuy xuy” nho nhỏ vang lên, máu tươi cuồn phun. Ngay trong khoảnh khắc Hách Nhân huynh muội lộ ra bóng dáng, bọn họ đã lưu lại trên người quý tu kia một miệng vết thương sâu hoắm, có thể nhìn thấy tận xương.

Quý tu lão đảo lui về phía sau, nhưng không chờ gã đứng vững thân hình, trước mặt đã có một luồng ánh đao sáng như tuyết đánh tới, một đao này tới vừa đúng lúc, không thể ngăn cản nổi, cánh tay gã đã chết lạng mất rồi.

Bàn Sơn đao chém xuống, đầu quý tu bay lên cao cao, máu tươi phun trào từ cổ.

Ba người liên thủ, chỉ chưa đầy mười hơi thở, đã chém chết quý tu!

Lục Diệp móc túi trữ vật của đối phương, cất đi, sau đó lao thẳng về phía trước, tới nơi phát ra ánh sáng.

Hách Nhân huynh muội theo sát đằng sau.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao lại có thú rống?" Bỗng nhiên có người từ trong Khoáng đạo đi ra, hẳn là đối phương nghe được tiếng rít gào của Hồ Phách, mới ra ngoài kiểm tra tình hình. Và hiển nhiên, thứ đầu tiên gã gặp được chính là đòn công kích của ba người Lục Diệp.

"Các người là. . ." Người nọ còn đang nghi hoặc, trong tay Hách Nhân huynh muội đã có lưu quang bắn tới, xuyên thấu thân hình gã, mang theo hai luồng máu nóng.

Thi thể người này trực tiếp ngã xuống đường, Hách Thiển nhanh nhẹn thu túi trữ vật của đối phương nhưng bước chân không ngừng lại.

Trong Khoáng đạo không hề tối tăm, bốn phía có cây đuốc phát sáng, một hàng ba người dũng mãnh tràn vào bên trong quặng mỏ, mỗi khi gặp được tu sĩ Kinh Thiên tông, đều giết chết trong khoảng thời gian cực ngắn.

Hàng năm đều có mười mấy tu sĩ khai thác khoáng vật trong mạch khoáng này, trên cơ bản, tu vi của bọn họ đều trừ lục tầng đến bát tầng, có rất ít người đạt tới tu vi cao hơn. Về phần cửu tầng cảnh, bọn họ không cần khai thác khoáng vật, chỉ cần trông coi mạch khoáng này an toàn là được. Điều này cũng dễ hiểu, bởi vì kể cả là tông môn vòng trong, cũng không có quá nhiều tu sĩ cửu tầng cảnh.

Hiện giờ cả ba cửu tầng cảnh trông coi mạch khoáng đều đã chết, cho nên chỉ cần đám người Lục Diệp không bị vây công, về cơ bản sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Hơn nữa ba cửu tầng cảnh kia chết quá nhanh, một tin tức cũng không có truyền ra, khiến cho nhóm tu sĩ đang lao động trong mạch khoáng không hề hay biết nguy hiểm đang lại gần.

Lục Diệp và Hách Nhân huynh muội đã chia nhau ra tại một ngã rẽ, làm như thế có thể gia tăng hiệu suất giết địch.

Nhưng dù có giết địch bí mật đến mức, vẫn có thời điểm bại lộ.

Khoảng một nén nhang sau, một tiếng hét thê lương thảm thiết truyền ra từ quặng mỏ nào đó, khiến cho tu sĩ Kinh Thiên tông ở phụ cận sinh lòng cảnh giác. Theo từng tin tức truyền đi ra ngoài, rất nhanh, nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông đã phát hiện một chuyện làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Đó là rất nhiều lạc ấn tu sĩ đồng môn đã biến mất.

Lạc ấn biến mất, không thể nghi ngờ rằng người đó đã tử vong. Và càng khiến bọn họ cảm thấy bất an chính là, lạc ấn của ba vị sư huynh cửu tầng cảnh trông coi tại nơi đây, cũng biến mất.

Khủng hoảng bắt đầu lan tràn, tất cả tu sĩ may mắn còn sống sót bắt đầu rời khỏi quặng mỏ, đồng thời truyền lại tin tức về phía trụ sở bên kia.

Trấn thủ sứ Trâu Kỳ và phó sứ Du Hồng Bảo đang ở tại trụ sở Kinh Thiên tông bị kinh động, hai người vội vàng rời khỏi nơi tu hành, sau khi gặp mặt mới phát hiện tình huống còn hồng bét hơn bọn họ tưởng tượng.

Chẳng những ba vị cửu tầng cảnh trấn thủ mạch khoáng đã chết, ngay cả Nguyên Quảng cũng chết từ khi nào không biết. . .

Tuy nhóm tu sĩ có thể xác định sinh tử của nhau thông qua lạc ấn, nhưng ngày thường chẳng ai thường xuyên làm chuyện đó cả, chỉ ở thời điểm có tin cần đưa, mới kiểm tra thôi.

"Khẳng định là Ngân Quang đảo làm chuyện tốt!" Du Hồng Bảo căn rằng nói.

Cũng khó trách gã sẽ nghĩ như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, bỗng nhiên phía bọn họ có nhiều người bị giết như vậy, bao gồm cả ba cửa tầng cảnh, ngoại trừ Ngân Quang đảo nhìn không vừa mắt bọn họ, còn có thể là ai?

Chẳng qua Du Hồng Bảo cũng nghĩ mãi mà không rõ, rõ ràng Nguyên Quảng cũng nằm trong bốn cửa tầng cảnh đã chết kia, nhưng vì sao trước khi đối phương chết, lại không kịp truyền bất cứ tin tức gì quay về?

Dựa theo dữ kiện này, hẳn là lần này Ngân Quang đảo phái ra rất nhiều người tới, hơn nữa, chắc chắn phải có mặt của một trong hai tên cầu tặc La Phục và Thích Thạch kia.

"Sư huynh, chúng ta có cần trợ giúp mạch khoáng bên kia hay không?" Du Hồng Bảo mở miệng.

"Tạm thời còn chưa rõ tình huống bên kia, cứ chờ thêm một chút nữa đã."

Đương nhiên Trâu Kỳ rất muốn qua trợ giúp, nhưng trước mắt ai cũng không biết tình huống bên kia rút cuộc là như thế nào, nếu Ngân Quang đảo xuất động đại quy mô, mà bên này bọn họ tùy tiện qua trợ giúp chỉ khiến đối phương có cơ hội sẵn tới thôi.

Khi cả hai nói chuyện, Trâu Kỳ vẫn nhìn ra bên ngoài trụ sở, dường như trong màn đêm đen kịt kia, có che giấu hung hiểm vô cùng. . .

Bọn họ từng thiết kế loại chuyện vây đánh viện binh này, đương nhiên Ngân Quang đảo cũng từng làm như vậy, hai bên giao phong nhiều năm như vậy, ai chẳng biết chút tâm tư nhỏ của đối phương?

"Đưa tin cho các đệ tử thuộc mạch khoáng bên kia chạy mau, có thể trốn được bao nhiêu hay bấy nhiêu!" Rất nhanh Trâu Kỳ đã ra quyết định.

Trong lòng Du Hồng Bảo cũng biết, bọn họ chỉ có thể làm như thế mà thôi. Ngay lập tức gã cùng Trâu Kỳ, truyền từng tin tức ra bên ngoài, đồng thời tụ tập tất cả tu sĩ đang có mặt bên trong trụ sở, dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch của Hạo Thiên minh.

Chỉ có đợi đến lúc hừng đông, mới biết được bên ngoài trụ sở có người của Ngân Quang đảo mai phục hay không.

Chương 448: Chẳng Lễ Hách Nhân Huynh Muội Bị Bắt Rồi???

Cùng lúc đó, hơn mấy trăm dặm bên ngoài trụ sở Ngân Quang đảo, dưới tình huống La Phục và Thích Thạch không hề biết tình hình, bỗng nhiên công nổi oan uổng, hai người bọn họ lại đang ngồi đối diện, đánh cờ trắng đen.

Lại nói, từ trước khi Hách Nhân huynh muội quyết định hành động cùng Lục Diệp, bọn họ đã báo tin cho La Phục.

La Phục biết được chuyện Lục Diệp dùng tu vi thất tầng cảnh giết được Nguyên Quảng, đã khiếp sợ nửa ngày vẫn không hồi phục được tinh thần.

Phải biết rằng, kể cả gã một đấu một với Nguyên Quảng, cũng không dám nói mình có thể vững vàng thắng được đối phương. Về phần giết chết người nọ, tuyệt đối không có khả năng, dù sao người ta cũng là nguyên trấn thủ phó sứ của Kinh Thiên tông, thực lực không thể coi thường.

Bây giờ, có người nói cho gã biết, một tu sĩ thất tầng cảnh vừa làm được chuyện gã mà không làm được? Dù đối phương có mượn dùng uy năng của một kiện trận đồ nhưng loại thực lực này cũng không khỏi có chút dọa người rồi.

Ở thời điểm Hách Nhân quyết định cùng hành động với Lục Diệp, kỳ thật trong lòng La Phục cũng không quá tán thành, bởi vì bọn họ đi tới đi lui trong trụ sở của người ta như vậy, khẳng định sẽ có mạo hiểm, nhưng cân nhắc tới chuyện Hách Nhân huynh

muội đều là quý tu, am hiểu trốn chạy và ẩn nấp, cuối cùng gã đã không ngăn cản.

Gã biết rất rõ về thực lực của Hách Nhân huynh muội, một khi hai huynh muội bọn họ liên thủ, chắc chắn có thể chiến một trận cùng cưỡi tầng cảnh.

Lại nói, gã vốn cho rằng, khi Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp tới mạch khoáng của Kinh Thiên tông bên kia sẽ quay về mà chẳng được gì, nói không chừng bọn họ còn chịu người ta đuổi giết một hồi, bởi vậy gã đã đưa tin cho Hách Nhân, muốn đổi phương tìm cơ hội mời Lục Nhất Diệp đến trụ sở nhà bọn họ làm khách.

Làm như vậy là vì gã từng nghe được một vài tin đồn rất kỳ lạ từ những con đường cực kỳ bí mật...

Nhưng những tin tức do Hách Nhân trả lời lại khiến gã hoảng hốt . . .

Rút cuộc thế đạo này làm sao vậy? Gã có cảm giác Tu Hành giới này có chút không giống những gì gã từng nhận thức?

"Tình huống thế nào?" Thích Thạch vừa hạ cờ vừa hỏi.

"Một lời khó nói hết. . ." La Phục cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Nếu không phải La Phục đã biết phẩm tính của Hách Nhân, thậm chí kể cả hắn cũng không nhận được sẽ hoài nghi có phải đối phương đã bị Kinh Thiên tông bên kia bắt làm tù binh, sau đó làm phản, truyền lại một vài tình báo giả để lừa gạt mình hay không?

Thích Thạch nhíu mày nói: "Đám người Hách Nhân bên kia gặp nguy hiểm sao?"

La Phục lắc đầu, bỗng nói ra tên của ba người.

Thích Thạch nói: "Là ba cửa tầng cảnh của Kinh Thiên tông?"

"Phải."

"Bọn họ đang đuổi giết Hách Nhân cùng Lục Nhất Diệp kia?"

"Bọn họ đã chết! Hiện giờ Hách Nhân huynh muội đã đi theo Lục Nhất Diệp giết vào bên trong mạch khoáng Kinh Thiên tông, gặp một người giết một người, gặp hai người giết một đôi, phì phì, Hách Nhân nói bên kia đã giết tới máu chảy thành sông."

"Đánh rầm!" Thích Thạch không nhịn được bật ra một câu chửi thề.

"Ta cũng hiểu được hắn đang đánh rầm." La Phục cười khổ: "Sau đó ta đưa tin hỏi Hách Thiển, nàng cũng nói như vậy."

Thích Thạch trừng lớn con mắt: "Bọn họ công chiếm mạch khoáng của Kinh Thiên tông?"

"Hình như có chuyện như vậy."

"Tuyệt đối không có khả năng!" Thích Thạch nói xong câu này, lại vội vàng liên hệ với Hách Thiển.

Một lát sau, gã nhận được câu trả lời, giống hệt những gì La Phục vừa nói lúc trước, chẳng có gì khác cả, bỗng nhiên trong lòng gã sinh ra một chút cảm giác hoảng hốt, cảm thấy hình như bốn phía không còn chân thật nữa. Một lát sau, gã chần chờ nói: "Chẳng lẽ Hách Nhân huynh muội bị bắt rồi?"

Hiển nhiên, gã cũng có chung suy nghĩ với La Phục.

Nhưng rất nhanh gã lại lắc đầu nói: "Nhưng nếu thực sự bị bắt, khả năng cao là bọn họ sẽ tự kết liễu mình, bọn họ còn không đến mức bán tông cầu vinh."

Chỉ là. . . Bốn người công chiếm mạch khoáng của Kinh Thiên

tông, việc này quá mức quái lạ.

"Chắc hẳn lúc này Kinh Thiên tông đang tưởng chúng ta động tay chân." Thích Thạch lập tức chỉ ra một điểm mấu chốt: "Hơn nữa mạch khoáng của Kinh Thiên tông gặp chuyện không may, khẳng định bên kia sẽ phái người đuổi giết đám Hách Nhân."

La Phục gật đầu: "Đó là một cơ hội!"

Không cần gãi nhiều lời, Thích Thạch đã phản ứng lại, bỏ lại quân cờ trong tay xuống, nhanh chóng nói: "Ta đi triệu tập nhân thủ!"

Một lát sau, mấy trăm tu sĩ đã hội tụ tại quảng trường phía trước Thiên Cơ điện, tu vi từ lục tầng cảnh đến cửu tầng cảnh đều có. Hơn phân nửa số người có mặt tại nơi đây đều là tu sĩ của Ngân Quang đảo, cũng có một nhóm tán tu phụ thuộc vào Ngân Quang đảo, hoặc những tu sĩ đến từ các môn phái chi nhánh khác.

Nhưng không cần biết là tán tu phụ thuộc hay tu sĩ đến từ môn phái khác, một khi đã đến trụ sở Ngân Quang đảo này, nhất định phải nghe theo điều lệnh.

Ai cũng không biết đêm hôm khuya khoắt thế này, trấn thủ sử và phó sử triệu tập bọn họ tới làm gì, nhưng ai nấy đều mơ hồ có một loại cảm giác mưa gió ập tới rồi, chỉ là không người nào cảm thấy e ngại, ngược lại còn rất kích động là khác.

Phải biết rằng, tuy loại hành động đại quy mô thế này rất hung hiểm, nhưng tương ứng với đó, đây cũng là thời cơ tốt để kiếm công huân.

Trên thực tế, tu vi càng cao, nhu cầu với công huân càng lớn.

Trong chốc lát sau, La Phục ném ra một chiếc thuyền lớn, mấy trăm người lần lượt lên thuyền, dưới quá trình chúng tu sĩ đồng tâm hiệp lực ngự sử, chiếc thuyền lớn nhanh chóng bay lên, lập

tức hướng về phía trụ sở Kinh Thiên tông.

Trong mạch khoáng, Lục Diệp nhận được tin tức từ Hách Nhân: "Nhất Diệp huynh, nên rút lui thôi!"

Lúc này, đám tu sĩ may mắn còn tồn tại của Kinh Thiên tông đã bị kinh động, khẳng định rằng tin tức đã truyền quay lại trụ sở rồi. Ở nơi này chỉ cách trụ sở Kinh Thiên tông có ba mươi dặm, nếu không đi, chờ tới lúc Kinh Thiên tông bên kia phái người đi qua trợ giúp, bọn họ muốn chạy cũng khó.

Lục Diệp biết nơi đây không nên ở lâu, cũng không hề ham chiến, dưới sự dẫn dắt của Y Y, hẩn lập tức đi ra từ một cửa hang.

Lại nói, bốn phía bên trong mạch khoáng này đều thông suốt, từ bất cứ chỗ nào cũng có thể đi ra ngoài được, chủ yếu là tiện cho đám người bên trong chạy trốn.

Phải biết rằng, lấy quãng trong Linh Khê chiến trường không hề an toàn, nếu quá ít cửa ra vào, rất dễ dàng bị sụp, cho nên về cơ bản mạch khoáng của mỗi nhà tông môn đều có rất nhiều cửa ra vào.

Như thế cũng tiện cho Lục Diệp, hẩn không cần quay về theo đường cũ.

Chương 449: Truyền Thuyết Về Ứng Giao???

Hắn vừa lao ra khỏi quặng mỏ, cách đó không xa lập tức truyền đến một âm thanh cùng loại với tiếng chim hót, Lục Diệp túm lấy Hồ Phách, vứt nó xuống mặt đất, để cho nó hóa thành nguyên hình rồi xoay người lên lưng hổ, phóng qua bên kia.

Giây lát sau, hắn đã hội hợp cùng Hách Nhân huynh muội và diên cuồng trốn chạy.

Mấy người vốn tưởng rằng lần này nhóm mình chộc tổ ong vò vẽ khẳng định sẽ bị đuổi giết, Lục Diệp còn tính toán xong xuôi rồi, nếu đám người tới không nhiều lắm, hắn sẽ cùng Hách Nhân huynh muội giết cái hồi mã thương, nhưng nếu rất nhiều người tới, hắn sẽ tách khỏi Hách Nhân huynh muội, sau đó thúc giục Phi Dực tiếp tục chạy trốn, hấp dẫn lực chú ý của địch nhân.

Phải biết rằng tốc độ của Phi Dực rất nhanh, cưỡi tăng cảnh bình thường ngự khí phi hành cũng không đuổi nổi.

Nhưng cả đám bọn họ đã chạy được một đoạn đường, vậy mà phía sau chẳng có chút động tĩnh nào cả, điều này khiến tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, ba người một hổ vốn vội vàng hấp tấp lúc ban đầu lại đang đứng trên một sườn núi nhỏ, không có truy binh đánh tới, bọn họ cũng không cần chạy trốn nữa.

Hách Nhân mở miệng nói: "Nhất Diệp huynh, hình như chúng ta hiểu lầm rồi."

"Hiếu làm gì cơ?"

"Đại khái là người của Kinh Thiên tông, sẽ không đến đuổi giết chúng ta đâu." Vừa rồi gã đã truyền tin qua lại với La Phục một hồi, La Phục vừa đưa ra phán đoán này.

"Vì sao lại nói như vậy?"

"Người xem. . . đầu tiên mấy chúng ta giết ba cửa tầng cảnh bên nhà người khác, lại giết thẳng vào mạch khoáng của bọn họ. Ở trong mắt Kinh Thiên tông bên kia, bọn họ khẳng định rằng có thật nhiều người cùng tới gây bất lợi cho nhà mình rồi, nếu không bọn họ chẳng thể giải thích nổi vì sao bên mình lại chết nhiều người như vậy, hơn nữa trước khi ba cửa tầng cảnh kia chết, bọn họ còn không kịp phát bất cứ tin tức nào, có nỗi băn khoăn như vậy, lại thêm lúc này là đêm đen gió lớn, bọn họ nào dám tùy tiện xuất động nhân thủ, chắc hẳn lúc này đều đang rúc ở bên trong đại trận trụ sở cả rồi."

Lục Diệp vừa nghe, lại phát hiện rất có khả năng chuyện này đã diễn ra đúng như những lời Hách Nhân nói.

Tình huống của bọn họ ở bên này là gì, cũng chỉ có mình bọn họ biết, Kinh Thiên tông bên kia không biết. Hiện giờ cả ba cửa tầng cảnh trông coi mạch khoáng đều chết rồi, mạch khoáng cũng bị công chiếm, hiển nhiên Kinh Thiên tông bên kia sẽ có ngờ vực vô căn cứ, hơn nữa lúc này sắc trời tối đen một mảnh, đúng là bọn họ không dám tùy tiện phóng ra.

"Ca, huynh trở thành thông minh rồi?" Hách Thiên lộ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hách Nhân.

Hách Nhân liếc mắt nhìn nàng một cái, đương nhiên sẽ không nói cho nàng nghe đây là lời La Phục sư huynh suy đoán.

"Nhưng chúng ta cũng không thể lơ là thiếu cảnh giác, chờ đến

lúc hừng đông, khẳng định là Kinh Thiên tông sẽ phái người tiến đến mạch khoáng bên kia kiểm tra, đến lúc đó bọn họ sẽ biết được chân tướng."

Cũng không biết chờ đến lúc Kinh Thiên tông bên kia làm rõ chân tướng vụ tấn công mạch khoáng bất ngờ này căn bản không phải do một đám người thực hiện, mà chỉ có mấy người chúng ta làm, chẳng biết bọn họ sẽ có tâm trạng gì."

La Phục đang mang đội trên phi hành linh khí có hình dạng chiếc thuyền vừa chấm dứt đưa tin cùng Hách Nhân, về mặt đây kinh ngạc. . .

Kinh Thiên tông không phái người đuổi giết mấy người kia, đây là đang muốn làm cái rắm gì chứ? Hiện giờ gã đã lôi toàn bộ nhân thủ trong tông ra đến đây rồi, kiểu gì cũng không thể mang theo mọi người đi ngắm cảnh đêm một vòng rồi chạy về được? Ngay tức khắc, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Một nén nhang sau, Lục Diệp cười Hổ Phách, được Hách Nhân huynh muội dẫn dắt, đi tới phía trước một cái hồ.

Gió đêm thổi qua, hồ nước nhộn nhạo, dường như ngay cả không khí cũng trở nên trong lành hơn không ít.

Coi như lúc này bọn họ đã xác định được người của Kinh Thiên tông không có đuổi giết tới, khiến cho tâm trạng cả ba người đều thả lỏng. Trước đây khi bọn họ còn ở trong Khoáng đạo, cần phải thời thời khắc khắc chú ý tới tu sĩ Kinh Thiên tông, hiện giờ trên thân thể Hách Thiên đã nhiễm không ít máu, dấp dính vô cùng, nàng muốn tới nơi đây chủ yếu là để rửa sạch một chút.

Lục Diệp thì ngược lại, hẳn cảm thấy không sao cả.

Hách Nhân đốt một đồng lửa trại, lại một khối thịt thú lớn từ trong túi trữ vật, sau đó đặt lên lửa nướng, xem thủ pháp của gã,

hiển nhiên cũng tinh thông kỹ thuật này.

Lục Diệp đưa mắt nhìn về phía Hách Thiển ở cách đó không xa, lúc này nàng đang đứng bên cạnh hồ nước, cũng không biết trong miệng thì thầm cái gì, bỗng nhiên sau đó lại ném vào trong hồ nước một món đồ, gây ra âm thanh rất lớn, bọt nước văng khắp nơi.

Dường như Hách Nhân đã nhận ra sự nghi hoặc của Lục Diệp, gã lập tức giải thích: "Nghe nói trong hồ này có một con Ưng Giao, rất thích ăn máu thịt, nhưng bình thường nó không đả thương người, cho nên mỗi khi tu sĩ tới đây lấy nước hoặc là nghỉ ngơi chỉ cần ném vào trong hồ một chút máu thịt là được."

"Ưng Giao?"

"Ta cũng chưa nhìn thấy nó, hẳn là một con rắn rất lớn."

Lục Diệp và Hồ Phách đồng thời nhớ tới thịt rắn nhẵn nhụi trắng nõn, trong bụng bắt đầu sôi ùng ục.

Hách Nhân ha hả cười nói: "Khắp các nơi trong Linh Khê chiến trường đều có truyền thuyết của riêng mình, ai mà biết là thật hay giả. Dù sao theo những gì ta được biết, gần như chưa có ai trông thấy Ưng Giao kia, đại khái chỉ là nghe nhầm đồn bậy mà thôi."

Rất nhanh sau đó, Hách Thiển đã tẩy rửa trở về, đầu tóc ướt sũng, thú thịt bên này cũng nướng chín rồi, mấy người nhanh chóng vây qua xâu xé.

Bận rộn tới hơn nửa đêm, cộng thêm lúc trước cả đám đã đại chiến một hồi, tự nhiên ai nấy đều có chút mệt mỏi, Lục Diệp và Hách Nhân huynh muội tĩnh tọa nghỉ ngơi, Y Y phụ trách cảnh giới bốn phía.

Trong lúc Lục Diệp tu hành, hẳn cũng phân tâm kiểm tra tình huống linh khiếu của bản thân. Hơn nửa tháng trước, hẳn đã mới

tới một trăm ba mươi lăm khiếu, hiện giờ chỉ cần hẩn mở thêm một khiếu nữa là có thể đạt tới một trăm bốn mươi bốn khiếu, cũng tương đương với tu vi bát tầng cảnh.

Nhưng không phải cứ tu vi lên cao là chuyện gì cũng tốt.

Chương 450: Thứ Đây Có Thật...

Ví dụ như lúc trước hắc giết Nguyên Quảng ở tu vi thất tầng cảnh, sẽ nhận được khoảng 27 điểm công huân, nhưng nếu hắc giết Nguyên Quảng ở tu vi bát tầng cảnh, chỉ có 18 điểm.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắc không đợi đến khi mình tấn chức bát tầng cảnh đã chạy đến vòng trong. Tuy tu vi thất tầng cảnh hơi kém một chút nhưng vượt cấp giết địch lại nhận được thật là nhiều công huân nha.

Lục Diệp lại lấy ra túi trữ vật đã đoạt được từ trước, bắt đầu mở khóa.

Những loại đồ vật dạng túi trữ vật này không thể mang theo quá nhiều trên người, cũng may có Vân phu nhân dạy bảo, trước mắt kỹ thuật mở khóa của hắc đang ngày càng tiến bộ, mở một cái túi trữ vật không tốn quá nhiều thời gian.

Hắc đang bận rộn, bỗng nhiên Hồ Phách với thân hình đã co rút lại, vội vàng nhảy lên đùi hắc, dùng đầu dụi vào bụng hắc.

Lúc bình thường Hồ Phách làm kiểu này, chỉ với duy nhất một mục đích.

Lục Diệp ngẫm hiểu, nhanh chóng lấy ra mảnh lân giáp kia, Hồ Phách lập tức rúc tới hít một hơi thật mạnh, một luồng huyết tuyến có thể thấy được bằng mắt thường đã bị Hồ Phách cắn nuốt.

Ngay sau đó là một màn rất buồn cười, Hồ Phách cứng đờ ngã xuống, y như say rượu. . . Quanh thân nổi lên một tầng hồng

quang nhàn nhật, hòa cùng yêu khí màu vàng trên thân thể nó, cùng tỏa sáng.

Từ sau khi Lục Diệp đạt được miếng lân giáp ở Long tuyến trên Bách Phong sơn, Hồ Phách sẽ thường xuyên đến hút một hơi, khi hẩn tu hành cũng sẽ đặt nó vào trong Tụ Linh Trận, những thời gian dài trôi qua như vậy, huyết khí bên trong mảnh lân giáp nọ cũng giảm bớt không nhiều.

Có thể thấy khí huyết ẩn chứa bên trong này phong phú tới mức nào.

Nhị sư tử Thủy Uyên từng nghiên cứu mảnh lân giáp này nhưng không nhận ra nó thuộc về loài nào, chỉ suy đoán đây chính là bí mật ẩn giấu bên trong Long tuyến kia.

Lục Diệp chuẩn bị chờ tới khi tu vi của bản thân đủ cường đại, sẽ tới Long tuyến bên kia nhìn xem. Hẩn vẫn còn nhớ, ở thời điểm bản thân thối thể tại Long tuyến, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hai con người thật lớn, có màu đỏ như máu.

Lục Diệp thu hồi lân giáp, tiếp tục mở ra khóa cấm chế bên trong túi trữ vật.

Trên mặt hồ, bỗng nhiên có một tầng sóng gợn mơ hồ nổi lên, ngay sau đó một tầng nổi tiếp một tầng sóng gợn vô thanh vô tức khuếch tán ra ngoài. Trong khoảng thời gian ngắn, gợn sóng kia biến thành cực kỳ nhiều, tầng tầng lớp lớp lay động. Một lát sau, một cái sừng nhô lên khỏi mặt nước, còn bên dưới mặt nước có một bóng đen đi qua, dường như có quái vật cực lớn nào đó vừa bơi tới.

"Lục Diệp!" Y Y đang cảnh giới bốn phương khe khẽ hô một tiếng.

Lục Diệp nghe ra giọng nói của nàng không đúng, vội vàng

ngẩng đầu đánh giá xung quanh. Hắn chỉ liếc mắt nhìn một cái, đã đối diện với đôi con người màu xanh biếc, dựng đứng lên trong mắt, mỗi một cái đều có kích cỡ bằng chậu rửa mặt, dù hiện giờ cảnh vật xung quanh đang chìm trong bóng tối, đôi mắt ấy vẫn hiện lên thật rõ ràng.

Lục Diệp vừa đối diện với đôi mắt kia, trong lòng ngay lập tức sinh ra cảm giác nguy cơ và kinh hãi vô cùng. . .

Tới lúc hắn ngừng thần nhìn lại, mới mơ hồ trông thấy một chút hình dáng của chủ nhân con người kia. Nó có cái đầu rắn thật lớn, trên đầu rắn còn sinh ra một đôi sừng thịt, cả người bị che kín bởi vảy rắn chi chít, khít khao, ở phần bụng, mơ hồ có hai cục gì đó nhô lên, dường như có thứ gì đang muốn mọc lên từ đó.

Hắn không nhìn rõ sinh vật kia dài bao nhiêu, bởi vì hơn phân nửa thân mình nó đều chìm dưới đáy nước, nhưng kích cỡ thân thể ít nhất cũng to bằng vại nước.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời Lục Diệp không dám cử động, hắn có thể cảm giác được, thứ trước mắt này có cùng cấp bậc với Tiểu Hôi ở trụ sở nhà mình, chúng đều đã tới trình độ cực hạn mà Linh Khê chiến trường này có thể dung nạp được, kể cả khi cho cường giả như Phong Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên đi tới, một mình đấu với chúng nó, cũng không thắng được.

Cũng may, sau khi con rắn lớn kia xuất hiện, nó không lập tức khởi xướng công kích, đôi con người thật lớn kia chỉ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Lục Diệp.

Lục Diệp cũng không biết vì sao nó cứ nhìn chăm chăm vào mình.

"Hách huynh, Hách huynh!" Lục Diệp nhẹ nhàng la lên.

Hách Nhân còn không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe được

tiếng kêu của hắn thì đáp: "Làm sao vậy?"

"Lúc trước người nói, trong hồ này có cái gì?"

"Ừng. . . Giao nha!" Bỗng nhiên Hách Nhân la lên một tiếng đầy hoảng sợ, bởi vì gã cũng thấy được hai tròng mắt thật lớn kia, Hách Thiến ở một bên cũng bị dọa nhảy dựng.

Cũng may, Hách Nhân phản ứng rất nhanh, đã mau chóng đè lại Hách Thiến sắp nhảy dựng lên, sau đó Hách Thiến vẫn duy trì tư thế quỳ một gối xuống, thân mình muốn bật dậy, cực kỳ quý dị.

Mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống trên trán mấy người, không khí trở nên ngưng trọng.

Ai cũng không dám lộn xộn, bởi vì tất cả đều nhận thấy Ứng Giao này không dễ chọc, lẽ như bọn họ làm ra hành động gì đó không ổn, rồi chọc giận đối phương, khả năng không thấy được mặt trời ngày mai.

"Hách huynh, không phải người nói thứ này là người khác nghe nhầm đồn bậy sao?"

Phía trước Hách Nhân vừa kể cho hắn nghe trong hồ này có Ứng Giao, nhưng hầu như chẳng một ai trông thấy nó, thế mà quay đi quay lại một cái, hắn đã gặp được, Lục Diệp cũng không biết bản thân nên cảm thấy vinh hạnh hay là xui xẻo đây?

Hách Nhân run giọng lên tiếng: "Ta cũng chưa thấy nó mà, ta cùng tiểu muội đã tới nơi này vài lần nhưng cho tới bây giờ nó vẫn chưa từng xuất hiện."

"Nghĩ cách gì đi, nó luôn nhìn chăm chăm vào ta làm gì chứ?"

"Ừm, nghĩ cách xem nào." Hách Nhân hít sâu mấy hơi, cố gắng áp chế khùng hoảng trong lòng xuống: "Đúng rồi, nó thích ăn huyết thực, mọi người tuyệt đối đừng lộn xộn, để ta làm chút gì đó cho

nó ăn, hẳn là nó rất đói bụng."

Hách Nhân nói xong câu này, lại chậm rãi đứng lên.

Cùng lúc đó, Lục Diệp đã tập trung lực chú ý đến cực hạn, chỉ chờ Ứng Giao kia có bất cứ điều gì dị thường, hẳn lập tức bay lên tận trời.

Lại nói, khi hẳn vừa nhìn thấy Ứng Giao này không lập tức chạy trốn, chủ yếu là sợ sẽ chọc giận đối phương, đến lúc đó Hách Nhân huynh muội sẽ không có kết cục gì tốt.

Nhưng nếu Ứng Giao này thực sự có ác ý với mấy người bọn họ, thì ngoại trừ bay lên trời chạy trốn, hẳn cũng không có lựa chọn nào khác.

Chương 451: Phương Pháp Cắt Đuôi!

Hách Nhân chậm rãi đứng dậy, dùng hết can đảm lấy ra một chút thịt thú tử trong túi trữ vật.

Về cơ bản, bên trong túi trữ vật của các tu sĩ đều có một chút đồ ăn, chủ yếu là lo trước khỏi hoạ.

Hách Nhân giơ thịt thú lên, sau đó ném về phía Ứng Giao bên kia. Ứng Giao thờ ơ. Gã lại ném qua mấy khối nữa, con quái vật nọ vẫn như cũ, không hề động đậy.

"Vô dụng rồi Nhất Diệp huynh. . ." Mồ hôi túa ra trên trán Hách Nhân.

Lục Diệp nhẹ nhàng hít một hơi rồi mở miệng nói: "Hách huynh, các người đi trước, nó đang nhìn chăm chăm vào ta, đại khái sẽ không để ý tới các người."

"Vậy người làm sao bây giờ?"

"Ta sẽ có phương pháp thoát thân."

Hách Nhân rồi rẫm một chút, lúc này mới cẩn thận nói: "Vậy Nhất Diệp huynh hãy cẩn thận."

Nói xong câu này, gã lập tức nháy mắt ra dấu với Hách Thiển, hai huynh muội rón ra rón rén lui về phía sau.

Quả nhiên Ứng Giao không để ý tới bọn họ, thậm chí nó còn chẳng buồn liếc qua lấy một cái, điều này làm cho Hách Nhân huynh muội vừa có cảm giác ghen ghét, lại có may mắn không

hiếu vì bị coi khinh.

Mãi cho đến khi hai huynh muội bọn họ rời xa chùng trăm trượng mới bỗng nhiên dung nhập vào trong bóng tối.

Lúc này Lục Diệp đang suy nghĩ một vấn đề, đó là... rốt cuộc vì sao mà Ứng Giao lại coi trọng hắn?

Theo Hách Nhân nói, hai huynh muội bọn họ đã đến nơi này vài lần nhưng chưa bao giờ trông thấy Ứng Giao, vậy mà hắn chỉ đến lần đầu, lại bị nó theo dõi.

Tình huống này rất không thích hợp.

Lục Diệp hồi tưởng lại những việc mình đã làm trước đó, tiếp theo hắn nâng tay bắt lấy Hồ Phách đang nằm ngay đơ trên đùi mình, nhắc nó qua một bên khác.

Con người Ứng Giao lay động theo cử chỉ của hắn.

Lục Diệp lại nhắc Hồ Phách qua một bên khác.

Con người của Ứng Giao lại động.

Xác định được rồi, hóa ra thứ mà Ứng Giao đang nhìn chăm chăm vốn không phải là hắn, mà là Hồ Phách. Chính vì Hồ Phách đang ở cùng một chỗ với hắn, mà con người của Ứng Giao lại lớn như vậy, khiến cho vừa nãy hắn không thể phán đoán chuẩn xác, cứ tưởng bản thân bị theo dõi.

Quay trở lại vấn đề, Hồ Phách là yêu thú, đây rất có thể là nguyên nhân khiến nó bị Ứng Giao nhìn chăm chăm vào, nhưng Lục Diệp lại cảm thấy, nguyên nhân lớn hơn chính là huyết khí trong lân giáp kia.

Nếu chỉ vì bản thân Hồ Phách, thì Ứng Giao nên hiện thân từ lúc đám người Lục Diệp tới nơi này mới đúng. Nhưng trên thực tế,

nó chỉ hiện thân sau khi Hồ Phách cắn nuốt huyết khí trong lân giáp kia.

Nói cách khác, nó bị hành động lấy lân giáp ra của Lục Diệp dẫn tới.

Lân giáp kia giống như long lân, lại giống như vảy rắn, mà bản chất của Ứng Giao là một loại xà yêu, hiển nhiên huyết khí trong lân giáp kia có lực hấp dẫn cực lớn với nó.

Nhưng rốt cuộc sự thật có phải như vậy hay không, còn cần hắn nghiệm chứng một chút.

"Y Y."

"Ừm."

"Mang theo thứ này, trốn vào dưới lòng đất!"

Khi Lục Diệp nói chuyện, bàn tay hắn đã chui vào trong túi trữ vật, ngay sau đó, hắn lấy ra lân giáp ném cho Y Y, cùng lúc ấy, linh lực quanh thân phun ra, một đôi đôi cánh màu lửa đỏ sau lưng đang rộng, cả người phóng lên cao.

Còn Y Y bên kia, chỉ trong nháy mắt khi nàng nhận được lân giáp, đã chui vào lòng đất.

Ở giờ khắc này, Ứng Giao vẫn một mực lặng lẽ, không hề động đậy bỗng nhiên hành động, gần như cùng lúc với Lục Diệp phóng lên cao, cái đầu rắn thật lớn ầm ầm đánh vào vị trí vừa rời của Y Y, bụi đất văng khắp nơi, mặt đất kia lập tức bị đụng lõm xuống, tạo thành một cái hố to, sóng khí mạnh mẽ thổi quét, thân hình Lục Diệp bay lơ lửng, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Hắn bay thẳng lên cao trăm trượng, mới cúi đầu quan sát, chỉ thấy con quái vật lớn phía dưới đang oanh kích mặt đất, từng đòn từng đòn một, giống như muốn tìm ra Y Y đang ẩn giấu bên trong.

Yêu khí cuộn cuộn, thanh thế khiến người ta sợ hãi, âm thanh oanh oanh oanh không dứt vang lên bên tai, mỗi một nó đập xuống đều khiến đất rung núi chuyển, rất nhanh sau đó, vị trí ban đầu của Y Y đã xuất hiện một cái hố to phạm vi vài chục trượng, cũng sâu tới mấy trượng.

Quả nhiên là vì lân giáp! Lục Diệp thấy tình cảnh như vậy, làm sao còn không biết phán đoán trước đó của mình là đúng.

Mặc kệ lân giáp kia là long lân hay là vảy rắn, khẳng định là nó có tác dụng thật lớn với Ứng Giao, bằng không làm sao nó lại bị dẫn đến?

Phải biết rằng loại yêu thú như nó, đã trưởng thành tới trình độ cực hạn mà Linh Khê chiến trường có thể dung nạp được rồi, cho nên ngày thường đều sẽ ở lý đáy hồ, căn bản không ngoi lên, bởi vì nó đã không có không gian trưởng thành. Nói dễ nghe một chút thì là vô địch thực tịch tịch, nói khó nghe hơn chính là hỗn ăn chờ chết.

Nhưng nếu nó đạt được lân giáp kia, tình huống lại khác.

Sở dĩ nó bị tu sĩ gọi là Ứng Giao, chính vì nó chỉ kém một bước là hoá giao, bản năng nói cho nó, chỉ cần lấy được lân giáp kia, nó hoàn toàn có thể biến hóa thành giao! Sẽ đánh vỡ phong tỏa của Thiên Cơ, rời khỏi nơi này, rời khỏi lồng giam đang trói buộc nó.

Cách đó không xa, Hách Nhân huynh muội đã thoát khỏi hồ nước, đứng từ xa xa quan sát động tĩnh bên hồ, đều không nhìn được khe nuốt nước miếng một cái.

Bọn họ cũng không biết rốt cuộc là Lục Diệp trêu chọc Ứng Giao kia như thế nào, nhưng lại khiến cho người ta phát hỏa lớn như vậy.

Cũng may bóng dáng Lục Diệp thực rõ ràng, bọn họ không cần

lo lắng cho sự an nguy của hắn.

Lục Diệp đang lơ lửng trên cao, cúi đầu quan sát, hắn không cần lo lắng Y Y bên kia, hiện giờ nàng đã trốn vào dưới mặt đất, dù Ứng Giao kia có mạnh hơn nữa, cũng không thể làm gì được nàng, trừ phi nó cũng có khả năng đột địa.

Hiện tại hắn chỉ cần nghĩ biện pháp cắt đuôi Ứng Giao này là được.

Muốn cắt đuôi Ứng Giao, cũng rất đơn giản, yêu vật này cảm ứng được khí huyết trong lân giáp mới đuổi theo truy kích, cho nên chỉ cần ngăn cách lân giáp, không cho nó cảm giác đến là được.

Nói ngắn gọn, phương pháp chính là thu vào túi trữ vật! Đây là biện pháp nhanh nhất cũng là hữu hiệu nhất.

Chương 452: Kinh Thiên Tông Sắp Xui Xẻo!!!

Lục Diệp nâng tay điểm lên ấn ký chiến trường của mình, đưa tin cho Y Y.

Y Y tuân theo chỉ thị của hắn, thu lân giáp kia vào trong túi trữ vật của mình.

Chỉ là Ứng Giao đang không ngừng oanh kích mặt đất kia, lập tức chuyển thành trạng thái phát điên, thanh thế càng thêm dọa người.

Nó lăn lộn một hồi, lại không cảm giác được khí tức của lân giáp kia, tới lúc đó, Ứng Giao mới phần nộ mà xoay chuyển thân hình, bơi trở về hồ nước bên kia, miệng rắn không ngừng phun ra nuốt vào xà tâm, yêu khí không ngừng quay cuồng quanh thân, lộ ra nội tâm không bình tĩnh của nó.

Mắt thấy Ứng Giao muốn một lần nữa tiến vào trong hồ nước, bỗng nhiên Lục Diệp nhận ra, nếu dẫn yêu vật này tới trụ sở Kinh Thiên tông bên kia. . . Sẽ thế nào?

Phỏng chừng đây là một con yêu thú đồng cấp bậc với Tiểu Hôi, nếu có thể dẫn nó qua bên kia, chắc chắn là nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông sẽ cảm động đến khóc rống lên mất.

Nhắc lại mục đích Lục Diệp vào vòng trong, một là ma luyện bản thân, hai là báo thù cho trận chiến Kim Quang đỉnh. Hắn vốn có dự định, dưới điều kiện tiên quyết là cam đoan bản thân an toàn, sẽ cố gắng hết mức giết nhiều tu sĩ Kinh Thiên tông một chút.

Nhưng hiện tại xem ra, hình như dã tâm của hắn có thể lớn hơn chút nữa?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể dẫn Ứng Giao đi qua.

"Y Y, lấy thứ đó ra rồi chạy!" Lục Diệp đưa tin cho Y Y.

"Được." Y Y cũng không hỏi nhiều, lại lấy lân giáp vừa thu vào túi trữ vật ra.

Bên hồ, Ứng Giao vừa chuẩn bị xuống nước lập tức có phát hiện, thân mình dựng thẳng lên, nhanh chóng lao theo một phương hướng, thân mình dài gần hai mươi trượng, tốc độ cực nhanh. Phỏng đoán bảo thủ một chút, tốc độ của nó còn nhanh hơn Hồ Phách toàn lực chạy vội.

Và phương vị mà Ứng Giao truy kích, đúng là phương hướng Y Y trốn chạy. Xem ra, đúng là nó có thể cảm ứng được phương hướng của huyết khí trong lân giáp kia.

Quả nhiên cảm giác của loại yêu thú mạnh mẽ đến không nói lý này, thực nhạy bén.

Hơn nữa tốc độ của nó quá nhanh, Y Y căn bản không cắt đuôi được nó.

Sau nửa canh giờ, Ứng Giao ngừng lại, rồi một lần nữa tiếp tục oanh kích mặt đất. Còn Y Y nghe theo chỉ thị của Lục Diệp, không ngừng xâm nhập vào sâu trong lòng đất.

Sở dĩ hắn làm như vậy, là vì tốc độ của Y Y không bằng Ứng Giao. Mặt khác, Lục Diệp cũng muốn mượn thí nghiệm này để xem phạm vi cảm ứng của Ứng Giao với lân giáp kia, lớn chừng nào.

Khả năng động địa của Y Y có cực hạn, càng đi sâu xuống, sự quấy nhiễu của lập trường dưới mặt đất càng thêm nghiêm trọng,

loại trường trọng lực có mặt khắp nơi trong lòng đất này là loại hình tương tự với nguyên tử lực tràn ngập bên trong Nguyên Tử Quáng, đều có tác dụng giam cầm linh lực, cho nên Y Y càng đi xuống, thực lực càng khó phát huy, một khi tất cả linh lực đều bị giam cầm, nàng sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở chỗ sâu trong lòng đất.

Độ sâu trăm trượng là cực hạn của Y Y, dưới loại khoảng cách này, gần như linh lực lưu động toàn thân Y Y sẽ bị áp chế hơn phân nửa, nếu xuống thêm chút nữa sẽ rất nguy hiểm, nhất là với linh thể như nàng.

Một lát sau, Y Y đưa tin tới: "Thế nào?"

"Có thể rồi."

Kể cả khi Y Y đã trốn vào vị trí sâu trăm trượng, Ứng Giao kia vẫn không buông tha cho, trên mặt đất ngay tại vị trí của Y Y, đã bị nó đào ra một cái hố đất sâu hơn mười trượng.

Căn cứ theo tốc độ như vậy, nếu Y Y ngừng lại không di động, chưa tới một canh giờ, Ứng Giao có thể đào nàng ra.

"Tiếp tục chạy đi, ta sẽ vạch rõ phương hướng cho người." Lục Diệp lại đưa tin qua.

"Ừm."

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Y Y đang ẩn thân trong lòng đất, Ứng Giao bắt đầu hành động, ven đường nó đi qua, từng gốc đại thụ ngã xuống, trên mặt đất để lại đường rãnh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lục Diệp sửa lại phương hướng cho Y Y một chút, xác định phương hướng này là đúng, hần lập tức hạ thân hình xuống, thu hồi Phi Dực, ném Hổ Phách đã tỉnh lại xuống mặt đất.

Hách Nhân huynh muội chạy vội đến, ai nấy đều mờ mịt,

không sao hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

"Nhất Diệp huynh, tình huống hiện tại là gì đây? Y Y sư muội đâu?"

Lục Diệp xoay người leo lên lưng hổ, mở miệng nói: "Y Y rất an toàn. Còn về tình huống hiện tại. . . Khó mà nói được, ta chỉ có thể nói rằng, đại khái là Kinh Thiên tông sắp xui xẻo rồi."

"Kinh Thiên tông sắp xui xẻo?" Đầu óc Hách Nhân xoay xoay một vòng, nhưng khi gã nhìn nghiêng một cái, trông thấy phương hướng Ứng Giao rời đi, lập tức phản ứng lại: "Ứng Giao muốn tới trụ sở Kinh Thiên tông?"

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đúng!"

"Vì sao Ứng Giao lại muốn đến trụ sở Kinh Thiên tông?"

"Đại khái là hôm nay tâm trạng nó không tốt, sát khí có chút nặng? Hách huynh, chúng ta tạm biệt tại đây."

Lục Diệp nói xong, Hồ Phách đã đuổi theo phương hướng Ứng Giao rời đi, bỏ lại Hách Nhân huynh muội càng thêm mờ mịt.

Khẳng định là Ứng Giao sẽ bị dẫn tới trụ sở Kinh Thiên tông, hiện tại gia hỏa này cực kỳ khát cầu huyết khí trong lân giáp kia, không dễ dàng bỏ qua nó được.

Mà hiện giờ, hẳn là bên trong trụ sở Kinh Thiên tông đang có rất nhiều tu sĩ tụ tập, dù sao hẳn cùng với Hách Nhân vừa mới đánh bất ngờ mạch khoáng nhà người ta, còn giết không ít người.

Lại bởi vì sắc trời lúc đó quá tối, khiến cho đám người Kinh Thiên tông không dám chạy đến kiểm tra, chỉ có thể đợi cho đến bình minh.

Nhưng đại khái là bọn họ không thể ngờ nổi, chờ đến chờ đi,

lại chờ được một con Ứng Giao!

Mấy trăm tu sĩ hội tụ, sát khí hùng hực, trận địa sẵn sàng đón quân địch, kết quả lại gặp được Ứng Giao đánh tới, đến đây chẳng còn lời hay gì để nói nữa, khẳng định là cục diện sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Lục Diệp không biết dựa vào bản lĩnh của Ứng Giao có thể công phá đại trận phòng hộ nhà người ta hay không, nhưng vững nước đục này do tự tay hắn khuấy lên, tự nhiên muốn đi xem náo nhiệt.

Mặc dù tu vi của Hách Nhân huynh muội cao hơn hẳn một tầng, nhưng ở trong loại cục diện hỗn loạn này, hai quý tu bát tầng cảnh không có lực lượng tự bảo vệ mình, cho nên Lục Diệp không dự định mời bọn họ đi theo.

Lúc này tách nhau ra là lựa chọn tốt nhất.

Suy cho cùng, mọi người cũng chỉ là bèo nước tương phù.

Chương 453: Cơ Hội Trời Ban!

Lại nói, nếu Ứng Giao không công phá được đại trận trụ sở nhà người ta, cũng chẳng sao, chỉ cần song phương bốc lên xung đột, người của Kinh Thiên tông sẽ thương vong thảm trọng.

Dù sao Lục Diệp cũng đi tới đứng ngoài xem náo nhiệt, chẳng có tổn thất gì.

Hách Nhân ngơ ngác nhìn theo phương hướng Lục Diệp rời đi, trong đầu có chút ngơ ngác, một hồi thể cục này biến hóa quá nhanh, gã có chút không theo kịp tiết tấu.

"Ca, vì sao tâm trạng Ứng Giao không tốt, nó lại chạy về phía trụ sở Kinh Thiên tông bên kia?" Hách Thiến không thể hiểu được.

"Có lẽ là trước kia người của Kinh Thiên tông nhân từng trêu chọc nó?"

"Thì ra là thế!" Hách Thiến hiểu rõ gật đầu.

"Muội muội ngọc của ta ời. . ." Hách Nhân đầu đầu nhúc ớc: "Rõ ràng là Ứng Giao kia bị Nhất Diệp huynh dẫn đi qua, có liên quan gì tới tâm trạng của nó không tốt đâu?"

Hách Thiến kinh ngạc tột cùng: "Dẫn đi qua như thế nào?"

Trong lòng Hách Nhân thầm nói, ta cũng có biết đâu? Nhưng khẳng định là thủ đoạn của Lục Nhất Diệp, chẳng đạo lý gì mà một tổn tại trước kia vẫn không lộ diện như Ứng Giao hôm nay lại có hành động dị thường như vậy.

Gã vội vàng truyền tin tức đi: "Ứng Giao đã rời đi, nghi ngờ bị Lục Nhất Diệp dụ dỗ, phương hướng của nó là trụ sở Kinh Thiên

tông."

Lúc này, trên linh khí thuyền lớn đã dung nạp mấy trăm tu sĩ Ngân Quang đảo, La Phục đang cân nhắc xem bọn họ nên tiếp tục tiến về phía trước hay theo đường cũ quay về, gã vốn tưởng rằng mạch khoáng của Kinh Thiên tông bị tập kích, khẳng định là bên kia sẽ có một chút động tác, ai ngờ Kinh Thiên tông lại thực sự án binh bất động.

Tình huống này làm gã rất khó chịu.

Gã mang theo mấy trăm mọi người rời đi, vốn tưởng rằng có thể nhân cơ hội làm một vụ lớn, kết quả Kinh Thiên tông bên kia hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội này.

Chờ sau lúc hùng đông, khẳng định Kinh Thiên tông sẽ đi kiểm tra tình huống mạch khoáng bên kia, nhưng khi hùng đông, bọn họ có nhiều người như vậy cũng không thể che giấu được. Và nếu bị phát hiện, đám người Kinh Thiên tông sẽ trốn vào trụ sở, tương đương với đi một chuyến tay không.

Ngay tại thời điểm về mặt La Phục đang vô cùng rối rắm, bỗng nhiên gã nhận được tin tức do Hách Nhân truyền đến.

Gã kiểm tra một phen, vẻ mặt dần dần chuyển thành ngạc nhiên. Chữ nào trên tin nhắn đó gã cũng biết hết, nhưng kết hợp chúng vào cùng một chỗ, lại không sao hiểu được nó có nghĩa là gì.

Cái gì gọi là Ứng Giao đã rời đi? Con hàng kia không phải yêu vật trong truyền thuyết sao? Vì sao nó lại bị Lục Nhất Diệp dụ dỗ đến trụ sở Kinh Thiên tông? Lục Nhất Diệp kia thực sự có bản lĩnh như vậy?

Đây không phải muốn lừa lão tử chứ?

La Phục nghĩ ngợi một hồi, dứt khoát đưa tin qua: "Hách sư đệ, nói thực đi, có phải người đã bị Kinh Thiên tông bắt cóc hay

không?"

"La sư huynh, ta nói chính là sự thật mà! Bản thân ta cũng không thể tin được, nhưng mà ta tận mắt nhìn thấy đó, không tin cũng không được! Ta nói với người, con Ưng Giao kia dài hai mươi trượng, thân mình thô to như chum nước, hai con mắt y hệt cái đèn lồng, trên đầu còn mọc ra một cặp sừng thịt, cực kỳ hung tợn."

"Là Hách Thiến bị bắt cóc sao?"

". . ."

Ven hồ, Hách Nhân có chút phát điên, gã nghĩ một hồi lại đưa tin đi qua: "Đệ tử Hách Nhân và muội muội Hách Thiến của Ngân Quang đảo, không bị Kinh Thiên tông hoặc bất cứ kẻ nào bắt cóc. Nếu những lời vừa nói cùng La Phục sư huynh có chút giả dối, sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không được chết tử tế, cung thỉnh Thiên Cơ chứng kiến!"

Đợi một lát, La Phục bên kia mới đưa tin tới: "Còn sống không?"

"La sư huynh, người tin ta đi mà!"

"Tin rồi!"

Đối phương còn dứt khoát phát ra Thiên Cơ thệ, La Phục có thể không tin sao?

Nói như vậy, Ưng Giao trong truyền thuyết thật sự tồn tại, nhưng lại bị Lục Nhất Diệp kia dẫn về phía trụ sở Kinh Thiên tông!

Đây chính là cơ hội trời ban cho bọn họ.

Trên boong thuyền, La Phục tinh thần phấn chấn, hô lên một tiếng hiệu lệnh: "Dùng tốc độ cao nhất tiến về phía trước!"

Chiếc thuyền lớn vốn đang chậm rì rì đi lại như rùa, bỗng vù

vù chấn động thật nhanh, linh quang dày đặc bao vây quanh thân, nhanh chóng lướt về phía trụ sở Kinh Thiên tông.

Cùng lúc ấy, lấy trần thủ sứ Trâu Kỳ, phó sứ Du Hồng Bảo cầm đầu, mấy trăm tu sĩ đang tụ tập trên quảng trường Thiên Cơ điện thuộc trụ sở Kinh Thiên tông, đẳng đẳng sát khí.

Lúc này, đang có một tu sĩ với sắc mặt trắng bệch đứng ở trước mặt Trâu Kỳ và Du Hồng Bảo, báo lại những gì bọn họ đã gặp phải.

Bọn họ đều là người từ mạch khoáng trốn về. Mặc dù Lục Diệp và Hách Nhân huynh muội đã giết thẳng vào bên trong mạch khoáng, nhưng mạch khoáng vốn là bốn phương thông suốt, phạm vi quá rộng, ba người bọn họ không thể giết được hết tu sĩ Kinh Thiên tông, tự nhiên sẽ có cá lọt lưới.

Kỳ thật những người trốn được về này cũng không rõ lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ chỉ biết là mạch khoáng bị người tập kích, sau đó không ít người đã chết, về phần là ai tập kích và có bao nhiêu người tập kích, căn bản không rõ ràng lắm, chỉ biết số lượng người tập kích mạch khoáng không quá nhiều.

Trâu Kỳ và Du Hồng Bảo hỏi một phen nhưng không nhận được bao nhiêu tin tức hữu dụng, chỉ có thể cho đám người còn sống sót quay trở lại hàng ngũ.

"Thấy thế nào?" Trâu Kỳ nhìn về phía Du Hồng Bảo.

"Mười mấy người trốn trở về này lại không bị phục kích, có hai trường hợp, hoặc là bên ngoài trụ sở không có mai phục, hoặc là khẩu vị của đám người mai phục chúng ta rất lớn."

Trâu Kỳ gật đầu, gã cũng nghĩ như vậy .

Dưới tình huống bình thường, nếu bên ngoài trụ sở có mai phục, không cần biết làm như thế nào, mười mấy người này đều

không có khả năng trốn về. Mà hiện giờ mười mấy người bọn họ đều bình an trở về, chắc hẳn là đối phương đã thả dây dài câu cá lớn rồi.

Càng là như vậy thì lúc này càng cần phải ổn định, nếu tùy tiện phá ra thêm nhiều tu sĩ, khẳng định sẽ chết thảm trọng.

"Chờ hừng đông đi, đã là giờ Mão (từ 5 đến 7 giờ sáng), rất nhanh sẽ sáng thôi!" Khi Trâu Kỳ nói chuyện, gã lại quay đầu nhìn thoáng qua màn đêm đen kịt, giống như có thể nhìn thấy trong bóng tối kia đang chất chứa sát khí vô cùng tận.

Chương 454: Cầu Nguyên Là Vô Dụng

Không trách Trâu Kỳ và Du Hồng Bảo lại nghĩ như vậy, chủ yếu là ba cửa tầng cảnh trấn thủ mạch khoáng đều chết mà không kịp truyền bất cứ tin tức gì quay về, còn có Nguyên Quảng sư huynh nữa, cũng không biết đối phương đã chết như thế nào.

Tình huống này khiến bọn họ sinh ra một loại ảo giác, đó là lần này thế lực xuống tay với Kinh Thiên tông, đã xuất động rất nhiều cường giả, nếu không, lấy đâu ra đạo lý để giải thích cho việc bốn cửa tầng cảnh nhà bọn họ chết không rõ ràng như vậy? Nói không chừng, lần này là hai thế lực Hạo Thiên minh phụ cận cùng liên thủ.

Bọn họ ở bên này đấu trí đấu dũng cùng không khí, lại không biết nguy hiểm đang từ một phương hướng đánh úp lại.

Dưới sự dẫn dắt của Y Y, Ứng Giao với thanh thế kinh người ngày càng tới gần trụ sở Kinh Thiên tông, mà ở đằng sau Ứng Giao, Lục Diệp đang cười Hồ Phách truy kích tới.

Thời gian trôi qua, bóng đêm chậm rãi rút đi, tia nắng ban mai bừng sáng phía chân trời.

Mấy trăm tu sĩ Kinh Thiên tông chuẩn bị đã lâu chỉ chờ Trâu Kỳ ra lệnh một tiếng, là giết khỏi trụ sở, cho người đột kích một cái đẹp mặt.

"Động tĩnh gì đây?" Bỗng nhiên Trâu Kỳ nhíu mày, gã mơ hồ cảm nhận được mặt đất đang chấn động, tựa như còn có tiếng âm vang long truyền tới.

Du Hồng Bảo lập tức nằm sát xuống mặt đất, lỗ tai dán lên, cẩn thận lắng nghe, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng: "Có thứ gì rất lớn đang nhanh chóng tới gần bên này!"

"Ứng Giao!" Giọng nói của Trâu Kỳ run rẩy.

"Cái gì?" Du Hồng Bảo đưa mắt nhìn về phía Trâu Kỳ đang yên lặng quan sát, khóe mắt không nhìn được, lập tức nháy lên. Gã vội vàng đứng dậy, nhìn theo ánh mắt đối phương rồi xem đến ngay người.

Cả mấy trăm tu sĩ có mặt tại trụ sở Kinh Thiên tông, đều ngây ngốc tại chỗ, chỉ vì phương hướng kia có một con xà yêu thật lớn dài tới hai mươi trượng đang vận vẹo thân mình, tập kích, phát ra tiếng động ầm vang long. Và theo phương hướng con quái vật kia tiến đến, đúng là trụ sở Kinh Thiên tông.

Ứng Giao, đúng là một con hung vật sống trong hồ nước thuộc phạm vi trụ sở Kinh Thiên tông. Không thể nghi ngờ rằng Kinh Thiên tông hiểu biết về nó càng nhiều hơn một chút. Người ngoài đều cho rằng chuyện Ứng Giao chính là nghe nhầm đồn bậy, nhưng Kinh Thiên tông bên này lại biết, nó thật sự tồn tại. Một đêm khoảng vài chục năm trước, từng có một nhóm tu sĩ thế hệ trước của Kinh Thiên tông nhìn thấy Ứng Giao kia phun ra nuốt vào nguyệt chi tinh hoa với trăng tròn.

Nhiều năm qua như vậy, Kinh Thiên tông cũng từng có ý niệm thu phục con hung thú này trong đầu, khiến cho nó trở thành hộ tông yêu thú nhà mình, nhưng vẫn một mực chưa từng thành công. Bọn họ đã thử vài lần, sau khi tổn thất không ít nhân thủ, đành từ bỏ như vậy.

Ai cũng không nghĩ tới, hôm nay con hung thú ấy lại vọt tới trụ sở Kinh Thiên tông, xem đối phương xông đến với khí thế hung hăng như vậy, rõ ràng là người tới không có ý tốt!

Đây là tình huống gì?

Ngay lập tức, Trâu Kỳ đã cho rằng, đây lại là thủ đoạn của Ngân Quang đảo, nhưng rất nhanh, gã lại tự phủ định ý niệm này trong đầu. Nếu Ngân Quang đảo thực sự có bản lĩnh này, bọn họ đã sớm làm cho Kinh Thiên tông nát như nhào nhoét, đâu thể đợi đến tận hôm nay?

Nhưng gã cũng không kịp nghĩ nhiều, rút cuộc là vì sao con hung thú một mực Thần Long chỉ thấy đầu không thấy đuôi này lại rời khỏi hồ nước. Trâu Kỳ vừa hô to vừa khiến cho các đệ tử tăng lớn uy năng của đại trận phòng hộ, vừa âm thầm cầu nguyện trong lòng, cho con hung thú kia chỉ đứng dịp đi ngang qua, rất nhanh sẽ rời khỏi!

Nhưng cầu nguyện là vô dụng, phương hướng tiến lên của Ứng Giao không hề thay đổi.

Dưới cái nhìn chăm chú của mấy trăm tu sĩ Kinh Thiên tông, Ứng Giao lại lấy tốc độ cực nhanh, trực tiếp va chạm lên quang sáng của đại trận phòng hộ.

Oanh. . .

Tiếng nổ truyền ra, lấy điểm va chạm làm trung tâm, một tầng sóng khí có thể thấy được bằng mắt thường lập tức thổi quét tứ phương, quang sáng phía trên đại trận phòng hộ lại ảm đạm đi một mảng lớn, một vòng gợn sóng nhộn nhạo, lan dài.

Ngay sau đó, quang sáng ảm đạm lại một lần nữa trở nên sáng ngời, là tu sĩ Kinh Thiên tông đang điên cuồng thúc giục uy năng đại trận.

Bên trong đại trận, trái tim nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông cũng nường theo lần va chạm mãnh liệt kia mà giật thon thót, thậm chí còn có không ít tu sĩ theo bản năng, co rút thân mình lại một chút,

chấn động kịch liệt khiến cho một vài kiến trúc bên trong trụ sở đều phát ra tiếng động ầm ầm.

Bên ngoài quảng sáng đại trận, Ứng Giao với thân mình dài chừng hai mươi trượng đã đứng thẳng hơn phân nửa người, đầu rần ngắc cao, phun ra nuốt vào xà tâm trong miệng, ánh ngược trong đôi mắt màu xanh biếc là từng gương mặt đầy kinh hãi.

Nó hơi hơi ngửa thân mình ra sau, tựa như thân rắn đã hóa thành một cây trường cung.

Trâu Kỳ vừa nhìn thấy tư thế này, trong lòng thầm nghĩ không ổn, cực kỳ không ổn.

Quả nhiên, Ứng Giao lại đập mạnh một cái xuống dưới.

Oanh. . .

Lại một lần đất rung núi chuyển, va chạm lần này còn mãnh liệt hơn hồi nãy, vừa rồi là Ứng Giao vội vàng chạy tới, đập vào, không mang theo quá nhiều ý nguyện chủ quan, mà lúc này, nó lại chủ động muốn làm, cường độ của hai đòn công kích này không giống nhau.

Quảng sáng phía trên đại trận hộ tông lại ảm đạm đi rất nhiều, cũng may, nó lại nhanh chóng trở nên sáng ngời.

Oanh oanh oanh. . .

Tiếng va chạm chói tai liên tiếp không ngừng vang lên, cả trụ sở Kinh Thiên tông đều loạn thành một đoàn, tâm trạng của nhóm tu sĩ cũng theo màu sắc tối – sáng của quảng sáng phía trên đại trận hộ tông mà trở nên lên xuống khác nhau.

Ứng Giao cứ va chạm vào đại trận hộ tông của bọn họ như phát điên, ai cũng không biết rốt cuộc là vì sao nó lại làm như vậy. Trong thời gian ngắn, đại trận hộ tông còn có thể kiên trì, nhưng

một lúc sau kiểu gì cũng bị phá, mấy trăm tu sĩ có mặt ở nơi này căn bản không ngăn được Ứng Giao giết chóc.

Trâu Kỳ và Du Hồng Bảo đang hỏi người trong tông xem có phải gần đây ai đó đã trêu chọc con hung thú này hay không, nhưng không nhận được đến bất cứ manh mối hữu dụng nào.

Chỉ có duy nhất một người nắm rõ tình hình, nhưng lúc này hắn đang đứng trên một sườn núi cách nơi này năm dặm, thăm dò nhìn qua.

Chương 455: Ai Nghe Hiểu Nó Nói Gì Không???

Lục Diệp theo chân Ứng Giao vội vã chạy tới bên này, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Ứng Giao đang va chạm vào đại trận hộ tông nhà người ta, tư thế kia giống như nó và Kinh Thiên tông có thâm cừu đại hận gì đó vậy.

Ồn rồi!

Lục Diệp đưa tin cho Y Y, hỏi nàng tình huống bên kia, biết được nàng đều bình an mạnh khỏe, cũng trở nên yên tâm rồi.

Thoạt nhìn đại trận hộ tông, chính là một quang sáng hình nửa vòng tròn chụp lên trụ sở, nhưng trên thực tế nó chính là một hình vòng tròn, bên trên có một nửa, dưới mặt đất cũng có một nửa, đây là phòng bị có người từ dưới mặt đất đánh lên.

Cho nên kể cả khi Y Y có thể đột địa, cũng không thể mang lân giáp tiến vào bên trong trụ sở Kinh Thiên tông, nhưng nàng cũng không cần mang nó đi vào, chỉ cần ẩn thân tại một vị trí nào dưới mặt đất là được.

Đối với Ứng Giao đang khát cầu huyết khí bên trong lân giáp, bất cứ cái gì dám quấy nhiễu nó, đều là địch nhân.

Đại trận phòng hộ của Kinh Thiên tông đã chắn ở phía trước, thì đập nát nó là được!

Ứng Giao được coi như một loại rắn, chỉ kém giai đoạn hoá giao có một bước, nếu nó có thể thành công hoá giao, cũng tương đương với hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của Thiên Cơ, rời khỏi

cái lồng giam đang vây khốn nó này.

Nhưng nhiều năm qua như vậy, nó vẫn không thể đi qua một bước này, mãi cho đến đêm qua, khi cảm nhận được huyết khí trong lân giáp kia, nó biết cơ hội của mình đã tới.

Và cơ hội đang ở ngay trước mắt, nhưng lại bị quầng sáng đại trận này ngăn cản, đương nhiên Ứng Giao vô cùng giận dữ.

Cái đầu dày đặc những mảnh vảy nhỏ nhắn tinh mịn lại chắc chắn đến tột cùng của nó, mỗi một lần bổ xuống, đều giống như một cây búa phá thành thật lớn nện lên đại trận hộ tông của Kinh Thiên tông.

Trâu Kỳ đập lên phi hành linh khí của mình lơ lửng ngay giữa không trung, cách quầng sáng đối diện cùng Ứng Giao, trong miệng hô to: "Ứng Giao, bản tông cùng người xưa nay nước giếng không phạm nước sông, hà cớ gì hôm nay người đến xâm phạm?"

Hung vật như Ứng Giao này, dù trong miệng không thể nói tiếng người, nhưng cũng có thể nghe hiểu tiếng người.

Trâu Kỳ biết, trước mắt trụ sở nhà mình đang gặp phải một hồi thiên đại nguy cơ, muốn hóa giải nguy cơ này, cần phải hiểu được vì sao Ứng Giao lại chạy tới công kích bọn họ trước.

Ứng Giao ngẩng cao đầu, nhìn bóng dáng nhỏ bé trước mặt, phun ra nuốt vào xà tâm trong miệng, phát ra âm thanh tê tê, hẳn là đang đáp lại.

Nhưng Trâu Kỳ nghe cả nửa ngày, vẫn không nghe hiểu rất cuộc nó đang nói gì. . . Chỉ có thể xin tu sĩ nhà mình giúp đỡ: "Ai có thể nghe hiểu nó nói gì không?"

Nghe hiểu mới có quý !

Ứng Giao đã chờ tới không kiên nhẫn, bởi vì bỗng nhiên nó

cảm thấy, huyết khí vốn đã dừng lại, đang có dấu hiệu muốn di động.

Oanh một tiếng, Ứng Giao lại như một cây chùy đựng xuống.

Trâu Kỳ giận không thể kiềm chế nổi: "Ứng Giao, Kinh Thiên tông ta không có ý định là địch với người, mặc kệ người tới nơi đây làm gì, mời nhanh chóng rời đi, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!"

Lời nói đầy uy hiếp như vậy, làm sao Ứng Giao có thể chịu đựng được?

Bỗng nhiên nó dừng động tác, yêu khí quanh thân dâng lên cuộn cuộn, con người màu xanh biếc cũng trở nên thâm thúy, ngay sau đó nó mở miệng răn, phun ra một ngụm sương mù màu xanh lá với quang sáng trước mặt.

Kể cả khi Trâu Kỳ biết đại trận phòng hộ nhà mình sẽ không bị phá hủy, sương mù này chẳng thể làm gì mình nhưng vẫn không khỏi bị dọa sợ, liên tục lui về phía sau.

Tiếng vang “Thứ lạp lạp” truyền ra, phạm vi quang sáng bị sương mù màu xanh lá bao phủ, đang dùng tốc độ cực nhanh trở nên ẩm đậm. Hiển nhiên sương mù này có tính ăn mòn vô cùng mãnh liệt. May mắn, nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông thúc giục đại trận diên cường tu bổ, mới có thể miễn cưỡng duy trì.

Ứng Giao thấy vậy, lại phun ra càng nhiều sương mù màu xanh lá. Chỉ một thoáng, quang sáng bên ngoài đại trận hộ tông đã rơi vào trạng thái ném que diêm vào chảo dầu sôi, hoàn toàn bùng nổ.

Ứng Giao dùng cái đầu làm chùy va chạm thật nhiều lần, khiến nó cũng có chút đầu vầng mắt hoa, bỗng nhiên lại phát hiện xà vù của mình hữu dụng, tự nhiên sẽ không khách khí.

Lục Diệp đang yên tĩnh thưởng thức một màn này, tại sườn dốc cách đó năm dặm, qua đây hẳn cũng có nhận thức chính xác hơn về thực lực của Ứng Giao, đại khái là hung vật này có thể chân chính dựa vào lực lượng của bản thân, phá vỡ đại trận hộ tông của Kinh Thiên tông, nhưng vẫn cần thêm một chút thời gian.

"Nhất Diệp huynh!" Hách Nhân huynh muội đã chạy tới, sở dĩ bọn họ biết Lục Diệp ở trong này, tự nhiên là thông qua đưa tin liên lạc.

Hơn nữa thông qua Hách Nhân, Lục Diệp còn biết thêm một sự kiện khác, là Ngân Quang đảo bên kia đã xuất động mấy trăm tu sĩ, đang lao tới bên này.

Đây là điều Lục Diệp thích nghe thấy, cũng đã đoán được.

Ở thời điểm trước kia, khi hẳn tách khỏi Hách Nhân huynh muội, đã để lộ tin tức Ứng Giao muốn tập kích trụ sở Kinh Thiên tông, Lục Diệp tin tưởng vững chắc rằng, Hách Nhân sẽ truyền tin tức này quay lại Ngân Quang đảo.

Chỉ cần trấn thủ sứ Ngân Quang đảo không ngốc, sẽ ý thức được đây là một cơ hội.

Hiện giờ xem ra, đúng là Ngân Quang đảo bên kia đã xuất động đại quy mô rồi.

Nhưng hẳn lại không biết chính là, tình huống hơi lệch lạc so với suy nghĩ của hẳn, Ngân Quang đảo bên kia xuất động không phải vì biết được tin tức của Ứng Giao,

Mà trước đó bọn họ đã xuất động rồi.

Nhưng chút sai lệch này không ảnh hưởng tới toàn cục, tóm lại là mục tiêu của mọi người vẫn hoàn toàn nhất trí.

"Cần chờ bao lâu nữa bọn họ mới tới?"

"Trong vòng một, hai canh giờ." Hách Nhân trả lời.

Một, hai canh giờ, vừa lúc khiến cho Ứng Giao bên này đây đưa trước một đợt, chờ tu sĩ Ngân Quang đảo vừa đến, có thể tiến công đại quy mô, đến lúc đó hẳn không tin đại trận của Kinh Thiên tông có thể ngăn cản được!

Trên thực tế, ngay tại lúc này, đại trận của Kinh Thiên tông đã có chút lực bất tòng tâm rồi.

Phải biết rằng, cường độ phòng hộ của đại trận có liên quan trực tiếp tới linh lực chứa đựng bên trong nó, ngày thường chứa đựng càng nhiều linh lực, thì ở thời khắc mấu chốt, nó có thể cung cấp phòng hộ càng mạnh, đương nhiên, loại chứa đựng này cũng có cực hạn, không có khả năng chứa đựng vô hạn.

Chương 456: Ứng Giao VS Kinh Thiên Tông!

Trước mắt, Bích Huyết tông đã có đại trận phòng hộ của mình, Lục Diệp từng bớt thời gian nghiên cứu nó, bởi vậy cũng có chút hiểu biết với chuyện này.

Tổng sản lượng linh lực chứa đựng, có liên quan trực tiếp tới số lượng trận cơ dùng để bày trận, cho nên lúc ấy Hoa Từ mới nói, trận cơ càng nhiều, uy năng phòng hộ càng cường.

Không biết đại trận phòng hộ của Kinh Thiên tông có bao nhiêu trận cơ, nhưng cường độ phòng hộ mạnh hơn Bích Huyết tông bên kia rất nhiều. Dù sao nơi này cũng là vòng trong, nếu cường độ phòng hộ không đủ, làm sao có thể ngăn được thế lực địch nhân vây giết?

Nhưng kể cả khi ngày thường chứa đựng đủ nhiều linh lực, lúc này cũng không chịu được Ứng Giao kia lấn lộn.

Tính ăn mòn của xà vù xanh biếc kia quá mạnh mẽ, lại còn ngừng mà không tiêu tan, thời gian duy trì thật dài. Lúc này, Ứng Giao đang quay chung quanh quầng sáng trụ sở Kinh Thiên tông, không ngừng phụt lên xà vù.

Đưa mắt nhìn lại, phía trên quầng sáng hình nửa vòng tròn bên kia, đã xuất hiện mảng lớn màu xanh lá, mỗi một khu vực bị mảng màu xanh lá kia bao trùm, đều truyền ra tiếng vang “Thứ lạp lạp”, quầng sáng sáng bóng cũng đang không ngừng lóe lên. Lượng linh lực bình thường được chứa đựng bên trong đại trận phòng hộ của Kinh Thiên tông đang tiêu hao với tốc độ cực nhanh.

Có thể nói, công kích phá hư sinh ra do Ứng Giao dùng đầu làm chùy, còn nằm trong phạm vi đại trận phòng hộ có thể thừa nhận được, nếu Ứng Giao chỉ dùng đầu làm chùy công kích, vĩnh viễn cũng không thể phá vỡ đại trận, bởi vì trong lúc đại trận tiêu hao linh lực, nó cũng đang không ngừng bổ sung.

Nhưng xà vụ thì khác, sau khi nó bị Ứng Giao phun ra, đến giờ vẫn một mực liên tục ăn mòn phá hư đại trận, chuyện này khiến linh lực chứa đựng bên trong đại trận cứ liên tục “Hoa lạp lạp” nhanh chóng tiêu hao, chẳng khác gì mở cống xả nước.

"Sư huynh, chúng ta kiên trì không được bao lâu nữa." Du Hồng Bảo mang theo sắc mặt ngưng trọng, vọt tới bên người Trâu Kỳ: "Trương Hàng sư đệ bên kia vừa nhả lại, nếu không nghĩ được cách ngăn chặn Ứng Giao, linh lực bên trong đại trận sẽ tiêu hao càng lúc càng lớn, không được ba bốn canh giờ, đại trận tất phá."

"Ba bốn canh giờ!"

Tròng mắt Trâu Kỳ đều đỏ, gã không nghĩ ra Ứng Giao đang phát điên cái gì. Vì sao nó lại chạy đến nơi đây gieo rắc tai họa cho Kinh Thiên tông bọn họ?

Phải biết rằng lấy cường độ của đại trận phòng hộ tông môn nhà mình, kể cả khi Ngân Quang đảo điều cả tông đến đánh, cũng có thể chống đỡ chừng một hai ngày, vậy mà đối mặt với một con Ứng Giao, lại chỉ có thể kiên trì được mấy canh giờ?

Trâu Kỳ nhìn chằm chằm vào con Ứng Giao không ngừng phụt lên xà vụ kia, cắn răng nói: "Chờ một chút."

Loại hung thú Ứng Giao này, uy thế vô cùng mạnh mẽ, kể cả khi lúc này gã để cho nhóm môn hạ tu sĩ xuất trận nghênh chiến, cũng không phải đối thủ của nó, chắc chắn sẽ tử thương vô số.

Nhưng gã lại phát hiện ra một điều, đó là theo quá trình Ứng Giao phụt lên xà vù, khí tức của nó cũng bắt đầu suy nhược, nói cách khác, nó phụt lên xà vù cần phải trả giá rất đắt.

Bọn họ muốn nghênh chiến Ứng Giao, nhất định phải chờ cho đến khi nó suy nhược tới một trình độ nhất định nào đó, nếu không tuyệt đối không được đánh!

Cục diện rơi vào giằng co, tạm thời Ứng Giao không phá được đại trận, tu sĩ Kinh Thiên tông cũng chỉ có thể chờ đợi.

Lại một lúc lâu sau, khí tức của Ứng Giao suy nhược một đoạn thật lớn, Du Hồng Bảo lại đây báo nguy, bởi vì linh lực chứa đựng bên trong đại trận đã ít lắm rồi, có lẽ chỉ kiên trì chống đỡ được thêm một canh giờ nữa thôi.

Trâu Kỳ biết bọn họ không thể tiếp tục chờ đợi.

Trong lúc chờ đợi, gã đã bố trí xong xuôi, lúc này dứt khoát vung tay hô: "Mở trận, giết địch!"

Nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông lập tức chấp hành mệnh lệnh, đại trận từ từ mở ra một lỗ hồng, đám người bên trong đã sớm có chuẩn bị, trực tiếp chen chúc nhau xông ra ngoài qua lỗ hồng nọ.

Những thể tu cầm trong tay các loại phòng ngự linh khí chắn ở phía trước, binh tu quỷ tu ở phía sau, pháp tu ở cuối cùng, nhóm y tu đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể trị liệu cho tu sĩ bị thương nhà mình.

Trong nháy mắt này, mấy trăm tu sĩ Kinh Thiên tông lập tức hành động.

Thuật pháp và quang mang ngự khí dẫn đầu nổ rộ, từng đạo quang mang đủ mọi màu sắc đánh thẳng tới thân hình khổng lồ của Ứng Giao. Đúng là công kích hung mãnh này đã đánh cho Ứng Giao lảo đảo một cái, hoả tinh văng khắp nơi trên thân rắn.

Một chuỗi công kích chưa xong, một chuỗi công kích khác đã tới, liên miên không dứt.

Hiển nhiên Kinh Thiên tông từng có kinh nghiệm đối phó cùng yêu thú khổng lồ kiểu này, bọn họ cực kỳ am hiểu vây công chi đạo.

Dưới loại công kích chi chít rậm rạp, không ngừng nghỉ chút nào này, đúng là thân hình Ứng Giao không còn vững vàng nữa, nó không ngừng lùi lại phía sau.

Lúc này mới nhìn ra ánh mắt Trâu Kỳ rất tinh tường, gã vẫn một mực kiên nhẫn chờ đến thời khắc này quyết định mới ra tay, quả nhiên là sáng suốt.

Vì phá vỡ đại trận Kinh Thiên tông, Ứng Giao đã tiêu hao rất nhiều lực lượng, nếu không đổi lại là Ứng Giao ở thời kỳ đỉnh phong, thì nhóm người Kinh Thiên tông này có mấy trăm người xông lên cũng chẳng khác nào cho không.

Tiếng rít gào vang lên, Ứng Giao vắn vẹo thân hình, yêu nguyên cuộn cuộn trên người đã loãng đi rất nhiều. Tuy đám tu sĩ thất, bát tầng cảnh thi triển ngự khí và thuật pháp, tạo thành uy hiếp không lớn cho nó, thậm chí một đạo công kích như vậy còn không thể phá vỡ vảy rắn của nó, nhưng một khi số lượng đủ nhiều, sẽ sinh ra chất biến.

Vảy rắn tinh mịn bị đánh nổ, để lộ ra da thịt Ứng Giao. Lại dưới tần suất công kích dày đặc của tu sĩ Kinh Thiên tông, xà huyết chảy ra róc rách.

Vài lần, nó đã muốn há mồm phụt lên xà vụ, nhưng đều bị pháp tu Kinh Thiên tông tìm đúng cơ hội đánh thuật pháp vào trong miệng nó, khiến Ứng Giao không thể không ngậm chặt lại.

Bên ngoài năm dặm, Lục Diệp khẽ nhíu mày.

Hình như con Ưng Giao này yếu hơn hẳn tưởng tượng một chút, dưới đám tu sĩ Kinh Thiên tông vây công, gần như nó không làm ra được phản kháng gì hiệu quả.

Nếu thế cục cứ tiếp tục phát triển như vậy, Kinh Thiên tông bên kia vô cùng có khả năng sẽ giết được con hung thú này. Nói vậy, hẳn tân tân khổ khổ bận rộn cả nửa ngày, lại thành tặng tiền cho Kinh Thiên tông?

Chương 457: Biến Cố!!!

Chẳng những hấn nghĩ như vậy, ngay cả Trâu Kỳ đang chỉ huy môn hạ tu sĩ tác chiến cũng nghĩ như vậy, mắt thấy Ứng Giao liên tiếp bại lui, trong lòng gã không khỏi sinh ra cảm giác món đồ chơi này cũng chẳng ra gì, làm hại gã vừa rồi cứ thấp thỏm lo âu.

Nhưng mọi người đã coi thường tính cách giả dối của Ứng Giao, xà tính vốn là âm ngoan hiểm độc, huống chi là xà yêu mạnh đến độ chuẩn bị hoá giao?

Ngay lúc tu sĩ Kinh Thiên tông đánh lui Ứng Giao ra xa mấy chục trượng, bỗng nhiên Ứng Giao không chút dấu hiệu, trực tiếp cúi đầu, trên hai cái sừng thịt kia nở rộ lôi quang, một luồng điện quang to cỡ cánh tay đánh thẳng tới nhóm pháp tu đứng phía sau trận doanh.

Ngay lúc điện quang kia nổ tung, mấy pháp tu với thân thể yếu ớt phụ cận hóa thành mưa máu trong nháy mắt, không chỉ như thế, điện quang tinh mịn bắt đầu lan tràn khắp nơi, một mảng lớn pháp tu đều kịch liệt run rẩy, thuật pháp đang thi triển cũng gián đoạn.

Oanh oanh oanh. . .

Trên cặp sừng thịt kia không ngừng mà có lôi đình bắn ra, trận doanh pháp tu lập tức gặp phải xui xẻo, một đòn đã chết hơn hai ba mươi người.

Đám pháp tu còn lại tạm thời cũng khó mà thi pháp được.

Về mặt vốn đang tung tăng nhảy nhót của Trâu Kỳ, lập tức cứng đờ, hoan hỉ trong lòng bị vài đạo lôi đình này đánh nát thành

mảnh nhỏ.

Tuy tu sĩ Kinh Thiên tông biết Ứng Giao tồn tại, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có ai từng giao thủ với Ứng Giao, cho nên chẳng người nào biết rốt cuộc xà yêu này có bản lĩnh gì... Mãi cho đến khi lúc này!

Nó bày ra thế yếu cho kẻ thù thấy, sau khi dẫn nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông bước vào phạm vi mấy chục trượng quanh mình, Ứng Giao bỗng nhiên phát uy. Hóa ra lúc trước nó biểu hiện bất lực như vậy, chính vì muốn địch nhân rời xa phạm vi đại trận phòng hộ.

Vài đạo lôi đình hạ xuống, nhóm pháp tu đã ngừng công kích, cuối cùng Ứng Giao cũng có cơ hội thở dốc, nó há miệng răn, nhắm thẳng vào những đạo lưu quang ngự khí chi chít quanh quần bên người mình, rồi phun ra một ngụm xà vụ xanh biếc.

Một mảnh kinh hô vang lên, nhóm binh tu và quỷ tu đang ngự khí giết địch, lập tức kinh hãi phát hiện, mối liên hệ giữa mình và ngự sử linh khí đã bị chặt đứt.

Phải biết rằng, sở dĩ tu sĩ có thể ngự khí, là vì sau khi tu vi đạt tới rồi thất tầng cảnh, bọn họ có thể khống chế linh lực ly thể (rời thân thể), rồi trước đó đã rút đủ linh lực chứa đựng trong linh khí, tới khi cần sẽ đánh ra, tiến hành thao tác. Đây chính là ngự khí, đương nhiên, đây chỉ là phương thức ngự khí của tu sĩ Linh Khê cảnh, chờ sau khi tu sĩ mạnh mẽ đến trình độ nhất định, sẽ sinh ra thần niệm, đến lúc đó ngự khí sẽ không còn phiền toái như vậy nữa, những đại tu Thần Hải cảnh kia đều trực tiếp dùng thần niệm ngự khí, uy thế càng mạnh, cũng càng thêm linh hoạt.

Cho nên điểm mấu chốt để tu sĩ Linh Khê cảnh ngự khí chính là linh lực chứa đựng bên trong linh khí.

Nhưng xà vụ màu xanh biếc kia có tính ăn mòn mạnh mẽ, ngay

cả đại trận phòng hộ của Kinh Thiên tông còn suýt chút nữa thất thủ, huống chi là những thanh linh khí có phẩm chất bất đồng kia, chỉ cần bị xà vụ bao vây trong nháy mắt, phần linh lực chứa đựng trong những linh khí kia sẽ bị ăn mòn gần hết, đương nhiên mối liên hệ giữa tu sĩ và linh khí đã bị chặt đứt.

Chuỗi âm thanh “Đình đình đang đang” rậm rạp vang lên, linh khí đầy trời rơi xuống y như hạ sỏi cỏ vào nồi, lần này ít nhất cũng có hơn trăm kiện linh khí mất đi khổng chế.

Ứng Giao lại phun thêm mấy ngụm xà vụ, sỏi cỏ hạ xuống càng nhiều.

Những linh khí may mắn chưa bị xà vụ ăn mòn đều được chủ nhân thúc giục thu hồi về, đâu còn dám làm cản ở trước mặt nó.

Biến cố thổ khởi điêu lạc (con thổ mới thò đầu ra mà con điều hâu đã sa xuống- chỉ động tác cực kỳ nhanh chóng), khiến cho nhóm pháp tu Kinh Thiên tông nhất thời khó có thể thi pháp, ngự khí của binh tu và quỷ tu cũng mất đi uy hiếp.

Nói cách khác, thủ đoạn viễn trình giết địch của Kinh Thiên tông đã trực tiếp bị ngăn chặn.

Đầu óc Trâu Kỳ “Ông” một cái, chỉ cảm thấy một loại cảm giác lạnh lẽo chạy thẳng lên thiên linh cái (đỉnh đầu).

Ứng Giao cúi đầu, mắt rần màu xanh biếc lóe lên quang mang tàn nhẫn, thân mình nó hơi hơi vung vẩy, cái đuôi rần thật lớn tựa như một bức tường quật thẳng về phía nhóm thể tu đang che chắn ở tiền phương.

Nhóm thể tu đã sớm chuẩn bị từ lâu, ngoài thân thể mỗi người đều bốc lên khí huyết cuộn cuộn, phòng ngự linh khí trong tay hào quang đại phóng, một đám uyên đình nhạc trì (trầm lắng như vực, vững trải như núi), vững như núi cao.

Bỗng nghe “Oanh” một tiếng. . .

Một mảng lớn quang mang linh khí ảm đạm, có nhóm phòng ngự linh khí phẩm chất không đủ, vừa hứng chịu một kích này, đã trực tiếp hóa thành mảnh nhỏ bay tán loạn, còn có bóng dáng của vài thể tu, bay lên cùng linh khí. Ở giữa không trung, ai nấy đều phun máu tươi, vẻ mặt uể oải.

Chỉ có ít ỏi mấy thể tu cứu tằng cảnh, có thể ngăn chặn được một kích cuồng bạo này, chẳng qua thân hình cũng không ngừng được, lập tức phải lui về phía sau, toàn thân run rẩy kịch liệt.

Công kích của hung vật như Ứng Giao, căn bản không phải những người như bọn họ có thể thừa nhận được, nếu không phải người đông thể mạnh, chỉ tính riêng một kích vừa rồi kia, mấy thể tu bọn họ cũng phải chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Nhưng vậy còn chưa xong, Ứng Giao vừa đánh xong một kích, đuôi rắn thật dài lại nâng lên cao cao, rồi ầm ầm đập xuống đám người bên dưới.

Người biết xem tình thế thì đã sớm bỏ chạy, người chậm chân hơn trực tiếp bị đập cho thi cốt vô tồn, cái chết thảm trọng.

Từ sau khi Ứng Giao phản công, chỉ vài công kích, đã phá cho trận hình của Kinh Thiên tông tán loạn, đuôi rắn kia lần lượt giơ lên, hạ xuống, mỗi một đánh đều có người tử vong.

Dường như làm vậy lại khiến nó không quá đã ngiên, đầu rắn cũng tham gia vào, cúi xuống một miếng cắn một người, ném binh tu nọ lên cao cao, rồi trong tiếng thét chói tai đầy hoảng sợ của binh tu kia, miệng rắn cắn thân thể gã thành hai đoạn. Trong miệng Ứng Giao, máu tươi điên cuồng phun ra.

Một màn này đánh sâu vào thị giác quá mạnh mẽ, lập tức có khá nhiều tu sĩ trực tiếp sụp đổ tâm thần.

Lại nói, bọn họ bị Ứng Giao dùng lôi đình đánh chết, hay dùng đuôi đập chết đều không tính là gì, nhưng bị cái mồm to như chậu máu trực tiếp cắn chết như vậy, lại quá mức khủng bố.

Chương 458: Tin Tức Tội Tệ Nhất Trên Đời!!!

"Chạy mau!" Có người không chịu nổi, đã kêu to lên.

"Ai đang nói?" Trâu Kỳ tức đỏ mắt, giận tím mặt, nếu không phải chiến trường quá mức hỗn loạn, gã nhất định phải tìm ra gia hỏa vừa mở miệng kêu gọi đầu hàng kia giết đi, ở thời khắc mấu chốt này, lại dám lên tiếng làm dao động lòng người, thật sự rất đáng giận: "Không một ai được bỏ chạy! Pháp tu nhanh thì pháp, binh tu quý tu kích hoạt phù, thể tu theo ta, ngăn cản nó!"

Vốn dĩ gã là chỉ huy tọa trấn hậu phương, nhưng lúc này cũng bất chấp quá nhiều, trực tiếp vọt lên. Bởi vì gã biết, nếu một trấn thủ sứ như gã không làm cái gì, trận thế bên ta sẽ hoàn toàn rối loạn, đến lúc đó càng không có khả năng ngăn cản Ứng Giao giết chóc.

Đúng là Ứng Giao rất mạnh nhưng mấy trăm tu Kinh Thiên tông sĩ, cũng không phải quả hồng mềm tùy tiện nắm bóp.

Mắt thấy Trâu Kỳ đã tự mình ra trận, nhóm tu sĩ vừa bối rối đã chậm rãi ổn định xuống. Rốt cuộc nhóm pháp tu cũng thoát khỏi lực lượng lôi đình quấy rầy, một đám phun ra linh lực quanh thân, tiếp tục đánh ra thuật pháp.

Nhóm binh tu và quý tu vừa mất đi ngự khí cũng bắt đầu lấy ra linh phù.

Dùng Trâu Kỳ cầm đầu một đám thể tu, dũng cảm lao tới chắn ở phía trước Ứng Giao, yên lặng thừa nhận lửa giận của nó.

Từ xa xa nhìn lại, trong khu vực ở phía trước thân rắn khổng lồ kia, một đám bóng dáng nhỏ bé như con kiến phân tán khắp nơi, sau đó quang mang đủ mọi màu sắc từ hậu phương không ngừng đánh tới, có tiếng Ứng Giao rít gào không thôi, khung cảnh vô cùng hoành tráng.

Không thể không nói, Trâu Kỳ đúng là một gia hỏa tài ba.

Dưới loại thế cục như vậy, mà gã có thể quyết đoán lao ra, làm gương cho binh sĩ, không khiến cho khí thế bên ta hồng mất. Và sau khi nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông trả cái giá không nhỏ, cục diện lại thật sự bị bọn họ ổn định xuống.

Quả nhiên tồn tại có thể ngồi lên vị trí trấn thủ sứ của trụ sở một tông, không phải mặt hàng đi lên tặng đầu người.

Linh phù dùng xong rồi, những binh tu quý tu kia nào đó, cũng dẫn theo linh khí xông lên phía trước, dưới nhóm thể tu yểm trợ, bọn họ không ngừng bổ chém lên thân thể Ứng Giao, dù một kích tùy ý của Ứng Giao có thể khiến bọn họ chết không có chỗ chôn, nhưng ai nấy đều nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không chùn bước).

Vảy rắn của Ứng Giao có lực phòng hộ rất mạnh, lại cứng rắn như sắt thép nhưng tầng phòng hộ có chắc chắn đến mấy cũng không ngăn được công kích đến từ nhóm tu sĩ đang phẫn nộ, hung hãn không sợ chết kia.

Số lượng thương vong của tu sĩ Kinh Thiên tông vẫn đang tăng lên, nhưng thương tích trên người Ứng Giao cũng tăng lên tương ứng. Trên thân rắn khổng lồ là chỉ chút những miệng vết thương, rất nhiều vảy rắn đều đã tróc ra.

Nếu thế cục hiện tại cứ tiếp tục như vậy, có lẽ Ứng Giao tới tập kích sẽ bị đánh lui, nhưng tu sĩ Kinh Thiên tông muốn giết nó lại không quá thực tế, bởi vì một khi phát hiện tình huống không

đúng, Ứng Giao chắc chắn sẽ đào tẩu.

Lấy thực lực bản thân đối kháng chính diện với mấy trăm tu sĩ một tông, trong đó đủ các loại tu vi bát, cửu tầng cảnh, quả thực Ứng Giao không hổ là một trong những yêu thú mạnh nhất có tên trong danh sách của Linh Khê chiến trường.

Kể cả khi Lục Diệp gọi Tiểu Hôi đi tới, cũng chẳng làm tốt hơn nó được.

Nhưng khẳng định là thế cục sẽ không tiếp tục diễn biến như vậy.

Ngay tại thời điểm Kinh Thiên tông sĩ khí như hồng, bỗng nhiên bóng dáng một chiếc thuyền lớn đập thẳng vào mắt bọn họ. Chiếc thuyền lớn kia đang bay giữa không trung, cách mặt đất chừng mấy chục trượng, tốc độ không quá nhanh, nhưng tuyệt đối không chậm.

Nơi mũi thuyền, có khắc một đồ án khiến tu sĩ Kinh Thiên tông nhìn cực kỳ quen mắt.

Bởi vì đồ án kia đại diện cho Ngân Quang đảo!

Trên boong thuyền, có thể rõ ràng thấy được bóng dáng La Phục.

Người Ngân Quang đảo đến rồi!

La Phục đứng trên boong thuyền, thúc giục linh lực rót vào hai mắt, đứng từ xa xa quan sát chiến đấu đang diễn ra bên ngoài trụ sở Kinh Thiên tông, lại phát hiện quả nhiên sự thật trùng khớp với những gì Hách Nhân đã báo lại, gã mừng rỡ quá đỗi, không nhịn được ha ha nở nụ cười: "Đúng là trời cũng giúp ta, Kinh Thiên tông. . . Xem lần này các người có chết hay không!"

Phía sau gã, là một đám tu sĩ Ngân Quang đảo đang đứng

thẳng, ai nấy đều hưng phấn xoa xoa tay.

Nhưng một màn này lại khiến gương mặt Trâu Kỳ đang làm gương cho binh sĩ trở nên tái nhợt.

Hiện giờ trụ sở nhà bọn họ đang bị Ứng Giao tấn công, môn hạ tu sĩ thương vong thảm trọng, thế mà ở ngay thời điểm nguy cơ thế này, bỗng nhiên đối thủ một mất một còn Ngân Quang đảo lại kéo cả tông lao đến...

Trên đời này đã chẳng còn tin tức nào tồi tệ hơn rồi!!!

Đêm qua mạch khoáng tông môn bị tập kích, gã đã có cảm giác là Ngân Quang đảo động tay chân, vốn dĩ tính toán chờ tới hừng đông sẽ phái người đi kiểm tra tình huống, kết quả bên này còn chưa hành động, Ứng Giao đã công tới, Trâu Kỳ chẳng còn sức lực mà chú ý tới, chỉ có thể ứng phó phiến toái trước mắt lại nói sau.

Hiện tại xem ra, quả nhiên đêm qua là Ngân Quang đảo bên kia làm chuyện tốt. Hẳn là bọn họ định mai phục ở chỗ tối chờ cơ hội, lúc này rốt cuộc cũng không nhịn nổi rồi.

Nhưng nói như vậy, thì chuyện Ứng Giao đột kích có liên quan tới Ngân Quang đảo hay không? Trâu Kỳ không biết.

Nếu có liên quan, thế thì quá mức kinh khủng rồi, mà không có liên quan, chỉ có thể nói rằng vận khí của Kinh Thiên tông quá mức xui xẻo!

"Lui về trụ sở!" Trâu Kỳ điên cuồng hét lên một tiếng, đồng thời tránh đi một kích hung mãnh của Ứng Giao, nhưng lực trùng kích kia quá mãnh liệt, vẫn đánh bay thân mình gã lên, sau đó ngã thật mạnh xuống mặt đất, một ngụm máu tươi phun ra.

Nếu một mình đối phó với Ứng Giao, Kinh Thiên tông còn có lực đủ chiến một trận, nhưng lúc này, Ngân Quang đảo cũng đến giúp vui, đương nhiên bọn họ không thể cạy mạnh được.

Gần như trong nháy mắt khi Trâu Kỳ truyền lệnh, đại trận phòng hộ lại rộng mở ra một khoảng, nhóm pháp tu ở hậu phương vội vàng rút về, sau đó là quý tu bình tu, cuối cùng mới đến nhóm thể tu.

Chương 459: Gác Ngân Quang Đảo Lên Lửa Nướng!!!

Lúc này, bởi vì Ứng Giao bị thương, đã gọi lên hung tính, nó đầu chịu để mặc cho nhóm tu sĩ Kinh Thiên tông nhân yên ổn lùi lại. Ở thời điểm nhóm tu sĩ đang gấp rút lui lại, trên cặp sừng thịt lập tức ngưng tụ lực lượng lôi đình, từng luồng sấm sét đánh xuống, giết cho khu vực phía trước đại trận hộ tông máu chảy thành sông.

Chỉ giao phong ngắn ngủi không đến một nén nhang, nhưng Kinh Thiên tông bên này đã chết thương hơn trăm người, có thể thấy được hung uy dữ dằn của Ứng Giao.

Sau khi nó liên tiếp bổ ra vài đạo lôi đình, khí thế đã uể oải đi không ít, xem ra là tiêu hao rất lớn, hiển nhiên nó không thể tùy ý sử dụng quá nhiều loại lực lượng lôi đình này.

Đại trận một lần nữa khép lại, Ứng Giao lao đến truy kích lại bị ngăn ở bên ngoài quảng sáng, nó lập tức điên cuồng va chạm, miệng vết thương trên người vỡ ra, máu tươi chảy đầm đìa.

Bên kia, dưới sự chỉ huy của La Phục, chiếc thuyền lớn bên phía Ngân Quang đảo lao đến, trắng trợn lướt qua Ứng Giao, lướt qua trụ sở Kinh Thiên tông, rồi dưới cái nhìn chăm chú đầy tuyệt vọng của rất nhiều tu sĩ Kinh Thiên tông, bọn họ hạ xuống từ một phía khác.

Từng bóng dáng bước xuống khỏi thuyền lớn, trong chớp mắt đã hội tụ thành đội hình mấy trăm người.

Về mặt chúng tu Kinh Thiên tông càng thêm tuyệt vọng.

Ứng Giao vẫn đang hung hăng va chạm vào đại trận, thỉnh thoảng lại phụt lên xà vù, hiển nhiên nó có một loại khát cầu đã đạt đến mức chấp nhất với lân giáp kia.

Và một Kinh Thiên tông không thể ngăn được.

Huống chi lúc này người của Ngân Quang đảo đã đến đây, một khi bọn họ cũng ra tay, coi như hai mặt giáp công cùng Ứng Giao, chắc chắn sẽ khiến tốc độ sụp đổ của đại trận Kinh Thiên tông trở nên nhanh hơn.

"La Phục, là các người đưa tới Ứng Giao?" Bên trong đại trận, Trâu Kỳ đứng cách một tầng quảng sáng, khóe miệng đầy máu, chặt vật vô cùng, ánh mắt phun lửa nhìn La Phục, mở miệng chất vấn.

La Phục cười ha hả nói: "Ngân Quang đảo ta nào có bản lĩnh lớn như vậy, may mắn gặp dịp, may mắn gặp dịp thôi."

Trong đại trận, con mắt Trâu Kỳ nhìn chăm chăm vào La Phục, giống như muốn xem có phải gã đang nói láo hay không, nhưng không thể nhìn ra điều đó.

"Các người không trốn sao? Vậy ta cũng không khách khí!" La Phục mỉm cười giơ tay, vung lên phía trước, trong miệng nhẹ nhàng tung ra hai chữ: "Tấn công!"

Phía sau gã, quang mang đủ các sắc màu nổ rộ, rơi xuống phía trên đại trận phòng hộ của Kinh Thiên Tông, đánh ra từng luồng gợn sóng.

Kinh Thiên Tông đã lập tông nhiều năm như vậy, khó mà đếm được số lần bọn họ trải qua các loại nguy cơ lớn nhỏ, nhưng chưa có một lần nào, khó giải như hôm nay.

Trước có Ứng Giao xông trận, sau có Ngân Quang Đảo đột kích, trước sau đều là bao vây kìm kẹp, khiến tu sĩ Kinh Thiên

Tông không nhìn thấy một chút hi vọng nào.

"Sư huynh, rút lui đi." Du Hồng Bảo đứng bên người Trâu Kỳ, nhẹ giọng mở miệng nói.

Dù đại trận còn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian, nhưng dưới kiểu thế cục này, phía bọn họ đã không còn kiên trì được bao lâu, một khi đại trận bị phá, tu sĩ Kinh Thiên Tông sẽ trở thành cá trong chậu, đến lúc đó muốn đi cũng không đi nổi.

"Rút lui như thế nào?" Ánh mắt Trâu Kỳ vô thần.

Đôi môi khô khốc của Du Hồng Bảo khẽ cử động một chút, lại không dám nói ra hai chữ kia.

Lúc này nếu bọn họ muốn rút lui, chỉ có thể thông qua Thiên Cơ Trụ rút về bản tông tại Cửu Châu, nhưng thật sự làm như vậy, thì tông môn tích lũy qua nhiều năm sẽ phải chấp tay nhường cho người khác.

Không nói đến hai người bọn họ có gánh nổi trách nhiệm vì làm mất trụ sở hay không, chỉ tính tới loại kết quả này thôi, cũng khiến bọn họ không thể tiếp nhận được rồi.

rút lui lúc này, về sau còn mặt mũi gì để sống chui sống nhủi giữa thế gian? Còn có tư cách gì để tự xưng là đệ tử Kinh Thiên Tông nữa?

"Chúng ta chưa hẳn đã mất hết cơ hội!" Trâu Kỳ bỗng nhiên nói.

Du Hồng Bảo biết xưa nay, sư huynh nhà mình luôn có chủ kiến, lập tức mong đợi nhìn qua: "Ý của sư huynh là. . ."

Trâu Kỳ không nói tiếng nào, chỉ thông qua chiến ấn ký trường, truyền cho đối phương một tin tức.

Du Hồng Bảo kiểm tra, cảm thấy đúng là như thế, không khỏi khẽ gật đầu.

Trâu Kỳ lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía La Phục: "La Phục, nếu chuyện Ngân Quang Đảo có thể ngự sử Ứng Giao lan truyền ra ngoài, người có biết sẽ mang tới hậu quả gì không?"

La Phục đang đứng cách màn sáng đại trận, thưởng thức Ứng Giao ra sức phá trận ở đầu bên kia, nghe vậy, khẽ giật mình. Theo bản năng, gã cảm thấy không ổn, lập tức cau mày nói: "Người có ý gì?"

Trâu Kỳ nhếch miệng cười nhẹ: "Có ý gì, người không ngại thì tự suy nghĩ một chút đi."

Dù La Phục cho rằng gia hỏa này đang bắn tiếng đe dọa, nhưng vẫn nhin không được rơi vào trầm tư.

Ứng Giao là do Lục Nhất Diệp của Bích Huyết Tông kia dẫn tới, chẳng có nửa xu liên quan đến Ngân Quang Đảo bọn họ, những ngoại trừ huynh muội Hách Nhân, cũng chỉ có La Phục và Thích Thạch biết chuyện này, Kinh Thiên Tông không hề hay biết.

Tình cảnh này, đương nhiên là bọn họ đang hiểu lầm Ngân Quang Đảo có thể điều khiển được Ứng Giao.

Một khi hung vật Ứng Giao này phát uy, đại trận phòng hộ của trụ sở một tông tuyệt đối không đỡ nổi, những gì Kinh Thiên Tông gặp phải chính là tiền lệ.

Cho nên nếu việc này lan truyền ra ngoài. . . Biểu cảm trên mặt La Phục lập tức cứng đờ, mồ hôi lạnh dần dần xuất hiện trên trán.

Vốn dĩ ở trên một mẫu ba phần đất này, nội tình của tất cả các đại tông môn đều không kém nhau bao nhiêu, tuy bình thường, đám người bọn họ vẫn ma sát không ngừng, nhưng chẳng ai làm gì được ai cả. Có điều... nếu Ngân Quang Đảo có một tồn tại đỉnh

cao như Ứng Giao giúp đỡ. . . Những thế lực Vạn Ma Linh đó có thể không kiêng kị sao?

Mà một khi kiêng kị, tất sẽ khiến các thế lực Vạn Ma Linh sinh ra địch ý.

Đây là muốn gác Ngân Quang Đảo bọn họ lên lửa nướng nha!

"Cầu tặc Trâu Kỳ, chớ có ngậm máu phun người, Ứng Giao và Ngân Quang Đảo ta không có chút liên quan nào. Nó rõ ràng là yêu thú bên trong trụ sở Kinh Thiên Tông các người." La Phục lập tức gầm thét lên.

Chương 460: Phong Tỏa Thiên Cơ! Họa Thủy Đông Dẫn!

Dù gã ước gì tông môn nhà mình có thể điều khiển dạng yêu thú này, nhưng nếu không đủ nội tình, dù dạng yêu thú này chịu cho bọn họ sử dụng, cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, chỉ tổ gây nên địch ý với các thế lực Vạn Ma Lĩnh xung quanh, khiến bọn họ bị nhăm vào mà thôi.

Ngộ nhớ bốn năm thế lực Vạn Ma Lĩnh cùng liên hợp chạy tới đánh lén bọn họ một phen? Ngân Quang Đảo có thể ngăn cản được hay không. . .

"Có liên quan hay không, ai mà biết được? Theo ta được biết, bản tông Ngân Quang Đảo các người có một vị yêu tu trưởng lão. Mà hình như vị trưởng lão kia chính là xà yêu?"

Lời này quá độc, làm La Phục nhất thời không dám đón đỡ.

Đúng là Ngân Quang Đảo có một vị yêu tu trưởng lão, cũng là xà yêu, hơn nữa còn là yêu quái hải xà, đây vốn không phải chuyện gì bí mật. Làm hàng xóm của nhau nhiều năm như vậy, ai còn không biết gốc rễ của đối phương?

Một khi chuyện hôm nay lan truyền ra ngoài, khó mà khiến người khác không hoài nghi. Và một khi có chút xíu hoài nghi, tình cảnh về sau của Ngân Quang Đảo sẽ không tốt.

Dường như La Phục đã hiểu rõ dụng ý của Trâu Kỳ, tầm mắt có chút buông xuống.

"Có phải người muốn nói, để chứng minh trong sạch, tốt nhất

là La mỗ nên dẫn người rút khỏi nơi đây, có đúng không?"

"Ta đâu có nói như vậy."

"Đừng có nằm mơ!" La Phục hừ lạnh một tiếng: "Cầu vật thích vu cáo lung tung, đợi lát nữa sau khi phá đại trận của các người, nếu lão tử không đánh người vãi shit ra quần, coi như người còn sạch sẽ!"

Lại nói, đúng là bọn họ liên thủ với Ứng Giao cùng phá trận, sẽ khiến người khác sinh ra một chút nghi kỵ, nhưng cơ hội trời cho cỡ này, sao La Phục nguyện bỏ lỡ? Mặc kệ nói thế nào, người Ngân Quang Đảo đã đến rồi, sẽ không rút đi.

Về phần sau này, cứ để sau hãy nói.

Người Vạn Ma Lĩnh dám liên thủ nhằm vào Ngân Quang Đảo, người Hạo Thiên Minh cũng không phải không đủ đoàn kết, Trâu Kỳ mơ tưởng chỉ dựa vào dăm ba câu đã khiến Ngân Quang Đảo lui binh. Đúng là trời sáng còn chưa tỉnh ngủ.

Lúc Trâu Kỳ và La Phục thương lượng, Du Hồng Bảo đang đứng bên cạnh Trâu Kỳ, mắt thấy La Phục bất vi sở động (giữ nguyên lập trường, không bị ngoại lực tác động), gã không khỏi thở dài, cảm thấy Trâu Kỳ sư huynh đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. Nếu đổi lại là gã đứng trên lập trường của La Phục, chắc chắn cũng không có chuyện rút lui. Đây là cơ hội công chiếm trụ sở địch tông thật tốt mà.

"Phong tỏa Thiên Cơ!" Bỗng nhiên Trâu Kỳ nhẹ nhàng phân phó một tiếng.

"Hả?" Du Hồng Bảo khẽ giật mình, ngay sau đó gã đổi sắc mặt, thấp giọng nói: "Sư huynh!"

"Phong tỏa Thiên Cơ!" Trâu Kỳ cắn răng gắt.

Vẻ mặt Du Hồng Bảo bi tráng: "Vâng!"

Theo hành động của gã, Thiên Cơ đã bị phong tỏa.

Phong tỏa Thiên Cơ có thể hiểu là phong tỏa Thiên Cơ Trụ. Làm như vậy, tu sĩ Kinh Thiên Tông sẽ không thể mượn nhờ Thiên Cơ Trụ trở về Cửu Châu. Đây là phòng bị có người thấy tình thế không ổn, dẫn đầu chạy trốn.

Kinh Thiên Tông bên này vốn đã có tình cảnh không tốt, nếu có người dẫn đầu chạy trốn, tất sẽ dẫn tới hỗn loạn cực độ, đến lúc đó trụ sở của bọn họ thật sự phải chấp tay nhường cho người rồi.

Du Hồng Bảo tưởng rằng, điểm mấu chốt trong mệnh lệnh vừa rồi của Trâu Kỳ, chính là đối phương muốn môn hạ tu sĩ và bản thân cùng tồn vong với trụ sở, tự nhiên tâm tình bi tráng.

Trâu Kỳ cũng nhìn ra điểm này, lại mở miệng an ủi: "Còn có cơ hội."

Du Hồng Bảo lắc đầu: "Sư huynh nghĩ ta sợ chết sao? Tông môn nuôi nấng ta, bồi dưỡng ta, bây giờ đã đến lúc ta xuất lực vì tông môn. Ta không sợ chết, ta chỉ sợ trước khi mình chết không thật được mấy tặc nhân Ngân Quang Đảo."

Trâu Kỳ đã ra quyết định, gã cũng chỉ có thể tháp tùng, hạ quyết tâm.

Kinh Thiên Tông bọn họ không sống yên, Ngân Quang Đảo cũng đừng hòng thoải mái, trước khi chết kiểu gì gã cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng.

"Không phải bọn họ điều khiển Ứng Giao đến." Trâu Kỳ lại nói.

Vừa rồi gã trò chuyện với La Phục một hồi, nhìn như không mang lại chút hiệu quả nào, trên thực tế chỉ là nói bóng nói gió vài

câu nhưng lại từ đó đạt được một chút tin tức. Chẳng lẽ gã lại không biết La Phục kia không thể bị khuyên lui chỉ vì dăm câu ba điều của mình sao? Đương nhiên là gã biết chứ, và mục đích gã hỏi như vậy, chỉ để làm rõ chuyện Ứng Giao đột kích có liên quan tới Ngân Quang Đảo hay không thôi.

Và thái độ của La Phục đã khiến gã xác định được một chuyện, Ứng Giao không có liên quan gì tới Ngân Quang Đảo, hai phe bọn họ chỉ là may mắn gặp dịp, tiến tới cùng một chỗ mà thôi!

Sau khi Trâu Kỳ xác nhận được điểm này, trong lòng lại đặng như ăn hoàng liên. Gã nghĩ mãi mà không rõ vì sao vận khí của tông môn nhà mình lại đen đủi như thế? Càng không rõ vì sao Ứng Giao lại để mắt tới Kinh Thiên Tông? Đồi bên bình an vô sự ở chung đã trên trăm năm rồi mà?

Trâu Kỳ lập tức ngoắc Du Hồng Bảo lại, nhẹ giọng nói vài câu. Du Hồng Bảo càng nghe con người càng sáng, không ngừng gật đầu. Ngay sau đó, từng tin tức được truyền ra ngoài.

Rất nhanh, các tu sĩ Kinh Thiên Tông đã biết kế hoạch của trấn thủ sứ và phó sứ nhà mình, đồng thời cũng biết trụ sở Thiên Cơ đã bị phong tỏa, có muốn rút về Cửu Châu cũng không được.

Đường lui đã đứt, lại có kế hoạch do Trâu Kỳ đưa ra làm vững dạ, dù vẻ mặt các tu sĩ Kinh Thiên Tông vẫn khẩn trương như cũ, nhưng không còn quá mức tuyệt vọng nữa.

Quầng sáng bên ngoài đại trận đã ảm đạm tới đỉnh điểm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn.

Mấy trăm tu sĩ Kinh Thiên Tông tập kết tại trước quảng trường Thiên Cơ Điện, trấn thủ sứ Trâu Kỳ, phó sứ Du Hồng Bảo đều đứng ngay tuyến đầu, toàn bộ đội ngũ hướng mặt về vị trí của tu sĩ Ngân Quang Đảo, vận sức chờ phát động.

La Phục luôn quan sát động tĩnh, tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này, trong chớp mắt, dường như gã đã hiểu được điều gì, chợt kinh hô một tiếng: "Không tốt!"

Đến lúc này, rốt cuộc gã cũng hiểu trong đầu Trâu Kỳ đang chứa loại ý định quái quỷ gì, Kinh Thiên Tông đang muốn họa thủy đông dẫn (để người khác thay mình hứng chịu tai họa), mượn lực Ứng Giao!

Chương 461: Nhân Sinh Quá Kịch Thích!!!

Lúc này gã lập tức nghĩ tới chuyện truyền tin tức cho Hách Nhân, hỏi thăm Lục Nhất Diệp kia có biện pháp khống chế Ứng Giao hay không, nhưng đã muộn.

"Mở trận!" Theo một tiếng gầm thét đầy bi tráng của Trâu Kỳ, đại trận sắp vỡ vụn đã bị xóa bỏ trong nháy mắt.

Không còn đại trận ngăn cản, Ứng Giao lập tức xông vào bên trong trụ sở Kinh Thiên Tông, một đợt đầu đá lung tung, nó lao tới nơi tu sĩ Kinh Thiên Tông đang hội tụ, đoạn đường nó đi qua, một trận cát bay đá chạy.

"Giết!" Trâu Kỳ giậm rống một tiếng, sau đó cùng hai người Du Hồng Bảo dẫn môn hạ tu sĩ tập kích về phía trước.

Cả khung cảnh đầy hùng tráng, Ứng Giao đuổi theo Kinh Thiên Tông, Kinh Thiên Tông đánh tới Ngân Quang Đảo, người Ngân Quang Đảo ngây ngốc ngay tại chỗ...

Trái tim La Phục trùng xuống, tình huống này ăn khớp với suy nghĩ của gã, nhưng tới khi gã nhận ra được điều này, mọi chuyện đã quá muộn.

"Mau ngăn cản bọn họ!" La Phục rống to.

Huynh muội Hách Nhân đang đứng tại một nơi khác, nhìn một màn xa xa này, trái tim lập tức chui tọt lên cổ họng, Hách Nhân thấp giọng nói: "Nhất Diệp huynh, không thể để Ứng Giao lao về phía Ngân Quang Đảo bên kia!"

Lục Diệp không nói gì nhưng thân hình đã nhảy lên sườn dốc kia, ngừng thần quan sát, bàn tay lập tức đặt lên ấn ký chiến trường, không ngừng đưa tin cho Y Y.

Hắn thực sự không nghĩ tới, trong tuyệt cảnh Kinh Thiên Tông lại biểu hiện ngoan cường như vậy. Hắn vốn cho rằng sau khi người Ngân Quang Đảo đến, tu sĩ Kinh Thiên Tông sẽ lập tức rút về Cửu Châu, bởi vì bị hai mặt giáp công như vậy, khẳng định là đại trận phòng hộ không chịu được.

Bên trong trụ sở Kinh Thiên Tông, khoảng cách tu sĩ hai phe nhanh chóng bị rút ngắn, có quang mang thuật pháp theo Ngân Quang Đảo bên kia sáng lên, đánh tới phía trước, ngay sau đó là lưu quang ngự khí.

Nhưng đối mặt với công kích của Ngân Quang Đảo, Kinh Thiên Tông bên này chỉ phòng ngự, không phản kích, cản lại tất cả thuật pháp và ngự khí đánh tới.

Đợi cho đến khi khoảng cách hai bên chỉ còn lại bốn mươi trượng, bỗng nhiên Trâu Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng: "Tách ra!"

Toàn bộ đội ngũ Kinh Thiên Tông lập tức một chia thành hai, do gã và Du Hồng Bảo cầm đầu, tách sang hai bên trái phải, lượn thành một đường vòng cung, chuẩn bị bọc đánh phía sau Ngân Quang Đảo.

Ngay khi tu sĩ Kinh Thiên Tông tản ra hai bên trái phải, bóng dáng một con quái vật khổng lồ đã khắc sâu vào tầm mắt các tu sĩ Ngân Quang Đảo.

Sau đó, thuật pháp và ngự khí do bọn họ đánh ra lập tức lớp lớp nện lên người Ứng Giao.

Bên trong yêu nguyên quay cuồng, vẩy rần toàn thân Ứng Giao tróc ra mảng lớn, còn có thật nhiều đoạn máu thịt bị lật ngược lại,

nó lập tức giương đôi mắt màu xanh biếc, nhìn về phía bọn họ.

"%! @" La Phục lập tức miệng phun hương thơm, tâm thể muốn nổ tung.

Kế hoạch của Trâu Kỳ rất đơn giản, Kinh Thiên Tông bên này đã tới thời khắc sinh tử tồn vong, nhưng gã lại không cam tâm lui về Cửu Châu, cuối cùng, cũng chỉ có thể họa thủy đông dẫn.

Nhưng việc này muốn thành, cần phải có tiền đề, đó chính là Ứng Giao không chịu khống chế của Ngân Quang Đảo! Nếu không tuyệt đối không thể áp dụng được.

Đối thoại với La Phục khiến Trâu Kỳ xác định được điểm này, bởi vậy, gã mới dứt khoát cho Du Hồng Bảo phong tỏa Thiên Cơ, chủ động mở ra trận pháp, dẫn môn hạ tu sĩ phóng về phía Ngân Quang Đảo bên kia.

Chờ đến khi khoảng cách đôi bên còn bốn mươi trượng, tất cả đội hình sẽ tản ra, để lộ bóng dáng Ứng Giao truy kích phía sau. Nó sẽ phóng thẳng về phía chúng tu Ngân Quang Đảo đang hội tụ, mà vừa rồi vì ngăn chặn Kinh Thiên Tông, Ngân Quang Đảo bên này thúc giục không ít thuật pháp và ngự khí, vừa vặn đã ầm ầm đánh thẳng vào người Ứng Giao.

Ứng Giao rít gào một tiếng, trong con mắt màu xanh lục phản chiếu từng khuôn mặt thất kinh của chúng tu Ngân Quang Đảo, khí tức trên người nó bắt đầu trở nên tàn bạo.

Đám người La Phục đứng ở phía trước, máu tươi toàn thân đều lạnh xuống, chợt cảm thấy nhân sinh đang từ đỉnh núi thoáng chốc đã rơi xuống đáy cốc, lên voi xuống chó thật sự là kích thích.

Ứng Giao mở miệng răn ra, lập tức phun ra một đám sương mù màu xanh biếc về phía trước, không ít ngự khí bị sương mù lây nhiễm, rầm rầm rơi xuống.

Xong rồi! Trong lòng La Phục rên rỉ.

Trâu Kỳ quay đầu nhìn lên, thấy Ứng Giao phun ra sương mù, trong lòng mừng rỡ, gã biết kế hoạch của mình đã thành, hiện tại, điều gã cần làm rất đơn giản, đó chính là dẫn đội lượn một vòng, đi tới phía sau Ngân Quang Đảo, ngăn cản đường lui của đám người kia, để bọn họ đi đối phó với Ứng Giao!

Trụ sở vốn rơi vào nguy hiểm sắp bị công chiếm, nhưng dưới quá trình bày mưu nghĩ kế của gã mà chuyển bại thành thắng, thậm chí bọn họ còn có thể mượn lực Ứng Giao đánh cho Ngân Quang Đảo một cái trở tay không kịp. Gần như ngay lúc này, gã đã có thể tưởng tượng đến viễn cảnh huy hoàng sau khi tình huống trước mắt truyền về bản tông rồi. Chắc chắn trưởng bối trong tông sẽ tán thưởng cách làm của gã.

Từ nay về sau, gã sẽ được tông môn trọng dụng, các loại tài nguyên tu hành trút hết xuống, có lẽ còn có thể nhờ vào chuyện này để đặt vấn đề cầu hôn với tông chủ? Cưới nữ nhi duy nhất của tông chủ, từ đây đi đến đỉnh nhân sinh.

Đáng tiếc, mộng đẹp chẳng hiện bao lâu đã vỡ tan. Bởi vì ngay khi Ứng Giao vọt đến phía trước tu sĩ Ngân Quang Đảo chừng hai mươi trượng, nó lại không phát động công kích với tu sĩ Ngân Quang Đảo nữa, ngược lại nhanh như chớp thay đổi phương hướng, đuổi theo bọn họ.

Sắc mặt Trâu Kỳ tái nhợt, vì sao? Rút cuộc là tại vì sao!

Kinh Thiên Tông chưa từng trêu chọc Ứng Giao, vì sao nó lại nhất quyết muốn nhìn chằm chằm vào Kinh Thiên Tông không thả?

Mắt thấy Ứng Giao đã thay đổi phương hướng, La Phục đang chuẩn bị hô to nghênh địch lại nuốt lời vừa đến khóe miệng xuống dưới.

Bên trong ấn ký chiến trường có tin tức truyền đến, gã vội vàng xem, phát hiện là Hách Nhân đưa tin.

Mãi tới lúc này gã mới hiểu được, vì sao Ứng Giao lại từ bỏ bên mình để chuyển hướng truy kích người Kinh Thiên Tông, hết thấy những chuyện này đều do Lục Nhất Diệp kia động tay chân.

Gã đưa tay mò vào túi trữ vật của mình, lấy ra một hồ lô rượu, run run rẩy rẩy rót vào trong miệng.

Nhân sinh thay đổi quá nhanh, thật sự là vô cùng kích thích, uống một hớp rượu cho đỡ sợ nào. . .

Chương 462: Kinh Thiên Tông Xong Rồi!!!

Rượu vừa vào bụng, La Phục thoáng bình phục trở lại, lập tức hô to: "Chỉ phòng ngự, đừng chủ động ra tay!"

Mấy trăm tu sĩ Ngân Quang Đảo tụ cùng một chỗ, nhóm thể tu chủ động đứng ở ngoài cùng, binh tu dựa vào sau, nhóm pháp tu thân thể yếu ớt và quỷ tu ở trung tâm nhất.

Từng gương mặt đều tái nhợt, kinh hồn táng đảm.

Nhưng nhìn một hồi, bọn họ lại phát hiện thể cục vừa trở nên rất vi diệu.

Ở bên ngoài vị trí của bọn họ, tu sĩ Kinh Thiên Tông vốn đã phân tán lại một lần nữa hội tụ thành đội, ngay dưới Trâu Kỳ và Du Hồng Bảo dẫn đầu, cả đám đang liều mạng chạy trốn, thanh thế ầm ầm kinh người, mà ở sau lưng tu sĩ Kinh Thiên Tông, lại là Ứng Giao đuổi theo không bỏ.

Dùng vị trí của bọn họ làm trung tâm, song phương liên tục chạy vòng quanh, không ngừng đuổi trốn.

Thi thoảng, Ứng Giao sẽ phun ra xà vụ, cũng có khi hai nhánh sừng thịt sẽ đánh xuống lôi đình, khiến cho Kinh Thiên Tông bên kia thường xuyên truyền ra vài tiếng kêu thảm.

Tình huống gì đây?

Tu sĩ Ngân Quang Đảo ngơ ngác.

Nếu bình thường bị người ta coi nhẹ như vậy, khẳng định là

bọn họ không vui, tốt xấu gì đám người bọn họ cũng có tới mấy trăm tu sĩ đang tụ tập ở chỗ này, dám ngó lơ bọn họ, đây là không để bọn họ vào trong mắt. Nhưng thế cục bây giờ, bọn họ lại chỉ ước bên mình không bị để ý tới.

Trên thực tế cũng không phải bọn họ bị người ta xem thường, chẳng qua hiện tại người của Kinh Thiên Tông không có thời gian để công kích bọn họ mà thôi, đám người kia còn đang trốn chạy vòng quanh, có Ứng Giao nhìn chăm chăm vào người Kinh Thiên Tông, không ngừng truy sát, đối phương lấy đâu ra tâm tư chú ý tới bọn họ bên này?

Đám người Ngân Quang đảo, quan sát một lát, xác định được tình cảnh trước mắt của phe mình, dù không đúng cho lắm, nhưng tốt xấu gì cũng coi như an toàn, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Trong lúc nhất thời, ai nấy lại tấm tắc lấy làm kỳ lạ, suy cho cùng, đã người nào trải qua loại chuyện như vậy đâu?

"Cầu tặc La Phục, còn dám nói Ứng Giao không phải là do Ngân Quang Đảo các người thúc giục!" Âm thanh tức giận của Trâu Kỳ vang lên.

Đến lúc này, làm sao gã còn không rõ mình bị lừa rồi?

Ứng Giao này tuyệt đối đã bị người Ngân Quang Đảo điều khiển, nếu không, lấy đâu ra đạo lý nó chỉ nhìn chăm chăm lao tới giết bọn họ? Bọn họ bên này cứ một mực liều mạng chạy vòng quanh, trong khi Ứng Giao bên kia lại giống như giòi trong xương, không sao ném bỏ được.

"Đi chết đi!" La Phục cũng không cam chịu yếu thế, gã lập tức há miệng mắng lại một câu, vừa rồi lúc Ứng Giao xông về phía bọn họ, gã bị dọa đến mức trái tim muốn nhảy cả ra ngoài.

"Ngân Quang Đảo các người chết chắc rồi!"

"Người cứ sống qua hôm nay lại nói sau, cầu vật!"

Song phương vừa làm một trận giao lưu nóng bỏng, thiết tha.

"Trở về Cửu Châu!" Trâu Kỳ không cam lòng rống giận.

Kế hoạch đã định không thể thành công, nếu giờ phút này bọn họ còn không trở về Cửu Châu, chẳng những trụ sở bị mất, môn hạ tu sĩ cũng tử thương thảm trọng.

Dưới sự dẫn dắt của gã và Du Hồng Bảo, tu sĩ Kinh Thiên Tông chạy thẳng về phía Thiên Cơ Điện bên kia.

Sắc mặt La Phục có chút kích động, hiển nhiên gã muốn lao ra chặn đường đám người Kinh Thiên Tông, nhưng sau khi suy xét lại thấy, nếu bên mình làm như vậy, lỡ sảy tay một cái, ngộ thương đến Ứng Giao thì sao? Dẫn tới cừu hận của Ứng Giao là không tốt đâu.

Tới cuối cùng, dù cơ hội khó được, La Phục cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại.

Phóng tầm mắt nhìn tới, tu sĩ Kinh Thiên Tông theo Trâu Kỳ dẫn đầu đã chạy về phía Thiên Cơ điện, Ứng Giao vẫn đuổi theo không bỏ, tựa như giữa hai bên có thù hận không đội trời chung.

Đợi cho đến khi đám người Kinh Thiên Tông tới phía trước Thiên Cơ Điện, bọn họ không có dừng mãnh tràn vào, ngược lại, còn vội vàng triển khai thế trận, một bên để nhóm thể tu với thân thể cường tráng ngăn cản Ứng Giao, một bên để nhóm pháp tu và y tu thông qua Thiên Cơ Trụ rút lui trước.

Hai bên lại giao thủ ở trước Thiên Cơ Điện, tiếng oanh minh vang lên không dứt bên tai.

Chẳng qua trước đó Kinh Thiên Tông đã tử thương không ít, lúc bị Ứng Giao truy sát lại chết thêm một nhóm, hiện giờ không ngừng có tu sĩ trở về Cửu Châu, cường độ phòng ngự đang nhanh chóng suy giảm.

Đến thời khắc cuối cùng, Ứng Giao đột phá phòng ngự của những thể tu, đâm đầu vào bên trong Thiên Cơ Điện, bên trong lập tức truyền ra vài tiếng kêu thảm, hiển nhiên những tu sĩ chưa kịp trở về Cửu Châu gặp nguy rồi.

Âm thanh rầm rầm rầm rầm từ Thiên Cơ điện truyền ra, dường như Ứng Giao đang phát cuồng.

Người sống sót không ngừng chạy khỏi Thiên Cơ điện, bên trong không còn chỗ cho bọn họ nữa rồi, thân thể Ứng Giao dài hơn hai mươi trượng đã khuấy cho Thiên Cơ Điện chướng khí mù mịt, ở lại bên trong chính là chờ chết.

Toàn thân Trâu Kỳ đầm máu tươi nằm trong một mảnh phế tích, nhìn qua bốn phía có chừng trăm vị tu sĩ Kinh Thiên Tông đang đứng dày đặc xung quanh, trong mắt hoàn toàn u ám.

Gã biết, lần này Kinh Thiên Tông xong rồi!

Ngoài năm dặm, Lục Diệp xoay người lên lưng hổ, nói với một câu Hách Nhân: “Cho người của các người ra tay đi, nhưng đừng lại gần Thiên Cơ Điện!”

Hổ Phách lướt đi, chạy thẳng về phía trụ sở Kinh Thiên Tông.

Huynh muội Hách Nhân theo sát phía sau, nửa đường lập tức đưa tin cho La Phục.

La Phục nhận được tin tức của Hách Nhân, nhanh chóng truyền lệnh, mấy trăm tu sĩ Ngân Quang Đảo vẫn canh giữ tại chỗ, âm thầm giết vào bên trong trụ sở Kinh Thiên Tông.

Thời khắc này, bên trong trụ sở Kinh Thiên Tông cũng giống như một thiếu nữ không bố trí phòng vệ chút nào, đột nhiên lại có mấy trăm ác hán xông vào trong nhà, vừa nghĩ là biết kết cục như thế nào.

Chờ lúc Lục Diệp cười Hồ Phách đuổi tới, bên trong Thiên Cơ Điện vẫn truyền ra tiếng vang rầm rầm rầm, toàn bộ Thiên Cơ Điện đều đang âm âm chấn động.

Có thể thấy được thi thể và máu tươi, vương vãi khắp nơi trên quảng trường Thiên Cơ Điện, khó mà đếm được số lượng tu sĩ Kinh Thiên Tông đã chết.

Có lẽ vẫn có người trốn thoát, nhưng số lượng tuyệt đối sẽ không quá nhiều, dù trước đó cũng có người trốn được về Cửu Châu, nhưng cấp bậc Linh Khê cảnh của Kinh Thiên Tông đã bị đánh cho thê thảm rồi.

Chương 463: Chia Chiến Lợi Phẩm!

Người Ngân Quang Đảo đang càn quét chiến trường, còn La Phục đứng trên quảng trường chờ đợi.

"La sư huynh!" Huynh muội Hách Nhân mang theo Lục Diệp đến đây.

La Phục hơi hơi gật đầu, lại nhìn về phía Lục Diệp, cười cợt mở: "Vị này chính là Nhất Diệp đạo hữu ư? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

"Ra mắt La đạo hữu!"

"Quả nhiên là hổ môn tuần ngân (nôm na là người tài hoa xuất chúng bước ra từ môn phái nổi danh, mạnh mẽ), thủ đoạn của Nhất Diệp đạo hữu thật cao minh, La mỗ bội phục!"

Mặc dù từ đầu tới đuôi Lục Diệp đều không lộ diện, nhưng La Phục lại biết, lần này bọn họ có thể công chiếm trụ sở Kinh Thiên Tông, nguyên nhân căn bản bắt nguồn từ thiếu niên trước mắt này.

Nếu không phải hắn có thể điều khiển Ứng Giao, sao Kinh Thiên Tông có thể tổn thất nặng nề như vậy?

Cho đến bây giờ, gã vẫn không nghĩ ra, tại sao một Linh Khê thất tầng như Lục Diệp lại điều khiển được loại hung vật như Ứng Giao kia? Chỉ là gã sẽ không tùy tiện nghe ngóng, việc này không nên để quá nhiều người biết được, nếu không sẽ dễ dàng làm người ta kiêng kỵ.

Trụ sở Kinh Thiên Tông đã bị công chiếm, sau đó tự nhiên là phải vỡ vụn chỗ tốt.

La Phục quay đầu nhìn thoáng qua Thiên Cơ Điện vẫn truyền tới tiếng vang ầm ầm, vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng nói: "Nhất Diệp đạo hữu, lần này đoạt được đủ loại chỗ tốt, Ngân Quang Đảo ta lấy hai phần, ý đạo hữu như thế nào?"

La Phục làm trấn thủ sứ tại trụ sở của một tông, cũng không thể làm việc theo yêu thích cá nhân. Mặc dù gã có lòng muốn kết giao với Lục Diệp, nhưng công là công, tư là tư, lần này gã mang theo mấy trăm tu sĩ Ngân Quang Đảo ra ngoài, đã công chiếm trụ sở Kinh Thiên Tông, không thể tay không mà về, nếu không gã chẳng biết phải bàn giao với tông môn như thế nào.

Đúng là Lục Diệp bỏ công sức rất lớn, nhưng Ngân Quang Đảo cũng không phải vô tác dụng, nếu không có mấy trăm tu sĩ Ngân Quang Đảo đến đây, dựa vào nội tình của Kinh Thiên Tông, tuyệt đối có thể bức lui Ứng Giao.

Về phía Lục Diệp, ban đầu hẳn chỉ muốn mượn Ứng Giao gây ra chút tổn thất cho Kinh Thiên Tông thôi, Ngân Quang Đảo lại xuất lực tương trợ ở thời khắc mấu chốt chính là niềm vui ngoài ý muốn.

Có thể nói, sự xuất hiện của tu sĩ Ngân Quang Đảo, đã triệt để ép vỡ tầng phòng ngự của Kinh Thiên Tông, đứng trên lập trường của bọn họ, lấy ba bốn phần đều không quá phận.

Nhưng La Phục còn có dự định khác, cho nên mới nói hai phần, tránh làm cho người khác không vui.

Lục Diệp lắc đầu: "Năm phần đi, chúng ta chia đồng ăn đủ, mỗi người lấy một nửa."

La Phục lập tức có chút xấu hổ: "À cái này. . . Không tốt lắm,

không tốt lắm."

"La đạo hữu đừng chối từ, kỳ thật ta có chuyện muốn nhờ, nếu đạo hữu cứ cố tình không chịu, thực sự là ta cũng không dám mở miệng."

Hắn định ký kết minh khế cùng Ngân Quang Đảo bên này, bởi vì tính theo khoảng cách, Ngân Quang Đảo là tông môn thuộc vòng trong ở gần Bích Huyết Tông nhất, nếu có thể ký kết minh khế, thì sau này tu sĩ Bích Huyết Tông có thể gửi qua Ngân Quang Đảo bên này tu hành.

Trước mắt cho bọn họ nhiều chỗ tốt một chút, về sau môn hạ tu sĩ đến Ngân Quang Đảo còn sợ không nhận được người ta chiếu cố ư?

Lại nói, rời nhà ra ngoài, có người chiếu cố với không người chiếu cố là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Lục Diệp đã quen với chuyện một mình xông xáo, coi như nhận thức cực kỳ sâu sắc về chuyện này rồi.

Còn nói nữa, mấy tháng trước đó, thân phận Lục Diệp bại lộ, dẫn Vạn Ma Lĩnh tới truy sát, cũng là những người Hạo Thiên Minh kia một đường tiếp sức bảo vệ hắn bình an, nếu không có một đám người vốn không quen biết, thậm chí việc đã xong cũng không biết lai lịch danh tính kia, chỉ sợ Lục Diệp đã sớm chết trên đường.

Cho nên dù là trước đó không có gì giao tình với người Ngân Quang Đảo, Lục Diệp cũng nguyện ý bỏ ra nhiều chỗ tốt một chút, chỉ vì bọn họ thuộc cùng trận doanh Hạo Thiên Minh với hắn.

Hai đại trận doanh đối lập đối kháng, nếu trong nội bộ không đủ chân thành đoàn kết, đã sớm bị đối phương từng bước xâm chiếm rồi.

La Phục không biết Lục Diệp mong muốn điều gì, nhưng cũng mơ hồ có chút suy đoán. Gã là người sảng khoái, cho nên chỉ suy nghĩ một chút, đã cười to nói: "Tốt, Nhất Diệp huynh người bạn này, La mỗ ta chắc chắn kết giao rồi." Sau đó, ngay tại chỗ, gã lập tức tăng thêm lực ấn với Lục Diệp.

Lục Diệp lại đưa tin ra ngoài, chốc lát sau, nường theo tiếng vang ầm ầm, Ứng Giao thoát khỏi Thiên Cơ Điện, trong ánh mắt của một đám tu sĩ Ngân Quang Đảo đưa mắt nhìn theo, nó càng đi càng xa.

Bị Y Y dẫn đi rồi.

Trước đó nó lại đuổi theo tu sĩ Kinh Thiên Tông không thả, thậm chí còn giết vào Thiên Cơ Điện, đều là Y Y làm việc theo chỉ thị của Lục Diệp.

Đối với Ứng Giao, nó không có tâm tư để ý tới ân oán oán giữa đám tu sĩ, cũng không muốn đi làm chuyện lấy mạnh hiếp yếu. Qua nhiều năm như vậy, nó vẫn một mực cư trú ở trong hồ nước, không hề ra ngoài, danh phù kỳ thực ngồi lì trong nhà.

Nếu không phải lân giáp kia có lực hấp dẫn quá lớn với nó, nó cũng không gây ra động tĩnh lớn như vậy.

"Trước hết mời Nhất Diệp huynh." La Phục đưa tay ra hiệu.

Lần này Lục Diệp không từ chối nữa, lập tức đi vào bên trong Thiên Cơ Điện. Phóng tầm mắt nhìn tới, Thiên Cơ Điện đã bị giày vò không còn hình dáng, thậm chí ở nơi nào đó còn xuất hiện hố sâu to lớn, bên cạnh hố còn có vài miếng vảy rắn lưu lại.

Hắn đi tới phía trước Thiên Cơ Trụ, đưa tay úp xuống, mượn thân phận của trấn thủ sứ Bích Huyết Tông, cướp đoạt gia trì của Kinh Thiên Tông bên này.

Lục Diệp rõ ràng cảm nhận được, bên trong ấn ký không

ngừng có thêm rất nhiều thứ, tựa như là từng đạo ấn ký. Nương theo quá trình cướp đoạt của hắn, bên trong Thiên Cơ Trụ không ngừng truyền ra tiếng vang rầm rầm rầm rầm, giống như lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Nhưng Lục Diệp biết thứ này không thể bị phá hư, dù sao nó cũng là vật do Thiên Cơ ban thưởng.

Đây là phản ứng sinh ra khi gia trì bị cướp đoạt, sau khi mua sắm gia trì trong Thiên Cơ Trụ, nội bộ Thiên Cơ Trụ sẽ xuất hiện một chút kết cấu kỳ diệu, liên quan đến mức độ đậm đặc bên trong linh khí tại phạm vi Thiên Cơ Trụ bao trùm. Sau đó, trong quá trình mua sắm hoặc là cướp đoạt gia trì, những kết cấu kỳ diệu này sẽ bị cải biến.

Linh khí thiên địa của trụ sở Kinh Thiên Tông, nhanh chóng hạ xuống cực kỳ rõ ràng.

Chương 464: Trở Về Ngân Quang Đảo!

Chốc lát sau, Lục Diệp đi ra, La Phục khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, La Phục cũng đi vào, chờ tới lúc gã đi ra, linh khí thiên địa của trụ sở Kinh Thiên Tông, đã ngang bằng với vùng hoang dã.

Lục Diệp nhất thời cũng không biết mình thu hoạch được bao nhiêu, loại chuyện này, cần phải trở về Bích Huyết Tông mới biết được, bởi vì cướp đoạt gia trì không thể trực tiếp biến thành công huân, ngược lại, trước đó, chúng đều được lưu trữ bên trong Thiên Cơ Trụ của Bích Huyết Tông, cần thao tác mới có thể biến hóa.

Đáng tiếc là, bên trong quá trình cướp đoạt, sẽ hao tổn khá nhiều gia trì, nếu không thu hoạch còn lớn hơn.

Tu sĩ Ngân Quang Đảo vẫn đang cướp sạch, Kinh Thiên Tông bên này có linh điền, được viên của mình, bên trong trồng một ít linh Hoa dị thảo, những cái này đều là đồ tốt.

Thêm nữa, toàn bộ phạm vi trụ sở Kinh Thiên Tông lớn hơn Bích Huyết Tông rất nhiều, đây cũng không phải phúc lợi của tông môn vòng trong, là Kinh Thiên Tông dùng công huân mua về.

Phạm vi Thiên Cơ Trụ bao trùm chính là phạm vi trụ sở tông môn. Ở thời điểm ban đầu mỗi tông môn đều như thế, muốn mở rộng phạm vi Thiên Cơ Trụ bao trùm, cần phải hao tổn một lượng công huân nhất định.

Trụ sở lớn, không gian đầy đủ rộng rãi, tự nhiên sẽ có nhiều

chỗ tốt.

Theo lý thuyết, nếu công huân đủ nhiều, phạm vi một trụ sở tông môn có thể rộng lớn vô hạn, thậm chí có thể khiến phạm vi trụ sở nhà mình chọc đến trụ sở người khác bên cạnh, nhưng lý luận vẫn chỉ là lý luận, trên thực tế, không một tông môn nào có quá nhiều công huân để xây dựng thêm phạm vi trụ sở, phần lớn chỉ dùng điều kiện cơ bản là đủ rồi.

Một canh giờ sau, tu sĩ Ngân Quang Đảo lại một lần nữa tập kết, sau đó trèo lên thuyền theo hiệu lệnh của La Phục.

Gã mời Lục Diệp đi theo, đương nhiên Lục Diệp không cự tuyệt, hẳn cũng nhanh chóng đi theo La Phục, về trụ sở Ngân Quang Đảo.

Chắc hẳn giá trị của loại phi hành linh khí có dạng thuyền lớn này không nhỏ, đoán chừng Ngân Quang Đảo bên này đã tốn công huân của tông môn để mua từ Thiên Cơ bảo khố, nhưng vẫn kém hơn Phi Long thuyền Lục Diệp từng ngồi rất nhiều.

Phi Long thuyền kia, là lợi khí công thành nhổ trại chân chân chính chính, mà thuyền lớn của Ngân Quang Đảo, chỉ là phi hành linh khí, có lực phòng hộ nhất định, nhưng không có khả năng công kích.

La Phục sắp xếp cho Lục Diệp nghỉ ngơi bên trong một khoang phòng nghỉ ngơi, sau đó lại bận rộn làm việc.

Một trận chiến này, Ngân Quang Đảo cũng có chút thương vong, nhưng rất ít, còn khá nhiều chiến lợi phẩm đều cần kiểm kê, trong này có một nửa thuộc về Lục Diệp. Lúc các tu sĩ Ngân Quang Đảo đi thuyền trở về, tin tức đã trải qua các con đường khác nhau truyền tới tất cả thế lực lớn xung quanh.

Đây đương nhiên là thủ bút của Trâu Kỳ đã chết. Trước khi

chết, gã đã tiết lộ chuyện Ngân Quang Đảo có thể điều khiển Ứng Giao ra ngoài.

Mục đích của gã rất đơn giản, trụ sở nhà mình bị tai họa, chắc chắn phải khiến các thế lực Vạn Ma Lĩnh khác tiến hành cảnh giác.

Mà sau khi gã để lộ ra tin tức, có khả năng sẽ thúc đẩy mấy nhà thế lực Vạn Ma Lĩnh xung quanh liên thủ vây quét Ngân Quang Đảo.

Suy cho cùng, một tông môn có thể điều khiển Ứng Giao là chuyện thật sự đáng sợ, nếu xung quanh đây là các tông môn vòng trung tâm, có lẽ bọn họ sẽ không kiêng kị như vậy. Vòng trung tâm bên kia có rất nhiều cường giả chuyển tu Thiên cấp công pháp, nhưng ở vòng trong, một con Ứng Giao đủ khả năng để đối đầu với bất cứ thế lực nào, cơ bản đều là tồn tại khó xử lý.

Có bản khoản như vậy, chỉ sợ mấy thế lực Vạn Ma Lĩnh xung quanh có đi ngủ cũng không được yên ổn, chỉ sợ một ngày nào đó sẽ bị Ứng Giao đánh đến tận cửa.

Đương nhiên, cũng có một khả năng khác, đó chính là dưới uy hiếp của Ứng Giao, những thế lực Vạn Ma Lĩnh đó sẽ không dám tiếp tục đi trên chọc Ngân Quang Đảo.

Trâu Kỳ không biết chuyện sẽ phát triển như thế nào, nhưng rất nhanh thôi gã sẽ chết, chẳng quan tâm được nhiều như vậy, cứ để lộ chuyện Ứng Giao ra lại nói sau.

Chuyện này đã khiến tất cả thế lực lớn xung quanh vội vàng điều động nhân thủ, chạy tới trụ sở Kinh Thiên Tông điều tra tình huống, trong đám này, không chỉ có Vạn Ma Lĩnh, còn có Hạo Thiên Minh, cũng không biết vì sao tin tức do Trâu Kỳ truyền ra ngoài lại rò rỉ qua bên Hạo Thiên Minh nhanh như vậy.

Đến khi một đám cửu tầng xuất thân bất đồng đuổi tới nơi

xem xét, ai nấy đều lo sợ trong lòng.

Bởi vì trước mắt bọn họ, toàn bộ trụ sở Kinh Thiên Tông đã thành một mảnh hỗn độn, vô số phòng ốc sụp đổ, dấu vết lửa cháy còn lưu lại, không sai, trước khi người Ngân Quang Đảo rút lui, đã phóng cây đuốc ở chỗ này, quả nhiên là cực kỳ tàn ác.

Hoa hoa thảo thảo bên trong linh điền được viên, mặc kệ trưởng thành hay chưa trưởng thành, đều bị rút sạch sành sanh, trên quảng trường Thiên Cơ Điện còn lưu lại vết tích đại chiến, khắp nơi đều có thể thấy được vết máu chưa khô và tàn thi.

Có thể nói toàn bộ trụ sở Kinh Thiên Tông, đều là lông gà đầy đất. Theo tin tức đạt được, đám tu sĩ Kinh Thiên Tông trở về Cửu Châu biết tu sĩ Ngân Quang Đảo đã rút đi, mới quay lại điều tra tình huống, lập tức quỳ rạp xuống đất, ngửa mặt lên trời gào thét, nước mắt ròng ròng.

Quá thảm rồi!

Tu sĩ chạy đến điều tra càng ngày càng nhiều, kết quả bên này lại vẫn bạo phát một trận đại chiến, tu sĩ cửu tầng hai bên trận doanh đánh đến khí thế ngất trời, cuối cùng cũng không biết người nào thắng.

Nửa ngày sau, tại vùng sơn dã nằm trong phạm vi trụ sở Ngân Quang Đảo, Lục Diệp dẫn Y Y xuống thuyền, Hồ Phách lười biếng ghé vào trên bả vai hắn.

La Phục tự mình dẫn Lục Diệp đi vào một tòa lầu tầng hai nhỏ, sắp xếp vị trí của hắn, cũng nói ban đêm bọn họ sẽ bày tiệc mời khách, lần này trụ sở Kinh Thiên Tông bị phá, công lao của hắn vô cùng to lớn, cần tranh thủ thời gian với báo cáo công tác bản tông, tạm không có thời gian tiếp đón đám Lục Diệp.

Nhưng gã cũng dặn dò, nếu Lục Diệp có nhu cầu gì, cứ nói với

huynh muội Hách Nhân là được.

La Phục rời đi, Lục Diệp để huynh muội Hách Nhân tự đi nghỉ ngơi, có việc thì đưa tin cho bọn họ, rồi cùng Y Y lên lầu hai.

Chương 465: Chia Chiến Lợi Phẩm!

Trên đường trở về, từ trong miệng Y Y, Lục Diệp biết được, sau khi nàng dẫn Ứng Giao ra xa mười dặm, đã thu lân giáp vào trong túi trữ vật, ngay sau đó, thoát nhìn Ứng Giao khá sững sờ...

Sau khi nó trút giận hồi lâu lên vị trí khí tức lân giáp biến mất, lúc này mới kéo lấy thân thể thật dài rời đi, Y Y quan sát từ đằng xa, mới phát hiện dường như trong lòng mắt của nó còn có chút cô đơn?

Nàng nhìn theo phương hướng Ứng Giao rời đi, hình như nó lại muốn quay về cái hồ nước đã từng cư trú từ rất lâu kia, về phần có phải hay không, Y Y cũng không dám khẳng định, bởi vì lúc ấy Lục Diệp đã đưa tin gọi nàng trở về.

Trong phòng, Y Y ngồi xuống khôi phục, Hồ Phách ăn linh đan.

Trước đó, nàng đã mang theo mảnh lân giáp kia một mực xuyên qua lòng đất, tiêu hao không nhỏ, tự nhiên phải khôi phục lại một chút. Lục Diệp lại ngồi một bên kiểm tra linh khiêu bản thân, hẳn đang suy nghĩ có nên tấn thẳng bát tầng hay không.

Trước đó, hẳn từng cân nhắc tới chuyện dùng tu vi thất tầng cảnh giết địch sẽ đạt được nhiều công huân, trong khi hẳn đã có kinh nghiệm giết địch vượt hai tầng, dù đối chiến với cửu tầng cảnh cũng không có hại.

Nhưng bây giờ xem ra, thất tầng giết cửu tầng, cuối cùng vẫn phải phí một chút tay chân, không bằng sớm ngày tấn thẳng bát tầng.

Còn nữa, giết địch đạt được công huân nào có nhiều như công chiếm trụ sở địch tông? Tính tới bây giờ, trong tổng số công huân hẳn đạt được, có hơn phân nửa đều đến từ con đường như thế, chỉ có rất ít công huân chân chính đạt được thông qua giết địch.

Vấn nên tranh thủ thời gian tấn thẳng bát tầng cảnh thì hơn, tu vi mới là loại bảo hộ lớn nhất.

"Nhất Diệp đạo hữu." Bỗng nhiên dưới lầu truyền đến tiếng gọi.

Lục Diệp ló đầu qua cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới có một thanh niên mặc áo xanh đang đứng, dường như đối phương cảm giác được ánh mắt Lục Diệp, lập tức ngừng đầu nhìn lại, ôn hòa cười một cái, ôn quyền nói: "Quấy rầy đạo hữu."

"Chờ một lát."

Lục Diệp rút đầu lại, rồi đi xuống lầu, mở cửa phòng, thanh niên kia đã đứng ở bên ngoài, hai huynh Hách Nhân muội đi theo phía sau, lúc này trong ngực hai người bọn họ có ôm theo một đồng lớn túi trữ vật.

Lục Diệp nhìn thấy một màn này, lập tức hiểu rõ, đây là Ngân Quang Đảo mang phần chiến lợi phẩm đến cho mình rồi.

Hiệu suất này thật không tệ.

"Tại hạ phó sứ trấn thủ Ngân Quang Đảo Thích Thạch, ra mắt Nhất Diệp đạo hữu."

"Thích đạo hữu khách khí, mời vào trong." Chắc hẳn lầu nhỏ này là chỗ Ngân Quang Đảo chuyên môn dùng để đãi khách, trên lầu là nơi nghỉ ngơi, dưới lầu là nơi tiếp khách.

Lục Diệp dẫn Thích Thạch và huynh muội Hách Nhân đi vào, Thích Thạch nói: "Những vật này là một nửa ích lợi do Ngân

Quang Đảo đạt được từ bên kia, trước đó La sư huynh từng có hiệp định cùng đạo hữu, cho nên ta làm chủ đưa tới, đạo hữu nhìn xem, nên để ở đâu thì phù hợp?"

Một đồng lớn túi trữ vật, ít nhất cũng có một hai trăm cái.

"Làm phiền đưa lên trên lầu đi."

Y Y ở phía trước dẫn đường, dẫn huynh muội Hách Nhân lên trên lầu, để túi trữ vật lại, lúc này mới đi xuống.

Huynh muội Hách Nhân rời đi, Lục Diệp với Thích Thạch ngồi lại nói chuyện phiếm, chủ yếu là Lục Diệp muốn học hỏi kinh nghiệm từ người khác, hẳn không quá tinh thông chuyện quản lý trụ sở, Thích Thạch đã là phó sứ, hiển nhiên phải có kinh nghiệm, học hỏi kinh nghiệm từ người khác vốn chẳng phải chuyện xấu.

Y Y đứng bên cạnh, vừa pha trà, vừa yên lặng lắng nghe.

Ngẫu nhiên Lục Diệp cũng liếc nàng một cái, rồi có chút ngạc nhiên, hẳn không hề hay biết Y Y còn có loại bản lĩnh này.

"Trận chiến này toàn thắng, tông môn bên kia tất có khen thưởng. Theo ý của La sư huynh, đêm nay sẽ tổ chức tiệc ăn mừng, cũng là thời điểm tốt để đạo hữu bày tiệc mời khách." Bên trong đại sảnh, giọng nói của Thích Thạch vang lên: "Trước khi La sư huynh rời đi, đã nhờ ta đến hỏi đạo hữu một chút, xem người có thuận tiện ra mặt hay không, dù sao trận chiến này có thể thuận lợi như vậy, đạo hữu có công lao to lớn."

Gã nói như vậy, Lục Diệp liền hiểu.

Trong mắt đại đa số tu sĩ trên Ngân Quang Đảo, trụ sở Kinh Thiên Tông bị công chiếm, là do bọn họ quá xui xẻo, không biết vì lí do gì lại bị Ứng Giao theo dõi.

Nhưng một số ít người biết chuyện lại hiểu, Ứng Giao kia bị

Lục Diệp dẫn dụ qua. Và sở dĩ ở thời điểm đại chiến cuối cùng Ứng Giao cứ đuổi theo người của Kinh Thiên Tông không tha, lại bỏ qua người của Ngân Quang Đảo, cũng do Lục Diệp âm thầm động tay động chân.

Cho nên trong trận chiến này, Lục Diệp có công lao rất lớn.

Đã là tiệc ăn mừng, tự nhiên không thể thiếu công thần Lục Diệp này.

Nhưng nếu chuyện này thật sự được công bố rộng rãi, cũng tương đương với chuyện Lục Diệp có thể điều khiển Ứng Giáo ở một mức độ nào đó bị bại lộ ra. Trong khi đó, bản thân cái danh hiệu Lục Nhất Diệp của Bích Huyết Tông đã khiến đám người Vạn Ma Linh bên kia rất thống hận rồi, một khi bại lộ thêm sự kiện lần này, rất có thể sẽ mang lại rất nhiều điều bất tiện cho hắn.

La Phục và Thích Thạch không có ý định đoạt công, cũng báo cáo đúng sự thật với tông môn bên kia rồi, sẽ không che giấu bất cứ điều gì, nhưng bọn họ phải cân nhắc tới ý nguyện của Lục Diệp.

Không thể không nói, bọn họ cân nhắc rất chu đáo.

Lục Diệp cho rằng người có tính cách như La Phục sẽ không suy xét đến những điều này, hẳn là Thích Thạch trước mặt này đã nghĩ ra một vài điểm mấu chốt, mượn lần báo phủng này đến tìm thăm dò ý tứ của hắn.

"Chúng ta có thể thắng trận chiến này, là nhờ các vị đạo hữu Kinh Thiên Tông đồng tâm hiệp lực, việc Ứng Giao tiến công tập kích kia, không liên quan gì đến ta."

Thích Thạch nghe vậy, lập tức gật đầu: "Như thế, ta hiểu rồi."

Sau khi Thích Thạch nói chuyện cùng Lục Diệp một hồi, gã nhanh chóng cáo từ rời đi.

Y Y đóng cửa, hứng thú bưng bưng cùng Lục Diệp chạy đến lầu hai, kiểm kê thu hoạch lần này.

Một hai trăm túi trữ vật, dù với hiệu suất mở khoá của Lục Diệp, cũng phải tốn hơn hai, ba ngày mới có thể mở ra toàn bộ, có điều trong này cũng có vài túi trữ vật không khoá, bên trong đó đều chứa đựng toàn hoa cỏ kỳ kỳ quái quái và linh khí.

Chương 466: Phát Tài Rồi!

Khẳng định những hoa cỏ này đều do tu sĩ Ngân Quang Đảo cướp đi từ trụ sở Kinh Thiên Tông, về phần linh khí... Sau khi người Kinh Thiên Tông chết đi, linh khí tự nhiên sẽ thành vật vô chủ.

Chỉ nhìn những vật này liền biết, La Phục muốn chia đôi chiến lợi phẩm với Lục Diệp, thì đúng là chia đôi thật, đối phương không chiếm thêm chút lợi ích nào.

"Phát tài rồi!" Y Y kích động thấp giọng nói, nàng chưa bao giờ thấy nhiều túi trữ vật chồng chất cùng một chỗ như vậy.

Lục Diệp cầm lấy túi trữ vật, bắt đầu phá giải cấm chế, mỗi một cái mở ra, Y Y liền kiểm kê thu hoạch được trong đó, rồi phân loại và bỏ vào mấy túi trữ vật đã được chuẩn bị xong từ trước.

Có vài tu sĩ vốn liếng phong phú, cũng có vài tu sĩ rất keo kiệt, nhưng với số lượng bày ra ở nơi này, tài sản tích lũy được cũng rất khả quan.

Đợi đến tối, bên ngoài dần dần truyền đến âm thanh ồn ào, và càng ngày càng náo nhiệt, tựa hồ đang có rất nhiều tu sĩ tụ tập, Y Y thăm dò nhìn qua, chỉ thấy tu sĩ Ngân Quang Đảo đang tụ tập ở phía trước Thiên Cơ Điện bên kia, bày ra cái bàn gì gì đó, xung quanh quảng trường lại được điểm xuyết thêm các loại vật chiếu sáng, khiến cho toàn bộ quảng trường đều đèn đuốc sáng trưng.

Một lát sau, còn có hương thơm thoang thoảng từ bên kia bay tới.

Đây là tiệc ăn mừng do các tu sĩ Ngân Quang Đảo chuẩn bị cử

hành, bọn họ cùng Kinh Thiên Tông đã đối địch với nhau hơn trăm năm, nhưng chưa bao giờ có đại thắng nhẹ nhàng, vui sướng đầm đìa như thế, tất nhiên vô cùng phấn khích.

Hồ Phách đang ngủ say, vừa ngủ mùi thơm lại tỉnh, nó vội vàng ngẩng đầu hướng ánh mắt lom lom nhìn Lục Diệp, biểu lộ ta rất đói bụng rồi.

Hai huynh muội Hách Nhân mang một đám người tới, sau đó kê một cái bàn tại lầu một, mỹ thực tinh xảo không ngừng được đưa lên. Thậm chí người Ngân Quang Đảo bên này còn cân nhắc tới Hồ Phách, cho nên đặc biệt đưa tới một tảng thịt thú vật thật lớn còn tươi.

Một lát sau, từ quảng trường Thiên Cơ Điện bên kia truyền đến giọng nói the thé của La Phục, đại ý là cuối cùng gã cũng không phụ sự kỳ vọng của tông môn, lần này xuất chinh tới trụ sở Kinh Thiên Tông, mọi người đều vất vả, sau này cần phải nỗ lực hơn, thỉnh thoảng lại có tiếng vỗ tay vang dội vang lên. Tiệc mừng công đã bắt đầu, vô cùng náo nhiệt.

Lại qua một lát, La Phục và Thích Thạch cùng nhau đi tới.

"Nhất Diệp huynh, thật xin lỗi." La Phục mở miệng liền tạ lỗi.

Ngân Quang Đảo bên kia tổ chức tiệc ăn mừng vô cùng náo nhiệt, mà đại công thần lại trốn ở bên này, nói thật, trong lòng gã rất áy náy.

Tuy nhiên sau khi La Phục nghe qua nội dung phân tích của Thích Thạch và quyết định trước đó của Lục Diệp, gã liền biết bản thân đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, tuy có chút ủy khuất cho Lục Diệp, nhưng đó là lựa chọn tốt nhất.

"Không sao." Lục Diệp mỉm cười, dẫn bọn họ vào trong phòng, tất nhiên là một trận nâng ly cạn chén, Y Y ở một bên nhìn mà lo

lắng.

Bởi vì trước kia Lục Diệp căn bản chưa từng uống rượu, có lẽ nguyên nhân nằm ở chỗ Lý Bá Tiên, cho nên lúc ở Bích Huyết Tông, nhị sư tỷ đã cấm mọi người uống rượu, ngay cả lão nhân gia chưởng giáo đôi khi thòm thèm, cũng phải lén lút.

Cho nên Y Y cũng không biết Lục Diệp có uống được rượu hay không.

Cũng may qua ba tuần rượu, vẻ mặt Lục Diệp vẫn như thường.

Dù sao hẳn cũng là tu sĩ thất tăng cảnh, sao có thể dễ dàng uống say như vậy?

Trên bàn rượu, La Phục chủ động nhắc tới việc muốn cùng Bích Huyết Tông ký kết minh khế, tất nhiên là Lục Diệp vui vẻ đồng ý, đây cũng mục đích hẳn đến Ngân Quang Đảo.

Sau đó, hai người dùng quyền hạn trấn thủ sứ của mình ký kết minh khế, sau này đệ tử Huyết Tông có thể đến trụ sở Ngân Quang Đảo lịch luyện, thậm chí có thể trực tiếp dùng công huân truyền tống từ bên này về trụ sở Bích Huyết Tông.

"Trước đó chúng ta có nghe được một chút tin đồn, nghe nói hai bên thế lực Vạn Ma Lĩnh phụ cận Bích Huyết Tông đã bị đánh cho tàn phế? Không biết là thật hay giả?"

Lần bộc phát Trùng triều đó, động tĩnh không nhỏ, nhưng nơi này cách trụ sở Bích Huyết Tông cũng khá xa, ngược lại hai người La Phục chỉ tình cờ nghe người ta nhắc đến thôi, cũng không chú ý nhiều.

Hiển nhiên các tông môn ở vòng trong sẽ không quá để ý đến chuyện của tông môn ở vòng ngoài, cũng giống như vòng trung tâm bên kia sẽ không quá chú ý đến vòng trong. Đây cũng không phải xem thường, chỉ là tông môn mỗi vòng, đều có đồng minh và

địch nhân riêng, tự mình lo việc của mình.

"Có chuyện như vậy."

"Có liên quan đến trùng triều?"

"Ừm, có tông môn gọi là Thiên Sát Điện, xử lý trùng triều không tốt, dẫn đến bộc phát trùng triều, khiến cho một gia tộc Phùng Thị bị liên lụy. Bích Huyết Tông ta thừa cơ tập kích giết không ít người."

"Thì ra là thế!" La Phục gật đầu: "Nói như vậy, Bích Huyết Tông bên kia rất an toàn?"

"Có thể nói là như vậy, La huynh có vấn đề gì sao?" Lục Diệp có chút phát hiện.

La Phục thở dài nói: "Là như vậy, một vị trưởng lão trong bản tông có một ái nữ, nàng vẫn một mực tu hành trong trụ sở tông môn, tu vi bây giờ đã là tam tầng cảnh. Nhất Diệp huynh cũng biết, trụ sở tông môn vòng bên trong linh khí nồng đậm, hiệu suất tu hành cao, nhưng cứ một mực đóng cửa tu hành như vậy cũng không ổn, thân là tu sĩ, sao có thể không thấy máu? Vị sư muội cũng la hét muốn ra vòng ngoài lịch luyện, mấy ngày nay cứ một mực quần lầy ta, muốn ta nghĩ cách đưa nàng ra ngoài. Nhất Diệp huynh người không biết, bây giờ ta trông thấy nàng liên đau đầu. Nhưng vấn đề là trưởng lão không đồng ý, chỉ sợ sư muội gặp bất trắc tại vòng ngoài. Hoàn cảnh ở Bích Huyết Tông tốt như vậy, ta muốn đưa nàng tới Bích Huyết Tông bên kia."

"Tạm thời sẽ không có ai dám tới tiến đánh trụ sở Bích Huyết Tông."

Có Tiểu Hôi tọa trấn, kẻ nào dám tới chịu chết? Gần như một mình Ứng Giao đã có thể phá đại trận phòng hộ bên ngoài trụ sở Kinh Thiên Tông, Tiểu Hôi cùng đẳng cấp với nó há có thể thua

kém?

"Ta sẽ trở về trưng cầu ý kiến của trưởng lão về chuyện này."

Chương 467: Có Một Số Việc, Nói Rõ Ràng Lại Không Hay!!!

Ăn uống một trận, nói chuyện một hồi, chính sự cũng bàn xong, La Phục và Thích Thạch cáo từ rời đi. Dù sao bọn họ cũng là trấn thủ sứ và phó sứ, tiệc ăn mừng tối này tổ chức vô cùng náo nhiệt, nếu cả hai cứ một mực ở lại chỗ Lục Diệp bên này cũng không hay, cũng nên đi uống vài chén, nói vài câu với các sư đệ sư muội.

Lục Diệp tiễn La Phục và Thích Thạch rời đi, trong mắt như có điều suy nghĩ, sau đó lại lắc đầu bật cười.

"Cười gì vậy?" Y Y không hiểu.

"Không có gì."

"Nói cho ta nghe đi mà." Y Y nắm lấy tay Lục Diệp lắc lắc, làm nũng.

"Ta và La Phục đã ký kết minh khế, nếu như hần thật sự muốn đưa tu sĩ môn hạ tới Bích Huyết Tông lịch luyện, cũng không cần thông báo với ta, chỉ cần đưa người đi là được rồi. Mà hần lại hỏi ta về tình huống của Bích Huyết Tông bên kia, còn nhắc tới chuyện của sư muội hần. Đây là đang muốn nói với ta, thân phận sư muội kia của hần vô cùng tôn quý, cho nên nếu nàng đến Bích Huyết Tông, hãy quan tâm chiếu cố nhiều hơn."

"Cái này nói thẳng ra không được sao? Còn quanh co lòng vòng như vậy."

Lục Diệp đưa tay sờ khuôn mặt nàng, nhéo nhéo hai bên má:

"Có một số việc, nói rõ ràng lại không hay."

Cảm giác nhéo tiểu nha đầu càng ngày càng tốt.

Y Y tức giận đập vào tay hắc, bĩu môi.

Chuyện La Phục yêu cầu cũng chẳng lớn lao gì. Bích Huyết Tông bên kia chiếu cố với người bọn họ đưa tới nhiều một chút thì đệ tử Bích Huyết Tông qua bên này khẳng định cũng sẽ có đãi ngộ đồng dạng. Đạo lý đối nhân xử thế chính là như vậy.

Dưới bóng đêm, La Phục và Thích Thạch sóng vai bước đi.

Thích Thạch mở miệng nói: "Sư huynh, dường như vị Lục đạo hữu kia rất am hiểu mượn đao giết người."

"Nói vậy là sao?"

"Huynh nhìn xem, ở vòng ngoài, Thiên Sát Điện và Phùng thị ở phụ cận Bích Huyết Tông đều bị hắc lợi dụng trùng triều đánh cho tan tác. Giờ hắc vừa tới vòng trong, nguyên cả Kinh Thiên Tông đã bị hắc mượn sức Ứng Giao đánh cho tàn phế."

La Phục khẽ giật mình, trước đó gã không ý thức được chuyện này, hiện giờ mới giật mình nói: "Nói như vậy, đã có ba thế lực thuộc Vạn Ma Lĩnh bại trên tay hắc?"

"Hơn nữa, vị Lục đạo hữu kia mới nói do Thiên Sát Điện ngăn cản trùng triều không tốt, dẫn đến trùng triều bộc phát, làm liên lụy tới Phùng thị gặp nạn theo. Nhưng chúng ta lại biết, kỳ thật tông môn vòng ngoài xử lý trùng triều cũng không phải quá khó khăn, chỉ cần đồng tâm hiệp lực, kiểu gì cũng không thể khiến trùng triều bộc phát, nhiều nhất chỉ là tổn thất một ít nhân thủ mà thôi."

"Người nói là..."

"Sợ rằng trong chuyện này có bàn tay của vị Lục đạo hữu kia. Về phần hần đã làm gì, ai mà biết được? Giống như lần này, không biết làm sao hần lại dẫn dụ được Ứng Giao qua đó."

La Phục nghĩ một hồi, đúng là có chuyện như vậy thật. Tuy trùng triều là thiên tai, nhưng chỉ cần xử lý kịp thời, về cơ bản đều có thể ứng phó, trừ phi có người trong bóng tối giở trò.

"Mà hần chỉ mới thất tầng cảnh, đã có thể giết chết tu sĩ cửu tầng cảnh! Thiên phú như thế, thủ đoạn như thế, nếu để cho hần trưởng thành..."

"Quả thực đáng sợ!" La Phục chắc chắc một tiếng: "Sợ là sau này, Vạn Ma Linh không còn ngày lành nữa rồi."

Thích Thạch nói: "Đúng vậy, may mắn hần là người của Hạo Thiên Minh."

La Phục cười to: "Thôi, vẫn nên ăn mừng một phen, đi, hôm nay không say không về!"

"Sư huynh, ta đang nói chính sự với huynh đấy." Thích Thạch lộ vẻ mặt bất đắc dĩ bị La Phục kéo tới quảng trường. Rất nhanh, đám đông tu sĩ đã vây lại, cả đám đều đang cầm bình rượu.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi trụ sở Kinh Thiên Tông bị phá.

Lúc này ở trụ sở Ngân Quang Đảo, La Phục đang tiếp đãi mấy vị tu sĩ, bọn họ đều là tu sĩ cửu tầng cảnh, có nam có nữ, mỗi người đều là trấn thủ sứ hoặc phó sứ của một tông, và không ngoại lệ, vị trí của tất cả trụ sở đó đều cách Ngân Quang Đảo không xa.

Bởi vì trước đó Thích Thạch có nhắc nhở gã, cho nên La Phục vừa thấy mấy người bọn họ cùng nhau tới, đã biết chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, mục đích mà những người kia tìm đến, đều là muốn tìm hiểu tin tức về Ứng Giao. Tất cả đều nhao nhao biểu thị nếu Ngân Quang Đảo nguyện ý dùng Ứng Giao giúp bọn họ công chiếm trụ sở địch tông, khi chiếm được chỗ tốt sẽ chia 4:6, bọn họ 4, Ngân Quang Đảo 6.

Tin tức Trâu Kỳ truyền đi trước khi chết đã có tác dụng, bây giờ không chỉ thế lực Vạn Ma Linh phụ cận kiêng kị Ngân Quang Đảo, ngay cả Hạo Thiên Minh bên này cũng có người tin, lúc này đã có một đám chạy tới nơi đây bàn bạc với La Phục về chuyện liên thủ.

Đối với điều này, La Phục đúng là có lòng nhưng không có sức.

Nếu như Ngân Quang Đảo thật sự có thể điều khiển Ứng Giao, chuyện chẳng có gì đáng nói, hoàn toàn có thể phối hợp với mấy tông môn này, công chiếm mấy trụ sở của Vạn Ma linh, đến lúc phân chia chiến lợi phẩm sẽ nhận được đủ loại chỗ tốt, chẳng phải rất tuyệt sao?

Nhưng mấu chốt ở đây là bọn họ căn bản không thể điều khiển được Ứng Giao, người chân chính có thể điều khiển Ứng Giao là kẻ khác.

Mà chuyện này, La Phục lại không thể nói rõ ràng được.

Cuối cùng, gã không còn cách khác ngoài chuyện phát ra Thiên Cơ thệ, nói với mấy người bọn họ rằng, Ngân Quang Đảo có thể đánh hạ trụ sở Kinh Thiên Tông hoàn toàn là do vận khí tốt, còn Ứng Giao kia với Ngân Quang Đảo không có một chút quan hệ nào.

Dưới Thiên Cơ thệ, lời nói đều là thật, lúc này, mấy người trấn thủ sứ tới cầu viện mới thất vọng rời đi.

La Phục tiễn họ rời đi xong, lại liếc mắt nhìn Luyện Công phòng bên kia: "Thích sư đệ, Nhất Diệp huynh có nói với đệ,

chuyện hắn muốn tu hành lịch luyện ở chỗ chúng ta hay không?"

"Không có." Thích Thạch lắc đầu.

"Thật đáng tiếc."

Nếu như Lục Nhất Diệp thực sự nguyện ý trực thuộc tại Ngân Quang Đảo, chắc chắn là một tin tức tốt với Ngân Quang Đảo, chưa nói tới Ứng Giao kia, chỉ riêng thực lực mà Lục Diệp thể hiện ra trước đó đã đủ khiến bọn họ coi trọng.

Nếu Lục Diệp không đề cập tới, thì khả năng cao là hắn sẽ không ở lại nơi này quá lâu. Việc này cũng không thể miễn cưỡng, đều phụ thuộc vào mong muốn của hắn.

Chương 468: Bát Cảnh Đã Thành!!!

"Chút nữa khi quay về, ta sẽ đi dò thám ý tứ của hắn, xem có thể mời hắn xuất thủ tương trợ lần nữa hay không, nếu hắn có thể chân chính điều khiển Ứng Giao kia, chúng ta sẽ đi tiêu diệt Vân Yên giáo, nhìn lũ cầu vật loi nhoi kia ta đã thấy khó chịu từ lâu rồi."

Vân Yên giáo là một tông môn khác thuộc thế lực Vạn Ma lĩnh cũng nằm gần Ngân Quang Đảo. Mặc dù thù hận giữa hai bên không lớn như giữa Ngân Quang đảo và Kinh Thiên tông, nhưng đã ở gần nhau, khẳng định sẽ có xung đột.

Nếu lúc trước, bọn họ có thể diệt Kinh Thiên Tông, rồi sau đó lại diệt Vân Yên Giáo, về sau trong phạm vi ngàn dặm xung quanh, Ngân Quang Đảo liền có thể xưng vương xưng bá, muốn làm gì thì làm rồi.

Cùng lúc đó, trong một gian Luyện Công phòng, linh lực quanh thân Lục Diệp dâng trào, rồi dưới sự thôi thúc của hắn, chúng không ngừng đánh thẳng vào bích chương trong linh khiếu.

Từ linh khiếu truyền đến một tiếng vang nhỏ, bích chương khiếu thứ một trăm bốn mươi bốn bị phá vỡ, một dòng linh lực chảy vào bên trong.

144 linh khiếu được khai thông, là tiêu chuẩn để thăng lên bát tầng cảnh.

Lục Diệp không dừng lại, tiếp tục điều động linh lực, xuyên qua những khe hở đó, tạo thành một vòng tuần hoàn nhỏ.

Khí lắng quét qua toàn thân, bát tầng cảnh đã thành.

Tính toán một chút, từ thất tầng cảnh lên đến bát tầng cảnh, Lục Diệp chỉ bỏ ra có năm sáu mươi ngày, với hắn, loại tốc độ này không nhanh, bởi vì lúc trước, khi hắn còn ở lại Bích Huyết Tông, ban ngày đều đi theo Vân phu nhân tu hành linh văn chi đạo.

Nhưng hiện tại hắn cũng không cần thăng cấp quá nhanh, tu luyện quá nhanh sẽ không đủ thời gian để lắng đọng lại. Đây cũng không phải chuyện tốt, làm như vậy sẽ tạo nên một tồn tại, có tu vi nhưng không có thực lực xứng đôi, dạng như chủ nghĩa hình thức.

Lý Bá Tiên từng nói với hắn, nhất định phải chú ý tới quá trình lắng đọng lại của bản thân sau khi tu hành.

Đối với tu sĩ bình thường, không đến hai tháng đã từ thất tầng cảnh thăng lên bát tầng cảnh, vẫn là rất nhanh. Cũng may Lục Diệp đã trải qua không ít cuộc chiến, lại có thể tùy thời tiến vào Thận cảnh rèn luyện bản thân. Những thứ bên trong Thận cảnh đều vô cùng chân thực, kể cả cảm giác tử vong.

Kinh nghiệm tích lũy được sau khi trải qua những lần tử vong bên trong Thận cảnh, không phải phương pháp tu luyện bình thường có thể so sánh được. Đó là tinh hoa dùng thương thế và tính mạng của chính mình để đổi lấy.

Cho nên dù tốc độ tu hành của Lục Diệp rất nhanh, nhưng hắn vẫn có thể duy trì sức chiến đấu vượt trội hơn nhiều so với những người cùng cấp.

Hắn tiếp tục nuốt linh đan tu hành, muốn xem bản thân cần tiêu hao bao nhiêu đan dược mới có thể mở được một khiếu cửa.

Gần nửa ngày sau, cuối cùng hắn cũng có kết luận, để mở được một khiếu cần tốn khoảng ba mươi lăm viên linh đan.

Không thể nghi ngờ, đây là một con số đáng sợ, nhớ ngày đó, khi hắc mới tam, tứ tầng cảnh, muốn mở một khiếu chỉ cần tiêu hao mười mấy viên linh đan. Mà tại lúc đó, hắc đã cảm thấy rất nhiều rồi, giờ đem chúng ra so sánh với hiện tại, đúng là chẳng thấm vào đâu.

Tu vi càng cao, càng cần tiêu hao nhiều linh đan để mở linh khiếu.

Từ bát tầng cảnh đến cửu tầng cảnh, cần mở ra ba mươi sáu linh khiếu, nếu như chỉ dùng linh đan, sẽ phải tiêu hao hơn 1200 viên linh đan!

Đương nhiên, tu vi hiện tại của Lục Diệp không chỉ dựa vào việc nuốt linh đan, cho nên lượng linh đan phải tiêu hao sẽ ít hơn một nửa.

Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến tiếng rên rỉ của Y Y, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, hắc là vừa chui ra khỏi Thận cảnh. . .

Y Y cũng có công huân, chương giáo đã đóng dấu ấn ký chiến trường cho nàng. Nàng vốn là đệ tử của Bích Huyết Tông, giết địch cũng nhận được công huân, có điều phần lớn công huân của nàng đều đến từ lương tháng do Hoa Từ phân phát, không được coi là nhiều, tính cả công huân lúc trước nàng giết địch có được, tổng cộng cũng không đến một ngàn.

Nhưng công huân lại không có tác dụng gì với nàng, Lục Diệp liền để nàng vào bên trong Thận cảnh lịch luyện, sau này sẽ phải chiến đấu không ít, cho nên Thận cảnh là nơi rèn luyện tốt.

"Chơi có vui không?"

"Không vui chút nào!" Y Y tức giận, bộ dáng như vậy, chắc đã bị trùng tộc bên trong đó dạy dỗ rồi.

"Cứ rèn luyện từ từ."

"Ừm." Y Y buồn buồn đáp lại một tiếng, rồi ngồi xuống khôi phục bản thân.

Lục Diệp lấy một vật từ trong túi trữ vật ra để luyện hóa.

Đây là một kiện phi hành linh khí, hẳn lấy từ tu sĩ cửu tầng cảnh gọi là Nguyên Quảng, phẩm chất không tệ.

Sau khi tu sĩ đạt tới thất tầng cảnh, sẽ có một bước ngoặt, đó là tu vi đến trình độ này, có thể ngự khí giết địch.

Chờ đến lúc thăng lên bát tầng cảnh có thể ngự khí phi hành, đương nhiên, có thể bay nhanh bao nhiêu và bay xa bao nhiêu, phải xem trình độ của bản thân.

Nhưng tu sĩ bát tầng cảnh bình thường đều không ngự khí phi hành, bởi vì tiêu hao quá nhiều, mà phi hành không đủ nhanh, không đủ cao, rất dễ bị nhằm vào ở nơi hoang dã, một khi bị kẻ khác đánh bay từ trên trời xuống, sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Tình huống này phải tới cửu tầng cảnh mới có chỗ cải thiện, cho nên về cơ bản, người dám ngự khí phi hành tại nơi hoang dã, đều là tu sĩ cửu tầng cảnh.

Tuy Lục Diệp có Phi Dực thứ văn, nhưng vật này lại có thời hạn sử dụng, lúc trước Vân phu nhân từng nói thứ văn này chỉ dùng được nhiều nhất là ba canh giờ, sau khi có được thứ văn, thỉnh thoảng Lục Diệp cũng có dùng tới, khiến cho tuổi thọ của thứ văn giảm đi rất nhiều, sợ là nó cũng không tồn tại được lâu.

Cho nên hẳn nhất định phải tự mình nắm giữ năng lực bay lên trời, và bát tầng cảnh vừa vặn đã bước vào ngưỡng cửa ngự khí phi hành.

Một ngày sau, Lục Diệp đi ra khỏi Luyện Công phòng, Y Y đi theo phía sau.

Lập tức, La Phục đưa tin tới.

Một lúc sau, bên trong khách điện, hai người phân chủ khách ngồi xuống.

"Nhất Diệp huynh, ta là người thô kệch, sẽ đi thẳng vào vấn đề." Sau khi đôi bên đã quen thuộc, La Phục cũng không nói lời khách sáo: "Vài ngày trước có mấy trấn thủ sứ của Hạo Thiên Minh Trấn tìm tới, muốn hợp tác với Ngân Quang Đảo chúng ta, tiến công tập kích trụ sở của Vạn Ma Lĩnh."

Chương 469: Có Thể Thử Một Chút...

Lục Diệp gật đầu, việc các thế lực lân cận hoặc là phụ cận hợp tác, là chuyện rất bình thường. Lúc trước khi hắn dẫn người đi đánh Phùng thị, cũng hợp tác với Vô Cực hiền.

"Nhưng Nhất Diệp huynh cũng biết, muốn công phá đại trận phòng hộ của một trụ sở cũng không phải chuyện dễ dàng, không có trợ lực cường đại, dù hai nhà liên thủ cũng chưa chắc có thể thành công, mà bọn họ xem trọng trợ lực là Ứng Giao!"

La Phục đã nói đến nước này, sao Lục Diệp có thể không hiểu ý tứ của gã?

"Cho nên ta muốn hỏi Nhất Diệp huynh, có thể lại thúc giục Ứng Giao hay không? Nếu có thể, chúng ta sẽ đánh thêm một trận lớn."

"La huynh hiểu lầm, ta không thể điều khiển Ứng Giao, thật ra ta chỉ có thể dẫn đạo phương hướng khiến Ứng Giao hành động ở một mức độ nào đó mà thôi."

"Vậy là đủ rồi, chỉ cần Nhất Diệp huynh có thể dẫn đạo Ứng Giao đến mấy trụ sở Vạn Ma Lĩnh, có vết xe đổ của Kinh Thiên Tông, mấy Vạn Ma Lĩnh kia chắc chắn không dám gắng sức chống đỡ. Nói không chừng, bọn họ còn bị trực tiếp dọa lui. Đến lúc đó, chúng ta một đường đi tới vớt chỗ tốt là được!" La Phục hưng phấn nói, xoa tay.

Lục Diệp suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu nói: "Cũng có thể thử một chút."

La Phục vui mừng khôn xiết: "Vậy là quyết định rồi?"

"Tạm thời đừng thông báo với mấy tông môn đó, có tin tức xác thực ta sẽ báo lại La huynh, đến lúc đó hành động cũng không muộn."

"Như vậy cũng được!"

Lục Diệp đứng dậy, La Phục tiễn người, rất nhanh Lục Diệp đã cưỡi Hổ Phách ra khỏi phạm vi Ngân Quang đảo. Lúc đầu, La Phục còn muốn để huynh muội Hách Nhân đi cùng Lục Diệp, nhưng bị hắt từ chối.

Mặc dù hăn sẵn sàng đi thử một chút, nhưng cảm thấy việc này không đáng tin lắm. Đây cũng là lý do khiến hăn không nói hết lời.

Sinh vật hung mãnh như Ứng Giao, đã có đầy đủ linh trí. Nó đã bị lừa một lần, khó có lần thứ hai.

Sau khi Lục Diệp rời xa Ngân Quang Đảo khoảng mười dặm, hăn trực tiếp xoay người xuống khỏi lưng hổ, sau đó lấy ra một vật từ trong túi trữ vật, thúc giục linh lực ném tới trước mặt.

Ngay lập tức, vật kia hóa thành một chiếc thuyền nhỏ dài một trượng, bên ngoài có điêu khắc hoa văn tinh mỹ, chế tác rất tinh tế.

Đây chính là phi hành linh khí của Nguyên Quảng, rộng chừng bốn thước.

Đầu thuyền và đuôi thuyền, đều có mấy lỗ khảm, đây là nơi gắn linh thạch.

Ngự khí phi hành, không đơn thuần là tiêu hao linh lực của tu sĩ, mà còn tiêu hao linh lực trên linh thạch được bố trí trên thuyền. Chuyện này có thể giảm sự tiêu hao linh lực của tu sĩ.

Phẩm chất linh khí phi hành càng tốt, khả năng tiết kiệm linh lực càng lớn.

Phẩm chất chiếc thuyền nhỏ của Nguyên Quảng này rất tốt.

Chiếc thuyền này có thể chứa được nhiều nhất là hai hoặc ba người, không thể chứa nhiều người hơn, nhưng đối với Lục Diệp, vậy là đủ rồi.

Thuyền nhỏ lơ lửng trước mặt, hắc hắc chân đi lên, trước kia hắc đã từng thử qua Phi Dực thứ văn, cho nên lần này, Lục Diệp rất thận trọng.

Chờ bản thân đứng vững, hắc mới chú ý tới Hồ Phách, Hồ Phách đã hoá nhỏ dài tầm 1 thước, lập tức nhảy lên bờ vai hắc, về phần Y Y, nàng đã ẩn trong thân thể Hồ Phách rồi.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, Lục Diệp bắt đầu thúc giục linh lực, thuyền nhỏ lập tức loạn chà loạn choạng bay lên, nhưng chưa bay được bao xa, con thuyền đã nghiêng nghiêng rơi xuống.

Sau một nén nhang, linh khí hình chiếc thuyền nhỏ bay vụt qua cách mặt đất bốn mươi trượng.

Với kinh nghiệm thúc giục Phi Dực thứ văn phi hành, lại thêm khả năng khống chế linh lực hiện tại của Lục Diệp vượt xa lúc trước, hắc chỉ mất một thời gian ngắn đã tìm ra bí quyết ngự khí.

Cứ theo cách này, tốc độ phi hành còn nhanh hơn tốc độ chạy hết tốc lực của Hồ Phách, dù sao một cái là bay một cái là chạy, không thể so với nhau được.

Nhưng cưỡi trên lưng Hồ Phách không cần tiêu hao gì cả, còn ngự khí phi hành cần tiêu hao linh lực của bản thân Lục Diệp.

Mức độ tiêu hao thấp hơn nhiều so với dự đoán của hắc, điều

này có liên quan đến mức độ tinh thuần của linh lực trong cơ thể. Hẳn kiểm tra lượng linh lực bản thân đã tiêu hao, sau khi tính toán một chút, nếu cứ tiếp tục duy trì ngự khí phi hành như vậy, hẳn có thể kéo dài chừng hai ba canh giờ .

Đối với một tu sĩ mới thăng lên bát tầng cảnh, có thể ngự khí trong khoảng thời gian như thế đã là rất lâu, theo tu vi ngày càng tăng lên, thời gian và tốc độ phi hành còn tăng lên rất nhiều.

Trên thuyền có một trận pháp phòng ngự đơn giản, chẳng được bao nhiêu lực phòng ngự, nhưng có thể chống đỡ được gió to ập tới.

Lúc này, Lục Diệp đang ngồi giữa thuyền, Y Y ngồi trước mặt, dựa vào ngực hắn, khi thuyền tiến lên, tiếng cười như chuông bạc cũng vang lên.

Có thể ngự khí phi hành, tương đương với trong tương lai, bọn họ sẽ có nhiều hơn một phương thức di chuyển và biện pháp chạy trốn, nếu hắn muốn phi hành, cũng không cần phải hoàn toàn dựa vào Phi Dực thứ văn.

Nửa ngày sau, trời đã tối, Lục Diệp cười Hồ Phách đến hồ nước nơi Ứng Giao cư ngụ.

Ở đây vẫn còn vết tích của lửa trại do đám người trước để lại.

Lục Diệp không biết liệu Ứng Giao có trở lại đây hay không, nhưng theo quan sát của Y Y, khả năng cao là con quái vật kia sẽ quay trở lại.

Lục Diệp để Hồ Phách biến thành một con mèo nhỏ, lại để Y Y đứng ở một bên tùy thời chờ lệnh, sau đó, hắn lấy ra một mảnh lân giáp từ trong túi trữ vật.

Mặt hồ vô cùng tĩnh lặng, đợi một hồi cũng không thấy động tĩnh gì.

Lục Diệp đưa lân giáp đến trước mặt Hồ Phách, Hồ Phách lập tức hít một hơi thật sâu, một dòng máu nhỏ bị hút ra ngoài ...

"Đến rồi." Y Y thì thầm.

Lục Diệp cũng nhìn thấy gợn sóng trên mặt hồ, nó mở rộng nhanh chóng, tiếp đó một khối sừng thịt chậm rãi trôi lên, từ từ lướt về phía bờ.

Hắn lặng lẽ thúc giục linh lực, sẵn sàng kích phát Phi Dực bất cứ lúc nào.

Rào một tiếng, một cái đầu rắn cực kì lớn trôi lên khỏi mặt hồ, hai con mắt màu xanh lục nhìn chăm chăm vào lân giáp trong tay Lục Diệp, phần thân thể lộ ra trên mặt nước có không ít chỗ bị tróc vảy, lộ ra vẻ chột vật.

Chương 470: Mục Tiêu Tiếp Theo...

Cách nhau ba mươi trượng, bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp nâng chiếc lân giáp trong tay lên, đôi mắt của Ứng Giao cũng di chuyển theo.

Tuy nhiên, lần này khác với lần trước, mặc dù nó vẫn có dáng vẻ khao khát với lân giáp nhưng nó không lao tới ngay lập tức.

Bên trong đôi mắt nó tràn đầy sự cảnh giác.

Lục Diệp thấy tình hình như vậy, cũng biết chỉ sợ lần này khó mà dẫn dụ Ứng Giao đi lên như lần trước.

Ứng Giao rất thông minh, lần trước nó bị lân giáp thu hút, đã chạy đến trụ sở Kinh Thiên Tông đánh nhau một trận cùng đám tu sĩ đó. Tuy với nó, đám tu sĩ Kinh Thiên Tông bên kia không quá mạnh, nhưng nó vẫn bị thương.

Vết thương mang đến đau đớn khiến nó tức giận đến mất lý trí, nó chỉ muốn cướp đi lân giáp, nhưng càng lún càng sâu.

Cuối cùng, khí tức của lân giáp biến mất, mình nó đầy bụi đất và vết thương bò trở về mới phát hiện có gì đó không đúng, hình như nó bị người ta lợi dụng rồi!

Ở thế giới này, nó biết Nhân tộc luôn tranh đấu không ngừng. Và sở dĩ nó vẫn một mực rúc trong gian nhà nhỏ của mình, là vì bản thân không có quá nhiều truy cầu, thêm một nguyên nhân nữa, nó không muốn nhúng tay vào cuộc chiến giữa đám Nhân tộc đó. Đám Nhân tộc kia đấu đá sinh tử không liên quan gì đến nó, miễn

không làm phiền đến nó là được.

Thế nhưng dạng tồn tại không tranh với đời như nó, vẫn bị Nhân tộc đề hèn và gian trá lợi dụng!

Ứng Giao trở về dưỡng thương đã nhiều ngày, nó càng nghĩ càng giận, nhưng nó có thể làm được gì? Khí tức khiến nó động tâm đã biến mất, và tên Nhân tộc hèn hạ kia cũng vậy.

Cho đến hôm nay, khí tức đó lại xuất hiện, tên Nhân tộc đó cũng một lần nữa lộ diện.

Mặc dù Ứng Giao vẫn muốn lấy được lân giáp, nhưng nó không còn hành động hấp tấp nữa. Nó biết muốn lấy được lân giáp chỉ có một cách duy nhất là giết chết tên Nhân tộc hèn hạ kia!

Vì vậy một thoáng khi nó nổi lên, đột nhiên sừng thịt trên trán xuất hiện lõi đình, một cột sấm sét to bằng cánh tay ầm ầm đánh về phía Lục Diệp.

Lục Diệp đã chuẩn bị từ lâu, lập tức bay vút lên không.

“Oanh” một tiếng, vị trí Lục Diệp đứng ban đầu đã bị lõi đình đánh ra một cái hố sâu.

Trên không, Lục Diệp kéo giãn khoảng cách giữa mình và Ứng Giao, sau lưng hần toát đầy mồ hôi lạnh.

Tuy lúc trước hần đã cảm thấy lần này khó mà lợi dụng Ứng Giao được nữa, nhưng không nghĩ tới nó lại hận hần như vậy, vừa lên đã dùng sấm sét nghênh đón, nếu không chuẩn bị từ trước, căn bản hần trốn không thoát.

Thân hình Lục Diệp hạ xuống từ phía xa xa, Y Y theo tới, hần đưa lân giáp cho Y Y để nàng đi thử xem.

Y Y cầm lấy lân giáp, lập tức trốn xuống đất, thử nghiệm một

phen.

Nửa canh giờ sau, Y Y quay lại, lắc đầu với Lục Diệp.

Không cần biết Y Y dự đoán nó như thế nào, Ứng Giao cũng không chịu rời khỏi hồ nước.

Lục Diệp đưa tay điểm lên chiến trường ẩn ký, truyền tin cho La Phục.

"Ứng Giao không chịu rời khỏi hồ nước, ta cũng bất lực."

Rất nhanh La Phù đã đáp lại, giọng điệu có chút thất vọng, nhưng gã cũng biết không có cách nào khác, dù sao Lục Diệp đã nói rõ ràng, hẳn không thể điều khiển Ứng Giao, chỉ có thể dẫn dắt hành động của nó ở một mức độ nào đó thôi.

Đã dẫn đường, tự nhiên không thể đảm bảo mọi chuyện sẽ luôn như ý.

Sau khi Lục Diệp kết thúc liên lạc với La Phục, hẳn nhanh chóng vẫy gọi Y Y: "Đi thôi."

Nếu Ứng Giao không bị thu hút, Lục Diệp cũng không định quay lại Ngân Quang Đảo, hẳn muốn tiếp tục đi về phía trước.

Sau nửa đêm, cả đám tìm được một nơi thích hợp để nghỉ ngơi, đợi đến rạng sáng mới lên đường.

Lần này, Lục Diệp tiến vào vòng trong với mấy mục đích.

Một, đi mở đường thay các tu sĩ Bích Huyết tông, đồng thời dựa vào quyền hạn trấn thủ sứ của bản thân để ký kết minh khế với tông môn vòng trong thích hợp. Làm như thế, trong tương lai, tu sĩ Bích Huyết tông sẽ có nhiều lựa chọn hơn.

Hai, chính là vì trận chiến Kim Quang Đỉnh ngày đó.

Kinh Thiên Tông ở gần nhất đã bị xử lý, mục tiêu kế tiếp là Phong Hoa viện.

Lục Diệp nhớ mang máng, đây là tông môn thứ hai của Vạn Ma Lĩnh phái người nghênh chiến với hắn, người lên sân đấu là một nữ pháp tu, một bộ Phong Hỏa liên kích khiến hắn bị thất thế, nhưng sau đó bị hắn phản kích, nữ pháp tu kia cũng đầu một nơi thân một nẻo.

Phong Hoa viện cách nơi này khá xa, nếu hắn cưỡi trên lưng Hồ Phách đi tới, ít nhất cũng mất chừng nửa tháng, ngự khí phi hành sẽ nhanh hơn chút, nhưng cần tiêu hao quá nhiều linh lực.

Dù sao hắn cũng không vội, đương nhiên Lục Diệp sẽ lựa chọn cưỡi Hồ Phách đi đường.

Trên lưng hổ, linh lực trên hai tay Lục Diệp không ngừng dâng trào.

Âm Dương cơ nguyên không ngừng sinh ra trên tay trái, dần dần hình thành một đồ án cực kì phức tạp, đó là một linh văn hắn từng học được trong sách.

Đương nhiên Lục Diệp không chỉ học được loại linh văn này từ trong sách, ngược lại, hắn đã nắm được khá nhiều. Mặc dù những linh văn kia đều có hiệu quả công dụng riêng, nhưng không thể tùy tâm mà phát, cho nên chúng chỉ thích hợp để luyện tập hàng ngày, không thể dùng trong chiến đấu.

Kể cả trước kia Lục Diệp từng được Vân phu nhân dốc lòng dạy bảo, những phương diện linh văn chi đạo của hắn vẫn chỉ đạt tới trình độ nhập môn thôi, bây giờ không thể thường xuyên thỉnh giáo Vân phu nhân, hắn chỉ có thể tự học.

Cũng may trước khi hắn rời đi, đã mang theo không ít sách về linh văn từ chỗ Vân phu nhân, chỉ cần hắn có thể hiểu rõ nội dung

bên trong những cuốn sách này, linh văn chi đạo của hắn có thể nâng cao hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, trên tay phải Lục Diệp cũng có linh văn, là Phong Duệ linh văn, có điều hắn đang thúc giục linh lực của mình để phá giải đạo linh văn này, muốn tiêu trừ nó.

Một tay tạo dựng, một tay phá giải, phân tâm nhị dụng, khó khăn rất lớn, trước mắt Lục Diệp cũng chưa thuần thục.

Loại luyện tập này không chỉ khiến linh văn chi đạo trưởng thành, còn rèn luyện khả năng khống chế linh lực một cách chính xác của bản thân, đây cũng là nguyên nhân khiến Lục Diệp có thể ngự khí hai đạo ngay ở thất tầng cảnh.

Bây giờ hắn đã lên tới bát tầng cảnh, nếu muốn, hắn còn có thể ngự khí thêm một, hai đạo nữa.

Chương 471: Thiên Cơ Phường!

Nhưng hắn không luyện hóa quá nhiều linh khí, gia tăng số lượng ngự khí không mang lại ý nghĩa quá lớn. Điều Lục Diệp muốn là tăng sát thương của ngự khí, bởi vậy hắn đã nghĩ tới tính huống xây dựng linh văn trên vũ khí, ở thời điểm ngự khí giết địch.

Việc này rất khó, trong thời gian ngắn Lục Diệp vẫn chưa tìm được đầu mối gì, chỉ có thể tiếp tục nghiên cứu linh văn chi đạo, nâng cao khả năng của mình.

Cái này gọi là bỏ công sẽ có thành quả, chờ đến khi hắn đạt được thành tựu về linh văn chi đạo, muốn tạo dựng linh văn thể nào thì làm thể đấy.

Nếu như một mình lên đường, có nói thể nào Lục Diệp cũng không dám phân tâm như thế, nhưng giờ hắn không phải lẻ loi một mình, Y Y cũng có mặt, nếu có cái gì nguy hiểm, Y Y sẽ nhắc nhở hắn.

Ban ngày đi đường, hắn sẽ rèn luyện nâng cao tạo nghệ của bản thân trên linh văn chi đạo, ban đêm nghỉ ngơi, hắn sẽ nghiên cứu những cuốn sách lấy được từ chỗ Vân phu nhân, ngẫu nhiên cũng ngửa tay thì vào Thận cảnh tìm chút kích thích.

Nói đi cũng phải nói lại, sau khi hắn đạt tới bát tầng cảnh, lại tiến vào Thận ảnh, đã không gặp lại Trùng tộc nữa bên trong đó, mà trực tiếp chiến đấu cùng tu sĩ bát tầng cảnh. Cũng không biết nguyên nhân do đâu.

Đương nhiên, tu sĩ cấp tám không phải đối thủ của hắn, thậm chí tu sĩ cửu tầng cảnh cũng không thể trụ được quá lâu dưới đao

của hắn. Tiếp đó, trong Thận cảnh bắt đầu xuất hiện tu sĩ Thiên cấp thất tầng cảnh.

Mỗi một lần đều là một trận ác chiến! Từ sau khi xuất hiện tu sĩ chuyển tu sang Thiên cấp, càng về sau thực lực của địch nhân càng tăng trưởng nhanh tới chóng mặt.

Trước đó, Lục Diệp từng dùng tu vi thất tầng cảnh, vượt hai tầng cảnh giết chết Nguyên Quảng, cho nên chiến đấu trước đó không mang tới khó khăn quá lớn cho hắn. Chẳng qua tới hiện giờ, hắn ở mức bát tầng cảnh đối chiến với Thiên cấp thất tầng cảnh, cũng tương đương với vượt hai giai chiến đấu, lại bị đánh tới thương tích đầy mình, không cần thận một chút sẽ bị giết, và rời khỏi nơi này.

Bởi vậy, coi như Lục Diệp đã có nhận thức rõ ràng về thực lực hiện tại của mình. Lấy thực lực hiện tại của hắn, nếu đánh với Thiên cấp thất tầng cảnh, về cơ bản sẽ là cục diện 50-50, ai sống ai chết phải xem bên nào phát huy thực lực tốt hơn.

Mỗi một đối thủ xuất hiện bên trong Thận cảnh đều thuộc phái hệ khác nhau, chỉ cần Lục Diệp nguyện ý hao tổn công huân, hắn cũng dễ dàng tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm thực chiến, và kết quả sau khi những kinh nghiệm này lắng đọng lại, chính là kỹ xảo giết địch.

Dọc đường đi cũng không quá bình yên, bởi vì Lục Diệp đi thẳng một đường, khó tránh khỏi sẽ xông vào lãnh địa của một ít thế lực Vạn Ma Linh, gặp phải tu sĩ Vạn Mạch Linh, tự nhiên sẽ không thể tránh khỏi đánh nhau.

Về cơ bản, đám tu sĩ vòng trong đều có tu vi từ lục tầng cảnh đến cửu tầng cảnh, hiếm có người đã chuyển tu công pháp Thiên cấp, bởi vì bình thường những người đã chuyển tu công pháp Thiên cấp đều hoạt động ở vòng trung tâm.

Đương nhiên, những người kia đụng tới Lục Diệp sẽ không có kết cục gì tốt, kể cả khi bọn họ kết bạn ba, năm người cùng đi, cũng vậy.

Phải biết rằng, hiện tại Y Y đang điều khiển Cửu giới đồ, lại thêm bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của nàng, chỉ cần địch nhân của Lục Diệp không cẩn thận bị lôi vào Cửu Giới đồ, tự nhiên không có quả ngon để ăn.

Bên trong Linh Khê chiến trường tràn ngập linh khí thiên địa, cho nên cảnh vật khắp nơi đều vô cùng mỹ lệ, một người, một linh, một hổ, dọc theo đường đi đều ngắm cảnh, nếu bàn về kiến thức các địa điểm trong chiến trường, chỉ sợ không tu sĩ cùng cấp bậc nào có thể hơn được Lục Diệp.

Bởi vì từ khi Lục Diệp vừa đạt đến Linh Khê nhị tầng cảnh, hẳn đã rời khỏi Thanh Vân Sơn, cất bước trên hành trình quay về Bích Huyết Tông, mãi cho đến khi thăng lên Linh Khê ngũ tầng cảnh, thời gian chạy đi chỉ vỏn vẹn có hơn năm tháng.

Lần này coi như xuất phát từ Kinh Thiên Tông, hẳn lại bắt đầu một hành trình dài đằng đẵng.

Tuy những tu sĩ khác ngẫu nhiên cũng sẽ ra ngoài lịch lãm, nhưng phần lớn thời gian bọn họ đều dành để tu hành.

Đi nhiều, thấy nhiều, kiến thức tự nhiên được mở rộng.

Một nơi nào đó trong phường thị, Lục Diệp và Y Y phong trần mệt mỏi cùng nhau đi tới.

Ở đây có chút khác biệt so với phường thị bên ngoài, nơi này phần hoa hơn nhiều, dù sao đám người lui tới đây đều không phải tiểu tu sĩ tam, tứ tầng cảnh, ít nhất cũng phải là tu sĩ từ lục tầng cảnh trở lên, mới có tư cách xông xáo ở vòng trong.

Mà tên của phường thị này rất đơn giản, Thiên Cơ phường, bởi

vì đây là phường thị được hình thành dựa trên nguyên tắc hỗn hợp nhiều thành phần nhưng lấy Thiên Cơ thương minh làm chủ đạo.

Đưa mắt nhìn khắp vòng trong và vòng trung tâm, nơi nào cũng có những loại phường thị như vậy.

Tuy các tu sĩ có thể bỏ công huân ra để mua sắm một số vật phẩm quý hiếm từ Thiên Cơ bảo khố, nhưng họ sẽ không tiêu tốn công huân quý giá như vậy cho đồ dùng sinh hoạt hàng ngày hoặc là tài nguyên dành cho tu hành, dù sao công huân cũng không dễ kiếm được.

Nếu đã có giao dịch, phường thị cũng tự nhiên theo thời thế mà sinh.

Khi Lục Diệp còn ở vòng ngoài, hắn đã đi qua mấy phường thị, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến phường thị vòng trong, đi nhìn xem một chút, mới phát hiện nơi nào có rất nhiều khác biệt so với phường thị vòng ngoài.

Ít nhất là kiến trúc ở nơi này chỉnh tề hơn, đường phố sạch sẽ hơn, rất nhiều tán tu hoặc là tu sĩ xuất thân tông môn nườm nượp ra ra vào vào.

Tại vòng trong và vòng trung tâm cũng có tán tu, có thể vì đã hình thành thói quen, hoặc vì truy cầu của cá nhân, hoặc do nguyên nhân nào đó, những tán tu này không bá nhập tông môn.

Hơn nữa, đối với các tông môn, đa số những tán tu này đều là tu sĩ thất, bát tầng cảnh, không còn thích hợp để nhập môn nữa, với lại cũng không ai biết lai lịch của những tán tu này có trong sạch hay không, ngộ nhỡ thu nhận phải gián điệp của kẻ địch sẽ không tốt.

Còn nữa, rất khó đảm bảo độ trung thành của bọn họ.

Ở vòng ngoài, những tu sĩ tam, tứ tầng cảnh còn có cơ hội bá

nhập tông môn, nhưng tu vi càng cao, muốn bái nhập tông môn lại càng khó.

Cho nên không chỉ có tán tu ở cấp độ Linh Khê cảnh, mà Vân Hà cảnh, Chân Hồ cảnh thậm chí Thần Hải cảnh đều có tu sĩ xuất thân tán tu.

Chương 472: Vô Lượng Thận Cảnh!

Đại đa số tán tu đều lựa chọn dựa vào trụ sở của một tông môn nào đó để tu hành, bởi vì trụ sở có linh khí nồng đậm, nhưng cũng có một bộ phận rất nhỏ tán tu không lựa chọn dựa vào bất cứ tông môn nào, bởi vì phụ thuộc vào một môn phái, ngoại trừ có thể hưởng thụ linh khí trong trụ sở, ngoài ra cũng không có chỗ tốt nào khác, ngược lại còn phải nghe theo mệnh lệnh của người khác.

Phần lớn những tán tu này, đều sinh hoạt xung quanh Thiên Cơ phường, tự mình kiếm lấy vật tư tu hành.

Không thể không nói, cuộc sống của những tán tu này rất khó khăn, nhưng cũng vô vàn tự tại.

Lục Diệp đến Thiên Cơ phường, chủ yếu là muốn nghỉ tạm một đêm, thuận tiện đổi mới Thập phần đồ của mình.

Lúc trước hắn đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua được vật này, đến nay cũng gần một năm rồi, hắn là trong địa đồ đã có rất nhiều biến hóa.

Đồng thời hắn cũng muốn xử lý một ít chiến lợi phẩm không cần đến, ví dụ những đồ vật được phân chia lúc ở Ngân Quang Đảo. Những vật này rất chiếm chỗ trong túi trữ vật, đại đa số đều đã bị hắn bán cho Thiên Cơ bảo khố ở Ngân Quang Đảo bên kia, giờ còn sót lại một chút đem ra đổi lấy tài nguyên tu hành.

Lục Diệp thân nhiên đi vào Thiên Cơ thương minh, cách bài trí bên trong cũng giống như thương minh hắn từng đến trước đó, dưới sự dẫn dắt của một vị quản sự, hắn tiến vào một khu cách

gian (khu vực được ngăn cách trong phòng).

Hắn đưa ra yêu cầu của mình, lại lấy ra đồ vật muốn giao dịch, quần sự cầm lấy rồi rời đi.

Trong lúc chờ đợi, Lục Diệp tự rót cho mình một chén linh trà. Tình huống này khơi gợi lên một vài hồi ức của hắn. Nhớ ngày đó mỗi lần vào Thiên Cơ thương minh, hắn đều uống trà đến no, bởi vì bên trong linh trà này có ẩn chứa một ít linh lực, có thể đề cao tu vi...

Ngày đó, hắn thật sự rất nghèo, cứ cách vài ngày lại phải đếm linh đan dùng cho tu hành một lần, sợ lúc nào đó sẽ hết sạch.

Hiện tại Lục Diệp không phải phát sầu vì linh đan nữa, không có vật tu hành thì đi cướp là được rồi, thậm chí ngay cả thứ quý giá như công huân, hắn cũng có không ít.

Hắn đợi ước chừng một nén nhang, quần sự kia mới quay lại, đưa Thập phần đồ đã đổi mới, kèm theo một túi linh thạch và linh đan cho hắn.

Lục Diệp kiểm kê lại một chút, hai bên thoả thuận xong tiền hàng.

Lúc này, hắn mới đưa ra yêu cầu dừng chân với quần sự, cũng được đối phương thịnh tình tiếp đãi.

Một lát sau, Lục Diệp ngồi xếp bằng trong phòng chữ Thiên trên lầu ba thương minh, kiểm tra biến hoá của Thập phần đồ, nhưng nhìn tới nhìn lui, cũng không nhìn ra thứ này có cái gì khác biệt so với ban đầu.

Hắn đoán rằng, biến hóa bên trong không lớn.

Theo vị trí hiện tại, bọn họ cần mất nửa ngày mới có thể tiến vào phạm vi trụ sở của Phong Hoa viện.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này Lục Diệp dứt khoát quyết định trực tiếp qua khu mỏ quặng giết người. Lần trước hắn mới có tu vi thất tầng cảnh, lại chân ướt chân ráo bước vào vòng trong, làm việc không thể quá phách lối, hiện tại hắn đã là bát tầng cảnh, phách lối một chút cũng không sao, đánh không lại thì chạy.

Ừm, cứ quyết định vậy đi.

Hắn thu hồi Thập phần đồ, lại lấy ra một cuốn sách thật dày, vừa đọc, vừa xây dựng linh văn trên lòng bàn tay, tiếp đó là phá giải, nhờ cần cù luyện tập mỗi ngày, hiện giờ quá trình này đã trở nên dễ dàng hơn trước rất nhiều, cũng có nghĩa là tạo nghệ trên linh văn chi đạo của hắn càng ngày càng tăng lên.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Hôm sau, trải qua một đêm được nghỉ ngơi đầy đủ, Lục Diệp tắm rửa xong, đổi một thân y phục sạch sẽ, tinh thần phấn chấn từ lâu ba đi xuống.

Bên trong đại điện rất vắng vẻ, ngoại trừ người của thương minh, hắn không gặp những tu sĩ khác.

Lục Diệp cũng không nghĩ nhiều, mang theo Y Y ra khỏi thương minh, nhưng khi hắn ra bên ngoài xem xét, lại phát hiện bên ngoài phường thị cũng không có nhiều người.

Giống như chỉ trong vòng một đêm, đám tu sĩ ở đây đều chạy mất bảy tám phần rồi.

Lục Diệp nhíu mày, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Y Y nói: "Để ta đi hỏi một chút?"

Lục Diệp gật đầu.

Nàng liền xoay người đi đến trước mặt nữ tu đứng ở cửa phụ

trách tiếp đãi khách nhân, ngọt ngào hô một tiếng: "Vị tỷ tỷ này, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nữ tu kia nói: "Nghe người khác nói hình như là Vô Lượng Thận cảnh gì đó xuất hiện."

"Đó là cái gì?"

Nữ tu lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm."

Nàng chỉ là một tiểu tu sĩ tứ tăng cảnh, nếu không có quan hệ với Thiên Cơ thương minh, thì với tu vi này cũng không thể xuất hiện ở vòng trong.

Lục Diệp cất bước đi vào bên trong thương minh, tùy tiện tìm một quán sự hỏi: "Có thông tin gì về Vô Lượng Thận cảnh không?"

Quán sự kia lộ vẻ mặt tươi cười: "Tất nhiên là có, khách nhân muốn loại đẳng cấp nào. . ."

"Đắt nhất!"

Giờ hẵn không còn giống ngày xưa nữa, lúc trước mua một phần Thập phần đồ cũng phải đắn đo, nhưng hiện tại Lục Diệp hẵn không thiếu tiền.

"Xin khách nhân chờ cho một lát." Quán sự kia cấp tốc rời đi.

Rất nhanh, gã đã quay lại, giao một chiếc ngọc giản đến tay Lục Diệp: "Hân hạnh được phục vụ, giá chín trăm linh thạch."

Giá tiền này. . . Quả nhiên đắt đến biến thái.

Lục Diệp không nói gì, chỉ lấy ra chín trăm linh thạch từ trong túi trữ vật đưa cho quán sự, rồi đi sang một bên kiểm tra tin tức về Vô Lượng Thận cảnh.

Sau nửa chén trà nhỏ, hẵn buông ngọc giản xuống, chú ý tới

ánh mắt của Y Y, liền đưa ngọc giản cho nàng, Y Y cũng xem qua.

Theo như tin tức bên trong ngọc giản này, Vô Lượng Thận cảnh kia là một không gian nhỏ độc lập, cùng loại với Kỳ hải, nhưng không rộng lớn như Kỳ hải.

Mà Vô Lượng Thận cảnh không chỉ có một loại, nó có rất nhiều loại khác nhau, có nơi khung cảnh bên trong đẹp đẽ, có nơi quỷ khí âm trầm, còn có một số nơi lại biến ảo khó lường.

Nhưng giống nhau chính là, bên trong mỗi Vô Lượng Thận cảnh đều có đồ tốt, hoặc là thiên tài địa bảo, hoặc là bí thuật bí điển, thậm chí từng có người lấy được công pháp Thiên cấp ở bên trong.

Công pháp ở Cửu Châu được phân ra hai loại, các loại công pháp dưới Thiên cấp, bao gồm cả công pháp Địa cấp đều là thứ nhan nhản đầy đường. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Lục Diệp chỉ dùng mấy khối linh thạch đã có thể mua được Hồng Liên Trùng Tiêu Quyết từ Huyền môn bên kia.

Chương 473: Phong Hoa Viện

Bởi vì trên thực tế, dù bán đi công pháp Địa cấp chân chính, cũng chỉ thu được mấy chục khối linh thạch, không hề đắt.

Nhưng công pháp Thiên cấp lại là thứ không mua được ở bên ngoài, chỉ có thể thông qua một loại phương thức đạt được, đó chính là dùng công huân trao đổi từ trong Thiên Cơ bảo khố.

Muốn trao đổi một bộ công pháp Thiên cấp, cần bỏ ra ít nhất là hơn một ngàn công huân, mà bởi vì nguyên nhân Thiên Cơ giám sát, công pháp Thiên cấp được trao đổi từ trong bảo khố ra, không thể truyền thụ cho người khác, nếu không sẽ bị Thiên Cơ trừng phạt.

Với Lục Diệp, hơn một ngàn điểm công huân, cũng không nhiều, bởi vì hắn có thể giết địch dễ dàng, lại thêm thân phận trấn thủ sứ, ngẫu nhiên tự cho mình một lần tiểu táo (mức đãi ngộ cao nhất trong tập thể), nhận lương tháng.

Nhưng rất nhiều tu sĩ dù có tích lũy từ lúc nhất tăng cảnh cho đến cửu tăng cảnh, cũng chưa chắc đã tích lũy đủ công huân để đổi lấy một bộ Thiên cấp công pháp.

Và bởi vì không mua nổi Thiên cấp công pháp, cho nên trên chiến trường, có cả đồng tu sĩ bị kẹt lại ở tu vi cửu tăng cảnh bình thường.

Thế nhưng, thứ này lại bắt buộc phải có.

Bởi vì Thiên cấp công pháp có liên quan đến quá trình tu sĩ đột phá Linh Khê cảnh, mấu chốt để thăng lên Vân Hà.

Nói đơn giản hơn, không có Thiên cấp công pháp, không thể thăng lên Vân Hà.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu sĩ hai đại trận doanh nguyện ý chém giết lẫn nhau, bởi vì giết địch được công huân, và công huân lại liên quan mật thiết tới tương lai bản thân.

Cho nên mới nói, sức hấp dẫn của Vô Lượng Thận cảnh với tu sĩ rất lớn, nếu có thể tìm được một bộ Thiên cấp công pháp ở bên trong, tương đương với việc lấy không hơn ngàn điểm công huân.

Thiên Cơ thương minh bán ra tin tức liên quan tới Vô Lượng Thận cảnh rất đầy đủ, bởi vì mỗi một lần sau khi Vô Lượng Thận cảnh xuất hiện, bọn họ đều sẽ tổn hao linh thạch hoặc là linh đan, mua lại tin tức từ những tu sĩ sống sót trở ra, tiến hành ghi chép tổng hợp lại.

Cho nên đắt như vậy cũng là hợp lý.

Theo như tin tức trong ngọc giản, Vô Lượng Thận cảnh sẽ ngẫu nhiên xuất hiện ở bất kì nơi nào trên Linh Khê chiến trường. Nhưng toàn bộ Linh Khê chiến trường lớn như vậy, dù tỉ lệ xuất hiện của nó không thấp, nhưng có thể gặp hay không lại phải nhờ vào vận khí.

Dưới tình huống bình thường, một khi Vô Lượng Thận cảnh xuất hiện, tu sĩ xung quanh đều sẽ tiến vào bên trong tìm kiếm chỗ tốt.

Đây cũng là nguyên nhân khiến người trong phường thị chột ít đi nhiều như vậy.

Nhưng Vô Lượng Thận cảnh xuất hiện trong thời gian rất ngắn, từ khi xuất hiện cho đến khi biến mất, chỉ trong vòng một ngày, bao gồm cả thời gian nó bị người phát hiện, lẫn thời gian tin tức truyền đi.

Cho nên mỗi lần Vô Lượng Thận cảnh xuất hiện, chỉ có số ít người may mắn được vào trong đó, thậm chí có một lần đến thời gian Vô Lượng Thận cảnh biến mất, mới bị người phát hiện, kết quả chờ đến khi người phát hiện chạy đến nơi, Vô Lượng Thận cảnh đã không thấy, khiến người kia vô cùng tiếc nuối.

Lục Diệp tiêu hóa xong tin tức có được, lập tức dẫn Y Y ra ngoài.

Sau khi hỏi nữ tu ở ngoài cổng vài câu, lại nhanh chóng lấy linh khí thuyền nhỏ của mình ra, mang theo Y Y bay lên trời.

Vị trí Thiên Cơ phường nằm khoảng tám mươi dặm về phía Đông, trong một cái sơn cốc dạng lõm, sương mù màu xám quay cuồng phun trào, bao phủ toàn bộ sơn cốc, vốn dĩ cảnh sắc trong sơn cốc đã khó mà nhìn rõ thì hiện giờ đã hoàn toàn không thấy gì nữa.

Sơn cốc không lớn lắm, chỉ có phạm vi chừng vài dặm, bốn phía trên sườn cao, các tu sĩ tập năm tập ba tụ lại với nhau, rõ ràng là nhận được tin tức rồi từ xung quanh chạy tới.

Vị trí này không thuộc phạm vi bao phủ của bất cứ một trụ sở thế lực nào, xem như một nơi vô chủ, trong chiến trường có rất nhiều nơi vô chủ kiểu này, dù sao chiến trường rộng lớn, nơi giáp giới giữa các trụ sở tông môn Cửu Châu không thể quá mức liên mạch, không kể hở, kiểu gì cũng sót lại khá nhiều nơi.

Lấy vùng đất này làm trung tâm, xung quanh có tổng cộng bốn nhà thế lực, hai nhà Hạo Thiên Minh, hai nhà Vạn Ma Linh, đều là thế lực ngũ lục phẩm, nội tình không tầm thường.

Lúc này, đã có hai trong bốn thế lực ấy tới đây, Vạn Ma Linh Phong Hoa viện và Hạo Thiên Minh Thần Ẩn cung.

Rất khác so với những đám tán tu tập năm tập ba tụ tập đi với

nhau, có gần trăm người của hai nhà thế lực tới đây, có thể thấy bọn họ rất coi trọng Vô Lượng Thận cảnh này.

Và bọn họ có thể tới đây nhanh như vậy, chủ yếu là ở gần, lại nhận được tin tức đầy đủ kịp thời.

Hai nhà khác không được may mắn như thế, dù nhận được tin tức, muốn chạy tới cũng phải tốn một chút thời gian.

Lúc này, hai nhà thế lực đều đang phái người lôi kéo tán tu xung quanh, nhưng hiệu quả không được như mong đợi.

Tính tự chủ của tán tu vòng trong, tương đối mạnh, không giống nhóm tán tu nhỏ ở vòng ngoài, tùy tiện lắc lư lắc lư đã có thể đả động. Bọn họ có thể một đường tu hành đến tận đây, phần nhiều đều dựa vào bản thân.

Mà chuyện thăm dò nơi giống như Vô Lượng Thận cảnh này, nhiều người chưa hẳn đã là chuyện tốt, một khi gia nhập thế lực tông môn, kiểu gì cũng phát sinh giao phong quy mô lớn với kẻ địch, đến lúc đó, còn phải nghe theo hiệu lệnh của người khác, chuyện sinh tử không thể tự điều khiển, còn không bằng lập đội với dăm ba người cùng hành động.

Tán tu thật sự nguyện ý gia nhập bọn họ, đã sớm chủ động đi đầu quân rồi, đâu còn cần bọn họ đến lôi kéo.

Đám tán tu càng nguyện ý kết thành đội ngũ với nhau hơn.

Lúc Lục Diệp ngự khí chạy tới, đã thấy mấy trăm tu sĩ tụ tập ở bên này, cục diện rối bời.

Hắn liếc mắt nhìn qua, mỗi bên sơn cốc đã có một đội ngũ khoảng trăm người, đang đứng xa xa giăng co, bên trong một phương tu sĩ có đông đảo nữ tu, ai nấy đều hoa dung nguyệt mạo, có một số nữ tu ăn mặc cực kỳ bạo gan, chân dài eo thon như ẩn như hiện, khiến người ta chú ý, sau lưng đám nữ tu này dựng

thẳng một cột cờ lớn, thoạt nhìn đồ án trên lá cờ nọ có hình vài cánh hoa, mơ hồ còn có hương hoa bay tới.

Lục Diệp nhận ra đây là cờ hiệu của Phong Hoa viện.

Chương 474: Thề Tu Kỳ Lạ!

Cũng không phải trước kia hắn đã trông thấy kiểu cờ hiệu này, chỉ là hắn từng trông thấy đồ án trên cờ hiệu, tại Thập Phân Đồ. Đằng sau cái tên của mỗi tông môn trên Thập Phân Đồ, đều có đồ án trên cờ hiệu tông môn.

Cũng giống như phía sau Bích Huyết Tông là đồ án nền đỏ lửa vàng.

Một bên tu sĩ khác cũng không có gì đặc biệt, nhìn đồ án trên cờ hiệu kia, lại so sánh một chút với Thập Phân Đồ, Lục Diệp nhận ra bọn họ là người của Thần Ẩn cung .

Trong hai đại trận doanh của Hạo Thiên minh, đã có một nhà tới nơi.

Hắn nhìn trên Thập Phân Đồ, khoảng chừng bốn nhà thế lực sẽ có cơ hội chạy tới, lúc này vẫn không thấy bóng dáng tu sĩ của Hạo Thiên Minh Lăng Vân điện và Vạn Ma Linh Chiếu Nhật sơn, đoán chừng bọn họ còn đang trên đường chạy tới, dù gì khoảng cách hai nhà này cũng khá xa xôi.

Lục Diệp ghì xuống thân hình tại vị trí thuộc về nửa bên Thần Ẩn cung, sau đó ngưng thần dò xét phía trước.

Sở dĩ sau khi hắn nghe tin tức về Vô Lượng Thận cảnh, đã không tiếc một khoản tiền lớn để mua sắm tình báo từ Thiên Cơ thương minh, lại vội vàng chạy tới nơi này, nguyên nhân chỉ có một, chính là hai chữ Thận Cảnh kia làm hắn chú ý.

Hắn có một hạt Tức Quả, thông qua hạt Tức Quả kia, hắn có thể tổn công huân tiến vào bên trong Thận Cảnh, ở trong đó ma

luyện kỹ xảo giết địch.

Hắn không biết Vô Lượng Thận cảnh này có quan hệ gì với Thận Cảnh mà hắn đã vào kia không, nhưng đến xem cũng không sai.

Lúc này Lục Diệp phóng tầm mắt nhìn tới, lại phát hiện chuyện có chút không đơn giản.

Bởi vì sương mù màu xám bên trong sơn cốc nhìn quen mắt như thế, khi hắn tiến vào bên trong Thận Cảnh, hoàn cảnh bốn phía cũng có loại sương mù này.

Giữa hai bên thật sự có liên quan? Nhưng chỉ từ loại sương mù màu xám này để phán đoán, lại có chút bừa bãi, đến cuối cùng giữa chúng có liên quan hay không, còn phải tiến vào mới biết được.

Lục Diệp đang đánh giá, bỗng một tu sĩ thanh niên đi đến bên cạnh hắn, chấp tay thi lễ: "Vị đạo hữu này, tại hạ Thần Ẩn cung Kỷ Viêm, muốn mời đạo hữu cùng Thần Ẩn cung ta thăm dò Vô Lượng Thận cảnh, không biết ý đạo hữu thế nào?"

Lục Diệp giương mắt nhìn đội ngũ Thần Ẩn cung bên kia, suy nghĩ một chút rồi nói: "Không cần."

Đi theo đội ngũ Thần Ẩn cung vào Vô Lượng Thận cảnh chắc chắn an toàn hơn một chút, nhưng trói buộc cũng nhiều.

Kỷ Viêm cũng không nhiều lời, chỉ hơi gật đầu với Lục Diệp, ngay sau đó đã vượt qua hắn bước về phía trước, hiển nhiên muốn đi lôi kéo người khác.

Chờ sau khi Kỷ Viêm rời đi, bên người Lục Diệp chợt xuất hiện một bóng dáng ngũ đoản (đầu ngắn, mặt ngắn, thân hình ngắn, tay ngắn, chân ngắn), tu sĩ để hai bên ria mép nọ liền cười hắc hắc nói: "Đạo hữu từ chối là sáng suốt. Tuy lời đồn đại về Thần Ẩn

cung bên kia không tệ, nhưng nếu đạo hữu thật sự gia nhập vào bọn họ, chỉ sợ cũng không có được tốt chỗ, những tán tu chúng ta, trời sinh đã không thích hợp hành động cùng với những đệ tử tông môn nọ."

Đường như người này từng bị thua thiệt chuyện gì, cho nên nói gần nói xa vẫn có chút bài xích tu sĩ xuất thân tông môn.

Lời nói xoay chuyển, gã lại mở miệng nói: "Nếu đạo hữu có ý, chúng ta cùng hành động một chỗ, được không? Ở bên trong, cũng có người giúp đỡ lẫn nhau, nhìn bộ dạng đạo hữu, hẳn là một bình tu, ta là pháp tu, tên to con này là thể tu, ta lại đi tìm Quỷ tu nữa, vậy là đầy đủ. Ý đạo hữu làm sao?"

Lúc gã nói chuyện, còn vỗ vỗ bả vai một người bên cạnh, và sở dĩ người này có thể đập tới bả vai đối phương, chủ yếu là vì người ta đang ngồi dưới đất.

Lục Diệp cúi đầu nhìn lại, ban đầu còn không có quá để ý, lúc này mới nhìn tới, chỉ thấy nam nhân đang ngồi dưới đất kia có thân hình cao lớn, khí huyết tràn trề, xem chừng chính là thể tu. Người nọ chỉ ngồi một chỗ cũng mang tới cho người ta một loại cảm giác an nhàn bất động như núi, khi cẩn thận quan sát, cả hắn cũng không khỏi rung động.

Bởi vì một thân linh lực của thể tu này thuần khiết vô cùng.

Lục Diệp xông xáo trong Linh Khê chiến trường thời gian dài như vậy, đã gặp qua đủ các loại tu sĩ, nhưng tất cả đều không ngoại lệ, dù linh quang ngoài thân có tinh khiết đến đâu, hoặc ít hoặc nhiều cũng có một chút tì vết, có tình trạng này là vì phục dụng linh đan.

Hắn chưa từng thấy linh quang của một ai thuần khiết có thể so sánh với mình, mãi cho tới lúc này, hắn gặp được một người, hơn nữa đối phương còn là thể tu.

Thế tu này đang ngồi dưới đất, trên tay nắm một miếng thịt thú vật còn dính chút máu, há miệng lớn ăn.

Dường như thế tu nọ đã phát hiện ra ánh mắt của Lục Diệp, đối phương hơi nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười ngu ngơ với hắn.

"Ý đạo hữu thế nào?" Tu sĩ ria mép kia lại mở miệng.

Lục Diệp thản nhiên nói: "Không cần."

Ria mép khẽ "Xuy" một tiếng: "Vốn còn muốn dìm dắt đạo hữu, đã không thức thời như vậy, quên đi." Bản thân gã và đồng bạn đều là tu sĩ cửu tầng, đối mặt với một tu sĩ bát tầng như Lục Diệp, đương nhiên có thể nói mấy lời tựa như dìm dắt đó.

Sau khi gã nói xong, lại quay sang một tán tu ở cách đó không xa, hiển nhiên là muốn đi lôi kéo người khác.

"Cho người ăn!" Thế tu đang ngồi xếp bằng trên mặt đất đưa thịt thú trong tay qua.

Vốn dĩ Lục Diệp còn muốn từ chối, nhưng Hồ Phách đang ghé trên bả vai hắn chột nháy xuống, đập lên đùi thế tu kia, thản nhiên gặm cắn miếng thịt thú vật nọ.

Biểu cảm ngu ngơ trên mặt của thế tu hiển lên nụ cười, gã vừa đút cho Hồ Phách, vừa nâng lên bàn tay to như cái quạt hương bồ, nhẹ vỗ bộ lông mượt của Hồ Phách.

Lục Diệp cụp mắt xuống.

Có chút thú vị nha.

Từ lúc hắn mang theo Hồ Phách về Bích Huyết tông đến nay, ngoại trừ hắn và Y Y, không nhiều người có thể tiếp cận nó, kể cả Linh Ngọc có quan hệ rất tốt với Y Y. Có một lần Nguyễn Linh Ngọc muốn trải nghiệm cảm giác cười Hồ Phách, kết quả là Hồ

Phách nằm trên mặt đất phơi nắng sống chết cũng không chịu đứng dậy, cuối cùng vẫn là Y Y lên tiếng, nó mới lười biếng chở Linh Ngọc chạy một vòng trên Thủ Chính phong.

Về phần cho Hồ Phách ăn. . . trừ thứ do Lục Diệp và Y Y cho, dù là nhị sư tỷ Thủy Uyên cho, nó cũng không cần một miếng.

Lục Diệp chưa bao giờ thấy Hồ Phách thân cận với một người không quen biết như thế, còn ăn đồ do người ta đưa cho như vậy.

Chương 475: Sơ Tinh

Trước mắt Y Y không lộ diện, hẳn là đang ẩn thân bên trong thân thể Hồ Phách, Lục Diệp cũng không biết rốt cuộc đây là tình huống gì, nhưng có thể suy đoán một chút. Hồ Phách thông linh, có thể phân biệt lòng người thiện ác, hiện giờ nó thân cận với thể tu này như vậy, cũng có nghĩa rằng trên người đối phương có nơi nào hấp dẫn nó, hoặc là chỉ những người có tâm tư đơn thuần mới có thể nhìn thấu tâm linh?

Thời gian trôi qua, không ngừng có tu sĩ nhận được tin tức chạy đến, nhưng về cơ bản, những người chạy tới đều là tán tu.

Sương mù trong sơn cốc càng thêm mãnh liệt.

Trong trận doanh Phong Hoa viện phía đối diện, người cầm đầu là một nữ tu vóc dáng cao gầy, mặc áo đuôi ngắn, lộ ra bờ eo thon đang lắng nghe một nam tử bên người báo cáo.

Nữ tu này chính là Sơ Tinh, phó sứ trấn thủ Phong Hoa viện. Bọn họ tiến vào một nơi kiểu như Vô Lượng Thận cảnh này, tự nhiên phải có một nhân vật có uy tín, địa vị đi lên dẫn đội, và một trong hai người trấn thủ sứ hoặc là phó sứ trụ sở, phải có một người tới.

"Chiếu Nhật sơn bên kia sẽ đến rất nhanh, hẳn là kịp thời gian." Nam nhân thừa dịp nói chuyện, cẩn thận từng li từng tí tới sát gần Sơ Tinh, nhẹ nhàng ngửi ngửi mùi thơm trên người đối phương, tâm thần mê say.

Sơ Tinh khẽ vuốt cằm: "Vậy là tốt rồi, có tin tức của Lăng Vân điện bên kia không?"

"Tạm thời không có."

"Đi thăm dò." Sơ Tinh phân phó một tiếng.

"Vâng!" Nam nhân nọ đáp lại một tiếng rồi cung kính lui ra.

Phong Hoa viện là thế lực rất đặc biệt, địa vị nữ tử của bên trong Phong Hoa viện cao hơn nam tử một chút, hưởng thụ đãi ngộ cũng tốt hơn.

Có tình huống như vậy, bởi vì vị đại tu Thần Hải cảnh khai tông lập phái kia vốn chỉ định nhận nữ đệ tử, dường như người nọ từng bị nam nhân lừa gạt đùa bỡn, cho nên trời sinh đã có một loại bài xích và mâu thuẫn với nam nhân, chỉ cảm thấy nam nhân trong thiên hạ đều đáng chết.

Nhưng bên trong quá trình phát triển tông môn, chỉ nhận nữ đệ tử sẽ có cực hạn rất lớn, không nói những chuyện khác, chỉ tính riêng phái hệ thể tu thôi, đã có rất ít nữ tu phù hợp rồi. Dù sao nữ tử nào cũng thích cái đẹp, ai nguyện ý để bản thân khí huyết tràn trề, cao lớn vạm vỡ?

Cho nên sau khi vị tổ sư khai phái kia mất đi, Phong Hoa viện đã thay đổi phương châm phát triển, bắt đầu nhận nam đệ tử.

Tổng thể lại, số lượng nữ tu bên trong Phong Hoa viện vẫn nhiều hơn nam tu một chút, chừng bảy tám phần, nam tu chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ trong đó, mà phần lớn đều là thể tu. Về cơ bản khi có chuyện gì nguy hiểm, đều do bọn họ chống đỡ.

Nhưng ở Vạn Ma Lĩnh bên kia, Phong Hoa viện có nhân khí rất cao. Nói gì thì nói, ai chẳng thích mỹ nhân nũng nịu?

Mà Phong Hoa viện lại có cực kỳ nhiều những nữ tu da trắng mỹ mạo dạng này.

Sơ Tinh nhìn về phía Thần Ấn cung cách mình một khoảng sơn

cốc, ánh mắt va chạm với Trấn thủ sứ Cổ Tham Dương của Thần Ẩn cung, cả hai đều nhìn thấy hàn ý trong mắt nhau.

Thần Ẩn cung là hàng xóm với Phong Hoa viện, cho nên thù hận giữa hai bên không nhỏ, lại thêm lần này cả hai đều muốn vào Vô Lượng Thận cảnh, mặc kệ trước đó như thế nào, một khi vào bên trong, nếu tìm được cơ hội thích hợp, khẳng định sẽ xung đột.

Trước mắt Vô Lượng Thận cảnh chưa mở ra, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không cần khiêu khích vô vị.

Đôi mắt đẹp của Sơ Tinh lưu chuyển, đảo qua trái phải, muốn nhìn xem có tu sĩ nào đáng giá để ý một chút hay không.

Rất nhanh nàng đã thấy được một tráng hán đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, thân hình to lớn, mặc một bộ áo sợi đay rách nát, mở nửa lồng ngực, đôi mắt đẹp không nhìn được co rụt lại. Nếu nàng không nhận lầm người, hẳn đối phương chính là tán tu tên Cự Giáp kia.

Người này rất nổi danh trong giới tán tu, đến cả mấy đại tông môn xung quanh cũng từng nhắc tới gã, cả Thần Ẩn cung lẫn Lăng Vân điện, đều từng lôi kéo người này, muốn thu nhận gã làm môn hạ.

Dưới tình huống bình thường, hầu hết các đại tông môn sẽ không tuyển tán tu cừu tăng, nhưng Cự Giáp này lại là nhân vật mà mấy đại tông môn xung quanh đều muốn tranh đoạt.

Không chỉ đơn giản vì tâm tính của gã đơn thuần, nguyên nhân chủ yếu là vì thể tu này không giống tất cả những thể tu mà mọi người đã và đang nhận biết.

Nghe nói từ khi tu hành đến nay, Cự Giáp chưa hề giết một người nào.

Phải biết rằng, tu sĩ lẫn lộn trong Linh Khê chiến trường, dưới

tay ai không có mấy mạng người? Nhưng hết lần này tới lần khác Cự Giáp lại không có.

Không giết người lại có thể tồn tại đến nay, nguyên nhân thứ nhất, vì gã có một đồng bạn pháp tu, nghe nói hai người này đã bắt đầu kết bạn hành động từ lúc nhị tam tầng, chuyện giết địch đều do pháp tu kia làm.

Nguyên nhân thứ hai là sức phòng ngự của Cự Giáp cực kỳ ghê gớm. Về cơ bản, tu sĩ cùng cấp độ không ai có thể phá vỡ phòng hộ của gã, dù tu vi cao gã một hai tầng, cũng rất khó tổn thương gã.

Nhất thể nhất pháp, đã hợp tác từ khi còn là tiểu tu sĩ nhị tam tầng, một đường tu hành đến cửu tầng.

Đáng tiếc, chuyện Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện muốn lôi kéo Cự Giáp lại không bệnh tật gì mà chết yếu, bởi vì pháp tu hợp tác với Cự Giáp kia không đồng ý, dường như đối phương muốn một mực biến Cự Giáp trở thành cây rặng tiền, không cho phép bất kỳ thế lực nào nhúng chàm.

Cho nên Sơ Tinh vừa nhìn thấy hình bóng Cự Giáp, đã mờ hồ có chút đau đầu. Hơi may mắn một chút chính là, Cự Giáp không gia nhập vào Thần Ẩn cung bên kia, xem ra vẫn hành động cùng đồng bạn pháp tu của gã, cho nên chỉ cần không chủ động trêu chọc đối phương, hẳn là không xảy ra chuyện gì.

Vì kiểm tra phỏng đoán của mình, Sơ Tinh bắt đầu tìm kiếm bóng dáng pháp tu kia. Dáng vẻ pháp tu kia rất dễ nhận ra, có hai hàng ria mép, dáng người ngũ đoản, vừa nhìn đã biết chẳng tốt lành gì.

Sau đó ánh mắt nàng đảo qua Lục Diệp đang đứng bên người Cự Giáp, con người vừa xẹt qua đã vội vàng quay lại, thậm chí nàng còn điều động linh lực rót vào hai con người, vận dụng hết

thị lực nghiêm túc dò xét.

Xác định không nhìn lầm, con người Sơ Tinh chậm rãi nheo lại.

Tại sao người này lại xuất hiện ở chỗ này? Hơn nữa nhìn linh quang. . . Lại tới bát tầng rồi?

Chương 476: Tiên Nguyên Thành

Sơ Tinh thầm giật mình.

Phải biết rằng, khoảng mấy tháng trước đó, người này mới chỉ đạt đến ngũ tầng, nhanh như vậy đã tấn thăng bát tầng? Tốc độ tu hành bậc này, quả thực nghe mà rợn cả người.

Nàng thu hồi ánh mắt, cúp xuống, song quyền nhẹ nhàng nắm chặt lại, sát cơ quanh thân phun trào.

Bên kia, dường như Lục Diệp cũng có cảm giác, hẩn ngắc đầu liếc mắt nhìn về phía Phong Hoa viện đối diện. Trong nháy mắt vừa rồi, hẩn cảm nhận được có người đang nhìn trộm mình, nhưng bốn phía nhiều người phức tạp, không thể xác định đối phương là ai.

Hổ Phách ăn no, lại từ bên cạnh thể tu kia, nhảy trở về.

Dường như thể tu với thân hình to lớn kia còn có chút không nỡ, ồm ồm hỏi một câu: "Nó tên gì?"

"Hổ Phách."

Thể tu ấy gật gật đầu: "Cự Giáp."

Đây là tên của gã.

Đúng lúc này, một linh khí phi hành hình thuyền lớn từ nơi xa nhanh chóng bay tới, nhìn tiêu chí trên thuyền lớn này, rõ ràng là tu sĩ Phong Hoa viện bên kia phần chẵn hơn không ít, bởi vì người tới là Chiếu Nhật sơn.

Rất nhanh, thuyền lớn của Chiêu Nhật sơn đã hạ xuống, một thanh niên tu sĩ mặt mày anh tuấn dẫn đầu, gần một trăm người tụ họp với Phong Hoa viện. Trong lúc ấy, cục diện lập tức trở nên náo nhiệt, sư huynh sư muội ríu rít không ngừng, vui vẻ hòa thuận, hiển nhiên giao tình giữa tu sĩ hai nhà này không tệ.

Trái lại người Thần Ẩn cung bên kia, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng.

Kỷ Viêm, người trước đó từng tới lôi kéo Lục Diệp, đang đứng bên người một nam tử có làn da màu cổ đồng, thấp giọng nói: "Sư huynh, Lăng Vân điện bên kia còn bao lâu nữa mới tới?"

Nam nhân có làn da màu cổ đồng, chính là người dẫn đội của Thần Ẩn cung lần này, cũng là trấn thủ sứ trụ sở Thần Ẩn cung, Cổ Tham Dương.

"Sợ là Lăng Vân điện không tới được." Cổ Tham Dương mở miệng nói: "Bọn họ muốn chạy tới ít nhất cũng cần hai ba canh giờ nữa, mà Vô Lượng Thận cảnh sẽ mở ra rất nhanh."

Kỷ Viêm lo lắng không thôi: "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Nếu chúng ta đi vào, chính là cục diện lấy một địch hai, phải rút lui sao?"

Cổ Tham Dương lắc đầu: "Chưa chiến đã e sợ, nếu để lan truyền ra ngoài ngày sau Thần Ẩn cung ta làm sao ngẩng đầu làm người được nữa? Bối cảnh Vô Lượng Thận cảnh đa dạng, chỉ cần không phải mấy nơi kia, coi như chúng ta lấy một địch hai thì đã làm sao? Có đôi khi không phải nhiều người thì nhất định có thể làm nên chuyện."

Gã vừa dứt lời, bỗng nhiên sương mù trong sơn cốc phun trào kịch liệt.

"Muốn mở rồi!" Có người quát khê.

Trong chớp mắt, sơn cốc đang ồn ào bỗng trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung vào sương mù phía trước.

Trước ánh nhìn chăm chú của bọn họ, tầng sương mù đang quay cuồng phía trước chợt tụ về các hướng khác nhau, rất nhanh đã hiện lên từng vòng xoáy to nhỏ.

Chỉ trong giây lát, sương mù cuộn cuộn đã dừng lại, chỉ có từng vòng xoáy kia vẫn còn đang chậm chậm xoay tròn, bên trong lộ ra khí tức không hiểu.

"Sư huynh." Kỷ Viêm hô một tiếng.

Cổ Tham Dương vung tay lên: "Vào!"

Bọn họ đã quyết nghị đi vào Vô Lượng Thận cảnh, đương nhiên sẽ không vì chút bất lợi trước mắt mà lùi bước. Cổ Tham Dương vừa nói như vậy, đã dẫn đầu nhảy xuống một vòng xoáy ở gần mình nhất, hình bóng lập tức biến mất không thấy đâu nữa. Có gã dẫn đầu, từng tu sĩ Thần Ấn cũng theo sát phía sau.

Chỗ sơn cốc đối diện, tu sĩ Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn đã tụ hợp cùng nhau, cũng theo chân người dẫn đội mỗi bên, nhảy vào cùng một vòng xoáy sương mù.

Ngay lúc đó, đám tán tu rải rác ở bốn phía sơn cốc, cùng đội ngũ của mình, cũng nhảy xuống vòng xoáy ở các hướng khác nhau.

Pháp tu rìa mép kết đội cùng Cự Giáp kia đã trở về, xem bộ dáng dường như không lôi kéo được nhân thủ, vẻ mặt có đôi chút tức giận, âm thầm oán giận lòng người mỏng lạnh, bây giờ muốn tìm người thích hợp để hợp tác cũng khó như vậy. Sau khi gã trở về, nhìn thấy Cự Giáp vẫn đang há miệng lớn ăn không ngừng, trong lòng tức giận đến đập cho đối phương một cước, nói: "Đứng dậy, đi!"

"Ừm."

Cự Giáp nhét thịt thú trong tay vào miệng, quai hàm phồng lên cao cao, rồi đi theo pháp tu rìa mép tiến vào một cái vòng xoáy.

Lục Diệp cũng nhảy vào vòng xoáy bên cạnh, vốn dĩ hẳn còn muốn đứng bên ngoài, xuyên thấu qua vòng xoáy quan sát hoàn cảnh bên trong một chút, cuối cùng nhìn mãi cũng không thấy gì.

Lục Diệp theo vòng xoáy kia xông vào mê vụ, chợt thấy một loại cảm giác không trọng lực được gia trì trên người mình. Nhưng ngay sau đó, hẳn đã tự mình ổn định ở giữa không trung.

Bốn phía truyền đến từng tiếng ồn ào, Lục Diệp quay đầu nhìn lên, chỉ thấy các tu sĩ trước đó đã nhảy vào vòng xoáy, có một người tính một người, tất cả đều bị dừng lại giữa không trung.

Hắn quay đầu nhìn lại đằng sau, dường như màn trời tối tăm mờ mịt nơi đó đã bị phá ra thật nhiều lỗ thủng, và từ bên trong lỗ thủng, vẫn có thật nhiều tu sĩ liên tục không ngừng nhảy vào.

Lục Diệp thử điều động linh lực, đúng là không thể thúc giục được.

"Chính là Tiên Nguyên thành!" Có người hét to một tiếng.

Dường như lời này đã đưa tới một loại khủng hoảng gì đó, rất nhanh đã khiến một đám người miệng phun hương thơm.

Lục Diệp quay đầu lại, chỉ thấy phía dưới có một tòa thành lớn nguy nga khắc sâu vào tầm mắt. Thành trì hùng tráng kia, chiếm diện tích cực lớn, nhưng dường như nó đã trải qua chiến tranh, khắp nơi đều là cảnh tượng đổ nát thê lương, ngay cả bức tường thành cao hơn mười trượng cũng sụp đổ từng đoạn.

Thậm chí một vài chỗ trên tường thành, còn xuất hiện vết trảo thật lớn.

Tựa như từng có quái vật khổng lồ nào đó, dựa vào móng vuốt

của bản thân để leo lên trên tường thành, và dấu vết ấy vẫn còn được lưu giữ bên trên.

Tiếp theo là mảng lớn vết máu màu đen. Bên trong những vết máu kia còn tràn ra sương mù đen nhánh, khiến người ta mơ hồ, khó mà cảm nhận được chính xác.

Lục Diệp rũ mắt xuống, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Căn cứ theo tình báo mà hắn mua được từ Thiên Cơ thương minh, Vô Lượng Thận cảnh nối liền với rất nhiều tiểu không gian khác nhau, mỗi một tiểu không gian đều là một di chỉ của thế lực cổ xưa. Và không một ai hay biết những thế lực đó thuộc niên đại nào, và làm sao bị diệt.

Chương 477: Hung Hăng Mãnh Chữi!!!

Có một vài Vô Lượng Thận cảnh không quá nguy hiểm, thậm chí còn có chỗ tốt rất lớn. Sau khi thế lực bên đó bị diệt, đã để lại rất nhiều bảo vật, còn có túi trữ vật của các tu sĩ bao năm qua tiến vào, sau khi chết rồi đã lưu lại nơi đây.

Có người từng phát hiện một khu Dược viên xa xưa ở bên trong Vô Lượng Thận cảnh, mỗi một gốc dược liệu bên trong Dược viên đều có giá trị liên thành.

Có người từng lấy được một món linh bảo từ bên trong Vô Lượng Thận cảnh, từ đó thực lực tăng nhiều.

Còn có người từng đạt được truyền thừa do chí cường giả lưu lại bên trong Vô Lượng Thận cảnh. . .

Cho nên Vô Lượng Thận cảnh mới có lực hấp dẫn lớn đối với tu sĩ như vậy, mỗi lần Vô Lượng Thận cảnh xuất hiện, chắc chắn sẽ khiến tu sĩ bốn phía đến đây thăm dò.

Nhưng bởi vì di chỉ khác nhau, cho nên mức độ nguy hiểm cũng không giống nhau.

Và không thể nghi ngờ, khu vực Tiên Nguyên thành này là một nơi rất nguy hiểm trong tất cả những không gian nhỏ có liên thông với Vô Lượng Thận cảnh. Trong này có một ít nguy hiểm mà tu sĩ cấp độ Linh Khê cảnh khó có thể ngăn cản được, một khi đụng phải, trên cơ bản đều phải chết.

Chủ yếu nhất là, bên trong Tiên Nguyên thành, có thật nhiều

linh thể. Dường như những linh thể kia đều là tu sĩ bản địa của Tiên Nguyên thành. Bọn họ đã chết khi Tiên Nguyên thành bị hủy diệt, sau đó biến thành linh thể bị vây ở nơi này. Có một số linh thể không ý thức, chỉ biết làm những việc từng thực hiện lúc còn sống theo bản năng, nhưng cũng có một số linh thể vẫn giữ lại linh trí khi còn sống.

Cho nên ở Tiên Nguyên thành, nguy hiểm có thể gặp phải không chỉ đơn giản là tu sĩ đối địch, còn có bản thân Tiên Nguyên thành nữa.

Lục Diệp nghĩ tới đủ loại tin tức có liên quan tới Tiên Nguyên thành trong trí nhớ, lại nhìn về phía cung điện khổng lồ nằm ngay giữa trung tâm thành trì bên dưới, đang khe khẽ lay động, trong lòng âm thầm quyết định, tuyệt đối không thể đi vào chỗ kia.

Bởi vì đó chính là phủ thành chủ Tiên Nguyên thành, có thể ẩn chứa linh thể của thành chủ Tiên Nguyên thành!

Tiếng mắng chửi từ bốn phía càng thêm vang dội. Nếu bọn họ biết lần này Vô Lượng Thận cảnh liên thông đến Tiên Nguyên thành, chỉ sợ không có mấy tu sĩ nguyện ý tiến đến, bảo vật tuy tốt, nhưng cũng cần có mạng mới hưởng được.

Lục Diệp không chửi rửa, nhưng trong lòng hoặc ít hoặc nhiều cũng có chút tiếc hận, bởi vì trong số những tiểu không gian liên thông với Vô Lượng Thận cảnh, có một chỗ gọi là Đại Phạm điện, ở trong đó có rất nhiều sách cổ trân quý. Dù không biết bởi vì nguyên nhân gì mà không thể mang nó ra bên ngoài được, nhưng tu sĩ lại có thể đạt được đủ loại truyền thừa ở trong đó, bao gồm cả truyền thừa linh văn sử.

Đại Phạm điện là nơi tất cả các tu sĩ đều nguyện ý đi.

Chỉ cần tiến vào, nhất định có thể được chỗ tốt, hơn nữa còn không có bao nhiêu nguy hiểm.

Dù các tu sĩ bốn phía chửi rửa nhiều tới cỡ nào, cũng không thể thay đổi tình cảnh hiện giờ, tất cả đã tiến vào rồi, không thể lui ra ngoài nữa.

Chỉ có thể chờ đến lúc hết thời gian, bị Tiên Nguyên Thành đẩy ra thôi.

Bỗng nhiên một lực hút khổng lồ truyền đến từ phía trước. Một cái chớp mắt tiếp theo, thân hình đám người đang lơ lửng trên không trung, trực tiếp mất tự chủ rơi xuống phía dưới. Tiên Nguyên Thành trong tầm mắt, nhanh chóng phóng đại.

Từng đợt kinh hô vang lên từ bốn phương tám hướng.

Lần này có khoảng sáu bảy trăm tu sĩ tiến vào Vô Lượng Thận Cảnh, nhiều tu sĩ như vậy, đương nhiên khung cảnh cả đám rơi xuống cực kỳ hoành tráng rồi.

Mà rơi xuống từ độ cao này, kể cả thể tu như Cự Giáp, cũng phải mất mạng. Đây không phải vấn đề về thể phách mạnh hay không, chỉ là quá cao rồi, té xuống tất không còn hình người nữa.

Tất cả mọi người đang thúc giục linh lực, nhưng linh lực trong cơ thể lại như một đầm nước đọng, dù làm kiểu gì cũng không khởi động được.

Những tu sĩ không biết rõ tình hình, tâm thần trực tiếp đại loạn, tiếng mắng chửi càng thêm hung hăng, có người còn kêu khóc bản thân còn chưa sống đủ, chưa muốn chết vân vân...

Căn cứ theo tình báo của Thiên Cơ Thương Minh, Lục Diệp đã được biết về tình huống này, cho nên hấn chẳng hề bối rối, chỉ là hết lần này tới lần khác thử điều động linh lực xem sao.

Mà trong quá trình rơi xuống, thân hình đám người lại không chịu khống chế, liên tục chuyển động trái phải, giống như cả đám bọn họ đều bị cuốn vào bên trong một luồng gió hỗn loạn, chỉ có

thể tùy ý mặc nước chảy bèo trôi, không thể tự khống chế cơ thể mình, cảm giác cực kì không ổn.

Ban đầu, tu sĩ ria mép kia và Cự Giáp ở cách Lục Diệp không xa, nhưng sau một lát rơi xuống, đã không thấy bóng dáng, tầm hơi đâu nữa, cũng không biết bọn họ đã chạy đến chỗ nào rồi.

Trong từng tiếng hoảng sợ kêu to, tất cả mọi người càng ngày càng gần mặt đất, lúc còn cách mười trượng, thân hình đang nhanh chóng rơi xuống mới chững lại mãnh liệt, đột ngột giảm tốc độ.

Ngay khi còn cách mặt đất ba trượng, thứ lực lượng trói buộc đám người bọn họ kia, đột nhiên biến mất.

Có tu sĩ đã chuẩn bị sẵn từ trước, lập tức điều động linh lực, thoát được vận mệnh bị té ngã. Nhưng những tu sĩ không kịp chuẩn bị kia lập tức gặp phải xui xẻo, tất cả đều dùng đủ các loại tư thế quái đản mà ngã xuống, tuy độ cao này không đủ để lấy mạng các tu sĩ, nhưng trên người vẫn dính một chút bụi bặm.

Lúc Lục Diệp rơi xuống đất, hắn cũng thuận thế ngã lộn nhào về phía trước, sau đó mới đứng dậy, bàn tay sờ chuôi đao, ngẫm thức giục linh lực, nhìn khắp chung quanh.

Không có người khác, xung quanh chỉ có một mình hắn, vị trí này là một lối đi, hai bên đường xuất hiện không ít kiến trúc có hình dáng cửa hàng, nhưng phần lớn những kiến trúc này đều lộ ra điểm rách nát.

Vừa rồi khi tất cả mọi người tiến vào Tiên Nguyên Thành, trận hình đều bị rối loạn. Ban đầu tu sĩ ba thể lực tụ tập cùng một chỗ, chiếm giữ ưu thế rất lớn, dù sao nhiều người cũng tượng trưng cho lực lớn, nhưng bây giờ xem ra, nếu bọn họ muốn một lần nữa tụ tập nhân thủ lại, sẽ tốn không ít thời gian.

Đối với những tán tu thể đơn lực cô, không thể nghi ngờ chuyện này chính là tin tức tốt. Ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ không cần lo lắng sẽ đụng phải đội ngũ đông đảo của tu sĩ phe đối địch.

Chương 478: Giải Vào Địa Lao!

"Người nào tự tiện xông vào Thiên Nguyên Thành? Bắt lại cho ta!" Đột nhiên, một tiếng gầm đầy giận dữ truyền vào trong tai Lục Diệp. Ngay sau đó, tại vị trí gần lối đi trước mặt kia, đã truyền đến âm thanh giao phong kịch liệt, còn có linh lực chấp chờn ba động.

Lục Diệp nghiêng tai lắng nghe, đã thấy hai bóng người chạy ra từ lối rẽ, một đường lao thẳng về phía mình, vẻ mặt bọn họ đầy hốt hoảng, tựa như có một con hồng thủy mãnh thú nào đang theo sát phía sau.

"Hai con quỷ xui xẻo!" Lục Diệp thầm mắng trong lòng, vội vàng nhìn hai bên trái phải chung quanh.

Hắn liếc mắt một cái, đã thấy trên cánh cổng bên ngoài một cửa hàng ở khá gần nơi này, có treo một chiếc đèn lồng, hắn không cần suy nghĩ, đã vận Phong Hành gia trì lên hai chân, như thiểm điện chạy tới, đi đến trước mặt cửa hàng kia, đưa tay đẩy cổng, lách mình đi vào.

Lục Diệp đóng cửa tiệm lại, sau đó xuyên qua khe cửa quan sát bên ngoài, chỉ thấy hai tu sĩ bị truy đuổi mới chạy chưa được bao xa, đằng sau đã có một sợi dây thừng linh quang lập lòe bay tới. Căn cứ theo hình dáng bên ngoài, dường như dây thừng này không phải là linh khí, thoạt nhìn nó giống một đạo thuật pháp khóa địch hơn, cùng loại với Phược Linh Tỏa trong lời đồn đại.

Phược Linh Tỏa này bay thẳng về phía binh tu trong hai người nọ, binh tu kia cũng khá cao minh, vừa chạy trốn, vừa trở tay chém ra một kích, chém nát thuật pháp kia, trong miệng hừ lạnh một tiếng: "Điều trùng tiểu kỹ (chút tài mọn)!"

Gã vừa dứt lời, bốn năm luồng Phước Linh Tỏa bay tới, như có linh tính quần quanh người này, trực tiếp trói thành một cái bánh chưng.

Binh tu kia chỉ kịp “Ai nha” một tiếng đã ngã trên mặt đất, liên tiếp giãy dụa, muốn tránh thoát trói buộc, nhưng càng giãy dụa, Phước Linh Tỏa kia càng siết chặt, cho đến khi siết gã có chút thở không nổi.

"Lấy nhiều đánh ít có gì giỏi chứ? Có gan đấu đơn đi!" Tu sĩ này kêu to.

Mấy bóng dáng đằng sau, im lặng không lên tiếng, đi lướt qua gã, truy kích về phía một người tu sĩ khác.

Chỉ mười hơi thở, từ cách đó không xa đã truyền đến một tiếng kêu đầy sợ hãi.

Rất nhanh, tu sĩ chạy mất kia cũng bị trói trở về, hai người đối mặt nhìn nhau, đều im lặng, ghen ngào nước mắt.

Lục Diệp xuyên qua khe cửa, nhìn về phía trước, ngoại trừ... hai tu sĩ bị trói, còn có mấy người mặc giáp, cầm đầu là một người đội mũ giáp, trên tay cầm một thanh Trường Linh.

Đây là Tiên Nguyên vệ. Có thể coi bọn họ chính là Hộ Thành quân của Tiên Nguyên Thành. Sau khi bỗng nhiên Tiên Nguyên Thành hủy diệt mà chẳng biết vì lý do gì, đám Hộ Thành quân trong thành đều hóa thành linh thể. Và đến ngày hôm nay, dù nơi này đã là một toà thành trì rách nát, bọn họ vẫn tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình, thủ hộ thành trì.

Đây là phiên toái lớn nhất bên trong Tiên Nguyên Thành, cũng là thứ các tu sĩ tới đây không nguyện ý đụng phải nhất.

Bởi vì Tiên Nguyên vệ đều có tu vi thất, bát tầng, thậm chí các tiểu đội trưởng dẫn đầu còn có thể so sánh với cửu tầng cảnh, mà

chưa hết, nghe nói bên trong còn có thống lĩnh Hộ Thành quân, tồn tại càng thêm đáng sợ.

Về phần thành chủ Tiên Nguyên Thành có dạng tu vi gì. . . Không một ai hay biết, bởi vì những tu sĩ tiến vào phủ thành chủ, không một ai còn sống đi ra.

Tiên Nguyên vệ không dễ chọc. Về cơ bản, bọn họ đều dùng tiểu đội khoảng năm, sáu người hành động cùng một chỗ, mỗi đội ngũ đều có một tiểu đội trưởng dẫn đầu. Tu sĩ bình thường căn bản không dám trêu chọc dạng đội ngũ này.

Chỉ nhìn hai tu sĩ bị giải xuống thì biết, thực lực của bọn họ cũng không yếu, một người bát tầng, một người cửu tầng, vậy mà khi đối chiến với một đội Tiên Nguyên vệ, cơ bản không có sức phản kháng đã bị giải xuống.

"Giải vào địa lao!" Tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ phát tay quát.

Lục Diệp thầm mặc niệm trong lòng.

Bọn họ cùng vào Tiên Nguyên Thành này, ai cũng muốn kiếm chỗ tốt, nhưng ai biết đâu, vừa tiến vào, mấy người kia đã bị Tiên Nguyên vệ bắt lại, còn bị giải vào địa lao, tuy tạm thời không lo lắng về tính mạng, nhưng bị giải vào địa lao, về sau ai mà biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Hắn nghe nói người bị giải vào địa lao, đều phải chịu đủ loại cực hình, nếu bọn họ có thể chống chịu đến lúc bị Tiên Nguyên Thành bài xích, còn có thể giữ được tính mạng, nhưng nếu không chịu được, cũng chỉ có thể chết ở chỗ này.

Tiểu đội trưởng họ vừa phát hiệu lệnh xong, đã đi tới cửa hàng nơi Lục Diệp lẩn trốn, dán một con mắt lên khe cửa, quan sát hắn từ khoảng cách cực kỳ gần, rồi hung tợn nói: "Dám làm điều

phi pháp ở Tiên Nguyên Thành, đây chính là kết cục!"

Tiểu đội trưởng này quẳng xuống một câu uy hiếp, lúc này mới rời đi.

Lục Diệp đưa mắt nhìn theo, bóng dáng gã dần biến mất, nhưng bàn tay đặt trên chuôi đao vẫn không buông xuống. Hắn thở nhẹ một hơi, tiêu chín trăm khối linh thạch rất xứng đáng, nếu không phải bên trong ngọc giản kia có ghi lại rất nhiều tin tức về Tiên Nguyên Thành, hắn cũng không biết nên ứng phó tình huống vừa rồi thế nào, hắn là sẽ chém giết một trận với một đội Tiên Nguyên vệ kia?

Căn cứ theo tin tức trong ngọc giản, dường như bên trong những cánh cửa có đèn lồng treo cao kia, có tồn tại một ít lực lượng đặc biệt che chở, Tiên Nguyên vệ sẽ không tiến vào trong đó.

Đây cũng là nguyên nhân Lục Diệp vội vàng xông vào trong cửa hàng này.

Lúc này, lượng lớn tu sĩ đã xâm nhập vào bên trong Tiên Nguyên Thành, khẳng định là nơi đây sẽ hỗn loạn một hồi. Nếu bảo hắn tiến vào rồi như con ruồi chạy loạn, còn không bằng cứ lẩn trốn trước, chờ thế cục vững vàng lại tính sau.

Cũng không biết đã có bao nhiêu người bị Tiên Nguyên vệ bắt giữ rồi. . .

Lục Diệp xoay người, lẳng lặng nhìn về cách đó không xa.

Chỉ thấy ngoài một trượng, có một nam tử trung niên thân hình tròn tròn, mặc một bộ y phục viên ngoại, đang xoa xoa tay, nở nụ cười chân thành nhìn Lục Diệp.

Thôi xong, lần này hắn quá mức xui xẻo rồi. . .

Trên thực tế, phần lớn những kiến trúc có treo đèn lồng bên ngoài cổng đều vô chủ, có thể đi vào tị nạn lúc gặp Tiên Nguyên vệ, nhưng đương nhiên, vẫn có một vài kiến trúc kiểu như vậy có chủ.

Những người này đã sớm chết không biết bao nhiêu năm, rồi biến thành Linh Thể khó được gặp được người sống, cho nên mỗi khi gặp được, bọn họ sẽ thường xuyên đưa ra một vài yêu cầu cổ quái kỳ lạ.

Người có thể thỏa mãn yêu cầu của những Linh Thể này, mới được bình an rời đi, còn không thể thỏa mãn bọn họ, sẽ phải đánh đổi một số thứ.

Và thường thường những thứ cần đánh đổi này đều rất nghiêm trọng. . . Ví dụ như tính mệnh!

Nói tóm lại, Tiên Nguyên Thành là một nơi rất quý dị.

Chương 479: Ván Bài Của Chúng Ta Còn Chưa Xong!

"Vị tiểu hữu này, gặp gỡ tức là có duyên, có muốn đến đánh cược một lần hay không?" Lục Diệp dám khẳng định khi gia hỏa này còn sống, gã chính là dân cờ bạc.

Ánh mắt Lục Diệp đang nhìn chăm chú vào phần cổ đối phương, nghĩ thầm nếu hắn bỏ một đao xuống đó, có thể chém chết gia hỏa này hay không.

Sau đó, hắn cân nhắc đến chuyện linh quang bên ngoài thân thể người ta có thể so với Thiên cấp thất tầng cảnh, mới đưa ra kết luận khả năng này không lớn, tới cuối cùng, hắn chỉ còn cách kiểm chế sát khí trong lòng, quyết định tha cho đối phương một lần, tạm thời không nên làm ra động tĩnh quá lớn.

"Được."

Linh Thể béo càng thêm thân thiết, vui vẻ nói với Lục Diệp: "Mời đi theo ta!"

Lục Diệp vẫn đặt tay lên đao, cứ thế đi theo Linh Thể béo vào bên trong, nơi này có bày biện một tấm chiếu bạc.

Lục Diệp vừa nhìn tư thế này đã biết phán đoán lúc trước của hắn là chính xác, khi Linh Thể này còn sống, gã đúng là dân cờ bạc.

Linh Thể béo ung dung ngồi ở chủ vị, sau đó đưa tay ra hiệu: "Mời ngồi."

Lục Diệp kéo cái ghế trước mặt ra, và thản nhiên ngồi xuống.

"Tại hạ Lưu Tam Bảo, tiểu hữu xưng hô như thế nào?"

"Lục Nhất Diệp!"

Lưu Tam Bảo nghe vậy cười ha ha: "Quả nhiên ta và tiểu hữu có duyên, cái tên cũng đăng đối vô cùng, nhìn tiểu hữu máu cờ bạc không đậm, hẳn là không quá tinh thông đạo này. Được rồi, chúng ta chơi một trò đơn giản, chơi xúc xắc cược lớn nhỏ nhé, ý người thế nào?"

"Chỗ của người, do người nói." Lục Diệp hững hờ trả lời.

"Vậy cứ quyết định như thế đi." Nói xong, linh thể béo xăn tay áo của mình lên, bày ra tư thế muốn làm một ván lớn.

Chỉ thấy gã đưa tay lật một cái, không biết từ nơi nào bỗng xuất hiện một cái chén xúc xắc, ngay sau đó, gã lại nặn ra thêm ba cái xúc xắc, ném vào trong chén, thanh âm trong trẻo lập tức truyền ra.

Lục Diệp chỉ nhàn nhạt liếc qua chén xúc xắc kia một cái, vẫn không nói chuyện.

Lưu Tam Bảo đóng chén xúc xắc lại, sau đó nhẹ nhàng lay động, một hồi trực tiếp vỗ nó lên mặt bàn, trong miệng hét lên: "Đặt đại ở bên trái, đặt tiểu ở bên phải, Lục tiểu hữu, có thể bắt đầu rồi."

Trên mặt gã lộ rõ vẻ hưng phấn, hiển nhiên đã rất lâu rồi không có ai chơi cùng.

"Ta có thể đặt gì?"

"Tùy người đặt, thích gì đặt đó, người đặt một sợi tóc cũng được."

Lục Diệp trực tiếp lấy ra một khối linh thạch, ném nó về bên

phải.

"Đã xác định, xin rời tay!" Lưu Tam Bảo lại phẫn khởi hô lên một tiếng, sau đó trực tiếp mở chén xúc xắc, cười to nói: "Tứ ngũ lục, là đại, tiểu hữu người thua rồi."

Lưu Tam Bảo vừa nói như vậy, bàn tay đã nhanh chóng thu hồi viên linh thạch kia, tiếp đó cực kỳ liền mạch, đẩy chén xúc xắc lại, dùng sức lay động, hăm hở hô to lời nói vừa rồi: "Đặt đại ở bên trái, đặt tiểu ở bên phải."

Lục Diệp lại lấy ra một khối linh thạch ném một cái về phía bên phải.

Một nén nhang sau, Lục Diệp đã liên tục thua ba mươi ván.

Thắng được mới có quỳ.

Quá rõ ràng rồi còn gì, chén xúc xắc trên tay Lưu Tam Bảo kia chính là một kiện linh khí, nó ra đại hay ra tiểu chỉ dựa vào một ý niệm của gã thôi.

Hắn nghiêng tai lắng nghe, động tĩnh huyền não bên ngoài đã dần dần lắng xuống, trong lòng cảm thấy thời gian gần tới rồi, hắn lập tức đứng dậy nói: "Kỷ không bằng người, cam bái hạ phong."

Dứt lời, đã xoay người bước ra ngoài.

Lưu Tam Bảo chỉ đứng tại chỗ cười ha hả nhìn hắn.

Lục Diệp đi tới trước cửa, xuyên thấu qua kẽ hở ở cửa nhìn ra bên ngoài, trên con đường cực kỳ vắng vẻ, chẳng có lấy một bóng người. Hắn nâng tay mở cửa, lại đẩy không ra, rõ ràng trên cửa không khóa, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm nhận được một luồng lực lượng vô hình nào đó đã trói buộc cánh cửa, không cho hắn đẩy nó ra.

Linh lực lập tức phun ra từ con người, Động Sát linh văn nhanh chóng thành hình.

Dưới Động Sát gia trì, Lục Diệp lập tức nhìn thấy cả căn phòng đều bị một tầng trận pháp bao phủ, biến không gian trong này thành một chỉnh thể kín như bưng, không kẽ hở, muốn rời khỏi nơi đây, phải phá trận trước.

Quả nhiên chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Hắn đánh giá khắp nơi, rất muốn thử ra tay phá giải trận pháp nơi này.

Lại nói, hắn học tập linh văn chi đạo cùng Vân phu nhân trong quãng thời gian dài như vậy, đương nhiên phải có chút hiểu biết về phương pháp phá trận.

Thêm nữa, trận pháp nơi này không quá phức tạp, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hắn là có thể phá vỡ.

Nhưng làm loại chuyện này không thể bị người quấy rầy, mà khẳng định rằng Lưu Tam Bảo sẽ không để yên cho hắn an tâm phá trận.

Lục Diệp chậm rãi đi trở về, đứng thẳng phía trước chiếu bạc, ngón tay nắm lấy chuôi đao, nhìn thẳng Lưu Tam Bảo đang tươi cười chân thành đằng kia.

"Mở trận pháp ra, ta phải rời khỏi nơi này!"

Lưu Tam Bảo cười lắc đầu: "Vậy không được rồi, Lục tiểu hữu, ván bài của chúng ta còn chưa xong đâu."

"Phải đánh đến lúc nào mới coi như xong?"

"Vậy phải xem người có bao nhiêu tiền đặt cược, chờ đến khi người thua đến mức không thể thua được nữa, tự nhiên ván bài sẽ

kết thúc." Nói tới đây, gã lại hắc hắc hắc nở nụ cười, "Với một dân cờ bạc chân chính, bất cứ vật phẩm nào cũng có thể làm tiền đặt cược, kể cả. . . Tánh mạng!"

"Ta hiểu." Lục Diệp gật gật đầu: "Vậy đồ mệnh đi, người thử đồ xem, ta có thể ... chém chết người hay không?" Ở thời điểm ba chữ cuối cùng rơi xuống, Lục Diệp đã lướt qua chiếu bạc, trường đao trong tay ra khỏi vỏ, Phong Duệ linh văn lập tức gia trì, một đao bổ thẳng về phía Lưu Tam Bảo.

Tươi cười trên mặt Lưu Tam Bảo không giảm, giống như gã đã sớm biết Lục Diệp sẽ lựa chọn như thế, bởi vậy, khi đối mặt với một đao này, gã không hề trốn tránh, chỉ nhẹ nhàng vỗ tay một cái vào chén xúc xắc, một viên xúc xắc đánh thẳng vào mặt Lục Diệp.

"Đinh đương" một tiếng, Bàn Sơn đao bổ vào xúc xắc, lực va đập thật lớn khiến cho thân hình Lục Diệp bị hất cao về phía sau, tốc độ tập kích về phía trước cũng chậm lại vài phần.

Cùng lúc ấy, hai viên xúc xắc khác cũng bay ra, một trái một phải.

"Rống!" Tiếng hổ gầm vang dội, một làn sóng khí có thể thấy được bằng mắt thường, lan tràn về phía trước.

Chương 480: Cứu Ta! Ta Sai Rồi!!!

Đồng thời, Y Y trong cơ thể Hồ Phách, chợt hiện ra. Nàng nâng tay lên, trực tiếp đánh ra một đạo thuật pháp về phía Lưu Tam Bảo.

Tươi cười trên mặt Lưu Tam Bảo chuyển thành cứng ngắt, cả linh thể chợt trở nên hoảng hốt vì tiếng gầm gừ của Hồ Phách.

Hai viên xúc xắc đang bay về phía Lục Diệp cũng mất đi khống chế, bị Lục Diệp chém ra hai đao, đập bay.

Ngay sau đó, thuật pháp của Y Y đánh lên người Lưu Tam Bảo, ném bay thân thể tròn vo của gã lên trời, rồi đập thật mạnh xuống mặt đất.

Về mặt hoảng hốt của Lưu Tam Bảo cũng một lần nữa khôi phục tỉnh táo. Gã đưa mắt nhìn đôi con người màu hổ phách phía đối diện, dường như trong đôi con người kia có một loại lực lượng nhiếp hồn đoạt phách nào đó. Bởi vì dưới ánh nhìn chăm chú của đôi mắt kia, trong lòng Lưu Tam Bảo chợt sinh ra một loại cảm giác khủng hoảng và bất an mà biết bao năm rồi, gã chưa từng cảm nhận được.

"Đây là. . ."

Hồ Phách khôi phục nguyên hình, đã mở cái miệng to ra, y chang tư thế cắn nuốt huyết tuyến trong lân giáp, trực tiếp hút mạnh một cái về phía Lưu Tam Bảo

Dùng mắt thường cũng có thể thấy được, toàn thân linh thể

của Lưu Tam Bảo vừa trở nên vắn vẹo, từ trước ngực, có một luồng khí thể gồ cao lên, dường như gã sắp sửa bị Hồ Phách nuốt một ngụm vào trong bụng.

Lục Diệp ngạc nhiên nhìn một màn này.

Đúng là trước khi ra tay, hắn cũng không ngờ Hồ Phách lại có bản lĩnh này. Hắn chỉ nghĩ rằng, phải nhanh chóng tiêu diệt Lưu Tam Bảo, sau đó thoát khỏi nơi này, nhưng sau khi ra tay, mới phát hiện được, quả nhiên Hồ Phách có thể áp chế Lưu Tam Bảo.

Loại áp chế này không phải nhằm vào Lưu Tam Bảo, hắn là nhằm vào linh thể!

Hồ Phách từng chuyển hóa Y Y thành Trành linh, cho nên ở phương diện này, nó có một loại thiên phú không ai hay biết. Nếu không phải lần này, bọn họ trùng hợp tiến vào Tiên Nguyên thành, đúng là Lục Diệp vẫn không phát hiện ra điểm ấy.

"Đừng mà!" Lưu Tam Bảo hoảng sợ kêu to, gã ra sức ngăn cản Hồ Phách cắn nuốt, kể cả khi thực lực hai bên chênh lệch không nhỏ, nhưng loại cảm giác đối mặt với thiên địch này vẫn khiến gã hoàn toàn không phát huy được thực lực bản thân.

Đây là một loại run rẩy và sợ hãi đến từ sâu trong thần hồn.

Lục Diệp bổ một đao vào đầu Lưu Tam Bảo. Lực đạo phản kháng của gã lập tức yếu đi không ít.

Lục Diệp lại chém thêm một đao. Lực đạo phản kháng của gã càng thêm yếu ớt, cả người khó có thể kháng cự lực hút, bị gấp lại, cuốn thành một xấp, cùng chui vào cái mồm to như chậu máu của Hồ Phách.

"Cứu ta, ta sai rồi!" Lưu Tam Bảo đưa tay về phía Lục Diệp, trên mặt đầy cầu xin.

“Xoát” một tiếng, Lưu Tam Bảo đã biến mất không thấy, Hồ Phách ăn no nấc lên một cái, linh quang ngoài thân lóe sáng một hồi.

Lục Diệp và Y Y liếc nhau, cả hai đều ngạc nhiên không thôi, vốn cho rằng sẽ trải qua một hồi khổ chiến, ai ngờ mọi chuyện lại chấm dứt theo phương thức như vậy.

Quả thực tính áp chế đối với linh thể của Hồ Phách quá hung tàn.

"Hồ Phách có biến hóa gì không?" Lục Diệp hỏi.

Trước kia nó không để lộ ra thiên phú như vậy, chủ yếu là trước kia, bọn họ không hề đụng tới đám linh thể khác, không có cơ hội triển lộ.

Y Y thoáng cảm thụ một chút rồi lắc đầu nói: "Không có. . . Không đúng!"

Trong lòng Lục Diệp khá căng thẳng.

Y Y chui vào trong cơ thể Hồ Phách, chờ tới thời điểm nàng trở ra, bỗng nhiên trong tay nàng lại túm theo một linh thể khác từ trong cơ thể Hồ Phách.

Lục Diệp chăm chú nhìn lại, sau đó mới tấm tắc lấy làm kỳ, bởi vì linh thể này lại chính là Lưu Tam Bảo vừa bị Hồ Phách cắn nuốt.

Hóa ra không phải nó ăn luôn. . .

Kỳ thực, bất kỳ ai chứng kiến một màn vừa rồi, cũng sẽ cho rằng Lưu Tam Bảo đã bị Hồ Phách coi làm đồ ăn, cắn nuốt mất rồi, nhưng hiện tại xem ra, Hồ Phách làm như vậy cũng không phải vì muốn ăn linh thể, chỉ chuyển hóa nó thành Tràn linh của mình thôi.

Nhưng Trần linh Lưu Tam Bảo này có sự khác biệt rất lớn với Y Y.

Y Y có linh trí của mình, còn về mặt Lưu Tam Bảo khá ngây dại, hồ đồ không còn đủ loại xảo trá như vừa nãy.

Hơn nữa thực lực của Lưu Tam Bảo cũng có hạn, vốn dĩ gã có trình độ Thiên cấp thất tầng cảnh, nhưng hiện tại chỉ có dáng vẻ cửu tầng cảnh bình thường, cũng không biết nguyên nhân do đâu, có phải gã bị Lục Diệp chém mấy đao mới giảm thực lực xuống hay không.

"Có thể khống chế hãn không?" Lục Diệp lại hỏi.

Hồ Phách nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó linh quang ngoài thân chợt lóe lên một chút, ngay sau đó, Lưu Tam Bảo với vẻ mặt ngây dại, đã bắt đầu chậm rãi hành động, ban đầu y hết một con rối, nhưng rất nhanh động tác đã trở nên linh hoạt, thậm chí gã còn nhặt linh khí chén xúc xắc đã rơi dưới đất từ lúc trước lên, còn chạy tới chiếu bạc tiền liên tục lắc xúc xắc, lớn tiếng hét to: "Áp đại bên trái, áp tiểu bên phải, mua định rồi tay!"

Y Y vỗ một cái lên đầu Hồ Phách, nói: "Đừng có học theo mấy trò không tốt đấy!"

Hồ Phách a ô một tiếng, ủy khuất vô cùng, đây cũng không phải do nó khống chế. Nó chỉ hạ cho Lưu Tam Bảo một mệnh lệnh rất đơn giản, sau đó Lưu Tam Bảo tự mình hành động mà.

Lại nói, dân cờ bạc vẫn mãi là dân cờ bạc, kể cả khi gã đã hóa thành Trần linh cũng không tiêu hao được máu cờ bạc trong người.

"Người có thể khống chế được bao nhiêu Trần linh?" Lục Diệp lại hỏi.

Hồ Phách a ô kêu một tiếng, Y Y thay nó trả lời: "Không rõ

ràng lắm, phải thử qua mới biết được."

Bỗng nhiên trong lòng Lục Diệp nảy lên một ý tưởng lớn mật.

"Đi, chúng ta đi tìm Tiên Nguyên vệ."

Lục Diệp để Hồ Phách ra lệnh cho Lưu Tam Bảo mở pháp trận trong phòng, rất nhanh, một đoàn người bọn họ đã rời đi.

Lúc này, thế cục hỗn loạn trong thành đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Lúc trước có tới mấy trăm tu sĩ cùng lọt vào Tiên Nguyên thành, khung cảnh vô cùng hỗn loạn, lại có mười mấy người xui xẻo bị Tiên Nguyên vệ bắt được, rồi áp giả tiến vào bên trong địa lao.

Tới hiện giờ, Tiên Nguyên vệ vẫn đang tản ra khắp thành lòng bắt nhóm tu sĩ, một khi phát hiện, kiểu gì cũng bùng nổ chiến tranh.

Nhóm tu sĩ bắt đầu liên lạc với thân bằng hảo hữu của mình, cùng kết đội mà đi.

Bản thân rơi vào loại địa phương quỷ quái này, nếu lạc đàn lại bị Tiên Nguyên vệ phát hiện, chắc chắn không nhận được kết cục gì hay đâu.

Chương 481: Hướng Đột Phá Mới!

Lại nói, những Tiên Nguyên vệ nọ chẳng những tu vi không tồi, mỗi người đều có thể thi triển ra các loại thuật pháp tương tự Phục Linh Tỏa kia. Thuật pháp này là loại chuyên dùng để bắt người, chỉ cần bị một luồng Phục Linh Tỏa trói buộc, chắc chắn sẽ dính thêm ba, bốn đạo, kể cả khi người có thực lực mạnh hơn nữa, cũng phải ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Tình huống này dẫn đến một hiện tượng rất kỳ quái. Trước mắt bất kể là Hạo Thiên minh hay Vạn Ma lĩnh, nếu chạm mặt ở thời điểm lạc đàn, đều không đối nghịch lẫn nhau, nhiều nhất chỉ là gặp thoáng qua rồi tự mình đi đường của mình. Bởi vì tất cả mọi người đều biết, ra tay ở một nơi như thế này thực sự có chút hại người không lợi mình, vẫn nên hội hợp cùng đội ngũ của mình quan trọng hơn.

Bởi vì hoàn cảnh như thế, khiến cho Tiên Nguyên thành này không bất cứ loại kỳ hoa dị thảo nào có thể thu thập được, nhưng ngẫu nhiên bên trong từng gian kiến trúc này lại có thể tìm được một chút thứ tốt, với điều kiện tiên quyết là phải tránh đi những Tiên Nguyên vệ kia.

Tại một nơi nào đó trong thành, âm thanh chiến đấu không ngừng truyền ra. Mấy tu sĩ kết đội mà đi vừa bị một nhóm Tiên Nguyên vệ phát hiện tung tích. Đôi bên đang chiến đấu kịch liệt.

Hoàn cảnh rất không lạc quan, bốn tu sĩ đã bị trói hai, hai người còn lại vẫn đang ngoan cố chống cự, nhưng xem tình hình này, hẳn là bọn họ cũng không chống đỡ được bao lâu .

Đúng lúc này, tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ kia bỗng nhiên quay đầu nhìn theo một hướng khác, chỉ thấy một bóng người hiển lộ ở bên kia, đang nhìn chăm chăm vào bên này.

"Lớn mật!" Tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ kia gầm lên một tiếng, thân hình vừa động đã giết ra ngoài.

Bóng người kia lập tức quay đầu bỏ chạy, một đuổi một chạy, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Trong chốc lát, đột nhiên ở phương hướng kia truyền đến một tiếng hổ gầm, sau đó. . . Không còn sau đó nữa.

Tại hẻm nhỏ, Lục Diệp tỏ ra rất vừa lòng nhìn tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ với vẻ mặt ngây đại trước mắt, thực lực của tiểu đội trưởng này không thua kém Lưu Tam Bảo quá nhiều, vừa bị dẫn tới nơi này, lập tức gặp phải Hồ Phách áp chế, còn ăn mấy đao của Lục Diệp, tới cuối cùng, đã bị Hồ Phách cắn nuốt, chuyển hóa thành Tràn linh.

Hiện tại thực lực của gã cũng tương đương với trình độ cửu tầng cảnh, giống Lưu Tam Bảo.

Một lát sau, Lục Diệp cùng tiểu đội trưởng này quay về khu vực đang chiến đấu kịch liệt vừa rồi. Lục Diệp đi ở phía trước, tiểu đội trưởng đi ở phía sau, rất giống tiểu đội trưởng đang áp giải Lục Diệp trở về.

Mấy Tiên Nguyên vệ kia vẫn đang chờ, đã có bốn tu sĩ bị trói nằm trên mặt đất, sắc mặt ai nấy đều như phụ mẫu mới chết.

Bốn tu sĩ nhìn thấy Lục Diệp bị "Áp giải" trở về, một người trong đó liếc mắt nhìn hắn, trong lòng cho rằng, lại thêm một người đồng mệnh tương liên, nhưng đến lúc gã nhìn kỹ lại mới cảm thấy tình huống không đúng, bởi vì Lục Diệp không hề bị trói. Người này không khỏi mở to hai mắt nhìn qua, đầu đầy mờ mịt.

Lục Diệp vẫn một mực chú ý đến mấy Tiên Nguyên vệ kia, kể cả khi khoảng cách đôi bên cực kỳ gần, mấy Tiên Nguyên vệ kia vẫn đứng yên tại chỗ như cọc gỗ. Hắn lập tức hiểu được, mấy Tiên Nguyên vệ này không hề có tâm trí, bọn họ không giống với tiểu đội trưởng dẫn đầu, ít nhất một đám tiểu đội trưởng kia còn có chút linh trí, biết phán đoán thế cục, nhưng Tiên Nguyên vệ bình thường lại không có loại bản lĩnh này.

Về cơ bản, những Tiên Nguyên vệ bình thường đều tuân theo mệnh lệnh của tiểu đội trưởng mà làm việc thôi.

Chỉ cần căn cứ theo chi tiết, từ lúc Lục Diệp xuất hiện đến giờ, bọn họ vẫn chưa liếc mắt nhìn hắn lấy một cái là có thể suy đoán được.

Lục Diệp xác định được điểm này, trong lòng đã chắc chắn hơn rồi.

Hắn quay đầu nhìn về phía mấy tu sĩ đang bị trói buộc, rồi im lặng nâng tay lên, ấn ký chiến trường trên mu bàn tay lập tức rực sáng quang mang.

Bốn người đồng loạt thay đổi sắc mặt, một người trong đó gượng ép cười nói: "Vị đạo hữu này, mấy người chúng ta cũng thuộc Hạo Thiên minh, xin cứu giúp một hai."

Đáp lại gã chính là một luồng lưu quang ngự khí.

Lưu quang kia xuyên qua đầu người này, sau đó lại nhanh chóng bay ra, vòng tới mấy người khác, lần lượt chém giết tất cả.

Trước khi một người trong đó chết đi, gã còn phẫn nộ kêu to: "Người sẽ không được chết tử tế."

Lục Diệp không biết về sau hắn có được chết tử tế hay không, nhưng trước mắt, người vừa kêu to kia đã chết tới không thể chết lại được rồi!

Nếu mấy người này thực sự là người của Hạo Thiên minh, khẳng định sẽ triển lộ ẩn ký chiến trường của bản thân trước. Nếu đã không triển lộ, đương nhiên có thể xác nhận bọn họ là người của Vạn Ma lĩnh, tự nhiên không cần thiết phải khách khí.

Bốn Tiên Nguyên vệ vẫn chất phác đứng một bên, tựa như không hề nhìn thấy những gì vừa xảy ra trước mắt.

Lục Diệp phân phó Hồ Phách một tiếng, Hồ Phách thoát ra, đi tới bên cạnh một Tiên Nguyên vệ, há cái mồm to hút đối phương vào, Tiên Nguyên vệ kia có chút giãy giụa theo bản năng, nhưng không mang lại hiệu quả quá lớn, rất nhanh đã bị Hồ Phách nuốt vào trong bụng.

Ba người còn lại cũng chịu chung kết cục, lần lượt bị chuyển hóa thành Trành linh.

Ngay sau đó, Hồ Phách lập tức phóng xuất Trành linh đã được chuyển hóa ra, Lục Diệp phát hiện thực lực của bọn họ không có biến hóa quá lớn, vẫn tương tự như vừa rồi.

Như vậy xem ra, thực lực của Lưu Tam Bảo và tiểu đội trưởng trước kia giảm xuống lớn như vậy, rất có thể là do hấn công kích bọn họ vài cái, cũng có thể do Hồ Phách chuyển hóa Trành linh không thể vượt qua một điểm cực hạn nào đó.

Dù sao thực lực bản thân Hồ Phách cũng không cao.

Về phần là loại nguyên nhân nào, vẫn cần nghiệm chứng thêm.

Nhưng nếu là nguyên nhân thứ nhất, Lục Diệp cũng chẳng nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn để giải quyết, bởi vì nếu hấn không chém bọn họ mấy đao, quá trình cắn nuốt của Hồ Phách sẽ có chút khó khăn.

Đây đúng là cục diện khó xử.

Lần này bọn họ thu được năm Trành linh, cộng thêm Lưu Tam Bảo lúc trước, vậy là dưới tay Lục Diệp đã có sáu Trành linh rồi.

Và cho tới bây giờ, chưa ai từng gặp qua loại trái nghiệm như vậy trong Tiên Nguyên thành.

Chương 482: Cực Hạn Của Hồ Phách!

Trong biết bao năm qua, đã có thật nhiều tu sĩ tiến vào Tiên Nguyên thành, đấu cùng Tiên Nguyên vệ, đấu cùng tu sĩ đối địch, mỗi một lần như vậy, óc người đều bị đánh đến mụ mị thành óc chó cả, nhưng thu hoạch lại không được bao nhiêu.

Bởi vì bản thân Tiên Nguyên thành chẳng có nhiều chỗ tốt để đám tu sĩ đoạt lấy. Chỗ tốt lớn nhất chính là một nơi mang tên Tẩy Hồn trì. Ở nơi đó, có thể rèn luyện thần hồn tu sĩ.

Nhưng thần hồn vốn là thứ không nhìn thấy, không sờ được, tạm thời tu sĩ Linh Khê cảnh không tiếp xúc đến nó.

Mà nếu quả thực tu vi đột phá Chân Nguyên cảnh, tấn chức Thần Hải cảnh, tu sĩ sẽ có thần niệm, và căn nguyên của thần niệm chính là thần hồn.

Cho nên nếu có thể mang một chút nước ao Tẩy Hồn trì ra ngoài, nó chính là bảo vật có lực hấp dẫn cực lớn với tu sĩ Thần Hải cảnh.

Từng có tu sĩ, dưới cơ duyên xảo hợp, mang được vài giọt ra ngoài, sau đó hiếu kính cho trưởng bối trong môn, sau đó được ban thưởng rất nhiều bảo vật.

Nhưng nghe nói Tẩy Hồn trì nằm tại vị trí trung tâm của Tiên Nguyên vệ, cũng tương đương với khu vực có lượng Tiên Nguyên vệ đông đảo và hùng hậu cạnh gác.

Đương nhiên một đám tiểu tu sĩ Linh Khê cảnh, căn bản không

có khả năng xâm nhập vào Tẩy Hồn trì.

Lục Diệp không mơ tưởng gì tới Tẩy Hồn trì, chuyện này chẳng thực tế là mấy.

Việc hắn muốn làm hiện giờ rất đơn giản, đó là cố gắng hết mức khiến cho Hồ Phách chuyển hóa nhiều Trành linh một chút, làm như vậy, không cần biết về sau bọn họ cần phải đối mặt với loại nguy hiểm gì, đều thủ đoạn ứng phó.

Lại nói, nếu có thể chuyển hóa được một đại quân Trành linh, đến lúc ấy, kể cả khi hắn phải đối chiến với hơn trăm tu sĩ của Phong Hoa viện, Lục Diệp cũng không yếu thế.

Lúc này, dưới tay hắn đã có sáu Trành linh, cộng thêm bản thân hắn còn có thực lực của Y Y, trong lúc hành động đã không cần quá mức cẩn thận như trước nữa.

Lục Diệp mang theo Hồ Phách nghênh ngang đi trên đường, ngẫu nhiên còn tạt vào kiến trúc hai bên đường xem xét một chút, xem có thể tìm được thứ tốt hay không.

Kết quả lại khiến hắn hoàn toàn thất vọng.

Bởi vì tuy số lượng kiến trúc trên hai bên đường rất nhiều, nhưng bên trong hầu như chẳng có thứ gì hữu dụng hết.

Bất đắc dĩ, Lục Diệp đã cắt đứt loại tâm tư này rồi.

Quả nhiên Tiên Nguyên thành không thích hợp để bước vào nơi này tìm kiếm chỗ tốt. Vô Lượng Thận cảnh lại liên thông với loại địa phương này, đúng là hố người ta mà.

Một nén nhang sau, hắn đụng tới một đội tuần tra Tiên Nguyên vệ, số lượng không nhiều lắm, chỉ có sáu người.

Hai bên vừa đối mặt, tiểu đội trưởng kia lập tức chỉ về phía

Lục Diệp, gầm lên một tiếng: "Bắt!"

Mấy Tiên Nguyên vệ còn lại trực tiếp lao thẳng qua bên này.

Nhưng khiến cho tiểu đội trưởng kia cực kỳ ngoài ý muốn chính là, Lục Diệp chẳng những không chạy, ngược lại còn lao về phía gã. Trên đường tập kích, một đám Trần linh trong cơ thể Hồ Phách hiện thân, nghênh đón mấy Tiên Nguyên vệ kia.

Chỉ một thoáng, đôi bên đã đánh túi bụi.

Rõ ràng là tiểu đội trưởng đối diện thoáng giật mình một cái, nhưng ngay sau đó, gã lộ ra vẻ mặt cực kỳ giận dữ: "Làm càn!"

Gã vừa dứt lời, Lục Diệp đã lướt qua những Tiên Nguyên vệ kia trên chiến trường kia, để vọt tới trước mặt gã, Hồ Phách núp ở trên vai hắn, trực tiếp phát ra một tiếng hổ gầm với tiểu đội trưởng kia.

Lực lượng mang tính áp chế đánh sâu vào thân hình gã, chờ đến khi tiểu đội trưởng này hoàn hồn trở lại, một đạo Phục Linh Tỏa đã trói gã lại, tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ dưới trướng Hồ Phách cũng xuống tay với đối phương.

Tiểu đội trưởng này bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức bị trói thật chặt. Cùng lúc ấy, Hồ Phách đã vọt tới trước mặt gã, há mồm hút thật mạnh.

Lục Diệp đặt tay lên chuôi đao, đứng yên bên cạnh nó, vận sức chờ phát động.

Tới cuối cùng, Lục Diệp cũng không có cơ hội xuất thủ, sau khi tiểu đội trưởng kia bị Phục Linh Tỏa trói buộc, lực lượng phản kháng đã yếu đi rất nhiều, Hồ Phách chỉ tốn chút khí lực đã cắn nuốt được gã.

Mấy Tiên Nguyên vệ còn đang sôi nổi chiến đấu cùng Tiên

Nguyên vệ bên ta, hiển nhiên bọn họ vẫn tuân theo mệnh lệnh lúc trước của tiểu đội trưởng nhà mình.

Sau khi Hồ Phách phóng xuất tiểu đội trưởng đã chuyển hóa thành Trần linh kia ra, gã lập tức quát khê một tiếng: "Đều dừng tay lại."

Song phương đang chiến đấu kịch liệt lập tức ngừng lại.

Chuyện tiếp theo quá đơn giản, Hồ Phách tiến lên, cắn nuốt lần lượt đến hết.

Đội ngũ Trần linh đã lớn mạnh tới mười hai người, có hai người trong đó đạt đến cấp bậc tiểu đội trưởng, có chín Tiên Nguyên vệ bình thường, và một tên Lưu Tam Bảo.

Hồ Phách vẫn chưa tới cực hạn.

Lục Diệp tiếp tục mang theo nó đi tìm tòi.

Tiên Nguyên thành rất lớn, nhưng số lượng Tiên Nguyên vệ cũng khá nhiều. Bọn họ lấy hình thức tiểu đội tuần tra mọi nơi, cho nên đám người Lục Diệp có thể dễ dàng tìm được bọn họ.

Mấy người đi qua bên đường, còn có thể ngẫu nhiên đụng tới một vài tu sĩ kết bè kết lũ cùng đi, nếu là Hạo Thiên minh, tất nhiên sẽ bình an vô sự, nhưng nếu là Vạn Ma lĩnh, đương nhiên phải bùng nổ một hồi đại chiến.

Lại nói, những đội ngũ Vạn Ma Lĩnh kết bè kết lũ kia gặp được một tên bát tầng cảnh lẻ loi một mình như Lục Diệp, làm sao có thể khách khí với hắn? Nhưng sau khi cả đám chân chính xông lên, lại kinh hãi phát hiện, người mà bọn họ đang đối mặt vốn không chỉ có một người, mà là một đội ngũ được tạo thành từ Tiên Nguyên vệ!

Từng đạo Phục Linh Tỏa đánh ra, thường là những tu sĩ Vạn

Ma lĩnh kia còn chưa kịp tới gần Lục Diệp đã bị trói chặt lại, sau đó Lục Diệp tiến lên, cho mỗi người một đao.

Đột nhiên tới lúc này, hẳn lại có chút yêu thích Tiên Nguyên thành. Với những tu sĩ khác, hung địa này rất không thân thiện, chẳng có bao nhiêu chỗ béo bở mà đào, còn nơi chốn đầy rẫy hung hiểm, nhưng với Lục Diệp, nơi này đúng là một thánh địa. Ở loại địa phương này, thiên phú chuyển hóa Tràn linh của Hồ Phách phát huy ra tác dụng quá lớn

Số lượng tiểu đội Tràn linh không ngừng gia tăng, mãi cho đến hai canh giờ sau, Hồ Phách mới đến cực hạn.

Ngoại trừ Y Y, nó chỉ có thể chuyển hóa ba mươi một Tràn linh, tính cả Y Y là ba mươi hai.

Chương 483: Bị Giới Hạn Cũng Có Chỗ Tốt!

Điều này làm kế hoạch kiến thiết đại quân Trành linh trong lòng Lục Diệp hoàn toàn tan biến, nhưng số lượng này cũng rất nhiều rồi, đã đủ để ứng phó với tuyệt đại đa số nguy hiểm trong thành.

Mà trải qua nhiều lần thử nghiệm, rốt cuộc Lục Diệp cũng xác định được, thực lực Trành linh do Hồ Phách chuyển hóa nhiều nhất chỉ có trình độ cửu tầng cảnh, chuyện này có liên quan tới thực lực bản thân nó.

Hơn nữa, Trành linh càng nhiều, gánh nặng đè lên người Hồ Phách càng lớn, bình thường không nhìn ra, nhưng sau khi cho Trành linh đại chiến cùng địch nhân một hồi, lúc chúng nó trở về, Hồ Phách sẽ trở nên uể oải trong khoảng thời gian ngắn.

Bởi vì cội nguồn lực lượng của Trành linh chính là bản thân nó, khi Trành linh muốn khôi phục sẽ tiêu hao lực lượng của nó.

Trước kia Y Y cũng là như vậy, khi nàng bị thương hoặc lực lượng có chút tiêu hao, đều phải trốn trở về trong cơ thể Hồ Phách khôi phục.

Hiện tại nàng đã thoát khỏi loại cản trở này, đã có thể một mình tu hành, hưởng thụ niềm vui khi bản thân chậm rãi trở nên mạnh mẽ hơn, mà Hồ Phách cũng có thể thông qua nuốt phục linh đan để trở nên mạnh mẽ hơn, đó là gấp đôi vui sướng.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho thực lực của Hồ Phách và Y Y có thể tăng lên nhanh chóng như vậy, trong hai đứa bọn họ,

bất kể đứa nào trở nên mạnh mẽ, đều sẽ là đồng thời tăng lên.

Nhưng Trành linh lại không được, kể cả Lưu Tam Bảo lẫn những tiểu đội trưởng kia, sau khi bọn họ bị Hồ Phách chuyển hóa, đã không còn linh trí của mình, chỉ có thể làm việc theo hiệu lệnh cả Hồ Phách. Bởi vậy, sau khi lực lượng có chút hao tổn, sẽ phải chờ Hồ Phách cung cấp lực lượng khôi phục cho bọn họ.

Cho nên số lượng Trành linh mà Hồ Phách có thể chuyển hóa bị giới hạn, cũng không phải chuyện xấu, nếu số lượng nhiều hơn, bản thân nó cũng không thể chống đỡ được.

Hiện giờ mỗi khi Lục Diệp gặp được Tiên Nguyên vệ, chỉ có thể trốn tránh, cố gắng hết mức không gây nên xung đột cùng bọn họ, dù sao đánh nhau với đám người này không có chỗ tốt gì, chỉ biết không công lãng phí lực lượng.

Trên đường, Lục Diệp cụp mi mắt xuống, từ từ bước chậm về phía trước, bắt đầu từ vừa nãy, hắn đã phát hiện ra một loại nhìn trộm như có như không, giống như có người nào đấy đang âm thầm theo dõi hắn.

Người theo dõi hắn hẳn là quỷ tu, bởi vì chỉ quỷ tu mới có loại bản lĩnh xuất quỷ nhập thần này.

Tuy Lục Diệp có thể xác định được bản thân đang bị theo dõi, nhưng hắn lại không chút hoảng hốt, bởi vì hắn vốn không có lẽ loi một mình, nếu địch nhân ẩn thân trong chỗ tối kia dám nhảy ra, hắn sẽ cho đối phương chứng kiến bản lĩnh của tiểu đội Trành linh.

Dưới tay có nhiều Trành linh như vậy, hiện tại khi Lục Diệp giết địch, hắn còn không cần tự mình ra tay, chỉ chờ Trành linh trói buộc địch nhân xong, là đi qua chém một đao xong việc.

Điều khó làm nhất hiện giờ, chính là hắn không nắm được

bóng dáng đối phương, nếu ở bên ngoài, hẳn có thể cho Y Y xuất động, truy tìm bóng dáng địch nhân, nhưng nơi này lại không được. Lúc trước Y Y từng thử rồi, bên trong Tiên Nguyên thành này, kể cả nàng là linh thể, cũng không có biện pháp đột địa, tựa như dưới mặt đất có bố trí một tầng cấm chế nào đó.

Và chẳng những dưới mặt đất có, trên không trung cũng có.

Ở trong Tiên Nguyên thành này, khoảng cách cực hạn khi bay lên trời là mười trượng, không thể tiếp tục bay lên cao hơn. Đây cũng là nguyên nhân không có tu sĩ nào dám ngự không phi hành, dẫu sao khoảng cách mười trượng cũng quá thấp.

Một lát sau, bỗng nhiên Lục Diệp ngả chân, hẳn ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Bóng dáng của một hàng mấy người xuất hiện trong tầm mắt, cầm đầu là một nữ tử dáng người cao gầy, mặc áo ngắn, lộ ra thắt lưng. Lục Diệp vừa nhìn thấy nữ nhân này, con người thoáng nheo lại một chút, rồi đột nhiên hẳn phản ứng lại, hóa ra những địch nhân vẫn âm thầm nhìn chằm chằm vào hẳn đều không phải trùng hợp, ngược lại là bọn họ chuyên môn tìm đến hẳn!

Bởi vì lúc trước, khi còn ở sơn cốc bên kia, hẳn từng đứng nhìn lướt qua nữ tử này từ phía xa xa rồi. Nàng chính là người của Phong Hoa viện.

Là lúc trước hẳn bị người ta nhận ra? Cho nên người ta tìm tới báo thù?

Ngẫm lại cũng thấy đúng, có mấy nghìn người trên Kim Quang đỉnh, đã nhìn thấy dung mạo của hẳn, bị người nhận ra cũng không đáng ngạc nhiên.

Bỗng nhiên từng đợt dao động linh lực phun ra từ bốn phương tám hướng, còn có âm thanh y phục bay lên phần phật.

Lục Diệp quay đầu, quan sát khắp nơi, chỉ thấy bốn phía trên đỉnh đầu đều là tu sĩ, một đám mang theo vẻ mặt không tốt, cùng nhìn thẳng về phía hắn.

Chẳng biết từ lúc nào, Lục Diệp đã bị vây quanh, đám tu sĩ này ít nhất cũng phải hơn mười người.

Có thể tập hợp nhiều nhân thủ trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn bố trí một vòng vây ở chỗ này, xem ra Phong Hoa Viện vừa tiến vào đã đi tìm kiếm tung tích người bên mình, nếu không làm sao có hiệu suất cao như vậy?

Và đối với bất kì một tu sĩ nào, thì hoàn cảnh hiện tại chính là tuyệt cảnh.

Nữ tử cao gầy đang đi tới từ phía đối diện, một mực nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, trong mắt tràn đầy lửa giận, bên trong lửa giận còn kèm theo một tia sung sướng.

Đại thù sắp được báo, đương nhiên phải sung sướng rồi!

Nữ tử có bộ dáng cao gầy và vòng eo tinh tế nọ dừng lại ở khoảng cách vài chục trượng trước mặt Lục Diệp, bên cạnh nàng còn có hai người khác, một là nữ tử có thân hình to béo, loại mập mạp này cực kỳ không bình thường, dù có y phục rộng rãi che chắn, vẫn không ngăn được tầng tầng lớp lớp thịt mỡ trên bụng, những làn da của nàng lại cực kì trắng, khiến cả người nàng trông như một con nhộng trắng mập mạp.

Người còn lại cũng là nữ tử, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, dáng vẻ tùy tiện, mái tóc không dài được tùy ý buộc ra sau đầu, trên vai nàng này còn vắt theo một thanh trường đao, dài hơn nửa người, tạo nên sự tương phản cực kỳ rõ ràng với thân hình nhỏ nhắn của nàng.

"Tinh sư tử, chính là gia hỏa này?" Nữ tử mang trường đao dò

xét Lục Diệp từ trên xuống dưới một hồi, mới mở miệng hỏi, ánh mắt nàng nhìn Lục Diệp không khác gì đang soi mói địch nhân, chỉ muốn tìm kiếm vị trí thích hợp để hạ đao.

Nữ tử cao gầy nhẹ nhàng gật đầu.

Chương 484: Sơ Tinh!

"Trông cũng không tồi, cứ giết như thế lại có chút đáng tiếc." Nữ tử trắng mặt đứng bên kia cũng đang đánh giá Lục Diệp, hai mắt nheo lại, vẻ mặt mang theo ý cười: "Có thể lưu lại cho hãn một mạng hay không?"

Nữ tử cao gầy cất giọng lạnh lùng nói: "Đương nhiên là không để hãn chết dễ dàng như vậy được."

Nữ tử trắng mặt đưa tay che miệng, phát ra tiếng cười: "Đa tạ Tinh sư tỷ." Dứt lời, lại nhìn sang Lục Diệp, trong mắt loé lên một tia sáng, mang theo ý vị sâu xa.

"Lục Nhất Diệp! Người có biết ta là ai không?" Nữ tử cao gầy nghiêng răng quất.

Lục Diệp ném vào trong miệng một viên Linh đan, chậm rãi nhai nuốt, thản nhiên hỏi: "Người là ai?"

Trong mắt nữ tử cao gầy hiện lên vẻ lạnh lùng: "Vậy người còn nhớ Sơ Tuyết ở Kim Quang đỉnh không?"

"Chính là nữ pháp tu phong thái tùy tiện đã bị ta chém chết kia sao?"

Dù sao đối phương cũng là người thứ hai đi lên khiêu chiến với hãn, ấn tượng vẫn còn rất sâu. Trước đó Lục Diệp còn dự định tới Phong Hoa Viện gây sự, sao có thể không nhớ rõ?

"Ta tên là Sơ Tinh!"

Sơ Tuyết, Sơ Tinh, vừa nghe hai cái tên này đã biết là người một nhà.

Trên thực tế, lúc trước Sơ Tuyết được Sơ Tinh mang theo đến Kim Quang Đỉnh, sau đó, nàng mới xuất trận khiêu chiến với Lục Diệp. Có thể nói là Sơ Tuyết chết ngay trước mắt Sơ Tinh, chẳng qua lúc đó hai đại trận doanh có nhiều cường giả, lại định ra Thiên Cơ Khế, dù Sơ Tinh chỉ hận không thể chém Lục Diệp thành ngàn mảnh, nhưng cuối cùng lại không dám tùy tiện xuất thủ.

Sau trận chiến tại Kim Quang Đỉnh, dưới sự yểm hộ của Phong Nguyệt Thiên và Vị Ương, Lục Diệp đã rút lui xuống núi, không còn thấy bóng dáng.

Sơ Tinh vốn cho rằng sau này, nàng không còn cơ hội báo thù nữa, nhưng không ngờ, ở ngay dưới sơn cốc kia, nàng lại nhìn thấy Lục Diệp. Lúc ấy để tránh đánh rắn động cỏ, Sơ Tinh chỉ nhìn Lục Diệp vài lần chứ không tiếp tục chú ý tới hắn, chỉ chờ lúc sau khi vào Vô Hạn ảo cảnh lại tính sổ với hắn sau.

Bởi vậy, từ khi tiến vào đây, Sơ Tinh đã nhanh chóng tập hợp nhân thủ ở phụ cận, đồng thời bắt đầu dò xét hành tung của Lục Diệp.

Vận khí không tệ, không cần tốn nhiều công sức, bọn họ đã tìm được Lục Diệp rồi. Lúc này, nàng liền dẫn một đám người đến đây bố trí mai phục, chặn Lục Diệp tại đây.

"Nói một chút xem, người muốn chết như thế nào?" Sơ Tinh đã nắm chắc thắng lợi trong tay. Nàng hơn hai mươi người, bao vây chỗ này chặt chẽ không kẽ hở, không cần biết làm như thế nào, hôm nay Lục Nhất Diệp này dù có mọc cánh cũng khó mà thoát được.

Lục Diệp nuốt viên linh đan trong miệng xuống, cụp mắt, rồi chậm chậm đưa tay dè xuống chuôi đao.

"Các người cũng nghĩ xem... mình sẽ chết như thế nào đi!" Hắn vừa dứt lời, Phong Hành linh văn lóe sáng trên hai chân rồi biến

mất, ngay tiếp theo, tựa như cả người hắc đã hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng về phía Sơ Tinh.

Đi được nửa đường, hai đạo Ngự khí bay ra, hóa thành hai luồng lưu quang, đánh úp về phía hai nữ tử bên cạnh Sơ Tinh.

"Thật can đảm!" Sơ Tinh giận dữ, hét lên, ra lệnh: "Bắt lấy hắc!"

Đúng như những lời nàng nói với nữ tử trắng mập vừa nãy, nàng không có ý định để Lục Diệp chết một cách dễ dàng như vậy. Trước tiên nàng muốn bắt Lục Nhất Diệp lại, sau đó hành hạ một phen, nếu không làm sao có thể xua tan mối hận trong lòng?

Những ngày qua, mỗi khi Sơ Tinh nghĩ tới bộ dáng chết thảm của Sơ Tuyết, nàng có cố gắng cỡ nào cũng không thể ngủ yên được.

Hiện giờ, phe mình có hơn hai mươi người, địch nhân lại chỉ có một, đương nhiên là bọn họ muốn làm gì thì làm. Ưu thế về nhân số khiến Sơ Tinh vô cùng tự tin, không nói tới những điều khác, chỉ tính tới chuyện, hơn hai mươi người này cùng nhau ngự khí, uy lực của một đòn ấy đã không phải Lục Diệp kia có thể ngăn cản được.

Bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến từng đợt kinh hô. Ở thời điểm những tu sĩ Phong Hoa Viện chuẩn bị xuất thủ, từng đạo linh quang của Phước Linh Tỏa lập tức đánh úp lại từ phía sau lưng bọn họ. Có vài tu sĩ không kịp phòng ngự đã bị trói lại, cái đầu cắm xuống mặt đất.

Những người phản ứng nhanh không bị trói, nhưng đang phải giao thủ với địch nhân bất ngờ xuất hiện sau lưng.

"Tiên Nguyên vệ!" Có người kinh hô.

Loáng một cái, ở phía sau bọn họ đã xuất hiện hơn hai mươi

Tiên Nguyên vệ. Những Tiên Nguyên vệ này lại mai phục đánh lén?

Trước đây bọn họ chưa từng gặp phải tình huống này.

Lại nói, lúc trước hơn hai mươi người bọn từng gặp qua mấy đội ngũ Tiên Nguyên vệ, nhưng một đội ngũ Tiên Nguyên Vệ chỉ có mấy người, lại thêm Tiên Nguyên vệ làm việc cứng nhắc, chỉ có tiểu đội trưởng mới sở hữu một chút linh trí, còn lại tất cả đám Tiên Nguyên vệ phổ thông khác đều là tồn tại không có linh trí, không có suy nghĩ của bản thân, đương nhiên đám người ấy không phải đối thủ của bọn họ, chỉ va chạm hai ba lần đã bị giải quyết rồi.

Nhưng lần này bọn họ bị đánh úp bất ngờ, ưu thế về nhân số ban đầu đã không còn sót lại chút nào nữa.

Nếu như chỉ đối đầu với Tiên Nguyên vệ, bọn họ cũng không đến mức chật vật như thế.

Phải biết rằng, Tiên Nguyên vệ trong thành này đều công kích theo kiểu truy nã là chính, về cơ bản sẽ không tổn thương tính mệnh của tu sĩ, trừ phi tu sĩ phản kháng quá mức gay gắt. Bằng không, dưới tình huống bình thường, nếu tu sĩ đã bị Phục Linh Tỏa khóa lại, Tiên Nguyên vệ sẽ không hạ sát thủ.

Mấu chốt là địch nhân ra tay với bọn họ không chỉ có hai mươi mấy Tiên Nguyên vệ này, giữa những Tiên Nguyên vệ còn xen lẫn một Linh Thể kỳ quái, Linh Thể kia là một gia hỏa mập mạp, mặc bộ y phục viên ngoại, trên tay cầm một chiếc chén xúc xắc, không ngừng đánh ra ba hạt xúc xắc với linh quang lập lòe, chính gã là kẻ đã lấy đi tính mạng của những tu sĩ vừa bị Phục Linh Tỏa khóa lại kia.

Trong chớp mắt lại có ba người chết trên tay tên mập mạp nọ.

Vốn dĩ đám tu sĩ Phong Hoa Viện đang thuận lợi mai phục, lại bị một nhóm Tiên Nguyên vệ phản mai phục, loại chuyện này... có nói ra chắc chẳng một ai tin, ngay cả đám tu sĩ Phong Hoa viện cũng bị đến hoài nghi nhân sinh mà.

Đương nhiên đây là thủ đoạn của Hồ Phách đang ẩn mình trong bóng tối.

Chương 485: Tiên Nguyên Vệ Từ Đâu Tới???

Lại nói, sau khi Lục Diệp nhận ra mình đang bị người khác theo dõi, bởi vì bên trong Tiên Nguyên Thành này không thể động thổ, cho nên nếu để Y Y ra ngoài hành động đơn độc sẽ rất nguy hiểm. Cuối cùng, hắn trực tiếp thả Hồ Phách ra ngoài, muốn tìm ra tung tích của kẻ theo dõi kia.

Và tin tức do Y Y truyền về khiến hắn có chút giật mình. Đúng là ở một nơi bí mật gần đó có một quý tu đang theo dõi hắn, mà bốn phía lại có không ít tu sĩ đang lặng yên tới gần...

Lục Diệp lập tức biết những người kia muốn mai phục mình rồi, thế thì còn gì mà nói nữa? Hắn dứt khoát truyền tin cho Y Y để nàng tương kế tựu kế, làm một lần phản mai phục.

Những Trành Linh bình thường đều ẩn trong thân thể Hồ Phách, không lộ diện, chờ đến thời điểm cần dùng thì phóng bọn họ ra là được rồi. Bọn họ rất thích hợp để làm chuyện này.

Và trước đó, hắn nói nhảm vài câu cùng Sơ Tinh, đơn giản là muốn kéo dài thời gian, chờ Y Y bên kia bố trí thỏa đáng đã, nếu không một khi người của Phong Hoa Viện đồng loạt ra tay, dù hắn có Ngự Thủ linh văn cũng không ngăn được.

Cứ như vậy, tình huống trước mắt đã tốt hơn rất nhiều.

Tu sĩ Phong Hoa Viện mai phục bốn phía đều bị Tiên Nguyên vệ quần lấy, căn bản không có thời gian ra tay với hắn, hắn chỉ cần đối phó với ba người Sơ Tinh bên kia là được.

Ba nữ nhân này đều là cửu tầng cảnh, nhưng vậy thì đã sao?

Tiếng vang “Đinh đương” truyền ra, hai đạo Ngự khí lưu quang bị thanh trường đao của nữ tử kia đánh bay ra ngoài, đối phương cầm đao bằng hai tay, đao thuật hào phóng, tùy hứng, lưỡi đao phủ kín phạm vi ba trượng quanh người, nếu không phá được đao của nàng, đừng nghĩ tới chuyện tiếp cận. Đã có đao thuật cao minh như thế nhưng hết lần này tới lần khác, bản thân nàng lại cực kì mạnh mẽ.

Dù Sơ Tinh và nữ tử trắng mặt kia giật mình trước biến hoá của thế cục, nhưng gặp kinh cũng không loạn, một đạo Ngự khí lưu quang bay ra từ trong tay Sơ Tinh, bay một một đường đánh thẳng tới huyệt Thái Dương của Lục Diệp.

Trong lúc công kích, Lục Diệp chém ra một đao, nhưng kiện linh khí kia lại vô cùng linh hoạt tránh thoát, rồi lướt sát theo lưỡi đao của hắn. Đúng vào thời khắc mấu chốt, Bàn Sơn đao vung lên, lúc này hắn mới thành công đánh bay kiện ngự khí kia.

Nhưng cũng vào thời điểm ấy, Lục Diệp đã chạy đến gần đám người Sơ Tinh, khoảng cách đôi bên chỉ còn ba trượng, hắn cũng không quan tâm tới hai đạo Linh khí đã bị đối phương đánh bay, dù sao hắn xuất ra đòn công kích ấy cũng chỉ muốn phân tán sự chú ý của ba nữ tử này thôi.

Và mất tập trung vào thời khắc sinh tử, chỉ khiến bản thân chết càng nhanh hơn thôi.

Trước kia, khi Lục Diệp còn chưa tới thất tầng cảnh, hắn cực kỳ hâm mộ thủ đoạn Ngự khí của người ta, nhưng về sau này khi tự mình thể nghiệm Ngự khí, hắn mới phát hiện, thủ đoạn này nhìn như cao minh, kỳ thật có rất nhiều nhược điểm, nó chỉ thích hợp để giao phong với kẻ địch từ xa, một khi đánh cận chiến, lại chẳng mang đến quá nhiều tác dụng.

Đương nhiên, nếu phe ta có người dây dưa được với địch nhân, yểm trợ cho đồng đội phía sau Ngự khí sẽ mang tới hiệu quả rất tốt.

Trên thực tế, hết thảy những thủ đoạn giết địch đều được xây dựng dựa trên tinh thần vận dụng linh hoạt.

Ngay lúc này, Bàn Sơn đao trên tay Lục Diệp chém ra một đao, từng chậm mà thực nhanh, thế nhưng hần vừa xuất đao, đã thấy một mảnh đao phong chém thẳng tới chính diện, Lục Diệp bất đắc dĩ đành phải đổi công làm thủ, ngăn lại một kích hung hãn này.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, âm thanh chói tai vang lên, linh khí giao phong, tia lửa văng khắp nơi.

Sơ Tinh và nữ tử trắng mập kia đang muốn lại đây chi viện, đột nhiên từ phía sau lưng có dao động linh lực truyền đến.

Hai người quay đầu nhìn lại, ai nấy đều giật mình, bởi vì chẳng biết từ lúc nào, đã có một đội Tiên Nguyên vệ xuất hiện ở sau lưng bọn họ. Và trong nháy mắt khi các nàng xoay người, liền có từng đạo Phược Linh Tỏa chụp thẳng xuống.

Hiện giờ, Hồ Phách đã chuyển hóa được ba mươi một Trình Linh, đều dựa theo cách ban đầu để phân bổ bọn họ thành 6 tiểu đội. Năm đội trong đó mai phục những tu sĩ Phong Hoa Viện kia, còn một đội được Hồ Phách mang đến đây.

Dù Lục Diệp có thể vượt cấp giết địch, nhưng bảo hần dùng tu vi bát tầng cảnh đi đối đầu với ba cửu tầng cảnh, đương nhiên hần không phải đối thủ của bọn họ rồi.

Thế nhưng khi có thêm một Đội Tiên Nguyên vệ tới trợ giúp hần, tình huống lại khác nha.

Hai người Sơ Tinh và nữ tử trắng mập bị đánh lén quá đột ngột, nhất thời không thể kịp phản ứng.

Vào thời khắc mấu chốt, nữ tử trắng mập nghiêng người một cái, dùng thân hình mập mạp mạnh mẽ chắn trước người Sơ Tinh. Trong nháy mắt, từng đạo Phục Linh Tỏa đã bao phủ lấy nàng.

Tiên Nguyên vệ khổng chế Phục Linh Tỏa trói chặt lại, siết thân hình mập mạp tạo thành từng ngấn thịt. Nữ tử mập mạp cắn răng gào thét, toàn thân tràn đầy huyết khí, gần như đã ngưng tụ thành thực chất, cuồn cuộn tuôn ra bên ngoài.

Sơ Tinh lao ra từ phía sau nàng, mỗi tay nắm chặt một thanh đoản kiếm, tuy là nữ tử, lại ngang nhiên, không cố kỵ vọt tới trước mặt một Tiên Nguyên vệ.

Quang mang linh khí lóe lên, thân hình nàng vừa xoay tròn vừa nhanh chóng xê dịch, tẩu lên vũ điệu chết chóc.

Đa số Tiên Nguyên vệ đều có tu vi không thấp, nhưng vì không có linh trí, khiến cho hành vi cứng nhắc, cũng khiến thực lực mà bọn họ có thể phát huy ra không tương xứng với tu vi.

Ưu thế của bọn họ thể hiện trên hình thức hoạt động theo tiểu đội, và Phục Linh Tỏa là thuật pháp mà hầu hết mỗi một Tiên Nguyên vệ đều tinh thông, chỉ cần địch nhân bị một đạo Phục Linh Tỏa trói lại, vài đạo khác sẽ cùng lên. Hiển nhiên đám tản mát, rời rạc kia mà gặp phải bọn họ, đều không có quả ngon để ăn.

Sơ Tinh vốn là Phó trấn thủ sứ của Phong Hoa Viện, thực lực mạnh mẽ không cần phải nói. Lúc này, nàng vọt đến trước mặt một đội Tiên Nguyên vệ, hai thanh đoản kiếm trong tay hóa thành một màn kiếm ảnh, chụp về phía một Tiên Nguyên vệ trong đó. Ngắn ngủi có ba hơi thở, Tiên Nguyên vệ kia đã bị giết chết, Linh Thể tiêu tán

Nhưng trên người nàng cũng nhiều thêm vài vết thương. Bởi vì trong lúc nàng giết Tiên Nguyên vệ này, những Tiên Nguyên vệ khác cũng không nhàn rỗi, Linh khí trong tay đều công kích về phía

nàng.

Chương 486: Tồn Tại Không Thể Đo Lường!

Sau khi Sơ Tinh chém chết một Tiên Nguyên vệ, nàng lập tức lui lại, hét lên: "Xảo Vân!"

Nữ tử trắng mập đang bị Phước Linh Toả trói lại, trực tiếp nổi giận gầm lên một tiếng. Vốn dĩ nàng bị bốn đạo Phước Linh Toả trói buộc, nhưng Sơ Tinh vừa giết chết một Tiên Nguyên vệ, khiến cho Phước Linh Toả trên người Xảo Vân chỉ còn lại ba đạo. Nàng vừa gầm thét, thân thể vốn to béo lại lớn thêm một vòng, khí huyết tràn ngập, mấy đạo Phước Linh Toả còn lại trực tiếp bị phá tan.

"Ta đến đây!" Thật rõ ràng, nữ tử trắng mập tên là Xảo Vân này rất tức giận, vừa thoát khỏi trói buộc đã chạy tới chỗ Sơ Tinh.

Mắt thấy thân thể như núi thịt nọ sắp đụng vào Sơ Tinh, nhưng sau lưng Sơ Tinh tựa như có mắt, nàng đã nhảy lên thật cao, đặt chân lên hai vai Xảo Vân, nhẹ nhàng lơ lửng, nhưng bốn Tiên Nguyên vệ đang đuổi theo nàng lại không may mắn như vậy. Bọn họ bị Xảo Vân kia đụng phải, lập tức người ngã ngựa đổ, linh quang trên thân chớp loạn một trận.

"Đề ta cản bọn họ lại!" Tuy Xảo Vân đang lấy một địch bốn, nhưng trận thế vẫn vững vàng.

Nàng vốn là Thể tu, có lẽ thủ đoạn công kích không đa dạng bằng, nhưng thủ đoạn bảo mệnh lại vượt xa những phái hệ khác, dù lấy một địch bốn, tạm thời vẫn không gặp phải tình huống nguy hiểm đến tính mạng.

Trong khi Xảo Vân nói chuyện, bàn tay đầy thịt đã tát mạnh vào người một Tiên Nguyên vệ đang xông tới. Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, Tiên Nguyên vệ kia trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, linh quang trên người ảm đạm đi rất nhiều.

"Cẩn thận!" Sơ Tinh dặn dò một tiếng, sau đó xoay người đánh tới chỗ Lục Diệp bên kia.

Bọn họ có nhiều người đến đây như vậy, cũng không phải muốn phát sinh xung đột với Tiên Nguyên vệ. Lại nói, người đang ở bên trong Tiên Nguyên Thành, có giết cũng không giết hết Tiên Nguyên vệ, mà giết chết Tiên nguyên vệ lại chẳng mang đến lợi ích gì.

Cho nên mục đích của bọn họ chỉ có một, chính là giết Lục Diệp, báo thù rửa hận cho Sơ Tuyết.

Nói cách khác, bọn họ vốn không cần dây dưa với Tiên Nguyên vệ, chỉ cần giết Lục Diệp là có thể rút lui.

Hai chân Sơ Tinh giẫm mạnh xuống đất, cả người nhanh chóng lao về phía trước, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến con người nàng co rụt lại. Bởi vì nữ tử mang trường đao đang giao thủ với Lục Diệp, lại bỗng nhiên bay ngược lại, còn phun ra một ngụm máu ngay giữa không trung.

Sơ Tinh nhanh chóng thu song đao, nhào tới ôm lấy nữ tử cầm trường đao, hai người ngã nhào xuống đất, rồi vội vàng đứng dậy.

"Oa. . ." Nữ tử cầm trường đao cầm đao bằng hai tay, lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Nhược Yên!" Sơ Tinh thì thầm.

"Không chết được!" Nhược Yên ho nhẹ, tiếp tục nâng trường đao lên, cảnh giác nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở phía đối diện, Lục Diệp đang cầm trường đao trong tay, kéo lê trên mặt đất, phần thân đao có máu tươi nhỏ xuống, từ từ đi từng bước một tới đây.

Hai mắt hần hơi sụp, vài lọn tóc rơi xuống, che kín trán, khiến người ta không thấy rõ được sắc mặt, nhưng tu vi chỉ mới bát tầng cảnh, lại mang đến cho hai tu sĩ cửu tầng cảnh, một loại cảm giác cực kì áp bách.

"Sư tử cần thận, gia hỏa này có chút không đúng." Nhược Yên mở miệng nhắc nhở, cùng lúc ấy, trong đầu nàng đang hồi tưởng lại khoảnh khắc giao phong cùng Lục Diệp, thực sự không hiểu tại sao mình lại bại nhanh như vậy.

Nàng vốn cho rằng, một người có tu vi cửu tầng cảnh của mình, khi đối đầu với tu sĩ bát tầng cảnh, không dám nói có thể tùy tiện nhào nặn, nhưng ít nhất muốn đè ép đối phương vẫn không thành vấn đề. Nhưng khi đôi bên thật sự giao thủ, nàng mới kinh hãi phát hiện, thủ đoạn của người này cực kì quỷ quyệt, làm người ta khó mà phòng bị được.

Dường như hần sở hữu một loại năng lực, có thể đặt gánh nặng ngàn quân lên vài nàng chỉ trong nháy mắt. Đúng vậy, chỉ chớp mắt một cái, loại áp lực tựa như từ trên trời giáng xuống ấy đã khiến nàng không kịp phản ứng. Nếu không phải Nhược Yên dựa vào trực giác nhạy bén, thì giờ phút này, nàng cũng không chỉ bị thương đơn giản thế này đâu, thậm chí đã bị đối phương chém chết từ lâu rồi.

Sắc mặt Sơ Tinh trở nên ngưng trọng, nàng nhìn qua thiếu niên đang từng bước đi tới.

Trong đầu bỗng nhớ lại khung cảnh trên Kim Quang Đỉnh ngày đó. Giữa chiến trường ngập ngụa máu tươi, thiếu niên trước mắt này đã dùng tu vi ngũ tầng cảnh, liên tục chiến bốn mươi ba trận, ngoại trừ người đầu tiên ra sân là ngũ tầng cảnh, còn lại tất cả đều

là lục tăng cảnh, nhưng không một ai ngoại lệ, tất cả đều bại dưới tay hắn. Và có không ít hơn hai, ba mươi người đã bị hắn giết chết.

Một lần kia đã khiến Sơ Tinh hiểu được, trên đời này thật sự có những tồn tại không thể đo lường như thế.

Với bọn họ, vượt cấp giết địch chỉ là chuyện thường ngày.

Cho nên, ngay khi nàng nhìn thấy Lục Diệp đã là bát tăng cảnh ở trong sơn cốc, Sơ Tinh cũng không có một chút khinh thường nào.

Lúc gia hỏa này còn là ngũ tăng cảnh, lại có thể giết nhiều tu sĩ lục tăng cảnh như vậy, thì hiện giờ khi hắn đã tới bát tăng cảnh, chỉ sợ tu sĩ cửu tăng cảnh cũng không phải đối thủ của hắn.

Cho nên nàng mới triệu tập hơn hai mươi môn hạ, cùng đồng loạt ra tay, vốn cho rằng mọi chuyện sẽ thuận lợi, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, ở thời khắc mấu chốt này, đám Tiên Nguyên vệ lại chạy đến quấy rối, khiến kế hoạch ban đầu của nàng không còn đất dụng võ.

Giờ phút này, ngay cả Xảo Vân, cũng bị mấy Tiên Nguyên vệ dây dưa không thể thoát thân.

Nhưng chuyện đã đến nước này, bọn họ chỉ có thể tiếp tục ra tay.

Dù Nhược Yên thụ thương, nhưng thương thế không quá nghiêm trọng, nếu hai người bọn họ hợp lực, tuyệt đối không thể thua một tên bát tăng cảnh được.

"Lên!" Sơ Tinh quát khế, dẫn đầu xông ra, nữ tử mang trường đao tên Nhược Yên kia cũng theo sát phía sau, thân hình nhỏ nhắn xinh xinh, hoàn mỹ ẩn sau lưng Sơ Tinh. Hai người bọn họ cùng nhau tu hành, cũng đã sớm phối hợp ăn ý trong quá trình giết địch,

nhiều khi không cần dùng từ ngữ câu thông.

Cùng lúc đó, Lục Diệp cũng bước tới, hấn đang cấp tốc rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Bàn Sơn đao phát ra đao quang màu lửa đỏ, hóa thành một đường cong, hung hăng chém xuống.

Sơ Tinh vung một thanh đoản kiếm trong tay lên nghênh tiếp. Nàng vốn định dùng đoản kiếm này chống đỡ linh khí của đối phương, để một đoản kiếm khác có thể thừa cơ tập kích.

Chương 487: Kế Hoạch Không Đuổi Kịp Biến Hóa!

Nhưng trong chớp mắt khi Linh khí hai bên giao phong, nàng mới phát hiện, suy nghĩ của bản thân có chút quá ngây thơ rồi, uy lực từ Linh khí của đối phương truyền đến quá mức hung mãnh, không thể chống đỡ nổi, suýt chút nữa đoản kiếm trên tay nàng đã văng đi.

Con người Sơ Tinh đột nhiên co rút lại.

Đây là sức mạnh của một Binh tu bát tầng cảnh sao?

Phải biết rằng, lực lượng của một thể tu như Xảo Vân cũng không thể hơn mức này.

Nàng đã nhận thấy có điều gì đó không thích hợp, vốn dĩ nàng muốn dùng thanh đoản đao khác để tập kích, lập tức nâng nó lên, ngăn cản một kích từ trên không giáng xuống. Nếu không làm như vậy, nàng không thể chặn được một đòn công kích này.

Nhưng Sơ Tinh vừa ngăn được một đao, đao thứ hai đã chém tới. Nàng hốt hoảng ứng phó, chưa kịp thở một hơi, đao thứ ba lại đâm tới, thiếu chút nữa một đao kia đã đâm trúng ngực nàng. . .

Tốc độ quá nhanh!

Trong mấy ngày này, tuy bất cứ thời khắc nào, nàng cũng muốn giết chết Lục Diệp báo thù cho muội muội, nhưng khi thật sự giao thủ cùng đối phương, nàng mới cảm nhận được thiếu niên này vô cùng đáng sợ. Một đao kia chẳng những thể đại lực trầm, tốc độ xuất đao cũng cực nhanh, khiến người ta không kịp ứng

phó.

Dạng đao thuật này... nàng không thể chặn được đao thứ tư!

Quả nhiên, khi đao thứ tư của Lục Diệp chém xuống cần cổ trắng nõn của nàng, Sơ Tinh hoàn toàn mất đi cơ hội chống đỡ.

Cũng may nàng không tới đây một mình.

Ngay tại thời khắc nguy hiểm, đột nhiên một thanh đao vươn ra từ phía sau nàng, vừa vặn ngăn lại Bàn Sơn đao.

Là Nhược Yên vẫn luôn ẩn sau lưng nàng xuất thủ.

Đốm lửa bay tung tóe, vốn dĩ một đao có thể chém trúng Sơ Tinh đã bị ngăn lại, linh quang trên trường đao bùng lên, áp chế Bàn Sơn đao, suýt nữa đã chạm vào mặt Lục Diệp.

Lục Diệp lướt nghiêng thân đao, triệt tiêu lực lượng đánh tới, đồng thời nghiêng đầu, thanh trường đao kia xẹt qua lỗ tai của hắn, lưỡi đao sắc bén làm đứt vài sợi tóc.

Nhân cơ hội này, đoản kiếm trên tay trái của Sơ Tinh linh hoạt chuyển động, nàng lật tay chụp kiếm, coi đoản kiếm như chủ ý thủ, muốn đâm vào ngực Lục Diệp.

Nhưng ở cách đó không xa, bỗng nhiên xuất hiện một luồng đao động linh lực hung mãnh truyền đến, Sơ Tinh không chút nghĩ ngợi, lại chém xuống một kiếm, ngăn cản đạo thuật pháp vừa đánh úp lại.

Nàng lập tức nhìn theo phương hướng phát ra thuật pháp, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp đang đứng ở phía sau lưng Lục Diệp, cách nơi bọn họ chiến đấu không xa. Nàng chính là người vừa thi triển thuật pháp này.

Không một ai phát hiện ra nàng, càng không biết nàng đã có

mặt ở nơi đấy từ bao giờ.

Thiếu nữ lại thi triển thuật pháp đánh tới, cùng lúc đó, Lục Diệp xuất đao.

Hai người Phong Hoa Viện liên thủ nhưng Lục Diệp cũng không chiến đấu một mình, Y Y vẫn luôn ở một bên tìm kiếm sơ hở, nhưng tiếc là cả Sơ Tinh lẫn Nhược Yên đều không lộ ra sơ hở quá lớn. Vừa lúc thấy tình thế của Lục Diệp bất lợi, nàng đành phải xuất thủ yểm trợ cho hắn.

Đối với Y Y, nàng tham gia vào tranh đấu này có chút nguy hiểm, cũng may nàng là pháp tu, chỉ cần đứng ở đằng xa thi pháp là được.

Thân hình Sơ Tinh và Nhược Yên linh hoạt luân chuyển, linh khí trong tay hai nữ nhân này một dài một ngắn, nhưng khi phối hợp lại đúng là thiên y vô phùng (áo trời không vết vá, chỉ kín kẽ không một sơ hở), trong bán kính một trượng xung quanh, tất cả mọi phương vị đều bị công kích của các nàng bao phủ.

Trước kia, hai người bọn họ từng phối hợp như vậy, nghênh chiến bốn vị tu sĩ Hạo Thiên Minh cũng không rơi xuống thế hạ phong, thậm chí còn giết được một người của đối phương.

Vậy mà giờ phút này, rõ ràng hai người vẫn phối hợp vô cùng hoàn mỹ, nhưng lại không có cảm giác bản thân đã khống chế được cục diện như trước kia, bởi vì tiết tấu của cuộc chiến đều bị đối phương làm chủ.

Đối phương xuất đao với tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức không hợp lẽ thường. Lúc trước, một mình hắn lấy một địch hai cũng không rơi xuống thế hạ phong, hiện giờ lại phối hợp với pháp tu kia, khiến cho hai người bọn họ phải dùng hết toàn lực, mới có thể cản được thế công của đối phương.

Nhưng cũng chỉ là ngăn cản mà thôi, muốn phản kích là chuyện không có khả năng!

Hai người không ngừng lui về sau, sắc mặt dần chuyển thành trắng bệch, giao phong ở khoảng cách gần như vậy vô cùng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể chết bất đắc kỳ tử.

Mà không biết bắt đầu từ khi nào, bốn phía lại nổi lên từng đoàn sương mù tụ lại. Rồi theo thời gian trôi qua, tầng sương mù càng ngày càng trở nên dày đặc, ở khoảng giữa liên tục xoay chuyển, dường như có thứ gì đang muốn lao ra.

Hai bên đang giao chiến đều cảm thấy tình huống không ổn, Lục Diệp cũng xuất thủ càng thêm tàn nhẫn.

"Xảo Vân!" Sơ Tinh cảm giác bên mình sắp không ngăn được thế công của Lục Diệp, không nhịn được hét lên.

"Ta đến đây!" Nương theo tiếng trả lời của nữ tử trắng mập, tiếng vang ầm ầm truyền ra. Đúng là nữ tử mập nọ đã thoát khỏi công kích của Tiên Nguyên vệ, để vọt tới trước mặt Lục Diệp, một bàn tay to béo hung hăng vỗ xuống đầu hắn.

Lúc đầu, Sơ Tinh dự định để Xảo Vân dây dưa với đám Tiên Nguyên vệ kia, giữ cho đám người ấy không sang đây là được.

Lấy thực lực thể tu của nàng, tuyệt đối có thể làm được chuyện này.

Cùng lúc đó, Sơ Tinh và Nhược Yên phối hợp, dùng tốc độ nhanh nhất giết chết Lục Diệp. Bọn họ chỉ cần giết Lục Diệp là được, còn Tiên Nguyên vệ không cần quan tâm.

Nhưng kế hoạch lại không đuổi kịp biến hóa.

Sơ Tinh đã cố gắng đánh giá Lục Diệp cao lắm rồi, nhưng sau khi thật sự giao thủ mới phát hiện tầm mắt của bản thân còn nông

cạn lằm.

Và lúc này, nếu còn không cầu viện, nàng và Nhược Yên chết chắc rồi.

Với lực áp bách mà Lục Diệp thể hiện ra trước mắt, nếu một trong hai người Sơ Tình và Nhược Yên chết đi, người còn lại cũng cách cái chết không xa.

Xảo Vân nghiêng người đi tới, thân hình hai bên lần lượt qua lại, để nàng chắn ở phía trước. Xảo Vân vốn là một thể tu, xông lên phía trước chiến đấu là tu dưỡng cơ bản nhất.

Bàn tay mập mạp đập xuống đầu Lục Diệp với tốc độ không quá nhanh, hiển nhiên tốc độ phản ứng của Lục Diệp nhanh hơn, hắn đã lật tay đâm một đao vào cánh tay nàng.

Một đao này được gia trì Phong Duệ nhưng lại không thể cắt đứt cánh tay của Xảo Vân, chỉ để lại một vết máu trên cánh tay đầy thịt béo ấy.

Chương 488: Thứ Hắc Thiểu Nhất Chính Là Thời Gian!

Khi đao và thịt giao nhau, Lục Diệp có cảm giác thanh đao trên tay hắc vừa đâm vào một miếng cao su cực kỳ đàn hồi, với chuyển động nhanh chóng của máu thịt trên vị trí bị chém của Xảo Vân, uy lực của một đao này lập tức suy yếu tới đỉnh điểm.

Xảo Vân vỗ một bàn tay còn xuống, Lục Diệp đá ra một cái, trúng vào giữa bụng nàng

Nhưng cú đá toàn lực này, chẳng những không đá bay được nữ tử mập mập trước mặt, còn khiến Lục Diệp có cảm giác bản thân vừa đá vào đầm lầy, từ trên bụng đối phương sinh ra lực hút cực mạnh, máu thịt xung quanh nhúc nhích, thuận thế hóa giải đòn tấn công của hắc, đồng thời cũng khóa lại cẳng chân kia.

Lục Diệp rút chân, nhưng không được.

Xảo Vân tiếp tục vung tay xuống, Ngự Thủ linh văn hiện ra, rất nhanh đã bị một chưởng này vỗ nát, Lục Diệp hơi nghiêng đầu, một tiếng vù vù vang lên, hắc có cảm giác trước mắt lóe sao Kim.

Một chưởng này đã bị Ngự Thủ ngăn cản, vậy mà còn mạnh như thế, nếu như thật sự bị đập trúng, Lục Diệp cảm thấy cái đầu của hắc cũng có thể bị đập nát.

“Tiểu tử thú vị, để tỷ tỷ tới yêu ngươi đi!” Ngoài miệng Xảo Vân nói rất ngọt ngào, nhưng trong đôi mắt đang nheo lại kia tràn đầy hung quang. Nàng mở ra hai tay muốn ôm lấy Lục Diệp.

Trong nháy mắt đó, khí huyết toàn thân nàng sôi trào, để lộ ra

tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Nếu Lục Diệp bị ôm lấy, không cần biết hắn có thủ đoạn thông thiên tới cỡ nào, cũng khó mà thi triển nổi, đến lúc đó, thứ chờ đợi hắn chính là cái chết. Nhưng ngay lúc này, một chân của Lục Diệp còn bị kẹt trên bụng nàng, muốn thoát ra cũng không được.

Vào thời khắc sinh tử, ánh mắt hắn vẫn lóe lên một mảnh thanh minh (trấn tĩnh), lực chú ý tập trung cao độ, Bàn Sơn Dao tỏa ra ánh lửa lượn lờ, một đao đâm thẳng vào trái tim Xảo Vân.

Ngay lúc thanh đao được rút ra, một luồng linh quang mạnh mẽ xuất hiện trên thân đao

Song Phong Duệ gia trì.

Mũi đao đâm vào huyết nhục của Xảo Vân, cảm nhận được tầng máu thịt trên người nàng đang chuyển động cực kỳ nhanh chóng. Kỳ thực, nàng có thể hóa giải nhất chém của Lục Diệp, nhưng muốn hóa giải một nhát đâm thẳng như vậy, lại vô cùng khó khăn.

Cùng lúc đó, một tiếng hét vang lên, sắc mặt Xảo Vân biến đổi, hai tay vốn đang ôm tới đột nhiên đẩy về phía trước. Nàng dùng sức đẩy lên vai Lục Diệp, một lực lượng cực lớn truyền đến từ phía trước, khiến Lục Diệp ngửa người ra sau, trượt ra ngoài mấy trượng, mặt đất bên dưới hai chân đã bị cày thành hai vết hằn thật sâu.

Máu chảy ra từ ngực Xảo Vân, trên mặt nàng tràn đầy sợ hãi. Trong nháy mắt đó, nàng cảm thấy mình đã bước một chân vào Quỷ Môn quan.

Lục Diệp đứng vững người ở cách đó vài trượng, hắn hoạt động bả vai một chút, vừa rồi bị vỗ có chút tê, nhưng không quá nghiêm trọng, trong lòng thầm nghĩ, đáng tiếc thật.

Nếu vừa rồi Xảo Vân ra tay muộn hơn một chút, hẳn có thể kích hoạt Hào Thứ linh văn trên Bàn Sơn đao, để đối phương cảm nhận cái gì gọi là trong cơ thể nở hoa.

Y Y vẫn không ngừng thúc giục thuật pháp, đánh vào người Xảo Vân, nhưng nữ tử này sở hữu một thân thịt mỡ, vốn không thêm để ý tới công kích của nàng, chỉ cần trộn lẫn khí huyết và linh lực phủ kín quanh thân, sẽ dễ dàng ngăn cản những thuật pháp đó.

Lục Diệp lộ vẻ mặt nghiêm túc, nhìn nữ tử béo trắng phía đối diện. Hắn phải thừa nhận rằng nữ nhân này rất khó đối phó, dù sao nàng cũng là một thể tu, không dễ giết như vậy. Nếu một đối một, hẳn có tự tin bản thân sẽ giải quyết được nàng, nhưng vẫn cần tiêu hao một chút thời gian.

Mà bây giờ, thứ hắn thiếu nhất lại chính là thời gian.

Sương mù xung quanh đã trở nên rất dày đặc, cũng càng lúc càng cuộn trào dữ dội.

Đằng sau Xảo Vân, đội Tiên Nguyên vệ vốn đang dây dưa với nàng, chỉ còn lại một tiểu đội trưởng, những người khác đều bị Sơ Tình và Nhược Yên giết cả rồi. Đó là lý do vì sao bọn họ không thể tham dự trận chiến hồi nãy. Trong mấy người bọn họ, phải có thành viên ngăn cản Tiên Nguyên vệ, nếu không sẽ rất phiền phức.

Lúc này Sơ Tình mới có thời gian nhìn về phía chiến trường bên kia, và hình ảnh lọt vào trong tầm mắt của nàng, lại làm nàng giật mình thon thót. Chỉ thấy trên đường phố phía trước, hơn 20 người của Phong Hoa viện đã chết một nửa, tình trạng của nửa còn lại cũng không tốt.

Còn phía đối diện, Tiên Nguyên vệ phụ trách vây khốn địch nhân, linh thể béo kia phụ trách giết địch, hai bên phối hợp chặt chẽ.

Bi thương dâng lên trong lòng Sơ Tình, nàng không hiểu vì sao sự việc lại phát triển theo chiều hướng này.

Phải biết rằng, lúc trước, vì đối phó với Lục Nhất Diệp, nàng đã mang theo hơn 20 người đến đây... Nhưng vì sao kế hoạch của bọn họ lại bị Tiên Nguyên vệ làm hỏng?

Sơ Tình vô cùng không cam lòng, nhưng lại không thể không chấp nhận hiện thực, hai mắt đỏ ửng, hạ lệnh: "Rút lui!"

Những tu sĩ Phong Hoa Nguyên bên kia vốn đã không muốn tiếp tục xung đột với Tiên Nguyên vệ, vừa nghe được mệnh lệnh của nàng, lập tức rút lui về phía sau, Tiên Nguyên vệ tiếp tục đuổi theo truy sát, càng lúc càng xa.

Ngay khi nàng hét lên câu đó, Lục Diệp đã cầm đao giết tới.

Từ ban đầu, hắn đã định đến Phong Hoa viện báo thù, hiện tại người ta chủ động đưa tới cửa, sao hắn có thể cho bọn họ rút lui dễ dàng như vậy?

Lục Diệp không thèm để ý những người khác, nhưng hắn nhất định phải lưu lại ba nữ tử trước mặt này, đặc biệt là nữ tử béo trắng tên Xảo Vân kia. Thực sự của thể tu này quá mạnh, rất khó đối phó, nếu không giết nàng, chưa chắc hắn đã giết được những người khác. Mà hiện giờ chính là một cơ hội, bởi vì Sơ Tình bên kia mới phát ra mệnh lệnh sai lầm!

Lục Diệp nhắc đao lên đâm thẳng vào Xảo Vân, sau thất bại vừa rồi, hiện giờ khi đối mặt với Lục Diệp, Xảo Vân cũng không dám tiếp tục chủ quan nữa, nàng lập tức giơ tay đánh một chưởng vào thân đao.

Đáng tiếc, một chưởng này không trúng, Lục Diệp đã thu đao lại giữa chừng.

Mắt thấy linh quang bùng phát trên trường đao đang đâm tới,

con người của Xảo Vân hơi co rút lại. Vào thời khắc quan trọng này, Nhược Yên đã giết ra, dùng đao đỡ thay cho nàng. Nhưng mọi chuyện còn chưa kết thúc, Sơ Tình cũng giết ra từ một bên khác, đội Tiên Nguyên vệ mới đây đưa với các nàng đã bị toàn diệt.

Chương 489: Vì Sao Tiên Nguyên Vệ Không Bắt Người?

Ba người liên thủ, Lục Diệp lập tức lui về phía sau, dù có Y Y ở bên trợ giúp, đối phó với bọn họ cũng có chút khó khăn, từng đạo Ngự Thủ linh văn không ngừng nhấp nháy hiện lên trên người hắn, nhằm ngăn cản công kích liên thủ của ba nữ nhân kia.

"Đi!" Sơ Tình khẽ quát, tuy lúc này các nàng lấy ba đánh hai đang chiếm thế thượng phong, nhưng nàng cũng nhìn ra, muốn giết Lục Diệp còn phải phí một chút sức lực. Trong khi điều các nàng phải làm ngay bây giờ vốn không phải giết Lục Diệp, mà là nhanh chóng tìm một chỗ trốn đi.

Tiên Nguyên thành sắp có những thay đổi lớn, không nên ở lại lâu.

Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi nàng để cho môn hạ tu sĩ rút lui.

Xảo Vân quay người bỏ chạy, Nhược Yên cũng đánh tới hư chiêu, bức lui Lục Diệp, và cùng Sơ Tình bỏ trốn.

Lục Diệp đuổi theo phía sau các nàng không bỏ, trước khi rời đi, hắn còn không quên thu hồi hai đạo ngự khí của mình, bỏ vào trong túi trữ vật.

Một đuổi một chạy, bốn bóng người không ngừng nhấp nhô trên các phòng ốc.

Sơ Tình vừa chạy trốn vừa không nhịn được quay đầu nhìn lại, vẻ mặt dần dần trở nên sợ hãi, bởi vì mười mấy Tiên Nguyên vệ

kia đang đuổi theo phía sau Lục Diệp. Có thể khẳng định rằng mười mấy Tiên Nguyên vệ này chính là nhóm vừa phục kích bọn họ, bởi vì trong đám người ấy còn có sự xuất hiện của linh thể béo kia.

Nhưng... không phải đám môn hạ tu sĩ phe nàng đã dụ dỗ nhóm Tiên Nguyên vệ này rồi đi rồi sao? Vì sao bọn họ lại đuổi tới?

Sơ Tình có chút nghĩ mà không ra.

Nàng đang có dự định sẽ dừng lại, đánh một trận tử chiến với Lục Diệp nếu hần dám tiếp tục đuổi theo, nhưng tới hiện tại, chỉ có thể dập tắt suy nghĩ này.

Nếu ngay bây giờ, mấy người các nàng phát sinh mâu thuẫn cùng Lục Diệp, ai cũng sẽ không có quả ngọt để ăn.

Nhưng nàng nhanh chóng nghĩ đến tình huống khác, có Lục Nhất Diệp cản ở phía sau, dù nhóm Tiên Nguyên vệ có đuổi kịp, bọn họ cũng sẽ xử lý Lục Nhất Diệp trước.

Nói cách khác, có gia hỏa này cản trở, ba người các nàng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Không thể nghi ngờ rằng, tốc độ của mấy Tiên Nguyên vệ cấp đội trưởng và Lưu Tam Bảo nhanh hơn đám Tiên Nguyên vệ bình thường. Trong chốc lát, chỉ thấy Lưu Tam Bảo giơ tay lên, ba đạo linh quang lướt qua Lục Diệp đánh thẳng về phía Sơ Tình, mà không chỉ một mình gã ra tay, một ít tiểu đội trưởng Tiên Nguyên Vệ khác cũng đồng loạt ra tay, mấy đạo Phược Linh Tỏa lập lòe linh quang theo sát ngay sau đó, cùng đánh tới.

"Tình sư tỷ, cẩn thận!" Nhược Yên thấp giọng hô, trực tiếp vung thanh trường đao trong tay lên, đỡ lấy công kích của Lưu Tam Bảo.

Xảo Vân đang mãi miết chạy trốn cũng lắc mình chắn ở phía sau Sơ Tình, dấn một quyền tới, khí huyết tràn trề gần như đã ngừng tụ thành vật thật, đánh tan mấy đạo Phược Linh Tỏa vừa đánh úp tới kia.

Tuy nhiên, Xảo Vân bị tình huống này trì hoãn một lúc, khiến cho càng nhiều Phược Linh Tỏa ập đến chỗ nàng, nàng chỉ có thể liên tục vung nắm đấm ngăn cản chúng.

Lục Diệp vội vàng chen ép tới.

“Đi mau!” Xảo Vân rống giận, quay người nghênh đón Lục Diệp. Nàng biết bản thân trốn không thoát.

Con người trong mắt Sơ Tình và Nhược Ngôn thoáng run lên, cố gắng kiềm chế ý muốn quay lại trợ giúp, thân hình nhảy vọt lên, nhanh chóng đi xa, cũng không phải các nàng nguyện ý bỏ rơi đồng bạn, mà nếu bọn họ không rời đi, thì ngay cả hai người bọn họ cũng không thể đi được nữa.

Cũng may, bọn họ đối kháng cùng Tiên Nguyên Vệ, chỉ cần không phản kháng kịch liệt, bình thường sẽ không mất mạng, chỉ bị giải vào địa lao của Tiên Nguyên thành, lấy cường độ thân thể Xảo Vân, hẳn là sẽ chống đỡ được đến lúc rời đi.

Về phần Lục Nhất Diệp, rất có khả năng, hẳn cũng không trốn thoát.

Nhưng hẳn không phải thể tu, hiển nhiên khi bị đưa vào đại lao, kết cục của hẳn sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Lục Diệp thấy Sơ Tình và Nhược Yên đã đi xa, lại quyết định tiếp tục đuổi theo, nhưng đúng lúc này, cơ thể vốn to mọng của Xảo Vân lại phồng lên, giống như một núi thịt. Nàng không chút do dự lao về phía hẳn.

Với uy lực như vậy, nếu Lục Diệp bị đánh trúng, bất kể hẳn

huy động Ngự Thủ cũng vô dụng.

Nhưng hẳn không hề né tránh, ngược lại giờ đao chém vào núi thịt kia, lưỡi đao vừa chém trúng Xảo Vân, lập tức được gia trì Trọng Áp linh văn

Xảo Vân đau đớn, vội hét lên một tiếng, thân hình cúi thấp xuống, suýt nữa đã ngã khuỵu, còn Lục Diệp lại nương theo lực phản chấn do va chạm, để bay ngược về phía sau, đáp xuống cách đó mười trượng, cánh tay cầm đao đang run rẩy.

Xoát xoát xoát...

Đám Tiên Nguyên vệ xung quanh đều hạ mình xuống, vây chặt hai người bọn họ.

Xảo Vân mỉm cười nhìn Lục Diệp, đôi con ngươi bị thịt mỡ chồng chất đến gần như không thể nhìn thấy của nàng chứa đầy đắc ý: "Lần này ngươi không thể chạy thoát rồi!"

Lục Diệp vừa nhìn nàng với vẻ mặt kỳ quái vừa hoạt động cổ tay, không biết nữ nhân này đang đắc ý cái gì.

Xảo Vân hét lên: "Ta sẽ không chống cự, đừng giết ta!"

"Bắt nàng!" Một tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ hét lên.

Một loạt Phược Linh Tỏa từ mọi hướng chụp xuống đầu Xảo Vân, trói chặt nàng lại.

Xảo Vân nhú mày, bởi vì nàng cảm thấy có gì đó không đúng.

Tiên Nguyên vệ chỉ ra tay với nàng, nhưng lại không để ý tới Lục Nhất Diệp kia.

Không chỉ như vậy, Lục Nhất Diệp còn cầm đao, từng bước một đi về phía nàng, trong suốt quá trình, đám Tiên Nguyên Vệ xung quanh đều không đổi sắc mặt, giống như không nhìn thấy

hắn.

Lục Diệp bước đến trước mặt nàng, rồi dừng lại, cánh tay hơi nâng Bàn Sơn Dao lên, nhắm mũi dao vào ngực Xảo Vân.

Hắn đã nhìn thấy rất nhiều người không sợ chết, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người vội vàng muốn chết như thế.

Về mặt Xảo Vân trở nên hoảng sợ: "Vì sao Tiên Nguyên vội không bắt người?"

Bàn Sơn Dao được Song Phong Duệ gia trì đâm thẳng ra ngoài.

Dù Xảo Vân đã dùng hết sức chống cự, một đao này vẫn đâm xuyên qua trái tim nàng.

Khi Xảo Vân sắp chết, dường như nàng chợt hiểu ra điều gì đó, ánh mắt nhìn Lục Diệp đầy vẻ khó tin: "Các người ... là cùng một nhóm!"

Không lý nào Tiên Nguyên vội chỉ đối phó mỗi mình nàng mà không đối phó Lục Diệp.

Hơn nữa, kế hoạch mai phục của Phong Hoa viện trước đó cũng bị Tiên Nguyên vội phá hoại. Nếu không phải những Tiên Nguyên vội kia đột nhiên xuất hiện, giờ phút này Lục Nhất Diệp đã sớm bị Sơ Tình xử lý sạch sẽ rồi.

Tổng hợp tất cả những điều trước đó lại, chỉ cần Xảo Vân không phải ngu ngốc, chắc chắn sẽ đoán ra chân tướng của vấn đề.

Chương 490: Mẫn Tích Trạc

Điều này làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ, lại có tu sĩ từ bên ngoài đến cầu kết với Tiên Nguyên vệ của Tiên Nguyên thành?

Nàng nhất định phải truyền tin tức này ra ngoài.

Nàng gian nan giơ tay lên, muốn điểm vào ấn ký chiến trường của mình.

Một mảnh quang hoa hiện lên trên Bàn Sơn Dao, thanh đao ấy đã xuyên qua trái tim nàng, dưới Hào Thứ linh văn gia trì, những chiếc gai linh lực thon dài sắc nhọn bùng nổ trong cơ thể nàng.

Thân thể Xảo Vân run lên một chút, thần sắc trong mắt biến mất thật nhanh.

Không biết từ đâu, đột nhiên Hổ Phách xuất hiện, sau đó nhảy lên vai Lục Diệp. Trong trận chiến vừa rồi nó vẫn luôn không lộ diện, núp trong bóng tối để điều khiển Trành Linh của mình.

Dù Hổ Phách chỉ đưa ra các mệnh lệnh đơn giản, nhưng những Trành Linh kia vẫn cần nó kiểm soát.

Tiên Nguyên vệ xung quanh đều hóa thành linh quang, chui vào trong cơ thể nó, chỉ còn lại một mình Y Y.

Không có sự trói buộc của Phục Linh Tỏa, cơ thể mập mạp của Xảo Vân âm âm rơi xuống đất, Lục Diệp lấy túi trữ vật bên hông nàng, nhanh chóng lao về phía trước.

Lúc này, từng màn sương mù bốc lên từ trên đường phố, trên nóc nhà, một luồng khí tức khó giải thích nổi xuất hiện trong sương mù.

Lục Diệp mới đi được vài bước, bỗng nhiên một thứ gì đó hình người lao ra từ bên trong một đoàn sương mù bên cạnh.

Lục Diệp rất quen thuộc với cảnh tượng này, mỗi lần hấn vào trong Thận Cảnh rèn luyện đao thuật của bản thân, những tu sĩ kia đều xông ra khỏi sương mù theo cách này, mỗi khi hấn giết một người sẽ có một người khác mạnh hơn xuất hiện, cho đến khi Lục Diệp không còn sức chống cự nữa.

Lúc này, hình người lao ra từ trong sương mù đã hoàn toàn bị sương mù bao phủ, không thể thấy rõ diện mạo, thậm chí còn không thể phân biệt được đối phương là nam hay nữ, giống hệt như tình huống hấn từng gặp phải trong Thận Cảnh.

Lục Diệp thấy tình hình như vậy, trong lòng càng thêm chắc chắn rằng viên Túc Quả Hạch mà hấn lấy được có liên quan rất lớn với Vô Lượng Thận Cảnh, nhưng tạm thời hấn vẫn chưa biết hai thứ này có liên quan như thế nào.

Hắn cố ý thử xem, nên quay người dùng đao chém vào tồn tại hình người kia, đối phương chỉ thể hiện ra dao động linh lực ở thất tầng cảnh, không đỡ được một đao này, trực tiếp bị chém làm đôi rồi hóa thành sương mù biến mất.

Nhưng ngay sau đó, một tồn tại hình người khác lại lao khỏi sương mù hỗn loạn, khí tức mạnh hơn người lúc trước.

Lục Diệp dứt khoát quay đầu bỏ chạy!

Đến lúc này, hấn đã xác nhận được, sự xuất hiện của những tồn tại hình người và tầng sương mù cuộn cuộn kia, giống hệt tình hình lúc hấn tiến vào Thận Cảnh thông qua Túc Quả Hạch. Và những thứ này có giết cũng không hết, chúng là tồn tại hoàn toàn không thể đối địch.

Cho nên, hấn cũng chẳng ham chiến làm gì, chạy đi là lựa

chọn tối ưu nhất!

Lục Diệp lao vào một tòa nhà gần đó, nhanh chóng đóng cửa lại, nhưng sương mù lại chẳng quan tâm tới sự ngăn cản của cánh cửa, nó vẫn tiếp tục đuổi theo hắn.

Lục Diệp thầm mắng một tiếng, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên chỉ có những ngôi nhà có đèn lồng treo ngoài cửa, mới có thể ẩn náu được. Tình báo mua được ở Thiên Cơ thương mình là chính xác.

Hắn lại chém ra một đao, chém vỡ tồn tại hình người đứng trước mặt mình, rồi lao ra đường, nhanh chóng tiến về phía trước.

Cách mỗi một đoạn đường sẽ xuất hiện có một đoàn sương mù cuộn cuộn, chỉ cần Lục Diệp đi ngang qua, tồn tại hình người kia sẽ lao ra khỏi sương mù, không ngừng đuổi theo hắn.

Càng ngày càng có nhiều truy binh đuổi theo phía sau, chúng dần dần tập hợp thành một đội ngũ không nhỏ.

Nếu cứ tiếp tục thế này, hắn sẽ không trốn thoát được, bởi vì càng chạy đi, càng kinh động thêm những tồn tại hình người bên trong các đoàn sương mù khác ở ven đường. Đến lúc đó, sẽ có càng ngày càng nhiều truy binh, và dù hắn có mấy Tiên Nguyên vệ trợ giúp, cũng tuyệt đối không thể cản nổi

“Y Y!” Lục Diệp nói, đồng thời đưa tay về phía nàng.

Y Y ngẫm hiểu, lập tức đưa đồng tử trữ vật thu được sau quá trình dọn dẹp chiến trường cho Lục Diệp, rồi lao vào trong cơ thể của Hồ Phách.

Lục Diệp lấy ra một cái vòng tay gỗ từ trong túi trữ vật của mình, nó rõ ràng là một kiện Linh khí. Hắn lập tức thúc giục linh lực rót vào trong đó.

Đi tới một chỗ rẽ, Lục Diệp đang chạy đột nhiên dừng lại, đeo chiếc vòng vào tay. Trong tích tắc, một tầng gợn sóng hình tròn từ chiếc vòng lan ra, bao phủ lấy thân thể Lục Diệp.

Chuyện thần kỳ đã xảy ra, cả người Lục Diệp nhanh chóng vặn vẹo, rồi biến mất.

Những tồn tại hình người đuổi theo phía sau hắn, cũng nhanh chóng chạy đến nơi này, nhưng phía trước đã không còn bóng dáng Lục Diệp nữa, những tồn tại bước ra từ trong sương mù này đi vòng quanh như ruồi bọ không đầu một lúc, rồi lần lượt tản ra.

Lục Diệp không nhúc nhích, chẳng những hắn không dám động, còn cố gắng hết sức khống chế hô hấp, thậm chí quá trình linh lực lưu chuyển toàn thân cũng bị hắn áp chế đến cực hạn, sợ để lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Linh khí trong tay hắn là bảo vật được Vân phu nhân đưa cho.

Lúc biết, sau khi Vân phu nhân biết Lục Diệp muốn tiến vào vòng trong tu hành, bà đã đưa cho hắn hai thứ, một là Cửu Giới đồ, có thể dùng để giết địch, khống địch, hai là Mẫn Tích trạch, cũng chính là chiếc vòng tay này, nó dùng để tự bảo vệ mình

Cửu Giới Đồ là một Linh Bảo. Xét đến tu vi của Lục Diệp không đủ, Vân phu nhân đã phong ấn 90% sức mạnh của Linh Bảo này, làm như vậy mới, hắn có thể miễn cưỡng kích hoạt được sức mạnh của Cửu Giới Đồ .

Mẫn Tích Trạch này lại không phải Linh Bảo, có chút khó xác định cấp bậc của nó, nhưng không thể phủ nhận rằng, nó là một Linh khí cực kỳ đặc thù và hữu dụng.

Nó có thể khiến Lục Diệp trở nên vô hình như bây giờ.

Đây là bảo vật được chế tác từ Linh Mộc Tâm mà Vân phu nhân cực kỳ trân quý, bên trên có khắc linh văn loại ẩn nắp làm

hạch tâm, và một số các loại linh văn khác làm phụ trợ. Giá trị của nó rất cao, khó mà đo đếm được.

Cửu Giới Đồ giết địch bầy địch, Mãn Tích Trắc tránh địch tự vệ.

Thông qua hai dạng bảo vật này, có thể nhận ra Vân phu nhân rất quan tâm, lo lắng cho Lục Diệp, cũng thực lòng hy vọng hẳn có thể bình an vượt qua, chờ về sau sẽ kế thừa y bát của bà.

Chương 491: Gặp Lại Cự Giáp!

Lại nói, ẩn thân cũng không có gì hiểm lạ.

Quý tu có tu vi cao thâm cũng nắm giữ phương pháp ẩn nấp thân thể mình, nhưng đó là kết quả của đặc tính thông linh U Minh. Và ngoại trừ quý tu, tu sĩ phái hệ khác đều khó nắm giữ loại phương pháp này, trừ phi sử dụng trân quý linh phù.

Có một loại linh phù gọi là Ẩn Nặc phù, nhưng nó không chỉ quý, lại còn rất hiếm, thậm chí trong Thiên Cơ bảo khố cũng không có hàng.

Đương nhiên, loại thủ đoạn ẩn nấp này cũng không phải không giải được.

Tu sĩ có cảm giác của mình, tu sĩ có thực lực càng cao, cảm giác càng mạnh. Đúng là thủ đoạn che giấu ám sát của nhóm quý tu rất mạnh mẽ, nhưng chỉ cần cảm giác của bản thân đủ mạnh, tự nhiên có thể cảm nhận được tung tích của những kẻ đang ẩn giấu kia.

Mẫn Tích Trạc do Vân phu nhân đưa cho hẳn không phải vật thường, có điều trên bảo vật này vẫn tồn tại một nhược điểm. Đó là sau khi kích hoạt nó, Lục Diệp không thể động đậy.

Vì vậy, lúc trước hẳn không hề sử dụng thứ này. Và lần này, nếu không phải hẳn đã hết cách ứng phó rồi, hẳn cũng không tùy tiện lấy nó ra sử dụng.

Bởi vì trong trạng thái đứng yên kiểu này, nếu ai đó sử dụng một đạo thuật pháp phạm vi lớn, nhắm vào vị trí của hẳn, hẳn chắc chắn sẽ bị bại lộ tung tích.

May mắn thay, lần này hắn chỉ cần ứng phó với những tồn tại hình người lao ra khỏi sương mù kia thôi. Bọn họ cũng giống những Tiên Nguyên vệ bình thường, là những tồn tại vô tư vô trí (không có linh trí, không có suy nghĩ của bản thân).

Sau khi những truy binh kia giải tán, Lục Diệp mới hiện hình, và chạy nhanh về phía trước.

Trên đường, lại có rất nhiều truy binh bị hắn hấp dẫn.

Và giờ phút này, những Tiên Nguyên vệ lúc trước còn có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, lại biến mất hết sạch, như thể Tiên Nguyên vệ cũng đang né tránh những tồn tại hình người lao ra từ trong sương mù này.

Sau khi Lục Diệp chạy một lúc, hắn lập tức lặp lại chiêu cũ của mình, dùng Mẫn Tích trạc che giấu thân hình, thoát khỏi truy binh, và chờ tình hình êm thắm lại tiếp tục lên đường

Sau mấy lần như vậy, cuối cùng hắn cũng trông thấy một chiếc đèn lồng treo lơ lửng.

Hắn chạy thêm hai, ba bước tới phía trước tòa nhà, giơ tay đẩy cửa, bước nhanh vào trong.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, một bóng đen khổng lồ đã bao phủ lấy hắn, một loại lực uy hiếp mạnh mẽ chụp vào đầu của hắn.

Lục Diệp giơ đao lên chém, một tiếng leng keng vang lên, hắn có cảm giác bản thân vừa chém vào sắt thép, tia lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Ngay lúc hắn ngược mắt nhìn lên, đã thấy một bóng người cao lớn đứng chắn trước mặt mình, bàn tay lớn như chiếc quạt hương bồ vỗ xuống người hắn. Tốc độ bàn tay rơi xuống không nhanh nhưng lại mang đến phong áp mãnh liệt, chỉ dựa vào hiện tượng này thôi cũng đủ hiểu uy lực của một chưởng này mạnh tới mức

nào.

Khóe mắt Lục Diệp giật giật, trong lòng cảm thấy xui xẻo cực độ, đám thể tu mà hắn gặp phải hôm nay, một người càng biến thái hơn một người.

Nữ tử tên Xảo Vân lúc trước còn được, nàng ta chỉ có một thân thịt mỡ, không thể chém đứt mà thôi. Thể tu trước mặt hắn mới càng thêm biến thái.

Lại nói, một đao được gia trì Phong Duệ của Lục Diệp vừa nãy, vốn không phải chém trúng sắt thép gì, mà là cắt vào ngực người ta, thế nhưng nó chỉ để lại một vết trắng trắng mà thôi.

Nếu nói khả năng phòng ngự của Xảo Vân là mượn nhờ từng lớp thịt mỡ của chính mình, làm suy yếu công kích của địch nhân, thì người trước mặt hắn tuyệt đối là ngạnh kháng, không có bất cứ đạo lý gì đáng nói.

Khi bàn tay nọ đập xuống, Hồ Phách đang núp trên vai Lục Diệp, lập tức kêu một tiếng a ô.

Bàn tay nọ đột nhiên dừng lại trên đầu Lục Diệp, phong áp cuốn bay mái tóc trên đỉnh đầu hắn, Bàn Sơn Đao trong tay Lục Diệp cũng dừng lại trước mắt đối phương.

Hán tử vững vàng như tòa thiết tháp nhìn Hồ Phách một chút, lại nhìn Lục Diệp một chút, cuối cùng mới thu hồi bàn tay, gãi gãi đầu.

Đột nhiên, một đạo thuật pháp đánh tới từ bên cạnh, Lục Diệp đang muốn trốn tránh, nam nhân đứng trước mặt hắn đã vỗ một chưởng xuống. Cứ như vậy, quả cầu lửa to bằng cái chậu rửa tay đã bị một đập này đánh tan. Thậm chí Lục Diệp còn không cảm nhận được đối phương có thúc giục khí huyết và linh lực. Nói cách khác, người ta dựa hoàn toàn vào cơ thể của mình để đánh bay

thuật pháp.

Cường độ thân thể bậc này, nghe thôi cũng đủ rợn cả người.

“Cự Giáp!” Một giọng nói tức giận vang lên.

“Có quen.” Hán tử vững vàng như tòa thiết tháp trả lời một câu cộc lốc.

Lục Diệp ngược mắt nhìn sang một bên, lập tức trông thấy một tu sĩ có ria mép ở đằng kia.

Bốn mắt nhìn nhau, tu sĩ ria mép “A nha” một tiếng, nói: “Thì ra là người, ta còn tưởng là người Vạn Ma Lĩnh tới. Hiểu lầm hiểu lầm, thực xin lỗi.”

Trong miệng gã nói như vậy, nhưng vẻ mặt lại không lộ ra bất cứ biểu cảm xin lỗi nào.

Lục Diệp mơ hồ cảm nhận được nếu vừa rồi Cự Giáp không đột ngột dừng tay lại, thì pháp tu ria mép kia sẽ không quan tâm hấn đến từ Hạo Thiên minh hay Vạn Ma lĩnh, cứ giết trước lại nói sau.

Suy cho cùng, giết tu sĩ cùng trận doanh cũng có công huân.

Trong không khí nhàn nhạt mùi máu tanh, chứng tỏ nơi này đã có người chết.

Lục Diệp nhàn nhạt liếc tu sĩ ria mép kia, rồi thu đao vào vỏ.

Tu sĩ ria mép cười chào hỏi: “Vị đạo hữu này, chúng ta thật sự có duyên, lại gặp mặt ở đây.”

“Ừm.” Lục Diệp nhàn nhạt đáp lại.

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh một chút, tìm một góc phòng, sau đó đi tới khoanh chân ngồi xuống.

Cự giáp lại gần, có chút lo lắng nhìn Hồ Phách, hai con mắt tròn lớn lên như đèn lồng.

Cũng chẳng trách gã lại có biểu cảm như vậy, bởi vì những Tiên Nguyên vệ còn sống sót đang hấp thụ sức mạnh của Hồ Phách để tự phục hồi, khiến cho vẻ ngoài của Hồ Phách hơi uể oải một chút, nó rất cần được bổ sung!

Lục Diệp không hiểu tại sao Cự Giáp và Hồ Phách lại xem nhau hợp mắt đến vậy, lúc trước khi ở trong sơn cốc, rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng một người một thú này đã rất thân thiết rồi.

Lục Diệp không thích pháp tu rìa mép kia, nhưng Cự Giáp với tính cách đơn giản và trung thực lại rất khó làm người ta chán ghét.

Chương 492: Pháp Tu Ria Mép!

Hắn ném một ít linh đan vào miệng, ngồi thụp xuống, đút thêm mấy viên cho Hồ Phách ăn, rồi tự bản thân hoán đổi công pháp, trong bụng phát ra tiếng vù vù.

"Đúng là Tiên Nguyên thành này rất nguy hiểm." Pháp tu ria mép đi tới cửa, xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài: "Lại là Tiên Nguyên Vệ, lại là sương mù, không biết lần này sẽ chết bao nhiêu người?"

Nói xong, gã xoay người, nhìn Lục Diệp, cười nói: "Đạo hữu, người gặp phải địch nhân sao?"

Thoạt nhìn lúc này Lục Diệp có chút chật vật, chủ yếu là vì lúc trước, sau khi chiến đấu cùng đám người Phong Hoa Viên kia, hắn đã tiêu hao không nhỏ, hơn nữa trên người cũng có vài vết thương.

"Ở nơi này, bát tầng cảnh muốn đi một mình vẫn còn kém một chút, đạo hữu có cân nhắc tới chuyện hành động cùng ta hay không? Cam đoan sẽ không để người chịu thiệt."

"Không cần."

Pháp tu ria mép cười ha ha: "Đạo hữu đừng vội cự tuyệt, cứ suy nghĩ một chút lại nói cũng không muộn."

Tuy gã vừa cười vừa nói câu này, nhưng trong lời nói lại ngầm có ý uy hiếp. Bởi vì lúc này, gã đang đứng chặn ở cửa, nhìn giống như muốn dò xét tình huống bên ngoài, nhưng ý đồ thực sự là gì, lại chỉ có mình gã mới biết.

Quả nhiên tên rìa mép này không phải kẻ tốt lành gì.

Trong sơn cốc lúc trước, Lục Diệp đã từ chối lời mời của gã, coi như vì đôi bên không hiểu rõ về nhau đi.

Tới sau đó, dù gã lại tiếp tục đi lôi kéo người khác, nhưng mãi cho đến lúc Vô Lượng Thận Cảnh mở ra, gã vẫn chưa lôi kéo được ai.

Từ đó có thể thấy được ,thanh danh của kẻ này không tốt lắm, có lẽ trước đây, gã từng làm một chút việc xấu gì đó, cho nên không ai muốn hợp tác với gã.

Ngoài ra, lúc vừa rời khi Lục Diệp vừa mới lao vào, đã gặp phải công kích của Cự Giáp. Cự Giáp làm như vậy cũng là lẽ thường, hẳn vừa xuất hiện, chưa biết là ai, cứ đánh trước tính sau. Nếu đổi lại là hắn, hắn cũng làm như vậy.

Tới lúc sau, khi Cự Giáp nhìn thấy Hồ Phách, đối phương đã dừng tay lại rồi, thế nhưng tên rìa mép này vẫn còn ném một đại hỏa cầu về phía hắn.

Kể cả tiếp theo, gã nói, đòn công kích đó chỉ là một sự hiểu lầm, nhưng nó có thực sự là hiểu lầm hay không, hắn tin là ai cũng hiểu rõ?

Phải biết rằng, tu sĩ có nhãn lực rất mạnh, nhất là trong trường hợp, đối phương mang thân phận một pháp tu cửu tầng cảnh, dù lúc đầu nhìn không rõ hình dáng đi, thì về sau tuyệt đối có thể phân biệt ra... Vậy mà kẻ này vẫn ném tới một đại hỏa cầu!

Chỉ tính riêng hành động này thôi cũng cho hắn thấy rõ một vài vấn đề.

Chẳng lẽ tên này muốn giết người đoạt bảo? Lục Diệp âm thầm suy đoán.

"Ha ha ha, sau khi đạo hữu nghĩ kỹ, hãy nói cho ta biết."

Ngay khi Lục Diệp đang âm thầm nghĩ, nụ cười trên mặt pháp tu ria mép đột nhiên trở nên thân thiện hơn. Gã rời khỏi cửa, mở miệng nói với Cự Giáp: " Cự Giáp, đừng nghịch sủng thú của người khác, trở về đi!"

"Nha." Cự Giáp đáp lại một cách buồn bã, ngón tay thô to lập tức rời khỏi đầu Hồ Phách, bước vào trong phòng với pháp tu ria mép.

Pháp tu ria mép kia khoanh chân ngồi xuống, vẻ mặt đầy vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, gã có chút không xác định được Lục Diệp kia là người như thế nào.

Vừa rồi gần như gã đã chuẩn bị ra tay...

Phải biết rằng đây cũng không phải lần đầu tiên gã giết người cùng trận doanh. Đối với một tán tu không nơi nương tựa như gã, Hạo Thiên minh hay Vạn Ma linh đều là giả, chỉ có thứ của mình mới là thật.

Một đường từ tầng dưới chót nhất bò lên, gã đã nhìn thấu bộ mặt thật của Tu Hành giới này rồi.

Đó là cá lớn nuốt cá bé.

Và sở dĩ gã không động thủ...

Thứ nhất, vì thái độ của Cự Giáp đối với bọn họ có chút đặc biệt.

Thứ hai, vì đột nhiên gã nhìn thấy bên hông Lục Diệp có treo rất nhiều túi trữ vật.

Trong tình huống bình thường, một tu sĩ chỉ mang theo một hoặc hai, ba cái túi trữ vật mà thôi, coi như để phân loại các món

đồ bên trong theo công dụng, dễ dàng lấy ra dùng.

Thế nhưng... dường như bên hông thiếu niên kia lại đeo tới mười mấy cái túi trữ vật!

Điều này rất không bình thường, huống chi trên rất nhiều túi trữ vật còn có vết máu tươi.

Đây là nguyên nhân chính khiến rìa mép thay đổi suy nghĩ.

Gã là tán tu một đường vất vả bò đi lên, trong lòng luôn nắm rõ một đạo lý, đó là không nên đánh giá thực lực của người khác thông qua tu vi của họ.

Trên đời này một số người tu vi không cao, nhưng thực lực lại cực mạnh, thêm nữa, cũng có một vài loại linh khí có thể che đậy dao động linh lực, che giấu tu vi.

Gã không nắm chắc về nội tình của Lục Diệp, vì vậy không dám tùy tiện hành động. Từ trước tới nay, gã luôn cố gắng hết sức để tránh loại chuyện lật thuyền trong mương này.

(Lật thuyền trong mương: Mương thường không có sóng, gió, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện lật thuyền. Ẩn dụ cho sai lầm hoàn toàn không đáng có.)

Nhưng không cần biết sự thật như thế nào, thiếu niên bát tăng cảnh kia cũng không phải gia hỏa dễ chọc. Gã cũng không tin người ta chỉ vừa vận có vận may tốt mà nhặt được nhiều túi trữ vật như vậy.

Trên đời này lấy đâu ra lắm chuyện trùng hợp như thế?

Lại nói, đúng là mười mấy túi trữ vật kia khiến gã có chút trông mà thèm. Pháp tu rìa mép ngấm ngấm một hồi rồi giơ tay chạm vào ấn ký chiến trường, truyền tin cho Cự Giáp.

Đáng tiếc là Cự Giáp hoàn toàn không hay biết gì cả, chỉ vùi đầu vào ăn.

Pháp tu rìa mép bức bối đi qua chọc vào người Cự Giáp, lại chỉ vào mu bàn tay, lúc này Cự Giáp mới có phản ứng, đối phương cúi đầu kiểm tra, sau đó lắc đầu.

Rìa mép trừng mắt, lắc đầu là có ý gì?

Gã chỉ hỏi vì sao Cự Giáp lại thích sủng thú của người khác đến vậy thôi, cái này cũng lắc đầu? Tên ngốc to con này ngu xuẩn không cứu nổi rồi.

“Nếu người thích nó, chúng ta đoạt lấy, có được không?” Rìa mép lại gửi một tin khác.

"Không tốt đâu." Cự Giáp không gửi tin, mà mở miệng đáp lại, còn lắc lắc đầu.

Râu mép tức đến ứa gan, nếu không phải dùng Cự Giáp này quá tốt, gã đã đá bay tên ngốc này từ lâu rồi.

Sau khi Cự Giáp bị rìa mép trừng mắt hung dữ nhìn một lúc, gã cũng biết rằng có lẽ mình lại làm sai điều gì đó rồi, nhưng cũng chỉ biết gãi gãi đầu, cúi đầu tiếp tục ăn. Và rất nhanh sau đó, vẻ mặt Cự Giáp lại trở nên vô ưu vô lự (vô tư không suy nghĩ).

Chương 493: Mục Tiêu Lập Tức Trở Nên Rõ Ràng!

Cách một bức tường, Lục Diệp vừa khôi phục thực lực vừa phá giải cấm chế trên đồng túi trữ vật. Lại nói, hắn treo hơn chục túi trữ vật trên hông cũng rất khó chịu.

Kỳ thực, hắn cũng không quá để tâm tới ác ý mà ria mép vừa biểu hiện ra lúc này, nếu đối phương thật sự dám ra tay với hắn, chính là tự mình tìm đường chết.

Lục Diệp phá giải hơn chục túi trữ vật chỉ mất chưa đầy một canh giờ, trong số này có một chiếc bị phá hủy, nguyên nhân chính của chuyện này chính là hắn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian nên lúc phá giải có chút vội vàng.

Sau khi hắn chuyển toàn bộ những thứ hữu ích từ bên trong ra, mấy chiếc túi trống lập tức bị ném đi, bên trong chẳng còn thứ gì tốt để người ta chú ý nữa rồi.

Theo lẽ bình thường, đúng là trong túi trữ vật của tu sĩ cũng chẳng có bảo vật gì tốt, đại đa số tu sĩ đều có căn cơ của bản thân, và đồ tốt chân chính sẽ được bọn họ lưu lại trong trụ sở tông môn hoặc là một nơi an toàn nào đó, còn những thứ mang theo đều là đồ dùng để khôi phục và chiến đấu.

Cũng chỉ có Lục Diệp, hiện tại không có nơi ở cố định, lại được trưởng bối yêu thương, nên có không ít bảo vật trên người thôi.

Hổ Phách ăn mấy viên linh đan, thoáng hồi phục lại một chút, nhưng vẻ ngoài vẫn uể oải. Lục Diệp lấy lân giáp ra cho nó hít một

hơi. Sau đó, hắn đưa tin cho Y Y để hỏi về tình hình của những con Trành Linh kia, và nhận được câu trả lời rằng hơn nửa số Trành Linh đã chết trong trận chiến trước đó, hiện giờ chỉ còn lại mười bốn con.

Xem ra sau này, hắn cần phải bổ sung thêm Trành Linh mới được. Trong quá trình ứng phó lại cái bầy mai phục của Phong Hoa viện trước đó, đám Trành Linh mang tới tác dụng quá lớn, nếu lúc đó nếu không có Trành Linh, Lục Diệp chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi.

Dẫu hắn có mạnh đến đâu cũng không thể là đối thủ của nhiều tu sĩ như vậy, nhưng bên cạnh có Trành Linh giúp đỡ, lại khác.

Lần này Phong Hoa viện tổn thất nặng nề, nhưng đoán chắc rằng bọn họ sẽ không cam tâm chịu đựng, rất có thể đám người này sẽ còn tìm tới hắn.

Lại nói, bổ sung Trành Linh cũng không khó, nơi này chẳng có nhiều thứ tốt, nhưng Tiên Nguyên vệ lại có ở khắp nơi, chỉ cần đợi sương mù bên ngoài tản đi là có thể hành động.

Và sau khi bổ sung Trành Linh xong, hắn sẽ chủ động xuất kích, thừa dịp Phong Hoa viện chưa tập hợp đầy đủ, tìm ra Sở Tình và giết chết nàng!

Mục tiêu lập tức trở nên rõ ràng!

Khiến cho tâm trạng hơi buồn bực của Lục Diệp được cải thiện hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, trong một tòa nhà khác, bảy tám tu sĩ Phong Hoa viện đang tập trung ở đây, tất cả họ đều bị thương.

Trong mắt Sở Tình tràn đầy hận ý, Nhược Yên nhẹ giọng khóc nức nở.

Xảo Vân đã chết! Chết sau khi các nàng rút lui không bao lâu!

Tình huống hoàn toàn khác với những gì bọn họ dự đoán. Các nàng nghĩ rằng những Tiên Nguyên vệ đó sẽ bắt lấy Xảo Vân, rồi giải vào địa lao, ngay cả Lục Nhất Diệp cũng không thể trốn thoát... Nhưng Xảo Vân lại chết rồi!

Xảo Vân là thể tu mạnh nhất Phong Hoa viện, mà mạnh nhất này cũng không phải nói về tu vi của nàng, mà là thể phách của nàng.

Trong đám đồng cấp bậc, thể phách của Xảo Vân có thể so sánh với những người đã chuyển tu Thiên cấp công pháp. Nếu không phải hình tượng của nàng quá khó coi, chắc chắn nàng sẽ là trấn thủ sứ ở trụ sở.

Có thể nói, Xảo Vân là một nhân tài hiếm có của Phong Hoa viện, bởi vì bản thân Phong Hoa viện rất ít thể tu, cho nên mỗi một thể tu đều vô cùng quý giá.

Có Xảo Vân ở đây, trụ sở Phong Hoa viện vững chắc như tường đồng, mỗi khi có xung đột với Hạo Thiên minh, Xảo Vân đều là đầu tàu gương mẫu, đứng vững trước rất nhiều áp lực.

Nói như vậy cũng đủ hiểu, đối với Phong Hoa viện, chuyện mất đi Xảo Vân chắc chắn là nỗi đau không thể nguôi ngoai.

"Khóc cái gì?" Sở Tình quát lên một tiếng chói tai.

Tiếng nước nở của Nhược Yên đột ngột dừng lại.

"Là một tu sĩ, sinh tử rất bình thường, có lẽ trong tương lai, người và ta cũng sẽ đi đến một ngày này. Hiện giờ có sức lực mà khóc, còn không bằng nghĩ cách sống cho tốt đi."

Nhược Yên cố nén nỗi bi ai trong lòng, hít mũi một cái.

Sở Tình vỗ vai nàng: "Khẳng định là Lục Nhất Diệp kia cũng khó thoát cái chết. Ít nhất là nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành rồi, không phải không có chút thu hoạch nào. Chờ sương mù tan đi, chúng ta hãy tới thu thi thể của Xảo Vân và chặt đầu Lục Nhất Diệp, mang về tế bái các sư đệ, sư muội có linh thiêng trên trời. "

"Ừm." Nhược Yên nặng nề gật đầu.

Sở Tình quay người, nước mắt lặng lẽ rơi.

Trong một tòa nhà khác, Kỷ Viêm của Thần Ẩn cung đang đưa tay bịt mắt, đầu đau khôn tả.

Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì Cổ Tham Dương đã bị Tiên Nguyên vệ bắt đi rồi! Và lúc này, đối phương đang bị giam trong địa lao.

Cũng là Cổ Tham Dương xui xẻo, gã rơi vào Tiên Nguyên thành, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị một đội Tiên Nguyên vệ vây quanh, mặc dù đã ra sức phản kháng, nhưng song quyền khó địch tứ thủ (ý nói một người không thể đánh lại một đám đông), cuối cùng vẫn bị bắt tại chỗ.

Theo vị sư đệ đứng từ xa, trông thấy cảnh tượng đó kể lại, lúc ấy vẻ mặt của Cổ sư huynh tuyệt vọng vô cùng...

Nếu người khác bị bắt cũng chẳng sao, nhưng điểm mấu chốt ở đây chính là thân phận trấn thủ sứ Thần Ẩn cung của Cổ Tham Dương, thêm nữa, gã còn không phải thể tu, một khi bị giải vào địa lao, khả năng cao sẽ không có kết cục gì tốt đẹp.

Hiện giờ, có thể nói Thần Ẩn cung bọn họ như rấn mất đầu.

Dù Kỷ Viêm có kịp thời đứng ra duy trì trật tự, thì rõ ràng là uy vọng của gã không bằng Cổ Tham Dương.

Bây giờ gã chỉ có thể tập hợp càng nhiều người càng tốt, đợi

cho đến lúc sương mù tan đi, lại xông tới địa lao, muốn nhìn xem liệu có thể cứu Cổ Tham Dương ra hay không.

Nhưng bản thân gã cũng biết cơ hội lần này không lớn.

Bởi vì địa lao bên kia đã bị Tiên Nguyên Vệ canh giữ nghiêm ngặt. Trước đó, cũng có người muốn cướp ngục, nhưng cho tới bây giờ, vẫn chưa từng thấy một ai có thể xông vào địa lao.

Chương 494: Kế Hoạch Mới!

Lại nói, điều mà Thần Ẩn cung bọn họ cần phải đối mặt cũng chẳng phải duy nhất chuyện này, bọn họ còn phải đối mặt với địch ý đến từ Chiêu Nhật sơn và Phong Hoa viện, nếu để đám người biết được kế hoạch bên này, nhất định sẽ tới quấy nhiễu cản trở.

Và trong tình huống một đối hai như vậy, Thần Ẩn cung bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của hai nhà kia.

Hiện tại, Kỷ Viêm rất đau đầu...

Cổ sư huynh ơi Cổ sư huynh, vì sao huynh lại xui xẻo đến vậy?

Trong phòng, thi thoảng tu sĩ rìa mép sẽ chạy tới chỗ khe cửa, nhìn tình huống bên ngoài, đại khái là gã muốn xem xem sương mù bên ngoài đã tản đi hay chưa.

Lục Diệp không để ý tới gã, vẫn tiếp tục tự mình khôi phục.

Dựa theo ngọc giản mua từ Thiên Cơ thương minh, rất khó để xác định thời gian sương mù kéo dài, ngắn thì một canh giờ, lâu thì một hai ngày, không có số liệu chính xác.

Nửa ngày sau, pháp tu rìa mép đã kiểm tra xong, đột nhiên gã kêu một tiếng: “Cự Giáp.”

Cự Giáp với thân hình rộng lớn, mặc một bộ y phục bằng sợi dây rách nát, hở một nửa lồng ngực, từ bên trong đi ra.

Rìa mép chấp tay với Lục Diệp, nói: “Đạo hữu, chúng ta đi trước một bước, hẹn sau này gặp lại.”

Lúc trước, gã hết nhẫn nại nhìn một hồi, nhưng cuối cùng vẫn

không dám xuống tay với Lục Diệp.

Sau khi pháp tu rìa mép nói xong, gã lập tức dẫn theo Cự Giáp bước ra khỏi phòng, hai bóng người một cao một thấp nhanh chóng biến mất.

Chờ bọn họ rời đi rồi, Lục Diệp mới đứng dậy, đi đến cửa nhìn ra bên ngoài, sau khi hẳn xác định được sương mù đã tan, cũng nhanh chóng rời đi.

Hắn muốn bổ sung đám Trần Linh dưới trướng Hồ Phách, đồng thời tìm kiếm dấu vết của Sơ Tình và những người khác.

Cùng lúc ấy, trong đầu Lục Diệp còn nảy ra một ý tưởng, chính là rút cuộc hẳn có thể thay thế đám Trần Linh bình thường thành cấp bậc đội trưởng hoặc dạng Trần Linh đặc thù giống Lưu Tam Bảo hay không? Bởi vì phong cách chiến đấu của đám Tiên Nguyên vệ bình thường chuyển hóa thành Trần Linh quá cứng nhắc, rất khó thể hiện ra thực lực chân thật của bản thân họ, nếu có thể chuyển hóa cấp bậc tiểu đội trưởng sẽ tốt hơn nhiều, thậm chí là dạng như Lưu Tam Bảo lại càng thêm linh hoạt và đa dạng.

Sau khi biến thành Trần Linh, đám linh thể như Lưu Tam Bảo sẽ không còn tâm trí của riêng mình nữa, những chỉ cần Hồ Phách ra lệnh cho chúng, chúng vẫn có thể thực hiện những mệnh lệnh kia một cách hoàn hảo, dễ sử dụng hơn Tiên Nguyên vệ bình thường rất nhiều.

Tuy nhiên, những Trần Linh như Lưu Tam Bảo rất hiếm thấy, cho nên mục tiêu chủ yếu mà Lục Diệp muốn nhắm tới vẫn là những Trần Linh cấp đội trưởng kia.

Sau khi sương mù tan đi, Tiên Nguyên vệ và các tu sĩ đang ẩn nấp cũng bắt đầu hoạt động trở lại. Dọc theo con đường này, Lục Diệp có thể dễ dàng cảm nhận được dao động sinh ra do chiến đấu ở gần đó.

Không lâu sau đó, hắc đặng phải một đội Tiên Nguyên Vệ. Nhưng đội Tiên Nguyên Vệ kia còn chưa kịp ra tay, Lục Diệp bên này đã chủ động ra tay trước.

Một lúc sau, đội Tiên Nguyên Vệ kia đã bị đánh gục hoàn toàn, số lượng Trình Linh lại tăng thêm vài con nữa.

Dù Lục Diệp đã quyết định thay thế tất cả Trình Linh bình thường thành đội trưởng hoặc Lưu Tam Bảo, nhưng loại chuyện này không thể gấp gáp được, mà cần phải thực hiện từ từ, trước tiên cứ đảm bảo số lượng Trình Linh trước đã.

Thỉnh thoảng, hắc cũng nhìn thấy vài loại kiến trúc có dạng như tòa nhà treo đèn lồng trên đường, và đương nhiên là Lục Diệp ôm tâm tình tràn đầy hưng phấn lao vào tìm kiếm một phen, hy vọng có thể gặp được một tồn tại tương tự như Lưu Tam Bảo.

Và đáng tiếc, hắc không thu hoạch được gì.

Như vậy xem ra, ở trong Tiên Nguyên thành này cũng không có nhiều linh thể đặc biệt như Lưu Tam Bảo.

Một lúc lâu sau, Trình Linh được bổ sung đầy đủ, Lục Diệp lập tức yêu cầu Hồ Phách thả một con Trình Linh đi theo mình, hắc muốn kiểm tra một chuyện.

Bọn họ lại tiếp tục lên đường, và không bao lâu sau đó, một đám Tiên Nguyên vệ đã nhanh chóng đi tới trước mặt bọn họ, con Trình Linh đi theo Lục Diệp lập tức kích hoạt Phục Linh Tỏa, trói buộc hắc lại, và vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần, sau đó hai đội ngũ nhẹ nhàng đi lướt qua nhau, thậm chí đám Tiên Nguyên vệ đang đi về phía hắc còn không thèm liếc nhìn Lục Diệp lấy một cái.

Thực sự hữu dụng!

Lục Diệp cau mày.

Sở dĩ Lục Diệp muốn thử nghiệm chuyện này là bởi vì, một khi kế hoạch của hắn hoàn thành, từ nay về sau, hắn sẽ không cần phải tiếp tục phát sinh những mâu thuẫn không cần thiết cùng nhóm Tiên Nguyên vệ khác nữa.

Giết những Tiên Nguyên vệ đó vốn chẳng mang lại chút ích lợi gì cho hắn, còn lãng phí không ít công sức.

Bây giờ, hắn có thể sử dụng Trình Linh của phe mình để giả vờ như bản thân đã bị chúng bắt đi, từ đó đánh lừa những nhóm Tiên Nguyên vệ khác, có thể miễn cho bản thân phải chiến đấu trong khá nhiều tình huống có thể phát sinh sau này.

Nhưng hiện tại kế hoạch này còn chưa đủ hoàn mỹ, hắn phải đợi cho đến khi tất cả các Trình Linh được thay thế thành cấp bậc tiểu đội trưởng mới ổn thỏa.

Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên mấy tu sĩ từ bên trong một tòa nhà bên cạnh vị trí hắn đứng, ồn ào nhảy ra, người cầm đầu là một nam tu khoảng hai mươi tuổi, người nọ lập tức nhìn Lục Diệp từ trên xuống dưới một cái, rồi nói: "Đạo hữu xin lộ ra ấn ký."

Lục Diệp nhìn thoáng qua bọn họ, cũng nhanh chóng thúc giục ấn ký chiến trường trên mu bàn tay. Ngay lập tức, ánh sáng màu xanh bùng lên ở vị trí ấn ký.

"Giết!" Tu sĩ kia vung tay lên, mấy người bên cạnh gã lập tức bày ra tư thế tấn công.

Sau đó, bọn họ liền kinh ngạc khi nhìn thấy Phước Linh Tỏa vốn đang trói chặt trên người Lục Diệp bị nhanh chóng thu hồi. Cùng lúc ấy, những luồng linh thể như quỷ mị bay ra khỏi người Hồ Phách đang núp trên vai Lục Diệp.

Rồi ngay trong thời điểm bọn họ còn chưa kịp hiểu chuyện gì

đã xảy ra, thì toàn thân đã bị trói chặt bởi rất nhiều Phước Linh Tỏa từ phía địch nhân rồi.

Chương 495: Tòa Nhà Kỳ Lạ!

Lục Diệp hoạt động cần cù vài cái, rồi đi đến trước mặt nam tu sĩ kia, từ từ rút thanh Bàn Sơn Dao ở bên hông ra.

Người nọ kinh hãi, lập tức lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lục Diệp: “Làm sao người có thể khống chế được Tiên Nguyên vệ?”

Chính bởi vì bọn họ nhìn thấy Lục Diệp đã bị Tiên Nguyên vệ bắt, mới dám nhảy ra cản đường, nếu là người phe mình, tất nhiên phải cứu giúp một chút, nhưng là kẻ thù, vậy chỉ có thể xin lỗi rồi.

Bọn họ tuyệt đối không nghĩ rằng trên thế giới này lại tồn tại một người người có thể khống chế được Tiên Nguyên vệ!

“Biết Sơ Tình đến từ Phong Hoa viện ở đâu không?”

“Không biết.”

“Vậy người vô dụng rồi.”

Trường đao chém xuống, máu văng tung tóe.

Lục Diệp đi đến trước mặt người thứ hai, hỏi câu hỏi tương tự.

"Biết."

"Người phát Thiên Cơ thệ!"

"Ta... Ta không biết."

...

Một lát sau, trên mặt đất đã có thêm vài cái xác nằm la liệt, Lục Diệp thuận thực lấy đi túi trữ vật của bọn họ.

Có vẻ như mấy người này không phải tu sĩ của Phong Hoa viện, bởi vì trong nhóm không có lấy một nữ tử nào, rất có thể bọn họ là tán tu đến từ Vạn Ma lĩnh, hoặc là người đến từ Chiếu Nhật sơn, cho nên không biết rõ tung tích của Sơ Tình.

Phải nói rằng, mảnh khốe giả vờ bị bắt bởi Tiên Nguyên vệ thực sự hữu dụng, nó không những có thể đánh lừa những Tiên Nguyên vệ khác, còn có thể trợ giúp Lục Diệp câu cá.

Đứng trước ích lợi to lớn này, Lục Diệp cũng muốn tiếp tục làm như vậy.

Nhưng suy nghĩ đến tình huống bản thân bị trói buộc bởi Phược Linh Tỏa sẽ không tiện để ứng phó với nguy cơ bất ngờ xảy ra, cuối cùng hắn lại từ bỏ ý tưởng này đi.

Lục Diệp tiếp tục đi về phía trước. Nếu trên đường đi gặp phải Tiên Nguyên vệ, hắn sẽ lập tức lao tới hạ gục tiểu đội trưởng trước, thay thế một con Trành Linh bình thường bằng nó.

Thỉnh thoảng hắn cũng gặp nhóm tu sĩ tập hợp thành một đội khác, và đôi bên không tránh khỏi sẽ phát sinh một vài hồi chiến đấu, nhưng hiện tại Lục Diệp đã có hơn ba mươi Trành Linh trong tay, những tu sĩ kia căn bản không phải đối thủ của hắn, vốn tưởng đối phương chỉ có một địch nhân, ai ngờ đâu lập tức gặp phải hơn ba mươi ten đồng thời xuất hiện, kinh hỉ trực tiếp biến thành kinh hãi.

Ngược lại, đã tạo điều kiện cho Lục Diệp thu hoạch được càng ngày càng nhiều túi trữ vật.

Cũng có vài thời điểm Lục Diệp gặp được người của Hạo Thiên minh, đương nhiên sẽ nhận được một số tin tức từ trong

miệng những người đó. Tình báo nói rằng: các tu sĩ đến từ Chiếu Nhật sơn và Phong Hoa viện đang tụ tập lại, rõ ràng là đám người này muốn nhân cơ hội bên mình chiếm ưu thế trước mắt để một lưới bắt lấy tất cả các tu sĩ Hạo Thiên minh đi vào nơi này.

Phải biết rằng trong số các tu sĩ tiến vào Tiên Nguyên thành lần này, phía Vạn Ma lĩnh nhiều hơn hàng trăm người so với Hạo Thiên minh, và số lượng chênh lệch này chủ yếu đến từ các tu sĩ Chiếu Nhật sơn.

Vì vậy, tình hình trước mắt của Thần Ấn cung bên kia khá là gay go, tán tu của Hạo Thiên minh bên này cũng đang chịu áp lực, bởi vậy hầu hết bọn họ đều tập trung đến chỗ của Thần Ấn cung.

Có thể đoán được rằng, không bao lâu nữa, giữa tu sĩ của hai bên sẽ xảy ra đối kháng, và kết quả của lần chạm trán này sẽ quyết định tình hình sinh tử của tu sĩ hai phe trong tương lai.

Một khi thế lực gồm hai nhà Vạn Ma lĩnh bên kia chiếm ưu thế trong trận chiến đấu này, khẳng định rằng bọn họ sẽ giết toàn bộ các thành viên của Hạo Thiên minh.

Vốn dĩ Hạo Thiên minh sẽ có hai thế lực cùng tiến vào nơi này, nhưng đáng tiếc là người của Lăng Vân điện bên kia vẫn đang trên đường chạy tới, thì Vô Lượng Thận Cảnh bên này đã mở ra rồi, dẫn đến bọn họ không thể vào được.

Thấy Lục Diệp đi có một mình, các tu sĩ của Hạo Thiên minh đã thuyết phục hắn đi theo bọn họ cùng nhau hành động.

Nhưng Lục Diệp từ chối.

Đương nhiên hành động cùng các thành viên khác của Hạo Thiên minh sẽ an toàn hơn, nhưng chờ đến lúc Vạn Ma lĩnh bên kia chuẩn bị sẵn sàng, mọi chuyện sẽ thành quá muộn.

Thêm nữa, đúng là thoát nhìn sẽ nghĩ rằng hắn chỉ có một

mình, nhưng trên thực tế, hắn lại có hơn 30 Trình Linh trong tay, chỉ cần không gặp phải quá nhiều kẻ thù cùng một lúc, một mình hắn đều có thể xử lý được.

Với lại, đi một mình càng tự do hơn một chút, thậm chí hắn còn có thể tìm cơ hội làm suy yếu sức mạnh của Vạn Mạch Lĩnh.

Dù sao trên đoạn đường đi đến nơi đây, hắn đã giết không ít tu sĩ Vạn Mạch Lĩnh rồi.

Đó là chưa kể đến trước mắt, kế hoạch thay thế tất cả các Trình Linh bình thường thành cấp bậc tiểu đội trưởng của hắn vẫn chưa hoàn thành.

Lục Diệp dừng lại phía trước một tòa nhà ba tầng. Đằng trước của tòa nhà này không chỉ treo một chiếc đèn lồng đỏ, mà là một loạt đèn lồng đỏ. Cũng không biết đây là nơi nào, chỉ thấy phía trên cửa chính có một tấm biển rách nát, nhưng có vẻ như thời gian quá lâu, đã không còn nhìn rõ chữ gốc trên tấm biển là gì, chỉ có một chữ Lâu ở phía cuối cùng là còn sót lại chút dấu vết, miễn cưỡng vẫn có thể nhận ra.

Lục Diệp đẩy cửa bước vào, mùi mực nát lập tức bốc lên từ khắp nơi trong phòng, rồi đập thẳng vào mặt hắn.

Không thể nhìn ra cách bài trí lúc đầu của căn phòng này là thế nào, bởi vì hiện tại trông nó cực kỳ lộn xộn, còn có một dãy cầu thang cũ kỹ dẫn lên lầu hai.

Sau khi Lục Diệp tìm kiếm khắp tầng một nhưng không tìm thấy gì, hắn dứt khoát bước lên tầng hai.

Ngay khi bước vào tầng thứ hai, đôi mắt của Lục Diệp chợt sáng lên, bởi vì ở trên này thực sự có một con linh thể.

Từ đầu cho tới giờ, Lục Diệp chỉ nhìn thấy duy nhất một con linh thể đặc thù ẩn náu bên trong Tiên Nguyên thành này, đó chính

Lưu Tam Bảo. Tuy biểu hiện trong chiến đấu của đối phương không có gì đáng nói, nhưng tác dụng của gã lại mạnh hơn những tiểu đội trưởng kia rất nhiều lần.

Linh thể trước mặt là một nữ tử có khuôn mặt xinh xắn, tạo hình mềm mại yếu ớt, nhưng trang phục trên người lại có chút đòi phong bại tục, nàng đang ôm một cây đàn tỳ bà trong ngực.

Chương 496: Ta Biết Chém Người!

Lục Diệp không cho rằng thoát nhìn vóc dáng của đối phương yếu đuối thì có nghĩa là linh thể này dễ bị bắt nạt, bởi vì đã có ba xác chết nằm gần bên linh thể nữ tử kia.

Cũng không biết là ba tên quỷ xui xẻo nào, nhưng căn cứ vào bộ dạng khi chết của bọn họ, có thể rõ ràng nhận ra ba kẻ này đã bị tra tấn rất nhiều, bởi vì vẫn còn máu tràn ra từ thất khiếu (7 lỗ: 2 mắt, 2 lỗ mũi, miệng, hai tai) của họ, vẻ mặt đầy rẫy thống khổ.

Nữ tử yếu ớt nọ cảm nhận được động tĩnh, lập tức ngượng ngùng ngẩng đầu liếc nhìn Lục Diệp một cái, trong đôi mắt long lanh tựa như được bao phủ bởi một tầng hơi nước, xinh đẹp đến câu hồn đoạt phách. Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng, dùng giọng điệu ôn nhu nói: "Khách nhân có biết ngâm thơ hay không?"

Hiển nhiên khi những linh thể đặc thù ẩn náu bên trong Tiên Nguyên thành này còn sống, trong lòng bọn họ đều mang theo chấp niệm hoặc sở thích riêng.

Lưu Tam Bảo là dân cờ bạc, cho nên Lục Diệp vừa vào nhà gã, gã đã muốn đánh cược với hắn, cho đến tận khi đánh cược bằng tính mệnh, trò chơi ấy mới kết thúc. Và theo tình huống bình thường, người chiến thắng đều là Lưu Tam Bảo.

Chấp niệm của linh thể nữ tử này có chút kỳ lạ, vừa thấy Lục Diệp đi lên, nàng đã hỏi hắn có biết ngâm thơ hay không.

" Không biết."

"Vậy người có biết làm câu đối hay không?"

"Cũng không biết."

"Vậy khách nhân biết cái gì?"

"Ta biết chém người!"

Lục Diệp trực tiếp đưa tay rút Bàn Sơn đao ra.

Linh quang bên ngoài linh thể của đối phương nồng đậm hơn Lưu Tam Bảo, có lẽ nàng này là một linh thể đã đạt tới Thiên cấp bát tầng cảnh thậm chí là cửu tầng cảnh.

Tiên Nguyên thành này đúng là ngọa hổ tàng long.

Nữ linh thể liếc nhìn Bàn Sơn Đao một cái, cũng không bởi vì Lục Diệp vô lễ mà tức giận, chỉ tiếp tục ôn nhu cười một tiếng.

Nhưng rất nhanh nàng đã không thể cười nổi nữa, bởi vì từng tên Tiên Nguyên vệ lần lượt bay ra khỏi cơ thể Hổ Phách, và chỉ trong nháy mắt, chúng nó đã lấp đầy cả căn phòng.

"Anh anh anh... " Nữ linh thể lập tức công kích trước, chỉ thấy nụ cười trên gương mặt nàng đã biến thành vẻ ai oán, hai hàng lệ chảy xuống từ trong hốc mắt, đáng vẻ vô cùng bi thương.

Gần như cùng lúc ấy, một luồng lực lượng vô hình trực tiếp quét qua tầng hai, khiến cho tất cả Tiên Nguyên vệ đều lóe sáng hào quang, ngay cả Lục Diệp cũng cảm thấy đầu mình hơi trầm xuống.

Trái tim của hắn thầm run lên. Đây là âm công. Linh thể nọ có thể mượn nhờ âm thanh truyền tới công kích.

Trước kia hắn chỉ nghe nói về loại hình công kích này nhưng chưa bao giờ được chứng kiến tận mắt.

Hắn muốn giơ đao lên, nhưng dưới ảnh hưởng của tiếng khóc phát ra từ trong miệng nữ linh thể, hắn lại có chút không khống chế được cánh tay của mình.

Nhóm Tiên Nguyên vệ gần đó lại không chịu nổi, ngay cả Lưu Tam Bảo cũng lộ ra vẻ mặt đau đớn.

"Rống!" Hồ Phách nằm trên bả vai Lục Diệp trực tiếp phát ra một tiếng hổ gầm.

Tại thời khắc mấu chốt, vẫn phải nhờ Hồ Phách xuất thủ.

Một tiếng rống kia đã thành công chặn được tiếng khóc của nữ linh thể, thậm chí còn dọa cho nàng ta sững sờ. Mãi cho đến lúc này, nàng mới chú ý tới Hồ Phách không giống bình thường kia. Đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào nó, vừa đánh giá, vừa lộ ra kiêng kỵ.

Hồ Phách đã lao xuống, nó lập tức há miệng, hướng về phía nữ linh thể nọ, hút một cái.

Nữ linh thể chứng kiến tình huống không ổn, cũng dứt khoát nâng tay, ném chiếc đàn tỳ bà trên tay ra. Một đòn này đã thành công đánh bay Hồ Phách, thậm chí còn khiến nó lật ngược ra ngoài mấy vòng.

Y Y thuận thế lao tới, trực tiếp đánh một đạo thuật pháp về phía nữ linh thể nữa, Lục Diệp cũng lao lên phía trước, một đao chém xuống.

Nữ linh thể nọ ngăn chặn được thuật pháp của Y Y, nhưng không ngăn cản được một đao của Lục Diệp, chỉ thấy linh quang bên ngoài thân thể nàng ta chớp lóe không ngừng.

Nhân cơ hội này, nhóm Trần linh bốn phía cũng đồng loạt ra tay, từng luồng Phược Linh Tỏa âm âm lao về phía nữ linh thể, muốn trói buộc nó lại, Lưu Tam Bảo cũng ném ba viên xúc xắc của

mình ra ngoài.

Ngón tay thon dài đang ôm lấy tỳ bà của nữ linh thể lập tức gãy mạnh vài cái, còn lồi lồi kéo kéo một cái, gần như ngay lập tức, hơn phân nửa đám Phục Linh Tỏa đang bay về phía nàng đã bị cố định giữa không trung, toàn bộ những sợi còn lại ầm ầm nát vụn.

"Anh anh anh..." Tiếng khóc lại vang lên.

"Rống!" Hồ Phách lại xông tới, há miệng rít gào về phía nàng ta, lần này âm thanh từ trong miệng nó còn lớn hơn lần trước, bằng mắt thường cũng có thể thấy làn sóng khí đi qua, đánh sâu vào nữ linh thể nọ, khiến cho vẻ mặt nàng lập tức lộ ra một tia đau đớn, tiếng "Anh anh..." nọ cũng đột nhiên ngừng bật.

Lục Diệp lại thuận thế chém xuống một đao.

"Anh anh..."

"Rống!"

Lục Diệp lại tiếp tục chém một đao.

"Anh..."

Một đao nữa...

Lần này nữ linh thể thật sự khóc rồi. Chỉ thấy nàng ta ôm lấy cây đàn tỳ bà, co đầu rụt cổ lại, còn hướng ánh mắt tội nghiệp nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, nước mắt lớn như hạt đậu không ngừng chảy xuống.

Khách nhân lần này thật không dễ tiếp đãi, người nọ đã không ngâm thơ, không đối đáp, còn hét lớn với nàng, liên tục chém nàng...

Một lát sau, Hồ Phách đã cắn nuốt nữ linh thể vừa bị bọn họ

thay phiên nhau lẫn lộn tới không còn sức kháng cự nữa, và chuyển hóa thành Tràn linh.

Dưới trướng lại thêm một viên mãnh tướng, tâm trạng của Lục Diệp vô cùng tốt, hân lập tức phân phó Hồ Phách phóng nữ linh thể ra.

Không ngoài dự kiến, thực lực của nữ linh thể cũng bị áp chế thật lớn, chỉ có trình độ cửu tầng cảnh như Lưu Tam Bảo.

Lúc này, ở trong mắt này đã không còn quang mang câu hồn đoạt phách như ban đầu, chỉ ngơ ngơ ngác ngác đứng nguyên nơi đó, trong lòng ô mỳ bà, rõ ràng có chút đờ đẫn cứng nhắc, mơ hồ cũng có thể thấy được một chút nhu nhược ban đầu.

Đây là tậ đoạn khi linh thể bị chuyển hóa thành Tràn linh.

Có thể nói chỉ cần bị Hồ Phách chuyển hóa thành Tràn linh, không biết lúc trước linh thể kia có linh trí hay không, sau này sẽ không còn nữa.

Chương 497: Hắc Nhất Định Phải Quay Lại Đòi Tiền!

Lục Diệp đánh giá chiếc đàn tỳ bà trong lòng nàng ấy.

Thứ này là tồn tại cùng loại với chén xúc xắc của Lưu Tam Bảo. Ban đầu Lục Diệp cho rằng chúng nó là linh khí, sau này mới phát hiện là không phải. Bởi vì kể cả chén xúc xắc của Lưu Tam Bảo lẫn chiếc đàn tỳ bà trước mắt này, đều giống như một bộ phận lực lượng của bọn họ hiển hiện ra bên ngoài vậy, bởi vì chúng nó cũng tồn tại dưới trạng thái không hư không thực, hết như bản thân hai linh thể kia.

Kiểm kê quy mô Trần linh một chút, ngoại trừ Y Y, số lượng vẫn là ba mươi mốt con, có hai con Trần linh đặc thù, trong đám còn lại có mười lăm tiểu đội trưởng, mười bốn Tiên Nguyên vệ binh thường chuyển hóa thành Trần linh.

Thoạt nhìn số lượng không thay đổi nhưng lực lượng như vậy lại cường đại hơn lúc trước nhiều lắm, nếu hắc có được một đám Trần linh như vậy ở thời điểm Sơ Tinh dẫn người mai phục hắc, Lục Diệp dám khẳng định rằng, hắc sẽ đánh cho cả đám người kia không chạy thoát được một kẻ nào.

Đến đây, hắc mới nhớ ra mình còn chưa hỏi tên nữ Trần linh lúc trước, thôi quên đi, cứ nàng là Tỳ Bà Nữ.

Lục Diệp nghĩ như vậy.

Quá trình thăm dò lại tiếp tục.

Một lúc lâu sau, Lục Diệp đứng ở phía trước một dãy tường

cao của đại viện, mắt nhìn trên cửa có treo đèn lồng, hẳn trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Lại nói, nguyên chủ nhân của nơi này có thể sở hữu một tòa đại viện đồ sộ như vậy ở bên trong tòa thành lớn nhường này, có thể thấy được địa vị của đối phương ở trong Tiên Nguyên thành này không hề thấp.

Lục Diệp tiến vào bên trong có thể mơ hồ thấy được dấu vết của nước chảy cầu con ở xung quanh bốn phía.

Ánh mắt của Lục Diệp lập tức bị một mảnh màu đỏ bên trong tòa viện nào đó hấp dẫn, bên kia có một bóng dáng yếu điệu đang ngồi trên bàn đu dây, đưa lưng về phía hắn.

Lục Diệp lập tức có chút tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), cảm thấy vận khí của bản thân đã bùng nổ rồi. Lúc trước hắn vẫn một mực đi tìm đều không thấy loại linh thể đặc thù như Lưu Tam Bảo và Tỳ Bà Nữ, vậy mà chỉ đi một hồi công phu lại đụng tới hai con, xem ra linh thể đặc thù trong Tiên Nguyên thành này cũng không thừa thớt như hắn đã nghĩ.

Và lúc trước hắn không đụng tới hoặc là vận khí không tốt, hoặc là những linh thể kia đã bị tu sĩ khác giết chết rồi.

Bàn đu dây nhẹ nhàng lắc lư, nữ tử váy đỏ đang ngồi trên bàn đu dây kia đã được nó đưa lên khỏi mặt đất một khoảng khá xa.

Lục Diệp đang muốn phân phó Hồ Phách phóng nhóm Trần linh ra cùng tử tế giao lưu cùng đối phương một phen, bỗng nhiên thân mình trở nên cứng ngắt.

Hắn xoa xoa mắt, một lần nữa hướng ánh mắt cẩn thận đánh giá nữ tử váy đỏ kia, xác định bản thân không nhìn lầm, hắn vội vàng nâng tay, bịt miệng Hồ Phách lại.

Của đáng tội, lúc ấy Hồ Phách đang muốn ngáp một cái...

Sau đó, Lục Diệp lập tức hoạt động thân thể, rồi cố gắng hết mức để lùi lại phía sau mà không phát ra bất cứ tiếng vang nào.

Oanh...

Bỗng nhiên cánh cửa lớn sau lưng khép lại, nó phát ra tiếng vang chất chứa.

Vừa vặn lúc ấy, Lục Diệp đang lao người về phía cửa, kết quả là đụng thẳng tắp vào nó.

Thoạt nhìn cánh cửa đã mục nát, sắp tả tơi kia, lại có thể ngăn cản được hẳn.

Linh lực phun ra, linh lực màu lửa đỏ chảy xuôi sau lưng Lục Diệp, hai cánh rung lên, hắn lập tức muốn phóng lên cao, rồi chuẩn bị trèo tường ra ngoài, nhưng tựa như thân hình đã bị cố định tại chỗ, căn bản không thể động đậy nổi.

Không biết từ khi nào, đã có một luồng lực lượng vô hình giam cầm hắn lại, ngay cả linh lực toàn thân cũng rơi vào ngưng trệ, cánh chim sau lưng trực tiếp biến mất đâu không thấy.

Mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra từ trên trán Lục Diệp, hắn nhìn chằm chằm vào nữ tử váy đỏ kia, trong lòng cảm nhận được nguy cơ lớn lao đang ủa tới, bủa vây chính mình.

Bỗng nhiên hắn cảm nhận được loại tâm trạng từ mừng rỡ biến thành kinh hãi của những tu sĩ Vạn Ma lĩnh từng bị hắn giết chết kia.

Nhân sinh thay đổi nhanh quá, thật sự rất là kích thích.

Ở thời điểm vừa rồi khi Lục Diệp quan sát linh quang bên ngoài thân thể nữ tử váy đỏ kia, hắn lập tức cảm thấy không đúng, bởi vì bản thân lại không nhìn thấy linh quang bên ngoài thân thể đối phương.

Và loại tình huống này, hẳn chỉ từng gặp được trên thân thể của ba người.

Một là Thủy Uyên sư tỷ.

Hai là chưởng giáo.

Ba là Vân phu nhân.

Ba người này, một người là Chân Hồ cảnh, hai người là Thần Hải cảnh, bởi vì thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, cho nên Lục Diệp căn bản không nhìn thấu được linh quang của bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Lục Diệp lập tức lựa chọn lui ra bên ngoài, bởi vì nữ tử váy đỏ trước mắt này vô cùng có khả năng là tồn tại mà hẳn không thể trêu chọc được, kể cả khi có Tràn linh cũng không được.

Đương nhiên, cũng có khả năng trên thân thể không xuất hiện linh quang là bởi vì đối phương không có bất cứ lực lượng gì, những phạm phu tục tử không tu hành sẽ không có linh quang.

Nhưng linh thể ở bên trong Tiên Nguyên thành này sẽ không có lực lượng ư?

Lui lại một bước, nếu nàng thực sự không có bất cứ lực lượng gì, Lục Diệp chuyển hoá nàng thành Tràn linh cũng vô dụng, nhưng nếu nàng thực sự có lực lượng... Thì chuyện này bắt đầu trở thành tình tiết khùng bố rồi.

Nhưng thời điểm hẳn muốn lui ra ngoài, vẫn chậm rồi, cánh cửa đằng sau đã bị đóng, linh lực bị cấm, thậm chí Lục Diệp còn không phát hiện được dấu vết người ta có ra tay.

Từ đầu đến cuối, nữ tử váy đỏ kia vẫn im lặng ngồi trên bàn đu dây, nhẹ nhàng đưa đẩy.

Haizzz... tình báo của Thiên Cơ Thương minh bên kia cũng không đáng tin cậy, ít nhất là trong nội dung tình báo kia, Lục Diệp không thấy đề cập tới loại tồn tại khủng bố này ở bên trong Tiên Nguyên thành.

Hắn nhất định phải quay lại đòi tiền!

Bỗng nhiên một tiếng ca sâu kín vang lên, tuy âm thanh rất nhẹ nhàng, nhưng lại có cảm giác nó đang thánh thót vang lên bên tai, âm điệu đánh thẳng vào tâm linh.

Vẻ khấn trương trên gương mặt Lục Diệp cũng bình tĩnh trở lại, bởi vì hắn biết, khi đối mặt với loại tồn tại khủng bố khó có thể địch lại này, bất cứ phản kháng đều là vô nghĩa.

Chương 498: Thể Phách Cường Đại

Chương 498. Thể Phách Cường Đại

Những linh thể đặc biệt ở thành Tiên Nguyên này, mỗi người đều có chấp niệm và yêu thích khi còn sống, Lưu Tam Bảo muốn đánh cuộc, tỷ bà nữ muốn ngâm thi tác đối, nữ váy đỏ trước mặt này bỗng nhiên hát lên ca dao.

Trong lòng Lục Diệp âm thầm suy đoán, chẳng lẽ nữ váy đỏ này muốn nghe ca hát với mình? Hoặc là cùng nàng hát đối, hát xong sẽ tha cho mình một lần?

Đối phương không lập tức ra tay với mình, chỉ giam cầm mình ở đây, điều này nói rõ là vẫn còn một chút hi vọng sống sót, tiếp theo phải xem nên ứng đối như thế nào.

Lục Diệp tĩnh thần lại, cẩn thận lắng nghe, vạn nhất người ta hỏi hử vừa rồi hát cái gì, không trả lời được thì chết rất oan uổng.

Nghe cũng không hiểu gì, chỉ có thể cảm nhận được giai điệu u oán bi thương của bài ca dao kia, về phần trong ca dao là cái gì, Lục Diệp cũng không nghe rõ một chữ.

Trong bất tri bất giác, Lục Diệp đã bị bi thương lớn lao bao phủ, tiếng ca sâu kín kia giống như đang giảng một câu chuyện ly biệt, lương nhân từ biệt, ngàn năm chưa về, người si tình chỉ nhìn thấy mà muốn mặc.

Không biết qua bao lâu, tiếng ca trực tiếp đánh sâu vào trong

tâm linh mới đột nhiên biến mất.

Lục Diệp vẫn còn đắm chìm trong bầu không khí bi thương, cho dù hẳn biết mình bị tiếng ca của nữ váy đỏ ảnh hưởng, nhưng trong thời gian ngắn cũng khó có thể đi ra khỏi bầu không khí đó.

Chiếc xích đu đang rung rung bỗng dừng lại, một giọng nói yếu ớt vang lên:

"Các người có thấy Thang Viên không?"

"Cô nương muốn ăn Thang Viên à?"

Lục Diệp hít mũi một cái, thầm nghĩ chuyện này thật sự có chút khó làm, trong túi trữ vật của hắn có không ít đồ ăn, nhưng nhiều nhất là thịt khô, thang viên, thứ này căn bản không có.

Nữ tử váy đỏ đưa lưng về phía hắn, lắc đầu nói:

"Thang Viên là một con mèo."

"Chưa từng thấy qua."

Im lặng một lát, nữ váy đỏ mở miệng:

"Các người có thể giúp ta tìm Thang Viên trở về không? Bên ngoài rất nguy hiểm, ta có chút bận tâm nó."

"Được rồi."

"Vậy thì cảm ơn."

"Không cần khách khí!"

Ầm...

Cửa lớn đóng chặt bỗng nhiên mở ra, Lục Diệp quả quyết nhảy ra sau, nhanh chóng đi ra khỏi đại viện.

Àm...

Trên cửa lớn kết thúc, mơ hồ có tiếng ca từ bên trong truyền ra.

Phong Hành linh văn gia trì, Lục Diệp bước chân vội vàng chạy, chạy được hai con đường thì mới dừng lại, miệng lớn thở dốc.

Y Y từ trong cơ thể Hồ Phách bay ra, hai mắt nhắm lẹ, hiển nhiên cũng là bị tiếng ca vừa rồi ảnh hưởng tới.

"Lục Diệp, chúng ta có nên đi tìm con mèo kia không?"

"Tìm..."

Lục Diệp vốn muốn nói tìm cái gì đó để nói, nhưng nói còn chưa dứt lời thì trong lòng đã nhảy dựng lên, từ chỗ sâu xa sinh ra một loại báo động, mình đã đáp ứng nữ váy đỏ kia, nếu như âm phụng dương vi thì khẳng định không có gì tốt để ăn, vội vàng đổi giọng:

"Tìm mèo vẫn rất đơn giản."

Tiếng báo động bỗng nhiên sinh ra kia đã biến mất vô hình.

Điều này làm cho hần âm thầm kinh hãi, giờ mới hiểu được tại sao nữ tử váy đỏ kia lại tùy tiện thả mình rời đi.

Đầu óc có chút đau, thành Tiên Nguyên lớn như vậy, mình tới đâu tìm mèo đây? Hơn nữa, rốt cuộc có con mèo kia hay không thì còn khó nói, chẳng may trong thành này căn bản không có con mèo nào, đây chính là cục diện không thể giải quyết.

Không đúng, mình chỉ cần đi tìm là được, về phần có thể tìm được hay không... Đây không phải là chuyện hần có thể khống chế.

Nghĩ rõ ràng điểm này, trong lòng Lục Diệp sáng tỏ thông suốt,

tình huống không tệ như trong tưởng tượng.

Nói đi cũng phải nói lại, Tiên Nguyên này thật đúng là đủ cổ quái, chẳng trách những tu sĩ tiến vào này đều oán than dậy đất, không nói nguy cơ khắp nơi, còn phải ứng đối với các loại yêu cầu cổ quái của các linh thể đặc biệt, không cẩn thận một chút thì mạng nhỏ sẽ không còn.

Cho đến lúc này, Lục Diệp mới phát hiện ra rằng gần đây có dư âm của giao thủ, mà nghe thấy động tĩnh từ bên kia, nhân số còn không ít.

Để Y Y trốn đi, Lục Diệp thúc dục Liễm Tức linh văn, thu liễm khí tức của mình, lặng yên tới gần.

Chỗ lát, trên nóc nhà một dãy nhà, Lục Diệp cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra nhìn xung quanh, vị trí phía dưới giống như là một mảnh quảng trường, trên quảng trường có mấy thi thể, bốn phía có không ít tu sĩ vây tụ, số lượng không ít, bộ dáng khoảng hơn 30 người.

Có thể hội tụ ra đội ngũ quy mô này, tất nhiên là lấy ba nhà thế lực tiến vào nơi này làm chủ thể ngưng tụ.

Từ tin tức mà những tu sĩ Hạo Thiên minh kia lấy được trước đó, người của Hạo Thiên minh cũng không tụ tập ở đây, nói như vậy, những người này có thể là người của Vạn Ma linh.

Quả nhiên, Lục Diệp nhìn thấy bóng dáng nữ tử tên là Nhược Yên kia ở trong đám người, Sơ Tình không ở đây, cũng không biết người ở chỗ nào.

Lục Diệp bị người của bọn hắn vây công cũng nhận ra, chính là Cự Giáp mới tách ra với hắn cách đây không lâu.

Giờ khắc này, phần lưng dưới lớp giáp lớn co quắp tại chỗ, theo từng đạo thuật pháp và ánh sáng ngự khí rơi xuống, linh

quang trên lưng hắn điên cuồng chớp chớp, áo gai vốn đã rách rưới đã sớm vỡ vụn, lộ ra phần lưng cơ bắp cuộn cuộn, phía trên từng vết máu.

Lục Diệp nhìn mà hoảng sợ run rẩy.

Trước đó giao phong ngắn ngủi với Cự Giáp, hắn đã thấy qua thể phách khủng bố của Cự Giáp, một đao sắc bén chém vào trên người, lại chỉ lưu lại một vết trắng trên ngực của đối phương.

Thể phách của nó cường đại, vượt quá tưởng tượng, cũng không biết hắn luyện một tầng chín cảnh như thế nào mà có thể phách cường đại như vậy.

Chương 499: Cự Giáp Diên Cuồng

Chương 499. Cự Giáp Diên Cuồng

Lúc này nhìn lại càng làm cho Lục Diệp thấy được sự khủng bố của Cự Giáp, bởi vì nhiều công kích rơi vào trên người hắn như vậy nhưng lại không giết được hắn.

Cục diện như vậy, bất kỳ một thể tu nào ở tầng chín cảnh đều không ngăn cản nổi, nhưng Cự Giáp lại hết lần này tới lần khác ngăn cản.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc không phải tất cả mọi người bên Vạn Ma Lĩnh ra tay, có thể cho dù không phải toàn bộ người ra tay thì cũng có bảy tám người đang vây công Cự Giáp.

Đối mặt với từng đạo công kích kia, Cự Giáp cũng không né tránh, chỉ là ngạnh kháng, nhìn tư thế cuộn mình của nó, giống như đang bảo vệ thứ gì đó.

Lục Diệp ngưng thần nhìn lại, nhìn thấy bóng dáng dưới người hắn.

Là Pháp Tu có ria mép kia, thân hình khổng lồ che lấp Pháp Tu có ria mép kia, thừa nhận từng đạo công kích, không để cho những công kích kia làm tổn thương đến râu mép.

Nhưng nhìn thấy dưới thân Cự Giáp chảy máu, Pháp Tu có ria mép giống như đã lành ít dữ nhiều.

Nói cách khác, lúc này hắn đang bảo vệ thi thể Pháp Tu có ria

mép.

Cũng không biết tại sao bọn họ lại bị vây công, còn rơi vào kết cục như vậy.

Nhược Yên bỗng nhiên mở miệng:

"Cự Giáp, gia nhập Phong Hoa viện, hôm nay người có thể không chết!"

Đám người do Nhược Yên cầm đầu này là cố ý tìm đến Cự Giáp, trước khi tiến vào Vô Lượng Thận cảnh, Sơ Tình đã định ra nhiệm vụ hai kỳ đầu của chuyến này, một là giết Lục Diệp, hai là giết Cự Giáp.

Giết Lục Diệp tất nhiên là muốn báo thù cho Sơ Tuyết, về phần giết Cự Giáp... Tên này có thanh danh ở bên ngoài, thể phách cực mạnh, không nghĩ cách giết hắn, vạn nhất để hắn bị Thần Ẩn cung lôi kéo thì sẽ khó đối phó.

Chẳng những người của Phong Hoa viện đang tìm Cự Giáp, mà ngay cả người của Chiếu Nhật sơn cũng đang tìm hắn, sau đó bọn hắn chắc chắn phải liên thủ đối phó với Thần Ẩn cung, cho nên mới sớm gặt bỏ cường giả có uy hiếp.

Cự Giáp chính là mục tiêu lớn nhất.

Nhược Yên bên này phát hiện bóng dáng Pháp Tu có ria mép và Cự Giáp, chém giết một trận, Pháp Tu có ria mép bị đánh ngã, giáp nhỏ nhất thời chưa chết.

Mặc dù đã sớm nghe nói Cự Giáp cao minh, nhưng khi tận mắt nhìn thấy thể phách cường đại của Cự Giáp, Nhược Yên vẫn không nhận được có chút hoảng sợ, nàng vốn cho rằng Kiệt Vân đã thuộc về tầng lớp đỉnh tiêm trong cùng cấp độ thể tu, nhưng bây giờ xem ra vẫn kém xa so với Cự Giáp.

Điều này làm cho Nhược Yên có ý muốn mời chào.

Số lượng thể tu của Phong Hoa viện vốn cũng không nhiều, mà mạnh nhất là Xảo Vân còn chết rồi, nếu như có thể kéo theo Cự Giáp thì đây tuyệt đối là một công lao lớn, đưa tin xin phép qua Sơ Tình, đạt được sự tán đồng của nàng.

Giờ khắc này, Sơ Tình mang theo một nhóm người khác đang đi đường, rất nhanh có thể tụ hợp với bên này.

Thái độ của Phong Hoa viện đối với Cự Giáp rất rõ ràng, lôi kéo được thì không còn gì tốt hơn, lôi kéo không được thì giết!

Cái gọi là không có được thì cứ phá đi.

"Cự Giáp, chớ có ngu xuẩn mất khôn, Tư Mã Dương đối với người như thế nào thì người biết rõ, vào Phong Hoa viện tuyệt đối sẽ không có người nào bạc đãi người nữa!"

Tư Mã Dương chính là tên của Pháp tu có ria mép kia.

Thiên phú dị bẩm của Cự Giáp cao như vậy, không có ai đi lôi kéo được sao? Dương nhiên là có, có thể nói từ khi Cự Giáp triển lộ ra thiên phú của mình đến nay, đã không ngừng có thể lực tông môn gần đó lôi kéo hắn, muốn thu nhận hắn làm môn hạ đệ tử, đây là làm ăn một vốn mà bốn lời.

Nhưng Tư Mã Dương đồng hành với hắn sao lại đồng ý, hai người bọn hắn thậm chí chưa từng phụ thuộc bất kỳ tông môn nào, bởi vì nếu như lựa chọn phụ thuộc thì sẽ phải nghe theo hiệu lệnh của người khác, đây là chuyện Tư Mã Dương tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Truyền ngôn nói Cự Giáp chưa từng giết một tính mạng nào, truyền ngôn này nghe có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng là thật, bởi vì mỗi khi gặp chiến đấu đều là Cự Giáp công kích phía trước, Tư Mã Dương phối hợp ở phía sau, đánh cho kẻ địch đến

tàn phế, do Tư Mã Dương tiến lên thu hoạch tính mệnh, thu hoạch công lao cùng đủ loại chỗ tốt.

Thật lâu trước đó, Tư Mã Dương đã phát hiện ra một vấn đề, tốc độ tu hành của Cự Giáp vượt xa hẳn, nếu không dùng biện pháp này, tu vi của Cự Giáp sẽ bỏ xa hẳn, đến lúc đó hẳn sẽ không có biện pháp hành động cùng Cự Giáp.

Cự Giáp không giết người thì không có công huân, không có công huân thì không có cách nào đổi công pháp Thiên cấp, tu vi sẽ vẫn kẹt ở cảnh giới phổ thông tầng chín.

Mà Tư Mã Dương thì có thể từ từ đuổi theo tu vi, đồng thời góp nhặt ra đủ công lao, đổi cho mình một bản công pháp Thiên cấp tốt.

Chỉ cần hai người có thể đi ra khỏi Vô Lượng Thận cảnh lần này, Tư Mã Dương có thể đạt được công pháp Thiên cấp của mình, sau đó lại nghĩ cách làm cho Cự Giáp một bộ công pháp Thiên cấp, hai người vẫn là đồng bạn tốt, huynh đệ tốt, cùng nhau dốc sức làm ở chiến trường Linh Khê!

Chương 500: Ra Tay

Chương 500. Ra Tay

Loại chuyện này cũng không phải là bí mật trong lòng các tu sĩ gần đó, đã từng có người vụng trộm nói với Cự Giáp qua những chuyện này, nhưng cho tới bây giờ Cự Giáp vẫn không để ý, bởi vì khi hắn còn rất nhỏ yếu đã hành động cùng Tư Mã Dương.

Đây cũng là nguyên nhân trước đó Tư Mã Dương muốn lôi kéo người khác hợp tác, nhưng không ai muốn ý.

Tiếng xấu vang xa, ai nguyện ý hợp tác với người như vậy, đừng để đến lúc đó bị bán.

Tính ích kỷ và tham lam cuối cùng cũng chôn xuống tai họa ngầm, Tư Mã Dương đại khái cũng không ngờ rằng Vô Lượng Thận Cảnh lại là hung địa của thành Tiên Nguyên, mà Phong Hoa viện và Chiêu Nhật sơn lại để diệt trừ hắn và Cự Giáp trước, dưới tình huống bình thường, thế lực của hai nhà này phải nhằm vào Thần Ấn cung đầu tiên mới đúng, một khi song phương đánh nhau, vậy hắn có thể mang theo Cự Giáp ở bên cạnh tìm cơ hội kiếm chỗ tốt, hắn rất coi trọng cơ hội này.

Sau khi hành tung bại lộ, đâu còn có kết quả tốt gì nữa.

Lúc ấy Lục Diệp bị vây công, nếu không phải thủ hạ có đủ Trình Linh thì sợ rằng cũng phải nuốt hận tại chỗ.

Lấy đội hình ba mươi, bốn mươi người vây công Tư Mã Dương và Cự Giáp, bên Phong Hoa viện còn chết mấy người, không phải Tư Mã Dương lợi hại cỡ nào, mà là Cự Giáp đủ cường đại.

Trước đó, khi Lục Diệp nhìn thấy Cự Giáp, phát hiện linh quang của hắn trong suốt, đó là bởi vì tu vi của Cự Giáp đã kẹt ở tầng chín cảnh hai ba năm, hai ba năm qua, hắn chưa từng nuốt một hạt linh đan nào, linh lực trong cơ thể đương nhiên tinh thuần tinh khiết.

Một bên khác, Nhược Yên thuyết phục cũng vô dụng, đã mất kiên trì, nàng hơi nâng lên một tay, muốn hạ lệnh giết chết Cự Giáp ở đây.

Không lôi kéo được kẻ địch, đương nhiên không cần thiết lưu lại.

Giờ tay lên bổng nhiên dừng lại, con người của Nhược Yên dò xét về một phương hướng, một bóng dáng quen thuộc đứng ở trên nóc nhà, đang từ trên cao nhìn xuống quan sát.

Con người Nhược Yên co vào, bắn ra hận ý mãnh liệt:

"Người quả nhiên không chết!"

Trước đó, khi Kiệt Vân chết, nàng và Sơ Tình cũng suy đoán Lục Diệp hẳn là cũng không có kết quả gì tốt, nhưng chờ mê vụ tàn đi, khi hai người đi thu gom thi thể của Kiệt Vân thì lại không phát hiện thi thể của Lục Diệp.

Lúc đó Sơ Tình đã cảm giác Lục Diệp có thể không chết.

Hai người bọn hắn đều mang theo một đội nhân thủ, chia ra hành động, một là tìm kiếm Cự Giáp, hai là tìm kiếm bóng dáng của Lục Diệp, phải đuổi tận giết tuyệt.

Cự Giáp trước mắt đã là cùng đường mạt lộ, vào thời điểm này, Lục Nhất Diệp kia lại cũng nháy ra, trắng trợn đứng ở đó khiêu khích nàng.

Nhược Yên giận quá thành cười, lần trước là bởi vì có Tiên

Nguyên vệ làm rồi, cho nên Phong Hoa viện mai phục mới thất bại trong gang tấc, lần này cũng sẽ không còn có Tiên Nguyên vệ đến làm rồi nữa.

Ngay khi nàng nghĩ như vậy thì chợt có tiếng khóc riu rít từ cách đó không xa truyền đến, cùng lúc đó, từ bốn phương tám hướng xuất hiện từng đạo Phục Linh Hào từ trong tay những Tiên Nguyên Vệ này đánh ra, chụp xuống đầu bọn hắn.

Tiếng khóc của tỳ bà nữ là một loại âm công cực kỳ đặc biệt, trước đó nếu không phải có Hồ Phách áp chế nàng thì Lục Diệp và một đám Trình Linh thật sự không có biện pháp gì tốt để bắt nàng.

Sau khi chuyển thành Trình Linh, tu vi của tỳ bà nữ giảm xuống, bây giờ chỉ có trình độ cửu cảnh, tiếng khóc giảm nhiều, những lúc âm công quỷ dị này vang lên cũng làm cho đông đảo tu sĩ Vạn Ma Lĩnh có chút ỳ tai hoa mắt, tinh thần không quen.

Tiếng đàn tỳ bà vang lên, leng keng, kèm theo tiếng nổ lớn, cảnh tượng lập tức trở nên âm u.

Không ít tu sĩ của Vạn Ma lĩnh đều có chút đầu choáng chân nhẹ, giống như uống rượu say.

Phục Linh Tỏa đã chụp xuống đầu, đã bắt được không ít tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh, một đạo Phục Linh Tỏa có lẽ không có lực trời buộc quá mạnh, nhưng nếu là hai ba đạo cộng theo cấp số thì cũng không phải là dễ dàng tránh thoát như vậy.

Đứng bên cạnh tỳ bà, Lưu Tam Bảo đánh ra ba đạo lưu quang, phối hợp với đám người Tiên Nguyên vệ giết địch.

Không chỉ như vậy, bên người Lục Diệp cũng thoát ra hai đạo Ngự Khí Chi Quang, hai đạo Ngự Khí Lưu Quang này giao thoa lưu chuyển, giống như một con quay, những nơi nó đi qua đều mang theo một trận gió tanh mưa máu.

Còn có thuật pháp Y Y thả ra.

Trong chốc lát biến cố, đã chết bảy tám người ở Vạn Ma Lĩnh, còn có hơn mười người bị Phục Linh Tỏa trói lại.

"Cẩn thủ tâm thần!"

Tròng mắt Nhược Yên đều đỏ lên, linh lực quanh người sôi trào, nàng đã tránh thoát một đạo Phục Linh Tỏa trói chặt nàng, đưa tay chỉ một cái, một đạo ngự khí bay ra, tập kích về phía tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ gần nhất.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh phản ứng lại cũng vội vàng hành động, thi triển thủ đoạn.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, lại có mấy người bị giết.

Hai bên kịch chiến giao phong, ai cũng không chú ý tới, Hồ Phách đã từ trên vai Lục Diệp nhảy xuống, bước chân nhẹ nhàng lén đến trước mặt Cự Giáp quỳ xuống đất.

Chương 501: Đại Khai Sát Giới

Chương 501: Đại Khai Sát Giới

Lục Diệp phân ra tâm thần chú ý động tĩnh bên Hồ Phách, Hồ Phách đi tìm Cự Giáp cũng không phải là chỉ thị của hắn, đây là hành vi tự chủ của Hồ Phách.

Hắn cũng không biết Hồ Phách muốn đi làm gì.

Chỉ thấy Hồ Phách đi đến bên cạnh Cự Giáp, cầm đầu ủa ủa hắn, lại a ô a ô vài tiếng.

Cự Giáp vẫn duy trì tư thế kia có chút khẽ nhúc nhích, chột từ từ đứng lên, vết máu phía sau từng giăng khắp nơi nhìn thấy mà giật mình.

Khí tức cuồng bạo đến sắp sôi trào từ trong cơ thể Cự Giáp tràn ra, xen lẫn với linh lực màu vàng đất dày đặc của nó, trong đôi mắt Cự Giáp kia hiện ra ánh sáng đỏ thẫm, thân thể to lớn trong nháy mắt này tràn ngập cảm giác áp bách cực mạnh.

Hắn bỗng nhiên hạ thấp thân thể, đầu hơi cúi xuống, tóc rối tung che khuất khuôn mặt của hắn, nhắm ngay tới các tu sĩ của Phong Hoa viện, bày ra một tư thế trùng kích.

Trong nháy mắt này, cả người tất cả tu sĩ của Vạn Ma lĩnh đều phát lạnh, từ chỗ sâu xa sinh ra một loại ảo giác như mãnh thú nhắm vào bọn hắn.

Ầm...

Dưới chân của Cự Giáp bộc phát ra khí lẫm mà mắt thường có thể nhìn thấy, ngang nhiên va chạm về phía trước, huyết hồng

thẩm khí cùng linh lực màu vàng đất đang giao dung, làm cho cả người hấn đều bao trùm một tầng vàng sáng mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Tốc độ của hấn không tính là quá nhanh, nhưng tư thái thẳng tiến không lùi, lại có một loại khí phách cho dù phía trước có ngọn núi thì hấn cũng có thể một đầu đụng nát.

"Mau ngăn hấn lại!"

Tu sĩ của Vạn Ma lĩnh trở nên hỗn loạn.

Tiên Nguyên vệ đang đánh bọn hấn, linh thể đặc biệt đang đánh bọn hấn, Lục Diệp và Y Y cũng đang đánh bọn hấn, bây giờ Cự Giáp cũng xông lại về phía bọn hấn.

Một bên vốn chiếm ưu thế tuyệt đối, giờ phút này lại bị đánh có chút không hề có lực hoàn thủ.

Bọn họ muốn khóc!

Từng đạo ngự khí và thuật pháp đánh về phía Cự Giáp, nhưng không thể ngăn cản hấn chút nào, đều bị ánh sáng huyết khí và linh khí hỗn hợp bên ngoài thân thể hấn ngăn lại.

Cho tới bây giờ chưa từng có ai thấy qua tư thái của Cự Giáp như vậy, cho dù Tư Mã Dương ngã nhào trên mặt đất cũng chưa từng thấy.

Giống như là một ngọn núi lớn nghiêng đảo, Cự Giáp mang theo khí tức cuồng bạo, đâm vào trận tuyến của tu sĩ Vạn Ma Lĩnh.

Người ngăn ở phía trước hấn là một thể tu, từ khí huyết nồng đậm kia có thể nhìn ra, thể tu này cũng có tu vi là cửu cảnh.

Trong nháy mắt song phương va chạm, thể tu tầng chín này đã trùng mắt một cái, rơi ra ngoài như bọc vải rách, trên người

truyền đến tiếng xương gãy.

Cùng là thể tu, cùng là cảnh giới tầng chín, hắc và Cự Giáp quả thực là khác nhau một trời một vực.

Cũng may là có hắc thoát quấy nhiễu, tốc độ của Cự Giáp chậm mấy phần, càng nhiều công kích bao trùm xuống hắc, đánh cho ánh sáng bên ngoài thân hắc cũng u ám.

Mặc dù Cự Giáp khờ khạo nhưng không ngốc, biết mình không chịu nổi nhiều công kích, đưa tay ra phía trước bắt một cái.

Con người của thể tu bị đánh bay ra ngoài kia lại trỗi lên, hắc cảm giác có người bắt lấy mắt cá chân của mình, sau đó... Bị luân chuyển đứng lên.

Lục Diệp đứng trên nóc nhà, trong miệng cắn nuốt linh đan, đang ngự khí giết địch, lúc này mí mắt nhắm một cái.

Xông xáo ở Linh Khê chiến trường lâu như vậy, trải qua không ít chiến đấu to nhỏ, hắc đã không phải là thiếu niên trước đó hoàn toàn không biết gì về giới tu hành, nhưng hắc vẫn thật sự chưa từng thấy ai giống Cự Giáp này.

Thể tu tầng chín của đối phương bị hắc chộp vào trên tay, xoay mạnh một vòng, trong phạm vi ba trượng xung quanh hắc không có tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nào dám tới gần.

Chỉ có thể nói, khi người thành thật nổi giận lên thật sự là khủng bố!

Hung hăng xoay một trận, Cự Giáp chột thấy trên tay chột nhẹ, cúi đầu nhìn lại, thấy trên tay chỉ còn lại có một đoạn bắp chân, thể tu tầng chín bị hắc bắt lấy đã sớm tan xương nát thịt.

Hung hăng đập bắp chân kia xuống đất, Cự Giáp giống như dã thú bị thương rống giận đánh về phía kẻ địch gần nhất.

Từ khi tu hành đến nay, Cự Giáp chưa giết một người nào, hôm nay đã đại khai sát giới!

Trong chốc lát ngăn ngủi, bên phía Vạn Ma Lĩnh đã tử thương thảm trọng, hơn 30 người vây công, chỉ còn lại không đến một nửa, chính là một nửa này cũng có rất nhiều người bị Phước Linh Tỏa trói buộc, tiếp theo không ngừng bị giết.

Ngự Khí Lưu Quang bay trở về, linh lực chứa đựng trong đó đã tiêu hao hết, cần bổ sung một lần nữa mới có thể tiếp tục ngự sử.

Lục Diệp thu vào trong túi trữ vật, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Nhược Yên phía dưới, chậm chậm rút ra Bàn Sơn Dao.

Hắn đang muốn trùng sát xuống dưới, đưa mắt lên nhìn, nhìn ra xa càng xa xôi hơn, chỉ thấy cuối con đường bên kia bỗng nhiên tuôn ra rất nhiều tu sĩ, nhanh chóng lướt về phía bên này.

Một người cầm đầu trong đó có dáng người cao gầy, lộ ra bờ eo thon, không phải Sơ Tình thì là ai?

Tu sĩ đi theo phía sau Sơ Tình cũng có hơn 40 người.

"Chuẩn bị rút lui!"

Lục Diệp và Y Y phân phó một câu.

Nếu như chỉ có đám người Nhược Yên tàn binh bại tướng này, Lục Diệp còn có thể đuổi tận giết tuyệt bọn hắn, nhưng Sơ Tình mang theo một nhóm người tới thì cũng không thể ở lâu.

Bọn người Trình Linh tổn thất không nhỏ, những Trình Linh bình thường do Tiên Nguyên Vệ chuyển hoá thành gần như toàn diệt, ngay cả cấp bậc tiểu đội trưởng cũng bị mất mấy người, tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh cũng không phải chỉ biết chịu đánh.

Chỉ bằng lực lượng trước mắt còn chưa đủ để chống lại kẻ

địch, cần bổ sung một đợt Trình Linh rồi tính sau.

Hắn nhìn Cự Giáp còn đang xông trận phía dưới, thân hình nhảy lên, phong hành gia trì, nhanh chóng giết vào trong vòng chiến, trường đao đánh rơi, một tu sĩ Vạn Ma Linh không kịp chuẩn bị bị đánh ngã xuống đất.

Một luồng lực lượng cuồng bạo tập kích đến, Lục Diệp nâng Bàn Sơn Đao lên, thân đao truyền ra tiếng nổ lớn, cả người hắn tức thì bị lực lượng kia đánh bay lên khỏi mặt đất.

Khi rơi xuống đất, cánh tay cầm đao của Lục Diệp đều tê dại.

Một kích vừa rồi là Cự Giáp đánh tới, hắn đã giết đến đỏ như máu hai mắt, hồn nhiên không phân biệt địch ta, nhưng khi nhìn thấy Lục Diệp ở phía sau, trong mắt Cự Giáp màu đỏ như máu có chút nhúc nhích.

Chương 502: Đại Khai Sát Giới

2

Chương 502. Đại Khai Sát Giới 2

"Có rất nhiều người đến đây, muốn báo thù thì đi theo ta!"

Lục Diệp nói xong thì co cẳng chạy.

Cự Giáp không để ý tới, tiếp tục phóng về phía tu sĩ Vạn Ma Lĩnh gần đó.

"Hồng!"

Đúng lúc này, Hồ Phách gầm thét với hắn một tiếng, sau đó quay đầu đuổi theo Lục Diệp, nhảy lên vai của Lục Diệp.

Đông đảo Trần Linh nhanh chóng rút lui, để lại thi thể bừa bộn đầy đất.

Chạy được không bao xa, sau lưng có âm thanh âm âm truyền đến, Lục Diệp nhìn lại, là Cự Giáp đuổi tới.

Vừa rồi hắn để Cự Giáp đi cùng hắn, Cự Giáp không có phản ứng, nhưng Hồ Phách rống lên một tiếng, Cự Giáp lại nghe lời đi cùng.

Đương nhiên, điều này có liên quan đến việc Cự Giáp nhìn thấy Sơ Tình mang theo một nhóm người giết tới, hắn tuy khờ, nhưng không ngốc, biết rằng cho dù thể phách của mình mạnh hơn thì tiếp tục lưu lại cũng chỉ là chờ chết.

Ngay sau khi hai người rút lui một lát, Sơ Tình đã dẫn một

đám tu sĩ tìm đến chiến trường, quay đầu nhìn xung quanh, con người của Sơ Tình co rụt lại:

"Có chuyện gì vậy?"

Nàng nhận ra Nhược Yên đưa tin tới tụ hợp với nàng, bởi vì Nhược Yên đã tìm được bóng dáng của Cự Giáp, đang tiến hành vây khốn hắn.

Nhưng đến nơi mới phát hiện, phe mình lại chết thê thảm và nghiêm trọng, ba mươi người đi theo Nhược Yên, bây giờ chỉ còn lại có mười người ra mặt, số còn lại đã biến thành thi thể.

Nhìn vết tích còn sót lại của chiến trường, trận chiến này cực kỳ thảm liệt, trên mặt đất tràn đầy thi thể vỡ vụn, còn có vết máu phun tung toé, thật giống như có người bị nâng lên đập rơi ầm ầm trên mặt đất.

Rất khó tưởng tượng bên này rốt cuộc xảy ra chiến đấu như thế nào.

Trên mặt Nhược Yên tràn đầy vẻ sợ hãi, thân thể cũng có chút run rẩy, không thể không nói, một màn phát cuồng vừa rồi của Cự Giáp kia quả thực đã hù dọa nàng sợ hãi.

Nhưng Cự Giáp phát cuồng không phải là trọng điểm, Cự Giáp mạnh hơn cũng chỉ là một mình, trọng điểm là Lục Nhất Diệp và đồng đảng Tiên Nguyên Vệ.

Không có Lục Nhất Diệp và Tiên Nguyên vệ làm rồi, Cự Giáp giờ phút này đã chết.

"Tình sư tỷ, Lục Nhất Diệp kia không chết, mà hắn lại giống như có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ giết địch."

Sơ Tình nhú mày liếc nhìn nàng một cái, có chút hoài nghi sự muội này của mình có phải bị dọa sợ hãi, thúc đẩy Tiên Nguyên vệ

giết địch hay không, loại chuyện này nghĩ thế nào cũng không đáng tin cậy.

"Là thật."

Nhược Yên vội vàng giải thích, nói đơn giản chuyện xảy ra vừa rồi, nàng cũng dần dần phát giác ra chuyện này, bởi vì vừa rồi xuất hiện những Tiên Nguyên vệ kia rất không thích hợp, cũng giống như lần trước, chỉ nhìn chăm chăm người Vạn Ma Linh giết, hồn nhiên không để ý tới Lục Nhất Diệp, mà sau khi Lục Nhất Diệp rút lui thì Tiên Nguyên vệ cũng rút lui theo.

Sơ Tình cũng cảm giác chuyện này có chút không đơn giản, liên tưởng đến chuyện lần trước các nàng phục kích Lục Diệp, kết quả bị Tiên Nguyên vệ quấy rối, nếu như Lục Nhất Diệp kia thật sự có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ, vậy thì tất cả nghi hoặc đều giải thông.

Lần trước không phải Tiên Nguyên vệ chủ đích đi ra quấy rối, mà là Lục Nhất Diệp kia mai phục, cho nên những Tiên Nguyên vệ kia mới chỉ nhìn chăm chăm vào người của Phong Hoa viện.

Nhưng... Nhưng... Thật sự có loại thủ đoạn này sao? Nếu như vậy, chẳng phải là Lục Nhất Diệp kia ở trong thành Tiên Nguyên này có thể tiện tay hiệu lệnh đại quân Tiên Nguyên Vệ sao?

Không đúng, hẳn thật sự có bản lĩnh này, vừa rồi cũng sẽ không chạy trốn.

"Mau đuổi theo!"

Sơ Tình ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lúc này đã có quyết định.

Nếu Lục Nhất Diệp kia chạy trốn thì đã nói lên rằng cho dù hẳn có thể thúc đẩy Tiên Nguyên Vệ giết địch thì cũng mất đi lực lượng có thể đối kháng với phe mình, người Cự Giáp cũng bị

thương nặng, giờ phút này không đuổi theo thì đợi khi nào?

Nhất định phải nhân cơ hội này, giải quyết Lục Nhất Diệp và Cự Giáp, như vậy thì Phong Hoa viện mới có thể rút tay ra ngoài, liên thủ với Chiêu Nhật sơn vây công người của Thần Ẩn cung.

Không thể không nói, Sơ Tình có thể ngồi lên vị trí phó sứ trấn thủ vẫn còn có chút bản lĩnh, cho dù nàng không rõ ràng Lục Diệp đến cùng thúc đẩy Tiên Nguyên vệ như thế nào thì cũng suy đoán ra tình cảnh của Lục Diệp lúc này.

Một đám người vội vàng quét dọn chiến trường, dưới sự suất lĩnh của Sơ Tình và Nhược Yên, nhanh chóng đuổi theo phía trước.

Trên nửa đường, Sơ Tình càng truyền ra tin tức, triệu tập nhân thủ của Phong Hoa viện, rất nhanh, tu sĩ tản ra bên ngoài đã tụ tập về phía vị trí này.

Dấu vết chạy trốn của kẻ địch rất rõ ràng, trên mặt đất là dấu chân máu to lớn, đó là Cự Giáp lưu lại.

Lần theo dấu chân này, ngược lại là không cần lo lắng sẽ mất dấu kẻ địch.

Giờ khắc này, Lục Diệp đã chạy qua con phố bên ngoài, Cự Giáp cũng theo sau, trạng thái của tên to con này không phải rất tốt, khí tức có chút uể oải, trên dưới toàn thân vết thương dày đặc, máu tươi nhuộm đỏ cả người hắn, có chính hắn cũng có kẻ địch.

Cho dù thể phách của hắn có cường đại cỡ nào thì đối mặt với loại vây công trình độ kia cũng không thể không bị thương được.

Không chỉ là thương thế, cả người Cự Giáp còn bị một cảm giác bị thương bao phủ, xem ra cái chết của Tư Mã Dương kia đã tạo thành đả kích không nhỏ đối với hắn.

Lục Diệp không biết rốt cuộc hắn và Tư Mã Dương có tình cảm

như thế nào, nhưng hắn cũng không quá cảm nhận đối với pháp tu râu mép kia, mà lại không có giao tình gì, chết thì chết rồi.

Chương 503: Thang Viên Là Thứ Quý Gì

Chương 503: Thang Viên Là Thứ Quý Gì

Sở dĩ vừa rồi rút lui đã cố ý đi thông báo cho Cự Giáp một chút, chủ yếu là không muốn trở mặt nhìn hằm bị người của Phong Hoa viện vây công đến chết, cái gọi là kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, có thể giúp đỡ một chút thì giúp một chút.

Không giống với Tư Mã Dương, cảm nhận của hắn về Cự Giáp vẫn rất không tệ.

"Người chết không thể sống lại, ta có thù với người bên kia, chúng ta có thể hợp tác."

Lục Diệp an ủi.

Cự Giáp cúi đầu, không trả lời, cũng không biết có nghe được hay không.

Mới thở dốc một lát, cách đó không xa đã truyền đến linh lực dao động, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên một nóc nhà bên kia, một tu sĩ Vạn Ma Linh đang nhìn qua bên này, bốn mắt nhìn nhau, người kia hô to:

"Lục Nhất Diệp ở đây!"

Tiếng nói vừa dứt, một đạo Hỏa Long Thuật đã đánh về phía người kia, lực lượng nóng rực làm cho không khí xung quanh đều vẩn vèo.

Về mặt người kia biến đổi, lắc mình một cái đã tránh được,

nhưng dưới sự khống chế của Lục Diệp, Hỏa Long thuật cũng thay đổi phương hướng, trùng điệp đánh vào trên người người kia, một tiếng hét thảm vang lên, người kia bị đánh xuống.

"Đi!"

Lục Diệp chạy vội, Cự Giáp theo sát phía sau, cách đó không xa, linh lực rung động liên tiếp, hiển nhiên là người của Vạn Ma lĩnh đuổi tới.

Một đường chạy trốn, từ đầu đến cuối đều không cắt được cái đuôi sau lưng, mà từ động tĩnh phía sau có thể thấy được kẻ địch đuổi theo càng ngày càng nhiều.

Nếu như Lục Diệp là một mình, có thể dễ dàng cắt đuôi truy binh sau lưng, sử dụng phong hành gia trì thì những người này muốn đuổi theo hẳn quả thực là nằm mơ.

Nhưng còn có một tên Cự Giáp thì không được, tốc độ của Cự Giáp không chậm, nhưng tuyệt đối không tính là nhanh, còn nữa, thương thế của Cự Giáp không nhẹ, tốt nhất nên tìm một chỗ để hẳn chữa thương.

Có nhiều truy binh đuổi theo như vậy, không bỏ rơi bọn hắn thì không thể an toàn.

Càng nghĩ, hình như chỉ có một nơi có thể đi.

Một lát sau, Lục Diệp mang theo Cự Giáp lượn quanh mấy con đường, vọt tới trước một cái sân, hai người chân trước mới đến, tu sĩ truy kích Vạn Ma Lĩnh phía sau đã hiển lộ bóng dáng, bóng dáng của Sơ Tình và Nhược Yên cũng ở trong đó, tốc độ của các nàng cực nhanh.

Kẻ thù gặp mặt thì mắt đỏ hết sức!

Sau đó các nàng chỉ thấy Lục Diệp nhẹ nhàng đẩy cửa lớn ra,

cất bước đi vào.

"Bao vây!"

Sơ Tình khẽ kêu, trong nháy mắt này, dưới tay nàng đã có bảy tám mươi người hội tụ, đây gần như là tu sĩ còn sót lại của Phong Hoa viện, trong đó còn có một số tán tu của Vạn Ma lĩnh, nhưng số lượng không tính là nhiều.

Nhiều người như vậy, cho dù Lục Nhất Diệp kia thật sự có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ thì phe mình cũng có sức đánh một trận, huống chi vừa rồi nàng không nhìn thấy bất kỳ tung tích Tiên Nguyên vệ nào.

Xoạt, xoạt, xoạt, một đám tu sĩ mạnh mẽ nhảy lên tường cao, vây kín toàn bộ sân nhỏ không có kẽ hở.

Sơ Tình và Nhược Yên dẫn theo hai mươi người từ cửa chính đi vào, sát khí đằng đằng.

Nhìn ra xa, chỉ thấy trong sân có một cái xích đu, trên xích đu có một nữ tử váy đỏ đưa lưng về phía bọn hắn, lúc trước Lục Nhất Diệp kêu ngạo không ai bì nổi, giờ phút này đã cung kính đứng ở cách nữ tử váy đỏ không xa, đang nói cái gì với nữ tử kia.

Việc trong thành Tiên Nguyên có loại linh thể đặc biệt này, đương nhiên là Phong Hoa viện biết được, trước đó bọn hắn cũng gặp phải mấy người, nhưng đều bị bọn hắn vây giết, chủ yếu là những linh thể đặc biệt này thường thường sẽ đưa ra một số yêu cầu cực kỳ cổ quái, những yêu cầu này để bọn hắn khó mà thỏa mãn.

Không hài lòng thì không có cách nào thoát thân, chỉ có thể động thủ.

Cho nên khi nhìn thấy nữ tử váy đỏ này, Sơ Tình cũng biết đối phương là một linh thể đặc biệt, nàng liếc qua, vốn không để ý,

nhưng rất nhanh đã phát hiện không đúng lắm, bởi vì nàng lại không nhìn thấy linh quang của đối phương.

Nhưộc Yên đứng bên cạnh nàng không có sức quan sát nhạy cảm như thế, một đôi mắt phun lửa giận, cắn răng hét lên với Lục Diệp:

"Lục Nhất Diệp, đến ngày chết của ngươi rồi!"

Bên kia, Lục Diệp Chính và nữ vấy đỏ thấp giọng nói chuyện, nghe vậy đưa tay chỉ về phía mấy người Nhưộc Yên:

"Chính là các nàng, các nàng vẫn đuổi ta, không để cho ta đi tìm Thang Viên."

Xích đu dừng lại, lông tơ của Lục Diệp lập tức dựng đứng, trong cổ họng của Cự Giáp càng phát ra một tiếng gầm nhẹ, kéo Lục Diệp một cái, ngăn ở phía sau.

Nhìn bóng lưng rộng lớn trước mặt, Lục Diệp có chút ngạc nhiên.

"Mau lui lại!"

Sơ Tình cũng phát giác được không ổn, vội vàng khẽ kêu.

Ầm...

Cửa viện đóng lại.

Cùng lúc đó, tiếng kêu sợ hãi truyền ra, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang vọt ở trên tường rào kia, một người rồi lại một người, ngã xuống giống như sủi cỏ vào nôi.

Người bay ra mấy trượng mà không chết, chính là rất chặt vật.

Sân nhỏ không lớn, chen lẫn mấy chục người.

Vẻ mặt Sơ Tình ngưng trọng sắp chảy nước, bởi vì nàng thể nghiệm được cảm giác trước đó của Lục Diệp, một thân linh lực bị giam cầm ở trong cơ thể không thể động đậy, càng làm cho nàng cảm thấy tuyệt vọng là Lục Nhất Diệp kia giống như là cùng một bọn với nữ tử váy đỏ quỷ dị này!

Chương 504: Thang Viên Là Thứ Quỷ Gì 2

Chương 504. Thang Viên Là Thứ Quỷ Gì 2

Giương mắt nhìn lại, chính mắt thấy Lục Diệp đang nhìn về phía nàng, bốn mắt đối mặt, trên mặt đối phương rõ ràng có chút đắc ý, còn nháy mắt ra hiệu với nàng một trận.

Tâm tình của Sơ Tình càng tệ hơn.

Từ khi tu hành đến nay, nàng đã

Thực lực của nữ tử váy đỏ kia thâm thúy vượt quá tưởng tượng, cũng không phải những Linh Khê cảnh như bọn hắn có thể chống lại.

Là bởi vì nàng mà Lục Nhất Diệp kia mới có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ?

Chẳng trách gia hỏa này lại chạy trốn tới đây.

Không thể không nói, Sơ Tình suy nghĩ rất phong phú.

Lục Diệp có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ không liên quan đến nữ váy đỏ, hắn tới đây chỉ là mang theo Cự Giáp không có nơi nào có thể trốn, bảo hắn vứt Cự Giáp đi, hắn lại không quá nhẫn tâm.

Thế cục phát triển trước mắt không thể nghi ngờ là điều khiến hắn rất hài lòng, nếu như nữ váy đỏ có thể dưới cơn nóng giận giết sạch mười mấy người Vạn Ma Lĩnh này thì càng tuyệt vời hơn.

"Các người có thấy Thang Viên không?"

Nữ váy đỏ mở miệng.

Vẻ đắc ý trên mặt Lục Diệp biến mất, nhúu mày, chuyện này cũng giống như dự tính của hắn... Giống như có chút khó làm.

Sơ Tình cũng nhúu mày, giết chóc trong tưởng tượng cũng không đến, điều này làm cho nàng nhìn thấy một chút hi vọng sống, liên tưởng đến những linh thể đặc biệt quái dị gặp phải trước đó, còn có câu nói của Lục Diệp trước đó, gia hỏa này cũng nâng Thang Viên lên, Sơ Tình cẩn thận từng li từng tí trả lời:

"Không có."

"Có thể giúp ta tìm Thang Viên không?"

Nữ váy đỏ lại mở miệng.

Trong lòng Lục Diệp thở dài, biết mình định thất bại, hắn vốn chỉ muốn mượn đao giết người, nhưng bây giờ xem ra, nữ váy đỏ này không góp sức được.

Hoặc là nói, giết chóc cũng không phải là kỳ vọng của nàng, nàng chỉ nghĩ đến con mèo tên là Thang Viên kia, o đương nhiên càng nhiều người tìm mè càng tốt.

"Có thể."

Sơ Tình đáp lại.

Sau đó nàng cũng cảm giác linh lực trong cơ thể mình khôi phục chảy xuôi, xung quanh đâu đâu cũng có áp lực, nàng nặng nề thở dốc một tiếng, biết tạm thời không có nguy hiểm.

Suy nghĩ một chút, Sơ Tình nói với Nhược Yên vài tiếng, lúc này Nhược Yên mang theo đại đa số người rời khỏi tiểu viện, vây quanh bên ngoài trùng điệp, chỉ chờ Lục Diệp đi ra thì giết hắn

không kịp trở tay.

Sơ Tình thì mang theo mấy người lưu lại, lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh của Lục Diệp.

Lục Diệp đương nhiên nhìn ra tính toán của nàng, đối với tình huống này, hẳn không có biện pháp giải quyết tốt hơn, lấy thực lực của hắn, ngược lại là có cơ hội giải quyết mấy người Sơ Tình ở đây, nhưng từ thái độ của nữ vấy đỏ vừa rồi thì giao thủ trong tiểu viện này rõ ràng không quá lý trí.

Ai cũng không biết đánh nhau ở đây sẽ có hậu quả gì.

Có lẽ nên thăm dò thái độ của nữ vấy đỏ một chút?

Ngay khi hắn nghĩ như vậy, Sơ Tình lại bay thẳng về phía hắn.

Lục Diệp đề chuôi đao xuống, nhẹ nhàng mở ra, sát cơ trong lòng dần dần lên, nếu đối phương dám tới gần năm trượng, hắn chắc chắn có niềm tin ba đao lấy mạng nàng.

Nhưng mà lúc Lục Diệp nổi sát tâm thì sau lưng lại sinh ra cảm giác như kim châm, loại cảm giác này không cần phải nói, khẳng định là nữ vấy đỏ.

Sát tâm của hắn càng mạnh thì cảm giác của kim châm càng mãnh liệt, mãi đến cuối cùng lại thật sự có hàng triệu cây kim đâm vào hắn.

Bộ pháp Sơ Tình cũng biến thành gian khổ, mồ hôi trên trán dần dần sinh ra, từ từ dừng lại thân hình.

Nàng cũng nghĩ giống như Lục Diệp, đang thử thái độ của nữ vấy đỏ.

Ngay sau đó, Lục Diệp buông lỏng tay đang đề chuôi đao ra, thu sát cơ trong lòng, sau đó toàn thân chột nhẹ đi.

Sau đó dưới ánh mắt hoảng sợ của Sơ Tình, hắn nhanh chóng tiến gần.

"Người muốn làm gì?"

Sơ Tình không nhịn được lui lại, giống như tiểu cô nương nhu nhược gặp phải ác bá, rút lui mãi cho đến khi xa nhà, không thể lui về sau nữa.

Sắc mặt Lục Diệp không thay đổi nâng lên một tay, đập vào trên đầu nàng, dùng sức vuốt ve, vò rối từng sợi tóc trên đầu nàng.

"Phải tìm Thang Viên thật tốt, Thang Viên rất quan trọng, tìm không thấy thì ban đêm không có cơm ăn!"

Mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh trợn mắt há hốc mồm nhìn qua một màn này, vẻ mặt cổ quái tới cực điểm.

Khi Lục Diệp tới gần Sơ Tình thì bọn họ cũng đã nghĩ cách ngăn cản, nhưng mỗi khi muốn ra tay thì đều có nguy cơ lớn lao bao phủ, làm cho bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Diệp quay người rời đi, lưu lại Sơ Tình với mái tóc như ổ gà, ánh mắt đờ đẫn đứng tại chỗ.

Nàng không bị Lục Diệp công kích, không bị bất kỳ thương tổn nào, nhưng một màn vừa rồi kia lại còn làm cho người ta khó chịu hơn so với việc giết nàng, cừu nhân giết muội muội ngay trước mắt, nàng chẳng những không thể ra tay báo thù, thậm chí còn bị cừu nhân vỗ đầu dạy dỗ!

Thang Viên! Đến cùng thì Thang Viên là thứ quý gì?

Nàng cưỡng chế lửa giận trong lòng và sát cơ cuộn cuộn, hít thở thật sâu mấy hơi, lúc này mới cảm giác mình một lần nữa sống lại.

Một bên khác, Lục Diệp đi vào trong tiểu viện, Cự Giáp đã khoanh chân ngồi ở chỗ này, vừa rồi hắn đã rời khỏi nữ váy đỏ, hắn là da dày thịt béo, nhưng đợi ở bên nữ váy đỏ hắn cũng không có cảm giác an toàn, lúc này hắn đang dùng một đôi mắt như máu, nhìn chăm chăm Sơ Tình.

Chỉ nhìn chăm chăm, không có nửa điểm sát cơ.

Lục Diệp không nói cho hắn biết sự huyền diệu trong tiểu viện này, nhưng trên thực tế hắn đã lĩnh hội sớm hơn Lục Diệp, người tâm tư đơn thuần như hắn, tâm linh thấu triệt thường có trực giác nhạy bén như dã thú, có lẽ hắn không rõ ràng huyền diệu trong đó, nhưng hắn biết phải làm sao mới là có lợi đối với mình.

Lục Diệp lấy ra mấy hạt linh đan ném vào trong miệng nuốt vào, sau đó ngồi xuống trên một khối đá vụn bên người Cự Giáp, lấy ra hai bình linh đan cho hắn, một bình Uẩn Linh Đan, một bình Liệu Thương Đan.

Trên người Cự Giáp không có túi trữ vật, chuyện này khi lần đầu tiên Lục Diệp gặp hắn thì đã phát hiện, không có túi trữ vật thì đương nhiên là không có linh đan để sử dụng.

Hắn không từ chối ý tốt của Lục Diệp, đưa tay tiếp nhận, mở bình ra, cũng mặc kệ bên trong có mấy hạt linh đan, đầu giường lên, nuốt trọn.

Lại mở bình thứ hai ra, lại một ngụm nuốt vào.

Chương 505: Sau lưng Lão Tử Có Người

Chương 505: Sau lưng Lão Tử Có Người

Lục Diệp chưa từng thấy qua ai phục dụng linh đan như thế, mặc dù hẳn có Thiên Phú Thụ có thể thiêu đốt đan độc, nhưng không dám lập tức ăn nhiều như vậy.

Chỉ có thể nói Cự Giáp quả nhiên là thiên phú dị bẩm.

Tiếng bước chân truyền đến, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, thấy Sơ Tình đang đi về phía mình.

Nữ nhân này tóc tai rối loạn đứng cách mặt mình không xa, nâng một tay lên nắm thành quyền, sau đó nhẹ nhàng dấm trên ngực của hắn.

mí mắt Lục Diệp nhảy lên.

Sơ Tình giật mình:

"Thì ra là như vậy!"

Nàng cũng không phải là đồ đàn, vừa rồi ở bên kia chỉ tức giận một lát, mơ hồ ý thức được huyền diệu trong đó, nói đơn giản thì ở trong tiểu viện này, chỉ cần không lộ ra sát cơ cũng không có chuyện gì, lúc Lục Diệp vò đầu nàng cũng không lộ ra sát cơ, cho nên nữ tử váy đỏ mặc kệ không hỏi.

Nhưng điều này làm cho nàng cảm giác mình bị làm nhục, cho nên lập tức chạy tới trả lại Lục Diệp.

Nàng còn không hài lòng, nâng nắm đấm lên lại nện xuống ngực Lục Diệp, lần này lực đạo dùng lớn một chút, đánh vào ngực Lục Diệp.

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía nữ tử váy đỏ, đối phương đang đứng đưa tới lui trên xích đu, rất là tiêu dao tự tại.

Sơ Tình không ngừng đánh xuống, nghiêng răng nghiêng lợi:

"Ta cũng không tin người có thể trốn mãi ở đây, người dám rời khỏi nơi này, ta muốn người chết không có nơi táng thân."

Không thể nào đứng im mà không hoàn trả, Lục Diệp nâng đại thủ lên, đập vào trên đầu Sơ Tình, vừa vò vừa phản kích:

"Sơ Tuyết chết ở trên tay của ta."

Vẻ mặt Sơ Tình lập tức thay đổi, thân thể cũng không nhịn được có chút run rẩy, trong chốc lát tràn ra sát cơ làm cho nàng gần như muốn liều lĩnh động thủ ở đây, nhưng cảm giác nguy cơ sinh ra trong lòng lại làm cho nàng nhận rõ hiện thực, nàng biết nếu mình thật sự động thủ, không đợi nàng giết chết Lục Nhất Diệp thì mình đã chết trước rồi.

Tu vi của nữ tử váy đỏ kia cao có chút không hợp thói thường.

Cố gắng kiềm chế sát niệm trong lòng, Sơ Tuyết mắt đỏ, lại nở nụ cười, miễn cưỡng cười nói giống như không có gì, tiếp tục nói:

"Người yên tâm, sẽ không để cho người chết dễ dàng, Phong Hoa viện còn có mấy chục người, mỗi người đều sẽ đâm người một kiếm, chặt người một đao, lúc người chết nhất định sẽ rất thảm."

"Xảo Vân chết ở trên tay của ta!"

Nắm đấm của Sơ Tuyết đâm vào ngực Lục Diệp lại hơi dừng

một chút, tăng nhanh tần suất đập.

"Nếu bây giờ người cầu xin tha thứ, có lẽ ta có thể suy nghĩ cho người thống khoái, thế nào, người có muốn cân nhắc hay không."

"Người cũng sẽ chết ở trên tay của ta."

Lục Diệp trong khi nói chuyện thì nhúu mày, mặc dù nữ nhân này không lộ ra sát cơ, nhưng nắm đấm đập lên người còn thật sự có chút đau, người khác đâm bộ ngực của hắn, hắn cũng không thể đâm ngực của người khác, dù sao người ta cũng là nữ tử, giết nàng không có gì, đi đâm ngực người ta chính là đùa nghịch lưu manh, chỉ vò đầu người khác, giống như thua lỗ!

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp nhanh nhẹn nhảy một cái.

"Cự Giáp, người đi tới chơi với nàng."

Cự Giáp ngồi xếp bằng trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, Sơ Tình trợn mắt há miệng nhìn chăm chú người đứng ở trước mặt nàng, cảm giác áp bách khi chạm mặt làm cho người ta gần như không thể thở nổi.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cự Giáp còn cao hơn nàng cả cái đầu đang đứng ở trước mặt nàng.

"Không phải..."

Vẻ mặt Sơ Tình có chút hoảng hốt.

Cự Giáp duỗi ra bàn tay lớn giống như quạt hương bồ, đặt ở trên đầu Sơ Tình, xoa nắn một trận.

Sơ Tình đưa tay ra, cho dù cánh tay duỗi thẳng cũng căn bản không chạm được vào ngực của Cự Giáp.

Cảnh tượng vốn nên là giường cung bật kiếm lập tức trở nên

buồn cười.

"Các người không đi tìm Thang Viên thì còn ở đây làm cái gì?"

Âm thanh âm u từ bên cạnh truyền đến, chẳng biết từ lúc nào, xích đu đã dừng lại.

Lục Diệp đang xem náo nhiệt, xoa cái đầu của Sơ Tình, còn có Sơ Tình đang thăm thiết bị chà đạp, thậm chí mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh ở bên cạnh đã bị choáng, từng người đều đứng thẳng đối mặt với nữ váy đỏ.

"Còn không mau đi!"

"Được!"

Một đám người trăm miệng một lời đáp lại, sau đó cuống quýt phóng ra ngoài cửa.

Sơ Tình mang theo mấy người Vạn Ma Lĩnh đi trước, Lục Diệp và Cự Giáp ở phía sau.

Thế cục bỗng nhiên ác liệt, Lục Diệp cũng không ngờ nữ tử váy đỏ lại đuổi người, tình huống này rất bất lợi đối với hắn và Cự Giáp.

Người của Vạn Ma lĩnh mai phục ở bên ngoài, không có nữ tử váy đỏ che chở, chỉ cần ra khỏi cửa viện này, hắn và Cự Giáp khẳng định không có quả ngon để ăn.

Nhưng nữ tử váy đỏ đã mở miệng, nếu tiếp tục lưu lại thì tình huống sẽ chỉ càng xấu hơn.

Hiện tại, tình huống này chỉ có thể cưỡng ép phá vỡ, hắn có mấy phần nắm chắc có thể chạy thoát, nhưng Cự Giáp nhất định phải chết.

"Ta đi trước!"

Ngay khi Lục Diệp đang suy nghĩ thì một bàn tay lớn đập vào trên đầu vai của hắn, làm cho thân thể của hắn dừng lại một chút, ngay sau đó cự giáp vượt qua hắn, không sợ hãi chút nào đi ra ngoài.

Lục Diệp đi theo phía sau, Hồ Phách núp ở trên vai của hắn.

Cử viện ở phía sau âm âm đóng lại.

Lục Diệp giương mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy mười mấy tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh đã tụ tập xung quanh như nêm cối, một đôi mắt dò xét mà đến, mỗi người đều lấp lóe hung quang.

Linh lực bắt đầu dao động, pháp tu thôi động thuật pháp, binh tu quỷ tu ngự sử linh khí.

Thân thể của Cự Giáp khom xuống, khí huyết bắt đầu sôi trào, bày ra tư thế xông trận, Lục Diệp rút ra Bàn Sơn Dao bên hông.

"Giết!"

Sơ Tình ra lệnh một tiếng.

Tiếng kêu rên bỗng nhiên vang lên, vẻ mặt từng pháp đều tái nhợt đứng lên, một thân linh lực trở nên hỗn loạn, tất cả những người muốn đánh ra thuật pháp đều dừng gấp, chẳng những bọn hắn như vậy, mà binh tu và quỷ tu ngự sử linh khí cũng giống như thế, dẫn đến từng món linh khí rơi xuống đất.

Chương 506: Sau lưng Lão Tử Có Người 2

Chương 506. Sau lưng Lão Tử Có Người 2

Lục Diệp và Cự Giáp mới xông ra hai bước, cùng nhau phanh lại.

Về mặt của Sơ Tình trở nên khó coi, vệt vàng lảng lại linh lực hỗn loạn trong cơ thể.

Bàn Sơn Dao mà Lục Diệp thu cũng đang áp chế linh lực tán loạn trong cơ thể, vừa rồi suýt chút nữa đã hù chết hẳn.

Trong tiểu viện, nữ tử váy đỏ ở trước mặt, không thể sinh sát cơ lòng nhau, không ngờ lại không ra khỏi tiểu viện được.

Có lẽ theo như nữ tử váy đỏ thấy, cho dù là Lục Diệp Cự Giáp hay là Sơ Tình thì cũng đều muốn giúp nàng tìm mèo, đã tìm mèo thì cứ tìm mèo cho tốt, tàn sát lẫn nhau cũng là chuyện không phù hợp với lợi ích của nàng.

Ý thức được điều này, gánh nặng trong lòng Lục Diệp đã được cởi bỏ, xem ra tạm thời coi như an toàn.

Qua một lát, hẳn mới chậm chậm thở ra một hơi, linh lực hỗn loạn trong cơ thể bình phục lại, nhìn Sơ Tình phía trước cách đó không xa, hẳn dựng ngón cái lên, sau đó chỉ một cái.

Sau lưng lão tử có người!

Sau đó mở ra bộ pháp, hai người Cự Giáp trực tiếp bước về phía trước, mạnh mẽ tạo ra một con đường trong vòng vây của tu

sĩ Vạn Ma Linh, uy phong không ai bì nổi.

Trên mặt Sơ Tình tràn đầy không cam lòng, nhưng không cam lòng thì đã sao? Mới vừa rồi gần như tất cả mọi người đều bị thua thiệt, nàng thật đúng là không dám

Đi ra khỏi vòng vây, Lục Diệp lập tức chạy như bay về phía trước.

Cự Giáp cũng không ngốc, vội vàng đuổi theo.

"Đuổi theo!"

Sơ Tình vung tay lên, dẫn bảy tám chục tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi theo không tha.

Cảnh tượng lại trở về trước đó, những lần này Lục Diệp và Cự Giáp lại không thể về lại tiểu viện kia tị nạn, vừa rồi nữ tử váy đỏ rõ ràng bất mãn thái độ lễ mễ của bọn hắn, còn dám trở về, sợ là không có quả tốt gì để ăn.

Nhìn như tình cảnh không có thay đổi, nhưng trên thực tế lại có một chút biến hóa vi diệu.

Hiện tại Lục Diệp đang muốn hiểu rõ một chuyện, nếu như sự thật giống như hắn đoán thì cũng có chút thú vị

Trong lúc đuổi trốn đã chạy ra mấy con phố.

Mãi đến khi đến một quảng trường hình tròn, Lục Diệp mới dừng lại, mặc dù Cự Giáp không biết tại sao không trốn, nhưng hắn cũng đã dừng lại.

Chỉ mấy hơi thở, Sơ Tình đã dẫn một đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đuổi đến.

"Vây lại!"

Sơ Tình ra lệnh.

Tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh lập tức hình thành một vòng vây, bao vây Lục Diệp và Cự Giáp lại, sở dĩ không động thủ là bởi vì cho dù khoảng cách đến tiểu viện kia đã rất xa, nhưng nữ tử váy đỏ vẫn không giải trừ trói buộc vô hình đối với đám người.

Vừa rồi trong quá trình truy kích, nàng đã mấy lần nảy sinh sát tâm với Lục Diệp, nhưng đều giống như mang theo cảm giác lưng gai, cho tới giờ khắc này vẫn như vậy.

Điều này làm cho nàng nổi nóng, rõ ràng cừu nhân đang ở trước mắt, nhưng lại không thể động thủ giết chết, chuyện này đối với nàng mà nói, đơn giản chính là một loại tra tấn.

Xem ra muốn giải trừ loại trói buộc kia thì chỉ có tìm Thang Viên mới được, nhưng mà rốt cuộc thang viên là thứ gì, trước đó nàng đã quên hỏi.

Có thể khẳng định, đó không phải là đồ ăn, linh thể không cần ăn uống.

Thật ra muốn giải quyết chuyện này cũng đơn giản, đám người bọn hắn tiến vào tiểu viện kia không có cách nào nổi sát tâm với Lục Diệp và Cự Giáp, nhưng những người khác có thể, cho nên chỉ cần tìm một chút giúp đỡ chưa từng vào tiểu viện kia là được rồi.

Vừa rồi trên đường truy kích, nàng đã liên hệ với bên phía Chiếu Nhật sơn, muốn chia một chút nhân thủ ra hỗ trợ đánh giết Lục Diệp.

Không biết người bên kia đã khai chiến với Thần Ẩn cung, tính cả tán tu gia nhập hai phe, song phương có hơn ba trăm người đánh nhau túi bụi, tạm thời không rút ra được nhân thủ, thậm chí đối phương còn hy vọng nàng mang theo người của Phong Hoa viện đi hỗ trợ.

Thật ra bên Phong Hoa viện vốn muốn đi tụ hợp với Chiêu Nhật sơn, liên thủ đối phó với Thần Ấn cung, kết quả trên đường gặp Lục Diệp, bị giày vò đến bây giờ.

Giờ phút này, để Sơ Tình từ bỏ Lục Diệp để đi giúp đỡ Chiêu Nhật sơn, sao nàng có thể cam lòng? Vừa đi, sau này còn muốn tìm Lục Diệp đã khó khăn.

Cho nên nàng chỉ có thể chờ đợi, chờ cuộc chiến giữa Chiêu Nhật sơn và Thần Ấn cung lắng xuống, sau đó lại tìm giúp đỡ từ bên kia.

Hai bên đã đàm phán xong, Chiêu Nhật sơn hỗ trợ giải quyết Lục Diệp và Cự Giáp, sau đó bọn hắn lại tụ hợp một chỗ, càn quét người của Hạo Thiên minh.

Đây là cục diện có lợi đối với cả hai bên không thể nghi ngờ.

Cho nên hiện tại, chỉ cần bọn người Sơ Tình đi theo Lục Diệp, đừng để cho hắn chạy là được, gia hỏa này đã như châu chấu, nhảy nhót không được bao lâu.

Ngay khi nàng nghĩ như vậy thì chuyện bất ngờ xảy ra, trong cơ thể thú sủng của Lục Diệp bỗng nhiên bay ra một cái linh thể khác, trong chớp mắt, bên cạnh hắn đã có hơn mười đạo linh thể, nhìn bộ dáng của những linh thể kia, phần lớn đều là Tiên Nguyên Vệ, trong đó còn có hai linh thể đặc biệt.

Sơ Tình ngạc nhiên, gia hỏa này quả nhiên có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ?

Tiếng khóc

Từng đạo phước linh tỏa ra đánh ra, bảy tám tu sĩ bị giam giữ tại chỗ, xúc xắc của Lưu Tam Bảo hóa thành lưu quang bay ra, thuật pháp của Y Y đánh ra, sinh mệnh bắt đầu tàn lụi.

Chờ đến khi đám người Vạn Ma lĩnh khôi phục lại như cũ thì
mấy tu sĩ bị trói kia đã chết.

Chương 507: Nữ Tử váy đỏ trừng phạt

Chương 507: Nữ Tử váy đỏ trừng phạt

Trước đó chính là Lục Diệp vẫn luôn chạy trốn, trên đường chạy trốn hắn cũng đang thử nghiệm một chút, ví dụ như sinh ra sát tâm đối với Sơ Tình, kết quả chứng minh nữ tử váy đỏ quả nhiên tu vi cao thâm, cũng không thấy nàng làm gì mình, nhưng nếu gia nhập hàng ngũ tìm mèo, vậy mọi người chính là đồng hành, hắn căn bản không thể ra tay với mấy người Sơ Tình.

Hắn không thể ra tay, Y Y có thể!

Đây có thể là do Y Y trốn trong cơ thể Hổ Phách, hoặc là do bản thân Y Y có linh thể.

Y Y có thể, đương nhiên Trần Linh cũng có thể.

Cho nên tình huống vừa rồi nhìn như là hai người hắn và Cự Giáp bị bao vây, thật ra lại là Lục Diệp chuẩn bị phản kích, nếu không hắn cũng sẽ không dừng lại ở đây.

Sơ Tình có thể tìm những người khác ra tay giết Lục Diệp, Lục Diệp không cần đi tìm, bên cạnh hắn đã có một đám giúp đỡ, chỉ là đều ẩn nấp trong cơ thể Hổ Phách mà thôi.

Một trận đại chiến trước đó đã làm cho số lượng của các con Trần Linh giảm mạnh, nhưng còn lại đều là tinh nhuệ, hai con Trần Linh đặc biệt như Lưu Tam Bảo và tỷ bà nữ thì không cần phải nói, mặt khác cũng đều là cấp bậc tiểu đội trưởng.

Vừa ra tay này quả nhiên hiệu quả nổi bật.

Các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nhận công kích theo bản năng bắt đầu phản kích, mười con Trành Linh còn lại, cho dù đều là tinh nhuệ cũng không chịu đựng được nhiều tu sĩ giầy vò như vậy, chỉ sợ chỉ cần một vòng vây công, tất cả Trành Linh bao gồm Y Y ở bên trong cũng phải bị diệt.

Ngay khi một đám tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh ra tay thì vị trí của Hồ Phách đối với đám Trành Linh bỗng nhiên khẽ hấp, tất cả Trành Linh đều hóa thành điểm sáng bị nó hút vào trong bụng.

Cùng lúc đó, Lục Diệp nhảy lên thật cao, chủ động nghênh đón một đạo thuật pháp tấn công, đó là một đạo Kim Cung Trảm, do một vị pháp tu cảnh giới tăng chín đánh ra, uy thế không kém.

Hắn muốn thử một chút.

Nhưng hắn vừa mới nhảy dựng lên đã phát hiện chuyện của mình làm có chút dư thừa, bởi vì Cự Giáp bỗng nhiên ôm Hồ Phách vào trong ngực, sau đó đứng lên còng xuống, lộ ra phía sau lưng, từng đạo thuật pháp và ngự khí vốn đánh về phía Hồ Phách và Trành Linh thì giờ khắc này đánh về phía hắn.

"Không được!"

Sơ Tình giống như ý thức được cái gì đó, hoảng sợ rống to.

Tu sĩ có thời cơ nhanh vội vàng khống chế thuật pháp và ngự khí của mình, lướt qua thân thể Cự Giáp, không công kích đến hắn, nếu phản ứng chậm sẽ không có bản lĩnh này.

Ít nhất hơn mười đạo thuật pháp và ngự khí đánh vào trên người Cự Giáp, đánh cho sau lưng hắn có chút rung động.

Cùng lúc đó, Kim Hồ Trảm kia cũng chém vào ngực Lục Diệp, nhưng lại bị một đạo linh văn Ngự Thủ cản lại.

Lục Diệp bị đánh rơi xuống, hai chân hạ xuống đất, sau đó

trượt mấy trượng mới đứng vững thân hình.

Hắn đứng thẳng người, gõ gõ lồng ngực của mình, nhìn về phía pháp tu tăng chín đang xuất thủ kia.

Vẻ mặt đối phương dần dần hoảng sợ.

Mười người kia nhìn thấy biểu tình của tu sĩ Cự Giáp, đồng dạng cũng bắt đầu hoảng sợ.

Linh lực bỗng nhiên bắt đầu hỗn loạn, sau đó cuồng bạo, kèm theo từng tiếng "Xùy xùy", giống như quả bong bóng bị đâm thủng, động tĩnh tiết khí truyền ra.

"Tình sư tử, cứu ta!"

Pháp tu bị Lục Diệp nhìn chăm chăm kia run rẩy vươn tay về phía Sơ Tình.

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, liên miên không dứt, mười mấy người kia, trên người tất cả đều truyền ra âm thanh khí bạo "Xùy xùy".

Vẻ mặt Lục Diệp nghiêm túc, đoán được đã nghiệm chứng, trong lúc đi tìm mèo, công kích đồng hành có hậu quả còn nghiêm trọng hơn so với dự đoán của hắn.

Loại động tĩnh bong bóng xì hơi đặc biệt kia, cho dù trước kia hắn chưa từng nghe qua, nhưng cũng biết đây là cái gì.

Đây là động tĩnh khi linh khiêu bị phá!

Nhìn vẻ mặt đau đớn của những người kia, rõ ràng không phải một linh khiêu bị phá, mà là một người tiếp một người, không ngừng bị phá.

Đây là trường phạt của nữ tử váy đỏ.

Tất cả mọi người đều phát lạnh, trơ mắt nhìn tu vi của những người kia trượt xuống từ tầng chín đến tầng tám, lại đến tầng bảy... Tiếp theo chết bất đắc kỳ tử.

Hồ Phách được Cự Giáp bảo vệ ở trong lòng nhảy ra ngoài, không cần Lục Diệp đi phân phó, nó há miệng phun một cái, phóng ra toàn bộ những Trần Linh kia.

Đôi mắt Sơ Tình run rẩy kịch liệt, quát lớn một tiếng:

"Đi mau!"

Tiếng khóc một lần nữa vang lên, tuy lần này bởi vì bên phía Vạn Ma Lĩnh có phòng bị, hiệu quả không tốt như trước đó, nhưng thoáng ảnh hưởng tới bọn hắn một chút, Phước Linh Tỏa bay ra, xúc xắc của Lưu Tam Bảo và thuật pháp Y Y theo sát đánh ra.

Thế cục chuyển tiếp đột ngột, mấy chục người vốn đang vây quanh Lục Diệp và Cự Giáp liều mạng chạy trốn, giống như sau lưng có mãnh thú hồng thủy gì đó.

Sơ Tình chạy ở phía trước cũng cắn chặt răng ngà.

Cục diện bây giờ rất bất lợi đối với bọn hắn, bởi vì nữ tử váy đỏ khống chế, bọn hắn không thể ra tay với Lục Diệp và Cự Giáp, nhưng Lục Diệp lại có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ xuống tay với bọn hắn, loại cảm giác bị đánh không thể hoàn thủ này quả thực rất tệ.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi đi, mười linh thể mà thôi, mấy chục người của Vạn Ma Lĩnh tùy tiện đều có thể tiêu diệt, nhưng những linh thể kia lại có thể bị thú sủng Lục Diệp nuốt vào trong bụng, trong công kích cho dù chỉ ngộ thương đến Lục Diệp và Cự Giáp thì bọn hắn cũng sẽ bị nữ tử váy đỏ trừng phạt.

Chương 508: Nữ Tử váy đỏ trùng phạt 2

Chương 508. Nữ Tử váy đỏ trùng phạt 2

Hậu quả kia quá khốc liệt, ai cũng không muốn tùy tiện thử nghiệm.

Đánh, không thể đánh, lưu lại còn sẽ bị đánh, vậy có thể làm cũng chỉ là chạy trốn.

Mấy chục người chạy ở phía trước, đám Trình Linh đuổi theo ở phía sau, thỉnh thoảng lại đánh ra từng đạo Phược Linh Tỏa, Lục Diệp và Cự Giáp thì ở phía sau, nhân nhả đi bộ.

Trên đường không ngừng có tu sĩ Vạn Ma Lĩnh gặp nạn bị Phược Linh Tỏa trói buộc, tiếp theo bị giết.

Đội hình bảy tám mươi người không ngừng giảm bớt, chỉ gần nửa ngày đã thiếu hơn một nửa, tình huống cứ như vậy diễn ra, chỉ cần thời gian đầy đủ, Sơ Tình cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cự Giáp ở bên cạnh Lục Diệp rõ ràng có chút ngơ ngác, nghĩ mãi mà không rõ tại sao thế cục lại phát triển thành như vậy, nhưng đây là điều hấp dẫn thích nghe ngóng.

Đình Linh Linh...

chợt có tiếng chuông trong trẻo từ nơi không xa truyền ra, làm cho trong lòng mọi người giống như có một dòng nước trong chảy qua, tâm thần đều thanh minh không ít.

Lục Diệp nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trên một

nóc nhà bên cạnh, một bóng nhỏ mà nhanh nhẹn đang chạy vội vàng.

Đó rõ ràng là một con mèo trắng, lông tóc mềm mại sáng ngời, ở cổ có một cái chuông nhỏ, tiếng chuông chính là từ cái chuông của nó truyền đến.

Thật sự có mèo à?

Trước đó, nữ tử váy đỏ gọi hắn đi tìm mèo, hắn cho rằng đó là chấp niệm trong lòng đối phương, cho nên không để ở trong lòng, nhưng bây giờ xem ra, trong thành này thật sự có một con mèo trắng tên là Thang Viên.

Nó giống như là động tĩnh bên này hấp dẫn, đang chạy trên nóc nhà gần đó, vừa chạy vừa xem náo nhiệt.

Lục Diệp không biết sau khi giúp nữ tử váy đỏ kia mang mèo về sẽ có thu hoạch gì, bởi vì cho dù là Lưu Tam Bảo hay là tỷ bà nữ thì chấp niệm của bọn hắn đều chưa từng được thoả mãn.

Nhưng việc này đáng giá thử một lần, nói không chừng sẽ có chỗ tốt không tưởng tượng được.

Suy nghĩ đến đây, trên hai chân Lục Diệp có thêm linh văn phong hành, một cước giẫm trên mặt đất, cả người bay nhào về phía con mèo trắng kia, khi tiếp cận tới gần, Lục Diệp lấy tay chụp tới con mèo trắng.

Nhưng mà lần này lại bắt hụt, động tác của con mèo trắng kia mạnh mẽ tột đỉnh, ngay khi Lục Diệp sắp bắt được nó thì tốc độ của nó bỗng nhiên gia tăng rất nhiều, thoát ra một mảng lớn về phía trước.

Lục Diệp rơi vào trên nóc nhà, thân hình không ngừng, truy kích về phía con mèo trắng.

Bạch Miêu chạy trốn, tốc độ của nó thoạt nhìn không phải rất nhanh, nhưng trên thực tế lại cực kỳ nhanh nhẹn, mỗi lần Lục Diệp ra tay với nó, nó đều có thể tránh đi hiểm hiểm.

Điều này làm cho Lục Diệp có một loại cảm giác giống như đang đùa dỡn mình.

Lông mày Lục Diệp nhíu lại, vồ tút trữ vật, hai đạo ngự khí bay ra, giao thoa lưu chuyển, đánh về phía con mèo trắng kia.

Thân hình của con mèo trắng lập tức linh hoạt hơn rất nhiều, biên độ xê dịch nhỏ bộc phát, càng tránh né từng cái công kích ngự khí.

"Cự Giáp!"

Lục Diệp hô một tiếng xuống phía dưới.

Cự Giáp nghe tiếng vọt lên, hắn cũng đã sớm nhìn thấy con mèo trắng, vẫn luôn chờ đợi cơ hội, giờ phút này nghe thấy tiếng gọi của Lục Diệp, thân hình nhảy lên, nhảy lên trên đỉnh, ngăn cản đường đi của mèo trắng, hắn mở ra lồng ngực rộng lớn, một bộ tư thế con mèo nhỏ mau tới đây.

Bạch Miêu phóng về phía hắn, Cự Giáp duỗi ra bàn tay khổng lồ giống như quạt hương bồ vồ một cái, không bắt được. Thậm chí mèo trắng còn giẫm lên bàn tay của hắn, linh hoạt vượt qua, rơi vào trên đầu Cự Giáp.

Lục Diệp và Cự Giáp đồng thời dừng lại, giống như bị Định Thân Chú đông lại tại chỗ.

Trên đỉnh đầu Cự Giáp, mèo trắng meo kêu một tiếng, nâng móng vuốt của mình lên liếm liếm, làm cho trông mắt Cự Giáp lật lên, lại nhìn thấy Lục Diệp, hai bàn tay to mở ra, chậm rãi dựa sát vào đỉnh đầu.

Lục Diệp lắc đầu, ra hiệu hẳn không nên hành động thiếu suy nghĩ, ngay sau đó lại gật đầu.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, Cự Giáp bỗng nhiên phát lực, hai bàn tay to lớn vỗ vào giữa.

Ầm...

Tiếng nổ lớn vang lên, mắt trần có thể nhìn thấy khí lãng quét sạch xung quanh, lần này nếu đập thật, chỉ sợ mèo trắng cho dù là linh thể cũng phải hài cốt không còn, nhưng mà mèo trắng đã nhẹ nhàng rơi vào cách đó không xa, trong mắt mèo lại lộ ra vẻ khinh thường cực kỳ sinh động.

Một con chó dữ của Cự Giáp chụp mồi đánh về phía nó, kèm theo một trận nổ lớn, nóc nhà bị đập ra một cái động lớn, cả người rơi xuống, rơi vào một bên mèo trắng thậm chí còn có lòng dạ thanh thần thăm dò tình huống phía dưới một chút.

Nhân cơ hội này, Lục Diệp chạy vội tiến mạnh, lấy tay trước bắt.

Ngay khi sắp đắc thủ, con mèo trắng lại lên đến một bên, vẻ khinh thường trong mắt con mèo kia càng đậm hơn.

Lục Diệp ngược mắt nhìn nó, suy nghĩ một lát, từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Có thể xác định, vật nhỏ này chính là đang đùa bỡn mình và Cự Giáp, tốc độ của nó quá nhanh, lấy thực lực của mình căn bản không bắt được nó.

Xác định chuyện này, Lục Diệp không muốn lãng phí thời gian nữa, đuổi giết mấy người Sơ Tình mới là gấp.

Cự Giáp từ trong một căn phòng bị phá vỡ đi ra, nhìn thấy Lục Diệp, mặt lộ vẻ trưng cầu, Lục Diệp lắc đầu.

Khi hai người đuổi bắt mèo trắng, Hồ Phách lại không nhàn rỗi, dẫn đầu đám Trình Linh đuổi giết không ngừng, Lục Diệp và Cự Giáp lại lên đường, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một hai thi thể có đủ Trình Linh giết chết.

Tiếng chuông Đình Linh không ngừng truyền đến, lại là con mèo trắng kia vẫn luôn đi theo trên nóc nhà gần đó, trắng trợn khiêu khích.

Lục Diệp coi như không nhìn thấy, coi như không nhìn thấy.

Đi không lâu, phía trước chợt có linh lực ba động hỗn loạn mà kịch liệt truyền đến, giống như có rất nhiều người đang giao thủ ở bên kia.

Y Y mang theo Hồ Phách trở về, Lục Diệp tiến lên hỏi thăm, biết được bên kia quả thật có rất nhiều tu sĩ đang giao thủ, nhìn quy mô kia, hẳn là hai bên Thần Ẩn cung và Chiếu Nhật sơn.

Mà mấy người Sơ Tinh bị bọn hắn đuổi giết một đường đã hội hợp với người của Chiếu Nhật sơn.

Thấy chuyện không thể làm, Y Y lập tức mang Hồ Phách rút về.

Chương 509: Cứu Người

Chương 509: Cứu Người

Sơ Tình sẽ đi tìm người của Chiếu Nhật sơn, chuyện này nằm trong dự liệu, dù sao thì bọn hắn cũng là phía bị đui giết, lại không có khả năng đánh trả, muốn sống cũng chỉ có sự lựa chọn này.

Nhưng theo lời Y Y nói, tình hình của Thần Ẩn cung không phải rất tốt, giao phong với Chiếu Nhật sơn đã ở vào thế yếu.

Điều này làm cho Lục Diệp có chút không hiểu, hắn vẫn luôn dây dưa với người của Phong Hoa viện, còn giết một nhóm lớn, theo đạo lý mà nói, Thần Ẩn cung chỉ cần đối phó với Chiếu Nhật sơn là được, thực lực của hai phe đội ngũ cơ bản không kém bao nhiêu, cơ sao lại để cho Chiếu Nhật sơn chiếm ưu thế?

Trước đó, khi hắn còn ở trong sơn cốc, Kỷ Viêm của Thần Ẩn cung đã tới lôi kéo hắn, nhưng bị hắn từ chối, lúc đó hắn cảm thấy hợp tác với người khác còn phải nghe theo hiệu lệnh của người khác, lẻ loi một mình càng tốt hơn một chút.

Sự thật chứng minh đúng là như vậy, nếu như hắn hành động cùng với người của Thần Ẩn cung thì tuyệt đối không có nhiều thu hoạch như trước mắt.

Hiện tại thế cục bất lợi cho Thần Ẩn cung, một khi để cho bên phe Vạn Ma lĩnh đánh tan Thần Ẩn cung thì tu sĩ Hạo Thiên minh ở thành Tiên Nguyên sẽ không còn đường sống.

Chỉ vừa suy nghĩ một chút, Lục Diệp đã quyết định đi tìm người của Thần Ẩn cung tụ hợp.

Trước mắt đã không phải là lúc có thể đánh nhau một mình.

Sau một nén nhang, hai người Lục Diệp và Cự Giáp xâm nhập vào chiến khu giao phong của hai thế lực lớn, phạm vi mười mấy con đường này đều là nơi tu sĩ song phương giao phong, mỗi căn phòng đều ẩn giấu sát cơ, ai cũng không biết bên trong có kẻ địch hay không, nếu như đi ngang qua thì nói không chừng sẽ từ bên trong giết ra mấy tu sĩ đối địch.

Trên một con đường dài, mấy tu sĩ Hạo Thiên minh vừa đánh vừa lui, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất mà bọn hắn đi ngang qua, trên đường tất có thi thể đồng bạn ngang nhiên hiện lên.

Số lượng tu sĩ của Vạn Ma lĩnh đuổi giết bọn hắn nhiều hơn, thực lực mạnh hơn bọn hắn, bọn hắn đã truyền ra tin tức cầu viện, nhưng phe mình vốn đang ở thế yếu, tất cả mọi người đang bị vây công, lại có ai có thể đến giúp cứu bọn hắn.

Mấy người này cũng có khí phách, tuy biết lần này dữ nhiều lành ít, lại không muốn khoanh tay chịu chết, chỉ chờ cơ hội sẽ kéo theo kẻ địch đồng quy vu tận, nhưng mà tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi giết bọn hắn hiển nhiên đã bị thua thiệt như vậy, cho nên đều rất cẩn thận, sẽ không dễ dàng tới gần, chỉ tiêu hao ngự khí và thuật pháp, hiển nhiên là tính toán tiêu hao hết linh lực của bọn hắn rồi mới xuống tay.

Nhìn ra mưu đồ của kẻ địch, mấy người không dám trì hoãn thêm nữa, liếc nhìn nhau, một người cầm đầu hiệu lệnh một tiếng, cùng nhau vồ giết về phía trước.

Lưu quang lấp lóe, máu tươi bay ra ngoài, trên đường chạy trốn đã có hai người ngã xuống, sau một hơi thở, lại có hai người ngã xuống, cuối cùng một cảnh binh tu tăng tám còn lại giết tới trước mặt kẻ địch, linh khí trong tay nở ra tia sáng chói mắt, đập xuống đầu tu sĩ Vạn Ma Lĩnh gần nhất.

Nhưng mà không đợi công kích của hắn hạ xuống, một đạo thuật pháp đánh vào trên ngực hắn, đánh bay hắn.

Người này rơi xuống đất đã thở hổn hển.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Tu sĩ cầm đầu của Vạn Ma Linh hừ lạnh một tiếng, mang theo linh khí của mình muốn tiến lên kết liễu tính mạng của binh tu kia.

Bước chân mới động, bỗng nhiên dừng lại thân hình, cau mày nói:

"Thanh âm gì đó."

Tiếng nổ ầm ầm nhanh chóng từ mặt bên tiếp cận tới, ngay sau đó một căn phòng bị đập ra một cái lỗ lớn, một bóng người cao lớn từ trong lỗ thủng ngang nhiên giết ra.

Nhìn người này, tu sĩ Vạn Ma Linh cầm đầu kia la thất thanh:

"Cự Giáp!"

Gia hỏa này hiển nhiên là nhận ra Cự Giáp.

Lần theo linh lực ba động giết tới nơi này, Cự Giáp nhìn xung quanh một chút, nó còn chưa hiểu rõ thế cục, đã nghênh đón một đám tu sĩ Vạn Ma Linh vây công.

Hắn cúi đầu, nhắm ngay tư thế xông trận của kẻ địch, đạp chân xuống, ầm ầm xông ra, từng đạo công kích đánh vào trên người hắn, làm cho vắng sáng bên ngoài thân hắn chớp động.

Khoảng cách giữa hai bên cấp tốc rút ngắn, một đám tu sĩ Vạn Ma Linh nhao nhao tránh ra, trận thế vốn đã chặt chẽ lập tức bị phá vỡ, càng có một tu sĩ không né tránh kịp, bị Cự Giáp va vào xương cốt đứt gãy, ngã bay ra ngoài.

Còn không đợi những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh kia một lần nữa giao hảo với nhau, chợt có tiếng khóc hu hu cùng tiếng đàn tỳ bà gảy nhẹ truyền ra, ngay sau đó trên nóc nhà xung quanh, từng Tiên Nguyên Vệ hiện thân, phước linh tỏa chụp xuống đầu bọn hắn.

Lại có lưu quang ngự khí giao thoa đánh tới, thu gặt tính mạng của bọn hắn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, một đám bảy tám người tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đã bị giết đến thất linh bát lạc.

Lục Diệp thu hồi ngự khí của mình, từ trên nóc nhà nhảy xuống, sau lưng có một đám Trần Linh đi theo, đi đến trước mặt tu sĩ Hạo Thiên minh cả người đầy máu tươi, điều tra thương thế của hắn.

Một lát sau, Lục Diệp thở dài trong lòng, người này đã không cứu nổi, thương thế quá nặng.

Giờ khắc này, binh tu tầng tám này giống như hồi quang phản chiếu, vẻ mặt đều hồng nhuận một chút, kinh ngạc nhìn Trần Linh bốn phía, lại nhìn Lục Diệp và Cự Giáp, đôi mắt vốn u ám của hắn đã dâng lên một tia hi vọng, khoát tay bắt lấy cánh tay của Lục Diệp:

"Đi cứu người!"

"Biết."

Lục Diệp nhẹ gật đầu.

Cánh tay nắm lấy Lục Diệp rũ xuống, sinh cơ từ trong cơ thể binh tu này nhanh chóng tiêu tan.

Y Y quét dọn chiến trường, Cự Giáp mang theo một tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đã mất đi lực phản kháng đi tới, giơ lên trước mặt Lục Diệp.

Lục Diệp nhìn hắn, có chút không hiểu.

"Người giết!"

Cự Giáp oang oang mở miệng.

"Tự mình giết."

Chương 510: Cứu Người 2

Chương 510. Cứu Người 2

Lục Diệp còn tưởng rằng hắn đang để công lao cho mình.

Thật không ngờ trước kia, khi Cự Giáp đi theo Tư Mã Dương, mỗi lần chiến đấu đều là Cự Giáp công kích phía trước, đánh cho kẻ địch đến tàn phế, cuối cùng do Tư Mã Dương đến thu hoạch công lao.

Cự Giáp gãi đầu, mặc dù trước đó hắn phát cuồng giết một số người của Phong Hoa viện, nhưng lúc đó hắn hoàn toàn bị lửa giận chi phối, sau đó một chút ấn tượng cũng không có, loại chuyện giết người này đối với hắn mà nói có chút quá xa lạ.

Nhưng dù sao hắn cũng là tu sĩ cửu cảnh, trước kia chưa từng giết kẻ địch, không phải hắn không muốn giết, là Tư Mã Dương không cho hắn giết.

Suy nghĩ một chút, hắn ném tu sĩ Vạn Ma Lĩnh trong tay xuống đất, sau đó nâng chân lên, dưới ánh mắt hoảng sợ của đối phương, một cước đạp xuống đầu của hắn.

Giống như dưa hấu bị giẫm nát, cảnh tượng máu tanh.

Lục Diệp nhìn hắn một cái, không nói gì, hô:

"Đi thôi."

Lần theo nơi phát ra linh lực ba động, một đường đi về phía trước, ven đường cứu hai nhóm tu sĩ Hạo Thiên minh, những người này đều bị đuổi giết.

Dưới sự dẫn dắt của bọn họ, sau một nén nhang, Lục Diệp rốt cục đến chiến trường chính nơi hai thế lực lớn giao chiến.

Toàn bộ phòng ốc xung quanh đã bị phá hủy, khắp nơi có thể nhìn thấy thi thể của tu sĩ chiến tử và tường đổ vách xiêu.

Tu sĩ cầm đầu của Thần Ẩn cung chỉ còn lại có chừng trăm người, một bên khác cầm đầu là người của Chiếu Nhật sơn, có khoảng hơn 150 con, hai bên cách không giao phong, ngự khí và ánh sáng của thuật pháp nở rộ.

Nhân số chênh lệch một nửa, bên phía Hạo Thiên minh rõ ràng đang ở thế yếu, không ngừng bị áp bách lui về phía sau, khi thì còn có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, khi tu sĩ Hạo Thiên minh không ngừng bị thương tử vong, thì bên phía Vạn Ma Lĩnh chiếm cứ ưu thế càng lúc càng lớn.

Cục diện bức này, có thể nói là thời gian tan tác của Hạo Thiên minh cũng không xa.

Nhưng tất cả mọi người đều đang phản kháng, không ai trốn chạy, bởi vì mọi người đều biết, lúc này chạy trốn sẽ chỉ làm cục diện càng hồngбет hơn, lúc này, tập chung cùng nhau còn có chút sức phản kháng, nếu như chạy tứ tán thì có thể sống nhất thời, nhưng kết quả cuối cùng sẽ chỉ bị Vạn Ma lĩnh đánh tan từng người.

Cho dù là bao vậy thì bên Hạo Thiên minh cũng chỉ là đang trì hoãn thời gian tử vong.

Thế công của Vạn Ma lĩnh cực kỳ hung mãnh, thử tổ chức nhiều lần xông trận, đáng tiếc không thể đột phá phòng tuyến của Hạo Thiên minh.

Dưới cục diện như vậy, chỉ cần Vạn Ma Lĩnh ổn định thì có thể từ từ mài chết kẻ địch, dù sao thì nhân số chênh lệch cũng ở

đó, đây là chuyện không thể nào khỏa lấp.

Trước đó bọn họ chính là đánh từ từ từng chút.

Nhưng từ khi người của Phong Hoa viện tụ hợp tới, mang đến một tin tức, thể công của Vạn Ma lĩnh đã trở nên hung mãnh, bọn hắn muốn trong thời gian ngắn nhất đánh tan trận tuyến của Hạo Thiên minh, để phòng sinh biến.

Biến cố cuối cùng vẫn tới, ngay khi song phương đánh nhau túi bụi, tiếng khóc anh anh vang lên, trùng kích vô hình tràn ngập tứ phương, làm cho thể công của rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh cũng hơi ngừng trệ một chút.

Tu sĩ Hạo Thiên minh vốn bị áp chế toàn diện rơi vào hạ phong, trong nháy mắt áp lực giảm nhiều, thừa cơ phản công.

Cùng lúc đó, từng con Trành Linh hiện thân, phước linh Tỏa đánh ra.

Không kịp đề phòng, một phương của Vạn Ma Lĩnh bị thiệt thòi lớn, ở chỗ đó đã có gần mười người bị khoá, tiếp theo bị giết.

Bên Hạo Thiên minh, đông đảo tu sĩ lần theo nơi phát ra âm thanh nhìn lại, đều vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy một bóng người cao to ở bên kia.

"Là Cự Giáp!"

"Tên Tư Mã Dương khốn này cuối cùng cũng tới, xem ra hắn cũng không tính là quá ngu!"

Từng tiếng kinh hô truyền ra, giống như Cự Giáp đến làm cho tâm của tu sĩ Hạo Thiên minh cũng yên ổn rất nhiều, chuyện này cũng không có gì đáng trách, thanh danh Cự Giáp ở bên ngoài, tu sĩ phụ cận thể phách của hắn cường đại đều có thể hiểu rõ, trước

mắt mình bỗng nhiên có thêm một thể tu cường đại như vậy, đương nhiên là có thể ổn định lòng người.

Không nói những cái khác, có Cự Giáp ở đây, Vạn Ma Linh muốn xông trận cũng không đơn giản như vậy.

Nhưng càng làm cho bọn hắn cảm thấy không hiểu là, sao Cự Giáp lại đứng cùng một chỗ với một đám linh thể, những linh thể kia nhìn còn giống như là trợ thủ của phe mình, bởi vì bọn hắn đang công kích người của Vạn Ma Linh.

Hơn nữa, người đứng cùng với Cự Giáp kia đang thi triển Hỏa Long Thuật, hình như cũng không phải Tư Mã Dương...

Trong đám người, Kỷ Viêm nhẹ nhàng thở ra.

Trước đó, hắn đã nhiều lần thử lôi kéo Tư Mã Dương và Cự Giáp, nhưng đều không thành công, Tư Mã Dương này là người thích được bỏ đờ nhất, không cho hắn đủ chỗ tốt

Hiện tại xem ra, Tư Mã Dương cũng coi như là biết đại thể, biết nên đến đây trợ trận.

Hắn cũng nhìn thấy từng cái linh thể bên cạnh Cự Giáp, mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng bây giờ không phải là lúc tìm hiểu, nếu những linh thể kia đang công kích Vạn Ma Linh thì đó chính là trợ thủ của phe mình.

Một bên khác, trong trận doanh của Vạn Ma Linh, một thanh niên nam tử thần sắc lạnh lùng nhìn về phía chỗ ở của Trình Linh, nhìn thấy Lục Diệp đang thi triển Hỏa Long Thuật, người này là Tề Minh trấn thủ sứ của Chiếu Nhật sơn.

"Đây chính là Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông kia à?"

Tề Minh nhíu mày.

"Vâng."

Sơ Tình đứng ở bên cạnh Tề Minh cắn răng đáp lại.

"Nhiều người các người chính là bị hãm giết đến thất linh bát lạc à?"

Giọng nói của Tề Minh có chút bất mãn.

Chương 511: Phản Công

Chương 511: Phản Công

Trước đó, khi Sơ Tình dẫn người đến tìm hắc, hắc còn tưởng rằng có thể tỵ hợp người của Phong Hoa viện một chuyến bắt được Thần Ẩn cung, ai ngờ Sơ Tình chỉ mang theo không tới ba mươi người!

Phải biết rằng lần này người của Phong Hoa viện cũng gần là 100, cho dù có vận khí không tốt bị Tiên Nguyên vệ bắt, nhốt vào trong địa lao thì cũng sẽ không tổn thất quá nhiều nhân thủ.

Nhưng 100 người chỉ còn lại hơn ba mươi người thì có thể làm cái gì? Nhiều lắm thì chính là diệt hoa trên gấm.

Tề Minh đã sớm đưa tin cho Sơ Tình, để nàng dẫn người tỵ hợp với mình, giải quyết Thần Ẩn cung trước, chỉ cần có thể giải quyết Thần Ẩn cung, vậy thì những tán tu Hạo Thiên minh còn lại nhất định là nằm bẹp bãi mả, không có thành tựu.

Nhưng Sơ Tình nhất định phải đi tìm Lục Nhất Diệp kia gây chuyện, nếu như có thể giải quyết thành công người ta thì không sao cả, nhưng mà chẳng những không thể giải quyết đối phương, mà Phong Hoa viện còn tổn thất nặng nề, nhiều người bị giết như vậy chỉ còn lại không tới ba mươi người.

Tuy người chết không phải là người của Chiếu Nhật sơn, nhưng chuyện này đã ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch ban đầu của Tề Minh không thể nghi ngờ, điều này đương nhiên làm cho trong lòng Tề Minh sinh bất mãn.

Nếu không phải trước đó giao tình với Sơ Tình rất tốt thì hắc

chắc chắn đã mắng một tiếng ngực to mà không có não.

Sơ Tình đương nhiên nghe ra ý trong lời nói của Tề Minh, trong lòng biệt khuất, nhưng không có cách nào phản bác.

Lúc tới đây, nàng cũng đã nói rõ với Tề Minh về tình huống lần này, Lục Diệp để Phong Hoa viện ăn thiệt thòi lớn như thế, có thể nói là toàn nhờ nữ tử vấy đỏ kia ban tặng, nếu không phải nàng muốn người của Phong Hoa viện tìm Thang Viên thì bọn hắn cũng không phải chật vật như vậy.

Nhưng bất kể nói thế nào thì kết quả như vậy cũng nên gánh chịu tội nhất định.

"Muốn giải quyết những linh thể kia trước thì bọn hắn rất khó đối phó."

Sơ Tình đề nghị.

Phong Hoa viện bị những linh thể này cho ăn thua đủ, những Tiên Nguyên Vệ kia ngược lại là không có thủ đoạn giết quá nhiều kẻ địch, thi triển nhiều nhất chính là Phục Linh Tỏa, nhưng thuật pháp này để trói người thì hiệu quả cực kỳ ghê gớm, trong đại chiến, một khi bị Phục Linh Tỏa trói buộc, ngự khí và thuật pháp lưu quang sẽ lao tới nạn nhân.

"Giết hắn."

Tề Minh tức giận quát một tiếng, ra lệnh một tiếng, lúc này đã có mấy chục người chuyển mục tiêu về phía Lục Diệp, thuật pháp và ngự khí lưu quang lướt đến.

Cự Giáp ngang nhiên tiến lên, dùng nhục thân ngăn cản rất nhiều công kích, cùng lúc đó, Lục Diệp cũng đang thôi động hai đạo ngự khí của mình, tận khả năng chặn đứt công kích của kẻ địch.

Tốc độ ngự khí của hắn rất nhanh, cho nên tuy chỉ một người hai đạo, nhưng hiệu quả chặn đường cũng rất không tệ, dựa vào Cự Giáp, Vạn Ma Linh bên kia cũng đã cắt giảm biên độ uy hiếp đối với Trình Linh.

Bên này hấp dẫn đông đảo tu sĩ Vạn Ma Linh công kích, áp lực của tu sĩ Hạo Thiên Minh bên này giảm nhiều, theo từng tiếng hô quát hiệu lệnh, cường độ phản kích đột nhiên tăng lớn không ít, vốn đang ở thế yếu lại có chút dấu hiệu có thể ổn định.

Điều này làm cho sĩ khí của Hạo Thiên minh đại chấn.

Tiếng khóc của tiếng khóc càng làm loạn tâm thần của đám người Trình Linh, bọn hắn không ngừng ra tay trời buộc kẻ địch, tu sĩ Vạn Ma Linh bị trời buộc có vận khí tốt có thể kịp thời thoát khỏi, vận khí không tốt rất nhanh đã bị chém giết.

Theo từng tu sĩ Vạn Ma Linh diệt vong, thế cục thật sự từ từ ổn định!

Nhận ra tác dụng cực lớn của Lục Diệp bên này, dưới sự điều phối của Kỷ Viêm, một đội mười mấy người tu sĩ đã dựa vào bên này, chia sẻ áp lực cho Lục Diệp và Cự Giáp, để cho Trình Linh có thể không cố kỵ gì ra tay, nhất là ba tu sĩ vây quanh tỷ bà nữ, nghiêm phòng tử thủ.

Bởi vì bất luận là Kỷ Viêm hay là Tề Minh đều phát giác được tác dụng cực lớn của tỷ bà nữ trong chiến trường, phương thức công kích của Tiên Nguyên vệ khác đều là đơn nhất, cho dù là Lưu Tam Bảo thì cũng chỉ là ngự khí giết địch, có thể tiếng rú rít của tỷ bà nữ tác động đến phạm vi quá rộng, mỗi lần tiếng khóc vang lên đều sẽ quấy nhiễu tâm thần của các tu sĩ trong Vạn Ma Linh, lại dựa vào tiếng tỷ bà leng keng kia, quả thực là đại sát khí chi phối chiến cuộc.

Điều này sẽ đưa đến trọng điểm nhằm vào tỷ bà nữ ở Vạn Ma

Lĩnh.

Khi tất cả mọi người đánh nhau túi bụi, một bóng dáng gần như không thấy rõ lặng yên không một tiếng động từ từ tới gần Lục Diệp.

Bóng dáng này đi không tính là nhanh, nếu như cẩn thận nhìn còn có thể mơ hồ nhìn ra hình dáng thân thể của hắn một chút, nhưng dưới mắt khí thế hùng hực của song phương, còn có người nào có tâm thần dư thừa đi điều tra tứ phương, càng sẽ không ngờ lại có kẻ địch to gan bằng trời như vậy, lén vào phía sau trận doanh phe mình.

Có thể có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần này, hiển nhiên là một quỷ tu.

Tên quỷ tu này thu liễm toàn bộ khí tức của mình, ngay cả linh khí trong tay cũng không hiện ra phong mang, hắn nhìn chằm chằm Hổ Phách trên vai Lục Diệp, từ từ tới gần.

Có tin tức do Sơ Tình cung cấp, bên Tề Minh đã biết rõ ràng căn nguyên Lục Diệp có thể thúc đẩy Tiên Nguyên vệ nằm ở trên người thú sủng này, cho nên chỉ cần giết thú sủng này thì Tiên Nguyên vệ bị thúc đẩy kia sẽ không còn uy hiếp gì nữa.

Quỷ tu này đã sớm tiềm phục ở gần đó, mục tiêu ban đầu là Kỷ Viêm, chỉ tiếc một mực không tìm được cơ hội tốt, giờ khắc này dưới mệnh lệnh của Tề Minh, mục tiêu đã đổi thành Hổ Phách.

Chương 512: Phản Công 2

Chương 512. Phản Công 2

Mười trượng, năm trượng, ba trượng, dưới tình huống tất cả mọi người không có chút phòng bị nào, quỷ tu đột nhiên gây khó khăn.

Nhưng mà cho dù quỷ tu này sắp chém trúng Hồ Phách, thấy hoa mắt, tất cả huyệt não cũng biến mất không thấy đâu nữa, hắn cũng không biết tại sao lại xuất hiện ở trong một cái sân đá vụn.

Lục Diệp nhanh chóng quay đầu lại nhìn, Y Y cũng vội vàng từ trước người hắn rút về mấy bước, đưa tay nhiếp một cái, Cửu Giới Đồ giấu ở trên đất bị nàng thu vào trên tay, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đồ có thêm một bóng người.

Nàng vội vàng thúc dục linh lực ổn định Cửu Giới Đồ, gật đầu với Lục Diệp, Lục Diệp đặt Hồ Phách trên vai xuống, Y Y hơi vung Cửu Giới Đồ trong tay lên, trùm đầu về phía Lục Diệp.

Chỉ mười hơi thở, nàng lại lần nữa lắc Cửu Giới Đồ, Lục Diệp và một thi thể cùng lúc xuất hiện.

Đó là một quỷ tu có tu vi tầng chín, không thể không nói, quỷ tu ẩn núp và ẩn nấp quả thật rất cao minh, trước đó Lục Diệp thậm chí không có chút phát giác nào, nếu không phải đã sớm bố trí Cửu Giới Đồ sau lưng thì nói không chừng thật đúng là làm người ta đắc thủ.

Âm thầm tĩnh táo, sau này khi quỷ tu giao thủ còn phải chú ý một chút mới được, nếu không thật không biết người ta lúc nào đã sờ đến bên người rồi.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến cảnh tượng có chút hỗn loạn lúc này.

Ngay khi quỷ tu này bỏ mình, đồng thời Tề Minh cũng mơ hồ phát hiện ra, sau khi điều tra ẩn ký chiến trường của mình, xác định quỷ tu được hắc ký thác kỳ vọng đã chết, về mặt lập tức trầm xuống.

Đây chính là quỷ tu có tu vi tăng chín cảnh giới dưới trướng hắc, công phu ẩn nấp cực kỳ ghê gớm, bây giờ lại không biết tại sao lại chết đi một cách không minh bạch!

Lại nhìn chiến trường, tu sĩ Hạo Thiên minh vốn bị áp chế toàn diện chẳng những có vốn liếng để giằng co với phe mình, thậm chí còn có dư lực phản công.

Từ khi Lục Nhất Diệp mang theo một đám linh thể hiện thân, tu sĩ bị giết bên Vạn Ma Lĩnh có khoảng hơn 30 người, tuy nhân số hiện tại vẫn còn nhiều hơn Hạo Thiên minh một chút, cũng đã khó mà hình thành loại áp chế toàn diện vừa rồi, lại thêm linh thể riu rít loạn khóc kia, cho dù là nhiều người bọn hắc cũng không chiếm được ưu thế gì.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không ai sẽ chiếm được lợi ích.

Tề Minh thoáng xoắn xuýt một trận, mắt thấy thế cục càng không đúng, chỉ có thể hạ lệnh rút lui.

Người của Vạn Ma lĩnh muốn đi, đương nhiên Hạo Thiên minh sẽ không tùy tiện đáp ứng, bám đuôi đuổi giết một trận, lẫn nhau có thương tổn, lúc này mới dừng tay dưới hiệu lệnh của Kỷ Viêm.

Một trận đại chiến như vậy mà dừng lại, người của Hạo Thiên minh gần như ai cũng bị thương, Lục Diệp cũng tổn thất không nhỏ, Lưu Tam Bảo và tỳ bà nữ ngược lại là không sao, có thể mười tiểu đội Tiên Nguyên Vệ cấp bậc trưởng cũng chỉ còn lại có ba

người, còn lại tất cả những linh thể vừa bị đánh tan trong lần giao phong vừa rồi.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, cục diện hỗn loạn như vậy, cho dù hắc và Cự Giáp tận khả năng bảo vệ Trình Linh phe mình thì cũng khó tránh khỏi sẽ có sơ hở, nhất là bên phía Vạn Ma Linh còn tấn công mạnh vào bên này.

Nếu không có Cự Giáp đề lên phía trước thì chỉ sợ tất cả Trình Linh đều phải chết.

Kỷ Viêm mang theo mấy tu sĩ Thần Ấn cung bước nhanh về phía bên này, chấp tay nói:

"Cảm ơn đạo hữu đã giải vây."

"Chuyện cùng thuộc về Hạo Thiên minh cũng nằm trong phận sự."

Lục Diệp hoàn lễ.

Lúc này, Kỷ Viêm cũng nhận ra Lục Diệp, dù sao thì lúc trước hắc cũng đã lôi kéo Lục Diệp ở trong sơn cốc, đáng tiếc lúc ấy bị từ chối.

"Còn không có thỉnh giáo đạo hữu xưng hô như thế nào?"

"Bích Huyết tông, Lục Diệp!"

"Bích Huyết tông?"

Kỷ Viêm nhú mày:

"Là Bích Huyết tông ở Bình Châu?"

Mấy tu sĩ đi cùng hắc cũng có chút ngoài ý muốn, hiển nhiên đều là nghe nói qua đại danh của Bích Huyết tông.

"Đúng vậy!"

Kỷ Viêm đánh giá Lục Diệp từ trên xuống dưới, hồ nghi nói:

"Không sai biệt lắm nửa năm trước, trên đỉnh Kim Quang ngoại vi chiến trường có một vị tu sĩ tên là Lục Nhất Diệp Bích Huyết tông nghênh chiến các đại tông môn của Vạn Ma Lĩnh, vị kia..."

"Chính là ta."

Lúc này, Kỷ Viêm a nha một tiếng:

"Thì ra là Nhất Diệp đạo hữu, thật sự là ngưỡng mộ đại danh đã lâu, ngày đó Cổ sư huynh còn nói với chúng ta, Nhất Diệp đạo hữu làm lớn mạnh sĩ khí của Hạo Thiên minh ta, chỉ tiếc ngày đó hắn không thể ở đây, vô duyên tận mắt thấy đạo hữu Thần Tư một lần, không ngờ lại gặp đạo hữu ở chỗ này, Cổ sư huynh hắn..."

Nói đến đây, Kỷ Viêm giống như nhớ ra cái gì đó, câu chuyện đề lại, khẽ mỉm cười nói:

"Hôm nay nhìn thấy đạo hữu, quả nhiên là danh bất hư truyền."

"Quá khen."

Kỷ Viêm đưa tay ra hiệu:

"Bên này không phải là nơi nói chuyện, đạo hữu mời tới bên này."

Trong chốc lát, trong một toà đại viện rách nát, Kỷ Viêm dẫn Lục Diệp tới đây dàn xếp, bên này có không ít tu sĩ bị thương đang tiếp nhận trị liệu, loại hành động quy mô lớn từ trăm người trở lên này, bình thường đều là có y tu đi theo, chẳng những Thần Ẩn cung như vậy, mà hai nhà khác cũng giống như vậy.

Nhưng số lượng y tu vốn không nhiều, cho nên mới càng ít,

điều này sẽ đưa đến mấy y tu ở đây bận rộn, những tu sĩ bị thương nhẹ cơ bản đều tự mình xử lý thương thế, chỉ khi thương thế nghiêm trọng mới có thể đưa đến đây.

"Nhất Diệp đạo hữu, sao Cự Giáp lại đi theo bên cạnh đạo hữu, vậy Tư Mã Dương thì sao?"

Kỷ Viêm liếc mắt một cái, đi theo đến đây, cả người đầy máu tươi, trong lòng có chút suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định.

"Tư Mã Dương chết rồi, ta và Cự Giáp tình cờ gặp nhau trên đường, liền kết bạn mà đi."

"Tư Mã Dương chết rồi à?"

Lục Diệp lại cảm giác ngữ khí của Kỷ Viêm có chút ngạc nhiên, cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

"Đáng tiếc, tuy Tư Mã Dương là tán tu, nhưng vẫn có chút bản lĩnh, trước kia Thần Ẩn cung ta từng lôi kéo hắn, nhưng không thể làm được, không ngờ hắn lại chết ở đây."

Nói như vậy, hắn nói với bên ngoài một tiếng:

"Lâm sư muội, Lâm sư muội!"

Một nữ tu đầu đội khăn vuông, người đầy vết máu chạy vào:

"Kỷ sư huynh."

Kỷ Viêm chỉ vào Cự Giáp đứng ở bên cạnh:

"Giúp Cự Giáp huynh chữa thương cho tốt, trận chiến này có thể thắng, Cự Giáp huynh xuất lực rất nhiều."

"Vâng."

Nữ tu kia lên tiếng, vẫy tay với Cụ Giáp:

"Đi theo ta."

Cụ Giáp quay người đi theo.

Chương 513: Quân Tử Động khẩu Không Động Thủ

Chương 513: Quân Tử Động khẩu Không Động Thủ

Nhìn thấy Cự Giáp rời khỏi, Kỷ Viêm thu hồi ánh mắt, nghiêm túc nói:

"Nhất Diệp huynh, tình cảnh của bản tông không tốt lắm, nếu như Nhất Diệp huynh nguyện ý thì có thể lưu lại cùng ngăn địch với chúng ta?"

Lục Diệp nói:

"Ta tới đây chính là có quyết định này."

Tuy Kỷ Viêm biết Lục Diệp tới chắc là sẽ không đi, nhưng có thể được hắn trả lời như vậy cũng coi như là an tâm.

"Như vậy rất tốt."

Lại hỏi:

"Lúc Nhất Diệp huynh thăm dò bên ngoài, có thể gặp được người của Phong Hoa viện hay không?"

"Có gặp được một chút."

Chẳng những gặp mà còn giao phong rất nhiều lần.

"Lần này, bên Phong Hoa viện có chút cổ quái."

Kỷ Viêm cau mày, nói ra lo lắng của mình:

"Một trận chiến trước đó, bản tông có thể kiên trì ở dưới thế công của Vạn Ma Lĩnh lâu như vậy, chủ yếu là bởi vì người của Phong Hoa viện không đến, sau này mặc dù xuất hiện một chút, nhưng số lượng cũng không nhiều, đại đội nhân mã của Phong Hoa viện cũng không biết đang bận thứ gì, trước đó nếu như bọn hắn tới thì bản tông chắc chắn không ngăn cản nổi."

Hắn cũng không đắc ý bởi vì trận chiến trước đó đã chuyển bại thành thắng, hắn biết chỗ yếu của phe mình, đó chính là nhân số ít hơn Vạn Ma lĩnh, mặc dù lần này người của Chiếu Nhật sơn bị đánh lui, nhưng chỉ cần bọn hắn và đại đội nhân mã của Phong Hoa viện tụ hợp lại thì không bao lâu nữa sẽ ngóc đầu trở lại, đến lúc đó xác suất bên này sẽ không ngăn cản nổi.

"Phong Hoa viện... Kỷ huynh không cần lo lắng, hắn là chỉ còn lại có vài người mà thôi."

"Hả?"

Kỷ Viêm không hiểu nhìn qua Lục Diệp.

"Những người khác đều đã chết."

Trong lòng Lục Diệp tính toán một chút, trận chiến ban đầu bị Sơ Tình dẫn đội mai phục, Phong Hoa viện chết mười mấy người, sau đó người của Phong Hoa viện ngộ thương Cự Giáp, chết ở tại chỗ mười người, hắn mang theo đám Trình Linh đuổi giết gần nửa ngày, Phong Hoa viện lại chết hơn 30, đây coi như là cùng nhau có 60 người.

Lần này, có khoảng trăm người của Phong Hoa viện tiến vào, có thể còn có một số người xui xẻo bị Tiên Nguyên vệ giam giữ, đang bị giam ở trong địa lao.

Cho nên trước mắt, người của Phong Hoa viện hắn là cũng chỉ còn lại một nhóm Sơ Tình mang theo .

Kỷ Viêm rất muốn hỏi một tiếng chết như thế nào, nhưng rất nhanh ý thức được, Lục Diệp có thể nói chắc như đinh đóng cột, hiển nhiên không thoát khỏi liên quan với hắn.

"Đây là thủ bút của Nhất Diệp huynh?"

"Xem như là vậy đi."

Kỷ Viêm kinh động Lục Diệp như gặp phải thiên nhân, lấy sức một mình... Cho dù có thêm một cái Cự Giáp thì cũng chỉ có hai người mà thôi, lại có thể giày vò Phong Hoa viện chỉ còn lại có ba mươi người, đây là chuyện làm người nghe kinh sợ cỡ nào.

Cho đến lúc này, hắn mới hiểu được, lo lắng của mình trước đó đều là dư thừa, người của Phong Hoa viện tiến vào không phải chưa đến tụ hợp với Chiếu Nhật sơn mà là đã tụ hợp, hắn đã nhìn thấy toàn bộ.

"Là những linh thể kia?"

Kỷ Viêm lập tức nghĩ tới điều gì, sở dĩ hắn khách khí với Lục Diệp như vậy, một là bởi vì tên tuổi của Bích Huyết tông, hai là bởi vì hắn vừa rồi gặp được những linh thể kia đang giúp Lục Diệp chiến đấu.

Nhất là linh thể tỳ bà đang riu rít loạn khóc kia, có thể nói nếu như không có nàng thì cuộc chiến vừa rồi sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

"Đúng vậy."

Lục Diệp gật đầu, không phủ nhận.

Hắn đã đứng ra kề vai chiến đấu với Thần Ân cung, vậy thì có chút chuyện cũng không cần phải che giấu, ít nhất nhất cũng phải để cho tu sĩ phe mình biết mình có thủ đoạn gì, như vậy mới dễ hợp tác.

"Thủ đoạn của Nhất Diệp huynh thật sự là Thần Quỷ khó dò."

Kỷ Viêm cảm khái không thôi.

Lục Diệp nói tránh đi:

"Kỷ huynh định xử lý việc này thế nào?"

Kỷ Viêm nói:

"Đi tu dưỡng trước thôi, bây giờ có Nhất Diệp huynh và Cự Giáp huynh gia nhập, đại khái người của Vạn Ma lĩnh không dám đến đây lỗ mãng."

"Kỷ huynh không nghĩ tới phản công trở về à?"

Kỷ Viêm nói:

"Đương nhiên là phải đánh trở về, mặc dù thành Tiên Nguyên lớn, nhưng một núi không cho phép hai hổ, mà nếu như ta đoán không lầm thì bên Vạn Ma Lĩnh kia chắc chắn sẽ không từ bỏ, trước đó bố trí của bọn hắc bị Nhất Diệp huynh làm cho rối loạn, tuy tổn thất, nhưng không tổn thương đến gân cốt, đợi bọn hắc tập hợp lại, chắc chắn sẽ ngóc đầu trở lại. Ta nghĩ chính là, so với việc phòng ngự bị động như vậy, không bằng chủ động xuất kích, hôm nay tạm thời tu dưỡng, ngày mai sẽ đi tìm bọn hắc đấu một trận, Nhất Diệp huynh ý như thế nào?"

"Ta không có ý kiến gì."

Có thể nói, Kỷ Viêm nghĩ đến cũng chính là dự định trong lòng hắc, nhưng trước mắt hắc thể đơn lực cô, một phương của Hạo Thiên minh lấy Thần Ẩn cung làm chủ, Thần Ẩn cung không tỏ thái độ thì sẽ không dễ làm.

Xác minh thái độ của Kỷ Viêm, Lục Diệp an tâm.

"Kỷ huynh, huynh có biết gần đây có linh thể đặc biệt nào

không?"

Nếu đã muốn đi đánh Vạn Ma Linh, vậy đương nhiên sẽ tranh thủ thời gian bổ sung một đợt thủ hạ Trần Linh, nhất là linh thể đặc biệt như Lưu Tam Bảo và tỳ bà nữ, tuyệt đối là càng nhiều càng tốt.

Linh thể đặc biệt dưới tay hắn chỉ có hai cái, nhưng cho dù là Lưu Tam Bảo hay là tỳ bà nữ đều có thể phát huy ra một tác dụng vượt qua tất cả Trần Linh khác, tỳ bà nữ cũng không cần nói, trong chiến đấu quy mô lớn, tiếng khóc của nàng và tiếng tỳ bà có thể tạo thành quấy nhiễu tâm thần đối với kẻ địch, trong lúc vô hình kèm chế lực lượng của kẻ địch.

Mặc dù Lưu Tam Bảo không chói mắt như tỳ bà nữ, nhưng đó là bởi vì là so sánh với tỳ bà nữ thôi, ba hạt xúc xắc của hắn có sức sát thương cực mạnh, có thể phát huy tác dụng vượt xa bất kỳ tu sĩ nào ở tầng chín.

Chương 514: Quân Tử Động khẩu Không Động Thủ 2

Chương 514. Quân Tử Động khẩu Không Động Thủ 2

Trước đó dựa vào việc một tìm kiếm loại linh thể đặc biệt này, xác suất gặp phải không lớn, bây giờ tự hợp với người của Thần Ẩn cung, đương nhiên có thể tìm hiểu một chút.

Kỷ Viêm nghe vậy vẻ mặt hơi động, rất nhanh ý thức được cái gì, mở miệng nói:

"Linh thể đặc biệt, ta cũng biết một cái, cách nơi này không xa, nếu như Nhất Diệp huynh nóng nảy thì ta sẽ cho người dẫn người đi."

"Vậy thì làm phiền."

Kỷ Viêm lập tức truyền tin, gọi một binh tu cảnh tầng tám tới, phân phó hẳn vài câu, binh tu kia gật đầu, dẫn đường mà đi.

Hiển nhiên là Binh tu biết thân phận của Lục Diệp, trước đó cũng đã thấy qua thủ đoạn của Lục Diệp và những Trình Linh kia, nhưng có một số việc không thể tùy tiện hỏi, hẳn chỉ im lặng suy nghĩ ở trong lòng, chỉ thuận miệng nói chuyện phiếm với Lục Diệp, nói ra đủ loại tình huống của linh thể đặc biệt kia.

Trên đường không gặp phải Tiên Nguyên vệ, làm cho Lục Diệp cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đi qua mấy con phố, rất nhanh đã tới trước một cánh cửa có treo đèn lồng.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn, trước cửa có tấm biển rách rưới, đã không thấy rõ phía trên là chữ gì.

Cảnh binh tu tăng tám kia dừng lại bộ pháp, ho nhẹ một tiếng:

"Nhất Diệp đạo hữu, ta sẽ không theo người tiến vào nữa."

Lục Diệp gật đầu, đẩy cửa vào.

Vừa đi vào, cửa phòng đã âm âm khép lại, Lục Diệp dò xét phía trước, chỉ thấy trước một cái bàn rách nát, một người thư sinh bộ dáng linh thể đang cúi đầu múa bút thành văn, cũng không biết đang viết những gì, có người vào cửa hẳn cũng không phát hiện.

Lục Diệp trực tiếp tiến lên, ngồi xuống đối diện với thư sinh kia, lặng lẽ chờ đợi.

Sau khoảng nửa canh giờ, thư sinh kia mới viết xong một trang giấy, tươi cười rạng rỡ cầm lên, tự mình nhìn một chút, thường thức một phen, kiêu ngạo nói:

"Quả nhiên là tuyệt thế hảo văn chương."

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lục Diệp, vẻ mặt như quen thuộc:

"Tối thật đúng lúc, người giúp ta đánh giá một chút."

Nói xong, hắn đưa bài văn trên tay cho Lục Diệp.

Lục Diệp không nhận, đưa tay vuốt lông tóc Hồ Phách đang bò trên chân của mình, lặng lẽ nhìn thư sinh.

Từ lời binh tu kia nói, linh thể này của thư sinh cũng không nguy hiểm, không giống như Lưu Tam Bảo đánh cược là muốn cùng người khác đánh cược, hắn chỉ là sẽ viết một bài văn cho người từ bên ngoài đến, sau đó nghe một tiếng tán dương, đã đủ rồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao binh tu kia không vào theo, lúc trước hần nhìn thấy thư sinh văn chương, rầm chó không kêu, che giấu lương tâm tán dương, lương tâm quả thực có đau một chút.

Lục Diệp không biết thư sinh này có bản lĩnh gì, nhưng linh quang bên ngoài thân thư sinh này nồng đậm hơn Lưu Tam Bảo một chút.

Ngón tay dừng ở trên đầu Hồ Phách, nhẹ nhàng gõ hai cái, từng đạo linh thể bỗng nhiên bay ra, vây Thư sinh lại.

Thư sinh nhìn trái phải một chút, cầm lấy bút lông của mình cột ở trước ngực, một bộ tư thế ngoài mạnh trong yếu:

"Quân tử động khẩu không động thủ."

"Được!"

Lục Diệp sáng khoái đáp ứng.

Sau đó Hồ Phách ngẩng đầu lên, hướng về phía hần gầm lên một tiếng.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, chờ binh tu bên ngoài nhìn thấy Lục Diệp hoàn hảo không tổn hao gì đi ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hần cảm giác được bên trong náo ra động tĩnh không nhỏ.

"Nhất Diệp huynh, vừa rồi Kỷ sư huynh đưa tin tới, hần hỏi được thêm hai nơi khác."

"Biết ở đâu không?"

"Đại khái là vậy."

"Vậy thì dẫn đường đi."

Một đường đi tới, vị binh tu tầng tám này cuối cùng cũng nhìn

thấy Lục Diệp thúc đẩy linh thể như thế nào, trên đường gặp phải Tiên Nguyên vệ, Lục Diệp đã cao hứng bùng bùng nhào tới, sau đó thú sủng từ trong cơ thể kia bay ra hút từng cái linh thể, mấy lần đã bắt được một đội Tiên Nguyên vệ, thú sủng kia mở miệng một, nuốt chửng Tiên Nguyên vệ.

Điều này làm cho hắn tấm tắc lấy làm kỳ lạ, hắn cũng không phải là hạng người kiến thức thiên cận, thật sự chưa từng gặp có yêu thú nào có bản lĩnh đặc biệt như vậy, có thể cắn nuốt linh thể để bọn hắn nghe theo mệnh lệnh.

Một lúc lâu sau, hai người đến chỗ thứ hai, lần này cảnh binh tu tăng tám kia đi theo Lục Diệp tiến vào, đại khái là muốn được thêm kiến thức, sau đó hắn đã nhìn thấy một đám Tiên Nguyên Vệ xuất hiện, đánh ra từng đạo Phược Linh Tỏa, Lục Diệp đi lên chính là mấy đạo, sau đó thú sủng của hắn bắt chước làm theo.

Toàn bộ quá trình thành thạo đến cực điểm, làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Lại một lúc lâu sau, đến chỗ thứ ba.

Giây lát, hai người sánh vai đi ra.

"Còn gì nữa không?"

Lục Diệp hỏi, vẫn chưa thoả mãn.

"Không có."

Tên cảnh binh tu tăng tám kia lắc đầu, vẻ mặt còn có chút hoảng hốt.

"Vậy thì tìm Tiên Nguyên vệ đi."

Linh thể đặc biệt có thể ngộ nhưng không thể cầu, Tiên Nguyên vệ cũng không phải là ít, tuy số lượng ít hơn rất nhiều so

với lúc ban đầu, nhưng đi nhiều một chút vẫn có thể gặp được.

Mãi cho đến gần nửa ngày sau, Lục Diệp mới hoàn tất bổ sung Trình Linh.

Cấp bậc của tiểu đội trưởng không nhiều, chỉ có bảy người, nhưng linh thể đặc biệt lại có trọn vẹn năm người, ngoại trừ Lưu Tam Bảo và tỳ bà nữ ban đầu ra thì lại có thêm một thư sinh, một đoán mệnh mù là, còn có tên đồ tể.

Đội hình này quả thực có chút lạ.

Ngẫm lại cũng không kỳ quái, những linh thể đặc biệt này vốn là tu sĩ của thành Tiên Nguyên, khi thành Tiên Nguyên bị phá hủy, bọn hắn bởi vì đủ loại nguyên nhân mà hóa thành linh thể lưu lại, đương nhiên là tam giáo cửu lưu, loại người gì cũng có.

Cùng với cảnh binh tu tăng tám trở về nơi ở của mình, Kỷ Viêm tràn đầy nhiệt tình tiến lên đón, hiển nhiên là từ đồng môn của mình đạt được một chút tin tức.

Chương 515: Cự Giáp Đáng Thương

Chương 515. Cự Giáp Đáng Thương

Hạo Thiên Minh đã chuẩn bị thỏa đáng công việc phản công, Kỷ Viêm phải ra nhân thủ đi điều tra nơi đặt chân của Vạn Ma Lĩnh, bây giờ có manh mối.

Bên này lại tu chỉnh nửa ngày, liền biết bắt đầu hành động.

Nguyên bản trong lòng của hắn có chút suy nghĩ, tuy nói có Lục Diệp và Cự Giáp gia nhập, nhưng trên nhân số vẫn là Vạn Ma Lĩnh thoáng chiếm cứ một chút ưu thế, đánh nhau thật thì không chừng ai sẽ ăn thiệt thòi.

Nhưng hôm nay hắn biết dưới trướng Lục Diệp có hơn ba mươi Linh Thể, Linh Thể đặc thù đều có năm cái, chênh lệch trên nhân số ở song phương đã bị san bằng.

Mà Linh Thể này dù là tổn thất, cũng là có thể bổ sung, cái này rất là khéo.

Tương đương nói bên này chỉ cần cam đoan Lục Diệp bất tử, như vậy có thể liên tục không ngừng cung cấp nhân thủ, dù là lần này đánh thua cũng không sao cả, lần tiếp theo còn có cơ hội, làm hao mòn từng chút một, luôn có một khắc Vạn Ma Lĩnh sẽ không chịu nổi.

Nguyên bản Cổ Tham Dương bị Tiên Nguyên vệ áp vào địa lao, Thần Ẩn Cung rắn mất đầu, lại gặp Chiêu Nhật Sơn liên thủ, Kỷ Viêm đều đã làm xong chuẩn bị tâm lý dùng thân tuấn đạo, ai ngờ

thế cục chậm rãi lại phát triển thành như này, có thể nói là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Có thể tưởng tượng, sau việc này địa vị trong tông môn của hắn tất nhiên sẽ có to lớn tăng lên, các loại ban thưởng là không thiếu được.

Duy nhất để hắn cảm thấy đáng tiếc là Cổ Tham Dương, cũng không biết Cổ sư huynh tại địa lao gặp tình huống như thế nào.

Nửa ngày sau, tin tức phản công Vạn Ma Lĩnh đã truyền đạt xuống dưới, những tán tu kia đều đang hô bằng gọi hữu, tụ tập các tán tu lại với nhau.

Nhân số lại tăng lên khoảng ba mươi người, tuy nói khẳng định còn có tán tu trốn ở một nơi nào đó, nhưng người ta đã không lộ diện, đó cũng là chuyện không có cách nào khác.

Những tán tu kia đại khái cảm thấy Thần Ẩn Cung không phải là đối thủ, cho nên muốn bo bo giữ mình.

Bên này đang tụ tập tán tu, bên Vạn Ma Lĩnh kia khẳng định cũng đang tụ tập, mà nhân số có thể tụ tập hẳn là càng nhiều hơn một chút, dù sao tại trong lòng những tán tu kia, Vạn Ma Lĩnh là một phe chiếm cứ ưu thế, cũng không biết đợi khi trận chiến kết thúc thì tâm lý bọn hắn như thế nào.

Lục Diệp tìm một chỗ để ngồi xuống khôi phục, vừa phá giải cấm chế túi trữ vật, Hồ Phách cũng cần khôi phục, lực lượng nhóm Trần Linh tiêu hao quá nhiều, mấy ngày nay nó tựa hồ cũng gầy đi trông thấy, để YY rất là đau lòng.

Cự Giáp đi vào Lục Diệp bên người, hai tay để trần hướng bên cạnh ngồi xuống, buồn bực không lên tiếng.

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, nhíu mày.

Trước đó gặp quá từng đợt đại chiến, trên thân Cự Giáp trải rộng vết thương, rất nhiều miệng vết thương có huyết nhục chảy ra, nhìn cực kì dọa người, nhưng bây giờ những thương thế kia gần như đã không thấy được.

Chỉ bằng vào Y tu trị liệu, thương thế khôi phục không có nhanh như vậy, năng lực khôi phục của tự thân gia hỏa này mạnh tới có chút không hợp thói thường.

Từ trong túi trữ vật lấy ra một thịt thú, Cự Giáp tiếp nhận, bắt đầu cắn từng miếng lớn.

Một canh giờ sau, Lục Diệp đem tất cả cấm chế túi trữ vật đều phá giải ra, đem vật hữu dụng bên trong lấy ra, lại chọn chọn lựa một chút đồ vật, bỏ vào bên trong túi trữ vật khác, đưa cho Cự Giáp:

"Cái này cho người."

Cự Giáp ngu ngơ đi theo Tư Mã Dương ngay cả cái túi trữ vật đều không có, cũng không biết những năm này đã trải qua những gì.

Thời điểm trước đó Lục Diệp cùng cái Binh tu tăng tám kia nói chuyện phiếm, nói tới Cự Giáp, biết được một chút tình báo.

Tư Mã Dương đem Cự Giáp xem như cây rưng, đây là việc rất nhiều người đều biết, cho nên tu sĩ phụ cận vô luận là xuất thân tán tu lại hoặc là tông môn đệ tử, đều có cảm nhận không tốt với Tư Mã Dương, bắt nạt người thành thật như Cự Giáp, quả thật có chút táng tận thiên lương.

Từng có người trong âm thầm thuyết phục qua Cự Giáp, nhưng Cự Giáp cho tới bây giờ không có để ý tới, vẫn đi theo Tư Mã Dương, giống như đối với hắn mà nói, trên đời này chỉ cần có một miếng ăn là được, không còn cầu mong gì khác.

Đối mặt Cự Giáp ngay thơ chất phác như thế, những cái tán tu kia đồng tình với hắn nhưng không có bất kỳ biện pháp nào.

Nghe nói Cự Giáp cũng không phải là nhân sĩ Cửu Châu, hắn là sinh ra ở Linh Khê chiến trường, có thể đập vào con đường tu hành này là bởi vì Tư Mã Dương dạy bảo, trước kia Tư Mã Dương chỉ có Linh Khê cảnh tầng hai thì gặp Cự Giáp tại một nơi hoang dã, thấy hắn thiên phú dị bẩm, liền truyền hắn một chút tu hành chi thuật, cho nên những năm gần đây hắn trung thành tuyệt đối với Tư Mã Dương, không rời không bỏ.

Cầm túi đựng đồ kia, Cự Giáp rõ ràng sửng sốt một chút, quay đầu nhìn xem Lục Diệp.

Lục Diệp vỗ vỗ bên hông.

Cự Giáp nhếch miệng cười ngây ngô, lộ ra một hàm răng, sau đó hắn học bộ dáng Lục Diệp, đem cái kia túi trữ vật thắt ở bên hông.

"Bên trong có cái phòng ngự linh khí, có thể luyện hóa để dùng!"

Lục Diệp nhắc nhở hắn một tiếng.

Chương 516: Tử Thương

Chương 516. Tử Thương

Thể phách Cự Giáp xác thực mạnh không thể tưởng tượng, Thể tu tăng chín phổ thông, Lục Diệp không uống phí khí lực gì liền có thể chém giết, cái Phong Hoa Viện Xảo Vân kia đã coi như là người nổi bật bên trong Thể tu tăng chín, thời điểm Lục Diệp giết nàng cũng phí đi chút tay chân.

Lấy Xảo Vân cùng Cự Giáp so sánh, lại có chút tiểu vu gặp đại vu.

Lục Diệp ẩn ẩn đoán chừng gia hỏa Cự Giáp này sợ là có cái thể chất gì cực kì đặc biệt.

Vừa mạnh lại nhanh lành, trước đó thương thể trên người Cự Giáp không ít, có phòng ngự linh khí, đối mặt vây công cũng bị đau đớn, thể mà đã sắp lành hết.

..

Thời gian nửa ngày thoáng một cái đã qua.

Khi Kỷ Viêm ra lệnh một tiếng, hơn một trăm tu sĩ hóa thành hơn mười tiểu đội hành động.

Trên phòng ốc, trên đường phố, bóng người nhảy lên đi xuyên, vô thanh vô tức tới gần nơi tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tụ tập.

Một canh giờ sau, tới mục đích.

Cùng một thời gian, tu sĩ phụ trách cảnh giới của Vạn Ma Lĩnh phát hiện đám người Hạo Thiên Minh, cấp tốc cảnh báo.

Không phải Hạo Thiên Minh ẩn tàng không đủ hoàn mỹ, chủ yếu là hơn một trăm người cùng một chỗ hành động, thực sự không dễ ẩn tàng.

Một nén nhang, song phương cách không giao thủ, thuật pháp cùng Ngự khí lưu quang va chạm ở giữa không trung, truyền ra linh lực ba động kịch liệt.

Đều có Quỷ tu lặng lẽ ẩn nấp thân hình, chui vào trận doanh đối phương, tìm kiếm mục tiêu tập sát thích hợp.

Thỉnh thoảng có tiếng kêu thảm thiết rồi im bật mà dừng.

Quan sát thế cục, Kỷ Viêm lặng lẽ vượt mồ hôi lạnh một cái, trước đó phe mình lại triệu tập tới ba mươi vị tán tu, hẳn cảm thấy có thể san bằng chênh lệch trên nhân số với địch nhân, sau khi giao thủ thật mới phát hiện, người Vạn Ma Linh cũng thay đổi nhiều.

Lần này nếu không phải có hơn mười vị Linh Thể dưới trướng Lục Diệp, một trận chiến này thật đúng là không dễ đánh.

Trong lúc cấp bách, hẳn quay đầu nhìn về phía Lục Diệp, nhìn thấy từng cái Linh Thể kia đại triển thần uy, hoàn toàn yên tâm.

Từ cái Binh tu tầng tám đạt được tình báo, giờ phút này hẳn đã biết có thể thúc đẩy Linh Thể không phải bản nhân Lục Diệp, mà là cái thú sủng hẳn mang theo kia.

Những này Linh Thể tuyệt đối là trợ lực có thể chi phối chiến cuộc, cho nên Kỷ Viêm cực kì coi trọng, tại trước lúc khai chiến liền đã phân phối nhóm nhân thủ thứ nhất, không làm khác, chỉ cần bảo vệ cẩn thận Lục Diệp và thú sủng của hắn là đủ.

Giờ này khắc này, ngoại trừ Cự Giáp, ba cái Thể tu cao lớn vạm vỡ ngăn tại phía trước Lục Diệp và Hổ Phách, lại có năm vị Pháp tu đứng tại phía sau bọn họ, không ngừng thi pháp chặn

đường công kích từ đối diện đánh tới, hướng chỉ, Lục Diệp và

Bởi vì có đám người Sơ Tình kia, cho nên trước lúc khai chiến thì Lục Diệp chính đã phân phó Cự Giáp, tuyệt đối không nên khinh cử vọng động, dù là có địch nhân tới gần bên người cũng không cần xuất thủ công kích, để tránh trúng bẫy rập gì, ngộ nhờ bị Sơ Tình tính toán, tới một cái nguyên địa chết bất đắc kỳ tử vậy liền không có lời.

Trước đó ngộ thương Cự Giáp cái kia mười mấy người thảm trạng thế nhưng là rõ mồn một trước mắt.

Toàn bộ chiến trường, chính động tĩnh bên Lục Diệp lớn nhất, Tiên Nguyên vệ không ngừng đánh ra từng đạo Phược Linh Tỏa, nắm vị Linh Thể đặc thù mỗi người mỗi vệ, Tỳ Bà Nữ riu rít khóc đánh đàn lấy tì bà, Lưu Tam Bảo Ngự khí giết địch, thư sinh kia cầm trong tay một cây bút lông dài 1 thước, dùng linh lực bản thân cách không viết văn chương, mỗi lần viết ra một cái chữ, cái kiểu chữ kia liền nở rộ quang mang, hướng trận doanh Vạn Ma Lĩnh bay tới, lão đoán mệnh không ngừng ném tiền cổ, không thấy hấn giết địch, nhưng mỗi khi tiền cổ của hấn sắp xếp thành một đường thẳng, Vạn Ma Lĩnh bên kia chắc chắn sẽ có một người xui xẻo kêu thảm một tiếng.

Chỉ có Đồ Tế cầm theo dao róc xương của mình , an tĩnh đứng ở một bên, trông coi Hồ Phách một tấc cũng không rời.

Theo tin tức Hồ Phách phản hồi tới, cái này Đồ Tế hẳn là một cái Binh tu, cho nên tại bên trong chiến đấu như này tạm thời không phát huy được tác dụng.

Nhưng mà nếu là có thể đánh tan phòng tuyến địch nhân, chém giết gần người, mùa xuân của Đồ Tế liền đến.

Công phòng chiến như này không tính hung hiểm, bởi vì vô luận thuật pháp vẫn là Ngự khí đều là có quỹ tích có thể tìm ra,

chỉ cần nhân lực đủ tốt, phản ứng đầy đủ nhanh, luôn có không gian tránh né.

Đây cũng là lý do trước đó một phương Hạo Thiên Minh có thể kiên trì trước thế công Vạn Ma Lĩnh.

Nhưng có Lục Diệp mang theo một đoàn Trành Linh gia nhập lại khác biệt, Tỳ Bà Nữ đối với quấy nhiễu tâm thần địch nhân quá mức trí mạng, lại thêm Tiên Nguyên vệ dùng Phục Linh Tỏa, bên trong hỗn chiến có chút sơ sẩy chính là khó giữ được tính mạng.

Khai chiến nửa canh giờ, số lượng tu sĩ một phương Vạn Ma Lĩnh nằm xuống vượt qua bốn mươi, sĩ khí đại giảm.

Hạo Thiên Minh tuy có tổn thất, nhưng tử thương không bằng ba thành Vạn Ma Lĩnh, chênh lệch trên nhân số triệt để bị san bằng, một phương Hạo Thiên Minh càng đánh càng hăng.

Lại nửa canh giờ, phòng tuyến Vạn Ma Lĩnh triệt để tan tác, nhao nhao triệt thoái phía sau trốn chạy.

Chương 517: Bắt Mèo

Chương 518: Bắt Mèo

Thuật pháp và lưu quang ngự khí xuyên thẳng qua, đánh tới từ bốn phương tám hướng, đại chiến kịch liệt, trên mặt tu sĩ Vạn Ma Lĩnh còn sót lại một mảnh tử chí.

Trận truy đuổi này đã kéo dài hai ngày, giữa hai ngày, song phương giao thủ bốn lần, mỗi lần đều là lấy kết quả một phương của Vạn Ma Lĩnh tan tác mà kết thúc.

Hai lần trước, bên Vạn Ma Lĩnh còn có chút sức đánh trả, nhưng khi số lượng tu sĩ không ngừng giảm bớt, giờ phút này, một phương của Vạn Ma Lĩnh đã hoàn toàn không có vốn liếng để giao phong với Hạo Thiên Minh, nhân số chênh lệch quá lớn.

Đợi đến lúc này, tu sĩ còn sống sót của một phương Vạn Ma Lĩnh đã không còn đủ ba mươi người nữa.

Ngay cả Tề Minh của Chiếu Nhật sơn cũng bị Hạo Thiên minh giết trong một trận chiến trước, giờ phút này, ba mươi người lấy Sơ Tình của Phong Hoa viện dẫn đầu đang gian khổ ngăn cản.

Nhưng tất cả mọi người biết, nếu cứ tiếp tục như vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì nữa.

Muốn sống sót thì chỉ có phá vây!

Bọn họ rất nhanh đã làm như vậy, sau khi thăm dò ra chỗ yếu của vòng vây Hạo Thiên minh, lấy Sơ Tình cầm đầu, ba mươi người cùng nhau giết về phương hướng kia.

Phá vây như vậy là một phương của Hạo Thiên minh không

thể ngăn cản, bởi vì dưới mắt Hạo Thiên minh cũng chỉ có hơn một trăm người, hình thành vòng vây cũng không nghiêm mật.

Sau một nén nhang, đám người Vạn Ma Linh phá vây lao ra, ba mươi người cũng chết chỉ còn lại có hai mươi người, tất cả mọi người há miệng thở hổn hển, liều mạng chạy trốn về phía trước.

Sau lưng không có truy binh đuổi theo, điều này làm cho người sống sót đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn hắc cũng không dám dừng lại, dưới sự dẫn đầu của Sơ Tinh tiếp tục chạy trốn về phía trước, chỉ muốn cách Hạo Thiên minh càng xa càng tốt.

Trên chiến trường lộn xộn, Kỷ Viêm tìm tới Lục Diệp, cười tủm tủm nói:

"May mắn không làm nhục mệnh."

Hạo Thiên minh không có dư lực đuổi theo giết sao? Đương nhiên là có, về phần hiệu quả đuổi giết như thế nào thì không được biết rồi, người ta cũng không phải muốn chết, không thể nào ngoan ngoãn đứng ở đó để cho người khác giết, mà có thể là một đuổi một chạy, sau đó tất cả mọi người đều làm tình trạng kiệt sức.

Còn nữa, thả đám người Sơ Tinh này đi cũng là ý của Lục Diệp.

"Ta sẽ cho người chú ý động tĩnh của bọn hắc."

Kỷ Viêm lại nói một tiếng.

"Cảm ơn."

Lục Diệp gật đầu:

"Mặt khác, con mèo trắng kia còn cần Kỷ huynh hao tâm tổn trí nhiều hơn."

"Chuyện nhỏ của người."

Kỷ Viêm cười một tiếng, nhìn ra được giờ phút này tâm tình của hắn rất không tệ.

Thoáng tu chỉnh lại một chút, Lục Diệp dẫn Cự Giáp rời đi.

Hai người phải đi tìm mèo, chuyện này rất đau đầu.

Cho đến tận đây, Lục Diệp chỉ nhìn thấy con mèo trắng kia một lần, kết quả hắn và Cự Giáp đồng loạt ra tay, vẫn không thể bắt được, tốc độ của con vật nhỏ kia thật sự quá nhanh.

Làm thế nào để bắt được con mèo kia, trong lòng Lục Diệp đã có dự định, nhưng mà rốt cuộc có thành hay không thì vẫn phải thử một chút mới được, trước mắt khó làm chính là làm thế nào để tìm được nó.

Cũng may bên Hạo Thiên minh còn lại không ít người, Lục Diệp đã uỷ thác cho Kỷ Viêm, để cho người của Hạo Thiên minh chia ra tìm xem, về phần những tàn binh bại tướng của Vạn Ma Lĩnh kia... Trước mặt bọn họ, chơi đùa chút là được, chỉ sợ bây giờ bọn họ cũng không dám tùy tiện nhảy ra.

Chờ tìm được mèo trắng, mang nó về cho nữ tử váy đỏ, để nàng giải trừ trói buộc của mình, là có thể rảnh tay xử lý đám người Sơ Tình.

Nếu thật sự không tìm thấy thì cũng chỉ có thể để người của Hạo Thiên minh tiếp tục vây công, dù sao thì mặt kệ như thế nào thì những người Vạn Ma lĩnh kia cũng đừng hòng còn sống rời khỏi thành Tiên Nguyên.

Một đường đi qua, bởi vì tổn thất liên tiếp của đại chiến mà Trình Linh lại phải bổ sung trở về, về phần con mèo trắng thì ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Mãi cho đến một ngày sau, Kỷ Viêm bỗng nhiên đưa tin tới, nói có người nhìn thấy bóng dáng của con mèo trắng kia.

Lục Diệp mừng rỡ, lúc này dẫn Cự Giáp đi về phía vị trí đó.

Sau hơn nửa canh giờ, Lục Diệp và một quỷ tu nối đuôi nhau, dưới sự dẫn dắt của đối phương lặng lẽ tiến lên, đợi đến một góc rẽ, quỷ tu kia đứng vững, thăm dò ra bên ngoài nhìn xem, sau đó quay đầu lại nói:

"Chính là ở đó."

Lục Diệp thuận thế nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của con mèo trắng kia, giờ phút này gia hỏa này đã co quắp ở trên nóc nhà, an tĩnh nằm ngủ.

"Vất vả rồi."

"Cần ta ra tay không?"

Tên quỷ tu kia hỏi.

"Không cần, việc còn lại ta tự mình tới là được."

Quỷ tu gật đầu, lặng yên ẩn nấp thân hình, rất nhanh đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Lục Diệp lại nhìn con mèo trắng kia một chút, xác định không quấy nhiễu đến nó, lúc này mới bắt đầu bố trí.

Một lát sau, một đội ngũ Tiên Nguyên Vệ từ dưới nóc nhà của con mèo trắng đi ngang qua, cái đuôi của con mèo trắng đang nghỉ ngơi run lên, thờ ơ.

Rất nhanh, lại có một đội Tiên Nguyên Vệ đi qua, một đội này có sáu người.

Con mèo trắng ngẩng đầu lên, trong mắt mèo ẩn chút thần sắc

nghi hoặc, nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi.

Khi đội Tiên Nguyên vệ thứ ba đi qua gần đó, cuối cùng mèo trắng cũng ý thức được có gì không đúng, nó nhanh chóng đứng dậy, cảnh giác nhìn xung quanh một chút, sau đó bước chân nhẹ nhàng, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Tiên Nguyên Vệ đi ngang qua nó bỗng nhiên cùng nhau quay người, từng đạo Phục Linh Tỏa đánh về phía nó.

"Meo ô!"

Khi mèo trắng kêu ra tiếng, thân hình cực kỳ linh hoạt, sau đó tránh được từng đạo Phục Linh Tỏa kia, mở ra bốn chân chạy về phía trước.

Nhưng mới chạy được không bao xa, phía trước đã truyền đến tiếng khóc riu rít, tỳ bà nữ chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở đó, còn có thư sinh cũng đứng ở bên cạnh nàng, tiếng tỳ bà vang lên, thư sinh lắng không múa bút, từng chữ lớn đánh về phía con mèo trắng.

Chương 518: Bắt Mèo 2

Chương 518. Bắt Mèo 2

Bốn phương tám hướng, lần lượt từng bóng người hiển lộ, trực tiếp vây chặt nó không để lọt một giọt nước.

Vì bắt con mèo trắng này, Lục Diệp đã điều động ra tất cả thủ hạ Trình Linh có thể xuất động, ngay cả bản thân hắn cũng tự mình lên trận, gia trì Phong Hành Linh Văn, tốc độ đột ngột tăng lên.

Mèo trắng kêu lớn hơn, rõ ràng phát giác được không đúng, những động tác của nó thật sự quá linh hoạt, hơn hai mươi Tiên Nguyên vệ đồng loạt ra tay, đánh ra Phược Linh Tỏa lít nha lít nhít, nhưng vẫn không trói được nó.

Tả xung hữu đột, không thể thoát khỏi, vòng vây do Trình Linh hình thành không ngừng thu nhỏ, con mèo trắng nhìn như đã không thể trốn đi đâu được.

Nhưng nó bỗng nhiên thay đổi thân hình, nhắm ngay vị trí của Cự Giáp, con mèo nhỏ nho nhỏ hóa thành một tia trắng, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt Cự Giáp.

Một cái tay to lớn của Cự Giáp chớp tới nó, bắt hụt.

Con mèo trắng kia cũng giống như lần trước, nhảy tới ngồi xổm trên đỉnh đầu của hắn, xoay người lại nhìn Lục Diệp, trong mắt mèo tràn đầy nụ cười lạnh.

Cự Giáp bị chọc giận, một bàn tay đập xuống trên đầu mình, con mèo trắng đã nhảy ra, rơi vào phía sau hắn không xa, sau đó

bước chân nhỏ đặc ý LLMGdKpẪ ZAqmỔ rãi bước về phía trước, ngược lại là Cự Giáp bị mình đập nghiêng đầu một cái.

Khi nó tiến lên, nó vẫn không quên quay đầu lại nhìn khuôn mặt âm trầm của Lục Diệp.

Ngay khi nó đặc ý phi phạm thì bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác nguy cơ, toàn thân mèo trắng xù lông, trong miệng meo ô một tiếng, sau đó không thấy bóng dáng đâu nữa, ở vị trí biến mất của nó, không gian đều có chút vẩn vơ, mơ hồ có một mảnh đá vụn lóe lên rồi biến mất.

Lục Diệp và Y Y đồng thời lắc mình đập xuống.

Y Y đưa tay nhiếp một cái, Cửu Giới Đồ đã sớm an trí ở đây bị thu hồi, nàng thúc đẩy lực lượng rót vào trong đó, triển khai với Lục Diệp, Lục Diệp chào hỏi Hồ Phách, để Hồ Phách thu các Trành Linh trước, sau đó mang theo nó vào trong Cửu Giới Đồ.

Cửu Giới Đồ là cái bẫy cuối cùng, cũng là một sơ hở của Lục Diệp, hẩn cố ý sắp xếp Cự Giáp ở phương vị này, bởi vì một lần tiếp xúc trước đó đã làm cho hẩn cảm giác được linh trí của con mèo này rất cao, một khi đối phương bị vây thì xác suất lớn sẽ phá vây về phía Cự Giáp.

Chỉ là hẩn không ngờ rằng cái bẫy này lại dùng tới.

Hẩn vốn cho rằng mình mang theo nhiều Trành Linh như vậy, bắt được con mèo trắng này hẩn là không có vấn đề gì lớn.

Cự Giáp đi đến bên cạnh Y Y, không đi theo vào, hẩn phải ở lại chỗ này bảo vệ Y Y, duy trì vận chuyển Cửu Giới Đồ, lúc đó Y Y không có cách nào phân tâm sự chú ý của mình, nếu chẳng may có nguy hiểm nào đó thì không thể ứng đối được.

Nhìn lại, chỉ thấy trên địa hình đá vụn trên Cửu Giới Đồ có rất nhiều bóng người, những bóng người kia không ngừng đan xen xê

dịch trong đồ án nhỏ nhỏ, khi thì còn có từng đồ án bộ dáng Phước Linh Tỏa xuất hiện.

Ước chừng gần nửa canh giờ, Y Y mới lắc Cữu Giới Đồ một cái, Lục Diệp hiện thân, chỉ là vẻ mặt rất âm trầm, trên mặt cũng có mấy vết cào.

Con mèo trắng bị hấn bóp cổ xách lên tay, không nhúc nhích, mắt mèo một mảnh ngập nước, giống như chịu đủ uỷ khuất.

"Đi thôi."

Lục Diệp nói một tiếng, dẫn đường đi về phía vị trí nữ tử váy đỏ.

Không phải là con mèo trắng không muốn chạy trốn, chỉ là mỗi khi nó có dị động gì thì Lục Diệp lại thúc giục một đạo linh lực, bị loại lực lượng nóng rực kia ăn mòn làm cho nó có cảm giác không dễ chịu, ba phen nó cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Không bao lâu sau, hấn đã đi tới tiểu viện của nữ tử váy đỏ.

Lục Diệp đẩy cửa ra, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng người màu đỏ ngồi ở trên xích đu nhẹ nhàng lay động.

Thấy Nữ tử váy đỏ, con mèo trắng đang giả chết lập tức hăng hái, trong miệng meo ô meo ô, đừng nói đến nhiều uỷ khuất.

Lục Diệp nhíu mày, con mèo trắng này rất quan trọng với nữ tử váy đỏ, thái độ vừa rồi của mình đối với mèo không tính là thân thiện, vạn nhất bởi vì chút này mà bị nữ tử váy đỏ giận chó đánh mèo thì chuyện kia sẽ không hay.

Hấn bóp lấy tay của mèo trắng có chút dùng thêm chút sức, âm thanh meo ô lập tức ngừng lại.

"Tìm thấy Thang Viên không?"

Giọng nói của nữ tử váy đỏ vang lên.

Lục Diệp đưa con mèo trắng trong tay tới.

"Để nó xuống đi."

Nữ tử váy đỏ phân phó.

Lục Diệp làm theo, mèo trắng vừa thoát khỏi Lục Diệp, đã hóa thành một bóng trắng chạy vội ra ngoài, hiển nhiên là rời nhà trốn đi, nhưng một sợi tơ màu đỏ lại lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bay ra, trực tiếp trói nó lại.

Trong tiếng giã giụa tuyệt vọng và tiếng kêu của mèo trắng, nó trực tiếp bị kéo về phía nữ tử váy đỏ.

Lục Diệp nhìn mừng thầm, tiểu tử người cũng có ngày hôm nay!

Bắt con mèo về, nữ tử váy đỏ đặt nó lên trên chân của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, con mèo cũng giống như nhận mệnh nằm xuống, không giãy dụa nữa.

Hình ảnh tưởng tượng nó cáo trạng với nữ tử váy đỏ, sau đó trả thù mình cũng không xảy ra.

"Các người làm rất tốt."

Cô gái váy đỏ mở miệng lần nữa.

Khi tiếng của nàng vừa dứt, Lục Diệp mơ hồ cảm giác mình đã thoát khỏi một tầng trói buộc vô hình, quay đầu nhìn Cự Giáp một chút, Cự Giáp khẽ vuốt cằm, hiển nhiên cũng có một loại trải nghiệm giống với hắn.

Không biết đám người Sơ Tình có phải cũng thoát khỏi trói buộc của nữ tử váy đỏ hay không, nếu như bọn hắn không thoát khỏi thì chuyện kia cũng có chút thú vị.

"Không có chuyện gì khác, chúng ta cáo từ trước."

Lục Diệp nói xong nháy mắt ra hiệu cho Cự Giáp, hai người rất ấn ý nhanh chóng quay người rời đi.

Linh thể đặc biệt nữ tử váy đỏ này quá cường đại, không có cách nào chuyển hóa thành Tràn Linh, ở chỗ nàng dễ chọc đại họa, Lục Diệp cũng không dám ở lâu.

Ai biết nàng có thể để cho mình đi tìm cái gì mà bánh trôi viên thịt nào nữa hay không, cho nên phải chuồn nhanh.

Chương 519: Báo Thù

Chương 519: Báo Thù

"Chờ một chút!"

Giọng nói từ phía sau truyền đến, thân hình của Lục Diệp và Cự Giáp cứng đờ.

"Còn có chuyện gì?"

Lục Diệp xoay người, ngón tay sờ vào chuôi đao.

"Các người giúp ta tìm lại thang viên, không có gì có thể cảm ơn người, người cầm vật này đi."

Khi nữ tử váy đỏ vừa dứt lời thì một vật bỗng nhiên bay về phía Lục Diệp.

Hắn đưa tay bắt lấy, phát hiện đây là một khối lệnh bài lớn cỡ bàn tay, lệnh bài này rất cổ xưa, nhìn nhiều năm rồi, cân nhắc đến việc thành Tiên Nguyên vốn là thành trì không biết niên đại nào, chuyện này cũng bình thường.

Chất liệu của lệnh bài không rõ ràng, một mặt có một chữ Tiên, một mặt có một chữ Sắc, hai mặt đều có đồ án của một loại hung thú.

"Lệnh bài này..."

Lục Diệp còn muốn hỏi xem thứ này có ích lợi gì, tiểu viện chợt nhanh chóng đi xa trong tầm mắt, chờ hắn lấy lại tinh thần đã đứng cách Cự Giáp xa nhà.

Điều này làm cho vẻ mặt của hắn run lên, vừa xảy ra chuyện gì mà hắn lại không có chút phát giác nào, điều này càng làm cho hắn cảm nhận được thực lực của nữ tử váy đỏ sâu không lường được.

Tác dụng của lệnh bài cũng không cần hỏi, người ta đều hạ lệnh trục khách, chỉ sợ đi vào cũng không hỏi ra cái gì.

Nhưng tác dụng của lệnh bài, xem ra chỉ có mấy loại, trong lòng Lục Diệp có chút suy đoán, rốt cuộc có phải hay không thì còn phải đợi nghiệm chứng.

Hắn đưa tay điểm vào ấn ký lên chiến trường, đưa tin một câu:

"Kỷ huynh, bên này tốt rồi."

Kỷ Viêm rất nhanh hồi âm:

"Ta bảo người ta dẫn các người qua, có cần hỗ trợ không?"

"Không cần, đây là thù riêng."

Đứng tại chỗ chờ giây lát, quý tu mèo trắng dẫn bọn hắn tìm thấy trước đó từ gần quỹ lộ ra thân hình.

Lục Diệp và Cự Giáp cất bước đi về phía hắn, quý tu kia tiến lên dẫn đường.

Đi không lâu, phía trước có một đội Tiên Nguyên Vệ đi tới, quý tu dẫn đường lập tức ẩn nấp thân hình, Cự Giáp cũng bày ra tư thế xông trận.

Hiện tại, số lượng của Trình Linh dưới trướng Lục Diệp là rất đông, cho nên đội Tiên Nguyên vệ này không có cách nào chuyển hóa, chỉ có thể chém giết.

Hắn đưa tay vỗ vỗ vai Cự Giáp, để cho hắn an tâm chớ vội,

Lục Diệp lấy ra lệnh bài kia từ trong túi trữ vật, lắc lắc đối với mấy Tiên Nguyên Vệ đang chạy về phía này.

Tiên Nguyên Vệ tràn đầy địch ý lập tức dừng lại, tiểu đội trưởng cầm đầu kia càng thi lễ với Lục Diệp một cái:

"Đại nhân!"

Lục Diệp nhú mày, tình huống cũng không khác gì so với dự đoán của mình.

Vừa rồi hẳn đã suy đoán, có lẽ lệnh bài này sẽ ảnh hưởng nhất định đến linh thể trong thành này, bằng không thì nữ tử váy đỏ kia cũng không có đạo lý cho mình một vật như thế.

Hiện tại xem ra đúng là có ảnh hưởng, hơn nữa còn không nhỏ, cũng không biết lệnh bài này đại biểu cho cái gì, lại để cho một tiểu đội trưởng Tiên Nguyên vệ gọi mình là đại nhân.

Nếu gọi mình là đại nhân thì có phải có thể hiệu lệnh hoặc điều động những Tiên Nguyên Vệ này hay không? Ý tưởng của Lục Diệp đột phát.

"Có nhiệm vụ, đi theo ta!"

"Đại nhân có lệnh của đại thống lĩnh hay không? Chúng ta có trách nhiệm tuần tra, không có lệnh của đại thống lĩnh thì không thể nào tự ý rời vị trí."

Cái gì mà thủ lệnh, đại thống lĩnh kia bộ đáng gì thì Lục Diệp cũng chưa từng thấy, lấy ở đâu ra thủ lệnh.

Xem ra lệnh bài này có chút tác dụng, nhưng không lớn như trong tưởng tượng của mình, nhiều lắm là tránh cho Tiên Nguyên vệ sinh ra địch ý đối với mình.

Nói cách khác, cầm lệnh bài này là mình có thể đi lại trong

thành không kiêng kị chút nào.

Đối với những người khác thì đây có lẽ là một món đồ tốt, nhưng đối với Lục Diệp thì nó không quan trọng như vậy.

"Nếu đã như thế thì tiếp tục tuần tra đi."

Lục Diệp mất hết cả hứng phát phát tay.

"Vâng!"

Tiểu đội trưởng kia lên tiếng, mang theo mấy Tiên Nguyên vệ đi.

Quỷ tu ẩn nấp ở bên cạnh một lần nữa lộ ra bóng dáng, trên mặt tràn đầy kinh ngạc, vốn thú sủng dưới trướng Lục Diệp có thể thúc đẩy linh thể đã đủ để làm cho người ta sợ hãi than, ai ngờ hắn lại lấy ra một cái lệnh bài, làm cho Tiên Nguyên vệ đều gọi đại nhân.

Quỷ tu này chưa từng thấy chuyện ly kỳ như vậy, mà trên đủ loại tình báo ở thành Tiên Nguyên thì cũng chưa từng đề cập đến sự tồn tại của khối lệnh bài này.

Đó là một tình báo rất quan trọng, thành Tiên Nguyên sẽ không chỉ xuất hiện một lần, sau này còn có thể xuất hiện, nếu như lại có tu sĩ có thể lấy được khối lệnh bài này thì cũng không cần lo lắng bị Tiên Nguyên vệ làm khó xử.

Có thể nói, chỉ riêng một tin tình báo như vậy bán cho Thiên Cơ Thương Minh đã có giá trị mấy trăm ngàn khối linh thạch.

Nhưng rất nhanh, hắn lại nghĩ tới một chuyện khác, đó là Kỷ Viêm đang vội vàng truyền tin.

Sau khi Kỷ Viêm biết được sự tồn tại của lệnh bài kia thì cũng rất động lòng, bảo hắn biết hiệp trợ Lục Diệp xử lý chuyện trên

tay trước, chuyện khác sau đó nói sau.

Quý tu đương nhiên làm thoả đáng.

Dưới sự dẫn đường của hấn, Lục Diệp và Cự Giáp cùng nhau bước về một phương.

Trên đường đi thảnh thoảng gặp phải Tiên Nguyên vệ, Lục Diệp đều cầm lệnh bài kia đuổi đi là xong việc.

Chương 520: Báo Thù 2

Chương 520. Báo Thù 2

Sau khoảng hai canh giờ, hắn mới đi đến một chỗ trống trải, đưa mắt nhìn lại, gần hai mươi người tụ tập ở đó, mỗi người đều có thương tích trong người.

Những người này là tu sĩ Vạn Ma Linh còn sót lại sau khi tiến vào thành Tiên Nguyên lần này.

Thân ảnh của Sơ Tình và Nhược Yên cũng ở trong đó.

Bọn họ lại không lựa chọn ẩn nấp.

"Trước đó bọn họ đã trốn đi, hiện tại không biết tại sao lại chạy ra ngoài, Nhất Diệp đạo hữu, cẩn thận có bấy."

Tên quý tu kia nhắc nhở một câu.

Dưới tình huống bình thường, đám người thất bại này đương nhiên là có thể ẩn núp, tuyệt đối sẽ không tùy tiện lộ diện, nhưng mặc dù thành Tiên Nguyên không nhỏ, nhưng cuối cùng cũng có hạn, nếu ẩn núp thì có thể tránh được nhất thời, cũng không tránh được một đời, người của Hạo Thiên minh thật sự muốn tìm diệt bọn hắn thì bọn hắn sẽ không giấu được, hắn là bọn hắn ý thức được điểm này, bọn hắn mới từ nơi ẩn thân chuyển đến nơi trống trải này.

Loại địa phương này không mai phục được người, cũng không dễ bị mai phục.

"Đi thôi, hình như người ta đang chờ chúng ta."

Lục Diệp nói một tiếng Cự Giáp, tay đề lên chuôi đao, từng bước từng bước đi về phía trước, Cự Giáp theo sát bên cạnh hẳn, khi khoảng cách càng gần, rất nhiều linh thể từ trong cơ thể Hồ Phách tung bay ra, con người Cự Giáp cũng chầm chậm trở nên đỏ thẫm, nhìn chăm chăm nữ tử tên là Nhược Yên kia, quý tu kia có lòng muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng nhớ tới dặn dò của Kỷ Viêm trước đó, cũng không theo sau.

Khi hai người và rất nhiều linh thể tiếp cận, một phương của Vạn Ma Linh dần dần rối loạn lên, Sơ Tình mở to mắt, từ từ đứng lên, lẳng lặng nhìn về phía trước.

Đứng vững ở khoảng cách ba mươi trượng phía trước Vạn Ma Linh, Lục Diệp và Sơ Tình đang đối mặt.

"Quả nhiên là hai người các người đến rồi!"

Sơ Tình mở miệng.

Lục Diệp không nói.

"Tìm được rồi à?"

Sơ Tình lại hỏi.

Khi Lục Diệp mang mèo trắng về với nữ tử váy đỏ thì trói buộc của hắn và Cự Giáp cũng bị cởi bỏ, cùng lúc đó, loại trói buộc vô hình trong cơ thể mấy người Sơ Tình cũng bị cởi bỏ.

Cũng là trong khoảnh khắc đó, Sơ Tình mơ hồ đã nhận ra không đúng.

Bởi vì có một số việc thật trùng hợp.

Trong số 20 tu sĩ Vạn Ma Linh này, có bảy thành là người của Phong Hoa viện bọn hắn, mấy người còn lại mới là tán tu, lúc trước đào vong đến đây Sơ Tình không nghĩ quá nhiều, còn tưởng

rằng là vận khí của tu sĩ nhà mình tương đối tốt, nhất là hai người nàng và Nhược Yên, lần lượt đại chiến trước đó sẽ rất ít có công kích đánh về phía các nàng.

Nhưng nếu như đây không phải là vận khí đơn thuần thì sao?

Có lẽ là có người muốn bọn hắc tặc tạm thời sống sót, tự tay báo thù?

Nếu là lời như vậy thì tất cả đã giải thích thông.

Trong toàn bộ trận doanh của Hạo Thiên minh, người làm như vậy cũng chỉ có Lục Diệp, mà hắc tặc cũng có vốn liếng làm như vậy.

Bây giờ, trói buộc của nữ tử váy đỏ đã giải trừ, lại không có gì có thể ngăn cản giết chóc lẫn nhau.

Cho nên nàng quyết định thật nhanh, mang theo những người còn lại từ nơi ẩn thân chuyển dời đến đây, bởi vì chỉ có như vậy thì bọn hắc tặc mới có thể kéo Lục Diệp hoặc là Cự Giáp đem lương tiếp tục ẩn núp, sẽ chỉ bị người của Hạo Thiên minh vây công, đến lúc đó sẽ chỉ chết không có chút giá trị.

Sơ Tình nhìn còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng Lục Diệp lại không nghe.

"Ra tay!"

Ra lệnh một tiếng, rất nhiều Trình Linh đồng loạt ra tay, tiếng khóc rú rít cùng tiếng tỳ bà vang lên, ngay sau đó Phục Linh Tỏa đánh ra, mấy linh thể đặc biệt và thần thông thi triển, trong đó lúc trước từng trận đại chiến đồ tể không có chút kiến công nào càng là mang theo dao róc xương xông tới.

Các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đã sớm vận sức chờ phát động đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, lập tức phản kích.

Chỉ bằng vào đám Trần Linh trên tay Lục Diệp thì cũng không phải là những người Vạn Ma Lĩnh này có thể ứng đối, chứ đừng nói chi là dưới mắt còn có thêm một Cự Giáp làm trợ thủ.

Một cái thể tu khí huyết tràn trề áp chế phía trước, có thể hấp dẫn quá nhiều công kích, Cự Giáp đã luyện hóa linh khí phòng ngự mà Lục Diệp cho hắn, áp chế phía trước mình, hóa thành một tấm khiên phòng ngự, bước dài một cái, phía trước không có gì có thể đỡ nổi va chạm của hắn.

Tiếng nổ âm âm vang lên không dứt bên tai, kèm theo đó là từng tiếng kinh hô và kêu thảm.

Khi Cự Giáp tiến vào trong đám người, Đồ Phu giơ dao róc xương lên, bại vong đã thành kết cục cuối cùng của đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh này.

Một thanh trường đao bỗng nhiên từ bên cạnh Cự Giáp đánh tới, đâm thẳng về phía huyết Thái Dương của hắn, Cự Giáp co rút đầu lại, bỗng nhiên quay người lại, một quyền đánh về phía đó, công kích cuồng bạo đánh nát tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bên kia, sau đó Cự Giáp nhìn thấy chủ nhân của thanh trường đao kia, hắn không quan tâm, mở ra bộ pháp tấn công về phía Đao Chủ.

Vòng chiến rất hỗn loạn, Sơ Tình lại không bị bất kỳ công kích nào, nhưng nàng không dám có bất kỳ vọng động nào, chỉ vì ánh mắt của Lục Diệp nhìn chăm chăm vào nàng.

Lục Diệp đưa tay ra, chậm chậm rút ra Bàn Sơn Đao, mũi đao chỉ xéo mặt đất.

"Có thể cản ta ba đao, tha cho người không chết!"

Chữ chết rơi xuống, trong nháy mắt Lục Diệp đã hóa thành một đạo tàn ảnh, báo động trong lòng Sơ Tình lập tức nhảy lên tới cực hạn, gần như là theo bản năng dựng lên song kiếm của mình.

Trước mặt có linh lực màu đỏ thẫm chảy xuôi, từ trên xuống dưới đánh xuống một đao chém vào trên song kiếm.

Ánh lửa nổi lên bốn phía, tiếng nổ đinh tai vang lên, Sơ Tình chỉ cảm thấy lực lượng tràn trề không gì chống đỡ nổi từ trên đánh tới, cho dù nàng dùng hết lực lượng toàn thân cũng có chút không ngăn được một đao cuồng bạo cực kỳ nhanh chóng này, thân thể ở dưới áp lực kia không ngừng cúi thấp xuống, trường đao chậm chậm đè xuống, lưỡi đao sắc bén cắt rách quần áo đầu vai của nàng, lộ ra bảo giáp bên trong.

Nàng cắn chặt hàm răng, hai tay phát lực mạnh mẽ, linh lực cuồng thúc, ngay khi nàng dốc hết toàn lực chuẩn bị đẩy ra một đao này thì trên Bàn Sơn Đao bỗng nhiên hiện lên một đạo quang hoa.

Linh văn Trọng Áp.

Ong một tiếng, ngay cả không khí cũng có chút vẩn vèo.

Giống như một ngọn núi lớn từ trên trời giáng xuống, đặt ở trên vai Sơ Tình, thân thể vốn đã hạ thấp không thể kiên trì được nữa, ầm ầm ngã quy xuống đất, trên mặt Sơ Tình lộ ra vẻ đau đớn, nàng mơ hồ cảm thấy xương đòn của mình vỡ toang.

Chương 521: Địa Lao

Chương 521: Địa Lao

Thân là một quý tu, cho tới bây giờ chém giết chính diện với người khác cũng không phải là chuyện khó khăn gì, nếu không phải lần này bị bắt đặc dĩ thì nàng cũng sẽ không lộ ra thân ảnh ban đầu.

Trước đó, nàng và Xảo Vân đã liên thủ với Nhược Yên vây công Lục Diệp, biết thiếu niên này cường đại và khủng bố, cho nên đối phương nói ra câu chỉ cần cản hấn ba đao liền tha cho nàng không chết, Sơ Tình cũng không cảm thấy đối phương phun cuồng ngôn, đối phương thật sự có vốn liếng như vậy.

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng mình ngay cả một đao của đối phương cũng không có đỡ được.

Một đao kia không có bất kỳ kỹ xảo nào đang nói, chính là áp chế tốc độ và lực lượng đơn thuần.

Áp lực kinh khủng đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, Sơ Tình không vì vậy mừng rỡ, ngược lại rung mình, ánh sáng màu lửa đỏ lại đang chảy xuôi trước mắt.

Một đao này là từ dưới đất mà lên, lưỡi đao vung lên va vào trên song kiếm của nàng, hồ khẩu vỡ toang, hai tay run lên, hai thanh đoản kiếm bay ra.

quỳ rạp xuống đất, Linh khí đã mất, Sơ Tình giương mắt nhìn thì thấy thiếu niên trước mặt đâm một đao thẳng về phía ngực của mình.

Đây là đao thứ ba!

Ngăn một đao này lại, đối phương thật sự sẽ buông tha cho mình sao?

Trong lòng không tự chủ được lóe ra ý nghĩ này.

Nàng đột nhiên cảm giác được mình rất buồn cười, khi phát hiện thiếu niên này ở trong sơn cốc, nàng nhìn thấy là cơ hội báo thù rửa hận cho Sơ Tuyết, nhưng một lần mai phục chẳng những không thể giết chết đối phương, ngược lại làm cho phe mình tổn thất nặng nề, sau đó giao phong càng làm cho bên phía Phong Hoa viện chết vô số.

Cho tới giờ khắc này, trước mắt nguy cơ sinh tử, nàng lại vẫn kỳ vọng kẻ địch thương hại?

Thì ra là mình không vô cảm không sợ như trong tưởng tượng! Tử vong ở trước mặt, vẫn là muốn sống tiếp.

Một cây chủy thủ trống rỗng xuất hiện trên tay nàng, nàng không trốn tránh một đao này, bởi vì trốn không thoát, nhưng đây là cơ hội của nàng, nàng có bảo giáp hộ thân, một đao này của kẻ địch không giết chết nàng, chỉ cần nàng không chết thì đó chính là thời gian tử kỳ của kẻ địch.

Chủy thủ trong tay hiện lên linh quang, thuận thế cắt về phía cổ của Lục Diệp.

Chủy thủ dừng lại ở bên gáy Lục Diệp, toàn thân Sơ Tình lại giống như mất đi lực lượng, cuối cùng không động được chút nào, một đôi mắt bỗng nhiên co vào.

Nàng từ từ cúi đầu xuống, nhìn thấy trường đao hơi có vẻ nặng nề, không có chút sắc bén nào, đâm xuyên qua bảo giáp của mình, xuyên qua thân thể của mình.

Trong nháy mắt trường đao đâm vào thân thể, còn có ngàn vạn cái rễ gai bỗng nhiên sinh ra, đâm thủng cơ thể nàng trăm ngàn lỗ.

"Ai không muốn sống sót chứ?"

Lục Diệp nhàn nhạt mở miệng, chậm chậm rút ra Bàn Sơn Đao.

Thân thể Sơ Tình ngã nhào xuống đất, thần thái trong mắt nhanh chóng tiêu tan.

Đúng vậy, ai không muốn sống sót chứ? Thiếu niên cảnh giới tầng năm trên đỉnh Kim Quang kia cũng chỉ là muốn tiếp tục sống, lại có nhiều người muốn hấn chết như vậy, có lẽ giữa bọn hấn chưa từng gặp mặt, cũng chưa từng có cừu hận gì... Cái ân oán này đến cùng là vì cái gì?

"Hống!"

Tiếng gầm giận dữ của Cự Giáp từ một bên truyền ra.

Lục Diệp lắc lắc máu tươi trên Bàn Sơn Đao, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Cự Giáp kia quả thực là đỡ lấy công kích của Nhược Yên, từng bước một bức nàng đến tuyệt cảnh, trước đó trên tay còn mang theo Linh khí phòng ngự, giờ cũng không biết bị hấn ném đến nơi nào rồi, khí huyết quanh người Cự Giáp sôi trào, huyết khí đỏ tươi cùng linh lực màu vàng đất giao nhau, lưỡi đao của Nhược Yên mặc dù lợi hại cũng rất khó tạo thành thương tổn thực chất đối với hấn, nhiều lắm chỉ là một chút vết thương da thịt.

Nhược Yên hấn là bị Cự Giáp đánh một quyền, bởi vì vai trái sụp đổ xuống dưới, cả cánh tay đều mềm nhũn rũ xuống.

Nàng đang ra sức phản kháng, cuối cùng cũng chỉ là phí công.

Khi Cự Giáp bắt được trường đao của nàng, hồn nhiên không để ý vết thương trên tay bị cắt đứt, hung dữ kéo nàng đến trước

mặt mình thì tất cả đều kết thúc.

Chân to của Cự Giáp đá vào trên thân thể nhỏ nhắn của Nhược Yên, trực tiếp đập bay nàng ra ngoài, thân ở giữa không trung, trong miệng Nhược Yên phun ra máu tươi còn kèm theo khối nội tạng vụn.

Rơi xuống đất, Nhược Yên đã mất đi khí lực hành động, một cước của Cự Giáp kia trực tiếp đập nửa cái mạng của nàng, xương cốt toàn thân không biết gãy bao nhiêu cái rồi.

Nhìn thấy Cự Giáp chiến đấu, đó là tiếng lòng cuồng bạo, rung động trực quan nhất.

Cự Giáp bỏ trường đao chộp vào trên tay xuống, bước nhanh đến phía trước, cúi người, bàn tay to lớn giữ đầu của Nhược Yên lại, nhắc Nhược Yên đang thổ hồng hển lên, nhìn chăm chăm nàng, trong miệng và mũi phun ra sóng nhiệt cuồn cuộn, giống như một con hung thú đang cắn người.

Đôi môi Nhược Yên nhúc nhích, giống như muốn nói cái gì đó, nhưng mà máu cuồn cuộn làm cho nàng chỉ có thể phát ra tiếng ừng ực ực.

Cự Giáp chế trụ đầu của nàng, hung hăng đập nàng xuống đất, một đám máu tươi trên mặt đất phun tung toé.

"Hồng!"

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét.

Đại thù đã báo!

Khi Kỷ Viêm dẫn theo một đám người của Thần Ẩn cung đã tìm đến nơi đây, chiến đấu đã kết thúc, hai mươi người lấy Sơ Tình dẫn đầu này đã chết đi, mang ý nghĩa trận doanh của Vạn Ma Lĩnh hoàn toàn bị diệt.

Có lẽ còn có một số cá lọt lưới trốn đi, nhưng điều này đã không ảnh hưởng đến toàn cục, nếu như gặp phải thì thuận tay giải quyết, về phần tận lực đi tìm bọn hắc... Ý nghĩa không lớn.

Lục Diệp ngồi trên một bậc thang, phá giải cấm chế của túi trữ vật, Cự Giáp ngồi ở bên cạnh hắn, chia thịt khô cho Hồ Phách ăn.

Chương 522: Địa Lao 2

Chương 522. Địa Lao 2

Kỷ Viêm tiến lên, có chút muốn nói lại thôi.

"Kỷ huynh có việc gì?"

Lục Diệp chủ động hỏi.

"Là có chút chuyện muốn nhờ."

Kỷ Viêm gật đầu:

"Là như vậy, lần này Thần Ấn cung của ta thật ra là lấy Cổ Tham Dương sư huynh dẫn đầu..."

Từ từ, Lục Diệp hiểu rõ hẳn yêu cầu mình làm chuyện gì.

Cổ Tham Dương thân là trấn thủ sứ của Thần Ấn cung, thực lực và uy vọng đều có, chỉ là thời vận không đủ, khi tiến vào thành Tiên Nguyên đã bị Tiên Nguyên vệ giam giữ.

Bình thường gặp phải loại chuyện này đều chỉ có thể tự nhận không may, trước kia cũng có người muốn đi cứu những tu sĩ bị bắt kia, nhưng kết quả cuối cùng căn bản không thể được.

Bởi vì địa lao giống như là trọng địa của thành Tiên Nguyên, bên kia có đông đảo Tiên Nguyên vệ trông coi, trong đó còn có không ít thống lĩnh, đây căn bản không phải tu sĩ Linh Khê cảnh có thể ứng đối, cho dù nhân số có nhiều hơn nữa cũng không thể ứng đối.

Vốn bên Thần Ấn cung cũng không muốn đi cứu người, nhưng

trước đó Lục Diệp lấy được một tấm lệnh bài từ nữ tử váy đỏ, đã làm cho bọn hắn thấy được hi vọng.

Lục Diệp giờ mới hiểu được, lúc đầu nhân số của Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh rõ ràng không sai biệt lắm, vì sao lúc giao phong lại ở thế yếu, thì ra Kỷ Viêm không phải là người trấn thủ Thần Ấn cung, hắn chỉ là nhận nhiệm vụ khi gặp nguy, năng lực chỉ huy đương nhiên chỉ tạm được.

Còn về cứu người từ trong địa lao, Lục Diệp ngược lại không ngờ tới tầng này, dù sao thì những tu sĩ bị áp giải vào địa lao cũng không liên quan nhiều đến hắn, nhưng nghe Kỷ Viêm nói, hắn mơ hồ cảm thấy kế hoạch này có thể làm.

Thiên tân vạn khổ giúp nữ tử váy đỏ bắt Thang Viên về, đối phương chỉ cho một khối lệnh bài không có quá tác dụng, điều này thực có chút không thể nào nói nổi.

Nếu như lệnh bài kia có thể đi vào địa lao thì tình huống sẽ không giống như trước nữa.

Hắn lấy lệnh bài kia ra khỏi túi trữ vật, ném cho Kỷ Viêm.

Kỷ Viêm nhận lấy, vui vẻ vạn phần, không ngừng nói lời cảm tạ.

Lúc này, hắn dẫn theo một đám tu sĩ Thần Ấn cung tiến về phía địa lao, chuẩn bị nhanh cứu Cổ Tham Dương ra.

Cũng không qua một canh giờ, người của Thần Ấn cung đầy bụi đất lại chạy trở về, mà nhân số còn thiếu một chút.

Lục Diệp không hiểu nhìn bọn hắn, không biết bọn hắn đang làm gì.

Kỷ Viêm đau khổ nói:

"Nhất Diệp huynh, chuyện này có thể còn cần người tự thân xuất mã."

"Lệnh bài này không dùng được à?"

Nếu như lệnh bài không dùng được thì hẳn cũng không thể tự thân ra tay được.

"Cũng không phải là vấn đề lệnh bài, trước đó ta để cho môn hạ đệ tử cầm lệnh đi địa lao, kết quả Tiên Nguyên vệ bên kia nói bọn hắn lấy trộm lệnh bài, mấy đệ tử bị bắt tại chỗ, nếu không phải đệ tử nắm giữ lệnh bài này nhanh nhẹn, ném lệnh bài trở về thì chỉ sợ lệnh bài này cũng phải bị tịch thu."

Lục Diệp xem như đã biết vì sao người của Thần Ấn cung lại ít hơn một chút, thì ra là chạy tới bị Tiên Nguyên vệ giam giữ.

Cũng may người của Thần Ấn cung cũng thăm dò ra một chút tình báo, lệnh bài là hữu dụng, mấu chốt là người cầm lệnh bài không đúng, dẫn đến Tiên Nguyên vệ cảm thấy bọn hắn ăn trộm lệnh bài.

Điểm này Kỷ Viêm cũng đã xác nhận trên đường về, trước đó khi Lục Diệp gặp phải Tiên Nguyên vệ, liếc lệnh bài một cái, những Tiên Nguyên vệ tuần tra kia đã không dám lơ mãng, nhưng bây giờ hẳn để cho người khác cầm lệnh bài đi tìm những Tiên Nguyên vệ tuần tra kia căn bản vô dụng, nên động thủ hay sẽ động thủ.

Càng nghĩ, Kỷ Viêm cảm thấy vẫn phải để Lục Diệp tự thân xuất mã mới có thể giải quyết chuyện này, lúc này mới lại chạy về tìm hắn.

Lục Diệp cũng không ngờ chuyện sẽ như vậy, bây giờ nghĩ đến, nữ tử váy đỏ giao lệnh bài cho hắn, đó chính là đạt được sự tán thành của nàng, cũng chỉ có hắn hoặc là Cự Giáp có thể sử

dụng, những người khác cũng không phát huy ra tác dụng của lệnh bài.

"Vậy ta tự mình đi một chuyến, nhưng không đảm bảo nhất định có thể thực hiện."

Lục Diệp đứng dậy.

Kỷ Viêm cảm động đến rơi nước mắt:

"Mặc kệ được hay không, trên dưới Thần Ấn cung chắc chắn ghi khắc đại ân của Nhất Diệp đạo hữu."

"Đi thôi."

Lục Diệp đưa tay ra hiệu, hắn không biết địa lao ở đâu, cũng chưa từng đi qua.

Lúc này, Kỷ Viêm đang dẫn đầu đi về phía trước.

Sau gần nửa canh giờ, mấy người đi vào một góc trong thành, phía trước có một dãy nhà đứng sừng sững, một chữ Ngục to lớn treo ở trên biển, đây chính là chỗ ở của địa lao ở thành Tiên Nguyên.

Bên ngoài địa lao có mười mấy Tiên Nguyên Vệ đứng trang nghiêm, còn có từng nhánh tiểu đội tuần tra gần đó, nhìn ra được lực lượng phòng thủ cực mạnh.

Lục Diệp nhìn ra ngoài một hồi, đã biết đây không phải là nơi có thể dựa vào man lực để xông vào, nhìn thấy Tiên Nguyên Vệ canh giữ ở phía ngoài nhiều như vậy, có trời mới biết trong địa lao có bao nhiêu Tiên Nguyên Vệ.

"Ta đi đây."

Lục Diệp nói một tiếng, sau đó cất bước đi về phía trước, Hồ Phách ngồi xổm ở trên vai hắn, miệng cắn緊緊 lệnh bài kia.

Cự Giáp cất bước đuổi theo, Lục Diệp quay đầu nhìn hắn một chút.

"Cùng nhau đi."

Cự Giáp nói.

"Nhất Diệp đạo hữu, nếu như chuyện không thể làm thì không cần miễn cưỡng."

Giọng nói của Kỷ Viêm từ phía sau truyền đến.

Một đường đi tới, rất nhanh đã tới trước địa lao, từng Tiên Nguyên vệ đứng ở đây chỉ lờm Lục Diệp một cái, sau đó không để ý tới nữa.

Nhìn thấy một màn này, Kỷ Viêm vẫn luôn lo lắng đề phòng cũng xem như thở ra nhẹ nhàng, chuyện này quả nhiên giống như hắn nghĩ, lệnh bài kia chỉ có Lục Diệp và Cự Giáp hữu dụng, những người khác cho dù cầm cũng sẽ bị Tiên Nguyên vệ đuổi giết.

Trực tiếp đi vào cửa địa lao, một Tiên Nguyên vệ bỗng nhiên ngăn đường đi lại.

Máu thịt của Cự Giáp bắt đầu nhúc nhích, ngón tay Lục Diệp dựng lên chuôi đao, bởi vì thực lực của Tiên Nguyên Vệ này rất mạnh, nhìn thấy linh quang bên ngoài thân thể còn mạnh hơn Phong Nguyệt Thiên một mảng lớn, đây sợ là một linh thể của Vân Hà cảnh.

Nếu như động thủ, hai người liên thủ cũng không phải là đối thủ của người ta.

Chương 523: Cảm Tạ Phong Hoa viện

Chương 523: Cảm Tạ Phong Hoa viện

Tiên Nguyên vệ Vân Hà cảnh này ít nhất cũng là cấp bậc thống lĩnh. Trong lòng Lục Diệp thầm suy nghĩ.

"giám sát đại nhân, lần này đến là có chuyện gì?"

Tiên Nguyên vệ kia liếc mắt nhìn lệnh bài trong miệng Hồ Phách, mở miệng hỏi.

Lục Diệp xem như hiểu rõ thân phận đại biểu của lệnh bài kia, nhưng mà hai chữ giám sát này có chút ý nghĩa sâu xa, cũng không biết phải giám sát thứ gì.

"Nghe nói bên này bắt một số người?"

Lục Diệp mở miệng.

Tiên Nguyên vệ kia gật đầu:

"Những người kia tự tiện xông vào thành Tiên Nguyên, không để kỷ luật vào mắt, làm cho dân chúng lầm than, Tiên Nguyên vệ cũng làm việc theo quy củ của thành chủ đại nhân."

Toàn bộ thành Tiên Nguyên không có một người sống, sao lại làm cho dân chúng lầm than được...

Lục Diệp biết những Tiên Nguyên Vệ này cho dù có chút linh trí thì ý thức cũng hồ đồ, bằng không cũng sẽ không tùy tiện tán đồng với vị đại nhân giám sát như mình.

Hắn đương nhiên sẽ không đứng tranh cãi với tên này, nhàn nhạt mở miệng nói:

"Ta phụng mệnh vị đại nhân kia, đến đây mang người."

"Vị đại nhân kia?"

Đầu tiên thì thống lĩnh Tiên Nguyên vệ hồ nghi, ngay sau đó giống như là ý thức được cái gì, cau mày nói:

"Địa lao chính là trọng địa của Tiên Nguyên vệ, cho dù là giám sát đại nhân muốn mang người đi thì cũng phải có thủ lệnh vị đại nhân kia mới được."

Lục Diệp không biết vị đại nhân trong miệng hắn là ai, nhưng vừa rồi hắn chỉ là lời của nữ tử váy đỏ ra làm đại kỳ mà thôi, theo hắn nghĩ, nếu nữ tử váy đỏ có thể tùy tiện đưa một khối lệnh bài đại biểu thân phận giám sát cho mình, vậy địa vị trong thành này khẳng định không thấp.

Hiện tại đi tìm nữ tử váy đỏ để xin thủ lệnh là chuyện không thể nào, cho nên hắn thoáng thúc động linh lực, tay nắm chuôi đao dùng chút khí lực, mặt không thay đổi nói:

"Ta không cần mệnh lệnh gì, chỉ có khẩu lệnh của vị đại nhân kia, nếu Tiên Nguyên vệ không thả người thì cũng được thôi, người tự mình đi giải thích với vị đại nhân kia đi."

Về mặt của Tiên Nguyên vệ trước mặt xoắn xuýt, rõ ràng có chút khó xử, điều này làm cho Lục Diệp hiểu rõ, nữ tử váy đỏ kia quả nhiên là tấm da hổ tốt.

"Thôi, đã là yêu cầu của vị đại nhân kia, có lẽ thành chủ đại nhân cũng sẽ không từ chối, đi theo ta."

Tên thống lĩnh Tiên Nguyên vệ nói như vậy, sau đó xoay người đặt tay lên đại môn nặng nề trước mặt.

Trên cửa chính hiện lên một đạo linh quang, có đường vân phức tạp phức tạp chảy xuôi, ngay sau đó chậm chậm mở ra.

Cách đó không xa, Kỷ Viêm nhìn thấy tình huống phía xa thì thở phào một hơi, vừa rồi nhìn thấy dáng vẻ Lục Diệp muốn ra tay đánh nhau với người khác, hắn đã lo lắng muốn chết, đã chuẩn bị để người của Thần Ấn cung tiến đến tiếp ứng.

Lục Diệp đi địa lao cứu người là thỉnh cầu của hắn, nếu như bên kia gặp phải nguy hiểm gì, Thần Ấn cung cũng không thể ngồi xem mặc kệ.

Cũng may tất cả đều thuận lợi.

Tiến vào trong địa lao, cửa lớn phía sau ầm ầm đóng lại, trong lòng Lục Diệp căng thẳng.

Nếu như đánh nhau thì chạy cũng không có nơi nào để chạy.

Cũng may là Tiên Nguyên vệ dẫn đường phía trước không có ý định đột nhiên gây khó khăn, dẫn Lục Diệp và Cự Giáp một đường xâm nhập xuống dưới.

Cửa vào địa lao là một cầu thang xoắn ốc, sâu khoảng hơn mười trượng.

Đi thẳng một hồi lâu, mới đi đến trong địa lao âm u, phóng tầm mắt nhìn tới, hoàn cảnh tối tăm ẩm ướt, chỉ có ở hai bên lối đi nhỏ có mấy cây đuốc tô điểm, ánh lửa yếu ớt chập chờn.

Có tiếng mắng chửi từ trong lao truyền đến, còn có tiếng gầm thét không cam lòng.

Lục Diệp đưa mắt nhìn qua, phát hiện một gương mặt có chút quen thuộc đang bò tới trước song sắt nhìn mình, vẻ mặt vui mừng không thôi.

Không sai, người này là người của Thần Ẩn cung, chính là một vị vừa rồi đi theo Kỷ Viêm, kết quả bị bắt vào.

"Người này."

Lục Diệp đưa tay chỉ vào tu sĩ Thần Ẩn cung kia.

Thống lĩnh Tiên Nguyên vệ vẫy tay một cái, một ngục tốt với bộ dáng linh thể lập tức xông tới, bên hông còn cài một nhóm lớn chìa khoá.

"Đem người ra."

Tên ngục tốt kia vội vã lên tiếng, lấy ra chìa khoá mở cửa nhà lao ra, tu sĩ Thần Ẩn cung kia đi nhanh ra ngoài, Lục Diệp nháy mắt ra hiệu cho hắn, để hắn đứng ở bên cạnh mình, tiếp tục đi về phía trước.

Thống lĩnh và ngục tốt của Tiên Nguyên vệ theo sát ở phía sau.

Đi ngang qua một gian nhà tù, Lục Diệp nhìn thấy, lập tức có một khuôn mặt tiều tụy kéo lên, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là kinh hãi, cao giọng nói:

"Vị đạo hữu cứu mạng!"

Lục Diệp quay đầu nhìn tu sĩ Thần Ẩn cung bên cạnh một chút, đối phương lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Lục Diệp nâng mu bàn tay của mình lên, lộ ra ấn ký chiến trường.

Về mặt tu sĩ kia biến đổi, miễn cưỡng cười cười:

"Ta cũng là Hạo Thiên minh, còn xin đạo hữu cứu ta!"

Lục Diệp mặc kệ hắn, tiếp tục tiến lên.

Các tu sĩ bị giam giữ nghe được động tĩnh bên này, cả đám đều đứng ở cửa ra vào nhìn xung quanh, mỗi khi nhìn thấy một người, Lục Diệp lại để cho tu sĩ Thần Ấn cung kia phân rõ ràng, quen biết thì cứu ra, không quen biết thì đóng dấu để đến xác định trận doanh của nhau, nếu như là Hạo Thiên minh thì cũng thuận tay cứu, về phần Vạn Ma lĩnh... Ai thêm quân bọn hắc sống chết.

Nhưng điều khiến Lục Diệp có chút cảnh giác là địa lao này có chút cổ quái.

Các tu sĩ bị giam giữ cũng không có thương thế rõ ràng, hiển nhiên đều không gặp phải đãi ngộ quá hà khắc, bọn hắc chỉ là đơn thuần bị nhốt ở chỗ này.

Nhưng ngoại trừ mấy tu sĩ Thần Ấn cung vừa bị giam và thì những người khác đều tiêu tụy không gì sánh được, vẻ mặt rất nhỏ tái nhợt, thậm chí nghiêm trọng ngay cả đứng dậy cũng khó khăn, giờ phút này đang bị Cự Giáp vác trên vai.

Trên người bọn họ đều tràn ngập một luồng khí tức mục nát!

Lục Diệp càng cảm giác được, từ khi tiến vào trong địa lao này, hình như có thứ gì đó không thể nói rõ được đang chậm rãi trôi qua trong cơ thể mình, làm cho hắc không khỏi sinh ra một loại cảm giác mệt mỏi uể oải.

Chương 524: Cảm Tạ Phong Hoa viện 2

Chương 524. Cảm Tạ Phong Hoa viện 2

Hắn không biết rốt cuộc có thứ gì trôi qua trong cơ thể mình, nhưng nơi đây không nên ở lâu.

Lúc này, hắn tăng nhanh tiến độ tìm kiếm.

Một đám tu sĩ Hạo Thiên minh được cứu ra, vẻ mặt của thống lĩnh Tiên Nguyên vệ sau lưng Lục Diệp từ từ trở nên khó coi, bởi vì số người bị Lục Diệp thả ra quá nhiều.

"Cổ sư huynh!"

Một tiếng la lên truyền đến, lại là tu sĩ Thần Ân cung cuối cùng cũng tìm được Cổ Tham Dương bị giam giữ ở đây.

Để cho ngục tốt kia mở cửa nhà lao ra, mấy đệ tử Thần Ân cung xông vào đẩy Cổ Tham Dương gần như không thể đứng dậy ra.

"Giám sát đại nhân, còn chưa đủ sao?"

Thống lĩnh Tiên Nguyên vệ mở miệng hỏi, mơ hồ lộ ra không vui.

"Đủ rồi."

Nơi giam giữ Cổ Tham Dương là tận cùng bên trong địa lao, cũng không phải bởi vì thực lực, mà là Cổ Tham Dương xem như là nhóm đầu tiên bị bắt vào, cho nên bị ném ở tận cùng bên trong.

Những gì nên cứu đều đã cứu.

Dưới sự dẫn đầu của Lục Diệp, gần ba mươi người trùng điệp bước ra ngoài, nhưng đại đa số đều thần sắc tiêu tụy, Cự Giáp càng là hai tay nâng hai cái, dưới nách cũng kẹp hai cái, những người khác thì đỡ lấy lẫn nhau.

Phía sau truyền đến tiếng cầu cứu

Đi lên cầu thang xoắn ốc đi ra khỏi địa lao, đi vào trên mặt đất, một đám tu sĩ đều có chút lệ nóng doanh tròng, khó tránh khỏi sinh ra một loại cảm giác sống lại làm người.

Mặc dù bọn họ không biết Lục Diệp đến cùng đã làm cái gì, lại có năng lực mang bọn họ từ trong địa lao ra, nhưng cũng sẽ duy trì im miệng không nói.

Có nghi vấn gì, chờ thoát khỏi nguy hiểm rồi hỏi cũng không muộn.

Lục Diệp nháy mắt ra hiệu cho Cự Giáp, để hắn dẫn người rời đi trước, mình thì ôm quyền nói với thống lĩnh Tiên Nguyên vệ:

"Cảm ơn."

Thống lĩnh kia hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không nguyện ý phản ứng với hắn.

Bị mất mặt, Lục Diệp cũng không giận, xoay người thần nhiên rời đi.

Trở lại nơi trước đó tách ra với mấy người Kỷ Viêm, lúc này Kỷ Viêm tiến lên đón, tất nhiên là lại mang ơn một phen.

Lục Diệp khoát khoát tay nói, lần này hắn không bỏ ra cái gì, nhiều lắm là xem như mạo hiểm một chút.

Nếu thật sự không có bản lĩnh cứu người thì thôi đi, đã có

năng lực thì nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh bị giam, không đi cứu thì lương tâm cũng bất an, trước kia thân phận của hắc bại lộ, đã có thật nhiều người Hạo Thiên minh tiếp sức hộ tống hắc.

Bây giờ người Vạn Ma Lĩnh trong thành bị quét sạch, những người còn sống cơ bản đều bị giam giữ ở trong địa lao, bên ngoài có lẽ cũng có mấy con cá lọt lưới, nhưng khẳng định là trốn ở đâu đó nên không dám lộ diện.

Trong thành này không có quá nhiều nguy hiểm, chỉ cần cẩn thận ứng đối với những Tiên Nguyên Vệ tuần tra kia là đủ.

Người của Thần Ấn cung tìm một khuôn viên rất lớn trong thành, chuẩn bị đặt chân ở bên đó, chờ đợi Tiên Nguyên thành đóng lại, những người vừa được cứu ra đều an bài đến bên đó, Kỷ Viêm mang theo một nhóm người chờ ở đây, một là nói cảm ơn với Lục Diệp, hai là mời hắc đi cùng.

"Ta còn có chút chuyện chưa xử lý, chờ xong xuôi lại đi tìm Kỷ huynh."

Kỷ Viêm tất nhiên là gật đầu:

"Vậy thì chờ tin tức của Nhất Diệp đạo hữu."

Nói như vậy, hắc dẫn người bên cạnh rời đi.

Đợi sau khi bọn họ đi, Lục Diệp lại nhìn Cự Giáp một chút, từ sau khi Tư Mã Dương chết, hắc vẫn luôn đi theo mình, gần như một tắc cũng không rời.

Trong đó có nguyên nhân của Hồ Phách, cũng có nguyên nhân từ câu nói Lục Diệp nói với hắc.

Tất cả mọi người có thù hận với Phong Hoa viện, đương nhiên là liên thủ cũng tốt hơn.

Trước mắt, người của Phong Hoa viện đều chết sạch, thù hận của Cự Giáp cũng coi như là báo rồi.

"Sau này có tính toán gì?"

Lục Diệp vừa tiến lên, vừa thuận miệng hỏi.

Cự Giáp cúi đầu đi theo, không lên tiếng.

Từ khi hắc bắt đầu tu hành đã một mực đi theo Tư Mã Dương, hắc chưa bao giờ suy nghĩ ngày mai phải làm gì, đi đâu, Tư Mã Dương đi đâu hắc sẽ đi tới đó.

Bây giờ Tư Mã Dương vừa chết, hắc bỗng nhiên có chút mơ hồ.

"Nếu không có tính toán gì thì tạm thời đi theo ta."

"Được!"

Cự Giáp sảng khoái đáp ứng.

Lục Diệp lập tức tâm tình không tệ, mỗi một tông môn đều khao khát nhân tài, cho dù hắc đã đạt đến cửu cảnh thì những tông môn kia cũng nguyện ý vì hắc mà phá lệ thu nhận sử dụng.

Chỉ là trước đó có Tư Mã Dương cản trở, bọn hắc không bái nhập bất kỳ một tông môn nào, nhưng bây giờ đã không giống với lúc trước.

Tư Mã Dương chết cũng đã chết rồi, chỉ cần Cự Giáp vẫn đi theo mình thì sau này chính là người của Bích Huyết tông.

Mặc dù trước mắt Bích Huyết tông ddaxx thu nhận sử dụng một chút đệ tử, ở bên ngoài cũng coi như là đứng vững, nhưng chân chính có thể lấy ra được lại không có mấy người.

Lục Diệp cũng không ngờ rằng mình chạy tới thành Tiên

Nguyên lại có thể tìm được một người cường đại như thế, mặc dù biết trong lòng nghĩ như vậy là không đúng, nhưng mà... Cảm ơn Tư Mã Dương, cảm ơn Phong Hoa viện.

Lục Diệp đoán rằng, cho dù bây giờ mình có đưa ra yêu cầu Cự Giáp thu nhận nhập môn thì hẳn cũng sẽ không từ chối, nhưng loại chuyện này không nóng nảy, từ từ sẽ đến là được, ít nhất nhất phải bồi dưỡng cảm tình của hắn đối với tông môn, nếu không cho dù thu nhận sử dụng cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Bây giờ không ở trong tông môn, lòng cảm mến cũng không nhắc tới, nhưng có thể nuôi dưỡng hắn tán đồng với mình.

Đối mặt với người như Tư Mã Dương, Cự Giáp đều trung thành tuyệt đối, mình chỉ cần đối tốt với hắn một chút, còn sợ Cự Giáp không tán đồng mình sao?

Chương 525: Ý Nghĩ Thất Bại

Chương 525: Ý Nghĩ Thất Bại

Huống chi, giữa Lục Diệp và Cự Giáp còn có mối quan hệ với Hồ Phách.

Đến bây giờ Lục Diệp cũng không hiểu rõ Hồ Phách và Cự Giáp là nhìn vừa mắt nhau hay như thế nào, rõ ràng là bèo nước gặp nhau, nhưng quan hệ lại giống như rất thân mật.

"Bây giờ người có bao nhiêu công huân?"

Lục Diệp chợt nhớ tới một chuyện.

Tu vi của Cự Giáp tăng chín cảnh chính là đã khai khiếu 180, tu sĩ khai khiếu đến trình độ này thì nên đi tìm một bản công pháp Thiên cấp thích hợp với bản thân.

Nơi phát ra công pháp Thiên cấp rất ít, nguồn gốc lớn nhất chính là tiêu phí công huân để đổi từ trong Thiên Cơ bảo khố, nhưng bởi vì thiên cơ hạn chế nên chỉ có bản thân mình mới có thể sử dụng công pháp Thiên cấp đổi được, không thể truyền ra ngoài, cho nên muốn học tập công pháp Thiên cấp từ người khác là chuyện không thể nào.

Công pháp Thiên cấp là mấu chốt để tu sĩ đột phá Vân Hà cảnh, không có công pháp Thiên cấp thì sau này linh khiếu sẽ không thể mở ra, cũng không có khả năng tấn thăng Vân Hà cảnh.

Cho nên đối với những tu sĩ có tư cách tấn thăng Vân Hà cảnh thì công pháp Thiên cấp là thứ nhất định phải có, giá cả của nó không rẻ, rất nhiều tu sĩ từ khi bắt đầu tu hành đã góp nhặt công

huân, đến tầng chín cũng chưa chắc có thể tích lũy đủ, trong chiến trường Linh Khê bởi vì thiếu khuyết công pháp Thiên cấp, dẫn đến tu vi kẹt ở tầng chín cảnh không phải là số ít, tán tu càng nhiều hơn.

Khi đi theo Tư Mã Dương, Cự Giáp không đánh một người, không đánh địch thì lấy đâu công huân?

"35."

Cự Giáp buồn bã trả lời một tiếng.

Mặc dù trong lòng có suy đoán, nhưng khi nghe được con số này, Lục Diệp vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Đường đường là một tu sĩ cửu cảnh công huân lại chỉ có ba mươi lăm điểm, chỉ sợ ba mươi lăm điểm này lấy được cũng là do giết mấy tu sĩ Phong Hoa viện trước đó.

Nói cách khác, khi đi theo Tư Mã Dương, Cự Giáp thật sự không có một chút công huân nào.

Lục Diệp không biết tu vi của Cự Giáp kẹt ở tầng chín bao lâu, nhưng thời gian tất nhiên sẽ không quá ngắn, phải nhanh chóng làm cho hắn một bộ công pháp Thiên cấp mới được, chỉ dựa vào giết địch để tích góp, trong thời gian ngắn khăng định không góp nhặt được nhiều công huân như vậy, nhưng còn có những biện pháp khác có thể thu hoạch được công huân, cái này cần phải chờ rời khỏi thành Tiên Nguyên rồi nói sau.

Tiếp tục tiến lên, rất nhanh đã tới được trung tâm của thành Tiên Nguyên.

Trước đó, cho dù là tu sĩ của Hạo Thiên minh hay là Vạn Ma lĩnh cũng đều cực lực tránh đi vào nơi này, bởi vì nơi này gần thành chủ của thành Tiên Nguyên.

Tu sĩ vấy đỏ kia đã sâu không lường được, thành chủ có tu sĩ như thế nào thì không ai biết.

Thành Tiên Nguyên mở ra nhiều lần như vậy, nhưng không có tu sĩ nào gặp qua thành chủ, nghe nói người thấy qua cũng đã chết rồi.

Sở dĩ Lục Diệp chạy đến đây cũng không phải là muốn tới gặp thành chủ.

Mục đích hẳn tới đây là muốn xem thử có thể kiếm được chút lợi ích hay không.

Vốn hẳn không ngờ tới tầng này, nhưng sau khi lệnh bài từ trong địa lao cứu Cổ Tham Dương và rất nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh ra thì hẳn phát hiện lệnh bài mà nữ tử vấy đỏ cho hẳn ít nhiều vẫn có chút tác dụng.

Chỗ tốt lớn nhất của thành Tiên Nguyên là cái gì?

Là tin tức về Tẩy Hồn Trì trong truyền thuyết! Những người hơi hiểu biết về thành Tiên Nguyên đều biết.

Lục Diệp nghĩ là có thể dựa vào lệnh bài của mình tiến vào trong Tẩy Hồn Trì, nếu như có thể thì lần này sẽ phát đạt.

Tác dụng của Tẩy Hồn Trì là nhằm vào thần hồn, thần hồn nhìn không thấy sờ không được, Linh Khê cảnh tạm thời không tiếp xúc được, nhưng không tiếp xúc được không có nghĩa là không có.

Mỗi người đều có thần hồn của riêng mình.

Nếu như có thể kiếm được chút chỗ tốt ở trong Tẩy Hồn Trì, vậy thì sau này trưởng thành tuyệt đối sẽ rất có ích lợi.

Mà Tẩy Hồn Trì ngay trong phủ thành chủ, cho nên dù Lục

Diệp biết tu vi khủng bố của thành chủ là Thần Long thấy đầu mà không thấy đuôi kia, nếu không thì cũng phải kiên trì tới thử một lần.

Lỡ như suy nghĩ của mình có thể thực hiện được thì sao?

Trước phủ thành chủ, hai đội Tiên Nguyên vệ trấn thủ hai bên trái phải, những Tiên Nguyên vệ kia cũng không phải là Tiên Nguyên vệ bình thường, mỗi người đều là cấp bậc Thống Lĩnh, linh quang bên ngoài không kém hơn thống lĩnh trông coi địa lao.

Khi Lục Diệp mang theo Cự Giáp đi tới trước cửa ra vào của phủ thành chủ, có một đôi mắt nhìn chăm chăm tới, làm cho hắn lập tức áp lực như núi.

Một Tiên Nguyên vệ trong đó càng khế quát một tiếng:

"Phủ thành chủ là nơi trọng địa, người không phận sự miễn vào!"

Lục Diệp gỡ lệnh bài của Hồ Phách cẩn lấy ngoài miệng xuống, một tay giơ lên, trầm giọng nói:

"Ta phụng mệnh vị đại nhân kia tới đây."

Đây là phải kéo da hổ của nữ tử váy đỏ làm cờ lớn.

Lại không nghĩ tới, Tiên Nguyên vệ kia thờ ơ, chỉ lạnh lùng nói:

"Mau chóng rời khỏi, nếu không thì ta sẽ giết chết không luận tội."

Nhìn bộ dáng của hắn, nếu không phải Lục Diệp đang cầm lệnh bài trên tay thì đã trở mặt giết tới rồi.

Lục Diệp còn muốn thử lại lần nữa, một đám Tiên Nguyên vệ bỗng nhiên rút ra hung khí thể bên hông, sát cơ bắt đầu tràn ngập,

đồng thời quát lớn:

"Lui!"

Tên cầm đầu này nắm chặt nắm đấm, khí huyết bắt đầu sôi trào, Lục Diệp kéo lấy hắn, xoay người chạy vội vàng.

Chạy được hai con đường, Lục Diệp mới đứng vững được, trong lòng biết tính toán của mình đã thất bại.

Tình huống vừa rồi rất rõ ràng, cho dù hắn có lệnh bài của nữ tử váy đỏ cũng không vào được phủ thành chủ, Tẩy Hồn Trì ngay trong phủ thành chủ, ngay cả phủ thành chủ cũng không vào được, còn nói gì là Tẩy Hồn Trì.

Chương 526: Ý Nghĩ Thất Bại 2

Chương 526. Ý Nghĩ Thất Bại 2

Có chút tiếc hận, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Nếu như thật sự dễ dàng đạt được chỗ tốt lớn nhất ở thành Tiên Nguyên này, vậy thì tu sĩ trước kia tiến vào thành Tiên Nguyên chắc chắn đã đạt được không ít, đâu còn trân quý như vậy nữa.

"Đi thôi."

Chào hỏi Cự Giáp, vừa tiến lên, vừa liên lạc với Kỷ Viêm.

Không cần suy nghĩ về Tẩy Hồn Trì, người của Vạn Ma Lĩnh cũng gần như bị diệt sạch, bản thân trong thành Tiên Nguyên không có chỗ tốt, không cần lãng phí thời gian đi tìm kiếm, còn lại chính là chờ đợi.

Rất nhanh, Kỷ Viêm đã đưa tin tới, chỉ rõ phương hướng cho Lục Diệp.

Sau hai canh giờ, Lục Diệp đi vào trước một toà đại viện, Kỷ Viêm đang chờ đợi ở cửa ra vào.

Nhìn thấy Lục Diệp trở về, tất nhiên là nhiệt tình đón lấy, về phần Lục Diệp đi làm cái gì, hẳn cũng không hỏi.

Viện này rất lớn, vốn nên là của một đại hộ gia tộc, mấy người vào mấy người ra, dưới sự an bài của Kỷ Viêm, Lục Diệp và Cự Giáp được an bài đến nghỉ ngơi trong một tiểu viện độc lập, Thần Ẩn cũng cảm tạ ân tình của Lục Diệp trước đó, mỗi ngày đều có đồ ăn ngon đưa tới.

Lục Diệp không biết thành Tiên Nguyên còn bao lâu nữa mới có thể đóng lại, tính toán thời gian thì mới mở ra không đến bảy tám ngày mà thôi, nghĩ đến còn cần chờ đợi chút thời gian.

Hắn cũng không vội, khó có được hoàn cảnh an ổn như vậy, linh khí của thiên địa ở thành Tiên Nguyên nồng đậm, vừa vận có thể tu hành, tăng lên thực lực của bản thân.

Trong lúc tu hành, hắn đồng thời đọc sách điển do Vân phu nhân mang đến, học tập Linh Văn đạo, hai thứ này không thể chậm trễ, nhiều lắm cũng chỉ tiêu hao một chút linh lực khi tạo ra Linh Văn, làm chậm tốc độ tu hành của bản thân.

Bởi vì lúc trước đã đề cập đến việc phá giải trận pháp với Vân phu nhân, cho nên Vân phu nhân để cho hắn mang ra thư điển đều là đồ vật phương diện này, muốn phá trận thì phải biết cách bày trận, mà ở trong đó đều liên quan đến vận dụng của linh văn.

Bên này không có ai ở lại, cũng không có ai đến đây quấy rầy.

Mãi cho đến hai ngày sau, mới có khách tới chơi, là những tu sĩ Hạo Thiên minh Lục Diệp cứu a từ trong địa lao, trong đó Cổ Tham Dương cầm đầu, Kỷ Viêm cũng đi theo.

Những người này là cố ý đến nói lời cảm ơn.

Trước đây có tu sĩ bị giam vào trong địa lao ở thành Tiên Nguyên, hiếm có người có thể còn sống sót, lần này nếu không có Lục Diệp tiến đến cứu thì chắc chắn những tu sĩ này đều sẽ chết ở trong địa lao, chỉ có ở trong địa lao đợi qua thì mới biết được chỗ cổ quái kia.

Ơn cứu mạng như thế đương nhiên làm cho các tu sĩ vô cùng cảm kích.

Nói chuyện một lát, đại đa số tu sĩ đều rời đi, chỉ có Cổ Tham Dương và Kỷ Viêm lưu lại.

Cổ Tham Dương đưa ra ý muốn ký kết minh khế với Lục Diệp, Lục Diệp tất nhiên là đáp ứng, đây vốn là một trong những mục đích hẳn đến đây.

Lúc này, hai người dùng quyền hạn trấn thủ sứ của mình, ký kết khế ước với Minh Tông, tuy nói ký kết minh khế như vậy chỉ giới hạn ở chiến trường Linh Khê, nhưng đã đủ rồi.

Sau đó Cổ Tham Dương lại phát ra lời mời với Lục Diệp, mời hẳn chờ sau khi chuyện thành Tiên Nguyên kết thúc thì tiến về chỗ ở của Thần Ẩn cung làm khách, Lục Diệp cũng đồng ý.

Lại nói chuyện phiếm một hồi, nhắc đến địa lao kia, trong lòng Cổ Tham Dương vẫn còn sợ hãi, theo như lời hẳn nói, tiến vào trong địa lao kia thì người sẽ sinh ra một loại cảm giác chờ chết chậm rãi, địa lao kia không có thời khắc nào không thôn phệ sinh cơ của người bị giam giữ, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi Cổ Tham Dương được cứu ra thì cực kỳ uể oải, bộ dáng như bị móc rỗng thân thể.

Hẳn quả thật không có vết tích gì, nhưng sinh cơ trôi qua quá nghiêm trọng, cho dù lần này trở về cũng phải điều dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục.

Nghe hẳn nói, cuối cùng Lục Diệp cũng hiểu tại sao mình lại có cảm giác quái dị ở trong địa lao.

Hẳn tiến vào địa lao không lâu, cho nên không có trải nghiệm khắc sâu như Cổ Tham Dương.

Giờ mới hiểu được tại sao tu sĩ trước kia bị giam giữ trong địa lao, vì sao hiếm khi có thể còn sống sót. Sinh cơ vẫn luôn bị cắn nuốt, một khi sinh cơ hao tổn quá nghiêm trọng, nhất định sẽ chết.

Chỉ có người có thể phách cường đại, sinh cơ thịnh vượng mới có thể sống lâu trong địa lao, ví dụ như Cự Giáp, nếu như hẳn bị

đem vào địa lao, kiên trì đến khi đóng lại ở thành Tiên Nguyên hẳn là không có vấn đề lớn gì.

Lại nhàn rồi trò chuyện một hồi, lúc này Cổ Tham Dương mới cáo từ rời đi.

Lục Diệp đưa hắn ra bên ngoài sân nhỏ, đường cũ trở về, đang chuẩn bị vào nhà tiếp tục tu hành thì bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía một bên.

Cự Giáp kia khoanh chân ngay tại chỗ, thân hình bất động, đang tu hành.

Nếu như cẩn thận cảm nhận thì thậm chí có thể cảm nhận được dấu vết của linh khí thiên địa tràn vào trong cơ thể hắn.

Thiên phú tu hành của Cự Giáp tuyệt đối rất cao, bằng không sẽ không làm ra động tĩnh như vậy.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Cự Giáp Sinh ở chiến trường Linh Khê, là Tư Mã Dương phát hiện ra hắn, dẫn dắt hắn đi đến con đường tu hành, lúc đó Tư Mã Dương đã là Linh Khê cảnh tầng ba, nhưng Cự Giáp đi theo Tư Mã Dương tu hành thì tu vi đã một đường đuổi sát theo, thậm chí lại vượt qua Tư Mã Dương.

Nếu không phải hắn có thiên phú tu hành rất cao thì hẳn không làm được đến mức độ này.

Dường như đã nhận ra ánh mắt của Lục Diệp, Cự Giáp mở mắt ra nhìn về phía hắn, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, không biết Lục Diệp nhìn chằm chằm vào mình làm cái gì.

"Người đã khai khiếu, không có công pháp Thiên cấp, như vậy tu hành có hiệu quả không?"

Lục Diệp hỏi.

Theo đạo lý mà nói, tình huống như Cự Giáp đã không cần tu hành, bởi vì không mở ra con đường linh khiếu tiếp theo, cho dù tu hành thế nào thì linh lực trong cơ thể cũng sẽ không gia tăng, nhiều lắm là chỉ để cho linh khiếu của hắc vẫn duy trì trạng thái tràn đầy, những điều này cũng không có chút ý nghĩa nào.

Nhưng hai ngày này, Lục Diệp phát hiện Cự Giáp tu hành rất chăm chỉ, ngoại trừ ăn cơm ra đi ngủ, hoặc là chơi đùa với Hồ Phách thì cơ bản đều là ngồi bất động ở đó, không nhúc nhích.

Khó có được hắc có thể nhẫn nại tịch mịch như thế, điều này cũng làm cho Lục Diệp cảm thấy, nên sớm làm một bộ công pháp Thiên cấp cho Cự Giáp.

Chương 527: Yêu Đan Cự Giáp

Chương 527: Yêu Đan Cự Giáp

Thiên phú đỉnh cấp này của Cự Giáp cũng không thể lãng phí.

Nghe thấy nghi vấn của Lục Diệp, Cự Giáp ngu ngơ cười một tiếng, đưa tay điểm vào bụng của mình, ông một tiếng nói:

"Có!"

"Có ý gì?"

Cự Giáp vò đầu, có chút không biết nên giải thích như thế nào, dứt khoát không giải thích, một quyền nện vào bụng của mình, sau đó há miệng phun ra một vật.

Đó rõ ràng là một hạt châu màu vàng đất, tròn vo.

Cảnh tượng ly kỳ này khiến Lục Diệp ngẩn ngơ.

Trong bụng Cự Giáp lại có một hạt châu kì lạ!

"Đây là cái gì?"

Cự Giáp tiện tay thả hạt châu kia xuống, Lục Diệp tranh thủ thời gian tiếp nhận, tinh tế dò xét, trong lúc mơ hồ thì một từ ngữ từng nghe Nhị sư tỷ nói qua hiện ra.

Yêu đan!

Nghe nói sau khi thực lực của yêu thú đạt đến cấp độ Vân Hà cảnh thì trong cơ thể sẽ ngưng ra yêu đan, đó là lực lượng bản nguyên của yêu thú, giá trị cực cao, rất nhiều yêu đan đều có thể

dùng để luyện đan luyện khí thậm chí dùng để bày trận.

Vật trên tay này cũng có chút giống như là yêu đan.

Cự Giáp là Yêu thú?

Nhưng Cự Giáp rõ ràng là người, thậm chí hẳn không phải yêu tu, bởi vì trên người hẳn không có những đặc biệt của yêu tu, nếu đây không phải là yêu đan thì đó là cái gì?

Nhìn kỹ lại, có thể thấy được mặt ngoài của hạt châu này cũng không bóng loáng, mà là có từng cái hình thoi tinh xảo nhô ra, tạo thành một tầng màng mỏng bao phủ toàn bộ hạt châu.

Lục Diệp quả thực không nhìn ra trò gì, thoáng thúc đẩy linh lực, sau một khắc, vẻ mặt đột biến.

Hắn đã tìm được một luồng linh lực bị phong tồn ở trong hạt châu này, linh lực khổng lồ mà tinh khiết, nếu như linh lực này bỗng nhiên nổ tung thì hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Lục Diệp tranh thủ thời gian thu linh lực, tránh cho xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Có thể khẳng định, hạt châu này đối với Cự Giáp mà nói là thứ cực kỳ quan trọng, nhưng hẳn trực tiếp vứt nó cho mình như vậy, có thể thấy được sự tín nhiệm của hắn đối với mình, điều này làm cho trong lòng Lục Diệp có chút cảm xúc.

Nhớ tới lời nói của Cự Giáp trước đó, Lục Diệp bỗng nhiên phản ứng lại:

"Người có thể chứa đựng linh lực tu hành ở trong này?"

"Ừm... Ừm..."

Cự Giáp gật đầu.

"Lúc cần có thể dùng đến?"

"Ừm... Ừm..."

Lục Diệp thở nhẹ một hơi, thầm hô thật là ghê gớm.

Đồ vật có thể chứa đựng linh lực hẳn đã gặp qua, có một đạo linh văn tên là trữ linh có thể chứa đựng linh lực, bất kỳ một món linh khí nào dùng để ngưng khí thì tất nhiên là có cấm chế trữ linh, nếu không thì không thể ngưng sử trong thời gian dài.

Có thể thấy được, hạt châu trong bụng Cự Giáp này chứa đựng linh lực khổng lồ, là thứ mà bất kỳ cấm chế trữ linh nào cũng không thể so sánh được.

Chẳng trách Cự Giáp không có công pháp Thiên cấp mà vẫn luôn tu hành, có hạt châu này ở đây, linh lực hẳn lấy được khi tu hành sẽ không lãng phí, hoàn toàn có thể chứa đựng ở trong đó.

Chờ đến lúc cần dùng thì lại có thể phóng linh lực từ trong hạt châu ra.

Nói cách khác, ở phương diện linh lực bay liên tục, Cự Giáp phải vượt qua tất cả Linh Khê cảnh, cho dù là những công pháp chuyển tu Thiên cấp tầng chín cũng không thể đánh đồng với hẳn.

Tu vi của Cự Giáp đã bị kẹt lại hai ba năm, rất khó tưởng tượng trải qua thời gian dài như vậy, bên trong hạt châu này chứa đựng bao nhiêu linh lực mệnh mệnh.

Nghĩ tới đây, Lục Diệp lại ý thức được một chuyện, đó chính là lý do mặc dù tu vi của Cự Giáp không có công pháp Thiên cấp mà bị kẹt lại, nhưng tiến độ tu hành lại sẽ không vì vậy mà dừng lại, chỉ cần hẳn có công pháp thích hợp thì hẳn có thể mượn linh lực chứa đựng của bản thân nhanh chóng mở ra từng linh khiếu, từ đó tấn thăng cảnh giới mới.

Nhìn thấy Cự Giáp, tâm trạng của Lục Diệp phập phồng, rốt cuộc là Tư Mã Dương này tìm được Cự Giáp từ đâu.

Nhân tài như vậy, Bích Huyết tông tuyệt đối không thể bỏ qua.

Lại chơi thêm một trận nữa, không nhìn thấu trò chơi hạt châu này, Lục Diệp đưa trả lại.

Hạt châu này không phải là yêu đan, có thể nói là giá trị còn quý giá hơn nhiều so với yêu đan bình thường, nếu để cho người hữu tâm nhìn thấy thì khó đảm bảo sẽ không có tâm tư dị dạng gì.

"Sau này không nên tùy tiện lấy thứ này ra gặp người khác, trước kia Tư Mã Dương không nói với người sao?"

"Nói qua."

Cự Giáp lên tiếng, há miệng nuốt hạt châu kia xuống, giống như nhớ tới Tư Mã Dương đã chết đi, cả người bị một cảm giác bi thương bao phủ, cúi đầu.

Lục Diệp lấy ra một khối thịt thú lớn.

Cự Giáp tiếp nhận, lập tức không bi thương nữa.

Một ngày sau, trong tiểu viện, hai tay Lục Diệp đặt trên mặt đất, linh lực không ngừng vận chuyển, mảng lớn linh quang không ngừng chớp động, từng đường văn phức tạp như ẩn như hiện.

Khi hần hành động, đường văn kia không ngừng mở rộng lan tràn, bao trùm ở phạm vi mấy trượng.

Lại qua một lát, tất cả linh quang bỗng nhiên biến mất, giống như chưa bao giờ tồn tại, nhưng nếu như dốc lòng cảm giác thì có thể cảm nhận được một mảnh linh lực dị thường trong phạm vi đó.

"Lục Diệp, đây là trận pháp?"

Y Y vẫn đứng ở bên cạnh ngắm nhìn, nhìn ra trời.

"Ừm... Ừm..."

Lục Diệp đứng lên, từ trong túi trữ vật lấy ra một quyển sách thật dày nhìn một chút, hài lòng gật đầu, đúng vậy, hắc học tập thời gian dài như vậy rốt cục cũng có thu hoạch, lúc này hắc đã có một chút hiểu biết về bày trận, mà lại đã có thể bằng vào linh lực của bản thân bố trí một chút trận pháp đơn giản.

Đương nhiên, trận pháp như vậy cũng không có nhiều tác dụng, bởi vì không có một vật dẫn ổn định nào, ví dụ như trận kỳ trận cơ, cho nên rất dễ dàng sẽ bị phá đi.

Nhưng mọi thứ đều là từ dễ khó nhất, thành công ngày hôm nay đi ra một bước này, đại biểu cho việc Lục Diệp nhập môn trên Trận Đạo.

Chương 528: Yêu Đan Cự Giáp

2

Chương 528. Yêu Đan Cự Giáp 2

"Cự Giáp."

Lục Diệp nói một tiếng.

"A."

Cự Giáp ở bên cạnh xem náo nhiệt cũng quay đầu lại nhìn.

"Đi lên thử một chút, đừng thôi động linh lực."

Mặc dù bố trí trận pháp thành công, nhưng bố trí trận pháp như vậy rất yếu, Cự Giáp chỉ cần thôi động một chút linh lực là sẽ phá vỡ trận pháp.

Điều này cũng giống như đạo lý lúc trước Lục Diệp tạo dựng Tụ Linh Linh Văn ở trong linh khiếu của mình, như vậy một khi trực tiếp tạo dựng ra Linh Văn Tụ Linh thì linh lực trùng kích sẽ lập tức sụp đổ.

Sau đó hắn suy nghĩ một biện pháp, cải tạo Khí Linh Tụ Linh thành một cái phễu nhỏ, lúc này mới ổn định lại.

"À."

Cự Giáp đáp lời, một bước bước về phía trước.

"Đợi một chút!"

Lục Diệp tranh thủ thời gian hô một tiếng, một cước này đạp

xuống, chỉ sợ trận pháp mình bố trí sẽ lập tức sụp đổ.

Cự Giáp nâng chân đứng giữa không trung, dùng tốc độ cực kỳ chậm rãi hạ xuống, dừng lại nhìn phản ứng của Lục Diệp, thấy Lục Diệp gật đầu xong thì lúc này mới di chuyển cái chân còn lại.

Chuyện này rõ ràng có chút làm khó hắn, đi được mấy bước, thiếu chút nữa chân đã bị căng gân.

Qua một lát, hắn mới đi đến vị trí trung tâm của trận pháp, chỉ một thoáng đã làm cho đường vân của trận pháp sáng lên, trận pháp bao phủ, linh lực phun trào, một đạo linh lực hội tụ mà thành chém về phía Cự Giáp.

Cự Giáp nhớ kỹ lời dẫn dò của Lục Diệp để hắn không cần thúc dục linh lực, liền đứng ở đó, cứng rắn tiếp nhận một kích này.

Sau đó hắn gãi gãi cái mông, vẻ mặt vô tội.

"Phốc..."

Y Y thiếu chút nữa không cười ra tiếng, bởi vì uy lực của Trảm Kích kia quả thực không đành lòng nhìn thẳng, còn kém hơn Kim Hồ Trảm do một tu sĩ tầng năm đánh ra.

Mà sau khi kích phát lần Trảm Kích này, toàn bộ trận pháp đã ầm ầm vỡ vụn, hóa thành điểm sáng biến mất không thấy gì nữa.

Lục Diệp lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, lấy tạo nghệ của hắn ở trên trận đạo, bố trí ra trận pháp có hiệu quả như vậy cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, bố trí trận pháp này dùng mấy đạo linh văn, hạch tâm chính là linh cung, cũng chính là có thể đánh ra đạo linh văn chém kích kia.

Trước mắt, Linh Văn mà Lục Diệp có thể tạo ra không đơn giản chỉ có thể lấy được từ trên Thiên Phú Thụ, hắn cũng học tập

rất nhiều Linh Văn ở trong sách, nhưng bởi vì tạo ra quá tốn hao thời gian tụ lực, mà lại không ổn định, cho nên trong chiến đấu cũng không phát huy ra tác dụng.

Chỉ có thể sử dụng khi bày trận.

Y Y cảm thấy trận pháp này công kích quá đơn giản, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng khẳng định là nghĩ như vậy.

Nhưng nếu như những trận tu tinh thông Trận Đạo kia nhìn thấy, khẳng định sẽ cực kỳ khen ngợi.

Bởi vì trận pháp Lục Diệp bố trí hoàn toàn không có bất kỳ vật dẫn nào, thuần túy là lấy linh lực của bản thân bố trí ra, trong đó có bất kỳ một sai lầm nào cũng sẽ thất bại trong gang tấc.

Nếu như so sánh việc tạo dựng một đạo linh văn giống với việc dùng bút viết một chữ, vậy thì bố trí một toà trận pháp như vậy chính là viết một đoạn văn chương, lúc viết đoạn văn chương này mực không thể bị đứt, bút vẽ còn không thể phạm sai lầm.

Có khảo nghiệm cực lớn đối với việc khống chế linh lực của bản thân của tu s.

Trận pháp Lục Diệp lần đầu bố trí đã có thành quả như vậy, đã là cực kỳ không tầm thường, nếu để cho hắn đi chế tạo một chút trận kỳ và trận cơ làm hạch tâm, sau đó lại đến bố trí, sẽ chỉ càng thêm đơn giản, uy lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Trên ý nghĩa nghiêm túc, trận tu cũng miễn cưỡng xem như là một nhánh của Linh Văn Sư.

Chỉ là linh văn để tu luyện trận pháp cơ bản đều là dùng để bày trận, trên đời này số lượng linh văn rất nhiều, tu sĩ bình thường cho dù cố gắng tinh lực cả đời cũng không có cách nào hiểu rõ tất cả linh văn, chỉ có thể lựa chọn một ít điểm để chuyên

sâu.

Bọn họ học tập linh văn nghiêng về sử dụng để bày trận, còn học tập của Chiến Văn sư thì nghiêng về sử dụng để chiến đấu, mà Thứ Văn sư càng nhiều hơn chính là nghiêng về khuynh hướng phụ trợ, học chuyên sâu khác biệt, thì học tập linh văn cũng khác biệt, còn có những Luyện Khí sư chế tạo linh khí kia, bọn họ cũng sẽ học tập một chút linh văn, chủ yếu là dùng để chế tạo linh khí, dù sao thì bên trong mỗi một món linh khí đều khắc xuống từng đạo linh văn tạo thành cấm chế.

Cho dù là Linh Văn đại sư như Vân phu nhân cũng không phải cái gì cũng tinh thông.

Chuyện chế tạo trận kỳ và trận cơ Lục Diệp chưa từng làm, cần phải dùng đến một số vật liệu đặc biệt và công cụ, trước mắt là không có điều kiện này, chờ sau khi trở về Bích Huyết tông sẽ đào móc sâu cũng không muộn.

Phương hướng chủ công của Lục Diệp bây giờ là trận pháp, mà lại là phá trận.

Cho nên hẳn có thể bố trí ra trận pháp râu ria như thế nào, hẳn chỉ là muốn làm quen với cấu tạo trận pháp, có lợi cho hẳn đi phá giải trận pháp của người khác.

Nhìn Y Y một chút, Lục Diệp đi trở về trong phòng, tiếp tục tu hành, nghiên cứu thư điển, càng là học tập thì càng có thể cảm nhận được linh văn chi đạo bác đại tinh thâm.

Trước đó Lục Diệp cho rằng mình có Thiên Phú Thụ, mượn Thiên Phú Thụ có thể tùy tâm sở dục các loại Linh Văn, có thể dễ dàng trở thành một Linh Văn Sư, bây giờ mới biết mình nghĩ sai, quả thật Thiên Phú Thụ cho hẳn rất nhiều tiện lợi, nhưng nếu chỉ dựa vào Thiên Phú Thụ thì tương lai hẳn nhiều lắm chỉ là một Linh Văn Sư nhị lưu, muốn đạt tới trình độ nhất lưu thậm chí đỉnh

tiêm là tuyệt đối không thể nào.

Có rất nhiều thứ mà Thiên Phú Thụ không thể ban cho.

Ngày ngày trôi qua, Lục Diệp thỉnh thoảng sẽ chạy đến bố trí trận pháp mới, quen thuộc với thủ đoạn mình nắm giữ, tổng kết kinh nghiệm trong thất bại, tăng lên tạo nghệ trong thành công.

Tốc độ bố trí trận pháp càng lúc càng nhanh, điều duy nhất khiến hần cảm thấy đáng tiếc là không có trận pháp nào để cho hần nghiên cứu phá trận như thế nào, việc này còn phải rơi vào trên đầu Thần Ẩn cung, hy vọng đến lúc đó Cổ Tham Dương sẽ không hối hận vì đã mời mình đi làm khách.

Chương 529: Thành Chủ Tiên Nguyên

Chương 529: Thành Chủ Tiên Nguyên

Tu hành, bày trận, đọc sách, Lục Diệp không biết những người khác sống ở thành Tiên Nguyên như thế nào, dù sao hắn cũng rất phong phú.

Điều này làm cho Lục Diệp không khỏi sinh ra một loại ý nghĩ dứt khoát trở về Bích Huyết tông bế quan tu hành, những cân nhắc đến tu vi tám tầng cảnh của mình hiện tại, lưu lại lâu dài ở bên ngoài quả thật không quá thích hợp, còn nữa, rất nhiều thù hận của rất nhiều tông môn trên Kim Quang đỉnh hắn còn chưa báo thù.

Hiện tại hắn chỉ có thể hoạt động ở trong vòng ngoài, chờ sau này tu vi của hắn dần dần cao lên, đi vòng hạch tâm, muốn tìm một chút tông môn báo thù cũng khó khăn.

Cũng giống như hiện tại, trên đỉnh Kim Quang, hắn liên chiến bốn mươi ba trận, bốn mươi ba tông môn này có rất nhiều đều là tông môn vòng ngoài.

lụcDiệp tại hắn chạy ra ngoài tìm người ta báo thù là không thích hợp, đến lúc đó sẽ chỉ gây nên đau đầu.

Lý Bá Tiên đã nói, trước kia chuyện ngoài vòng thì xử lý vòng ngoài, chuyện trong vòng thì xử lý trong vòng, mỗi vòng tròn đều có ước định thành tục, đây không phải quy củ, nhưng mà tu sĩ của hai đại trận doanh đều phải tuân thủ, cho dù phương nào vi phạm cũng sẽ dẫn đến một chút hậu quả ác liệt.

Mặc dù ở thành Tiên Nguyên, nhưng tốc độ mở linh khiếu của hắn cũng không chậm, cơ bản duy trì tần suất mở một khiếu trong ba ngày, bây giờ linh khiếu đã nhanh đến 160 Khiếu.

Xem ra sau khi đến Thần Ẩn cung làm khách còn phải chuẩn bị cho mình một bộ công pháp Thiên cấp trước, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Một ngày này, Lục Diệp nhàn rỗi đến nhàm chán, từ trong túi trữ vật lấy ra Tứ Quả Hạch, chuẩn bị tiến vào trong Thận cảnh lơ lửng lơ lửng gân cốt.

Cả ngày tu hành đọc sách như vậy quả thực có chút buồn tẻ, tạm thời không thể rời khỏi thành Tiên Nguyên, chỉ có thể tìm một chút chuyện khác để làm.

Hơn nữa, mặc dù lúc trước hắn xác định mình thông qua Tứ Quả Hạch tiến vào thận cảnh, có chút quan hệ mơ hồ với thành Tiên Nguyên, nhưng quan hệ đến cùng là gì thì hắn vẫn không hiểu rõ.

Điều duy nhất có thể xác định chính là cả hai đều có mê vụ không ngừng quay cuồng, còn có vụ ảnh do khói mù gây ra, còn về những thứ khác thì tạm thời không thể biết được.

Ngay khi hắn lấy ra Tứ Quả Hạch từ trong túi trữ vật, một nơi nào đó trong thành Tiên Nguyên, một đôi mắt bỗng nhiên mở ra, trong mắt kia lại lộ ra vẻ đăm chiêu, ngay sau đó bóng dáng chủ nhân của đôi mắt lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trong phòng, Lục Diệp khẽ nhíu mày, không biết có phải là ảo giác hay không, vừa rồi hắn đang muốn thôi động linh lực rót vào quả hạch trên tay, lại chợt xảy ra một loại cảm giác hắn bị ai đó nhìn thấy.

Nhìn trái phải một chút, không có bất kỳ dị thường nào, lại

cẩn thận điều tra, loại cảm giác này lại biến mất không thấy gì nữa.

Linh lực của Lục Diệp phun trào bao quanh quả hạch.

Đùng...

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, lông tơ trên người Lục Diệp dựng thẳng lên, giương mắt lên, trước mặt không biết từ lúc nào đã có một bóng người xuất hiện, đó là một nam tử nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, mặc áo bào tím rực rỡ, thân hình anh vĩ, tư thế phượng biểu long, một tay nắm lấy cánh tay của mình, có chút bất đắc dĩ nhìn mình.

Bốn mắt đối mặt, Lục Diệp kéo cánh tay ra, không rút ra được, đối phương rõ ràng không dùng quá nhiều sức lực, nhưng lại trực tiếp bắt được mình.

Người này rất mạnh, siêu cường!

So với nữ tử váy đỏ kia thì cường đại hơn nhiều!

Người kia là ai? Từ đâu đến? Muốn làm gì? Trong đầu Lục Diệp liên tiếp không ngừng lóe ra đủ loại nghi vấn, hắn không cảm nhận được ác ý từ trên người đối phương, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tồn tại cường đại như vậy chỉ sợ cũng không cần sinh ra ác ý đối với mình, giống như hắn sẽ không sinh ác ý với con kiến trước khi giết nó.

Suy nghĩ thoáng qua cũng không ảnh hưởng đến bản năng của hắn, dùng tay trái rút ra Bàn Sơn Dao bên hông, một đao chém xuống người tới.

Tranh...

Trường đao dừng ở giữa không trung, người tới chỉ nâng lên hai ngón tay, đã kẹp lấy một đao này.

Lục Diệp nhìn Bàn Sơn Dao một chút, khoe mắt nháy lên.

Mà nghe thấy động tĩnh bên này, Hồ Phách và Cự Giáp đang ăn gì đó ở bên ngoài cùng nhau vọt vào, ngay sau đó, Hồ Phách gào thét, từng cái linh thể hiện thân, Cự Giáp cũng bước nhanh chân, khí huyết sôi trào.

"Tất cả đều dừng động!"

Lục Diệp khẽ quát một tiếng.

Cự Giáp không để ý tới, đi vào bên cạnh thân người kia, đâm ra một quyền, người kia không có chuyện gì, Cự Giáp lại cuộn cuộn ngã bay ra ngoài.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên là những Trành Linh bị Hồ Phách thả ra cũng không công kích tới, chỉ chất phác đứng tại chỗ, chỉ có Hồ Phách tự mình đánh tới, còn có Y Y đánh ra một đạo thuật pháp.

Thân hình còn ở giữa không trung, Hồ Phách khôi phục bản thể, miệng to lớn cắn một cái trên đầu người kia, sau đó... kẹp lại.

Thuật pháp của Y Y cũng không có bất cứ tác dụng nào, mặc cho nàng thi triển loại thủ đoạn nào cũng không đủ thương được người tới.

Nam tử nắm lấy cánh tay của Lục Diệp, nắm lấy Bàn Sơn Dao biểu lộ càng bất đắc dĩ.

Một lát sau, Lục Diệp thu đao vào vỏ, Y Y và Cự Giáp chạy về cảnh giác đứng ở hai bên cạnh hắn.

Đối diện, nam tử mặc áo tím đứng vững, Hồ Phách phun miệng máu lớn cắn đầu của hắn, treo ở trên người hắn, xung quanh là một đám Trành Linh thần sắc chất phác.

"Hồ Phách!"

Lục Diệp hô một tiếng.

Lúc này, Hồ Phách mới mở miệng, thả người ra.

Nam tử mặc áo tím sửa sang lại quần áo, khẽ thở dài một hơi, đi đến một bên ngồi xuống:

"Tiểu hữu chớ khẩn trương, ta không có ác ý đối với các người."

Lục Diệp không nói, đúng là không có ác ý, nếu thật sự có ác ý thì trong phòng này có một người tính một người, ai cũng không sống được.

Chương 530: Thành Chủ Tiên Nguyên 2

Chương 530. Thành Chủ Tiên Nguyên 2

Nhìn đám Trần Linh ở bên cạnh, Lục Diệp mở miệng:

"Thành chủ đại giá quang lâm, có gì muốn làm?"

Y Y hơi kinh ngạc nhìn Lục Diệp một chút.

Nam tử mặc áo tím cũng có chút ngoài ý muốn, đối tư thế ngồi thoải mái một chút, lại cười nói:

"Tiểu hữu sao có thể xác định ta chính là thành chủ?"

"Ta đã gặp một nữ tử váy đỏ ngồi xích đu, đó là người mạnh nhất mà ta từng gặp ở thành Tiên Nguyên, so sánh với thành chủ, nhưng lại có chênh lệch rất lớn, ta nghĩ, trong thành trừ thành chủ ra thì hẳn không có ai mạnh hơn nàng."

"Chỉ bằng điểm này?"

"Còn có bọn họ."

Lục Diệp nhìn về phía đám Trần Linh đứng ở bên cạnh:

"Hỗ Phách hẳn là hạ lệnh với bọn hắn, nhưng bọn hắn lại không phát động công kích, nói rõ bản năng của bọn hắn không muốn là địch với thành chủ."

Nam tử mặc áo tím khẽ vuốt cằm:

"Tạm thời tính là người nói không sai."

Đây là thừa nhận thân phận của mình.

"Về phần mục đích ta tới đây."

Hai ngón tay thành chủ duỗi ra, nắm lấy quả hạch mà hắt lấy được từ chỗ Lục Diệp, về mặt nghiêm túc nói:

"Tiểu hữu, thứ này không thể dùng ở thành Tiên Nguyên, chẳng những không thể dùng ở thành Tiên Nguyên, mà ở bất kỳ một chỗ Vô Lượng thận cảnh nào khác cũng không thể vận dụng."

"Vì sao?"

"Chỉ có thể nói sẽ dẫn đến một chút hậu quả không tốt."

"Ví dụ?"

"Có một số việc người không biết rõ đuuuuuợc"

Thành chủ cười cười, hiển nhiên không định giải thích với Lục Diệp cái gì, đang nói chuyện thì ném Tức Quả Hạch trả lại.

Lục Diệp tiếp nhận, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư, lại nghĩ không ra trò gì, nhưng thành chủ đã tự mình chạy tới nói với hắn những chuyện này, hắn đương nhiên sẽ thức thời, không thể tùy tiện đi thử thúc dục Tức Quả Hạch, như vậy sẽ làm tức giận đối phương.

"Có trà không?"

Thành chủ lại hỏi.

"Không có."

"Vậy thì tiếc rồi."

Thành chủ đứng dậy, đi đến trước mặt Lục Diệp, nắm tay nhẹ một tiếng, mở miệng nói:

"Ta lần này đến còn có một chuyện khác muốn nói rõ với tiểu hữu."

"Mời thành chủ nói."

Thành chủ đưa mắt nhìn sang đám Trình Linh ở bên cạnh:

"Người không thể mang bọn họ ra ngoài."

"Cũng sẽ dẫn đến hậu quả không tốt?"

"Đó không phải, chỉ là nếu người mang bọn họ ra ngoài thì bọn họ sẽ chết."

Lục Diệp như có điều suy nghĩ, trong lời nói đối phương lộ ra tin tức có chút lớn, chỉ là trong thời gian ngắn ngủi hắn không nghĩ ra được khớp nối nào.

Thấy Lục Diệp biểu lộ như vậy, thành chủ cũng có chút không biết nói gì, nếu như có thể thì hắn sẽ không lộ diện, lúc trước hắn đã tính toán xong, chờ thành Tiên Nguyên bài xích Lục Diệp ra thì vận dụng một chút thủ đoạn chặn những Trình Linh bị chuyển hóa này lại, lưu lại ở trong thành Tiên Nguyên.

Đến lúc đó chắc hẳn Lục Diệp cũng không biết xảy ra chuyện gì, lớn nhất sẽ nghĩ rằng linh thể sinh ra ở thành Tiên Nguyên không mang ra ngoài.

Chuyện này có thể sẽ được giải quyết êm đẹp.

Nhưng điều khiến thành chủ không ngờ tới là Lục Diệp lại lấy ra vật kia, ép hắn không thể không lộ mặt ra tỏ rõ lợi hại với Lục Diệp.

Mặt đều đã lộ ra, thủ đoạn vụng trộm kia cũng có chút không dùng ra được, chỉ có thể quang minh chính đại tới.

"Đây là mệnh lệnh của thành chủ?"

Nói thực ra, những Trành Linh do Hồ Phách chuyển hóa này là một trợ lực không nhỏ, nếu như có thể mang ra ngoài thì thời gian ngắn sẽ giúp đỡ hẳn rất lớn, nhưng thời gian lâu dài khẳng định sẽ không có trợ giúp lớn như vậy, dù sao thì thực lực của những Trành Linh này cũng có hạn.

"Đây là thỉnh cầu."

Thành chủ nghiêm túc nói.

Lục Diệp hiểu rõ.

"Những linh thể này là của Hồ Phách, mang ra ngoài hay không là do Hồ Phách định đoạt, thành chủ không ngại nói chuyện với nó chứ?"

Thành chủ nhìn chăm chăm vào Lục Diệp.

Áp lực Lục Diệp chịu đựng rất to lớn.

Tuy chỉ tiếp xúc trong thời gian ngắn ngủi, nhưng thành chủ cho người ta cảm giác không giống như là người sẽ làm ra chuyện ỷ lớn hiếp nhỏ, nếu không vừa rồi cũng sẽ không nói với hắn nhiều như vậy.

Cái gọi là quân tử lãn chi lấy phương, cho nên Lục Diệp cảm thấy có thể thừa cơ làm chút gì đã là thỉnh cầu, đó chính là có thể thương lượng.

Sợ là sợ người khác trực tiếp lật bàn, đến lúc đó cũng chỉ có thể sợ hãi.

"Nói ra điều kiện của người đi."

Thành chủ tức giận quát một tiếng.

"Tẩy Hồn trì!"

Thành chủ bày ra bộ dáng quả nhiên là thế, hẳn đã đoán được Lục Diệp sẽ nói điều kiện này.

"Ta đưa người một món Linh bảo, thế nào?"

Thành chủ nói.

Y Y ở bên cạnh yên lặng lấy Cửu Giới Đồ ra ngoài.

Thành chủ tăng giá:

"Hai món? Ba món?"

Lục Diệp lắc đầu nói:

"Ngoại vật cuối cùng cũng chỉ là ngoại vật."

Thành chủ nghe vậy thì gật đầu đồng ý:

"Người nói cũng không sai, cũng được, vậy ta đồng ý cho người đi."

Trong lòng Lục Diệp vui mừng, nhưng trên mặt lại không lộ ra khác thường chút nào, đưa tay vẽ một vòng tròn:

"Chúng ta đều phải đi."

Thành chủ bị chọc giận quá mà cười lên:

"Có cần thêm người nữa hay không, ta thấy bên ngoài còn có rất nhiều người."

"Thế thì không cần, làm người không thể quá tham lam."

"Bản thành chủ đã rất lâu không muốn động thủ đánh người, người tốt nhất chú ý lời nói của mình."

Lục Diệp lập tức đóng thật chặt miệng, nếu như bị thương thì không thể nào đánh trả được.

Thành chủ lại nguýt hắt một cái, lúc này mới vung tay lên, chém ngang trời đối với rất nhiều Trần Linh kia.

Thân thể Hồ Phách mơ hồ có động tĩnh gì đó sắp đứt, cả người nó run lên một cái, từng con mắt linh thể chất phác, hai mắt vô thần giống như khởi tử hoàn sinh, trong ánh mắt lập tức có thần thái.

Ngay sau đó, rất nhiều linh thể cúi người hành lễ với thành chủ, nhanh chóng tản đi.

"Đi thôi."

Thành chủ nói như vậy, Lục Diệp cảm giác một nguồn lực lượng bao phủ mình, tầm mắt nhanh chóng thay đổi.

Chương 531: Tẩy Hồn Trì

Chương 530: Tẩy Hồn Trì

Khi Lục Diệp hồi thần lại lần nữa thì đã đứng ở một bên của một cái hồ lớn tràn đầy sương mù, xung quanh hồ có từng dãy Tiên Nguyên Vệ đứng sừng sững, một thống lĩnh cầm đầu nhìn thấy thành chủ thì lập tức hành lễ.

Thành chủ phất phất tay, để cho hắn thối lui.

Lục Diệp cúi đầu nhìn xuống dưới, không nhìn thấy gì cả, chỉ có sương mù mờ mịt đang không ngừng quay cuồng, những sương mù kia giống như bị lực lượng nào đó trói buộc lại, mặc dù quay cuồng không ngừng nhưng cũng không phiêu dật ra chút nào.

Đây chính là Tẩy Hồn Trì trong truyền thuyết à?

Y Y đứng ở bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói:

"Lục Diệp, sương mù kia rất hữu dụng với ta."

Nàng là linh thể, cho nên cảm giác đối với sương mù kia cực kỳ khó hiểu, Lục Diệp không cảm nhận được cái gì, nhưng Y Y lại có thể cảm giác được, nếu như có thể tiến vào trong ao kia thì chỗ tốt mà nàng lấy được sẽ khó có thể tưởng tượng.

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía thành chủ đứng ở một bên:

"Cứ như vậy nhảy xuống à?"

Thành chủ chấp hai tay sau lưng, tiến lên hai bước, vuốt cằm nói:

"Đứng, nhảy xuống là được, nhưng các người chỉ có thời gian ba canh giờ, sau ba canh giờ, ta sẽ đưa các người trở về."

Hắn vừa nói xong thì Lục Diệp đã trực tiếp nhảy xuống, thời gian có hạn, đương nhiên là nên nắm chắc cơ hội.

Thân hình không ngừng rơi xuống, rất nhanh Lục Diệp phát giác được không đúng, cái Tẩy Hồn Trì này giống như... Có chút sâu?

Chuyện này thành chủ cũng không nói.

Ngay khi Lục Diệp chuẩn bị thúc dục Phi Dực thì thân thể đột nhiên chột nhẹ, giống như phía dưới có lực lượng gì đó nâng hắn lên, tốc độ từ từ chậm lại, cuối cùng dừng hẳn.

Dưới chân không có cảm giác đoán đúng vật thật, ngược lại giống như là giẫm lên bông mềm, có thể xác định là không đến dưới đáy Tẩy Hồn Trì, quay đầu nhìn xung quanh cũng không thấy đám người Y Y, sương mù quay cuồng ở đây thật sự quá nồng nặc, đã đạt đến trình độ đưa tay không thấy được năm ngón.

Cũng không cần lo lắng an toàn của bọn hắn, lúc này khẳng định bọn hắn cũng đang ở một nơi nào đó trong Tẩy Hồn Trì.

Thời gian chỉ có ba canh giờ, Lục Diệp tranh thủ thời gian khoanh chân ngồi xuống.

Tình huống này làm cho hắn nhớ tới lúc trước tôi thể ở trong Long Tuyền, nhưng mà trong Long Tuyền không phải hấp thu những huyết vụ kia mới có hiệu quả tôi thể, nơi này không giống như thế, Lục Diệp cảm giác bốn phía có lực lượng vô hình đang không ngừng chui vào trong cơ thể mình.

Thân thể trở nên nhẹ nhàng, tâm thần trở nên thấu triệt, một mối do mấy ngày liên tiếp tu hành đọc sách đều quét sạch sành sanh.

Đây chính là lực lượng của Tẩy Hồn Trì, tác dụng trên thần hồn, đáng tiếc là tu vi của Lục Diệp không đủ, còn chưa chạm tới cấp độ thần hồn, nếu không ngâm ở đây, chỗ tốt tuyệt đối khó có thể tưởng tượng.

Cho dù là vậy thì chỉ cần hắc có thể hấp thu luyện hoá sương mù xung quanh thì cũng sẽ tăng lên rất nhiều đối với thần hồn.

Không tu hành thì có chỗ tốt như vậy, nếu như tiến hành tu hành thì sao?

Lục Diệp tranh thủ thời gian hành động, tạo dựng linh văn Tự Linh trong linh khiếu của mình.

Khi có thêm các linh văn tự linh hình dạng như các cái phễu nhỏ, sương mù xung quanh bị tụ lại, tốc độ tràn vào trong thân thể Lục Diệp càng tăng nhanh hơn, điều này sẽ làm cho ý thức của hắc càng trong sáng, thân thể cũng càng nhẹ nhàng.

Thành chủ đứng trên Tẩy Hồn Trì chấp hai tay sau lưng dò xét, nỉ non tự nói:

"Tứ Tượng Tự Thứ Hai, hình như còn có chút liên quan, có chút thú vị."

Lúc này, về mặt thành chủ ngưng tụ, bởi vì hắc phát hiện tình huống của Lục Diệp có chút không đúng lắm, cũng không biết tiêu tử kia vận dụng thủ đoạn gì lại để cho sương mù xung quanh không ngừng tràn vào trong cơ thể hắc, mà tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đây cũng không phải là hiện tượng tốt gì, quả thật sương mù trong Tẩy Hồn Trì đối với thần hồn có trợ giúp cực lớn, cho dù chỉ ngâm ở đây cũng có thể không ngừng tăng cường lực lượng thần hồn, nhưng mọi thứ mà quá sẽ hóa dở, Lục Diệp chỉ là Linh Khê tầng tám, còn xa mới tới cấp độ tiếp xúc với thần hồn, điên cuồng

nuốt Phệ Hồn Vụ như vậy, hậu quả duy nhất chính là bị hồn vụ đồng hóa, thần hồn vỡ vụn.

Xem ra cho hắn ba canh giờ là quá nhiều rồi, tiểu tử này không cần ba canh giờ, cứ theo đà này, nửa canh giờ cũng không kiên trì nổi.

Thành chủ không vội vã ra tay ngăn cản, ngược lại có chút hăng hái quan sát, hắn muốn biết tiểu tử này đợi lát nữa phát hiện không đúng sẽ lựa chọn như thế nào.

Lực lượng thần hồn tăng lên là khó mà kháng cự, rất dễ dàng mê muội ở trong đó.

Lúc này, Lục Diệp đang tràn đầy phấn khởi tạo dựng Tụ Linh Khí trong linh khiếu, theo sương mù xung quanh không ngừng tràn vào, hắn cảm giác mình càng thêm nhẹ nhàng, cả người từ trong tới ngoài đều lộ ra một cảm giác sảng khoái khó nói nên lời, cảm giác này làm cho người ta say mê, làm cho không người nào có thể tự kiềm chế, làm cho người ta cảm thấy mình không gì không làm được.

Cảm giác này vừa sinh ra, hắn đã cảnh giác lên, dừng động tác tạo thành linh văn.

Bởi vì cũng có kinh nghiệm rèn luyện ở Long Tuyền trước đó, cho nên hắn biết có một số việc quá nóng vội sẽ hỏng.

Yên lặng cảm nhận bản thân, khác với loại mơ mơ hồ hồ trước kia, hiện tại cảm giác của hắn đã trở nên rõ ràng hơn, mà khi luyện hóa sương mù, loại cảm giác này rõ ràng càng ngày càng nhiều.

Thậm chí hắn có thể nhìn thấy tình huống linh lực chảy trong cơ thể mình, hắn còn nhìn thấy Thiên Phú Thụ trong cơ thể mình, cảm rễ ở trong Nguyên Linh Khiếu, không ít lá cây của Thiên Phú

Thụ đều bốc lên ánh lửa hừng hực.

Hắn lại nhìn thấy mình đang khoanh chân ngồi trên đám sương mù.

Lục Diệp giật mình, loại tình huống mà người ngoài nhìn thấy rõ ràng có chút dị thường, ngược lại có chút giống với thần hồn xuất khiếu trong truyền thuyết.

Hắn cúi đầu dò xét, phát hiện chẳng biết từ khi nào mình đã biến thành một bộ linh thể giống như Y Y.

Chương 532: Tẩy Hồn Trì 2

Chương 531. Tẩy Hồn Trì 2

Sự liên hệ giữa linh thể và thân thể của mình đang nhanh chóng suy yếu.

Tình huống không đúng!

Hắn tranh thủ thời gian tập trung ý chí, lực lượng cường đại truyền đến, Lục Diệp bỗng nhiên mở mắt ra, phát hiện mình vẫn ngồi ở trên đám sương mù kia, nhưng đã không còn là trạng thái linh thể như vừa rồi nữa.

Trong Tẩy Hồn Trì có thứ gì đó quái lạ.

Ý thức được điều này, Lục Diệp lập tức cẩn thận một chút.

Hắn cẩn thận điều tra bản thân, lại hồi tưởng đủ loại cảm giác vừa rồi, rất nhanh đã xác định vấn đề.

Sương mù Tẩy Hồn Trì đúng là có lực tẩy bỏ cực lớn đối với thần hồn, có thể lớn mạnh lực lượng thần hồn, nhưng mình lại có cực hạn tiếp nhận, dù sao hắn chỉ là tu sĩ Linh Khê cảnh.

Nếu lực lượng thần hồn trở nên quá cường đại trong thời gian ngắn, sẽ theo bản năng muốn thoát khỏi ràng buộc nhục thân, ví dụ như xuất hiện tình huống thần hồn xuất khiếu vừa rồi, mà theo thần hồn không ngừng lớn mạnh, tình huống này sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhục thân là vật chứa thần hồn, là chỗ căn bản của thần hồn, một khi thần hồn thoát khỏi ràng buộc của nhục thân thì sẽ thật sự bị chuyển hóa thành linh thể.

Đây là kết quả mà Lục Diệp tuyệt đối không thể nào tiếp thu được.

Linh thể đơn thuần đương nhiên có rất nhiều chỗ tiện lợi, nhưng nếu như không có nhục thân làm chỗ dựa thì cuối cùng là nước không nguồn, cây không rễ.

Y Y không có nhục thân, nhưng nàng là Trần Linh do Hồ Phách chuyển hóa thành, thật ra nàng cũng có chỗ dựa.

Xác định vấn đề, Lục Diệp không còn dám tùy ý làm bậy, tình huống này thì hoàn toàn khác với lúc ở Long Tuyền, ở trong Long Tuyền, cho dù hấp thu nhiều huyết vụ cũng chỉ dẫn đến thể phách trở nên cường đại trong thời gian ngắn, tư duy không theo kịp phản ứng của nhục thân, sau đó từ từ thích ứng là được.

Nhưng ở đây để cho thần hồn trở nên quá mạnh cuối cùng cũng không phải là chuyện gì tốt.

Vốn hắc đã tạo dựng hơn 130 linh văn Tụ Linh trong linh khiêu của mình, giờ phút này vội vàng tản ra một nửa, tránh cho mình không chịu nổi bổ dưỡng hồn vụ xung quanh.

Một lát sau, Lục Diệp lại tán đi một nửa, chỉ để lại ba mươi linh văn Tụ Linh.

Tình huống vẫn không lạc quan, giống như vừa rồi hắc căn nuốt quá nhiều hồn vụ, dẫn đến lực lượng thần hồn của hắc căn đã nhanh tăng trưởng đến cực hạn, nếu cứ tiếp tục tăng trưởng như vậy thì nhất định sẽ xuất hiện hiện tượng thần hồn xuất khiêu.

Cảm thụ một lát, hắc căn bất đắc dĩ hoàn toàn tán đi 30 linh văn cuối cùng.

Tình huống trở nên lúng túng, rõ ràng chỗ tốt gần trong gang tấc, chạm tay có thể chiếm được, hắc căn chỉ có thể ngồi không.

Thành chủ bên cạnh Tẩy Hồn Trì cúi đầu xuống nhìn, khẽ vuốt cằm, Lục Diệp có thể biết được vấn đề nhanh như vậy, thậm chí còn ngăn cản được sự hấp dẫn của hồn vụ, điều này làm cho hắn hơi có chút ngoài ý muốn.

Xem ra tiểu tử này cũng không tệ lắm, giống như lúc trước hắn nói, làm người không thể quá tham lam, thoả mãn mới có thể thường nhạc.

Trong hi nghĩ như vậy, sau đó hắn lại thấy Lục Diệp lấy ra túi trữ vật, mở miệng túi ra, lắc lắc trái phải, như muốn cất hồn vụ vào trong túi trữ vật...

Thành chủ nhìn thấy vậy thì dở khóc dở cười, giờ mới hiểu được, làm người không thể tham lam chỉ là câu nói cầu thị, đơn thuần là nói bậy.

Dưới Tẩy Hồn Trì, Lục Diệp điều tra tình huống trong túi trữ vật, quả thật chứa được chút hồn vụ, nhưng bản thân không gian của túi trữ vật có hạn, cho dù tràn đầy thì có thể chứa bao nhiêu đây?

Truyền thuyết trước kia có người từng cơ duyên xảo hợp được mấy giọt nước ao Tẩy Hồn Trì, mang đi ra ngoài hiệu kính trường bối trong môn, làm sao để lấy được nước?

Lục Diệp thu túi trữ vật, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Hồn vụ quay cuồng nồng đậm này không thể vô duyên vô cớ sinh ra, chẳng lẽ cội nguồn lại ở phía dưới đáy Tẩy Hồn Trì?

Nhanh treo túi trữ vật ở bên hông, Lục Diệp cầm đầu xuống, dùng cả tay chân giống như bơi về phía chỗ sâu của Tẩy Hồn Trì.

Một lát sau, hắn cảm giác tốc độ quá chậm, thúc dục Phi Dực Thú Vãn, nhanh chóng bay xuống dưới.

Giống như cánh diều đang không ngừng xâm nhập vào tầng mây dày đặc.

Trộn vện một nén nhang cũng không tới đáy hồ, Tẩy Hồn Trì này giống như là một vực sâu không đáy, Lục Diệp cảm thấy không đúng, dù Tẩy Hồn Trì có sâu đến đâu thì cũng có cực hạn, hẳn bay một nén nhang như vậy rõ ràng không bình thường.

Thành chủ chẳng biết đã ngồi ở bên cạnh Tẩy Hồn Trì từ lúc nào, một tay chống cằm, biểu hiện nghiền ngẫm, mặc dù thành Tiên Nguyên bởi vì một chút nguyên nhân thường xuyên có người sống tiến vào, nhưng hẳn là thành chủ cao quý, đương nhiên sẽ không tùy tiện lộ diện trước mặt bọn tiểu bối kia, đã thật lâu không nhìn thấy cảnh tượng có thú vị như thế.

Trong tầm mắt của hắn, Lục Diệp căn bản không xâm nhập vào Tẩy Hồn trì, mà vẫn duy trì tư thế bay lượn ở tại chỗ, duy trì tư thế bay xuống dưới, hồn vụ quay cuồng xung quanh thậm chí hoàn cảnh đặc biệt trong Tẩy Hồn trì cũng làm cho Lục Diệp sinh ra ảo giác rằng mình đang không ngừng xâm nhập.

Trong Tẩy Hồn Trì, Lục Diệp thu linh lực cánh, quay đầu nhìn về phía sương mù dày đặc xung quanh, như có điều suy nghĩ.

Nếu không có cách nào xác định Tẩy Hồn Trì sâu bao nhiêu thì cũng không có cách nào xác định cho dù đến dưới đáy có thể tìm được cội nguồn hay không, vậy có thể tự mình chế tạo ra chút nước cội nguồn của Tẩy Hồn Trì hay không?

Hồn vụ nồng đậm như vậy, theo đạo lý mà nói, chỉ cần thêm chút dẫn dắt để nó ngưng kết thì hẳn là có thể hình thành Hồn Thủy, đây cũng là một nguyên lý với sương mù ngưng nước, về phần làm thế nào để dẫn dắt Hồn Vụ ngưng kết, Lục Diệp ngược lại là có một ít ý nghĩ.

Chương 533: Hồn Thủy

Chương 533: Hồn Thủy

Hồn vụ nồng đậm như vậy đã đến biên giới ngưng kết hóa thủy, cho nên không cần thủ đoạn quá phiền phức, chỉ cần làm cho hồn vụ càng dày đặc hơn là được.

Chuyện này có thể thành hay không thì hẳn không biết, dù sao chỉ là ý tưởng bộc phát, nhưng nếu có thể thành thì thu hoạch sẽ lớn, không thể thành... Dù sao cũng không có tổn thất gì.

Hắn đưa tay đặt lên trên đám sương mù trước mặt, linh lực điên cuồng thôi động, từng cái Âm Dương Nhị Nguyên kết hợp với nhau bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, mỗi một cái Nguyên Khí kia đều lớn cỡ bàn tay, trong chớp mắt đã trải rộng ra xung quanh.

Thành chủ ngồi ở bên cạnh Tẩy Hồn Trì đang thảnh thơi xem trò vui thì có chút ngơ ngẩn, trong mắt hiện lên kinh ngạc, giống như không ngờ Lục Diệp lại còn là một Linh Văn sư, hơn nữa còn có thể tùy tâm sở dục tạo dựng Linh Văn như vậy.

Linh văn này... Thành chủ quan sát tỉ mỉ linh văn to lớn nhanh chóng thành hình, là Tụ Linh?

Chỉ là linh văn Tụ Linh này có chút không giống với linh văn Tụ Linh bình thường, chẳng những to lớn vô cùng, mà hình dạng cũng có chút kỳ quái, ở giữa lõi về phía trước, đường cong bốn phía mở rộng ra, nhìn giống như là một cái phễu.

Cái phễu? Thành chủ lập tức đứng thẳng người lên, mơ hồ ý thức được cái gì.

Tiểu gia hỏa này tới đây hình như có chút khó chơi, sở dĩ hắc đáp ứng để cho mấy người Lục Diệp tiến vào Tẩy Hồn Trì, là bởi vì cho bọn hắc vào cũng tiêu hao không bao nhiêu lực lượng của Tẩy Hồn Trì, giá để phóng thích những Trành Linh bị chuyển hóa, đây coi như là một vụ giao dịch công bằng.

Nhưng nếu như sự thật giống như hắc nghĩ, chính mình sẽ thua lỗ trong giao dịch này.

Dưới Tẩy Hồn Trì, Lục Diệp thở phào một hơi, đây là một đạo Tụ Linh Khí lớn nhất mà hắc tạo dựng cho đến bây giờ, bao trùm phạm vi mười trượng, hơn nữa còn là một cái Tụ Linh Khí hình phễu.

Lần này, đã tiêu hao gần một nửa linh lực của hắc.

Không phải hắc không muốn xây dựng càng lớn, chỉ là nếu như xây dựng lớn hơn nữa thì cho dù là hắc cũng có khả năng thất bại.

Linh văn đã tạo thành, muốn xem có thể thành công hay không thì phải xem biến hóa tiếp theo.

Cẩn thận cảm nhận, phát hiện được trong phạm vi bao trùm của linh văn, hồn vụ vốn đã nồng đậm trở nên càng nồng đậm hơn, nhao nhao từ bốn phương lao tới, sau đó không ngừng tụ tập, từ chỗ lỗ thủng tiết ra, trong chốc lát, mũi nhọn của phễu lớn đã có thêm một luồng khí tức cường đại, liên tục không ngừng dâng trào ra một lượng lớn hồn vụ.

Không được, mặc dù có thể tụ tập hồn vụ, nhưng không có cách nào để hồn vụ ngưng kết.

Còn cần ngăn miệng cái phễu lại, Lục Diệp lập tức đưa tay ra, thúc giục linh lực hành động.

Hồn vụ tụ tập không phát tiết ra được, không ngừng tích tụ,

áp súc, chậm rãi, trên vách phễu xuất hiện một loại dịch thể, từ từ lớn lên, chảy xuống từ vách tường của phễu, tích tụ ở chỗ nhọn của phễu.

Xong rồi!

Lục Diệp mừng rỡ không thôi, nhìn Hồn Thuỷ tích tụ ra kia, thấy từng giọt từng giọt của nó dần mở rộng, giống như hạt sương sáng sớm chảy xuống đến trung tâm lá sen.

Bên cạnh Tẩy Hồn Trì, thấy cảnh này, thành chủ thật sự không chịu nổi, Tẩy Hồn Trì không chỉ đơn thuần là căn bản của thành Tiên Nguyên, mà cũng là căn bản của Vô Lượng Thận cảnh khác, lực lượng của Tẩy Hồn Trì cũng không thể trôi qua quá nhiều.

Giờ phút này, hắn vô cùng hối hận vì lúc trước đã cho Lục Diệp thời gian ba canh giờ, bởi vì hắn nghĩ rằng, ba canh giờ thì tiêu tu sĩ như Lục Diệp này đã đủ để thoả mãn khẩu vị của hắn, nhưng bây giờ xem ra, mình đã cho quá nhiều rồi!

Sớm biết như vậy thì cho nửa canh giờ là được rồi.

Nhưng lời nói như bát nước đổ đi, dù sao hiện tại cũng không thể kéo Lục Diệp ra được, vậy thì phải làm sao.

Hắn nhìn trái nhìn phải một cái, thấy tất cả Tiên Nguyên vệ đứng ở gần đó đều đưa lưng về phía mình, hắn lại giơ lên một ngón tay, nhẹ nhàng quấy một chút về phía Tẩy Hồn Trì.

Dưới Tẩy Hồn Trì, Lục Diệp đang vui vẻ nhìn Hồn Thuỷ không ngừng tụ, hồn vụ phun trào bỗng nhiên trở nên kịch liệt, làm cho phễu lớn vận vạo, ầm ầm vỡ vụn, Hồn Vụ tụ tập không có trói buộc, lập tức tứ tán.

Hồn Thuỷ vất vả tích tụ ra cũng theo linh văn vỡ vụn mà văng khắp nơi.

Lục Diệp tay mắt lạnh lẽ, thôi động linh lực bao lấy những Hồn Thuỷ kia, mặc dù tổn thất một chút, nhưng cuối cùng cũng lấy về hơn phân nửa, hần nhanh chóng lấy ra một bình ngọc chứa được liệu từ trong túi trữ vật, đặt những Hồn Thuỷ kia vào.

Lắc lư nhẹ nhàng, có dáng vẻ gần như nửa bình, nửa bình Hồn Thuỷ nhỏ như vậy, ít nhất cũng có hơn mười giọt.

Trước kia, cho dù có người mang Hồn Thuỷ ra khỏi thành Tiên Nguyên thì nhiều lắm cũng chỉ là mấy giọt, kém xa so với mình.

Đã từng có kinh nghiệm thành công một lần, nếu thi triển lần thứ hai thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nhưng kinh nghiệm vừa rồi đã làm cho hần ý thức được, Linh Văn do mình tạo ra vẫn quá lớn, lớn thì đương nhiên có chỗ tốt lớn, có thể tụ tập càng nhiều hồn vụ càng nhanh, hình thành hồn thủy, nhưng không đủ ổn định, một khi hồn vụ phun trào kịch liệt thì cũng dễ dàng dẫn đến Linh Văn sụp đổ.

Cho nên tốt nhất vẫn là thu nhỏ linh văn này một chút.

Hần lại đưa tay ra, thúc dục linh lực, Âm Dương Nhị Nguyên nhanh chóng lan ra xung quanh.

Trong chốc lát, lại một cái phễu lớn thành hình, nhưng lần này cái phễu nhỏ hơn một vòng so với vừa rồi, chỉ bao trùm đến phạm vi bảy trượng.

Linh lực của bản thân tiêu hao rất lớn, Lục Diệp vội vàng từ trong túi trữ vật lấy ra Túc Quả Tửu uống vào, nhanh chóng khôi phục lại tiêu hao của bản thân.

Cái phễu này nhỏ hơn vừa rồi, hiệu suất ngưng kết Hồn Thuỷ cũng kém một đoạn, nhưng điều khiến Lục Diệp cảm thấy nghi ngờ là không biết tại sao thời gian duy trì của cái phễu này lại ngắn hơn vừa rồi.

Khi sương mù kịch liệt phun trào đánh ra cái phễu, Lục Diệp đã sớm chuẩn bị tranh thủ thời gian cướp lấy những Hồn Thủy tản ra, cất vào trong bình ngọc.

Chương 534: Hồn Thủy 2

Chương 534. Hồn Thủy 2

Lục Diệp lại bắt đầu xây dựng phễu lớn.

Thời gian trôi qua, lần lượt tuần hoàn, cho dù có Tức Quả Tửu khôi phục linh lực thì Lục Diệp cũng có chút không kiên trì nổi, tốc độ khôi phục cũng không đuổi kịp tiêu hao, cái phễu xây dựng càng ngày càng nhỏ, mỗi lần thu hoạch cũng càng ngày càng kém.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chợt có một lực lượng cường đại áp chế bản thân, Lục Diệp lập tức phát giác không đúng, cũng không lo được quá nhiều, vội vàng chủ động thu thập một chút hồn thủy mới hình thành.

Ngay sau đó, tầm mắt của hắn trở nên mơ hồ, chờ đến khi bình tĩnh lại thì đã về tới trong tiểu viện trước đó, ngã xuống đất, có chút chật vật.

Y Y, Hồ Phách và Cự Giáp đứng ở bên cạnh mình, nhìn thấy Lục Diệp ngã sấp xuống, Y Y đại khái là muốn đứng lên đỡ, nhưng lúc này tình trạng của nàng rõ ràng không bình thường, bên ngoài thân thể nàng có một trận linh quang chớp động, đi đường cũng không đi được thẳng.

Chẳng những nàng như vậy, Hồ Phách và Cự Giáp đều là như vậy, giống như là uống rượu say, đi trên đường ngã trái ngã phải.

Thời gian ba canh giờ, ở trong Tẩy Hồn Trì lấy được chỗ tốt quá lớn, mỗi người cũng choáng váng chân nhẹ, nhất thời khó có thể thích ứng.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện xấu, chỉ cần thoát khỏi phục mấy ngày là đủ.

Lục Diệp đứng dậy, khoát khoát tay với bọn hắc, ra hiệu mình không sao.

Cự Giáp thấy thế, dứt khoát đặt mộng ngồi xuống đất, nhắm mắt lại ngồi xuống.

Y Y cũng không kiên trì nổi, một đầu đâm vào trong cơ thể Hồ Phách biến mất không thấy đâu nữa, Hồ Phách thì nhảy đến trên đùi Cự Giáp, cuộn mình đứng lên, không nhúc nhích, rất nhanh truyền đến tiếng ngáy.

Thành chủ trong phủ điều tra tình huống của Tẩy Hồn Trì, khẽ thở dài một tiếng, lần này tổn thất không nhỏ, cũng may còn có thể tiếp nhận.

Hắc cũng không ngờ rằng tiểu tu sĩ cảnh giới tầng tám kia lại có thủ đoạn quý dị như thế, lại có thể làm cho sương khói ngưng kết thành hồn thủy mang đi.

Vốn tưởng rằng cho dù đối phương có thủ đoạn như vậy, bằng số lượng linh lực dự trữ của hắc cũng không giãy vò được mấy lần, ai ngờ tiểu tử kia còn có một loại đồ vật có thể khôi phục linh lực nhanh chóng, lần lượt tạo thành loại linh văn phổ lớn kia.

Hắc cũng không thể làm quá rõ ràng, chỉ có thể chờ đợi đối phương có một chút thu hoạch, sau đó ra tay phá đi cái phổ kia, tránh cho bị người khác nhà phát hiện mảnh khoé.

Nếu không phải hắc âm thầm giở trò xấu như thế thì lần này bị tiểu tử kia mang đi không biết bao nhiêu hồn lực.

Giờ khắc này, Lục Diệp đang điều tra thu hoạch lần này, tạm thời không nói đến việc tăng lên thần hồn, chỉ riêng Hồn Thủy kia, Lục Diệp đã đổ đầy ba bốn bình.

Cái bình không lớn, đều dùng để đựng đan dược, nhưng cho dù một bình Hồn Thuỷ chỉ có 30 giọt thì lần này cũng thu hoạch được hơn một trăm giọt Hồn Thuỷ.

Đây chính là tinh hoa do hồn vụ ngưng kết, đều là áp súc.

Mang thứ này ra ngoài đưa cho chưởng giáo, tất nhiên chưởng giáo sẽ có lợi ích rất lớn.

Còn có Nhị sư tỷ, Nhị sư tỷ đã vượt qua Chân Hồ cảnh, hình như sắp tấn thăng Thần Hải cũng cần thứ này.

Còn có tứ sư huynh Lý Bá Tiên, Lý Bá Tiên cũng giống như hần, tạm thời đều không tiếp xúc được lực lượng thần hồn, nhưng mà Hồn Thuỷ có thể làm lớn mạnh nội tình thần hồn, ở các phương các diện đều có trợ giúp.

Trong lòng yên lặng tính toán, Lục Diệp điều tra biến hóa của mình.

Trước đó ở trong Tẩy Hồn Trì, mặc dù hần có thể cảm giác mình có thu hoạch rất lớn, nhưng vẫn bận làm Hồn Thuỷ, cho nên hần cũng không điều tra.

Vừa tra xét, lập tức phát hiện khác biệt so với lúc trước.

Trước đó cảm giác của hần đối với bản thân có chút mơ hồ, cho dù mượn nhờ linh lực chảy xuôi có thể cảm giác được tình huống đại khái cũng không tính là rõ ràng, giống như cách một tầng màng thật dày, nhưng bây giờ cũng rất rõ ràng, giống như trong cơ thể mình có thêm một đôi mắt vô hình, muốn nhìn cái gì thì có thể nhìn thấy cái đó.

Loại cảm giác này, hần đã cảm nhận qua một lần khi thần hồn xuất khiếu, cho nên cũng không lạ lẫm.

Năng lực điều tra rõ ràng tình hình của bản thân như vậy là

rất hữu dụng, ví dụ như bị ám thương trong lúc chiến đấu kịch liệt, có lẽ trước đó không điều tra được thương thế cụ thể, nhưng bây giờ lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không chỉ là cảm giác bản thân, Lục Diệp cảm thấy cảm giác của mình giống như tạo thành một loại lực lượng vô ảnh vô hình, hơi thúc đẩy một chút là có thể bao trùm phạm vi mười trượng.

Trong phạm vi mười trượng này, một chút dị thường này, hẳn đều có thể cảm giác được, nhưng khoảng cách càng xa thì cảm giác càng mơ hồ, khoảng cách càng gần thì càng rõ ràng, nhất là một trượng trong phạm vi xung quanh.

Điều này làm cho hắn ý thức được một điều dụng.

Đó chính là sau này không cần lo lắng bị quỷ tu vụng trộm sờ đến bên cạnh nữa.

Trước đó đã có quỷ tu tìm đến phía sau hắn muốn đánh lén, nếu không phải Lục Diệp đã sớm bố trí Cửu Giới Đồ vây khốn đối phương thì hẳn cũng không thể phát hiện.

Hắn nhìn thấy rõ ràng linh văn cũng có thể khám phá ra nơi ẩn nấp của quỷ tu, nhưng linh văn là chủ động thúc giục, cảm giác là không có giờ khắc nào không có, mà lại là toàn phương vị không có góc độ, rõ ràng có ưu thế lớn hơn so với nhìn thấy rõ ràng trong hai con người.

Trước mắt tu vi của quỷ tu mà hắn gặp phải còn thấp, tuy có thể vận dụng một chút thủ đoạn của quỷ tu, nhưng dù sao cũng không tính là đạt được tinh túy.

Sau này tu vi cao, gặp phải quỷ tu sẽ càng ngày càng khó đối phó, có cảm giác lực cường đại như vậy, khi đối phó với quỷ tu tập sát thì hẳn không thể nghi ngờ là có thể càng thêm thông dong.

Chương 535: Kim Qua Thiết Mã

Chương 535: Kim Qua Thiết Mã

Chỗ tốt không chỉ tăng lên cảm giác của bản thân, cho dù trước mắt Lục Diệp không tiếp xúc được lực lượng thần hồn, nhưng có thể làm được điều này thì mỗi người đều có thể, nó liên quan đến mỗi phương diện sinh hoạt tu hành, chiến đấu.

Lực lượng thần hồn tăng lên, rất nhiều thứ cũng thay đổi theo.

Trước đó, khi Lục Diệp tạo dựng phễu lớn linh văn ở trong Tẩy Hồn Trì đã nhận ra, bản thân đã nâng cao một bước với không chế linh lực.

Vốn bởi vì hắn không ngừng luyện tập linh văn, nên hắn đã khống chế linh lực vượt qua tu sĩ cùng cấp, hiện nay trên cơ sở này lại có sự tăng lên to lớn.

Ý niệm vừa động, linh lực thúc giục, ánh sáng màu đỏ thẫm trên tay phun trào, hóa thành một ánh lửa.

Lục Diệp nhẹ nhàng ném ra ngoài, ánh lửa lúc này bay múa lên, không ngừng xê dịch giữa không trung, tâm niệm của Lục Diệp lại cử động, ánh lửa lập tức hóa thành một con chim lửa rực rỡ, mang theo lông đuôi thật dài bay múa, lưu lại vết sáng giữa không trung.

Cuối cùng thì Hỏa Phượng Hoàng Thuật cũng trở nên bình thường!

Lục Diệp không nhận được có chút thốn thức, hắn tự học thuật pháp này, thuật pháp này cũng có chút không quá bình thường, t

Hỏa Phượng Hoàng Thuật biến thành Hỏa Am Thuần, cho dù tu vi của hắn không ngừng tăng lên, cũng không có được bất kỳ cải thiện nào, điều này dẫn đến việc nếu không cần thiết thì hắn cũng không thôi động thuật pháp, tránh cho bị người khác cười nhạo.

Mãi đến khi đạt đến tầng bảy, hắn mới luyện được Hỏa Long thuật.

Hỏa Phượng Hoàng lại bắt đầu biến hóa, biến thành Hỏa Long lắc lư.

Đây cũng không phải là thuật pháp đơn giản, cho dù là những pháp tu kia, ở tu vi Linh Khê tầng tám chín cũng không làm được loại trình độ này.

Đây là thuật pháp cao siêu hơn Khống Hỏa Thuật một tầng.

Linh lực từ từ tiêu tan, Hỏa Long biến mất không thấy gì nữa.

Lục Diệp chợt nhớ tới, từ trước tới nay, mình không hài lòng đối với uy năng của ngự khí, chủ yếu là bởi vì hắn không có cách nào tạo dựng linh văn trên ngự khí, tiếp theo tăng thêm sát thương và tốc độ ngự khí.

Cho nên hắn vẫn muốn cũng gia trì Linh Văn ở thời điểm ngự khí, nhưng độ khó của việc này quá lớn, lúc trước hắn thử qua mấy lần, cuối cùng cũng đều thất bại.

Bởi vì mặc dù hắn còn có lực khống chế đối với linh lực ly thể, nhưng cường độ có thể khống chế sẽ giảm trên phạm vi lớn, ngự khí đơn thuần cũng không có ảnh hưởng quá lớn, muốn cùng lúc tạo ra linh văn cũng có chút thiên phượng dạ đàm.

Hắn vốn cho rằng phải chờ tu vi của mình cao hơn một chút mới có thể thực hiện tư tưởng này.

Hiện tại xem ra, hình như có thể thử trước một chút.

Nghĩ như vậy, Lục Diệp lấy ra đoản đao không chuỗi từ trong túi trữ vật, tiện tay đánh ra, ngự khí lập tức hóa thành lưu quang bay lượn mà đi.

Tâm thần khê nhúc nhích, chuỗi đoản đao trên không kia lóe lên ánh sáng, phong hành gia trì, tốc độ lưu quang vốn cực nhanh lại đột ngột tăng lên, đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng.

Ngự khí vốn là để tăng tốc độ, lại có phong hành gia trì, tốc độ như vậy, căn bản không phải tu sĩ Linh Khê tăng tám hay tăng chín bình thường có thể phản ứng kịp, cho dù là những tu sĩ chuyển tu công pháp Thiên cấp kia cũng không chặn được một kích này.

Chuỗi đoản đao trên không lại lóe lên ánh sáng, Phong Duệ gia trì!

Một lát sau, Lục Diệp thu hồi ngự khí của mình, trong lòng có chút hài lòng.

Có thể gia trì Linh Văn ngự khí, lực sát thương đạt được tăng cường cực lớn, nhưng chỉ có một tai hại, đó chính là thời gian có thể duy trì rút ngắn.

Linh lực tiêu hao của ngự khí là sớm chứa đựng ở trong linh khí, cho dù là Phong Hành hay là Phong Duệ cũng cần tiêu hao linh lực, điều này sẽ dẫn đến việc sau khi Lục Diệp tạo dựng linh văn, linh lực chứa đựng ở trong ngự khí sẽ lập tức giảm bớt đi rất nhiều, đương nhiên thời gian có thể duy trì đã rút ngắn.

Đây không phải là vấn đề lớn gì, gài địch thường thường chỉ cần một cái chớp mắt, Lục Diệp không cần thời gian dài đánh nhau với người khác, nếu thật gặp phải tình huống này, Lục Diệp sẽ mang theo Bàn Sơn Đao đi lên chém người.

Có thể luyện hoá lại hai món Linh khí.

Trước kia, cực hạn ngự khí của Lục Diệp không chỉ có hai đạo,

chỉ là hấn cảm thấy số lượng càng nhiều thì sẽ phân tán tâm thần, cho nên mới không luyện hoá càng nhiều.

Nhưng trước mắt, thần hồn mạnh lên, tâm thần đương nhiên cũng sẽ cường đại lên theo, luyện hoá hai món Linh khí ngự sử cũng sẽ không làm suy yếu lực chiến đấu của hấn.

Nếu như có một ngày có thể đạt tới trình độ nhất niệm sinh trăm kiếm của Tứ sư huynh Lý Bá Tiên, vậy thì hấn có thể xông pha chiến trường Linh Khê.

Nhưng loại chuyện này phải xem thiên phú, không đơn giản chỉ là thần hồn và tâm thần đủ cường đại là được.

Chiến trường Linh Khê nhiều năm như vậy cũng chỉ có một Lý Bá Tiên.

Trên tay hấn có rất nhiều linh khí có thể ngự sử, trong đó không thiếu linh khí của cửu cấm, đều là giết kẻ địch thu được, từ đó tìm được hai món thích hợp, Lục Diệp vừa nuốt linh đan khôi phục linh lực của bản thân, vừa chậm rãi luyện hoá cấm chế trong đó.

Cự Giáp vẫn còn đang đánh nhau, Hồ Phách đang ngủ say, Y Y không thấy động tĩnh, trong tiểu viện cũng chỉ còn lại có một mình Lục Diệp.

Ngược lại hấn cũng không cảm thấy nhàm chán, mỗi ngày vẫn như cũ tu hành đọc sách.

Bây giờ hiệu suất đọc sách cũng cao hơn trước đây, lý giải càng thêm thấu triệt đối với tri thức trong sách, đây đều là chỗ tốt do lực lượng thần hồn đạt được tăng cường mang đến.

Thời gian nhoáng một cái, đã mấy ngày sau.

Lục Diệp đang vừa tu hành vừa nghiên cứu thư điển bổng cảm

thấy xung quanh như có sức mạnh bài xích truyền đến, hần vội vàng khép lại sách điển thật dày trong tay, đứng lên.

Cự Giáp ở bên cạnh cũng đứng lên theo.

Chương 536: Kim Qua Thiết Mã

2

Chương 536. Kim Qua Thiết Mã 2

Hai người sánh vai đi ra ngoài, mới đi đến cửa sân, Kỷ Viêm đã tiến lên đón:

"Nhất Diệp huynh, thành Tiên Nguyên sắp đóng lại."

"Cảm thấy..."

Tiếp tục đi về phía trước, rất gần với việc tụ họp với đám người Cổ Tham Dương, sở dĩ muốn tụ họp là bởi vì nếu không tập hợp lại một chỗ như vậy thì quay đầu lại bị bài xích ra khỏi thành Tiên Nguyên có thể sẽ phân tán ra, nếu tập hợp lại một chỗ như vậy thì chờ ra khỏi thành Tiên Nguyên cũng sẽ ở cùng nhau, có thể tránh khỏi một chút phiền phức không cần thiết.

Mọi người yên lặng chờ đợi, lực đẩy xung quanh càng ngày càng mạnh, cho đến cực hạn nào đó, cảnh sắc trước mắt tất cả mọi người cũng bắt đầu mơ hồ, tiếp theo vụn vụn.

Đợi đến khi tất cả đều bình ổn, mọi người đã xuất hiện ở một chỗ đã ngoài.

Cùng lúc đó, Phủ thành chủ thành Tiên Nguyên, đại thống lĩnh Tiên Nguyên vệ trong phủ thành chủ an toạ, tiến lên bẩm báo:

"Thành chủ, mọi người đều đi rồi."

Thành chủ hơi đưa tay, nhẹ nhàng vung lên:

"Giải cấm đi."

"Vâng!"

Khi từng mệnh lệnh được truyền xuống, từng đạo cấm chế trong thành Tiên Nguyên bị giải trừ, thành trì chấn động, toàn bộ thành Tiên Nguyên xảy ra biến hóa cực lớn.

Khi mấy người Lục Diệp ở đây, trong thành này bày ra một loại dấu hiệu cực kỳ rách nát, nhưng đây chỉ là biểu tượng của thành Tiên Nguyên.

Khi đại cấm được giải trừ, giống như gợn sóng lan tỏa, thành Tiên Nguyên chân chính từ từ hiện ra.

Từng dãy phòng ốc cũ nát biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là từng đạo phòng tuyến kiên cố, trên phòng tuyến kia hiện đầy trận pháp và linh bảo công thủ cỡ lớn, mỗi một dạng này đặt ở trong Cửu Châu đều có giá trị liên thành, nhưng ở trong thành Tiên Nguyên này lại có thể thấy được khắp nơi.

Hồn vụ của Tẩy Hồn Trì cuộn cuộn, từ trong hồn vụ kia, từng linh thể cường đại liên tiếp không ngừng đi ra, cơ bản có một nửa đều là cách ăn mặc của Tiên Nguyên vệ, một nửa khác là cư dân vốn có của thành Tiên Nguyên.

Khác với những linh thể mà mấy người Lục Diệp gặp trước đó, thực lực của những linh thể này kém nhất cũng đều là Vân Hà cảnh, Chân Hồ và Thần Hải càng nhiều vô số kể, thế lực như vậy, bất kỳ một tông môn nào ở Cửu Châu cũng không thể bằng được, cho dù là những tông môn truyền thừa lâu nhất.

Bọn họ đi ra khỏi Tẩy Hồn Trì, vẻ mặt nghiêm túc, chiến ý bừng bừng phấn chấn, bởi vì bọn họ biết, lại phải khai chiến! Mà trận chiến này đã duy trì không biết bao nhiêu năm.

Nếu để cho Lục Diệp đứng ở đây thì nhất định có thể phát

hiện một chút Tiên Nguyên Vệ nhìn quen mắt, đó là Tiên Nguyên Vệ đã từng bị hấn gạn cạt.

Không ai biết, Tiên Nguyên vệ sẽ không thật sự tử vong, cho dù đánh linh thể của bọn hấn tới vỡ vụn, chỉ cần Tẩy Hồn Trì còn thì bọn hấn có thể đi tới lần nữa, bởi vì tất cả hồn ấn của linh thể đều ở trong Tẩy Hồn Trì, hồn ấn không phá, linh thể vĩnh viễn sẽ không diệt vong.

Cho nên Tẩy Hồn Trì là căn cơ của thành Tiên Nguyên, chẳng những thành Tiên Nguyên như vậy, mà rất nhiều Vô Lượng Thận cảnh cũng như vậy.

Trong sông bạc, trông mắt Lưu Tam Bảo hiện lên một tia thanh minh, bước nhanh chân đi ra, thân thể mập mập bay lên trời, bay thẳng về phía phủ thành chủ.

Trong thanh lâu, tỳ bà nữ ôm tỳ bà trong lòng, thần sắc âm u đi ra đầu phố.

Trong thư viện, thư sinh bỏ lại một nửa văn chương đang viết, lắc đầu thở dài:

"Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu!"

Đồ tể mài đao trong hàng thịt.

Ở góc đường, đoán mệnh mù là ném đồng tiền lên, hơi xem bói, thốn thức không thôi:

"Họa sát thân."

Năm người Trần Linh từng được Lục Diệp thu vào dưới trướng này triển hiện ra thực lực nào chỉ có Linh Khê cảnh, mỗi người rõ ràng đều là đại tu Thần Hải cảnh.

Trước đó, thực lực mà bọn hấn thể hiện ra chỉ là biểu tượng,

hoặc có thể nói là kết quả của việc bị cấm chế áp chế.

Trong toàn bộ thành Tiên Nguyên, duy nhất không bị cấm chế áp chế chỉ có hai người là thành chủ và nữ tử vấy đỏ.

Đây cũng là nguyên nhân thành chủ nói với Lục Diệp, linh thể của thành Tiên Nguyên không thể rời khỏi thành Tiên Nguyên, không nói đến việc Lục Diệp có thể mang bọn hắn đi hay không, cho dù thật sự mang đi thì lấy thực lực của Hồ Phách cũng khó có thể gánh chịu Tràn Linh cường đại như vậy, kết quả duy nhất chính là ra khỏi thành Tiên Nguyên đã bạo thể mà chết.

Chỉ trong thời gian một nén nhang, thành Tiên Nguyên rách nát tiêu điều đã thay đổi bộ dáng, lúc này trong thành Tiên Nguyên, từng đạo phòng tuyến đứng đầy linh thể, toàn bộ thành trì đều bị một luồng không khí tức sát bao phủ, Kim Qua Thiết Mã Chiến sắp nổi lên.

Bọn họ tham lam cảm nhận được hương vị người sống xung quanh, đó là các tu sĩ sống động ở trong thành Tiên Nguyên lưu lại, thứ mùi này người bình thường không cảm nhận được, cho dù là Y Y cũng như vậy, nhưng đối với linh thể đã từ bỏ nhục thân của mình, chinh chiến vô số năm ở đây, thứ mùi này quá rõ ràng.

Chính là hương vị của những người sống này mới khiến cho bọn hắn duy trì linh trí bất diệt nhiều năm như vậy, nếu không có như vậy, trải qua nhiều năm như vậy, không biết đã làm bao nhiêu lần linh thể của bọn hắn đã không chịu nổi cái tòng sự vô tận này, biến thành chỉ biết giết chóc vô trí, điều này không liên quan đến thực lực mạnh yếu.

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà Vô Lượng Thận Cảnh mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện ở chiến trường Linh Khê và các nơi khác của Cửu Châu, bởi vì mặc kệ là thành Tiên Nguyên hay là Vô Lượng Thận Cảnh khác thì đều cần người sống đến làm tan bộ dáng già nua nặng nề kia.

Thành chủ nhắm mắt ngồi ngay ngắn trong phủ, đứng ở hai bên trái phải hần , phân biệt là Đại thống lĩnh Tiên Nguyên vệ và nữ tử váy đỏ ôm mèo trắng trong lòng kia.

Người trước thống soái tất cả Tiên Nguyên vệ trong thành Tiên Nguyên, người sau thống soái chính là linh thể khác ngoài Tiên Nguyên vệ.

Thành chủ bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén xuyên qua hư không, nhìn về phía trên thành trì, nhẹ nhàng quát:

"Mở trận!"

Chương 537: Rời Đi

Chương 537: Rời Đi

Thành chủ dứt lời thì trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy chậm rãi xoay tròn, lúc vòng xoáy kia mới xuất hiện cũng không tính là quá lớn, nhưng rất nhanh đã đột nhiên mở rộng, trong nháy mắt vòng xoáy đã bao phủ phạm vi trăm trượng.

Nhìn lại, bầu trời giống như bị phá một cái lỗ thủng.

Vòng xoáy không biết liên thông đến đâu, nhưng trong vòng xoáy này lại mơ hồ có chút động tĩnh truyền ra.

Toàn bộ linh thể của thành Tiên Nguyên đều ngước đầu nhìn lên.

Dưới vô số đôi mắt chú ý, từ trong vòng xoáy kia, một con Trùng tộc thân dài ba trượng, toàn thân giáp xác bao trùm, sinh ra bốn chân, đầu ba sừng, giống như một con bộ ngựa to lớn bò ra, nó leo lên gần vòng xoáy, đôi mắt phức tạp hiện lên cảnh tượng thành trì phía dưới.

Động tĩnh mới truyền đến, con Trùng tộc Đường Lang thứ hai xuất hiện, ngay sau đó là con thứ ba, con thứ tư... Trong giây lát, phô thiên cái địa.

Giống như miệng cống được mở ra, từ trong vòng xoáy xoay tròn kia, vô số con Trùng tộc hình thể không đồng nhất, tạo hình không đồng nhất trút xuống.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mười hơi thở, trên trời dưới đất xung quanh vòng xoáy đã trải rộng Trùng tộc, có càng nhiều Trùng

tộc còn đang từ trong vòng xoáy xông ra.

"Giết!"

Tiếng gầm giận dữ truyền ra, ánh sáng đủ mọi màu sắc từ bốn phương tám hướng bao trùm qua, từng con Trùng tộc khí tức cường đại còn chưa chạy được mấy bước đã hóa thành thịt nát, nhưng tất cả những Trùng tộc kia vẫn là cái sau nối tiếp cái trước, liên tục không ngừng, giống như chém không hết, chém không dứt, Trùng tộc may mắn còn sống sót giẫm lên Trùng tộc bị giết, điên cuồng lao về phía trước, thân thể tàn phá vọt tới trước mặt đám linh thể, há miệng cắn xé, vung trảo lên, thân hình của từng con linh thể rất nhanh đã ẩm đậm.

Sau nửa chén trà nhỏ, phòng tuyến thứ nhất do các linh thể tổ chức bị đột phá, sau một chén trà, phòng tuyến thứ hai bị sụp đổ.

Sau một nén nhang, đạo phòng tuyến thứ tư lại bị đột phá, không biết bao nhiêu linh thể bị đánh tan.

Trong phủ thành chủ, trong Tẩy Hồn Trì, linh thể dưới đất liên tục không ngừng mượn hồn ấn của bản thân để tụ hợp thành thân thể bay ra, cũng không quay đầu lại gia nhập vào trong chiến trường.

Cho dù các linh thể sẽ không thật sự diệt vong, nhưng mỗi một lần cảm nhận được linh thể bị đánh vỡ như vậy cũng không khác gì đóng băng.

Loại chiến đấu có thể xưng là khốc liệt này, các linh thể đã trải qua không biết bao nhiêu lần.

Đại chiến chỉ mới bắt đầu được nửa ngày, thành Tiên Nguyên lớn như vậy đã bị lung lạc một nửa, cũng là cho đến lúc này, các linh thể của thành Tiên Nguyên mới chậm rãi ngăn cản Trùng tộc tiến lên.

Hai bên lấy tuyến thành trì trung tâm làm ranh giới, chém giết lẫn nhau không ngừng.

Mỗi một linh thể tham chiến đều chết mấy lần.

Có thể tưởng tượng, nếu như không có Tẩy Hồn Trì thì thành Tiên Nguyên đã bị công phá từ sớm, chính là mượn Tẩy Hồn Trì, các linh thể của thành Tiên Nguyên mới có thể không ngừng sống lại từ trong Tẩy Hồn Trì, tiếp tục chiến đấu một lần nữa.

Đây là lựa chọn năm đó của thành Tiên Nguyên, từ thành chủ cho tới thành dân bình thường, lấy toàn bộ thành trì làm vật tế, lấy Tẩy Hồn Trì làm cơ sở, thoát khỏi ràng buộc nhục thân, dùng lực lượng gần như bất tử bất diệt để đối kháng với Trùng tộc.

Không nên cảm thấy đây là chuyện gì tốt, có lẽ thời gian ngắn mà xem, bất tử bất diệt quả thật không tệ, nhưng nếu như lần lượt tham gia đại chiến thảm liệt, lần lượt trải nghiệm cảm giác tử vong, đó chính là hành hạ.

Năm đó, ở thành Tiên Nguyên, phóng nhãn ra toàn bộ Cửu Châu cũng là một thế lực nhất đẳng, so với nhất phẩm tông môn hiện tại thì không kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng vì Cửu Châu, thành Tiên Nguyên không thể không đưa ra lựa chọn như vậy.

Bởi vì luôn luôn phải có người đứng ra.

Đứng ra cùng với thành Tiên Nguyên còn có mười bảy nhà thế lực đỉnh tiêm khác, không gian của mười tám nhà thế lực này bây giờ gọi là Vô Lượng Thận cảnh!

Thành chủ đứng trong phủ ngẩng đầu nhìn vòng xoáy trên bầu trời, hẳn có thể cảm nhận được từng tia khí tức làm người ta run rẩy phát từ trong vòng xoáy, cảm nhận càng rõ ràng hơn lần trước.

Thời gian... Thật không nhiều, thành Tiên Nguyên có thể đỡ nổi lần này, lần sau, lần sau nữa, nhưng mà một ngày nào đó, thành Tiên Nguyên có thể ngăn nổi hay không thì cũng chỉ là một sớm một chiều mà thôi.

Hy vọng ở đâu đó trước đó có thể có người đứng ra.

Thành chủ không khỏi nhớ lại thiếu niên kia, nếu như hẳn... Có lẽ sẽ có ít cơ hội.

...

Một chiếc thuyền lớn có linh khí chậm rãi bay tới, trên thuyền là người của Lăng Vân điện.

Trước đó, tin tức về Vô Lượng Thận Cảnh mở ra truyền đi, bốn thế lực gần đó đã lần lượt tìm đến, nhưng Lăng Vân điện trên đường đến chậm trễ một chút, không thể vượt qua, điều này sẽ dẫn đến thế lực tiến vào thành Tiên Nguyên chỉ có ba nhà.

Người của Lăng Vân điện không rời đi nữa, mà chờ đợi ở gần đó, mãi cho đến khi nhận được tin tức của Cổ Tham Dương thì mới chạy đến tiếp ứng.

Lần này, Lăng Vân điện là do phó sứ Chu Phái dẫn đội, khoảng chừng trăm người.

Hắn và Cổ Tham Dương là người quen cũ, dù sao thì vị trí của hai nhà cách nhau không xa, quan hệ cũng không tệ.

Gặp mặt nhau đương nhiên là một cuộc hàn huyên.

Trong thành Tiên Nguyên không thể liên lạc với bên ngoài, cho nên ai cũng không biết lần này Vô Lượng Thận Cảnh liên thông với nơi nào, tình hình bên trong như thế nào.

Bây giờ biết được Vô Lượng Thận cảnh liên thông là thành

Tiên Nguyên, Chu Phái giật nảy cả mình, bởi vì hoàn cảnh của thành Tiên Nguyên kia thật sự có chút ác liệt, Thần Ẩn cũng lấy một địch hai lại có thể sống sót nhiều người như vậy, quả thực làm cho hắn có chút lau mắt mà nhìn, kính nể không thôi đối với Cổ Tham Dương.

Chương 538: Rời Đi 2

Chương 538. Rời Đi 2

Cổ Tham Dương đỏ mặt...

Nói đến chuyện lần này gặp phải hấn thật sự xấu hổ, tiến vào thành Tiên Nguyên đã bị bắt, giam giữ ở trong địa lao, cuối cùng nếu không phải Lục Diệp tiến đến nghĩ cách cứu viện thì chỉ sợ giờ phút này đã không còn tính mạng, vội vàng đề lại lời khen của Chu Phái, thấp giọng nói với hấn.

Sau khi dần dần biết chân tướng, Chu Phái biểu lộ đặc sắc.

Hấn cũng nghe nói qua danh hào của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, nhưng tu vi của Lục Diệp trên Kim Quang đỉnh chỉ có tầng năm, còn có chút khoảng cách với những người bọn hấn, cho nên chỉ nghe qua, không phải quá để ý.

Hấn không ngờ rằng lúc này mới qua bao lâu mà người trên Kim Quang đỉnh đã đi vào cấp bậc bọn hấn, lại một lần nữa nở rộ ánh sáng ở trong thành Tiên Nguyên.

Lần này khoa trương hơn, gần như là bằng sức một mình làm tàn phế toàn bộ Phong Hoa Viện, điều này mới làm cho Thần Ẩn cung có thể ổn định thế cục, chuyển bại thành thắng.

Nhìn ra tiềm lực của Lục Diệp, Chu Phái tất nhiên là cố ý kết giao.

Một lát sau, thuyền lớn lên không, dưới sự điều khiển của tu sĩ Lăng Vân điện, bay về phía chỗ ở của Thần Ẩn cung.

Cùng lúc đó, Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn cũng biết tin

tức về Vô Lượng Thận cảnh đóng lại, nhưng điều khiến cho bọn hần cảm thấy hoảng sợ là rất nhiều tu sĩ nhà mình tiến vào trong đó như vậy mà lại không có một người nào còn sống sót, thậm chí ngay cả tán tu Vạn Ma Lĩnh cũng chỉ có mấy người may mắn còn sống sót.

Từ trong miệng những người sống sót kia, hai nhà dần dần biết rõ chuyện xảy ra trong thành Tiên Nguyên, nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Lần này, tổng số tu sĩ tiến vào Vô Lượng Thận cảnh có khoảng năm sáu trăm người, trong đó một phương Vạn Ma Lĩnh chiếm hơn sáu phần mười, có thể nói là trời sinh đã đứng ở thể thượng phong.

Nhưng kết quả cuối cùng chính là gần như toàn quân Vạn Ma lĩnh bị diệt, Hạo Thiên minh có hơn một trăm người may mắn còn sống sót.

Hạo Thiên minh rốt cuộc làm thế nào, mấy người sống sót cũng không quá rõ ràng, bởi vì khi phát giác được thể cục không ổn thì bọn hần đã trốn rồi, mãi cho đến khi thành Tiên Nguyên đóng lại cũng không dám lộ diện.

Chỉ mơ hồ nghe nói bên Hạo Thiên minh có người có thể thúc đẩy linh thể của thành Tiên Nguyên tác chiến, như vậy mới khiến cho Vạn Ma lĩnh tổn thất nặng nề.

Thiên Cơ Thương Minh nghe nói tin tức này cũng đang thông qua đủ loại con đường để chứng thực, tuy Thương Minh không tham gia đối kháng với hai đại trận doanh, nhưng tin tức chưa bao giờ xuất hiện này lại có thể bán được giá tốt, nếu như có thể làm rõ ràng cách làm sao thúc đẩy linh thể thì tất nhiên có thể thu hoạch được lợi ích cực lớn, bởi vì trước kia chưa bao giờ có người có thể thúc đẩy linh thể ở trong thành Tiên Nguyên hoặc là trong Vô Lượng Thận cảnh khác.

Có thể đoán được, không bao lâu nữa, chuyện xảy ra trong thành Tiên Nguyên sẽ lan truyền ra, tu sĩ Thần Ấn cung cố nhiên có thể thủ khẩu như bình, nhưng những tán tu Hạo Thiên minh còn sống sót kia thì chưa chắc có thể làm như vậy, bọn họ vốn đã phải chịu khổ, một khi Thương Minh mở ra giá tiền thích hợp, rất nhiều tình báo chưa chắc không thể bán.

Đương nhiên, cho dù tin tức lan truyền cũng không liên quan quá nhiều, chuyển hóa Trành Linh là bản lĩnh của Hồ Phách, không liên quan đến Lục Diệp, người khác cho dù biết cũng không có cách nào bắt chước.

Sau hai canh giờ, đại trận trong Thần Ấn cung mở ra, thuyền lớn bay xuống.

Người của Lăng Vân điện không dừng lại lâu, bọn hắn đã chờ ở bên ngoài một tháng, chỉ vì tiếp ứng người của Thần Ấn cung, bây giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, tất nhiên là phải trở về nhà của mình.

Nhưng trước khi đi, Chu Phái đã phát ra lời mời với Lục Diệp, mời hắn tiến về Lăng Vân điện làm khách.

Đêm đó, Cổ Tham Dương thiết yến, cảm tạ ân cứu mạng của Lục Diệp và tất cả những gì hắn làm ở trong thành Tiên Nguyên, một trận nâng ly cạn chén, chủ và khách đều vui vẻ.

Hôm sau, Lục Diệp đánh thức Cự Giáp đang ngủ say, dẫn hắn thẳng đến Thiên Cơ Điện Thần Ấn cung.

Khoảng cách đến Cửu Trọng cảnh của Lục Diệp cũng không xa, sau khi tu sĩ đến Cửu Trọng cảnh thì phải tìm cho mình một bộ công pháp Thiên cấp, nếu không thì sau này linh khiếu không thể mở ra, việc này phải đề phòng chu đáo, tránh cho đến lúc cần dùng đến thì trên tay mình lại không có.

Công huân thì hẵn không thiếu, chỉ cần tìm được công pháp thích hợp là được.

Còn về Cự Giáp thì kẹt ở tầng chín không biết bao lâu, Tư Mã Dương chết rồi, hẵn đã không còn chỗ để đi, nếu đã nguyện ý đi theo mình thì Lục Diệp tất nhiên là chạy đến thu nhận hẵn vào Bích Huyết tông.

Cho nên cần cho Cự Giáp cũng làm một bộ công pháp Thiên cấp.

Cự Giáp không có công huân, nhưng mà không sao, công huân này chẳng những có thể lấy để đánh địch, còn có thể thông qua bán đồ cho Thiên Cơ bảo khố để lấy được.

Trên tay Lục Diệp có rất nhiều linh khí không cần thiết, nhất là linh khí phi hành, để Cự Giáp cầm lấy đi bán cho Thiên Cơ Bảo Khố hẵn là có thể đạt được đủ công huân.

Làm như vậy là rất thua thiệt không thể nghi ngờ, bởi vì công lao mua đồ từ Thiên Cơ bảo khố vì bán đồ chênh lệch rất lớn, lấy thanh Bàn Sơn Đao của hẵn mà nói, công lao chênh lệch gần một nửa.

Nhưng muốn có công huân trong khoảng thời gian ngắn để mua công pháp Thiên cấp cho Cự Giáp, cũng chỉ có biện pháp này.

Rất nhiều tông môn đỉnh tiêm đều thông qua loại phương thức này, góp nhặt công huân cho đệ tử xuất sắc trong môn hạ.

Hai người cùng nhau tiến vào trong Thiên Cơ Điện, trước kia Cự Giáp hẵn là chưa từng tiếp xúc qua Thiên Cơ bảo khố, cũng may mặc dù tính cách của tên Cự Giáp này giống như Mộc Nạp, nhìn thì ngu ngơ, nhưng thật ra cũng không tính là đần, Lục Diệp chỉ đơn giản nói chuyện với hẵn một lần, hẵn đã hiểu rõ.

Kích hoạt ấn ký kết nối với Thiên Cơ bảo khố, Cự Giáp ở trong

đó tìm kiếm công pháp thích hợp với bản thân.

Lục Diệp cũng tìm kiếm

Chương 539: Công Pháp Thiên Cấp

Chương 539: Công Pháp Thiên Cấp

Thật ra công pháp Thiên cấp không hề ít, nhưng đường tắt dễ dàng lấy được nhất chỉ có Thiên Cơ bảo khối, cho nên đối với bất kỳ tu sĩ nào thì công lao đều không thể thiếu.

Mỗi bộ công pháp có hành công lộ tuyến cũng không giống nhau, trong thân thể tổng cộng có 360 linh khiếu, lộ tuyến hành công có thể nói là thiên biến vạn hóa, công pháp tốt xấu thì thể hiện ở trên lộ tuyến hành công, công pháp tốt thì lộ tuyến hành công có thể làm cho tu hành, đấu chiến càng hữu hiệu, càng nhanh hơn, trái lại thì kém hơn.

Linh Khiếu và linh khiếu sâu chuỗi với nhau cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên, cho dù là hai linh Khiếu ở gần nhau cũng chưa chắc có thể tùy ý sâu chuỗi, nếu mà tùy tiện thử, rất có thể sẽ dẫn đến hậu quả vô cùng ác liệt.

Bây giờ các loại công pháp lưu truyền ở Cửu Châu đều đã thông qua thời gian và khảo nghiệm từ nhiều đời tu sĩ, mặc kệ bọn chúng tốt hay xấu cũng đều là công pháp có thể sử dụng an toàn.

Nếu như không theo lộ tuyến hành công của công pháp để sâu chuỗi linh khiếu thì vận khí tốt có thể không sao, vận khí kém vô cùng có thể dẫn đến linh lực của bản thân bị hao tổn, đây là ác quả mà bất kỳ tu sĩ nào cũng khó mà tiếp nhận.

Công pháp rất quan trọng, nhưng nó cũng không phải là nhân tố ảnh hưởng lớn nhất đến thực lực của tu sĩ, cho dù tu hành công

pháp kém một chút, chỉ cần nội tình của bản thân tu sĩ đủ cường đại thì cũng có thể phát huy ra thực lực cường đại.

Trong Thiên Cơ bảo khố, công pháp Thiên Cấp thích hợp cho Lục Diệp tu hành có khoảng trăm bộ, khoảng cách giá cả giữ bọn chúng cũng rất lớn.

Một bộ kém nhất phải hơn 1300 điểm công huân, một bộ tốt nhất phải hơn 5.000 điểm công huân, chênh lệch khoảng bốn lần.

Nhưng hiệu suất tu hành của cả hai cũng sẽ không khác nhau tận 4 lần, thậm chí cũng sẽ không vượt qua bốn thành, có lẽ nhiều lắm thì Lục Diệp đoán rằng cũng chỉ láchênh lệch một hai thành .

Nói cách khác, nếu như lựa chọn công pháp đắt nhất, tiến hành tu hành sẽ có hiệu suất cao hơn lựa chọn công pháp rẻ nhất một hai thành, chiến đấu cũng có khả năng tăng lên thực lực một hai thành .

Loại tăng lên này đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng là rất lớn, cũng là chỗ tốt do tổn hao càng nhiều công huân.

Nhưng mà hơn năm ngàn điểm công huân thật sự quá nhiều, cho dù là những tu sĩ xuất thân từ đỉnh tiêm tông môn kia, từ nhất trọng góp nhặt đến cửu trọng cũng không có khả năng góp nhặt được nhiều công huân như vậy.

Giống như Tư Mã Dương, mục tiêu của hắn thật ra chỉ là góp nhặt 1500 điểm công huân mà thôi, nhưng cho đến chết trước cũng không tích lũy đủ, bằng không mà nói, hắn đã sớm chuyển tu công pháp Thiên cấp.

Lại nói, Phùng Nguyệt, thân là trấn thủ sứ của Phùng gia, ngẫu nhiên sẽ bằng quyền hạn trấn thủ sứ của mình mở một chút đường nhỏ cho mình, lấy việc công làm việc tư một chút, cũng chỉ kiếm được hơn bốn nghìn điểm công huân, kết quả cuối cùng tất

cả đều quyên cho Bích Huyết tông.

Lục Diệp điều tra ẩn ký chiến trường của mình.

Thân phận: Đệ tử của Bích Huyết tông

Tu vi: 155 khiếu

Vị trí: Chiến Trường Linh Khê.

Công huân: 5132

Khoảng cách đến bộ công pháp đắt nhất kia còn thiếu 200 điểm công huân.

Trước đó, sau khi công chiếm trụ sở của Phùng Thị và Thiên Sát điện thì hắn đã thu được rất nhiều công huân của tông môn, trước khi mua sắm ở Thiên Cơ Trụ thì Hoa Từ đã cho hắn một khoản lương tháng, để hắn có 5000 điểm công huân.

Nhưng rất nhanh Lục Diệp đã tiêu tốn 2000 điểm mua Địa Tâm Hỏa, tiếp theo được Hào Thứ, liễm tức, tri thức về các loại linh văn.

Khi rời khỏi trụ sở của Bích Huyết tông, chiến công của hắn không đủ 3000 điểm.

Trước mắt có thể có nhiều như vậy, thu hoạch của kẻ địch chỉ là một bộ phận trong đó, một bộ phận khác là lần trước xử lý chiến lợi phẩm ở đảo Ngân Quang.

Từ bên phía Kinh Thiên tông, hắn đã thu được rất nhiều túi trữ vật của tu sĩ, trong đó rất nhiều linh khí, bao gồm những túi bỏ trống kia bị mất kia đều bị hắn bán cho Thiên Cơ bảo khố, bởi vì một nguyên nhân nào đó mà hắn muốn góp nhặt một số lượng công lao rất lớn, cho nên gần đây ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ tiến vào thận cảnh một chút thì hắn cơ bản không sử dụng chiến công

của mình.

Nhưng mua công pháp Thiên cấp lại không thể tiết kiệm công huân, đây là chuyện rất quan trọng đối với việc tu hành và tấn thăng Vân Hà cảnh sau này.

Từ trong túi trữ vật tùy tiện lấy ra mấy món linh khí bán đi, gom góp công huân cần thiết, Lục Diệp mua công pháp kia.

Không đạt được vật thật, mà là có một ánh lửa khắc sâu vào trán của hắn rồi biến mất không thấy gì nữa.

Cảm giác ấm áp tràn ngập toàn thân, rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu làm cho Lục Diệp có thể biết được đủ loại huyền diệu của công pháp kia.

Đại Nhật Lưu Ly Quyết, đây chính là tên gọi của công pháp kia, không thể so với Hồng Liên Thăng Thiên Quyết có thuật pháp kèm theo, công pháp này không có bất kỳ sự phụ trợ nào, nhưng tu hành đến cực hạn lại có đủ loại thần diệu chi uy, rất hợp với Lục Diệp.

Từ chỗ Dương quản sự kia đạt được Kim Thiên Tiêu Dao Quyết, lại mua được Hồng Liên Hoàn Thiên Quyết từ Huyền Môn, lại đến Đại nhật lưu ly quyết, từng bước từng bước trưởng thành, làm cho tâm tình của Lục Diệp rất nhiều.

Đương nhiên, tu vi của hắn còn chưa tới cửu cảnh, tạm thời không cần chuyển tu công pháp này.

Xem xét công huân còn lại, rất tốt, chỉ còn lại có hơn 30 điểm, ngay cả tiến vào Thận cảnh cũng không đủ.

Nhìn về phía Cự Giáp, gia hỏa này còn đắm chìm ở trong Thiên Cơ bảo khối, cũng không biết có hoa mắt hay không.

Lục Diệp đẩy hắn một cái, lúc này Cự Giáp mới thu hồi tâm

thần, quay đầu nhìn lại.

Lục Diệp đã chuẩn bị sẵn một cái túi trữ vật giao cho hắn:

"Muốn cái gì thì giữ lại, còn không thì bán đi, mua công pháp."

Cự Giác tiếp nhận, quay đầu lại liên kết với Thiên Cơ bảo khối.

Chương 540: Công Pháp Thiên Cấp 2

Chương 540. Công Pháp Thiên Cấp 2

Những thứ giao cho Cự Giáp kia có thể bán được bao nhiêu công huân thì Lục Diệp không biết, nhưng có lẽ bán được khoảng hai ngàn là không có vấn đề, trong thành Tiên Nguyên, số lượng tu sĩ chết dưới tay bọn họ cũng không ít, túi trữ vật đều ở bên phía Lục Diệp, trên cơ bản mỗi tu sĩ đều có linh khí của mình.

Tu vi đến tầng bảy thì linh khí sử dụng đương nhiên sẽ không quá kém, cơ bản đều có thể bán được hai ba mươi điểm công huân, mấy chục đến trên trăm món linh khí bán đi, góp nhặt công lao rất khả quan.

Càng đừng nói là, trong túi trữ vật Cự Giáp mà Lục Diệp đưa cho hẳn còn có một số Linh Khí phi hành, loại vật này đắt hơn một chút.

Chờ khoảng thời gian gần nửa chén trà nhỏ, Cự Giáp Hoàn Hồn, khẽ vuốt cằm ra hiệu mình tốt với Lục Diệp.

Lục Diệp cũng không nhiều lời, dẫn hắn đi ra ngoài.

Nhưng mới đi chưa được mấy bước, sau lưng đã truyền đến một tiếng phốc nhẹ.

Lục Diệp không nhịn được quay đầu nhìn Cự Giáp một chút, Cự Giáp biểu lộ vô tội.

Lại đi một bước, sau lưng lại truyền đến một tiếng phốc.

Lục Diệp nhìn xung quanh một chút, bước nhanh.

Cự Giáp bước nhanh đi theo, tiếng phốc phốc phốc vang lên không dứt bên tai.

Chuyện này nếu để cho người không biết chuyện nghe được, chỉ sợ sẽ cho rằng Cự Giáp đang đánh rắm, nhưng Lục Diệp lại biết, đây không phải là âm thanh đánh rắm gì, đó là động tĩnh linh khiếu phá toái.

Lúc trước ở thành Tiên Nguyên, Cự Giáp đã cho hắn nhìn thứ giống như yêu đan, Lục Diệp cũng biết tu vi của Cự Giáp mặc dù kẹt ở cửa cảnh rất lâu, nhưng tiến độ tu hành cũng không giảm xuống quá nhiều, bởi vì hắn vẫn có thể tu hành, tích lũy linh lực của bản thân, chỉ cần có công pháp thích hợp thì có thể đột phá trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng điều khiến Lục Diệp không ngờ tới là tốc độ đột phá Cự Giáp lại tấn mãnh và dày đặc như thế.

Tu sĩ bình thường mở ra linh khiếu luôn có một quá trình, điểm này Lục Diệp cũng không ngoại lệ, hắn cần phải cố động linh lực của bản thân, phá vỡ bích chương của linh khiếu, từ đó hoàn thành quá trình mở ra linh khiếu mới.

Khi tu vi không đủ cao thì quá trình này không tính là vui vẻ, mà thời gian cũng có chút dài.

Bây giờ tu vi dần dần cao, phá vỡ vách ngăn linh khiếu cũng dễ dàng hơn một chút, nhưng sẽ không giống như Cự Giáp.

Bích chương của linh khiếu Cự Giáp giống như là làm cảnh, linh lực chảy xuôi lướt qua, dễ dàng bị đột phá, đương nhiên, điều này có thể liên quan đến tích lũy đầy đủ của hắn, một đê đập có thể ngăn cản dòng suối chảy qua, tuyệt đối không ngăn được nước sông trùng kích.

Từ khi trở về chỗ ở Thiên Cơ Điện, trong lòng Lục Diệp yên lặng tính toán một chút, Cự Giáp đã liên tiếp truyền ra 59 tiếng nổ.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian ngắn này, hắn đã liên tục mở ra 59 khiếu!

Hắn vốn là tu sĩ mở 180 khiếu, bây giờ lại tăng 59, đó chính là 239, khoảng cách đến cảnh giới tiếp theo chỉ thiếu một khiếu.

Đây rõ ràng không phải là trùng hợp, mà là Cự Giáp cố ý gây nên.

Sau khi trở về chỗ ở, Cự Giáp lập tức bắt đầu tu hành, đại khái là lực lượng Yêu Đan của hắn tiêu hao quá lớn, nóng lòng bổ sung.

Hắn xem như là người tu hành có thiên phú tu hành cực mạnh, lại có thể tĩnh tâm, lúc ở thành Tiên Nguyên, Lục Diệp đã phát hiện, khi không có chuyện gì thì Cự Giáp vĩnh viễn bảo trì ở trong trạng thái tu hành, giống như không muốn bỏ lỡ một tia cơ hội nào để tích lũy linh lực của bản thân.

Lục Diệp cũng lấy ra một quyển sách điển, vừa nghiên cứu vừa tu hành.

Vị trí của hai người bây giờ là một tòa tiểu viện, hoàn cảnh ưu mỹ, hắn là Thần Ẩn cung chuyên dùng để chiêu đãi khách nhân.

Khi hai người tạm nghỉ ở Thần Ẩn cung, thì lúc Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn cũng dần dần tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện xảy ra trong thành Tiên Nguyên, biết được sở dĩ tu sĩ của hai nhà bọn hắn toàn quân bị diệt ở thành Tiên Nguyên, đều do Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp ban tặng, hai nhà tông môn đều hận nghiến răng.

Nhất là Phong Hoa viện, vốn dĩ có chút thù hận với Lục Diệp, nhưng cũng chỉ cực hạn ở việc có một đệ tử trên Kim Quang đỉnh bị giết, nhưng bây giờ, thù này lớn.

Có lòng báo thù, lại không có chỗ phát lực, trong lòng bị đè nén, chỉ có thể liên thủ nhằm vào một chút tu sĩ Thần Ấn cung, điều này sẽ dẫn đến mấy ngày gần đây tu sĩ Thần Ấn cung và hai phe xung đột mãnh liệt, ngay cả Lăng Vân điện cũng nhúng vào, trong lúc nhất thời nhân mã tứ phương người đánh tới ta đánh tới, náo nhiệt đến cực điểm, gây tổn thương lẫn nhau.

Mấy ngày sau, Cổ Tham Dương lắng nghe Kỷ Viêm báo cáo tình hình giao phong của tu sĩ môn hạ mấy ngày nay với Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn, khẽ vuốt cằm nói:

"Để cho các đệ tử gần đây tận lực cẩn thận một chút, không được thừa dịp cho hai phe kia cơ hội."

"Vâng."

Kỷ Viêm lên tiếng.

Một thanh niên mặc áo trắng khác ngồi ở bên cạnh nói:

"Sư huynh, bên Cự Giáp cũng không có biện pháp?"

Người này là phó sứ trấn thủ Thần Ấn cung, bình thường có hành động quy mô lớn gì thì bình thường đều là Cổ Tham Dương dẫn đội, mà hẳn lại lưu lại trấn thủ trụ sở.

Thế tu Cự Giáp cường đại như vậy là bất kỳ tông môn nào cũng khó mà cự tuyệt, chỉ là trước đó hẳn vẫn luôn đi theo Tư Mã Dương, lúc này Tư Mã Dương đã chết, thanh niên này đương nhiên là có chút ý nghĩ, nếu như có thể thu nạp Cự Giáp vào Thần Ấn cung thì cũng có thể lớn mạnh lực lượng tông môn, không nói những thứ khác, sau này lại xảy ra xung đột với Phong Hoa viện hoặc là Chiếu Nhật sơn, có Cự Giáp đề lên phía trước thì có thể giảm bớt rất nhiều tổn thất.

Cổ Tham Dương lắc đầu:

"Bên Cự Giáp thì không cần suy nghĩ nữa, Nhất Diệp huynh có ơn với ta, có ơn với bản tông, nếu Cự Giáp lựa chọn đi theo hắn thì hắn chính là người của Nhất Diệp huynh, tùy tiện lôi kéo sẽ chỉ làm cho người ta không vui."

Thanh niên áo trắng nói:

"Nhưng ta nghe nói, Cự Giáp còn giống như không bái nhập..."

Nói còn chưa dứt lời, Cổ Tham Dương đã dùng vẻ mặt tàn khốc nhìn chăm chăm vào hắn, thanh niên áo trắng vội vàng nói:

"Ta đã biết rồi sư huynh, ta sẽ không đánh chủ ý đến Cự Giáp nữa."

"Như vậy là tốt rồi."

Chương 541: Nghiên Cứu Phá Trận

Chương 541: Nghiên Cứu Phá Trận

Mấy người đang nói chuyện, thanh niên áo trắng bỗng nhiên cúi đầu điều tra ẩn ký chiến trường của mình, có tin tức truyền đến, chốc lát, hần ngẩng đầu lên, biểu hiện cổ quái nhìn Cổ Tham Dương:

"Sư huynh, vị Lục đạo hữu kia tinh thông Trận Đạo à?"

Cổ Tham Dương suy nghĩ một chút rồi nói:

"Truyền ngôn hẳn được truyền thừa của Linh Văn sư, mà lại cũng có thể thôi động một chút Linh Văn, Trận Đạo cùng Linh Văn cùng một nhịp thở... Làm sao?"

Thanh niên áo trắng dờ khóc dờ cười:

"Lục đạo hữu ở bên cạnh đại trận hộ tông, hình như đang nghiên cứu làm sao phá trận."

"Phá trận?"

Cổ Tham Dương và Kỷ Viêm đều vô cùng ngạc nhiên.

Trận pháp đương nhiên là có thể phá giải, nhưng cấp độ tu vi Linh Khê cảnh này vẫn quá thấp, cho dù có thể phá trận thì cũng chỉ phá được một chút trận pháp đơn giản, còn như đại trận hộ tông, căn bản không thể phá vỡ một mình.

Đây cũng là nguyên nhân các đại tông môn khó công phá, bởi

vì mỗi một tông môn đều có đại trận phòng hộ bao phủ.

"Có lẽ hẳn đang tu hành trận pháp, truyền tin xuống dưới, không cần phải để ý đến."

Cổ Tham Dương cũng không nghĩ quá nhiều, Lục Diệp đã muốn nghiên cứu phá trận, để hẳn nghiên cứu cho thỏa mãn, dù sao cũng sẽ không có tổn thất gì.

Một bên khác, Lục Diệp đang ở biên giới đại trận phòng hộ của Thần Ấn cung quan sát trận pháp vận chuyển.

Muốn phá trận thì phải tìm được chỗ hở của trận pháp trước, sau đó thi triển một số thủ đoạn nhắm vào chỗ hở này, mặc kệ là trận pháp dạng gì cũng khó có thể là hoàn mỹ vô khuyết.

Những trận pháp càng cao minh thì lại càng ít sơ hở, như đại trận hộ tông của Linh Khê chiến trường, trên cơ bản đều là trận cơ bố trí mua từ Thiên Cơ bảo khố, thậm chí người bố trí trận pháp và duy trì trận pháp cũng chưa chắc tinh thông đạo này.

Theo như lời nói của Bích Huyết tông, bây giờ đại trận phòng ngự mà Hoa Từ khống chế chính là trận pháp mà Hoa Từ cũng không biết gì, nhưng có Ngọc Khuê tương ứng với đại trận thì nàng có thể dễ dàng khống chế đại trận.

Tình hình Thần Ấn cung cũng giống vậy.

Người khống chế trận pháp đều không tinh thông đại trận, đại trận còn có thể không hoàn mỹ, nhưng dùng để ngăn cản tu sĩ Linh Khê cảnh tấn công là đủ rồi.

Khi còn ở Bích Huyết tông, Lục Diệp đi theo Vân phu nhân học tập linh văn chi đạo chính là phá trước sau đó mới lập, Vân phu nhân tạo dựng linh văn, hẳn đến phá giải, nếu như xem linh văn là trận pháp thì hành động phá giải linh văn của Lục Diệp chính là đang phá trận.

Đương nhiên, trận pháp chân chính còn phức tạp hơn một hai đạo linh văn, nhất là đại trận phòng hộ có thể bao phủ một tông môn, trong đó chỉ sợ có mấy chục loại linh văn liên lụy đến nó.

Trước kia hắn không hiểu nhiều về trận pháp, cho nên cho dù sau này Bích Huyết tông có đại trận phòng hộ của riêng mình thì Lục Diệp cũng chưa từng nghiên cứu qua.

Mãi cho đến khi rời khỏi Bích Huyết tông, Lục Diệp bắt đầu thông qua hệ thống thư điển học tập một ít gì đó về trận pháp, tạo nghệ về trận đạo mới ngày càng tăng lên, khi còn ở thành Tiên Nguyên, hắn đã có thể tự mình bố trí một chút pháp trận đơn giản.

Hiện tại tích lũy lý luận đơn thuần gần như đủ, Lục Diệp muốn thực hành thử một chút.

Nhưng khi vào tay, hắn mới phát hiện sự tình còn phức tạp hơn so với mình nghĩ, toàn bộ đại trận hộ tông đã thành một khối, bằng vào nhãn lực và kinh nghiệm của hắn bây giờ, căn bản không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào.

Ngay cả sơ hở của trận pháp cũng không tìm được, càng không cần phải nói đến phá trận.

Cho nên chỉ trong chốc lát sau, Lục Diệp đã chậm chậm đóng lại hai con ngươi, linh lực bắt đầu hội tụ ở trong hai mắt, tạo thành đồ án cực kỳ phức tạp.

Nhìn rõ!

Đây là linh văn thứ mười một lấy được từ trên Thiên Phú Thụ, lúc đánh vào khoáng mạch của Kinh Thiên tông, Lục Diệp từng mượn đạo linh văn này để khám phá tung tích của một quỷ tu.

Hắn lại mở hai mắt ra, toàn bộ thế giới giống như cũng thay đổi bộ dáng, tất cả đều lộ ra ánh sáng không chân thực, đủ mọi màu sắc chảy xuôi trong tầm mắt, huỳnh quang phiêu động, dải

lụa màu bay lên, không ngừng vận vận biến hóa, đó là linh khí thiên địa đang lưu động.

Nhìn thấy rõ ràng tác dụng của linh văn, chính là thấy rõ ràng linh khí chảy xuôi, linh lực biến hóa.

Trước đó, Lục Diệp đã mơ hồ phát hiện ra công dụng của đạo linh văn này cũng không chỉ là dùng để khám phá hành tung của kẻ địch, dùng để phá trận có lẽ có hiệu quả kỳ lạ.

Con người nhìn thấy rõ linh văn nhìn của đại trận phòng hộ, lập tức nhìn ra chút khác biệt, linh lực trên màn sáng như nước chảy chảy xuôi phun trào, từ một phương hướng mà kéo đến, bởi vì toàn thân màn sáng đại trận là hiện ra trạng thái hình tròn, một nửa trên mặt đất, một nửa dưới đất, cho nên quá trình này có thể tuần hoàn qua lại, chỉ cần đại trận có đủ linh lực chứa đựng thì có thể duy trì liên tục.

Linh khí trong chiến trường Linh Khê nồng đậm, trụ sở của mỗi tông môn đều có Thiên Cơ Trụ gia trì, đại trận ở trong ngày thường có thể chứa đựng lượng linh lực lớn, lúc bị tập kích có thể tăng lên uy năng của đại trận, gia tăng độ phòng ngự.

Nhưng trong ngày thường, đại trận cơ bản đều chỉ duy trì vận chuyển với tốc độ thấp nhất.

Tầm mắt bình thường có thể nhìn thấy màn sáng của đại trận giống như là một màn nước trong suốt, nhưng Lục Diệp gia trì Linh Văn nhìn thấy rõ ràng màn sáng của đại trận lại là do từng cái Âm Dương Nhị Nguyên khảm hợp thành, trong đó còn kèm theo từng đạo Linh Văn, mỗi một đạo Linh Văn này đều có thể phát huy ra tác dụng của mình, ví dụ như tăng cường độ phòng ngự của đại trận, tăng lên tốc độ vận chuyển của Đại Trận Linh lực.

Chương 542: Nghiên Cứu Phá Trận 2

Chương 542. Nghiên Cứu Phá Trận 2

Toàn bộ đại trận giống như là một đạo cấm chế cực kỳ khổng lồ, phức tạp lại chặt chẽ!

Nhưng khác với cấm chế luyện chế bình thường trong linh khí, cấm chế này trải qua vận chuyển linh lực tạo thành đại trận phòng hộ chỉnh thể.

Trong lòng Lục Diệp sinh ra minh ngộ, chẳng trách trước đó Vân phu nhân nói trận tu có thể tính là một nhánh của Linh Văn sư, bởi vì bản thân trận pháp là do từng đạo Linh Văn tạo thành cấm chế.

Nhìn những thủ pháp khảm hợp những linh văn kia, thậm chí Lục Diệp cũng nhìn ra được một chút vết tích quen mắt.

Trên lá cây của Thiên Phú Thụ, không chỉ có Linh Văn, còn có rất nhiều thủ pháp và kỹ xảo khảm hợp đặc biệt, những thứ này miễn cưỡng có thể tính là Linh Văn, bởi vì nếu như tạo ra thì có thể tồn tại ổn định, nhưng bọn chúng không giống với Linh Văn bình thường, một mình không phát huy ra tác dụng.

Bản thân bọn chúng chỉ là những cầu nối được khảm hợp với linh văn khác nhau.

Lục Diệp tiếp tục quan sát, không tìm ra sơ hở rõ ràng từ trong màn sáng trước mắt, hẳn suy nghĩ một chút, cất bước đi về phía trước, vừa đi vừa cẩn thận điều tra.

Đi được một lúc, hần mới bỗng nhiên dừng chân, giương mắt dò xét phía trước.

Vị trí này có chút khác biệt với những nơi khác, nếu như nói những vị trí khác của đại trận xem như là một khối, như vậy nơi này sẽ có một chút dấu vết khảm hợp.

Loại vết tích khảm hợp này chính là sơ hở, cũng là tiết điểm của đại trận.

Nếu như không lầm thì vị trí dưới chân hần là trung tâm của hai trận cơ.

Đại trận phòng hộ của Bích Huyết tông là do mười sáu toà trận cơ tạo thành, khoảng cách giữa trận cơ và trận cơ rất xa, cho dù có thể cộng minh kết trận, nhưng sau khi trận thế hình thành, chỗ liên kết cũng sẽ mỏng hơn những vị trí khác.

Nếu như so sánh đại trận của Bích Huyết tông với một cái hợp hình, có lẽ là do mười sáu mảnh vụn tạo thành, mỗi một mảnh vụn đại biểu cho một chỗ trận cơ bị kích phát, ở giữa mảnh vỡ cùng mảnh vỡ cho dù dung hợp hoàn mỹ đến đâu cũng sẽ có khe hở, khe hở này chính là tiết điểm.

Người bình thường không nhìn thấy, bản thân Lục Diệp cũng không nhìn thấy, nhưng có linh văn gia trì thì lại khác.

Điều tra đến chỗ nút thắt, trong lòng Lục Diệp đại định, biết trước đó mình nghĩ không sai, nhìn thấy rõ ràng Linh Văn quả nhiên là có hiệu quả ở phương diện phá trận.

Nhìn tiết điểm phía trước, Lục Diệp chậm rãi rút ra Bàn Sơn Dao, linh lực thôi động, ánh sáng trên thân đao lóe lên một cái rồi biến mất, song Phong Duệ gia trì, dùng hết lực lượng toàn thân, ngay sau đó đâm thẳng một đao.

Mũi đao vô cùng tinh chuẩn đâm vào tiết điểm trên đầu kia,

Bàn Sơn Dao vù vù, linh lực khuấy động, sau đó trong một cái chớp mắt, đại trận phòng hộ chấn động, màn sáng lưu chuyển bình ổn hung hăng bóp méo một chút.

Lục Diệp thu đao, tiếp tục hành động, trường đao trên tay hóa thành từng đạo tàn ảnh, không ngừng đánh thẳng vào tiết điểm của đại trận.

Rầm rầm rầm...

Đại trận không ngừng lắc lư vẹo vẹo.

Toàn bộ Thần Ấn cung đều đã bị kinh động, tất cả tu sĩ phát giác được một màn này đều chấn động kinh ngạc điều tra xung quanh, càng có người cao giọng hô quát:

"Địch tập!"

Mặc dù không thấy được kẻ địch ở đâu, nhưng đây rõ ràng là dấu hiệu đại trận bị công kích.

Cổ Tham Dương và thanh niên áo trắng còn có Kỷ Viêm đều bị giật mình, nhao nhao hiện thân, thanh niên áo trắng kia càng trực tiếp lấy ra ngọc giác khổng lồ chế đại trận, dứt khoát thúc đẩy uy năng của đại trận đến mức lớn nhất.

Một hồi não loạn, một lát sau, tin tức truyền đến, không phải có kẻ địch đột kích, mà là Lục Nhất Diệp tới làm khách đang công kích đại trận phòng hộ nhà mình.

Nhìn thấy sư đệ đến đây báo cáo tình huống, khóe mắt Cổ Tham Dương nháy một cái:

"Một mình hắn làm ra động tĩnh?"

"Vâng, ta vừa rời tận mắt nhìn thấy hắn dùng linh khí công kích đại trận."

Tu sĩ báo cáo tình huống trước đó cách Lục Diệp không xa, cho nên nhìn thấy rõ ràng, nói thật ra, hắn cũng giật mình, chưa từng nghĩ tới trên đời này lại có thể có người bằng sức một mình để phòng hộ đại trận xuất hiện phản ứng lớn như vậy.

Phải biết rằng Lục Nhất Diệp kia mới chỉ Linh Khê cảnh tầng tám mà thôi, nếu để cho hắn tu hành đến Thiên cấp tầng chín thì sợ không phải chính là một đao có thể phá đại trận phòng hộ của người khác à?

"Đi, đi xem một chút."

Cổ Tham Dương đương nhiên cũng ý thức được điều này, dẫn thanh niên áo trắng và Kỷ Viêm đi về phía Lục Diệp, sau lưng có một đoàn tu sĩ trùng điệp đi theo.

Đến lúc đó, nhìn thấy Lục Diệp đang khoanh chân ngồi ở bên kia, giống như đang khôi phục linh lực.

Thanh niên áo trắng điều khiển đại trận, sau khi tăng cường uy năng của đại trận, Lục Diệp đã thu tay lại, hắn biết cử động vừa rồi của mình nhất định sẽ dẫn tới Thần Ẩn cung điều tra, dứt khoát tới đây chờ bọn hắn.

Chỉ là hắn không ngờ lại có nhiều người tới như vậy.

"Nhất Diệp huynh, người đang công kích đại trận à?"

Cổ Tham Dương tiến lên hỏi.

"Có chút ý nghĩ, muốn thử một chút."

"Có thể có thu hoạch gì?"

Cổ Tham Dương nhú mày.

"Suy nghĩ càng nhiều, xin lỗi chư vị, thật xin lỗi."

"Không sao, không sao."

Cổ Tham Dương không ngừng xoa tay:

"Nhất Diệp huynh có cái gì muốn thử thì cứ việc thử, yên tâm thử, Thần Ấn cung bên này toàn lực phối hợp!"

Khó trách hần nhiệt tình như vậy, không nói trước đó Lục Diệp có ân cứu mạng rất nhiều tu sĩ bên Thần Ấn cung, chỉ nói cách làm của Lục Diệp lúc này, nếu thật sự gọi hần bằng sức một mình phá đại trận thì đây chính là chuyện lớn!

Đều biết chiếm chỗ tốt của người khác, nhưng chuyện chiếm chỗ tốt như vậy, nào có dễ dàng như vậy, đại trận phòng ngự bày biện ở đó.

Chương 543: Nghiên Cứu Dị Hình

Chương 543: Nghiên Cứu Dị Hình

Nếu như để cho Lục Diệp nghiên cứu ra phương pháp phá trận, vậy sau này các đại thế lực của Vạn Ma lĩnh khóc cũng không có chỗ để khóc, trước mắt Thần Ẩn cung toàn lực ủng hộ Lục Diệp, một khi thành công, người đầu tiên được lợi sẽ là Thần Ẩn cung, đây chính là đầu tư.

Công kích đại trận phòng hộ nhà mình mà thôi, tính là cái gì? Cho dù đại trận bị phá hủy cũng không sao, thậm chí nói, Cổ Tham Dương không chờ đợi được nhìn thấy một màn này.

Thấy Cổ Tham Dương tỏ thái độ như vậy, Lục Diệp cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

"Vậy thì cảm ơn Cổ huynh."

Cổ Tham Dương cười ha hả:

"Chuyện nhỏ mà thôi, Nhất Diệp huynh không cần khách khí."

"Đại trận của quý tông do ai điều khiển?"

Lục Diệp hỏi.

Cổ Tham Dương chỉ vào thanh niên áo trắng bên cạnh:

"Vệ Ly sư đệ phụ trách đại trận."

Lúc này, Vệ Ly tiến lên một bước:

"Lục đạo hữu có gì phân phó?"

"Không dám nhận, còn xin Vệ đạo hữu điều chỉnh đại trận bên dưới, khôi phục trạng thái trước đó."

Sở dĩ Lục Diệp dừng lại cũng là bởi vì trước mắt đại trận bị Vệ Ly thúc đẩy đến mức cực hạn, đạo của hắn ra đã không có hiệu quả như vừa rồi.

Hắn vừa mới bắt đầu nghiên cứu làm sao phá giải đại trận phòng hộ, đương nhiên là phải bắt đầu từ đơn giản nhất, chờ hiểu rõ môn đạo trong đó, sau đó tăng lên độ khó cũng không muộn.

Vệ Ly nghe vậy, vội vàng thúc dục ngọc giác trong tay, vận chuyển đại trận chậm rãi bình phục.

Cổ Tham Dương lại nói với Lục Diệp vài câu, sau đó dẫn người rời đi.

Loại chuyện nghiên cứu phá trận đại trận này không phải là có thể thành trong thời gian ngắn, không cần thiết tụ tập ở đây xem náo nhiệt, nhưng có thể đoán được, trong những ngày kế tiếp, chỉ sợ đại trận phòng ngự của nhà mình sẽ bị tàn phá.

Bên Cổ Tham Dương chẳng những không oán giận, thậm chí còn có chút chờ mong, phân phó Vệ Ly, Lục Diệp có bất kỳ nhu cầu nào cũng đều toàn lực phối hợp.

Chờ người của Thần Ấn cung rời khỏi, Lục Diệp lại thúc đẩy hai con mắt gia trì linh văn nhìn về phía tiết điểm của đại trận.

Vừa rồi thăm dò làm cho hắn hiểu được, cho dù là đại trận vận chuyển với tốc độ thấp nhất, cho dù hắn thấy được tiết điểm thì cũng không thể dựa vào sức mạnh phá trận được.

Đương nhiên, nếu như đại trận không mạnh hơn thì cũng có thể, lấy uy thế vừa rồi của hắn thì ra tay cũng có cơ hội phá vỡ đại

trận, nhưng loại chuyện này rõ ràng không thể xảy ra, tấn công vào trụ sở của kẻ địch, một khi ra tay, kẻ địch khẳng định sẽ có trận pháp càng mạnh mẽ hơn.

Không thể dùng sức mạnh, vậy cũng chỉ có thể dựa vào linh văn chi đạo.

Hắn quan sát sự thay đổi của Âm Dương Nhị Nguyên ở chỗ tiết điểm, trong đầu suy nghĩ cách phá giải, tay giơ lên đặt ở phía dưới màn sáng đại trận, linh lực tuôn ra, lấy tay bao trùm lấy nơi đó, linh lực tràn ngập về phía tứ phương, từng cái Âm Dương Nhị Nguyên nhanh chóng trải ra, trong chớp mắt đã bao trùm phạm vi ba trường.

Nếu như là trước kia, Lục Diệp không làm được đến mức độ này, cho dù hắn là Linh Văn Sư, khống chế linh lực của bản thân mạnh hơn tu sĩ cùng cảnh giới, cũng không thể lập tức tạo ra Âm Dương Nhị Nguyên bao trùm phạm vi lớn như vậy.

Nhưng sau khi tẩy luyện thần hồn trong Tẩy Hồn Trì ở thành Tiên Nguyên, hắn đã khống chế linh lực của bản thân mạnh hơn rất nhiều, lúc này mới đột phá cực hạn trước kia.

Phá trận và mở ra cấm chế của túi trữ vật là cùng một đạo lý, bởi vì bản thân trận pháp là một cấm chế to lớn.

Khác nhau là yêu cầu phá trận cao hơn, mở ra cấm chế của túi trữ vật là có thể từ từ mở ra, chỉ cần thôi động linh lực tạo ra cơ sở tương phản với những cấm chế kia là có thể phá giải cấm chế của túi trữ vật.

Phá trận không thể chậm rãi, bởi vì đại trận luôn vận chuyển, tốc độ chậm căn bản không phá nổi.

Đây là trận pháp không người thúc giục, nếu có người thúc giục thì trận pháp sẽ biến hóa càng nhiều, khi đó phá trận thật thì

cần nắm lấy cơ hội trong chớp mắt.

Trước mắt Lục Diệp muốn phá trận, một là cần phải nhìn thấy rõ tiết điểm, Âm Dương Nhị Nguyên gần đó khảm hợp liên kết, hai là cần phải tạo dựng ra cơ sở hoàn toàn tương phản trong thời gian rất ngắn, dán hoàn mỹ vào đó.

Kể từ đó, hắn tạo dựng cơ sở có thể tiêu tan sạch màn sáng đại trận này, từ đó có thể phá vỡ tiết điểm, mở ra đại trận.

Có Khí Linh Động Sát gia trì, điểm đầu tiên không khó đối với hắn, khó khăn là điểm thứ hai.

Nghỉ ngơi một chút, Lục Diệp lại tiếp tục thử nghiệm lần nữa.

Cho dù hắn có khống chế rất mạnh đối với linh lực của bản thân thì cũng không dễ dàng đạt được chuyện này, bởi vì trong thời gian ngắn ngủi đó, hắn cần phải tạo dựng khoảng mấy trăm ngàn thậm chí nhiều hơn cơ nguyên, trong đó không thể có bất kỳ một điểm nào phạm sai lầm, nếu không sẽ không có tác dụng.

Những ngày tiếp theo, tu sĩ Thần Ẩn cung thường xuyên có thể nhìn thấy bóng dáng một bóng người ngồi ở đại trận, thỉnh thoảng đại trận phòng hộ nhà mình sẽ còn bỗng nhiên rung động một chút.

Lúc đầu, các tu sĩ còn có chút không quá thích ứng, nhưng khi số lần tăng lên, cũng không cảm thấy kinh ngạc đối với chuyện này.

Vệ Ly phụ trách khống chế đại trận cũng sẽ thỉnh thoảng lại nhận được thông tin của Lục Diệp, làm ra điều chỉnh tương ứng đối với đại trận.

Có Thần Ẩn cung toàn lực phối hợp, tiến triển Giải đại trận của Lục Diệp Phá tăng lên từng bước, tổng kết kinh nghiệm giáo huấn trong thất bại, điều chỉnh phương hướng.

Chương 544: Nghiên Cứu Dị Hình 2

Chương 544. Nghiên Cứu Dị Hình 2

Lúc này thư điển mà Từ Vân phu nhân mang ra đã giúp đỡ rất nhiều, rất nhiều vấn đề nghi hoặc không hiểu đều có thể từ trong những sách kia tìm ra dẫn dắt thậm chí đáp án.

Thời gian nhoáng một cái chính là sau một tháng.

Hay là vị trí tiết điểm lúc trước, Cổ Tham Dương và Vệ Ly đứng ở trong đại trận, Lục Diệp đứng ở ngoài đại trận, hai bên cách một màn sáng đại trận.

"Bắt đầu."

Vệ Ly khẽ quát một tiếng, lấy ra ngọc giác khổng lồ đại trận, dưới sự khống chế của hắn, đại trận phòng hộ trong nháy mắt bị thôi phát đến cực hạn, màn ánh sáng bao phủ trụ sở lập tức trở nên ngưng thực hơn rất nhiều, còn có vàng sáng chảy xuôi ở trên đó.

Ở phía đối diện, Linh văn Động Sát trong mắt Lục Diệp tăng thêm, nhìn chăm chăm vào đủ loại biến hóa ở tiết điểm của đại trận, nhìn mãi hơn một nén nhang, mới đột nhiên cất bước đi về phía trước.

Trên hai chân hiện lên ánh sáng, linh văn phong hành gia trì, tốc độ của Lục Diệp đột nhiên tăng lên tới cực hạn, cùng lúc đó, linh lực xung quanh phun trào, mấy trăm Âm Dương Nhị Nguyên ở bên ngoài thân thể liên tiếp kết hợp, trải rộng ra, làm cho hắn

giống như mặc vào một tầng linh y do cơ nguyên tạo thành.

Sau đó va vào đại trận phòng hộ của hắn, cả người khảm vào trong đó, dưới sự nhìn chăm chú của Cổ Tham Dương và Vệ Ly, thân thể khảm vào đại trận thoát khỏi sự trói buộc của đại trận, cảm giác kia giống như là hắn rút thân thể ra khỏi đại trận, thậm chí còn phát ra ba một tiếng vang nhẹ.

"Chính là như vậy."

Lục Diệp bình phục linh lực, người đã từ ngoài đại trận đi vào trong đại trận, đứng ở trước mặt Cổ Tham Dương và Vệ Ly.

Phương hướng nghiên cứu ban đầu của hắn là phá giải trận pháp như thế nào, nhưng nghiên cứu đi nghiên cứu lại, phương hướng nghiên cứu đã xảy ra thay đổi, chủ yếu là Lục Diệp phát hiện tu vi của mình vẫn quá thấp một chút, cho dù có thể mạnh mẽ phá vỡ tiết điểm của đại trận cũng không duy trì nổi.

Nếu như so sánh đại trận phòng hộ với một mặt gợn nước thì nguyên lý phá trận chính là phá vỡ một lỗ hổng ở chỗ gợn nước này, từ đó, khi công chiếm trụ sở của kẻ địch, phe mình có thể thuận theo lỗ hổng này xông vào trong trụ sở của kẻ địch, chính diện quyết chiến với kẻ địch, không bị đại trận phòng hộ ngăn cản.

Năng lực của Lục Diệp hiện tại không thể mở ra một lỗ hổng có thể duy trì trong thời gian dài trên gợn nước, nhiều lắm thì chỉ là phá vỡ một cái khe trên gợn nước này, nhưng điều này không có chút ý nghĩa nào, bởi vì đại trận có công năng chữa trị của bản thân, khe hở kia chẳng mấy chốc sẽ lấp đầy.

Lục Diệp phát hiện suy nghĩ trước đó khó mà thực hiện, suýt chút nữa từ bỏ, nhưng sau khi nhìn thấy một ít gì đó trên một quyển sách, Lục Diệp lại có một chút suy nghĩ kỳ diệu.

Sau đó chính là hơn nửa tháng thí nghiệm, có thành quả dưới

mắt.

Cổ Tham Dương và Vệ Ly kinh ngạc nhìn Lục Diệp, thật lâu không nói gì.

"Sao lại làm được?"

Cổ Tham Dương không ngờ rằng đại trận lại còn đang phát huy tác dụng, nhưng Lục Diệp lại không để đại trận vào mắt, dễ như ăn cháo từ ngoài trận đi vào trong trận, chuyện này thật sự là có chút khó tin.

"Đại trận có tiết điểm, vị trí tiết điểm là sơ hở, tìm được tiết điểm, thấy rõ chỗ cơ nguyên của tiết điểm và khảm hợp liên kết, sau đó dùng linh lực thúc đẩy ra cơ nguyên hoàn toàn giống nhau, cưỡng ép cắm vào trong tiết điểm, như vậy có thể thông qua tiết điểm của đại trận, dung hợp bản thân với đại trận, tiếp theo xâm nhập vào trong đó."

Cổ Tham Dương như có điều suy nghĩ:

"Thì ra là vậy."

Trong lòng hần kêu rên, lão tử nghe không hiểu!

"Nói đơn giản chính là giả vờ lừa gạt."

Lục Diệp giải thích một lần nữa:

"Ta dùng linh lực bao trùm quanh người, tạo ra cơ sở hoàn toàn giống với tiết điểm của đại trận, nguy trạng bản thân, từ trong tiết điểm cắm vào, dẫn đến đại trận cho rằng ta là một bộ phận trong đó, như vậy sẽ tiếp nhận sự tồn tại của ta."

Lần này Cổ Tham Dương mơ hồ hiểu một chút, nhưng hần quả thực không ngờ rằng trận pháp này cũng có thể lừa gạt được?

"Sư huynh, chuyện này cũng giống như con ruồi không nhìn

thấy quả trứng không có khe hở."

Vệ Ly bỗng nhiên tới một câu.

Cổ Tham Dương giật mình:

"Đại trận phòng hộ chính là một quả trứng, mà Nhất Diệp huynh kia chính là..."

"Người nhất định muốn nghĩ như vậy... Cũng không phải không được."

"Nhưng mà như vậy cũng không có ý nghĩa quá lớn."

Cổ Tham Dương nhú mày.

Tuy Lục Diệp thi triển thủ đoạn thông qua nguy trang lừa gạt xâm nhập đại trận ngay trước mặt bọn họ, nhưng đối với việc công chiếm nơi ở của kẻ địch thì không có trợ giúp lớn, đại trận không phá thì nơi ở rất khó công chiếm.

"Ta nghĩ như thế này..."

Lục Diệp nói một câu thâm thúy, sau đó đứng lên, nghe thấy lời này thì con người Cổ Tham Dương và Vệ Ly dần dần sáng lên.

Chờ Lục Diệp nói xong, hai người liếc nhau một cái, đều nhìn ra rục rịch trong mắt đối phương, nếu như chuyện này có thể thành thì đây tuyệt đối là một công lớn, sau này hai người đều không thể thiếu tông môn ban thưởng.

Cho nên gần như không do dự, Cổ Tham Dương đã đánh nhịp nói:

"Khó có được khi Nhất Diệp huynh nguyện mạo hiểm như vậy, Thần Ẩn cung ta há có thể lùi bước sao?"

"Vậy hai vị sẽ truyền tin tức sao?"

"Chuyện khác ta tự an bài."

Một lát sau, Chu Phái đang tĩnh tọa tu hành ở trụ sở của Lăng Vân điện nhận được tin tức truyền đến, sau khi điều tra thì phát hiện là tin tức của Cổ Tham Dương, lập tức trả lời tin tức:

"Cổ huynh có chuyện gì?"

"Chuyện vui!"

"Hả? Chuyện vui từ đâu đến?"

"Công chiếm trụ sở của Phong Hoa viện, Chu huynh có hứng thú không?"

Lúc này, tinh thần của Chu Phái chấn động, ánh mắt cũng thanh tịnh hơn rất nhiều.

Nửa ngày sau, nơi giao giới giữa Thần Ấn cung và Phong Hoa viện, mấy tu sĩ chiến thành một đoàn, nhưng rất nhanh một bên trong đó đã rơi xuống hạ phong, bị thương chạy trốn phía sau.

Người chiến thắng không tùy tiện truy kích, bởi vì rất khó xác định đối phương có phải đang dự định xâm nhập hay không, trước đây loại chuyện này xuất hiện không ít.

Mấy người bị đánh trọng thương là người của Thần Ấn cung, một thiếu nữ đáng yêu bên trong rõ ràng không phục, chạy ra khoảng cách an toàn sau đó xoay người hô lớn với mấy người của Phong Hoa viện:

"Các người chờ đó cho ta, ta gọi Cổ sư huynh đến diệt sạch các người."

Người cầm đầu của Phong Hoa viện cười lạnh một tiếng:

"Chó sủa vô năng, có bản lĩnh thì đến đây!"

Thiếu nữ tức giận kêu to, cầm theo kiếm rồi xoay người về phía trước, cũng may đồng bạn của nàng còn có lý trí, nhanh ngăn nàng lại.

Chương 545: Theo Gió Ẩn Vào Đêm

Chương 545: Theo Gió Ẩn Vào Đêm

Mấy người bị thương ở Thần Ẩn cung thoát đi, xa xa còn có thể nghe được tiếng la to của thiếu nữ kia, thoát nhìn là bị tức không nhẹ.

"Thiếu nữ kia giống như là hậu duệ của một vị trưởng lão trong Thần Ẩn cung, xem ra đã bị làm hư."

Một người của Phong Hoa viện lắc đầu bật cười.

Loại hành vi đánh không lại thì hạ độc thoại này, theo bọn hắn nghĩ thì quả thực có chút ngây thơ, ngoan thoại hữu dụng, còn tu hành làm cái gì, hai đại trận doanh đối kháng nhiều năm như vậy, giữa nhau nước lửa không dung, thật sự là có bản lĩnh giết người, ai cũng không muốn lãng phí mệnh lưỡi.

Cho nên mặc kệ thiếu nữ kia kêu gào lợi hại cỡ nào, mấy người cũng không để ở trong lòng.

Nhưng chỉ một ngày sau, mấy người đã nhận được tin tức truyền đến, trấn thủ sứ nhà bọn họ để đám người nhanh chóng về trụ sở, số lượng lớn tu sĩ Thần Ẩn cung sắp xâm phạm.

Mấy người lập tức có chút mất trợn tròn, đều nhớ đến lời kêu gào của thiếu nữ trước khi đi, vốn tưởng rằng chỉ là đánh không lại đặt xuống vài câu ngoan thoại, ai có thể ngờ nàng thật sự có bản sự để Cổ Tham Dương dẫn người đến đây tấn công Thần Ẩn cung.

Mấy người đều cảm thấy đánh giá thấp địa vị của thiếu nữ kia ở Thần Ấn cung, bọn hắn không dám giấu giếm cái gì, vội vàng báo cáo chuyện xảy ra trước đó.

Đối với chuyện này, Trấn Thủ Sứ Nguyệt Mị của Phong Hoa viện cũng không nói thêm gì, chỉ đơn giản trả lời một câu biết rồi.

Một đám tu sĩ Phong Hoa viện nhận được tin tức chạy về nơi ở, bầu không khí không hiện ra khẩn trương, có đại trận phòng hộ ở đây, bọn hắn vẫn rất an tâm, trước đó Thần Ấn cung cũng không phải không đến đánh, nhưng mỗi lần đều là khí thế hùng hổ tới, rồi bụi đất đầy đất rồi đi.

Rất nhanh, lại một tin tức truyền ra.

Lần này, người tới xâm chiếm nhà mình không đơn giản chỉ có Thần Ấn cung, bên phía Lăng Vân điện cũng ra tay, đang có một nhóm nhân thủ đi về phía bên này, có lẽ là hai nhà này đã sớm liên hệ tốt.

Trong Thiên Cơ Điện, Trấn Thủ Sứ Nguyệt Mị của Phong Hoa viện nhìn tình báo mới từ bên ngoài truyền đến, vẻ mặt bình tĩnh, hai thế lực Hạo Thiên minh đồng thời xâm phạm, chuyện này nằm trong dự liệu.

Giống như những sư đệ sư muội khác của nàng, nàng cũng không lo lắng đại trận phòng ngự của nhà mình sẽ bị vỡ, bây giờ cần phải suy nghĩ là rốt cuộc hai nhà này tới đây là làm đáng một chút hay là có mảnh khoé khác, nếu như là lý do trước thì không cần lo lắng, nhưng nếu như là cái sau thì cũng phải cẩn thận ứng đối, ít nhất nhất phải chuẩn bị tâm lý để đối kháng với đối thủ trong thời gian dài.

Suy nghĩ một chút, nàng truyền ra mấy tin tức, rất nhanh, những thế lực khác của Vạn Ma lĩnh ở gần đó đều biết chuyện Thần Ấn cung và Lăng Vân điện phát binh tấn công Phong Hoa

viện.

Hành động lần này của Nguyệt Mị cũng không phải là đang cầu xin viện binh, lúc này cầu viện không có ý nghĩa quá lớn, chỉ là trước mắt Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện đều trống rỗng, một khi mấy nhà thế lực Vạn Ma lĩnh này biết được chuyện này thì nhất định sẽ có hành động, đến lúc đó có thể tạo áp lực cho Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện, cũng để bọn họ sớm rút lui.

Loại chuyện vây Ngụy cứu Triệu này thường xuyên xảy ra ở trong chiến trường Linh Khê, thế lực cùng trận doanh cách nhau không xa, ở thời điểm này đều sẽ cùng nhau trông coi.

Đợi đợi nửa ngày, mãi cho đến lúc chạng vạng, hai chiếc thuyền lớn có linh khí phi hành song song xuất hiện ở trong tầm mắt tu sĩ của Phong Hoa viện.

Trong đó, vị trí của một chiếc mũi tàu có tiêu chí của Thần Ẩn cung, một chiếc khác thì lặc ấn tiêu chí của Lăng Vân điện.

Hai chiếc thuyền lớn lơ lửng cách nơi ở của Phong Hoa viện gần ba dặm, từ trong thuyền lớn kia lần lượt từng bóng người nối đuôi nhau mà ra.

Trong trụ sở của Phong Hoa viện, Nguyệt Mị lơ lửng giữa không trung thúc động thị lực quan sát, vẻ mặt lộ ra ngưng trọng.

Nàng phát hiện người của hai nhà Hạo Thiên minh xuất động có chút nhiều, mỗi nhà ít nhất cũng có 400 người.

Phải biết rằng nhân thủ trong tông môn ở đây phổ biến là khoảng 500 600 người, lập tức xuất động 400 người, cũng chỉ còn lại có 100 người trông coi trụ sở.

Nguyệt Mị lập tức hiểu rõ, trận chiến này chắc chắn sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

Thật chẳng lẽ giống như mấy tên đệ tử kia hồi báo, là trưởng lão Thần Ấn cung ở sau đó cổ động Cổ Tham Dương làm như vậy? Cổ Tham Dương lại có thể ngu xuẩn như thế sao?

Nàng mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng chuyện đã đến nước này, còn nghĩ những chuyện này đã không còn ý nghĩa nào nữa, tu sĩ của hai nhà Hạo Thiên minh sắp tới đánh, Phong Hoa viện chỉ có thể tiếp chiến.

Tu sĩ của Thần Ấn cung và Lăng Vân điện tập hợp một chỗ, tổng số người đạt đến 800 người, đây đã là nhân thủ nhiều nhất mà hai nhà có thể điều động ra.

Trái lại, bên Phong Hoa viện chỉ có hơn bốn trăm người mà thôi.

Vốn Phong Hoa viện cũng có không quá 500 tu sĩ, nhưng trước đó Sơ Tình dẫn đội tổn thất nặng nề ở trong thành Tiên Nguyên, gần trăm người toàn quân bị diệt, điều này sẽ đưa đến việc Phong Hoa viện trực tiếp tổn thất gần hai thành nhân thủ, những ngày này mỗi lần nhớ tới chuyện này, Nguyệt Mị đều không thể ngủ ngon giấc.

Gần 800 tu sĩ được Cổ Tham Dương và Chu Phái suất lĩnh trùng điệp đánh về phía trụ sở của Phong Hoa viện.

Không có bất kỳ khúc dạo cùng với lời nói giao phong nào, khi 800 tu sĩ đến ngoài đại trận thì tiến công đã bắt đầu.

Thuật pháp và ánh sáng ngự khí bắt đầu bay múa, đánh vào trên màn sáng đại trận, giống như từng cục đá rơi vào trong hồ nước yên ổn, làm cho màn sáng kia xuất hiện từng tầng gợn sóng.

Đại trận vu vu, Nguyệt Mị đứng ở trước quảng trường Thiên Cơ Điện, cầm ngọc giác đại trận, điều chỉnh khổng chế uy năng phòng ngự của đại trận.

Cùng lúc đó, vị trí trận cơ của các nơi đều có tu sĩ của Phong Hoa viện không ngừng bổ sung linh thạch, để đại trận rút ra lực lượng linh thạch bổ sung cho bản thân.

Chương 546: Theo Gió Ẩn Vào Đêm 2

Chương 546. Theo Gió Ẩn Vào Đêm 2

Tuy bản thân đại trận bình thường đã chứa đựng rất nhiều linh lực, nhưng không ai biết lần công kích này của Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện sẽ kéo dài bao lâu, mượn linh thạch bổ sung đại trận sẽ có thể làm cho đại trận duy trì thời gian dài hơn.

Mặc kệ là thế lực nào, khi trụ sở bị công kích đều sẽ lựa chọn làm như thế.

Linh khí thiên địa trong Phong Hoa viện rất nồng nặc, có lẽ trên Thiên Cơ Trụ có gia trì không ít, cho nên đại trận rất kiên cố, gần 800 người của hai thế lực lớn Hạo Thiên Minh liên tiếp không ngừng ra tay công kích nửa canh giờ, đại trận kia cũng lù lù bất động, ngoại trừ từng tầng gợn sóng không ngừng lay động ra thì ngay cả màn sáng của đại trận cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Mà hiển nhiên còn chưa tới cực hạn của đại trận.

Cách màn hình đại trận, Nguyệt Mị không thay đổi sắc mặt nhìn hai người Cổ Tham Dương và Chu Phái, có chút không hiểu hai người này rốt cuộc muốn làm gì.

Hai bên giao phong rất nhiều lần, đều biết rõ, Nguyệt Mị không tin hai người này liên thủ sẽ làm uổng công, nhưng nàng cũng không phát hiện có gì khả nghi, điều này làm cho trong lòng nàng có chút bất an.

Không biết đâu mới là kẻ địch lớn nhất.

Cũng may trước đó, nàng truyền ra tin tức ra bên ngoài, đã có mấy nhà thế lực của Vạn Ma lĩnh bắt đầu tập kết, tiến đến tấn công căn cứ của Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện, giờ phút này hẳn là đã ở trên đường.

Chỉ cần Cổ Tham Dương và Chu Phái nhận được tin tức thì nhất định không dám ở lại đây lâu nữa, đến lúc đó nhất định phải lui về.

Ngay khi nàng nghĩ như vậy thì chợt có từng tia dị thường từ trong ngọc giác truyền ra, là người khống chế đại trận, thông qua ngọc giác trong tay nàng có thể cảm giác được biến hóa của đại trận, dị thường vừa rồi giống như là đại trận bị phá ở phương vị nào đó.

Nguyệt Mị lập tức biến sắc, quay đầu nhìn về phía đó, có thể nhìn thấy màn sáng đại trận kia an ổn như lúc ban đầu.

Ảo giác? Nguyệt Mị không dám khẳng định, xưa nay nàng cẩn thận, lúc này chọn ra một đội nhân thủ, để bọn hắn tiến về nơi khác thường điều tra.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó trong đại trận, Lục Diệp đã lặng yên không một tiếng động chui vào.

Nguyệt Mị cảm nhận được dị thường, đúng là động tĩnh lúc hắn chui vào, nếu như bình thường thì hẳn sẽ không làm được chuyện này.

Nhưng giờ phút này chính là ban đêm, mà lực chú ý của tu sĩ Phong Hoa viện cũng bị Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện hấp dẫn, ai còn có thể chú ý tới hắn.

Sau khi chạy vào nơi ở của Phong Hoa viện, hắn trước tiên thúc giục uy năng Mẫn Tích Trạc bọc ở trên tay, thu liễm khí tức, ẩn nấp hành tung.

Nếu như không có vật bảo mệnh mà Vân phu nhân ban thưởng này thì cho dù như thế nào Lục Diệp cũng không dám hành động như thế, cho dù hiện tại hắn có năng lực xâm nhập vào đại trận phòng hộ của nhà khác thì cũng sẽ rất nhanh bại lộ hành tung.

Nhưng có Mẫn Tích Trạc thì lại khác, dù sao cũng là đồ vật Vân phu nhân ban thưởng, năng lực ẩn nấp còn cường đại hơn những quý tu kia rất nhiều.

Hắn và Cổ Tham Dương đã quyết định trong kế hoạch, Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện phụ trách cường công đại trận, kiểm chế tinh lực và sự chú ý của tu sĩ Phong Hoa viện, hắn sẽ bất cứ lúc nào cũng có thể lên vào, ẩn nấp thân thể, sau đó tìm cơ hội tập kích Nguyệt Mị, cướp ngọc giác của nàng, chỉ cần ngọc giác tới tay, đại trận phòng hộ kia sẽ hoàn toàn thành bài trí.

Kế hoạch này rất đơn giản, nhưng có đôi khi đơn giản mới có thể chiến thắng, kế hoạch càng phức tạp thì càng nhiều sơ hở, cũng càng dễ dàng xảy ra tình trạng ngoài ý muốn.

Tạm thời mà nói, tất cả tiến triển đều rất thuận lợi. Thủ đoạn hắn lên vào đại trận cùng với Mẫn Tích Trạc quả thực chính là tuyệt phối, vì có thể ẩn nấp bản thân hoàn mỹ, hắn ngay cả Hồ Phách và Y Y cũng không mang theo.

Đứng yên tại chỗ chờ đợi một lát, quả nhiên, có một đội tu sĩ Phong Hoa viện vội vã đi tới.

Trước đó, khi hắn và Vệ Ly trao đổi với nhau, hắn đã biết được một tin tức, đó chính là khi hắn đang lên vào đại trận thì Vệ Ly có thể cảm nhận được một chút dị thường, nhưng cũng chỉ là vậy mà thôi, cụ thể là dị thường như thế nào, nếu như Vệ Ly không tận mắt nhìn thấy thì cũng không có cách nào xác định.

Cho nên Lục Diệp biết, sau khi mình lên vào trụ sở của Phong Hoa viện thì nhất định sẽ có người đến đây điều tra.

Một đội này có sáu người, xem xét xung quanh một phen, không có phát hiện gì, sau đó nhanh chóng rời đi, điều tra gần đây.

Lục Diệp không nhúc nhích, bởi vì trong cảm nhận của hắn, cách đó mấy chục trượng có một chút không thích hợp, nơi đó giống như có một ít sinh cơ đang chảy.

Nếu là trước kia, hắn không thể nào cảm giác được những điều này, nhưng sau khi Tẩy Hồn Trì rèn luyện thần hồn, năng lực cảm giác của hắn đã tăng lên rất nhiều.

Trong phạm vi mấy chục trượng, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không thể gạt được cảm giác của hắn, cách hắn càng gần thì cảm giác càng rõ ràng.

Hắn là một quý tu!

Vị Trấn thủ sứ của Phong Hoa viện kia quả nhiên là người cẩn thận, trên mặt chỉ có một đội nhân thủ tới điều tra, nhưng trên thực tế lại có hai nhóm, nếu vừa rồi Lục Diệp chỉ hành động bừa thì giờ phút này hành tung đã bại lộ.

Quý tu kia du đãng ở gần đó một lát, không có bất kỳ phát hiện nào, sau đó rời đi, từ đầu đến cuối Lục Diệp đều không nhìn thấy người nào.

Đội quý tu kia rời khỏi, Lục Diệp lại đợi ở chỗ cũ một nén nhang, lúc này mới hành động.

Hiệu quả ẩn nấp của Mẫn Tích Trạc rất cường đại, chỉ có một điều không tốt, đó chính là không thể thôi động linh lực, không thể di động, một khi thôi động linh lực hoặc là di động thì sẽ lập tức lộ ra bóng dáng.

Lục Diệp không rõ ràng là xung quanh còn có ai che giấu, nhưng nếu quả thật bại lộ hành tung thì cũng chỉ có thể đường cũ lui ra.

Nếu hãn có thể đi vào thì đương nhiên cũng có thể lui ra ngoài.

Chương 547: Đoạt Ngọc Giác

Chương 547: Đoạt Ngọc Giác

Điều khiến Lục Diệp an tâm là sau khi hấn lộ ra thân hình cũng không nghênh đón công kích gì, hấn thoáng thu liễm khí tức của mình một chút, sau đó chạy về phía nhiều người, nhìn bộ dáng vội vã của hấn trước khi xuất phát.

Kế hoạch tiến triển đến bước này, cơ bản đã thành công hơn phân nửa.

Sau đó hấn sẽ không cần phải che giấu hành tung của mình nữa, một nơi có mấy trăm người, ngoại trừ bản tông ra thì còn có một số tán tu phụ thuộc khác, các tu sĩ không thể nào quen biết nhau hết, cho nên cho dù bị người khác nhìn thấy cũng không có quá nhiều liên quan, trừ phi có người nhận ra Lục Diệp có thể phân biệt thân phận của hấn.

Hơn nữa, lúc này còn là ban đêm, làm việc sẽ dễ dàng hơn.

Trong lúc chạy lướt qua, Lục Diệp thoáng cúi đầu, tóc trên trán rũ xuống, che kín hơn phân nửa khuôn mặt, rất nhanh đã đi tới nơi tụ tập của tu sĩ Phong Hoa viện.

Trụ sở nhà mình bị đánh, bọn hấn đều tụ tập ở đây, tuy không lo lắng đại trận bị phá, nhưng vẫn cần phải có đề phòng và cảnh giác.

Khi Lục Diệp từ phía sau vội vã chạy tới thì quả thật đã thu hút không ít người chú ý, đại đa số người cũng chỉ liếc mắt nhìn hấn một cái rồi không quan tâm nữa, dù sao thì cũng không ai có thể ngờ được là dưới tình huống đại trận phòng hộ chưa bị phá vỡ

lại có người có thể thần không biết quỷ không hay chui vào.

Một số người liếc nhìn Lục Diệp một cái, chỉ cảm thấy người này có chút mặt mũi, đồng thời cũng không suy nghĩ nhiều, trụ sở của các đại tông môn thường xuyên xuất hiện một chút người mặt mũi lạ, thường là từ tông môn khác chạy đến hoặc là tán tu gần đây, bản thân các tu sĩ thường xuyên bề quan tu hành, cũng sẽ đi lại ra ngoài, ai cũng không dám nói mình nhận biết toàn bộ người trong trụ sở.

Cổ Tham Dương tận mắt nhìn thấy Lục Diệp dung nhập vào trong đám người, khóe mắt không nhận được nháy một cái.

Hắn âm thầm tự xét lại, xem ra quay đầu vẫn phải bố trí pháp trận đơn giản một chút ở trong trụ sở mới được, tránh cho sau này bị kẻ địch chạm vào còn không biết, không cần bố trí trận pháp quá phức tạp, chỉ cần pháp trận cảnh báo đơn giản một chút, kể từ đó, cho dù có người có thể ẩn vào trụ sở như Lục Diệp cũng sẽ bại lộ hành tung.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ lung tung thì Lục Diệp đã đi tới cách Nguyệt Mị khoảng năm thước.

Trước đó, khi ẩn thân ở chỗ tối, còn chưa xông vào đại trận thì hắn đã nhìn thấy nữ nhân này, cũng từ trong tình báo Cổ Tham Dương cung cấp biết nàng là trấn thủ sứ của Phong Hoa viện, nàng mặc một bộ cung trang che khuất thân thể, làm nổi bật lên dáng người uyển chuyển.

Đó là một pháp tu!

Khi tu vi của Lục Diệp rất thấp, người thống hận nhất chính là Pháp Tu, La Kích, Đồng Thúc Dạ. Hai tên này đã mang đến cho hắn bóng ma tâm lý rất lớn.

Nhưng khi tu vi dần dần cao lên, hắn từ từ thích pháp tu, bởi

vì có linh văn phong hành gia trì, tốc độ của hắc thủ nhanh, có thể rất nhẹ nhàng rút ngắn khoảng cách với pháp tu đối địch, pháp tu thi triển thuật pháp hắc cũng có thể thông dong tránh né, nếu như trốn không thoát còn có Ngự Thủ linh văn ngăn cản.

Bị hắc dùng phương pháp như thế để tiếp cận, bình thường kết quả của pháp tu đều rất thê thảm.

Có thể nói, pháp tu cùng cấp độ cũng không thể làm ra bọt nước gì ở trước mặt hắc, cho dù tu vi cao hơn hắc một hai tầng cũng không được.

Tu vi của Nguyệt Mị không thể nghi ngờ là Linh Khê cảnh tầng chín, mà đã sắp tấn thăng đến cấp độ kế tiếp.

Tính toán của nàng vốn là chờ sau khi Sơ Tình trở về thì sẽ chuyển chức vị trấn thủ sứ cho nàng, lại từ trong tông chọn lựa một phó sứ tiếp nhận.

Đáng tiếc Sơ Tình đã chết ở trong thành Tiên Nguyên, ngay cả người trước đó được chọn làm phó sứ cũng đã chết,

Nghe nói mấy vị trưởng lão tông môn, vì chức vị phó sứ này mà cả ngày đều nhao nhao tui bụi, đều muốn để cho đệ tử môn hạ của mình đảm nhiệm, dù sao thì đảm nhiệm phó sứ vẫn có không ít chỗ tốt, lương tháng gia tăng không nói đến, thu hoạch công huân cũng càng dễ dàng hơn một chút, mà khoảng thời gian từ chức của Nguyệt Mị cũng không xa, nói một cách khác, trước mắt đạt được chức vị phó sứ, rất nhanh là có thể chuyển thành chính thức.

Chờ chuyện lần này qua đi, nhanh chóng để cho tông môn quyết định ra phó sứ, trong lòng Nguyệt Mị âm thầm tính toán, chuyện này không thể tiếp tục kéo dài như thế nữa.

Ngay khi nàng nghĩ như vậy thì trong lòng chợt phát sinh báo

động, khỏe mắt liếc qua đồng thời nhìn thấy một bóng người đang nhanh chóng tới gần mình.

Nàng nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên cúi đầu thấp đã ở trong vòng ba trượng quanh mình.

Nguyệt Mị lập tức rùng mình, nàng chưa bao giờ thấy qua thiếu niên này!

Thân là Trấn thủ sứ của Phong Hoa viện, trong trụ sở có mấy trăm người mặc kệ là bản tông, ngoại tông hay là tán tu phụ thuộc, cho dù nàng không quen biết thì ít nhất cũng có thể nhận biết, gọi tên của bọn hắn.

Có thể nói, toàn bộ Phong Hoa viện chỉ có nàng và Sơ Tình quen biết tất cả mọi người, bởi vì mặc kệ những tu sĩ kia là từ bên ngoài đến hay là tán tu phụ thuộc thì đều phải thông qua hai người bọn hắn mới có thể tiến vào trụ sở.

Mặc dù thiếu niên gần sát tới thấp đầu, nhưng Nguyệt Mị vẫn có thể nhìn thấy dung mạo đại khái của đối phương.

Cho nên nàng có thể xác định mình chưa từng nhìn thấy thiếu niên này, thậm chí ngay cả hôm nay trước đó, thiếu niên này cũng chưa từng xuất hiện ở trụ sở của bản tông.

Liên tưởng đến một tia dị thường vừa rồi, Nguyệt Mị lập tức đưa tay chỉ về một bên, đầu ngón tay bắn ra một tia linh quang, một đạo thuật pháp đã đánh về phía người tới.

Thực lực Nguyệt Mị không tệ, một chiêu này có thể nhìn ra nội tình của nàng, một đạo thuật pháp này sẽ không quá mạnh, nhưng đủ để đánh lui đại đa số tu sĩ tám cảnh.

Chương 548: Đoạt Ngọc Giác 2

Chương 548. Đoạt Ngọc Giác

Nhưng sau khi kích phát thuật pháp kia, Nguyệt Mị chẳng những không thu được chút cảm giác an toàn nào, ngược lại càng thêm kinh dị, bởi vì ngay khi nàng vừa đưa tay ra thì thân hình của thiếu niên kia đã hóa thành tàn ảnh, đồng thời khi nàng đánh ra thuật pháp thì một vòng ánh đao sáng như tuyết hiện lên ở trước mắt.

Tử vong giống như là một con hung thú, duỗi ra đầu lưỡi nóng bỏng, liếm láp thần hồn của nàng, làm cho nàng run rẩy.

Tiếng cọt xát chói tai vang lên, trước mắt Nguyệt Mị hiện lên các loại hình ảnh, một luồng khí tức mạnh mẽ từ yết hầu truyền đến, trùng một kích, xương s cổ nàng gần như đứt gãy, có ánh huỳnh quang trong suốt từ ánh đao hoạt động tản ra, yết hầu có chút đau xót.

Nguyệt Mị lập tức trở về trạng thái bình thường, trong nháy mắt vừa rồi gần như là theo bản năng nàng đã thúc đẩy linh lực của bản thân, ở cổ ngừng tụ ra một đạo bình chướng, thậm chí nàng cũng không kịp phản ứng tại sao mình lại làm như vậy.

Nhưng không thể phủ nhận, hành động bản năng này đã cứu nàng một mạng, bởi vì một đao của Lục Diệp kia chính là chém về phía cổ nàng, chọt tản ra ánh sáng huỳnh quang chính là bình chướng linh lực bị chém vỡ.

Loại linh lực bình chướng mà pháp tu thúc giục này có chút giống với Ngự Thủ Linh Văn, cũng có thể cung cấp năng lực phòng hộ cường đại, đây coi như là một loại thuật pháp, cho nên trên cơ

bản mỗi một pháp tu đều sẽ thi triển.

Một đao không thể đắc thủ, lúc này Lục Diệp khởi động kết hoạch, trên Bàn Sơn Đao trong tay hiện lên hào quang, hung mãnh đâm thẳng.

Trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần hắn có thể tiếp cận Nguyệt Mị trong phạm vi năm trượng, đánh lên ra đao thì có tám phần xác suất có thể một đao chém đối phương. Nhưng thực hiện và mong đợi luôn có chút chênh lệch, Nguyệt Mị lòng cảnh giác quá mạnh, mà bản thân phản ứng rất nhanh, dẫn đến một đao kia của hắn không thể tận dụng toàn công, mặc dù chém trúng Nguyệt Mị, nhưng loại thương thế kia cũng không thể lấy tính mạng của nàng.

Bây giờ hắn đang ở trong trại địch, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, hắn nhiều lắm chỉ có cơ hội ra đao lần nữa, tiếp theo sẽ bị tu sĩ Phong Hoa viện kịp phản ứng vây công.

Cho nên đao thứ hai này cũng không phải là hắn chạy tới Nguyệt Mị để chém ra, miễn cho lại thất thủ.

Khi đao thứ hai của Lục Diệp chém ra, Nguyệt Mị đã vội vàng lui lại, cùng lúc đó, một tay nâng lên, ngón tay ngọc nhỏ dài chỉ về phía Lục Diệp, linh lực xung quanh cũng tuôn ra, hiển nhiên cũng không biết phải thi triển thuật pháp gì.

Không đợi nàng sử dụng thuật pháp này, Lục Diệp đã đâm một đao xuyên qua cánh tay khác của nàng, tiếng rên rỉ đau đớn kịch liệt làm cho ngũ quan của Nguyệt Mị đều có chút vụn vụn.

Bàn Sơn Đao khuấy động một phát, nửa cánh tay bay đi.

Lúc này, Nguyệt Mị đổi sắc mặt, giận dữ hét:

"Giết hắn!"

Sau lưng Lục Diệp đã mở ra hai cánh, phóng lên tận trời, đồng

thời bắt lấy cánh tay cụt kia.

Cho đến lúc này, các tu sĩ Phong Hoa viện xung quanh mới hơi phản ứng lại xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không phải bọn hắn chậm chạp, chủ yếu là động tác của Lục Diệp quá nhanh, trước sau tổng cộng hắn đã ra hai đao, cùng với Nguyệt Mị giao phong nhiều lần cũng chỉ là hai hơi thở, trong thời gian ngắn ngủi hai hơi thở này, ai có thể nghĩ rõ ràng biến cố trước mắt này đến cùng là tình huống gì.

Mệnh lệnh của Nguyệt Mị truyền ra, từng đạo lưu quang từ trong tay các tu sĩ Phong Hoa viện nổ rộ, nhưng Lục Diệp đã bay vút lên trời, những lưu quang ngự khí kia đi theo phía sau hắn, cho đến ba mươi bốn mươi trượng, đến ngự khí cực hạn, khoảng cách công kích của thuật pháp cũng xa hơn rất nhiều, nhưng Lục Diệp cũng sẽ không dừng lại ở chỗ cũ làm bia ngắm, ánh sáng màu đỏ lửa chảy xuôi cánh nhẹ nhàng kích động, linh hoạt tránh được một đạo lại một đạo thuật pháp đánh tới.

Về mặt Nguyệt Mị tái nhợt nhìn chằm chằm vào bóng dáng bay lượn trên không trung, nhìn đối phương bỏ lại cánh tay cụt của mình, máu toàn thân trong nháy mắt đã lạnh thấu.

Nàng ý thức được đối phương muốn làm gì.

"Trở về Cửu Châu!"

Nàng há miệng quát chói tai:

"Nhanh, toàn bộ về Cửu Châu!"

Không thể không nói, Nguyệt Mị là một nữ tử cực kỳ quả quyết, cho dù một tay bị gãy, đau đớn ăn mòn tâm linh thì cũng lập tức làm ra phán đoán chính xác nhất.

Chỉ có thể nói, trấn thủ sứ của các đại tông môn không có một người nào là ngu xuẩn, đều có năng lực của mình.

Nghe thấy mệnh lệnh của nàng, các tu sĩ của Phong Hoa viện đều sửng sốt một chút, đại trận phòng ngự vẫn còn, tu sĩ xâm nhập trụ sở chỉ có một người, còn là bát cảnh, sao lại từ bỏ trụ sở rút về Cửu Châu rồi?

Nhưng rất nhanh, đã có người ý thức được vấn đề.

Đại trận quả thật vẫn còn, nhưng mà ngọc giác khổng lồ chế đại trận đã hết rồi!

Sở dĩ Lục Diệp đánh ra Dao thứ hai muốn chém đứt cánh tay của Nguyệt Mị cũng là bởi vì trên cánh tay của nàng có Ngọc Giác đại trận, lúc nào cũng điều chỉnh uy năng của đại trận.

Tấn công trụ sở quan trọng nhất của Phong Hoa viện chính là phá hủy ngọc giác này, chỉ cần làm đến bước này, vậy đại trận phòng ngự của Phong Hoa viện sẽ tự sụp đổ.

"Nhanh, nhanh!"

Nguyệt Mị khẽ kêu, dẫn đầu chạy về phía Thiên Cơ Điện, các tu sĩ Phong Hoa viện thấy thế nào còn dám chần chờ, nhao nhao đuổi theo.

Lục Diệp lơ lửng giữa không trung dùng sức nắm chặt ngọc giác, nhưng không thể bóp nát món đồ chơi này, thứ này thoát nhìn giống như là một khối ngọc thạch điêu khắc mà thành, trên thực tế không biết là tài liệu gì.

Thời gian cấp bách, hắn không có tâm tư thử nghiệm nhiều hơn, nhẹ nhàng ném ngọc giác về phía trước, ngay sau đó đâm thẳng một đao, hai đạo phong Duệ trên thân đao lập tức gia trì.

Chương 549: Công Chiếm Phong Hoa viện

Chương 549: Công Chiếm Phong Hoa viện

Soạt một tiếng nhỏ, ngọc giác vỡ vụn, không có ngọc giác khổng lồ, đại trận phòng hộ của Phong Hoa viện vù vù một tiếng, linh lực lưu động trên màn sáng dừng lại, mặc dù không bị phá, nhưng đã không chiếm được linh lực bổ sung.

Tám trăm tu sĩ Thần Ấn cung và Lăng Vân điện một vòng nhấn chìm xuống, đại trận bao phủ trụ sở âm âm vỡ vụn.

Dưới bầu trời đêm, mảng lớn huỳnh quang như Huỳnh Hỏa Trùng bay ra tứ tán.

"Giết!"

Cổ Tham Dương gầm thét, một ngựa đi đầu, dẫn theo nhân thủ dưới trướng trùng sát tiến vào trong trụ sở của Phong Hoa viện, giờ khắc này, các tu sĩ của Phong Hoa viện mới chạy ra không đến năm mươi trượng!

Nghe được động tĩnh sau lưng, lại quay đầu lại nhìn, một đám tu sĩ của Phong Hoa viện đều bay lên, chạy nhanh hơn, tuy đám người này nhiều là nữ tu, nhưng không có kẻ địch nào lại bởi vì các nàng là nữ tu mà thương hương tiếc ngọc.

Một đám người rộn ràng lao vào trong Thiên Cơ Điện, mượn Thiên Cơ Trụ liên tiếp trở về bản tông ở Cửu Châu .

Nhưng Thiên Cơ Trụ cho dù có lớn, gần 400 người trở về luôn cần một chút thời gian, chờ đến khi tu sĩ Thần Ấn Cung và Lăng

Vân Điện tới thì vẫn còn gần trăm người chưa kịp trở về.

Một nhóm người phía sau ra sức ngăn cản, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, trong nháy mắt đã bị xông phá phòng tuyến, ngã vào trong vũng máu.

Sau mười mấy hơi thở, chiến đấu lắng xuống, trong Thiên Cơ Điện ngổn ngang lộn xộn mấy chục bộ thi thể, đều là tu sĩ của Phong Hoa viện.

Mười mấy quỷ tu xui xẻo này chạy chậm nhất, cũng thảm nhất, hoàn mỹ thuyết minh câu nói 'khi nguy hiểm không cần chạy nhanh hơn kẻ địch, chỉ cần chạy nhanh hơn đồng bạn'.

"Sảng khoái!"

Cổ Tham Dương cười lớn một tiếng.

Là thế lực đối đầu, oán hận của Thần Ấn cung và Phong Hoa viện chất chứa đã lâu, hai bên đều thấy ngứa mắt, chỉ là trong ngày thường ai cũng không có thủ đoạn thay đổi càn khôn, cho nên người này cũng không thể làm gì được người kia, lại không ngờ hôm nay trên trời rơi xuống tin mừng, trợ giúp bọn hắn đại phá Phong Hoa viện.

Chỉ có điều khiến hắn cảm thấy tiếc hận là không biết Phong Hoa viện có bao nhiêu người, từ đầu đến cuối trận chiến này cơ bản không có quá nhiều giao thủ, cuối cùng mấy chục người Phong Hoa viện này vẫn là bởi vì chưa kịp trở về Cửu Châu.

Nhưng mà đã đủ rồi!

Công chiếm trụ sở của Phong Hoa viện, có thể tước đoạt Thiên Cơ Trụ của bọn hắn, đây chính là tích lũy nhiều đời của Phong Hoa viện, tất nhiên đến lúc đó công lao sẽ không quá ít.

"Tất cả nhanh quét dọn chiến trường, cho các người thời gian

một nén nhang, sau một nén nhang tập hợp!"

Chu Phái kêu lên, trên mặt tràn đầy hồng quang.

Bởi vì theo kế hoạch, nếu như Phong Hoa viện có thể thuận lợi công phá thì kế tiếp sẽ đến lượt Chiêu Nhật sơn, Chiêu Nhật sơn và Lăng Vân điện là láng giềng, thù hận lẫn nhau... Tham gia khảo thần ẩn cung với Phong Hoa viện là được.

Trước đó, khi Cổ Tham Dương và hắc thương định kế hoạch này, lo lắng lớn nhất của hắc chính là rốt cuộc Lục Diệp có thể thành công hay không, có thể thành công lên vào hay không!

Kết quả đã chứng minh, tất cả lo lắng đều là dư thừa, Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông càng đáng tin hơn nhiều so với trong tưởng tượng!

Nghe thấy tiếng la của hắc, tu sĩ của hai tông lập tức hành động, thời gian không còn nhiều, đương nhiên là tranh thủ thời gian vớ vét quan trọng.

"Nhất Diệp huynh đâu rồi?"

Cổ Tham Dương hô to.

"Cái này..."

Lục Diệp từ bên ngoài Thiên Cơ Điện đi tới, đi theo kiểm tra xem hắc có bị thương hay không.

Sau khi đi ra khỏi thành Tiên Nguyên, Y Y đã chìm vào ngủ say, mãi đến nửa tháng trước mới tỉnh lại, so với dĩ vãng, Y Y có thay đổi cực lớn, rõ ràng nhất, thời khắc này cho dù ai nhìn nàng cũng không khác gì người thường, cho dù là Nhị sư tỷ ở trước mặt cũng chưa chắc có thể nhìn ra sơ hở gì.

Trước kia không được như vậy, trước kia hạng người có tu vi

cao thâm như Nhị sư tử có thể nhìn ra hư thực của Y Y.

Nếu như Tẩy Hồn Trì để Lục Diệp và Cự Giáp Hồ Phách lấy được chỗ tốt là một thì chỗ tốt mà Y Y lấy được từ trong Tẩy Hồn Trì chính là bốn thậm chí là năm, bởi vì đó vốn là nơi mà rất nhiều linh thể của thành Tiên Nguyên ngủ say, nếu linh thể như Y Y tiến vào thì thu hoạch được chỗ tốt còn lớn hơn mấy người Lục Diệp.

Nếu như không phải là bởi vì thân phận của Trình Linh, dẫn đến tu vi cảnh giới của nàng không thể vượt qua Hồ Phách thì chỉ sợ tu vi của nàng đã vượt qua Lục Diệp một mảng lớn.

"Nhất Diệp huynh, mời!"

Cổ Tham Dương mỉm cười đưa tay ra hiệu.

Phong Hoa viện bị đánh hạ, vậy kế tiếp đương nhiên là phải chia cắt chỗ tốt, dựa theo ước định trước đó, gia trì trên Thiên Cơ Trụ chia đều ba bên.

Lục Diệp không khách khí, đưa tay bắt đầu thúc dục ấn ký chiến trường của mình, bắt đầu vơ lấy.

Chuyện này hẳn đã làm qua một lần ở bên phía Kinh Thiên tông, cũng coi như là quen biết.

Khi đủ loại gia trì trên Thiên Cơ Trụ bị tước đoạt, nồng độ linh khí thiên địa trong Phong Hoa viện không ngừng giảm xuống, đồng thời phạm vi phóng xạ cũng bắt đầu giảm bớt...

Lục Diệp cảm thấy cũng đã đến lúc, Cổ Tham Dương tiếp tục, người thứ ba đến lượt Chu Phái.

Sau một nén nhang, tất cả mọi người tập kết ở trước quảng trường Thiên Cơ Điện, lại lên thuyền, binh phát Chiếu Nhật sơn.

Đi được nửa đường, Cổ Tham Dương và Chu Phái đồng thời

nhận được tin tức, không ít tu sĩ của Vạn Ma lĩnh đang tiến đánh nơi ở của hai nhà bọn hắc, đây hiển nhiên là thủ đoạn nhỏ mà song phương thường dùng, Vạn Ma lĩnh một mực dùng phương thức này để bức bách Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện rút lui, giải vây cho Phong Hoa viện bị công kích.

Chương 550: Công Chiếm Phong Hoa viện 2

Chương 550. Công Chiếm Phong Hoa viện 2

Nếu là trước đây, hai nhà thật đúng là không có biện pháp tốt nào đối với chuyện này, bởi vì trong thời gian ngắn khăng định là không công phá được trụ sở của Phong Hoa viện, cưỡng ép công kích đại trận của người ta thì sẽ chỉ làm cho bản thân tiêu hao lực lượng, suy yếu thực lực, thừa cơ hội cho kẻ địch.

Nhưng những tu sĩ Vạn Ma lĩnh trước mắt kia chỉ sợ còn không biết, trụ sở của Phong Hoa viện đã bị phá, Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện bên này đã ăn sạch và đang phát binh đến Chiếu Nhật sơn.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức ngay cả Phong Hoa viện cũng không kịp phản ứng, thì mấy nhà thế lực Vạn Ma lĩnh khác làm sao có thể biết được.

Cho nên mặc dù nhận được tin tức tu sĩ bản tông truyền đến, Cổ Tham Dương và Chu Phái cũng không để ý tới, chỉ phân phó thành viên lưu thủ ở trụ sở càng kích phát trận cường đại hơn, chờ bọn hắc chiến thắng trở về.

Sau một nén nhang, lại có tin tức truyền đến, chẳng biết tại sao mấy nhà thế lực của Vạn Ma Lĩnh kia lại lần nữa rút lui, hơn nữa nhìn vẻ mặt vội vã của bọn hắc trước khi xuất phát thì giống như rút lui rất bức thiết.

Trên thuyền lớn, Cổ Tham Dương và Chu Phái tụ họp, ý thức được tin tức trụ sở của Phong Hoa viện bị công chiếm cũng đã tiết

lộ, nếu không thì mấy nhà thế lực Vạn Ma Lĩnh kia cũng sẽ không nhanh chóng rút lui như thế.

Sự thật đúng là như vậy, trước đó, khi Nguyệt Mị hiệu lệnh tu sĩ Phong Hoa viện rút về Cửu Châu, chưa kịp đưa tin cho thế lực Vạn Ma Lĩnh gần đó, chờ sau khi trở về Cửu Châu đã nghĩ cách liên hệ với trấn thủ sứ mấy thế lực kia.

Mọi việc trắc trở, cuối cùng cũng truyền đạt tin tức này ra.

Cửu Châu và Linh Khê Chiến trường không thể trực tiếp đưa tin tức, tin tức cần phải trung chuyển, ví dụ như tu sĩ của mấy thế lực ở Cửu Châu mà Nguyệt Mị đưa tin, những tu sĩ kia chuyển đạt cho người của các tông ở chiến trường Linh Khê.

Tin tức như vậy truyền lại, đương nhiên là không nhanh chóng như vậy.

Khi mấy tên trấn thủ sứ kia nhận được tin tức thì cả đám đều choáng váng, sợ dĩ bọn hãn xuất binh tấn công Thần Ẩn cung hoặc là Lăng Vân điện chủ yếu là giải vây cho Phong Hoa viện, bức bách người của Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện hồi viện, chỉ cần bọn hãn hồi viện thì nguy cơ của Phong Hoa viện có thể giải trừ.

Nhưng lúc này mới bao lâu, trụ sở của Phong Hoa viện lại bị công chiếm!

Nếu không phải nhất thời không liên lạc được thì bọn hãn thật sự muốn hỏi đại trận phòng hộ của Nguyệt Mị và Phong Hoa viện là giấy sao? Không có đại trận phòng hộ nhà ai lại bị phá nhanh như vậy.

trụ sở của Phong Hoa viện bị công chiếm, bọn hãn lại đi tấn công trụ sở của Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện cũng không có chút ý nghĩa nào, càng làm cho bọn hãn cảm thấy hoảng sợ là một tin tức khác từ Phong Hoa viện truyền đến.

Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông kia lại có thủ đoạn thần không biết quỷ không hay chui vào trong đại trận phòng hộ!

Sở dĩ Phong Hoa viện thất thủ nhanh như vậy cũng là bởi vì Nguyệt Mị bị hấn đánh lén, ngọc giác mất đi, dẫn đến đại trận bị phá.

Trấn Thủ Sứ của thế lực Vạn Ma Lĩnh hoảng hốt, cũng ý thức được vấn đề.

Đại trận phòng hộ của Phong Hoa viện không có vấn đề, vấn đề là Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông kia.

Với tu vi Linh Khê cảnh tầng tám, lặng yên không một tiếng động chui vào trong đại trận phòng hộ, loại chuyện này từ xưa đến nay chưa từng có.

Đại trận phòng hộ của bọn hấn uy năng không khác biệt lắm so với Phong Hoa viện, nếu Lục Nhất Diệp kia có thể chui vào đại trận của Phong Hoa viện thì tất nhiên mấy đại trận của bọn hấn cũng không ngăn cản được.

Nhất là bên phía Chiếu Nhật sơn, bởi vì chuyện ở thành Tiên Nguyên lúc trước, bọn hấn và Lục Diệp cũng coi như là kết thù riêng, bây giờ nơi ở của Phong Hoa viện không còn, vậy tiếp theo có phải sẽ đến lượt Chiếu Nhật sơn hay không?

Dưới tình thế này, ai còn dám tiếp tục lưu lại ở bên ngoài nữa, đương nhiên là nhao nhao lui về, nếu không rút về thì nhà cũng bị mất.

Khi các tu sĩ của Chiếu Nhật sơn do phó sứ nhà mình dẫn đầu trở về cố sức đuổi theo, một tin tức từ phương hướng nơi ở truyền đến.

Người của Thần Ấn cung và Lăng Vân điện quả nhiên đi đến nơi ở của nhà mình, lúc này đang điên cuồng công kích đại trận.

Phó sứ trấn thủ kia thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu già, vội vàng hiệu lệnh tu sĩ dưới trướng tăng thêm tốc độ, đồng thời trong lòng thầm mắng sứ huynh trấn thủ sứ nhà mình sắc tâm không thay đổi, Nguyệt Mị đưa tin thông báo cho hẳn biết trụ sở của nàng bị tiến đánh, hẳn đã để cho mình nhận hơn ba trăm người đi ra trợ trận.

Tổng cộng Chiếu Nhật sơn cũng chỉ có hơn bốn trăm người, giờ đây chỉ có 100 người lưu thủ trong trụ sở, nếu như bị Lục Nhất Diệp phá vỡ đại trận thì sao có lực lượng ngăn cản?

Vội vã chạy về phía bên ngoài trụ sở, nhìn thấy ánh sáng đủ mọi màu sắc lấp lóe ở phía xa, trong lòng hẳn bị đè nén không gì sánh được, nhưng hẳn cũng chỉ dám nhìn xa xa, căn bản không dám lên trước.

Không những thế, hẳn bên này có hơn ba trăm người, người ta bên kia có 800 người, xông lên như vậy cũng không khác gì chịu đòn.

Thậm chí hẳn cũng không dám bại lộ hành tung, tránh cho dẫn lửa thiêu thân.

Cùng lúc đó, thanh thế bên ngoài đại trận của Chiếu Nhật sơn âm âm, tu sĩ Thần Ấn cung và Lăng Vân điện lần lượt không ngừng công kích đại trận, một bộ tư thế như muốn phá vỡ đại trận.

Trong đại trận, các tu sĩ của Chiếu Nhật sơn kết thành tiểu đội dưới sự an bài của trấn thủ sứ nhà mình, tuần tra xung quanh, tránh bị Lục Nhất Diệp kia chui vào mà còn không biết.

Mà bên cạnh Trấn Thủ Sứ kia, càng có mấy người làm thành một vòng tròn, cảnh giác tứ phương.

Bởi vì căn cứ theo tin tức từ Nguyệt Mị truyền đến, tuy tu vi của Lục Nhất Diệp chỉ là tăng tám, nhưng thực lực cực mạnh, đối

phương ra hai đao với nàng, một đao thiếu chút nữa chém đầu, một đao chặt đứt một tay của nàng, đại trận Ngọc Giác cũng bị chém đứt.

Vị Trấn thủ sứ của Chiếu Nhật sơn này vốn chỉ là Phó sứ, Nguyên Trấn thủ sứ Tề Minh bỏ mình ở trong thành Tiên Nguyên, hẳn tiếp nhận vị trí của Tề Minh, cũng coi như là đã từng quen biết Nguyệt Mị, biết thực lực của Nguyệt Mị.

Nguyệt Mị cũng không đỡ nổi hai đao của đối phương, hẳn càng không có lòng tin này, cho nên cho dù tình huống lúc này chật vật một chút thì cũng phải cẩn thận ứng đối với nguy cơ lần này.

Chương 551: Nắm thử

Chương 551: Nắm thử

Đối phương ứng đối như vậy, để cho Lục Diệp núp ở chỗ tối cũng thật bất đắc dĩ.

Sau khi quan sát một hồi, xác định không có cách nào lặp lại hành động ở Phong Hoa viện, Lục Diệp dứt khoát lộ ra bóng dáng.

Tin tức giữa các tu sĩ truyền lại quá linh thông, chuyện hắc làm ở Phong Hoa viện hiển nhiên đã truyền đến Chiếu Nhật sơn, nếu không Chiếu Nhật sơn cũng không bố trí kín đáo như vậy.

Trong lòng Lục Diệp thở dài, xem ra loại thủ đoạn chui vào trụ sở quân địch, cướp đoạt ngọc giác này, sau này đều không có cách nào vận dụng.

Người của Thần Ấn cung và Lăng Vân điện đang ở dưới sự chỉ huy của Cổ Tham Dương và Chu Phái cường công đại trận, tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên với thanh thế kinh người.

Lục Diệp từ trong bóng tối lộ ra bóng dáng, từng bước một đi tới.

Chu Phái thấy thế thì trong lòng máy động, vội vàng nghênh đón.

"Nhất Diệp huynh không vào được à?"

Lục Diệp lắc đầu.

Chẳng những không vào được, mà cho dù tiến vào thì hắc cũng phải tự mình lẻ loi, có thể lấy được ngọc giác từ trong tay

Nguyệt Mị, chủ yếu là chưa bao giờ có người làm chuyện này, Phong Hoa viện không có chút phòng bị nào đối với chuyện này, cho nên Lục Diệp mới có thể trắng trợn tới gần Nguyệt Mị trong vòng ba trượng.

Nếu không phải Nguyệt Mị cẩn thận, phản ứng nhanh thì có lẽ đã không còn sống sót.

Tình huống bây giờ không giống với trước, sau khi tin tức hắc có thể lén vào đại trận phòng hộ truyền ra, Chiêu Nhật sơn đã nghiêm túc đề phòng, thậm chí bên cạnh trấn thủ sứ kia còn có mấy tu sĩ vây tụ, như vậy thế cục đã không thể nào để cho Lục Diệp có thể lấy được ngọc giác nữa.

"A... cái này..."

Về mặt Chu Phái chua chát.

Nếu như có thể thuận lợi công chiếm chỗ ở của Chiêu Nhật sơn, vậy thì sau này thời gian ở Lăng Vân điện sẽ tốt hơn rất nhiều, lấy Thần Ẩn cung làm so sánh, lần này trụ sở của Phong Hoa viện bị công chiếm, tuy tu sĩ không đông đúc, nhưng tổn thất của Thiên Cơ Trụ gia trì cũng không thể bù đắp trong thời gian ngắn.

Gia trì không đủ, linh khí thiên địa trong trụ sở không mạnh, cho dù Phong Hoa viện bố trí lại đại trận phòng hộ, uy năng của đại trận cũng không bằng trước đó.

Nói cách khác, sau này, khi đối mặt với Thần Ẩn cung, Phong Hoa viện chỉ có bị đè lên đánh, có lẽ Thần Ẩn cung cũng sẽ không cho Phong Hoa viện cơ hội xoay người.

Phong Hoa viện đã được an bài, Chu Phái vốn trông cậy vào Chiêu Phương an bài một chút Chiêu Nhật sơn, ai ngờ lại không như mong muốn, chuyện này không khỏi làm cho hắc có chút thất

lạc.

"Không được thì cường công!"

Cổ Tham Dương ở bên cạnh mở miệng.

Hai tông tập hợp 800 người, cường công cũng có thể, chỉ cần cần thời gian, có lẽ cần công phu vài ngày mới có thể từ từ công phá đại trận của Chiếu Nhật sơn.

Nếu như là trước kia, chuyện này không thể xảy ra, bởi vì thế lực Vạn Ma lĩnh gần đây khẳng định sẽ đến trợ giúp hoặc là có động tác khác, nhưng trước mắt thế lực Vạn Ma lĩnh nào dám tùy tiện ra tay?

vết xe đổ của Phong Hoa viện, ai cũng không dám tùy tiện xuất kích, đều co đầu rút cổ ở trong nhà của mình, để phòng bất trắc, vạn nhất lúc đang giúp đỡ người khác bị Lục Nhất Diệp kia trộm nhà thì khóc cũng không có chỗ để khóc.

"Vẫn còn có một biện pháp."

Lục Diệp chậm rãi mở miệng.

Hai mắt Chu Phái sáng lên, vội vàng nói:

"Cách gì?"

"Ta không thể đảm bảo phương pháp này có thể thành công, chỉ có thể nói là có cơ hội nhất định."

"Có cơ hội là được, cụ thể phải làm như thế nào, còn xin Nhất Diệp huynh an bài."

"Vậy thì tìm mười người... Chín thể tu tới, cần thể tu mạnh nhất của hai tông các người, có thể mang Linh khí phòng ngự gì thì có thể mang theo."

Mặc dù Cổ Tham Dương và Chu Phái không biết Lục Diệp rốt cuộc muốn làm gì, nhưng đã là yêu cầu của hắn, hai người kia đương nhiên cũng thoả mãn.

Rất nhanh, chín thể tu do hai tông chọn ra đứng ở trước mặt Lục Diệp, hắn giương mắt dò xét, phát hiện chín người này đều cao lớn vạm vỡ, khí huyết dồi dào, thậm chí trong đó còn có hai người là yêu tu.

Giờ khắc này, trên tay chín người này đều mang theo linh khí phòng ngự, mặc bảo giáp phòng ngự trên người, mỗi người đều uy phong凛凛.

Lục Diệp gọi Cự Giáp tới.

Cự Giáp vừa đứng ở bên cạnh, ánh mắt của chín thể tu kia nhìn qua hắn đều trở nên nóng rực, luận hình thể, Cự Giáp ở trong mười người không phải lớn nhất, nhưng luận khí huyết thì lại là dư thừa nhất, trong chín người kia, người khí huyết mạnh nhất còn kém hơn so với Cự Giáp một đoạn.

Người có danh tiếng như Cự Giáp đương nhiên là được các đại tông môn gần đó theo đuổi, ai cũng sẽ không bởi vì xuất thân là tán tu mà xem thường hắn.

Trong phạm vi ngàn dặm này lưu truyền một câu, nếu không có Cự Giáp thì Tư Mã Dương đã không biết phải chết bao nhiêu lần, chính là có Cự Giáp dốc hết sức bảo vệ thì Tư Mã Dương mới có thể sống thoải mái như vậy.

Bây giờ không ít người đều biết Tư Mã Dương đã chết, cho dù là tu sĩ cùng là Hạo Thiên minh thì cũng có không ít người ghét cảnh một người làm quan cả họ được nhờ, là vì Cự Giáp thoát khỏi vương vís này mà cảm thấy cao hứng.

Điểm duy nhất không được hoàn mỹ là Cự Giáp theo Lục Diệp,

nên không được tông môn bọn hắn mời chào.

Dẫn theo mười mấy thể tu có cả Cự Giáp trong đó, Lục Diệp trực tiếp đi tới tiết điểm của đại trận, an bài bọn hắn ở bên cạnh, phân phó tỉ mỉ một trận.

Tất cả mọi người vội vàng đáp ứng, Cự Giáp càng có chút cúi thấp thân thể, bày ra tư thế công kích.

Lục Diệp nhìn hắn một chút, không ngăn cản, ngay sau đó hắn nâng một tay lên, bao trùm về phía màn sáng đại trận trước mặt.

Động tĩnh của hắn bên này rõ ràng như thế, sao bên phía Chiếu Nhật sơn lại không có đề phòng chứ?

Chương 552: Nắm thử 2

Chương 552. Nắm thử 2

Lúc này, có hơn tám mươi vị tu sĩ Chiếu Nhật Sơn được trấn thủ sứ điều hành, đi đến đây, cách một màn sáng của một toà đại trận, giăng co với mấy người Lục Diệp ở phía xa, mấy chục người này cả đám đều có linh lực phun ra, trong tay linh khí lấp lóe ánh sáng, có thể đánh ra một kích mạnh nhất bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy Lục Diệp đưa tay dán lên trên màn sáng của đại trận, trái tim các tu sĩ của Chiếu Nhật sơn đều nhảy tới cổ.

Bọn hắn cũng đều nghe nói gia hỏa tên là Lục Nhất Diệp trước mắt này có thể thần không biết quỷ không hay chui vào trong đại trận phòng hộ nhà khác, mắt thấy Lục Diệp hành động như vậy, đều suy đoán trong lòng hắn có phải hắn muốn thi triển thủ đoạn quỷ dị kia hay không.

Trong lòng khẩn trương, trong lòng bất định bất an, nhưng bọn hắn cũng rất tò mò xem rốt cuộc Lục Diệp phải làm thế nào mới có thể vào được, cho nên đều nhìn một cái chớp mắt không rời.

Mười thể tu ngoài đại trận vận sức chờ phát động, trong đại trận tám mươi tu sĩ bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, so với động tĩnh oanh liệt bên kia, tuy bên này giăng co không âm thanh, nhưng càng có cảm giác áp bách.

Linh lực hội tụ trong hai con người của Lục Diệp, gia trì thêm Động Sát linh văn, thế giới trong tầm mắt của Lục Diệp lập tức thay đổi bộ dáng, đại trận trước mặt có Âm Dương Cơ Nguyên chảy xuôi biến hóa.

Khi linh lực xung quanh tuôn ra, lấy cánh tay Lục Diệp làm trung tâm, từng cái cơ nguyên nhanh chóng trải rộng ra, trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi ba trượng, phóng tầm mắt nhìn tới, giống như là một màng linh lực của Lục Diệp phủ lên trên màn sáng đại trận.

Tu sĩ Chiêu Nhật sơn nhìn thấy cảnh này, tìm mỗi người đều đập nhanh hơn, trong lòng đều kinh hô, đây chẳng lẽ chính là thủ đoạn để Lục Nhất Diệp có thể chui vào đại trận phòng hộ?

Một tu sĩ khẩn trương trực tiếp thúc giục ngũ khí của mình, hóa thành lưu quang đánh ra, đánh vào đại trận phòng hộ nhà mình.

Động tác của hắn gây nên một chút phản ứng dây chuyền, ít nhất tám mươi tu sĩ kia có một nửa theo sát lấy xuất thủ, từng đạo lưu quang đánh tới, đánh cho màn sáng của đại trận gợn sóng mọc thành bụi.

Lục Diệp không thay đổi sắc mặt nhìn các tu sĩ đối diện, tán đi linh lực trên tay.

Những tu sĩ vội vàng ra tay cũng phản ứng lại, biểu hiện ngượng ngùng.

Lần thứ nhất thử nghiệm thất bại.

Chính là bởi vì không nắm chắc phương thức phá trận này, cho nên trước đó Lục Diệp mới không nói chắc chắn với Chu Phái.

Nói nghiêm chỉnh, lúc này Lục Diệp mới là phá trận thật sự, cũng là phương hướng nghiên cứu ban đầu của hắn, chỉ là ở Thần Ẩn cung, phương hướng nghiên cứu đã thay đổi, cuối cùng biến thành điều kiện tiên quyết là không phá hư đại trận, thông qua thủ đoạn giả trang của bản thân, lừa gạt phương thức xuất nhập đại trận, đối với hành động phá trận, giả trang sẽ càng thêm dễ dàng

hơn một chút.

Mặc dù phương hướng nghiên cứu đã thay đổi, nhưng phương pháp này cũng không sai, chỉ là Lục Diệp không có cách nào nắm lấy cơ hội ngắn ngủi đó, bởi vì cơ nguyên trên màn sáng đại trận là thay đổi theo thời khắc, uy năng của đại trận thúc giục càng mãnh liệt, tần suất biến hóa càng nhanh.

Ngay cả đại trận của Chiêu Nhật sơn lúc này đã bị thúc đến cực hạn không thể nghỉ ngơi.

Tần suất biến hóa đã đạt tới trình độ ba hơi thở!

Nói cách khác, Lục Diệp muốn đạt được mục đích cố định thì phải nhìn thấy rõ tiết điểm ở cơ nguyên của đại trận trong thời gian ba hơi thở, sau đó thôi động linh lực của bản thân tạo ra cơ nguyên hoàn toàn tương phản, như vậy có thể trực tiếp phá vỡ một cái lỗ thủng ở tiết điểm, từ đó đạt được mục đích phá trận.

Thời gian ba hơi thở chẳng những phải thấy rõ hàng trăm hàng ngàn cái cơ nguyên cấu thành, còn phải tạo dựng cơ nguyên hoàn toàn tương phản, loại chuyện này khó khăn cỡ nào.

Cho dù Lục Diệp có thể khống chế linh lực cực mạnh, có thiên phú về linh văn chi đạo cực cao thì muốn làm được cũng cần một chút vận khí.

Đương nhiên, có Động Sát linh văn gia trì hai con người mới là lực lượng lớn nhất của hắn, nếu như không có Động Sát linh văn khám phá đủ loại biến hóa của đại trận, lấy tạo nghệ của hắn bây giờ ở trên trận đạo, muốn bài trừ một đại trận phòng hộ như vậy thì còn phải tu hành thêm mấy năm nữa.

Một lần thất bại không sao cả, còn có lần thứ hai, lần thứ ba...

Bên phía hắn có thể thất bại vô số lần, dù sao cũng không có tổn thất gì, nhưng chỉ cần hắn có thể thành công một lần, vậy chờ

đội Chiêu Nhật sơn chính là tai họa ngập đầu.

Sau khi bình phục linh lực của bản thân, Lục Diệp tiếp tục quan sát biến hóa của đại trận, trong chốc lát lại lần nữa hành động, lại một lần thất bại.

Thời gian lưu cho hắn quá ngắn.

Lúc ban đầu, mỗi một lần hành động của Lục Diệp đều làm cho tám mươi tu sĩ của Chiêu Nhật sơn nơm nớp lo sợ, nhưng theo số lần tăng lên, bọn hắn gần như đã chết lặng, cũng không phải cảm thấy Lục Diệp không phá nổi đại trận, chủ yếu là loại cảm giác này quá không dễ chịu.

Mỗi lần bọn họ đều đi theo động tác của Lục Diệp khi thì cao khi thì thấp, tâm tính sớm đã nổ tung.

Khi Lục Diệp lại một lần nữa phá trận thất bại, Cự Giáp bên cạnh chậm rãi ngồi thẳng lên, cong lâu, hơi mệt, nhưng rất nhanh, hắn lại lần nữa cúi người, bày ra tư thế xông pha chiến đấu.

Có lẽ là bởi vì đi theo Tư Mã Dương quá lâu nên bình thường hắn cũng không có chủ kiến gì, nhưng nếu có người ra lệnh cho hắn làm gì thì hắn có thể cẩn thận chấp hành hoàn mỹ.

Bên phía Lục Diệp thử mấy lần, vẫn không thành công, hắn đã làm tới cực hạn của mình, nhưng thật sự không có cách nào hoàn thành yêu cầu phá trận trong ba hơi thở.

Có lẽ chờ sau này chuyển tu công pháp Thiên cấp thì mình có năng lực làm được, bởi vì tu sĩ sau khi chuyển tu công pháp Thiên cấp sẽ có một sự tăng lên rất khoa trương đối với việc khống chế linh lực của bản thân, đây cũng là nguyên nhân tu sĩ sau khi chuyển tu công pháp Thiên cấp thì thực lực sẽ bạo tăng.

Chương 553: Xông Trộn

Chương 553: Xông Trộn

Đang lúc Lục Diệp muốn từ bỏ thì vui mừng bỗng nhiên kéo tới.

Cơ nguyên của đại trận lại một lần nữa xảy ra biến hóa, những lần này, một phần cơ nguyên trong đó lại tạo thành một loại cảm giác cực kỳ quen mắt cho Lục Diệp.

Hắn gần như là trong nháy mắt đã hiểu loại cảm giác này từ đâu mà đến.

Trên Thiên Phú Thụ có rất nhiều lá linh văn đặc biệt, những linh văn đó không những có sắc bén cũng có phòng thủ, có thể mang đến trợ giúp cho Lục Diệp trong chiến đấu và tu hành, chúng nó càng giống như là một loại thủ đoạn và kỹ xảo khảm hợp với nhau.

Lục Diệp từ đó được lợi rất nhiều, sở dĩ những ngày này học tập linh văn chi đạo có thể tiến triển thần tốc chính là liên quan đến những thủ đoạn và kỹ xảo này.

Giờ khắc này, cơ sở cấu thành tiết điểm của đại trận, rõ ràng chính là đường vân trên một lá cây của Thiên Phú Thụ!

Lục Diệp không chút do dự lập tức tạo dựng ra đường vân kia, càng nhiều cơ nguyên được tạo thành, chúng coi đây là cơ sở rồi tràn ngập tứ phương.

Khi tất cả các loại cơ nguyên tạo thành, trong nháy mắt, một tiếng nổ nhẹ truyền ra, giống như bong bóng bắn nổ.

Khi âm thanh vang lên, màn sáng của đại trận phòng hộ trước mặt Lục Diệp đã phá vỡ một cái lỗ lớn phạm vi một trượng.

"Vào!"

Lục Diệp quát khẽ.

Gần như ngay khi hắn vừa mở miệng thì Cự Giáp đã ngang nhiên xông tới vượt qua lỗ lớn trên trận pháp, xông vào trong trụ sở của Chiếu Nhật sơn, theo sát phía sau hắn là Lục Diệp cũng chuồn vào.

Mãi đến khi hắn xông vào trong đại trận, chín thể tu kia mới rốt cục kịp phản ứng, bận rộn lo lắng đuổi theo.

Lỗ thủng bị phá vỡ nhanh chóng lấp đầy.

Đại trận phòng hộ là có năng lực chữa trị của bản thân, trừ phi tổn hại quá nghiêm trọng, nếu không thì chẳng mấy chốc sẽ sửa chữa trở lại, một cái Đại trận phòng hộ lớn như vậy, Lục Diệp chỉ phá vỡ một cái lỗ lớn phạm vi một trượng, đương nhiên không ảnh hưởng tới căn cơ của đại trận.

Tám mươi vị tu sĩ Chiếu Nhật sơn phía trước biểu lộ hoảng sợ, theo bản năng đánh ra từng đạo công kích.

Vừa rồi Lục Diệp không ngừng hành động, nhưng từ đầu đến cuối đều không có cách nào phá vỡ đại trận, lòng của bọn hắn cũng dâng lên xuống từng đợt, cảm thấy rất dày vò, nhưng khi Lục Diệp thật sự mở ra một cái lỗ thủng trên đại trận, lúc tiến vào thì bọn hắn mới phát hiện, loại dày vò kia quả thực chính là một niềm hạnh phúc, bởi vì giờ khắc này bọn hắn phải đối mặt với mười cái thể tu trùng kích do Cự Giáp cầm đầu.

Khí huyết sôi trào, bên ngoài cơ thể mỗi một thể tu đều nổi lên ánh sáng đỏ thẫm, đặc biệt là Cự Giáp, những công kích từ phía trước đánh ầm ầm vào trên người hắn, phần lớn đều bị khí huyết

tràn đầy ở bên ngoài cơ thể hần ngăn cản, một số ít rơi vào trên người hần cũng giảm bớt uy lực.

Hần cúi đầu, trong tay vác một linh khí hình lá chắn lớn giống như một con trâu điên hung hăng va vào trong trận doanh của tu sĩ Chiếu Nhật sơn.

Lục Diệp theo sát phía sau hần, đưa tay vào túi trữ vật, vung ra bốn đạo lưu quang, rút thành một đạo quang mang, trăm thẳng về trước, mở đường cho Cự Giáp phía trước.

Sau khi trở về từ thành Tiên Nguyên, lực lượng thần hồn của Lục Diệp tăng lên rất nhiều, khống chế linh lực của bản thân lại nâng cao một bước, số lượng ngự khí đã từ hai đạo biến thành bốn đạo, nhưng đây còn chưa phải là cực hạn của hần, chỉ là cân nhắc đến việc ngự khí có nhiều hay không thì uy năng sẽ giảm xuống, hần mới không luyện hóa nhiều ngự khí hơn.

Chín thể tu khác cũng đã bắt đầu lên, bọn họ lấy Cự Giáp cầm đầu, hợp thành một trận hình sắc bén, bảo vệ Lục Diệp ở giữa, sau đó lao về phía trước.

"Cẩn bọn họ lại!"

Có tu sĩ Chiếu Nhật sơn rống to, những hiệu quả quá nhỏ.

Cho dù nhân số của bọn họ nhiều hơn bên Lục Diệp tám lần thì cũng khó có thể ngăn cản kẻ địch đột nhiên tiến mạnh.

Năng lực xông pha chiến đấu của Cự Giáp thật sự quá mạnh, một khi để hần khởi xướng công kích, ở cấp độ Linh Khê cảnh này, căn bản không ai có thể ngăn chặn hần, trừ phi có bản lĩnh chém giết hần trong giây phút.

Một bên khác, Cổ Tham Dương và Chu Phái nghe thấy động tĩnh cũng bay lên giữa không trung, nhìn về phía chỗ ở của Chiếu Nhật sơn, mắt thấy đội ngũ do mười vị thể tu tạo thành kia giống

như một dòng nước lũ, hung hăng nổ ra một con đường máu ở trong trận doanh của Chiêu Nhật sơn, đều nhìn đến hoa mắt chóng mặt.

"Thành công rồi!"

Cổ Tham Dương có chút thất thần, bên Lục Diệp trước đó đã không có động tĩnh, hắn còn tưởng rằng hành động lần này sẽ kết thúc bằng thất bại, ai ngờ bên kia bỗng nhiên tiến vào trong trụ sở của người ta, mà lần này không phải một mình Lục Diệp, hắn còn mang theo mười tu sĩ thân thể cao lớn vạm vỡ.

"Thật sự là Hổ Tướng!"

Chu Phái đỏ mắt nhìn Cự Giáp, trong lòng một mảnh hâm mộ.

Lăng Vân điện từng mời chào Cự Giáp, nhưng bị con chó Tư Mã Dương kia từ chối, hắn luôn không thể bắt trói người khác, cưỡng ép muốn người khác gia nhập tông môn của mình, cũng không có thể mê hoặc, nếu làm như vậy cũng không thể đảm bảo người ta trung thành, nói không chừng sẽ còn có phản hiệu quả.

Cũng may là sau khi Tư Mã Dương chết, Hổ Tướng như thế rơi vào trên tay Lục Diệp cũng không tính là mai một.

Phá vỡ trận pháp, tiến vào chỗ ở của Chiêu Nhật sơn chỉ là bắt đầu, khảo nghiệm chân chính còn ở phía sau.

Chương 554: Xông Trộn 2

Chương 554. Xông Trộn 2

Lỗ hồng của đại trận đã tự tu bổ, nói một cách khác, bây giờ Lục Diệp không có đường lui nữa, bọn hắn lấy Cự Giáp cầm đầu, đương nhiên là có thể lao lên mạnh mẽ nhất thời, nhưng dù sao nhân số cũng có thể yếu, bọn hắn tổng cộng có mười người, bên phía Chiếu Nhật sơn lại có hơn một trăm người.

Cho nên bọn hắn muốn sống cũng chỉ có thể bằng tốc độ nhanh nhất cướp lấy ngọc giác đại trận từ trên tay Trần thủ sử Chiếu Nhật sơn, phá vỡ đại trận, để tám trăm tu sĩ của hai tông giết vào.

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà một nhóm mười một người mới không ngừng công kích về phía trước, không có chút ý định dấy dưng với tám mươi vị tu sĩ kia.

Cho dù các tu sĩ của Chiếu Nhật sơn liều mạng ngăn cản cũng không ngăn được một đội ngũ trùng kích như vậy, trước sau chỉ có mười hơi thở, mười một người giống như một thanh đao nhọn, phá vỡ trận tuyến của các tu sĩ Chiếu Nhật sơn, bước chân của bọn hắn không ngừng, tiếp tục phóng về phía trước.

Tu sĩ Chiếu Nhật sơn ngã trái ngã phải rối rắm, đuổi theo, rất nhiều công kích đánh vào trên người thể tu, phát ra tiếng vang va chạm.

Bảo giáp phòng ngự và linh khí trên người bọn hắn đã sớm được cung cấp phòng ngự rất cường đại, nhưng cho dù là bảo giáp và linh khí có xuất sắc đến đâu cũng không ngăn được công kích liên miên bất tuyệt như vậy, một cái tu sĩ trên người hắn bùng lên

ánh sáng, đó là bảo giáp hoặc là linh khí phòng ngự bị đánh nát.

Đại thuẩn trên tay Cự Giáp cũng biến thành rách nát, bị hắc ném sang một bên.

Phải biết rằng linh khí của đại thuẩn này là Lục Diệp đưa cho hắc ở trong thành Tiên Nguyên, là một món linh khí cữu cấm, năng lực phòng ngự rất xuất sắc, vậy mà chỉ trong một chút thời gian ngắn như vậy thì linh khí của cữu cấm này đã gần như báo hỏng, có thể thấy được thể công của kẻ địch rất hung mãnh.

Hắc lại yên lặng lấy ra một món linh khí đại thuẩn khác từ trong túi trữ vật của mình.

Trước kia, khi đi theo Tư Mã Dương, Tư Mã Dương vì kiểm lấy đủ công huân, xưa nay không phân phối linh khí cho Cự Giáp, bởi vì mỗi một món linh khí đều có giá trị không nhỏ, nhưng từ khi theo Lục Diệp, linh khí này muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Trong túi trữ vật của Cự Giáp, linh khí phòng ngự phòng ngự cũng có bốn năm món.

Cũng may là đã vượt qua thời khắc nguy hiểm nhất, mười một người đã đục thủng phòng tuyến do tám mươi vị tu sĩ Chiếu Nhật sơn tạo thành.

Một đường chạy về phía trước, những truy binh sau lưng truy kích không ngừng, nhất thời khó có thể thoát khỏi, trong lòng mấy người thể tu bộc hậu biết nếu tiếp tục như thế thì sợ rằng cũng không đi nổi, lập tức quyết tâm liều mạng, quay người nghênh địch.

Một người trong đó hô to:

"Các người đi trước!"

Lấy thân thể của mấy người, nghênh chiến hơn mười người,

sự can đảm như vậy làm cho người ta sợ hãi thán phục.

Nhưng mà chênh lệch nhân số nhất định không thể bù đắp, chỉ mấy hơi thở sau, mấy vị tu sĩ bọc hậu này đã ngã trong vũng máu, một màn này làm cho Cổ Tham Dương và Chu Phái đang ngắm nhìn đồng thời đỏ tròng mắt.

Phải biết rằng những thể tu được chọn ra này đều là thể tu mạnh nhất trong tông bọn hắn, mỗi một người đều là nhân tài hiếm có, hao tổn bất kỳ một người nào cũng là tổn thất khổng lồ, lần này đã ngã mấy người, sao cho bọn hắn có thể không đau lòng cơ chứ.

Mặc dù kẻ địch vội vã đánh giết mấy người Lục Diệp nên không đuổi tận giết tuyệt, nhưng ai cũng không biết mấy thể tu kia có còn sống hay không.

Mượn thời gian mấy hơi thở những thể tu kia kéo dài được, đám người Lục Diệp đã vọt ra khỏi trăm trượng, từ phía xa nhìn thấy hơn 30 vị tu sĩ Chiếu Nhật sơn thần sắc hoảng hốt phía trước.

Một người bị những người khác bao quanh vây tụ ở giữa, trên mặt còn mang theo vẻ không dám tin, giống như không ngờ đại trận phòng hộ nhà mình lại thật sự bị phá.

Ánh mắt Lục Diệp nhìn người này, ý thức được gia hỏa này hẳn là trấn thủ sứ của Chiếu Nhật sơn, Ngọc Giác đại trận ngay trên tay hắn.

Mục tiêu lập tức rõ ràng, từ trên tay người này cướp đi ngọc giác, phá hủy ngọc giác, 800 tu sĩ bị ngăn ở phía ngoài có thể một mạch giết tiến.

"Cẩn bọn họ lại!"

Tên trấn thủ sứ của Chiếu Nhật sơn nhìn thấy mấy người Cự Giáp dẫn đầu lao về phía bên này, há không biết việc nơi ở của

hắn chỉ tồn vong trong một sớm một chiều, ra lệnh một tiếng, từng đạo lưu quang từ bên kia đánh ra.

Cự Giáp găm thét, giơ cao lá chắn, đứng vững phía trước công kích, ánh sáng trên lá chắn giảm đi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, nhưng bởi vì bị lực cản lớn lao mà tốc độ giảm đi rất nhiều.

Thế công kích bị ngăn chặn, truy binh sau lưng cũng càng ngày càng gần, mắt thấy mọi người đã bị rơi vào cục diện trước sau giáp kích.

Một khi thế cục phát triển thành như vậy, vậy thì mấy người Lục Diệp và Cự Giáp sẽ cách cái chết không xa.

Linh lực màu đỏ thẩm chảy xuôi ra, sau lưng Lục Diệp mở cánh ra, phóng lên tận trời, chỉ một thoáng đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Ngự Khí Lưu Quang bắt đầu thay đổi phương hướng, đánh về phía Lục Diệp.

Lục Diệp bắt lấy Hồ Phách vẫn luôn trốn trên vai mình, cổ tay phát lực, ném Hồ Phách về phía trước.

Có hai đạo lưu quang lướt qua thân thể nhỏ của Hồ Phách, mang theo một chùm máu tươi.

Yêu Nguyên cuộn cuộn, yêu lực màu vàng đất cuộn cuộn, thân hình Hồ Phách bỗng nhiên căng phồng lên, hóa thành một con Bạch Hổ uy phong凛冽.

Mượn lực đạo ném mạnh của Lục Diệp, trong nháy mắt nó đã nhào đến cách tu sĩ Chiếu Nhật sơn kia mấy chục trượng.

Bóng dáng hổ phát làm sợ rất nhiều người, hình như có năng lực hút hồn đoạt phách, mỗi một tu sĩ đối đầu với hổ phách đều

không khỏi tự chủ cảm nhận được một loại lực lượng sát phạt khó nói nên lời, trong lòng không khỏi run lên.

"Hống!"

Hổ Phách há miệng, một tiếng hổ khiêu điếc tai phát ra, mắt trần có thể thấy rằng khí lãng ầm ầm quét sạch về phía trước.

Đi theo lấy tiếng hổ khiêu, giống như có một thanh đại chùy vô hình hung hăng nện ở trên đầu những tu sĩ của Chiếu Nhật sơn kia, làm cho tâm thần của bọn hắn đều có chút hoảng hốt, thậm chí đầu đều truyền ra từng tia cảm giác đau đớn.

Rất sớm trước đó, Lục Diệp đã phát hiện tiếng gào của Hổ Phách giống như có một chút lực lượng đặc biệt, nhưng lúc đó tu vi của hắn còn thấp, không làm rõ ràng được lực lượng kia đến cùng là cái gì, thậm chí có đôi khi cũng khó mà xác định được lực lượng kia có tồn tại hay không.

Nhưng cho đến ngày nay, khi tu vi và tầm nhìn của hắn tăng lên, ước chừng hiểu rõ tác dụng của Hổ Phách gầm.

Đó là một loại lực lượng nhằm vào thần hồn.

Chương 555: Phá Chiếu Nhật Sơn

Chương 555: Phá Chiếu Nhật Sơn

Tiếng gào của Hồ Phách có uy năng như vậy cũng không kỳ quái, nó có thể chuyển hóa Trành Linh, mà Trành Linh chính là lấy thần hồn làm cơ sở hình thành, cho nên trời sinh nó đã có một ít thủ đoạn nhằm vào trên thần hồn mà người thường khó có thể hiểu được.

Đây có lẽ là bản năng của nó, lại có lẽ là thiên phú của nó.

Trong Tẩy Hồn Trì, Lục Diệp nhận được chỗ tốt, Cự Giáp và Y Y cũng nhận được chỗ tốt, Hồ Phách cũng nhận được chỗ tốt, điều này làm cho tiếng tru của nó còn lớn hơn trước đó một chút.

Lúc này, tiếng gào thét truyền ra, các tu sĩ của Chiếu Nhật sơn bị tiếng gào thét trùng kích kia hoảng hốt, dưới sự công kích của loại thủ đoạn, uy năng công kích giảm mạnh, càng có từng đạo ngưng khí không bị khống chế từ trên trời rơi xuống.

Y Y thuận thế từ trong cơ thể Hồ Phách tung bay ra, hai tay giơ cao, lúc này bỗng nhiên xuất hiện một cái bàn tròn linh lực cực lớn, trên bàn tròn kia tràn đầy đường vân phức tạp lưu động, nhìn cực kỳ huyền diệu.

Ngay sau đó, trong chiếc đĩa tròn, một loạt trăm kích hình cung màu vàng như cuồng phong vũ bão rơi xuống.

Bên ngoài đại trận phòng hộ, Cổ Tham Dương và Chu Phái nhìn thấy một màn này đều sửng sốt, cảm nhận được linh lực ba

động trên người Y Y, lại nhìn cái đĩa tròn to lớn kia, thực sự nghĩ mãi mà không rõ lấy thực lực của Y Y, làm thế nào thi triển ra loại thuật pháp quy mô lớn này.

Thuật pháp như vậy, chỉ có những pháp tu chuyển tu công pháp Thiên cấp mới có tư cách thi triển ra, bởi vì chỉ có những pháp tu kia mới có thể khống chế tinh diệu linh lực của bản thân như vậy, mới có thể tích trữ linh lực thâm thúy như vậy!

Loại chuyện căn bản không thể xảy ra này, bây giờ lại xuất hiện ở dưới mí mắt bọn hắn, có trùng kích rất lớn đối với bọn hắn không thể nghi ngờ.

Hồ Phách và Y Y phối hợp có thể nói là cực hợp nhau nên càng tăng thêm sức mạnh, đầu tiên là một tiếng hồ khiếu trùng kích tâm thần và thần hồn của kẻ địch, thừa dịp kẻ địch còn chưa lấy lại tinh thần, Y Y đã thúc đẩy một chiêu Kim Hồ Vũ ra, Kim Hồ Trảm rơi xuống, ở chỗ đó đã có mấy vị tu sĩ chết bất đắc kỳ tử, còn lại cũng đều vô cùng chật vật.

Ngay khi Kim Hồ Vũ rơi xuống thì Lục Diệp đã vung cánh tay lên, ngang nhiên đánh về phía Trấn Thủ Sĩ của Chiếu Nhật sơn, cả người ở giữa không trung mang theo một tia sáng màu đỏ như lửa.

Bốn đạo lưu quang ngự khí ở phía trước giao thoa xuyên qua, từng tiếng kêu thảm truyền ra, các tu sĩ Chiếu Nhật sơn vốn bị Kim Hồ Vũ đánh đầu choáng váng đều chảy máu tại chỗ.

Tốc độ của bản thân Ngự Khí đã cực nhanh, sau khi gia trì Phong Hành Linh Văn thì tốc độ càng nhanh đến mức gần như khó mà bắt được, cho dù Lục Diệp đã không có nhiều tinh lực để gia trì thì cũng không phải tu sĩ trong cùng cấp độ có thể đỡ được loại ngự khí này.

Nhưng mặc dù linh văn gia trì cho ngự khí có thể tăng lên sát thương của ngự khí, nhưng thời gian duy trì rất ngắn, bởi vì linh

lực chứa đựng trong ngực khí là có hạn.

Như vậy cũng đã đủ rồi, chờ đến khi Lục Diệp bay đến trước mặt Trấn Thủ Sứ của Chiếu Nhật sơn thì hơn 30 người bên này đã có hơn mười người ngã xuống.

Mang theo khí thể xông tới, Lục Diệp rút ra Bàn Sơn Dao bên hông, một đao đánh xuống.

Vận khí của tên trấn thủ kia không tệ, tuy bị tiếng gào của Hồ Phách làm cho mất tập trung, nhưng công kích của Y Y không làm tổn thương đến hắn, lại thêm hắn được những người khác vây quanh, cho nên cho tới giờ khắc này cũng là lông tóc không tổn thương.

Đối mặt với một đao từ trên xuống của Lục Diệp, Linh khí trong tay tên trấn thủ này đã ngăn ở trước người, ngay sau đó tròn mắt của hắn trợn tròn, Linh khí trong tay trực tiếp bay ra, bàn tay tự nhiên vô lực, đồng thời cả người phù phù một cái rồi ngã quỵ xuống đất.

Lực lượng của Lục Diệp vốn đã mạnh hơn hắn rất nhiều, một kích cường bạo mang theo khí thể trùng kích này, hắn căn bản không tiếp nổi.

Đáng tiếc Lục Diệp không thể chém ra đao thứ hai, bởi vì kẻ địch bắt đầu đánh trả, không thể cho hắn cơ hội xuất đao nữa, nếu như hắn mạnh mẽ xuất đao thì sẽ chỉ làm bản thân rơi vào hiểm cảnh.

Cho nên sau khi chém ra một đao, Lục Diệp đã mượn lực phản chấn để một lần nữa bay lên.

Tiếng nổ lớn ầm ầm truyền ra, là Cự Giáp mang theo mấy người thể tu còn lại chạy tới, lúc đầu bọn hắn bị người của Chiếu Nhật sơn áp chế khó mà tiến lên, nhưng sau khi Hồ Phách Y Y liên

thủ công kích, áp lực của bọn hắc giảm đi rất nhiều, khi Lục Diệp một lần nữa bay lên thì bọn hắc đã vừa vặn lao tới trước trận địa của kẻ địch.

Các tu sĩ của Chiếu Nhật sơn tuyệt vọng nhìn chăm chú, mấy người thể tu lấy Cự Giáp cầm đầu hung hăng tiến vào trong đám người.

Một trận người ngã ngựa đổ, Hồ Phách cũng bơi ở bên cạnh, tìm đúng mục tiêu nhào tới lại bắt lại cẩn, Y Y không có tiếp tục sử dụng thuật pháp phạm vi lớn, nhưng mỗi một lần nâng tay ra đều có một đạo thuật pháp đánh ra, uy thế cực mạnh.

Ngay trong lúc hỗn loạn này, Lục Diệp đã lần nữa lao xuống.

Trong nháy mắt, Trần thủ sứ Chiếu Nhật sơn ngã quy xuống đất, cả người phát lạnh, vội vàng đứng dậy ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một vòng ánh đao hiện lên ở trước mắt, linh khí của hắc vừa mới giao phong với Lục Diệp đã bị đánh bay, giờ phút này dưới tình thế cấp bách đã đánh ra một quyền với Lục Diệp.

Một quyền này nện vào vai của Lục Diệp, liệu chết đánh một kích vào thân thể của Lục Diệp, làm cho hắc nghiêng một cái, đâm vào trên người của tên trần thủ sứ này, lúc này hai người đã lăn thành một đoàn.

Nhưng Lục Diệp rất nhanh đã bò dậy, trong tay nắm lấy một viên ngọc giác, mà tên trần thủ sứ của Chiếu Nhật sơn thì nằm trên mặt đất không nhúc nhích, dưới thân máu tươi chảy xuống.

Bởi vì thứ Ngọc Giác này có cộng minh với trận cơ bố trí đại trận, cho nên nhất định phải mang theo bên người, hơn nữa còn không thể thu vào trong túi trữ vật, nếu không cộng minh ngăn cách thì đại trận sẽ ngừng vận chuyển.

Chương 556: Phá Chiếu Nhật Sơn 2

Chương 556. Phá Chiếu Nhật Sơn 2

Ngọc giác này được treo ở bên hông của trấn thủ sứ, lúc Lục Diệp ra tay với hắn đã nhìn chăm chăm, giờ phút này trấn thủ sứ kia bị giết, ngọc giác đương nhiên rơi vào trong tay Lục Diệp.

Một tay nắm ngọc giác, một tay cầm đao, Bàn Sơn Đao hung hăng bổ xuống, soạt một tiếng, ngọc giác vỡ vụn, đại trận vù vù.

Cùng với việc tu sĩ của hai thế lực lớn Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện xung đột dữ dội, đại trận phòng ngự đã bị phá vỡ, đông đảo tu sĩ giống như mãnh hổ hạ sơn tràn vào trong chỗ ở của Chiếu Nhật sơn, những tu sĩ may mắn còn sống sót của Chiếu Nhật sơn lập tức thần sắc hết hoảng, chạy về phía Vị trí của Thiên Cơ điện, hiển nhiên là muốn rút về Cửu Châu.

Không rút lui không được, đại trận bị phá nếu không rút lui thì cũng chỉ có thể chờ chết.

Điều này sẽ dẫn đến việc tu sĩ của hai tông tiến vào còn chưa giết được mấy người, nhìn xung quanh một cái, kẻ địch đã không thấy đâu nữa.

Nhưng mà còn có một cuộc chiến khác đang bộc phát, địa điểm đại chiến ở ngoài phòng hộ.

Đó là hơn ba trăm tu sĩ do phó sứ trấn thủ của Chiếu Nhật sơn dẫn đầu, trước đó bọn hắn phụng mệnh trấn thủ sứ của nhà mình tiến đến tấn công trụ sở của Lăng Vân điện, muốn dùng cái này để

giải vây cho Phong Hoa viện, kết quả mới đuối tới nơi không bao lâu đã nghe nói trụ sở của nhà mình bị tấn công.

Hắn vô cùng lo lắng trở về, từ phía xa nhìn thấy tám trăm tu sĩ của Thần Ấn cung và Lăng Vân điện tụ tập, ngay cả đám người Chiếu Nhật sơn cũng không dám mạo hiểm, chỉ có thể núp ở gần đó.

Nhưng nhìn thấy Lục Diệp phá vỡ trận pháp, dẫn theo mười người thể tu giết tiến vào trong chiếm giữ, cho dù phó sứ trấn thủ kia biết giờ phút này không nên bại lộ hành tung thì cũng không thể không hiện thân.

Một khi trụ sở bị công chiếm, hậu quả kia sẽ không chịu nổi.

Cho nên hắn dẫn theo hơn ba trăm tu sĩ khởi xướng tiến công hai tông Thần Ấn cung và Lăng Vân điện, muốn mượn tinh lực của hai tông này để liên lụy đến tu sĩ của hai tông.

Đáng tiếc là bên này giao thủ không bao lâu, phòng ngự của đại trận đã hoàn toàn bị phá vỡ, mắt thấy màn sáng của đại trận hóa thành ánh sáng màu huỳnh quang rồi tiêu tán, tâm tình của một đám tu sĩ Chiếu Nhật sơn tuyệt vọng tới cực điểm.

Chuyện lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra, mà bọn hắn lại bất lực đối với chuyện này.

Đại trận bị phá, trụ sở thất thủ, tiếp tục đánh đã không còn cần thiết, hưởng chỉ số người của bọn hắn vốn đang ở thế yếu cực lớn, theo mệnh lệnh của phó sứ trấn thủ, tu sĩ Chiếu Nhật sơn vừa đánh vừa lui, muốn thoát khỏi chiến trường.

Các tu sĩ Thần Ấn cung và Lăng Vân điện há có thể để bọn hắn như ý?

Tuy hành động lần này liên tiếp phá trụ sở của hai đại tông môn, nhưng thời gian chiến đấu chân chính cũng không dài, càng

nhiều hơn là thời gian tu sĩ của hai tông đang công kích đại trận của người ta.

Khi đại trận của Phong Hoa viện bị phá, tu sĩ của Phong Hoa viện dưới hiệu lệnh của Nguyệt Mị lập tức rút về Cửu Châu, không cho tu sĩ của hai tông cơ hội, tử thương không tính là lớn.

Đại trận Chiếu Nhật sơn bị phá, trong trụ sở tổng cộng chỉ còn lại mấy chục người, lúc này cũng đều chạy trốn.

Có thể nói, trước mắt tu sĩ của hai tông đều không có một cỗ kìm nén, hơn 300 tu sĩ của Chiếu Nhật sơn lại dám chủ động nhảy ra, có thể nói là gài đúng chỗ ngứa.

Trong lúc nhất thời, tu sĩ của hai tông cũng không ngừng ngã xuống, hơn ba trăm người chết chỉ còn lại không tới một nửa, cuối cùng chia thành tốp nhỏ, lúc này mới xem như thoát khỏi sự truy kích của tu sĩ hai tông.

Nếu không phải hai tông cố kỵ kẻ địch chó cùng rứt giậu thì nhất định có thể đuổi tận giết tuyệt bọn hắc, nhưng nếu làm như vậy thì khẳng định phe mình cũng sẽ xuất hiện rất nhiều thương vong, chuyện này rất không có lời.

Phó sứ của Chiếu Nhật sơn không chết, nhưng giờ phút này chỉ sợ hối hận đến xanh cả ruột.

Sở dĩ hắc dẫn người nhảy ra ngoài chính là sợ đại trận nhà mình bị phá, nhưng đến đầu vẫn không thể bảo trụ đại trận, thậm chí còn dẫn đến tu sĩ dưới trướng tử thương thảm trọng, sớm biết như vậy, hắc cũng sẽ không lộ mặt.

Đại trận bị phá thì sẽ bị phá, các đệ tử lưu toàn tính mệnh, sau này luôn có cơ hội đông sơn tái khởi.

Chuyện sau đó rất đơn giản, tu sĩ của hai tông bắt đầu vơ vét trụ sở của Chiếu Nhật sơn, Lục Diệp và Cổ Tham Dương còn có

Chu Phái ba phần Thiên Cơ Trụ, mỗi người kiếm lời đầy bồn đầy bát.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là mười người thể tu mà Lục Diệp mang vào, chết bốn người, năm người bị trọng thương, chỉ có một người là Cự Giáp, thương thể không tính là nghiêm trọng.

Bởi vậy cũng có thể thấy được chênh lệch giữa các thể tu, mấy thể tu kia đều là một nhóm mạnh nhất trong hai tông, trên tu vi không thể kém hơn Cự Giáp.

Nhưng Cự Giáp xông pha chiến đấu ở phía trước thì không có gì đáng ngại, chín người khác thì chết thì chết, trọng thương thì trọng thương.

Có thể nói, tu sĩ trong mấy đại phe phái, thể tu là vốn liếng Tiên Thiên, mấy phe phái khác còn có thể thông qua Hậu Thiên để tích lũy, nhưng thể tu không được, nếu như điều kiện Tiên Thiên không tốt, cho dù đi đến con đường thể tu này thì sớm muộn cũng sẽ chết, bởi vì đại chiến cùng một chỗ, thể tu vĩnh viễn cũng sẽ xông lên phía trước.

Cho nên các đại tông môn đều đặc biệt chiếu cố đối với thể tu nhà mình, thể tu có thể hưởng thụ được tài nguyên còn nhiều hơn những phái hệ khác, bởi vì chỉ có bọn họ mới có thể kháng trụ công kích của kẻ địch, phe mình mới có cơ hội phản kích, nếu như thể tu đều không đỡ nổi thì còn phản kích cái rắm gì nữa.

Hoa Từ đã nói với Lục Diệp một câu, phe phái thể tu này chính là hưởng dụng tài nguyên tốt nhất, chịu đánh giỏi nhất.

Một lúc lâu sau, hai chiếc thuyền lớn tuần tự lên trời, các tu sĩ trên thuyền lớn một mảnh hoan hô cười nói, vui mừng hơn hở, mà phía dưới thuyền lớn là một mảnh ánh lửa hùng hực.

Sau khi công chiếm trụ sở của địch tông, những ngọn lửa có thể thiêu đốt toàn bộ trụ sở, đây gần như là trạng thái bình thường của Linh Khê chiến trường, dù sao thì hai đại trận doanh là nước lửa không dung, đương nhiên là làm sao buồn nôn đối phương.

Hai chiếc linh khí trên nửa đường mỗi người đi một ngã, ai về nhà nấy.

Chương 557: Một Câu Thành Lôi

Chương 557: Một Câu Thành Lôi

Thời gian trôi qua gần chín tháng, tên tuổi của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp lại lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, không giống với lần đại chiến Kim Quang đỉnh trước, chuyện lần này càng nghiêm trọng hơn.

Vì đại chiến ở Kim Quang đỉnh gần đây, Vạn Ma lĩnh muốn triệt để xoá tên Bích Huyết tông, cho nên rất nhiều cường giả đều không để ý quy củ và mặt mũi, cường ép xuống đài, xâm nhập vòng ngoài muốn diệt trừ Lục Diệp.

Nhưng dưới sự tiếp sức của các tông môn trong Hạo Thiên minh, Lục Diệp lần lượt tránh qua kiếp nạn, cuối cùng song phương giằng co ở Kim Quang đỉnh, do Lục Diệp đề nghị, rất nhiều cường giả Linh Khê Bảng chứng kiến, ký kết Thiên Cơ khế, bày ra một cái lôi đài chiến.

Trận chiến đó, tu vi của Lục Diệp lấy tầng năm liên chiến bốn mươi ba trận, không bại một lần nào, đánh cho mặt mũi của Vạn Ma Lĩnh đều sưng lên.

Cũng mặc kệ nói thế nào, lúc đó Lục Diệp vẫn chỉ là một tu sĩ tầng năm cho dù có thể giết địch vượt cấp, cho thấy tiềm lực cực lớn của bản thân thì cũng chỉ là lực lượng cá nhân của hắn.

Sức mạnh cá nhân chung quy là có cực hạn, Vạn Ma Lĩnh có lẽ bởi vậy mà có chút kiêng kị đối với hắn, những cường giả chân chính còn sẽ không quan tâm đến hắn, trừ phi Lục Diệp có thể an

toàn trưởng thành đến trình độ uy hiếp bọn hân.

Trên đời này vĩnh viễn không thiếu thiên tài, thiên tài trẻ tuổi mất sớm cũng nhiều vô số kể.

Nhưng lần này khác biệt, chuyện hân làm ra đã không liên quan đến sự mạnh yếu của cá nhân, bản lĩnh mà hân thể hiện ra đủ để tạo thành uy thế lớn đối với bất kỳ một nhà thế lực nào.

Đầu tiên là tin tức từ Phong Hoa viện truyền ra, không biết Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông mượn nhờ thủ đoạn gì mà lặng yên không một tiếng động chui vào trụ sở có phòng hộ đại trận bao phủ, ngay sau đó từ trong tay trấn thủ sứ của Phong Hoa viện cướp đi đại trận Ngọc Giác, phá vỡ đại trận, dẫn đến trụ sở của Phong Hoa viện thất thủ, tổn thất nặng nề.

Khi tin tức truyền ra, Linh Khê chiến trường và Cửu Châu đều xôn xao.

Tất cả tu sĩ nghe được tin tức này, cho dù tu vi mạnh yếu, địa vị cao hay thấp thì đều choáng váng.

Một tiểu tu sĩ Linh Khê cảnh lại có bản lĩnh chui vào đại trận phòng hộ của một tông?

Đúng là có người làm chuyện này, nhưng không phải là người đại tu tinh thông Trận Đạo, tạo nghệ về Trận Đạo cực kỳ cao thâm thì không thể làm được.

Chỉ là một Linh Khê cảnh thì có tài đức gì?

Lúc đầu, rất nhiều người đều cho rằng Phong Hoa viện bên kia nói ngoa, hoặc là bị mất trụ sở nên trấn thủ sứ đang trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng rất nhanh, tin tức thứ hai đã truyền ra, lần này là từ chỗ ở của Chiếu Nhật sơn cách Phong Hoa viện không xa truyền

đến.

Chỗ ở của Chiêu Nhật sơn cũng bị công phá!

Ngay sau khi trụ sở của Phong Hoa viện bị phá vỡ không đến một ngày.

Theo lời nói của tu sĩ Chiêu Nhật sơn may mắn còn sống sót, Lục Nhất Diệp kia có một loại thủ đoạn thần kỳ, có thể phá vỡ một cái lỗ thủng trên đại trận vận chuyển hoàn mỹ, xâm nhập vào trong đại trận.

Sở dĩ Chiêu Nhật sơn trụ bị công phá cũng là bởi vì thủ đoạn của Lục Nhất Diệp, sau đó mang theo mười thể tu xông trận, dẫn đến trấn thủ sứ nhà mình bị giết, đại trận Ngọc Giác bị đảo lộn.

Một người nói Lục Nhất Diệp có thể lặng yên không một tiếng động chui vào đại trận, một người nói hẳn có thể mạnh mẽ phá vỡ lỗ thủng trên đại trận, mặc dù cách nói không giống nhau, nhưng điều này cũng nói rõ một chuyện, Lục Nhất Diệp chỉ có tu vi Linh Khê cảnh tầng tám, ở trên trận đạo, hoặc là nói thẳng ra là bên trên phá trận đạo quả thật đã có tạo nghệ rất cao thâm.

Hai nhà tông môn Vạn Ma Linh bị phá, căn nguyên ở Lục Diệp, về phần tu sĩ Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện đồng hành thì gần như không có ai đi nói.

Những tin tức này ban đầu còn lan truyền trong phạm vi nhỏ, nhưng chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi đã làm cho toàn bộ người của Cửu Châu và toàn bộ chiến trường Linh Khê đều biết.

Bởi vì nếu như chuyện này là thật thì sẽ quá kinh khủng.

Các đại tông môn của Linh Khê chiến trường đều có đại trận phòng hộ của mình, có đại trận phòng ngự, các tu sĩ sẽ có cảm giác an toàn, thật giống như người phạm ban đêm đi ngủ sẽ khoá cửa.

Nhưng bây giờ thì đã sao? Lại có thể có người có thể lặng yên không một tiếng động mở cửa ra, hoặc là ở trên cửa mạnh mẽ mở ra một cái lỗ thủng, sau đó xông vào trong nhà của người, người giết người, cướp lương của người...

Điều này đương nhiên có thể gây ra khủng hoảng.

Nếu như nói cuộc chiến Kim Quang Đỉnh chỉ là để cho một phương Vạn Ma Lĩnh thấy được tiềm lực trưởng thành to lớn của Lục Diệp thì chuyện Phong Hoa viện và Lăng Vân điện liên tiếp bị phá vỡ đã làm cho một phương Vạn Ma Lĩnh sinh ra sự kiêng kỵ nồng đậm đối với hắn.

Loại kiêng kỵ này, cho dù là Thần Hải cảnh cũng không thể coi nhẹ.

Nhìn khắp Cửu Châu, lực nào mà không có trụ sở trên chiến trường Linh Khê thế? Trên trụ sở đều là một đám tu sĩ Linh Khê cảnh, Lục Diệp tùy tiện chui vào trong đại trận của người ta, hoặc là làm đại trận thành một cái lỗ thủng, quả thực chính là đại trận phòng ngự.

Nếu ngay cả phòng ngự đại trận cũng không thể cung cấp cảm giác an toàn cho người khác, chỉ sợ sau này tất cả tu sĩ của Vạn Ma lĩnh đều sẽ bàng hoàng.

Một khi phòng ngự đại trận bị phá vỡ, trụ sở bị công chiếm chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Ngay khi chuyện này tiếp tục lên men thì một chuyện khác cũng bị phát hiện.

Đó chính là mấy tháng trước, khi trùng triều tiến đến, nơi ở của hai nhà Thiên Sát điện và Phùng thị ở cùng với Bích Huyết tông đã từng bị công chiếm, trong đó Phùng thị tử thương thảm trọng, đệ tử Linh Khê cảnh này gần như bị đuổi tận giết tuyệt.

Tuy nơi ở của hai nhà này bị công chiếm căn bản là bởi vì trùng triều, nhưng mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, phía sau có bóng dáng của Lục Nhất Diệp.

Chương 558: Một Câu Thành Lôi 2

Chương 558. Một Câu Thành Lôi 2

Bởi vì nhiều năm như vậy, Thiên Sát điện và Phùng thị đều tốt, nhưng hết lần này tới lần khác, Lục Nhất Diệp đến trụ sở của Bích Huyết tông, hai nhà này lại thất thủ? Đây hoàn toàn là chuyện không có đạo lý.

Trước có Thiên Sát điện và Phùng thị, sau có Phong Hoa viện và Chiêu Nhật sơn, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Lục Nhất Diệp đã phá hủy trụ sở của bốn nhà thế lực Vạn Ma lĩnh.

Từ xưa đến nay, chiến trường Linh Khê không có tu sĩ nào làm được loại chuyện này.

Nơi ở của Ngân Quang đảo, Trấn Thủ Sứ La Phục và Phó Sứ Thích Thạch ngồi đối diện nhau, ánh mắt phức tạp.

Hơn hai tháng trước, khi Lục Diệp rời khỏi Ngân Quang đảo, Thích Thạch đã từng nói, có lẽ sẽ có một chút thế lực của Vạn Ma Lĩnh gặp phải vận đen.

Kết quả một câu thành sấm, hơn hai tháng trôi qua, thật sự có thế lực của Vạn Ma lĩnh gặp vận đen, mà lập tức lại là hai nhà.

Bây giờ Vạn Ma Lĩnh còn chưa biết trụ sở của Kinh Thiên Tông bị công phá cũng là do Lục Diệp làm ra, chỉ là lúc ấy Lục Diệp mượn lực lượng của Ứng Giao, mạnh mẽ phá vỡ đại trận phòng hộ của Kinh Thiên Tông, lại có chút khác nhau.

Nếu như tính luôn cả Kinh Thiên tông thì bên Vạn Ma lĩnh bởi

vì Lục Diệp mà dẫn đến trụ sở bị công chiếm, đã có trọn vẹn năm nhà.

Có thể xác định là hơn hai tháng trước, Lục Diệp còn chưa có loại thủ đoạn này, nếu không thì ngày đó đã sớm dùng rồi.

"Bây giờ Lục đạo hữu chỉ mới có tầng tám."

Thích Thạch bỗng nhiên thoải mái nói một câu.

La Phục liếc mắt nhìn hắn một cái:

"Sư đệ muốn nói cái gì?"

Thích Thạch nói:

"Theo quy củ, trước khi Lục đạo hữu đạt đến Thiên cấp tầng bảy đều có thể hoạt động ở trong vòng, cho dù đạt đến Thiên cấp tầng bảy cũng không cần hoàn toàn thoát ly khỏi vòng trong. Ta thấy với tốc độ tu hành của Lục đạo hữu, muốn tăng lên tới Thiên cấp tầng bảy thì cũng phải mất một năm hoặc nửa năm nhỉ?"

La Phục từ từ phản ứng lại:

"Những thế lực trấn thủ trong vòng vây Vạn Ma Lĩnh kia, sau này sợ là không có cách nào ngủ yên ổn được nữa."

"Đúng vậy."

Thích Thạch gật đầu:

"Nhưng cây cao chịu gió lớn, vẫn phải để Lục đạo hữu cẩn thận một chút mới được."

"Ta sẽ liên hệ với hắn."

Lời nói của La Phục xoay chuyển:

"Trước đó, Trần Hải huynh của Pháp Hoa tông đưa tin tới, nói rằng mấy ngày nữa liên thủ đi đánh Vân Yên giáo một trận, sư đệ phải sớm chuẩn bị."

Thích Thạch vội vàng gật đầu:

"Ta đã biết."

Trụ sở của Vân Yên Giáo cũng là láng giềng với Ngân Quang đảo, lần trước Lục Diệp ở đây, La Phục đã có ý đồ với Vân Yên Giáo, muốn để cho hắn lại thúc đẩy Ứng Giao kia đi trùng kích trụ sở của Vân Yên Giáo, kết quả Lục Diệp thử một chút, Ứng Giao trở nên thông minh, không thể dẫn ra, chuyện này cũng không giải quyết được gì.

Mặc dù không thể mượn lực lượng của Ứng Giao, nhưng La Phục cũng không từ bỏ kế hoạch tấn công Vân Yên giáo, đã liên thủ với Minh tông gần đây, cùng nhau tạo áp lực đối với Vân Yên giáo.

Nếu là trước đây, Vân Yên giáo còn có thể liên thủ với Kinh Thiên tông, nhưng trước mắt Kinh Thiên tông cũng giống như châu chấu gãy càn, ngay cả khí lực nhảy nhót cũng không có, nào có thời gian đi quản Vân Yên giáo bị cái gì.

Điều này đã dẫn đến việc Vân Yên giáo bị hai nhà Hạo Thiên minh liên thủ nhằm vào, các đệ tử khổ không thể tả.

Có thể nói, Ứng Giao của Lục Diệp thúc đẩy công phá trụ sở của Kinh Thiên tông, thế lực của Hạo Thiên minh xung quanh đây đã thiếu đi một thế lực uy hiếp, có thể rút ra càng nhiều lực lượng để đối phó với những kẻ địch khác.

Cho nên chuyện sau này của Thần Ân cung và Lăng Vân điện ở Ngân Quang đảo cũng giống như thế, vốn hai nhà bọn họ muốn hợp lực đấu trí đấu dũng với Phong Hoa viện và Chiêu Nhật sơn,

hiện tại Phong Hoa viện và Chiêu Nhật sơn căn bản không có vốn liếng để đối kháng với bọn họ, kể từ đó, chuyện Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện có thể làm sẽ càng nhiều hơn.

Hai nhà có thể thỉnh thoảng đi đến nơi ở của Phong Hoa viện và Chiêu Nhật sơn, hoặc là liên thủ đi đánh các thế lực Vạn Ma lĩnh khác.

Công chiếm căn cứ không đơn giản chỉ là vợ vét vật tư cùng vợ vét gia trì, còn có đủ loại chỗ tốt tiếp theo.

Nói ngắn gọn chính là trong vùng này, vốn dĩ cục diện giằng co giữa hai đại trận doanh đã bị phá vỡ, đi vào thế cục sống còn.

Chim sơn ca kêu ríu rít, ánh nắng chiếu xuống, Lục Diệp mở to mắt, chậm rãi bò lên.

Thật lâu không ngủ một cách thư thái, sau khi tỉnh lại ngủ, chỉ cảm thấy mấy ngày liên tiếp mỗi một quét sạch sành sanh, cả người thanh khí sáng.

Y Y canh giữ ở bên cạnh ngời xuống tu hành, thấy hắc tỉnh lại thì bưng nước rửa mặt và nước súc miệng tới cho hắc.

Lục Diệp rửa mặt một phen, cầm Hồ Phách đang ở trên người mình lên, ném sang một bên, mặc quần áo tử tế đi xuống giường.

Đi xuống lầu, bữa sáng sớm đã chuẩn bị kỹ càng, nhìn rất phong phú, mà đồ ăn vẫn còn nóng, hiển nhiên là Thần Ẩn cung đã tổn hết tâm sức.

Lục Diệp cũng không khách khí, ngời xuống ăn.

Y Y ngời ở phía đối diện với hắc, hai tay chống cằm nhìn hắc.

Lục Diệp vừa ăn vừa điều tra ấn ký chiến trường.

Sau khi tỉnh lại, trong ấn ký chiến trường có rất nhiều tin tức.

Hai nhà thế lực của Vạn Ma lĩnh bị công chiếm, tên của hắn lại một lần nữa lưu truyền ở chiến trường Linh Khê, chuyện này đã sớm có đoán trước, dù sao thì cho dù là hắn có thể lên vào trụ sở của Phong Hoa viện, hoặc là phá vỡ trận pháp của Chiếu Nhật sơn thì cũng có rất nhiều người của Vạn Ma lĩnh nhìn thấy, những người kia không chết thì đương nhiên sẽ truyền tin tức đi.

Tin tức truyền đến phần lớn đều là trấn thủ sứ hoặc là phó sứ ở trong Kỳ Hải các đại tông môn, có người quan tâm bảo hắn sau này nhất định phải chú ý cẩn thận, bởi vì bây giờ một phương Vạn Ma Lĩnh đều biết hắn có kỹ xảo phá trận đặc biệt, cho nên rất là kiêng kị đối với hắn.

Cũng có người cực lực mời hắn tiến về nhà mình làm khách, đây hiển nhiên là có ý đồ khác.

Chương 559: Mời Nhất Diệp đạo hữu đi ra ngoài.

Chương 559: Mời Nhất Diệp đạo hữu đi ra ngoài.

Nhị sư tỷ Thuỷ Uyên và Tứ sư huynh Lý Bá Tiên đều có đưa tin tới, nhị sư tỷ căn dặn hắc trong khoảng thời gian gần đây tốt nhất đừng chạy loạn, chờ đợi tu hành ở trong Thần Ẩn cung, trong lời nói tràn đầy lo lắng và lo lắng.

Tin tức của tứ sư huynh là một ý khác, bảo hắc yên tâm lớn mật mà làm, không cần lo lắng trước sau, nếu có người dám không tuân quy củ thì hắc sẽ tự đi dạy đối phương làm người.

Còn có tin tức của Hoa Từ, có lẽ là vì làm phó sứ trấn thủ của Bích Huyết tông, nữ nhân này đứng đắn hơn trước đây rất nhiều, tin tức bên trong không nói quá nhiều, chỉ nói cho Lục Diệp biết tình hình của Bích Huyết tông gần đây, để hắc rời nhà đi ra ngoài thì có thể an tâm, trong nhà có nàng.

Xem hết tin tức này, Lục Diệp nhú mày, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác quái dị nam nhân ở bên ngoài dốc sức làm, nữ nhân trông coi tiểu gia.

Nhưng tính toán thời gian thì khoảng cách đến tầng tám của Hoa Từ cũng không xa.

Nàng đến tầng tám cũng là cần phải tiến vào trong vòng này, một khi nàng đi thì Bích Huyết tông ngay cả một phó sứ cũng không có, cũng không biết nàng có tìm được người thích hợp hay không.

Trần Dục chắc chắn là không được, bởi vì Trần Dục có thể tấn thăng tầng tám sớm hơn nàng.

Người trong tông còn lại có thể chống đỡ công việc thật đúng là không có mấy người, chung quy là nhân tài tàn lụi, nhưng mà Bích Huyết tông vừa mới bắt đầu phát triển một lần nữa, chuyện này quả thật không có cách nào giải quyết.

Còn về chuyện bọn họ đến tầng tám thì đi đến tông môn trực thuộc nào để tu hành thì phải xem lựa chọn của chính bọn họ, Lục Diệp bên này đã trải đường tốt, chắc hẳn bọn họ đi cũng sẽ nhận được chiếu cố.

Trả lời từng tin nhắn, phải mất khá lâu mới xong.

"Cười cái gì mà vui vẻ như vậy?"

Lục Diệp cũng không ngẩng đầu lên mở miệng.

"Không có gì nha."

Y Y lắc đầu.

Lục Diệp thở dài:

"Ai, nữ hài tử lớn tuổi, có bí mật nhỏ của mình."

"Biết còn hỏi."

Y Y làm mặt quỷ với hắn.

Lục Diệp không biết là, cho tới nay, Y Y đều có một lo lắng, đó chính là tốc độ phát triển của Lục Diệp quá nhanh, lần đầu gặp mặt, tu vi của mọi người đều không cao, nhưng lúc đó thực lực của Hồ Phách thật ra mạnh hơn Lục Diệp, nhưng theo thời gian trôi qua, Lục Diệp chẳng những lại vượt qua Hồ Phách, chênh lệch giữa hai bên còn càng lúc càng lớn.

Nhất là sau khi Lục Diệp rời khỏi Thanh Vân sơn, tiến về nơi ở của Bích Huyết tông, vốn trong chiến đấu nàng và Hồ Phách còn có thể giúp đỡ rất nhiều, nhưng khi tu vi của Lục Diệp tăng lên, tiếp xúc với kẻ địch cũng càng ngày càng mạnh, tác dụng của nàng và Hồ Phách cũng cực kỳ có hạn.

Hồ Phách nhiều nhất chính là tác dụng của một con thú cưỡi, mà nàng nhiều nhất chính là giúp Lục Diệp điều tra hoàn cảnh xung quanh.

Lúc đó, nàng đã hiểu, cuối cùng cũng có một ngày chênh lệch giữa hai bên sẽ lớn đến mức nàng không nhìn thấy bóng lưng của Lục Diệp, đến lúc đó, cho dù nàng không muốn thì cũng phải tách ra với Lục Diệp.

Đây là điều mà nàng không muốn tiếp nhận, cũng không muốn suy nghĩ.

Bị tâm tình của nàng ảnh hưởng, điều kiện tiên quyết mà Hồ Phách có thể tiếp nhận là không ngừng nuốt linh đan tăng cường bản thân, nhưng vẫn không đuổi kịp tốc độ tăng lên của Lục Diệp.

Mãi đến sau này, khi trở về Bích Huyết tông, tình huống mới có thêm chút cải thiện.

Nàng đi theo trường giáo bắt đầu nghiên cứu thuật pháp, trở nên có thể tu hành một mình, kể từ đó, tốc độ phát triển của nàng và Hồ Phách tăng lên rất nhiều, bởi vì bọn hắn đều đang mạnh lên, tiếp theo còn giúp đỡ đối phương, có thể nói người khác tu hành là một mình một người dùng sức, có thể nói Hồ Phách và Y Y tu hành là một linh một hổ đồng thời phát lực, tu hành gấp đôi, khoái hoạt gấp đôi.

Trong thành Tiên Nguyên, Hồ Phách có thiên phú có thể chuyển hóa Thành Linh.

Trong Tẩy Hồn Trì, Y Y đến Tẩy Hồn Thuỷ rèn luyện, cả người có biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà nàng có thể cảm giác được, loại biến hóa này không phải lập tức bộc phát ra, sau này theo thực lực của nàng tăng trưởng, sẽ còn tiếp tục phát huy tác dụng.

Khi Lục Diệp cùng nhau phá vỡ đại trận của Chiếu Nhật sơn, nàng và Hồ Phách đều giúp đỡ rất nhiều, Hồ Phách có Hồ Khiếu cộng thêm thuật pháp quy mô lớn của nàng, mới cho chế tạo cơ hội Lục Diệp cướp đoạt ngọc giác đại trận, cũng làm cho mấy người Cự Giáp kịp thời vọt lên.

Mãi đến lúc đó nàng mới xác định, rốt cuộc mình cũng đã miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ tu hành của Lục Diệp.

Không dám nói sau này như thế nào, ít nhất trong thời gian ngắn, nàng không cần lo lắng sẽ bị Lục Diệp bỏ rơi không thấy tăm hơi.

Cho nên sau khi từ Chiếu Nhật sơn trở về, tâm tình của Y Y vẫn rất tốt.

"Đúng rồi, đây là do Thần Ấn cung đưa tới từ sáng sớm."

Y Y lại lấy ra một cái túi trữ vật đưa cho Lục Diệp.

"Đây là thứ gì?"

"Chính là linh thạch và linh đan."

Công chiếm trụ sở của hai đại tông môn Vạn Ma Linh, chỗ tốt nhận được không đơn giản chỉ có gia trì vợ vớt từ trong Thiên Cơ Trụ, còn có rất nhiều được liệu còn thượng vàng hạ cám, bao gồm túi trữ vật của tu sĩ.

Bên Thần Ấn cung hẳn là cân nhắc đến việc Lục Diệp không mang theo quá nhiều đồ vật, cho nên đều chuyển đổi thành linh thạch và linh đan.

Hai thứ này đều là tiền tài tu hành, không ai ngại nhiều.

Chương 560: Mời Nhất Diệp đạo hữu đi ra ngoài 2

Chương 560. Mời Nhất Diệp đạo hữu đi ra ngoài 2

"Thu đi."

Lục Diệp nhìn xung quanh một chút, hồ nghi nói:

"Cự Giáp thì sao?"

"Giống như đang tu hành."

"Thương thế của hắn như thế nào?"

"Ta thấy không có gì đáng ngại."

Lục Diệp gật gù đầu, ăn uống no đủ, rời khỏi chỗ ở, tiến về phòng luyện công của Thần Ẩn cung tu hành đọc sách.

Hắn vốn định chờ sau khi công chiếm được Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn thì tiếp tục tiến lên, nhưng theo tình hình bây giờ, vẫn là tránh đầu gió, để cho Vạn Ma lĩnh tĩnh táo một chút.

Tuy bên phía Nhị sư tỷ có chút lo lắng quá phận, nhưng vào thời điểm này, hắn quả thật không nên xuất đầu lộ diện nữa, tránh cho kích thích đến Vạn Ma Lĩnh.

Hơn nữa, sau khi trải qua chuyện này, Lục Diệp gần như có thể tưởng tượng được hình ảnh của mình sẽ truyền khắp các đại tông môn của Vạn Ma lĩnh.

Loại chuyện như ẩn ký hình ảnh này không khó, có một loại

linh văn có công năng này, gọi là Ảnh Lưu Niệm, tương ứng, còn có một loại linh văn tên là Lưu Âm, người ta có thể ghi chép hình ảnh, có thể ghi chép âm thanh.

Nếu như cả hai phối hợp thì còn có một số tác dụng kỳ diệu.

Ví dụ như trước đó Lục Diệp đã tìm được một quyển tập tranh sinh động như thật trong túi trữ vật của Dương quản sự, sau khi thúc đẩy linh lực rót vào trong tập tranh kia, người trên tranh vật chẳng những giống như sống lại, làm ra một chút động tác khó có thể tưởng tượng được, còn phát ra các loại âm thanh kỳ quái.

Trên tập tranh kia có hai đạo linh văn là ảnh lưu niệm và lưu âm đang phát huy, chỉ là trước kia Lục Diệp không biết hàng, hiện tại xem ra, tập tranh kia có giá trị không nhỏ, đáng tiếc bị chưởng giáo lão nhân gia tịch thu mất.

Hơn nữa tập tranh kia rất có thể không phải giống như mình nghĩ, chưởng giáo nói với hắn đó là một môn thuật song tu, lúc ấy cho rằng chưởng giáo đang thuận miệng nói bậy, hiện tại xem ra có thể là thật.

Trước kia hắn chỉ là một thành viên trong đông đảo chúng sinh Linh Khê cảnh, cho dù có chút biểu hiện sáng chói cũng không đáng để nhiều người chú ý.

Nhưng bây giờ, khác biệt là hai đại môn phái Vạn Ma Linh bị phá hủy, Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông chắc chắn sẽ trở thành người được bảo vệ nghiêm ngặt trong các đại tông môn Vạn Ma Linh.

Một khi phát hiện hắn xuất hiện ở trụ sở của nhà mình thì tất nhiên sẽ gây nên một chút khủng hoảng và hiếu lăm.

Lục Diệp đã từng muốn đi qua Thiên Cơ bảo khố mua một bảo vật có thể dịch dung, thứ này đương nhiên có giá trị không nhỏ,

nhưng là có thể mua được ở trong Thiên Cơ bảo khố, sau khi sử dụng có thể thay đổi dung mạo của bản thân.

Có thể thay đổi dung mạo của bản thân không có bất kỳ ý nghĩa nào, Hồ Phách ở đó, hướng chi còn có con to lớn này, đặc biệt quá rõ ràng.

Trừ phi sau này Lục Diệp một mình hành động, nếu không đi tới đâu cũng có thể sẽ bị người của Vạn Ma lĩnh nhận ra.

Điều này làm cho hắn cũng hơi ưu sầu, kế hoạch báo thù vừa định ra trước đó không bao lâu, chẳng lẽ phải hủy bỏ rồi?

Dù sao thì hắn cũng không quá cam lòng, cũng chỉ có thể tự an ủi mình, thế cục chưa chắc bết bát như mình nghĩ, bởi vì cho dù là trụ sở của Phong Hoa viện hay là Chiếu Nhật sơn bị phá thì cũng có một chút may mắn, chỉ cần Vạn Ma Lĩnh có phòng bị thì chuyện này sẽ không thể xảy ra nữa.

Tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh cũng không phải là đồ đàn, chắc hắn chờ bọn hắn biết rõ ràng toàn bộ tình huống thì có thể thấy rõ ràng điểm này.

Khi Lục Diệp đang luyện công, tu hành đọc sách trong phòng luyện công của Thần Ấn cung, trong đại điện của Thần Ấn cung lại náo nhiệt lên.

Không ngừng có khách tới chơi, mà đều là Trấn Thủ Sứ hoặc là Phó Sứ của thế lực Hạo Thiên minh gần đó tự mình đến, gần gũi không đến một ngày mà nơi này đã tụ tập bảy tám người, hiển nhiên đều là nghe được tin tức.

Cổ Tham Dương và Vệ Ly tự mình tiếp khách, tận tình khuyên bảo giải thích, không hăng hái giống như công việc chiếm trụ sở của hai đại thế lực Vạn Ma lĩnh trước đó.

Đêm qua khi Lục Diệp trở về đã dặn dò bọn hắn chuyện này,

nói hắn là sẽ có người đến Thần Ấn cung mời hắn tới đây để ra tay tương trợ, muốn Cổ Tham Dương và Vệ Ly giúp hắn giải thích.

Đây không phải là chuyện mà Lục Diệp biết trước, chủ yếu là hắn đã từng trải qua ở Ngân Quang đảo lần trước.

Bên Ngân Quang đảo mượn lực lượng của Ứng Giao phá trụ sở của Kinh Thiên tông, thế lực Hạo Thiên minh gần đó đã đánh chủ ý lên Ứng Giao, nếu không phải Ứng Giao trở nên thông minh thì chỉ sợ còn có thể lực Vạn Ma lĩnh phải ăn quả đắng.

Cho nên sau khi khả năng có thể phá vỡ đại trận của Lục Diệp truyền ra, không thể tránh né sẽ có người tới mời hắn.

Sở dĩ hắn không lộ diện là bởi vì hắn lộ diện cũng vô dụng, đã ném củ khoai lang bỏng tay này cho Thần Ấn cung.

"Chư vị, chư vị!"

Cổ Tham Dương đứng lên, đưa tay lẳng không ấn xuống, đè xuống thanh âm huyền não xung quanh:

"Cổ mẫu biết ý đồ của chư vị, cũng hiểu tâm tình của chư vị, nhưng chư vị phải biết rằng, không phải Thần Ấn cung ta muốn Tuyết Tàng Nhất Diệp huynh, là trước đó Nhất Diệp huynh đã dẫn dò qua, công chiếm Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn có thành phần vận khí rất lớn, là không thể tái hiện lại."

"Cổ huynh, người nói lời này là không có nghĩa, Thần Ấn cung và Lăng Vân điện đi theo Nhất Diệp đạo hữu ăn thịt thì được, yêu cầu của các huynh đệ chúng ta không cao, húp chút nước cũng không quá phận chứ? Nhất Diệp đạo hữu đã có thủ đoạn phá vỡ đại trận của hai nhà tông môn kia, đương nhiên cũng có thể phá vỡ đại trận khác, trên đời này có một số việc chỉ khác nhau ở không lần và vô số lần."

"Không sai, Cổ huynh, chúng ta cũng coi như là quen biết đã

lâu, lão Ngưu ta cũng không nói thêm gì với người nữa, hôm nay nếu như người không mời Nhất Diệp đạo hữu ra thì lão Ngưu ta sẽ ghim người."

Khóe mặt Cổ Tham Dương giật giật một cái, cũng không biết có nhurợc điểm gì bị người khác nắm lấy, dử khốc dử cười nói:

"Ngưu huynh, không được không được."

"Vậ mời Nhất Diệp đạo hữu ra đây!"

"Mời Nhất Diệp đạo hữu đi ra!"

Một đám trấn thủ sứ và phó sứ trong đại điện kêu lên, còn có người mệt mỏi chạy đến, không rõ tình huống cũng gia nhập hò hét, làm Cổ Tham Dương và Vệ Ly đau đầu đến cực điểm.

Chương 561: Triệu Lập

Chương 561: Triệu Lập

Chưa bao giờ có tu sĩ Linh Khê cảnh nào được truy phủng như vậy, có thể nói là sau khi trụ sở của Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn bị phá, Lục Diệp nháy mắt đã trở thành bánh trái thơm ngon trong mắt các đại tông môn, lấy tu vi Linh Khê cảnh tầng tám làm đến loại trình độ này, từ xưa đến nay chưa từng có.

Ai không muốn phá vỡ đại trận của hàng xóm, sau đó đè các hàng xóm giao phong vô số năm xuống đất? Đáng tiếc trước đó vẫn không có thủ đoạn phá trận.

Bây giờ có rồi!

Các đại tông môn Hạo Thiên minh đương nhiên chạy theo như vịt.

Cổ Tham Dương lại một lần nữa đưa tay lên không ấn xuống:

"Chư vị bình tĩnh, lại nghe ta nói."

Cổ Tham Dương nói: Làm cho mọi người chú ý.

"Chư vị đều là đường xa đến đây, hôm nay Cổ mỗ không cho chư vị một lời nói hợp lý, thì thật là không được. Trước đó có thể công chiếm trụ sở của Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn có thành phần vận khí rất lớn, cũng không phải là làm bộ làm tịch, mà là đúng là như vậy, chư vị có chỗ không biết, có thể công chiếm trụ sở của Phong Hoa viện chủ yếu là bởi vì nữ nhân Nguyệt Mị kia không ngờ sẽ có người có thể thần không biết quỷ không hay chui vào trong trụ sở..."

Sau khi Cổ Tham Dương giải thích một phen, tâm tình của mọi người cũng chậm chậm bình phục lại, nhân cơ hội này, Vệ Ly nhanh chóng để cho người dâng nước trà lên.

Ngay sau đó Cổ Tham Dương còn nói về tình hình công chiếm chỗ ở của Chiêu Nhật sơn.

Một lát sau, Cổ Tham Dương nói:

"Khi công chiếm trụ sở của hai nhà này, thủ đoạn của Nhất Diệp huynh khác nhau, nhưng quả thật không có cách nào sử dụng nữa, chứ vị đều là người biết chuyện, nghĩ đến hẳn là hiểu rõ điểm này."

Lúc trước còn gọi là Trấn Thủ Sứ và Phó Sứ không nghĩ, bọn họ đều rơi vào trầm tư, nếu như chuyện đúng như Cổ Tham Dương nói, vậy thì quả thật không có cách nào lại một lần nữa.

Sở dĩ Phong Hoa viện bị thất thủ là do Nguyệt Mị bên kia quá chủ quan.

Cũng không thể nói là nàng chủ quan, chuyện này dù ai cũng không phòng bị nổi, trước đây chưa bao giờ có người có thể lạng lế chui vào đại trận của địch, mà cho dù là tiềm nhập, đối mặt với Nguyệt Mị trấn thủ cũng chưa chắc có cơ hội đoạt lấy ngọc giác đại trận.

Lục Diệp làm được, dưới hai đao không chỉ gãy mất một tay của Nguyệt Mị, mà còn có cơ hội đoạt lấy đại trận ngọc giác, điều này mới làm cho người của Thần Ẩn cung và Lăng Vân điện phá vỡ đại trận phòng ngự, đánh vào trong trụ sở.

Bên phía Chiêu Nhật sơn thì càng không cần nói, sau khi Nguyệt Mị truyền ra tin tức, Chiêu Nhật sơn đã nghiêm phòng tử thủ với Lục Diệp, dẫn đến Lục Diệp căn bản không có cơ hội chui vào, bị bắt đắc dĩ thay đổi phương thức phá trận.

Cuối cùng có thể thành công cũng là bởi vì số lượng tu sĩ lưu thủ của Chiêu Nhật sơn không nhiều, chỉ có hơn một trăm người bị Lục Diệp mang theo mười thể tu xông trận đánh cho đầu óc choáng váng.

Nếu như tu sĩ lưu thủ của Chiêu Nhật sơn lại nhiều hơn mấy chục người thì tình huống sẽ hoàn toàn khác nhau, đến lúc đó cho dù Lục Diệp có thể dẫn dắt đám người Cự Giáp chém giết vào thì cũng chỉ bị người ta vây công đến chết.

Những tin tình báo này cũng không phải là cơ mật, chắc hẳn bên Vạn Ma Lĩnh đã thông qua Phong Hoa viện và Chiêu Nhật sơn hiểu rõ ràng, kể từ đó, chỉ cần có tính toán bố trí, ví dụ như bố trí một chút pháp trận cảnh báo ở trong trụ sở, hoặc là lưu thủ càng nhiều tu sĩ trong trụ sở thì thủ đoạn của Lục Diệp sẽ không có đất dụng võ.

Trong đại điện thật lâu không nói gì.

Thật lâu sau, Trấn Thủ Sứ họ Ngưu kia mới nói:

"Nói như vậy, chúng ta một chuyển tay không rồi?"

Cổ Tham Dương nói:

"Nhất Diệp huynh nói, chờ sau này tu vi và tạo nghệ trận đạo của hắn cao hơn một chút, có lẽ còn có thể làm chuyện này, nhưng trước mắt hắn quả thật không thể ra sức."

Tuy mọi người có chút thất vọng, nhưng biết Cổ Tham Dương nói chính là tình hình thực tế.

Thủ đoạn của Lục Diệp tất nhiên cao minh, có thể phòng bị cũng dễ dàng, chỉ cần trong trụ sở lưu đủ nhân thủ, cho dù hắn có kỹ xảo phá trận cũng vô dụng.

"Cũng xem như là chuyện tốt."

Một tu sĩ thân hình gầy gò bên trong bỗng nhiên nói.

"Lời này của Triệu huynh là có ý gì?"

Tu sĩ họ Triệu nói:

"Vốn Nhất Diệp đạo hữu có thủ đoạn như thế, tất là bên Vạn Ma lĩnh kiêng kị, ngày sau nếu hắc muốn hành tẩu ở chiến trường Linh Khê thì chỉ sợ sẽ bị rất nhiều người nhắm vào. Nhưng trước mắt đến xem, thủ đoạn của hắc đã có thể dễ dàng phòng bị, vậy uy lực của hắc đối với Vạn Ma lĩnh sẽ giảm xuống, từ đó, tình cảnh của Nhất Diệp đạo hữu cũng có thể an toàn hơn một chút."

Mọi người nghe xong đều cảm thấy hắc nói có lý.

Nếu thủ đoạn của Lục Diệp thật sự không có cách nào phòng bị, vậy thì Vạn Ma Lĩnh khẳng định sẽ đứng ngồi không yên, làm không tốt lại phải giống lần trước, không để ý quy củ tùy ý ra tay, nếu thật sự là dẫn tới những cường giả ở vòng hạch tâm trên Linh Khê bảng thì Lục Diệp nhất định không ngăn cản được.

Hiện tại đã không giống với lúc trước, bên phía Vạn Ma Lĩnh kia khẳng định có kiêng kị, nhưng còn không tới mức không từ thủ đoạn.

"Thần Ấn cung và Lăng Vân điện của các người thật đúng là vận khí tốt!"

Có người thốt thức không thôi, chỉ hận vì sao trước đó Lục Nhất Diệp kia không đi đến chỗ ở của bản tông làm khách, nếu như đi bản tông thì cũng không tới lượt Thần Ấn cung và Lăng Vân điện chiếm tiện nghi này.

"Đã nhường, đã nhường!"

Chương 562: Triệu Lập 2

Chương 562. Triệu Lập 2

Cổ Tham Dương cười ha hả, suy nghĩ cẩn thận, vận khí của Thần Ấn cung quả thật không tệ, nếu như không có Lục Diệp thì hẳn và đám người Kỷ Viêm đã sớm chết ở thành Tiên Nguyên, cũng sẽ không có đủ loại chuyện tiếp theo.

Nếu không có cách nào phá trận một lần nữa, thì mọi người tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy nhao nhao cáo từ rời đi.

Cổ Tham Dương và Vệ Ly tất nhiên là nhiệt tình đưa tiễn.

Mãi đến khi toàn bộ những trấn thủ sứ và phó sứ này rời khỏi, Cổ Tham Dương mới có chút nhẹ nhàng thở ra.

Trở về đại điện, ngồi đối diện với Vệ Ly, thương thảo công việc tiếp theo.

Hiện nay, trụ sở của Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn bị phá, trước đó còn có khoảng 300 tu sĩ còn sống, sau đó thì thảm rồi, chỉ có khoảng 200, mà hai nhà bọn hắn khẳng định là phải trùng kiến trụ sở.

Loại chuyện này, Thần Ấn cung và Lăng Vân điện sao có thể đáp ứng, hoàn toàn diệt trừ hai nhà thế lực địch tông này là không thể nào, nhưng tiếp tục chèn ép bọn hắn, không để cho bọn hắn khôi phục nguyên khí nhanh như vậy thì vẫn có thể làm được, chỉ cần Thần Ấn cung liên thủ với Lăng Vân điện duy trì chèn ép đối với hai nhà thế lực Vạn Ma lĩnh kia, như vậy bọn hắn muốn xoay người sẽ rất khó.

Kể từ đó, Thần Ấn cung và Lăng Vân điện có thể tùy ý phát triển bản thân, thậm chí có thể rút ra một ít nhân thủ, phối hợp với các tông môn Hạo Thiên minh gần đó, tấn công càng nhiều thế lực của Vạn Ma linh.

Nhưng mà cụ thể phải làm thế nào thì còn phải có thời gian chế nghĩ, không thể vội vàng kết luận.

Bên này đang thương thảo, Cổ Tham Dương chợt có nhận thấy, điều tra ẩn ký chiến trường của mình, ngay sau đó đưa tin ra ngoài.

"Triệu Lập lại trở về."

Cổ Tham Dương nhìn Vệ Ly:

"Đây là còn chưa hết hi vọng sao?"

Triệu Lập trong miệng hắc chính là một vị trấn thủ sứ cách đó không lâu đã rời đi, chẳng biết tại sao lại đi mà quay lại.

Vệ Ly suy nghĩ một chút, nói:

"Triệu Lập, người này tâm tư kín đáo, trước đó những lời chúng ta nên nói đều đã nói, có lẽ sẽ không làm khó chúng ta nữa."

"Vậy hắn trở về làm gì?"

"Sư huynh đừng quên, Thiên Diễn tông phía sau Triệu huynh là lấy cái gì đặt chân Cửu Châu."

Cổ Tham Dương nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ:

"Thì ra là thế, gia hỏa này, quỷ tinh quỷ tinh, vừa rồi nhiều người cũng không nói cái gì, hiện tại mình lén lút chạy về, sợ rằng muốn i ăn một mình."

Vệ Ly bật cười:

"Cũng không nhất định, nhưng nếu như Triệu huynh mở miệng thì Nhất Diệp huynh chưa chắc sẽ từ chối."

Nói đến đây, hần ngậm miệng không nói, bởi vì đã cảm giác được khí tức của Triệu Lập.

"Cổ huynh, Vệ huynh."

Triệu Lập cất bước đi vào.

Cổ Tham Dương làm bộ nói:

"Triệu huynh, có thứ gì bị để quên sao?"

Triệu Lập cười nói:

"Thế nhưng không có, chỉ là trước đó có một số việc quên nói với Cổ huynh, đi đến nửa đường mới nhớ tới."

Về mặt hần nghiêm túc một chút, mở miệng nói:

"Trước đó ta nói chờ sau khi làm rõ ngọn nguồn chuyện của Vạn Ma Lĩnh, tình cảnh của Nhất Diệp đạo hữu sẽ tương đối an toàn, nhưng ta cần thận suy nghĩ một chút, đây chỉ là một loại khả năng."

"Vậy còn có một loại khả năng?"

"Còn có một loại khả năng khác là Vạn Ma lĩnh dốc hết toàn lực, không để ý quy củ và mặt mũi để đối phó Nhất Diệp đạo hữu."

Về mặt Triệu Lập nghiêm túc:

"Bây giờ Nhất Diệp đạo hữu chỉ là tu sĩ tầng tám đã có thủ đoạn như thế, tuy phòng bị trước mắt rất đơn giản, nhưng sau này tu vi của hần dần dần cao lên, tạo nghệ trận đạo dần dần sâu, muốn phòng bị thì sẽ khó khăn, nếu thật như vậy thì chẳng những tình cảnh của Nhất Diệp đạo hữu đáng lo, mà ngay cả tình cảnh

của Thần Ấn cung cũng không ổn."

Cổ Tham Dương nghe vậy giật mình, lời này nói ra, sao còn kéo tới trên đầu Thần Ấn cung.

"Bây giờ Nhất Diệp đạo hữu đang ở Thần Ấn cung, đây cũng không phải là cơ mật gì, chắc hẳn Vạn Ma lĩnh cũng biết điểm này, nếu như bọn hắc muốn đuổi tận giết tuyệt đối với Nhất Diệp đạo hữu thì mấy ngày gần đây nhất định sẽ điều binh khiển tướng, thu thập nhân thủ từ các đại Vạn Ma Lĩnh gần đây, đến đây tấn công Thần Ấn cung!"

Vẻ mặt Cổ Tham Dương dần dần ngưng trọng:

"Triệu huynh cảm thấy chuyện này có khả năng lớn bao nhiêu?"

Triệu Lập chậm rãi lắc đầu:

"Khó mà nói, đây chỉ là ta đoán. Cho nên ta muốn tạm thời không trở về chỗ ở của mình, trước tiên ở lại đây quan sát một đoạn thời gian, như vậy, nếu như bên Vạn Ma lĩnh thật sự có động tác lớn, Thiên Diễm tông cũng sẽ đến giúp kịp thời, đương nhiên, nếu như bên Vạn Ma lĩnh không có động tác thì chứng minh ta đã làm sai, sợ bóng sợ gió một trận là không còn gì tốt hơn."

"Vậy thì cảm ơn Triệu huynh."

"Nên làm thôi, nhưng mà ta cảm thấy chuyện mà Cổ huynh phải làm bây giờ là nhanh chóng thông báo cho Lăng Vân điện và mấy cái Minh tông gần đây chuẩn bị sẵn sàng để tiếp viện, dù sao thì bọn hắc cũng cách gần hơn một chút."

"Nói có lý."

Cổ Tham Dương nghiêm túc gật đầu.

"Vậy thì làm phiền."

Triệu Lập chấp tay ôm quyền.

"Vệ sư đệ, mang Triệu huynh xuống nghỉ ngơi."

Cổ Tham Dương quay đầu nhìn về phía Vệ Ly ở bên cạnh.

Vệ Ly gật đầu, dẫn Triệu Lập tiến về khu vực khách mời.

Một lát sau, Vệ Ly trở về, thấy Cổ Tham Dương ngồi ngay ngắn trên ghế trầm tư, Vệ Ly đi đến rót cho mình một chén trà, uống một ngụm mới nói:

"Sư huynh đang suy nghĩ gì vậy?"

"Ta đang nghĩ, gia hỏa Triệu Lập này quay tới quay lui, thiếu chút nữa đã kéo ta vào."

"Hả?"

Vệ Ly không hiểu nhìn hắn.

Cổ Tham Dương mỉm cười:

"Nếu ta đoán không nhầm, có phải hắn chủ động yêu cầu làm hàng xóm với Nhất Diệp huynh hay không?"

Khu vực tân khách không tính là nhỏ, đều là từng toà lầu các đơn độc, trước mắt bên kia chỉ có Lục Diệp mang theo Cự Giáp ở lại, an bài như thế nào là chuyện của Vệ Ly, nhưng nếu như khách nhân chủ động yêu cầu thì Vệ Ly cũng sẽ không từ chối.

"Đúng vậy."

Vệ Ly đáp:

"Trên đường đi, Triệu huynh hỏi nơi ở của Nhất Diệp huynh,

chọn lâu các gần đó."

Cổ Tham Dương nhe răng:

"Quả nhiên là như vậy."

"Ý của sư huynh là..."

"Còn không nhìn ra được sao? Gia hỏa này chạy về là để đào người."

Vệ Ly cũng không phải là đồ đần, chỉ là hôm nay bận rộn làm cho đầu óc có chút choáng váng, nhất thời không thể nghĩ quá nhiều, giờ phút này bị Cổ Tham Dương đánh thức, lập tức tỉnh ngộ lại:

"Nói như vậy, lời nói của vị Triệu sư huynh này là đang nói chuyện giật gân à?"

Chương 563: Bách Trận Tháp

Chương 563. Bách Trận Tháp

"Cũng không phải hoàn toàn là như vậy."

Hai tay Cổ Tham Dương đặt ở trên đùi, mắt lộ ra vẻ trầm tư:

"Hắn không đề cập tới chuyện này thì ta quả thật không nhớ ra được, nhưng trước mắt bên phía bản tông quả thật phải phòng bị nhiều hơn, ta đã đưa tin cho mấy cái minh tông gần đây, cần phải cẩn thận, không nên gây ra sai lầm lớn, Vạn Ma Lĩnh đại khái sẽ không xuống tay với bản tông, không nói đến việc có thể công phá được trụ sở của bản tông hay không, cho dù công phá thì lại như thế nào? Đánh không lại còn không thể chạy sao? Cho nên Vạn Ma Lĩnh muốn dùng cách công chiếm trụ sở của bản tông để đối phó với Nhất Diệp huynh là chuyện không thể nào làm được."

Vệ Ly có chút khổ sở cười không được:

"Triệu huynh cũng đã nói, nếu có tình huống có thể để cho người của bọn hắn đến trợ giúp."

"Hắn không nói chuyện này ta còn không nhớ tới, hắn nói chuyện này ta mới phát giác không đúng."

Thiên Diễn tông cách nơi này không gần, vậy thì viện binh cái rắm, hắn có thể tới đây nhanh như vậy là bởi vì vừa vặn ở gần đây có việc, thật chờ người nhà bọn hắn đến giúp thì món ăn cũng đã lạnh rồi.

"Triệu huynh này..."

"Cho nên, hắn đến đây là để đào người, hắn không rõ ràng

Nhất Diệp huynh có phải trực thuộc tông môn chúng ta hay không, nếu tùy tiện mở miệng thì có chút không ổn, nếu như hắc câu thông với Nhất Diệp huynh trong âm thầm thì tình huống kia sẽ không giống, có thể Nhất Diệp huynh cũng không từ chối được lời mời của hắc.

"Gia hỏa này."

Vệ Ly đỡ khóc đỡ cười:

"Đã sớm nghe nói Triệu Lập của Thiên Diễn tông một bụng tâm địa gian xảo, hiện tại xem ra, danh bất hư truyền, sư huynh, vậy chúng ta có nên ngăn chặn hay không."

Không cần.

Cổ Tham Dương khoát khoát tay:

"Từ đầu đến cuối, Nhất Diệp huynh đều không nói tới chuyện tu hành ở bản tông, đại khái hắc cũng chỉ là đi ngang qua nơi đây, mà bản tông đã nhận rất nhiều ân tình của Nhất Diệp huynh rồi, nếu Triệu Lập thật có thể mời người đi cũng là bản lĩnh của hắc."

"Không nói đến chuyện này nữa, chúng ta vẫn phải đề phòng cẩn thận, chia một ít nhân thủ ra ngoài, giám sát động tĩnh tứ phương, nếu như Vạn Ma Linh thật sự có công kích quy mô lớn, chúng ta cũng phải ứng đối từ sớm."

Vâng!

Cự Giáp gần đây tìm được một nơi tốt đẹp, đó chính là phòng luyện công của Thần Ấn Cung.

Trước kia, khi đi theo Tư Mã Dương, hắc gần như không vào nhà khác, chưa từng trải nghiệm cảm giác tu hành ở nơi có nồng độ linh khí thiên địa cao như thế, từ sau khi Lục Diệp mang theo hắc đi một lần, hắc đã si mê nơi đó đến cực điểm, ngoại trừ mỗi

khi trời tối trở về ăn no nê thì ngày bình thường gần như không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Cự Giáp là một người có năng lực và si mê với võ đạo cực cao, tính tình cực kỳ đơn thuần, điểm này cho dù là Lục Diệp cũng không so bằng.

Ngẫm lại cũng không kỳ quái, nếu như tính khí không bình ổn thì không thể ở với Tư Mã Dương trong thời gian dài như vậy, việc này cho dù ai cũng không chịu được.

Nhưng bởi vì cảm tạ Tư Mã Dương mang theo hắn đi đến con đường tu hành, cho nên mặc kệ Tư Mã Dương đối với hắn như thế nào, Cự Giáp cũng chưa từng oán giận.

Những tu sĩ Phong Hoa viện giết Tư Mã Dương chết sớm ở thành Tiên Nguyên, ngay cả trụ sở của Phong Hoa viện cũng bị Lục Diệp thi triển thủ đoạn công chiếm, đại thù của Tư Mã Dương đã báo, có lẽ dưới tuổi vàng hắn cũng nên nhắm mắt.

Trong lâu các, Lục Diệp và Triệu Lập ngồi đối diện nhau, chậm rãi nói chuyện, việc thảo luận đều là phương diện trận đạo.

Mấy ngày trước, hai người trong lúc lơ đãng gặp gỡ bất ngờ, sau đó chậm rãi quen biết, nhưng bởi vì nhiều khi Lục Diệp đều ở bên phòng luyện công cho nên cũng không nói mấy câu.

Cho đến hôm nay, trong lúc vô tình biết được Triệu Lập đang tu hành Trận Đạo, Lục Diệp lập tức có hào hứng, liền kéo hắn cùng nhau nghiên cứu thảo luận.

Sở học của hắn từ bên phía Vân phu nhân cơ bản đều là đồ vật về linh văn chi đạo, thời gian tiếp xúc với trận đạo chủ yếu là dựa vào thư điển mà Vân phu nhân đưa cho, có thể nói là tự học thành tài, đương nhiên, chủ yếu hơn chính là bởi vì trận đạo là một nhánh của linh văn chi đạo.

Tuy hiện tại hắn có chút tâm đắc, nhưng hắn cũng không rõ mình có tạo nghệ cao bao nhiêu trên trận đạo, dù sao cũng không có người nào để hắn so sánh.

Tán gẫu với Triệu Lập càng là ăn ý, hoàn toàn không để ý tới trận Triệu Lập dần dần sinh ra mồ hôi lạnh.

Giờ khắc này, trong lòng Triệu Lập kêu rên không thôi, Lục Diệp có thể sử dụng một chút kỹ xảo đặc biệt để chui vào hoặc là phá vỡ đại trận phòng hộ nhà người khác, nói rõ hắn ở trận đạo đã có tạo nghệ không nhỏ.

Nhưng sau khi nghiên cứu thảo luận một phen, Triệu Lập mới phát hiện thiên phú của Lục Diệp ở trận đạo rất cao, cao tới có chút cổ quái.

Trận đạo có hai phương hướng, một là bày trận, một là phá trận, hai phương hướng này bình thường mà nói đều là hỗ trợ lẫn nhau, người hiểu trận khẳng định có thể phá trận, trái lại cũng thế.

Nhưng Triệu Lập lại phát hiện, tu hành của Lục Diệp ở trận đạo có chút chênh lệch.

Đơn giản mà nói, trước khi Lục Diệp phá trận thì biểu hiện không có kẽ hở, nhưng phương diện bày trận lại có vẻ hơi không lưu loát.

Hai người trao đổi nghiên cứu thảo luận, đương nhiên không chỉ là trong lời nói, còn sẽ tự mình bày trận, sau đó để cho đối phương đến động thủ phá giải.

Chương 564: Bách Trận Tháp 2

Chương 564. Bách Trận Tháp 2

Tình huống hiện tại là mặc kệ Triệu Lập bố trí ra trận pháp gì, Lục Diệp đều có thể phá vỡ trong ba tức, tuy tạo nghệ của Triệu Lập ở trận đạo cũng không cao lắm, bố trí trận pháp không tinh diệu cỡ nào, nhưng không thể bị phá giải nhanh như vậy, điều này làm cho Triệu Lập rất bị đả kích, cảm thấy có phải mấy năm này mình học uổng công hay không.

Cũng may là trận pháp Lục Diệp bố trí cũng không có gì đặc biệt, Triệu Lập tổn hao chút tinh lực vẫn có thể phá giải ra, điều này làm cho hắn có một chút tự tin.

Trận pháp Lục Diệp bố trí quả thật chẳng ra sao, nhưng quá trình bố trí trận pháp lại làm cho Triệu Lập rất khiếp sợ, bởi vì hắn trực tiếp thúc động linh lực, trong thời gian cực ngắn tạo ra một toà pháp trận, căn bản không mượn bất kỳ công cụ bày trận nào.

Nhất niệm sinh, đại trận thành, loại thủ đoạn này, hắn chỉ nhìn thấy trên người vị đại trưởng lão kia của bản tông, mà hắn có tu vi gì, Lục Nhất Diệp lại có tu vi gì? Nếu như tu sĩ Linh Khê cảnh bọn hắn muốn bày trận thì cần phải mượn một chút công cụ, thường dùng nhất chính là từng cây trận kỳ nhỏ hoặc là trận cơ, mỗi một trận kỳ và trận cơ đều có đặc tính không giống nhau, mượn nhờ những trận kỳ và trận cơ này, tổn hao một chút thời gian và tinh lực, mới có thể thành công bố trí ra trận pháp.

Cho nên hiện tại Triệu Lập muốn hiểu rõ một chuyện.

"Nhất Diệp huynh, người họ trận đạo từ ai?"

Lục Diệp nhớ tới Vân phu nhân, tuy nói Vân phu nhân dạy đều là đồ vật về linh văn chi đạo, nhưng trận đạo đã là một nhánh của linh văn chi đạo, nói là Vân phu nhân dạy cũng không sai.

Nhưng trước đó Vân phu nhân đã dẫn dò qua với hắn, tuyệt đối không thể đề cập đến nàng với bất kỳ người nào.

"Bích Huyết tông có một ít điển tịch liên quan đến Trận Đạo, Triệu huynh hắn là cũng nghe nói qua ta từng đạt được truyền thừa của Linh Văn Sư, Linh Văn Sư và Trận Đạo ít nhiều có chút liên quan, cho nên lúc không có chuyện gì làm đã lật xem một chút điển tịch."

"Nhất Diệp huynh đây là tự học thành tài?"

Khóe mắt Triệu Lập nhảy lên.

Không có người dạy bảo, tự học thành tài liền có thành tựu như thế này, nếu như có Lương Sư dạy thì sao? Hắn đã có chút không dám tưởng tượng.

Trước kia luôn nghe các lão nhân trong môn nói trên đời này luôn có một số thiên tài tuyệt thế mà thường nhân khó đạt đến, hắn còn không coi là chuyện đáng kể, hắn nghĩ đến, những thiên tài được gọi là tuyệt thế cho dù mạnh hơn hắn cũng không mạnh được bao nhiêu, Triệu Lập hắn cũng là thiên tài.

Nhưng bây giờ xem ra là hắn tự đại vô tri.

Chỉ là cuối cùng hắn cũng hiểu rõ vì sao Lục Diệp lại có biểu hiện cổ quái như vậy, có thể dễ dàng phá trận, bố trí trận pháp lại vững về, nhưng phương thức bày trận lại có chút kinh thế hãi tục.

Càng làm cho Triệu Lập cảm thấy khiếp sợ là Lục Nhất Diệp tự học thành tài mà lại dùng một chút kỹ xảo phá trận đặc biệt, để cho đại trận phòng hộ của người khác bị phá.

"Nhất Diệp huynh, người có nghe nói qua về Bách Trận Pháp hay không?"

"Đó là cái gì?"

Lục Diệp nhíu mày, dù chưa nghe nói qua, nhưng nghe tên đã biết có liên quan đến trận pháp.

"Xem như là một bảo vật truyền lại từ Kỷ Nguyên trước."

Cái gọi là Kỷ Nguyên trước đó chính là niên đại trước khi chiến trường Linh Khê xuất hiện.

Trước mắt Lục Diệp có chút hiểu biết về Cửu Châu, đương nhiên biết lời của Kỷ Nguyên.

Vốn hẳn cho rằng Cửu Châu tu hành môn phái san sát, cường giả vô số, hẳn là có lịch sử rất cổ xưa.

Nhưng trên thực tế cũng không phải là như vậy, tình huống hơi phức tạp hơn so với hẳn nghĩ một chút.

Đơn giản mà nói, trước khi chiến trường Linh Khê xuất hiện, cách cục của Cửu Châu là cái dạng gì, trên đời này không có bất kỳ điển tịch nào ghi chép, tất cả điển tịch ghi chép lịch sử đều chỉ có ghi chép về mọi chuyện sau khi chiến trường Linh Khê xuất hiện, tuổi của chiến trường Linh Khê hẳn là có 2000-3000 năm tuổi, từ đó về sau, Cửu Châu đã có hai đại trận doanh là Hạo Thiên Minh và Vạn Ma Lĩnh.

Nhưng có thể xác định là, khi chiến trường Linh Khê xuất hiện, Cửu Châu hẳn là cũng là một thế giới tu hành cực kỳ phồn hoa, bởi vì trong Cửu Châu có rất nhiều đồ vật rõ ràng không thuộc về niên đại này, ví dụ như trong Chiến Trường Linh Khê thường xuyên lại xuất hiện một chút di tích và truyền thừa cổ.

Đáng tiếc là vẫn không tìm được bất kỳ ghi chép nào liên quan

đến phương diện này, cho nên mới gọi chung là Kỷ Nguyên trước.

Hiện tại tìm kiếm đủ loại tư liệu, chỉ có thể tìm đọc được một chút tình huống của hai, ba ngàn năm trước, đây hoàn toàn là chuyện không có đạo lý, đối với tốc độ thay đổi của tu sĩ mà nói, 2000-3000 năm không dài, nếu như các đại tu sĩ Thần Hải cảnh không có bất kỳ ngoài ý muốn nào thì tuổi thọ cũng ở khoảng ngàn năm, Chân Hồ cảnh ở khoảng năm trăm năm, Vân Hà cảnh hai trăm năm, về phần Linh Khê cảnh.

Tu sĩ cấp độ này giống như rau hẹ, cắt một mảnh vụn lại xuất hiện một mảnh vụn, cuồn cuộn không dứt.

Đương nhiên, những con số này chỉ là trên lý luận, tu sĩ thường tranh đấu với người khác, bị ám thương gì đó thì khẳng định sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ.

Cho nên hiện tại giới tu hành ở Cửu Châu đa số cho rằng, sợ là đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì đó ở Giới Tu Hành Kỷ Nguyên trước, mà chuyện này đủ để quét sạch toàn bộ Cửu Châu, nếu không thì lịch sử của Cửu Châu cũng không chỉ ghi chép đến hai, ba ngàn năm trước.

Triệu Lập nói tới Bách Trận Thập hãn là vật còn sót lại của Kỷ Nguyên trước.

"Bách Trận Thập tổng cộng có một trăm tầng, mỗi một tầng đều có trận pháp không giống nhau, tầng sau khó hơn tầng trước, tiến vào bên trong, mỗi lần xông qua một tầng đều có thể đạt được Thiên Cơ ban thưởng, những phần thưởng kia đều là liên quan đến phương diện trận đạo, trận tu có một câu nói, đó chính là không xông qua Bách Trận Thập thì cũng không tính là trận tu chân chính, từ trình độ giao đấu của chúng ta phân chia cao thấp, có thể xông qua trước mười tầng, cơ bản là có thể xem như là nhập môn ở phương diện trận đạo, miễn cưỡng xem như là một trận tu hợp cách, nếu có thể xông qua ba mươi ba tầng thì có thể xưng một

tiếng đại sư, nếu có thể xông qua sáu mươi sáu tầng thì đó chính là trận đạo tông sư."

Nếu như xông qua một trăm tầng thì sao?

"Còn chưa có ai thử qua."

Triệu Lập nói đến đây, trong mắt ẩn ẩn có chút tiếc hận:

"Bởi vì hiện tại Bách Trận Tháp không hoàn chỉnh, chỉ có sáu mươi sáu tầng."

Chương 565: Phó Ước

Chương 565: Phó Ước

Bách Trận Tháp chẳng những không hoàn chỉnh, còn bị chia làm ba phần, một phần ở trong bản tông của Thiên Diễn tông, cũng chính là trong Cửu Châu, còn có một phần ở trong chiến trường Vân Hà, chiến trường Vân Hà là nơi Vân Hà cảnh mới có thể ra vào, nhưng tình huống kia khác với chiến trường Linh Khê rất lớn, các tông không có trụ sở, về phần cuối cùng thì không rõ tung tích.

Đây cũng là nỗi thống khổ trong lòng tất cả trận tu ở Cửu Châu, bởi vì xông vào Bách Trận Tháp có thể mang tới chỗ tốt cho trận tu thực sự quá lớn, tất cả trận tu đỉnh tiêm ở Cửu Châu đều từng thu hoạch được ở trong Bách Trận Tháp.

Sao thứ này lại biến thành ba phần, không ai biết được, từng có người đoán là bị cưỡng giả chí cực dùng lực lượng cực lớn chặt đứt.

Nhưng bây giờ, cho dù là đại tu Thần Hải cảnh mạnh nhất Cửu Châu cũng không dám nói mình có thể phá hư Bách Trận Tháp, thứ kia gần như có thể xem như là một món bảo vật kỳ lạ, đó là bảo vật vượt qua cấp độ Linh Bảo.

"Nhất Diệp huynh, nếu như người muốn tu hành Trận Đạo thì ta đề nghị người tiến về bản tông, xông vào Bách Trận Tháp một lần, tất nhiên sẽ có lợi ích rất lớn đối với người."

Đúng như Cổ Tham Dương suy nghĩ trước đó, sở dĩ Triệu Lập quay lại chính là muốn đào người, hẳn không tin với nội tình của Thiên Diễn tông về trận đạo thì Lục Diệp sẽ không động lòng.

Nhưng sau khi trao đổi với Lục Diệp, hắn quả thật cảm thấy Lục Diệp nên đi Bách Trận Thập một chuyến, Bách Trận Thập cực kỳ kỳ lạ, thiên phú ở Trận Đạo càng cao thì càng có thể nhận được chỗ tốt lớn.

Đương nhiên, chỉ cần Lục Diệp nguyện ý đi Bách Trận Thập thì mục đích của hắn đã đạt thành.

Trên thực tế, Lục Diệp quả thật khó có thể từ chối sự dụ hoặc như vậy, thông qua hành động ở Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn trước đó, hắn đã nhận ra thiếu sót của mình.

Với tình huống trước mắt, trình độ của hắn về trận đạo vẫn không quá đủ, sau khi dùng loại kỹ xảo đặc biệt của mình để chui vào đại trận phòng ngự của kẻ địch thì đừng nghĩ tới việc dùng lại tiếp, vết xe đổ của Phong Hoa viện, các đại Vạn Ma Linh nhất định sẽ nghiêm phòng tử thủ, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Phá vỡ một cái lỗ thủng trên đại trận của người ta cũng có rất nhiều tai hại, lần trước có thể phá vỡ cũng có vận khí rất lớn, mà lỗ thủng bị phá vỡ chẳng mấy chốc sẽ bị sửa chữa, không có cách nào một lần xông vào quá nhiều người, nếu không Lục Diệp cũng sẽ không chỉ mang theo mười cái thể tu.

Hắn muốn phá trận tốt hơn, chỉ có hai con đường, một là nhanh chóng tăng cao tu vi, hắn có Động Sát linh văn, đây là ưu thế mà tất cả trận tu đều khó có được, dưới sự gia trì của Động Sát linh văn, hắn có thể điều tra đến chỗ hử của trận pháp rất dễ dàng, chỉ cần tu vi của hắn đủ, một đao chém xuống, mặc kệ trước mặt hắn là trận pháp gì, trực tiếp phá hết cũng không cần tốn tay chân gì.

Cái gọi là nhất lực hàng thập chính là đạo lý này, trên đời này không có cái gì mà lực lượng tuyệt đối không đánh tan được, một đao không đủ thì liền hai đao!

Đương nhiên, bây giờ nghĩ đến chuyện này vẫn là quá sớm, lúc trước hần đã thử qua, thực lực không đủ, cho nên hần muốn phá trận cũng chỉ có thể tăng lên tạo nghệ của mình ở trên trận đạo.

Bây giờ chỉ dựa vào việc học của mình, tiến độ đương nhiên không chậm, nhưng hần muốn đạt thành mục tiêu dự trù của mình vẫn còn kém xa, cho dù bây giờ hần có trở về Bích Huyết tông thỉnh giáo Vân phu nhân thì cũng chưa chắc có thể đạt được mong muốn.

Vân phu nhân là một Linh Văn Sư cực kỳ xuất sắc, nhưng tinh lực của một người có hạn, ở phương diện trận đạo, trình độ của nàng chưa chắc đã rất cao.

Nếu như Bách Trận Thập thật sự có thứ huyền diệu như lời Triệu Lập nói, vậy thì tất nhiên là phải đi xông vào một lần.

Lục Diệp lấy ra Thập Phân Đồ của mình, điều tra vị trí trụ sở của Thiên Diễn tông, phát hiện cách nơi đây vẫn còn một khoảng cách, cho dù ngự khí phi hành cũng phải bay lên mấy ngày.

"Triệu huynh thịnh tình mời, vô cùng cảm kích, nhưng ta còn có chút chuyện cần xử lý, không bằng Triệu huynh về trụ sở trước đi, chờ ta làm xong chuyện của mình, lại đi quấy rầy?"

Triệu Lập nghe vậy mừng rỡ, đứng lên nói:

"Như vậy rất tốt, vậy ta sẽ trở về chờ tin tức của Nhất Diệp huynh."

Lục Diệp tự mình đưa hần ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Triệu Lập tìm đến phòng báo cho Vệ Ly, cáo từ rồi đi.

Mục đích của hần đã đạt tới, đương nhiên không cần thiết lưu lại nhiều hơn.

Trong lâu các, Y Y vọt ra, không hiểu nói:

"Lục Diệp, chúng ta còn có chuyện gì phải xử lý?"

Gần đây nàng cũng không thấy Lục Diệp có chuyện gì gấp.

"Không có việc gì."

Lục Diệp lắc đầu.

"Vậy người nói với người ta như vậy... A, ta hiểu rồi, người không tiện từ chối người ta, cho nên đó là tìm cơ."

"Cũng không phải."

Lục Diệp cười cười:

"Chỉ là trước đó ta đã ra động tĩnh như vậy, ta sợ sau này khi chúng ta rời khỏi nơi này sẽ có phiền phức gì, nếu vị Triệu huynh kia hộ tống đi thì tất nhiên cũng sẽ bị cuốn vào trong đó, còn không bằng để hắn đi trước một bước."

"Thì ra là như vậy, người nghĩ thật nhiều."

Y Y hiểu được:

"Vậy khi chúng ta rời khỏi nơi này, sẽ có phiền phức gì?"

"Ai biết được."

Loại chuyện này hắn cũng không thể xác định, chỉ có thể nói là phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Chương 566: Phó Ước 2

Chương 566. Phó Ước 2

Sau mấy ngày an toàn, Lục Diệp tìm đến Cổ Tham Dương, chào từ biệt hần.

Cổ Tham Dương thoáng nói vài câu giữ lại, thấy Lục Diệp đã quyết định đi thì hần cũng không nói thêm lời, tuy có chút tiếc hận, nhưng hần đã nhìn ra từ rất sớm trước đó, Lục Diệp chỉ là đi ngang qua đây, cũng không phải là muốn tới đây tu hành.

Thật ra hần có chút hâm mộ việc Lục Diệp không câu nệ du lịch bốn nơi, mặc dù gặp phải nhiều nguy hiểm như vậy nhưng cũng sẽ gia tăng kiến thức và kinh nghiệm, nhưng hâm mộ thì hâm mộ, thật sự để hần làm như vậy thật đúng là không làm được.

Nhìn thấy Lục Diệp mang theo Cự Giáp rời khỏi, lúc này Cổ Tham Dương mới trở về trong trụ sở.

Giữa không trung, linh khí lướt qua, Lục Diệp khoanh chân ngồi ở trên, Cự Giáp ở phía trước hần.

Linh khí phi hành này không phải là hần lấy được từ con thuyền nhỏ của Nguyên Quảng, trước đó đã thử qua, ngự khí phi hành với tu vi tầng tám có lẽ hơi có chút miễn cưỡng, chủ yếu là linh lực trong cơ thể không đủ để bay, cho nên trước đó khi đi đường, Lục Diệp đều là cưỡi Hổ Phách.

Kể từ đó, chẳng những tiết kiệm linh lực, còn có thể thuận tiện tu hành.

Linh khí này là Cự Giáp, trước đó Lục Diệp vì cho Cự Giáp đủ

công huân, đã giao cho hắn rất nhiều Linh khí, Linh khí phi hành cũng không ít, Cự Giáp đã chọn một món yêu thích lưu lại.

Nhìn ra được chỗ tốt của việc mang theo Cự Giáp đồng hành, có thể thúc đẩy ngự khí phi hành, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian đi đường, nếu như ngồi trên Hồ Phách chạy tới trụ sở của Thiên Diễn tông thì ít nhất cũng phải hơn nửa tháng.

Có ngự khí phi hành thì khác nhau, ba bốn ngày là có thể đến.

Hơn nữa, bởi vì trong cơ thể Cự Giáp có một loại giống Yêu Đan, chứa đựng đại lượng linh lực, cho nên nếu như cần thiết, Cự Giáp có thể không ngừng nghỉ tiếp tục ngự khí phi hành, căn bản không cần ngừng lại.

Nhưng cân nhắc đến việc làm như vậy sẽ mang đến phụ tải rất lớn cho Cự Giáp, mà thể lực vẫn sẽ tiêu hao, cho nên phi hành gần nửa ngày sau tốt nhất vẫn là nghỉ ngơi một trận rồi xuất phát tương đối thoải mái.

Ngay khi Lục Diệp và Cự Giáp ngự khí mà đi thì cách Thần Ẩn cung khoảng năm dặm, một chỗ bí mật, một đôi mắt vận đủ thị lực quan sát, nhận ra thân phận của Lục Diệp, lúc này truyền ra một tin tức.

Sau khi tin tức này được người tiếp thu xác nhận, tiếp tục truyền ra bên ngoài, một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh, rất nhiều người có lòng đều biết Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông kia rời khỏi chỗ ở của Thần Ẩn cung, đi về phương hướng không rõ.

Trước đó, Triệu Lập lo lắng không sai, mặc dù sau khi trụ sở của Phong Hoa viện và Chiêu Nhật sơn bị phá, tuy các phương của Vạn Ma lĩnh hiểu rõ chi tiết trong đó, nhưng vẫn không dám bỏ mặc Lục Diệp tiếp tục trưởng thành.

Tám, chín tháng trước, Lục Diệp chỉ là tiểu tu sĩ tăng năm cảnh, nhưng giờ phút này đã đến tầng tám cảnh! Tốc độ trưởng thành này khó tránh khỏi có chút nhanh.

Tiếp tục mặc kệ hắc, chờ tu vi của hắc dần dần cao lên thì càng khó thu nhặt, so với tu vi tăng trưởng của hắc thì phía Vạn Ma Linh càng lo lắng là tạo nghệ của hắc ở trận đạo tăng lên.

Trước mắt Lục Diệp đã có kỹ xảo phá trận đặc biệt, ai biết sau này hắc sẽ trưởng thành ở trên Trận Đạo đến tình trạng gì, lại để cho hắc làm như vậy, sau này cho dù là người của Vạn Ma Linh trốn ở trong trụ sở cũng không có cảm giác an toàn.

Cho nên mấy ngày nay, các phương của Vạn Ma Linh đã sớm đạt thành nhận thức chung, nhanh chóng diệt trừ Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông, chấm dứt hậu hoạn, vì thể hình ảnh của Lục Diệp đã sớm được phân phát xuống, để nhân viên tương quan nhớ kỹ dung mạo của Lục Diệp.

Toàn bộ Vạn Ma Linh lặng yên không một tiếng động.

Lần này, bọn họ không chuẩn bị làm ra động tĩnh quá lớn, Kim Quang đỉnh chỉ chiến chính là vết xe đổ.

Cho nên khi Lục Diệp ở Thần Ẩn cung, Vạn Ma linh cũng không ra tay, bởi vì tiến đánh Thần Ẩn cung không có ý nghĩa, không thể đảm bảo nhất định có thể giết chết Lục Nhất Diệp, cho dù công chiếm trụ sở Thần Ẩn cung thì Lục Nhất Diệp cũng có thể mượn Thiên Cơ Trụ của Thần Ẩn cung trở về Cửu Châu để tránh né.

Muốn giết hắc thì phải đợi hắc đi ra dã ngoại!

Các nơi đặt tai mắt phát ra tác dụng, cách một đoạn thời gian đều sẽ có tu sĩ Vạn Ma linh báo cáo động tĩnh của Lục Diệp, bởi vì lần này phát động quá nhiều nhân thủ, phân tán ở từng vị trí, cho

nên mặc kệ Lục Diệp đi đâu cũng khó mà thoát khỏi Vạn Ma Linh, cho dù trong thời gian ngắn mất đi tung tích của hắn cũng không có ảnh hưởng quá nhiều, rất nhanh lại sẽ có người nhìn thấy bóng dáng ngự khí phi hành của bọn hắn.

Chỉ là điều khiến cho một phương của Vạn Ma Linh thoáng cảm thấy im lặng là động tĩnh của Lục Diệp không có quy luật nào, một hồi hướng đông, một hồi hướng tây, ngẫu nhiên sẽ còn quẩn mấy vòng.

Đây hiển nhiên là hắn đang phòng bị bị người khác truy tung, chỉ là chuyện này không có chút ý nghĩa nào, bởi vì lần này gần như là tất cả thế lực trong Vạn Ma lĩnh đạt thành nhận thức chung, chỉ cần hắn lộ mặt thì tất nhiên sẽ bại lộ hành tung, cho dù đi vòng quanh thế nào cũng không có ý nghĩa.

Trên linh khí của cự giáp, tầm mắt của Lục Diệp có chút cúi thấp xuống.

Mặc dù hắn không biết bố trí của Vạn Ma Lĩnh, nhưng từ khi rời khỏi trụ sở Thần Ấn cung, hắn đã mơ hồ có một loại cảm giác bị người khác theo dõi.

Cho nên hắn mới có thể để cho Cự Giáp không ngừng thay đổi phương hướng, nhưng hiện tại xem ra, dường như không có tác dụng gì.

Nếu là trước kia, hắn không thể nào phát giác được điểm này, nhưng chỗ tốt của thần hồn cường đại chính là ở đây, từ chỗ sâu xa có thể cảm giác được một chút khác thường.

Không thể thoát khỏi sự giám sát của kẻ địch, tình huống này chỉ có hai khả năng, một là có người vẫn luôn đi theo mình ở gần đó, một loại khác là có rất nhiều người giám sát động tĩnh của mình.

Xem ra tình huống này phức tạp hơn một chút so với mong muốn.

Xem xét linh khiếu của mình đã 165 khiếu, khoảng cách đến tầng thứ chín là 180 khiếu, chỉ có mười lăm khiếu.

Nếu như có đủ hoàn cảnh tu hành, Lục Diệp không cần đến một tháng là có thể mở ra mười lăm khiếu, đến lúc đó có thể dựa theo tổn hao hơn năm ngàn công lao mua được Đại Nhật Lưu Ly Quyết chỉ dẫn mở ra linh khiếu tiếp theo, đối với công pháp Thiên cấp này, hắn vẫn rất chờ mong.

Chương 567: Cửu Cảnh Uy Tín Lâu Năm

Chương 567: Cửu Cảnh Uy Tín Lâu Năm

Trước đó Lục Diệp định chờ sau khi tấn thăng đến tầng chín cảnh mới rời khỏi chỗ ở của Thần Ấn cung, cũng nhân cơ hội này tránh đầu gió.

Nhưng Triệu Lập nói tới Bách Trận Tháp, đối với hắn hấp dẫn quá lớn, lần này không thể kiềm chế được.

Trước mắt có kẻ địch âm thầm rình mò, Lục Diệp cũng không sợ, chỉ cần một phương Vạn Ma Lĩnh ngầm thừa nhận làm việc theo quy củ thì sẽ không có cách nào làm gì được hắn.

Sợ là hành động sợ chó cùng rứt giậu của Vạn Ma lĩnh.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, loại cảm giác như có như không kia mới biến mất.

Cho dù bố trí của Vạn Ma Lĩnh có chu đáo chặt chẽ thế nào thì cũng không thể có người theo dõi hắn bất cứ lúc nào, luôn có lúc mất đi bóng dáng của hắn.

Lục Diệp để cho Cự Giáp ghì xuống, bay vào trong một khu rừng.

Giờ đồng lửa lên, Cự Giáp từ trong túi trữ vật của mình lấy ra mấy khối thịt thú, chia cho Hổ Phách trước một khối, sau đó đặt những khối còn lại vào trong lò nướng.

Hắn làm những chuyện này rất quen thuộc, hiển nhiên là lúc

đi theo Tư Mã Dương đã làm không ít chuyện này.

Rất nhanh, thịt nóng hồi, mùi thịt bay bổng, Cự Giáp lại không biết lấy từ đâu ra một chút gia vị và muối ăn, rắc vào trên những thịt kia.

Mùi thơm càng ngày càng nồng đậm.

Không đợi thịt thú nướng chín hoàn toàn, Cự Giáp đã bắt đầu ăn như gió cuốn, nhưng trước đó, hắn cũng cầm cho Lục Diệp một khối.

Lục Diệp cũng không để ý nhiều, bắt đầu ăn quên cả trời đất với hắn.

Loại phương thức ngoạm miếng thịt lớn này là rất được Cự Giáp ưa thích, mấy ngày nay đều trở nên thân cận với Lục Diệp hơn rất nhiều.

Lục Diệp phát hiện một vấn đề, đó chính là mấy người trong trận doanh phe mình, ngoại trừ Y Y ra thì giống như đều là ăn nhieu.

Hắn và Hồ Phách cũng không cần nói, hoàn toàn ăn đan được đất, giai đoạn hiện nay mỗi ngày tiêu hao hết bốn năm mươi hạt linh đan.

Trước kia, Cự Giáp không phục dụng Linh Đan, bởi vì Tư Mã Dương không cho hắn, tu vi mà hắn có được hôm nay đều là do tự mình ngồi xuống phun ra nuốt vào linh khí .

Bây giờ đi theo Lục Diệp, Lục Diệp đương nhiên sẽ không hẹp hòi như Tư Mã Dương, linh đan bao no, Cự Giáp liền phục dụng thoải mái, nhưng hắn tiêu hao linh đan không tính là quá nhiều, bởi vì phục dụng quá nhiều linh đan sẽ ảnh hưởng đến sự tinh khiết của linh lực.

Một bữa cơm no, ăn hai người một hồ vừa lòng thoả ý, Lục Diệp lại lấy ra lân giáp kia, trước tiên mình hút một đạo tơ máu trong đó, lại hút một đạo cho Hồ Phách và Cự Giáp.

Trước kia, hắc không dám làm như vậy, mỗi lần đều là ở trong phòng luyện công tu hành, đặt lân giáp vào trong Tụ Linh Trận, để huyết khí vụ hóa, từ từ hấp thu luyện hóa.

Nhưng khi tu vi của hắc tăng lên cùng với lực lượng thần hồn tăng cường, như vậy trực tiếp cắn nuốt cũng không quan hệ gì.

Hồ Phách cũng thế, từ khi trở về từ thành Tiên Nguyên, hút huyết tuyến trong lân giáp sẽ không trực tiếp cứng rắn như trước đây, từ điểm này mà xem, lực lượng thần hồn tăng cường mang đến rất nhiều chỗ tốt không tưởng tượng được.

Lục Diệp suy nghĩ, bây giờ mình lại tiến vào Thận cảnh thì di chứng hắc là không nghiêm trọng như trước đó, trước kia mỗi lần hắc từ trong Thận cảnh chui ra đều sẽ đau đầu như muốn nứt.

Nhưng gần đây hắc vẫn luôn say mê trận đạo, cũng không đi đến Thận cảnh để ma luyện bản thân.

Tắt lửa, Cự Giáp ngồi xuống tu hành, Lục Diệp thì bưng lấy một quyển sách, ngay cả Hồ Phách cũng nằm ở bên cạnh nghiên cứu ánh trăng, đã truyền ra tiếng ngáy.

Một bóng dáng nhỏ gầy từ ngoài trăm trượng lặng yên không một tiếng động sờ soạn tới, bóng dáng này gần như hoàn toàn dung nhập vào trong không gian xung quanh, không hiện hành tung, ngay cả khí tức và sinh cơ cũng bị một lực lượng không tên ngăn cản, không tiết lộ ra ngoài, thân thể của hắc cực kỳ nhẹ nhàng, cho dù giẫm trên lá cây cũng sẽ không phát ra một chút tiếng vang.

Tốc độ của hắc không tính là chậm, gần như là tốc độ đi

đường của một người bình thường, hiển nhiên là vô cùng có lòng tin đối với năng lực ẩn nấp của bản thân.

Trước đó, Vạn Ma Lĩnh bị mất dấu Lục Diệp, chỉ biết là hẩn biến mất ở gần đây, vị trí cụ thể ở đâu thì không ai biết, bây giờ, bên phía Vạn Ma Lĩnh có không ít người đang âm thầm tìm kiếm, những người này đều không ngoại lệ, đều là quý tu, bởi vì chỉ có quý tu thích hợp làm loại chuyện này nhất.

Núp trong bóng tối, quý tu này nhìn chăm chăm vào bóng dáng

Bởi vì chỉ cần hẩn có thể giết thiếu niên tên là Lục Nhất Diệp này thì có lẽ hẩn sẽ có hi vọng với Vân Hà cảnh!

Lần trước, vì để cho Bích Huyết tông xoá tên, các đại tông môn của Vạn Ma Lĩnh liên thủ phát ra giải thưởng cực kỳ phong phú, phân lượng của giải thưởng kia đủ để cho bất luận là một tu sĩ nào hưởng dụng cả đời, lần này cũng giống như thế, tuy phân lượng của phần thưởng không nặng như lần trước, nhưng đã đủ để hẩn mua lấy một trăm hạt Phá Chướng Đan, có nhiều Phá Chướng Đan như vậy là có thể mở ra linh khiếu tiếp theo, đạt thành yêu cầu tấn thăng Vân Hà.

Một ngày này, hẩn đã chờ đợi trọn vẹn 30 năm!

Ở trong cấp độ Linh Khê cảnh này, có một quần thể cực kỳ đặc biệt, được các tu sĩ xưng là uy tín lâu năm cảnh!

Chuyện này không liên quan đến khen chê, chỉ là một cách gọi rất chuẩn xác.

Không phải mỗi một Linh Khê cảnh đều có tư cách tấn thăng Vân Hà, linh khiếu này càng mở ra càng khó khăn, mỗi người đều có cực hạn của mình.

Chương 568: CỬU CẢNH UY TÍN LÂU NĂM 2

Chương 568. CỬU CẢNH UY TÍN LÂU NĂM 2

Nhân thể 360 khiếu, chân chính có thể mở ra toàn bộ 360 khiếu chỉ có một thành trong Linh Khê cảnh, những người này đều không ngoại lệ đều là một nhóm tu sĩ có thiên phú xuất sắc nhất.

Chín thành còn lại chẳng lẽ không có cách nào tấn thăng Vân Hà? Đương nhiên là có.

Tu sĩ đến tầng chín cảnh, chỉ cần mua được công pháp Thiên cấp, sau đó mở linh khiếu ra đến 240 khiếu, lại đổi công pháp ban đầu thành công pháp Thiên cấp, như vậy có thể lựa chọn tấn thăng Vân Hà.

Nói cách khác, tu sĩ muốn tấn thăng Vân Hà, số lượng linh khiếu mở ra ít nhất cũng phải 240 khiếu, thiếu một khiếu cũng không được.

Nhưng trên đời này vẫn có rất nhiều người không mở ra được nhiều linh khiếu như vậy, có một số người mở linh khiếu đến hơn 200 đã đến cực hạn của bản thân, giống như quý tu nhỏ gầy này, linh khiếu của hắn cũng chỉ có 223 khiếu, khoảng cách yêu cầu tấn thăng Vân Hà thấp nhất còn thiếu mười bảy khiếu.

Mà hắn kẹt ở Linh Khê cảnh tầng chín này đã 30 năm.

Tu vi đình trệ ở Linh Khê tầng chín nhiều năm, không có cách nào mở ra linh khiếu tiếp theo, khó tấn thăng Vân Hà cảnh, chỉ có thể gọi là cửu cảnh uy tín lâu năm.

Bọn họ ở trong Linh Khê cảnh là một quần thể rất đặc biệt.

Thực lực của những người này thường thường không thể phân chia ra dựa vào cửu cảnh đơn thuần, bởi vì gần như mỗi người bọn hắn đều có thể phát huy ra thực lực vượt qua cửu cảnh.

Rất nhiều tông môn đều có người như vậy, nếu như ở trong chiến trường Linh Khê nhìn thấy loại Linh Khê cảnh đã có tuổi kia, vậy bình thường đều là cái gọi là cửu cảnh uy tín lâu năm

Tu vi trì trệ không tiến, không thể tiếp tục tu hành, bọn hắn sẽ nghĩ cách tăng lên thực lực của bản thân, cho nên những tu sĩ cửu cảnh uy tín lâu năm này thường thường đều có một ít thủ đoạn quỷ dị mà tu sĩ tầm thường không có.

Chỉ riêng quỷ tu này mà nói, không nói tới những chuyện khác, ẩn nấp chi đạo của hắn gần như đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, chính là những công pháp Thiên cấp tu luyện ở vòng hạch tâm kia, phần lớn đều không thể đánh đồng.

Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông am hiểu vượt cấp giết địch, trên Kim Quang đỉnh hắn đã từng triển lộ thiên phú về phương diện này, trước đây khi công chiếm trụ sở của Phong Hoa viện, hắn đã dùng tu vi tăng tám chém đứt một tay của Nguyệt Mị, đoạt lấy đại trận Ngọc Giác.

Những tin tức này không phải là bí mật, quỷ tu đương nhiên là nghe nói qua.

Nhưng vượt cấp giết địch cũng không phải chỉ có mình Lục Diệp, trong giới tu hành rất nhiều thiên tài đều có bản lĩnh này, quỷ tu cũng am hiểu nhất là lấy yếu chống mạnh, bởi vì bọn hắn rất ít khi chém giết chính diện với người khác, chỉ cần tìm cho bọn hắn cơ hội thích hợp, đừng nói vượt cấp giết địch, cho dù vượt hai giai, tam giai cũng không thành vấn đề.

Cho nên việc mà quý tu ẩn nấp này cần phải làm rất đơn giản, đó chính là đột nhiên gây khó khăn sau lưng Lục Diệp, cho hắn một kích trí mạng, cắt đầu của hắn, mang về lĩnh thưởng!

Tên thể tu Cự Giáp kia ngược lại là có chút phiền phức, một khi hắn bại lộ thân hình thì tên to con này khẳng định sẽ đến công kích hắn, nhưng hắn có lòng tin đối với tốc độ của mình, cho nên chỉ cần có thể ngăn cản một kích ban đầu của Cự Giáp thì hắn có thể thông dong trốn chạy.

Có chút phong hiểm, có thể so với thu hoạch, chút phong hiểm này tính là cái gì? Muốn tấn thăng Vân Hà, đây là chuyện nhất định phải gánh chịu.

Kế hoạch rất hoàn mỹ.

Nhưng khi hắn tới gần Lục Diệp ba trượng thì thân hình bỗng nhiên cứng đờ.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, Lục Diệp đang xem sách bỗng nhiên đóng lại trang sách, giương mắt nhìn về phía vị trí của hắn, bốn mắt nhìn nhau, quý tu chỉ cảm thấy một luồng ý lạnh từ đầu tập trung vào bàn chân.

Bị phát hiện rồi à?

Không thể nào!

Chỉ là một binh tu cảnh tầng tám, sao có thể phát hiện được tung tích của mình? Hắn rất tin tưởng vào thủ đoạn ẩn nấp của mình, đã từng bằng thủ đoạn này ám sát qua một tu sĩ Thiên cấp tầng bảy, cho đến hôm nay hắn cũng nhớ kỹ ánh mắt kinh ngạc không thể tin của đối phương trước khi chết.

Ngay cả cảnh giới cấp bảy cũng không phát hiện được hành tung của hắn, một người tầng tám dựa vào cái gì có thể phát hiện được?

Đúng vậy, mình không bại lộ, phía sau mình hẳn là có gì dị thường, cho nên mới đưa tới ánh mắt của Lục Nhất Diệp.

Sở dĩ có phán đoán như vậy là bởi vì không đơn giản là Lục Nhất Diệp kia giữ mắt nhìn về phía hẳn,

Ba đôi mắt nhìn chăm chăm, áp lực của quý tu này như núi...

Nếu đổi lại là người thanh niên khác thì chỉ sợ đã không chịu nổi áp lực như vậy, nhưng hẳn tu hành nhiều năm như vậy, gió to sóng lớn gì chưa thấy qua? Cho nên cho dù bị giật nảy mình thì vẫn bình yên như trước, hẳn cực lực thu liễm khí tức của bản thân, đẩy thủ đoạn ẩn nấp thân thể đến cực hạn, chậm rãi di chuyển một bước sang bên cạnh.

Một màn làm cho hẳn rung mình xuất hiện, ba đôi mắt theo dõi hẳn bắt đầu đảo quanh.

Lục Diệp càng có chút hăng hái, một tay chống cằm, một tay xoa đao bên hông, ngón tay gõ nhẹ vỗ đao.

Lần này hoàn toàn cho lão quý tu cho cả hai.

Bị Lục Nhất Diệp này nhìn ra hành tung thì cũng thôi đi, có lẽ người ta thiên phú dị bẩm.

Tên Cự Giáp man nhân này dựa vào cái gì có cảm giác mạnh như vậy? Còn có yêu thú kia, mẹ nó dựa vào cái gì? Hẳn có tạo nghệ thông linh U Minh quý tu mấy chục năm, chẳng lẽ cứ như vậy không chịu nổi một kích?

Đồng lửa còn chưa cháy hết nháy lên, phát ra tiếng nổ nhẹ.

Bóng dáng lão quý tu hóa thành tàn ảnh, lao thẳng về phía Lục Diệp ba trượng bên ngoài, đánh về phía hẳn là một ánh đao sáng như tuyết.

Máu tươi vẩy ra, một vết thương trên ngực lão quỷ tu xoay tròn, suýt nữa bị một đao chém thành hai khúc, lão nhanh chóng thối lui, hoàn mỹ tuân theo tinh túy một kích không trúng của quỷ tu trốn xa ngàn dặm.

Chương 569: Chặn Giết

Chương 568: Chặn Giết

"Hả?"

Về mặt Lục Diệp có chút ngoài ý muốn, giống như không ngờ mình một đao không thể chém giết quỷ tu này, nhưng sau khi nhìn thấy rõ dung mạo già nua của người này, hắn đã phản ứng lại, đây chính là cái gọi là tăng chín uy tin lâu năm.

Đúng là danh bất hư truyền, cửu cảnh bình thường căn bản không ăn nổi một đao súc thể bộc phát của hắn, những cửu cảnh uy tín rất nhiều năm này vẫn còn có chút bản lĩnh.

Sau lưng quỷ tu chẳng biết tại sao lại truyền đến linh lực dao động mãnh liệt, ngay sau đó, một sợi dây thừng sáng loáng từ trên trời giáng xuống, lại là Y Y đang ẩn thân ở chỗ tối đánh ra một đạo Phục Linh Tỏa với lão quỷ tu, thuật pháp này không phải chưởng giáo dạy, lúc chưởng giáo dạy Y Y, Y Y còn không có cách nào nắm giữ thuật pháp cao thâm như vậy.

Đây là thuật pháp mà Y Y nhìn thấy khi Tiên Nguyên vệ thi triển ở thành Tiên Nguyên, sau đó tự mình ngộ ra, bởi vì nàng cảm thấy thuật pháp này rất thích hợp để khoá người.

Quỷ tu không có chút phòng bị nào, khi phát hiện ra dị thường thì đã chậm, Phục Linh Tỏa sáng loáng chụp xuống, trực tiếp trói chặt hắn lại.

Hắn dốc hết toàn lực giãy dụa, linh lực quanh người tuôn ra, kinh hãi phát hiện Phục Linh Tỏa này cực kỳ rắn chắc, mặc dù hắn có thể thoát khỏi, nhưng cần phải tốn một chút thời gian.

Một chút lưu quang đánh tới đối diện, từ hốc mắt đâm vào, xuyên ra sau đầu, trong nháy mắt lão quỷ này đã trở nên cứng ngắt.

Chờ Y Y tản pháp ra, thân thể nhỏ gầy kia phù phù một tiếng bổ nhào xuống đất.

"Đi."

Lục Diệp nói một tiếng, thu lại túi trữ vật lão quỷ tu, Hồ Phách nhảy đến trên vai hắn, Cự Giáp tế ra linh khí phi hành của mình.

Một lát sau, một vệt sáng phóng lên tận trời, dưới bóng đêm cực kỳ dễ thấy.

Cùng lúc đó, phía dưới cũng có mấy đạo quang mang bay ra, chặn đường về phía bên này, hiển nhiên đều là tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đang tìm kiếm bóng dáng Lục Diệp.

"Đánh hắn rơi xuống!"

Có người quát lớn.

Tu sĩ trước khi chuyển tu công pháp Thiên cấp thì cơ bản sẽ không động thủ với người khác khi bản thân phi hành, bởi vì không khống chế được linh lực của bản thân, làm như vậy rất nguy hiểm, cho dù thực lực của hắn cao hơn người khác thì cũng có thể bị đánh rơi xuống đất, nếu như không có cách nào làm chậm tốc độ thì cơ bản chỉ có thể chờ chết.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh chặn đường có bốn người, trên nhân số chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, nhưng bọn hắn vẫn không dám tranh đấu với Lục Diệp ở giữa không trung, bởi vì nghe đồn Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp có một đạo Phi Dực Thứ Văn, có thể bằng vào thứ này phi không này, tranh đấu với hắn ở giữa không trung rõ ràng là không khôn ngoan.

Theo giọng nói của người kia hạ xuống, từng đạo lưu quang ngự khí đánh về phía bên này, trong chớp mắt đã đến gần.

Cự Giáp đứng ở phía trước chuyên tâm ngự sử linh khí của mình phi hành, linh khí kia lập tức giống như hồ điệp nhẹ nhàng nhảy múa, xuyên qua từng đạo công kích, không bị thương chút nào.

Một màn này chẳng những làm cho tu sĩ Vạn Ma Linh ra tay nhìn khế giật mình, mà ngay cả Lục Diệp cũng có chút kinh ngạc.

Đừng nhìn dáng vẻ cao lớn thô kệch của gia hỏa Cự Giáp này, nhưng lại có thể điều khiển linh khí phi hành rất mượt mà, Lục Diệp tự nghĩ không làm được trình độ của hắn.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn, tu sĩ Vạn Ma Linh chắn ở phía trước biểu hiện hoảng sợ, mặc dù bọn hắn liều mạng thôi động linh khí của mình quay đầu đuổi theo, nhưng vẫn không đuổi kịp.

Lục Diệp đưa tay sờ mó trong túi trữ vật của mình, ném về phía trước, bốn món Linh khí bay ra, mỗi một món Linh khí đều lóe lên ánh sáng, phong hành gia trì.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, lúc này có hai tu sĩ Vạn Ma Linh bị linh khí xuyên qua thân thể, đầu cắm xuống đất, nhìn bộ dáng này, xác suất lớn là sống không được.

Hai người còn lại tuy bị ngự khí đả thương, nhưng tốt xấu cũng không rơi xuống, miễn cưỡng tránh thoát một kiếp nạn.

Nhưng mà không đợi bọn hắn thở phào, bốn đạo lưu quang lại đánh về phía bọn hắn.

Lại là hai tiếng kêu thảm.

Bốn người liên thủ, nếu như trên mặt đất, có thể Lục Diệp thu

thập còn phải tốn một chút tay chân, nhưng ở giữa không trung sẽ không có phiền phức như vậy.

Gần như không dừng lại, Cự Giáp ngự sử lấy linh khí của mình phi hành về phương xa, dưới bầu trời đêm trợt ra ánh sáng chói mắt.

Một đường tiến lên, chợt có tu sĩ Vạn Ma Linh sớm đã lấy được tin tức nên dùng ngự khí chặn đường, nhưng bởi vì tình huống lần này khác với lần trước, lần trước hẳn cuối Hồ Phách trốn chạy một trận, mặc dù tốc độ không chậm, nhưng tuyệt đối không tính là nhanh, bị vây đuổi chặn đường chặt vật đến cực điểm, lần này là ngự khí phi hành, tính cơ động quá mạnh.

Lại thêm bên phía Vạn Ma Linh không dám gây ra chuyện quá lớn, tránh cho lại làm cho Hạo Thiên Minh bắn ngược, cho nên người ra tay đều là tu sĩ tầng tám tầng chín.

Điều này sẽ đưa đến việc Vạn Ma Linh căn bản không có cách nào hình thành chặn đường quy mô lớn.

Mỗi lần có ba hay năm người tới, cơ bản đều là có đến mà không có về.

Sau mấy lần như vậy, các tu sĩ của Vạn Ma Linh không dám tiếp tục hành sự tùy tiện nữa.

Từng đạo tin tức không ngừng lan ra bên ngoài, các tu sĩ của Vạn Ma Linh thông qua động tĩnh của Lục Diệp, đại khái đánh giá ra phương hướng tiến lên của hắn, mặc dù không biết mục đích

Một ngày sau, khi Cự Giáp ngự khí bay qua một con sông lớn uốn lượn như rồng thì trên không trung phía trước đã có hai mươi đạo lưu quang chạm mặt tới, khí thế hùng hổ.

Cùng lúc đó, ở phía dưới sông lớn kia lại có khoảng hai mươi bóng người phóng lên tận trời, ngăn chặn đường lui.

Chương 570: Chặn Giết 2

Chương 569. Chặn Giết 2

Trong nháy mắt, con đường phía trước bị chặn lại, đường lui đã đứt.

Không cần Lục Diệp phân phó cái gì, Cự Giáp đã ngự sử linh khí lao về phía một bên, nhưng bay không bao xa, chỉ trên sườn núi bên kia lại có mấy chục đạo lưu quang phóng lên tận trời.

Không thể không nói, lần bố trí này của Vạn Ma Lĩnh rất chu đáo chặt chẽ, phán đoán cũng rất chuẩn xác, trước khi Lục Diệp tiến lên đã bố trí vòng mai phục, chỉ chờ hãn xâm nhập vào trong đó thì sẽ thu lưới.

Thật ra cũng không phải là vấn đề phán đoán đơn giản, chủ yếu là vòng vây như vậy, gần đây còn có hai người khác canh giữ, chỉ cần phương hướng tiến lên của Lục Diệp không quá lệch hướng thì tất nhiên sẽ rơi vào trong mai phục.

Lúc này rõ ràng đã không kịp lui về phía sau nữa, dùng đòn quang rơi xuống cũng không thực tế, nếu thật sự rơi xuống đất đó mới là cục diện thập tử vô sinh.

Tầm mắt của Lục Diệp hơi buông xuống, lấy ra bốn món Ngự Khí từ trong túi trữ vật, yên lặng thôi động linh lực, bốn món Linh Khí trôi nổi ở bên người.

Bóng dáng Y Y hiển lộ ra đứng ở sau lưng Lục Diệp.

Linh lực xung quanh Cự Giáp phun trào, khí lưu đột nhiên gia tăng, đánh về phía trước, muốn sống chỉ có cách nhìn chăm chăm

một phương hướng phá vây, như vậy mới có thể tiếp nhận áp lực nhỏ nhất.

Chỉ cần tốc độ ngự khí của Cự Giáp đủ nhanh, hai nhóm tu sĩ Vạn Ma Linh hiện thân đã không có biện pháp tạo thành uy hiếp đối với bọn hắn.

Cho nên bọn hắn cần phải ứng đối, chỉ là chặn đường một nhóm kẻ địch ở ngay phía trước.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn, trong trận doanh đối diện, bảy tám pháp tu dẫn đầu thôi động thuật pháp, chỉ một thoáng đã đủ mọi màu sắc quang mang che khuất bên này.

Linh khí phi hành lại một lần nữa vũ động, dưới sự nhìn chăm chú của một đám tu sĩ Vạn Ma Linh, xê dịch né tránh giữa không trung, mỗi lần đều có thể tránh được những công kích thuật pháp kia vào lúc mạo hiểm nhất.

Bọn hắn chưa bao giờ thấy người nào có thể chơi trượt linh khí như thế, khống chế linh lực bậc này quả thực làm cho người ta tự than không bằng.

Khi khoảng cách không ngừng rút ngắn, tần suất công kích của thuật pháp bắt đầu tăng tốc, bởi vì những pháp tu kia phát hiện mình tổn hết tâm tư để thúc giục đại năng thuật pháp căn bản không có cách nào làm gì được đối phương, vì vậy lựa chọn những thuật pháp cỡ nhỏ tốc độ thi pháp nhanh.

Lần này, Cự Giáp hơi không đáp ứng nổi, lại không có cách nào tránh được tất cả công kích, nhưng mà hắn cũng thông minh, tình nguyện để những thuật pháp kia đánh vào trên người mình, cũng sẽ không để cho thuật pháp công kích đến khi linh khí của mình phi hành.

Da hắn dày thịt béo, khí huyết thịnh vượng, bị những thuật

pháp nhỏ đánh mấy lần cũng không sao, nhưng linh khí phi hành không giống, cái này không có lực phòng ngự quá mạnh, nếu bị đánh mấy lần có thể sẽ bị phá hủy.

Y Y cũng ra tay, khi nàng ra tay thì tất cả pháp tu đối diện cũng bắt đầu tự ti mặc cảm, bởi vì cho dù là tốc độ thi pháp hay là chủng loại thuật pháp hoặc uy năng, Y Y đều muốn bỏ xa bọn hắn mấy con đường.

Tuy nàng chỉ có một người, nhưng trong thời gian ngắn bạo phát ra thuật pháp lại không thua gì ba bốn pháp tu bình thường cùng nhau ra tay.

Thuật pháp va chạm giao phong ở giữa không trung, linh khí khuấy động hỗn loạn, tiếng nổ ầm ầm bên tai không dứt, ngay dưới thế cục hỗn loạn này, trong trận doanh của Vạn Ma Linh đối diện, một vị binh tu bỗng nhiên kéo ra một tấm cung cá voi, dây cung gần như bị hấn kéo thành hình trăng tròn, thậm chí bên ngoài cung còn có linh quang cuồn cuộn thêm.

"Hừ!"

Tiếng xé gió vang lên, một mũi tên dài bốn thước gần như là trong nháy mắt đã bắn tới trước mặt Cự Giáp, tốc độ của một mũi tên này vượt qua tất cả thuật pháp, ngay cả ngự khí cũng không thể bằng được, mà từ uy thế của một mũi tên này mà xem, hiển nhiên cũng là cực mạnh.

Cự Giáp chuyên tâm ngự sử linh khí phi hành của mình cũng không thể tránh được, nó gầm lên giận dữ, giơ hai tay lên ngang người, chẳng biết từ lúc nào trên hai cánh tay của nó đã có một đôi bao cổ tay đen nhánh, bao cổ tay kia rõ ràng cũng là linh khí không tệ, làm cho người ta có một loại cảm giác nặng nề.

Khí tức của tu sĩ bắn ra mũi tên kia thoáng hỗn loạn một chút, một mũi tên hấn toàn lực bạo phát ra hiển nhiên là không nhỏ,

nhìn thấy động tác của Cự Giáp, khoe miệng người này có chút cong lên.

Đại danh của Cự Giáp, hẳn cũng nghe nói, một kích toàn lực bộc phát này của hắn có lẽ sẽ tạo thành uy hiếp đối với thể tu đồng dạng, nhưng đối với Cự Giáp căn bản không có tác dụng gì.

Mũi tên kia của hắn căn bản không phải là vấn đề đối với Cự Giáp.

Trong nháy mắt, mũi tên lưu quang sắp tập kích đến Cự Giáp, bỗng nhiên nghiêng nghiêng đâm xuống, nhìn góc độ kia, rõ ràng là đánh tới linh khí phi hành của Cự Giáp.

Mục tiêu của đám người bọn hắn từ đầu đến cuối cũng chỉ là linh khí phi hành này!

Mắt thấy mục đích của người này sắp thành công, linh khí phía trước bỗng nhiên bị một tầng đường vân linh văn bao trùm, linh văn kia trong chớp mắt đã hình thành một đạo phòng ngự cực kỳ dày đặc.

Sau lưng Cự Giáp, Lục Diệp nửa ngồi xuống, một tay dán ở mặt ngoài linh khí phi hành.

Với hiện tại hắn khống chế linh lực của bản thân, cho Cự Giáp này một đạo linh văn ngự thủ phi hành cũng không có vấn đề.

Ầm...

Mũi tên kia đánh vào trên linh khí, bộc phát ra tiếng nổ cùng với linh lực hỗn loạn, mặc dù không thể phá hủy hoàn toàn linh khí như mong muốn, nhưng lực lượng khổng lồ vẫn va chạm với linh khí, làm nó ngã trái ngã phải, rơi xuống phía dưới.

Cự Giáp vội vàng dùng tâm khống chế, thật vất vả mới ổn định được.

Nhưng trì hoãn như thế, càng nhiều thuật pháp đã đánh tới, đây còn không phải là chuyện nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng hơn là lúc đầu gặp phải hai nhóm tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đã nhanh chóng tiếp cận, mắt thấy sắp đến phạm vi công kích của đối phương.

Chương 571: Đại Sự Không Ổn

Chương 571: Đại Sự Không Ổn

"Đụng vào!"

Lục Diệp quát khê một tiếng, trực tiếp gia trì một đạo Phong Hành linh văn cho linh khí phía dưới.

Ánh sáng hiện lên, linh khí phi hành một lần nữa ổn định rồi lập tức hóa thành một đạo lưu quang, đánh về phía trước.

Các tu sĩ Vạn Ma Linh phía trước đã tế ra linh khí của mình, chuẩn bị ngự khí giết địch còn chưa kịp phản ứng thì kẻ địch đã đến trước mắt.

Bốn vệt sáng từ trong tay Lục Diệp bay ra, thuật pháp của Y Y đồng thời ra tay, ngăn chặn công kích từ bốn phương đánh tới.

Về mặt một tu sĩ Vạn Ma Linh đứng ở phía đầu tiên trở nên vô cùng hoảng sợ, bởi vì kẻ địch thế mà không tránh không né đâm về phía hắn, mắt thấy đối phương căn bản không có ý định thay đổi phương hướng, tu sĩ này không khỏi hoảng sợ rống to:

"Người đừng tới đây!"

Cự Giáp căn bản không để ý tới hắn, Lục Diệp bảo hắn đừng tới thì hắn sẽ đừng tới, phía trước cho dù là một toà tường đồng vách sắt thì lông mày của hắn cũng sẽ không nhú một cái.

Ầm một tiếng, hai món Linh khí phi hành va vào nhau, linh khí phi hành của người Vạn Ma Linh kia trực tiếp bị phá toái ra, hóa thành mảnh vỡ đầy trời, bản thân nó tức thì bị va vào xương ngực lõm, miệng phun máu tươi, kêu thảm ngã xuống đất.

Ngược lại, linh khí của Cự Giáp phi hành lại không tổn hao gì.

Trong nháy mắt khi hai bên va chạm, Lục Diệp đã gia trì cho phe mình ngự thủ linh văn, về phần chỗ lõm trên xương ngực người kia lại là do một quyền của Cự Giáp đâm ra.

Lại là từng tiếng kêu thảm truyền ra, tiếng la của tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bị Lục Diệp ngự khí và thuật pháp Y Y gây thương tích truyền ra.

Phong Hành linh văn đã phá vỡ ngăn cản phía trước, dưới sự gia trì của Cự Giáp mang theo Lục Diệp cùng Y Y nhanh chóng đi xa.

Các tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh đuổi theo một trận, bắt đầu dĩ từ bỏ.

Địch nhân chạy quá nhanh! Tu vi cùng là cảnh giới tầng chín, tốc độ ngự khí của bọn họ chỉ có hơn phân nửa là Cự Giáp, sao có thể đuổi kịp được?

"Các người chơi ăn cái gì? Dễ dàng bị bọn hắc phá vây như vậy à?"

Một tu sĩ Vạn Ma Lĩnh vội vã chạy tới, vẻ mặt tái xanh, không nhìn được mắng một câu.

Bên Vạn Ma Lĩnh này bố trí chu đáo chặt chẽ, mãi mới chờ đến lúc tới Lục Diệp, vốn tưởng rằng có thể chém giết hắc ở đây, nhưng không như mong muốn, vẫn là bị hắc trốn thoát, điều này làm cho bọn hắc rất có cảm giác bị thất bại như một quyền đánh trên bông.

"Người đi lên cho ta!"

Một thanh niên vẫn còn sợ hãi, vẻ mặt không tốt trả lời một câu:

"Tên Cự Giáp kia đầu sắt giống như Thiên Cơ Trụ, ai cản trở được?"

"Đây không phải là lấy cớ thất bại! Một người không ngăn được hấn, các người nhiều người như vậy cũng không được à?"

"Nói ít châm chọc đi, nếu như Cự Giáp bị các người phá vây thì tình huống cũng giống vậy."

"Đánh rầm..."

"Được rồi, được rồi, đều bớt tranh cãi đi."

Có người nhảy ra:

"Cũng là vì Lục Nhất Diệp kia mà đến, nếu hành động thất bại thì cũng không cần phải làm tổn thương đến hoà khí của người một nhà, truyền đi sẽ để người Hạo Thiên minh để chế giễu."

Hai người ồn ào hặn hặn nhìn đối phương một cái, hai nhìn hai ghét.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh khác cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, tình huống vừa rồi bọn hấn đều thấy rõ, đầu của Cự Giáp đúng là có chút không bình thường, tu sĩ bình thường giao thủ ở giữa không trung, ai cũng sẽ không lựa chọn cách làm hung hiểm như thế, nghe nói Lục Nhất Diệp kia có thể thúc đẩy Linh Văn tác chiến, có tiềm chất của Chiến Văn sư, bây giờ xem ra, hấn nắm giữ Linh Văn không đơn giản là có thể gia trì bản thân, còn có thể gia trì trên Linh khí phi hành, tăng lên Linh khí phi hành phòng hộ.

Chuyện này rất khó giải quyết.

Còn có, linh khí của Cự Giáp kia bay không khỏi cũng quá nhanh, một đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh không thiếu người cực kỳ am hiểu ngự khí phi hành, nhưng so với Cự Giáp thì quả thực Tiểu Vu gặp Đại Vu.

Mọi người chợt phát hiện, Lục Nhất Diệp này có chút không có cách nào xử lý.

Lần này xuất động nhiều người như vậy, hắc cũng đã tiến vào vòng vây cũng không thể ngăn cản được, chỉ sợ sau này sẽ khó có cơ hội như vậy.

Chờ sau khi hắc hạ xuống vây công cũng không thực tế, chưa nói đến có cơ hội như vậy hay không, cho dù có cơ hội, nhưng gia hỏa này còn có một đạo Phi Dực Thứ Văn, đánh không lại khẳng định sẽ bay đi.

Còn có, rốt cuộc gia hỏa này muốn đi đâu? Sau khi đi ra khỏi Thần Ấn cung, hắc vẫn đang đi đường, về phần mục đích, tạm thời không người nào biết được.

Xử lý vấn đề Lục Nhất Diệp như thế nào cũng là vấn đề nan giải của Vạn Ma Lĩnh , hôm nay hắc đã không phải là tiểu tu sĩ tăng năm ngày đó bị vây khốn ở Kim Quang đỉnh phong nữa, so với lúc đó thì bây giờ thủ đoạn của Lục Diệp đã phong phú hơn rất nhiều, chỉ bằng vào tu sĩ nội vi thì căn bản không có cách nào làm gì hắc.

Muốn xử lý hắc thì chỉ có thể để người của vòng hạch tâm ra tay, nhưng nếu làm như vậy thì nhất định sẽ dẫn đến một chút ác quả.

Lần trước, Vạn Ma Lĩnh đã phá hư quy củ, kết quả một vị cường giả Chân Hồ cảnh của Bích Huyết tông không nói hai lời đã giết tiến vào chiến trường Linh Khê, dùng Diệt Hồn Thần Lô giết tới máu chảy thành sông trên Kim Quang đỉnh.

Chương 572: Đại Sự Không Ổn

2

Chương 572. Đại Sự Không Ổn 2

Sau khi đại chiến Kim Quang đỉnh kết thúc, chưởng giáo của Bích Huyết tông kia càng độc ác hơn, tự mình giết tiến vào Vân Châu, liên diệt thế lực của ba nhà Vạn Ma lĩnh, sau đó mặc dù bị nghe nói các cường giả của Vạn Ma lĩnh chạy tới đánh lui, nhưng những cường giả Thần Hải cảnh của Vạn Ma lĩnh kia cũng không dám tùy ý trả thù, chuyện này cứ như vậy mà không giải quyết được gì.

Nghe nói sau đó ba thế lực kia ở trong đánh giá của tông môn, phẩm cấp đã rút xuống ngàn trượng, cực kỳ thê thảm.

Phong cách bao che khuyết điểm của Bích Huyết tông vẫn còn đó, làm cho người ta khắc sâu ấn tượng.

Lần này nếu như phá hư quy củ thì cũng không biết Bích Huyết tông sẽ có thủ đoạn trả thù gì, nhưng nếu như chỉ làm việc trong quy củ thì thật đúng là không có biện pháp gì đối phó với Lục Nhất Diệp kia.

Nhất thời phiền muộn.

Hai ngày sau, có tin tức truyền đến, Lục Diệp đã đến trụ sở của Thiên Diễn tông.

Bởi vậy, phía Vạn Ma Lĩnh mới xác định được đích đến của hắn trong chuyến đi này, lập tức đều cảm giác đại sự không ổn.

Tại sao bọn họ lại trăm phương ngàn kế nhằm vào Lục Diệp

như vậy cũng là bởi vì lúc trước hắn bày ra thiên phú kinh người về phương diện phá trận.

Tuy thủ đoạn của hắn ở Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn bởi vì các loại nguyên nhân mà không thể làm lại lần nữa, Vạn Ma lĩnh cũng sẽ không cho hắn cơ hội như vậy, nhưng không ai dám bỏ mặc hắn tiếp tục trưởng thành, nếu không sau này sẽ không có ai sống yên được nữa.

Có thể phá đại trận phòng hộ ở trụ sở, loại chuyện này chỉ nghĩ đến thôi đã làm cho người ta không rét mà run.

Nhưng mà Thiên Diễn tông là nơi nào? Đó là tông môn có cất chứa Bách Trận Tháp.

Hơn nữa, rất nhiều tu sĩ trong Thiên Diễn tông đều tinh thông Trận Đạo, tuy tu vi của vị đại trưởng lão Thiên Diễn tông kia chỉ là Chân Hồ cảnh tầng chín, nhưng tạo nghệ ở trên Trận Đạo phóng nhãn Cửu Châu cũng có thể xếp hạng top đầu.

Lục Nhất Diệp kia không đi đâu, hết lần này tới lần khác đi Thiên Diễn tông, mục đích của hắn là gì thì không cần nói cũng biết.

Gia hỏa này rõ ràng là phá trận phá tới nghiện, biết thủ đoạn của hắn không có cách nào tiếp tục thi triển, đây là muốn đi Thiên Diễn tông đào tạo Trận Đạo chuyên sâu!

Nếu để cho hắn thành công, sau này các tu sĩ của Vạn Ma lĩnh còn có thể ngủ được sao? Nói không chừng đại trận trụ sở không biết tại sao lại bị phá, sau đó một đoàn tu sĩ Hạo Thiên minh giết tới...

Cảm giác nguy cơ to lớn như hàng triệu đám mây đen bao phủ trên đỉnh đầu mỗi từng tông môn của Vạn Ma lĩnh, trong lúc nhất thời chính là những đại tu Thần Hải cảnh kia cũng ý thức được

tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trước khi Lục Diệp tiến vào trụ sở của Thiên Diễn tông, tin tức về rất nhiều đại tu Thần Hải cảnh ở Vạn Ma Lĩnh giống như bông tuyết xuyên thẳng qua các nơi ở Cửu Châu, khẩn cấp thương thảo xem nên xử lý chuyện này như thế nào.

Một tu sĩ Linh Khê cảnh tăng tám nho nhỏ, trong lúc vô tình cử động lại quấy nhiễu phong vân Cửu Châu, đây là trước đó chưa bao giờ xuất hiện.

Mà Lục Diệp xem như là người trong cuộc cũng không có chút phát giác nào đối với chuyện này, trước đó sau khi gần trăm tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh vây quanh xông ra thì cũng không gặp phải phiền phức gì nữa, hắn mang theo Cự Giáp và Hồ Phách một đường tìm đến trụ sở của Thiên Diễn tông, được phó sứ của Thiên Diễn tông nhiệt tình tiếp đón, tiến vào khu khách mời.

Không gặp Triệu Lập, theo lời vị phó sứ kia nói, Triệu Lập ở Cửu Châu bản tông, hình như có chút chuyện tạm thời không thể thoát thân, cho nên mới để hắn đến chiêu đãi.

Lục Diệp đương nhiên sẽ không có ý kiến gì với chuyện này, nhập gia tùy tục, tuy hắn rất muốn tiến vào Bách Trận Tháp nhìn xem, nhưng cũng không cần nóng lòng nhất thời, chờ Triệu Lập xử lý xong chuyện trên tay rồi nói cũng không muộn.

Cùng lúc đó, trong một chỗ đại điện của bản tông Thiên Diễn tông.

Tông chủ Thiên Diễn tông, Vu Khiếu, Đại trưởng lão Bạch Thiên ngồi hai bên, người trước thoạt nhìn là một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo uy nghiêm, nhưng tuổi của tu sĩ không thể suy đoán từ bề ngoài, thường thường nhìn tuổi tác không lớn lắm, có lẽ đã sống mấy trăm năm.

Còn về người sau, là một lão đầu nhỏ với chòm râu tóc bạc trắng, vẻ mặt hồng nhuận.

Trước mặt hai người là Triệu Lập, giờ phút này vẻ mặt Triệu Lập trắng bệch, giống như làm sai chuyện gì, vẻ mặt đưa đám nói:

"Tông chủ, Đại trưởng lão, đệ tử không muốn nói nhiều như vậy, vốn nghĩ vị Nhất Diệp đạo hữu kia đã có thiên phú về trận đạo, mời hẳn đến Thiên Diễn tông ngồi một chút, nếu như hẳn có thể đột phá trận đạo của bản thân thì bên Thiên Diễn tông cũng có thể đi theo được nhờ."

Hắn nói chính là tình hình thực tế, vốn cho rằng mình định không có vấn đề gì, nhưng sau khi bị tông chủ và Đại trưởng lão đánh thức một phen thì mới phát hiện mình đã sai mười phần.

Nếu là lúc bình thường, hẳn muốn kết giao với Lục Diệp, mời Lục Diệp đến Thiên Diễn tông làm khách, không có vấn đề, giữa các nơi của Cửu Châu, các đại tông môn liên hệ lui tới vốn rất mật thiết, giữa các đệ tử Linh Khê cảnh cũng sẽ thường xuyên hỗ trợ, mà nói đi cũng phải nói lại, dù sao thì Thiên Diễn tông và Bích Huyết tông cũng có chút nguồn gốc.

Nhưng lúc này thì tuyệt đối không được.

Trước đó không lâu, Lục Diệp mới làm ra chuyện lớn như vậy, giờ phút này bên phía Vạn Ma lĩnh không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm, lúc này mời Lục Diệp đến Thiên Diễn tông, khẳng định sẽ làm cho Vạn Ma lĩnh khấn trương, bởi vì bọn hắn sợ Lục Diệp học tập đồ vật trên trận đạo ở Thiên Diễn tông, sau đó sẽ đột phá tạo nghệ trận đạo vốn có.

Bây giờ Vạn Ma Lĩnh còn có thể phòng bị Lục Diệp, nhưng nếu để hẳn có tạo nghệ trận đạo cao hơn một chút thì chỉ sợ phòng cũng không phòng được.

Dưới thế cục như vậy, nếu Lục Diệp tiến vào trụ sở của Thiên Diển tông, Vạn Ma Lĩnh nhất định sẽ có chỗ ứng đối.

Có thể Vạn Ma Lĩnh sẽ tập hợp một lượng nhân thủ lớn trong thời gian ngắn, cường công trụ sở của Thiên Diển tông, bức bách Lục Diệp rời đi.

Cho nên chút thời gian này, Lục Diệp đến trụ sở Thiên Diển tông làm khách, chẳng khác gì là gác Thiên Diển tông lên trên lửa nướng, một khi xử lý không tốt, chỉ sợ trụ sở cũng không còn.

Không nên đánh giá thấp quyết tâm và quyết tâm của Vạn Ma Lĩnh, cũng bởi vì Hạo Thiên Minh gặp phải loại chuyện này, thủ đoạn xử lý cũng không ôn hòa hơn phương thức này.

Đây cũng là nguyên nhân tông chủ và đại trưởng lão Thiên Diển tông tự mình hỏi đến chuyện này, nếu không phải mấy tu sĩ Linh Khê cảnh thì sao cần bọn hắn là Chân Hồ cảnh đến nhúng tay vào.

Hôm nay bị triệu tập đến đây, nghe nói Đại trưởng lão giảng giải, Triệu Lập cũng ý thức được mình suy nghĩ không đủ.

Chương 573: Độc Chết

Chương 573: Độc Chết

Vu Khiếu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trường mắt nhìn Triệu Lập:

"Chỉ biết trêu đùa người chút tiểu tâm tư, ánh mắt thiện cận."

Bị tông chủ nhà mình khiển trách, Triệu Lập hít mũi một cái:

"Đệ tử sai rồi."

Thái độ nhận sai rất không tệ.

"Đệ tử đưa tin này là Nhất Diệp đạo hữu, bảo hẩn đừng tới đây."

Triệu Lập lại nói.

"Đã phát ra lời mời, còn có thể bảo người khác đừng tới đây sao? Vậy đệ tử Thiên Diễn tông ta chẳng phải là hạng người nói không giữ lời sao?"

Triệu Lập nói:

"Nhất Diệp đạo hữu rất dễ thân cận, ta đã nói rõ ngọn nguồn với hẩn, hẩn hẩn là có thể hiểu được, chờ phong ba lần này qua đi, sau đó lại lặng lẽ tới là được."

"Không cần, người đã đến trụ sở."

Vu Khiếu khoát khoát tay, vừa rồi hẩn đã nhận được tin tức của đệ tử môn hạ, nói rằng Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông đã

đến trụ sở, đã được an bài xuống.

"VẬY CŨNG KHÔNG SAO, ĐỆ TỬ ĐI TÌM HẸN."

Triệu Lập nói xong quay người muốn đi.

"TRỞ VỀ ĐI!"

Vu Khiếu quát khế.

Lão đầu Bạch Thiên đồng thời đưa chân đạp một cái, Triệu Lập sửng sốt không kịp phản ứng, thiếu chút nữa ngã chống vó, hẸN VỊ VÀNG XOAY NGƯỜI, THÀNH THÀNH THẬT THẬT ĐỨNG VỮNG.

"ĐỆ TỬ THIÊN DIỄN TÔNG, LỜI NÓI RA THÌ NHƯ BÁT NƯỚC ĐỔ ĐI, CHO DÙ NHƯ THẾ NÀO CŨNG KHÔNG THỂ LÀM HẠNG NGƯỜI NÓI KHÔNG GIỮ LỜI. NẾU NHƯ VẠN MA LĨNH BIẾT ĐƯỢC TIỂU GIA HỎA KIA TỚI BẢN TÔNG THÌ TẤT NHIÊN SẼ NHẢM VÀO BẢN TÔNG, CÙNG LẮM THÌ TỪ BỎ TRỤ SỞ."

"TÔNG CHỦ..."

Ánh mắt của Vu Khiếu sắc bén ôn hòa một chút:

"TA BIẾT NGƯỜI LÀ VÌ SUY NGHĨ CHO BẢN TÔNG, VỊ TRÍ CỦA BẢN TÔNG Ở TRÊN CHIẾN TRƯỜNG LINH KHÊ KHÔNG PHẢI RẤT TỐT, BA MẶT BỊ VẠN MA LĨNH BAO BỘC, NHỮNG NĂM NÀY QUẢ THẬT KHÔNG PHÁT TRIỂN TỐT, NGƯỜI CÓ HÙNG TÂM TRÁNG CHÍ, NHƯNG NHẤT ĐỊNH PHẢI NHỚ KỸ, NGÀY SAU LÀM VIỆC PHẢI SUY NGHĨ KỸ."

"Vâng."

"MẶT KHÁC, BẢN TÔNG VÀ BÍCH HUYẾT TÔNG KỲ THẬT CŨNG CÓ CHÚT NGUỒN GỐC, NĂM ĐÓ RẤT NHIỀU CƯỜNG GIẢ CỦA BẢN TÔNG LÀ THỦ HẠ NGHE LỆNH VỊ KIA CỦA BÍCH HUYẾT TÔNG, NẾU KHÔNG CÓ VỊ KIA QUẢN LÝ THÌ BẢN TÔNG KHÔNG CÓ ĐỊA VỊ CỦA TÔNG MÔN NGŨ PHẨM NGÀY HÔM NAY, CŨNG KHÔNG TÍNH LÀ KÉM."

Triệu Lập không biết vị kia trong miệng tông chủ là ai, nhưng

hắn biết ý tứ trong lời nói của tông chủ với mình, đây là muốn hắn đừng có gánh nặng quá lớn trong lòng, bởi vì chút nguồn gốc này với Bích Huyết tông thì Thiên Diễn tông cũng sẽ không đuổi Lục Diệp đi.

"Đi đến nơi ở của hắn chuẩn bị sớm đi, bản tông có thể sẽ gặp phải một trận kiếp nạn."

Vu Khiếu phát phát tay.

Triệu Lập khom người thối lui.

Đợi sau khi hắn đi, Vu Khiếu mới thở dài, mặc dù hắn đã quyết định, nhưng chuyện đến lúc lâm đầu vẫn không khỏi đau lòng, nếu sự tình đúng như hắn đoán, nhà của mình tất nhiên không giữ được trụ sở.

"Rất nghiêm trọng?"

Bạch Thiên mở miệng.

"Nghe được một chút tiếng gió."

Vu Khiếu gật đầu, chợt nói:

"Bạch lão cảm thấy thiên phú của Lục Nhất Diệp trên trận đạo như thế nào?"

Bạch Thiên hơi trầm ngâm, nói:

"Chỉ nghe Triệu Lập nói, thiên phú của tiểu gia hỏa kia là không tầm thường, hơn nữa có rất nhiều tư tưởng kỳ diệu, hiện tại lão phu chỉ có một chút không rõ ràng."

"Điểm gì?"

"Tiểu gia hỏa kia là chỉ tu vi Linh Khê cảnh tầng tám, tìm chỗ vận chuyển tiết điểm của đại trận như thế nào, thủ đoạn của hắn

đều phải nhằm vào tiết điểm thì hành động mới có hiệu quả, theo đạo lý mà nói, cho dù thiên phú của hắc ở trên trận đạo rất không tệ, nhưng không tìm được tiết điểm của đại trận cũng vô dụng, thật sự là kỳ quái."

"Có lẽ Bạch lão có thể ở trước mặt khảo sát hắc một chút?"

"Lão phu cũng nghĩ như vậy, chờ hắc đến đây đi, đến lúc đó người để hắc tới gặp lão phu."

Nơi ở của Thiên Diễn tông.

Lục Diệp ở trong tiểu lâu, Triệu Lập khoan thai tới chậm, vội vàng bồi tội, lại để cho môn hạ đệ tử tranh thủ thời gian chuẩn bị một bàn tiệc rượu, muốn bày tiệc mời khách cho Lục Diệp.

Mặc dù Lục Diệp rất muốn đi xem Bách Trận Thập kia, nhưng người ta nhiệt tình như vậy, hắc cũng không từ chối, đợi Triệu Lập tới.

Rất nhanh, tiệc rượu đã chuẩn bị tốt, Lục Diệp và Cự Giáp ngồi xuống, Triệu Lập tiếp khách.

Làm bồi tội, Triệu Lập lời đầu tiên phạt ba chén, lúc này mới mời rượu.

Lục Diệp uống với hắc một chén, về phần Cự Giáp thì đã bắt đầu ăn no ăn nê...

"Nhất Diệp huynh, trên đường này có thể tính là thái bình hay không?"

Triệu Lập vừa rót rượu, vừa mở miệng hỏi.

"Coi như là thuận lợi, nhưng mà..."

Lục Diệp nói đến đây thì bỗng nhiên im lặng, lông mày cau lại.

Bởi vì không biết tại sao trong cơ thể lại mơ hồ có chút khác thường, hắn vội vàng đắm chìm vào điều tra tâm thần, chỉ thấy Thiên Phú Thụ cắm rễ ở trong Nguyên Linh Khiếu của mình, từng mảnh lá cây cháy hừng hực, mà bên cạnh Thiên Phú Thụ còn có khí tức màu xám không ngừng tràn ngập ra.

Bình thường mà nói, tình huống này cũng không có gì dị thường.

Sau mỗi lần Lục Diệp phục dụng linh đan, Thiên Phú Thụ đều phản ứng như vậy, bởi vì đan độc trong linh đan sẽ bị Thiên Phú Thụ đốt cháy, tiếp theo để cho hắn đạt được linh lực cực kỳ tinh khiết.

Nhưng bây giờ xuất hiện tình huống này rõ ràng không bình thường, hắn còn chưa phục dụng linh đan.

Hơn nữa dưới sự quan sát của hắn, sương mù màu xám từ trong Thiên Phú Thụ cực kỳ nồng đậm, căn bản không phải phản ứng của đan độc bị đốt cháy.

Loại chuyện này Lục Diệp vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Nhất Diệp huynh?"

Về mặt Triệu Lập vô cùng nghi hoặc nhìn hắn, không biết tại sao về mặt Lục Diệp lại từ từ trở nên nghiêm túc.

Chương 574: Độc Chết 2

Chương 574. Độc Chết 2

Lục Diệp đưa tay đề đũa Cự Giáp xuống, nhìn về phía Triệu Lập, phân tích và chần chờ trong chốc lát, trầm giọng nói:

"Trong rượu có độc!"

Hơn nữa độc tính rất mạnh, nhưng nhìn phản ứng của Triệu Lập, độc này phát tác cũng không nhanh, bởi vì Triệu Lập cũng không có gì dị thường.

Đương nhiên, cũng có thể là Triệu Lập hạ độc, nhưng khả năng không lớn, dù sao nơi này cũng là trụ sở của Thiên Diễn tông, Triệu Lập là trấn thủ sứ, nếu hắn hạ độc với mình thì hậu quả rất nghiêm trọng, đây cũng là nguyên nhân Lục Diệp nói thẳng với hắn.

Đồng thời cũng là Lục Diệp đang thăm dò.

Dưới sự quan sát của hắn, vẻ mặt của Triệu Lập rõ ràng có chút kinh ngạc, sau đó yếu ớt mở miệng:

"Nhất Diệp huynh đang nói đùa?"

Lục Diệp không nói.

"Nhưng ta không có cảm giác gì."

Triệu Lập có chút luống cuống.

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Cự Giáp, Cự Giáp chậm rãi lắc đầu, hắn cũng không có cảm giác gì, chỉ là Cự Giáp cũng không

uống rượu, vừa rồi hẳn chỉ là đang vui đầu dùng bữa, cũng không biết trong thức ăn có độc hay không.

Lục Diệp tiếp tục điều tra Thiên Phú Thụ, sương mù xám nồng đậm trong thời gian rất ngắn đã trở nên u ám, hiển nhiên là độc tính đã bị đốt cháy sạch sẽ.

Hẳn thật đúng là không biết Thiên Phú Thụ có công hiệu kỳ lạ như vậy, nhưng ngẫm lại cũng không kỳ quái, Thiên Phú Thụ ngay cả đan độc cũng có thể đốt cháy, độc tố khác đương nhiên cũng có thể đốt cháy.

Chỉ trong thời gian mười mấy hơi thở, không còn sương mù xám phiêu đảng đi ra, làm Lục Diệp nhất thời cũng không dám xác định suy đoán của mình có chính xác hay không.

Suy nghĩ một chút, hẳn lại rót cho mình một chén rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Triệu Lập nhìn qua hẳn với vẻ mặt ngây ngốc:

"Nhất Diệp huynh?"

Không hiểu Lục Diệp đang làm gì, vừa rồi hẳn còn bảo rượu mình có độc, kết quả lại cạn một chén, cái này... thật chẳng lẽ chính là đang nói đùa với mình sao?

"Đúng là có độc."

Lục Diệp lại một lần nữa nhìn thấy sương mù xám nồng đậm phiêu đảng bên cạnh Thiên Phú Thụ của mình.

Triệu Lập hoàn toàn choáng váng, trong lúc nhất thời đầu óc có chút quá tải, suy nghĩ đều trở nên hỗn loạn, cũng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, hẳn cảm giác cả người mình đều có chút không tốt lắm.

Sau đó hắn lại thấy Lục Diệp gấp một gấp đồ ăn ăn, một lát sau nói:

"Trong thức ăn cũng có độc."

"Nhất Diệp huynh!"

Triệu Lập khóc.

"Phốc!"

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Cự Giáp, Cự Giáp lập tức đứng dậy đi đến một bên.

Lục Diệp lại đưa tay điểm ấn ký trên chiến trường của mình, đưa tin một đạo ra ngoài, lúc này mới nhìn về phía Triệu Lập:

"Triệu huynh, thỉnh cầu truyền lệnh phong tỏa trụ sở, bất kỳ người nào cũng không được rời khỏi, mặt khác điều tra rõ trong vòng một canh giờ có người nào rời khỏi trụ sở hay không, nếu như có thì còn xin điều động nhân thủ đáng tin để mang hắn về!"

Nghe hắn nói như vậy, Triệu Lập cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Lục Diệp giống như không phải đang nói đùa hắn, mà là trong rượu và thức ăn thật sự có độc.

Triệu Lập hơi ngơ ngác một chút, vội vàng đưa tin ra ngoài.

Bản tông của Bích Huyết tông, Thuỷ Uyên vội vã xông vào chỗ ở của chưởng giáo, kinh động đến chưởng giáo đang tĩnh tọa.

"Lục Diệp trúng độc!"

Trong mắt chưởng giáo hiện lên một tia lạnh lẽo, trầm giọng nói:

"Người đâu?"

"Nơi ở của Thiên Diễn tông!"

Chưởng giáo lập tức đứng dậy, chỉ mấy hơi thở sau, hai bóng người đã hóa thành lưu quang, xông lên trời.

Bản tông Thiên Diễn tông, sau khi nhận được tin tức, về mặt Vu Khiếu tái xanh, một bàn tay đập vỡ nát lan can ghế, cắn răng quát khê:

"Khốn kiếp!"

Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông mới đến nhà mình không bao lâu đã trúng độc, đây hiển nhiên là có người âm thầm hạ thủ, chỉ là hẳn không ngờ rằng trong Thiên Diễn tông lại có người của Vạn Ma lĩnh, mà động tác lại nhanh như vậy.

Hai đại trận doanh đối kháng với nhau nhiều năm như vậy, riêng phần mình xếp nhân thủ vào trong trận doanh đối với đối phương đã thành thói quen, ai cũng không dám nói đệ tử tông môn nhà mình nhất định không có vấn đề.

Có một số ám tử có lẽ cả đời cũng sẽ không bại lộ thân phận, chỉ khi nào ra tay vào thời khắc mấu chốt thì tất nhiên có thể tạo thành tổn thất lớn cho quân địch.

Ngay cả chuyện lúc trước chưởng giáo mang theo Lục Diệp trở về bản tông Bích Huyết tông cũng đã bị tập kích, đó cũng là có một vị ám tử của Vạn Ma lĩnh phát huy tác dụng, mà ám tử kia còn là một tu sĩ Chân Hồ cảnh, sau đó tuy bị Bàn Chấn tìm được manh mối, nhưng lúc đó nếu như không phải vận khí của Lục Diệp tốt thì đã sớm chết rồi.

Hai bên bồi dưỡng ám tử đều là tổn hao rất lớn tinh lực và đại giới, bình thường cho dù có thể xếp vào thành công thì cũng rất có thể sẽ bị bắt tới, những ám tử có thể tiềm ẩn xuống kia, mỗi một người đều cực kỳ quan trọng, không phải đến quan đầu thì tuyệt

đối sẽ không tùy tiện vận dụng.

Nhưng lần này, hiển nhiên là Vạn Ma lĩnh bị ép đến mức nóng nảy, vì đối phó với một tu sĩ Linh Khê cảnh tăng tám, không tiếc vận dụng một ám tử xếp vào ở Thiên Diễn tông.

Rất nhanh, Đại trưởng lão Bạch Thiên đi ra, tiểu lão đầu rất nghiêm túc:

"Hiện tại tình hình thế nào?"

"Đã xác định trúng độc, về phần là ai làm, tạm thời còn đang loại bỏ, đã đại khái khoá chặt mấy người."

"Cho dù như thế nào cũng phải tìm người hạ độc, chỉ có như vậy mới có thể xác định là loại độc nào, mới có thể hốt thuốc đúng bệnh."

Đại trưởng lão trầm giọng nói.

"Ta cũng nghĩ như vậy, mà Lục Nhất Diệp kia ngay đầu tiên đã an bài như vậy, Triệu Lập cũng dựa theo an bài của đối phương."

"Tuổi còn trẻ mà đã tỉnh táo như thế?"

Bạch Thiên có chút ngoài ý muốn:

"Hiện tại trạng thái của bọn họ như thế nào?"

"Triệu chứng mà Triệu Lập nói không quá rõ ràng, hẳn là một loại độc rất bí mật, nhưng độc tính rất mãnh liệt."

"Triệu chứng không rõ ràng, độc tính lại rất mãnh liệt?"

Bạch Thiên nhíu mày, rõ ràng là không thích hợp, nếu như độc tính đủ mãnh liệt thì triệu chứng hẳn là rất rõ ràng, hai loại đặc tính không nên đồng thời xuất hiện.

Chương 575: Thần Hồn Chi Độc

Chương 575: Thần Hồn Chi Độc

"Nếu triệu chứng không rõ ràng thì sao có thể xác định độc tính rất mãnh liệt?"

"Triệu Lập nói đây là Lục Nhất Diệp đoán được."

"Để bọn hắn nhanh chóng trở về bản tông!"

"Đã đưa tin cho bọn họ."

Trên bàn rượu nơi ở của Thiên Diễn tông, Lục Diệp nhìn Triệu Lập, trơ mắt nhìn trong lỗ mũi đối phương chảy ra hai chuỗi máu tươi, bỗng nhiên quay đầu đánh một quyền về phía cái mũi của Cự Giáp.

Một quyền này mạnh mẽ, lực trầm, Cự Giáp cũng có chút bị đánh mòng, một mặt khó hiểu nhìn qua Lục Diệp, sau đó có máu mũi từ trong lỗ mũi chảy ra.

"Đánh ta một quyền."

Lục Diệp nhìn qua Cự Giáp nói.

Cự Giáp đưa tay gãi đầu, rầu rĩ đáp lại:

"Không đánh nữa."

Lục Diệp câm nín, chỉ có thể tự mình đứng tới cái bàn trước mặt, chỉ một thoáng trước mắt đã xKqfGpzL QlitaCfEkw kim tinh ứa ra, lại ngẩng đầu, hít mũi một cái.

Triệu Lập có chút chóng mặt, giọng nói đều trở nên hữu khí vô lực:

"Nhất Diệp huynh, người làm cái gì vậy?"

"Đi bản tông Thiên Diễn tông các người đi!"

Lục Diệp đang nói chuyện thì chào hỏi Cự Giáp một tiếng.

Cự Giáp đứng dậy như không có chuyện gì, một tay nhắc Triệu Lập đứng cũng có chút đứng không vững lên.

"Nhắc ta cùng lên."

Lục Diệp tranh thủ thời gian hô một câu.

"À."

Cự Giáp vác Lục Diệp lên vai, bước dài về phía Thiên Cơ Điện của Thiên Diễn tông, dọc theo đường đi qua, nhìn thấy một màn này, tất cả đệ tử Thiên Diễn tông đều không rõ ràng cho lắm, nhưng rất nhanh, đã có tin tức truyền ra, khách của Bích Huyết tông đến thăm, ngay cả Triệu Lập, trấn thủ sứ nhà mình cũng đều trùng kích độ.

Đông đảo đệ tử Thiên Diễn tông xông xáo, giờ mới hiểu được vì sao trụ sở bỗng nhiên bị phong tỏa, đồng thời thanh tra có ai không ở trong trụ sở hay không.

Lục Diệp vừa mới đến trụ sở Thiên Diễn tông không lâu, người bị hạ độc động thủ rõ ràng là đệ tử của Thiên Diễn tông, mà lại là người có thể có cơ hội tiếp xúc với đồ ăn.

Loại chuyện này không khó tra, cho nên người âm thầm hạ độc chắc chắn không gạt được, muốn sống, chỉ có nhanh chóng rời khỏi trụ sở của Thiên Diễn tông.

Người có thể tiếp xúc với đồ ăn, trong vòng một canh giờ rời

khỏi nơi ở, tất nhiên là người hạ độc.

Chỉ là mặc cho ai cũng không ngờ rằng Thiên Phú Thụ của Lục Diệp có thể thiêu đốt độc tố, cho nên trước tiên đã phát hiện ra, điều này sẽ dẫn đến người âm thầm hạ thủ. Cũng không ngờ tới mình lại bại lộ nhanh như vậy, cho nên chỉ cần động tác của Thiên Diễn tông đủ nhanh thì vẫn có một chút cơ hội có thể bắt người đào thoát trở về.

Dưới mắt Lục Diệp chỉ có một chút may mắn, Hồ Phách chỉ ăn thịt tươi, không uống rượu đồ trên bàn.

Từ phản ứng của Triệu Lập và Cự Giáp thì loại độc kia nếu thể chất càng yếu thì phản ứng càng lớn, cho nên Cự Giáp mới có thể làm bộ như không có gì, chỉ là khi nào độc tố bạo phát ra thì Cự Giáp cũng không biết có thể chịu nổi hay không.

Xác suất lớn là không chịu nổi, nếu như Vạn Ma lĩnh đã ra tay thì tất nhiên sẽ bảo đảm không có sai sót.

Lục Diệp và Triệu Lập đã sớm kết minh khế, trước đó lại thu nhận sử dụng Cự Giáp là ký danh đệ tử của Bích Huyết tông, cho nên cho dù hai người không phải xuất thân từ Thiên Diễn tông thì cũng có thể mượn Thiên Cơ Trụ của Thiên Diễn tông, tiến vào trong bản tông của Thiên Diễn tông.

Lúc đến bản tông, mọi người đã nhận được tin tức, một đám cao tăng của Thiên Diễn tông đều chờ đợi dưới sự dẫn đầu của Vu Khiếu, từng người biểu hiện âm trầm sắp chảy ra nước.

Người của Bích Huyết tông xảy ra chuyện trên địa bàn nhà mình, cho dù như thế nào thì bọn hăn cũng khó mà tránh khỏi tội lỗi, nếu như Lục Diệp chết ở Thiên Diễn tông thì bọn hăn cũng không biết làm sao bàn giao với bên Bích Huyết tông kia.

Bên Thiên Diễn tông đã sớm có y tu chuẩn bị, một lát sau, ba

người được an bài đến trong một gian phòng, mỗi người đều có một y tu phụ trách.

Đến lúc này, tình huống của Triệu Lập đã rất không ổn, không ngừng phun ra máu tươi, vẻ mặt cực kỳ uể oải, người phụ trách trị liệu hẳn bận bịu đến đầu óc choáng váng.

Cự Giáp cũng có một chút phản ứng, nhưng triệu chứng của gia hỏa này không nghiêm trọng như Triệu Lập.

Về phần Lục Diệp, từ trước đến nay sau khi đến bản tông của Thiên Diễn tông đã nghiêng đầu một cái, hôn mê bất tỉnh.

Vị y tu phụ trách hẳn cẩn thận dò xét một phen, lông mày giương lên.

Chuyện này có chút không đơn giản.

Nàng vừa cẩn thận chẩn đoán chỉ chốc lát, xác nhận mình không tính sai, lúc này mới đứng dậy đi đến bên cạnh Vu Khiếu, thấp giọng nói mấy câu gì đó.

Vu Khiếu lộ ra vẻ kinh ngạc, thấp giọng nói:

"Xác nhận?"

Vị nữ y tu có tu vi Chân Hồ tầng ba này gật đầu:

"Xác định."

Vu Khiếu vẫn rất tín nhiệm y thuật của vị y tu nhà mình, vị y tu này có thể nói là y thuật cao minh nhất trong toàn bộ Thiên Diễn tông, những người khác cũng không sánh bằng.

Hắn phái y tu có y thuật cao minh nhất của nhà mình đi trị liệu cho Lục Diệp, có thể thấy được bên Thiên Diễn tông cũng là dụng tâm lương khổ.

"Vậy thì đi chiếu cố Triệu Lập."

Vu Khiếu phân phó một tiếng, đồng thời thở phào một hơi, lại lo lắng cho đệ tử nhà mình.

Nhưng tốt xấu gì hắn cũng là người đứng đầu một tông, rất nhanh đã hiểu dụng ý của Lục Diệp, không đi vạch trần hắn, mặc kệ hắn nằm ở đó.

Chương 576: Thần Hồn Chi Độc

2

Chương 576. Thần Hồn Chi Độc 2

Thời gian trôi qua, theo các y tu hành động, tình huống của Triệu Lập dần ổn định lại, về phần Cự Giáp thì phản ứng của hắn vốn cũng không tính là quá lớn.

Đợi cho một đêm trôi qua, khí tức của Triệu Lập hoàn toàn bình ổn xuống, hiển nhiên là tính mạng đã không ngại, nhưng vẫn chưa tỉnh, chẳng những hắn như vậy, Cự Giáp cũng ngủ thiếp đi.

Nữ y tu kia đi đến bên cạnh Vu Khiếu, báo cáo:

"Tông chủ, độc tố trong cơ thể bọn họ đã được đẩy ra."

"Vậy chính là không sao?"

Vu Khiếu nhẹ nhàng thở ra, thiên phú của Triệu Lập không tầm thường, tâm tư linh hoạt, nếu không cũng không ngồi lên được vị trí trấn thủ sứ, nếu hao tổn như vậy thì quá thua lỗ.

Nữ y tu nói:

"Theo đạo lý mà nói thì hắn là không sao, nhưng từ phản ứng của bọn hắn lúc này mà xem, ta hoài nghi..."

"Hoài nghi gì?"

"Ta hoài nghi độc này không đơn giản chỉ là tác dụng trên nhục thân, mà chủ yếu hơn là nhắm vào thần hồn."

Đây cũng là nguyên nhân mấy người bọn hắn có thể dễ dàng nhỏ nhọc thân chi độc như vậy.

Vẻ mặt của Vu Khiếu lập tức ngưng trọng:

"Có xác định?"

Nữ y tu nhìn thoáng qua Triệu Lập và Cự Giáp nằm ở bên kia:

"Bảy thành!"

"Phiền phức."

Đối với độc tính thần hồn thì rất khó giải, nếu như người trúng độc là Thần Hải cảnh thì còn tốt, tu vi đến cấp độ này, lực lượng thần hồn đã có thể trực quan thể hiện ra, muốn giải độc sẽ càng dễ dàng, nhưng mà nói đi thì nói lại, đại tu Thần Hải cảnh cũng sẽ không trúng độc bừa bãi như thế.

Triệu Lập và Cự Giáp cũng chỉ là tu sĩ cấp độ Linh Khê cảnh, tuy bọn họ có thần hồn của bản thân, nhưng đó là lực lượng bẩm sinh, cấp độ tu vi không đủ, không thể tùy ý thôi động, cũng không có cách nào phối hợp với các y tu giải độc, trước mắt cả hai đều chìm vào trong mê ngủ, càng không cần nói chuyện phối hợp gì.

Vạn Ma Linh bên này không tiếc vận dụng một tên Âm Tử cất giấu cũng muốn ra tay đối phó với Lục Diệp, hiển nhiên là có nắm chắc rất lớn, Độc Tố Vô Danh kia vừa ra đã làm cho các y tu của Thiên Diễn tông thúc thủ vô sách.

"Tông chủ, nếu không nghĩ ra một chút biện pháp, có thể là bọn hắn đã chết từ trong mê ngủ, Cự Giáp kia có lẽ có thể chống đỡ mười ngày nửa tháng, nhưng Triệu Lập hẳn là sống không quá hai ngày."

Ý của nữ y tu này rất rõ ràng, y thuật của bọn hắn có hạn, đã bó tay với cục diện trước mắt này.

"Cùng là tăng chín, vì sao Triệu Lập lại chênh lệch to lớn với người khác như thế?"

Vu Khiếu nhíu mày, đều trúng độc, một người sống không quá hai ngày, một người có thể chống đỡ mười ngày nửa tháng, chênh lệch này cũng quá rõ ràng.

Nữ y tu lắc đầu:

"Không quá rõ ràng, nhưng chỉ nhìn triệu chứng mà nói, Cự Giáp rõ ràng nhẹ hơn rất nhiều, có lẽ thần hồn của hắn trời sinh đã cường đại hơn người khác."

Lúc nói lời này, nàng lại không nhận được liếc mắt nhìn Lục Diệp nằm ở bên kia.

Tình huống của Cự Giáp này còn có thể nói là thần hồn trời sinh cường đại, vậy vị này là cái tình huống gì? Khi bọn hắn chữa thương cho Triệu Lập, Triệu Lập đã nói với bọn hắn, Lục Nhất Diệp này cũng uống rượu độc, còn ăn vài miếng đồ ăn, hiển nhiên cũng trúng độc mới đúng.

"Bạch lão."

Vu Khiếu quay đầu nhìn về phía Đại trưởng lão nhà mình:

"Làm phiền người nhanh chóng bố trí một toà Dưỡng Hồn Trận, sắp xếp bọn họ vào đó."

Nếu như thần hồn cường đại có tác dụng ngăn chặn đối với độc tính kia thì cũng nghĩ cách lớn mạnh thần hồn, tuy Dưỡng Hồn Trận hao phí không nhỏ, mà lại trong thời gian ngắn không phát huy ra tác dụng quá lớn, nhưng lúc này cũng không lo được nhiều như vậy.

"Lão phu đi đây."

Bạch Thiên quay người rời đi.

"Còn tên Vụ Châu, người cảm thấy vị y tu nào có thể giải loại độc này?"

Vu Khiếu nhìn về phía nữ y tu kia.

Nữ y tu nghĩ nghĩ, chợt lắc đầu u ám:

"Mặc dù y thuật của Vụ Châu cao hơn ta, nhưng muốn giải loại độc này chỉ sợ không phải là chuyện mà y thuật cao có thể giải quyết, Có lẽ."

"Có lẽ là cái gì?"

"Tông chủ quên rồi à? Bản thân Bích Huyết tông đã có một vị y tu đỉnh tiêm."

Vu Khiếu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên phản ứng lại, vội vàng nói:

"Ta đưa tin cho Đường lão."

Trước đó hẳn có chút hồ đồ rồi, chuyện liên quan đến đệ tử Bích Huyết tông, hẳn hẳn là đưa tin cho Đường lão trước mới đúng.

Một tin tức truyền ra, rất nhanh đã có tin tức trả lời, Vu Khiếu thoáng ngạc nhiên, bởi vì Đường lão đã ở trên đường, hơn nữa còn mang theo vị sư tử Thuỷ Uyên kia.

Vu Khiếu quay đầu nhìn Lục Diệp nằm trên giường, ý thức được đây cũng là bút tích của Lục Diệp, nếu không thì hai vị của Bích Huyết tông kia cũng không chạy đến nhanh như vậy.

Phất phất tay, bảo toàn bộ người khác lui ra, để lại một mình Vu Khiếu.

"Lục tiểu hữu."

Vu Khiếu khẽ gọi một tiếng.

Từ trước đến nay, sau khi đến bản tông của Thiên Diễn tông, Lục Diệp vẫn luôn hôn mê mở mắt ra, chậm chậm đứng dậy, thi lễ một cái:

"Ta ở đây, tông chủ."

Hắn giả bộ hôn mê có thể lừa những người khác, nhưng tuyệt đối không gạt được nữ y tu đã kiểm tra thay hắn, đối phương chắc chắn sẽ không giấu giếm chuyện này với Vu Khiếu, hiện tại Vu Khiếu chỉ lưu lại một mình, hiển nhiên là có lời gì muốn nói với hắn.

"Đường lão và Thuỷ Uyên sư tỷ đã đuổi tới trên đường, hắn là không đến nửa ngày là có thể đến."

Mặc dù khoảng cách giữa Bình Châu và Vụ Châu rất xa, nhưng tốc độ ngự không phi hành của đại tu Thần Hải cảnh vẫn rất nhanh, Lục Diệp đưa tin qua, chưởng giáo và nhị sư tỷ đã lập tức khởi hành, đương nhiên không chạy được bao lâu.

"Lời vừa rồi người hắn là đều nghe được."

Vu Khiếu quay đầu nhìn về phía Triệu Lập ở bên cạnh:

"Triệu Lập mời người tới có lẽ có tư tâm, cũng không có ý hại người, chỉ không ngờ lòng người khó lường, bản tông lại có Âm Tử của Vạn Ma Linh, làm một người và vị tiểu hữu Cự Giáp kia gặp phải kiếp nạn này, bản tông..."

Lục Diệp đưa tay ra dừng lại:

"Không cần nhiều lời, ta đã biết tình huống, bởi vì cái gọi là ngày phòng đêm phòng cướp nhà khó phòng, đây là chuyện mà ai cũng không muốn nhìn thấy."

Vu Khiếu gật đầu:

"Tiểu hữu nghĩ như vậy cũng không còn gì tốt hơn, bản tông chủ có một chuyện muốn mời."

"Yên tâm, Thuỷ Uyên sư tỷ sẽ không giận chó đánh mèo Thiên Diễm tông, ta và Triệu huynh cũng coi như là mới quen đã thân, Thuỷ Uyên sư tỷ tới, ta sẽ mời nàng trị liệu Triệu huynh."

Chương 577: Thiên Phú Dị Bẩm

Chương 577: Thiên Phú Dị Bẩm

Vu Khiếu nói có một chuyện cần giúp, Lục Diệp đã biết hẳn muốn nói cái gì.

Bên Thiên Diễm tông, y tu không có cách nào giúp Triệu Lập và Cự Giáp, vừa rồi Vu Khiếu còn muốn đi đến tông môn khác để mời mấy vị y tu có y thuật cao siêu hơn tới, nhưng hiện nay, nếu như sư tỷ Thuỷ Uyên trên đường đuổi tới thì không cần phải đi mời người khác.

Nhìn khắp Cửu Châu, phe phái y tu này hẳn là còn có một số đại tu có y thuật cao hơn Thuỷ Uyên, nhưng đều là đại tu Thần Hải cảnh, những người này đều phân tán ở các nơi trong Cửu Châu, không thì cũng như Định Hải Thần Châm của những tông môn nhất phẩm, muốn mời bọn họ rời núi cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa người khác cũng chưa chắc sẽ để ý đến sống chết của hai tiểu tu sĩ Linh Khê cảnh.

Cho nên, cho dù Vu Khiếu có đi mời người thì người mời tới cũng không bằng Thuỷ Uyên.

Có thể nói, ngoại trừ những y tu Thần Hải cảnh ra thì trên phương diện y thuật lại không ai mạnh hơn Thuỷ Uyên của Bích Huyết tông.

Phong cách bao che khuyết điểm của Bích Huyết tông thì các nơi ở Cửu Châu đã sớm lãnh giáo khắc sâu, nếu như Thuỷ Uyên tức giận nhất thời, không trị liệu cho Triệu Lập thì Thiên Diễm

tông cũng không có lập trường để chỉ trích cái gì.

Nhưng Vu Khiếu thân là nhất tông chi chủ, cũng không thể trở mặt nhìn đệ tử của mình bị độc chết như thế, lúc này mới muốn gặp Lục Diệp nói chuyện.

Đối với Lục Diệp, đây không phải là chuyện lớn gì, nếu như Thuỷ Uyên sư tỷ thật sự có thủ đoạn ép độc thần hồn kia thì trị một người cũng không khác gì trị hai người.

Lục Diệp còn muốn đào tạo trận đạo sâu ở bên Thiên Diễn tông, có nhân tình này, hẳn cũng có thể yên tâm thoải mái ở lại.

Hiện tại điều duy nhất cần lo lắng chính là lấy y thuật của Nhị sư tỷ, có thể cứu Cự Giáp và Triệu Lập trở về hay không!

Lục Diệp nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa nữ y tu và Vu Khiếu, y thuật nhị sư tỷ cao siêu là không giả, nhưng nữ y tu kia cũng đã nói, chuyện lần này không phải y thuật cao là có thể giải quyết.

"Vậy Lục tiểu hữu nghỉ ngơi cho tốt, tình huống của tiểu hữu, ta sẽ để cho bọn họ thử khẩu như bình, chuyện lần này, ta cũng sẽ cho tiểu hữu một câu trả lời thoả mãn."

Vu Khiếu cất bước rời đi, đi tới cửa, bỗng nhiên dừng chân lại:

"Bản tông chủ còn có một chuyện không rõ, không biết tiểu hữu có thể giải đáp hay không."

Lục Diệp nhìn hẳn.

Vu Khiếu nói:

"Tiểu hữu hẳn là cũng trúng độc mới đúng, vì sao không có chút phản ứng nào?"

"Có lẽ là ta thiên phú dị bẩm, bách độc bất xâm?"

Vu Khiếu bật cười, lắc đầu rồi đi, đương nhiên sẽ không tin chuyện hoang đường của hắn, trên đời này không có ai có thể bách độc bất xâm, cho dù có thì cũng chỉ có thể ngăn cản độc trùng kích vào nhục thân, loại độc thần hồn kia kiên quyết không ngăn cản nổi.

Hắn lại không biết, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Lục Diệp quả thật là bách độc bất xâm.

Thiên Phú Thụ ngay cả đan độc cực kỳ ẩn nấp cũng có thể hoàn toàn thiêu đốt, vậy những độc tố khác tính là cái gì?

Tuy Lục Diệp lần đầu tiên biết Thiên Phú Thụ có công hiệu như vậy, nhưng cũng mơ hồ có thể cảm nhận được, thiêu đốt những độc kia, làm cho nhiên liệu Thiên Phú Thụ chứa đựng tiêu hao không ít.

Chờ đến khi những nhiên liệu kia tiêu hao hết, hắn lại phải dùng Thiên Phú Thụ đi thôn phệ Địa Tâm Hỏa.

Nhưng việc này không vội, cũng không phải hắn không muốn có nhiều linh văn hơn, chỉ là hắn cần phải tích lũy công huân, trước đó tích lũy là vì mua sắm công pháp Thiên cấp, hiện tại là vì một chuyện khác, mà công huân hắn cần là một khoản số lượng cực kỳ khổng lồ, số lượng kia đủ để cho bất kỳ một tu sĩ Linh Khê cảnh nào chùn bước.

Đây cũng là nguyên nhân hắn nóng lòng công chiếm cứ địa của người khác, chỉ dựa vào giết địch lấy được công huân căn bản không thể đáp ứng nhu cầu của hắn, cho dù bán toàn bộ chiến lợi phẩm thu được cho Thiên Cơ bảo khố cũng không được.

Công chiếm trụ sở của người khác lấy được công huân mới nhiều, tuy nói như vậy phải trở về trụ sở nhà mình thông qua Thiên Cơ trụ chuyển hóa thành công huân của tông môn, sau đó nhận được bằng cách cấp cho lương tháng, nhưng thu hoạch lại

không thể so sánh bằng giết địch.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tâm tư của Vu Khiếu đúng là kín đáo, trước khi đi hẳn cố ý nói với Lục Diệp một câu, về tình huống của Lục Diệp hẳn sẽ để cho người của Thiên Diễm tông thủ khẩu như bình, đây rõ ràng là nhìn ra cái gì.

Lục Diệp phát hiện ra trong thức ăn có độc rượu cũng có độc, trước tiên đã gửi tin nhắn cho sư tỷ Thuỷ Uyên, một là bởi vì y thuật của nhị sư tỷ cao siêu, gọi nàng tới có thể cứu mạng, hai là muốn mượn cơ hội này tránh khỏi ánh mắt Vạn Ma lĩnh.

Từ sau khi hẳn rời khỏi căn cứ Thần Ẩn cung, bên phía Vạn Ma Lĩnh vẫn luôn nhìn chăm chăm, ven đường còn gặp không ít tập sát mai phục, chân trước của hẳn mới đến căn cứ Thiên Diễm tông, chân sau đã bị người khác hạ độc, hơn nữa còn là mãnh độc ngay cả y tu của Thiên Diễm tông cũng không có cách nào giải quyết.

Ý muốn giết hẳn của Vạn Ma lĩnh rất mãnh liệt!

Nếu như hẳn thật sự chết trong sự kiện hạ độc này, đại khái có thể làm cho Vạn Ma lĩnh an tâm, trong thời gian ngắn cũng có thể làm cho ánh mắt của Vạn Ma lĩnh từ trên người hẳn rời khỏi.

Chỉ dựa vào tin tức Thiên Diễm tông truyền ra Lục Diệp trúng độc bỏ mình chưa chắc có thể để Vạn Ma lĩnh tin, nhưng nếu như Thuỷ Uyên sư tỷ có thể tới thì tình huống kia sẽ không giống như lúc trước.

Chương 578: Tập Chung Tấn Công

Chương 578. Tập Chung Tấn Công

Hắn đã nói rõ tình huống của mình với nhị sư tỷ trong tin tức, lại không muốn nhị sư tỷ mang chưởng giáo tới.

Điều này làm cho trong lòng Lục Diệp ấm áp.

Quay đầu nhìn về phía Cự Giáp đang ngủ mê man ở bên trong, vẻ mặt Lục Diệp từ từ trở nên nghiêm túc.

Bên này hắn có Thiên Phú Thụ che chở, quả thật không sao, nhưng Cự Giáp lại trúng độc, cũng không biết lấy thủ đoạn của Nhị sư tỷ có thể cứu Cự Giáp trở về hay không.

Cự Giáp từng chiếm được chỗ tốt ở trong Tây Hồn Trì, ngay cả hắn cũng không đỡ nổi độc tính không hiểu kia, có thể thấy được độc tính này rất mãnh liệt.

Người âm thầm hạ độc đã bị Thiên Diễm tông bắt về, trước đó Lục Diệp phát hiện rượu và thức ăn có độc đã để Triệu Lập làm an bài tương ứng, người hạ độc kia hiển nhiên không ngờ chuyện lại bại lộ nhanh như vậy, mới thoát ra không bao xa đã bị bắt về.

Đối với loại người là ám tử của Vạn Ma Lĩnh, Thiên Diễm tông đương nhiên sẽ không khách khí, một phen khảo vấn đã tìm được độc vật từ trên tay người kia lưu lại, trải qua nữ y tu kia cẩn thận điều tra, xác định phỏng đoán trước đó, độc kia càng nhiều là tác dụng trên thần hồn, cũng không phá hư nhục thân mãnh liệt, cho nên cho dù là Cự Giáp hay là Triệu Lập, nhục thân giờ phút này

đều đã không sao.

Có thể nói là thần hồn chi độc rất khó hiểu, hai người chắc hẳn phải chết không nghi ngờ.

Theo lời Âm Tử kia nói, hẳn mang theo độc dược này vốn chỉ là lo trước khỏi họa, không thể nói lúc nào sẽ dùng tới, kết quả Lục Diệp vừa vận chạy đến Thiên Diễm tông, mà Vạn Ma Linh không chờ đợi kịp muốn giết hẳn, đã mệnh lệnh cho hắn âm thầm ra tay.

Bên này ngay khi khảo vấn ám tử kia, bên ngoài trụ sở Thiên Diễm tông, từng đám tu sĩ Vạn Ma linh nhân số không giống nhau đi tới, lúc đầu người tới còn không tính là nhiều, đều là thế lực của ba Vạn Ma linh gần đó, mỗi nhà xuất động khoảng hai trăm người, nhưng chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, nhân số đã gia tăng mãnh liệt, vượt qua ngàn người.

Tin tức này truyền về bản tông, Thiên Diễm tông chấn động.

Mặc dù trước đó Triệu Lập đã chuẩn bị trước dưới sự phân phó của Vu Khiếu, nhưng cho dù có đại trận phòng ngự, lực lượng phòng ngự một trụ sở cũng có hạn.

Nếu như số lượng kẻ địch đến đây xâm chiếm quá nhiều, có đại trận phòng hộ kiên cố thì đều không ngăn cản nổi, hiện nay nhân thủ của Vạn Ma Linh đã vượt ra khỏi khả năng ngăn cản của Thiên Diễm tông.

Hơn nữa nhìn điệu bộ này, các lộ nhân mã của Vạn Ma linh còn đang tiếp tục chạy đến, mỗi lần người tới không nhiều, đều chỉ một hai trăm mà thôi, số lượng như vậy hiển nhiên là một tông môn có thể cử ra, nhưng lại có rất nhiều tông môn tới, có một số tông môn của Vạn Ma linh thậm chí là từ vị trí xa mà tới.

Chuyện này rất hiếm gặp ở chiến trường Linh Khê, bởi vì nếu

đi đường xa trợ giúp thì rất dễ bị kẻ địch phục kích trên đường.

Thiên Diễm tông tất nhiên là khẩn cấp cầu viện tứ phương, nhưng lực lượng mà minh tông có thể xuất động cũng cực kỳ có hạn, điều kiện tiên quyết là phải chiếm cứ ưu thế tuyệt đối về nhân số của kẻ địch, nếu tùy tiện xung đột với kẻ địch như vậy tất nhiên sẽ tổn thất nặng nề, nhưng ai cũng không thể trơ mắt nhìn trụ sở của Thiên Diễm tông bị công phá.

Dưới tình huống như vậy, một phương Vạn Ma Lĩnh ngang nhiên phát động tấn công đối với trụ sở của Thiên Diễm tông.

Cho dù có Minh Tông gần đây điều động nhân thủ kiểm chế, phân tán một chút lực lượng của Vạn Ma Lĩnh, nhưng Thiên Diễm tông cuối cùng vẫn không thể bảo trụ được trụ sở nhà mình.

Đại trận bị cưỡng ép công phá, đối mặt với tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đến giống như là thủy triều mãnh liệt, đệ tử Thiên Diễm tông chỉ tạm lui về Cửu Châu.

Trong lúc nhất thời, trên dưới Thiên Diễm tông đều bị không khí bi thương bao phủ, Thiên Diễm tông lập tông nhiều năm như vậy, trụ sở bị công phá cũng đã mấy lần, nhưng chưa từng có lần nào biệt khuất như vậy, từ đầu đến cuối, bản tông ngay cả một chút lực lượng phản kháng cũng không có, trên cơ bản là trơ mắt nhìn đại trận phòng hộ bị tiêu diệt từng chút một.

Nhưng cũng bởi vì vậy mà Thiên Diễm tông mới có đủ thời gian rút các đệ tử về Cửu Châu, nếu không khẳng định sẽ có đại lượng thương vong, xem như là đại hạnh trong bất hạnh.

Các đệ tử trước mắt không có thương vong, nhưng tạm thời là không thể trở về được, nghe nói sau khi Vạn Ma Lĩnh công chiếm trụ sở cũng không rời khỏi, mà là trắng trợn đợi ở đó.

Đây rõ ràng là một loại cảnh cáo không tiếng động, một

phương hướng Vạn Ma Lĩnh lấy phương thức cường thế công phá nơi ở của Thiên Diễm tông để cảnh cáo các tông môn Hạo Thiên minh khác, dám can đảm tiếp nhận Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông sẽ là kết cục gì.

Đối với chuyện này, Hạo Thiên minh tất nhiên là không phục, rất nhiều trấn thủ sứ của các tông môn liên lạc lẫn nhau, chuẩn bị tập kết phản công.

Nhưng mà rất nhanh lẹ rút quân, không phải bọn hắn không có can đảm và phách lực, họ đều là hạng người huyết khí phương cương, ai còn không có quyết tâm liều chết

Chủ yếu là ước thúc đến từ các trưởng bối của các đại tông môn.

Cơ sở của Thiên Diễm tông bị công chiếm đã thành sự thật, nếu như lúc này một phương Hạo Thiên minh phản công trở về thì nhất định sẽ bộc phát chiến đấu quy mô lớn, đến lúc đó Vạn Ma lĩnh sẽ không tốt hơn, Hạo Thiên minh cũng sẽ có đại lượng thương vong, đây là chuyện mà những tu sĩ thế hệ trước bọn hắn không thể nào tiếp nhận được.

Kể từ đó, các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh trú ngụ ở trụ sở Thiên Diễm tông càng đặc ý khoa trương.

Ở trụ sở Thần Ấn cung, Cổ Tham Dương và Vệ Ly đều run rẩy sợ hãi, tuy bọn hắn rõ ràng trụ sở Thiên Diễm tông bị công chiếm chủ yếu là bởi vì Lục Diệp muốn đi Thiên Diễm tông đào tạo Trận Đạo sâu, Vạn Ma lĩnh khó mà dễ dàng tha thứ xảy ra chuyện như vậy, nhưng vẫn không khỏi nghĩ mà sợ.

Trước đó, khi Lục Diệp ở Thần Ấn cung, nếu để cho bọn hắn đến đây một chút, khẳng định Thần Ấn cung cũng không giữ được trụ sở.

Mượn sức mạnh cường thế công chiếm trụ sở Thiên Điểm tông, Vạn Ma lĩnh có cảm giác rửa sạch nhục nhã, càng làm cho các tu sĩ Vạn Ma lĩnh phẫn chấn là khi có tin tức truyền đến, Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông kia trúng kịch độc, đã không còn sống lâu nữa.

Trong lúc nhất thời, các nơi trên chiến trường Linh Khê, các đại tông môn của Vạn Ma Lĩnh đều quét sạch khói mù trước đó, chỉ thiếu chút nữa khua chiêng gõ trống chúc mừng.

Chương 579: Thứ này Có Hữu dụng?

Chương 579: Thứ này Có Hữu dụng?

Một tu sĩ Linh Khê cảnh tăng tám nho nhỏ, có thể bị một trận doanh Vạn Ma Linh to như vậy kiêng kị, nhìn khắp, Lục Diệp cũng là người đầu làm được.

Ngay khi bầu không khí trên dưới Thiên Diễn tông tràn ngập sầu vân thảm thương, hai vị khách nhân đặc biệt vội vàng đã tìm đến.

Người tới đương nhiên là chủởng giáo của Bích Huyết tông Đường Di Phong và chủởng ấn sứ Thuỷ Uyên.

Trong một toà đại điện, Dưỡng Hồn Trận vận chuyển, trận pháp này không tính là quá thâm ảo, nhưng không những dùng kim quang để bày trận, còn cần bố trí một chút bảo vật dưỡng thần hồn ở trong trận pháp, như thế trận pháp này mới có thể phát huy ra hiệu quả dưỡng hồn.

Bảo vật có thể tắm bổ thần hồn đều cực kỳ quý giá, cho dù là lấy nội tình của Thiên Diễn tông cũng không có mấy phần, mà hiệu quả cũng không phải là rất tốt.

Nhưng bây giờ bọn hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể dùng trận pháp này để làm dụ triệu chứng của Triệu Lập và Cự Giáp.

Trong trận pháp, hai bóng người được an bài, Lục Diệp ngồi xếp bằng ở một bên, lo lắng chú ý tình huống của Cự Giáp, Đại

trưởng lão Bạch Thiên của Thiên Diễn tông cũng thủ ở chỗ này, dù sao cũng là hấn bố trí ra trận pháp này, đương nhiên là phải chiếu cố thật tốt, ngoại trừ bọn hấn ra thì trong đại điện không có người nào nữa.

Dưới ánh nến lơ mờ.

Bạch Thiên thở dài một tiếng:

"Ta nói tiểu tử ngươi, đã muốn giả bộ, vậy thì giả vờ cho thật tốt, tránh cho bị người khác nhìn trộm được hư thực."

Lục Diệp nói:

"Bạch lão không có lòng tin đối với người của quý tông sao?"

"Đó cũng không phải, chỉ là nhiều người phức tạp, luôn có một chút tin tức trong lúc lơ đãng sẽ lưu truyền ra ngoài."

"Đó chính là Bạch lão không có lòng tin đối với trận pháp mà mình bày ra."

"Đánh rắm."

Bạch Thiên vênh râu lên, ngạo nghễ nói:

"Lão phu không dám nói mạnh nhất Cửu Châu, nhưng muốn xuyên qua pháp trận nhìn thấu tình huống nơi đây, Cửu Châu tạm thời còn chưa có người làm được."

Thật ra tiểu lão đầu này là người rất hoà thuận, chỉ là chỉ cần đề cập đến trận pháp thì hấn sẽ trở nên cực kỳ nghiêm túc, nhất là đối với tạo nghệ trận pháp của bản thân, có thể nói là lòng tin cực cao.

Nếu không phải trước mắt nơi ở của Thiên Diễn tông xảy ra chuyện, nguy cơ của Cự Giáp và Triệu Lập còn chưa giải quyết, thì Lục Diệp cũng muốn lãnh giáo vài đồ vật trên Trận Đạo với lão

nhân gia này một chút.

Chỉ là tình huống hiện tại, hẳn cũng không có tâm tình gì.

"Mau nằm xuống, có người đến."

Bạch Thiên bỗng nhiên hô một tiếng.

Lục Diệp vội vàng nằm ở trong Dưỡng Hồn Trận, nhắm mắt lại, không nhúc nhích.

Sau một khắc, cửa đại điện đóng chặt bị mở ra, có người cất bước mà vào, giọng của Vu Khiếu truyền đến:

"Mọi người đều an trí ở trong Dưỡng Hồn Trận, tạm thời còn không cần lo lắng cho tính mạng."

Ngay sau đó, Lục Diệp ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc trên cơ thể, sau đó cổ tay của mình bị người khác bắt lấy.

Lục Diệp mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt của Thuỷ Uyên sư tỷ.

"Nhị sư tỷ."

"Đừng động."

Vẻ mặt trải rộng sương lạnh của Thuỷ Uyên nhu hòa một chút, muốn đứng dậy đỡ Lục Diệp xuống, linh lực ôn hòa chạy trong cơ thể Lục Diệp, điều tra tình huống của hắn.

Chưởng giáo đứng sau lưng Thuỷ Uyên, trên mặt hiện lên thần sắc lo lắng.

Tuy Lục Diệp đang trên đường tới đây đã đưa tin cho bọn hắn biết mình không sao, nhưng trước khi Thuỷ Uyên điều tra rõ ràng về, bọn hắn cũng không yên lòng.

Lần này, Thuỷ Uyên điều tra cực kỳ cẩn thận, sau khi điều tra một nén nhang mới buông cổ tay Lục Diệp ra, tiếp theo đi đến bên cạnh Cự Giáp, ngồi xổm người xuống xem xét.

Lục Diệp đứng dậy, thi lễ với chuông giáo một cái:

"Chuông Giáo."

Chuông giáo khẽ vuốt cảm:

"Không sao là tốt rồi."

Nếu Thuỷ Uyên không nói gì thì đã nói rõ Lục Diệp thật sự không sao.

"Đệ tử thêm phiền phức cho các người."

Lục Diệp có chút hổ thẹn.

Chuông giáo đưa tay gõ hần một cái:

"Đừng nói đây không phải là phiền phức gì, cho dù người thật sự gây ra phiền phức thì sao? Những lão gia hỏa chúng ta vốn chính là che gió che mưa cho các người, sợ phiền phức, còn tu hành cái gì, ngày sau làm việc, trong lòng không thẹn là được, chớ có lo trước lo sau."

"Vâng."

Rất nhanh, sau khi điều tra xong tình hình của Cự Giáp, Thuỷ Uyên lại đi điều tra Triệu Lập.

Đợi sau một nén nhang, Thuỷ Uyên đứng dậy, lông mày nhíu chặt:

"Đúng là Thần Hồn Chi Độc."

Khi nàng tới, Vu Khiếu đã lưu lại độc được lấy được từ trong

tay phản đồ kia cho Thuỷ Uyên, kết hợp với tình huống của Cự Giáp và Triệu Lập trước mắt, trong lòng Thuỷ Uyên đã có một chút phán đoán.

"Có thể trị liệu không?"

Vu Khiếu vội vàng hỏi.

"trị liệu ngược lại là không có vấn đề, chỉ sợ bọn hắn không nhận được."

Chương 580: Thứ này Có Hữu dụng? 2

Chương 580. Thứ này Có Hữu dụng? 2

"Nói thế nào?"

Y tu của bản tông bó tay với tình huống này, nghe được Thuỷ Uyên thì sẽ có phương án chữa trị, điều này nói rõ rằng y thuật của Thuỷ Uyên cao hơn các y tu của Thiên Điểm tông rất nhiều.

Nhưng từ ý tứ lộ ra trong lời nói của nàng thì phương án này rõ ràng có di chứng rất mạnh.

"Nếu là Thần Hồn Chi Độc thì chính là bám vào trên Thần Hồn, ta có thủ đoạn nhổ những độc kia từ trong Thần Hồn của bọn hắc, nhưng trong quá trình này sẽ tạo thành tổn thương to lớn đối với Thần Hồn của bọn hắc. Trước mắt bọn hắc chỉ là Linh Khê cảnh, tuy có Thần Hồn, lại không cứng cỏi, nếu thật muốn động thủ trị liệu thì tỷ lệ sống sót không lớn."

Lục Diệp nghe thấy vậy thì tâm tình lập tức trở nên nặng nề.

Chuyện lần này là bởi vì hắc mà ra, kết quả hắc không làm được gì, Cự Giáp và Triệu Lập ngược lại tính mạng chông chênh.

Vu Khiếu cau mày nói:

"Đó chính là không có cách nào à?"

"Trừ phi cho bọn hắc phục dụng một chút bảo vật có thể giúp bọn hắc lớn mạnh lực lượng thần hồn trong khoảng thời gian ngắn, có lẽ còn có thể chống đỡ nổi một kiếp này."

"Bảo vật lớn mạnh thần hồn..."

Giọng nói của Vu Khiếu đặng chất.

Bảo vật có thể lớn mạnh thần hồn trong thời gian ngắn kia trên quý cỡ nào, ngay cả trong Thiên Cơ bảo khố cũng không mua được, nếu thật sự có vật như vậy thì hẳn đã sớm dùng rồi, sao còn có thể lưu đến bây giờ?

"Nhị sư tỷ."

Lục Diệp hô một tiếng.

Thuỷ Uyên quay đầu lại nhìn, thấy Lục Diệp đang vẫy tay với nàng, vội vàng đi tới, sau đó bị Lục Diệp kéo sang một bên, lặng lẽ lấy ra một bình ngọc từ trong túi trữ vật giao cho nàng:

"Sư tỷ xem vật này có tác dụng không?"

Thuỷ Uyên tiếp nhận bình ngọc, không quá để ý, dù sao Lục Diệp cũng chỉ là tu sĩ Linh Khê cảnh, cho dù trong khoảng thời gian này lấy được thứ gì tốt cũng chưa chắc có thể lọt vào mắt xanh của nàng.

Tiện tay mở bình ngọc ra, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi một chút, sau một khắc, nàng lộ ra vẻ mặt hồ nghi, quay đầu nhìn Lục Diệp một chút, lại nhìn đồ vật trong bình, giống như thật sự không dám khẳng định phán đoán của mình.

"Chưởng Giáo."

Thuỷ Uyên quay đầu chào hỏi.

Chưởng giáo cất bước đi tới, Thuỷ Uyên đưa bình ngọc trong tay tới:

"Ngài kiến thức rộng rãi, xem giúp ta một chút."

"Người cũng không nhận ra à?"

Chưởng giáo hơi kinh ngạc, tiếp nhận bình ngọc, điều tra thêm chút nữa, bàn tay nắm bình ngọc không nhịn được run một cái, mặt lộ kinh sợ:

"Đây là..."

"Thật sự là vật kia à?"

Thuỷ Uyên nhìn hẩn.

Chưởng giáo nghiêm mặt gật đầu:

"Hẩn là không sai."

Hẩn nhìn về phía Lục Diệp:

"Ở đâu ra?"

Lục Diệp chỉ là một Linh Khê cảnh, trong khoảng thời gian này vẫn luôn ở trong chiến trường Linh Khê, làm sao có thể làm được loại bảo vật mà đại tu Thần Hải cảnh cũng phải đổ mắt này?

"Trước đó đệ tử tiến vào thành Tiên Nguyên một chuyến, từ bên trong đó có được."

Vừa rồi nghe Thuỷ Uyên nói cần có bảo vật có thể lớn mạnh thần hồn trong thời gian ngắn thì Cự Giáp và Triệu Lập mới có thể được cứu, hẩn lập tức nghĩ đến Tẩy Hồn Thuỷ.

Hẩn cũng đã luyện thần hồn ở trong Tẩy Hồn Trì, biết chỗ tốt của Hồn Vụ trong Tẩy Hồn Trì, Tẩy Hồn Thuỷ là do Hồn Vụ ngưng kết, thứ này tuyệt đối có tác dụng rất tốt đối với việc lớn mạnh thần hồn.

"Thành Tiên Nguyên..."

Chưởng giáo giật mình, lấy thân phận và địa vị của hắn đương nhiên biết rằng thành Tiên Nguyên là một loại Vô Lượng Thận Cảnh, nếu như tu sĩ Linh Khê cảnh có con đường nào có thể lấy được bảo vật như thế thì cũng chỉ có từ Vô Lượng Thận Cảnh.

Nhưng Vô Lượng Thận cảnh mở ra nhiều lần như vậy, cũng không thấy có bao nhiêu tu sĩ từng chiếm được Tẩy Hồn Thủy từ bên trong, ngược lại là có truyền ngôn từng có tu sĩ vận khí không tệ từ bên trong mang ra mấy giọt, cho dù phân lượng không nhiều thì cũng là cơ duyên lớn lao.

Lục Diệp có thể lấy ra một bình, ít nhất cũng phải ba bốn mươi giọt, quả thực có chút khủng bố.

"Thứ này có tác dụng à?"

Lục Diệp nhìn về phía Thuỷ Uyên.

Thuỷ Uyên gật đầu:

"Hữu dụng thì hữu dụng, nhưng bảo vật như thế..."

"Cứu người quan trọng hơn."

Lục Diệp biết đại khái Nhị sư tỷ muốn nói cái gì, hắn quay đầu nhìn về phía hai người nằm ở bên kia:

"Thiên phú dị bẩm của Cự Giáp, ngày sau tất thành đại khí, đệ tử đã làm chủ thu hắn làm ký danh đệ tử bản môn, chỉ chờ ngày sau trở về Diểu Sơn sẽ chuyển thành đệ tử chính thức, trong khoảng thời gian này hắn cũng một mực đi theo ta xuất sinh nhập tử, đệ tử không thể không quản hắn, Triệu huynh là bị ta liên lụy mới gặp rắc rối."

Chưởng giáo ở bên cạnh vui mừng gật đầu:

"Khó có được người nghĩ như vậy, Thuỷ Uyên, làm thoả mãn

tâm ý của sư đệ người đi."

"Đúng!"

Cách đó không xa, hai người Vu Khiếu và Bạch Thiên bốn mắt nhìn nhau, cảm giác có chút vui mừng, mặc dù bọn hắn không tận lực nghe lén ba người của Bích Huyết tông nói chuyện, nhưng Bích Huyết tông cũng không che giấu, hai người chỉ có thể nghe đại khái.

Bảo vật có thể làm cho chưởng giáo của Bích Huyết tông động dung trên đời này cũng không nhiều, nhưng liên tưởng đến tình huống dưới mắt ở thành Tiên Nguyên, Lục Diệp lấy ra thứ gì đã không cần nói cũng biết.

Nếu như bình thường, bảo vật như thế trước mắt, cho dù lòng của bọn hắn cũng phải run một chút, dù thế nào cũng phải sinh ra một chút khát vọng, nhưng bây giờ bọn hắn tuyệt đối không dám sinh ra tâm tư dị dạng gì.

Không nói đến tất cả mọi người đều là người của Hạo Thiên minh, dù sao thì Thiên Diễn tông và Bích Huyết tông cũng có chút nguồn gốc, chỉ nói đến việc Lục Diệp nguyện ý lấy loại bảo vật này ra trị liệu cho Triệu Lập, thì cũng là quyết đoán không phải người bình thường có thể có được.

Cho nên cho dù hai người có đoán được Lục Diệp lấy ra thứ gì thì giờ phút này cũng chỉ coi như không có chuyện gì xảy ra.

"Vu tông chủ."

Thuỷ Uyên chuyển hướng về phía Vu Khiếu, giọng nói ôn nhu hơi băng lãnh.

Từ khi Lục Diệp gửi tin, trên đường tới đây nàng đã tức sôi ruột, sao có thể cho Vu Khiếu sắc mặt tốt gì.

Tuy nói trụ sở của Thiên Diễn tông bởi vì chuyện này mà đã bị Vạn Ma lĩnh công chiếm, nhưng Lục Diệp ở trong trụ sở của Thiên Diễn tông gặp việc là sự thật không thể chối cãi, nàng sẽ không quản cụ thể có tiền căn gì, nàng chỉ nhìn hậu quả, nàng vẫn luôn là tính bao che khuyết điểm như thế.

"Thuỷ sư tỷ có việc phân phó."

Vu Khiếu khách khí đáp.

"Ta cần một chút dược liệu, chuẩn bị tốt trong vòng nửa canh giờ."

Thuỷ Uyên lấy ra một viên ngọc giản, linh lực phun trào vào trong lạc ấn tin tức, giao cho Vu Khiếu.

"Ta tự mình đi làm."

Lục Diệp vì cứu người ngay cả loại bảo vật kia cũng lấy ra dùng, sao Thiên Diễn tông có thể không toàn lực phối hợp chứ? Lần này trụ sở bị công chiếm quả thật tổn thất to lớn, nhưng thật sự muốn trách tội đến trên đầu Lục Diệp cũng là chuyện không có đạo lý, Lục Diệp có thể đến đây là do Triệu Lập mời.

Hơn nữa bản thân Lục Diệp cũng không ngờ rằng, hắn chỉ đến chỗ ở của Thiên Diễn tông một chuyến mà lại dẫn phát ra nhiều loạn lớn như vậy.

Những chuyện loạn thất bát tao này tạm thời không cần suy nghĩ, cứu người mới là việc cấp bách.

Hơn nữa lần này nếu quả thật có thể cứu người trở về thì Triệu Lập sẽ còn nhân hoạ đắc phúc, lúc đầu thiên phú của đệ tử này cũng không tệ, sau này thành tựu có thể sẽ vượt qua mong muốn, trong lòng Vu Khiếu như gương sáng.

Chương 581: Trả mạng cho tiểu sư đệ của ta

Chương 581: Trả mạng cho tiểu sư đệ của ta

Sau khi Vu Khiếu đi, Thuỷ Uyên lại lấy ra một cái lò đan dược nho nhỏ, lấy ra rất nhiều dược liệu quý giá, một phen bận rộn, những dược liệu kia thành dược liệu nước xanh biếc, Lục Diệp ở bên cạnh làm trợ thủ cho nàng.

Lục Diệp không rõ ràng về những đồ vật trên dược lý, nhưng vẫn có thể làm một chút chuyện đơn giản.

"Sau lần này trở về cùng ta, chờ ở bản tông một hồi, tránh đầu gió."

Lục Diệp không lên tiếng.

Động tác của Thuỷ Uyên dừng lại, sau đó theo dõi hẩn không chớp mắt.

Nói thật ra, thời điểm bình thường thì nhị sư tỉ đối với mọi người rất tốt, ở đoạn thời gian ở Bích Huyết tông, Lục Diệp được nàng chiếu cố cẩn thận, nhưng người ôn nhu xưa nay như vậy bỗng nhiên dùng ánh mắt lạnh như băng, trong lòng Lục Diệp đã có chút hoảng sợ.

"Nói chuyện."

Lục Diệp không biết phải làm sao, suy nghĩ một chút nói:

"Sư tỷ, nếu như Vạn Ma Linh đã để mắt tới ta, vậy chỉ có tránh đầu sóng ngọn gió là không dùng được, trừ phi sau này ta không đi

Chiến Trường Linh Khê, hoặc là một mực trốn ở trong nhà của mình, nhưng điều này không thực tế, tu vi của ta đã là tầng tám, ở lại vòng ngoài cũng không hợp quy củ."

"Cho nên ta mới bảo người trở về bản tông."

"Sư tỷ, ta nghĩ như vậy."

Lục Diệp lướt tới, nói chuyện với Thuỷ Uyên một hồi, nói lại dự định trong lòng một lần.

Thuỷ Uyên vốn còn có chút không kiên nhẫn nghe, nhưng một lát sau vẻ mặt đã hoà hoãn lại, thấy rõ ý đồ của Lục Diệp:

"Cho nên người muốn giả chết?"

"Không sai, trước mắt Vạn Ma Lĩnh chắc là biết ta trúng kịch độc, mà sư tỷ và chưông giáo đến Thiên Diễn tông cũng không phải là bí mật. Trước mắt sinh mệnh của ta cũng sắp kết thúc, đã sống không được mấy ngày nữa, người và chưông giáo vừa vắn tới nhật xác cho ta."

Thuỷ Uyên khẽ nhú mày, chê hẩn nói không dễ nghe.

"Kể từ đó, Vạn Ma Lĩnh sẽ không nhìn chăm chăm vào ta nữa, vừa vắn ta ở đây nghiên cứu trận đạo một chút, tăng lên tạo nghệ trận đạo của mình."

"Suy nghĩ này của người ngược lại là rất không tệ."

Chưông giáo ở bên cạnh khẽ vuốt cằm, còn muốn phát biểu ý kiến khác, nhưng bị Thuỷ Uyên trừng mắt liếc thì lập tức ngậm miệng không nói.

Tiểu lão đầu Bạch Thiên lại không có nhãn lực gì, ở bên cạnh phụ hoạ nói:

"Lục tiểu hữu muốn học tập Trận Đạo, lão phu sẽ dốc lòng dạy

bảo, bên Thiên Diễn tông còn có Bách Trận Tháp, tiểu hữu về sau có thể đi xông vào một lần."

"Ta chính là có ý này."

Lục Diệp vội vàng gật đầu:

"Sư tử, người thấy có thể thực hiện được không?"

Thuỷ Uyên lặng yên chốc lát, nói:

"Cũng là một biện pháp, nhưng mà người sống hay chết, cũng có thể điều tra được từ những người có liên quan đến ấn ký chiến trường của người."

"Không sao, lạc ấn trong ấn ký chiến trường của ta, hoặc là đệ tử bản tông, hoặc là các trấn thủ sứ, ta sớm chào hỏi, sẽ không tiết lộ tin tức."

"Người cũng nghĩ kỹ rồi còn hỏi ta làm gì?"

Thuỷ Uyên tức giận nói.

"Cảm ơn sư tử, nhưng mà đến lúc đó còn phải mời sư tử và chưông giáo diễn trò một trận."

"Đệ tử tư chất xuất sắc nhất của nhà mình bị độc chết ở Thiên Diễn tông, Thuỷ Uyên và chưông giáo đến đây nhất xác khẳng định sẽ cực kỳ bi ai, cái này phải xem hai người đến lúc đó sẽ diễn như thế nào."

Tất cả thương nghị đều đã xong, bên phía Vu Khiếu cũng rất nhanh đã chuẩn bị được liệu cần thiết cho Thuỷ Uyên.

Một lúc lâu sau, Thuỷ Uyên bắt đầu chữa thương cho Triệu Lập.

Sở dĩ chữa thương cho Triệu Lập trước, chủ yếu là bởi vì tình

huống bên Triệu Lập nghiêm trọng hơn một chút, Cự Giáp ở trong Tẩy Hồn Trì từng chiếm được chỗ tốt, thần hồn cứng cõi hơn Triệu Lập nhiều lắm, tạm thời mặc kệ hắn không có chuyện gì.

Quá trình chữa trị có chút khó nói hết, Thuỷ Uyên không ngừng điều phối các loại dược dịch, sau đó rút hết cho Triệu Lập, lại dựa vào thủ đoạn của mình, rút độc tố từ trong thần hồn của Triệu Lập ra.

Cho dù là đang hôn mê, thân thể Triệu Lập cũng đang run rẩy kịch liệt, trong miệng truyền ra tiếng rên nhẹ, quần áo trên người bị mồ hôi làm ướt một lần lại một lần.

Có thể tưởng tượng, nếu như ở dưới trạng thái thanh tỉnh thì quá trình chữa trị này sẽ khó khăn cỡ nào.

Sau hai canh giờ, trị liệu mới coi như kết thúc, Vu Khiếu và Bạch Thiên lo lắng nhìn lại, trước mắt Triệu Lập không chết, những rõ ràng có thể cảm giác được khí tức của hắn suy yếu một mảng lớn, hiển nhiên phương thức chữa thương này đối với hắn là có hao tổn to lớn.

"Ta chưa đến Thần Hải, cho nên có một số thủ đoạn khó mà vận dụng, có lẽ còn có chút độc tố còn sót lại, có thể tỉnh lại hay không thì xem tạo hóa của bản thân hắn."

"Cảm ơn Thuỷ sư tỷ."

Vu Khiếu nói lời cảm tạ, biết rằng Thuỷ Uyên đã hết sức, Thuỷ Uyên cũng chỉ là Chân Hồ tầng chín mà thôi, có thể chữa trị thương thể trên thần hồn là y thuật của nàng siêu tuyệt, y tu bình thường căn bản không có loại bản lĩnh này của nàng.

Nghỉ ngơi nửa ngày, Thuỷ Uyên lại bắt chước làm theo với Cự Giáp.

Điều khiến nàng kinh ngạc là độ khó của Cự Giáp thấp hơn

Triệu Lập rất nhiều, mà Cự Giáp trong quá trình chữa trị cũng không có chút phản ứng nào, giống như ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi trị liệu kết thúc, tên này lại vẫn ngáy lên, điều này làm cho Thuỷ Uyên nhất thời có chút không tự tin, hoài nghi mình có phải có gì sai lầm hay không, lại cẩn thận điều tra một phen, xác định Cự Giáp không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng lại.

Nhớ tới đánh giá của Lục Diệp đối với Cự Giáp, Thuỷ Uyên phản ứng lại, quả thật tên to con này có chút thiên phú dị bẩm.

Nghỉ ngơi sơ qua, Thuỷ Uyên đi đến trước mặt Lục Diệp, đưa bình ngọc chứa Tẩy Hồn Thuỷ kia qua.

Cứu chữa Cự Giáp và Triệu Lập không dùng mấy giọt Tẩy Hồn Thuỷ, Thuỷ Uyên tổng cộng chỉ vận dụng năm giọt mà thôi, bảo vật cực kỳ trân quý như thế, Thuỷ Uyên có thể bớt thì bớt.

Chương 582: Trả mạng cho tiểu sư đệ của ta 2

Chương 582. Trả mạng cho tiểu sư đệ của ta 2

"Ta còn có, sư tỷ giữ lại dùng."

Lục Diệp đẩy trở về.

Thuỷ Uyên bắt tay hắn, đập bình ngọc vào trong lòng bàn tay hắn:

"Thứ này rất trân quý, sau này chờ người đạt đến Chân Hồ cảnh, có thể từ từ dùng, lực lượng thần hồn mạnh, tấn thăng Thần Hải cảnh sẽ rất tốt..."

Nói đến đây, khóe mắt của Thuỷ Uyên nháy lên, bởi vì nàng nhìn thấy trên tay Lục Diệp bỗng nhiên lại xuất hiện mấy cái bình.

"Cái này..."

"Ta thật sự còn có, bình này người lấy về, coi như là ta hiếu kính người cùng chưởng giáo, sau này không đủ thì nói với ta."

Vẻ mặt của Thuỷ Uyên trở nên mờ mịt, nàng cũng coi như là đã nhìn thấy sóng to gió lớn, nhưng chưa từng thấy qua nhiều Tẩy Hồn Thuỷ như vậy, tiểu sư đệ nói đây là hắn lấy được từ thành Tiên Nguyên, trong thành Tiên Nguyên có nhiều Tẩy Hồn Thuỷ như vậy sao? Người khác đều là mấy giọt rồi mấy giọt đi ra khỏi khu vực, sao đến lượt tiểu sư đệ nhà mình là tính theo bình?

"Vậy ta sẽ thu."

Sau khi bình phục lại tâm tình phức tạp, Thuỷ Uyên quay người đi về phía Vu Khiếu:

"Vu tông chủ, vậy thì bắt đầu đi."

"?"

Vu Khiếu một mặt mờ mịt nhìn nàng, không biết nàng đang nói cái gì.

Ngữ khí của Thuỷ Uyên đã trở nên lạnh lẽo, giống như hàn phong trong Cửu U, ngay cả một đôi mắt cũng bắt đầu liếc qua:

"Tiểu sư đệ nhà ta chỉ đến Thiên Diễn tông làm khách mà thôi, bây giờ lại bị kẻ xấu hạ độc chết, chuyện này, không phải Vu tông chủ chuẩn bị cho ta một cái công đạo sao?"

Vu Khiếu hoàn toàn hồ đồ, quay đầu nhìn về phía Lục Diệp đang đứng ở bên cạnh thanh thanh khí sắc.

"Có phải Thuỷ sư tỷ người hiểu lầm cái gì hay không, Lục tiểu hữu hửn..."

"Xem ra là Vu tông chủ không định giải thích rồi!"

Khi nàng vừa dứt lời, thân thể vốn nhỏ nhắn xinh xắn lại nhanh chóng cao lớn một đoạn, ngay cả một mái tóc cũng dài ra, quần áo mặc trên người có chút rộng rãi lập tức trở thành bó sát, phác hoạ ra dáng người đường cong linh lung.

Trong lúc tràn ngập sát cơ, mái tóc bay lên, Thuỷ Uyên đưa tay ra nắm hư không, một thanh chiến liêm nằm ở trên tay.

"Ầm!"

Cánh cửa lớn bị phá vỡ của đại điện, Vu Khiếu bay ngược ra ngoài, về mặt kinh hãi, trong nháy mắt Thuỷ Uyên ra tay, hửn gần như cho rằng mình phải chết!

Giờ mới hiểu được, y tu đại danh đỉnh đỉnh của Bích Huyết tông lại có sức chiến đấu kinh người như thế.

Một tiếng kêu bi phẫn khê vang lên, vang vọng toàn bộ Thiên Diễn tông:

"Trả mạng tiểu sư đệ cho ta!"

Hôm đó, chương ấn sử của Bích Huyết tông, Thuỷ Uyên bởi vì đệ tử trong môn Lục Diệp bị độc chết, đại náo Thiên Diễn tông, lấy lực lượng một người độc chiến với năm đại tu sĩ Chân Hồ cảnh của Thiên Diễn tông, dư âm chiến đấu phá diệt mấy chục toà đình các, có nhiều đệ tử bởi vậy mà bị thương.

May mắn là chương giáo Đường Di Phong của Bích Huyết tông xem như người hiểu chuyện, ra tay ngăn cản, mới có thể làm cho phong ba có thể chìm xuống.

Nhưng ngay sau đó, giận dữ và hận thù trong lòng Thuỷ Uyên lại thông qua Thiên Cơ Trụ của Thiên Diễn tông, giết tiến vào trong chiến trường Linh Khê.

Từ khi trụ sở của Thiên Diễn tông bị công chiếm, chính là nơi ở của rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh, từng người diều võ giường oai, rất khó lường.

Khi Thuỷ Uyên giết vào, một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều mơ hồ, dưới chiến ý khoa trương đến có chút to lớn vung lên, tu sĩ Vạn Ma lĩnh không có kẻ địch nổi!

Tránh thoát sự trừng phạt của Diệt Hồn Thần Lô, Thuỷ Uyên liên tiếp chém hơn mười người ở trụ sở Thiên Diễn tông, làm cho tu sĩ của Vạn Ma lĩnh sợ hãi, khi nàng rời khỏi thì hơn một ngàn tu sĩ không có ai dám cản.

Tin tức truyền ra, thiên hạ chấn động!

Lần thứ hai!

Chưởng ấn sử này của Bích Huyết tông đã là lần thứ hai giết vào chiến trường Linh Khê, lần trước nàng giết vào chiến trường Linh Khê như vậy còn có thể nói là có thể thông cảm được, dù sao cũng là một phương phá hư quy củ của Vạn Ma lĩnh, nhưng lần này... Mặc dù thủ đoạn của Vạn Ma lĩnh lần này ti tiện một chút, đều là làm việc trong quy củ, vốn là đối địch song phương, trong quy củ đương nhiên có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Nàng dựa vào cái gì?

Chỉ bằng đệ tử nhà mình bị độc chết rồi?

Chuyện này hoàn toàn là không có đạo lý, Lục Nhất Diệp kia trong khoảng thời gian gần đây giết người còn ít sao? Nếu như sau này tất cả mọi người làm như vậy, vậy thì chiến trường Linh Khê chẳng phải là lộn xộn, những tu sĩ tu vi thấp kia sao có thể sinh tồn ở trong chiến trường?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều lời chửi rủa và chỉ trích từ phía Vạn Ma Lĩnh phát ra.

Thuỷ Uyên có thể làm việc không kiêng kị như vậy là bởi vì nàng có thủ đoạn đặc biệt có thể hóa giải trừng phạt của Diệt Hồn Thần Lô, nếu thật sự gọi cường giả Vạn Ma Lĩnh tự hạ tu vi giết vào chiến trường Linh Khê để lấy lớn hiếp nhỏ, bọn hắn thật đúng là không có can đảm này.

Chưởng ấn sử này của Bích Huyết tông không thể tạo thành uy hiếp đối với Vạn Ma Lĩnh, dù sao thì cũng chỉ là một nữ tử, dưới cơn tức giận công tâm sẽ lựa chọn một chút cách làm không lý trí, nhiều lắm cũng chỉ giết mấy chục người, chỉ là một việc nhỏ.

Nhưng chưởng giáo của Bích Huyết tông lại khác.

Tục truyền nói, từ khi rời khỏi bản tông của Thiên Diễn tông,

lão giả Đường Di Phong này đã trực tiếp giết tiến vào trong Lôi Châu, lảng giềng với Vụ Châu.

May mắn là một phương của Vạn Ma Lĩnh đã sớm chuẩn bị, mấy vị đại tu Thần Hải cảnh liên thủ đuổi Đường Di Phong ra ngoài, không để hắn tạo thành tổn thương gì đối với tông môn Lôi Châu.

Cũng không phải là một phương của Vạn Ma Lĩnh có thể biết trước, chủ yếu là chuyện này là có vết xe đổ, sau cuộc chiến ở Kim Quang Đỉnh lần trước, Đường Di Phong đã giết tiến vào Vân Châu, dùng sức một mình liên tiếp phá ba đại tông môn của Vạn Ma Lĩnh, làm cho ba đại tông môn kia tổn thất nặng nề.

Bích Huyết tông đã bao che khuyết điểm đến cực hạn, lần này hạ độc với Lục Diệp, những cường giả Vạn Ma Lĩnh kia há có thể không có chút phòng bị nào sao?

Chương 583: Đều khóc cho ta

Chương 583: Đều khóc cho ta

Quả nhiên, Đường Di Phong giết vào Lôi Châu, tuy bị các cường giả Vạn Ma Lĩnh bức lui, nhưng hắn hiển nhiên không có ý định đến đây dừng tay, vẫn luôn du dương ở chỗ giao giới giữa Lôi Châu và Vụ Châu, rình mò cơ hội tốt.

Điều này làm cho một phương Vạn Ma Lĩnh đau đầu đến cực điểm, chỉ có ngàn ngày làm trộm, nào có ngàn ngày phòng trộm?

Nhất là cường giả như Đường Di Phong, một khi hắn không biết xấu hổ bắt đầu ra tay, Vạn Ma Lĩnh này thật đúng là không có biện pháp tốt gì, trừ phi có thể nghĩ cách vây khốn hắn, một hơi giết chết.

Nhưng mà Đường Di Phong là loại người như thế nào? Dùng cáo già để hình dung cũng kém mấy cấp độ, muốn vây khốn hắn quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Ngay khi chuông giáo của Bích Huyết tông một mình làm mưa làm gió ở Lôi Châu, vòng hạch tâm của Linh Khê chiến trường cũng trở nên náo nhiệt.

Lý Bá Tiên chạy đến gây sự.

Chiến trường Linh Khê có một bảng xếp hạng thiên cơ công chính, đó chính là bảng xếp hạng của Linh Khê, đây cũng là bảng xếp hạng có quyền uy nhất, bởi vì bảng xếp hạng này không có bất kỳ nhân tố nào, là do thiên cơ các căn cứ thực lực của tu sĩ và kẻ địch khi tranh đấu mà tự động xếp hạng.

Bảng xếp hạng này thay đổi rất tấp nập, bởi vì sau khi tu hành đến Linh Khê cảnh cực hạn thì tu sĩ không thể ở lại cảnh giới này lâu dài, nhiều lắm là chỉ tích lũy được một đoạn thời gian, thời cơ không sai biệt lắm sẽ lựa chọn tấn thăng Vân Hà.

Lý Bá Tiên xếp hạng thứ 10 trước đó cũng là người duy nhất trên toàn bộ Linh Khê Bảng có thể lấy Thiên cấp tăng tám lên bảng, những người khác đều là tăng chín.

Nhưng trước mắt hắn đã là người đứng thứ ba trên bảng xếp hạng của Linh Khê, đây không đơn thuần là do có người tấn thăng Vân Hà, mà chủ yếu hơn là lúc trước hắn chưa bao giờ triển lộ thực lực của mình trước mặt người ngoài.

Sau khi đại chiến với Yến Hình xếp hạng thứ hai trên bảng Linh Khê, thực lực của hắn đã không còn ẩn nữa.

Bây giờ phóng nhãn nhìn ba vị đứng đầu trên Linh Khê Bảng, các thiên tài của các đại tông môn ở Linh Khê Chiến Trường biểu thị có lời muốn nói, rằng bọn hắn rất khó.

Bởi vì ba tên cầu tặc này đều là những tên giáo hoạt đã đắm chìm trong cảnh giới này mấy chục năm, những nhân tài mới nổi kia sao có thể so đấu nội tình với bọn hắn được?

Nghe nói... Người đứng đầu của Linh Khê bảng là có chỗ tốt, hơn nữa là trời hạ xuống, thật sự có chỗ tốt, cụ thể là chỗ tốt gì thì không quá rõ ràng, bởi vì rất nhiều người lấy được chỗ tốt không giống nhau, nhưng có thể khẳng định là xếp hạng càng gần trước thì có thể được càng nhiều chỗ tốt.

Nhưng từ sau khi ba người này lên bảng ba năm, cho dù xếp hạng của người khác có cao hơn nữa thì cũng không có nửa điểm chỗ tốt.

Ba người này quanh năm chiếm ba vị trí trên Linh Khê Bảng,

những người khác không được chút chỗ tốt nào.

Trừ danh sách Linh Khê bảng ra thì còn có danh sách mà các tu sĩ âm thầm sắp xếp, ví dụ như danh sách Tiềm Long, Linh Khê Mỹ Nhân và những loại khác.

Trong đó có một phần bảng xếp hạng của Nhân Vân Dã Hạc, đánh giá chính là những tu sĩ có thực lực cường đại, tiêu chuẩn để lên bảng xếp hạng là số lần giết địch, số lần chiến đấu, cùng với trình độ uy hiếp đối với những tu sĩ khác trong khoảng thời gian gần đây.

Trước đại chiến trên đỉnh Kim Quang, người đứng đầu của Dã Hạc Nhân Vân bảng chính là Lý Bá Tiên, mà đã ổn định nhiều năm, không ai có thể rung chuyển địa vị của hắn.

Bởi vì hắn như cá ướp muối, cả ngày ngồi trấn thủ ở trong Đan Tâm môn, giống như một đại cô nương xấu hổ khi gặp người, cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, trên danh nghĩa hắn là phó sứ trấn thủ của Đan Tâm môn, cho dù là những đệ tử của Đan Tâm môn cũng rất ít khi nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Nhưng sau đại chiến ở Kim Quang đỉnh, cái tên quanh năm đứng ở vị trí đầu này đã biến mất.

Cho đến lần này, Nhân Vân Dã Hạc Bảng đã ngang nhiên xóa tên hắn, bởi vì hắn đã hành động táo bạo.

Bởi vì vòng hạch tâm bên kia bị hắn làm gà bay chó chạy, hiện tại Lý Bá Tiên giống như một cô nương cường hán mấy chục năm chưa gặp qua, mỗi ngày đều như hổ dữ, đi khắp nơi tập kích những tu sĩ của Vạn Ma lĩnh lạc đàn, lấy thực lực đứng thứ ba trong bảng xếp hạng của hắn, những người vòng hạch tâm kia ai có thể là đối thủ của hắn? Bởi vậy đã dẫn phát mấy trận đại chiến.

Gia hỏa này hiếu chiến như vậy, đương nhiên là không có tư

cách tiếp tục bước vào trong Nhân Vân Dã Hạc bằng.

Nhưng có sao nói vậy, mấy năm nay, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên trấn giữ trụ sở của Đan Tâm môn có thể nói là vững như thành đồng, không ai dám đến khiêu khích.

Lý Bá Tiên thay đổi như vậy đương nhiên là bởi vì Lục Nhất Diệp kia bị độc chết, điểm này tất cả mọi người đều biết rõ.

Nơi ở của Bích Huyết tông, cửa phòng luyện công đẩy ra, sau mấy ngày bế quan tu hành, Hoa Từ đẩy cửa đi ra, đuổi lưng một cái.

Nguyễn Linh Ngọc đứng ở bên ngoài chờ nàng.

Nhìn thấy Linh Ngọc, Hoa Từ hiếu kỳ nói:

"Sao ngươi lại ở đây?"

Trên linh ngọc bắt lấy tay Hoa Từ trước mấy bước, nghiêm mặt nói:

"Hoa Từ tử, ta nói cho ngươi một chuyện, ngươi tuyệt đối không nên kích động."

Hoa Từ nghiêng đầu.

Nguyễn Linh Ngọc nhìn trái nhìn phải một cái, sau đó đến gần tai Hoa Từ nói nhỏ:

"Lục Diệp, hẳn bị người khác hạ độc chết."

Thân thể Hoa Từ đột nhiên cứng ngắc, Nguyễn Linh Ngọc chợt thấy hai tay của nàng đều trở nên lạnh lẽo, trong lòng biết không ổn, lại vội vàng bổ sung một câu:

"Là giả chết, Lục Diệp hẳn thật ra không sao, ta đã hỏi qua nhị sư tỷ, nàng nói hiện tại Vạn Ma Lĩnh đang nhìn chăm chăm vào

Lục Diệp, cho nên hẳn mượn biện pháp này tạm thời thoát khỏi tầm mắt của Vạn Ma Lĩnh, sau đó nhị sư tỷ nói, hiện tại trong trụ sở chúng ta có nhiều người phức tạp, bảo người không nên bại lộ."

Sở dĩ nàng vẫn chờ ở đây chính là muốn nói cho Hoa Từ tin tức này trước, tránh cho Hoa Từ từ trong miệng người khác biết được, nhất thời không thể tiếp nhận, đến lúc đó nói không chừng sẽ lộ ra sơ hở gì đó.

Chương 584: Đều khóc cho ta 2

Chương 584. Đều khóc cho ta 2

Nghe Nguyễn Linh Ngọc nói, Hoa Từ trực giác cảm thấy tâm tình của mình hung hăng trầm bổng một chút, đưa tay điểm vào ấn ký chiến trường của mình, quả nhiên, lạc ấn Lục Diệp không biến mất, lại không yên lòng, nàng truyền một tin tức ra ngoài, sau khi nhận được tin tức trả lời mới tính là an tâm.

Mặt ngoài nàng tuy không thay đổi gì, nhưng thân thể mềm nhũn ngồi sụp xuống đất, hai mắt lập tức biến đỏ, nước mắt từ trong hốc mắt chảy ra.

"Hoa Từ tử!"

Nguyễn Linh Ngọc sợ hãi, đã nói Lục Diệp là giả chết, sao phản ứng còn lớn như thế?

Nếu như Lục Diệp ở đây thì chắc chắn sẽ tán thưởng Hoa Từ diễn kịch giỏi.

Nửa ngày sau, một chỗ yên lặng của Bích Huyết tông, Hoa Từ mang theo một chút cốt cán trong tông tụ tập ở đây.

đốt vàng mã...

Liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, Hoa Từ ném tiền giấy vào trong đồng lửa, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Trần Dục, Khổng Ngưu, Cố Dương, Hà Tịch Âm, Chu Văn Bác, La Kỳ Thắng, ai gặp nàng đều bị kéo vào, biểu hiện vô cùng quái dị.

Bọn họ đều là sớm được tin tức, biết trước mắt Lục Diệp cũng chưa chết, nhưng hiện tại Hoa Từ khóc đến sưng cả hai mắt, làm cho bọn hắn cũng không biết Lục Diệp đến cùng có chết hay không.

"Tất cả khóc cho ta!"

Hoa Từ nhẹ nhàng phân phó một câu đốt tiền giấy.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, Trần Dục khóc rống lên:

"Ngũ sư huynh người chết thật thê thảm!"

Liên tiếp tiếng la khóc vang lên, gia hỏa Cố Dương này vừa khóc vừa đốt vàng mã, còn một bên lẩm bẩm:

"Hồn quy lai hề, hồn quy lai hề..."

Hà Tịch Âm rất muốn cười, sau đó Hoa Từ trừng mắt nhìn nàng một chút.

"hu hu hu..."

Hà Tịch Âm lập tức sợ hãi, hai tay vuốt mắt, lê hoa đại vũ.

Phùng Nguyệt nhìn thấy cảnh này, không nhịn được muốn reo hò một tiếng, Thiên Đạo luân hồi, thiện ác cuối cùng cũng có báo!

Từ khi bị Lục Diệp bắt đến đây, lại bị lừa mấy ngàn công huân, Phùng Nguyệt đã ở lại Bích Huyết tông, nàng không thể trở về Phùng gia được, trụ sở Phùng Thị bị mất ở trên tay nàng, nàng làm trấn thủ sứ phải gánh chịu trách nhiệm rất lớn, nếu như trở về Phùng Thị, cho dù không bị xử tử thì kết cục cuối cùng cũng chỉ có thể là quân cờ làm thông gia, gả cho thế gia tu hành khác, sau này lại không có tiền đồ gì có thể nói.

Đây là kết quả mà nàng tuyệt đối không thể tiếp nhận, dù sao thì nàng cũng là người xem như là trấn thủ sứ, sao có thể nhận

mệnh như vậy được?

Mặc dù ở lại Bích Huyết tông này không danh không phận, nhưng bởi vì thân phận y tu của nàng nên người trong tông vẫn đối xử tốt với nàng, tài nguyên trong tông chưa từng thiếu nàng, những ngày này, thực lực của nàng đã có chỗ tăng lên.

Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy khó giải quyết chính là công huân, tu vi của nàng bây giờ cũng đã là tầng tám, sắp đến tầng chín rồi, nếu không có đầy đủ công huân thì sẽ không mua được công pháp Thiên cấp.

Nhớ tới việc mình hiển ra 4000 điểm công huân, Phùng Nguyệt rất uỷ khuất, vốn là nàng để dành để mua công pháp...

Cũng may Lục Nhất Diệp đáng giận kia bị độc chết, sau này Bích Huyết tông là do Hoa Từ đương gia làm chủ, tâm tình của Phùng Nguyệt nhất thời tươi đẹp hơn rất nhiều.

Vụ Châu, bản tông Thiên Diễm tông, khói mù trùng điệp bao phủ, bầu không khí ngưng trọng.

trụ sở bị công chiếm làm cho Thiên Diễm tông tổn thất thật lớn, tuy tu sĩ Vạn Ma lĩnh sau khi giết vào Thuỷ Uyên đều đã thối lui, nhưng trùng kiến trụ sở cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, ít nhất nhất phải tích lũy đủ công huân, bố trí tốt đại trận phòng ngự mới có thể suy nghĩ đến mặt khác.

Hơn nữa vì phòng bị Vạn Ma Lĩnh bên kia có mai phục gì, trước mắt Thiên Diễm tông là cấm các đệ tử tiến vào chiến trường Linh Khê.

Thậm chí ngay cả đại trận của bản tông cũng đã mở ra, ngăn cách trong ngoài, bây giờ Thiên Diễm tông có thể nói là hoàn toàn phong bế, người bên ngoài không vào được, người bên trong không ra được, ngay cả tin tức cũng không có cách nào truyền lại.

Chuyện này hiển nhiên là có liên quan đến chương ấn sử của Bích Huyết tông làm đại náo một trận, điều này sẽ đưa đến việc trên dưới Thiên Diễn tông có nhiều phê bình kín đáo đối với Bích Huyết tông.

Lục Nhất Diệp kia bị độc chết cũng không phải là điều mà bọn hần muốn nhìn thấy, chương ấn sử của Bích Huyết tông đã gây sự với bản tông như vậy, quả thực có chút cố tình gây sự.

Nghe nói trận chiến đó đã làm cho Đại trưởng lão Bạch Thiên bị thương, bây giờ đang tĩnh tâm tu dưỡng.

Nơi ở của Bạch Thiên, Lục Diệp, Cự Giáp và Triệu Lập đều được an bài ở đây.

Trải qua một phen trị liệu của Thuỷ Uyên, Cự Giáp và Triệu Lập đều đã tuần tự tỉnh lại, Cự Giáp không có gì đáng ngại, ngược lại là Triệu Lập cực kỳ suy yếu, nhưng có thể tỉnh cũng đại biểu đã vô sự, nữ y Chân Hồ cảnh kia đã cẩn thận điều tra tình huống của Triệu Lập, xác định trong cơ thể hần không có độc tố còn sót lại, hiện tại suy yếu chỉ là bởi vì thủ pháp chữa thương của Thuỷ Uyên mang theo di chứng, chỉ cần tu dưỡng một hồi thì không sao.

Điều này làm cho mấy người Vu Khiếu yên tâm.

Trong Tàng Thư lâu, Lục Diệp kết thúc đưa tin cho Nhị sư tỷ, suy nghĩ tản ra.

Chuyện phát triển hoàn toàn không giống với những gì hần tưởng tượng ban đầu.

Lúc trước, hần muốn nhị sư tỷ và chương giáo cùng nhau làm một vở kịch, vốn chỉ nghĩ đến tâm tình cực kỳ bi ai của hai vị này cũng đã đủ rồi, nhưng ai biết nhị sư tỷ lại ra tay với Vu Khiếu, thấy phản ứng của Vu Khiếu, hần hiển nhiên rất ngờ ngợ, mơ hồ đánh một trận với nhị sư tỷ.

Chương 585: Nguyệt Hoa Phiêu Ngô

Chương 585: Nguyệt Hoa Phiêu Ngô

Phản ứng của Vu Khiếu cũng cực nhanh, tuy Thuỷ Uyên không thông báo cho hắn biết trước, nhưng sau khi Thuỷ Uyên hô lên câu trả mạng cho tiểu sư đệ ta, Vu Khiếu đã nhìn rõ tâm tư của Thuỷ Uyên, tâm tình cổ quái phối hợp với Thuỷ Uyên diễn một trận, đến sau đó bốn Chân Hồ cảnh chạy tới là thật sự không biết rõ tình hình, cho nên trận chiến kia đánh rất là chân thực.

Chuyện này vẫn chưa xong, sau khi Thuỷ Uyên được chưởng giáo Đức Cao Vọng Trọng ra mặt điều hoà, hiển nhiên là tức giận trong lòng khó tiêu, lại giết tiến vào trong chiến trường Linh Khê...

Nàng làm như vậy, chưởng giáo càng quá phận, đều chạy về phía Lôi Châu, phải biết rằng đây chính là địa bàn của Vạn Ma Lĩnh.

Còn có Tứ sư huynh cũng đang sinh động ở trong chiến trường Linh Khê.

Trước mắt, Thuỷ Uyên đã trở về bản tông của Bích Huyết tông, chưởng giáo cũng đang trên đường trở về, không có cách nào, phòng ngự của Lôi Châu không kể hờ, chưởng giáo thật sự là không tìm được cơ hội thừa dịp, lại có minh chủ Hạo Thiên minh tự mình đưa tin cho chưởng giáo, để lão nhân gia hắn bớt giận, không cần mạo hiểm một mình.

Chưởng giáo liền mượn bậc thang này, rút lui khỏi Lôi Châu.

Còn về tứ sư huynh... Đan Tâm môn bên kia đã khiển trách hẳn một trận, sau đó cấm túc ở trong trụ sở, không có lệnh, không được tự tiện rời khỏi.

Chuyện Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông bị độc chết, sau khi gây chuyện mấy ngày, rốt cục cũng từ từ bình ổn lại.

Đối với bố cục khổng lồ của giới tu hành Cửu Châu mà nói, Lục Diệp chỉ là một tu sĩ Linh Khê cảnh nho nhỏ, Vạn Ma lĩnh kiêng kị hẳn là bởi vì hắn triển hiện ra năng lực phá trận, trước mắt hẳn đã chết, vậy Vạn Ma lĩnh cũng không cần phải làm nhiều chuyện.

Ngược lại, bên phía Lục Diệp, gần đây có không ít trấn thủ sứ hoặc là phó sứ của tông môn đưa tin tới hỏi thăm, hẳn có chết hay không thì người khác có thể không biết, người đã từng kết bạn với hắn vẫn là rõ ràng.

Chuyện này đối với những người bạn hắn không giấu giếm nổi, mà những trấn thủ sứ này đều là nhân tài trụ cột của tông môn, thân gia trong sạch, đương nhiên sẽ không tiết lộ tin tức, Lục Diệp không giải thích quá nhiều, chỉ nói bị bắt đắc dĩ, những người kia cũng không ngược, có lẽ có thể hiểu được ý của Lục Diệp.

Khoảng thời gian gần đây, các đại tông môn của Cửu Châu đều đang thanh tra đệ tử nhà mình, tránh cho lại xảy ra chuyện giống vậy, một cuộc thanh tra này, ám tử song phương bố trí tổn thất đại lượng, cũng coi như là di chứng của sự kiện lần này.

Trong ấn ký chiến trường lại có tin tức truyền đến, Lục Diệp điều tra thì là Hoa Từ truyền đến.

"Hôm nay là cúng cơm cho người, muốn cái gì? Ta đốt cho người."

Lục Diệp không thay đổi ánh mắt, đứng lên, tiến về phòng ngủ

của Bạch Thiên.

Lần này được mời đến trụ sở của Thiên Diễn tông, Lục Diệp vốn đến vì đào tạo trận đạo, Thiên Diễn tông bởi vì chiếm cứ địa lợi của Bách Trận Tháp, cho nên rất nhiều môn hạ đệ tử đều tinh tu trận đạo, chỉ là trình độ cao hay thấp sẽ rất khó nói.

Trong toàn bộ Thiên Diễn tông, tạo nghệ trận đạo cao nhất chính là vị Đại trưởng lão Bạch Thiên này không thể nghi ngờ, đây là chuyện ngay cả tông chủ Vu Khiếu cũng không sánh bằng, cho nên mấy ngày nay Lục Diệp vẫn luôn ở bên cạnh Bạch Thiên, học tập trận đạo với hắn.

Có trước đó Lục Diệp lấy ra bảo vật cấp độ kia trị liệu Triệu Lập, Bạch Thiên dạy tất nhiên là không giấu giếm chút nào, điều này làm cho Lục Diệp thu hoạch to lớn, tạo nghệ trên trận đạo liên tiếp tăng lên.

Sở dĩ hắn muốn tu hành trận pháp với Bạch Thiên trước tiên là bởi vì chỉ có tạo nghệ trận pháp tăng lên thì mới càng dễ đi xông vào Bách Trận Tháp.

Sau một hồi dạy dỗ, Bạch Thiên phát hiện Lục Diệp có thiên phú cực cao về trận đạo, nhưng nghĩ đến Lục Diệp có nội tình của Linh Văn sư thì cũng bình thường.

Trận tu xem như là một nhánh của Linh Văn sư, trước đó Lục Diệp đã học từ Vân phu nhân, tu hành Trận Đạo đương nhiên làm ít công to.

Càng làm cho Bạch Thiên cảm thấy để ý là phương diện phá trận của Lục Diệp có nhãn lực độc ác khó có thể tưởng tượng, mặc kệ là trận pháp gì, chỉ cần để hắn quan sát một lượt thì hắn đều có thể tìm ra sơ hở.

Đối với trận tu, đây quả thực là bản lĩnh ước mơ, bởi vì muốn

bài trừ một trận pháp, đầu tiên chính là phải tìm ra chỗ hở và tiết điểm của trận pháp, không có cách nào làm được điều này thì cần bản đừng nghĩ đến việc phá trận.

Ban đầu Bạch Thiên cho rằng đây là thiên phú của Lục Diệp, nhưng sau khi quan sát mấy ngày mới phát hiện không đúng lắm, vì vậy hắn đã hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

Lục Diệp không giấu giếm hắn:

"Bạch lão có biết Linh văn Động Sát không?"

"Chuyện này đương nhiên là biết."

Trận Đạo tông sư như Bạch Thiên cũng tinh thông một chút linh văn, nhưng tất cả những linh văn kia đều nghiêng về trận pháp nhất đạo.

Hắn biết Động Sát linh văn, nhưng tạo dựng không thuần thực, trong mười lần có thể có một lần thành công là tốt rồi.

Có một ít cấm chế dùng để thăm dò hoàn cảnh, điều tra tình hình địch nhân bằng linh khí, chính là dùng linh văn này làm hạch tâm.

"Trong đôi mắt đệ tử hình thành Động Sát linh văn, có thể nhìn thấy hư thực của trận pháp."

Bạch Thiên kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, giống như cảm thấy hắn đang nói đùa.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút về đủ loại biểu hiện của Lục Diệp khi phá trận thì hắn đã biết đây không phải là trò đùa, người trẻ tuổi trước mặt này thật sự đã tạo dựng Động Sát Linh Văn ở trong mắt mình.

"Thì ra là vậy."

Bạch Thiên khẽ vuốt cằm, thồn thức không thôi:

"Người trẻ tuổi dám nghĩ dám làm, quả nhiên là rất giỏi."

Linh vẫn được hình thành giữa hai con người, chuyện này thật sự là quá lớn mật.

Chương 586: Nguyệt Hoa Phiêu Ngô 2

Chương 586. Nguyệt Hoa Phiêu Ngô 2

"Loại chuyện này không cần phải hành động vội vàng, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì hậu quả khó mà lường được."

Bạch Thiên nghiêm mặt căn dặn, mặc dù Lục Diệp không phải là đệ tử của Thiên Diễn tông, nhưng mấy ngày nay biểu hiện ra thiên phú cực cao ở trên Trận Đạo, Bạch Thiên là người ái tài, lúc này mới căn dặn như vậy.

Bởi vì làm như vậy thực sự quá nguy hiểm.

Mức độ nguy hiểm của việc tạo ra Động Sát Linh Văn trong hai con người không thua gì tạo ra Tụ Linh Linh Văn trong linh khiếu.

Từ xưa đến nay có nhiều Linh Văn sư như vậy, nhiều đời nghiên cứu truyền thừa, không thể chỉ có Lục Diệp là người thông minh, tiền bối Linh Văn sư cũng từng nghĩ tạo dựng Tụ Linh Linh Văn ở trong linh khiếu, tăng lên hiệu suất tu hành, đồng dạng cũng nghĩ tạo dựng Tụ Linh Linh Văn ở trong hai con người, điều tra bí ẩn mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Không ai có thể dám làm như vậy, bởi vì cho dù là Linh Văn sư xuất sắc đến đâu thì cũng không dám đảm bảo khi mình tạo dựng ra Linh Văn thì nhất định sẽ thành công, đồng thời, tạo dựng ra Linh Văn càng nhỏ thì độ khó càng lớn, nếu như không cẩn thận tạo dựng thất bại thì linh lực tất nhiên sẽ bạo loạn.

Nếu như xuất hiện loại tình huống này, đó chính là linh khiếu bị tổn hại, hai mắt mù lòa.

Cho nên loại tưởng tượng này cơ bản đều chỉ tồn tại ở trong lý luận, không ai dám làm như vậy, cho dù là Linh Văn đại sư như Vân phu nhân thì nàng cũng không chắc chắn có thể làm được.

Lục Diệp không giống vậy, hấn thúc đẩy linh văn trên Thiên Phú Thụ là không có khả năng thất bại, cho nên có thể không kiêng kị gì cả.

Nếu như Động Sát linh văn là do hấn học được từ trên sách thì hấn cũng không dám làm như vậy.

Lo lắng của Bạch Thiên hấn cảm nhận được, nhưng loại chuyện này không có cách nào giải thích, mà mấy ngày gần đây khi đi theo Bạch Thiên tu hành Trộn Đạo, hấn đều là thông qua năng lực của bản thân để quan sát chỗ hở của trận pháp, chờ sau khi phán đoán một chút, lại thúc đẩy Động Sát linh văn để tiến hành nghiệm chứng, có đôi khi phán đoán đúng, có đôi khi đánh giá ra sai, bởi vậy có thể hấp thu một chút giáo huấn, tăng lên kinh nghiệm phá trận của mình.

Nói xong đã căn dặn, Lục Diệp có nghe vào hay không, đó chính là chuyện của hấn, Bạch Thiên không nói thêm lời, tiện tay đánh một chiêu, trên tay xuất hiện một cây cờ nhỏ:

"Hôm nay chúng ta nói một câu trận kỳ cùng trận cơ..."

Lục Diệp vội vàng ngồi nghiêm chỉnh.

Ngày ngày trôi qua, ban ngày ở chỗ Bạch lão tu hành Trộn Đạo, đến ban đêm thì tự mình tu hành, đồng thời cũng đang nghiên cứu thư điển do Vân phu nhân mang ra, xác minh sở học của bản thân.

Bên Bạch lão cực kỳ thanh tịnh, bởi vì ở trong Thiên Diễn tông,

địa vị của hắn rất cao, mặc dù hắn không phải tông chủ, nhưng cho dù là Vu Khiếu thấy hắn cũng phải có lễ, cho nên mấy người Lục Diệp trốn ở đây cũng không có ai phát hiện ra.

Còn nữa, bây giờ nghe đồn lúc trước đó Bích Huyết tông đại náo làm Bạch Thiên bị dư ba gây thương tích, mỗi ngày y tu trong tông đều sẽ đến đây thay Bạch lão chữa trị, lúc này ai dám tới quấy rầy hắn.

Cự Giáp cả ngày ngồi xuống tu hành, tuy hoàn cảnh tu hành ở đây không tốt như chiến trường Linh Khê, nhưng hắn lại không thể lãng phí một chút thời gian.

Tình huống của Triệu Lập cũng đang ngày càng chuyển biến tốt đẹp, mà trải qua trị liệu của Tẩy Hồn Thủy, chỗ tốt tiềm ẩn cũng chậm chậm lộ ra, mấy ngày nay Triệu Lập phát hiện một chút biến hóa, bản thân cũng có vẻ mạnh hơn về khống chế linh lực, mà năng lực nhận biết cũng tăng lên, điều này làm cho hắn nghĩ mãi mà không ra, mình trở về từ cõi chết một lần, sao còn nhân hoá đặc phúc.

Nhưng mỗi lần nhớ tới chuyện trụ sở bị công chiếm, hắn đều đau lòng khó nhịn, mặc kệ nguyên nhân gì, trụ sở của Thiên Diễm tông đều là mất ở trên tay hắn, đây là sự thật không thể chối cãi.

Trong một đêm này, Lục Diệp đang xem sách tu hành, Y Y bỗng nhiên từ ngoài cửa sổ bay vào, vội vàng hô:

"Lục Diệp Lục Diệp."

Lục Diệp giương mắt nhìn nàng.

Y Y nói:

"Không biết Cự Giáp và Hồ Phách đang làm gì, người mau đi xem một chút đi."

Một lát sau, Lục Diệp đi theo Y Y đến một vách đá nhô ra, dưới vách đá này chính là vách núi đen như mực.

Giờ phút này, trăng lên giữa trời, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống.

Trên tảng đá phía trước, Cự Giáp và Hồ Phách đều quỳ xuống đất, đầu lâu ngẩng lên, khi thì ngẩng đầu, khi thì cúi đầu, quỷ dị chính là có ánh trăng ở trên đỉnh đầu bọn họ, theo hô hấp của một người một thú phun ra nuốt vào, bị hút vào trong bụng.

Ánh trăng kia như dây lụa trong suốt thuần trắng, nhẹ nhàng vũ động, nhìn từ xa lại, giống như giữa thiên địa có thêm một cầu nối trăng hoa.

Mà khi Cự Giáp và Hồ Phách phun ra nuốt vào, trên người cả hai đều mặc một tầng huỳnh quang nhàn nhạt trên giáp trụ.

Lục Diệp nhú mày.

"Bọn họ không sao chứ?"

Y Y mở miệng hỏi.

"Khi nào thì bắt đầu?"

"Mấy ngày trước đây."

Lục Diệp ban đêm đều đang tu hành đọc sách, cho nên bên ngoài xảy ra chuyện gì hắn cũng không rõ ràng, nhưng giữa Y Y và Hồ Phách vẫn luôn có cảm giác chém không đứt, Hồ Phách có chuyện gì thì Y Y cũng có thể biết.

Từ mấy ngày trước, Cự Giáp đến ban đêm đã chạy đến đây, Hồ Phách cũng sẽ đi theo, thời điểm ban đầu, Cự Giáp chỉ là ngồi xuống tu hành ở đây, không có gì không đúng lắm, Y Y cho là hắn ở trong phòng nhàn chán, cho nên muốn đổi hoàn cảnh.

Nhưng từ ba ngày trước, chuyện cũng có chút không thích hợp.

Ngày thường Cự Giáp ngồi xuống tu hành có thể không nhúc nhích chút nào giống như pho tượng, không biết làm sao uốn qua uốn lại, giống như làm sao cũng không thoải mái, liên tiếp biến đổi rất nhiều loại tư thế, cuối cùng tìm được loại tư thế quái dị này.

Hồ Phách cũng có học giống hần.

Giờ phút này, một người một thú khi thì ngẩng đầu hít thở, khi thì cúi đầu thổ khí, động tác cực kỳ đồng bộ, theo bọn hần phun ra nuốt vào, ánh huỳnh quang trên người cũng bắt đầu chớp hiện không chừng.

Chương 587: Phường Đoán Binh

Chương 587: Phường Đoán Binh

"Bọn họ không sao chứ?"

Y Y có chút bận tâm.

Tuy nàng không cảm nhận được chỗ không bình thường từ trên người Hồ Phách, mấy ngày nay thực lực của Hồ Phách thậm chí tăng lên rất nhanh, đáng lo nhất chính là loại không biết này.

"Phun ra nuốt vào tinh hoa Nhật Nguyệt, bản năng của yêu thú."

Một giọng nói bỗng nhiên truyền tới từ phía bên cạnh.

Lục Diệp và Y Y vội vàng xoay người, cùng nhau hành lễ:

"Bạch lão."

Bạch Thiên chẳng biết từ lúc nào đã đi theo, hiển nhiên là đã nhận ra sự khác thường của bên này.

"Ý của Bạch lão là, Cự Giáp là yêu tu?"

Lục Diệp nhớ tới nội đan quái dị của Cự Giáp, trước kia hắn đã từng hoài nghi Cự Giáp có phải là yêu tu hay không, nhưng sự thật chứng minh Cự Giáp là người, không liên quan đến yêu tu, mà thật ra yêu tu không có nội đan, chỉ có yêu thú mới có.

Yêu tu sau khi biến thành hình người, phương thức tu hành

cũng không khác gì Nhân tộc.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như phán đoán của mình không quá chuẩn xác.

"Một vị tổ tiên nào đó của hắc hắc là một yêu tu, có lẽ bởi vậy mà truyền thừa một chút huyết mạch của yêu tu. Nhưng huyết mạch của yêu tu càng truyền thừa càng mỏng manh, sẽ không có dấu hiệu phản tổ như vậy."

Bạch lão hiển nhiên cũng có chút không hiểu rõ.

"Nhưng mà, hai đồng bạn của người đáng giá để cùng nhau vun trồng, tuy nói phun ra nuốt vào tinh hoa nhật nguyệt là bản năng của yêu thú, nhưng không phải tất cả yêu thú đều có loại bản lĩnh này, có thể thông qua phương thức này để tu hành bản thân, không chỉ là dị thú huyết mạch kỳ lạ, mà có lẽ tổ tông của bọn hắc đều có lai lịch lớn."

Từ lời nói này của Bạch lão có thể nhìn ra, hắc cực kỳ xem trọng Cự Giáp và Hồ Phách.

Hồ Phách thì không cần phải nói, trừ nó ra thì Lục Diệp còn chưa nghe nói yêu thú loại hồ nào có thể chuyển hóa thành Trành Linh, mà nó nuốt linh đan tu hành cũng không có bất kỳ di chứng nào, không chỉ như thế, Hồ Phách thậm chí có thể trực tiếp ăn linh thạch...

Đây là chuyện mà Lục Diệp cũng không làm được.

Bản thân Cự Giáp đã có thiên phú dị bẩm, Lục Diệp cực kỳ xem trọng tương lai của hắc, bây giờ lại thể hiện ra bản lĩnh kỳ lạ như vậy, có lẽ đúng như lời nói của Bạch lão, tổ tông Cự Giáp có lai lịch lớn.

"Nhưng mà trước kia, Cự Giáp chưa từng triển lộ thiên phú như vậy, vì sao gần đây..."

Bạch Thiên cười ha hả, đưa tay gật đầu một cái:

"Người chó quên, mấy ngày trước đó, hắc trùng phải Thần Hồn Chi Độc, hôn mê mấy ngày, có lẽ bởi vậy mà đã thức tỉnh một vài thứ."

Lục Diệp gật đầu, đây cũng là một lời giải thích.

"Người đã già, tinh lực không tốt, nghỉ ngơi trước đi."

Bạch Thiên quay người, ho nhẹ vài tiếng, đi về phía chỗ ở.

Trong lòng Lục Diệp cười thầm, mặc dù nghe thấy ý của hắn, nhưng cũng không chuẩn bị điều tra, nói với Y Y:

"tiễn Bạch lão."

"Ừm... Ừm..."

Y Y vội vàng lên tiếng.

Một lát sau, Y Y trở về, đứng ở bên cạnh Lục Diệp nhìn một trận, nhẹ nhàng nói:

"Lục Diệp, người cảm thấy Bạch lão nói rất đúng sao?"

"Phương diện nào?"

"Bạch lão nói bởi vì Cự Giáp hắc trùng độc cho nên đã thức tỉnh một ít gì đó."

"Bạch lão nói như vậy đương nhiên là có phán đoán của hắn."

"Chẳng trách mấy ngày nay ta cảm thấy Cự Giáp là lạ, vốn không hay nói chuyện, hiện tại ít lời hơn, nhìn càng ngốc hơn trước kia."

"Cự Giáp có thể không ngốc đâu."

Lục Diệp đưa tay gõ đầu nàng, Cự Giáp chỉ là khờ, cũng không đại biểu cho hắc đàn.

Y Y hai tay ôm đầu, mím miệng.

"Được rồi, không cần phải để ý đến bọn hắc."

Lục Diệp nói một tiếng, sau đó trở về chỗ ở của mình, tiếp tục xem sách tu hành.

Trận Đạo bác đại tinh thâm, cho dù là giống như Bạch lão, cũng không dám nói mình hoàn toàn hiểu biết về Trận Đạo, cái này giống với Linh Văn chi đạo, đều là thứ học không có tận cùng.

Lục Diệp muốn học được toàn bộ đồ vật trên trận đạo trong thời gian ngắn, đó là chuyện không có khả năng.

Cũng may Bạch lão biết Lục Diệp muốn làm gì, cho nên những ngày này truyền thụ cho hắc cơ bản đều là kinh nghiệm phá trận.

Những kinh nghiệm này đều là tâm đắc của bản thân Bạch lão, sẽ không tùy tiện truyền ra ngoài.

Mà sự tiến bộ của Lục Diệp về trận đạo không thể nghi ngờ đã làm cho Bạch lão rất hài lòng, mấy năm nay hắc đã truyền thụ nhiều đệ tử cho Thiên Diễn tông như vậy, nhưng chưa từng có ai hiểu rõ ràng như Lục Diệp.

Có đôi khi Bạch lão rất tiếc hận, nếu như Lục Diệp xuất thân từ Thiên Diễn tông thì tất nhiên có thể bằng thiên phú trên Trận Đạo phát dương quang đại Thiên Diễn tông.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắc không giấu giếm, dốc túi tương thụ, bởi vì hắc không nhẫn tâm nhìn thấy ngọc thô như vậy bị mai một.

Vội vàng hơn thán, giọng nói của Bạch lão vang lên:

"Ta biết người không ở trong trận đạo, mục đích nghiên cứu trận đạo là vì phá giải những đại trận phòng hộ kia, lấy tạo nghệ của người bây giờ, lại đi xông vào Bách Trận Thập một lần nữa thì hẳn là có thể làm được, thứ lão phu có thể dạy đã không nhiều, nhưng tu hành trận đạo không có tận cùng, ngày sau nếu có nhân hạ thì ít nhiều có thể để tâm tư vào đạo này."

"Vâng."

Lục Diệp cung kính đáp.

"Sau khi trở về tối nay, ngấm xem cần phải chế tạo trận kỳ như thế nào, ngày mai ta sẽ dẫn người đi chế tạo trận kỳ, đợi chuẩn bị thoả đáng tất cả là có thể xông vào Bách Trận Thập."

Lúc đầu, khi nghe Triệu Lập nói có Bách Trận Thập này, Lục Diệp vốn cho rằng có thể trực tiếp đi vào, nhưng sau một tháng tu hành với Bạch lão, hẳn mới chậm rãi hiểu rằng chuyện này không đơn giản như hẳn nghĩ.

Trực tiếp xông vào cũng được, nhưng khẳng định không đủ hiệu suất, nếu có trận kỳ thích hợp tương trợ, vậy cho dù là phá trận hay là bày trận cũng sẽ có hiệu quả cực lớn.

Chương 588: Phường Đoán Binh 2

Chương 588. Phường Đoán Binh 2

"Cảm ơn Bạch lão."

Lục Diệp đang nói chuyện thì lấy ra một bình ngọc từ trong túi trữ vật, đẩy đến trước người Bạch lão:

"Được Bạch lão quan tâm, dạy dỗ nhiều ngày, đệ tử không thể báo đáp, chỉ là một chút tâm ý nhỏ, còn xin Bạch lão không cần phải từ chối."

Bình ngọc đương nhiên là Tẩy Hồn Thuỷ, nhưng không phải là một bình, mà là tám giọt.

Không phải là Lục Diệp tâm huyết dâng trào, đây là chưởng giáo đưa tin dặn dò, sau khi biết Bạch lão thế mà lại tự thân ra tay dạy bảo Lục Diệp, chưởng giáo đã để cho Lục Diệp chuẩn bị kỹ càng lễ vật này, tám giọt cũng là chưởng giáo đã định.

Bởi vì nơi tinh tu Trận Đạo như Thiên Diễn tông hoàn toàn không cần phải do Bạch lão tự mình ra mặt dạy bảo Lục Diệp, tùy tiện cử đến một Vân Hà cảnh dạy bảo hần cũng được.

Bạch lão sẽ ra mặt, một là bởi vì Bích Huyết tông và Thiên Diễn tông dù sao cũng hơi có chút nguồn gốc, hai là bởi vì Triệu Lập là do Thuỷ Uyên ra tay cứu trở về.

Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Nguyên nhân lớn nhất là trên tay Lục Diệp có Tẩy Hồn Thuỷ.

Hắn không tiện trực tiếp mở miệng đòi hỏi, càng không tiện giao dịch với Lục Diệp, dứt khoát làm tốt chuyện của mình trước.

Lục Diệp có thể lấy ra Tẩy Hồn Thuỷ để cứu Triệu Lập, hiển nhiên không phải là người bạc tình, dốc lòng dạy bảo hắn trên Trận Đạo, còn lo lắng Lục Diệp không đáp tạ sao?

Hắn là một Linh Khê cảnh muốn đáp tạ một Thần Du cảnh, thứ có thể lấy ra cũng chỉ có Tẩy Hồn Thuỷ.

Đây là chuyện Bạch Thiên âm thầm tính toán, không có gì đáng trách.

Mà chuông giáo sau khi nghe người giảng bài cho Lục Diệp lại là Bạch Thiên thì lập tức nhìn rõ ý đồ của hắn, cho nên mới dặn dò Lục Diệp trước.

Trong đêm đó, Lục Diệp được Y Y dẫn dắt đi xem tu hành tinh hoa của Cự Giáp và Hổ Phách phun ra nuốt vào, trước khi Bạch Thiên đi còn nói thầm một tiếng lớn tuổi tinh lực không tốt, nếu như không có chuông giáo sớm căn dặn thì Lục Diệp còn không liên tưởng đến cái gì, nhưng có chuông giáo căn dặn thì hắn há không biết đó là ám chỉ của Bạch Thiên.

Mặc dù hắn đã lớn tuổi, nhưng có tu vi bầy ở đây, ban đêm đi ra ngoài mấy bước sao có thể làm cho tinh lực không tốt.

Nhìn bình ngọc trước mặt, trong lòng Bạch Thiên không khỏi nháy một cái, cười ha hả nói:

"Vậ lão phu từ chối thì bất kính."

Hôm sau, dưới sự dẫn dắt của Bạch Thiên, Lục Diệp đi theo hắn tới phường Đoán Binh của Thiên Diễn tông, nơi đây là trọng địa của Thiên Diễn tông.

Ngày bình thường ở phường Đoán Binh, người đến người đi

rất nhiều, đệ tử Thiên Diển tông sau khi tu hành đến trình độ nhất định của trận đạo, cơ bản đều sẽ tới nơi này luyện chế trận kỳ trận cơ của mình.

Nhưng hôm nay nơi đây lại là một mảnh lạnh lẽo, phường Đoán Binh náo nhiệt ngày xưa không thấy nữa bóng người.

Đây đương nhiên là thủ bút của Bạch Thiên, chủ yếu là phòng bị chuyện Lục Diệp còn sống lộ ra.

phường Đoán Binh có một toà linh phong phương viên trăm trượng (thang máy) , có bậc thang bằng gỗ từ trên xuống dưới có thể nổi thẳng xuống dưới đất, theo Bạch Thiên đứng ở đó đi thẳng tắp hướng xuống dưới, Lục Diệp nhìn trái phải, thấy được rất nhiều bánh răng vòng tròn đan xen.

Đây cũng là tác phẩm của Yển Sư.

Càng đi xuống thì hoàn cảnh càng khô nóng.

Cho đến khi đến khoảng cách trăm thước, hoàn cảnh xung quanh đủ để cho người phạm nhượng bộ lui binh.

Dưới mặt đất bị Thiên Diển tông mở ra một không gian to nhỏ khác nhau, từ trong những không gian đó không ngừng có sóng nhiệt tuôn ra.

Đi theo sau lưng Bạch Thiên, hai người một đường đi tới một chỗ đồng đá vôi tận cùng bên trong, đi vào trước một sân rèn binh.

Đây là một thứ dài ba trượng, rộng một trượng, dùng để rèn phiôi cũng có hình dạng khác nhau được khảm nạm ở trên đó, từ những hình dạng của những khuôn đúc kia mà xem, cái đài rèn binh này rõ ràng không chỉ có thể dùng để luyện chế trận kỳ trận cơ.

Một bên còn có rất nhiều công cụ dùng để rèn binh.

Trước sân rèn binh còn có một cái lò luyện, dưới lò luyện còn có sóng nhiệt cuộn cuộn tuôn ra.

"Thiên Diễm tông biết luyện chế linh khí à?"

Lục Diệp nhìn hình dáng của những khuôn đúc trên đài rèn binh.

Bạch Thiên cười ha hả:

"Các đệ tử tu hành tiêu hao rất lớn, dù sao cũng phải có chút tiền thu mới có thể duy trì, bản tông có một ít Luyện Khí Sư, nhưng luyện chế linh khí cũng không tính là quá xa hoa, miễn cưỡng duy trì sinh kế."

Nói xong, hắn cởi áo bào của mình xuống, tiện tay ném sang bên cạnh, lộ ra nửa người trên cơ bắp nổi cục mạnh mẽ.

Khóe mắt Lục Diệp giật một cái, bộ dáng long tinh hổ mãnh này, đêm hôm đó còn nói cái gì mà tinh lực của mình không tốt...

"Người đã muốn phá trận, vậy chúng ta luyện chế trận kỳ này, trước tiên lão phu luyện chế một cây, người ở bên cạnh cẩn thận quan sát."

Bạch Thiên vừa nói, vừa từ bên cạnh nắm lên một cây chùy dùng để rèn binh, chùy kia nhìn không tính là lớn, nhưng rõ ràng rất nặng, nhưng tiểu lão đầu Bạch Thiên này chộp vào trên tay lại nhẹ như không có gì.

"Cái gọi là luyện khí rèn binh, trước tiên phải có lửa, như Ngũ Hành Chủ Hỏa của người, lại tu hành công pháp Hỏa hệ, ở phương diện này có ưu thế rất lớn. Nhưng có một số người không có điều kiện như người, bọn hắn muốn luyện khí rèn binh thì làm sao bây giờ? Vậy cũng chỉ có thể mượn nhờ ngoại hỏa, sở dĩ Đoán Binh thường của bản tông an trí ở đây là bởi vì nơi đây có địa hỏa, thông qua pháp trận dẫn tới là có thể mượn dùng một hai phần."

Bạch lão nói như vậy, sau đó kích hoạt pháp trận nhóm lửa bố trí ở đây, rất nhanh, đá vôi trong động trở nên càng nóng rực, mắt trần có thể nhìn thấy địa hỏa từ phía dưới cuộn cuộn đến, đốt lò luyện kia đỏ bừng.

Nhìn qua địa hỏa, trong lòng Lục Diệp khẽ động, hẳn có thể cảm giác được Thiên Phú Thụ của mình có thể hấp thu lực lượng của địa hỏa này, mà lúc trước hẳn cũng đã mua rất nhiều phần Địa Tâm Hỏa ở trong Thiên Cơ bảo khố, lúc này địa hỏa này mang đến cho hẳn một cảm giác rất giống Địa Tâm Hỏa.

Hai thứ này hẳn là có cùng nguồn gốc.

Nhưng mà về chất lượng thì nói, Địa Hỏa mà Bạch lão dẫn động kém hơn Địa Tâm Hỏa mà Lục Diệp mua được từ trong Thiên Cơ bảo khố rất nhiều.

Chương 589: Tạo Trận Kỳ

Chương 589: Tạo Trận Kỳ

Lục Diệp đương nhiên sẽ không thúc dục Thiên Phú Thụ đi hấp thu lực lượng Địa Hỏa ở đây, người ta có ý tốt mang hẳn đến chế tạo trận kỳ, thật ra làm vậy cũng quá không ra gì.

Đó là đang đào góc tường của người khác.

Lò luyện rất nhanh đã đổ bùng, Bạch lão đưa tay ném một khối kim loại vào trong lò luyện, thuận tiện kiểm tra Lục Diệp:

"Lựa chọn vật liệu giống như trận cơ để chế tạo trận kỳ như thế nào?"

"Bình thường phải chọn loại kim loại nhẹ nhàng kiên cố, đồng thời phải có truyền tính cực mạnh đối với linh lực, Phong Sào Cương, Ô Thiết là vật liệu thường dùng nhất, mặt khác nếu có nhu cầu thì mặt cờ cũng có thể dùng một chút da của yêu thú để luyện chế..."

Lục Diệp nhớ lại lời dạy bảo của Bạch Thiên trước đó, chậm rãi nói.

Bạch Thiên hài lòng gật đầu, lại hỏi thêm mấy vấn đề, Lục Diệp cũng nhanh chóng đáp lại.

"Lý luận cuối cùng chỉ là lý luận, nắm giữ những lý luận này, đồng thời còn phải có năng lực thực hiện, nếu không cuối cùng chỉ là đàm binh trên giấy."

Thỏi kim loại bị Bạch Thiên ném vào trong lò luyện rất nhanh hóa thành chất lỏng lưu động, hẳn thúc dục linh lực đưa tay bắt

lấy, chất lỏng đỏ bừng và nóng hồi lập tức bị hắt lấy ra, dưới sự khống chế của linh lực, chất lỏng này lập tức chuyển hóa về phía hình dạng của trận kỳ.

"Khi người có đủ cường độ khống chế đối với linh lực của bản thân thì có thể không cần mượn lực lượng bên ngoài để luyện chế trận kỳ, nếu như không làm được thì có thể mượn nhờ khuôn đúc."

Nói như vậy, hắn lại đặt chất lỏng nóng hồi kia vào trong một cái khuôn đúc trên đài rèn binh, đó chính là khuôn đúc của trận kỳ.

Sau khi thoáng làm lạnh, Bạch Thiên lấy ra cục phôi của trận kỳ, nắm chùy lên đập xuống dưới.

Dưới một chùy, Lục Diệp giống như nghe thấy tiếng sấm nổ vang liên tiếp, nhưng rất nhiều lần đánh đều cùng một chỗ, làm cho hắn có chút khó mà phân biệt được thật giả.

"Cho dù là luyện chế trận kỳ hay là Linh khí, đều cần có lực lượng khống chế đối với bản thân cực mạnh, sở dĩ trận kỳ và Linh khí có thể phát huy tác dụng, nguyên nhân lớn nhất là trong đó có lạc ấn cấm chế, không có cấm chế, cho dù vật liệu có trân quý cỡ nào thì cũng chỉ là một cái vỏ rỗng, Luyện Khí Sư xuất sắc có thể thay đổi kết cấu bên trong Linh khí trong quá trình rèn binh luyện khí, từ đó hình thành từng đạo cấm chế, thậm chí có thể dùng một loại vật liệu rèn đúc thành binh phôi, lại dùng một loại vật liệu chế tạo cấm chế, hai kết hợp một có thể làm cho uy lực của linh khí mạnh hơn, nhưng cũng cần kỹ xảo rất cao thâm, lão phu không có thiên phú gì trên phương diện này, không có cách nào làm được chuyện này."

Theo lời nói của Bạch Thiên vang lên còn có từng tiếng đánh, Lục Diệp cẩn thận quan sát, phát hiện mỗi một lần hắt đánh xuống, chùy đều sẽ run rẩy dữ dội, lúc này mới có thể hình thành một mảnh Chuy Âm dày đặc, Động Sát linh văn gia trì hai con người, Lục Diệp nhìn càng rõ ràng, quả nhiên như Bạch Thiên nói,

khi hấn đánh, cấu tạo bên trong binh phôi kia đang xảy ra thay đổi rất nhỏ, từ đó hình thành từng đạo cấm chế.

"Cho nên lão phu mới nói, người tu hành Ngũ Hành Chủ Hỏa như người, người tu hành công pháp Hỏa hệ có ưu thế trời sinh ở phương diện rèn binh luyện khí, chờ sau này kỹ nghệ của người cao thâm, căn bản không cần mượn nhờ ngoại vật là có thể lăng không luyện chế đồ vật mình muốn, rất nhiều kỹ xảo cũng có thể tùy tâm thi triển, nhưng trước mắt tu vi của người còn thấp, không nên nghĩ những thứ này, đánh tốt cơ sở mới là mấu chốt nhất."

"Vâng."

Âm thanh đinh đinh đang đang không ngừng vang lên, trước sau chỉ trong thời gian một nén nhang, một cây trận kỳ nhỏ cỡ bàn tay đã ra lò.

Trận kỳ chỉ là vật dẫn, cấm chế trong trận kỳ mới là mấu chốt, xem các cấm chế khác nhau, tác dụng mà trận kỳ có thể phát huy ra cũng không giống, nhưng một cây trận kỳ đơn lẻ thì vô dụng, từng cái trận kỳ khác nhau phối hợp với nhau, như vậy mới có thể bày trận, phá trận.

Quan sát một lần từ đầu tới cuối, Lục Diệp phát hiện rèn đúc trận kỳ cũng không khó, có thể nói, chỉ cần có khuôn đúc thì tùy tiện đều có thể làm ra phôi trận kỳ thô, cho dù xấu một chút cũng không sao, khó khăn là chế tạo ra cấm chế ở trong trận kỳ.

Điều này cũng không giống với việc thúc đẩy linh lực của bản thân để tạo ra linh văn, hấn khống chế linh lực của bản thân rất cao, cho dù là tạo ra những linh văn kia cũng không tính là khó khăn.

Có thể mượn chùy gõ ra linh văn, hình thành cấm chế, hơn nữa còn là cần phải hình thành trong trận kỳ, độ khó này rất lớn.

"Người thử xem!"

Bạch Thiên phân phó một tiếng.

Lục Diệp gật đầu, nhìn mười lần không bằng tự mình ra tay một lần, Bạch Thiên đã làm mẫu cho hắn một lần về cách chế tạo trận kỳ, mặc dù không hiểu chút nào về thủ pháp chế tạo của Bạch Thiên, nhưng loại vật này cũng phải tự mình thực tiễn một chút mới có thể hiểu.

Từ khi Bạch Thiên tiếp nhận một khối thổ kim loại, ném vào trong lò, chờ nó hóa thành chất lỏng, thúc đẩy linh lực bao bọc lấy, đặt ở trong khuôn đúc, sau khi thoáng làm lạnh một chút, Lục Diệp nắm lên một chùy, nhớ lại thủ pháp của Bạch Thiên, một búa rơi xuống.

tiết tấu rõ ràng đinh đinh hai tiếng vang lên, theo Lục Diệp đánh, linh lực bắt đầu khuấy động.

"Vừa mới bắt đầu, không cần quá gấp, người phải học tập trước xem nên mượn nhờ đánh như thế nào, đánh linh lực của mình vào trong trận kỳ, mượn dùng linh lực để thay đổi cấu tạo trong trận kỳ, như vậy mới có thể tạo dựng linh văn ở trong trận kỳ, hình thành cấm chế."

Bạch Thiên ở bên cạnh dốc lòng dạy bảo.

"Vâng."

Đinh đinh đang đang...

Lục Diệp đổ mồ hôi như mưa, thỉnh thoảng Bạch Thiên mở miệng chỉ điểm, mỗi lần chỉ điểm đều tại chỗ yếu hại, để cho Lục Diệp có thể nhận thức rất rõ ràng thiếu sót của mình.

Chương 590: Tạo Trận Kỳ 2

Chương 590. Tạo Trận Kỳ 2

Lần lượt thất bại, lần lượt lặp lại.

Cũng may luyện tập như vậy sẽ không lãng phí tài liệu, làm hỏng trực tiếp ném vào trong lò luyện chế, tiếp tục rèn là được.

Tỷ Hồn Thủy trước đó đưa cho Bạch Thiên không thể nghi ngờ đã phát huy tác dụng, nếu không thì một người ngoại tông như Lục Diệp sao có thể dễ hấn tận tình như thế.

Mãi cho đến một ngày sau, một cây trận kỳ có chút thô ráp ra lò.

Bạch Thiên kiểm tra thêm một chút, khẽ vuốt cảm:

"Coi như là không tệ, nhưng mà có rất nhiều nơi cần phải cải tiến, tiếp tục đi."

Có kinh nghiệm thành công lần thứ nhất, chế tạo trận kỳ khác sẽ trở nên đơn giản hơn.

Thời gian trôi qua, từng thanh trận kỳ bị đánh ra.

Căn cứ theo những gì Bạch Thiên dạy trước đó, trận kỳ cơ sở nhất có 36 chiếc, lấy tu vi của Lục Diệp hiện tại mà nói, chỉ cần chế tạo ra 36 chiếc trận kỳ này thì cơ bản đã đủ dùng rồi.

Trận kỳ cao cấp hơn một chút tạm thời không vội chế tạo, chờ sau này tu vi của hắn dần dần cao lên, tạo nghệ trận đạo tăng lên cũng không muộn.

Thời điểm ban đầu, Lục Diệp bình quân một ngày chỉ có thể chế tạo ra một cây trận kỳ, chủ yếu là độ khó quá lớn, một khi hạ chùy xuống, muốn cải tạo cấu tạo đơn giản trong trận kỳ, nhưng muốn tạo ra đường vân đặc biệt để thay đổi thành linh văn này thì khó khăn, một khi xuất hiện sai lầm thì phải nấu lại.

Theo lời Bạch Thiên nói, đại sư luyện khí chân chính thường thường một chùy xuống có thể trực tiếp ném ra một cái linh văn, cứ như vậy, cho dù là hiệu suất luyện khí hay là tỉ lệ sai số đều tăng lên rất nhiều.

Mà tu sĩ tu luyện công pháp Hỏa hệ như Lục Diệp, còn tu luyện Ngũ Hành Chủ Hỏa, chờ tu vi đủ cao thâm, hoàn toàn có thể trực tiếp thúc đẩy linh lực để thay đổi cấu tạo trong trận kỳ, như vậy có thể không cần gõ nữa.

Chờ Lục Diệp luyện chế xong một bộ trận kỳ cơ sở nhất thì đã trôi qua nửa tháng.

Khi Bạch Thiên đi ra khỏi phòng Đoán Bình, ánh mặt trời chói mắt trải xuống, Lục Diệp lại không khỏi sinh ra một loại cảm giác giống như đã có mấy đời.

"Hôm nay đi nghỉ trước, ngày mai lão phu sẽ dẫn người đi Bách Trận Thập."

Bạch Thiên mang hấn về chỗ ở, phân phó một tiếng sau đó rời đi.

Sau khi chờ Bạch Thiên đi, Lục Diệp trực tiếp nằm ở trên giường, không muốn động đậy một cái, ngủ thật say.

Thời gian luyện chế trận kỳ nửa tháng, trong lúc đó gần như không nghỉ ngơi chút nào, quả thực có chút mệt mỏi.

Khi tỉnh lại, Y Y đã chuẩn bị xong đồ ăn phong phú, Lục Diệp ăn no ăn nê một trận, lúc này mới cảm giác khôi phục nguyên khí.

Bạch Thiên đúng hẹn mà tới, thúc dục linh lực bao phủ Lục Diệp, sau đó bay về một phương.

Không bao lâu sau, hai người đã rơi vào trong một sơn cốc, trong sơn cốc có một tòa tháp đá cao mấy chục trượng, tháp có phạm vi mấy chục trượng, một cảm giác tang thương nồng đậm đập vào mặt.

Đây chính là mục đích Lục Diệp đến Thiên Diễn tông, Bách Trận Tháp.

Chỉ là ban đầu hắn nghĩ quá đơn giản, cho rằng tới Thiên Diễn tông là có thể tiến vào trong Bách Trận Tháp, kết quả chỉ là đi theo Bạch Thiên học tập Trận Đạo và chế tạo trận kỳ đã tốn thời gian nửa tháng.

Nhưng mà cuối cùng cũng đáng giá, bởi vì cái gọi là ngòi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi.

Giống như trước đó, để tránh cho tin tức Lục Diệp còn sống tiết lộ ra ngoài, Thiên Diễn tông đã rút toàn bộ nhân thủ của Đoán Binh phường đi, hôm nay Thiên Diễn tông cũng rút toàn bộ người ở đây đi, sơn cốc của Bách Trận Tháp hoàn toàn phong tỏa.

Cho nên khi Bạch Thiên mang theo Lục Diệp tới đây thì nơi đây không có một bóng người.

Bách Trận Tháp cũng không hoàn chỉnh, nhìn từ bề ngoài thì tháp đá này giống như là bị gãy, chỉ có nửa phần dưới thân tháp, nửa bộ phận trên không cánh mà bay.

Trước đó, Triệu Lập cũng đã nói với Lục Diệp, Bách Trận Tháp chia ra làm ba phần, một phần ở Thiên Diễn tông, một phần ở chiến trường Vân Hà, về phần cuối cùng thì không ai biết ở đâu, đến nay vẫn chưa từng xuất hiện.

Ở phía dưới cùng tháp đá còn có một toà bia đá, trên tấm bia

đá kia linh quang chảy xuôi, thỉnh thoảng sẽ toát ra một chút đường vân loạn thất bát tao.

Lục Diệp nhìn chăm chăm một lúc, không hiểu những đường vân này đến cùng là cái gì.

"Nghe nói đây là một bảng xếp hạng."

Bạch Thiên ở bên cạnh giải thích:

"Những người có biểu hiện xuất sắc trong Bách Trận Tháp đều có tư cách lưu danh trên bảng xếp hạng này, hậu nhân kính ngưỡng, nhưng bởi vì bản thân tháp này không hoàn chỉnh cho nên bảng xếp hạng này cũng không thể hiển lộ ra, có lẽ chỉ có làm cho Bách Trận Tháp trở nên hoàn chỉnh thì mới có thể khôi phục công hiệu."

Hắn quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Lục Diệp:

"Một chút tin tức về Bách Trận Tháp, ta nghĩ mấy ngày này người cũng đã biết, trong tháp có cơ duyên, nhưng cũng có nguy hiểm, tiến vào tháp này nhớ kỹ một chút, nhất định phải lượng sức mà đi."

"Vâng."

Mấy ngày nay hắn ở trong Thiên Diễn tông, đương nhiên là thông qua các loại phương diện hiểu biết về Bách Trận Tháp, biết Bạch Thiên cũng không phải là đang nói ngoa, xông vào Bách Trận Tháp rất có lợi cho việc tu hành Trận Đạo, có thể nói toàn bộ trận tu tu hành của Hạo Thiên minh ở Cửu Châu đều sẽ nghĩ cách xông vào Bách Trận Tháp của Thiên Diễn tông, Thiên Diễn tông cũng rất hoan nghênh, cũng không quý giá, thậm chí chưa bao giờ nhờ vào đó thu hoạch lợi ích gì.

Nhưng không thể phủ nhận là, một toà Bách Trận Tháp này mang đến rất nhiều nhân mạch cho Thiên Diễn tông, đây là chỗ tốt

vô hình.

Trong Bách Trận Thập rất hung hiểm, hung hiểm không chỉ bản thân trận pháp tích chứa trong Bách Trận Thập, mà còn có chỗ tốt lấy được sau khi thông qua mỗi một tầng khảo nghiệm, chỗ tốt này cũng có tính nguy hiểm.

Trận tu bởi vì xông vào Bách Trận Thập mà chết, số lượng rất nhiều, trong đó không thiếu một chút trận tu thiên tài của đại tông môn.

Chương 591: Tầng chín

Chương 591: Tầng chín

Ngay khi Lục Diệp khắc sâu một đoàn huỳnh quang kia vào trán mình thì đồng thời, Bách Trận Tháp trong sơn cốc bỗng nhiên chấn động vù vù, ngay sau đó lực lượng vô hình quét sạch bốn phương, bao phủ toàn bộ sơn cốc.

Tu sĩ phụ trách trấn thủ Bách Trận Tháp đã phát hiện ra trước, nhanh chóng báo cáo, rất nhanh, một đám cao tầng của Thiên Diễm tông dưới sự dẫn dắt của tông chủ Vu Khiếu đã xuống đây điều tra.

Đại trưởng lão Bạch Thiên cũng đi về.

Tin tức nhanh chóng tiết ra ngoài, rất nhiều đệ tử Thiên Diễm tông đều biết Bách Trận Tháp có dị động, nhao nhao đi về phía bên này, nhưng không có mệnh lệnh của Vu Khiếu, đều dừng bước ở ngoài sơn cốc, quan sát từ xa.

Bách Trận Tháp cộng minh!

Loại chuyện này không phổ biến, nhưng cũng không phải chưa từng xuất hiện, trên cơ bản cách mỗi mấy năm đều sẽ xuất hiện một lần, đệ tử Thiên Diễm tông cũng không lạ lắm đối với chuyện này.

Chỉ có một nguyên nhân sẽ dẫn đến tình huống này.

Đó chính là có người đang xông vào Bách Trận Tháp, mà lại lấy được thành tích cực tốt! Thành tích này cụ thể phải tốt bao nhiêu, Thiên Diễm tông từng phỏng đoán, đó chính là phải có tư

cách đứng vào danh sách, chỉ tiếc bản thân Bách Trận Thập cũng không hoàn chỉnh, bảng xếp hạng kia cũng không có cách nào biểu hiện, cho nên có phải như vậy hay không thì không ai dám khẳng định.

Nhưng phải mấy năm mới có thể xuất hiện một lần cộng minh này, người có thể làm được cũng không nhiều, phạm là trận tu của Hạo Thiên minh ở các nơi trong Cửu Châu đều sẽ đến đây xông vào Bách Trận Thập, có còn không chỉ xông qua một lần, hàng năm thống kê số lượng, không có 1000 thì cũng có 800.

Bởi vậy có thể thấy được, để cho Bách Trận Thập sinh ra cộng minh sẽ khó khăn cỡ nào.

Sở dĩ sẽ có cộng minh xuất hiện là bởi vì người xông thập lấy được chỗ tốt quá lớn, dẫn động thiên cơ.

Mỗi lần mỗi lần chấn động, có hiệu quả gọi mở cực tốt đối với trận tu bọn hắn, cho nên mỗi lần Bách Trận Thập cộng minh đều là các đệ tử Thiên Diễn tông sôi nổi.

Bọn họ có thể ngồi xuống tu hành ở trong sơn cốc này, dùng điều này để hiểu rõ hơn về trận đạo, từ đó tăng lên tạo nghệ trận đạo của bản thân.

Loại bảo vật như Bách Trận Thập này đơn giản chính là thánh địa trong lòng trận tu, sở dĩ Thiên Diễn tông không giữ làm của mình, một là có thể dựa vào đó tích lũy giao thiệp cho bản thân, hai là, nếu như có người có thể dẫn động Bách Trận Thập cộng minh, đệ tử nhà mình cũng có thể từ đó đạt được lợi ích, người xông thập ăn thịt, các đệ tử đi theo uống canh cũng là không tệ.

Giờ khắc này, bên ngoài sơn cốc, đông đảo đệ tử Thiên Diễn tông đều nghị luận âm ỉ.

Hôm nay, sơn cốc của Bách Trận Thập bỗng nhiên phong tỏa,

ai cũng không biết vì sao lại có thể cộng minh vào ngày hôm nay, điều này không khỏi làm cho người ta sinh ra rất nhiều phỏng đoán.

"Người xông tháp chẳng lẽ là Linh Vân sư tử? Trước đó vài ngày nghe nói Linh Vân sư tử có đột phá trên trận đạo, chuẩn bị xông Bách Trận Tháp."

"Sư tử Linh Vân đang ở bên kia."

Có người chỉ về một phương hướng, người nói chuyện lúc trước lập tức nhìn thấy một nữ tu xinh đẹp, chính là nữ tử tên là Linh Vân.

"Không phải Linh Văn sư tử, chẳng lẽ lại là Quý Dạ sư huynh?"

"Ta thấy người bị mù rồi, chẳng phải Quý Dạ sư huynh đang đứng bên cạnh Linh Văn sư tử sao?"

"Ách, người xông tháp kia là ai? Bên trong bản tông cũng chỉ có hai vị này có tư cách dẫn phát Bách Trận Tháp cộng minh."

"Chưa chắc là người của bản tông, hôm nay Bách Trận Tháp chợt bị phong tỏa, có lẽ là người trọng yếu nào đó từ bên ngoài đến đây, có thể làm cho bản tông thịnh trọng đối đãi như vậy, thân phận của người tới nhất định bất phàm, có thể là xuất thân từ nhất phẩm tông môn của nhà ai đó."

"Nói vậy, nhất phẩm đến chỗ chúng ta cũng không ít, chưa bao giờ phong tỏa Bách Trận Tháp lần nào."

"Điều này cũng đúng."

Các đệ tử nghị luận ầm ĩ, nghĩ không ra nguyên do.

Trước Bách Trận Tháp, Vu Khiếu và Bạch Thiên đứng sừng sững nhìn qua tầng thứ nhất của Bách Trận Tháp.

"Bạch lão không nói với hần là phari lượng sức mà đi à?"

Vu Khiếu có chút đầu to.

Trên gương mặt già nua của Bạch Thiên hiện lên vẻ khổ sở, tràn đầy lo lắng:

"Sao không nói, trước khi hần đi vào ta đã cố ý dặn dò, ai biết tiểu tử này đang làm cái gì, lại có thể dẫn phát cộng minh ở tầng thứ nhất, xem ra hần đã ứng phó toàn lực."

"Theo Bạch lão thấy, lần này hần có thể xông ra bao nhiêu tầng?"

Vu Khiếu lại hỏi.

"Khó mà nói, người cũng biết quy tắc của Bách Trận Tháp, hần lấy được thành tích càng tốt thì trận đạo của hần tăng lên càng lớn, nếu như chỉ là lúc trước hần triển hiện ra bản lĩnh thì xông lên mười mấy tầng còn không kém bao nhiêu, nhưng nếu như hần lấy được đủ chỗ tốt ở trong đó thì chưa chắc không thể xông lên mấy tầng nữa."

"Có chút phiền phức."

"Hiện tại chỉ hy vọng hần có thể cảm nhận được sự hung hiểm của Bách Trận Tháp, biết thế nào là đủ, cũng đừng để chỗ tốt trước mắt che giấu thể xác và tinh thần, nếu không lần này sẽ không có cách nào bàn giao với bên phía Bích Huyết tông."

Nếu như có thể đưa tin thì Bạch Thiên nhất định phải đưa tin cho Lục Diệp, bảo hần tiếp theo phải chú ý cẩn thận, nhưng Bách Trận Tháp ngăn cách trong ngoài, trong ngoài tự thành thiên địa, tin tức căn bản không truyền vào được.

Có trưởng lão tông môn đi tới, hành lễ nói:

"Tông chủ, Đại trưởng lão, các đệ tử đều đang chờ đợi, có nên để bọn hắc vào hay không?"

Vu Khiếu quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ngoài sơn cốc, đệ tử nhà mình mong mỏi, hơi trầm ngâm một chút nói:

"Để vào đi."

Chương 592: Tầng chín 2

Chương 592. Tầng chín 2

Mấy năm mới có một lần cộng minh, cũng là lúc môn hạ đệ tử tăng lên tạo nghệ Trận Đạo, không thể làm cho các đệ tử thất vọng mà về.

Một lát sau, đệ tử Thiên Diễn tông đều tụ tập lại, đều tìm kiếm chỗ trong sơn cốc ngòi xuống, lần lượt nhìn Bách Trận Tháp chấn động, cảm nhận huyền cơ từ nơi sâu xa kia.

Giờ phút này, Lục Diệp đang tiêu hóa tin tức mà mình vừa mới bổ sung, bởi vì lúc này mới chỉ là tầng thứ nhất, cho nên mặc dù hắn nhận được rất nhiều chỗ tốt, nhưng tin tức chảy qua đỉnh đầu này cơ bản đều là một ít gì đó cơ sở nhất của trận đạo.

Có lẽ đối với những trận tu khác thì những chỗ tốt này cũng không quá trân quý, bởi vì bất kỳ trận tu nào cũng đều có lương sư giáo đạo, sẽ đánh tốt cơ sở.

Nhưng Lục Diệp không giống vậy, hắn học Linh Văn chi đạo ở Vân phu nhân, cho dù Trận Đạo là một nhánh của Linh Văn thì cũng có nhiều chỗ thông dụng, cũng có chỗ khác biệt, hắn mới bắt đầu nghiên cứu thư điển liên quan đến Trận Đạo từ sau khi rời khỏi Bích Huyết tông, xem như tự học thành tài.

Cho nên cơ sở của hắn ở trên trận đạo không tính là kiên cố bao nhiêu, nói là không trung lâu các cũng không quá phạm, hắn có ưu thế của mình ở trên trận đạo, ví dụ như Động Sát linh văn, nhưng cũng có càng nhiều không đủ.

Phần thưởng nhận được ở tầng thứ nhất này chính là thứ hắn

cần.

Những tin tức kia cuồn cuộn trong đầu, Lục Diệp nhanh chóng tiêu hóa, xác minh sở học của mình, từ đó dần dần củng cố căn cơ của trận đạo.

Mặc dù đầu căng thaurng khó chịu, nhưng trong lòng lại vui mừng, dù sau này xông vào Bách Trận Thập cũng không có gì tốt, chỉ là lần này chuyển đi này cũng không tệ.

Thời gian dừng lại của mỗi một tầng trong Bách Trận Thập là có hạn, trong thời gian nhất định, nếu như không tiến vào tầng tiếp theo thì sẽ bị Bách Trận Thập bài xích ra ngoài.

Tu sĩ xông vào Bách Trận Thập, chẳng những phải tiêu hóa đủ loại chỗ tốt mà Bách Trận Thập ban cho, nhờ vào đó tăng lên tạo nghệ Trận Đạo của bản thân, còn phải nghĩ cách khôi phục linh lực của bản thân.

Cho nên lợi dụng thời gian hợp lý trong thời gian như thế nào là một vấn đề rất được coi trọng.

Lục Diệp có ưu thế của mình trong việc xây dựng Bách Trận Thập, bởi vì hắn cũng không cần thời gian ngoài định mức để khôi phục linh lực của bản thân, dưới sự kiến tạo của linh văn Tụ Khí, linh khí trong phòng gần như bị vụn hóa liên tục không ngừng tràn vào trong linh khiếu của hắn, hắn chỉ cần thoả thích tiêu hóa những chỗ tốt kia là được.

Thời gian trôi qua, cảm giác chướng trong đầu Lục Diệp dần dần biến mất, đó là dấu hiệu tốt mà hắn đã tiêu hóa được trong Bách Trận Thập.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lục Diệp mở mắt ra, trên mặt như có điều suy nghĩ.

Lần này đoạt được chỗ tốt không tính là cao thâm, đều là một

chút trận đạo cơ sở dễ hiểu, cho nên tiêu hóa cũng không khó, chỉ là lấy được tin tức hơi nhiều mà thôi.

Chỉ riêng lần này, Lục Diệp cảm giác tiêu chuẩn trận đạo của mình có thể tăng lên nửa cấp bậc.

Bách Trận Thập, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tâm thần hơi mệt mỏi, nhưng không có gì đáng ngại, Lục Diệp giương mắt dò xét bốn phía, trong phòng vẫn duy trì loại linh khí vụ hóa kia, so với trước đó không có chút thay đổi nào, giống như linh khí nơi này là dùng mãi không hết.

Nhưng đây cũng là điều hẳn thấy rõ ở tầng thứ nhất, nếu như hẳn không hoàn thành nhiều lần khảo nghiệm như vậy thì linh khí ở đây sẽ không nồng đậm như thế.

Linh lực gần như khô cạn trong cơ thể đã trở nên tràn đầy.

Thời gian vẫn còn, không vội mà xông ra ngoài tầng một, hoàn cảnh tu hành nơi này tốt như thế nếu dùng không lợi một chút, quả thực có chút lãng phí.

Khoảng cách đến tầng chín còn kém linh khiếu cuối cùng, lúc này Lục Diệp đang cố động linh lực của bản thân, trùng kích vào vách chướng của linh khiếu.

Chỉ trong chớp lát sau, vách ngăn linh khiếu đã bị phá vỡ, linh lực chảy vào trong linh khiếu mới.

Lục Diệp thôi động linh lực, sau khi kết nối với linh khiếu của tầng tám thì mở ra linh khiếu, hình thành một vòng tuần hoàn nhỏ trong cơ thể.

Tầng chín thành!

Trước kia tấn thăng mỗi tầng thì cao nhất không quá hai

tháng, nhưng từ tầng tám đến tầng chín, hắn đã bỏ ra gần bốn tháng.

Chủ yếu là đoạn thời gian gần đây tốn hao quá nhiều tâm tư và tinh lực trên trận đạo, điều này sẽ làm cho tốc độ mở mang trở nên chậm, nhưng mà đối với chuyện cần làm sau này của hắn thì cũng đáng giá.

Tưởng tượng tới ban đầu ở trong hầm mỏ Tà Nguyệt cốc đấu trí đấu dũng với Dương quân sự, từ đó bước lên con đường tu hành, thời gian thoáng một cái đã sắp một năm rưỡi.

Lấy không đến một năm rưỡi tăng tu vi lên tới tầng chín, tốc độ này rất nhanh, phóng mắt nhìn khắp Cửu Châu đã vượt qua chín thành tu sĩ, cũng chỉ có những đệ tử thiên tài xuất thân từ nhất phẩm tông môn kia mới có tốc độ tu hành như vậy.

Thời gian vẫn còn, Lục Diệp tiếp tục tu hành, linh khiêu mới phá vỡ chỉ dùng nửa canh giờ đã trở nên tràn đầy.

Chủ yếu là hoàn cảnh tu hành ở đây quá tốt, so với nơi ở của Bích Huyết tông thì linh khí thiên địa ở đây nồng đậm hơn không biết bao nhiêu lần.

Nếu như nơi ở của Bích Huyết tông có thể có hoàn cảnh tu hành như vậy, tu vi của các đệ tử kia khẳng định sẽ như bay trưởng thành, nhưng đây hiển nhiên là chuyện không thể nào, trong chiến trường Linh Khê, nhà ai cũng không có thiên địa linh khí nồng đậm như vậy, cho dù là những tông môn hạch tâm cũng không có.

Lục Diệp lại lần nữa cổ động linh lực của mình, trùng kích xuống một cái vách ngăn linh khiêu.

Trước đó, sau khi mua được phần Đại Nhật Lưu Ly Quyết kia từ trong Thiên Cơ Bảo Khố, Lục Diệp Hoa đã suy nghĩ một chút,

biết được vị trí của linh khiếu tiếp theo, chỉ cần linh lực trong cơ thể đủ tràn đầy thì mở ra cũng không khó khăn.

Nhưng muốn chuyển tu bộ công pháp Thiên cấp này thì còn phải mở linh khiếu của bản thân đến 240 khiếu mới được.

Điều này cũng giống như đạo lý năm đó hắc chuyển Kim Thiên Tiêu Dao Quyết thành Hồng Liên Trùng Tiêu Quyết.

Chương 593: Liên Tiếp Vượt Qua Mười Tầng

Chương 593: Liên Tiếp Vượt Qua Mười Tầng

Kim Thiên Tiêu Dao Quyết chỉ có thể để tu sĩ tu hành đến Linh Khê tầng ba, sau khi tu luyện đến tầng ba, Lục Diệp căn cứ theo chỉ dẫn của Hồng Liên Trùng Tiêu Quyết mở ra linh khiếu tiếp theo, khi thoả mãn yêu cầu thì mới có thể chuyển tu công pháp.

Lúc này, Đại Nhật Lưu Ly Quyết phát huy tác dụng, chỉ dẫn đến vị trí linh khiếu tiếp theo.

Một lát sau, lại một chỗ linh khiếu mới mở ra, lúc Lục Diệp còn muốn tiếp tục tu hành thì hoàn cảnh xung quanh chợt bắt đầu vặn vẹo.

Lúc này, hắc động động tác lại, biết mình đã đến thời hạn dừng lại ở tầng thứ nhất.

Tầm mắt biến hóa, người đã xuất hiện ở trong một căn phòng khác, trong phòng này không có thiên địa linh khí nồng đậm đến mức biến dị, hiển nhiên là tầng thứ hai của Bách Trận Tháp, so với tầng thứ nhất thì căn phòng này phải lớn hơn một chút.

Một trận pháp nhanh chóng thành hình, khảo nghiệm tới.

Đây là muốn phá trận.

Lục Diệp có chút ngoài ý muốn.

Ở tầng thứ nhất đã bị nhả vào, hắc suy nghĩ sơ qua, không có đi thúc dục Động Sát linh văn nhìn trộm chỗ hở của trận pháp,

mà là từ trong trũ vật lớn lấy ra trận kỳ dùng phá trận rồi đánh về phía tứ phương, mượn lực lượng của trận kỳ để tìm kiếm chỗ hở của trận pháp.

Động Sát linh văn là thứ tốt, trên phương diện phá trận quả thật có thể cung cấp cho Lục Diệp rất nhiều lợi ích, nhưng đối với tiêu chuẩn tăng lên trận đạo này cũng không có bang trợ quá lớn.

Giống như giải đề, trình tự giải đề bình thường là căn cứ vào người ra đề đưa ra nhắc nhở trong đề mục, sau đó bày ra trình tự từng bước, từ đó từ từ tính toán ra đáp án.

Dưới sự gia trì của Động Sát linh văn, Lục Diệp có thể nhìn thấy đáp án, hoàn toàn tóm tắt các bước ở giữa.

Sau này chưa chắc sẽ không xuất hiện tình huống Động Sát linh văn không thể vận dụng, cho nên thành thành thật thật phá trận, chưa chắc không có chỗ tốt.

Trận pháp tầng thứ hai hơi khó hơn tầng thứ nhất một chút.

Lục Diệp rất nhanh mượn nhờ trận kỳ tìm được chỗ hở của trận pháp, lúc này mới thôi động Động Sát linh văn, nghiệm chứng kết quả, xác nhận không sai, ngay sau đó bắt đầu phá trận.

Hắn chậm rãi phát hiện đây mới là phương thức mở ra chính xác của Bách Trận Tháp, bởi vì trong khảo nghiệm sau đó, trên cơ bản tỷ lệ bày trận và phá trận xuất hiện là bằng nhau, không giống như hắn gặp phải ở tầng thứ nhất.

Hơn nữa chỗ tốt có được lớn hơn ở tầng thứ nhất, ở mức độ hắn có thể đền bù thiếu hụt ở trên trận đạo, để tiêu chuẩn trận đạo của hắn cũng có chỗ tăng lên.

Kể từ đó, cho dù tầng thứ hai xuất hiện trận pháp hơi khó hơn tầng thứ nhất, nhưng thời gian hắn bày trận tổn không có thay đổi, lại thêm số lần phá trận xuất hiện càng nhiều, hiệu suất chinh

thể thậm chí còn cao hơn tầng thứ nhất một chút.

Trong sơn cốc của Bách Trận Tháp, rất nhiều đệ tử Thiên Diễn tông đều đang chờ đợi.

Từ hơn hai canh giờ trước, Bách Trận Tháp đã dừng lại cộng minh, loại cộng minh này cũng có thời hạn, có liên quan rất lớn với người xông tháp, người xông tháp sau khi hoàn toàn tiêu hóa lấy được chỗ tốt thì loại cộng minh này sẽ biến mất.

Nhưng ở tầng thứ nhất có thể dẫn phát cộng minh, nói rõ người xông tháp không tầm thường không thể nghi ngờ, cho nên các đệ tử Thiên Diễn tông rất chờ mong hẳn có thể lấy được thành tích tốt ở tầng thứ hai, kể từ đó, bọn hắn cũng có thể đạt được một chút chỗ tốt.

Điều duy nhất khiến các đệ tử Thiên Diễn tông không rõ ràng chính là thân phận của người xông tháp đến cùng là gì.

Triệu Lập còn đang điều dưỡng ở chỗ của Bạch Thiên thì hiểu rõ trong lòng, Lục Diệp muốn đi xông vào Bách Trận Tháp thì chuyện này hẳn đương nhiên là biết, chỉ là không ngờ lại làm cho Bách Trận Tháp cộng minh.

Hắn cũng kiên tu Trận Đạo, chỉ là bởi vì muốn giả chết, tạm thời không tiện lộ diện, không thể đi sơn cốc nơi có Bách Trận Tháp tu hành, điều này làm cho hắn cảm giác rất là buồn khổ.

Nếu không phải còn có Cự Giáp và Y Y ở đây cùng hắn thì hẳn cũng không nhịn được mà sinh ra một loại cảm giác chua xót bị tông môn vứt bỏ.

"Ầm..."

Tiếng Bách Trận Tháp lớn như vậy vù vù truyền ra, lực lượng vô hình quét sạch tứ phương, nhanh chóng bao trùm toàn bộ sơn cốc.

"Đến rồi, đến rồi."

Đệ tử Thiên Diễn tông chờ đợi đã lâu cười ha hả, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, cảm thụ lực cộng minh kia dẫn dắt đối với bản thân.

Tầng thứ nhất có thể dẫn phát cộng minh, vậy tầng thứ hai khẳng định cũng không thành vấn đề, xác suất của tầng thứ ba cũng lớn, về phần tầng thứ tư thì nói không chừng cũng được.

Ghi chép cao nhất của Thiên Diễn tông là có người liên tục dẫn phát chín lần cộng minh, cũng chính là để cho tu sĩ Thiên Diễn tông liên tục thu được chỗ tốt chín lần, loại chỗ tốt này không phải là loại tính chất thực tế giống như thể hồ quán đỉnh trong Bách Trận Thập, càng nhiều hơn là một loại gợi mở, có lẽ dưới loại gợi mở này, bọn hắn có thể hiểu rõ một chút thứ mà trước kia không hiểu.

Có lẽ đại đa số người đều không thu hoạch được gì, nhưng quả thật có người bởi vậy mà tăng lên tạo nghệ trận đạo của bản thân.

So với các đệ tử vui mừng khôn xiết thì không thể nghi ngờ gì nữa, Vu Khiếu và Bạch Thiên càng ưu tâm hơn.

Bọn họ đã từng xông qua Bách Trận Thập, biết chỗ tốt của việc ban thưởng cho trận tu cường đại đến cỡ nào, Lục Diệp ở tầng một dẫn phát cộng minh cũng thôi đi, lần đầu tiên vào Bách Trận Thập còn có thể nói là Lục Diệp trẻ tuổi nóng tính, không muốn lưu thủ.

Có thể cảm nhận được chỗ tốt ẩn giấu bên trong tầng thứ hai thì nên thu chút lực.

Hiện tại, hai người chỉ lo lắng một chuyện, đó chính là Lục Diệp bị chỗ tốt của Bách Trận Thập che mắt, cố gắng quá sự, nếu

như chuyện này xảy ra, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Trước kia không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Chương 594: Liên Tiếp Vượt Qua Mười Tầng 2

Chương 594. Liên Tiếp Vượt Qua Mười Tầng 2

Trong lúc bọn họ lo lắng, Lục Diệp ở tầng thứ hai của Bách Trận Tháp toàn thân run rẩy kịch liệt, trong đôi mắt lại tràn đầy tơ máu, đầu đau như muốn nổ tung.

Linh khí thiên địa trong căn phòng cũng biến thành như sương mù.

Có phần hơn trước, hắc vôi vàng tiêu hoá lần đoạt được này.

Nói đúng hơn là chỗ tốt mà Bách Trận Tháp ban cho và Linh Văn hắc lấy được từ trong Thiên Phú Thụ đều là thể hồ quán đỉnh, về phần trải nghiệm nào đau đớn hơn... Chỉ có thể nói đều rất tệ.

Nhưng thể nghiệm ở Bách Trận Tháp còn có một chỗ tốt, đó chính là chỉ cần có thể tiêu hóa hết những tin tức bổ sung trong đầu, cảm giác không tốt sẽ từ từ biến mất.

Có nhiều kinh nghiệm hơn trước, Lục Diệp đương nhiên là tranh thủ thời gian đắm chìm tâm thần.

Hơn một canh giờ trôi qua, Lục Diệp thoáng thở ra một hơi.

Chỗ tốt lấy được đã tiêu hóa toàn bộ, làm cho cơ sở trận đạo của hắc lại kiên cố hơn không ít.

Giống như lần trước, Lục Diệp tranh thủ thời gian mượn hoàn cảnh hậu đãi ở đây bắt đầu tu hành, trùng kích bách chương của linh khiếu.

Ngày ngày trôi qua, đệ tử Thiên Diễn tông dần dần sôi trào.

Không biết vị mãnh nhân nào tiến vào Bách Trận Tháp, trong thời gian năm ngày ngắn ngủi, xông thẳng lên tầng thứ mười, mà mỗi một tầng đều đã dẫn phát cộng hưởng của Bách Trận Tháp!

Bình quân một ngày hai lần, ban ngày một lần, ban đêm một lần...

Thiên Diễn tông lập tông nhiều năm như vậy, chưa bao giờ xuất hiện chuyện như vậy.

Trước kia, cho dù có người có thể dẫn phát cộng minh như vậy thì nhiều lắm cũng chỉ là liên tục bốn năm lần, bởi vì một khi đạt tới trình độ dẫn phát cộng minh thì chỗ tốt của Bách Trận Tháp sẽ cực kỳ khổng lồ, người xông tháp tiêu hóa hấp thu sẽ trở nên khó khăn, số lần càng nhiều thì tu sĩ căn bản không chịu nổi.

Liên tục mười tầng đều dẫn phát cộng minh là khái niệm gì.

Các đệ tử không nhận được muốn hoài nghi có phải vị Trận Đạo tông sư nào vụng trộm chạy tới xông tháp hay không, nếu không sao lại có thành quả kinh người như thế.

Có đệ tử lá gan lớn chạy tới hỏi tông chủ và đại trưởng lão nhà mình, không được đáp án thì không đi, còn bị tông chủ và đại trưởng lão đánh xuống một trận răn dạy.

Nghe nói tâm tình của tông chủ và Đại trưởng lão vào giờ khắc này thật không tốt, vẻ mặt tràn đầy lo lắng và lo lắng gần như tan không ra.

Tâm tình có thể tốt mới là chuyện quái sự, vốn tưởng rằng Lục Diệp sau khi xông qua tầng thứ nhất có thể ý thức được sự hung hiểm của Bách Trận Tháp, từ đó sẽ có cảnh giác, có ai nghĩ rằng chuyện này căn bản không phải bọn hắn nghĩ như vậy.

Đây đều là liên tục dẫn phát mười tầng cộng minh, một tu sĩ Linh Khê cảnh sao có thể chịu được?

"Bạch lão, tiểu tử kia có Tẩy Hồn Thuỷ, trước kia hẳn là đã dùng qua, thần hồn còn cứng cõi hơn Linh Khê cảnh bình thường rất nhiều, Đại trưởng lão không cần lo lắng, ta thấy hẳn cũng không phải là ngu ngốc, nếu đã lựa chọn làm như vậy thì hẳn là có tính toán của mình."

Vu Khiếu mở miệng, nói là đang an ủi Bạch Thiên, còn không bằng nói là tự an ủi.

"Đây là người chưa biết tiểu tử kia can đảm cùng phách lực, thần hồn của hắn cho dù cứng cõi hơn Linh Khê cảnh bình thường thì cũng có cực hạn, nếu vượt qua cực hạn này thì hẳn cũng không chịu nổi, ta chỉ mong hắn có thể rời khỏi Bách Trận Tháp trước khi mình đến cực hạn, như vậy mới có thể không lo."

Tiểu

Bạch Thiên tu hành nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói có Linh Văn sư nào dám làm như vậy. Trước đó cảm thấy tiểu tử này dám nghĩ dám làm, rất phách lực, là chuyện tốt.

Nhưng bây giờ xem ra, chuyện tốt chó má, mấy ngày nay trái tim của hắn từ trên xuống dưới, chỉ sợ Lục Diệp chết bất đắc kỳ tử ở trong Bách Trận Tháp.

Hắn đã truyền tin cho Triệu Lập, bảo hắn thời khắc nhìn chăm chăm vào lạc ấn Lục Diệp, nếu như Lục Diệp lạc ấn tiêu tán thì báo cáo trước.

Vu Khiếu và Bạch Thiên lo lắng ở đây, trong Bách Trận Tháp, Lục Diệp bận rộn không ngừng.

Liên tiếp xông qua mười tầng, mỗi một lần đều chiếm được chỗ tốt to lớn, bây giờ căn cơ của Lục Diệp ở trên trận đạo không

thể nói là hoàn mỹ không thiếu sót, nhưng nhìn khắp Cửu Châu, chưa có ai có thể so sánh được.

Bách Trận Thập giống như là một lão sư cực tốt, sau khi hần thông qua khảo nghiệm, ban thưởng cho hần toàn phương diện, tiêu thụ hấp thu những phần thưởng này, tiêu chuẩn trên Trận Đạo của Lục Diệp có thể tăng lên rất nhiều, như vậy từng tầng từng tầng xông ra, từ dễ khó nhất, từ giản đến phồn, Lục Diệp đã đạt đến một trình độ cực kỳ thông thấu đối với trận đạo.

Chẳng trách các trận tu ở Cửu Châu đều thích xông vào Bách Trận Thập, cái này còn hữu hiệu hơn việc bưng lấy mấy cuốn sách học tập Trận Đạo.

Bách Trận Thập tầng sau thì độ khó cao hơn tầng trước, nhưng khi hần không ngừng tiêu hoá hấp thu chỗ tốt của Bách Trận Thập, tiêu chuẩn trận đạo của bản thân liên tiếp tăng lên, cho nên cho dù số tầng càng ngày càng cao thì tần suất hần thông qua khảo nghiệm cũng không giảm xuống bao nhiêu.

Lấy tầng thứ mười mà nói, trong vòng ba canh giờ, hần đã thông qua được khảo nghiệm đủ bốn mươi lần, lúc này mới có phần thưởng phong phú như vậy.

Đến tầng thứ mười một, độ khó rõ ràng tăng lên không ít.

Nếu không có cơ sở của việc đánh xuống trước mười tầng, thì ở tầng này Lục Diệp chắc chắn sẽ bị áp chế, cho dù có thể thông qua khảo nghiệm thì cũng không chiếm được chỗ tốt quá tốt.

Nhưng có thu hoạch trước đó lại khác biệt, từng thanh trận kỳ thích hợp tế ra, Lục Diệp không ngừng lặp lại động tác phá trận bày trận.

Hơn nữa, sau tầng mười một lại có thêm một phương thức khảo nghiệm, đó chính là bố trận.

Bách Trận Tháp sẽ hình thành một trận pháp bán thành phẩm, do Lục Diệp ra tay sửa chữa, hoặc là hình thành một trận pháp sai lầm, để hắn từ đó tìm ra sai lầm, tiến hành sửa đổi, từ đó để trận pháp vận chuyển lại.

Lần thứ nhất gặp mặt, Lục Diệp quả thật đã chậm trễ một hồi, nhưng sau khi hiểu rõ mạch suy nghĩ thì đã sáng tỏ thông suốt.

Chương 595: Trời Trong Xanh, mưa tạnh

Chương 595: Trời Trong Xanh, mưa tạnh

Nhìn ánh huỳnh quang lơ lửng trước mắt, lông mày Lục Diệp nháy xuống.

Lúc trước hắn lấy được huỳnh quang đều chỉ có thể nghiệm là nắm đất lơ lửng, mỗi lần thể nghiệm đều đau khổ không gì sánh được, lần này biến thành lớn cỡ bàn tay, khẳng định sẽ trải qua việc còn tồi tệ hơn.

Lục Diệp mơ hồ cảm giác, nếu như hấp thu và tiêu hóa tin tức ẩn chứa trong ánh huỳnh quang này thì chỉ sợ mình cũng sẽ đạt tới cực hạn.

Cho dù thần hồn của hắn cứng cõi hơn Linh Khê cảnh bình thường thì cũng không chịu được giầy vò như vậy.

Chỗ tốt vừa vịn ở trước mắt, hắn không thể bỏ mặc, dù sao đây cũng là do hắn vất vả ba canh giờ để trở về.

Hắn cắn răng một cái, đưa tay bắt lấy ánh huỳnh quang kia, khắc sâu vào trong trán của mình.

Trong một cái chớp mắt tiếp theo, toàn thân Lục Diệp trở nên cứng ngắc, trước mắt trở nên đen kịt, thiếu chút nữa bất tỉnh, Lục Diệp tranh thủ thời gian hấp thu tiêu hóa những tin tức kia.

Hắn chậm rãi lại.

Sau hơn một canh giờ, toàn thân hắn xụi lơ trên mặt đất, trên

dưới toàn thân ngay cả sức lực động một ngón tay cũng không có.

Không được, thật sự đến cực hạn rồi.

Mỗi lần hấp thu phần thưởng của Bách Trận Tháp đều sẽ tạo thành trùng kích đối với tâm thần của hắn, lần một lần hai còn chưa cảm thấy quá cảm giác, liên tiếp mười một lần, hiện tại đầu óc của hắn đều có chút chết lặng, trong đầu trống rỗng, tư duy hỗn loạn, cái gì cũng không suy nghĩ.

Cho dù linh khí thiên địa xung quanh nồng đậm, chính là thời cơ tu hành tốt, Lục Diệp cũng không động dậy tâm tình một chút.

Hắn cứ như vậy nằm xuống, mãi cho đến khi thiên hoang địa lão.

Bản năng cảm thấy mình quên lãng cái gì, nhưng chính là không đề nổi tâm tư suy nghĩ sâu xa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một chút vị cay từ trong miệng tràn ngập, tiếp theo trong đầu hắn sinh ra một cảm giác mát mẻ, nhanh chóng lan tỏa, dưới sự kích thích của cỗ thanh lương, tư duy hỗn loạn đến đỉnh trệ bắt đầu vận chuyển, ngay cả cảm giác mệt mỏi trên tâm thần cũng đang nhanh chóng tiêu tan, tiếp theo trở nên tràn đầy sức sống.

Lục Diệp lập tức hoàn hồn, trong nháy mắt, hắn bất tri bất giác cảm nhận được trong tay mình đang nắm một thứ gì đó đặt ở bên miệng.

Hắn vội vàng đứng lên, cúi đầu nhìn lại, phát hiện quả nhiên giống như mình nghĩ, bình ngọc trên tay mình nắm lấy chính là chứa Tẩy Hồn Thủy, cảm giác chua chát trong miệng cũng là bởi vì hắn uống Tẩy Hồn Thủy.

Lúc này hắn mới nhớ tới chuyện lãng quên trước khi tư duy rơi vào Hỗn Loạn, chính là phục dụng Tẩy Hồn Thủy.

Thứ này có thể trực tiếp phục dụng, trước đó Thuỷ Uyên đã đề cập tới, chẳng qua nếu như dựa vào một chút dược liệu khác luyện chế thành đan thì hiệu quả sẽ tốt hơn, trực tiếp phục dụng có chút lãng phí.

Phần thưởng của Bách Trận Thập có thể trùng kích tâm thần, tiêu hao chính là lực lượng trên thần hồn, nếu như thế thì Tẩy Hồn Thuỷ kia hẳn là có tác dụng.

Trước lúc tư duy Hồn Độn đã tuôn ra ý nghĩ này, chỉ là lúc đó hẳn căn bản không có tâm tư suy nghĩ nhiều cái gì.

Mặc dù không suy nghĩ, nhưng thân thể theo bản năng làm ra phản ứng.

Tẩy Hồn Thuỷ tiếp tục phát huy tác dụng, sự mệt mỏi trên tâm thần cũng bị quét sạch sành sanh.

Trời ạ, mưa tạnh, ta lại đi!

Quan sát Tẩy Hồn Thuỷ trong bình ngọc một chút, Lục Diệp có chút đau lòng, vừa rồi hẳn uống phải cỡ bảy, tám giọt.

Lục Diệp tranh thủ cất kỹ bình ngọc, một mặt thúc dục linh lực tạo thành Tụ Linh Khí trong linh khiếu của mình, hấp thu linh khí thôn phệ trong căn phòng bổ sung cho tiêu hao của bản thân, một mặt lấy ra một chút thịt khô từ trong túi trữ vật, miệng lớn nhấm nuốt.

Tinh thần dồi dào không giả, sức lực tiêu hao lại không phải Tẩy Hồn Thuỷ có thể bổ sung trở về, muốn tiếp tục xông ra khỏi Bách Trận Thập thì cũng phải nhanh chóng bổ sung thể lực.

Hắn chậm rãi khôi phục lại, lúc này mới bắt đầu thôi động linh lực trùng kích vào vách ngăn linh khiếu.

Trên cơ bản mà nói, mỗi lần thông qua khảo nghiệm Bách

Trận Thập, sau khi Lục Diệp tiêu hóa hấp thu chỗ tốt mà Bách Trận Thập ban cho, hẳn đều có thể mở ra một linh khiếu mới, dừng lại một đoạn thời gian, tiến vào tầng tiếp theo.

Mười một tầng xông qua này, Lục Diệp đã liên tục mở hơn mười khiếu.

Đó là niềm vui ngoài ý muốn, lúc trước mặc dù hẳn biết sau khi xông thập có chỗ tốt như vậy, nhưng không ngờ linh khí thiên địa lại nồng đậm đến mức này, tốc độ tu hành khai khiếu còn nhanh hơn so với hẳn.

Không sai biệt lắm, sau nửa canh giờ, thời hạn đã đến, Lục Diệp tiến vào tầng mười hai.

...

Vu Khiếu và Bạch Thiên cảm giác mình sắp điên rồi.

Khi Lục Diệp tổn hao năm ngày để xông qua tầng mười dẫn phát Bách Trận Thập cộng minh thì hai người đều cảm thấy tiểu tử này hẳn là đã đến cực hạn, có thể không bao lâu nữa đã ra ngoài.

Nhưng chuyện xảy ra kế tiếp lại làm cho tâm tính của bọn họ nổ tung.

Lục Diệp vẫn duy trì tình thế mỗi ngày xông hai tầng, một đường đi lên phóng, mà mỗi một tầng đều có thể dẫn phát cộng minh của Bách Trận Thập.

Trước tầng mười lăm, gần như cứ cách nửa canh giờ Bạch Thiên lại liên hệ với Triệu Lập một lần, để hẳn thông qua ấn ký trong chiến trường để xác định sinh tử của Lục Diệp.

Tới tầng mười lăm hoàn toàn chết lặng.

Bọn hẳn hỏng hết rồi! Tiểu tử Bích Huyết tông này đã giày vò

thành như vậy, tình huống có hỏng cũng hỏng không được.

So với hai người bọn hắn thì trận tu của Thiên Diễn tông điên cuồng hơn rất nhiều.

Bởi vì bọn hắn tận mắt nhìn thấy một kỳ tích, kỳ tích trước nay chưa có, về thân phận của người xông tháp thì đến nay vẫn không có đáp án, nhưng đã không còn quan trọng, mặc kệ người xông tháp là ai, trong lòng trận tu của Thiên Diễn tông đều đã giống như Thần Minh.

Chương 596: Trời Trong Xanh, mưa tạnh 2

Chương 596. Trời Trong Xanh, mưa tạnh 2

Mười ngày ngắn ngủi liên tiếp xông qua hai mươi tầng không ngừng nghỉ, mỗi một tầng đều dẫn phát Bách Trận Tháp cộng minh, chuyện này há có thể là nhân lực được?

Mỗi lần cộng minh kia, bọn hắn đều hoặc nhiều hoặc ít đạt được chỗ tốt, có thể nói trong thời gian mười ngày này, tạo nghệ trận tu của Thiên Diễn tông, phổ biến đều tăng lên.

Trong đại trận tầng 21, một toà sát cơ bắn ra, Lục Diệp vừa tránh né đủ loại công kích do trận pháp diễn sinh ra, vừa điều tra hư thực của trận pháp này, tìm kiếm sơ hở của đại trận.

Hắn xem như phát hiện, ở trong Bách Trận Tháp thì mỗi mười tầng sẽ có một mức tăng lên rất nhiều, trận pháp trước đó hắn gặp phải cũng không có phiền phức như vậy.

Âm thầm may mắn là mỗi lần nghỉ ngơi trước đó, lúc nghỉ ngơi đều rút ra chút thời gian để ăn một chút gì đó, bổ sung thể lực, nếu không thật sự là có chút không nhịn được.

Đại trận này diễn sinh ra đủ loại uy lực công kích không tính là quá mạnh, nhưng tần suất rất cao, điều này ép Lục Diệp không thể không nghĩ cách trốn tránh, nếu không chỉ dựa vào việc thúc đẩy Ngự Thủ Linh Văn ngăn cản thì đối với việc tiêu hao linh lực của bản thân là một gánh nặng.

Từng cái trận kỳ đánh về phía tứ phương, vận dụng đủ mười

sáu cái trận kỳ, Lục Diệp mới tìm được một chỗ sơ hở của trận này, thúc động Động Sát linh văn tiến hành nghiệm chứng, xác nhận không sai, lúc này mới quả thực bắt đầu phá trận.

Lại sau một nén nhang, đại trận ngưng trệ, âm âm vỡ vụn.

khảo nghiệm thứ hai theo sát mà tới.

Từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu trận tu xông qua Bách Trận Tháp, nhưng cho dù là những trận tu có tu vi cao hơn Lục Diệp ra thì cũng không có cách nào liên tiếp hai mươi tầng dẫn phát Bách Trận Tháp cộng minh, đừng nói liên tiếp hai mươi tầng, cho dù liên tiếp mười tầng cũng không có.

Bởi vì phần thưởng của Bách Trận Tháp có sự trùng kích cực lớn đối với tâm thần của tu sĩ, phần thưởng càng tốt thì trùng kích càng lớn, trừ phi là những đại tu Thần Hải đã sinh ra Thần Hải cảnh như bọn hắn mới có thể chịu đựng được sự trùng kích do phần thưởng liên tiếp không ngừng mang tới.

Có thể là đại tu Thần Hải cảnh thì sao lại chạy tới nơi này xông vào Bách Trận Tháp.

Dù sao thì Bách Trận Tháp của Thiên Diễn tông cũng chỉ là bộ phận thứ nhất, nơi này thích hợp để trận tu của Linh Khê cảnh và Vân Hà cảnh xông trận.

So với những trận tu khác đến xông trận thì Lục Diệp có ưu thế của mình.

Trước tiên nói về linh lực, sau khi trận đấu kết thúc, bọn hắn cần phải tiêu tốn rất nhiều thời gian để tiêu hóa cảm ngộ chỗ tốt mà Bách Trận Tháp ban thưởng, sau đó mới có thể nắm chắc thời gian khôi phục linh lực đã tiêu hao của bản thân.

Có đôi khi trận tu bọn hắn thậm chí bị bất đắc dĩ tạm dừng cảm ngộ, trước khôi phục linh lực của bản thân quan trọng hơn,

bởi vì cũng không đủ linh lực, sau này khẳng định sẽ không đáng kể.

Lục Diệp không cần, đồng thời tiêu hao linh lực để hấp thu chỗ tốt của Bách Trận Thập cũng đã được sự trợ giúp của Tụ Linh văn bổ sung hoàn toàn, thậm chí còn có thời gian dư thừa để tu hành khai khiếu.

Đây là điều mà bất kỳ một tu sĩ nào tới đây xông trận cũng không thể so sánh được.

Một ưu thế khác đương nhiên là Tẩy Hồn Thủy.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai mang theo Tẩy Hồn Thủy đến xông trận như Lục Diệp, thứ này chủ yếu là dùng để tăng lên lực lượng thần hồn, phóng mắt ra toàn bộ Cửu Châu cũng là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, cho dù là đại tu Thần Hải cảnh cũng đều cực kỳ khao khát đối với vật này.

Không ai dùng nó để khôi phục lại tinh thần mệt nhọc của bản thân.

Nhưng Lục Diệp lại làm như vậy, mà không chỉ một lần, chỉ cần sau khi hần cảm giác tâm thần bắt đầu mỗi mệt thì lập tức phục dụng một giọt Tẩy Hồn Thủy, rửa sạch tâm thần, chẳng mấy chốc sẽ trở nên tinh thần vô cùng phấn chấn.

Linh lực bổ sung không thành vấn đề, tinh thần sẽ không mỗi mệt, mỗi một tầng Lục Diệp đều có thể tận lực cố gắng lớn nhất, đạt thành thành tích tốt nhất, tiếp theo đạt được ban thưởng Bách Trận Thập, tăng lên trận đạo của bản thân, lại tiến vào tầng tiếp theo.

Đây là một vòng tuần hoàn cực kỳ tốt đẹp.

Không thể phủ nhận, trả giá như vậy có chút lớn, nếu để cho những đại tu Thần Hải cảnh kia biết Lục Diệp làm như vậy thì

khẳng định hẳn sẽ có lòng giết người, bảo vật ngay cả mà bọn hẳn đều muốn khao khát cũng bị Lục Diệp sử dụng lãng phí như thế, quả thực không có chút nhân tính nào.

Nhưng đối với Lục Diệp thì điều này rất đáng giá.

Cho dù bảo vật tốt, nhưng có thể phát huy tác dụng của mình mới là thật hữu dụng, ở lại đó nó cũng sẽ không sinh con.

Huống chi, trên tay Lục Diệp còn có hai bình Tẩy Hồn Thuỷ, vì xông vào Bách Trận Tháp, dùng nửa bình cũng không có gì quá khó khăn.

Đây vốn là hẳn mang từ thành Tiên Nguyên ra.

Sau năm ngày, Lục Diệp đã xông qua tầng 30, lại một lần nữa dẫn phát cộng minh của Bách Trận Tháp.

Có phần kinh nghiệm trước đó, Lục Diệp biết độ khó của tầng 31 khẳng định sẽ tăng lên rất lớn, cho nên ở trong tầng 30 hẳn không vội vã đi tu hành khai khiếu, mà là chuyên tâm khôi phục bản thân, thậm chí còn nghỉ ngơi trong chốc lát, dưỡng đủ tinh thần.

Bên ngoài Bách Trận Tháp, các tu sĩ Thiên Diễn tông thật sự điên cuồng, tu sĩ tụ tập ở trong sơn cốc nhiều gấp đôi không thôi.

Trước đó, người tới đây đều là trận tu, bởi vì chỉ có trận tu mới có thể thu hoạch được trong mỗi lần cộng minh, thế nhưng sau khi tin tức truyền ra, chính là những tu sĩ không tu hành Trận Đạo cũng chạy tới xem náo nhiệt, đều muốn biết, người làm cho Bách Trận Tháp liên tục ba mươi lần cộng minh này đến cùng là ai, càng muốn biết, hẳn có thể làm cho huy hoàng trước đó kéo dài hay không, bởi vì Bách Trận Tháp của Thiên Diễn tông chỉ còn lại có ba tầng.

Chương 597: Ba tầng Cuối Cùng

Chương 597: Ba tầng Cuối Cùng

Trong sơn cốc, Vu Khiếu và Bạch Thiên đứng sừng sững, giờ phút này hai người đã không còn chết lặng, càng nhiều hơn là rung động và khó có thể tin được.

Trước đây, Lục Diệp vẫn luôn ở bên cạnh Bạch Thiên học tập Trận Đạo, trong lòng Bạch Thiên cũng có chút ít ấn tượng đối với tiêu chuẩn Trận Đạo của hắn.

Lúc trước hắn nói với Vu Khiếu, bằng tiêu chuẩn Lục Diệp trên Trận Đạo, một lần xông lên tầng mười không có đại nạn gì, dù sao thì trước mười tầng cũng không phải là rất khó, nếu như có thể thu hoạch được đầy đủ chỗ tốt ở trong Bách Trận Tháp thì có thể xông lên thêm mấy tầng cũng được.

Đó là một đánh giá rất đúng trọng tâm, Bạch Thiên chìm đắm nhiều năm như vậy ở Trận Đạo, nhãn lực nhìn người vẫn phải có.

Nhưng sự thật đúng là Lục Diệp chỉ dùng thời gian nửa tháng, một hơi xông qua 30 tầng!

Không phải hắn phán đoán sai lầm, thật sự là Lục Diệp lấy được chỗ tốt quá nhiều ở trong Bách Trận Tháp.

Bạch Thiên rất khó tưởng tượng được rốt cuộc Lục Diệp nhận được chỗ tốt lớn như thế nào trong Bách Trận Tháp, lúc này mới có thể làm cho tiêu chuẩn trận đạo của hắn tăng lên nhanh như thế.

Nếu như trước khi Lục Diệp tiến vào Bách Trận Tháp, tiêu chuẩn trận đạo là một thì giờ phút này tiêu chuẩn mà hắn thể hiện ra đã tăng lên gấp năm lần!

Có phần thưởng khổng lồ của Bách Trận Tháp, tăng lên như vậy cũng không đáng kỳ quái, dù sao Lục Diệp liên tục ba mươi lần dẫn phát Bách Trận Tháp cộng minh, không dám nói sau này không còn ai, tuyệt đối là xưa nay chưa từng có.

Điều khiến Bạch Thiên trăm mối vẫn không thể lý giải là một Linh Khê cảnh như Lục Diệp làm sao chịu đựng được! Cho dù lúc trước hắn dùng qua Tẩy Hồn Thủy, thần hồn còn cứng cõi hơn Linh Khê cảnh bình thường, cũng không thể kiên trì nổi.

Cơ sở thần hồn này còn cường đại hơn cả Chân Hồ cảnh tầng chín như hắn, nhưng nếu đổi lại là mình thì cho dù là chính bản thân hắn cũng không dám nói nhất định kiên trì đến bây giờ.

Chuyện này rất khó hiểu.

Không thể không nói, tiểu lão này đầu nghĩ sai.

Thần hồn của Lục Diệp sau khi lần lượt phục dụng Tẩy Hồn Thủy có thể so với Vân Hà cảnh một chút, có thể không đạt đến trình độ Chân Hồ cảnh.

Có thể kiên trì được, thật sự là bởi vì hắn có thứ để bỏ ra, mỗi lần tâm thần mệt mỏi đều sẽ phục dụng một giọt Tẩy Hồn Thủy, tâm thần mệt mỏi lập tức khôi phục thanh minh.

Ngay cả khi trình độ thần hồn cao nhất, hắn tuy không đạt đến trình độ Chân Hồ cảnh, nhưng hắn có thể mượn nhờ Tẩy Hồn Thủy để xoa tan mệt mỏi, đây là điều mà bất kỳ ai cũng không thể bắt chước.

"Đáng tiếc."

Vu Khiếu bỗng nhiên nói một tiếng, Lục Nhất Diệp này nếu như là đệ tử của bản tông thì thật là tốt biết bao, lấy thiên phú của hắn ở trên Trận Đạo, ngày sau tuyệt đối có thể dẫn đầu Thiên Diễn tông hát vang tiến mạnh, ngũ phẩm tính là gì, chỉ cần hắn có thể một đường trưởng thành tiếp, nhất phẩm đều có hi vọng!

Bạch Thiên nghe xong thì biết Vu Khiếu đang tiếc hận cái gì, lắc đầu nói:

"Không có gì đáng tiếc, nếu như hắn thật sự là đệ tử của bản tông thì bản tông sẽ không chịu được giày vò như vậy."

Không nói những cái khác, riêng tiểu gia hỏa Bích Huyết tông này đến chỗ ở của Thiên Diễn tông một chuyến, trụ sở đã bị Vạn Ma lĩnh công phá, nếu hắn là đệ tử của bản tông thì chỉ sợ sau này Thiên Diễn tông không có cách nào đặt chân ở chiến trường Linh Khê.

Các đệ tử không có cách nào tiến vào chiến trường Linh Khê, tốc độ tu hành tất nhiên phải giảm xuống.

Một tông môn cường đại, cho tới bây giờ cũng không phải là dựa vào một người.

"Nói cũng đúng, như vậy đến xem, Bích Huyết tông chỉ là cừu phẩm, ngược lại là một chuyện tốt."

Rất nhanh, Vu Khiếu đã nghĩ rõ ràng mấu chốt trong đó.

Bởi vì là cừu phẩm, cho nên tông môn ở phía ngoài cùng rất khó bị nhằm vào, không giống như Thiên Diễn tông, một khi ba bốn thế lực Vạn Ma lĩnh toàn lực tấn công thì cơ bản sẽ chịu đựng được.

Cho nên mặc kệ Lục Diệp ở bên ngoài náo loạn bao nhiêu lợi hại, trụ sở của Bích Huyết tông cũng vững như thành đồng, chớ đừng nói chi là, bên kia còn có một mảnh cầm trấn giữ.

Lúc này, Bạch Thiên đã đưa tin cho Triệu Lập, một câu nói đơn giản:

"sống hay chết?"

Mặc dù cảm thấy tiểu tử kia không thể cứ thế mà chết đi, nhưng vẫn không nhịn được có chút lo lắng.

Rất nhanh, Triệu Lập đã trả lời:

"Sống, Đại trưởng lão, ta muốn đi Bách Trận Tháp, lại có ba tầng nữa Nhất Diệp huynh sẽ đi ra, đến lúc đó tin tức hẳn còn sống tất nhiên không giấu giếm được, ta tiếp tục cất giấu cũng không có ý nghĩa gì."

"Vậy thì tới đây đi."

"Cảm ơn Đại trưởng lão."

Triệu Lập vui mừng trả lời một câu, rất nhanh đã xuất hiện ở trong sơn cốc của Bách Trận Tháp.

Thấy hẳn hiện thân, một số tu sĩ không rõ chân tướng cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì lúc trước có truyền ngôn Triệu Lập và Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông kia đều bị độc chết, chương ấn sử của Bích Huyết tông kia làm còn làm náo loạn một trận, Thiên Diễn tông bởi vậy mà mất mặt mũi thật lớn, nhưng bây giờ xem ra, truyền ngôn giống như không đúng lắm, Triệu Lập lại thật tốt.

Triệu Lập thật tốt, vậy Lục Nhất Diệp thì sao? Có phải cũng không chết hay không?

Trong lúc nhất thời, không ít tu sĩ tâm tư linh hoạt đã nghĩ được khí tức âm mưu.

Triệu Lập không quản người khác, chỉ tìm mấy sư đệ sư muội quen biết hỏi thăm tình huống, sau đó tìm một chỗ khoanh chân

ngồi xuống, đồng thời đưa tin ra ngoài.

Rất nhanh, bên cạnh đã có một nhóm người vây tụ.

Trước khi Lục Diệp xông vào Bách Trận Tháp đã nói với hắc một số kế hoạch, cho nên nếu như tất cả thuận lợi, chờ Lục Diệp từ trong Bách Trận Tháp trở về thì sẽ bắt đầu thi hành, hắc thân là trấn thủ sứ của Thiên Diễn tông, trước tiên phải làm an bài, tránh cho đến lúc đó không kịp.

Triệu Lập chờ mong điều này đã lâu rồi!

Ngay khi hắc và những người bên cạnh đang thương nghị, tiếng vù vù bỗng nhiên truyền ra, ngay sau đó lực lượng vô hình đảo qua toàn bộ sơn cốc.

Chương 598: Ba tầng Cuối Cùng 2

Chương 598. Ba tầng Cuối Cùng 2

"Ba mươi một tầng!"

Một tiếng kinh hô vang lên.

Bọn họ vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, mượn nhờ Bách Trận Tháp cộng minh để mở ra bản thân.

Trong Bách Trận Tháp, Lục Diệp thở ra một hơi.

Tuy tiêu chuẩn trận đạo của hắn hiện tại đã tăng lên rất nhiều so với lúc vừa mới tiến vào Bách Trận Tháp, nhưng khảo nghiệm tầng ba mươi một vẫn làm cho hắn cảm thấy có chút khó giải quyết, trọn vẹn ba canh giờ, hắn mới chỉ thông qua năm lần khảo nghiệm.

Vốn tưởng rằng lần này sợ là không nhận được quá nhiều ban thưởng, nhưng kết quả lại làm cho hắn ngoài ý muốn, ban thưởng còn nhiều hơn trước đó một chút.

Điều này làm cho Lục Diệp có chút hoài nghi, có phải phần thưởng của Bách Trận Tháp này có liên quan đến tiêu chuẩn trận đạo lúc ban đầu khi mình tiến vào tháp này hay không.

Bằng tiêu chuẩn trận đạo của hắn khi tiến vào tháp này thì tuyệt đối ngay cả hai mươi tầng cũng không thông qua, chứ nói gì là ba mươi một tầng.

Nhưng hắn một đường xông đến đây, phát huy ra tạo nghệ

trận đạo vượt xa lúc vừa mới tiến vào Bách Trận Tháp, đương nhiên sẽ nhận được ban thưởng không kém.

Muốn nghiệm chứng chuyện này cũng đơn giản, chỉ cần thu chút lực ở tầng dưới là được rồi.

Mỗi một tầng khảo nghiệm của Bách Trận Tháp, có thể hoàn thành một lần coi như là thông qua, số lần hoàn thành càng nhiều thì khen thưởng càng lớn, nếu như ở tầng dưới cùng Lục Diệp chỉ hoàn thành một lần khảo nghiệm, nhưng khen thưởng có thể đạt được lại không giảm bớt mà nói, vậy thì chứng minh đúng như hần đoán.

Nhưng Lục Diệp không có ý định làm như vậy.

Thông qua đủ loại khảo nghiệm của Bách Trận Tháp cũng là một phương thức tăng lên tạo nghệ của trận đạo, khó có được cơ hội như vậy, không cần thiết vì nghiệm chứng một phỏng đoán mà từ bỏ.

Cố gắng nỗ lực hết khả năng của mình, không tiếc nuối là được.

Nửa ngày sau, hần thông qua tầng 32, hấp thu cảm ngộ ban thưởng của Bách Trận Tháp, mượn Tẩy Hồn Thuỷ rửa đi thân hồn mỗi mệ, lại mở một khiếu, đợi đến lúc thời hạn đến thì tiến vào tầng 33.

Tầng này đã là tầng cuối cùng của Bách Trận Tháp của Thiên Diễn tông, thông qua tầng này thì không còn nữa, muốn lại đi đến Bách Trận Tháp để rèn luyện trận pháp của bản thân thì chỉ có chờ tấn thăng Vân Hà, tiến vào trong chiến trường Vân Hà.

Nhìn ra xa, Lục Diệp hơi ngạc nhiên.

Bởi vì hiện ra trước mắt mình chính là một đại trận phòng hộ bao phủ một khu vực rộng lớn như vậy!

Nhìn quy mô của đại trận kia, cũng không kém bao nhiêu so với quy mô của tông môn trong vòng tròn, một toà đại trận như vậy muốn bài trừ chắc chắn không dễ dàng, có thể nói, đây là một toà đại trận lớn nhất mà hắn gặp phải từ khi xông vào Bách Trận Tháp đến nay, cũng là một toà đại trận khó khăn nhất.

Lục Diệp không biết đây có phải là trùng hợp hay không, hoặc là thân ở trong Bách Trận Tháp, suy nghĩ trong lòng mình có thể chiếu ra.

Sở dĩ hắn đến Thiên Diễn tông đào tạo Trận Đạo, chính là muốn loại bỏ đại trận phòng hộ này, chỉ có loại bỏ đại trận phòng hộ này mới có thể công chiếm Vạn Ma Lĩnh, mới có thể cướp đoạt Thiên Cơ Trụ.

Trước mắt ngược lại là một cơ hội tốt để vào tay.

Thời gian có hạn, Lục Diệp hơi điều tra, đánh ra từng cái trận kỳ, mượn lực lượng của trận kỳ, đo lường ra phương hướng của đại trận linh lực lưu động, dùng cái này để xác định vị trí đại khái của tiết điểm đại trận, sau đó từng bước thu nhỏ phạm vi, xác định vị trí chính xác của tiết điểm.

Sau nửa canh giờ, vị trí của tiết điểm thứ nhất đã được xác định, Lục Diệp thúc dục Động Sát linh văn, xác nhận không sai, lúc này mới tiếp tục hành động.

Xác định tiết điểm thứ nhất, tìm được tiết điểm thứ hai cũng không khó, chỉ một chén trà, tiết điểm thứ hai bị xác định, ngay sau đó là chỗ thứ ba, nơi thứ tư...

bận rộn gần hơn một canh giờ, vị trí của 16 chỗ nút thắt đại trận đều bị xác định.

Bởi vậy có thể thấy được, trận này là do mười sáu toà trận cơ bố trí mà thành, cũng giống như đại trận chỗ ở của Bích Huyết

tông, cũng là đại trận tốt nhất có thể mua được trong Thiên Cơ bảo khố.

Nhưng mặc dù đại trận giống nhau, nhưng nhìn thấy chỗ khác nhau giữa thiên địa linh khí nồng đậm, đại trận có thể phát huy ra uy năng không giống nhau.

Bình thường mà nói, linh khí thiên địa càng nồng đậm thì uy lực của đại trận càng mạnh.

Uy năng của trận này mạnh hơn bên phía mấy lần Bích Huyết tông là không thể nghi ngờ, không liên quan đến thiên địa linh khí, đây là bố trí của Bách Trận Tháp, trời sinh như vậy.

Lục Diệp điều khiển linh khí của mình phi hành, xuyên thẳng qua bốn phía đại trận, đánh xuống từng vị trí tiết điểm của trận kỳ.

Đợi sau khi bố trí xong toàn bộ ba mươi hai trận kỳ, hắn mới dừng lại, đưa tay nắm lên một cây trận kỳ trước mặt, hít sâu một hơi, linh lực toàn thân tuôn ra, rót vào trong trận kỳ.

Chỉ trong chốc lát, tất cả ba mươi một trận kỳ khác đều trôi nổi lên, trên trận kỳ nổi lên linh quang, tất cả trận kỳ cũng bắt đầu cộng minh cấu kết.

Mà theo linh lực của Lục Diệp không ngừng tràn vào, lực lượng vô hình sinh ra giữa trận kỳ cộng minh bắt đầu ức chế sự lưu chuyển của đại trận linh lực.

Linh lực phòng ngự của đại trận vẫn luôn chảy xuôi, điểm này Lục Diệp đã quan sát trước đó, chính là bởi vì như vậy, phòng ngự của đại trận mới có thể không ngừng tu bổ bản thân, đưa đến tác dụng phòng ngự.

Nói một cách đơn giản thì linh lực phòng hộ của đại trận lưu động giống như là nước chảy, điều mà Lục Diệp muốn làm bây giờ

chính là biến những nước chảy này thành nước đọng, hoàn toàn kèm chế linh lực chảy xuôi, từ đó mới có cơ hội bài trừ đại trận.

Nếu không dưới sự tu bổ của đại trận, trừ phi hao hết lực lượng chứa đựng của đại trận, nếu không thì vĩnh viễn đừng nghĩ công phá.

Một thân linh lực đang điên cuồng trôi qua, không biết bằng vào sức một mình Lục Diệp có thể bài trừ đại trận này hay không, nhưng đây đã là khảo nghiệm tầng cuối cùng, càng liên quan đến đủ loại kế hoạch phía sau, hẳn đương nhiên là phải ứng phó toàn lực.

Chương 599: Kiệt Sức

Chương 599. Kiệt Sức

Cũng may đại trận này không có người chủ trì, nếu không Lục Diệp căn bản không cần đi thủ, có nhân chủ nắm giữ và không người chủ trì đại trận là hai chuyện khác nhau, có người nắm giữ thì đại trận biến hóa rất nhiều, Lục Diệp chỉ bằng lực lượng bản thân hiện tại thì căn bản không có cách nào làm ra điều chỉnh thích hợp.

Không có người chủ trì đại trận lại khác biệt, sẽ không có biến hóa, dễ dàng bị nhắm vào.

Khi hẳn không ngừng hành động, linh lực đại trận chảy xuôi tựa hồ chậm một chút, nhưng này còn thiếu rất nhiều.

Linh lực tiêu hao không nhỏ, Lục Diệp tranh thủ thời gian lấy ra một bình rượu Tức Quả uống ừng ực, lại ném mấy hạt Linh đan vào trong miệng, tiếp tục bổ sung linh lực bản thân.

Thời gian chậm rãi trôi qua, linh lực chảy xuôi trong đại trận dần dần trở nên chậm, cái này khiến Lục Diệp thấy được phá trận hi vọng.

Lại qua hồi lâu, tốc độ linh lực chảy xuôi trong đại trận không bằng trước đó một nửa, đến lúc này, Lục Diệp rõ ràng cảm thấy lực cản càng lớn, trận kỳ trong tay phải phát trở nên nặng như thiên quân, rất khó thôi động trận kỳ.

Linh lực bản thân tiêu hao càng lúc càng nhanh, dù là Lục Diệp không ngừng phục dụng lấy rượu Tức Quả, ăn Linh đan, cũng có chút bổ sung không trở lại.

Răng rắc một tiếng vang nhỏ truyền ra, Lục Diệp đang đau khổ chèo chống đưa mắt nhìn lại, trong lòng mát lạnh, chỉ vì trận kỳ trong tay lại xuất hiện một đạo khe hở nhỏ bé.

Hắn dùng ba mươi hai cái trận kỳ đã ức chế đại trận linh lực chảy xuôi, chẳng khác gì là đang cùng toàn bộ đại trận đối kháng phân cao thấp, dù là đại trận này không người chủ trì, nhưng nội tình bản thân đại trận ở đây, linh lực chảy xuôi trong đại trận mang tới xung kích là rất cường đại, lúc này mới dẫn đến trận kỳ bị hư hỏng.

Lục Diệp khẩn trương lên, nếu là bởi vì nguyên nhân trận kỳ dẫn đến phá trận thất bại, vậy thì thật là đáng tiếc.

Trận này kỳ là tự mình tạo ra, tư liệu là từ Bạch Thiên cung cấp, Bạch Thiên được hắn tặng cùng Tẩy Hồn Thủy, tư liệu cung cấp tự nhiên đều là tốt nhất, dù là như thế, giờ phút này cũng có chút không chịu nổi.

Răng rắc răng rắc, càng nhiều khe hở xuất hiện, trận kỳ được chế tạo tỉ mỉ tựa như biến thành một đồ gốm sứ, tùy thời đều có khả năng vỡ vụn.

Lục Diệp vội vàng gia tăng linh lực rót vào.

Lúc này chỉ có thể toàn lực đánh cược một lần.

Linh lực trong cơ thể giống như tiết áp hồng thủy, cấp tốc trôi qua, nỗ lực nỗ lực cuối cùng có hồi báo, linh lực chảy xuôi trong đại trận bị cấp tốc ức chế, chỉ sau mấy chục tức, linh lực triệt để ngừng trệ xuống.

Lục Diệp mặt đỏ lên, đưa tay vào trong túi trữ vật sờ một cái, bốn đạo lưu quang bay ra ngoài.

Bốn kiện Linh khí ở giữa không trung lơ lửng quanh một vòng, sau đó dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, hướng vị trí tiết điểm

đại trận đánh xuống.

Tại trong lúc công kích rơi xuống, đồng thời mỗi kiện Linh khí đều hiện lên quang mang, Phong Duệ linh văn được gia trì.

Con người Lục Diệp nhìn chăm chăm vị trí công kích, một trái tim nhắc lên, ngay cả hô hấp đều quên.

Ngắn ngủi giằng co, ngay sau đó giòn vang âm thanh truyền ra, bốn kiện Ngự khí công kích một chỗ, lít nha lít nhít khe hở xuất hiện, cấp tốc hướng bốn phía lan tràn.

Soạt một tiếng.

.

.

Giống như mặt kính to lớn bị đánh nát, toàn bộ phòng hộ đại trận âm vang vỡ vụn, cùng nhau vỡ vụn, còn có ba mươi hai cán trận kỳ của Lục Diệp! Trận kỳ mới chế tạo ra được nửa tháng, tại bên trong lần khảo nghiệm này hóa thành mảnh vỡ.

Liên ngay cả bản thân Lục Diệp, cũng bởi vì linh lực xung kích khi đại trận bài trừ, bay rớt ra ngoài, trùng điệp ngã trên đất.

Vội vàng đứng dậy, Lục Diệp há mồm thở dốc, mặt tái nhợt nổi lên hiện ra một tia vui sướng.

Hắn bằng sức một mình phá một tòa phòng hộ đại trận, không phải dùng những thủ đoạn như trước đó, mà là chân chân chính chính phá! Tuy nói tòa đại trận này không người chủ trì, độ khó đã giảm xuống rất thấp, nhưng hắn thật muốn đi công chiếm Vạn Ma Lĩnh thể lực trụ sở, cũng không cần hao tâm tổn trí phí sức bài trừ cả một cái đại trận như này.

Từ hôm nay trở đi, đại trận hộ pháp ở trụ sở của thể lực Vạn

Ma Linh trong Linh Khê trên chiến trường đường hòng cản được hấn nữa.

Không biết sau khi Vạn Ma Linh biết việc này, sẽ có cảm tưởng gì, chỉ hi vọng đến lúc đó người không có người nào tới đây.

Trận kỳ võ vụn là chuyện nhỏ, về sau lại dành thời gian chế tạo một bộ là được.

Để Lục Diệp hơi cảm giác khó chịu là, hấn giờ phút này gần như dầu hết đèn tắt, mà lại thời gian hấn là còn thừa không nhiều lắm, khả năng không có cách nào lại thông qua lần khảo nghiệm tiếp theo.

Thỏa mãn.

Lục Diệp khoanh chân ngồi xuống, đã không có cách nào lại thông qua lần khảo nghiệm tiếp theo, dứt khoát mặc kệ nó, nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt một thoáng.

Chỉ là để Lục Diệp cảm thấy ngoài ý muốn chính là, sau khi phòng hộ đại trận bị phá trừ, lại không có đạo khảo nghiệm thứ hai.

Trước kia mỗi thông qua một lần khảo nghiệm, ngay sau đó liền sẽ có lần tiếp theo, căn bản không cho hấn nửa điểm cơ hội thở dốc, lần này lại không biết là vì gì đó.

Ngay tại thời điểm Lục Diệp nghỉ thần nghỉ quý, một đoàn huỳnh quang lớn chừng bàn tay bỗng nhiên phiêu lạc đến trước mắt hấn, cái huỳnh quang kia mặc dù không lớn hơn so với trước, nhưng màu sắc lại nồng đậm hơn nhiều.

Có thể tưởng tượng, chỗ tốt chứa bên trong huỳnh quang này tất nhiên là cực kì khổng lồ.

Bản thân mình thông qua khảo nghiệm tầng ba mươi ba? Lục

Diệp liền giật mình, giờ mới hiểu được, khảo nghiệm tầng ba mươi ba, chỉ có cái kia một toà phòng hộ đại trận, không có khác.

Chương 600: Thưởng Trận Kỳ

Chương 600. Thưởng Trận Kỳ

Một niềm vui ngoài ý muốn kéo tới.

Mà nhìn như vậy, phỏng đoán trước đó của bản thân mình là đúng, ban thưởng của Bách Trận Thập, cùng tiêu chuẩn trận đạo thời điểm bản thân tiến vào Bách Trận Thập có quan hệ, bởi vì chính mình lúc tiến vào thì tiêu chuẩn không coi là cao, cho nên tại bên trong tầng ba mươi ba dù là chỉ thông qua một lần khảo nghiệm, đạt được ban thưởng cũng cực kì phong phú.

Lại một đoàn huỳnh quang bay xuống, một đoàn huỳnh quang này màu sắc cũng không nồng đậm, nhưng lại khoảng chừng to bằng chậu rửa mặt.

Biểu lộ Lục Diệp dần dần ngưng trọng.

Một đoàn huỳnh quang to như vậy, trước đây chưa từng gặp, vật này nếu là thoáng cái khắc sâu vào não, sợ rằng sẽ chết người chứ? Mà lại, thông qua tầng ba mươi ba khảo nghiệm, thế mà lại có hai đoàn huỳnh quang bay xuống xuống, này cùng lúc trước tình huống cũng không đồng dạng.

Ngay tại thời điểm hần nghĩ như vậy, huỳnh quang lớn bằng bồn rửa mặt kia bay xuống trên mặt đất, sau đó tản ra.

Đinh đinh đang đang...

Có cái gì rơi lả tả trên đất.

Đoàn huỳnh quang kia cùng ban thưởng trước đó khác biệt, cũng không phải là ẩn chứa tri thức Trận Đạo khổng lồ, mà là bao

khỏ một chút đồ vật.

Lục Diệp định nhãn nhìn lại, gặp được từng cây trận kỳ đen nhánh! Điều tra một chút, không nhiều không ít, vừa vặn ba mươi hai cái.

Đây cũng là chỗ tốt Bách Trận Tháp ban thưởng? Lục Diệp hơi kinh ngạc, hẳn chưa từng nghe nói xông Bách Trận Tháp thế mà còn có thể từ đó đạt được trận kỳ, tất cả trận tu đến đây xông Bách Trận Tháp, chỗ tốt có thể đạt được đều vật có lợi cho tri thức Trận Đạo, ban thưởng trận kỳ là chưa từng nghe thấy.

Nhưng đây chính là thứ Lục Diệp trước mắt cần có.

Hắn nguyên bản còn tính toán đợi đi ra, lại đi Thiên Diễn Tông Đoán Binh phường tìm chế tạo một bộ trận kỳ cơ sở, lúc trước hẳn đã chế tạo ra một bộ, lại chế tạo tiếp thì thời gian cũng sẽ rút ngắn đi nhiều.

Bây giờ có Bách Trận Tháp ban thưởng, ngược lại là bớt đi một chút phiền toái.

Không có đi điều tra những trận kỳ này, trận kỳ cơ sở một bộ chính là ba mươi hai cán, thông qua trận kỳ tổ hợp cấu kết, đủ để thỏa mãn nhu cầu bày trận phá trận Linh Khê cảnh thậm chí Vân Hà cảnh.

Những này trận kỳ xem xét liền không phải tầm thường, về sau có rảnh rồi lại cẩn thận nghiên cứu không muộn.

Cất kỹ những này trận kỳ, Lục Diệp lúc này mới đưa tay chộp tới huỳnh quang trước mặt.

Dù là thể nghiệm qua hơn ba mươi lần, dù là thần hồn hẳn hiện tại so với thời điểm vừa mới tiến Bách Trận Tháp đã cứng cõi hơn rất nhiều, nhưng vẫn sẽ bị hành hạ vô cùng.

Bên ngoài Bách Trận Tháp, các tu sĩ nín thở ngưng thần chờ đợi cảm giác được chấn động đặc biệt kia, cảm nhận được Bách Trận Tháp cộng minh gợi mở đối với bản thân, tiếng hoan hô liên tiếp vang lên.

Bọn hắc ở chỗ này chứng kiến một cái kỳ tích sinh ra, chứng kiến một hành động đủ để ghi vào sử sách lịch sử, mặc dù vẫn luôn không biết thân phận người xông tháp, nhưng nơi này là Thiên Diễn Tông, bọn hắc là trận tu, cùng có vinh yên! Vu Khiếu cùng Bạch Thiên nhìn nhau, tất cả đều thở phào một hơi.

Cuối cùng kết thúc! Hai người ở chỗ này lo lắng đề phòng nửa tháng, rốt cục không cần tiếp tục chịu loại cảm giác tra tấn kia.

Tuy khiếp sợ bản sự Lục Diệp, nhưng trong lòng nhiều ít vẫn là có chút oán thâm, tiểu tử thú này thật biết giày vò, có bản lĩnh lại tiếp tục giày vò nữa đi, Thiên Diễn Tông Bách Trận Tháp tổng cộng liền ba mươi ba tầng, muốn giày vò đều không có nơi để cho người giày vò.

Lời tuy như thế, có thể trong lòng hai người vẫn là hâm mộ vạn phần.

Bích Huyết Tông thu cái đệ tử giỏi ah! Có đệ tử như vậy, ngày sau còn sợ tông môn không hưng thịnh sao? Mà tiểu tử kia cũng không phải là trận tu nghiêm ngặt trên ý nghĩa, mục đích hắc tu hành Trận Đạo thì đồ dần đều có thể nhìn ra, nếu để cho hắc một mực chuyên tâm trên trận đạo, cũng không biết sẽ tới độ cao như thế nào.

Thời gian về sau Vạn Ma Lĩnh sợ là sẽ không tốt hơn! Không nói những cái khác, toàn bộ Linh Khê chiến trường tất có biến đổi lớn.

Cái này khiến Vu Khiếu hơi có chút hoảng hốt, nhớ tới một chút chuyện cũ vài thập niên trước, niên đại đó, tựa hồ cũng là

một cái đệ tử Bích Huyết Tông dẫn dắt Cửu Châu, những nơi một cây Hồng Đế Kim Diễm Kỳ đi qua, Vạn Ma Lĩnh đều nhượng bộ lui binh.

Bích Huyết Tông niên đại đó, như mặt trời ban trưa! Cách cục và huy hoàng ngày xưa chẳng lẽ lại muốn tái hiện? Vu Khiếu chỉ may mắn một điểm, thời điểm lần trước Đường lão của Bích Huyết Tông tới, hấn vụng trộm cùng Đường lão ký kết Minh Tông Chi Khế.

Tiếng hoan hô trong sơn cốc dần dần lắng lại, nhóm trận tu bắt đầu mượn nhờ Bách Trận Thập cộng minh cảm ngộ tinh túy Trận Đạo, không phải trận tu tu sĩ thì mong mỗi cùng trông mong, nhìn về phía Bách Trận Thập, đều muốn biết chân diện mục người xông tháp lần này.

Khổ đợi mấy canh giờ, đại môn Bách Trận Thập bị đẩy ra, một thân ảnh từ đó đi ra.

Rất nhiều người không biết thiếu niên từ Bách Trận Thập đi ra là ai, nhưng cũng có một số người nhận ra thân phận của hấn, hơi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lại cảm thấy hợp tình hợp lý.

Vốn cho rằng Triệu Lập đã chết đi nhưng cũng còn còn sống, không có đạo lý vị Bích Huyết Tông Lục Nhất Diệp này chết rồi.

Lục Diệp không nghĩ tới này tình cảnh trong sơn cốc lại hội tụ nhiều người như vậy, thậm chí liền ngay cả bọn người Vu Khiếu và Bạch Thiên chờ ở đây, chẳng những bọn hấn, còn có một chút tu sĩ Chân Hồ cảnh Thiên Diễn Tông, hiển nhiên đều là cao tăng Thiên Diễn Tông.

"Vu tông chủ, Bạch lão."

Lục Diệp tiến lên hành lễ.

Bạch Thiên mỉm cười gật đầu, rất hòa thuận, mặc kệ thời gian

Lục Diệp đang xông tháp thì trong lòng của hắn lo lắng oán thâm đến cỡ nào, nhưng kết quả đã bày ở trước mắt, đứng ở trước mặt hắn thiếu niên tu vi mặc dù không cao này, nhưng hắn đã không có cách nào lại xem như Linh Khê bình thường cảnh để đối đãi.

Còn nữa nói, Lục Diệp trước đó còn đưa hắn tám giọt Tẩy Hồn Thủy, kia là chỗ tốt thực sự, có những Tẩy Hồn Thủy đó, hai người hắn cùng Vu Khiếu đều có cơ hội tấn thăng Thần Hải cảnh, để phẩm cấp Thiên Diễn Tông đi lên một bậc.

Chương 601: Nghỉ Ngơi

Chương 601. Nghỉ Ngơi

"Vất vả."

Bạch Thiên cười nhìn qua Lục Diệp, "Đi về nghỉ ngơi trước đi."

"Bạch lão, ta cùng Triệu huynh trước đó..."

Bạch Thiên đưa tay dừng lại:

"Kế hoạch của các người lão phu đã biết được, không vội ngày một ngày hai, bản tông trước mắt đã triệt để phong tỏa, tin tức truyền không ra ngoài được. Người đi về nghỉ một ngày, sự tình còn lại để Triệu Lập an bài, chờ ngày mai các người sẽ cùng nhau hành động."

Lục Diệp suy nghĩ một chút:

"Vậy liền nghe Bạch lão."

Bạch Thiên thúc giục linh lực, bao lấy Lục Diệp phóng lên tận trời, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa, sở dĩ vội vã đem người mang đi, cũng không phải bên Thiên Diễn Tông có người mưu đồ làm loạn.

Lục Diệp liên tiếp xông qua ba mươi ba tầng Bách Trận Tháp, mỗi một tầng đều đã dẫn phát Bách Trận Tháp cộng minh, Thiên Diễn Tông nhiều trận tu, nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm Lục Diệp như vậy, mọi người rất muốn lên đến cùng hấn nghiên cứu thảo luận xuống Trận Đạo.

Không mau đem người mang đi, căn bản mơ tưởng thoát thân.

Bạch Thiên hiểu đức hạnh những trận tu nhà mình hơn bất cứ kẻ nào.

Quả nhiên, mắt thấy Bạch Thiên đem Lục Diệp mang đi, không ít trận tu chuẩn bị đi lên bắt chuyện đều phát ra tiếng thở dài, lại thêm có một ít gan lớn, thế mà đuổi theo Bạch Thiên, trong đó không thiếu Vân Hà cảnh...

"Triệu Lập, người đi theo ta, những người còn lại tản ra."

Vu Khiếu ra lệnh một tiếng.

"Vâng!"

Nơi nào đó trong đám người, Triệu Lập lên tiếng.

Rất nhanh, Vu Khiếu cũng mang theo Triệu Lập rời đi, hiển nhiên là đi an bài một việc thích hợp, lại qua hồi lâu, sơn cốc huyền não mới chậm rãi bình phục.

Nhưng mà nhận được kích thích khi Lục Diệp xông Bách Trận Tháp, rất nhiều trận tu đều nhao nhao xông vào bên trong Bách Trận Tháp ma luyện bản thân, về phần có thể có bao nhiêu thu hoạch, vậy liền nói không chính xác.

Bạch Thiên ở lại, Lục Diệp trở về ăn một bữa như hổ đói, lại đi tắm rửa một cái, ngủ một giấc hồi phục, sau khi tỉnh lại đã là ngày thứ hai, mỗi một tích lũy mấy ngày đã quét sạch sành sanh, thân nhẹ khí sáng.

Bên trong ẩn ký chiến trường có tin tức, điều tra một phen, là Triệu Lập truyền tới, Thiên Diễn Tông bên này đã chuẩn bị thỏa đáng, thậm chí ngay cả liên minh tông cũng chuẩn bị xong, chỉ chờ Lục Diệp sau đó có thể làm một vũ lớn.

Lục Diệp đưa tin trở về, để Triệu Lập kiểm kê nhân thủ dùng làm chuẩn bị.

Lại đưa tin Y Y và Cự Giáp, để bọn hắn tới cùng tự mình tụ hợp.

Trong lúc chờ đợi, Lục Diệp điều tra tự thân linh khiếu.

Tại trong tầng thứ nhất Bách Trận Tháp tấn thăng Linh Khê cảnh tầng chín, tới hôm nay, linh khiếu đã mở là hai trăm mười tám khiếu! Hắn tại bên trong Bách Trận Tháp chờ đợi mười bảy ngày, lại mở trọn vẹn ba mươi chín khiếu, bình quân mỗi một tầng hắn đều có thể mở một khiếu, một ngày mở hai khiếu.

Lục Diệp từ lúc tu hành đến bây giờ, liền không có trải nghiệm qua tốc độ khai khiếu nhanh như vậy, nếu là Linh Khê chiến trường có hoàn cảnh tu hành hậu đãi như Bách Trận Tháp, vậy thì chỉ cần không tới hai ba tháng, hắn liền có thể tấn thăng Vân Hà đi.

Nhưng cái này hiển nhiên là không thực tế, hoàn cảnh hậu đãi bên trong Bách Trận Tháp, là ban thưởng hắn thông qua khảo nghiệm đạt được, những người khác xông Bách Trận Tháp, cũng không có đãi ngộ tốt như hắn.

Cái này khiến hắn không khỏi lộ ra chờ mong đối với phần thứ hai của Bách Trận Tháp, chỉ tiếc tạm thời vào không được.

Ở trước lúc đó, nỗ lực tăng lên Trận Đạo bản thân mình, đợi khi có thể vào, tu vi lại có thể có một đợt tăng lên phi tốc.

Hắn lần này ở bên trong Bách Trận Tháp lấy được chỗ tốt quá lớn, tuy nói chỗ tốt mỗi một tầng hắn đều cảm ngộ hấp thu, nhưng lúc đó thời gian có hạn, hắn cảm ngộ hấp thu chỉ là ăn tươi nuốt sống, xa không đến mức độ hoàn toàn lý giải.

Vèn vẹn chỉ là ăn tươi nuốt sống đã để tiêu chuẩn Trận Đạo của hắn tăng lên mấy lần, nếu là hoàn toàn lý giải, còn không biết sẽ tăng lên tới trình độ nào, cái này cần thời gian lắng đọng và tích

lũy.

Khoảng cách tới chuyển đổi Thiên cấp công pháp hai trăm bốn mươi khiếu chỉ kém hai mươi hai khiếu, bình thường tu hành, hẳn là chỉ cần nửa tháng liền có thể đạt thành, nhưng sau này có không ít việc, hẳn chỉ sợ không có nhiều thời gian tu hành như vậy.

Hắn lại lấy ra một bộ trận kỳ đen nhánh kia để điều tra.

Bên trong một bộ trận kỳ này bao hàm rất nhiều cấm chế so với một bộ mình chế tạo thì lại thêm toàn diện hơn không thể nghi ngờ, phương diện chất liệu rõ ràng càng tốt hơn, Lục Diệp tiếp xúc không nhiều đối với thiên tài địa bảo, không nhận ra trận kỳ này đến cùng là làm bằng vật liệu gì tạo ra, nhưng đã là Bách Trận Thập ban thưởng, đương nhiên sẽ không kém.

Phóng nhãn Cửu Châu, trận này kỳ cũng đều là đứng đầu.

Trận kỳ mặc dù chỉ là thủ đoạn phụ trợ bày trận phá trận, nhưng phẩm chất trận kỳ càng tốt, hiệu suất phá trận cũng sẽ càng cao, trận pháp bố trí cũng sẽ lại thêm vững chắc cường đại không thể nghi ngờ.

Có một bộ trận kỳ như vậy cầm trong tay, đối với Lục Diệp thì như hổ thêm cánh không thể nghi ngờ.

Chốc lát, Lục Diệp đứng dậy, đi ra ngoài cửa, Cự Giáp đứng ở bên ngoài chờ, Hồ Phách liền ngồi xổm trên đỉnh đầu Cự Giáp, về phần Y Y, trốn ở trong cơ thể Hồ Phách không thấy bóng dáng.

Nửa tháng không thấy, Cự Giáp không có biến hóa quá lớn, Hồ Phách rõ ràng có trưởng thành, khí tức cũng ngưng thực hơn không ít.

Lục Diệp dẫn bọn họ đi tới chỗ Bạch Thiên.

Tiểu lão đầu lời nói thăm thía:

"Lục tiểu hữu, chút vốn liếng ấy của Thiên Diển tông ở Linh Khê chiến trường liền giao cho ngươi rồi, làm việc đừng quá mức cấp tiến."

"Bạch lão yên tâm, Thiên Diển Tông bị mất cái gì, ta sẽ dẫn bọn hần đi lấy cái đó."

"Đi đi."

Lục Diệp khom người thối lui.

Chương 602: Tiến Đánh

Chương 602. Tiến Đánh

Đợi đến khi ngoài phòng, Cự Giáp tế xuất ra Linh Khí phi hành của bản thân, Lục Diệp đứng lên, đi theo Cự Giáp, Linh khí hóa thành lưu quang phóng lên trời.

Chốc lát sau, trước quảng trường Thiên Cơ Điện, xa xa Lục Diệp đã nghe được thanh âm đồng dục của Triệu Lập từ bên kia truyền đến, hiển nhiên là đang động viên trước khi chiến đấu.

Kèm theo tiếng quát của hắn, từng tiếng "Sát" điếc tai nhức óc không ngừng hưởng ứng.

Trước Thiên Cơ điện, mấy trăm tu sĩ Linh Khê cảnh hội tụ sát khí, xông thẳng lên trời.

Hai tháng trước, nơi cư trú của Thiên Diễn Tông đã bị Vạn Ma lĩnh mạnh mẽ công chiếm, phần lớn tu sĩ Linh Khê Cảnh bắt đắ dĩ phải lui về bốn tông ở Cửu Châu. Thiên Diễn Tông từ trên xuống dưới đều có một bụng lửa giận.

Càng làm cho các đệ tử Thiên Diễn Tông biệт khuất chính là, từ sau khi trụ sở bị chiếm, Thiên Diễn Tông liên triệт để phong tỏa, làm cho bọn họ muốn quay về Linh Khê chiến trường báo thù cũng không được.

Một lần chờ đợi này chính là trọn vẹn hai tháng, không ai biết cao tăng tông môn đang suy nghĩ gì.

Vạn Ma Lĩnh bên kia sớm đã thối lui, cho dù hiện tại không báo thù, cũng có thể nhanh chóng trùng kiến trụ sở, nếu không về

sau đệ tử cấp độ Linh Khê Cảnh này sẽ đi nơi nào tu hành? Cũng không thể toàn bộ đều dựa vào nơi cư trú của người khác, vậy thì thành bộ đáng gì.

Trong khoảng thời gian

Có thể nói, tích góp trong thời gian hai tháng, lửa giận bên Thiên Diễn Tông đã đến cực hạn, chỉ thiếu một chút lửa giận là có thể bùng nổ.

Mãi đến hôm qua, đông đảo tu sĩ ở Bách Trận Thập thấy được Lục Diệp hoàn hảo không tổn hao gì, một ít tiếng gió

Hôm nay, Triệu Lập triệu tập các đệ tử Linh Khê cảnh tới tập hợp.

Tất cả mọi người biết, thời điểm báo thù rửa hận đã tới!

Thời gian ẩn núp hai tháng không phải do Thiên Diễn Tông e ngại, mà chỉ chờ đợi một thủ đoạn mấu chốt.

Trong lòng bọn họ sục sôi.

Bọn họ không thể chờ đợi được nữa, muốn đại khai sát giới.

Cự Giáp chờ Lục Diệp bay xuống, mấy trăm ánh mắt nhìn qua.

Triệu Lập nghênh đón, ôm quyền nói:

"Nhất Diệp huynh, cũng chuẩn bị xong rồi."

Lục Diệp tiến lên, ánh mắt đảo qua hai bên, thấy được từng khuôn mặt bừng bừng chiến ý, thấy được Vu Khiếu đang lẳng không quan sát và các trưởng lão Thiên Diễn Tông cách đó không xa, hơi gật đầu.

"Xuất phát!"

Triệu Lập quay người hét to:

"Xuất phát!"

Vô thanh vô tức, mấy trăm tu sĩ lao đến Thiên Cơ điện, mượn nhờ Thiên Cơ trụ, tiến vào nơi ở của mình trên chiến trường Linh Khê.

Lần này, như Giao Long vào biển, chiến trường Linh Khê long long long lật trời.

Người đầu tiên đi vào là một nhóm Thể tu, ngay sau đó là binh tu quỷ tu, sau đó mới là Pháp tu y tu.

Tuy nói Vạn Ma lĩnh sớm đã thối lui, nhưng có một số việc không thể không đề phòng, vạn nhất vạn người của Ma lĩnh mai phục ở bên kia, thể tu đi trước còn có thể ngăn cản một hai.

Chỉ ngăn ngủi mấy chục hơi thở, toàn bộ mấy trăm tu sĩ đã tiến vào trong trụ sở, quỷ tu tản đi thăm dò bốn phía hoàn cảnh nhao nhao hồi báo, không nhìn thấy bóng dáng địch nhân.

Đây là chuyện bình thường, thời gian đóng quân đã hai tháng, Vạn Ma Lĩnh bên kia có kiêu ngạo thể nào cũng không thể một mực chiếm cứ nơi ở của người khác, chuyện này đối với bọn họ cũng không có ích lợi gì.

Chốc lát, trước quảng trường Thiên Cơ điện, một chiếc Linh khí to cỡ thuyền bay lên không trung, tu sĩ Thiên Diễn tông lên thuyền, dưới hiệu lệnh của Triệu Lập, thuyền lớn nhanh chóng bay về một hướng.

Trên boong thuyền lớn, Lục Diệp cùng Triệu Lập sóng vai mà đứng, người sau chấm dứt đưa tin, mở miệng nói: "Thương Lan sơn cũng xuất phát, người dẫn đầu chính là trấn thủ sứ Thương Lan sơn Tổng Chinh Tổng huynh, dựa theo quy hoạch lúc trước của Nhất Diệp huynh, chúng ta trước tiên đánh Thanh Phong môn."

"Bọn họ tới bao nhiêu người?"

"Ở lại một trăm người trấn thủ nơi này, những người khác đều đã đến."

Lục Diệp nhướn mày:

"Vị Tổng đạo hữu này thật ra rất quyết đoán."

Triệu Lập nói:

"Tổng huynh làm người xưa nay luôn ổn trọng, có thể quyết đoán như vậy hẳn là vì đạt được một ít thụ ý, có lẽ cũng có quan hệ với trụ sở bốn tông bị công chiếm. Bốn tông gần nơi của bọn hắn, môi hở răng lạnh a. Lần trước bốn tông bị chiếm đóng ở đây, bên Thương Lan sơn khản trương lắm đấy."

Hai tháng trước, Lục Diệp vừa mới đến trụ sở Thiên Diễn tông, đã bị nội ứng của Vạn Ma lĩnh hạ độc, ngay sau đó mấy tông môn của Thiên Diễn tông liên thủ tấn công.

Hắn ở trong trụ sở Thiên Diễn Tông bị người ta hạ độc, Thiên Diễn Tông không thoát khỏi liên quan. Nhưng nơi đóng quân của Thiên Diễn Tông lại bị chiếm, cũng bởi vì hắn mà đến. Chuyện này coi như là hắn làm liên lụy đến Thiên Diễn Tông, nhưng bởi vậy hắn cũng chịu thiệt thòi lớn. Cuối cùng nếu không phải có Tẩy Hồn Thủy, cho dù là Thủy Uyên đích thân ra tay, thì Cự Giáp và Triệu Lập đều có khả năng đã chết.

Trong chuyện này xoắn xuýt ai làm khó dễ ai cũng không còn ý nghĩa, người đứng sau màn chính là Vạn Ma lĩnh.

Đúng như lúc trước hắn nói với Bạch Thiên, Thiên Diễn Tông mất cái gì, vậy hắn sẽ giúp Thiên Diễn Tông lấy lại cái đó.

Muốn trùng kiến nơi đóng quân, vậy phải dùng đại lượng công huân của tông môn, nó từ đâu tới? Tự nhiên là công chiếm đóng

quân địch, cướp đoạt quân địch.

Mục đích hẳn tới Thiên Diễn Tông tạo ra trận đạo chính là để loại bỏ phòng hộ đại trận, hôm nay hẳn đã có năng lực này.

Từ bản đồ mà xem, vị trí Thiên Diễn Tông không phải rất tốt, bị ba nhà Vạn Ma lĩnh thế lực theo hình tam giác xếp hạng vây quanh, ba nhà này phân biệt là Thanh Phong môn, Xích Huyết cốc cùng Lôi Quang giáo, trước đó công chiếm trụ sở Thiên Diễn Tông chính là lấy tu sĩ ba nhà này làm chủ lực.

Sở dĩ trước tiên đánh Thanh Phong môn là bởi vì thế lực Vạn Ma lĩnh không những lân cận Thiên Diễn tông, mà còn tiếp giáp với Thương Lan sơn.

Thiên Diễn Tông bây giờ là nơi đầu trọc không sợ đi giày, nơi đóng quân dù sao cũng đã như vậy, có xấu hơn nữa cũng không xấu đi đâu, nhưng Thương Lan Sơn không được, Thương Lan Sơn còn có chỗ cư trú, chỉ có giải quyết Thanh Phong Môn trước, tiếp theo hành động mới có thể không có nỗi lo về sau.

Chương 603: Một Nén Nhang

Chương 603. Một Nén Nhang

Đương nhiên, nhắm vào Thanh Phong môn trước còn có một nguyên nhân khác, đó chính là thế lực lục phẩm của Vạn Ma lĩnh, Xích Huyết cốc và Lôi Quang giáo là ngũ phẩm.

Đâu là trận chiến đầu tiên sau khi Lục Diệp giả chết một lần nữa rồi núi, bóp quả hồng mềm trước thì tốt hơn một chút, tuy quả hồng này cũng không nhất định mềm như vậy.

Thuyền lớn một đường đi về phía trước, khi đi ngang qua mạch khoáng Thiên Diễn tông, dưới thuyền có hơn trăm đạo lưu quang bay xuống, xâm nhập vào bên trong mỏ quặng, chỉ chớp lát sau đã trở về, không ít tu sĩ trên người mang theo vết máu, đó là do tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã chém giết để tranh dành khai thác tài nguyên ở mỏ quặng.

Nơi đóng quân của Thiên Diễn Tông liền bị phong tỏa, trong vòng hai tháng không có động tĩnh gì, thế lực Vạn Ma lĩnh xung quanh tự nhiên không muốn bỏ qua cơ hội cướp đoạt tài nguyên, liền phái ra một ít tu sĩ tới đây, kết quả là bây giờ xui xẻo lớn rồi.

Khi tu sĩ Thiên Diễn Tông không ngừng tới gần trụ sở Thanh Phong môn, tin tức dần dần lan ra.

Loại hành động đại quy mô như thế này không có khả năng giấu giếm, đám tu sĩ luôn có thể thông qua đủ loại con đường thu hoạch tình báo của địch.

Với tư cách là địch đối phương, mỗi người xếp quỹ tu vào trong phạm vi nơi đối phương ở để giám thị động tĩnh, đây là thao

tác cơ bản nhất.

Nơi Thanh Phong môn đóng quân nhất thời có tiếng gió hạc kêu, trấn thủ sứ cùng phó sứ khẩn cấp triệu hồi các tu sĩ ở bên ngoài, đồng thời đưa tin Xích Huyết cốc cùng Lô Quang giáo cầu viện.

Nếu như chỉ là một nhà Thiên Diễn Tông đến tấn công thì Thanh Phong môn không sợ, nhưng hiện tại chẳng những Thiên Diễn tông đến, mà ngay cả Thương Lan Sơn cũng phái tới không ít người, điều này khiến cho Thanh Phong môn có chút áp lực.

Hai tông phái xuất nhân thủ hợp cùng một chỗ không tới ngàn người, nhưng cũng có tám chín trăm, đủ để cho Thanh Phong môn nhìn thẳng.

Thành thật mà nói, bên Thanh Phong môn này có chút không rõ Thiên Diễn tông đến cùng muốn làm gì, bởi vì thời gian ngắn đánh không được trụ sở, Thanh Phong môn có thể cùng viện quân tiền hậu giáp công, đến lúc đó Thiên Diễn tông cùng Thương Lan sơn khẳng định không có quả gì để ăn.

Ngay lúc Thanh Phong môn bên này nghi thần nghi quỷ, một chiếc thuyền lớn đã xuất hiện cách chỗ đóng quân mười dặm, không tiến lên nữa, mà lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Từ tiêu chí trên thuyền lớn đến xem, người đến là Thương Lan sơn, dù sao cũng là hàng xóm, Thương Lan Sơn đến càng nhanh hơn.

Đợi đại khái không đến nửa canh giờ, lại một chiếc thuyền lớn ngự không tới, người của Thiên Diễn Tông tới.

Hai chiếc thuyền lớn sánh vai cùng đi, áp bách về phía trụ sở Thanh Phong môn.

Một bóng người bay ra từ thuyền lớn Thương Lan Sơn, hạ

xuống thuyền lớn Thiên Diễn Tông.

Trên boong thuyền lớn, Lục Diệp nhìn người tới, là một nam tử diện mạo hiên ngang, thần sắc trầm ổn, chính là trấn thủ sứ Tống Dẫn của Thương Lan sơn.

Triệu Lập dẫn tiến cho hai bên, Lục Diệp và Tống Dẫn chào nhau.

Tống Dẫn đi thẳng vào vấn đề: "Nhất Diệp huynh, Triệu huynh cùng ta đã nói qua một ít chuyện của người, nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, Nhất Diệp huynh có mấy thành nắm chắc có thể phá trận? Cần bao lâu thời gian mới có thể phá trận?"

Đúng như Triệu Lập lúc trước nói, Tống dẫn là một người rất trầm ổn, cho dù Triệu Lập nhiều lần cam đoan với hắn, nhưng thật đúng như vậy, thấy Lục Diệp vẫn muốn hỏi rõ ràng, bởi vì chuyện này liên quan đến sinh tử của tu sĩ môn hạ, cho dù hắn là trấn thủ sứ, cũng không dám quá mức mạo hiểm.

Lần này có thể đáp ứng cùng Triệu Lập liên hợp xuất thủ, một là bởi vì hắn cùng Triệu Lập quan hệ không tệ, tin tưởng nhân cách của Triệu Lập, hai là Triệu Lập cùng hắn cam đoan Lục Diệp có thể phá Thanh Phong Môn phòng hộ đại trận.

Triệu Lập cười khổ: "Tống huynh, Nhất Diệp huynh là người có thể liên tục dẫn động ba mươi ba lần cộng hưởng trong Bách Trận Thập, trước kia cũng đã dẫn người công chiếm vài nơi đóng quân của thế lực Vạn Ma lĩnh. Bây giờ tu vi trận đạo của huynh ấy tăng lên nhiều, phá trận cũng không thành vấn đề."

Tống Dụ chỉ nhìn Lục Diệp, bình tĩnh nói: "Chuyện trận đạo ta không hiểu, ta chỉ biết là Thanh Phong môn đã có sự trợ giúp từ bên ngoài, Xích Huyết cốc và Lôị Quang giáo đều trên đường xuất động ba bốn trăm nhân thủ tới cứu viện, nếu chúng ta ở bên này kéo dài thời gian quá lâu, chờ viện quân của Vạn Ma lĩnh đến, tình

hình của chúng ta sẽ không ổn, chúng ta muốn thành công, chỉ có thể mau chóng phá trận, công chiếm nơi ở của Thanh Phong môn, đánh loạn bố trí Vạn Ma Lĩnh."

Mặc dù hắn ta không hỏi nhiều nữa, nhưng hiển nhiên là muốn Lục Diệp có thể cho hắn ta một câu trả lời chính xác.

"Trong vòng một nén nhang không phá trận, người của Thương Lan sơn có thể rút lui."

Triệu Lập biểu lộ kinh ngạc, Tổng Dẫn nhíu mày.

Cho dù hắn nói mình không thông qua trận đạo, không rõ Bách Trận Thập liên tục cộng minh ba mươi ba lần có nghĩa là gì, nhưng một Linh Khê Cửu tầng muốn trong một nén nhang phá vỡ một cái phòng hộ đại trận, không khỏi có chút càn rỡ.

Trong lúc nhất thời, Tổng Dẫn nhin không được muốn lập tức mang tu sĩ của mình rút đi.

Trước khi tới đây, hắn từng nghe một số tin đồn về Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, bao gồm cả trận chiến đỉnh kim quang, vốn hắn rất bội phục Lục Diệp, nhưng bây giờ xem ra, lời đồn dường như có chút không đáng tin cậy, thiếu niên trước mắt này có chút tự đại quá rồi.

Trầm ngâm một lúc, Tổng Dẫn nói: "Ta mỗi mắt mong chờ."

Một nén nhang, thời gian không dài, chờ đợi cũng không sao.

Hắn thả người bay trở về linh khí thuyền lớn của mình, Triệu Lập bắt đầu lo lắng: "Nhất Diệp huynh, một nén nhang... Thật có thể phá trận?"

Lục Diệp làm thế nào mang theo Thần Ấn cung và Lăng Vân điện công phá nơi đóng quân của Phong Hoa viện cùng Chiếu Nhật sơn, trong lòng hắn rõ ràng, đó coi như là một loại phương thức

mưu lợi, cũng không phải phá trận thật sự, mà loại phương thức này rất dễ dàng bị nhằm vào.

Cho dù là Lục Diệp xông qua Bách Trận Thấp thì trận đạo tạo nghệ của có chỗ đề thăng, muốn phá trận trong một nén nhang cũng quá khoa trương rồi.

Chính bởi vì hãn cũng là trận tu, mới có thể minh bạch việc này gian nan.

"Có thể!"

Lục Diệp trả lời như chém đinh chặt sắt.

Chương 604: Bắt Đầu Phá Trận

Chương 604. Bắt Đầu Phá Trận

Mười dặm, chẳng qua chỉ một lát đã đến.

Hai chiếc thuyền lớn hạ xuống, tu sĩ hai tông rời khỏi thuyền lớn.

Cách một tầng màn sáng đại trận, tu sĩ Thiên Diễn Tông và người Thanh Phong Môn đang nhìn nhau, ánh mắt như phun lửa.

Hai tháng trước, rất nhiều người trong bọn họ cũng nhìn nhau như vậy, chẳng qua hiện tại đã đổi vị trí.

Mặc dù bị đánh đến dưới chân thành nhưng các tu sĩ Thanh Phong môn lại không hề khẩn trương, bởi vì tất cả mọi người đều biết chỉ dựa vào nhân thủ của Thiên Diễn tông cùng Thanh Phong môn, muốn trong khoảng thời gian ngắn công phá đại trận là không thực tế, mà viện quân nhà mình thì đang trên đường, không bao lâu nữa là có thể đến, đến lúc đó lập trường công thủ sẽ trao đổi.

Mãi đến khi Lục Diệp cất bước tiến lên.

Trong đám người, trấn thủ sứ Thanh Phong môn nghiêm túc đánh giá Lục Diệp một lát, còn dụi dụi con mắt, lúc này mới về mặt ngạc nhiên:

"Người không chết?"

Hắn hiển nhiên là nhận ra Lục Diệp.

Hắn chưa từng thấy bản thân Lục Diệp, nhưng xem qua hình

ảnh của Lục Diệp, bởi vì chuyện Phong Hoa Viện và

Hai tháng trước, chương ấn sứ Bích Huyết tông đại náo trụ sở Thiên Diễn Tông, lấy một địch năm đánh túi bụi, Đại trưởng lão Thiên Diễn Tông thậm chí cũng vì thế mà bị thương.

Thế nhưng vẫn chưa xong, vị chương ấn sứ kia lần thứ hai dùng tu vi Chân Hồ cảnh giết tiến chiến trường Linh Khê, chém mười mấy vạn tu sĩ Vạn Ma lĩnh, cuối cùng bị Diệt Hồn Thần Lôi trừng phạt rồi thối lui.

Chương giáo Bích Huyết tông đích thân đến Lôi Châu, tuy nói không có việc gì, nhưng cũng khiến cho đám đại tu Thần hải cảnh bên Lôi Châu khẩn trương một hồi lâu.

Ngay cả Lý Bá Tiên đứng thứ ba trong Linh Khê bảng, cũng vì vậy mà nổi lên một trận gió tanh mưa máu tại vòng hạch tâm.

Tất cả những điều này, đều chỉ vì Lục Diệp ở trụ sở Thiên Diễn Tông bị ám tử Vạn Ma Lĩnh giết, tin tức này cũng đã được kiểm chứng qua hai bên Hạo Thiên Minh cùng Vạn Ma Lĩnh.

Vạn Ma lĩnh bên này còn vì thế vui mừng khôn xiết một hồi, tai họa lớn trong lòng đã loại bỏ, về sau không cần lo lắng chuyện đại trận nơi đóng quân bị phá nữa.

Nhưng hiện tại, cái tên đáng chết kia lại sống dậy!

Cứ thế xuất hiện trước mắt hắn!

Việc này cũng rất không hợp thói thường.

Vị trấn thủ sứ Thanh Phong môn nhất thời có chút khó có thể tiếp nhận hiện thực, nhưng hắn rất nhanh liền minh bạch đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Tâm tình vô cùng phức tạp, thậm chí mấy tên Bích Huyết

tông bĩ ổi vô nhân đạo, diễn trò thật sự rất bức, nếu không phải mấy người Bích Huyết tông phản ứng khác thường như vậy, phía bên Vạn Ma lĩnh còn không có biện pháp kết luận Lục Diệp đã chết.

Đây là một cái Chưởng giáo và chưởng ấn sứ, liên thủ với đệ tử làm một vở kịch lớn, lừa gạt toàn bộ Cửu Châu, một đám bọn hần sao có thể âm hiểm giả dối như thế!

Ngay lúc trong lòng hần khiếp sợ oán thầm, tu sĩ hai tông bên này đã bắt đầu bài binh bố trận, dưới sự chỉ dẫn của Lục Diệp, các binh tu sắp xếp tại một khu vực trước đại trận phòng hộ, sau đó là quý tu, sau đó là pháp tu, vền vền có mười mấy y tu thì đứng xa xa, tùy thời chuẩn bị tiến lên cứu người.

Mắt thấy cảnh này, vị trấn thủ sứ Thanh Phong môn liền giật mình, bởi vì trận thế mà kẻ địch bày ra rõ ràng là đại trận cường công.

Có vết xe đổ của Phong Hoa viện và Chiếu Nhật Sơn, sao hần có thể không lo lắng cho được?

Nhưng hần lại vội vàng an ủi mình, đại trận Phong Hoa Viện cùng Chiếu Nhật Sơn Sơn bị phá, là Lục Nhất Diệp kia vận dụng một ít thủ đoạn mưu lợi, cũng không phải chân chính trên ý nghĩa phá trừ đại trận, cho nên chỉ cần tập trung vào Lục Nhất Diệp kia, không để cho hần có động tác nhỏ nào trong bóng tối, vẫn đề... Không lớn!

Ngay khi hần đang nghĩ như vậy, Lục Diệp cất bước tiến lên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đại trận phòng hộ trước mặt, trong mắt linh quang chảy xuôi, thấy rõ linh văn gia trì.

Khi hoàn thành những khảo nghiệm trong Bách Trận tháp, Lục Diệp cũng chỉ là dùng linh văn để nghiệm chứng một vài suy đoán của mình, từ đó tăng cường tạo nghệ của mình, bây giờ muốn phá

đại trận của người khác đương nhiên không cần giấu tài.

Nhìn rõ Linh văn đã sớm thúc giục từ lâu.

Một lát sau, Lục Diệp đưa tay đánh ra một đạo linh lực, đánh trúng nơi nào đó trên màn sáng đại trận.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một vị đệ tử Thiên Diễn Tông phi thân ra, đứng ở vị trí kia, trong tay cầm một cây trận kỳ đen kịt, chính là phần thưởng Lục Diệp lấy được từ Bách Trận Tháp.

Trong tầng thứ ba mươi ba của Bách trận tháp, hắn đã phá được một đại trận phòng hộ, thế nhưng cũng phải tổn tới hai canh giờ, đó là do tới lúc đó hắn không còn ngoại lực để mượn dùng.

Trước mắt đã khác, bên phía Thiên Diễn Tông còn nhiều người là trận tu, để bọn họ phối hợp một chút, hiệu suất phá trận cũng sẽ cao hơn, hơn nữa Lục Diệp hôm nay cũng không cần bài trừ toàn bộ đại trận.

Cho nên trên đường đến đây, Lục Diệp đã bảo Triệu Lập tìm ra ba mươi một trận tu, phân phát trận kỳ của mình xuống dưới.

Khi Lục Diệp không ngừng hành động, lần lượt từng trận tu cầm trận kỳ trong tay, đi tới vị trí khác biệt.

Một lát sau, ba mươi một người vào vị trí.

Trấn thủ sứ Thanh Phong môn thăm nghĩ không ổn, thu hồi khinh thường, lấy ra ngọc giác đại trận, dốc toàn lực thôi động, kích phát uy năng đại trận lên mức cao nhất.

Hắn không biết trận đạo, nhưng nhìn cục diện trước mắt cũng biết, lần này Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

Phong Hoa Viện và Chiếu Nhật Sơn có vết xe đổ, hắn không

muốn dẫm lên vết xe đổ.

Chương 605: Đại phá Thanh Phong môn!

Chương 605. Đại phá Thanh Phong môn!

Mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, Lục Diệp đi tới một vị trí cuối cùng, trận kỳ trong tay nhẹ nhàng nhoáng lên, linh lực bắt đầu khởi động.

Mặt khác ba mươi mốt trận kỳ kia lập tức sinh ra cộng minh, tất cả trận tu cầm trận kỳ nhao nhao thi động.

Ước chừng ba mươi hai cây trận kỳ dán trên màn sáng đại trận, khi trận tu do Lục Diệp cầm đầu hành động, cây trận kỳ đen kịt kia dung nhập trong màn sáng bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lông mày Lục Diệp nhíu lại.

Trận kỳ được ban thưởng từ Bách Trận tháp này còn tốt hơn dự đoán một chút.

Triệu Lập cùng Tống Dẫn quan sát thấy một màn này đều chấn động tinh thần, Triệu Lập bản thân là trận tu, cho nên nhìn thấy một ít thành tựu, Tống Dẫn mặc dù không hiểu qua trận đạo, nhưng có thể thấy được cảnh này cũng biết tiến triển rất thuận lợi.

Trấn thủ sứ của Thanh Phong môn luống cuống.

Hắn chưa bao giờ thấy thủ đoạn quỷ dị như vậy, ngọc giác đại trận trong tay hắn, hắn có thể cảm giác rõ ràng trong đại trận dung nhập một ít dị vật, nhưng đang lúc hắn muốn thúc giục ngọc giác

khu trừ những dị vật này, lại căn bản không khóa chặt được mục tiêu, loại cảm giác này, giống như những dị vật kia đã hòa làm một thể với đại trận.

Đừng nói hắc chưa từng thấy qua, từ xưa đến nay, Linh Khê chiến trường vẫn chưa từng xuất hiện loại thủ đoạn này.

Tu vi của tu sĩ Linh Khê cảnh không cao, cho dù là những Linh Khê cảnh lâu năm, sau khi tu vi tinh tiến, chuyên tâm tu hành Trận Đạo hơn mười năm, nhưng bị giới hạn tu vi bản thân, thành tựu cũng có hạn, có lẽ bọn họ có thể bài trừ một ít trận pháp quy mô nhỏ, nhưng tuyệt khó lay động phòng hộ đại trận này.

Ba mươi hai trận kỳ dung nhập vào trong màn sáng đại trận, Lục Diệp cầm trong tay trận kỳ chủ lập tức cảm nhận được linh lực đại trận chảy xuôi, loại cảm giác này, giống như là vươn tay vào trong một dòng suối lưu động.

Việc kế tiếp phải làm rất đơn giản, lấy sức mạnh của ba mươi hai cây trận kỳ, tại hai tiết điểm của đại trận, có thể khống chế linh lực lưu động ở khu vực trận kỳ. Kể từ đó, đại trận có thể bài trừ khu vực này.

Không sai, từ đầu đến cuối Lục Diệp không chuẩn bị bài trừ cả một đại trận, cho dù hắc từng có kinh nghiệm một mình phá trận, cho dù hiện tại có ba mươi một trận tu tương trợ, cũng cần tốn rất nhiều thời gian.

Hơn nữa, tòa đại trận bài trừ trong Bách trận tháp là không có người chủ trì, so với tình huống trước mắt cũng không giống nhau.

Hắc chỉ cần mở ra một lỗ hổng trên đại trận này, một lỗ hổng đủ để tu sĩ hai tông tấn công vào.

Lúc công chiếm trụ sở Chiếu Nhật sơn hắc đã dùng qua biện pháp tương tự, nhưng khi đó trận đạo tạo nghệ của hắc có khiếm

khuyết, phương pháp sử dụng là xé rách đại trận tại một vị trí nhỏ, sau đó mang theo cự giáp cùng mười cái thẻ tu giết vào trú điểm Chiếu Nhật sơn, cướp đoạt ngọc giác đại trận.

Loại biện pháp này chỉ áp dụng với tình huống không có quá nhiều nhân thủ trấn thủ ở nơi đóng quân, ngày đó Chiếu Nhật sơn bên kia hẳn có thể có thêm mười mấy người lưu thủ, Lục Diệp cũng không dám mạo muội làm việc như vậy.

Nếu đem linh lực lưu động trên màn sáng đại trận so với tuổi nước, vậy hẳn hiện tại muốn làm là mượn nhờ trận kỳ chi lực, xây thành hai đạo đề đập tại một đoạn khu vực dòng suối này, làm cho dòng suối biến thành nước động, sau đó trực tiếp phá mở khu vực bị ngăn cách này.

Trận kỳ vu vu, linh lực Lục Diệp bắt đầu khởi động, ba mươi một vị trận tu kia cảm thụ được tin tức phản hồi trên trận kỳ, phối hợp với Lục Diệp.

Trấn thủ sứ Thanh Phong môn trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn rõ ràng nhận thấy được một ít dị thường của đại trận, hẳn vội vàng thúc giục ngọc giác, làm ra đủ loại biến hóa, nhưng mà căn bản vô dụng, mặc kệ hắn bên này làm như thế nào, Lục Diệp đều có thể điều chỉnh nhắm vào.

Tại khu vực trận kỳ bao trùm, linh lực trong đại trận chảy xuôi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, sau đó ngưng trệ.

Chỉ tồn có năm mươi hơi thở thời gian!

"Triệu huynh!"

Lục Diệp quát lớn một tiếng.

Sau khi nghe những lời này, Triệu Lập nổi giận gầm lên một tiếng:

"Sát!"

Tiếp theo một cái chớp mắt, từng đạo uy năng của Lưu Quang Thuật, bao trùm tới phía trước.

Chỉ một vòng tấn công mãnh liệt, màn sáng đại trận trước mặt liền như một tấm gương bị đánh nát, rầm rầm nghiền nát ra!

Trấn thủ sứ của Thanh Phong môn ngây dại.

Tất cả đệ tử Thanh Phong môn đều ngây dại.

Tổng Dẫn cũng ngây dại.

Trước đó Lục Diệp đã nói với hắn có thể phá trận trong vòng một nén nhang, cho dù như thế nào hắn cũng không muốn tin tưởng, chỉ cảm thấy Lục Diệp khoác lác, nếu không phải nể mặt mũi Triệu Lập, lúc ấy hắn đã muốn mang theo tu sĩ nhà mình rút lui.

Nhưng sự thật căn bản không có dùng hết một nén nhang, từ khi Lục Diệp xuất thủ đến màn sáng đại trận bị đánh nát, trước sau chỉ tốn thời gian không đến nửa chén trà.

Trầm ổn như hắn, cũng nhịn không được nuốt nuốt nước miếng.

Đại trận phòng hộ dễ dàng bị phá vỡ như vậy sao? Những gì trước mắt nhìn thấy, hoàn toàn lật đổ nhận thức của hắn.

Chấn kinh thì khiếp sợ, nhưng thủ hạ Tổng Dẫn lại không nhàn rỗi, gần như trong nháy mắt đại trận bị đánh vỡ, một tiếng hô giết liền đã rống lên giận dữ.

Từ lỗ hổng cực lớn của đại trận, tu sĩ hai tông như một dòng lũ, xông vào nơi cư trú của Thanh Phong môn.

Hai bên tu sĩ vừa mới tiếp xúc, bên Thanh Phong môn liền

chiến bại như núi đổ, trong nháy mắt có hai ba mươi người ngã trong vũng máu, những người còn lại nhao nhao lui về phía sau, thần sắc hoảng hốt.

Cũng không phải là Thanh Phong môn bên này mất kiên nhẫn, ai cũng không nghĩ tới phòng hộ đại trận nhà mình lại yếu ớt không chịu nổi như vậy.

Trước khi phá trận, tu sĩ Thiên Diễn Tông và Thương Lan Sơn đã bày ra trận thể cường công, tu sĩ mỗi phái đều có vị trí riêng, tám chín trăm người ngưng tụ thành một chỉnh thể, do các thể tu thân thể cường tráng cầm trong tay linh khí phòng hộ ngăn ở phía trước, thừa nhận công kích của địch nhân, tầng tầng trong triều đẩy mạnh.

Nhưng Thanh Phong môn không chuẩn bị như vậy, bọn họ tán loạn tụ lại một chỗ, căn bản không có chuẩn bị tốt công kích.

Lại thêm, chênh lệch nhân số cũng cực lớn.

Lúc này Thanh Phong môn mới có vẻ yếu đuối mong manh.

Chương 606: Thảm Sát

Chương 606. Thảm Sát

Tiếng kêu giết liên tiếp vang lên, sau khi tu sĩ hai tông xông vào nơi Thanh Phong Môn đóng quân thân hình không ngừng, mục tiêu cực kỳ rõ ràng, bọn họ lại nhắm thẳng một hướng mà chạy đi.

Đó là vị trí Thiên Cơ điện của Thanh Phong môn.

Công chiếm đóng địa bàn của người khác, tuy rằng có thể thu được rất nhiều chỗ tốt, nhưng nếu không giết địch thì sớm muộn gì kẻ địch cũng đông sơn tái khởi.

Cho nên lần này Thiên Diễn tông liên thủ với Thương Lan sơn, chẳng những muốn công chiếm nơi Thanh Phong môn đóng quân mà còn muốn giết tu sĩ Thanh Phong môn, có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.

Khí thế xung trận của tu sĩ hai tông không thể ngăn cản, dọc đường không ngừng có người của Thanh Phong môn bị chém, Cự Giáp xông lên phía trước, bên ngoài thân thể linh lực cùng huyết khí hỗn tạp, tạo thành một tầng phòng hộ mắt thường có thể thấy được, tu sĩ Thanh Phong môn vội vàng ra tay công kích lên người hắn, giống như gãi ngứa.

Điều này làm cho những thế tu cùng hắn xông trận liên tục liếc mắt, hâm mộ không thôi.

Sau khi bài trừ đại trận một thời gian, Lục Diệp liền tiện tay vẫy một cái, thu hồi ba mươi hai cây trận kỳ, khi tu sĩ hai tông đánh tới nơi Thanh Phong môn đóng quân, bốn kiện linh khí hóa thành lưu quang, trong vòng sáu mươi trượng xuyên qua bay múa,

mang theo một chùm nhiệt huyết, những nơi đi qua, không ngừng có điểm hồng quang bay ra từ thi thể nằm trên mặt đất, rơi vào trên ấn ký chiến trường nơi mu bàn tay hắn.

Hôm nay hắn đã là Linh Khê tầng chín, thực lực đã tăng lên so với trước kia, nhất là uy lực ngự khí, so với cảnh giới tầng tám tăng lên không chỉ gấp mấy lần, cái này không đơn thuần là bởi vì cảnh giới tu vi tăng lên, mà càng tăng lên lực lượng thần hồn.

Trong Bách Trận Tháp, hắn không ngừng phục dụng Tẩy Hồn Thủy tẩy đi sự mệt mỏi trên tinh thần. Nhưng hiệu quả Tẩy Hồn Thủy há chỉ đơn giản là rửa đi tâm thần mỗi mệt như vậy, hơn phân nửa bình Tẩy Hồn Thủy đều tắm bổ thần hồn, giờ phút này trình độ cứng cỏi trên thần hồn của hắn cho dù là Vân Hà cảnh bình thường cũng không bằng.

Rõ ràng nhất là hiện giờ Lục Diệp thúc giục bốn đạo ngự khí không hề có áp lực, cho dù là cho bốn kiện linh khí này thêm vào song linh văn cũng thành thạo.

Cự ly cực hạn ngự khí của cửu tầng cảnh bình thường là ở khoảng cách hơn bốn mươi trượng, xa hơn nữa liền không thể khống chế, nhưng Lục Diệp đang ngự khí sáu mươi trượng.

Chênh lệch ước chừng hai mươi trượng là khái niệm gì, vậy tu sĩ cùng cấp bậc căn bản đừng mơ tới gần hắn, vừa tới liền sẽ bị ngự khí giết chết.

Đi bộ ở trong chiến trường hỗn loạn, thân hình Lục Diệp không ngừng tiến về trước, ánh mắt nhìn chăm chăm trấn thủ sứ Thanh Phong Môn.

Phong Hành Linh Văn gia trì, thân hình cấp tốc hướng phía trước đột tiến.

Phía trước có tu sĩ Thanh Phong môn bỏ chạy muốn cản lại,

Hồ Phách ngồi xồm trên vai Lục Diệp rít lên một tiếng hồ gầm, mắt thường có thể thấy được khí lẫm trùng kích tới, những tu sĩ kia đều lộ vẻ mặt đau đớn, trước mắt là một ngôi sao vàng vọt thẳng tới.

Mặc dù rất nhanh lấy lại tinh thần, nhưng nghênh đón bọn họ lại là ngự khí lưu quang xuyên thẳng đến, còn có đạo đạo thuật pháp theo sát Y Y đánh ra ở bên cạnh Lục Diệp.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, mười mấy tu sĩ Thanh Phong môn nằm một mảnh, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Thân hình không dừng lại, Lục Diệp đi vài bước đã vọt tới trước mặt trấn thủ sứ Thanh Phong môn, người này cũng là binh tu, dưới thần sắc kinh hãi tế ra Linh khí của mình, nhưng mà trước mắt hiện lên một vòng đạo quang sáng như tuyết, cái đầu đã bay lên thật cao.

Lục Diệp xẹt qua bên cạnh hắn, trong tay đã nhiều hơn một khối ngọc giác đại trận, hắn không vội đi luyện hóa, mà tiếp tục đuổi giết những tu sĩ Thanh Phong môn kia.

Giờ này khắc này, Thiên Cơ Điện Thanh Phong Môn đã bị tu sĩ hai tông công chiếm, dưới sự liên thủ của Triệu Lập cùng Tống Dẫn, lưu lại một số nhân thủ ngăn chặn cửa ra vào, không cho bất luận tu sĩ Thanh Phong Môn nào tới gần, những người còn lại vẫn duy trì trận hình, không ngừng tiến về phía trước, áp bách tu sĩ Thanh Phong Môn bỏ chạy.

Lục Diệp tuy rằng phá vỡ một khối khu vực nào đó của Thanh Phong môn đại trận, nhưng trên thực tế đại trận còn đang vận chuyển, sau khi Lục Diệp thu hồi trận kỳ của mình, khu vực bị phá vỡ đang tự tu bổ lại, chậm rãi khôi phục.

Xem tốc độ, không bao lâu, phòng hộ đại trận có thể triệt để khôi phục lại.

Cái này liền dẫn đến tu sĩ của Thanh Phong môn muốn chạy trốn, chỉ có thể thoát khỏi lỗ hồng đó, nếu không sẽ không còn đường sống.

Nhưng tu sĩ hai tông sao có thể để bọn họ dễ dàng chạy trốn tới hướng đó?

Trong lúc hai đại trận doanh Linh Khê chiến trường đối kháng, chưa bao giờ có một lần nào mà các tu sĩ bị công chiếm đóng cứ địa lại gặp một màn tuyệt vọng như thế.

Trước kia cho dù đại trận đóng quân bị phá, bọn họ cũng có thể thông qua Thiên Cơ điện trở về Cửu Châu, nhưng bây giờ Thiên Cơ điện bị công chiếm, đại trận phòng hộ vốn có thể che gió chắn mưa giúp bọn họ lại thành lồng giam của bọn họ.

Dưới tuyệt cảnh, tu sĩ Thanh Phong môn may mắn còn sống sót không khoanh tay chịu chết, mà bắt đầu phản kích.

Nhưng nhân số chênh lệch quá lớn.

Vốn số lượng tu sĩ Thanh Phong môn bên này không bằng hai tông liên thủ, trước mắt đã chết một nhóm, từ Thiên Cơ điện chạy trốn một nhóm, còn lại không đến hai trăm người mà thôi.

Đối mặt với đội ngũ của tám chín trăm người, làm sao có thể là địch thủ?

Chương 607: Báo động tin dữ.

Chương 607. Báo động tin dữ.

Dù cho phe mình chiếm ưu thế tuyệt đối, tu sĩ hai tông cũng không nóng nảy, một mực duy trì trận hình trước đó.

Ai cũng không muốn gặp chuyện ngoài ý muốn khi sắp gặt hái thành quả thắng lợi, sẽ có người chết.

Các tu sĩ Thanh Phong môn may mắn còn sống sót tổ chức mấy lần xung trận, nhưng đều bị các thể tu do Cự Giáp cầm đầu ngăn cản trở về, trong quá trình xung trận cùng rút về, không ngừng có tu sĩ bị chém giết, vô số thi thể ngã xuống.

Trong đó có Lục Diệp giết nhiều nhất.

Bốn đạo ngự khí, khoảng cách công kích đạt tới sáu mươi trượng, hẳn còn có thể gia trì linh văn cho ngự khí của mình, một cái xuyên thẳng qua chính là mấy người bị giết.

Giết tới chết, linh lực tích trữ trong bốn món linh khí này đều đã dùng hết.

Một nén nhang sau, khi một tu sĩ Thanh Phong môn cuối cùng ngã xuống, tiếng hoan hô rung trời vang lên, tu sĩ hai tông hô hò hét, cuồng hoan...

Cho tới bây giờ ai cũng thể nghiệm được cảm giác đại thắng sảng khoái như thế, chẳng những công chiếm nơi trú đóng của địch tông, mà còn cơ hồ đem tu sĩ của địch tông đuổi tận giết tuyệt. Lần tấn công phòng thủ này đủ để ghi vào sử sách chiến trường Linh Khê, vì hậu thế mà kính ngưỡng.

Nhất là các tu sĩ Thiên Diễn Tông, nhấn nhin nhin đến hai tháng rồi cực có được sự phát tiết, sắc mặt mỗi người đều ửng đỏ giống như là Tết vậy.

So với việc hai tháng trước bọn họ gặp phải thì hôm nay bọn họ đã xả được một ngục ác khí, chỉ cảm thấy tâm niệm thông suốt, vô cùng thoải mái.

"Một nén nhang quét dọn chiến trường, tất cả đều hành động cho ta!"

Triệu Lập quát lên.

Trong kế hoạch của hắn và Lục Diệp, Thanh Phong môn chỉ là trạm đầu tiên, kế tiếp còn có hai trạm.

Thanh Phong môn bên này quá chủ quan, cho nên trận chiến này thuận lợi đến cực điểm, nhưng tiếp theo chiến đấu Vạn Ma Lĩnh bên kia có phòng bị, chưa chắc có thể thu hoạch lớn như vậy.

Tu sĩ hai tông lập tức hành động, tứ tán quét dọn chiến trường.

Thời gian một nén nhang không dài, nếu không tranh thủ thời gian căn bản không kịp.

Lục Diệp bắt đầu luyện hóa đại trận ngọc giác kia.

Trước đó lúc công chiếm Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn, bắt đắc dĩ, hủy đại trận ngọc giác, lúc này mới bài trừ đại trận, tình huống trước mắt khác biệt, phòng hộ đại trận Thanh Phong môn còn rất tốt, chỉ cần luyện hoá ngọc giác đại trận, đóng cửa đại trận, lại đào lên trận cơ bày trận là được.

Một đại trận phòng hộ phải mất không ít công huân mới mua được từ Thiên Cơ Bảo Khố.

Triệu Lập và Tống Dẫn tiến về Thiên Cơ điện, cướp đoạt Thiên Cơ trụ của Thanh Phong môn, cái trước chiếm bảy phần, cái sau ba phần, tỉ lệ trong bảy phần của Thiên Diễn tông, có một phần là Lục Diệp.

Trước khi xuất phát, Lục Diệp đã nói với Thiên Diễn Tông mất cái gì, vậy dẫn bọn hắn đi lấy cái gì đó, tự nhiên là phải thực hiện lời hứa.

Hơn nữa dựa theo ước định trước đó, bộ đại trận phòng hộ Thanh Phong môn này là thuộc về hắn, Lục Diệp có được thứ này cũng không có tác dụng gì, nhưng có thể bán cho Thiên Diễn Tông hoặc là Thiên Cơ Bảo Khố, bán cho người trước có thể được rất nhiều tài nguyên tu hành, bán cho người sau có công huân cũng được.

Chốc lát sau, Lục Diệp thúc giục đại trận ngọc giác, đóng đại trận, lại tìm tới một ít nhân thủ hỗ trợ đào ra toàn bộ trận cơ của đại trận, thu vào túi trữ vật.

Bên này khí thế ngất trời, Tin tức trụ sở Thanh Phong môn bị công chiếm nhanh chóng khuếch tán trong trận doanh Vạn Ma lĩnh, tiếp theo khuếch tán tới trận doanh Hạo Thiên minh.

Nghe đồn Bích Huyết Tông Lục Nhất Diệp đã bị độc giết, căn bản không chết, lần này Thanh Phong môn bị công chiếm, chính là xuất phát từ tay hắn.

Theo như lời những đệ tử Thanh Phong môn kịp thời trốn về Cửu Châu, Lục Nhất Diệp kia trước sau chỉ tốn thời gian mấy chục tức đã đem phòng hộ đại trận phá vỡ một lỗ hổng thật lớn, ngay sau đó đệ tử Thiên Diễn tông cùng Thương Lan sơn sớm có chuẩn bị chen chúc mà vào, Thanh Phong môn bị đánh cho trở tay không kịp, căn bản khó có thể hình thành chống đỡ hữu hiệu, nhất thời binh bại như núi đổ.

Trận chiến này, trụ sở Thanh Phong môn bị phá, Linh Khê cảnh bị giết hơn bốn trăm người, tu sĩ bên trong gần như bị giết.

Tin tức truyền ra, chín châu chấn động!

Làm cho người ta khiếp sợ không đơn giản chỉ là bản Lục Nhất Diệp chết đi sống lại, mà càng làm cho người ta kinh hãi chính là thủ đoạn phá trận của hắn.

Nếu như nói trước đó hắn dẫn người công chiếm Phong Hoa viện và Chiếu Nhật sơn, thủ đoạn vận dụng khi chiếm đóng Phong Hoa viện có thủ đoạn thủ xảo thành phần, rất dễ dàng bị nhắm vào, như vậy hiện tại thủ đoạn của hắn cao minh đâu chỉ gấp mười lần, đó là phương pháp phá trận thật sự, căn bản không có cách nào đi nhắm vào, nếu thật sự bị tên này đánh đến tận cửa, vậy đại trận phòng hộ vô luận như thế nào cũng không ngăn được.

Sau hai tháng an tâm, các đại tông môn Vạn Ma lĩnh lại một lần nữa căng thẳng.

Hai tháng trước, đủ loại tin tức phản hồi mà đến, bọn họ vui mừng khôn xiết, ăn mừng Lục Nhất Diệp bị độc giết, mối họa lớn bị loại trừ, nhưng bây giờ xem ra, đó căn bản là một cái bẫy.

Lục Nhất Diệp vẫn còn sống khỏe mạnh!

Tránh né hai tháng ở Thiên Diển Tông, thành tựu trận đạo của hắn đã tăng lên khó có thể tưởng tượng.

Rất nhiều trận tu tinh tu trận đạo nghe được tin này, đều hô thẳng lên không thể, bởi vì một tu sĩ Linh Khê cảnh dù thiên phú có cao hơn nữa, cũng không cách nào trong thời gian ngắn ngủi hơn mười hơi thở phá vỡ một tòa đại trận phòng hộ, loại chuyện này đừng nói gặp qua, dù là nghe cũng chưa từng nghe nói qua.

Đại trận phòng hộ nếu dễ dàng bị bài trừ như vậy, vậy sau này tông môn nào còn có thể an toàn?

Nhưng sự thật bày ngay trước mắt như vậy, không cho phép bọn họ không tin.

Các nơi trong Cửu Châu bởi vì việc này mà ồn ào huyên náo.

Chương 608: Đụng Vào Đi

Chương 608. Đụng Vào Đi

Bên trong chiến trường Linh Khê, các tu sĩ Xích Huyết cốc cùng Lôi Quang giáo đều luống cuống.

Trước đây bọn họ đang gấp rút tiếp viện Thanh Phong môn, mắt thấy không bao lâu có thể đến Thanh Phong môn, cùng Thanh Phong môn bên kia nội ứng ngoại hợp, ai ngờ bỗng nhiên lại nghe tin dữ.

Nơi dừng chân của Thanh Phong môn bị chiếm lấy!

Tu sĩ Thanh Phong môn gần như bị giết sạch!

Tu sĩ hai tông dẫn đội gần như cho rằng có người đang nói giỡn với bọn họ, xác nhận mấy phen, mới biết được đây không phải là trò đùa gì.

Nhiệt huyết trong nháy mắt bị hơi lạnh thấu xương bao phủ, cũng không cần tiếp viện Thanh Phong môn, nửa đường liền thay đổi phương hướng, vội vàng rút lui về nơi trú sở tông môn.

Nơi Thanh Phong môn đóng quân đã bị chiếm, kế tiếp sẽ đến phiên bọn họ, nhất là Xích Huyết cốc, cách Thanh Phong môn càng gần, hiển nhiên là mục tiêu bị tấn công.

Trong lúc nhất thời, Trấn thủ sứ cùng phó sứ Xích Huyết cốc như cha mẹ chết, khẩn cấp cứu viện đối ngoại, đồng thời đưa tin cho Lôi Quang giáo bên kia, thương nghị để Lôi Quang giáo đi trước trợ giúp, bởi vì nhân thủ Lôi Quang giáo có sẵn, hơn nữa đều đang trên đường, chỉ cần Lôi Quang giáo nguyện ý trợ giúp,

như vậy tỷ lệ có thể bảo vệ được Xích Huyết cốc rất lớn.

Lôi Quang giáo cũng biết đạo lý môi hở răng lạnh, phó sứ dẫn đội ngược lại có khuynh hướng muốn đáp ứng cầu viện của Xích Huyết cốc, nhưng loại chuyện này một phó sứ như hắn không dám quyết định, chỉ có thể đưa tin tức trở về tông môn, xin chỉ thị trưởng bối tông môn.

Rất nhanh đã nhận được tin, cao tăng Lôi Quang giáo đồng ý với cầu viện của Xích Huyết cốc, phó sứ trấn thủ dẫn đội lập tức dẫn tu sĩ của mình thay đổi phương hướng, chạy về phía chỗ ở của Xích Huyết cốc.

Cùng lúc đó, Thiên Diễm Tông và tu sĩ Thương Lan chiến trường đã xuất phát, xuất phát về phía trước.

Trên thuyền lớn Thiên Diễm Tông, Lục Diệp mang theo một đám trận tu bận rộn trên boong thuyền.

Binh quý thần tốc.

Bên này công chiếm trụ sở Thanh Phong môn, tin tức khẳng định khuếch tán ra ngoài, một khi bên Xích Huyết cốc có phòng bị, trận chiến tiếp theo sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Cho nên nhất định phải chạy tới trụ sở của Xích Huyết cốc, đánh đối phương trở tay không kịp.

Hơn nữa nếu như đoán không sai, bất kể là Xích Huyết Cốc hay là Lôi Quang Giáo, lúc trước hẳn đều có viện quân chạy tới, lúc này bọn hắn đại khái đang trên đường lui, bên mình chỉ cần tốc độ đủ nhanh, vẫn có khả năng đuổi kịp địch nhân trên đường.

Những thuyền lớn Linh khí có thể chở mấy trăm người này đều là mua được từ trong Thiên Cơ Bảo Khố, hao tổn không ít, tốc độ không chậm, nhưng cũng không quá nhanh, so với tốc độ của một người, là chậm hơn một chút không thể nghi ngờ.

Dù là tu sĩ phụ trách điều khiển thuyền lớn bên phía Thiên Diễn Tông toàn lực hành động, đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, chung quy cũng là có hạn.

Việc Lục Diệp cần làm trước mắt, chính là tăng tốc cho chiếc thuyền lớn này.

Hắn bận rộn cùng với một đám trận tu, một lát sau, một trận pháp bao phủ toàn bộ thuyền lớn thành hình. Trận pháp này không có gì đặc biệt để tâm, chỉ đơn giản dùng một linh văn hệ phong làm trung tâm, dùng mười sáu cây trận kỳ làm căn cơ tạo thành trận pháp.

Phong Hành Linh vẫn có thể gia trì cho mình, có thể hỗ trợ Hồ Phách, tự nhiên cũng có thể thêm vào trên phi hành linh khí.

Chẳng qua thuyền lớn quá lớn, chỉ dựa vào bản thân Lục Diệp thực sự lực không đủ, nhưng mà mượn trận pháp thì lại khác, tác dụng phát huy mười sáu cây trận kỳ chính là củng cố phong hành linh văn do Lục Diệp tạo ra ở trên thuyền lớn, đồng thời còn có thể hấp thu linh lực từ bên ngoài bổ sung bản thân, để cho linh văn sẽ không dễ dàng tiêu tán.

Lượng lớn linh thạch được đặt trong trận kỳ. Linh lực bên trong linh thạch được rót vào trong đại trận rồi làm theo Lục Diệp, đại trận mới bố trí liền ù lên một tiếng, bắt đầu vận chuyển. Từng đường vân phức tạp hiển hiện, làm cho toàn bộ boong thuyền sáng lên hào quang.

Sau một khắc, lâu thuyền Thiên Diễn Tông vốn đang song song với lâu thuyền Thương Lan Sơn hệt như một con ngựa hoang, bốn ba bay ra ngoài, trong giây lát đã hóa thành một điểm đen nhỏ.

Trên lâu thuyền Thương Lan sơn, Tống Dẫn đang kiểm kê tình huống thương vong của tu sĩ nhà mình, phát giác có điểm khác thường, quay đầu nhìn lại, toàn bộ mặt ngậy đại, vội vàng đưa tin

Triệu Lập hỏi thăm tình huống.

Trên lầu thuyền Thiên Diễn Tông, mấy trăm tu sĩ bị thuyền lớn đột nhiên tăng tốc trở tay không kịp, từng người ngã trái ngã phải, thật vất vả ổn định thân hình.

Lục Diệp vội vàng điều chỉnh trận pháp.

Trong Bách Trận Tháp, hắc thông qua khảo nghiệm tầng tầng đã bố trí rất nhiều trận pháp, nhưng đây là lần đầu tiên dùng để bố trí trận pháp này, kinh nghiệm khó tránh khỏi có chút thiếu sót.

Nếu như không điều chỉnh một chút, không đến nửa canh giờ, trận pháp này sẽ vì tải nặng mà sụp đổ.

Tốc độ của thuyền lớn giảm xuống rất nhiều nhưng trận pháp vận chuyển lại bắt đầu ổn định, cho dù thuyền lớn có tốc độ chậm đi, nhưng vẫn nhanh hơn gấp đôi so với tốc độ tối đa lúc trước.

Triệu Lập nhả tin cho Tống Dẫn vài câu, giải thích chuyện vừa rồi, sau đó bảo môn hạ tu sĩ chú ý giám sát tứ phương.

Một canh giờ sau có tu sĩ tới báo, phía trước xuất hiện một con thuyền lớn, nhìn phương hướng của đối phương, rõ ràng là tiến vào nơi đóng quân của Xích Huyết cốc.

Triệu Lập tinh thần đại chấn, biết suy đoán lúc trước không sai, tại thời điểm phe mình chuẩn bị đánh Thanh Phong Môn, bên Xích Huyết cốc quả nhiên có viện quân gấp rút tiếp viện Thanh Phong Môn, nhưng mà phe mình hiệu suất rất cao, địch nhân viện trợ còn chưa tới, nơi Thanh Phong môn đóng quân đã bị công chiếm, điều này dẫn đến viện quân chỉ có thể rút lui, phe mình nhanh chóng đuổi theo, không phải là vì truy kích bọn họ sao?

"Đụng vào đi!"

Trên boong tàu, Triệu Lập phát ra hiệu lệnh.

Chương 609: Lôi Quang giáo xui xẻo...

Chương 609. Lôi Quang giáo xui xẻo...

Theo mệnh lệnh của Triệu Lập, thuyền lớn Thiên Diễn Tông bay thẳng về phía trước.

Quân địch hiển nhiên cũng phát hiện động tĩnh bên này, trên boong tàu có một đám tu sĩ thò đầu quan sát, rất nhanh rối loạn bất an.

Bọn họ không biết thuyền lớn Thiên Diễn Tông vì sao lại có tốc độ nhanh như vậy, cũng chưa từng trải qua loại sự tình này, nhưng mắt thấy một Linh khí phi hành tông tới, trong lòng cũng rất hoảng sợ.

Tiếng thét to hòa với tiếng hiệu trên boong thuyền truyền ra, thế là tu sĩ tọa trấn chiếc thuyền lớn này đã khiến cho đệ tử môn hạ thay đổi phương hướng, tránh đi đường va chạm.

Nhưng sau khi thử một hồi phát hiện ra cũng không có tác dụng, tốc độ của đối phương quá nhanh.

Trên lầu thuyền Thiên Diễn Tông, có tu sĩ tới báo:

"Triệu sư huynh, bên kia không phải là Xích Huyết cốc, là Lôi Quang giáo."

"Khôn quan tâm hẳn là ai, đừng trước đã."

"Vâng."

Vốn tướng đây là viện quân của Thanh Phong môn gấp rút tiếp viện ở Xích Huyết cốc, không ngờ lại là Lôi Quang giáo, dù sao cũng là kẻ địch phải đánh, muện một chút cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Lúc này, vị phó sứ trấn thủ Lôi Quang giáo kia miệng đắng ngắt, bọn họ trợ giúp Thanh Phong môn, còn chưa tới nơi, Thanh Phong môn bị công chiếm, lúc quay trở về Xích Huyết cốc khẩn cấp cầu viện, bọn họ đổi hướng trợ giúp Xích Huyết cốc.

Hôm nay còn đang bị Thiên Diễn Tông đuổi theo.

Nghĩ nát óc hẳn cũng không thông, thuyền linh khí lớn như Thiên Diễn Tông làm sao lại nhanh như vậy.

Dưới sự chú ý của hắn, khoảng cách giữa hai chiếc thuyền lớn càng ngày càng gần, lâu thuyền của Lôi Quang giáo đứng đầu hiện ra một tầng màn sáng phòng hộ.

Lực lượng phòng hộ của màn sáng phòng hộ này tự nhiên không bằng đại trận phòng hộ nơi đóng quân, nhưng tốt xấu cũng có một ít lực lượng phòng hộ.

Trái lại Thiên Diễn Tông, cũng không có màn sáng phòng hộ, trên boong thuyền có từng đạo quang mang thuật pháp oanh ra, đánh về phía thuyền lớn của địch tông.

Khoảng hai mươi trượng, màn sáng phòng hộ của thuyền lớn Thiên Diễn Tông mới vội vàng sáng lên.

Mắt thấy cảnh này, trong lòng phó sứ trấn thủ Lôi Quang giáo chợt lạnh đi.

Lâu thuyền của mọi người đều là mua từ trong Thiên Cơ bảo khố, phẩm chất và các loại thuộc tính đều không khác nhau bao nhiêu, đối phương dùng mấy lần thuật pháp để suy yếu phòng ngự phe mình trước, lại va chạm vào, rõ ràng chiếm tiện nghi.

Hắn tức giận mắng Thiên Diễn tông hèn hạ vô sỉ, nhưng biết mình không đủ kinh nghiệm đối địch.

Nhưng như vậy sao trách hắn được?

Lôi Quang giáo chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy. Đừng nói là Lôi Quang giáo, cả chiến trường Linh Khê Tông chưa bao giờ gặp phải trường hợp thế này cả.

Một đôi mắt nhìn chăm chú, mũi thuyền của Thiên Diễn Tông hung hăng va chạm ở phần đuôi của thuyền lớn Lôi Quang giáo.

Một tiếng nổ mạnh truyền ra, tất cả tu sĩ hai tông đều đứng không vững, từng người ngã trái ngã phải, còn có một ít té lăn trên boong thuyền.

Màn sáng phòng hộ của hai chiếc lâu thuyền trước sau tan vỡ, hóa thành điểm điểm huỳnh quang phiêu tán ra ngoài.

Trên boong thuyền, Lục Diệp gắt gao cầm lấy mạn thuyền, bên tai liền truyền đến tiếng rên rỉ gian khổ của thuyền lớn, ngay sau đó, trên đỉnh đầu có bóng đen to lớn bao phủ.

Ngẩng đầu nhìn lại, là đáy thuyền của Lôi Quang giáo kia.

Trong chớp mắt va chạm, bởi vì tốc độ quá nhanh, mũi thuyền của Thiên Diễn Tông cắm nghiêng vào phía dưới đuôi thuyền Lôi Quang giáo, trực tiếp đẩy thuyền lớn của Lôi Quang giáo lên trên.

Lại là một trận ma sát gian khổ, chấn động, thuyền lớn Lôi Quang giáo bay ra, nghiêng nghiêng rơi xuống mặt đất.

Từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng từ bên đó truyền ra, ngay sau đó, từng bóng người vọt ra, vội vã tế ra linh khí phi hành của bản thân, ổn định thân hình.

Có tu sĩ thực lực không đủ, khống chế linh lực bản thân chưa

đủ, dù là tế ra linh khí phi hành của bản thân, nhất thời cũng khó khống chế.

Trên Lô Quang giáo có hơn ba trăm người, nhưng sau khi thuyền lớn được đẩy lên thì chỉ có hơn trăm tu sĩ bay ra. Những tu sĩ này đều không ngoại lệ, tất cả đều nhanh chóng chạy về chỗ ở của Xích Huyết cốc.

Trái lại bên Thiên Diễn Tông này, mặc dù thuyền lớn chấn động kịch liệt một lát, nhưng cũng không có dấu hiệu rơi xuống.

Tu sĩ Thiên Diễn Tông thả người bay lên, quay người đuổi theo giết tu sĩ Lô Quang giáo.

Lục Diệp xông lên đầu tiên.

Hắn là người đầu tiên hành động, hơn nữa tốc độ của hắn là nhanh nhất.

Tu sĩ trước khi chuyển tu công pháp thiên cấp, cơ bản sẽ không cùng người tranh đấu trên không trung, bởi vì khống chế linh lực bản thân không đủ, một mặt ngự khí phi hành vừa tranh đấu, rất dễ xuất hiện chuyệ ngoài ý muốn.

Có thể nói, tu sĩ ngự khí phi hành, thực lực bản thân đều sẽ giảm bớt đi nhiều.

Tình huống này chỉ có sau khi chuyển sang thiên cấp công pháp mới cải thiện, cho nên tại vòng hạch tâm mới có thể thường xuyên nhìn thấy cảnh tu sĩ tranh đấu trên không.

Lục Diệp không bị ảnh hưởng gì, chỉ riêng dùng ngự khí là hắn có thể điều khiển bốn đạo còn có thể thành thạo, thêm một ngự khí phi hành thì có quan hệ gì.

Dưới sự gia trì của linh văn hệ Phong, thân ảnh hắn hóa thành một vệt sáng, xuyên thẳng qua trong đám tu sĩ Lô Quang giáo tự

chạy trốn, bên người có bốn đạo ngự khí qua lại, kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết, thu gặt tính mạng kẻ địch.

Mười mấy hơi thở sau, hắn dừng lại, xoay người nhìn lại, ngăn phía trước tu sĩ Lôi Quang giáo đang bỏ chạy.

"Àm..."

Tiếng nổ lớn từ dưới đất vang lên, tới lúc này đệ tử Lôi Quang giáo bị đánh cho ngã lăn xuống đất, theo tiếng nổ đó là một ngọn lửa bắn ra, mơ hồ còn có những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Chương 610: Chuẩn Bị Nghênh Chiến

Chương 610. Chuẩn Bị Nghênh Chiến

Lôi Quang giáo có hơn ba trăm người, chỉ mới trốn thoát được một trăm, còn hơn hai trăm người đầu?

Đương nhiên là ở trong thuyền lớn.

Bọn họ còn chưa kịp chạy, phần nhiều là không có bản lĩnh chạy, ngã xuống từ trên cao gần trăm trượng, làm sao có thể có kết cục tốt được?

Có thể nói, lần này Lôi Quang giáo tổn thất hai trăm tu sĩ.

"Cùng ra tay giết hắn!"

Vị phó sứ Lôi Quang giáo gầm lên, sau khi thấy được tốc độ phi hành và thủ đoạn giết địch của Lục Diệp, hắn biết không giải quyết được Lục Diệp, những người may mắn còn sống như bọn họ cũng đừng hòng thoát khỏi cái chết.

Người Thiên Diễn Tông có lẽ không đuổi kịp bọn họ, nhưng tốc độ của Bích Huyết Tông Lục Nhất Diệp này quá kinh khủng, bọn họ căn bản không thể thoát khỏi.

Đáp lại hắn là một điểm lưu quang màu lửa đỏ cấp tốc phóng đại trong tầm mắt.

Nếu như là trên mặt đất, Lục Diệp cho dù thực lực mạnh đến đâu, cũng không dám lấy thân thể một người ngăn cản gần trăm người, vậy chẳng khác nào muốn chết.

Nhưng ở trên không trung thì lại khác, mọi người đều không chuyển tu thiên cấp công pháp, Lục Diệp bởi vì thần hồn cường đại cùng khả năng khống chế đối với linh lực bản thân đủ mạnh, thực lực không bị ảnh hưởng, nhưng đám người Thiên Diễn Tông này có một người tính một người, có thể phát huy ra bảy thành tiêu chuẩn bình thường cũng không tệ rồi.

Còn nữa, lúc ngự khí phi hành, Lục Diệp có thể xê dịch cùng tránh né chỗ trống cũng lớn hơn.

Nói một cách đơn giản, kẻ địch muốn đánh trúng cơ bản là không thể nào đánh trúng, thế nhưng hẳn lại giết một tên chuẩn xác.

Hắn ở phía trước chặn đường kéo dài thời gian, không ngừng giết địch, rất nhanh, các tu sĩ Thiên Diễn Tông dưới sự dẫn dắt của Triệu Lập cũng đuổi theo.

Bọn họ đều là những tu sĩ Lôi Quang giáo chạy ra khỏi thuyền lớn, không còn đường sống.

Ánh sáng ngự khí và thuật pháp xuyên thẳng qua, các tu sĩ Lôi Quang giáo thể hiện phẩm chất hung hãn không sợ chết.

Đại chiến giằng co trong chốc lát, linh lực chấn động dần dần ổn định.

Thời điểm trước đây khi đánh chiếm trụ sở Thanh Phong môn, tu sĩ hai tông ít nhiều còn xuất hiện một ít thương vong, nhưng lúc này đang gặp chiến đấu, tất cả đều là bên Lôi Quang giáo chết, bên Thiên Diễn tông không một ai tử vong, cũng chính là chấn động do hai chiếc thuyền lớn va chạm dẫn đến có người vô ý bị thương nhẹ.

Sau cuộc chiến quét dọn chiến trường, Lục Diệp mang theo một ít trận tu vôi vàng kiểm tra tình huống trên thuyền lớn Thiên

Diễn Tông.

Vị trí mũi tàu có tổn hại không nhỏ, tổng thể có thể hơi ảnh hưởng, nhưng cũng không đáng lo.

Không tiếp tục đi tới trước, vừa tu chỉnh, vừa chờ đợi Thương Lan sơn người lại tụ hợp.

Lôi Quang giáo lần này chết hơn ba trăm người, tổn thất nặng nề đến cực điểm, chủ yếu là thiếu nhiều người như vậy, bọn họ không thể nào bảo trụ được nơi trú quân, trừ phi bọn họ có thể kịp thời mời đến trợ giúp.

Nhưng Xích Huyết cốc cách bọn họ gần nhất lại là mục tiêu tiếp theo sẽ bị tấn công, Xích Huyết cốc căn bản không thể nào trợ giúp Lôi Quang giáo, không trông cậy được vào Xích Huyết cốc, trông cậy vào mình tông xa hơn càng không đáng tin cậy.

Lúc này, trong nơi đóng quân của Lôi Quang giáo, mặt mày trấn thủ sứ Lôi Quang giáo xám như tro tàn, bởi vì trong thời gian ngắn ngủi không đến mấy chục hơi thở, ấn ký chiến trường của hắn đã mai một hơn ba trăm dấu ấn, mỗi dấu ấn đều đại biểu cho tính mạng của một tu sĩ Lôi Quang giáo.

Hơn ba trăm người kia, đáng lẽ Lôi Quang giáo định đi chi viện Thanh Phong môn, sau đó chuyển hướng sang trợ giúp nhân thủ Xích Huyết cốc!

Không ai biết bọn họ rốt cuộc gặp phải chuyện gì, trong thời gian ngắn toàn quân bị diệt, ngay cả một người may mắn còn sống sót cũng không có.

Hơn ba trăm đệ tử trước khi chết, thậm chí không có một tin tức nào truyền về.

Vị trấn thủ sứ này đè nén tâm tình bi ai, ổn định tâm thần, truyền tin cho Xích Huyết cốc bên kia hỏi thăm tình huống.

Trấn thủ sử của Xích Huyết cốc ngơ ngác.

Bên phía bọn họ vẫn đang chờ Lô Quang giáo chi viện, cùng nhau phòng ngự Thiên Diễn tông và Thương Lan sơn, kết quả người của Lô Quang giáo vậy mà toàn quân bị diệt rồi?

Thanh Phong môn không còn, viện quân của Lô Quang giáo cũng chết sạch, điều này chẳng phải có nghĩa là bọn họ phải một mình chiến đấu?

Nhất thời, áp lực của vị trấn thủ sử Xích Huyết cốc cao như núi.

Thanh Phong môn trước xe có vết xe đổ, mặc dù biết chỉ bằng vào sức mạnh Xích Huyết cốc là không thủ được trụ sở, Xích Huyết cốc cũng không định lùi bước.

Thanh Phong môn không chịu nổi một kích như vậy, là bởi vì không chút phòng bị đã bị đánh trở tay không kịp, Xích Huyết cốc bên này chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, như vậy cho dù nhân số ở vào hoàn cảnh xấu, dựa vào địa lợi chưa chắc không thể cùng địch một trận chiến!

Dưới thế cục nguy cấp này, Xích Huyết cốc khẩn trương chuẩn bị, từng đạo tin tức qua lại trao đổi với tông môn.

...

Người Thương Lan Sơn khoan thai đến chậm, hội hợp cùng Thiên Diễn Tông, tu sĩ hai tông khởi hành, xuất phát đi hướng chỗ ở của Xích Huyết Cốc.

Trước đó có một trận đại chiến ở trụ sở Thanh Phong môn, hai tông bên này có tu sĩ thương vong, chỉ có điều thương vong không lớn, chết chưa tới bốn mươi người mà thôi, cho nên không ảnh hưởng gì đến thực lực chung.

Lúc sĩ khí hai tông hùng hổ chạy đến bên ngoài trụ sở Xích Huyết cốc, bên Xích Huyết cốc đã sẵn sàng nghênh địch, bọn họ bày trận giống như hai tông trước khi tấn công Thanh Phong môn, thể tu thân thể cường tráng đi đầu, sau đó là binh tu quý tu, pháp tu vị trí cuối cùng.

Tu sĩ hai tông theo thứ tự xuống thuyền, có hai lần chiến thắng lớn trước đó, lại có ưu thế về mặt nhân số, vô luận Thiên Diễn Tông hay là Thương Lan sơn tu sĩ khí thể đều như rồng, cách một tầng đại trận màn sáng nhìn chăm chăm người Xích Huyết cốc, có người đưa tay lên cổ không ngừng khoa tay múa chân, uy hiếp trắng trợn.

Trái lại bên Xích Huyết cốc, cho dù đã bố trí thỏa đáng, cũng có quyết tâm tử chiến với địch, thần sắc vẫn khẩn trương.

Còn chưa khai chiến, tu sĩ hai bên đã bắt đầu mắng chửi lẫn nhau, từng tiếng hô quát vừa quát, hàm súc nung nấu cực cao.

Chương 611: Gọi Cứu Viện Tới!

Chương 611. Gọi Cứu Viện Tới!

Lục Diệp thúc dục linh văn điều tra tiết điểm của đại trận Xích Huyết cốc, phối hợp cùng nhóm trận tu Thiên Diễn Tông phá trận vẫn như lúc trước.

Trong thời gian này, tu sĩ hai tông sắp xếp binh trận do Triệu Lập và Tống Dẫn.

Vị trấn thủ sứ khổng chế đại trận ngọc giác ở của Xích Huyết cốc mặc dù từ một chút con đường nghe nói qua thủ đoạn phá trận của Lục Diệp, nhưng chung quy không có tận mắt nhìn thấy.

Cho đến lúc này, hắn đã cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng.

Vô luận hắn thôi động ngọc giác tạo ra đủ loại biến hóa đối với đại trận, cũng khó có thể ngăn chặn tiến độ Lục Diệp phá trận.

Đúng như nghe nói, chỉ mười hơi thở mà thôi, linh lực một mảnh khu vực đã ngừng chảy. Theo một đợt tấn công mạnh của tu sĩ hai tông, đại trận kia triệt để bị phá toái.

Tiếng chửi mắng của hai bên ngừng lại, chuyển thành ngự khí và thuật pháp tấn công lẫn nhau, chỉ một thoáng, hào quang đủ mọi màu sắc xuyên thẳng qua lại giữa không trung, tràn diện đồ sộ đến cực điểm.

Kèm theo từng tiếng kêu thảm thiết truyền ra, trấn thủ sứ Xích Huyết cốc tọa trấn phía sau phát hiện tình huống không đúng.

Tốc độ tử vong của nhóm tu sĩ phe mình quá nhanh.

Thể tu là tấm chắn lớn nhất của tu sĩ phe mình, nếu thể tu chết quá nhiều, phòng tuyến kia nhất định sẽ bị phá.

Hắn hơi quan sát, rất nhanh đã nhìn rõ chân tướng.

Là người của Bích Huyết tông, Lục Nhất Diệp, thể tu chết đi gần như có một nửa là do hắn giết!

Bốn đạo lưu quang ngự khí xuyên qua bay múa dưới sự điều khiển của hắn, thể tu bị hắn để mắt tới căn bản không ngăn cản được uy năng ngự khí kia, một lần đánh giết một cái, các thể tu Xích Huyết cốc vất vả bồi dưỡng ra, dưới công kích sắc bén của hắn, yếu ớt chẳng khác gì một tờ giấy.

Giao phong với nhau mới mười hơi thở, số lượng Thể Tu ngăn ở tiền phương đã giảm một nửa, không có các Thể Tu ngăn cản, thương vong bên Xích Huyết cốc tăng vọt, hơn nữa theo thời gian trôi qua, thương vong phe mình cũng nhanh chóng mở rộng.

Trái lại, các thể tu của quân địch mặc dù cũng có thương vong, nhưng trận tuyến phòng ngự chặt chẽ vẫn luôn vững chắc, nhất là một thể tu, khí huyết tràn đầy quả thực có chút kỳ cục, hắn tận mắt nhìn thấy một mặt linh khí phòng ngự trên tay đối phương bị đánh nổ, hơn mười đạo công kích rơi vào trên người hắn, nhưng thể tu lại không hề hấn gì.

Nhục thân gia hỏa này, so với Linh Khí phòng ngự bình thường còn cường đại hơn.

Trần thủ sử Xích Huyết cốc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cũng biết mình khinh thường đối thủ lần này.

Nhưng trước mắt muốn chạy trốn đã không có khả năng, lúc này chạy, chỉ cho địch nhân cơ hội đuổi tận giết tuyệt.

Hắn vội vã khống chế ẩn kỵ chiến trường rồi truyền tin ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc sau, trong Thiên Cơ điện đột nhiên xuất hiện năm bóng người, năm người không hề dừng lại, thân hình lướt đi, thoát khỏi Thiên Cơ điện, hóa thành năm luồng sáng, đánh thẳng về phía chiến trường.

Trong năm người này có nam có nữ, có thanh niên cũng có lão giả.

Bọn họ rõ ràng không phải tu sĩ Linh Khê cảnh, trong đó có Vân Hà cảnh, cũng có Chân Hồ cảnh.

Thủy Uyên ra mặt cho Lục Diệp, hai lần cường hành giết vào chiến trường Linh Khê, bên Xích Huyết cốc tự nhiên sẽ không thiếu người phách lực như vậy, chẳng qua làm như vậy cần phải trả giá quá lớn, hơn nữa cũng sẽ gánh chịu nguy hiểm rất lớn, cho nên bình thường, tu sĩ Cửu Châu không ai làm như vậy.

Nhưng trước mắt trụ sở tông môn nguy hiểm trong sớm tối, Xích Huyết cốc đâu cần quản nhiều như vậy.

Tu vi năm người triển lộ ra lúc này chỉ là Thiên cấp tầng tám, đó là bởi vì năm người bọn họ lúc trước đều dùng tu vi Thiên cấp cảnh tầng tám tấn thẳng Vân Hà. Giờ phút này mạnh mẽ chém giết tiến đến, tu vi có thể vận dụng cũng là đỉnh phong nhất trong chiến trường Linh Khê.

Điểm này bọn hắn không so được với Thủy Uyên.

Thủy Uyên lấy tu vi Thiên cấp tầng chín tấn thẳng Vân Hà, cho nên tu vi nàng tiến chiến trường Linh Khê chính là Thiên cấp tầng chín.

Không phải Xích Huyết cốc không muốn phái ra kẻ mạnh, thật sự là bởi vì Xích Huyết cốc không có kẻ nào mạnh hơn.

Tại Linh Khê cảnh ba trăm sáu mươi khiêu, lấy tu vi Thiên cấp tầng chín tấn thẳng Vân Hà, ngày sau tấn thẳng Thần hải cảnh là

chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhưng mở ra ba trăm sáu mươi khiếu há lại dễ dàng như vậy, cho dù những đệ tử tông môn nhất phẩm kia, cũng không dám nói mình nhất định có thể mở đủ ba trăm sáu mươi khiếu.

Tu sĩ tầng thứ Linh Khê Cảnh này, có thể lấy tu vi cảnh giới Thiên cấp tầng chín tấn thăng Vân Hà, trăm không còn một.

Xích Huyết cốc chỉ là tông môn ngũ phẩm mà thôi, năm người này chính là người mà trước mắt Xích Huyết cốc có thể xuất ra trong tay, là người có khả năng khai khiếu nhiều nhất trong cấp độ Linh Khê cảnh.

Năm đạo khí tức cường đại áp bách mà đến, lúc này Lục Diệp có phát hiện, ngược mắt nhìn lên, thấy năm đạo lưu quang kia, lúc này phần nộ quát một tiếng:

"Cẩn thận!"

Có lẽ là tiếng quát của hắn đưa tới sự chú ý của người tới, lão giả trong năm người lập tức giương mắt nhìn lại, trong mắt hiện lên sát cơ lạnh lẽo.

Được năm người này cường thế tương trợ, Xích Huyết cốc lập tức ổn định thế cục, ngược lại tiết tấu tu sĩ hai tông tiến công bị xáo trộn, cục diện tốt lúc đầu trở nên giằng co, thương vong cũng tăng lên nhiều.

Dù sao cũng là năm Thiên cấp tầng tám, dưới sự liên thủ, lực lượng bọn hắn có khả năng phát huy đủ để thay đổi chiến cuộc.

Trấn thủ sứ Xích Huyết cốc một mực lo lắng giờ thở phào nhẹ nhõm, Triệu Lập cùng Tống Dẫn cũng khẩn trương.

Chương 612: Nhắm Thẳng Lục Diệp

Chương 612. Nhắm Thẳng Lục Diệp

Một lát sau, sấm sét màu tím bắt đầu quanh quẩn trên người năm người kia, vô luận là ai, đều lộ vẻ đau đớn, một phụ nhân trong đó thân thể hơi run rẩy, uy thế ra tay đều yếu đi rất nhiều.

Năm người bọn hắn biết rõ tại Linh Khê chiến trường giết người sẽ gây ra hậu quả gì, trước khi tiến vào bọn hắn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng biết rõ, trước kia chưa có ai làm qua.

Chỉ khi nghe nói chưởng ấn sứ kia của Bích Huyết tông đại khai sát giới ở chiến trường Linh Khê, đều cảm thấy mình sẽ không yếu hơn người kia, nhưng thẳng đến khi bọn hắn ra tay giết chết tu sĩ Linh Khê cảnh đầu tiên, mới ý thức được sự tình không đơn giản như mình nghĩ.

Trường phạt của Diệt Hồn Thần Lô không dễ dàng ngăn cản như vậy, Thủy Uyên có thể ngăn cản, là bởi vì thần hồn nàng đặc thù, cho dù liên tục giết hơn mười người, cũng có thể giống như không có chuyện gì.

Năm người Xích Huyết cốc này không được, bọn họ tổng cộng cũng chỉ giết được hai mươi mấy người, nhưng đã đến cực hạn chịu đựng của bản thân, không có biện pháp để giết càng nhiều, chỉ có thể ngăn cản tu sĩ hai tông công kích.

"Các người ngăn trở, ta đi giết Lục Nhất Diệp!"

Lão giả cần răng nói một tiếng, thân hình thoát một cái liền

hướng Lục Diệp lảng không nhào tới, bởi vì thần hồn đau đớn kịch liệt, khiến sắc mặt của lão trở nên vằn vện dữ tợn.

Lục Diệp mới là mục tiêu chủ yếu bọn họ tiến vào lần này, chỉ cần có thể giết Lục Diệp, dù lần này mất đi trụ sở Xích Huyết cốc, các đại tông môn Vạn Ma linh cũng sẽ bồi thường cho bọn họ một lượng lớn vật tư, đủ để cho Xích Huyết cốc xây dựng lại nơi ở còn giàu có hơn.

Lão giả này cầm trường kiếm trong tay, rõ ràng là một binh tu, lúc lảng không đánh tới, từng đạo kiếm quang chém về phía Lục Diệp.

Lục Diệp vội vàng rút Bàn Sơn Dao ra, chém vỡ vài luồng kiếm quang, nhưng thân hình dưới lực lượng khổng lồ đánh ra, bay lên không trung.

Sát chiêu của lão giả trong nháy mắt đã đến, trường kiếm trong tay như linh xà thè lưỡi, một kiếm đâm về phía ngực Lục Diệp.

Một kiếm này nhanh tới Lục Diệp hầu như không kịp phản ứng, ngực thủ linh văn vội vàng hình thành, miễn cưỡng đỡ được một kích này, nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, từng đóa kiếm hoa đã nổ rộ trong tầm mắt.

Chỗ tốt thần hồn cường đại vào thời khắc này thể hiện ra, Lục Diệp tuy rằng không thấy rõ kiếm chiêu của địch nhân, nhưng mấy chỗ yếu hại toàn thân lại sinh ra cảm giác đau đớn, nguy cơ lớn lao cuộn cuộn trong lòng, hắn theo bản năng thúc giục mấy đạo ngực thủ giữ được mấy vị trí đó.

Khi từng mặt ngực thủ linh văn vỡ vụn, trên người Lục Diệp chảy ra máu, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng, thân hình rơi thẳng xuống phía dưới.

Lão giả lộ vẻ kinh ngạc, hẩn lấy tu vi Thiên cấp bát trọng cảnh tới giết một tên Linh Khê Cửu tầng bình thường, lại không thể lập tức đắc thủ, điều này làm cho hẩn nhất thời khó có thể tiếp nhận.

Thân hình lắc lư, tránh đi từng đạo công kích từ bốn phương đánh tới, trường kiếm trong tay lại run lên, thân hợp kiếm quang, gần như là nhân kiếm hợp nhất, đâm tới Lục Diệp đang bay lên không.

Ở chiến trường Linh Khê, mặc dù hẩn chỉ phát huy ra thực lực Thiên cấp tầng tám, nhưng dù sao cũng có thực lực Chân Hồ cảnh, chỉ một kiếm này, cho dù là cường giả Linh Khê bảng tới, cũng chưa chắc có thể đỡ được.

Lục Diệp quả thật không thể ngăn cản, bởi vì tốc độ một kích này quá nhanh, nhanh vượt qua cực hạn phản ứng của hẩn, cho dù hẩn ở trước mặt kịp thời thúc giục ra một linh văn ngự thủ đủ để thủ hộ hơn phân nửa, cũng bị một kiếm đó trực tiếp đâm thủng.

Trường kiếm đâm xuyên qua ngực, chỉ thiếu nửa ngón tay, một kiếm này có thể đoạt lấy tính mạng của hẩn.

Lại là hẩn tại thời khắc mấu chốt nhất thở dài một hơi, tránh được vị trí chí mạng.

"Nhất Diệp huynh!"

Triệu Lập vẫn luôn chú ý động tĩnh của Lục Diệp, giờ phút này quá sợ hãi, Tống Dẫn thì lặng lẽ không lên tiếng mà chạy tới, muốn gấp rút tiếp viện.

Nhưng mà hiển nhiên đã không còn kịp nữa rồi.

Lão giả cũng không mừng rỡ sau khi đắc thủ, địch nhân một khắc không chết, hẩn một khắc cũng sẽ không thả lỏng, linh lực quanh thân điên cuồng thúc dục, khi trường kiếm tràn vào trong cơ thể Lục Diệp, muốn phá hư lực phủ ngũ tạng Lục Diệp.

Chiêu thức này là một đạo lý giống như Lục Diệp sau khi đâm thủng kẻ địch, thúc giục linh văn bạo phóng, lúc bình thường, đâm thủng thường không đủ để lấy mạng, nhưng lại thích hợp động một ít tay chân nhỏ có thể tạo thành đả kích liên tiếp cho kẻ địch.

Đau đớn kịch liệt truyền đến, miệng vết thương của Lục Diệp nhúc nhích máu thịt, Bàn Sơn đao trong tay gần như bốc cháy, linh lực màu lửa đỏ bám lên, khi trường đao huy động, một vầng sáng lóe lên, hắc nhìn lão giả gần trong gang tấc, một đao chém xuống.

Lão giả nhú mày, từ bỏ ý định ban đầu, rút trường kiếm từ trong cơ thể Lục Diệp ra, mang theo một chùm nhiệt huyết, giơ ngang một kiếm trước mặt.

Khi tiếng leng keng vang lên, ánh lửa văng khắp nơi, trên Bàn Sơn đao hiện lên một đạo quang hoa, trọng áp linh văn gia trì, hơn nữa còn là song trọng áp linh văn mà Lục Diệp dùng Linh Văn chi đạo khảm hợp mà thành.

Biểu lộ của lão giả nắm chắc thắng lợi trong tay càng trở nên ngạc nhiên hơn, bởi vì trong chớp nhoáng này một kích của thiếu niên trước mặt cầm đao chém xuống nặng tựa thiên quân!

Cảm giác kia không giống như một thanh đao chặt xuống, mà giống như một ngọn núi nhỏ đè xuống.

Do bất ngờ không kịp đề phòng, trường kiếm trong tay lão giả gần như rời khỏi tay bay ra. Thân là một binh tu, đương nhiên hẳn sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh, vội vàng thúc giục linh lực ổn định linh khí trong tay.

Dưới áp lực cực lớn, hắc và Lục Diệp cùng nhau rơi xuống mặt đất, mỗi người cầm linh khí trong tay chống đỡ lẫn nhau, đối mặt gần trong gang tấc.

Lão giả vẻ mặt lại trầm ổn, lạnh lùng nhìn Lục Diệp, không thể

phủ nhận, biểu hiện của thiếu niên trước mắt cực kỳ xuất sắc, cho dù hấn dùng ánh mắt của một cường giả Chân Hồ cảnh cũng không bói ra được bao nhiêu tì vết, nhưng cuối cùng chênh lệch thực lực vẫn ở chỗ này, nếu hấn muốn giết Lục Diệp, vậy thì bất luận thiếu niên này làm cái gì cũng chỉ phí công giấy dựa.

Sau đó hấn nhìn thấy một vầng mặt trời đang nổ tung trong tầm mắt...

Chương 613: "Giết Chân Hồ!"

Chương 613. "Giết Chân Hồ!"

Lục Diệp bình thường sẽ không thúc giục Nhật Chiêu Linh Văn, lúc có được Linh Văn này, hẳn cũng cảm thấy là một thứ rất kỳ quái, nói nó vô dụng cũng không phải, thật ra có chút tác dụng, nói nó có tác dụng, thật đúng là không có tác dụng gì lớn.

Linh văn này chỉ thích hợp thúc giục trong một vài hoàn cảnh đặc thù mà thôi.

Ví dụ như giờ phút này.

Bởi vì bị ảnh hưởng của linh văn, trường kiếm trong tay lão giả ngang với Bàn Sơn Đao của Lục Diệp, đối mắt nhìn nhau gần trong gang tấc.

Một vòng thái dương nổ tung ngay dưới mí mắt là loại cảm giác gì

Lục Diệp không biết, bởi vì trong nháy mắt khi hắn thôi động linh văn này, cũng đã nhắm mắt lại.

Hắn sợ mình mù.

Lão giả Xích Huyết cốc không còn may mắn như vậy nữa, tuy lão phát hiện ra có chuyện không đúng nhưng cũng nhanh chóng nhắm mắt lại. Đến cuối cùng lão vẫn chậm mất một chút, lúc này chỉ cảm thấy trước mắt có màu tím, các loại màu sắc sáng lạn liên tục biến ảo, hai mắt đau đớn đến chảy nước mắt.

Cảm giác này cứ như có người liếc mắt nhìn hắn, hung hăng tra khảo.

Trận chiến của Linh Văn sư chính là đa dạng biến đổi như vậy, không ai biết được trong thời khắc tiếp theo Linh Văn sư sẽ sử dụng loại linh văn cổ quái nào. Trong thời gian gần đây, bởi vì Lục Diệp đã thể hiện ra năng lực phá trận nên mọi người vô thức xem nhẹ chuyện hắn từng nhận được truyền thừa từ Linh Văn sư.

Nhưng mà nói trở lại, dù nhớ cũng vô dụng, chiến đấu với Linh Văn sư chỉ có gặp chiêu phá chiêu, tốc độ phản ứng mới là quan trọng nhất.

Lục Diệp đã nhân cơ hội xuất đao, đao đao đao bất ly vị trí yếu hại, nhưng Chân Hồ cảnh không hổ là Chân Hồ cảnh, cho dù nhắm mắt, cảm giác cũng mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, trường kiếm trong tay liên tục vung, nhưng một đao không rơi xuống đất, ngăn cản toàn bộ công kích của Lục Diệp.

Lần trước Lục Diệp thúc giục Nhật Chiếu linh văn đối địch, chính là dùng ở trong vòng hạch tâm, ở dã ngoại gặp phải tu sĩ Nguyên Quảng Tông Cửu Trọng Thiên.

Lúc đó hắn đã đạt tới cảnh giới thứ bảy.

Sau khi y thúc giục Nhật Chiếu, Y Y đã sớm có chuẩn bị tể ra Cửu Giới Đồ, đem y và Nguyên Quảng thu vào trong Cửu Giới Đồ quyết một trận sinh tử.

Tình cảnh lần này lại giống với lần trước.

Y Y vẫn luôn theo sát bên cạnh Lục Diệp, không rời khỏi phạm vi ba trượng của hắn, dù sao nàng là Pháp tu, khoảng cách công kích rất xa, đứng bên cạnh Lục Diệp cũng có thể giết địch.

Lúc Lục Diệp bị lão giả Xích Huyết cốc này nhắm vào, Y Y đã muốn ra tay hỗ trợ, nhưng nàng biết cho dù mình ra tay cũng không có tác dụng lớn, cho nên vẫn đang tìm cơ hội.

Mãi đến khi nhật chiếu linh văn bùng nổ, nàng đã hiểu ý định

của Lục Diệp.

Lúc này nàng liền tung người bay lên, đi tới vị trí của Lục Diệp cùng lão giả này, triển khai Cửu Giới đồ, hung hăng hướng lên trên.

Lão giả theo bản năng cảm giác không đúng lắm, nhưng giờ phút này mắt hắn không thể nhìn kỹ, căn bản không rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì, gần như dưới tình huống không hề phòng bị, đã bị Y Y cuốn vào trong Cửu Giới đồ.

Y Y tung người nhảy lên, nhảy về phía xa, tránh đi chiến trường hỗn loạn. Hồ Phách theo sát phía sau bảo vệ, sau đó nàng mở Cửu Giới đồ trước mặt ra, nhìn hai bóng người trong bản đồ, thúc dục linh lực rót vào trong linh bảo này.

Trong rừng đá rộng vài dặm, cát vàng bay múa, thân hình Lục Diệp giống như hồ điệp tung bay, dưới sự gia trì của phong hành linh văn, từ các phương hướng triển khai tấn công mau lẹ về phía lão giả Xích Huyết cốc kia, một kích không thành liền lập tức lui về phía sau, tìm kiếm cơ hội.

Tiếng leng keng leng keng không ngừng truyền ra.

Tầm nhìn của lão giả còn chưa khôi phục, thân thể hơi cúi xuống, trường kiếm trong tay chỉ xéo xuống mặt đất, ngẫu nhiên chỉ ra một kiếm, mỗi một kiếm đều có thể hóa giải công kích của Lục Diệp.

Chỉ là một Thiên cấp tầng tám không có năng lực cường đại như vậy, nhưng nội tình của Chân Hồ cảnh lại làm cho lão giả có được bản lĩnh như vậy.

Chỉ bất quá khiến lão giả cảm thấy bất an chính là, vừa rồi mới bắt đầu, tiếng huyền não bốn phía chẳng biết tại sao bỗng nhiên biến mất không thấy.

Giống như toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có hai người hắc và Lục Diệp.

Khi Lục Diệp lại đột nhiên tăng mạnh sức lực, lão giả hơi nghiêng đầu, cảm giác lực lượng bản thân thúc giục đến cực hạn, trường kiếm trong tay lại một lần nữa nâng lên, điểm tới một phương hướng.

Nhưng lần này không gian chỗ hắc bỗng nhiên xiết chặt, dường như mảnh hư không này trở nên ngưng kết lại, khiến cho động tác nâng kiếm của hắc chậm một chút.

Lão giả thần sắc đại biến, ngay sau đó tầm mắt mơ hồ nhìn thấy Lục Diệp chạy đến trước mặt hắc, một đao chém xuống.

Thân thể lão giả bay ra, một vết thương thật lớn từ bả vai kéo đến bụng dưới, máu tươi tuôn ra từ miệng vết thương, còn chưa đợi hắc rơi xuống đất, Lục Diệp đã đưa tay đánh ra bốn đạo lưu quang về phía hắc, bốn đạo lưu quang kia xuyên thẳng qua, tựa như hóa thành một con quay, hung hăng đánh tới lão giả.

Nguy cơ sống còn, trường kiếm trong tay ông lão điểm liên tục, âm thanh đinh đinh đang đang truyền ra, bốn đạo lưu quang bị điểm bay.

Còn không đợi hắc thở phào một cái, bóng dáng Lục Diệp đã giết đến.

Bên ngoài Cửu Giới đồ, sắc mặt Y Y có chút tái nhợt, một thân linh lực điên cuồng rót vào trong linh bảo này.

Thời điểm Lục Diệp Sơ ở trong vòng hạch tâm, Y Y chỉ có thể duy trì vận chuyển của Cửu Giới đồ, đây là dưới tiền đề phong cấm chín thành uy năng của bảo vật này của Vân phu nhân.

Ngoại trừ có thể duy trì vận chuyển bảo vật này, Y Y không làm được chuyện gì khác.

Nhưng hôm nay đã khác, Y Y có thể thoảng thúc dục một ít uy năng của bảo vật này.

Không gian chỗ lão giả kia mới vừa rồi bỗng nhiên trở nên ngưng kết, dẫn đến hần ứng đối xuất hiện sơ hở, chính là thủ bút của Y Y.

Chương 614: Tam Trưởng Lão Chết Rồi

Chương 614. Tam Trưởng Lão Chết Rồi

Có thể nói, lão giả trước mắt nhìn như đang đơn đả độc đấu cùng Lục Diệp, nhưng trên thực tế Lục Diệp còn có trợ thủ trong bóng tối là Y Y.

Lực lượng trợ thủ này sinh ra tác dụng trí mạng nhất.

Thủ đoạn của Lục Diệp, lão giả có thể phòng bị ngăn cản, nhưng Y Y lại hoàn toàn không nhìn thấy.

Một lát sau, bên trong Cửu Giới đồ, ông lão miệng lớn thở hỗn hển, thương thế trên người lão không nhiều lắm, chỉ có ba đạo.

Nhưng ba vết thương này đều vô cùng nghiêm trọng, một vết thương nghiêm trọng nhất xuyên qua từ phổi phải, chỉ là vết thương này không tính nghiêm trọng, nhưng trong nháy mắt khi Lục Diệp đâm một đao vào, linh văn sinh ra phá hư mới là khủng bố.

Lão già giờ phút này thở dốc giống như trâu.

Hắn tập tễnh đứng dậy, tầm mắt mơ hồ nhìn thiếu niên phía trước từng bước một đi về phía mình, đứng vững ở trước mặt mình một trường.

Cho dù đến lúc này, lão giả cũng không có ý định ngồi chờ chết, lão liều mạng dùng một tia lực lượng cuối cùng toàn thân, linh lực quanh thân tuôn ra, một kiếm đâm tới phía trước.

Cùng lúc đó, Lục Diệp vọt tới trước, trên Bàn Sơn Đao có linh

lực màu lửa đỏ.

Hai bóng người lướt qua nhau, Lục Diệp vấy vết máu trên thân đao, từ từ cắm đao vào vỏ.

Phía sau truyền đến tiếng ngã xuống đất.

Tu sĩ của Cửu Châu, mặc kệ là Vạn Ma lĩnh hay là Hạo Thiên minh, phần lớn đều có một cái bệnh chung. Đó chính là không nói nhiều hay cầu xin, tu vi càng cao tình huống càng rõ ràng, đây là kết quả mà hai đại trận doanh không ngừng đối kháng trong thời gian dài tới nay.

Bởi vì bất luận người bên nào bị bên kia đánh bại, nếu như không có cơ hội chạy trốn, cơ bản là không có khả năng sống sót, cầu xin tha thứ đều vô dụng.

Dưới thân lão giả bị máu tươi nhuộm đỏ, con mắt trợn tròn, tràn đầy khó hiểu cùng không cam lòng.

Nghĩ đến tu vi cường đại của Chân Hồ cảnh, cưỡng ép giết vào chiến trường Linh Khê, vốn là muốn vì tông môn, diệt trừ tai họa lớn trong lòng Lục Diệp này, kết quả lại chết trên tay Lục Diệp.

Điều này có phần chết không nhắm mắt.

Một điểm quang mang đỏ sậm đến hầu như đen kịt từ trong thi thể lão giả bay ra, rơi vào mu bàn tay Lục Diệp.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp chứng kiến loại quang mang màu sắc này, trước kia giết địch, cơ bản đều là quang mang màu đỏ không khác gì màu đen.

Biến hóa hào quang, hiển nhiên là vì tu vi Chân Hồ cảnh của lão giả, dù cho lão tiến vào Linh Khê chiến trường chỉ có thể thi triển ra thực lực Thiên Bát, cũng không sửa đổi được sự thật bản thân lão là Chân Hồ cảnh.

Cũng không biết là có thể xem là giết Chân Hồ Cảnh hay không.

Lục Diệp điều tra công huân của bản thân, phát hiện công huân của mình lập tức tăng thêm khoảng bảy tám trăm điểm.

Tu sĩ đẳng cấp cao mạnh mẽ giết vào Linh Khê chiến trường cũng không thể muốn làm gì thì làm, sự cân bằng và áp chế của thiên cơ khiến họ chỉ có thể phát huy ra chiến lực đỉnh phong của bản thân ở Linh Khê cảnh, hơn nữa mỗi lần giết một người đều sẽ bị Diệt Hồn Thần Lô trừng phạt, giết càng nhiều thì trừng phạt càng nghiêm trọng.

Đến lúc nhàn rồi, tu sĩ cấp cao sẽ không dễ dàng tiến vào chiến trường Linh Khê, bởi vì cái giá phải trả quá lớn.

Lúc này đây Xích Huyết cốc hiển nhiên là bất đắc dĩ, nơi trú đóng sắp bị công chiếm, ngoại viện không cách nào đuổi tới, chỉ có thể do tu sĩ cao giai trong tông ra tay.

Nhưng lão giả có thực lực mạnh nhất vẫn bị Lục Diệp cùng Y Y liên thủ, mượn dùng Cửu Giới đồ giết chết.

Nếu chuyện này truyền đi, chắc chắn Xích Huyết cốc sẽ biến thành trò cười.

Trong Cửu Giới đồ, Lục Diệp vội vàng băng bó vết thương của bản thân, lại cất kỹ trường kiếm của lão giả, không nhìn thấy túi trữ vật, không biết là lão giả không mang theo trên người, hay là không có túi trữ vật.

Đại khái là vế sau, giống chưởng giáo cùng Thủy Uyên sư tỷ không có túi trữ vật, bọn họ có phương thức chứa đựng đồ của mình.

Hắn đưa tay nắm lấy thi thể máu thịt mơ hồ của lão giả kia, cảnh sắc trước mắt nhanh chóng biến đổi, tiếng động huyền ảo

một lần nữa truyền vào trong tai.

Lục Diệp ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy chiến đấu bên kia hừng hực khí thế.

Vốn Xích Huyết cốc đã tử thương không ít, bất luận thế nào cũng không giữ được trụ sở, nhưng khi mấy cường giả Xích Huyết cốc tiến vào, bọn họ miễn cưỡng ổn định thế cục.

Khi Lục Diệp cùng lão giả kia chém giết, thế cục của Xích Huyết cốc lại trở nên ác liệt.

Chủ yếu là bốn cường giả kia không dám tùy ý giết người, bây giờ bọn họ có thể làm, chỉ là bị động ngăn cản tu sĩ hai tông tiến công.

Tu sĩ hai tông hiển nhiên nhìn ra điểm này, công kích càng không kiêng nể gì, khiến bốn người kia cảm tức đến cực điểm.

Bọn họ đang đợi, chờ lão giả kia giết chết Lục Diệp, như vậy, cho dù đánh mất trụ sở cũng không sao, nhưng mà bọn họ nhất định không đợi được.

Cánh chim sau lưng Lục Diệp mở ra, phóng lên trời, bay tới nơi hai bên giao chiến, ném thi thể trong tay xuống.

Thi thể rách nát của lão giả rơi xuống đất, bắn ra một mảng lớn máu tươi.

Chiến trường đang huyền não bỗng trở nên yên tĩnh, sau đó kinh hô liên tiếp với tiếng kinh hô khó có thể tin.

"Tam trưởng lão!"

Một cường giả Xích Huyết cốc nhìn thi thể rơi xuống trước mặt, tròn mắt run rẩy kịch liệt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp bay giữa không trung, sau lưng có một

đôi cánh màu lửa đỏ nhẹ nhàng huy động, trên tấm vải bông trần lộ ra vết máu, ánh mắt nhìn xuống lộ ra lạnh lẽo vô tận.

Tam trưởng lão chết rồi!

Không ai biết rốt cuộc hắc chết như thế nào, trên chiến trường vô cùng hỗn loạn này phát sinh quá nhiều chuyện, bọn họ đều chỉ chuyên chú đối phó với kẻ địch trước mắt, chỉ biết là Tam trưởng lão giết ra ngoài tìm Lục Nhất Diệp, kết quả không lâu sau thi thể Tam trưởng lão bị ném trở về.

Chương 615: Liên Lạc

Chương 615. Liên Lạc

Xích Huyết cốc là tông môn ngũ phẩm, trong tông cũng không có đại tu Thần hải cảnh, mạnh nhất chính là Chân Hồ cảnh, thực lực của vị Tam trưởng lão này xếp hạng đều ở phía trước Chân Hồ cảnh của toàn bộ Xích Huyết cốc.

Nhưng giờ này khắc này, thi thể rách nát của hắn từ trên không trung rơi xuống như ném rác.

Điều này là có xung kích cực lớn tới sĩ khí của Xích Huyết cốc không thể nghi ngờ, đặc biệt lúc này bọn họ vốn đang ở thế yếu.

Lục Diệp có thể giết Tam Trưởng lão, tự nhiên cũng có năng lực giết bốn người còn lại.

Nguy cơ to lớn bao phủ bốn người kia, không còn dám có chút chần chờ nào nữa, một phụ nhân khẽ nói:

"Đi!"

Ra lệnh một tiếng, đám người Xích Huyết cốc vừa đánh vừa lui, một đường chạy trốn về phía Thiên Cơ điện.

Tu sĩ Thiên Diễn Tông và Thương Lan Sơn theo đuổi không bỏ, uy lực thuật pháp và ngự khí nổ rộ tầng tầng lớp lớp.

Thi thể không ngừng nằm phục xuống dọc theo đường.

Chờ người của Xích Huyết cốc rút vào Thiên Cơ điện, lại chết mấy chục người.

Tu sĩ Xích Huyết cốc lui về Thiên Cơ điện, mượn nhờ Thiên Cơ trụ rút về phía bốn tông ở Cửu Châu, khi nhân số giảm bớt, lực lượng ngăn cản không ngừng suy yếu đi, mãi đến một khắc nào đó, tu sĩ hai tông như hồng thủy mãnh thú dừng mãnh tràn vào trong Thiên Cơ điện.

Tu sĩ Xích Huyết cốc chưa kịp đào tẩu không còn đường sống, thậm chí ngay cả phụ nhân ra lệnh lúc trước, bởi vì phụ trách bọc hậu cũng bị cưỡng ép lưu lại, phụ nhân dốc hết toàn lực chém liên tục mấy người, lôi đình màu tím trên người cuộn cuộn, làm cho nàng đau đớn kêu thảm thiết.

Tu sĩ hai tông đồng loạt xông lên...

Một lát sau, đại chiến bình yên.

Không có hoan hô, không có nhảy nhót, đây đã là trụ sở thứ hai của Vạn Ma lĩnh mà tu sĩ hai tông liên thủ công chiếm, so với lần trước, tử vong lần này lớn hơn không ít không thể nghi ngờ.

Quá trình như vậy đều quét dọn chiến trường, thu hoạch chiến lợi phẩm.

Trên quảng trường Thiên Cơ điện, Lục Diệp ngồi xếp bằng, một vị y tu đi theo đang chữa thương cho hắn.

Thương thế do lão giả ở Xích Huyết cốc lưu lại, Lục Diệp mặc dù vội vàng băng bó một chút, nhưng không có tác dụng gì lớn. Giờ phút này y tu chữa trị xong, miệng vết thương trở nên xộp giòn ngứa.

Thể phách của hắn mặc dù kém Cự Giáp, nhưng so với thể tu cùng cấp độ lại không kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn, tự nhiên phải nhờ lân giáp lấy được từ trong Long Tuyền kia.

Chỗ tốt của khí lực cường đại chính là thương thế khôi phục nhanh, nhất là dưới tình huống có y tu trị liệu.

Triệu Lập và Tống Dẫn cùng nhau đến, điều tra thương thế của Lục Diệp, xác định không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng.

Khi tu sĩ hai tông đang bận rộn ở đây, tin tức trụ sở của Xích Huyết cốc lại một lần nữa cấp tốc lan truyền ra.

Trước đó, sau khi nơi trú đóng của Thanh Phong môn bị chiếm, toàn bộ Linh Khê chiến trường, thậm chí ánh mắt của tu sĩ Cửu Châu đều tập trung đến tu sĩ hai tông do Lục Diệp dẫn theo, mọi lúc đều chú ý đến tình hình chiến sự của bọn họ.

Cho nên chỗ ở của Xích Huyết cốc bị công chiếm chưa đầy một chén trà, sự tình cũng đã huyền não xôn xao, gần như mọi người đều biết.

Khiến cho tất cả mọi người cảm thấy chấn động chính là trận chiến này ở Xích Huyết cốc chẳng những mất đi trụ sở, mà ngay cả cường giả Chân Hồ cảnh cũng vẫn lạc hai người.

Nghe nói để bảo vệ được nơi đóng quân ở Xích Huyết cốc, có năm vị cường giả vượt qua cấp độ Linh Khê cảnh mạnh mẽ sát nhập vào chiến trường Linh Khê, muốn noi theo Chưởng ấn sứ của Bích Huyết tông kia.

Kết quả năm người này chết hai, còn lại ba người chật vật trốn về Cửu Châu, giờ phút này đang bị Diệt Hồn Thần Lô tra tấn đến đau đớn không muốn sống.

Đúng vậy, dù cho ba người kia đã rời khỏi chiến trường Linh Khê, nhưng bị Diệt Hồn Thần Lô trừng phạt vẫn không hề biến mất, mà vẫn cứ tiếp tục kéo dài như vậy, xem như bọn họ giết người trong Linh Khê chiến trường nên bị trừng phạt.

Có thể tưởng tượng được, trong vòng một hai tháng tới, chỉ sợ ba người này sẽ phải trải qua những tháng sống không bằng chết.

Đây cũng là nguyên nhân mà những tu sĩ cường đại ở Cửu Châu không muốn tùy tiện tiến vào Linh Khê chiến trường, thiên cơ trường phạt thực sự quá mạnh.

Trong hai người đã chết ở Xích Huyết cốc, thậm chí bao gồm cả một vị Tam trưởng lão Chân Hồ tăng tám.

Tin tức truyền ra, Cửu Châu ồ lên.

So với Xích Huyết cốc bị mất trụ sở, hai vị cường giả Chân Hồ cảnh vẫn lạc ở Linh Khê chiến trường mới khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

Đã rất nhiều năm rồi không có tu sĩ vượt qua cấp độ Linh Khê cảnh chết ở chiến trường Linh Khê, chớ đừng nói chi là hai người kia còn là Chân Hồ cảnh.

Từng tin tức truyền về phía Xích Huyết cốc, thậm chí còn có đại tu Thần Hải cảnh của Vạn Ma lĩnh đích thân tới Xích Huyết cốc, muốn hỏi tình huống.

Cuối cùng biết được vị Tam trưởng lão kia muốn đi chém giết Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, kết quả không biết vì sao lại bị Lục Nhất Diệp giết chết, chẳng những mình mất mạng, còn làm cho Xích Huyết cốc mất mặt thật lớn.

Chương 616: Liên Lạc 2

Chương 616. Liên Lạc 2

Mà Lục Nhất Diệp kia, bây giờ mới chỉ có tu vi Cửu tầng cảnh bình thường.

Cửu tầng vượt cấp chém giết một Thiên Bát, cho dù là Lục Nhất Diệp hấn đại phóng dị thải trên đỉnh Kim Quang cũng không thể làm được, chớ đừng nói chi là Thiên Bát còn có nội tình Chân Hồ cảnh.

Trong đó tất nhiên đã xảy ra một ít sự tình khiến bên phía Xích Huyết cốc không chú ý đến, đó mới là nguyên nhân dẫn đến một vị cường giả Chân Hồ cảnh bị giết.

Thế nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì không ai biết rõ.

Lúc ấy Y Y thôi động Cửu Giới đồ thu Lục Diệp cùng vị Tam trưởng lão kia vào Cửu Giới đồ, liền mang theo Cửu Giới đồ rời xa chiến trường, điều này dẫn đến bên Xích Huyết cốc không thấy được tình huống cụ thể.

Nơi Thanh Phong môn đóng quân không còn, Xích Huyết cốc không còn, vậy tiếp theo sẽ đến phiên Lôi Quang giáo.

Trong lúc nhất thời, tất cả ánh mắt đều hội tụ đến trên thân Lôi Quang giáo.

Nhưng sau khi nghe ngóng, hẳn biết tu sĩ Lôi Quang giáo đã rời khỏi nơi đóng quân, quay trở về trong bản tông của Cửu Châu.

Không rút lui không được, Thiên Diễn tông đã giết hơn ba trăm người Lôi Quang giáo lúc bọn hắn trên đường trợ giúp Xích Huyết

cốc, cả nơi đóng quân chỉ còn hơn một trăm người lưu thủ, đâu còn thừa sức ngăn cản?

Cho nên khi Lục Diệp mang theo tu sĩ hai tông đi tới trụ sở của Lôi Quang giáo, nơi đây đã người đi nhà trống, ngay cả trận cơ của đại trận hộ tông cũng bị người của Lôi Quang giáo đào ra mang đi.

Người đi rồi, Thiên Cơ trụ không chạy thoát được, đủ loại gia trì trên Thiên Cơ trụ cũng không chạy thoát được.

Triệu Lập cùng Tống Dẫn rạo rức tiến đến chia cắt Thiên Cơ Trụ gia trì, Lục Diệp thì tiếp tục chữa thương.

Từ khi Lục Diệp một lần nữa xuất sơn, một nhóm mấy trăm tu sĩ trải qua thời gian ba bốn ngày, liền liên tục phá ba tông môn của Vạn Ma lĩnh, chiến tích kinh khủng như thế, xưa nay chưa từng có.

Cho dù là Lục Diệp lần trước mang theo Thần Ẩn Cung cùng Lăng Vân Điện hành động, cũng chỉ là phá liền hai nhà mà thôi.

Từ trước khi Thiên Diễn Tông xuất phát, Lục Diệp đã hoàn thành lời hứa hẹn với Bạch Thiên đời, ba thế lực Vạn Ma lĩnh này có Thiên Cơ Trụ gia trì, Thiên Diễn Tông chiếm hơn bảy phần, dù cho có không ít tổn thất lúc cướp đoạt, cũng đủ để bù lại tổn thất Thiên Diễn Tông bị công phá, thậm chí còn có nhiều.

Bên trong Linh Khê chiến trường, nguyên bản ở trong một khu vực này, vô luận là Thiên Diễn Tông cùng Thương Lan sơn đều không sinh hoạt tốt lắm, nhất là Thiên Diễn Tông, bị ba nhà Vạn Ma Lĩnh thế lực đánh lén, đệ tử trong tông lúc ra ngoài không có cảm giác an toàn, thường xuyên sẽ bị địch nhân đánh lén.

Nhưng bây giờ ba nhà Vạn Ma lĩnh đều đã bị đánh cho tàn phế, mỗi một tu sĩ đều tử thương thảm trọng, muốn hoàn toàn khôi phục nguyên khí, ít nhất cũng phải mất tám năm mười năm.

Nếu như Thiên Diển Tông và Thương Lan Sơn lại liên thủ chèn ép thì khoảng thời gian này còn lâu hơn nữa.

Sau khi chia cắt gia trì trên trụ Thiên Cơ xong, Triệu Lập và Tống Dẫn dắt tay nhau tìm được Lục Diệp đang dưỡng thương, trưng cầu ý kiến của hắn, quyết định rút lui trở về trụ sở Thương Lan Sơn.

Chốc lát, hai chiếc thuyền lớn bay lên không, bước đi về phía trụ sở Thương Lan sơn.

Lúc đến được trụ sở Thương Lan sơn, tất nhiên là được tu sĩ thủ hộ Thương Lan sơn nhiệt tình hoan nghênh, ở trên đường Tống Dẫn đã phân phó xuống dưới, Thương Lan sơn bên này cũng chuẩn bị tốt tiệc ăn mừng.

Màn đêm buông xuống, gần ngàn tu sĩ hội tụ tại trụ sở Thương Lan sơn, tiệc ăn mừng được bày trên quảng trường Thiên Cơ điện. Một bàn ăn vại hải, đầy chén đĩa, náo nhiệt đến cực điểm.

Nếu không phải Lục Diệp lấy lý do bị thương từ chối, khẳng định sẽ bị các tu sĩ hai tông nhiệt tình kia chuốc say.

Ngày hôm sau, Lục Diệp còn đang rửa mặt, Triệu Lập và Tống Dẫn đã cùng nhau tới.

Để cho hai người ngồi một chút, Y Y dâng trà, Lục Diệp sửa soạn xong xuôi thì tiến đến gặp mặt.

Sau khi ngồi xuống, Triệu Lập liền hỏi một câu sâu xa:

"Nhất Diệp huynh, kế tiếp có dự định gì không?"

Tống Dẫn cũng nhìn hắn với vẻ mong đợi, không còn vẻ lão luyện lúc trước.

Lục Diệp áp một ngụm trà, hỏi ngược lại:

"Triệu huynh có tính toán gì không?"

Triệu Lập cười hắc hắc:

"Ta có thể có tính toán gì chứ, nếu Nhất Diệp huynh có tính toán gì, Thiên Diễn Tông ta tất nhiên là cam tâm tình nguyện nhường cánh, dù sao chuyện trùng kiến trụ sở cũng không vội."

Trong lời nói của hắn có hàm ý, rõ ràng là ăn tủy mới biết tủy ngon.

Chiến trường Linh Khê đã trải qua nhiều năm như vậy, đối mặt với loại vật phòng hộ đại trận này cũng không ai có thủ đoạn phá giải tốt nhất, muốn công chiếm một nơi đóng quân của tông môn nào đó, phải hoàn toàn áp chế dựa trên nhân số, cho nên cho tới nay, bất kể là Hạo Thiên Minh hay Vạn Ma lĩnh, mặc dù đều hận không thể đem nơi đóng quân của các hàng xóm toàn bộ công chiếm, nhưng thật sự là không có bản lĩnh đó.

Lúc này đã khác rồi, chiến trường Linh Khê đã xuất hiện một Lục Diệp, phá đại trận phòng hộ của người ta cũng đơn giản như ăn cơm uống nước, đủ các loại thủ đoạn phá trận, đại trận phòng hộ giòn như tờ giấy.

Triệu Lập thấy được cơ hội, cũng bởi vậy mà nếm được ngon ngọt, tự nhiên là ước mơ loại sự tình này càng nhiều càng tốt.

Phá trụ sở ba tôn môn Vạn Ma Lĩnh tính là gì? Tốt nhất phá ba mươi nhà, ba trăm nhà...

Tổng Dẫn mặc dù không nói gì, nhưng chỉ cần hắn đi theo Triệu Lập tới là có thể biết, hắn và Triệu Lập đều nghĩ giống nhau.

"Có không ít người liên lạc với các người nhỉ?"

Triệu Lập và Tổng Dẫn liếc nhau, không giấu diếm, Tổng dẫn nói:

"Kể từ đêm qua, không ngừng có người liên hệ với Tống mỗ, biết được Nhất Diệp huynh tạm ở chỗ này, đều muốn đến đây bái phỏng."

Hỏi thăm là giả, mời Lục Diệp đi tương trợ mới là thật, chỉ cần có thể mời được Lục Diệp, như vậy bất kể tông môn nào đều có thể công chiếm nơi ở hàng xóm nhà mình.

Không chỉ có Triệu Lập và Tống Dụ được rất nhiều người liên lạc, mà còn có rất nhiều người đang liên hệ với bản thân Lục Diệp, thậm chí còn liên lạc được với bên phía Hoa Từ.

Đối với trận doanh Vạn Ma lĩnh mà nói, ba nhà Thanh Phong môn, Xích Huyết cốc và Lô Quang giáo bị phá là thảm án, nhưng đối với trận doanh Hạo Thiên minh mà nói, đây lại là chuyện tốt để phần chấn lòng người.

Đêm đó, trong hai đại trận doanh truyền tin qua lại nhiều vô số như là bông tuyết đang rơi trong trời đông giá.

Trước mắt cũng đã có một vài trấn thủ sứ thế lực của Hạo Thiên Minh đi đến nơi trú đóng Thương Lan sơn bên này, chỉ sợ không đến nửa ngày là có thể đến nơi.

Vào một đêm, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp trở thành mùa xuân của Hạo Thiên Minh, mỗi người đều muốn thân cận.

"Trước khi một Diệp huynh đồng ý, Tống mỗ không dám tùy tiện trả lời người khác, cho nên muốn sang đây hỏi ý một chút về ý tứ của Nhất Diệp huynh."

"Gọi bọn họ đều tiến hết vào đây đi."

Có được câu trả lời này, Triệu Lập cùng Tống Dẫn đều vui mừng quá đỗi.

Chương 617: Diệt môn chi diệt!

Chương 617. Diệt môn chi diệt!

Lục Diệp đã ra khỏi lễ thường, còn thể hiện ra thủ đoạn kinh khủng của bản thân trên trận đạo, như vậy bất luận tiếp theo lựa chọn như thế nào, bên phía Vạn Ma lĩnh đều sẽ không bỏ qua cho hắn.

Giống như lúc trước, hắn vừa mới tới trụ sở Thiên Diễn tông đã bị ám tử của Vạn Ma lĩnh hạ độc.

Nếu Vạn Ma lĩnh đã để mắt tới hắn, dĩ nhiên hắn không cần phải lùi bước ẩn nhẫn.

Huống chi, hắn tiến vào trong vòng vốn là muốn báo thù, lúc trước tiến độ tiến hành báo thù từng nhà quá chậm, thế cục phát triển như thế rồi, vậy dứt khoát buông tay buông chân đánh lớn một chút.

Ngay từ mấy ngày trước, Lục Diệp từ Thiên Diễn Tông xuất phát liền mơ hồ dự cảm đến giờ khắc này, cho nên đối với việc này cũng không có bất ngờ.

Thậm chí nói, hắn cũng hy vọng nhìn thấy một màn này.

Bởi vì hắn cần rất nhiều công huân, không đi công chiếm trụ sở Vạn Ma lĩnh, lấy đâu ra nhiều công huân như vậy?

Nhận được câu trả lời khẳng định của Lục Diệp, Triệu Lập là người đầu tiên tỏ thái độ, tỏ vẻ bên Thiên Diễn Tông sẽ toàn lực ủng hộ.

Dù sao nơi bọn họ trú đóng đã bị chiếm hơn hai tháng, thuộc về loại đầu trọc không sợ mưa ướt tóc, mấy trăm tu sĩ chậm rãi mà đến, trùng trùng điệp điệp mà đi, rất nhẹ nhàng tự tại.

Lần đầu tiên phát hiện, nơi đóng quân bị chiếm thế mà còn có chỗ tốt như vậy.

Một lát sau, Triệu Lập cáo từ Tổng Dẫn rời đi, Lục Diệp nếu đã biểu lộ thái độ của mình, vậy bọn họ sẽ không có nỗi lo về sau.

Giữa trưa, vị khách đầu tiên đã đến trụ sở Thương Lan sơn. Đợi đến ban đêm, bốn năm người lại lục tục đến đây, càng có nhiều người đang đi trên đường hơn.

Từ Tổng Dẫn tiến cử, Lục Diệp gặp mặt mấy người này, thương thảo hồi lâu trong mật thất, mấy người kia mới cùng nhau rời đi.

Bình tĩnh trong giây lát, hai ngày sau, hai chiếc lâu thuyền từ trụ sở Thương Lan Sơn bay lên không, chạy về một hướng.

Tin tức truyền ra, bên Vạn Ma lĩnh sợ hãi và phẫn nộ.

Sự tình lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Lục Nhất Diệp kia sau khi dẫn tu sĩ hai tông công chiếm thế lực của ba nhà Vạn Ma lĩnh hiển nhiên không định dừng tay, mà tiếp tục làm càn như vậy.

Đối mặt với loại thủ đoạn gần như khó giải này, bên Vạn Ma lĩnh không cách nào ứng phó.

Trong lúc nhất thời, thế lực Vạn Ma lĩnh gần Thương Lan sơn luống cuống, bởi vì bọn họ khẳng định sẽ bị tấn công trước, nhưng rốt cuộc nhà nào sẽ bị tấn công, ai cũng không biết, điều này làm cho bọn họ không có biện pháp chuẩn xác mà hỗ trợ ứng đối.

Mãi tới hơn nửa ngày sau mới có tin tức truyền đến, một thế lực Vạn Ma lĩnh tên Tĩnh Nhạc môn đã trở thành mục tiêu bị tấn công lần này, không đơn giản là bởi vì Lục Diệp suất lĩnh hai chiếc lâu thuyền đi về hướng đó, còn có tu sĩ Thượng Thanh môn đang hội tụ về bên này.

Thượng Thanh môn và Tĩnh Nhạc môn là trận doanh đối địch lẫn nhau, mỗi bên cách nhau không xa, trước đó hai tông có nhiều xung đột đối đầu, thù hận không nhỏ, chỉ tiếc là không ai làm gì được ai.

Đợi đến khi hai chiếc lâu thuyền của Hạo Thiên Minh sắp tới dưới thành, trấn thủ sứ của Tĩnh Nhạc Môn trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngã xỉu.

Thế nhưng chuyện kỳ quái xảy ra, hai chiếc lâu thuyền cứ như vậy trôi nổi ở ngoài mười dặm, lại không có động tác khác, ngay cả tu sĩ Thượng Thanh môn vây quanh phụ cận, cũng chỉ là yên tĩnh chờ đợi ở nơi đó.

Một tin tức khác truyền đến, một thế lực khác cách Tĩnh Nhạc môn không xa đã bị phá, tu sĩ tử thương thảm trọng, ngay cả trấn thủ sứ Huyền Minh tông cũng chết thảm trong trận chiến đó.

Đến lúc này, Tĩnh Nhạc môn bên này mới phản ứng lại, hai chiếc thuyền lớn kia chỉ ngưng trang, tu sĩ hai tông do Lục Diệp cầm đầu căn bản không tới, mà là chuyển đường tiến đánh Huyền Minh tông, trong đó còn có một tông môn Hạo Thiên Minh khác nhúng tay tương trợ.

Lần này có thể nói là đánh Huyền Minh tông trở tay không kịp.

Tĩnh Nhạc môn bên này sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng còn không đợi bọn họ thở phào một tiếng, việc gì nên đến chung quy vẫn tới.

Ngày thứ hai sau khi Huyền Minh tông bị công chiếm, đại đội nhân mã Hạo Thiên Minh đã giết tới bên ngoài Tĩnh Nhạc môn đại trận.

Thấy tình cảnh này, trấn thủ sứ Tĩnh Nhạc môn không chút do dự, lúc này quát bảo môn hạ đệ tử lui về Cửu Châu, căn bản không dám giao phong với địch nhân.

Dù hấn hạ lệnh quyết đoán, nhưng mấy trăm người đồng thời rút về Cửu Châu chung quy vẫn cần một chút thời gian, sau khi Lục Diệp phá đại trận, tu sĩ mấy phe Hạo Thiên Minh liền thủ giết vào, vẫn tạo thành tình huống mấy chục người tử thương cho Tĩnh Nhạc môn.

Sau khi công phá trụ sở của Tĩnh Nhạc môn, số lượng tu sĩ của Hạo Thiên minh đã có bốn nhà hợp lại, trong đó chủ lực vẫn là Thiên Diễn tông, Thiên Diễn tông không có trụ sở, không có bất kỳ lo lắng gì, tất cả tu sĩ có thể xuất động đều đi theo bên cạnh Lục Diệp.

Tiếp theo là Thương Lan sơn, Thương Lan sơn bên này nhân thủ ít hơn một chút, chỉ có hơn hai trăm, phần lớn lưu lại trấn thủ nơi đóng quân.

Về phần Thượng Thanh Môn cùng một nhà Hạo Thiên Minh, chỉ có một trăm người.

Chương 618: Diệt môn chi diệt

2

Chương 618. Diệt môn chi diệt 2

Các tông môn cũng muốn xuất động càng nhiều nhân thủ, bởi vì xuất động càng nhiều nhân thủ, tại sau khi công chiếm đóng cứ địa, có thể chia ra lợi ích liền càng nhiều, theo thể cục trước mắt như vậy xem, về sau công chiếm Vạn Ma lĩnh trú điểm sẽ trở thành chuyện quen thuộc.

Là Lục Diệt không để cho bọn họ xuất động quá nhiều nhân thủ, không đơn giản là bởi vì bọn họ cần lưu người trấn thủ nơi đóng quân, càng cần bọn họ kiểm chế thế lực Vạn Ma Lĩnh tới phá.

Cứ ví như Tinh Nhạc môn, tuy trụ sở của thế lực Vạn Ma lĩnh bị công phá nhưng nhân lực không bị thương vong quá lớn, chỉ mất mười mấy người mà thôi.

Nếu không có ai kiểm chế bọn họ, những người này khẳng định sẽ nghĩ cách trả thù trở về.

Chỉ thế lực một nhà Vạn Ma Lĩnh, liên quân của Hạo Thiên Minh Lục Diệt có thể không để vào mắt, nhưng nếu là mười nhà, hai mươi nhà thì sao?

Tình hình bọn họ cũng giống như Thiên Diễn Tông, nơi trú đóng bị phá, không còn nỗi lo về sau, chỉ có một mối thù hận đang thiêu đốt. Mỗi nhà bọn họ đều có thể điều động tối thiểu năm trăm nhân thủ, mười nhà chính là năm ngàn, hai mươi nhà chính là một vạn...

Một khi để cho những người này hội tụ thành một lực lượng, liên quân sẽ gặp phiền toái, ngay cả Hạo Thiên Minh cũng khó có thể đối phó.

Cho nên lưu lại đủ nhiều nhân thủ là vô cùng cần thiết, chỉ có như vậy, mới có thể làm cho phe Vạn Ma lĩnh không có biện pháp đem lực lượng của phân tán hội tụ lại, mới có thể làm cho liên quân không cần lo lắng đến nguy hiểm từ hậu phương.

Liên quân của bốn tông môn, nhân số xấp xỉ hơn nghìn người, một lực lượng như vậy cộng thêm thủ đoạn của Lục Diệp, đủ để công phá bất kỳ trụ sở nào bên trong Linh Khê chiến trường.

Chớ đừng nói chi là, khi tấn công nơi trú quân của Vạn Ma lĩnh, hàng xóm bị tấn công cũng sẽ không nhàn rỗi, khẳng định sẽ ra tay giúp đỡ, những người hàng xóm này cũng sẽ không nường tay, tối thiểu cũng có thể xuất động ba bốn trăm người.

Màn đêm buông xuống, lại một thế lực Vạn Ma lĩnh bị công chiếm.

Ngày thứ ba, thế lực thứ tư Vạn Ma lĩnh bị công chiếm.

Một màn buồn cười xuất hiện, liên quân Hạo Thiên Minh đi qua nơi nào, thế lực Vạn Ma lĩnh đều phải nhượng bộ lui binh, một khi trở thành mục tiêu bị tấn công, những thế lực Vạn Ma lĩnh kia sẽ trong thời gian ngắn nhất đem nhân thủ rút về Cửu Châu, sau đó đem toàn bộ đồ vật có thể mang đi, phá hủy tại chỗ.

Vạn Ma Lĩnh cũng chẳng có cách nào, chỉ còn còn cách chấp tay nhượng bộ như vậy với đối thủ không đội trời chung, tuy cách làm mất mặt cũng tốt hơn để bọn họ đi chịu chết.

Mỗi một ngày sau đó, đều có một nhà hoặc hai nhà Vạn Ma lĩnh gặp nạn, mà mỗi lần công chiếm trụ sở của một thế lực Vạn Ma lĩnh, lực lượng liên quân đều sẽ lớn mạnh thêm một phần, bởi

vì không ngừng tu sĩ Hạo Thiên Minh gia nhập, có tán tu, phần lớn đến từ tông môn Hạo Thiên Minh.

Đối mặt với những tông môn Hạo Thiên Minh muốn gia nhập vào này, Lục Diệp không cự tuyệt, bởi vì càng nhiều người càng tốt việc, tuy nói cần chia một ít chỗ tốt đi ra ngoài, nhưng bọn họ cũng phải trả giá.

Việc Lục Diệp cần bọn họ làm, giống nhiệm vụ ban đầu y giao cho Thượng Thanh môn, kiểm chế những thế lực Vạn Ma Linh.

Hơn nữa từ đầu đến cuối, Lục Diệp đều tuân theo một nguyên tắc, mỗi một tông môn Hạo Thiên Minh mới gia nhập liên quân, xuất động nhiều nhất không quá trăm người.

Cho dù là như vậy, nhân số liên quân cũng đang không ngừng khuếch trương, chỉ trong thời gian mười ngày, liên quân đã một lần khuếch trương đến ba ngàn người, đội tàu bay lên không cũng đạt tới tám chiếc.

Đây là đội quân chưa từng có tiền lên ở Linh Khê chiến trường. Những nơi liên quân đi qua, nơi trú đóng Vạn Ma linh nhao nhao bị phá, cơ bản đều là không có chút ngăn cản nào liền chấp tay nhường lại nơi đóng quân, cũng có thế lực Vạn Ma linh muốn chống cự, nhưng Lục Diệp chỉ mấy chục hơi thở liền phá đại trận, chờ đến khi những tu sĩ Vạn Ma linh phát giác không muốn chạy trốn thì đã không kịp rồi.

Mấy ngàn tu sĩ thông qua lỗ hổng đại trận cực lớn tràn vào nơi trú đóng, để bên phía Vạn Ma Linh ko có cơ hội xoay người.

Từng có vết xe đổ như vậy, Vạn Ma Linh không dám lấy trứng chọi đá, sau khi biết được nhà mình sắp trở thành mục tiêu bị tấn công thì lập tức sẽ vứt bỏ nơi đóng quân.

Cho dù liên quân vẫn còn ở ngoài mấy trăm dặm...

Sau khi bỏ chạy, thế lực Vạn Ma Lĩnh bị mất đi nơi đóng quân tràn ngập lửa giận, muốn báo thù rửa hận, nhưng khi bọn họ từ Cửu Châu trở về trụ sở, thứ chờ bọn họ lại là hàng xóm không ngừng tập kích, để cho bọn họ mệt mỏi ứng phó.

Do bọn họ không có đại trận phòng hộ nên cực kỳ vất vả.

Tu sĩ của Hạo Thiên Minh muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, bọn họ nếu dám truy kích tất nhiên có mai phục, dù cho bọn họ nhất thời thế lớn, người của Hạo Thiên Minh cũng có thể lui về nơi ở của mình, dựa vào phòng hộ đại trận đóng quân, làm cho bọn họ bất đắc dĩ không thôi.

Trước đó Lục Diệp bố trí đã có hiệu quả, nếu không phải hắc lệnh cho những tông môn Hạo Thiên Minh kia kiềm chế thế lực Vạn Ma Lĩnh bị công chiếm, như vậy giờ phút này phía sau liên quân nhất định sẽ có một số đông địch nhân đang đuổi giết.

Theo việc một thế lực đóng quân Vạn Ma lĩnh bị chiếm cứ, danh hiệu Diệt Diệt môn nhanh chóng lan xa.

Cách xưng hô này cũng không biết từ nơi nào truyền đến, đại khái là bên Vạn Ma lĩnh đánh giết, bởi vì Lục Diệp chỉ đi bài trừ đại trận phòng hộ, cùng chuyện diệt môn không có chút quan hệ nào.

Dù cho một tu sĩ Linh Khê Cảnh trú tại Vạn Ma lĩnh bị giết hết, nhưng cách việc diệt môn cũng rất xa.

Nhưng khi danh hiệu này truyền ra, lại nhất trí được trận doanh của Hạo Thiên Minh đồng ý, điều này làm cho Lục Diệp rất là bất đắc dĩ.

Nhớ ngày đó khi hắc xuất phát từ Thanh Vân Sơn, đi ngang qua Huyền Môn, đã từng được một người gọi là Quá Sơn Hồ, hôm nay Quá Sơn Hồ đã trở thành mây khói trôi qua, biến thành Diệp

Diệt Môn.

Ngắn ngủi nửa tháng, tình thế tiến triển đã đến trình độ không cách nào thu thập, vô số tông môn của Hạo Thiên Minh đang kiểng chân ngóng trông, chờ Lục Diệp suất lĩnh liên quân đến phụ cận nơi ở của mình, khiến cho hàng xóm trước đây cùng nhà mình tan nhà nát cửa.

Chương 619: Cử Người Tới Giết

Chương 619. Cử Người Tới Giết

Bây giờ nhớ tới lúc trước, thời điểm Lục Diệp tại Linh Khê cảnh tăng năm, bộc lộ thân phận, vô số tông môn Hạo Thiên Minh một đường tiếp sức hộ tống, đây cử động sáng suốt vô cùng của bọn hắn, nếu không có hành động năm đó, Lục Diệp đã sớm chết, nào có Hạo Thiên Minh sĩ khí như hồng giống hôm nay?”

Có thể nói, mọi thứ nhất ẩm nhất trác, đều có định số, giờ phút này quay đầu nhìn lại, Lục Diệp đang làm giống như là vì chuyện ban đầu báo ân.

Lúc vô số cường giả Hạo Thiên Minh thốn thức cảm khái, bên trong trận doanh Vạn Ma Lĩnh, tất cả đại tông môn đều sầu vân thảm vụ, lo lắng không thôi.

Phóng nhãn toàn bộ Linh Khê chiến trường, nếu như đem thể lực hai phe trận doanh nối liền với nhau, tựa như là hai đầu Đại Long đang giảo nhau trên bàn cờ, dĩ vãng thì hai đầu Đại Long bất phân thắng bại, xem như thế lực ngang nhau, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Mà bây giờ, ở bên trong vòng đã có một khu vực thuộc về Vạn Ma Lĩnh bị đánh gãy.

Giống như con đại long bị đánh gãy từng khối xương cốt, các tông môn trong đó không đơn giản có Ngũ phẩm lực phẩm, liền ngay cả tông môn tứ phẩm tới gần vòng hạch tâm đều có không ít, để một phương Vạn Ma Lĩnh đau ở trong lòng.

Những tông môn bị công phá này xác thực không có quá nhiều

thương vong, bởi vì khi nhìn đại quân Hạo Thiên Minh đến đã sớm rút lui, căn bản không dám cùng Hạo Thiên Minh chi chính diện giao phong, nhưng Thiên Cơ Trụ gia trì bị lấy mất, kia là thành quả mấy đời người vất vả nỗ lực góp nhặt.

Càng làm cho bọn hắn cảm thấy phần nộ chính là, cái Lục Nhất Diệp kia căn bản không có dấu hiệu dừng tay, mà là muốn như vậy một mực tiếp tục kéo dài.

Hạo Thiên Minh đại thế sắp thành, thật sự nếu không suy nghĩ chút biện pháp, cái Lục Nhất Diệp kia xuất lĩnh liên quân Hạo Thiên Minh không dùng đến mấy tháng, liền có thể đem tất cả trụ sở thế lực Vạn Ma Lĩnh bên trong vòng công chiếm mấy lần.

Đến lúc đó chỉ sợ cũng ngay cả bên vòng hạch tâm đều không thể sống yên ổn.

Giờ khắc này, một phương Vạn Ma Lĩnh cảm nhận sâu sắc được độ kinh khủng khi một người chi phối cả chiến trường.

Đây là sự tình từ xưa đến nay chưa hề có.

Đốm nhỏ chiến hỏa từ Thiên Diễn Tông và Thương Lan Sơn dấy lên, đã hiện tư thế lên lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Rất nhiều đại tu Thần Hải cảnh Vạn Ma Lĩnh khẩn cấp tụ họp bàn bạc, rất nhanh có biện pháp ứng đối.

Trăng tròn giữa trời, liên quân ở trong vùng hoang dã xây dựng cơ sở tạm thời, lúc này nhân số liên quân đã vượt qua năm ngàn người, một đường đi tới, liên quân đánh hạ trụ sở Vạn Ma Lĩnh có hơn mười nhà.

Nhiều người như vậy , bất kỳ cái gì một trụ sở nào cũng đều không thể dung nạp, cho nên từ mấy ngày trước, liên quân bắt đầu tu chỉnh hạ trại tại dã ngoại.

Từng tòa to lều vải to nhỏ nhỏ rải trong sơn cốc, ở giữa có một tòa trưởng bông lớn nhất, đèn đuốc sáng trưng, dùng Lục Diệp cầm đầu, hơn mười vị Trấn Thủ sứ tỵ tập, thương thảo kế hoạch tiến công tiếp theo

Chốc lát, có định án, đám người tán đi.

Trong trưởng bông cũng chỉ còn lại hai người Lục Diệp và Cự Giáp ở một bên khoanh chân ngồi tĩnh tọa, mặt khác chính là Hồ Phách ở một bên ngủ say.

Bóng đêm dần dần về khuya, bốn phía ồn ào chậm rãi lắng lại, chỉ có tiểu đội tu sĩ phụ trách tuần tra đang đi tới đi lui động tĩnh.

Dưới ánh trăng, mấy đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động đi tới vị trí lều vải của Lục Diệp toàn thân trên dưới không lộ mấy may khí tức, dù là dùng mắt thịt đi xem vị trí bọn hắn, cũng nhìn không ra sơ hở gì.

Mấy người kia rõ ràng đều là Quỷ tu tu vi cực kì tinh xảo, có thể một đường xâm nhập đến tận đây còn không bị tu sĩ tuần tra phát giác, nói rõ một vài vấn đề.

Thế cục Linh Khê chiến trường hiện nay đúng là không tốt đối với Vạn Ma Lĩnh, mà căn nguyên ngay tại trên thân Lục Diệp, chỉ cần loại trừ hắn, như vậy vận cảnh Vạn Ma Lĩnh liền tự phá.

Đây là biện pháp hữu hiệu nhất trực tiếp nhất.

Mấy cái Quỷ tu này đều là từ bên trong mấy cái tông môn đứng đầu Vạn Ma Lĩnh điều ra, có thể nói là Quỷ tu mạnh nhất Vạn Ma Lĩnh có thể lấy ra được, bọn hắn được ký thác kỳ vọng.

Tại trong hơn năm ngàn đại quân doanh tập sát Lục Diệp, dù là cuối cùng đắc thủ, tỉ lệ mấy cái Quỷ tu này có thể còn sống cũng không lớn.

Nhưng thời điểm bọn hắc tiếp nhận nhiệm vụ này, đều không một câu oán hận nào.

Đứng tại trên lập trường Vạn Ma Lĩnh, Bích Huyết Tông Lục Nhất Diệp mới là đầu nguồn tội ác trên Linh Khê chiến trường, bởi vì hắc, đã có mấy chục nhà Vạn Ma Lĩnh mất đi trụ sở, địa giới phương viên mấy vạn dặm bị hắc kéo vào bên trong chiến hỏa liên miên bất tuyệt.

Hắc không chết, thế lực Vạn Ma Lĩnh bên trong vòng chỉ sợ đều muốn bị hắc suất lĩnh đại quân cày trước một lần.

Bên ngoài lều Lục Diệp không có tu sĩ trấn giữ, cái này khiến mấy cái Quỷ tu sinh ra một tia bất an trong lòng.

Suy nghĩ một thoáng, nếu như một phương Vạn Ma Lĩnh sinh ra nhân vật như Lục Diệp, như vậy liên quân vô luận như thế nào đều sẽ bảo đảm an toàn của hắc, bên ngoài đại trưởng (lều lớn) của hắc khẳng định phải nghiêm mật bố phòng.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác, bên ngoài đại trưởng trước mắt không bố trí phòng vệ chút nào, nhìn qua đại trưởng kia, mấy Quỷ tu ẩn ẩn cảm thấy, này không phải một cái bẫy chứ?”

Nhưng việc đã đến nước này, cho dù là cạm bẫy bọn hắc cũng phải xông vào một lần, bọn hắc đều là Quỷ tu cường đại, chỉ cần có thể tiến vào trong đại trưởng, dưới tác dụng một đòn liên thủ, cái Lục Nhất Diệp kia nhất định không thể thoát, về phần giết Lục Diệp xong bọn hắc sẽ là kết cục gì, đã không trong phạm vi suy nghĩ.

Chương 620: Tập Kích

Chương 620. Tập Kích

Thời gian trôi qua, nhóm Quỷ tu lẳng lặng ẩn núp, không vội vàng xao động chút nào.

Bốn phía không ngừng có tu sĩ tới tới lui lui tuần tra, thậm chí có tu sĩ ngũ không lướt qua từ bên trên, điều tra tứ phương, nhưng không có ai có thể nhìn thấy hành tung của bọn hắn.

Tu vi chênh lệch bày ở nơi này, mấy cái Quỷ tu này nếu là ngay cả chút bản lãnh này đều không có, sao dám đón lấy nhiệm vụ trọng yếu như vậy?”

Mãi sau nửa đêm, cơ hội tốt cuộc đã đến.

Trong đại trường có một thân ảnh cao lớn xốc lên màn hình lều đi ra, nhóm Quỷ tu nhận ra thân phận của người này, là cái Thể tu tên Cự Giáp một mực đi theo bên người Lục Nhất Diệp.

Truyền ngôn cái Cự Giáp này thiên phú dị bẩm, thể phách cực kỳ cường đại, một người nhưng khi mười người dùng.

Trước đó chỉ là nghe nói, giờ phút này tận mắt nhìn thấy, nhóm Quỷ tu đều kinh ngạc, bọn hắn rõ ràng cảm giác được thể nội Cự Giáp tràn đầy khí huyết chi lực đến mức làm cho người giận sôi, thể phách bậc này căn bản không nên xuất hiện tại một cái trên thân tầng chín bình thường.

Cự Giáp không biết ra ngoài muốn làm gì, đứng tại cửa lều vãi thăm dò chỉ lên trời trước nhìn nhìn, lại gãi đầu một cái.

Hắn giờ phút này có chút buồn bực, trong lúc ngồi tu hành ở

giữa, Lục Diệp đưa tin để hấn ra ngoài một chuyến một chuyến, còn cố ý căn dặn hấn, vô luận thấy cái gì đều phải bất động thanh sắc.

Cự Giáp đảo xung quanh một vòng...

Có thể thấy được trước mặt có mấy thân ảnh đang ẩn nấp, hấn chỉ có thể cúi đầu, không nhìn về phía đó nữa, cứ như vậy vén lấy màn lều không nhúc nhích.

Nhóm Quỷ tu chỉ chờ chút chần chờ, sau đó dưới sự dẫn đầu của một cái nam giới mà lách mình vào đại trướng.

Toàn bộ quá trình lặng yên không một tiếng động, thậm chí ngay cả gió nhẹ đều không có.

Sau khi Quỷ tu tự mình xuyên qua dưới nách, Cự Giáp mới buông xuống màn lều, cất bước đi về phía trước, đây cũng là Lục Diệp phân phó, bởi vì Lục Diệp nói, đợi chút nữa sẽ rất nguy hiểm.

Trong đại trướng, mấy cái Quỷ tu đứng vững thân hình, giương mắt nhìn lại phía trước.

Một chút liền thấy được Bích Huyết Tông Lục Nhất Diệp.

Giờ này khắc này, Lục Diệp liền ngồi ngay ngắn ở trên một cái ghế, bắt chéo hai chân, cánh tay khoác lên cái ghế trên lan can, một tay chống đỡ gương mặt, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm một người cầm đầu Quỷ tu.

Bốn mắt nhìn nhau, bên trong tâm quỷ tu kia hơi hồi hộp một chút.

“Bị phát hiện rồi? Không có khả năng!”

Hấn có lòng tin đối với ẩn nấp chi đạo của mình, hấn từng bằng tài năng này ám sát qua một cái Thiên Cửu cấp cường giả, cái

Lục Nhất Diệp kia còn chưa chuyển tu công pháp Thiên Cấp, làm sao có thể thấy được chính mình.

"Vạn Ma Linh ưa thích phá hư quy củ như vậy?"

"Tiếng chất vấn nhàn nhạt vang lên, mấy cái Quỷ tu đều nín thở ngưng âm, không làm đáp lại, ai cũng không biết thiếu niên đối diện có phải đang cố lộng huyền hư hay không.

"Sau Kim Quang Đỉnh chi chiến, Tứ sư huynh đã nói với ta, Linh Khê chiến trường có quy củ của mình, sự tình vòng ngoài thì người vòng ngoài giải quyết, sự tình bên trong vòng thì người bên trong vòng giải quyết, ta coi là trải qua sự tình lần trước, Vạn Ma Linh có thể tăng chút giáo huấn, hiện tại xem ra, các người là chưa khắc ghi nỗi đau."

Nhóm Quỷ tu đã phát hiện, mặc kệ từ góc độ nào đến xem, hành tung của bọn hắn đều đã bại lộ, nhất là Lục Diệp khi nói chuyện, còn không ngừng liếc nhìn mấy người bọn họ, dường như đang dò xét tu vi của bọn hắn.

Quỷ tu cầm đầu xuất thủ trước, bên người mấy người theo sát.

Sát cơ sôi trào tại trong đại trường.

Soạt một thanh âm vang lên chuyển, linh lực màu đỏ rực nổ tung sau lưng Lục Diệp, triển khai hai cánh, đã phóng lên tận trời, tránh đi nhóm Quỷ tu tập sát, đồng thời trong tay xuất hiện một cây trận kỳ, nhẹ nhàng nhoáng một cái.

Cảnh tượng trước mắt mấy cái Quỷ tu bỗng nhiên vặn vẹo biến hóa, sương mù nồng đậm từ tứ phương vọt tới, đem bọn hắn bao phủ ở bên trong, để cho người ta nhất thời khó phân biệt phương hướng.

"Mê trận!"

Một cái Quỷ tu quáт khế.

Mấy người cấp tốc xuất thủ, xua tan mê vụ bốn phía, thế mà ngay sau đó, mấy người lạnh cả người.

Chỉ vì linh lực cuồng loạn bốn phương tám hướng phun trào, thuật pháp và Ngự khí chi uy phô thiên cái địa hướng vị trí bọn họ chỗ đánh tới.

Đại trưởng trong nháy mắt vỡ vụn, mấy cái Quỷ tu dù là tu vi mạnh hơn, cũng siêu thoát không được phạm trù Linh Khê cảnh, tại dưới thế công dày đặc như này, đâu có đạo lý sống sót?"

Liền có mấy đạo sinh cơ chôn vùi tại chỗ, chỉ có một người Quỷ tu cầm đầu, bằng vào một cái linh khí phòng ngự, miễn cưỡng thoát chết, thế mà còn không đợi hẩn thở một ngụm, đột tiếp theo công kích đã tới.

Quỷ này tu lộ ra tuyệt vọng thần sắc, qua trong giây lát chia năm xẻ bảy.

Lục Diệp thân thể chậm chậm rơi xuống, đông đảo Trấn Thủ sứ vây tụ đi qua, xác định hẩn không có thụ thương, lúc này mới thả lỏng trong lòng.

"Tu vi gì?"

Triệu Lập hỏi.

Mấy cái Quỷ tu này có thể thần không biết quỷ không hay lên vào đến trong doanh trưởng Lục Diệp, hiển nhiên không phải bên trong vòng, bọn gia hỏa này nhất định đến từ hạch tâm vòng.

"Năm cái Thiên Cửu!"

" Một đám người hít sâu một hơi.

Vạn Ma Linh bên này vì chém giết Lục Diệp, quả nhiên là

không từ thủ đoạn.

Quỷ tu Thiên Cửu cấp, đặt ở hạch tâm vòng cũng là cường giả số một, đây đều là có thể tùy thời tấn thẳng Vân Hà cảnh.

Kết quả bây giờ vì tập sát Lục Diệp, đều chôn vùi tại nơi này, cũng không biết năm người này đến từ cái tông môn nào, mấy cái tông môn kia hiện tại chỉ sợ rất đau lòng.

"Vạn Ma Lĩnh là thật không để ý quy củ?"

Có người nhú mày.

"Bọn hắn không để ý quy củ cũng không phải lần thứ nhất."

Lần trước Vạn Ma Lĩnh liền đã làm hỏng quy củ một lần, cũng là vì nhằm vào Lục Diệp, nhưng mà lúc kia chủ yếu nhất là muốn cho Bích Huyết Tông xoá tên.

Cùng tình huống hiện tại lại không quá đồng dạng.

Trụ sở Bích Huyết Tông hiện tại phát triển hùng hực khí thế, là không có cách nào xoá tên, bọn hắn lần này nhằm vào chính là bản thân Lục Diệp.

Có Trấn Thủ sứ đưa tin mấy đạo, bỗng nhiên mở miệng:"

"Có tin tức xác thật, ngay tại vừa rồi, hai vị ba mươi chín và tám mươi Linh Khê bằng, bị xoá tên."

Bên này giết năm cái quỷ tu Thiên Cửu cấp, đồng thời ba mươi chín và tám mươi Linh Khê bằng đồng thời bị xoá tên, cái này hiển nhiên không phải gì đó trùng hợp.

Chương 621: Đại Chiến Quy Mô Lớn

Chương 621. Đại Chiến Quy Mô Lớn

Linh Khê bảng là bảng danh sách thiên cơ tự sinh trong chiến trường của Linh Khê, chỉ lấy 100 vị, tu sĩ có thể leo lên Linh Khê bảng đều là những nhân tài cao nhất.

Có thể nói, chỉ cần bọn họ không chết, ngày sau chắc chắn có thể thăng Thần hải cảnh.

Nhưng nhân tài như vậy lại chết mơ hồ trong một trận tập sát.

Mặc dù Lý Bá Tiên lúc trước từng nói quy củ chiến trường Linh Khê, nhưng bản thân Lục Diệp đã bị nhằm vào một lần, đối với chuyện này sao lại không hề phòng bị?

Khi liên quân dưới trướng đạt tới quy mô nhất định, hẳn vẫn luôn phòng bị Vạn Ma lĩnh tập kích.

Muốn giết hẳn dưới mấy ngàn tu sĩ vây quanh, chỉ có thể vận dụng Quỷ tu.

Phái hệ Quỷ Tu này đối với Lục Diệp mà nói thì uy hiếp không lớn, không nói đến thần hồn của hắn cường đại, cảm giác vượt xa Linh Khê Cảnh, cho dù không có cảm giác cường đại này, hắn còn có thủ đoạn trận đạo.

Bên ngoài lều lớn của hắn không hề phòng chút nào, bởi vì không cần.

Trong đại trướng sớm đã được hắn bố trí trận pháp, phạm có

người dám ẩn vào, Lục Diệp chỉ cần thôi động trận pháp, liền có thể vây khốn địch. Nếu không có tự tin như vậy, lúc trước hẳn cũng sẽ không để Cự Giáp đưa người vào.

Lấy thực lực trước mắt của Lục Diệp, chống lại một Thiên Cửu cấp cũng không có khả năng, chớ đừng nói chi là chống lại năm người.

Thế nhưng dưới sự phụ trợ và an bài sớm của trận pháp, năm quý tu cường đại kia ngay cả cổ họng cũng không kịp thốt lên một tiếng liền bị giết chết.

Trong đó còn bao gồm hai cường giả Linh Khê bằng.

Vạn Ma Lĩnh là sốt ruột không thể nghi ngờ, bởi vì trước mắt một chi liên quân Hạo Thiên Minh do Lục Diệp thống lĩnh thật sự có uy hiếp quá lớn đối với bọn họ.

Biết được Vạn Ma Lĩnh lại phái năm vị quý tu Thiên Cửu cấp đột kích, mấy ngàn liên quân đều lòng đầy căm phẫn.

Lục Diệp thuận thế hạ lệnh, liên quân khởi hành, binh phát kế tiếp.

giây lát, mấy chục chiếc thuyền lớn tạo thành đội tàu, trùng trùng điệp điệp mà đi.

Cùng lúc đó, trong trận doanh Vạn Ma lĩnh, từng đạo tin tức được truyền đi giữa các đại tu Thần hải cảnh, khi xác nhận năm tu quý được ký thác kỳ vọng cao kia đã thất thủ, dù cho những tu sĩ Thần hải cảnh này cũng tâm tình trầm trọng.

Giới tu hành Cửu Châu, chưa từng có Linh Khê cảnh nào có thể khiến Thần hải cảnh lưu luyến như vậy, ghi nhớ đến hận không thể bắt hắn đến trước mặt băm thây vạn đoạn.

Hành động nhắm vào Lục Diệp đã thất bại, mặc dù không biết

năm vị quý tu kia vì sao lại thất thủ, nhưng lúc này đây đã thảo kinh xà, khiến Lục Nhất Diệp đã có phòng bị, thủ đoạn tương tự không có khả năng thi triển tiếp.

Không có cách nào nhằm vào Lục Diệp, vậy chỉ có thể chính diện chống lại!

Đây là kế hoạch dự bị của Thần Hải Cảnh Vạn Ma Lĩnh, không đến lúc bất đắc dĩ thì bọn họ cũng không định vận dụng kế hoạch này, bởi vậy kế hoạch này một khi bắt đầu chấp hành, điều đó có nghĩa là phía Vạn Ma lĩnh sẽ chủ động bỏ qua nơi đóng quân của rất nhiều tông môn.

Nhưng không làm như vậy, căn bản không có biện pháp ngăn chặn hành động của liên quân Hạo Thiên Minh, đến lúc đó tổn thất của Vạn Ma Lĩnh càng thêm thảm trọng.

Từng mệnh lệnh không ngừng truyền xuống.

Phường hướng liên quân Hạo Thiên Minh tiến công, một nhà thế lực Vạn Ma Lĩnh buông tha trụ sở tông môn, tất cả tu sĩ sớm triệt hồi về phía sau.

Bên ngoài mấy ngàn dặm, cũng có càng nhiều thế lực Vạn Ma lĩnh buông tha trụ sở nhà mình, hướng phía trước xuất phát, tụ hợp lại với nhau.

Vạn Ma lĩnh gây ra động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên không thể gạt được Hạo Thiên Minh điều tra, rất nhanh, liên quân bên này đã hiểu được dự định của Vạn Ma lĩnh.

Không thể không nói, đây là ứng đối tốt nhất mà bên Vạn Ma lĩnh có thể làm, cũng là biện pháp duy nhất có thể ngăn chặn bước tiến công của liên quân.

Tuy nhiên vào lúc này, chuyện Vạn Ma Lĩnh phái tới năm vị quý tu Thiên Cửu cấp ám sát Lục Diệp cũng đã truyền ra, phía Hạo

Thiên Minh đối với chuyện này rất là tức giận.

Cứ như hai đứa trẻ đang đánh nhau, một bên hoàn toàn đánh không lại, đột nhiên kêu mấy người lớn tới, loại chuyện trắng trợn phá hỏng quy củ này, Hạo Thiên minh làm sao chịu đựng nổi?

Lần trước khi Vạn Ma lĩnh làm ra những quy củ xấu như vậy, Hạo Thiên Minh cũng nhanh chóng ứng phó lại.

Lần này cũng giống như thế, bởi vậy mà từ bên trong dẫn phát chiến hỏa tràn ngập đến vòng tròn hạch tâm, không ngừng có cường giả trung tâm tới đây gia nhập trong liên quân.

Vạn Ma Lĩnh thấy tình cảnh này, đương nhiên cũng không cam lòng yếu thế, rất nhiều cường giả hạch tâm bắt đầu xuất phát tập kết.

Số lượng tu sĩ hai bên hội tụ, tăng theo kiểu bội phát.

Mười ngày sau, bên bờ sông Vị Thủy, hai quân đối chọi nhau.

Vị Thủy là một con sông lớn vắt ngang chiến trường Linh Khê, rộng chừng trăm trượng, nước sông đục ngầu ố vàng, dòng sông tuôn trào, cũng là một chỗ hiểm địa.

Ngày thường, cách trăm trượng, tu sĩ ngự khí phi hành dễ dàng qua được.

Nhưng mà giờ phút này hai bên bờ sông, đại quân hai bên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì nhân số hai bên tụ tập quá nhiều.

Bên phía Hạo Thiên Minh có hơn một vạn tám ngàn người, đây đều là những người mới đến từ các phương, trong đó có không ít cường giả cấp tám, cấp chín đến từ khu vực trung tâm.

Bên Vạn Ma lĩnh kia càng nhiều, chừng hơn hai vạn.

Loại tu sĩ đối kháng với quy mô này chưa từng xuất hiện trên chiến trường Linh Khê, bởi vì liên quan đến quá nhiều tông môn.

Bên phía Hạo Thiên Minh tụ tập nhiều người như vậy, tông môn đã vượt qua một trăm.

Chương 622: Muốn mở chiến trường khác

Chương 622. Muốn mở chiến trường khác

Bên kia Vạn Ma Lĩnh ít hơn một chút, hội tụ lực lượng khoảng chừng bốn mươi tông môn, khác hẳn với Hạo Thiên Minh. Bọn họ dốc toàn bộ lực lượng, bốn mươi tông môn đã sớm buông bỏ trụ sở, toàn bộ nhân lực tụ tập tại đây.

Chẳng khác nào Vạn Ma Lĩnh đã sớm tụ tập lực lượng của bốn mươi tông môn lại với nhau.

Đây chính là kế hoạch dự bị mà các đại tu Thần Hải cảnh Vạn Ma lĩnh chế định.

Dù sao thì liên quân Hạo Thiên Minh đi đến đâu, tông môn Vạn Ma lĩnh cũng không có biện pháp bảo vệ được nơi trú quân, dứt khoát từ bỏ trước, tập trung tất cả lực lượng lại một chỗ, dùng cái này đối kháng địch nhân.

Không thể không nói, hành động tráng sĩ cụt tay rất có hiệu quả, tối thiểu, liên quân Hạo Thiên Minh trước mắt bị ngăn cản tại bờ sông Vị Thủy, không cách nào tiếp tục tiến lên.

Toàn bộ ánh mắt tu hành giới Cửu Châu đều tập trung vào bên này, mỗi thời mỗi khắc đều có đại lượng tin tức truyền ra ngoài.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, tu sĩ hai phe của trận doanh nghe được tin tức không ngừng đi đến, tụ tập với nhau.

Lục Diệp quả thực không nghĩ tới, chuyện lại phát triển đến nước này!

Võn hần chỉ muốn dẫn theo một số người tấn công chiếm cứ một số thế lực Vạn Ma lĩnh, kiếm thêm chút công huân mà thôi, nhưng đi bộ một chút, thế cục từ từ vượt ra khỏi tầm khống chế của hần.

Đây không phải là chuyện tốt đẹp gì, bởi vì loại chiến đấu quy mô lớn này một khi bạo phát ra, bất luận đối với Hạo Thiên Minh hay là Vạn Ma lĩnh, đều là tổn thất cực lớn, mấy vạn người hỗn chiến, ai dám cam đoan mình nhất định sẽ thắng?

Hơn nữa có Vị Thủy ngăn cách, một phương chủ động tấn công rất thiệt thòi, có thể nói hiện tại không ai dám chủ động tiến công, muốn qua sông nhất định phải ngự khí phi hành, một khi linh khí phi hành bị đánh nổ, ắt tử thương thảm trọng.

Ngay trong cục diện này, tu sĩ song phương cách một dòng Vị Thủy, giằng co với nhau.

Bên phía Vạn Ma lĩnh thở phào một tiếng.

Không dễ dàng, rốt cục ngăn trở được liên quân Hạo Thiên Minh này. Phóng tầm mắt quan sát toàn bộ Linh Khê chiến trường, nhánh liên quân này bắt đầu từ trụ sở Thương Lan sơn, giống như là một con sâu tằm tham ăn. Những nơi nó đi qua, toàn bộ trụ sở của thế lực Vạn Ma Lĩnh đều bị nó gặm ăn sạch.

Đã có một hai trăm căn cứ tông môn Vạn Ma lĩnh bị phá, tổn thất khó có thể tính toán.

Thời điểm giằng co, tu sĩ hai bên cũng không rảnh rỗi, cách một con sông Vị Thủy khiêu khích lẫn nhau, nhĩ lực mọi người đều rất tốt, dù cho Vị Thủy Hà sóng quay cuồng, tiếng lẫn cũng có thể nghe rõ ràng rành mạch.

Nhưng chính là sấm sét chứ không mưa, mọi người đều đang chờ đối phương chịu không được xuất kích trước, nhưng không có

ai là kẻ ngu si, ai cũng sẽ không làm ra loại lựa chọn ngu xuẩn này.

Trong tiếng chửi rủa, Vạn Ma lĩnh chiếu cổ Lục Diệp hơn, dù sao hắn cũng là ngọn nguồn sự kiện lần này.

Chiến trường Linh Khê không có Diệt Diệt Môn này, tất cả đều vẫn ổn định, nhưng từ khi có Diệt diệt môn này thì hoàn toàn rối loạn, hiện tại cường giả ở trong vòng hạch tâm lại chạy vào vòng trong, sau này có khi nào chạy ra vòng ngoài hay không đây?

Nhìn từ lập trường của Vạn Ma lĩnh, Diệt Môn chi diệt chính là ngôi sao tai họa lớn nhất trên đời này.

Song phương giảng co ngày thứ ba.

Trong lều lớn của Lục Diệp, mấy chục người hội tụ.

Ánh mắt đảo qua mọi người, Lục Diệp mở miệng chậm chậm:

"Tin rằng chư vị cũng đã nhận được tin tức của trưởng bối tông môn đưa tin, Thần Hải Cảnh bên phía Hạo Thiên Minh đáp ứng yêu cầu của Vạn Ma Lĩnh, chuẩn bị cùng bọn họ thương lượng giải quyết việc này như thế nào."

Một nén nhang trước, hắn nhận được tin tức Thủy Uyên đưa tới, Thủy Uyên báo cho hắn những tin tức này.

Nếu không phải bất đắc dĩ, các Thần hải cảnh của hai phe không có khả năng ngồi xuống hòa đàm, huyết hải thâm cừu nhiều năm như vậy, có thể đánh nhau thì còn nói gì nữa?

Tính tình mọi người đều không tốt lắm, nói không chừng đàm luận một hồi liền hồng бет, sau đó huyết chiến một hồi.

Hơn nữa đám đại tu Thần hải cảnh bình thường sẽ không quản chuyện ở chiến trường Linh Khê. Đối với bọn họ mà nói, chiến trường Linh Khê là nơi cho bọn trẻ con rèn luyện, không

đáng quan tâm quá nhiều.

Nhưng chiến trường Linh Khê lần này náo động quá lớn, đám tiểu tử Linh Khê Cảnh đã không cách nào ứng đối, đám Thần hải cảnh không thể không ra mặt.

Một khi để hai nhánh đại quân cách bờ sông Vị Thủy này bộc phát chiến đấu, đó chính là một trận chiến tranh hàng thật giá thật! Đến lúc đó vô luận bên nào cũng đều phải chịu tổn thất cực lớn.

Mọi người đều gật đầu, hiển nhiên đều là nhận được tin tức từ tông môn.

"Nhất Diệp huynh có tính toán gì không?"

Một vị cường giả Thiên Bát cấp từ vòng hạch tâm chạy tới trợ trận dò hỏi.

Lúc này Lục Diệp triệu tập bọn họ tới, hiển nhiên là muốn làm những gì.

Sắc mặt Lục Diệp bình tĩnh:

"Theo xu thế trước mắt, hòa đàm là kết quả cuối cùng, cũng là xu thế hai bên đại thế tới, có lẽ các tiền bối Hạo Thiên Minh có thể để cho Vạn Ma Lĩnh bên kia xuất chút máu, nhưng tiến công của liên quân chúng ta, liền dừng ở đây."

Đám người trầm mặc, tuy rằng không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận, Lục Diệp nói không sai.

Vạn Ma Lĩnh không chịu nổi ác quả do hai bên bùng nổ đại chiến, thì Hạo Thiên Minh cũng chịu không nổi, quy mô chiến đấu như thế này, cho dù là cường giả ở trung tâm cũng chiếm không được ưu thế quá lớn.

Cho nên kết quả duy nhất chính là hai bên dừng tay, tự mình lui binh.

Nhưng dù sao Vạn Ma lĩnh cũng là thế lực bị tấn công, vì vậy chắc hẳn Hạo Thiên Minh sẽ đưa ra yêu cầu không quá đáng, Vạn Ma lĩnh có thể chấp nhận yêu cầu này.

Ví dụ như bồi thường một ít vật tư gì đó, coi như là cho liên quân Hạo Thiên Minh một cái công đạo, quá trình này khẳng định sẽ không quá ngắn, phỏng chừng phải bỏ qua cho nhau một thời gian.

"Cho nên ta muốn mở chiến trường khác!"

Mọi người ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Lục Diệp, nhất thời không kịp phản ứng nói ra lời này là có ý gì.

Suy nghĩ trong chốc lát thì chợt có người hiểu ra.

Triệu Lập nói: "Nhất Diệp huynh có ý là... Phải đi nơi khác để bắt đầu lại một lần nữa?"

Chương 623: Nhất Diệp huynh sắp đến rồi!

Chương 623. Nhất Diệp huynh sắp đến rồi!

Trong đại trường, thanh âm Lục Diệp vang lên.

"Liên quân quy mô như vậy, có ta hay không thì đã không có khác biệt."

Thật ra từ sau khi liên quân vượt ba ngàn quân, tác dụng của Lục Diệp trong liên quân đã rất có hạn, bởi vì ba ngàn người cho dù cường công, cũng có thể công phá bất cứ một đại trận phòng hộ của trụ sở Vạn Ma linh nào.

Lục Diệp ở trong liên quân có thể có tác dụng, chủ yếu nhất là ngưng tụ lực, liên quân ban đầu là bởi vì vây quanh hắc mà hình thành, sau đó các tông môn gia nhập vào đều như thế, có thể nói, tu vi Lục Diệp ở trong liên quân không phải cao nhất, nhưng là có thể phục chúng nhất.

Trừ hắc ra, dù cho đổi một cái cường giả vòng hạch tâm, cũng rất khó đem liên quân ngưng tụ thành một cái chỉnh thể.

Trước mắt số lượng đã gần hai vạn liên quân, thêm gã không nhiều, thiếu đi gã cũng không ít.

Trận doanh hai bên, các đại tu sĩ Thần hải cảnh hòa đàm đã là xu thế lớn, liên quân ắt sẽ giải tán tại chỗ, nhưng Lục Diệp cũng không chuẩn bị dừng tay ở đây.

Hắn không biết chuyển đi này hắn cướp đoạt bao nhiêu công huân, nhưng khoảng cách tới mục tiêu của mình hắn là còn có một

chút chênh lệch, cho nên bất luận như thế nào, hắc cũng phải đi công chiếm càng nhiều thế lực Vạn Ma lĩnh hơn.

Vạn Ma Lĩnh bên kia đã đặt cho hắc một danh xưng là Diệt môn chi diệt hay còn là Diệt diệt môn, nhưng thực tế hắc như một ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ khô, cho dù đi tới chỗ nào, chỉ cần còn ở trong chiến trường Linh Khê, hắc đều có thể đốt ngọn lửa này bay ra bốn phía.

"Vậy chúng ta thì sao?"

Có trấn thủ sứ hỏi.

"Chờ ở đây gây áp lực cho Vạn Ma lĩnh, như vậy cũng thuận tiện cho các tiền bối của Hạo Thiên Minh yêu cầu nhiều hơn đối với Vạn Ma Lĩnh, đến lúc đó mọi người có thể đạt được càng nhiều lợi ích."

Mọi người rơi vào trầm tư.

Chốc lát, vị tu sĩ Thiên bát cấp kia gật đầu:

"Nhất Diệt huynh tính toán như vậy cũng không tệ, có cần chúng ta bên này trợ giúp một chút hay không? Chúng ta có thể phái một ít nhân thủ theo người, tránh cho Vạn Ma lĩnh bên kia lại điều động nhân thủ từ hạch tâm đến nhằm vào."

"Không cần, công huân của mọi người đều không dễ có được, ta mang theo Cự Giáp là được."

Lục Diệt muốn mở chiến trường ở khu vực khác, vậy nhất định phải mượn dùng Thiên Cơ Trụ truyền tống đến một nơi khác trên chiến trường Linh Khê, loại truyền tống này hao phí không ít công huân, một hai người làm như vậy còn không có sao cả, nếu có quá nhiều người cùng lúc, vậy không đáng giá.

Liên quân lấy Lục Diệt làm đầu nguồn cùng hạch tâm để hội

tự thành, trước mắt hẳn muốn đi, mọi người không có dị nghị gì, tuy nói về sau không có biện pháp tiếp tục đi theo Lục Diệp kiếm chỗ tốt, nhưng thời gian này chẳng lẽ chỗ tốt đạt được còn ít sao?

Đặc biệt là mấy tông môn đi theo Lục Diệp chinh chiến lúc đầu, đạt được lợi ích nhiều nhất.

Lại nói, hai quân đối chọi nhau trước mắt căn bản không đánh nổi, thay vì hao phí thời gian, còn không bằng nghĩ biện pháp tạo ra khủng hoảng và áp lực cho Vạn Ma lĩnh.

Sau một nén nhang, một chiếc thuyền lớn bay lên không, lao về phía trú điểm của Hạo Thiên Minh ở gần nhất.

Cùng lúc đó, tại trụ sở Ngân Quang đảo cách nơi đây mấy vạn dặm, La Phục kích động tìm tới Thích Thạch:

"Nhất Diệp huynh sắp tới."

Thích Thạch chấn động tinh thần:

"Thật?"

"Chính xác trăm phần trăm, vừa nhận được tin."

Lục Diệp dẫn đầu liên quân Hạo Thiên Minh trong khoảng thời gian gần nhất làm sôi nổi cả lên, toàn bộ Linh Khê chiến trường đều đang quan tâm, La Phục cùng Thích thạch sao có thể không biết?

Nhớ lại lúc trước, Lục Diệp mới tới bên trong vòng tròn, còn cần mượn dùng lực lượng của bên ngoài để công kích trụ sở Kinh Thiên Tông, lúc đó hẳn còn không có năng lực bài trừ đại trận phòng hộ người khác, cho nên sau khi công phá trụ sở Kinh Thiên Tông, Lục Diệp liền rời đi.

Ngắn ngủi chưa đến nửa năm thời gian, Lục Diệp dựa vào sức

một mình lôi kéo ra một đại quân tu sĩ gần hai vạn người, chinh chiến trong vòng, đánh đâu thắng đó, quấy cho Vạn Ma lĩnh khổ không thể tả.

La Phục cùng Thích Thạch hâm mộ muốn phát diên rồi.

Nếu như lúc trước Lục Diệp đến Ngân Quang đảo bọn họ đã có bậc này bản lĩnh, chuyện đi theo sau môn Lục Diệp kiếm chỗ tốt đâu hay tới phiên Thiên Diễn tông cùng Thương Lan sơn.

Bên trong vòng tròn này, rõ ràng là bọn họ tiếp xúc với Lục Diệp trước, cũng là tông môn đầu tiên ký kết minh khế với Bích Huyết Tông.

Nếu không phải trụ sở Ngân Quang đảo cách liên quân thật sự quá xa, La Phục cũng muốn dẫn người đi tương trợ.

Mỗi lần nghĩ đến việc này, La Phục càng nghĩ càng tủi thân, sau đó dẫn một đám người đi tìm Vân Yên giáo gây phiền toái.

Từ khi Kinh Thiên Tông bị phá hủy nơi trú đóng, sau khi tu sĩ trong tông tử thương hơn phân nửa, Kinh Thiên Tông liền biến thành rùa đen rút đầu, bị Ngân Quang đảo chèn ép, đến nay Kinh Thiên tông vẫn không có biện pháp an tâm xây dựng lại nơi trú quân.

Vốn Vân Yên giáo có thể dựa vào Kinh Thiên tông, giờ tất nhiên trở thành đối tượng chèn ép trọng điểm của Ngân Quang đảo. Có điều hai tông thực lực không kém nhau bao nhiêu, chỉ dựa vào lực lượng của Ngân Quang đảo muốn chèn ép bọn họ còn không dễ dàng, cho nên mỗi lần đi tìm Vân Yên tông gây phiền toái, La Phục đều kêu tu sĩ Pháp Hoa tông phụ cận cùng tới.

Thời gian gần đây La Phục có thể nói là trông ngóng, chỉ chờ Lục Diệp dẫn dắt liên quân đánh tới gần trụ sở nhà mình, là có thể đi vào nhóm người.

Nhưng khi biết Vạn Ma Lĩnh cũng tập kết hai vạn tu sĩ tại bờ sông Vị Thủy và liên quân Hạo Thiên Minh giăng co, La Phục liền biết, sợ là chính mình không chờ được Lục Diệp.

Lòng tràn đầy phiền muộn.

Nào ngờ Lục Diệp lại chủ động đưa tin tới, báo cho hẳn đến trụ sở Ngân Quang đảo.

Loại thời điểm này Lục Diệp bỏ mặc liên quân dưới trướng, ngược lại chạy đến Ngân Quang đảo cách mấy vạn dặm, muốn làm gì thì không cần nói cũng biết.

La Phục cùng Thích Thạch đều không phải kẻ ngốc, tất nhiên có thể đoán ra ý định của Lục Diệp.

Chương 624: Chuyện Cũ

Chương 624. Chuyện Cũ

"Sư đệ, thời điểm Ngân Quang đảo quật khởi đã tới rồi!"

Về mặt của La Phục đầy phấn khởi.

Thích Thạch ít nhiều phải bình tĩnh một chút, nhưng cũng xoay chuyển vài vòng, mở miệng nói: "Liên hệ Pháp Hoa Tông!"

La Phục vỗ đầu một cái:

"Đúng đúng, liên hệ với Pháp Hoa tông!"

Bên này mới truyền tin đi nói vài câu với trấn thủ sứ của Pháp Hoa tông, sau đó có tu sĩ môn hạ đến bẩm báo:

"Hai vị sư huynh, Lục sư huynh tới rồi."

"Lục sư huynh nào?"

La Phục nhíu mày.

"Chính là vị Lục Nhất Diệp, Lục sư huynh của Bích Huyết tông."

La Phục cùng Thích Thạch liếc mắt nhìn nhau, đều kinh ngạc vì Lục Diệp đến thật nhanh, tin tức chân trước mới truyền tới, chân sau đã đến nơi, vội vàng chạy về phía Thiên Cơ điện, đến nơi xem xét, quả nhiên là Lục Diệp đến, bên người còn có một thể tu cường tráng đi theo.

Cố nhân gặp nhau, tự nhiên nhiệt tình hàn huyên một phen,

nhất là bên Ngân Quang đảo này đã cảm nhận được ý đồ Lục Diệp đến, dưới chỉ thị của Lục Diệp, tin tức hắn đi vào trụ sở Ngân Quang đảo rất nhanh bị phong tỏa, tu sĩ biết rõ việc này cũng bị bắt vào trong mật thất, lại bị La Phục ní mật dẫn vào một chỗ trong mật thất.

Hai canh giờ sau, trấn thủ sứ của Pháp Hoa tông vội vã đi đến, đoạn đường này hắn đã nhanh như chớp, liều mạng ngự khí, không dám trì hoãn chút nào, đến trụ sở Ngân Quang đảo, sắc mặt đều có chút tái nhợt.

Có điều sau khi nhìn thấy Lục Diệp, vị trấn thủ sứ này trong nháy mắt mặt đỏ bừng.

Đúng như suy nghĩ của La Phục, hắn cũng ý thức được, thời điểm Pháp Hoa tông quật khởi đã đến!

Lúc này, Bích Huyết tông, chưởng giáo Đường Di Phong hóa thành một đạo lưu quang, phóng lên trời, lao về hướng đó.

Tốc độ ngự không phi hành của đại tu Thần Hải cảnh cũng không phải tu sĩ Linh Khê cảnh có thể so sánh, lúc trước Lục Diệp ở Thiên Diễn Tông bị Vạn Ma Linh ám sát, chưởng giáo mang theo Thủy Uyên chỉ tốn thời gian một đêm đã xuyên qua hai châu, từ Bình Châu chạy tới Vực Châu.

Đi không bao lâu, bên cạnh một đạo lưu quang tới gần, một thanh âm vang lên bên kia:

"Đường lão!"

Chưởng giáo quay đầu nhìn lại, thấy rõ người tới, dừng thân hình chờ đợi.

Đạo lưu quang kia rất nhanh đã tới gần, lộ ra thân ảnh, thành hình là Bàn Chấn của Chính Khí môn.

Chưởng giáo than thở nói: "Ta là tay chân già nua, tới đó làm gì cơ chứ, Binh châu chúng ta do người đại biểu ra mặt không phải được rồi sao?"

Bàng Chấn cười ha hả: "Sự tình là do đệ tử Bích Huyết tông gây ra, Đường lão không ra mặt, vậy còn thương nghị gì nữa."

"Là yêu cầu của bên phía Vạn Ma Lĩnh?"

"Không sai."

"Vậy lão phu sau này muốn nói cho bọn họ nghe, mỗi một người bọn hắn đều quá kỳ cục, một chút cũng không biết kính già yêu trẻ."

"Đường lão cứ nói, Binh châu đứng sau lưng người, Hạo Thiên Minh cũng đang đứng sau lưng người đó."

Ánh mắt chưởng giáo lóe lên, hiểu ý: "Vừa đi vừa nói."

"Đường lão mời."

Bàng Chấn giơ tay ra hiệu.

Hai người lập tức hóa thành luồng sáng, sóng vai lao đi. Trên đường đi, Bàng Chấn có chút cảm khái:

"Bây giờ người trẻ tuổi thật không tồi, hăng hái hơn ta năm đó nhiều. Bích Huyết Tông tương lai tươi sáng lắm Đường lão."

Chưởng giáo cười xán lạn hơn hoa, ngoài miệng lại nói:

"Tiểu hài tử có chút quá hồ nháo, làm việc không biết nặng nhẹ, lát nữa lão phu sẽ giáo huấn nó."

"Người trẻ tuổi có nhuệ khí là chuyện tốt, không cần trách móc, lúc này đây coi như là vì Hạo Thiên Minh mà tranh. Thế hệ trẻ của Hạo Thiên Minh có rất ít nhân tài như vậy. Vài ngày trước

Từ lão của Thanh Ngọc Môn còn đưa tin cho ta, đáng tiếc một hạt giống tốt đã bị Thanh Ngọc Môn bỏ lỡ."

"Lão già kia không chịu nể mặt người khác đâu. Hơn nữa đệ tử Bích Huyết tông ta có liên quan gì tới Thanh Ngọc môn sao?"

"Đường lão có chỗ không biết, lúc trước khi ở Tà Nguyệt cốc, là người của Thanh Ngọc môn phụ trách thẩm trắc Lục Diệp, cũng từng nảy sinh ý mời chào, nhưng sau khi kiểm tra ra thiên phú của hắn chỉ có nhất diệp, liền cắt đứt ý mời chào."

"Còn có chuyện bực này?"

Chưởng giáo hiển nhiên cũng là mới biết được việc này, không khỏi cười ha hả:

"Đáng đời đệ tử Thanh Ngọc môn hắn mắt chó coi thường người khác."

"Đúng vậy, ai có thể nghĩ đến, thiên phú cấp bậc nhất diệp lại có thể có thành tựu như thế, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đường lão không đi khảo thí lại thiên phú của hắn sao? Theo đạo lý mà nói, thiên phú tu hành của Lục Diệp không thể nào nhanh như vậy, hay năm đó Tà Nguyệt Cốc điều kiện đơn sơ, có lẽ là có sơ sót gì."

Chưởng giáo khoát khoát tay:

"Nhất diệp hay nhị diệp đều chỉ là râu ria thôi, thiên phú của lão phu cũng không phải là rất tốt, năm đó kiểm tra chỉ là tam thập tứ lá (34 lá) mà thôi, nhưng vậy thì đã sao? Tu sĩ tu hành không chỉ dựa vào thiên phú, tuổi như ta và người, năm đó thiên phú tốt hơn chúng ta rất nhiều, nhưng năm đó bọn hắn đã đi đâu rồi? Còn không phải hóa thành bụi đất sao."

"Đường lão nói có lý."

"Nhưng tiểu gia hỏa này vẫn rất để ý tới danh xưng Lục Nhất Diệp của mình, ta nhớ tên gọi này là tiểu tử ở Chính Khí môn các người truyền ra, đi về nói với hắn mau chóng tấn thăng, bằng không đợi Lục Diệp tiến vào chiến trường Vân Hà, vậy thì Nhạc Sơn không thể không chịu chút đau khổ."

"Ha ha ha, việc này ta cũng biết, thật sự có một ngày như vậy, đó cũng là Nhạc Sơn tự làm tự chịu."

Chương 625: Đàm phán Thần hải cảnh!

Chương 625. Đàm phán Thần hải cảnh!

Cửu Châu là Thiên Châu, Định Châu, Thanh Châu, Lôi Châu, Bình Châu, Vân Châu, Vụ Châu, U Châu, Thương Châu.

Trong đó Thanh Châu và Vụ Thiên Minh là do Hạo Thiên Minh hoàn toàn khống chế, Vân Châu và Lôi Châu thuộc về Vạn Ma Lĩnh, về phần năm châu còn lại, tông môn hai đại trận doanh cùng tồn tại, không có quyền sở hữu chung, ngẫu nhiên gió đông sẽ áp đảo gió tây, đến lúc gió tây lại áp đảo gió đông, thuộc về địa bàn của song phương đang tranh đoạt lẫn nhau.

Chuyện hòa đàm là do Vạn Ma Lĩnh đưa ra, đương nhiên, địa điểm lựa chọn là Hạo Thiên Minh xác định.

Nơi giao giới giữa Thanh Châu và Vân Châu, có một dãy núi liên miên, dãy núi đó như một con rồng lớn vắt ngang trên mặt đất, thể núi chập chùng ngăn cách hai châu.

Ngọa Long sơn chính là nơi mà Hạo Thiên Minh lựa chọn để trao đổi.

Khi chuông giáo và Bàng Chấn dắt tay nhau đến địa điểm đã hẹn, đã có hơn mười bóng người đang đứng chờ sẵn.

Người tới đều là đại tu Thần hải cảnh, hơn nữa đều là cường giả đứng đầu Thần hải cảnh.

Khác với người thường tưởng tượng, hơn mười vị cường giả đứng đầu đến từ hai đại trận doanh này, tụ tập lại ở một chỗ

chẳng những không có xung đột gì, thậm chí còn vui vẻ hòa thuận, mỗi người đều trò chuyện vui vẻ.

Nếu có người nhìn thấy không rõ tình hình sợ rằng mọi người đều đến từ cùng một trận doanh.

Là vì không thù hận lẫn nhau sao?

Đương nhiên không phải, đám người bọn họ, không ai không phải một đường núi cây biển máu giết tới, tính mạng thuộc hạ của từng người đã tính không rõ.

Là bởi vì tất cả mọi người đều biết, mục đích lần này là bàn bạc làm sao giải quyết tranh chấp của Linh Khê chiến trường, không thể đánh nhau, vậy thì cần gì bày ra sắc mặt lạnh lùng.

Khi hai người Bình Châu đến đây thì mọi người mới ngừng cười nói.

"Đến chậm."

Bàng Chấn ôm quyền, kỳ thực hẳn cùng chưởng giáo đến không tính là chậm, là người từ châu khác đến quá nhanh.

Như vậy có thể thấy Vạn Ma Lĩnh mang tâm tình nôn nóng muốn hòa đàm.

Một lão già cầm đầu Vạn Ma lĩnh sắc mặt vàng như nến mở miệng nói:

"Nếu mọi người đã tới, thế thì bắt đầu thôi."

Mọi người đều không dị nghị.

Lúc này, Bàng Chấn bấm tay đánh ra một ngọc giản về phía lão già.

Bên trong ngọc giản không có gì khác, chỉ có đủ loại yêu cầu

bên Hạo Thiên Minh đưa ra, đây cũng là lúc trên đường đến đây hắn đưa tin cho đám Thần hải cảnh các châu đã thương lượng kỹ càng.

Vạn Ma Linh muốn hòa đàm, không thành vấn đề, dù cục diện trước mắt giằng co, bên phía Hạo Thiên Minh cũng không muốn đàm tiếu tử trong Linh Khê chiến trường làm lớn chuyện, nhưng Vạn Ma Linh đã là bên bị tấn công, khẳng định phải bỏ ra một cái giá lớn.

Lão giả duỗi tay tiếp lấy, thần niệm nhìn vào bên trong, sau đó mặt không thay đổi đưa ngọc giản cho người bên cạnh.

Đợi đến khi Thần Hải Cảnh của Vạn Ma lĩnh đều điều tra xong, vẻ mặt cũng khác nhau.

Ông lão kia nói:

"Bàng Chấn, lần này Hạo Thiên Minh có chút giở công phu sư tử ngọam rồi."

Đã dự đoán được Hạo Thiên Minh ra giá sẽ không thấp, nhưng không ngờ vẫn đánh giá thấp Hạo Thiên Minh muốn giết người, điều kiện trong ngọc giản đã vượt ra khỏi giới hạn tâm lý có thể tiếp nhận, là tuyệt đối không thể đáp ứng.

Phải biết rằng, lần này Hạo Thiên Minh không chỉ cần bồi thường trên phương diện vật tư, mà còn muốn nhân cơ hội thu được nửa châu.

Chỉ riêng việc bồi thường vật tư kia cũng đã đủ kinh người rồi, chớ đừng nói đến điều kiện nửa châu chi địa này là Vạn Ma lĩnh bất luận thế nào đều không thể đáp ứng.

Cái giá này thực sự quá cao, cao tới mức không có chút thành ý nào.

Bàng Chấn cười ha hả: "Nếu chư vị cảm thấy không hài lòng, thế thì từ từ bàn."

"Chúng ta có thể từ từ đàm phán, nhưng đám tiểu tử ở chiến trường Linh Khê không thể chậm trễ được. Bọn nó đều là những kẻ trẻ tuổi, khí huyết phương cương, nếu như xúc động đánh nhau sẽ chết rất nhiều người đấy."

Lão giả nói vậy, thần niệm có chút khởi động, trả ngọc giản trở lại:

"Đây là thành ý của Vạn Ma Lĩnh, Hạo Thiên Minh nếu cảm thấy đã đủ rồi, vậy hai bên cứ như vậy dừng tay đi."

Bàng Chấn tiếp nhận ngọc giản, sau khi xem xét, ông ta lại chậm rãi lắc đầu: "Không thấy có thành ý gì cả."

Hắn giao ngọc giản cho chuông giáo ở bên cạnh, chuông giáo xua tay nói:

"Lão phu cũng lớn tuổi rồi, không xem nữa, các người thương nghị là được."

Chuyện lần này là Lục Diệp dẫn ra, cho nên vô luận cuối cùng Vạn Ma Lĩnh sẽ bồi thường cái gì, bên phía Hạo Thiên Minh cũng sẽ không thua thiệt Bích Huyết tông, chuông giáo tất nhiên là lười vì việc này mà phiền lòng.

Ngọc giản lưu chuyển trong tay các đại tu Thần Hải cảnh của Hạo Thiên Minh, khi đưa về tay Bàng Chấn, trong ngọc giản lại nhiều thêm một chút nội dung. Bàng Chấn điều tra một chút, lại tăng thêm một chút.

Như vậy, ngọc giản nho nhỏ chuyển qua đổi lại từng tên Thần hải cảnh, nội dung bên trong giảm thêm, thủy chung không có cách nào đạt thành một nhận thức chung.

Thần Hải cảnh của Vạn Ma lĩnh ngoài miệng thì nói không thể chậm trễ, thế nhưng lúc bàn điều kiện với Hạo Thiên minh lại không hề tỏ vẻ nôn nóng, mỗi một bàn đều nghiêm túc điều tra, hạ thấp giá xuống.

Nửa ngày sau, khi ngọc giản lại trở về tay mình, hắn bất đắc dĩ phát hiện nội dung trong ngọc giản không khác gì lần đầu Bàng Chấn đưa cho hắn.

Chịu không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bàng Chấn, Bàng Chấn nở nụ cười đầy chân thành.

"Bàng Chấn, Hạo Thiên Minh ít nhiều cũng phải có thành ý."

"Vậy phải dựa vào các người rồi."

Chương 626: Tranh Thủ Thời Gian

Chương 626. Tranh Thủ Thời Gian

Một bên ra giá quá cao, một bên giá quá thấp, có thể đạt được chung hiểu mới là chuyện lạ.

Chương giáo buông tầm mắt xuống, nhắm mắt dưỡng thần, hần mơ hồ cảm giác được, việc này không có mười ngày nửa tháng, đừng mơ tưởng ra kết quả gì.

Về phần chiến trường Linh Khê bên kia, kỳ thật không cần lo lắng, có Vị Thủy ở bên kia ngăn trở, tu sĩ hai phe ai cũng không ai dám xuất thủ trước, hơn nữa đám tiểu tử kia kỳ thật cũng đang đợi bên này thương lượng kết quả.

Khi các Thần hải cảnh ở nơi này giao lưu trao đổi, trong chiến trường Linh Khê, tu sĩ Ngân Quang đảo và Pháp Hoa tông đã tới bên ngoài trụ sở Vân Yên giáo, bắt đầu cường công đại trận.

Một đám tu sĩ Vân Yên giáo bắt đầu dĩ đến cực điểm.

Từ sau khi Kinh Thiên tông bị đánh tàn phế, bọn hần một mực chịu đủ ức hiếp như vậy, cách một khoảng thời gian, Ngân Quang đảo cùng Pháp Hoa tông liền tới làm như vậy.

Có thể nói, bên phía Vân Yên giáo cũng đã có chút quen thuộc, ngoại trừ nhân viên trông coi đại trận ra, những tu sĩ khác của Vân Yên giáo nên làm gì thì vẫn đang làm cái đó.

Dù sao dựa vào nhân thủ Ngân Quang đảo cùng Pháp Hoa tông căn bản không có khả năng công phá đại trận, nhiều lắm chính là

khiến bên mình tổn thất một nhóm linh thạch.

Sau đó vị trấn thủ sứ phụ trách khổng chế đại trận Vân Yên giáo liền nhìn thấy một thiếu niên có chút quen mắt đi ra khỏi đám người, bên cạnh có hơn ba mươi người.

Hắn nhất thời không kịp phản ứng, mãi đến khi một đám người do thiếu niên kia cầm đầu tể ra trận kỳ...

"Diệt Diệt Môn!"

Sắc mặt Trấn thủ sứ kia đột nhiên tái nhợt, giọng nói cũng run rẩy.

Trong đầu trống rỗng, tưởng rằng mình nhìn lầm, bởi vì lời đồn liên quân Hạo Thiên Minh lấy Diệt diệt môn cầm đầu kia giờ phút này đang ở bờ sông Vị Thủy cách xa mấy vạn dặm giằng co cùng hơn hai vạn tu sĩ Vạn Ma Lĩnh.

Theo lý mà nói, người này không thể nào xuất hiện ở đây mới đúng.

Nhưng nếu như đối phương không để ý đến công huân hao tổn, mượn nhờ Thiên Cơ trụ của truyền tông tới đây, vậy thì chiến trường Linh Khê này mặc dù lớn, hắn muốn đi đâu cũng đều được.

Diệt môn chi diệt thiếu công huân sao?

Nhất định là không thiếu, trong khoảng thời gian này không biết có bao nhiêu tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết trên tay hắn, bằng không hắn cũng sẽ không bị gọi là Diệt Diệt môn.

"Rút về Cửu châu!"

Trấn thủ sứ của Vân Yên giáo chỉ mất một lát đã hiểu rõ tiền căn hậu quả, lập tức hạ lệnh cho môn hạ tu sĩ rút Cửu châu về.

Nhưng tu sĩ Vân Yên giáo lại không tụ tập với nhau. Trước kia,

Ngân Quang đảo và Pháp Hoa tông tiến công làm bọn họ đã quen thuộc, không để lần tiến công này trong lòng, điều này khiến cho tu sĩ Vân Yên giáo phân tán ở các nơi trong cứ địa.

Chờ tất cả mọi người nhận được mệnh lệnh, đã bỏ lỡ thời điểm rút lui tốt nhất.

Đại trận bị phá vỡ, tu sĩ Ngân Quang đảo và Pháp Hoa tông chen chúc mà vào, Lục Diệp và Cự Giáp xung trận, chỉ một thoáng, bên trong trụ sở Vân Yên giáo máu chảy thành sông.

Công chiếm trụ sở Vân Yên giáo, Lục Diệp lập tức tiến vào Thiên Cơ điện, cướp đoạt phần trên Thiên Cơ trụ, sau khi lấy phần của mình, không đợi đám người La Phục quét dọn chiến trường xong, đã cùng Cự Giáp ngự khí bay lên, thoáng qua hóa thành lưu quang biến mất không thấy gì nữa.

Tiếng La Phục hét lên:

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

Lục Diệp không đợi La Phục bên này, bởi vì thời gian cấp bách.

Đám Thần hải cảnh của hau đại trận doanh đã bắt đầu hoà đàm, khả năng không bao lâu phía trên sẽ có mệnh lệnh truyền đạt xuống, hẳn phải quyết định trước đó chiếm cứ nhiều thế lực Vạn Ma lĩnh, một mặt là bản thân hẳn muốn kiếm công huân, mặt khác cũng có thể gia tăng thế đặt cược cho phe mình.

Lúc Ngân Quang đảo cùng Pháp Hoa tông liên thủ công kích trụ sở Vân Yên giáo, thế lực hai nhà Hạo Thiên Minh phụ cận cũng tụ tập đầy đủ nhân thủ, đi tới một thế lực khác của Vạn Ma lĩnh.

Chờ Lục Diệp chạy tới nơi, vừa vặn phối hợp với đại trận phòng hộ của tông môn bọn họ công phá.

Trên đỉnh Ngọa Long sơn.

Các đại tu Thần hải cảnh vẫn còn tiếp tục thương lượng, giờ phút này bầu không khí không còn hòa khí như trước, mặc dù cố kỵ mặt mũi không nhao nhao, nhưng âm dương quái khí lại nói ra từng câu từng chữ.

Mãi tới một khoảnh khắc, lão giả Vạn Ma lĩnh đột nhiên nhận được một tin tức, đắm chìm tâm thần vào điều tra, sau đó sắc mặt lão bất động thanh sắc đưa ngọc giản trong tay cho Bàn Chấn:

"Đây là điểm mấu chốt cuối cùng của Vạn Ma lĩnh, nếu Hạo Thiên minh cảm thấy có thể, vậy ký Thiên Cơ Khế đi."

Bàn Chấn nhận lấy xem xét, hơi có chút kinh ngạc, bởi vì lần này Vạn Ma lĩnh thật sự thể hiện thành ý không nhỏ, điều kiện trong ngọc giản cũng không bị xóa đi bao nhiêu, kết quả này tốt hơn hẳn mong muốn một chút.

Đàm phán giống như làm ăn vậy, một bên lên giá, một bên hạ xuống, sau đó chậm rãi thương thảo ra một kết quả khiến cho song phương đều có thể tiếp nhận.

Đám đàm phán lúc trước rõ ràng không thuận lợi, kết quả Vạn Ma lĩnh đột nhiên lùi một bước lớn như vậy...

Chuyện khác thường dĩ nhiên có vấn đề, Bàn Chấn cũng là người từng trải, mơ hồ phát hiện có cái gì đó không đúng, tất nhiên là có nguyên nhân gì đó dẫn đến bên Vạn Ma Lĩnh đưa ra quyết định như vậy. Nhưng rốt cuộc nguyên nhân gì, tạm thời lão không biết được.

Ánh mắt của hắn lóe lên, đưa ngọc giản cho Chuởng giáo:

"Đường lão nhìn xem."

Chuởng giáo vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, lúc trước hắn đã tỏ thái độ không tham dự đàm phán lần này, Bàn Chấn còn muốn hắn xem nội dung trong ngọc giản, hiển nhiên là

đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Chưởng giáo nhận ngọc giản, tra xét một chút, cũng kinh ngạc, vì lần này Vạn Ma lĩnh thật sự lùi lại rất xa.

Chưởng giáo liền ngẩng đầu nhìn về phía lão giả Vạn Ma lĩnh kia.

Bàng Chấn cũng nhìn hẩn.

Khóe mắt lão giả kia nhảy nháy, trong lòng biết việc này không thể giấu giếm được, dứt khoát nói thẳng:

"Trụ sở Vân Yên Giáo bị công chiếm, trước mắt trụ sở của Kỳ La Tông đang bị... Ừm, ngay vừa rồi, trụ sở của Kỳ La Tông cũng bị chiếm."

Hẩn quay đầu nhìn về phía chưởng giáo:

"Bích Huyết tông có một tiểu gia hỏa cực kỳ lợi hại."

Chương 627: Mọi Sự Tùy Ta!

Chương 627. Mọi Sự Tùy Ta!

Một đám Thần hải cảnh của Hạo Thiên Minh lập tức ra dò xét chiến trường Linh Khê, phát hiện Vân Yên Giáo cùng vị Kỳ La Tông kia cách Vị Thủy chừng hơn mười vạn dặm, nhất thời không biết nói gì.

Trong lòng biết tiểu tử Bích Huyết tông kia đã tiêu phí không ít công huân mượn Thiên Cơ trụ truyền tống, nếu không thì sao có thể nhanh chóng vượt qua khoảng cách xa như vậy chứ.

Đối với tu sĩ Linh Khê cảnh khác mà nói, loại phương thức dịch chuyển này là rất không có lời. Dù sao công huân đến cũng không dễ dàng gì, mỗi lần dịch chuyển đều phải dùng một ngàn làm đơn vị để tính toán.

Nhưng đối với Lục Diệp mà nói thì không giống như vậy, hẳn thật sự tiêu tốn rất nhiều công huân, nhưng chỉ cần công chiếm nơi ở của người khác, vậy liền có thể kiếm về.

Trước có Vân Yên giáo, hiện có Kỳ La tông, kế tiếp sẽ đến phiên một nhà nào?

Dùng cái mộng nghĩ cũng biết, ngọn lửa cháy trên đồng cỏ khô như Lục Diệp lại muốn đốt cháy chiến hỏa ra bốn phía.

Lúc trước hẳn lôi ra một nhánh liên quân Hạo Thiên Minh như thế nào, bây giờ cũng có thể kéo ra nhánh thứ hai.

Đây mới là nguyên nhân khiến Vạn Ma Lĩnh lui một bước dài, bởi vì lão già kia biết, nếu không nhanh chóng ngăn chặn hành vi

của Lục Diệp, bằng vào năng lực và thủ đoạn của lão, thật sự có thể quấy nhiễu toàn bộ vòng trong thành một nồi cháo.

"Tiểu tử này, quá hồ đồ, ta sẽ răn dạy hần."

Chưởng giáo nói như vậy, bắt đầu đường hoàng truyền tin cho Lục Diệp.

Giờ này khắc này, Lục Diệp đang cùng Cự Giáp ngự khí phi hành, hướng tới chiến trường tiếp theo, thấy được tin tức chưởng giáo đưa tới, tin tức đơn giản, chỉ có bốn chữ ngắn ngủn.

Mọi chuyện thuận theo ta!

Lục Diệp hoàn toàn yên tâm.

Trên Linh Phong, Hạo Thiên Minh, Thần Hải Cảnh bắt đầu bận rộn, từng đạo tin tức truyền ra bên ngoài, tìm hiểu tin tức chiến trường Linh Khê, lấy được tin tức giống như Vạn Ma lĩnh bên này cung cấp, hơn nữa tin tức truyền đến, sau khi Lục Diệp công chiếm cứ cứ địa điểm của Kỳ La Tông không bao lâu thì đã đi tới nơi thể lực thứ ba của Vạn Ma lĩnh.

Lão giả cầm đầu Vạn Ma lĩnh muốn trao đổi tiếp với Bàn Chấn, nhưng bị Bàn Chấn nhắc tay dè lại. Về mặt ông ta nghiêm túc, đáng vẻ cực kỳ bận rộn, thật ra trong lòng đã vui tới nở hoa.

Ông lão kia thở dài một hơi:

"Bàn Chấn, kéo dài thời gian không có ý nghĩa, Vạn Ma Lĩnh ta có thể ngăn tiểu tử kia lại một lần thôi là có thể ngăn cản hần lần thứ hai, đơn giản chính là buông tha cho mấy nhà đó mà thôi."

Bàn Chấn không nhịn được gật đầu:

"Vạn Ma lĩnh có quyết đoán như vậy, chúng ta cũng thấy được rồi."

Lão giả lòng mệt mỏi: "Nói ra điều kiện của Hạo Thiên Minh đi."

Bàng Chấn lập tức không vội, ánh mắt nhìn chăm chăm lão giả kia, thản nhiên nói: "Ngoại trừ điều kiện vừa rồi, lại thêm nửa châu trú đóng. Về phần nửa châu nào, Vạn Ma Lĩnh các người tự thương nghị. Việc này không cần vội, cứ từ từ."

Nói thật, lúc trước điều kiện Vạn Ma Lĩnh đáp ứng đã vượt qua mong đợi của hắn, nếu không có tin tức mới truyền đến, tuyệt đối là kết quả tốt nhất hoà đàm lần này.

Nhưng tình huống trước mắt bất đồng, Lục Diệp một mình hành động mở ra chiến trường thứ hai, giằng co bên Vị Thủy lại trở nên rêu ría không đáng kể, Bàng Chấn nếu nhìn không ra giá trị đại biểu của hành động này, vậy cũng không xứng làm phó minh chủ của Hạo Thiên Minh.

Đúng như lời hắn nói, chuyện này Hạo Thiên Minh không vội, đáng lẽ cấp bách là Vạn Ma lĩnh. Bởi vì thời gian trì hoãn càng lâu, bên phía Vạn Ma lĩnh tổn thất càng lớn, mỗi một nơi đều mất đi lượng lớn công huân và tài nguyên.

Còn lão giả Vạn Ma Lĩnh nói có thể ngăn cản được Lục Diệp lần thứ hai thì cứ đi ngăn lại là được.

Lục Diệp có thể mở ra chiến trường thứ hai, vậy liền có thể mở ra chiến trường thứ ba, thứ tư... Chỉ cần hắn không chết, phía Vạn Ma lĩnh đừng mơ tưởng sống yên ổn!

Làm thế nào để lợi dụng ưu thế của phe mình, tối đa hóa lợi ích khi trao đổi mới là điều mà Bàng Chấn cần suy nghĩ.

Mà Lục Diệp ở trong chiến trường Linh Khê càng náo loạn, áp lực chịu đựng của Vạn Ma lĩnh lại càng lớn.

"Bàng Chấn, đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước!"

Ngũ khí lão giả đã không còn vẻ ầm áp như trước, cho dù là ai gặp loại sự tình này cũng không có biện pháp tâm bình khí hòa. Bên phía Hạo Thiên Minh rõ ràng tỏ thái độ như đang gây khó dễ Vạn Ma Lĩnh, Vạn Ma Lĩnh tất nhiên cũng không dám nhượng bộ quá nhiều.

"Cho nên các người có thể từ từ thương nghị, thương thảo ra một phương án mà các người có thể tiếp nhận."

Bàng Chấn cười ha hả nói.

Lão giả nhìn hắn thật sâu, sau đó không nói gì thêm, vừa truyền tin đi vừa trao đổi thần niệm với đám Thần hải cảnh bên cạnh.

Không lâu sau, một tin tức khác truyền ra từ Linh Khê chiến trường, tiếp sau Vân Yên giáo và Kỳ La tông, thế lực Vạn Ma lĩnh thứ ba bị chiếm đóng.

Hiện giờ dưới trướng Lục Nhất Diệp đã ngưng tụ lực lượng sáu tông, thủ hạ tu sĩ tụ tập hơn một ngàn người, sĩ khí như hồng, xuất phát tới một chỗ trú đóng Vạn Ma Lĩnh tiếp theo.

Các thế lực của Hạo Thiên Minh sau khi nghe tin tức, đều rục rịch dẫn người đi theo.

Mà bên phía Vạn Ma lĩnh cũng đang nhanh chóng điều hành, ứng đối giống như lúc trước, tại phương hướng luân lách này, một nhà đóng quân của thế lực Vạn Ma lĩnh liền bị bỏ qua, mọi người tập trung về một vị trí.

Hai ngày sau, hai chi có ba bốn ngàn tu sĩ cách nhau ba dặm, xa xa giăng co.

Chẳng qua tình huống khác với liên quân đầu tiên gặp phải, hai đội tu sĩ đại quân này không có trở ngại nơi hiểm trở, tình huống nghiêm trọng hơn nhiều.

Bởi vì một khi không cẩn thận, sẽ dẫn đến chiến tranh quy mô lớn.

Mãi tới lúc này, các cường giả bên Vạn Ma lĩnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này Vạn Ma Lĩnh tổn thất không quá lớn, chủ yếu là có kinh nghiệm ứng đối loại tình huống này, kịp thời bố trí, cho nên Lục Diệp lôi kéo đội ngũ thứ hai này, ven đường chỉ công chiếm hơn mười thế lực Vạn Ma lĩnh.

Dù là như thế, phóng tầm mắt ra bản đồ chiến trường, đại long đại biểu cho Vạn Ma lĩnh đã bị cắt đứt một đoạn xương rồng.

Chương 628: Đánh Rời

Chương 628. Đánh Rời

Trên đỉnh núi Linh Long, lão giả Vạn Ma lĩnh sắc mặt âm trầm nhìn qua Bàng Chấn:

"Bây giờ có thể nói chuyện một chút được không?"

Hai ngày nay, hai bên vẫn luôn chờ đợi, không hề làm gì câu thông, mãi tới lúc này Vạn Ma lĩnh ngăn chặn liên quân thứ hai tiến công.

Bàng Chấn kinh ngạc:

"Vạn Ma lĩnh quyết đoán rồi? Nói nghe thử xem."

Ông lão kia nói:

"Điều kiện không thay đổi."

"Nói gì đấy? Các người cứ trì hoãn như thế thì tên nhóc kia chỉ sợ phải chạy ra ngoài mở ra chiến trường thứ ba rồi!"

Mí mắt của một đám Thần hải cảnh Vạn Ma lĩnh không nhịn được giật giật, đây cũng là chuyện khiến bọn họ lo lắng nhất.

Hôm nay trên chiến trường Linh Khê đã xuất hiện một loại cục diện kỳ quái, tất cả tu sĩ các đại tông môn Vạn Ma lĩnh đều bị triệu hồi, phòng thủ nơi đóng quân, mỗi một nhà đều lo lắng, phàm là khi tu sĩ Hạo Thiên Minh tiến đến tấn công đều kinh hồn bạt vía, sợ trong đội ngũ của đối phương bỗng nhiên nhảy ra một cái Diệt Diệt môn.

"Cho dù là thế nào, nửa châu này cũng không thể cho!"

"Đói bụng rồi."

Bàng Chấn sờ cái bụng của mình, nhìn về phía những người khác:

"Ai mang đồ ăn không vậy?"

Ông lão kia quay đầu nhìn chuông giáo:

"Đường huynh, Lục Nhất Diệp là đệ tử Bích Huyết tông... "

Chuông giáo còn chưa đợi dứt lời đã xua tay nói:

"Bích Huyết Tông ta chỉ là một tông môn cửu phẩm, việc này trọng đại, không tiện nói bừa, bốn tông nghe Hạo Thiên Minh."

Chỉ là cửu phẩm...

Chỉ là...

Lời này nghe chói tai cỡ nào.

Nhưng đây là sự thật.

Một tông môn cửu phẩm lại ra một yêu nghiệt, bây giờ khiến Vạn Ma lĩnh sút đầu mẻ trán, hết lần này tới lần khác phía Vạn Ma lĩnh còn không có biện pháp nào xử lý hẳn.

Chân Hồ cảnh đã xuất động qua, kết quả chết hai người, cũng từng phái quý tu cấp Thiên Cửu đi tập sát, sau đó bị một nỗi bùng đi.

Nếu như tiểu tử kia ở Cửu Châu, thì những đại tu Thần hải cảnh này tùy tiện tiện là có thể bóp chết hẳn, nhưng hẳn lại cứ cố tình ở trên chiến trường Linh Khê.

Chưa bao giờ có lúc những Thần hải cảnh này chán ghét thiên cơ và áp chế như thế.

"Đánh rồi!"

Một vị đại tu Thần hải cảnh run rẩy nói.

"Cái gì?"

Mọi người tại đây, bất luận là Hạo Thiên Minh hay là Vạn Ma lĩnh đều cực kỳ hoảng sợ, Bàn Chấn cũng không đói bụng, vội vàng thông qua mỗi con đường tìm hiểu tình báo về Linh Khê chiến trường.

Bọn họ còn chưa thảo luận được kết quả chính xác thì sao lại đánh nhau?

Ai vừa đánh nhau? Nếu là liên quân thứ hai mà Lục Diệp dẫn đầu đánh lên, vậy còn không có quan hệ quá lớn, nhân số bên kia dù sao không tính là nhiều, nhưng nếu bên Vị Thủy đánh nhau, mọi chuyện sẽ không cách nào thu thập.

Một lát sau, mọi người đã nhận được tin tức xác thực.

Thật sự đánh nhau rồi, vạn hạnh trong bất hạnh, Vị Thủy bên kia an ổn vô sự, dù sao có thiên hiểm cách biệt, mấy vạn người cũng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Diệp lôi kéo liên quân thứ hai.

Sáu bảy ngàn tu sĩ nội giới hỗn chiến một hồi, sau đó... Vạn Ma lĩnh đại bại.

Sở dĩ sẽ xuất hiện kết quả như vậy, chủ yếu là bên phía Bích Huyết tông có một viện quân cường đại tới.

Đám Thần hải cảnh nhìn nhau, tu vi đến trình độ này đều bị một đám tu sĩ Linh Khê cảnh làm cho tâm trạng chập chùng, đây là

chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Không khỏi cảm khái, hiện tại đám tiểu tử này thật sự là quá dày vò rồi, nếu như mỗi người đều giống như tiểu gia hỏa Bích Huyết tông kia, những lão nhân này chỉ sợ đều phải sống ít hơn trăm năm, cuộc sống này quá kích thích.

Trái lại đám Thần Hải cảnh trong Vạn Ma lĩnh, sắc mặt ai cũng đều âm trầm, ánh mắt nhìn bất thiện chưởng giáo.

Chưởng giáo trừng mắt:

"Nhìn lão phu làm gì, lại không phải lão phu ra lệnh, ta sẽ tiếp tục dạy dỗ hần, quả thực không ra thể thống gì!"

Ngay lúc này, trong chiến trường Linh Khê, tu sĩ của Hạo Thiên Minh đang đuổi giết đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang chạy tán loạn, trong đó có một con ưng lớn rất dễ thấy.

Cự ứng chính là Tiểu Hôi trong trụ sở Bích Huyết tông.

Vốn Vạn Ma Lĩnh đang sử dụng lại chiêu cũ, tụ tập mấy nghìn tu sĩ ngăn cản phía trước, Lục Diệp đã tính toán rời khỏi nơi này, lại đi nơi khác mở ra chiến trường thứ ba.

Kết quả không đợi hần có hành động, dấu ấn chiến trường đã truyền đến.

Hoa Từ đến rồi!

Ngay từ lúc Lục Diệp kéo liên quân đầu tiên chinh chiến bốn phương, Hoa Từ đã muốn đi hỗ trợ, bất kể nói thế nào, nàng cũng là đệ tử Bích Huyết tông, hơn nữa còn là một y tu, Lục Diệp trong đại chiến thường xuyên bị thương, vừa lúc nàng hỗ trợ trị liệu.

Chỉ là đường đi thực sự quá mức xa xôi.

Không ai ngờ, Lục Diệp lại rời khỏi bên Vị Thủy kia, chạy đến

Ngân Quang đảo.

Khoảng cách giữa Bích Huyết tông cũng không còn xa, lúc này Hoa Từ mang theo Tiểu Hôi lên đường, thời điểm nàng đưa tin cho Lục Diệp, đã sắp tới nơi.

Biết được Hoa Từ mang Tiểu Hôi tới, Lục Diệp bấm thời gian hiệu lệnh liên quân tiến công.

Chi thứ hai chỉ có hơn ba ngàn liên quân, tuy rằng lôi kéo mới được vài ngày, nhưng mấy ngày nay dưới sự dẫn dắt của Lục Diệp thì đánh đâu thắng đó, cho nên dù đối mặt với địch nhân đông đảo không kém bao nhiêu, khi Lục Diệp ra lệnh, hơn ba ngàn tu sĩ Hạo Thiên Minh xông ra ngoài không chút do dự.

Chương 629: Có Yêu Cầu Gì Không

Chương 629. Có Yêu Cầu Gì Không

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bài binh bố trận ở đối diện cũng trong nháy mắt choáng váng, không ai ngờ, Hạo Thiên Minh lại phát động tiến công như vậy, bọn họ cho rằng tình huống bên này sẽ giống như Vị Thủy, giằng co giằng co lẫn nhau, dù sao song phương nhân số nhiều như vậy, một khi đánh nhau khẳng định đều có tổn thất, ai cũng không dám bảo đảm phe mình nhất định có thể thắng.

Nhưng Hạo Thiên Minh vẫn tấn công thật sự!

Vội vã bố trí xong trận hình, trên bầu trời trước mặt có một bóng đen khổng lồ nhanh chóng lướt tới, vượt qua tu sĩ của Hạo Thiên Minh, ở giữa không trung rung lên hai cánh. Phong nhận bắn ra đầy trời, trận tuyến Vạn Ma lĩnh lập tức bị xé mở một lỗ hổng.

Tầm cỡ Tiểu Hôi với Ứng Giao, phóng tầm mắt nhìn khắp chiến trường Linh Khê đều là Yêu thú cấp bá chủ.

Cấp bá chủ như thế nào, đó là thực lực bản thân đã đến cực hạn mà chiến trường Linh Khê có thể thừa nhận, có thể xưng vương xưng bá trong toàn bộ chiến trường này.

Loại tồn tại này, cho dù là tu sĩ trên Linh Khê bảng cũng không thể sánh bằng.

Lúc trước Ứng Giao được huyết khí bên trong lân giáp dẫn đến đây, gần như dựa vào sức một mình công phá nơi đóng quân của Kinh Thiên Tông, tu sĩ Kinh Thiên Tông ra sức ngăn cản, nhưng

vẫn bị nó giết chết hơn trăm người.

Làm yêu thú cùng cấp độ với Ứng Giao, Tiểu Hôi sao có thể kém được.

Hơn nữa so với ứng với giao, Tiểu Hôi trời sinh có thể bay, đối với tu sĩ có uy hiếp càng lớn hơn, bởi vì nó đủ linh hoạt.

Sau vài lần vỗ cánh, phong nhận bắn phá đầy trời, hàng loạt tu sĩ bị chém đứt lìa tứ chi bay tứ tung, máu tươi đầm đìa khắp nơi, phòng tuyến của Vạn Ma lĩnh cũng coi như nghiêm mật lại bị xé nứt ra vài lỗ hổng lớn.

Ngay tại thời điểm tu sĩ Vạn Ma lĩnh hốt hoảng thất thố, liên quân Hạo Thiên Minh do Lục Diệp cùng Cự Giáp cầm đầu đã đánh tới, như đao nhiệt cuộn cuộn dầu bò, liên quân Hạo Thiên Minh dễ dàng đem trận tuyến Vạn Ma lĩnh phân cách ra.

Tuy Vạn Ma Lĩnh có thể chống cự, nhưng giờ phút này trận tuyến đã loạn sao có thể ngăn cản nổi? Thường thì vừa mới tể ra linh khí của bản thân liền có mấy đạo công kích tới, đã ngã vào trong vũng máu không một tiếng động.

Đại chiến chỉ kéo dài trong thời gian ngắn ngủi một nén hương, trận tuyến Vạn Ma lĩnh đã hoàn toàn sụp đổ.

Chuyện kể tiếp rất đơn giản, liên quân Hạo Thiên Minh chia làm hai đường, một đường lấy Lục Diệp cầm đầu, nhân số vượt ngàn, một đường lấy La Phục cầm đầu, nhân số qua hai ngàn, đuổi giết tu sĩ bỏ chạy tán loạn của Vạn Ma lĩnh.

Trận chiến này, tu sĩ Vạn Ma lĩnh tổn thất hơn ngàn người, Hạo Thiên Minh chỉ mất không đến hai ba trăm.

Tin tức truyền ra, cả thế gian đều sợ hãi.

Đám đại tu Thần hải cảnh hai bên lại lần lượt hạ lệnh cho thủ

vệ bên cạnh Vị Thủy, khiến bọn họ tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Diệp bên này có thể đại thắng, có một nửa công lao là của Tiểu Hôi, loại Yêu thú bá chủ này uy hiếp và sát thương đối với tu sĩ quá khủng bố.

Tình huống Vị Thủy bên kia không đồng dạng, nếu đánh nhau ai cũng không chiếm được tốt.

Một ngày sau, liên quân bị chia làm hai đường lại hội tụ, ven đường càn quét qua vài trụ sở thế lực Vạn Ma lĩnh đã bị từ bỏ, tiếp tục xuất phát.

Trên thuyền lớn, Lục Diệp khoanh chân ngồi, trên người trần trụi, trên người có từng vết thương chồng chất mới cũ kỹ nhìn thấy mà giật mình, Hoa Từ ngồi bên cạnh hắn, linh lực nhẹ nhàng từ lòng bàn tay tuôn ra, trị liệu vết thương mới thêm trên người Lục Diệp.

Trong lòng khẽ thở dài, lúc trước lần đầu tiên gặp Lục Diệp, vết thương trên người hắn chính là dữ tợn trải rộng như vậy, thời gian dài như vậy trôi qua, vẫn là như thế.

"Liều mạng như vậy làm gì."

Hoa Từ nói một câu:

"Cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó không chừng thật sự phải đốt giấy cho người."

Lại nhìn thoáng qua Y Y ở bên cạnh: "Người cũng không ngăn cản hẳn chút."

Y Y lè lưỡi.

Lúc Lục Diệp xung trận giết địch, nàng sao có thể ngăn được.

Điều nàng có thể làm là theo sát Lục Diệp, đỡ cho hắn một ít ám tiễn tập kích.

"Bên trụ sở trú thế nào?"

Lục Diệp mở miệng hỏi.

"Được lắm, mọi người nghe nói người đang ở bên trong vòng, đều ồn ào muốn tới hỗ trợ, vốn lần này Trần Tâm cũng sẽ tới, nhưng bị ta ngăn lại."

"Trần Tâm tàng táng nhỉ?"

"Hai tháng trước cảnh giới đã lên tới tầng tám rồi, chỉ là trụ sở có rất nhiều việc lặt vặt, tạm thời không có rời đi."

"Người tới rồi, bên trụ sở kia chẳng phải là ngay cả người chủ trì đại cục cũng không còn sao?"

"Trước khi đi, ta đã chuyển nhượng vị trí phó trấn thủ sứ cho Cố Dương rồi, việc này cũng đã được nhị sư tỷ đồng ý."

"Cố Dương... Cũng tốt, so với những người khác tính tình của hắn tương đối trầm ổn, nhị sư tỷ nhìn người là sẽ không sai."

Bên này đang tán gẫu, ẩn kỵ chiến trường chợt có động tĩnh, Lục Diệp vội vàng điều tra, phát hiện là chương giáo đưa tin.

"Bên ta sắp không chịu nổi nữa rồi, người có yêu cầu gì không, có thể nói ra, lão phu ở bên này tranh thủ thử một chút."

Thấy tin tức này, Lục Diệp biết bên Vạn Ma lĩnh kia đang gấp, suy nghĩ một chút, truyền tin tức sang.

Cùng lúc đó, trên Linh phong của Ngọa Long sơn, bầu không khí của Thần hải cảnh song phương đã bắt đầu ngưng trọng.

Chương 630: Tông Môn Hạ Độc

Chương 630. Tông Môn Hạ Độc

Lão già Vạn Ma Lĩnh kia trầm giọng nói:

"Bàng Chấn, người cũng không muốn cá chết lưới rách chứ. Đúng vậy, thủ đoạn của Lục Nhất Diệp kia, Vạn Ma Lĩnh ta hiện tại không cách nào ngăn chặn, chỉ có thể bị động ngăn cản, nhưng nếu như để cho hắn tiếp tục như vậy, vậy nói không chừng phải đánh một trận chiến tranh toàn diện trên Linh Khê chiến trường rồi."

Lời vừa nói ra, thần sắc đám Thần hải cảnh của Hạo Thiên Minh đều nghiêm túc hơn không ít.

Chiến trường Linh Khê toàn diện chiến tranh, loại chuyện này một khi phát sinh, liền mang ý nghĩa toàn bộ tông môn cửu châu đều bị cuốn vào.

Đừng có đánh giá thấp quyết tâm của phe Vạn Ma lĩnh, Vạn Ma lĩnh trước mắt đã chịu thiệt rất lớn, bọn hắn sắp bị bức ép đến cực hạn rồi, nếu như phía Lục Diệp còn có động tác tiếp theo, rất có khả năng sẽ dẫn đến chiến tranh toàn diện của chiến trường Linh Khê.

Ngược lại ta cũng không quá thích hợp, vậy tất cả mọi người đừng mong sống tốt.

Có thể đoán được, đến lúc đó Linh Khê chiến trường sẽ máu chảy thành sông. Chẳng có tông môn nào có thể sống yên bình qua ngày.

"Nửa châu..."

"Lời này chớ nhắc lại nữa, người biết Vạn Ma lĩnh không thể đáp ứng điều kiện như vậy. Ngoài điều kiện đó ra, chuyện khác có thể thương lượng lại."

Ý là ngoài nửa châu, rõ ràng là có thể bồi thường một chút vật tư gì đó.

Lão già kia lại nhìn chưởng giáo:

"Nếu vị Nhất Diệp tiểu hữu của quý tông có điều kiện gì, có thể nói ra một chút, Vạn Ma lĩnh sẽ ưu tiên cân nhắc."

Nguồn gốc sự việc lần này đến từ Lục Diệp, tuy lần này Vạn Ma Lĩnh trao đổi với người của Hạo Thiên Minh, nhưng cũng phải chú ý đến cảm thụ của Bích Huyết Tông và Lục Diệp.

"Nhất Diệp đúng là có yêu cầu của riêng mình."

Chưởng giáo nói, mọi người nhìn lại.

Chưởng giáo khẽ cup mi:

"Ba tháng trước, một Diệp tiến về nơi đóng quân của Thiên Diễn Tông, kết quả lại bị người hạ độc ám hại, suýt nữa mất mạng tại chỗ..."

Hắn không đề cập tới cái này còn được, nhắc tới Thần hải cảnh trong Vạn Ma lĩnh thì tức giận.

Lúc ấy mấy người Bích Huyết tông làm ầm ĩ thái quá như vậy, bọn họ đều cho rằng Lục Diệp đã bị độc chết, một trận vui vẻ, kết quả thì sao? Hai tháng sau, tên kia vui vẻ xuất hiện ở chiến trường Linh Khê, tu vi trận đạo tăng lên rất nhiều, đồng thời còn lôi kéo ra một nhánh liên quân Hạo Thiên Minh oanh oanh liệt liệt mà làm mưa làm gió, hơn trăm thế lực Vạn Ma lĩnh thật sự rất bị hại.

Lúc ấy nghe thấy Lục Diệp khởi tử hoàn sinh, bên Vạn Ma lĩnh cũng choáng váng, thực sự không rõ hẳn sống như thế nào, bởi vì loại độc này chẳng những nhằm vào thân thể, còn nhằm vào thần hồn, tu sĩ Linh Khê cảnh một khi trúng chiêu, căn bản không có khả năng may mắn còn sống sót.

Ngay khi Thần Hải Cảnh trong Vạn Ma Lĩnh sắc mặt âm u khó đoán, chưởng giáo lại đổi giọng:

"May mắn được hẳn phúc lớn mạng lớn, tuy sắp chết mấy lần nhưng tốt xấu gì cũng được cứu về."

Liên quan tới chuyện vì sao Lục Nhất Diệp có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, Vạn Ma lĩnh đến nay vẫn không có kết luận, bởi vì biết ngọn nguồn trong đó chỉ có một số ít người, nhưng mà hiện tại suy nghĩ những thứ này đã không thể làm nên chuyện.

"Nhưng mà đối với người hạ độc, hẳn vẫn luôn ghi nhớ."

Ngày đó nếu không phải kịp thời mời được Thủy Uyên, nếu không phải Lục Diệp vừa lúc có loại bảo vật Tẩy Hồn Thủy này, Cự Giáp cùng Triệu Lập đều phải chết.

Oan có đầu nợ có chủ, Lục Diệp không biết rốt cuộc là thế lực Vạn Ma lĩnh nào ra tay, nhưng Vạn Ma lĩnh còn có thể không biết sao?

Thù này đã báo.

"Cho nên Nhất Diệp muốn biết, là nhà nào động thủ."

Lão giả của Vạn Ma lĩnh im lặng chờ đợi câu tiếp theo, không còn gì nữa, cau mày nói:

"Chỉ như vậy?"

Chưởng giáo nói: "Vậy còn có thể làm sao."

Lão giả thoáng trầm ngâm, báo ra tên một tông môn.

"Người thề với thiên cơ!"

Sắc mặt lão già đen lại:

"Đường huynh, ta và người giao lưu nhiều năm như vậy..."

Chưởng giáo không khách khí nói:

"Chính là bởi vì giao lưu nhiều năm như vậy, cho nên lão phu mới rõ ràng cách làm người của người, tùy tiện kéo một lục phẩm tông môn ra, ta làm sao biết thật hay giả, nếu người nói thật, thì thề với Thiên Cơ có quan hệ gì?"

Lão giả không nói.

"Ồ, lại một nơi ở của Vạn Ma lĩnh bị chiếm rồi."

Chưởng giáo bỗng cười trên nỗi đau của người khác.

"Kim Vân Lô!"

Lão giả lại nói ra tên của một tông môn khác:

"Theo ta được biết, đây là chủ sử Kim Vân Lô."

Chưởng giáo lập tức chửi ầm lên:

"Biết là do đám chó chết này âm thầm giở trò, năm xưa phải diệt môn bọn chúng!"

Lần này hẳn không có lại để cho lão giả đặt lời thề Thiên Cơ gì nữa, bởi vì hẳn có thể cảm giác được, lão giả không có lừa hắn.

Báo tin một tiếng, báo cho Lục Diệp biết chuyện này.

Trong một đồng đồ nát bị phá hủy, Lục Diệp kiểm tra tin tức chương giáo truyền đến.

Kim Vân lâu, Lục Diệp như có điều suy nghĩ.

Tên của thế lực này, trước kia hẳn có nghe qua.

Ở đỉnh kim quang, đại sư tử đến đây cứu hẳn đã cố ý nói với hẳn ba cái tông môn, một cái là Thánh Hỏa Giáo, một cái là Kim Vân Lâu, còn một cái là Bách Luyện cốc.

Ba thế lực này trước kia đều xem như nhất tuyến tông môn, không phải nhất phẩm thì chính là nhị phẩm, nhưng mà bị Bích Huyết tông đánh rớt phẩm giai, Thần hải cảnh trong tông bị tàn sát hầu như không còn, đến nay còn chưa khôi phục nguyên khí, trước mắt đều chỉ là trình độ tứ ngũ phẩm.

Thánh Hỏa Giáo Lục Diệp không xa lạ gì, đối thủ cuối cùng trên đỉnh kim quang của hẳn, chính là thánh nữ của Thánh Hỏa Giáo, nữ nhân kia tự phế linh khiếu cũng muốn đánh một trận với hẳn, kết quả bị hẳn giết.

Trước khi trụ sở của Thánh Hỏa giáo đã bị phá, Lục Diệp đã khắc sâu ấn tượng đối với đám pháp tu đầu óc bị Thánh hỏa tự nhà mình thiêu hồng, cho nên khi suất lĩnh nhánh liên quân đầu tiên chinh chiến bốn phương, hẳn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nơi Thánh Hỏa giáo để tấn công liên tục, cũng không tính là có nhằm vào, chỉ thuận thế mà làm.

Lục Diệp chưa từng tiếp xúc với Bách Luyện cốc, chỉ điều tra cơ bản, vị trí cách nơi này rất xa.

Lại nhìn vị trí của Kim Vân lâu...

Giống như cũng không phải quá xa, chiếu theo tốc độ đẩy mạnh của liên quân dưới trướng, không đến ba ngày liền có thể đánh tới trụ sở Kim Vân lâu, hẳn giờ tay điểm ở trên ấn ký chiến

trường của mình.

Chương 631: Kim Vân lâu!

Chương 631. Kim Vân lâu!

Trên Linh Phong của Ngọa Long sơn, chưởng giáo lại nhận được tin Lục Diệp nói với bộ dạng tức giận:

"Phản nghịch quá, tiểu tử này muốn phản thiên rồi!"

Bàng Chấn vội hỏi:

"Đường lão chó vợ, đã xảy ra chuyện gì?"

Chưởng giáo nói:

"Tiểu tử này lại nói với ta, bảo ta cho hắn thời gian ba ngày, hắn muốn đi phá chỗ ở của Kim Vân lâu, nếu không sau này suy nghĩ không thông! Đây là lời nói vô liêm sỉ gì vậy, quả thực là mắt không còn tôn kính, aizz, Bích Huyết tông ta mấy chục năm không có thu nhận đệ tử, cũng là quên dạy bảo đệ tử thế nào, là lão phu bỏ bê quản giáo."

Bộ dạng đau lòng của hắn, nhưng người sáng suốt đâu không nhìn ra ý đồ của hắn.

Bàng Chấn không dám tiếp lời, cũng không thể cùng diễn theo. Dù sao gã cũng là Phó minh chủ Hạo Thiên Minh, cũng là người sĩ diện.

Lão già Vạn Ma Lĩnh kia nghiêm mặt, thật lâu sau mới từ trong kẽ răng nặn ra một câu:

"Bảo hắn trực tiếp đánh Kim Vân lâu, dọc đường hắn đi qua bất cứ nơi nào khác, nếu dám đụng vào bất cứ trụ sở nào khác của

Vạn Ma lĩnh, Vạn Ma lĩnh ta sẽ cùng Hạo Thiên Minh Ngự chết lười rách, lời ấy thiên cơ đã chứng!"

Thần sắc Bàng Chấn nghiêm túc.

Chưởng giáo gật đầu:

"Lão phu sẽ nói rõ với hần, để cho hần lấy đại cục làm trọng."

Trong chiến trường Linh Khê, Lục Diệp điều tra tin tức chưởng giáo truyền đến, trong lòng biết sự tình phát triển đến mức này, đã không còn cách nào tiếp tục nữa.

Một lần nữa từ trong Thiên Diễn Tông rời núi, trong thời gian hơn một tháng này hần đã kéo ra hai nhánh liên quân của Hạo Thiên Minh, lục tục phá được hơn một trăm thế lực trong Vạn Ma Lĩnh, bên mình thu hoạch rất lớn, Vạn Ma lĩnh tổn thất thảm trọng.

Bây giờ Thần hải cảnh hai bên hòa đàm, cơ bản đã đạt thành một ít ước định, cứ náo loạn như vậy, sự tình sẽ không còn cách nào kết thúc.

Đúng là như vậy, dựa vào thủ đoạn và năng lực của hần còn có thể mở thêm nhiều chiến trường để chiếm đóng Vạn Ma lĩnh, nhưng nếu làm vậy chỉ là ép Vạn Ma lĩnh và phe mình tử chiến.

Nhân cơ hội này nhanh chóng rút lui, nhân tiện lấy chút lợi ích từ Vạn Ma lĩnh, có thể xem là thượng sách.

Suy nghĩ đến đây, Lục Diệp bảo La Phục triệu tập trấn thủ sứ các nơi đến đây nghị sự.

Những trấn thủ sứ này hiển nhiên cũng đã nhận được tin tức trưởng bối trong môn đưa tin dận dò, cho nên gần như không cần Lục Diệp giải thích nhiều, mọi người liền minh bạch thế cục trước mắt.

Có chút tiếc hận, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Hai phe trận doanh đối kháng vẫn luôn như vậy, cho dù một phương nào đó chiếm ưu thế rất lớn, có thể đánh đau tàn phế một phương, cũng không thể làm cho đối phương nhìn không thấy bất kỳ hi vọng nào, bởi vì không có hy vọng một phương sẽ không quân bất cứ hậu quả gì.

Vết xe đổ này hơn ba mươi năm trước đã làm cho phe Hạo Thiên Minh chịu đủ đau khổ, lúc đó dưới sự dẫn dắt của Phong Vô Cương, Hạo Thiên Minh chính là ôm ý niệm đuổi tận giết tuyệt đối với Vạn Ma Lĩnh. Kết quả là trời không toại nguyện, Bích Huyết Tông xuống dốc, ngay cả thực lực Hạo Thiên Minh cũng tổn thất lớn.

Một lát sau, đám người tản đi, chuẩn bị tập kết tu sĩ môn hạ của mình, dẹp đường hồi phủ.

Lại một lát sau, liên quân rời đi, trở về đường cũ.

Trong nơi trú quân của Vạn Ma Lĩnh bị công chiếm chỉ còn lại mấy người Lục Diệp, Hoa từ, Cự Giáp cùng Y Y.

"Tứ sư huynh."

Lục Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn về một bên, nhẹ nhàng la lên một câu.

Trên mặt đám người Hoa Từ lộ ra thần sắc ngạc nhiên.

Càng làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc chính là, một lát sau, trên phương hướng kia thực sự có người lách mình đi ra, mặt như quan ngọc, Tinh mâu kiếm mi, làm nổi bật một đầu tóc trắng óng ánh sáng long lanh, bên hông còn treo một cái hồ lô, không phải Lý Bá Tiên thì là ai.

"Làm sao người biết ta ở đây?"

Lý Bá Tiên có chút kinh ngạc, hần tự hỏi không lộ tung tích bản thân, nhưng không ngờ vẫn bị Lục Diệp nhìn thấu.

"Sư huynh từ nửa tháng trước dùng thân phận tán tu gia nhập liên quân, một đường từ Vị Thủy đuổi theo nơi đây, nếu ta không phát hiện, chẳng phải là kẻ ngốc sao."

Ngay từ lúc Lục Diệp dẫn dắt nhánh đầu tiên của liên quân chinh chiến bốn phương, Lý Bá Tiên đã lén lút chạy đến, chỉ là hần vẫn che giấu tung tích không bại lộ.

Tính toán thời gian, là chuyện sau khi Lục Diệp bị mấy quỷ tu cấp chín kia tập sát.

Hiển nhiên là hần lo lắng cho an nguy của Lục Diệp nên mới tới bảo vệ.

Không bộc lộ hành tung bản thân, cũng không phải là không muốn gặp lại Lục Diệp, mà là hần cảm thấy ẩn giấu đi càng thuận tiện hành sự hơn.

Lục Diệp từ chỗ Vị Thủy mượn Thiên Cơ trụ truyền tống đến Ngân Quang đảo, Lý Phách Tiên cũng vội vàng đi theo. Khoảng thời gian này hần vụng trộm chém giết cường giả đến từ vòng hạch tâm số lượng không ít.

"Được!"

Lục Diệp có cảm giác nhạy bén như thế, Lý Bá Tiên không thể nghi ngờ là mừng rỡ, cuối cùng cũng hiểu được vì sao Lục Diệp dám để liên quân lui lại trước, chỉ dẫn theo mấy Bích Huyết tông lưu lại, thì ra là đã sớm biết mình ở phụ cận.

Có Linh Khê băng đệ tam ở bên cạnh bảo vệ, chỉ cần không gặp quá nhiều địch nhân, cơ bản sẽ không có gì nguy hiểm.

Huống chi, lúc này hần cũng sẽ không có người tới tập sát Lục

Diệp, Vạn Ma Linh bên kia ước để hắn nhanh chóng dừng tay, ai còn dám làm phức tạp.

"Đến Kim Vân lâu?"

Lý Bá Tiên hỏi.

Hiển nhiên là hắn đã nắm được một số tin tức chính xác.

Lục Diệp gật đầu.

"Đi thôi."

Lý Phách Tiên giơ tay điểm một cái, một thanh linh kiếm to lớn hiện lên trước mắt, hắn tung người nhảy lên, theo hành động của hắn, linh kiếm kia nhanh chóng lớn hơn không ít.

Đám người Lục Diệp lắc mình đứng lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, kiếm quang phóng lên cao.

Chương 632: Kim Vân lâu 2

Chương 632. Kim Vân lâu 2

Nếu như Tiểu Hôi còn ở chỗ này, mọi người tự nhiên có thể tìm Tiểu Hôi đến nơi Kim Vân lâu đóng quân, nhưng Tiểu Hôi một mực tuân thủ mệnh lệnh Phong Vô Cường năm đó cho nó, trấn thủ trụ sở Bích Huyết Tông, ngày thường dùng nó đi đường không có vấn đề gì, nhưng nó tuyệt sẽ không dừng lại ở bên ngoài, cho nên sau trận chiến lúc trước Tiểu Hôi cũng đã bay trở về nơi Bích Huyết Tông đóng quân rồi.

Cảnh sắc xung quanh nhanh chóng lướt qua, Lục Diệp trong lòng sợ hãi than, sớm đã nghe nói tốc độ của kiếm tu rất nhanh, mãi đến giờ phút này tự mình thể nghiệm một chút, biết danh bất hư truyền.

Đương nhiên, điều này cũng có quan hệ rất lớn với nội tình cường đại của bản thân Lý Bá Tiên.

Lúc ngự kiếm phi hành, Lý Bá Tiên ngênh đón cuồng phong, uống rượu than nhẹ, tâm tình rất tốt.

Mặc dù hôm nay hẳn không phải đệ tử Bích Huyết tông, nhưng dù sao cũng xuất thân từ Bích Huyết tông, bây giờ tông môn ra một Lục Diệp, hẳn cũng theo đó mà được hưởng vinh.

Trên đường ngẫu nhiên gặp được một số tu sĩ ngự không phi hành, nhưng từ xa đã thấy kiếm quang của Lý Bá Tiên thì vội vàng né tránh, hiển nhiên là đã nhận ra chủ nhân kiếm quang kia không dễ chọc.

Lộ trình vốn cần ba ngày, bằng thuật ngự kiếm của Lý Bá Tiên,

chỉ tồn không đến một ngày đã đến.

Nơi đóng quân của Kim Vân lâu, màn sáng phòng hộ bao phủ, mấy trăm tu sĩ Kim Vân lâu hội tụ vào trong trụ sở, về mặt của mỗi người đều cực kỳ khó coi.

Bọn họ nhận được tin tức từ tông môn, biết được quyết sách bên phía Vạn Ma lĩnh, muốn bọn họ từ bỏ nơi đóng quân để bình ổn lửa giận của Lục Nhất Diệp.

Nhưng mà bọn hắn sao có thể cam tâm tình nguyện để một quyết định như vậy được.

Tất cả trong nơi đóng quân, đều là Linh Khê cảnh do Kim Vân lâu đời đời bồi luyện ra, là do nhiệt huyết cùng tính mạng của các tiền bối tạo nên.

Cho nên cho dù mệnh lệnh đã tới, các tu sĩ Kim Vân lâu cũng không rút lui.

Ai cũng không nghĩ tới, Lục Nhất Diệp vốn ba ngày sau mới tới, lại trong một ngày đã đến.

Tin tức truyền ra, một đám tu sĩ Kim Vân lâu đều kinh sợ, rất nhanh, mấy trăm tu sĩ hội tụ đến bên trong đại trận phòng hộ, cách một tầng màn sáng, đối mặt với Lục Diệp đang chạy tới.

Không thấy được liên quân Hạo Thiên Minh, chỉ có Lục Nhất Diệp cầm đầu mấy người mà thôi, điều này làm cho tu sĩ Kim Vân lâu bỗng nhiên có chút rục rịch, nếu là lúc này động thủ, nói không chừng có thể giết Lục Nhất Diệp này.

Nhưng sau khi nhìn thấy thanh niên tóc trắng bên cạnh Lục Diệp, suy nghĩ rục rịch lập tức lắng xuống không ít.

Lý Bá Tiên xếp thứ ba trên Linh Khê bảng, ai mà không biết? Mái tóc bạc mang tiêu chí và hồ lô rượu bên hông đều chứng minh

thân phận của hắn.

Bên ngoài đại trận, ánh mắt Lục Diệp chuyển động, cuối cùng dừng lại ở trên thân một nam tử áo đen.

"Là tự người mở trận, hay là ta phá đại trận của các người?"

Nam tử áo đen không thể nghi ngờ là trấn thủ sứ hoặc là phó sứ của Kim Vân lâu, bởi vì ngọc giác khổng lồ đại trận liền treo ở bên hông hắn.

Nghe Lục Diệp hỏi, nam tử áo đen chỉ là nhìn hắn mặt không thay đổi.

Lục Diệp không nhiều lời nữa, giơ tay lên, tế ra mấy cây trận kỳ, thuận theo tiết điểm đại trận đánh ra ngoài.

Theo hành động của hắn, linh lực bắt đầu khởi động, trước sau chỉ hơn mười hơi thở, đại trận ngưng kết dày đặc liền bị xé ra một lỗ hổng không lớn.

Lúc trước hắn công chiếm trụ sở Chiếu Nhật sơn, chính là dùng biện pháp này, bây giờ tạo nghệ trận đạo so với lúc trước cao minh hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ xé ra một cái lỗ hổng như vậy quả thực quá nhẹ nhõm.

Trong ánh mắt khiếp sợ của một đám tu sĩ Kim Vân lâu, Lục Diệp dẫn mấy người phía sau, theo lỗ hổng kia đi vào trong đại trận.

Lỗ hổng sau lưng nhanh chóng khép lại, giống như như chưa bao giờ xuất hiện.

Bầu không khí trong nháy mắt như gương cung bạt kiếm, tiếng ma sát linh khí chậm rãi ra khỏi vỏ vang lên liên tiếp, linh lực toàn thân tu sĩ bốn phương tám hướng âm thầm khởi động, vận sức chờ phát động.

Lý Bá Tiên cầm hồ lô rượu của mình lên, rót một ngụm thật lớn, vừa lòng thỏa ý vừa nốc một hơi rượu, sau đó khước miệng mỉm cười quan sát xung quanh.

Ánh mắt lợi hại như kiếm xẹt qua từng chỗ yếu hại của tu sĩ Kim Vân lâu, mỗi tu sĩ bị y thấy đều thân thể băng hàn, cái chết như mãnh thú vô hình leo lên cổ họ, liếm láp thần hồn của họ, khiến họ run rẩy.

Dưới áp lực im ắng, tu sĩ dần không chịu nổi loại tra tấn này, sắc mặt trở nên đỏ lên, tay cầm linh khí run rẩy kịch liệt, sắp đến bờ vực bùng nổ.

Nam tử áo đen kia bỗng nhiên mở miệng:

"Lý Bá Tiên, nếu người dám giết một người của Kim Vân lâu ta, hôm nay Kim Vân lâu sẽ không chết không thôi với các người!"

Tiếng nói vừa dứt, một thanh đoản kiếm trong suốt chỉ dài một thước bỗng nhiên đặt trên trán của hắn ta, ai cũng không thấy rõ Lý Bá Tiên ra tay như thế nào.

Đoản kiếm trong suốt vô thanh vô tức đánh tới trước mặt một vị tu sĩ Thiên thất cấp, kiếm mang phun ra nuốt vào, đâm vào làn da của nam tử hắc y.

Máu đỏ thẩm từ trán hắn chảy xuống, tách ra ở mũi, để trên mặt hắn nhiều ra hai đường vân huyết hồng.

"Uy hiếp ta?"

Lý Bá Tiên nghiêng đầu nhìn hắn:

"Người còn dám nói một chữ thử xem?"

Sắc mặt nam tử hắc y xanh mét, thật sự không dám nói nữa.

Bởi vì hắn biết, kiếm tu tuyệt đối sẽ không bị người uy hiếp,

nếu hấn lại mở miệng, chính mình sẽ là một tử thi.

Hấn không sợ chết, nhưng nếu hấn chết, một hồi đại chiến kia là không thể tránh khỏi, đến lúc đó Kim Vân lâu không biết phải chết bao nhiêu người, một vị kiếm tu đỉnh cấp sát phạt cũng không phải là trò đùa.

Chương 633: Dừng Lại!

Chương 633. Dừng Lại!

Thậm chí nói, Lý Bá Tiên đây là đang cố ý khiêu khích, nếu như Kim Vân lâu thật sự không nhận được động thủ ở chỗ này, nhất định sẽ vô cùng khốn khổ.

Trừ phi bọn họ có tuyệt đối nắm chắc chém giết Lục Diệp!

Nếu đúng như vậy, bọn họ chính là anh hùng của Vạn Ma lĩnh.

Nhưng muốn dưới sự hỗ trợ của Lý Phách Tiên thì chém giết Diệp diệt môn kia là chuyện gian nan cỡ nào.

Nam tử hắc y không nắm chắc, cho nên hắn không dám có bất kỳ dị động nào.

Âm thầm hối hận, sớm biết như thế, liền mang theo môn hạ đệ tử rút về Cửu Châu thôi, tham niệm thời hạn một hai ngày kia, kết quả hiện tại làm Kim Vân lâu gặp tình cảnh xấu hổ.

Đoản kiếm rút lên một tiếng, kiếm quang chém nghiêng xuống, ngọc giác treo bên hông nam tử áo đen ầm ầm vỡ vụn.

Nương theo sự phá hủy của ngọc giác, đại trận đã ngừng vận chuyển, tuy còn một tầng sáng khác bao phủ nhưng đã mất đi tất cả uy năng của đại trận.

"Cự Giáp, mở đường!"

Lục Diệp phân phó một tiếng.

Cự Giáp lúc này bay về phía trước, ven đường có tu sĩ Kim Vân

lâu ngăn đường, hấn cũng không tránh không né, ngạnh sinh va chạm.

Thỉnh thoảng có tiếng kêu rên vang lên, thậm chí còn có âm thanh xương gãy truyền ra.

Bằng vào khí lực cường đại trước mắt của Cự Giáp, đừng nói bên trong trong vòng không có người có cường độ thân thể chống lại hấn, ngay cả thể tu hạch tâm cũng tìm không ra mấy người.

Những tu sĩ Kim Vân lâu cản đường kia, làm sao ngăn được hấn?

Theo sát sau lưng Cự Giáp, Lục Diệp cầm đao mà đi.

Mấy trăm tu sĩ Kim Vân lâu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn qua, trong mắt mỗi người đều là khuất nhục cùng phẫn nộ, nhưng mà trấn thủ sứ nhà mình không có hạ lệnh, cho dù bọn họ có không cam lòng như thế nào, cũng không dám xuất thủ trước.

Tất cả mọi người đều biết rõ hậu quả khi ra tay là gì.

Đám Thần hải cảnh của hai phe trận doanh đã thỏa thuận xong điều kiện, Kim Vân lâu là trạm dừng chân cuối cùng của Lục Diệp, tranh thủ thời gian đưa Ôn Thần này đi mới là mấu chốt, về phần mất mặt chút, tổn thất một ít trụ cột Thiên Cơ gia trì, cũng không phải vấn đề, về sau Vạn Ma lĩnh sẽ bồi thường cho Kim Vân lâu thật tốt.

Đây cũng là nguyên nhân Lý Bá Tiên không đại khai sát giới ở chỗ này.

Hôm nay nơi đây, bất kể là ai tự tiện ra tay, đều sẽ phá hư hoà đàm của Thần hải cảnh, đến lúc đó dẫn phát hậu quả cũng không phải mấy người Linh Khê cảnh có thể gánh vác.

Cự Giáp mạnh mẽ tạo thành một lối đi trong đám người, nhắm

thăng vào Thiên Cơ điện.

Lục Diệp tiến vào Thiên Cơ điện, dựa vào quyền hạn trấn thủ sứ của Bích Huyết tông, bắt đầu cướp đoạt Thiên Cơ trụ của Kim Vân lâu.

Trên quảng trường, các tu sĩ Kim Vân lâu nhắm mắt thống khổ, từ trong Thiên Cơ điện truyền ra tiếng rắc rắc rắc như cột sống bị bọn họ đánh gãy.

Mà theo đủ loại thiên địa linh khí trong trụ sở bị cướp đoạt, tốc độ cực kỳ nhanh trở nên mỏng manh, phạm vi có thể kiểm soát cũng không ngừng giảm bớt, ngay cả đại trận phòng hộ còn đang miễn cưỡng duy trì cũng vỡ tan tành ầm ầm.

Giây lát sau, hắc cốt bước đi ra, khễ gặt đầu chào Lý Bá Tiên đang canh giữ ngoài điện.

Lý Bá Tiên lại tế ra thanh phi kiếm rộng lớn kia.

Mấy người lần lượt nhảy lên, Lý Bá Tiên cười to một tiếng, ngự kiếm mà lên, thoáng cái hóa thành một đạo lưu quang. Nhiều năm qua đi, hắc cốt chưa bao giờ vui sướng như vậy, bằng bản lãnh của hắc cốt, trên chiến trường Linh Khê, ngoại trừ số ít cường giả lên Linh Khê Tông, thì gần như là hắc cốt muốn giết ai thì giết người đó.

Nhưng từ trước tới nay, chỉ có mấy người mới xâm nhập vào một nơi trú ngụ của tông môn, dưới sự vây quanh của mấy trăm tu sĩ địch tông trắng trợn cướp đoạt Thiên Cơ Trụ của người khác, bộ dáng những tu sĩ Kim Vân Lâu kia giận mà không dám nói gì, cực kỳ uất ức.

Gần như ngay khi Lý Bá Tiên dẫn đám người Lục Diệp rời đi, trên Linh Phong trên núi Ngọa Long, một đám Thần Hải Cảnh đều tự nhận được tin tức.

Chốc lát thời gian vừa rồi, những Thần hải cảnh này đã kéo

căng cổ họng.

Bởi vì bọn họ nhận được một tin tức khiến mọi người rợn tóc gáy.

Diệp Diệt Môn chỉ dẫn theo mấy người chạy đến trụ sở Kim Vân lâu, kết quả tu sĩ Kim Vân lâu còn chưa rút về Cửu Châu, hai bên đã gặp nhau ở trụ sở của Kim Vân lâu!

Không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu là tu sĩ Kim Vân lâu nhất thời không nhận được động thủ, đến lúc đó chẳng những Linh Khê chiến trường hoàn toàn hỗn loạn, mà ngay cả những Thần hải cảnh như bọn họ cũng muốn ở chỗ này đánh một trận tới bời.

Cũng may Kim Vân lâu vẫn tính là người hiểu chuyện.

Tổn thất của Kim Vân lâu chắc chắn sẽ được bồi thường kĩ càng, nhưng đây là chuyện mà bên Vạn Ma lĩnh cần phải suy nghĩ.

Ông lão Vạn Ma lĩnh kia nhìn chưởng giáo nói:

"Đường huynh, mọi chuyện cũng coi như là viên mãn, có điều chuyện tương tự đừng có lần thứ hai."

Chưởng giáo gật đầu:

"Trở về ta sẽ nhốt hẳn lại!"

Mấy tên Thần hải cảnh Vạn Ma lĩnh đều lạnh lùng liếc chưởng giáo một cái, chẳng lẽ không rõ suy nghĩ của lão hồ ly này, trên danh nghĩa là đem Lục Nhất Diệp giam cầm, nhưng trên thực tế là đang biến tướng bảo vệ, bảo tiểu tử kia tránh đầu sóng ngọn gió.

Chuyện lần này huyền náo quá lớn, chuyện ở chiến trường Linh Khê rất ít khi lan tới Cửu Châu. Dù sao cấp độ Linh Khê cảnh cũng quá thấp, thế nhưng chuyện ở chiến trường Linh Khê lại dẫn

tới Thần hải cảnh hai bên phải tụ tập thảo luận phương pháp giải quyết.

Đây là chuyện chưa bao giờ phát sinh.

Có thể nói, chuyện diệt môn chi diệp làm rất nhiều Linh Khê Cảnh căn bản không thể làm được. Một chiến trường Linh Khê, cũng là bởi vì có thêm hắc nên mới bị quấy nhiễu chướng khí mù mịt.

Nếu như lúc này gã dám lộ diện ở chiến trường Linh Khê, nhất định sẽ bị các loại nhảm vào.

Chương 634: Làm Được Việc Trong Lòng

Chương 634. Làm Được Việc Trong Lòng

Lão giả lại nhìn về phía Bàn Chấn:

"Bồi thường đã ước định, trong vòng một tháng ta sẽ bù đủ."

Bàn Chấn khẽ gật đầu, điểm này hẳn cũng không lo Vạn Ma lĩnh sẽ quýt nợ, hoặc nói là Vạn Ma lĩnh căn bản không dám quýt nợ, bọn họ thật sự làm như vậy chỉ là tự tìm phiền toái.

Một lát sau, các Thần Hải Cảnh ở Vạn Ma lĩnh ngự không bay đi dưới sự dẫn dắt của lão giả.

Bàn Chấn thở phào một hơi, một sợi dây căng thẳng trong lòng được nới lỏng ra. Vì chuyện Linh Khê chiến trường, những Thần hải cảnh bọn họ đã ở chỗ này mấy ngày nay, luôn quan tâm động tĩnh trên chiến trường, đó là một trải nghiệm lo lắng hãi hùng, cũng là một thể nghiệm khó có được.

"Đi thôi."

Bàn Chấn gọi một tiếng, mọi người nhao nhao bay lên trời, rất nhanh lại tản ra, dù sao đều đến từ các châu lục khác nhau, khẳng định phương hướng trở về cũng không giống nhau.

Nửa đường, Bàn Chấn nói:

"Đường lão, bây giờ tiểu tử kia đã đạt tới tầng chín, đợi sau khi chuyển tu công pháp Thiên cấp rồi hẳn phải tới vòng tròn hạch tâm."

"Sao lại nói vậy?"

"Nếu hắc đồng ý, có thể đi trụ sở Chính Khí môn tu hành."

Chưởng giáo gật đầu:

"Lát nữa ta sẽ nói với hắc, xem ý nguyện của chính hắc."

Chưởng giáo hiểu rõ, đây thực sự không phải là do Bàn Chấn lôi kéo đệ tử Bích Huyết tông nhà mình, mà là một loại bảo hộ.

Lần này Lục Diệp gây ra động tĩnh lớn như vậy ở Linh Khê chiến trường, tất cả thế lực Vạn Ma lĩnh đều coi hắc như đỉnh trong thịt, lấy tu vi Linh Khê Cửu tầng ở bên trong chiến trường coi như là hàng đầu, nhưng chuyển sang tu luyện thiên cấp công pháp sau đó tiến vào vòng hạch tâm, vậy thì không tính là gì.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ bị các tu sĩ Vạn Ma lĩnh nhắm vào đủ loại, có thể đoán được một khi hắc tiến vào trong vòng tròn hạch tâm, thế thì chuyện giết chóc từ Vạn Ma lĩnh sẽ bắt đầu.

Tình huống của vòng hạch tâm khác với vòng ngoài, nơi đó cường giả rất nhiều, ứng đối cũng nhanh hơn, dù Lục Diệp có thủ đoạn phá trận, đến vòng hạch tâm cũng rất khó có thể tùy ý làm bậy như hiện tại.

Chính Khí môn tốt xấu gì cũng là tông môn nhất phẩm, nếu Lục Diệp tu hành ở trụ sở Chính Khí môn, cũng có thể an toàn hơn một chút.

Cùng là tu sĩ Bình châu thì nên hỗ trợ lẫn nhau.

Nhưng mà chưởng giáo không thể trả lời việc này, chỉ nói muốn hỏi Lục Diệp.

Bảy tám ngày sau, một đạo kiếm quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào nơi dừng chân của Bích Huyết tông.

Sở dĩ hao tổn thời gian dài như vậy, chủ yếu là cho dù lấy tu vi của Lý Bá Tiên, mang theo mấy người ngự khí cũng có chút vất vả, trên đường trở về, là do mọi người tiếp sức ngự khí, tốc độ tự nhiên chậm hơn rất nhiều.

Nhưng mà trên đường trở về ngược lại là rất bình an, ngay cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh cũng không gặp được, đoạn thời gian gần đây, Vạn Ma lĩnh bên kia thật sự bị đánh đến mất cả tính khí, trụ sở một nhà tông môn bị phá, hộ tông đại trận mà ngày xưa dựa vào lại không phát huy được chút tác dụng nào.

Hiện tại người của Vạn Ma lĩnh còn đắm chìm trong bầu không khí bị chi phối khủng bố kia, cho dù có tin tức truyền rằng Diệp diệt môn kia đã dừng tay, bọn họ cũng không dám có chút lơ là nào, toàn bộ tu sĩ toàn thiên toàn hải lưu lại trong nơi trú quân, bất cứ lúc nào cũng có thể phòng bắt trặc.

Trên quảng trường nơi Bích Huyết tông đóng quân, mấy trăm tu sĩ sớm đã nhận được tin tức đều đang chờ đợi, thấy kiếm quang rơi xuống, đám người Trần Tâm Cố Dương cầm đầu, mọi người nhao nhao hành lễ:

"Cung nghênh Ngũ sư huynh trở về tông!"

Chính như trước đó Hoa Từ nói, khi nghe Lục Diệp dẫn theo liên quân Hạo Thiên Minh chinh chiến vòng trong, tu sĩ bên Bích Huyết Tông vẫn luôn la hét muốn đi hỗ trợ, chỉ là đường xá xa xôi, hơn nữa tu vi của mọi người đều không cao, lúc này mới ngừng lại.

Cuối cùng biết được Lục Diệp lại lôi ra nhánh liên quân thứ hai, mới do Hoa Từ đại biểu đi tương trợ.

Trước mắt Lục Diệp công đã trở về, Bích Huyết Tông bên này tự nhiên nhiệt tình đón chào, trấn thủ sứ nhà mình ở bên ngoài làm ra nhiều đại sự như vậy, những đệ tử bọn họ cho dù không

tham dự vào trong đó, cũng không khỏi sinh ra cảm giác vinh dự.

Lập trường bất đồng, thân phận của một số người lại khác.

Đối với Vạn Ma Lĩnh mà nói, Diệt diệt môn là ngôi sao tai họa, là ma đầu tội ác tà trời, đối với Hạo Thiên Minh, đối với Bích Huyết Tông mà nói, Lục Diệp lại là phúc tướng, là anh hùng.

Một đám người náo nhiệt náo nhiệt, cũng có rất nhiều người cảm thấy hiếu kỳ gấp bội đối với Cự Giáp mà Lục Diệp mang về, vẫn nghe nói bên cạnh Lục Diệp đi theo một thể tu cực kỳ cường đại, nhưng nghe nói thì nghe nói, cho đến tận mắt nhìn thấy, mới biết khí huyết Cự Giáp thịnh vượng cỡ nào.

Hà Tịch Âm cùng là Thể tu, thậm chí không nhận được tiến lên đâm hai quyền thử kiên cố của Cự Giáp, Cự Giáp không có việc gì, ngược lại là nắm tay nàng đau, chênh lệch tu vi là một mặt, chênh lệch về thể phách mới là nguyên nhân chủ yếu nhất.

Nhìn mọi người náo nhiệt, Lý Bá Tiên đứng ở một bên trong lòng vui mừng, hẳn cảm nhận được sức sống vô tận từ trên người các sư đệ sư muội trẻ tuổi này.

Hắn cũng từng nghĩ tới, lúc nào trụ sở Bích Huyết tông cũng có thể náo nhiệt như những tông môn khác thì tốt rồi, nhưng về sau, lại nghe được tin Bích Huyết tông sắp bị xoá tên.

Cho đến hôm nay, hắn thấy được một màn mà trước kia hắn suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, mọi người lần lượt tản đi.

"Tiểu sư đệ, ta phải về rồi."

Lý Bá Tiên đột nhiên mở miệng.

Trước đây hắn vì mình xuất thân Bích Huyết tông, lại canh

cánh trong lòng chuyện dẫn thân vào Đan Tâm Môn, nhưng giờ phút này khúc mắc đã được giải, Bích Huyết tông chỉ cần còn có Lục Diệp, vậy thì vĩnh viễn sẽ không bị sụp đổ, thậm chí hẳn còn có thể nhìn thấy tương lai Bích Huyết Tông dưới sự dẫn dắt của tiểu sư đệ nhà mình nhanh chóng quật khởi.

Tiểu sư đệ làm chuyện mà hẳn muốn làm nhưng không làm được, trong lòng hẳn còn có thể tiếc nuối gì?

Chương 635: Thu hoạch!

Chương 635. Thu hoạch!

"Sư huynh không đi vội, khó lắm mới trở về một chuyến, ta còn có chút việc muốn thỉnh giáo sư huynh."

Lý Bá Tiên cười một tiếng, giơ tay ấn ký chiến trường của mình lên: "Có thể truyền tin bất cứ lúc nào."

"Nhị sư tỷ hình như làm không ít đồ ăn ngon."

"Đã lâu không gặp lão nhân gia. Nếu đã trở về, cũng nên tới thăm thăm lão nhân gia một chút."

Nói xong, Lý Bá Tiên cất bước đi về phía Thiên Cơ điện.

Lục Diệp nháy mắt với Hoa Từ, Hoa Từ dẫn Y Y và Cự Giáp đi theo.

Chốc lát, mấy người thông qua Thiên Cơ trụ trở về bốn tông ở Cửu Châu.

Lục Diệp ở lại, giơ tay đặt trên Thiên Cơ Trụ.

Chiến đấu chinh chiến bên ngoài lâu như vậy, lần lượt cướp đoạt trụ Thiên Cơ trên trụ Thiên Ma giới ở Vạn Ma lĩnh, cuối cùng cũng thu hoạch được.

Loại gia trì cướp đoạt thì chỉ có ở trên Thiên Cơ Trụ nhà mình mới có thể chuyển hóa thành số lượng công huân tông môn tương ứng, từng có kinh nghiệm lần trước, Lục Diệp đối với cái này rất nhuần nhuyễn.

Dựa vào quyền hạn trấn thủ sứ của bản thân, điều tra con số công huân tông môn trên Thiên Cơ trụ.

Chỉ có hơn hai ngàn điểm.

Trên Thiên Cơ Trụ của Bích Huyết Tông chỉ có duy nhất một khảm nạm linh khí, đó chính là để nâng cao linh khí trong trụ sở. Khảm nạm linh khí này có thể tăng lên 1,9 lần, mỗi một đạo linh khí đều có thể tăng lên một thành, công thêm một thành lúc đầu, hiện giờ linh khí trong trụ sở của Bích Huyết Tông so với dĩ ngoại thì chênh lệch gấp đôi.

Nếu nồng độ linh khí ở bề ngoài là một, như vậy nồng độ linh khí trong trụ sở Bích Huyết tông chính là ba.

Trước kia cảm thấy thiên địa linh khí của Bích Huyết tông cũng coi như nồng đậm, nhưng sau khi theo Lục Diệp đi qua nơi ở của các đại tông môn, lại phát hiện linh khí bên Bích Huyết tông không đáng kể chút nào.

Tâm niệm vừa động, ấn ký chiến trường cướp đoạt được nhao nhao nghiền nát, hóa thành từng điểm huỳnh quang rơi vào trong Thiên Cơ trụ, trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Cơ Trụ giống như bị đom đóm phô thiên cái địa bao vây, rất đẹp mắt.

Còn con số đại biểu công huân tông môn trong Thiên Cơ trụ cũng biến hóa với tốc độ cực nhanh.

Năm vạn, mười vạn, hai mươi vạn, năm mươi vạn, một trăm vạn, hai trăm vạn, ba trăm vạn...

Lục Diệp không biết Thiên Cơ Trụ nhà người khác có chứa đựng nhiều công huân khoa trường như vậy hay không, nhưng ở bên ngoài thậm chí trong vòng tròn, tuyệt đối không có tông môn nào đáng sợ như thế, về phần khu hạch tâm, vậy thì không nói chắc được.

Theo giá trị cửu tầng công huân để bắt đầu tính toán, ba trăm vạn công huân là khái niệm gì, điều này có nghĩa là bằng tu vi trước mắt của Lục Diệp, phải giết trọn vẹn ba mươi 33333 người...

Con số này rất đáng sợ, Lục Diệp mặc dù cũng giết qua không ít người của Vạn Ma lĩnh, nhưng cũng không có bằng con số lẻ này.

Đương nhiên nguồn gốc của công huân không chỉ có giết địch, trước đó xử lý trùng triệu cũng có thể thu được công huân, việc bán đồ vật vào Thiên Cơ Bảo Khố cũng có công huân, còn có những thủ đoạn được xem là không thông thường.

Nhưng đối với đại chúng phổ biến mà nói, giết địch là phương thức thường thấy nhất để thu được công huân.

Con số công huân của tông môn cuối cùng dừng ở hơn ba trăm mười vạn.

Có thể có con số khoa trương như vậy không tính là quá đáng, phải biết rằng nhánh liên quân đầu tiên Lục Diệp dẫn dắt chính là phá liên tục hơn một trăm thế lực Vạn Ma lĩnh, trừ ba nhà ban đầu, Lục Diệp không đi cướp đoạt ra, mỗi nhà còn lại đều có phần thưởng của hắn.

Bởi vì liên quân là Lục Diệp lôi kéo, cho nên hắn được chia tiêu chuẩn nhiều hơn những người khác, nhiều thì một thành, ít thì nửa thành.

Những tông môn trong vòng tròn đều phát triển rất nhiều năm, số lượng Thiên Cơ Trụ gia trì cực kỳ khổng lồ, cướp đoạt nhiều như thế, thu hoạch há có thể kém.

Số lượng trụ sở mà liên quân thứ hai công phá sẽ ít hơn một chút, nhưng cũng có hai ba mươi nhà.

Nhất là trận chiến cuối cùng ở Kim Vân Lâu, là do hãn tự mình nuốt đi tất cả gia trì.

Như vậy mới có thể có thu hoạch khoa trường.

Vất vả bốn ba lâu như vậy, thậm chí khi biết được hai bên Thần hải cảnh đã bắt đầu thương nghị đàm phán thì hãn triển khai mở ra chiến trường thứ hai, chính là vì giờ khắc này.

Lục Diệp không vội đi tăng thiên địa linh khí của tông môn, mà trực tiếp dùng quyền hạn trấn thủ sử, phát cho mình một khoản lương bổng tháng.

Trước kia hãn cho rằng mức lương tháng có liên quan tới tổng số công huân của tông môn, không thể vượt qua tổng số một thành, sau này mới biết được, còn liên quan tới điểm cống hiến của bản thân, nếu bản thân không có đủ điểm cống hiến, cho dù số lượng công huân của tông môn có nhiều đi chăng nữa, thì cũng không thể thu được chỗ tốt gì.

Trước đây, khi hãn phát lương tháng cho hãn và Hoa Từ có thể thuận lợi như vậy, bởi vì những công huân kia đều là hãn và Hoa Từ ở trong kỳ hải lấy được.

Hơn ba trăm mười vạn công huân, lương tháng có thể phát nhiều nhất chính là ba mươi một vạn. Lục Diệp tâm niệm vừa động, dấu ấn chiến trường trên mu bàn tay lập tức nóng lên, giống như một que hàn ở trên mu bàn tay hãn.

Loại cảm giác nóng lên này đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ một cái chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Lục Diệp điều tra công huân của mình, xác định ba mươi một vạn đã vào tay, lúc này mới bắt đầu tăng lên linh khí trụ sở.

Cộng thêm việc mua Thiên Cơ trụ càng nhiều thì tiêu phí càng lớn, mỗi một đạo linh khí đều nhiều hơn năm trăm công huân, lúc

trước Lục Diệp mua đạo linh khí thứ nhất chỉ cần năm trăm công huân mà thôi, nhưng trước mắt muốn mua thêm một đạo linh khí, cũng đã cần một vạn công huân rồi.

Tỷ lệ linh khí tăng lên là không thay đổi, cho nên về sau muốn muốn tăng nồng độ thiên địa linh khí trong trụ sở lên, tốn hao công huân cực kỳ khổng lồ, thậm chí có thể nói, hoàn toàn chính là một cái động không đáy.

Lục Diệp cũng không để ý, trực tiếp tiêu phí công huân của tông môn bắt đầu mua, còn dư lại hai trăm bảy mươi chín vạn công huân bắt đầu giảm đi bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, Thiên Cơ trụ cũng đang không ngừng vận vẹo biến hóa, bên trong truyền ra chi chít những tiếng răng rắc.

Chương 636: Hạng Mục

Chương 636. Hạng Mục

Trong nơi nghỉ ngơi, tu sĩ Bích Huyết tông còn đắm chìm trong vui sướng khi Lục Diệp khảo hoàn trở về, bỗng nhiên thiên địa sinh biến.

Toàn bộ thiên địa linh khí không biết vì sao trở nên cực kỳ dị thường, còn không đợi các tu sĩ điều tra nơi phát ra dị thường này, trên không nơi đóng quân đã gió nổi mây phun, ngay sau đó từng mảng lớn mây đen nhanh chóng ngưng kết thành.

Những sợi bông sợi mây đen dày đặc che hết ánh nắng trên bầu trời, như một cự thú âm thầm từ từ hạ xuống.

Cảm giác nặng nề đến kinh hoàng làm đệ tử Bích Huyết tông kinh sợ, càng làm cho bọn họ hoảng sợ là mây đen ngày càng dày.

Hiện trấn thủ phó sứ Cố Dương vội vã từ chỗ ở của mình đi ra, ngẩng đầu nhìn lên, thấy thế cục không ổn, một bên nhanh chóng đưa tin Lục Diệp, một bên lấy ra ngọc giác khống chế đại trận, vội vàng thu hồi đại trận.

Mặc kệ dị biến này đến cùng là cái gì, nếu không triệt hồi phòng hộ đại trận, chờ những mây đen kia hạ xuống, chỉ sợ đại trận muốn sụp đổ.

Một lát sau, hần lao vào Thiên Cơ điện, vội vàng nói:

"Ngũ sư huynh, không xong rồi, huynh mau ra ngoài xem."

Lục Diệp từ chỗ này mua sắm được một số vật phẩm, quay đầu:

"Hả?"

"Trên trời không biết vì sao lại nhiều thêm một chút dị tượng."

Lục Diệp nhíu mày, lắc mình ra khỏi Thiên Cơ điện, ngẩng đầu nhìn một lát, khoát khoát tay với Cố Dương:

"Không sao."

Lại đi vào trong Thiên Cơ điện, tiếp tục mua sắm bổ sung.

Cố Dương có chút há hốc mồm, thiên địa dị tượng rõ ràng như vậy, một cảnh tượng tận thế tiến đến, làm sao lại vô sự?

Nhưng Ngũ sư huynh nói không sao, khả năng đó là... không sao?

Hắn vừa trấn an môn hạ tu sĩ, vừa đi vào Thiên Cơ điện, lập tức nghe được vô số tiếng vang rầm rắc truyền đến.

Chậm rãi đi đến bên người Lục Diệp, hồ nghi nói:

"Ngũ sư huynh, đây là đang làm gì vậy?"

Trước kia hắn là tán tu, tiếp nhận chức phó sứ trấn thủ cũng không lâu, việc này tự nhiên không biết chút nào.

"Tới đây, người tới mua, vừa vặn quen thuộc."

Lục Diệp giơ tay lên, chỉ thị Cố Dương đứng ở vị trí của mình.

Cố Dương làm theo lời mình, chờ điều tra được số lượng công huân đại biểu cho tông môn ở trên Thiên Cơ Trụ, trông mắt thiếu chút nữa trợn lồi ra ngoài.

Hắn không thể tin được, lại cẩn thận đếm số, xác nhận mình không nhìn lầm.

Quay đầu nhìn về phía Lục Diệp, dường như muốn xác nhận một phen.

"Mua!"

"A."

Cố Dương vội vàng làm theo.

Rắc rắc rắc rắc...

Bên trong Thiên Cơ trụ lại vang lên tiếng vang.

Lục Diệp cũng đưa tay đặt trên trụ Thiên Cơ, tâm thần câu nối Thiên Cơ Bảo Khố, tâm niệm vừa động, rất nhanh đã tìm được thứ mình muốn.

Đó là một loại đan dược quý hiếm chỉ có thể mua được ở Thiên Cơ Bảo Khố, cho dù là Thiên Cơ thương mình cũng không có hàng, giá trị của mỗi một hạt này đều cao tới mười lăm vạn công huân!

Trước kia hắn từng điều tra loại đan dược này, vì giá bán đắt đỏ của nó cảm thấy chấn kinh, vốn cho là mình rất khó có thể gom góp đủ công huân loại linh đan này, vốn hắn dự định là không ngừng tích lũy công huân bản thân, một ngày nào đó có thể tích góp đủ, nhưng chinh chiến một đợt khiến hắn nhanh chóng tích lũy đủ vốn liếng.

Cảm tạ những nơi đóng quân của Vạn Ma Lĩnh đã bị phá!

Trong Thiên Cơ bảo khố, số lượng linh đan không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có tám hạt mà thôi. Theo như lời của Nhị sư tỷ, năm đó khi nàng còn ở Linh Khê chiến trường, thì vẫn còn hơn ba mươi hạt, nhưng dần dần thời gian trôi qua, cũng có không ít người mua được linh đan này, số lượng cũng dần ít đi mất.

Cũng không biết loại linh đan này là từ đâu mà có, bởi vì toàn bộ Cửu Châu, không ai có thể luyện chế loại linh đan này.

Trong Thiên Cơ bảo khố, có không ít bảo vật mà tu sĩ thuộc Cửu Châu khó mà đạt được hoặc là luyện chế, từng có người suy đoán những thứ này là do giới tu hành kỷ nguyên trước để lại, cho nên loại đồ vật này càng dùng càng ít.

Một viên linh đan 15 vạn công huân, mí mắt Lục Diệp cũng không nháy lấy một cái, trực tiếp mua hai viên.

Công huân của bản thân vốn giàu có thoáng cái rút lại đến nỗi chỉ còn lại số lẻ, nhưng cho dù là số lẻ, cũng có hơn một vạn.

Thu hồi tâm thần, trên tay có thêm hai cái hộp gỗ, nhìn không ra cái gì, Lục Diệp mở ra điều tra, xác định linh đan chứa trong hộp gỗ không có tổn hại gì, lúc này mới cẩn thận cất kỹ.

"Ngũ sư huynh, mua không được."

Giọng của Cố Dương truyền đến.

Lục Diệp đưa tay đặt trên Thiên Cơ trụ, điều tra công huân tông môn, nguyên bản hai trăm bảy mươi chín vạn công huân, chỉ còn lại bốn mươi vạn.

Mà linh khí trên Thiên Cơ trụ gia trì, thì có trọn vẹn chín mươi chín đạo!

Lục Diệp thử mua sắm, phát hiện đúng như lời Cố Dương nói, đã không mua được nữa.

"Chín mươi chín đạo gia trì thật sự là cực hạn."

Lông mày Lục Diệp nhướng lên, trước kia hắn từng nghe Lý Bá Tiên nói qua, Thiên Cơ trụ gia trì của tông môn vòng ngoài, hẳn là chín mươi chín đạo là cao nhất, nhưng từ xưa đến nay, không có

tông môn ngoại giới nào có thể gia trì Thiên Cơ Trụ nhà mình đến trình độ này, cho nên rốt cuộc có phải hay không, không ai nói trước được.

Chương 637: Liên Hoan

Chương 637. Liên Hoan

Răng rắc răng rắc, tiếng vang vẫn không ngừng mà từ bên trong Thiên Cơ Trụ truyền ra, trên không trung của trụ sở, mây đen nặng nề đè xuống đã dày đặc làm cho cả trụ sở đều trở nên âm u.

Tất cả mọi người tại ngưỡng đầu nhìn lên, trong lòng dù còn có bất an, nhưng Cố Dương đã trấn an các tu sĩ, cho nên mọi người cũng không có bao nhiêu bối rối.

Khi thanh âm trong Thiên Cơ Trụ biến mất, mây đen nặng nề bỗng nhiên chìm xuống, xa xa nhìn lại, giống một khối bông to lớn rơi xuống bên trên trụ sở Bích Huyết Tông.

Cuồng Phong nổi lên bốn phía, các đệ tử bị thổi híp mắt lại.

Mây đen băng tán, lại thấy ánh mặt trời lúc, thiên địa linh khí toàn bộ trụ sở phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Các tu sĩ cực kì miễn cảm với loại biến hóa này, từng tiếng kinh hô vang lên ở các nơi trong trụ sở, các đệ tử đều lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Bởi vì trụ sở thiên địa linh khí bên trong thoáng cái nồng nặc rất nhiều rất nhiều.

Trước đó gia trì Thiên Cơ Trụ chỉ có mười chín đạo, hiện tại lại có chín mươi chín đạo, cùng nồng độ thiên địa linh khí ở đã ngoại chênh lệch chừng gấp mười.

Loại biến hóa này là rõ ràng cỡ nào.

Các đệ tử nhảy căng hoan hô, bọn hắn đều là xuất thân tán tu, đều bám vào trong phường thị ngoài trụ sở Bích Huyết Tông, từ Lục Diệp đi vào bên trong trụ sở mới đưa bọn hắn thu nhận làm môn hạ, để bọn hắn có thể hưởng thụ đãi ngộ và phúc lợi mà tu sĩ bình thường nên có.

Đoạn thời gian trước linh khí trụ sở đạt được tăng lên, các đệ tử đều hân hoan, bởi vì hiệu suất tu hành của bọn hắn cũng sẽ thay đổi nhanh.

Bây giờ tăng lên càng khoa trương hơn, trực tiếp từ chênh lệch gấp hai tăng lên tới gấp mười.

Tất cả mọi người biết, ngày tốt lành đến rồi.

Cho dù là thiên phú bọn họ chẳng ra sao cả, ở vào tình thế tu hành như vậy, hiệu suất cũng không thể kém so với tu sĩ tông môn khác.

Lúc các đệ tử trong trụ sở điên cuồng hoan hô, Lục Diệp đã mượn nhờ Thiên Cơ Trụ trở về bên trong bản tông ở Cửu Châu.

Trụ sở náo nhiệt, bản tông nhân khí vẫn tiêu điều như cũ, bởi vì Bích Huyết Tông hiện nay đệ tử chính thức rất ít, ngoại trừ mấy người Hoa Từ mang tới, lại chỉ tăng lên mấy người Cố Dương, Hà Tịch Âm mà thôi, bọn hắn phần lớn thời gian đều tại bên trụ sở tu hành, sẽ rất ít trở về bản tông bên trong.

Lục Diệp đi tới chỗ thỉnh an chưởng giáo trước, lắng nghe chưởng giáo dạy bảo một phen.

"Lần này sự tình bên trong vòng lớn như vậy, Thần Hải cảnh hai phe trước đó nói chuyện bàn điều kiện, Vạn Ma Lĩnh bên kia lại bồi giao một vài thứ làm để người thu tay lại, đoạn thời gian tiếp theo cũng không cần ra bên ngoài chạy, trước tránh đầu gió."

"Vâng."

Lục Diệp ứng với, lại hỏi:

"Chưởng giáo, về sau không thể tùy tiện phá trụ sở người ta nữa sao?"

"Ai nói?"

"Không phải nói Thần Hải cảnh hai phe đã đàm tốt điều kiện?"

"Đó là điều kiện để người thu tay lại lần này, thu tay lại chẳng lẽ không thể lại ra khỏi núi? Nhưng mà phải chờ Vạn Ma Lĩnh bồi giao đúng chỗ lại nói, mà lại lần này sự tình bên trong vòng rất khó lại lần nữa xuất hiện, Vạn Ma Lĩnh kia sẽ không từ bỏ ý đồ với Hạo Thiên Minh, bọn hắn đã ăn thua lỗ lớn như vậy rồi, sẽ không lại cho phép những chuyện tương tự phát sinh.

Cho nên người ngày sau làm việc, cần nắm chắc cho kỹ, không thể kích thích Vạn Ma Lĩnh quá đáng, thật ép Vạn Ma Lĩnh tới cá chết lưới rách, Hạo Thiên Minh bên này cũng không chịu nổi."

Lục Diệp trầm ngâm một lát:

"Đệ tử đã hiểu."

Ý tứ của chưởng giáo rất rõ ràng, về sau Lục Diệp còn có thể thông qua thủ đoạn chính mình đi công chiếm trụ sở Vạn Ma Lĩnh, nhưng lôi kéo ra mấy ngàn thậm chí mấy vạn liên quân Hạo Thiên Minh như lần này thì tốt nhất vẫn là đừng làm, dễ dàng gây nên Vạn Ma Lĩnh phản ngược.

"Vậy đệ tử cáo lui."

"Nhất Diệp."

Lục Diệp quay người.

Chưởng giáo cười nhìn qua hắn:

"Ngày đó Tà Nguyệt Cốc có thể thu người nhập môn, là lão phu may mắn, là Bích Huyết Tông may mắn."

Lục Diệp khom người:

"Cũng là đệ tử may mắn."

"Đi đi."

Bây giờ hồi tưởng lại, lúc trước có thể thuận lợi báỉ nhập Bích Huyết Tông, một mặt là vận khí, còn có một mặt nguyên nhân là bởi vì Bàng Đại Hải, ngày đó là Bàng Đại Hải dốc lòng giải thích, âm thầm chỉ điểm, mới khiến cho Lục Diệp làm ra lựa chọn Bích Huyết Tông q.

Ngày đó tại bên trong Tà Nguyệt Cốc, chỉ cảm thấy Bàng Đại Hải nói gần nói xa có ý riêng, cố lộng huyền hư, nhưng bây giờ xem ra, lại là một phen hảo tâm, mà người này là chất tử Phó minh chủ Hạo Thiên Minh Bàng Chấn, cũng là đệ tử Chính Khí Môn, bây giờ nghĩ lại, Bàng Đại Hải hiển nhiên là không muốn nhìn thấy Bích Huyết Tông bị xoá tên, cho nên mới chỉ điểm hẳn gia nhập Bích Huyết Tông, dùng cái này để duy trì Bích Huyết Tông.

Có cơ hội còn phải đi cảm tạ một phen mới được.

Mỗi lần Lục Diệp ra ngoài trở về, Thủy Uyên đều sẽ làm đồ ăn rất ngon, lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trên bàn cơm, đám người ăn như hổ đói, nhất là Cự Giáp, chưa bao giờ được ăn mỹ vị được thiện như vậy, sau khi ngồi vào bàn thì chưa từng dừng lại, ăn tới mức sýt nuốt cả lưỡi.

Hắn là người trầm tính, dù là trong khoảng thời gian này một mực đi theo Lục Diệp, chưa từng biểu lộ gì với người khác, qua sự kiện trúng độc lần trước, giờ phút này Cự Giáp đã nổi lên lòng tôn kính với Thủy Uyên.

Lục Diệp cùng Lý Bá Tiên nâng ly cạn chén, Tứ sư huynh rất chột dạ nhìn qua Thủy Uyên, kết quả phát hiện Nhị sư tỷ không để ý bản thân mình, thoáng cái liền buông ra.

Sau đó uống ừng ực, hơi say rượu.

Một bữa cơm no, đám người ai đi đường nấy.

Trên Nguyệt Hồ, Lục Diệp cùng Lý Bá Tiên chèo thuyền du ngoạn giữa hồ, trước mặt hai người đều có một cái cần câu, đang câu cá.

Y Y ở một bên pha trà, hương trà bay bốn phía.

Chương 638: Ngự Kiếm Trăm Đạo

Chương 638. Ngự Kiếm Trăm Đạo

Lục Diệp không am hiểu câu cá, hẳn bình thường đều là xuống hồ bắt cá, nhưng Tứ sư huynh am hiểu sâu đạo này, mà lại đặc biệt ưa thích loại cảm giác thả câu này.

Mỗi lần trở về chắc chắn sẽ tháng sau trên hồ câu chút Huyết Hồng Tồn (cá chày).

"Huyết Hồng Tồn (cá chày) có thể tính là tài nguyên tu hành bản tông, ta trước kia đã nói với người chưa nhỉ, loại Linh Ngư này là dùng đến cho các đệ tử thôi thể?"

"Đã nói qua."

"Mỗi cái đệ tử đều là có số định mức nhất định, thế nhưng là khi còn bé nào hiểu những thứ này, mỗi lần thềm, đều là Đại sư huynh hoặc là Nhị sư tỷ mang theo ta tới đây bắt một con, có đôi khi thần không biết quỷ không hay, có đôi khi bị lão đầu tử phát hiện, không thiếu lần bị bắt lại đánh cho tê người, cho nên ta khi còn bé thế nhưng là đặc biệt chán ghét lão đầu tử. Bây giờ nghĩ lại..."

Lão đầu tử tu vi Thần Hải cảnh, trong tông này có chuyện gì có thể giấu giếm được hẳn, việc ta coi là làm thần không biết quỷ không hay, trên thực tế người ta chỉ là không thềm để ý, sau đó thời điểm mỗi lần bị đánh, đều là Đại sư huynh và Nhị sư tỷ che chở ta."

"Đại sư huynh...Là người như thế nào?"

Lý Bá Tiên lặng yên chỉ chốc lát, mở miệng nói:

" Kinh tài tuyệt diệu giống như người, nhưng mà Đại sư huynh cùng người lại khác biệt, Đại sư huynh tại Linh Khê cảnh không có tiếng tăm gì, đến Vân Hà cảnh hậu kỳ mới bỗng nhiên thể hiện ra thiên tư tuyệt cường, sau đó lấy tốc độ cực nhanh tấn thăng Chân Hồ, Thần Hải, đem Bích Huyết Tông đẩy lên vị trí đỉnh tiêm tông môn, chỉ là... Thành cũng Đại sư huynh, bại cũng Đại sư huynh, tiểu sư đệ, hoàn cảnh người trưởng thành so với chúng ta năm đó còn hà khắc hơn nhiều lắm, về sau sẽ gặp phải nguy hiểm cũng sẽ càng nhiều hơn, cho nên vi huynh hi vọng người nhớ kỹ một điểm, tuyệt đối không nên đi con đường cũ của Đại sư huynh."

Lục Diệp gật đầu:

"Sẽ không."

Y Y dâng lên hai chén nước trà, an tĩnh ngồi ở một bên, nhìn xem phao chìm chìm nổi nổi.

"Lần này trở về không có phát hiện Nhị sư tỷ có cái gì khác biệt sao?"

Lý Bá Tiên bỗng nhiên mở miệng.

Lục Diệp nghĩ nghĩ, nói:

"Không có quần chuyện người uống rượu?"

Lý Bá Tiên nhin không được cười lên:

"Tâm tình tốt, quần tự nhiên là ít."

Nhìn trái phải một chút, thấp giọng nói:

"Nhị sư tỷ tấn thăng Thần Hải."

Lục Diệp nghị lực chấn động! Bích Huyết Tông tại trước lúc hấn đến, toàn bộ tông môn cũng chỉ có hai người chưởng giáo và Nhị sư tỷ, một cái Thần Hải, một cái Chân Hồ, nếu không phải Bích Huyết Tông năm đó phẩm cấp rất cao, qua nhiều năm như thế sớm đã bị xoá tên.

Hiện nay Nhị sư tỷ cũng tấn thăng Thần Hải, vậy Bích Huyết Tông liền có hai vị đại tu Thần Hải cảnh, Thủy Uyên có thể ở tấn thăng Thần Hải thời điểm này, hẳn là cùng Tẩy Hồn Thủy lúc trước hẳn cho có liên quan.

Nhưng mà lời nói đi cũng phải nói lại, sắp xếp nhân viên của Bích Huyết Tông có chút đứt gãy, phía dưới hai vị Thần Hải cảnh, đừng nói không có Chân Hồ, liền ngay cả Vân Hà đều không có một cái.

Tông môn phát triển , gánh nặng đường xa.

"Tin tức tạm thời còn không có truyền đi, cho nên chỉ có mấy người chúng ta biết."

Trong khi nói chuyện, Lý Bá Tiên bỗng nhiên giật cần câu, một con Huyết Hồng Tồn sắc thái đỏ thắm nhảy ra mặt nước, Y Y ở một bên vỗ tay nhảy cẫng, hưng phấn khuôn mặt nhỏ đều đỏ, tựa như con cá này là nàng câu.

Lục Diệp cũng giật cần câu, lại là câu được cái lá khô.

Lý Bá Tiên bật cười:

"Loại việc như câu cá nhìn như đơn giản, nhưng mà rèn luyện kiên nhẫn nhất, đồng thời cũng cần nắm chắc cơ hội thoáng qua, tiểu sư đệ, có một số việc không nên quá gấp, thuận theo tự nhiên là được."

Hắn hiển nhiên là nhìn ra một chút gì, ý vị thâm trường nói:

"Loại việc phát triển tông môn không phải dựa vào một người, Đại sư huynh chính là vết xe đổ, cho nên ta mới nói để người đừng đi con đường Đại sư huynh."

"Minh bạch."

"Trước người để cho ta lưu lại, không đơn giản chỉ là muốn ta lưu lại ăn cơm đúng ko? Còn có chuyện gì?"

"Ta là muốn theo sư huynh thỉnh giáo một chút Ngự khí chi thuật, nghe đồn sư huynh có thể ngự kiếm trăm đạo, không biết là thật là giả?"

"Người cảm thấy thế nào?"

Lý Bá Tiên không trả lời mà hỏi lại.

"Hơi cường điệu quá."

Lục Diệp thành thật trả lời, bởi vì lực lượng thần hồn của hắn viễn siêu tu sĩ cùng cấp độ, cho nên mới có tư cách nói lời như vậy.

Luận thần hồn, Lục Diệp tự tin Lý Bá Tiên không so được tự mình, nhưng mình bây giờ cực hạn hắn là cũng ngự sử không được mười cái Linh khí, trăm kiếm, thực sự quá kinh khủng.

"Chưa từng nghĩ lại để tiểu sư đệ coi thường vậy."

Lý Bá Tiên ha ha cười, bỗng nhiên vỗ bên hông hồ lô.

Lúc miệng hồ lô mở ra, tiếng kiếm vang nổi lên bốn phía, sau lưng Lý Bá Tiên, từng đạo lưu quang lơ lửng, trời chiều dư huy chiếu xuống, để cái từng đạo Lưu Quang bắn ra đủ mọi màu sắc ánh sáng, trông rất đẹp mắt.

Lục Diệp ánh mắt đảo qua, trong lòng kinh ngạc.

Truyền ngôn...Lại là thật.

Lý Bá Tiên dùng tu vi Thiên Bát cấp, ngự kiếm trăm đạo! "Làm sao làm được?"

Lục Diệp rất khó hiểu.

"Ta dạy cho người."

Một lát sau, Nguyệt Hồ ven hồ, Lục Diệp cùng Lý Bá Tiên cách xa nhau bốn mươi trượng, hai bên Ngự khí đối công, tiếng đinh đinh đương đương vang bên tai không dứt, khi hai bên không ngừng giao thủ, thanh âm Lý Bá Tiên cũng thỉnh thoảng truyền vào trong tai Lục Diệp.

Giữa hồ, thuyền nhỏ còn lơ lửng, Y Y trông coi hai cần câu, một hồi nhắc lên cái này, một hồi nhắc lên cái kia, bận rộn nửa ngày, một con cá đều không có câu được, tức giận đến quai hàm Y Y đều nâng lên rồi.

Nhìn trái phải một cái, không người chú ý mình, Y Y thân hình nhảy lên, lặng yên không một tiếng động vào nước.

Bên bờ, thanh âm đinh đinh đương đương vẫn tiếp tục, trong thực chiến ma luyện, có thể khiến người ta lại càng dễ phát hiện thiếu sót của mình rõ nhất, nhất là đối diện còn là một vị cường giả có thể ngự kiếm trăm đạo.

Chương 639: Món Quà Nặng

Chương 639. Món Quà Nặng

Lúc trời sáng, Lý Bá Tiên đi.

Một đêm dạy bảo, Lục Diệp thu hoạch rất lớn, hắn cũng coi là hiểu rõ huyền bí vì sao vị Tứ sư huynh này có thể dùng tu vi Thiên Bát cấp Ngự khí trăm đạo.

Sau khi hiểu rõ huyền bí trong đó, Lục Diệp mới biết, thủ đoạn Lý Bá Tiên Ngự khí cũng không hoàn toàn thích hợp với bản thân, cái này cần một chút thiên phú bẩm sinh, mà đây là khiếm khuyết của hắn.

Nhưng mà hắn cũng có rất nhiều dẫn dắt, một đêm dạy bảo đủ để cho Ngự khí chi đạo của Lục Diệp tăng lên một cái cấp độ.

Giữa không trung, kiếm quang lướt qua hùng phong, Lý Bá Tiên đón mặt trời mới mọc ngự kiếm mà đi, cầm trong tay một cái túi đựng đồ.

Đây là Lục Diệp tặng cho hắn trước khi đi giao cho hắn, nói là lễ vật cho hắn.

Tiểu sư đệ tặng lễ vật, hắn tự nhiên không có lý do đi cự tuyệt, vui sướng tiếp nhận.

Túi trữ vật không có cấm chế, cho nên Lý Bá Tiên rất nhẹ nhàng liền đem chi mở ra, tiện tay tìm tòi bên trong, mò ra một cái bình nhỏ.

Miệng bình bịt kín, thân bình dán một cái nhãn hiệu, Lý Bá Tiên cúi đầu nhìn lại, thấy rõ ba chữ to phía trên kia, thần sắc hơi

động.

Tẩy Hồn Thủy! Tầm mắt Lý Bá Tiên rụt lại, tu hành nhiều năm như vậy, hẳn tự nhiên biết Tẩy Hồn Thủy là cái gì, cũng biết Nhị sư tử Thủy Uyên có thể nhanh như vậy tấn thăng Thần Hải cảnh, cùng Tẩy Hồn Thủy tiểu sư đệ tiến đưa hẳn có quan hệ.

Nhưng mà hẳn không nghĩ tới, loại bảo vật này, bản thân mình thế mà cũng có phần! Tiểu sư đệ là tự sản xuất ra Tẩy Hồn Thủy sao? Mở ra miệng bình dò xét một thoáng, cái bình chưa đầy, là nửa bình Tẩy Hồn Thủy, cái mùi vị đặc hữu kia xông vào mũi, Lý Bá Tiên lập tức sinh ra một loại cảm giác thần thanh khí爽, cảm giác đều rõ ràng một phần.

Nửa bình Tẩy Hồn Thủy như vậy, tối thiểu có hơn mười giọt, loại bảo vật này đối với nhóm đại tu Thần Hải cảnh đều là có lực hấp dẫn cực mạnh.

Phần lễ vật này, thật là có chút quý giá.

Lục Diệp từ bên trong Tiên Nguyên Thành mang ra ba bình Tẩy Hồn Thủy, một nửa bình trong đó dùng mấy giọt, sau đó giao tất cả cho Thủy Uyên.

Một nửa bình ngoại trừ đưa cho Bạch Thiên, còn lại đều dùng ở Bách Trận Tháp.

Còn thừa lại hai bình, trong đó một bình cho Y Y, Y Y là Linh Thể, Tẩy Hồn Thủy đối nàng có hiệu quả tốt nhất, theo nàng ngày sau tu vi dần dần cao, có thể chậm rãi sử dụng, gia tăng thần hồn chi lực bản thân từng chút xíu.

Một bình cuối cùng bị Lục Diệp phân ra hai phần, một phần liền là nửa bình trong tay Lý Bá Tiên, còn có một phần Lục Diệp giữ ở bên người để chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Đến tận đây, Tẩy Hồn Thủy từ bên trong Tiên Nguyên Thành

mang ra được an bài rõ ràng.

Cầm trong tay Tẩy Hồn Thủy, Lý Bá Tiên lắc đầu bật cười, biết tiểu sư đệ sợ mình cự tuyệt, cho nên mới cố ý dùng túi trữ vật chứa đưa cho chính mình.

Trịnh trọng đem Tẩy Hồn Thủy cất kỹ, Lý Bá Tiên phát hiện trong túi trữ vật thể mà còn có cái gì đó.

Hắn đem lấy ra, sau khi thấy rõ kia là hai hộp gỗ tỏa hương thơm, thần sắc thoáng cái nghiêm túc lên.

Loại hộp gỗ này, hắn gặp qua! Mà gặp qua không chỉ một lần! Bởi vì thường xuyên lại vào trong Thiên Cơ bảo khố điều tra số lượng còn thừa của vật này, hắn tận mắt nhìn loại bảo vật chỉ có tại Thiên Cơ trong bảo khố mới có thể mua này đang giảm bớt từng phần, thẳng đến trước đó vài ngày, chỉ còn lại tám phần, để cho hắn bất lực vì không thể mua sắm.

Cho dù là dùng tâm cảnh trầm ổn như Lý Bá Tiên, giờ phút này cầm hộp gỗ tay cũng không nhịn được khẽ run lên.

Nếu như vật này thật sự là bảo vật bản thân mình chú ý tại trong Thiên Cơ bảo khố, vậy giá trị cũng quá lớn, so với nửa bình Tẩy Hồn Thủy kia, hai hộp gỗ này mới là thứ hắn cần nhất.

Hít sâu một hơi, mở ra một cái hộp gỗ trong đó, thấy được trong hộp gỗ bảo tồn Linh đan hoàn hảo, lại nhìn một cái khác, cũng là như vậy.

Kiểm quang của Lý Bá Tiên dừng lại, chỉ cảm thấy trên tay trĩu nặng, trong lòng cũng là trĩu nặng.

Xác định, vật này thật là bảo vật bảo vật mình thường xuyên chú ý trong Thiên Cơ bảo khố.

Bổ Khiếu Đan! Tên như ý nghĩa, linh đan này tác dụng liền là

tu bổ tổn hại linh khiếu.

Linh khiếu của tu sĩ bị phá, cũng không phải là không có cách nào tu bổ, chỉ là cái giá tu bổ thực sự quá lớn, một phần Bổ Khiếu Đan giá trị mười lăm vạn công huân, vậy người nào mua được.

Cho nên lúc ban đầu linh khiếu Đồng Thúc Dạ bị phá đi, sau đó mới không gượng dậy nổi, bởi vì hắn biết, dựa vào năng lực bản thân, đời này là không thể nào đem linh khiếu tổn hại tu bổ lại.

Lý Bá Tiên cũng là bởi vì linh khiếu bị phá, cho nên mới chậm trễ thời gian vài chục năm tại cấp độ Linh Khê cảnh này.

Là hắn không có cách nào tấn thăng Vân Hà sao? Cũng không phải là như thế, tu sĩ sau khi chuyển tu công pháp Thiên cấp, liền có thể lựa chọn tấn thăng Vân Hà cảnh, nói một cách khác, tu sĩ tấn thăng Vân Hà yêu cầu thấp nhất là mở hai trăm bốn mươi khiếu.

Nhưng mà tấn thăng Vân Hà như này, có rất lớn ảnh hưởng với thực lực, tương lai bản thân cũng không có tiềm lực quá lớn.

Cho nên tại chiến trường, còn có thể nhìn thấy một chút Linh Khê cảnh uy tín lâu năm đã có tuổi, nhưng là ở trong vòng hạch tâm, cơ bản liền không nhìn thấy loại người này, bởi vì pha trộn ở hạch tâm vòng, đều là chuyển tu công pháp Thiên cấp, mà tu sĩ đến độ tuổi nhất định, sau khi mở hai trăm bốn mươi khiếu, cơ bản đều sẽ lựa chọn đi tấn thăng Vân Hà cảnh.

Tu hành giới Cửu Châu từng làm qua một cái thống kê, phía dưới ba trăm khiếu tấn thăng Vân Hà, ngày sau chỉ có ba thành xác suất có thể tấn thăng Chân Hồ cảnh, mà tuyệt đối không thể tấn thăng Thần Hải, phía trên ba trăm khiếu, xác suất tấn thăng Chân Hồ thì cao tới bảy thành, có cơ hội nhất định thành tựu Thần Hải cảnh.

Nếu là có thể dùng ba trăm sáu mươi khiếu tấn thẳng Vân Hà, như vậy chỉ cần không nửa đường chết yếu, tỉ lệ tấn thẳng Thần Hải liền cao tới tám thành!

Chương 640: Kế Hoạch Phát Triển Tông Môn

Chương 640. Kế Hoạch Phát Triển Tông Môn

Lý Bá Tiên chỉ là có một chỗ linh khiếu bị phá, ba trăm năm mười chín khiếu khác sớm đã mở ra, hễ nếu là muốn, đã sớm có thể tấn thăng Vân Hà.

Sở dĩ không có tấn thăng, chủ yếu là không cam tâm.

Nghĩ hễ cũng là một đời nhân kiệt Cửu Châu, tu vi Thiên Bát cấp ngự kiếm trăm đạo, chiếm cứ vị trí thứ ba Linh Khê bảng, để hễ dùng loại tư thái không trọn vẹn này đi tấn thăng Vân Hà, giảm bớt tiềm lực tương lai bản thân, Lý Bá Tiên sao có thể nguyện ý? Vậy nên mười mấy năm qua, hễ một mực tại góp nhặt công huân bản thân, khoảng cách mười tới trăm vạn đã không xa.

Hễ chỉ lo lắng một điểm, đó chính là tại lúc bản thân mình tích lũy đủ công huân, Bồ Khiếu Đan bán xong.

Kết quả hiện tại tất cả lo lắng đều tan thành mây khói, bởi vì trên tay hễ đã có Bồ Khiếu Đan, mà lại là hai hạt! Đây chính là giá trị trọn vẹn ba mươi vạn công huân, một con số khổng lồ cỡ nào, có hai hạt Bồ Khiếu Đan này trong tay, hễ liền có vạn toàn nắm chắc tu bổ tổn hại linh khiếu bản thân, dùng tư thái hoàn mỹ nhất tấn thăng Vân Hà, về phần thời gian vài chục năm chờ đợi trước đó, hễ hoàn toàn có thể bằng vào thiên phú và tu hành tốc độ để bản thân bù lại.

Trong lúc nhất thời, Lý Bá Tiên nổi lòng chập trùng, làm sao cũng không nghĩ tới, cái gọi là lễ vật của Lục Diệp lại quý giá như

vậy.

Vô luận là Tẩy Hồn Thủy hay là Bồ Khiếu Đan , bất kỳ cái gì đều giá trị liên thành, tuyệt không phải tu sĩ cấp độ Linh Khê cảnh này có thể lấy ra.

Nghĩ nghĩ, hắn đưa tay điểm lên ấn ký chiến trường của bản thân, đưa một đạo tin ra ngoài:

"Tiểu sư đệ, cảm ơn!"

Bên trong bản tông Bích Huyết Tông, Lục Diệp đang cùng Thủy Uyên thương thảo kế hoạch phát triển tông môn thì dừng lại điều tra tin tức, mỉm cười, chưa có trở lời tin tức, cũng không cần trả lời tin tức, ở giữa sư huynh đệ không cần thiết khách khí gì đó.

"Ta trước đó thấy được trong bảo khố thiếu đi hai phần Bồ Khiếu Đan, người mua?"

Thủy Uyên đột nhiên hỏi.

"Ừm, trước kia không phải sư tỷ nói linh khiếu Tứ sư huynh bị phá thời gian quá dài, một phần Bồ Khiếu Đan chưa hẳn có thể dùng được sao? Ta liền mua hai phần."

Thời điểm ban sơ Lục Diệp nghe nói Tứ sư huynh dùng tu vi Thiên Bát cấp chờ đợi vài chục năm tại Linh Khê chiến trường liên rất kỳ quái, về sau tìm hiểu thêm chút, mới biết được sự tình linh khiếu Lý Bá Tiên bị phá đi.

Loại sự tình này không phải bí mật gì, tùy tiện tìm người đều có thể hỏi ra.

Về sau có một lần cùng Thủy Uyên nói chuyện phiếm đề cập qua việc này, Thủy Uyên nói cho hắn biết trong Thiên Cơ bảo khố có Linh đan có thể tu bổ linh khiếu, nhưng giá cả quá mức đắt đỏ, nếu như Lý Bá Tiên còn tại Bích Huyết Tông, tông môn tự sẽ dốc

hết sức lực cả tông phái trợ hần, nhưng hần ở Đan Tâm Môn thì tình huống có chút phức tạp, căn bản không chiếm được bất luận ngoại lực gì tương trợ, thậm chí rất khó thu hoạch công huân, cho nên qua nhiều năm như vậy, Lý Bá Tiên một mực không có tích lũy đủ công huân đi mua một phần Bồ Khiếu Đan.

Lúc kia Lục Diệp liền lưu tâm.

Nghĩ hần ban đầu ở Kim Quang Đỉnh bị tai hoạ ngập đầu lúc, là sư tử chịu lấy Diệt Hồn Thần Lôi trừng phạt, kịp thời đuổi tới, cứu hần một mạng, là sư huynh từ vòng hạch tâm ngự kiếm đánh tới, bảo vệ hần chu toàn.

Dù là lúc kia Lý Bá Tiên còn đang góp nhặt chiến công của mình, có thể đối mặt bốn phía cường địch cũng không có nường tay chút nào, phải biết dùng tu vi Thiên Bát cấp của hần, giết tu sĩ vòng ngoài sẽ bị khấu trừ rất nhiều công huân.

Lục Diệp đến nay còn nhớ rõ, lúc trước Đại sư tử Vị Ương căn dặn Lý Bá Tiên, để hần giết cẩn thận chút, đừng đem chiến công của mình làm mất hết.

Mà trước đó, Lục Diệp chưa bao giờ thấy qua Thủy Uyên và Lý Bá Tiên, hai người vẹn vẹn chỉ là bởi vì Lục Diệp chịu lấy danh phận đệ tử Bích Huyết Tông, liền không tiếc đại giới bảo hộ hần.

Cũng là vào lúc đó, Lục Diệp biết, sau lưng mình có người, sẽ không đi cô đơn.

Cũng là vào lúc đó, Lục Diệp ý thức được, tại trong giới tu hành rộng lớn này, bản thân mình có một ngôi nhà.

Lý Bá Tiên bởi vì linh khiếu bị phá trong thời gian quá dài, một phần Bồ Khiếu Đan chưa hần có thể phát huy tác dụng, vậy liền mua hai phần! Về phần tổn hao công huân, không cần để ý nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân Lục Diệp vẫn muốn góp nhặt công

huân, bởi vì hắn cần công huân quá mức khổng lồ, nguyên bản tính toán của hắn là ở bên trong vòng vừa báo thù một bên chậm rãi góp nhặt.

Nhưng Trần Đạo đột phá thủ đoạn phá trận, để hắn có biện pháp cấp tốc góp nhặt công huân.

Cũng coi là một loại vận khí.

"Vất vả người."

Thủy Uyên cúi đầu, để cho người ta thấy không rõ nét mặt của nàng.

Cũng giống như Lý Bá Tiên, nàng cũng thường xuyên chú ý số lượng còn lại của Bồ Khiếu Đan, bằng không há có thể phát giác được Bồ Khiếu Đan bị mua hai phần.

"Người một nhà."

Lục Diệp lắc đầu, lời nói xoay chuyển:

"Sư tỷ, việc ta vừa nói có thể làm hay không? Tông môn muốn phát triển, chỉ dựa vào nhân thủ hiện nay khẳng định không được, bây giờ đệ tử bản tông phần lớn là xuất thân tán tu, thiên phú tư chất đều không cao, thành tựu ngày sau phần lớn có hạn, tông môn cần không ngừng bổ sung máu mới, nhất là những đệ tử thiên tư xuất sắc, chỉ có như này, về sau bản tông mới có thể có đầy đủ Vân Hà Chân Hồ."

"Người nói không sai."

Thủy Uyên gật đầu:

"Việc này ta đến xử lý, về sau xử lý một trận đại điển thu đồ đệ, mấy chục năm này Bích Huyết Tông đều không có thu nhận đệ tử, phụ cận phàm là xuất hiện một chút người tư chất không tệ,

đều làm lợi những tông môn khác.”

"Vậy sư tỷ ngày sau hao tâm tổn trí nhiều hơn.”

Nói như vậy, Lục Diệp lại lấy ra mấy cái túi trữ vật đến giao cho Thủy Uyên:

"Đây đều là chiến lợi phẩm trước đó công chiếm thế lực Vạn Ma Linh được phân chia, sư tỷ nhìn xem rồi xử lý, về sau tông môn muốn phát triển, các đệ tử tu hành sẽ tổn hao rất nhiều.”

Chương 641: Quy Hoạch Trụ Sở

Chương 641. Quy Hoạch Trụ Sở

Trước đó công chiếm trụ sở các phương Vạn Ma Lĩnh, đến cuối cùng có khả năng thu hoạch cũng chỉ có gia trì Thiên Cơ Trụ, bởi vì không có cái thể lực Vạn Ma Lĩnh nào liều chết đánh nhau với Hạo Thiên Minh, đều sớm rút lui, đồ vật bên trong trụ sở có thể mang đi đều bị mang đi, mang không đi được sẽ bị phá hủy.

Nhưng là tại thời điểm giai đoạn trước, song phương vẫn là phát sinh qua không ít chiến đấu.

Có chiến đấu liền sẽ có người chết, có người chết liền có chiến lợi phẩm, còn có công chiếm trụ sở, từ bên trong trụ Vạn Ma Lĩnh sở đoạt lại một chút vật tư.

Những chiến lợi phẩm này Lục Diệp không cầm nhiều, bởi vì phần lớn đều dùng để đền bù cho những tông môn có người bị chết.

Dù là như thế, lần lượt tích lũy xuống, thu hoạch cũng cực kì khả quan.

Trong đó quý giá nhất hẳn là mấy bộ phòng hộ đại trận hoàn chỉnh, vật này muốn mua từ thiên cơ bảo khố cũng phải tốn hao hơn một vạn công huân.

Tông môn muốn phát triển, các đệ tử muốn tu hành, tu hành liền cần linh thạch, cần Linh đan.

Dùng sản nghiệp trước mắt của trụ sở Bích Huyết Tông, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì nhu cầu tu hành cơ sở nhất của các đệ tử,

nếu có thể có càng nhiều Linh đan linh thạch, tốc độ các đệ tử tu hành cũng sẽ tăng tốc.

Nhất là trước mắt thiên địa linh khí trụ sở đạt được tăng lên cực lớn, như vậy sẽ có tăng lên cực lớn với tu sĩ.

Bây giờ Bích Huyết Tông cũng không có nhiều người quản lý, cũng chỉ có thể để Thủy Uyên đến chăm sóc những vật tư này, phân phát cho các đệ tử dần dần.

Đem sự tình tông môn ném cho Thủy Uyên, Lục Diệp mượn nhờ Thiên Cơ Trụ, tiến vào bên trong trụ sở.

Bên trong Thiên Cơ Điện, có hai người đệ tử phòng thủ, đang tĩnh tọa tu hành, có lẽ là bị Lục Diệp đến động tĩnh kinh động, nhao nhao mở mắt, thấy là Lục Diệp, liền vội vàng hành lễ:

"Ngũ sư huynh."

Lục Diệp khẽ vuốt cằm, đi ra Thiên Cơ Điện, nhìn ra ngoài đi, không thấy nửa cái bóng người.

Trong lòng không khỏi có chút hiếu kỳ, liền đưa tin một đạo ra ngoài.

Trong lúc chờ đợi, hắn từ trong túi trữ vật lấy ra mấy con Huyết Hồng Tồn (cá chày), đưa tay đặt ở bên miệng thổi cái huyết sáo.

Bóng râm to lớn từ trên trời giáng xuống, Tiểu Hôi từ bên trong Linh Phong phụ cận bay xuống, Lục Diệp đút nó mấy con cá, xem như thưởng.

"Ngũ sư huynh."

Thanh âm Cố Dương vang lên, hắn là nhận được tin tức Lục Diệp liền lập tức chạy tới.

"Người đâu?"

Lục Diệp hỏi.

"Đều đang trong tu hành đây."

Cố Dương giải thích một tiếng.

Lục Diệp giờ mới hiểu được bên trong trụ sở làm sao không thấy bóng dáng, thiên địa linh khí tăng lên khổng lồ như thế, lần này kích phát các đệ tử tu hành, đều ngồi xuống trong tu hành tại chỗ ở của mình hoặc là trong phòng luyện công.

Trước mắt thiên địa linh khí trụ sở Bích Huyết Tông đã nồng đậm đến một cái cực hạn, cho nên Tụ Linh pháp trận bên phòng luyện công có thể tạo được tác dụng cực kỳ bé nhỏ, không chỉ Tụ Linh pháp trận như thế, ngay cả Tụ Linh linh văn Lục Diệp trước đó tạo dựng cũng giống vậy.

Hiệu quả Tụ Linh, tại thời điểm thiên địa linh khí không cao không thấp sẽ đưa đến hiệu quả là lớn nhất, nhưng tình huống trụ sở Bích Huyết Tông hiện tại, ngược lại không có tác dụng gì.

Nói một cách khác, bây giờ trụ sở Bích Huyết Tông đã không cần phòng luyện công, chỉ cần còn ở bên trong trụ sở, vô luận người ở chỗ nào, hiệu suất tu hành đều là giống nhau.

"Nghe Hoa Từ nói, lúc ta không có ở đây, các người cố gắng quy hoạch trụ sở một thoáng?"

Lục Diệp một bên cắt tĩa lông Tiểu Hôi vừa mở miệng hỏi.

"Là ý tứ của Lục sư tỷ, cũng tham khảo ý kiến Nhị sư tỷ, chúng ta liền ra tay làm một chút việc khổ lực."

"Mang ta xem một chút đi."

Lục Diệp vỗ vỗ Tiểu Hôi, để nó về Linh Phong của bản thân

mình, lại tể ra linh chu của bản thân mình, nói một tiếng với Cổ Dương, chở hắc cùng bay lên giữa không trung.

Cổ Dương hiển nhiên là lần thứ nhất Ngự khí phi hành, nhất thời mới lạ, nhưng mà hắc cũng có tính tình ổn trọng nên không có bất ngờ, nếu không phải như thế, Hoa Từ cũng sẽ không để hắc tới nhận chức Phó trấn thủ sứ, rất nhanh ổn định tâm thần, đứng ở trên linh thuyền quan sát phía dưới, chỉ vào một dãy nhà:

"Đây là Nghị Sự Điện mới xây, thời điểm trước kia chúng ta nghị sự đều ở bên trong Thiên Cơ Điện, Lục sư tỷ nói như vậy thì không quá phù hợp, liền để chúng ta xây một cái Nghị Sự Điện."

"Bên kia là khách điện, nếu có khách lạ tới chơi, có thể chiêu đãi ở bên kia."

"Một mảnh bên này là linh thực khu, quy mô không nhỏ, Lục sư tỷ nói tông môn suy tàn nhiều năm, không có quá nhiều tích lũy, lúc đầu phát ra linh thạch Linh đan đều là Nhị sư tỷ phụ cấp, sau đó là Ngũ sư huynh người giết địch kiếm được, cho nên ở chỗ này mở ra một mảnh linh thực khu, có thể trồng một chút dược liệu và Linh Hoa dị thảo gì đó, như thế cũng có thể giảm bớt áp lực cho tông môn, nếu là có đệ tử nào cảm thấy hứng thú đối với cái này, còn có thể nhận một khu vực, tự trồng cây mình muốn, đương nhiên, sau khi có thu hoạch, cần nộp một phần lợi ích cho tông môn."

"Nơi này là chỗ ở, Lục sư tỷ nói, chỗ ở không cần quá tốt, cho nên liền chọn phiến khu vực này, vô luận là ai, chỉ cần là đệ tử chính thức Bích Huyết Tông, đều có thể tới đây dựng phòng ốc cho bản thân mình, về phần đệ tử ký danh và tán tu phụ thuộc, thì ở bên kia."

"Bên này là tạm trú, hoàn cảnh càng tốt hơn một chút, đều là một mình tòa nhà lầu nhỏ, Lục sư tỷ nói về sau sẽ có rất nhiều người đến Bích Huyết Tông làm khách, cho nên kiến tạo mười tòa

nhà, về sau nếu có cần, còn có thể lại tăng thêm, đã lưu lại đầy đủ vị trí.”

"Bên kia là nơi các đệ tử dùng để luận bàn..."

Chương 642: Run Sợ

Chương 642. Run Sợ

Theo linh chu không ngừng bay lượn, Cố Dương từ từ mà nói, diện mạo toàn bộ trụ sở Bích Huyết Tông hiện ra tại bên trong tầm mắt Lục Diệp.

Không thể không nói, trong khoảng thời gian hắc không có ở đây, trụ sở đại biến, như vậy sau khi thống nhất quy hoạch bố trí, toàn bộ trụ sở đều có một loại trầm ổn có thứ tự, vui vẻ phồn vinh cảm giác.

Linh chu chở Lục Diệp và Cố Dương rơi vào trước Nghị Sự Điện, Lục Diệp cất bước đi vào, ở bên trong đại điện có một cái ghế rộng lớn có chút khoa trương, bên cạnh còn có hai hàng cái ghế, ở giữa lưu lại đầy đủ không gian, Nghị Sự Điện này dung nạp trăm người dư xài.

Lục Diệp đi đến cái ghế ở giữa rồi ngồi xuống, cảm giác bốn phía vắng vẻ, vật này gọi là ghế, còn không bằng nói là giường, nằm ở phía trên đi ngủ hoàn toàn không có vấn đề.

Cố Dương đứng ở trước mặt hắc.

"Cố Dương ah."

"Đến ngay đây."

"Người có biết vấn đề lớn nhất của người ở đâu hay không?"

Cố Dương nghĩ nghĩ, trung thực lắc đầu:

"Không biết."

"Vừa rồi người mang theo ta một đường giải thích, câu câu không rời Lục sư tử nói như thế nào và nói như thế nào, đương nhiên, ta không phải nói như này là không đúng, tông môn quy hoạch là Hoa Từ làm, người nói với ta như này cũng có thể hiểu, nhưng ổn trọng quá mức cũng không phải là chuyện gì tốt.

Lục sư tử người đã không phải là Phó trấn thủ sứ, bây giờ Phó sứ là người, kế tiếp cũng không biết là ai."

"Ta bây giờ đã là Linh Khê cảnh tầng chín, tấn thăng một tầng nữa, ta lại tiến vào vòng hạch tâm, đến lúc đó Lục sư tử người khẳng định cũng muốn đi, bên trong trụ sở không có ta, không có Lục sư tử, đến lúc đó là để người làm chủ sự, người càng cần hơn có chủ kiến và phán đoán của mình."

"Trấn Thủ sứ, Phó trấn thủ sứ, nói ra êm tai, nhưng kỳ thật không phải cái gì chuyện tốt, chắc hẳn người đã có chỗ thể hiểu.

Tu hành, thời gian là quý giá nhất, làm Trấn thủ sứ và Phó sứ lại cần là quan tâm tông môn, đương nhiên, bản tông cũng không có nhiều việc để quan tâm, nhưng cũng sẽ chiếm một chút thời gian tu hành của người, nhưng tuyệt đối không nên bởi vậy lười biếng bản thân tu hành."

Cố Dương nghiêm mặt nói:

"Ngũ sư huynh yên tâm, ta lại cố gắng gấp bội."

"Còn có một chút, người hiện tại đã là Linh Khê cảnh tầng bảy, cần mau chóng tìm kiếm người mà người có thể tin cậy, bởi vì chờ người đến Linh Khê cảnh tầng tám, cũng phải rời đi vòng ngoài."

"Vâng."

" Danh sách đệ tử bản tông, có mang đeo ở trên người không?"

"Mang ra đây."

"Ta xem một chút."

Cố Dương liền tranh thủ cầm một bản danh sách đưa qua, Lục Diệp tiếp nhận đọc qua.

Trước mắt tu sĩ bên trong trụ sở mặc dù nhiều tới sáu bảy trăm, nhưng đệ tử chính thức chân chính lại không đủ hai mươi người, còn lại hai trăm ký danh đệ tử, càng nhiều đều là tán tu phụ thuộc.

Thoáng điều tra một phen, bên trên danh sách có một số người Lục Diệp có thể nhớ tới, đại đa số đều là không có gì ấn tượng, Lục Diệp đem danh sách đưa trả lại cho Cố Dương:

"Cho người thời gian hai ngày, từ đó sàng chọn ra trăm người, bản tông muốn thu đệ tử chính thức, mặt khác, trong khoảng thời gian này biểu hiện tán tu không tệ, đều có thể thu làm ký danh đệ tử."

Cố Dương nghiêm mặt tiếp nhận:

"Không cần hai ngày, nửa ngày là được."

"Đi đi."

Cố Dương quay người hướng ra ngoài bước đi.

"Đúng rồi, cái Phùng gia Phùng Nguyệt kia ở đâu?"

Thanh âm Lục Diệp bỗng nhiên vang lên.

Cố Dương dừng thân hình, nói:

"Bình thường nàng đều ở bên khu linh thực chăm sóc linh thực, không ai muốn nàng làm như thế, nàng chủ động ôm lấy công việc, Lục sư tỷ trước đó thấy nàng đáng thương, liền thường xuyên tiếp tế nàng một ít linh thạch Linh đan, thời điểm các đệ tử luận bàn có thụ thương, cũng sẽ đi mời nàng chữa thương, còn có

thật nhiều đệ tử muốn đi hệ phái Y tu, nàng cũng một mực tại đốc lòng dạy bảo.”

"Hiện tại ngược lại là rất có chủ kiến?"

Cố Dương hơi đỏ mặt.

"Bảo nàng tới gặp ta.”

"Vâng.”

Cố Dương quay người rời đi.

Một lát sau, thân ảnh sợ hãi rụt rè xuất hiện tại bên trong Nghị Sự Điện, giống như một cái tiểu tức phụ bị khi dễ, đứng cách Lục Diệp ngoài ba trượng, cúi đầu, không nói lời nào, ngay cả hô hấp đều bị đè nén đến cực hạn.

Lục Diệp khải hoàn trở về, toàn bộ Bích Huyết Tông vui mừng khôn xiết, nếu nói có lòng người động run sợ, tất nhiên là Phùng Nguyệt không thể nghi ngờ.

Trong khoảng thời gian Lục Diệp không có ở đây, nàng cũng coi là dung nhập bên trong Bích Huyết Tông, tuy không tên không phận, nhưng mà nàng bằng thân phận của Y tu và thủ đoạn bản thân, cũng làm cho tuyệt đại đa số tu sĩ Bích Huyết Tông tiếp nạp nàng tồn tại.

Thật muốn nói đến, nàng trước mắt xem như nhân viên ngoài biên chế Bích Huyết Tông.

Đối mặt bất kỳ người nào Bích Huyết Tông, nàng đều có thể đàm tiếu tự nhiên, nhưng mà duy chỉ có đối mặt Lục Diệp, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trước đó nghe nói Lục Diệp trở về, nàng tranh thủ thời gian trốn đi, sợ bị Lục Diệp nhìn thấy, bằng không ngày bình thường thì

lúc này nàng hẳn là đang để ý những cái kia linh thực, thời điểm Lục Diệp và Cố Dương trước đó tuần tra khu linh thực liền có thể thấy được nàng.

Mới vừa nghe Cố Dương đưa tin, muốn nàng đến Nghị Sự Điện gặp Lục Diệp, Phùng Nguyệt dọa đến kém chút qua đời tại chỗ.

Những việc này căn bản tránh không xong, kinh sợ tới đây, cũng không biết thử đợi chờ mình là vận mệnh bi thảm bậc nào...

"Tầng tám?"

Thanh âm Lục Diệp vang lên trong đại điện vắng vẻ.

Trên mặt Phùng Nguyệt không có huyết sắc, thân thể đều rung lên một thoáng, co lại lợi hại hơn:

"Đúng."

"Tới đây!"

Sắc mặt Phùng Nguyệt trắng bệch, ý muốn cự tuyệt, nhưng thực sự không có lá gan kia, dù là cách nhiều ngày như vậy, ngày đó tại Phùng gia trụ chính là ác mộng của nàng, ngày đó nếu không phải nàng quỳ nhanh, mộ phần của nàng đã xanh cỏ.

Chương 643: Thu Làm Đệ Tử Chính Thức

Chương 643. Thu Làm Đệ Tử Chính Thức

Lề mà lề mè, thật lâu, Phùng Nguyệt mới đi đến Lục Diệp trước mặt.

Lục Diệp đưa tay, đem tay của nàng vồ tới.

Thân thể Phùng Nguyệt lắc một cái, vội vàng hấp tấp, nhắm mắt lại lấy hết dũng khí, cắn răng nói:

"Coi như người đạt được thân thể ta, cũng không chiếm được lòng ta..."

"Ha..."

Lục Diệp truyền ra thanh âm kỳ quái, Phùng Nguyệt híp mắt đi xem, đã thấy thiếu niên trước mặt xuất ra một chiếc đại ấn, hà hơi một cái vào ấn, sau đó ấn lên trên mu bàn tay của nàng.

Trong nháy mắt đại ấn rơi xuống, từ nơi sâu xa có đồ vật gì bị cải biến, Phùng Nguyệt rõ ràng cảm giác ở giữa ấn ký chiến trường bản thân cùng Thiên Cơ Trụ Bích Huyết Tông có một tầng liên hệ vô hình.

Nàng một thoáng trợn to tròn mắt.

"Người nói cái gì?"

Lục Diệp thu hồi đại ấn Trấn Thủ sứ của mình, kỳ quái nhìn nàng một chút.

"Không có...Không có gì."

Phùng Nguyệt chỉ cảm thấy hạnh phúc tới quá nhanh, nhất thời lại có chút không biết làm thế nào, nhớ tới bản thân mình vừa rồi hiểu lầm, nhất thời mặt đỏ rần.

Làm Phùng gia đã từng làm Trấn Thủ Sứ, nàng so bất luận kẻ nào đều rõ ràng cử động của Lục Diệp vừa rồi ý vị như thế nào.

Cái ẩn kia đóng xuống, đại biểu nàng về sau lại không còn là tu sĩ không danh không phận, về sau ở trong Bích Huyết Tông không cần mỗi ngày lo lắng thấp thỏm.

Tâm tình kích động, giống như đẩy ra mây đen thấy trăng sáng mừng rỡ.

"Ta là ký danh đệ tử?"

Phùng Nguyệt cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Đệ tử chính thức."

Phùng Nguyệt hơi choáng váng đầu.

Vốn cho rằng Lục Diệp thu bản thân mình làm một cái ký danh đệ tử cũng đã là kết cục rất tốt, kết quả so với mình dự đoán muốn càng tốt hơn một chút.

"Người hẳn là minh bạch, ta dám thu người làm đệ tử chính thức đại biểu điều gì."

Phùng Nguyệt đem ý thức điểm thành gà con mổ thóc:

"Minh bạch!"

"Đi đi."

Phùng Nguyệt thi lễ một cái, lúc này mới quay người hướng đi

ra ngoài điện, ra đại điện, ánh mặt trời sáng rõ chiếu xuống, lo lắng mấy ngày liên tiếp đã rộng mở trong sáng, giống như đón nhận cuộc sống mới.

Từ khi bị Lục Diệp bắt đến trụ sở Bích Huyết Tông, tình trạng của nàng liên rất tồi tệ, không nói đến Phùng gia có nguyện ý tổn hao trọng kim đến chuộc nàng hay không, chính là nguyện ý, nàng cũng là vạn vạn không dám về Phùng gia, bất kể nói thế nào, trụ sở Phùng gia vất vả bảo vệ mấy chục năm đều là mất đi trên tay nàng, nếu nàng dám về Phùng gia, chờ đợi nàng chỉ có hai kết quả, một loại là bị Phùng gia trừng phạt cực kì nghiêm khắc, loại thứ hai là làm thẻ đánh bạc thông gia cùng gia tộc khác.

Vô luận loại kết quả nào đều là nàng không thể tiếp nhận.

Muốn thoát khỏi Bích Huyết Tông, đi đầu quân thế lực khác lại thêm không thực tế, cho nên nàng chỉ có thể lưu tại nơi này.

Trong khoảng thời gian này, nàng nhìn như đã dung nhập bên trong Bích Huyết Tông, tu sĩ trong đây đối nàng cũng không tệ, nhưng một ngày không có danh phận, một ngày liền không có tiền đồ.

Không nói những cái khác, chỉ là công huân thì nàng không đạt được một chút nào, cũng không thể bảo một cái Y tu như nàng đi giết địch chứ? Trước mắt thế lực Vạn Ma Lĩnh phụ cận Bích Huyết Tông đều bị chèn ép không còn hình dáng, ngay cả đệ tử bản tông Bích Huyết Tông đều không có tới nơi ấy giết địch, chớ đừng nói chi là nàng.

Không cách nào đạt được công huân, liền đại biểu cho nàng ngày sau không có vốn liếng đi mua Thiên cấp công pháp, tu vi lại kẹt tại một trăm tám mươi khiếu.

Tài nguyên Bích Huyết Tông không có khả năng tùy tiện đưa nàng thu nhận sử dụng, bởi vì nàng dù sao xuất thân Phùng thị,

còn là thân phận của Y tu.

Y tu trận doanh đối địch bị bắt, là có thể tổn hao một chút đền bù đem chuộc về, đây là một cái quy củ ngầm thừa nhận trong giới tu hành Cửu Châu.

Nàng không danh không phận ở tại Bích Huyết Tông thì còn tạm được, Vạn Ma Linh truy cứu tới, còn có thể giải thích nói là Bích Huyết Tông cùng Phùng thị không có đàm phán điều kiện chuộc người.

Nhưng mà nếu như Bích Huyết Tông dám đem nàng thu nhận sử dụng, đó chính là phá hư quy củ.

Một khi có điều này xuất hiện, về sau tất cả mọi người đều sẽ làm như vậy, đây chẳng phải là lộn xộn.

Cho nên Phùng Nguyệt chưa hề nghĩ tới, bản thân mình lại còn được Bích Huyết Tông thu nhận sử dụng.

Câu nói kia của Lục Diệp dù không nói rõ bạch, nhưng trong nội tâm nàng rất rõ ràng, Lục Diệp đoạn thời gian trước đem bên trong vòng quấy gà bay chó chạy, một mảnh chướng khí mù mịt, suýt nữa nhắc lên Đại Chiến toàn diện giữa hai đại trận doanh tại chiến trường Linh Khê.

So sánh với những việc hấn từng làm qua, thu một cái Y tu địch tông lại coi là gì đó? Ai dám nói nửa cái không được? Dám nhảy ra, chỉ sợ ngày mai trụ sở liền khó giữ được.

Còn nữa nói, vì nhằm vào Lục Diệp, bên Vạn Ma Linh cũng phá hư quy củ không phải lần một lần hai, dù là ngày sau tin tức truyền ra, Vạn Ma Linh cũng không có lập trường đến chỉ trích Lục Diệp.

Có thể nói phóng nhân khắp chiến trường Linh Khê, cũng chỉ có Lục Diệp mới có vốn liếng và có đảm lượng làm loại chuyện

này.

Đệ tử chính thức! Không đơn giản chỉ là một cái danh phận, còn có chỗ tốt thực sự, không nói đến mỗi tháng có thể từ bản tông nhận lấy lương tháng, thời điểm về sau cấp cho ban thưởng công huân, nàng cũng có tư cách thu hoạch.

Nhưng mà thứ Phùng Nguyệt hiện tại muốn làm nhất, chính là xây một gian phòng cho đệ tử chính thức thuộc về mình.

Nàng vẫn có chút quen biết, đưa mấy đạo tin ra ngoài, liền có bảy tám cái đệ tử Bích Huyết Tông đến đây hỗ trợ, biết được nàng đã được Ngũ sư huynh thu làm đệ tử chính thức, mọi người đều vui mừng.

Chương 644: Giải Quyết Vấn Đề Ngự Khí

Chương 644. Giải Quyết Vấn Đề Ngự Khí

Cố Dương hiệu suất rất cao, chỉ tốn thời gian nửa ngày cũng đã đem danh sách giao cho Lục Diệp, Lục Diệp để Hoa Từ đến cùng hỗ trợ nhìn qua, xác định không có vấn đề, liền để Cố Dương đem đệ tử đệ tử chính thức và đám ký danh trong danh sách hô tới.

Thời gian sau đó, những đệ tử này từng cái hỉ khí dương dương đi vào Nghị Sự Điện, Cố Dương dùng quyền hạn Phó trấn thủ sứ tăng lên thân phận từng cái, đăng ký danh sách.

Sau ngày hôm nay, Bích Huyết Tông sẽ thêm ra một trăm vị đệ tử chính thức, hai trăm đệ tử ký danh.

Thời điểm bên này đang bận rộn, bên trong bản tông, Thủy Uyên tìm được chuông giáo, đem ý nghĩ Lục Diệp nói một lần.

Chuông giáo nghe vậy gật đầu:

"Xác thực nên thu chút người, Nhất Diệp cân nhắc không sai, chỉ từ bên trong những tán tu kia chọn lựa nhân tài, ngày sau Vân Hà Chân Hồ khẳng định sẽ xuất hiện đứt gãy, có bất lợi phát triển tông môn."

"Vậy liền xử lý đại điển thu đồ đệ?"

"Không cần, trước mắt nhân thủ có thể phái ra trong tông cũng chỉ hai người sư đồ chúng ta, trừ bị đại điển quá mức phiền phức, việc này đợi đám người Nhất Diệp có tu vi cao một chút rồi lại làm

cân nhắc.”

"Không làm đại diện thì tuyển chọn nhân tài như thế nào?"

"Lão phu sẽ nghĩ biện pháp.”

Ở sau khi Thủy Uyên đi, chưởng giáo lật qua tìm xem, tìm ra một phong thiếp mời vàng, phía trên rõ ràng là một nhà Nhị phẩm tông môn gọi Tam Thánh viện ở Binh Châu.

Binh Châu là nơi binh hoang mã loạn, bởi vì Binh Châu có tông môn của hai đại trận doanh đối lập.

Chính điều này đã để cho Binh Châu đều có rất nhiều tông môn cường đại, có mười tông môn nhất phẩm ở đó, năm cái Hạo Thiên Minh, năm cái Vạn Ma Lĩnh.

Tam thánh viện tuy là Nhị phẩm, nhưng nội tình cũng không thể coi thường, số lượng Thần Hải cảnh trong tông không ít.

Thế lực lớn như dạng này, cách mỗi hai ba năm ẽ đều sẽ tổ chức đại diện thu đồ đệ, tuyển chọn từ tứ phương nhân tài ưu tú nhập tông, bổ sung nội tình tông môn, bảo đảm tông môn kéo dài truyền thừa.

Trên cơ bản tới nói, mỗi cái thế lực đều có phạm vi để chọn nhân tài, cái phạm vi này có thể nói là địa bàn mà thế lực này bao trùm, bên trong phạm vi nếu là xuất hiện một chút thiên phú xuất sắc nhân tài ưu tú, tự nhiên đều bị những thế lực này thu nhận.

Đại tông môn đều là hoà nhã, thời điểm mỗi lần tổ chức loại đại diện này, đều sẽ phát một chút thiệp mời tượng trưng đi tứ phương, mời một ít hạng người đức cao vọng trọng đến đây xem lễ, một mặt là tạo thế cho mình, một phương diện khác tăng cường liên hệ cùng tông khác.

Chưởng giáo những năm này nhận qua rất nhiều thiệp mời,

nhưng hấn cho tới bây giờ đều không có đi qua, nhưng mà lần này, hấn quyết định tiến đến xem lễ! Nhà khác đã có sẵn đại điển thu đồ đệ, bản thân mình còn hao tâm tổn trí tổ chức làm gì? Những năm gần đây, bên trên địa bàn Bích Huyết Tông có rất nhiều nhân tài ưu tú xói mòn, khoảng cách từ Tam Thánh viện tới Bích Huyết Tông không tính quá xa, có thể nói là Tam Thánh Viện bởi vậy nhậ được không ít tiện nghi.

Một lát sau, chủ phong ở Bích Huyết Tông có một đạo lưu quang xông lên trời, trong nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Đại điển Tam thánh viện thu đồ đệ đã sắp bắt đầu, thời gian không còn sớm! Trụ sở Bích Huyết Tông, bên trong Thiên Cơ Điện, Lục Diệp tìm kiếm thăm dò ở trong Thiên Cơ bảo khố, tìm tới một cái hộp lớn chừng bàn tay, sinh ra chín lỗ, như tổ ong.

Vật này nhìn xem không đáng chú ý, nhưng trên thực tế lại là một cái Linh khí Trung phẩm nội hàm mười tám đạo cấm chế.

Phía dưới chín đạo cấm chế là hạ phẩm Linh khí, phía dưới mười tám đạo là trung phẩm, phía dưới hai mươi bảy đạo là thượng phẩm, ba mươi sáu đạo là cực phẩm.

Lại lên nữa, đó chính là cấp độ Pháp Khí, bên trong giấu càng nhiều cấm chế.

Phía trên Pháp Khí, mới là Linh Bảo, tỉ như Cửu Giới Đồ chính là một cái Linh Bảo, giá trị cực cao, không thể đánh giá.

Đối với tu sĩ cấp độ Linh Khê cảnh này mà nói, hạ phẩm Linh khí cơ bản đã đầy đủ sử dụng, bởi vì bên trong Linh khí giấu giếm càng nhiều cấm chế, trong thời gian vận dụng sẽ tiêu hao linh lực càng lớn.

Đương nhiên, nếu có đầy đủ tài lực và có lòng tin với linh lực bản thân, cũng có thể đi mua một cái Trung phẩm Linh khí, cái này

cần nhìn nhu cầu cá nhân.

Trong tay Lục Diệp ngoại trừ Cửu Giới Đồ là Linh Bảo, còn có một thanh trường kiếm Pháp Khí, là chiến lợi phẩm trước kia chém giết Chân Hồ cảnh thu hoạch được, không có vội vã bán, bởi vì vật này về sau nói không chừng có thể dùng tới.

Tổ ong trên tay được gọi là Bình Hạp, là Linh khí sử dụng để phối hợp Ngự khí.

Lục Diệp từ sau khi ở Tiên Nguyên Thành trở về liền có thể Ngự khí bốn đạo, bây giờ có thể Ngự khí cao hơn, hẳn cảm giác bản thân mình Ngự khí sáu bảy đạo hẳn là không có áp lực chút nào.

Mà yêu cầu hẳn đối với bản thân Ngự khí rất cao, không đơn giản chỉ là ngự sử Linh khí đơn giản, còn cần gia trì linh văn cho linh khí trong lúc ngự khí, việc này sẽ có áp lực cực lớn cho thần hồn.

Nếu như chỉ Ngự khí đơn thuần, Lục Diệp cảm thấy mình ngự sử mười mấy hai mươi đạo cũng không có vấn đề gì.

So với tu sĩ cùng cấp độ, cái số này là rất khủng bố, nhưng so với Tứ sư huynh vẫn là có rất lớn chênh lệch.

Sở dĩ mua cái này Bình Hạp, chủ yếu là Lý Phách Tiên đề nghị.

Trước đó Lục Diệp liền cảm nhận được, Ngự khí giết địch mặc dù nhanh gọn, nhưng có một việc khá là phiền toái, đó chính là trước lúc Ngự khí thì cần đem Linh khí từ trong túi trữ vật lấy ra.

Lúc đối địch, bất kỳ một chút thời gian trì hoãn đều có thể ảnh hưởng tới thắng bại thậm chí sinh tử sau cùng, đây cũng là nguyên nhân Lục Diệp một mực không có đem Bàn Sơn đao thu vào túi trữ vật.

Đao trên tay, tùy thời có thể dùng rút đao giết địch, thu vào trong Túi Trữ Vật ngộ nhỡ đụng phải địch nhân, còn phải lấy ra từ trong túi trữ vật, chung quy là phiền phức.

Lại có một điểm, Ngự khí sử dụng linh lực sớm chứa đựng ở bên trong Linh khí, khi tiêu hao hết, còn cần thu hồi bổ sung.

Chỉ hai điểm này, liền để uy hiếp của Ngự khí giảm lớn.

Muốn giải quyết những thứ này, Bình Hạp là lựa chọn tốt nhất!

Chương 645: Càng nghĩ càng tức giận.

Chương 645: Càng nghĩ càng tức giận.

Nói đúng ra là, bầu rượu bên hông của Lý Bá Tiên cũng có thể coi là một loại linh khí, chỉ là hình dáng của nó có hơi kỳ lạ, nhưng sức mạnh của nó lại càng cường đại hơn, bởi vì tất cả linh khí của hắn đều được nuôi dưỡng trong bầu rượu.

Hộp vũ khí của Lục Diệp chắc chắn kém hơn bầu rượu của Lý Bá Tiên rất nhiều, nhưng cũng đủ để hắn sử dụng.

Thứ này có thể đeo ở bên hông cũng không ảnh hưởng đến việc di chuyển, bình thường binh khí được nuôi dưỡng trong hộp, khi cần thiết có thể lấy ra sử dụng bất cứ lúc nào.

So với việc lấy từ trong túi trữ vật ra thì thuận tiện hơn rất nhiều, nhất là hiện tại Lục Diệp chuẩn bị tăng thêm một chút số lượng binh khí cao cấp của mình.

Hộp binh khí có hình tổ ong có chín cái lỗ, mỗi một lỗ đều có thể chứa một món binh khí.

Lục Diệp đã chuẩn bị xong binh khí dự bị, chỉ cần luyện hóa một chút là có thể sử dụng.

Mua hộp binh khí từ trong Thiên Cơ bảo khố, lại mua thêm đủ năm mươi phần Địa Tâm Hỏa.

Tuy trước mắt Lục Diệp chưa nhìn thấy Thiên Phú Thụ mất đi tác dụng của đan độc, nhưng hắn lại mơ hồ cảm giác được linh lực chứa đựng trong Thiên Phú Thụ đã không còn nhiều như trước

nữa.

Không những vậy, theo tu vi của hắc dần tăng lên thì cũng cần hấp thụ lượng lớn linh đan, nhất là cảnh giới tăng chín trước mắt. Nếu như chỉ dùng linh đan để tu hành thì mở một khiếu cũng phải hấp thụ bốn mươi hạt Uẩn Linh Đan.

Đan được hấp thụ càng lớn thì đan độc tích lũy càng nhiều, hấp thu linh lực của Thiên Thú Phụ cũng theo đó mà lớn hơn.

Lại thêm lần trước ở trong Thiên Diễn tông bị hạ độc, đã tiêu hao không ít linh lực trong Thiên Phú Thụ.

Hắc cũng đã rất lâu không bổ sung linh lực cho Thiên Thú Phụ, cũng không thu hoạch được linh văn mới trên Thiên Thú Phụ.

Bởi vì lúc trước hắc vẫn luôn tích lũy công đức mua cho mình công pháp cấp Thiên và mua Bồ Khiếu Đan cho Tứ sư huynh.

Nguyên nhân khiến cho Bồ Khiếu Đan đắt như vậy là vì nó đã gần như tuyệt tích, dùng một phần thì thiếu đi một phần, nếu trên đời này còn có người có thể luyện chế Bồ Khiếu Đan để bổ sung vào Thiên Cơ bảo khố thì giá cả của Bồ Khiếu Đan chắc chắn sẽ giảm đáng kể.

Bây giờ hắc đã có công pháp cấp Thiên, Tứ sư huynh cũng đã có Bồ Khiếu Đan. Ngoại trừ một số loại binh khí tốt hơn sau khi tấn thăng lên cảnh Vân Hà thì hắc cũng không cần gì nữa.

Mua Địa Tâm Hỏa cũng không cần áp lực.

Hộp binh khí trung phẩm tiêu tốn hơn chín trăm công đức của Lục Diệp, cái giá này đối với hắc cũng không quá đắt, nhưng đối với tu sĩ cấp chín bình thường thì vẫn cần phải cân nhắc cẩn thận một chút.

Dù sao thì một công pháp cấp Thiên kém nhất cũng chỉ hơn

một nghìn công đức mà thôi, một hộp binh khí như thế đã gần như bằng một công pháp cấp Thiên kém nhất rồi.

Cũng không phải tất cả binh khí trung phẩm đều đắt như vậy, giá cả binh khí hạ phẩm ở trong Thiên Cơ bảo khố thường nằm trong khoảng 30 điểm đến 150 điểm công đức, binh khí trung phẩm cũng ở khoảng 200 đến 500 điểm công đức, chỉ có binh khí thượng phẩm mới có gần ngàn điểm công đức.

Hộp binh khí là một loại binh khí đặc biệt, cho nên không thể tính theo giá thông thường được.

Đồ vật trong Thiên Cơ bảo khố được định giá là rất công bằng, bởi vì có Thiên Cơ làm chủ, cho nên muốn chiếm tiện nghi hay là nhặt nhanh chỗ tốt từ trong Thiên Cơ bảo khố là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Năm mươi phần Địa Tâm Hỏa đã tiêu hao mười nghìn điểm công đức của Lục Diệp.

Nhìn lại điểm công đức của mình, chỉ còn hơn hai nghìn.

Nhìn lại trước đó thì điểm công đức của hắn đã đạt tới ba mươi một vạn.

Nhìn lại ít công đức này thật không chịu nổi.

Lại nhìn linh khiếu của mình đã mở ra hai trăm hai mươi lăm khiếu, khoảng cách để chuyển sang tu luyện công pháp cấp Thiên chỉ còn lại mười lăm khiếu cuối cùng.

Từ khi ra khỏi Bách Trận Thập hắc đã mở được hai trăm mười tám khiếu, đến nay đã hơn một tháng rồi mà chỉ mở được thêm bảy khiếu. Chủ yếu là vì trong khoảng thời gian này hắn lĩnh quân đánh nam dẹp bắc nên không có quá nhiều thời gian để tu luyện.

Nhưng mà nếu nói đến, cho dù tốc độ khai khiếu như vậy cũng

không chậm so với tu luyện bình thường ở cảnh giới tầng chín.

Loại công pháp phụ trợ gần như không có tác dụng gì với người khác như Thao Thiết Xan lại phối hợp với hiệu quả của Nhiên Đan Độc của Thiên Thú Phụ lại có hiệu quả rất lớn đối với Lục Diệp.

Sau khi cất lý hộp binh khí và Địa Tâm Hỏa, Lục Diệp quay trở về nơi ở của mình.

Y Y và Cự Giáp không thấy tầm hơi, thậm chí ngay cả Hồ Phách cũng không nhìn thấy tung tích, nơi có linh khí thiên địa nồng đậm như vậy, khi không có việc gì làm, ai cũng không muốn lãng phí thời gian tu luyện.

Nơi ở của Lục Diệp là do Trần Dục chuẩn bị , bên cạnh là Hoa Từ, cũng coi như là khu vực có phong cảnh tốt nhất.

Thành thật mà nói, Hoa Từ và Trần Dục đều đã không thích hợp ở lại vòng ngoài nữa vì họ đều đã tấn thăng lên cảnh giới thứ tám rồi.

Bọn họ nên bắt đầu tiến vào vòng trong.

Nhưng hiện tại sự hỗn loạn trong vòng vẫn chưa hoàn toàn lắng xuống. Hơn nữa, nồng độ linh khí của những tông môn trong vòng kia chưa chắc đã cao bằng Bích Huyết tông.

Cho nên tiến vào vòng trong muộn hơn một chút cũng không ảnh hưởng quá nhiều.

Trở lại chỗ ở của mình , Lục Diệp luyện hoá từng món binh khí còn lại, gom góp chín phần, sau đó đặt vào trong hộp binh khí để cất giữ.

Cuối cùng, hắn buộc hộp binh khí vào bên hông, đứng lên hoạt động mấy lần, lại điều chỉnh vị trí một chút để đảm bảo nó không

ảnh hưởng đến mình.

Trước đó, khi hắc đã thỉnh giáo Tứ sư huynh về cách ngự khí, Lục Diệp hiểu ra được hắc có để ngự khí theo hàng trăm cách khác nhau.

Loại chuyện ngự khí này tùy vào thiên phú, đồng thời cũng nhìn tâm trí mạnh yếu, mà tâm trí mạnh yếu liên quan trực tiếp đến thần hồn.

Chương 646: Càng nghĩ càng tức giận. 2

Chương 646. Càng nghĩ càng tức giận. 2

Thần hồn cường đại như Lục Diệp không thể nghi ngờ là có trợ giúp rất lớn đối với ngự khí, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể không ngừng tăng số lượng ngự khí, bởi vì lực lượng thần hồn của hắn đang không ngừng lớn mạnh.

Lý Bá Tiên có thể ngự khí trăm đạo, một phần là do thần hồn trời sinh đã mạnh mẽ, nguyên nhân lớn hơn là hắn có thể biến tâm trí của mình thành phức tạp, chia nhỏ tâm trí, đây là một loại thiên phú bẩm sinh, cho dù có người thông qua rèn luyện chăm chỉ cũng rất khó có thể đạt tới trình độ như Lý Bá Tiên.

Bởi vì khả năng ngự khí hiện tại của hắn là dựa trên cơ sở bẩm sinh cùng với không ngừng cố gắng tu hành, đồng thời điểm xuất phát trời sinh đã cao hơn người khác

Lục Diệp không cần ngự khí trăm đạo, bằng không hắn cũng sẽ không chọn hộp binh khí có chín lỗ.

Có thể thuần thục chín món ngự khí ngự sử như vậy là đủ rồi, lấy vốn liếng trước mắt của hắn thì chắc chắn có năng lực đạt tới trình độ này.

Tốt nhất là rèn luyện thực chiến!

Lục Diệp lấy ra quả hạch mà hắn đã lâu không sử dụng, truyền linh lực vào trong đó.

Sau khi tấn thăng lên cảnh giới tầng chín, hắn còn chưa từng

tiến vào Thận cảnh, hiện tại hắn chuẩn bị ở trong Thận cảnh rèn luyện ngự khí chi đạo của bản thân.

Tầm nhìn trước mắt thay đổi, tiến vào trong không gian nhỏ quen thuộc kia.

Lục Diệp hơi giật mình, giương mắt nhìn phía trước cách đó không xa.

Bởi vì phía trước lại có một bóng dang bị sương mù bao phủ.

Đây là chuyện mà trước kia cho đến nay hắn chưa từng gặp qua, tiểu không gian kỳ quái này là nơi để tiến vào cửa Thận cảnh, mỗi lần Lục Diệp đều là phải thông qua nơi này, tiêu tốn năm mươi điểm công đức để mở một cánh cửa đẩy sau đó tiến vào Thận cảnh.

Cho tới bây giờ, hắn chưa từng phát hiện ra bất cứ dị thường nào ở đây, nhưng lần này, nơi này lại có một bóng người.

Là những người tồn tại trong cảnh giới Thận cảnh hay là có người khác cũng giống mình, thông qua quả hạch tiến vào nơi này?

Đối phương hiển nhiên đã chú ý đến hắn, nhất thời hai người đều sửng sốt.

Hơn nữa, Lục Diệp phát hiện hắn lúc này cũng bị bao phủ một tầng sương mù, hắn không nhìn thấy rõ bộ dáng của người khác, người khác không thể nghi ngờ cũng không nhìn thấy rõ hắn.

Ngay khi Lục Diệp đang thận trọng đánh giá đối phương thì người kia bỗng nhiên nâng lên một tay, trong sương mù ẩn có hồng quang lộ ra.

Tên này là Vạn Ma lĩnh!

Vậy còn có gì để mà khách khí, Lục Diệp tâm niệm vừa động, mấy đạo lưu quang bên hông hộp binh khí phóng ra, giao thoa xoay tròn, giống như một cái kéo đánh về phía đối phương.

"Linh Khê cảnh!"

Đối diện truyền đến một giọng nói không nghe ra giới tính, sau đó Lục Diệp chỉ thấy bóng dáng bị sương mù bao phủ chậm rãi đánh ra một chưởng.

Luồng sáng của ngự khí vừa bay ra đã bay ngược trở lại, một chưởng kia chẳng những đánh lui mấy món Linh khí, mà còn đánh trúng ngực của hắn khi Lục Diệp còn chưa kịp phản ứng.

Sau đó Lục Diệp thấy hoa mắt, tâm trí trở về.

Bị giết à?

Lục Diệp sửng sốt một hồi lâu, có chút khó mà tiếp nhận kết quả như vậy.

Trong nháy mắt đối phương xuất chưởng, hắn đã biết rằng mình cũng không phải là đối thủ của đối phương, bởi vì linh lực dao động của đối phương không phải là của một tu sĩ Linh Khê cảnh nên có, ít nhất cũng là một Vân Hà cảnh đỉnh cấp thậm chí là Chân Hồ cảnh.

Nhưng Lục Diệp vẫn có chút khó chịu vì bị giết không rõ nguyên nhân.

Hắn cũng không kịp chém người ta một đao!

Tên kia là ai?

Ở trong tiểu không gian kỳ quái kia, cả hai đều không thấy rõ dung mạo của đối phương, lúc này chỉ biết đối phương là tu sĩ của Vạn Ma lĩnh, tu vi như thế nào, giới tính như thế nào, hoàn toàn

không biết.

Đối phương có thể đi vào đó, hiển nhiên là cũng có Tức Quả hạch.

Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Kỳ Hải trấn thủ không chỉ xuất hiện một lần, tuy rằng cây Quả Tức không phải mỗi lần đều xuất hiện, nhưng từ xưa đến nay, nhiều năm như vậy, quả hạch có thể liên thông với trận chắc chắn không thể chỉ xuất hiện một lần.

Lục Diệp cùng đối phương trước đó chưa từng gặp mặt, chủ yếu là bởi vì bọn họ tiến vào ảo cảnh thời gian chênh lệch, tiến vào ảo cảnh cũng sẽ không ở lại trong khoảng thời gian này.

Lần này cơ duyên xảo hợp, Lục Diệp và đối phương cũng tiến vào trong cùng một lúc, lúc này mới gặp phải.

Trong lúc nhất thời càng nghĩ càng giận, lui một bước càng nghĩ càng thua thiệt, Lục Diệp lại lần nữa thúc động linh lực, tiến vào trong tiểu không gian kia.

Một tay của đối phương đặt trên cửa chính thông với Thận Cảnh, còn chưa kịp tiến vào.

Lục Diệp rút ra Bàn Sơn Dao bên hông, bổ một đao tới.

Sau đó là một hồi quay cuồng, tâm trí bị đánh ra khỏi không gian nhỏ kia.

Lần thứ ba hiện thân, đối phương lần này không vội tiến vào Thận cảnh, nhìn tư thế kia giống như đang chờ hấn, Lục Diệp vừa mới hiện thân, một đạo lưu quang đã bắn chum vào người hấn, sau đó... Lục Diệp lại biến mất.

Lần thứ tư, lần thứ năm...

Mãi đến bảy lần sau, Lục Diệp mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Hắn căn bản không phải đối thủ, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ không có tác dụng, hơn nữa bởi vì ở trong đó bị giết nhiều lần như vậy nên đầu hắn đã có chút đau nhức.

Từ điểm này cũng có thể thấy được chỗ tốt của việc thần hồn trở nên cứng cõi hơn, trước kia mỗi lần Lục Diệp từ trong Thận cảnh chui ra đều sẽ đau đầu muốn nứt, nhưng bây giờ, sau nhiều lần mới có phản ứng.

Lục Diệp chỉ là tức giận không tìm ra được lai lịch của tên cầu tặc kia, thậm chí sau này còn không biết phải tìm ai để báo thù.

Trong không gian nhỏ kia, chờ đợi hồi lâu, Lục Diệp cũng không xuất hiện nữa, bóng dáng bao phủ trong sương mù mới khẽ cười một tiếng, đẩy cửa lớn trước mặt ra, tiến vào trong Thận cảnh, hắn thấy, Linh Khê cảnh của Hạo Thiên Minh kia quả thực ngu xuẩn cực độ, bị giết nhiều lần như vậy, tâm thần tất nhiên đã bị thương, cần gì phải bận tâm.

Cùng lúc đó, Tam Thánh Viện của tông môn nhị phẩm ở Bình Châu nghênh đón một vị khách quý...

Chương 647: Tới Xem Đại Diễn.

Chương 647: Tới Xem Đại Diễn.

Đại hội chiêu mộ đệ tử của Tam Thánh Viện về cơ bản được tổ chức hai năm một lần, tần suất này không nhiều, một số môn phái ở Cửu Châu thậm chí mỗi năm chỉ nhận một nhóm đệ tử.

Bởi vì mức độ hao tổn của các tu sĩ ở cấp độ Linh Khê này rất cao, cho dù họ có bình an vượt qua cảnh giới Linh Khê thì đến cảnh Vân Hà, Chân Hồ và thậm chí Thần Hải cũng không nhất định có thể thông qua an toàn.

Cuộc đối đầu liên miên giữa hai phe chắc chắn sẽ trở thành một cuộc chiến bất tận ở Cửu Châu.

Muốn đảm bảo tông môn có đủ nền tảng kế thừa, phải liên tục hấp thu máu mới.

Bình thường mà nói, đại hội thu đồ đệ cấp một, hai, ba của tông môn không đơn giản chỉ là liên quan đến bản thân, mà còn liên quan đến các tông môn phẩm cấp hơi thấp khác ở gần đó.

Yêu cầu thu nhận nhân tài của tông môn cấp một, hai, ba là rất khắc nghiệt, số lượng người thu nhận mỗi một lần đều có hạn, nhưng người báo danh lại rất nhiều, những người bị bọn họ đào thải, chưa chắc là không đáng để dồn lực vun trồng, rất nhiều nhân tài ưu tú đều là thông qua phương thức này khai quật ra.

Cho nên mỗi khi tông môn cấp một, hai, ba thu nhận người, những tông môn trung và tiểu gia đều vui vẻ đến xem lễ, thứ nhất là cổ vũ, thứ hai là muốn nhân cơ hội này để tìm kiếm chỗ tốt, xem thử có thể từ đó chọn lựa ra một số tài năng có thể đào tạo bị

đào thải hay không.

Về cơ bản mà nói, chỉ cần thể hiện tốt khả năng của mình trong một đại hội như vậy, là có thể gia nhập bất kỳ tông môn lớn, nhỏ nào.

Người đến đây tham gia đại hội cũng không giống với những gì Lục Diệp gặp ở Tà Nguyệt cốc lúc trước, lúc trước đám người Lục Diệp có rất nhiều người thậm chí còn chưa mở linh khiếu mà chỉ là kiểm tra một chút xem có vốn liếng tu hành hay không.

Nhiều người đến đây tham dự đại điển đã có nền tảng tu hành nhất định, như vậy thì càng có thể thấy rõ tiềm năng của họ trong tương lai.

Đối với Tam Thánh viện mà nói, buổi lễ chiêu mộ đệ tử này được coi là một mùa màng bội thu, bởi vì trong giai đoạn báo danh đã phát hiện ra rất nhiều hạt giống tốt, điều này khiến các tu sĩ chủ trì Tam Thánh viện đều rất vui vẻ.

Mỗi một vị khách đến đây, bọn họ đều nhiệt tình tiếp đón.

Khi nghe nói chương môn của Bích Huyết tông và Đường Di Phong đích thân đến thì cho dù là Tam Thánh viện cũng không thể không nghiêm túc tiếp đón.

Bất kể nói thế nào thì hơn ba mươi năm trước, Bích Huyết tông chính là một biểu tượng của Hạo Thiên minh.

Mặc dù đã suy tàn trong ba mươi năm qua, nhưng một con lạc đà gầy còn lớn hơn một con ngựa béo, và với những hành động gần đây của Lục Diệp, Bích Huyết tông rõ ràng có dấu hiệu quật khởi lần nữa.

Tin tức truyền ra, tông chủ của Tam Thánh viện, Vu Càn Cự tự mình ra mặt tiếp đón chương môn, hai người cũng coi như quen biết đã lâu, đương nhiên không cần quá khách sáo.

“Lần này sao Đường huynh lại có hứng với việc đến xem đại điển rồi?”

Vu Càn Cự có chút không hiểu.

“Sao? Đây là không chào đón ta?”

Tông chủ cười khế.

"Sao ta dám, Đường huynh có thể đến là vinh hạnh của bản tông, chỉ là mấy năm này cũng không thấy Đường huynh tham gia vào những chuyện vặt vãnh này."

Chưởng môn nhẹ nhàng thở dài:

“Việc này không giống với trước kia. Trước đây nghĩ đến việc loại bỏ Bích Huyết tông thì cứ loại bỏ đi, dù sao cũng không có bao nhiêu người, sau này một thân thanh nhàn cũng không có gì là không tốt. Bây giờ lại có thêm nhiều tiểu gia hỏa như vậy, Bích Huyết tông không thể xóa bỏ được, vậy thì phải phát triển cho thật tốt. Nhất Diệp đề nghị ta nhận thêm một ít đệ tử, tính toán cho sau này. Nhưng người cũng biết rồi đó, Bích Huyết tông đã không thu nhận thêm đệ tử hơn ba mươi năm nay rồi, trước kia ta chưa từng nhúng tay vào chuyện này, không biết quá trình cũng như thủ tục thế nào. Thừa dịp các người tổ chức đại điển thì tới quan sát xem sao.”

"Thì ra là thế."

Vu Kiền Cự giật mình, giờ mới hiểu được chưởng giáo chạy thế nào đến Tam Thánh Viện đến xem lễ.

"Cho nên người có chuyện gì cứ đi làm việc, ta đi một chút nhìn xem, không cần phải để ý đến ta."

Lời tuy như thế, nhưng chưởng giáo tốt xấu là nhất tông chi chủ, hơn nữa còn là đại tu Thần Hải cảnh, nên cho mặt mũi vẫn là

phải cho, Vu Kiền Cự lúc này mệnh một vị chấp sự Chân Hồ cảnh cùng đi chiếu cố toàn bộ hành trình.

Đại diện thu đồ đệ đối với tông môn như Tam Thánh Viện thì không tính cái đại sự gì, bình thường sẽ không xuất động đại tu cấp độ Thần Hải cảnh này, liền ngay cả Chân Hồ cảnh cũng xuất động rất ít, nhiều lắm là cũng chỉ bốn năm người phụ trách đối ngoại tiếp đãi quý khách, duy trì đại diện vận chuyển bình thường, sự tình thượng vàng hạ cám tự nhiên đều có những tu sĩ Vân Hà cảnh và Linh Khê cảnh Tam Thánh Viện làm thỏa đáng. Lúc Chưởng giáo tại Tam Thánh Viện bên này an trụ, Lục Diệp đang tu luyện bên trong Thận Cảnh. Trước đó bị cầu tặc Vạn Ma Lĩnh kia liên sát bảy lần, về sau Lục Diệp đợi nửa canh giờ mới dám lại đi vào, người kia quả nhiên đã không thấy. Tốn hao năm mươi điểm công huân tiến vào bên trong Thận Cảnh, ma luyện Ngự khí chi đạo bản thân, từng cái tu sĩ được mê vụ bao khóa bị chém giết, cảm giác thông thuận hơn nhiều. Sau hai canh giờ, Lục Diệp thần thanh khí爽 bị giết ra Thận Cảnh.

Một phen ma luyện như vậy, Ngự khí chi đạo có chỗ tăng lên, chủ yếu nhất là Lục Diệp kiểm tra ra cực hạn của bản thân. Chờ tu chỉnh chút, bổ sung tiêu hao bản thân.

Chốc lát, thân ảnh Lục Diệp xuất hiện tại bên cạnh Nguyệt Hồ, bắt mấy con cá, tế ra linh chu của mình, thẳng đến đỉnh Minh Tâm mà đi.

Đợi tới khi lên đỉnh Minh Tâm, hần nhảy xuống đi bộ tới nơi ở của Vân phu nhân, còn chưa chờ hần mở miệng, thị nữ cầm điếu kia liền đi ra, triển lộ mỉm cười với Lục Diệp, đưa tay ra hiệu. Lục Diệp nhìn qua đối phương, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ.

Chương 648: Lão Tặc

Chương 648. Lão Tặc

Thời điểm trước kia hẳn thấy thị nữ cầm điếu này, chỉ cảm thấy đối phương có chút kỳ quái, nhưng đến cùng kỳ quái ở đâu lại nói không được, cho đến hôm nay lực lượng thần hồn phóng đại, rốt cục đã nhận ra một chút manh mối.

Trách không được đối phương vẫn không có mở ra miệng nói chuyện, xem ra thị nữ này không chỉ là cầm điếu đơn giản.

Dem mấy con cá giao đến trên tay đối phương, được thị nữ dẫn dắt xuống xuyên qua một đầu hành lang, đi vào nơi trước đó thường xuyên cùng Vân phu nhân truyền đạo thụ nghiệp.

Vân phu nhân đang xem sách.

"Bái kiến Vân phu nhân."

Lục Diệp tiến lên hành lễ.

Vân phu nhân dò xét hẳn một chút trên dưới, nở nụ cười ấm áp:

"Vẫn được, đầy đủ toàn thân trở về."

" Hai kiện bảo vật Phu nhân ban thưởng giúp chiếu cố rất lớn."

"Bảo vật cho dù tốt, cũng chỉ là ngoại vật, việc của người thì ta nghe nói, không ngờ người tại Trận Đạo trước cũng có thiên phú cao như vậy, lần này làm ra việc giày vò Vạn Ma Linh quá sức, về sau có định chủ tu Trận Đạo?"

"Tùy duyên đi, lần này đệ tử cũng không nghĩ tới sự tình lại phát triển thành như vậy, chủ yếu là ở bên trong Bách Trận Thập thu hoạch quá lớn."

"Bách Trận Thập là có chỗ tốt, ta cũng đi qua một lần, nhưng mà lúc đó tuổi còn rất trẻ, không hiểu ảo diệu trong đó, ở bên trong tuy có thu hoạch, cũng không tính quá nhiều. Nói như vậy, người vẫn là muốn chủ tu linh văn chi đạo."

Lục Diệp nói:

"Linh văn chi đạo bao dung các loại lĩnh vực, đệ tử có truyền thừa phương diện này, cho nên cũng muốn tốn chút công phu."

"Điểm này người nói cũng không sai, khi linh văn chi đạo học tốt, lại học cái khác đều là làm ít công to, giống như người lần này thu hoạch tại Trận Đạo. Vậy thì bắt đầu đi, để cho ta xem tạo nghệ của người đã ở mức nào."

Nói như vậy, Vân phu nhân lấy ra một mặt miếng ngọc, đưa cho Lục Diệp. Trước kia hai người thường xuyên có kiểm trắc như này, Lục Diệp tự nhiên biết phải làm gì, lúc này liền thôi động linh lực, cố gắng tạo dựng ra linh văn. Linh văn hần lựa chọn cũng không phải là có được từ Thiên Phú Thụ, mà là hần học được trên sách.

Một lát sau, nhìn qua miếng ngọc lít nha lít nhít hai nguyên tố Âm Dương, Vân phu nhân gật đầu:

"Tiến bộ rất lớn."

Lục Diệp cũng cảm giác mình tiến bộ rất lớn, trong khoảng thời gian này hần mặc dù chủ công phá trận chi đạo, nhưng khi thực lực bản thân tăng lên, lực lượng thần hồn gia tăng, còn có chưởng khống tinh diệu đối với linh lực bản thân, để hần tại trong lúc vô hình tăng lên trình độ linh văn chi đạo.

Càng là tiếp xúc linh văn, càng là có thể cảm giác đạo này thâm ảo.

Khi Lục Diệp thể hiện ra linh văn chi đạo của mình, Vân phu nhân đánh giá một chút, liền bắt đầu giảng bài, Lục Diệp ngồi nghiêm chỉnh, chuyên tâm lắng nghe, thỉnh thoảng trả lời vấn đề Vân phu nhân, hoặc là phá giải nan đề Vân phu nhân ra.

Thời gian giống như lại về tới lúc trước, vào ban ngày Lục Diệp liền học tập linh văn chi đạo tại chỗ của Vân phu nhân, đến ban đêm mang chút sách trở về đọc qua.

Những sách trước đây hẳn lấy từ chỗ Vân phu nhân đều đã nhìn xong, lần này trở về vừa vặn lại tìm tòi một nhóm.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Đại điển thu đồ đệ của Tam Thánh Viện cũng sắp đến hồi kết thúc, việc này không coi là cái đại sự gì, cho nên mấy ngày liền đã có kết quả, Chân Hồ cảnh phụ trách chủ trì đại điển lần này đã dựa vào cách đệ tử báo danh để xếp hạng.

Người vào trong top 50, chính là được Tam Thánh Viện thu nhận sử dụng, về phần phía sau, vậy thì xem người tới đây xem lễ có thu nhận hay không.

Bình thường mà nói, xếp hạng bên trong top 500, chỉ cần lòng dạ không phải quá cao, đều có thể bá nhập tông môn thích hợp.

Bóng đêm kéo tới, những người trẻ tuổi tham dự đại điển đều kích động thấp thỏm, bởi vì ngày mai sẽ có kết quả rồi!

Bình minh hôm sau, tất cả mọi người đang chờ đợi, nhưng Tam Thánh Viện chậm chạp không có công bố kết quả, mà lại giống như có cái đại sự gì phát sinh, từng đạo thân ảnh của cường giả Chân Hồ cảnh xuyên tới xuyên đi tới đi lui giữa bản tông và ngoại viện Tam Thánh Viện. Tân khách các phương đến đây xem lễ

các không hiểu ra sao, một phen tìm hiểu, mãi đến một canh giờ sau, mới có tin tức xác thực truyền đến. Trong đại điển lần này, người trẻ tuổi biểu hiện xuất sắc xếp hạng năm mươi vị trí đầu, thế mà đều biến mất không thấy! Lần này có người bị dọa cho phát sợ.

Bao năm qua đi, đại điển thu đồ đệ của tất cả đại tông môn đã cử hành vô số lần, nhưng cho tới bây giờ không có lần nào phát sinh qua chuyện như vậy, có người phỏng đoán đây có phải là thủ đoạn bên Vạn Ma Lĩnh hay không, nhưng cẩn thận tưởng tượng lại không quá khả năng, có thể trong đêm lặng yên không một tiếng động mang đi năm mươi người, thủ đoạn tối thiểu nhất cũng là một vị Thần Hải cảnh.

Thần Hải cảnh Vạn Ma Lĩnh chạy đến Tam Thánh, không có đạo lý làm loại chuyện này. Cùng lúc đó, bên trong Tam Thánh Viện, Vu sắc mặt Kiền Cự âm trầm nhìn xem tình báo tập hợp tới từ các phương, mí mắt trực nháy:

" Lão tặc Đường Di Phong khinh người quá đáng!"

Ngoại nhân còn không rõ ràng năm mươi người gặp cái gì, Tam Thánh Viện ngay từ đầu cũng không rõ lắm, nhưng dù sao cũng là Nhị phẩm tông môn, rất nhanh liền tra ra ngọn nguồn sự tình.

Năm mươi người kia bị người bắt đi, kẻ bắt đi bọn hắn không phải ai khác, chính là chưởng giáo Bích Huyết Tông mấy ngày trước đây chạy tới xem lễ Đường Di Phong. Vu Kiền Cự nhớ tới ngày đó mình cùng Đường Di Phong trò chuyện một phen, lúc này mới biết vì sao lão gia hỏa kia lại chạy tới xem lễ.

Xem lễ cái chó gì chứ, đây là tới cướp người!

Mà lại lão gia làm việc cũng quá đáng, hôm qua mới tuyên bố xếp hạng, hôm nay năm mươi người xếp hạng đầu đã bị bắt đi.

Hắn chưa thấy qua Thần Hải cảnh không biết xấu hổ như vậy!

Chương 649: Sức mạnh của Diệt Môn Chi Diệp

Chương 649: Sức mạnh của Diệt Môn Chi Diệp

Chiến trường Linh Khê, nơi ở của Bích Huyết tông, trước quảng trường Thiên Cơ điện, Lục Diệp nhìn các thiếu niên thiếu nữ trước mặt, trong lòng thầm nghĩ tốc độ của chưởng môn bên kia thật sự là quá nhanh.

Mấy ngày trước hắn nói với sư tỷ Thủy Uyên, tông môn muốn phát triển thì phải chiêu mộ một ít đệ tử tài năng, lúc này mới qua vài ngày đã đưa năm mươi người vào.

Những tiểu gia hỏa trước mặt này cơ bản đều mười ba, mười bốn tuổi, có đứa nhỏ hơn nhìn bộ dáng chỉ mới mười tuổi, đứa lớn nhất cũng chỉ mới mười lăm tuổi.

Nhưng trong đó một số người đã có căn cơ tu hành, ít nhất tám phần đều đã mở linh khiếu, hai phần còn lại dù chưa mở linh khiếu nhưng toàn thân đã tràn đầy linh tính.

Cho dù Lục Diệp không biết xem người thì cũng có thể nhìn thấy tư chất của nhóm đệ tử này rất cao.

Chưởng môn và nhị sư tỷ tìm ra nhóm người này ở đâu vậy?

Tuy nhiên... Về mặt của những tiểu gia hỏa này có chút buồn bã, thậm chí có mấy tiểu cô nương còn đang khóc nức nở, cũng không biết chịu phải ủy khuất gì.

Đúng lúc này, ẩn kỵ chiến trường có tin tức truyền đến, Lục Diệp kiểm tra, phát hiện là Nhị sư tỷ đưa tin.

Đọc xong tin, mí mắt Lục Diệp giật giật một cái.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới biết vì sao nhóm đệ tử này lại có tư chất cao đến vậy, năm mươi người đứng đầu trong đại hội chiêu mộ đệ tử của Tam Thánh viện đều đang ở đây, có thể không cao sao?

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những người này hẳn là đã gia nhập Tam Thánh viện, kết quả hiện tại đều bị bắt đến Bích Huyết tông.

Chưởng môn còn có thể làm chuyện này? Điều này có chút phá vỡ ấn tượng của hắn đối với chưởng môn từ trước đến nay.

Vốn tưởng rằng tông môn đã chiêu mộ đệ tử từ khắp nơi đến đây, kết quả lại là chưởng môn chạy đến tông môn của người ta để bắt người, điều này làm cho Lục Diệp có chút đau đầu.

Nhưng người đã tới đây thì chắc chắn không thể đưa trở lại, chưởng môn đức cao trọng vọng như vậy, nếu đưa người trở về thì chẳng phải cô phụ một phen khổ tâm của chưởng môn sao.

Hơn nữa, lúc đưa tin Nhị sư tỷ cũng đã nói, bọn họ trước tiên để bọn họ ở lại đây trước, cho dù những đệ tử này hiện tại có chút mâu thuẫn cũng không sao, từ từ sẽ tốt hơn.

“Chúng ta muốn quay lại Tam Thánh viện.”

Ngay khi Lục Diệp còn đang trầm tư thì một thiếu niên phía dưới bỗng nhiên hô to, nhìn bộ dáng của hắn còn có chút sợ hãi, nhưng có thể hô lên câu nói này hiển nhiên cũng là không thể thiếu dũng khí.

“Đưa chúng ta về Tam Thánh viện, chúng ta không muốn ở đây!”

Thiếu niên lại hô một tiếng.

Có hẳn cổ động, những người xung quanh cũng hét lên, có một tiểu cô nương vốn nhát gan còn đang thấp giọng khóc nức nở, bị giật mình như thế lại càng khóc lớn hơn.

Trong lúc nhất thời, trước Thiên Cơ điện rối loạn một mảnh.

Bọn họ không biết là ai đã bắt cóc mình, chứ đừng nói đây là môn phái nào, bọn họ đều sẽ gia nhập Tam Thánh viện, một giáo phái cấp hai. Mặc kệ nơi này là môn phái nào thì cũng không thể qua được Tam Thánh viện, trừ phi là mấy giáo phái cấp một.

Nhưng mấy tông môn nhất phẩm ở Bình Châu không có khả năng làm việc như vậy.

Lục Diệp không thay đổi sắc mặt nhìn qua, mặc kệ các thiếu niên trước mặt hô hào phát tiết, cho đến khi tất cả mọi người gia nhập hò hét rung trời làm kinh động không ít đến các đệ tử Bích Huyết tông đang tu hành, nhao nhao vây tới đây xem náo nhiệt.

Đợi đến khi nhìn thấy trước Thiên Cơ Điện lại có một đám thiếu niên tuổi không lớn lắm, nhất thời lấy làm kỳ lạ.

Thiếu niên dẫn đầu tiếp tục hô to, đồng thời nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, giống như muốn dùng ánh mắt kiên định và biểu hiện của mình để tạo áp lực cho Lục Diệp, cho thấy lập trường của mình về Tam Thánh viện.

"Tất cả câm miệng!"

Giọng nói của Lục Diệp nhàn nhạt vang lên, tuy giọng nói không lớn, nhưng được sự gia trì của linh lực, lại dễ dàng lấn át tiếng hô hào của tất cả mọi người.

Tiếng hô hào đột nhiên dừng lại, một đôi mắt nhìn về phía Lục Diệp, dù sao thì 50 người này đều là thiếu niên thiếu nữ chưa trải qua sóng gió gì, mắt thấy vẻ mặt của Lục Diệp bất thiện thì cũng không còn dám khiêu khích nữa.

“Nếu đã vào Bích Huyết tông, vậy từ nay về sau các người chính là đệ tử của Bích Huyết tông, đừng nghĩ đến Tam Thánh viện hay Tứ Thánh viện, nghĩ cũng không thể, nếu có người nhất quyết muốn rời đi thì...”

“Bích Huyết tông?”

Thiếu niên dẫn đầu gọi hàng trước đó bỗng nhiên ngắt lời Lục Diệp:

"Người nói nơi này là Bích Huyết tông?"

Lục Diệp giương mắt nhìn về phía hắn.

"Đúng!"

Thiếu niên không nhịn được đánh giá Lục Diệp từ trên xuống dưới, vẻ mặt dần dần sợ hãi:

“Vậy người là ...”

"Lục Diệp, trấn thủ sứ của chiến trường Linh Khê ở Bích Huyết tông!"

"Người là Diệt Môn Chi Diệp kia?"

Vẻ mặt thiếu niên đại biến, sau khi nói xong không nhịn được rụt cổ một cái, khí thế giống như quả bóng cao su bị xì hơi, sau đó lập tức biến mất sạch sẽ.

Lục Diệp không biểu tình.

Đúng là tiếng lành đồn gần mà tiếng xấu vang xa ngàn dặm này hắn đã trải qua không chỉ một lần, chỉ là hắn có chút ngoài ý muốn là biệt danh này ngay cả những thanh thiếu niên nhỏ tuổi trước mắt cũng nghe qua.

Chuyện này cũng không kỳ quái, trước đó một đoạn thời gian,

chuyện của Lục Diệp ở trong chiến trường đã làm sôi sục lên, các nơi ở Cửu Châu cũng đang thảo luận về chuyện này, những thiếu niên thiếu nữ này ngày bình thường đi theo trưởng bối nhà mình, mưa dầm thấm đất, đương nhiên tiếp xúc với rất nhiều tin tức về phương diện này.

Chương 650: Sức mạnh của Diệt Môn Chi Diệp 2

Chương 650. Sức mạnh của Diệt Môn Chi Diệp 2

Chiến trường Linh Khê nhiều năm như vậy cũng chỉ có một cái Diệt Môn Chi Diệp, Hạo Thiên minh là bên được lợi sẽ không ngần ngại công bố ra bên ngoài.

Quảng trường yên tĩnh một lúc, ngay sau đó tiếng bàn luận xôn xao vang lên.

Cái gì mà Diệt Môn Chi Diệp am hiểu nhất là đồ diệt tông môn, người chết ở trên tay hắn không tới mười nghìn thì cũng có tới tám nghìn, còn nói tính khí của hắn không tốt, đặc biệt mang thù, phạm là có người trêu chọc hắn thì tất nhiên sẽ không có kết quả gì tốt...

Trong sân thỉnh thoảng có người rụt rè liếc nhìn Lục Diệp, sau khi bị hắn nhận ra liền nhanh chóng rời mắt đi, coi như không có chuyện gì xảy ra.

"Nói xong chưa?"

Lục Diệp có chút không kiên nhẫn.

Từ khi tu luyện đến nay, tất cả tu sĩ mà hắn tiếp xúc đều lớn tuổi hơn hắn, có một số ít trẻ hơn hắn nhưng cũng không trẻ hơn là bao.

Bỗng nhiên kêu hắn tiếp xúc với một nhóm tiểu gia hỏa như vậy, vẫn chưa thích ứng kịp.

Tiếng ồn ào lập tức lắng xuống, lần này ngay cả tiếng khóc riu rít trước đó cũng không nghe được, thậm chí ngay cả hô hấp cũng bị đè nén đến cực hạn.

Thiếu niên dần dần hô hào trước đó sắc mặt tái nhợt, trong lòng lo lắng, không biết gia tộc phía sau của mình còn có thể sống nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không.

Diệt Môn Chi Diệp, danh hiệu này không chỉ uy hiếp Vạn Ma Lĩnh, mà ngay cả những tiểu tử Hạo Thiên minh cũng cảm nhận được sức mạnh đầm máu mà nặng nề của cái tên này.

"Tiếp tục chuyện vừa rồi, nếu có người nhất định phải đi thì ta cho các người một cơ hội, một năm sau ta sẽ đích thân khảo sát thành quả tu hành của các người, người xếp hạng trong trước hạng mười, có cơ hội chọn rời khỏi Bích Huyết tông."

"Thật...Thật chứ?"

Có người theo bản năng nói tiếp.

Lục Diệp đảo mắt nhìn về phía hắn.

"Đương... Coi như ta không hỏi."

Thiếu niên nói chuyện rụt cổ lại.

"Còn có vấn đề gì?"

Chờ một lát, không ai mở miệng.

Lục Diệp hài lòng gật đầu:

"Rất tốt, xem ra các người không có vấn đề gì, Cổ Dương!"

"Ngũ sư huynh."

"Đẫn bọn họ xuống ổn định nơi ở, chờ sau khi bọn họ quen

thuộc nơi này lại tìm một sô người dạy bảo bọn hần tu hành.”

“Vâng.”

Cố Dương vẫy tay với 50 người kia:

"Tất cả đi theo ta."

Năm mươi tiểu gia hỏa bị bắt đều như mộng, vội vàng đuổi theo Cố Dương , tiếng thở nặng nề dồn dập.

Hoa Từ từ bên cạnh đi tới, nhìn bóng dáng những tiểu tử kia rời đi, trêu chọc: “Xem ra đôi khi tiếng xấu truyền xa cũng không phải là chuyện xấu.”

Lục Diệp cảm thấy mệt mỏi: “Ta trở về tông môn xem thử.”

Hắn quay người tiến vào Thiên Cơ điện, mượn Thiên Cơ Trụ trở về bên trong bản tông, vừa mới xuất hiện ở bên trong Thiên Cơ điện của bản tông đã cảm nhận được có động tĩnh giao thủ kịch liệt truyền đến.

Lục Diệp lắc mình đi ra.

Nhị sư tỷ đứng ở bên ngoài, ngược đầu nhìn lên bầu trời.

Lục Diệp đi đến bên cạnh nàng, nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy hai bóng người trên bầu trời không ngừng giao thủ, một người có kỹ năng áp đảo, một người cầm trường kiếm trong tay chém ra đạo ánh kiếm, đánh náo nhiệt đến cực điểm, linh lực dao động kịch liệt mà hỗn loạn.

"Nhị sư tỷ, đây là..."

"Tông chủ của Tam Thánh viện tới."

Lục Diệp xấu hổ.

Vừa giáo huấn được năm mươi người bị bắt về thì ngay sau đó Tam Thánh Viện liền giết tới Bích Huyết tông, chuyện này hiển nhiên là bại lộ rồi!

Nhưng ngẫm lại, Tam Thánh viện của người ta tốt xấu gì cũng là tông môn nhị phẩm, chưởng môn chạy đến địa bàn của người ta, thừa dịp người ta tổ chức đại lễ thu đồ đệ để tranh cướp người, Tam Thánh viện không thể không phát hiện được.

"Không sao chứ?"

Lục Diệp có chút bận tâm hỏi.

"Chưởng môn khẳng định không sao, tông chủ Tam Thánh viện không phải là đối thủ."

Hắn quả thực không phải đối thủ, vừa đánh vừa mắng, hiển nhiên là hắn dùng tay đánh không được, lời nói cũng không có chút nhân từ, chưởng môn cũng cho phép hắn mắng, có lẽ là tự biết đuối lý, ra tay cũng rất có chừng mực.

"Yên tâm, ta đã truyền tin Bằng sư thúc, một hồi hắn sẽ đến."

Thuỷ Uyên nói, lại hỏi:

"Mang người về an bài xong chưa?"

"Đều an bài thoả đáng, không có vấn đề gì."

"Vậy là tốt rồi."

"Nhưng mà nhị sư tỷ, chuyện này chúng ta làm có phải có chút không thoả đáng không?"

Thuỷ Uyên cười một tiếng:

"Ta biết người đang suy nghĩ cái gì, không có gì là không chính thống cả. Những năm này Bích Huyết tông ta đều không nhận đồ

đệ, trước đây trên địa bàn của chúng ta đi ra có không ít hạt giống tốt, nhân tài đều mất, Tam Thánh viện bởi vậy cũng đã chiếm không ít tiện nghi, vị Vu tông chủ này cũng biết, nếu thật sự là muốn cướp người về thì hẳn sẽ không một mình đến đây, hẳn cũng hiểu, nếu người đã tới Bích Huyết tông thì nhất định sẽ không quay lại, lần này đến chỉ là đòi một lời giải thích mà thôi, không cần lo lắng."

Đang nói chuyện thì lại có một luồng sáng từ phía xa lao tới, trong chớp mắt đã va vào trong trận chiến, tách chưởng môn đang giao thủ với Vu Càn Cự ra.

Người vừa mới lộ ra bóng dáng, rõ ràng là Bàn Chấn của Chính Khí môn.

"Bàn huynh, người tới đúng lúc, người đến phân xử thử đi, lão tặc này mượn cớ đến xem, thừa dịp Tam Thánh viện ta không chú ý, liền bắt năm mươi đệ tử của Tam Thánh viện ta, người nói xem, chuyện này đúng không?"

"Đệ tử tham gia đại điển của các người nhiều như vậy, lão phu chỉ mang đi năm mươi người mà thôi, không phải để lại cho các người mấy trăm người sao?"

"Đó là năm mươi người tốt nhất! Bọn họ bị người bắt đi, ta muốn mấy trăm người còn lại để làm gì?"

Nói đến Vu Càn Cự lại càng tức giận, Đường Di Phong người thật sự muốn bắt người, mang hai ba mươi người còn chưa tính, nhưng lại đến bắt hết, lấy đi năm mươi người đứng đầu, điều này thực có chút khinh người quá đáng.

Chương 651: Điều kiện của Tam Thánh viện

Chương 651. Điều kiện của Tam Thánh viện

Nếu không phải chưởng môn quá phạm thì Vu Càn Cự cũng sẽ không tự mình đuổi tới Bích Huyết tông.

Mà lúc này, sau khi nhận được tin tức của Thủy Uyên, Bàn Chấn cũng cảm thấy khó hiểu đến cực điểm.

Đừng nói bên Binh Châu chưa từng có tiền lệ cướp đi năm mươi người một lúc ở trong đại lễ thu đồ đệ của nhà khác, cho dù là toàn bộ Cửu Châu cũng chưa từng xảy ra.

Nhất là tông môn nhị phẩm bị cướp.

Trên đường tới đây, hắn đã nghĩ đến chuyện xấu nhất, nhưng khi đến nơi hắn thấy mọi chuyện đơn giản hơn mình nghĩ nhiều.

Tam Thánh Viện không làm to chuyện, chỉ có tông chủ Vu Càn Cự tự mình đến đây, điều này ngầm thể hiện thái độ của Tam Thánh Viện.

Cho nên giải quyết chuyện này cũng không khó lắm, bây giờ chỉ nhìn xem Tam Thánh viện muốn cân nhắc tới điều kiện gì.

Dưới sự khuyên giải của Bàn Chấn, lúc này chưởng môn và Vu Càn Cự mới hạ xuống, đi vào trong đại sảnh, Thủy Uyên dẫn Lục Diệp cùng nhau dâng nước trà lên, muốn lui ra thì Vu Càn Cự bỗng nhiên mở miệng:

"Người chính là Lục Nhất Diệp?"

Lục Diệp nhìn thoáng qua chưởng môn, sau khi chưởng môn ra hiệu, lúc này mới ôm quyền hành lễ:

"Lục Diệp bái kiến Vu tông chủ."

Trước đó, Vu Càn Cự đánh với chưởng môn khí thế ngất trời, giờ phút này nhìn thấy Lục Diệp lại là dáng vẻ tươi cười ấm áp, đưa tay vuốt râu:

"Tốt."

Chỉ nói một tiếng tốt rồi không nói thêm gì khác nữa.

Lục Diệp bối rối lui ra ngoài.

Sau khi nói với Thủy Uyên một tiếng, Lục Diệp lấy linh chu của mình ra bay về phía Minh Tâm phong.

Một lúc lâu sau, Bàng Chấn và Vu Càn Cự cũng rời khỏi, trước khi chuẩn bị rời đi, Vu Càn Cự nhìn qua chưởng môn:

"Đường huynh, vậy chuyện này quyết định như vậy đi."

Chưởng môn đáp:

"Nếu đã đáp ứng người thì sẽ làm cho thoả đáng."

"Cáo từ."

Đợi sau khi Bàng Chấn và Vu Càn rời khỏi, Thủy Uyên đi tới, cau mày nói:

"Lão đầu, vừa rồi Vu tông chủ có chút để ý đối với tiểu sư đệ, có phải muốn tiểu sư đệ hỗ trợ làm chuyện gì hay không?"

Trước đó Lục Diệp không quá để ý, nhưng Thủy Uyên rõ ràng đã nhận ra.

Cái tên Diệt Môn Chi Diệp quả thật rất lớn, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một tu sĩ Linh Khê cảnh, Vu Càn Cự dù sao cũng là tông chủ của một giáo phái, hơn nữa còn là một tu sĩ Thần Hải cảnh, không có lý do gì mà lại để ý một Linh Khê cảnh như vậy.

“Tam Thánh viện gần đây gặp rất nhiều áp lực ở chiến trường Linh Khê, cho nên hi vọng sự đệ của người có thể đến trạm của bọn họ tu hành, giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Thủy Uyên có chút không hiểu:

“Tiểu sư đệ đang đứng trên đầu ngọn gió như vậy, đến vòng hạch tâm chắc chắn sẽ bị Vạn Ma Linh nhắm đến, Tam Thánh Viện đang gặp khó khăn lại muốn cho tiểu sư đệ qua đó, bọn họ không sợ dẫn lửa thiêu thân sao?”

Chưởng môn cười nói:

“Đây chính là chỗ thông minh của Vu Càn Cự. Chỉ riêng tiểu sư đệ của người hiển nhiên còn chưa đủ để làm cho hắn phải động lòng, nhưng một khi tiểu sư đệ của người đến vòng hạch tâm thực sự gặp rắc rối, người nghĩ Tứ sư huynh của hắn sẽ ngồi nhìn thôi sao? Một khi Tứ sư huynh của hắn nhúng tay vào, nha đầu Nguyệt Thiên kia chắc chắn cũng không ngồi yên được.”

“Cho nên nếu như tiểu sư đệ đến chỗ của Tam Thánh Viện thì cũng có nghĩa là bọn họ đã lôi kéo được vị trí thứ nhất và thứ ba của Linh Khê, hơn nữa còn không cần phải trả bất cứ giá nào, đúng là một kế hoạch không tồi.”

Nàng có chút tức giận:

“Tình cảnh của Tứ sư đệ ở Đan Tâm môn kia người hắn là đã biết, đã biết những chuyện này sao người còn đáp ứng?”

Chưởng môn lo lắng hỏi:

"Không phải người nói Nhất Diệp mua cho lão Tứ hai phần Bồ Khiếu Đan à?"

Thủy Uyên chợt hiểu ra, liếc chưởng môn:

"Lão gia hỏa các người, cả đám đều là hồ ly tinh, nhưng lão đầu tử người có nghĩ tới chuyện này không, nếu Tứ sư đệ thật sự muốn tấn thăng lên cảnh Vân Hà thì đã tấn thăng rồi, nhưng đến nay vẫn không có tin tức gì."

"Đúng vậy, tính toán thời gian, lão Tứ hẳn là tấn thăng lên Vân Hà cảnh mới đúng, nếu không người tìm người hỏi một chút?"

"Không cần hỏi."

Thủy Uyên thở dài:

"Tứ sư đệ chưa chắc sẽ lựa chọn tấn thăng ở thời điểm này."

Chưởng môn cau mày, trầm ngâm một lát, mới nhận ra nếu như vậy thì điều kiện mà hắn đã đồng ý trước đó có chút vợi vàng.

Bích Huyết tông bỗng nhiên có thêm mười mấy tiểu gia hỏa, làm cho tông môn bên này trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều.

Dưới sự an bài của Cố Dương, những tiểu gia hỏa này đều được chiếu cố cẩn thận, cũng có người đặc biệt dạy bảo bọn hắn tu hành.

Sau một thời gian ngắn bài xích và không thích ứng, đám tiểu gia hỏa bị bắt tới từ từ phát hiện ra rằng Bích Huyết tông thực chất là một nơi rất tốt.

Không nói những cái khác, riêng là linh khí thiên địa nơi này đã nồng đậm đến mức làm cho người ta lú lẫm, toàn bộ tông môn ngoại vi của chiến trường Linh Khê cũng không có nhà nào có thể sánh được với Bích Huyết tông, cho dù là linh khí của những tông

môn nội vi cũng rất ít có thể đạt tới mức này.

Có thể nói là linh khí của Bích Huyết tông, đã đủ để so sánh với những nơi ở của vòng hạch tâm.

Đối với các thiếu niên thiếu nữ vừa mới bắt đầu tu hành này, không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn thật lớn, mỗi một người bọn hắn đều có thiên tư không tầm thường. Lại với hoàn cảnh tu luyện thuận lợi như vậy, bọn họ có thể tập trung tăng nhanh tốc độ tu luyện của bản thân.

Chương 652: Điều kiện của Tam Thánh viện 2

Chương 652. Điều kiện của Tam Thánh viện 2

Môi trường tu luyện rất tốt, chỗ ở và ăn uống được bố trí chu đáo, có sư huynh đẹp trai trầm ổn, sư tỷ xinh đẹp hiền lành hàng ngày đến dạy luyện công, bất kỳ chỗ nào không hiểu đều có thể hỏi, vật tư để tu luyện cũng dư dả.

Có thể nói, hiện tại Bích Huyết tông đối đãi với bọn hắn như bảo bối vậy.

Tuy nhiên, trong khi được hưởng những điều kiện tu luyện tốt nhất, cũng có những thử thách khắc nghiệt đang chờ đợi họ.

Cố Dương làm chủ tổ chức đánh giá hàng tháng cho bọn họ, kết quả đánh giá được xác định bằng cách so sánh tiến độ tu luyện của bản thân, những người đạt yêu cầu có thể tiếp tục ở lại, nếu không đạt yêu cầu sẽ bị đưa trở về chỗ cũ.

Năm mươi người đều có thiên tư xuất sắc, bị bắt đến Bích Huyết tông còn chưa tính, ai còn có thể chịu được việc bị trả về?

Vì vậy, sau một thời gian ngắn thích nghi, năm mươi người đều loại bỏ lên đủ loại tạp niệm trong lòng, chuyên tâm tiến hành tu hành.

Thậm chí có một số người đang âm thầm kiểm chế khí tức của mình, chờ đợi một năm để lọt vào top mười, sau đó rời khỏi Bích Huyết tông trước mặt Diệt Môn Chi Diệp, một lần nữa gia nhập Tam Thánh Viện.

Tu sĩ ở tuổi này chưa thấy quá nhiều lòng người hiểm ác, không có suy nghĩ phức tạp, càng chưa từng tham gia chiến đấu khốc liệt, tuổi này là lúc các tu sĩ tốt nhất.

Thời gian qua Lục Diệp không có chút biến động nào, vẫn như cũ là ban ngày cùng Vân phu nhân học tập linh văn chi đạo, ban đêm tự mình trở về đọc sách tu hành.

Sau khi hẩn từ vòng hạch tâm trở về tông môn hai mươi ngày, Vạn Ma Lĩnh đã bồi thường vật tư đúng chỗ.

Trước đó, các tông môn đi theo Lục Diệp chinh chiến gần như đều chiếm được không ít chỗ tốt, nhất thời mọi người cùng nhau ăn mừng.

Với tư cách là môn phái khuấy động tình hình trên chiến trường Linh Khê, Bích Huyết tông càng thu được lợi ích đặc biệt to lớn.

Chỉ riêng linh thạch hạ phẩm, Bích Huyết tông đã nhận được nửa triệu viên, không ít linh thạch trung phẩm và thượng phẩm, còn có các loại linh đan được sử dụng để tu hành.

Trong tông môn, Lục Diệp cầm danh sách vật tư mà sửng sốt trong giây lát.

Hắn biết lần này Bích Huyết tông nhất định sẽ đạt được rất nhiều chỗ tốt, chỉ là không ngờ sẽ có nhiều như vậy.

"Đều là người kiếm được, sử dụng như thế nào thì người tự làm chủ."

Thuỷ Uyên ở bên cạnh nói.

Lục Diệp giao danh sách vật tư kia cho Thuỷ Uyên:

"Một mình ta không dùng đến nhiều như vậy, cứ để lại trong

tông môn đi, sau này đệ tử trong môn sẽ càng ngày càng nhiều, chi phí cũng sẽ càng lúc càng lớn, những vật này nhìn không ít, nếu thật cần thì có thể lấy ra sử dụng."

"Vậy ta giữ lại cho người."

Thuỷ Uyên gật gật đầu, lại thuận miệng hỏi một câu:

"Người đã truyền tin cho Tứ sư huynh chưa?"

"Gần đây không có, Tứ sư huynh xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có việc gì, tùy tiện hỏi một chút, tối nay muốn ăn gì?"

"Sư tử làm gì, ta đều thích ăn."

Lục Diệp ăn một bữa no nê ở chỗ Thuỷ Uyên, sau đó tiến vào tông môn.

"Ngũ sư huynh."

Một giọng nói truyền đến, Lục Diệp quay đầu lại nhìn, là Trần Dục.

"Có việc?"

Trần Dục đang ở đây, rõ ràng là đang chờ hắn.

"Đúng là có chút việc."

"Vừa đi vừa nói."

Hai người sánh vai ra khỏi Thiên Cơ Điện, dưới ánh trăng mờ mờ, cảnh đêm xinh đẹp.

Đi được một đoạn, Trần Dục nói:

"Ngũ sư huynh, ta tối để mời người cùng tiến vào vòng hạch tâm."

Trần Dục đã sớm có thể tiến vào vòng trong, chẳng những hẳn có thể, mà Hoa Từ cũng có thể, sở dĩ vẫn kéo dài đến bây giờ cũng có chút liên quan đến Lục Diệp.

Trước đó, Lục Diệp đã gây ra rất nhiều náo loạn trong vòng, Diệt Môn Chi Diệp bị tất cả thế lực Vạn Ma lĩnh coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, hẳn thực sự không dám tùy tiện rời khỏi. Vạn nhất Bích Huyết tông bị Vạn Ma Linh nhắm tới thì với thực lực ở tầng cảnh thứ tám hiện tại của hẳn cũng có thể tạo ra chút sức lực.

Bây giờ đã trôi qua gần một tháng, phong ba dần dần lắng xuống, hẳn cảm thấy đã đến lúc nên rời khỏi.

“Bỏ được môi trường tu luyện ở đây? Môi trường của các giáo phái ở vòng trong có thể không tốt bằng Bích Huyết tông?”

Trần Dục cười khổ một tiếng:

"Tất nhiên là không nữa, nhưng Ngũ sư huynh, ta nên ra ngoài kiếm lấy công đức, bằng không đợi có một ngày ta tấn thăng đến cảnh giới thứ chín, lại ngay cả công đức để mua sắm công pháp cấp Thiên cũng không có thì chẳng phải là muốn tự tuyệt con đường phía trước sao? Tham niệm trước mắt cũng mang ý nghĩa phải từ bỏ tương lai, đây không phải chỉ là suy nghĩ trong lòng ta, mà là tu sĩ của mỗi một tông môn đều phải trải qua bước này. Ta không ngờ rằng mình có thể đi đến một bước này, trước kia thân là tán tu cũng không muốn theo đuổi quá nhiều, chỉ cảm thấy đời này có thể an ổn tu hành đến tầng chín là đủ rồi, nhưng hiện tại, ta muốn nhiều hơn nữa!"

“Có điều muốn theo đuổi là chuyện tốt. Đã suy nghĩ kỹ xem muốn đi đâu chưa?”

“Ta không biết nhiều về tình hình bên trong, đang muốn thỉnh giáo Ngũ sư huynh.”

Lục Diệp suy nghĩ một chút, nói:

“Muốn ổn định hay muốn thăng tiến một chút?”

“Là như thế nào?”

"Nếu như muốn ổn định thì có thể đi đến đảo Ngân Quang. Không phải bên đảo Ngân Quang cũng có người đến chỗ chúng ta lịch luyện sao? Người đi đảo Ngân Quang, bên kia cũng sẽ xét tình hình cụ thể để chiếu cố người, mà trước đó nơi ở của Vạn Ma Lĩnh gần đảo Ngân Quang bị công chiếm, nếu như ở bên kia lịch luyện thì ít gặp rủi ro hơn."

“Nếu nguy hiểm càng nhỏ thì thu hoạch sẽ càng ít?”

“Về mặt công đức thì đúng là như vậy.”

“Vậy thì đi nơi khác.”

“Ta sẽ an bài.”

Lục Diệp gật đầu:

"Ngày mai để Tiểu Hôi tiễn người một đoạn đường."

"Không cần đâu, Ngũ sư huynh, từ khi ta bắt đầu tu hành đã ở ngay bên cạnh chỗ ở của Bích Huyết tông, chưa bao giờ rời khỏi quá xa, lúc này ta cũng là cảnh giới tầng tám, có thể ngự khí phi hành, ta muốn đi nhiều một chút."

"Đều do người."

Lục Diệp dừng lại, vỗ vỗ vai của Trần Dục:

"Trừ ta ra, Bích Huyết tông người là người thứ nhất đi ra, ở bên ngoài nhớ kỹ hành sự cẩn thận, có thể không bại lộ thân phận của mình thì tận lực không cần bại lộ, việc này là ta làm liên lụy các người."

Chương 653: Trả lại Lục sư tử trong sáng thuần khiết cho ta.

Chương 653: Trả lại Lục sư tử trong sáng thuần khiết cho ta.

Nếu như để cho người của Vạn Ma Linh biết Trần Dục là đệ tử của Bích Huyết tông thì nhất định sẽ nhắm vào hắn nhiều hơn.

“Những chuyện Ngũ sư huynh làm đều là đem lại mặt mũi cho tông môn, không có gì là liên lụy cả...Ta nhất định cũng sẽ không làm cho tông môn mất mặt.”

Sắc trời chưa sáng, Trần Dục đã rời đi, mang theo một ít linh thạch và linh đan nhận được từ Thuỷ Uyên.

Người tiền hã cũng không có bao nhiêu, chỉ có hai người Lục Diệp và Hoa Từ, quan hệ giữa Trần Dục và đệ tử trong tông bọn họ phần lớn đều rất tốt, dù sao trước kia hắn cũng quản lý các phái của Bích Huyết tông, cho nên không muốn để cho trận ly biệt này quá thương cảm.

Một khi đã đi, tiền đồ chưa biết, hoặc là công thành danh toại, hoặc chết ở nơi đất khách quê người.

Từ xưa đến nay, có bao nhiêu tu sĩ rời khỏi tông môn của mình thì đã không còn tin tức gì, nhưng chính như lời nói của Trần Dục trước đó, đây là con đường mà mỗi tu sĩ đều phải trải qua, không ai có thể tránh khỏi.

Những đệ tử xuất thân từ các môn phái hàng đầu có thân phận cao quý, nhưng bọn hắn không phải vẫn rời khỏi sự bảo vệ của tông môn để ra ngoài rèn luyện bản thân sao.

Mỗi một tu sĩ đều là một khối ngọc thô, chỉ có tự mình trải qua mưa gió, mới có thể có một cuộc sống chói lọi, mộng tưởng là hy vọng xa vời có một đôi cánh, chỉ có bản thân cố gắng, mới có thể có khả năng vỗ cánh bay lượn.

Trần Dục là đệ tử Bích Huyết tông đầu tiên sau Lục Diệp, ở phía sau hẳn còn có rất nhiều đệ tử Bích Huyết tông liên tục đi ra ngoài, giống như Hỏa Chung, vung về phía bốn phương chiến trường.

"Ta muốn về Anh Sơn một chuyến."

Trong làn gió sớm, Hoa Từ bỗng nhiên mở miệng.

"Về Anh sơn làm cái gì?"

"Lấy vài thứ."

"Ta đi với người."

Hoa Từ lắc đầu:

“Người không thể đi cùng ta.”

Lục Diệp quay người nhìn một bên mặt cửa nàng, gió nhẹ thổi qua, mái tóc Hoa Từ có chút xỏa tung, nhưng lại tăng thêm vẻ đẹp lười biếng của nàng.

"Không phải trước kia người đã hỏi ta, ta đã học kỹ năng trồng nấm kia ở đâu ra sao?"

Chuyện này quả thật Lục Diệp đã từng hỏi qua, mặc dù trước đây tu vi không cao, cũng không biết nhiều về giới tu hành, nhưng phương pháp sử dụng nấm của Hoa Từ quả thực có chút khác thường, y tu luôn là đại diện cho việc cứu người và chữa bệnh. Có thể một số y tu cũng đã được huấn luyện ở các phái khác và có thể ra trận tiêu diệt kẻ thù, nhưng phương pháp của Hoa Từ rõ ràng

không phải ai cũng có được.

Nhất là xuất thân của nàng còn là tán tu.

"Ta từng chiếm được truyền thừa mà một y tu lưu lại, những phuowg pháp kia đều là đồ vật trong truyền thừa."

"Truyền thừa này ở trong Anh sơn?"

"Ở gần Anh sơn."

Lục Diệp hiểu rõ.

Trong chiến trường Linh Khê, nhận được truyền thừa do các cao nhân tiền bối lưu lại cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, toàn bộ chiến trường Linh Khê ẩn chứa rất nhiều cơ duyên, những cơ duyên này đối với đại đa số người mà nói cả đời đều khó mà gặp được, nhưng đối với một ít người mà nói lại giống như sinh ra để dành cho họ."

Với những người kế thừa này, tiền đồ sau này sẽ tươi sáng.

Bản thân Lục Diệp đã từng bị hiểu lầm là chiếm được truyền thừa của Linh Văn sư ở trong chiến trường Linh Khê, truyền thừa của Linh Văn sư là thật, nhưng hẳn cũng không phải là thu hoạch được ở trong chiến trường Linh Khê.

"Có nguy hiểm không?"

"Có một chút."

"Vậy thì không cần gấp, ta cũng chuẩn bị tiến vào vòng hạch tâm, lát nữa ta sẽ liên lạc với các môn phái trong vòng, đưa người và Phùng Nguyệt đến đó. Hai người các người là y tu, không cần chém chém giết giết với người khác, tốt hơn là nên tiến vào vòng hạch tâm, chờ tu vi của người cao hơn một chút rồi đi."

Cách thức thu hoạch công đức của y tu cũng không phải là giết

địch, đại đa số y tu đều không có năng lực giết địch, bọn họ chủ yếu là thông qua trị thương giúp người khác để lấy được.

Ví dụ như bên Bích Huyết tông có người bị thương, y tu ra tay trị liệu, sau đó do Trấn Thủ Sứ hoặc là Phó Sứ làm chủ, trích cho hẳn một lượng công đức nhất định để trả thù lao.

Mặt khác còn có thể hoàn thành một số nhiệm vụ đặc biệt do tông môn phát xuống.

Hoa Từ nghiêng đầu nhìn hẳn:

"Lo lắng ta chết ở bên ngoài?"

"Chắc chắn là lo lắng rồi."

Ánh mắt Hoa Từ bỗng nhiên có chút loạn, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Lục Diệp tiến lên hai bước, bắt lấy tay của nàng.

Hai mắt Hoa Từ trừng lớn, ngạc nhiên nhìn Lục Diệp, dùng sức rút ra nhưng không thể rút ra được.

"Đừng làm những việc nguy hiểm."

"Người buông tay ra!"

"Người đáp ứng ta thì ta sẽ buông tay!"

"Ta kêu lên đó nha."

"Người kêu đi. Ta xem người có thể kêu to đến mức nào."

"Ta kêu lên thật đó."

Hoa Từ hít một hơi thật sâu, làm bộ muốn hét lên, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thờ ơ của Lục Diệp, cuối cùng cô cũng không

hết lên.

“Thích nắm cứ nắm, sau đó gọi các tiểu sư đệ của người ra nhìn xem Ngũ sư huynh của bọn họ là người như thế nào.”

Sau đó nàng không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, khóe mắt còn mang theo ý cười.

Lục Diệp cũng nhìn nàng, duy trì tư thế bất động, hai người gần trong gang tấc, bốn mắt nhìn nhau...

Xem ai là người chịu thua trước.

Chương 654: Trả lại Lục sư tỷ trong sáng thuần khiết cho ta 2

Chương 654. Trả lại Lục sư tỷ trong sáng thuần khiết cho ta 2

Ánh bình minh trải dài phía chân trời, mặt trời bắt đầu nhô lên ở phía Đông, yên lặng khôi phục lại sức sống.

"Chuyện của y tu người không hiểu, đây không phải là chuyện mà tu vi cao thấp có thể giải quyết, cho dù tu vi của ta có cao hơn nữa thì cũng sẽ gặp nguy hiểm."

"Vậy thì đừng đi."

"Không được."

"Xem ra là không khuyên được người."

"Nếu không thì bây giờ ta đồng ý với người, sau đó lén lút đi ra ngoài, chừa cho người chút mặt mũi?"

"Ta muốn chút mặt mũi kia để làm gì."

Hắn khẽ thở dài một cái, buông Hoa Từ ra

Hứa Từ lập tức lùi lại hai bước, lắc lắc đôi tay tê dại của mình.

Sau đó nàng lấy linh khí phi hành của mình ra, nói với Lục Diệp:

"Ta đi đây, đứa con trong bụng ta sẽ sinh ra rồi nuôi dạy nó thật tốt, người nhớ chiếu cố tốt cho Linh Ngọc và Khổng Ngưu!"

Khóe mắt Lục Diệp giật giật, trơ mắt nhìn nàng hóa thành một đạo lưu quang vọt tới trên Linh phong gần đó, sau đó bóng dáng Tiểu Hôi bên kia bay lên trời, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Làm gì?"

Lục Diệp trầm mặt.

"Người khi dễ Lục sư tỷ!"

Hà Tịch Âm khóc lên một tiếng, sau đó cúi đầu nhìn về phía Lục Diệp, hét lớn:

"Ta liều mạng với người!"

Lục Diệp đưa tay đè đầu của nàng lại, giữ cho cô nàng tại chỗ không thể động đậy:

"Chuyện ma quỷ của Lục sư tỷ người mà người cũng tin à!"

"Ô ô ô... Ta mặc kệ, người trả lại Lục sư tỷ trong sáng thuần khiết cho ta!"

Hai tay Hà Tịch Âm bắt đầu khua loạn, xem bộ dáng là muốn đối đầu với Lục Diệp, nhưng cánh tay lại quá ngắn không với tới nơi, vừa tức vừa gấp lại vừa xấu hổ.

Một lúc sau, Hà Tịch Âm giống như là chịu thua, ngồ dưới đất khóc đến lê hoa đá vũ.

Lục Diệp đã rời đi từ lâu, từng người từng người một không biết phát điên cái gì, cũng không làm cho người khác bất lo.

Trên lưng Tiểu Hôi, một đường đi nhanh như chớp, nhớ lại vẻ mặt ngạc nhiên của Lục Diệp cuối cùng, Hoa Từ không nhịn được mỉm cười.

Thân là một y tu, sao nàng lại không biết sự an bài của Lục Diệp là tốt nhất, nàng và Phùng Nguyệt hoàn toàn có thể nhảy qua vòng, trực tiếp đi theo Lục Diệp vào trong vòng hạch tâm, không ai có thể từ chối y tu, dù sao thì cũng không cần chém chém giết giết, tu vi thấp một chút cũng không sao.

Lục Diệp bảo nàng không nên gấp, nhưng nguyên nhân lớn nhất khiến nàng nóng nảy là Lục Diệp đi quá nhanh.

Lần đầu tiên gặp nhau, tu vi của nàng cao hơn Lục Diệp, nhưng bây giờ tu vi của Lục Diệp đã sắp tấn thăng lên tầng bảy của cấp Thiên rồi, nhưng tu vi của nàng chỉ mới ở tầng cảnh thứ tám.

Nàng cảm nhận được áp lực và sự vội vàng mà Y Y từng cảm thấy, tốc độ tu hành của Y Y hiện tại miễn cưỡng xem như là theo kịp Lục Diệp, nhưng nếu như nàng vẫn tiếp tục như vậy nữa thì cuối cùng cũng sẽ trở thành một khách qua đường.

Không liên quan đến tình yêu nam nữ, chỉ là đơn thuần là không muốn tiếp tục như vậy nữa.

Nàng được đưa khỏi Anh sơn, dần dần hòa nhập vào Bích Huyết tông, cũng không muốn có một ngày lại bị bỏ lại phía sau.

Tin tức Trần Ngọc và Hoa Từ lần lượt rời khỏi dần dần được truyền đi, mặc dù bọn họ biết ngày đó sớm hay muộn sẽ đến, nhưng khi ngày đó thực sự đến, cảm xúc của các đệ tử Bích Huyết tông vẫn bị ảnh hưởng ở một chút.

Phùng Nguyệt chủ động tìm Lục Diệp, tỏ vẻ nàng cũng muốn vào vòng trong để lịch luyện, cho nên muốn lấy một ít vật tư để tu hành từ Lục Diệp.

Trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, bởi vì nàng không có bất kỳ danh phận nào, tiền đồ vô vọng, cho dù tu hành

đến tầng cảnh thứ chín thì như thế nào.

Nhưng kể từ khi Lục Diệp nhận cô làm đệ tử chính thức, cuộc sống lại trở nên tươi sáng hơn.

Bây giờ nàng cũng có thể đi thu thập công đức, lập kế hoạch tu hành trong tương lai.

Lục Diệp bảo nàng rút đi.

Phùng Nguyệt xám xịt đi, một bụng uỷ khuất không có chỗ nào để nói, cho dù được thu làm đệ tử chính thức thì cũng không được chào đón.

Lục Nhất Diệp kia chắc chắn là người ác độc nhất trên đời này!

Nàng nhìn thấy Hà Tịch Âm khóc sưng cả hai mắt, ôm nhau cùng khóc rống một trận.

Trong phòng, Lục Diệp để cho Thiên Phú Thụ hấp thu phần Địa Tâm Hỏa cuối cùng, nhìn chiếc lá kia hoàn toàn bốc cháy, đắm chìm trong việc kiểm tra thần hồn, không lấy được linh văn mà là loại kỹ năng khảm hợp Linh Văn.

Trước kia Lục Diệp không cảm thấy những kỹ thuật này có tác dụng quá lớn, nhưng gần đây theo Vân phu nhân học tập linh văn chi đạo, từ từ phát hiện ra chỗ tốt của nó.

Linh văn khác nhau liên quan đến kỹ thuật khảm hợp khác nhau, những phương pháp này chính là kỹ năng, nắm giữ càng nhiều kỹ năng thì càng có thể phối hợp hoàn mỹ các linh văn khác nhau, mà thông qua những kỹ năng kia, hẳn cũng có thể càng thâm nhập cảm ngộ ảo diệu của linh văn.

Trước đó, hẳn mua năm mươi phần Địa Tâm Hỏa từ trong Thiên Cơ bảo khố, bây giờ hấp thu toàn bộ, lấy được cỡ sáu loại

linh văn, nhưng nó cũng không giúp được gì nhiều cho hắc trong chiến đấu,

Sáu loại linh văn này bao gồm là Lưu Âm, Lưu Ảnh, Ninh Linh, Bạo Liệt, Thủy Phế và Ẩn Nặc.

Lưu Âm và Lưu Ảnh bình thường đều sử dụng cùng nhau, có thể ghi lại hình ảnh và âm thanh, tu sĩ cấp độ Linh Khê không thể nào tiếp xúc đến phương diện này, nhưng tu vi dần dần cao lên sẽ dần dần tiếp xúc đến.

Không cần phải nói đến Ninh Linh, mỗi một món cấm chế có thể ngự sử linh khí đều bao hàm đạo linh văn này.

Linh văn Bạo Liệt dùng để bày trận không tệ.

Thủy Phế có thể làm cho ta thở được dưới nước, Lục Diệp thử một chút, cảm giác không phải rất tốt, nhưng mà quả thật có tác dụng.

Ẩn Nặc nói có chút vô dụng, bởi vì hắc có Mẫn Tích Trắc do Vân phu nhân ban thưởng, nhưng cũng không tệ nếu hắc sử dụng để ẩn nấp trong các trận pháp hay thiết lập một số trận pháp che giấu lớn.

Nói tóm lại, không có linh văn vô dụng, chỉ xem thời cơ và địa điểm sử dụng.

Khi dùng đúng chỗ, cho dù là linh văn vô dụng cũng có thể phát huy ra hiệu quả kỳ lạ.

Cho đến nay, Lục Diệp xem như phát hiện ra rằng linh văn lấy được từ trên Thiên Phú không có quy luật gì cả, đủ loại cái gì cũng có, nhưng đây cũng không phải là chuyện xấu gì, lấy được càng nhiều linh văn thì sau này thủ đoạn có thể thi triển của hắc càng phong phú.

Chương 655: Thiên Thất

Chương 655: Thiên Thất

Linh lực xung quanh cổ động, đánh thẳng vào vách chướng linh khiếu.

Cùng với một tiếng nổ nhỏ, vách chướng bị phá vỡ, linh lực róc rách chảy vào trong linh khiếu mới mở.

Từ khi Lục Diệp từ trong vòng trở về, đến nay ròng rã ba mươi ngày, cuối cùng cũng mở ra 240 khiếu.

Có thể chuyển đổi công pháp.

Tâm niệm thay đổi, tiểu chu thiên chảy xuôi tuần hoàn trong cơ thể chậm rãi bình phục, linh lực lưu động cũng bắt đầu yên lặng.

Mỗi một tiểu chu thiên tuần hoàn ngưng trệ đều sẽ làm cho tu vi của Lục Diệp giảm xuống một tầng.

Từ tầng chín trở đi, đến cảnh giới tầng tám, cảnh giới tầng bảy, cho đến khi linh khiếu trong cơ thể không còn bất kỳ một tuần hoàn nào nữa.

Lúc tu sĩ chuyển đổi công pháp rất yếu, giống như Lục Diệp hiện tại, mặc dù mở 240 khiếu, nhưng bởi vì những linh khiếu này không xâu chuỗi với nhau, không thành hệ thống, cho nên thực lực mà Lục Diệp có thể phát huy ra yếu hơn trước đó rất nhiều, lúc này nếu bị người đánh lén, chín phần sẽ yếu hơn.

Cho nên khi tu sĩ chuyển đổi công pháp thì bình thường đều sẽ lựa chọn một nơi an toàn.

Kiểm tra lộ tuyến hành công của Đại Nhật Lưu Ly Quyết lần cuối cùng, Lục Diệp thôi động linh lực của bản thân, bắt đầu từ Nguyên Linh Khiếu, theo thứ tự xuyên qua mười tám linh khiếu, đi tiểu chu thiên.

Tu vi khôi phục đến một tầng.

Lại thúc giục linh lực, bắt đầu từ khiếu thứ mười chín, theo thứ tự xuyên qua đến khiếu thứ 45.

Tu vi khôi phục đến tầng hai.

Lại từ khiếu thứ 46 đến 72, tầng ba.

73 khiếu đến 108 khiếu, tầng bốn.

Đến 144 khiếu, tầng năm.

Đến 180 Khiếu, tầng sáu

Đến 240 Khiếu, tầng bảy!

Tu sĩ có tu vi cao thấp, liên quan trực tiếp đến việc trong cơ thể có bao nhiêu tiểu chu thiên tuần hoàn. Trước mắt Lục Diệp dùng công pháp Thiên cấp hành công, trong cơ thể có bảy tiểu chu thiên tuần hoàn, đó chính là tầng bảy.

Nhưng vì khác biệt với tu sĩ tăng bảy phổ thông nên tu sĩ Cửu Châu sau khi chuyển tu công pháp Thiên cấp, gọi là Thiên cấp tầng bảy, cũng chính là Thiên Thất, phía sau còn có Thiên Bát, Thiên Cửu.

tầng bảy cảnh bình thường chỉ mở 108 khiếu, nhưng Thiên Thất lại mở 240 Khiếu, linh khiếu mở ra gấp hai lần, thực lực đương nhiên cũng là khác nhau một trời một vực.

Cho nên trước mắt tu vi của Lục Diệp nhìn như thấp xuống, nhưng thực lực lại mạnh hơn trước lúc chuyển đổi công pháp.

Tu hành đến trình độ này, nếu Lục Diệp nguyện ý thì có thể lựa chọn tấn thăng Vân Hà bất cứ lúc nào, nếu thật sự làm như vậy thì hẳn chính là Vân Hà cảnh có cơ sở kém nhất, sau này liên tục tăng lên thăng lên Chân Hồ cũng khó khăn.

Số lượng linh khiếu mở ra càng nhiều thì thực lực sau khi tấn thăng Vân Hà càng mạnh, tiềm lực cũng càng lớn, cho nên trước mắt cho dù có tư cách tấn thăng Vân Hà thì Lục Diệp cũng sẽ không lựa chọn con đường này, mục tiêu của hắn là mở 360 khiếu, sau đó tấn thăng Vân Hà.

Hắn tin tưởng mình có vốn liếng này.

Lục Diệp yên lặng cảm nhận biến hóa sau khi chuyển đổi công pháp.

Biến hóa vẫn rất rõ ràng, mặc dù trong cơ thể thiếu đi hai tuần hoàn nhỏ, nhưng tốc độ tuần hoàn mới thành tiểu chu thiên nhanh hơn trước đó gấp đôi, linh lực chảy xuôi ở trong đó, giống như nước sông trào lên.

Hơn nữa mỗi một tiểu chu thiên bao gồm số lượng linh khiếu đều nhiều hơn trước đó rất nhiều.

Số lượng linh khiếu bao quát quá nhiều, lại thêm tốc độ linh lực chảy càng nhanh, điều này sẽ làm cho sức mạnh của Lục Diệp trong nháy mắt bùng lên mạnh hơn, càng tập trung hơn.

Cho nên chuyển đổi công pháp Thiên cấp đối với tu sĩ thì chính là một bước nhảy vọt về chất, bất kỳ một tu sĩ Thiên cấp nào chuyển đổi công pháp, thực lực của hắn ít nhất cũng có thể tăng lên hai ba thành, nhiều bốn, năm phần đều có.

Đây chính là điểm cường đại của công pháp Thiên cấp .

Nhất là Đại Nhật Lưu Ly Quyết mà Lục Diệp mua lại là công pháp Thiên cấp thích hợp với hắn nhất, giá trị chừng hơn năm

ngàn điểm công huân, nhìn khắp toàn bộ chiến trường Linh Khê, số lượng người có thể mua nổi loại công pháp này cũng sẽ không quá nhiều.

Công pháp này chẳng những làm cho thực lực của Lục Diệp tăng lên, linh lực chảy trong linh khiếu quanh người, thậm chí có hiệu quả tôi thể, đơn giản mà nói, cho dù Lục Diệp không làm gì thì chỉ cần duy trì vận chuyển công pháp, linh lực trong cơ thể luôn tuần hoàn qua lại, như vậy thể phách của hắn sẽ có tăng cường theo trình độ nhất định.

Đại Nhật Lưu Ly Quyết đất đỏ, đương nhiên có đạo lý của nó.

Hắn lấy ra một hạt Uẩn Linh Đan ăn vào, không có thôi động Thao Xiết Xan, không đầy một lát được hiệu của linh đan đã bị tiêu hóa sạch sẽ.

Sau khi chuyển đổi công pháp Thiên cấp, rõ ràng tốc độ luyện hoá linh đan cũng nhanh hơn, điều này mang ý nghĩa hiệu suất tu hành của Lục Diệp tăng lên.

Lại nuốt mấy hạt linh đan, điều tra biến hóa linh lực của bản thân, cuối cùng hắn cũng đưa ra một kết luận, ở trên cấp độ Thiên Thất, nếu như chỉ dựa vào linh đan mà nói, mỗi khi mở một khiếu thì ít nhất phải tiêu hao bốn mươi lăm viên đan, so với trước đó lại tăng lên, nhưng bởi vì hiệu suất tu hành gia tăng nên tương đối, thời gian mở khiếu không có thay đổi quá lớn.

Đây là ưu thế mà Lục Diệp có được từ khi bắt đầu tu hành.

Tu sĩ khác tu vi càng cao thì tốc độ tăng lên thực lực càng chậm, bởi vì cần nhiều tích lũy, nhưng tốc độ khai khiếu của Lục Diệp chẳng những không trở nên chậm, ngược lại có khuynh hướng càng lúc càng nhanh.

Chương 656: Chuẩn Bị Tiến Vào Trong Vòng

Chương 656. Chuẩn Bị Tiến Vào Trong Vòng

Hôm nay, nếu như hắc toàn tâm toàn ý tu hành ở trong trụ sở, một ngày mở một khiếu căn bản không có áp lực, lại cố gắng một chút, hai ngày mở ba khiếu cũng có thể.

Khoảng cách 240 khiếu đến 360 Khiếu chỉ còn khoảng cách 120 Khiếu đã không còn xa.

Lấy Tức Quả Hạch ra, Lục Diệp thúc giục linh lực rót vào trong đó, tâm thần tiến vào trong không gian nhỏ trung chuyển kia.

Cảnh giác dò xét bốn phương, rất tốt, không thấy được tên cầu tặc Vạn Ma Lĩnh kia.

Không dám dừng lại quá lâu, vội vàng tiêu hao 50 điểm công lao, tiến vào trong Thận cảnh.

Đại sát tứ phương!

Sau khi tu vi tấn thăng Thiên Thất, kẻ địch trong Thận cảnh này mang đến cho hắc một cảm giác chính là không có một người nào có thể đánh được hắc.

Nhưng mà Thận Cảnh đương nhiên có biện pháp đối phó hắc, một người không được thì hai người, hai người không được thì ba người, dù sao thì kết cục cuối cùng chính là Lục Diệp bị giết ra ngoài.

Sau gần nửa canh giờ, Lục Diệp mở to mắt.

Một trận chém giết ở trong Thận cảnh đã cho hẳn thể nghiệm được đủ loại chỗ tốt của chuyển đổi Thiên cấp công pháp, thực lực bản thân gia tăng là rất rõ ràng, mà cũng tăng cường trên phạm vi lớn đối với việc khống chế linh lực của bản thân.

Đối với một Linh Văn Sư thì việc này là chuyện tốt không thể nghi ngờ, khống chế linh lực được tăng cường cũng mang ý nghĩa Linh Văn tạo dựng sẽ trở nên càng nhẹ nhàng hơn.

Nên xuất phát một lần nữa!

Trở về chờ đợi một tháng, mọi việc cũng lắng xuống, vật tư bồi giao của Vạn Ma Lĩnh cũng đã tới, bây giờ thăng lên Thiên Thất cũng không thể một mực ở trong trụ sở không ra khỏi cửa.

Về phần sau khi hẳn ra khỏi nhà thì Vạn Ma Lĩnh sẽ có phản ứng gì... Mặc kệ bọn hắn.

Thu thập sơ qua một chút, Lục Diệp trở về bản tông, đi đến chỗ Vân phu nhân một chuyến, lúc trở về thì trong túi trữ vật đã có một nhóm lớn thư tịch về linh văn.

Đã gặp nhị sư tỷ, biết được hẳn muốn khởi hành tiến vào vòng hạch tâm, Thuỷ Uyên cũng không nói thêm gì, chỉ để cho hắn đi gặp chuông giáo một chút.

Một lát sau, Lục Diệp đứng ở trước mặt chuông giáo, báo cáo ý đồ đến.

"Thiên Thất à."

Chuông giáo hơi có chút giật mình, nhớ ngày đó ở trong Tà Nguyệt cốc lần đầu tiên nhìn thấy Lục Diệp, hẳn mới vừa khai khiếu không bao lâu, dẫn hắn về Diêu Sơn trên đường bị người đánh lén, bị bắt đắc dĩ đưa vào chiến trường Linh Khê, trong nháy mắt, đệ tử này đã là Thiên Thất.

Hơn nữa còn khuấy động một trận phong ba thật lớn ở trong chiến trường Linh Khê.

"Vâng, đệ tử muốn tiến vào trong vòng hạch tâm."

"Lần này đi có tính toán gì?"

"Không có dự định đặc biệt, đi xung quanh xem một chút đi."

Khi vào trong vòng, Lục Diệp không trực thuộc một tông môn nào, bây giờ phải vào vòng hạch tâm, hắn cũng không muốn đặt mình vào đâu cả.

Trước đó ở trong Kỳ Hải, một số người nhận ra hắn cũng đã phát ra lời mời với hắn, nhưng đều bị Lục Diệp từ chối nhã nhặn.

Trước đó đã xảy ra chuyện, lần này hắn tiến vào vòng hạch tâm sẽ không quá bình tĩnh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nhất định Vạn Ma Linh sẽ chú ý đến hành tung của hắn mọi lúc mọi nơi, sau đó có thể nhắm vào.

Lục Diệp đương nhiên là không sợ hãi đối với chuyện này.

Chưởng giáo ho nhẹ một tiếng:

"Nhất Diệp, là như vậy, không phải trước đó lão phu đã mang về cho các người 50 sư đệ sư muội sao? Chắc hẳn người cũng đã hiểu lai lịch của 50 người này."

"Nghe nói."

Đồ đệ xếp hạng top 50 của Tam Thánh viện trong đại điển thu đồ đều bị bắt tới, tông chủ của Tam Thánh viện Vu Càn Cự càng là chạy đến đánh một trận với chưởng giáo, chuyện này Lục Diệp tận mắt nhìn thấy.

"Để không truy cứu chuyện này, bên Tam Thánh viện có một yêu cầu, lão phu hoàn toàn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đáp ứng."

"Có liên quan đến ta?"

"Tam Thánh viện muốn sau khi người tiến vào vòng hạch tâm, trực thuộc trên danh nghĩa tông môn bọn họ, Linh Khê cảnh của thể hệ bọn họ có chút suy thoái, tình cảnh không phải rất tốt, cho nên muốn người giúp đỡ một hai."

Lục Diệp có chút khó hiểu:

"Lá gan của bọn họ rất lớn."

Tình của mình cảnh không tốt, lại còn muốn hấn đi trực thuộc, theo Lục Diệp, hoàn toàn là tự tìm đường chết.

Thanh danh Diệt Môn Chi Diệp ở Vạn Ma Lĩnh cũng không phải quá tốt, hấn đã chuẩn bị tâm lý sau khi tiến vào vòng hạch tâm, cho nên mặc kệ đi đến trụ sở trực thuộc tông môn nào, đi theo hấn đều là một đồng phiền phức.

Đây cũng là nguyên nhân hấn không định trực thuộc bất kỳ một nhà tông môn nào.

Tam Thánh Viện đang suy nghĩ cái gì? Ngại nhà mình không đủ áp lực, cho nên muốn tìm thêm chút kích thích sao?

"Đương nhiên, chuyện này còn phải xem chính người, nếu như người không muốn thì cứ việc không đi, bên Tam Thánh viện kia, lão phu tự có ứng đối."

"Cũng không quan trọng, bọn họ muốn ta đi qua, vậy ta đi qua là được."

Lục Diệp vẫn không quá muốn hiểu rõ rốt cuộc Tam Thánh viện muốn làm gì.

Nghĩ mãi mà không rõ, hấn lười suy nghĩ, nếu Tam Thánh viện đã có yêu cầu này, chương giáo cũng đồng ý, vậy mình cũng không

cần từ chối.

Bất kể nói thế nào thì chương giáo cũng đã cướp về 50 hạt giống tốt từ trên đại điển thu đồ đệ của người ta.

Chuyến này tiến vào vòng hạch tâm, Hồ Phách và Y Y đương nhiên là phải đi cùng nhau, Cự Giáp cũng phải mang theo, còn người khác chính là Phùng Nguyệt.

Vốn dĩ Lục Diệp định đưa Hoa Từ và Phùng Nguyệt đến trụ sở tông môn, nhưng hiện tại Hoa Từ đi rồi, Phùng Nguyệt cũng không thể ở lại mãi bên ngoài, ở đây nàng sẽ không có quá nhiều cơ hội kiếm được công huân.

Truyền tin ra ngoài, để mấy người bọn hắn tự chuẩn bị sẵn sàng.

Lục Diệp lại truyền tin cho Tứ sư huynh, hỏi thăm tình huống tu bổ linh khiếu của hắn, biết được linh khiếu bị tổn hại của Tứ sư huynh đã hoàn toàn khôi phục, lúc này mới yên lòng lại.

Hơn nữa tứ sư huynh nói, may mắn là có hắn mua hai phần Bồ Khiếu Đan, nếu không linh khiếu tổn hại của hắn thật đúng là không có cách nào chữa trị tốt, bởi vì linh khiếu của hắn tổn hại quá lâu, sau khi dùng một phần Bồ Khiếu Đan sẽ không có tác dụng quá lớn.

Chương 657: Bích Huyết Đan Tâm

Chương 657: Bích Huyết Đan Tâm

Lục Diệp lại hỏi khi nào Tứ sư huynh chuẩn bị tấn thăng Vân Hà, Tứ sư huynh chỉ nói linh khiếu của hắn vừa mới chữa trị tốt, còn cần chậm một chút, thời gian cụ thể thì chưa biết.

Kết thúc truyền tin với Tứ sư huynh, Lục Diệp như có điều suy nghĩ.

Sắc trời dần sáng, Lục Diệp đi ra khỏi chỗ ở, ngoài phòng có mấy bóng người đứng, là Cự Giáp, Y Y và Phùng Nguyệt, còn có Cố Dương.

Một tháng này, số lần Lục Diệp nhìn thấy Cự Giáp có thể đếm được trên đầu ngón tay, ban ngày hắn gần như một mực ở lại chỗ ở của mình tu hành, đến ban đêm thì dẫn Hồ Phách đi phun ra nuốt vào ánh trăng.

Hơn nữa không biết từ khi nào Cự Giáp đã tấn thăng đến Thiên Thất.

Chuyện này cũng không kỳ lạ, hắn đã sớm có vốn liếng để tấn thăng Thiên Thất, chỉ là vẫn luôn áp chế không tấn thăng mà thôi, Lục Diệp ẩn ẩn hoài nghi, nếu để cho Cự Giáp hiện tại triệt để buông ra, thậm chí hắn có thể mở ra 360 khiếu, trực tiếp tấn thăng Vân Hà.

Trong khoảng thời gian này, Y Y cũng rất ít lộ diện, khi Lục Diệp học tập linh văn chi đạo với Vân phu nhân thì nàng đang ở

bên cạnh chuông giáo học tập thuật pháp, đến ban đêm thì tự mình tu hành.

Một tháng qua đi, khí tức của Y Y rõ ràng cũng cường đại hơn không ít.

"Ngũ sư huynh!"

Phùng Nguyệt khẽ gọi một tiếng, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Trước đó, khi nàng mời Lục Diệp vào vòng trong lịch luyện bị Lục Diệp vô tình từ chối, làm cho nàng thương tâm lại bất lực, vụng trộm chửi mắng Lục Diệp cùng với Hà Tịch Âm.

Kết quả hôm qua bỗng nhiên nhận được tin tức, để nàng trở về bản tông tìm Thuỷ Uyên nhận lấy một chút vật tư, hôm nay mang nàng khởi hành tiến vào vòng hạch tâm.

Giờ mới hiểu được, mình trách lầm Lục Diệp, trước đó bị cự tuyệt cũng không phải là nàng không được chào đón, mà là Lục Diệp đã sớm có an bài.

"Nghe nói người có rất nhiều ý kiến với ta?"

"Tuyệt đối không phải chuyện này!"

Phùng Nguyệt vội vàng tỏ thái độ:

"Ngũ sư huynh có thể không quản hiềm khích lúc trước thu ta nhập môn, sư muội đã vô cùng cảm kích, nào dám có ý kiến với sư huynh?"

Trong lòng bối rối, rốt cuộc chạy đi đâu để lọt tiếng gió?

"Có ý kiến gì cứ việc nói thẳng, ta không phải là hạng người không thể dung."

Phùng Nguyệt lắc đầu thành trống:

"Không có, tuyệt đối không có."

Lục Diệp lại liếc nhìn nàng một cái, lúc này mới nhìn về phía Cố Dương:

"Bên này cứ giao cho người."

Cố Dương đến đưa tiễn, nghe vậy nói:

"Ngũ sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ quản lý tốt nơi này."

"Đi thôi."

Lục Diệp lấy ra linh chu của mình, Y Y trốn vào trong cơ thể Hồ Phách, Hồ Phách nhảy đến trên đầu Cự Giáp, mấy người theo thứ tự leo lên linh chu.

Khi linh lực phun trào thì linh chu hóa thành lưu quang, phóng lên tận trời, Cố Dương đã sớm mở rộng đại trận, đưa mắt nhìn lưu quang kia biến mất.

Vốn sau khi Lục Diệp tính toán trở về rồi chuyển chức vụ trấn thủ sứ cho người khác, dù sao thì trụ sở của Bích Huyết tông cũng nằm ở ngoài vòng ngoài, tu vi của hắn bây giờ đã vượt qua tiêu chuẩn nên có, tiếp tục đảm nhiệm trấn thủ sứ thì không hợp lý.

Sở dĩ không chuyển nhượng ngay cũng không phải là không tin được những người khác, quản lý trụ sở thật ra không khó, nhiều lắm chỉ là hao chút thời gian và tinh lực mà thôi.

Lục Diệp suy tính là lần này đi vòng hạch tâm, có lẽ có thể ký kết minh khế với một số tông môn vòng hạch tâm, mặt khác, nếu như công phá trụ sở Vạn Ma Linh của vòng hạch tâm, cướp đoạt Thiên Cơ trụ thì cũng cần thân phận này.

Kể từ đó, chức vụ trấn thủ sứ tạm thời sẽ không thể chuyển nhượng.

Sau khi tu vi tấn thăng Thiên Thất, tốc độ ngự khí phi hành tăng lên trên diện rộng, có hai người hắc và Cự Giáp tiếp sức ngự khí, lần này đi vòng hạch tâm hắc là không dùng quá nhiều ngày.

Trên linh chu, Lục Diệp lấy ra Thập Phân Đồ, quy hoạch lộ tuyến tiến lên.

Lúc này, vị trí của hắc là ở phía đầu của linh chu, sau lưng chính là Phùng Nguyệt, lại phía sau là Cự Giáp ngồi xếp bằng, cho dù là khi phi hành thì Cự Giáp cũng không lãng phí thời gian tu hành, thái độ chăm chú tu hành này rất tốt.

Phùng Nguyệt lại không được, đứng ở giữa không trung quan sát xung quanh, cảm giác mới lạ không thôi.

Bây giờ tu vi của nàng là tầng tám cũng có thể ngự khí phi hành, mà thân là đệ tử của Bích Huyết tông, căn bản không thiếu linh khí phi hành, chiến lợi phẩm Lục Diệp từ bên ngoài mang về đã bao hàm linh khí muôn hình muôn vẻ, đệ tử của Bích Huyết tông có tu vi tương ứng thì có thể nhận từ tông môn.

Nhưng mà tốc độ và độ cao của ngự khí tầng tám đều có hạn, nào so sánh được với a hắc lúc này.

Một đường bay lên, hai người Lục Diệp và Cự Giáp tiếp sức ngự khí phi hành, trên đường cơ bản không có chậm trễ.

Rời khỏi vòng ngoài, tiến vào vòng trong, ven đường gió êm sóng lặng.

Trước đó, mặc dù Lục Diệp đã dừng việc làm mưa làm gió lại một tháng, nhưng Vạn Ma Lĩnh bên này vẫn còn có chút thần hồn nát thần tính.

Ngày bình thường, các đại tông môn của Vạn Ma Lĩnh đều đóng chặt đại trận, các tu sĩ tùy tiện không dám ra ngoài, chỉ sợ Diệt Môn Chi Diệp bỗng nhiên tìm tới cửa.

Sau khi vượt qua vòng trong, tiến vào vòng hạch tâm thì đã mất mười ngày đi đường.

Thời gian rất sớm, Lục Diệp đã biết chiến trường của Linh Khê rất lớn, nhưng cho dù hắn có Thập Phân Đồ, nhưng cụ thể to lớn như thế nào thì cũng không quá rõ ràng.

Bây giờ xem như là kiến thức.

Với tốc độ phi hành ngự khí dưới mắt của hắn, từ chỗ ở của Bích Huyết tông khởi hành tiến vào vòng hạch tâm, lại cũng cần mười ngày, có thể nghĩ đến sự rộng lớn của chiến trường Linh Khê.

Tiến vào vòng hạch tâm, rõ ràng gặp phải nhiều tu sĩ hơn không ít, những tu sĩ này đều đi tới đi lui trên trời, thần thái vội vàng trước khi xuất phát, xem ra đều là đang đi đường.

Nhưng mà cho dù là ai, khi nhìn thấy độn quang từ xa thì cơ bản đều sẽ tránh đi, bởi vì không ai biết đó có phải là kẻ địch hay không, nếu là kẻ địch thì có đánh nhau hay không.

Cho nên mặc dù gặp phải nhiều tu sĩ hơn, nhưng nói chung vẫn không có gì khó khăn trắc trở.

Chương 658: Bích Huyết Đan Tâm 2

Chương 658. Bích Huyết Đan Tâm 2

Lại một ngày sau, phía trước xuất hiện một chỗ phong cảnh tú mỹ, mấy toà linh phong sừng sững, có một sơn cốc to lớn, trong sơn cốc có đại trận bao phủ.

Đó rõ ràng là vị trí của một tông, cũng là mục tiêu thứ nhất của Lục Diệp trong chuyến đi này.

Độn quang rơi xuống, một nhóm ba người đi vào ngoài đại trận.

Có người phát hiện được nhóm Lục Diệp đang đi tới, thế là cao giọng quát:

"Người đến là ai?"

Lục Diệp tiến lên, chấp tay nói:

"Lục Diệp của Bích Huyết tông gặp qua đạo hữu, ta tới tìm Tứ sư huynh của ta, làm phiền đạo hữu thông báo một tiếng."

Thật ra hắn có thể trực tiếp đưa tin cho Lý Bá Tiên, nhưng trước đó lúc hắn đưa tin thì không thể truyền ra ngoài, tình huống này nói rõ Lý Bá Tiên không ở trên chiến trường Linh Khê, hắn là trở về bản tông trong Cửu Châu.

"Người chính là Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông?"

Người trong đại trận biến sắc, đánh giá Lục Diệp từ trên xuống

dưới một chút.

"Đúng vậy."

Tu sẽ kia suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

"Chờ đã."

Nói xong, hắn quay người ngự khí mà đi.

Phùng Nguyệt ở bên cạnh dò xét xung quanh, sau đó trả lời:

"Ngũ sư huynh, nơi này là trụ sở của Đan Tâm môn? Chúng ta phải ở đây tu hành sao?"

Nếu như là Đan Tâm môn thì cũng rất không tệ, dù sao thì Đan Tâm môn cũng là tông môn nhị phẩm, mà Tứ sư huynh Lý Bá Tiên vẫn là phó trấn thủ sứ của Đan Tâm môn, đến lúc đó khẳng định sẽ có rất nhiều chiêu cố.

"Ngũ sư huynh, vòng hạch tâm chiến đấu tập nập không? Có người nào bị thương hay không? Nếu không ai bị thương thì chỉ sợ ta không kiếm được quá nhiều công huân."

Phùng Nguyệt lại bắt đầu ưu sầu, ngay sau đó nàng lo lắng càng nhiều:

"Ta mới có tăng tám, y tu của Đan Tâm môn sẽ không quá ít, mà tu vi hắn là đều cao hơn ta, đến lúc đó cho dù có người đánh nhau bị thương thì cơ hội kiếm được công huân của ta chỉ sợ cũng sẽ không quá nhiều..."

Nói xong, giọng nói dần dần yếu đi, bởi vì một trái một phải, Lục Diệp và Cự Giáp đều không thay đổi sắc mặt nhìn chằm chằm vào nàng, Phùng Nguyệt co người lại, miệng khép lại.

Ta quả nhiên vẫn là người không được chào đón nhất...

Trong đại trận có hai bóng người ngự khí bay tới, một người là tu sĩ rời khỏi trước đó, còn có một người là nam tử áo xanh khoảng hai mươi tuổi.

Ánh mắt nam tử áo xanh kia quét qua, nhìn về phía Lục Diệp:

"Người là Lục Nhất Diệp?"

"Lục Diệp của Bích Huyết tông, bá kiến sư huynh."

Linh quang bên ngoài cơ thể đối phương rất nồng nặc, hẳn là một tu sĩ Thiên Cửu cấp, tu vi đến mức này còn chưa tấn thăng Vân Hà, rõ ràng là lại muốn lắng đọng một hồi.

Nam tử áo xanh thản nhiên nói:

"Nơi này không có sư huynh của người, đừng tùy ý nhận."

Lông mày Lục Diệp nhíu lại, đã sớm nghe Nhị sư tỷ nói thái độ của đệ tử Đan Tâm môn không tốt đối với Bích Huyết tông, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là thế.

Đây cũng là vấn đề lịch sử.

Nhớ năm đó, Bích Huyết Đan Tâm Song Kiếm Hợp Bích ở Bình Châu nổi tiếng xa gần, thanh chấn Cửu Châu.

Năm đó, Bích Huyết tông và Đan Tâm môn đều là tông môn nhất phẩm, quan hệ giữa hai nhà rất mật thiết, nhất là hai nhà còn có tình nghĩa thông gia, người khiêng đỉnh của Bích Huyết tông là Phong Vô Cương và môn chủ Đan Tâm môn là Khâu Mẫn tình đầu ý hợp, trai tài gái sắc, một đôi quyến lữ Thần Tiên được truyền là giai thoại.

Có hai người này đi trước, Bích Huyết tông và rất nhiều tu sĩ của Đan Tâm môn đều kết làm đạo lữ.

Nhưng mà một phần hảo cảm này cuối cùng không thể tiếp

tục quá lâu.

Trận chiến cuối cùng Phong Vô Cường xuất lĩnh đại quân tu sĩ làm rất nhiều tông môn của Hạo Thiên minh ở Cửu Châu bị thương, mà bị thương nặng nhất đương nhiên là hai nhà Bích Huyết tông và Đan Tâm môn, bản thân Bích Huyết tông gặp phải tai họa ngập đầu, căn cơ của Đan Tâm môn cũng dao động, vô số cường giả chiến tử.

Sau trận chiến ấy, đệ tử còn sót lại của Bích Huyết tông bị đủ loại nhắm vào, từng người một vẫn lạc, chương giáo một lần nữa nản lòng thoái chí, cuối cùng vì bảo vệ mấy hạt giống còn sót lại mà lựa chọn trục xuất mấy người Lý Bá Tiên ra khỏi Bích Huyết tông.

Từ đó về sau, Bích Huyết tông lại không thu nhận môn đồ nữa, dần dần xuống dốc, từ nhất phẩm từ từ rơi xuống đến cửu phẩm, nguy cơ bị thiên cơ xoá tên.

Mà Đan Tâm môn thì từ nhất phẩm rơi xuống đến tam phẩm, tổn khoảng hai mươi năm mới lên tới nhị phẩm.

Chuyện hơn 30 năm trước, tình huống cụ thể là gì, Lục Diệp không biết, hắn chỉ biết là trận chiến Hạo Thiên minh kia sở dĩ tổn thất lớn như vậy, đại sư huynh kinh tài tuyệt đỉnh nhà mình phải gánh vác trách nhiệm rất lớn, nhưng hắn cũng chết trận trong trận chiến kia, nghe nói ngay cả thi cốt cũng không tìm được.

Cũng là từ đó về sau, rất nhiều tông môn vốn đã quen thuộc với Bích Huyết tông cũng từ từ xa lánh, nhất là Đan Tâm môn, khi một nhóm người mới dần dần nắm quyền, đã bất hoà với Bích Huyết tông thành cừu nhân.

Bích Huyết Đan Tâm cứ như vậy mà sụp đổ.

Khi Lý Bá Tiên được đưa đến Đan Tâm môn, quan hệ giữa hai

nhà còn chưa căng thẳng như thế, mà vị quả phụ của đại sư huynh kia chủ động muốn Lý Bá Tiên đi qua, bởi vì tuổi của Lý Bá Tiên không khác biệt lắm với hài tử của nàng và Phong Vô Cương, vừa vặn có thể làm bạn chơi.

Sau khi quan hệ giữa hai nhà càng ngày càng không hoà thuận, tình cảnh của Lý Bá Tiên ở Đan Tâm môn cũng bắt đầu trở nên xấu hổ, nếu không có đại sư huynh và đại tẩu tự mình chiếu cố thì tuyệt đối sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay.

Cho nên đối với Lý Bá Tiên, đại tẩu chính là một tồn tại giống như mẹ.

Mà hài tử do đại sư huynh sinh hạ chính là người đứng đầu bảng xếp hạng Linh Khê hiện tại, Phong Nguyệt Thiên, chỉ có thể nói hổ phụ không sinh khuyển nữ.

Chương 659: Đến Phá Quán

Chương 659: Đến Phá Quán

Những chuyện này đều là Lục Diệp nghe được từ Nhị sư tỷ, cho nên hắn vẫn luôn biết, tình cảnh của Tứ sư huynh ở Đan Tâm môn không phải quá tốt.

Năm đó, linh khiếu của Lý Bá Tiên bị phá vỡ trong một trận chiến, cố nhiên có một số tông môn đỉnh tiêm của Vạn Ma Linh từ đó cản trở, nhưng cũng có sự dung túng của Đan Tâm môn.

Chỉ vì hắn xuất thân từ Bích Huyết tông, cho nên bị các loại người của Vạn Ma linh nhắm vào.

Cho dù lúc hắn còn rất nhỏ đã dẫn thân vào trong Đan Tâm môn, nhưng Vạn Ma linh cũng không định buông tha hắn lúc này, kể từ đó, ngay cả đệ tử Đan Tâm môn liên lụy cũng thường xuyên bị nhắm vào.

Mãi đến khi linh khiếu của Lý Bá Tiên bị phá vỡ, loại nhắm vào này mới chậm rãi dừng lại.

Đương nhiên, trong trận chiến linh khiếu của Lý Bá Tiên bị phá vỡ, Đan Tâm môn đến cùng đóng vai trò gì, ai cũng không biết, chuyện này đã không có cách nào truy cứu, những chuyện này đều là suy đoán của Thuỷ Uyên, chưa biết được chính xác.

Dù sao thì tình cảnh của Lý Bá Tiên ở Đan Tâm môn không tốt là thật.

Trên danh nghĩa hắn là phó trấn thủ sứ Đan Tâm môn, nhưng trên thực tế bên Đan Tâm môn chỉ xem hắn là người giữ cửa.

Thực lực của hắn đủ mạnh, có hắn làm chỗ dựa, cho dù là những tông môn nhất phẩm của Vạn Ma Lĩnh cũng không dám tùy ý đến đây khiêu khích.

Hắn rất ít có cơ hội ra ngoài, ngày bình thường trên cơ bản đều là ở trong trụ sở.

Không thể tùy ý ra ngoài, vậy thì không thể nào thu hoạch được công huân, bằng không thì lấy bản lĩnh của Lý Bá Tiên, làm sao có thể tới mức hơn mười năm mà ngay cả một phần công huân của Bồ Khiếu Đan cũng không tích lũy nổi.

Trước đó, trong cuộc chiến Kim Quang đỉnh, Lý Bá Tiên không được điều lệnh mà đã tự tiện rời khỏi nơi ở, lúc sau khi trở về Đan Tâm môn đã bị cấm đoán, chịu trừng phạt.

Không đề cập tới lịch sử di độc này, nói ngay bây giờ.

Phong Nguyệt Thiên bởi vì Lý Bá Tiên mà tự phong tu vi hơn mười năm không tấn thăng Vân Hà cảnh, đồng thời cũng thu hút sự bất mãn của rất nhiều người trong Đan Tâm môn.

Các trưởng bối bất mãn về Lý Bá Tiên, một đời trẻ tuổi bị người này ảnh hưởng, đương nhiên không có cảm nhận tốt đối với hắn, đều cảm thấy là hắn liên lụy đến Phong Nguyệt Thiên.

Ngoài đại trận, Lục Diệp nhìn nam tử áo xanh có thái độ bất thiện kia, lại mở miệng nói:

"Ta tới tìm Tứ sư huynh của ta, làm phiền thông báo một tiếng, nói mấy câu rồi đi."

Hắn đến chỗ ở của Đan Tâm môn đương nhiên không phải là muốn trực tiếp tu hành ở chỗ này.

Đã biết thái độ của người Đan Tâm môn đối với đệ tử Bích Huyết tông không tốt, sao hắn có thể chạy tới tự làm mất mặt

được, chỉ là có chút chuyện, hẳn hy vọng có thể nói rõ ràng trước mặt tứ sư huynh.

"Người của Bích Huyết tông người đến Đan Tâm môn ta tìm Tứ sư huynh gì? Đan Tâm môn không có người người muốn tìm!"

"Lý Bá Tiên..."

"Lý Bá Tiên chính là đệ tử của Đan Tâm môn, không phải Tứ sư huynh của người, sau này đừng nhắc lại loại lời này nữa!"

Lục Diệp không thay đổi sắc mặt nhìn hẳn một chút, đối phương cũng không yếu thế chút nào đối mặt trở về.

Cùng là tu sĩ trận doanh của Hạo Thiên minh, Lục Diệp còn chưa bao giờ gặp phải tình huống khó chơi như thế, trước kia gặp phải tu sĩ mặc kệ xuất thân tông môn nào, chỉ cần cùng thuộc Hạo Thiên minh, cho dù không biết thì giao lưu với nhau cũng sẽ khách khí.

Đương nhiên, Tư Mã Dương rắc tâm hại người như thế cũng thôi đi.

Lục Diệp đưa tay điểm lên ấn ký trên chiến trường của mình, tìm kiếm dấu vết của Phong Nguyệt Thiên.

Ở trong Kỳ Hải, hẳn và Phong Nguyệt Thiên cũng đã trao đổi lạc ấn, cho nên lúc này liên hệ với nàng rất dễ.

Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên, luôn có một người sẽ ở trong trụ sở.

Chỉ cần liên hệ với Phong Nguyệt Thiên thì đương nhiên là có thể liên hệ với Lý Bá Tiên.

Không đợi Lục Diệp tìm được lạc ấn của Phong Nguyệt Thiên, nam tử áo xanh đại trận kia đã không kiên nhẫn mà quát:

"Nơi ở của Đan Tâm môn, người không có phận sự không được ở lại, nhanh chóng rời khỏi, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Động tác trên tay Lục Diệp dừng lại, giương mắt nhìn đối phương một chút, tiếp tục hành động, nhưng lần này lại chọn lạc ấn Thuỷ Uyên:

"Nhị sư tỷ."

Mặc dù Thuỷ Uyên ở bản tông Cửu Châu, nhưng bởi vì nàng là chủ môn của Bích Huyết tông, cho nên cho dù là cách một tầng thiên địa thì Lục Diệp cũng có thể tới liên lạc.

"Đến đây ngay."

"Liên hệ với tứ sư huynh giúp ta, nói ta ở bên ngoài Đan Tâm môn."

"Được."

Bên này kết thúc truyền tin, nam tử áo xanh trong đại trận lại quát một tiếng:

"Còn không mau rút đi!"

Lục Diệp thôi động Động Sát linh văn, quan sát đại trận trước mắt, rất nhanh tìm được một chỗ tiết điểm của đại trận gần đó, thân hình lóe lên đi đến chỗ tiết điểm kia, đưa tay lật ra mấy cái trận kỳ.

Nhìn thấy cảnh này, nam tử áo xanh và tu sĩ báo tin trước đó đều sợ đến ngây người, trong lòng hai người đồng thời tung ra một nghi vấn to lớn, Lục Nhất Diệp này... Muốn làm gì?

Trận kỳ đánh ra, Lục Diệp thôi động linh lực.

Nam tử áo xanh cuối cùng cũng phản ứng lại, Diệt Môn Chi

Diệp này lại có thể phá trận, lúc này hắn đã giận dữ:

"Thật can đảm, xem ra ngươi là rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!"

Nói như vậy, vừa bước ra khỏi đại trận, linh lực quanh người hắn đã nhanh chóng phun trào, tu vi Thiên Cửu cấp triển lộ không thể nghi ngờ, linh lực hội tụ trước người, thuật pháp nhanh chóng thành hình.

Nhưng không đợi hắn đánh ra thuật pháp này, trước mắt đã có ánh sáng như đao hiện lên, linh lực màu đỏ thẫm chảy xuôi, thuật pháp sắp thành hình trong nháy mắt bị phá hủy, làm cho trước ngực tê rần, hắn sợ hãi vội vàng lui về phía sau, một lần nữa rút vào trong đại trận phòng hộ.

Chương 660: Đến Phá Quán 2

Chương 660. Đến Phá Quán 2

Đại trận phòng ngự là có thể ngăn cản tu sĩ ngoại tông ra vào, nhưng nếu như là tu sĩ bản tông có ẩn kỹ chiến trường trên người thì có thể tự do ra vào, cho nên lúc nam tử áo xanh này nhảy vào nhảy ra cũng không ảnh hưởng đến vận chuyển của đại trận.

Hắn một lần nữa lui về trong đại trận, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt hiện lên vẻ giật mình, bởi vì quần áo trước ngực của mình bị chém ra một vết rách, máu tươi rất nhanh đã thẩm thấu ra ngoài.

Hắn kinh hoảng kiểm tra thương thế của bản thân, xác định chỉ là bị thương ngoài da, lúc này mới yên lòng lại.

"Ngô sư huynh..."

Tu sĩ bên cạnh khẩn trương hô một tiếng.

Nam tử áo xanh tên Ngô sư huynh ngẩng đầu nhìn lại, không nhận được gầm thét một tiếng:

"Cần rồi!"

Không gì khác, một đao Diệt Môn Chi Diệp kia bức hắn về phía sau, mở ra một vết nứt trên đại trận phòng hộ nhà mình, thật giống như mở màn, trực tiếp nhắc lên một góc đại trận, thần nhiên đi đến.

Cho tới bây giờ, không ai được tự tiện xâm nhập đại trận nhà mình, còn là người của Bích Huyết tông thì càng đáng đánh!

Đây là khiêu khích trắng trợn.

Đi vào trong đại trận, Lục Diệp nhìn về phía Cự Giáp, nghiêng đầu ra hiệu một chút.

Cự Giáp bước nhanh chân, đi theo vào.

Phùng Nguyệt đều choáng váng, biến cố liên tiếp trước mắt này làm cho nàng hoàn toàn bình tĩnh khỏi tưởng tượng, Ngũ sư huynh mang nàng tới đây đâu phải là muốn trực tiếp tu hành, đây rõ ràng chính là đến đập quán!

Đây chính là trụ sở của tông môn nhị phẩm Đan Tâm môn!

Lá gan to tới mức nào cơ chứ?

Hai đôi mắt bỗng nhiên nhìn về phía nàng, chính là Lục Diệp và Cự Giáp đã đi vào trong đại trận.

Phùng Nguyệt Sắt phát run:

"Ta... ta... ta chờ ở bên ngoài!"

đầm rỗng hang hổ trước mắt này, nàng nào dám đi vào, nếu thật sự xông vào thì mười mạng cũng không đủ để bù đắp.

Cự Giáp quay người đi tới, bàn tay lớn giống như quạt hương bồ cầm lấy tay của nàng, đưa nàng vào trong đại trận.

Vừa mới đứng vững thân hình, một bên đã có linh lực kịch liệt ba động thoải mái dâng lên, âm thanh phấn nộ mà kiềm chế theo đó mà đến:

"Người dám đánh lén ta!"

Giờ phút này, rõ ràng Ngũ sư huynh có chút tức giận, vốn chỉ muốn đi ra đại trận ngăn cản hành động của Lục Diệp, nhưng lại bị người khác dùng một đao bức trở về, nghĩ đến tu vi Thiên Cửu

cấp của hắn đối mặt với một Thiên Thất như Lục Diệp lại biểu hiện không chịu nổi, hắn là cảm thấy bị mất mặt.

Nhưng bị đánh lén, đó cũng là chuyện không có cách nào khác.

Cũng may lúc này hắn đã chuẩn bị vạn toàn, trong lúc quát khẽ, từng đạo thuật pháp đã thành hình, phô thiên cái địa đánh về phía vị trí của Lục Diệp và Cự Giáp.

Trái tim trong Phùng Nguyệt nháy mắt lạnh thấu, mắt thấy gió trời tản ra công kích tới, nàng căn bản không có bất kỳ thủ đoạn ngăn cản nào, còn lại cũng chỉ có nhắm mắt chờ chết.

Ngay khi nàng đang nghĩ như vậy thì một bóng người cao lớn chắn trước mặt nàng, khí huyết và linh lực hùng hồn nồng đậm bắt đầu phun trào, kèm theo một tiếng vang trầm thấp, bóng dáng khô ngô chắn trước người nàng khẽ chấn động, hóa thành một mặt bình chướng kiên cố.

Trong nháy mắt đó, trong mắt chỉ còn lại bóng dáng có thể che chắn mưa to gió lớn này, cảm giác an toàn sinh sôi.

Tu vi của Ngô sư huynh là Thiên Cửu, kinh nghiệm chiến đấu cũng cực kỳ phong phú không thể nghĩ ngờ, sau khi ăn thiệt thòi vừa rồi, hắn cũng không lựa chọn những thuật pháp uy lực to lớn kia, bởi vì giờ khắc này khoảng cách giữa hắn và Lục Diệp cũng không tính là quá xa, đối phó với binh tu như Lục Diệp thì phải dùng thuật pháp cỡ nhỏ thủ thắng.

So với những thuật pháp uy lực to lớn, thuật pháp cỡ nhỏ thì tốc độ thi triển nhanh, tần suất công kích cao, thích hợp nhất với tình huống trước mắt.

Sau đó hắn nhìn thấy một màn suốt đời khó quên, tốc độ của Lục Diệp trong nháy mắt tăng lên tới trình độ lưu lại tàn ảnh, trong rất nhiều thuật pháp nhẹ nhàng xuyên qua, hắn gần như chỉ

trong nháy mắt, đối phương đã tránh được tất cả công kích, khoảng cách vốn cách nhau mấy chục trượng, trong nháy mắt đã bị hấn rút ngắn đến ba trượng.

Linh lực màu đỏ lửa leo lên trường đao chém ra đường cong trí mạng, Ngô sư huynh bay lên, linh lực quanh người tuôn ra, trùng kích to lớn quét sạch bốn phương, muốn đẩy Lục Diệp ra.

Đấu với pháp tu nhiều lần như vậy, Lục Diệp đã sớm có đề phòng đối với thủ đoạn của pháp tu.

Loại thuật tỏa linh lực gần người này giống như bình chướng linh lực của pháp tu, mỗi một pháp tu đều tinh thông, khoảng cách đến pháp tu càng gần thì sức đẩy càng mạnh, nhưng chỉ cần có thể nắm được khoảng cách đủ tốt thì thuật pháp này cũng không có tác dụng gì.

Thân hình vọt tới trước trong nháy mắt có chỗ dừng lại, chờ Ngô sư huynh thi triển xong thuật pháp này, Lục Diệp mới lại lần nữa tới gần hấn.

Tên này có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hấn đã đánh một trận với bao nhiêu Pháp Tu cơ chứ, trong lòng Ngô sư huynh kêu to, mắt thấy đối phương cắt ngang một đao, không cần suy nghĩ, vội vàng cúi đầu.

Không dám không cúi đầu, không cúi đầu thì không còn gì để nói, sau đó hấn lại nhìn thấy một cái đầu gối từ dưới đánh tới.

Nhìn tư thế kia, giống như là hấn chủ động tiến tới.

Bịch...

Tiếng động truyền ra, cả người Ngô sư huynh xoay tròn bay ra ngoài, sau đó ngã xuống đất.

Trước mắt sao vàng bay loạn, trán đau đớn không gì sánh

được, Ngô sư huynh hoài nghi xương đầu của mình đều rách ra, trong lúc vội vã muốn đứng dậy lại có trường đao giống như hỏa diễm thiêu đốt chống đỡ ở trên trán của hắn.

Từ trường đao nhìn lại, đã thấy Lục Nhất Diệp bình tĩnh đứng ở một bên, từ trên cao nhìn xuống quan sát mình.

mí mắt Ngô sư huynh nháy một cái, nói thật ra, hắn không hiểu rõ mình thua như thế nào, bởi vì thời gian giao thủ giữa hai bên quá ngắn, ngắn đến mức hắn còn chưa phát huy ra thực lực của bản thân đã mơ mơ hồ hồ bị người khác cầm đao đặt ở cổ.

Nhớ lại vừa rồi hắn còn chuẩn bị giáo huấn đối phương một trận, kết quả ngược lại bị đối phương giáo huấn.

"Ngô sư huynh!"

Tu sĩ Thiên Thất cấp bên cạnh lại kêu to một tiếng.

Chương 661: Ta Là Nhật Được

Chương 661: Ta Là Nhật Được

"Có bản lĩnh người thì giết ta!"

Ngô sư huynh căn răng trừng mắt nhìn Lục Diệp, hắn không thiếu cốt khí, tu vi của Thiên Cửu bại bởi một tên là Thiên Thất, mà tuổi của đối phương vẫn còn nhỏ hơn hắn rất nhiều, đâu còn có cái gì để nói.

Lục Diệp thu đao, thân hình lượn vòng, một cước đá chéo vào huyệt Thái Dương của Ngô sư huynh, lực lượng cuồng bạo đập nát một mặt bình chướng linh lực đang vội vàng hình thành, đồng thời Ngô sư huynh lại một lần nữa bay ra ngoài, chỉ có điều lần này hắn lại không thể đứng lên, mà trực tiếp ngã đi.

Mặc dù thời gian giao thủ bên này ngắn, nhưng linh lực ba động bộc phát kịch liệt vẫn khiến cho các tu sĩ của Đan Tâm môn chú ý, có mấy bóng người từ cách đó không xa nhanh chóng lướt đến.

Hắn đuổi tới định nhãn xem xét, phát hiện Ngô sư huynh nhà mình ngã vào cách đó không xa sinh tử chưa biết, mà trong đại trận lại có thêm ba gia hỏa không quen biết, một người trong đó còn cầm một thanh đao đứng tại chỗ, linh lực quanh người cuộn cuộn.

"Địch tập!"

Có người lập tức quát to một tiếng.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ nơi ở của Đan Tâm môn sôi trào,

từng bóng người từ các phương hướng khác nhau đi về phía này.

Khi người kia hô hào, mấy người đi đầu đã vây công Lục Diệp không chút lưu tình, mặc kệ là ai tới, lại là làm sao tiến vào đại trận của mình, Ngô sư huynh bị đánh thành như vậy chính là kẻ địch.

Từng đạo lưu quang ngự khí dẫn đầu làm khó dễ, tiếng xé gió liên miên bất tuyệt.

Trường đao trong tay Lục Diệp hơi nhích một chút, Bàn Sơn Đao gần như hóa thành một mảnh tàn ảnh, tinh chuẩn chém bay linh khí đánh tới, phong hành gia trì, thân hình nhanh như bôn lôi, xuyên qua trong sân.

Xùy xùy xùy truyền ra tiếng nổ, có máu tươi vẩy ra, còn có tiếng rên rỉ vang lên.

Cho dù là ở trong vòng hạch tâm, số lượng tu sĩ Thiên Cửu cấp cũng không phải quá nhiều, bởi vì tu vi đến trình độ Thiên Cửu này đã không có cách nào tăng lên quá lớn, có hi vọng đăng lâm Linh Khê Bảng thì sẽ cố trùng kích Linh Khê Bảng, vô vọng Linh Khê Bảng nhiều lắm là chính là lắng đọng một đoạn thời gian, sau đó tấn thăng Vân Hà.

Ví dụ như Ngô sư huynh bị Lục Diệp đánh ngất đi kia chính là như vậy.

Thời gian lắng đọng này ngắn thì mười ngày nửa tháng, lâu thì hai ba tháng, xem lựa chọn của tu sĩ.

Còn nữa, cho dù đăng lâm Linh Khê Bảng thì tu sĩ cũng sẽ không ở lại Linh Khê cảnh lâu dài.

Cho nên tốc độ thay đổi của Linh Khê Bảng đặc biệt nhanh, gần như là cách mỗi mấy tháng, người trên bảng xếp hạng đều phải đổi một nhóm.

Trừ mấy tên top ba thì đa số đều đã thay đổi...

Mấy tu sĩ Đan Tâm môn xông tới trước đều có tu vi Thiên Thất Thiên Bát, lấy thực lực của Lục Diệp trước mắt, thu thập bọn hắc quả thật không cần tốn quá nhiều sức, vấn đề cần đối mặt duy nhất chính là bọn hắc có nhiều người.

Mấy người bị đánh lui, trên người mỗi người đều mang thương tích, vẻ mặt dần dần ngưng trọng.

Không những thế, lúc Lục Diệp ra tay thì tu vi đã triển lộ ra không thể nghi ngờ, bọn hắc chưa bao giờ thấy qua tu sĩ Thiên Thất cấp cường đại như thế.

Nhưng rất nhanh, rất nhiều đệ tử Đan Tâm môn gia nhập danh sách vây công.

Hổ Phách gào thét, hiện ra chân thân, so với trước đó, hình thể Hổ Phách bây giờ lại lớn hơn một vòng, quanh người phun trào yêu khí màu vàng nhạt gần như ngưng thành thực chất, một tiếng hổ khiếu kia, mấy tu sĩ phía trước vọt tới đầu vầng mắt hoa một trận.

Y Y cũng lắc mình mà ra, từng đạo thuật pháp đánh ra, tốc độ và số lượng của thi pháp làm cho người ta lú lẫm.

Cự Giáp im lặng không lên tiếng đứng ở sau lưng Lục Diệp, trong tay một hội tụ đoàn linh lực lớn, lại ngưng tụ thành một mặt bình chướng giống như mai rùa, giơ cao trước người, ngăn cản từng đạo công kích từ phía sau đánh tới.

Tu sĩ Đan Tâm môn vây tụ càng ngày càng nhiều, Lục Diệp đã không thể chủ động xuất kích nữa, trong bình hạp, chín đạo linh khí theo thứ tự bay ra, quét sạch tứ phương, số lượng ngự khí kia nhiều, thủ pháp tinh diệu, làm cho người ta nhìn mà than thở.

Nhìn từ trên không trung, ba người một hồ giờ phút này bị

đồng đảo tu sĩ Đan Tâm môn bao vây tụ ở giữa, thuật pháp và ánh sáng ngũ khí không ngừng va chạm ở giữa không trung.

Thế công của Đan Tâm môn như sóng sóng mãnh liệt, từng lớp từng lớp đánh đến, lại bị từng lớp từng lớp ngăn lại.

"Tất cả thúc thủ chịu trối cho ta, nếu không ta giết nàng."

Tiếng gầm giận dữ bỗng nhiên từ giữa không trung truyền đến.

Đám người Lục Diệp đồng thời ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bên kia có một đệ tử Đan Tâm môn không biết lúc nào đã bắt được Phùng Nguyệt, một thanh trường kiếm gác ở trên cổ trắng như tuyết của Phùng Nguyệt, lưỡi kiếm sắc bén cắt vỡ làn da của Phùng Nguyệt, có máu tươi đỏ thẫm từ chỗ cổ chảy ra.

Phùng Nguyệt rõ ràng đã bị hù dọa.

Yên lặng trong chốc lát, mấy người Lục Diệp thu hồi ánh mắt, tiếp tục ngăn cản công kích từ bốn phương tám hướng, thỉnh thoảng lại phản công.

Tu sĩ Tâm môn bắt được Phùng Nguyệt không hiểu ra sao.

Phùng Nguyệt khóc không ra nước mắt:

"Đại ca, người thấy ta giống như là cùng một bọn với bọn hần sao? Ta là bọn hần nhặt được trên đường,."

hối hận không gì sánh được, tại sao lại muốn đi theo Lục Diệp đến vòng hạch tâm, bằng tu vi của nàng thì rõ ràng phải tiến vào trong ngoài mới đúng.

Tiến vào vòng hạch tâm coi như xong đi, vậy mà lại chạy đến trụ sở của Đan Tâm môn đập quán, ngũ sư huynh nhà mình bị lừa đá đầu sao?

Lần này thì tốt rồi, bị nhiều người vây công như vậy, chỉ sợ tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

Chương 662: Cổ Tình

Chương 662. Cổ Tình

Lúc bên này đánh hừng hực khí thế, trong Thiên Cơ Điện, một bóng dáng phong thần tuấn lãng đột ngột hiện thân, chính là Lý Bá Tiên nhận được tin tức của Thuỷ Uyên.

Tiểu sư đệ đến chỗ ở của Đan Tâm môn gặp hần, hần đương nhiên là rất vui vẻ, đang nghĩ xem làm như thế nào để chiêu đãi tiểu sư đệ thì chợt thấy chỗ ở khác thường, có linh lực ba động hỗn loạn từ một phương khác truyền đến, bên kia còn có động tĩnh giao thủ kịch liệt.

Lý Bá Tiên biến sắc, vội vàng lắc mình ra khỏi Thiên Cơ điện.

"Sư huynh."

Phong Nguyệt Thiên chờ ở cửa ra vào Thiên Cơ Điện tiến lên đón.

Trong lòng Lý Bá Tiên có cảm giác bất an, cũng không đi sửa đổi xưng hô với Phong Nguyệt Thiên, cau mày nói:

"Có người tiến vào đánh trụ sở?"

Bao nhiêu năm chưa từng gặp chuyện như vậy, từ khi hần và Phong Nguyệt Thiên cùng lên Linh Khê bằng thì trụ sở của Đan Tâm môn đã vững như thành đồng, cho dù là những tông môn nhất phẩm kia cũng không dám tùy ý đến đây khiêu khích.

"Không phải."

Phong Nguyệt Thiên bắt lấy tay Lý Bá Tiên, ngự khí bay tới

giữa không trung.

Lý Bá Tiên vận dụng hết thị lực nhìn lại, ngay sau đó biến sắc:

"Tiểu sư đệ!"

Cũng không phải là có người đang tấn công nơi ở, mà là tiểu sư đệ nhà mình lại bị tu sĩ Đan Tâm môn vây công, cảnh tượng tràn ngập nguy hiểm.

Nói xong, Lý Bá Tiên muốn lắc mình chạy tới, sau đó lại bị Phong Nguyệt Thiên kéo lại.

"Sao vậy?"

"Sư huynh có bao giờ nghĩ tới, tại sao Lục sư đệ lại chạy đến Đan Tâm môn gây chuyện như vậy? Tốt xấu hắn cũng là người của Bích Huyết tông, không có đạo lý chạy đến Đan Tâm môn gây chuyện lớn như vậy."

Lý Bá Tiên nói:

"Cứu người quan trọng hơn."

Mặc dù hắn cũng rất kỳ quái tại sao tiểu sư đệ lại đánh nhau với tu sĩ Đan Tâm môn, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là lúc truy cứu nguyên nhân, trước ngăn trận chiến lại mới là đúng lý.

"Bọn người Lục sư đệ không lo lắng cho tính mạng, sư huynh không thấy đệ tử bản tông cũng không hạ sát thủ sao?"

Nghe nàng nói như vậy, Lý Bá Tiên mới có ý biết, vừa rồi nhất thời nóng vội, quả thật không nhìn kỹ, bị nhiều tu sĩ vây công như vậy, nếu như tu sĩ của Đan Tâm môn thật sự muốn hạ sát thủ thì vô luận như thế nào thì bọn người Lục Diệp cũng không chịu nổi.

Nhưng mặc dù thế công của tu sĩ Đan Tâm môn mãnh liệt, đều là chạy bắt sống đám người Lục Diệp, cho nên bọn hắn mới kiên

trì được.

"Người hạ lệnh cho bọn chúng?"

Lý Bá Tiên kịp phản ứng.

Phong Nguyệt Thiên gật đầu.

"Các người đang làm cái gì vậy?"

Lý Bá Tiên có chút không rõ.

Phong Nguyệt Thiên nói:

"Sư huynh thông minh như vậy, chẳng lẽ còn không rõ dụng tâm của ngũ sư đệ sao? Lần này hẳn cố ý tới tìm người, hẳn là muốn nói với người cái gì đó, vừa vặn bản tông có tu sĩ làm khó hắn, sau đó liền thuận thể diễn biến thành bộ dáng này."

Ánh mắt Lý Bá Tiên lấp lóe, có chỗ phát giác:

"Người nói với hắn cái gì?"

"Ta không liên lạc với Ngũ sư đệ."

Phong Nguyệt Thiên nhéo nhéo tay Lý Bá Tiên:

"Sư huynh không cần lộ diện, ta đi xử lý."

Mặc dù nàng âm thầm hạ lệnh đệ tử Đan Tâm môn không được làm tổn hại đến tính mạng người khác, nhưng mọi thứ luôn có vạn nhất, nàng không ngăn cản chính là chờ Lý Bá Tiên đến, để cho hắn tận mắt nhìn thấy một màn này.

Nói xong, hắn lắc mình một cái, trong nháy mắt đã đến chiến trường.

"Tất cả dừng tay đi!"

trôi nổi trên không trung, Phong Nguyệt Thiên nhàn nhạt quát nhẹ.

Không thể không nói, đứng đầu Linh Khê Phong Nguyệt Thiên này vẫn rất có uy vọng ở Đan Tâm môn, giọng nói của nàng rơi xuống phía sau, những đệ tử Đan Tâm môn vây công Lục Diệp lập tức lui lại, không ít người đều mang thương tích, còn có người mặt mũi bầm tím, đó là do vọt tới trước mặt Lục Diệp hoặc là Cự Giáp bị bọn hắn dùng nắm đấm đánh.

Đệ tử Đan Tâm môn cũng không dễ chịu, Lục Diệp cũng chặt vật, trên dưới không biết bị thương bao nhiêu vết, một thân máu tươi nhuộm đỏ quần áo.

Nhìn thê thảm, cũng may đều không nghiêm trọng.

Còn về Cự Giáp thì càng không tổn hao gì lông tóc.

"Nhiều người vây công mấy người như vậy, kết quả lại là bộ dáng này, tu sĩ Đan Tâm môn quả nhiên đều là người tốt, không có cô phụ nhiều năm tông môn dạy bảo đối với các người."

Phong Nguyệt Thiên nhàn nhạt nói một câu, làm cho các tu sĩ tham gia chuyện này của Đan Tâm môn đều xấu hổ giận dữ.

Tuy trong đó có nàng hạ lệnh không được giết người, để cho đệ tử Đan Tâm môn bị gò bó tay chân, nhưng nhân số chênh lệch bày ra ở đây, mà tu vi của đám người Lục Diệp cũng không phải là quá cao, kết quả như vậy, làm cho mặt mũi của tu sĩ Đan Tâm môn đều có chút không nhận được.

"Bản tông bên này an nhàn quá lâu, có ta và Lý sư huynh làm chỗ dựa, sợ là các người đã quên cách làm sao để chiến đấu với người khác rồi, nếu như có một ngày ta và Lý sư huynh không ở đây thì sao? Ngoại địch xâm lấn, có phải các người muốn chờ chết hay không?"

Một đám tu sĩ Đan Tâm môn bị quở mắng sắc mặt đỏ lên, cúi đầu không nói.

"Người ngoài đều nói Đan Tâm môn có ta và Lý sư huynh trấn giữ, vững như thành đồng, nhưng bọn hầy lại không nhìn thấy tình cảnh trước mắt của Đan Tâm môn, cả đám đều cho rằng trên đó có người chống đỡ, lười biếng tu hành, các người dù có mở khiếu nhiều hơn nữa thì tấn thăng Vân Hà cũng là bị giết."

Phong Nguyệt Thiên lại quay đầu nhìn về phía một bên:

"Còn có người! Đánh nhau đánh không lại người khác, liền ức hiếp nhỏ yếu, ép con tin? Đan Tâm môn dạy người như thế à? Đối đãi với tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đương nhiên có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào, nhưng bọn hầy là ai? Bọn hầy là Hạo Thiên minh!"

Tu sĩ bắt được Phùng Nguyệt bị giáo huấn cổ co rụt lại:

"Không phải ta."

"Không cần tìm cớ lấy cớ, nếu thật sự có bản lĩnh thì đi đối phó với người nên đối phó, đè ép một nữ nhân yếu, mà nàng lại là một y tu, đè ép một y tu, người lại coi là nam nhân gì?"

Lời này có chút nặng, vẻ mặt tu sĩ kia đỏ lên, buông Phùng Nguyệt ra.

Phùng Nguyệt vội vàng nhảy đến một bên, cảm động đến rơi nước mắt nhìn qua Phong Nguyệt Thiên, vòng hạch tâm... Thật hung hiểm, nàng muốn về chỗ ở của Bích Huyết tông.

Chương 663: Tôn Nghiêm Thế Tu

Chương 663: Tôn Nghiêm Thế Tu

"Sư tử, ta muốn khiêu chiến hần!"

Trong bầu không khí trầm mặc, tu sĩ bị quở mắng bỗng nhiên đưa tay chỉ vào Lục Diệp đang nhấm nuốt linh đan, quai hàm phồng lên.

"Người là đối thủ của hần sao?"

"Có phải là đối thủ hay không thì đánh qua mới biết được!"

Tu sĩ kia cứng cổ.

Khóe miệng của Phong Nguyệt Thiên có chút cong lên:

"Người muốn khiêu chiến người ta, vậy cũng phải xem người ta có nguyện ý hay không."

Nói xong, hần cúi đầu nhìn về phía Lục Diệp.

Bốn mắt đối mặt, lông mày Lục Diệp hơi nhướng lên, lộ ra ý muốn trướng cầu.

Phong Nguyệt Thiên khẽ gật đầu.

Trong chốc lát giao lưu vô thanh vô tức này kết thúc, Lục Diệp chợt phát hiện, vị Phong sư tử này cũng là một người kỳ diệu, hiển nhiên là nàng biết mục đích chân chính của việc mình đến Đan Tâm môn nên thuận thế náo loạn như thế.

"Có thể!"

Lục Diệp gật đầu.

Phong Nguyệt Thiên quay đầu nhìn về phía một vị nữ tu đứng ở bên cạnh:

"Giúp hắn chữa thương."

Nữ tu này hẳn là một y tu, tu vi không thấp, trình độ khoảng chừng Thiên Bát.

"Không cần!"

Lục Diệp nói như vậy, xé áo rách rưới xuống, lau chùi khắp người, lau vết máu trên người, ném huyết y sang một bên, nâng Bàn Sơn Dao trong tay lên, chỉ về phía tu sĩ muốn khiêu chiến hắn:

"Đến đây!"

Tu sĩ kia gầm thét một tiếng, linh lực xung quanh phun trào, đánh một đạo ngự khí tới trước, người theo khí đi, hai ba bước đã xông tới trước người Lục Diệp, một cây trường thương đâm thẳng ra.

Hắn đã nhìn thấy đủ loại thủ đoạn của Lục Diệp vừa rồi, biết mình chắc chắn không phải là đối thủ của Lục Diệp, cho nên vừa ra tay đã là toàn lực.

Linh lực tụ vào trên trường thương, ba đoá hoa nở rộ trong tầm mắt Lục Diệp, kèm theo đó là sát cơ ngự khí kia.

Hai tiếng nổ vang truyền ra, ngự khí và trường thương đồng thời bay lên, cùng nhau bay ra ngoài còn có bóng dáng tu sĩ kia.

Cùng là tu vi Thiên cấp tầng bảy, người này ngay cả một đao của Lục Diệp cũng không có đón lấy, trường thương rời tay bay ra ngoài, đồng thời tay cầm cũng đã vỡ vụn, máu tươi vẩy xuống.

Thân thể của hắn bị sư huynh đồng môn tiếp lấy, hai tay run rẩy kịch liệt, ánh mắt nhìn qua Lục Diệp tràn đầy khó có thể tin.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Lục Diệp, nhưng hắn lại không ngờ rằng mình lại bại hoàn toàn như vậy. Nếu Lục Diệp thật sự muốn lấy mạng hắn thì vừa rồi hắn đã chết rồi.

"Tiếp tục!"

Trường đao trong tay Lục Diệp xấn lên một cái, nhàn nhật mở miệng.

Nói xong, tu sĩ Đan Tâm môn vờ tỏ.

Nghe những lời nói của Lục Diệp, rõ ràng là muốn lấy sức một mình để khiêu chiến toàn bộ người của bọn hắn! Đây là chuyện không coi ai ra gì, so với mấy người trong tông đồng loạt ra tay vây công nhưng thất bại trước đó thì sự phách lối của Lục Diệp lúc này càng không thể tha thứ.

"Ta đến !"

Lần này, gần như không đợi Phong Nguyệt Thiên mở miệng, đã có một tu sĩ nhảy ra ngoài.

Nhưng mà vừa mới đứng vững thân hình thì trước mắt hắn đã lóe lên một cái, gương mặt của Lục Diệp xuất hiện ở trước mặt hắn, gần như dán mặt với hắn.

Người này giật mình, đang muốn bứt ra kéo dài khoảng cách thì một luồng lực lượng lớn từ bụng va vào, toàn bộ giống như bị sét đánh, nhảy ra ngoàibay trở về, trùng điệp đâm vào trong đám người.

Lục Diệp thu hồi chân đạp ra ngoài, mặt không thay đổi đứng tại chỗ, đối diện với một đám tu sĩ Đan Tâm môn hận nghiến răng nghiến lợi.

"Thiên Thất Thiên Bát cũng đừng mất mặt xấu hổ, Thiên Cửu đi lên!"

Giọng nói của Phong Nguyệt Thiên vang lên.

Một người thể tu cao lớn vạm vỡ đẩy đám người ra, từ từ đi đến trước mặt Lục Diệp, đứng vững cách đó không xa, vẻ mặt ngưng trọng từ trong túi trữ vật lấy ra một lá chắn Linh khí, thôi động linh lực, lá chắn nhỏ cầm trên tay bỗng nhiên mở rộng, hóa thành một lá chắn che chắn toàn bộ thân thể.

Chợt thân thể của người này hơi cúi xuống, bày ra tư thế xông trận, hai chân trên mặt đất bỗng nhiên phát lực, thân hình đánh về phía Lục Diệp như mũi tên rời cung.

Lục Diệp có chút hấp khí, trong nháy mắt đối phương sắp gần thân, Bàn Sơn Đao đã bốc lên ánh lửa, liên tục bổ ba đao về phía tấm khiên linh khí kia.

Mỗi một đao đánh xuống thì trên bàn sơn đao đều có hào quang hiện lên.

Linh quang trên lá chắn linh khí dưới ba đao lập tức tối đi, nứt ra từng khe hở.

Ầm một tiếng, trong nháy mắt thân hình Lục Diệp va chạm, thân hình không ngăn được lui về phía sau, hai chân ở trên mặt đất cày ra hai vết tích thật sâu.

Thể tu vọt tới trước đồng thời bị ngăn chặn, trong nháy mắt đó, hắn cảm giác mình giống như đâm vào trên một bức tường, trong lòng kinh hãi, thể phách của đối phương lại ngang bằng với mình!

Mẹ nó, hắn là binh tu à?

Suy nghĩ chưa chuyển xong, Lục Diệp bị bức lui đã lần nữa

chém giết, Bàn Sơn Đao nhắm ngay lá chắn nhỏ trên tay hắc đâm thẳng một đao.

Thể tu muốn tránh, nhưng hắc căn bản không có tốc độ phản ứng nhanh như vậy, chỉ có thể điên cuồng thúc giục linh lực, tiến hành ngăn cản linh khí trong tay.

Soạt một tiếng...

Dưới sự chấn động của tất cả mọi người, lá chắn nhỏ kia bị phá vỡ, mảnh vỡ bay tứ tung, bàn sơn đao đâm thẳng ra đâm vào ngực của thể tu kia, vào thịt ba tấc.

Mùi khét truyền ra, tiếng rên rỉ đồng thời vang lên, thể tu cúi đầu nhìn Bàn Sơn Đao bị ánh lửa quẩn quanh, con ngươi run rẩy kịch liệt.

Lục Diệp thu đao, mang theo một chùm nhiệt huyết, thể tu lão đảo lui lại, có y tu vội vàng đỡ lấy hắc, thể tu kia lắc đầu, ra hiệu mình không ngại, nếu như một đao của Lục Diệp kia nhiều hơn một tấc thì cũng đủ để đâm xuyên trái tim của hắc, loại thương thế này đối với thể tu chỉ là vết thương nhỏ.

Toàn trường tĩnh mịch, tuy trước đó bọn hắc biết Lục Diệp rất mạnh, nhưng tuyệt đối không ngờ lại mạnh đến mức này.

Chương 664: Tôn Nghiêm Thể Tu 2

Chương 664. Tôn Nghiêm Thể Tu 2

Binh tu đối chiến với thể tu, tốt nhất là nên kéo dài khoảng cách, dùng ngự khí dây dưa, bởi vì trên người binh tu không bằng thể tu, thiếp thân nói rất dễ dàng ăn thiệt thòi.

Nhưng bọn hắn lại nhìn thấy cái gì đó, một tên binh tu mạnh mẽ chém vỡ phòng ngự Linh khí của một thể tu!

Phòng ngự linh khí của thể tu chính là tôn nghiêm của thể tu!

Hiện tại phần tôn nghiêm này bị chém nát, giẫm trên mặt đất.

Trận chiến này đánh vào thị giác tất cả mọi người, để mọi người khó có thể tưởng tượng.

Im lặng trong chốc lát, lại một tu sĩ cấp Thiên Cửu đi tới, hắn hơi cúi đầu, trong tay cầm theo một thanh trường kiếm, nhìn xem trang phục kia thì là của một binh tu, có phải kiếm tu hay không thì không biết được, cũng không phải tất cả kiếm tu cầm kiếm đều là kiếm tu.

Người này không nói một lời, tốc độ lại càng lúc càng nhanh, chỉ mấy bước sau, thân hình giống như sấm sét bôn tẩu.

Khi kiếm quang phun trào, thân hình người này quần ở trong kiếm quang, nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm mang đâm về phía Lục Diệp.

Mặc dù một kiếm này không quá mỹ lệ, nhưng một kích liều

mình chém giết chân chính, sát cơ sắc bén đến gần như ngưng thành thực chất, làm cho toàn thân Lục Diệp như bị kim châm.

Người này là một kiếm tu hàng thật giá thật!

Kiểm mang thoáng qua, trong mắt Lục Diệp đã hiện lên Linh văn Động Sát, cùng lúc đó, một mặt Linh văn Ngự Thủ kiên cố hiện lên ở trước người.

Ầm...

Tiếng nổ nhỏ truyền ra, trường kiếm chống đỡ ở trên tay, phía sau là tiếng nổ liên miên không dứt, trong nháy mắt đó, không biết kiếm tu đâm ra bao nhiêu kiếm.

Cho dù Lục Diệp cực lực thúc đẩy linh lực duy trì ngự thủ linh văn thì trên nó cũng hiện đầy vết nứt.

Soạt một tiếng, Ngự Thủ vỡ nát, kiếm quang lướt qua Lục Diệp, đồng thời Lục Diệp cũng đánh xuống một đao.

Hai bóng người đưa lưng về phía đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Tất cả mọi người đều nhảy tới cổ.

Xùy... Một tiếng, trên cổ Lục Diệp hiện ra một chùm máu tươi, sau gáy càng là nhiều hơn một vết thương.

Phía sau hẳn, thân thể của kiếm tu kia hơi lay động, sau đó ngã xuống đất.

Y tu của Đan Tâm môn cuống quýt tiến lên kiểm tra, phát hiện Kiếm Tu chỉ là một thân lực lượng hao hết, kiệt lực mà suy, mặc dù cũng bị thương, nhưng cũng không cần lo lắng cho tính mạng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt tu sĩ Đan Tâm môn xung quanh nhìn qua Lục Diệp trở

nên phức tạp, nếu như nói trước đó chỉ là phần uất tức giận thì giờ phút này đã có thêm một tia bội phục.

Mặc kệ quan hệ giữa Bích Huyết tông và Đan Tâm môn như thế nào, cũng mặc kệ Lục Diệp có phải xuất thân từ Bích Huyết tông hay không, một tu sĩ Thiên Thất cấp có thể làm được trình độ này đã đủ để thắng tất cả mọi người.

Phải biết rằng, hai tu sĩ Thiên Cửu cấp xuất chiến đều là thế đội mạnh nhất trong Linh Khê cảnh của Đan Tâm môn, ngoại trừ Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên ra.

Dưới sự luân phiên chiến đấu như vậy mà cũng không phải là đối thủ, nếu không tận mắt nhìn thấy thì quả thực khó có thể tin được.

Nhìn qua thiếu niên đứng ở đó, cầm trường đao trong tay, trên người đầy máu tươi, đông đảo tu sĩ của Đan Tâm môn giống như thấy được một ngôi sao mới sắp từ từ bay lên.

Lại một người lặng lẽ đi ra khỏi đám người.

Mặc dù trong lòng bội phục, mặc dù biết chiến đấu không công bằng như vậy, nhưng trận chiến hôm nay liên quan đến mặt mũi của Đan Tâm môn, không đánh ngã Lục Diệp thì những người Đan Tâm môn này cũng sẽ cam lòng.

"Đủ rồi!"

Phong Nguyệt Thiên nhàn nhạt lên tiếng:

"Còn ngại không đủ mất mặt xấu hổ sao?"

Tu sĩ vừa đi ra kia trầm mặc một chút, sau đó lui về trong đám người.

"Tất cả rút về tĩnh lại, tông môn cung cấp tài nguyên lớn để

nuôi dưỡng các người, các người lại bỏ ra nhiều thứ cho tông môn."

Một đám tu sĩ yên lặng hành lễ với Phong Nguyệt Thiên, sau đó tâm tình nặng nề tán đi.

Trước đó, bọn hắn lấy thân là tu sĩ của Đan Tâm môn làm niềm kiêu ngạo, bởi vì tuy Đan Tâm môn là nhị phẩm, nhưng trụ sở ở chiến trường Linh Khê, cho dù là nhất phẩm của Vạn Ma lĩnh cũng không dám tùy ý gây hấn.

Đây là chuyện mà bất kỳ một nhà tông môn nhị phẩm nào cũng không làm được.

Nhưng hôm nay bọn hắn quả thực bị đả kích, một tu sĩ Bích Huyết tông mới Thiên Thất cấp, gần như treo tu sĩ Thiên Cửu cấp của bọn hắn lên đánh, mà Bích Huyết tông kia chỉ là tông môn cửu phẩm mà thôi.

Đây là sỉ nhục mà tất cả mọi người phải ghi khắc.

Muốn rửa sạch phần sỉ nhục này, vậy cũng chỉ có quyết chí tự cường, sau đó đánh trở về.

Đợi một đám tu sĩ của Đan Tâm môn tản đi, Phong Nguyệt Thiên mới bay xuống.

"Phong sư tỷ."

Lục Diệp thu đao vào vỏ, thi lễ một cái.

"Trước tiên chữa thương, sau đó đôi thân quần áo sạch, ta dẫn người đi gặp tứ sư huynh của người."

"Được rồi."

Bộ dáng này quả thật không thích hợp gặp người, mà vừa rồi hắn cũng nhìn thấy một kích của kiếm tu kia nhìn như nhẹ nhàng,

nhưng trên thực tế gần như là đi đến Quỷ Môn quan một chuyến.

Kiểm tu kia tập trung tất cả lực lượng vào một kiếm, sau một kiếm, kiểm tu kia kiệt lực mà ngã, đây hiển nhiên là một loại bí thuật, một kiếm như thế há có thể tùy tiện đón lấy.

Khí huyết trên ngực Lục Diệp lúc này đang quay cuồng, một thân linh lực cũng đang kích động không ngớt, trong thời gian ngắn khó mà lắng lại.

Nếu lại có tu sĩ Thiên Cửu tới khiêu chiến hẳn, hẳn chắc chắn sẽ thua.

Phong Nguyệt Thiên hẳn là nhìn ra điểm này, cho nên mới ngăn cản vị Thiên Cửu thứ ba khiêu chiến, nàng muốn mượn tay của Lục Diệp để gõ tu sĩ nhà mình, cũng sẽ không để cho Lục Diệp thật sự thua ở đây.

Bị Phong Nguyệt Thiên mang theo tiến về chỗ ở của nàng, sau khi tắm rửa một cái, lại được Phùng Nguyệt trị liệu một phen, vết thương trên cổ biến mất, thay lại quần áo sạch sẽ, lúc này mới tiến về phía sau núi ở Đan Tâm môn, nơi mà hẹn gặp Lý Bá Tiên.

Cảnh vật nơi này tĩnh mịch, vị trí vắng vẻ, một căn nhà gỗ đơn sơ chính là nơi ở hàng ngày của Lý Bá Tiên, đủ loại náo nhiệt không lọt vào được, có vẻ vượt ra khỏi trần gian.

Khi mấy người Lục Diệp chạy đến thì nơi này chính là khói bếp lượn lờ, hương khí bốn phía.

Lý Bá Tiên quần một cái tạp dề từ trong phòng bếp đi ra, làm cho Lục Diệp sửng sờ.

"Tứ sư huynh người..."

Lý Bá Tiên nói:

"Cũng không thể nói cho nhị sư tỷ biết, nếu không lần sau về tông sẽ không có cách nào ăn nhờ."

Lại chào hỏi mọi người:

"tùy tiện ngồi đi, một hồi là tốt rồi."

Chương 665: Huynh Đệ Nói Chuyện

Chương 665: Huynh Đệ Nói Chuyện

Sau một lát, trước một cái cộc gỗ khổng lồ, mọi người ngồi xuống.

cộc gỗ vuông vức bóng loáng, vừa vặn lấy ra làm bàn ăn.

Trên bàn bày biện thức ăn rực rỡ muôn màu, có thể nói là hương thơm đều đủ.

Cự Giáp sẽ không khách khí, đã cầm đầu găm lấy găm để.

Lục Diệp nhíu mày mấy cái, ngoài ý muốn nói:

"Tay nghề của sư huynh không kém hơn nhị sư tỷ."

Lý Bá Tiên cười cười:

"Ngày bình thường không có việc gì, hắn chỉ suy nghĩ xem làm sao để làm đồ ăn gì đó."

Phong Nguyệt Thiên ở bên cạnh hừ nhẹ:

"Sư huynh rất lười, ngày bình thường muốn ăn đồ hắn làm cũng không dễ dàng, hôm nay là dính ánh sáng của Lục sư đệ."

"Tiểu sư đệ tới rồi, cũng đừng nói điểm xấu của ta chứ."

Lý Bá Tiên gấp một miếng đồ ăn cho Phong Nguyệt Thiên giống như nịnh nọt.

"Thật cảm ơn sư huynh."

Phong Nguyệt Thiên cười nheo mắt lại.

Lý Bá Tiên thở dài, đã lười đi sửa lại xưng hô của nàng, quay đầu nhìn về phía Lục Diệp:

"Thương thế sao rồi?"

"Không có gì đáng ngại, chắc là Phong sư tỷ đã sớm bắt chuyện, các sư huynh của Đan Tâm môn ra tay đều có chừng mực."

"Vậy thì bồi sư huynh uống chút gì đó."

Lý Bá Tiên nói, sau đó lấy ra mấy bình rượu ngon từ trong túi trữ vật.

Trên bàn cơm, mọi người nói chuyện không nhiều, chỉ có Lý Bá Tiên và Lục Diệp thuận miệng nói chuyện phiếm câu được câu không.

Một bữa ăn no, Cự Giáp sờ lấy cái bụng ngồi ngẩn người, Phong Nguyệt Thiên mang theo Y Y và Phùng Nguyệt thu thập.

Trên vách đá lồi ra một tảng đá, Lý Bá Tiên và Lục Diệp mỗi người cầm một vò rượu, vừa đứng ngồi xuống, đón ánh chiều tà.

"Bây giờ tiểu sư đệ đã đi vào vòng, tiếp theo có tính toán gì không?"

"Phải đi đến trụ sở của Tam Thánh viện."

"Tam Thánh Viện?"

"Trước đó, chưởng giáo đã cướp 50 đệ tử từ Tam Thánh viện trở về, sau đó bị tông chủ của Tam Thánh viện đuổi tới bản tông, hai người còn đánh một trận."

Lục Diệp nói qua chuyện này một lần.

Lý Bá Tiên nghe thấy vậy thì khoe mắt không nhìn được nhảy xuống:

"Lão đầu tử cũng đủ liều, làm xong chuyện này, chẳng phải là anh danh một thể chỉ trong chốc lát bị phá hủy sao, xem ra là thật sự nghĩ kỹ càng để phát triển Bích Huyết tông."

"Khoảng thời gian trước, vật tư của Vạn Ma Lĩnh cũng đã đến, các đệ tử tu hành tiêu xài không cần lo lắng, chỉ cần có đủ nhân tài, tông môn sau này sẽ càng ngày càng tốt, sư huynh có bao giờ nghĩ tới việc muốn trở về hay không?"

Lý Bá Tiên cười cười:

"Đây là nghe được cái gì rồi?"

"Cảm thấy bất công cho sư huynh."

Lý Bá Tiên vỗ vỗ vai Lục Diệp, ngồi xuống bên cạnh hắn:

"Trên đời này không có quá nhiều công bằng, mà người nghe thấy đều là nhị sư tỷ nói cho người biết, vấn đề nhị sư tỷ đứng ở lập trường của ta để suy nghĩ, đương nhiên chỉ có thể nhìn thấy người khác không tốt đối với ta."

Hắn nuốt một hớp rượu vào trong miệng, lo lắng nói:

"Không nói những chuyện khác, ngay cả chuyện nguyện ý thu lưu ta năm đó, sư huynh ta cũng không thể làm chuyện qua sông phá cầu, nhục danh người khác. Đương nhiên, hiện tại Đan Tâm môn cũng không giống với trước kia, có thể cũng không liên quan gì đến ta, ta làm tốt việc chính mình là được rồi."

"Trận chiến kia linh khiếu của sư huynh bị phá... Có liên quan gì với Đan Tâm môn không?"

"Mấy năm nay ta điều tra không có liên quan trực tiếp, trận chiến kia chủ yếu nhất vẫn là ta không đủ cẩn thận, cũng là lúc đó còn quá trẻ tự ngạo, chỉ cảm thấy tu sĩ trên đời này tài tình mười phần, Lý Bá Tiên ta độc chiếm mười một phần, những người khác còn thiếu ta một phần..."

Cho dù lấy tâm tính của Lục Diệp, nghe thấy câu này cũng không nhịn được muốn cười lên, một ngụm rượu suýt nữa phun ra ngoài.

"Vết xe đổ của sư huynh ta, mong rằng sư đệ có thể cảnh giác."

Lục Diệp nghiêm mặt gật đầu:

"Ta nhớ kỹ."

"Giới tu hành là một nơi nhân tài xuất hiện lớp lớp, vĩnh viễn không nên cảm thấy mình có thể đánh đâu thắng đó, đại sư huynh kinh tài tuyệt đỉnh cỡ nào, cuối cùng còn không phải là rơi vào kết cục thảm, bỏ lỡ đại sư tẩu và nha đầu Nguyệt Thiên sao."

"Vị đại sư tẩu của chúng ta..."

"Đại sư tẩu không có điểm gì để chê, là nữ tử tốt, sau này có cơ hội người sẽ gặp được."

"Không phải, ta nói là đại sư tẩu nàng biết Phong sư tỷ đối với người..."

Hai tay Lục Diệp đặt ở trước mặt, hai ngón tay cái dựng thẳng lên, sau đó hơi cong cong, trong nháy mắt đã ra hiệu với Lý Bá Tiên.

"Đại sư tỷ đối với ta ân trọng như núi, càng có ơn dưỡng dục."

"Cho nên sư huynh và Phong sư tỷ thanh mai trúc mã thôi!"

"..."

Lý Bá Tiên có chút không biết nói gì, bỗng nhiên lại vỗ đùi:

"Ta đã biết."

"Cái gì?"

"Ta biết vì sao Tam Thánh Viện lại muốn người đi đến trụ sở của bọn hắn."

"Vì sao?"

Lục Diệp vẫn không hiểu rõ chuyện này, hắn thấy rằng tình cảnh của Tam Thánh viện nếu không phải rất tốt nên cũng nghĩ cách cải thiện tình cảnh, nhưng mà muốn mình đi qua hỗ trợ, đây tuyệt đối là lửa cháy đổ thêm dầu, sẽ chỉ làm tình cảnh của Tam Thánh viện càng ngày càng hỏng.

Lý Bá Tiên cười cười:

"Chờ người đến Tam Thánh Viện thì biết, cũng không biết đến lúc đó bọn hắn còn dám thu người hay không."

Lục Diệp nghe không hiểu ra sao.

Màn đêm chậm chậm buông xuống, Phong Nguyệt Thiên mang theo rất nhiều linh quả tươi mới do Y Y đưa tới, đều là do Đan Tâm môn tự trồng trọt ra.

Hai người sư huynh đệ ăn Linh quả, uống rượu ngon, tâm tình như biển cả.

Chương 666: Huynh Đệ Nói Chuyện 2

Chương 666. Huynh Đệ Nói Chuyện 2

Húc nhật đông thăng, một ngày mới đến.

tắm rửa dưới ánh nắng ban mai, Lý Bá Tiên bỏ bình rượu uống sạch xuống, hăng hái nói:

"Tiểu sư đệ, ta ở chiến trường Vân Hà chờ người!"

Lục Diệp thở dài một hơi, xem như đã đạt thành mục đích lần này tới Đan Tâm môn.

Đứng lên nói:

"Sư huynh cần phải chạy nhanh lên, nói không chừng ta rất nhanh sẽ có thể đuổi kịp người."

"Vậy người cần phải cố gắng!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Một lát sau, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên ở bên ngoài Đan Tâm môn tự mình đưa tiễn, Lục Diệp tế ra linh chu của mình, chở Cự Giáp và Phùng Nguyệt xông lên trời.

Mãi đến khi ánh sáng ngự khí kia biến mất ở trong tầm mắt, Lý Bá Tiên mới thu hồi ánh mắt lại.

"Nguyệt Thiên, ta đi ra ngoài một chuyến."

"Sư huynh muốn đi đâu?"

"Cuồng Dao môn!"

Có chút ân oán, nên chấm dứt.

Kiểm quang phóng lên tận trời, lao về một phương khác.

Trong lúc ngự khí phi hành, Lục Diệp thu được tin tức của Phong Nguyệt Thiên:

"Lục sư đệ, cảm ơn."

Lục Diệp cười một tiếng, không có tin tức trở về.

"Lục Diệp."

Thân hình Y Y lóe ra, rơi xuống trước người Lục Diệp, hiếu kỳ nói:

"Chúng ta chạy đến chỗ ở của Đan Tâm môn làm gì?"

"Đến thăm Tứ sư huynh."

"Không đúng."

Y Y lắc đầu:

"Một tháng trước, tứ sư huynh mới trở lại bản tông, mà lại... Nếu như người thật sự chỉ đến thăm tứ sư huynh thì cần gì phải đánh nhau với tu sĩ Đan Tâm môn, làm quan hệ trở nên căng thẳng như vậy, người nhất định là có mục đích gì đó."

Sau lưng Lục Diệp, Phùng Nguyệt cũng vênh tai lên, nàng cũng cảm thấy lần này Lục Diệp đến Đan Tâm môn là có mục đích gì đó, chỉ là quả thực không đoán ra được.

"Vậy người cảm thấy ta có mục đích gì?"

Lục Diệp hỏi lại.

Y Y nghiêng đầu nói:

"Chính là nghĩ mãi mà không rõ, cho nên mới hỏi người."

Lục Diệp suy nghĩ một chút, mở miệng nói:

"Linh khiếu của tứ sư huynh đã được tu bổ hoàn toàn, có thể tấn thăng Vân Hà, nhưng cho đến hôm nay hắn cũng không tấn thăng."

"Trước đó không phải nghe người nói, hắn cần phải thích ứng một hồi sao?"

"Tu bổ linh khiếu cần phải thích ứng cái gì? Hơn nữa tứ sư huynh ở Linh Khê cảnh này lắng đọng mấy chục năm cũng không cần chờ đợi thêm nữa, hắn không tấn thăng là lo lắng về ta mà thôi."

Trước mắt Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông đã là cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt của các đại thế lực Vạn Ma lĩnh, bằng thực lực của Lục Diệp, ở trong vòng ngoài đã có thể nói là đánh đâu thắng đó, nhưng ở vòng hạch tâm lại có không ít người có thể thu thập hắn.

Nhưng Lục Diệp tóm lại là muốn tiến vào vòng hạch tâm, trong vòng hạch tâm, tu sĩ Thiên cấp chuyển tu công pháp tầng tầng lớp lớp, một khi tin tức hắn tiến vào vòng hạch tâm truyền ra, nhất định sẽ bị các loại nhắm vào.

Lý Bá Tiên không tấn thăng Vân Hà, đơn giản là lo lắng Lục Diệp không ứng phó được với cục diện này, cho nên muốn lưu lại ở chiến trường Linh Khê, làm hậu thuẫn vững chắc cho hắn.

Điều này, trước lúc Lục Diệp đưa tin cho Tứ sư huynh hỏi hắn khi nào tấn thăng Vân Hà thì đã đoán được.

Cho nên hắn mới có thể cố ý đi đến chỗ ở của Đan Tâm môn

một chuyển, chính là muốn thuyết phục một phen trước mặt tứ sư huynh.

Nhưng điều khiến Lục Diệp không ngờ tới là mình tới trụ sở của Đan Tâm môn lại bị tu sĩ của Đan Tâm môn từ chối ở ngoài cửa.

Thiên ngôn vạn ngữ không bằng ra tay hành động, tu sĩ Đan Tâm môn đối mặt với ác ý của hắn, vậy hắn sẽ thuận thế đánh một trận, dùng cái này để triển lộ thực lực của bản thân.

Phong Nguyệt Thiên nhúng tay vào để kế hoạch của hắn tiến hành rất thuận lợi, lấy tu vi Thiên Thất vượt cấp đánh bại mấy vị tu sĩ Thiên Cửu cấp, thực lực như vậy triển lộ ra, tin tưởng Tứ sư huynh cũng có thể yên tâm rời khỏi chiến trường Linh Khê.

Nghe Lục Diệp giải thích một phen, Y Y mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Trước đó ở bên phía Tứ sư huynh cũng không nghe các người nói."

"Có một số việc không cần nói quá rõ."

Lý Bá Tiên nói một câu: Ta chờ người ở chiến trường Vân Hà, Lục Diệp đã biết hắn đã có quyết định.

"Cái kia..."

Phùng Nguyệt đứng sau lưng Lục Diệp cách đó không xa bỗng nhiên nhẹ nhàng hô một tiếng:

"Ta muốn nói, vừa mới bắt đầu, bên kia đã có mấy đạo độn quang đi theo chúng ta, có phải chúng ta đã bị để mắt tới rồi hay không?"

Lục Diệp lạnh nhạt đảo qua, phát hiện phía sau quả nhiên có

mấy đạo độn quang đi theo phía xa, lúc này Lục Diệp đã thay đổi phương hướng, nghênh đón về phía bên kia.

Mấy đạo lưu quang kia thấy thế, không những không tránh né, ngược lại còn tiến lên đón, khi khoảng cách giữa hai bên rút ngắn, một người đối diện hưng phấn hô to:

"Quả nhiên là Diệt Môn Chi Diệp kia!"

Nhục nhả vô tận làm cho một phương Vạn Ma Lĩnh bị đè nén đến mức gần như nổ tung, bọn hắn vẫn luôn chờ đợi ngày này, chờ Lục Diệp tiến vào vòng hạch tâm, sau đó sẽ làm cho hắn đẹp mắt.

Không ai ngờ rằng, một ngày này lại tới nhanh như vậy!

Bây giờ giá trị sinh mệnh của Lục Diệp ở Vạn Ma Lĩnh đã không thấp, đỉnh tiêm của đông đảo tông môn Vạn Ma Lĩnh đã sớm bắt tiếng, phàm là người có thể chém giết Lục Diệp thì cũng có thể đạt được một khoản tài phú vô tận mà cả đời hưởng dụng.

Cho nên sau khi mấy người kia xác định thân phận của Lục Diệp thì mới có thể hưng phấn như vậy.

Những người kia vừa mới hô lên, đã kinh hãi phát hiện có mấy đạo lưu quang ngự khí từ phía đối diện nổ bắn ra, cho dù người này đã hết sức trốn tránh thì vẫn không thể tránh được, lưu quang giống như tia chớp xuyên thẳng qua, mang theo một chùm nhiệt huyết, lúc này tu sĩ Vạn Ma Lĩnh này đã tuyệt khí bỏ mình, đầu to cắm xuống.

Y Y bay ra ngoài, vòng qua bên hông người này một vòng, cầm lấy túi trữ vật, lại thu hồi linh khí phi hành của đối phương.

Lại ngẩng đầu nhìn thì trên bầu trời giống như là một trận mưa máu, mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh đi theo đều mất mạng tại chỗ, tu sĩ Vạn Ma lĩnh cuối cùng bị chém kia càng chết không nhắm mắt,

hắn không ngờ tu vi Thiên Bát cấp của mình lại không chặn được một đạo ngự khí của Diệt Môn Chi Diệp, cứ như vậy chết không rõ ràng.

Chương 667: Diệt Hết Tam Đại U Ác Tính

Chương 667: Diệt Hết Tam Đại U Ác Tính

Lục Diệp hành động ở trong vòng tròn, chính là suất lĩnh Liên Quân của Hạo Thiên minh chinh chiến bốn chỗ, đó là lực lượng chính thể do từng tông môn hội tụ mà thành, cho nên chưa thể hiện rõ thực lực của bản thân Lục Diệp, hoặc là nói, cho dù dưới trướng ai có một đại quân như vậy thì thực lực của bản thân cũng đã không còn quan trọng nữa.

Điều này sẽ đưa đến rất nhiều người đánh giá thực lực của Lục Diệp không quá cao, đây cũng là nguyên nhân mấy tu sĩ Thiên Thất Thiên Bát cấp của Vạn Ma Lĩnh phát hiện Lục Diệp thì hứng thú bừng bừng chào đón.

Hôm đó, tin tức Diệt Môn Chi Diệp tiến vào vòng hạch tâm lan truyền nhanh chóng, bên phía Vạn Ma Lĩnh vừa sợ vừa giận.

Hắn kinh hãi là tu vi của gia hỏa này tăng lên thật nhanh, dám vào vòng hạch tâm, nhất định đã chuyển tu công pháp Thiên cấp, tu vi kia khẳng định đã đến trình độ của Thiên Thất.

Đáng tiếc là, buổi hoà đàm của Thần Hải cảnh hai đại trận doanh mới trôi qua hơn một tháng, vật tư bồi giao của Vạn Ma Lĩnh vừa đưa đi không bao lâu, Diệt Môn Chi Diệp này lại nhảy ra, hơi có chút hương vị như vượt sông đoạn cầu.

Lúc tên này ở bên ngoài đã làm ra một trận đại chiến đỉnh Kim Quang, để cho thiên hạ chú ý, nghe nói trụ sở Vạn Ma Lĩnh của hai nhà láng giềng Bích Huyết tông cũng bị giày vò đến đại thương,

đến nay đều không thể xây dựng lại được nữa.

Tiến vào trong càng khó khăn, trước trước sau sau, trực tiếp hoặc gián tiếp bởi vì hấn mà thế lực của Vạn Ma Lĩnh bị phá vỡ đến một hai trăm nhà, cuối cùng càng là ép Vạn Ma Lĩnh bồi giao vật tư, bày ra tư thế nếu Hạo Thiên minh không dừng tay thì cá chết lười rách mới tính là lắng lại, tổn thất nặng nề, từ xưa đến nay chưa từng có.

Cho đến hôm nay, rung chuyển cũng không hoàn toàn kết thúc, những tông môn Hạo Thiên minh chiếm cứ ưu thế ở vị trí cục bộ đều đang điên cuồng chèn ép thế lực của Vạn Ma lĩnh, làm cho bên phía Vạn Ma lĩnh trùng kiến trụ sở trở nên khó khăn không gì sánh được.

Lúc này, tai sao tên này tiến vào vòng hạch tâm, cũng không biết sẽ gây ra mưa gió gì.

Bên phía Vạn Ma Lĩnh không lo lắng việc Diệt Môn Chi Diệp này sẽ ở trong vòng hạch tâm kéo ra một liên quân Hạo Thiên minh.

Tình huống của vòng trong và vòng hạch tâm không giống nhau, không nói đến khoảng cách giữa các tông môn rất xa, ngay cả tu vi của tu sĩ cũng có chênh lệch cực lớn.

Tu sĩ hạch tâm có tài cao gan lớn, bình thường có chín tầng cảnh, nhưng đại đa số đều chuyển tu công pháp Thiên cấp, cho dù là tính cơ động hay là thực lực đều mạnh hơn nhiều so với tu sĩ vòng trong, muốn trợ giúp sẽ càng dễ dàng.

Cho nên Diệt Môn Chi Diệp này muốn bắt chước lại hành động lúc trước là không quá thực tế.

Còn nữa, số lượng tu sĩ trong vòng hạch tâm có hạn, nhiều hơn hai ba trăm, ít hơn một hai trăm, tông môn Kiếm Tu thuần khiết

giống như Bắc Huyền Kiếm Tông thì chỉ có hơn mười người mà thôi... Nào có lực lượng dư thừa để đi theo Lục Diệp đi xây dựng Liên quân Hạo Thiên minh gì đó.

Mặc dù không lo lắng cách làm của Lục Diệp sẽ tái hiện, nhưng vẫn phải đề phòng, chuyện Diệt Môn Chi Diệp này làm ra kinh thế hãi tục cũng không ít, ai cũng không biết hẳn còn có thủ đoạn gì nữa, cho nên khi tin tức hần tiến vào vòng hạch tâm truyền ra, rất nhiều thế lực Vạn Ma Lĩnh trong vòng hạch tâm đã xao động.

Một đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nhao nhao rời khỏi nhà của mình, lao tới chỗ Lục Diệp hiện thân, tuy không có người dẫn đầu, nhưng bên phía của Vạn Ma Lĩnh lại vô thanh vô tức đạt thành một nhận thức chung.

Cho dù như thế nào thì cũng phải chém giết Diệt Môn Chi Diệp này ở vòng hạch tâm, quyết không thể bỏ mặc hần tiếp tục trưởng thành.

Ngay khi tin tức Lục Diệp tiến vào vòng hạch tâm lan truyền sôi sục, một tin tức khác cũng đồng thời truyền ra.

Lý Bá Tiên xếp hạng thứ ba trên bảng xếp hạng Linh Khê, ước chiến với Yến Hình ở bên ngoài Cuồng Dao môn.

Hai vị này oán hận đã kéo dài mấy chục năm, phàm là người tin tức không bế tắc ở chiến trường Linh Khê đều có nghe nói về chuyện này, ngày xưa đều là Yến Hình tiếm phục ở Đan Tâm môn ngăn cản Lý Bá Tiên, đáng tiếc rất ít khi gặp được Lý Bá Tiên ra ngoài.

Lần này đúng là Lý Bá Tiên chủ động ước chiến, thật là khiến người ta khó hiểu.

Kết quả của trận chiến này càng làm cho người ta khó có thể

tin được.

Yến Hình chết, Lý Bá Tiên bị thương!

Theo lời nói của đệ tử Cuồng Dao môn ngày đó, hai người này đánh một trận chiến, một chiêu phân thắng bại, đã quyết sinh tử, làm cho người bên ngoài đều không kịp phản ứng.

Mượn từ trận chiến này, Lý Bá Tiên đã trở lại vị trí đứng đầu của Linh Khê Bảng.

Tin tức truyền ra, chiến trường Linh Khê chấn động, Cửu Châu chấn động.

Lý Bá Tiên là cường giả đầu tiên từ trước tới nay lấy tu vi Thiên Bát leo lên Linh Khê Bảng, mà vị trí xếp hạng cực cao, đương nhiên có thể được chú ý, nếu không phải linh khiếu của hắn bị phá không thể tu bổ thì tiền đồ tất nhiên không thể hạn lượng.

Một cường giả như vậy bởi vì linh khiếu bị phá dẫn đến dừng lại ở Linh Khê cảnh hơn mười năm, làm cho rất nhiều người của Hạo Thiên minh đều cảm thấy đáng tiếc.

Cho đến hôm nay, bước chân đình trệ hơn mười năm rốt cục chạy vội về phía trước.

Linh khiếu Lý Bá Tiên tổn hại đã được tu bổ hoàn toàn, chẳng những chém cường địch dây dưa hơn mười năm, mà còn trở lại vị trí đứng đầu của Linh Khê bảng.

Có tin tức truyền đến, trước khi Lý Bá Tiên ước chiến với Yến Hình, Diệt Môn Chi Diệp kia từng đi qua Đan Tâm môn bá phủng, kết hợp với việc trước đó tên này đã đại phá hơn một trăm thế lực Vạn Ma Lĩnh ở trong vòng, cướp đoạt vô số thiên cơ gia trì...

Dùng đầu ngón chân để nghĩ, đều biết Bồ Khiếu Đan Lý Bá

Tiên dùng để tu bổ linh khiếu là Diệt Môn Chi Diệp kia tổn hao một lượng lớn công huân mua được, nếu không một phần Bồ Khiếu Đan 15 vạn công lao thì ai mua nổi?

Hiện tại đã không phải là 15 vạn, bởi vì số lượng Bồ Khiếu Đan mất đi, cho nên giá cả đã biến thành 16 vạn.

Thiên Cơ bảo khổ phát huy câu nói vật hiếm thì quý này vô cùng tinh tế.

Chương 668: Diệt Hết Tam Đại U Ác Tính 2

Chương 668. Diệt Hết Tam Đại U Ác Tính 2

Một ngày sau, trên bảng xếp hạng của Linh Khê, Lý Bá Tiên và tên của Phong Nguyệt Thiên đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người đều mừng rỡ!

Một mực từ trước đến nay, ba người Phong Nguyệt Thiên, Yến Hình và Lý Bá Tiên này đều là ba u ác tính trên bảng xếp hạng Linh Khê!

Ba người này đều ở Linh Khê cảnh lắng đọng hơn mười năm, quanh năm bá chiếm ba vị trí trên Linh Khê Bảng, người đến sau cho dù thiên phú có xuất sắc thế nào cũng không thể vượt qua ba người bọn hắn, trước đó Lý Bá Tiên có chỗ giấu giếm còn có cơ hội, còn thứ nhất bảng thứ hai không ai trông cậy vào, mọi người đều cố gắng một chút để còn có thể leo lên bảng thứ ba.

Từ cuộc chiến đỉnh Kim Quang, sau khi Lý Bá Tiên bại lộ thực lực thì ba vị trí đầu cũng trở thành hy vọng xa vời.

Hơn nữa, tất cả ba khối u ác tính này đều là bởi vì Lý Bá Tiên mà dừng lại ở cấp độ Linh Khê cảnh này.

Hiện tại thì tốt rồi, Yến Hình bị giết, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đồng thời tấn thăng Vân Hà cảnh, đề ba đại u ác tính trên bảng Linh Khê một khi bị diệt hết.

Trong lòng rất nhiều người của Hạo Thiên minh cảm kích Lục

Diệp, đều cảm thấy là hắn đã cứu vớt bằng xếp hạng Linh Khê.

Cho dù là lúc này Vạn Ma lĩnh đang nhằm vào hắn cũng cảm thấy Diệt Môn Chi Diệp này đã làm chuyện tốt một lần.

Cảm kích thì không cần, bây giờ bên phía Vạn Ma Lĩnh hận không thể chém Lục Diệp thành vạn đoạn, nào còn có nửa phần cảm kích.

Ánh sáng của ngự khí lướt qua chân trời, nhanh như sấm sét, sau lưng ánh sáng lưu lại mấy chục bóng người điều khiển các loại linh khí đuổi theo không tha, càng có người trong lúc đuổi theo thì trên đường lớn tiếng chửi rủa.

Từ khi Lục Diệp bại lộ hành tung đến nay đã được hai ngày, trong hai ngày này, một nhóm người gần như không ngừng lại, một mực đào vong.

Không trốn không được, thế lực của Vạn Ma lĩnh đã tạo thành liên động, mặc kệ bọn hắn đi về phía vị trí nào, bên phía của Vạn Ma lĩnh đều có thể đạt được hành tung chính xác.

Có người bị cắt đuôi rồi, cũng không ít tu sĩ của Vạn Ma lĩnh bị giết, nhưng căn bản là không thể ngăn chặn quyết tâm muốn giết người của Vạn Ma Lĩnh, liên tục không ngừng có người gia nhập danh sách truy sát.

Toàn bộ vòng hạch tâm, bây giờ giống như là một nắm muối được bỏ vào trong một chảo dầu sôi, Lục Diệp đi tới đâu thì ở đó sẽ bắt đầu sôi trào.

Cũng có tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh chặn đường ở phía trước, Lục Diệp là tránh được thì tránh, nhưng nếu tránh không khỏi thì sẽ giết ra một đường máu.

Giữa hai ngày, tu sĩ của Vạn Ma lĩnh xem như đã nhìn thấy đủ loại thủ đoạn của Lục Diệp, chết không ít.

Trước mắt bọn hắn có hai nan đề không thể giải quyết, một là tốc độ phi hành ngự khí của Lục Diệp quá nhanh, rõ ràng là hắn có thủ đoạn có thể làm cho linh khí phi hành trong khoảng thời gian ngắn tăng lên tốc độ cực lớn.

Linh khí phi hành có thể đạt tới tốc độ nhanh nhất, một là do bản thân linh khí tích chứa cấm chế và phẩm chất có liên quan, hai là do tu vi của tu sĩ ngự sử linh khí có liên quan.

Mặc dù trước mắt Vạn Ma Linh xuất động không ít người đuổi giết Lục Diệp, cũng hiếm người có tốc độ cao bằng Lục Diệp, cho dù nhất thời có thể đuổi kịp thì cũng không thể tiếp tục quá lâu.

Tốc độ so ra kém hơn người khác, còn nói gì tới đuổi giết, nếu không thì sau lưng Lục Diệp không phải mấy chục đạo lưu quang mà là mấy trăm mấy ngàn đạo lưu quang.

Cho dù là thế thì mấy chục vệt sáng này cũng vẫn không ngừng có người tụt lại phía sau.

Nếu như chỉ là tốc độ kém hơn thì cũng không sao, trong hai ngày này, không ngừng có tu sĩ Vạn Ma Linh mai phục ở trên con đường Lục Diệp di chuyển, tiến lên chặn đường, chỉ cần có thể dây dưa một chút, người đuổi theo lập tức có thể chạy tới.

Nhưng trên thực tế, cho dù có người chặn đường ở phía trước thì cũng không có tác dụng quá lớn.

Diệt Môn Chi Diệp này ngự khí quá hung ác.

Tu vi của người này chỉ là Thiên Thất, lại có thể ngự khí chín đạo!

So với trăm đạo ngự khí của Lý Bá Tiên thì chênh lệch đương nhiên rất lớn, có thể ngự khí chín đạo cũng là thành tựu cực kỳ không tầm thường, càng làm cho Vạn Ma Linh cảm thấy khó giải quyết là chín món ngự khí này đều có uy năng khủng bố.

Từng có thể tu Thiên Cửu cấp ngăn ở phía trước, suýt nữa bị chín đạo ngự khí của tên này tập kích giết chết, nếu không phải thể phách của thể tu kia đủ cường đại thì thật đúng là không có cách nào trốn qua kiếp nạn, dù là như vậy thì cũng rơi vào kết cục trọng thương.

Ngự khí đạo thứ chín coi như xong, mấu chốt là khoảng cách ngự khí của gia hỏa này vượt xa tiêu chuẩn của Linh Khê cảnh.

Cho dù là tu sĩ cấp Thiên Cửu cũng không thể đánh đồng với hắn.

Uy năng và khoảng cách của ngự khí, có liên quan cùng với sự mạnh yếu của tâm thần tu sĩ, linh lực tinh khiết, cùng với khả năng khống chế đối với linh lực.

Tu sĩ của Vạn Ma Linh rất khó hiểu, Lục Nhất Diệp này chỉ là một tu sĩ Thiên Thất mới tấn thăng, tâm thần có thể mạnh bao nhiêu, linh lực có thể tinh khiết đến mức nào, lại có thể khống chế linh lực của bản thân hoàn mỹ bao nhiêu, sao lại có thể trực tiếp ngự khí giết địch ở khoảng cách bảy mươi trượng.

Phải biết rằng khoảng cách ngự khí cực hạn của tu sĩ cấp Thiên Cửu cũng là khoảng sáu mươi trượng, một khi vượt qua khoảng cách này thì ngự khí sẽ không bị khống chế nữa.

Khoảng cách giữa hai bên Ngự Khí cực hạn là mười trượng, điều này có nghĩa là bất luận ai đối đầu với Lục Diệp thì đều sẽ bị Lục Diệp đánh một cái, sau đó rơi vào bị động.

Tu sĩ chiến đấu trên không trung, bình thường đều là lấy ngự khí làm chủ, trong lúc vô hình Lục Diệp đã chiếm ưu thế.

Giờ phút này, Lục Diệp vô cùng may mắn vì đã thỉnh giáo Tứ sư huynh về kỹ xảo phương diện ngự khí, cũng nghe theo đề nghị của hắn mua một món binh hạp từ trong Thiên Cơ bảo khố.

Nếu không đối mặt với trận hình bao vây của Vạn Ma Linh thì thật đúng là không có cách nào ứng đối.

Chương 669: Tam Thánh Viện

Chương 669: Tam Thánh Viện

Khi Lục Diệp tiến vào vòng hạch tâm, vòng hạch tâm hoàn toàn loạn lên.

Nơi này vốn cũng không phải là nơi yên tĩnh, Lục Diệp làm hai trận doanh bùng nổ, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh bao vây chặn đánh, rất nhiều tu sĩ Hạo Thiên minh cũng không chịu nổi cô đơn, nhao nhao ra tay, tập sát những tu sĩ Vạn Ma lĩnh lạc đàn kia, vô hình đã giảm bớt một chút áp lực cho Lục Diệp.

Nơi ở của Tam Thánh Viện, khói mù bao phủ, có chút sầu vân thâm vụ.

Không sai, Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông muốn tới! Thông qua tình báo các phương truyền đến, không đến một canh giờ, Lục Nhất Diệp kia hẳn là có thể đến trụ sở của Tam Thánh viện.

Hai ngày trước, Tam Thánh Viện vẫn rất chờ mong Lục Diệp đến, bởi vì tình cảnh của Tam Thánh Viện ở đây không phải rất tốt, những năm gần đây không có cường giả Linh Khê cảnh ra ngoài, điều này sẽ đưa đến các đệ tử ở bên ngoài chịu đủ chèn ép.

Nếu như Lục Diệp có thể đến trụ sở của Tam Thánh viện, có lẽ có thể thay đổi tình cảnh của Tam Thánh viện.

Nhưng khi tin tức Lý Bá Tiên tu bổ linh khiêu, tấn thăng Vân Hà, rời khỏi chiến trường Linh Khê truyền đến, Tam Thánh viện bên này đã trọn tròn mắt.

Lý Bá Tiên không ở chiến trường Linh Khê, Phong Nguyệt Thiền cũng đi cùng, Lục Diệp kia đến trụ sở của Tam Thánh Viện cũng coi như không mang đến chỗ tốt gì, ngược lại sẽ mang đến tai họa cho Tam Thánh Viện.

Vốn Tam Thánh Viện chỉ cần đối mặt với áp lực của thế lực gần đây, hiện tại đã không chỉ như vậy.

"Sư huynh, bên phía bản tông nói thế nào?"

Tam Thánh Viện phó trấn thủ sứ Thạch Lỗi hỏi.

Đối diện với hắn, một thanh niên mặc trang phục màu đen nói:

"Còn không có chỉ thị rõ ràng."

Người thanh niên này chính là Tư Đồ Hàn, trấn thủ sứ của Tam Thánh Viện.

"Vậy chúng ta nên làm thế nào?"

Thạch Lỗi nhíu mày.

"Người là chúng ta mời tới, còn có thể từ chối ở ngoài cửa sao?"

Tông môn không có chỉ thị rõ ràng thì đó chính là chỉ thị! Tư Đồ Hàn biết rõ điều này.

Thạch Lỗi muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thở dài, tình cảnh của bản tông vốn cũng không phải là rất tốt, nếu như tiếp nhận Lục Nhất Diệp thì sẽ lạnh như băng, làm không tốt ngay cả trụ sở cũng không giữ được, có thể như Tư Đồ Hàn nói, người là Tam Thánh Viện mời tới, không có khả năng từ chối ở ngoài cửa, vậy cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng.

Trong lòng hai người đều có chuyện không dám nói, lần này tông chủ đã làm ra một quyết định sai lầm cực kỳ không thể nghi

ngờ.

Vốn tưởng rằng để Lục Nhất Diệp đến trụ sở tiện thể có thể kéo theo hai cường giả của Đan Tâm môn kia, như vậy có thể làm dịu áp lực của trụ sở, có ai nghĩ được, Lục Nhất Diệp kia lại tiêu phí trọng kim mua Bồ Khiếu Đan cho Lý Bá Tiên, kết quả Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đồng thời tấn thẳng Vân Hà, rời khỏi chiến trường Linh Khê.

"Truyền lệnh xuống, chuẩn bị chiến đấu đi."

Tư Đồ Hàn đứng lên, việc đã đến nước này, hắn đã không có lựa chọn khác, đơn giản chính là trụ sở bị phá, mấy đời người tích tụ chỉ trong chốc lát mà thôi, so với những tổn thất này thì danh dự của tông môn vẫn phải bảo trụ, nếu thật sự từ chối Lục Diệp ở ngoài cửa thì sau này Tam Thánh viện sẽ không có biện pháp đặt chân ở Hạo Thiên minh nữa.

"Đúng!"

Một lát sau, đông đảo tu sĩ của Tam Thánh viện đã bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, số lượng không đủ 200, tu sĩ cấp Thiên Cửu chỉ có chút ít hơn mấy người mà thôi.

Đợi chừng nửa canh giờ, Thạch Lỗi bỗng nhiên khẽ quát một tiếng:

"Đến rồi!"

Từ phía xa nhìn lại, một vệt sáng màu trắng ở đường chân trời, dùng tốc độ cực nhanh lướt về phía bên này, lại vận dụng hết thị lực nhìn về phía sau vệt sáng kia, mơ hồ có thể thấy được càng nhiều vệt sáng hơn đang đuổi theo.

Chỉ mười mấy hơi thở, ánh sáng kia đã đến bên ngoài màn sáng của đại trận, đông đảo tu sĩ của Tam Thánh viện giương mắt nhìn lại, chỉ thấy đó là một chiếc linh chu có linh khí phi hành,

phía trên có ba bóng người đứng, phía trước nhất là một thiếu niên nhìn chỉ có 17 18 tuổi, ở giữa là một nữ tử với khuôn mặt tái nhợt, đứng ở phía sau là một đại hán cường tráng khôi ngô, trên đỉnh đầu của tráng hán kia còn có một con mèo lớn trắng như tuyết đang nằm sấp.

Tư Đồ Hàn tiến lên một bước:

"Người tới là sư đệ Lục Nhất Diệp Lục của Bích Huyết tông?"

Trên linh chu, Lục Diệp trả lời:

"Đúng vậy!"

Tư Đồ Hàn vung tay lên, ra hiệu cho hắn đi, trên miệng nói:

"Mau vào đi."

Theo Thạch Lỗi điều khiển, đại trận mở ra một cái khe hở, Lục Diệp ngửa khí mà vào, theo độn quang rơi xuống, nhẹ nhàng nhảy xuống, Cự Giáp cũng cùng nhau nhảy xuống, chỉ có Phùng Nguyệt ngồi lệch ra trên linh chu không nhúc nhích.

Lục Diệp quay đầu nhìn nàng, Phùng Nguyệt mỉm cười:

"Chân run rẩy..."

Hai ngày đào vong này đã khắc sâu ký ức của người khác, nhớ lại Phùng Nguyệt nàng cũng chỉ là một tu sĩ tầng tám bình thường, chưa từng trải qua loại tình cảnh kích thích này.

Đoạn đường này, tu sĩ Vạn Ma Linh truy kích bọn hắn không có 1000 thì cũng có 800, bỏ một nhóm lại chạy đến một nhóm, liên tục không ngừng liên miên không dứt, từng người đều giống như bọn hắn có thù giết cha, nhiều lần Phùng Nguyệt đều cho rằng chắc chắn phải chết không nghi ngờ...

Thật vất vả kiên trì đến bây giờ, toàn thân Phùng Nguyệt đều

mềm nhũn.

Lục Diệp lập tức ra hiệu cho Cự Giáp, bàn tay to lớn của Cự Giáp chụp tới, nắm lấy quần áo bên hông Phùng Nguyệt đưa nàng xuống, sau đó nhấc nàng lên giống như một con gà con.

"Tạ..."

Phùng Nguyệt phát ra một tiếng là lạ, vẻ mặt tái nhợt trở nên đỏ bừng.

Bị người khác bế như vậy thật sự là không có bài diện.

Lục Diệp thu linh chu, quay đầu nhìn về phía hai người đang chào đón, ôm quyền nói:

"Hai vị sư huynh xưng hô thế nào?"

Tư Đồ Hàn và Thạch Lỗi đều tự báo tên của mình lên.

Lục Diệp lên tiếng.

"Một đường một nhọc, sư đệ đi nghỉ ngơi trước, chuyện kế tiếp giao cho chúng ta."

Tư Đồ Hàn đưa tay ra hiệu.

Chương 670: Tam Thánh Viện 2

Chương 670. Tam Thánh Viện 2

Cũng là mãi cho đến hôm qua, Lục Diệp mới nghĩ rõ ràng câu nói ‘Không biết đến lúc đó bọn hắn còn dám thu người hay không’, tông chủ của Tam Thánh viện sở dĩ muốn hắn đi đến chỗ ở của Linh Khê chiến trường cũng không phải là coi trọng hắn lợi hại bao nhiêu, mà là bởi vì hắn có liên hệ mật thiết với Lý Bá Tiên.

Nếu như hắn có khó khăn ở Tam Thánh Viện thì Lý Bá Tiên chắc chắn sẽ không mặc kệ, một khi Lý Bá Tiên nhúng tay vào thì Phong Nguyệt Thiên cũng sẽ không nhàn rỗi.

Nói cách khác, lời kéo được hắn chẳng khác nào đi theo hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Đây mới là mục đích cuối cùng của tông chủ Tam Thánh Viện đưa ra điều kiện kia.

Nhưng mà tông chủ của Tam Thánh Viện cũng không ngờ rằng Lục Diệp sẽ mua được Bồ Khiếu Đan cho Lý Bá Tiên, để Lý Bá Tiên tấn thăng Vân Hà cảnh.

Kể từ đó, điều kiện trước đó đã có vẻ hơi ngu xuẩn, không có Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, Lục Diệp tiến vào trụ sở của Tam Thánh Viện sẽ chỉ mang đến phiền phức và tai họa vô tận, nào còn dám tiếp nhận hắn.

Nhưng bây giờ xem ra, Tam Thánh viện vẫn rất có can đảm.

Nhìn lại cách đó không xa, sát cơ của đông đảo tu sĩ Tam Thánh viện bừng bừng phần chấn, nghiêm túc chờ đợi.

Lục Diệp khoát khoát tay:

"Hai vị sư huynh có lòng tốt, mượn bảo địa bản tông tu chỉnh một lát, sau đó ta sẽ đi."

Chuyện này có chút không giống với những gì hần mong đợi ban đầu, hần đương nhiên sẽ không lưu lại tai họa Tam Thánh viện. Lấy tình cảnh của hần bây giờ, đi đến bất kỳ một nhà nào của Hạo Thiên minh cũng sẽ mang đến phiền phức vô tận. Tam Thánh viện chỉ là tông môn nhị phẩm, mà cường giả trong trụ sở cũng không nhiều, nếu như hần thật sự muốn lưu lại thì không đến một hai ngày trụ sở của Tam Thánh viện sẽ bị phá hủy.

Tư Đồ Hàn và Thạch Lỗi hiển nhiên đều không ngờ rằng Lục Diệp sẽ có quyết định như vậy.

Tư Đồ Hàn nói:

"Lục sư đệ có biết tình cảnh của mình bây giờ là gì không? Nếu không có trụ sở che chở thì lấy tu vi của sư đệ sợ là đủ nhiều lành ít."

"Nếu như ta ở lại, dù có trụ sở che chở thì cũng có thể che chở được bao lâu? Sư huynh yên tâm, mặc dù thực lực của ta không cao, nhưng Vạn Ma Linh muốn giết ta cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, nhưng mà ngược lại ta có một chuyện muốn cầu sư huynh hỗ trợ."

"Mời sư đệ nói."

Lục Diệp quay người chỉ vào Phòng Nguyệt đang bị Cự Giáp rách trên tay:

"Đây là đệ tử của Bích Huyết tông ta, có thể để nàng lưu lại Tam Thánh viện tu hành hay không? Tu vi của nàng mặc dù không cao, nhưng là một y tu, sư huynh cũng không cần cố ý chiều cố, chỉ cần đối đãi như đệ tử nhà mình, tùy tiện cho nàng một miếng

cơm ăn là được."

Phùng Nguyệt vốn đang đỏ mặt lại càng cúi đầu thấp xuống, cảm giác mình giống như là hài tử nghèo khổ bị đưa ra ngoài nhà...

"Chuyện này hiển nhiên không có vấn đề."

Tư Đồ Hàn đồng ý, chớ nói Phùng Nguyệt là một y tu, cho dù không phải y tu cũng không sao.

Lục Diệp có thể chủ động đưa ra ý kiến không ở lại Tam Thánh Viện thì Tam Thánh Viện đã rất xấu hổ rồi.

"Còn xin sư huynh ký kết minh khế với ta, ta muốn mượn Thiên Cơ Trụ của quý tông dùng một lát."

Trong chốc lát, trong Thiên Cơ Điện, tâm thần của Lục Diệp kết nối với Thiên Cơ Trụ, tiến vào trong Thiên Cơ bảo khố.

Trước đó, khi còn ở Bích Huyết tông, chiến công của hắn cũng chỉ còn lại hơn hai ngàn điểm, hai ngày này giết một số người, công huân tăng lên một chút, cũng thu được không ít chiến lợi phẩm.

Những vật tư dùng để tu hành thì giữ lại, còn lại thì tất cả đều ném vào trong Thiên Cơ bảo khố để đổi công huân, để công huân của bản thân đột phá 4000 điểm.

Nhưng theo hắn không ngừng hành động, 4000 điểm công huân cũng đang nhanh chóng giảm bớt, cuối cùng chỉ còn lại có 5 điểm.

Đã rất lâu rồi không nghèo như vậy, Lục Diệp lại lần nữa cảm khái, công huân thứ này thật sự không chịu nổi.

Đi ra khỏi Thiên Cơ Điện, Tư Đồ Hàn chờ đợi ở bên ngoài.

Lục Diệp nói:

"Tư Đồ sư huynh, có thể sắp xếp cho hắn ăn chút gì đó hay không?"

Hai ngày đào vong này, đừng nói là ăn cơm đi ngủ, ngay cả ngừng cũng không có cách nào ngừng lại, cho dù là hắn hay là Cự Giáp cũng đều tiêu hao rất lớn, phương diện linh lực cũng vẫn có thể miễn cưỡng duy trì, Lục Diệp có thể nuốt linh đan bổ sung cho bản thân, Cự Giáp cũng có đồ vật giống như Yêu Đan kia, nhưng thể lực tiêu hao lại khó khôi phục.

"Chờ một lát."

Tư Đồ Hàn đáp lời, vội vàng an bài.

Một lát sau, trước mặt Lục Diệp và Cự Giáp bày rất nhiều đồ ăn, lúc này hai người ăn no ăn nê, giống như quỷ chết đói đầu thai.

Lục Diệp vừa ăn, vừa điều tra Thập Phân Đồ.

Không thể ở lâu trong Tam Thánh Viện, nếu không chẳng những sẽ mang tới phiền phức cho Tam Thánh Viện, mà mình cũng sẽ mất đi chủ động.

Bởi vì một khi thời gian ở lại quá dài, vậy thì bên Vạn Ma lĩnh kia có thể không ngừng tụ tập lực lượng, đến lúc đó nếu như bao vây trụ sở của Tam Thánh viện, hắn sẽ mọc cánh khó thoát.

Dưới mắt tình huống còn tốt, người của Vạn Ma Lĩnh tới không quá nhiều, đều tập kết cách nơi ở mấy dặm, nhưng theo tin tức truyền ra bên ngoài, sẽ chỉ có càng ngày càng nhiều người tụ tập lại.

Nhất định phải rời khỏi trước khi người của Vạn Ma Lĩnh hội tụ đến một quy mô nhất định.

Nhưng cứ như vậy một mực đào vong không phải là cách, nhân lực có lúc cạn, ai cũng không xác định được trên con đường phía trước có biến cố ngoài ý muốn gì.

Cho nên tốt nhất là trong lúc chạy trốn có thể phản kích Vạn Ma Lĩnh theo trình độ nhất định, để bọn hắc biết cái giá phải trả.

Trong lòng Lục Diệp đã có một chút kế hoạch, nhưng muốn áp dụng kế hoạch này thì vẫn cần phải có lợi thế.

Giờ phút này, hắc điều tra Thập Phân Đồ chính là muốn tìm xem có thể lợi dụng địa hình này hay không.

Chương 671: Vụ Ân Sơn

Chương 671: Vụ Ân Sơn

Trong chiến trường Linh Khê có rất nhiều chỗ đặc biệt, những nơi này đều chất chứa hung hiểm cực lớn, cho dù tu sĩ cũng không dám tùy tiện tới gần.

Những nơi này có chút là nơi yêu thú mạnh mẽ chiếm cứ, ví dụ như hồ nước lúc trước Ứng Giao ở, thật ra cũng coi như là một chỗ hiểm địa.

Chỉ là Ứng Giao không có uy hiếp đối với tu sĩ, chỉ cần không đi trên chọc nó, mà lại tế ra một chút huyết thực cho nó thì có thể bình an ở chung với Ứng Giao.

Nhưng không phải mỗi con yêu thú đều hiền giống như Ứng Giao, những yêu thú này chính là cấp bá chủ, là tu sĩ ở Linh Khê chiến trường khó mà địch nổi.

Ngoại trừ yêu thú cấp bá chủ chiếm cứ ra thì còn có rất nhiều thiên địa tự sinh khác.

Lục Diệp cũng không phải là muốn tìm những hiểm địa này, mặc dù thực lực của hắn bây giờ có thể chém giết tu sĩ Thiên Cửu cấp, nhưng nếu thật sự tiến vào loại hiểm địa này thì sợ cũng dữ nhiều lành ít, đương nhiên sẽ không đi tìm kích thích.

Hắn chỉ là muốn tìm một nơi địa hình có thể thích hợp để bản thân thi triển một chút thủ đoạn, ví dụ như có hoàn cảnh tự nhiên có thể che khuất tầm nhìn điều tra từ trên không, ví dụ như có thể làm cho hắn dễ dàng ẩn nấp hơn.

Chỗ như vậy cũng không khó tìm, rất nhanh đã có mục tiêu.

Sau khi ăn uống no đủ, lại nghỉ ngơi khôi phục hai canh giờ, lúc này Lục Diệp mới đứng dậy.

Bên ngoài mấy dặm nơi ở của Tam Thánh Viện, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh hội tụ đã vượt qua 300 người, hơn nữa còn liên tục không ngừng có người tụ tập ở bên này.

Chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ bắt đầu cường công trụ sở của Tam Thánh viện.

Trong đại trận, Lục Diệp mang theo Cự Giáp từ biệt Tư Đồ Hàn, Tư Đồ Hàn không giả mù sa mưa, chỉ thở dài một tiếng:

"Lục sư đệ, Tam Thánh viện hồ thẹn với người."

"Tư Đồ sư huynh nghiêm trọng, Tam Thánh viện có thể thu lưu đệ tử Bích Huyết tông ta đã xem như là đại ân."

Lại quay đầu nhìn về phía Phùng Nguyệt đang đứng ở bên cạnh:

"Đừng làm cho tông môn mất mặt."

Phùng Nguyệt rũ lông mày xuống, ngoan ngoãn đáp:

"Vâng."

"Cáo từ!"

Lục Diệp ôm quyền với Tư Đồ Hàn và Thạch Lỗi, chợt tế ra linh chu của mình, cùng Cự Giáp đứng lên.

Không để Cự Giáp lại, chủ yếu là Cự Giáp khẳng định là không nguyện ý.

Linh chu vang lên một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang

xông thẳng tới chân trời.

Phùng Nguyệt vọt ra một bước, hô to một tiếng về phương hướng Lục Diệp rời đi:

"Ngũ sư huynh, ngàn vạn lần phải cẩn thận!"

Cảm giác của nàng đối với Lục Diệp rất phức tạp, trước kia ghi hận oán trách Lục Diệp, nhưng từ sau khi Lục Diệp thu nhận nàng làm đệ tử chính thức của Bích Huyết tông, loại ghi hận và oán trách này đã phai nhạt rất nhiều, cho đến lần này đi theo Lục Diệp tiến vào vòng trong, lại đang an bài nàng ở lại trong Tam Thánh viện.

Nếu như nàng vẫn là tu sĩ của Phùng gia thì chắc chắn sẽ không hưởng thụ được loại đãi ngộ này, chợt phát hiện, thoát khỏi Phùng gia, gia nhập Bích Huyết tông đối với nàng mà nói cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt.

Nếu như Ngũ sư huynh có thể thân thiện hơn với nàng một chút thì tốt hơn...

Linh chu hóa thành lưu quang xông ra đại trận phòng hộ, nhanh chóng lao về phía xa. Tu sĩ chờ ở bên ngoài Vạn Ma Lĩnh thấy thế thì rầm rầm đuổi theo, chỉ trong chốc lát, lưu quang đầy trời cực kỳ cường đại, chỉ trong chốc lát bên ngoài trụ sở của Tam Thánh Viện đã trống rỗng.

Đối với tu sĩ của Vạn Ma lĩnh, bây giờ đuổi giết Lục Diệp đều quan trọng hơn, chỉ cần giết Lục Diệp, chẳng những có thể đạt được ban thưởng lớn đến khó có thể tưởng tượng, sau này Vạn Ma lĩnh cũng không cần phải lo lắng đề phòng như vậy nữa.

Hiện tại, sự kiêng kỵ của Vạn Ma Lĩnh đối với hắc đả từ thủ đoạn phá trận của hắc chuyển dời đến thực lực của bản thân hắc.

Tu vi Thiên Thất của hắc có thể giết tu sĩ Thiên Cửu, nếu chờ

hắn tấn thẳng Thiên Cửu thì còn ai có thể thu thập hắn ở chiến trường Linh Khê này?

Vạn Ma lĩnh không muốn lại nhấm nháp toàn bộ trận doanh bị một người chi phối khủng bố.

Trong lúc chạy trốn, chênh lệch tu vi liếc mắt một cái đã thấy ngay, tu vi không cao và linh khí kém một chút chẳng mấy chốc sẽ tụt lại phía sau, cho dù tu vi đến Thiên Bát Thiên Cửu cũng khó có thể đuổi kịp Lục Diệp.

Cũng may là Vạn Ma Lĩnh đã liên động toàn diện, chỉ cần Lục Diệp không tránh thì sẽ vĩnh viễn không lo lắng mất đi tung tích của hắn.

Một ngày sau, bóng dáng của Lục Diệp biến mất trong tầm mắt của tu sĩ Vạn Ma Lĩnh.

Vị trí xuất hiện cuối cùng là ở trong một dãy núi phạm vi rộng lớn, biểu hiện trên Thập Phân Đồ, dãy núi này tên là Vụ Ẩn Sơn.

Từ tên cũng có thể nhìn thấy, quanh năm rừng rậm này đều bị sương mù dày đặc bao phủ, nếu có tu sĩ ngự khí bay qua thì có thể nhìn thấy phía dưới một mảnh sương mù bốc hơi, biển mây quay cuồng, từng thân cây cao tới trăm trượng giấu ở trong mây mù, chỉ có tán cây như dù đứng vững trong biển mây.

Chương 672: Vụ Ẩn Sơn 2

Chương 672. Vụ Ẩn Sơn 2

Trong rừng sâu núi thẳm, mãnh thú chiếm cứ, nhưng cũng chất chứa rất nhiều bảo vật trân quý.

Cho nên Vụ Ẩn sơn ở toàn bộ vòng hạch tâm đều là một dãy núi rất nổi danh, rất nhiều tu sĩ thích tới đây thu thập được liệu hoặc là bắt một ít yêu thú.

Nhưng mà nơi này cũng kèm theo một chút nguy hiểm, bởi vì nơi này chỉ tính yêu thú cấp bá chủ, đã chiếm cứ ba con!

Nhưng cũng may là linh trí của yêu thú cấp bá chủ rất cao, bình thường chúng nó đều cư trú ở trong địa bàn của mình, chỉ cần không xông vào địa bàn của chúng nó thì cơ bản cũng sẽ không gây ra địch ý gì.

Lục Nhất Diệp không đi những nơi khác, hết lần này tới lần khác tiến vào Vụ Ẩn sơn này, rõ ràng là nhờ vào đó để thoát khỏi sự đuổi giết của tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Điều này làm sao một phương Vạn Ma Lĩnh có thể nhận được, trong lúc nhất thời hô bằng gọi hữu, không ngừng có tu sĩ Vạn Ma Lĩnh gia nhập vào hàng ngũ truy kích.

Ngày thường Vụ Ẩn sơn không tính là náo nhiệt, mấy ngày gần gũi đã không biết có bao nhiêu tu sĩ xâm nhập vào trong đó, âm thanh huyên náo.

Bởi vì hoàn cảnh, các tu sĩ ngự không phi hành lúc tầm mắt bị ngăn cản, thân hình hạ xuống, tìm dấu vết truy tung.

Bên Vạn Ma Lĩnh có tổ chức hành động, rất nhiều quý tu giỏi về ẩn nấp hành tung bị ném vào trong Vụ Ẩn Sơn, tìm kiếm bóng dáng của Lục Diệp, nếu có manh mối, lập tức đưa tin.

Về phần những người khác thì chia thành từng đội ngũ nhỏ, không ngừng xâm nhập vào Vụ Ẩn sơn thăm dò, nhân số đội ngũ không giống nhau, nhưng ít nhất cũng có quy mô gần mười người, bởi vì nhân số một khi ít, cho dù có thể phát hiện Lục Diệp cũng chưa chắc có thể bắt được hắn.

Khoảng cách giữa đội ngũ và đội ngũ không tính là quá xa, bảo đảm có thể trợ giúp lẫn nhau bất cứ lúc nào.

Không thể không nói, bên Vạn Ma Lĩnh này an bài rất chu đáo chặt chẽ, ngay dưới an bài như vậy, một trận đuổi giết oanh liệt đã bắt đầu.

Ngu Thất là một trong những quý tu xâm nhập Vụ Ẩn sơn truy tìm tung tích của Lục Diệp, nhìn khắp toàn bộ vòng hạch tâm, tu vi không tính là quá cao, nhưng cũng không thấp, hiện tại đã mở 310 khiếu, có tu vi Thiên Bát, khoảng cách với Thiên Cửu còn thiếu năm mươi khiếu.

Khi tu hành mới bắt đầu, năm mươi khiếu không tính là gì, người hơi có chút thiên phú tu hành đều có thể điều khiển được năm mươi khiếu, nhưng đến trình độ này của Ngu Thất đã rất rõ ràng cảm nhận được lực cản của Khai Khiếu.

Khi số lượng linh khiếu mở ra tăng lên, vách ngăn linh khiếu càng ngày càng dày, quá trình khai khiếu càng ngày càng khó khăn.

Khai mở linh khiếu là không thể một mực thử nghiệm, bởi vì thử càng nhiều lần thì linh khiếu chưa mở ra càng dễ tổn hại, một khi tổn hại thì linh khiếu này cũng coi như là phế đi, chỉ có Bồ Khiếu Đan có thể tu bổ.

Chuyện của hắc thì hắc tự biết, nếu như đời này không có cơ duyên đặc biệt thì không thể nào mở ra 360 khiếu được, nhưng để hắc tấn thăng Vân Hà như vậy thì lại có chút không cam lòng.

Đây là tâm thái của đại đa số tu sĩ Thiên Thất Thiên Bát, tu hành đến đây, ai cũng muốn nâng cao một bước, cho dù không thể tấn thăng tầng tiếp theo thì cũng phải cố gắng mở ra mấy linh khiếu lớn nhất của mình.

Bởi vì linh khiếu mở càng nhiều thì tiềm lực sau khi tấn thăng Vân Hà càng lớn.

Nguyên nhân làm cho bọn hắc có thể kiên trì tiếp tục là trên đời này còn có một loại đồ vật gọi là Phá Chương Đan!

So với 16 vạn công huân của Bồ Khiếu Đan thì Phá Chương Đan có 500 công huân là rất lương tâm, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thay đổi.

Nhưng mà cho dù đối với tu sĩ vòng hạch tâm thì cũng không phải dễ dàng đạt được 500 công huân.

Huống chi, số lượng Phá Chương Đan mà tu sĩ như Ngu Thất cần cực kỳ khổng lồ, có lẽ hạt thứ nhất Phá Chương Đan có thể mở ra cho hắc một linh khiếu, nhưng linh khiếu kế tiếp cần hai hạt thậm chí ba hạt Phá Chương Đan, mượn nhờ Phá Chương Đan mở ra càng nhiều linh khiếu, tiêu hao đối với Phá Chương Đan càng lớn, cho đến khi Phá Chương Đan cũng không thể phát huy ra bất cứ tác dụng gì, tu sĩ kia ở cấp độ Linh Khê cảnh này đã đi tới cuối cùng, không thể không tấn thăng Vân Hà.

Khoảng cách giữa Ngu Thất và Thiên Cửu còn kém năm mươi khiếu!

Có thể nghĩ cần bao nhiêu Phá Chương Đan, chỉ dựa vào bản thân hắc thì không thể nào tích lũy đủ nhiều công huân như vậy,

đuổi giết Lục Nhất Diệp là một cơ hội.

Chỉ cần có thể giết chết Lục Nhất Diệp kia, vậy hẳn sẽ có đủ vốn liếng để mở ra càng nhiều linh khiêu hơn.

Là một quý tu quanh năm thông linh U Minh, Ngu Thất rất có lòng tin đối với đạo ẩn nấp của mình, có thể nói, mỗi quý tu đều có lòng tin như vậy.

Hắn cũng cảm thấy may mắn, bởi vì sau khi xâm nhập vào Vụ Ẩn sơn không bao lâu thì hắn lại thật sự phát hiện ra hành tung của Lục Diệp!

Ngay bên cạnh một con suối trong suốt, Lục Nhất Diệp đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, bên cạnh có đồng lửa đang cháy, Cự Giáp kia đang nướng một miếng lợn, da bóng loáng phát ra mùi thơm mê người, chất béo nhỏ xuống trên đồng lửa, phát ra tiếng vang xoẹt xẹt.

Còn có một con yêu thú hình dáng giống mèo trắng, đang nằm phục ở một bên gặm thịt thú ăn máu tươi chảy òng ọc.

Trong nháy mắt đó, gần như không có một ai trong số những người Vạn Ma lĩnh tìm không đập nhanh, bởi vì đối với bất kỳ một tu sĩ nào của Vạn Ma lĩnh thì thiếu niên nhìn chỉ có 17 tuổi đến 18 tuổi trước mắt này đều là một bảo khố di động!

Chỉ cần giết hắn, tài phú trong bảo khố kia sẽ không cạn được, dùng mãi không cạn.

Nhìn Lục Diệp đang tĩnh tọa, lại nhìn Cự Giáp nướng thịt bên cạnh, trong lòng Ngu Thất oán thầm, hai tên này lớn gan cỡ nào, bị nhiều người Vạn Ma Lĩnh đuổi giết như vậy, còn có tâm tình ăn thịt nướng.

Hắn nhẹ nhàng hít vào một hơi, bình phục lại tâm tình kích động, sau đó tới gần Lục Diệp từng chút từng chút một.

Đối với một quỷ tu, trạng thái của Lục Diệp còn mê người hơn cả đồng vàng , chỉ cần hắn có thể chui vào trong phạm vi ba trượng của đối phương thì hắn chắc chắn có niềm tin thì triển ra một kích tất sát!

Hắn là quỷ tu trời sinh đã có thể vượt cấp giết địch!

Giẫm lên trên lá rụng mềm mại kia, không có phát ra tiếng vang gì, Ngu Thất đã phát huy khả năng đến cực hạn.

Mười thước, năm thước, ba thước...

Động tác của Ngu Thất bỗng nhiên cứng ngắt, trán rịn ra một mảnh mồ hôi, bởi vì hắn chợt phát hiện, sau lưng Lục Diệp ngồi xếp bằng là một thi thể, nhìn trang phục của thi thể kia rõ ràng cũng là quỷ tu.

Lại thò đầu ra nhìn mặt của đối phương một chút, trong đầu Ngu Thất vù vù một tiếng.

Hắn nhận ra quỷ tu này, người này đến từ một nhà nhị phẩm tông môn, quỷ tu tu vi cấp Thiên Cửu, mạnh hơn hắn rất nhiều.

Chương 673: Bày trận pháp

Chương 673: Bày trận pháp

Bốn phía không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào, lại có một thi thể quỷ tu cấp Thiên Cửu nằm ở chỗ này.

Tình hình... Hình như có chút phức tạp.

Sau đó hắn giương mắt nhìn về phía Lục Diệp thì thấy hắn cũng đang nhìn mình...

Mồ hôi lạnh từ trán của Ngu Thất chảy ra, gần như là trong nháy mắt khi bốn mắt đối mặt với nhau, Ngu Thất đã biết mình đã bại lộ.

Mặc dù hắn không hiểu rõ mình bại lộ như thế nào.

Theo đạo lý mà nói, một binh tu cấp Thiên Thất như Lục Nhất Diệp không thể nào phát hiện ra hành tung của hắn mới đúng.

Quỷ tu đúng là phe phái có thể giết địch vượt cấp, nhưng nếu bại lộ hành tung thì lực uy hiếp của quỷ tu sẽ giảm đi rất nhiều.

Gần như không có bất kỳ do dự nào, thân hình của Ngu Thất đã nhảy về phía sau, trong chớp mắt này, hắn bộc phát ra tốc độ trước nay chưa từng có của mình.

Xùy xùy tiếng xé gió vang lên, ba đạo lưu quang xếp theo hình tam giác bắn chụm về phía hắn.

Hắn đã nghe thấy thủ đoạn ngự khí của Lục Diệp, hắn vội vàng tế ra linh khí, đỉnh đỉnh đang đang vài tiếng động, ba đạo lưu quang đánh về phía hắn bị chém bay, Ngu Thất cũng mượn lực

phản chấn bay ra hơn mười trượng, nhưng vừa mới đứng vững thân hình lại một đạo lưu quang lạng yên không tiếng động từ bên cạnh tiếp cận.

Ngu Thất cuống quít trốn tránh, vẫn bị lưu quang kia quét vào vai, chỉ một thoáng đau đớn kịch liệt truyền đến, máu tươi trên vai chảy ra.

Sau đầu đồng thời lại có tiếng xé gió truyền đến, gương mặt nhìn lại, năm sáu đạo lưu quang từ các loại góc độ khác nhau tập sát mà tới.

Trong nháy mắt này, trong đầu Ngu Thất chỉ hiện lên một ý niệm.

Mạng của ta không còn nữa!

Hắn biết Lục Diệp rất mạnh, lấy tu vi Thiên Thất có thể vượt hai giai giết tu sĩ Thiên Cửu, nhưng dù sao trước đó hắn cũng chỉ nghe nói, không có khái niệm rõ ràng, cho tới giờ khắc này hắn mới tự mình trải nghiệm một chút.

Nghĩ đến hắn cũng là tu sĩ Thiên Bát Khai Phong 310, đối đầu với Lục Diệp có tu vi còn thấp hơn hắn một cấp, ngay cả cơ hội đánh trả cũng không có.

Hơn nữa từ đầu tới cuối, người ta đều ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, chỉ dùng thủ đoạn ngự khí đã bức hắn đến tuyệt cảnh.

Loại mạnh mẽ này đã vượt qua phạm trù mà hắn có thể hiểu được.

Trong nháy mắt sinh tử, hắn đưa tay đặt vào trong ấn ký chiến trường của mình, truyền một tin tức ra ngoài.

Trong đầu chỉ có một ý niệm, hắn chết cũng không sao, nhanh chóng để lộ vị trí của Lục Nhất Diệp ra ngoài đi.

Trước đó, khi phát hiện ra Lục Diệp thì hắn cũng không làm như vậy, chủ yếu là muốn một mình chém giết Lục Diệp, nhưng bây giờ không đưa tin thì không được.

Cũng không biết có tới kịp hay không!

Tranh...

Tiếng kêu khê vang lên, Ngu Thất gần như có thể cảm nhận được lợi khí từ các góc độ đánh tới kia, ngay sau đó hắn phát hiện, mình lại không chết.

Những đạo linh khí kia dừng lại ở vị trí cách mình chỉ có một tấc.

Ngu Thất duy trì tư thế cứng ngắc, không dám cử động dù chỉ một cái.

Mồ hôi trên trán theo khuôn mặt trượt xuống, Ngu Thất đảo đảo tròn mắt, nhìn về phía Lục Diệp vẫn ngồi ở chỗ cũ.

"Truyền xong tin tức rồi à?"

Lục Diệp mở miệng.

"Cái gì?"

Ngu Thất không kịp phản ứng.

"Tin tức truyền ra ngoài chưa?"

"Ừm... Ừm..."

Ngu Thất trả lời một câu theo bản năng.

"Rất tốt!"

Dứt lời, mấy món linh khí lơ lửng trước mặt Ngu Thất bộc

phát ra ánh sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt sắp bỏ mình, Ngu Thất cắn răng nói:

"Ta lên Hoàng Tuyền Lộ chờ người!"

Máu tươi vẩy ra, linh lực hộ thể trong lúc vội vã ngưng tụ của Ngu Thất giống như tờ giấy, từng đạo linh khí xuyên qua chỗ yếu hại của hắn, mang theo một đám nhiệt huyết, bay trở về trong binh hạp bên hông Lục Diệp.

Phù phù...

Thân thể của Ngu Thất ngã xuống.

Cự Giáp thả ra miếng thịt nướng được một nửa trong tay, nó đi lên phía trước, nhắc thi thể của Ngu Thất lên, lấy túi trữ vật bên hông của hắn xuống, sau khi ném thi thể của nó vào trong cự thạch thì phía sau của cự thạch đã có mấy thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn.

Đều là quỷ tu tìm ra tung tích của Lục Diệp, nhưng cả đám quỷ tu này đều không để cho người ta bớt lo, mỗi một quỷ tu phát hiện ra tung tích của hắn đều vọng tưởng bằng sức một mình đột kích giết chết hắn, kết quả không rơi một cái, toàn bộ nằm ở chỗ này.

Thậm chí trước khi chết, những quỷ tu kia cũng không thể tiết lộ vị trí của hắn ra ngoài.

Mãi cho đến khi Ngu Thất đến.

Mấy ngày bố trí, tổn hao rất nhiều công huân, bây giờ vị trí đã bại lộ, một cuộc thịnh yến chém giết sắp bắt đầu.

Ngay sau khi Ngu Thất bỏ mình một lát, trong Vụ Ân sơn, từng nhánh đội ngũ Vạn Ma Lĩnh bắt đầu nhanh chóng tiếp cận vị trí của Lục Diệp.

Một đội ngũ gần hẳn nhất chỉ tốn thời gian nửa nén nhang đã đến, điều tra được tung tích của Lục Diệp từ phía xa, đội ngũ này cũng không tùy tiện xuất kích, mà là lảng lạng ẩn núp, chờ đợi đội ngũ khác tới gần.

Nửa canh giờ sau, đội ngũ đã tập hợp được năm đội, nhân số vượt quá bảy mươi người.

Còn có càng nhiều đội ngũ đang dựa sát vào bên này.

Cho đến lúc này, mấy đội ngũ mới bắt đầu bọc đánh tứ phía, từ khoảng cách gần đến, sát cơ bắt đầu bắn ra.

Đến lúc này, đã không quan trọng là ẩn tàng hành tung hay không, nhìn bóng dáng đứng ở trên đá lớn, trong mắt mỗi một tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đều tràn đầy lửa nóng.

"Lục Nhất Diệp, nhận lấy cái chết!"

"Giết Lục Nhất Diệp!"

"Vì báo thù cho các đạo hữu đã chết!"

Từng tiếng gầm thét từ bốn phương tám hướng truyền ra, tình hình kia giống như là đông đảo hiệp nghĩa chi sĩ đang vây công một đại ma đầu tội ác tày trời, từng đạo ngự khí và ánh sáng thuật pháp bắt đầu nổ rộ, ầm ầm đánh về phía Lục Diệp.

Nhưng điều khiến cho tất cả tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh kinh ngạc vạn phần là Lục Diệp vẫn đứng ở bên cạnh, không nhúc nhích, đối mặt với công kích phô thiên cái địa, thậm chí không có ý định né tránh một chút.

Gia hỏa này làm cái quỷ gì? Tất cả tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nhìn thấy cảnh này đều nghi hoặc không hiểu.

Thế công như vậy, chớ nói là một tu sĩ Thiên Thất cấp, cho dù

là Vân Hà cảnh cũng không dám đón đỡ.

Trừ phi hẳn muốn tìm cái chết.

Chương 674: Bày trận pháp 2

Chương 674. Bày trận pháp 2

Lục Diệp đương nhiên sẽ không tìm chết, ngay khi rất nhiều công kích sắp tập kích, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một cây trận kỳ, trận kỳ nhẹ nhàng nhoáng lên, linh lực thúc đẩy, một tầng màn ánh sáng mắt thường có thể thấy được đột nhiên dâng lên, bao phủ hắn và Cự Giáp cực kỳ chặt chẽ.

Trên màn sáng kia, từng đạo linh văn ngự thủ như cá bơi bơi qua bơi lại.

"Pháp trận phòng hộ!"

Có tu sĩ của Vạn Ma lĩnh quát khế, giờ mới hiểu được vì sao Lục Diệp lại không coi ai ra gì như vậy.

Vị trí của hắn hiển nhiên đã bị hắn bày ra pháp trận phòng hộ.

Loại trận pháp phòng ngự này cơ bản có cùng nguồn gốc với đại trận phòng ngự, nhưng bởi vì không gian phòng ngự không lớn cho nên có vẻ đặc biệt kiên cố.

Sở dĩ Lục Diệp bị các phương của Vạn Ma Lĩnh kiêng kị cũng là bởi vì hắn thi triển thủ đoạn phá trận ở trong vòng tròn, trận pháp cấp bậc đại trận phòng hộ kia hắn cũng có thể bài trừ, bày trận đương nhiên không nói chơi.

Một loại cảm giác bất an từ trong lòng không ít tu sĩ Vạn Ma Lĩnh dâng lên, vô ý thức nhớ tới vấn đề mà cho tới nay bị bọn hắn coi nhẹ...

Tiếng nổ lớn âm âm truyền ra, rất nhiều trận pháp ngự khí và

thuật pháp đánh xuống, sát chiêu bao phủ Lục Diệp và pháp trận phòng hộ của Cự Giáp, màn ánh sáng tản ra từng tầng gợn sóng, màn ánh sáng đang trở nên u ám bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ sợ không kiên trì được mười hơi thở đã muốn phá toái.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trong tay Lục Diệp lại xuất hiện một trận kỳ khác, khi trận kỳ vung lên, một cánh hơn mười tu sĩ đội ngũ Vạn Ma Lãnh từ bên cạnh đánh tới đột nhiên đều đau đớn, cảm giác nguy cơ lớn lao từ trong lòng dâng lên.

Cùng lúc đó, dưới chân những người này hiện ra từng đạo đường vân sáng ngời, trong chớp mắt đã tạo thành một đại trận bao phủ phạm vi hơn mười trượng.

Tứ phương đại trận có bốn cây trận kỳ mọc lên, trận kỳ cộng minh, ở trong trận kỳ linh lực phác họa ra một đồ án linh văn.

Bạo liệt!

Đây là Linh Văn mà Lục Diệp mới lấy được trong khoảng thời gian gần đây, Linh Văn này thích hợp nhất để sử dụng trong trận pháp.

Hắn lấy được rất nhiều tri thức về trận pháp ở trong Bách Trận Thập của Thiên Diễn tông, làm cho trình độ của hắn ở trên trận pháp có thể tăng lên một cách khó có thể tưởng tượng được, mà loại kiến thức thể hồ quán đỉnh kia cũng không phải là thể hiện ra ngay, rất nhiều tri thức đều đáng giá lập đi lập lại để nghiên cứu thưởng thức, ở trong quá trình này, tiếp tục tăng lên trận pháp của hắn.

Hắn căn cứ theo yêu cầu của Bách Trận Thập, bố trí rất nhiều trận pháp, cho nên phương diện bày trận đã khác, xưa đâu bằng nay.

Một đại trận lấy bốn cây làm khung, lấy Bạo Liệt Linh Văn làm căn cơ bố trí, lại được Lục Diệp bổ sung rút lấy lượng lớn linh lực từ linh thạch cất giữ ở trong đó, rốt cuộc bạo phát ra uy năng mạnh cỡ nào, Lục Diệp cũng rất muốn biết.

Tu sĩ Vạn Ma Linh kiêng kỵ năng lực phá trận của hắn, nhưng còn chưa có ai thử qua bản lĩnh bày trận của hắn.

"Chạy mau!"

Có tu sĩ của Vạn Ma lĩnh hét lớn.

Nhưng mà cuối cùng vẫn là chậm.

Linh lực cuồng bạo trong nháy mắt sôi trào đến cực hạn, trong nháy mắt khi linh văn Bạo Liệt thành hình, đất rung núi chuyển, tiếng nổ vang điếc tai phát ra, tất cả tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đang bôn tập về phía Lục Diệp đều bị giật nảy mình, gần như là theo bản năng ngừng lại bộ pháp.

Nhìn về phương hướng đó, chỉ thấy bên kia là một mảnh mưa máu bay lả tả, thịt vụn đầy đất, một đội ngũ mười mấy người của Vạn Ma Lĩnh trong khoảnh khắc vẫn lạc hơn phân nửa, còn lại cũng là thân thể không hoàn hảo, ngã trên đất lớn tiếng rú thảm.

Uy năng của pháp trận bạo liệt này còn tốt hơn một chút so với dự đoán.

Nhưng mà tổn hao cũng lớn, vừa rồi trong nháy mắt, bốn cây trận kỳ là báo hỏng.

Bốn cây trận kỳ này đương nhiên không phải là phần thưởng của Bách Trận Thập.

Trận kỳ mà Bách Trận Thập ban thưởng không phải tầm thường, cho dù Lục Diệp có làm thế nào cũng không dám lãng phí như vậy.

Bốn cây trận kỳ này là hắc mua được từ trong Thiên Cơ bảo khố, giá cả của mỗi một trận kỳ đều từ mấy chục điểm công huân đến trên trăm điểm, giá cả này gần như tương đương với một món linh khí hạ phẩm không tệ.

Mấy ngàn điểm công huân của Lục Diệp trước đó gần như đều tiêu vào mua trận kỳ và trận cơ.

Thật ra nếu như Lục Diệp có đủ thực lực, bằng vào ưu thế linh lực của hệ Hỏa Lạc, hoàn toàn có thể mua một chút vật liệu, luyện chế trận kỳ mà mình cần.

Chỉ là tu vi của hắc còn chưa tới trình độ này, cũng không có thời gian và điều kiện để luyện chế, chỉ có thể mua từ Thiên Cơ bảo khố.

Đối với hắc mà nói là không lỗ, giết địch như vậy bản thân có công huân, mà lại không thu được chiến lợi phẩm thì cũng có thể bán đi, kiếm công huân hoặc là linh thạch.

Nếu như giết kẻ địch với thân gia đủ phong phú thì chẳng những không lỗ, còn sẽ có lợi nhuận.

Pháp trận thứ nhất bạo liệt phát uy, đồng thời lại có mấy toà pháp trận bị kích phát.

Tiếng nổ thứ hai truyền ra, đội ngũ tu sĩ của Vạn Ma lĩnh trước đó bị pháp trận bao phủ đều chết thảm trọng.

Mấy toà pháp trận khác cũng không phải là pháp trận bạo liệt, nhưng mỗi một toà pháp trận đều có diệu dụng, dưới sự khống chế của Lục Diệp, trong pháp trận có từng đạo thuật pháp bắn chum, đánh những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh kia không ngừng kêu khổ.

Chương 675: Cầu tặc thật giàu có

Chương 675: Cầu tặc thật giàu có

Sau khi từng toà pháp trận bộc phát, trong khoảnh khắc hơn hai mươi người bị thương, những người còn lại cũng đang gian khổ chống đỡ trận pháp, thỉnh thoảng bị thương kêu thảm, sau đó bị giết.

Pháp trận phòng ngự bao phủ Lục Diệp và Cự Giáp đã bị phá toái.

Mặc dù pháp trận này rất kiên cố, nhưng cũng có cực hạn mà bản thân nó phải chịu, ngăn cản được một vòng tấn công mạnh mẽ của tu sĩ Vạn Ma lĩnh thì đã bị phá vỡ, mà giờ khắc này lại không có tu sĩ Vạn Ma lĩnh nào có công phu đột kích giết chết hẳn.

Trận kỳ trên tảng đá lớn kia không ngừng biến ảo huy động, kích phát uy năng của từng toà trận pháp xung quanh đến mức lớn nhất.

Cảnh tượng một lần nữa trở nên cực kỳ hỗn loạn.

"Mau ngự khí thoát khỏi pháp trận!"

Cuối cùng tu sĩ thấy thời cơ bất ổn cũng hô to một tiếng.

Đám người bọn hắn khí thế hùng hổ mà đến, kết quả còn chưa tới gần Lục Diệp đã chết thảm trọng, vì kế hoạch thay đổi nên đương nhiên rời khỏi nơi này là quan trọng nhất, không rõ ràng bốn phía còn có càng nhiều pháp trận hay không, ngự khí phi hành là lựa chọn tốt nhất.

Giữ không trung không thể có pháp trận bao trùm.

Khi người kia vừa dứt lời, đông đảo tu sĩ đang hoảng hốt rất cục cựa kịp phản ứng, nhao nhao tể ra linh khí của mình để phi hành.

Trong rừng rậm, tán cây cao ngất, chướng ngại phong phú, ngự khí phi hành không phải là lựa chọn tốt nhất, một cái sơ sẩy là có thể đâm vào trên cây, nhưng giờ phút này các tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh đã không có lựa chọn tốt hơn.

Rất nhiều linh khí bay lên trời, rất nhiều tu sĩ còn sống sót của Vạn Ma Lĩnh muốn thoát khỏi nơi hung hiểm.

Nhưng không đợi bọn họ làm như vậy, trận kỳ trong tay Lục Diệp lại bỗng nhiên vung lên một chút, tiếp theo trong một cái chớp mắt, từng đường văn hoa sáng ngời diễn hóa thành hình trên mặt đất, một pháp trận mới bị kích phát.

Khi pháp trận này bị kích phát, đồng thời tất cả tu sĩ trên không trung đều sinh ra một loại cảm giác như núi lớn đè xuống, thân thể đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề, cho dù là bọn hắn liều mạng ngăn cản cũng không thể ngăn cản lực lượng vô hình từ trên cao đè xuống kia.

"Cấm phi hành?"

Có tu sĩ hoảng sợ kêu to.

Pháp trận cấm phi hành là pháp trận rất nổi danh, nhưng đây cũng không phải là một tu sĩ Linh Khê cảnh có thể bố trí ra, cho nên đột nhiên bị biến cố như vậy, làm cho tất cả mọi người loạn tâm thần.

Lục Diệp quả thật không bố trí ra pháp trận cấm phi hành hành, pháp trận cấm phi hành chính là ngay cả năng lực phi hành cũng bị tước đoạt hoàn toàn, trước mắt pháp trận kích hoạt chỉ là

lấy Trọng Áp Linh Văn làm hạch tâm bố trí ra, nếu có tu sĩ có thể ngăn cản được áp lực cực lớn kia thì vẫn có thể bay lên trời, nhưng một pháp trận có uy lực cường đại cỡ này thì căn bản không phải tu sĩ Linh Khê cảnh có thể ngăn cản.

Tiếng kinh hô và tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, lần lượt từng bóng người chật vật ngã xuống.

Còn không đợi rơi xuống đất, thuật pháp uy thế to lớn đã từ phía dưới cuốn tới, đó là bóng dáng Y Y vừa mới lao tới, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện, hai tay giơ cao, linh lực quanh người tuôn ra.

Chỗ ngọn lửa quét sạch, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn chưa điều chỉnh tốt tư thế đã rơi xuống đã hóa thành từng đoàn từng đoàn hoá cầu.

Cự Giáp chạy ra ngoài, tiện tay chụp tới, bắt lấy đuôi một tu sĩ từ trên trời giáng xuống, sau đó cầm đập như một cây gậy, xoay người này đứng lên, đánh tới kẻ địch gần.

Lục Diệp từ trên tảng đá lớn nhảy xuống, một tay đặt trên chuôi đao, nhàn nhã đi dạo trong khu giống như Luyện Ngục, trong binh hạp truyền ra âm thanh xùy xùy, chín đạo lưu quang ngự khí xuyên qua bốn phương, mang theo một đám nhiệt huyết, thỉnh thoảng lưỡi đao cũng rời vỏ.

Ở bên cạnh hắn, Hồ Phách đã hiện ra bản thể, thân hình mạnh mẽ xê dịch xuyên thẳng qua chiến trường, yêu nguyên màu vàng nhạt quay cuồng quanh người, móng vuốt to lớn đập xuống dưới, thường thường chính là cảnh tượng đầu vỡ xương nứt.

Cũng không phải là người của Vạn Ma Lĩnh không đủ cường đại, dám xâm nhập vào nơi này truy kích Lục Diệp, đều là tu sĩ Thiên cấp chuyển tu công pháp, tu vi thấp nhất cũng là cấp độ Thiên Thất.

Hơn bảy mươi người cùng hành động, cho dù đối đầu với một Vân Hà cũng không yếu chút nào.

Nhưng Lục Diệp đã sớm bố trí, chỉ riêng hai toà pháp trận bạo liệt đã làm cho Vạn Ma Linh tử thương không ít, rất nhiều pháp trận phía sau kích phát và chuyển biến càng làm cho người ta không đáp ứng nổi.

Rất nhiều thủ đoạn này thi triển ra, hơn bảy mươi người lập tức thành một đám ô hợp, chờ đợi bọn hắn chỉ có bị tàn sát.

Sau một nén nhang, chiến đấu lắng xuống.

Bốn phía xung quanh tảng đá lớn, trên chiến trường bừa bộn, từng thi thể tàn khuyết không đầy đủ vắt ngang, càng gặp nạn hơn là ngửi thấy mùi khét lẹt và mùi máu tươi hỗn tạp truyền ra, hơn bảy mươi người chết sạch sẽ trong trận chiến này.

Vốn có mấy người có cơ hội thoát đi, chỉ là chạy chậm một chút đã bị Y Y xuất quỷ nhập thần ngăn cản đường lui, phối hợp Hồ Phách chạy tới đã đuổi tận giết tuyệt bọn hắn.

Quét dọn chiến trường, thu thập chiến lợi phẩm, một nhóm nhanh chóng rút lui khỏi nơi đây.

Lại một lát sau, càng nhiều tu sĩ của Vạn Ma Linh hội tụ đến đây, điều tra một phen, kết quả làm cho người ta kinh ngạc.

Năm đội ngũ tìm kiếm tung tích của Lục Diệp bị giết toàn quân bị diệt, kết hợp với tin tức mà những tu sĩ Vạn Ma linh chết kia truyền ra ngoài trước khi chết và chiến trường trước mắt lưu lại thì Diệt Môn Chi Diệp kia rõ ràng là mượn nhờ trận pháp chi uy mới làm ra chuyện không thể tưởng tượng này.

Trong lúc nhất thời, tâm tình của tu sĩ Vạn Ma Linh trở nên nặng nề.

Thực lực của Lục Nhất Diệp rất mạnh, chạy nhanh, trước đó nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bao vây chặn đánh cũng không thể chém giết hắn, để hắn trốn vào trong Vụ Ấn Sơn mênh mông này.

Chương 676: Cầu tặc thật giàu có 2

Chương 676. Cầu tặc thật giàu có 2

Vốn tưởng rằng đến đây là một cơ hội tốt có thể trăm thảo trừ căn, ai ngờ tên này lại triển lộ ra bản lĩnh bày trận không thể tầm thường.

Chỉ là vết tích pháp trận lưu lại ở đây mà xem, Diệt Môn Chi Diệp bố trí ở đây đủ loại trận pháp, phải tới bảy tòa trận pháp, trong chiến trường còn có rất nhiều trận kỳ và trận cơ bị tàn phá lưu lại.

Cho đến lúc này, rất nhiều tu sĩ của Vạn Ma lĩnh mới ý thức tới vấn đề trước đó đã bị sơ sót.

Lục Nhất Diệp kia ngay cả loại đại trận như trận pháp phòng ngự này cũng có thể bài trừ, bản lĩnh bày trận há có thể kém được?

Trong khu rừng mênh mông này, mây mù bốc hơi, không dễ ngửi không tìm người, truy kích tìm kiếm trong rừng cây này, ai cũng không biết có thể bỗng nhiên bước vào trong một pháp trận hay không.

Một khi rơi vào bẫy rập như vậy, tất nhiên thập tử vô sinh.

Trong lúc nhất thời, hoàn cảnh xung quanh cũng trở nên nguy cơ tứ phía, làm cho người ta hoảng sợ.

"Chư vị không cần quá kinh hoảng."

Ngay khi trong lòng đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh bất an thì một

người bỗng nhiên đứng dậy, thề son sắt nói:

"Lục Nhất Diệp kia cho dù có bản lĩnh bày trận thì loại thủ đoạn này cũng không thể tiếp tục kéo dài mãi được."

Giống như vì tăng sức thuyết phục trong lời nói của mình, người này khi nói chuyện, vô tình hay cố ý triển lộ ra linh quang của bản thân, tu vi Thiên Cửu cũng nhìn thấy không sót gì.

"Vị sư huynh này xưng hô như thế nào?"

Có khách khí hỏi.

"Tần Chính của Thiên Vũ môn."

Tên này vừa ra, không ít người lập tức điều tra ẩn ký trên chiến trường, rất nhanh có người hoảng sợ nói:

"Vị Tần sư huynh xếp hạng 98 trên bảng xếp hạng Linh Khê kia?"

Tu vi của tu sĩ đến trình độ nhất định có thể mượn ẩn ký chiến trường của bản thân cấu kết với thiên cơ, điều tra một chút những thứ trước kia không thể tiếp xúc được, ví dụ như bảng xếp hạng Linh Khê.

Giờ khắc này, tên của Tần Chính đã xếp hạng thứ ba từ dưới lên trên Linh Khê Bảng.

Cho dù là xếp hạng thứ ba từ dưới lên, đó cũng là nhân vật trên Linh Khê Bảng, là Linh Khê cảnh bình thường không thể thành.

Trước đó lại không ai biết trong đám người đuổi giết Lục Diệp lại còn có cường giả trên Linh Khê Bảng, đây cũng không phải là cường giả trên Linh Khê Bảng không động lòng đối với việc chém giết Lục Diệp, chỉ là phần lớn bọn hắn đều tự cao tự đại, rất ít khi

kết bạn hành động với người khác.

Dù sao thì Tần Chính cũng là một trong số ít, mà xưa nay hắn cũng là người điệu thấp, lần này nếu không phải vì cổ động sĩ khí thì hắn cũng sẽ không tự giới thiệu.

Nghe người ta nhắc đến bảng xếp hạng của Linh Khê, Tần Chính có chút đỏ mặt.

Xếp hạng 98 Linh Khê Bảng của hắn có chút không hiểu thấu, bởi vì ngay mấy ngày trước, hắn còn không có trên danh sách, kết quả ba vị trước của Linh Khê Bảng bỗng nhiên cùng nhau biến mất không thấy gì nữa, hắn đã mơ mơ hồ hồ lên bảng.

"Lời vừa rồi của Tần sư huynh có ý gì?"

Người vừa nói lúc trước hỏi.

Tần Chính nói:

"Không đối gạt chư vị, Tần mỗ miễn cưỡng xem như là trận tu."

Trong tay hắn nắm chặt trận cờ:

"Cho nên dù sao thì ta cũng hơi hiểu rõ về trận đạo, đây là trận kỳ mà Lục Nhất Diệp sử dụng để bày trận, mà thứ này là hắn mua được từ trong Thiên Cơ bảo khố."

"Sao có thể như vậy được?"

Tần Chính cười một tiếng, trên tay xuất hiện một trận kỳ khác:

"Bởi vì Tần mỗ cũng đã mua, đối với tu sĩ Linh Khê cảnh chúng ta, chế tạo trận kỳ phải hao phí không ít tinh lực, cho nên nếu như công huân đủ thì vẫn là mua từ Thiên Cơ bảo khố tương đối đỡ tốn thời gian, loại trận kỳ này ở trong Thiên Cơ bảo khố, mỗi một món đều không khác biệt mấy so với giá cả của một món linh khí

hạ phẩm, ta không biết Lục Nhất Diệp kia rốt cuộc mua bao nhiêu, nhưng có nghe đồn lúc trước hắn đã mua cho Lý Bá Tiên một viên Bồ Khiếu Đan, giá cả của Bồ Khiếu Đan kia chắc hẳn rất nhiều người cũng nghe thấy, cho nên cho dù là Lục Nhất Diệp thì trong tay cũng không có quá nhiều trận kỳ."

Có người nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tần Chính:

"Tần sư huynh nói là, một khi trận kỳ trong tay Lục Nhất Diệp kia tiêu hao sạch sẽ thì không thể nào lại bày trận nữa?"

"Trừ phi hắn lại đi mua! Vừa rồi ta quan sát một chút, xung quanh có hơn mười cái trận kỳ bị phá hủy, trận cơ cũng có bốn toà, riêng những thứ này cũng tốn không dưới 1000 điểm công huân. Mà hắn là còn có một số trận kỳ chưa bị hắn lấy đi."

"Cầu tặc kia thật giàu có!"

"1000 điểm công huân... Hắn giết bao nhiêu người có chí khí của Vạn Ma Linh ta! Đáng giận!"

"Đừng quên Bồ Khiếu Đan, Lục Nhất Diệp này chính là một con đỉa hút máu bò tới trên người tu sĩ Vạn Ma Linh ta, làm lớn mạnh chính mình, khổ tu sĩ Vạn Ma Linh ta."

Một đám người lòng đầy căm phẫn lao nhao, phê phán Lục Diệp Tốt một trận.

Thấy chủ đề bỗng nhiên đi chệch, Tần Chính cất cao giọng nói:

"Chư vị, chớ có bị thủ đoạn bày trận của Lục Nhất Diệp kia hù dọa, lúc này từ bỏ, các đạo hữu trước đó chết cũng coi như chết vô ích, tiếp tục đuổi giết, có lẽ chúng ta còn sẽ bỏ mình, nhưng vì tương lai của Vạn Ma Linh, chỉ cần có thể giết Lục Nhất Diệp kia thì chết bao nhiêu người cũng đáng giá. Thật không có khả năng để cho hắn tiếp tục trưởng thành, nếu không thì toàn bộ chiến trường Linh Khê lại không có ai có thể thu thập được hắn, chắc

hắn chư vị cũng không muốn Hạo Thiên minh xuất hiện một nhân vật như vậy chứ?"

"Tần sư huynh nói có lý."

Cũng có người nói:

"Trước đó mặc dù mọi người tụ tập mà đi, nhưng không có một người thống nhất chỉ huy điều hành, cho nên chúng ta mới ăn thiệt thòi lớn như thế, Tần sư huynh đã là nhân vật trên Linh Khê Bảng, không bằng để Tần sư huynh đến chủ trì chuyện này, chúng ta nghe theo chỉ huy, như thế nào?"

Đề nghị này khiến không ít người đồng ý phụ họa.

Tần Chính suy nghĩ một chút, vuốt cằm nói:

"Đúng là cần thống nhất chỉ huy điều hành mới có thể thành sự, nếu rất nhiều đạo hữu nâng đỡ, vậy Tần mỗ sẽ không từ chối, nếu có người cảm thấy thích hợp hơn Tần mỗ thì có thể tự tiến cử, Tần mỗ cũng không phải là loại người ghét hiền ghen tài, tự sẽ thối vị nhường chức."

Chương 677: Mật ong

Chương 677: Mật ong

Trước đó, Vạn Ma Lĩnh không có người đứng ra chỉ huy điều hành là bởi vì cảm thấy không cần.

Nhiều người đuổi giết vài người như vậy, sớm muộn gì cũng có thể đắc thủ, cần người chỉ huy làm gì.

Nhưng sau khi nhìn thấy thủ đoạn bày trận của Lục Diệp, Vạn Ma Lĩnh ý thức được nếu như còn hành rộng rãi rạc thì khẳng định không thể thành sự.

Sau khi thương nghị một phen đơn giản, một đoàn thể ngừng tụ càng chặt chẽ hơn so với trước đó, tất cả mọi người chỉ có một mục tiêu.

Giết chết Lục Nhất Diệp!

Vì để cổ động sĩ khí, Tần Chính còn lấy tên cho đoàn thể này.

Trảm Diệp Minh, phạm là người có chí chém giết Lục Diệp thì cũng có thể gia nhập Trảm Diệp Minh, cùng những người khác trao đổi các loại tình báo.

"Lục Nhất Diệp kia đã có thủ đoạn bày trận, phía trước chắc chắn sẽ có không ít pháp trận chờ chúng ta, muốn giảm bớt thương vong thì phải tận lực tìm ra dấu vết của những pháp trận này, nghĩ cách tránh đi hoặc là phá hư những pháp trận này! Nếu trong chư vị có trận tu thì còn xin nhất định bảo vệ tốt, mặt khác, đạo hữu của Ngự Thú Phái và Yển Sư Lưu Phái, còn xin tận lực ngự sử yêu thú và thú máy dò đường ở phía trước, tránh thương

vong."

Khi giọng nói của Tần Chính vang lên, từng mệnh lệnh liên tiếp truyền đạt xuống, toàn bộ trăm điệp minh nhanh chóng vận chuyển chặt chẽ lại.

Từng nhánh đội ngũ lại tản ra, xâm nhập vào trong Vụ Ẩn sơn, dò xét hành tung của Lục Diệp.

Một lát sau, tiếng nổ ầm ầm từ chỗ sâu trong Vụ Ẩn Sơn truyền ra, xen lẫn với linh lực ba động cuồng bạo.

Khi tu sĩ Vạn Ma lĩnh gần đó nhận được tin tức chạy tới thì chỉ thấy bên kia là một mảnh hỗn độn, có dấu vết của trận pháp lưu lại, còn có trận kỳ bị phá hủy, mặt khác chính là mười mấy thi thể ngổn ngang lộn xộn nằm đó.

Một tiểu đội Vạn Ma Lĩnh bị tiêu diệt như vậy.

Liên tiếp không ngừng có tiểu đội phát động pháp trận mà Lục Diệp sớm bày ra, thương vong dần dần mở rộng, nhưng bên phía Trăm Diệp Minh cũng không phải không có thu hoạch.

Khi trận tu và các yển sư phát lực, một số trận pháp bị kích phát hoặc là bị phá vỡ, không thể đưa đến tác dụng vốn có.

Thời gian trôi qua, sau khi đuổi trốn, song phương đã tiến vào chỗ sâu của Vụ Ẩn Sơn, bên phía Trăm Diệp Minh trước trước sau sau chết gần 200 người, thương vong như vậy cũng không làm cho Trăm Diệp Minh từ bỏ truy sát, ngược lại càng kiên định quyết tâm trăm thảo trừ căn của bọn hắn.

Bởi vì năng lực mà Lục Diệp thể hiện ra trước mắt đã đủ kinh khủng, mà hắn chỉ có tu vi Thiên Thất, nếu chờ hắn tấn thăng Thiên Cửu thì toàn bộ chiến trường Linh Khê thật sự không ai có thể thu thập hắn.

Đến lúc đó, chiến trường lớn như vậy chỉ sợ thật sự sẽ bị một mình hấn chi phối.

Đây là chuyện mà tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ được, các cao tăng của các đại tông môn cũng truyền lệnh xuống, để các tu sĩ hạch tâm không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải diệt trừ Lục Nhất Diệp, chấm dứt hậu hoạn.

Sau bảy ngày đuổi giết, tu sĩ tử vong của Trảm Diệp Minh đã cao tới 300, tổn thất rất thảm trọng, cho dù là những đại tu Thần Hải cảnh kia nghe thấy cũng phải co lại trong lòng.

Hơn ba trăm người này đều là hạt giống tốt có thể tấn thăng Vân Hà trong bất cứ lúc nào.

Lục Diệp giết 300 người ở đây, chẳng khác nào là một phương của Vạn Ma Linh thiếu đi 300 tu sĩ Vân Hà cảnh, làm sao bọn hắn có thể không đau lòng.

Hơn nữa, trong đó còn có mấy vị Thiên Cửu cấp, đây chính là hy vọng rất lớn có thể tấn thăng Thần Hải cảnh.

Truy sát không dừng lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Bởi vì sự tình phát triển cùng với phỏng đoán trước đó của Tần Chính, nên pháp trận mà Lục Diệp bố trí càng ngày càng ít, càng nhiều thời điểm hắn đều ẩn núp, chờ tu sĩ Trảm Diệp Minh tới gần đột nhiên gây khó khăn.

Điều này là đã nói rõ rằng trận kỳ trên tay hắn đã không còn nhiều, nhưng lại không kiêng kị bày trận như trước đó.

Sau khi xác định điểm này, lúc này Tần Chính hạ lệnh, đội ngũ cách đó không xa đi tới tập kích.

Trước đó không dám tiếp cận là sợ hải uy lực của trận

pháp, nếu đến gần sẽ tổn thất một đội ngũ bước vào trong trận pháp, dù sao cũng tốt hơn một chút so với hai đội ngũ.

Hiện tại, nếu sát nhập thì nguy hiểm phải chịu sẽ nhỏ hơn trước đó rất nhiều, mà nhân số lại nhiều hơn, nếu như gặp phải Lục Diệp thì cũng có thể chiếm ưu thế càng nhiều hơn.

Mệnh lệnh đơn giản này được đưa ra, làm cho tình cảnh của Lục Diệp trở nên có chút khó chịu.

Vốn phía Vạn Ma Lĩnh có hơn mười người một đội ngũ, Lục Diệp phối hợp với Cự Giáp, lại có Y Y và Hồ Phách tương trợ, đánh lén vẫn có cơ hội rất lớn.

Nhưng bây giờ mỗi một đội ngũ của Vạn Ma Lĩnh đều có hơn 20 người, điều này có chút khó mà chống lại.

Trận kỳ và trận cơ tổn mất mấy ngàn điểm công huân mua được từ trong Thiên Cơ bảo khố đã tiêu hao sạch sẽ, trận kỳ còn lại trong tay cũng chỉ có 32 chiếc được thưởng từ Bách Trận Tháp, Lục Diệp không nỡ lấy ra tiêu hao.

Nhưng đối với những thứ bỏ ra, Lục Diệp cũng kiếm lời không ít, giết địch bản thân đã có công huân, còn có đoạt lại các loại chiến lợi phẩm, thân gia của tu sĩ hạch tâm cũng tốt hơn một chút so với tu sĩ trong vòng, linh khí sử dụng cũng tốt hơn một chút. Lục Diệp có bốn cái túi trữ vật treo bên hông, ngoại trừ cái mà ngày thường mình dùng thì ba cái còn lại đều đã căng tràn.

Sau một trận chiến với tu sĩ của Vạn Ma lĩnh, một nhóm yên lặng chữa thương.

Sở dĩ Lục Diệp lựa chọn tiến vào Vụ Ẩn sơn cũng là bởi vì không cam lòng bị đuổi giết, dưới hoàn cảnh đặc biệt này, hẳn có thể đổi bị động thành chủ động.

Chương 678: Mật ong 2

Chương 678. Mật ong 2

Ở trong trụ sở của Tam Thánh Viện đã sớm mua xong mấy ngàn trận kỳ và trận cờ, chính là vì suy tính phương diện này.

Chỉ là Lục Diệp có chút đánh giá thấp tính bền dẻo của Vạn Ma lĩnh, trong khoảng thời gian này, hắn mượn nhờ trận pháp giết nhiều người như vậy, nhưng Vạn Ma lĩnh vẫn không buông tha, bày ra một bộ dáng không chết không thôi.

Thế cục bây giờ đối với hắn thì không tính là quá tốt, nhưng cũng không phải là quá kém cỏi.

Hoàn cảnh của Vụ Ẩn sơn đương nhiên làm cho hắn rất khó bị một số người vây quanh, bằng vào thủ đoạn của hắn, chỉ cần không bị vây quanh là có thể giết ra một đường máu.

Một trận chiến vừa rồi là hắn chủ động đi tìm, nếu Vạn Ma lĩnh không buông tha thì hắn sẽ không thể lùi bước, bây giờ tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết ở trên tay hắn đã có hơn 300, chỉ cần hắn tiếp tục giết, Vạn Ma lĩnh sẽ có lúc không chịu nổi.

Thương thế không tính là quá nghiêm trọng, Lục Diệp phục dụng một hạt Liệu Thương Đan yên lặng khôi phục.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Y Y điều tra tình huống gần đây đã đưa tin tới, có tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đang tới gần, số lượng không ít.

Lục Diệp chỉ có thể đứng dậy, mang theo Cự Giáp và Hộ Phách tiếp tục lao về phía chỗ sâu của Vụ Ẩn sơn.

Tu sĩ tầm thường bị bức bách như vậy, tiêu hao linh lực tuyệt

đối là một vấn đề, tu sĩ không có linh lực để vận dụng thì còn tính là tu sĩ gì.

Nhưng Lục Diệp có Thiên Phú Thụ và Thao Thiết Xan kết hợp, linh lực bổ sung là cực kỳ nhanh chóng, huống chi, hẳn còn thừa lại mười mấy bình Tức Quả Tửu có thể vận dụng.

Bên Vạn Ma Lĩnh muốn mượn loại phương thức quần quýt này để nghiền áp thời gian khôi phục của hắn, hiển nhiên là tính sai.

Điều duy nhất Lục Diệp cần phải suy tính là vấn đề thể lực.

Nhưng thời gian khôi phục quá ngắn, mấy ngày này, Lục Diệp rõ ràng cảm giác có chút mệt mỏi, mà theo thời gian trôi qua, loại cảm giác mệt mỏi này đang không ngừng tăng lên.

Tiến lên hơn mười dặm, lần nữa dừng lại sửa chữa.

Lục Diệp từ trong túi trữ vật lấy ra một chút thịt khô, chia cho Hồ Phách và Cự Giáp, chính mình cũng nhét vào trong miệng từ từ ăn.

Trận truy sát này diễn biến đến bây giờ thì đã biến thành so đấu sức chịu đựng và tâm tính, xem ai không duy trì được trước, Lục Diệp không thể nào chủ động lùi bước, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh dám đuổi giết hắn, vậy thì phải chuẩn bị tâm lý tiếp nhận phản kích.

Chợt có tiếng ong ong vang lên, Lục Diệp chuyển động con mắt, nhìn thấy một con ong bắp cày dài ba tấc đang đảo quanh Cự Giáp trước mặt.

Cự Giáp giương tay vỗ một cái, liền chộp lấy con ong bắp cày kia vào trên tay, sau đó mở ra lòng bàn tay, không biết hắn đang nói chuyện gì với con ong.

Khi Cự Giáp lại buông nó ra, trên người con ong này đã quấn một sợi tơ gần như khó có thể phát hiện.

Đừng nhìn thấy Cự Giáp Sinh cao lớn thô kệch, thật ra hắn là một hán tử rất tinh tế, nhất là khi ngự sử linh khí phi hành, khi hắn khống chế linh khí phi hành thường xuyên có thể làm ra một số thao tác để cho Lục Diệp đều nhìn mà than thở.

Trên người ông bắp cày có một sợi tơ như vậy, rõ ràng cũng đến từ thiên phú của nó.

ông bắp cày vỗ cánh bay đi, Cự Giáp vẫy tay với Lục Diệp, cất bước đi theo.

Lục Diệp mơ hồ đoán ra mục đích của hắn.

Hai người một hồ theo con ông bắp cày kia một đường tiến lên, ngoặt trái ngoặt phải, đi về phía trước ước chừng mấy dặm, lúc này mới tìm được một tổ ong trên một cây đại thụ.

Tổ ong kia rộng khoảng một trượng, chính thể hiện lên màu trắng xương, hình bầu dục.

Bốn phía không ngừng có ông bắp cày bay ra ngoài, bay vào trong tổ ong.

Cự Giáp tế ra linh khí phi hành của mình, bay đến trước tổ ong, đưa tay ra hái đại gia hỏa này xuống.

Chỉ trong chốc lát, ông bắp cày trong tổ dốc toàn bộ lực lượng, vây kín Cự Giáp không kể hờ.

Nhưng Cự Giáp da dày thịt béo há lại sợ những vật nhỏ này đốt, tùy ý phất phất tay, rơi xuống trước mặt Lục Diệp, lúc đấy tổ ong ra, mặt ong màu vàng nhạt hiện ra, một mùi vị ngọt đập vào mặt.

Cự Giáp đưa một nửa tổ ong cho Lục Diệp, bản thân thì ôm lấy một nửa khác ngồi vào một bên, giống như ôm một quả dưa hấu to lớn, lấy tay múc mật ong bên trong, ăn như gió cuốn, ăn

miệng đầy vàng, còn cười ngây ngô, vừa nhìn đã biết trước đây hẳn đã làm không ít chuyện này, nếu không thì không có thói quen đi đường xa như vậy.

Lục Diệp cũng bốc một khối mật ong để vào trong miệng, cảm giác ngọt lập tức tràn đầy khoang miệng.

Càng làm cho Lục Diệp cảm thấy ngạc nhiên là món đồ chơi này chẳng những ngọt mà không ngán, mà còn chứa đựng một chút linh lực rất tinh khiết, cũng có một chút hiệu quả đối với việc khôi phục bản thân.

Trong lòng hẳn hiểu rõ, mật ong này đều là linh hoa của Vụ Ân sơn do ong bắp cày thu thập mà thành, đương nhiên tích chứa linh lực.

Đây là đồ tốt, tu sĩ tu hành vừa bắt đầu nếu như có thể phục dụng mật ong dạng này thì cũng có lợi ích cực lớn đối với tu sĩ.

Đương nhiên, đối với tu vi của Lục Diệp thì trợ giúp cũng không phải là quá lớn.

Hai người há miệng ăn, Lục Diệp cho Hồ Phách một cái, chỉ có Y Y khổ hề hề ở bên cạnh nhìn xem...

Hai người một hồ ngồi ăn, ong bắp cày phô thiên cái địa bay quanh, tiếng ong ong không dứt bên tai, giống như cường đạo đang lên án trước mặt.

Một bữa ăn no, hai người một hồ đều nằm trên mặt đất, hài lòng thoả ý.

Rất nhanh, Lục Diệp ngạc nhiên phát hiện sự mệt mỏi của bản thân đang nhanh chóng biến mất, thể lực cũng khôi phục rất lớn, trong lòng hiểu rõ, mật ong kia nhìn không chỉ đơn giản là có thể khôi phục một chút linh lực.

Đây đúng là đồ tốt, đặc biệt là đối với tình hình trước mắt của Lục Diệp.

Mặc dù túi trữ vật của hắn có chứa một chút đồ ăn, nhưng cho dù là Cự Giáp hay là Hồ Phách thì cũng đều là hạng người sức ăn kinh người, đồ ăn dự trữ đã ăn gần hết từ sớm.

Bị người Vạn Ma lĩnh đầu đi giết như vậy, ngay cả thời gian đi săn cũng không có, cho dù săn được con mồi thì cũng không có thời gian nấu nướng.

Mật ong này tới rất đúng lúc, nếu như có thể thì có thể dự trữ nhiều hơn một chút.

Chương 679: Đồ Tốt

Chương 679: Đồ Tốt

Nghĩ tới đây, Lục Diệp vội vàng đứng lên, làm theo cách của Cự Giáp.

Sau một nén nhang, Lục Diệp đứng ở dưới một gốc cây đại thụ, ngước đầu nhìn lên một tổ ong hình bầu dục màu trắng xương, hẳn cũng không ngờ sẽ dễ dàng tìm được tổ ong thứ hai như vậy.

Cự Giáp ngự khí bay lên trời, lấy tổ ong kia xuống, sau đó cất vào trong túi trữ vật.

Trong tổ ong khẳng định còn có rất nhiều ong bắp cày, nhưng không gian trong túi trữ vật cũng không thích hợp cho vật sống sinh tồn, trực tiếp đặt vào, không bao lâu, ong bắp cày trong tổ ong sẽ chết không còn một mống.

Một đường đi tới, thu hoạch không ngừng.

Lục Diệp lại lấy ra Thập Phân Đồ, điều tra vị trí của mình, xác định vùng này không nằm trên địa bàn của yêu thú cấp bá chủ, lúc này mới yên lòng lại.

Không thể không lo lắng, thu hoạch lớn như vậy đã nói rõ rằng số lượng ong bắp cày phân bố ở trong vùng này rất nhiều, mà c tộc đàn có số lượng khổng lồ này thì khó tránh khỏi sẽ sinh ra một số cá thể cường đại, vạn nhất sinh ra cấp bá chủ gì thì hẳn cũng đau đầu.

Nhưng mà trên Thập Phân Đồ không có đánh dấu đặc biệt,

điều này nói rõ rằng khu vực này coi như là an toàn.

Sau khi bắt được mười tổ ong, Lục Diệp lúng túng phát hiện túi trữ vật không đủ dùng, trước đó giết nhiều tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh như vậy, thu được rất nhiều túi trữ vật, nhưng trên cơ bản Lục Diệp đều mở túi trữ vật ra, lấy đồ vật bỏ vào túi của mình, sau đó ném túi trữ vật trống không đi.

Không gian trong mỗi cái túi trữ vật đều có hạn, lớn nhỏ không sai biệt nhiều, mỗi cái tổ ong đều có phạm vi một trượng, có chút tổ ong thậm chí còn lớn hơn chút, một cái túi trữ vật có thể chứa ba tổ ong là đã cực hạn.

Hiếm khi gặp phải thứ tốt như vậy, Lục Diệp đương nhiên là suy nghĩ nhiều hơn một chút, không nói đến việc mật ong trong tổ có thể làm thành đồ ăn dự trữ, khôi phục thể lực và linh lực, cho dù mang về tông môn phục dụng cho các đệ tử vừa bước chân vào con đường tu hành cũng có thể tăng tốc độ trưởng thành của bọn hắn.

Không có túi trữ vật thì cũng dễ xử lý, đi giết tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh là được rồi.

Đã có quyết định, Lục Diệp ở lại chỗ cũ lấy Ấn Nặc Linh Văn làm hạch tâm, bố trí một đại trận Ấn Nặc, che lấp thân thể và khí tức, lẳng lặng ẩn núp.

Không cần tận lực đi tìm tung tích tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh, bọn gia hỏa này giống như đĩa muối, kiểu gì cũng không dứt ra được, chỉ cần chờ một đợt, bọn hắn có thể tự chui đầu vào lưới.

Chờ không đến hai canh giờ, bốn phía đã truyền đến động tĩnh, một đội ngũ hơn 20 người của Vạn Ma Lĩnh xuất hiện ở gần đó.

Hơn 20 người này cũng không tính là quá tập trung, nhưng

cũng không tính là lỏng lẻo, có thể bảo đảm tình huống cho dù là bước vào trong trận pháp cũng sẽ không bị một lưới bắt hết, đồng thời khi gặp tập kích còn có thể trợ giúp lẫn nhau.

Về mặt cả đám người đều rất cảnh giác, bởi vì không ai dám chắc chắn sau một khắc Lục Nhất Diệp kia có thể bỗng nhiên giết ra hay không.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh chết ở trong cánh rừng này đã rất nhiều, bọn hắn cũng không muốn theo gót những người kia.

Một nhóm người này có một tu sĩ Thiên Cửu cấp, còn lại đều là Thiên Thất Thiên Bát, hành động của bọn hắn đều mơ hồ lấy tu sĩ Thiên Cửu cấp kia làm hạch tâm.

Trong lúc mọi người đang cảnh giác, chợt có tiếng xé gió "Xùy xùy" vang lên.

Tu sĩ Thiên Cửu cấp kia biến sắc, trong lòng bỗng nhiên sinh ra nguy cơ to lớn, trong lúc vội vã quay đầu lại thì chỉ thấy từng đạo lưu quang tập kích đến trước người.

Nếu người này có thực lực mạnh nhất thì Lục Diệp đương nhiên là muốn giải quyết hắn trước, mà khoảng cách giữa bọn họ cũng không phải là quá xa, ngay trong phạm vi đánh lén tốt nhất.

Để đảm bảo một kích tất sát đối với người này, trong binh hạp Lục Diệp đều xuất hiện chín đạo Linh khí, gần như là lực lượng mạnh nhất đánh ra trong nháy mắt.

Phản ứng của người này cũng rất nhanh, nhìn bộ dáng kia rõ ràng là một pháp tu, linh lực thúc đẩy ở giữa, bình chương linh lực dày đặc đã chặn trước người, đồng thời thân hình cũng nhanh chóng trốn tránh sang bên cạnh.

Cốc cốc cốc tiếng vang truyền ra, từng đạo ngự khí lưu quang đâm vào trên bình chương linh lực, gia trì Phong Duệ linh khí đã

trong nháy mắt đánh nát bình chướng kia, ngay sau đó mang theo một chùm nhiệt huyết.

"Địch tập!"

Pháp tu kia rống giận, nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì thân thể mềm nhũn ngã xuống đất, một mảng lớn máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

Bị Lục Diệp đánh lén ở vị trí này, sợ chỉ có thể tu Thiên Cửu cấp mới có thể không chết.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh còn lại nhanh chóng đánh trả, từng đạo ngự khí và thuật pháp lưu quang, phô thiên cái địa đánh về phía vị trí của Lục Diệp.

Lục Diệp đã sớm lắc mình tránh đi, chỉ là Khổ Cự Giáp, tốc độ của hắn không nhanh như Lục Diệp, chỉ có thể nâng một tay lên, linh lực và huyết khí xung quanh phun trào, hóa thành một mặt bình chướng giống như mai rùa, chắn trước người.

Tiếng nổ dày đặc truyền ra, thân hình của Cự Giáp không ngăn được lui về phía sau, cho dù cường đại như hắn cũng có chút không chịu nổi khi bị tu sĩ cường công nhiều ngày như vậy.

Trên bình chướng hình dáng như mai rùa kia, trong nháy mắt đã xuất hiện khe hở rậm rạp, tuy được hắn không ngừng tu bổ huyết khí và linh lực, nhưng vẫn khó mà duy trì.

Tiếng xé gió xùy xùy lần nữa truyền ra, lúc một đám người Vạn Ma Lĩnh vây công Cự Giáp, Lục Diệp cũng không nhàn rồi, chín đạo ngự khí hóa thành lưu quang, xuyên qua đám người vừa đi vừa về, hấp dẫn lực chú ý của những người kia, bản thân hắn càng là cầm đao đánh giết về phía kẻ địch gần nhất.

"Giết Lục Nhất Diệp!"

Chương 680: Đồ Tốt 2

Chương 680. Đồ Tốt 2

Có người kêu lên, mọi người vội vàng thay đổi mục tiêu, từng đạo công kích đánh về phía hắn.

Ngay vào lúc này, cách mọi người không xa, thân hình Y Y đột ngột hiển lộ ra, linh lực thúc đẩy, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái luân bàn màu vàng thật lớn, trên luân bàn phù văn chảy xuôi, linh lực phun trào, luân bàn xoay tròn, từng đạo Kim Hồ Trảm giống như cuồng phong bạo vũ rơi xuống.

Chuyện này vẫn chưa xong, Hồ Phách núp trên đỉnh đầu của Cự Giáp càng rít lên một tiếng đối với vị trí đông người nhất, mắt trần có thể nhìn thấy trùng kích làm cho một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh giống như bị một chùy hung hăng đánh vào đầu, trong lúc nhất thời choáng đầu hoa mắt, linh lực không vận chuyển, thể công vì đó mà dừng lại một chút.

Dù là vậy thì trên người Lục Diệp cũng đã phun máu, bị ép lui trở về, nếu không phải thấy tình thế không ổn thì hắn đã tạo ra một mặt Ngự Thủ Linh Văn chắn trước người, như vậy thì hắn không chết cũng phải trọng thương.

Cự Giáp công kích tới, tiếp ứng Lục Diệp, lại lần nữa ngưng tụ ra bình chướng mai rùa chỉ kiên trì ba hơi thở, đã âm âm phá toái.

Một đám tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh diễn dịch hoàn mỹ cái gì gọi là kiến nhiều cần chết voi.

Một vị Pháp Tu Thiên Cửu cấp cường đại bị Lục Diệp đánh lén và bị chém giết, nhưng cho dù hắn hợp lực với Cự Giáp, Y Y và Hồ

Phách cũng không thể chiếm được tiện nghi gì trước mặt nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh như vậy.

Sau khi tu sĩ chuyển tu công pháp Thiên cấp, một thân thực lực sẽ tăng cường rất nhiều, nếu như ở trong vòng, Lục Diệp và Cự Giáp liên thủ đủ để đối kháng với hơn hai mươi vị tu sĩ có tu vi không sai biệt lắm, nhưng đến vòng hạch tâm lại không được.

Cự Giáp che chở Lục Diệp vừa đánh vừa lui, mượn cây cối che lấp, ngăn cản công kích phía sau, bỏ chạy về phía chỗ rừng sâu.

"Đừng để hãn chạy thoát!"

Một tiếng hô to truyền ra, đám người Vạn Ma Lĩnh nhanh chóng truy kích.

"Cẩn thận bẫy rập!"

Lại có người hô to, ai cũng không dám xác định phía trước có pháp trận do Lục Nhất Diệp bố trí hay không.

Một bên không kiêng nể gì cả trốn chạy, một bên cố kỵ truy kích, đâu còn có thể đuổi kịp, sau một lát đã mất bóng dáng của Lục Diệp và Cự Giáp.

bụi bay ngừng lại, một đám người người nhìn ta, ta nhìn người, đều là mặt tràn đầy phẫn nộ và không phục.

Trận chiến vội vàng bộc phát này đã làm cho bọn hãn tổn thất bảy tám người, dẫn đầu pháp tu cấp Thiên Cửu chết rất nhanh, gần như là chết ngay tại chỗ trong nháy mắt khi Lục Diệp ra tay, tuy Lục Nhất Diệp kia cũng bị thương, nhưng không ai xác định thương thế của hãn như thế nào.

Càng làm cho bọn hãn cảm thấy bất đắc dĩ là, chờ bọn hãn trở về điều tra chiến trường trước đó thì phát hiện túi trữ vật của mấy tu sĩ chết kia không biết từ lúc nào đã biến mất không thấy.

túi trữ vật mất đi đương nhiên là Y Y sờ thi lấy đi, ngay khi tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi theo giết Lục Diệp thì nàng đã lặng yên không một tiếng động chạy trở về.

Một lúc lâu sau, bên cạnh một cái khe núi, Lục Diệp cởi quần áo trần đầy máu tươi, tắm rửa thân thể, được sự giúp đỡ của Y Y băng bó vết thương kỹ.

Thế cục trước mắt có chút phiền phức đối với hắn, bị Vạn Ma Lĩnh truy sát như thế, hắn không cam lòng rút lui, có thể phản kích thì hắn cũng không thương tổn nhỏ, lấy một trận chiến vừa rồi mà nói, nếu không phải Cự Giáp đủ mạnh thì mấy người bọn hắn đã sớm chết rồi.

Loại cường công trình độ kia, thể tu Linh Khê cảnh không có mấy người có thể đỡ nổi, Cự Giáp ngăn cản hai vòng, mọi người cuối cùng có thể bỏ chạy cũng là ở dưới sự bảo vệ của Cự Giáp.

Dù vậy, hắn cũng chịu thương thể không nhẹ không nặng.

Không thể không nói, bố trí của hơn 20 người Vạn Ma Lĩnh trong một đội ngũ, quả thật làm cho hắn có chút không thể phá giải.

Nếu có đủ trận kỳ và trận cơ để bày trận thì cũng không khó đối phó, trước đó mượn nhờ trận pháp ngay cả bảy mươi người hắn cũng có thể đuổi tận giết tuyệt, hơn hai mươi người thì tính là cái gì.

Nhưng trận kỳ và trận cơ hắn mua từ trong Thiên Cơ bảo khố đều đã sử dụng hết, không bột đổ gột nên hồ.

Hiện tại hắn không thể làm nhiều, chỉ có thể tận lực tìm kiếm cơ hội tốt, cố gắng tạo ra nhiều tổn thất cho Vạn Ma lĩnh.

Thu thập tâm tình, phá giải cấm chế trong túi trữ vật, tập trung đồ vật bên trong lại, lại nghỉ ngơi một trận, lại tiếp tục lên

đường.

Y Y mang về mười cái túi trữ vật, đây không phải là nói vừa rồi giết mười mấy người, chủ yếu là có một số tu sĩ mang trên người nhiều túi trữ vật.

Có nhiều túi trữ vật như vậy, cũng đã đủ dùng rồi.

Tổ ong ở đây dù nhiều thì cũng có giới hạn.

Nửa ngày sau, Lục Diệp và Cự Giáp đang nghỉ ngơi, điều tra tình hình ở gần, Y Y bỗng nhiên trở về, hưng phấn nói:

"Lục Diệp Lục Diệp, ta phát hiện ra thứ tốt."

Nói như vậy, nắm lấy tay Lục Diệp kéo hắn dậy.

"Cái gì mà tốt?"

Lục Diệp tới hào hứng, Y Y vẫn đi theo hắn, cũng không tính là chưa từng thấy qua thị trường, có thể làm cho nàng hưng phấn như thế cũng không bình thường, mà nơi này là chỗ sâu của Vụ Ẩn sơn, ai cũng không biết rốt cuộc nơi này tích chứa thiên tài địa bảo gì.

"Người đến xem sẽ biết."

Dưới sự dẫn đầu của Y Y, một nhóm người nhanh chóng đi về một phương.

Rất nhanh, Lục Diệp lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, bởi vì hắn ngửi thấy mùi hoa rất nồng nặc, mà loại hương hoa này lại làm cho người ta cảm giác không giống như là một loại hoa hương khí nào đó, giống như là vô số loại hoa hỗn hợp lại với nhau, cấp độ cực kỳ phức tạp.

Cho đến khi tầm mắt phía trước sáng ngời thông suốt, từ khi tiến vào Vụ Ẩn sơn này thì rừng rậm đột nhiên không còn, Y Y kéo

hắn đi vào bên cạnh một chỗ đá núi, chỉ vào một mảnh muôn màu muôn về phía dưới:

"Người xem."

Lục Diệp phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy phía dưới sơn cốc là biển hoa chập trùng liên miên, đẹp giống như không phải nhân gian.

Chương 681: Thọc Tổ ong

Chương 581: Thọc Tổ ong

Y Y muốn nhìn thấy Lục Diệp không phải là biển hoa lộng lẫy này, mà là một đồ vật hình thể to lớn, toàn thân màu trắng xương, giống như đồ bê tông.

Cho dù trong lòng Lục Diệp có chuẩn bị thì khi nhìn thấy đồ vật này cũng không nhận được hít một hơi khí lạnh.

Trong muôn màu muôn hồng vô tận, đồ vật giống như bạch ngọc đồ bê tông này càng dễ thấy.

Tổ ong, tổ ong hình thể cực kỳ to lớn!

Giống như một toà cung điện to lớn đứng sừng sững ở trung tâm sơn cốc.

Tổ ong to lớn như vậy quả thực chưa từng nghe nói, mà ở trong biển hoa vô biên trong sơn cốc kia, cũng có từng con ong bắp cày to cỡ hai thước bay tới bay lui.

Nhìn hình thể và hoa văn lộng lẫy trên người những con ong bắp cày kia, khóe mắt Lục Diệp không nhận được nháy một cái.

Trước đó, bọn hắn gặp phải ong bắp cày, đều chỉ dài hai, ba tấc, xem như là rất phổ thông, nhưng mà ở trong biển hoa này, ong bắp cày đã có thể đạt đến phạm vi yêu ong.

Càng làm cho người ta cảm thấy tim đập nhanh là số lượng những Yêu ong này... Nhiều có chút dọa người.

Những tổ ong sản xuất mật ong bình thường cũng đã là đồ tốt

làm cho người ta thêm nhỏ dãi, mật ong sản xuất trong tổ ong này sẽ có bộ dáng như thế nào?

Lục Diệp không nhận được động tâm.

Chẳng trách mọi người đều nói trong rừng sâu núi thẳm thường có thiên tài địa bảo, rất nhiều tu sĩ sau khi có tu vi cơ sở nhất định đều thích thăm dò trong sơn dã, thường xuyên có thể phát hiện một chút đồ tốt.

Tổ ong trong tầm mắt này chính là thiên tài địa bảo, quả thật, muốn lấy ra được mật ong trong tổ ong kia thì phải mạo hiểm một chút, nhưng phải bỏ ra một chút thì mới có thể có thu hoạch.

Suy nghĩ một chút, Lục Diệp phân phó một tiếng:

"Các người chờ ta ở đây, ta đi xem một chút."

Y Y nói ngay:

"Ta đi cùng với người."

"Chờ một chút."

Thật ra loại chuyện mạo hiểm này thì Y Y càng phù hợp hơn so với mình, bởi vì nàng là linh thể, cho dù gặp phải nguy hiểm gì cũng có thể trực tiếp chui xuống đất, đây là chuyện mà bất kỳ tu sĩ nào cũng không sánh bằng.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Y Y sẽ vĩnh viễn không có nguy hiểm.

Tổ ong kia nhìn qua thì không quá bình thường, lại thêm vô số yêu ong to lớn trong sơn cốc, sao Lục Diệp có thể để cho Y Y đi mạo hiểm được.

Hắn lẻ loi một mình đi trước, cho dù gặp phải nguy hiểm thì cũng có một chút nắm chắc có thể đào thoát.

Y Y bữu môi, một bộ dáng không vui.

Lục Diệp không để ý đến nàng, thân hình nhảy lên, rơi xuống phía dưới sơn cốc, thân ở giữa không trung đã thúc giục linh văn ẩn nấp bao trùm bản thân.

Chỉ trong chốc lát, thân hình hắn đã biến mất không thấy đâu nữa, ngay cả khí tức cũng thu liễm không còn một mảnh.

Nếu không phải trước đó Lục Diệp từng đạt được ẩn nấp linh văn từ Thiên Phú Thụ thì hắn cũng không dám làm việc như vậy, nhìn dáng vẻ của từng con Yêu ong một hai thước kia thì cũng không dễ chọc, đến hơn mười mấy trăm con Lục Diệp còn chưa nhìn thấy, nhưng Yêu ong trong biển hoa này đâu chỉ có mấy chục trên trăm con.

Từ trên cao nhìn xuống, biển hoa này liên miên bất tận, chờ rơi vào trong đó mới phát hiện hoa cỏ ở đây đều rất cao lớn, Lục Diệp cũng không nghiên cứu quá nhiều về dược lý, cũng không biết những hoa cỏ này có phải là dược liệu hay không.

Linh văn ẩn nấp vẫn duy trì, Lục Diệp lặng yên không một tiếng động bước về phía trước, thỉnh thoảng một chút yêu ong bay qua bên người hắn, bên tai hắn ong ong không ngừng.

Tiến lên hồi lâu, cuối cùng cũng đến trước tổ ong, đứng ở trước tổ ong này ngược đầu nhìn lên, Lục Diệp chỉ cảm thấy mình nhỏ bé.

Xung quanh tổ ong có không ít lỗ thủng, từng con ong cần cù ra ra vào vào.

Lục Diệp tìm kiếm chỉ chốc lát, tìm được một cái lỗ thủng tương đối lớn rồi chui vào, nhưng mới tiến lên không lâu, đối diện đã có một con Yêu ong bò ra.

Lục Diệp vội vàng thu thân thể lại, áp sát thân thể vào một

bên, lúc yêu ong kia bò qua bên cạnh hần thì giống như đã nhận ra cái gì, chân ong chuyển động, nhìn về phía hần, không có phát hiện bất kỳ dị thường nào, lại tiếp tục bò về phía trước.

Một đường đi tới, hần gặp thoát qua không ít yêu ong.

Hiệu quả của Ẩn Nấp Linh Văn tốt hơn tưởng tượng, loại yêu ong linh trí thấp kém này chỉ sợ cũng không nghĩ ra, sẽ có người to gan như vậy, lại chạy đến tổ ong của bọn chúng.

Chỉ chốc lát sau, Lục Diệp xuyên qua hành lang kia, tiến vào trong tổ ong.

Không gian bên trong rõ ràng lớn hơn một chút, mà bên trong tổ ong này lại càng tràn ngập loại khí tức thơm ngọt đặc biệt của mật ong, chỉ riêng mùi thơm ngọt cũng làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác tâm thần thanh thần.

Lục Diệp càng xác định, mật ong sinh ra từ trong tổ ong này cũng không phải những thứ mà mình thu hoạch được trước đó có thể so sánh được, nếu như phân chia phẩm chất của mật ong thì lúc trước thu hoạch được chính là phế phẩm, mà nơi này mới là lương phẩm.

Số lượng ong yêu trong tổ càng nhiều, thỉnh thoảng Lục Diệp muốn tránh đi những con ong yêu thích lui tới, lần theo mùi thơm ngọt kia tiếp tục đi tới.

Rất nhanh, hần đã tìm được nơi cất giữ mật ong, từng khối mật ong màu vàng thuần khiết hoàn mỹ kia giống như thủy tinh vàng bao bọc ở trong tổ ong, chỉ ngửi mùi thơm cũng làm người ta thèm nhỏ dãi.

Có mười mấy con yêu ong như người thủ hộ ở xung quanh, vừa đi vừa nhúc nhích, mấy tên này hình thể lớn hơn yêu ong bên ngoài, nhìn cũng không dễ chọc.

Hơn nữa Lục Diệp còn phát hiện một thứ có bộ dáng giống như cái lỗ khảm, sờ dĩ nhìn thấy thứ này chủ yếu là vì xung quanh nó có mấy con Yêu ong vẫn luôn canh giữ, một tắc cũng không rời.

Chương 682: Thọc Tổ ong 2

Chương 682. Thọc Tổ ong 2

Lục Diệp lặng lẽ tiến lên, đi vào bên cạnh cái khảm kia định nhân nhìn lên, vẻ mặt hơi động.

Cái khe này không lớn, ước chừng chỉ to cỡ miệng chén, trong rãnh chứa ước chừng nửa bát chất lỏng, chất lỏng hiện lên màu hổ phách màu vàng óng.

Lục Diệp nhất thời không thể xác định đây rốt cuộc là cái gì, chỉ cảm thấy có thể là sữa ong chúa trong tổ ong này.

Không thể phủ nhận, nửa bát chất lỏng này còn quý giá hơn mật ong kia nhiều.

Đồ tốt thì tìm ra rồi, tiếp theo nên nghĩ cách lấy chúng nó đi.

Suy nghĩ một phen, Lục Diệp đưa tay chạm vào túi trữ vật của mình, sờ soạng mấy khối linh thạch đi ra, cong ngón búng ra, đánh mấy khối linh thạch kia về phía tứ phương.

Động tĩnh dị thường kinh động đến Yêu ong đang tuần tra, những con Yêu ong kia nhúc nhích chân, dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía phát ra động tĩnh.

Trong nháy mắt, nơi đó cũng chỉ còn lại mấy con ong chúa thủ hộ.

Mấy con Yêu ong này có rất nhiều quy tắc, xem ra là sẽ không tùy tiện rời khỏi nơi này.

Suy nghĩ một lúc, Lục Diệp chỉ có thể thúc động linh lực, khi

binh hạp vù vù thì chín đạo lưu quang bắn chum ra, tiếng "xùy" vang lên, mấy con Yêu ong đứng tại chỗ không nhúc nhích, sau đó từng con một thì thể tách rời.

Hành động như vậy, thân hình Lục Diệp rốt cuộc không thể ẩn giấu nổi nữa, nhưng lúc này hắn cũng không quản được nhiều như vậy, vội vàng thúc động linh lực, bao bọc tương dịch màu hổ phách trong rãnh kia, trực tiếp cất vào trong một cái túi trữ vật bỏ trống, lại lên đến một bên, trắng trợn thu lấy mật ong màu vàng óng như thủy tinh ở bên cạnh.

Tiếng ong ong bên tai vang lên, đám Yêu ong bị dẫn dắt rời đi nhanh chóng lui về phía Lục Diệp.

Một lát sau, một vệt sáng màu đỏ xông phá tổ ong phong tỏa, phóng lên tận trời, chính là Lục Diệp kích phát Phi Dực Thứ Văn trốn đi.

Lúc này, có thể nói Lục Diệp đã chạm vật đến cực điểm, trong ánh sáng lấp lánh thì hắn đã nhe răng trợn mắt, không chỉ vậy, trên người hắn còn có ít nhất mười mấy cái nọc ong, mỗi cái mũi nọc ong đều dài khoảng nửa thước, giống như lưỡi dao đâm vào trong cơ thể hắn.

Không chỉ như thế, trên mũi nọc ong còn có kịch độc, Lục Diệp rõ ràng cảm giác thân thể của mình có chút không cân bằng, trở nên rất cứng ngắc, ngay cả tư duy cũng có chút trì trệ.

Tu sĩ bình thường gặp phải cục diện này, xác suất lớn chỉ có thể chờ chết, không nói những người khác, riêng kịch độc trong những mũi nọc ong kia cũng không phải tu vi Linh Khê cảnh có thể chống đỡ.

Càng đừng nói là sau lưng Lục Diệp có một đoàn yêu ong đuổi theo, ngay cả những yêu ong đang thu thập mật ong trong toàn bộ sơn cốc cũng bị kinh động.

Trên núi đá, Cự Giáp và Y Y trố mắt nhìn thấy trên bầu trời dâng lên một mảnh sương mù xám, có mấy ngàn thậm chí hàng triệu con yêu ong đuổi theo thân hình của Lục Diệp, cảnh tượng làm cho người ta kinh hãi.

Y Y lập tức loạn tâm thần, thân hình nhảy lên muốn đuổi theo, ngay lúc này, ẩn kỹ chiến trường có động tĩnh truyền đến, vội vàng điều tra, phát hiện chính là Lục Diệp đưa tin:

"Chạy mau!"

Y Y dừng lại, nói Cự Giáp một tiếng, sau đó quay đầu đi vào trong rừng rậm.

Trên bầu trời, Lục Diệp cảm thấy thoải mái hơn một chút, có Thiên Phú Thụ thiêu đốt độc tố, hẳn cũng không lo lắng mình sẽ bị hạ độc chết, nhưng trúng độc có một chút phản ứng là không thể tránh khỏi.

Tiếng ong ong gần như hợp thành một mảnh, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, cả người chấn động.

Lần này là chộc tổ ong vò vẽ tên xứng với thực, sau lưng yêu ong đuổi theo, giống như một đám mây đen nặng nề muốn bao trùm hẳn.

Cũng không lo được rút gai độc trên người ra, linh lực của Lục Diệp vận chuyển điên cuồng, hai cánh phía sau chấn động, nhanh chóng chỉ lên trời xông lên.

Trong nháy mắt đã phá vỡ phong tỏa toàn bộ biển mây Vụ Ẩn Sơn, ánh mặt trời chói mắt trải xuống, Lục Diệp hơi nheo mắt.

"Lục Nhất Diệp!"

Chợt có người lớn tiếng hô to.

Lục Diệp nhìn về phía tiếng kêu, chỉ thấy hơn mười đạo lưu quang kia lướt về phía mình, phương xa còn có càng nhiều lưu quang nghe được âm thanh đang tới gần bên này.

Trảm Diệp Minh do Tần Chính cầm đầu mấy ngày nay vẫn luôn đuổi giết Lục Diệp, sao bọn hắn có thể Lục Diệp đào thoát? Cho nên chẳng những trong núi rừng có số lượng lớn nhân thủ truy kích hành tung của Lục Diệp, mà ngay cả trên bầu trời cũng có người đang tuần tra điều tra.

Tầm nhìn ở trên không trung rất bao la, Lục Diệp vừa lộ ra thân ảnh đã bị người của Trảm Diệp Minh phát hiện.

Chỉ trong chốc lát, những tu sĩ kia giống như là mèo con ngửi thấy mùi tanh, tụ tập về phía bên này.

Chỉ có điều điều khiến cho bọn hắn cảm thấy nghi ngờ là giờ phút này, Lục Nhất Diệp này giống như có chút chậm vật, trên người ngổn ngang lộn xộn mười mấy cây châm dài, cũng không biết gặp phải cái gì.

Càng làm cho bọn hắn không hiểu là, Lục Diệp nhìn thấy phía sau bọn hắn, chẳng những không trốn tránh mà còn tiến lên đón.

"Thật can đảm!"

Một người cầm đầu găm thét, đưa tay tế ra một đạo ngự khí đánh về phía Lục Diệp.

Kỹ xảo phi hành ngự khí, Lục Diệp không bằng Cự Giáp, nhưng giờ phút này hắn cũng không phải là ngự khí phi hành, mà là mượn nhờ Phi Dực linh văn, tốc độ thúc đẩy Phi Dực linh văn là nhanh hơn ngự khí phi hành không thể nghi ngờ, mà thân hình càng linh hoạt hơn.

Đón từng đạo lưu quang đánh tới, thân hình Lục Diệp xiêu vẹo xê dịch, vừa tránh được công kích, khoảng cách giữa hai bên cũng

nhANH chóng rút ngắN.

"Tất cả cẩn thận!"

Người cầm đầu hô to, thủ đoạn của Lục Diệp bọn hắn đều nghe nói, là sau khi khoảng cách gần nhất định giữa hai bên, bọn hắn đã lập tức phân tán ra xung quanh, cảnh giác đề phòng.

Ngoài ý muốn, Lục Diệp không có ý định ra tay với bọn hắn, chỉ nhìn thoáng qua nhau, Lục Diệp trực tiếp bay về phương xa.

Chương 683: Thật Điên Rồi

Chương 683: Thật Điên Rồi

Mắt thấy Lục Diệp hoảng sợ chạy trốn, tu sĩ Trảm Diệp Minh đều có chút không rõ ràng cho lắm.

Không đợi bọn họ thay đổi thân hình, bên tai đã truyền đến tiếng ong ong.

Lúc này có người nghi hoặc:

"Giọng nói gì?"

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt đã hoảng sợ.

Lục Diệp hiện thân, mây mù kia quay cuồng ngổ nguậy, như có thứ gì đó muốn từ đó phá ra, kèm theo tiếng ong ong liên tục không dứt, tầm mắt bị mảng lớn yêu ong tràn ngập.

Những tu sĩ Trảm Diệp Minh này lập tức tê cả da đầu, cuối cùng hiểu rõ Lục Diệp vì sao lại chạy nhanh như vậy, gia hỏa này không biết tại sao lại trêu chọc một đám yêu ong như thế, giờ phút này đang bị đuổi giết.

Tốc độ của yêu ong cực nhanh, gần như là chỉ vừa mới hiện lộ thân ảnh đã nhào đến gần.

Các tu sĩ Trảm Diệp Minh nhao nhao thúc dục linh lực bảo vệ bản thân, vội vàng rơi xuống phía dưới, nhưng cuối cùng vẫn chậm một chút, trong yêu ong bao vây, linh lực hộ thể của những tu sĩ này cấp tốc tán loạn, tiếp theo bị gai độc đốt vào người, kêu thảm từ trên không trung ngã xuống.

Yêu phong lướt qua, bóng dáng của mười tu sĩ Trảm Diệp Minh đã không thấy đâu nữa.

Các tu sĩ từ phương xa lao tới thấy tình hình này đều hoảng hốt, nhao nhao dừng lại, đưa mắt nhìn về phía đám mây đen do yêu ong tạo thành.

Mãi đến lúc này, Lục Diệp mới có thời gian rút độc trên người mình ra, mỗi lần rút ra một cây đều mang theo một chùm máu tươi.

Những gai độc này rất dài, vào thịt cũng sâu, cũng may không có tổn thương đến điểm trọng yếu.

Ngay cả mười mấy cây gai độc Lục Diệp nhìn lại, bầy ong sau lưng giống như giòi trong xương không thoát khỏi được, càng làm cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ là tốc độ của những Yêu ong này còn nhanh hơn cả tốc độ ngự khí phi hành bình thường của hắn.

Cũng may lúc này hắn thức giục là Phi Dực Linh Văn, cho nên chỉ cần cho hắn một chút thời gian là có thể hất bay bầy ong ra.

Hữu kinh vô hiểm!

Đang lúc hắn nghĩ như vậy thì Phi Dực Thứ Văn phía sau truyền đến một chút cảm giác khác thường, linh lực thúc đẩy đi qua lại hơi chậm một chút.

Về mặt Lục Diệp nghiêm túc, hắn ý thức được rằng sợ là mình đã gặp phải chút phiền phức.

Phi Dực Thứ Văn này vẫn là lúc trước khi hắn tham gia chiến trường Linh Khê, do Vân phu nhân tự tay đâm xuống, ngày đó Vân phu nhân đã nói, loại thứ văn này chỉ có thể kéo dài thời gian ba canh giờ, nói cách khác, vượt qua thời hạn này, thứ văn sẽ mất đi tác dụng.

Trải qua thời gian dài như vậy, Lục Diệp đứt quãng vận dụng Phi Dực Thứ Văn này, thời gian cộng lại đã sắp đến giới hạn.

Bản thân hắn cũng mơ hồ có phát hiện, cho nên sau khi tấn thăng đến cảnh giới Ngự Khí, dưới tình huống không cần thiết, hắn sẽ rất ít khi sử dụng Phi Dực Thứ Văn, thứ này ở thời khắc mấu chốt là có thể dùng để bảo mệnh.

Lại không ngờ hôm nay ở trước tình huống này, Phi Dực Thứ Văn sắp đạt tới cực hạn.

Rơi vào đường cùng, Lục Diệp chỉ có thể tể ra linh chu của mình, trước khi Phi Dực Thứ Văn mất đi tác dụng thì đổi thành ngự khí phi hành.

Hắn lại thúc dục Khí Linh phi hành trên linh chu của mình, lúc này mới miễn cưỡng duy trì tốc độ trước đó.

Hắn lấy ra mấy hạt linh đan nhét vào trong miệng uống xuống, lại lấy ra một bình Tức Quả Tửu uống xuống, linh lực tiêu hao trong cơ thể có thể nhanh chóng khôi phục.

Vận dụng Phi Dực Thứ Văn tiêu hao rất lớn đối với linh lực, giờ phút này bảo trì Phong Hành Linh Văn cho linh chu cũng tiêu hao rất lớn, cho nên Lục Diệp nhất định phải đảm bảo linh lực của bản thân đầy đủ.

Chạy trốn ở giữa, một đường hướng về phía trước.

Mãi cho đến một canh giờ sau, Lục Diệp mới hất bay bầy ong đuổi theo sau lưng ra, hắn thở phào một hơi, từ trong ánh sáng yếu ớt, tìm một chỗ an toàn để sửa sang sơ qua.

Ngay khi Lục Diệp đang chỉnh sửa, các tu sĩ của Trảm Diệp Minh đều nhận được tin tức Lục Diệp bị bầy ong đuổi giết, đã chạy trốn.

Điều này làm cho một đám tu sĩ Trảm Diệp Minh rất là nổi nóng, bọn hắc đầu giết nhiều ngày ở trong Vụ Ẩn sơn như vậy, tổn thất mấy trăm người, kết quả lại còn để cho người ta chạy trốn, điều này làm cho bọn hắc đầu làm sao cam lòng?

Tuy Lục Nhất Diệp kia không biết tại sao lại bị một đám yêu ong đuổi giết, nhưng gia hỏa này thủ đoạn phong phú, tốc độ ngự khí cũng nhanh, xác suất lớn là có thể bình yên chạy trốn.

Dưới mắt Trảm Diệp Minh đã mất bóng dáng của Lục Diệp, đã không còn cần phải tiếp tục nữa.

Các phương đưa tin trao đổi một lát, không thể không thừa nhận kết quả thất bại của hành động lần này, từng đạo lưu quang bay lên trời, xuyên thẳng qua trên Vụ Hải, chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà đúng vào lúc này lại có tin tức truyền đến, Lục Nhất Diệp lại chạy về, sau lưng còn có bầy ong đen, tu sĩ mà hắc đầu mặt nhất thời không thể tránh được, lại tổn thất mười mấy người, có thể nói là chật vật đến cực điểm.

Một đám tu sĩ Trảm Diệp Minh đều có chút mất trật tự, thực sự không biết Lục Nhất Diệp kia đến cùng là trêu chọc đám yêu ong kia như thế nào, lại đuổi giết không buông tha như thế.

Nhưng chuyện này đối với bọn hắc đầu lại là chuyện tốt, vốn chỉ có bọn hắc đầu đang đuổi giết Lục Diệp, dưới mắt lại có một đám yêu ong tương trợ, làm cho tu sĩ Trảm Diệp Minh đại khoái nhân tâm, nhao nhao cảm khái việc thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo.

Tuy bản thân bọn hắc đầu cũng tổn thất một ít nhân thủ trước mặt đám yêu ong này, nhưng trong khoảng thời gian này tổn thất nhân thủ còn ít sao, chỉ cần có thể giết Lục Diệp thì tổn thất trước đó đều là có giá trị.

Một phen thương nghị đơn giản, Trảm Diệp Minh vốn đã

chuẩn bị rời khỏi thì lại không đi nữa, cho dù không thể tự tay giết
Lục Nhất Diệp thì cũng phải nhìn thấy hắn đi vào mặt lộ!

Nếu như có thể phối hợp với đám yêu ong kia thì sẽ càng tuyệt
vời hơn.

Chương 684: Thật Diên Rồi 2

Chương 684. Thật Diên Rồi 2

Giờ phút này, Lục Diệp thật lòng bó tay rồi.

Có lẽ là trước đó đã giết qua một chút yêu ong trong tổ ong, lại có lẽ là trên người hắn lưu lại khí tức không thể nhận ra, cho dù lúc trước hắn đã hất bay bầy ong ra, còn chưa nghỉ ngơi một lát thì bầy ong lại đuổi giết.

Trong lúc chạy trốn, Lục Diệp đã thay đổi quần áo từ trong tới ngoài của mình một lần, cũng dùng nước rửa thân thể nhiều lần, nhưng vẫn không thể hoàn toàn làm cho bầy ong thoát khỏi.

Nếu như có thể một mực gia trì linh văn phi hành cho linh chu, cứ tiếp tục ngự khí phi hành, Lục Diệp ngược lại là có một ít nắm chắc có thể đánh bay bầy ong.

Nhưng cho dù hắn đã là tu sĩ cấp Thiên Thất thì cũng không chịu nổi tiêu hao như thế, tiêu hao gia trì phi hành cho một chiếc linh chu là rất lớn, còn lớn hơn tiêu hao khi hắn thúc dục Phi Dực Thứ Văn, bằng vào linh lực dự trữ của hắn căn bản là không thể duy trì lâu dài.

Không thể phi hành được, Lục Diệp chỉ có thể vòng trở lại, muốn mượn tay của tu sĩ Vạn Ma lĩnh thoáng ngăn cản một chút bầy ong, ngược lại là mang đến cho người Vạn Ma lĩnh một chút thương tổn, nhưng cũng không thể thay đổi thế cục trước mắt.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể dùng tốc độ cực nhanh âm thầm xuyên qua rừng rậm, bằng vào tấm bình phong thiên nhiên trong rừng rậm, làm chậm tốc độ phi hành của bầy ong.

Trong lúc chạy vội, đột nhiên gặp phải một đám tu sĩ của Vạn Ma lĩnh.

Trong nháy mắt chạm mặt, song phương đều là khễ giật mình.

Nhưng Lục Diệp rất nhanh đã lấy ra một vật từ trong túi trữ vật, bay thẳng đến đập về phía đối phương, đó rõ ràng là một tổ ong phạm vi một trượng.

Có người ra tay đánh tổ ong kia bay lên trời, khí tức thơm ngọt lập tức tràn ngập ra, làm mảnh vỡ tổ ong rơi xuống bay lên bốn phía.

Người thấy luồng khí thơm ngọt này, không ít tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh lúc này biến sắc, vẻ mặt dần dần hoảng sợ.

Giờ phút này, Lục Nhất Diệp bị một đám yêu ong đuổi giết là chuyện lớn nhà nào cũng biết, vốn dĩ gặp phải ở đây, chỉ cần bọn hắn có thể kéo dài một chút tốc độ chạy trốn của Lục Diệp, chờ đám yêu ong kia đuổi theo, tình cảnh của Lục Diệp sẽ rất nguy hiểm.

Không ai ngờ rằng hắn lại ném một tổ ong tới trước.

Tiếng nổ vang ông ông nhanh chóng từ sau lưng Lục Diệp tiếp cận, giương mắt nhìn lại, giữa cây cối đã xuất hiện một mảnh mây đen rậm rạp.

Tổ ong bị ném ra ngoài, Lục Diệp sớm đã bỏ chạy từ mặt bên, để bọn hắn lại đối mặt với bầy ong khủng bố kia.

"Chạy mau!"

Có người rống to, lúc này tể ra linh khí của mình phi hành, phóng lên tận trời.

Cũng có người quay người chạy về phía sau, nhất thời cảnh

tượng trở nên hỗn loạn.

Bầy ong đuổi theo Lục Diệp bỗng nhiên phân ra mấy con, đại đa số bầy ong vẫn đuổi giết ra ngoài giống như giò trong xương, mấy con phân ra kia lại đuổi theo tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang chạy trốn.

Một lát sau, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, không chỉ những tu sĩ Vạn Ma lĩnh chạy trốn về phía sau không thể đào thoát, mà ngay cả tu sĩ ngự khí phi không cũng bị yêu ong đuổi kịp.

Bằng thực lực của tu sĩ hạch tâm, yêu ong có hơn mười con không tạo ra bất kỳ uy hiếp gì đối với bọn hắn, nhưng số lượng càng nhiều thì bọn hắn càng khó mà ngăn cản.

Linh khí và tăng linh lực một khi bị đột phá, mũi nọc ong đâm vào trong cơ thể, cơ bản hẳn phải chết không nghi ngờ.

Con người Lục Diệp đang chạy trốn bỗng nhiên sáng lên, lúc hắn bị bầy ong đuổi giết thì vẫn luôn nghĩ đến một vấn đề, đó chính là làm thế nào những yêu ong này tìm được vị trí của mình.

Quần áo thay đổi, thân thể cũng rửa sạch, còn lại cũng chỉ có khí tức mà hắn không thể nhận ra, ví dụ như mùi thơm đặc biệt của mật ong...

Khi vớ vết mật ong màu vàng óng trong tổ ong, không thể tránh khỏi sẽ nhiễm phải loại khí tức kia, loại khí tức này trong thời gian ngắn là rất khó bằng vào thủ đoạn bình thường để thanh tẩy.

Ném ra một tổ ong với tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh chỉ là thử nghiệm, dù sao thì trên người cũng có rất nhiều loại tổ ong phổ thông này, ném một cái cũng không tính là gì.

Kết quả lại làm cho hắn ngoài ý muốn.

Như vậy xem ra bị một đám yêu ong đuổi giết không buông tha cũng chưa chắc là chuyện xấu gì.

Vừa rồi, đội ngũ của Vạn Ma Linh kia có hơn 30 người, vốn bằng thực lực của hắc căn bản là không thể chống lại, có thể mượn đao giết người lại có thể giải quyết dễ dàng.

Cũng không biết đội ngũ như thế đến cùng có bao nhiêu người!

Lục Diệp lại nghĩ tới chuyện Cự Giáp và Y Y, trong lúc cấp bách truyền tin tức ra ngoài, để cho bọn hắc rút lui khỏi nơi đây trước, sau đó mình lại tìm cơ hội tụ hợp với bọn hắc.

Hiện tại những Yêu ong này thật điên rồi, bọn người Cự Giáp lưu lại ở gần đây rất nguy hiểm.

Không lâu sau, Y Y trả lời tin tức bảo hắc phải cẩn thận.

Không cần lo lắng an nguy của Cự Giáp Y Y và Hồ Phách, Lục Diệp làm việc sẽ không hề cố kỵ.

Mặc dù tốc độ phi hành ở trong rừng rậm này chậm hơn tốc độ ngự khí trên không trung rất nhiều, nhưng bởi vì có tự nhiên ngăn cản và bình chướng nên tình huống còn tốt hơn một chút so với lúc hắc ngự khí phi hành, chỉ là hắc không dám dừng lại dù chỉ một khắc.

Thế cục bỗng nhiên trở nên càng thêm hỗn loạn.

Trong Vụ Ân sơn, bày ong của Lục Diệp Dẫn tán loạn, phạm là đội ngũ Vạn Ma Linh gặp phải hắc đều gặp nạn.

Trước sau ăn mấy lần thiệt thòi lớn, tổn thất hơn trăm người, sau đó đông đảo tu sĩ Trảm Diệp Minh không thể không thừa nhận một chút, tình huống trước mắt đã không thích hợp tiếp tục lưu lại, nếu không sẽ tổn thất lớn hơn.

Rất nhiều người bất đắc dĩ cùng không cam lòng, tu sĩ Trảm Diệp Minh nhao nhao ngự không bay lên, chuẩn bị rút lui khỏi Vụ Ân sơn, về phần Lục Nhất Diệp kia, để hẳn cùng bày ong chó cắn chó.

Bị bày ong đuổi giết như thế, một tu sĩ Thiên Thất cấp vô luận như thế nào cũng khó có thể còn sống.

Chương 685: Viêm Hỏa Chi Địa

Chương 685: Viêm Hỏa Chi Địa

Không đầy nửa ngày sau, Lục Diệp đã nhận ra không đúng, dường như không có tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh tồn tại ở vùng này, không chỉ như thế, ngay cả yêu thú vốn sinh tồn ở đây cũng giống như phát giác được nguy hiểm tiến vào, nhao nhao thoát khỏi nơi này.

Bầy ong đuổi giết không ngừng, không buông tha, nếu không phải Lục Diệp có thể mượn Thiên Phú Thụ và Thao Thiết Xan tiếp tục bổ sung linh lực tiêu hao thì căn bản không kiên trì được.

Trước đó, mật ong hắc đã vơ vét từ trong tổ ong to lớn kia giúp đỡ rất nhiều, mật ong lương phẩm này so với các mật ong kém chất lượng trước đó thì càng thêm rõ ràng đối với việc khôi phục thể lực và linh lực.

Lúc này cũng không đoái hoài đến việc có thể lại nhiễm khí tức gì hay không, không bổ sung thể lực cho tốt thì căn bản không có cách nào tiếp tục trốn xuống.

Lục Diệp mấy lần thử ngửa không phi hành, nhưng cho dù hắc không tiêu hao linh lực tiếp tục duy trì Phong Hành linh văn thì nhiều lắm cũng chỉ có thể tạm thời hắt bầy ong ra, một khi hắc hơi dừng lại thì bầy ong rất nhanh sẽ đuổi đến.

Không dứt.

Vì kế hoạch hôm nay, muốn thoát khỏi bầy ong thì chỉ có thể kiếm tẩu thiên phong.

Trên biểu hiện của Thập Phân Đồi, chỗ sâu Vụ Ẩn sơn có một mảnh Viêm Hỏa chi địa bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm, hoàn cảnh cực kỳ khốc liệt, có thể nói là một trong những hung địa trong chiến trường Linh Khê.

Theo đạo lý mà nói, nơi khốc liệt như vậy hẳn là không có một ngọn cỏ, nhưng trên thực tế, mặc dù Viêm Hỏa chi địa rất là khốc nhiệt, nhưng trong loại khốc nhiệt này lại không thiếu sinh cơ, điều này sẽ đưa đến cho toàn bộ Viêm Hỏa chi địa mặc dù không phải là xanh um tươi tốt, nhưng cũng không phải là đất cằn sỏi đá.

Hơn nữa, chỗ linh thực và khoáng vật còn thừa lại rất nhiều thuộc tính Hỏa.

Lúc ban đầu quyết định tiến vào Vụ Ẩn sơn, Lục Diệp đã phát hiện ra Viêm Hỏa chi địa, trong lòng suy tính là chờ giải quyết những người của Vạn Ma lĩnh đuổi giết hắn, sau đó đi Viêm Hỏa chi địa nhìn xem.

Dù sao thì Thiên Phú Thụ có thể cắn nuốt những năng lượng nóng rực vô chủ kia, nói không chừng có chút thu hoạch ở trong Viêm Hỏa chi địa.

Bây giờ tu sĩ của Vạn Ma lĩnh đã không thấy đâu, sau lưng bọn hắn còn có một đám người càng khó chơi hơn, bị bắt đặc dĩ, Lục Diệp chỉ có thể tiến về phía Viêm Hỏa chi địa kia.

Hoàn cảnh nơi đây chỉ cần đủ ác liệt là có thể thay hắn ngăn cản bầy ong lại.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn có thể chịu đựng được!

Nhưng dù sao thì hắn cũng là một tu sĩ cấp Thiên Thất, thể phách lại có thể so với một thể tu ngang cấp, năng lực chịu đựng hẳn là mạnh hơn so với yêu ong.

Lục Diệp đã có quyết định, hần thuận theo chỉ dẫn của Thập Phân Đồ, đi thẳng về phía Viêm Hỏa.

Trong lúc đó, mấy lần ngự không phi hành, thử xem có thể thoát khỏi bầy ong sau lưng không, kết quả cuối cùng đều là thất bại.

Vừa đi vừa nghỉ, hai ngày sau, trong tầm mắt đã không thấy loại cây cối cao lớn kia, thậm thực vật rõ ràng thừa thớt không ít, mà trong hoàn cảnh xung quanh càng lưu động một loại nóng rực nhàn nhạt.

Bên ngoài Viêm Hỏa chi địa.

Hai ngày này đào vong gần như không gián đoạn, đã giày vò Lục Diệp quá sức, bây giờ đến Viêm Hỏa chi địa, xác định hoàn cảnh nơi này không khác gì so với ghi lại trên Thập Phân Đồ, trong lòng hần lập tức bắn ra một tia hi vọng.

Tiếp tục đi về phía trước, thậm thực vật càng thừa thớt, không có tẩm bình phong thiên nhiên và trở ngại, điều này sẽ làm cho tốc độ truy kích bầy ong sau lưng tăng lên.

Lục Diệp rơi vào đường cùng, chỉ có thể tế ra linh khí của mình phi hành, phi hành cách mặt đất mấy thước.

Càng đi về phía trước, hoàn cảnh càng trở nên nóng rực, ngay cả đại địa cũng bắt đầu trở nên khô cạn.

Nhưng đúng như ghi chép trên Thập Phân Đồ, nơi này nóng rực cũng không phải là loại nóng rực không còn sinh cơ, ngược lại còn tích chứa một loại sức sống kỳ lạ, nếu không có thì ở vào tình thế như vậy thì sẽ không có thực vật nào sống sót.

Có truyền ngôn nói, trong Viêm Hỏa chi địa có chí bảo, đây mới là ngọn nguồn cổ quái tạo thành hoàn cảnh của Viêm Hỏa chi địa, những năm gần đây, cũng không ít tu sĩ bị hấp dẫn đến đây,

tiến vào trong Viêm Hỏa chi địa để tìm bảo vật.

Nhưng hoặc là tay không mà về, hoặc là phơi thây nơi hoang dã.

Phải biết rằng Viêm Hỏa Chi Địa được đánh dấu là hung địa trên Thập Phân Đồ của Thiên Cơ Thương Minh, phạm là vị trí được đánh dấu là hung địa thì chính là cầm khu với tu sĩ.

Nơi này hung hiểm không đơn giản đến từ hoàn cảnh bản thân, mà còn đến từ một số nhân tố bên ngoài.

Ví dụ như... Yêu thú!

Hoàn cảnh của Viêm Hỏa chi địa đặc biệt như vậy, hấp dẫn rất nhiều yêu thú thuộc tính Hỏa sinh tồn ở đây, rất nhiều yêu thú đều có thực lực phi thường cường đại, tu sĩ bình thường căn bản không phải là đối thủ của chúng.

Ví dụ như Hoả Tích mà Lục Diệp gặp phải lúc này, thứ này nằm sấp trên mặt đất, cùng với hoàn cảnh xung quanh hoà hợp một thể, cũng không thua kém bao nhiêu so với quỷ tu xuất sắc nhất ẩn nấp.

Khi Lục Diệp bay qua trên không trung, một cái lưỡi dài trực tiếp bắn ra ngoài, dính chặt vào linh chu đang phi hành, nếu không phải Lục Diệp nhìn thấy thời cơ nhanh, mấy đạo ngự khí trong binh hạp bay ra chém xuống thì chỉ sợ thật sự đã bị nó giật xuống.

Cái lưỡi dài của con rắn màu xanh kia vô cùng có co dãn, nhưng uy lực ngự khí của Lục Diệp lại không hoàn toàn chặt đứt, mà sau khi ăn đau đớn, nó lại vẫn há miệng phun ra lửa nóng hừng hực.

Lúc này, Lục Diệp cất cao thân hình, vội vàng tránh đi.

Kết quả bây giờ ông đuổi theo hắn tới đã không may, dưới ngọn

lửa thiêu đốt, ít nhất đã chết mấy chục con yêu ong.

Càng nhiều đốm lửa hiện ra gần đó, từng ngọn lửa phun ra, từng mảng lớn yêu ong rơi xuống giống như mưa.

Chương 686: Viêm Hỏa Chi Địa

2

Chương 686. Viêm Hỏa Chi Địa 2

Lục Diệp nhìn thấy cảnh này thì nhú mày, mấy ngày liên tiếp, cơn ác khí trong lòng cuối cùng cũng được giải phóng không ít.

Nhưng mà yêu ong này cũng được hấn dùng để gây chuyện, trước đó bị bọn chúng giết chết trên trăm tu sĩ Trảm Diệp Minh, linh trí của bọn gia hỏa này không cao, ý muốn trả thù rất mạnh, Lục Diệp chỉ là đi vào trong tổ ong to lớn kia vờ vét một chút mật ong và sữa ong chúa, đã bị bọn chúng một đường đuổi giết đến đây.

Không ngờ Hoả Tích lại dám tàn sát Yêu Phong, hạ tràng sao có thể tốt được.

Tiếng ong ong càng dày đặc, yêu ong bay xuống, từng đạo ngọn lửa phun ra rất nhanh bị dập tắt, kèm theo tiếng nổ lớn, từng bóng người lộ ra ngọn lửa cũng đờ nằm trên mặt đất, thỉnh thoảng run rẩy thân thể.

Đội bày ong gào thét qua đi, ở chỗ cũ chỉ còn lại mười mấy thi thể của Hỏa Tích.

Chỉ là yêu thú phía bên ngoài, không tính là quá mạnh, càng đi sâu vào trong thì gặp phải càng nhiều yêu thú Hỏa hệ, thực lực cũng càng cường đại.

Những yêu thú này ngày bình thường chiếm cứ địa bàn của mình, ngẫu nhiên ra ngoài bắt săn, chẳng ai ngờ rằng yêu thú ở

trong nhà ngòi, hoạ từ trên trời rơi xuống.

Có lẽ là ăn thiệt thòi của Hỏa Tích, nơi bày ong đi qua, mặc kệ những yêu thú kia có trêu chọc bọn chúng hay không, đều bị bọn chúng làm cho thân thể sưng lên, ngã xuống đất mất mạng.

Trong lúc nhất thời, yêu thú ở Viêm Hỏa chi địa tử thương thảm trọng.

Không biết có phải là Yêu Phong bị hoàn cảnh nóng rực xung quanh ảnh hưởng hay không, giờ phút này nó giống như là đã mất đi lý trí, điên cuồng trả thù toàn bộ sinh linh xung quanh.

Có lẽ bọn chúng đã đơn giản phát giác được ý nghĩ của Lục Diệp, tên trộm bảo bối của bọn chúng đã muốn bỏ trốn mất dạng.

Nửa ngày sau, Lục Diệp đã thâm nhập vào vị trí cực sâu của Viêm Hỏa chi địa.

Đến đây, hoàn cảnh xung quanh đã không phải là thứ mà tu sĩ bình thường có thể ngăn cản, nhiệt độ cao làm cho hoàn cảnh xung quanh đều trở nên cực kỳ vặn vẹo, đại địa bày ra một loại màu đỏ sậm không quá bình thường.

Lục Diệp thúc dục linh lực bảo vệ quanh người, vẫn mồ hôi đầm đìa, mồ hôi vừa mới xuất hiện lại bị bốc hơi, làm cho quần áo trở nên cứng rắn, dán ở trên người khó chịu đến cực điểm.

Đây là kết quả của công pháp thuộc tính Hỏa mà hắn có tu vi Thiên Thất cấp, nếu không thì đã không kiên trì nổi.

Mà lúc này, đám Yêu ong truy kích cũng tổn thất nặng nề, một đường đuổi theo, bị vô số đám Yêu thú ven đường giết chết, những con còn lại dường như cũng đã mất đi sức sống, tốc độ đại giảm không nói, rất nhiều Yêu ong yếu ớt đã sớm tụt lại phía sau, càng không ngừng có cánh Yêu ong bởi vì nhiệt độ cao bị hao tổn, ngã xuống đất, sau đó bị nhiệt độ mặt đất khủng bố đốt đứt chân

dung, hoàn toàn hóa thành một quả cầu lửa.

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, trong lòng đại định, biết rằng Viêm Hỏa chi địa này đến đúng nơi, nếu không thì thật đúng là không có cách nào thoát khỏi một đám yêu ong này.

Sau khi bay về phía trước một hồi, động tĩnh truy kích sau lưng dần dần lắng xuống.

Lục Diệp quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy số lượng Yêu ong đã không còn nhiều nữa, nó không tiếp tục đi về phía trước nữa mà lơ lửng ở tại chỗ, yên lặng nhìn hẩn.

Sau một lúc lâu, bầy ong còn sót lại thay đổi phương hướng, thuận đường cũ trở về.

Lục Diệp đưa mắt nhìn bọn chúng rời đi.

Cuối cùng cũng bỏ rơi đám Ôn Thần này.

Trong lòng buông lỏng, linh chu cảm giác mệt mỏi vô biên cũng hơi lắng lư một cái.

Lục Diệp nhanh chóng lấy ra một chút mật ong lương phẩm từ trong túi trữ vật, bổ sung thể lực và linh lực của bản thân, lại lấy ra mấy hạt linh đan nuốt vào.

Không thối lui, cũng không tiếp tục tiến lên.

Lục Diệp dùng ánh mắt âm trầm nhìn xuống, thân hình rơi xuống.

Mấy ngày bị đuổi giết, đều không thể nghỉ ngơi thật tốt một chút, tuy hoàn cảnh dưới mắt ác liệt, nhưng tốt xấu cũng không bị đuổi giết quá nhanh, có thể nghỉ ngơi một chút, khôi phục một chút.

Không rút đi khỏi nơi này, nguyên nhân đầu tiên là sợ đám yêu

ong kia ở bên ngoài trông coi mình, vất vả lắm mới thoát khỏi bọn chúng, cả đời Lục Diệp cũng không muốn giao thiệp với đám yêu ong kia.

Nguyên nhân thứ hai là sự khác thường của Thiên Phú Thụ.

Từ nửa ngày trước, hắn đã mơ hồ cảm giác được Thiên Phú Thụ hơi khác thường, cảm giác này rất giống khi hắn dùng Thiên Phú Thụ thôn phệ Địa Tâm Hỏa.

Thậm chí có thể nhìn thấy một chút rễ cây của Thiên Phú Thụ cắm rễ ở trong Nguyên Linh của mình đang phiêu động bốn phía.

Tình hình kia nhìn giống như là Thiên Phú Thụ muốn cắn nuốt một chút gì đó, nhưng lại không tìm được vị trí...

Điều này làm cho Lục Diệp xác định một chút, trong Viêm Hỏa chi địa này có bảo vật Hỏa hệ, mà lại là bảo vật có thể bị Thiên Phú Thụ cắn nuốt!

Việc này đối với Lục Diệp là có lực hấp dẫn rất lớn, những ngày này, Thiên Phú Thụ thôn phệ Địa Tâm Hỏa đều là công lao của hắn tổn hao từ trong Thiên Cơ bảo khố mua, một phần Địa Tâm Hỏa giá trị 200 công huân.

Đối với bất kỳ một tu sĩ nào thì 200 công huân cũng không tính là con số nhỏ gì, Lục Diệp lục tục mới kiếm được gần 20 ngàn công lao.

Nếu như ở đây có thể tìm được bảo vật Hỏa hệ để Thiên Phú Thụ cắn nuốt thì chẳng khác nào là vô hình trung nhận được đại lượng công lao của Lục Diệp tiết kiệm.

Điều này đương nhiên đáng giá để hắn đi thăm dò một phen.

Thời gian trôi qua, Lục Diệp từ từ khôi phục, mà nhiệt độ xung quanh cũng giảm bớt không ít.

Trong lòng Lục Diệp biết cũng không phải là bản thân nóng rực giảm bớt, mà là mình từ từ thích ứng với hoàn cảnh nơi này, để nhục thân có lực ngăn cản nhất định đối với hoàn cảnh nơi này.

Trước đó không có phát hiện, chủ yếu là tốc độ xâm nhập quá nhanh, hắc ngự khí bay vào thẳng trong, khi hắc không ngừng xâm nhập, hoàn cảnh xung quanh tăng tốc độ quá nhanh, dẫn đến nhục thân không kịp thích ứng.

Hiện tại dừng lại ở phía sau, loại tính thích ứng này từ từ thể hiện ra.

Ý thức được điều này, Lục Diệp từ bỏ suy nghĩ dùng ngự khí xâm nhập, ngược lại chân đạp thực địa, từng bước một tiến lên.

Chương 687: Diệt dụng của Thiên Phú Thụ

Chương 687: Diệt dụng của Thiên Phú Thụ

Mặt trời chói chang, bao trùm phạm vi mấy ngàn dặm trong Viêm Hỏa chi địa, Lục Diệp cưỡi áo ra, để trần, tay mang theo Bàn Sơn Dao, tiến lên từng bước một.

Không có linh lực thúc đẩy hộ thân, mặc cho bốn phía nóng rực ăn mòn, nhờ vào đó tăng lên khả năng nhục thân chống cự với hoàn cảnh ác liệt này, đồng thời cũng có thể cảm nhận trực quan cực hạn mà bản thân có thể tiếp nhận.

Lúc trước ở trong Tà Nguyệt cốc là quặng nô, bởi vì lao động cường độ lớn, thiếu ăn thiếu mặc, cho nên thân hình của Lục Diệp vẫn có vẻ hơi yếu.

Nhưng sau khi bước lên con đường tu hành, thể phách của hắn đã từ từ tăng cường, nhất là sau khi thu hoạch được lân giáp ở trong Long Tuyền, thể phách tăng cường mắt thường có thể nhìn thấy.

Giờ phút này trên người trần truồng tràn đầy cơ bắp cường tráng, còn có vết sẹo ngang dọc do lợi khí lưu lại.

Những vết sẹo này đều là ấn ký huyết chiến của hắn và kẻ địch.

Thật ra lần trước từ trong vòng về Bích Huyết tông chờ đợi một tháng, Nhị sư tỷ đã dùng thủ đoạn y tu tiêu trừ vết sẹo lưu lại trên người hắn.

Nhưng tu sĩ không thể thiếu chuyện tranh đấu chém giết với người khác, vết sẹo cũ biến mất, lại thêm vết sẹo mới, đây cũng là chuyện bình thường.

Mồ hôi từ sống lưng và lồng ngực chảy xuống, lại nhanh chóng bốc hơi, cho dù là tu sĩ cấp Thiên Thất như Lục Diệp cũng cần thỉnh thoảng lại lấy ra túi nước bổ sung lượng nước hao hụt.

Hắn đi cũng không nhanh, để từ đó, hoàn cảnh xung quanh có thể rèn luyện thân thể của hắn không ngừng, không ngừng tăng cường nhục thân ngăn cản sự nóng rực kia, cho nên mặc dù không nhanh, nhưng bộ pháp lại chưa bao giờ dừng lại.

Thỉnh thoảng hắn còn dừng lại, đại chiến với yêu thú gặp phải ven đường.

Yêu thú sinh tồn ở đây đều là yêu thú Hỏa hệ, là bị hoàn cảnh đặc biệt hấp dẫn tới, bởi vì ở đây, tốc độ phát triển của bọn chúng sẽ hơn xa những nơi khác.

Càng xâm nhập sâu vào bên trong thì yêu thú gặp phải sẽ càng mạnh, cũng may là không gặp phải loại yêu thú khiến Lục Diệp khó mà ứng đối.

Chém giết yêu thú không lãng phí, máu của yêu thú có tác dụng tốt, một số bộ vị đặc biệt trên người yêu thú đều là vật liệu luyện khí, da lông của yêu thú càng có thể cầm lấy đi bán, thậm chí ngay cả máu thịt của yêu thú cũng là đồ vật đại bổ đối với tu sĩ.

Hồ Phách thích ăn nhất những thứ này.

Liên lạc với Y Y một chút, biết được Cự Giáp đã mang theo nàng và Hồ Phách rời khỏi Vụ Ẩn Sơn, đang ẩn núp ở một chỗ, Lục Diệp để cho bọn hắn chú ý ẩn núp, chờ mình giúp xong chuyện thì đi tụ hợp với bọn hắn.

Bóng đêm buông xuống, trăng tròn lên cao, nhưng Viêm Hỏa chi địa cũng không bởi vì đêm tối đến mà có thay đổi quá lớn, vẫn khốc nhiệt khó khăn như cũ.

Không ngừng tiến lên, không ngừng lại.

Sáng sớm ngày thứ ba sau khi thoát khỏi bầy ong, Lục Diệp đã thâm nhập vào nơi cực sâu trong Viêm Hỏa chi địa, từ trên Thập Phân Đồi nhìn thấy thì khoảng cách đến vị trí hạch tâm của Viêm Hỏa chi địa chỉ có không đến hai trăm dặm.

Mà xâm nhập đến loại vị trí này, cho dù là thể phách của Lục Diệp cũng có chút không chịu nổi.

Mượn nhờ nhiệt độ cao ở đây ăn mòn để tăng lên nhục thân là có cực hạn, từ đêm qua Lục Diệp đã thúc giục linh lực hộ thân, lúc này mới miễn cưỡng đi tới đây.

Mà tới được vị trí này, cho dù có linh lực bảo vệ thì cũng rất khó tiếp tục tiến lên.

Loại vị trí này, xung quanh đã không còn bất kỳ một con yêu thú nào sinh tồn, cho dù là những yêu thú Hỏa hệ kia cũng không chịu nổi hoàn cảnh khốc liệt nơi này.

Cái tên hung địa, cấm khu của tu sĩ cũng không phải chỉ nói suông mà thôi.

Điều này làm cho Lục Diệp cũng có chút không cam lòng.

Nếu như Viêm Hỏa Chi Địa thật sự có bảo vật hệ Hỏa gì đó thì chắc chắn ở vị trí trung tâm nhất, nếu như khoảng cách của hắn thật sự quá xa thì cũng không bắt buộc, nhưng bây giờ khoảng cách chỉ còn không đến hai trăm dặm mà thôi...

Từ bỏ ở đây, tất cả kiên trì trước đó đã uổng phí.

Nhưng hần quả thật đã đến cực hạn của bản thân, nếu tiếp tục kiên trì nữa thì chỉ là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Hần xem kỹ mình, muốn xem thử có thứ gì hoặc là thử đoạn có thể lợi dụng, nhìn tới nhìn lui, giống như chỉ có thể dùng Thiên Phú Thụ một chút.

Thiên Phú Thụ có thể cắn nuốt lực lượng thuộc tính Hỏa, nếu có thể mượn lực lượng của nó, ngăn cản nhiệt độ ở đây cũng không thành vấn đề.

Nhưng mấu chốt là món đồ chơi này cắm rễ trong Nguyên Linh Khiếu của mình, giống như hư không phải hư, giống như thật không phải thật, từ trước tới giờ không thể hiện ra bên ngoài, làm sao mới có thể mượn dùng?

Suy nghĩ một hồi, Lục Diệp ý thức được một vấn đề, hoàn cảnh nơi này đã khốc liệt như vậy, điều này nói rõ nơi này có linh lực thuộc tính Hỏa, chỉ là nhìn bằng mắt thường không thấy mà thôi, đây hiển nhiên là nằm trong phạm vi thôn phệ của Thiên Phú Thụ.

Mình cần gì phải để Thiên Phú Thụ hiện ra bên ngoài che chở mình, chỉ cần thôi động Thiên Phú Thụ, cắn nuốt hết lực lượng nóng rực xung quanh thì không được sao?

Nghĩ tới đây, Lục Diệp chợt phát hiện cho tới việc nay, nhận thức của mình về Thiên Phú Thụ giống như đều rơi vào một lầm lẫn, nếu thật sự là như vậy thì sau này hần cũng sẽ chiếm cứ ưu thế khi đối đầu với kẻ địch tu hành công pháp Hỏa Hành.

Suy nghĩ vừa động, thôi động lực lượng của Thiên Phú Thụ, trong một cái chớp mắt tiếp theo, rễ của Thiên Phú Thụ trong Nguyên Linh Khiếu đột nhiên trở nên nhiều hơn không ít, lại cùng nhau biến mất không thấy đâu nữa, giống như thăm dò vào trong không gian không biết.

Lục Diệp mơ hồ có phát giác, lập tức thôi động Động Sát linh văn, gia trì hai con người.

Hắn cúi đầu nhìn về phía hai tay của mình, cảnh tượng trong tầm mắt làm cho hắn hơi ngẩn ra.

Tầm nhìn gia trì Động Sát linh văn, không giống với tầm nhìn bình thường, bởi vì Động Sát linh văn có thể nhìn thấy một ít gì đó mà mắt thường không thể nhìn thấy, ví dụ như linh lực chảy xuôi.

Chương 688: Diệu dụng của Thiên Phú Thụ 2

Chương 688. Diệu dụng của Thiên Phú Thụ 2

Sau khi biết được, Lục Diệp nhìn thấy thế giới là ngũ thải ban lan, đó là các loại linh khí thuộc tính hiện ra các sắc thái chói lọi.

Cảnh tượng trong tầm mắt lúc này là một mảnh màu đỏ như lửa, không có bất kỳ màu sắc khác.

Đây là do linh lực ở đây thuộc tính Hỏa quá nồng đậm.

Linh lực chảy trên hai tay cũng là màu đỏ lửa, còn xen lẫn một tia màu vàng kim nhàn nhạt, bởi vì linh lực của Lục Diệp cũng là chủ hỏa phụ kim.

Nhưng bây giờ, trên linh lực chảy xuôi của hai tay lại có vô số bộ rễ, đang không ngừng lắng lư theo linh lực chảy xuôi.

Sợi rễ kia rõ ràng là rễ của Thiên Phú Thụ.

Chẳng những trên hai tay có, tầm nhìn đi tới, trên người các nơi đều có.

Liếc mắt nhìn qua, Lục Diệp giống như là một con quái vật hình người lông mướt mà.

Trước kia, khi Thiên Phú Thụ cắn nuốt Địa Tâm Hỏa, Lục Diệp thật đúng là chưa từng thúc dục Động Sát Linh Văn đến quan sát, cho đến lúc này, hắn mới hiểu được Thiên Phú Thụ cắn nuốt Địa Tâm Hỏa như thế nào.

Nó hiển nhiên là coi thân thể của mình là trung chuyển, lấy rễ làm cầu nối.

Chẳng trách mỗi lần Thiên Phú Thụ cắn nuốt Địa Tâm Hỏa, hẳn lại không cảm giác được Địa Tâm Hỏa nóng bức, cho dù chộp Địa Tâm Hỏa vào tay cũng thế, bởi vì trên tay trái rộng sợi rễ của Thiên Phú Thụ mà mắt thường không nhìn thấy.

Thành quả hiển lộ của Thiên Phú Thụ, nóng rực xung quanh cấp tốc biến mất, hoàn cảnh bỗng nhiên biến hóa, làm cho Lục Diệp không duyên cớ sinh ra một loại cảm giác mát mẻ không quá chân thực.

Suy nghĩ có thể nghiệm chứng, Lục Diệp bước nhanh về phía trước.

Kích hoạt Thiên Phú Thụ này không tiêu hao linh lực của bản thân, nhưng tiêu hao rất nhiều đối với tâm thần, Lục Diệp đã cảm nhận được điều này rất rõ ràng, cho nên phải tăng thêm tốc độ mới được, thời gian càng kéo dài thì không có lợi cho hẳn.

Đi được một đoạn, xác định không có vấn đề gì, Lục Diệp dứt khoát trực tiếp tế ra linh chu bay về phía trước.

Tốc độ phi hành của ngự khí còn nhanh hơn, mấy chục dặm rất nhanh đã vượt qua.

Lục Diệp ngự không bỗng nhiên dừng lại, đứng ở trên linh chu nhìn xuống phía dưới.

Trên đại địa màu đỏ sậm phía dưới, một bóng người đang nghiêng nghiêng bò lổm ngổm, đường cong linh lung uyển chuyển có lồi có lõm, da thịt trắng như tuyết cùng với đại địa màu đỏ sậm tạo thành sự chênh lệch cực kỳ rõ ràng, đánh thẳng vào thị giác, trên người nàng chỉ mặc một bộ áo ngực được chế tạo từ da thú, dưới thân cũng là một váy ngắn bằng da thú, thân hình thon dài

không chỉ có cảm giác cực kỳ mỹ cảm, còn cho người ta một loại cảm giác lực lượng nổ tung.

Nơi này lại còn người á? Lục Diệp rất kinh ngạc.

Từ hôm qua trở đi, hẳn ngay cả một con yêu thú cũng chưa từng gặp qua, lại gặp phải một người ở đây.

Hẳn là còn chưa chết, bởi vì Lục Diệp có thể cảm nhận được sinh cơ của đối phương.

Người này sợ cũng là đến Viêm Hỏa Chi Địa tầm bảo, có thể đi đến đây với hoàn cảnh khốc liệt như thế này, thực lực cường đại có thể nghĩ.

Nhưng nhìn tư thế của đối phương vào thời khắc này, hiển nhiên cũng là cực hạn của bản thân, nếu không thì cho dù như thế nào cũng khó có thể phủ phục ở chỗ này không nhúc nhích.

Ngay khi Lục Diệp chuẩn bị thúc dục Động Sát Linh Văn để quan sát tu vi của đối phương một chút, nữ tử kia bỗng nhiên ngời thẳng lên, một đôi con ngươi màu đỏ thẫm lạnh như băng đối đầu với hai con ngươi của Lục Diệp.

Lục Diệp lập tức cảm thấy không ổn, không có chút do dự nào, linh chu cấp tốc bay lên trời, một đạo tàn ảnh lướt qua phía dưới, cách đó không xa, linh chu có chút chấn động, suýt nữa bỏ rơi Lục Diệp.

Lục Diệp quay đầu nhìn về một bên, nữ tử vừa rồi còn nằm sấp trên mặt đất, giờ phút này lại có thể hai tay hai chân chạm đất, ánh lửa trên người nàng giống như linh lực, mái tóc dài màu đỏ rực rỡ tung bay, nhìn về phương hướng Lục Diệp giống như là một con báo săn chuẩn bị chụp mồi.

Linh lực trên người đối phương cực kỳ cuồng bạo, ánh sáng loé lên làm cho Lục Diệp giật mình.

Cho dù là ở trên người Phong Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên thì hẳn cũng không gặp phải linh quang sáng chói như vậy.

Hơn nữa linh lực trên người đối phương... Đây không phải là linh lực, mà là yêu lực sôi trào!

Nữ tử này là yêu, mà lại là đại yêu bá chủ!

Cảm giác nguy cơ lớn lao từ trong lòng sinh ra, trái tim Lục Diệp bỗng nhiên co vào, cảm giác đau đớn từ trong lòng truyền ra, lực lượng tâm thần cường đại làm cho hắn cảm giác được vị trí công kích sắp tới của đối phương.

Gần như ngay khi cảm nhận được nguy cơ, Lục Diệp đã theo bản năng tạo ra một mặt Ngự Thủ Linh Văn ở trước ngực.

Tầm mắt hắn liếc một cái, nữ yêu vốn còn ở trên mặt đất đã nhào đến gần, một tay thành trảo vồ xuống chỗ trái tim của hắn.

Tiếng tạch tạch vang lên, linh văn của Ngự Thủ cứng rắn bị móng tay sắc bén đâm thủng, nứt ra từng vết nứt, thậm chí Lục Diệp có thể cảm nhận được đau đớn do móng vuốt sắc bén của đối phương đâm rách ngực mình.

Lần này nếu như không có Ngự Thủ ngăn cản thì chắc là đã bị đối phương một trảo móc tim.

Tiếng nổ lớn đồng thời vang lên, chín đạo lưu quang bên hông binh hạp của Lục Diệp bắn chum ra, đánh úp về phía nữ yêu trước mặt.

Nữ yêu thu tay lại, thân hình nhẹ nhàng xoay tròn, không thấy nàng có động tác gì, đồng thời tránh được tất cả công kích, chân dài như roi, lẳng không kéo xuống.

Bàn Sơn Dao bên hông Lục Diệp ra khỏi vỏ, kèm theo một đạo của Khí Linh Phong Duệ, hung hăng chém về phía mà đối phương

vừa rút tới.

Một đao này chém hụt, tốc độ biến chiêu của đối phương cực nhanh, hẳn là đã nhận ra một đao này sắc bén, tạm thời đổi chiêu là đập, tốc độ nhanh chóng, làm cho người ta không đáp ứng kịp.

Chương 689: Nữ Yêu Cấp Bá Chủ

Chương 689: Nữ Yêu Cấp Bá Chủ

Một cước này của nữ yêu đá vào trên ngực Lục Diệp, gần như đập hẳn từ trên linh chu xuống.

Đối đầu với một đại yêu cấp bá chủ như vậy, nếu như không có linh khí phi hành thì chắc chắn Lục Diệp phải chết không nghi ngờ, cho nên sau khi bị một cước kia, Lục Diệp gần như là theo bản năng dùng chân ôm lấy linh chu của mình, thân thể cùng với linh chu cùng nhau bay ra.

Thật vất vả mới ổn định thân hình, Lục Diệp vội vàng điều tra tứ phương, không thấy bóng dáng của nữ yêu kia đâu nữa.

Cảm giác nguy cơ từ trên cao truyền đến, Lục Diệp bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Mặt trời chói chang, thân hình của nữ yêu nhanh chóng từ trên trời giáng xuống, chín đạo linh khí bay ra ngoài hóa thành lưu quang đánh về phía nữ yêu, kèm theo một trận tiếng đinh đinh đang đang, tất cả linh khí đều bị song trảo của nữ yêu đánh bay.

Một màn này làm cho Lục Diệp hãi hùng khiếp vía, hẳn cảm nhận được chênh lệch giữa bản thân và đại yêu cấp bá chủ.

Yêu thú cấp bá chủ, hẳn cũng coi như là gặp qua hai con, một con là Tiểu Hôi trong trụ sở, một con là Ứng Giao gặp phải trước đó ở trên địa bàn của Kinh Thiên tông, nhưng cho dù là Tiểu Hôi hay là Ứng Giao thì Lục Diệp cũng chưa từng chính diện đối đầu.

Nữ Yêu là yêu thú cấp bá chủ đầu tiên mà hần đối đầu.

Với tu vi Thiên Thất của hần, gần đây cũng chém giết không ít tu sĩ Thiên Cửu cấp, nhưng cho dù là tu sĩ Thiên Cửu cấp ở trước mặt bá chủ cấp này cũng không đáng chú ý.

Cái gọi là cấp bá chủ chính là có thể xưng vương xưng bá ở toàn bộ chiến trường này.

Trận chiến vội vàng gặp phải này cũng không phải là nữ yêu mai phục đánh lén hần, đối phương hiển nhiên là ở đó nghỉ ngơi phát giác có người tới gần mới đột nhiên gây khó khăn.

Lục Diệp Từ cảm giác không may, nếu không phải vừa rồi lòng sinh hiếu kỳ chạy về điều tra thì cũng sẽ không gặp phải chuyện này.

Đối mặt với nữ yêu từ trên tập kích xuống, Lục Diệp đã không thể tránh được nữa, chỉ có thể hít sâu một hơi, nâng Bàn Sơn Đao trong tay lên, khi lưu quang trên thân đao hiện lên thì hai tầng sắc bén đã gia trì.

Một đao đâm thẳng!

Một đao này là một đao của Lục Diệp đâm ra ở khoảng cách cực hạn nhất, cũng là một đao dốc hết toàn lực bộc phát, hần có kỳ vọng rất lớn đối với một đao này.

Nhưng mà nữ yêu chỉ thoáng lệch cổ một cái, lưỡi đao sắc bén của Bàn Sơn Đao đã kéo ra một vết máu trên cổ trắng nõn của đối phương, không đợi Lục Diệp cắt ngang thì đối phương đã đá một cước vào trên ngực Lục Diệp.

Toàn bộ lồng ngực Lục Diệp đều tê dại, sau khi thân thể có chút ngừng trệ, ầm ầm đánh xuống đất, linh chu dưới chân càng không chịu nổi trùng kích khổng lồ như vậy, trực tiếp gãy ra.

Ầm...

Mặt đất màu đỏ nâu tạo thành một cái hố nhỏ, Lục Diệp ngã xuống đất, cái này còn chưa xong, nữ yêu kia đã giống như giò trong xương bay nhào xuống theo, một trảo vồ xuống.

Bụi đất tung bay, đại địa băng liệt, lúc này Lục Diệp đã đứng dậy chạy trốn, trên hai chân phi hành linh văn gia trì, trong miệng và mũi tràn đầy máu tươi.

Chưa bao giờ có lần nào chật vật giống như ngày hôm nay.

Thực lực chênh lệch quá lớn, hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Linh khí phi hành cũng bị hủy, Lục Diệp cảm giác khí tức tử vong giống như là mãnh thú vô hình đuổi theo sau lưng mình.

Dần dần, cảm giác mạng sống như treo trên sợi tóc kia đã biến mất.

Lục Diệp vội vàng quay đầu lại, phát hiện nữ yêu kia lại đứng ở chỗ cũ, dùng con ngươi màu đỏ thẫm kia lẳng lặng nhìn về phía mình, nàng không tiếp tục truy kích nữa, thậm chí còn thân hình linh hoạt lui về phía sau hơn mười trượng, về tới vị trí ban đầu Lục Diệp phát hiện ra của nàng.

Xác định đối phương không tiếp tục truy kích ý, lúc này Lục Diệp mới thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, hắn đã phản ứng lại, không phải là đối phương không muốn giết mình, mà là không có khả năng.

Viêm Hỏa Chi Địa, càng đi sâu vào thì hoàn cảnh càng khốc liệt, bằng lực lượng của Lục Diệp, chỉ có thể đi đến vị trí cách trung tâm nhất hai trăm dặm, sau đó không thể tiếp tục đi nữa.

Tuy nữ yêu này là cấp bá chủ, nhưng cũng có cực hạn của bản thân.

Cực hạn của nàng chính là vị trí trước mắt, nếu xâm nhập vào trong thì ngay cả nàng cũng không chịu nổi, cho nên vừa rồi nàng mới có thể lui về phía sau hơn mười trượng.

Ý thức được điều này, Lục Diệp mới hoàn toàn thả lỏng lòng.

Khoảng cách gần trăm trượng, Lục Diệp cúi đầu nhìn bộ ngực của mình, nơi đó có một mảnh máu tươi mơ hồ, đó là bị lợi trảo của nữ yêu vừa rồi đâm thủng, cũng may vào thịt không sâu, chỗ ngực có chút lõm, đưa tay ấn ấn, xương sườn thấy đau, hẳn là có chút nứt xương, một cước của đối phương đạp thẳng, uy thế quá mạnh.

Sau khi cầm Bàn Sơn Dao ở bên cạnh mình, thu hồi linh khí trong bình hạp của mình, lúc này Lục Diệp mới lấy ra mấy hạt Liệu Thương Đan để nuốt vào.

Điều tức một trận, xác định không có trở ngại, lúc này Lục Diệp mới nắm Bàn Sơn Dao lên, cất bước đi về phía vị trí của nữ yêu.

So với vừa rồi, đôi mắt đỏ thẫm của nữ yêu ít đi rất nhiều ác ý, mà nhiều hơn chính là hiếu kỳ, kỳ quái vì sao sinh linh nhỏ yếu hơn nàng rất nhiều mà làm sao có thể chịu đựng được hoàn cảnh ác liệt nơi này, càng đi xa hơn so với nàng.

Nàng nghiêng đầu đánh giá Lục Diệp đang đi tới, trong mắt tràn đầy hương vị.

Đứng vững ở khoảng cách sáu mươi trượng phía trước nữ yêu, Lục Diệp mặt không thay đổi đối mặt với nàng, tiếp theo trong một cái chớp mắt, bình hạp hơi rung, chín đạo lưu quang lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chém về phía nữ yêu.

Chương 690: Nữ Yêu Cấp Bá Chủ 2

Chương 690. Nữ Yêu Cấp Bá Chủ 2

Đối phương không dám xâm nhập, thực lực kia mạnh hơn nữa cũng là bìa ngắ, sau khi nhìn thấy thân thủ linh hoạt đến không thể hóa giải của nữ yêu, Lục Diệp tuyệt đối không dám tiếp tục chém giết gần người với nàng, nhưng mượn nhờ ngự khí thì không lo lắng về phương diện này.

Vô duyên vô cớ bị đánh một trận như vậy, càng suýt nữa mất mạng, Lục Diệp há lại từ bỏ ý đồ.

Tiếng xé gió vang lên, gần như chín vệt sáng đồng thời đến trước mặt nữ yêu, dưới sự khống chế tinh chuẩn của Lục Diệp, tập kích từ các góc độ khác nhau.

Sau đó Lục Diệp đã thấy được cái gì gọi là động như sấm sét.

Thân hình của nữ yêu đứng tại chỗ cũng không nhúc nhích, song trào hóa thành một chuỗi tàn ảnh, sau khi tiếng vang đinh đinh đương đương truyền ra, chín đạo lưu quang bị đánh bay hơn phân nửa, không thể làm tổn thương đến nữ yêu mấy may.

Không chỉ có như vậy, còn có ba món Linh khí bị nữ yêu chộp vào trên tay, không ngừng giãy dụa giống như vật sống, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể thoát khỏi.

Nữ yêu giống như là lần đầu tiên nhìn thấy linh khí, cúi đầu đánh giá đồ vật giãy giụa trên tay.

Khóe mắt Lục Diệp không nhịn được nhảy một cái.

Đối phương dùng chính ngự khí của mình để né tránh thậm chí đánh bay, chuyện này cũng có thể chấp nhận, dù sao cũng là một cấp bá chủ, thực lực cường đại là cực hạn Linh Khê chiến trường có thể chứa đựng, có thể trực tiếp cầm xuống ba món Linh khí của mình như vậy, chuyện này có chút không tiện.

Mà dưới sự trói buộc của đối phương, Lục Diệp muốn thu hồi linh khí của mình cũng là hy vọng xa vời.

Ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Trong lòng hần vừa động, ba món linh khí được nữ yêu thưởng thức điều tra hiện lên quang hoa, Bạo Liệt Khí Văn trong nháy mắt thành hình.

Từ khi trở về từ thành Tiên Nguyên, Lục Diệp đã có thể gia cố Linh Văn trên ngự khí, nhưng hần thật sự chưa từng thử dùng Bạo Liệt Linh Văn trên ngự khí.

Lúc trước hần chỉ dùng linh văn này làm hạch tâm để bố trí pháp trận bạo liệt.

Lực cảm giác của nữ yêu không thể nghi ngờ là cực kỳ nhạy bén, ngay khi linh văn Bạo Liệt hình thành, nàng đã đưa tay lên, ném ba món Linh khí ra ngoài.

Rầm rầm rầm ba tiếng động, ba món ngự khí đồng thời mất đi linh tính, ánh sáng ảm đạm, cấm chế bên trong bị phá hủy, đã mất đi tác dụng vốn có.

Lục Diệp tính toán một chút, từ khi gặp phải nữ yêu này, đầu tiên mình đã tổn thất một món linh chu, lại tổn thất ba món ngự khí, còn bị người ta đánh nứt xương...

Quá là lỗ!

Không chần chờ, hần quay đầu đi ngay, thực lực chênh lệch

quá lớn, Lục Diệp đã tuyệt đối không có tâm tư chém giết nữ yêu này.

Thiên Cơ Thương Minh quá lừa người, trên Thập Phân Đồ rõ ràng đánh dấu toàn bộ Vụ Ẩn Sơn chỉ có ba con yêu thú cấp bá chủ, trong Viêm Hỏa chi địa lại xuất hiện con thú tứ, đây rõ ràng là tình báo có sai, cũng không phải là vấn đề của mình.

"Chờ một chút!"

Nữ yêu bỗng nhiên mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, lại có một tia mỉa mai.

Lục Diệp có chút kinh ngạc, không ngờ nữ yêu này lại có thể nói tiếng người.

Nữ yêu này cũng không phải là yêu tu, trước đó Lục Diệp đã cố ý quan sát, trên người đối phương không có bất kỳ linh khí nào, cũng không có dấu vết tu hành công pháp gì, hoàn toàn dựa vào bản năng và một thân yêu lực mệnh mông.

Yêu tu chân chính khác với nàng, yêu tu là sống chung hoàn mỹ với Nhân tộc, hoá thành hình người, đi trên con đường tu hành mở mang kiến thức, rất nhiều đệ tử trong tông môn đều là yêu tu, bọn hắn ngoại trừ bề ngoài có chút khác biệt với người thường ra thì những thứ khác cũng không khác gì với Nhân tộc.

Nữ yêu này có thể chính là Yêu tộc.

Yêu tộc và yêu tu không giống nhau, yêu tộc sinh hoạt và tu hành càng nguyên thủy, cũng không khác biệt lắm với yêu thú.

Lục Diệp không biết bản thể của nữ yêu này là cái gì, bởi vì trên người nàng lưu lại vết tích Yêu tộc không nhiều, nhưng chỉ từ thân hình linh hoạt của đối phương thì bản thể của nàng hẳn là sẽ không quá lớn.

Trước đó, nữ yêu vẫn chưa mở miệng nói chuyện, lại hiếu kỳ đối với linh khí như thế, Lục Diệp còn tưởng rằng đối phương chưa tiếp xúc với Nhân tộc, hiện tại xem ra cũng không phải là như vậy.

Ít nhất thì gia hỏa này có thể nói chuyện.

Lục Diệp dừng lại, quay người nhìn lại.

Bốn mắt đối mặt, nữ yêu lại mở miệng:

"Mang đồ vật bên trong cho ta!"

"Bên trong có cái gì?"

"Một đám lửa, ta có thể cảm giác được, một đám lửa rất cường đại."

Xem ra nữ yêu này cũng muốn tiến vào trung tâm của Viêm Hỏa, tìm kiếm bảo vật Hỏa hệ trong truyền thuyết kia, mặc dù lấy thực lực của nàng cũng không có cách nào đi đến trung tâm nhất, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của đám lửa kia.

Bảo vật mà ngay cả bá chủ cũng mơ ước, chắc chắn sẽ không kém.

Lục Diệp lại nghĩ tới Ứng Giao, Ứng Giao rất khát vọng đối với lân giáp của hắn, như vậy xem ra, một đám lửa ở chỗ sâu trong Viêm Hỏa đối với Thiên Phú Thụ thì cũng giống như tác dụng của lân giáp đối với Ứng Giao.

Hắn quay người tiếp tục đi về phía trước.

"Ta ở đây chờ ngươi!"

Giọng nói của nữ yêu từ phía sau truyền đến.

Lục Diệp coi như không nghe thấy.

Hắn lặn lội đường xa chạy đến đây, mục tiêu giống như nữ yêu, nữ tu này đối phương đánh hắn một trận không nói, lại còn muốn hắn mang đồ vật ra giao cho nàng, sợ là đang muốn ăn rắm.

Một đám lửa, xem ra ngọn lửa kia chính là căn nguyên tạo thành Viêm Hỏa Chi Địa, Lục Diệp rất ngạc nhiên, vậy rốt cuộc là một đám lửa như thế nào lại có thể làm cho phạm vi mấy ngàn dặm này biến thành hung địa như vậy.

Lục Diệp vừa tiến lên vừa tìm kiếm trong túi trữ vật của mình.

Linh chu vốn đã bị phá hủy, hắn vội vàng luyện hoá một món linh khí phi hành khác.

Trước đó, linh chu được lấy từ Nguyên Quảng của Kinh Thiên tông, Nguyên Quảng kia tu vi tầng thứ chín bình thường nên phẩm chất Linh Chu cũng không quá cao, Lục Diệp giết nhiều tu sĩ Thiên cấp như vậy cũng thu được không ít linh khí phi hành.

Từ đó chọn một món Linh khí có tạo hình không sai biệt lắm với Linh Chu trước đó, thúc đẩy linh lực luyện hoá cấm chế, lấy tu vi và linh lực tinh khiết của Lục Diệp hiện tại, luyện hoá Linh khí cũng không cần tốn quá nhiều công sức.

Sau một nén nhang, dưới chân Lục Diệp lại xuất hiện một món linh khí phi hành, phẩm chất so với trước đó là tốt hơn một chút, phi hành gia trì, linh chu hóa thành lưu quang lao về phía trước.

Chương 691: Thôn Phệ Ngọn Lửa

Khoảng cách đến trung tâm Viêm Hỏa Chi Địa hơn một trăm dặm, lấy tốc độ ngự khí của Lục Diệp, không mất một nén nhang đã tìm được.

Nơi trung tâm là một cái hố cực lớn, trong cái hố tuôn ra nhiệt độ cao làm cho không gian đều trở nên vụn vẹo.

Lục Diệp ngự khí đảo quanh ở chỗ cửa vào cái lỗ, thò đầu ra nhìn một chút, mơ hồ có thể thấy được dưới đáy cái hố này có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Nữ yêu nói không sai, nơi này quả thật có một đám lửa, chỉ là một đám lửa này có uy lực lớn lạ thường, ngay cả đại địa cũng giống như bị đốt thủng.

Cho tới bây giờ cũng không có ai biết trung tâm của Viêm Hỏa chi địa này sẽ là một bộ quang cảnh như thế này.

Tu sĩ sinh sống trong chiến trường Linh Khê, dù sao cũng chỉ là cấp độ Linh Khê cảnh, cho dù là cường giả như Phong Nguyệt Thiên, Lý Bá Tiên cũng không thể bình yên đến đây.

Nữ yêu bá chủ như thế cũng chỉ có thể tồn tại ở cách đó hơn một trăm dặm.

Nếu không phải Lục Diệp mượn uy lực của Thiên Phú Thụ thì chắc chắn sẽ không tới được đây.

Đầu có chút hỗn loạn, đó là dấu hiệu tiêu hao quá độ lực lượng tâm thần, loại tư vị này hẳn đã thử qua rất nhiều lần khi

xông vào Bách Trận Thập.

Lấy ra nửa bình Tẩy Hồn Thuỷ cuối cùng, uống một giọt, lúc này sự mệt mỏi trên người hắn mới nhanh chóng biến mất.

Trì hoãn không nổi nữa, linh chu dưới chân truyền ra âm thanh ken két, giống như ngay cả linh khí này cũng không chịu nổi nhiệt độ cao ăn mòn.

Hắn thúc dục linh chu, bay xuống cái hố to lớn, bay thẳng xuống dưới vài dặm, mới tính tới đây.

Thu Linh Chu, Lục Diệp nhìn về phía ngọn lửa cháy mạnh phía trước, trong lòng lấy làm kỳ lạ.

Đây là một ngọn lửa chỉ to cỡ chậu rửa mặt, màu sắc của nó thể hiện ra màu sắc như vỏ quýt, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ cao quý thánh khiết, mà trong ngọn lửa kia chẳng những ẩn chứa lực phá hoại cuồng bạo, còn có một luồng sinh cơ không nói rõ được.

Lục Diệp không biết ngọn lửa này là cái gì, cũng không có tâm tư đi tìm hiểu quá nhiều, hắn tới đây chính là muốn mượn Thiên Phú Thụ thôn phệ ngọn lửa này.

Trong Nguyên Linh Khiếu, Thiên Phú Thụ rõ ràng trở nên sinh động, nếu như gia trì Động Sát linh văn mà nói, thậm chí có thể nhìn thấy sợi rế của Thiên Phú Thụ trải rộng ở bên ngoài Lục Diệp đang không ngừng vận vẹo kéo dài, như muốn đưa sợi rế vào trong ngọn lửa này.

Chưa từng có lần nào Thiên Phú Thụ truyền cho Lục Diệp tin tức khát vọng như thế.

Lục Diệp lấy tay đóng lại, có sợi rế của Thiên Phú Thụ bao trùm ở bên ngoài thân thể, hắn không cảm giác được quá nóng rực.

Dưới sự quan sát của nội thị, trong rễ của Thiên Phú Thụ liên tục không ngừng có năng lượng màu vỏ quýt bị hấp thu tới, tràn vào thân cây.

Lục Diệp nhìn lá cây của Thiên Phú Thụ, rất ngạc nhiên nếu như Thiên Phú Thụ cắn nuốt một đoàn lửa này thì có thể làm cho bao nhiêu lá cây bị thiêu đốt.

Một màn kỳ quái xuất hiện, lực lượng vỏ quýt chảy qua thân cây, cũng không từng bước để một mảnh lá cây gần nhất bị thiêu đốt, mà là vượt qua rất nhiều lá cây chưa từng bị thiêu đốt, đến nửa bộ phận trên thân cây.

Chỉ trong chốc lát, mảng lớn lá cây phát ra ánh sáng, nói ít cũng có một hai trăm lá.

Lục Diệp nhìn khẽ giật mình.

Đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra, trước kia hẳn thúc dục Thiên Phú Thụ cắn nuốt Địa Tâm Hỏa, lá trên cây đều là một mảnh bốc cháy lên, sau đó mới có phản ứng lần lượt.

Lần này, một hai trăm lá cây cùng có phản ứng chưa bao giờ xảy ra.

Hắn thầm nghĩ chẳng lẽ là do ngọn lửa này quá cường đại hay sao?

Nhưng rất nhanh hẳn đã phát giác không đúng, ngọn lửa không biết tên này quả thật mạnh, nếu không cũng không thể làm cho hoàn cảnh mấy ngàn dặm xung quanh Viêm Hỏa chi địa trở nên khốc liệt như vậy, những lá cây có phản ứng cũng không bốc cháy lên, chỉ là sáng lên đường vân.

Khi Thiên Phú Thụ không ngừng cắn nuốt lực lượng của ngọn lửa, ánh sáng của lá cây càng ngày càng sáng ngời, càng ngày càng loá mắt.

Cuối cùng cũng đến một đoạn thời khắc, rất nhiều lá cây kia đã bốc lên ngọn lửa hừng hực.

Không giống với những lá cây khác của Thiên Phú Thụ, những lá cây này thiêu đốt ra màu sắc vỏ quýt, không khác gì ngọn lửa bị cắn nuốt.

Hơn nữa Lục Diệp cũng mơ hồ cảm giác được, ngọn lửa này hội tụ vào một chỗ, giống như phác thảo ra một đồ án kỳ quái.

Liếc mắt nhìn qua, giống như là một con chim toàn thân cháy lên ngọn lửa ngời xồm trên cây Thiên Phú, ngọn lửa lắc lư diễn hóa động tác giống con chim kia như đúc.

Nhìn rất giống như là Chu Tước Tứ Tượng Thánh Thú, kéo theo lông đuôi thật dài, rất là lộng lẫy.

Lục Diệp không rõ ràng đây rốt cuộc có phải là trùng hợp hay không.

Không vội vã điều tra linh văn gì trong lá cây, lần này lá cây thiêu đốt có chút nhiều, chờ có thời gian từ từ điều tra là đủ.

Một đoàn màu lửa màu vỏ quýt trước đó đã biến mất không thấy đâu nữa, tất cả đều bị Thiên Phú Thụ cắn nuốt hầu như không còn, lúc này Lục Diệp mới buông xuống tâm thần vẫn luôn căng thẳng.

Thiên Phú Thụ không có cách nào thư giãn, kiên trì đến bây giờ rất không dễ dàng.

Đang muốn rời khỏi thì trên đỉnh đầu vang lên tiếng xé gió, một bóng người rơi thẳng vào phía trước hắn cách đó không xa.

Bóng dáng thon dài yếu điệu, trước ngực căng phồng, con người màu đỏ thẫm ở trong cái hố mờ tối này giống như hai điểm quỷ hỏa phiêu đăng.

Vẻ mặt Lục Diệp căng thẳng, đưa tay đè Bàn Sơn Dao xuống.

Cái hố dưới mặt đất này không coi là nhỏ, nhưng cũng tuyệt đối không lớn, mà quanh năm chịu đủ nhiệt độ cao thiêu đốt, vách đá xung quanh đều xuất hiện lưu ly hóa.

Ở trong môi trường này, đối đầu với một bá chủ, hiển nhiên là cực kỳ không khôn ngoan.

Chương 692: Trí Thông Minh Có Vấn Đề

Tâm tình nặng nề, chỉ lo cắn nuốt một đám lửa kia, lại quên không có ngọn lửa kia áp chế, vị trước mắt này có thể tự mình tới.

Trước đó, nàng dừng lại cách đó hơn một trăm dặm là bởi vì khó có thể chịu đựng áp lực tiến về phía trước, hiện giờ lửa không còn, áp lực đương nhiên cũng sẽ không có.

Con người màu đỏ tươi đánh giá trái phải một vòng:

"Đồ đâu?"

Nàng không ý thức được trước đó Lục Diệp căn bản không đồng ý với nàng cái gì.

"Không thấy đâu nữa."

Ngón tay Lục Diệp vuốt ve chuôi đao, ánh mắt liếc nhìn chỗ cổ thon dài của đối phương, thầm nghĩ lúc này bùng nổ chém xuống một đao, xác suất chém chết đối phương lớn bao nhiêu, cuối cùng xác định nếu mình thật sự muốn chủ động ra tay, sợ là không có gì tốt để ăn.

"Không thể nào."

Nữ yêu lắc đầu:

"Ta cảm thấy vẫn còn."

"Người tự tìm xem?"

Nữ yêu không nói, cúi người bắt đầu tìm kiếm, song thảo bay múa, mặt đất đã kết tinh lập tức vỡ vụn, bụi đất tung bay.

"Đi trước một bước!"

Lục Diệp nói như vậy, tế ra linh chu của mình.

Đồng thời khẽ liếc nhìn nữ yêu kia, phòng bị nàng bỗng nhiên ra tay.

Kết quả làm cho Lục Diệp cảm thấy ngoài ý muốn, đối phương tập trung tinh thần tìm kiếm ngọn lửa đã không còn tồn tại từ trước, căn bản không có thời gian để ý tới hắn.

Nữ yêu này... Mạnh thì có mạnh, chỉ là trí thông minh giống như có chút vấn đề, có lẽ nàng cũng sẽ không ngờ rằng trên đời này lại có người có thể cắn nuốt một đám lửa mạnh mẽ như vậy.

Nhớ lại những gì mình đã gặp trước đó, Lục Diệp dần dần xác định được điều này, trận chiến giữa đối phương và mình càng giống như là một loại bản năng của yêu thú, mà không phải thật sự có địch ý đối với mình.

Linh chu xông lên trời, nữ yêu giống như không phát hiện, vẫn ra sức đào động mặt đất.

Sau một hồi lâu không thu hoạch được gì, lúc này mới phát giác được có gì không đúng.

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một lát, trên hai tay sinh ra linh vũ, trong chớp mắt hai tay đã hóa thành cánh, hai cánh chấn động, phóng lên cao, nhảy ra một cái hố, nhìn tư thế kia là muốn tìm kiếm tung tích của Lục Diệp.

Nhưng chậm trễ thời gian dài như vậy, sao còn có thể tìm được Lục Diệp?

Giờ khắc này, Lục Diệp duy trì Phong Hành linh văn trên linh chu của mình, bay nhanh như điện chớp.

Trí thông minh của nữ yêu kia có vấn đề, nhưng cũng không thể trông cậy vào người ta ngu đến mức không có giới hạn, vất vả lắm mới thoát khỏi miệng hổ, đương nhiên là tranh thủ thời gian chạy trốn là quan trọng nhất.

Liên tiếp bay về phía trước hơn nửa ngày, linh lực tiêu hao quá nghiêm trọng, lúc này Lục Diệp mới hạ thân xuống, tìm một chỗ cư trú trong núi rừng, lại tế ra trận kỳ, bố trí mấy trận pháp liên hoàn ở gần, lúc này mới an tâm hơn không ít.

Trước kia không có bản lĩnh bày trận, khi nghỉ ngơi ở dã ngoại phần lớn đều cần Y Y đề phòng bốn phía, nhưng hiện tại cũng không cần, hẳn cũng coi như là có chút tạo nghệ về trận đạo, bằng vào trận kỳ, bố trí đơn giản, trận pháp ẩn nấp và phòng hộ, có thể bố trí xuống.

Hồi tưởng lại những chuyện mình gặp phải trong khoảng thời gian này, đầu tiên là bị một đám tu sĩ của Vạn Ma Linh đuổi giết, ngay sau đó lại bị một đám yêu ong đuổi giết, sau đó bị bắt đắc dĩ chạy đến Viêm Hỏa Chi Địa này, nhờ vào đó thoát khỏi bầy ong, lại ở đây gặp phải nữ yêu bá chủ...

Thời gian trôi qua thật sự là kinh tâm động phách.

Lấy ra mấy hạt linh đan nuốt vào trong bụng, sau đó thúc dục, trong bụng vu vu, được hiệu của linh đan nhanh chóng tan ra, linh lực tiêu hao chậm rãi bổ sung.

Đầu tiên Lục Diệp liên hệ với Y Y một chút, xác định bên phía bọn hắn không sao, lúc này mới chú ý đến Thiên Phú Thụ.

Lần này, Thiên Phú Thụ lập tức thấp sáng hơn một trăm lá cây, có thể nói là thu hoạch to lớn, cũng không biết trong nhiều lá

cây như vậy đều có thể chứa đựng linh văn gì.

Không vội vã đi điều tra, chờ khôi phục tốt lại xem cũng không muộn.

Lục Diệp lại chuyển sự chú ý đến một cái túi trữ vật, trong túi trữ vật này đều là đồ tốt hẳn vợ vét được từ trong tổ ong to lớn kia.

Chỉ riêng mật ong lương phẩm đã có bộ dáng hơn một ngàn cân, thứ này hẳn đã thử qua trên đường chạy trốn, hiệu quả khôi phục thể lực càng rõ ràng, linh lực khôi phục cũng rất nhanh, tuy rằng kém hơn Túc Quả Tửu, nhưng so với phục dụng linh đan thì nhanh hơn, chỉ là mỗi lần bắt đầu ăn không tiện như phục dụng linh đan.

Có lẽ còn có một chút công hiệu khác, có thể mang về cho nhị sư tỷ nghiên cứu một chút, nói không chừng có thể có một ít phát hiện ngoài ý muốn.

Ngoại trừ những lương phẩm mật ong ra thì chính là non nửa bát sữa ong chúa kia.

Thứ này đến cùng có công hiệu gì, đến nay Lục Diệp còn chưa từng hưởng qua.

Hắn hoài nghi nghiêm trọng là bày ong không buông tha đuổi giết mình, cũng không phải là mình ăn mật ong của bọn chúng, mà nguyên nhân lớn nhất chính là nửa bát sữa ong chúa này!

Một tổ ong lớn như vậy, nhiều yêu ong như vậy, mới chỉ sản xuất ra một chút sữa ong chúa như thế, vật này rất trân quý.

Nếu không phải Lục Diệp có Linh Văn Ẩn Nấp thì cho dù có đổi thành quỹ tu Thiên Cửu cấp cũng chưa chắc có thể đắc thủ.

Hắn lấy ra một bình ngọc trống không, lấy một bình ngọc sữa

ong chúa, uống một ngụm, miệng đầy ngọt ngào...

Linh lực và thể lực đã tiêu hao có thể nhanh chóng khôi phục, hiệu quả nhanh hơn nhiều so với lương phẩm mật ong, sau đó giống như cũng không có gì đặc biệt khác.

Lục Diệp yên lặng cảm nhận trong chốc lát, rất nhanh đã phát hiện có gì đó không đúng, có năng lượng khó có thể hình dung bắt đầu chạy khắp cơ thể, làm cho huyết nhục của bản thân trở nên càng thêm chặt chẽ, khí huyết lưu chuyển cũng càng nhanh chóng, thậm chí ngay cả linh lực chảy xuôi cũng không duyên cớ nhanh hơn một chút.

Sữa ong chúa này giống như có một sự tăng lên rất rõ ràng đối với khí huyết và linh lực lưu chuyển!

Chương 693: Truyền Thừa

Khí huyết và linh lực là hai phương hướng lớn tu hành của tu sĩ Linh Khê cảnh, khí huyết tràn đầy mang ý nghĩa thể phách cường đại, mặc kệ tu sĩ hệ phái nào, thể phách mạnh hơn chút nào thì cũng không có chỗ xấu, linh lực thì càng không cần nói, đây là căn bản của tu sĩ tu hành đấu chiến.

Hai tốc độ này liên quan mật thiết đến sự mạnh yếu của tu sĩ.

Vì sao tu sĩ chuyển tu công pháp Thiên cấp lại có thể tăng thực lực lên nhiều như vậy, một là bởi vì tu sĩ chuyển tu công pháp Thiên cấp có thể khống chế linh lực của bản thân ở một khoảng cách rất lớn, nguyên nhân thứ hai chính là tốc độ chảy của linh lực trong cơ thể cũng xuất hiện một sự thay đổi về chất.

Mẹ ong này có thể tăng lên khí huyết và tốc độ lưu động của linh lực, chẳng khác gì là tăng cường thể tu, đồng thời cũng tăng lên thực lực của tu sĩ.

Theo lời Lục Diệp nói, sau khi ăn một bình sữa ong chúa, mặc dù tu vi của hắn lúc này không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng có thể phát huy ra thực lực lại càng mạnh hơn trước đó.

Nhưng mà không biết loại hiệu quả này là vĩnh viễn hay là tạm thời, nếu như chỉ là tạm thời thì giá trị cũng không lớn, có một số linh đan có thể làm được chuyện này, ví dụ như Bạo Khí Hoàn, đây là một loại linh đan có thể tăng lên thực lực của tu sĩ trong thời gian ngắn, không qua thì di chứng sẽ rất nghiêm trọng, một cái sơ sẩy là có thể xuất hiện hậu quả nghiêm trọng là linh khiếu bị tổn hại.

Nếu như là vĩnh viễn thì giá trị của sữa ong chúa này sẽ không

thể đo lường được.

Chuyện công hiệu của sữa ong chúa vẫn còn chờ thời gian nghiệm chứng, tạm thời không nhìn ra.

Lục Diệp dồn tâm tư vào Thiên Phú Thụ, nhìn về phía vỏ quýt màu lửa rực rỡ trên cây Thiên Phú Thụ, càng xem càng cảm thấy giống như là một con chim ngồi xồm trên cây, cho dù hắc có thay đổi góc độ cũng không thay đổi quá lớn.

Đây cũng là chuyện rất kỳ quái.

Lục Diệp bình tĩnh lại tâm thần, tùy ý chọn một mảnh lá cây, tập trung lực chú ý, muốn nhìn rõ đường vân trên Thiên Phú Thụ kia.

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Trong tầm mắt, chim chóc ẩn trên Thiên Phú thụ giống như sống lại, bỗng nhiên từ trên cây bay xuống, ngọn lửa màu vỏ quýt cháy hừng hực, chim chóc này vỗ hai cánh, kéo theo lông đuôi thật dài, thân ảnh cao quý mà thánh khiết kia làm cho tầm mắt và tâm thần của Lục Diệp tràn ngập.

Tiếng hót réo rắt vang lên trong đầu, to rõ du miên.

Lục Diệp trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Sau khi Thiên Phú Thụ bị kích hoạt trong hầm mỏ Tà Nguyệt cốc, lúc Lục Diệp đạt được đạo linh văn thứ nhất chính là gặp phải loại trường hợp này, chỉ là lúc đó hắc còn chưa mở khiếu, cực kỳ yếu, cho nên tâm thần khó có thể chịu đựng được tin tức phức tạp trên lá cây.

Nhưng khi tu vi của hắc dần dần tăng lên, chuyện điều tra linh văn của Thiên Phú Thụ sau đó trực tiếp hôn mê lại chưa từng xảy ra, nhất là sau khi từ thành Tiên Nguyên trở về thì lực lượng thần

hồn tăng nhiều, khi điều tra Thiên Phú Thụ thì trên lá cây của nó đã gánh chịu tin tức khổng lồ giống như gió mát đánh vào mặt hân.

Lục Diệp làm sao cũng không ngờ rằng mình lại vẫn sẽ có một ngày bị trùng kích bởi Thiên Phú Thụ, thậm chí hân còn không có nửa điểm thời gian phản ứng.

...

Truyền thừa u tĩnh, u ám, trong một hồ nước xanh, kèm theo tiếng soạt soạt, một thân thể uyển chuyển từ trong nước trời lên, nước trong suốt theo ánh sáng da thịt trượt xuống.

Nàng tham lam hít vào một hơi, giống như trùng sinh.

Nhìn hồ nước trong suốt trước mắt, nhớ lại những ngày này bị tra tấn và đau đớn, không nhận được rùng mình một cái.

Nàng cũng không biết mấy ngày nay mình kiên trì như thế nào.

Nước trong ao này vốn không trong suốt như thế, mà là màu xanh biếc, từ trong truyền thừa nàng biết được, đây là một hồ nước độc, nếu không lấy bí pháp đặc biệt hộ thân thì cho dù là tu sĩ Thần Hải cảnh rơi vào trong đó cũng phải lột một tầng da.

Khi tu hành trong ao, mấy lần hiểm tử hoàn sinh, cũng may cuối cùng đều biến nguy thành an.

Hồi tưởng lúc trước lựa chọn kế thừa truyền thừa này, nàng cũng không rõ mình lấy lá gan lớn như vậy ở đâu, nếu như lúc này để cho nàng lựa chọn một lần, nàng chưa chắc có dũng khí như thế.

Bởi vì đã thử qua, cho nên nàng biết đau đớn và dày vò truyền thừa này chính là tra tấn nhục thân và tâm thần, nhưng ý thức của nàng lại hoàn toàn thanh tỉnh không gì sánh được.

Cũng may tất cả đều đã trôi qua.

Nàng giơ chân lên, đi ra khỏi Vạn Độc Trì, nước hồ từ đường cong khoa trương của thân thể trượt xuống, linh lực thôi động, bốc hơi trên người, từ trong túi trữ vật lấy quần áo của mình ra.

Tính cách của nàng là điềm tĩnh đoan trang, vốn quần áo mặc trên người phần lớn đều là màu trắng, nhưng giờ phút này nàng nhìn quần áo màu trắng trên tay, chẳng biết tại sao không phải rất ưa thích, nghĩ nghĩ, lại đổi một bộ quần áo màu xanh biếc.

Lần này hài lòng rồi.

Mặc chỉnh tề, chải vuốt đầu tóc tốt, nàng đưa tay điểm ấn ký trên chiến trường của mình, chuẩn bị chia sẻ niềm vui này ra ngoài.

Nàng chợt nhớ tới, nơi này là nơi truyền thừa, ngăn cách với thế giới bên ngoài, tự thành một không gian, không thể truyền tin với thế giới bên ngoài.

Nhớ tới tên kia, khoe miệng nàng cong lên một nụ cười, lần sau nếu còn dám tùy tiện bắt tay nàng, nhất định để hắn biết cái gì gọi là hối hận.

Nàng lấy ra một đại trận ngọc giác, thúc dục uy lực của ngọc giác, tầm mắt trước mắt cấp tốc biến hóa, trắng sáng sao thưa, nàng giang hai cánh tay nắm giữ Bạo Nguyệt Hoa, tâm tình thoải mái và thoải mái chưa bao giờ có.

Lần này rốt cuộc không cần lo lắng không theo kịp bộ pháp của hắn.

Một ngày này, y tu khủng bố nhất Cửu Châu xuất quan!

Chương 694: Hỏa Phượng Hoàng

Ý thức tỉnh tỉnh mê mê, Lục Diệp không biết mình đang ở phương nào, chỉ cảm thấy hoàn cảnh của mình cực kỳ chật chội, hắn muốn giãn thân thể ra, nhưng xung quanh lại có hạn chế gì đó trói buộc hắn lại.

Rất nhanh, hắn lại ý thức được, hình như mình đang hôn mê, nhưng ý thức tỉnh lại này lại là chuyện gì xảy ra.

Chuyện này rất kỳ quái, thật giống như người đang ở trong mộng cảnh, có thể ý thức được vị trí hoàn cảnh là như mộng cảnh.

Lục Diệp xem tình cảnh trước mắt như một giấc mộng, có lòng muốn tỉnh lại, nhưng làm thế nào cũng không làm được.

Ý thức dần dần thanh tỉnh một chút, nhưng vị trí hoàn cảnh lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một tiếng vang nhỏ răng rắc truyền ra, một đường quang minh chiếu vào trong bóng tối, ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời giống như đã nứt ra một cái khe.

Ngay sau đó khe hở lớn lên, thế giới xung quanh vỡ vụn.

Một vật nhỏ lông mượt mà bỗng nhiên xuất hiện, vỏ trứng rải rác khắp nơi.

Cho đến lúc này, Lục Diệp mới phản ứng lại được, tất cả những chuyện vừa rồi cũng không phải là trải nghiệm của hắn, mà là hắn dùng góc độ của một người đứng xem, đang nhìn cảnh tượng một con gà con phá xác mà ra...

Giống như cũng không phải là con gà con, tiểu tử kia lớn hơn con gà bình thường rất nhiều, thần khí nhiều, mà lại vừa sinh ra đã nuốt tất cả vỏ trứng vỡ vào trong bụng, ăn bụng tròn vo, con gà con ợ một cái, trong miệng phun ra một đoàn lửa lóe lên một cái rồi biến mất...

Thời gian giống như được tăng tốc vô số lần, từng cảnh tượng một trôi qua trong tầm mắt của Lục Diệp, một con gà con dần trưởng thành, đó là một con chim toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa màu vỏ quýt, người khoác Thái Y, đuôi có đuôi dài.

Tứ Tượng Thánh Thú, Chu Tước!

Tầm mắt của Lục Diệp đi theo Chu Tước này, nhìn thấy nó trưởng thành, nhìn nó diệt sát rất nhiều cường địch, đánh đâu thắng đó, cuối cùng sẽ có một ngày, thế giới này không trói buộc nổi trái tim tìm kiếm hùng hực của nó.

Nó phóng lên trời, chỉ bay ra bên ngoài, xâm nhập vào tinh không rộng lớn vô biên kia, đi thăm dò thế giới rộng lớn hơn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một ngọn lửa màu vỏ quýt từ trên trời giáng xuống, đốt thủng bầu trời, xẹt qua chân trời, rơi xuống trên đại địa.

Ngọn lửa thiêu đốt mặt đất, toàn bộ thế giới đều chấn động, ngọn lửa rơi xuống, phạm vi mấy chục ngàn dặm bị huỷ diệt hầu như không còn, tất cả đều biến thành hư ảo.

...

Lục Diệp mở choàng mắt ra, trong chốc lát, cảm giác đau đớn khó nói nên lời từ trong đầu đánh tới, cảm giác sảng khoái kia làm cho cả người hắn đều cuộn mình lên, thân thể run rẩy kịch liệt, vẻ mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nghĩ đến cường độ thần hồn của hắn bây giờ, cho dù kém hơn

một vị Chân Hồ cảnh thì hẳn là cũng kém không xa, nhưng sau khi tiếp nhận tin tức từ lá cây Thiên Phú Thụ còn có phản ứng to lớn như vậy, có thể nghĩ những tin tức đó khổng lồ cỡ nào!

Há miệng run rẩy lấy ra Tẩy Hồn Thuỷ, cũng không đoái hoài tới vấn đề uống nhiều hay uống ít, ngửa đầu làm một ngụm.

Cơn đau đón trên thần hồn lúc này mới từ từ biến mất, tinh thần mệt mỏi nằm trên mặt đất, tư duy ngơ ngơ ngác ngác, hai mắt vô thần, ngủ thật say.

Sau khi tỉnh lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi, lắc lắc đầu, đầu óc giống như cũng theo đó lắc lắc, đã rất lâu không thử qua loại cảm giác này, lại không muốn lập tức trải nghiệm thống khổ vượt xa bất kỳ lần nào trước đó.

Lục Diệp nghi ngờ, nếu không phải hiện tại thần hồn của mình đủ cường đại thì chỉ sợ đã bị tin tức khổng lồ kia đánh mất thần trí.

Chỉnh sửa lại tin tức rối loạn trong đầu, cuối cùng hẳn cũng hiểu rõ tại sao mình lại có cảnh ngộ như thế.

Lần này, lá cây bị thiêu đốt cũng không phải là tồn tại một mình, bọn chúng là một chỉnh thể, bởi vì tin tức mà bọn chúng phải chịu quá khổng lồ, cho nên mỗi một lá cây đều phải chịu một bộ phận.

Lục Diệp điều tra bất kỳ một mảnh lá cây nào cũng giống như đang tra xét chỉnh thể hơn trăm lá cây này.

Nói cách khác, là có một hai trăm lá cây đang tràn ngập tin tức lập tức tràn vào trong đầu Lục Diệp, cho dù hiện tại thần hồn của hẳn vượt xa Linh Khê cảnh thì cũng chung quy là có một cực hạn tiếp nhận, lúc này mới dẫn đến việc hẳn lập tức ngất đi.

Mà hẳn đang hôn mê nhìn thấy đủ loại cảnh tượng kỳ lạ, cũng

không phải tin tức lá cây của Thiên Phú Thụ gánh chịu, mà là ngọn lửa do Thiên Phú Thụ cắn nuốt trước đó gánh chịu.

Đoàn lửa kia đến từ Chu Tước của Tứ Tượng Thánh Thú, là một đoàn Chân Hỏa Phượng Hoàng không hoàn chỉnh, mà bởi vì thời gian quá xa xưa nên Chân Hỏa Phượng Hoàng vốn không hoàn chỉnh cũng suy yếu rất nhiều, cho nên cảnh tượng Lục Diệp nhìn thấy trong hôn mê cũng đứt quãng.

Hắn cũng không biết Chu Tước rời khỏi thế giới của mình rốt cuộc gặp phải cái gì, lại bị đánh chỉ còn lại có một đoàn Chân Hỏa Phượng Hoàng, cuối cùng lưu lạc đến chiến trường Linh Khê, sáng tạo ra Viêm Hỏa chi địa.

Nghe đồn Phượng Hoàng có thể niết bàn trùng sinh, Lục Diệp không biết tin đồn này đến cùng là thật hay giả, hiện tại xem ra, xác suất lớn là giả...

Phượng Hoàng Chân Hỏa đều bị Thiên Phú Thụ nuốt chửng, đâu còn có thể niết bàn.

Một hai trăm lá cây chứa đồ vật tập hợp lại với nhau là một đạo linh văn, đồng thời cũng là một đạo thuật pháp.

Linh văn và thuật pháp thật ra không khác nhau về bản nguyên quá nhiều, chỉ là chủng loại linh văn đa dạng, công dụng rộng rãi, thuật pháp là thiên về đấu chiến.

Nếu như muốn định nghĩa thì thuật pháp kia chính là Linh Văn sau khi đơn giản hóa.

Đạo linh văn này của Lục Diệp Chính là Hỏa Phượng Hoàng!

Chương 695: Nguy Cơ Của Y Y và Cự Giáp

Không thể phủ nhận, đây là một đạo Linh Văn cực kỳ cường đại, uy năng của nó tuyệt đối vượt xa bất kỳ một đạo nào mà Lục Diệp nắm giữ trước đó.

Nhưng Lục Diệp không dám tùy tiện thử thôi động, bởi vì chỉ nhìn trình độ phức tạp của linh văn này thì việc xây dựng linh văn này cần tiêu hao rất nhiều linh lực, tu vi của Lục Diệp trước mắt Thiên Thất, nếu thật sự xây dựng linh văn này thì chỉ sợ một thân linh lực cũng sẽ hao hết.

Thứ này là một loại tồn tại giống như đòn sát thủ, một khi dùng ra, không phải kẻ địch chết thì là ta vong.

Nhưng mà cái tên Hỏa Phượng Hoàng này lại làm cho Lục Diệp nhớ lại một chút trải nghiệm không quá tươi đẹp.

Trước đó, khi tu hành Hồng Liên Trùng Tiêu Quyết, công pháp kia có kèm theo hai loại thuật pháp, trong đó có một đạo chính là Hỏa Phượng Hoàng Thuật, kết quả cũng không biết tại sao lại bị Lục Diệp thi triển thành Hỏa Am Thuần Thuật...

Mãi đến khi trở về thành Tiên Nguyên, lực lượng thần hồn tăng lên, linh lực có thể khống chế tăng lên, hình thái của thuật pháp kia mới có cải thiện.

Trước mắt Lục Diệp Vô Cực không thể sử dụng thuật pháp, toàn bộ tu sĩ Cửu Châu đều biết hắn là binh tu, đã rất khó dùng thuật pháp để che giấu lưu phái của mình, mà thủ đoạn ngụy khí của hắn lại cường đại, khi công kích kẻ địch ở khoảng cách xa thì

ngự khí là được, không cần phải sử dụng thuật pháp.

Bây giờ Thiên Phú Thụ cần nuốt một phần Chân Hỏa không trọn vẹn của Phượng Hoàng, làm cho hắc lỵ được Linh Văn của Hỏa Phượng Hoàng, mà trong lúc hôn mê còn nhìn thấy Chu Tước oai hùng.

Loại kinh lịch này đủ để hắc lỵ giải với Hỏa Phượng Hoàng Thuật đến một cấp độ khó có thể hình dung.

Có thể nói là toàn bộ Cửu Châu, nếu bàn về hiểu biết đối với Hỏa Phượng thì không có ai hiểu rõ hơn hắc.

Ý niệm vừa động, linh lực cuộn cuộn, đưa tay điểm ra, khi thi triển ra Hỏa Phượng Hoàng Thuật, bóng người màu đỏ thẫm bỗng nhiên đập ra, kéo theo lông đuôi thật dài, lông đuôi trên người đều cực kỳ đẹp mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng từng đường vân.

Dưới sự khống chế của hắc, thuật pháp này giống như vật sống, xoay quanh trên đỉnh đầu, chợt lại rơi vào trên một nhánh cây gần đó, cúi đầu cắt tĩa lông vũ của mình.

Ngay sau đó, bịch một tiếng, hóa thành điểm điểm huỳnh quang.

Hôm nay, hắc thi triển Hỏa Phượng Hoàng Thuật còn mạnh hơn trước đây rất nhiều lần, đây không đơn thuần là bởi vì thực lực của hắc tăng lên, mà còn có đủ loại tăng thêm do trải nghiệm lần này mang đến.

Ngược lại, đây là một thu hoạch ngoài ý muốn, ngự khí giết địch cuối cùng vẫn có vấn đề khi liên tục bay, thuật pháp thì không cần, linh lực trong cơ thể chỉ cần đầy đủ, thuật pháp có thể thi triển tùy ý.

Hơn nữa Lục Diệp còn phát hiện một niềm vui ngoài ý muốn.

Sữa ong chúa kia tăng thêm khí huyết và linh lực là vĩnh viễn!

Hắn không biết mình hôn mê bao lâu, nhưng so với trước khi hôn mê, khí huyết và linh lực của hắn lưu động chẳng những không suy giảm, mà ngược lại giống như nhanh hơn một chút.

Điều này không thể nghi ngờ là đã nói rõ công hiệu của sữa ong chúa cũng không phải là tạm thời tăng lên.

Nghĩ đến cũng đúng, một bầu ong khổng lồ như vậy, vất vả lao động chỉ sản xuất ra nửa bát sữa ong chúa, khẳng định không phải tầm thường.

Điều tra trận pháp bố trí trước đó, có dấu vết bị kích phát, xem ra là yêu thú gần đây kích phát, điều này làm cho Lục Diệp cảm thấy may mắn, may mắn là trước đó đã chú ý cẩn thận, bố trí pháp trận liên hoàn, nếu không hôn mê thời gian dài như vậy, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Ấn ký chiến trường chợt có động tĩnh truyền đến, Lục Diệp cúi đầu xem xét, là tin tức Y Y truyền đến.

Về mặt dần dần nghiêm túc!

Tin tức Y Y truyền đến không chỉ một cái, mà là có mấy cái, đều là lúc hắn hôn mê truyền đến, chỉ là lúc đó hắn không có cách nào đáp lại.

Nhìn thời gian, đã trôi qua năm sáu ngày.

Y Y truyền đến tin tức cầu cứu, nàng và Cự Giáp vốn đang ở ngoài Vụ Ấn Sơn chờ đợi Lục Diệp tụ hợp với bọn hắn, kết quả bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh đi ngang qua phát hiện tung tích, bị ép bắt đắ dĩ, Cự Giáp chỉ có thể mang theo Y Y và Hồ Phách một đường chạy trốn.

Hình thể đặc biệt của Cự Giáp quá rõ ràng, mà trước đó không

ít người của Vạn Ma Lĩnh đều nhìn thấy hắc và Lục Diệp ở cùng một chỗ, đương nhiên hiểu rõ bọn hắc là cùng một bọn.

Nhiều người của Vạn Ma Lĩnh đuổi giết Lục Diệp đến Vụ Ấn Sơn, kết quả tử thương thảm trọng không nói, vẫn không thể làm gì được Lục Diệp, bây giờ phát hiện Cự Giáp, sao có thể buông tha.

Cũng may là Cự Giáp cũng không phải là dễ dàng đối phó như vậy, thể phách của hắc còn cường đại hơn cả tu sĩ Thiên Cửu cấp bình thường, rất nhiều tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh vây công hắc, nhưng vẫn bị hắc giết ra khỏi trùng vây.

Vốn Cự Giáp muốn mang theo Y Y và Hồ Phách giết trở về Vụ Ấn sơn, bởi vì Lục Diệp chắc chắn ở trong Vụ Ấn sơn, mặc dù không biết vì sao lại không liên lạc được, nhưng chỉ cần tiến vào Vụ Ấn sơn thì bọn hắc sẽ có cơ hội tìm được Lục Diệp, sau đó tụ hợp với hắc.

Nhưng mà Cự Giáp cuối cùng cũng không có thủ đoạn phong phú và tốc độ ngự khí như Lục Diệp, mấy lần thử nghiệm không thể thành công, gặp phải kẻ địch ngược lại càng ngày càng nhiều, bị bắt đặc dĩ, chỉ có thể bỏ chạy về phía cách xa Vụ Ấn sơn.

Phương diện đào vong, Cự Giáp mạnh hơn Lục Diệp, trừ thể phách ra thì chính là năng lực bay liên tục.

Hắc có yêu đan đặc biệt của mình, linh lực dự trữ cực kỳ khổng lồ, chỉ cần thể lực cùng với lực lượng trong yêu đan tiêu hao sạch sẽ, hắc có thể một mực ngự khí phi hành, đây là điều mà bất kỳ tu sĩ Linh Khê cảnh nào cũng không sánh bằng.

Chương 696: Nguy Cơ Của Y Y và Cự Giáp 2

Theo thời gian trôi qua, người của một phương Vạn Ma Lĩnh ra tay càng ngày càng nhiều, mặc dù Hạo Thiên minh cũng có rất nhiều người đi ra, nhưng cũng không có cách nào kiềm chế lại tất cả tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh.

Bây giờ Cự Giáp mang theo Y Y và Hổ Phách trốn vào trong một mảnh rừng gọi là Vạn Độc Lâm, tình huống không tính là quá tốt.

Một là, Thập Phân Đồ trên Vạn Độc Lâm bị đánh dấu là hung địa, giống như Viêm Hỏa chi địa, đều là cấm khu của tu sĩ, chỗ hung hiểm kia có dị khúc đồng công.

Địa phương của Viêm Hỏa hung hiểm đến từ một đoàn Chân Hỏa không trọn vẹn, càng đến gần trung tâm thì hoàn cảnh càng khốc liệt.

Vạn Độc Lâm hung hiểm nhất chính là độc.

Nơi đó quanh năm bị độc chướng bao phủ vô biên vô tận, càng đi vào bên trong, độc tính càng mãnh liệt, chẳng những hoàn cảnh ác liệt, nơi đó còn sinh tồn rất nhiều độc vật, nhỏ đến con kiến, lớn đến hung thú rắn độc, cái gì cần có đều có, thậm chí ngay cả linh thực sinh tồn ở đó cũng có kịch độc không gì sánh được.

Trốn vào Vạn Độc Lâm là bị buộc bất đắc dĩ, bởi vì bên phía Vạn Ma Lĩnh xuất động rất nhiều tu sĩ, Cự Giáp đã không thể trốn đi đâu được, trừ Vạn Độc Lâm căn bản không có đường đi.

Trước mắt bọn hắc đang ở khu vực ngoại vi của Vạn Độc Lâm, không có cách nào thoát đi, bởi vì toàn bộ bốn phía của Vạn Độc Lâm đều bị tu sĩ của Vạn Ma Linh bao vây.

Hiện tại người của Vạn Ma linh cũng không dám xâm nhập vào trong Vạn Độc Lâm, hạ quyết tâm muốn vây chết Cự Giáp ở trong đó, đồng thời cũng đang chờ đợi Lục Diệp, bởi vì bọn hắc chắc chắn Lục Diệp sẽ không bỏ mặc Cự Giáp, chỉ cần trông coi Cự Giáp thì Lục Diệp nhất định sẽ tới.

Theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tu sĩ Vạn Ma Linh hội tụ về phía Vạn Độc Lâm.

"Chịu đựng, chờ ta!"

Lục Diệp tranh thủ thời gian trả lời, sau đó thu hồi trận kỳ phân tán ở xung quanh, tế ra linh chu phóng lên tận trời.

Rất nhanh, Y Y đã có tin tức trả lời:

"Tình huống còn tốt, độc tính của độc chương bên này không phải quá mạnh, mật ong ở trong Vụ Ẩn sơn trước đó thu lấy có một ít công hiệu giải độc, chúng ta còn có thể kiên trì, chính người cẩn thận."

Những mật ong bình thường kia lại có công hiệu giải độc, đây cũng là điều khiến Lục Diệp bất ngờ, nhưng ngẫm lại cũng không kỳ quái, mật ong do ong tính bản độc, ong độc ủ chế ra đương nhiên sẽ có hiệu quả giải độc, đây cũng là một đạo lý với phần lớn dược thảo giải độc ở nơi rậm độc ẩn hiện.

May mắn là bọn người Cự Giáp mang theo không ít mật ong bên người, nếu không thật đúng là không có cách nào kiên trì.

Từ trên Thập Phân Đồ điều tra, khoảng cách của Vạn Độc Lâm không gần Vụ Ẩn Sơn, bởi vậy có thể thấy được, trước đó Cự Giáp hẳn là mang theo Y Y và Hồ Phách một đường chạy trốn, gần như

không ngừng lại, nếu không thì không có đạo lý mấy ngày nay đã chạy xa như vậy.

Y Y không phải là không muốn tiến vào một nhà Hạo Thiên minh nào đó tị nạn, nhưng nếu bọn hắc thật sự đi thì nhất định sẽ mang đến tai nạn cho thế lực Hạo Thiên minh kia, mà lại không có minh khế ước hiệp với Lục Diệp và bên trấn thủ sứ kia, bọn hắc sẽ không có cách nào mượn Thiên Cơ Trụ của đối phương để trở về Cửu Châu.

Kết quả cuối cùng chỉ có thể là trụ sở bị vô số tu sĩ Vạn Ma Lĩnh vây công, tiếp theo trụ sở bị phá, bọn người Cự Giáp không thể trốn đi đâu được.

Cho nên tiến vào Vạn Độc Lâm gần như là lựa chọn duy nhất của bọn hắc.

Có một chút Y Y không nói cho Lục Diệp biết, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đã không hài lòng vây khốn, bọn hắc chuẩn bị tiến vào Vạn Độc Lâm, bắt sống Cự Giáp.

Sở dĩ không hành động là bởi vì số lượng Giải Độc Đan cần quá lớn, bọn hắc đang sưu tập ở tứ phương, một khi Giải Độc Đan tập hợp đủ thì Vạn Ma Lĩnh chắc chắn sẽ có hành động.

Lục Diệp nhanh chóng lao về phía Vạn Độc Lâm, hắc lại điều tra ẩn kỹ chiến trường, Hoa Từ cũng có nhắc lại, hắc cũng không kịp điều tra.

Hoa Từ muốn trở về Anh Sơn, tiến vào truyền thừa này, Lục Diệp mơ hồ phát giác được nơi này đi không phải rất an toàn, bởi vì nếu như thật sự an toàn, Hoa Từ khẳng định đã sớm lấy được tất cả truyền thừa từ truyền thừa này, không cần phải trì hoãn.

Hắc thử ngăn cản, không thể thành công, cho nên không cưỡng cầu.

Sau đó, khi một đám người ở Vụ Ấn Sơn và Vạn Ma Lĩnh đấu trí đấu dũng nhàn hạ, Lục Diệp muốn truyền tin tức cho Hoa Từ hỏi thăm tình hình, lại phát hiện không liên lạc được với Hoa Từ, chỉ từ lạc ấn mà suy đoán, nàng còn sống.

Bây giờ Hoa Từ chủ động đưa tin tới, hiển nhiên là đã rời khỏi truyền thừa này, cũng không biết thu hoạch như thế nào.

"Y Y và Cự Giáp bị nhốt, ta đang trên đường đuổi theo."

Đây chính là lời nhắc lại của Hoa Từ.

Lục Diệp vội vàng trả lời:

"Người đừng tới đây, ta đi đây."

Hoa Từ rất nhanh đã trả lời:

"Còn sống không?"

"Còn tạm."

"Ha ha."

Lông mày Lục Diệp nhướng lên:

"Ha ha là có ý gì?"

"Không có ý gì."

Lục Diệp rất muốn hỏi nàng có ý gì, rốt cuộc là ý gì, nhưng nghĩ đến nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì chủ đề sẽ chỉ không ngừng vô tận, liền đưa tin nói:

"Dù sao thì người cũng đừng tới đây, tình hình có chút không tốt lắm."

"Biết, chính người coi chừng, hài tử không thể không có cha."

Lục Diệp suýt nữa đạo tâm thất thủ, nữ nhân này nói chuyện càng ngày càng không kiêng kị.

Đang muốn nói lại một câu thì chợt có khí cơ từ bên cạnh nhanh chóng tiếp cận tới, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, lập tức đau đầu.

Không khác gì là nữ yêu của bá chủ kia.

Cũng không biết nàng phát hiện mình như thế nào, hoặc là đây chỉ là một sự trùng hợp, nếu như là trùng hợp thì cũng quá xui xẻo.

So với trước đó, hình thái của nữ yêu này đã có thay đổi, hai tay biến thành bộ dáng cánh, lông vũ trên cánh một mảnh đỏ như lửa.

Liên tưởng đến Chu Tước cũng coi là một loại yêu thú phi cầm, nữ yêu này có thể cảm giác được Phượng Hoàng Chân Hỏa ở ngoài hơn trăm dặm cũng không kỳ quái.

Chương 697: Lục Nhất Diệp Hiện Thân

Thậm chí Lục Diệp hoài nghi sở dĩ nữ yêu cấp bá chủ này có thể cường đại như thế cũng là bởi vì quanh năm hấp thu năng lượng do Phượng Hoàng Chân Hỏa tản ra.

Nếu thật như vậy thì Phượng Hoàng Chân Hỏa kia tất nhiên có lực hấp dẫn trí mạng đối với nữ yêu này.

Nhìn thấy nữ yêu này, lúc này Lục Diệp thúc đẩy Phong Hành linh văn gia trì linh chu, vốn tốc độ cực nhanh lại tăng lên một cấp bậc.

Khí cơ đuổi theo phía sau lại nhanh chóng rút ngắn.

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, khóe mắt có chút giật một cái.

Chỉ thấy nữ yêu kia lại phát sau mà đến trước, sánh vai với mình.

Nàng vốn là yêu thú loại phi cầm, lại có thực lực cấp bá chủ, cho dù Lục Diệp có thúc động Phong Hành linh văn thì ở phương diện tốc độ cũng không sánh bằng người ta, trừ phi hẳn có thể thúc động Phi Dực Thứ Văn, nhưng thời hạn của Phi Dực Thứ Văn đã đến, hẳn không thể sử dụng nữa.

Điều khiến Lục Diệp thoáng an tâm chính là đối phương đuổi theo, nhưng cũng không có ý định ra tay.

"Đám lửa kia đâu?"

Đôi mắt đỏ thẫm của nữ yêu nhìn về phía Lục Diệp, bỗng

nhiên mở miệng.

Trong lòng Lục Diệp căng lên, tay đè lên Bàn Sơn Dao, chỉ chờ đối phương hỏi ra vấn đề gì mà mình không thể trả lời thì một đao đập tới, lúc này hẳn phải đi cứu Y Y, nào có thời gian vạch trần với nữ yêu này, về phần đánh nhau thắng hay không... Cơ hội không lớn, nhưng nếu như thủ đoạn của hắn đều đưa ra thì nữ yêu cũng không dễ đối phó hắn.

"Ta không tìm được!"

Tìm được mới là chuyện lạ, Phượng Hoàng Chân Hỏa kia đã sớm bị Thiên Phú Thụ nuốt không còn sót lại một chút cặn, sau này chỉ sợ chiến trường Linh Khê cũng không có Viêm Hỏa chi địa.

"Ta cũng không thấy được."

Lục Diệp bình tĩnh mở miệng:

"Có phải người cảm giác sai hay không?"

"Không thể nào."

Từ đầu tới cuối, nàng đều không hoài nghi là Lục Diệp đã làm mất đoàn lửa kia, bởi vì dưới cái nhìn của nàng, Lục Diệp nhỏ yếu hơn nàng rất nhiều, ngay cả nàng cũng không có cách nào tùy tiện đạt được đoàn lửa kia, sao Lục Diệp có thể đắc thủ được.

"Bây giờ người không cảm nhận được à?"

Nữ yêu lắc đầu, trên mặt có chút thất lạc.

Lục Diệp nghĩ nghĩ, nói:

"Là như vậy, trên đời này có thật nhiều bảo vật, bởi vì thời gian dài, cho nên tự sinh linh tính, người có duyên có thể tùy tiện thu hoạch được, kẻ vô duyên cho dù gần trong gang tấc cũng khó mà nhìn thấy một lần, người đã xác định nơi đó có lửa, nhưng

chúng ta cũng không nhìn thấy, có lẽ là chúng ta không có duyên phận."

"Duyên phận?"

"Đúng, duyên phận."

Nữ yêu rơi vào trầm tư, đôi cánh màu đỏ thỉnh thoảng vung lên một cái, nhìn bộ dáng căn bản không dùng toàn lực, nhưng từ đầu đến cuối Lục Diệp không thể vùng thoát khỏi nàng.

Suy nghĩ kỹ nửa ngày, nàng mới bỗng nhiên nói:

"Đám lửa kia vẫn còn ở đó? Nó trốn tránh ta à?"

Ta không nói!

Nữ yêu bỗng nhiên dừng lại, thay đổi phương hướng bay về phía Viêm Hỏa, xem ra là chắc chắn đoàn lửa kia vẫn còn ở đó, chỉ là trốn tránh nàng, để nàng không nhìn thấy mà thôi.

Nhìn thấy nữ yêu này biến mất, Lục Diệp có chút xúc động.

Chúa Sáng Thế quả nhiên là công bằng, ban cho một ít gì đó thì sẽ tước đoạt những vật khác, chỉ riêng trí thông minh của nữ yêu này thôi cũng đã đủ mạnh, nếu không thì chết sớm.

Việc ngoài ý muốn cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến Lục Diệp, một đường nhanh chóng đi tới, thẳng đến phương hướng Vạn Độc Lâm.

Từ Thập Phân Đồ nhìn lại, nếu như hắc duy trì Phong Hành linh văn phi hành, không đến hai ngày là có thể đến Vạn Độc Lâm, nhưng nếu như không có Phong Hành thì thời gian sẽ tăng lên gấp đôi.

Lục Diệp không thể nào duy trì Phong Hành linh văn mãi, bởi vì tiêu hao linh lực quá lớn, không chịu nổi.

Nếu không duy trì Phong Hành linh văn thì linh lực tiêu hao và bổ sung còn có thể miễn cưỡng ngang bằng, cho dù tiêu hao nhiều hơn một chút thì hẳn vẫn còn có Tức Quả Tửu có thể vận dụng.

Từng hạt linh đan liên tiếp không ngừng nhét vào trong miệng, luyện hoá được hiệu, thỉnh thoảng lại thúc đẩy Phong Hành linh văn tăng tốc, một đường nhanh như chớp.

Cùng lúc đó, tu sĩ Vạn Độc Lâm tứ phía vây tụ Vạn Ma Linh đã qua 3000 người, theo thời gian trôi qua, vẫn còn có tu sĩ không ngừng tụ tập về phía bên này.

Trong Vụ Ẩn sơn, thất bại của Trảm Diệp Minh đã sớm lan truyền ra, nhiều người đuổi theo giết Lục Nhất Diệp như vậy, kết quả chẳng những không thể đắc thủ, còn chết mấy trăm người, quả thực làm cho người ta khó có thể tin được.

Đây không phải là một nhà tông môn thất bại, đây là mặt mũi của toàn bộ Vạn Ma Linh bị Lục Nhất Diệp giấu trên mặt đất, hung hăng xoa bóp.

Cũng làm cho một phương của Vạn Ma Linh hoàn toàn ý thức được, nếu không diệt trừ Lục Nhất Diệp thì thật sự không còn kịp rồi.

Truy sát trong Vụ Ẩn sơn, rất nhiều cường giả của nhất phẩm tông môn dựa vào thân phận và địa vị của mình cũng không tham gia, nhưng lần này khác nhau, tu sĩ tụ tập ngoài Vạn Độc Lâm, trên Linh Khê bảng đã đến hơn 20 người, một người có thực lực mạnh nhất xếp hạng ở hơn 30 vị.

Thậm chí có truyền ngôn, có cường giả xếp hạng top 10 ẩn nấp ở gần đó, chỉ chờ Lục Nhất Diệp hiện thân đã cho hắn một kích trí mạng.

Chương 698: Lục Nhất Diệp Hiện Thân 2

Lần này, tu sĩ tụ tập tới Vạn Ma Lĩnh còn nhiều hơn so với lần trước, so với lần đuổi giết Lục Diệp ở trong Vụ Ẩn Sơn thì thiên thời địa lợi lần này đều đứng về phía Vạn Ma Lĩnh không thể nghi ngờ.

Vụ Ẩn sơn rộng lớn vô biên, hoàn cảnh đặc biệt, Lục Nhất Diệp kia vừa chạy trốn vào trong rất khó tìm được, cho dù tìm được cũng chưa chắc là đối thủ.

Nhưng khác với Vạn Độc Lâm, phạm vi bao phủ của Vạn Độc Lâm nhỏ hơn Vụ Ẩn sơn nhiều, trước mắt nhân thủ của Vạn Ma Lĩnh dư dả, có thể bao vây toàn bộ Vạn Độc Lâm lại.

Kể từ đó, người bị vây quanh sẽ mọc cánh khó thoát, ví dụ như Cự Giáp và Y Y bị vây ở trong đó.

Về phần bọn hắc có thể một mực trốn tránh không ra hay không thì càng không cần lo lắng, trong Vạn Độc Lâm độc chướng trái rộng, cho dù có thể chống đỡ được nhất thời thì cũng không nhìn được một đời, kết quả duy nhất của trốn tránh không ra chính là độc phát thân vong.

Chính là ý thức được điểm này, Vạn Ma Lĩnh mới không muốn xâm nhập Vạn Độc Lâm, bắt sống Cự Giáp.

Thật vất vả mới ngăn chặn được tên Cự Giáp này, nhưng tuyệt đối không thể để hắc chết ở Vạn Độc Lâm, nếu không thì đã không có tư cách ngăn cản Diệt Môn Chi Diệp.

Bắt sống Cự Giáp, bức Lục Nhất Diệp hiện thân, đây chính là dự định của Vạn Ma Lĩnh!

Giải Độc Đan và bảo vật tị độc thu thập được từ các nơi đều đã đúng chỗ, theo các phương hướng của Vạn Ma Lĩnh liên động, từng đám nhân thủ từ các phương hướng của Vạn Độc Lâm xâm nhập vào trong đó, tìm kiếm bóng dáng của Cự Giáp.

Rất nhanh có tin tức truyền đến, một đội ngũ gặp phải Cự Giáp và con Bạch Hồ của Lục Diệp, đáng tiếc không thể bắt sống được nó, bị nó đào thoát.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tinh thần đại chấn, tiếp tục áp bách không gian sinh tồn của Cự Giáp, muốn bức hẳn ra, mấy lần trong lúc đó, Cự Giáp có hành vi ngự khí chạy trốn, nhưng đều bị tu sĩ Vạn Ma Lĩnh phong tỏa bầu trời đánh lại.

Trong lúc nhất thời, Vạn Độc Lâm giống như thành tuyệt cảnh.

Càng làm cho một phương cảm thấy phần chấn của Vạn Ma Lĩnh truyền đến.

Lục Nhất Diệp hiện thân!

Khoảng cách đến Vạn Độc Lâm chỉ còn lộ trình không đến nửa ngày, đang đi về phía bên này.

Tin tức truyền ra, một phương Vạn Ma Lĩnh mừng rỡ, biết tác dụng của kế hoạch lúc trước, lúc này đã có không ít tu sĩ từ trong Vạn Độc Lâm rời khỏi, canh giữ ở ngoài rừng, bố trí thủ đoạn trùng điệp, chỉ chờ Lục Diệp tự chui đầu vào lưới.

Càng có gấp gáp, hẳn bay thẳng về phía Lục Diệp, hiển nhiên là muốn đi chặn giết hẳn.

Khoảng cách đến Vạn Độc Lâm chỉ còn lộ trình nửa ngày, Lục Diệp ngự khí mà đi, đi theo phía sau một chuỗi lưu quang.

Hắn đi đường hoàng như thế, chắc chắn sẽ bại lộ, huống chi, hắn vốn không nghĩ tới việc phải ẩn tàng hành tung.

Hắn hiểu rõ về tính toán của Vạn Ma Lĩnh, tình hình của Y Y và Cự Giáp bên kia không biết thế nào, khi đưa tin hỏi thăm thì Y Y chỉ nói tất cả đều còn tốt.

Hiển nhiên không phải nói thật sự.

Trước mắt, hắn hấp dẫn một chút tu sĩ của Vạn Ma Lĩnh, áp lực mà đám người Y Y cần phải tiếp nhận ở trong Vạn Độc Lâm cũng nhỏ hơn một chút.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đi theo phía sau có khoảng hơn mười vị, giống như trước đó bị đuổi giết, không ngừng có người tụt lại phía sau, lại không ngừng có người gia nhập hàng ngũ đuổi giết.

Lục Diệp không có ý định dây dưa với bọn hắn, trước mắt một thân linh lực quý giá, không nên lãng phí ở đây.

Lục Diệp đuổi theo một mảnh rừng cây, chợt có cảm giác, cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lọt vào trong tầm mắt, từng đạo kiếm quang bắn ra, kiếm quang liên miên không dứt kia tựa như Kiếm Long, mang theo sát cơ lạnh lẽo đánh úp về phía truy binh sau lưng.

Cùng với kiếm quang phô thiên cái địa kia giết ra, còn có hơn mười bóng người mặc thân trang mộc mạc.

"Bắc Huyền Kiếm Tông!"

Trong số các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đuổi theo Lục Diệp, có người kinh hoảng kêu to.

Lục Diệp lập tức dừng lại, thay đổi phương hướng đánh về phía sau lưng truy binh, người chưa đến, chín đạo lưu quang đã từ trong binh hạp bắn chum vào.

Lúc trước không muốn dây dưa với truy binh là bởi vì hần lẻ loi một mình, cho dù có thể giết chết đối phương một chút, cuối cùng cũng là song quyền nan địch tứ thủ, nhưng giờ phút này có trợ giúp đã không giống trước đó.

Hơn nữa, có hơn mười vị Kiếm Phong Tử lấy sát phạt để xưng giúp đỡ.

Kiểm quang mãnh liệt bộc phát, tiếng kêu thảm thiết liên miên bất tuyệt vang lên, tuy số lượng tu sĩ đuổi giết tới Vạn Ma Lĩnh không ít, nhưng đối đầu với đám Kiếm Phong Tử của Bắc Huyền Kiếm Tông này, bọn hần thật sự là có chút chột dạ.

Phải biết rằng ngự kiếm thuật những Kiếm Phong Tử này chính là sát phạt thuật đứng đầu Cửu Châu.

Huống chi Lục Diệp cũng tham gia vào đó, so với hơn mười vị Kiếm Tu của Bắc Huyền Kiếm Tông thì tốc độ giết người của Lục Diệp cũng không chậm chút nào.

Vội vàng giao thủ một trận, tử thương thảm trọng, chỉ có hơn mười người kịp thời chạy trốn, mà mỗi người đều mang thương tích, tất cả đều mất mạng tại chỗ.

Bị một đám Kiếm Phong Tử mai phục đánh lén, nhất định là không có kết quả gì tốt.

Tiếng nổ lớn vang lên, chín vệt sáng bay xuống khỏi binh hạp, Lục Diệp lắc lắc vết máu trên Bàn Sơn Dao, tra đao vào vỏ, nhìn về phía kiếm tu cầm đầu kia.

Lại còn là nhận biết.

Trên đỉnh Kim Quang, Lý Bá Tiên từng dặn dò người này bảo vệ tốt Lục Diệp, nhưng lúc đó tu vi của người này không tính là quá cao, nhưng bây giờ đã có tu vi Thiên Cửu.

Lục Diệp nhớ kỹ người này tên là Vu Liên Châu.

"Bái kiến Lục sư thúc!"

Vu Liên Châu nghiêm túc hành lễ, hơn mười vị kiếm tu đi theo phía sau cũng đồng thời hành lễ.

Lục Diệp vội vàng đưa tay ra dừng lại:

"Đừng gọi sư thúc cái gì, gọi vậy quá già, tuổi của ta còn không lớn bằng các người."

Theo bối phận mà nói, Lý Bá Tiên còn cao hơn bối phận của bọn hắn, mà Lý Bá Tiên là Tứ sư huynh của Lục Diệp, nếu đổi lại là Lục Diệp thì bọn hắn sẽ xưng hô Lục Diệp là sư thúc cũng không kỳ quái.

Thật ra nếu tính toán thì toàn bộ Linh Khê chiến trường có thể ngang hàng với Lục Diệp cũng không có mấy người.

Lúc trước, khi Thuỷ Uyên đi đến bản tông của Thiên Diễn tông, tông chủ Thiên Diễn tông Vu Khiếu còn gọi Thuỷ Uyên là sư tỷ tởi, tuổi thọ của các tu sĩ kéo dài, cho nên nhiều khi bối phận không dễ nói, trừ phi quan hệ rất tốt, nếu không thì tuổi tác không sai biệt lắm đều gọi là sư huynh đệ.

"Chư vị có quan hệ với tứ sư huynh ta, chúng ta cũng không tiện luận xử với sư huynh đệ, xưng một tiếng đạo hữu đi."

"Lục đạo hữu."

Vu Liên Châu biết nghe lời.

"Sao các người lại ở đây?"

Lục Diệp hỏi, có thể gặp phải những Kiếm Tu này ở đây hiển nhiên không phải là chuyện tình ngẫu nhiên gặp phải, cũng không có chuyện trùng hợp như vậy.

Chương 699: Tiến Vào Vòng Vây

Bên Vạn Ma Lĩnh có thể nhìn thấy uy hiếp lớn của Lục Diệp đối với phe mình, muốn trừ hậu hoạn, Hạo Thiên Minh sao lại không nhìn thấy.

Đối với Vạn Ma lĩnh, Diệt Môn Chi Diệp là tai tinh, là ngọn nguồn của hoạ loạn, nhưng đối với Hạo Thiên minh mà nói, Lục Diệp lại là tân tinh trẻ tuổi cấp tốc quật khởi, là trụ cột vững vàng để tương lai đối kháng Vạn Ma lĩnh.

Lập trường khác nhau, thái độ đối đãi với mọi người đương nhiên là khác nhau.

Vạn Ma Lĩnh muốn giết, vậy thì Hạo Thiên minh phải bảo đảm, từ xưa đến nay, hai đại trận doanh đối kháng đều là như vậy, ai cũng sẽ không dễ dàng làm thoả mãn tâm ý của đối phương.

Không đơn thuần là người của Bắc Huyền Kiếm Tông đến, rất nhiều tông môn trong vòng hạch tâm đều có nhân thủ xuất động, chỉ là Hạo Thiên minh cũng không biết Lục Diệp sẽ từ phương hướng nào chạy đến, đã phân tán ở các nơi điều tra chờ đợi.

Lục Diệp từ nơi này đi tới, gặp phải Bắc Huyền Kiếm Tông, nếu như từ những phương hướng khác gặp phải có thể là Chính Khí môn, Thanh Ngọc môn, lại hoặc là Bích Vân cung.

Môn đồ mà Bắc Huyền Kiếm Tông thu nhận cực kỳ khắc nghiệt, phóng mắt toàn bộ tông môn nhất phẩm ở Cửu Châu, là nhân số ít nhất trong số các tông môn này, ở trong vòng hạch tâm,

tu sĩ bản tông của Bắc Huyền Kiếm Tông chỉ có hơn mười vị mà thôi, lần này xuất động hơn mười người, có thể thấy được sự coi trọng đối với Lục Diệp, ở trong đó tất nhiên có Lý Bá Tiên.

"Lục đạo hữu, Vạn Độc Lâm không thể đi, Vạn Ma Linh đã bố trí thủ đoạn trùng điệp ở bên kia, chỉ chờ đạo hữu tự chui đầu vào lưới."

"Có người của Bích Huyết tông bị vây ở bên trong."

"Nghe nói, cho dù đạo hữu muốn đi thì cũng không phải là bây giờ, trước tiên cần phải triệu tập nhân thủ. Trước mắt, Vạn Ma Linh đã chiếm tiên cơ, tu sĩ Vạn Ma Linh hội tụ ở bên kia có mấy ngàn người, nếu không đủ nhân thủ, khó mà xông phá phòng tuyến của bọn hắn."

"Chờ không được nữa, hoàn cảnh bên trong ác liệt, đệ tử Bích Huyết tông ta đã bị khốn mấy ngày, nếu kéo dài thêm nữa thì chỉ sợ dữ nhiều lành ít."

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Vu Liên Châu:

"Nếu như Bắc Huyền Kiếm Tông có đệ tử bị vây ở bên trong, vậy các vị đạo hữu nên làm như thế nào?"

Vu Liên Châu suy nghĩ một chút:

"Ta hiểu rồi, vậy chúng ta đi với đạo hữu một chuyến."

"Các vị đạo hữu có lòng này, Diệp mạo cảm kích, nhưng mà lần này đi hung hiểm, chư vị không cần xâm nhập Vạn Độc Lâm."

"Đạo hữu muốn một mình vượt quan?"

Vu Liên Châu nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Lục Diệp.

"Có lẽ ta có thể phá vỡ phòng tuyến của bọn hắn, tiến vào trong Vạn Độc Lâm."

"Có lẽ?"

"Chưa thử qua, cho nên không dám khẳng định, nhưng mà vẫn phải làm phiền chư vị đưa ta một đoạn đường, lúc này hành tung của ta bại lộ, đại khái không ít người Vạn Ma Linh sẽ đến chặn đường, ta cần khôi phục một trận, bảo trì linh lực của bản thân."

"Nhưng mà Lục đạo hữu, cho dù người thật sự có thủ đoạn phá vỡ phòng tuyến của bọn hắn, tiến vào Vạn Độc Lâm thì nên làm như thế nào? Nơi đó độc chương trải rộng, chính là nơi đại hung, nếu không thể thoát khỏi thì cuối cùng sẽ chết ở trong đó."

"Ta tự có so đo, kính xin đạo hữu yên tâm."

Vu Liên Châu nhíu mày nhìn hắn, cũng không biết hắn nói thật hay giả.

Lục Diệp cười cười:

"Ta trân quý tính mạng của mình hơn chư vị."

Lúc này, Vu Liên Châu mới gật đầu:

"Vậy thì theo đạo hữu nói, nhưng nếu là chuyện không thể làm thì không cần thiết cậy mạnh."

"Hiểu rõ."

"Đi!"

Vu Liên Châu quát khẽ, ngự kiếm bay lên, Lục Diệp giẫm lên phi kiếm của hắn, một đám hơn mười người hóa thành kiếm quang lao về phía Vạn Độc Lâm.

Trước đó Lục Diệp còn lo lắng cho vấn đề linh lực của mình bay liên tục, bây giờ có Vu Liên Châu ngự kiếm chở hắn thì hắn có thể yên tâm khôi phục bản thân.

nhét một bó lớn linh đan vào trong miệng, Thao Thiết Xan thúc dục đứng lên, trong bụng vu vu không ngừng, một thân linh lực nhanh chóng khôi phục.

ven đường không ngừng có số lượng tu sĩ Hạo Thiên minh khác nhau nhận được tin tức, đi tới tụ hợp, cũng có gặp được tu sĩ Vạn Ma lĩnh đối diện đến đây chặn giết, nhưng sau khi bị diệt mấy đám, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia không dám tiếp tục đến đây làm càn, thậm chí ngay cả ra nhìn lấy cũng không dám.

Bởi vì tốc độ ngự kiếm của Kiếm Tu rất nhanh, một khi bị đám người Kiếm Phong Tử của Bắc Huyền Kiếm Tông để mắt tới, xác suất lớn là chạy không thoát.

Dần dần, nhân số của Hạo Thiên minh hội tụ càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã tới hơn 200 người.

Nhưng chính như lời nói trước đó của Vu Liên Châu, lần này Vạn Ma Lĩnh chiếm tiên cơ, người tụ tập lại nhiều hơn Hạo Thiên Minh rất nhiều, cho nên trong thời gian ngắn Hạo Thiên Minh không tụ tập được quá nhiều nhân thủ.

Trước đó hẳn muốn khuyên Lục Diệp chờ lâu mấy ngày, chờ Hạo Thiên minh tụ tập đủ nhân thủ lại đi khai chiến với Vạn Ma lĩnh, kết quả không thể thuyết phục thành công.

Nếu như bình thường thì chờ đợi mấy ngày cũng không sao, nhưng tình cảnh hiện tại, cho dù là Lục Diệp hay là Cự Giáp cũng không chờ đợi được.

Huống chi, cho dù bên Hạo Thiên minh có tụ hợp đủ nhân thủ thì nhiều lắm cũng chỉ là một cái giằng co với Vạn Ma lĩnh.

Hơn một ngàn người giằng co, chiến đấu bình thường là không đánh được, bởi vì nhân số quá nhiều, một khi đánh nhau, cho dù là địch ta cũng sẽ chết thảm trọng, đây là chuyện mà bất kỳ bên nào

cũng khó mà tiếp nhận.

Giống như ở trong vòng, vì ứng đối với Liên quân Hạo Thiên minh mà Lục Diệp lôi kéo ra, Vạn Ma Lĩnh hội tụ không sai biệt lắm số lượng tu sĩ tiến hành ngăn cản.

Đặt ở những năm trước, hai đại trận doanh cơ bản sẽ không xuất hiện loại hành động quy mô lớn này, ai cũng không muốn bức đối phương liều cá chết lưới rách với mình.

Nhưng từ sau khi Lục Diệp ở trong vòng làm mưa làm gió, loại tu sĩ tụ tập quy mô lớn này giống như đã trở thành trạng thái bình thường.

Chương 700: Trữ Linh 2

Trên linh kiếm của Cốc Vu Liên Châu, một thân linh lực của Lục Diệp đã trở nên tràn đầy, nhưng trong lòng hắn vẫn còn có chút không chắc chắn.

Đạo linh văn kia cực kỳ phức tạp cần một hai trăm lá cây mới có thể tạo thành, nhưng có Thiên Phú Thụ, Lục Diệp cũng không lo lắng sẽ tạo thành thất bại, điều duy nhất khiến hắn lo lắng là khi tạo thành linh văn này thì tiêu hao linh lực khẳng định cực kỳ khổng lồ, trước mắt lấy tu vi Thiên Thất của Lục Diệp, thật đúng là không thể tạo thành.

Nếu như ở trong quá trình xây dựng, một thân linh lực hao hết... Cảnh tượng kia quả thực khó có thể tưởng tượng.

Trong quá trình xây dựng linh văn, đồng thời phục dụng Tức Quả Tửu là một biện pháp giải quyết, nhưng cũng không thể đảm bảo có thể bổ sung kịp thời.

Tốt nhất là nên nhanh chóng tăng lên linh lực dự trữ của bản thân, nhưng linh lực dự trữ này há lại nói đến tăng lên là có thể tăng lên?

Muốn tăng lên linh lực dự trữ của bản thân thì phải mở rộng linh khiếu hơn nữa, cho dù tốc độ mở rộng của Lục Diệp rất nhanh thì trong thời gian ngắn này cũng khó có hiệu quả.

Lục Diệp nhớ tới một đạo linh văn.

Trữ Linh!

Linh văn này là chuyên dùng để cất giữ linh lực.

Trong mỗi một món ngự khí đều có cấm chế lấy Trữ Linh làm hạch tâm, nếu không thì sau khi ngự khí ly thể căn bản không có cách nào ngự sử.

Mấu chốt của tu sĩ có thể ngự khí chính là tu vi sau khi đến tầng bảy có thể khống chế linh lực rời khỏi cơ thể, sớm chứa đựng linh lực vào trong ngự khí, mượn nhờ việc khống chế linh lực để có thể đạt được mục đích ngự khí.

Nếu như có thể mượn nhờ trữ linh chứa đựng đại lượng linh lực thì có thể giải quyết vấn đề mà mình cần phải đối mặt.

Tụ Linh Khí có thể gia trì bản thân, Huyết Nhiễm Khí Linh cũng có thể gia trì bản thân, vậy thì Linh Khí của Trữ Linh cũng có thể!

Nghĩ đến đây, lúc này Lục Diệp thúc đẩy linh lực, tạo dựng ra một đạo Linh Văn trữ linh ở trong ngực mình, chợt hần thúc đẩy linh lực của mình tràn vào trong Linh Văn trữ linh kia, cất giữ nó.

Linh văn trữ linh cần có linh lực để duy trì, mà rót linh lực vào linh văn như vậy lại tiêu hao thêm một tầng, huống chi, lực trùng kích khi linh lực rót vào cũng có thể làm cho linh văn vỡ vụn, đối với Lục Diệp mà nói, là một khảo nghiệm cực lớn không thể nghi ngờ.

Cũng may thần hồn của hắn đủ cứng cỏi, tâm thần cường đại, cũng khống chế linh lực của bản thân cũng mượn mà tự nhiên.

Khi linh lực của bản thân chậm rãi rót vào trong Linh Văn của Ninh Linh, Lục Diệp từ từ thích ứng, Linh Văn cũng không có dấu hiệu muốn vỡ vụn.

Xác định ý nghĩ có thể thực hiện, lúc này Lục Diệp mới lấy ra linh đan nuốt vào, lại uống một bình Tức Quả Tửu, bổ sung tiêu hao của bản thân.

Thời gian trôi qua, Vu Liên Châu bỗng nhiên quay đầu nhìn Lục Diệp một chút.

Hắn mơ hồ cảm giác tình huống sau lưng của Lục Diệp có chút không đúng, từ trên người Lục Diệp, hắn cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm, điều này cũng không phải Lục Diệp muốn đánh lén, mà là giờ phút này bản thân Lục Diệp giống như là một khí cầu sắp nổ tung, một thân linh lực ba động trở nên cực kỳ không ổn định.

Chẳng những hắn cảm nhận được, ngay cả những tu sĩ bảo vệ gần đó cũng có phát hiện, nhao nhao chú ý tới.

Giờ khắc này, Linh văn trữ linh do Lục Diệp tạo ra đã đến cực hạn, lại không có cách nào cất giữ càng nhiều linh lực hơn.

Hắn thoáng cảm nhận một chút, linh lực cất giữ của đạo linh văn này ước chừng tương đương với ba thành tổng dự trữ của bản thân.

Trong lòng Lục Diệp vẫn còn dư thừa, hắn dứt khoát tạo ra Linh Văn trữ linh giống như vậy ở sau lưng.

Bắt chước làm theo!

Có phần nhiều hơn kinh nghiệm trước đó, lần này đơn giản hơn nhiều.

Nếu như nói linh lực của Lục Diệp dự trữ tương đương với một cái ao nước, vậy thì hiện tại hắn đang đào hai cái ao nước nhỏ liên thông với nhau ở bên cạnh ao nước này, tổng lượng linh lực của hai cái ao nước nhỏ này có thể dự trữ được ước chừng tương đương với sáu thành linh lực của bản thân.

Lục Diệp tiếp tục hành động, mãi đến khi hắn cảm giác linh lực chứa đựng đủ dùng thì mới dừng lại, đến lúc này, trong cơ thể hắn đã có đến năm cái ao nước.

Khóe mắt Vu Liên Châu đã nháy lên, cảm giác nhạy bén làm cho hắn tỉnh táo phát giác được nguy cơ đến từ phía sau, nếu như nói trước đó Lục Diệp còn giống như là một khí cầu sắp nổ tung, vậy hiện tại chính là một ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Hắn không biết Lục Diệp đang làm cái gì, chỉ có thể xác định một chút, vị Lục đạo hữu này vô cùng lành nghề, mà lại là một quả bom rất nguy hiểm!

"Vu đạo hữu, kính xin tăng thêm tốc độ!"

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Lục Diệp.

Trước đó, vì chờ đợi nhân thủ Hạo Thiên minh từ các nơi trợ giúp, tốc độ ngự kiếm của Vu Liên Châu cũng không nhanh, bởi vì trong nhận thức của hắn, nhiều người mới làm việc tốt, cho dù trước mắt tụ tập nhân thủ đối đầu với Vạn Ma lĩnh chỉ là châu chấu đá xe, nhưng có thể tụ tập nhiều một chút là được rồi.

Về phần Lục Diệp nói có lẽ có nắm chắc có thể phá vỡ phòng tuyến Vạn Ma Lĩnh, tiến vào trong Vạn Độc Lâm, Vu Liên Châu cũng không để ý, nhân lực có lúc cạn, cho dù trước đó Lục Diệp biểu hiện có yêu nghiệt cỡ nào thì đối mặt với nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh như vậy, đơn thương độc mã cũng khó có thể thành sự.

Trước khi đi đường, hắn đã cùng với những tu sĩ Hạo Thiên minh khác tụ hợp thương nghị, cùng nhau xông trận, tận lực xé mở phòng tuyến Vạn Ma Lĩnh, sau đó tiến vào Vạn Độc Lâm, nếu thật sự không thể làm thì rút lui, chậm rãi mưu toan.

Lục Diệp muốn xâm nhập Vạn Độc Lâm để cứu tu sĩ nhà mình, bọn hắn có thể hiểu, cho nên nguyện ý liều lĩnh với Lục Diệp, nhưng khi cảm nhận được nguy cơ nồng đậm sau lưng, Vu Liên Châu cũng sinh ra một chút lòng tin đối với lời nói có lẽ có nắm chắc phá vỡ phòng tuyến của Vạn Ma Lĩnh của Lục Diệp.

Thủ đoạn này còn chưa thi triển ra, đã có thanh thế kinh người, nếu thi triển ra thì sẽ là quang cảnh cỡ nào?

Chương 701: Thần điều hiện thế!

Bên ngoài Vạn Độc lâm, tu sĩ Vạn Ma lĩnh thần sắc nghiêm túc, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Các phương không ngừng đưa tin đến, tất cả bên phía Vạn Ma lĩnh đều rõ hướng đi của Lục Diệp như lòng bàn tay.

"Ngô sư huynh, Lục Nhất Diệp kia đã ở ngoài trăm dặm, rất nhanh sẽ tới đây."

Tần Chính của Thiên Vũ Tông đi đến bên cạnh một nam tử.

Người được hấn gọi là Ngô sư huynh chính là người đứng thứ ba mươi ba trên bảng xếp hạng Linh Khê, Ngô Bắc Hàn. Người này xuất thân từ một nhất phẩm tông môn, thực lực mạnh mẽ hơn Tần Chính rất nhiều.

Vụ Ân sơn truy sát Lục Diệp, là Tần Chính cầm đầu chủ trì, kết quả tổn thất thảm trọng, cũng làm cho bản thân hấn và Thiên Vũ Tông sau lưng hổ thẹn.

Hôm nay Vạn Ma Lĩnh bên này xuất động số lượng cường giả không ít, chỉ riêng cường giả Linh Khê Bảng ở chỗ này đã có hơn mười vị, tự nhiên không tới phiên Tần Chính ra lệnh.

"Bên cạnh hấn có bao nhiêu người?"

Ngô Bắc Hàn nhìn về phía Lục Diệp đang đi tới, hơn trăm dặm, đối với tu sĩ hạch tâm mà nói, khoảng cách đã rất gần, chỉ sợ không đến một nén nhang là có thể chạy tới nơi.

"Khoảng ba bốn trăm."

"Chỉ ba bốn trăm..." Ngô Bắc Hàn hừ nhẹ một tiếng: "Không đáng sợ."

Vạn Ma Lĩnh ở bên này tụ tập chừng ba bốn ngàn nhân thủ, tuy nói muốn bao vây Vạn Độc Lâm, cho nên phân tán ra đại lượng nhân thủ, nhưng ở phương hướng này, Vạn Ma Lĩnh chừng hơn bảy trăm người.

Hạo Thiên minh chỉ có ba bốn trăm người qua đây, chính là tự tìm đường chết không thể nghi ngờ.

Tần Chính có lòng nhắc nhở Ngô Bắc Hàn không nên khinh địch, nhưng nghĩ lại, số lượng địch ta chênh lệch gần gấp bội, Vạn Ma Lĩnh vô luận như thế nào cũng không có khả năng thua một trận này, liền đề xuống không nói, miễn cho lại bị người ta trào phúng mình nhát gan sợ phiền phức.

Bởi vì trước đó Vụ Ấn sơn thất bại, hắn đã bị không ít người ngoài sáng thầm oán trách, nói là bởi vì hắn quyết sách sai lầm, dẫn đến Vạn Ma lĩnh tổn thất thảm trọng, mất mặt rất lớn.

Nhưng trên thực tế, dưới hoàn cảnh như vậy, hắn lại nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, sao có thể đưa quyết sách tốt? Toàn bộ việc đuổi giết Vụ Ấn sơn, gần như là bị Lục Diệp nắm mũi dẫn đi.

Ngô Bắc Hàn là một người ổn trọng, cho dù phe mình chiếm hết ưu thế, ngoài miệng nói không có gì đáng sợ, nhưng vẫn rất cẩn thận mà sai người kiểm tra bố trí bốn phía.

Phạm vi này được bọn họ bố trí rất nhiều trận pháp, còn có người mua linh khí trói người trong Thiên Cơ Bảo Khố.

Đó là một loại Linh Khí hình lưới lớn, cần mấy người hợp lực thi triển, bình thường là dùng để bắt một ít Yêu thú có hình thể khổng lồ lại khó đối phó.

Mỗi một tấm Linh võng đều có giá trị không nhỏ, nhưng lần này vì đối phó Lục Diệp, Vạn Ma lĩnh mua hơn mười tấm Linh võng ra, nếu Lục Nhất Diệp không hiện thân thì cũng thôi đi, nếu hẳn thật sự dám hiện thân, có chạy đằng trời!

Ngô Bắc Hàn lại nhìn về phía đám người nơi khác, nơi đó có một tu sĩ tướng mạo không có gì đặc biệt, cuộc đời này bình thường không có gì lạ, thuộc về loại hình ném ở trong đám người, ai cũng sẽ không nhìn hẳn một cái, bên ngoài thân thể hiện ra Linh quang cũng chỉ là tầng thứ tám.

Nhưng tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tụ tập ở đây rất ít người biết, người này là Quỷ Ảnh Tử bài danh thứ chín trong Linh Khê bảng.

Lục Diệp dựa vào tu vi Thiên Thất có thể giết tu sĩ cấp chín, đây cũng không phải là bí mật gì, cho nên nếu thật sự muốn đối phó Lục Diệp, Quỷ tu tập kích giết chết chính là một thanh đao sắc bén có thể chờ mong, mà với tư cách Quỷ tu cường đại nhất trong Linh Khê chiến trường, Quỷ Ảnh tử đi đến cũng làm cho Ngô Bắc Hàn tràn đầy lòng tin đối với hành động lần này.

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, mấy trăm tu sĩ nín thở ngưng thần, chỉ chờ người của Hạo Thiên minh hiện thân.

Thời gian trôi qua, cho đến một khắc nào đó, có người thấp giọng hô: "Tới rồi!"

Cuối tầm mắt, một mảng lớn lưu quang lao nhanh về phía này, rõ ràng là đám tu sĩ Hạo Thiên minh hộ tống Lục Diệp, cầm đầu chính là hơn mười vị kiếm tu Bắc Huyền Kiếm Tông.

Phía Vạn Ma lĩnh nhất thời ồ lên.

Mấy trăm người của Hạo Thiên minh trắng trợn xông tới như vậy, làm cho bọn họ cảm giác bị khinh thường, đồng thời lại có chút khó hiểu, Hạo Thiên minh rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì,

những người này đều là tu sĩ của khu trung tâm, không có đạo lý ngu xuẩn như vậy mới đúng.

Phương xa, trong trận doanh Hạo Thiên minh, nhìn phương hướng Vạn Độc Lâm, Vu Liên Châu trầm giọng nói: "Lục đạo hữu, còn có hai mươi dặm!"

"Đã biết."

Lục Diệp vẫn ngồi xếp bằng ở phía sau Vu Liên Châu từ từ đứng lên, cất cao giọng nói: "Các vị đạo hữu một đường bảo vệ, Diệp Vô Định vô cùng cảm kích, chuyện kế tiếp cứ giao cho ta, kính xin chư vị hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Một tu sĩ Thiên Cửu cười lớn một tiếng: "Nhất Diệp huynh, ta không biết người muốn thi triển thủ đoạn gì, nhưng bây giờ Vạn Ma lĩnh đang có thế lớn, một mình người muốn thành sự thì e là hơi khó, chúng ta đã tới rồi thì không sợ đi theo người một chuyến, nhưng nói trước, nếu chuyện không thể làm, vẫn phải chạy, giữ được núi xanh, sợ gì không có củ đốt đâu Nhất Diệp huynh."

"Thì chỉ có như thế thôi!"

"Mười dặm!"

Vu Liên Châu trầm giọng quát, tại vị trí này, đã có thể cảm nhận được chấn động linh lực mà tu sĩ Vạn Ma lĩnh đối diện thúc dục.

Lục Diệp tế ra Linh thuyền của mình, từ trên phi kiếm của Liên Châu nhảy xuống, nâng tay lên uống một bình Tứ Quả Tửu đã chuẩn bị sẵn. Linh thuyền hơi nhoáng một cái, đã xông lên phía trước.

Trong nháy mắt tiếp theo, hơn một ngàn ánh mắt của hai bên địch ta chú ý, thân hình của Lục Diệp bỗng nhiên bị một mảnh linh

lực đồ sẫm bao phủ.

Linh lực nồng đậm chảy xuôi, phun trào, hội tụ, hóa thành hình dáng một quả trứng, bao bọc Lục Diệp cực kỳ chặt chẽ.

Linh lực cuồng bạo dao động truyền ra bốn phía, mặt ngoài của quả trứng, các loại hoa văn phức tạp nhanh chóng diễn biến, khiến người xem hoa cả mắt.

Đám người Hạo Thiên minh đã sớm cảm giác được trên đường Lục Diệp đang kìm nén thủ đoạn mạnh mẽ gì đó, đến lúc này tự nhiên đều mở to hai mắt muốn nhìn cho rõ ràng, nhưng lại không hiểu ra sao.

Bởi vì không ai có thể nhìn ra thủ đoạn này của Lục Diệp rốt cuộc là gì.

Đồng dạng nghi hoặc chính là các tu sĩ Vạn Ma linh, Lục Diệp bỗng nhiên lao ra, dùng linh lực bản thân ngưng tụ ra một hình dáng quả trứng, cả người trốn ở bên trong, nhìn tư thế kia giống như là muốn mạnh mẽ xông trận?

Dù phòng hộ nghiêm mật như vậy thì thế nào? Hơn bảy trăm tu sĩ trung tâm tụ tập hỏa công xuống, dù Chân Hồ cảnh tới cũng phải cân nhắc.

Linh lực giống như thủy triều điên cuồng bắt đầu khởi động, đường vân trên quả trứng kia bao khóa Lục Diệp càng thêm rõ ràng, chớp động ra ánh sáng chói mắt.

Linh lực dự trữ trong Trữ Linh vẫn được dựng nên trước ngực đã tiêu hao không còn một mảnh trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy ba hơi thở, ngay sau đó là linh lực dự trữ trong Trữ Linh Linh văn thứ hai, tiếp theo là linh lực bên trong Trữ Linh Linh văn thứ ba, cuối cùng là linh lực chảy xuôi trong linh khiếu của Lục Diệp.

Chưa bao giờ có lần nào linh lực trong cơ thể Lục Diệp bị tiêu

hao nghiêm trọng như vậy.

Chương 702: Thần diệu hiện thế! 2

Người ngoài chỉ nhìn thấy mặt ngoài của quả trứng linh lực có đủ loại biến hóa, nhưng trên thực tế bên trong trứng linh lực biến hóa càng nhiều hơn, một hai trăm mảnh Linh văn được chứa đựng bên trong lá cây thiên phú thụ, được Lục Diệp hao phí linh lực khổng lồ tạo ra trong thời gian cực ngắn, tiếp đó chấp vá dung hợp cùng một chỗ.

Không chỉ linh lực bị tiêu hao, còn có lực lượng tinh thần.

Các tu sĩ Hạo Thiên minh đi theo sau lưng Lục Diệp đã nhận ra không đúng, bởi vì trong Trứng linh lực bao phủ Lục Diệp truyền ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, khiến da thịt mỗi người bọn họ đều đau đớn.

Tu sĩ Hạo Thiên minh vốn đang định cùng Lục Diệp xung trận, giết vào Vạn Độc lâm, dưới sự dẫn dắt của Vu Liên Châu, đồng loạt dừng thân hình lại, khóe mắt co quắp nhìn một quả trứng linh lực nhanh chóng tiếp cận trận doanh Vạn Ma Lĩnh.

Bọn họ không dám đi theo nữa, mặc dù bọn họ không nhìn ra thủ đoạn mà Lục Diệp thi triển ra là cái gì, nhưng đây rõ ràng là một loại thủ đoạn uy lực cực lớn, cực kỳ nguy hiểm.

Một khi thi triển ra, rất có khả năng sẽ ngộ thương bọn hắn.

Nhớ lại những lời Lục Diệp nói lúc trước, chúng tu của Hạo Thiên minh cuối cùng cũng hiểu rõ lực lượng của hắn.

Giờ này khắc này, mọi người cách tu sĩ Vạn Ma lĩnh chỉ có ba

dậm.

Ba dặm này cũng nhanh chóng bị rút ngắn.

Phía Vạn Ma Lĩnh rất cực ý thức được không ổn, bởi vì trướng lĩnh lực kia mặt ngoài đỏ rực, phảng phất như muốn nổ tung, khí tức làm lòng người sợ hãi dù cách vài dặm cũng khiến cho bọn họ sợ hãi.

Ánh mắt Ngô Bắc Hàn gắt gao nhìn chăm chăm vào quả trướng lĩnh lực kia, trong lòng cuồn cuộn báo cho hắn biết, mau chóng thoát khỏi nơi đây, nhưng tôn nghiêm của tu sĩ lại làm cho hắn không thể di động bước chân.

Mấy trăm người đối mặt với một người, nếu chạy thoát như vậy thì còn ra thể thống gì?

Hắn không có chú ý tới, Quỷ Ảnh Tử ở trong đám người đã ẩn nấp thân hình trước, không biết chạy đến địa phương nào.

Quỷ tu cường đại như quỷ ảnh như vậy, cực kỳ nhạy cảm đối với cảm giác nguy cơ, đại nạn sắp đến cảm giác kinh hãi, để cho hắn không dám dừng lại ở chỗ này nữa!

Hai dặm, một dặm...

Tiếng hét phản nộ của Ngô Bắc Hàn vang lên: "Giết!"

Dứt lời, nhiều trận pháp được kích phát, thuật pháp và lĩnh lực phô thiên cái địa đánh tới, không chỉ thế, còn có tu sĩ ngự khí bay lên không, nghênh đón trướng lĩnh lực.

Răng rắc...

Mặt ngoài trướng lĩnh lực màu đỏ nứt ra từng khe hở, âm âm vỡ nát, chợt có thanh âm réo rắt rõ ràng vang vọng thiên địa.

Ngọn lửa màu cam trải rộng ra tứ phía, một con chim lửa

khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Hỏa điều kia chỉ riêng thân dài hơn mười trượng, sau lưng kéo theo linh vũ thật dài, cánh giang ra gần hai mươi trượng, tư thái ưu mỹ, vẻ mặt linh hoạt, lông vũ bao phủ trên người rõ ràng có thể thấy được, giống như một vật sống.

Nó chấn động hai cánh, những nơi đi qua, không gian đều bị thiêu đốt vụn vụn, đánh về rất nhiều thuật pháp đang lao vào trên người nó, giống như đá chìm biển rộng, mà rất nhiều ngự khí càng là trong nháy mắt linh tính đại giảm, toàn bộ cấm chế bị hủy, hòa tan rơi xuống mặt đất, hơn mười tấm Linh võng hướng nó bao phủ, càng khó có thể ngăn cản dáng người ưu mỹ của nó tiến lên.

Ngày hôm đó, thần điều hiện thế, thế gian chấn động!

Tất cả tu sĩ chứng kiến cảnh tượng này, ánh mắt đều đờ đẫn mà run rẩy nhìn con chim lửa khổng lồ kia.

"Tứ Tượng thánh thú, Chu Tước!"

Vu Liên Châu lẩm bẩm, cho dù hắc là một vị kiếm tu cực kỳ xuất sắc, giờ phút này cũng là kiếm tâm chấn động, da đầu run lên.

Tứ Tượng Thánh Thú, hắc đã thấy ghi chép trong điển tịch của tông môn, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy tận mắt.

Ngày hôm nay, hắc đã nhìn thấy.

Sau một hồi nghĩ lại mà sợ, vừa rồi nếu không phải nhanh chóng, không tiếp tục đi theo Lục Diệp, trong nháy mắt khi Chu Tước hiển hành, chỉ sợ bên mình sẽ tổn thất thảm trọng.

Không chỉ hắc, tu sĩ Hạo Thiên minh bên này có một người, tất cả đều tim đập nhanh không thôi.

Tất cả đều đoán được Lục Diệp muốn thi triển thủ đoạn có uy

lực cực lớn, nhưng hiện tại hần mới biết, thủ đoạn này có chút quá mức cường đại.

Hơn nữa, đây rốt cuộc là thủ đoạn gì, thậm chí ngay cả Tứ Tượng Thánh Thú cũng làm ra.

Mọi người đương nhiên rõ ràng đây không phải là Tứ Tượng Thánh Thú chân chính, Tứ Tượng Thánh Thú chính thức chỉ sợ chỉ là chấn động cánh, toàn bộ Linh Khê chiến trường sẽ phải nứt vỡ.

Đây chẳng qua là Lục Diệp dùng linh lực của bản thân ngưng tụ ra, vấn đề mấu chốt là, tu sĩ Linh Khê cảnh có thể thúc giục thủ đoạn như vậy?

Chương 703: Cơ hội!

Ở phương hướng này, hơn bảy trăm tu sĩ hạch tâm của ma lĩnh, trên trời dưới đất, rất nhiều linh khí trận pháp phong tỏa chặt chẽ, một phòng tuyến như vậy, không thể không chắc chắn.

Nhưng khi bóng Chu Tước xẹt qua, phòng tuyến chắc chắn này giống như tờ giấy, dễ dàng bị xé ra một lỗ hổng.

Những linh võng trùm tới chỗ Chu Tước bị lôi kéo đi, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh đứng mũi chịu sào, còn chưa kịp hoàn toàn tới gần, quần áo trên người đã bị đốt cháy, linh lực hộ thân không có chút tác dụng nào.

Đến lúc này, bọn họ rốt cục phát giác đại nạn sắp đến, muốn xoay người chạy trốn, nhưng mà đã trễ.

Hai cánh Chu Tước khê chấn động, thân hình thon dài tao nhã vượt qua không gian cách trở, ngọn lửa màu cam bao phủ bọn họ.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, từng bóng người rơi xuống như mưa, còn chưa hoàn toàn rơi xuống đất thì khí đã tuyệt tại chỗ.

Càng có nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bị ngọn lửa màu đỏ quét cuốn vào, cho dù là tu sĩ Linh Khê bằng cường đại, ở trước thủ đoạn như vậy cũng yếu ớt như con sâu cái kiến.

Trận hình dày đặc vốn vì để ứng phó với xung trận bên Hạo Thiên minh tốt hơn, nhưng giờ phút này lại trở thành thất bại lớn nhất.

Thân ảnh Chu Tước lướt qua từ vị trí đám người tập trung, lực lượng cực nóng ở không trung, dưới mặt đất, cày ra một khu vực

tử vong, lao đầu vào trong Vạn Độc Lâm.

Uy thế không giảm, độc chướng tràn ngập quanh năm trong Vạn Độc lâm đều bị dọn sạch một dải đất trống. Nơi Chu Tước đi qua, độc chướng bị trừ khử thành vô hình.

Từ trên cao quan sát, ngoài Vạn Độc Lâm, trận tuyến vốn chặt chẽ của Vạn Ma Lĩnh giờ phút này nhiều ra một lỗ hổng rộng chừng mấy chục trượng, trong lỗ hổng không có một bóng người, hai bên lỗ hổng là từng tu sĩ Vạn Ma Lĩnh thần sắc hoảng sợ, hai con người đều run rẩy nhìn thân ảnh màu vỏ quýt tiến vào trong Vạn Độc Lâm.

Bọn hắc có thể sống, cũng không phải thực lực của bọn hắc đủ mạnh, mà là vận khí tốt hơn, không bị thân ảnh khổng lồ kia tác động đến.

Mà tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị lan đến, giờ phút này có một người tính thêm một người, toàn thân khét lẹt, mất hết sinh cơ.

Chỉ trong mười mấy hơi ngắn ngủi, tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập ở đây đã tử thương hơn hai trăm! Dù là tu sĩ trên Linh Khê bảng cũng đã chết mấy người, trong đó có cả Ngô Bắc Hàn xếp hạng ba mươi ba.

Dù sao hắc cũng là người có thực lực mạnh nhất mặt ngoài của hành động lần này, cho nên trong nháy mắt Chu Tước hiển lộ thân ảnh, cũng không có lựa chọn tránh né hoặc là chạy trốn, mà hiệu lệnh tu sĩ tử phương công kích.

Chỉ là hắc đã đánh giá thấp sự cường đại của Chu Tước, thời điểm thân ảnh màu cam vọt tới trước mắt hắc, có muốn chạy cũng đã không kịp.

Đi rất an tường.

Tiếng hét réo rất rõ ràng kia lại một lần nữa vang lên, thân

ảnh Chu Tước đập vào chừng vài dặm quanh Vạn Độc Lâm bỗng nhiên băng tán, hóa thành từng điểm huỳnh quang.

Trong ánh huỳnh quang bay múa đầy trời, một bóng người ngã xuống thẳng tắp.

"Là tên Lục Nhất Diệp kia!"

Có tu sĩ Vạn Ma lĩnh run rẩy hét lên.

Chu Tước của Tứ Tượng Thánh thú này chính là do Lục Diệp thi triển thủ đoạn làm ra, bây giờ Chu Tước không còn, thân ảnh của Lục Diệp tự nhiên hiển lộ, chỉ là nhìn tình huống lúc này của hắn, hình như... hình như không phải rất tốt?

"Hắn không xong rồi!"

Có người kinh hỉ kêu to.

Thăm nghĩ lại mọi chuyện, đây thật sự là thủ đoạn mà tu sĩ Linh Khê cảnh có thể tùy ý thi triển?

Tu hành đến trình độ này, ai còn không rõ thủ đoạn càng mạnh, trả giá đạo lý càng lớn.

Mặc dù không biết vì sao Lục Nhất Diệp kia có thể thi triển thủ đoạn như vậy, nhưng giờ phút này đã là nỗ lực hết đà không thể nghi ngờ, có lẽ còn bị cản trở cực lớn.

Trước mắt tuyệt đối là thời điểm hắn yếu ớt nhất, chỉ từ thân ảnh chật vật ngã xuống của hắn cũng có thể nhìn ra điểm này.

Vừa rồi mọi người bị hoảng sợ bỗng nhiên trùng kích, nhưng giờ tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều nhìn ra đây là một cơ hội.

Một cơ hội để chém giết Lục Diệp!

Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, đó là một bảo khố di động,

mặc cho ai giết hẳn, ngày sau đều có thể hưởng dụng tài phú vô tận.

Cho nên sau một thời gian ngắn ngưng trệ, tâm tình của tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn sống đều trở nên nóng bỏng.

Nhưng mà còn không đợi bọn họ xông vào Vạn Độc Lâm tìm kiếm hành động của Lục Diệp, tiếng kiếm minh bỗng nhiên vang lên.

Có người hét lớn:

"Kiếm trận từ Hạo Thiên minh rồi!"

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bị Lục Diệp hấp dẫn lực chú ý, khi quay đầu nhìn lại, hơn mười tên Kiếm phong xuất thân từ Bắc Huyền Kiếm Tông hợp thành một tòa kiếm trận, phi kiếm như rồng, hướng bên này đánh giết, mà đi theo sau lưng đám Kiếm phong tử này là ba bốn trăm tu sĩ Hạo Thiên Minh.

Chu Tước hiện thân xác thực kinh người tâm thần, nhưng phe Hạo Thiên minh dù sao cũng không phải một phương bị công kích, cho nên so với Vạn Ma lĩnh thì bọn họ tỉnh táo lại sớm hơn.

Đám người Vu Liên Châu lập tức ý thức được, đây là một cơ hội tốt để tiến công Vạn Ma lĩnh, khi thân ảnh Chu Tước đụng vào Vạn Độc Lâm, bọn họ chọn lúc tâm thần địch nhân đại loạn để khởi xướng tiến công.

Một trận đại chiến bỗng bộc phát.

Chương 704: Đăng Lâm Linh Khê Bảng

Toàn bộ Vạn Ma linh trong ngoài Vạn Độc lâm hội tụ đến mấy ngàn tu sĩ, ở phương hướng phía có hơn bảy trăm người, cho dù vừa rồi mới chết một ít, trên nhân số thì vạn ma linh vẫn chiếm ưu thế như cũ.

Nhưng kiếm tu giỏi nhất là sát phạt, đặc biệt là hơn mười vị kiếm tu hợp thành một kiếm trận khổng lồ, lực sát phạt tăng nhiều, hơn một ngàn thanh phi kiếm hội tụ thành kiếm long đung vào trong đám người, lập tức hóa thành vũ khí sắc bén xé thịt, tiếng kêu thảm liên miên, máu tươi đứt rời bay tứ tung.

Theo sát sau tòa kiếm trận này, hơn ba trăm tu sĩ Hạo Thiên minh mỗi người thi triển thủ đoạn, bên Vạn Ma linh bị giết nhất thời khiếp sợ.

Nếu như đủ loại bố trí trước đó vẫn còn, Vạn Ma Linh còn có thể bằng vào những bố trí kia thay đổi cục diện, nhưng khi thân ảnh Chu Tước xẹt qua một khu vực này, tất cả trận pháp cùng thủ đoạn bố trí trước đó đều đã bị phá hủy.

Lúc này Vạn Ma linh chỉ có thể dựa vào ưu thế nhân số.

Một chút ưu thế căn bản ngăn cản không được Hạo Thiên Minh tiến công, từng tắc ép sát phía dưới, Vạn Ma Linh bên này lại nhất thời khó có thể ngăn cản, mãi đến khi có một đám tu sĩ nghe được động tĩnh đến đây tương trợ, lúc này mới ngăn chặn được thể tiến công của Hạo Thiên Minh.

Mấy trăm người Hạo Thiên minh không chút ham chiến, chiếm

tiện nghi lập tức bỏ chạy, Vạn Ma lĩnh bám đuôi đuổi giết, oanh oanh liệt liệt...

Ngay tại thời điểm tu sĩ hai bên đánh nhau dữ dội, trong Vạn Độc lâm, toàn thân Lục Diệp đầm máu, khí tức suy yếu, hần cất bước chạy vội.

Hần cảm thấy ý thức của mình giờ phút này mơ mơ hồ hồ, mệt mỏi không chịu nổi, một thân linh lực gần như khô cạn. Nếu không phải trước khi thi triển Hỏa Phượng Hoàng thì hần đã uống một bình Túc Quả Tửu, giờ phút này tất nhiên đã dầu hết đèn tắt.

Da thịt toàn thân nứt ra vô số vết thương, ngay cả huyết nhục trong cơ thể cũng bị tổn thương.

Âm thầm may mắn, may mắn lúc trước mình lấy năm đạo Linh văn Trữ Linh dự trữ không ít linh lực, nếu không lúc này thật đúng là không có biện pháp thi triển ra Hỏa Phượng Hoàng.

Đạo linh văn này là gánh nặng quá lớn đối với tâm thần và linh lực, căn bản không phải tu sĩ cấp độ như hần có thể thi triển ra được.

Cuối cùng tuy rằng thi triển thành công, nhưng Hỏa Phượng Hoàng xây dựng ra căn bản không bị hần khống chế, nếu không phải như thế, hần cũng không đến mức lao thẳng vào trong Vạn Độc Lâm, mà sớm đem mấy trăm tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bên kia giết sạch sẽ.

Sau khi đắm vào Vạn Độc Lâm không bao lâu, Hỏa Phượng Hoàng liền sụp đổ, không phải uy năng hao hết, mà là hần không còn sức kiên trì nữa, nếu tiếp tục kiên trì, Lục Diệp cảm thấy mình sẽ chết.

Nếu muốn nhẹ nhàng xây dựng đạo linh văn khổng lồ này, cộng thêm khống chế hoàn mỹ, Lục Diệp đoán chừng mình phải

thăng cấp Vân Hà cảnh mới có thể... Vền vền chỉ là khả năng.

Tức Quả Tửu liên tục phát huy tác dụng, linh lực tiêu hao nhanh chóng được bổ sung, những di chứng sau khi Hỏa Phượng Hoàng thi triển lại nhanh chóng hiển lộ.

Hắn không dám dừng lại tại chỗ, bởi vì trong Vạn Độc lâm cũng có tu sĩ Vạn Ma lĩnh, thân ảnh hắn vừa rồi rơi xuống rõ ràng như vậy, khẳng định đã có người đến tìm hắn.

Lúc này nếu như đụng phải tu sĩ Vạn Ma lĩnh, Lục Diệp đoán mình nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, hiện tại thực lực mà hắn có thể phát huy sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Cũng may đã sớm đưa tin cho Y Y, chỉ dẫn Y Y mang theo cự giáp áp sát về phía mình, hơn nữa trong Vạn Độc lâm đầy rẫy độc chướng, tầm nhìn bị ngăn trở. Người Vạn Ma lĩnh muốn tìm kiếm tung tích của mình trong hoàn cảnh này là tuyệt đối không phải chuyện dễ, chỉ cần mình đủ cẩn thận, hắn là không có vấn đề gì quá lớn.

Ngay tại thời điểm hắn nghĩ như vậy, trong tối tăm chợt có thiên cơ rơi xuống, ngay sau đó, một cái bảng to lớn bán trong suốt trống rỗng xuất hiện ở bầu trời phía trên đỉnh đầu hắn.

Trên bảng danh sách có khắc tên và xuất thân một trăm người, rõ ràng là Linh Khê Bảng đại danh đỉnh đỉnh.

Lục Diệp đang chạy trốn, thân thể cứng đờ.

Đường như... sự tình không quá tốt!

Đối với Linh Khê bảng, Lục Diệp tự nhiên có hiểu biết, nghe Tứ sư huynh nói, tu sĩ trên Linh Khê bảng đều có thể cảm nhận được một phần thiên cơ có mặt ở khắp mọi nơi này. Mà nếu như biểu hiện đủ xuất sắc mà nói, Thiên Cơ còn có thể biểu hiện rõ ràng trên bảng, xem như một loại thừa nhận và khen ngợi của

Thiên Cơ.

Nhưng từ xưa đến nay, số lượng người chân chính đạt được Thiên Cơ thừa nhận và khen ngợi cũng không nhiều, từ tỷ lệ người lên bảng mà nói, lấy một vạn, gần như cứ cách vài năm, mới xuất hiện một người như vậy.

Bên phía Lục Diệp còn muốn cẩn thận che giấu hành tung của mình, bỗng nhiên bảng Linh Khê hơi mờ này như một lá cờ phấp phới bay trên đỉnh đầu hắn. Trong phạm vi trăm dặm, chỉ cần không phải người mù thì chắc chắn sẽ nhìn thấy bảng danh sách này.

Sẽ không phải...

Không nên...

Làm sao đến mức...

Vô số ánh mắt đều tập trung nhìn vào Linh Khê bảng, năm người xếp hạng trên bảng bỗng nhiên ảm đạm, ngay sau đó hóa thành huỳnh quang tiêu tán không thấy. Điều này có nghĩa là năm người này hoặc là tấn chức Vân Hà, hoặc là vẫn lạc.

Mà ở vị trí thứ ba mươi ba, một hàng chữ vàng lớn bỗng nhiên xuất hiện.

Lục Nhất Diệp, Bình Châu Bích Huyết tông, Thiên Cấp Thất tầng!

Ngay sau đó, ba mươi ba vị phía dưới, tất cả mọi người đều thuận lợi đưa lên một vị trí, mà ở vị trí ghế trống cuối cùng, lại có thêm mấy hàng chữ lớn, ghi rõ tính danh, lai lịch, tu vi của mấy người mới lên bảng kia.

Linh Khê bảng to lớn treo cao trên trời, trong chớp mắt, tất cả tu sĩ trong phạm vi trăm dặm đều nhìn rõ, ánh mắt mọi người đều

nhìn chăm chăm vào dòng chữ lớn xếp hạng ba mươi ba, nhất là bốn chữ cuối cùng.

Thiên cấp thất tàng!

Chói mắt cỡ nào.

Từ xưa đến nay, cường giả trên Linh Khê bảng đều có tu vi Thiên Cửu, cũng chỉ hơn mười năm nay xuất hiện một Lý Bá Tiên, dùng tu vi Thiên Bát quanh năm chiếm lấy mười vị trí đứng đầu trong Linh Khê bảng, nhưng Lý Bá Tiên thì khác, hắn từ tu vi của Thiên Cửu rơi xuống, cho dù là phá vỡ một cái Linh khiếu, thì nội tình cũng vẫn ở chỗ đó. Hơn nữa hắn thiên phú dị bẩm, có thể ngự kiếm trăm đạo, ngay cả kiếm chủ Bắc Huyền Kiếm Tông cũng từng có ý niệm thu nhận đồ đệ trong đầu.

Tu vi Thiên thất đẳng lâm Linh Khê bảng, từ xưa đến nay chưa từng có!

Chương 705: Cửu Châu chấn động

Linh Khê bảng là bảng danh sách thiên cơ tự sinh, toàn bộ Linh Khê chiến trường có biết bao nhiêu tu sĩ, những bảng danh sách này chỉ lấy 100 vị, có thể tưởng tượng được việc lên bảng gian nan thế nào.

Qua nhiều năm như vậy, các tu sĩ Cửu Châu đã sớm thăm dò được quy tắc được ghi trên Linh Khê bảng.

Muốn lên bảng Linh Khê, có hai cách.

Biện pháp thứ nhất là trong trận chiến trước mặt người khác thể hiện thực lực bản thân, nếu thể hiện ra thực lực đủ cường đại sẽ được thu vào trong Linh Khê bảng, sau đó đặt ở vị trí thích hợp.

Cho nên chỉ cần thực lực đủ mạnh, nhất định có thể leo lên được Linh Khê bảng. Đương nhiên, nếu có tu sĩ muốn giấu tài, cũng không triển lộ thực lực mạnh nhất trước mặt người khác, dù có tư cách này thì Linh Khê bảng cũng sẽ không được ghi lại.

Mượn Lý Phách Tiên để nói, lần đầu tiên Lục Diệp gặp hấn, hấn là người đứng thứ mười trên bảng Linh Khê, lúc đó hấn đã giấu dốt, bởi vì hấn chưa bao giờ triển lộ toàn bộ thực lực của mình trước mặt người khác.

Mãi đến sau trận chiến đỉnh kim quang, ước chiến một trận cùng Yến Hình, lúc này mới bại lộ nội tình của mình, Linh Khê Bảng kịp thời điều chỉnh, sắp xếp hấn từ vị trí thứ mười đến thứ ba.

Đoạn thời gian trước Lý Bá Tiên tu bổ hoàn toàn linh khiêu, dùng tu vi của Thiên Cửu chém giết Yến Hình ở bên ngoài nơi đóng quân của Cuồng Dao Môn, liền từ thứ ba bẻ gãy vọt lên đến vị trí đầu bảng.

Bởi vì trong sự đánh giá của Thiên Cơ, thực lực mà hắn thể hiện ra đã vượt qua Phong Nguyệt Thiên.

Biện pháp khác chính là khiêu chiến người trên Linh Khê bảng.

Thiên Cơ tự có quy tắc và phương thức khiêu chiến, người không lên bảng nếu khiêu chiến thành công hoặc giết đối phương sẽ thay thế vị trí người lên bảng.

Tu sĩ đăng lâm Linh Khê bảng, là có rất nhiều chỗ tốt, đó là chỗ tốt do thiên cơ ban thưởng, có ích lợi rất lớn đối với tu sĩ tu hành.

Chính vì có loại chỗ tốt này, mới có thể thúc đẩy rất nhiều tu sĩ nội tình hùng hậu cho dù có tu vi Thiên Cửu cũng không nguyện đi tấn chức Vân Hà. Bọn họ ở lại Linh Khê chiến trường, một phần rất lớn là vì Linh Khê bảng, nếu có thể lên được Linh Khê bảng, đạt được Thiên Cơ ban thưởng rồi tấn thăng Vân Hà, tiềm lực ngày sau cũng sẽ lớn hơn một chút.

Tu sĩ đạt đến tu vi Thiên Cửu cấp, chênh lệch nội tình từ từ hiển lộ ra.

Cho dù là tu sĩ có tu vi giống nhau, thực lực cũng có phân chia mạnh yếu.

Trong khoảng thời gian này, Lục Diệp đã giết không ít tu sĩ Thiên Cửu cấp, thật sự nếu đối đầu với cường giả trên Linh Khê bảng, ai thắng ai thua thật đúng là không nhất định, bởi vì thực lực mà hắn thể hiện ra cho tới tận bây giờ, đều không đủ để cho hắn đăng lâm Linh Khê bảng, đây là sự đánh giá công bằng của

Thiên Cơ.

Cho tới giờ khắc này.

Hỏa Phượng Hoàng nhất cử diệt sát hơn hai trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh, trong đó có năm người trên Linh Khê bảng, xếp hạng cao nhất là Ngô Bắc Hàn hạng thứ 33...

Dựa theo quy tắc của Linh Khê bảng, Lục Diệp đã giết Ngô Bắc Hàn, mặc kệ hắn dùng thủ đoạn gì, cũng thay thế hắn.

Kỳ thật dựa theo uy lực khủng bố mà Hỏa phượng hoàng thể hiện ra, cho dù là đệ nhất Linh Khê bảng cũng không có khả năng tiếp được, theo đạo lý, Lục Diệp có thể một lần hành trình leo lên đứng đầu Linh Khê bảng.

Nhưng Thiên Cơ tự có một quy tắc chuẩn mực, có lẽ là cảm thấy Lục Diệp thi triển thủ đoạn này có thành phần đầu cơ trục lợi, cho nên chỉ để cho hắn thay thế vị trí Ngô Bắc Hàn.

Dù sao dưới tình huống bình thường, Lục Diệp tranh đấu với địch, căn bản không có cơ hội thi triển ra đạo linh văn này, một thân linh lực hao hết cũng không đủ, làm sao thi triển ra được?

Lần này có thể thi triển thành công, là bởi vì hắn đã sớm có chuẩn bị, dùng hai đạo Trữ Linh Linh văn chứa đựng trước sáu thành linh lực của bản thân, nếu thật sự đấu với người khác, cũng không có thời gian làm những chuyện này cho hắn.

Trên bảng danh sách có một Thiên cấp thất tầng trộn lẫn tu vi Thiên cấp, chiếm vị trí ba mươi ba, sáng lấp lánh, sáng mù mắt tu sĩ hai bên!

Chưa ai vừa lên Linh Khê bảng mà xếp hạng cao như thế, đại đa số tu sĩ đều từ dưới đáy Linh Khê bảng bước lên.

Chuyện trước nay chưa từng có lại cứ như vậy xảy ra ngay

dưới mí mắt.

Mà chuyện này sau khi được các tu sĩ khắp nơi đưa tin, nhanh chóng truyền khắp Cửu Châu, chỉ trong chốc lát, toàn bộ tu sĩ của Cửu Châu đều biết chuyện này.

Cửu Châu chấn động!

Khiếp sợ không đơn giản là Lục Diệp dùng tu vi Thiên thất đẳng lâm vị trí 33 trên bảng Linh Khê, càng khiếp sợ thủ đoạn khủng bố mà hắn thi triển kia, ai cũng không biết rốt cuộc hắn làm như thế nào, lại làm cho thân ảnh Tứ Tượng thánh thú Chu Tước đều hiện ra, nhất cử giết chết hơn hai trăm người Vạn Ma lĩnh.

Lúc này, Lục Diệp đang khổ sở nói không nên lời. Vốn dĩ trong Vạn Độc lâm, độc chướng trải rộng khắp nơi, ngay khi hắn ngã xuống đã bắt đầu chạy trốn. Cảm giác của hắn rất cường đại, còn có Linh văn ẩn giấu là một thuận lợi, cho nên chỉ cần vận khí không quá kém, cơ bản không cần lo lắng sẽ bị người của Vạn Ma lĩnh phá vỡ hành tung.

Nhưng Linh Khê bảng giống như một lá cờ khổng lồ, bỗng nhiên phiêu đảng ở trên đỉnh đầu của hắn!

Cờ xí kia chỉ ra vị trí chuẩn xác của Lục Diệp cho tu sĩ Vạn Ma lĩnh, chỉ trong thoáng chốc, vốn dĩ các tu sĩ còn không có mục tiêu tìm kiếm tung tích của Lục Diệp, nhao nhao tiến về phía chỉ dẫn của Linh Khê bảng.

Khóe miệng Lục Diệp tràn đầy cay đắng nhét vào miệng Hoàng Liên, càng làm cho hắn oán thầm là, tên mình hiện ra trên Linh Khê bảng là chuyện gì xảy ra?

Ngay cả Thiên Cơ cũng nhận định hắn là Lục Nhất Diệp?

Hắn rõ ràng tên là Lục Diệp!

Cầu tặc Nhạc Sơn, người chờ đó cho ta!

Chương 706: Gặp Cự Giáp

Lục Diệp kéo thân thể mệt mỏi lên, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, sau đó cấp tốc đi sâu vào bên trong Vạn Độc Lâm. Độc chướng có mặt khắp nơi trong này, đối với các tu sĩ khác mà nói có thể là một cái quấy nhiễu, nhưng đối với Lục Diệp mà nói, căn bản không cấu thành uy hiếp.

Chỉ cần nhiên liệu trong Thiên Phú Thụ của hắn dự trữ đủ nhiều, tất cả độc tố xâm nhập vào trong cơ thể đều sẽ bị đốt cháy sạch sẽ.

Dựa vào cảm giác cường đại, Lục Diệp thường thường có thể nhận thấy được phía trước có những tu sĩ Vạn Ma linh đang tìm kiếm hắn, hơn nữa tầm nhìn trong Vạn Độc lâm bị ngăn trở, phóng mắt nhìn lại, toàn bộ Vạn Độc lâm tràn ngập các loại sắc thái tươi đẹp, những sắc thái kia ngưng tụ thành khối độc, khối độc, phiêu đảng trong Vạn Độc lâm.

Mẫn Tích đã đeo ở trên tay, một khi phát giác được phụ cận có người, lập tức thôi động uy năng của Mẫn Tích Trắc, che giấu bản thân.

Linh khí mà Vân phu nhân ban thưởng lúc này đã giúp hắn một đại ân, mặc dù linh lực trong cơ thể Lục Diệp đang nhanh chóng khôi phục, những loại thời điểm này có thể không tiêu hao thì vẫn là cố gắng hết sức đừng tiêu hao.

Linh lực cần tiêu hao khi thúc giục Mẫn Tích trắc so với thúc giục linh văn ẩn nấp thì nhỏ hơn nhiều, hơn nữa hiệu quả ẩn nấp của linh khí này còn xuất sắc hơn cả linh văn ẩn nấp.

Không ngừng có tu sĩ Vạn Ma Linh đi ngang qua khắp nơi tìm

kiếm.

Chờ sau khi bọn hắc ròi đi, Lục Diệp mới tiếp tục chạy trốn.

Cứ như thế vừa đi vừa nghỉ, chợt có một khắc, trong lòng Lục Diệp sinh ra báo động, vội vàng ngừng lại thân hình, ẩn giấu hành tung.

Bốn phía một mảnh im ắng, không có động tĩnh mà tu sĩ Vạn Ma lĩnh tìm kiếm, Lục Diệp nhú mào, vốn cho là mình sinh ra ảo giác, đúng lúc hắc muốn giải trừ uy năng của Mẫn Tích Trắc, loại diêm báo này lại tự nhiên sinh ra.

Hắc đứng tại chỗ, nín thở ngừng thần, cẩn thận tra xét xung quanh.

Tại thời khắc này, cảm giác vượt xa cảm giác của tu sĩ Linh Khê cảnh phát huy ra tác dụng trọng yếu, Lục Diệp ở bên cạnh cách đó không xa cảm nhận được một cỗ sinh cơ nhàn nhạt đang chảy xuôi.

Vị trí kia có người!

Hơn nữa có thể che giấu khí tức và thân hình đến trình độ này, hiển nhiên là một quỷ tu cực kỳ cường đại.

Lặng lẽ thúc giục Linh văn gia trì hai mắt, quả nhiên, ở vị trí đó thấy được dấu vết Linh lực chảy xuôi hình người.

Dường như Quỷ tu kia đã nhận ra cái gì, ẩn nấp thân hình chạy quanh đó, một lát sau, hắc lại đi tới cách Lục Diệp không xa.

Hai người ẩn nấp thân hình, cứ như vậy vị trí khoảng cách không tới ba trượng, dò xét lẫn nhau về vị trí của đối phương.

Linh lực lưu động trong cơ thể Quỷ tu bỗng nhiên nhanh hơn không ít, Lục Diệp lập tức đoán được đối phương chuẩn bị ra tay.

Cũng không phải nói đối phương phát giác được sự tồn tại của mình, quỷ tu đối diện này hẳn là ôm tâm lý thử một lần...

Tiếng kêu boong boong vang lên, chín đạo lưu quang từ hộp binh khí bên hông Lục Diệp bắn về phía trước.

Lục Diệp vừa ý thức được đối phương muốn ra tay, đương nhiên sẽ không ngây ngốc đứng chờ.

Quỷ tu còn chưa ra tay thì rõ ràng giật nảy mình, trong lúc vội vã hiển lộ ra thân ảnh, một gương mặt bình thường không có gì lạ, rõ ràng là Quỷ Ảnh Tử bài danh thứ chín trên Linh Khê bảng.

Linh lực khuấy động, một thanh đoản đao trong tay Quỷ Ảnh hóa thành tàn ảnh, tiếng leng keng leng keng liên tiếp vang lên, chín đạo ngự khí đều bị ngăn lại.

Lại ngẩng đầu lên, Lục Diệp đã ngự khí phóng lên trời.

Quỷ Ảnh Tử giận tím mặt, đây vẫn là lần đầu tiên trong lúc hẩn ẩn nấp thân thể mà bị người ta nhìn thấu hành tung. Hắn không biết Lục Diệp làm như thế nào, nhưng đây là chuyện mà bất kỳ một Quỷ tu nào cũng không thể chấp nhận được.

Không chút trì hoãn, hắn lấy ra linh khí phi hành của mình, đuổi theo sát.

Cùng lúc đó, từng tiếng gào thét từ bốn phương tám hướng truyền ra.

"Lục Nhất Diệp ở đây!"

Lại là những tu sĩ Vạn Ma lĩnh đứng trên không trung tìm kiếm tung tích Lục Diệp phát hiện ra hắn.

Chỉ một thoáng, tràng diện náo nhiệt, từng đạo thân ảnh hướng Lục Diệp đuổi giết, ngự khí cùng thuật pháp xa xa đánh về

phía hắc, khiến Lục Diệp không thể không ngự khí tránh né công kích.

Một đường đi sâu vào bên trong Vạn Độc lâm, đi về phía trước không lâu, trước mặt có một đạo lưu quang lướt tới.

Lục Diệp đưa mắt nhìn lại, phát hiện trên linh khí phi hành kia có một bóng người to lớn đang đứng, linh quang bên ngoài thân bóng người này là một mảnh xanh mượt, rõ ràng là thân trùng kịch độc, trên vai còn có một con hổ trắng đang nằm sấp.

Cự giáp!

Trước đó Lục Diệp liên hệ với Y Y, muốn bọn họ tới tiếp ứng mình, trước mắt hành tung đã bại lộ, Cự Giáp bên kia cũng không ẩn giấu nữa.

Hai bên nhanh chóng chạm trán, thân hình Lục Diệp nhảy lên linh khí phi hành của cự giáp. Cự giáp lập tức quay đầu, lao về phía sâu trong Vạn Độc lâm.

Phía sau là một mảng lớn lưu quang đuổi theo không bỏ.

Nhưng sau đó, lại có người khó mà tiếp tục đuổi theo.

Cái địa phương quý quái Vạn Độc Lâm này, càng là đi vào bên trong, độc tính của độc chướng càng mạnh, dù là các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh sớm phục dụng giải độc đan, chuẩn bị một ít linh khí tị độc, đuổi theo tới nơi đây cũng có rất nhiều người không kiên trì được nữa.

Nếu tiếp tục đuổi theo, Lục Diệp có chết hay không bọn họ cũng không biết, nhưng bọn họ nhất định sẽ phải chết.

Để cho bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn chính là, tên Cự Giáp này rõ ràng bị trùng kịch độc, vậy mà còn ngoan cường mà sống, quả thực có chút làm cho người ta chấn kinh.

Dần dần, người đuổi theo sau lưng càng ngày càng ít, mãi đến sau một chén trà, không còn truy binh nữa.

Thâm nhập đến vị trí này, tu sĩ Linh Khê cảnh đã đến cực hạn có thể thừa nhận, thời gian dừng lại vượt qua một nén nhang, dù cho có linh đan giải độc cũng không có quá nhiều tác dụng.

Thân hình cự giáp cũng lung la lung lay, ngực sử linh khí cũng không thể nào khống chế, rốt cuộc kiên trì không được, cắm đầu ngã xuống dưới.

Lúc trước hắn và Y Y thật sự không có xâm nhập vào loại vị trí sâu như thế này.

Chương 707: Không còn sống được bao lâu nữa

Tiếng ào ào vang lên, nhánh cây đứt gãy, hai bóng người chật vật ngã xuống, Y Y vội vàng hiện thân, thúc giục linh lực đỡ lấy Lục Diệp và Cự Giáp, lúc này mới để cho bọn họ vững vàng rơi xuống đất.

Trong tầm mắt của Lục Diệp xuất hiện một mảnh trọng ảnh, kim tinh trước mắt bay loạn.

Di chứng thúc giục Hỏa Phượng Hoàng đã sớm hiển lộ, mặc dù dưới tác dụng của Tức Quả tửu thì linh lực dần dần khôi phục, nhưng thúc giục một đạo linh văn khổng lồ như vậy, gánh nặng tạo thành cũng không phải có thể tùy tiện xóa đi.

Vừa rồi bị người Vạn Ma Linh đuổi giết, nhất thời không nghĩ ngợi được, giờ phút này toàn thân da thịt rạn nứt, khắp nơi dính đầy máu tươi, thoát nhìn làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

"Lục Diệp, người không sao chứ?"

Giọng nói của Y Y mang theo một tia nước nở, ngoại trừ lần trước nàng mang Lục Diệp đi Anh Sơn tìm Hoa Từ cứu mạng, đã rất lâu rồi nàng không nhìn thấy Lục Diệp thâm trầm như vậy.

Lục Diệp khoát tay áo, hít sâu một hơi, từ trong túi trữ vật lấy ra một lọ ong chúa đưa cho Y Y:

"Cho Cự Giáp uống vào."

Cự giáp trúng độc không nhẹ, phải nhanh chóng cứu chữa, lúc trước Y Y nói mật ong bình thường mang từ Vụ Ẩn sơn ra có một

chút công hiệu giải độc, vậy mật ong chúa này khẳng định cũng có, hơn nữa hiệu quả càng tốt.

Lúc Y Y cho Cự Giáp ăn mật ong chúa, Lục Diệp cố gắng chống đỡ tinh thần bắt đầu bày trận.

Nơi đây đã được coi là chỗ sâu trong Vạn Độc Lâm, bốn phía độc chướng độc tính hung mãnh, bản thân hẳn có thiên phú thụ đốt cháy độc khí, chỉ cần thiên phú thụ có đủ nhiều nhiên liệu, ngược lại là có thể bách độc bất xâm, nhưng cự giáp cùng Y Y thì không được, nếu không có trận pháp che chở, không bao lâu bọn hắn đều sẽ bị độc chết.

Từng đạo trận kỳ đánh ra, rất nhanh một tòa pháp trận đơn giản liền bố trí ra một cái khung, Lục Diệp lại chỉ dẫn dựa theo vị trí thích hợp để sắp xếp đủ linh thạch, cuối cùng bố trí trận kỳ khổng lồ ở chỗ hạch tâm pháp trận.

Đại trận thúc giục, màn sáng cuộn cuộn tuôn ra, bao phủ mấy người vào trong, tạo thành một cái vòng tròn bán kính chừng mười trượng.

Thế nhưng vẫn chưa xong, Lục Diệp còn đang tập hợp Linh văn Tụ Linh trên Linh khiêu của bản thân.

Cũng không phải muốn dựa vào Linh văn Tụ Linh để khôi phục linh lực bản thân, mà là muốn thôn phệ khói độc trong pháp trận, chỉ có như vậy, hoàn cảnh bên trong pháp trận mới có thể miễn cưỡng tính là an toàn.

Với tu vi trước mắt của Lục Diệp, xây dựng Linh Tụ Linh văn là chuyện vô cùng đơn giản.

Một lát sau, dưới sự dẫn dắt của Linh văn Tụ Linh, sương mù màu xanh biếc đang ào ào dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Lục Diệp mà mắt thường có thể thấy được, hoàn cảnh bên trong pháp

trận được cải thiện rất nhanh, nơi vốn bị khói độc tràn ngập dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Lục Diệp lại nhìn tình huống Cự Giáp bên kia, phát hiện công hiệu giải độc của Phong Vương tương quả thật không tầm thường, màu xanh lục trên người cự giáp cũng nhạt đi rất nhiều.

Y Y đưa túi trữ vật chứa mật ong chúa và mật ong phẩm chất tốt cho Y Y:

"Chất dịch kia cũng cho Hồ Phách dùng một lọ, còn lại có thể dùng làm giải độc, người cứ xem trước, ta nghỉ ngơi một chút."

"Vâng."

Y Y vội vàng gật đầu, lại nhìn về phía Lục Diệp, thấy hắn đã cúi đầu, ngủ thật say.

Y Y tiến lên, cẩn thận từng li từng tí thả lỏng hắn ra, nhìn Lục Diệp khắp người đầy vết thương và quần áo bị máu nhuộm đỏ, trong lòng cảm thấy chua xót.

Lục Nhất Diệp bị ép vào sâu trong Vạn Độc lâm, chỉ sợ không sống được bao lâu nữa!

Sau khi Lục Diệp dùng tu vi Thiên thất đẳng lâm vị trí Tam Thập Tam Thiên trên bảng Linh Khê, lại có một tin tức với khí thế sét đánh không kịp bưng tai khuếch tán ra.

Một phương Vạn Ma lĩnh đội mao quan chúc mừng!

Không dễ dàng, tai tinh này, tai tinh rốt cục sắp đi vào đường cùng.

Nhớ lại gia hỏa này bắt đầu lộ ra thân phận đệ tử Bích Huyết tông, từng tràn phong vân khuấy động trong Linh Khê chiến trường. Trận chiến ban đầu trên Kim Quang đỉnh thì không nói,

chuyện này náo loạn rất lớn, nhưng lúc ấy tu vi của người chiến đấu với Lục Diệp cũng không tính là cao, ở trong mắt cường giả chân chính, cũng chỉ như trình độ của tiểu hài tử mà thôi.

Nhưng khi tu vi của hắn dần tăng lên, uy hiếp đối với Vạn Ma lĩnh cũng càng ngày càng tăng.

Bên trong vòng ngoài, thế lực Vạn Ma Lĩnh bị chèn ép không ngóc đầu lên được, tu sĩ các tông hàng năm trốn ở trong trụ sở của mình không dám lộ diện, thậm chí có hai nhà thế lực Vạn Ma Lĩnh đến nay vẫn chưa thể trùng kiến trụ sở, ở trong phạm vi mấy trăm dặm kia, Bích Huyết Tông có thể nói là chiếm ưu thế tuyệt đối, đây đều là bút tích của Lục Nhất Diệp.

Đội thẳng nhải này sau khi đi vào vòng trong càng cực kỳ ghê gớm, liên tiếp vận dụng một số thủ đoạn không thể tưởng tượng để bài trừ đại trận phòng hộ, công chiếm trụ sở của nhà khác, nhất là sau khi tinh tu trận đạo từ Thiên Diễn Tông trở về, lại nhanh chóng lôi kéo ra một nhánh liên quân Hạo Thiên Minh, những nơi đi qua, thế như chẻ tre, trọn vẹn hơn một trăm thế lực Vạn Ma Lĩnh vì vậy mà gặp nạn, đồ đạc sâu sắc, làm cho Vạn Ma Lĩnh oán than đầy đất, nghe thấy biến sắc.

Cuối cùng việc này càng náo động cần xuất động đại tu sĩ Thần hải cảnh song phương thương lượng để giải quyết, như vậy mới yên ổn được.

Vòng ngoài, vòng trong đều bị hắn quấy nhiễu chướng khí mù mịt, bên phía Vạn Ma lĩnh chịu thiệt nhiều như vậy, nhẫn nhịn một bụng khí, đều đang mài đao soàn soạt, chờ hắn tiến vào vòng hạch tâm, sẽ cho hắn một cái đẹp mắt!

Chương 708: Ta Là Y Tu

Nguyện vọng này rất nhanh đã đạt thành, thăng ôn này lấy tốc độ cực nhanh tấn chức Thiên Thất, tiến vào trong vòng hạch tâm, kết quả thì sao?

Đuổi giết ở Vụ Ẩn sơn, lấy Vạn Ma lĩnh tổn thất mấy trăm người mà thảm bại.

Bên phía Vạn Độc Lâm này, lại bị hắc thi triển thủ đoạn lôi đình nhất cử diệt sát hai trăm người, chỉ riêng trên Linh Khê Bảng đã chết năm người, bao gồm cả Ngô Bắc Hàn xếp hạng thứ ba mươi ba, khiến cho hắc có thể lên đến Linh Khê bảng, Cửu Châu đều theo dõi.

Gia hỏa này không chỉ đơn thuần là tai tinh, càng là khắc tinh của Vạn Ma lĩnh! Phàm là dính dáng tới hắc, phía Vạn Ma lĩnh khẳng định không có chuyện gì tốt.

Vạn hạnh trong bất hạnh, hôm nay hắc bị ép vào sâu trong Vạn Độc lâm. Đây chính là cấm khu chân chính của tu sĩ, là đại hung chi địa tiếng tăm lừng lẫy khắp Linh Khê chiến trường. Ở cái nơi quỷ quái này, cho dù thực lực người có mạnh hơn nữa, đi vào cũng chỉ có một chữ chết trước mắt.

Một phương Vạn Ma Lĩnh há có thể không cao hứng?

Tổn thất to lớn trước đó đều tạm thời bị quên lãng, bởi vì đối với bên Vạn Ma lĩnh mà nói, chỉ cần có thể giết được Lục Nhất Diệp, mặc kệ tổn thất lớn đến đâu cũng có thể chấp nhận được.

Tốc độ phát triển của gia hỏa này quá nhanh, thủ đoạn quá khủng bố, không thừa dịp hắc chưa hoàn toàn trưởng thành diệt

trừ thì thật sự đã chậm.

Lúc trước Thiên Cơ hiển lộ Linh Khê bảng ở trên bầu trời đã sớm biến mất, nhưng bản thân rất nhiều tu sĩ đều có thể mượn ấn ký chiến trường của bản thân để điều tra Linh Khê bảng, cho nên muốn biết Lục Diệp sống hay chết rất đơn giản, chỉ cần nhìn xem Linh Khê bảng, xem xem tên của hắn còn treo ở trên đó hay không là biết.

Lần ở Thiên Diễn tông đó, Lục Nhất Diệp đã từng có hành động giả chết, lúc đó bên phía Vạn Ma lĩnh tin tưởng là thật, vui mừng cổ vũ một hồi, kết quả hai tháng sau, Lục Nhất Diệp liền từ Thiên Diễn tông xuất quan, nhanh chóng lòi ra một nhánh liên quân Hạo Thiên minh, thế lực khắp nơi đập chùy hoài nghi nhân sinh.

Hiện tại có Linh Khê bảng làm chuẩn, hắn muốn giả chết cũng không được.

Hơn nữa còn có tin tức truyền lại, bên phía Hạo Thiên minh có rất nhiều người đang liên hệ Lục Diệp, kết quả đều không được đáp lại...

Nghe được tin tức này, bên Vạn Ma Lĩnh càng thêm xác định Lục Nhất Diệp kia không còn sống lâu nữa! Lúc này không có trả lời, khẳng định là đã ngắt đi, cho nên không bao lâu nữa, gia hỏa này sẽ bị độc phát mà chết.

Vì phòng bị thăng nhãi này từ Vạn Độc Lâm chạy trốn, các phương thế lực Vạn Ma Lĩnh đều có rất nhiều tu sĩ đi tới bên này, trong thời gian cực ngắn liền đem bốn phương Vạn Độc Lâm vây tụ chặt như nêm cối, trên trời dưới đất tất cả đều là bóng dáng tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, dưới tình cảnh vây khốn dày đặc như thế, dù là một con muỗi, cũng đừng mơ từ trong Vạn Độc Lâm bay ra!

Bên Hạo Thiên minh này cũng có ứng đối, lấy mấy đại tông

môn Binh châu cầm đầu, tổ chức mấy lần xung trận, nhưng mà nhân số chênh lệch cực lớn, làm cho bọn hắc khó để tiến công, chỉ có thể tạm thời thoái lui, tiếp tục tập kết nhân thủ.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, thời gian đã không còn kịp nữa rồi, Vạn Độc Lâm này càng đi vào càng nguy hiểm, trước mắt Lục Diệp không liên lạc được, không ai biết hắc có thể kiên trì ở bên trong bao lâu, có lẽ một ngày sau, hoặc là hai ngày sau, tên của hắc sẽ biến mất khỏi Linh Khê Bảng, đến lúc đó, chính là ngày chết của hắc.

Vào lúc này, ở vị trí gần vòng tròn hạch tâm, một đạo lưu quang nhanh chóng xẹt qua, bên trong lưu quang kia bao lấy một thân ảnh đầy đà sung mãn, rõ ràng là Hoa Từ.

Trước đó, khi Lục Diệp đưa tin cho Lục Diệp, hắc đã bảo nàng đừng tới đây, mặc dù ngoài miệng nàng đồng ý, nhưng làm sao có thể không đi?

Nếu như trước đó không có được truyền thừa kia, nàng xác thực sẽ không đi qua, bởi vì lấy thực lực của nàng dù đi cũng là thêm phiền phức, nhưng hôm nay được tất cả truyền thừa của nơi truyền thừa, nơi đám người Lục Diệp bị nhốt lại là Vạn Độc Lâm, vậy thì có đất dụng võ của nàng.

Giờ phút này trên mặt Hoa Từ tràn đầy thần sắc lo lắng, vẻ mặt ngưng trọng, lần lượt không ngại phiền phức mà thông qua ấn ký chiến trường của bản thân liên hệ với Lục Diệp, nhưng mà tất cả tin tức đều như đá chìm đáy biển.

Sự tình Vạn Độc lâm, nàng trên đường tới đây đã nghe nói qua, cho nên giờ phút này nàng gần như là không tiếc hao tổn mà tăng tốc độ đi về phía trước, chỉ vì mau chóng chạy tới Vạn Độc lâm, nhưng dù cho nàng chiếm được toàn bộ truyền thừa, giờ phút này cũng mới có tu vi Cửu tầng cảnh phổ thông, bản thân càng là y tu, tốc độ ngự khí có thể đi đâu?

Đang nghĩ như vậy, cách đó không xa có mấy đạo lưu quang cấp tốc lướt tới bên này, rất nhanh đã đến phụ cận.

Hoa Từ dừng lại, nhìn về phía người đang đi tới.

Nơi này miễn cưỡng có thể coi là vòng hạch tâm, cho nên thực lực những tu sĩ gặp phải chênh lệch rất lớn.

Bên ngoài mấy người này linh quang nồng đậm, tốc độ ngự khí rất nhanh, hiển nhiên đều là chuyển tu thiên cấp công pháp.

Cầm đầu là một người tu vi bát thiên, người này lạnh lùng nhìn Hoa Từ, sau đó từ từ nâng một tay lên, trên mu bàn tay sáng lên màu đỏ nhạt.

Loại vừa gặp mặt đã trực tiếp chứng minh trận doanh này, không thể nghi ngờ là không muốn nói nhảm cùng Hoa Từ, nếu như là cùng trận doanh, tự nhiên là chào hỏi nhau, nếu như là trận doanh đối địch, đối phương khẳng định sẽ không hạ thủ lưu tình.

Tu vi Hoa Từ cứu tăng cảnh nhìn không sót gì, mấy tu sĩ Thiên cấp bọn họ tùy tiện ra tay một người cũng có thể nhào nặn.

Hoa Từ không giơ tay lên, chỉ nhìn mấy người đối phương, lạnh nhạt mở miệng:

"Ta là y tu!"

Thân phận y tu ở Linh Khê chiến trường, thậm chí là toàn bộ Cửu Châu đều là được bảo hộ, giống như ngày đó Lục Diệp bắt sống Phùng Nguyệt, nếu không phải Phùng Nguyệt là thân phận y tu, cho dù nàng quý xuống dập nát đầu, ngày đó cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thanh niên thấy Hoa Từ để lộ ấn ký chiến trường nhướng mày:

"Nói miệng không bằng chứng!"

Dứt lời, đưa tay một đạo lưu quang chém về phía Hoa Từ.

Hoa Từ không tránh né, lưu quang kia sắp đánh trúng ngực Hoa Từ lập tức thay đổi phương hướng, lướt qua cánh tay của nàng.

Máu tươi vẩy ra, trên cánh tay trắng nõn nhiều ra một vết thương ba tấc, huyết nhục quay cuồng.

Chương 709: Tình trạng của cự giáp.

Muốn nghiệm chứng xem một tu sĩ có phải là y tu hay không thì rất đơn giản, xem một chút thủ đoạn chữa thương mà y thi triển là hiểu ngay.

Tu sĩ Thiên Bát đả thương Hoa Từ, mục đích chính là cái này.

Hoa Từ giơ tay lên, trong lòng bàn tay tuôn ra hào quang màu xanh biếc nhu hòa mà ấm áp, hào quang kia bao phủ miệng vết thương, chỉ trong thời gian ba hơi thở, huyết nhục miệng vết thương xoay tròn liên không chảy máu nữa, lại qua mười mấy hơi thở, Hoa Từ thu tay lại.

Ánh mắt mấy người nhìn lại miệng vết thương, đều nhe răng cười.

Bởi vì vết thương kia rõ ràng đã bắt đầu có dấu hiệu khép lại!

Lúc Hoa Từ triển lộ thuộc tính linh lực của bản thân, mấy người cũng đã đại khái kết luận nàng không nói dối, bởi vì chỉ có linh lực của y tu mới có thể nhu hòa ấm áp như thế, nhưng bây giờ nhìn thủ đoạn của Hoa Từ, mới biết có chút khinh thường người ta.

Tốc độ chữa thương bậc này, cũng không phải y tu bình thường có thể làm được, điều này nói rõ y tu thuật trước mặt cực kỳ tinh xảo không thể nghi ngờ.

"Người thuộc tông môn nào?"

Tu sĩ thiên bát hỏi.

"Tán tu."

Hoa Từ đương nhiên sẽ không ngu đến mức nói cho người khác biết mình là Bích Huyết tông.

Tu sĩ Thiên Bát từ chối cho ý kiến.

Trong đám tán tu, đều có các loại lưu phái, nhưng số lượng y tu là ít nhất, có rất ít y tu trở thành tán tu, bởi vì phàm là y tu, mặc kệ là y tu cao thấp, y thuật tinh xảo hay không, đều là mục tiêu mà các đại tông môn lôi kéo.

Không có tông môn nào sẽ ghét bỏ y tu nhà mình nhiều.

Nhất là Cửu cảnh như Hoa Từ, phóng mắt khắp Linh Khê chiến trường cũng coi như tu vi không tầm thường, làm sao có thể là một y tu tán tu.

Nhưng mà mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh không muốn truy hỏi đến cùng, trước mắt bọn họ muốn bắt sống Hoa Từ, tuy nói sẽ không lấy đi tính mạng của nàng, nhưng muốn để nàng có được tự do, thế nào cũng phải khiến tông môn sau lưng nàng trả giá đắt để chuộc người.

Đến lúc đó tự nhiên có thể biết rõ lai lịch của nàng.

Đây cũng coi như là quy củ bất thành văn của Linh Khê chiến trường từ xưa đến nay.

"Giao túi trữ vật ra đây!"

Tu sĩ Thiên Bát thò tay ra.

Hoa Từ không phản kháng, gỡ túi trữ vật bên hông xuống, ném cho đối phương. Trong túi trữ vật của nàng không đựng thứ gì, nhiều lắm cũng chỉ là một ít linh đan linh thạch dùng cho tu hành, còn có mấy món linh khí.

Một lát sau, đoàn người lần nữa khởi hành, mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh ghét bỏ Hoa Từ ngự khí tốc độ quá chậm, đành do do Tu Sĩ Thiên Bát mang nàng đi.

Không ai trói buộc tự do của nàng, cũng không có bất kỳ ngược đãi, bởi vì ai cũng không cảm thấy y tu Cửu cảnh sẽ tạo thành uy hiếp gì đối với bọn họ.

"Các người muốn đi đâu?"

Hoa Từ hỏi.

"Vạn Độc Lâm!"

Tu sĩ Thiên Bát đang ngự khí phi hành thuận miệng trả lời một câu.

Hoa Từ khẽ gật đầu, không nhiều lời nữa, mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh sợ là như thế nào cũng không nghĩ ra, chính vì câu trả lời khiến Hoa Từ hài lòng này mới khiến bọn họ tránh được một kiếp.

Do tu sĩ Thiên Bát mang theo đi về phía trước, tốc độ nhanh hơn nhiều so với tốc độ bản thân Hoa Từ ngự khí phi hành.

Ở chỗ sâu trong Vạn Độc lâm, ý thức yên lặng của Lục Diệp bắt đầu hồi sinh, từ từ tỉnh dậy.

Thân thể có chút cảm giác thoát lực, không có mấy ngày tu dưỡng là không khôi phục được, bất quá huyết y trên thân ngược lại bị cởi ra, hơn nữa các vết thương đều được băng bó lại, hẳn là thủ bút của Y Y.

"Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Cũng đã được hai ngày."

Y Y lấy túi nước từ trong túi trữ vật đưa cho Lục Diệp.

Lục Diệp nhận lấy, há to miệng uống, sau đó quay đầu nhìn bốn phía.

Pháp trận trước đó bố trí còn đang duy trì vận chuyển, pháp trận bao trùm, ngược lại ngăn cách sương độc ăn mòn, nhưng bên ngoài pháp trận, lại tràn đầy màu xanh biếc chảy xuôi, đó là độc chưởng lưu động trong Vạn Độc Lâm.

Trên màn sáng pháp trận, không ngừng truyền ra tiếng vang xoẹt xoẹt, hiển nhiên là độc vật ăn mòn pháp trận, nhưng chỉ cần có đầy đủ linh thạch, ngược lại không cần lo lắng màn sáng pháp trận sẽ tổn hại.

Trên người Y Y có một ít màu xanh đang lưu động, điều này hiển nhiên là dấu hiệu trúng độc.

Lại nhìn Cự Giáp, tình huống càng nghiêm trọng hơn nàng, cả người xanh mơn mớn, hốc mắt lõm thật sâu, một bộ tư thế không sống được bao lâu nữa, nếu không phải cự giáp thể phách đủ cường hãn, chỉ sợ sớm đã bị độc chết.

Chỉ có Hồ Phách, linh quang trên người là một mảnh thanh minh.

"Thứ ta đưa cho các người không có tác dụng?"

Lục Diệp nhíu mày.

"Dùng rồi, nhưng Cự giáp sư huynh hẳn là tích độc quá mức nhiều, cho nên những vật kia chỉ có thể tạm thời áp chế, không cách nào hoàn toàn khu trừ độc trong cơ thể."

Trước khi Lục Diệp tới, cự giáp vẫn luôn dùng linh lực của bản thân bảo vệ Hồ Phách, để Hồ Phách tránh bị kịch độc ăn mòn, mà Y Y vẫn trốn trong cơ thể Hồ Phách, đương nhiên sẽ không trúng độc.

Nhưng trước đó để ổn định thân hình Cự giáp và Lục Diệp, Y Y đã lao ra từ trong cơ thể Hồ Phách, cho dù nàng là một linh thể, cũng bị kịch độc ăn mòn.

Linh thể không có cách nào sử dụng mật ong chúa để giải độc, cũng may triệu chứng của nàng không nghiêm trọng lắm.

Lúc Lục Diệp đang mê man, dựa theo phân phó của hắc đế cho Cự Giáp phục dụng mật ong chúa, lúc đầu hiệu quả rõ rệt, nhưng rất nhanh kịch độc bị áp chế ở trong cơ thể lại bộc phát lần nữa, sau nhiều lần như vậy, mật ong chúa đã không còn bao nhiêu tác dụng.

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía cự giáp.

"Cảm giác như thế nào?"

Chương 710: Ta Mang Người Giết Ra Ngoài

Cự Giáp nhếch miệng nở một nụ cười chất phác, còn khó coi hơn cả khi khóc.

Lục Diệp liền biết tình trạng của hắn không tốt.

Lần này phiền toái rồi.

Độc tính trong cơ thể Cự Giáp mãnh liệt, thậm chí ngay cả Phong vương tương cũng không thể giải trừ, muốn giải độc, chỉ sợ phải đưa hắn về bốn tông Bích Huyết tông, mời nhị sư tỷ xuất thủ.

Nhưng trước mắt bọn họ bị nhốt ở trong Vạn Độc Lâm này, thực lực bản thân Lục Diệp lại giảm bớt đi rất nhiều, làm sao có thể đột phá phong tỏa trùng trùng của tu sĩ Vạn Ma lĩnh, thoát khỏi nơi đây?

Mặc dù không biết tình huống bên ngoài như thế nào, nhưng có thể khẳng định chính là Vạn Ma lĩnh đã đem nơi này bao vây lại, bằng tình huống trước mắt của hắn căn bản không có khả năng rời khỏi nơi này.

Có lẽ có thể mượn dùng thiên phú thụ đốt cháy lực lượng độc tố?

Nhưng khi Thiên Phú thụ cắm rễ trong linh khiếu của Lục Diệp, hắn thúc giục lực lượng của Thiên Phú thụ, chỉ có rất nhiều rễ cây căn bản không thể phát hiện sẽ từ bên ngoài cơ thể hắn kéo dài ra, căn nuốt năng lượng có thể thôn phệ, việc này thì làm sao có thể đốt cháy kịch độc trong cơ thể Cự Giáp.

Lục Diệp thử qua một chút, phát hiện biện pháp này căn bản không thể thực hiện được.

Hiện tại hắn có thể làm, chỉ là thúc dục linh lực xâm nhập vào trong cơ thể Cự Giáp, mượn đặc tính Hỏa thuộc tính của bản thân, đốt cháy độc khí, nhưng như vậy hiệu suất thấp thì không nói, đối với Cự Giáp cũng có tổn thương thật lớn.

"Lục Diệp, không còn biện pháp nào khác sao?"

Y Y lo lắng nhìn Cự Giáp, mấy ngày nay nàng nhìn Cự Giáp không ngừng suy yếu, trong lòng lo lắng nhưng lại vô kế khả thi.

Lục Diệp trầm ngâm một chút, ngẩng đầu nhìn về phía Cự Giáp:

"Có thể tấn chức Vân Hà không?"

Tu vi trước mắt của Cự Giáp là Thiên Thất, nhưng Lục Diệp biết đây không phải là cực hạn của hắn, nếu Cự Giáp nguyện ý, hắn có thể mở ra càng nhiều linh khiểu, bởi vì hắn có yêu đan có thể chứa đựng rất nhiều linh lực!

Sở dĩ duy trì tu vi Thiên Thất là bởi vì tu vi của Lục Diệp là cấp bậc này, cho tới nay, hắn đều áp chế tu vi giống như cảnh giới của Lục Diệp.

Đây có lẽ là tính cách của Cự Giáp, hoặc là một loại thói quen trước kia đi theo Tư Mã Dương, hắn vĩnh viễn sẽ không để cho tu vi của bản thân vượt qua người đi theo mình.

Đối với chuyện này, Lục Diệp đã sớm phát giác.

Lục Diệp không biết rốt cuộc yêu đan trong cơ thể Cự Giáp chứa đựng bao nhiêu linh lực, nhưng nếu như hắn có thể tấn chức Vân Hà, cái tử cục này có thể giải khai.

Linh Khê chiến trường, cấp độ mà nơi này có thể chịu tải chính là tu sĩ Linh Khê cảnh, nếu như Cự Giáp tấn chức ở chỗ này, vậy cũng sẽ bị Linh Khê chiến trường bài xích ra ngoài, trở về bản tông Cửu Châu, đến lúc đó nhị sư tỷ tự sẽ ra tay cứu hần.

Từ xưa đến nay, rất nhiều tu sĩ đều lựa chọn ở trong trụ sở của Linh Khê chiến trường tấn chức Vân Hà, bởi vì bên trong trụ sở có đầy đủ linh khí, hoàn cảnh an toàn, bởi vì chuyện sau khi tu sĩ tấn thăng Vân Hà sẽ bị bài xích ra ngoài, là mọi người đều biết, Lục Diệp tự nhiên đã nghe qua việc này, duy chỉ có chưa từng thấy qua.

"Không biết."

Cự Giáp ồm yếu trả lời một tiếng.

"Thử xem!"

Mặc kệ Cự Giáp có thể ở chỗ này tấn thăng Vân Hà hay không, tu vi cao một chút cũng không có chỗ xấu, có lẽ tu vi cao hơn, trạng thái của hần cũng có thể tốt hơn một chút.

Cự Giáp nghe vậy gật đầu, nhắm mắt lại.

Linh lực phòng lên, tiếng vang nhỏ phốc phốc phốc truyền ra, đó là động tĩnh phá vỡ bích chương linh khiếu.

Cho dù trước đây Lục Diệp đã từng cảm nhận được một lần tốc độ khủng bố của Cự Giáp khi khai khiếu, nhưng khóe mắt cũng không nhận được mà giật giật.

Đối với bất luận tu sĩ nào, phá vỡ bích chương linh khiếu cũng cần một ít thời gian, nhưng loại chuyện khai khiếu với Cự Giáp, quả thực là thông suốt, nơi linh lực đi qua, bích chương nhao nhao phá vỡ.

Lục Diệp phỏng đoán, chuyện này có liên quan đến linh lực

đầy đủ trong cơ thể Cự Giáp.

Con dê có thể ngăn cản nước sông chảy xuôi, nhưng kiên quyết không ngăn cản được nước lũ tấn công.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, sáu mươi tiếng động truyền ra.

Lại qua một hồi, khi Cự Giáp kết nối sáu mươi khiếu với linh lực, đi tuần hoàn tiểu chu thiên, thành công tấn thăng thiên bát.

Tiếng bích chương Linh khiếu bị phá vỡ lại vang lên lần nữa, Lục Diệp và Y Y ở một bên đếm số.

Lại là sáu mươi tiếng động truyền ra, trong lòng Lục Diệp hiểu rõ, cho tới nay, bản thân hắn đã xem thường linh lực chứa đựng trong yêu đan ở cơ thể Cự Giáp.

Cự Giáp đã sớm có vốn liếng tấn chức Vân Hà.

Nguyên nhân lớn nhất trước kia ngăn cản hắn tấn thăng là vì không có công huân mua công pháp Thiên cấp, nhưng từ khi Lục Diệp giúp hắn gom góp công huân mua được công pháp Thiên cấp, con đường phía trước của hắn đã là một mảnh bằng phẳng.

Linh khiếu trong cơ thể đã mở ra ba trăm sáu mươi cái, nhưng bởi vì Cự Giáp không đem sáu mươi khiếu cuối cùng hình thành một chu thiên tuần hoàn, cho nên giờ phút này tu vi triển hiện ra vẫn là thiên bát như cũ.

Tất cả linh khiếu đều đã mở ra, Cự Giáp có thể thăng cấp Vân Hà bất cứ lúc nào, rời khỏi nơi này.

"Trở về nói cho nhị sư tỷ và chương giáo, bên ta không cần lo lắng."

Lục Diệp vừa phân phó với hắn, vừa phân ra một nhóm các loại chiến lợi phẩm mình lấy được trong thời gian gần đây, bỏ vào

trong một túi trữ vật, thắt ở trên eo hắn.

Có lẽ do tu vi tăng tiến nên sắc mặt của Cự Giáp tốt hơn vừa rồi một chút.

Cự Giáp nhìn hắn, sau đó bỗng nhiên nghiêng người qua, tựa vào trên một cây đại thụ, hai tay khoanh lại, lưu lại một bóng lưng cho Lục Diệp.

Ý của hắn là gì? Lục Diệp không hiểu ra sao.

"Hắn không muốn đi, lo lắng cho người."

Y Y ở bên cạnh mở miệng.

Lục Diệp bật cười, đứng dậy đi đến bên cạnh Cự Giáp, ngồi xổm bên cạnh hắn, lời nói thâm tình:

"Người cũng không muốn ta nhật xác cho người ở chỗ này chứ? Quay về bốn tông, đi tìm Nhị sư tỷ, hiện tại chỉ có nàng mới có thể cứu người. Ta không phải muốn đuổi người đi, chỉ là bây giờ ta thật sự không có biện pháp. Người không cần lo lắng cho ta, cơ thể ta là bách độc bất xâm, nơi này đối với những người khác thì rất nguy hiểm, nhưng đối với ta thì không tính là gì."

"Ta mang người, giết ra ngoài!"

Vẻ mặt Cự Giáp bỗng nhiên đầy sát khí nói một tiếng.

Chương 711: Cự Giáp Tấn Vân Hà!

"Chớ nói lời ngu ngốc."

Lục Diệp đưa tay vỗ vỗ bả vai Cự Giáp:

"Vạn Ma lĩnh bên kia người đông thể mạnh, hiện tại bọn họ ước gì chúng ta hiện thân, cho nên với ta mà nói, trốn ở chỗ này mới là an toàn nhất."

Về mặt Cự Giáp có chút chán nản, đại khái cũng biết Lục Diệp nói không sai.

"Tấn thẳng đi, quay về bốn tông, báo cho chủ tông giáo và nhị sư tỷ một tiếng bình an."

Cự Giáp trầm mặc không nói lời nào.

Lục Diệp không nói nhiều nữa, hắn đứng dậy đi đến một bên, bắt đầu hoàn thiện trận pháp bày ra trước đó.

Trận pháp trước đó mặc dù có thể dùng, nhưng dù sao cũng là vội vàng bố trí, có rất nhiều nơi có thể cải tiến, một cây trận kỳ đánh xuống, phạm vi bao phủ trận pháp gia tăng không ít, pháp trận duy trì càng thêm ổn định.

Lúc hắn bận rộn, Cự Giáp chỉ yên tĩnh đứng nhìn, chờ đến khi Lục Diệp bận bịu xong, hắn mới bỗng nhiên mở miệng nói:

"Phải sống!"

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía hắn:

"Khả định không chết được."

Cự Giáp lúc này mới khoan chân ngồi xuống, một thân linh lực phun trào nhanh chóng bình phục, tu vi nhanh chóng giảm xuống.

Kỳ thật quá trình tu sĩ từ Linh Khê tấn thăng Vân Hà không khó, khó khăn chính là lúc trước đã khai khiếu, chỉ cần trong cơ thể mở ra đủ số lượng Linh khiếu, tấn chức Vân Hà cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Chỉ trong chốc lát, tất cả chu thiên tuần hoàn trong cơ thể Cự Giáp hoàn toàn đình chỉ lưu chuyển, theo hành động của hắn, một thân Linh lực từ Nguyên Linh khiếu bắt đầu lần lượt xuyên qua từng cái Linh khiếu.

Số lượng linh khiếu xuyên qua càng nhiều, linh lực bên ngoài thân Cự Giáp chấn động càng mãnh liệt, nghe kỹ càng, thậm chí có thể nghe được động tĩnh linh lực chảy xuôi trong cơ thể hắn.

Ban đầu còn không quá rõ ràng, nhưng linh lực chậm rãi chảy xuôi như suối, tiếp theo động tĩnh biến lớn.

Mãi đến một khắc nào đó, linh lực xuyên qua ba trăm sáu mươi khiếu, một thân linh lực sôi trào ở trong cơ thể lao nhanh như sông, truyền ra âm thanh vù vù.

Mắt thường có thể thấy được, bên ngoài thân Cự Giáp lóe lên một đạo linh quang chói mắt, sóng khí vô hình lấy vị trí của hắn làm trung tâm, ầm ầm khuếch tán ra bốn phía.

Vân Hà cảnh!

Danh xưng Linh Khê cảnh và Vân Hà cảnh, thật ra đều đến từ tình huống linh lực chảy xuôi trong cơ thể.

Thể nội tu sĩ Linh Khê cảnh có từng tiểu chu thiên tuần hoàn

theo hệ thống, linh lực chảy xuôi như suối, trong cơ thể có bao nhiêu tiểu chu thiên tuần hoàn, đó chính số tầng cảnh giới, cho nên mới có xưng hô thiên bát thiên cửu, chứ không phải Linh Khê tầng một tầng hai, vì chuyển tu công pháp thiên cấp.

Không giống với Linh Khê cảnh, linh lực trong cơ thể Vân Hà cảnh chỉ có một hệ thống tuần hoàn, đó là vòng tuần hoàn khi tất cả linh khiếu đã mở ra, như Cự Giáp mở ra ba trăm sáu mươi khiếu, chính là vòng tuần hoàn đại chu thiên hoàn mỹ.

Tất cả linh lực chảy xuôi trong hệ thống tuần hoàn đại chu thiên, dâng trào như nước sông, tu sĩ khống chế linh lực có biến hóa nghiêng trời lệch đất, thực lực bản thân cũng sẽ phát sinh một biến đổi mang tính điên đảo, thực lực bạo tăng.

Chính là căn cứ vào nguyên nhân này, tu sĩ ở Linh Khê cảnh mới có thể cố gắng mở ra nhiều linh khiếu của bản thân, mới có nhiều tu sĩ thiên thất và thiên bát không muốn tùy tiện tấn chức Vân Hà như vậy.

Bởi vì mở ra càng nhiều linh khiếu, sau khi tấn thăng Vân Hà, linh lực trong cơ thể càng mạnh, đại biểu cho tương lai càng rộng mở.

Mở nhiều hơn một linh khiếu ở trong Linh Khê cảnh, thực lực khi đến Vân Hà cảnh liền tăng thêm một phần, có lẽ chỉ là chênh lệch một hai linh khiếu, đó là chênh lệch mà ngày sau có thể tấn thăng Chân Hồ hay không.

Đều biết trụ cột tu hành là trọng yếu nhất, đối với tu sĩ mà nói, Linh Khê cảnh chính là trụ cột tu hành, mỗi người đều cố gắng nện cho trụ cột của mình vững chắc hơn.

Bởi vì khi tu sĩ tấn thăng Vân Hà, số lượng linh khiếu chênh lệch rất lớn, ở giữa 240 khiếu cùng 360 khiếu đều có thể tấn thăng, điều này làm cho thực lực trong Vân Hà cảnh có chênh lệch

rất lớn.

Ở cấp độ Linh Khê cảnh này, vượt cấp giết địch, lấy yếu thắng mạnh vẫn là rất nhiều thiên tài tu hành làm được, nhưng đến Vân Hà cảnh thì chỉ có đại thiên tài làm được.

Đây là lần đầu tiên có người tấn chức Vân Hà dưới mí mắt của Lục Diệp, sớm muộn gì hắn cũng phải đi ra một bước này, cho nên vẫn luôn cẩn thận quan sát, muốn hấp thu chút kinh nghiệm từ trong đó. Nhưng kết quả phát hiện ra tấn thăng Vân Hà cũng giống như lời đồn, cũng không có nguy hiểm quá lớn, chỉ cần mở ra đầy đủ linh khiếu, thời điểm thăng cấp liền thuận lợi làm việc.

Gần như là trong nháy mắt Cự Giáp tấn chức Vân Hà, không gian chỗ hắn liền trở nên có chút vụn vẹo.

Cự Giáp rõ ràng cũng đã nhận ra cái gì đó, vội vàng trợn mắt, há miệng như muốn nói điều gì, nhưng mà không đợi gã nói ra, không gian vụn vẹo một lần nữa bình phục lại, mà Cự Giáp cũng không thấy bóng dáng.

Lục Diệp lập tức đưa tin cho Thuỷ Uyên.

Chốc lát sau, nhận được tin tức hồi báo, Cự Giáp đã xuất hiện trong Thiên Cơ điện của bốn tông Bích Huyết tông, nhị sư tỷ đang kiểm tra tình huống của hắn, khiến Lục Diệp yên tâm.

Đương nhiên Lục Diệp không có gì phải lo lắng, lúc trước ở trong Thiên Diễn Tông, độc trong Cự Giáp mãnh liệt như vậy đều được Nhị sư tỷ cứu trở về, trước mắt thì tính là cái gì.

Chương 712: Đánh Lẻ

Vấn đề của Cự Giáp coi như đã giải quyết xong, Lục Diệp lại nhìn về phía Y Y...

Vấn đề Y Y không biết giải quyết như thế nào, Y Y không thể nào tấn thắng Vân Hà, không thể mượn quy tắc của Thiên Cơ quay về Bích Huyết tông, hơn nữa linh thể cũng không ăn được bất cứ thứ gì.

"Ta không có chuyện gì, chỉ là hơi khó chịu một chút thôi."

Y Y dường như phát giác được Lục Diệp đang suy nghĩ gì, liền chủ động mở miệng an ủi.

"Hồ Phách từng ăn Mật ong chúa chưa?"

"Ăn rồi."

"Đối với người không có tác dụng?"

Y Y là Trành linh của Hồ Phách, nếu như thông qua Hồ Phách thu lấy một ít đồ vật giải độc, có lẽ có thể sinh ra hiệu quả đối với Y Y.

Y Y lắc đầu, tiến lên nắm lấy cánh tay Lục Diệp, đặt đầu lên vai hắn:

"Đừng nghĩ những thứ này nữa, nghỉ ngơi cho tốt, khôi phục trước rồi nói sau."

"Có bất kỳ chỗ nào không đúng, nhất định phải kịp thời nói cho ta biết!"

Lục Diệp nghiêm túc dặn dò nàng.

Y Y không trả lời.

Lục Diệp đưa tay búng trán nàng một cái:

"Nghe thấy không?"

"Biết rồi!"

Y Y giơ tay xoa trán, vẻ mặt oan ức.

Lục Diệp điều tra ấn ký chiến trường của mình, hắn ngủ mê hai ngày, bên trong ấn ký chiến trường có lưu lại rất nhiều tin tức, sau khi tra xét một chút, trên cơ bản đều đang hỏi thăm tình cảnh trước mắt của hắn.

Còn có rất nhiều người bảo hắn kiên trì một chút, bên Hạo Thiên minh này chuẩn bị tập kết một nhóm nhân thủ, cường ép xung trận, để Lục Diệp chú ý phối hợp cùng bọn họ, từ trong Vạn Độc lâm trốn ra.

Còn có một số tông môn trấn thủ sứ đang trên đường đi tới trợ giúp, ví dụ như La Phục của Ngân Quang đảo, Lăng Vân điện Chu Phái, Thiên Diễn tông Triệu Lập...

Trong rất nhiều tin tức tràn đầy sự quan tâm và lo lắng.

Lục Diệp lần lượt đưa tin tới, báo cho bọn hắn biết tình cảnh hiện tại của mình an toàn, để cho bọn hắn không cần phải lo lắng.

Cách bên ngoài Vạn Độc lâm trăm dặm, tại một địa phương bí mật, hơn hai ngàn tu sĩ Hạo Thiên minh hội tụ ở đây, cầm đầu là tu sĩ của mấy đại tông môn ở binh châu.

Giờ này khắc này, một đám người vây quanh Vu Liên Châu của Bắc Huyền Kiếm Tông, chờ đợi kết quả hắn và Lục Diệp đưa tin.

Sau chừng một nén nhang, Vu Liên Châu mới kết thúc lần đưa tin này.

"Thế nào?" Một vị tu sĩ xuất thân từ Chính Khí môn mở miệng hỏi.

Vu Liên Châu giương mắt nhìn mọi người, mở miệng nói:

"Lục đạo hữu nói, tuyệt đối không nên phát sinh xung đột quy mô lớn với Vạn Ma Linh, nếu không hẳn chính là tội nhân của Hạo Thiên Minh."

Một khi loại xung đột quy mô lớn hơn mấy ngàn người này phát sinh, bất kể là Hạo Thiên minh hay là Vạn Ma linh, chắc chắn đều sẽ xuất hiện đại lượng tử thương. Khi biết được Hạo Thiên minh bên này chuẩn bị cứu viện mình, điều mà Lục Diệp lo lắng nhất chính là điểm này.

"Hắn còn nói, tình cảnh bên kia của hắn rất an toàn, đã dùng trận pháp xây dựng ra một khu vực an toàn, độc chướng của Vạn Độc Lâm ăn mòn không nổi, tuy có bị thương, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, sau đó hắn chuẩn bị tu hành ở bên trong, chờ khi nào tu vi đến Thiên Cửu mới xuất quan..."

Một đám người nghe xong thì vẻ mặt đều quái dị.

Bọn họ ở bên này lo lắng đề phòng cho Lục Diệp, chỉ sợ hắn sẽ chết trong Vạn Độc Lâm, nhưng bây giờ xem ra, người ta ở trong đó sống rất thoải mái, nếu như tình huống thật sự là như vậy, thật sự không thể phát sinh xung đột quy mô quá lớn với Vạn Ma Linh.

"Vu huynh cảm thấy vị Nhất Diệp đạo hữu kia nói thật hay giả?"

Cũng có thể là Lục Diệp không muốn bên Hạo Thiên minh chết quá nhiều, cho nên giả vờ an ủi bọn họ.

"Hắn đã phát Thiên Cơ thề trong tin tức."

Vu Liên Châu đỏ khóc đỏ cười đáp lại một tiếng:

"Cho nên hắn là sẽ không giả."

"Vậy... Còn cứu người không?"

Đúng vậy, nếu như Lục Diệp sống thoải mái trong Vạn Độc lâm, vậy còn cứu hay không đây?

Không cứu, tất cả mọi người đã tụ tập ở đây, cứu, hình như người ta không cần thiết lắm...

Vu Liên Châu nói:

"Lục đạo hữu bảo chúng ta nên làm gì thì làm, trước mắt đại lượng tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị hấp dẫn đến bên ngoài Vạn Độc Lâm, chỉ vì giết hắn, rồi lại không dám tùy ý xâm nhập vào trong đó, như vậy sẽ chỉ lãng phí thời gian tu hành vô ích. Bản thân hắn ở lại trong Vạn Độc Lâm cùng người của Vạn Ma lĩnh tiếp tục dây dưa với nhau là được, chờ hắn khi nào tấn thăng Thiên Cửu, tự nhiên có thể thoát khốn mà ra."

Tu vi của Lục Diệp là Thiên Thất có thể giết chết Thiên Cửu, trước đó lại thi triển ra thủ đoạn cường đại như Hỏa Phượng Hoàng, một lần hành động đã leo lên vị trí ba mươi ba trên Linh Khê bảng, nếu thật sự để hắn tu hành đến Thiên Cửu cấp, toàn bộ Linh Khê chiến trường có ai có thể là đối thủ của hắn?

Đến lúc đó cho dù Vạn Ma lĩnh tụ tập nhiều người hơn nữa, hắn cũng có thể thoát khốn rồi đi.

"Vậy mặc kệ hắn?"

"Lần này Diệp đạo hữu cũng thật là tài giỏi."

"Theo như ta nói, đến cũng đã đến rồi, như thế nào cũng phải

giết một chút người Vạn Ma lĩnh mới có thể đi, trong vòng hạch tâm tụ tập nhiều người như vậy không dễ dàng, chung quy nên xử lý cái gì đây?"

" Đúng thế, lần này động tác Vạn Ma lĩnh thanh thế to lớn, bây giờ không cần lo lắng an nguy của vị Nhất Diệp đạo hữu kia, cần phải đáp lễ một chút, nếu không chẳng phải là Hạo Thiên minh ta không có người hay sao?"

Một đám người kêu la không ngớt, mấy cường giả Linh Khê Bảng chủ sự cũng biết, tụ tập nhiều nhân thủ như vậy, không có khả năng cứ như vậy tản đi, trước mắt không cần đi cứu viện Lục Diệp, vậy thì khi bọn họ bắt đầu hành động sẽ càng thêm linh hoạt.

Ngay lập tức tụ cùng một chỗ thương nghị, rất nhanh, hơn hai ngàn người đã chia thành không, tản ra bốn phương.

Không cần đi cứu viện Lục Diệp, lại không tiện trùng kích Vạn Độc lâm, vậy đi chặn giết những tu sĩ Vạn Ma lĩnh chạy tới chi viện kia, dù sao tới rồi không thể tay không mà về, cứ đánh lẻ mấy tên trước rồi tính sau.

Ngay lúc hơn hai ngàn người của Hạo Thiên minh phân tán, tu sĩ bên Vạn Ma lĩnh vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề.

Lục Nhất Diệp kia, sao còn chưa chết?

Chương 713: Y Tu.

Hai ngày trước, Lục Nhất Diệp thi triển thủ đoạn khó hiểu để triệu hồi Tứ Tượng thánh thú Chu Tước, một lần diệt sát hơn hai trăm tu sĩ hạch tâm Vạn Ma lĩnh, thủ đoạn cường đại đến mức không thể tưởng tượng, thủ đoạn như vậy tuyệt đối có cản trở khó có thể tưởng tượng đối với tu sĩ.

Sau đó hắn ta chạy tới tiếp ứng Cự Giáp, trốn vào chỗ sâu trong Vạn Độc lâm. Tất cả mọi người đều cảm thấy mạng hắn ta không còn bao lâu nữa, không bao lâu nữa sẽ bị độc phát mà chết.

Nhưng hôm nay đã hai ngày trôi qua, tên này vẫn còn sống sờ sờ. Bởi vì trên Linh Khê bảng, đại danh của hắn vẫn còn nằm trong hàng ngũ này, mà vẫn chưa biến mất.

Hắn dựa vào cái gì để sống sót!

Bên phía Vạn Ma lĩnh càng nghĩ càng không rõ điểm này.

Cho dù hắn tinh thông trận đạo, có thể thông qua trận pháp tạo ra cho mình một hoàn cảnh sinh tồn thích hợp, nhưng trong quá trình xâm nhập Vạn Độc Lâm hắn đã trúng kịch độc, không có đạo lý còn có thể tiếp tục kéo dài hơi tàn.

Có lẽ... có lẽ... hắn còn đang hấp hối?

Ôm mong đợi này, các tu sĩ bên Vạn Ma lĩnh hội tụ ở bên ngoài Vạn Độc lâm tiếp tục chờ đợi.

Một ngày Lục Nhất Diệp không chết, một ngày bọn họ khó có thể an tâm, bọn họ phải canh giữ ở chỗ này, tận mắt nhìn thấy tai tinh này chết ở trong Vạn Độc Lâm mới bằng lòng bỏ qua.

Trong lúc chờ đợi, một tin tức không tốt nhanh chóng truyền tới, bên phía Hạo Thiên minh đang chặn giết tu sĩ Vạn Ma lĩnh từ bốn phía chạy tới, bên mình đã xuất hiện không ít tổn thất.

Tình huống này nằm trong dự liệu, động tác lần này của Vạn Ma lĩnh, Hạo Thiên minh nhất định sẽ có mục tiêu, chẳng qua trước mắt nhân thủ Hạo Thiên minh tụ tập không nhiều như Vạn Ma lĩnh, không tiện cưỡng ép khai chiến, chỉ có thể làm như thế.

Vạn Ma lĩnh đưa tin để cho những tu sĩ chạy tới chi viện kia cẩn thận làm việc, sau đó xuất động nhân thủ tiến đến tiếp ứng.

Cách Vạn Độc Lâm hai trăm dặm, một trận chiến đấu vừa mới kết thúc, nói là chiến đấu, thật ra là một mặt đồ sát, trên mặt đất nằm mấy cỗ thi thể tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, bên cạnh thi thể này, một nữ tử khí chất điềm tĩnh đoan trang an tĩnh mà đứng, trên mu bàn tay sáng lên hào quang màu lam.

Chính là Hoa Từ bị mấy tu sĩ Vạn Ma Lĩnh Thiên cấp bắt tới nơi đây.

Nhìn qua mấy cỗ thi thể trên mặt đất, Hoa Từ cảm thấy bất đắc dĩ, nàng vốn định đi theo mấy người Vạn Ma Lĩnh này đến Vạn Độc Lâm, sau đó tiến vào Vạn Độc Lâm đi tìm Lục Diệp, ai ngờ mấy con quỷ đoan mệnh này lại xui xẻo như vậy, lúc đến nơi đây lại bị một đội tu sĩ Hạo Thiên Minh mai phục ở chỗ này giết chết!

Bị ép bất đắc dĩ, Hoa Từ chỉ có thể hiện ra dấu vết chiến trường của bản thân.

Tu sĩ Hạo Thiên minh tập sát Vạn Ma Lĩnh có tám người, cầm đầu là một tu vi Thiên Cửu, một thanh trường kiếm trong tay dừng lại ở vị trí cách Hoa Từ chỉ có ba tấc, nhìn thấy lam quang kia, lập tức thu kiếm, kinh ngạc nói:

"Vị sư muội này, sao ngươi lại ở cùng với người của Vạn Ma

lĩnh?"

Hoa Từ giải thích:

"Ta là y tu, bị bọn họ bắt làm tù binh."

Một đám người bưng tỉnh đại ngộ, chuyện y tu phe địch bị bắt làm tù binh, đặt ở trong Linh Khê chiến trường nhìn mãi cũng quen mắt, y tu bị bắt làm tù binh cũng sẽ không gặp phải đại ngộ quá hà khắc, cái này dẫn đến việc bọn họ còn cho rằng Hoa Từ cùng mấy người kia là một tổp.

"Vị sư muội này, nơi đây hiện tại không quá yên bình, muốn cùng đồng hành cùng chúng ta hay không?"

Tên tu sĩ cầm kiếm kia mở miệng hỏi thăm.

Mặc dù tu vi của Hoa Từ là Cửu cảnh không tính cao, nhưng cũng có tư cách lang bạt trong vùng hạch tâm, quan trọng nhất là, nàng là một y tu.

Tu sĩ cùng người tranh đấu, ai còn không có thời điểm bị thương, có một y tu ở bên người cũng có thể càn buông ra tay chân.

Hoa Từ lắc đầu.

Tu sĩ cầm kiếm cũng không miễn cưỡng, thấy thế nói:

"Sư muội mau rời đi đi, nói không chừng nơi này sẽ nhanh chóng có tu sĩ Vạn Ma lĩnh đến điều tra tình hình."

Dặn dò xong Hoa Từ, đoàn người nhanh chóng ngự khí rời đi.

Đưa mắt nhìn đám người biến mất, Hoa Từ lại nhìn mấy thi thể nằm trong vũng máu, có chút hận rèn sắt không thành thép, chỉ cảm thấy mấy người này quá yếu, thời điểm đối mặt với mình không ai bì nổi, nhưng lại không chịu nổi một đòn của tu sĩ Hạo

Thiên minh.

Còn có hai trăm dặm... Nàng chỉ có thể lấy ra linh khí phi hành của mình, bay về hướng Vạn Độc Lâm.

Túi trữ vật trước đó bị người của Vạn Ma lĩnh lấy đi, hiện tại đã thành chiến lợi phẩm của mấy tu sĩ Hạo Thiên minh, nàng không đi đòi, dù sao cũng không có gì đáng giá, toàn thân trên dưới nàng chỉ còn lại có kiện linh khí phi hành này.

Một đường đi về phía trước, vận khí lại không tệ, không đụng phải người Hạo Thiên minh, cũng không gặp được người Vạn Ma lĩnh, thẳng đến bên ngoài Vạn Độc lâm, nhìn thấy từng mảng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập cùng một chỗ.

Nếu từ trên cao quan sát, có thể thấy được những người Vạn Ma lĩnh này đã vây kín toàn bộ Vạn Độc lâm, chẳng những trên mặt đất như thế, mà ngay cả trên bầu trời cũng có lượng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh tuần tra trên bầu trời, phòng bị Lục Diệp chạy trốn.

Chẳng qua trong Vạn Độc lâm đầy rẫy độc chướng, vô cùng nồng đậm, cho nên tu sĩ tuần tra trên bầu trời không thể thấy rõ tình huống trong rừng.

Hoa Từ không có hạ xuống, mà là trôi nổi giữa không trung, nhìn rừng độc phía trước.

Có một số tu sĩ Vạn Ma lĩnh chú ý tới nàng, nhưng cũng lắm là vì gương mặt xinh đẹp của nàng nhìn thêm vài lần, không để ý lắm.

Không ai ngờ được, tại nơi tụ tập của số lượng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh này, lại có một y tu của Hạo Thiên minh, trắng trợn chạy tới, còn lơ lửng giữa không trung như vậy.

Giống như sợ người khác không nhìn thấy nàng vậy.

Tu sẽ khi không có bộ lộ ẩn kỹ chiến trường của bản thân thì ngoại trừ những người quen biết, không ai biết người thuộc trận doanh nào.

Tu vì Hoa Từ cứu cảnh, biểu hiện lại thản nhiên tự nhiên như thế, ai lại đi điều tra trận doanh của nàng?

"Có y tu không? Gọi một y tu tới đây đi!"

Chợt có giọng nói của một người vang lên gần đó.

Hoa Từ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên đó có một thanh niên đang lớn tiếng hét to.

Chương 714: Cô Nàng Kỳ Lạ

Nàng vốn dĩ không định để ý tới, nhưng thanh niên nói câu tiếp theo liền để cho nàng đổi chủ ý.

"Phải vào rừng tìm Lục Nhất Diệp, có y tu đến trợ giúp không?"

"Ta là y tu."

Hoa Từ nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt người thanh niên này.

Thanh niên nhìn nàng từ trên xuống dưới một cái, mặc dù cảm thấy nữ tử này xinh đẹp mà lòng cảnh đẹp ý vui, nhưng vẫn còn có chút ghét bỏ:

"Tu vi có chút thấp..."

Hắn càng muốn tìm y tu chuyển tu công pháp thiên cấp, dù sao muốn đi sâu vào Vạn Độc Lâm, tu vi y tu cao hơn một chút, an toàn của bọn họ càng được đảm bảo hơn.

"Ta giỏi về thuật trừ độc."

Hoa Từ thản nhiên nói.

Thanh niên có chút hồ nghi liếc nhìn Hoa Từ, sau đó đi qua một bên, tìm một nam tử xấu xí, nói nhỏ vài câu bên tai hắn, nam tử kia cười hắc hắc, từ trong túi trữ vật của mình lấy ra một viên linh đan màu hồng phấn.

Thanh niên nhận lấy linh đan, đi đến trước mặt Hoa Từ, đưa linh đan qua:

"Nếu có người trúng loại độc này, người có thể giải?"

Hoa Từ cầm lấy viên linh đan kia, chẳng thèm liếc mắt một cái, trực tiếp ném vào trong miệng nuốt xuống.

Mấy người ở phụ cận thấy thế thì trợn mắt há hốc mồm, thanh niên cũng trợn mắt lú lười!

Bổn ý của hắn chỉ là muốn kiểm tra một chút bản lĩnh trừ độc của Hoa Từ, ai ngờ Hoa Từ lại trực tiếp ăn đan dược kia.

Chủ nhân linh đan, nam tử xấu xí kia nhin không được tiến tới, cẩn thận quan sát phản ứng của Hoa Từ, một lúc lâu mới khó có thể tin:

"Người... Không có chuyện gì chứ?"

Linh đan kia cũng không phải vật kịch độc gì, nhưng đối với nữ tử mà nói, lại là loại không thể ăn vào, cho dù là nữ tu chuyển tu thiên cấp công pháp phục dụng, cũng không khỏi ý loạn tình mê, loại vật này đều là dùng riêng, nào có người trắng trợn phục dụng trước mặt mọi người như vậy, cũng không sợ xấu mặt sao.

"Còn gì nữa không?"

Hoa Từ nhìn nam tử xấu xí kia, tỏ vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Khóe mắt của nam tử không nhin được giựt giựt một cái, đây là lần đầu trong đời, nhìn thấy một cô gái kỳ lạ như vậy!

"Sư muội có thủ đoạn khử độc quả nhiên cao minh!"

Thanh niên trước đó lên tiếng cười lớn một tiếng:

"Chỉ có người, vào trong rừng còn phải dựa vào sư muội."

Hoa Từ nở nụ cười dịu dàng:

"Chư vị sư huynh cứ yên tâm giao mệnh cho ta là được!"

Lời này nghe có chút là lạ, nhưng mà thanh niên cũng không suy nghĩ nhiều, liền vẫy tay nói: "Người đã đủ, xuất phát đi!"

Theo một tiếng chào hỏi của hắn, một nhóm hơn hai mươi người vây quanh tới đây, dưới sự dẫn dắt của thanh niên, xâm nhập vào trong Vạn Độc Lâm.

Mặc dù phía Vạn Ma Lĩnh chắc chắn Lục Diệp sẽ không sống được bao lâu nữa, nhưng để đề phòng hắn ở trong rừng có động tác nhỏ gì, cho nên thỉnh thoảng sẽ phái người tiến vào Vạn Độc lâm, tìm tòi hành tung của hắn, áp bách không gian hoạt động của hắn.

Cho dù không tìm thấy Lục Diệp, cũng tuyệt đối không thể để cho hắn chạy ra khỏi chỗ sâu.

Nguy hiểm trong Vạn Độc Lâm không đơn giản chỉ có độc vụ độc chướng đâu đâu cũng có, nơi đây còn sinh tồn rất nhiều độc vật, cũng may đoạn thời gian gần đây Vạn Ma Lĩnh không ngừng có lượng lớn nhân thủ ra ra vào vào, cho nên độc vật bên ngoài cơ bản đều bị dọn dẹp sạch sẽ.

Tiến vào Vạn Độc lâm, một nhóm hơn hai mươi người cũng không phân tán quá xa, trước kia từng có kinh nghiệm ở Vụ Ẩn sơn, bọn hắn quả thực không dám phân tán lực lượng quá mức, tránh cho bị Lục Diệp đánh lén.

Hoa Từ là đối tượng bảo hộ trọng điểm không thể nghi ngờ, trong cả đội ngũ chỉ có một mình nàng là y tu, còn là không có chuyển tu công pháp Thiên cấp, những người này sao có thể không để bụng?

"Sư muội, phải dùng linh lực hộ thể đó."

Thanh niên dẫn đầu vô tình nhìn thấy Hoa Từ căn bản không

thúc giục linh lực hộ thân, nàng còn tự nhiên hít một hơi độc, vội vàng nhấc nhỏ.

"Ừm."

Hoa Từ thuận miệng đáp, thoáng thúc dục linh lực hộ thể.

Thấy thế, thanh niên kia mới yên lòng.

Một đường xâm nhập vào bên trong, đi về phía trước vài dặm, độc tính trong sương độc đã rất mãnh liệt, dù cho mọi người trước khi tiến vào sớm phục dụng một ít Giải Độc Đan cũng có chút không kiên trì được.

Thanh niên dẫn đầu nảy sinh ý rút lui, tìm tòi như vậy, mấy ngày gần đây bên phía Vạn Ma lĩnh tiến hành rất nhiều lần, vẫn không có thu hoạch.

Chẳng qua đối với Vạn Ma lĩnh mà nói, không có thu hoạch chính là thu hoạch lớn nhất, điều này cũng có nghĩa là Lục Diệp vẫn còn ở chỗ sâu trong Vạn Độc lâm không có chạy ra.

Đang lúc thanh niên chuẩn bị hạ lệnh rời đi, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vang nhỏ.

Ngay sau đó có người kinh hô: "Không hay rồi, Vương sư đệ trúng độc."

Vừa dứt lời, lại có mấy thanh âm phù phù ngã xuống đất vang lên.

Một người ngã xuống đất, ý thức mơ hồ hô to:

"Chạy mau, độc tính hung ác..."

Nói chưa dứt lời liền không có động tĩnh.

Biến cố này khiến mọi người kinh hãi không thôi, lúc trước

bọn họ cũng từng ra vào Vạn Độc lâm mấy lần, đều đi đến độ sâu này, cũng không có lần nào gặp phải chuyện như vậy, lần này cũng không biết tại sao lại phát sinh biến cố như vậy.

Âm thanh đổ rầm liên miên không dứt, tiểu đội hơn hai mươi người trong chớp mắt cũng chỉ còn lại có mấy người miễn cưỡng duy trì, nhưng cũng đầu vầng mắt hoa, ý thức mơ hồ.

Chương 715: Ai nói y tu không giết người?

Thanh niên lĩnh đội lúc này phát giác không ổn, hắn không biết lần này gặp phải chuyện gì, nhưng đám người phe mình rõ ràng trúng một loại kịch độc cực kỳ bí mật, trước khi độc phát lại không ai phát hiện.

Điều này làm cho mọi người rất khủng hoảng.

Phản ứng đầu tiên của hắn là nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng mà suy nghĩ vừa mới xuất hiện, liền cảm thấy một thân linh lực tan rã, theo bản năng chộp về phía Hoa Từ ở bên cạnh: "Cứu..."

Con người bỗng nhiên trừng lớn, trong tầm mắt, mười mấy điểm huỳnh quang màu đỏ từ bốn phương bay vút tới, rơi vào mu bàn tay y tu trước mặt.

Loại tình huống này hắn quá quen thuộc, là dấu hiệu sau khi giết địch thu được công huân.

Mười mấy người bị độc phát bỏ mình đều do tên y tu này giết!

Trong mắt thanh niên tràn đầy khó tin, hoảng sợ nhìn Hoa Từ:

"Người..."

Bỗng nhiên cúi đầu, nhìn tay mình, vừa rồi dưới tình thế cấp bách hắn bắt được cánh tay nữ y này, nhưng mà giờ khắc này cánh tay kia của hắn đã hoàn toàn mất đi tri giác.

Hắn chợt nhớ tới câu nói của nữ y tu trước khi tiến vào... Lần này thật sự giao tính mạng cho nàng.

"Vì sao?"

Thanh niên cắn răng quát hỏi, hẳn thật sự nghĩ mãi mà không rõ, không thù không oán với nhau, tại sao nữ y tu này lại ra tay hạ sát thủ với đám người bọn họ.

Hoa Từ dịu dàng cười:

"Quên tự giới thiệu, ta là đệ tử Bích Huyết tông!"

Đồng tử thanh niên đột nhiên co rút lại, biểu lộ biến ảo một chút, cũng không biết là muốn khóc hay là muốn cười.

Đệ tử Bích Huyết tông...

Hắn lại có thể dẫn theo một y tu của Bích Huyết tông chạy vào trong Vạn Độc Lâm tìm kiếm tung tích của Lục Nhất Diệp, chẳng trách người ta lại ngầm hạ độc thủ.

Những người của Bích Huyết tông làm sao dám trắng trợn xuất hiện ở bên ngoài Vạn Độc lâm? Bây giờ trong lòng hắn tràn đầy hối hận, lúc đó không có kiểm chứng trận doanh của Hoa Từ, những tình huống lúc đó, hẳn hoàn toàn không ý thức được việc phải kiểm chứng tin tức về phương diện này.

"Ta giết người!"

Trong lúc ý thức mơ hồ, thanh niên dùng hết khí lực nâng lên một chưởng đánh về phía Hoa Từ.

Hoa Từ chỉ nhẹ nhàng lui về sau mấy bước, khiến một chưởng này vỗ vào khoảng không.

Bịch bịch...

Thân thể thanh niên nặng nề té lăn trên mặt đất, một điểm hồng quang bay ra, rơi vào mu bàn tay của Hoa Từ.

Nhìn thi thể khắp bốn phía, Hoa Từ không khỏi sinh ra một tia cảm giác không quá chân thực... Nàng biết mình đạt được truyền thừa rất cường đại, nhưng hiện tại xem ra, truyền thừa này so với nàng nghĩ còn muốn mạnh hơn.

Dĩ vãng nàng chỉ có một loại thủ đoạn hình nắm đấm để đối phó địch nhân, loại thủ đoạn này đối phó với tu sĩ cấp thấp còn có thể phát huy tác dụng, nhưng sau khi tu vi của tu sĩ dần cao lên, loại thủ đoạn này sẽ rất khó phát huy tác dụng, bởi vì nàng muốn gieo nắm xuống, tu sĩ nếu là ngự khí phi hành mà đi, thủ đoạn của nàng rất khó để phát huy.

Nhưng sau khi nàng đạt được truyền thừa hoàn chỉnh, thủ đoạn giết địch không chỉ giới hạn trong trong nắm, chỉ cần nàng muốn, tùy thời tùy chỗ có thể hạ độc người ta.

Những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh này hành động cùng nàng thời gian dài như vậy, đã sớm bị nàng vô thanh vô tức hạ kịch độc.

Cúi đầu nhìn hai tay mình, Hoa Từ có thể cảm nhận được tiếng tim đập kịch liệt trong lồng ngực mình.

Ai nói, y tu, không thể, giết người chứ!

Tản đi linh lực hộ thể, Hoa Từ há miệng hít thở khí độc bốn phía, khí độc mà các tu sĩ trong vòng tròn hạch tâm đều tránh không kịp đối với Hoa Từ lại là thứ còn tốt hơn so với thiên địa linh khí, giữa răng miệng tràn đầy hơi thở thơm ngọt...

Nàng thu thập tâm tình, di chuyển bước chân nhẹ nhàng, thu hồi từng cái túi trữ vật rải rác ở bốn phía.

Một lát sau, Hoa Từ rời đi, tại chỗ chỉ còn lại một cỗ thi thể nhanh chóng ăn mòn.

...

Sâu trong Vạn Độc lâm, Lục Diệp đang được Y Y chiếu cố đốc lòng điều dưỡng thân thể bỗng nhiên cúi đầu nhìn về phía mu bàn tay của mình, ẩn kỵ chiến trường có chút dị thường.

Hắn vội vàng điều tra.

Không phải có người truyền tin tới, mà là có người khiêu chiến hắn!

Lúc này Lục Diệp mới nhớ ra, mình đăng lâm Linh Khê bảng đã ba ngày trôi qua.

Trước đây lúc đưa tin cho Nhị sư tỷ, nàng đã từng nhắc qua việc này.

Tu sĩ lần đầu tiên đăng lâm Linh Khê bảng, có ba ngày điều chỉnh thời hạn, ba ngày sau, sẽ đạt được tư cách khiêu chiến người bài danh cao hơn và bị người bài danh thấp hơn khiêu chiến.

Nói cách khác, tu sĩ lần đầu đăng lâm Linh Khê bảng sẽ không bị khiêu chiến trong vòng ba ngày, cũng không cách nào khiêu chiến người khác.

Khiêu chiến trong phạm vi xếp hạng không quá năm người.

Ví dụ như hiện tại Lục Diệp xếp hạng ba mươi ba, như vậy người mạnh nhất hắn có thể khiêu chiến chính là người xếp hạng hai mươi bảy, trong số những tu sĩ xếp sau hắn, người xếp hạng ba mươi tám đến ba mươi bốn đều có thể khiêu chiến hắn, ba mươi chín không được, bởi vì vượt quá năm vị.

Khiêu chiến Linh Khê bảng là một chuyện rất thú vị, bởi vì có thiên cơ tham dự và duy trì ở trong đó, cho nên có đủ loại quy tắc không cách nào phá vỡ.

Loại khiêu chiến này cũng không cần phải ở trước mặt khiêu

chiến, dù sao đa số tu sĩ Linh Khê cảnh hoạt động ở Linh Khê chiến trường, cũng có người dừng lại ở cửu châu, nếu như có người một mực trốn ở trong trụ sở hoặc là trong tông môn thì căn bản không có cơ hội trước mặt khiêu chiến.

Loại chuyện này chỉ cần mượn ấn ký chiến trường khởi xướng là được, tự có thiên cơ tham dự vào trong đó, rất là thuận tiện.

Chương 716: Khiêu Chiến Linh Khê Bảng

Ngay lúc này, cũng không biết là ai đã thông qua dấu ấn chiến trường khiêu chiến với Lục Diệp. Trước mắt Lục Diệp có hai canh giờ chuẩn bị, trong vòng hai canh giờ này, hắn có thể điều chỉnh trạng thái của bản thân đến trạng thái tốt nhất, nghênh chiến đối phương.

Đến lúc đó, Thiên cơ sẽ đưa Lục Diệp và người khiêu chiến trực tiếp truyền tống vào trong một tiểu không gian chuyên môn cho hai bên tranh đấu, hơn nữa loại tiểu không gian này còn có rất nhiều loại địa hình để lựa chọn, người khác tới khiêu chiến Lục Diệp, quyền lựa chọn này nằm trong tay Lục Diệp, hắn có thể lựa chọn địa hình có thể làm cho mình phát huy ưu thế.

Nếu như Lục Diệp đi khiêu chiến người khác, vậy quyền lựa chọn sẽ nằm trong tay người khác.

Đương nhiên, lúc bị khiêu chiến cũng có thể cự tuyệt.

Nhưng mà cự tuyệt sẽ tương đương với chiến bại, người khiêu chiến sẽ thay thế hắn xếp hạng trên Linh Khê bảng.

Những chuyện này Lục Diệp chỉ là nghe nói, chưa bao giờ trải qua, bỗng nhiên bị người khiêu chiến, ngược lại là có chút ngoài ý muốn.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, đại khái là bên Vạn Ma Linh chờ không kiên nhẫn, mình một mực trốn ở bên trong Vạn Độc Lâm, bên Vạn Ma Linh không tìm được mình, lại không thấy mình bị độc chết, liền muốn dùng phương thức khiêu chiến để điều tra

tình huống của mình, nếu như có thể, bọn hắn càng muốn mượn loại phương thức này để chém giết mình, như vậy, bọn hắn cũng không cần mạo hiểm xâm nhập Vạn Độc Lâm.

Lục Diệp cẩn thận tra xét đủ loại tin tức truyền lại từ trong ấn ký chiến trường, phát hiện tình huống cũng giống như lời Nhị sư tỷ đã nói trước đó, giờ phút này hắn có hai loại lựa chọn, một loại là tiếp nhận khiêu chiến, một loại là cự tuyệt.

Lục Diệp hơi trầm ngâm, tâm niệm vừa động, tiếp nhận lần khiêu chiến này, từ trong tối tăm có thiên cơ rơi xuống, càng nhiều tin tức từ trong ấn ký chiến trường nổi lên.

Hắn có hai canh giờ chuẩn bị, mặt khác, hắn còn có thể lựa chọn địa hình cùng địch tranh đấu.

Lục Diệp điều tra những địa hình này, trong đầu lập tức hiện ra từng tin tức đại khái về không gian nhỏ đặc biệt, bao gồm cả địa mạo độc đáo của những không gian nhỏ này, còn có diện tích lớn nhỏ...

Những không gian nhỏ này có khoảng hơn một trăm cái, có phế tích, có hoang dã, có sa mạc cũng có rừng rậm, còn có biển rộng.

Diện tích đất cũng lớn có nhỏ có, lớn thì bao phủ phạm vi vài dặm, nhỏ thì chỉ có phạm vi mấy chục trượng...

Vừa là lần đầu trải qua loại chuyện này, dĩ nhiên là Lục Diệp muốn thu hoạch càng nhiều tình báo hơn.

Hắn thử mượn ấn ký điều tra tin tức của người khiêu chiến, đáng tiếc không thu hoạch được gì, không biết vì sao, Thiên Cơ có một loại bảo hộ vô hình đối với người khiêu chiến.

Hắn lại điều tra Linh Khê bảng, nhìn thoáng qua năm người bài danh ba mươi bốn đến ba mươi tám.

Trong năm người, có ba Vạn Ma lĩnh, hai người Hạo Thiên minh đều có tu vi Thiên Cửu, khiêu chiến mình tất nhiên là một trong ba người Vạn Ma lĩnh.

Y Y ở bên cạnh tò mò nhìn hẳn:

"Lục Diệp, có người tìm người sao?"

"Không phải, có người ở trên Linh Khê bảng khởi xướng khiêu chiến với ta."

Lục Diệp thuận miệng trả lời một câu.

"Có người khiêu chiến với người?"

Y Y kinh ngạc:

"Người đồng ý rồi?"

"Đồng ý."

"Thế nhưng tình trạng của người bây giờ..."

Y Y vẻ mặt lo lắng, tuy nói đã qua ba ngày, nhưng di chứng sau khi Lục Diệp thi triển Hỏa Phượng Hoàng vẫn chưa biến mất, thân thể vô cùng suy yếu, một thân thực lực chỉ sợ ngay cả một nửa ngày thường cũng không phát huy được.

"Ta đâu có đi đánh với hẳn, ta chỉ xem một chút."

Nhận lời đối phương khiêu chiến, cũng không có nghĩa nhất định phải cùng đối phương chiến đấu, đợi hai canh giờ qua đi, nhận thua là xong việc.

Đơn giản là bị người khác thay thế xếp hạng của mình trên Linh Khê bảng mà thôi.

Nghe Lục Diệp nói như vậy, Y Y mới yên lòng.

Lục Diệp lại điều tra mười thứ hạng đầu trên Linh Khê bảng, những người này đều xuất thân từ tông môn nhất phẩm ở các nơi trong Cửu Châu, thô sơ giản lược nhìn thoáng qua toàn bộ bảng danh sách, mười lăm thứ hạng đầu cơ bản đều xuất thân tông môn nhất phẩm, sau khi đến hạng mười lăm, mới có tu sĩ xuất thân tông môn nhị phẩm.

Hơn năm mươi vị trí đầu mới lục tục có tu sĩ xuất thân từ tông môn Tam phẩm, hơn nữa số lượng còn không tính là nhiều.

Lục Diệp nhìn thấy tên Vu Liên Châu, xếp hạng thứ bảy trên Linh Khê bảng, có thể nói xếp hạng rất cao.

Thứ nhất là một người đến từ Đạo Huyền Tông ở Thiên Châu tên là Thời Quảng, cũng không biết trước kia có phải hẳn đứng thứ tư hay không.

Trước kia đứng thứ hai là Yến Hình đã chết, Phong Nguyệt Thiên và Lý Phách Tiên song song tấn chức Vân Hà, hết u ác tính trên tam đại Linh Khê Bảng, người đứng thứ tư Linh Khê bảng đều tự động thăng cấp thành đầu bảng, nếu tính thật, hẳn nên cảm tạ Lục Diệp mới đúng, nếu không phải Lục Diệp mua cho Lý Phách Tiên hai phần Bồ Khiếu Đan, chỉ sợ người này vĩnh viễn cũng dừng nghỉ đẳng lâm vị trí thứ nhất trên bảng.

Lục Diệp thăm Linh Khê dò bảng, thu hồi tâm thần, tiếp tục tu dưỡng bản thân.

Lúc tu dưỡng cũng không lãng phí thời gian, lấy ra một quyển thư điển mang ra từ chỗ Vân phu nhân để nghiên cứu, đồng thời không ngừng nuốt linh đan tu hành.

Bởi vì có trận pháp phòng hộ nên không tiện xây dựng trận pháp Tụ Linh, cũng không thể xây dựng linh văn trong linh khiếu, bởi vì một khi thiên địa linh khí lưu động quá nhanh sẽ làm cho chương khí độc xung quanh ăn mòn trận pháp, gánh nặng mà trận

pháp chịu đựng cũng sẽ lớn hơn.

Cũng may hẳn cho dù chỉ nuốt linh đan, tốc độ tu hành cũng không chậm, thậm chí có thể nói, cho tới nay, nuốt linh đan mới là thủ đoạn tu hành chủ yếu của hắn.

Rất nhanh, thời hạn hai canh giờ đã đến.

Lục Diệp tâm thần câu kết ấn ký chiến trường, trực tiếp bỏ quyền chiến đấu lần này.

Lại nhìn Bảng Linh Khê, vốn hắn đã có vị trí ba mươi ba, trực tiếp trượt xuống còn ba mươi bảy. Tu sĩ Vạn Ma lĩnh vốn là ngồi ba mươi bảy kia đã thay thế vị trí của hắn.

Lục Diệp hơi híp mắt lại, nhớ kỹ tên và lai lịch của người này.

Còn chưa thu hồi tâm thần, trong ấn ký lại truyền đến tin tức có người khiêu chiến hắn.

Lục Diệp vẫn tiếp nhận như cũ! Sau đó gạt sang một bên.

Cùng lúc đó, một tin tức nhanh chóng truyền lại trong trận doanh Vạn Ma lĩnh, trong khiêu chiến Linh Khê bảng, Lục Nhất Diệp tránh mà không chiến, nghi ngờ tình cảnh không ổn!

Chương 717: Hoa Từ tới tìm.

Đúng như Lục Diệp đã đoán trước đó, bên Vạn Ma lĩnh kia đúng là đang mượn phương pháp này để thăm dò tình huống của hắn.

Chờ ba ngày, Lục Diệp vẫn chưa bị độc chết, Vạn Ma lĩnh bên kia lại không dám xâm nhập quá sâu vào Vạn Độc lâm, không tìm được tung tích của Lục Diệp, chỉ có thể mượn Linh Khê bằng khiêu chiến.

Lục Nhất Diệp tiếp nhận khiêu chiến, nhưng sau hai canh giờ bỏ quyền, chính là đã nói lên một điều, đó chính là trạng thái của hắn tuyệt đối không tốt, nếu không thì đâu có lý do chưa đánh đã bỏ quyền.

Phải biết rằng khiêu chiến trên Linh Khê bằng không nhất định phải phân sinh tử, có thiên cơ vận tác trong đó, nếu phát hiện đánh không lại, chỉ cần hô một tiếng nhận thua, có thể thoát khỏi không gian nhỏ khiêu chiến, từ đó bảo toàn tánh mạng.

Lục Nhất Diệp kia bây giờ ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra, rõ ràng là sợ bên Vạn Ma lĩnh dò xét ra hư thật của hắn...

Tin tức truyền ra, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh vốn đang lo lắng lập tức không hoảng hốt, đều cảm thấy chỉ cần tiếp tục chờ đợi, Lục Nhất Diệp kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Chớp mắt lại là hai canh giờ sau, xếp hạng của Lục Diệp từ ba mươi bảy trượt xuống còn bốn mươi một.

Bên phía Vạn Ma Lĩnh không có ý từ bỏ ý đồ, lại có người khởi xướng khiêu chiến với Lục Diệp.

Ở chỗ sâu trong Vạn Độc Lâm, trong pháp trận phòng hộ kia, Lục Diệp có chút không kiên nhẫn, hắc yên lặng điều dưỡng thân thể, đọc sách tu hành, luôn có người thông qua Linh Khê Bảng khởi xướng khiêu chiến đối với hắn, tuy nói mỗi lần hắn đều có thể bỏ mặc đối phương hai canh giờ, nhưng bị quấy nhiễu như vậy cũng rất phiền toái.

Cho nên khi Lục Diệp bị khiêu chiến lần thứ ba, hắn cũng không đồng ý, dứt khoát trực tiếp cự tuyệt.

Sau đó hắn trượt khỏi xếp hạng bốn mươi sáu!

Thời gian một nén nhang kế tiếp, trong toàn bộ chiến trường, tất cả tu sĩ có tư cách liên kết thiên cơ, tra xét Linh Khê bảng liền trở mắt nhìn Lục Diệp trượt khỏi bảng xếp hạng, trực tiếp từ hơn bốn mươi trượt đến cuối bảng, lại biến mất trên Linh Khê bảng!

Từ ba ngày trước, sau khi Lục Diệp dùng tu vi Thiên Thất để nhất cử đăng lâm Tam Thập Tam Thiên, sáng tạo ra chiến tích chưa từng có ở Cửu Châu, chỉ trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, Tân Tinh được thể lực khắp nơi chú ý liền hoả tốc rơi ra khỏi bảng danh sách, toàn bộ quá trình có thể nói là phù dung sớm nở tối tàn.

Linh Khê bảng trở nên sạch sẽ!

Không còn tu sĩ Thiên cấp thất tầng chói mắt kia kích thích tâm thần của tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Lục Diệp cũng trở nên thanh tịnh, không còn ai quấy rầy hắn thông qua Linh Khê bảng nữa.

Lục Diệp đang muốn an an ổn ổn nghỉ ngơi một lúc, bỗng nhiên hắn nhú mày, nhẹ nhàng hô một tiếng:

"Y Y!"

Y Y ở một bên đang nướng thịt thú cho Lục Diệp, nghe vậy

liền ngẩng đầu:

"Ở đây."

Sau khi nói xong mới phát hiện biểu lộ của Lục Diệp không đúng lắm, hắn đang ngưỡng trọng nhìn chăm chăm vào phương hướng nào đó, từ từ đứng lên, một thân linh lực âm thầm bắt đầu khởi động.

Y Y lách mình trốn xuống dưới đất, Hồ Phách nhảy đến ngồi xổm trên vai Lục Diệp, nhìn như không thu hút chút nào nhưng trên thực tế đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Vậy mà có người xâm nhập đến vị trí này, đây là điều Lục Diệp vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới.

Vạn Độc Lâm bây giờ bị tu sĩ Vạn Ma Linh phong tỏa, có thể đi vào tất nhiên là địch nhân bên Vạn Ma Linh, mà dám xâm nhập nơi này, thực lực người tới cường đại có thể nghĩ.

Cũng không biết là vị nào trên Linh Khê bảng.

Một tay Lục Diệp đề lên chuôi đao, một tay nắm lấy một cây trận kỳ, tuy rằng lúc này thực lực của hắn khó có thể phát huy ra hết, nhưng nơi này đã bị hắn bố trí trận pháp, cho dù người tới có thực lực mạnh hơn nữa, muốn giết hắn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Răng rắc...

Trên phương hướng kia, có người giẫm lên lá khô tiếng vang truyền đến, xuyên qua khói độc xanh biếc nồng đậm kia, từng bước một tới gần phương hướng đại trận.

Dù cho Lục Diệp thúc giục Động Sát Linh Văn gia trì hai tròng mắt, cũng không có biện pháp xuyên thấu qua khói độc nhìn thấu được diện mạo người tới, chỉ từ đường cong uyển chuyển của đối

phương mà nhìn, hẳn là một nữ tử.

Nữ tử này thoát nhìn chiều cao không sai biệt lắm với Hoa Từ, dáng người cũng rất tương tự.

Chốc lát sau, người tới đứng ở bên ngoài đại trận, cách màn sáng đại trận, đối diện với bốn mắt phía Lục Diệp, trong mắt tràn đầy ý cười.

Lục Diệp ngậy người.

"Hoa Từ tỷ!"

Y Y cũng xông ra từ dưới đất, vẻ mặt khó có thể tin nhìn người tới, làm sao cũng không ngờ lại gặp Hoa Từ ở chỗ này, không đúng, Hoa Từ nhất định là cố ý đến tìm bọn họ.

Nói như vậy, Y Y nhào về phía Hoa Từ, lại bị Lục Diệp kéo lại.

Y Y quay đầu, khó hiểu nhìn hẳn.

Lục Diệp khẽ cup mắt xuống, nhìn Hoa Từ bên ngoài đại trận:

"Y tu nhà ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đi đến nơi này dưới sự bao vây của Vạn Ma lĩnh, rốt cuộc người là ai?"

Nghe Lục Diệp nói như vậy, Y Y mới ý thức được không đúng.

Vừa rồi khi nhìn thấy Hoa Từ nên nàng ta chỉ lo vui mừng, hoàn toàn không nghĩ tới tầng này, giờ phút này suy nghĩ kỹ lại, Lục Diệp nói không sai, Hoa Từ nào có bản lĩnh lớn như vậy, một mình chạy đến chỗ này? Lập tức nổi giận đùng đùng mà nhìn Hoa Từ ở bên ngoài trận:

"Người là ai, dùng thủ đoạn gì giả mạo Hoa Từ tỷ!"

Hoa Từ bật cười, có phần u oán liếc nhìn Lục Diệp một cái, sau đó thở dài, tay vỗ bụng, lã chã chực khóc:

"Đứa nhỏ số khổ, cha người không nhận chúng ta, phải làm sao bây giờ?"

Con mắt Y Y lập tức tròn tròn, ngạc nhiên vô cùng:

"Có ý gì?"

Lục Diệp cũng giống như bị trúng một đạo Dẫn Lôi phù trước mặt, ngây người tại chỗ.

Khi nhìn thấy Hoa Từ, theo bản năng hần cảm thấy người này là giả mạo, nhưng lời Hoa Từ vừa thốt ra, hần lại cảm thấy không đúng lắm.

Trên đời này, ngoại trừ nữ nhân kia, ai còn có thể mở miệng nói như vậy với hần chứ.

Hần nhanh chóng nhớ ra điều gì đó, vội vàng thông qua dấu ấn chiến trường của mình truyền tin cho Hoa Từ, bên ngoài đại trận, Hoa Từ trả lời một câu:

"Tên kai, con tới tìm cha, có vui không?"

Chương 718: Tình Cảnh Xấu Hổ

Khóe mắt Lục Diệp co giật một hồi, vung trận kỳ trong tay lên, đại trận mở rộng một lỗ hồng, Hoa Từ lách mình xông vào.

"Lục Diệp."

Y Y ở bên cạnh không tự tin hỏi:

"Nàng là Hoa Từ tỷ sao?"

"Đúng vậy!"

"Hoa Từ tỷ!"

Y Y nhào tới, ôm Hoa Từ nhảy nhót, ở loại địa phương này nhìn thấy Hoa Từ, thật sự khiến nàng vui quá mà.

Lục Diệp lại ngồi xuống, quan sát Hoa Từ từ trên xuống dưới, luôn cảm thấy có chút không chân thực.

Bởi vì bất luận như thế nào, hẳn cũng không nghĩ tới Hoa Từ lại chạy đến đây tìm hắn, hơn nữa thật đúng là để cho nàng thành công đi vào.

Linh quang trên người Hoa Từ rõ ràng đã đến trình độ Cửu cảnh, tốc độ tăng lên tu vi này rõ ràng cũng không bình thường.

Đợi đến khi Y Y bình phục tâm tình kích động, Lục Diệp mới mở miệng nói:

"Người vào bằng cách nào?"

"Đi vào."

Hoa Từ trả lời đương nhiên.

"Người của Vạn Ma lĩnh rút đi rồi?"

"Không có, nhiều người bao vây ở bên ngoài, trên trời dưới đất có mấy ngàn, còn không ngừng có người tiến vào trong rừng tìm kiếm tung tích của người, lần này người chấp cánh cũng khó thoát rồi."

"Vậy người làm sao đi vào được?"

"Ta là y tu, có một đội người Vạn Ma lĩnh cần y tu đi theo, ta liền cùng bọn họ đi vào."

Lục Diệp vốn định hỏi đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia đi đâu rồi, bỗng nhiên thoáng nhìn bên hông Hoa Từ có đeo một chuỗi túi trữ vật, ít nhất cũng có ba bốn mươi cái...

Không cần hỏi, kết cục của một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia đã rất rõ ràng.

Lục Diệp kinh hãi, không biết lần này Hoa Từ rốt cuộc đã lấy được một truyền thừa như thế nào, một y tu Cửu cảnh như nàng lại có thể một hơi giết chết một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở vòng hạch tâm! Nhìn số lượng túi trữ vật kia, tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết trên tay nàng ít nhất cũng có hai mươi người.

Càng làm cho Lục Diệp khó hiểu hơn chính là, cho dù nữ nhân này là một y tu xuất sắc, nhưng làm thế nào ngăn cản được sự ăn mòn của sương độc và độc chướng kia.

Hẳn có thể ngăn cản, là bởi vì có thiên phú thụ trong người, hơn nữa đó cũng không phải ngăn cản, là kịch độc xâm nhập vào trong cơ thể bị tiêu hủy.

Xem ra, cái này có liên quan đến truyền thừa nàng đạt được.

"Y Y, thịt nướng khét rồi."

Hoa Từ đột nhiên nói.

"A!"

Y Y vội vàng đi đến bên cạnh đồng lửa, lấy thịt nướng lên.

Hoa Từ nhìn về phía Lục Diệp, quan sát trên dưới:

"Người không trúng độc?"

Sở dĩ nàng khư khư cố chấp chạy đến nơi này tìm Lục Diệp, chính là vì sợ hắn bị độc chết trong Vạn Độc Lâm, kết quả bây giờ nhìn lại Lục Diệp, nào có chút dấu hiệu trúng độc nào, ngược lại là Y Y, dường như đã trúng độc.

"Ta bách độc bất xâm."

Lục Diệp hỏi ngược lại:

"Vì sao người cũng không trúng độc?"

"Như nhau thôi."

Hoa Từ cười rất hiền lành, cất bước đi đến bên cạnh Lục Diệp, ngồi xổm xuống phân phó: "Đưa tay ra!"

Lục Diệp ngoan ngoãn đưa tay ra.

Hoa Từ giơ hai ngón tay đặt lên cổ tay hắn, tuy nhìn bề ngoài Lục Diệp quả thật không có dấu hiệu trúng độc, nhưng rất nhiều kịch độc là cực kỳ bí mật, không tự mình kiểm tra một chút, nàng làm sao có thể yên tâm?

Sau một phen điều tra, xác định Lục Diệp thật sự không có trúng độc.

"Há miệng."

"A..."

Lục Diệp há hốc mồm.

"Duỗi đầu lưỡi ra xem thử."

"Người đủ rồi!" Lục Diệp không làm.

"Ha ha, vậy cũng không phải do người quyết định."

Hoa Từ bỗng nhiên cầm lấy tay Lục Diệp, bàn tay nhỏ bé mềm mại, xúc cảm ôn nhuận, ấm áp giống như ngọc.

Lục Diệp lập tức cảm giác trên tay tê rần, có loại ảo giác bị trúng độc, nhưng loại cảm giác này thoáng qua rồi biến mất, Hoa Từ giơ tay nắm lấy miệng Lục Diệp, muốn moi đầu lưỡi của hắn ra nhìn xem.

Kết quả không đợi nàng có động tác, Lục Diệp đã đưa tay nắm lấy khuôn mặt của nàng!

Xúc cảm không tẻ.

Miệng Hoa Từ cong lên.

Bốn mắt nhìn nhau, Hoa Từ nháy nháy con mắt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Không nên... Trong nháy mắt nàng bắt lấy tay Lục Diệp, Lục Diệp không thể nhúc nhích được mới đúng!

"Người làm gì vậy?"

Lục Diệp lúng túng hỏi.

"Người..."

Hoa Từ không biết nên nói như thế nào.

Y Y ở bên cạnh quay đầu nhìn chăm chăm, chỉ thấy hai người này mỗi người nắm lấy khuôn mặt của đối phương, chu miệng lên, nhìn nhau gần trong gang tấc, lại nhớ tới lời nói lúc trước của Hoa Từ, Y Y giậm chân một cái, thân thể chuyển một cái, hóa thành lưu quang vọt vào trong cơ thể Hồ Phách.

Không có cách nào nhìn được!

Hồ Phách ngồi xổm trên bãi vai Lục Diệp cũng cầm hai móng che mắt...

"Người hạ độc ta?"

Cho tới giờ phút này, Lục Diệp mới phát hiện, bởi vì Nguyên Linh khiêu trên thiên phú thụ kia đã có dị thường, một mảng lớn sương mù xám bị đốt cháy bốc lên, tiếp theo sương mù tiêu tán, đây là dấu hiệu độc tố bị đốt cháy.

"Người vì sao không có việc gì?"

Hoa Từ không hiểu nhất chính là điểm này.

"Ta đã nói với người là bách độc bất xâm!"

"Không thể nào!"

Hoa Từ hiển nhiên không tin, trên đời này làm gì có ai bách độc bất xâm.

"Trước buông tay!"

"Người thả ra trước đi."

"Được được, ta thả ra trước."

Lục Diệp buông mặt Hoa Từ ra, lúc này Hoa Từ mới thu tay

lại, nhưng một tay khác của hai người vẫn nh nắm chặt lấy nhau, sương mù màu xám trên Thiên Phú thụ bị đốt cháy càng nồng đậm hơn.

Chương 719: Độc phụ nhà người...

Lục Diệp liếc nhìn động tĩnh của Thiên Phú thụ trong Nguyên Linh khiếu của mình, lại liếc mắt nhìn Hoa Từ trước mặt.

"Tại sao phải hạ độc ta, độc phụ nhà người!"

Hoa Từ ngạc nhiên không thôi:

"Người thật sự bách độc bất xâm?"

"Người cho rằng ta đang nói đùa với người?"

"Ta không tin!"

"Rốt cuộc người đạt được truyền thừa gì?"

Tất nhiên Lục Diệp sẽ không cảm thấy Hoa Từ muốn độc chết hẳn, nhưng nhìn tình huống hiện tại, bản thân Hoa Từ thoát nhìn không khác gì lúc trước, chính là tu vi tăng lên một tầng cảnh giới, nhưng trên thực tế lại có bản lĩnh thần không biết quỷ không hay hạ độc, không đúng... Tình huống này càng giống như bản thân nàng đang mang kịch độc.

Nàng không có bất kỳ động tác và dấu vết hạ độc nào, chỉ cầm tay mình thì có độc tố xâm nhập vào trong cơ thể mình.

Nếu thật như thế, vậy hẳn vừa rồi thuận miệng một câu độc phụ có thể thật sự một câu thành sấm.

Lục Diệp càng cảm thấy hiếu kỳ với truyền thừa mà nàng đạt được trong Anh Sơn!

Đây chính là truyền thừa y tu, sao lại có quan hệ với độc?

Nhưng ngẫm lại thủ đoạn của Hoa Từ trước đó chính là lấy được từ trong truyền thừa kia, hình như cũng không phải là rất kỳ quái.

Hơn nữa xác thực rất nhiều y tu Cửu Châu giỏi về dùng độc, dù sao độc cũng là một loại dược lý.

Y tu lưu lại truyền thừa... có vẻ như không đứng đắn lắm.

"Người thật sự không sao? Tuyệt đối đừng cố gắng chống đỡ."

Hai người gần trong gang tấc, một tay quấn lấy nhau, hình thái thân mật, Hoa Từ nhẹ giọng nói chuyện, nếu như không để ý đến trên cổ tay Lục Diệp không ngừng có lóe lên ánh sáng màu xanh lục rồi biến mất, mặc cho ai nhìn thấy hai người này, đều sẽ cảm thấy bọn họ là bạn hữu lâu ngày mới gặp lại, đang tâm sự với nhau.

"Làm sao ta có thể có chuyện được?"

Lục Diệp lại nâng tay kia lên, nắm bàn tay nhỏ bé của Hoa Từ trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve:

"Ngược lại là người, một đường đi tới, đã vất vả rồi."

Hoa Từ cười nhẹ nhàng:

"Không vất vả đâu, hẳn là vậy."

Trong lòng âm thầm nảy sinh ý nghĩ ác độc, không tin không hạ độc được người!

Vốn tưởng rằng sau khi có được truyền thừa của Anh Sơn, nam nhân trước mặt này không thể điều vô dương oai ở trước mặt mình, ai ngờ gia hỏa này thật đúng là có chút hương vị bách độc bất xâm, nàng ngàn dặm xa xôi chạy tới, mới vừa gặp mặt đã bị

người ta mạnh mẽ chiếm tiện nghi.

Nàng tự cho mình đầy người kịch độc, ai đụng người đó chết, kết quả người ta hoàn toàn không thêm để ý.

Sắc thái xanh biếc không ngừng hiện lên trên hai tay Lục Diệp, lại không ngừng biến mất, trong Nguyên Linh khiêu, độc tố trên Thiên Phú thụ đã bốc lên khói xám nồng đậm, cực kỳ đồ sộ.

Dần dần, Hoa Từ có chút không chịu nổi, cắn răng nói:

"Còn không buông tay!"

Lục Diệp cười tủm tỉm nhìn nàng, hẳn không biết rốt cuộc nữ nhân này lấy được truyền thừa ở Anh Sơn là gì, nhưng vừa rồi rõ ràng nàng muốn ra oai phủ đầu với mình, hoàn toàn không nghĩ tới mình có thiên phú thụ hộ thân, bách độc bất xâm, lần này trộm gà bắt thành thực nắm gạo, nhất thời cười hổ khó xuống.

"Y Y!"

Hoa Từ quay đầu hô một tiếng sang một bên:

"Hắn đùa giỡn lưu manh, người ra quân hắn!"

Lúc này Lục Diệp mới buông Từ Hoa ra, nghiêm trang nói:

"Nếu rảnh rồi thì ta lại luận bàn với người, lần sau không được gọi người khác tới nữa."

Hoa Từ trừng mắt nhìn hắn một cái, bàn tay bị Lục Diệp bắt được kia bị xoa cho có chút đau nhức.

Nàng đứng dậy quan sát xung quanh một chút:

"Sớm biết bên các người như vậy, sẽ không vội vàng chạy tới đây, cự giáp đâu? Không phải nói hắn ở cùng với các người, sao lại không thấy người?"

"Tấn chức Vân Hà, trở về bốn tông."

Hoa Từ giật mình:

"Cự Giáp thăng cấp lên Vân Hà? Lúc trước không phải hần mới là Thiên Thất sao?"

"Thiên phú dị bẩm của hần."

Không giải thích nhiều, trong cơ thể cự giáp có chuyện yêu đan, chỉ có hần và Y Y biết, không tiện tuyên dương khắp nơi.

Hoa Từ khẽ vuốt cằm, lại hô một tiếng:

"Y Y."

Y Y lắc mình đi ra, cúi đầu, khuôn mặt đỏ lên, một màn vừa rồi đối với nàng mà nói, lực trùng kích có chút lớn, đến bây giờ nàng vẫn chưa tỉnh táo lại.

Lớn như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào ở trước mặt nàng tình chàng ý thiếp.

Hoa Từ mỉm cười tiến lên, đưa tay bắt lấy tay Y Y, điều tra một chút:

"Vấn đề không lớn."

Nói rồi kéo tay Y Y ngồi sang một bên, cũng không biết nàng làm thế nào, chỉ trong chốc lát, màu xanh lục bên ngoài cơ thể Y Y đã biến mất với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, rất nhanh hoàn toàn biến mất.

Nàng có thể hạ độc, tự nhiên cũng có thể giải độc, độc lây dính YY không nhiều lắm, đối với Hoa Từ trước mắt mà nói, tiện tay là có thể giải được.

Nếu cự giáp còn ở nơi này, Hoa Từ cũng có thể dễ dàng trị

liệu, nhưng tình huống cực gấp lúc ấy, thật sự không nên trì hoãn quá nhiều, ai cũng không biết hẳn còn có thể kiên trì bao lâu, huống chi lúc đó Lục Diệp cũng không biết Hoa Từ sẽ chạy tới đây, càng không rõ nàng đã có bản lĩnh ly kỳ như vậy, cho nên để cực gấp tấn chức Vân Hà trở về là lựa chọn tốt nhất.

"Cảm ơn Hoa Từ tỷ."

Y Y cười ngọt ngào.

Hoa Từ kéo tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ, nhìn về phía Lục Diệp đang ăn thịt nướng bên cạnh:

"Kế tiếp người tính toán gì?"

"Dưỡng thương, tu hành."

"Ngược lại ổn thỏa."

Trước mắt Vạn Độc lâm đã bị Vạn Ma lĩnh hoàn toàn phong tỏa, dựa vào thực lực của mấy người bọn họ thì không có cách nào xông ra được, trừ phi Lục Diệp lại thi triển Hỏa Phượng Hoàng kia, nhưng đã từng trải nghiệm trước đó, bất luận như thế nào Lục Diệp cũng không muốn lại tùy tiện thi triển linh văn kia, thật sự là di chứng quá mãnh liệt.

Tuy rằng hoàn cảnh nơi này không tốt lắm, nhưng tốt xấu không có nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa hôm nay Hoa Từ cũng tới, không cần lo lắng sương độc, độc chướng bốn phía sẽ tạo thành uy hiếp gì đối với bọn họ.

Chương 720: Vạn Ma Lĩnh Điện Đầu

Vu Liên Châu đưa tin cho Lục Diệp nói hãy tu hành ở chỗ này đến Thiên Cửu mới rời núi, đây là chuyện không thể nào. Hiện tại tu vi của hắn là Thiên Thất, muốn đến Thiên Cửu cũng không biết phải mất bao lâu.

Lục Diệp cảm thấy, mục tiêu tạm thời của hắn là Thiên Bát, lấy tu vi Thiên Bát hắn là có thể đánh ra vòng vây.

Lúc Lục Diệp và Hoa Từ nói chuyện phiếm, Y Y đã ngồi bên cạnh Hoa Từ, thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn bụng dưới của nàng, cuối cùng thật sự không nhịn được, đưa tay sờ sờ...

Sự xuất hiện của Hoa Từ khiến Lục Diệp và Y Y đều thêm một tầng bảo hộ không thể nghi ngờ.

Trong trận pháp phòng hộ, Lục Diệp đang tĩnh dưỡng tu hành.

Hoa Từ thì mang theo Y Y chạy đến bên ngoài đại trận bận rộn, chỉ một ngày, một tòa nhà gỗ ba tầng đơn giản đã dựng xong, bên ngoài tiểu lâu còn có một vòng hàng rào, vây quanh một tiểu viện.

Lục Diệp lại bố trí ra từng tòa trận pháp bên ngoài tiểu lâu, mọi người chuyển vào trong nhà ở, điều kiện sinh hoạt lập tức tăng lên mấy cấp bậc.

Điều này khiến Lục Diệp không khỏi có chút cảm khái, bên cạnh hắn có thêm nữ nhân khác.

Về phần Y Y... Tạm thời chỉ có thể coi là một tiểu nha đầu mà

thời.

Cuộc sống Lục Diệp bình thản không có gì lạ, nhưng Hoa Từ lại rất bận rộn, một ngày khó được gặp nàng mấy lần, cũng không biết nàng đang bận chuyện gì, nhưng Lục Diệp có thể khẳng định, từ lúc Hoa Từ đi vào Vạn Độc lâm, tổn thất ở Vạn Ma lĩnh đã tăng vọt trên phạm vi lớn.

Bởi vì mỗi lần Hoa Từ trở về đều có thể mang theo một ít túi trữ vật, ít thì hơn mười cái, nhiều thì hai ba mươi cái, sau đó giao cho Lục Diệp để hắn mở ra khóa cấm chế, lấy đồ vật tốt bên trong túi trữ vật ra ngoài.

Lục Diệp càng thêm tò mò rốt cuộc Hoa Từ đạt được truyền thừa gì ở Anh sơn. Nàng chỉ là một y tu Cửu cảnh, giết những tu sĩ hạch tâm kia quả thực giống như giết gà mổ chó, túi trữ vật tích góp trong tiểu lâu chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã tăng vọt đến một trăm.

Thời gian trôi qua...

Bên phía Vạn Ma lĩnh mấy ngày nay không quá thư thái.

Diệp Diệt Môn bị nhốt trong Vạn Độc Lâm vậy mà còn chưa chết!

Tuy nói trên Linh Khê bảng đã không thấy được bóng dáng của hắn, nhưng Vạn Ma Lĩnh còn có thể thông qua một ít con đường khác đến tìm hiểu sinh tử của hắn, vốn tưởng rằng khẳng định sống không lâu nhưng Lục Diệp lại một mực êm đẹp, điều này làm cho Vạn Ma Lĩnh làm sao có thể tiếp nhận.

Từ khi Lục Diệp bị nhốt trong Vạn Độc Lâm, đã qua chừng nửa tháng, hắn dựa vào cái gì còn có thể sống sót?

Đối với tình huống này, hiện tại bên phía Vạn Ma Lĩnh có hai loại suy đoán, một là Diệp diệt môn kia có thủ đoạn ngăn cản kịch

độc của Vạn Độc Lâm, nhưng khả năng không lớn, dù sao Vạn Độc Lâm cũng là cấm khu của tu sĩ, tu sĩ Linh Khê Cảnh vào bên trong làm gì có thủ đoạn ngăn cản thời gian dài như vậy.

Khả năng thứ hai chính là hẳn tìm được một chỗ an toàn, nơi đó có thể không có khói độc và độc chướng, cho nên mới có thể sống đến bây giờ.

Nếu quả thật là như vậy, vận may của tên này không khỏi quá tốt rồi, toàn bộ trong Vạn Độc Lâm, khói độc và độc chướng ở khắp mọi nơi, dựa vào cái gì mà hẳn có thể tìm được một chỗ an toàn.

Mấy ngày nay, bên phía Vạn Ma Lĩnh vẫn luôn tổ chức nhân thủ tiến vào Vạn Độc lâm, tìm kiếm tung tích của Lục Diệp. Mỗi ngày đầu tuy nói là thăm dò gian nan, nhưng dù sao không xuất hiện tổn thất gì, các tu sĩ tiến vào Vạn Độc lâm đều sẽ kịp thời an toàn rút lui.

Nhưng bắt đầu từ ngày thứ ba, tình huống lại trở nên có chút không thích hợp.

Đầu tiên là một đội nhân số hơn hai mươi người bị tiêu diệt toàn quân trong Vạn Độc lâm, đội đến lúc có người tìm được bọn họ, bọn họ đều đã biến thành xương trắng um tùm.

Cách một ngày, lại có tu sĩ Vạn Ma lĩnh mất tích trong rừng.

Mỗi một ngày sau đó, hầu như đều có số lượng tu sĩ Vạn Ma lĩnh khác nhau chết trong rừng.

Cấm khu tu sĩ này giống như một con hung thú ngủ say, bị đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh quấy nhiễu, thức tỉnh từ trong giấc ngủ say, muốn dùng tính mạng của tu sĩ Vạn Ma lĩnh để dẹp yên lửa giận của mình.

Không có người nào biết được những tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã chết

kia chết như thế nào, bởi vì dựa theo kinh nghiệm thăm dò ban đầu mà xem, vị trí của bọn hắc chết đi không tính là quá hung hiểm, cũng chỉ xâm nhập được Vạn Độc lâm vài dặm mà thôi.

Bởi vì một Lục Nhất Diệp, bên phía Vạn Ma lĩnh tử thương thảm trọng.

Đến lúc này, Vạn Ma lĩnh đã đâm lao phải theo lao.

Mấy ngàn tu sĩ vây quanh ở bên ngoài Vạn Độc Lâm, hơn nữa đều là tu sĩ hạch tâm, khẳng định có ảnh hưởng rất lớn đối với tu hành của bọn họ, bọn họ không có khả năng ở lại chỗ này thời gian dài, nếu thật như thế, tu vi không có biện pháp gia tăng.

Tiếp tục ở lại đây, ai cũng không biết tên chó chết Lục Nhất Diệp kia còn có thể kiên trì bao lâu nữa không chết. Hơn nữa, với tình huống hiện tại, bên phía Vạn Ma lĩnh đã không còn ai dám tùy ý phá vỡ người tiến vào Vạn Độc lâm thăm dò nữa.

Nhưng rời đi như vậy, bọn họ lại không cam lòng.

Càng làm cho bọn họ cảm thấy khó chịu chính là, bên Hạo Thiên minh kia vẫn còn đang quấy nhiễu không ngừng, nhân thủ Hạo Thiên minh tập kết tới tuy rằng không nhiều, nhưng phân tán ở ngoại vi, không ngừng tập sát đến tu sĩ Vạn Ma Lĩnh trợ giúp hoặc là lạc đàn, cũng tạo thành cho bọn hắc tổn thất thật lớn.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nghĩ mãi mà không rõ, lúc đầu lợi dụng cự giáp hấp dẫn Lục Nhất Diệp hiện thân chiến đấu, làm sao lại biến thành bộ dáng như bây giờ!

Tin tức càng khiến cho bọn họ cảm thấy bức mình hơn truyền đến!

Cự Giáp bị nhốt trong Vạn Độc lâm với Lục Nhất Diệp lại hiện thân ở trong chiến trường Vân Hà!

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh sắp phát điên rồi...

Chương 721: Canh của Hoa Từ.

Trong tiểu lâu, Lục Diệp cầm đũa đọc sách.

Hoa Từ bưng một bình gốm đi lên, ngồi xuống bên cạnh Lục Diệp, lại lấy ra một cái bát, múc một ít nước canh màu trắng sữa từ trong bình gốm ra.

Mùi thơm mê người lập tức tràn ngập trong phòng.

"Ăn canh đi."

Giọng điệu của Hoa Từ mềm nhẹ như nước, giống như một thê tử hiền lành, bưng bát đầy nước canh màu trắng sữa đến trước mặt Lục Diệp.

Lục Diệp buông quyển sách trong tay xuống, nhìn một thứ kỳ lạ có hình như đuôi bò cạp trong bát, khóe mắt nhin không được nháy xuống.

Từ sau khi Hoa Từ đến, tình trạng thân thể của hắn dần dần chuyển biến tốt đẹp, không thể không nói, có một vị y tu chân chính ở bên cạnh điều trị thân thể, so với hắn tự khôi phục còn nhanh hơn nhiều, mấy ngày trước, thân thể của hắn đã rất tốt, bây giờ một thân thực lực đã sớm khôi phục.

Mà tất cả cái này đều là công lao của nước thuốc mà Hoa Từ mỗi ngày dốc lòng nghiên cứu ra...

Loại dược thủy này chẳng những đại bổ, hơn nữa còn có vị vô cùng tốt, nếu không phải mỗi lần Lục Diệp uống xong, Thiên Phú thụ đều bay lên một mảng lớn khói xám bị đốt cháy, chỉ sợ Lục Diệp thật sự cho rằng đây là dược liệu trân quý nào đó gây nên.

Nhưng trên thực tế tài liệu của canh thuốc này đều là Hoa Từ tìm được ở trong Vạn Độc lâm.

Bên trong Vạn Độc lâm, độc vật khắp nơi, cái gì nhện, con cóc, bò cạp, rắn độc, rết... đều từng xuất hiện ở trong bát canh gà.

Vật liệu dùng trong súp có chút mới lạ, nhưng hiệu quả thật sự rất tốt.

Theo lời của Hoa Từ, nếu Lục Diệp bách độc bất xâm, vậy đương nhiên nàng phải xuất toàn bộ bốn sự ra chăm sóc hẳn.

Lục Diệp rất hoài nghi nữ nhân này đang trả thù mình, muốn đem mình thành trò cười.

Lục Diệp nhận lấy cái bát mà Hoa Từ đưa tới, chậm rãi uống, Hoa Từ cũng múc cho mình một chén, cùng hẳn hưởng dụng.

Bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hồ Phách:

"Muốn uống không?"

Hai con mắt hổ đang trừng lớn nhìn Hồ Phách, không cần suy nghĩ, vội vàng nhảy lên, thân thể xuyên qua cửa sổ nhảy ra ngoài.

Hồ Phách không sợ trời không sợ đất, một thời gian ngắn gần đây vừa thấy Hoa Từ đã trốn đi.

"Đúng rồi, cái này cho người."

Lục Diệp chợt nhớ tới một chuyện, lấy ra một cái vòng tay từ trong túi trữ vật đưa cho Hoa Từ.

Hoa Từ nheo nheo đôi mắt đẹp:

"Làm cái gì? Tín vật định tình?"

"Bảo vật gia truyền của Lục gia, từ trước đến nay chỉ truyền

cho dâu trưởng!"

Hoa Từ nhận lấy, đeo lên tay, thoáng thử một chút, hiểu được tác dụng của vòng tay này, lấy xuống trả lại:

"Người còn cần hơn so với ta."

Vòng tay này có tác dụng che giấu thân hình cùng khí tức, chính là vòng tay miễn tích mà Vân phu nhân lúc trước giao cho Lục Diệp.

Lục Diệp liền ở ngay trước mặt nàng thúc giục một chút Linh văn ẩn nấp gia trì bản thân.

Hoa Từ lúc này mới một lần nữa lấy Miễn Tích Trắc về trên tay mình, đoạn thời gian gần đây nàng không ngừng ra ngoài săn giết tu sĩ Vạn Ma lĩnh, thứ này quả thật hữu dụng.

Nàng giết địch, dựa vào âm thầm hạ độc, lại có hoàn cảnh đặc thù như Vạn Độc Lâm, trên cơ bản là người chết cũng không biết tại sao mình lại chết, nếu có vòng tay ẩn nặc bên người, chính là như hổ thêm cánh không thể nghi ngờ.

Về phần Lục Diệp nói cái gì mà đây là bảo vật gia truyền của Lục gia, từ trước đến nay chỉ truyền cho dâu trưởng, Hoa Từ chỉ coi hắn đang đánh rắm.

Một nồi canh thuốc rất nhanh đã bị hai người uống cạn sạch, Hoa Từ thu dọn, rời khỏi nhà gỗ, tìm một chỗ an tâm tu hành ở gần đó.

Trong lúc phun ra nuốt vào, khói độc xanh biếc bốn phía được dẫn vào trong cơ thể.

Từ sau khi hoàn toàn kế thừa truyền thừa của Anh Sơn, phương thức tu hành của Hoa Từ đã trở nên khác hẳn với người thường. Bây giờ nàng muốn nhanh chóng tăng thực lực lên, nhu

cầu đối với linh khí không lớn, nhưng nhu cầu đối với độc rất lớn.

Đơn giản mà nói, càng là mãnh độc, càng có thể tăng lên thực lực của nàng.

Vạn Độc lâm này là cấm khu của tu sĩ, nhưng đối với Hoa Từ mà nói, toàn bộ Linh Khê chiến trường đều không có hoàn cảnh tu hành nào tốt hơn cái này.

Lục Diệp mở trang sách ra, nhìn thấy một linh văn mới, cẩn thận điều tra, vẻ mặt vốn không để ý lắm lập tức chuyên chú, ngay cả thân thể cũng ngồi thẳng.

Nguồn gốc linh văn hiện tại hắc hắc giữ có hai chỗ, một chỗ tự nhiên là linh văn trên lá cây của Thiên Phú Thụ, loại hình linh văn này hắc hắc có thể tùy tâm sở dục thi triển, gần như không cần lo lắng nguy hiểm khi xây dựng thất bại, trên thực tế cho tới nay, hắc hắc còn chưa có tiền lệ xây dựng thất bại, cho dù là Hỏa Phượng Hoàng kia, hắc hắc cũng một lần xây dựng thành công, chỉ là hậu quả có chút nghiêm trọng.

Còn có một loại nguồn gốc là học được từ trong sách.

So với loại trước, loại linh văn này có khả năng thất bại không nhỏ, linh văn càng phức tạp thì nguy hiểm thất bại lại càng lớn.

Cho nên khi Lục Diệp chiến đấu với người khác, tất cả linh văn hắc hắc sử dụng đều là linh văn lấy được trên Thiên Phú thụ, những thứ mà hắc hắc học được cũng không dám tùy tiện sử dụng, bởi vì trong chiến đấu, bất luận sai lầm gì đều có thể dẫn đến vạn kiếp bất phục, hắc hắc không gánh vác nổi hậu quả của việc tạo dựng linh văn thất bại.

Nhưng mà học được loại linh văn này cũng rất hữu dụng, ví dụ như có thể bố trí ở trong trận pháp, để nó phát huy tác dụng.

Linh văn khác nhau, độ phức tạp sẽ khác nhau, theo số lượng

âm dương nhị nguyên cần thiết để xây dựng linh văn, kỳ thật có thể phân chia linh văn ra cấp bậc khác nhau.

Chẳng qua cho tới nay đều không có người nào làm như vậy, bởi vì bất kể là loại linh văn nào, dùng tốt đều có thể phát huy ra hiệu quả kỳ diệu.

Chương 722: Thiên Thất Rồi?

Trong lòng Lục Diệp đang dùng trình độ khó dễ để phân chia cấp bậc tương ứng cho Linh văn.

Âm Dương nhị nguyên cấu tạo linh văn nếu vượt qua một trăm linh văn nhất cấp.

Vượt qua hai trăm chính là nhị cấp...

Suy ra như thế.

Về phần cấp độ linh văn Hỏa Phượng Hoàng này, đã vượt ra khỏi tiêu chuẩn Lục Diệp quy hoạch, Âm Dương Nhị Nguyên bởi vì xây dựng đạo linh văn này, ước chừng có mười mấy vạn cái, đây là một con số rất khủng bố.

Cho tới bây giờ, Lục Diệp mới chỉ nắm giữ Linh văn gồm mấy trăm Âm Dương Nhị Nguyên xây dựng, cũng có số ít chỉ cần một hai trăm cái, những ngoại trừ Hỏa Phượng Hoàng ra, không có bất kỳ Linh văn nào có thể đột phá ngàn cái.

Cho đến lúc này, hắn đã nhìn thấy một linh văn ở quyển sách.

Đạo linh văn này xây dựng cần gần ba nghìn Âm Dương nhị nguyên, không thể nghi ngờ, linh văn này xây dựng rất khó khăn.

Nhưng những lời giới thiệu về linh văn và những tác dụng mà nó có thể phát huy ra được ghi trong sách lại khiến Lục Diệp nảy sinh hứng thú.

Linh văn này là một đạo linh văn cực kỳ cường đại không thể nghi ngờ, mặc dù không có tác dụng gì trong chiến đấu, nhưng nếu dùng tại thời gian và địa điểm thích hợp, hiệu quả có thể sinh ra

tuyệt đối là không thể tưởng tượng được.

Lục Diệp lập tức tập trung tinh thần, dựa theo lời dạy bảo trước kia của Vân phu nhân, bắt đầu hóa giải linh văn này.

Đây là quá trình tất nhiên không thể thiếu, muốn thành công xây dựng một đạo linh văn, trước tiên phải quen thuộc cấu tạo của nó, cần bao nhiêu âm nguyên, bao nhiêu dương nguyên, âm dương nhị nguyên khảm hợp như thế nào, sai lầm bất kỳ một chi tiết nhỏ nào, linh văn đều khó có thể cấu tạo thành công.

Chính là bởi vì như vậy, số lượng Linh Văn sư mới có thể thừa thớt, hơn nữa đại đa số Linh Văn sư đều chỉ chuyên về một lĩnh vực Linh văn, tỷ như trận tu thì thường ngày nghiên cứu linh văn thích hợp để bày trận. Luyện Khí sư ngày thường tu hành Linh văn thích hợp cho luyện khí đấy, Chiến Văn sư tu hành Linh văn là thích hợp chiến đấu.

Không phải bọn hắn không muốn tu hành nhiều linh văn hơn, thật sự là không có tinh lực và năng lực kia.

Có lẽ khi tu vi tăng lên cùng bản thân không ngừng tích lũy, những linh văn sư chuyên tinh một lĩnh vực nào đó có thể nắm giữ càng nhiều linh văn hơn, những linh văn chi đạo bác đại tinh thâm, ai cũng không dám nói mình là toàn năng.

Lục Diệp cố gắng ở nhiều nơi, không phải hắn tự đại tự phụ, mà là hắn có điều kiện trời cao chiều cố mà không có bất luận kẻ nào được, đó chính là thiên phú thụ.

Lục Diệp hao tổn trọn vẹn một ngày mới hóa giải xong toàn bộ Linh văn, trong lòng hắn đã quen thuộc tất cả cấu tạo của nó.

Việc tiếp theo phải làm chính là thử xây dựng, hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một khối ngọc bản, thôi động linh lực ở trên khối ngọc này để xây dựng linh văn.

Mượn miếng ngọc xây dựng linh văn, có thể dễ dàng quan sát tổng kết, đồng thời cũng có thể làm cho linh văn xây dựng ổn định hơn. Mặt khác, nếu như xây dựng thất bại, cũng sẽ không tạo thành tổn thương gì cho bản thân, đủ loại chỗ tốt, đều là lúc trước Vân phu nhân dạy hẳn.

Nếu như không mượn nhờ miếng ngọc, một khi cấu tạo thất bại, Linh lực bộc phát, rất dễ dàng sinh ra uy hiếp đối với bản thân.

Thời gian trôi qua, từng ngày từng ngày trôi qua.

Bên trong Vạn Độc lâm một mảnh bình tĩnh, tu sĩ Vạn Ma lĩnh vẫn vây quanh khu rừng này, không muốn dễ dàng rời đi, bởi vì ai cũng không biết, nếu lần này để cho Lục Nhất Diệp chạy thoát, về sau còn có cơ hội tốt như vậy hay không, cho nên dù bên Vạn Ma lĩnh có không kiên nhẫn như thế nào, cũng chỉ có thể tiếp tục hao tổn như vậy.

Lục Diệp ở trong căn nhà gỗ trong rừng học tập những linh văn kia, đồng thời cũng không quên tu hành bản thân, dùng rất nhiều linh đan, từng linh khiếu không ngừng mở ra.

Lúc tiến vào Vạn Độc lâm, linh khiếu của hắn chỉ mở được hai trăm bốn mươi tám khiếu, so với lúc hắn xuất phát từ trụ sở Bích Huyết tông thì chỉ mở nhiều hơn tám khiếu mà thôi.

Hiện giờ bị nhốt trong Vạn Độc Lâm một tháng, linh khiếu đã đến hai trăm bảy mươi lăm khiếu, hầu như là duy trì tốc độ khai mở một khiếu trong một ngày.

Loại tốc độ khai khiếu này đủ để cho tất cả tu sĩ Linh Khê cảnh ở Cửu Châu không theo kịp, linh đan đầy đủ, nhiên liệu của thiên phú thụ không thiếu, ngoại trừ mỗi ngày nghỉ ngơi ba bốn canh giờ, gần như Lục Diệp vẫn luôn duy trì trạng thái tu hành đọc sách.

Xem ra, bị nhốt trong Vạn Độc Lâm chưa hẳn không phải chuyện tốt đối với hắn.

Nhất là sau khi Hoa Từ đến, Lục Diệp lại bố trí Tụ Linh pháp trận trong nhà gỗ, càng thêm Linh văn Tụ Linh được xây dựng trong linh khiếu của mình, hiệu suất tu hành tăng lên rất nhiều.

Lúc trước hắn không làm như vậy, lo lắng chính là thiên địa linh khí lưu động hình thành gánh nặng quá lớn đối với pháp trận, nếu là pháp trận tổn hại, Y Y cùng Hồ Phách nhất định sẽ trúng độc.

Nhưng có Hoa Từ cũng không cần cân nhắc những thứ này, cho dù pháp trận bị phá, Hoa Từ cũng có thể giải độc.

Nơi này là vòng hạch tâm, thiên địa linh khí vẫn rất nồng đậm, chỉ là không có Thiên Cơ trụ gia trì, không khoa trương như vậy mà thôi.

Cách tu vi Thiên Bát chỉ kém hai mươi lăm khiếu cuối cùng, vốn hắn dự định sau khi tấn thăng Thiên Bát là có thể giết ra Vạn Độc Lâm, nhưng từ sau khi ở trong sách trông thấy một đạo linh văn kia, hắn có càng nhiều ý nghĩ, cụ thể có thể thi triển hay không, còn phải xem thao tác đến lúc đó.

Trước mắt Lục Diệp cũng có thể xây dựng ra đạo linh văn phức tạp trong sách kia, tuy nhiên xác xuất thành công tạm thời không thể bảo đảm, loại chuyện này cần phải không ngừng luyện tập sâu hơn, không thể gấp gáp được.

Lại ở mấy ngày trong nhà gỗ, Lục Diệp kinh ngạc nhìn lấy Hoa Từ đi vào, vận hết thị lực quan sát, xác định mình không nhìn lầm.

"Thiên thất rồi?"

"Ừm, hôm nay mới thăng cấp."

Hoa Từ vừa đáp, vừa múc một chén canh thuốc đưa cho Lục Diệp.

Lục Diệp thực sự không thể tin được.

Chương 723: Thiên Bát cùng hư không

Cho tới nay, bởi vì có thiên phú thụ, lại có Thao Thiết phụ trợ, Lục Diệp có thể không ngừng nuốt linh đan để tăng lên tu vi của bản thân, cho nên trên tốc độ khai khiếu rất nhanh, hẳn luôn rất có tự tin, toàn bộ tu sĩ Linh Khê cảnh ở Cửu Châu, nếu bàn về tốc độ khai khiếu, hẳn là không ai nhanh hơn hẳn.

Đến tu vi Thiên Thất, ở trong hoàn cảnh này còn có thể bảo trì tốc độ khai khiếu một ngày, ai có thể so sánh?

Mãi đến hôm nay y mới thấy Hoa Từ!

Ngày đó Hoa Từ rời khỏi nơi đóng quân, đi tới Anh Sơn, mới chỉ là bát cảnh.

Nàng vào Vạn Độc lâm, tu vi đến Cửu tầng cảnh, có thể giải thích là ở nơi truyền thừa kia đạt được rất nhiều chỗ tốt, cho nên tu vi tấn thăng.

Nhưng từ khi nàng tiến vào Vạn Độc lâm đến bây giờ, thời gian cũng mới hơn một tháng, rõ ràng đã từ Cửu cảnh thăng lên Thiên thất!

Phải biết rằng sau Cửu cảnh, mỗi một tầng thăng cấp đều cần phải mở ra sáu mươi khiếu, hơn một tháng mở ra sáu mươi khiếu, gần như là tốc độ một ngày hai khiếu.

Không so được, không với được...

Trong khoảng thời gian này Hoa Từ tu hành như thế nào, ít nhiều Lục Diệp cũng biết một chút, phần lớn thời gian nàng đều

không ở trong nhà gỗ, bởi vì có trận pháp ngăn cách, trong nhà gỗ không có sương độc.

Chỉ là Lục Diệp không nghĩ tới, phương thức tu hành của Hoa Từ lại trái ngược với người thường, tốc độ tăng tu vi lên lại nhanh như vậy.

Trước mắt tất cả mọi người đều có tu vi Thiên Thất, cứ tiếp tục như vậy, tu vi của Hoa Từ sớm muộn gì cũng có thể vượt qua mình.

Lục Diệp bỗng sinh ra một loại cảm giác gấp gáp!

Cự Giáp tấn thăng Vân Hà sớm hơn mình, đó là vì trước kia hắn tích lũy đủ nhiều, thân mang yêu đan độc đáo, đã sớm có vốn liếng tấn chức Vân Hà.

Nếu có một ngày Hoa Từ còn tấn thăng Vân Hà sớm hơn mình...

Nhưng cần thận suy nghĩ, chuyện này đối với Hoa Từ thì chưa chắc không phải là một chuyện tốt, sau đó cảm giác cấp bách trong lòng lập tức biến mất vô hình.

Ngày ngày trôi qua, Lục Diệp vẫn duy trì tốc độ khai khiếu.

Nhoáng một cái đã hơn một tháng.

Tiếng răng rắc vang lên, khi linh lực kích động, bích chướng linh khiếu ầm ầm vỡ vụn, linh lực mật mờ chảy vào bên trong linh khiếu mới mở.

Ba trăm khiếu!

Bị nhốt ở Vạn Độc Lâm này ước chừng hai tháng, cũng hẳn để cho Lục Diệp từ hai trăm bốn mươi Linh khiếu đến ba trăm người.

Linh khiếu đã thỏa mãn số lượng, kế tiếp chính là thăng cấp tu

vi.

Hắn thúc giục linh lực, để linh lực đi xuyên qua sáu mươi khiếu vừa mới mở kia, tạo thành một vòng tuần hoàn tiểu chu thiên mới, khi linh lực không cần Lục Diệp thúc dục cũng có thể không ngừng tuần hoàn qua lại trong hệ thống nhỏ này, khí lãng quét qua, thiên bát tự thành.

Lục Diệp lại an tâm ngồi ngay ngắn một ngày, củng cố tu vi bản thân, xác định tiểu tuần hoàn mới thành sẽ không xuất hiện vấn đề gì, lúc này hắn mới đứng dậy.

Hắn đi ra nhà gỗ, bắt đầu bận rộn, một cây trận kỳ đánh xuống, cấu trúc ra một bộ khung trận pháp.

Y Y ở bên cạnh tò mò nhìn qua:

"Lục Diệp, đây là muốn bố trí trận pháp gì?"

"Một trận pháp thú vị."

Lục Diệp thuận miệng đáp lại, cũng không phải cố ý muốn giấu giếm cái gì, chẳng qua là lần đầu hắn bố trí loại trận pháp này, không biết có thành công hay không, nếu không thành mà lại sớm nói khoác trước mặt Y Y, chẳng phải là quá mất mặt hay sao.

Đợi đến khi trận pháp được hình thành, Lục Diệp lại thúc giục linh lực để chỉnh sửa cấu tạo bên trong trận pháp, sau một hồi bận rộn, lúc này mới xây dựng được hạch tâm của trận pháp.

Hạch tâm là một đạo linh văn lúc trước hắn hao tổn khá nhiều thời gian cùng tinh lực để học tập trên sách ước, có chừng hơn ba ngàn Âm Dương Nhị Nguyên.

Những ngày này hắn đều luyện tập đạo linh văn này, hiện giờ xây dựng lên mặc dù còn có khả năng thất bại, nhưng xác suất thành công xác thực tăng lên rất lớn.

Lần xây dựng này vận khí cũng tương đối tốt, một lần hình thành.

Y Y đi theo Lục Diệp lâu như vậy, ít nhiều cũng có chút hiểu biết về linh văn chi đạo, nhìn linh văn hạch tâm trong trận pháp trước mặt, không khỏi lú lẫm:

"Lục Diệp, linh văn này rất phức tạp, đây là linh văn gì?"

"Hư không!"

"Hư không?"

"Đúng, cái tên linh văn này gọi là Hư Không!"

Đây là một đạo linh văn có liên quan đến không gian, phương thức sử dụng khác nhau, có thể phát huy ra tác dụng cũng bất đồng, nếu như xây dựng ở trong trận pháp để làm hạch tâm, dùng thủ đoạn đặc thù bố trí, đó chính là truyền tống trận đại danh đỉnh đỉnh!

Trong Cửu Châu có Truyền Tống Trận, nhưng số lượng không tính là nhiều, bởi vì tu sĩ Cửu Châu lui tới rất thuận tiện, có thể mượn nhờ Thiên Cơ Trụ của Minh Tông.

Bản thân Thiên Cơ trụ có công hiệu truyền tống, cho nên dưới tình huống không cần thiết, không ai tốn thời gian đi bố trí truyền tống trận.

Hơn nữa Truyền Tống Trận cần thường xuyên bảo vệ, không có thuận tiện giống như mượn nhờ Thiên Cơ Trụ, Thiên Cơ Trụ là Thiên Cơ ban vật, rất khó hư hao.

Trước mắt Lục Diệp bố trí truyền tống trận rất thô ráp, bởi vì lấy trận kỳ làm khung, dùng linh lực của bản thân xây dựng ra, để duy trì trận pháp này vận chuyển, Lục Diệp còn sửa đổi một chút đối với truyền tống trận này, khiến nó có hiệu quả tụ linh, bảo

đảm nó có thể tụ tập thiên địa linh khí bốn phía, duy trì trong thời gian dài.

Lấy tạo nghệ trận đạo trước mắt của hắn, đã có thể làm được loại chuyện này.

Thật ra nếu có trận bàn, đó là lựa chọn tốt nhất, mượn trận bàn bày trận, trận pháp có thể càng thêm vững chắc, phương diện này thì trận kỳ so với trận bàn kém hơn rất nhiều, nhưng dùng trận kỳ bày trận sẽ có vẻ càng linh hoạt, ba mươi hai cây trận kỳ cơ sở trong tay, các loại tổ hợp biến hóa, Lục Diệp có thể bố trí ra tất cả trận pháp mình đã nắm giữ.

Chương 724: Truyền Tổng Trận

Trận bàn không giống như thế, mỗi một trận bàn đều chỉ đối ứng với một hoặc vài loại trận pháp, tính biến hóa kém trận kỳ.

Trận pháp trước mắt này lại được bố trí ra rồi, rốt cuộc có thể phát huy tác dụng hay không, trong lòng Lục Diệp thật sự không nắm chắc.

Nhưng mọi việc đều phải đi bước đầu tiên, hôm nay tu vi Thiên Bát của hắn đã có vốn liếng để giết ra Vạn Độc Lâm, nhưng mà sau khi giết đi thì sao? Vẫn là bị vô số tu sĩ Vạn Ma Lĩnh vây đuổi chặn đường, cho dù trốn vào trú sở của tông môn nhà nào, cũng chỉ mang đến tai nạn và phiền toái cho người khác.

Có thể nói, sự kiêng kỵ của Vạn Ma Lĩnh đối với hắn, khiến cho hắn rất khó có chỗ đứng trong vòng hạch tâm.

Vạn Độc Lâm là địa phương tốt, nơi này là cấm khu của tu sĩ, Vạn Ma Lĩnh dù người đông thế mạnh như thế nào, chỉ cần hắn trốn vào trong Vạn Độc Lâm, mặc cho ai cũng đừng mơ tưởng tiến vào tìm hắn gây phiền toái, dám đi vào Hoa Từ tự sẽ dạy bọn hắn làm người.

Cho nên trước khi giết ra ngoài, hắn phải để lại cho mình một đường lui, bảo đảm mình có thể tùy thời tùy chỗ trở về nơi này.

Đây cũng là các loại ý định hắn sinh ra sau khi nhìn thấy linh văn hư không.

Truyền tổng trận chính là đường lui của hắn, Vạn Độc Lâm này chính là chỗ tránh nạn của hắn, so với trụ sở của những tông môn kia, linh khí nơi này xác thực kém hơn không ít, nhưng hắn

chỉ cần có đủ linh đan, hoàn toàn không cần lo lắng chuyện tu hành, đơn giản chỉ là hiệu suất thấp một chút mà thôi.

Người khác tu hành dựa vào phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, yêu cầu cực cao đối với hoàn cảnh, nhưng hẳn không giống...

Thoáng kiểm tra một chút Truyền Tống Trận này, xác định không có bất cứ vấn đề gì.

"Ở chỗ này cảnh giác."

Lục Diệp phân phó Y Y, sau đó liền rời khỏi nơi này, tiến vào trong Vạn Độc Lâm.

Truyền Tống Trận phân thành mấy loại, một loại là truyền tống ngẫu nhiên, sau khi trận pháp phát huy tác dụng, sẽ đưa người truyền tống ngẫu nhiên đến một vị trí gần đó.

Còn có một loại là truyền tống định hướng, định hướng truyền tống định hướng lại phân ra một điểm truyền tống tới một khác, loại khác chính là một điểm truyền tống ra nhiều điểm...

Nói một cách đơn giản, một điểm đơn giản chính là cộng hưởng với hai tòa truyền tống trận với nhau, tiến hành truyền tống qua lại hai bên.

Nhiều điểm thì lấy một tòa làm mẫu trận truyền tống, cộng hưởng với nhiều trận con lại với nhau, trận con và mẫu trận có thể tiến hành truyền tống, giữa các trận con thì không thể truyền tống qua lại.

Bố trí truyền tống trận khác nhau thì không giống nhau, có các loại chú ý.

Trước mắt Lục Diệp đang bố trí Truyền Tống Trận ở giữa các điểm, trong tiểu viện bên ngoài nhà gỗ chính là Mẫu Trận.

Hắn còn cần phải đi chỗ khác bố trí một tòa trận con, mới có thể kiểm tra Truyền Tống Trận này có tác dụng hay không.

Bóng đêm buông xuống, Hoa Từ tu hành từ phụ cận trở về, nhìn thấy Y Y đang ngồi xõm trong sân, Hồ Phách ở bên cạnh không khỏi hiếu kỳ hỏi:

"Các người ở đây làm gì vậy?"

"Lục Diệp đã bố trí một trận pháp, bảo ta trông chừng cho hắn."

Y Y thành thật trả lời.

"Hắn đâu rồi?"

"Không biết."

Một lát sau, Hoa Từ và Y Y cùng ngồi xõm trong sân, đôi mắt trông mong nhìn truyền tống trận trước mặt.

"Y Y, hắn không nói trận pháp này dùng để làm gì sao?"

"Không có."

"Thần thần bí bí."

Cùng lúc đó, cách đó hai mươi dặm, trên một mảnh đất trống, Lục Diệp giẫm lên trận pháp truyền tống vừa được bố trí, thúc giục linh lực kích hoạt pháp trận dưới chân, chỉ một thoáng, trải qua pháp trận lưu chuyển, hắn mơ hồ cảm giác được, phương hướng nhà gỗ có đồ vật gì đó cùng pháp trận dưới chân hô ứng lẫn nhau.

Rất thuận lợi!

Hai tòa Truyền Tống Trận đã cộng hưởng, nói rõ trận pháp mình bố trí không có vấn đề gì, kế tiếp liền xem có thể truyền tống

qua hay không.

Lục Diệp liên tục thúc giục lực lượng rót vào pháp trận dưới chân, không gian quanh thân hắn bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, một loại lực lượng khó có thể hình dung đang bao vây lấy hắn, khiến cho Lục Diệp tự nhiên sinh ra một loại ảo giác một cước giẫm hụt, rơi vào vực sâu không đáy.

Cảm giác kia đến nhanh, đi cũng nhanh, chờ lấy lại tinh thần, người đã xuất hiện ở một vị trí khác.

Cùng lúc đó, ở bên ngoài nhà gỗ, Y Y và Hoa Từ đang ngồi canh giữ bên cạnh Truyền Tống Mẫu Trận lại nghiêng tai lắng nghe một chút, dường như cách đó không xa truyền đến một vài tiếng động lạ.

"Tiếng gì vậy?" Y Y tò mò hỏi.

"Có lẽ là có độc vật gì đó đi qua?"

Hoa Từ nghiêng đầu đáp lại, độc vật này có hình thể không nhỏ, nếu không thì không có đạo lý gây ra động tĩnh lớn như vậy, đoán chừng là một con độc mãng, mấy ngày nay Hoa Từ ở Vạn Độc Lâm nhìn thấy không ít loại độc vật này, phần lớn đều bị nàng nấu canh.

"Pháp trận này sao lại hỏng?"

Y Y lại hỏi.

Trận pháp trước mặt vừa có chút động tĩnh, không gian bao phủ của trận pháp trở nên vặn vẹo cực độ, ngay sau đó linh lực trong toàn bộ trận pháp hỗn loạn, triệt để hư hại.

"Y Y, người có nghe thấy có người kêu cứu hay không?"

Hoa Từ vừa nghiêng tai lắng nghe, vừa nói.

"Có sao?"

"Người cẩn thận nghe!"

Y Y cũng nghiêng tai lắng nghe, rất nhanh biểu cảm cổ quái:

"Hình như là giọng của Lục Diệp?"

Hai nàng liếc nhau, vội vàng đứng dậy, đi về nơi phát ra âm thanh, một lát sau, ở trên một cây đại thụ cách nhà gỗ hơn mười trượng, nhìn thấy bóng người treo ở phía trên như một cái bao vải rách.

"Lục Diệp!"

Y Y kinh hãi, vội vàng bay người lên trước, ôm Lục Diệp xuống, đưa mắt nhìn lại. Toàn thân Lục Diệp quần áo tả tơi, trên người có từng vết máu, có chút vết thương còn sâu đến mức có thể thấy được xương, cả người đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Chương 725: Cứu Người

Lục Diệp nằm ở trên giường, nhớ lại trải nghiệm sau khi Truyền Tống Trận được kích hoạt, sắc mặt tái xanh.

Thật ra hắn đã trải qua rất nhiều lần loại chuyện truyền tống, mỗi lần từ bốn tông tiến vào trụ sở hoặc là từ trụ sở trở về bốn tông, đều là mượn nhờ Thiên Cơ trụ truyền tống.

Loại truyền tống này bình thường đến cực điểm, toàn bộ quá trình cực nhanh, sau một trận biến ảo tầm mắt, truyền tống đã hoàn thành.

Cho nên Lục Diệp chưa từng nghĩ tới, loại chuyện truyền tống này lại có thể trải nghiệm tệ hại như vậy.

Sau khi hắn kích hoạt tòa Truyền Tống Trận kia, cả người lập tức sinh ra một loại cảm giác một cước giẫm hụt, rơi vào vực sâu không đáy, hơn nữa quá trình này rất dài, trong quá trình, hình như còn có một loại lực lượng muốn đem hắn xoắn thành mảnh vụn, lúc lại đem hắn vò dẹp, lặp đi lặp lại như vậy...

Hắn coi như đã chứng kiến một ít sóng gió, trên đỉnh kim quang dùng tu vi ngũ cảnh liên tiếp chiến đấu bốn mươi ba trận, dù là chiến tới tinh疲力竭 cũng không sợ hãi.

Nhưng nghĩ tới cảm giác không ổn của truyền tống lúc trước, không khỏi khiến tim đập nhanh, toàn bộ quá trình truyền tống, hắn giống như là một mảnh lá rụng trôi theo dòng nước, một chút linh lực cũng thúc giục không nổi, không có cảm giác an toàn.

Càng làm cho hắn cảm thấy không còn gì để nói chính là, hắn còn bị thương!

Ở trong truyền tống, hình như có lợi khí sắc bén cắt thân thể của hắc, đem hắc cắt mình đầy thương tích, quần áo rách nát, cũng may thể phách hắc cường đại, thương thể cũng chỉ là ngoài da bị thương, trải qua một phen điều trị, rất nhanh có thể khôi phục.

Duy chỉ có bóng ma tâm lý này có chút khó có thể xóa đi.

Một ngày sau, Lục Diệp đổi một bộ quần áo sạch sẽ, tinh thần phần chấn trở lại tiểu viện.

Y Y và Hoa Từ ở một bên lo lắng nhìn hắc.

"Còn nữa?"

"Lúc trước xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, cần điều chỉnh một chút, lần này khẳng định không có vấn đề."

Lục Diệp thề thốt, lại vỗ vỗ hai má mình, trong lòng âm thầm động viên bản thân, chỉ cần ta bố trí trận pháp chuẩn xác đầy đủ, vận chuyển đủ ổn định, chuyện như trước đó sẽ không xuất hiện nữa!

Dưới cái nhìn chăm chú lo lắng của Y Y và Hoa Từ, hắc bố trí truyền tống trận đã hư hại trong tiểu viện một lần nữa, sau đó nhanh chóng đi tới chỗ cách đó hai mươi dặm.

Trận kỳ ném ở chỗ này hôm qua vẫn còn, điều này khiến hắc thở phào nhẹ nhõm.

Nơi này đã là chỗ rất sâu trong Vạn Độc Lâm, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh sẽ không đi vào, độc vật lớn nhỏ trong rừng đối với trận kỳ cũng sẽ không sinh ra hứng thú gì, đương nhiên sẽ không đánh mất.

Một lúc lâu sau, trong tiểu viện, Y Y và Hoa Từ bỗng nghe thấy một vài động tĩnh, hai người liếc nhau, rất ăn ý chạy về nơi phát

ra tiếng động.

Giây lát, thấy được Lục Diệp quần áo tả tơi, giống như là huyết nhân...

"Cứu... Mạng!"

Sắc mặt Lục Diệp tái nhợt như tờ giấy, bò trên mặt đất, quật cường ngẩng đầu, vươn một tay về phía hai nàng, trong tầm nhìn, trời đất quay cuồng, ngay cả đứng cũng không đứng lên nổi.

Lại một ngày sau, trong tiểu viện, Y Y và Hoa Từ mặt không biểu tình nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp trầm giọng nói:

"Lần này khẳng định không thành vấn đề, ta đã tìm được vấn đề, chỉ cần điều chỉnh sơ qua là được!"

Qua hơn một canh giờ, Hoa Từ ôm Lục Diệp cả người đầy máu về nhà gỗ...

Ngày thứ tư, cùng một vị trí, cũng là ba người.

"Dù sao ta nói gì các người cũng sẽ không tin, mắt thấy mới là thật."

Hổ Phách bò lên bệ cửa sổ tầng ba, thương hại nhìn thoáng qua Lục Diệp, rồi lại rụt đầu về, dùng móng vuốt linh hoạt móc ra một khối linh thạch từ trong túi trữ vật treo trên cổ, bỏ vào trong miệng cắn giòn tan.

Ngày thứ năm, đối mặt với ánh mắt chằm chằm của Y Y và Hoa Từ, môi Lục Diệp nhúc nhích nhúc nhích, không nói lời nào, xoay người rời đi.

Chờ sau khi hẩn đi, Hoa Từ mới vẽ mặt chế nhạo hỏi Y Y:

"Người đoán xem, lần này hần sẽ đi từ hướng nào."

Y Y tô điểm đôi môi đỏ mọng, nghiêm túc suy nghĩ một chút, chỉ về một hướng:

"Từ bên này!"

Hoa Từ hé miệng cười:

"Vậy ta cược hần ở bên kia."

Lặng yên chờ đợi, đồng thời cẩn thận lắng nghe.

Không bao lâu, chợt có động tĩnh dị thường cách đó không xa truyền đến.

Hoa Từ mỉm cười:

"Người thắng rồi!"

Phương hướng động tĩnh truyền đến chính là phương hướng Y Y chỉ lúc trước.

"Cứu người đi."

Hoa Từ nói xong, cất bước đi về phía bên kia.

Mấy ngày nay, hai nàng cũng đều đã thành thói quen, mỗi lần Lục Diệp đều muốn làm chính mình thê thảm, sau đó được các nàng mang về trong nhà gỗ điều trị điều dưỡng, tiếp đó ngày thứ hai lại chạy ra làm trò...

Thế nhưng còn chưa đợi các nàng đi được vài bước, đã thấy Lục Diệp ở phương hướng kia, giống như là uống rượu say, ngã trái ngã phải đi về hướng bên này.

Không giống với mấy lần trước, mặc dù lần này sắc mặt Lục Diệp vẫn tái nhợt như trước, nhưng tốt xấu gì cũng không có dấu

vết bị thương, ngay cả quần áo cũng hoàn hảo không chút tổn hại.

Y Y vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, Lục Diệp nhếch miệng cười với nàng:

"Thành công rồi!"

Mặc dù hiệu quả so với suy nghĩ của mình có chút khác nhau, nhưng điều động truyền tống trận đã hoàn thành.

Chẳng qua truyền tống trận trước mắt không có cách nào chính xác định vị trí truyền tống, bởi vì theo đạo lý mà nói, Lục Diệp nên xuất hiện ở trên truyền tống trận của tiểu viện mới đúng, nhưng trên thực tế lại lệch hơn mười trượng.

Cũng không phải là hắn bố trí trận pháp có vấn đề gì, mà là trận pháp không đủ ổn định, cho nên trong quá trình truyền tống sẽ xuất hiện một chút sai lệch rất nhỏ, khoảng cách chênh lệch này sẽ gia tăng theo khoảng cách truyền tống.

Muốn giải quyết vấn đề này cũng rất đơn giản, tăng tu vi hoặc gia tăng tính ổn định của trận pháp, trước mắt Lục Diệp là không có biện pháp giải quyết.

Chương 726: Ra Ngoài

Mặt khác, từ sâu trong đáy lòng Lục Diệp có thể cảm giác được, trận pháp mà hắn đang bố trí, tốt nhất là không nên vượt qua quá trăm dặm, vượt qua khoảng cách này sẽ không có tác dụng gì nữa.

Dù sao thì thực lực vẫn còn quá thấp, đợi ngày sau thực lực cao dần, bố trí truyền tống trận sẽ ổn định hơn, khoảng cách cũng sẽ gia tăng.

Sau khi điều chỉnh truyền tống trận kết thúc, Lục Diệp tĩnh tâm tu dưỡng một ngày, để bản thân khôi phục đỉnh phong, sau đó nói qua ý định của mình với Y Y và Hoa Từ.

Không có gì bất ngờ xảy ra, hai nàng đều phải hành động cùng Lục Diệp, tu vi hiện tại của Hoa Từ là Thiên Thất, thủ đoạn giết địch khó lòng phòng bị, hoàn toàn có vốn liếng để một mình lang bạt vòng hạc tâm.

Trong khoảng thời gian này, thực lực của Y Y và Hồ Phách cũng tiến bộ thần tốc, mặc dù không dễ đánh giá tu vi cụ thể của bọn họ, nhưng phương diện thực lực tuyệt đối sẽ không kéo chân sau Lục Diệp.

"Lần này ta đi một mình, thuận tiện làm việc, mặt khác tin tưởng ta, các người sẽ không muốn đi trải nghiệm loại cảm giác truyền tống kia... Còn có, truyền tống trận ta bố trí lúc này là sức chịu đựng có hạn, truyền tống một mình ta thì không có vấn đề quá lớn, nếu như thêm một người nữa ta cũng không dám cam đoan nhất định có thể thành công."

Nghe Lục Diệp nhắc tới truyền tống trận, lại nhớ tới những tao

ngộ mấy ngày trước đó của hắn, hai nàng không khỏi tim đập nhanh.

Toàn thân máu tươi, quần áo tả tơi truyền tống ra ngoài, tình cảnh kia quả thực không quá lịch sự.

"Vậy người ngàn vạn lần phải cẩn thận."

Hoa Từ dặn dò.

"Biết rõ, ở chỗ này chờ ta là được."

Lục Diệp không cần chuẩn bị gì, lập tức khởi hành lên đường.

Trước tiên hắn thu hồi trận kỳ còn sót lại ở cách đó hai mươi dặm, tiếp theo, Lục Diệp trực tiếp lấy ra Linh thuyền của mình, phóng lên trời.

Khoảng thời gian Lục Nhất Diệp bị nhốt ở Vạn Độc Lâm, khoảng chừng hai tháng!

Lúc đầu khi Lục Diệp bị nhốt trong Vạn Độc lâm, tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều cho rằng hắn không còn sống lâu nữa, nhưng đến hôm nay, tên này vẫn sống tốt như cũ, bọn hắn xác định Lục Nhất Diệp đã tìm được một chỗ an toàn trong Vạn Độc lâm, nếu không thì không có khả năng trốn ở bên trong thời gian dài như vậy còn có thể sống sót.

Phía Vạn Ma lĩnh đã sớm mất kiên nhẫn, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy thối lui, toàn bộ bốn phía Vạn Độc lâm, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đóng giữ, ngay cả trên không trung cũng không ngừng có người tuần tra thăm dò, phòng bị Lục Diệp ngự khí bỏ chạy.

Trong Vạn Độc lâm, Lục Diệp bay lên mấy chục trượng, lúc này mới thoát khỏi màn sương độc nồng đậm bao bọc.

Mây trời xanh biếc, ánh nắng tươi sáng in vào tầm mắt, Lục Diệp sinh một loại cảm giác như lại được nhìn thấy ánh mặt trời!

Hắn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu.

Hắn chậm rãi xoay người, trong tầm mắt, cách hắn mấy chục trượng có một người đang kinh nghi bất định nhìn hắn.

Hiển nhiên người này là tu sĩ phụ trách tuần tra tung tích Lục Diệp trên không trung của Vạn Ma Lĩnh, trong vòng hai tháng không thu hoạch được gì, khi Lục Diệp bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn, hắn lại không thể phản ứng kịp.

Mãi đến khi đối mặt với con người của Lục Diệp, người này mới vừa mừng vừa sợ, quát to một tiếng:

"Lục Nhất Diệp!"

Tiếng nói vừa dứt, Lục Diệp đã đâm về phía hắn.

Sắc mặt người này lập tức tái nhợt, chiến tích và thực lực của Lục Diệp hắn đã sớm nghe thấy, vừa rồi trong lúc kích động hắn lại quên mất tầng này, tuy hắn có tu vi Thiên Bát, nhưng hắn tự nghĩ tuyệt đối không phải đối thủ của Diệp diệt môn này.

Hắn ta phát hiện ra không ổn, lập tức vung tay lên, một đạo lưu quang ngữ khí đánh về phía Lục Diệp, đồng thời lấy ra một tấm linh phù từ trong túi trữ vật vỗ lên người mình, chỉ một thoáng, quanh thân đại phóng kim quang bao phủ hắn ta lại.

Linh phù này, tu sĩ cấp thấp dùng nhiều hơn một chút, bởi vì thủ đoạn tranh đấu của tu sĩ cấp thấp chỉ có một, linh phù thường thường có thể phát huy ra tác dụng rất lớn.

Trước kia Lục Diệp xuất phát từ Thanh Vân sơn, một đường chạy tới trụ sở Bích Huyết tông, trên đường gặp phải rất nhiều tu

sĩ, đều sẽ dùng linh phù để đối địch.

Nhưng như vậy không có nghĩa là tu sĩ sau khi tu vi cao hơn sẽ không vận dụng linh phù.

Tu sĩ tu vi đến Thất cảnh thì rất ít dùng linh phù công kích.

Bởi vì tu sĩ đạt tới thất cảnh, có thủ đoạn ngự khí, so sánh linh phù dùng một lần này, tự nhiên có lời hơn khi đối địch ngự khí.

Sau Thất cảnh, đại đa linh phù các tu sĩ dùng số đều là phòng hộ hoặc là phụ trợ, hơn nữa phẩm chất cũng cao hơn linh phù mà các tu sĩ cấp thấp sử dụng.

Tỷ như tu sĩ Thiên Bát trước mắt này, vận dụng chính là một tấm trung phẩm kim thân phù.

Có linh phù này hộ thân, cho dù là tu sĩ Thiên Cửu đến, trong thời gian ngắn cũng đừng mơ tưởng có thể phá vỡ phòng hộ của kim quang kia.

Đương nhiên, mọi việc đều không có tuyệt đối, tu sĩ ở vòng hạch tâm cũng sẽ vận dụng linh phù có tính công kích, nếu thật như thế, vậy ngàn vạn phải cẩn thận, bởi vì những linh phù này không có cái nào mà không có uy lực cực lớn, phần lớn đều là bảo bối áp đáy hòm của mình.

Tu sĩ thiên bát này ngự khí đánh về phía Lục Diệp, kim thân bảo vệ, có thể nói là làm liền một mạch mà thành. Vừa rồi mặc dù phản ứng của hắn ta hơi chậm một chút, nhưng kinh nghiệm đối địch cực kỳ phong phú, biết đối đầu với kẻ thực lực mạnh hơn mình nên làm thế nào mới có thể bảo toàn tính mạng tốt hơn.

Sau đó hắn liền nhìn thấy một đạo đạo quang từ trước mắt xẹt qua, chỉ một thoáng, tầm mắt bị lửa màu đỏ kia tràn ngập.

Tâm thần trong nháy mắt bị sợ hãi vô biên bao phủ, trung

phẩm kim thân phù dưới một đao này ầm ầm nghiền nát, trường đao sắc bén chém qua cổ hăn, giống như cắt đậu hũ, thoải mái cắt qua!

Chương 727: Thoát khỏi vòng vây!

Lúc ý thức mơ hồ, tu sĩ Vạn Ma lĩnh mới nhận ra tu vi của Lục Diệp đã là thiên bát.

Cùng là tu sĩ cấp Thiên Bát, gã ngay cả một đao của đối phương cũng không đỡ nổi.

Đao của đối phương vì sao sắc bén như vậy? Uy lực một đao kia, ngay cả kim thân phù trung phẩm cũng không ngăn cản nổi... nghĩ mãi mà không ra!

Phần cổ phun ra máu tươi, đầu bay ra ngoài, thi thể không đầu lắt lư rơi xuống phía dưới, bên hông Lục Diệp có một đạo lưu quang lướt ra, nhẹ nhàng quấn quanh hông tu sĩ Vạn Ma lĩnh, lúc trở về mang theo một túi trữ vật.

Giết người, đoạt bảo, liền mạch lưu loát.

Có nhiều thân ảnh từ bốn phương tám hướng lướt đến, đồng thời còn có từng đợt la hét.

“Lục Nhất Diệp ra rồi!”

“Lục Nhất Diệp ở đây!”

Lơ lửng giữa không trung, tầm mắt Lục Diệp hơi rũ xuống, tay cầm Bàn Sơn đao, mũi đao chỉ chéo xuống mặt đất, nhìn tu sĩ Vạn Ma lĩnh phía trước đang nhanh chóng tiến gần đến mình, dưới chân nhẹ nhàng điểm một cái, trong lúc thúc giục linh lực, hóa thành một đạo lưu quang phóng tới phía trước.

Khi tiến vào Vạn Độc lâm, tu vi của hắn là Thiên Thất, hiện tại tu vi đã tăng lên một bậc, thực lực tăng lên nhiều, hắn cũng rất muốn xem mình có thể thoát ra khỏi vòng vây hay không!

Bị nhiều người của Vạn Ma lĩnh chặn ở chỗ này hơn hai tháng, Lục Diệp tự nhiên muốn trả thù.

Thoát không ra cũng không sao, bị nhốt trong Vạn Độc Lâm, chỉ cần trốn vào trong đó, thì tu sĩ Vạn Ma lĩnh có nhiều hơn cũng không làm gì được hắn.

Phía trước có năm tu sĩ chặn đường, mắt thấy Lục Diệp tới gần, nhao nhao phóng ra ngự khí lao về phía Lục Diệp, từng đạo lưu quang ngự khí kia đan xen lẫn nhau, linh động đến cực điểm.

Lục Diệp giẫm dưới chân linh thuyền, linh hoạt tránh né từng đợt công kích lao tới, nếu thật sự không tránh được thì liền dùng Bàn Sơn Dao ngăn lại, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách

Về mặt năm người phía trước dần dần trở nên nghiêm túc.

Không đợi Lục Diệp tới gần, bọn họ đã nhanh chóng phân tán.

Tuy nhiên khi bọn họ vừa ra tay, hộp vũ khí bên hông Lục Diệp đã bắn ra chín đạo lưu quang, vô cùng chuẩn xác đánh về phía năm người, tốc độ và sát thương của chín đạo lưu quang vượt xa năm người bọn họ thì triển ra.

Tiếng xé gió xuy xuy vang lên trong nháy mắt, máu tươi bắn từng toé, kèm theo tiếng kêu thảm thiết, năm người phân tán ra có ba người ngã xuống phía dưới rừng độc, hai người còn lại đều bị thương.

Lục Diệp đã nhào tới trước mặt một người trong đó, người nọ thoát nhìn là một thể tu, khí huyết tràn đầy, trên cánh tay đeo một kiện linh khí đại thuẫn, thấy Lục Diệp liền đánh xuống trước mặt hắn.

Bàn Sơn Dao chém xuống, đao thuận chạm vào nhau, ngay lập tức tên kia trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy sức mạnh tràn trề quét qua phía trước, thân thể lập tức bị chém bay ra ngoài.

Trong lòng kinh hãi không thôi, hẳn là binh tu sao? Một thân lực lượng còn cường đại hơn cả mình!

Còn chưa hoàn hồn đã có một thứ nóng rực đập vào mặt, trong tầm mắt xuất hiện thân ảnh một con Chu Tước lông lầy.

Đó là Hỏa Phượng Hoàng Thuật mà Lục Diệp đánh ra.

Đây là thuật pháp lấy được từ Hồng Liên Trùng Tiêu Quyết, sau khi Lục Diệp thu được đạo linh văn Hỏa phượng hoàng này, uy năng đạo thuật pháp này liền tăng lên cực lớn, hôm nay hắn thi triển ra thuật Hỏa Phượng Hoàng để tạo ra thân ảnh Chu Tước, ngay cả hoa văn lông vũ trên người cũng có thể phân biệt rõ ràng, thoát nhìn giống như là bản thu nhỏ của linh văn Hỏa phượng hoàng hủy thiên diệt địa kia.

Hỏa Phượng Hoàng Thuật đâm vào trên người thể tu, hỏa quang cực nóng bao phủ hắn, đốt xuyên khí huyết và linh lực hộ thân của hắn, thể tu kinh hô kêu thảm thiết, đi theo ba người kia.

Lục Diệp quay đầu lại, thấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh cuối cùng đang ôm bụng chạy tạo ra một đường máu, trốn thoát ra ngoài.

Hắn không truy sát, tên này đã bị thương nặng, có thể sống hay không còn không biết, đi truy sát chỉ là lãng phí thời gian.

Linh thuyền lần nữa hóa thành lưu quang, lao về phía xa xa, chín ngự khí bay trở về tràn vào hộp vũ khí bên hông Lục Nhất Diệp.

Lục Nhất Diệp xuất hiện rồi!

Tin tức này được truyền ra khắp 4 phương với tốc độ cực kì

nhanh, trên đường Lục Diệp đi, có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh ngự khí bay lên, nghênh chiến hắn bên này.

Đội hai tháng, rốt cuộc cũng đã bắt được kẻ này đi ra, bây giờ Vạn Ma lĩnh cần phải dùng hết toàn lực để chém giết, tránh phiền phức sau này!

Trong phút chốc, lưu quang đã che phủ toàn bộ bầu trời , nhao nhao tụ về phía trước của Lục Diệp.

Trên bầu trời Vạn Độc lâm, Lục Diệp lướt nhanh như gió, thân hình gần như không dừng lại, giao đấu với từng nhóm tu sĩ Vạn Ma lĩnh phụ trách tuần tra trên bầu trời Vạn Độc lâm.

Doc đường đi không ngừng có thi thể rơi xuống phía dưới, máu vung vãi khắp trời.

Một lát sau, trong tầm mắt xuất hiện một mảng lớn lưu quang, là đại bộ đội Vạn Ma lĩnh đến, nhìn qua một lát, gần một nghìn người, lít nha lít nhít trong tầm mắt.

Cho dù hôm nay Lục Diệp tấn thăng Thiên Bát, thực lực bạo tăng, cũng không có khả năng dùng sức một người đấu với nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, trừ phi hắn lại chế tạo Hỏa phượng hoàng linh văn.

Nhưng mà hai tháng trước Vạn Ma lĩnh đã bị tổn thất một lần, đối với chuyện này sao lại không phòng bị?

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn, tiếng la hét bên Vạn Ma lĩnh truyền vào trong tai, phần lớn đều là ỷ vào người đông thể mạnh la hét muốn Lục Diệp nhận lấy cái chết.

Khi cách nhau hai trăm thước, thân hình Lục Diệp bỗng nhiên phóng lên phía trên!

Nhìn tư thế này, dường như là muốn tránh đi đại quân của

Vạn Ma lĩnh, từ chỗ rất nguy hiểm chạy trốn.

Chương 728: Thoát khỏi vòng vây! 2

Ý thức được điều này, bên Vạn Ma lĩnh nhanh chóng có ứng phó, lập tức thay đổi phương hướng, đồng thời chèo lên bên trên chặn đường.

Đứng dưới mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, có thể thấy đông đảo lưu quang kéo dài thành dải lụa, xông thẳng lên trời, càng bay càng cao, rất nhanh, lưu quang đầu tiên đã xuyên qua tầng mây, xa xa không thể nhận ra.

Không ai có thể biết được bầu trời ở chiến trường Linh Khê hay Cửu Châu cao bao nhiêu bởi vì cho tới bây giờ vẫn chưa có người bay ra ngoài, cho dù là Thần hải cảnh đại tu sĩ, độ cao cũng có giới hạn.

Giới hạn này không phải giới hạn của bản thân, mà là trên không có Cửu Tiêu Thần Lô áp chế, độ cao đến trình độ nhất định sẽ dẫn tới Cửu Tiêu Thần Lô, bay càng cao, uy năng của Cửu Tiêu Thần Lô càng lớn, đến các đại tu Thần hải cũng không thể chịu nổi.

Có lời đồn rằng, nếu có thể đột phá áp chế của Cửu Tiêu Thần Lô, Thần Hải Cảnh có thể nâng cao một bước, cho nên từ xưa đến nay, rất nhiều đại tu Thần Hải Cảnh đã đạt đến giới hạn tu vi của bản thân, đều sẽ đi khiêu chiến Cửu Tiêu Thần Lô, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có ai thành công.

Tu sĩ Linh Khê cảnh tầng thứ có thể ngự khí phi hành độ cao tất nhiên không so được với Thần hải cảnh.

Lúc này Lục Diệp có cảm giác rất rõ ràng, càng lên trên, càng có một loại áp lực vô hình đè lên thân thể, khiến tốc độ ngự khí của hắn càng ngày càng chậm, thẳng đến khi không cách nào bay cao hơn nữa.

Trong bóng tối, cảm giác nguy cơ còn cao hơn, nếu dự đoán không sai, đó chính là cảm giác nguy cơ mà Cửu Tiêu Thần Lô trong truyền thuyết mang đến.

Quay đầu nhìn lại, có mấy chục đạo lưu quang cấp tốc hướng tới gần, tốc độ cực nhanh, vượt qua sức tưởng tượng, hơn nữa bên trong lưu quang lại có tiếng kiếm vang lên, cảm giác nhạy bén làm cho Lục Diệp cảm thấy bị hấp dẫn bởi lưỡi kiếm sắc bén, bàn tay trở nên ngứa ran.

Hơn mười đạo lưu quang này đều là thân ảnh của kiếm tu!

Bên trong Cửu Châu, nếu bàn về tốc độ sát thương và ngự khí, không có lưu phái nào có thể so được với những tên điên kiếm tu. Kiếm tu cùng quỷ tu đều là lưu phái trời sinh có thể giết địch ở mọi cấp độ, so với những quỷ tu xuất quỷ nhập thần tinh thông ẩn nấp ám sát, các kiếm tu sở dĩ có thể vượt cấp giết địch, là vì bọn họ đều đặt trọng tâm tu hành vào sát phạt chi đạo.

Bởi vì lòng không tạp niệm, cho nên mới có thể dùng kiếm phá Cửu Châu.

Nguyên nhân chính là vì vậy, trong tất cả lưu phái, số lượng kiếm tu mới là ít nhất, thậm chí so với y tu còn ít hơn nhiều, như Bắc Huyền Kiếm Tông, Binh Châu nhất phẩm tông môn, từ trên xuống dưới, toàn bộ tông môn cũng chỉ có nghìn người, nhìn khắp Cửu Châu bất kỳ một tông môn nhất phẩm nào, đều không có khả năng xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng đại sự có thể chấn động toàn bộ tám trăm kiếm tu xuống Thiên Sơn đủ khiến toàn bộ Cửu Châu chấn động, điều đó

đại biểu Bắc Huyền Kiếm Tông từ trên xuống dưới, dốc hết toàn bộ lực lượng!

Hạo Thiên minh có kiếm tu, Vạn Ma lĩnh tự nhiên cũng có kiếm tu, bây giờ hơn mười vị kiếm tu từ thế lực khắp nơi hội tụ tới, mới là chủ lực cùng chỗ dựa để đuổi giết Lục Diệp.

Trước đó Lục Diệp vừa tiến vào hạch tâm, lúc các tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi giết hắn đã lĩnh giáo tốc độ ngự khí của hắn, cho nên muốn theo kịp tốc độ ngự khí của tên này, cần phải có các kiếm tu xuất mã mới được, tu sĩ các lưu phái khác căn bản không đủ.

Hơn mười vị kiếm tu này cũng không phụ kỳ vọng, tốc độ ngự khí quả thật nhanh hơn những người khác rất nhiều, thậm chí còn nhanh hơn cả Lục Diệp.

Mặc dù Lục Diệp quyết tâm thử sức với bản lĩnh của kiếm tu, nhưng đầu óc hắn vẫn chưa có bệnh, tất nhiên không có khả năng dùng sức một người để đối kháng với mấy chục kiếm tu nổi danh sát phạt, bị những kiếm tu này quần lấy, nhất định không có kết cục gì tốt.

Vì vậy lúc bay đến chỗ cao nhất, Lục Diệp liền nhanh chóng trở về, dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy chục kiếm tu đang chuẩn bị tới gần, Lục Diệp lấy tốc độ còn nhanh hơn vừa rồi bay xuống phía dưới.

Ngự khí bình thường, Lục Diệp quả thật không nhanh bằng đám kiếm tu này, nhưng hắn có linh văn hệ Phong có thể sử dụng bất cứ lúc nào...

Mắt thấy Lục Diệp làm thế, nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh cảm thấy không ổn!

Giờ này khắc này, bởi vì truy kích Lục Diệp, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh vốn dĩ trận thế khá chặt chẽ đã trở nên rõ ràng, nhóm có thực

lực mạnh nhất ở chỗ cao nhất, có thực lực ở giữa, tốc độ ngự khí phía dưới chậm hơn, đều là nhóm người thực lực kém cỏi nhất.

Chỉ trong vòng chưa đầy mười hơi thở ngắn ngủi, Lục Diệp đã như thiên thạch từ trên trời rơi xuống, khoảng cách với độc chướng chỉ còn lại ba mươi thước, linh thuyền dưới chân loé lên, kích hoạt linh văn Phong Hành, hóa thành một đạo lưu quang, bỗng nhiên chuyển hướng, đánh về phía trước.

Ở vị trí này tu sĩ Vạn Ma lĩnh cơ bản đều là Thiên Thất tu vi, cho dù là Thiên Bát cũng không nhiều.

Mắt thấy Lục Diệp lướt tới, chúng tu sĩ nhao nhao xuất chiêu, chỉ một thoáng, những đạo lưu quang cùng thuật pháp đánh về phía Lục Diệp.

Tu sĩ ngự khí chiến đấu cùng trên mặt đất đấu chiến là hai chuyện khác nhau. Không nói ngự khí phi hành đối với các tu sĩ tinh thần tiêu hao cùng kiềm chế, ở không trung đấu chiến, không gian di chuyển cũng sẽ càng linh hoạt hơn, người tinh thần cường đại trong không trung đấu trận, không nghi ngờ sẽ chiếm tiện nghi rất lớn.

Như Vũ Yển đang vỗ cánh xuyên qua trong mưa to gió lớn, thân hình Lục Diệp bất định, tránh đi khu vực công kích dày đặc nhất, né thoát từng đạo thuật pháp cùng ngự khí đánh tới, Bàn Sơn Đao trong tay không ngừng vung vẩy, ngăn cản một ít công kích tán loạn, đâm đầu vào trong trận địa phía địch.

Hộp vũ khí vang lên, chín món vũ khí phân tán bay ra, hóa thành chín đạo lưu quang, bọc lấy cơn bão tử thần, mang đến khí tức hủy diệt.

Chương 729: Một nỗi sợ nhọc to lớn...

Máu tươi phun ra tung tóe, theo lưu quang bay lượn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Nơi Lục Diệp đi qua là một trận gió xoáy đắm máu, thịt nát bay tứ tung, sau lưng hắn là tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã tử vong, một tia lưu quang màu đỏ bay ra, đuổi theo bóng dáng của hắn như truy tinh đuổi ánh trăng.

Chờ khi Lục Diệp phá trận hình lao ra khỏi Vạn Ma lĩnh, sau lưng đã có thêm ba mươi điểm lưu quang màu đỏ đuổi tới.

Mỗi một điểm lưu quang kia đều đại biểu cho sự vẫn lạc của một tu sĩ, 30 điểm chính là 30...

Sẽ có càng nhiều người bị thương.

Ánh lưu quang dồn dập rơi vào trong ấn ký chiến trường của Lục Diệp biến mất không thấy đâu nữa.

Trên bầu trời, thi thể tu sĩ Vạn Ma lĩnh rơi xuống như bánh bao, ngã vào trong khói độc xanh biếc.

Tổn thất tuy không nhỏ, nhưng so với số lượng tu sĩ Vạn Ma lĩnh thì chẳng là gì cả.

Tiếng kiếm vang lên, chính là đám kiếm tu trở lại chiến đấu .

Từng đạo phi kiếm bộc phát ánh sáng chói xuyên qua trời cao, so với tu sĩ lưu phái khác ngự khí linh hoạt càng thêm sát thương, còn chưa tới gần, liền mang đến cho Lục Diệp nguy hiểm.

Tốc độ phi kiếm cũng không phải tốc độ các tu sĩ ngự khí phi hành có thể so sánh, cơ hồ là trong nháy mắt kiếm quang dâng lên, từng đạo phi kiếm đã giết đến gần.

Thân ảnh Lục Diệp đột nhiên rơi xuống phía dưới, trực tiếp rơi vào độc chướng vô biên rồi không thấy tung tích.

Từng đạo kiếm quang đuổi sát theo, xâm nhập vào trong vòng độc chướng, nhưng rất nhanh đám kiếm tu phát hiện có gì đó không ổn bởi vì sau khi phi kiếm của bọn họ rơi vào vòng độc chướng thì nhanh chóng trở nên trì trệ, hơn nữa liên hệ với mình cũng yếu bớt, linh tính của từng thanh phi kiếm suy yếu

Chất độc trong độc chướng có tính ăn mòn cực cao, loại ăn mòn này không thể nghi ngờ là linh khí khắc chế các tu sĩ điều khiển.

Tình huống không ổn.

Về mặt của đám kiếm tu trở nên nghiêm nghị, mặc cho bọn họ có nhiều người hơn nữa, thực lực có mạnh đến đâu, tranh đấu trong phạm vi Vạn Độc lâm này, quyền chủ động vĩnh viễn đều nằm giữ trên tay Lục Diệp.

Lục Nhất Diệp dám vọt thẳng vào trong hiểm chướng kia, bọn họ dám sao?

Cách đó mấy trăm trượng, độc chướng bị phá vỡ, thân ảnh Lục Diệp phóng lên cao, trên đó đang có một số tu sĩ Vạn Ma linh quan sát, thực lực cũng không tính là quá mạnh.

Lần này bọn họ không kịp cảnh giác, sau khi phát hiện Lục Diệp xuất hiện, nhao nhao tránh đi, nhưng mà cuối cùng vẫn có vài người phản ứng chậm một chút.

Lại là một trận giết chóc nổ ra, từng bóng người từ trên trời rơi xuống kêu la thảm thiết

Hơn mười vị kiếm tu lập tức chia binh làm hai đường, một đường bay sát độc chưởng ngự kiếm phi hành, đoạn tuyệt đường lui có thể trốn vào độc chưởng, một đường khác đuổi theo không bỏ.

Kể từ đó, Lục Diệp muốn trốn vào trong chưởng ngại cũng rất khó, trừ phi hắn có thể đột phá vòng vây của những kiếm tu kia.

Hiển nhiên Lục Diệp sẽ không giao đấu chính diện với những kiếm tu này, hắn đã xác định một phương hướng khác, ngự khí mà đi.

Bốn phương tám hướng, tu sĩ Vạn Ma lĩnh vội vàng đuổi theo.

Cảnh tượng như lúc trước lại xuất hiện, những người có tu vi cao, tốc độ ngự khí nhanh nhất xông lên phía trước, những người có tu vi hơi thấp, tốc độ ngự khí chậm hơn dần tụt về phía sau.. Theo thời gian trôi qua, khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng xa.

Mắt thấy Lục Diệp đi một vòng lớn bỗng nhiên lại quay trở lại, những tu sĩ đang đuổi giết đội ngũ kia lập tức thay đổi sắc mặt.

Lúc trước bọn họ đã bị Lục Diệp làm như vậy, kết quả tổn thất mấy chục người, bây giờ lại làm như vậy, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Các kiếm tu mặc dù đang liều mạng đuổi theo, nhưng chỉ riêng tốc độ ngự khí, vẫn không bằng Lục Diệp thì hành Phon hành linh văn, chỉ có thể tận lực đi theo phía sau hắn, không để hắn hoàn toàn thoát khỏi.

Trận hình của tu sĩ Vạn Ma lĩnh hoàn toàn hỗn loạn, khi thấy Lục Diệp quay về, những tu sĩ có tu vi không cao kia đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, đại đa số đều chạy tán loạn, phần nhỏ tụ lại một chỗ, cố thủ tại chỗ, khẩn trương thúc giục từng đạo linh khí và thuật pháp phòng hộ.

Thân ảnh của Lục Diệp nhoáng một cái lướt qua trước mặt bọn họ, chín đạo lưu quang ngự khí đánh ra, từng thân ảnh Hỏa phượng hoàng vỗ cánh bay ra.

Không một sự bảo vệ của tu sĩ nào có thể đỡ được đòn tấn công của y, lại thêm một kích của song phong linh văn, dù là thể tu cầm linh khí thuần cũng không đỡ nổi.

Thân ảnh Hỏa phượng hoàng theo sát phía sau và lao xuống.

Cảnh tượng bỗng nhiên trở nên buồn cười, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi theo Lục Diệp, mà Lục Diệp thì đang đuổi theo một đám gia hỏa tán loạn chạy trốn, người đuổi giết Lục Diệp không có cách gì tốt với hắn, nhưng người bị hắn để mắt tới đều không có kết cục tốt.

Từng thi thể không ngừng rơi xuống.

Mãi cho đến khi có càng nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh chạy tới trợ giúp, mới ngăn lại hành động điên cuồng này của Lục Diệp.

Phải biết rằng số lượng tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập bên ngoài toàn bộ Vạn Độc Lâm có đến mấy nghìn người, trước đó Lục Diệp chỉ thấy có một nghìn người, đó là bởi vì phương hướng hắn đi chỉ có rất ít, vẫn còn rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn chưa đến.

Giờ phút này mấy nghìn người toàn bộ tụ tập lại với nhau, trên bầu trời Vạn Độc Lâm chỉ một thoáng đã tràn đầy linh khí lưu quang.

Lục Diệp đã sớm bỏ trốn về một phương hướng khác.

Đối phó với hơn một nghìn người như hắn vừa rồi thi triển còn có thể quần nhau với kẻ địch một chút, nhưng người của Vạn Ma lĩnh đều tụ tập, nhân lực tăng cường, thủ đoạn này hiển nhiên không có hiệu quả.

Huống chi, tuy thời gian giao đấu với địch không dài, nhưng một thân linh lực của hần tiêu hao không nhỏ, nhất là phải thi triển Phong hành linh văn cho linh khí phi hành, tiêu hao càng lớn.

Có thể nói, trong số linh lực tiêu hao hết có sáu phần là vì phương diện này.

Chương 730: Một nỗi sỉ nhục to lớn 2

Điều khiến hắn cảm thấy bất mãn chính là khả năng khống chế ngự khí phi hành của bản thân hắn không đủ linh hoạt. Hắn rất khó để giống như cự giáp, hoàn mỹ khống chế phi hành linh khí dưới chân, cùng ngự khí phi hành tranh đấu với con người luôn có cảm giác uể oải

Cự giáp thì không, hắn trên phương diện ngự khí phi hành thì có bản lĩnh mà người thường khó có thể chạm tới.

So sánh với đại đa số tu sĩ, phương diện ngự khí phi hành thì Lục Diệp đã làm rất tốt rồi, nhưng so với cự giáp thì có chênh lệch.

Có lẽ đây cũng là một loại thiên phú.

Phía sau vẫn có đám truy binh lớn, đặc biệt là những kiếm tu kia, giống như giòi trong xương không thoát được.

Lục Diệp có Phong hành linh văn có thể hỗ trợ, mỗi người bọn họ đều có một chút bí thuật, tuy rằng thời gian kéo dài không lâu, nhưng trong thời gian ngắn cũng không cần lo lắng bị Lục Diệp vứt bỏ, không nhìn thấy bóng dáng.

Đối với bên Vạn Ma lĩnh mà nói, lần trải nghiệm này có thể nói là một sỉ nhục cực lớn.

Khổ chờ hơn hai tháng, rốt cuộc Lục Nhất Diệp lại hiện thân, nhưng hơn một nghìn người quả thực giống như chó bị dắt chạy vòng vòng, cho dù là các kiếm tu đồng loạt ra tay cũng không thể có được hiệu quả quá lớn.

Lục Nhất Diệp bình an vô sự, đã phá tan vòng vây mà đi, ngược lại là bọn họ trước trước sau sau chết hơn trăm người.

Điều này khiến cho đa số tu sĩ Vạn Ma lĩnh cực kỳ tức giận, thầm mắng thẳng nhãi này khinh yếu sợ mạnh, chuyên tìm những người có tu vi thấp giết, những kẻ có tu vi cao căn bản không đi giao đấu trực diện.

Càng khiến bên Vạn Ma lĩnh cảm thấy sợ hãi là, thẳng ôn này bây giờ đã tấn thẳng thiên bát rồi!

Trước mắt vẫn là Thiên Bát, liệu Thiên Cửu có thể xa sao?

Đối lập với Lục Nhất Diệp vừa gặp phải ở Vụ Ấn sơn, tấn thẳng Thiên Bát, thực lực không thể nghi ngờ đã tăng lên rất nhiều.

Ở trong Vụ Ấn sơn, Lục Diệp dựa vào trận pháp bố trí lúc trước để giết địch, nhưng lần này lại không thi triển bất kỳ thủ đoạn ngoại tại nào, dựa vào bản lĩnh của bản thân.

Tuy nói hẳn chỉ nhật được quả hồng mềm, nhưng đổi góc độ khác nghĩ, có thể tránh được những khúc xương cứng kia cũng chính là năng lực của hẳn!

Hai tháng qua, bên Vạn Ma lĩnh xuất động mấy nghìn quân vây khốn Vạn Độc lâm, thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Tất cả mọi người đều muốn biết, cuối cùng Lục Diệp sẽ có kết cục gì.

Khi tin tức hôm nay truyền ra khắp Cửu Châu, có không ít người chấn động.

Lục Diệp lại là một con ngựa đơn phương trực tiếp giết ra một con đường máu, đột phá vòng vây của Vạn Ma lĩnh, trước mắt mặc dù đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh vẫn còn đuổi giết hẳn, nhưng ai cũng biết rằng, Lục Diệp có thể đánh giết rồi thoát ra khỏi Vạn Độc Lâm, điều này có nghĩa là cuộc bao vây hai tháng của Vạn Ma

lĩnh kết thúc thất bại.

Ngày sau trên chiến trường Linh Khê này, bên Vạn Ma lĩnh chỉ sợ rất khó uy hiếp đến tính mạng Lục Nhất Diệp lần nữa, trừ phi có cơ hội tốt!

Điều duy nhất khiến bên Vạn Ma lĩnh cảm thấy an ủi đó là bọn họ sớm đã mất hết mặt mũi khi đối phó với Lục Nhất Diệp, giờ phút này cũng không sợ lại mất thêm một lần nữa.

Cái gọi là cắn trúng nhiều cũng không ngứa.

Đuổi giết vẫn còn tiếp tục, dù đại đa số người đã theo không kịp, nhưng còn có một số ít người vẫn kiên trì, nhất là đám kiếm tu kia, cho dù như thế, khoảng cách giữa hai bên vẫn đang kéo ra từng chút một.

Mãi cho đến một canh giờ sau, những kiếm tu này cũng hoàn toàn mất đi tung tích của Lục Diệp.

Cho dù không cam lòng, các kiếm tu cũng không thể không thừa nhận, trên tốc độ ngự khí, bọn họ thua một bình tu!

Thăng nhải này chạy thật sự là quá nhanh, hoàn toàn không nói lý lẽ.

Hiện tại tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều đang tìm kiếm tung tích của Lục Diệp, tuy rằng đuổi giết thất bại, nhưng hành động nhắm vào Lục Diệp lại còn lâu mới kết thúc.

Đây là mệnh lệnh đến từ những người đứng đầu Vạn Ma lĩnh!

So với những tu sĩ Linh Khê cảnh này, những tu sĩ Chân Hồ cảnh, Thần Hải cảnh kia càng có thể thấy rõ uy hiếp của người như Lục Diệp đối với toàn bộ doanh trại.

Bích Huyết tông trước kia từng xuất hiện một Vô Cương,

nhưng bọn họ không muốn xuất hiện người thứ hai!

Lúc trước Tần Chính ở Vụ Ẩn Sơn sáng lập ra một cái Diệt Diệp Minh, lấy chém giết Lục Diệp làm tôn chỉ, đó chỉ là một tổ chức tạm thời và rải rác, về sau Vụ Ẩn Sơn, tổ chức này liền sụp đổ.

Đến hôm nay, tổ chức này lại lần nữa ngoi lên mặt nước, hơn nữa còn trở thành một tổ chức chính thức. Từ tay cầm đầu Linh Khê bằng hiện tại, vị có xuất thân tông môn nhất phẩm Đạo Huyền Tông kia đã dẫn đầu rồi. Ngăn ngừa nửa ngày tuyên bố gia nhập vòng tròn trung tâm Diệp Minh có đến mấy trăm tông môn, bên phía Vạn Ma lĩnh hầu như tất cả cường giả Linh Khê bằng đều có trong đó, thế phải chém giết gã trước khi Lục Diệp tấn chức Thiên Cửu!

Một mặt, những người đứng đầu phía sau những tông môn này đã hạ lệnh cần phải giải quyết Lục Diệp ở Linh Khê chiến trường, mặt khác, đối với những tu sĩ Linh Khê cảnh này, thật sự không dám để cho Lục Diệp sống sót.

Hiện tại tu vi Thiên Bát của thằng nhãi này đã khó xử lý như vậy, chờ hẳn tấn thăng Thiên Cửu, chẳng phải là hoành hành ngang dọc ở Linh Khê chiến trường?

Một lượng lớn người được phái đi tìm kiếm tung tích của Lục Diệp, vô số tu sĩ Diệp Minh đều sẵn sàng đón địch, cho dù là tu sĩ thích tu hành nhất cũng tạm thời từ bỏ tu hành, chỉ chờ có manh mối của Lục Diệp thì lập tức giết chết.

Cách Vạn Độc lâm ngàn dặm, có một tòa Thiên Cơ phường thị.

Vòng ngoài chiến trường còn có thể nhìn thấy rất nhiều phường thị do tán tu tụ tập hình thành, nhưng đến vòng trung tâm thì gần như không thấy được. Bởi vì phường thị bên trong hoặc vòng trung tâm cơ bản đều do Thiên Cơ thương minh làm chủ

thành lập nên.

Chương 731: Ta không phải đến để tránh nạn

Trong vòng và vòng tròn hạc tâm có thể thấy được bốn phía Thiên Cơ phường thị, thậm chí có Thiên Cơ thành đặt tên theo Thiên Cơ.

Tuy nói các tu sĩ chỉ cần có đủ công đức là có thể mượn Thiên Cơ trụ tiến vào bảo khố Thiên Cơ, mua sắm bất cứ thứ gì mình muốn, nhưng công đức đến cũng không dễ dàng, ai cũng sẽ cẩn thận dùng.

Trong tình huống bình thường, các tu sĩ muốn mua đồ đều chọn Thiên Cơ thương minh làm lựa chọn đầu tiên, bởi vì giao dịch trong Thiên Cơ thương minh là dùng linh thạch. Chỉ khi nào rơi vào tình huống khẩn cấp hoặc muốn mua một số thứ quý hiếm, các tu sĩ mới sử dụng công đức.

Sự tồn tại của Thiên Cơ phường thị hoặc Thiên Cơ thành khiến cho việc giao dịch của các tu sĩ trở nên cực kỳ thuận tiện, cũng làm cho những tán tu hướng tới tự do có nơi dừng chân, đồng thời, còn có lượng lớn phạm nhân sinh hoạt trong từng tòa thành Thiên Cơ.

Thiên Cơ phường thị có quy mô không nhỏ, có thể nói là giới trung tâm, bất kỳ một tòa Thiên Cơ phường thị nào đều có quy mô không nhỏ, bởi vì tu sĩ lui tới nơi này đều đã chuyển tu công pháp Thiên cấp, chuyện này xảy ra rất thường xuyên, nhờ đó mà nó trở thành một nơi giàu có nhất của Thiên Cơ thương minh.

Nơi cửa phường thị, thiếu niên cầm đao cất bước đi vào, lập tức có thị nữ đi lên đón khách.

Ở vòng ngoài, những thị nữ đón khách này tu vi cũng không cao, nhưng ở đây, tu vi của họ đều bắt đầu từ cấp bảy hoặc cấp tám, hơn nữa mỗi người đều có hình dáng, dung mạo ưa nhìn, bất luận kẻ nào tiến đến, đều rất dễ sinh ra một loại cảm giác như được về nhà.

Thị nữ tới đón sau khi thấy rõ tướng mạo của thiếu niên, nụ cười trên mặt đột nhiên ngưng lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục, dịu dàng hành lễ: “Bái kiến sư huynh, sư huynh tới đây là muốn mua hay là muốn bán?”

“Đều có cả.”

“Mời sư huynh vào trong.”

Một lúc sau, trong một gian phòng, một vị quản sự phụ trách giao dịch đẩy cửa vào, người này tuổi không còn trẻ, nhìn qua khoảng bốn năm mươi tuổi, nhưng tu vi lại rất cao. Chỉ là cấp chín những khí tức trên người thuần khiết, sáng chói, nhìn qua liền biết là cảnh giới thứ chín lâu năm, đời này cũng không biết có hi vọng tấn thăng Vân Hà hay không.

Quản sự ôm quyền thi lễ: “Bái kiến một Diệp đạo hữu.”

Trong gian phòng, Lục Diệp bưng chén trà tinh tế thưởng thức.

Bị người ta liếc nhìn hắn cũng không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa, bên phía Vạn Ma lĩnh đã sớm lan truyền hình ảnh của hắn ở khắp toàn bộ chiến trường, người của Thiên Cơ thương minh sao có thể không chú ý tới?

“Ngươi họ gì?”

“Kẻ hèn họ Chu.”

“Chu đạo hữu.”

“Nhất Diệp đạo hữu có thể đến Thiên Cơ thương minh, thật vinh hạnh, ý tứ nho nhỏ, xin hãy vui vẻ nhận lấy.” Chu quản sự nói như vậy, lấy ra một cái túi trữ vật đẩy đến trước mặt Lục Diệp.

Lục Diệp khó hiểu nhìn hắn, hắn ra vào Thiên Cơ thương minh nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên trải qua chuyện người ta tặng quà.

Chu quản sự cười giải thích: “Thương Minh là nơi kinh doanh buôn bán, không chịu nổi sự va chạm của hai phe, cũng không phải là tránh nạn của bất kì ai, mong Nhất Diệp đạo hữu thứ lỗi.”

Trong lòng Lục Diệp biết rõ người ta đang lừa tưởng hắn chạy đến Thương Minh để tị nạn.

“Nội tình của Thương Minh ta có nghe nói qua, Chu quản sự không cần coi nhẹ mình như vậy, hơn nữa... Thương Minh có Thiên Cơ phường thị hoặc Thiên Cơ thành, trước giờ đều là nơi ngừng chiến, trước kia cũng không phải là không có ai tới Thương Minh tị nạn, làm sao ta lại không thể đến?”

Chu quản sự nói: “ Không thể so như vậy được, trước kia những người đó liên lụy ân oán không tính là chuyện lớn, nhưng bây giờ một Diệp đạo hữu đã tác động đến hai phe lớn. Đương nhiên, nếu như đạo hữu cứ muốn ở lại chỗ này, Thương Minh sẽ không cự tuyệt, chỉ cần đạo hữu ở bên trong Thương Minh, Thương Minh sẽ che chở an toàn cho đạo hữu, ai cũng đừng mơ tưởng ở chỗ này tổn thương đạo hữu. Thương Minh khí sinh tài, nhưng cũng không thể lại giở thủ đoạn lời dối.”

Câu nói này không kiêu ngạo không tự ti, rất rõ ràng cho thấy Thiên Cơ thương minh không muốn gây chuyện, nhưng cũng không sợ phiền phức.

Lục Diệp đã sớm cảm thấy bối cảnh của Thiên Cơ thương

minh không đơn giản, từ tên của nó cũng có thể nhìn ra được, phóng mắt nhìn toàn bộ Cửu Châu, chỉ có một thể lực như vậy dám lấy tên Thiên Cơ. Thiên minh hay Vạn Ma lĩnh đều không có hai chữ Thiên Cơ.

“Ta đến không phải để tránh nạn.” Lục Diệp đưa tay đẩy túi trữ vật trước mặt trở về.

Chu quản sự ngạc nhiên: “Vậy thì kẻ hèn này hiểu lầm đạo hữu rồi.”

Lục Diệp lại lấy ra hai cái túi trữ vật, lại lấy ra một cái ngọc giản: “Bán ít đồ, thuận tiện mua một ít trận kỳ và những thứ khác.”

Chu quản sự cầm lấy túi trữ vật cùng ngọc giản xem so qua, khóe mắt nhìn không được giật giật, trong lòng kinh hãi, Lục Diệp này rốt cuộc đã giết bao nhiêu người mới có thể có chiến lợi phẩm phong phú như thế, về phần đồ vật hẳn muốn mua trong ngọc giản, cũng không phải là đại sự gì, phần lớn đều là một ít trận kỳ thường gặp, Lục Diệp muốn mua bao nhiêu cũng có thể mua được.

“Đạo hữu khi nào muốn?”

“Vậy thì phải xem các người nhớ ta đi lúc nào, ta cũng không muốn bị người khác vây ở nơi này, mấy ngày trước vừa trải qua chuyện này, có chút bóng ma tâm lý rồi!”

“Đạo hữu chờ một lát!” Chu quản sự nói xong, muốn quay người rời đi.

“Cho ta mượn Thiên Cơ trụ của Thương Minh dùng một lát.”

“Đạo hữu, mời đi theo ta.”

Theo Chu quản sự ra sương phòng, dưới sự dẫn dắt của một

thị nữ, tiến vào Thiên Cơ điện của Thiên Cơ thương minh.

Bên trong Thương Minh cũng có Thiên Cơ Điện, bên trong có Thiên Cơ Trụ, hơn nữa Thiên Cơ Trụ trong Thương Minh không giới hạn, bất kỳ ai cũng có thể sử dụng, nhưng nghe nói mỗi lần vận dụng đều cần phải giao nộp một ít công đức.

Đại khái là phí sử dụng.

Chương 732: Ta không phải đến để tránh nạn 2

Trong Thiên Cơ điện không có một bóng người, Lục Diệp đi đến trước Thiên Cơ trụ, thúc giục ấn ký kết nối với bảo khố Thiên Cơ.

Quả nhiên, Thiên Cơ trụ của Thương Minh để có thể tiến vào bảo khố Thiên Cơ, cần tiêu hao năm mươi điểm công đức.

Năm mươi điểm công đức mặc dù không tính là nhiều, nhưng tuyệt đối không ít, dùng tính mạng của tu sĩ để đổi lấy, dựa vào tu vi trước mắt của Lục Diệp, cũng phải giết mấy tên tu sĩ Thiên cấp.

Xem lại số công đức của bản thân, chín nghìn tám trăm bốn mươi ba điểm, đây là con số sau khi trừ năm mươi điểm phí sử dụng.

Để mua trận kỳ bày trận ở Tam Thánh Viện, hắn đã tiêu sạch số công đức còn lại không nhiều lắm của mình, lúc này mới ngăn ngừa không đến ba tháng, lại có gần vạn điểm công đức.

Phóng mắt nhìn toàn bộ chiến trường Linh Khê, tốc độ thu hoạch công đức từ xưa đến nay chỉ sợ không ai có thể vượt qua Lục Diệp.

Chủ yếu là hắn giết rất nhiều, nhất là khi hắn có tu vi Thiên Thất đã giết địch, giết một Thiên Thất chỉ có mười điểm công huân, nhưng nếu giết một Thiên Bát, vậy chính là hai mươi hai điểm, giết một Thiên Cửu Túc chừng ba mươi sáu điểm.

Công đức có được sau khi vượt cấp giết địch đều tăng lên gấp

mấy lần.

Lục Diệp hơi suy nghĩ một chút, tiêu phí tám ngàn điểm, mua bốn mươi phần địa tâm hỏa, như vậy, công đức cũng chỉ còn lại một ngàn tám trăm bốn mươi ba điểm.

Đối với hắn trước mắt mà nói, công đức tác dụng lớn nhất chính là mua địa tâm hỏa, sau đó để cho Thiên Phú thụ thôn phệ, mở ra linh văn mới.

Luôn phải lưu lại chút công đức phòng ngừa tình huống bất chợt, vì vậy rất ít khi hắn tiêu xài sạch sẽ điểm của mình.

Vừa mới ra khỏi Thiên Cơ điện, Chu quân sự đã chờ ở bên ngoài, không thể không nói, để tránh Lục Diệp ở lại Thiên Cơ thương mình quá lâu, hiệu suất bên này cũng cực cao.

Đưa trở về hai túi trữ vật, Chu quân sự nói: “Đây là trận kỳ mà đạo hữu cần, đạo hữu xin nhìn một chút.”

Lục Diệp mở túi trữ vật ra, nhìn lại một chút, khẽ gật đầu.

Hắn không tính toán giá trị của những trận kỳ này với giá trị của những thứ mình đã bán, dưới thế cục trước mắt, chắc chắn Thiên Cơ thương mình sẽ không chiếm lợi thế của hắn.

Bọn họ chỉ mong hắn mau đi càng nhanh càng tốt, tránh dẫn tai họa đến đây.

Lục Diệp cất kỹ túi trữ vật, cất bước đi ra ngoài.

Trong đại sảnh, mấy cặp mắt nhìn hắn chằm chằm, hiển nhiên đều là tu sĩ Vạn Ma lĩnh nhận được tin tức chạy tới, nhân số không tính là nhiều, chỉ có bốn năm người mà thôi.

Từ khi hắn gia nhập Thương Minh tới giờ, trước sau chỉ nửa chén trà nhưng bên Vạn Ma lĩnh đã nhận được tin tức, có thể đoán

được, giờ phút này hẳn là có không ít tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đang đi về phía này.

Nếu không đi sẽ thật sự bị bao vây!

Lục Diệp đi ra khỏi Thương Minh, lấy ra Linh thuyền của mình, thúc giục linh lực phóng lên trời.

Hắn vừa đi thì mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh nhanh chóng theo sau. Cùng lúc đó, bên ngoài phường thị cũng có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh gấp rút đuổi theo.

Chỉ một thoáng, giữa không trung có rất nhiều đạo lưu quang lướt qua rất nhanh, thanh thế kinh người, thời điểm truy kích, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn không ngừng hướng bốn phương truyền tin, hô bằng gọi hữu.

“Cẩn thận, hắn quay lại giết rồi!” Chợt có người lớn tiếng kinh hô.

Đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy Lục Diệp quả thực thay đổi phương hướng, dùng thân thể một người ngang nhiên đánh tới bên này.

Dù cho tu sĩ Vạn Ma lĩnh hội tụ hơn mười người, giờ phút này cũng không tránh khỏi có chút hoảng sợ.

Trận chiến trên bầu trời Vạn Độc Lâm khiến bọn họ cảm nhận được sự khủng bố của Lục Diệp, hơn một nghìn người cũng không thể làm gì được hắn, bây giờ mấy chục người thì sao có thể thành công?

Nhưng muốn tránh chiến tuyệt đối không có khả năng. Tốc độ ngự khí không nhanh bằng người khác, một khi tránh chiến sẽ kết cục bị đánh tan từng người.

Cho nên một vị cầm đầu Thiên Cửu lúc này quát lớn: “Nghênh

chiến!”

Hơn mười người lập tức triển khai trận thế, khấn trường thấp thỏm nhìn qua thân ảnh đang cấp tốc lướt tới kia.

Ngự khí cùng thuật pháp dẫn đầu làm khó dễ, Lục Diệp linh hoạt xuyên thẳng qua từng đạo công kích, trên người thảnh thỏng hiện ra quang mang ngự thủ linh văn, ngăn cản công kích không được.

Chín luồng linh khí bên trong hộp vũ khí bay ra, mở đường ở phía trước, nhanh chóng tới gần trận địa địch.

Ở phía trước, có mấy vị Thể Tu đang chặn ở phía trước, mỗi người đều cầm một kiện Linh Khí phòng hộ của riêng mình, thần sắc ngưng trọng.

Thân ảnh của Lục Diệp đâm vào người tên thể tu có tu vi thấp nhất. Cùng lúc đó, một tiếng nổ mạnh truyền ra, ánh lửa phụ cận cũng chém xuống trường đao.

Trong nháy mắt, thể tu kia như thiên thạch từ trên trời rơi xuống, rơi xuống phía dưới, thân ảnh của Lục Diệp không bị cản trở chút nào, trực tiếp xuyên qua trận địa địch, Bàn Sơn Đao vung ra, mang theo một chuỗi máu tươi.

Ngay lúc hấn xuyên qua trận địa địch, lại có mấy người theo sát thân ảnh thể tu kia, rơi xuống phía dưới.

Vừa đối mặt, mấy người đã bỏ mạng, vẻ mặt mấy chục người Vạn Ma linh càng thêm nặng nề.

Tu sĩ Thiên Cửu Thiên quát khế: “Đừng hoảng, hấn không kiên trì được mấy lần!”

Tuy nói bên bọn họ đã chết mấy người, nhưng trong nháy mắt giao tranh vừa rồi, Lục Diệp cũng chịu không ít công kích, chỉ có

điều đều bị linh văn ngự thủ ngăn cản nên mới có thể không bị thương chút nào.

Nhưng chiến đấu như vậy, đối với hắn mà nói linh lực tiêu hao rất lớn, các tu sĩ Thiên cấp đều không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết rõ Lục Diệp không có khả năng một mực đứng mãi như vậy.

Hơn nữa, nếu bọn họ có thể ở chỗ này kéo chân Lục Diệp, chờ nhiều đồng bọn chạy tới, chết mấy người cũng đáng.

Chương 733: Hẳn đang ở đâu?

Ngay khi tiếng nói của chín tu sĩ kia hạ xuống, Lục Diệp lại một lần nữa thay đổi phương hướng đánh tới.

Tình cảnh như vừa rồi xuất hiện, mấy chục người công kích căn bản không thể làm gì hắn, đại đa số ngự khí cùng thuật pháp công kích bị hắn tránh đi, chỉ có ít bộ phận đánh vào trên người hắn, còn bị linh văn ngự thủ ngăn cản, không bị thương chút nào.

Thân ảnh bị linh lực nóng rực bao bọc lại một lần nữa xuyên qua trận, sau đó có mấy người chết dưới đao hoặc ngự khí.

Giữa không trung, Lục Diệp dừng lại thân hình, cúi đầu nhìn linh thuyền của mình.

Mới có một đạo công kích hắn suýt nữa không thể tránh thoát, trên Linh thuyền nhìn ra một vết lõm, cũng may không ảnh hưởng đến tính năng chỉnh thể của Linh thuyền.

Lực phòng hộ của loại linh khí phi hành cỡ nhỏ này cũng không được tốt lắm, trong thời gian ngắn nếu bị quá nhiều công kích đánh trúng, khẳng định không chịu nổi, dưới cục diện như vậy, nếu như Lục Diệp không có linh khí phi hành, vậy cơ bản cũng chỉ có thể chờ chết.

Những tu sĩ Vạn Ma lĩnh phía đối diện hiển nhiên cũng đã nhận ra điểm này, sau một hồi xì xào bàn tán, chỉ có thể lại gần Lục Diệp một chút, mới có thể chào hỏi linh khí phi hành của hắn, nếu thật sự có thể phá hủy linh khí phi hành của Lục Diệp, đó chính là một công lớn.

Ngay khi bọn họ nghĩ như vậy, Lục Diệp giơ tay điểm một cái,

cách mấy chục trượng, linh lực nóng rực tạo ra một thân ảnh Hỏa phượng hoàng, vỗ cánh đánh tới bọn họ.

Mấy chục tu sĩ vội vàng đồng lòng ngăn cản! Nhưng mới chặn được một đạo Hỏa Phượng Hoàng thuật, lại có đạo thứ hai theo sát tới, theo sát là đạo thứ ba, liên miên không dứt, không ngừng không ngừng!

Uy năng của mỗi một đạo thuật pháp đều mạnh đến thần kỳ, sức mạnh nóng rực thiêu đốt không gian đều vận vẹo, tia lửa vàng khắp nơi.

Chúng tu Vạn Ma lĩnh quá sợ hãi, nhất thời không biết Lục Nhất Diệp này rốt cuộc là binh tu hay là pháp tu.

Cho dù là pháp tu cấp Thiên Cửu, tốc độ thi pháp cũng không nhanh như hần, hơn nữa uy năng của thuật pháp này mạnh đến không hợp lẽ thường.

Càng làm cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ là dưới sự che dấu của từng đạo Hỏa Phượng Hoàng Thuật, còn có từng đạo ngự khí tùy cơ đánh tới, làm cho người ta khó lòng phòng bị!

Phòng tuyến dày đặc kiên cố bị đánh vỡ, lưu quang ngự khí thừa cơ xuyên thẳng qua, liên tục phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ một lát sau, đã chết hơn mười mấy người.

Nhân số giảm đi, lực phòng ngự giảm mạnh, mắt thấy Lục Nhất Diệp đang nhào tới đánh giết, tu sĩ cấp chín ngày đó cũng không chống đỡ được nữa, khẽ quát một tiếng: “Chạy!”

Vừa dứt lời, hần là người đầu tiên chạy ra ngoài.

Còn lại tu sĩ Vạn Ma lĩnh thấy thế, có một người tính là một người, tất cả đều chạy tán loạn.

Lục Diệp đang định đuổi giết, bỗng nhìn thấy rất nhiều lưu quang từ phía xa đang phóng tới, hiển nhiên là viện quân của Vạn Ma lĩnh đang chạy tới, rơi vào thế khó chỉ có thể rời đi trước.

Được vị Linh Khê bằng xếp hạng kia của Đạo Huyền Tông, dẫn đầu tổ chức lại Diệp Minh, nghiêm mật truyền tin.

Tùng đạo tin tức không ngừng truyền ra bốn phương, một khi có người phát hiện tung tích của Lục Diệp, tu sĩ Trừ Diệp Minh ở gần đó sẽ đi tới trước tiên, tuyệt nhiên không cho hấn cơ hội thở dốc.

Mấy ngày sau, Lục Diệp cùng tu sĩ Trừ Diệp Minh gặp phải chiến tranh lớn nhỏ bùng nổ mấy chục lần, bình quân mỗi ngày đều phải đánh bảy tám trận.

Nếu số lượng kẻ địch không nhiều, Lục Diệp sẽ tận lực giết địch, nếu số lượng quá nhiều, vậy thì bỏ chạy trước.

Trừ Diệp Minh tổn thất không ít nhân thủ, trong đó không ít những tu sĩ cấp chín.

Trong một chỗ núi rừng, trên bầu trời có rất nhiều tu sĩ kiếm qua kiếm lại, ngay cả trên mặt đất cũng có tu sĩ kết bạn mà đi, dò xét hành tung của Lục Diệp.

Dưới sự truy tìm của số lượng tu sĩ khổng lồ Diệp Minh, cho dù Lục Diệp có thể tạm thời thoát khỏi truy kích, cũng khó có thể ẩn núp trong thời gian dài.

Toàn bộ hạch tâm của Vạn Ma lĩnh tu sĩ, hiện tại đều lấy chém giết Lục Nhất Diệp làm nhiệm vụ hàng đầu, về phần những nhiệm vụ khác, tất cả đều bỏ sang một bên.

Nửa canh giờ trước, Trừ Diệp Minh bên này có một nhóm nhân thủ gặp phải Lục Diệp, đại chiến một trận, ngay sau đó Lục Diệp trốn chạy, Trừ Diệp Minh bị mất bóng dáng của hắn.

Có thể xác định chính là, hắn vẫn còn ở khu vực này, về phần cụ thể trốn ở nơi nào, còn phải tìm kiếm.

Thành thật mà nói, biểu hiện của Lục Diệp mấy ngày nay, khiến cho tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều cảm thấy khiếp sợ, không nói đến thực lực bản thân hắn mạnh không hợp lẽ thường, thời điểm tại Thiên Thất hắn đã giết chết tu sĩ Thiên Cửu , bây giờ đã đến Thiên Bát, tu sĩ cấp Thiên Cửu bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Càng khiến bên Vạn Ma lĩnh khó hiểu hơn chính là năng lực tiếp tục phát triển của hắn!

Không lâu sau Lục Nhất Diệp thăng cấp lên Thiên Bát, khai khiếu hắn là chỉ có hơn ba trăm, linh lực trong cơ thể có hạn, mấy ngày nay hắn hầu như không có thời gian khôi phục, làm sao có thể kiên trì được?

Cho dù là Vân Hà cảnh cũng phải dầu hết đèn tắt mới đúng.

Nhưng trên thực tế một trận chiến nửa canh giờ trước, Lục Diệp vẫn biểu hiện thành thạo như cũ, chỉ là thần sắc có vẻ hơi mệt.

Có thể khẳng định là bất luận hắn dùng thủ đoạn gì để khôi phục linh lực của bản thân, mấy ngày qua đã mấy chục trận chiến đập xuống, hắn cũng phải tiêu hao sức mạnh rồi.

Cho nên chém chết Lục Nhất Diệp, ngay hôm nay!

Chương 734: Hẳn đang ở đâu?

2

Trong một sơn động bí mật trong rừng, Lục Diệp bố trí Truyền Tống Trận.

Quyết định của bên Vạn Ma lĩnh đúng là không sai, giờ phút này Lục Diệp quả thật đã đến mức không còn sức lực, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cho dù hẳn có thể không ngừng nuốt linh đan để bổ sung linh lực, loại chiến đấu có tần suất cao cường độ cao này cũng làm cho linh lực bản thân vào không đủ bù.

Giờ phút này, một thân linh lực của hẳn chỉ còn lại không đến hai phần, mặc dù còn có sức đánh một trận, nhưng thực sự không còn ý định đó nữa.

Chiến đấu mấy ngày, dù cho hẳn có Linh văn ngự thủ cũng không tránh khỏi thụ thương, hơn nữa, Linh thuyền của hẳn sắp hỏng rồi.

Tu sĩ Linh Khê cảnh nếu không có linh khí phi hành, dưới thể cục như vậy, cơ bản không khác gì chờ chết.

Cho nên phải nhanh chóng trở về Vạn Độc Lâm tu dưỡng.

Nơi đây cách bên ngoài Vạn Độc Lâm không đến năm mươi dặm, cách truyền tống mẫu trận mà hẳn lưu lại chưa đến trăm dặm, nếu như hết thủy thuận lợi thì có thể truyền tống trở về.

Thật ra Lục Diệp có thể lựa chọn đánh trở về Vạn Độc Lâm, hẳn có thể từ trong rừng Vạn Độc đánh ra, đương nhiên cũng có

bản lĩnh đánh trở về, nhưng như vậy sẽ bại lộ hành tung của hắn, đến lúc đó Vạn Ma Lĩnh lại vây quanh Vạn Độc Lâm, lần sau hắn đi ra còn phải phí một chút công sức.

Mượn dùng truyền tống trận thì không có cái bản khoản này, ai cũng không biết hắn đi nơi nào, có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Chờ hắn đến Vạn Độc Lâm cẩn thận tu dưỡng, tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn phải tìm kiếm tung tích của hắn, giống như ruồi nhặng không đầu di chuyển lung tung.

Loại cảm giác đem ngàn vạn kẻ địch đùa bỡn trong lòng bàn tay này thật không tệ.

Trận kỳ đánh xuống, tạo ra khung hình truyền tống trận, Lục Diệp lại thôi thúc linh lực hoàn thiện cấu tạo bên trong trận pháp, dùng Linh văn hư không làm hạch tâm, sau đó hơi điều chỉnh một chút.

Đứng trong Truyền Tống Trận, Lục Diệp thúc giục linh lực, kích phát trận pháp.

Sau một khắc, hắn sinh ra một loại cảm giác hoà mình khi thấy trận pháp dưới chân và tòa trận pháp phía xa.

Hết thấy đều thuận lợi, trận pháp dưới chân đã thành lập liên hệ với trận mẫu trong rừng vạn độc.

Nhưng mà hồi tưởng lại cảm giác truyền tống, sắc mặt của Lục Diệp liền có chút phát khổ.

Cẩn rằng một cái, kích hoạt trận pháp hoàn toàn!

Tâm trí hắn đột nhiên trầm xuống, cảm giác một cước đạp xuống vực sâu không đáy kia lại một lần nữa rơi xuống. Cùng lúc đó, bốn phía thân thể truyền đến lực áp bách cường đại, như có

một bàn tay vô hình không ngừng khiến hắn bẹp bẹp lại. Trong quá trình này, hắn hoàn toàn vô lực phản kháng, chỉ có thể thúc giục linh lực hộ thân...

Cảm giác sảng khoái, một lời khó nói hết.

Gần như ngay sau khi Lục Diệp thúc giục truyền tống trận, một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh dò xét tung tích của hắn đã nhận ra linh lực dao động ở nơi này, rất nhanh, tin tức truyền ra bốn phương, tu sĩ xung quanh nhanh chóng hội tụ lại.

Chỉ chốc lát sau, chỗ cửa động bí mật kia đã đứng đầy thân ảnh tu sĩ, ngay cả trên bầu trời cũng bày ra thiên la địa võng, chỉ chờ Lục Diệp hiện thân liền giết chết hắn!

“Xác định hắn ở chỗ này?” Có tu sĩ Thiên Cửu bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tu sĩ phát hiện động tĩnh ở nơi này đáp: “Người của chúng ta không tiến vào nơi đây, nhưng nơi này lại có sóng linh lực truyền ra, chắc hẳn là Lục Nhất Diệp kia.”

“Hình như không có mùi vị của người sống...”

“Để ta vào xem sao?” Một gã tu sĩ cao lớn vạm vỡ hỏi.

“Cẩn thận có bấy!” Ngày đó tu sĩ thứ chín lắc đầu: “Lục Nhất Diệp kia tinh thông trận đạo, tùy tiện tiến vào nói không chừng sẽ rơi vào cạm bẫy do hắn giảng ra, có người Yểm sư hoặc là người của lưu phái ngự thú ở đây không?”

“Ta là Yểm sư.” Có tu sĩ diện mạo bình thường đứng ra.

“Điều tra tình huống bên trong.”

Vị Yểm sư kia gật đầu, lấy từ trong túi trữ vật ra một vật trông như một con mèo con, thúc giục linh lực kích hoạt. Con mèo nhỏ

kia linh hoạt vọt vào trong hang núi.

Sau một khắc, linh lực dao động kịch liệt từ bên trong truyền ra, tựa như có thứ gì đó nổ tung, ánh lửa hung mãnh theo cửa hang phun ra, khiến cho một đám tu sĩ nhìn thấy mà trong lòng run sợ, thềm mắg Lục Nhất Diệp kia quả nhiên gian trá, nơi này thật sự là một cạm bẫy, nếu không phải là Yểm sư để cho cơ quan thú đi vào dò đường, cho dù là ai đi vào bên trong cũng không có kết cục tốt.

May mà bọn họ đủ cẩn thận, để Yểm sư phái cơ quan thú dò đường.

“Có trận tu không?” Tu sĩ Thiên Cửu vừa lên tiếng lại hỏi một tiếng.

Lần này có không ít người đứng ra.

Hắn tiện tay chỉ mấy cái: “Vào xem với ta.”

Dưới sự dẫn dắt của hắn, một nhóm mấy người cất bước tiến vào trong động.

Rất nhanh lại đi ra.

Bên trong không tra ra được quá nhiều manh mối hữu dụng, duy nhất có thể xác định là, Lục Nhất Diệp kia quả thật từng ở bên trong, bày ra một tòa đại trận bạo liệt, về phần những thứ khác, liền nhìn không ra, bởi vì bên trong đã bị bạo liệt trận nổ tung một mảnh hỗn độn, ngay cả trận kỳ lưu lại cũng bị triệt để phá hủy.

Nửa canh giờ trước, Vạn Ma lĩnh bên này mất đi bóng dáng của Lục Nhất Diệp, sau đó hắn dừng lại ở đây, như vậy vấn đề đã đến...

Bây giờ hắn đang ở nơi nào?

Một mảnh đất Phong Thiên Tỏa Địa này là tu sĩ Vạn Ma linh, cho dù Lục Nhất Diệp có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng đừng mơ chạy thoát, nhưng hết lần này tới lần khác lại không tìm được hãn.

Điều này khiến cho một đám người Vạn Ma linh nghĩ mãi mà chẳng hiểu ra .

Cuối cùng nhận định Lục Diệp đại khái là có thủ đoạn ẩn nấp nào đó, tránh thoát sự điều tra của bọn họ.

Sự tình trở nên khó giải quyết, nếu như Lục Nhất Diệp kia thật sự có loại thủ đoạn ẩn nấp không thể tưởng tượng này, vậy phải làm thế nào mới có thể tìm được hãn?

Cùng lúc đó, chỗ sâu trong Vạn Độc Lâm, nơi bị bao phủ bởi độc chướng, thân ảnh của Lục Diệp đột ngột xuất hiện, không có gì bất ngờ xảy ra, truyền tống xuất hiện một chút sai lệch, không có truyền tống đến trận phụ trận, nhưng hãn là cách trận phụ cũng không quá xa.

Giờ phút này dưới chân hãn treo trên không, rõ ràng là giữa không trung. Côn Bằng vừa hiện thân, thân hình cấp tốc rơi xuống.

Cách mặt đất hơn mười trượng, độ cao này, Lục Diệp còn có thể chịu đựng được.

Chương 735: “Đánh bảng!”

Đang ở giữa không trung, Lục Diệp vội vàng điều chỉnh thân hình, chật vật rơi xuống đất, hai chân mềm nhũn, phù phù một tiếng, quỳ một chân trên mặt đất.

“Ai da!” Trước mặt vang lên tiếng kinh hô, “Đang yên đang lành, sao lại hành đại lễ như vậy?”

Nghe được âm thanh, khóe mắt Lục Diệp co giật một cái, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Hoa Từ đang mỉm cười nhìn mình.

“Đỡ một chút, đừng không nổi...”

Một lát sau, tại lầu ba của căn nhà gỗ, Lục Diệp đã dừng lại, lúc Hoa Từ giúp hắn chữa thương, hắn đã ngủ rất say.

Mấy ngày qua không ngừng chiến đấu, căn bản không có bao nhiêu thời gian nghỉ ngơi, quả thực mệt muốn chết rồi.

Ngôi nhà gỗ nhỏ của Vạn Độc lâm này đã trở thành chỗ tránh nạn, lúc ra khỏi cửa bốn phía đều là địch, đi tới nơi nào cũng có thể bị một đám người Vạn Ma lĩnh truy sát, chỉ có về tới đây mới xem như chân chính thả lỏng xuống.

Sau khi ngủ một giấc tỉnh ngủ, có tiếng ngứa rất nhỏ lọt vào tai, tựa hồ còn có thứ gì đó đè ở trên người mình, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, thấy hồ phách cuộn người lại, ngủ ở trên ngực mình.

Lục Diệp đưa tay, nắm lấy cổ của nó, xách nó đến một bên, ngồi dậy, tư duy phiêu tán...

Ngăn người!

Có mùi thơm mê người từ bên ngoài bay vào, giống như là có người đang ăn cái gì ngon, lúc này Lục Diệp mới lấy lại tinh thần, bị mùi thơm kia kích thích, bụng truyền đến tiếng ọt ọt.

Thay một bộ quần áo sạch sẽ mặc chỉnh tề, từ lầu ba đi xuống, đi vào trong tiểu viện.

Trong sân có thêm một cái bàn, trên bàn bày đầy thức ăn, bên cạnh còn dựng một cái bếp lò, Y Y và Hoa Từ đang vừa cười vừa bận rộn.

Lục Diệp khoanh tay, tựa vào cửa lẳng lặng nhìn qua, nhìn Y Y ngồi ở đó châm củi lửa, nhìn Hoa Từ đang bận bịu xung quanh, quần khăn trùm đầu ở trước bếp lò, đột nhiên hắn cảm thấy nhân gian quả nhiên là một nơi tốt!

“Lục Diệp, người tỉnh rồi à?” Y Y nhìn thấy Lục Diệp thì mừng rỡ kêu lên một tiếng.

Hoa Từ quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt Lục Diệp, dịu dàng cười: “Đói bụng chưa? Ngồi xuống ăn đi.”

Lục Diệp cất bước đi đến trước bàn, ngồi xuống một cái ghế, cầm lấy chiếc đũa, nhìn đồng thức ăn trước mặt, nhất thời nâng đũa bất định...

Cuối cùng hắn quyết định thử một chút từ nấm, ít nhất hắn có thể nhận ra đây là nấm, những thứ khác hắn hoàn toàn không nhận ra là thứ gì.

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là, những đồ vật trên bàn này, đều xuất phát từ Vạn Độc Lâm!

Một bàn đồ ăn như vậy, người bình thường thật sự là ăn không nổi.

Lục Diệp ăn một miếng nấm, lông mày nhướng lên, cảm giác

ngoài ý muốn, nội thị Nguyên Linh khiếu của mình, không ngoài dự liệu, trên Thiên Phú thụ bốc lên một mảnh lớn sương mù xám sau khi bị đốt cháy...

Thực vật hoàn toàn được điều động , Lục Diệp cũng mặc kệ tên của những nguyên liệu nấu ăn kia là cái gì, tùy ý kẹp lấy ăn.

Hoa Từ rất nhanh cũng bùng một mâm thức ăn lên bàn, ngồi ở đối diện hẳn, chậm rãi ăn, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Lục Diệp.

Y Y không thể ăn gì, liền đứng ở sau lưng Lục Diệp, chải tóc tán loạn thay hẳn.

Một bữa cơm no nê, Lục Diệp nửa nằm ở trên ghế, vuốt bụng, bắt chéo hai chân dương dương tự đắc, Y Y bùng nước trà đến, hầu hạ rất đúng chỗ.

Cảm giác mỗi một mấy ngày liền bị quét sạch sành sanh, không thể không nói mấy thứ như hoa từ kia có độc nhưng thật là đại bổ.

Ban đầu chữa thương ở đây mấy ngày, máu mũi chảy ròng ròng vì tiêu từ biến thành biện pháp bổ sung.

Vừa ăn uống no đủ, nhất thời không muốn nhúc nhích, Lục Diệp nói: “Y Y, lấy túi trữ vật trên lầu giúp ta.”

Chuyến này ra ngoài giết không ít người, mang về rất nhiều túi trữ vật, lúc trước không có thời gian mở khóa, trước mắt vừa vặn có thể dùng để giết thời gian.

“Được.” Y Y bay lên lầu ba, rất nhanh quay lại, ôm về một đồng lớn túi trữ vật.

Sau đó là thời điểm vui vẻ.

Y Y thích nhất là nhìn Lục Diệp mở túi trữ vật, bởi vì trước khi mở ra túi trữ vật, ai cũng không biết bên trong rốt cuộc có cái gì,

thường thường có một ít túi trữ vật có thể mang đến ngạc nhiên không hiểu.

Một đám túi trữ vật mở ra, Y Y liền lấy hết toàn bộ đồ vật trong túi trữ vật ra, sau đó phân loại rồi cho vào một chỗ, khi nhìn thấy trong túi trữ vật có đồ gì tốt, nàng đều tươi cười rạng rỡ, nếu như bảo bối trong túi trữ vật nào không nhiều lắm, nàng cũng muốn nói thầm một tiếng nghèo kiệt xác!

Trình độ giàu nghèo của mỗi người là không giống nhau, đối với Lục Diệp mà nói, ngoại trừ tu hành mấy tháng đầu, hẳn cơ bản không cần lo lắng về tài nguyên tu hành, trong tay vĩnh viễn đều có linh thạch dùng không hết, linh đan ăn không hết.

Nhưng đối với đại đa số tu sĩ, cuộc sống chỉ có thể coi là qua loa.

Bởi vì đại đa số tu sĩ không có khả năng dựa vào giết địch để tích lũy tài phú.

Tu sĩ từ ngày bắt đầu tu hành, đã tiêu hao hết tài nguyên tu hành, linh đan linh thạch không cần nói nữa, lúc tu vi thấp, những thứ này đều không đủ dùng, có chỗ kết cũng phải mua mấy tấm linh phù để bảo mệnh.

Đến tầng bảy thì phải cân nhắc mua sắm ngự khí.

Đến tầng tám phải cân nhắc mua sắm linh khí phi hành.

Cửu tầng cảnh muốn mua công pháp Thiên cấp...

Phóng nhãn toàn bộ cấp độ Linh Khê cảnh, tu sĩ bên trong thật ra là một nhóm người nghèo nhất, bởi vì giai đoạn này cần mua quá nhiều thứ.

Đã đến giới hạch tâm, tình huống này tốt hơn một chút, thế nhưng tu vi dần cao, tiêu hao tu hành cũng tăng lên, có rất nhiều

người cuộc sống đều khổ sở.

Ngoại trừ vài loại Linh Khí bình thường tự sử dụng ra, kỳ thật linh đan linh thạch tích góp từng tí một trong túi trữ vật cũng không được coi là nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu sĩ Vạn Ma lĩnh nóng lòng chém giết Lục Diệp như vậy, một mặt hẳn thật sự cảm nhận được uy hiếp mà Lục Diệp mang đến cho Vạn Ma lĩnh, một mặt khác là giết Lục Diệp có được chỗ tốt quá lớn.

Chương 736: “Đánh bả!” 2

Chỉ cần có thể giết chết Lục Diệp, cho dù đến lúc đó nhận được ban thưởng để cho tất cả những người tham chiến chia đều, cũng đủ để cho bất kỳ một tu sĩ Linh Khê cảnh nào một đêm phất nhanh!

Thiên hạ rộn ràng, đều vì lợi mà đến.

Nửa canh giờ sau, túi trữ vật mở ra hoàn tất, lưu lại Y Y ở bên kia xếp lại, Lục Diệp đi tới một trận mẫu truyền tống.

Mẫu trận này bởi vì dùng trận kỳ bố trí ra, hơn nữa trước mắt tu vi Lục Diệp còn thấp, bố trí Truyền Tống Trận cũng không tính là thành thạo, cho nên cũng không đủ ổn định, mỗi lần sử dụng sau đều phải bố trí lại một lần.

Lục Diệp nhìn mẫu trận trước mặt, có chút đau đầu, hẳn cũng không biết là do thủ pháp của mình bố trí không đủ kinh nghiệm hay là, dù sao định vị mỗi lần truyền tống luôn có chút sai lệch.

Trước kia lúc thí nghiệm vẫn còn tốt, vị trí chênh lệch cách trận mẹ không quá xa.

Lần này có chút thái quá, hẳn từ ngoài trăm dặm truyền tống trở về, cách trận mẫu khoảng năm mươi trượng, lệch rất lớn, còn xuất hiện ở giữa không trung!

Độ cao vài chục trượng hẳn còn có thể chịu nổi, nếu là trăm trượng thì sao?

Hẳn từ bên ngoài truyền tống trở về, nhất định tình trạng bản thân không tốt, nếu không điều khiển được linh khí phi hành,

chẳng phải là ngã chết sao.

Nhưng hiện tại hẳn thật đúng là không có biện pháp gì hay để giải quyết, chỉ có thể cố gắng hết sức mình bố trí xong cái mẫu trận này, chờ mong lần sau khi dùng, khoảng cách sai lệch có thể giảm bớt đi một ít.

Bận rộn một phen.

Thời điểm hẳn ở trong Vạn Độc lâm thanh thoi thích ý, trừ Diệp Minh bên kia lại bận rộn không ngừng, cuối cùng một khu vực Lục Diệp hiện thân kia, đã bị đại lượng tu sĩ lật đậy lên trời, nhưng tìm tới tìm lui, ngay cả một cọng lông cũng không tìm được.

Lục Nhất Diệp kia lại cứ như vậy biến mất không thấy đâu nữa!

Trên lầu ba của căn nhà gỗ, Lục Diệp vừa nuốt linh đan vừa khôi phục linh lực trong cơ thể, vừa thúc giục Thiên Phú thụ căn nuốt Địa Tâm hỏa mua được từ trong bảo khố Thiên Cơ.

Lần này mua bốn mươi phần địa tâm hỏa, cũng không biết có thể đạt được linh văn gì, đối với việc này, hẳn vẫn có chút mong đợi.

Mở to mắt nhìn Thiên phú thụ hôm nay, mảng lớn lá cây hùng hực thiêu đốt, không nói đến Hỏa phượng hoàng chiếm giữ trên ngọn cây giống như đúc, chỉ riêng những Linh văn bình thường kia, Lục Diệp đã nắm giữ gần hai mươi đạo!

Không thể phủ nhận, có rất nhiều loại linh văn không thích hợp sử dụng trong chiến đấu, nhưng cũng không ít loại có thể sử dụng. Điều này khiến cho thủ đoạn có thể vận dụng khi tranh đấu với địch càng linh hoạt hơn.

Hẳn có thể dùng thủ đoạn lôi đình vượt cấp chém giết tu sĩ Thiên Cửu, không chỉ dựa vào linh lực thuần khiết và nội lực thâm

hậu của mình, mà còn thúc giục linh văn yên lặng không một tiếng động trong khi tranh đấu với địch. Loại linh văn này khiến thủ đoạn chiến đấu của hắn biến hóa quỷ quyệt đa dạng, khó lòng phòng bị.

Hai ngày sau, Lục Diệp đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí ngay cả linh khiêu cũng nhiều hơn hai cái.

Hôm nay hắn cách Thiên Cửu chỉ còn mấy chục khiêu, chờ đến khi đạt Thiên Cửu cấp, Linh Khê chiến trường này hắn là sẽ không có ai có thể uy hiếp được đến sự an toàn của hắn.

Hắn có tự tin này.

Có lẽ là lúc trước liên tiếp đại chiến, bọn ba không ngừng, bỗng nhiên nhàn rồi hai ngày khiến Lục Diệp có chút không thích ứng, hơn nữa lúc này vừa vặn có một chút tin đồn không dễ nghe thông qua một ít bạn tốt đưa tin vào trong tai hắn.

Phía bên Vạn Ma lĩnh vẫn không tìm thấy bóng dáng của hắn, đại khái là tìm không nổi nữa, cho nên thả ra không ít lời khó nghe, ví dụ như Lục Nhất Diệp nhát gan sợ chết, ý đồ bức bách hắn hiện thân.

Lục Diệp tạm thời không có ý định rời khỏi Vạn Độc lâm.

Cho nên sau khi kết thúc đưa tin với mấy bạn tốt, hắn suy nghĩ một chút, ngừng tu hành, thúc giục ẩn ký chiến trường, liên kết với Linh Khê bằng!

Hôm nay, hắn là có tư cách khiêu chiến Linh Khê bằng!

Bất kể nói thế nào, hắn cũng đã rơi xuống từ Linh Khê bằng Tam Thập Tam Thiên.

Trước kia không khiêu chiến, một là không có tâm tình, hai là muốn đạt được phần thưởng Linh Khê bằng lớn hơn!

Leo lên Linh Khê bảng là có lợi!

Chỉ cần ở lại Linh Khê bảng thời gian một tháng, thiên cơ sẽ ban xuống một ít chỗ tốt thực tế.

Linh Khê bảng chỉ lấy một trăm vị, muốn lưu lại trên đó một tháng tự nhiên không dễ dàng, nhất là đối với những tu sĩ xếp hạng phía sau, thường có thể nhìn thấy trong vòng một ngày, những người xếp hạng cuối cùng trong đó đổi mấy tấm.

Đứng ở phía trước thì tốt hơn một chút, dù cho bị người khiêu chiến xếp hạng rơi xuống, bọn họ cũng có cơ hội xông lên phía trên.

Điều Lục Diệp trước mắt phải làm chính là khiêu chiến Linh Khê bảng, sau đó đứng vững trên bảng danh sách một tháng!

Tứ sư huynh đã nói với hắn, chỗ tốt do Thiên Cơ ban tặng rất hữu dụng, xếp hạng càng cao, chỗ tốt càng lớn, cho nên nếu có cơ hội, nhất định phải tận lực trùng kích Linh Khê bảng, chiếm một vị trí, hơn nữa nhất định phải trong thời gian ngắn nhất đến vị trí cao nhất mà mình có thể chiếm được.

Lục Diệp thử một lần, phát hiện ra mình chỉ có thể khiêu chiến ba người xếp hạng cuối cùng, ba người này đều là tu sĩ Thiên Cửu, đến từ các tông môn khác nhau.

Trong đó hai người chín mươi chín và chín mươi tám đều là Vạn Ma lĩnh, xếp hạng một trăm thì là Hạo Thiên minh.

Đương nhiên hắn muốn đi khiêu chiến Vạn Ma lĩnh, lúc này không chế ẩn ký, khởi xướng khiêu chiến với tên mang mặt nạ thứ chín mươi chín.

Chương 737: Vì sao lại là đánh hội đồng?

Dưới tình huống không cần thiết, cùng các tu sĩ sẽ không khiêu chiến lẫn nhau, bởi vì làm như vậy rất dễ dàng để cho địch với tu sĩ nhặt tiện nghi.

Lục Diệp lựa chọn gia hỏa xếp hạng chín mươi chín kia khởi xướng khiêu chiến, nhưng mà tin tức trong ấn ký phản hồi lại để cho hắn có chút ngoài ý muốn, người này đang bị khiêu chiến...

Một người tự nhiên không thể đồng thời tiếp được hai trận khiêu chiến, nếu như Lục Diệp muốn khiêu chiến người này, cũng chỉ có thể đánh xong trận chiến này của hắn.

Hắn lại đổi mục tiêu khiêu chiến đổi thành vị xếp hạng chín mươi tám kia, kết quả người này cũng đang bị khiêu chiến.

Ba vị xếp hạng sau Linh Khê bảng, bộ dáng giống như có chút bận rộn...

Như thế xem ra, nếu như không đủ thực lực đánh vào vị trí trước bảng danh sách, cho dù may mắn đăng lâm Linh Khê bảng, cũng rất nhanh sẽ bị người đánh xuống.

Ngay khi Lục Diệp đang chuẩn bị chờ thêm một chút, một trăm tên trên Linh Khê bảng kia bỗng nhiên vận vẹo một hồi, ngay sau đó tiêu tán, tiếp theo tên của người còn lại xuất hiện ở phía trên.

Một trăm vị trí đầu tiên đã bị thay thế rồi!

Lục Diệp vội vàng điều tra doanh trại của người mới lên bảng, xác định đối phương là người của Vạn Ma lĩnh, nhanh tay lẹ mắt,

trực tiếp phát khiêu chiến.

Lần này ngược lại không có tin tức người này đang bị khiêu chiến phản hồi.

Không lâu sau, người nọ đã đồng ý khiêu chiến, không thể không được, nếu như Lục Diệp cự tuyệt thì sẽ thay thế vị trí của hắn.

Đối phương vừa khiêu chiến người khác xong, leo lên Linh Khê bảng khẳng định phải khôi phục một thời gian. Cho nên mặc dù hắn cũng đồng ý khiêu chiến, nhưng trận chiến này cũng không lập tức bắt đầu.

Trong lúc rảnh rỗi, Lục Diệp vừa nuốt linh đan vừa tu hành, vừa để cho Thiên Phú thụ tiếp tục thôn phệ Địa Tâm hỏa, đồng thời phân tâm trí nghiên cứu Linh Khê bảng.

Hiểu biết về Linh Khê bảng đều là tin vớ vẩn, tuy lúc trước từng đăng quang vị trí thứ ba mươi ba, nhưng chỉ ba ngày đã hoá tốc rời bảng, cho nên trong bảng danh sách đến cùng có môn đạo gì, hắn thực sự không rõ lắm.

Thời gian nhoáng một cái, hai canh giờ trôi qua.

Trong dấu ấn chiến trường có tin tức phản hồi, Lục Diệp lập tức dừng động tác trên tay lại, chuẩn bị chiến đấu.

Từ nơi sâu xa, chợt có thiên cơ rơi xuống bao phủ hắn, không gian quanh thân Lục Diệp bắt đầu vặn vẹo, tầm nhìn biến hóa, một mảng lớn ánh sáng trắng tràn ngập tầm nhìn.

Khi bạch quang tán đi, lập tức nhìn thấy phía đối diện cách đó không xa xuất hiện một thân ảnh, đó là một nam tử hơn hai mươi tuổi, hắn là đối tượng khiêu chiến lần này.

“A ô...”

“Ôi!”

Bên cạnh truyền đến âm thanh kỳ quái, Lục Diệp quay đầu lại nhìn, phát hiện hổ phách và Y Y đứng ở bên cạnh mình, đều đang ngạc nhiên quan sát bốn phía. Vừa rồi hai người bọn họ đang ngủ một mình, một người đang tu hành, không biết tại sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây.

“Lục Diệp, đây là nơi nào?” Y Y hỏi.

“Quay đầu lại nói.”

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía đối diện, tu sĩ Vạn Ma lĩnh bên kia giờ phút này đang biểu lộ vẻ mặt khiếp sợ, nhìn Lục Diệp và Y Y, lại nhìn Hổ Phách, nghĩ nát óc cũng không hiểu, đã nói đơn đầu, sao lại biến thành đánh hội đồng!

Trong khiêu chiến Linh Khê bảng, tu sĩ mang theo sủng thú ký kết Sủng Khế, có thể lý giải! Trên Linh Khê bảng còn có tu sĩ Ngự Thú lưu phái, mang theo sủng thú còn không chỉ một con.

Nhưng cùng lúc có hai kẻ địch tham gia thì hơi thái quá!

Hắn đang muốn hỏi một chút tình huống, lại chợt phát hiện dung mạo Lục Diệp rất quen mắt, nhìn kỹ lại, tên này không phải là tên gia hỏa đang đau khổ tìm tòi trong khoảng thời gian này vẫn luôn không tìm được tung tích sao?

Hôm nay đại lượng tu sĩ trừ Diệp Minh vẫn còn tại khu vực cuối cùng biến mất trắng trợn tìm kiếm, nhưng gia hỏa này lại chạy tới khiêu chiến Linh Khê bảng!

“Lục Nhất Diệp!”

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh này khẽ quát một tiếng, trong lúc nhất thời không biết nên cười hay nên khóc.

Đang yên đang lành, một kho báu cứ thế xuất hiện trước mắt mình, nếu có thể giết chết hắn ở đây tất cả chỗ tốt đều là của hắn.

Nhưng tên này có thực lực kinh người, mặc dù miễn cưỡng trèo lên được Linh Khê băng, nhưng hắn cũng không có niềm tin mình có thể đánh thắng trận này.

Vừa dứt lời, Lục Diệp đã nhanh chóng vọt về phía hắn.

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh thầm nghĩ hồng bút, vì y là binh tu nên chọn địa hình chiến đấu, cố ý chọn một không gian rất nhỏ, trong không gian này cái gì cũng không có, chỉ có một đài chiến đấu rộng hơn mười trượng, không gian nhỏ như vậy rất thích hợp cho binh tu phát huy thực lực của mình.

Nhưng Lục Diệp cũng là binh tu, trong hoàn cảnh như vậy, hai bên có thể chiếm được tiện nghi giống nhau.

Phong Hành thêm vào, bóng người nhẹ nhàng, phía sau cơ hồ kéo ra tàn ảnh, vốn khoảng cách cách mấy chục trượng nhanh chóng rút ngắn.

Tốc độ này... Tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia khóe mắt giật giật, giơ tay tế ra linh khí của mình, mặc dù cảm thấy mình đại khái không thể nào là đối thủ của Lục Nhất Diệp, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là tu sĩ Linh Khê băng, dù sao cũng phải qua một hai chiêu, dò xét nội tình của Lục Diệp.

Tiếng xé gió xuy xuy vang lên, lúc Lục Diệp chạy về phía trước, chín đạo lưu quang trong hộp vũ khí đã bắn ra, từng đạo lưu quang nổi thành một đường thẳng, truy tìm đuổi ánh trăng.

Đối với uy lực ngự khí của Lục Diệp, tu sĩ Vạn Ma lĩnh này sớm đã nghe thấy, lúc này lấy ra Kim Thân phù vỗ vào trên người, toàn lực thôi thúc linh lực, bảo vệ bản thân.

“Rống!” Một tiếng gào thét chấn thiên hồ gầm truyền ra, mắt

thường có thể thấy được khí lãng hưởng tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia quét tới, bị sóng âm kia cùng lúc tấn công, người này lập tức sinh ra một loại cảm giác bị một búa nện ở trên đầu, đầu óc đau đớn đồng thời, trước mắt kim tinh ứa ra, một thân linh lực đều có trong chốc lát tan rã.

Trong lòng hoảng hốt, con hổ trắng bên cạnh Lục Nhất Diệp lại còn có thần uy như vậy?

Chương 738: Vì sao lại là đánh hội đồng? 2

Vừa mới ổn định tâm trí, thuật pháp phô thiên cái địa đã từ bên cạnh đánh úp lại, trong lúc cấp bách, ánh mắt của hắn thoáng nhìn thấy thiếu nữ cùng Lục Nhất Diệp cùng nhau tiến vào, linh lực toàn thân bắt đầu khởi động, từng đạo thuật pháp nhanh chóng thành hình, đánh tới hắn như không có tiền.

Tốc độ thi pháp cực nhanh, chủng loại thuật pháp rất nhiều, làm cho người ta nhìn hoa cả mắt.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, từng đạo thuật pháp đánh xuống, cho dù vị tu sĩ Vạn Ma lĩnh này đã dốc hết toàn lực trốn tránh, y nguyên không khỏi bị đánh trúng, kim quang trên người trở nên mờ nhạt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cảm giác nguy cơ lớn nảy sinh trong lòng.

Hắn vội vàng mở miệng: “Ta nhận...”

Một chữ cuối cùng còn lại không phun ra, ngực khí bay tới phá vỡ Kim Thân Phù cùng linh lực hộ thân của hắn, xé rách bảo giáp hắn mặc trên người, từ trong thân thể hắn chảy ra một chuỗi máu tươi, cường đại công kích thân hình người nọ liên tiếp lui về phía sau, chấn động kịch liệt.

Lục Diệp chạy đến trước mặt hắn, Bàn Sơn đao rời vỏ, tay vung đao chém xuống, khi lướt qua người, cái đầu cực lớn bay vút lên trời, cổ không đầu phun ra máu tươi, huyết vũ rơi xuống.

Cách đó mấy trượng, Lục Diệp vung vẩy vết máu trên Bàn Sơn

đao, thu đao vào vỏ.

Thật yếu!

Từ khi tiến vào vòng Thiên Thất, hắc đã giết không ít Thiên Cửu, nhưng Thiên Cửu chính diện đánh giết một cái Linh Khê bằng như vậy vẫn là lần đầu tiên, đối phương mang đến cho hắc cảm giác rất yếu, không đỡ nổi một đòn.

Cho dù trận chiến này có hổ phách và Y Y nhúng tay vào, trình độ đối phương thể hiện ra cũng làm cho Lục Diệp có chút thất vọng.

Từ khi tiến vào vòng hạch tâm, Lục Diệp vẫn luôn ở trong trạng thái bị vây công, chưa bao giờ đơn độc đấu với người khác, nhưng khiêu chiến trên Linh Khê bằng lại cung cấp cho hắc cơ hội tuyệt vời.

Kể từ đó, ngược lại là có thể mượn lần này kiểm tra đo lường ra sự chênh lệch giữa bản thân mình cùng với những cường giả Linh Khê bằng khác. Hơn nữa, nếu đã lựa chọn đánh lên Linh Khê bằng, đương nhiên phải dựa theo dẫn dò của Tứ sư huynh, trong thời gian ngắn nhất đánh sâu vào vị trí cao nhất!

Y Y tiến lên thu túi trữ vật và linh khí của người kia lại, sau đó mới suy nghĩ lại nói: “Lục Diệp, Lục Diệp, đây là khiêu chiến Linh Khê bằng đúng không?”

Lúc nàng mới xuất hiện ở đây thì không kịp phản ứng, đến lúc này cuối cùng cũng ý thức được.

“Ừm.”

Y Y và Hồ Phách đều có thể được truyền tới tham gia khiêu chiến, nhưng Lục Diệp lại không nghĩ tới chuyện trước đó.

Bất quá Hồ Phách tính kỹ thì là thú sủng của hắc, thân là một

binh tu, mang theo một thú sủng tham gia khiêu chiến Linh Khê bảng, hợp tình hợp lý, cũng là chuyện Thiên Cơ cho phép.

Mà Y Y lại là Hồ Phách thành, tự nhiên liền theo vào.

Điều này khiến hắn chiếm được rất nhiều ưu thế trong vô hình.

“Ra ngoài đi.” Lục Diệp chào hỏi một tiếng.

Thiên Cơ rơi xuống, tầm mắt hoa lên, trở lại trong căn nhà gỗ.

Y Y từ cửa sổ nhẹ nhàng tiến vào, đáp xuống trước mặt hắn, ngoan ngoãn ngồi xuống, Hồ Phách cũng nhảy lên đùi hắn, lẳng lặng chờ đợi, chỉ rõ ràng hai đứa nhỏ biết rõ Lục Diệp sẽ không dừng tay như vậy, muốn cùng hắn lên bảng.

Lục Diệp lại lần nữa thôi động ấn ký chiến trường, kết nối với Linh Khê bảng, thử khiêu chiến chín mươi chín người kia, nhưng vẫn không thành công, chỉ có thể lùi lại để cầu thứ hai, lựa chọn thứ chín mươi tám.

Lần này ngược lại là thành công.

Hơn nữa điều khiến Lục Diệp cảm thấy ngoài ý muốn chính là, đối phương không để cho hắn chờ lâu, trước sau chỉ nửa canh giờ, Thiên Cơ đã hạ xuống, đưa hắn vào trong một không gian nhỏ.

Địa hình chiến đấu lần này cũng không khác mấy so với lần chiến đấu trước, đều chỉ là không gian trong phạm vi hơn mười trượng.

Tu sĩ biết lựa chọn loại không gian này hoặc là binh tu, hoặc là thể tu! Bởi vì chỉ có hai loại tu sĩ của hai lưu phái này mới có thể lựa chọn địa hình thích hợp để cận chiến, như pháp tu quý tu, khẳng định đều sẽ chọn địa hình phạm vi lớn.

Ánh sáng trắng trong mắt tán đi, Lục Diệp lập tức quan sát phía trước, nhìn thấy một tu sĩ có hình thể khôi ngô đối diện, không có gì bất ngờ xảy ra, đối phương là một thể tu.

Giờ này khắc này, thể tu kia đang nhíu mày quan sát Lục Diệp...

Vừa rồi hắn mơ hồ thấy được một đạo nhân ảnh chợt lóe rồi biến mất, bất quá trong quá trình Thiên Cơ truyền tống sẽ có một mảng lớn bạch quang tràn ngập tầm mắt, cho nên hắn không xác định mình có nhìn lầm hay không.

Người vừa lóe lên một cái đã biến mất là Y Y, giờ phút này nàng đã trốn vào trong lòng đất, ẩn nấp thân hình, miễn cho bị người phát hiện bên Lục Diệp hai đánh một, vô duyên vô cớ gia tăng rất nhiều áp lực tâm lý.

Còn nữa, Y Y ẩn nấp bên này, cũng thuận tiện tùy thời phát động đánh lén.

Thể tu đã thúc dục linh lực, quanh thân khí huyết tràn trề, trên cánh tay trái trên mang theo một tấm khiên lớn linh khí, trên tay phải cầm một cây đinh đầu chùy, mặt ngoài thân chùy tràn đầy gai ngược bén nhọn, bị thứ này nện một cái, khẳng định sẽ không dễ chịu.

Thể tu giờ đại thuấn trước người, cầm đinh đầu chùy gõ xuống tấm khiên của mình, gõ phanh phanh, ý tứ khiêu khích rất rõ ràng, trong miệng còn nói: “Tới đi, Tiểu Hạo Thiên minh...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên bình tĩnh nhìn Lục Diệp, kinh ngạc nói: “Diệp Diệt Môn?”

Lục Diệp đã lao nhanh về phía hắn, gia trì Phong Hành như cũ, thân hình như sấm như điện, kéo ra một đạo tàn ảnh.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn, biểu tình thể

tu hơi biến ảo một chút, thầm kêu xui xẻo, chính mình thật vất vả đánh lên Linh Khê bảng, lại bị này tai tinh khiêu chiến, xem ra chín mươi tám vị là không bảo vệ được rồi.

Chương 739: Cất cao lời ca, dũng mãnh tiến bước.

Nhìn theo ngự khí mở đường cũ, chín đạo lưu quang trước sau đụng vào linh khí đại thuẩn của thể tu, lực lượng khổng lồ cuốn theo xung kích, khiến thân hình thể tu chấn động mãnh liệt, ánh sáng trên linh khí đại thuẩn cũng nhanh chóng nhạt đi.

Thể tu hoảng hốt, Linh khí đại thuẩn của mình có bao nhiêu phòng hộ hẳn rõ ràng trong lòng, trong thời gian ngắn như vậy đã bị đánh cho linh khí mất nhiều, có thể thấy được thể công của đối phương cường đại như thế nào.

Sau chín đạo lưu quang, Lục Diệp đã bỏ nhào đến trước người tên binh tu kia, Bàn Sơn đao trong tay như sấm sét bổ xuống, một đao chém vào phía trên đại thuẩn, cùng lúc đó tăng cường áp lực linh văn gia trì.

Trong chốc lát, áp lực thật lớn từ trên trời giáng xuống, gã kia chỉ cảm thấy một cổ đại sơn đè lên tấm thuẩn của mình, hẳn rằng chống đỡ không lui, nhưng mà thân hình lại chùn xuống, suýt nữa quỳ trên mặt đất.

Hắn điên cuồng thúc dục linh lực, sắc mặt đỏ lên, cơ bắp toàn thân gồ lên, găm lên giận dữ, đẩy đại thuẩn về phía trước, đồng thời đỉnh chùy trong tay rơi xuống.

Lưu quang ngự khí từ bên cạnh đánh tới, đập vào đỉnh chùy của hắn, để cho một kích này của hắn sượt qua thân thể Lục Diệp nện xuống, đầu chiến đài oanh một tiếng, mặt đất vỡ ra từng đạo khe hở.

Trường đào của Lục Diệp đâm thẳng, linh lực quanh thân sôi trào, tu vi Thiên Bát, một đao gia trì linh văn sắc bén của song phong, bộc phát ra sát thương khó có thể tưởng tượng.

Hào quang của khiên linh khí lớn trực tiếp biến mất, theo đó là một tiếng âm vang lên, tấm khiên bị nghiền nát.

Mắt thấy trường đào đang leo lên ngọn lửa chém xuống mình, biểu cảm của thể tu trở nên hoảng sợ, theo bản năng muốn há miệng nhận thua.

Nhưng đúng vào lúc này, con hổ phách một mực ngồi xổm trên bờ vai Lục Diệp bỗng nhiên há miệng, gầm lên một tiếng, mắt thường có thể thấy được sóng âm hướng về phía thể tu cuốn tới, tư duy của thể tu nhất thời hỗn loạn, lời đến bên miệng không hề kêu lên.

Trường đào chém xuống, máu tươi văng ra!

Thân hình khô ngô của thể tu lão đảo hai cái, âm âm ngã xuống đất, đôi mắt tròng lớn, chết không nhắm mắt.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Lục Diệp, nhưng tự nghĩ tốt xấu gì cũng là thể tu, luôn có cơ hội mở miệng nhận thua, lại không nghĩ rằng cơ hội cuối cùng đã bị hổ phách phá hủy, dưới Hồ Khiếu nhiếp hồn, hắn đã chôn vùi sinh cơ cuối cùng.

Y Y hiện thân: “Đánh xong rồi?”

Không vui!

Nàng còn chưa kịp ra tay!

Thu thập chiến lợi phẩm, dưới thiên cơ truyền tống rời khỏi nơi đây.

Lục Diệp trở về nhà gỗ, điều tra Linh Khê bảng, bây giờ hắn

đang ở vị trí thứ chín mươi tám, có thể khiêu chiến lên trên năm vị, cho nên hắn có thể khiêu chiến cao nhất là người xếp hạng thứ chín mươi ba.

Bất quá hắn cũng không làm như vậy, mà lựa chọn khiêu chiến tên gia hỏa xếp hạng 995 kia, sở dĩ không khiêu chiến chín mươi sáu và chín mươi bảy, tự nhiên bởi vì hai người này thuộc phe Hạo Thiên minh.

Từ khi hắn tiến vào giới trung tâm thì bên Vạn Ma lĩnh luôn nhắm vào, vây đuổi và chặn đứng hắn, nếu không phải thực lực của hắn đủ mạnh thì sớm đã chết đi không biết bao nhiêu lần rồi.

Muốn hắn một chút oán khí cũng không có, đó là việc không có khả năng, thời điểm phong hoa chính mậu còn có thể không có chút tính tình, lúc trước giết ra Vạn Độc Lâm, một là quả thật phải đi mua chút trận kỳ dự bị, thứ hai cũng là muốn giết những người của Vạn Ma lĩnh xả giận.

Có điều dùng sức một người chống lại toàn bộ Vạn Ma lĩnh thì vẫn có nguy hiểm.

Khiêu chiến Linh Khê bằng là cơ hội rất tốt, loại khiêu chiến này vẫn luôn là một đối một, Lục Diệp không cần lo lắng sẽ bị người khác vây công.

Hắn quyết định cứ thế giết từng người một!

Hắn muốn đi qua nơi nào thì sẽ không thấy một tên tu sĩ Vạn Ma lĩnh nào nữa!

Nếu đã bị nhắm vào, vậy thì nhắm vào nhau cho thật tốt.

Tu sĩ xếp hạng chín mươi lăm cũng không bận rộn như vậy, Lục Diệp phát ra khiêu chiến, rất nhanh đã được tiếp nhận, chờ sau khi Thiên Cơ truyền hắn đến tiểu không gian của trận đấu, y theo như trước mai phục, hồ phách ngồi xổm trên vai Lục Diệp.

Hắn dò xét khung cảnh bốn phía, phát hiện nơi này là một mảnh sa mạc phạm vi lớn, mặt trời nhô cao, hoàn cảnh khó khăn, mở rộng tầm mắt đi bốn phương, cát vàng bay loạn, không thấy sắc thái gì khác, cũng nhìn không thấy vị Nhân huynh xếp hạng chín mươi lăm...

Gia hỏa này sợ là pháp tu tu Hỏa hệ hoặc là Thổ hệ thuật pháp.

Lục Diệp thầm nghĩ, nếu không thì hắn đã không thể lựa chọn địa hình như vậy.

Hắn cũng lười đi tìm bóng dáng địch, dứt khoát đứng nguyên tại chỗ chờ đợi, một lát sau Y Y đưa tin tới, tìm được tung tích người nọ, quả nhiên, đối phương quả thật là một pháp tu.

Trận doanh Vạn Ma lĩnh sôi trào.

Một số lượng lớn tu sĩ Diệp Minh tìm kiếm tung tích của Diệt môn chi diệp, nhưng đến nay vẫn không thu hoạch được gì, ai cũng không biết hắn rốt cuộc ẩn nấp ở nơi nào, hắn giống như là hư không tiêu thất vậy.

Nhưng trên Linh Khê bảng, tên của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp lại xuất hiện.

Thằng nhãi này lại bắt đầu cày bảng!

Ban đầu chỉ có một số ít người biết tin tức này, nhưng rất nhanh tin tức này liền truyền ra, trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt hướng về Linh Khê bảng chú ý.

Trơ mắt nhìn thứ hạng của hắn không ngừng tăng lên, lúc đầu chú ý đến hắn, hắn mới chỉ xếp hạng 915 vị mà thôi, nhưng chỉ nửa ngày, đã tăng lên tới 82 vị, lại nửa ngày, 72 vị.

Đợi đến ngày thứ hai, đã 65 vị!

Tốc độ thăng hạng lên Linh Khê bằng nhanh đến quá mức, dường như hắc căn bản không có ý định dừng lại. Nếu không phải thường xuyên có người bị khiêu chiến để cho hắc chờ thêm hai canh giờ, thì tốc độ xếp hạng này còn có thể tăng lên nhanh hơn nữa.

Chương 740: Cất cao lời ca, dũng mãnh tiến bước. 2

Thời gian chờ khiêu chiến đã kéo dài nhịp điệu của hắn.

Càng làm cho bên Vạn Ma lĩnh phần nộ hơn chính là, khiêu chiến của Lục Diệp là lần lượt đánh lên, hắn không buông tha bất kỳ một tu sĩ nào xếp hạng trong Vạn Ma lĩnh phía trước hắn, mà những tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã từng giao thủ với hắn, không một ai may mắn còn sống sót, toàn bộ đều bị hắn chém chết!

Cái này liền dẫn đến một hiện tượng kỳ lạ. Hắn bài danh phía sau hai mươi người, chỉ toàn là người của Hạo Thiên minh.

Trước kia chuyện này căn bản không có khả năng xuất hiện, hai phe lớn Vạn Ma lĩnh và Hạo Thiên Minh đều là nhân tài xuất hiện lớp lớp, trên Linh Khê bảng cơ bản sẽ không xuất hiện hiện tượng liên tục bốn năm người cùng xuất hiện.

Nhưng sau khi Lục Diệp bắt đầu lên bảng, hiện tượng không thể tưởng tượng này liền xuất hiện.

Không có gì khác, tu sĩ Vạn Ma lĩnh vốn nên hỗn loạn trong đám tu sĩ Hạo Thiên minh, đều bị giết sạch sẽ!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh lòng đầy căm phẫn, lại có chút hận rèn sắt không thành thép.

Không nghĩ ra được những cường giả ngày xưa được khen là trụ cột tương lai làm sao lại như không có chuyện gì xảy ra như vậy, cho dù trong trận đấu một mình không phải là đối thủ của Lục Diệp thì cũng phải có thời gian kêu một tiếng nhận thua chứ,

sao lại bị Lục Nhất Diệp kia một lưới bắt hết vậy?

Mà Lục Nhất Diệp kia làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là cố ý nhằm vào, đang đánh mặt Vạn Ma lĩnh.

Nếu bảng danh sách này là do người bài bố, cũng dễ làm, huỷ bỏ là được, miễn cho treo ở đó mất mặt xấu hổ, nhưng Linh Khê bảng lại là thiên cơ tự sinh, nhân lực căn bản không thể can thiệp, bất kỳ tu sĩ Linh Khê cảnh nào chỉ cần có đủ thực lực đều có thể liên tục leo bảng.

Một tấm bảng danh sách như vậy, không thể nghi ngờ để cho mặt mũi Vạn Ma lĩnh quét sạch, mỗi tu sĩ Vạn Ma lĩnh khi nhìn thấy bảng danh sách này đều cảm thấy trên mặt nóng bừng, giống như bị người khác dùng cung hung ác quật vài cái.

Lục Diệp làm việc điên cuồng như thế, bên phía Vạn Ma lĩnh cảm thấy nhục nhã gấp bội, nhưng Hạo Thiên minh bên này lại là vui mừng hơn hở, không ngừng có người truyền thứ hạng của Linh Khê bảng ra ngoài, mỗi khi Lục Diệp xếp hạng cao lên, tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị hấn khiêu chiến hoàn toàn biến mất khỏi Linh Khê bảng, đều dẫn đến một tràng hoan hô.

Ngày thứ ba, thứ hạng của Lục Diệp đã đạt tới 50 vị!

Một người có thể đánh cũng không có.

Đây chính là cảm nhận lớn nhất của Lục Diệp trong mấy ngày đánh bảng này.

Mặc kệ những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia là phe phái gì, mặc kệ đối phương lựa chọn địa hình gì, chỉ cần bị Lục Diệp phát hiện tung tích, trên cơ bản trong thời gian rất ngắn có thể kết thúc chiến đấu, hơn nữa có Hồ Phách ở đây, những người kia dù phát hiện không đấu lại địch muốn nhận thua cũng không có cơ hội.

Hồ Phách hiện tại chỉ làm một chuyện, đó chính là ngồi xồm

trên vai Lục Diệp, miễn thấy là tu sĩ bị khiêu chiến có dấu hiệu muốn mở miệng nói chuyện, lập tức gầm lên một tiếng, hồ báo nhiếp hồn, chỉ có chết!

Trong nhà gỗ Vạn Độc Lâm, Lục Diệp vẫn vừa tu hành vừa để cho Thiên Phú hấp thụ Địa Tâm hỏa.

Mấy ngày nay bận bịu leo bảng, bốn mươi phần Địa Tâm Hỏa chỉ tiêu hao hai mươi phần, khiến Lục Diệp lại có được hai đạo linh văn, một cái kim hồ, một cái dẫn lôi...

Tra xét tin tức cụ thể của hai đạo Linh văn này, phát hiện hai đạo Linh Văn này nếu xây dựng ra, có thể thi triển như thuật pháp.

Lần này phương hướng của Pháp tu ngược lại là càng lúc càng xa.

Bất quá bởi vì linh lực của hắn là hỏa hành thiên kim, nên tạo ra hai đạo linh văn để thi triển thuật pháp, có thể không quá giống thuật pháp bình thường, hai đạo linh văn này là dùng để bố trí sát trận, sẽ có hiệu quả kỳ lạ.

Đối phương đã khởi xướng khiêu chiến bài danh bốn mươi tám, mặc dù đã tiếp chiến, nhưng cũng không lập tức bắt đầu, đại khái lại phải đợi hai canh giờ.

Lục Diệp lấy ra một phần Địa Tâm Hỏa, để cho Thiên Phú thụ hấp thụ, ngoài ra hắn còn phân ra một ít tâm trí để tu hành.

Hai mươi phần địa tâm hỏa rất nhanh bị hấp thụ sạch sẽ, Lục Diệp đầy mong đợi nhìn về phía Thiên Phú thụ, muốn biết mình còn có thể đạt được linh văn mới nào.

Vừa nhìn liền có chút choáng váng.

Bởi vì không có lá mới để đốt, chẳng qua tại một mảnh khu vực nào đó trong Thiên Phú thụ, có một mảng lớn lá cây nổi lên

hồng quang...

Tình huống này, lúc trước hẳn đã trải qua một lần.

Chính là trải qua thời điểm ở trong Viêm Hỏa thôn phệ một đoàn Phượng Hoàng Chân Hỏa kia, lúc ấy thời điểm cắn nuốt Phượng Hoàng Chân Hỏa, cũng là một mảng lớn lá cây của khu vực đồng thời có phản ứng, cho đến khi đem Phượng Hoàng Chân Hỏa toàn bộ hấp thụ xong, những lá cây kia mới toàn bộ bốc cháy lên, phác họa ra một thân ảnh Chu Tước đứng ở ngọn cây, tiếp theo để cho hắn đạt được Hỏa Phượng Hoàng Linh văn.

Tình huống tương tự hôm nay lại một lần nữa xuất hiện, e rằng đây không phải là một đạo linh văn đặc thù nữa rồi!

Lục Diệp cẩn thận điều tra, phát hiện lá cây lúc này có phản ứng, không nhiều bằng Hỏa Phượng Hoàng, chỉ có ước chừng mười lá, cho dù như thế, cũng cực kỳ ghê gớm.

Từ sau khi có được Hỏa phượng hoàng linh văn, Lục Diệp đã đặc biệt chờ mong sự xuất hiện của loại linh văn đặc thù này, bởi vì loại linh văn đặc thù này mạnh hơn nhiều so với linh văn bình thường.

Trên Thiên Phú thụ nổi lên hồng quang, bài bố cũng không phải lộn xộn không trật tự, mà là hiện ra một loại hình dạng đối xứng.

Xem ra nếu đem lá cây đối xứng hai bên nối lại với nhau, nhìn giống như là một đôi... hai cánh?

Lục Diệp lập tức lấy lại tinh thần.

Chẳng lẽ...

Sẽ không phải...

Rất có thể là...

Hấp thụ trọn vẹn hai mươi phần Địa Tâm Hỏa kia, mười mấy phiến lá cây mới nổi lên hồng quang, cũng không biết còn phải hấp thụ bao nhiêu chúng mới có thể triệt để thiêu đốt lên.

Chương 741: Thật lớn nha...

Điều khiến cho Lục Diệp cảm thấy bất lực chính là trên tay hắn đã không còn Địa Tâm Hỏa!

Hắn cực kỳ ảo não, sớm biết mấy ngày trước đây đã tiêu hết tất cả công đức của mình trong Thiên Cơ thương mình.

Tra xét công đức của bản thân có hơn hai nghìn năm trăm, những công huân này có thể mua mười phần địa tâm hỏa, nhưng khẳng định không đủ dùng, dù là đem chiến lợi phẩm thu được mấy ngày bán cho bảo khố Thiên Cơ cũng không chiếm được quá nhiều công đức.

Tìm đâu ra địa tâm hỏa đây? Lục Diệp có chút lo lắng.

Cùng lúc đó, bên trong vòng hạch tâm, trụ sở tông môn Vạn Ma lĩnh giáo phái cấp hai đóng quân.

Trên một tảng đá lớn ở sườn dốc, hai vị tu sĩ Thiên Cửu ngồi song song với nhau, một nam một nữ. Nam tử diện mạo hiên ngang, khí độ bất phàm, nữ tử xinh đẹp như hoa, dáng người mảnh khảnh, nữ tử rúc vào trong ngực nam tử, bộ dáng thân mật.

Hai người chính là Trấn Thủ sứ cùng phó sứ ở trụ sở này.

Không nói đến nam tử, nữ tử chính là Bạch Lan xếp hạng thứ bốn mươi tám trên Linh Khê bảng, nhìn trang phục tay áo rộng, rất rõ ràng là một pháp tu, bởi vì chỉ có pháp tu không cần đánh nhau cận thân mới mặc loại quần áo rộng thùng thình này, như binh tu thể tu hoặc quý tu bình thường đều lựa chọn trang phục bó sát, thuận tiện chém giết với người khác.

Bất quá nàng vốn kiêu ngạo người, cho dù quần áo rộng thùng thình, cũng không ngăn được thực lực hùng hồn.

Bạch Lan nắm tay nam tử kia, ôn nhu nói: “Sư huynh không cần phải lo lắng, ta lựa chọn loại địa hình thích hợp với pháp tu kia, Lục Nhất Diệp kia có hung hãn đến mấy, cũng không thể một đao giết ta được, nếu thật sự không địch lại, ta tự sẽ nhận thua.”

Không thể không nói, rất nhiều cường giả Linh Khê bảng bị Lục Diệp chém chết, lúc tiếp nhận khiêu chiến đều nghĩ như vậy...

Thiên Cửu đấu với Thiên Bát chẳng lẽ ta không có cơ hội nhận thua sao?

Sự thật chứng minh, bọn họ thật đúng là không có.

“Có thể xác định là Lục Nhất Diệp khiêu chiến người?” Về mặt nam tử lo lắng.

Bạch Lan hé miệng cười: “Mấy ngày nay hắn một mực đánh bảng, từng tên tu sĩ Linh Khê bảng xếp hạng trước hắn đều bị hắn khiêu chiến. Hôm nay hắn xếp hạng thứ năm mươi, ta ở bốn mươi tám, không phải hắn còn có thể là ai?”

“Loại côn đồ này... Không bằng sư muội trực tiếp cự tuyệt...”

“Nếu ta cự tuyệt, mất mặt sẽ là tông môn, ngày sau các sư đệ sư muội làm sao ở trong vòng hạch tâm ngẩng đầu lên làm người?”

Thân là cường giả Linh Khê bảng, dũng khí liên tiếp chiến đấu đều không có, truyền ra ngoài chỉ làm người khác chê cười, hơn nữa chuyện Lục Diệp đánh bảng cũng khiến cho rất nhiều đại tông môn Thần Hải cảnh của Vạn Ma lĩnh cực kỳ chú ý, những đại tu sĩ Thần Hải cảnh đều cảm thấy đây là một cơ hội.

Bây giờ trên chiến trường Linh Khê tìm không thấy bóng dáng

của Lục Diệp, nếu có ai có thể giết chết hắn lúc hắn lên bảng, vậy cũng không cần tốn thời gian phí sức đi tìm cái gì.

Không trông cậy gì vào bài danh năm mươi sau của Linh Khê bảng, chỉ có thể trông cậy vào năm mươi thứ hạng đầu!

Không trông cậy được vào năm mươi thứ hạng đầu, vậy thì trông cậy vào mười thứ hạng đầu!

Cũng không có khả năng để cho một Thiên Bát Sát như hắn đi lên Linh Khê Bảng a?

Dù sao cũng sẽ có người thắng hắn, có thể giết hắn!

“Thế nhưng...”

Nam tử còn muốn nói thêm gì nữa, Bạch Lan đã đưa tay đè môi hắn lại, ôn nhu nói: “Được rồi, thật không cần lo lắng, sư tôn vài ngày trước ban cho ta một kiện thượng phẩm linh khí phòng hộ rất mạnh. Mặc dù với tu vi của ta không thể phát huy ra toàn bộ uy năng của kiện linh khí này, nhưng ta thật sự sẽ không có nguy hiểm.”

Nam tử cúi đầu nhìn vành tai của nàng, nơi đó có một vành tai cực kỳ xinh đẹp, giống như một giọt nước mắt đang chảy, trong lòng giật mình: “Nguyên lai đây là linh khí Nhị trưởng lão ban cho người.”

Bạch Lan khước miệng hiện lên nụ cười chế nhạo: “Bằng không thì sao? Sư huynh tưởng là ai tặng cho ta sao?”

Nam tử ngượng ngùng cười.

Bạch Lan đưa tay gỡ gỡ hắn ngứa ngáy: “Sư huynh sao có thể ngứa ta như vậy!”

Nam tử vội vàng xin tha.

Hai canh giờ trôi qua, dưới cái nhìn chăm chú lo lắng của nam tử, bóng dáng của Bạch Lan biến mất.

Một tiểu không gian chiếm diện tích khoảng mười mấy dặm, hương hoa tỏa khắp bốn phía, khung cảnh tiểu không gian này lại cực kỳ ưu mỹ.

Theo quy củ, Y Y cơ hồ là chui xuống dưới mặt đất đầu tiên, Lục Diệp đợi sau khi tầm mắt khôi phục lại, quan sát bốn phía, không thấy được bóng dáng địch, chỉ từ những cái tên trên Linh Khê bảng mà suy đoán, đối thủ lần này hẳn là một nữ tử.

Phạm vi của không gian nhỏ không nhỏ, loại trừ khả năng đối phương là thể tu bình tu, còn y tu... thì càng không có khả năng.

Sau khi xếp hạng năm mươi vị trí Linh Khê bảng, có lẽ còn có mấy y tu kiêm tu các phái hệ khác, nhưng trước năm mươi vị, cũng không tìm thấy bóng dáng y tu nào.

Tinh lực của tu sĩ dù sao cũng có hạn, đồng thời kiêm tu hai lưu phái, kiêm tu lưu phái không có khả năng có chiến lực quá mạnh.

Pháp tu sao? Hay là quý tu?

Tính ra mấy ngày nay Lục Diệp đã trải qua hai ba mươi trận chiến, ngoại trừ y tu, các phái hệ đều đã đối phó qua, thậm chí còn gặp được một vài tiểu lưu phái kỳ lạ cổ quái. Vốn là khắc chế hẳn nhất là thể tu, quý tu cũng rất khó đối phó, nhưng đó là đối với bình tu bình thường.

Với Lục Diệp mà nói, thể chất của hắn không thua kém bất kỳ một thể tu Linh Khê cảnh nào, thậm chí còn vượt qua, trong lúc va chạm với thể tu, thường thường đều là hai ba hiệp giải quyết trận chiến.

Về phần những mà từ thân thể mỏng manh như những pháp

tu... Bọn hắc nếu dám lên vào bên cạnh Lục Diệp, tự sẽ lĩnh giáo
cái gì gọi là ánh mắt như đuốc, sáng ngời có thần!

Chương 742: Thật lớn nha... 2

Tương đối mà nói, trong mấy cái lưu phái, Lục Diệp thích nhất chính là gặp phải Quỷ tu, bởi vì những Quỷ tu kia đều ỷ vào mình có thể thông linh U Minh, sẽ chủ động ẩn núp đến bên cạnh hắn, sau đó mỗi một Quỷ tu đến bên cạnh hắn đều không biết tại sao mình lại bại lộ hành tung, mơ mơ hồ hồ bị chém chết.

Kế đến là Pháp tu, dễ giết!

Chỉ cần phá vỡ phòng hộ của bọn hắn, căn bản là một con gà con nho nhỏ.

Lục Diệp tìm kiếm tung tích địch nhân giao cho Y Y, đứng tại chỗ lẳng lặng chờ đợi, đồng thời còn ném vào trong miệng mấy viên linh đan, quai hàm nhai ngấu nghiến.

Từ khi tu hành đến nay, ăn linh đan sẽ cảm thấy buồn nôn, Lục Diệp rất muốn đưa ra một đề nghị cho những đan sư kia, có thể hay không lấy chút khẩu vị khác biệt, ví dụ như mùi táo, vị quýt, cho dù là Hương Tiêu Hương cũng được...

Mỗi ngày đều ăn cùng một loại linh đan cùng khẩu vị, một lần ăn chính là mấy chục hạt, thật sự chịu không được nha.

Y Y truyền đến tin tức, tìm được bóng dáng của nữ tu kia, đối phương rõ ràng rất cảnh giác, đang không ngừng thay đổi vị trí, miễn cho bị Lục Diệp đánh lén.

“Lục Diệp, Lục Diệp, thật là lớn nha.” Trong tin nhắn của Y Y xen lẫn một ít thông tin kỳ quái.

“Hửm?”

“So với Hoa Từ tỷ còn lớn hơn.”

“Tuổi tác?”

“Không phải rồi, là người thích đó.”

“Tiểu hài tử nói bậy bạ gì đó.”

“Người không nên nhân từ nường tay.”

“...”

Trong tiểu không gian, Bạch Lan không dám ngự khí phi hành, bởi vì nàng đã sớm nghe nói Lục Diệp ngự khí với tốc độ vô song, cho dù là tốc độ những kiếm tu kia ngự khí cũng không bằng Lục Diệp, nàng chỉ là một pháp tu, nào dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt Lục Diệp.

Thân hình nhanh chóng di động, tìm kiếm bóng dáng Lục Diệp khắp nơi, thân là một Pháp tu, nàng muốn thắng Lục Diệp, hy vọng duy nhất chính là tuyệt đối không thể để cho Lục Diệp đến gần, chỉ cần có thể kéo dài khoảng cách đủ xa, cho dù Lục Nhất Diệp có mạnh hơn nữa, cũng sẽ bị thuật pháp của nàng oanh sát thành bã.

Bỗng nhiên thân hình dừng lại, ở ngay phương hướng nàng đi tới, có thêm một thân ảnh, mặt đối phương không chút thay đổi đứng ở nơi đó, giống như chờ nàng đã lâu.

Lục Nhất Diệp!

Phản ứng của Bạch Lan không thể nói là không nhanh, khi nhìn thấy Lục Diệp, trong nháy mắt liền giơ tay đánh ra một đạo thuật pháp, linh lực bắt đầu khởi động, gợn sóng nước nổi lên, hình thành một mảng sương mù, từ bên trong sương mù thoát ra ba con mãnh thú thuần túy do linh lực cấu thành, phân ra ba phương hướng nhào về phía Lục Diệp.

Nàng lại giơ tay chỉ một cái, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái mâm tròn linh lực thật lớn, trong mâm tròn phù văn lưu chuyển, theo phù văn lưu động, từng đạo thủy tiễn phô thiên cái địa đánh về phía Lục Diệp.

Lục Diệp nhướng mày.

Thầm nghĩ xếp hạng trước năm mươi không quá giống với lúc trước, tốc độ thi pháp và cường độ, còn có khoảng cách đúng là trước đó chưa từng thấy qua.

Trong ngũ hành thuật pháp, uy năng thuật pháp hệ thủy phổ biến hơi yếu, nhưng thủy hệ thuật pháp được Bạch Lan thi triển ra lại không có khuyết điểm này, sức mạnh của mỗi một đạo thuật pháp đều không kém hơn các phe phái khác.

Hộp bvxu khi kêu vù vù, chín đạo linh khí bay lên trời, chia làm ba tổ, nghênh đón ba con mãnh thú kia, đồng thời rút đao Bàn Sơn bên hông ra, linh lực toàn thân phun trào, vô cùn chính xác bổ ra từng đạo thủy tiễn bắn tới.

Hoả hệ linh lực cùng thủy hệ linh lực va chạm, làm cho không gian giữa hai người sinh sôi ra mảng lớn sương mù.

Bạch Lan gắt gao nhìn chăm chăm Lục Diệp, biểu cảm trên mặt không lộ ra, nhưng trong lòng lại hoảng sợ.

Tâm thần Lục Nhất Diệp này thật cường đại, ngự khí chín đạo, mỗi một đạo đều như cánh tay sai khiến, cũng thôi đi, lại còn có thể phân tâm chém đứt thủy tiễn của mình, không có một chút sơ hở.

Điều này chỉ rõ một điều, đối phương muốn đối phó với công kích của mình thì cũng rất thành thạo, thậm chí cũng không thềm tránh né.

Giờ khắc này, trong lòng Bạch Lan chua xót.

Mỗi một pháp tu đều hi vọng tâm thần của mình càng mạnh càng tốt, bởi vì lực lượng tinh thần càng mạnh, khống chế linh lực càng tốt, uy lực thuật pháp càng lớn...

Bọn họ thậm chí còn đặc biệt tu hành, để tăng cường lực lượng tinh thần của bản thân.

Nhưng mà bây giờ, trên người một bình tu thể hiện ra cường độ tâm trí vượt xa Pháp tu, Bạch Lan không khỏi hâm mộ.

Mâm tròn trên không chậm rãi biến mất, thủy tiễn không rơi xuống nữa, Lục Diệp thu đao, sau một khắc, hắc nhưỡng mây, chín đạo lưu quang ngũ khí bay trở về, tràn vào hộp vũ khí.

Cảm giác một chút, phát hiện chín kiện linh khí cùng mình liên hệ giống như trở nên yếu đi rất nhiều. Lúc trước ba con Thủy linh lực hình thành mãnh thú kia không chỉ là sát chiêu, còn có công hiệu ăn mòn linh khí.

Thủy nhuận vô hình! Xem ra đây là bản lĩnh độc đáo của Bạch Lan.

Có bản lĩnh này, người khác ngũ khí đối phó nàng sẽ rất thiệt thòi, bởi vì nếu đánh, uy năng ngũ khí sẽ nhanh chóng suy yếu.

Bạch Lan lại muốn thi triển thuật pháp, đã thấy Lục Diệp nâng một tay lên: “Chờ một chút.”

Bạch Lan cảnh giác nhìn hắc, một thân linh lực vận sức chờ phát động: “Cái gì?”

Trong chiến đấu, Lục Diệp rất ít khi nói gì đó với kẻ địch, nhưng lần này vì mấy chục mảnh lá cây không cháy lên kia, hắc không thể không nói.

“Ta muốn hai mươi phần Địa Tâm hỏa.”

“Hả?” Bạch Lan không hiểu ra sao, hiển nhiên là nghe không hiểu.

Người khiêu chiến Linh Khê bằng này đơn giản chính là người chết ta sống, hoặc là một bên trong đó chủ động nhận thua, tại sao Lục Nhất Diệp này bỗng nhiên lại tìm mình đòi địa hỏa gì chứ?

Có phải đầu óc người này có vấn đề hay không?

“Trong bảo khố Thiên Cơ có bán, một phần trị giá hai trăm công đức, ta muốn hai mươi phần!”

Ma xui quỷ khiến, Bạch Lan nghiêm túc tính toán một chút: “Vậy chẳng phải là cần bốn ngàn điểm công đức sao?” Nói xong sắc mặt tối sầm, mình tính cái này để làm gì?

Chương 743: Người có nửa canh giờ!

“Đúng, bốn ngàn điểm công đức, người có lẽ không có nhiều công đức như vậy, nhưng ta nghĩ, người nhất định có biện pháp gom góp!”

Thường thấy cách thu hoạch công đức là giết địch, mặt khác còn có thể thông qua Thiên Cơ Bảo Khố bán đồ vật đến thu hoạch, dưới tình huống bình thường, một tu sĩ Linh Khê Cảnh rất khó tích góp được nhiều công đức như vậy, đương nhiên, nếu là trấn thủ sứ hoặc phó sứ của một gia tộc nào đó, còn có thể thông qua phương thức phát lương tháng cho mình.

Bốn ngàn điểm công đức, đối với tu sĩ bên ngoài hoặc là nội rào mà nói là một con số rất khổng lồ, nhưng đối với một số tu sĩ hạch tâm mà nói, cố gắng một chút, cũng không phải là không có khả năng đạt được.

Nhất là Bạch Lan, nữ tu có thực lực, lại xinh đẹp như vậy, ở trong bất kỳ một tông môn nào đều được che chở, dù cho nàng ta không có đủ khả năng, cũng sẽ có người nghĩ biện pháp giúp nàng ta gom đủ.

Lục Diệp muốn hai mươi phần Địa Tâm Hỏa, cũng không phải là công phu giở công phu sư tử ngọam, mà là số liệu được đưa ra sau khi cân nhắc kĩ lưỡng.

“Dựa vào cái gì mà ta cho người hai mươi phần địa tâm hỏa?” Bạch Lan Khí nói.

Lần đầu tiên khiêu chiến Linh Khê bảng gặp phải loại chuyện

này quả thực khiến nàng cảm thấy cạn lời. Diệp gia bị diệt môn này vang danh bên ngoài, nghe như sấm bên tai, hôm nay vừa thấy, mới biết đầu óc người này có vấn đề.

Suy nghĩ lại cũng đúng, đầu óc người không có vấn đề, sẽ dẫn toàn bộ Vạn Ma linh nhằm vào hắn như vậy sao?

“Muốn đánh thì đánh, nói nhảm cái gì.” Bạch Lan khẽ nói.

Sau đó nàng liền nhìn thấy sau lưng Lục Diệp có bóng mờ, nhanh chóng lao về phía mình.

Nàng đưa tay đánh ra từng đạo thuật pháp, liên miên bất tuyệt đánh về phía Lục Diệp, nhưng mà người kia lại xuyên thẳng qua từng đạo thuật pháp, vô cùng chuẩn xác tránh được mỗi một đạo công kích, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Nếu là Pháp tu bình thường gặp phải loại tình huống này, chắc chắn trước tiên kéo giãn khoảng cách, vừa lui vừa không ngừng tiến hành công kích.

Nhưng Bạch Lan là cường giả Linh Khê bằng bốn mươi tám, há có thể là pháp tu bình thường?

Hơn nữa trong nháy mắt khi Lục Diệp có hành động, nàng đã nhận ra tốc độ của hai người không phải là cùng cấp bậc, Lục Nhất Diệp này chẳng những tốc độ ngự khí vô song, mà tốc độ cũng nhanh kinh người.

Nàng căn bản không lui được bao xa.

Cho nên nàng quyết định nhanh chóng, một tay sửa đổi chú ngữ, bóp nát phong ấn, cùng lúc đó, mu bàn tay bỗng nhiên sáng lên một tia sáng.

Đó không phải là hào quang của dấu ấn chiến trường, mà là một luồng sáng của linh văn!

Trên mu bàn tay của nữ nhân này có một đạo Thử văn của đại sư Linh Văn!

Bích Huyết tông có Linh Văn đại sư như Vân phu nhân, Vạn Ma lĩnh há có thể không có. Bất quá thử này giá trị quá lớn, cho nên có rất ít tu sĩ Linh Khê cảnh có được.

Không nói đến việc đắm vào các loại linh văn cần phải tiêu hao như thế nào, chỉ riêng việc mời những Linh văn đại sư kia ra tay, cũng đã là một khoản chi tiêu xa xỉ rồi.

Nói đến thực tế, thử Lục Diệp lấy được trước đó là thử văn phi dục, luận về giá trị thì không kém hơn một kiện pháp khí.

Hơn nữa thử này còn có gai văn hiển lộ, ẩn tính thử văn, lại có gai văn tạm thời cùng thử có tính vĩnh cửu, mỗi một loại cần tiêu hao tài nguyên đều không giống nhau.

Bạch Lan thi triển đạo thử văn này rõ ràng là ám văn ẩn tính, bởi vì trước đó không thể nhận ra, chỉ tại nàng lúc thúc giục mới có thể hiển lộ, như thế liền có thể đánh địch nhân trở tay không kịp.

Cũng không biết đây là lâm thời hay vĩnh cửu, nếu như là trường hợp sau, linh lực để đắm vào đạo linh văn này sẽ rất lớn.

Linh văn kia mặc dù lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng Lục Diệp vẫn nhìn thấy rõ ràng, có chút quen mắt, giống như là dẫn lối linh văn mình mới đạt được.

Bốn phía đều là sương mù do hai loại linh lực Thủy Hỏa va chạm hình thành, phạm vi bao phủ thật lớn, giờ phút này muốn chạy ra khu vực này đã không còn kịp rồi.

Lục Diệp lập tức hiểu rõ ý định của đối thủ, lúc này điên cuồng thúc giục linh lực của bản thân, bên ngoài thân hấn lập tức bị một tầng phòng hộ do linh văn ngự thủ hình thành bao phủ.

Một tia sét đánh thẳng tới vị trí của Lục Diệp, trong phút chốc, sương mù bao phủ khắp nơi, lôi xà đi khắp nơi, tiếng vang leng keng không dứt bên tai.

Thân hình Lục Diệp run lên, cảm nhận được rõ ràng thực lực của năm mươi người đứng đầu Linh Khê bảng, cường độ ngự thủ linh văn quanh thân đang nhanh chóng suy yếu, cho dù hần liều mạng thúc đẩy linh lực duy trì vận chuyển của linh văn, cũng chỉ kiên trì được trong ba hơi thở liền nói toạc ra, lực lôi đình như vậy, tu sĩ Linh Khê cảnh hiểm khi nào có thể chống đỡ được.

Trong ánh mắt kinh hãi của Bạch Lan, Lục Diệp sắc mặt cháy đen, giết ra từ trong không gian đầy sấm sét kia, trong lúc chạy ra, trong miệng còn phun ra một ngụm khí đen.

Bạch Lan kinh hãi thì kinh hãi, nhưng động tác trên tay không hề ngừng lại, một con rồng nước dữ tợn rít gào đánh về phía Lục Diệp, đồng thời thân hình cấp tốc lui về phía sau.

Không lùi không được, đòn sát thủ mạnh nhất của mình cũng không thể làm gì được Lục Nhất Diệp này, nàng nào còn dám đứng ở tại chỗ.

Ánh lửa quấn quanh Bàn Sơn Dao đánh xuống, lúc va chạm với Thủy Long, trước mặt lại truyền đến một đợt xung kích cực lớn, khiến cánh tay cầm đao của Lục Diệp cũng hơi khựng lại.

Lúc ánh sáng trên thân đao hiện lên, đã được tăng cường áp lực của linh văn gia trì.

Trường đao thế như chẻ tre, phá vỡ thủy long kia làm hai, trong thời gian ngắn đã đánh tới trước mặt Bạch Lan, hung hăng một đao bổ xuống.

Chương 744: Người có nửa canh giờ! 2

Bạch Lan giờ phút này sắc mặt sợ hãi, tay vuốt một miếng trang sức giống như nước mắt ở vành tai, linh lực phun trào, một tầng phòng hộ nhanh chóng hình thành.

Lục Diệp vốn đã chém xuống một đao này cũng không có ý định lấy tính mạng của Bạch Lan, dù sao hắn vẫn còn trông cậy vào người ta đưa Địa Tâm hỏa đến, nếu như giết thì còn cái gì mà Địa Tâm hỏa nữa.

Nhưng lúc nhìn thấy tầng phòng hộ kia, trên đao Bàn Sơn lại lóe lên một vệt hào quang, song phong sắc bén gia trì.

Dưới một kích, thân hình Bạch Lan như bao tải rách bay ra ngoài, chặt vật vô cùng.

Phòng hộ không bị phá, cho nên nàng không có bị thương, trang sức kia dù sao cũng là một kiện thượng phẩm linh khí, cho dù nàng không cách nào thôi động toàn bộ uy năng, cũng đủ để bảo vệ nàng không chết.

Chỉ là dưới một đao này, màn sáng phòng hộ kia đã bị suy giảm trên phạm vi lớn, hơn nữa lực trùng kích to lớn cũng không triệt tiêu được.

Bạch Lan vội vàng bò lên, còn chưa có đứng vững, lại cảm giác có đại lực đánh tới, lần nữa bay ra, màn sáng phòng hộ lần này đã trở nên cực kỳ âm đạm.

Không đỡ nổi đao thứ ba!

Bạch Lan luống cuống.

Vốn cảm thấy thượng phẩm linh khí do sư tôn ban thưởng, nàng có thể đứng ở thế bất bại, nhưng bây giờ mới biết mình khinh thường tên côn đồ này, cường độ công kích vượt qua phạm trù nàng lý giải, nàng thực sự không nghĩ ra, một tu sĩ thiên bát một đao uy thế, sao có thể kinh khủng như vậy.

Lục Diệp không có truy kích, yên tĩnh đứng tại chỗ.

Bạch Lan vội vàng đứng dậy, cách một khoảng cách, chưa tỉnh hồn nhìn Lục Diệp.

“Người có nửa canh giờ.”

Vừa bỏ lại những lời này, Lục Diệp lại hô lên một tiếng: “Ta nhận thua!”

Bóng người nhanh chóng nhạt dần, rồi biến mất.

Bạch Lan choáng váng...

Nàng vốn đã chuẩn bị nhận thua, kết quả đối phương lại nhận thua trước.

Đây tính là cái gì?

Trong nháy mắt Bạch Lan hiểu rõ ý định của Lục Diệp, sau nửa canh giờ, tên côn đồ kia vẫn sẽ tới khiêu chiến mình!

Thật đáng ghét mà!

Lâm Nhai trên cự thạch, nam tử lo lắng chờ đợi, tuy nói sư muội nhà mình có thượng phẩm linh khí hộ thân, nhưng Lục Diệp trước đó chiến tích đã rõ như ban ngày, từ khi hắn bắt đầu đánh bằng, tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp ở trước mặt hắn không một ai còn sống sót, sư muội là trái tim và linh hồn trong lòng hắn, hắn sao có thể không lo lắng.

Ngay khi hắn ta đang thấp thỏm bất an thì hư không phía trước vận vẹo một trận, thân ảnh sư muội đột ngột xuất hiện.

Nam tử nhìn xem sư muội, nhìn xem Linh Khê băng...

Lục Nhất Diệp xếp hạng thứ bốn mươi tám, không thay đổi gì, Lục Nhất Diệp xếp hạng năm mươi cũng không thay đổi.

“Thắng?” Nam tử kinh hỉ kêu lên.

Bạch Lan sắc mặt tái nhợt nhìn sư huynh của mình, nhớ tới nửa canh giờ sau còn phải đối mặt với tên thần kinh xâm lược kia lần nữa, miệng méo mó: “Sư huynh...”

Nam tử thay đổi sắc mặt, khẩn trương nói: “Sao thế sư muội, có phải bị thương ở đâu hay không?”

“Hu hu hu...” Bạch Lan nhào vào lòng hắn, khóc như mưa.

Nam tử lo lắng tới phát điên: “Có chỗ nào bị thương không, mau nói với ta.”

Bạch Lan chỉ lo khóc, dùng sức lắc đầu.

Nam tử sắc mặt xanh mét, sư muội không có vết tích bị thương, nhưng lại bị thương như thế...

Chẳng lẽ là...

Cầu tặc Lục Nhất Diệp, ta với ngươi không đội trời chung!

Thật lâu sau, tâm tình Bạch Lan bình ổn lại, nam tử mới làm rõ tình huống, trong lòng buông lỏng, sự tình không phải như mình nghĩ.

“Người nói cầu tặc kia tìm người muốn hai mươi phần địa tâm hỏa?”

“Ừm.”

“Sau đó, sau nửa canh giờ nữa hắn sẽ lại khiêu chiến người?”

“Đương nhiên rồi, vừa rồi là chính hắn nhận thua rồi khỏi chiến trường.”

Nhớ tới cảm giác xâm lược do tên côn đồ cầm đao giết tới, Bạch Lan cũng có chút không rét mà run, nàng cũng từng giao thủ với không ít binh tu, nhưng chưa từng có ai có thể tạo ra loại cảm giác áp bách cường đại này cho nàng, trường đao được ánh lửa quần quanh kia không có thương tổn đến thân thể của nàng, lại khiến tâm lý của nàng thủng trăm ngàn lỗ.

Bất luận thế nào, nàng cũng không muốn giao thủ với loại người như vậy, cảm giác khó có thể giữ được tính mạng cũng rất khó chịu.

Có thể xác định, nếu không có sư tôn ban thưởng thưởng phẩm linh khí, nàng đã chết trong trận đấu vừa rồi.

“Vậy thì đơn giản, sau này lúc hắn khiêu chiến người, người cự tuyệt có được không, cũng không cần phải đánh một trận với hắn.”

Bạch Lan đang khóc thút thít khịt mũi, nghĩ lại, đúng vậy, mình có quyền cự tuyệt, căn bản không cần phải đi đánh với hắn.

Chỉ cần mình xếp hạng trên Linh Khê bảng, hắn liền vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tìm mình gây phiền toái!

Tên đáng giận này lại còn muốn lừa mình hai mươi phần địa hỏa, chết đi cho rồi!

“Vẫn là sư huynh thông minh!” Bạch Lan nín khóc mỉm cười, lau nước mắt nơi khóe mắt, tâm trí thoáng thả lỏng.

Trong Vạn Độc lâm, trong nhà gỗ, Lục Diệp đang dùng đàn tu hành.

Y Y và Hoa Từ ngồi ngay ngắn trước mặt hắn, cùng đối mặt với Lục Diệp.

Nhìn chăm chăm!

“Có gì cứ nói.”

Lục Diệp bị nhìn chăm chăm có chút khó chịu.

Hoa Từ Âm dương quái khí một tiếng: “Nhìn không ra, đường đường một chiếc lá diệt môn lại là một người thương hoa tiếc ngọc.”

Y Y bổ sung: “Hắn không phải vì thương hoa tiếc ngọc đối với tất cả nữ nhân, trừ phi là có tài nguyên lớn.”

“Bao nhiêu?”

“A... Tối thiểu cũng lớn hơn người nhiều.”

Hoa Từ dụng tâm suy nghĩ một chút: “Đó không phải là một mối sống sao?”

“Không biết a.” Y Y tỏ vẻ mình chưa bao giờ trải nghiệm qua loại trói buộc này, tò mò hỏi: “Hoa Từ tỷ, huynh có một không?”

Hoa Từ dịu dàng cười: “Còn tốt.”

“Các người đủ rồi đấy!”

Mắt thấy đề tài của hai nàng chậm rãi đi lệch, Lục Diệp có chút không thể nhịn được nữa: “Trong mắt các người, ta là loại người này?”

Hai cô gái nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi cùng gật đầu.

Y Y nói: “Trước kia khi xuất phát từ núi Thanh Vân, chẳng phải người thích những nữ tu đó nói đạo lý lớn với người à? Đạo lý càng lớn thì người càng hưởng thụ.”

Hoa Từ cũng nói: “Ta còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, có người rõ ràng bị gói thành một cái bánh chưng, nhưng ánh mắt lại rất gian xảo.”

“Các người hiểu lầm ta.” Lục Diệp có chút ưu thương.

Chương 745: Thông điệp cuối cùng!

Trong nhà gỗ, Lục Diệp không thể nhìn được nữa, đuổi Y Y cùng Hoa Từ ra ngoài.

Tra xét thoáng qua Linh Khê bằng, suy nghĩ một chút, tâm trí đắm chìm vào ẩn ký chiến trường, tìm ra lạc ấn Liên châu, truyền tin qua: “Vu đạo hữu, Linh Khê bằng xếp hạng thứ năm mươi, có nhận biết là ai được không?”

Rất nhanh, Vu Liên Châu trả lời: “Đa số đều biết, có mấy người chưa tiếp xúc qua, chuyện gì?”

“Muốn mời người hỗ trợ chuyển lời cho bọn họ.”

Chỉ chốc lát sau, Vu Liên Châu đã hiểu ý đồ của Lục Diệp. Mặc dù không biết rốt cuộc hắn làm như vậy là vì cái gì, nhưng vẫn trả lời: “Để cho ta.”

Muốn từ Bạch Lan lấy được thứ mình muốn, chỉ dựa vào chính bản thân mình còn không được, phải phối hợp hành động với những người khác.

Kết thúc đưa tin với Vu Liên châu, tâm trí Lục Diệp liên kết với Linh Khê bằng, lại lần nữa khởi xướng khiêu chiến với Bạch Lan!

Khiêu chiến Linh Khê bằng, ngoại trừ phải tuân thủ một ít quy tắc, không có quá nhiều quy ước, cho nên lúc này cho dù Lục Diệp nhận thua, lúc này cũng vẫn có thể tiếp tục khiêu chiến.

Trên tảng đá lớn ở Lâm Nhai, Bạch Lan đang nói về tình hình cụ thể của trận chiến với vị sư huynh kia, bởi vì vị sư huynh kia

của nàng cũng ở trên Linh Khê bảng, xếp hạng cao hơn hẳn một chút, cho nên sớm muộn gì Lục Diệp cũng sẽ khiêu chiến .

Giờ phút này tìm hiểu thêm một chút tình báo của Lục Diệp, sau này khi quay lại ứng phó cũng có thể thuận buồm xuôi gió hơn.

Ấn ký chiến trường chợt có động tĩnh truyền đến, Bạch Lan điều tra, lập tức không vui: “Lục Nhất Diệp lại khiêu chiến ta, nói cả nửa canh giờ, lúc này mới chỉ có thời gian một chén trà, nói không giữ lời, quả nhiên là tiểu nhân!”

“Không cần quan tâm tới hắn là được.” Nam tử mỉm cười một tiếng.

“Ừm ừm, ta cự tuyệt hắn.”

Bạch Lan một thân thoải mái rúc vào trong ngực sư huynh, hôm nay nàng xếp hạng năm mươi trên Linh Khê bảng, Lục Nhất Diệp kia nhảy tới bốn mươi tám, sau này không cần lo lắng bị hắn khiêu chiến nữa.

Ngay tại thời điểm nàng nghĩ như vậy, vị trí xếp hạng bốn mươi tám và hai người xếp hạng năm mươi ba bỗng nhiên đối nghịch một chút, Lục Nhất Diệp kia đã chạy đến năm mươi ba, người xếp hạng năm mươi ba đã thay thế vị trí của Lục Nhất Diệp và bốn mươi tám!

Nụ cười trên mặt Bạch Lan dần dần cứng ngắc, chuyện... Hình như có chút không đúng!

“Sư huynh!” Thanh âm Bạch Lan có chút run rẩy.

Tốc độ thay đổi nhanh chóng như vậy, hiển nhiên là tu sĩ Hạo Thiên minh vốn xếp hạng năm mươi ba khiêu chiến Lục Nhất Diệp, sau đó bị hắn cự tuyệt.

Từ chối thì cùng cấp với nhận thua, cho nên xếp hạng mới có thể đổi.

Khi Lục Diệp xếp hạng thứ bốn mươi tám, hẳn quả thật không có cách nào khiêu chiến nàng, nhưng bây giờ xếp hạng năm mươi ba lại có tư cách khiêu chiến nàng.

Sư huynh kia của nàng hiển nhiên cũng đang quan tâm tới Linh Khê bảng, lập tức ý thức được không ổn: “Hắn lại khiêu chiến người rồi hả?”

“Ừm...” Bạch Lan thật sự muốn khóc.

Vốn cho rằng chỉ cần sau khi Lục Diệp sắp xếp vị trí, hẳn sẽ không cần lo lắng sẽ bị hắn khiêu chiến, nhưng ai có thể nghĩ đến, đối phương còn có thể có một thủ đoạn ly kỳ như vậy.

Bây giờ thái độ của Lục Nhất Diệp đã rất rõ ràng, nếu hắn tình nguyện rơi xuống thứ hạng của mình thì cũng phải nhìn chăm chăm vào nàng không tha.

Quả thực giống như giòi trong xương không rời khỏi.

Bạch Lan vội vàng cự tuyệt, xếp hạng của hai người lần nữa đối nghịch, lần này Bạch Lan đã thành năm mươi ba, Lục Diệp năm mươi, nhưng rất nhanh, Lục Diệp lại biến thành năm mươi lăm, đây là bị vị năm mươi lăm kia khiêu chiến...

Không chỉ hai sư huynh muội chú ý tới Linh Khê bảng, giờ phút này, bất luận là Vạn Ma lĩnh hay là Hạo Thiên minh, đều có rất nhiều người đang chú ý tới sự thay đổi của Linh Khê bảng.

Không có gì khác, mấy ngày nay Lục Diệp lên bảng, thứ hạng của hắn tăng lên quá nhanh, rất nhiều người vẫn luôn duy trì sự quan tâm đối với hắn.

Sau đó từng đôi ánh mắt chứng kiến ly kỳ sau khi Linh Khê

bảng sinh ra chưa từng xảy ra.

Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông và một vị nữ tu tên Bạch Lan xuất thân từ Nhuận Vũ môn không ngừng đi xuống xếp hạng trên Linh Khê bảng, thỉnh thoảng lại đổi vị trí.

Tuy nói có tầng dưới, nhưng bởi vì có tu sĩ Hạo Thiên minh tham dự, cho nên tổng thể hai người này mà nói là không ngừng trượt xuống, mỗi lần rơi xuống thứ hạng không nhiều lắm, chỉ có hai ba người mà thôi, nhưng tần suất nhanh, gần như là trong nháy mắt, xếp hạng của hai người này liên có thay đổi.

Ngắn ngủi không đến thời gian một chén trà công phu, hai người này từ năm mươi hạng đầu rơi ra ngoài bảy mươi.

Linh Khê bảng bị chơi hỏng rồi!

Chưa ai từng làm chuyện như vậy, không phải chuyện này khó mà thực hiện được. Chẳng qua mọi người leo Linh Khê bảng đều là đi từng bước một về phía trước, ai mà lùi về sau được, xếp hạng càng cao thì khen thưởng Thiên Cơ càng phong phú, đây là phần thưởng thật sự.

Nhưng hiện tại bọn họ lại thấy được!

Lục Nhất Diệp kia lập tức lui về phía sau, không chỉ mình lui về sau mà còn lôi kéo một người cùng lui về phía sau, người khác không muốn cũng không được.

Trong Nhuận Vũ Môn, ánh mắt của Bạch Lan trở nên trống rỗng...

Nàng nghĩ tới nát óc cũng không hiểu, tại sao mình lại bị nhảm vào như vậy!

Nếu mình có tội, sẽ bị thiên cơ trừng phạt, chứ không phải phải một Lục Nhất Diệp tra tấn mình như vậy!

Trên Linh Khê bảng có nhiều người như vậy, tên côn đồ kia thế nào cũng nhìn trúng nàng!

“Sư muội, tỉnh táo lại!” Nam tử bắt lấy bả vai Bạch Lan, dùng sức lay lay, nhìn vẻ mặt tiều tụy của sư muội mình, đau lòng đến sắp rỉ máu.

“Sư huynh!” Bạch Lan đau đớn khóc thành tiếng.

“Hãy tiếp nhận khiêu chiến của hắc!” Nam tử nọ trầm giọng nói.

“Nhưng ta không phải đối thủ.”

“Không để cho người đi đánh với hắc, sau khi tiếp nhận hai canh giờ, kéo dài thời gian, ta nghĩ biện pháp.”

Chương 746: Thông điệp cuối cùng! 2

Trong nhà gỗ Vạn Độc Lâm, Lục Diệp nhướng mày, cuối cùng đã biết tiếp nhận khiêu chiến chưa?

Xem ra là muốn kéo dài thời gian, nhưng cuối cùng cũng không có ý nghĩa gì.

Trên tay nâng một quyển sách, nuốt linh đan, tĩnh tâm tu hành.

Cùng lúc đó, trong chiến trường Linh Khê truyền ra một ít lời bàn tán không quá tốt đẹp về Lục Diệp, nói hắn chuyên môn nhìn chăm chăm một nữ nhân khi dễ, không phải nam tử gây nên, còn nói hắn chỉ biết người khiêu chiến Linh Khê bằng xếp hạng thứ năm mươi, thích lấy mạnh hiếp yếu, nếu thật sự có bản lĩnh, vậy thì tiếp tục khiêu chiến năm mươi người đứng đầu.

Lại càng có một vị tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp hạng ba mươi tư nói ra lời, hắn chờ Lục Diệp ở trên ba mươi bốn vị!

Lời này vừa nói ra, lại có không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh trên bảng danh sách đồng thời lên tiếng, muốn Lục Diệp nhanh chóng lặn lên nhận lấy cái chết.

Trong khoảng thời gian này, một đám tu sĩ Hạo Thiên minh đang xem kịch mặt mày hớn hở, Lục Diệp chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã có hai ba mươi vị cường giả Vạn Ma lĩnh trên Trảm Linh Khê bảng, càng làm cho bọn hắc hê lòng người, đều chờ mong hắc xông lên càng cao, chém giết càng nhiều cường giả Vạn Ma lĩnh, lúc này bỗng nhiên xuất hiện nhiều lời bàn tán không tốt đẹp về Lục Diệp như vậy, bên phía Hạo Thiên Minh đương nhiên không

nhìn được.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Linh Khê chiến trường vô cùng náo nhiệt, chửi mắng người khác nhau bay múa đầy trời, lại càng có người nóng nảy trực tiếp nhảy lên bảng khiêu chiến.

Linh Khê bảng xếp hạng biến hóa cực nhanh, trước nay chưa từng có...

Trong lúc tu sĩ truyền tin tức tới cực điểm, đủ loại tin tức tự nhiên cũng thông qua một số con đường truyền vào trong tai Lục Diệp, hẳn không để ý tới chuyện này, dù sao mặc kệ người Vạn Ma lĩnh mắng hẳn như thế nào, khiêu khích hẳn, hẳn cũng sẽ không có tổn thất gì tính thực tế, nhiều lắm chính là thanh danh thối một chút.

Hắn ở Vạn Ma lĩnh vốn không có danh tiếng gì lớn.

Mỗi hai canh giờ, thứ tự của hắn và Bạch Lan sẽ phát sinh một lần thay đổi, bởi vì mỗi lần Bạch Lan đều tiếp nhận khiêu chiến, sau đó mặc kệ hắn hai canh giờ.

Đây là quy tắc của Linh Khê bảng, Lục Diệp cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ đợi.

Về phần người xếp hạng thứ ba mươi tư kia, Lục Diệp nhìn một chút, phát hiện đối phương cùng Bạch Lan là cùng một tông môn, chắc là có quan hệ với sư huynh muội, có tầng quan hệ này, đối phương muốn ra mặt với Bạch Lan là có thể hiểu được.

Mà những lời bàn luận ồn ào náo động này, chắc hẳn đều là do người này thả ra.

Nhưng mà cái Nhuận Vũ môn này thì rất tốt, một nhà nhị phẩm tông môn, lại có hai người chiếm cứ trước năm mươi vị trí của Linh Khê bảng, phóng mắt khắp Cửu Châu cũng không thường thấy, cũng chỉ có trước đó Lý Phách Tiên và Phong Nguyệt Thiên

đặc thù, cùng ra khỏi Đan Tâm môn, lại có thể chiếm cứ vị trí gần phía trước Linh Khê bảng.

Thời gian nhoáng một cái, ba ngày sau.

Xếp hạng của Lục Diệp và Bạch Lan đã rơi xuống vị trí cuối cùng của bảng danh sách, bây giờ Lục Diệp xếp hạng một trăm, Bạch Lan xếp hạng chín mươi bảy!

Lại có một lần thay xếp hạng, trong hai người nhất định có một người muốn rút ra khỏi Linh Khê bảng, về phần người rút ra khỏi bảng này là ai, đáp án không cần nói cũng biết.

Trong trụ sở của Nhuận Vũ Môn, Bạch Lan đôi mắt sưng đỏ, mấy ngày nay nàng phải chịu áp lực như núi, gần như không có nghỉ ngơi.

“Sư huynh!” Bạch Lan áy náy cúi đầu.

Trước mặt nàng, nam tử kia đặt một cái túi trữ vật vào trong tay Bạch Lan: “Bên trong là hai mươi phần Địa Tâm hỏa, lúc giao cho hãn, nhớ nhắc nhắc nhắc hãn thề với Thiên Cơ, ngày sau trên Linh Khê bảng, không được làm khó người!”

“Sư huynh ta...”

Nam tử giơ tay ra hiệu ngừng: “Chỉ còn vài ngày nữa là thiên cơ ban thưởng, nếu lúc này rơi ra khỏi bảng danh sách thì toàn bộ những tích lũy trước đây sẽ trở thành uổng phí, đồ vật là do bản tông phái phái ra, ý tứ của môn chủ và nhị trưởng lão đều là người làm việc một cách yên ổn, cố gắng bảo vệ thiên cơ ban thưởng cho người, mất mặt thì mất mặt, sau này sớm có cơ hội trở về.”

Nếu xếp hạng trên Linh Khê bảng chỉ là một cái hư danh, thì thôi, rút ra bảng danh sách ai cũng không đau lòng, nhưng mấu chốt là bài danh Linh Khê bảng còn liên quan đến thiên cơ ban thưởng, đối với Linh Khê cảnh tu sĩ mà nói là chỗ tốt hiếm có, ai

cũng không nguyện tùy tiện bỏ qua.

Bây giờ cách lúc Thiên Cơ ban thưởng cho Bạch Lan chỉ còn vài ngày cuối cùng, lúc này rút ra bảng danh sách thì quá thua lỗ.

Bốn ngàn điểm công đức không ít, nhưng so với tiền đồ của một đệ tử tinh nhuệ trong môn phái mà nói, lại không tính là cái gì, thân là một tông môn nhị phẩm, Nhuận Vũ Môn tự nhiên có thể gánh vác nổi.

“Hắn vẫn luôn khiêu chiến người à?” Nam tử kia lại hỏi.

“Ừm.”

“Xem ra là đang chuẩn bị cho người thời gian, đây là thông điệp cuối cùng rồi.”

Bây giờ Lục Diệp xếp hạng thứ một trăm, chỉ cần khiêu chiến một lần nữa, Bạch Lan sẽ biến thành một trăm vị trí, Lục Diệp lại đi thao tác một chút, thời điểm rơi ra bảng danh sách là chuyện dễ dàng, đến lúc đó hắn lại khiêu chiến một lần nữa, tên của Bạch Lan sẽ hoàn toàn biến mất trên Linh Khê bảng.

Cho dù nàng có cơ hội lại lên bảng lần nữa, thời gian tích lũy trước đó đều bị phế bỏ, muốn bắt đầu tính toán lại một tháng.

“Cho nên lát nữa người phải nói rõ ràng với hắn, sau đó tận lực trong thời gian ngắn nhất, công kích đến vị trí cao nhất, chuyện kế tiếp, cứ giao cho ta, ta nhất định sẽ khiến tên Lục Nhất Diệp kia trả giá đắt!”

Bạch Lan rất muốn nói sư huynh người có lẽ không phải đối thủ ác nhân kia, nhưng lại sợ tổn thương tự tôn của sư huynh, nhất thời không tiện mở miệng.

“Hắn khiêu chiến ta!” Về mặt Bạch Lan bỗng nhiên thay đổi, điều tra dấu vết chiến trường.

“Đi đi.”

Bạch Lan gật đầu, dùng sức nắm lấy túi trữ vật chứa hai mươi phần Địa Tâm hỏa, ổn định lại tâm thần, chọn xong địa hình tiếp nhận khiêu chiến.

Hôm nay về quê quét mộ, cho nên đại khái chỉ có thể canh hai.

Chương 747: Quá khi dễ người!

Không gian vắng vẻ, tầm mắt biến hóa, vẫn là lần trước trong đấu trường kia, thân ảnh Bạch Lan dần dần lộ diện.

Lần này nàng không trốn tránh nữa, mà là tế ra Linh Khí phi hành của mình.

Đó rõ ràng là một kiện Linh Khí thoát nhìn như lông vũ, xa hoa lộng lẫy, đập trên Linh khí, Bạch Lan phóng lên cao.

Đấu chiến trường phạm vi hơn mười dặm nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu tất cả mọi người đều ở trên mặt đất, tìm còn phải phí một phen tay chân, nhưng bay đến giữa không trung lại dễ dàng.

“Lục Nhất Diệp...” Bạch Lan rất muốn hét lớn tên của tên côn đồ kia, dùng cái tên này để biểu lộ mình tuyệt đối không sợ hãi khí của mình, nhưng lời nói đến bên miệng lại không hiểu sao lại yếu đi rất nhiều, giống như chỉ ba chữ này có thể khiến nàng nhớ đến bóng ma chôn sâu trong lòng.

Nói xong, ở nơi nào đó phía dưới liền có một đạo lưu quang phóng lên trời.

Bạch Lan cả kinh, vội vàng thúc giục uy năng của món trang sức, phòng hộ cường đại bao phủ bản thân, lúc này mới có chút cảm giác an toàn.

Lục Diệp không có phát động công kích với nàng, mà lơ lửng cách nàng hơn 30 trượng, tay ấn chuôi đao, sắc mặt bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước.

Lần này Bạch Lan tiếp nhận hắc khiêu chiến, hắc đã hiểu rõ kế hoạch của mình đã hoàn thành, đối phương đã chuẩn bị sẵn hai mươi phần Địa Tâm hỏa, nếu không sẽ không thể chấp nhận khiêu chiến.

Quá thuận lợi!

Hắc vốn định, nếu như Bạch Lan bên này không thuận lợi, thì đuổi nàng ra khỏi Linh Khê bằng, sau đó mới đi tìm người khác.

Trên Linh Khê bằng có nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, luôn có một hai hào kiệt thức thời.

Hiện tại xem ra, ngược lại là không cần quá phiền toái.

“Người đừng tới đây! Ta cảnh cáo người, nếu người dám tới gần một bước ta sẽ... Hô lên bốn chữ kia!”

Trên bầu trời, Bạch Lan nghiêm túc khế kêu, dùng giọng điệu hung ác nhất nói lời nhất gan nhất.

Còn bốn chữ “trong lòng mọi người”.

Y Y phía dưới vốn chuẩn bị tìm kiếm tung tích Bạch Lan lặng lẽ hiển lộ thân ảnh, nghe nàng nói xong câu đó, nhin không được vươn tay đỡ trán.

Mấy ngày nay nữ tử này rốt cuộc đã trải qua tra tấn tâm lý như thế nào, mới có thể nói ra những lời như vậy sau khi nhìn thấy Lục Diệp.

Giữa không trung, ánh mắt Lục Diệp đảo qua túi trữ vật mà Bạch Lan đang cầm trên tay, trong lòng đã hiểu, đuổi một tay về phía nàng.

“Đồ đã chuẩn bị, có thể cho người!” Bạch Lan cảnh giác trừng mắt nhìn Lục Diệp, giống như đang phòng bị một con thỏ sói đói:

“Nhưng người hoàn thành được Thiên Cơ thề, về sau trên Linh Khê bảng, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ làm khó ta!”

“Có thể.”

“Người thề!”

Lục Diệp mặt không biểu tình nhìn hẩn chăm chăm.

“Người thề à!” Bạch Lan thúc giục.

Lục Diệp thu tay lại, đè chặt chuôi đao bên hông, từ từ rút Bàn Sơn đao ra, tiếng trường đao ra khỏi vỏ vô cùng chói tai.

Bạch Lan sắc mặt ửng ửng trắng bệch, cảnh giác lui về phía sau: “Người muốn làm gì?”

“Ta sẽ không đưa ra Thiên Cơ thề gì đó, nếu hứa hẹn với người, tự mình sẽ tuân thủ, người có thể tin, cũng có thể không tin, tùy người lựa chọn như thế nào!” Lục Diệp cầm đao trong tay, linh lực phun trào, trên trường đao có ngọn lửa leo lên, hẩn bày ra tư thế tiến công, mũi đao chỉ về phía Bạch Lan ở xa, lời nói vừa dứt, đã hóa thành lưu quang phóng về phía Bạch Lan.

Trong phút chốc, cho dù là có thượng phẩm linh khí phòng hộ quanh thân, Bạch Lan cũng không khỏi sinh ra cảm giác cơ hồ trong nháy mắt khi Lục Diệp có động tác, nàng liền đem túi trữ vật trong tay ném mạnh về phía trước, trong miệng kêu to: “Đều cho người, tất cả đều cho người!”

Quá khi dễ người, ô ô...

Lục Diệp cấp tốc vọt tới trước dừng lại, một tay nắm túi trữ vật ở trên tay, mở túi trữ vật ra kiểm tra đồ vật bên trong, xác định đó là hai mươi phần địa tâm hỏa không thể nghi ngờ.

Trong lòng y thỏa mãn, ngẩng đầu nhìn về phía trước: “Muốn

ta tiến người một đoạn đường?”

Cô gái tên Bạch Lan này lại còn không đi.

Bạch Lan ủy khuất mà nói: “Đều bị người lừa gạt nhiều như vậy, người không thể nhận thua một chút sao?” Nàng mới không muốn bị rơi đến một trăm người.

Hiện tại nàng xếp hạng chín mươi bảy, tuy rằng kém ba vị như thế, nhưng ở trên Linh Khê bảng, ba vị xếp hạng sau là phiên toái nhất, bởi vì những người có thực lực khiêu chiến Linh Khê bảng, đều sẽ chọn ba người này khiêu chiến, đây là quy tắc của Linh Khê bảng, giống như thời điểm Lục Diệp bắt đầu đánh bảng nhất, chính là bắt đầu từ ba vị này vậy.

Nếu như không có thực lực xông lên nhanh chóng, sớm muộn gì cũng bị rớt khỏi bảng danh sách.

Xếp hạng 97 không cần suy xét những chuyện này nữa...

Lục Diệp lập tức hiểu được tâm tư của nàng.

Ăn tươi nuốt sống người, nhân thủ mềm, giá trị bốn ngàn điểm công đức, có thể thỏa mãn yêu cầu của nàng!

Lục Diệp cảm thấy mình vẫn là người rất giảng đạo lý, đương nhiên, đây cũng là bởi vì đối phương nói rất có đạo lý.

“Ta nhận thua!”

Dứt lời, thân ảnh Lục Diệp tiêu tán, trở lại trong nhà gỗ Vạn Độc Lâm.

Y Y và Hồ Phách cũng xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Hai mươi phần địa tâm hỏa tới tay, cũng không biết có thể khiến cho mười mấy phiến lá kia hoàn toàn cháy lên.

Lục Diệp lấy ra một phần địa tâm hỏa, đang muốn thôn phệ, ẩn ký chiến trường chợt có động tĩnh truyền đến, lại bị khiêu chiến.

Cùng lúc đó, trong Diệp Minh, một đạo tin tức đang nhanh chóng truyền bá, đó chính là để cho tất cả các tu sĩ có tư cách khiêu chiến Linh Khê bằng lần lượt đi khiêu chiến Lục Nhất Diệp, khiến hắn không có biện pháp tiếp tục đánh bằng, hơn nữa xa luân chiến tới, cho dù thực lực của người này có mạnh hơn nữa, sớm muộn gì cũng bị người khác thay thế.

Chuyện này là do vị Đạo Huyền Tông kia dẫn đầu, được các tu sĩ Vạn Ma lĩnh tông môn cận lực ủng hộ, rất nhiều tu sĩ đều tích cực tham dự vào trong đó.

Chương 748: Quá khi dễ người!

2

Lục Nhất Diệp kia quá ghê tởm, đoạn thời gian trước khi lên bảng đã giết sạch tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp trước mặt hắn, đến nay vẫn không có ai biết hắn làm được chuyện này.

Khiêu chiến Linh Khê bảng, không địch lại thì hô một câu chịu thua, tự nhiên có thể bảo toàn tính mạng. Trừ phi hai bên thực lực chênh lệch quá lớn, một bên có cơ hội thuận sát.

Lần này cử chỉ thay phiên khiêu chiến Lục Diệp, một là kéo hắn lại, khiến hắn không còn cơ hội đi cày bảng nữa, nếu như có khả năng thì kéo hắn xuống khỏi Linh Khê bảng, người thứ hai cũng muốn hiểu rõ, rốt cuộc vì sao hắn có thể khiến tu sĩ Vạn Ma lĩnh nhận thua mà cũng không được.

Biết rõ thực lực Lục Diệp cường đại, Thiên Cửu đối thượng bình xác thực có năng lực thuận sát, cho nên thời Quảng đã đặc biệt phân phó, tất cả những người tham dự khiêu chiến, tốt nhất trước tiên sử dụng tất cả thủ đoạn phòng hộ, sau đó tiến vào đấu trường, hơn nữa giai đoạn đầu tốt nhất là do thể tu đi khiêu chiến, không hy vọng Lục Nhất Diệp thật sự có thể thắng, chủ yếu là tiêu hao linh lực của hắn, đợi cơ hội thích hợp, người của phe phái khác có thể xem xét tình hình ra trận, chiến thắng hắn!

Trong nhà gỗ, Lục Diệp vốn đang tràn đầy chờ mong mà muốn dùng Thiên Phú thụ để cắn nuốt hai mươi phần Địa Tâm hỏa, nhìn xem Linh văn đặc thù mới xuất hiện kia có phải là đạo mà mình nghĩ hay không, nhưng không ngờ loại thời điểm mấu chốt này lại bị người khác khiêu chiến.

Rất tức giận!

Tâm trí yên lặng đánh dấu trên chiến trường, gạt bỏ cả Linh Khê bảng, tiếp nhận khiêu chiến, chọn xong địa hình trên chiến trường, thiên cơ rơi xuống, cả người lập tức biến mất.

Chỉ trong chiến trường phạm vi mấy chục trượng, Lục Diệp hiện thân.

Đây là địa hình đặc biệt thích hợp cho binh tu phát huy.

Trong nháy mắt ánh sáng trắng tán đi trong tầm mắt, Lục Diệp đã nhìn thấy một thể tu tay cầm thuẫn lớn linh lực ở bên kia chiến trường, trên người mặc bảo giáp dày đặc, linh lực và huyết khí quanh thân trộn lẫn, hình thành một tầng bình chướng.

Trước khi tiến vào, thăng nhĩ này vậy mà đã vận dụng tất cả các thủ đoạn phòng hộ.

Cũng không biết hẩn xuất thân từ tông môn nào, khi đang quan sát bốn phía sân bãi, cảm giác áp bách thật lớn đã từ phía trước đánh úp lại, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy phía sau Lục Nhất Diệp kia kéo theo tàn ảnh, cấp tốc chạy về phía mình, mà ở trước người hẩn, còn có chín đạo lưu quang ngự khí khai đạo!

Thể tu tự nhiên không dám khinh thường, trên Linh Khê bảng nhiều cường giả như vậy đều bị tên này giết chết, hẩn so với những người kia còn kém rất nhiều, cho nên quyết định thật nhanh, phần nộ quát một tiếng, cầm trong tay đại thuẫn hướng trên mặt đất chống một cái, thân hình nửa ngồi, chỉ trong chốc lát, một loại thể nặng nề quanh quẩn quanh thân, rất có một loại hương vị bất động như núi.

Hẩn vừa mới bày xong tư thế phòng ngự, chín đạo lưu quang đã trước sau tập kích đến trước người, đinh đinh đang đang...

Răng rắc...

Thể tu tâm lạnh, nhìn về phía đại thuẩn của mình, mắt thấy chín loại linh khí này hóa thành mảnh vỡ đầy trời, khí tức tử vong xông tới trước mặt.

Mặc dù còn có bảo giáp hộ thân, nhưng nghe đồn tên Lục Nhất Diệp kia giỏi nhất là chém đầu, bảo giáp bảo vệ chỉ là thân thể, không bảo vệ được cổ.

“Ta...” Đang muốn mở miệng, hồ phách ngồi xổm trên vai Lục Diệp liền há miệng rít gào một tiếng.

Trùng kích cường đại khiến thể tu này đầu vầng mắt hoa, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống.

Thì ra là thế!

Thì ra đây chính là căn nguyên Lục Nhất Diệp có thể khiến cho những cường giả Linh Khê bằng kia đều hô không ra nhận thua!

Thân thể nhẹ nhàng, tầm mắt xoay chuyển đảo lộn, khi ý thức mơ hồ, hẩn nhìn thấy Lục Nhất Diệp cầm trường đao trong tay châm lửa, đứng ở bên cạnh một cái xác không đầu...

Không sai, thẳng nhai này quả nhiên giỏi giết chóc!

Bên cạnh thi thể thể thể tu, Lục Diệp vứt bỏ máu tươi trên trường đao, thu đao vào vỏ.

Thu thập chiến lợi phẩm rồi rời khỏi chiến trường.

Thân hình mới vừa xuất hiện trong nhà gỗ, trên chiến trường lại có dấu ấn, Lục Diệp điều tra, nướng mảy, ý thức được một chuyện, Vạn Ma linh bên kia hình như là có tổ chức khởi xướng khiêu chiến với mình! Nếu không không có lý do chính mình vừa kết thúc một trận, trận khiêu chiến tiếp theo đã tới.

Cứ theo đó mà chấp nhận, vẫn lựa chọn địa hình vừa rồi...

Sau mấy chục hơi thở, Lục Diệp lại lần nữa hiện thân, quả nhiên, khiêu chiến mới lại tới, giống nhau không dứt.

Lục Diệp dứt khoát không vội đi căn nuốt lửa của Địa Tâm, Vạn Ma lĩnh bên kia muốn chơi như vậy, vậy hẳn chỉ có thể phụng bồi đến cùng.

Thời gian trôi qua, từng đợt chiến đấu nhanh chóng bắt đầu, lại nhanh chóng kết thúc.

Lục Diệp chưa từng trải qua trận chiến nào nhanh chóng như vậy. Chiến trường đấu đá, đối thủ khác nhau, cứ một trận chém giết, vĩnh viễn không có kết quả.

Nửa ngày này, thể tu chết trên tay Lục Diệp đã có hai mươi mấy người, hơn nữa theo thời gian trôi qua, con số này vẫn đang không ngừng mở rộng.

Liên tục chiến đấu không ngừng, đối với Lục Diệp tiêu hao rất lớn, nhất là bây giờ khiêu chiến hẳn, tất cả đều là thể tu có thể phách cường đại, hơn nữa trước khi tiến vào đấu trường đã sớm thúc dục tất cả thủ đoạn phòng hộ, muốn giết bọn hắn, chỉ có phá vỡ phòng hộ của bọn hắn mới có cơ hội.

Cho dù là Lục Diệp, hẳn muốn loại bỏ phòng hộ của những thể tu kia, cũng không thể nương tay.

Bàn Sơn Dao cũng bị hắn chém cho xuất hiện một vài lỗ thủng, phải biết rằng lúc trước khi Lục Diệp lựa chọn thanh linh khí này, chính là hắn coi trọng nó, trong đó có chín đạo linh khí, hơn phân nửa là gia cố thân đao, cho dù như vậy, Bàn Sơn Dao cũng có chút không chịu nổi phụ trọng.

Cũng may Lục Diệp giết địch không phải dựa vào sự sắc bén của linh khí, cho nên chỉ cần nó còn chưa vỡ là vẫn có thể dùng.

Chương 749: Phi Dực!

Trong đấu chiến trường, Lục Diệp tay ấn chuôi đao, đứng ở một chỗ điểm cao, quai hàm căng ra, nhai linh đan trong miệng, tùy tiện nhai mấy ngụm, rồi đột nhiên hạ xuống, khôi phục linh lực của bản thân, ngay sau đó hắn lại lấy ra một khối mật ong lương phẩm lớn ăn vào, mật ong từ Vụ Ẩn Sơn mang ra không đơn giản chỉ có thể khôi phục linh lực, còn có thể khôi phục thể lực đang sử dụng trước mắt.

Đấu trường phạm vi mấy chục trượng, đánh túi bụi.

Trên sân chính là Y Y và Hồ Phách đang chiến đấu với một vị thể tu Thiên Cửu.

Khiêu chiến như vậy, Lục Diệp đánh nửa ngày, tiêu hao quá lớn, dứt khoát để Y Y và Hồ Phách làm thay.

Hơn nữa trước đó Y Y vẫn không ra tay, đã sớm nhìn thấy ngửa tay.

Chỉ dựa vào bản lĩnh hiện tại của Y Y rất khó thắng được một tu sĩ Thiên Cửu, bất quá có Hồ Phách ở một bên hiệp trợ thì không giống, một linh một hổ vốn có quan hệ cộng sinh, tâm ý tương thông lẫn nhau, phối hợp lại quả thực không chê vào đâu, hồ phách phụ trách kiềm chế tinh lực và lực chú ý của địch nhân, Y Y thì thi triển thuật pháp công kích.

Dù nhất thời nửa khắc không thắng được đối phương, thể tu kia cũng không có cơ hội mở miệng nhận thua, phàm là hắn há miệng, hồ phách chính là một tiếng hổ khiếu nhiếp hồn, tiếng gầm của hồ phách vốn thiên phú thần thông nhằm vào thần hồn cùng tâm trí, ở trong Tiên Nguyên thành nó hấp thu không ít sương mù,

uy năng tiếng gầm của nó trở nên càng thêm lớn.

Từ trước tới nay, không một tu sĩ Linh Khê cảnh nào có thể ngăn cản được tiếng hổ gầm uy hiếp tâm trí.

Ác chiến một lúc lâu, tâm tính của thể tu bùng nổ.

Đánh, đánh không lại, trốn, trốn không thoát, ngay cả cơ hội há mồm hô một câu nhận thua cũng không có.

Còn có một Lục Nhất Diệp đứng ở một bên nhìn chăm chăm, hẳn cảm thấy chỉ sợ mình sắp chết ở đây.

Dựa vào cái gì? Khiêu chiến Linh Khê bằng vẫn luôn là một cặp một, dựa vào cái gì mà một binh tu còn mang theo một thú sủng, mang theo thú sủng thì không nói, nhưng nữ pháp tu kia lại là cái dạng gì?

Đã nói đơn đả độc đấu, biến thành hẳn lấy một địch ba.

Trách không được trước đó có nhiều đạo hữu khiêu chiến Lục Nhất Diệp đều chết hết, trong hoàn cảnh như vậy lấy ít địch nhiều, ai có thể có kết cục tốt?

Hắn không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Định truyền những tin tức này đi, nhưng nơi này là chiến trường đấu, căn bản không có cách nào đưa tin ra ngoài.

Đại chiến trọn vẹn nửa canh giờ, thể tu kia mới lão đảo ngã xuống, khắp toàn thân đều là vết tích thuật pháp tàn phá, nhìn vô cùng thê thảm.

Y Y hoan hô một tiếng, tiến lên thu nhặt chiến lợi phẩm, cầm lấy túi trữ vật của đối phương, nâng đến trước mặt Lục Diệp như bảo bối: “Ta thắng!”

Lục Diệp vuốt vuốt đầu nàng, tiếp nhận túi trữ vật: “Vất vả

rồi, còn muốn đánh nữa không?”

“Đánh!” Ánh mắt Y Y rất kiên định.

Nàng rất ít có cơ hội rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của bản thân như vậy, bởi vì trước kia khi cùng Lục Diệp, phần lớn nàng đều bị một đám người vây công, hôm nay thừa dịp tu sĩ Vạn Ma lĩnh khiêu chiến Lục Diệp, mãi giữa một phen như vậy đối với nàng cũng có phát triển to lớn.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có hổ phách cùng nàng phối hợp, nếu không chỉ bằng vào một mình nàng, là đánh không lại những tu sĩ Thiên Cửu kia.

Trong nháy mắt khi rời khỏi đấu trường, trận khiêu chiến tiếp theo đã tới, Lục Diệp tiếp nhận, chờ nửa canh giờ, Y Y và Hổ Phách khôi phục một chút, lúc này mới tiến vào trong đấu chiến trường.

Tình huống dị thường này rất nhanh khiến cho tu sĩ Diệp Minh chú ý, kể cả trận chiến lúc trước!

Từ khi Diệp Minh không ngừng khiêu chiến với Lục Diệp, mỗi lần khiêu chiến hẳn đều sẽ tiếp nhận, tiến vào đấu trường, sau đó rất nhanh sẽ kết thúc...

Nhưng trận chiến vừa rồi lại đánh nửa canh giờ, lúc này khiêu chiến hẳn lại kéo dài nửa canh giờ nữa mới tiếp nhận.

Điều này nói rõ cái gì?

Điều này không thể nghi ngờ là Lục Nhất Diệp đã tiêu hao rất lớn, đã không còn đỉnh phong, cho nên mới xuất hiện lựa chọn như vậy.

Điều này làm cho đám tu sĩ trừ Diệp Minh thấy được hi vọng, tâm tình không khỏi phấn chấn lên.

Lại không sai biệt lắm nửa canh giờ sau, trận chiến kết thúc.

Khiêu chiến mới bắt đầu.

Liên tiếp chiến đấu mấy trận, Y Y đã cạn kiệt sức lực, Hồ Phách cũng có chút yên lòng...

“Lục Diệp, ta không làm được, người tự mình làm đi.” Y Y nói xong liền trốn vào trong cơ thể hổ phách để tu dưỡng.

Trong nhà gỗ, Lục Diệp dứt cho Hồ Phách một chút linh đan, tiếp nhận khiêu chiến không biết tên Nhân huynh vừa phát ra.

Sau đó hẩn ly kỳ phát hiện, lần này tới khiêu chiến hẩn, lại không phải thể tu, mà là một vị binh tu!

Cũng không biết thể tu bên kia Vạn Ma lĩnh bị giết nhiều lắm hay sao.

Sau khi đối phương hiện thân liền vội vàng dò xét Lục Diệp, ngay sau đó hẩn liền nhìn thấy khí thể của Lục Diệp như cầu vồng lao về phía hẩn, sắc mặt thay đổi.

Tình huống không giống như tưởng tượng, toàn thân Lục Nhất Diệp hoàn hảo không tổn hao gì, tinh lực dồi dào, căn bản không phải là nỗ lực hết đà trong dự đoán.

Một lát sau, đám tu sĩ trừ Diệp Minh bối rồi, bởi vì Lục Diệp lại khôi phục tốc độ giết địch trước đó, cơ hồ là cứ mỗi mười hơi thở liền kết thúc một trận chiến đấu.

Tất cả những người khiêu chiến hẩn đều chết không còn một mống, không ai biết tình huống hiện giờ của hẩn là như thế nào.

Hy vọng vừa mới nhìn thấy đã bị một chậu nước lạnh vô tình dập tắt.

Hơn nửa ngày sau, Lục Diệp ở trong nhà gỗ chờ hồi lâu, cũng

không thấy trận khiêu chiến mới phát tới.

Không dám khiêu chiến.

Chương 750: Phi Dực! 2

Trong hai ngày này, bởi vì khiêu chiến Lục Nhất Diệp, ngoại trừ Diệp Minh đã hao tổn quá trăm tu sĩ Thiên Cửu, trong đó hơn phân nửa đều là thể tu!

Nhưng mà cho dù khiêu chiến với cường độ cao như vậy, bọn họ cũng không nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào thắng được Lục Diệp, lại đi khiêu chiến cũng chỉ là đi chịu chết trước thôi.

Cho đến giờ phút này, một đám tu sĩ trừ Diệp Minh mới phản ứng lại, dù bọn họ đã có hiệu quả hành động lúc trước, đuổi Lục Nhất Diệp ra khỏi Linh Khê bằng, nhưng điều này có ý nghĩa gì sao?

Không thể giết hắn, chỉ đuổi hắn ra khỏi bảng danh sách, đối với hắn mà nói tựa hồ không có tổn thất quá lớn.

Nghĩ như vậy, bỗng nhiên cảm thấy hơn trăm người bị Lục Nhất Diệp giết chết trong hai ngày này, tất cả đều chết vô ích...

Bi thương biết bao!

Bây giờ Lục Diệp xếp hạng cuối bảng danh sách là ở vị trí cuối cùng, một trăm người, vị trí này giống với vị trí đầu bảng, cực kỳ dễ thấy.

Hắn cũng không vội vã đi đánh sâu vào thứ hạng cao hơn, mà lấy ra hai mươi phần Địa Tâm Hỏa kia.

Chậm trễ hai ngày, hắn rốt cục có thời gian rảnh rỗi xử lý việc này.

Lục Diệp thúc giục Thiên Phú thụ, từng phần Địa Tâm hỏa

được hấp thụ sạch sẽ, tâm tình khẩn trương quan sát mười mấy mảnh lá cây đối xứng, trong lòng tính toán tiến độ thiêu đốt của chúng.

Nuốt trọn vẹn mười tám phần địa tâm hỏa, mười mấy phiến lá cây kia mới bỗng nhiên toàn bộ bốc cháy lên.

Tâm trạng căng thẳng của Lục Diệp được thả lỏng xuống.

Lại đem hai phần địa tâm hỏa còn lại thôn phệ, lúc này Lục Diệp mới đem tâm trí tập trung vào mười mấy phiến lá cây kia.

Oanh...

Đầu óc hơi chấn động, ý thức mãnh liệt tan rã, rất có một loại cảm giác thần hồn xuất khiếu, ngay sau đó tin tức khổng lồ phức tạp bị mất khống chế tràn vào trong đầu, đau đớn khó có thể nói bằng lời truyền đến, sắc mặt Lục Diệp đột nhiên trở nên tái nhợt.

Có điều hắn cũng không ngất đi.

Có lẽ bởi vì trước đó đã tiếp nhận công kích cường đại của Hỏa phượng hoàng linh văn, hoặc là thần hồn của hắn đủ cứng cỏi, xung kích lần này không đạt tới trình độ khiến hắn hôn mê.

Lục Diệp tình nguyện mình ngất đi cho xong, ít nhất hắn cũng không cần nếm thử cảm giác đau đớn khó có thể chịu đựng này.

Rất lâu sau hắn mới chậm rãi khôi phục, thoáng lắc đầu, chỉ cảm thấy toàn bộ đầu óc như lung lay, giống như muốn rơi ra khỏi đầu, trong trạng thái này thực lực mà hắn có thể phát huy thì thật sự giảm bớt đi nhiều, đáng tiếc bây giờ Vạn Ma lĩnh đã không còn ai dám tùy tiện khiêu chiến hắn.

Đều bị giết sợ rồi.

Nhắm mắt ngưỡng thần, tiêu hóa tin tức phức tạp khổng lồ kia.

Thần sắc Lục Diệp từ từ vui mừng.

Từng có kinh nghiệm với Hỏa phượng hoàng linh văn, lúc trước hắn nhìn thấy mười mấy lá cây đối xứng kia, liền cảm thấy những lá cây này thoát nhìn giống như là một đôi cánh, cho nên mới không chờ đợi được nghiệm chứng một chút, cuối cùng còn lừa Bạch Lan hai mươi phần địa tâm hỏa tới đây.

Sự thật chứng minh, hắn nghĩ không sai.

Linh văn mới xuất hiện này chính là cánh bay mà hắn đã từng thu được!

Trước khi Linh Khê trấn thủ chiến đấu, sau lưng hắn và Hoa Từ được phi dực thứ văn, cái thứ văn này mãi cho đến một đoạn thời gian trước, tại trong Viêm Hỏa chi địa mới hoàn toàn mất đi tác dụng, rất nhiều thời điểm giúp Lục Diệp một đại ân, nhiều lần để cho hắn dựa vào cái này để chạy trốn.

Từ sau khi cái thứ văn này mất đi tác dụng, Lục Diệp đã vô cùng hoài niệm nó, nhất là trước đây khi bị đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh truy sát.

Nếu có phi dực thứ văn bên người, tốc độ của hắn không thể nghi ngờ là có thể càng nhanh hơn, thân hình cũng sẽ càng linh hoạt, không đến mức chật vật như vậy.

Nhưng dù có Vân phu nhân ra tay, Phi Dực Thứ Văn cũng tiêu hao rất lớn, vậy cần một loại tinh huyết của một loại đại yêu loài chim, vật liệu lần trước lão sử dụng là chưởng giáo chuẩn bị, Lục Diệp vốn là chuẩn bị chờ lão tích lũy thêm chút công đức, đi Thiên Cơ Bảo Khố xem có loại máu Đại yêu nào thích hợp để bán hay không, lại mời Vân phu nhân giúp mình tìm một đạo Thứ Văn Phi Dực.

Bây giờ cũng không cần.

Lục Diệp đã tự mình nắm giữ linh văn này, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng, so với thứ có hạn chế thời gian, không thể nghi ngờ là tốt hơn một chút.

Cũng không biết tiêu hao như thế nào.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp lách mình ra khỏi nhà gỗ, đi tới một bãi đất trống.

Tâm niệm khẽ động, linh lực quanh thân bắt đầu khởi động, ánh lửa sau lưng chảy xuôi, trong phút chốc, một đôi cánh màu đỏ rực sải ra ba trượng âm âm mở rộng.

Quay đầu nhìn một chút, đôi cánh này lấy linh lực bản thân làm căn cơ xây dựng ra, so với thứ văn cánh bay lúc trước không thể nghi ngờ càng thêm khí thế bàng bạc.

Tiêu hao tựa hồ cũng càng lớn hơn!

Lục Diệp nghĩ nghĩ, thoáng thu lại một chút linh lực, đôi cánh đỏ rực sau lưng cũng nhỏ đi một chút.

Tiếp theo trong nháy mắt, cả người hắn hóa thành một đoàn ánh lửa, phóng lên tận trời, vĩ cánh bay lượn.

Không rời khỏi phạm vi bao phủ của độc chướng, cho nên bay không cao, bóng người đỏ rực xuyên qua, cuốn khói độc và độc chướng.

Khoảng một chén trà, bóng người màu đỏ lửa mới từ trên trời giáng xuống, âm âm đáp xuống trước căn nhà gỗ, Lục Diệp nửa ngời xồm người, cánh linh lực chảy xuôi sau lưng từ từ thu liễm.

Sau một phen thử nghiệm, Lục Diệp đã hiểu rõ hơn về linh văn này.

Tiêu hao so với gia trì phi hành cho phi hành linh khí thì lớn

hơn một chút, dù là hắc đã cận lực thu nhỏ cánh, loại tiêu hao này cũng là không thể tránh khỏi.

Nhưng mà đối với ngự khí phi hành, vận dụng phi dực không thể nghi ngờ càng thêm linh hoạt, tốc độ cũng nhanh hơn.

Lúc trước khi giết ra Vạn Độ lâm bị một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi giết, nếu hắc có linh văn cánh chim thì đã không thấy tăm hơi.

Có thể nói, có linh văn Phi Dực, chỉ cần Lục Diệp dư dả linh lực, ngày sau không cần lo lắng sẽ bị người khác đuổi giết nữa.

Chương 751: Tất cả đều là lỗi của gia hỏa này...

Tu sĩ ở giai đoạn Linh Khê cảnh chỉ có thể ngự khí phi hành, chỉ có đến Vân Hà cảnh mới có thể ngự không phi hành.

Hai thứ này có khái niệm khác biệt, một cái là dùng để điều khiển linh khí phi hành. Một cái là chỗ chính bản thân Linh Khí phi hành, một cái là dùng thân thể trực tiếp phi hành.

Mặc dù trước mắt Lục Diệp mượn nhờ linh văn Phi Dực, nhưng cũng miễn cưỡng xem như đã sớm thể nghiệm lợi ích của ngự không phi hành.

Đương nhiên, không phải tu sĩ sau khi đến Vân Hà cảnh thì không cần linh khí phi hành nữa, mà là cần thiết. Bởi vì tương đối mà nói, ngự khí phi hành tiêu hao nhỏ hơn, hơn nữa có một số linh khí phi hành còn có thể bố trí linh thạch để tiêu hao, thay thế linh lực của bản thân tu sĩ.

Nhất là loại Linh Khí phi hành cỡ lớn này, bình thường đều dựa vào Linh Thạch cùng uy năng của trận pháp để thúc giục, chỉ dựa vào linh lực trong cơ thể tu sĩ thì rất khó để điều khiển.

Nhận được Linh Văn Phi Dực, tâm trạng Lục Diệp rất tốt, hơn nữa mấy ngày nay cường độ chiến đấu có chút lớn, Lục Diệp quyết định tu chỉnh một ngày.

Linh Khê chiến trường hiếm khi bình tĩnh lại một ngày, trên Linh Khê bảng không có biến hóa quá lớn, chiến trường cũng không có quá nhiều sóng gió.

Không lâu trước đó, một chiến trường rộng lớn như vậy chỉ bởi vì sự vắng lặng của một người mà gợn sóng không dậy nổi. Các tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị ai phát hiện, chỉ cần chiếc lá diệt môn kia không nhảy ra gây sự thì toàn bộ chiến trường vẫn rất yên bình.

Nhưng mà loại yên tĩnh này chỉ trong một ngày đã bị phá vỡ.

Một ngày sau, Lục Diệp bắt đầu xông lên bảng.

Trên Linh Khê bảng, cơ hồ cứ cách vài tiếng, thứ hạng của hắn lại tăng lên mấy vị, tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị hắn khiêu chiến, đều cự tuyệt hết.

Mặc dù mất mặt, nhưng vẫn luôn mạnh hơn mất mạng!

Nhiều tu sĩ Thiên Cửu bị hắn giết chết như vậy, tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp hạng trên Linh Khê bảng cũng không có lòng tin có thể sống sót dưới tay Lục Diệp.

Lần trước lên bảng, Lục Diệp là người chuyên môn theo dõi tu sĩ Vạn Ma lĩnh, mỗi một tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp trước hắn đều không buông tha.

Lúc này đây thì không được, bởi vì đứng thứ hạng từ năm mươi đến tám mươi vị trí gần như tất cả đều thuộc Hạo Thiên minh, chỉ có tám mươi vị trí mới có nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Lục Diệp muốn đăng lâm trên Linh Khê bảng xếp hạng cao hơn, cũng chỉ có thể lựa chọn khiêu chiến một vài tu sĩ của Hạo Thiên minh.

Cũng không có biện pháp, cũng may đám tu sĩ Hạo Thiên minh đối với việc này cũng có thể lý giải.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa canh giờ, Lục Diệp lại một lần nữa giết về trước năm mươi Linh Khê bảng, tốc độ đánh bảng này, trước nay chưa từng có.

Đến lúc này, mục tiêu có thể khiêu chiến phía trước đã có rất nhiều, giống như trước, Lục Diệp chuyên môn tìm tu sĩ trận doanh Vạn Ma lĩnh, lần lượt khiêu chiến.

Không thể không nói, cho dù Lục Diệp trước đó chiến tích kinh người, cường giả xếp hạng trước năm mươi đều có một cổ ngạo khí, cho nên lúc khiêu chiến ban đầu, không ai cự tuyệt, đều là vui vẻ tiếp nhận.

Bởi vì bọn họ đều có cơ sở để kiêu ngạo!

Một cái chiến trường lớn như vậy, số lượng tu sĩ Linh Khê cảnh lấy trăm vạn để tính, bọn họ có thể xếp trong năm mươi thứ hạng đầu, thực lực tự nhiên cũng không kém.

Lục Diệp không giống như đối phó với Bạch Lan đối phó những người kia, thứ nhất, tạm thời hắn cũng không cần phải vội vã như vậy, thứ hai trong tay hắn tích lũy không ít công đức, nếu cần Địa Tâm Hỏa thì có thể tự mình đi mua, thứ ba, làm như vậy quá lãng phí thời gian.

Từ lúc hắn bắt đầu xung kích lên Linh Khê bảng cho đến bây giờ đã qua mười ngày, hắn cần phải nhanh chóng xung kích đến vị trí cực hạn của mình, kể từ đó thời điểm Thiên Cơ ban thưởng, chính mình mới có thể đạt được nhiều chỗ tốt hơn.

Nếu dùng phương thức đối phó với Bạch Lan đối phó những người này, không nói đến có thể lừa được chỗ tốt hay không, dù cho thành công, cũng sẽ không đủ bù mất.

Tùy tiện một người, chỉ cần thao tác thoả đáng, cũng có thể tốn thời gian của hắn mấy ngày.

Vì vậy hiện tại hắn chỉ có một mục tiêu, đó là xông pha bảng!

Bởi vì lần nào cũng là hắn khiêu chiến, cho nên địa hình trên đó đều do người khác lựa chọn, nhưng cho dù địa hình những

người đó lựa chọn thích hợp với bản thân, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Chờ sau khi Lục Diệp khiêu chiến ba trận, ba trận đều giết sạch, cho dù là cường giả xếp hạng trước năm mươi cũng ý thức được không ổn.

Lúc trước bọn họ cảm thấy thực lực tu sĩ năm mươi vị sau quá kém, bị Lục Diệp đánh cho nhận thua cũng không kêu lên được, nhưng bây giờ xem ra, không phải bọn họ thực lực kém cỏi, mà là Lục Nhất Diệp này có thủ đoạn đặc biệt gì, khiến cho người bị khiêu chiến không hô lên được nhận thua.

Điều kiện tiên quyết là không thể tiếp nhận Lục Diệp khiêu chiến còn có thể sống, nếu như là kết cục chắc chắn phải chết, vậy thì phải cân nhắc cẩn thận, không có ai cứng đầu như vậy, cứ muốn chết.

Đáng tiếc bọn họ không biết thủ đoạn Lục Nhất Diệp thi triển rốt cuộc là cái gì.

Tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh trong đấu trường gặp phải Lục Diệp, cho đến hôm nay chỉ có một tiền lệ sống sót!

Đó chính là Bạch Lan của Nhuận Vũ Môn.

Trước đó đã có người tìm hiểu về các loại tình báo của Bạch Lan, bây giờ còn tìm hiểu được nhiều hơn, nhưng Bạch Lan cũng không nói ra được nguyên do, nàng và Lục Diệp hoàn toàn ở vào một loại trạng thái bị áp chế, ngay cả phòng hộ của thượng phẩm linh khí cũng thiếu chút nữa bị phá vỡ.

Kết hợp với tình huống trận chiến đó, Bạch Lan hoàn toàn là có cơ hội nhận thua, cho nên Lục Nhất Diệp nhất định là có thủ đoạn gì đó không thi triển với Bạch Lan.

Điều này làm cho một phía tu sĩ Vạn Ma lĩnh ngờ vực bất định,

thầm nghĩ Lục Nhất Diệp kia chẳng lẽ là hạng người thương hoa tiếc ngọc? Nếu không thì tại sao lại đặc biệt với Bạch Lan như vậy.

Chương 752: Tất cả đều là lỗi của gia hỏa này... 2

Nhưng trên Linh Khê bảng cũng không phải là không có nữ tử xinh đẹp, ngoại trừ Bạch Lan, đều bị hấn giết, Bạch Lan làm sao giữ được mạng?

So sánh với những nữ tu bị giết, Bạch Lan ưu điểm duy nhất chính là lòng dạ to lớn, tư cách ẩn tượng.

Trong lúc nhất thời, tựa hồ có không ít người đã hiểu rõ chân tướng...

Đáng nhắc tới chính là, từ sau khi Lục Nhất Diệp bắt đầu đánh bảng, Bạch Lan cũng bắt đầu đánh bảng, bất quá so sánh mà nói, tốc độ hai người đánh bảng hoàn toàn không cùng một cấp bậc, dù sao thì từ 100 người Lục Diệp tăng lên tới 50 hạng, không phải trải qua một trận chiến đấu nào, tất cả đều là người bị khiêu chiến trực tiếp cự tuyệt, thuận lợi tấn thăng.

Bạch Lan không có sức uy hiếp lớn như vậy, từng trận từng trận chiến đánh xuống, tốc độ tự nhiên không nhanh .

Chỉ là nàng vốn có nội tình xếp hạng bốn mươi tám, nếu toàn lực ứng phó, cuối cùng xếp hạng hẳn là sẽ không kém đi đâu.

Trong nhà gỗ, tâm trí của Lục Diệp liên kết với Linh Khê bảng, từng người tiếp tục khiêu chiến, sau khi hấn liên tiếp chém ba cường giả bài danh trước năm mươi, mấy trận khiêu chiến tiếp theo, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia lại nhất trí lựa chọn cự tuyệt, cũng làm cho bài danh của hấn tăng lên đến ba mươi sáu vị trí.

Đối tượng tiếp theo muốn khiêu chiến chính là Trác Kiếm Thần xếp hạng thứ ba mươi bốn.

Cái tên này có chút quen mắt, Lục Diệp nhìn môn phái của hắn một chút, rõ ràng là người của Nhuận Vũ Môn.

Bỗng nhiên nhớ tới, đây không phải là vị nhân huynh mấy ngày trước đã lên tiếng chờ hắn sao? Xem bộ dáng là sư huynh của Bạch Lan sao.

Lục Diệp phát ra khiêu chiến quả nhiên, đối phương đồng ý, hắn lẳng lặng chờ đợi.

Bên trong Nhuận Vũ Môn, Bạch Lan nhìn Trác Kiếm Thần thần sắc ghen ghét trước mặt: “Sư huynh, Lục Nhất Diệp đã khiêu chiến huynh sao?”

“Ừm.”

“Người...”

“Ta tiếp nhận!”

“Sư huynh, từ chối được không?”

Đột nhiên Trác Kiếm Thần quay đầu lại: “Vì sao phải cự tuyệt? Người sợ cái gì?”

Bạch Lan có chút choáng váng: “Cái gì?” Không biết vì sao, sư huynh của mình hôm nay có chút kỳ quái, sư huynh thường ngày tao nhã lại cho nàng một loại cảm giác cực kỳ âm trầm.

“Sư muội, ta hỏi người, vì sao Lục Nhất Diệp lại đơn độc bỏ qua cho người?” Trác Kiếm Thần đè nén uất ức trong lòng, trầm giọng hỏi.

“Hắn không có buông tha ta a...” Hắn tìm ta lừa bịp hai mươi phần địa tâm hỏa, đây chính là giá trị bốn ngàn điểm công đức đó!

Trác Kiếm Thần nói: “Tất cả đạo hữu Vạn Ma linh đã chấp nhận khiêu chiến của hắc đều chết hết, duy chỉ có người còn sống, chẳng lẽ hắc cũng chỉ vì muốn hai mươi phần địa tâm hỏa thôi sao?”

Bạch Lan lúc này cũng nghe ra có chút không đúng, kinh ngạc nhìn Trác Kiếm Thần hỏi: “Sư huynh muốn nói gì?”

“Ta không muốn nói gì, chỉ là ta nghe được một vài thứ.”

Lời đồn đãi ở bên ngoài truyền ra đầy trời, Trác Kiếm Thần làm sao có thể không thèm để ý? Ban đầu hắc cũng không nghĩ nhiều, nhưng hồi tưởng lại tình cảnh sư muội mình đấu qua Lục Nhất Diệp một trận trở về, lại không cho phép hắc không suy nghĩ lung tung.

Mấy ngày trước, lúc sư muội từ chiến trường trở về, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, càng giống như là gặp phải nhục nhã lớn lao.

Ở trong tông môn, ánh mắt của rất nhiều sư đệ sư muội nhìn hắc tựa hồ có chút không thích hợp.

Sắc mặt Bạch Lan đột nhiên tái nhợt, tin đồn bên ngoài nàng tự nhiên cũng đã nghe nói qua, nhưng những tin đồn kia làm sao có thể là thật?

“Sư huynh, huynh tin...”

“Ta không biết có nên tin hay không!” Trác Kiếm Thần ngắt lời Bạch Lan, “Cho nên ta sẽ trực tiếp hỏi rõ ràng.”

“Không thể đi a sư huynh, có nhiều người chết như vậy.” Bạch Lan hoảng sợ.

Nhưng mà nàng càng biểu hiện sợ hãi lo lắng, cây gai trong lòng Trác Kiếm Thần đâm càng sâu, càng muốn đi tìm Lục Diệp hỏi

cho rõ ràng.

Loại chuyện này không hỏi rõ ràng, hấn cả đời cũng không thể an tâm.

“Tốt lắm! Ta muốn chuẩn bị trận chiến này.” Trác Kiếm Thần xoay người ném cho Bạch Lan một cái bóng lưng, đồng thời vung tay áo lên, cửa phòng đóng lại.

Bạch Lan ngơ ngác đứng tại chỗ, hai mắt vô hồn, thực sự nghĩ mãi mà vẫn không rõ, chuyện làm sao lại phát triển thành bộ dáng này.

Lục Nhất Diệp... Tất cả đều là lỗi của người này!

Bạch Lan cắn răng, trong lòng hận không thể băm thây người kia nghìn đoạn, nhưng trong đầu một khi hiện ra dung mạo người kia, lại nhịn không được rung mình một cái.

Nàng dùng sức gõ cửa, hét lớn: “Sư huynh, người nghe ta nói a.”

Nhưng căn bản không có đáp lại.

Sau khi chọn xong địa hình chiến trường, cảnh sắc trước mắt Trác Kiếm Thần lập tức thay đổi.

Trong một chiến trường quy mô không lớn không nhỏ, thân ảnh của Lục Diệp và Trác Kiếm Thần đồng thời xuất hiện, y theo trước đó trốn vào trong lòng đất, tìm kiếm tung tích địch nhân, hồ phách ngồi xổm trên vai Lục Diệp, không nhúc nhích, giống như một trang sức.

Lục Diệp còn chưa kịp dò xét hoàn cảnh bốn phía, đã nghe thấy phía trước có một tiếng quát chói tai: “Lục Nhất Diệp, lăn ra đây!”

Hắn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung phía trước, một đạo kiếm quang lơ lửng trên không, thân ảnh một người giẫm trên kiếm quang, phá một cảm giác phiêu dật bằng hư hư phong.

Hơn nữa bên cạnh người này lơ lửng nhiều đạo kiếm quang, mỗi một đạo kiếm quang đều là một thanh phi kiếm, nhìn bộ dáng này, không thể nghi ngờ chính là một kiếm tu!

Chỉ là chẳng biết tại sao, người này thoạt nhìn có vẻ nổi giận đùng đùng, Lục Diệp hoài nghi có liên quan đến việc sư muội của hắn bị mình lừa gạt bởi hai mươi phần địa tâm hỏa.

Trước đó nhiều người như vậy cự tuyệt khiêu chiến của hắn, duy chỉ có hắn là tiếp nhận, xem ra không chỉ mình hắn có đủ thực lực, mà còn là một gia hỏa đầu sất.

Lục Diệp rất thích người như vậy!

Chương 753: Có chút thất vọng...

Trong Đấu Chiến trường, Lục Diệp lấy ra Linh thuyền của mình, ngự khí mà bay lên, đi tới vị trí bằng với Trác Kiếm Thần, cách xa nhau mấy chục trượng.

Tuy nói đoạn đường cày bằng này thuận lợi đến cực điểm, nhưng Lục Diệp cho tới bây giờ cũng không khinh thường đối thủ của mình, nhất là đối thủ trước mắt này rất có khả năng là một kiếm tu!

Đối phương có thể xếp hạng 32, không thể nghi ngờ là hẳn rất có bản lĩnh.

Bốn mắt nhìn nhau, Trác Kiếm Thần nổi giận đùng đùng, quát hỏi: “Lục Nhất Diệp, người đã làm gì sư muội của ta vậy?”

Lục Diệp suy nghĩ một chút, một đường đuổi Bạch Lan từ Linh Khê bằng bốn mươi tám đến chín mươi bảy vị trí, còn lừa bịp người ta là địa tâm hỏa giá trị bốn ngàn điểm công đức, hình như là có một điểm quá mức như vậy?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nữ nhân kia nên cảm tạ mình không có giết nàng mới đúng, lúc ấy nếu không phải vội vã muốn địa tâm hỏa, nữ nhân kia đã chết rồi.

So với tính mạng, xếp hạng Linh Khê bằng rơi xuống, mất đi chút tài vật, có đáng là cái gì?

Sư muội bị bắt nạt chạy ra ngoài sư huynh có thể hiểu được.

Lục Diệp trầm mặc không thể nghi ngờ khiến Trác Kiếm Thần

càng thêm giận dữ, sắc mặt có chút tái xanh, cắn răng nói: “Được, nếu người không có gì để nói, vậy thì đi chết đi!”

Dứt lời, bảy đạo kiếm quang hiện ra bên cạnh Trác Kiếm Thần, phi kiếm dài ngắn không đồng nhất nở rộ kiếm quang, tiếng xé gió vang lên, kiếm quang bắn về phía Lục Diệp, trong thời gian ngắn bổ nhào tới gần.

Tốc độ phi kiếm của kiếm tu cực nhanh, lực sát thương cũng cực mạnh, đây đều là kĩ năng để kiếm tu vượt cấp giết địch.

Thật ra Lục Diệp không hiểu rõ lắm thủ đoạn của kiếm tu, nhưng Trác Kiếm Thần trước mắt này có thể điều khiển bảy đạo phi kiếm, tâm trí không thể nghi ngờ mạnh hơn so với tu sĩ bình thường rất nhiều, nếu không thì căn bản không có khả năng khống chế được nhiều phi kiếm như vậy.

Bất quá so với Liên Châu thì chênh lệch rất lớn, theo Lục Diệp biết, cực hạn ngự kiếm của Liên Châu bây giờ là hai mươi đạo, cơ hồ gấp ba lần Trác Kiếm Thần này.

Lại càng không thể so sánh với Lý Bá Tiên, số lượng Lý Bá Tiên ngự kiếm ở Linh Khê Cảnh là một ghi chép không thể phá vỡ, bản thân hắn có thiên phú ở phương diện này là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là do hắn ở lại Linh Khê Cảnh thời gian quá dài.

Thời gian mười mấy năm, hắn không có cách nào thăng cấp tu vi, cho nên vẫn luôn làm tăng tâm trí của mình lên, như vậy mới có thể ngự kiếm trăm đạo.

Có thể nói, lấy nội tình như vậy đi tấn thăng Vân Hà, khởi điểm của Lý Bá Tiên ở Vân Hà cảnh cao hơn rất nhiều so với người bình thường.

Lúc bảy thanh phi kiếm đánh tới, hộp vũ khí bên hông Lục

Diệp vù vù, chín đạo lưu quang nghênh đón. Chỉ trong nháy mắt, giữa không trung chỗ hai người đang đứng, lưu quang chớp động không ngớt, tiếng leng keng leng keng không dứt bên tai, thỉnh thoảng còn có cảnh tượng ánh lửa văng khắp nơi.

Trên con đường ngự khí, Lục Diệp vẫn có sự tự tin rất mạnh mẽ, dù sao thần hồn của hắn cường đại, thần hồn cường đại, lực lượng tâm trí sẽ cường đại, điều này có tác dụng tăng cường linh lực điều khiển linh khí.

Phóng nhãn nhìn khắp chiến trường Linh Khê, thần hồn cường đại hơn hắn là chưa từng có, thuật ngự khí có thể vượt qua hắn hẳn là không có mấy người, trong đó tuyệt đối không bao gồm tên Trác Kiếm Thần này.

Hai người thân ở giữa không trung, ngự khí va chạm nhau không thể tách rời. Dưới sự khống chế của hai người, từng kiện linh khí như thể sinh mệnh của mình, đang từng đôi chém giết.

Nhưng chỉ trong chốc lát, phi kiếm của Trác Kiếm Thần liền rơi xuống hạ phong, ở vào thế bị áp chế hoàn toàn.

Không có gì khác, số lượng ngự khí của Lục Diệp chiếm ưu thế, hơn nữa Lục Diệp còn có thể củng cố cho ngự khí của mình các loại linh văn, đây là thứ mà Trác Kiếm Thần không so được.

Hắn hiển nhiên cũng phát hiện không ổn, lúc bảy đạo phi kiếm của hắn bị áp bách đến gần, linh lực quanh thân bỗng nhiên phun trào, trong chốc lát, bảy thanh phi kiếm đã tan rã không thành quân đều tề tụ lại, quấn quanh lẫn nhau, như con quay bắn ra ngoài.

Những nơi dọc đường mà Lục Diệp đi qua ngự khí đều bị đánh bay.

Kiểm trận! Long mây Lục Diệp nhướng lên, mặc dù hắn đối

với thủ đoạn của các kiếm tu hiểu biết không nhiều lắm, nhưng kiếm trận vẫn có nghe nói qua.

Trận pháp do tu sĩ tạo thành cần ít nhất ba người, nhưng kiếm tu cường đại có thể một người thành trận, bởi vì bọn họ có thể điều khiển nhiều thanh phi kiếm.

Bảy thanh phi kiếm tạo thành kiếm trận uy lực không thể khinh thường, kiếm âm gào thét, kiếm thế như sấm, trong thời gian ngắn đã đánh tới trước mặt Lục Diệp.

Ngực khí của Lục Diệp bị đánh bay, viện binh đã không kịp trở về.

Ngay khi kiếm trận đánh tới trước mặt Lục Diệp, Bàn Sơn đao ầm ầm ra khỏi vỏ, đao quang đỏ rực chém xuống, lực trùng kích cường đại từ phía trước quét tới, còn có kiếm ý lạnh lẽo.

Trên mặt đất, Y Y ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lục Diệp tay cầm Bàn Sơn đao ngăn ở trước người, kiếm trận trước đao vu vu, đẩy thân thể của hắn, không ngăn được lui về phía sau, mà sau kiếm trận còn có Trác Kiếm Thần thân hợp kiếm quang, nhân kiếm hợp nhất, cầm kiếm đánh tới!

Sắc mặt Y Y bình tĩnh quan sát, cũng không định nhúng tay vào.

Khiêu chiến Linh Khê bằng đối với Lục Diệp mà nói, đã muốn trong thời gian ngắn nhất xông đến vị trí cực hạn của mình, đồng thời cũng là một loại thủ đoạn mài giũa bản thân.

Chiến đấu với các cường giả của các lưu phái, không có một ai có thể tăng nhanh thực lực phát triển hơn cái này.

Lúc trước đụng phải đối thủ đều yếu ớt không chịu nổi một kích, thật vất vả mới có được một tên ra dáng, Y Y sao có thể nhúng tay phá hoại được.

Chương 754: Có chút thất vọng... 2

Chín đạo ngự khí lưu quang từ hai bên đánh tới, Trác Kiếm Thần trong thân hợp kiếm quang trước tiên cảm nhận được sát ý, trường kiếm trong tay liên tục điểm, đem ngự khí đánh tới đỡ lấy, những trùng kích cực lớn kia lại làm cho cổ tay hắn run lên, thậm chí huyệt Lục Nhất Diệp này chỉ là binh tu, tốc độ ngự khí cùng lực đạo sao lại lớn như thế?

Bên này vừa phân tâm, kiếm trận kia liền có sơ hở.

Lục Diệp thu đao đâm thẳng, Bàn Sơn Đao đâm xuyên qua khe hở của kiếm trận, linh lực cuồng bạo ầm ầm quét qua, ngưng tụ thành một kiếm trận lập tức tiêu tán, hóa thành từng đạo lưu quang bay vụt ra khắp nơi.

Lục Diệp dừng lại, sau một khắc, hắn như một con mãnh hổ xuống núi nhào về phía Trác Kiếm Thần.

Đao kiếm giao nhau, tiếng ma sát chói tai vang lên. Giữa không trung, thân hình hai người cách nhau không đến một trượng nhìn nhau, một ánh mắt hùng hồn, phảng phất cùng đối phương có thù hận không đội trời chung gì đó, một biểu lộ bình tĩnh.

“Ta muốn giết ngươi!” Trác Kiếm Thần cắn răng quát khẽ.

Trước khi khai chiến, thật ra hắn cũng rất lo lắng, bởi vì cho tới tận bây giờ, tu sĩ Vạn Ma lĩnh tiếp nhận Lục Diệp khiêu chiến đều không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng sau khi thật sự động thủ hắn mới phát hiện, bên ngoài đều đánh giá cao Lục Nhất Diệp này rồi, quả thật, tên này thực sự có chút thực lực, bằng không cũng

không thể có tư cách tới khiêu chiến mình, nhưng cũng chỉ vậy mà thôi!

Thậm chí hẳn cảm thấy mình có thể nỗ lực một chút, còn có thể thắng đối phương.

Nếu thật sự như vậy, tất nhiên có thể vì Vạn Ma lĩnh mà tranh hào quang, vì sư môn mà tranh hào quang!

Hắn gầm lên, trường kiếm trong tay liên tục điểm, từng đóa kiếm hoa bắn về phía Lục Diệp.

Ánh đao lóe lên chém vào chân trời, kiếm hoa đầy trời tiêu tán không còn bất cứ thứ gì .

Trác Kiếm Thần chỉ cảm thấy chỗ ngực mát lạnh, theo bản năng lui về sau mấy bước, kinh ngạc, bất định nhìn Lục Diệp một chút, lại cúi đầu nhìn một chút lồng ngực của mình.

Trên ngực hẳn xuất hiện một vết thương máu thịt quay cuồng.

Một đao vừa rời của đối phương, nhanh như vậy khiến hẳn ta không kịp phản ứng.

“Người...” Trác Kiếm Thần bỗng nhiên hoài nghi nhân sinh, vốn tưởng rằng đối phương không làm như vậy, kết quả đối phương bỗng nhiên tấn công, hẳn lập tức ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Vậy thì trước đó mình nhìn thấy, chẳng lẽ là tất cả thực lực của gia hỏa này?

Trước đó không nghĩ đến, chủ yếu là không nghĩ tới có người tại thời điểm khiêu chiến Linh Khê bỗng nhiên còn có thể lưu thủ.

Dứt lời, bóng người trước mặt hiện lên, Lục Diệp vốn đang cách hẳn vài chục trượng đã đến gần, đối mặt với một đao của đối

phương bổ xuống, Trác Kiếm Thần chỉ có thể chống đỡ.

Lực lượng hùng hậu khó có thể chống cự lại, chúng cuồn cuộn kéo tới, thân thể Trác Kiếm Thần và cả Linh Khí phi hành dưới chân giống như thiên thạch từ trên trời rơi xuống trực tiếp nện xuống mặt đất.

Ầm một tiếng, bụi đất bay loạn xạ.

Trác Kiếm Thần chật vật đứng dậy, khoe miệng tràn ra máu tươi, cảm giác xương cốt toàn thân đều sắp rã ra, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ khó có thể tin, tựa hồ không nghĩ ra tại sao ngay cả một đao của Lục Diệp cũng không thể đỡ được, hơn nữa loại lực lượng cuồng bạo như đối phương bỗng nhiên bộc phát ra, quả thực làm cho người nghe kinh hãi.

Linh Khí phi hành dưới cú trùng kích này của hắn cơ bản đã hỏng mất rồi, Linh Khí phi hành cũng không có lực phòng hộ quá mạnh.

Hắn lảo đảo vài bước, ngẩng đầu nhìn lại, không thấy được bóng dáng Lục Diệp, đúng lúc hắn đang cảnh giác, lại nghe một tiếng bước chân truyền đến, quay đầu lại thấy Lục Diệp xách Bàn Sơn đao từng bước một đi tới bên này.

Bước chân của đối phương không nhanh, nhưng lại có áp lực vô biên đè lên trong lòng Trác Kiếm Thần khiến hắn hít thở không thông.

Trác Kiếm Thần giơ kiếm trong tay lên, chỉ vào Lục Diệp ở phía xa, quát chói tai: “Tại sao ngay từ đầu không dùng toàn lực?”

Thẳng đến giờ phút này hắn mới hiểu được, lúc ban đầu Lục Nhất Diệp căn bản không dùng toàn lực, lúc này mới ảo giác cho hắn “Người này” ta cố gắng một chút là có thể thắng.

Đây tính là cái gì? Nhục nhã sư muội không đủ, còn muốn làm

nhục mình sao?

Nghe xong lời của Trác Kiếm Thần, Lục Diệp vốn không muốn để ý tới, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn nói: “Muốn xem một chút thực lực xếp hạng ba mươi.”

Mấy trận chiến trước hắn không có cơ hội đánh, bị từng tu sĩ Vạn Ma lĩnh trực tiếp từ chối, dẫn tới thực lực của hắn hiện tại chỉ xếp hạng trên dưới năm mươi, những người xếp hạng bốn mươi kia, hắn một mực không rõ ràng lắm.

Trác Kiếm Thần thật vất vả mới tiếp nhận khiêu chiến của hắn, hắn tự nhiên muốn thu lại một chút.

“Kết quả thì sao?”

“Có chút thất vọng!”

Khóe mắt Trác Kiếm Thần kịch liệt nháy lên, đang muốn nói cái gì nữa, đã thấy linh lực quanh thân Lục Diệp bắt đầu khởi động, thân hình đã cấp tốc lướt tới mình.

“Ta...”

“Rống!” Dưới tiếng hổ gầm, Trác Kiếm Thần chỉ kịp phun ra một chữ, đầu óc như bị búa tạ đập mạnh, lập tức trở nên mơ màng.

Nhưng hắn tốt xấu gì cũng là kiếm tu, có thể ngự kiếm bảy đạo, không thể nghi ngờ chứng minh tâm trí của hắn cường đại hơn so với tu sĩ Linh Khê cảnh bình thường, cho nên ảnh hưởng của tiếng gầm của hổ phách đối với hắn, so với những người khác thì yếu hơn một chút.

“Nhận thua!” Trác Kiếm Thần khôi phục ý thức trước tiên liền hô lên hai chữ này, nhưng mà trước mắt đã không còn Lục Diệp, chỉ có âm thanh rút đao vào vỏ truyền đến.

Trác Kiếm Thần nhẹ nhàng thở ra một hơi, hấn ngẩng đầu nhìn mây trôi trên bầu trời, nở non một tiếng: “Thì ra là thế!”

Thì ra đây chính là căn nguyên mà Lục Nhất Diệp có thể để cho các đạo hữu Vạn Ma lĩnh tiếp nhận khiêu chiến kia hô không được nhận thua...

Tuy hấn gọi ra, nhưng cuối cùng vẫn hơi muộn một chút.

Tên thứ ba mươi bốn trên Linh Khê bảng sau khi hơi rung rung, tan vỡ vô hình, tên của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp thay vào đó.

Chương 755: Người chính là Lục Nhất Diệp kia.

Sau khi bị Lục Nhất Diệp khiêu chiến, Trác Kiếm Thần xếp hạng thứ ba mươi hai của Nhuận Vũ Môn đã bị chém dưới đao.

Tin tức này giống như là mọc cánh, nhanh chóng khuếch tán ra toàn bộ chiến trường, thậm chí cả chín châu.

Thế nhân đều kinh hãi!

Trước đó Lục Diệp đánh bằng, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp hạng thứ năm mươi kia không ai may mắn còn sống sót, còn có thể giải thích rằng thực lực của Lục Nhất Diệp quá mạnh, có được thực lực trong nháy mắt giết chết những người kia, dẫn đến bọn họ ngay cả một tiếng nhận thua cũng không hô lên được.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trác Kiếm Thần xếp hạng thứ ba mươi hai, thực lực cũng không kém cỏi, hẳn làm sao ngay cả cơ hội nhận thua cũng không có? Huống chi hẳn còn là một kiếm tu.

Cũng không có khả năng là Trác Kiếm Thần và Lục Nhất Diệp tử chiến đến cùng, không ai ngu xuẩn như vậy.

Vô số người tiếp tục chú ý, tất cả mọi người đều cảm thấy tò mò, cực hạn của Lục Diệp ở nơi nào, xếp hạng thứ hai mươi? Top 10? Hay là có thể vọt tới hạng một?

Nhất là những tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp hạng trên Linh Khê bảng trước mặt Lục Diệp, mỗi người đều áp lực như núi.

Sau khi chém giết Trác Kiếm Thần, tính danh Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp lại nhanh chóng tăng lên, thời gian không đến nửa chén trà nhỏ, trực tiếp từ 34 tăng lên tới hai mươi người!

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở giữa đều bị hấn khiêu chiến, đều trực tiếp cự tuyệt. Trác Kiếm Thần đã bị Lục Diệp giết chết, bọn họ tự nghĩ so với Trác Kiếm Thần không mạnh hơn quá nhiều, đương nhiên sẽ không mạo hiểm tiếp nhận khiêu chiến.

Nhưng khiêu chiến Linh Khê bằng không có khả năng một mực thuận lợi tiến hành như vậy, cường giả xếp hạng càng gần phía trước, càng có tự kiêu tự ngạo, bọn họ phần lớn đều có một loại tự tin “Người khác không được, không có nghĩa là ta không được”.

Cho nên khi Lục Diệp lựa chọn khiêu chiến vị trí thứ mười bảy, đối phương quyết đoán ngênh chiến.

Hơn nữa căn bản không để cho Lục Diệp chờ lâu, sau khi Lục Diệp khởi xướng khiêu chiến, đối phương tiếp chiến chỉ trong mười hơi thở, hai người đã xuất hiện trên chiến trường.

Chỉ từ điểm này liền có thể thấy được, đối phương hẳn là một mực chờ đợi Lục Diệp khiêu chiến mình, cho nên đã chuẩn bị đầy đủ.

Đấu chiến trường này rõ ràng là loại địa hình mà Lục Diệp thích nhất, phạm vi không lớn, không cần hao tâm tổn trí đi tìm tung tích địch nhân, thích hợp chém giết với người khác.

Trong nháy mắt, đối diện là một nam nhân thân hình khô gò, toàn thân da thịt hiện ra màu đồng cổ đứng trên đài chiến, khí huyết tràn đầy, toàn thân cơ bắp cao mộ.

Đó là một thể tu không thể nghi ngờ.

Điều khiến Lục Diệp càng thêm để ý, hai bên trán gia hỏa này, còn có hai cái sừng dài uốn lượn, không chỉ như thế, người này

Xích Giả lên thân, trước ngực, thậm chí trên hai cánh tay, đều có hình xăm màu sắc tươi sáng.

Đây là thứ văn hiển tính?

Tu sĩ trong Cửu Châu hàng ngàn hàng vạn, tính cách mỗi người đều khác nhau, có người nội liễm hàm súc, có người thì phóng túng, cũng có người giống như thể tu trước mắt, thích khoe khoang.

Một thân thứ văn hiển tính này đủ để chứng minh đối phương không dễ chọc, nếu là đụng phải tu sĩ thực lực hơi yếu, chỉ riêng nhìn thấy những thứ này sẽ sinh ra áp lực tâm lý lớn lao, bởi vì không ai biết thứ văn kia có thể phát huy ra tác dụng thần kỳ gì.

Lại nhìn hai cái sừng uốn lượn trên trán đối phương, Lục Diệp đoán chừng đối phương hẳn là một Yêu tu!

Đại đa số Yêu tu khí huyết tràn đầy, trời sinh đã thích hợp làm Thể Tu, trên hai tay của đối phương còn trang bị hộ tì, trên song quyền còn mang theo quyền sáo gai ngược, bất luận là bao tay hay là bao tay, rõ ràng đều là Linh Khí phẩm chất không tệ.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp đụng phải loại thể tu không có linh khí loại thuần bài này, trong lòng hắn lập tức kết luận, gia hỏa này... rất khó giết!

Loại thể tu này không phải dùng phòng hộ làm chủ, mà là giống như binh tu, thiên hướng tiến công, cộng thêm bọn hắn da dày thịt béo, rất khó đối phó.

“Người chính là Lục Nhất Diệp kia?” Yêu tu hô to một tiếng.

Vũ khí bên hông Lục Diệp rung mạnh, một đạo lưu quang liên hướng đối phương mà tiến tới, trong nháy mắt ngự khí tới gần, yêu tu chỉ nâng lên một tay huy động, theo một tiếng leng keng vang lên, đã ngăn được ngự khí của Lục Diệp.

Nhưng mà ngăn lại một đạo, lại có đạo thứ hai, ngay sau đó là đạo thứ ba...

Tiếng leng keng leng keng liên miên không dứt, hai tay con yêu thú kia không ngừng vung lên, búng vào linh khí hộ tí trên hai tay, đánh bay từng món ngự khí ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã cảm tức nói: “Khinh người quá đáng, người dám qua đây nói dóc?”

Lục Diệp mặt không biểu tình, chỉ dùng ngự khí tập sát, thỉnh thoảng trên ngự khí còn tuôn ra một đạo linh quang, các loại linh văn khác nhau củng cố, đánh cho Yêu tu kia ứng phó không nổi.

Thoạt nhìn hẳn ta càng thêm nổi giận, nhiều lần muốn phá phong tỏa của ngự khí để đánh về phía Lục Diệp, nhưng đều bị bức trở về.

Có điều không thể không nói, mặc dù gia hỏa này cơ bản lớn, nhưng động tác lại cực kỳ linh hoạt, Lục Diệp dùng hết cả chín món ngự khí, lại không có món nào có thể làm hắn bị thương.

Hơn nữa Lục Diệp còn nhảy bén phát hiện, người này thoạt nhìn phần nộ đến cực điểm, nhưng trên thực tế ánh mắt lại trầm ổn, cái gọi là tức sùi bọt mép chẳng qua chỉ là biểu tượng.

“Ai ya ai ya, tức chết ta rồi, ta muốn giết chết người!”

Bị rất nhiều lưu quang ngự khí không ngừng dây dưa, Yêu tu rống giận, một đạo thứ văn trước ngực bỗng nhiên linh quang đại phóng, một cái đầu thú không biết tên màu đỏ như máu bỗng nhiên nổi lên, hướng về phía trước gào thét một tiếng.

Chương 756: Người chính là Lục Nhất Diệp kia. 2

Tiếng gầm gừ to lớn, đỉnh tai nhức óc, chín đạo linh khí của Lục Diệp đều bị xung kích ngã trái ngã phải.

Nhân cơ hội này, Yêu tu sải bước đi nhanh, như một tòa núi lớn ầm ầm đánh tới Lục Diệp, rất nhanh tới gần trước người, một quyền đập xuống.

Lục Diệp nhảy lên, linh hoạt tránh một kích này, thân ở giữa không trung, Bàn Sơn đao rời vỏ, một đao chém xuống gáy đối phương.

Nhưng mà đúng vào lúc này, bóng người trông có vẻ vụng về kia lại xoay người lại với tốc độ khó có thể tưởng tượng, mang theo bao tay mang theo năm đấm nghênh đón Bàn Sơn đao, cùng lúc đó, tay kia mở ra, nhắm ngay thân thể Lục Diệp, linh lực trong lòng bàn tay kịch liệt bắt đầu khởi động, một cái mâm tròn nho nhỏ do linh lực hội tụ xuất hiện trong lòng bàn tay, đây rõ ràng là điềm báo thi triển thuật pháp!

Ai cũng không nghĩ tới, một thể tu cao lớn vạm vỡ, khí chất lỗ mãng như vậy, lại còn kiêm pháp tu, hơn nữa từ tốc độ thi pháp của đối phương mà xem, thiên phú của hắn trong một lưu phái như pháp tu tuyệt sẽ không quá thấp.

Khóe mắt Yêu tu toát ra biểu tình đùa bỡn.

Mặt ngoài một kích lỗ mãng, bại lộ sơ hở của mình, trên thực tế chẳng qua là dụ địch vào tròng, chiêu này của hắn cơ bản không ai có thể phòng được, lúc trước hắn đánh bằng, rất nhiều tu sĩ Hạo

Thiên minh đều bị hấn chém giết như vậy.

Một tiếng bỗng vang lên, đao Bàn Sơn và thiết quyền của đối phương va chạm.

Trong chốc lát, biểu lộ Yêu tu ngưng tụ, chỉ cảm thấy một ngọn núi lớn đè lên vai mình, hai chân khễ cong, suýt nữa quỵ trên mặt đất.

Cùng lúc đó, thân ảnh của Lục Diệp cũng bay ra ngoài, lực đạo trong cú đâm của đối phương truyền đến, vô cùng lớn.

Vừa ngồi xổm xuống, Yêu tu lập tức điều chỉnh trọng tâm của mình, tay kia chuẩn bị thuật pháp nhắm ngay thân thể của Lục Diệp bay ra ngoài, một đạo công kích do linh lực và khí huyết lực hỗn tạp mà thành đánh ra, đánh trúng giữa lồng ngực Lục Diệp.

Lần này trực tiếp đánh Lục Diệp rơi xuống bên cạnh đài đấu, từ từ trượt xuống.

Áp lực thật lớn đè ở trên bờ vai biến mất không thấy gì nữa, Yêu tu đứng lên, nhìn bên kia Lục Diệp lông tóc không chút tổn thương, một lần nữa đứng vững, khóe mắt giật giật.

Đã sớm nghe nói Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông có thể trong lúc chiến đấu có thể thúc giục một đạo linh văn phòng hộ, trước đó chỉ nghe nói, hôm nay rốt cuộc đã tận mắt nhìn thấy.

Trong nháy mắt vừa rồi, thuật pháp của hấn quả thật đánh trúng Lục Diệp, nhưng trước đó, hấn rõ ràng nhìn thấy một tấm chắn linh văn đột ngột xuất hiện, đỡ được đạo công kích kia của hấn, cho nên giờ phút này Lục Diệp thoát nhìn mặc dù có chút chật vật, nhưng trên thực tế cũng không có bị thương.

Cách xa mấy chục trượng, yêu tu kia nhếch miệng cười: “Thân là một thể tu, tinh thông mấy loại thuật pháp là hợp tình hợp lý, không phải sao?”

Lục Diệp yên lặng gật đầu, cầm đao, mi mắt buông xuống, bước từng bước về phía Yêu tu.

Thân ảnh cách đó hơn mười trượng đột nhiên trở nên mơ hồ, kéo theo một chuỗi tàn ảnh, sắc mặt Yêu tu đại biến, trong cấp độ Linh Khê cảnh, hẳn chưa từng thấy qua ai có tốc độ thần kỳ như vậy!

Hắn vội vàng vận dụng hết thị lực, muốn nhìn rõ thân hình Lục Diệp, mắt thấy một vệt đao quang hiện lên, hắn vội vàng giơ hai tay lên chắn trước người, không có bất kỳ công kích nào rơi xuống, ngược lại sau lưng có linh lực mãnh liệt truyền đến.

Hắn vội vàng xoay người, một tay vung ra.

Bỗng dừng một tiếng, Bàn Sơn Đao trảm ở trên hộ tí kia, bắn tung tóe hỏa tinh, loại cảm giác núi lớn áp đỉnh kia lại tới, Yêu tu cưỡng ép ổn định thân thể, còn chưa đứng thẳng người, lực lượng nóng rực càn quét, trong tầm nhìn, một con Hỏa Phượng Hoàng xa hoa bay thẳng tới, còn chưa tới gần, Yêu tu đã cảm giác khốc nhiệt khó ngăn.

Đúng rồi, Lục Nhất Diệp này cũng tinh thông thuật pháp!

Hơn nữa tốc độ thi pháp cùng uy lực của đối phương, so với mình càng cao hơn một bậc.

Ánh lửa ngút trời bao phủ lấy Yêu tu, khí huyết mạnh mẽ âm âm bộc phát, xé rách Hỏa phượng hoàng, lộ ra thân ảnh cường tráng của Yêu tu.

Nhưng mà còn không đợi hắn thấy rõ thế cục bốn phía, lại là một đao bổ xuống, hắn vội vàng ngăn cản, mới ngăn lại một đao kia, Hỏa phượng hoàng một lần nữa bao phủ hắn.

Nhất Đao, Nhất Thuật, Nhất Đao, Nhất Thuật...

Tựa hồ vĩnh viễn không có điểm dừng.

Phóng tầm mắt nhìn lại, thân thể Yêu tu không ngừng đứng thẳng lại ngồi xồm xuống, một lần lại một lần chịu đựng công kích của Bàn Sơn Dao và Hỏa Phượng Hoàng Thuật tấn công quấy nhiễu.

Hắn muốn chạy, nhưng Lục Diệp căn bản không cho hắn cơ hội trốn chạy.

Yêu tu rất là tức giận, tuy rằng thể phách hắn đủ cường tráng, nhưng đối mặt với đối thủ không nói đạo lý như vậy cũng có chút không chịu nổi nữa, nhất thời ảo não, thể tu thì chơi thủ đoạn của thể tu, dùng thuật pháp gì để trêu đùa người khác, lần này thì tốt rồi, mình rõ ràng là đã chọc giận Lục Nhất Diệp rồi.

Hắn cảm giác mình sắp xong đời rồi!

RẦM RẦM...

Lúc thanh âm vang lên, máu huyết toàn thân Yêu tu thật sự ngưng rồi, bao lấy cổ tay, cứng rắn bị người ta chém nát. Gã vội vàng kích phát lực lượng của linh văn nơi ngực, lúc tiếng gầm gừ truyền ra, cường đại trùng kích bốn phương.

Nhân cơ hội này, vội vàng kéo dài khoảng cách, há mồm thở dốc.

Trên đài đấu, hai đạo thân ảnh đứng cách xa nhau mười trượng, toàn thân yêu tu kia không còn một sợi lông, lông tóc toàn thân đều bị đốt sạch.

Ánh mắt Lục Diệp đảo qua trên bụng hắn cùng trên hai cánh tay... Hình xăm trên hai vị trí này hình như không quá thích hợp...

“Chơi đùa không được a?” Yêu tu then quá thành giận, “Có gì đẹp?”

Toàn thân hẳn là hình xăm, chỉ có nơi lồng ngực là hoa văn thật sự, những thứ khác đều chỉ là trang trí mà thôi, bất quá loại hình xăm này xem ra không khác gì hoa văn, lộ ra như vậy, rất dễ dàng tạo cho người ta một loại áp lực tâm lý

Chương 757: “Khiêu chiến Quỷ Ảnh Tử!”

Lúc trước Lục Diệp không xuất toàn lực, một là phòng bị người này không thi triển ra thứ văn, hai là muốn thử xem thực lực của hai mươi tu sĩ đứng đầu, bây giờ đối phương đã thử dò xét sâu cạn, những thứ kia của đối phương cũng đều là giả, đương nhiên cũng không cần tiếp tục.

Thân hình hơi cúi xuống, trường đao nghiêng đầu chỉ xuống, củng cố phong hành linh văn, như sấm sét xông về phía trước.

Dường như cảm nhận được sát khí của Lục Diệp, Yêu tu vội vàng mở miệng: “Ta...”

“Hống!” Hồ Phách vẫn không có động tĩnh gì, gầm gừ lên, nhưng lần này Hồ Khiếu nhiếp hồn lại không thể phát huy ra tác dụng vốn có.

Yêu tu kia chỉ chịu một kích cực kỳ ngắn ngủi liền khôi phục bình thường, vội vàng hô hai chữ nhận thua.

Lục Diệp đã vọt tới trước người hắn, lướt qua hắn, song phong sắc linh văn trên Bàn Sơn Đao gia trì, chém qua cổ của hắn.

Bất quá trước đó, cũng đã có một tầng phòng hộ vô hình bao phủ toàn thân Yêu tu này, một đao này không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì với hắn.

Đó là sự che chở tới từ Thiên Cơ!

Yêu tu hoảng sợ sờ lên cổ, thân hình nhanh chóng trở nên nhạt nhòa, lập tức lên chiến trường.

“Để hấn chạy rồi?” Y Y lộ ra thân hình.

Lục Diệp khẽ vuốt cằm.

Trên thực tế sau trận chiến với Trác Kiếm Thần, hấn cũng đã ý thức được vấn đề này, tu sĩ xếp hạng càng gần phía trước, sức chống cự với Hồ Phách càng mạnh thì càng khó giết.

Thật ra Trác Kiếm Thần chỉ chậm một bước, trong nháy mắt khi Lục Diệp chém đầu hấn, hấn mới hô lên hai chữ nhận thua.

Yêu tu này xếp hạng thứ mười bảy, so với Trác Kiếm Thần cao hơn mười bảy vị xếp hạng, thực lực tự nhiên mạnh hơn Trác Kiếm Thần, hấn cũng không hoàn toàn ngăn cản hồ găm của Hồ Phách, chỉ là bị ảnh hưởng quá nhỏ.

“Trận tiếp theo ta hỗ trợ?” Y Y hỏi.

“Được!”

Những ngày này hấn một mực khiêu chiến Linh Khê bằng, đối với thực lực của bản thân, Lục Diệp đã có thể xác định rõ ràng, bằng vào thực lực của hấn bây giờ, đánh bại những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia không quá khó, nhưng tiếp tục khiêu chiến, muốn giết bọn họ cũng không dễ dàng.

Nếu Y Y có thể ra tay vào thời điểm thích hợp, không còn nghi ngờ gì nữa.

Trở về nhà gỗ, Lục Diệp nghỉ ngơi một chút, bắt đầu trận khiêu chiến tiếp theo!

Cùng lúc đó, bên phía Vạn Ma lĩnh rốt cục cũng hiểu rõ căn nguyên Lục Diệp có thể đại sát tứ phương, tiếng thú sủng bên cạnh hấn lại có thể trùng kích thần hồn, cho nên những cường giả Vạn Ma lĩnh bị hấn khiêu chiến trước đó ngay cả cơ hội nhận thua cũng không có.

Mãi cho đến khi Yêu tu vốn xếp hạng mười bảy may mắn sống sót dưới tay Lục Nhất Diệp, truyền ra tin tức quan trọng này.

Có kinh nghiệm của yêu tu này, các tu sĩ xếp hạng Vạn Ma lĩnh trước hẳn không còn sợ hãi, bọn họ đều tự tin không kém yêu tu kia, yêu tu kia có thể sống sót dưới tay Lục Nhất Diệp, bọn họ tự nhiên cũng có thể.

Nhưng kết quả lại làm cho tất cả mọi người giật nảy mình.

Ngay sau đó là mấy trận khiêu chiến, ba vị cường giả Vạn Ma lĩnh xếp hạng mười sáu, mười bốn, mười một, không một ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị Lục Nhất Diệp chém giết trong đấu trường.

Phải biết rằng cường giả Vạn Ma lĩnh xếp hạng ở vị trí này, trên cơ bản đều xuất thân nhất phẩm tông môn, ngày sau cũng đều có rất nhiều mầm mống hy vọng thăng cấp Thần hải cảnh.

Cứ như vậy bị Lục Diệp giết chết, khiến cho đám cường giả của mấy tông môn kia đều không khỏi bó tay thở dài, càng thêm cừu hận của Vạn Ma Lĩnh đối với Lục Nhất Diệp.

Không nghĩ ra được, Yêu tu xếp hạng 17, có thể sống sót, tại sao ba người xếp hạng cao hơn lại chết hết.

Dù sao không có Y Y ra tay trong đấu trường, tất cả những người từng gặp qua đều đã thành người chết. Có Y Y âm thầm phối hợp, vào thời khắc mấu chốt thi triển thuật pháp, những cường giả Vạn Ma lĩnh kia dù có thể ngăn cản Hồ Phách, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Đến lúc này, đại danh của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp xếp thứ mười một trên bảng Linh Khê, chỉ cần tiếp tục tiến lên một vị, sẽ là xông vào mười vị trí đầu tiên.

Trên Linh Khê bảng, 50 người là một nhánh ranh giới, 30

người là một nhánh ranh giới, mười người là một nhánh ranh giới, mỗi người ở trước sau, thực lực của tu sĩ đều chênh lệch rất rõ ràng.

Nếu như Lục Diệp thật sự có thể đánh vào mười thứ hạng đầu của Linh Khê bảng, điều đó chứng tỏ hẳn có đủ tư cách để tiến vào được Linh Khê cảnh.

Người trước dùng tu vi Thiên Bát Bảng xếp hạng thứ mười, là Lý Bá Tiên!

Nhưng mà tình huống Lý Bá Tiên lại đặc thù, hẳn vốn có tu vi Thiên Cửu, chỉ là linh khiêu bị phá, tu vi suy giảm, khác với Lục Nhất Diệp, nếu như Lục Nhất Diệp thật sự có thể tiến vào top 10, đây chính là ý nghĩa chân chính, lấy từ vị Thiên Bát chiếm cứ một hàng của bộ phận mạnh nhất Linh Khê cảnh.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, nếu hẳn muốn khiêu chiến thì chắc chắn sẽ không đi khiêu chiến người thứ mười, bởi vì thứ mười chính là Hạo Thiên minh, mục tiêu kế tiếp của hẳn chính là quý ảnh xếp hạng chín!

Tất cả mọi người đều đang mỗi mắt mong chờ, muốn biết nhóm cường giả xếp hạng 10 có thể ngăn cản bước tiến của Lục Nhất Diệp hay không.

Nhưng mà ngay tại thời khắc mấu chốt này, Lục Nhất Diệp bỗng nhiên ngừng đánh bảng, trọn vẹn hơn nửa ngày, trên Linh Khê bảng đều không có bất kỳ biến hóa gì, có người đưa tin hỏi thăm quý ảnh, quý ảnh biểu thị không nhận được tin tức khiêu chiến.

Điều này khiến bên phía Vạn Ma lĩnh thở phào nhẹ nhõm, đồng thời sinh ra nhiều lo lắng hơn.

Lục Nhất Diệp hiển nhiên sẽ không ngừng đánh bảng, lúc này

không có động tĩnh gì, rõ ràng là đang tĩnh dưỡng điều chỉnh, chuẩn bị lấy trạng thái tốt nhất đi khiêu chiến mười vị trí đầu.

Trên thực tế đúng là như thế, từ khi bắt đầu cày bừa một lần nữa, Lục Diệp vẫn chưa từng nghỉ ngơi.

Chương 758: “Khiêu chiến Quỷ Ảnh Tử!” 2

Cường giả bài danh 10 thứ hạng đầu đã là đội ngũ mạnh nhất Linh Khê cảnh, đương nhiên hẳn phải dùng trạng thái tốt nhất để ứng phó, thực lực tu sĩ mạnh yếu không đơn giản là cảnh giới cao thấp, còn có trạng thái bản thân lúc tranh đấu cùng ứng đối.

Trong tiểu viện bên ngoài mộc ốc, Hoa Từ làm rất nhiều thức ăn kỳ kỳ quái, Lục Diệp không từ chối, tận tình dùng bữa .

Mặc kệ nguyên liệu thức ăn là cái gì, dù sao thì thức ăn cũng ngon vô cùng.

Bất quá nếu không có thủ đoạn giải độc cường đại, sẽ không có cách nào hưởng dụng khoản đãi ngộ từ Hoa Từ

Ăn uống no say, Lục Diệp nằm ở trên ghế chột nhớ tới một chuyện, quay đầu nhìn về phía Hoa Từ: “Người không đi khiêu chiến Linh Khê bằng?”

Tuy nói hẳn không biết Hoa Từ bây giờ thực lực như thế nào, lại có thủ đoạn giết địch gì đặc biệt, nhưng chỉ từ lúc trước nàng một mình đi tới chỗ này, còn giết chết nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, thực lực của nữ nhân này bây giờ tuyệt đối không thể khinh thường.

Đối đầu với nàng, nói không chừng ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào, nếu để cho hẳn lựa chọn giữa Hoa Từ và Linh Khê bằng, hẳn sẽ không chút do dự lựa chọn bằng một.

Hoa Từ trước mắt có thực lực cày bằng.

“Không vội.” Hoa Từ vừa theo Y Y thu dọn bát đĩa, vừa thuận miệng trả lời: “Tu vi của ta còn kém chút, chờ tấn thăng Thiên Cửu rồi nói sau.”

“Còn thiếu bao nhiêu?” Lục Diệp thuận miệng hỏi.

“Hai mươi ba mươi linh khiếu?” Hoa Từ hé miệng cười một tiếng, quay người rời đi.

Khóe mắt Lục Diệp giật giật.

Hắn xem như đã phát hiện, từ sau khi đi tới Vạn Độc lâm này, tu vi của Hoa Từ liên lấy tốc độ khó có thể tưởng tượng tăng lên, trước kia tu vi của hắn cao hơn Hoa Từ, nhưng mà hiện tại, tuy rằng mọi người đều có tu vi Thiên Bát, nhưng số lượng từ khai khiếu đã nhiều hơn hắn.

Tuy nói những chuyện này có liên quan đến việc hắn bận rộn cày bừa trong khoảng thời gian gần đây, không tốn quá nhiều thời gian để tu hành, nhưng Lục Diệp đoán chừng, cho dù hắn toàn lực tu hành cũng chưa chắc có thể theo kịp nàng.

Nữ nhân này rốt cuộc đã nhận được như thế nào?

Tu dưỡng một ngày, Lục Diệp điều chỉnh trạng thái của bản thân đến tốt nhất, tâm thần liên kết với Linh Khê băng, khởi xướng khiêu chiến quỹ ảnh xếp hạng chín.

Đối phương ứng chiến, chỉ một lát sau, thiên cơ rơi xuống.

Trong một khu chiến trường rộng chừng hơn mười dặm, cây cối rậm rạp, xanh tươi, rõ ràng là một khu rừng rậm.

Nơi này khá giống với ngọn núi Vụ Ân, rất thích hợp để ẩn nấp.

Đối phương tên là Quỷ Ảnh Tử, nếu không có gì bất ngờ xảy

ra thì hẳn là một Quỷ tu, cho nên khi nhìn thấy địa hình mà đối phương lựa chọn, Lục Diệp tuyệt đối không bắt ngờ.

Y Y đã lên đường đi tìm kiếm tung tích của quỷ ảnh kia, Lục Diệp không nhúc nhích, mà tìm một chỗ sạch sẽ, khoan chân ngồi xuống, lấy ra vài hạt linh đan ném vào trong miệng, lại từ trong túi trữ vật lấy ra một quyển sách...

Thời gian trôi qua, dù cho Y Y cẩn thận lục soát khắp chiến trường mấy lần nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Quỷ ảnh kia giống như là hư không tiêu biến.

Về phần Lục Diệp, vẫn luôn tu hành đọc sách, không gặp phải tập kích gì.

Trong trận khiêu chiến trước đó, Lục Diệp cũng đã tiếp xúc với một ít quỷ tu, nhưng những quỷ tu này ai cũng ẩn nấp trước, sau đó tìm cơ hội ẩn núp đến bên cạnh Lục Diệp, trực tiếp gây khó dễ, vọng tưởng một chiêu đánh địch.

Đám quỷ tu ôm ý nghĩ này và hành động bình thường đều chết rất nhanh.

Lúc này gặp phải Quỷ tu hình như có chút không giống lắm, ẩn nấp ngay cả Y Y cũng không phát hiện được dấu vết để lại, càng không có hành động thiếu suy nghĩ tới gần Lục Diệp.

Nhưng Lục Diệp dám khẳng định, đối phương hẳn là đang ở cách đó không xa âm thầm quan sát mình, bởi vì hẳn nhận thấy được một sức mạnh cường đại đến mức có thể cảm giác được, hình như mình đã bị theo dõi.

Về phần đối phương ở vị trí nào... Rất khó để xác định.

Cách chỗ Lục Diệp hơn mười trượng, trên chạc cây, quỷ ảnh như một u hồn leo lên phía trên, lẳng lặng nhìn thân ảnh Lục Diệp.

Trong chiến trường này, đối phương rõ ràng bày ra một tư thế an tâm đọc sách, từng tờ từng tờ lộn xộn, rõ ràng là muốn hấp dẫn hẳn tới gần.

Làm Quỷ tu xếp hạng đầu của Linh Khê bằng, hẳn là Quỷ tu mạnh nhất Linh Khê cảnh, sao có thể dễ dàng mắc mưu.

Quỷ tu xuất sắc thì phải chịu đựng được tịch mịch, chờ đến lúc địch nhân lộ ra sơ hở chân chính, mới là thời điểm đám Quỷ tu lộ răng nanh.

Thời gian từng chút một trôi qua, bên ngoài có vô số tu sĩ đang đợi kết quả của trận chiến này, hai bên vốn là chiến đấu, một bên an tâm xem sách tu hành, một bên kiên trì ẩn nấp chờ đợi, chiến trường to lớn như vậy, ngay cả âm thanh cũng không có.

Sắc trời dần dần tối đi, Lục Diệp có chút kinh ngạc.

Hắn chưa bao giờ dừng lại trong đấu trường thời gian dài như vậy, cho nên không biết trong chiến trường cũng có đêm tối.

Xem ra, đấu chiến trường là một lời đồn đại về nơi nào đó của Cửu Châu không phải là gió thổi không có huyết, thời gian trong đó, kể cả thời gian chiến trường Linh Khê cũng giống Cửu Châu.

Sờ sờ bụng, lại có chút đói bụng.

Lục Diệp thu hồi sách trên tay, lấy mấy miếng thịt thú từ trong túi trữ vật ra, ném cho Hồ Phách một nửa, lại đốt lửa trại, đem một nửa thịt thú còn lại nướng trên lửa.

Những thịt thú này đều đến từ trong núi Vụ Ân, đều là máu thịt của yêu thú.

Chương 759: Thăng nhãi này đã làm được!

Dần dần, mùi thơm tràn ra bốn phía, từng giọt dầu nóng chảy ra nhỏ lên đồng lửa, phát ra tiếng vang bộp bộp.

Ăn uống no đủ, Lục Diệp tiếp tục đọc sách, thăng đến nửa đêm, hắn mới nhắm mắt tại chỗ nghỉ ngơi đến bình minh.

Tình huống ngày thứ hai vẫn như cũ.

Đây là một trận chiến nhảm chán nhất mà Lục Diệp đã trải qua, cho đến bây giờ hắn vẫn chưa nhìn thấy đối thủ của mình, Y Y cũng không tìm được tung tích của đối phương.

Nhưng hắn biết, cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn mình sẽ thắng, hắn có thể tùy ý ăn chút thể lực bổ sung, nhưng quỷ ảnh thì không, đối phương muốn giấu mình, vậy chỉ có thể ẩn nấp, không có bất cứ động tác nào, đều có khả năng bại lộ hành tung của hắn.

Nhưng Lục Diệp cũng không định tiếp tục như thế, tu sĩ như Quỷ Ảnh Tử, mấy ngày không ăn không uống là không có vấn đề gì, Quỷ Ảnh Tử nguyện ý tiêu hao, còn hắn không nguyện ý.

Lục Diệp khép sách trong tay lại, đứng dậy, tiện tay lấy mấy cây trận kỳ từ trong túi trữ vật ra, đánh ra bốn phương, đầu tiên dùng trận kỳ tạo thành khung cơ bản của trận pháp, sau đó thúc giục linh lực hoàn thiện cấu tạo bên trong pháp trận, chỉ trong chốc lát, một tòa trận pháp chiếm diện tích gần trăm trượng đã hình thành.

Trận pháp này không có tác dụng quá lớn, chỉ là một pháp trận

đơn giản, khi so với những pháp trận khác, bố trí pháp trận này không thể nghi ngờ là đơn giản hơn nhiều, hơn nữa phạm vi có thể bao phủ cũng lớn, đồng thời tiêu hao linh lực bản thân rất nhỏ.

Quỷ Ảnh một mực trốn tránh không lộ diện, Lục Diệp không làm gì được hắn, khiêu chiến Linh Khê bằng chính là như vậy, thiên cơ duy trì công bằng cơ bản nhất, còn lại chính là tu sĩ độ sức.

Không ai nói kiên trì so đấu không phải tranh tài.

Chiến trường chiếm diện tích hơn mười dặm, dùng pháp trận cảnh báo bao trùm toàn bộ chiến trường này, Lục Diệp không tin là không thể tìm thấy tung tích quỷ ảnh, trừ phi gia hỏa này cũng tinh thông trận pháp, làm sao tránh được pháp trận giám sát.

Một tòa pháp trận cảnh báo đã được bố trí xong, Lục Diệp bắt đầu bố trí tòa thứ hai, ngay sau đó là tòa thứ ba, tòa thứ tư...

Toàn bộ ngày thứ hai, Lục Diệp đều đang bố trí pháp trận, may mắn là trận kỳ mua được từ Thiên Cơ thương minh lúc trước cũng đủ nhiều, nếu không hẳn thật sự không chống đỡ nổi, trong thời gian cả ngày, pháp trận đã bao phủ hơn phân nửa khu vực chiến trường.

Quỷ ảnh kia rõ ràng còn không lộ diện, có lẽ còn ôm một tia hy vọng, trông cậy vào trận kỳ trong tay Lục Diệp không đủ, không có cách nào đem toàn bộ chiến trường đều dùng trận pháp bao phủ, như vậy, hắn còn có không gian ẩn thân.

Lục Diệp bỗng nhiên ý thức được mình đã bỏ qua điểm này, hắn dứt khoát lấy tất cả trận kỳ từ trong túi trữ vật ra ngoài, công khai đặt ở bên chân.

Ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, Quỷ Ảnh nhìn số lượng những trận kỳ kia, trong lòng biết mình trốn không nổi nữa, nếu

như không tranh thủ thời gian tìm cơ hội đi đánh giết Lục Nhất Diệp kia, đợi đến ngày mai mình nhất định sẽ bại lộ hành tung.

Im lặng một lát, đôi môi Quỷ Ảnh Tử mấp máy, nhẹ nhàng nói một câu, sau đó thân ảnh biến mất trong đấu trường.

Bên kia, Lục Diệp đang vội vàng bày trận động tác dừng lại.

Hắn thế mà lại thắng!

Hắn vốn cho là sau khi mình bày ra đủ nhiều trận kỳ, tối nay cái quỷ ảnh kia sẽ đến tập sát mình, lại không ngờ gia hỏa này lại dứt khoát như thế, trực tiếp lựa chọn nhận thua.

Ngẫm lại cũng đúng, sở trường của quỷ tu là có thể lặng yên không một tiếng động tiếp cận mục tiêu, loại thủ đoạn này đối phó với người bình thường thì có thể, nhưng dùng để đối phó với Lục Diệp, quỷ ảnh thật đúng là không có tự tin, ai biết bên cạnh tên này có bố trí trận pháp trước hay không, nếu thật sự đi tập kích hắn, nhất định sẽ rơi vào trong cạm bẫy.

Có thể nói, thời điểm tu vi đám quỷ tu không cao đã có phòng bị, trận tu quả thực là khắc tinh của bọn quỷ tu!

Nhưng nếu là quỷ tu đem kỹ nghệ bản thân tu hành tới trình độ nhất định, cho dù là trận pháp, bọn họ cũng có thể lặng yên không một tiếng động lên vào.

Quỷ Ảnh nhận thua chạy mất, Lục Diệp và Y Y tranh thủ thời gian thu dọn trận kỳ bố trí ở chiến trường, bận rộn một phen.

“Lục Diệp, sau này đừng phải gia hỏa này nhất định phải đánh chết, thật quá đáng ghét!” Y Y vội la lên.

“Đánh gần chết, sau đó bảo Hoa Từ chữa thương cho hắn, đánh gần chết...” Lục Diệp nảy sinh ác độc, hắn tình nguyện chiến đấu một trận với đối phương một đao một thương, cũng không

muốn phí công phí sức như vậy, kết quả còn phải thu thập tàn cuộc.

Mấu chốt là từ đầu tới đuôi, hẳn ngay cả hình dạng đối thủ của mình cũng chưa từng thấy qua, vậy cũng rất ghê tởm.

Trên Linh Khê bảng, đại danh của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp đã vọt vào vị trí thứ chín.

Tất cả đều xôn xao!

Thằng nhãi này đã làm được.

Chân chính trên ý nghĩa lấy Thiên Bát tu vi giết vào mười thứ hạng đầu Linh Khê bảng, điều này không thể nghi ngờ cũng đại biểu hẳn tại Linh Khê cảnh tầng thứ này, đã là một nhóm mạnh nhất rồi.

Hắn vẫn chỉ là một Thiên Bát!

Hắn còn có thể tấn thăng Thiên Cửu!

Đây mới là thứ làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Đến trình độ như thế này, nói một cách chính xác, Lục Diệp chỉ cần đánh một trận, liền có tư cách khiêu chiến bảng số một.

Nhưng từ khi bắt đầu thi hành, y luôn đi khiêu chiến tu sĩ Vạn Ma lĩnh, vì vậy không lựa chọn làm vậy.

Mục tiêu kế tiếp là gia hỏa bài danh thứ sáu.

Khiêu chiến Quỷ Ảnh tiêu phí hai ngày, từ đầu tới đuôi Lục Diệp không có ra một đao, cuối cùng mặc dù dùng trận pháp khiến Quỷ Ảnh Tử chủ động nhận thua mà kết thúc, nhưng trong lòng chiến ý không được phát tiết, ít nhiều cũng có chút khó chịu.

Cho nên hẳn mài đao hiển hách, chuẩn bị khai đao với gia hỏa

xếp hạng thứ sáu.

Chương 760: Thăng nhãi này đã làm được! 2

Phát khiêu chiến, đối phương tiếp nhận khiêu chiến, chờ đối phương chọn xong địa hình, Thiên Cơ rơi xuống, thân ảnh Lục Diệp biến mất, liền mạch lưu loát.

Trong tầm mắt hắn là một mảnh bạch quang, bên tai truyền đến thanh âm sóng biển cuốn sạch, ngay cả không khí cũng là vị mặn đậm.

Điều này làm cho Lục Diệp lập tức nhớ tới thời gian cùng Hoa Từ tham gia Linh Khê trấn thủ, nếu như đoán không sai, địa hình mà đối phương lựa chọn hẳn là ở trên biển lớn.

Tầm nhìn khôi phục, quay đầu dò xét bốn phía, quả nhiên, đúng là ở trên biển lớn, vị trí của Lục Diệp là trên mặt biển một hòn đảo.

Đảo nhỏ rất nhiều, chỉ khoảng mười trượng.

Hơn mười trượng bên ngoài còn có một hòn đảo có kích thước tương tự hai hòn đảo nhỏ, thoát nhìn giống như Song Sinh đảo.

Mà trên đảo nhỏ đối diện, có một nam tử khoảng chừng hai mươi tuổi, ống tay áo rộng thùng thình đang đứng, tướng mạo không thể nói là anh tuấn, nhưng thần sắc lại rất kiên nghị.

Người này sợ là Pháp tu, hơn nữa còn là Thủy hệ Pháp tu! Cho nên mới cố ý lựa chọn chiến trường đấu như vậy.

Mọi người đều biết, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp là binh tu tu luyện công pháp hệ hỏa, trong chiến trường như vậy, một thủy

hệ pháp tu có thể chiếm được ưu thế quá lớn, đối mặt với hoàn cảnh như vậy có lực áp chế cực mạnh đối với một hỏa hệ công pháp.

Nếu như Lục Diệp muốn tiếp cận người mà nói thì kiểu gì cũng phải bay vọt trên mặt biển hơn mười trượng kia tiến vào hòn đảo nhỏ của đối phương, nhưng thân ở giữa không trung, cho dù ngự khí linh hoạt đến mấy thì cũng chỉ là bia ngắm mà thôi.

Nếu không nghĩ cách xông qua thì sẽ trở thành một bia ngắm, dù sao bất luận thế nào thì pháp tu này cũng chiếm hết lợi thế.

Hắn sẽ bị người khiêu chiến có được quyền lợi quyết định địa hình chiến trường vô cùng nhuần nhuyễn, Lục Diệp rất bội phục hắn có thể ở trong sân đấu chiến trường tìm được địa hình hiểm thấy như vậy.

Càng làm cho Lục Diệp cảm thấy kinh ngạc chính là, dưới mặt biển này cũng không bình tĩnh, khi các loại hải thú kỳ kỳ quái quái bơi qua, trên mặt nước hiện lên bóng mờ khổng lồ.

Nếu lúc trước hắn bay vọt lên mặt biển mà bị đánh rơi xuống, cơ bản chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Trong hoàn cảnh như vậy, Y Y rất khó đến gần đối phương.

“Lục Nhất Diệp?” Pháp tu kia đứng ở bên cạnh đảo nhỏ của mình, thử chào hỏi với Lục Diệp.

Đáp lại hắn là chín đạo lưu quang ngự khí, tiếng xé gió vang lên, lưu quang bay vút trên mặt biển, pháp tu kia đứng tại chỗ không chút sứt mẻ, biểu tình trên mặt đều không có gì thay đổi.

Ngự khí dừng lại ở vị trí cách pháp tu chưa đầy ba trượng, sau khi hơi chấn động lại bị Lục Diệp thu hồi, cũng không phải là Lục Diệp không muốn công kích đối phương, chỉ là khoảng cách hắn khống chế đã đến cực hạn, không thể không thu hồi, nếu không

chính là bánh bao thịt đánh chó.

“Đã sớm nghe nói Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp một tay ngự khí thuật xuất thần nhập hóa, khoảng cách công kích vượt xa cảnh giới của bản thân, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!” Pháp tu kia không tiếc lời ca ngợi một phen: “Nhưng mà đạo hữu không cần phải dò xét, khoảng cách của hai người chúng ta bây giờ không sai biệt lắm, không có cách nào đánh trúng ta được kể cả ngự khí của người.”

Mặc dù hần bình tĩnh nhưng vẫn không khỏi nghĩ mà sợ, hần đã đánh giá cao khả năng ngự khí của Lục Diệp, không nghĩ tới vẫn còn đánh giá thấp.

Vừa rồi chỉ kém mấy trượng, ngự khí của Lục Diệp đã có thể đánh trúng hần!

Trong khi nói chuyện, trên tay hần bỗng nhiên xuất hiện một thủy cầu, cổ tay khẽ động, thủy cầu tựa như mũi tên rời khỏi cung bay vút về phía Lục Diệp. Còn đang ở giữa không trung, thủy cầu bỗng nhiên nổ tung, từng đạo thủy tiễn thật nhỏ phô thiên cái địa hướng về hòn đảo nhỏ của Lục Diệp bao trùm.

“Thuật pháp khác biệt, khoảng cách công kích của thuật pháp xa hơn nhiều so với ngự khí.”

Khoảng cách công kích của thuật pháp xa hơn ngự khí, đây là chuyện thường tình cho nên các pháp tu bình thường mới không cần luyện hóa ngự khí giết địch, bởi vì bọn họ có thuật pháp là đủ rồi.

Sau đó hần liền nhìn thấy một đạo Hỏa Phượng Hoàng Thuật hướng chính mình đánh tới.

Pháp tu lúc này thúc dục thuật pháp nghênh đón, vẫn là một đoàn thủy cầu, nhưng sau khi bay đến giữa không trung, thủy cầu

kia sẽ hóa thành các loại thuật pháp hình thái, hoặc thủy tiễn, hoặc thủy long, hoặc là thủy thú hình thái khác, đủ loại sinh động, nhìn hoa cả mắt.

Không thể không nói, người này xếp hạng thứ sáu xác thực có đạo lý xếp hạng thứ sáu. Hắn đứng ở nơi đó, giống như là một toà pháo đài, dùng tốc độ cực nhanh thi triển từng đạo thuật pháp tinh vi.

Lục Diệp cũng không tốn nhiều công phu về phương diện tu pháp này, nhưng tốc độ thi pháp của hắn thực ra không tính là chậm, dù sao khi nhận được truyền thừa của Hỏa phượng hoàng linh văn, hắn đã tận mắt chứng kiến một con Tử Tượng Thánh thú chết.

Hắn đối với sự lý giải của Hỏa Phượng Hoàng Thuật chính là vượt xa pháp tu bình thường, hiện tại hắn thi triển ra được Hỏa Phượng Hoàng Thuật uy lực so với trước kia lớn hơn mấy lần.

Hỏa hệ bạo liệt, Thủy hệ âm nhu, luận một đạo thuật pháp đơn độc sát thương, pháp tu đối diện không bằng Lục Diệp, nhưng luận về tốc độ và tần suất thi pháp, Lục Diệp kém xa đối phương.

Dù sao người ta cũng là chuyên nghiệp.

Hơn nữa Lục Diệp nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề, hoàn cảnh nơi này đối với Hỏa Phượng Hoàng Thuật mà mình thi triển có tính áp chế rất mạnh, so với bình thường thi triển Hỏa Phượng Hoàng Thuật thì giờ phút này hắn thi triển ra uy lực yếu hơn ba phần.

“Rất giỏi, thật sự rất giỏi.” Pháp tu vừa đối đầu với Lục Diệp vừa chậm rãi phấn khởi: “Có thể lấy thân phận bình tu thi triển thuật pháp đến trình độ này, đạo hữu là người đầu tiên ta từng gặp! Nhưng cứ tiếp tục như vậy không có chút ý nghĩa nào a đạo hữu, nếu tiếp tục như vậy, người sẽ thua!”

Chương 761: Tâm tính có chút sụp đổ...

Sở dĩ tên pháp tu này tự tin như vậy là bởi vì khi đối đầu với thuật pháp, Lục Diệp đã hoàn toàn rơi vào thế dưới.

Lục Diệp tự nhiên không chiếm được tiện nghi bằng trình độ nghiệp dư với sự nghiệp chuyên nghiệp của người ta.

Giờ phút này xung quanh hai người khắp nơi là hơi nước, trong hơi nước ẩn giấu từng quả thủy cầu, Hỏa Phượng Hoàng Thuật mới ra tay, uy lực liền giảm ba phần, cách hơi nước nồng đậm kia, uy năng lại giảm, đi về phía trước không được bao lâu, cũng sẽ bị pháp tu dùng thuật pháp chặn lại làm tiêu tán.

Thuật pháp phô thiên cái địa từng chút từng chút áp chế lại phía Lục Diệp, dù cho hấn toàn lực thúc dục Hỏa Phượng Hoàng thuật cũng không cứu vãn được xu hướng suy tàn.

“Đạo hữu không cần cảm thấy uất ức, lần này là ta mượn địa hình thuận lợi, nếu là ở bên ngoài vô tình gặp được đạo hữu, đạo hữu nhất định có thể đến đây, đến lúc đó, ta sẽ không phải là đối thủ.”

Mặc dù pháp tu chiếm hết ưu thế, nhưng trong lời nói biểu hiện cũng rất khiêm tốn, thậm chí còn có chút thuyết phục Lục Diệp.

Nhưng mà một người Vạn Ma lĩnh đến khuyên nhủ một người Hạo Thiên minh, điều này rõ ràng không bình thường.

Đối phương nhìn như thật tâm khuyên bảo, trên thực tế là

đang đổ thêm dầu vào lửa, trong lời nói đều đang thuyết phục Lục Diệp nghĩ biện pháp giết đến trước người hắc, tựa hồ chỉ cần giết đến trước người hắc, hắc cũng chỉ có thể ngồi chờ chết.

Không thể không nói, người này am hiểu sâu sắc lòng người, chỉ cần mấy câu đơn giản là có thể châm ngòi lửa giận trong lòng kẻ địch.

Bây giờ vị trí của hai người là hai hòn đảo lẻ loi, khoảng cách khoảng chín mươi trượng, Lục Diệp muốn giết đến trước mặt hắc, cũng chỉ có thể ngự khí bay qua, đối mặt với một pháp tu như pháo đài như vậy, muốn bay qua cũng không dễ dàng, một khi vô ý có thể sẽ bị đánh rơi xuống.

Nhưng mà giờ phút này thế cục đối với Lục Diệp quá không tốt, nếu hắc không bay qua, trận chiến này sẽ thua.

Lục Diệp lấy linh khí phi hành của mình ra, tung người nhảy lên, thúc giục linh lực hóa thành lưu quang lao về phía đối diện, đầu đâm vào trong sương mù dày đặc, dưới sự bao bọc của sương mù dày đặc, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng thân thể của hắc.

Mắt thấy Lục Diệp làm như thế, khoe miệng tên pháp tu kia nhếch lên, vẻ mặt gian trá của tên tiểu tử kia.

Hai tay hắc thay đổi pháp trận, hơn mười quả thủy cầu hướng về phía Lục Diệp đánh tới, đồng thời hai tay hợp lại, trong miệng quát khẽ: “Ngừng!”

Giữa hai người sương mù dày đặc, chỉ một thoáng đã trở nên sền sệt, Lục Diệp xông vào trong sương mù dày đặc lập tức cảm giác được một loại cảm giác trì trệ, tốc độ đột nhiên giảm xuống phía trước.

Thì ra là ở chỗ này chờ mình!

Lục Diệp bưng tỉnh đại ngộ.

Lúc trước giao thủ với Bạch Lan, Bạch Lan cũng tu hành Thủy hệ thuật pháp, bất quá Thủy hệ thuật pháp của nàng có ăn mòn thật lớn với ngũ khí, sẽ dẫn đến linh tính ngũ khí giảm đi rất nhiều. Lục Diệp vốn tưởng rằng đối thủ lần này của mình có thủ đoạn rất giống Bạch Lan, chỉ cần làm cho linh khí phi hành của mình mất đi linh tính, tình cảnh của mình ở giữa không trung sẽ trở nên ổn.

Người ta biết thuật pháp của người ta không có ăn mòn linh khí, ngược lại có uy năng trì trệ tốc độ.

Giờ phút này, thân thể hắn đang ở trong sương mù dày đặc sền sệt, mặc dù Lục Diệp đã dốc hết toàn lực thúc giục Linh Khí dưới chân, nhưng vẫn chậm như rùa bò, dưới tốc độ này, căn bản hắn đừng nghĩ tránh né công kích đến từ địch.

Sát chiêu của Pháp tu đánh tới, từng viên thủy cầu đột ngột xuất hiện xung quanh thân thể Lục Diệp, bao vây hắn lại, ngay sau đó thủy cầu kia nổ tung, hóa thành từng đạo thuật pháp tinh diệu, trong khoảnh khắc đã khuấy động Lục Diệp thành khu vực tử vong.

“Hoặc là nhận thua, hoặc là chết, người chọn thế nào?” Pháp tu nhìn qua thân ảnh trong sương mù dày đặc phía trước, đặc ý dào dạt. Kỳ thật luận thực lực chân chính, gã là không có cách nào chiếm được vị trí thứ sáu trên bảng Linh Khê, xếp hạng phía sau gã là Bắc Huyền Kiếm Tông Vu Liên Châu, thực lực rõ ràng mạnh hơn gã.

Nhưng Liên Châu đã từng khiêu chiến hắn, tình cảnh cuối cùng trở nên giống như Lục Diệp trước mắt, buộc lòng bất đắc dĩ chỉ có thể buông tha!

Có thể nói, dựa vào địa hình đặc thù như vậy, hắn mới có thể

chiếm cứ vị trí thứ sáu trên Linh Khê bảng. Hơn nữa thuật Ngưng Vụ này, cũng là thuật pháp hần đặc biệt khổ tâm tu hành, chính là phối hợp sử dụng để phù hợp với địa hình này, đối phó với những Thế tu cần phải cận thận chém giết, binh tu thậm chí Quỷ tu, hiệu quả cực kỳ rõ ràng.

Đương nhiên Lục Diệp sẽ không nhận thua, trong sương mù dày đặc kia bỗng nhiên xuất hiện một điểm lân quang, cực kỳ chói mắt.

Pháp tu thần sắc cứng đờ, không nghe nói Lục Nhất Diệp này tu hành qua lôi hệ thuật pháp, lân quang này lấy ở đâu ra?

Đang nghĩ như vậy, một tiếng sét đánh rắc rắc vang lên, trên bầu trời giáng xuống một tia sét, trực tiếp bổ vào sương mù dày đặc kia.

“Dẫn Lôi Phù?” Pháp Tu kinh hãi, lông tóc toàn thân dựng đứng, nguy cơ lớn lao nảy sinh trong lòng, hoảng sợ lui về phía sau, đi thẳng tới mép hòn đảo nhỏ, lại đem hơi nước trước mặt mình vung ra, quanh thân thúc giục vách chắn linh lực, lúc này mới có chút cảm giác an toàn.

Chương 762: Tâm tính có chút sụp đổ... 2

Sương mù dày đặc kia có tác dụng rất lớn với lực lôi đình, hẳn không dám xâm nhiễm.

Về phần hẳn nghĩ lầm Lục Diệp thúc giục cái gì Dẫn Lôi Phù, trên thực tế Lục Diệp không có Dẫn Lôi Phù, loại linh phù này giá bán xa xỉ, mỗi một tấm đều ít nhất trên trăm khối linh thạch, là loại linh phù cực kỳ đắt đỏ.

Hắn chỉ dùng dẫn Lôi linh văn mà thôi.

Chiêu này vẫn là theo học Bạch Lan, lúc đối chiến Bạch Lan, đối phương bỗng nhiên làm như vậy, đánh hẳn có chút trở tay không kịp.

Tất cả nơi bị sương mù dày đặc bao phủ, trong thời gian ngắn lôi quang tiến tới, điện xà cuồng bạo, nhìn dọa người đến cực điểm.

Dù cho pháp tu đã cực lực tránh đi cũng vẫn không tránh khỏi bị ảnh hưởng, trong lúc nhất thời thân thể run rẩy, tóc đều dựng lên.

Mà trong tầm mắt của hẳn, sương mù dày đặc bao quanh thân ảnh rơi thẳng xuống dưới, rất nhanh, trên mặt biển truyền đến thanh âm thùng thùng rơi xuống nước.

Con thú bơi lội dưới biển sôi trào lên, một cái miệng lớn như chậu máu bỗng nhiên mở ra, bắt lấy đồ vật rơi xuống rồi nuốt xuống bụng!

Chết rồi?

Pháp tu bình tĩnh nhìn một màn này, cơ hồ không thể tin được, Lục Nhất Diệp kia cứ nhiên cứ như vậy mà chết! Không chết dưới thuật pháp, ngược lại chết dưới Dẫn Lôi phù của chính hắn...

Chuyện này...

Không đúng, Pháp tu bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, nếu như Lục Nhất Diệp thật sự chết, như vậy giờ phút này mình hắn là thắng, nhưng Thiên Cơ cũng không phản hồi gì, vậy chứng tỏ Lục Nhất Diệp không chết!

Ý niệm trong đầu vừa mới chuyển, liền thấy trên vị trí mặt biển, có ánh lửa sáng ngời cấp tốc lướt tới, ánh lửa kia nhìn tựa như là một đôi cánh!

Hắn còn muốn thi triển Ngưng Vụ Thuật quấy nhiễu Lục Diệp, nhưng mà giờ phút này trong sương mù dày đặc lòi quang vẫn còn đang di chuyển, hắn đâu có thể thúc giục được?

Nơi khoé mắt truyền đến cảm giác nhói nhói, trong lòng đang thúc giục hắn mau rời khỏi nơi này, nếu không đến gần sẽ không kịp.

“Ta nhận thua!” Pháp Tu là người thức thời, lập tức há miệng hô to.

Lúc nói dứt lời, Lục Diệp thân mang một đôi cánh hỏa quang thiêu đốt, phảng phất như thần binh từ trên trời giáng xuống giết tới trước mặt hắn, một đao chém vào trên cổ hắn, lực lượng khổng lồ chém hắn bay ra ngoài, nhưng mà thân thể ở giữa không trung, cũng đã biến mất không thấy.

Trong đôi mắt trợn to lộ ra một mảnh nghĩ mà sợ, may mắn hô kịp thời, nếu không thật sự chết rồi!

Lục Diệp đứng trên đảo nhỏ của đối phương, rừ mi mắt xuống, lửa giận trong lòng từ từ bốc lên!

Cái bóng quỷ xếp hạng thứ chín kia lãng phí hẳn hai ngày cũng không sao, đối phương là quỷ tu, không nắm chắc lúc trước sẽ không dễ dàng xuất thủ, cho nên mới trốn tránh hai ngày không hiện thân.

Nhưng pháp tu này là thứ quỷ gì, chọn một địa hình hiểm thấy như vậy, ỷ vào địa lợi một trận diều võ đương oai, chờ mình giết tới, lại trực tiếp nhận thua!

Đây tính là cái gì? Lục Diệp có một loại cảm giác hung hăng đánh một quyền lên trên bông.

Thằng nhãi này thật sự quá ghê tởm.

Mình còn có một kiện linh khí phi hành!

Linh khí mà vừa rơi xuống nước là hẳn bị đánh hỏng. Nó rơi vào trong nước là nhờ vào linh khí phi hành kia giúp kẻ địch thả lỏng cảnh giác, nhưng cuối cùng lại không có hiệu quả.

Tuy nói hiện tại hẳn có một lượng lớn Linh Khí phi hành nhưng cũng không lãng phí như thế.

Hắn vốn định mượn trận chiến này để giải trừ sát ý đè nén, bây giờ thì tốt rồi, không những không có dấu hiệu hóa giải, ngược lại còn nghiêm trọng hơn!

Rời khỏi đấu trường, trở về nhà gỗ, Lục Diệp tìm kiếm trong túi trữ vật, tìm một kiện Linh Khí phi hành thích hợp rồi lặng lẽ luyện hóa.

Trận chiến tiếp theo không biết sẽ gặp phải người như thế nào, địa hình hiểm thấy, linh khí phi hành cũng không thể thiếu.

Tuy nói hiện tại hắc có Linh văn Phi Dực, tùy thời có thể thúc giục, nhưng tiêu hao Linh văn lớn hơn so với ngự khí phi hành, có thể không cần thì tận lực dùng không cần.

Trên Linh Khê bảng, đại danh của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp đã treo cao hàng thứ sáu!

Bên phía Vạn Ma lĩnh ai nấy cũng im lặng.

Cho dù là cường giả bài danh 10 thứ hạng đầu của Linh Khê bảng, thế nhưng cũng không ngăn được tên này, toàn bộ đều là người đứng đầu trong Thiên Cửu bảng, một người chiếm vị trí cao như vậy, khiến rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều xấu hổ khó đỡ.

Vị kia của Đạo Huyền Tông đã quay trở về nơi ở của mình, đang tu chỉnh, bởi vì hắc biết rất nhanh mình và Lục Nhất Diệp sẽ có một trận chiến, trước đó, hắc phải điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

Hắc là người thủ vệ cuối cùng, nếu ngay cả hắc cũng thất bại, vậy toàn bộ Vạn Ma lĩnh sẽ mất hết mặt mũi.

Năm đó Lý Bá Tiên cũng không thể lấy tu vi Thiên Bát chiếm cứ một vị trí trên bảng Linh Khê!

Lục Nhất Diệp hắc mới tu hành bao lâu? Có tài đức gì mà có thể mở ra hành động vĩ đại như vậy?

Chỉ một thoáng, toàn bộ Linh Khê chiến trường đều yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều chú ý tới sự biến hóa của Linh Khê bảng.

Từ xếp hạng trước mắt mà nói, Lục Nhất Diệp chỉ cần đánh thắng vị thứ ba trên Linh Khê bảng, là có thể khiêu chiến rộng rãi!

Mà đệ tam Linh Khê bảng, rõ ràng là tu sĩ một tông môn nhất phẩm tại Thiên châu, còn là một nữ tử.

Trong nhà gỗ, Lục Diệp vừa luyện hóa linh khí phi hành, vừa nhận không ít tin tức từ bạn tốt.

Không có gì khác, hẳn cũng biết Lục Diệp sắp khiêu chiến người đứng thứ ba trên Linh Khê bảng, cho nên đám bạn tốt này đều tốt bụng truyền lại đủ loại tình báo cho hắn.

Đọc hết những tin tức này, Lục Diệp nhăn mày lại.

Gia hỏa xếp hạng ba nghiêm khắc mà nói, xem như là một binh tu, lại tính là một loại tiểu lưu phái cực kỳ đặc biệt, phóng tầm mắt toàn bộ Cửu Châu cũng không tính là hiếm thấy, thậm chí so với Yểm sư còn thừa thớt hơn.

Lại là một tên gia hỏa làm người buồn nôn?

Tâm tính Lục Diệp có chút sụp đổ.

Xếp hạng thứ ba Linh Khê bảng rốt cuộc có thực lực như thế nào, nhìn Lý Bá Tiên lúc trước sẽ biết, trước đó hắn đã xếp hạng ở vị trí thứ ba trên Linh Khê bảng.

Đương nhiên, từ sau khi ba khối u ác tính kia biến mất, lượng vàng trên Linh Khê bảng đã bị suy giảm trên phạm vi lớn. Bây giờ cái thứ ba này, không cách nào so sánh với Lý Bá Tiên lúc trước.

Nhưng Lục Diệp tuyệt đối sẽ không khinh thường nàng, càng sẽ không vì nàng là nữ tử mà hạ thủ lưu tình. Những ngày đánh bảng này, số lượng nữ tu chết dưới tay hắn cũng không ít, phạm là người gặp phải, cơ bản không một ai sống sót, chỉ có một mình Bạch Lan tránh được một kiếp.

Chương 763: Nữ tiên tu...

Khi cường giả Linh Khê bảng bị khiêu chiến đều chọn địa hình thích hợp để bản thân phát huy.

Giống như lúc trước Lục Diệp bị khiêu chiến, hắn đã lựa chọn loại chiến trường có phạm vi không lớn kia, hắn là binh tu muốn chém giết bên người, đương nhiên không hy vọng không gian quá lớn.

Cho nên trong quá trình Lục Diệp đánh bảng sẽ gặp phải đủ loại địa hình.

Trong nhà gỗ, Lục Diệp tâm thần liên kết với Linh Khê bảng, lựa chọn nữ tu xếp hạng thứ ba, phát ra khiêu chiến.

Đối phương đáp ứng, thế nhưng cũng không lập tức bắt đầu, chờ hết một canh giờ, thiên cơ mới bỗng nhiên hạ xuống đưa hắn vào bên trong chiến trường.

Tầm nhìn chậm rãi khôi phục, Lục Diệp lập tức quay đầu nhìn chung quanh, phát hiện địa hình lần này trùng khớp với một ít tình báo lúc trước lấy được.

Đây là một địa hình có phạm vi không nhỏ, toàn bộ tiểu không gian có hai ngọn núi cao trụi lủi, đều có bộ dáng cao mấy trăm trượng, trên núi cao không có bất kỳ thảm thực vật gì, đá vụn lổm chổm, thế núi không tính là dốc đứng, tương đối bằng phẳng.

Lục Diệp lấy ra Linh Khí phi hành của mình, thử ngự khí lên không.

Quả nhiên, tình báo lúc trước cũng giống như vậy, nơi này

cấm không!

Lục Diệp phát giác được điểm này, liền biết đối thủ của mình lại lựa chọn địa hình cực kỳ có lợi cho nàng.

Không gian bị cấm không có nghĩa là độ khó tìm kiếm kẻ địch gia tăng, nhìn qua hai ngọn núi một trái một phải, Lục Diệp cũng không biết kẻ địch sẽ chọn chỗ nào để làm điểm cao nhất, dứt khoát đứng tại chỗ chờ đợi.

Y Y đã lên đường đi tìm kiếm tung tích địch nhân.

Chỉ chốc lát sau, Y Y đã truyền đến tin nhắn, tìm được bóng dáng địch nhân.

Lục Diệp lập tức chạy về phía ngọn núi cao bên phải, dưới sự củng cố của Phong Hành, phía sau kéo theo tàn ảnh.

Nhưng mà leo lên không đến trăm trượng, một tiếng xé gió đã đánh tới, hấn lách mình tránh né, chỉ cảm thấy một cổ kinh phong xẹt qua trước mặt mình, gương mặt đau nhức.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh núi đã có thêm một thân ảnh cao gầy, nữ tu kia mặc một bộ váy dài để tử viền đỏ, phác họa ra đường cong uyển chuyển, sau đầu là một đuôi ngựa cao, trên tay cầm một cây cung lớn, sắc mặt lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống.

Đây chính là đối thủ lần này của Lục Diệp, một tiền tu!

Đây là một lưu phái rất nhỏ, nhưng thường thì lưu phái càng nhỏ thì càng khó ứng phó. Bởi vì không thường xuyên, cho nên kinh nghiệm ứng phó với lưu phái nhỏ này của các tu sĩ không thể thiếu được.

Trong loại địa hình cấm không này, lại bị đối phương chiếm đoạt điểm cao, Lục Diệp khởi đầu không thể nghi ngờ là cực kỳ

không thuận lợi.

Hắn muốn đánh bại đối phương, tối thiểu cũng muốn đến phạm vi mình có thể ngự khí, nhưng trong quá trình này, khẳng định sẽ bị đối phương không ngừng lấy tiền cản trở.

Độ cao hắn là khoảng hơn hai trăm trượng, thoát nhìn không tính là quá nhiều, nhưng đây chỉ là độ cao chênh lệch, khoảng cách thực sự tối thiểu có năm trăm trượng.

Tu sĩ bắn ra mũi tên, cũng không phải là phạm nhân có thể so sánh, đó là mũi tên có được các loại lực lượng không thể tưởng tượng nổi, nữ tu này một mũi tên bắn ra năm trăm trượng, dĩ nhiên chiếm ưu thế ở cao nhìn xuống, cũng biểu lộ tiền thuật của đối phương không tầm thường.

Mũi tên kia hắn chỉ là chào hỏi mà thôi.

Lại là một tràng cảnh tương tự, đối mặt với những gia hỏa này, muốn giết địch, trước mắt phải nghĩ biện pháp đột nhập phạm vi công kích của mình mới được!

Lục Diệp nhẹ nhàng hít vào một hơi, liếc nhìn đối phương cách khoảng mấy trăm trượng, sau đó hơi cúi người, củng cố Phong Hành giữa hai chân, tại chỗ đột nhiên xuất hiện hai vết lõm, đồng thời bụi đất tung bay, thân hình cấp tốc lao về phía trước!

Cơ hồ là trong nháy mắt Lục Diệp có động tác, nữ tu kia giơ tay lên liền bắn ra ba mũi tên, ba mũi tên này hiện lên hình chữ phẩm, phong tỏa một mảng không gian to lớn.

Tên chưa đến, Lục Diệp đã cảm giác trên người truyền đến cảm giác đau đớn.

Mũi tên này của đối phương rõ ràng là được tạo ra đặc biệt, dựa vào kỹ xảo đặc thù và thiên phú trên tiền thuật của nàng, có được xuyên thấu và sát thương cực mạnh.

Lục Diệp nhảy lên cao, tránh đi ba mũi tên này, còn chưa kịp rơi xuống đất, lại một mũi tên đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, trước đó, hắn lại không phát giác được đối phương có dấu vết bắn ra mũi tên này!

Trong lòng bừng tỉnh, mũi tên đối phương vừa mới bắn ra là bốn, ba trước một sau, đạo cuối cùng này mới là sát chiêu! Chỉ là đạo cuối cùng này đã bị ba đạo hoàn mĩ che lấp.

Thân ở giữa không trung, tránh cũng không thể tránh, Bàn Sơn đao rời vỏ, một đao chém về phía mũi tên bắn tới.

Oanh một tiếng nổ vang, linh lực khuấy động, thân thể Lục Diệp dưới trùng kích cực lớn kia bay về phía sau, vừa mới đứng vững thân hình, lại là mấy mũi tên tới gần trước mắt.

Công kích của đối phương liên miên không dứt, không hề dừng lại một chút nào, hơn nữa dường như có thể dự liệu được hành động tiếp theo của hắn, cho dù Lục Diệp có thể tránh né công kích lần này, cũng sẽ bị công kích tiếp theo ngăn cản.

Trên ngọn núi cao, một Phong Hành gia trì, chạy vội về phía trước, một tiễn thuật vô song, liên châu không dứt.

Lục Diệp quả thực đã cảm nhận được sự lợi hại của nữ tu này, một vị thần xạ thủ như vậy, phát huy ra tác dụng trong hỗn chiến quy mô lớn là cực kỳ khủng bố.

Nếu trong loạn chiến lại bị nữ tử này nhìn chăm chăm, tu sĩ Linh Khê cảnh cơ bản không ai có thể sống sót, càng kinh khủng chính là, công kích của nàng khoảng cách xa, so với pháp tu còn xa hơn!

Chương 764: Nữ tiên tu... 2

Thân ảnh của Lục Diệp không ngừng đi về phía trước trên núi cao, khi thì lui về phía sau, khi thì xê dịch trái phải, thoạt nhìn vô cùng chật vật.

Nhưng trên thực tế, khoảng cách giữa hắn và Trọng Huyền Thắng không ngừng kéo gần nhau, chỉ trong thời gian nửa chén trà đã rút ngắn một nửa khoảng cách.

Mà đến trình độ này, tiên thuật của nữ tiên tu càng thêm kinh khủng.

Lúc trước khoảng cách quá xa, tiên thuật của nữ tử này còn có vẻ cứng nhắc, nhưng theo khoảng cách không ngừng kéo gần, tiên thuật của đối phương càng thêm linh hoạt, thậm chí có thể ở trình độ nhất định khống chế quỹ tích di tích mũi tên bị bắn ra, càng thêm làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Y Y ẩn núp trong bóng tối, không có ra tay, bởi vì trước mắt Lục Diệp còn cách rất xa nữ tử kia, nếu là nàng ra tay thì rất dễ dàng đánh rần động cỏ.

Chỉ khi nào Lục Diệp tới gần đối phương, nàng mới có thể bạo khởi một kích, bảo đảm có thể phối hợp với Lục Diệp giết chết cường địch.

Khi khoảng cách kéo gần đến khoảng một trăm trượng, sự đột phá của Lục Diệp đã trở nên càng thêm gian nan, ở khoảng cách này, lực uy hiếp của tiên thuật của đối phương đã tăng vọt.

Tiếng dây cung không ngừng vang lên bên tai, từng mũi tên kia giống như mưa sao băng từ trên trời rơi xuống, không có bất kỳ

khoảng cách nào, không ngừng mà hướng Lục Diệp đánh tới.

Trên núi cao trọc lóc, loạn thạch bắn tung tóe, bụi đất tung bay, sau lưng Lục Diệp đều là những cái hố to, cả người đầy bụi đất, trông vô cùng chật vật.

Mãi đến một khoảnh khắc, công kích liên miên bất tuyệt kia bỗng nhiên đình chỉ.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh núi, nữ tu kia cầm cung trong tay, lẳng lặng đứng ở nơi đó, trên dây cung kia còn có vết máu đang nhỏ xuống, trên năm ngón tay của nàng đã có một mảnh máu thịt be bét, lộ ra xương trắng lộ ra.

Sắc mặt nữ tu tái nhợt như tờ giấy, thoạt nhìn tiêu hao cực lớn.

Thời gian một nén nhang làm ra cường độ siêu cao, nữ tu này rõ ràng có chút không chịu nổi, so sánh với trạng thái của bản thân nàng, Lục Diệp càng hoài nghi mũi tên của nàng sợ là dùng hết rồi!

Thời gian ngắn ngủi không đến một nén nhang này, số mũi tên nữ tu bắn ra không đến một ngàn thì cũng có tám trăm, đa số đều bị Lục Diệp tránh đi, số ít không tránh được, đều bị hấn dùng Bàn Sơn Dao ngăn lại.

Lục Diệp không tiến lên nữa, chỉ lẳng lặng ngẩng đầu nhìn lên nữ tu kia.

Ấn ký chiến trường có động tĩnh truyền đến, hẳn là Y Y đưa tin, lúc này liên hệ với Lục Diệp, rõ ràng là đang hỏi Lục Diệp có muốn động thủ hay không.

Lục Diệp chậm chậm lắc đầu.

“Người rất mạnh, thời gian dài không phải đối thủ của người!”

Nữ tu nói xong câu đó, ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Nhận thua!”

Thiên Cơ hạ xuống, đưa nàng ra khỏi chiến trường.

Đúng như Lục Diệp suy đoán, mũi tên của nàng đã dùng hết rồi, không thể phủ nhận, thực lực của nàng rất mạnh, nhưng nàng muốn phát huy hoàn toàn thực lực của bản thân, có sự ỷ lại rất mạnh đối với ngoại vật.

Mất hết mũi tên, nàng lấy cái gì đấu với Lục Diệp?

Mà nàng trước đó sợ dĩ sau khi tiếp nhận Lục Diệp khiêu chiến lại để cho Lục Diệp đợi hơn một canh giờ, chính là đang chuẩn bị phòng bị mũi tên của mình.

Có thể nói, đánh với Lục Diệp một trận, nàng đã thua thiệt lớn.

Dù sao mỗi một mũi tên của nàng đều là chế tạo riêng, mấy trăm mũi tên bị mất tích cũng là một khoản tài phú không nhỏ.

Đợi sau khi nữ tiên tu kia biến mất, Lục Diệp mới thu đao vào vỏ, đứng tại chỗ trầm mặc một lát, mặc cho Thiên Cơ dẫn dắt, trở về nhà gỗ.

“A, Linh Khê bằng đệ tam trở về, chúc mừng chúc mừng.”

Một bên truyền đến tiếng chúc mừng của Hoa Từ chế nhạo, nữ nhân này từ bên ngoài tu hành trở về, vừa vặn đụng phải Lục Diệp.

Lục Diệp không để ý tới hắc hắc truyền tin cho Liên Châu, hỏi thăm tình hình lúc đánh.

“Đây là bị khi dễ?” Hoa Từ kinh ngạc.

Y Y tiến lên, tiến đến bên tai Hoa Từ nói nhỏ vài tiếng, Hoa Từ lập tức hiểu rõ, che miệng cười duyên: “Đánh thắng không được sao, để ý quá trình làm cái gì.”

Lục Diệp làm sao không biết đạo lý này, chỉ là...

Mười thứ hạng đầu của Linh Khê bảng là cái gì?

Từ khi khiêu chiến Quỷ Ảnh Tử, không có một ai đứng đắn cả.

Quỷ Ảnh Tử cùng hấn hao tổn hai ngày, cuối cùng ngay cả một khuôn mặt đều không thấy.

Pháp tu xếp hạng thứ sáu chọn địa hình hai hòn đảo đơn độc trên biển lớn, Lục Diệp vừa mới xông qua đối phương liền nhận thua.

Lúc này đây càng không hợp thói thường, Lục Diệp đều không đến gần đối phương trong vòng trăm trượng, chiến đấu đã kết thúc, từ đầu tới cuối hẳn đều là người bị đánh.

Tuy nói cuối cùng quả thực là thắng, nhưng Lục Diệp cũng không cao hứng nổi chút nào.

Đúng lúc này, Vu Liên Châu trả lời: “Người là binh tu, linh khí dùng là trường thương!”

Lục Diệp thở dài một hơi, cuối cùng cũng không cần gặp phải một vài đối thủ hiểm thấy nữa.

Không chút trì hoãn, Lục Diệp lập tức phát động khiêu chiến.

Tuy nói trước mắt hẳn không phải trạng thái tốt nhất, nhưng lửa giận vốn nghẹn ngào đã sắp bùng lên, hẳn không chờ nổi muốn đâm một trận sống mái với kẻ khác, hóa giải uất nghẹn trong lòng.

Thời Quảng không để cho hẳn chờ quá lâu, sau khi khởi xướng khiêu chiến chỉ là một chén trà, Thiên Cơ rơi xuống, thân ảnh Lục Diệp biến mất trong nhà gỗ.

Trong một chiến trường phạm vi trăm trượng, Lục Diệp cùng

lúc hiện thân, đồng thời cũng nhìn thấy thân ảnh của đối phương.

Lục Diệp quan sát trái phải, phát hiện trận địa này khá hợp tâm ý của mình, lúc trước khi hắn bị khiêu chiến, đều lựa chọn loại sân bãi này, chỉ có điều nhỏ hơn cái này một chút.

“Lục Nhất Diệp!” Thời Quảng tay cầm một thanh trường thương, chỉ về phía trước, miệng quát lớn: “Mau tới nhận lấy cái chết!”

Chương 765: Thời Quảng

Tuy nói giữa hai bên không có ân oán cá nhân, nhưng lúc đó Quảng Quảng là đối thủ cuối cùng trên Linh Khê bảng của Lục Diệp, hẳn càng là đối thủ cuối cùng của Vạn Ma lĩnh.

Linh Khê bảng một là biểu tượng, còn là một loại thân phận tu sĩ hai phe lớn, ai cũng sẽ không dễ dàng đoạt được.

Trước đây hơn mười năm, vị trí này bị Đan Tâm Môn Phong Nguyệt Dực chiếm lấy, đó là chuyện không có biện pháp, ai bảo người ta ở cấp độ Linh Khê Cảnh này đắm chìm hơn mười năm chứ.

Tu sĩ đi cùng nàng đều là Vân Hà Chân Hồ, nàng ta vẫn còn ở Linh Khê cảnh, nhiều năm tích lũy nội tình cường đại cũng không phải một vài nhân tài mới xuất hiện có thể khiêu chiến.

Thật vất vả, tam đại uy kịch độc trên Linh Khê bảng không còn, rốt cuộc đến phiên Vạn Ma lĩnh xoay người trở mình trở thành một bảng.

Nhưng lúc này mới qua bao lâu? Tính toán đâu ra đấy hai tháng mà thôi!

Bên phía Hạo Thiên minh xuất hiện một Lục Nhất Diệp, một đường thế như chẻ tre, tiếng hát vang vọng, không ngừng phá vỡ các ghi chép trong những năm qua, bây giờ còn có tư cách tranh đoạt hạng nhất!

Cho nên trong trận chiến này dù như thế nào cũng không thể thua, cũng không dám thua! Thực sự gọi Lục Diệp lấy tu vi Thiên Bát đẳng lâm Linh Khê bảng nhất, ngày sau tu sĩ Vạn Ma lĩnh cũng

phải lùn hơn người ta một cái đầu.

Trong đấu trường phạm vi mấy chục trượng, Lục Diệp nhìn thân ảnh linh lực sôi trào bên kia, lông mày nhướng lên.

Lần này trạng thái của đối thủ quá không thích hợp, giống như dùng linh đan nào đó có thể tạm thời tăng thực lực lên!

Tu hành giới có loại linh đan này, trước kia khi Lục Diệp dạo Thiên Cơ Bảo khố đã từng nhìn thấy một loại linh đan gọi là Bạo Khí Hoàn, sau khi uống vào trong vòng một nén nhang, tốc độ chảy linh lực trong cơ thể tu sĩ có thể gia tăng ba bốn phần, kể từ đó, thực lực của tu sĩ cũng sẽ bạo tăng.

Nhưng loại linh đan này có thể gia tăng thực lực tu sĩ trong thời gian ngắn, thường thường đều có di chứng rất mạnh, hiệu quả càng lớn, di chứng cũng càng mãnh liệt.

Rõ ràng trước khi tiến vào Quảng đã phục dụng đồ vật tương tự Bạo Khí Hoàn, nếu trong vòng một nén nhang hắn không giải quyết được Lục Diệp, vậy thì hắn sẽ không còn sức đánh trả nữa.

“Để ta tự mình làm!” Lục Diệp bỗng nhiên nhẹ nhàng nói một câu.

Lời này là nói với Y Y, Y Y đã chui xuống dưới đất, có thể ra tay bất cứ lúc nào, nhưng mấy trận khiêu chiến trước của Lục Diệp đều đã đánh đến uất ức đến cực điểm, lần này rốt cuộc cũng đụng phải một đối thủ bình thường, cho dù đối thủ này nghi ngờ đã dùng bạo khí hoàn từ trước, hắn vẫn không muốn tùy tiện nhúng tay.

Bên kia Quảng gầm thét, thân như sấm đánh về phía Lục Diệp, trong lúc chạy, trường thương trong tay nhanh chóng súc thế.

Lục Diệp đồng thời hướng bên kia ngênh đón.

Bên trong đấu trường, khoảng cách hơn mười trượng chớp mắt đã gần, sau đó hung hăng va chạm cùng một chỗ.

Bàn Sơn Dao rời vỏ, ánh lửa leo lên thân đao chém xuống.

Trường thương xuất kích, giống như một con Thụy Long từ trong long huyết thò đầu ra.

Trong chốc lát giằng co, tiếng nổ bùng đoàng truyền ra, linh lực sau khi bị đè ép kịch liệt thì ầm vang cuốn sạch, hai bóng người bị trùng kích ngã bay về phía sau.

Đang ở giữa không trung, Lục Diệp chỉ cảm thấy hồ khẩu run lên, trong lúc vội vàng ổn định thân hình, một phát bất được hổ phách đang ngồi xổm trên đầu vai mình, ném nó qua một bên, chặt vật rơi xuống đất, lại lui về sau ra mấy trượng, lúc này mới ổn định thân hình.

Mặc kệ lúc này có phải hay không Lục Diệp đã sớm phục dụng linh đan gia tăng thực lực, giờ phút này đều có một loại cảm giác gặp phải kình địch, tranh đấu với kẻ địch như vậy, hẳn không phân biệt được tâm bảo hộ hổ phách.

Bên kia, Quảng cũng rơi xuống, bước chân bất động, thân thể trượt ra sau gần mười trượng.

Còn không đợi hẳn đứng vững, trong tầm mắt đã có bóng người hiện lên, Lục Diệp đã nhào đến trước mặt hắn, trường đao sắc bén đâm thẳng tới.

Một đao hung tàn như vậy, đối lại người bình thường chắc chắn sẽ dốc toàn lực tránh né, nhưng Quảng Chỉ thoáng nghiêng người, trường thương trong tay như rồng, cũng đâm tới Lục Diệp.

Tiếng xoạt xoạt truyền ra, hai bóng người lướt qua nhau, máu tươi chảy ra tung tóe.

Chỗ eo Lục Diệp xuất hiện một vết máu, máu thịt ở lồng ngực cũng đang cuộn tròn.

Chắc chắn đây là một trận chiến cuồng bạo, hai bên giao chiến đều ôm tâm trạng giết chết đối phương ra tay, ai cũng không định lùi bước, cho nên chỉ giao thủ chiêu thứ hai đã dồn dập thụ thương.

Chỉ có điều thương thế của Lục Diệp lại nhẹ hơn một chút, bởi vì trong nháy mắt trường thương của đối phương rơi xuống, hắn đã tạo ra một đạo Linh văn Ngự Thủ!

Cho dù không thể ngăn cản được uy lực một thương kia, thế nhưng cũng đã phá tan không ít lực đạo.

Lúc Quảng phảng phất không cảm giác thấy đau đớn, trường thương xoay nửa vòng trước người, lúc tay trái tay phải giao thế, đầu thương đã biến thành đuôi thương, thuận thế một thương đâm ra sau lưng.

Biến chiêu cực nhanh, làm cho người ta ứng phó không nổi.

Giờ này khắc này, Lục Diệp còn đưa lưng về phía hắn, mũi trường thương kia vô cùng chuẩn xác đâm tới ót của Lục Diệp.

Y Y núp trong bóng tối suýt nữa kinh hô thành tiếng, ngay cả Hồ Phách cũng cấp tốc chuẩn bị cứu chủ.

Nhưng Lục Diệp lại giống như mọc mắt ở sau ót, thân thể bỗng nhiên chùn xuống, một thương này sượt qua da đầu liền đâm ra ngoài.

Có thể tránh được một kích không nhìn thấy này, không thể nghi ngờ là cảm giác mạnh mẽ của Lục Diệp đang phát huy tác dụng, vừa rồi trong nháy mắt kia, sau đầu hắn rõ ràng có cảm giác đau đớn cực kỳ mãnh liệt, trong lòng càng sinh ra uy hiếp trí mạng.

Thân thể cong lên, trở tay chém ra một đao, một đao này chém vào lồng ngực Quảng, đồng thời Lục Diệp cũng bị trường thương của Thời Quảng quất xuống đất.

Nhưng một thương của Thời Quảng không có kết quả, thuận thế áp đảo như roi.

Chương 766: Thời Quảng 2

Bị một đao này bức lui, lúc Quảng cúi đầu nhìn về phía ngực mình, cho dù mặc bảo giáp hộ thân, rõ ràng cũng ngăn không được trường đao sắc bén kia của đối thủ, chỗ ngực bị hai vết thương huyết nhục quay cuồng dữ tợn đến cực điểm, máu tươi nhuộm đỏ quần áo.

Nếu không có bảo giáp hộ thân, chỉ sợ hai đao này đã lấy mạng của hắn.

Bên kia Lục Diệp vội vàng đứng dậy, má bên phải không khống chế được mà giật nảy lên, trên mặt còn có một dấu vết như cây gậy...

Bị thời gian dùng thân thương quất trúng...

Ấn ngân này có thể từ ánh mắt trên mặt đến bụng phải, nóng rất đau đớn.

“Người thật lợi hại!” Lúc này quả thực khen ngợi, ngôn từ phát ra từ đáy lòng.

Lục Diệp im lặng một chút, thản nhiên nói: “Cũng vậy!”

Tuy nói hận không thể chặt đối phương thành trăm đoạn trên mặt đất, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tâm tình vui vẻ sau khi hắn được tán thưởng như vậy, sự thừa nhận của đối thủ không thể nghi ngờ là sự thật nhất.

“Không giống nhau.” Thời điểm quảng đại chậm rãi lắc đầu: “Ta đăng lâm Linh Khê bảng đã được mấy tháng, mỗi tháng đều có thể được thiên cơ ban thưởng một lần, trước khi đi vào, ta còn sử

dụng một viên Bạo Khí Hoàn, cho nên có thể phát huy ra trình độ nguyên bản của bản thân vượt xa, nhưng người cái gì cũng không có, cảnh giới của người thậm chí so với ta còn thấp hơn một tầng...”

Nói xong, lúc này bản thân Quảng cũng không nhận được hoài nghi nhân sinh, trên đời này thật sự có nhân vật như vậy sao?

So với đối phương tu vi cao hơn một tầng nhỏ, trước đó lại đạt được mấy lần Thiên Cơ tẩy lễ lần trước, càng dùng một viên Bạo Khí Hoàn, thế mà cũng chỉ đánh ngang tay với người ta.

Nếu người ta có tích lũy như vậy, thì thực lực sẽ mạnh đến mức nào?

Người như vậy tiếp tục còn sống, không thể nghi ngờ là ác mộng bên Vạn Ma lĩnh.

“Nói xong chưa?” Lục Diệp nhắc Bàn Sơn đao lên, có chút không kiên nhẫn.

“Câu cuối cùng.” Thời Quảng nhếch miệng cười: “Tuy không phải quá rực rỡ, nhưng ta rất may mắn trước khi vào đây được phục dụng Bạo Khí hoàn, nếu không căn bản không phải đối thủ của người!”

Khi chữ cuối cùng rơi xuống, hai người đồng thời lao tới tấn công đối phương, lại bắt đầu một trận tử đấu như vừa rồi, đao quang thương ảnh, sát khí bắn ra, linh lực cuồng bạo tùy ý thi triển trong đấu trường phạm vi mấy chục trượng, thi thoảng lại có máu tươi bắn ra, tiếng leng keng leng keng không ngừng va chạm.

Hai người đều không có sử dụng thủ đoạn ngự khí, ngay từ đầu đã là cận chiến đẫm máu, bởi vì trong lòng Lục Diệp kìm nén một cỗ ác khí, mà lúc Quảng hiểu được mình không phải đối thủ của Lục Diệp trên con đường ngự khí, đương nhiên sẽ không tự

rước lấy nhục.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, thực lực mà Lục Diệp phát huy ra rõ ràng đang không ngừng tăng lên, bất kể là tốc độ hay lực lượng, đều mạnh hơn nhiều so với lúc đầu.

Bàn Sơn Dao mang theo một chùm máu tươi, lúc này một chân như roi quét lên khuỷu vai của Lục Diệp, cho dù hắn đã thúc giục linh văn ngự thủ từ trước, Lục Diệp cũng bị một cước này quét bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất, lăn mấy vòng mới dừng lại được, vội vàng bò lên, khoe miệng tràn ra máu tươi, cánh tay trái mềm nhũn mà buông xuống, không thể dùng khí lực.

Trật khớp!

“Thì ra người cũng sớm phục dụng linh đan tăng cường thực lực.” Lúc Quảng hừ lạnh một tiếng.

Thực lực của Lục Diệp tăng cường cho hắn, cho nên hắn nghĩ lầm Lục Diệp cũng giống như hắn, chỉ là loại tăng cường này của Lục Diệp có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không phải đột nhiên bộc phát, cho nên hắn suy đoán linh đan mà Lục Diệp dùng hắn là tương đối ôn hòa, không cuồng bạo như Bạo Khí Hoàn.

Lục Diệp cũng lười giải thích, hắn mới không dùng linh đan tăng cường thực lực gì đó.

Hắn chỉ xây dựng trên người mình một đạo Huyết Nhiễm Linh văn mà thôi!

Hắn đã được đạo linh văn này rất lâu rồi, chỉ có điều cho tới bây giờ, hắn chỉ vận dụng một lần, đó chính là sử dụng trong trận chiến trấn thủ Linh Khê.

Bởi vì sau khi có được đạo Linh văn này, hắn rất ít khi dùng mặt loại đối thủ ngang tài ngang sức với mình, hoặc là khiêu chiến với hắn.

Tác dụng của linh văn này là hấp thu máu tươi của Lục Diệp chảy ra, tăng thực lực của hắn lên.

Đơn giản mà nói, Lục Diệp càng bị thương, tác dụng phát huy ra linh văn này lại càng mạnh.

Mấy ngày nay Lục Diệp thường xuyên bị một đám người đuổi giết, làm gì có cơ hội vận dụng Huyết Nhiễm Linh văn.

Khiêu chiến Quảng ngược lại cho hắn cơ hội này.

Dùng hàm răng cắn chặt Bàn Sơn đao, hắn lấy một băng vải từ trong túi trữ vật ra, tay trái quấn vài cái, cố định lại cánh tay trái đang lắc lư của mình.

Trong quá trình này, Quảng đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn, chỉ tiếc động tác của Lục Diệp quá nhanh, chờ đến khi hắn vọt tới gần, Lục Diệp đã xong việc rồi.

Đối mặt với một thương đâm thẳng tới, trường đao của Lục Diệp đột nhiên đâm tới, phá vỡ những đóa thương hoa kia, dán vào trường thương giết đến trước mặt Quảng.

Lúc này Quảng biến sắc, rút thương về ngăn cản, Bàn Sơn đao chém xuống.

Tiếng vang truyền ra, thân thể Quảng nhẹ nhàng, bị đánh ra ngoài.

Linh văn nhuộm máu gia trì, khiến tốc độ và sức mạnh xuất đao của Lục Diệp đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, vốn thể lực ngang nhau cũng có xu thế chiến đấu nghiêng ép.

Thúc giục Phong Hành, thân hình Lục Diệp vọt ra, nhảy lên thật cao, một đao bổ xuống.

Một đao này mặc dù bị thời gian miễn cưỡng ngăn cản, nhưng

lực lượng khổng lồ kia vẫn như cũ đập thân thể hắn rơi xuống, Lục Diệp ở giữa không trung, linh hoạt xoay một vòng, chân phải như roi quét ra ngoài.

Thời gian chưa kịp rơi xuống đất lại bay lên, hơn nữa một roi này quét lên đầu hắn, đánh tới thời gian mắt nổ đom đóm.

Chương 767: Nhất Bảng

Không đề cập tới tu vi cao thấp, chỉ nói thực lực mạnh yếu, Lục Diệp và Thời Quảng khai chiến một hồi, thực lực của người sau mạnh hơn một chút, chỉ có điều trong trận chiến này Lục Diệp có thể dùng đủ loại linh văn gia trì, nhất là Ngự thủ linh văn, giúp hắn đỡ được mấy lần uy hiếp trí mạng.

Cho nên hai bên mới có thể đánh nhau khí thế ngất trời.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Huyết Nhiễm linh văn dần dần phát huy tác dụng, thực lực của Lục Diệp dần dần tăng lên, chậm rãi vượt qua Thời Quảng.

Huyết Nhiễm linh văn vẫn đang tiếp tục phát huy tác dụng, thực lực của Lục Diệp vẫn đang không ngừng tăng lên, đến lúc này, mỗi lần đối đầu đều giống như kết thúc đối với Thời Quảng khi rơi vào thế bất lợi.

Cơ giận của Thời Quảng càng không thể nuốt trôi.

Nuốt Bạo khí hoàn mặc dù có thể tăng thực lực tu sĩ trong thời gian ngắn, nhưng lại có di chứng rất mạnh, khi Bạo Khí hoàn phát huy tác dụng, thần trí của tu sĩ cũng bị ảnh hưởng, càng dễ dàng phần nộ và nóng nảy hơn.

Nếu như ở trạng thái bình thường thì lẽ ra Thời Quảng đã nhận ra sự chênh lệch thực lực giữa bản thân và Lục Diệp càng lúc càng lớn, nhưng bây giờ hắn hoàn toàn bị cơn phần nộ làm cho đầu óc choáng váng, chỉ có một ý niệm trong lòng cuộn cuộn, giết chết đối thủ trước mắt này!

Thời Quảng từ trên mặt đất bò dậy, lúc này hắn quay đầu

phun ra một búng máu,捏 lại hai mắt sưng tấy, nhìn Lục Diệp đang cấp tốc lao về phía mình, trường thương trong tay nâng lên một chút, bày ra một tư thế cực kỳ cổ quái.

Tiếp theo trong nháy mắt, một thân linh lực như hồng thủy tràn vào bên trong trường thương.

Trong lúc chạy trốn, Lục Diệp chỉ một thoáng cảm giác lông tơ toàn thân dựng thẳng lên, nguy cơ nồng đậm sinh sôi trong lòng, lập tức hiểu được Thời Quảng này sợ là muốn thi triển bí thuật uy lực to lớn gì đó!

Sau khi Lục Diệp suy nghĩ một lát, hẳn cũng không lùi bước, cũng dùng linh lực rót vào trong đao Bàn Sơn, trường đao vốn được ánh lửa quần quanh nay đã hoàn toàn bốc cháy.

Oanh...

Linh lực song phương bộc phát, khiến toàn bộ không gian chiến trường trở nên vận vẹo, vô số luồng khí xoáy to nhỏ lưu chuyển bốn phía.

Hổ Phách đã bị lực lượng cuồng bạo ép tới rìa đấu trường, thân thể nho nhỏ dán chặt trên mặt đất, không nhúc nhích.

Hai bóng người phóng tới với tốc độ cực nhanh.

Thời Quảng xuất thương, miệng quát lớn: "Phong Hỏa Liệu Nguyên!"

Trong tầm mắt của Lục Diệp xuất hiện một thanh thương ảnh, nhưng thương ảnh kia giống như một ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, nhanh chóng trải rộng ra, trong phút chốc, tầm mắt của Lục Diệp bị vô số đạo thương ảnh tràn ngập.

Hắn cũng không để tâm, hoàn toàn thiêu đốt trường đao, dốc hết toàn lực, một đao đánh xuống.

Thương ảnh đầy trời vỡ nát vô hình, Bàn Sơn Dao có cảm giác chém trúng huyết nhục, cùng lúc đó, trước ngực Lục Diệp cũng mát lạnh.

Sóng linh lực chậm rãi lắng xuống, giữa sân hai người giằng co bất động.

Đưa mắt nhìn lại, bàn sơn đao của Lục Diệp chém vào xương bả vai của Thời Quảng, suýt nữa một đao chém đứt đầu hắn, mà trường thương của hắn lúc này cũng đâm vào ngực của Lục Diệp, xuyên qua sau lưng hắn.

Tí tách, tí tách...

Máu tươi nhỏ xuống, phát ra thanh âm rõ ràng.

Ánh mắt hai người đều huyết hồng nhìn đối phương, sau đó đồng thời nâng lên một cước đạp tới đối phương.

Một tiếng chạm đất, mỗi người đều bị lực đạo phản chấn kia đẩy ra xa, lão đảo ngã về phía sau, máu ở ngực Lục Diệp chảy ồ ạt, trong khi đó máu tươi từ cổ Thời Quảng phun ra xối xả như suối.

Đình...

Trường đao chống xuống đất, Lục Diệp cố gắng chống đỡ không ngã nhưng Thời Quảng đã không thể kiên trì được nổi nữa, phù phù một tiếng, ngửa mặt ngã xuống đất, hơn nữa khí tức trên người hắn lại trở nên suy yếu với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Thời hạn của Bạo Khí hoàn đã đến.

Phản phệ cường đại khiến vẻ mặt gã dữ tợn, đau đớn khó nói nên lời lan khắp toàn thân, giờ phút này gã đã không còn sức tái chiến nữa.

Lục Diệp há miệng thở dốc, miễn cưỡng đứng lên, từng bước đi về phía Thời Quảng.

Thời Quảng mở to đôi mắt sững tấy, yên lặng nhìn lên chiến trường trên không, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thằng đến khi nghe được động tĩnh Lục Diệp đi tới, bờ môi hằn mới nhúc nhích, muốn mở miệng nói chuyện.

"Hồng!" Hồ Phách gầm lên.

Nhưng mà điều đó cũng không thể ngăn cản được Thời Quảng, nếu hắn đã biết năng lực của Hồ Phách, lúc trước há lại không có chút phòng bị nào?

Trong tiếng Hồ Phách trùng kích, quanh thân Thời Quảng bỗng nhiên bị một tầng bình chướng vô hình bao phủ, ngăn cách xung kích của tiếng gào kia.

"Nhận thua!" Lúc này Thời Quảng phun ra hai chữ, cả người hắn được thả lỏng, phẳng phất giống như trút xuống được gánh nặng ngàn cân.

Thiên cơ rơi xuống, thân ảnh Thời Quảng lúc này đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lục Diệp dừng lại.

Y Y xuất hiện, vội vàng đỡ lấy hắn, nhìn thương thế trên ngực Lục Diệp, một mặt nghĩ mà sợ, một thương này hơi chệch đi một chút, chỉ sợ Lục Diệp có lẽ đã chết.

Trên thực tế, quả thật một thương này của Thời Quảng đã đâm vào tim Lục Diệp, chỉ là vào thời khắc mấu chốt Lục Diệp đã tránh được chỗ hiểm.

Chốc lát sau, Lục Diệp nằm trên giường, Hoa Từ ngồi lệch ra

một bên giường, linh lực Mộc hệ trong hai tay bắt đầu thi triển, chữa thương cho hắn, còn chưa đợi Hoa Từ xử lý tốt, Lục Diệp đã ngủ say.

Không thể phủ nhận, đánh một trận cùng Thời Quảng chính là trận chiến sảng khoái nhất từ khi hắn khiêu chiến Linh Khê bằng đến nay. Bởi vì lúc trước đám Quỷ Ảnh tích lũy được bao nhiêu nộ khí mà lúc này hắn đã phát tiết không còn một mảnh.

Mặc dù thủ đoạn của đối phương không quá vinh quang, đã sớm lấy được Bạo Khí hoàn, nhưng vốn là hai bên đối địch nên tất nhiên sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, đâu cần phải để ý vinh hay nhục.

Chương 768: Nhất Bảng 2

Hiện tại Lục Diệp không muốn gì cả, hắn chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Trong lúc hắn đang ngủ say, tu sĩ hai đại trận doanh trên chiến trường Linh Khê lộ ra hai tâm thái hoàn toàn bất đồng.

Linh Khê bảng biến hóa ngay từ đầu đã được các tu sĩ quan sát, ngay khi vị trí một và vị trí ba trên bảng được hoán đổi, phần đông tu sĩ bên trong Hạo Thiên minh đều vui mừng khôn xiết, tâm tình phấn khởi, cùng với vinh dự, mà bên phía Vạn Ma lĩnh lại hoàn toàn tĩnh mịch, trong lòng vô số tu sĩ tràn đầy lo lắng.

Chuyện lo lắng nhất, rốt cục vẫn xảy ra!

Lục Nhất Diệp của Bích Huyết Tông dùng tu vi Thiên Bát đánh bại Thời Quảng, đăng lâm lên đầu bảng Linh Khê!

Hành động vĩ đại như vậy đã phá vỡ đủ loại ghi chép của tu hành giới Cửu Châu từ trước đến nay.

Trước đó chưa bao giờ có tiền lệ tu sĩ Thiên Bát Kỳ chiếm vị trí đứng đầu Linh Khê bảng, so với Lý Bá Tiên lúc trước, hắn ta đã đắm chìm trong Linh Khê cảnh hơn mười năm, cũng chỉ chiếm được mười thứ hạng đầu mà thôi. Sau đó hắn ta đại chiến một trận với Yển Hình, bại lộ thực lực chân chính, cũng mới đến thứ ba...

Tuy rằng sau khi danh tự tam đại u nhọt độc kia biến mất, hiện tại lượng vàng của Linh Khê bảng đã suy giảm rất nhiều, nhưng bảng đầu chính là hạng nhất.

Toàn bộ Linh Khê bằng một trăm người, duy nhất Thiên Bát cao cao tại thượng, phía dưới thuần một sắc Thiên Cửu tu sĩ!

Đây nhất định là một màn đủ để ghi vào sử sách.

Còn có, Lục Nhất Diệp lần đầu tiên đăng lâm Linh Khê bằng, tu vi vẫn là Thiên Thất, đã xếp hạng tới vị trí thứ ba mươi ba...

Đây cũng là chuyện trước kia chưa từng phát sinh, trừ hẩn ra, cũng không có người nào lấy tu vi Thiên Thất đăng lâm qua Linh Khê bằng, càng mặc kệ xếp hạng cao như vậy.

Việc tu vi tạm thời không nói đến, tốc độ xếp hạng trên bảng của thăng nhĩ này cũng nhanh đến kinh người.

Từ khi hẩn bắt đầu chuyên tâm đánh bằng đến nay, trước sau cũng không đến nửa tháng, trong thời gian này hẩn còn bỏ ra năm ngày để cùng Bạch Lan và các tu sĩ khác của Vạn Ma Lĩnh khiêu chiến phân cao thấp.

Nói cách khác, thời gian hẩn chân chính giành bằng chỉ có khoảng mười ngày!

Thời gian mười ngày, một đường đánh đầu thăng đó, không gì cản nổi, giết tới vị trí hạng nhất Linh Khê bằng, quả thực làm người nghe kinh hãi.

Trong lòng tu sĩ Vạn Ma lĩnh đau khổ, thời đại bị một người chi phối, chẳng lẽ lại sắp đến nữa sao?

Lúc trước tên này ở vòng trong, đã khiến lòng người Vạn Ma Lĩnh bàng hoàng, có điều lúc đó hẩn chỉ dựa vào tạo nghệ trận đạo của bản thân, lôi kéo ra liên quân Hạo Thiên minh.

Hiện tại hẩn dựa vào thực lực chân chính của mình!

Hai loại uy hiếp hoàn toàn khác biệt, không thể nghi ngờ, Lục

Diệp bây giờ so với lúc ở vòng trong thì càng khiến cho người ta kiêng kị hơn.

Điều duy nhất khiến bên Vạn Ma Lĩnh cảm thấy may mắn chính là từ bên kia truyền đến tin tức, trận chiến cuối cùng đã làm Lục Nhất Diệp bị thương không nhẹ, chỉ sợ cần không ít ngày điều dưỡng, cho nên bên Vạn Ma Lĩnh trong thời gian ngắn không cần lo lắng hắn sẽ nhảy ra gây sự.

Dưới tình huống bình thường, phía Vạn Ma Lĩnh có thể nhân cơ hội này khiêu chiến Lục Diệp, kéo hắn từ vị trí số một của Linh Khê bảng xuống.

Nhưng đôi mắt khắp Linh Khê bảng hiện giờ, sáu vị trí đầu chỉ có hai Vạn Ma Lĩnh, một là lúc Thời Quảng, một là nữ tiền sĩ kia, chỉ có hai người bọn họ mới có tư cách khiêu chiến Lục Diệp.

Bản thân Thời Quảng cũng bị thương nặng, lại thêm di chứng của Bạo Khí Hoàn, tối thiểu mười ngày nữa tháng không xuống được giường, có thể giữ được thứ hạng của mình cũng không tệ rồi, đâu còn sức lực đi khiêu chiến Lục Diệp.

Về phần nữ tiền sĩ kia, mũi tên lúc trước của nàng ta bị tiêu hao không còn một mảnh, muốn bổ sung, chỉ mất mấy ngày là không đủ.

Thời gian mấy ngày, đủ để Lục Diệp khôi phục.

Cho nên hiện tại trừ phi có người của Hạo Thiên minh đi khiêu chiến Lục Diệp, nếu không vị trí thứ nhất của Lục Diệp không thể rung chuyển.

Người của Hạo Thiên minh đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức làm loại chuyện người thân đau đớn kẻ thù hả hê này.

Có điều Vạn Ma Lĩnh bên kia quả thật đang có chủ ý này, bởi vì sau khi Lục Diệp đăng lâm Linh Khê bảng, mấy tu sĩ của Hạo

Thiên minh xếp hạng thứ sáu đều không ngừng bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh phía sau khiêu chiến, phía Vạn Ma lĩnh rõ ràng là muốn mượn xếp hạng của mấy người này làm bậc thang, đi khiêu chiến Lục Diệp, chỉ cần bọn họ có thể thắng được mấy tu sĩ Hạo Thiên minh này, thay thế vị trí của bọn họ thì sẽ có tư cách khiêu chiến Lục Diệp, một khi bọn họ có thể khiêu chiến Lục Diệp, với trạng thái hiện tại của Lục Diệp, có lẽ sẽ không thắng được.

Trong nhà gỗ, sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy, ngực và chỗ cánh tay trái còn có cảm giác đau đớn rõ ràng, toàn thân cũng không còn bao nhiêu khí lực, Lục Diệp chậm rãi bò dậy ngáp một cái.

Y Y đang đứng ở một bên, nghe được động tĩnh, vội vàng chạy lại, cầm lấy gối đặt ở sau lưng Lục Diệp, ân cần hỏi thăm: "Cảm giác thế nào?"

"Vẫn ổn." Lục Diệp sờ sờ bụng: "Hơi đói, làm ít đồ ăn một chút?"

Hắn ngửi được mùi thơm từ ngoài cửa sổ bay vào, không có gì bất ngờ chính là, Hoa Từ đang nấu cơm.

Người xuất thân từ Bích Huyết tông dường như đều có ưu điểm này, mỗi người đều là trù nghệ cao minh, Nhị sư tỷ như vậy, Tứ sư huynh cũng như vậy, Hoa Từ cũng giống vậy.

"Chờ một chút." Y Y nói xong, trực tiếp từ cửa sổ bay ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã bưng tới một chén cháo, cũng không biết trong bát cháo kia có thứ gì, dù sao nhìn màu sắc diễm lệ...

Lục Diệp vừa húp cháo, vừa điều tra tin nhắn trong ấn ký chiến trường của mình, sau đó lựa chọn một ít hồi báo.

Phần lớn đều là tin tức chúc mừng, lấy tu vi Thiên Bát áp quần hùng, chiếm lấy vị trí đứng đầu Linh Khê bảng, tự nhiên đáng để ăn mừng, đối với những tin tức này, Lục Diệp đều đơn giản trả lời

một câu.

Chương 769: Nhất Thiêm và Thiên cơ ban thưởng

Còn có một chút tin tức là mời hắc đi trụ sở của mình tu hành.

Đây cũng không phải nịnh bợ hoặc là như thế nào, hiện giờ Lục Diệp đang mông vào phiên toái, nhất là hiện tại hắc đã đăng lâm lên Linh Khê bảng, phía Vạn Ma lĩnh càng thêm kiên quyết muốn giết hắc, mặc kệ là tu hành ở trụ sở tông môn nào, cũng sẽ không mang đến cho người ta bao nhiêu chỗ tốt, khả năng duy nhất chính là bị bên Vạn Ma lĩnh liên thủ nhằm vào.

Lục Diệp đương nhiên đều cự tuyệt những lời mời này.

Vạn Độc Lâm là nơi ẩn thân tốt nhất trước mắt của hắc, trốn ở nơi này, chỉ cần hắc không chủ động lộ diện, người của Vạn Ma lĩnh đừng hòng tìm tới hắc, hắc lại có thể tùy thời chủ động xuất kích, đánh cho Vạn Ma lĩnh trở tay không kịp.

Mặc dù thiên địa linh khí nơi này không quá nồng đậm, nhưng chỉ cần Lục Diệp có đầy đủ linh đan, tốc độ tu hành tự nhiên cũng không chậm đi bao nhiêu.

Kết thúc truyền tin, Lục Diệp chuyên tâm húp cháo.

Mỗi ngày Hoa Từ tới chữa thương cho hắc, chỉ trong thời gian ba ngày, thương thế của Lục Diệp đã tốt hơn rất nhiều.

Lúc nhàn hạ, hắc tu hành đọc sách, cuộc sống bỗng nhiên trở nên nhàn nhã, không còn đủ loại hỗn loạn như trước, mà Lục Diệp ngạc nhiên phát hiện ra, mình đối với cuộc sống này vậy mà còn rất thích ứng, thậm chí còn rất ưa thích.

Cho đến lúc này, hần mới nhận thấy ở sâu trong nội tâm mình cũng không phải một người thích gây sự, so với loại sinh hoạt mạo hiểm kích thích này, hần càng thích yên bình hơn.

Chỉ là... Người trong giang hồ, thân bất do kỷ!

Trong tiểu viện bên ngoài nhà gỗ, Lục Diệp cầm Bàn Sơn đao trong tay, linh lực toàn thân sôi trào, điên cuồng tràn vào trong thân đao.

Đoạn thời gian trước đã bất khả chiến bại trên bảng, hần tuy đánh đầu thắng đó, một đường khó gặp địch thủ, nhưng trong lúc chiến đấu với Thời Quảng, hần phát hiện, hiện tại mình gặp phải một vấn đề.

Đó chính là thiếu khuyết một loại thủ đoạn dứt điểm!

Cũng có thể nói là đòn sát thủ.

Hỏa Phượng Hoàng linh văn tất nhiên được coi là một loại, nhưng với thực lực hiện tại của hần rất khó tùy ý phát động, lần trước có thể kích hoạt đã sớm chuẩn bị rất nhiều, hơn nữa sau khi kích hoạt Hỏa Phượng Hoàng linh văn thì tác dụng phụ quá lớn, lúc ấy hần đã nằm dưới sự chăm sóc của Hoa Từ rất nhiều ngày.

Hiện tại hần cần chính là loại đòn sát thủ mà mình có thể tiếp nhận được kia, cũng có thể thi triển ra.

Thương cuối cùng của Thời Quảng cho hần không ít dẫn dắt, hần còn nhớ lúc trước đi tới Đan Tâm môn, đối chiến với một Thiên Cửu kiếm tu, đối phương từ đầu tới đuôi chỉ chém ra một kiếm, nhưng một kiếm kia lại là lực lượng của đối phương tập trung toàn bộ, cùng một thương sau cùng của Thời Quảng có hiệu quả như nhau, đều là bộc phát lượng lớn linh lực trong nháy mắt.

Phương pháp này không khó thi triển, trong thời khắc cuối cùng chiến đấu với Thời Quảng, Lục Diệp thật ra đã nắm chắc bản

chất của nó, lúc này mới có thể ngăn được một thương như Hỏa Liệu Chi Nguyên của đối phương.

Hiện tại việc hắn muốn làm là làm quen loại với loại thủ đoạn này, gia tăng để hoàn thiện, bảo đảm ở thời điểm đối địch có thể tùy thời thì triển ra.

Ánh lửa hùng hực, trường đao thiêu đốt, bàn sơn đao đều vù vù, theo Lục Diệp chém xuống một đao, không gian phía trước tựa hồ đều bị trảm phá, mặt đất càng nhiều ra một vết rách!

Hắn không có kích hoạt Phong Duệ Linh Văn gia trì, nhưng uy lực một đao này lại lớn hơn nhiều so với trước.

Lục Diệp nhíu mày, hắn không hài lòng với một đao này, bởi vì một đao này tiêu hao có chút lớn, không chỉ tiêu hao linh lực mà còn có thể lực, hơn nữa sau khi chém ra một đao này, cánh tay phải của hắn có chút mỏi nhừ, một đao như vậy, trong thời gian ngắn nhiều lắm hắn chỉ có thể chém ra ba đao, cánh tay phải đại khái cũng không nhắc lên nổi.

Trong lúc đối chiến với cường địch, nếu như xảy ra tình huống này thì khoảng cách thua trận đã không còn xa nữa.

Mặc dù không hài lòng, nhưng dù sao vừa mới bắt đầu tu hành, còn có rất nhiều điểm có thể cải thiện.

Đây cũng coi như là một loại kỹ xảo, cũng coi như là một loại đao thuật.

Vừa là đao thuật, thì nên có tên của riêng mình.

Làm sao đặt tên là vấn đề...

Lục Diệp trầm ngâm, hồi tưởng lại trường đao rơi xuống, chọt lóe lên phong mang rồi biến mất, trong lòng hắn đã có chủ ý.

Liền gọi là " Nhất Thiểm" là được.

Huấn luyện đao thuật ngoại trừ kiên trì bền bỉ, cần học không ngừng, không có đường tắt nào khác có thể đi.

Trong tiểu viện, Lục Diệp thỉnh thoảng cầm lên Bàn Sơn đao luyện tập, sau đó nuốt linh đan khôi phục bản thân, đợi cảm giác tê rần trên cánh tay phải biến mất, hẩn lại tiếp tục luyện tập.

Làm như vậy mặc dù sẽ làm chậm tiến độ tu hành của hẩn, nhưng đối với Lục Diệp mà nói, tu vi cao thấp cho tới bây giờ cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, hẩn có thể lấy tu vi Thiên Bát đẳng lâm trên bảng Linh Khê, không thể nghi ngờ đã chứng minh điểm này, nếu như có thể đem trình độ tu hành chột lóe lên tùy tâm mà phát huy, chậm một ít tốc độ tu hành là đáng giá.

Ngày ngày trôi qua, Lục Diệp đối với Nhất Thiểm càng ngày càng thành thạo, nhưng mà đao thuật này không thể nào giải quyết được sự tiêu hao của bản thân, đao thuật hoàn thiện như vậy rất khó dùng để đối phó với cường địch.

Lục Diệp chưa bao giờ cảm thấy sau khi mình đăng lâm Linh Khê bảng liền không còn đối thủ, hẩn còn có thể tấn thăng Vân Hà, tình huống chiến trường Vân Hà phức tạp hơn nhiều so với Linh Khê chiến trường, cho dù hẩn có thể tiêu dao tự tại ở Linh Khê chiến trường, thì cũng phải cẩn thận khắp nơi như ở Vân Hà chiến trường.

Chương 770: Nhất Thiêm và Thiên cơ ban thưởng 2

Những ngày này, mấy vị cường giả của Hạo Thiên minh vẫn đứng vững trên bảng xếp hạng của mình, ngoại trừ đoạt được vị trí thứ hai trên Linh Khê bảng, cũng chỉ có nữ tiên tu kia đứng thứ tư trong bảng, xếp hạng những người khác không có quá nhiều biến hóa, về phần Lục Diệp, từ đầu tới cuối đều không có ai tới khiêu chiến hắn.

Vô luận là Thời Quảng hay là nữ tiên tu kia, đều biết mình không phải là đối thủ của Lục Diệp, đương nhiên sẽ không tự tìm phiền phức.

Nửa tháng sau, Lục Diệp khai khiếu đến ba trăm hai mươi khiếu, đã qua bốn mươi ngày từ khi hắn tấn thăng Thiên Bát, trước đó hắn bận rộn đánh lên bảng, không có nhiều thời gian tu hành, gần đây lại tu hành đao thuật, cũng làm chậm tốc độ tu hành, cho nên cho dù qua nhiều ngày như vậy, linh khiếu của hắn mới chỉ mở được hai mươi khiếu.

Cách tu vi của Thiên Cửu còn khoảng bốn mươi khiếu.

Lục Diệp đang luyện tập đao thuật trong tiểu viện bỗng nhiên dừng động tác lại, ngẩng đầu ngửa mặt lên trời, từ nơi sâu xa, có thiên cơ rơi xuống!

Từ lúc hắn một lần nữa đăng lâm Linh Khê bảng đến nay, đã qua ba mươi ngày, đến lúc thiên cơ ban thưởng.

Những ngày này hắn một mực ở lại trong nhà gỗ không rời đi, có thể nói chính là đang đợi một ngày này đến. Liên quan đến

chuyện cường giả Linh Khê Tông có thể được ban thưởng thiên cơ, hẳn tìm rất nhiều người để tìm hiểu tình huống, cho nên cho dù là kinh nghiệm lần đầu tiên, cũng biết kế tiếp sẽ là quá trình gì.

Hôm nay hẳn chỉ lo một chút, đó chính là Hồ Phách và Y Y có nhận được ban thưởng cùng mình hay không!

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, Hồ Phách là thú sủng của hắn, đây là được thiên cơ thừa nhận, Y Y lại là trạch linh của Hồ Phách, trước đó khiêu chiến Linh Khê bằng, mỗi một trận chiến xảy ra hai người bọn họ đều tham dự, bây giờ đã đến lúc ban thưởng, hẳn là sẽ không đánh rơi bọn họ mới đúng.

Đang nghĩ như vậy, Y Y và Hồ Phách từ trong nhà gỗ chạy ra.

"Lục Diệp, Lục Diệp, hình như ta cảm nhận được cái gì đó, Hồ Phách cũng vậy." Lần đầu tiên Y Y cảm ứng được Thiên Cơ, không khỏi có chút mờ mịt.

"Đừng phản kháng là được." Lục Diệp dặn dò một tiếng.

Hoa Từ nghe được động tĩnh cũng đi ra, bốn mắt nhìn nhau, rất nhanh hiểu rõ: "Đến lúc rồi?"

Lục Diệp gật đầu.

Vừa dứt lời, thân ảnh của Lục Diệp và Hồ Phách cùng Y Y đã nhanh chóng phai nhạt, biến mất.

Tại một chỗ sương mù mông lung, ba đạo thân ảnh đột ngột biến mất xuất hiện.

Nơi này chính là nơi Thiên Cơ ban thưởng, Thiên Cơ Trì!

Sương mù trong ao cũng không phải là thiên địa linh khí, mà là một loại năng lượng vô cùng hữu dụng với tu sĩ.

Hấp thu luyện hóa những sương mù kia, chẳng những có thể

rèn luyện thể phách tu sĩ, còn có thể tăng cường độ thần hồn của tu sĩ, hơn nữa còn có thể tịnh hóa nội thể đan độc lắng đọng, đề cao độ tinh khiết của linh lực, đủ loại chỗ tốt, không hề thiếu.

Mỗi cường giả Linh Khê bảng chỉ cần có thể chiếm cứ trên bảng danh sách một tháng, đều có thể bị Thiên Cơ dẫn dắt đến đây, được Thiên Cơ ban thưởng tủy lễ, tiếp theo trở nên cường đại hơn.

Cho nên trước đó khi Lục Diệp khiêu chiến Thời Quảng, hắn mới nói hắn đã được thiên cơ ban thưởng tủy lễ mấy lần, bởi vì Thời Quảng đã ở trên Linh Khê bảng chờ đợi mấy tháng.

Nhìn xếp hạng cao thấp khác nhau của Linh Khê bảng, thời gian tu sĩ có thể ở chỗ này dừng lại cũng không giống nhau, xếp hạng càng cao, thời gian dừng lại càng lâu, ngược lại càng thấp.

Lục Diệp đã tìm hiểu về Vu Liên châu, hắn dừng lại trong Thiên Cơ trì này ước chừng chỉ có một nén nhang, thời hạn vừa đến, sẽ bị Thiên Cơ truyền tống quay về chỗ cũ.

Về phần bảng thứ nhất, Vu Liên Châu không rõ lắm.

Lục Diệp nhờ Nhị sư tỷ tìm hiểu qua Phong Nguyệt Thiên, theo như lời Phong Nguyệt Thiên nói, nàng mấy lần đi vào Thiên Cơ Trì, thời gian dừng lại không quá nửa canh giờ.

Đây cũng là nguyên nhân mà những cường giả Linh Khê chiến trường kia hứng thú với Linh Khê bảng, đi lên bảng danh sách không chỉ có được danh khí, còn thật sự có chỗ tốt.

Linh vụ nơi đây có thể bồi luyện thể phách, có thể cường hóa thần hồn, có thể tăng độ tinh khiết của linh lực lên, phương diện này có nào không liên quan đến tương lai và thực lực của tu sĩ chứ?

Có thể nói, có thể tiến vào Thiên Cơ Trì tủy lễ một chuyến,

tương lai tu vi đều sẽ càng thêm xa hơn.

Mà thứ hạng của Linh Khê bảng xếp hạng càng cao, quy tắc có thể dừng lại ở Thiên Cơ trì trong thời gian dài đã tạo nên một hiện tượng, cường giả càng mạnh!

Đây có lẽ là một loại thiên cơ ngầm thừa nhận cổ vũ, đem phần thưởng tập trung đến trên người thiên tư xuất sắc hơn!

Những tu sĩ Thiên Cửu kia rõ ràng đã tu hành đến cực hạn của Linh Khê cảnh, vì sao không lựa chọn tấn thăng Vân Hà?

Trước đây Lục Diệp chỉ đơn thuần cho rằng những tu sĩ Thiên Cửu kia muốn lắng đọng lại Linh Khê cảnh một thời gian, khiến cơ sở của mình càng vững chắc hơn, nhưng bây giờ xem ra, ý nghĩ này không sai quá nhiều, chỉ là chưa đủ toàn diện mà thôi.

Những tu sĩ Thiên Cửu đều khát vọng có thể đăng lâm Linh Khê bảng, chiếm cứ một vị trí, đơn thuần dựa vào bản thân lắng đọng, làm sao được thiên cơ ban thưởng tầy lể? Cho nên các tu sĩ Thiên Cửu mới không vội vã tấn thăng Vân Hà, từng ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Linh Khê bảng.

Tuy nhiên loại tầy lể này cũng có cực hạn, tình huống mỗi người đều không giống nhau. Khi loại lể rửa tội thiên cơ ban thưởng này đối với những cường giả Linh Khê bảng đều không có tác dụng quá lớn, bọn họ sẽ lựa chọn tấn thăng Vân Hà, tránh cho quang âm lấp lánh.

Bình thường mà nói, mỗi tu sĩ có tư cách tiến vào Thiên Cơ Trì, tiến vào ba bốn lần sẽ tới cực hạn, dù cho sau này lại có cơ hội tiến vào, luyện hóa linh vụ này đối với bản thân cũng không có tăng quá nhiều lợi ích.

Trước kia có lời đồn, tam đại u ác tính Phong Nguyệt Thiên, Lý Bá Tiên và Yển Hình bởi vì chiếm cứ Linh Khê bảng thời gian quá

dài, bị Thiên Cơ ghét bỏ, cho nên ban thưởng mỗi tháng về sau một lần cũng không có phần cho bọn họ.

Trên thực tế cũng không phải là Thiên Cơ ghét bỏ bọn họ, thật sự là vì linh vụ nơi này đã không có bất cứ tác dụng gì đối với bọn họ, cho nên Thiên Cơ mới không dẫn dắt bọn họ tới đây.

Trong Thiên Cơ Trì, Lục Diệp quay đầu dò xét, phát hiện Hồ Phách và Y Y đều ở bên cạnh mình, hoàn toàn yên tâm!

Chương 771: Có cần thiết hay không?

Hầu như không cần Lục Diệp phân phó, Y Y liền lập tức tiến vào trạng thái ngồi thiền tu hành, quang mang bên ngoài thân lúc sáng lúc tối biến ảo, theo quang mang biến ảo, linh vụ bốn phía không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể nàng.

Hổ Phách lại càng trực tiếp, xuất hiện ra bản thể, mở ra miệng to như chậu máu, hút mãnh liệt một cái.

Mắt thường cũng có thể thấy được, linh vụ hóa thành khí lưu bị nó hút vào trong bụng.

Tuy nói lần đầu bị Thiên Cơ dẫn dắt tới nơi này, nhưng tất cả đều biết thời gian có hạn, cho dù Lục Diệp xếp hàng thứ nhất, thời gian dừng lại nơi này cũng không quá nửa canh giờ, hơn nữa còn là một tháng mới có một lần cơ hội, đương nhiên phải cẩn thận quý trọng.

Lục Diệp thì bắt đầu xây dựng Tự Linh linh văn trong linh khiếu của mình.

Chuyện tương tự như vậy hắn đã trải qua hai lần, một lần ở Bách Phong sơn Long Tuyền tô thể, còn một lần ở trong Tẩy Hồn trì tại Tiên Nguyên thành đều là hoàn cảnh tương tự.

Trong hoàn cảnh như vậy, thủ đoạn này của hắn có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Với tốc độ và tâm thần của Lục Diệp, chỉ mất một lát đã hoàn thành tổng cộng ba trăm hai mươi phểu nhỏ Tự Linh.

Những chuyện tiếp theo cũng không cần phải quan tâm, những cái phểu nhỏ này tự nhiên sẽ dẫn dắt sương mù xung quanh vào thân thể Lục Diệp, trải qua linh lực của bản thân phun trào tiến hành chuyển hóa.

Cảm giác ấm áp lưu chuyển trong cơ thể, linh vụ nơi này quả nhiên hiệu quả không tầm thường, Lục Diệp có thể cảm giác được thể phách cùng tâm thần đang từ từ khỏe mạnh.

Có điều nếu thật sự so sánh, linh vụ nơi này đối với thể phách tăng cường, không bằng trực tiếp cắn nuốt đường máu trong lân giáp kia!

Lớn mạnh với tâm thần và thần hồn, không bằng Tẩy Hồn trì ở Tiên Nguyên thành.

Về phần tăng lên linh lực tinh thần... Lục Diệp không thể cảm nhận được, bởi vì linh lực của hắn vẫn luôn thuần khiết hoàn mỹ.

Tổng thể mà nói, linh vụ ở Thiên Cơ Trì này giống như bản kết hợp giữa Long Tuyền và Tẩy Hồn Trì rồi lại yếu đi.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là vô dụng đối với Lục Diệp, ngược lại rất hữu dụng, bởi vì huyết tuyến cắn nuốt lân giáp tăng cường thể phách là một loại quá trình rất cuồng bạo, lúc đầu Lục Diệp cắn bản không dám trực tiếp thôn phệ, hổ phách mỗi lần thôn phệ đều thi thể một hồi...

Mãi đến khi thực lực một người một hổ dần mạnh lên mới có thể chịu được.

Hơn nữa bây giờ đường máu trong lân giáp kia đã tiêu hao sạch sẽ, trước kia Lục Diệp cảm thấy sợi máu chất chứa lân giáp kia dồi dào đến cực điểm, nhưng theo hắn và Hổ Phách không ngừng sử dụng, về sau lại cho Cự Giáp sử dụng, thời gian dài, lân giáp đã hoàn toàn mất đi tác dụng, hiện tại lân giáp, chỉ là một vật

phẩm trang sức đơn thuần.

Thiên Cơ Trì, linh vụ giúp tăng cường thể chất và tinh thần, không khiến người ta thấy khó chịu, mà đắm chìm trong đó, toàn thân buông lỏng, thậm chí còn muốn ngủ một giấc.

Sau khi ở trong linh khiêu của mình tạo dựng xong phễu nhỏ Tụ Linh, Lục Diệp lại lấy ra vài trận kỳ đánh về bốn phía, bố trí một tòa Tụ Linh Pháp Trận trong Thiên Cơ Trì, dùng cái này để tăng tốc độ tụ tập của linh vụ.

Hiệu quả rất rõ ràng, sương mù trong ao trở nên càng nồng đậm.

Nó vẫn chưa dừng tay, từng có kinh nghiệm ở Tẩy Hồn trì ở Tiên Nguyên thành, nó rất muốn biết có thể làm ra thao tác tương tự nào không, ngưng tụ linh vụ nơi này thành chất lỏng mang ra ngoài hay không.

Quan sát nồng độ linh vụ trong ao, hẳn là có thể làm được đấy.

Lục Diệp lại tranh thủ thời gian điều động linh lực của bản thân, tạo ra một viên Tụ Linh Văn khổng lồ, sau đó khống chế nó hóa thành một cái phễu cỡ lớn.

Hết thủy đều thuận lợi.

Linh vụ nồng đậm bị dẫn dắt đến, nhao nhao hướng vào bên trong cái phễu, tiếp theo leo lên trên vách phễu, ngưng kết thành dịch, theo lỗ hồng phía dưới cái phễu chảy ra.

Lục Diệp lấy ra một bình ngọc, đặt ở cái phễu ở cửa, chuẩn bị thu thập linh dịch.

Nhưng mà đúng lúc này, lại có một cỗ lực lượng vô hình cuốn tới, trong nháy mắt phá hư cái phễu lớn kia.

Lục Diệp nhíu mày.

Chưa từ bỏ ý định, lại thôi động linh lực tạo một cái phễu...

Lần này cái phễu lớn vừa hình thành, lực lượng vô hình kia lại một lần nữa xuất hiện, phá hủy cái phễu.

Không chỉ như thế, từ nơi sâu xa, Lục Diệp còn có một loại cảm giác bị người chú ý, giống như có một đôi mắt, ở trong bóng tối nhìn chăm chăm vào mình, phàm là mình lại có cử động gây rối gì, tất nhiên sẽ có kết quả không được tốt đẹp.

Đây là thiên cơ?

Trong lòng Lục Diệp chấn động.

Từ khi bước lên con đường tu hành, hẳn thường xuyên nghe được cái từ thiên cơ này, mà cuộc sống tu hành hằng ngày của tu sĩ, đều không thể tách rời quan hệ với thiên cơ, cho tới nay, hẳn đều cho rằng cái gọi là thiên cơ chẳng qua là một thứ gì kỳ lạ, vượt lên trên chúng sinh hoặc là một ít pháp tắc.

Nhưng bây giờ xem ra, có khả năng suy nghĩ của mình không đúng, thiên cơ này... là sống?

Thân thể trở nên có chút cứng nhắc, loại cảm giác đại nạn tới trước mắt này vô cùng không tốt, Lục Diệp thôi động linh lực, thoáng thử tạo ra một cái phễu Tụ Linh lớn, nhưng mà vừa mới hình thành, trong lòng không hiểu sao lại hốt hoảng, trái tim đập chút nhảy dựng lên, giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Linh lực tản đi, cảm giác hoảng hốt kia lập tức biến mất.

Lục Diệp lập tức xác định, Thiên Cơ không cho phép mình đưa linh vụ nơi này ra ngoài, cho nên mới cảnh cáo mình như vậy!

Có cần thiết phải vậy không?

Bất quá nghĩ lại, linh vụ này là thiên cơ ban thưởng cho các cường giả Linh Khê bảng, chỉ có ở Linh Khê bảng đầy tháng mới có tư cách bị dẫn tới đây, nếu như mình đem linh vụ nơi này mang ra ngoài, vậy còn tính gì là ban thưởng.

Liên giống như đi ăn tiệc, có thể ăn bao nhiêu đều là bản lĩnh, nhưng đóng gói mang đi về là không đúng.

Chương 772: Có cần thiết hay không? 2

Ý thức được điều này, Lục Diệp từ bỏ suy nghĩ trước đó, tuy nói có chút đáng tiếc, nhưng vừa là Thiên Cơ không cho phép, cũng không có cách, cũng không thể cùng Thiên Cơ đấu trí đấu dũng, vậy cuối cùng vẫn là mình chịu thua thiệt.

Càng khiến hắn để ý, thiên cơ này rốt cuộc có phải có ý thức của mình hay không, hoặc là nói, nó thật sự chẳng lẽ là vật sống?

Lục Diệp đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, tìm một chỗ ngồi xuống, an tâm chờ.

Người khác tu hành đều là Bảo Nguyên Thủ Nhất, hết sức chuyên chú, tâm không tạp niệm, dù sao nếu là không đủ chuyên tâm, là không có biện pháp phun ra nuốt vào thiên địa linh khí.

Nhưng Lục Diệp từ trước tới giờ tu hành đến giờ là để làm gì, chỉ cần còn sót lại cái phễu nhỏ Tụ Linh vẫn còn, hắn cũng không cần quan tâm.

Yên lặng cảm ngộ phía dưới, thể phách và tâm thần bản thân đều đang liên tục mạnh lên.

Trước giờ chưa từng có lần nào như vậy, Lục Diệp cảm giác thời gian trôi qua nhanh như vậy, khi tầm mắt hoa một cái, hoàn cảnh nơi này từ Thiên Cơ Trì biến thành tiểu viện của nhà gỗ, Lục Diệp mới kịp phản ứng, nửa canh giờ đã trôi qua.

Tra xét bản thân, dù là thể phách và tâm thần của Lục Diệp vốn đã đủ cường đại, hắn ở trong Thiên Cơ Trì nửa canh giờ, đối

với hần tăng lên cũng cực kỳ rõ ràng.

Phông chừng cẩn thận, thể phách và tâm thần đều tăng lên tối thiểu một thành.

Loại tăng lên này hình như không nhiều lắm, chỉ vẻn vẻn là một thành, nhưng trên thực tế là rất kinh khủng, bởi vì nền tảng của Lục Diệp vốn rất mạnh, trên cơ sở vốn rất mạnh tăng lên một thành, mang đến tăng ích tự nhiên rất lớn.

Không nói những cái khác, nếu để cho hần hiện tại đối chiến với Thời Quảng, hần có lòng tin trong điều kiện tiên quyết đánh bại đối phương mà không bị thương.

Đương nhiên, điều này có liên quan đến thủ đoạn hần thi triển, người khác đi vào đều chuyên tâm phun ra nuốt vào, dù cho thiên phú có tốt, hiệu quả cũng không cao được bao nhiêu.

Hần thì khác, hơn ba trăm cái phễu nhỏ linh văn gia trì linh khiếu không nói, còn bố trí một tòa Tụ Linh pháp trận, chẳng những giúp bản thân kiếm chỗ tốt từ bên trong đủ lớn, ngay cả Y Y và Hồ Phách đi theo cũng được nhờ.

"Lục Diệp, hình như người đã trở nên trắng hơn rồi?" Y Y dường như phát hiện ra đại lục mới, có chút hứng thú đánh giá Lục Diệp.

"Nói vậy!"

Sắc mặt Lục Diệp tối sầm, giơ tay lên bóp lấy khuôn mặt Y Y, dùng sức nhéo nhéo.

"Ừm, xúc cảm tốt hơn trước đây."

Lục Diệp rất hoài nghi, nếu cứ tiếp tục tu hành như vậy, Y Y có thể trở nên không khác gì người sống hay không, mặc dù bây giờ nàng thoát nhìn không khác gì những người khác, nhưng bất

kể nói thế nào, nàng vẫn chỉ là linh thể.

Lục Diệp bị hấn bắt, Y Y không thoát được, chỉ có thể cầu cứu: "Hoa Từ tử, cứu mạng!"

Nghe thấy tiếng động, Hoa Từ từ trong phòng đi ra liền vỗ tay Lục Diệp, bảo vệ Y Y ở sau lưng: "Cứ bắt nạt trẻ con làm gì vậy?"

Từ sau lưng Hoa Từ, Y Y thò đầu ra, thè lưỡi về phía Lục Diệp, bày ra một bộ dáng đắc ý có người che chở cho mình.

Lại nói với Hoa Từ: "Hoa Từ tử, ta nói Lục Diệp trắng ra rồi, hấn còn không tin, người nhìn xem có phải hay không?"

Hoa Từ nghiêm túc đánh giá Lục Diệp, dưới cái nhìn chăm chú lo lắng thấp thỏm của hấn, hấn mở miệng nói: "Khí huyết tràn đầy không ít, mặt mày hồng hào, nhìn giống như là có tin vui..."

Nàng lại nhìn Hồ Phách: "Hồ Phách cũng vậy, hiệu quả ban thưởng của Thiên Cơ rõ ràng như vậy?"

"Nếu không rõ ràng, vì sao những tu sĩ Thiên Cửu kia vẫn còn ở lại Linh Khê chiến trường, cho nên mới nói, người nên đi tới Linh Khê bằng rồi."

"Ta có thể đánh bại người, đoạt được hạng nhất?"

Lục Diệp lập tức tỉnh ngộ: "Tâm người cũng không nhỏ! Nhưng mà muốn đánh bại ta, sợ là người vĩnh viễn không có cơ hội."

Có thiên phú thụ, bách độc bất xâm, thủ đoạn lớn nhất của Hoa Từ đối với hấn không có chút hiệu quả nào, tự nhiên không có khả năng đánh bại hấn.

Cho đến lúc này Lục Diệp mới hiểu được, sở dĩ Hoa Từ không đi đánh Bằng, là bởi vì trước mắt hấn chiếm cứ vị trí đứng đầu

Linh Khê bằng, nữ nhân này lòng cũng giống như lòng dạ của nàng, là người nhìn chăm chăm Linh Khê bằng đệ nhất.

Nếu là như vậy, vậy nàng tất nhiên sẽ ở sau khi mình tấn thăng Vân Hà đi đánh bằng.

Ngắm lại tình cảnh lúc đó...

Lục Diệp cảm thấy bị ai cho tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Bây giờ lấy tu vi Thiên Bát mà chiếm cứ vị trí đứng đầu Linh Khê bằng, cũng đã làm cho mặt mũi tu sĩ Vạn Ma lĩnh mất sạch, đến lúc đó nếu như Hoa Từ dùng thân phận y tu chiếm cứ đầu bằng Linh Khê, chẳng những các tu sĩ Vạn Ma lĩnh mất hết thể diện, bên phía Hạo Thiên minh sợ rằng cũng mất mặt...

Linh Khê bằng xếp hạng năm mươi, đã bao giờ đi ra y tu rồi?

Lục Diệp không nghi ngờ chút nào về thực lực của Hoa Từ có thể đoạt được một vị trí trong Linh Khê bằng, hôm nay Hoa Từ đã có tư cách khiêu chiến ba mươi thứ hạng đầu.

Thể phách và tâm thần đều đã được tăng cường, cần thích ứng một chút, chờ sau khi Hoa Từ và Y Y rời đi, Lục Diệp dứt khoát lấy ra Bàn Sơn đao, luyện tập Nhất Thiểm đao thuật của mình.

Mới vung lên một đao, Lục Diệp đã cảm thấy bất đồng, không đơn giản là uy lực của một đao này có tăng cường, mà chủ yếu hơn chính là, chỗ ngực cũng không còn đau nữa.

Phải biết rằng lúc trước hấn bị một thương của Thời Quảng đã xuyên qua lồng ngực, tuy rằng được Hoa Từ trị liệu rất nhanh đã khôi phục, nhưng trước mắt tu vi của Hoa Từ vẫn còn thấp, cho dù nàng toàn lực ứng phó, chỗ Lục Diệp bị thương còn có một chút tai hoạ ngầm lưu lại.

Trước đó thời điểm mỗi lần luyện tập lóe lên, chỗ ngực đều có

chút phát đau.

Chương 773: Tử Khí Nam Lai

Tu sĩ thường tranh đấu tàn nhẫn với người, cho dù là tu sĩ có thể phách cường đại đến đâu cũng khó tránh khỏi sẽ có lúc bị thương, thương thế mặc dù có thể khôi phục, nhưng tai họa ngầm sâu trong cơ thể lại lưu lại.

Hiện tại tu vi của Hoa Từ còn thấp, bất lực đối với những tai họa ngầm không nhìn thấy này, cũng chỉ có Nhị sư tỷ là y tu cấp bậc Thủy Uyên mới có năng lực điều trị tốt những tai họa ngầm này.

Trước kia mỗi lần Lục Diệp lịch luyện bên ngoài xong, lúc trở về Bích Huyết tông, Thủy Uyên đều sẽ tỉ mỉ điều trị thân thể của hắn, để cho mỗi họa ngầm này được trừ tận gốc.

Hiện tại xem ra linh vụ bên trong Thiên Cơ Trì cũng có công hiệu điều trị tai họa ngầm.

Hiện tại Lục Diệp cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhàng hơn rất nhiều, giống như đã trút bỏ được gánh nặng vô hình.

Vấn chuyên tâm luyện tập chột lóe.

Chột có tin tức ẩn kín từ chiến trường truyền đến, lại là truyền tin cho Vu Liên Châu: "Lục đạo hữu, ta muốn thăng cấp Vân Hà, ngoài ra, Thời Quảng cũng đã tấn thăng Vân Hà."

Lục Diệp vội vàng điều tra Linh Khê bảng, quả nhiên không thấy cái tên Thời Quảng, xem ra đúng như Vu Liên Châu đã nói, lúc này Thời Quảng đã tấn thăng Vân Hà rồi.

Chẳng những thế, trên Linh Khê bảng thiếu đi rất nhiều danh

tự nhìn quen mắt, cuối bảng danh sách, lại có thêm một đồng tên họ xa lạ.

Linh Khê bảng thay phiên nhau nhanh chóng như vậy, bình thường mấy tháng sẽ hoàn toàn đổi sang nhóm người khác, bởi vì mặc kệ xếp hạng bao nhiêu vị trí, trên cơ bản chỉ cần đi vào Thiên Cơ trì khoảng ba bốn lần sẽ tới giới hạn của bản thân, như vậy Thiên Cửu sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Về phần Vu Liên Châu nói đến Trừ Diệp minh, Lục Diệp có nghe qua, biết đây là một tổ chức tạm thời do Vạn Ma lĩnh lấy diệt hắc làm tôn chỉ tổ chức, Thời Quảng chính là người dẫn đầu.

Đây vốn là một tổ chức lỏng lẻo lâm thời, dưới mắt Thời Quảng người cầm đầu này đã chạy rồi, Trừ Diệp minh sợ không phải răn mất đầu?

Truyền tin tới Vu Liên Châu, cùng hắc nói chuyện trân trọng, một lát sau, cái tên Vu Liên Châu trên Linh Khê bảng đã biến mất không thấy gì nữa.

Bên ngoài nhà gỗ, Lục Diệp vẫn chuyên tâm luyện tập đao thuật như trước, một mỗi liên đi tu hành đọc sách, đợi khôi phục lại tiếp tục luyện tập.

Tại vòng trong, trụ sở của đảo Vô Nhai.

Đảo Vô Nhai là tông môn nhất phẩm, nội tình hùng hồn, anh tài trong tông xuất hiện lớp lớp.

Giờ này khắc này, trong trụ sở một thanh niên đang đứng chỗ không người, lẳng lặng nhìn một tòa lầu các tinh xảo cách đó không xa.

Nếu như Lục Diệp ở đây, chắc chắn có thể nhận ra thanh niên này, gia hỏa này rõ ràng là La Kích đã từng giao thủ với hắc.

Chẳng qua lúc đó tu vi của mọi người cũng không cao, Lục Diệp xuất phát từ núi Thanh Vân, lên đường tới nơi Bích Huyết tông trụ sở, dọc đường đi qua địa bàn của Huyền Môn và Cửu Tinh Tông, bởi vì giết thiếu chủ Cửu Tinh Tông dẫn đến bị Cửu Tinh Tông truy bắt, vì vậy Huyền Môn cũng nhúng tay vào, dẫn đến hai nhà tông môn hỗn chiến ở Liệt Thiên hạp.

Lúc ấy La Kích lịch luyện ở Cửu Tinh tông, được Đồng thúc ủy thác ban đêm giết chết Lục Diệp.

Gia hỏa này được xem như pháp tu chân chính đầu tiên mà Lục Diệp đụng phải, cũng là do hấn bắt đầu, dẫn đến Lục Diệp vô cùng chán ghét phe phái Pháp tu này.

Đương nhiên, hiện tại Lục Diệp không chán ghét như vậy, chủ yếu là pháp tu dễ giết.

Thời gian nháo ng một cái đã qua một năm rưỡi, La Kích cũng đã trưởng thành đến tu vi Thiên Thất.

La Kích, người này không giống với tu sĩ bình thường, hấn là trực tiếp tu hành Thiên cấp công pháp, lúc Lục Diệp đụng phải hấn, hấn là Thiên cấp Nhị tầng cảnh tu vi, Khai Khiếu hơn năm mươi.

Lúc đó Lục Diệp là Linh Khê ba tầng cảnh, cùng La Kích ác chiến một trận, khó phân thắng bại.

Một năm rưỡi thời gian, tu vi La Kích tăng lên tới Thiên Thất, chưa đến ba trăm khai khiếu, tốc độ này không thể nghi ngờ là rất nhanh, dù sao xuất thân không tệ, tư chất lại tốt, lại thêm hấn lập được đại công cho Vô Nhai Đảo, cho nên ngày đó trụ sở của Cửu Tinh Tông bị phá, lúc trở về Vô Nhai Đảo, được ban thưởng rất nhiều.

Nhưng La Kích đối với tình huống bản thân cũng không hài

lòng, không có hấn, hôm nay ở Linh Khê chiến trường hấn chỉ có thể không có tiếng tăm gì, có thể lấy ra được, chỉ có một đệ tử Vô Nhai đảo thân phận, nhưng ngày đó Lục Nhất Diệp thể lực ngang nhau với hấn, trước mắt đã danh chấn Cửu Châu.

Huống chi, tu vi Lục Nhất Diệp đã là Thiên Bát, còn là người đứng đầu Linh Khê bảng.

Dưới ánh hào quang rực rỡ này, bất cứ thiên tài nào cũng phải mặc cảm.

Ngày đó lúc trở về đảo Vô Nhai, hấn từng âm thầm nổi giận, sớm muộn gì cũng có một ngày tự tay đánh bại Quá Sơn Hồ Lục Nhất Diệp kia, rửa sạch nỗi nhục trước đó, nhưng bây giờ xem ra, nguyện vọng này không thể thực hiện được.

Phóng nhãn khắp chiến trường Linh Khê hiện giờ, người có thể đánh bại Lục Nhất Diệp, chỉ sợ cũng chỉ có nàng!

Là nữ tử hấn ta mang về từ Cửu Tinh Tông!

Lúc ấy hấn không biết nữ tử thoát nhìn có chút ngơ ngác này có chỗ đặc thù nào, hấn tiến về Cửu Tinh tông trụ sở lịch luyện, cũng chỉ căn cứ vào một vị trưởng bối tinh thông bói toán chỉ dẫn, đi vào đó tìm một người.

Vị trưởng bối tinh thông bói toán từng bói được một quẻ, được sấm ngôn "Tử Khí Nam Lai", cho nên rất nhiều đệ tử Vô Nhai đảo được phái ra ngoài, tiến về Linh Khê chiến trường dựa vào phía Nam tìm kiếm người nói được nói tới trong lời sấm kia.

Cuối cùng vận khí của hấn cũng tương đối tốt, tìm được nữ tử kia ở Cửu Tinh Tông.

Sự thật chứng minh, vị trưởng bối kia bói toán không phạm sai lầm.

Thời điểm ở Cửu Tinh Tông, nữ tử này biểu hiện rất mộc nạp, thiên tư cũng không tốt, nhưng từ sau khi nàng đi theo La Kích trở lại đảo Vô Nhai, lập tức được Vô Nhai Đảo tổ sư truyền thừa, từ đó không thể văn hồi, tu vi tiến triển cực nhanh.

Chương 774: Tử Khí Nam Lai 2

Lần trước gặp nàng vẫn là một tháng trước đó, nữ tử kia đã tu vi Thiên Bát, khả năng không bao lâu, nàng có thể tấn thăng Thiên Cửu!

Tốc độ tu hành của La Kích đã rất nhanh, nhưng so với nữ tử này, lại hoàn toàn không đáng chú ý.

"La sư đệ, đang đợi áo Tử Y à?" Một giọng nói đột nhiên vang lên.

La Kích quay đầu nhìn lại, phát hiện là Trấn thủ sứ Khổng Bố sư huynh nhà mình, sắc mặt không khỏi đỏ lên: "Tùy tiện đi một chút."

Khổng Bố cười ha hả: "Nhi nữ tình trường, không có gì phải ngượng ngùng, huống chi toàn bộ tông môn cũng chỉ có người mới có thể nói chuyện với Tử Y mấy câu, vị sư muội này... chính là ta nói chuyện với nàng, nàng có đôi khi cũng không để ý tới."

La Kích vội nói: "Tử Y nàng cũng không có ác ý, chỉ là tính tình có chút trì độn."

Nữ tử kia tính tình trì độn là chuyện ai cũng biết, có lẽ hôm nay người hỏi nàng một câu, nàng đến ngày thứ hai mới kịp phản ứng, sau đó chạy tới nói cho người đáp án, một ít sư huynh đệ trong tông thường xuyên bị nàng làm cho không hiểu thấu.

Khổng Bố cười nói: "Ta tự nhiên biết nàng không có ác ý, La sư đệ không cần khẩn trương, sư huynh ta cũng không phải loại người thích tính toán."

Dừng một chút, Khổng Bố khoan thai nói: "Tử Khí Nam Lai, Lan Tử Y, Đại sư bá nói, bói toán chi thuật càng ngày càng tinh diệu."

"Đúng vậy, ngày đó lúc ta ở trụ sở Cửu Tinh tông nghe được người khác danh tự của nàng, liền biết đây là người ta muốn tìm."

Cũng chính bởi vì La Kích mang Lan Tử Y về cho nên mới lập được đại công cho Vô Nhai đảo.

"Đúng rồi sư huynh, đệ nhớ trước đó huynh từng cùng Tử Y luận bàn qua, huynh cảm thấy nếu nàng tấn thắng Thiên Cửu, có thể đánh bại Lục Nhất Diệp kia hay không?" La Kích hỏi một vấn đề quan tâm.

"Có thể!" Khổng Bố không cần suy nghĩ liền trả lời. "Lần trước luận bàn, Tử Y chỉ có tu vi Thiên Bát, nhưng ta suýt nữa không phải là đối thủ."

La Kích không biết kết quả so tài lần trước, nghe vậy thần sắc vui mừng: "Vậy thì quá tốt rồi."

Một cái Linh Khê bảng to như vậy, nhiều tu sĩ Thiên Cửu bị Thiên Bát đè ép như vậy, Vạn Ma lĩnh bên này há có thể thoải mái? Nếu sau khi Tử Y xuất quan có thể đánh bại Lục Nhất Diệp kia, nhất định có thể vì tông môn tranh giành vinh quang lớn lao.

"Dựa theo tốc độ tu hành của nàng, hẳn là không bao lâu nữa sẽ xuất quan."

"Chỉ mong vậy." La Kích thuận miệng đáp, "Đúng rồi, quên chúc mừng sư huynh đã lọt vào top 20 Linh Khê bảng."

Khổng Bố cười khổ lắc đầu: "Ta là một trong hai mươi hạng đầu không phù hợp."

Gần đây có khá nhiều người xếp ở trước mặt hẳn lựa chọn tấn

thăng Vân Hà, xếp hạng của hắn đương nhiên cũng tăng lên theo.

...

Trong nhà gỗ Vạn Độc Lâm, cuộc sống nhàn nhã của Lục Diệp mới qua được ba ngày, liền nhận được tin tức Phùng Nguyệt truyền đến: "Ngũ sư huynh, không tốt rồi, có rất nhiều người của Vạn Ma Lĩnh vây quanh viện trụ sở của Tam Thánh Viện, hình như là nhắm vào người."

Lục Diệp không hiểu: "Nhắm vào ta, đi tới chỗ Tam Thánh Viện làm gì?"

Phùng Nguyệt trả lời: "Bọn họ tìm không được thì người liền tới tìm ta, cũng không biết bọn họ làm sao biết ta là đệ tử Bích Huyết tông...Ngũ sư huynh, làm sao bây giờ?"

"Chờ đấy!"

Lục Diệp trả lời một câu rồi vội vàng truyền tin cho người khác hỏi thăm tình hình.

Rất nhanh, nhận được một ít phản hồi.

Trong khoảng thời gian này hắn một mực trốn ở trong Vạn Độc lâm, Vạn Ma lĩnh bên kia hoàn toàn mất đi bóng dáng của hắn, mắt thấy hắn đăng lâm Linh Khê bằng thứ nhất, lại được thiên cơ ban thưởng tẩy lễ, Vạn Ma lĩnh càng thêm khó có thể chịu được.

Lục Nhất Diệp vốn đã khó giết, nếu như để cho hắn tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn, toàn bộ Linh Khê chiến trường thật sự không ai có thể giết được hắn.

Vì vậy bây giờ Vạn Ma lĩnh đang tìm mọi cách bức hắn ra.

Về phần việc biết Phùng Nguyệt là đệ tử Bích Huyết tông,

cũng không phải là không có người tiết lộ tin tức, lúc trước khi Lục Diệp vừa tiến vào vòng trụ sở hạch tâm, liền dẫn Phùng Nguyệt tiến vào chỗ ở của Tam Thánh Viện, lưu lại Phùng Nguyệt ở đó.

Người có suy nghĩ tự nhiên có thể nghĩ đến chỗ này.

Không chỉ có nơi đóng quân của Tam Thánh Viện bị bao vây, mà ngay cả Đan Tâm Môn trụ sở cũng gặp phải tai bay vạ gió.

Trước kia khi Phong Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên tọa trấn trụ sở Đan Tâm Môn, không ai dám tới khiêu khích, nhưng hiện tại bên phía Vạn Ma Lĩnh mặc kệ Bích Huyết Đan có sụp đổ hay không, phạm là tông môn có quan hệ gì với Bích Huyết tông đều bị nhắm vào.

Trong lúc nhất thời, bên phía Đan Tâm Môn khổ không thể tả, cũng không tiện giải thích gì với người của Vạn Ma lĩnh, chỉ có thể cố thủ ở trụ sở.

Cũng may bên Vạn Ma lĩnh hiện tại chỉ là muốn bức Lục Diệp ra ngoài, cho nên đối với Tam Thánh Viện và Đan Tâm Môn đều chỉ vây không công, dùng cái này tạo áp lực cho Lục Diệp!

Bên Đan Tâm Môn sống hay chết, Lục Diệp không quá quan tâm, nhưng bên Tam Thánh Viện lại không thể không mặc kệ.

Liên quan tới Tam Thánh Viện, vẫn là chương giáo đi bên người ta đoạt năm mươi đệ tử đưa tới, đồng ý với người ta qua bên kia dựa vào tu hành vốn không làm được, nếu là bởi vì duyên cớ của bản thân, dẫn đến Tam Thánh Viện bị phá trụ sở... Chương giáo đối với Tam Thánh Viện bên kia cũng không tiện bàn giao.

Vốn còn dự định ở bên Vạn Độc Lâm an tâm tu hành đến cấp độ Thiên Cửu, quả nhiên là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

Lục Diệp liên tục truyền tin cho Phùng Nguyệt: "Các đạo hữu

của Tam Thánh Viện không cần hoang mang, nếu như bởi vì ta mà trụ sở bị phá, sau này ta sẽ đền bù tổn thất cho bọn họ."

Chương 775: Người thấy ta giống ai?

Trụ sở Tam Thánh Viện, Trấn Thủ sứ Tư Đồ Hàn, phó sứ Thạch Lỗi lúc này đang lo lắng chờ đợi, mãi đến khi Phùng Nguyệt kết thúc đưa tin, Tư Đồ Hàn mới vội vàng hỏi: "Phùng sư muội, Lục đạo hữu bên kia nói như thế nào?"

Phùng Nguyệt đem lời nói ban đầu của Lục Diệp truyền đạt .

Lúc này Tư Đồ Hàn mới thở phào nhẹ nhõm, có Lục Diệp cam đoan, cho dù trụ sở tông môn bị phá cũng không có gì quan trọng, cùng lắm thì bọn họ rút về bản tông Cửu Châu, người của Vạn Ma lĩnh cũng không thể đuổi giết đến Cửu Châu.

Vòng trong từng có một tông môn tên là Thiên Diễn Tông, bởi vì Lục Diệp dẫn đến trụ sở bị phá, nhưng cuối cùng bọn họ đi theo Lục Diệp đánh đông dẹp bắc, chẳng những bù đắp tổn thất của bản thân, mà còn có lượng lớn giàu có, coi như là trong họa có phúc.

Cho nên Tư Đồ Hàn không nghi ngờ bản lĩnh của Lục Diệp.

Cùng lúc đó, trước nhà gỗ Vạn Độc Lâm, Lục Diệp lấy ra Linh Khí phi hành, phóng lên trên trời, Hồ Phách liền nằm ở trên đầu vai hắn.

Trong tiểu viện, Hoa Từ nhìn hắn rời đi.

Chuyến này rời đi không giống lần trước, lần trước hắn chỉ muốn đi Thiên Cơ thương minh mua ít đồ, rất nhanh sẽ trở về, lần này là đi gây chuyện, cho nên suy nghĩ một chút, vẫn là mang theo

Hồ Phách và Y Y.

Hoa Từ cũng muốn đi, nhưng Lục Diệp để truyền tống mẫu trận ở nhà gỗ bên này, cần có người ở lại, chỉ có thể vất vả cho nàng.

Trước mắt, số lượng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây khốn trụ sở của Tam Thánh Viện, ý đồ bức bách Lục Diệp hiện thân, Lục Diệp đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức chạy đến bên Tam Thánh Viện.

Dưới tình huống bình thường, hẳn chỉ cần lộ ra hành tung, nguy cơ của Tam Thánh Viện bên kia sẽ không giải quyết được, đương nhiên, cũng có khả năng là Vạn Ma Lĩnh hoặc là không làm, hoặc là đã làm thì phải làm đến cùng, trực tiếp công phá trụ sở của Tam Thánh Viện, đó không phải là điều mà Lục Diệp có thể khống chế được.

Lục Diệp ở giữa không trung, lấy ra Thập Phân đồ, điều tra bốn phía, chọn một trụ sở Vạn Ma Lĩnh cách Vạn Độc Lâm ba trăm dặm.

Đây là một tông môn tam phẩm, gọi là Liên Sơn Tông, phân biệt phương hướng, Lục Diệp lao thẳng về phía bên kia.

Sau khi được thiên cơ ban thưởng tẩy lễ, thể phách tâm thần đều được tăng cường, tốc độ ngự khí cũng tăng lên một đoạn.

Nửa canh giờ sau, ánh sáng rơi xuống, bóng dáng của Lục Diệp xuất hiện ở bên ngoài trụ sở của Liên Sơn Tông.

Lập tức có tu sĩ phụ trách cảnh giới điều tra được động tĩnh, thân hình lướt tới, cách một màn sáng đại trận nói với Lục Diệp hỏi: "Vị đạo hữu nào đại giá quang lâm?"

Dưới tình huống bình thường, như vậy không mời mà tới đều là bằng hữu giao hảo với tông môn nhà mình, chỉ cần thông báo

một tiếng là có thể cho đi.

Nhưng ai có thể ngờ được, một tu sĩ đối địch với trận doanh lại lẻ loi một mình, trắng trợn chạy tới như vậy.

Giờ phút này, Lục Diệp đang thôi động Động Sát Linh văn trong cơ thể gia trì, điều tra tiết điểm của đại trận trước mắt.

Nghe được câu hỏi, mặt không chút thay đổi quay đầu nhìn về phía tu sĩ kia: "Người thấy ta giống ai?"

Tu sĩ kia sửng sốt một chút, cẩn thận quan sát, sắc mặt thay đổi, tay chỉ Lục Diệp: "Người... Người..."

Sau đó hần thôi động linh lực, hét lớn một tiếng: "Lục Nhất Diệp tới rồi!"

Chỉ một thoáng, toàn bộ trụ sở đều sôi trào, từng đạo lưu quang từ các phương hướng đằng không bay lên, hướng bên này lướt tới, càng có người vừa bay lộ ra thần sắc hoài nghi, cảm giác mình có phải là nghe lầm hay không.

Trong khoảng thời gian này, Lục Nhất Diệp đã bật vô âm tín, làm sao lại đột nhiên chạy đến trụ sở của mình?

Lúc này, Lục Diệp đã đánh ra mấy đạo trận kỳ, khảm vào bên trong đại trận, sau một hồi hành động của hần, vị trí màn sáng được trận kỳ bao bọc kia bỗng nhiên dừng chảy linh lực.

Sau đó hần đưa tay, giống như vén một tấm rèm cửa lên, đem đại trận xốc lên một góc, thản nhiên đi vào.

Trước đó, hần mang theo Cự Giáp cùng Phùng Nguyệt đi tới Đan Tâm Môn, chính là dùng loại thủ đoạn này tiến vào nơi cư trú của Đan Tâm Môn, đại trận của một tông môn nhị phẩm của Đan Tâm Môn cũng không phòng ngự được Lục Diệp, hướng chi là Liên Sơn Tông.

Bất quá loại biện pháp này cũng không phải phá hư đại trận, nghiêm chỉnh mà nói, đối với đại trận không có ảnh hưởng quá lớn, chỉ thích hợp cho một hoặc vài người tiến vào.

Đã có hơn mười người vây lại, xung quanh càng nhiều lưu quang từ phụ cận chạy tới, Lục Diệp vừa mới đi vào bên trong đại trận, từng đạo công kích liền đổ ập xuống đánh tới.

Lục Diệp đã sớm chuẩn bị, vội vàng thôi động Ngự Thủ linh văn bảo vệ bản thân, đồng thời phong hành gia trì, lao về phía bên cạnh.

Cho dù là như thế, Ngự Thủ Linh Văn cũng trực tiếp bị nổ nát, Lục Diệp lại tạo dựng, Ngự Thủ lại bị nghiền nát, liên tiếp phá vỡ năm đạo Linh Văn, mới có thể miễn cưỡng thoát khỏi vận mệnh bị tập kích.

Binh Hạp Sơn kêu vù vù, chín đạo ngự khí hóa thành lưu quang bay ra, máu tươi vẩy ra, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Là trụ sở của một tông môn tam phẩm, phần lớn tu sĩ trong trụ sở đều có tu vi Thiên Thất, Thiên Bát. Số lượng Thiên Cửu cấp rất ít, dù có, thực lực cũng không đủ để lên được Linh Khê bằng.

Tu sĩ như vậy ở trước mặt Lục Diệp tự nhiên là không đủ nhìn.

Cũng may phản ứng của tu sĩ Liên Sơn Tông cực kỳ nhanh chóng, chỉ ngăn ngừa mười hơi thời gian, toàn bộ tu sĩ của trụ sở liền dốc toàn bộ lực lượng mà ra.

Chỉ một thoáng, trong trụ sở tràn đầy lưu quang, trở nên náo nhiệt đến cực điểm.

Chương 776: Người thấy ta giống ai? 2

Mặc dù Lục Diệp một mình xông vào trụ sở của người ta, nhưng từ đầu tới cuối hẳn đều biết, mình không thể nào dựa vào sức một mình mà công chiếm trụ sở của một tông môn, hẳn chỉ muốn dựa vào đó gây ra động tĩnh đủ lớn.

Không ngừng có tu sĩ Liên Sơn Tông bị giết, tình cảnh của Lục Diệp cũng dần dần không ổn.

Tại trong trụ sở của người ta mạnh mẽ lao tới trông rất uy phong, nhưng trên thực tế lại là cực kỳ hung hiểm, chỉ hơi vô ý liền có kết cục vạn kiếp bất phục.

Ngự Thủ Linh văn có mệnh đến mấy cũng không ngăn cản nổi công kích của đông đảo tu sĩ, trong toàn bộ quá trình, Lục Diệp đều là thủ nhiều công ít.

Tu sĩ Liên Sơn Tông đứng vững lại, chợt phát hiện tên côn đồ hung danh vang xa này không phải là vô địch.

Đơn đả độc đấu, bọn họ có lẽ không ai có thực lực bằng Lục Nhất Diệp, nhưng tất cả tu sĩ đồng tâm hiệp lực, tên ác ôn này cũng đừng hòng dễ chịu.

Liên Sơn Tông trấn thủ sứ cùng phó sứ sau khi trải qua kinh hoàng ban đầu, chậm rãi ổn định tâm thần, điều động các sư đệ, sư muội đuổi theo Lục Diệp, đủ loại bố trí, rất có kết cấu.

Không đến thời gian nửa chén trà, Lục Diệp đã bị bức bách rời khỏi trụ sở của Liên Sơn Tông.

Một trận đại chiến, bên phía Liên Sơn Tông tổn thất hai ba mươi người, Lục Diệp cũng bị đánh đến chật vật cả người.

Nhưng hắn cũng không có rời đi, mà là dừng đứng đứng ở bên ngoài đại trận phòng hộ của người ta, một bên nuốt lấy linh đan, một bên nhìn vào bên trong như hồ rình mồi.

Dưới cục diện như thế, ngay cả tu sĩ của Liên Sơn Tông cũng không dám mở đại trận đuổi theo giết hắn.

Ở trong đại trận, không gian di chuyển của Lục Diệp có hạn, bị quản chế khắp nơi, nhưng nếu như mở ra đại trận, Lục Diệp sẽ không còn cản trở nữa, có thể tùy ý phát huy.

Điểm này, Liên Sơn Tông trấn thủ sứ cùng phó sứ tự nhiên có thể thấy rõ.

Nhưng mà bị một người một thân ngăn chặn trụ sở của mình như vậy, ngay cả tu sĩ Liên Sơn Tông cũng cảm thấy vô cùng biệt khuất, trong lúc nhất thời, cách màn sáng đại trận, ngay cả rất nhiều tu sĩ Liên Sơn Tông hướng về phía Lục Diệp chửi mắng không ngừng.

Lục Diệp cũng không nói lại.

Chỉ có tiểu hài tử mới cãi nhau.

Tin tức từ Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp hiện thân ở trụ sở của Liên Sơn Tông, lén vào đại trận đại não của người ta nhanh chóng khuếch tán ra, tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở gần đó nhao nhao tiến đến.

Tuy rằng Thời Quảng tấn thăng Vân Hà, nhưng Trừ Diệp Minh cũng không có giải tán, đây vốn là một tổ chức rất rời rạc, chỉ là người sáng tạo ra để giết Lục Nhất Diệp, có ở đây hay không thì cũng không có quan hệ quá lớn, chỉ cần có chí chém giết đám tu sĩ Lục Diệp thì liên lạc với nhau là được.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ hội tụ về phía Liên Sơn Tông bên này, Linh Khê chiến trường yên lặng nửa tháng lại trở nên náo nhiệt.

Sau khi chặn lại trụ sở của Liên Sơn Tông một canh giờ, Lục Diệp ngưng khí rời đi.

Mục đích đã đạt được, không cần thiết tiếp tục lưu lại.

Giờ phút này đang có không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh kết thành đàn thành đội đi về phía Liên Sơn Tông, khi Lục Diệp rời đi, vừa vịn đụng vào ngực nhau.

Với thực lực trước mắt của Lục Diệp, tu sĩ ở vòng hạch tâm không có hai ba mươi người bảo đoàn căn bản không phải là đối thủ, đây cũng không phải là khiêu chiến trên Linh Khê bằng, có đủ loại hạn chế bất lợi trên địa lợi, tranh đấu ngoài dã ngoại, chỉ là tự mình liều mạng dùng thủ đoạn giết địch.

Hai thứ này Lục Diệp đều không thiếu.

Một đường mạnh mẽ đâm tới, hiếm tu sĩ Vạn Ma lĩnh có thể tránh được đòn dưới tay hắn.

Hắn cũng không có mục tiêu rõ ràng, ngược lại cứ đi thẳng tới, gặp được tu sĩ Vạn Ma lĩnh là chết.

Bên phía Vạn Ma lĩnh đang muốn ép hắn hiện thân, vậy hắn làm giống như mong muốn của bọn họ, chỉ hy vọng bên Vạn Ma lĩnh có thể chịu đựng được kết quả xấu mà hắn vừa xuất hiện.

Sau khi nếm qua không ít thiệt thòi, không ít người Vạn Ma lĩnh rút lui đánh trống bỏ cuốc, nhưng cũng có không ít người gia nhập vào danh sách truy kích Lục Diệp, không ngừng có người thông báo vị trí của Lục Diệp.

Lục Diệp vô cùng may mắn mới đem được Y Y và Hồ Phách,

nếu không dưới tình huống trước mắt, hắc căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Từ sau khi rời khỏi trụ sở của Liên Sơn tông, hắc bên này cũng không có ngừng nghỉ, bất kể đi tới nơi nào, đều có tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi giết tới.

Chính là có Y Y cùng Hồ Phách chia sẻ áp lực, Lục Diệp mới có thể một mực kiên trì.

Bây giờ ý định của Vạn Ma lĩnh hiện tại rất rõ ràng, đó chính là kéo dài, dù Lục Nhất Diệp có mạnh đến đâu, cũng sẽ có cực hạn, chỉ cần kéo đến khi hắc kiệt sức, tự nhiên có thể dễ dàng giết chết.

Không thể không nói, biện pháp này mặc dù ngu xuẩn một tí, nhưng là biện pháp hữu hiệu nhất.

Lục Diệp có Thiên phú thụ và Thao Thiết, linh lực bổ sung không thành vấn đề, nhưng thời gian dài không nghỉ ngơi, tâm thần và thể lực cũng không kiên trì được.

Cho nên khi nhận thấy mình sắp đạt đến cực hạn, Lục Diệp liền bắt đầu bay về phía Vạn Độc Lâm, bây giờ bên trong vòng hạch tâm chỉ có Vạn Độc Lâm mới là chỗ cho hắc, trừ điều đó ra, hắc đi nơi nào cũng không được yên ổn.

Chỉ cần hắc tới gần phạm vi Vạn Độc Lâm trăm dặm, hắc có thể thông qua Truyền Tống Trận trở về nhà gỗ.

Chờ hắc ở trong Vạn Độc Lâm nghỉ ngơi lấy lại sức một trận, liền có thể lại đi ra ngoài săn giết tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Chợt có tin tức từ dấu vết chiến trường truyền đến, Lục Diệp đắm chìm trong tâm thần điều tra, là Phùng Nguyệt đưa tin.

"Ngũ sư huynh, trụ sở Tam Thánh Viện không bảo vệ được

nữa rồi, ta muốn cùng Tư Đồ sư huynh rút về Cửu Châu, Ngũ sư huynh tự mình bảo trọng!"

Nhìn thấy tin tức này, Lục Diệp im lặng, cuối cùng Tam Thánh Viện vẫn không thể bảo vệ được.

Ngắm lại cũng đúng, khó khăn lắm bên phía Vạn Ma lĩnh mới có một lượng lớn nhân thủ tụ tập bên ngoài trụ sở của Tam Thánh Viện, vừa có thực lực công phá trụ sở của Tam Thánh Viện, đương nhiên không thể về tay không.

Lục Diệp truyền tin qua, nhưng phát hiện tin tức đã không còn cách nào truyền đạt, dấu ấn của Phùng Nguyệt không biến mất, chứng tỏ nàng không chết mà trở về Cửu Châu.

Tam Thánh Viện khó giữ được trụ sở, vậy Đan Tâm Môn thì sao?

Đoán chừng bên phía Đan Tâm Môn cũng không có kết cục gì tốt, trước kia có bốn sư huynh và Phong sư tỷ trấn giữ, không ai dám đi khiêu khích, hiện tại Tứ sư huynh và Phong sư tỷ đều đã tấn thăng Vân Hà. Tu sĩ thế hệ này của Đan Tâm Môn có thực lực không tính là mạnh, nếu thật bị chú ý, sợ rằng khó có thể bảo trụ được nơi ở.

Chương 777: Linh Khê Tam Tai!

Đang lúc nghĩ như vậy, ấn ký chiến trường lại có tin tức truyền đến, Lục Diệp điều tra, lại là tin tức của Nhị sư tử.

"Nếu rảnh rồi thì đi một chuyến đến trụ sở của Thanh Đế thành."

Lục Diệp vội vàng trả lời: "Có chuyện?"

"Có người muốn gặp người."

Lục Diệp cảm thấy hơi kỳ quái.

Nếu tính không sai, Thanh Đế thành hẳn là một nhà tông môn nhị phẩm ở Bình châu, thực lực tổng thể chỉ kém một bậc so với những tên nhất phẩm kia, không kém Đan Tâm môn bao nhiêu.

Chỉ là Lục Diệp chưa bao giờ quen biết người của Thanh Đế thành, cũng không biết vì sao Nhị sư tử lại bảo hắn đến trụ sở Thanh Đế thành.

Nhị sư tử không nói rõ, Lục Diệp cũng không hỏi kỹ, bởi vì nếu như Thủy Uyên thật sự muốn nói ra, nhất định sẽ nói cho hắn biết.

"Biết rồi."

Trả lời một câu, Lục Diệp lấy ra Thập Phân đồ điều tra, phát hiện vị trí trước mắt của mình cách trụ sở Thanh Đế thành không quá xa, như vậy nếu như ngự khí bay qua, thời gian không đến nửa ngày.

Chỉ là... quay đầu nhìn lại, sau lưng từng đạo lưu quang như giòi trong xương đuổi theo không bỏ, tu sĩ bên Vạn Ma lĩnh đuổi

giết hấn không tha.

Dưới tình huống này, không tiện trực tiếp bay đến Thanh Đế thành.

Phải nghĩ biện pháp thoát khỏi tai mắt đi theo phía sau lưng mình.

Nếu thật sự muốn thoát khỏi bọn họ, Lục Diệp cũng có cách, dưới sự thi triển liên tục của Phi Hành Linh Văn, cho dù là đám kiếm tu lấy tốc độ trưởng thành cũng không theo kịp.

Sau khi hạ quyết tâm, Y Y đang định làm như vậy, bỗng nhiên từ phía sau lưng Lục Diệp truyền đến một tiếng thét kinh hãi, Lục Diệp còn chưa kịp phản ứng thì đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy linh lực quanh thân đột nhiên đông cứng lại, thân hình không thể khống chế ngã nghiêng về phía dưới, Hồ Phách vẫn luôn nằm trên vai Lục Diệp cũng trùng lớn một đôi mắt thú đồng, bốn móng vuốt nắm chặt y phục của Lục Diệp, để đề phòng bị thoát khỏi.

Mặc dù đột nhiên xảy ra biến cố nhưng Lục Diệp không hề hoảng loạn chút nào, hấn lập tức quan sát bốn phía, không thấy có dấu hiệu có người đánh lén mình, ngược lại những tu sĩ Vạn Ma lĩnh đi theo phía sau hấn, có một người tính toán, cũng đều hô to gọi nhỏ hướng phía dưới nghiêng xuống, tình cảnh cực kỳ khả quan...

Cấm bay sao?

Trong lòng Lục Diệp lập tức nảy sinh ý nghĩ này.

Nếu như khu vực này có cấm chế bay mà nói, vậy thì linh khí phi hành đi ngang qua phía trên, quả thật sẽ không thể khống chế được.

Nhưng linh lực trong cơ thể cũng bị giam cầm, cái này không đơn thuần chỉ có công hiệu cấm bay!

Không phải cấm bay, chẳng lẽ là cấm linh?

Cũng không đúng lắm, phạm vi bị ảnh hưởng quá lớn, cấm linh cấm chế đơn thuần không làm được loại chuyện này.

Trong nháy mắt, trong đầu Lục Diệp xuất hiện rất nhiều suy nghĩ.

Không đợi hẳn suy nghĩ rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, linh lực bị giam cầm lại lần nữa được khôi phục vận chuyển, Lục Diệp vội vàng thôi động linh lực, thân ảnh đang bị đè xuống phía dưới lần nữa bay lên.

"Lục Diệp, sợ là Nguyên Từ Hồ Khiếu đến rồi!" Giọng nói của Y Y từ phía sau truyền đến.

Được nàng nhắc nhở như vậy, cuối cùng Lục Diệp cũng kịp phản ứng.

Lúc trước hẳn ở trong vòng trong khuấy động phong vân, dẫn đầu liên quân Hạo Thiên minh công chiếm một hai trăm tông môn ở Vạn Ma lĩnh, liền có một ít tin đồn liên quan tới Tam Tai trên chiến trường Linh Khê truyền vào trong tai hắn.

Cái gọi là Linh Khê chiến trường Tam Tai, chính là chỉ Linh Khê Thiên Lô, Nguyên Từ Hồ Khiếu, Nhất Diệp Đê Mi.

Linh Khê chiến trường không dễ dàng để yên tiếng sấm nổ, nhưng nếu như có thiên lô nổ vang, nhiều khi đều mang ý nghĩa trùng triều sắp tới, đó là thời điểm tất cả tu sĩ bận rộn nhất, bất kể là tu sĩ tông môn nào ở trận doanh, đều sẽ toàn tâm toàn ý đối kháng trùng triều phụ cận trụ sở.

Nguyên Từ Hồ Khiếu thì là một tai nạn khác, so với trùng triều thì càng khó lòng phòng bị hơn.

Linh Khê chiến trường cách mấy năm thậm chí trên dưới mười

năm, đều sẽ xuất hiện tình huống Nguyên Từ Lực Trường gào thét bạo loạn.

Lục Diệp cũng không xa lạ gì với Nguyên Từ Lực Trường, nhớ lại lúc trước ở bên trong hầm mỏ Tà Nguyệt Cốc, Lục Diệp đúng là nhờ vào Nguyên Từ Lực Trường mới có thể dùng thân thể phạm nhân chém giết tên Dương quản sự kia, từ đó bước lên con đường tu hành.

Nguyên Từ Lực Trường ở chỗ sâu trong hầm mỏ kia cũng không cường đại, nhiều lắm chỉ là một ít Nguyên Từ Khoáng nảy sinh ra trường lực vô hình, nhưng Dương quản sự ở bên kia lại không dùng được chút linh lực nào, cuối cùng mơ mơ hồ hồ bị Lục Diệp chém giết.

Nếu phóng đại cái loại Nguyên Từ Lực Trường này lên cả ngàn lần, thậm chí vạn lần thì sao đây?

Nếu như trường lực kia gào thét mà qua, quét sạch toàn bộ Linh Khê chiến trường thì sao?

Đây chính là chân tướng của Nguyên Từ Hô Khiếu trong tam tai.

Mỗi khi đến lúc này, toàn bộ Linh Khê chiến trường đều tràn ngập Nguyên Từ Lực Trường, linh khí trong Linh Khê chiến trường to lớn rắn chắc hóa thành thiên địa, ngay cả linh lực trong cơ thể các tu sĩ cũng khó mà thúc giục được.

Ngay tại lúc này, các tu sĩ đừng nói là phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, ngay cả linh lực trong cơ thể đều không thể thôi động được mấy may.

Chiến trường Linh Khê, tất cả tu sĩ đều có thể dựa vào chính thể phách của mình!

Đối với tu sĩ dựa vào linh lực chiến đấu mà nói, không thể

ngghi ngờ là một đại nạn cực lớn.

Nhưng đất tiếp ứng, đây là mùa xuân của các thể tu, binh tu cũng có một chút đường lui, về phần thân thể yếu đuối pháp tu quý tu... Bình thường đều trốn trong trụ sở run lấy bấy.

Chương 778: Linh Khê Tam Tai!

2

Nguyên Từ Hô Khiếu là có dấu hiệu, giống như vừa rồi, khi dấu hiệu này xuất hiện, rất nhanh toàn bộ Linh Khê chiến trường đều bị Nguyên Từ Lực Trường cuồng loạn bao phủ.

Lục Diệp chỉ cảm thấy may mắn vì thiên tai này là dấu hiệu, nếu không có chút đề phòng nào, chỉ sợ rất nhiều tu sĩ bay tới bay lui trên bầu trời đều phải ngã chết.

Còn về phần tam tai trong Nhất Diệp Đê Mi, Lục Diệp cảm thấy đó hoàn toàn là Vạn Ma lĩnh đang phỉ báng mình...

Cho nên lúc ấy hắn nghe loại lời nói đùa này chỉ là cười một tiếng cho qua, cũng không quá để ý.

Y Y là linh thể, cảm thụ cực kỳ rõ ràng đối với Nguyên Từ Lực Trường, cho nên nàng đã phát hiện sớm hơn Lục Diệp.

"Về lại trong cơ thể Hổ Phách." Lục Diệp vội vàng nói một tiếng.

Thời điểm Nguyên Từ Lực Trường tràn ngập chiến trường, ảnh hưởng đối với các tu sĩ chẳng qua là không cách nào thúc giục linh lực, nhưng ảnh hưởng đối với Y Y thì lớn, nếu như không trốn vào trong cơ thể Hổ Phách, nàng vô cùng có khả năng trực tiếp tiêu tán.

"Ừm." Y Y nói xong, lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

"Hổ Phách, hiện chân thân!"

Hổ Phách nhỏ giọng gào thét đáp lại, từ đầu vai Lục Diệp nhảy ra sau lưng, đứng ở vị trí vừa rồi của Y Y, dưới sự cuồn cuộn của Yêu Nguyên lộ ra chân thân.

Còn Lục Diệp thì nhân cơ hội này hạ thấp độ cao xuống, chỉ phi hành sát mặt đất không đến năm trượng, như vậy, cho dù có xảy ra tình huống như vừa rồi, cũng không đến mức ngã chết.

Thân là một tu sĩ, nếu ngã chết từ trên cao xuống, đó mới là loại chết bi thảm nhất.

Bên này vừa mới bận rộn xong, Lục Diệp lại một lần nữa sinh ra linh lực trong cơ thể bị giam cầm, cảm giác không cách nào vận dụng, trực tiếp té xuống từ trên cao năm trượng.

Hắn vội vàng đứng dậy, linh lực lại khôi phục, tiếp tục ngự khí tiến về phía trước.

Như thế sau mấy lần, Nguyên Từ Lực Trường quả nhiên tràn ngập toàn bộ Linh Khê chiến trường, trong chốc lát, tất cả tu sĩ linh lực không cách nào thúc giục, thiên địa linh khí cũng biến thành kiên cố, chẳng những thế, ngay cả nguyên một đám đại trận phòng hộ cũng đều sụp đổ.

Điều duy nhất các tu sĩ còn có thể sử dụng chính là đủ loại công năng kèm theo ấn ký chiến đấu, dù sao thứ này cũng liên quan tới Thiên Cơ, cho dù là Nguyên Từ Lực Trường cũng không có cách nào ảnh hưởng.

Lục Diệp đã xoay người cưỡi trên lưng Hổ Phách, một đường tuyệt trần mà đi, đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh truy đuổi phía sau, mắt nhìn dõi theo, lại không thể làm gì.

Trước mắt Lục Diệp chỉ có một suy nghĩ, lần này đi ra ngoài mang theo Hổ Phách, thật sự là một quyết định sáng suốt.

Bằng không bây giờ hắn phải dựa vào chính mình mà chạy,

cảnh tượng kia quả thực không dám tưởng tượng.

Lúc Nguyên Từ Hô Khiếu bao phủ chiến trường Linh Khê, bên Vạn Ma lĩnh bỗng phát hiện, đây là một cơ hội!

Một cơ hội chém giết Lục Nhất Diệp!

Từ sau khi gia hỏa này lên Thiên Bát đã khó xử lý, hôm nay gã là người đứng đầu Linh Khê bang, lại được Thiên Cơ ban thưởng tủy lễ, càng cường đại hơn so với lúc trước.

Bên phía Vạn Ma lĩnh người có thể giết hẳn quá ít, nhiều người đuổi không kịp hẳn, vẫn luôn không có biện pháp gì đối phó với hẳn.

Nhưng hiện tại linh lực bị giam cầm, tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào thể phách của bản thân, nếu như lúc này có thể vây khốn Lục Nhất Diệp ở một nơi nào đó, vậy thì chỉ cần mấy chục người là có thể giết chết hẳn!

Suy nghĩ kỹ một điểm này, rất nhiều tu sĩ khổ sở ở Vạn Ma lĩnh đã lâu cơ hồ ngửa mặt lên trời hoan hô, ông trời mở mắt!

Nhưng rất nhanh chóng, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh ý thức được một vấn đề mới.

Đó chính là Lục Nhất Diệp có tọa kỵ!

Một con Bạch Hổ có thể mượn tiếng hổ gầm tấn công tâm thần địch nhân!

Nói thật, các tu sĩ lúc tu vi thấp còn thích thu phục vật cưỡi, bởi vì lúc tu vi thấp, tọa kỵ chẳng những có thể cưỡi lên đường, mà trong lúc tranh đấu cùng địch nhân cũng là một sự giúp đỡ rất tốt.

Nhưng tu sĩ đến cảnh giới thứ tám, sau khi có thể ngự khí phi

hành, cơ bản đều sẽ không đi thu phục tọa kỵ gì đó, mình có thể bay, còn cần gì tọa kỵ, cho dù là thu phục khi tu vi còn yếu, cũng không theo kịp tốc độ trưởng thành của các tu sĩ, dần dần bị đào thải.

Cho nên muốn nhân cơ hội này chém giết Lục Nhất Diệp, còn phải có đủ tọa kỵ mới được, tối thiểu cước lực phải theo kịp người khác.

Cũng may còn có một lưu phái ngự thú, tu sĩ lưu phái này chuyên dùng ngự thú chiến đấu, thực lực tu sĩ mạnh đến mức nào, toàn bộ phải xem điều khiển yêu thú mạnh hay yếu.

Lúc Lục Diệp lên bảng đã đụng phải một gia hỏa, người nợ mang theo bốn con yêu thú ra trận, kết quả bị Lục Diệp ngay tại chỗ giết sạch sẽ cả người lẫn thú, thi thể mấy con yêu thú kia sau đó đều trở thành thực vật của Lục Diệp và Hồ Phách bổ sung thân thể.

Trong lúc nhất thời, trong tất cả các trụ sở của Vạn Ma Linh, tu sĩ của các lưu phái trở thành bánh trái thơm ngon, còn có một số ít Yêu thú của Yêu tu tông môn điều động rất nhiều loài phi cầm đi ra, căn cứ vị trí cuối cùng của Lục Diệp, trên trời dưới đất, tìm kiếm tung tích của hắn.

Cần phải đợi trước khi Nguyên Từ Hồ Khiếu chấm dứt, tìm được bóng dáng của hắn, sau đó nhổ cỏ tận gốc!

Lúc này, Lục Diệp đã cưỡi Hồ Phách đi tới trụ sở của Thanh Đế thành.

Vốn ngự khí chỉ cần đi gần nửa ngày, nhưng sau khi cưỡi Hồ Phách chạy mất hai ngày, thực lực của Hồ Phách tăng mạnh, bước chân lại nhanh hơn, nếu mà trước kia, lộ trình ấy phải chạy tới bốn năm ngày mới xong.

Phong trần mệt mỏi.

Trụ sở Thanh Đế thành, đại trận phòng hộ đã bị tiêu trừ bởi Nguyên Từ Hô Khiếu, tất cả tu sĩ đều quay trở về trụ sở, trận địa sẵn sàng đón quân địch, dù sao không ai biết có địch nhân thừa cơ xâm chiếm hay không.

Bóng dáng cười Bạch Hổ vừa xuất hiện bên ngoài trụ sở Thanh Đế thành đã bị các tu sĩ Thanh Đế thành phát hiện, rất nhanh đưa tin ra ngoài.

Đợi đến khi Lục Diệp đi đến bên ngoài trụ sở, có tu sĩ tiến lên: "Là Bích Huyết tông Nhất Diệp đạo hữu?"

"Đúng vậy!"

Lục Diệp trả lời một câu.

Tu sĩ kia đưa tay ra hiệu: "Nhất Diệp đạo hữu, mời!"

Chương 779: Tâm đắc của tu hành đạo thuật tu hành của Tam sư huynh...

Chốc lát sau, trong khách điện của trụ sở Thanh Đế thành, Lục Diệp đã nhìn thấy một vị thiếu niên mặc áo bào rộng rãi, khí chất nho nhã, tuổi tác của thiếu niên kia so với hắn còn nhỏ hơn một hai tuổi, hiện giờ dưới sự bao phủ của Nguyên Từ Lực Trường, linh lực trong cơ thể tu sĩ đã bị giam cầm, không cách nào thông qua linh quang để suy đoán tu vi cao thấp cao thấp của đối phương.

Nhưng nếu người ta ở trong vòng hạch tâm thì chắc hẳn cũng đã chuyển tu Thiên cấp công pháp, tối thiểu cũng là Thiên Thất tu sĩ.

Thiếu niên tiến lên cúi người hành lễ: "Tiêu Trường Hà bái kiến ngũ sư thúc!"

Cái xưng hô này... Còn có cái tên này...

"Tiêu Tinh Hà là gì của người?"

Tiêu Trường Hà dịu dàng cười: "Chính là gia phụ!"

Lục Diệp hiểu rõ.

Trước khi hắn gia nhập Bích Huyết tông, toàn bộ Bích Huyết tông cũng chỉ có hai người chưởng giáo và Nhị sư tỷ, về phần Đại sư tỷ Vị Ương đã từng hiện thân trong Linh Khê chiến trường thì... Kỳ thật cùng Thủy Uyên là một người, chỉ có điều không biết vì nguyên nhân gì, tính cách hai bên hoàn toàn khác nhau, ngay cả

thân hình cũng không giống nhau.

Những thứ này cũng là sau khi Lục Diệp gia nhập Bích Huyết tông, hẳn chậm rãi biết.

Ngoại trừ Đại sư tử và Nhị sư tử cùng một người ra, trên người Lục Diệp còn có hai sư huynh, một người là Tứ sư huynh Lý Bá Tiên, người còn lại là Tam sư huynh!

Lục Diệp chưa bao giờ thấy qua vị Tam sư huynh này, chỉ biết hẳn tên là Tiêu Tinh Hà.

Cho nên vừa nghe thiếu niên đối diện tự xưng là Tiêu Trường Hà, lại gọi mình là Ngũ sư thúc, liền liên tưởng tới Tam sư huynh chưa từng gặp mặt kia.

Tuy tuổi tác của nhau không chênh lệch nhiều lắm, nhưng có danh phận của Tam sư huynh và Ngũ sư đệ, Tiêu Trường Hà gọi mình một tiếng Ngũ sư thúc là chuyện hết sức bình thường.

Thì ra tông môn mà Tam sư huynh bá nhập là Thanh Đế thành! Mãi đến hôm nay Lục Diệp mới biết được chuyện này, trước kia hẳn cũng chỉ biết Tam sư huynh bá nhập vào những tông môn khác, còn cụ thể là nhà nào thì hẳn thật đúng là không rõ ràng lắm.

Lại nhìn Tiêu Trường Hà trước mặt, vị Tam sư huynh này của mình cũng cao minh, không ngờ con trai lại lớn như vậy, hơn nữa vừa nhìn liền biết thiên tư không tầm thường.

"Tam sư huynh tìm ta?" Lục Diệp hỏi.

Thủy Uyên trước đó truyền tin bảo hẳn tới đây, chỉ nói có người muốn gặp hẳn, hiện tại xem ra, hẳn là vị Tam sư huynh kia của mình.

Tiêu Trường Hà gật đầu: "Đúng vậy, vốn dĩ gia phụ muốn mời

sư thúc đi một chuyến tới Thanh Đế thành bản tông, nhưng bây giờ Nguyên Từ Hồ Khiếu, lực trường bạo loạn, tạm thời không thể sử dụng truyền tống của Thiên Cơ trụ được, sợ rằng sư thúc không có cách nào đến Thanh Đế thành bản tông được."

Truyền tống Thiên Cơ trụ cần linh khí thúc giục, trước mắt thiên địa linh khí giam cầm Linh Khê chiến trường, Thiên Cơ trụ tự nhiên sẽ mất đi năng lực truyền tống.

Nói xong, Tiêu Trường Hà đưa tới một quyển sách nhỏ: "Khi nhận thấy Nguyên Từ Hồ Khiếu sắp đến, gia phụ bảo ta về bản tông một chuyến, mang theo vật này, để ta chuyển giao cho sư thúc."

Lục Diệp nhận lấy, cúi đầu nhìn lại, quyển sách nhỏ không tính là lớn, chỉ to bằng lòng bàn tay, cũng không tính là dày, hẳn chỉ có mười mấy trang, thoạt nhìn giống như được may bằng da thú.

Tiện tay mở ra, nhìn thấy phía trên chỉ chít chữ nhỏ, thoáng nhìn mấy hàng, Lục Diệp nhướng mày.

Đây lại là tâm đắc tu hành đao thuật của Tam sư huynh!

Đúng rồi, hẳn nhớ tới một sự kiện, lúc trước lần đầu tiên từ Linh Khê chiến trường quay về bản tông Bích Huyết tông, Tứ sư huynh cũng cùng nhau tới đây, lúc đó Tứ sư huynh dạy Lục Diệp một ít kỹ xảo chiến đấu đã phần nản qua, vì sao không theo hẳn học kiếm, ngược lại giống như Tam sư huynh luyện đao!

Đến nay Lục Diệp vẫn còn nhớ rõ biểu lộ u oán của Tứ sư huynh khi nói lời này.

Từ xưa đến nay, luyện đao xem thường luyện kiếm, luyện kiếm cũng xem thường luyện đao, nhìn hai bên ghét nhau, cho dù là đồng môn sư huynh đệ, Lý Bá Tiên cũng càng hy vọng Lục Diệp

cùng hẩn tu kiếm.

"Đây là toàn bộ đạo thuật của gia phụ trong mấy năm nay đối với bản thân, gia phụ nói, hy vọng có thể có chút tác dụng đối với Ngũ sư thúc, lão không có cách nào tự mình chỉ điểm cho Ngũ sư thúc một chút, chỉ có thể đem vật ấy giao cho người. "

"Vật này có trọng dụng, ta thay ta cảm ơn Tam sư huynh."

Như vậy một quyển đạo thuật tu hành tâm đắc tổng kết, đối với Lục Diệp mà nói đúng là bảo bối, trong khoảng thời gian này hẩn vẫn luôn tu hành đạo thuật, chỉ có điều luôn cảm giác rất nhiều ý tưởng khó có thể thực hiện, có đôi khi có một chút ý nghĩ, nhưng lại tìm không thấy một điểm thích hợp nào, càng không ai có thể cùng hẩn nghiên cứu thảo luận tu hành.

Hẩn giống như là một người mù qua sông, không ngừng tự mình mò mẫm tiến lên.

Phần lễ vật này của Tam sư huynh đến rất đúng lúc, có người chỉ dẫn cùng tự thân tìm tòi, là hai chuyện khác nhau, có thể nói, có một quyển đạo thuật tâm đắc tu hành như vậy, có thể giúp cho Lục Diệp tiết kiệm rất nhiều thời gian tìm tòi.

"Gia phụ nói, vốn là người một nhà, không cần cảm ơn." Tiêu Trường Hà cười đáp lại, dừng một chút lại nói: "Ngũ sư thúc, gia phụ ba năm trước một mực ở bên trong chiến trường Vân Hà rèn luyện tu hành, chưa bao giờ quay về Cửu Châu, thẳng đến mấy ngày trước mới tấn thăng Chân Hồ, thoát ly chiến trường Vân Hà, cho nên đối với sự tình ở bên ngoài chiến trường Vân Hà, hẩn một mực không biết."

Về mặt Lục Diệp giật giật, hiểu được ý tứ của Tiêu Trường Hà, gật đầu nói: "Ta hiểu, để Tam sư huynh không cần để ở trong lòng, ngày khác nếu có cơ hội, ta sẽ đi bái phỏng hẩn, mặt khác chuyển lời cho hẩn, Lục Diệp ta phúc lớn mạng lớn, người của Vạn Ma

lĩnh không giết được ta!"

Chương 780: Tâm đắc của tu hành đạo thuật tu hành của Tam sư huynh... 2

"Gia phụ rất chờ mong có thể gặp mặt sư thúc."

Mặc dù Tiêu Trường Hà giữ lại vài câu, nhưng Lục Diệp vẫn không ở lại Thanh Đế thành lâu.

Trước mắt chắc chắn phía Vạn Ma lĩnh đang tìm kiếm tung tích của hắn, hắn ở lại Thanh Đế thành, một khi tin tức tiết lộ ra ngoài, sẽ mang đến tai nạn cho Thanh Đế thành.

Nhất là trước mắt Nguyên Từ Hô Khiếu, Thiên Cơ trụ truyền tống cũng khó có thể thực hiện, nếu thật sự có đại lượng tu sĩ Vạn Ma lĩnh đến công kích trụ sở Thanh Đế thành, bọn họ muốn rút về Cửu Châu đều là hy vọng xa vời.

Cưỡi hổ phách rời khỏi trụ sở Thanh Đế thành, một đường xuất phát về phía Vạn Độc Lâm.

Hiện tại hắn vô cùng hoài niệm căn nhà gỗ nhỏ của Vạn Độc Lâm kia, nóng lòng muốn trở về, sau đó từ từ tìm hiểu quà Tam sư huynh tặng.

Vừa rời tuy hắn chỉ nhìn lướt qua trang đầu tiên, nhưng đã có xúc động rất lớn, nếu như có thể hiểu thấu tâm đắc tu hành của phần đạo thuật này của Tam sư huynh, Lục Diệp cảm thấy thực lực của mình còn có thể tăng lên một bậc nữa.

Trên tầng mây, một con chim ưng giương cánh bay lượn, đôi mắt ưng kia phản chiếu thân ảnh thiếu niên cưỡi Bạch Hổ, mượn

tầng mây che giấu cùng độ cao cực cao, cho dù là Lục Diệp ngẩng đầu lên, cũng rất khó phát hiện con chim ưng hầu như không thể phát hiện này.

Nhất là hiện tại Nguyên Từ Hồ Khiếu, một thân linh lực bị giam cầm trong cơ thể, Lục Diệp căn bản không có cách nào thúc giục linh lực gia trì hai tròng mắt, vận dụng hết thị lực.

Trong hoàn cảnh linh lực bị giam cầm, nguyên từ bạo loạn, báo động trong lòng Lục Diệp đã giảm đi trên diện rộng, điều này cũng làm cho một số kế hoạch bên Vạn Ma lĩnh tiến hành vô cùng thuận lợi.

Đây là cơ hội tốt cuối cùng để chém giết Lục Nhất Diệp, lần này nếu như không thành, ngày sau chỉ sợ sẽ không có cơ hội tốt như vậy, cho nên phía Vạn Ma lĩnh trước mắt lấy Trừ Diệp Minh cầm đầu, đại lượng tông môn cùng tu sĩ liên hợp lại.

Hồ Phách tốc độ cực nhanh, một đường chạy nhanh, khiến Lục Diệp cảm thấy ngoài ý muốn chính là, một đường đi tới, ngay cả nửa người của Vạn Ma lĩnh cũng không thấy được.

Điều này làm cho hắn cảm thấy khó hiểu, đồng thời trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Chuyện khác thường ắt có chuyện, hắn đi suốt cả quãng đường, dù thế nào cũng không có lấy một tu sĩ Vạn Ma lĩnh, trừ phi tất cả mọi người trong Vạn Ma lĩnh đều quay về trụ sở.

Cẩn thận ngắm lại, đúng là có khả năng này.

Trong hoàn cảnh nguyên từ lực trường bạo loạn, các tu sĩ lấy linh lực làm nguồn lực lượng của bản thân tự nhiên không có cảm giác an toàn chính là lúc hợp sức cùng nhau.

Tuy linh lực bị giam cầm, nhưng tâm thần mạnh mẽ của Lục Diệp cũng bị ảnh hưởng một chút, nếu thật sự có kẻ địch rình mò

hắn ở gần đây thì hắn có thể phát giác được.

Ngay lúc Lục Diệp đi qua một khe núi, ẩn kỹ chiến trường chợt có động tĩnh truyền đến, Lục Diệp vội vàng điều tra, lại có người đang khiêu chiến hắn.

Tâm thần câu liên với Linh Khê bảng, điều tra năm người ở phía sau, một người trong đó là nữ tiên tu kia, còn có một người là Quỷ Ảnh Tử, người cuối cùng là một thể tu.

Vu Liên Châu cùng Thời Quảng bọn họ đều tấn thẳng Vân Hà, đương nhiên xếp hạng của những người này cũng tăng lên theo.

Dám chủ động khiêu chiến hắn, có thể loại trừ nữ tiên tu và Quỷ ảnh Tử, hai người này muốn phát huy thực lực bản thân, dựa vào địa hình địa lợi, bởi vì là khiêu chiến, cho nên quyền chủ động lựa chọn địa hình nằm trong tay Lục Diệp.

Nếu như Lục Diệp lựa chọn phạm vi chiến trường chỉ có phạm vi hơn mười trượng xung quanh, bất kể là nữ tiên tu hay quỷ ảnh đều sẽ bị đánh đến khóc!

Cho nên người được chọn duy nhất chính là thể tu tên Chu Bàng kia!

Vào lúc này, Lục Diệp quay đầu nhìn bốn phía, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chân mày nhíu lại.

Trùng hợp sao?

Lục Diệp không tin đây là trùng hợp gì, nếu lúc này hắn bị Thiên Cơ dẫn dắt vào chiến trường, vậy thì hẻm núi trước mắt này rất thích hợp với việc mai phục.

Người của Vạn Ma lĩnh chỉ cần chặn con đường trước sau, vậy thì có chấp cánh cũng khó thoát!

Cảm giác không bị ai theo dõi, nói rõ hoặc là không có ai theo dõi mình, hoặc là giám sát mắt mình quá xa, vượt ra khỏi phạm vi cảm giác.

Hồi tưởng lại tình huống quỷ dị mà bản thân đi suốt một đoạn đường ngay cả đến nửa người Vạn Ma lĩnh cũng không thấy được, trong lòng Lục Diệp đã có phán đoán.

Quả quyết tiếp tục khiêu chiến, nhưng Lục Diệp cũng không chọn địa hình, như vậy thì hẳn chỉ có hai canh giờ chuẩn bị.

Giống như đã nhận ra ý đồ của Lục Diệp, tốc độ Hồ Phách dưới hông lại tăng lên một cấp độ, thân hình lao ra, rất nhanh rời khỏi hẻm núi.

Một đường đi về phía trước.

Trong bóng tối, từng đạo tin tức truyền tới trao đổi.

"Lục Nhất Diệp tiếp tục khiêu chiến, bảo Chu Bàn huynh tùy thời chuẩn bị!"

"Chu Bàn bên này đã chuẩn bị xong, khiêu chiến còn chưa bắt đầu, hẳn là Lục Nhất Diệp muốn kéo dài thời gian."

"Đáng tiếc, nếu như có thể vây khốn hẳn ở vị trí này thì hẳn chắc chắn phải chết!"

"Đừng vội, còn có cơ hội, chỉ cần Chu Bàn huynh có thể sống sót qua thời gian một nén nhang, chúng ta liền có thể hình thành thế bao vây, đến lúc đó Lục Nhất Diệp có chấp cánh cũng khó thoát."

"Hỏi Chu Bàn xem, có thể chống đỡ nổi một nén nhang hay không."

"Hẳn nói mình sẽ cố hết sức, nhưng động tác của chúng ta

cũng phải nhanh."

"Không cần tận lực, nhất định phải chịu đựng qua một nén nhang. Bây giờ chúng ta cách hắc quá xa, không đủ thời gian, căn bản khó thành thế bao vây. Hắc chỉ là một thể tu, chẳng lẽ ngay cả chút sức lực ấy cũng không có sao?"

"Chu Bàng nói, người có thể lên được không?"

"Hắc chính là hy vọng cuối cùng của Vạn Ma lĩnh chúng ta, sao có thể nói là loại vô trách nhiệm như vậy! Ta nếu có tư cách khiêu chiến Lục Nhất Diệp, ta tự nhiên sẽ tham gia, trước mắt không phải là không có tư cách sao?"

"Đừng nói nhảm, tính toán tốc độ của hắc còn có phương hướng tiến lên, nhìn xem hai canh giờ sau hắc sẽ đến vị trí nào, chuẩn bị sẵn sàng trước!"

Chương 781: "Yên giáp!"

Dựa theo tính toán của bên Vạn Ma lĩnh, dựa theo cước lực trước mắt của Lục Diệp, hai canh giờ sau hẳn sẽ đi vào một sơn cốc.

Địa hình nơi đó mặc dù không bằng hẻm núi vừa rồi, nhưng cũng rất thích hợp hình thành bao vây.

Từng đạo tin tức truyền đạt, đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh nhao nhao dũng mãnh lao về phía sơn cốc kia, chuẩn bị trước sắp xếp, chỉ cần Lục Diệp tiến vào sơn cốc kia, tiếp nhận khiêu chiến, Chu Bàng lại chống đỡ qua một nén nhang, như vậy vòng vây có thể hình thành, đến lúc đó cho dù Lục Diệp có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng đừng mơ tưởng giết ra được vòng vây, chờ đợi hẳn, chỉ có con đường tử vong!

Bên phía Vạn Ma lĩnh, kế hoạch rất tốt...

Nhưng mà chỉ sau một canh giờ, có một tin tức truyền ra.

"Chu Bàng đã tiến vào đấu trường rồi!"

"Cái gì? Vậy Lục Nhất Diệp không đợi hai canh giờ? Hiện tại hẳn đang ở vị trí nào?"

Chờ sau khi hiểu được vị trí của Lục Diệp, một đám người trợn tròn mắt.

Vị trí trước đó của Lục Diệp lại là một mảnh bình nguyên bằng phẳng!

Địa hình kiểu này hiển nhiên không thích hợp để mai phục.

"Hắn đã phát hiện, mau mau, không biết Chu Bàng có thể kiên trì bao lâu, mau cho người đến vị trí trước mặt Lục Nhất Diệp."

Người bên Vạn Ma lĩnh cũng không ngốc, Lục Diệp cố ý lựa chọn thân ở vị trí bình nguyên tiến vào đấu trường, không thể nghi ngờ là có cảnh giác.

Giờ phút này biện pháp tốt nhất chính là nhanh chóng để cho người ta vây quanh, trước khi cuộc chiến giữa Lục Nhất Diệp và Chu Bàng kết thúc, hình thành vòng vây chặt chẽ, như thế mới có thể tận công.

Rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh lại vội vàng hành động, trong lòng uất ức vô cùng, rõ ràng lần này là bọn họ âm thầm tính toán Lục Nhất Diệp kia, kết quả hiện tại vẫn ổn, không biết tại sao, ngược lại giống như bị Lục Nhất Diệp nắm mũi dắt đi!

Khi tu sĩ Vạn Ma lĩnh bên này vội vàng hành động, trong Đấu Chiến Tràng trong phạm vi mấy chục trượng xung quanh, thân hình của Lục Diệp và Chu Bàng đồng thời xuất hiện.

Theo đạo lý mà nói, Lục Diệp đã phát giác được ý đồ của bên Vạn Ma lĩnh, đối mặt với loại khiêu chiến này, ứng đối ổn thỏa nhất dĩ nhiên là từ chối.

Nhưng nếu như thật sự cự tuyệt, sẽ còn có người khác đến khiêu chiến hắn, thẳng đến khi hắn bị đuổi ra khỏi Linh Khê bản!

Nếu thật sự như thế, hắn vẫn còn có thời gian đi đánh bản, tính toán lại thời gian một tháng, dùng cái này để đạt được thiên cơ ban thưởng, cuộc sống tích lũy trước đó đều uổng phí.

Cho nên Lục Diệp mới chấp nhận khiêu chiến của người ta, chỉ cần có thể đánh thắng trận này, về sau không còn ai có thể khiêu chiến hắn, nữ tiên tu và Quỷ ảnh Tử kia nhất định sẽ không tự chuốc nhục nhã.

Có điều để tránh thật sự bị người của Vạn Ma lĩnh bao vây, trước mắt Lục Diệp cần phải tốc chiến tốc thắng, không cho Vạn Ma lĩnh quá nhiều thời gian lợi dụng.

Trong tầm mắt, bạch quang tán đi, Lục Diệp liếc mắt nhìn về phía trước cách đó không xa, có một bóng người khô ngô.

Lần trước khi Lục Diệp đánh bại, thật sự chưa từng giao thủ với Chu Bàn này, bởi vì lúc hấn khiêu chiến với đối phương, đối phương đã trực tiếp cự tuyệt, lúc đó Chu Bàn xếp hạng hơn ba mươi, cũng không biết vì sao trong thời gian ngắn đã tăng lên tới vị trí xếp hạng thứ sáu.

Bên trong Linh Khê chiến trường, Nguyên Từ Hô Khiếu, lực trường bạo loạn, dẫn đến linh lực trong cơ thể tu sĩ bị giam cầm.

Nhưng trong Đấu chiến tràng này lại không bị ảnh hưởng.

Không nói gì, Lục Diệp đầu tiên là cẩn thận cất tâm đắc đao thuật mà Tam sư huynh cho hấn vào trong túi trữ vật, sau đó thúc giục Phong Hành Linh Văn gia trì hai chân, sau lưng kéo ra tàn ảnh, đánh thẳng về phía Chu Bàn.

Chu Bàn dường như còn muốn chào hỏi với Lục Diệp, kéo dài thời gian gì đó, mắt thấy Lục Diệp khí thế hung hăng như vậy, cũng không dám nhiều lời nữa.

Một tiếng soạt vang lên, một đồ vật cổ quái kì lạ khoác trên người hấn, trông chẳng khác nào một cái cơ quan, sau lưng là một cái mâm tròn to lớn, hai bên mâm tròn chia ra bốn cánh tay cơ quan, trái phải mỗi cánh tay, trên mỗi cánh tay đều cầm một kiện Linh Khí.

Linh khí trên cánh tay cơ quan này vốn cũng khác nhau, nhưng giờ phút này tất cả đều bị Chu Bàn đổi thành đại thuẫn phòng hộ, không chỉ thế, hai tay của hấn còn có một cái cự đại tấm chắn lớn,

tấm chắn này lớn gấp đôi những tấm khác, gần như có thể che đầy toàn bộ thân thể khô ngô của hắn.

Tính cả cơ quan thuấn sau lưng hắn, trước trước sau sau, tổng cộng có sáu tấm chắn linh khí, bao bọc hắn cực kỳ chặt chẽ!

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp đụng phải đối thủ như vậy, thằng nhãi này nói rõ muốn tiến hành phòng ngự đến cùng! Ý đồ kéo dài thời gian quá rõ ràng.

Hơn nữa đây còn là lần đầu tiên Lục Diệp nhìn thấy Yển sư trên Linh Khê bảng!

Chu Bàng này không chỉ là thể tu mà còn là một kẻ Yển sư. Dưới sự hỗ trợ của hai lưu phái, hắn đối phương có phòng hộ cực cao.

Không thể phủ nhận, khi Chu Bàng tế ra vật yển sư kia, Lục Diệp đã nổi lên hứng thú, bởi vì những cơ quan này thoát nhìn cực kỳ dữ tợn, tựa như chân của con nhện, nhưng trên thực tế lại là tạo vật cực kỳ tinh diệu.

Loại tạo vật này, trong các môn phái đang xôn xao, có một cái tên gọi là Yển Giáp!

Chu Bàng này rõ ràng là Yển Giáp loại hình nửa người, bởi vì chỉ bao phủ nửa người trên, theo Lục Diệp biết, Yển Sư Cửu Châu có thể chế tạo ra loại Yển Giáp toàn thân này.

Đó là Yển Giáp hoàn toàn có thể bao vây tu sĩ, còn phân hình người, còn có thú hình yển giáp!

Chương 782: "Yễn giáp!" 2

Những vật này Lục Diệp đã nhìn thấy trong thư điển mà Vân phu nhân mang ra, bởi vì Yễn Giáp nội bộ tràn ngập lượng lớn linh văn, muốn chế tạo một bộ Yễn Giáp tốt, còn phải học tập linh văn thích hợp trước mới được.

Lúc đó Lục Diệp rất hứng thú với việc Yễn Giáp này, chỉ là hắn biết rõ đạo lý tham thì thâm, cho nên cũng không tốn quá nhiều tâm tư vào chuyện này.

Giờ phút này, Chu Bàng đang mặc yễn giáp trụ toàn thân, hắn nói mình là người phòng hộ tốt nhất trên toàn bộ Linh Khê bằng cũng không quá đáng.

Trong nháy mắt, Lục Diệp đã chạy đến trước mặt Chu Bàng, thân hình nhảy lên thật cao, Bàn Sơn đao rời vỏ, linh quang đỏ rực bám lên, chém xuống một đao.

Linh lực điên cuồng rót vào đao Bàn Sơn.

Nhất Thiểm!

Một đao này, Lục Diệp đã vận dụng đao thuật không thuần thục của mình.

Đối mặt với một đối thủ thể hiện toàn tính khả thi của phòng ngự, chỉ có dùng đòn tấn công cường bạo nhất, mới có thể tiêu diệt trong thời gian ngắn ngủi!

Cánh tay cơ quan của Chu Bàng bắt lấy tấm chắn che trước người, theo sự thúc giục linh lực của hắn, linh quang trên tấm chắn tỏa sáng, hiển nhiên là đang liều mạng rồi.

"Hồng!" Hồ Phách gầm lên.

Lúc trước khi Lục Diệp đánh bằng, Hồ Phách chỉ khi địch nhân muốn nhận thua mới dùng Hồ Khiêu nhiếp hồn, nhưng lần này nó cũng biết tốc chiến tốc thắng, cho nên ngay từ đầu đã phối hợp với Lục Diệp.

Dùng mắt thường cũng có thể thấy được sóng âm hung hăng trùng kích vào người Chu Bàng, thân thể Chu Bàng hơi chấn động, linh quang trên tấm chắn cũng trở nên mờ nhạt đi một ít.

Điều này hiển nhiên là bị tiếng rít của Hồ Phách ảnh hưởng, dẫn đến linh lực của hắn có chút chu chuyển không kịp.

Ầm một tiếng, Bàn Sơn Dao chém vào tấm khiên linh khí, lực lượng cuồng bạo khiến thân thể Chu Bàng trùng xuống, suýt nữa quỳ rạp xuống đất, cùng lúc đó, kèm theo một tiếng âm giòn vang, tấm khiên linh khí kia bị chia năm xẻ bảy.

Ngay cả cơ quan cánh tay bắt được tấm chắn kia cũng bị chém vỡ!

Chu Bàng có thể nói là vong hồn đều bốc lên!

Lần trước khi hắn bị Lục Diệp khiêu chiến, đã trực tiếp cự tuyệt, bởi vì lúc đó hắn đang ở dưới sự hướng dẫn của một vị sư thúc trong tông môn tạo ra nửa người này Yển Giáp, lúc ấy hắn không có lòng tin tranh đấu với Lục Diệp, hơn nữa lúc đó hắn xếp hạng cũng không tính là quá cao.

Sau khi chế tạo xong nửa người này, thực lực Chu Bàng tăng nhiều, trên Linh Khê bằng một đường hát vang tiến mạnh, lúc này mới xếp hạng hơn ba mươi, một đường trùng kích đến vị trí thứ sáu, đã có tư cách khiêu chiến Lục Diệp.

Khi khiêu chiến Lục Diệp, hắn vẫn có lòng tin có thể trì hoãn Lục Diệp tối thiểu thời gian một nén nhang, nhưng theo một đao

này của Lục Diệp đánh xuống, phần tự tin kia cũng bị chém nát!

Một kiện linh khí phòng hộ cửa cấm đã bị người ta một đao chém nát, đến cả cơ quan cánh tay cũng bị phế đi. Đây là một đao Linh Khê cảnh có thể bổ ra sao?

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy may mắn vì mình không khinh địch. Lúc thúc giục Yến Giáp không sử dụng linh khí công kích, mà đều là lựa chọn linh khí phòng ngự, nếu không thật sự không cần đánh nữa.

Ngay lúc Chu Bàng đang thất thần, Lục Diệp lại một đao bổ xuống!

Cũng là Nhất Thiểm đao thuật không hoàn thiện!

Chu Bàng cũng phản ứng cực kỳ nhanh chóng, vội vàng cầm một tấm chắn khác lên ngăn cản.

Lại là một âm thanh rầm rầm vang lên, tấm chắn thứ hai bị nghiền nát, đồng thời cánh tay cơ quan thứ hai cũng bị hỏng.

Lòng Chu Bàng như đang rỉ máu!

Thực lực bản thân hắn có hơn phân nửa là ở bên trên Yến Giáp, hai cơ quan cánh tay bị hỏng, thực lực của hắn tối thiểu suy yếu hai phần, hơn nữa trở về chữa trị Yến Giáp này tiêu phí cũng cực lớn.

Hai đao chém xuống, cánh tay cầm đao của Lục Diệp bắt đầu đau lên.

Loại đao thuật không hoàn thiện này sử dụng quá tải cho bản thân, trước khi Lục Diệp luyện tập, mỗi lần chém ra một đao đều phải nghỉ ngơi thật lâu mới có thể chém ra đao thứ hai.

Giờ phút này liên tục xuất ra hai đao, đã không có biện pháp

thi triển đao thứ ba, nếu không toàn bộ cánh tay đều sẽ thoát lực, thậm chí xuất hiện ám thương.

Bất quá hai tấm chắn võ vụn, đã khiến phòng ngự của Chu Bàng không kể hở xuất hiện sơ hở.

Đang ở giữa không trung, Lục Diệp đưa tay chỉ một cái, trong lúc linh lực phun trào, một con Chu Tước màu đỏ rực ở trước người nhanh chóng thành hình, vỗ cánh bay về phía lỗ hổng phòng ngự.

Chu Bàng thấy không ổn, vội vàng tránh sang một bên, nhưng mà đúng lúc này, hồ khiếu rung trời, khiến cho thân thể Chu Bàng hơi dừng lại, Hỏa Phượng Hoàng Thuật đã đánh tới phụ cận.

Không biết làm sao, hắn chỉ có thể gác thuấn chắn trước mặt, bóng dáng Chu Tước đụng vào khiên, ánh lửa phóng lên cao, mơ hồ có mùi da thịt khét lẹt truyền ra, xen lẫn tiếng kêu rên của Chu Bàng.

Lục Diệp xem như đã phát hiện, nửa người của đối phương Yển Giáp tại thân, lại dùng thể tu cường đại của hắn để phòng ngự, quả thực mạnh mẽ, nhưng ở nơi tương ứng, thân hình không đủ linh hoạt, đối mặt với binh tu như hắn, nếu như không có cách nào phòng ngự được công kích, rất dễ dàng sẽ chịu thiệt.

Lúc này vận dụng ngự khí cũng không phải là thủ đoạn tốt nhất, dùng thuật pháp mới được, bởi vì uy lực của thuật pháp lại càng dễ dàng thấm thấu vào phòng hộ của đối phương.

Lục Diệp đã lướt đến bên cạnh người Chu Bàng, tiếng bước chân nặng nề khiến Chu Bàng có chút cảnh giác, hắn vội vàng thay đổi phương hướng phòng ngự, muốn ngăn cản công kích đánh úp về phía Lục Diệp.

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh mạnh mẽ của Hồ Phách nhào

tới, hồ trảo khổng lồ đập vào trên mặt tấm chắn, đập vào thân thể Chu Bàng lão đạo.

Năng lực của Hồ Phách trước nay không chỉ có hồ khiếu nhiếp hồn, bản thân nó chính là một con hung thú cường đại, yêu nguyên của nghề kim loại hiển lộ thiên tính sát phạt của nó.

Chẳng qua cho tới nay, rất ít khi cần đến nó ra tay, bình thường nếu gặp phải kẻ thù, Lục Diệp có thể tự mình ra tay giải quyết, nhưng nếu Lục Diệp không giải quyết được, nó ra tay cũng vô dụng.

Nhưng lần này lại khác, trong thời gian ngắn nhất Lục Diệp cần giải quyết đối thủ có thể phòng ngự bản thân đến tận răng, Hồ Phách sẽ có đường sống.

Chương 783: Vây giết!

Chu Bàng trước trận đấu này đã đưa ra một quyết định cực kỳ sai lầm. Đó là tập trung toàn bộ lực lượng vào phòng hộ.

Kỳ thật nếu như hãn phát huy bình thường, tình cảnh chưa chắc có xấu hổ như vậy, nhưng hoàn toàn vứt bỏ thủ đoạn tấn công đối lấy phòng ngự căn bản không mang đến cho hãn bao nhiêu an toàn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà hung danh của Lục Diệp quá lớn, cho dù hãn có Yển Giáp bên người, thực lực tăng nhiều, cũng không có lòng tin có thể thắng được Lục Diệp.

Xác thực là hãn đem phòng hộ của mình kín không kẽ hở, nhưng khi tầng phòng hộ không kẽ hở xuất hiện, hãn liền không có cơ hội hoàn thủ nữa.

Cùng lúc móng vuốt Hổ Phách to lớn nện xuống, Lục Diệp cũng từ một bên phát động tiến công, đao mang sắc bén cuốn theo sát khí, khiến toàn thân Chu Bàng băng hàn.

Hãn tập trung toàn bộ lực chú ý vào phương hướng của Lục Diệp và Hổ Phách, toàn lực thúc giục lực lượng phòng thủ công kích đến từ một người một chỗ này.

Nhưng mà đúng lúc này, linh lực cuồng bạo lại bắt đầu khởi động.

Trùng kích to lớn quét tới, từ lỗ hổng phòng ngự của Chu Bàng hung hăng đánh thẳng vào người hãn. Trong nháy mắt, Chu Bàng chỉ cảm thấy cả người mình đều sắp bị xé nát, nếu không phải thể tu của hãn đủ cường đại thì đạo công kích này cũng đã đủ lấy tính

mạng của hắn rồi.

Dù như thế, công kích sắc bén kia cũng đã xé rách phòng hộ khí huyết và linh lực của hắn, lưu lại máu thịt trên người hắn, thậm chí mơ hồ còn có thể thấy tạng khí đang nhúc nhích!

Hắn bỗng dừng quay đầu, nhìn lại nơi phát ra công kích, mi mắt đột nhiên co lại.

Trong tầm mắt phản chiếu một thân ảnh thiếu nữ, linh lực quanh thân thiếu nữ sôi trào, đang ngưng tụ một đạo thuật pháp cường bạo!

Vừa rồi đánh trúng đòn tấn công của hắn, chính là từ tay thiếu nữ này!

Làm sao lại như vậy...

Thế này là sao?

Chu Bàn bối rối.

Khiêu chiến Linh Khê bằng, cho tới bây giờ đều là một chơi một, Lục Nhất Diệp kia có thú sủng, mang vào thì cũng thôi đi, đây là chuyện Thiên Cơ cho phép, dù sao trên đời này còn có một lưu phái ngự thú, tu sĩ dùng điều khiển yêu thú tác chiến, nếu không để cho tu sĩ mang thú sủng, tu sĩ ngự thú lưu phái căn bản không có bao nhiêu sức chiến đấu.

Nhưng thiếu nữ này là chuyện gì xảy ra?

Cái này chung quy không có khả năng là thú sủng đi?

Hoàn toàn không có đạo lý.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Chu Bàn chính là Lục Nhất Diệp này không biết vận dụng thủ đoạn không thể tưởng tượng gì, vòng qua Thiên Cơ giám sát, dẫn theo một pháp tu tới

quần áo chính mình!

Nhưng rất nhanh hẳn lại cảm thấy loại sự tình này không có khả năng, thiên cơ cao cao tại thượng, từ trước đến nay luôn công bằng liêm chính, nhất là khiêu chiến Linh Khê bảng, từ xưa đến nay chưa từng xảy ra vấn đề gì, không thể nào có chuyện sơ hở lớn như vậy.

Bất quá rất nhanh, hẳn cũng không cần suy nghĩ những vấn đề này, bởi vì Y Y dùng thuật pháp điên cuồng oanh kích, thân hình Chu Bàn cao lớn giống như thuyền độc mộc phiêu bạt trên biển lớn, lắc lư bất định.

Càng có Lục Diệp và Hồ Phách ở bên cạnh tấn công mạnh mẽ không ngừng.

Nương theo đó lại một mặt tẩm chấn Linh khí vỡ nát, nguy cơ lớn lao bao phủ hẳn, khí tức tử vong đập vào mặt mà đến.

Hồ Phách điên cuồng gào thét, hấp hồn trùng kích khiến sắc mặt Chu Bàn đau đớn, lỗ mũi đổ máu, trong lòng mơ hồ một ý niệm thúc giục hẳn mau chóng nhận thua, nhưng lực chú ý tập trung không nổi, lời đến miệng căn bản hô không ra.

Càng nhiều thuật pháp rơi vào trên thân thể khô ngô của hẳn, còn có một thanh trường đao sắc bén xuyên qua lỗ hổng phòng ngự kia, từ dưới mà lên, đâm xuyên qua hàm dưới của hẳn, thẳng tắp từ đỉnh đầu đâm ra!

Linh lực chấn động hỗn loạn trong nháy mắt đột nhiên ngừng lại, Y Y tản đi thuật pháp ngưng tụ trong tay, Hồ Phách cũng lui qua một bên, khẽ ẩn thân, làm ra tư thế tùy thời có thể bạo khởi một kích.

Tí tách...

Tí tách...

Máu tươi nhỏ xuống mặt đất.

Chu Bàng cúi thấp mi mắt, nhìn thiếu niên gần trong gang tấc, trong mắt tràn đầy sự không cam lòng đối với tình cảnh của bản thân.

Lục Diệp rút đao, máu tươi phun ra, thân ảnh khô ngô quỳ bịch xuống đất, chột chậm rãi nằm xuống, mặt đất dưới thi thể rất nhanh bị máu tươi nhuộm đỏ...

Sinh cơ tiêu tán.

Y Y nhanh chóng tiến lên, thu dọn chiến lợi phẩm, đem Yến Giáp của đối phương tổn hại thu vào trong túi trữ vật, lại ném túi trữ vật cho Lục Diệp, lúc này mới lách mình trở lại trong cơ thể Hồ Phách.

Lúc này, Lục Diệp đã từ trong túi trữ vật của mình lấy ra rất nhiều băng vải cùng thuốc chữa thương, lại lấy ra một cái bọc kỹ, buộc trên lưng Hồ Phách.

Tiếp nhận khiêu chiến của Chu Bàng chỉ là bắt đầu, kế tiếp nếu như đoán không sai, chỉ sợ phải giết ra một con đường máu!

Nguyên Từ Hồ Khiếu, linh lực cấm tiệt, túi trữ vật đều không có cách nào mở ra, những vật trị thương này đương nhiên là phải chuẩn bị sẵn.

Chẳng những như thế, Lục Diệp còn cố ý từ trong rất nhiều chiến lợi phẩm lúc trước, tìm ra mấy thanh trường đao để dùng cùng loại với Bàn Sơn Đao.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Lục Diệp nhét vào trong miệng mấy viên Liệu Thương đan, xoay người cười trên lưng Hồ Phách, lúc này mới để cho Thiên Cơ tự truyền tống mình ra chiến trường đấu.

Lúc trở về, vẫn là bình nguyên mệnh mông vô bờ bến kia.

Tầm mắt vừa mới khôi phục, một cổ kính phong liên từ bên cạnh đánh tới, hung hăng đánh vào trên người Hồ Phách, cho dù là lấy Hồ Phách cường tráng, cũng bị cú va này có chút lảo đảo.

Chương 784: Vây giết! 2

Bất luận là Lục Diệp hay là Hồ Phách, chỉ bằng vào nhục thân đã có thể ngăn cản, những mũi tên kia cùng lắm là có thể làm cho Lục Diệp trầy da, về phần Hồ Phách, trầy da cũng sẽ không lưu lại.

"Sao thể phách Lục Nhất Diệp lại cường đại như thế?"

Mắt thấy mũi tên bắn trúng Lục Diệp cũng không thể làm gì được hẳn, tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều giật nảy cả mình, vốn tưởng rằng bọn họ có phi hành tọa kỵ, nhất định có thể dồn Lục Diệp vào chỗ chết, nhưng bây giờ xem ra ý nghĩ này quá là đương nhiên.

Thể phách Lục Diệp mạnh đến mức quá đáng.

Hắn thay đổi thể phách, nghiêm chỉnh mà nói là bắt đầu từ sau khi Long Tuyền tôi thể, hiệu quả của Long Tuyền tôi thể cũng không tính là quá lợi hại, nhưng Lục Diệp từ trong Long Tuyền mang ra một mảnh lân giáp, huyết khí nồng đậm trong lân giáp có hiệu quả tăng cường thể phách.

Lục Diệp có việc hay không có việc gì cũng mượn lân giáp kia rèn luyện một chút thể phách của bản thân, tăng cường khí huyết, hiện giờ huyết khí bên trong lân giáp đã tiêu hao sạch sẽ.

Hơn nữa, mỗi lần trở về Bích Huyết tông, được thiện Thủy Uyên chế biến đều có khả năng cường thân kiện thể.

Phải biết rằng, trong Nguyệt Hồ hồi sinh huyết hồng năm đó đã cho đệ tử Bích Huyết Tông rèn luyện thân thể, mỗi một đệ tử chính thức đều chỉ có một hạn mức, lúc Lục Diệp ở bản tông ăn cũng không ít.

Ngoài ra, từ khi tu hành Thao Thiết Xan, khẩu vị của hắn đã lớn hơn người bình thường rất nhiều, ăn rất nhiều thứ, đều bị hắn chuyển hóa thành khí huyết của bản thân, thể phách đương nhiên cũng từ từ trở nên mạnh mẽ trong vô hình.

Chẳng qua xưa nay hắn chưa từng dùng phương thức thể tu để tu hành bản thân, cho nên hình thể cũng không được coi là khôi ngô.

Còn tẩy lễ lần trước được Thiên Cơ ban thưởng...

Dưới loại tích lũy này, thể phách của Lục Diệp tự nhiên có chênh lệch rất lớn so với thiên phú dị bẩm của một gia hỏa như Cự Giáp, nhưng so với thể tu bình thường lại không kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn.

Về phần Hổ Phách... thì càng không cần phải nói, huyết khí trong lân giáp kia thuộc về Hổ Phách cắn nuốt nhiều nhất, nếu như chia Lân giáp huyết khí làm mười mà nói, Hổ Phách độc chiếm năm thành, Lục Diệp không sai biệt lắm chỉ khoảng ba bốn thành, Cự Giáp đã nuốt được một hai thành!

Hơn nữa bản thân Hổ Phách chính là yêu thú, còn đi theo loại phương thức tu hành phun ra nuốt vào nhặt nguyệt tinh hoa.

Luận về thể phách mạnh hay yếu, Hổ Phách có thể sánh bằng hai ba Lục Diệp, lúc thúc giục Yêu Nguyên, dù là tu sĩ dùng Linh khí chém nó cũng chưa chắc có thể làm nó bị thương.

Lợi ích da dày thịt béo được thể hiện ra, tu sĩ bình thường bị mũi tên bắt nạt như vậy nhất định sẽ bị thương, một khi thương thể tích tụ quá nhiều, vậy thì cách cái chết không xa.

Nhưng Lục Diệp và Hổ Phách đều không bị mũi tên kia ảnh hưởng, ban đầu Lục Diệp còn cầm trường đao đón đỡ công kích từ bên trên một chút, nhưng sau khi nhận ra những công kích này

không khác gì gãi ngứa cho hần, liền không để ý tới nữa.

Chương 785: "Đột phá vòng vây!"

Lục Nhất Diệp phá vỡ vòng vây chạy trốn!

Tin tức nhanh chóng lan truyền, đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh kinh hãi điều tra Linh Khê bảng, phát hiện ra rằng Chu Bàng vốn xếp hạng thứ sáu đã không thấy đâu nữa!

Từ khi Lục Nhất Diệp tiến vào đấu chiến tràng đến lúc hấn một lần nữa xuất hiện, lúc này mới qua không đến ba mươi hơi thở, tên của Chu Bàng đã bị xóa khỏi Linh Khê bảng, điều này không thể nghi ngờ gì nữa... Chu Bàng bị giết!

Tên Chu Bàng kia, phế vật cỡ nào!

Phía trước không ngừng có tu sĩ Vạn Ma lĩnh bài binh bố trận chặn lại, đây là chuyện không thể tránh khỏi. Dựa vào cước trình trước mắt của Hồ Phách, yêu thú bình thường căn bản không đuổi kịp hắn, nhưng trên bầu trời lại có hơn mười con phi cầm yêu thú một mực không thể thoát khỏi, không ngừng thông báo vị trí của Lục Diệp.

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở phụ cận tự nhiên có thể căn cứ phương hướng Lục Diệp bỏ chạy, sớm làm ra một ít bố trí.

Đối mặt với những thứ chặn đường này, Lục Diệp tránh được thì sẽ tránh, thật sự tránh không được liền trực tiếp giết ra một con đường máu.

Đi được nửa canh giờ, phía trước lại có một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh chặn đường, nhân số không quá nhiều, chỉ chừng ba mươi

người, bất quá xem bộ dạng khí định thần nhân của họ, hiển nhiên đã đến nơi này một thời gian.

Xem thân hình cùng trang phục của những tu sĩ Vạn Ma lĩnh này, không thể nghi ngờ gì nữa, đều là thể tu cùng binh tu.

Trước mắt Nguyên Từ Hô Khiếu, linh lực cấm tuyệt, thân thể pháp tu cùng Quỷ tu yếu ớt căn bản không dám xuất đầu lộ diện, về phần y tu, lại càng không dám.

Nghênh đón thiếu niên cười Bạch Hổ, các thể tu đứng đầu đội ngũ đều làm ra tư thế chặn lại, đám binh tu phía sau cũng nắm chặt linh khí của mình.

Càng có thể tu cao giọng rống giận: "Lục Nhất Diệp, mau tới nhận lấy cái chết!"

Lục Diệp không thềm để ý tới, không cần hấn phân phó, Hổ Phách liền phóng về một bên. Mặc dù hấn không sợ những tu sĩ Vạn Ma lĩnh này, thậm chí có thể nắm chắc giết được một vài người, nhưng dù sao hấn cũng là một thân một mình, có thể tránh được chiến đấu thì vẫn phải tận lực tránh né, dùng việc này tiết kiệm thể lực và tinh lực.

Nhưng mà ngay lúc Hổ Phách lao ra ba mươi trượng, trong lòng Lục Diệp bỗng nhiên sinh ra báo động.

Cùng lúc đó, thân thể Hổ Phách chạy về phía trước lao vào một cái, mặt đất dưới chân sụp một cái lõm xuống, nơi này lại bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh sớm đào ra một cái hố bẫy, mà bên trong hố sâu cắm đầy lợi khí sắc bén.

Một cái bẫy như vậy, nếu Hổ Phách rơi xuống, tuy nói không đến mức mất mạng, chắc chắn cũng đầy chật vật, đến lúc đó người của Vạn Ma lĩnh lại vây công, chỉ sợ muốn đi cũng khó.

Trong phút chốc, Lục Diệp liền hiểu ý định của những tu sĩ

Vạn Ma lĩnh kia, bọn họ cố ý ở bên kia điều võ dương oai, chính là để dụ dỗ mình đi vòng qua, nếu như mình lựa chọn như vậy, vậy thì trúng bẫy của bọn họ rồi.

Bởi vì bất luận hắc từ bên nào chạy đi, đều có loại bố trí cạm bẫy này.

Cũng may tốc độ Hồ Phách phản ứng cực nhanh, phát giác được dưới chân có dị, liền nhảy lên thật cao.

Rầm một tiếng, trên mặt đất bằng phẳng phía trước bỗng nhiên toát ra mấy thân ảnh ẩn nấp cực tốt. Đồng thời những người kia vừa hiện thân, mặt đất đột nhiên nhảy ra tạo thành từng hàng chướng ngại ngừng dạng cự mã, gai nhọn sắc bén chỉ xéo về phía Hồ Phách.

Không chỉ như vậy, phía sau có sáu người đằng không vọt tới, kéo ra một tấm lưới lớn, chụp tới phía trước.

Vạn Ma Lĩnh bố trí chu đáo đầu mối rõ ràng.

Bây giờ Hồ Phách ở giữa không trung, căn bản không có chỗ mượn lực, nếu cứ như vậy trực tiếp rơi xuống, khẳng định sẽ đụng phải những cự mã sắc bén kia, cho dù Hồ Phách da dày thịt béo, va chạm như vậy khẳng định cũng sẽ bị thụ thương, làm không tốt sẽ bị đâm xuyên.

Hồ khiêu rung trời, Hồ Phách hiển nhiên cũng đã nhận ra nguy cơ, nhưng nó lại không có cách nào thay đổi được gì.

Mặc dù nó thông linh, biết được nhân tính, nhưng dù sao cũng chỉ là yêu thú, làm sao biết được tính gian trá của con người.

Mắt thấy thân hình Hồ Phách bắt đầu hạ xuống, ánh mắt của một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh phát ra ánh sáng mong đợi.

Ngay lúc này, Lục Diệp bỗng nhiên xoay người từ trên lưng Hồ

Phách trở xuống, nắm chặt một cái tai to của Hồ Phách, thân ở giữa không trung, mạnh mẽ xoay chuyển thân thể, mượn lực xoay người, bàn tay dùng sức ném Hồ Phách ra ngoài, biến đổi vị trí điểm của Hồ Phách.

Mà bản thân hắn lại hướng phía kia cự mã thú đánh tới.

Ngay sau đó, Lục Diệp nhanh tay lẹ mắt bắt lấy một cây gai nhọn sắc bén, bàn tay nhấn một cái, thân thể phóng qua chướng ngại sắc bén kia, lúc rơi xuống đất, thân hình trượt ra xa mấy trượng, lúc này mới ổn định được thân hình.

"Hồng!" Hồ Phách gầm lên dữ tợn, lúc nó rơi mạnh xuống đất thì một tấm lưới lớn đã chụp xuống đầu nó!

Mấy vị tu sĩ Vạn Ma lĩnh kéo ra tấm lưới lớn này, vốn là nhằm vào Lục Diệp, nhưng động tác của Lục Diệp dù sao linh hoạt hơn Hồ Phách một chút, nhất thời không thể nhằm vào, chỉ có thể lui mà cầu thủ yếu, bao phủ Hồ Phách lại rồi nói tiếp.

Lục Diệp vừa mới đứng vững thân hình, bốn phía đã bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh bao vây, còn có hơn ba mươi vị tu sĩ trước đó nhìn thấy, đang cấp tốc chạy tới bên này!

Mà Hồ Phách bên kia đang rối rắm muốn thoát khỏi sự trói buộc của lưới lớn. Nếu như là một kiện phàm vật, dựa vào lực lượng Hồ Phách cường đại, có thể dễ dàng xé nát, nhưng tấm lưới lớn kia rõ ràng là một kiện linh khí. Tuy nói trước mắt các tu sĩ đều có linh lực cấm tiệt, không có cách nào phát huy ra công hiệu chân chính của tấm lưới này, nhưng bản thân nó cứng cỏi bày ra đó, Hồ Phách bị giam ở bên trong nhất thời cũng không thoát ra được!

Chương 786: "Đột phá vòng vây!" 2

"Thêm mấy cái nữa, sắp không ngăn nổi rồi!" Có người kinh hoàng hét lớn.

Những người Vạn Ma Lĩnh này quả thực đã đánh giá thấp lực lượng của Hồ Phách, sáu tu sĩ hạch tâm liên thủ, hơn nữa tất cả đều là thể tu và binh tu, mượn một tấm linh võng cũng không thể áp chế được Hồ Phách đang nổi giận, thiếu chút nữa đã bị Hồ Phách xông tới đả thương trước người.

Hơn ba mươi vị tu sĩ đến đây trợ giúp lập tức xông qua mấy người, mỗi người cầm một góc linh võng, tạo áp lực cho Hồ Phách.

Lúc Hồ Phách bị nhốt, Lục Diệp đã giao thủ với tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang bao vây mình!

Hắn biết thời gian mình có hạn, tự nhiên sẽ không ngây ngốc đứng tại chỗ bất động, nếu trong thời gian ngắn không thể cứu Hồ Phách ra, giết ra trọng vây, vậy chỉ sợ lần này hắn phải nằm lại chỗ này.

Hắn có thể nhìn thấy, chỉ có nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, nhưng những nơi hắn không nhìn thấy, lại có nhiều địch nhân hơn đang lao tới, cho nên thời gian kéo dài càng lâu, đối với hắn càng bất lợi.

Bàn Sơn Dao đã rời vỏ, lao thẳng về phía một thể tu, ngay lập tức giết tới, một đao bổ xuống tên kia!

Trên tay thể tu này cũng cầm một thanh đao hình linh khí, chẳng qua là đao bầu chính thống, rộng hơn so với Bàn Sơn đao của Lục Diệp.

Khi một đao này chém xuống, thể tu đồng dạng cũng nghênh đón một đao.

Tiếng leng keng truyền ra, hai mắt của thể tu trợn tròn, đao bầu trong tay trực tiếp bay ra ngoài!

Khi không có cách nào thi triển linh lực, các tu sĩ chỉ có thể dựa vào thể phách của bản thân. Đối lại dưới tình huống bình thường, thể tu chỉ có tu vi Thiên Bát này bất luận thể nào cũng không dám cứng đối cứng với Lục Diệp, ai không biết Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp giết tu sĩ cùng cấp giống như giết gà?

Nhưng trước mắt chính là thời điểm các thể tu đại phóng di sắc, hấn cảm thấy mình ít nhiều có thể kiềm chế một chút Lục Nhất Diệp.

Kết quả lại khiến cho hấn hoảng sợ muốn chết.

Lực lượng của đối phương quá mạnh, bản thân hấn căn bản không chống lại được, đao bầu trong tay vừa bay ra, thì hồ khẩu đều nổ tung.

Ngay sau đó một vệt đao quang từ trước mắt hiện lên, thể tu kia lập tức che lấy yết hầu, đập đập lui về phía sau, giữa ngón tay, máu tươi chảy xuôi.

Hai đao chém chết một tên Thể Tu, Lục Diệp cũng đồng thời bị mấy thanh Linh Khí gia trì, thân hình hơi chấn động, đồng thời có cảm giác đau đón truyền đến, hiển nhiên đã bị thương.

Thể phách của hấn quả thật rất mạnh, nhưng còn chưa tới loại trình độ có thể hoàn toàn bỏ qua lợi khí gia thân, nhất là những lợi khí này còn là tu sĩ hạch tâm huy động.

Lục Diệp không thềm để ý đến thương thể của bản thân, lại một đao chém qua một bên, lần này đối thủ là một binh tu, cầm trong tay một cây trường thương.

Mắt thấy đao quang đánh tới, binh tu kia rất sợ hãi, rõ ràng muốn lui về phía sau tránh thoát, nhưng mà một đao này tốc độ quá nhanh, trong đầu hần nghĩ đến, một đao này đã chém vào lồng ngực của hắn.

Phảng phất bị một tòa đại sơn đụng vào, người này lập tức dang không bay lên, trong ngực xương nứt thịt bong, máu tươi phun trào, ngửa mặt té nhào trên đất, sinh tử không biết.

Lục Diệp biết rõ dưới thế cục bị người khác vây công như vậy, tuyệt đối không thể đứng bất động tại chỗ, nếu không bốn phương tám hướng tất cả đều là địch nhân công kích, một khi để địch nhân hình thành vòng vây, vậy sẽ bị địch nhân nắm mũi kéo đi.

Cho nên trường đao trong tay hắn không ngừng huy động, người theo đao mà đi, nhìn chăm chăm phương hướng sát tướng đi ra ngoài, chỉ cần hắn giết đủ nhanh, địch nhân kia vĩnh viễn đừng hòng từ sau lưng công kích hắn. Về phần phía trước cùng hai bên công kích, hắn là có thể xem tình huống ngăn lại hoặc là không nhìn đến.

Đại đa số tình huống đều không nhìn thấy... Bởi vì trong thời gian ngắn hắn phải giết hết nhóm người này, cho nên chỉ có thể dùng cách đánh để lấy thương đối mệnh!

Một đao một binh tu, hai đao một thể tu, khi Lục Diệp từ trong đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh giết xuyên ra ngoài, dọc đường đã nằm bảy tám người!

Không tới mười hơi thở!

Trên đao Bàn Sơn tràn đầy máu tươi, trên người Lục Diệp cũng

phủ đầy vết thương.

Hắn xoay người, vẩy vết máu trên đao Bàn Sơn, lại một lần nữa hướng về phía đám người Vạn Ma lĩnh đánh tới.

Khí lực cường đại khiến tốc độ xuất thủ của tu sĩ Linh Khê cảnh vượt qua linh lực, dưới tình huống tất cả tu sĩ đều không thể thôi động tự thân linh lực, thể phách đủ cường đại chiếm cứ ưu thế vô hình đã được phóng đại đến cực hạn!

Nhìn qua thân ảnh thiếu niên toàn thân đầm máu, tầm mắt buông xuống, mặt không biểu tình, dù là Vạn Ma lĩnh bên này còn có mấy chục người, cũng không khỏi sợ hãi!

Người ta một mình xông trận giết bảy tám người, với tốc độ như vậy giết xuống, chỉ sợ không cần một chén trà, người nơi này đều phải bị giết sạch.

"Kiên trì chiến đấu, còn có rất nhiều đạo hữu đang trên đường chạy tới!" Một thể tu cách Lục Diệp gần nhất cho dù khùng hoảng, cũng đang lớn tiếng cổ vũ những người khác.

Lập tức có người phụ họa: "Không sai, lần này không giết hắn, ngày sau chỉ sợ sẽ không còn cơ hội nữa, chư vị đạo hữu, ngàn vạn lần không nên sợ, ngăn chặn hắn chúng ta liền thắng!"

Hắn vừa dứt lời, Lục Diệp lại một lần nữa xung phong tới đây.

"Giết!" Gã Thể tu vừa hét lên, hắn là người đầu tiên nghênh đón Lục Diệp, hắn không sợ hãi.

Nhưng mà khi trường đao chém qua, đầu lâu của tên luyện thể kia bay lên cao.

Lại là một vòng xung phong liều chết, thương thể trên người Lục Diệp càng lúc càng nhiều, máu tươi đầy người, cũng có của mình, cũng có kẻ địch.

Nơi nó đi qua, lại nằm gần mười tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Nhưng lần này Lục Diệp không hề dừng bước, mà là lao về phía Hồ Phách bên kia.

Hắn tất nhiên có năng lực giết sạch người nơi này, nhưng nếu thực sự như thế, bản thân cũng sẽ không dễ chịu gì, thương thế những tu sĩ Vạn Ma lĩnh lưu lại trên người hắn xác thực không nghiêm trọng, nhưng số lượng nhiều, hắn cơ hồ mỗi lần giết một người, trên thân đều phải nhiều thêm mấy đạo vết thương.

Chương 787: Ta đến đón người.

Chủ yếu nhất là, tình huống Hồ Phách hiện tại không ổn.

Có gần mười tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang khống chế một tấm linh võng kia, giam Hồ Phách ở trong đó, bất luận nó giãy dụa như thế nào, cũng không thoát khỏi sự trói buộc của linh võng.

Còn hai tu sĩ, một trong số đó đầu lâu đã nổ tung nằm trên mặt đất, sinh cơ đã tuyệt, một người khác ngực lõm sâu, trọng thương ngã xuống đất.

Hai người này hiển nhiên là trong quá trình khống chế Hồ Phách đã bị Hồ Phách công kích, hồ trảo to lớn của Hồ Phách chụp xuống, tu sĩ Linh Khê cảnh không có biện pháp thúc giục linh lực, không ai có thể chống lại.

Đây là hai tên quỷ xui xẻo.

Nếu như chỉ có linh võng này, thì Hồ Phách không có gì nguy hiểm, mấu chốt là trên bầu trời còn có tu sĩ cưỡi phi cầm yêu thú.

Những người này vốn định dựa vào mũi tên bắn chết Lục Diệp và Hồ Phách, kết quả không thể như ý nguyện, trước đó vẫn luôn đảm đương tác dụng tai mắt, giám sát động tĩnh của Lục Diệp, thông truyền tứ phương.

Lục Diệp ở bên cạnh đại sát đặc sát, bọn hắn không dám xuống đây tham dự khiêu khích.

Nhưng bọn họ lại có thể làm một ít chuyện nhằm vào Hồ Phách.

Hồ Phách bị linh võng bao bọc, những tu sĩ kia liền khống chế

phi cầm dưới trướng bắt lấy một góc của linh võng, hiển nhiên là muốn đem Hồ Phách đưa lên không trung.

Tiền mặt xác thực không giết chết Hồ Phách, nhưng nếu như độ cao đủ cao, lại có thể đem Hồ Phách ngã chết!

Thời điểm Lục Diệp liều mạng xông tới, Hồ Phách đã bị Linh võng bao bọc, cách mặt đất khoảng ba trượng!

Lúc phóng về phía Hồ Phách, dưới chân Lục Diệp phát lực, nhảy lên cao, hung hăng chém một đao về phía móng vuốt của một con phi cầm yêu thú.

Yêu thú kia hiển nhiên cũng đã nhận ra nguy hiểm, không đợi Lục Diệp công kích chém đến, liền vội vàng vỗ cánh bay cao, đồng thời buông ra linh võng.

Lục Diệp thuận thế trèo lên linh võng, chân đạp lên dây thừng linh võng, lên xuống vài cái đã vọt tới bên kia, ánh mắt nhìn chăm chăm phi cầm yêu thú bên này, nâng đao muốn chém.

Tu sĩ trên lưng yêu thú kia sao dám để Lục Diệp thực sự chém ra một đao này, lúc này không chế tọa kỵ thả ra linh võng, bay lên không trung.

Hồ Phách đồng thời ở trong linh võng giãy dụa một phen, cuối cùng thoát khỏi trói buộc, thân thể cường tráng rơi xuống phía dưới, Lục Diệp cũng không dây dưa nữa, theo Hồ Phách cùng nhảy xuống.

Phía dưới chỗ kia, tu sĩ Vạn Ma lĩnh trì hoãn tinh thần đã lần nữa triển khai trận thế, khi hồ phách và Lục Diệp hạ xuống, liền nhao nhao đao kiếm gia nhập.

Hồ Phách giận dữ, Lục Diệp rên lên, trong nháy mắt, trên người một người một hồ đều có thêm không ít thương thế.

"Đi!" Lục Diệp xoay người lên lưng hổ, cắn răng khế quát.

Hổ Phách nhìn chăm chăm một phương hướng, cất chân chạy vội, phía trước dám có người chặn đường, hoặc là bị nó đụng đầu, hoặc là bị một đao của Lục Diệp bổ chết.

Chỉ dây dưa trong giây lát, máu tươi khắp người bắn tung ra khỏi vòng vây, đồng thời hướng về phía trước chạy trốn.

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn sót lại không đuổi theo, mà sợ hãi nhìn một người một hổ đào tẩu!

Trong khoảnh khắc giao phong này, ba bốn mươi người bọn họ chết gần một nửa, thế mà không thể lưu Lục Nhất Diệp lại!

Trận chiến này khiến bọn họ cảm nhận được, một người có thể mạnh đến mức nào chứ.

Bọn họ đều không có tọa kỵ, đuổi cũng đuổi không kịp, nhiệm vụ thuộc về bọn họ đã hoàn thành, tuy nói tử thương thảm trọng, nhưng Lục Nhất Diệp cũng không dễ chịu, còn lại, chỉ có thể giao cho các đạo hữu phía trước.

Bọn họ không đuổi theo, nhưng những tu sĩ cưỡi phi cầm yêu thú vẫn ở trên không trung, trong phạm vi hơn mười dặm, chỉ cần có tu sĩ Vạn Ma lĩnh ngẩng đầu lên là biết vị trí của Lục Nhất Diệp ở đâu.

Lục Diệp biết rõ nếu cứ tiếp tục như vậy thì không được, nếu không nghĩ biện pháp thoát khỏi những loại yêu thú phi cầm kia, bất kể hấn đi tới nơi nào cũng sẽ không được sống yên ổn.

Ứng phó với tình huống này, hấn vẫn rất có kinh nghiệm.

Địch nhân có quyền khống chế bầu trời, có thể giám sát động tĩnh của mình, vậy hấn chỉ cần bỏ chạy vào rừng rậm trong núi sâu, liền có thể dựa vào ưu thế địa lợi để che lấp hành tung của

mình, tiếp theo thoát khỏi tai mắt khắp nơi kia.

Túi trữ vật không có cách nào mở ra, cũng không thể sử dụng bản đồ, Lục Diệp lần theo ký ức của mình, rất nhanh đã nghĩ đến một nơi, chỉ dẫn Hồ Phách thay đổi phương hướng.

Nửa canh giờ sau, một người một hổ xông ra bình nguyên mênh mông vô bờ, xông vào trong một mảnh rừng rậm.

Nơi này không có hoàn cảnh hậu đãi trời ưu ái như ở Vụ Ẩn sơn, nhưng rừng rậm rậm rạp, cây cối cao lớn, cành lá rậm rạp, người Vạn Ma linh dù cưỡi phi cầm yêu thú, muốn tại loại địa phương này tìm được hãn cũng không dễ dàng.

Hổ vào núi rừng, một đường bay nhanh, thẳng đến chỗ sâu, cuối cùng thoát khỏi những con phi cầm bay lượn ở trên bầu trời.

Tìm một sơn động, một người một hổ đều mệt mỏi nằm ở nơi đó.

Qua hồi lâu, Lục Diệp mới đứng lên, giặt chiếc áo tràn đầy máu tươi của mình xuống, lấy cái bọc từ trên lưng Hồ Phách xuống.

Đáng ăn mừng chính là, những túi đồ chuẩn bị trong đấu chiến tràng đều không bị rơi ra, bên trong có không ít băng vải cùng thuốc mỡ, còn có một ít Linh Đan dùng để chữa thương và một ít tiếp tế sinh hoạt.

Trước dùng cho mình và Hồ Phách đều dùng một ít Liệu Thương Đan, Lục Diệp lại lấy thuốc mỡ bôi lên vết thương của mình, đau đến nhe răng trợn mắt.

Sau một hồi bận rộn, Lục Diệp đã băng bó bản thân thành một cái bánh chưng, băng bó lại cho Hồ Phách.

Nhóm lửa không tốt, hãn lấy thịt khô trong bao ra chia ăn cùng

Hồ Phách.

Lục Diệp hơi cúi đầu xuống bụng, lúc này hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, hắn dựa vào vách động nhắm mắt nghỉ ngơi, hồ phách cũng nằm ở một bên, bụng không ngừng phập phồng.

Chương 788: Ta đến đón người.

2

Chưa đầy nửa canh giờ, Lục Diệp mở mắt, dường như bên ngoài có một số động tĩnh truyền đến, Hồ Phách cũng ngẩng đầu, hiển nhiên đã phát hiện ra.

Liên miên không dứt!

Lục Diệp đứng dậy, xoay người leo lên lưng hổ, Hồ Phách lao ra khỏi sơn động, nghênh đón mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang tìm kiếm bên này.

Đối mặt với nhau, mấy người kia rõ ràng có chút ngây ngốc, không đợi bọn họ kịp phản ứng, Hồ Phách đã vọt tới trước mặt bọn họ, hổ trảo to lớn chụp xuống, Lục Diệp đồng thời giơ tay chém xuống.

Tiếng kêu thảm thiết ngăn ngủi truyền ra, mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh nằm trong vũng máu.

Lục Diệp vội vàng thu thập chiến lợi phẩm, lần nữa cười Hồ Phách chạy thực mạng.

Tất cả mọi người ở Vạn Ma lĩnh đều biết, đây là cơ hội tốt nhất để chém giết Bích Huyết tông, Lục Nhất Diệp. Hiện giờ hành tung của hắn bị bại lộ, lại có Nguyên Từ Hồ Khiếu tương trợ, chỉ cần có thể vây khốn hắn, vậy thì hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, cho nên lần truy sát này đã xuất toàn lực.

Dù cho Lục Diệp mang theo Hồ Phách đi vào trong rừng sâu núi thẳm này cũng không thể yên ổn được, mấy ngày nay xê dịch phạm vi lớn, mặc kệ bọn họ ẩn thân nơi nào, không đến nửa canh giờ sẽ có địch nhân tìm tới tận cửa.

Đại chiến liên tiếp khiến cho Lục Diệp và Hồ Phách không có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi, một người một hổ đều có chút mỗi một thể xác và tinh thần.

Từ trong Vụ Ẩn sơn mang ra mật ong lành phẩm giúp một đại ân, thứ này đối với khôi phục thể lực có hiệu quả rất rõ ràng.

Nhưng Lục Diệp biết, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, hẩn vốn cho rằng chỉ cần trốn vào nơi đây, thoát khỏi sự giám thị của trời cao thì có thể an ổn, hiện tại xem ra, hẩn đã đánh giá thấp địch nhân muốn quyết tâm giết hẩn, phía Vạn Ma lĩnh đã bày ra tư thế không chết không thôi.

Vẫn nên quay về Vạn Độc Lâm!

Chỉ có trở lại nơi đó, dựa vào địa lợi nơi đó mới coi như hoàn toàn thoát khỏi sự truy sát của Vạn Ma lĩnh.

Trong lòng có tính toán, cùng Hồ Phách bổ sung một chút thể lực cùng tinh thần, một người một hổ lần nữa bước lên con đường chạy trốn.

Nửa ngày sau, hổ phách mang Lục Diệp lao ra khỏi khu rừng này, thẳng tiến về phía Vạn Độc lâm!

Chỉ một lát sau, bên phía Vạn Ma lĩnh đã phát hiện động tĩnh của Lục Diệp, phần lớn tu sĩ từ trong rừng rậm rút ra, có năng lực truy kích liên gia nhập vào hàng ngũ truy kích, bất quá đại đa số đều là không có năng lực tham dự truy kích, dù sao không phải mỗi tu sĩ đều có thú sủng.

Ầm ầm liệt liệt.

Một đường chạy trốn, ngẫu nhiên có chém giết, vì muốn mau chóng quay về Vạn Độc lâm, cũng phòng bị bị người của Vạn Ma lĩnh vây khốn, dọc theo đường đi này Hồ Phách gần như không ngừng nghỉ.

Chạy nhanh đến cuối cùng, toàn bộ thân thể Hồ Phách đều bốc lên sương trắng.

Sau khoảng ba ngày, Vạn Độc Lâm Diêu Diêu ở xa xa nhìn.

Mà đến lúc này, phía Vạn Ma lĩnh cũng đã nhận ra ý đồ của Lục Diệp.

Mặc dù không biết lần trước gia hỏa này làm sao còn sống sót ở Vạn Ma lĩnh, nhưng lần này hiển nhiên hẳn lại muốn lặp lại chiêu cũ, tiến vào Vạn Độc Lâm.

Nếu thật sự để hắn vọt vào trong Vạn Độc lâm, vậy hành động lần này lại phải chấm dứt bằng thất bại.

Cho nên bất kể là như thế nào, cũng tuyệt đối không thể để cho Lục Nhất Diệp tiến vào trong Vạn Độc Lâm!

Dựa vào tốc độ nhanh nhất của phi cầm yêu thú, bên Vạn Ma lĩnh lập tức chở nhân thủ qua lại vận chuyển trong thời gian cực ngắn.

Thời điểm Lục Diệp cười Hồ Phách đi đến bên cạnh Vạn Độc lâm, bên này đã có hơn hai trăm tu sĩ tổ chức ra một đạo phòng tuyến dày đặc!

Trên người Hồ Phách bốc hơi sương trắng, thân thể đang chạy chậm rãi dừng lại, một đôi mắt thú nhìn địch nhân rậm rạp phía trước, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp.

Trên lưng hổ, Lục Diệp cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Một người đối mặt với hơn hai trăm địch nhân, nếu như có thể vận dụng linh lực, hẳn còn có chút nắm chắc có thể xông qua. Ít nhất thời điểm đánh không lại, hẳn còn có thể thúc giục Phong Hành hoặc là Phi dực chạy trốn, nhưng dưới tình huống linh lực bị cấm, bất luận thế nào cũng không thể giết nổi.

Nhất là liên tiếp ba ngày chạy trốn chém giết, bất luận là hẳn hay là Hồ Phách đều có chút sức cùng lực kiệt.

"Lục Nhất Diệp!" Một tiếng gầm từ bên kia truyền đến: "Đến chiến!"

Lấy nhiều hiếp ít tất nhiên không phải chuyện vinh quang gì, nhưng hồi tưởng Lục Nhất Diệp chinh chiến đến nay, tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết trên tay hẳn chỉ sợ có hơn ngàn người, cho nên đối với bên Vạn Ma lĩnh mà nói, chỉ cần có thể giết Lục Nhất Diệp, hào quang không vinh quang đã không quan trọng nữa, không ai quan tâm chuyện này.

Nếu hẳn còn sống, ngày sau chỉ có càng nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh gặp tai ương.

Hồ Phách đi tới đi lui, Lục Diệp đưa tay điểm vào ấn ký chiến trường của mình, truyền ra một đạo tin tức: "Tạm thời không về được, ta phải đi vòng một vòng, xem có thể từ hướng khác tiến vào hay không."

Cơ hội không lớn, hẳn có thể vòng vo, người của Vạn Ma lĩnh cũng có thể vòng vo, chỉ cần phía Vạn Ma lĩnh tập trung vào hẳn, vậy thì hẳn đừng hòng giết vào trong Vạn Độc lâm.

Nhưng Linh Khê chiến trường to như vậy, trước mắt ngoại trừ Vạn Độc Lâm, cũng chỉ có Bích Huyết tông hẳn có thể đi, bên kia có Tiểu Hôi tọa trấn, bá chủ phi cầm yêu thú có lực uy hiếp rất kinh khủng, tu sĩ Vạn Ma lĩnh cũng không dám lỗ mãng.

Nhưng ở ngoài rìa của Bích Huyết tông, cách nơi này xa xôi đến cực điểm, dựa vào cước trình của Hồ Phách, chạy một tháng cũng không nhất định có thể chạy được.

Cho nên hắn vẫn còn hy vọng ở trong Vạn Độc lâm.

Làm hết sức mình, nghe ý trời!

Ngay khi Lục Diệp nghĩ như vậy, ấn ký chiến trường đã có tin tức: "Chờ đấy, đừng nhúc nhích, ta đi đón người!"

Người truyền tin tất nhiên là Hoa Từ, trong khoảng thời gian này nàng một mực chú ý động tĩnh của Lục Diệp, biết hắn đang bị đuổi giết.

Bên ngoài Vạn Độc lâm, Lục Diệp nhú mào, không biết Hoa Từ muốn làm gì.

Chương 789: Lịch sử tái diễn!

Không thể phủ nhận, từ sau khi ở Anh Sơn nhận được truyền thừa thuộc về mình, Hoa Từ xem như hoàn toàn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của y tu, nàng y tu này, có thể treo bầu tể thế, cũng có thể giết địch diệt giặc, hơn nữa nàng giết người cho tới bây giờ đều là thần không biết quỷ không hay.

Nhưng loại cục diện trước mắt này, Lục Diệp không biết nàng có thể giúp đỡ được gì.

Bên ngoài Vạn Độc Lâm, Lục Diệp cùng hơn hai trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh cách xa nhau đến mấy trăm trượng, Lục Diệp bất động, bên phía Vạn Ma lĩnh cũng không có động tác gì, không phải là không muốn giết Lục Diệp, thật sự là nhân thủ còn chưa đủ, hiện tại bọn hắn xung phong liều chết xông tới đây, Lục Diệp nhất định sẽ chạy mất.

Cứ tiếp tục kéo dài như vậy đối với bên Vạn Ma lĩnh là có lợi, bởi vì thời gian kéo dài, sẽ có càng nhiều tu sĩ tụ tập tới.

Đương nhiên, bọn họ càng hy vọng Lục Diệp chủ động xuất kích, kể từ đó, bọn họ có thể lấy khoả ứng một, hai trăm người vô luận như thế nào cũng có thể giết chết tai tinh khiến cho tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều ăn ngủ không yên này.

Trên bầu trời không ngừng có yêu thú bay tới lui lui, từ phương xa tu sĩ Vạn Ma lĩnh vận chuyển tới, trận hình hơn hai trăm người không ngừng mở rộng.

Có tu sĩ Vạn Ma lĩnh kêu la: "Lục Nhất Diệp, người chạy không thoát đâu, ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi."

Lục Diệp thờ ơ, yên lặng nhấm nuốt Liệu Thương đan.

Bỗng nhiên, thần sắc hắn khẽ động, giương mắt nhìn những tu sĩ Vạn Ma lĩnh, không biết vì sao, địch nhân tụ tập bên kia tựa hồ có chút dấu hiệu bạo động.

Cùng lúc đó, tu sĩ Vạn Ma lĩnh hội tụ, có người nghiêng tai lắng nghe, có người kinh nghi bất định.

Bởi vì trong Vạn Độc Lâm phía sau hình như truyền đến một ít tiếng vang khác thường.

"Có động tĩnh gì?" Người hỏi chuyện quay đầu nhìn lại, nhưng trong Vạn Độc Lâm khói độc trải rộng, hoàn cảnh ác liệt, không xâm nhập vào trong đó nói thì có thể nhìn thấy cái gì.

Càng nhiều người lắng nghe, rất nhanh, rất nhiều tiếng sột soạt truyền vào trong tai, thanh âm kia giống như rất nhiều thứ leo qua mặt đất mà ra, còn có dấu hiệu chấn động cánh rất nhỏ.

Rầm rầm...

Mảng lớn phi nga cùng hồ điệp từ trong độc chướng lao ra, thẳng đến địa phương tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập.

Tất cả tu sĩ tụ tập tại đây đều biến sắc.

Trong Vạn Độc Lâm chẳng những tràn ngập khói độc và độc chướng nồng đậm, hơn nữa khắp nơi đều là độc vật.

Lần trước khi Lục Diệp bị nhốt trong Vạn Độc lâm, không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều từng thâm nhập vào trong đó tìm kiếm tung tích của hắn, cuối cùng lại không tìm được Lục Diệp, ngược lại bởi vì độc vật trong Vạn Độc lâm bị làm cho các loại chặt vật, thậm chí có người bởi vậy mà bỏ mình.

Loại bướm bướm đủ mọi màu sắc và hồ điệp này là độc vật

thường gặp nhất trong rừng, độc tính cũng không quá mãnh liệt, nhưng nếu là da thịt không cẩn thận dính phải bụi đất của chúng, sẽ trở nên ngứa ngáy khó chịu.

Đó tuyệt đối là một loại trải nghiệm vô cùng tồi tệ.

Cho nên vừa thấy bướm bướm và hồ điệp đủ màu sắc che phủ bầu trời, một đám tu sĩ hoảng hốt rồi rít tẩn ra tránh né, còn có kẻ cầm linh khí của mình không ngừng nhảy múa đánh đập.

"Đừng đánh chúng nó, mau tránh ra!" Có người kinh hoảng kêu to.

Vốn không công kích những con bướm này thì không có vấn đề gì, nhưng một khi động thủ công kích, phấn bụi của những con bướm sẽ nhiều hơn.

Không có linh lực hộ thể, các tu sĩ dù động tác có nhanh đến mấy, cũng khó mà đề phòng bụi bặm thật nhỏ dính vào người, trong lúc nhất thời không ít người toàn thân ngứa ngáy, không gãi không nhanh!

Ngay vào thời điểm này, bởi vì lúc lượng lớn đàn bướm và hồ điệp loạn lạc, chợt có tiếng kinh hô truyền đến: "Nhện!"

Một tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang liều mạng gãi ngứa phần nộ quát: "Nơi này là bên ngoài Vạn Độc lâm, nhìn thấy nhện có gì kỳ quái đâu!"

Lời còn chưa dứt, chính mình cũng ngứa ngáy cả người, thần sắc dần dần hoảng sợ.

Bên ngoài Vạn Độc Lâm nhìn thấy con nhện xác thực không có gì kỳ lạ, nhưng nếu như khắp nơi đều là nhện thì sao?

Chẳng những có nhện, còn có bò cạp, con kiến, ếch độc và Độc oa các loại, các tu sĩ đã gặp qua, chưa từng thấy, đủ loại độc trùng

đều từ trong Vạn Độc lâm chạy ra.

Trên mặt đất là một mảnh chẳng chặt, đếm không hết, khắp nơi trong đám độc trùng, còn có mấy con độc mãng thân dài mười mấy trượng phun ra nuốt vào xà tâm, trong miệng phun ra lục vụ, có tu sĩ không cẩn thận hít vào một hơi, cả khuôn mặt trong khoảnh khắc xanh lè, ngã thẳng xuống đất, tứ chi cứng ngắc.

Độc trùng trải rộng, các tu sĩ hô to gọi nhỏ tránh né chạy trốn, tình cảnh nhất thời loạn cào cào.

Độc trùng bị giẫm chết, phát ra sương mù xanh biếc khiến đám người này xui xẻo.

Lục Diệp đã cưỡi Hồ Phách phóng qua một bên.

Mặc dù hẳn không biết rốt cuộc Hoa Từ đã dùng thủ đoạn gì, nhưng những độc vật lao ra từ trong Vạn Độc Lâm, rõ ràng đều là nàng ta điều khiển.

Hẳn thật đúng là không biết Hoa Từ có bản lĩnh thần kỳ như vậy.

Các tu sĩ Vạn Ma lĩnh hoàn toàn rối loạn, trước tiên không có biện pháp bảo đảm an toàn bản thân, còn ai có tâm lực dư thừa đi chú ý Lục Diệp?

Chỉ có những tu sĩ cưỡi phi cầm yêu thú kia đã nhận ra động tĩnh của Lục Diệp, nhưng số lượng bọn họ vốn cũng không nhiều, căn bản không có biện pháp ngăn cản Lục Diệp di chuyển, chỉ có thể trở mắt nhìn Lục Diệp không ngừng tới gần Vạn Độc Lâm, thẳng đến khi lao đầu vào bên trong, không thấy bóng dáng.

Chương 790: Lịch sử tái diễn! 2

Vạn Ma Linh truy sát Lục Nhất Diệp lại lần nữa chấm dứt bằng thất bại, lần trước hắn trốn vào Vạn Độc lâm, lần này lại bị hắn trốn vào Vạn Độc lâm, lịch sử tựa hồ lại tái diễn một lần nữa.

Bất đồng là lần trước hắn dùng thủ đoạn ly kỳ trực tiếp giết vào Vạn Độc lâm, mà lần này hắn vận khí bạo rap, không biết sao độc vật trong Vạn Độc lâm bạo động, phá hỏng trận hình của tu sĩ Vạn Ma linh.

Nhưng mà, đây thật sự chỉ là vận khí tốt thôi sao?

Có người không nhận được hoài nghi những độc vật kia bạo động có liên quan gì đến Lục Nhất Diệp hay không, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hắn cũng không nghĩ ra được nguyên nhân gì.

Lúc ấy Lục Nhất Diệp cách Vạn Độc Lâm chừng mấy trăm trượng, ngoại trừ cười trên lưng hổ thì không làm chuyện dư thừa gì khác, cho dù hắn thật sự có thủ đoạn gì có thể sử dụng độc vật thì cũng không thể nào trống rỗng mà thi triển được.

Nhưng muốn nói cũng không sao, chuyện này cũng quá trùng hợp.

Còn nữa, rốt cuộc tên Lục Nhất Diệp kia làm thế nào để tiến vào Vạn Độc lâm được mấy chục ngày mà vẫn không bị độc chết?

Lần trước khi hắn bị nhốt trong Vạn Độc Lâm, bên phía Vạn Ma linh còn cảm thấy rất chờ mong, chờ ngày hắn bị độc chết, nhưng lần này lại không ai mong đợi cái gì nữa.

Trong Vạn Độc Lâm, Lục Diệp cười Hổ Phách lao ra không bao

xa, liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đứng ở bên kia ngoắc tay về phía mình.

Không phải là Hoa Từ thì là ai?

Hồ Phách tiến lên, Lục Diệp kéo Từ Hoa lên lưng hổ, thần sắc Hoa Từ ngưng tụ: "Nghiêm trọng sao?"

Bất luận là Lục Diệp hay là Hồ Phách, nhìn đều có vẻ vết thương chồng chất, nhất là Lục Diệp, nửa người trên trần trụi đều là vết thương, quần phía dưới lại bị máu tươi nhuộm đỏ.

"Đều là vết thương ngoài da."

Hoa Từ nhẹ nhàng thở ra.

Một đường đi về phía trước, sau nửa canh giờ, một nhóm người mới trở về nhà gỗ.

Vốn nhà gỗ bên này có đại trận bao phủ, dưới đại trận bao phủ, chỉ cần có đủ linh lực duy trì, sương độc bên ngoài sẽ không có biện pháp ăn mòn tiến vào.

Lục Diệp vẫn còn để lại Mẫu Trận Truyền Tống trong tiểu viện.

Nhưng trước mắt thiên địa linh khí giam cầm, đại trận cũng sớm đình chỉ vận chuyển, không có đại trận, sương độc liền ăn mòn vào.

Lục Diệp có thiên phú thụ bên người, chỉ cần năng lượng chất chứa thiên phú đủ dồi dào thì sẽ bách độc bất xâm, nhưng hồ phách thì không có bản lĩnh này.

Cũng không thể để Hoa Từ một mực ở bên cạnh nó giải độc.

"Hồ Phách không thể hóa hình à?" Hoa Từ hỏi.

Nếu Hồ Phách có thể hóa thành loại hình thể như mèo nhỏ, như vậy Hoa Từ có thể một mực mang theo nó bên người, như vậy không cần phải lo lắng nó sẽ trúng độc.

"Khoan đã." Lục Diệp tâm thần câu kết Linh Khê bằng, nhìn xuống bằng danh sách.

Bây giờ hẳn đứng đầu Linh Khê bằng, xếp hạng thứ hai chính là nữ tiên tu lúc trước đã từng giao thủ, xếp hạng thứ ba chính là một vị tu sĩ Hạo Thiên minh xuất thân tông môn nhất phẩm ở Định Châu, tên là Hàn Thiết Quân.

Nhưng Lục Diệp lại không có gặp người này.

Cái này không quan hệ, hẳn có quan hệ tìm người truyền lời là được rồi.

Hôm nay ở trong chiến trường Linh Khê, xác thực không thể dùng linh lực, Hồ Phách không có cách nào tùy ý hóa hình, nhưng nếu là ở đấu chiến trường thì lại khác, trong đấu chiến tràng không bị Nguyên Từ Hô Khiếu ảnh hưởng.

Sau khi tìm kiếm bên trong đấu ẩn chiến trường của mình thì truyền ra mười mấy tin tức.

Một lát sau, trên Linh Khê bằng đã truyền đến động tĩnh, có người khiêu chiến hẳn.

Lục Diệp tiếp nhận khiêu chiến, chọn xong địa hình, thân hình nhanh chóng biến mất không thấy đâu nữa.

Bên trong đấu chiến tràng, Lục Diệp và Hồ Phách toàn thân xanh biếc đồng thời hiện thân, đứng phía trước có khí tức sắc bén của một thanh niên

Lục Diệp chấp tay: "Là Hàn Thiết Quân Hàn đạo hữu?"

"Chính là Hàn mỗ."

"Đa tạ đạo hữu!" Lục Diệp nói một tiếng cảm tạ.

Thân là người đứng đầu Linh Khê băng điểm này lại không tốt, không có biện pháp chủ động đi khiêu chiến người khác, chỉ có thể chờ người khác khiêu chiến mình, cho nên nếu hắc muốn vào đấu trường, còn phải tìm người hỗ trợ mới được.

"Nhất Diệp đạo hữu khách khí, chuyện lúc trước ta có nghe nói, tình cảnh trước mắt của đạo hữu như thế nào? Có cần hỗ trợ một chút không?"

"Ta lại trốn đến Vạn Độc Lâm, đám người Vạn Ma lĩnh không làm gì được ta."

Hàn Thiết Quân vẻ mặt bội phục: "Đạo hữu thật cao minh."

Trong lúc hai người nói chuyện, Hồ Phách ở một bên run rẩy thân thể, dưới yêu nguyên cuộn cuộn, thân thể cường tráng nhanh chóng co lại, hóa thành bé như mèo con, nhẹ nhàng nhảy đến đầu vai Lục Diệp.

Hàn Thiết Quân nhanh chóng rời đi, hắc khiêu chiến Lục Diệp cũng không phải thật sự muốn tranh giành băng với Lục Diệp, mà là Lục Diệp muốn dựa vào cái này tiến vào đấu trường.

Trước khi rời đi, hai người trao đổi lạc ấn chiến trường, bởi vì Lục Diệp luôn cảm thấy sau này còn phải phiền phức người ta, đã có lạc ấn của nhau thì có thể trực tiếp đưa tin, dù sao cũng tốt hơn để người bên ngoài trao đổi.

Một lát sau, Lục Diệp cũng rời khỏi chiến trường.

Hoa Từ chop Hồ Phách tới, trước giải độc cho nó, lúc này mới bắt đầu chữa thương cho Lục Diệp, nhưng bởi vì bây giờ không có cách nào thúc giục linh lực, cho nên rất nhiều thủ đoạn chữa

thương đều không có cách nào sử dụng.

Cũng may thân thể Lục Diệp vốn cường đại, mặc dù bị thương nhiều, nhưng cơ bản đều là vết thương da thịt, thoa lên thuốc chữa thương, tu dưỡng một ít thời gian là được rồi.

Sự huyền não bên ngoài lại lần nữa bình phục.

Bây giờ trụ sở của Tam Thánh Viện đã bị công phá, phía Vạn Ma lĩnh không còn thủ đoạn nào khác có thể bức bách Lục Diệp rời khỏi Vạn Độc Lâm.

Lục Diệp âm thầm nổi giận, lần này hẳn không tu hành đến Thiên Cửu cấp, tuyệt đối sẽ không rời khỏi Vạn Độc Lâm!

Lấy nội tình của hắn bây giờ, nếu như lại tấn thăng đến Thiên Cửu, vậy toàn bộ Linh Khê chiến trường hẳn thật sự có thể đi ngang, đến lúc đó Vạn Ma lĩnh đừng mơ lấy được hắn.

Trong nhà gỗ, Lục Diệp vừa dưỡng thương tu chỉnh, vừa cầm Tam sư huynh giao phó cho Tiêu Trường Hà chuyển giao tâm đắc cho mình, vừa nghiền ngẫm đọc.

Thu hoạch cực lớn!

Chương 791: Nhân đao tương ứng

Từ các loại ghi chép trong tâm đắc của đao thuật, linh khí mà tam sư huynh Tiêu Tinh Hà dùng tuy rằng cũng là đao, nhưng lại là một thanh đại đao tạo hình rất khoa trương, không phải cùng loại hình với Bàn Sơn Đao của Lục Diệp.

Cho nên Tiêu Tinh Hà có rất nhiều kinh nghiệm tu hành đao thuật, đối với Lục Diệp là không thích hợp.

Nhưng ở tương đối, lại có rất nhiều chỗ thông dụng, dù sao thì bất kể tạo hình như thế nào, mọi người đều là luyện đao.

Kinh nghiệm thông dụng tu hành không thể nghi ngờ chính là thứ mà trước mắt Lục Diệp cần nhất, những thứ không dùng được kia cũng có thể tham khảo một chút, cái gọi là núi đá của nó có thể công ngọc chính là đạo lý này.

Thật sự phải nói, con đường tu hành của Lục Diệp cũng không hoàn chỉnh, bởi vì từ sau khi hắn mở linh khiếu, cơ bản đều là tự mình tìm tòi tu hành, trong bản tông, bất kể là Thủy Uyên hay là chưởng giáo, hoặc là Vân phu nhân, có thể cung cấp trợ giúp cho hắn cũng không nhiều.

Đặc biệt là ở mảnh đao thuật này, cho tới bây giờ cũng không có ai hoàn thiện dạy bảo hắn.

Dưới tình huống bình thường, một tu sĩ bá nhập tông môn, đều sẽ có giáo tập đến dạy dỗ tu hành, tỷ như Lục Diệp muốn luyện đao, như vậy sẽ có giáo tập đao thuật tinh xảo truyền thụ đủ loại kinh nghiệm.

Nhưng Bích Huyết tông nào có điều kiện này?

Thời điểm Lục Diệp bái nhập Bích Huyết tông, toàn bộ tông môn chỉ có hai người, tính cả hắc mới ba người, Thủy Uyên là y tu, chưởng giáo là pháp tu, không ai dùng đao.

Tạo nghệ về mặt đao thuật của hắc đều được tích lũy từ chém giết mà ra, không có một hệ thống hoàn thiện nào, cũng chẳng có con đường nào mạnh mẽ, hoàn toàn có thể giết được kẻ địch dễ dàng.

Đây là kỹ năng giết người thuần túy, ngược lại cũng không phải là không tốt, thời điểm đối mặt với địch nhân yếu hơn mình, thường thường có thể tránh địch trong thời gian ngắn nhất, nhưng nếu thiếu một vài đòn sát thủ bộc phát, thực lực song song hoặc địch nhân vượt qua mình sẽ rất khó ứng phó.

Không có đòn sát thủ, đây là khuyết điểm của Lục Diệp.

Trước đó đánh một trận với Thời Quảng, khiến Lục Diệp ý thức được điểm này, cho nên sau đó, hắc khổ luyện Nhất Thiểm Đao thuật, đến nay vẫn chưa hoàn thiện được môn đao thuật này.

Tâm đắc đao thuật mà tam sư huynh Tiêu Tinh Hà đưa tới không thể nghi ngờ chính là đã gợi ý cho hắc rất nhiều, đây chính là thứ hắc cần nhất.

Nếu không phải Nguyên Từ Hô Khiếu bỗng nhiên bộc phát, Tiêu Tinh Hà bên kia là chuẩn bị để Lục Diệp đi Thanh Đế thành một chuyến, hắc tự mình chỉ điểm, nhưng Nguyên Từ Hô Khiếu bộc phát, truyền tống Cửu Châu và Linh Khê chiến trường đoạn tuyệt, rơi vào đường cùng, chỉ có thể để cho Tiêu Trường Hà chuyển phần tâm đắc này cho Lục Diệp.

Trong lầu ba của căn nhà gỗ, Lục Diệp ngồi xếp bằng, hai tay nắm lại, lòng bàn tay hướng lên trên, Bàn Sơn Đao liền nằm ở

trong lòng bàn tay.

Hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra, cảm thụ trường đao trong tay trong lúc hô hấp.

Đây là một loại phương thức tu hành.

Linh khí có linh, hơn nữa lại có thể chinh chiến giết địch với chủ nhân lâu dài, uống no máu của địch nhân linh khí, linh khí này đã không đơn thuần chỉ là một kiện linh khí mà đã có thể nhờ mạng của chủ nhân rồi!

Mượn loại phương thức tu hành đặc thù này, Lục Diệp có thể đạt thành một loại cảm ứng kỳ diệu giữa Bàn Sơn đao, đây chính là thứ gọi là nhân đao tương ứng!

Đao thuật của Tam sư huynh tâm được ghi như thế...

Nhưng Lục Diệp luôn cảm thấy chuyện này có chút mơ hồ, linh khí dù sao cũng là vật chết, sao có thể sinh ra cảm ứng gì với mình được?

Lục Diệp ôm quyền thử một lần, chuẩn bị thử tu hành mấy ngày như vậy, xem thành quả, nếu như thật sự không làm được, sau này sẽ tìm cơ hội lãnh giáo Tam sư huynh.

Không thể nghi ngờ, Bàn Sơn Đao rất phù hợp với yêu cầu.

Lục Diệp từ khi bước lên con đường tu hành đến bây giờ, tổng cộng đã dùng qua ba thanh linh khí, một thanh là kiếm của Dương quản sự, còn một thanh là đao hắc lấy được khi giết địch ở trong núi Thanh Vân, hình dáng thanh đao kia không kém Bàn Sơn Đao bao nhiêu, chỉ có điều cấp bậc quá thấp, đã bị hủy trong cuộc chiến ở đỉnh kim quang.

Sau trận chiến ở kim quang đỉnh, Lục Diệp đã mua Bàn Sơn đao từ Thiên Cơ Bảo Khố, lúc đó hắc mới chỉ có tu vi ngũ tầng

cảnh.

Cho đến hôm nay, thanh trường đao đã đi theo hắc hơn một năm, giết địch trong lúc đó nhiều vô số kể.

Có thể nói, đao Lục Diệp này sử dụng cực kỳ thuận tay, cho dù sau này tu vi cao hơn, lại đổi lấy linh khí phẩm chất cao hơn, hắc cũng chuẩn bị đi đào tạo hình trường đao giống nhau.

Trong nhà gỗ, trong lúc Lục Diệp hít thở, ngực bụng phập phồng, lúc đầu còn không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng theo thời gian trôi qua, Lục Diệp lại sinh ra một loại cảm giác vi diệu, đó chính là Bàn Sơn đao trong tay đang theo hắc thổ nạp, hít vào một hơi.

Cảm giác ban đầu rất yếu ớt nhưng dần dần cảm thấy mãnh liệt.

Trường đao dường như đã có sinh mệnh của mình!

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, trong căn nhà gỗ lờ mờ hiện lên hàn quang, nường theo một tiếng kêu vù vù ra khỏi vỏ, Lục Diệp đột nhiên bị đánh thức, cúi đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào hắc đã rút Bàn Sơn Đao từ trong vỏ đao ra!

Giờ phút này Bàn Sơn Đao mang đến cho hắc cảm giác không quá giống nhau, không còn là loại vật chết dùng để giết địch, cầm chuôi đao, Lục Diệp cảm giác nó giống như một bộ phận của thân thể mình kéo dài ra!

Rút Bàn Sơn Đao ra, tiện tay vung vài cái, so với trước kia càng thêm mượt mà tự nhiên.

Như sử dụng cánh tay!

Đúng, chính là loại cảm giác này.

Đây là cái gọi là nhân đạo tương ứng?

Chương 792: Nhân đao tương ứng 2

Lục Diệp tấm tắc lấy làm kỳ lạ, không nghĩ tới lời trong tâm đắc đao thuật của Tam sư huynh lại là sự thật, hắn vốn chỉ ôm quyền thử một lần để tu hành, kết quả lại nhẹ nhàng đạt thành như vậy.

Mặc dù tu vi không tăng lên, cũng không mở thêm bất kỳ linh khiếu nào, nhưng Lục Diệp lại biết, trên con đường tu hành đao thuật, hắn đã bước ra một bước dài.

Giống như còn có thứ gì khác...

Lục Diệp trầm ngâm một lát rồi thu đao vào vỏ, sau đó nhắm mắt lại, tiện tay ném Bàn Sơn đao ra xa, hô hấp thổ nạp.

Do hắn nhắm mắt lại, ném Bàn Sơn đao ra ngoài nên bản thân không rõ ràng lắm về vị trí bị ném bội đao, nhưng dù giờ phút này vẫn nhắm mắt, hắn vẫn có thể cảm ứng được sự tồn tại của Bàn Sơn đao!

Hắn đứng lên, từng bước một tiến lên phía trước, đi ra bảy bước, khom lưng, đưa tay bắt một cái!

Bàn Sơn Đao nằm trong tay!

Bước đầu tiên của tu hành đao thuật đã đạt thành!

Lục Diệp vốn tưởng rằng thời gian không trôi qua bao lâu, nhưng mãi đến khi trong bụng truyền đến cảm giác đói bụng, lại hỏi qua Hoa Từ, hắn mới biết một cái chớp mắt này đã qua ba ngày.

Lục Diệp gần như hoài nghi nữ nhân này đang lừa dối mình, bởi vì hẳn hoàn toàn không phát giác được thời gian trôi đi, nhưng sau khi hẳn đưa tin hỏi qua người khác mới biết, Hoa Từ không có lừa mình, thật sự đã qua ba ngày rồi.

Có lẽ là Lục Diệp không tín nhiệm mà để cho Hoa Từ sinh ra tính tình nhỏ mọn, sau đó nữ nhân này liền chuẩn bị cho hẳn một bàn đồ ăn có vẻ ngoài đáng sợ...

Dưới sự quan sát mỉm cười của Hoa Từ, Lục Diệp kiên trì ăn sạch đồ vật trên bàn, trước vẻ mặt đồng tình của Hồ Phách.

Ăn uống no đủ, Lục Diệp lại trở lại lầu ba khoanh chân ngồi xuống, hai tay nắm Bàn Sơn Dao, nhắm mắt thổ nạp.

Sau khi đạt thành nhân đạo cũng không phải là không cần lo lắng gì nữa, mà là kiên trì bền bỉ thông qua phương thức này gia nhập liên hệ sâu sắc với bộ đạo của mình, nhân đạo liên hệ càng sâu, uy thế vùng đạo giết địch càng mạnh!

Lục Diệp quyết định sau này nếu như có cơ hội, mỗi ngày đều tốn một canh giờ để tiến hành tu hành như vậy.

Dù sao lúc hẳn tu hành không cần tự chủ thổ nạp, vừa vặn có thể dùng phương diện này.

Một lúc lâu sau, Lục Diệp đi xuống lầu ba, đi tới tiểu viện ngoài phòng.

Hoa Từ không thấy bóng dáng, nữ nhân này khẳng định lại trốn đến nơi nào đó tu hành, Lục Diệp thật ra có chút tò mò phương thức tu hành của nàng, bởi vì từ sau khi nàng đi tới Vạn Độc lâm, tu vi liên tinh tiến thần tốc, tới hôm nay, Lục Diệp rất hoài nghi nàng cách Thiên Cửu đã không xa.

Lục Diệp đứng trong tiểu viện rút Bàn Sơn Dao ra, tay phải cầm đao, bày ra tư thế.

Dựa theo chỉ dẫn tâm đắc của tam sư huynh trong đao thuật, khí huyết toàn thân Lục Diệp bắt đầu khởi động, theo tâm ý của hắn, khí huyết khổng lồ hội tụ ở cánh tay phải cầm đao, sau đó một đao chém xuống!

Linh lực trong cơ thể không cách nào thúc giục, cho nên uy thế của đao này không tính là mạnh, nhưng Lục Diệp có thể cảm nhận được, một đao này rõ ràng so với một đao hắn chém xuống bình thường, tốc độ nhanh hơn, lực lượng phải mạnh hơn!

Thì ra là thế!

Lúc trước hắn tu hành Nhất Thiểm Đao thuật, vẫn luôn không có biện pháp hoàn thiện, bởi vì hắn luôn cảm thấy thiếu khuyết cái gì đó.

Sau khi xem qua tâm đắc của tam sư huynh đao thuật, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ bản thân thiếu khuyết cái gì. Điều thiếu hụt nhất chính là vận dụng khí huyết chi lực của bản thân!

Lúc trước hắn huy động trường đao, dựa vào lực lượng bản thân, lại thêm linh lực rót vào trong linh khí, cái trước là từ bản thể phách mang đến, cái sau là bản năng.

Bởi vì tu sĩ dựa vào linh lực bản thân tranh đấu với địch, tu sĩ không có linh lực, đó chính là người bình thường có thể lực càng thêm cường tráng.

Mãi đến giờ phút này, Lục Diệp mới phát hiện mình đã xem nhẹ một vấn đề rất quan trọng.

Hắn dựa dẫm vào linh lực bản thân quá nghiêm trọng, quá coi nhẹ sức mạnh của cơ thể.

Nếu như đem lực lượng ẩn chứa trong Nhất Thiểm Đao Thuật lúc trước chém ra, vậy linh lực trong đó liền chiếm ít nhất tám phần, lực lượng bản thân chỉ chiếm hai thành thậm chí một thành.

Không thể nào đạt thành một loại cân bằng, Nhất Thiểm đao thuật mới có vẻ không hoàn thiện, bởi vì chém ra một đao kia lực lượng không đủ, cho nên không chế không được một đao kia!

Nếu như có thể đem lực lượng bản thân ở trong đó chiếm tỉ lệ đạt tới bốn thành thậm chí năm thành, vừa lóe lên liền hoàn mỹ, sát thương bộc phát ra cũng sẽ bạo tăng.

Cách làm sao càng hữu hiệu để thôi động lực lượng của bản thân?

Chuyển máu!

Nguồn gốc của sức mạnh là khí huyết, cho nên sức mạnh của thể tu cũng mạnh hơn những tu sĩ thuộc các phái khác, bởi vì bọn họ khí huyết tràn đầy.

Vì sao lực lượng của Lục Diệp lại mạnh hơn thể tu bình thường, bởi vì khí huyết của hắn còn dồi dào hơn những thể tu bình thường.

Nhưng bây giờ hắn đã không còn Bảo Sơn mà không biết cách sử dụng như thế nào, lãng phí một lượng khí huyết chỉ lực không lồ kia.

Chuyển huyết chi thuật chính là giải quyết vấn đề này.

Không thể không nói, vào lúc này Tam sư huynh sai người đưa tới cho hắn tâm đắc tu hành đao thuật, vô hình trung giúp Lục Diệp một đại ân.

Hơn nữa trước mắt chính là thời cơ tốt để tu hành Chuyển Huyết Chi Thuật, bởi vì giờ phút này nguyên từ lực tràng bạo loạn, thiên địa linh khí giam cầm, ngay cả linh lực trong cơ thể tu sĩ cũng khó có thể chảy xuôi, Lục Diệp có thể dựa vào, chỉ có khí huyết chi lực của bản thân!

Trong hoàn cảnh như vậy, hắn có thể cảm nhận được khí huyết lưu chuyển càng trực quan hơn.

Hắn chăm chú suy nghĩ, cố gắng tập trung khí huyết chỉ lực của bản thân lên cánh tay phải đang cầm đao. Chỉ trong chốc lát ngẩn ngủ, toàn bộ cánh tay phải đã trở nên đỏ bừng, thậm chí nhiệt độ của cánh tay phải cũng cao hơn.

Mãi đến tận khi Lục Diệp cảm giác mình khó có thể tiếp tục duy trì, lúc này mới bỏ ra một đao!

Lưỡi đao chọt đỏ như máu chọt lóe rồi biến mất, đó không phải dấu hiệu linh lực bám vào mà là dấu hiệu khí huyết bắn ra.

Uy năng của nhát đao này, so với một đao vừa rồi, tăng lên ít nhất một nửa!

Dạ dày đau cả một ngày, đại khái là bệnh dạ dày lại tái phát, hôm nay đi bệnh viện kiểm tra, chỉ có 2 canh mới được.

Chương 793: Lan Tử Y

Dưới một đao này, cánh tay phải của Lục Diệp trở nên rã rời, toàn bộ da thịt của cánh tay phải giống như vỏ tôm nướng chín, đỏ bừng vô cùng, còn có hơi nóng cuộn cuộn bốc lên.

Toàn bộ cánh tay phải cảm thấy ê ẩm, trướng lên, không thể kiềm chế mà run rẩy.

Lục Diệp nắm chặt quyền, nắm tay, lặp đi lặp lại như thế rất nhiều lần, cánh tay phải mới chậm rãi khôi phục.

Nghĩ lại một đao vừa rồi, Lục Diệp có một loại cảm giác đầy mây đen ra thấy trắng sáng.

Cho tới nay, hắn tu hành đều dựa vào nỗ lực cùng tìm tòi của bản thân, không biết cái gì là đúng, cũng không biết cái gì là sai, tâm đắc tu hành đao thuật của Tam sư huynh, không thể nghi ngờ là chỉ cho hắn một con đường sáng.

Sau một chén trà, Lục Diệp cảm giác cánh tay phải đã hoàn toàn khôi phục lại, tựa như vừa rồi lại bỏ ra một đao.

Hai ba canh giờ sau, Lục Diệp đổi đao bên tay phải thành đao bên trái, tiếp tục luyện tập.

Từng đao từng đao, tỉ mỉ chém xuống.

Ban đêm, lúc Hoa Từ từ bên ngoài tu hành trở về, chỉ thấy Lục Diệp trong tiểu viện yên tĩnh đứng ở nơi đó, hai tay tự nhiên rủ xuống, Bàn Sơn Đao cắm ở bên chân hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp khẽ hô: "Cứu mạng!"

Hoa Từ định nhân nhìn lên, chỉ thấy cánh tay hắc sừng phù như đùi, kinh hãi.

Vội vàng tiến lên điều tra, xác định chỉ là khí huyết lắng đọng, không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng, lại hỏi qua nguyên do của Lục Diệp, biết được hắc là vì tu hành đao thuật mới làm cho mình chật vật như vậy, bỗng nhiên cảm thấy bất đắc dĩ.

Bởi vì là tụ tập quá nhiều khí huyết, không kịp thời tán đi dẫn đến hai tay sưng lên, cho nên cũng không phải vấn đề gì lớn, bị Hoa Từ một trận xoa bóp, đẩy cung hoạt huyết, chỉ một đêm qua đi, hai tay Lục Diệp liền khôi phục nguyên dạng.

Hôm sau cũng giống như thế!

Nhưng sau khi nếm qua một lần thiệt thòi, lúc tu hành đao thuật, Lục Diệp cũng sẽ chú ý một chút, cho nên tình huống so với ngày đầu tiên tốt hơn một chút.

Mỗi một ngày kế tiếp, Lục Diệp đều là ban ngày tu hành đao thuật, ban đêm để cho hoa từ trị liệu, tạo nghệ đao thuật của bản thân càng ngày càng tăng, đồng thời thi triển loại di chứng của Bàn Huyết Thuật cũng càng ngày càng nhỏ.

Một ngày này, lúc Hoa Từ giúp Lục Diệp trị liệu hai tay bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Gần đây không chú ý đến Linh Khê bằng sao?"

"Không có, làm sao?"

Trước kia lúc đánh bằng, hắc còn thường xuyên chú ý tới Linh Khê bằng, nhưng từ khi hắc trở thành người đứng đầu Linh Khê bằng, hắc cũng không quá chú ý tới bằng danh sách này nữa, bởi vì giai đoạn hiện tại rất ít người có thể uy hiếp được địa vị trong bảng thống trị của hắc.

"Người xem một chút."

Lục Diệp tâm thần câu liên với Linh Khê bảng, quét từ trên xuống dưới, trên bảng đơn có một ít biến hóa, có mấy cái tên quen thuộc biến mất, xem ra đều đã tấn thăng Vân Hà rồi.

Tiếp tục nhìn xuống, đợi sau khi nhìn thấy hơn bảy mươi hạng, Lục Diệp bỗng nhiên nhận ra không đúng.

Bởi vì trong bài danh xếp hạng từ bốn mươi đến bảy mươi người, chỉ có rải rác vài tên Hạo Thiên minh, còn lại tất cả đều là Vạn Ma lĩnh.

Cục diện này giống như đã từng quen biết!

Lần trước khi Lục Diệp lên bảng, hắn đã từng xuất hiện loại cục diện này, bởi vì tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp trước hắn đều bị hắn giết sạch sẽ.

Điều này khiến ánh mắt Lục Diệp thoáng cái nhìn thẳng một cái tên thứ ba mươi tám.

Lan Tử Y!

Cái tên này trước kia chưa từng thấy qua, có thể xác định đối phương hắn là đẳng lâm Linh Khê bảng không lâu.

"Thấy chưa?" Hoa Từ hỏi.

"Nàng bắt đầu đánh bảng khi nào?"

"Hôm qua!"

Lục Diệp kinh ngạc.

Một ngày đánh tới ba mươi tám vị trí Linh Khê bảng, tốc độ này không hề kém cạnh so với lúc trước mình cày bảng, thậm chí còn nhanh hơn một chút.

"Thực lực người nọ hắn là rất mạnh, người cẩn thận, đại khái

là theo dõi người đi." Hoa Từ nhắc nhở một câu.

"Đảo Vô Nhai..."

Lục Diệp như có điều suy nghĩ, dường như hắn đã từng gặp người nào đó của thế lực này một chút.

Nếu nhớ không lầm, La Kích mình đụng phải trong Liệt Thiên hạp, chính là xuất thân Vô Nhai Đảo.

Không hổ là nhất phẩm tông môn, quả nhiên nội tình hùng hồn, La Kích lúc trước đụng phải cũng thôi đi, trực tiếp tu hành thiên cấp công pháp, cái này bỗng nhiên lại xuất hiện một cái Lan Tử Y...

Hoa Từ nói người này khả năng lớn là nhìn chăm chăm hắn mà đến, cũng không phải là không có bản tên.

Phía Vạn Ma lĩnh trước đó nhiều lần nhắm vào hắn, thế lực khắp nơi xuất thủ vây giết, kết quả mỗi một lần đều thất bại trong gang tấc, trước mắt hắn trốn vào trong Vạn Độc lâm, phía Vạn Ma lĩnh bất lực, muốn giết hắn chỉ có thể thông qua Linh Khê bằng khiêu chiến.

Nhưng thực lực thứ nhất của Lục Diệp, Linh Khê bảng há lại là hư danh, lúc trước cường giả Vạn Ma lĩnh trên Linh Khê bảng, hầu như đều từng gặp độc thủ của hắn, ngay cả cường giả như Thời Quảng cũng không phải là đối thủ của Lục Diệp.

Chỉ sợ cũng chỉ có Yến Hình chết đi, mới có tư cách thắng Lục Diệp.

Tại thời điểm này, phía Vạn Ma lĩnh bên kia bỗng nhiên xuất hiện Lan Tử Y, phương thức nữ nhân này đánh bằng giống hệt Lục Diệp lúc trước, lần lượt khiêu chiến cường giả của Hạo Thiên Minh xếp ở phía trước nàng ta, giết phe Hạo Thiên Minh không có sức đánh trả, chỉ trong một ngày đã đánh được ba mươi tám vị...

Chương 794: Lan Tử Y 2

Ngay khi Lục Diệp và Hoa Từ nói chuyện, xếp hạng của Lan Tử Y lại nhảy lên trên hai vị, chiếm cứ vị trí thứ ba mươi sáu, mà vị ba mươi sáu ban đầu, danh tự đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh, hiển nhiên là đã chết trận.

Nàng bắt chước phương thức đánh bằng này của Lục Diệp, lại lựa chọn thời điểm vi diệu như thế này, nói nàng không phải nhằm vào Lục Diệp, chỉ sợ cũng không có ai tin tưởng.

"Đã bảy tám ngày nữa là ngày Thiên Cơ ban thưởng rồi nhỉ?" Hoa Từ lại hỏi.

Lục Diệp tính toán một chút, gật đầu nói: "Bảy ngày!"

Đã qua hai mươi ba ngày kể từ lần Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ.

Mỗi một lần được Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ, thực lực của Lục Diệp đều sẽ tăng lên một đoạn, cho nên nếu như Lan Tử Y này thật sự nhằm vào hắn mà đến, như vậy nhất định sẽ khiêu chiến Lục Diệp trước đây, tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội trở nên mạnh mẽ.

Nhìn tốc độ đánh bằng của gia hỏa này, chỉ sợ ngày mai sẽ có tư cách khiêu chiến Lục Diệp.

Lục Diệp bỗng nhiên có chút chờ mong.

Bởi vì hôm nay phóng tầm mắt ra toàn bộ chiến trường Linh Khê, hắn cũng không tìm được đối thủ kiểm nghiệm thực lực của mình, hắn muốn đánh nhau dễ dàng, chỉ cần rời khỏi Vạn Độc lâm,

hành tung lộ ra, tất nhiên sẽ có vô số tu sĩ Vạn Ma lĩnh chen chúc mà đến, nhưng đó là cục diện đông đảo tu sĩ vây đánh hấn.

Nhưng hấn muốn một đấu một thì rất khó...

Mà phương thức kiểm nghiệm thực lực bản thân tốt nhất chính là đơn đả độc đấu cùng cường giả.

Lan Tử Y này đã có tốc độ xông bảg nhanh như vậy, thực lực tất nhiên không yếu hơn bao nhiêu, gần đây Lục Diệp vẫn luôn tu hành đạo thuật, rất có tâm đắc, nhưng tu hành dù sao cũng chỉ là tu hành, kết quả tu hành như thế nào còn phải xem biểu hiện thực chiến, nếu Lan Tử Y này thật sự đủ mạnh, vậy ngược lại là một khối đá mài đao rất tốt.

Lúc này, Lan Tử Y cũng khiến cho vô số tu sĩ trong hai đại trận doanh chú ý.

Trước khi Lục Diệp ngang trời xuất thế, cho tới bây giờ không có người nào dám khiêu chiến Linh Khê bảg mà giết nhiều đối thủ như vậy, hơn nữa phương thức đánh bảg còn là từng người khiêu chiến, cách làm này không thể nghi ngờ làm cho bên Vạn Ma lĩnh vô cùng tức giận.

Nhưng mà thẳng nhãi này một đường thế như chẻ tre, một lần nhảy lên vị trí đứng đầu Linh Khê bảg.

Bên phía Vạn Ma lĩnh hành động nhằm vào hấn, không ai không chấm dứt bảg thất bại.

Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp nghiêm nhiên đã biến thành một ngọn núi lớn đè trên đỉnh đầu tu sĩ Vạn Ma lĩnh, khiến bọn họ không thở nổi.

Nhưng hôm nay, bên Vạn Ma lĩnh cũng xuất hiện một nhân tài tương tự!

Tốc độ lên bảng của nàng không hề chậm hơn Lục Nhất Diệp, thậm chí còn nhanh hơn một chút, số cường giả của Hạo Thiên minh chết dưới tay nàng cũng có không ít.

Tất cả mọi người đều đang chờ, chờ Lan Tử Y có tư cách khiêu chiến người đứng đầu Linh Khê sơn, chờ hai người này quyết đấu thư hùng, nhìn xem ai mới là người mạnh nhất Linh Khê cảnh đương thời!

Trong tiểu viện bên ngoài nhà gỗ, Lục Diệp vẫn đang tu hành đạo thuật.

Chợt có tin tức từ dấu ấn chiến trường truyền đến, Lục Diệp cúi đầu điều tra, phát hiện là tin tức Hàn Thiết quân truyền đến: "Cẩn thận nữ tử kia, rất mạnh! Rất nhiều người phải chết!"

Đánh giá rất mạnh thì Lục Diệp cũng hiểu, tốc độ đánh bảng đặt ở đó, thực lực của Lan Tử Y đương nhiên sẽ không kém, cho tới bây giờ Lục Diệp cũng không có khinh thường nàng.

Nhưng hoa có rất nhiều... Có ý gì?

Hơn nữa nhìn ý tứ trong lời nói của Hàn Thiết quân, tựa hồ đã cùng Lan Tử Y đánh một trận?

Lục Diệp điều tra Linh Khê bảng, định nhãn nhìn qua, quả nhiên là như vậy, Hàn Thiết Quân vốn xếp hạng thứ ba, bây giờ lại chạy đến ngày thứ năm, được Lan Tử Y thay thế vị trí thứ ba.

"Không sao chứ?" Lục Diệp trả lời một câu.

"Trọng thương!"

"Lợi hại!"

"Ta trọng thương!"

"..."

"Dù sao người cẩn thận nữ tử này, thực lực của nàng chưa chắc yếu hơn người, ta không thể bức ra toàn bộ thực lực của nàng, từ đầu tới cuối ta đều cảm giác nàng chỉ ôm một loại tâm tính chơi trò chơi đối chiến với ta."

"Hiểu rồi."

Kết thúc cuộc nói chuyện với Hàn Thiết Quân, Lục Diệp suy nghĩ một chút, truyền tin Hoa Từ, không tiếp tục tu hành đạo thuật.

Tuy nói trải qua mấy ngày tu hành, hắc sẽ không xuất hiện tình huống ngày đầu tiên hai tay sưng vù như vậy nữa, nhưng loại tu hành này tiêu hao thể lực của bản thân rất lớn.

Không biết Lan Tử Y lúc nào sẽ đến khiêu chiến mình, cho nên hắc phải giữ vững trạng thái của bản thân.

Hoa Từ nhanh chóng trở về, điều trị giúp hắc hai tay một chút.

Lục Diệp trở lại lầu ba, khoan chân ngồi xuống, nuốt mấy viên linh đan, sau đó đặt Bàn Sơn Dao lên trên đầu gối, chậm rãi thở nạp hô hấp.

Lan Tử Y đã vọt tới vị trí thứ ba của Linh Khê bảng, trận chiến mà vạn chúng chú mục chuẩn bị bắt đầu, giờ khắc này bất kể là tu sĩ Hạo Thiên minh hay là tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều đang chú ý tới Linh Khê bảng, muốn biết tu sĩ mạnh nhất phe mình, ai càng mạnh hơn một bậc.

Trận chiến giữa Lục Diệp và Lan Tử Y còn chưa bắt đầu, đủ loại tin tức bên ngoài đã bay múa đầy trời.

Phía Vạn Ma lĩnh kêu gào Lục Nhất Diệp đã được Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ một lần, cho nên trận chiến này đối với Lan Tử Y là không công bằng.

Bên phía Hạo Thiên minh lập tức phản bác, Lan Tử Y có tu vi Thiên Cửu, còn Lục Diệp chỉ có Thiên Bát, quả thật không công bằng...

Sau khi lời bình này truyền ra, bên Vạn Ma lĩnh lập tức á khẩu.

Đột nhiên ý thức được một sự thật đáng sợ, Lục Nhất Diệp kia... vẫn là tu vi Thiên Bát.

Cho nên cho dù trận chiến này hẳn thua, cũng không thể chứng minh Lan Tử Y chính là người mạnh nhất Linh Khê cảnh, bởi vì Lục Nhất Diệp còn có thể tấn thắng Thiên Cửu, có cơ hội ngóc đầu trở lại.

Ngược lại, nếu Lan Tử Y thua, vậy là thua.

Thiên Cửu cũng đánh không lại Thiên Bát, chờ Lục Nhất Diệp thắng cấp lên Thiên Cửu, đó còn là đối thủ sao?

Cho nên cơ hội chỉ có một lần, nếu Lan Tử Y lần này không cách nào đứng đầu Linh Khê cảnh, vậy tất nhiên sẽ vĩnh viễn bị Lục Nhất Diệp đè ép.

Ngay khi tin tức bên ngoài bay múa đầy trời, trong nhà gỗ, Lục Diệp đột nhiên mở mắt ra.

Ấn ký chiến trường lại có động tĩnh, tâm thần đắm chìm điều tra.

Linh Khê cảnh khiêu chiến, đến rồi!

Chương 795: Giết kiểu gì được?

Trong nhà gỗ, Lục Diệp tiếp tục khiêu chiến, chọn xong địa hình đấu chiến trằng, trong tối tăm có Thiên Cơ rơi xuống, một người một hồ nhanh chóng biến mất.

Vẫn là chiến trường chiến đấu diện tích chỉ có mấy chục trượng, Lục Diệp đứng vững thân hình, đợi bạch quang trong tầm mắt tán đi, giương mắt dò xét đối diện.

Đấu chiến trường bên kia, một nữ tử mặc Tử y, dáng người cao gầy lẳng lẳng đứng ở nơi đó, dung mạo nữ tử không thể nghi ngờ là rất xinh đẹp, tư thái cũng vô cùng tốt, cả người lộ ra một cỗ khí chất điềm tĩnh thanh nhã.

Nữ nhân này tên Lan Tử Y, mặc chính là một kiện Tử Y, cũng là danh xứng với thực.

Lục Diệp dời ánh mắt xuống, lông mày không thể phát hiện nhếch lên.

Hắn đang quan sát đối phương, đối phương đồng dạng đang đánh giá hắn, là người mạnh nhất hai phe trận doanh ngang trời xuất thế, cũng không phải nói có cái gì mù quáng tương tích, trước khi đại chiến quan sát đối thủ là một loại bản năng.

Trên dưới toàn thân Lan Tử Y không có dấu vết của linh khí, Lục Diệp thầm nghĩ sợ người này không phải pháp tu?

Nhưng nhìn cách ăn mặc của đối phương, lại có chút không giống.

Bất luận có phải hay không, thử một chút sẽ biết.

Bình hạp bên hông vù vù, chín đạo lưu quang như mãnh hổ ra khỏi lồng, đuổi theo sao trên trời đánh về phía Lan Tử Y, hơn mười trượng khoảng cách nháy mắt lướt qua hơn phân nửa.

Lan Tử Y đưa tay điểm về phía trước, một đạo linh lực tinh thuần hóa thành một đường linh lực, bắn nhanh ra.

Đây cũng không phải thuật pháp gì, mà là khống chế linh lực tinh chuẩn, nhưng uy lực lại không kém bất cứ thuật pháp nào.

Càng làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn là, một đạo linh lực tuyến kia sau khi bay ra, bỗng nhiên chia làm chín, phân ra thành chín đạo lưu quang.

Đình đình đang đang liên tục vang lên, chín kiện ngự khí của Lục Diệp đều bị ngăn lại.

Chẳng những như thế, càng nhiều đường linh lực từ đối diện đánh ra, từng đường linh lực không có biến hóa, có đường linh lực bỗng nhiên phân nhánh, chỉ một thoáng, không gian trước mặt Lục Diệp đã bị rất nhiều đường linh lực đan vào dệt thành một cái lưới lớn, chụp xuống đầu hắn.

Một tấm lưới linh lực như vậy phong thiên tỏa địa, Lục Diệp căn bản tránh cũng không thể tránh.

Bàn Sơn Dao âm âm rút ra khỏi vỏ, chém một đao về phía trước.

Ánh sáng màu lửa đỏ lóe lên, linh lực từ cái lưới linh lực bao phủ Lục Diệp bị bổ ra một vết rách, Lục Diệp đã giống như mũi tên rời cung lao về phía Lan Tử Y.

Đối phương xem ra giống như là một pháp tu, tên Lục Diệp kia tất nhiên là muốn chém giết bên người nàng, như vậy mới có thể phát huy ra ưu thế của mình.

Nhưng mà Lục Diệp vừa mới lao ra, liền nghe được tiếng kêu réo rất của tranh mình thanh vang lên, trong nháy mắt, hơn mười đạo lưu quang đã đánh tới bên này.

Rất nhiều lưu quang, thành linh đều là phi kiếm!

Pháp tu thúc giục phi kiếm? Điều này không bình thường.

Lục Diệp không chút sợ hãi, dưới sự khống chế tâm thần của hắn, chín đạo ngự khí quay xung quanh người nghênh đón những phi kiếm kia, đồng thời bước chân không ngừng, không ngừng xung phong liều chết.

Tiếng leng keng leng keng vang lên không dứt bên tai, ngự khí hai bên ở giữa không trung giao phong, đốm lửa văng khắp nơi.

Trong chớp mắt, Lục Diệp đã tới gần Lan Tử Y cách đó mười trượng, trên Bàn Sơn Đao có ánh lửa quán quanh, sát cơ bắn ra.

Lan Tử Y đứng tại chỗ không nhúc nhích, giơ tay lên nắm một cái trong hư không, một thanh đại kiếm bị nắm trên tay, thậm chí Lục Diệp còn không thấy rõ thanh kiếm này xuất hiện như thế nào.

Đây là một thanh kiếm lớn hai tay, rộng hơn nhiều so với trường kiếm chính thống, cũng càng thêm dày nặng, bị nữ tử như Lan Tử Y nắm trong tay, không thể nghi ngờ có thị giác cực mạnh xung đột.

Hai tay nàng nắm lấy chuôi kiếm, đối mặt với một đao Lục Diệp bổ xuống, một kiếm nghênh đón!

Oanh...

Khí lãng trong Đấu Chiến Tràn quét qua, trong nháy mắt linh lực bạo loạn, thân hình Lục Diệp chấn động, ổn định thân thể.

Lan Tử Y đối diện cũng hơi cong người lại, không lùi một

bước.

Điều này khiến Lục Diệp cảm thấy kinh ngạc, bởi vì từ trước đến nay chưa có tu sĩ Linh Khê cảnh nào tiếp được một đao của hắn, dù là thể tu của Thiên Cửu cũng rất khó làm được.

Nhưng dạng dung mạo mỹ miều này lại làm được.

Gia hỏa này cũng không phải pháp tu gì!

Càng khiến cho Lục Diệp cảm thấy để ý chính là, nữ nhân này từ đầu tới đuôi, khoe miệng cũng nở một nụ cười thần nhiên, thần thái im lặng hết thảy lại càng có chút hương vị cao cao tại thượng.

Hàn Thiết Quân nói không sai, nữ nhân này tiêu xài sống rất nhiều, hơn nữa đúng là dùng thái độ của một loại trò chơi để ứng phó với chiến đấu.

Giằng co trong gang tấc, hai người cách nhau không đến một trượng, bốn mắt đối lập, một đỏ một giả hai màu linh lực tự mình thúc giục, kịch liệt giao phong.

Dưới tình huống bình thường, thời điểm Nhật Chiêu Linh Văn nên đăng tràng...

Trên Bàn Sơn Đao loé lên linh quang, đồng thời tuôn ra tia sáng chói mắt, Lục Diệp chợt cảm thấy phía trước truyền đến lực lượng hùng hậu không thể chống đỡ, dưới lực đẩy cuồng bạo kia, hắn lại trực tiếp bay về phía sau mấy trượng.

Cùng lúc đó, Lan Tử Y thuận thế lui về phía sau, nhắm chặt hai mắt.

Leng keng lách cách...

Bốn phía hai người, ngự khí cùng phi kiếm vẫn đang không ngừng giao phong, cho dù là thời điểm đao kiếm tương giao, loại

giao phong này cũng không đình chỉ.

Đây không thể nghi ngờ là đang khảo nghiệm tâm thần của một người, Lục Diệp tâm thần cường đại là bởi vì ở trong Tẩy Hồn Trì tẩy luyện qua thần hồn, sau đó lại liên tiếp phục dụng rất nhiều Tẩy Hồn Thủy.

Nhưng tâm thần của Lan Tử Y mạnh mẽ, không kém hơn Lục Diệp chút nào, điều này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chương 796: Giết kiểu gì được?

2

Ngay tại thời điểm lui về phía sau, một đạo phi kiếm phá tan phong tỏa của Lục Diệp, lặng yên không một tiếng động chém về phía hắn.

Lục Diệp còn chưa rơi xuống đất, cũng không thèm nhìn, vung đao ra, lực phá hoại cường đại đánh cho linh quang của phi kiếm ảm đạm, trực tiếp bay đến khu vực biên giới chiến trường.

Lần này Nhật Chiêu Linh Văn mọi chuyện đều thuận lợi, lần này không thể phát huy hiệu quả kỳ diệu, Lan Tử Y phản ứng quá nhanh, phát hiện có gì không đúng trong nháy mắt liền đẩy Lục Diệp ra, đồng thời nhắm chặt con ngươi.

Lúc quang mang tán đi, hai bóng người đồng thời phóng tới, lại một lần va chạm hung mãnh như hai ngọn núi lớn đụng vào nhau. Đại kiếm, trên trường đao bám lấy quang mang bất đồng sắc thái, cắn giết tại một chỗ, sát cơ bắn ra.

Khóe mắt Lục Diệp hơi co lại, vừa rồi lúc bị đẩy ra hắn đã phát giác có gì không đúng.

Lực lượng của nữ nhân này không khỏi có chút quá phận, giờ phút này cảm thụ càng rõ ràng. Thời điểm mỗi lần đao kiếm tương giao, cánh tay cầm đao của hắn đều hơi chấn động, cổ tay dần dần run lên.

Hắn quả thực có chút khó tin.

So đấu sức mạnh, hắn ta lại thua một nữ tử!

Đối phương xem khí huyết chi lực, cũng không có dồi dào đến trình độ không hợp thói thường, làm sao có thể bộc phát ra lực lượng cường đại như vậy.

Trong lúc giao phong, Lục Diệp nghĩ đến một loại khả năng, lập tức lập tức tạo dựng Động Sát Linh văn trong hai tròng mắt.

Sau khi xem xét, cuối cùng hắn cũng thấy rõ ràng.

Luận về khí huyết chi lực, Lan Tử Y quả thực không bằng mình, nhưng nữ nhân này hiển nhiên tinh thông Chuyển Huyết chi thuật, mỗi lần chém đại kiếm xuống đều có thể phát huy Mỹ địa tất cả lực lượng của mình, cho nên nàng ta mới có thể bộc phát lực lượng mạnh hơn mình.

Điểm này là Lục Diệp khó có thể với tới, tuy hắn đã tu luyện Chuyển Huyết chi thuật mấy ngày, nhưng còn lâu mới đạt tới trình độ thành thạo như người ta.

Nếu thật sự so sánh, nếu như một trăm lực lượng trong cơ thể Lục Diệp, thì Lan Tử Y kia nhiều lắm cũng chỉ có bảy tám mươi, nhưng dưới tình huống Lục Diệp không thúc giục Chuyển Huyết Chi Thuật, hắn chỉ có thể phát huy ra một nửa lực lượng của bản thân, nếu như thúc giục Chuyển Huyết Chi Thuật, ngược lại là có thể giữ ngang hàng với đối phương, nhưng tuyệt đối không thể đạt đến trình độ thành thạo như nàng.

Trái lại Lan Tử Y, tùy thời tùy chỗ có thể phát huy tất cả lực lượng ra.

Lục Diệp cũng không dám tùy ý sử dụng Chuyển Huyết Chi Thuật, chiến đấu mới vừa bắt đầu, trước khi thăm dò rõ lai lịch của đối phương, hắn đã tùy tiện thúc giục đòn sát thủ của mình, không thể nghi ngờ là rất không lý trí.

Cái gọi là đòn sát thủ, chính là phải dùng để giải quyết dứt

khoát!

Sức mạnh tuy rằng không sánh bằng người khác, nhưng cũng may là Lục Diệp còn có linh văn có thể thúc giục, Phong Hành, trọng áp, các loại linh văn sắc bén biến đổi pháp địa thúc giục, cũng khiến Lan Tử Y chịu không ít thiệt thòi, trong lúc nhất thời hai người khó phân thắng bại.

Hỗ Phách du tẩu bên cạnh chiến trường, Y Y trốn trong lòng đất, cũng không tham dự trận chiến này.

Một linh một hồ đều biết tâm tư của Lục Diệp, hiếm khi gặp được một đối thủ như vậy, tất nhiên là phải đánh một trận thật sảng khoái, mượn cơ hội này để ma luyện bản thân, nếu không đồng loạt xông lên, dù cho thắng được đối phương cũng không có ý nghĩa gì.

Ngự khí cùng phi kiếm giao phong trên bầu trời dần dần không có động tĩnh...

Bất luận là Lục Diệp hay là Lan Tử Y, đều đã nhận thấy đối phương rất mạnh mẽ, đối mặt với đối thủ như vậy, ai cũng không thể phân tâm, lấy sức đều thu hồi ngự khí cùng phi kiếm của mình.

Lại là một lần va chạm kịch liệt, tác dụng của trọng áp linh văn dẫn đến thân thể Lan Tử Y thấp xuống, suýt nữa quỳ trên mặt đất, thừa dịp trong phút chốc đối phương sơ sẩy, Lục Diệp một thân khí huyết điên cuồng hội tụ cánh tay phải, trong chốc lát, toàn bộ cánh tay phải đều phình to một vòng, da thịt trở nên đỏ bừng.

Linh quang trên Bàn Sơn Đạo lóe lên, song phong sắc bén gia trì.

Nhất Thiểm!

Đắc thủ!

Một đao này chém vào phần eo Lan tử y, bằng vào bộc phát cùng song Phong Duệ linh văn sắc bén gia trì, trong Linh Khê cảnh, tuyệt đối không ai có thể ngăn được một kích này, Lan tử y khả năng nhất là kết cục bị một đao này chém làm hai, chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

Nhưng mà sau một khắc, Lục Diệp liên ý thức được không đúng.

Một đao này quả thực chém trúng Lan Tử Y, nhưng thân thể đối phương cũng không bị chém đứt, trong nháy mắt trường đao rơi xuống, Lục Diệp rõ ràng nhìn thấy một tầng bình chướng dày đặc bao phủ toàn bộ Lan Tử Y.

Sức mạnh khổng lồ chém bay Lan Tử Y ra ngoài, người ở giữa không trung, lăn mấy vòng mới chập vật rơi xuống đất.

Nhưng mà bụng Lục Diệp cũng tê rần, trong nháy mắt đối phương bay ra ngoài, một thanh đại kiếm đâm vào trên người Lục Diệp, đâm vào da thịt ba tấc, nếu không phải hấn chém bay Lan Tử Y ra ngoài, một kiếm này gần như đã đâm xuyên hấn!

Một thanh đại kiếm đâm vào người như vậy tạo thành thương tích cực kỳ khả quan.

Phần bụng Lục Diệp lập tức phun ra máu tươi, lão đảo lui về phía sau.

Hắn vội vàng tạo dựng ra Huyết Nhiễm linh văn trên ngực, dưới sự dẫn dắt của linh văn máu tươi chảy ra hội tụ lại.

Lục Diệp đứng tại chỗ, nhú mày, quan sát nữ tử bên kia.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ rốt cuộc tầng phòng hộ đó có dạng gì có thể ngăn được Phong Duệ Linh văn gia trì của mình, hơn nữa

nó còn thúc giục Chuyển Huyết Chi thuật lóe lên!

Không thấy được dấu vết linh khí mà Lan Tử Y thúc giục, điều này chứng tỏ tầng phòng hộ kia là bản lĩnh của nàng.

Phiền phức rồi!

Ngay cả lóe lên một cái cũng phá không được phòng hộ của đối phương, như vậy làm sao giết?

Bên kia, Lan Tử Y nửa người nằm sấp, đại kiếm chống đất, hai chân cày ra hai dấu vết trong đất chiến tràng, miễn cưỡng không ngã xuống.

Mặc dù không biết nàng dùng thủ đoạn gì ngăn được một kích trí mạng kia, tránh cho bị Lục Diệp một đao chém ngang hông, nhưng lực trùng kích cuồng bạo này lại không thể nào giảm bớt, giờ phút này khóe miệng tràn ra máu tươi.

Nàng ta chống trường kiếm, từ từ đứng lên, đôi mắt tò mò quan sát Lục Diệp, dường như muốn xem kỹ hắn một lần nữa.

Chương 797: Linh Y?

Không thể phủ nhận, Lan Tử Y rất mạnh.

Sự cường đại của nàng cũng giống như Lục Diệp, đều vượt ra khỏi phạm trù mà Linh Khê cảnh nên có, chỉ sợ cũng chỉ có mấy tháng trước Linh Khê cảnh có ba khối u ác tính lớn, mới có tư cách vượt qua bọn họ, nhưng ba vị kia đều là tại Linh Khê cảnh tầng thứ này lắng đọng lại mười mấy năm, là bởi vì thời gian ban cho bọn họ tiền vốn cường đại.

Tình huống của bọn họ không giống với Lục Diệp và Lan Tử Y.

Người cường đại đều có bí mật của mình, Lan Tử Y đương nhiên cũng có.

Đó là bí mật mà bất luận kẻ nào cũng không thể biết được, nàng tuy chỉ có tu vi Linh Khê cảnh, nhưng tầm mắt của nàng lại vượt xa Linh Khê cảnh, hơn nữa nắm giữ đủ loại thủ đoạn cũng tuyệt không phải Linh Khê cảnh có thể so sánh.

Giơ ngón cái lên, thoáng lau khóe miệng, cúi đầu nhìn một chút, không sai, chính mình chảy máu...

Nàng có chút nghĩ không ra, trên đời này làm sao còn có Linh Khê cảnh có thể làm bị thương nàng.

Khóe miệng nàng vẫn kiềm chế lại nụ cười nhàn nhạt, thần sắc trở nên nghiêm túc. Nàng nâng đại kiếm của mình lên, hai tay nắm lấy chuôi kiếm, dựng đứng trước người.

Trong phút chốc, nữ tử kiều mị lại cho người ta một loại cảm giác vững như kim loại, phẳng phất chỉ cần nàng đứng ở nơi đó,

liền không có bất kỳ công kích nào có thể đem nàng đánh ngã.

Đương nhiên Lục Diệp sẽ không cho nàng thời gian thở dốc, dưới bàn chân hần bỗng nhiên phát lực, tại chỗ lập tức xuất hiện hai cái hố lõm, sau lưng kéo theo tàn ảnh, đánh thẳng về phía Lan Tử Y.

Còn chưa tới gần, Lục Diệp đã nhìn thấy nữ tử kia bỗng nhiên hai tay tách ra, đại kiếm dựng thẳng trước người, lập tức biến thành hai thanh trường kiếm!

Không ngờ thanh kiếm này được tổ hợp từ hai thanh trường kiếm.

Lục Diệp kinh ngạc, nữ nhân này quả nhiên là rất nhiều mưu mẹo, nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tốc độ hần lướt về phía trước và quyết tâm giết chết đối phương.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn.

Lan Tử Y đột nhiên bày ra một hình dáng kỳ quái, hai thanh trường kiếm một kiếm chĩa lên trời, một kiếm chỉ xuống đất, thân thể cao gầy nhẹ nhàng xoay tròn, bỏ ra một kiếm.

Chính giữa chém ra một đao của Lục Diệp.

Keng...một tiếng, khi ánh lửa văng khắp nơi, Lục Diệp vọt tới trước bị ngăn chặn, nhưng từ linh khí truyền đến lực lượng lại khiến cho Lục Diệp nhận ra một chuyện, đó chính là lực lượng ẩn chứa trong một kiếm này của đối phương đã yếu đi.

Bởi vì lần này va chạm, rõ ràng cho thấy hần đã chiếm thế thượng phong một chút.

Hần cảm thấy không ổn, cũng không thừa cơ truy kích, ngược lại lui về sau một bước.

Ngay khoảnh khắc hần thối lui một bước này, thân thể Lan Tử Y lại rung chuyển, một thanh trường kiếm khác rơi xuống âm âm.

Keng...

Lục Diệp lại lui một bước.

Keng keng keng...

Mỗi một tiếng vang, Lục Diệp đều phải lùi lại một bước.

Đại kiếm trong tay Lan Tử Y, lực lượng cực kỳ cuồng bạo, bất quá công kích lại hơi có vẻ vụng về.

Hiện tại đại kiếm biến thành song kiếm, lực lượng trái lại có chỗ thu liễm, nhưng công kích tính linh động cùng tốc độ lại không phải vừa rồi có thể so sánh.

Hai loại kiếm thể khác nhau nhưng phong cách chiến đấu của Lan Tử Y cũng khác hẳn, khiến người ta kinh ngạc chính là nàng có thể khống chế hai loại phong cách hoàn mỹ này một cách thống nhất, hoán đổi tự nhiên!

Nữ tử này vốn cao gầy, trường kiếm trong tay cũng dài hơn kiếm bình thường nửa thước, xoay tròn như con quay công kích, lấy nàng làm trung tâm, phạm vi mấy trượng đều nằm trong phạm vi công kích của nàng.

Kiếm quang kia lướt ra, trăm phá hư không, cuốn theo sắc bén sát thương.

Lục Diệp bỗng nhiên nghĩ đến một cảnh tượng, nếu như nữ nhân này bị rất nhiều kẻ địch vây quanh, bằng vào chiêu thức này, chỉ sợ có thể giết sạch tất cả kẻ địch vây quanh nàng.

Nơi nàng đi qua bây giờ, quả thực giống như nhắc lên một Tử Vong Phong Bạo.

Ban đầu Lục Diệp còn có thể ngăn cản mỗi một kích của đối phương, nhưng theo hần không ngừng lui về phía sau, tốc độ xoay tròn của thân thể đối phương cũng càng lúc càng nhanh, tần suất công kích càng lúc càng cao, chỉ lùi lại mười mấy bước, Lục Diệp đã có chút không theo kịp tiết tấu của đối phương, thường thường đối phương xuất ra năm kiếm, hần mới chỉ ngăn được bốn kiếm, còn có một kiếm nhất định phải chém lên người hần.

Cũng may còn có Ngự thủ linh văn có thể thúc dục, nhưng dù có Ngự Thủ lĩnh văn cũng chỉ có thể bị động phòng thủ!

Lại lui lại vài chục bước, tốc độ công kích của Lan Tử Y lại tăng lên, tiếng đao kiếm va chạm vang lên đinh đinh đang đang chi chít, không dứt bên tai.

Hoặc là nương theo ánh sáng Ngự Thủ linh văn phá toái, còn có tình cảnh máu tươi chảy ra bay ra ngoài tưởng tượng.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, trên người Lục Diệp đã có thêm hơn mười vết thương sâu cạn khác nhau.

Hần biết mình không thể lui xuống được nữa, phạm vi chiến trường này chỉ còn lớn như vậy, một khi hần lùi lại khu vực biên giới, chính là cục diện không thể lui thêm được nữa, đến lúc đó bao táp tử vong quét qua, nếu hần không ngăn cản được, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị cắt thành mảnh vụn.

Dùng lóe lên qua sao? Vừa rồi đã dùng qua một lần, song Phong Duệ Linh văn gia trì, nhưng lại không thể phá vỡ tầng phòng hộ của đối phương.

Đến bây giờ Lục Diệp vẫn chưa rõ, đối phương làm sao ngăn cản được một kích kia, tầng phòng hộ kia là chuyện gì xảy ra.

Trước khi chưa hiểu rõ, tùy tiện vận dụng thì tuyệt đối không phải là thượng sách.

Chương 798: Linh Y? 2

Tâm niệm Lục Diệp chuyển động, Bàn Sơn đao trong tay bùng lên linh quang, thân hình lui về phía sau bỗng nhiên ngừng lại, đánh thẳng về phía trước.

Máu tươi bắn tung tóe, trong nháy mắt này, Ngự thủ linh văn vừa hình thành đã vỡ vụn, trên người Lục Diệp lại tăng thêm mấy vết thương, máu thịt quay cuồng.

Nhưng một đao của Lục Diệp cũng thuận thế chém vào người Lan Tử Y, trong khoảnh khắc mà trường đao gia thân, hai con mắt Lục Diệp nhìn rõ Động Sát linh văn gia trì, còn thần kì hơn bất kỳ lúc nào.

Một tầng phòng hộ vô hình lại xuất hiện, ngăn lại một đao kia.

Nhưng sau khi đỡ một đao này, phòng hộ kia liền biến mất không thấy gì nữa, quỷ dị vô cùng, cho dù Lục Diệp trong hai tròng mắt gia trì quan sát Động Sát Linh văn, nhất thời không thể thấy rõ phòng hộ kia rốt cuộc là cái gì.

Nàng liều mạng bị chém bị thương, một đao bức lui Lan Tử Y, nữ nhân này trực tiếp bay ra hơn mười trượng, đứng tại chỗ, hai thanh trường kiếm chỉ vào Lục Diệp, một người chấp sau lưng.

So với sự chặt vật của Lục Diệp, Lan Tử Y lúc này không thể nghi ngờ là thông dong hơn nhiều, tối thiểu trên người nàng không có thương thế, trái lại Lục Diệp, quần áo đều có chút rách rách rưới, toàn thân bị một tầng huyết khí nồng đậm bao vây lấy.

Từ khi khiêu chiến Linh Khê bồng đến nay, Lục Diệp còn chưa bao giờ chặt vật như vậy.

Nữ tử trước mắt, tuyệt đối là người mạnh nhất hần từng gặp ở Linh Khê cảnh.

Lan Tử Y rốt cuộc phát hiện không đúng, bởi vì Lục Diệp bị thương nhiều như vậy, lại không có một giọt máu tươi nào chảy ra, hơn nữa hần ta bị thương càng nặng, sương mù màu máu bao phủ thân thể càng nồng đậm.

Lan Tử Y nghiêng đầu, bộ dạng khó hiểu. Nữ tử kiều mị có thân hình cao gầy bày ra bộ dạng này, thoát nhìn còn có chút ngốc nghếch đáng yêu.

Trong tầm mắt của nàng, giờ phút này Lục Diệp giống như là một con hung thú bị thương, hung tính ẩn giấu bên trong xương cốt hoàn toàn bị kích phát ra ngoài.

Hai bóng người đồng thời lóe lên, chớp mắt sau, ở vị trí trung tâm, hai người biến mất, cùng xuất hiện, đao kiếm va chạm...

Trong miệng Lan Tử Y phát ra âm thanh kinh ngạc, bởi vì lực lượng mà Lục Diệp thể hiện ra lần này, so với vừa rồi lớn hơn nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều!

Huyết Nhiễm Linh văn phát huy tác dụng!

Lần giao phong trước đó, Lục Diệp bị nữ nhân này chém có chút hoài nghi nhân sinh, tuy rằng tạo dựng ra Huyết Nhiễm Linh văn, nhưng Huyết Nhiễm Linh văn này là chậm rãi có hiệu lực, cũng không phải lập tức có thể thấy thành quả.

Đến lúc này, Lục Diệp đã chảy bao nhiêu máu, Huyết nhiễm linh văn có thể tăng lên cho hần bấy nhiêu.

Huyết vụ bao phủ bên ngoài thân thể hần chính là biểu hiện của Huyết Nhiễm linh văn.

Bàn Sơn Đao cơ hồ bị múa thành một đoàn đao quang, song

kiếm của Lan Tử Y cũng nhanh đến khó có thể hình dung, giờ phút này hai người so sánh về lực lượng, không thể nghi ngờ là Lục Diệp chiếm ưu thế tuyệt đối, bởi vì mỗi lần va chạm, trường kiếm kia đều phải ngửa ra sau.

Nhưng ở phương diện tốc độ, cho dù Lục Diệp có được Huyết Nhiễm linh văn gia trì thì vẫn không thể sánh bằng Lan Tử Y.

Song kiếm trong tay đối phương, từng đạo kiếm quang lấy đủ loại góc độ không thể tưởng tượng đâm tới, chém xuống, để vết thương trên người Lục Diệp không ngừng tăng lên.

Bàn Sơn Dao cũng không ngừng chém vào người đối phương, nhưng mỗi lần bên ngoài thân thể Lan Tử Y đều có một tầng phòng hộ vô hình, ngăn cản công kích của hắn.

Lục Diệp dần dần hiểu ra.

Mặc dù không biết phòng hộ kia rốt cuộc hình thành như thế nào, nhưng phòng hộ kia cũng không phải vô địch, bởi vì theo nhát chém của hắn rơi xuống, phòng hộ kia có dấu hiệu bị suy yếu, chỉ bất quá bởi vì hắn tạo thành công kích không đủ để phá hư tầng phòng hộ kia, cho nên cho tới giờ khắc này, cũng không thể thật sự đả thương được Lan Tử Y.

Không phá được phòng hộ này, Lan Tử Y đã đứng ở thế bất bại!

Dường như đã nhận ra ý đồ của Lục Diệp, trong lúc giao thủ Lan Tử Y bỗng nhiên mở miệng: "Đó là Linh Y, linh lực của ta không dứt, Linh Y vĩnh viễn tồn tại, muốn đánh bại ta, trừ phi ta hao hết linh lực."

Tu vi của Lan Tử Y Thiên Cửu, linh lực chứa đựng đương nhiên nhiều hơn Lục Diệp, hơn nữa đại chiến như vậy, tiêu hao linh lực cho hắn nhiều hơn một chút.

Trước khi một thân linh lực của Lục Diệp hao hết, linh lực của Lan Tử Y không có khả năng tiêu hao hết.

Lục Diệp cũng không cảm thấy đối phương bỗng nhiên nói với mình đây là lòng tốt, trong lúc đánh nhau sinh tử lại để lộ lá bài tẩy của mình cho kẻ địch, không thể nghi ngờ đó là một loại chiến thuật trong lòng.

Lan Tử Y nói rõ ràng với hắn như vậy, linh lực không tuyệt, Linh Y không rách, hiển nhiên là đang đả kích niềm tin của Lục Diệp, đổi lại là tu sĩ khác nghe được những lời này, chỉ sợ lập tức sinh ra tâm tư muốn lùi bước, loại tâm tư này một khi sinh ra, vậy thì cách cái chết cũng không xa.

Lục Diệp có thể khẳng định một điều duy nhất, Lan Tử Y không nói dối, cái gọi là Linh Y này chỉ sợ thật sự có liên quan đến hơi thở linh lực của nàng.

Điều này khiến hắn bỗng nhiên nhớ tới trận chiến đấu cuối cùng ở đỉnh Kim Quang.

Đó là lần chiến đấu của hắn và vị Thánh Nữ của Thánh Hỏa giáo, đối phương dựa vào một kiện linh khí tạo thành một tầng phòng hộ, linh lực không đứt, phòng hộ không rách, nhưng sự thật đã chứng minh một điều, không có phòng hộ nào không đánh tan được, chỉ có công kích không đủ cường bạo mà thôi!

Muốn bài trừ loại phòng hộ này, chỉ có thể vận dụng thủ đoạn vượt qua năng lực phòng hộ của nó.

Mình có thủ đoạn như vậy sao?

Hắn đã có thể vận dụng lóe lên, nhưng cho dù có thêm Phong Duệ Linh văn lóe lên, cũng không thể phá vỡ phòng hộ của đối phương.

Xem ra, chỉ có thể vận dụng một loại đao thuật khác!

Mấy ngày nay hắn quan sát đao thuật tu hành tâm đắc của Tam sư huynh, thu được không chỉ có nhân đao tương ứng cùng Bàn Huyết thuật.

Trong tâm đắc kia ghi lại một loại kỹ xảo đao thuật đơn giản, Lục Diệp mượn Chuyển Huyết Chi thuật tu hành rất nhanh, cũng từng thử qua, rất nhẹ nhàng bắt đầu.

Kỹ xảo đao thuật này có thể sử dụng cùng một lúc...

Lục Diệp cho tới bây giờ chưa bao giờ thử qua, hắn không biết với thực lực trước mắt của mình có thể thi triển ra được hay không, nhưng đây là hy vọng cuối cùng của hắn, nếu như không thi triển ra được thì khả năng cao chỉ có thể gọi Y Y và Hồ Phách cùng xông lên, quần ẩu Lan Tử Y.

Đây là khiêu chiến Linh Khê bảng, vị trí thứ nhất của bảng liên quan đến mặt mũi hai đại trận doanh, cũng không phải là nơi giằng dụa nghĩa.

Chương 799: Liên trăm!

Nếu ngay cả loại đao thuật này cũng không phá vỡ được Linh Y của Lan Tử Y phòng hộ, cho dù gọi Y Y và Hồ Phách cùng đánh hội đồng thì cũng không có ý nghĩa lớn.

Cũng nên thử một lần!

Nhưng tốc độ đối phương quá nhanh, một kích kia muốn chém trúng đối phương, còn phải tạo ra một ít cơ hội mới được.

Trong lúc hai người giao phong, thân hình Lục Diệp bỗng nhiên lao đảo một cái, dáng vẻ như lực lượng không thể tiếp được.

Lan Tử Y làm sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy, tay phải đâm ra một kiếm, trực tiếp đâm xuyên bụng Lục Diệp, trường kiếm xuyên thấu qua cơ thể!

Lục Diệp kêu lên một tiếng đau đớn.

Còn không đợi Lục Diệp phản kích, kiếm ở tay trái Lan Tử Y cũng đã đâm tới, một kiếm này đã đâm vào cổ của Lục Diệp, nếu đâm trúng, cho dù Lục Diệp không chết cũng sẽ mất đi sức chiến đấu.

Trường kiếm sắc bén kia ở trong tầm mắt cấp tốc phóng đại, ngay khi trường kiếm đâm tới trước mắt, Lục Diệp bỗng nhiên giơ tay trái lên chặn trước người.

Mũi kiếm xuyên qua bàn tay, đâm thẳng mà qua.

Lục Diệp thò đại thủ về phía trước, để cho cả thanh kiếm xuyên qua bàn tay của mình, ngay sau đó nắm chặt tay trái.

"Dùng!"

Nắm chặt nắm đấm bắt lấy một tay của Lan Tử Y.

Nữ tử đối diện gương mặt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, ấn vào ánh mắt là vẻ mặt lãnh khốc của Lục Diệp, trong nháy mắt này, nàng ý thức được một chuyện.

Trúng kế rồi!

Vừa rồi Lục Diệp lão đảo chỉ là một loại mồi nhử, dụ dỗ nàng chui vào mồi nhử.

Nhưng mồi nhử như vậy cũng làm cho Lục Diệp phải trả một cái giá cực kỳ nặng nề, phần bụng bị một thanh kiếm đâm xuyên, bàn tay bị một thanh kiếm khác đâm thủng, đây thật sự là tàn nhẫn với kẻ địch, càng tàn nhẫn hơn đối với mình.

Trong lòng Lan Tử Y đột nhiên sinh ra báo động, da thịt toàn thân đều sinh ra cảm giác đau đớn, đó là dấu hiệu nguy cơ lớn sắp giáng xuống.

Linh quang bên ngoài thân đột nhiên lóe lên, Linh Y kia vốn chỉ xuất hiện khi gặp nguy hiểm mới có thể sinh ra, lúc này đây sớm đã xuất hiện.

Xoẹt xoẹt...

Có tiếng quần áo rách nát truyền ra.

Trong nháy mắt này, cánh tay phải của Lục Diệp đột nhiên phình to một vòng lớn, làm quần áo trên cánh tay phải đều rách ra, khí huyết toàn thân trong thời gian cực ngắn hội tụ lên cánh tay phải, khiến cho sắc mặt của hắn trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Lục Diệp nhắc đao, ầm ầm đánh xuống.

Bàn Sơn Đao lập tức hóa thành vô số tàn ảnh!

Nhất Thiểm!

Liên trảm!

Trong khoảnh khắc đó, Lục Diệp chém xuống ba đao, tất cả đều là đao thuật lấp lóe do song Phong duệ linh văn gia trì, loại đao thuật này trong thời gian cực ngắn chém ra nhiều đoạn kỹ xảo công kích, chính là liên trảm, chuyên môn dùng để bài trừ một ít phòng hộ chắc chắn, dùng ở chỗ này là thỏa đáng nhất.

Lục Diệp vốn còn muốn chém đao thứ tư, nhưng sau ba đao, cánh tay phải đã hoàn toàn thoát lực, trở nên không hề có cảm giác, toàn bộ cánh tay phải sưng phù giống như đùi, làn da nứt ra, cơ bắp đứt gãy, máu tươi tràn đầy, nhìn qua cực kì kinh người.

Ngay cả Bàn Sơn Đao lúc nào bay ra ngoài, hẳn cũng không cảm giác được.

Liên trảm đao thứ nhất hạ xuống, Linh Y Lan Tử Y hoàn mỹ ngăn chặn được, khi đao thứ hai chém xuống, quang trạch trên Linh Y đột nhiên trở nên ảm đạm đến cực điểm.

Đao thứ ba, Linh Y bị phá vỡ, trên người Lan Tử Y xuất hiện một vết thương khiến người ta sợ hãi. Vết thương kia bắt đầu từ vai phải, đến bụng trái là dừng, máu thịt xoay tròn, quần áo rách nát là da thịt trắng nõn, bên trong vết thương dữ tợn, mơ hồ có thể thấy được trái tim đang đập.

Ba nhát chém liên tiếp chẳng những phá Linh Y của Lan Tử Y, chém nàng bị thương nặng nề mà còn có lực xung kích cực lớn, chém nàng bay ra ngoài.

Có điều trong nháy mắt khi bay ra ngoài, một chân thon dài của Lan Tử y đã quét ra, như một cây roi dài quét tới huyết Thái Dương của Lục Diệp.

Nữ nhân này không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để phản kích!

Hung tàn như mãnh thú.

Trong nháy mắt đó, Lục Diệp căn bản không thể động đậy, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không kịp đã bị đánh bay ra ngoài, chặt vật rơi xuống đất.

Hai thanh trường kiếm rút ra từ trong cơ thể và bàn tay hắn, máu tươi phun trào.

Lúc rơi xuống đất, Lục Diệp choáng váng đầu óc một trận, trước mắt ứa ra sao vàng, hắn lao đảo đứng dậy, đầu óc choáng váng, căn bản là đứng không vững, lại bổ nhào xuống đất, lặp lại nhiều lần như thế, mới miễn cưỡng nửa quỳ trên mặt đất.

Hắn bên này chặt vật như vậy, bên kia cũng không dễ chịu.

Lan Tử Y bị Tam Dao của Lục Diệp đánh cho sững sờ, trước trận chiến này, nàng thật sự không nghĩ tới trong Linh Khê cảnh có người có thể làm nàng bị thương, hơn nữa còn đánh nàng thê thảm như vậy.

Đúng như trước đó Hàn Thiết Quân đã nói với Lục Diệp, từ khi trùng kích Linh Khê bằng đến bây giờ, nàng vẫn luôn ôm tâm tính chơi trò chơi.

Mãi đến khi gặp được Lục Diệp.

Nàng đã lấy ra toàn bộ bản lĩnh, nhưng vẫn suýt nữa bị ba đao của người ta chém giết.

Trong nháy mắt khi nàng bị Lục Diệp đánh bay ra ngoài, Y Y và Hồ Phách đồng thời xuất thủ.

Một Linh một Hồ đi theo Lục Diệp thời gian dài như vậy, đương nhiên biết lúc nào nên ra tay, lúc nào nên giấu dốt.

Lúc trước Linh Y của Lan Tử Y hộ thân, cho dù bọn họ ra tay

hiệu quả cũng không lớn, nhưng hiện tại Linh Y đã bị phá, Lục Diệp bên kia đã là nỗ lực hết đà, đương nhiên đã đến thời điểm bọn họ ra sân.

Nhưng Lan Tử Y cũng không ngốc, trước mắt nàng ta trọng thương, đã không thích hợp lưu lại tranh đấu, nếu như đối thủ chỉ có một mình Lục Diệp, còn có cơ hội đánh một trận, ai thắng ai thua còn chưa biết được.

Chương 800: Liên trăm! 2

Hồ Phách bỗng xông về phía nàng, lại lòi ra một thiếu nữ mất thuật pháp bữa bãi, Lan Tử Y thoáng suy nghĩ một chút, môi nhanh chóng nhúc nhích, thân ảnh biến mất trong đấu trường.

Thuật pháp của Y Y đánh vào khoảng không, mũi đều tức muốn lệch ra.

Nàng vội vàng vọt tới Lục Diệp bên kia, lại thấy Lục Diệp nửa quỳ trên mặt đất, không nhúc nhích, dường như ngay cả khí tức cũng không có, trong hai tròng mắt càng không có thần thái ngày xưa, trở nên ảm đạm đến cực điểm...

Oa một tiếng, Y Y bật khóc.

Từ khi đi theo Lục Diệp đến nay, nàng chưa bao giờ thấy qua Lục Diệp thê thảm như thế, cho dù là lúc trước nàng mang Lục Diệp đi Anh Sơn tìm Hoa Từ cứu mạng, cũng không có thê thảm như vậy.

Nàng vội vàng thả Lục Diệp xuống, bắt chuyện với Hồ Phách: "Mau mang Lục Diệp ra ngoài."

Hồ Phách nghe vậy, ngậm Bàn Sơn Dao chạy về, lại cắn vào cổ áo Lục Diệp.

Y Y trước khi lắc mình trở về trong cơ thể hồ phách, ngửa đầu hướng lên trời hô một câu: "Đưa chúng ta ra ngoài!"

Thiên cơ từ nơi sâu xa rơi xuống, trong chiến trường trở nên trống rỗng không một bóng người.

Trên tầng ba của gian nhà gỗ, thân ảnh của Hồ Phách đang

ngâm Lục Diệp xuất hiện.

Thanh âm Y Y thất kinh từ trong cơ thể Hồ Phách truyền ra: "Hoa Từ tử, Hoa Từ tử!"

Thiên địa linh lực cấm tiệt, Y Y không có cách nào hiển lộ bóng người, nhưng thời điểm nàng tránh ở trong cơ thể hồ phách, thật ra là có thể giao lưu với người khác.

"Ta đây!" Giọng của Hoa Từ lập tức vang lên.

Nàng vẫn luôn chờ ở chỗ này, hơn nữa trong phòng đã chuẩn bị một ít nước nóng và dây băng thảo dược gì đó, hiển nhiên là biết trận chiến này Lục Diệp nhất định sẽ bị thương.

Ôm Lục Diệp, Hoa Từ đặt hắn ta lên giường, ngồi xuống bên cạnh hắn ta, điều tra thương thế của hắn ta, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

Lại ngẩng đầu nhìn mặt Lục Diệp, chỉ thấy hai mắt hắn mở ra, trong mắt thần thái ảm đạm, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ chờ mong và tha thiết vào tương lai của hắn.

Y Y khẩn trương hỏi: "Hoa Từ tử, hắn thế nào rồi?"

Hoa Từ mím môi không nói, chỉ đưa tay che lại hai mắt Lục Diệp, vỗ nhẹ một cái.

Trong lòng Y Y lộp bộp, giọng nói run rẩy: "Hoa Từ tử?"

"Hửm?" Hoa Từ đáp lời, thấy Lục Diệp vẫn mở to mắt như cũ, liền đưa tay che mắt hắn lại.

"Độc phụ nhà ngươi muốn làm cái gì?" Lục Diệp chớp chớp mắt, giọng nói cực kỳ yếu ớt: "Ta còn chưa chết đâu! Ta chỉ không muốn nhúc nhích, tiết kiệm thể lực."

"Ta biết rõ ngươi không chết." Hoa Từ giải thích, "Đây không

phải muốn để người nghỉ ngơi cho tốt sao, là chính người bày ra bộ dáng chết không nhắm mắt!"

Lục Diệp tức giận đến đau gan, dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý tới nàng.

Y Y tức giận nói: "Đã là lúc nào rồi mà các người còn nói đùa!"

Sau một phen kiểm tra, thương thế của Lục Diệp rất nặng, thương thế mà Lan Tử Y lưu lại trên người hẳn thật ra cũng không tính là gì, phần lớn chỉ là vết thương da thịt hoặc là xuyên qua vết thương, dựa vào khí lực trước mắt của Lục Diệp cộng thêm thủ đoạn của Hoa Từ, không đến mấy ngày là có thể khôi phục.

Mấu chốt là cánh tay phải của Lục Diệp, để thi triển đao thuật lóe lên trắng thái chém liên tục, máu thịt toàn bộ cánh tay phải của Lục Diệp đều bị xé rách, giờ phút này cánh tay phải sưng phồng to như bắp đùi, khí huyết ở trong đó ứ đọng không thể đánh thông, trong bóng tối đều có thương thế, cho dù là thủ đoạn của Hoa Từ muốn trị hẳn, cũng phải tốn một chút công phu.

Nhất là trước mắt linh lực cấm tuyệt, rất nhiều thủ đoạn khó có thể vận dụng.

Gần nửa ngày sau, cả người Lục Diệp thích ý ngâm mình trong thùng gỗ, trong thùng gỗ kia tràn đầy nước thuốc màu xanh biếc, Hoa Từ ngồi ở một bên, đẩy máu chảy trên cánh tay phải của hắn, trong phòng hơi nóng bốc lên, sương mù lượn lờ.

Trận chiến bị vô số tu sĩ trong hai đại trận doanh chú ý, lặng lẽ kết thúc.

Nhưng kết quả của trận chiến này, trong lúc lơ đãng lại bị truyền ra.

Hắn bắt chước Lục Diệp xông lên bảng, một đường thế như chẻ tre vọt tới vị trí thứ ba là Vô Nhai đảo Lan Tử Y, lúc khiêu

chiến Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp thì trọng thương vô cùng!

Tin tức truyền ra cũng không gây ra quá nhiều gợn sóng, chủ yếu là sự mạnh mẽ của Lục Diệp đã xâm nhập vào lòng người, phía Vạn Ma lĩnh trước đây tuy rằng cảm thấy Lan Tử Y khiêu chiến là một cơ hội, nhưng cơ hội này rốt cuộc lớn đến mức nào, ai cũng không biết.

Bây giờ thua thì thua, bên Vạn Ma lĩnh dù sao cũng không có tổn thất gì.

Ngược lại Hạo Thiên minh bên này lại thở phào nhẹ nhõm, với tư cách là một phương bị khiêu chiến, Lục Diệp có thể thắng là chuyện đương nhiên, nếu như thua, vị trí đầu bảng sẽ khó giữ được, đến lúc đó rất nhiều người trong Vạn Ma lĩnh khẳng định sẽ nhảy ra kêu gào.

Nhưng bất luận là Hạo Thiên minh hay là Vạn Ma lĩnh, giờ phút này đều hiểu rõ một chuyện.

Đó chính là một chiến trường Linh Khê to lớn, sắp tiến vào thời đại bị một người chi phối!

Phóng tầm mắt nhìn khắp cổ kim, đây là chuyện chưa bao giờ xuất hiện.

Trước đó ba khối u ác tính lớn, vô luận là Phong Nguyệt Thiên hay là Lý Bá Tiên, hoặc là Yến Hình, đều đủ mạnh mẽ, nhưng ba người bọn họ thuộc hai đại trận doanh, đối lập lẫn nhau, cũng sẽ kiềm chế lẫn nhau.

Hơn nữa sự cường đại của họ chỉ là sự cường đại của con người, không thể mang lại lợi ích cho toàn bộ trận doanh.

Nhưng Lục Nhất Diệp thì khác, hẳn không chỉ là một người có thân thể cường đại, mà hẳn còn có thể làm được những chuyện mà tam đại u ác tính không thể làm được.

Lúc trước ở trong vòng, hắc đã gây ra phong ba bão táp, suất lĩnh liên quân Hạo Thiên minh phá một, hai trăm tông môn trụ sở bên phía Vạn Ma lĩnh.

Mấy ngày nay ở trong giới hạch tâm hắc cũng không nhàn rỗi, không ngừng nổi lên từng trận phong ba, ngược lại không công phá trụ sở tông môn nhà ai, nhưng ai có thể cam đoan, sau khi hắc tấn thăng Thiên Cửu sẽ không làm loại sự tình này chứ?

Hắc thực sự muốn làm như vậy, bên phía Vạn Ma lĩnh thật sự không ai có thể ngăn cản hắc!

Trong lúc nhất thời, đám cao tầng của các thế lực lớn trong Vạn Ma lĩnh tóc tai trở nên bạc đi rất nhiều, sau khi Lục Nhất Diệp tấn thăng Thiên Cửu, làm sao có thể bảo trụ trụ sở của mình, là vấn đề khẩn cấp nhất đối mặt với tất cả tông môn hạch tâm của Vạn Ma lĩnh.

Chương 801: Một khiêu cuối cùng!

Tên: Lục Nhất Diệp.

Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông.

Tu vi: 335 khiếu.

Vị trí: Chiến trường Linh Khê.

Công huân: Chín ngàn ba trăm năm mươi hai điểm.

Lục Diệp đã rất lâu rồi không có mượn ấn ký chiến trường để điều tra tin tức hoàn chỉnh của mình, bây giờ hẳn đang bị trọng thương trong người, tu dưỡng trong nhà gỗ, ngoài việc tu hành đọc sách ra thì không còn chuyện gì khác để làm.

Nhìn cột danh tính kia, Lục Diệp nhú mày, trong lòng cảm thấy ưu thương.

Hắn rõ ràng tên là Lục Diệp, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, Thiên Cơ đã nhận định tên của hắn là Lục Nhất Diệp.

Trên Linh Khê bằng như thế, bây giờ ngay cả tin tức trong ấn ký chiến trường cũng như vậy!

Từ lúc tấn thăng Thiên Bát đến nay, đã hơn hai tháng, nhưng linh khiếu mới chỉ mở được ba trăm ba mươi lăm khiếu, tốc độ khai khiếu không quá nhanh, nhất là gần đây Nguyên Từ Hô Khiếu, linh lực cấm tiệt, hẳn ngay cả Thao Thiết Xan cũng không thể vận chuyển, hiệu suất tu hành giảm xuống không ít.

Cách Thiên Cửu còn có hai mươi lăm khiếu cuối cùng, đã không xa!

Công huân không nhiều lắm, trong khoảng thời gian gần đây, giết địch có được rất nhiều chiến lợi phẩm mà không bán cho Thiên Cơ Bảo Khố. Nếu bán những chiến lợi phẩm kia cho Thiên Cơ Bảo Khố, con số chiến lợi phẩm của công huân nhất định tăng lên gấp mấy lần.

Linh Khê chiến trường chính là như vậy, tu sĩ thực lực không đủ khó kiếm công huân, nhưng như Lục Diệp, muốn kiếm công huân quả thực không cần quá đơn giản.

Đặc biệt là hắn còn đang bị Vạn Ma lĩnh toàn bộ tình huống doanh trại đối địch, hắn tùy tiện chạy một vòng ra ngoài, đều có một nhóm lớn người muốn giết hắn, giết không được hắn sẽ bị giết ngược lại...

Mỗi ngày dưới sự chăm sóc của Từ Hoa tu dưỡng, thương thế trên người nhanh chóng khôi phục, chỉ bất quá trạng thái cánh tay phải không được lạc quan, vẫn còn sưng tấy như cũ.

Nhớ lại trận chiến với Lan Tử Y, Lục Diệp vô cùng may mắn mình học được một ít kỹ xảo đặc thù từ tâm đắc đao thuật của tam sư huynh Tiêu Tinh Hà.

Có tâm đắc của đao thuật, Nhất Thiểm Đao thuật trở nên hoàn thiện.

Hơn nữa hắn còn từ đó học được Liên Trảm!

Bất luận là lóe lên, hay là chém liên tục, vừa là đao thuật, vừa là kỹ xảo vận dụng riêng lẻ, nếu vận dụng một mình, gánh nặng đối với Lục Diệp còn không quá lớn, nhưng nếu dùng cùng một lúc, kết quả chính là hiện tại, cho dù là hiện tại, cũng đã qua sáu bảy ngày rồi, cánh tay phải vẫn chưa thể khôi phục lại, đây còn là

dưới sự chiếu cố của Từ Hoa, nếu như không có hoa từ chiếu cố, Lục Diệp phỏng chừng cánh tay phải của mình tám chín phần mười sẽ bị phế.

Không thể phủ nhận, một cái lóe lên liên tiếp trăm, quả thực cường đại có chút quá phận, Linh Y của Lan Tử Y phòng hộ rất mạnh, ngay cả lóe lên cũng không có biện pháp dễ dàng phá vỡ, cuối cùng Lục Diệp liên tục trăm ba đao mới phá vỡ được nó.

Mạnh thì mạnh, di chứng cũng lớn, mà sợ dĩ có di chứng cường đại như vậy, một là bởi vì ba đao kia đối với bản thân Lục Diệp chịu tải quá lớn, nguyên nhân thứ hai cũng là do Lục Diệp thi triển không đủ thuần thực.

Nếu như đủ số lượng, di chứng hẳn không kinh khủng như vậy.

Mấy ngày nay, Lục Diệp ngoại trừ phục đan tu hành, mỗi ngày đều tiến hành một canh giờ minh tưởng, cùng Bàn Sơn Đao hô hấp thổ nạp, gia tăng liên hệ với Nhân Đao, mặt khác chính là nhìn xem quyển sách từ chỗ Vân phu nhân mang ra, hoặc là tìm hiểu tâm đắc đao thuật của Tam sư huynh.

Thời gian trôi qua rất nhanh.

Trong nhà gỗ, Lục Diệp và Hồ Phách trong trận địa sẵn sàng đón quân địch, Hoa Từ thì không biết chạy đến nơi nào tu hành.

Trước mắt thiên địa linh khí cấm tiệt, đối với tu hành của tất cả các tu sĩ đều có ảnh hưởng thật lớn, duy chỉ có hai người Lục Diệp và Hoa Từ ảnh hưởng không lớn, người trước tu hành chủ yếu dựa vào nuốt linh đan, người sau lại là cắn nuốt sương độc trong Vạn Độc Lâm.

Từ lần Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ lúc trước, một tháng nữa trôi qua, lần thứ hai ban thưởng tẩy lễ cũng sắp đến.

Từng có kinh nghiệm lần trước, Lục Diệp rất chờ mong loại ban thưởng này.

Không đợi bao lâu, thiên cơ rơi xuống, tầm mắt bắt đầu biến ảo.

Chờ đến khi Lục Diệp hoàn hồn lại, người đã xuất hiện trong Thiên Cơ Trì, bốn phía đều là linh vụ nồng nặc.

Thời gian có hạn, hắn vội vàng bố trí một trận pháp Tụ linh ở trong Thiên Cơ trì, nhập vào linh khiếu của mình để tạo ra trận đấu Tụ linh lộ nhỏ.

Y Y từ trong cơ thể Hồ Phách lao ra, hai người một hổ, đều tìm vị trí thích hợp, thỏa thích thôn phệ linh vụ, cảm thụ được linh vụ cải tạo và tăng lên đối với bản thân.

Lục Diệp cảm nhận càng rõ ràng hơn, bởi vì thương thế của hắn chưa lành.

Lần trước được Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ, hắn liền phát hiện một tình huống, đó chính là linh vụ nơi đây có hiệu quả điều trị nội thể ứ đọng nội thương tích.

Lần này rõ ràng hơn, vốn thương thế còn không có hoàn toàn khép lại nhanh chóng khép lại, cánh tay phải sưng phù cũng bắt đầu tiêu sưng, chậm rãi khôi phục nguyên trạng.

Cảm giác mát lạnh, làm cho người ta vô cùng thích ý.

Điều duy nhất khiến Lục Diệp cảm thấy tiếc hận chính là, cho dù hắn là người đứng đầu Linh Khê bang, ở trong Thiên Cơ Trì này, cũng chỉ có thể đợi nửa canh giờ!

Thời gian quá ngắn, nếu như thời gian đủ dài, nói không chừng có thể được càng nhiều chỗ tốt.

Bất quá nghĩ lại, linh vụ nơi này tác dụng với tu sĩ có hạn, đại đa số tu sĩ vào ba bốn lần thì không có hiệu quả, mình chỉ là tu vi Thiên Bát, còn có cơ hội tiến vào.

Còn có một điểm, lần trước Lục Diệp thử ở đây thu thập một ít linh vụ mang ra ngoài, kết quả giống như đã xúc động Thiên Cơ, khiến trong lòng hắn mơ hồ sinh ra một tia nghi ngờ, thiên cơ khắp nơi dường như có linh trí của chính mình.

Điều này khiến Lục Diệp khá để tâm, không biết nên thăm dò như thế nào mới có thể xác định điểm này.

Chương 802: Một khiêu cuối cùng! 2

Lục Diệp mơ hồ có một loại cảm giác, nếu như có thể trao đổi một chút với Thiên Cơ, có lẽ sẽ có thể hiểu rõ chân tướng của tu hành giới này!

Vì sao giới tu hành này lại có hai đại trận doanh của Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh đối lập, vì sao những tu sĩ khác nhau trong trận doanh giết chóc mà có công huân, Thiên Cơ bảo khổ rơi vào tình huống như thế này, Thiên Cơ thương minh và Thiên Cơ thương minh lại có liên hệ gì?

Loại nghi vấn này, rất nhiều tu sĩ cũng muốn hiểu rõ.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, khi Thiên Cơ đưa Lục Diệp về nhà gỗ, thương thế trên người hắn đã khỏi hẳn, ngay cả cánh tay phải cũng hoàn toàn khôi phục bình thường.

Lần tẩy lễ Thiên Cơ ban thưởng này, làm cho khí huyết cùng tâm thần của Lục Diệp trở nên khỏe mạnh hơn, hắn có thể cảm giác được, nếu lại vận dụng đao thuật lóe lên trong trạng thái chém liên tục, đao thứ tư kia hẳn hẳn là có thể chém ra, sẽ không giống như lần trước, chỉ có thể chém ra ba đao.

Đây không nghi ngờ gì nữa, đây là một loại biến cường rất rõ ràng.

Bất quá ở cấp độ Linh Khê cảnh này, có tư cách để y sử dụng đao thuật giết địch một nghìn tự tổn tám trăm, e rằng cũng chỉ có một Lan Tử Y.

Cửu Châu tu hành giới mặc dù nhân tài đông đúc, nhưng trên đời này chung quy không có nhân vật như yêu nghiệt.

Hai ngày sau, Nguyên Từ Lực Trường biến mất, thiên địa linh khí khôi phục lưu động.

Lục Diệp thở dài một hơi.

Thân là tu sĩ, cảm giác linh lực bị giam cầm trong cơ thể không cách nào vận dụng quả thực quá tệ hại. Trong lúc Nguyên Từ Hồ Khiếu, hầu như mỗi tu sĩ đều sinh ra cảm giác nguy cơ khó nói nên lời. Vì trong trạng thái đó, không chỉ linh lực bị giam cầm, ngay cả cảm giác của bản thân cũng được ban thưởng, giống như một người đột nhiên trở nên điếc, không ai biết lúc nào nguy hiểm sẽ tới.

Lục Diệp lập tức bố trí lại đại trận trong ngoài nhà gỗ.

Trước đó hắn vẫn luôn lo lắng một chuyện, đó chính là hao hết nhiên liệu của Thiên Phú Thụ.

Trong khoảng thời gian này không có đại trận ngăn cách, hắn vẫn luôn sinh hoạt trong khói độc, Hồ Phách cũng luôn đi theo bên cạnh Hoa Từ, ngay cả Y Y cũng nghẹn trong cơ thể Hồ Phách, không được tự do.

Nếu như nhiên liệu chứa đựng thiên phú thật sự hao hết, vậy hắn cũng phải dựa vào Hoa Từ mới có thể sống sót ở chỗ này.

Cũng may lúc này nguy cơ đã diệt hết.

Không bố trí lại truyền tống mẫu trận, bởi vì Lục Diệp cảm thấy không cần thiết.

Trong lòng âm thầm sinh ý ác độc, lần này không thăng cấp đến Thiên Cửu thì hắn tuyệt đối sẽ không rời khỏi Vạn Độc lâm, dù cho bên ngoài trời long đất lở thì hắn cũng sẽ không đi!

Tam Thánh Viện đã sớm bị công phá, Vạn Ma lĩnh bên kia khó có thể áp chế hấn hiện thân.

Có thiên địa linh khí, linh lực cũng không bị giam cầm, hiệu suất tu hành gia tăng trên phạm vi lớn.

Nhưng mà bởi vì mỗi ngày Lục Diệp đều phải tốn rất nhiều thời gian để tu hành đạo thuật, cho nên tốc độ khai khiếu vẫn luôn duy trì một trạng thái bình ổn.

Tâm đắc của đạo thuật của tam sư huynh đã bị hiểu thấu, còn lại chính là luyện tập và tham ngộ, việc này cần thời gian rất lâu, không thể gấp gáp được.

Trên Linh Khê bảng, lại biến mất rất nhiều danh tự quen thuộc, có thêm một số người không quen biết, diễn dịch hoàn mỹ lên giang sơn thay có nhân tài, sóng sau của sông lớn vượt lên trước.

Lan Tử Y đăng quang vị trí thứ hai trên Linh Khê bảng, nhưng không tiếp tục khiêu chiến Lục Diệp.

Đúng là thực lực của nàng rất mạnh, trước đây nàng đã có đủ tư cách tranh một bảng với Lục Diệp, nhưng chỗ dựa lớn nhất của nàng là tầng Linh y kia, Lục Diệp đã có thủ đoạn phá vỡ Linh y của nàng, vậy nàng sẽ mất đi tư cách cạnh tranh với hấn.

Chỉ cần Lục Diệp còn ở trong Linh Khê bảng một ngày, nàng cũng chỉ có thể đứng thứ hai!

Ngẫu nhiên nói chuyện phiếm với nhị sư tỷ Thủy Uyên, cuộc sống nhàn nhã đến cực điểm.

Thời gian trôi qua, thoáng một cái đã hơn một tháng.

Sau khi Lục Diệp mang theo Hồ Phách và Y Y lần thứ ba được Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ, hấn phát hiện một vấn đề.

Đó chính là linh vụ trong Thiên Cơ trì, đối với bản thân, thậm chí đối với Y Y Hồ Phách tăng lên, cũng không lớn như hai lần trước.

Lần thứ nhất cùng lần thứ hai, Lục Diệp cảm giác khí huyết và tâm thần của bản thân ít nhất tăng lên khoảng một thành.

Lần thứ ba này chỉ còn không đến một nửa hai lần trước.

Lần sau cũng không biết còn có thể tăng lên bao nhiêu.

Xem ra nghe đồn tu sĩ bên ngoài được ban thưởng ba bốn lần Thiên Cơ thì không có hiệu quả.

Trở về nhà gỗ, Lục Diệp thần thanh khí爽.

Tra xét linh khiếu bản thân, ba trăm năm mươi chín khiếu!

Chỉ còn một khiếu cuối cùng là có thể tấn thăng Thiên Cửu!

Lúc đầu khi mới bắt đầu tu hành, chưởng giáo từng nói với hần, tu sĩ khai khiếu đến cuối cùng, độ khó sẽ càng lúc càng lớn, cho nên rất nhiều tu sĩ ở Linh Khê cảnh cấp độ này đều không có biện pháp khai đầy ba trăm sáu mươi khiếu, xem tư chất cùng thiên phú của mỗi người bất đồng, số lượng cực hạn khai khiếu của rất nhiều người là không giống nhau.

Bất quá chỉ cần chuyển tu thiên cấp công pháp, số lượng khai khiếu đạt tới 240 đẳng sau, đều là có tư cách tấn thăng Vân Hà.

Từ khi Lục Diệp khai khiếu đến nay, hần vẫn chưa từng cảm nhận được loại tình huống khó khăn mà chưởng giáo nói tới này, hần cảm thấy độ khó mỗi lần khai khiếu đều không khác biệt lắm.

Điều này có quan hệ với việc linh lực của hần đủ tinh thuần, những tu sĩ khác cho dù linh lực có tinh thuần đến đâu, chỉ cần dùng qua linh đan đều có đan độc lắng đọng, tu vi càng cao, đan

độc ứ đọng càng lớn, tuy có phương pháp thanh trừ đần độc, nhưng loại chuyện này cũng là một đạo lý giống như tu sĩ bị thương, thoát nhìn thương thế hoàn toàn khôi phục rồi, nhưng trên thực tế hoàn toàn không cách nào phát hiện ra nội thương.

Chương 803: Thiên Cửu cùng xuất hành

Đan độc tích tụ trong cơ thể tu sĩ chính là như thế.

Đan độc lắng đọng càng nhiều, khai khiếu lại càng gian nan.

Từ ngày tu hành, Lục Diệp đã có Thiên Phú Thụ đốt đan độc, tuy nói có một đoạn thời gian bởi vì Thiên Phú Thụ nhiên liệu hao hết, dẫn đến tình huống một lượng lớn đan độc lắng đọng, nhưng theo việc hẩn bổ sung nhiên liệu của Thiên Phú Thụ, đan độc được tích tụ cũng bị đốt cháy không còn.

Linh lực toàn thân của hẩn tinh thuần hơn bất kỳ kẻ nào, cho nên trong quá trình khai khiếu, hẩn chưa bao giờ cảm nhận qua lực cản quá lớn.

Đương nhiên, luận về tốc độ khai khiếu, hay là Cự Giáp hoàn toàn xứng đáng, Cự Giáp có thể từ Thiên Thất tu sĩ một đường thẳng Vân Hà, chỉ điểm này, phóng tầm mắt từ cổ kim, đã không ai có thể sánh bằng.

Nhưng tình huống Cự Giáp đặc thù, dù sao trong cơ thể tu sĩ cũng không có loại yêu đan như hẩn.

Linh lực của hẩn thôi động trùng kích một chỗ linh khiếu cuối cùng chưa mở.

Vị trí một chỗ linh khiếu này rất gần với Nguyên Linh Khiếu, gần như ngay bên cạnh, lúc tu sĩ bước lên con đường tu hành, linh khiếu thứ nhất là Nguyên Linh Khiếu, linh khiếu cuối cùng của Linh Khê cảnh ở phụ cận Nguyên Linh Khiếu. Kể từ đó, lúc quay

đầu tấn thẳng Vân Hà, tất cả linh khiếu xâu chuỗi, liền có thể hình thành một vòng tuần hoàn đại chu thiên.

Linh lực tiếp tục thôi động, lần lượt trùng kích, thẳng đến một khắc nào đó, bích chương linh khiếu dày đặc kia bị phá vỡ, linh lực róc rách chảy vào trong đó, lấp đầy linh khiếu mới mở.

Linh Khê cảnh đại viên mãn!

Tới lúc này, ba trăm sáu mươi khiếu phân tán trong toàn thân Lục Diệp, trong các bộ vị của thân thể, cho nên nếu tu sĩ không cẩn thận không thiếu tay cụt chân trong trận chiến, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với thực lực, loại ảnh hưởng này không đơn giản chỉ là tứ chi không trọn vẹn mang đến, mà còn có ảnh hưởng của linh khiếu thiếu thốn mang đến, ảnh hưởng của người sau sẽ lớn hơn một chút.

Việc mọc lại chi gãy đối với tu hành giới Cửu Châu mà nói quá mức xa xôi, chưa từng nghe nói có ai có thể làm được loại chuyện kỳ này, bất quá lại có thể làm được, chỉ cần tay chân bị đứt vẫn còn nguyên vẹn thì sẽ có cơ hội nối lại lần nữa.

Đó là cần y thuật cực kỳ cao minh!

Linh Khê cảnh giữa, mở đầy ba trăm sáu mươi khiếu, đó chính là trình độ đại viên mãn, đến trình độ này, Linh Khê cảnh tu hành cơ bản đã đi tới đầu.

Bình thường mà nói, tu sĩ chỉ có tu vi trên tam phẩm, mới có tư cách tu hành đến trình độ đại viên mãn.

Đây cũng không phải là tông môn thượng hạng ba có phương thức tu hành đặc thù gì, mà là thu nhận môn đồ, đệ tử tư chất tốt đều bị tông môn thượng tam phẩm thu đi, bọn họ đào thải không cần mới có thể do những tông môn dưới tam phẩm kia thu nhận.

Lấy đại điển thu đồ lần trước của Tam Thánh Viện mà nói,

loại đại điển thu đồ này là đơn vị chính của Tam Thánh Viện, còn có rất nhiều tông môn trung và nhỏ là người lập hiệp sự, biểu hiện xuất sắc nhất trong toàn bộ đại điển thu đồ đệ đều được Tam Thánh Viện thu nhận, còn lại mới có thể để cho những tông môn trung hay tiểu tông môn khác lựa chọn.

Nhiều lần chọn lựa như vậy, người ưu tú mới vĩnh viễn xuất hiện ở trong đại tông môn, tiểu tông môn chỉ có thể thu nhận một ít tư chất không tốt.

Nhưng phạm là việc gì cũng không có tuyệt đối, luôn có một ít ngọc thô khi còn trẻ không muốn người khác biết, không tỏa ra bất kỳ ánh sáng nào, nếu những tông môn trung tiểu kia có thể nhặt được nhân tài như vậy, cũng có cơ hội để phẩm cấp nhà mình tăng lên một chút.

Bất kỳ một tu sĩ tu hành đến trình độ đại viên mãn, chắc chắn đều có thể tấn thăng Chân Hồ, xác suất tám chín thành có thể tấn thăng Thần Hải — điều kiện tiên quyết là không chết sớm!

Tranh đấu trong giới tu hành Cửu Châu rất tàn khốc, nếu trên con đường trưởng thành bị người giết, vậy đừng nói là tấn thăng Thần Hải, ngay cả Chân Hồ cũng khó có thể nhìn thấy...

Trong khoảng thời gian này số lượng tu sĩ Thiên Cửu bị Lục Diệp chém giết cũng không ít, nhất là lúc hắn đánh sâu vào Linh Khê bảng, những người ban đầu đụng phải hầu như đều bị giết.

Một khiêu cuối cùng đã mở ra, Lục Diệp thúc giục linh lực, theo thứ tự xuyên qua sáu mươi cái linh khiêu không ra hệ thống kia, đi vòng tuần hoàn tiểu chu thiên.

Sóng khí quét qua, trong cơ thể vang lên tiếng ông, Thiên Cửu tự thành!

Chỉ trong chốc lát, Lục Diệp đã cảm thấy bản thân có một chút

khác biệt, tuy rằng hệ thống chín tiểu chu thiên tuần hoàn trong cơ thể không liên quan với nhau, nhưng khi hệ thống tuần hoàn của tiểu chu thiên thứ chín hình thành, tựa hồ sinh ra một ít cộng hưởng với nhau, tốc độ linh lực chảy xuôi trong cơ thể cũng nhanh hơn rất nhiều, nếu cẩn thận lắng nghe, thậm chí có thể mơ hồ nghe được âm thanh nước chảy róc rách.

Đến lúc này, nếu như Lục Diệp muốn tấn thăng Vân Hà, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn thăng, chỉ cần xâu chuỗi tất cả linh khiếu thành một vòng tuần hoàn đại chu thiên là được, không có bất cứ độ khó nào.

Nhưng tại sao hắn lại tấn thăng Vân Hà vào lúc này?

Chưa kể sự gột rửa mà Thiên Cơ ban cho còn chưa tới cực hạn, cho dù hắn và tu sĩ Vạn Ma lĩnh thù hận cũng chưa tính kỹ được.

Trong khoảng thời gian này một mực ghen ở trong Vạn Độc Lâm tu hành, trong lòng tích lũy một cỗ oán khí, bây giờ thật vất vả thăng cấp Thiên Cửu, không phát tiết một chút làm sao thành?

Hơn nữa, hắn còn có một ít chuyện muốn làm.

Đoán chừng một hai tháng nữa hắn sẽ dừng lại ở Linh Khê cảnh.

Sau Thiên Thất, công pháp hắn chuyển tu là Đại Nhật Lưu Ly Quyết, quyển công pháp này hắn đã bỏ ra hơn năm ngàn hai trăm điểm công huân, nó là bộ công pháp đắt tiền nhất thích hợp với hắn trong bảo khố Thiên Cơ.

Chương 804: Thiên Cửu cùng xuất hành 2

Công pháp tốt xấu, quyết định bởi trình tự linh khiếu sâu chuỗi, trình tự sâu chuỗi linh khiếu không giống nhau, con đường hành công tự nhiên không giống nhau, con đường hành công không giống, hiệu suất linh lực chảy xuôi trong cơ thể lại không giống, như thế, có thể mang đến trợ giúp cho tu sĩ liền không đồng dạng...

Công pháp càng tốt, linh lực chảy xuôi càng nhanh, trong tương ứng, có thể khiến tu sĩ tăng lên càng lớn!

So với công pháp kém nhất, giá cả của Đại Nhật Lưu Ly quyết gấp mấy lần Thiên cấp công pháp bình thường, nhưng mức độ chênh lệch mấy lần chỉ tăng lên tới hai thành.

Đây đã là trợ giúp rất cao rồi, một bộ công pháp có thể tăng lên một hai thành thực lực, sức hấp dẫn này đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng cực kỳ trí mạng.

Hơn nữa Đại Nhật Lưu Ly Quyết còn có công hiệu rèn luyện thể phách, loại rèn luyện này không cần Lục Diệp làm gì, chỉ cần bảo trì linh lực lưu động trong cơ thể, vô hình trung có thể chậm rãi tăng cường thể phách.

Lục Diệp ngược lại không cảm giác được, có lẽ là thể phách của hắn đủ cường đại, không tăng cường được rõ ràng, hoặc là loại tăng cường đó là biến hóa của tiềm thức.

Nhưng đây là sản phẩm của bảo khố Thiên Cơ, cho nên không đối gạt ai.

Mặc dù tấn thắng Thiên Cửu, nhưng Lục Diệp cũng không định lập tức rời đi, tuần hoàn tiểu chu thiên vừa hình thành không tính là quá ổn định, cho nên phải vững chắc vài ngày, tránh cho lúc chiến đấu với người khác, tiểu chu thiên bỗng nhiên đình chỉ vận chuyển, thực lực đột nhiên giảm xuống cực kỳ có khả năng dẫn đến hậu quả cực kỳ ác liệt.

Trong tiểu viện, Lục Diệp cẩn thận tỉ mỉ luyện tập đao thuật.

Hoa từ từ từ tu hành trở về, liếc nhìn Lục Diệp: "Thiên Cửu? Chúc mừng a."

Lục Diệp thu đao, thuận miệng đáp: "Không có gì phải chúc mừng cả."

Nữ nhân tên Hoa Từ này, từ hơn nửa tháng trước đã tấn thắng Thiên Cửu rồi! Tốc độ tu hành cực nhanh, quả thực làm cho người ta nhìn mà than thở.

"Đây là chuẩn bị muốn rời đi sao?" Hoa Từ hỏi, mặc dù Lục Diệp chưa từng nói với nàng ý định của mình, nhưng nàng có thể cảm giác được, sau khi tu vi đến Thiên Cửu, Lục Diệp không có khả năng tiếp tục ở lại chỗ này.

"Mấy ngày nữa, người có dự định gì không?"

"Ta? Ta không có ý định gì."

"Người sớm đã Thiên Cửu, không tấn công Linh Khê bằng, lại không chuẩn bị tấn thắng Vân Hà, muốn làm cái gì? Hơn nữa, người đã là Thiên Cửu rồi, còn tu hành thế nào nữa?"

Đây là chuyện mà Lục Diệp không nghĩ ra nhất, theo đạo lý mà nói, trừ phi sau khi Thiên Cửu tấn thắng Vân Hà, nếu không tu hành như thế nào cũng không có cách nào tăng cao tu vi, nhưng Hoa Từ vẫn là mỗi ngày đi sớm về trễ như trước.

Y Y đã từng đi xem qua, phát hiện nàng vẫn đang thôn phệ khói độc của Vạn Độc Lâm, cũng không biết mục đích của nàng là gì.

Hơn nữa cũng không biết có phải ảo giác hay không, Lục Diệp mấy ngày gần đây cảm giác khói độc ở phụ cận, dường như trở nên mỏng manh hơn rất nhiều.

"Ta tự có biện pháp của ta." Hoa Từ hé miệng cười, không có nói tỉ mỉ, "Ta đi nấu cơm, buổi tối muốn ăn gì?"

Lục Diệp lấy một miếng thịt thú lớn từ trong túi trữ vật ra ném cho nàng.

Ba ngày sau, mọi thứ đã được chuẩn bị thỏa đáng, Lục Diệp chuẩn bị rời đi.

Hoa Từ thay hắc sửa sang lại quần áo, một bộ ngũ khí hiên lành mẹ già tiễn biệt người xa quê ngũ khí: "Đi ra ngoài, bản thân phải cẩn thận."

Khóe mắt Lục Diệp nhìn không được nhảy xuống, nghĩ thầm bản thân cũng không phải muốn chạy tới chân trời góc biển gì đó, hơn nữa trước kia hắc cũng từng rời khỏi Vạn Độc lâm mấy lần, cũng không thấy Hoa Từ dặn dò gì.

"Không có thứ gì cho người, cái này cho người phòng thân đi." Hoa Từ nói xong, dưới ánh mắt trợn mắt há hốc mồm của Lục Diệp, hắc há mồm nhẹ nhàng phun một cái về phía Lục Diệp, một quả cầu xanh mơn mơn, tròn vo, to cỡ ngón tay cái từ trong miệng đàn hương bay ra.

Khóe mắt Lục Diệp nhảy càngh nhiều, chỉ vì hơi thở của Hoa Từ thổi đến trên mặt hắc, hắc chẳng những ngửi được mùi thơm như lan, mà trên Thiên Phú Thụ cũng dấy lên một mảng lớn sương mù xám...

Nữ nhân này, hiện tại ngay cả hô hấp cũng có chứa kịch độc!

"Đây là cái gì?" Lục Diệp theo bản năng cảm giác quả cầu xanh này không phải thứ gì tốt.

"Vạn Độc đan?" Hoa Từ cười cười, lấy ra một cái hộp gỗ, bỏ Vạn Độc đan vào, vỗ vào tay Lục Diệp, "Nếu là bị rất nhiều người bao vây không cách nào thoát khỏi, liền thôi động linh lực ném vật này ra ngoài."

"Hiệu quả thế nào?"

Hoa Từ nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Không biết đâu, ta cũng không có dùng qua, người quay đầu lại thử xem, sau đó nói cho ta biết kết quả."

"..."

Lục Diệp cẩn thận từng li từng tí thu hộp gỗ vào túi trữ vật của mình, đặt ở vị trí ổn thỏa nhất.

"Đi thôi." Lục Diệp nói một tiếng, gọi Hồ Phách, Hồ Phách giống như mèo nhảy lên đầu vai hắn, ngay sau đó lấy ra Linh thuyền của mình, phóng lên trời.

Đứng tại chỗ, Hoa Từ đưa mắt nhìn Lục Diệp rời đi, cho đến khi đạo lưu quang biến mất trong tầm mắt, nàng mới xoay người bước về phía chốn tu hành thường.

Theo nàng tiến lên, tu vi vốn đã là Thiên Cửu vậy mà nhanh chóng trượt xuống, chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã rơi xuống cấp độ Thiên Bát.

Ngưng tụ một viên Vạn Độc Đan đối với nàng mà nói, hiển nhiên không phải không hao tổn, mà hao tổn lại là tu vi bản thân nàng!

Cửu Châu tu hành giới cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện công pháp hoặc bí thuật ly kỳ như vậy.

Đi tới vị trí tu hành ngày thường, nàng khoanh chân ngồi xuống, trong lúc hô hấp, bốn phía mông lớn khối độc nồng đậm tụ lại đến nàng, chỉ chốc lát, đã ngưng tụ thành một đoàn ở trước mặt nàng, một đoàn khối độc nồng đậm nhanh chóng xoay tròn, lực dẫn dắt cường đại làm sương độc bốn phía tụ lại mãnh liệt, ngấn ngủn trong chốc lát, trước mặt Hoa Từ đã tạo thành một cái vòng xoáy.

Chương 805: Lục Nhất Diệp đã tới.

Tuy Lục Diệp thăng cấp lên Thiên Cửu có mấy ngày, nhưng bởi vì từ sau khi hắn thăng cấp thì không thể hiện tu vi trước mặt người khác, cho nên đánh dấu trên Linh Khê bảng của hắn vẫn chỉ là Thiên Bát.

Toàn bộ chiến trường Linh Khê, ngoại trừ Hoa Từ, không có ai biết hắn đã thăng cấp Thiên Cửu.

Hai lần trước từ Vạn Độc lâm đều bại lộ hành tung rất nhanh, dẫn tới rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây đuổi chặn đường, vô cùng náo nhiệt.

Lúc này đây ngược lại là thanh tịnh hơn rất nhiều, ngự sử linh chu bay mấy trăm dặm mới thấy ba đạo lưu quang lướt gấp.

Trong giới hạch tâm, rất nhiều tu sĩ vì thuận tiện chạy trên đường mà bay qua bay lại, bình thường sẽ không có quá nhiều nguy hiểm. Bởi vì chỉ cần đầy đủ cảnh giác, dù là bị địch nhân bắt gặp, đánh không lại cũng có cơ hội bỏ chạy, trừ phi tốc độ chênh lệch quá lớn.

Thấy ba đạo lưu quang kia, Lục Diệp liền bay thẳng về phía đối phương.

Ba người bên kia hiển nhiên cũng nhìn thấy Lục Diệp, liền đứng tại chỗ chờ.

Ba người này không biết từ đâu tới, càng không biết phải đi nơi nào, Lục Diệp không biết rõ trận doanh của bọn họ, bọn họ

cũng không biết rõ trận doanh của Lục Diệp, sở dĩ dám đứng tại chỗ, không thể nghi ngờ là ỷ vào người đông thế mạnh.

Nếu mọi người cùng một trận doanh, tự nhiên sẽ không có tranh chấp gì, nếu thuộc phe đối địch, lấy ba địch một bọn họ cũng có thể chiếm hết lợi thế.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn.

Thẳng đến khoảng trăm trượng, một người trong ba người bỗng nhiên trong lòng nháy động, vận đủ thị lực nhìn về phía Lục Diệp bên kia, đồng thời mở miệng nói: "Lý sư huynh, người xem tên kia có giống Lục Nhất Diệp hay không?"

Hai người còn lại đều giật nảy mình, được gọi là Lý sư huynh tu sĩ miệng nói: "Đừng có hù dọa vi huynh."

Chợt nhớ tới, nơi này cách Vạn Độc lâm không tính là quá xa, thật sự có khả năng đụng phải Lục Nhất Diệp kia, hắc vội vàng vận dụng thị lực chân tay, đập vào mi mắt chính là một thiếu niên cấp tốc tới gần bọn họ, trên đầu vai thiếu niên kia còn có một con yêu thú trắng như tuyết đang ngồi xổm.

Không phải Lục Nhất Diệp thì là ai?

"Chạy mau!" Tu sĩ họ Lý hô to một tiếng, ba người nhất thời thất kinh, dựng lên độn quang muốn chạy khỏi nơi đây.

Nhưng đã trễ, tiếng xé gió vang lên, chín đạo lưu quang phân thành ba nhóm, tập kích ba người.

Tu vi ba người cũng không tính là quá cao, hai tên Thiên Bát, một tên Thiên Thất, làm sao có thể ngăn cản được Lục Diệp ngự khí?

Tiếng kêu thảm thiết ngăn ngủi vang lên, máu tươi nhao nhao tung toé từ trên bầu trời, chờ đến khi Lục Diệp đuổi tới vị trí ban

đầu của bọn họ, ba người đều đã mất mạng.

Sau khi tấn thăng Thiên Cửu, thực lực của Lục Diệp tăng lên rất nhiều, chém giết những tu sĩ Vạn Ma lĩnh này càng thêm thông dong tự nhiên.

Y Y lắc mình đi ra, tùy ý quét dọn chiến trường, thu hồi chiến lợi phẩm, Lục Diệp lần nữa lên đường.

Nơi đi qua, phàm là gặp tu sĩ, Lục Diệp đều phải tiến lên xác nhận một chút trận doanh của đối phương.

Mấy ngày qua, tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị hấn gặp được không ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều bị chém chết tại chỗ.

Ba ngày sau, thân ảnh Lục Diệp xuất hiện ở bên ngoài một đại trận phòng hộ có tên là Huyền Thanh Cung.

Thấy rõ linh văn gia trì hai tròng mắt, quan sát tiết điểm của đại trận này.

Một vị tu sĩ mặc áo bào rộng thùng thình nghe tin tức mà tới, cách màn sáng đại trận quát với Lục Diệp: "Người đến là ai?"

Sau khi hỏi xong, hấn cẩn thận quan sát Lục Diệp một chút, ngay sau đó sắc mặt đại biến, hoảng sợ thất thanh: "Lục Nhất Diệp?"

Tu sĩ này sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, làm thế nào cũng không nghĩ tới, Lục Nhất Diệp đại danh鼎鼎鼎鼎 lại bỗng nhiên xuất hiện ở bên ngoài trụ sở nhà mình, hơn nữa nhìn tư thế của hấn, hiển nhiên là người đến bất thiện.

Hấn vội vàng thôi động linh lực, hô to một tiếng: "Lục Nhất Diệp đến rồi!"

Một tiếng gầm giận dữ, trong trụ sở đột nhiên sôi trào, từng

đạo lưu quang bay lên trời, hướng phía bên này lao tới.

Bên ngoài màn sáng đại trận, Lục Diệp đã giơ tay đánh ra mấy cây trận kỳ, sau một hồi hành động của hắn, bên trong màn sáng bị trận kỳ bao phủ kia, linh lực đình chỉ chảy xuôi.

Hắn nhấc tay lên, như vén rèm cửa lên, xốc đại trận lên một góc, thản nhiên đi vào.

Lúc này đã có mấy vị tu sĩ chạy tới nơi đây với tốc độ tương đối nhanh hơn, còn có nhiều người đang trên đường chạy tới.

Mấy vị tu sĩ kia chạy tới đây thấy Lục Diệp xâm nhập vào nơi đóng quân của mình, làm gì còn khách khí? Liền nhao nhao thôi động thủ đoạn đánh về phía Lục Diệp.

Trong nháy mắt Bàn Sơn Đao ra khỏi vỏ, Phong Hành Linh Văn gia trì, thân ảnh Lục Diệp xê dịch lắc lư, tinh diệu vô cùng tránh đi tất cả công kích, xông thẳng đến trước mặt một tu sĩ, giơ tay chém xuống.

Máu tươi bắn tung toé!

Thân hình hắn không ngừng, lại phóng xuống dưới...

Chỉ trong thời gian ba hơi thở, tại chỗ đã có năm cổ thi thể nằm, trên Bàn Sơn đao, máu tươi nhỏ xuống.

Càng có nhiều tu sĩ hơn tụ tập đến đây, một vị Thiên Cửu cao giọng rống giận: "Lục Nhất Diệp, người muốn chết!"

Độc mã xâm nhập vào nơi đóng quân của mình, việc này nếu đặt ở trên người ai cũng không chịu được, nhìn mấy đạo thân ảnh nằm trong vũng máu, tròn mắt của đông đảo tu sĩ Huyền Thanh Cung đỏ ngầu.

Ngay khi tu sĩ thứ chín vừa dứt lời, từng đạo thuật pháp cùng

uy thế ngự khí giống như mưa rơi đánh về phía Lục Diệp.

Chương 806: Lục Nhất Diệp đã tới. 2

"Rầm" một tiếng vang lên, lúc linh lực màu đỏ rực chảy xuôi, Lục Diệp giang hai cánh sau lưng, phóng lên cao, toàn bộ công kích tập kích về phía hắn đều đánh vào không trung.

Hắn ta lướt qua đám người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tu sĩ Thiên Cửu đang la hét kia, đôi cánh đỏ rực sau lưng chỉ nhẹ nhàng kích động hai cái đã trực tiếp đánh giết đến trước mặt người ta.

Cảm giác áp bách khó có thể diễn tả bằng lời ập thẳng vào mặt, kèm theo đó là sát khí lạnh lẽo, phần nộ cùng khuất nhục của chín tên tu sĩ ngày đó đã bị hoảng sợ và hoảng sợ thay thế. Mắt thấy Lục Diệp lao về phía mình, thân hình cấp tốc rơi xuống.

Mặc dù hắn ta cũng có tu vi Thiên Cửu, nhưng ngay cả tư cách xông vào Linh Khê bằng cũng không có, bị một cái bằng như Lục Diệp nhìn chăm chăm, nào còn có cảm giác an toàn gì.

Bây giờ muốn giết được Lục Diệp, cũng chỉ có thể dựa vào ưu thế nhân số.

Thân hình vừa chuyển động, Lục Diệp đã nhào đến gần.

Tốc độ của tên này sao lại nhanh như vậy? Trong đầu tu sĩ Thiên Cửu này xuất hiện một ý nghĩ.

Phi Dực Linh vẫn vốn linh hoạt hơn Ngự Khí phi hành nhiều, huống chi Lục Diệp vì muốn đột tiến nhanh hơn, còn gia trì thêm Phong Hành Linh văn cho mình.

Hai đại linh văn đồng thời vận dụng, tốc độ nhanh như điện

của hắn cũng không quá đáng.

Bàn Sơn đao quần quanh ánh lửa lao về phía Cửu Tu Sĩ lúc trước, đối phương nâng linh khí trong tay lên để ngăn cản. Nhưng song phương mới chạm vào linh khí, hắn liền cảm thấy một luồng lực lượng hùng hậu không thể chống đỡ ập tới, linh khí cầm trên tay cũng rời tay bay ra, miệng hổ nứt toạc, cánh tay đau nhức.

Toàn bộ người dưới lực áp chế khổng lồ kia, không chịu nổi chế rơi xuống đất.

Mắt thấy đao thứ hai của Lục Diệp sắp chém xuống, hắn quá sợ hãi, vội vàng đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra một tấm Kim Thân phù.

Còn chưa kịp vỗ Kim Thân phù lên người, trường đao của Lục Diệp đã bị chém xuống.

Máu tươi chảy ra, thi thể chia lìa.

Phía dưới vang lên từng trận kinh hô, xen lẫn từng tiếng gào thét bi thương.

Không có gì khác, Lục Diệp giết chết, chính là trấn thủ sứ của Huyền Thanh Cung!

Trong Huyền Thanh Cung, vị Trấn Thủ sứ này làm rất hợp cách, đối với môn hạ sư đệ sư muội đều trông nom, mắt thấy hắn bị chém giết, các tu sĩ Huyền Thanh Cung tự nhiên trong lòng bi ai.

Lục Diệp cũng không biết đây là trấn thủ sứ của người ta, hắn chỉ suy đoán mà thôi, dù sao cho dù là tông môn hạch tâm, số lượng tu sĩ của mỗi nhà cũng có hạn, mỗi một người đều là nhân tài quý giá, trước cường thế chém giết một người, một người có thể giảm bớt áp lực tiếp theo cho mình, hai cũng có thể uy hiếp địch nhân.

Nhưng bây giờ xem ra, hiệu quả uy hiếp hình như không lớn lắm, ngược lại kích phát quyết tâm của Huyền Thanh cùng tu sĩ cùng chung kẻ địch.

Ai nấy đỏ mắt nhìn hắn, mắt đầy phần nộ như sắp tràn ra ngoài.

Sau khi giết tu sĩ Thiên Cửu này, thân hình Lục Diệp thuận thế rơi xuống, lúc gần đến mặt đất bỗng dừng chuyển hướng, dán sát mặt đất, đánh giết về phía đám người đông đặc nhất.

Bình hộp bên hông vù vù, chín đạo ngự khí bay ra, xoay tròn quanh nhau, tựa như một con quay trực tiếp đâm vào trong đám người, thân hình Lục Diệp theo sát phía sau Ngự Khí Đà Loa, Bàn Sơn Dao trong tay không ngừng vung vẩy chém tới.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng rống giận dữ liên tiếp vang lên.

Còn có âm thanh gầm gừ của Hồ Phách.

Mỗi một tiếng gào thét, đều hung hăng đánh thẳng vào tâm thần các tu sĩ phía trước, làm cho bọn hần đầu óc choáng váng, Lục Diệp thì nhân cơ hội này mà hạ sát thủ.

Một lượt va chạm, nằm xuống tại chỗ hơn mười bộ thi thể, toàn thân Lục Diệp cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, có của mình, cũng có của kẻ địch.

Lấy một địch nhiều, hắn cũng không thể không làm được mấy may tổn thương, cũng may hắn có linh văn ngự thủ có thể vận dụng, bảo vệ vị trí yếu hại của mình.

Lục Diệp lần nữa trở lại bên cạnh màn sáng đại trận, trường đao trong tay chỉ xéo xuống đất, tầm mắt hơi rũ xuống, rất nhiều tu sĩ Huyền Thanh Cung ở đối diện đã không còn phần nộ như vừa rồi, mỗi người đều không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Lục Diệp, tình cảnh huyền ảo hắn là lập tức trở nên yên tĩnh vô cùng.

Trước đó, nếu có người nói cho bọn họ biết, trên đời này có người có thể đơn thương độc mã giết vào một tông trú địa, đại sát tứ phương, hơn nữa đó còn là trụ sở của một tông môn hạch tâm, tất nhiên sẽ không có người nào tin tưởng, cái gọi là nhân lực có khi nghèo, thực lực một người dù cường đại thế nào, cũng có cực hạn.

Ngay cả Phong Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên trong ba khối u ác tính kia, lúc trước cũng không làm được loại chuyện này, đầu tiên là làm sao phá vỡ đại trận phòng hộ xâm nhập nơi đóng quân đối với bọn họ chính là một nan đề.

Nhưng bây giờ, chuyện như vậy lại xảy ra trước mắt họ, phát sinh ngay trước mắt họ!

Trong lòng hẩn nổi lên sóng to gió lớn, hẩn nhìn bóng người toàn máu tươi trước mặt, đám tu sĩ Huyền Thanh Cung rất muốn hỏi một câu, người và hẩn còn là người sao?

Lục Diệp không trì hoãn thời gian, lúc chín đạo ngự khí vù vù, lại một lần nữa đánh giết về phía địch trận.

Từng có vết xe đổ, tu sĩ Huyền Thanh Cung nhất thời tản ra bốn phía, đồng thời triệt hồi về phía sau, Lục Diệp nhắm đuôi đuổi giết, một đường phóng đi, dọc đường không ngừng phục thi thể.

Giết thẳng tới quảng trường trước Thiên Cơ điện, bên kia đã có gần bảy mươi tu sĩ dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch, bày binh bố trận.

Ở khu trú đóng trung tâm không có nhiều tu sĩ, trung bình tính ra thì mỗi một nhà đều chỉ có hơn một trăm người, dù là số người nhiều hơn một chút cũng sẽ không vượt quá hai trăm.

Huyền Thanh Cung tự nhiên cũng giống vậy, toàn bộ tông môn bao gồm tu sĩ nhà mình còn có tông môn khác, cũng chỉ có khoảng

một trăm hai mươi người.

Nhưng mà ngay tại thời gian ngắn ngủi không đến một chén trà vừa rồi, một trăm hai mươi người đã bị giết chết gần ba thành!

Những người còn lại, tất cả đều tụ tập trước quảng trường Thiên Cơ điện.

Thể tu phía trước, binh tu thứ yếu, pháp tu lần nữa, về phần đám quý tu, đều đã ẩn nấp tung tích, tìm kiếm cơ hội thích hợp, bạo khởi gây khó dễ.

Chương 807: “Một người diệt một tông!”

Huyền Thanh Cung tu sĩ bày ra trận thế đã có thể chống lại yêu thú bá chủ.

Đối với bọn họ mà nói, thực lực mà Lục Diệp thể hiện ra lúc này không kém chút nào so với những Yêu thú bá chủ trong truyền thuyết kia.

Cách xa nhau hai mươi trượng, bầu không khí nghiêm túc, có sát khí âm thầm phun trào.

Lục Diệp đang đứng tại chỗ bỗng nhiên xoay người bổ ra một đao, theo ánh đao hiện lên, một quỷ tu lặng yên không một tiếng động lén đến bên cạnh Lục Diệp chuẩn bị bùng nổ, trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Quỷ tu kia trước khi chết trong mắt tràn đầy thần sắc khó tin, nghĩ mãi mà không rõ chính mình làm sao bại lộ hành tung.

Uy lực một đao này làm cho càng nhiều quỷ tu ẩn nấp thân ảnh không dám hành động thiếu suy nghĩ, cảm giác của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp này, tựa hồ cường đại có chút quá phận, đám quỷ tu muốn đánh lén hẳn quả thực khó như lên trời.

Mà một đao chém xuống kia tựa hồ là tín hiệu, theo quỷ tu chết bất đắc kỳ tử, một chữ “Giết” bỗng nhiên từ trong trận doanh tu sĩ Huyền Thanh Cung gầm lên.

Tiếp theo trong nháy mắt, thuật pháp phô thiên cái địa cùng lưu quang ngự khí hướng Lục Diệp bên kia đánh tới, lít nha lít nhít

giống như mưa to vậy.

Dưới sự củng cố của Linh Văn hệ Phong, Lục Diệp đang bay đột nhiên tránh đi từng đạo từng đạo công kích, trong tầm nhìn của một đám tu sĩ Huyền Thanh Cung, thân ảnh của Lục Diệp linh hoạt giống như cá trong nước, thuật pháp bọn họ đánh ra cùng Ngự Khí Cửu Thành đều rơi vào khoảng không, có bắn trúng hắn cũng bị Lục Nhất Diệp thúc giục Linh Văn ngăn cản.

Trong vòng hai mươi trượng, chỉ tốn thời gian ba hơi thở đã ập tới.

Một thể tu đang cầm trong tay một cái linh khí đại thuẩn, dựng thẳng trước người, khí huyết và linh lực cuộn cuộn cùng một chỗ, bay ra tư thế kim cương không thể phá.

Cánh tay phải đang cầm đao của Lục Diệp bỗng nhiên bành trướng một vòng, khí huyết nồng đậm hội tụ trên cánh tay phải, nhắm ngay linh khí đại thuẩn của đối phương, một đao bổ xuống.

Chợt lóe!

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, một tấm Cửu Cẩm Đại Thuẩn trực tiếp bị nghiền nát, hóa thành mảnh vỡ bắn tung tóe khắp nơi, vốn dĩ nó có tác dụng phòng hộ nhưng lại không thể phát huy ra một chút nào, chẳng những thế, Bàn Sơn Đao còn thuận thế chém rớt những tu sĩ đứng sau tấm thuẩn xuống đất.

Trận hình Huyền Thanh Cung theo thể tu ngã xuống, xuất hiện một lỗ hổng nho nhỏ.

Thân ảnh của Lục Diệp giống như mãnh hổ xuống núi, theo lỗ hổng này liền xông vào đám người, ngự khí bay lượn bên cạnh, Bàn Sơn Đao trong tay không ngừng chém xuống.

Khi tu vi Thiên Bát, hắn đã từng giết vào nơi đóng quân của

một thể lực Vạn Ma lĩnh, kết quả lại bị người ta đánh cho chạy trốn chết, chật vật chạy trốn.

Nhưng trước mắt tu vi của hắn đã tấn thăng Thiên Cửu, hơn nữa còn được ban thưởng tẩy lễ ba lần thiên cơ, thực lực mạnh hơn trước rất nhiều.

Bây giờ Lục Diệp đã có tu vi để một mình diệt một tông.

Nếu không phải có tự tin như vậy, hắn có sao lại giết vào nơi đóng quân của Huyền Thanh Cung?

Đơn thương độc mã đối mặt với nhiều địch như vậy, phương pháp tốt nhất chính là giết vào trong địa bàn của địch, làm như vậy tuy rất dễ rơi vào thế bị bao vây, nhưng cũng có thể khống chế thế cục tốt hơn, làm cho trong cùng một thời gian địch có thể công kích mình trở nên có hạn, đơn giản mà nói chính là làm cho địch nhân trở nên bó tay bó chân.

Ngược lại, nếu giữ khoảng cách thì không dễ bị bao vây, nhưng một khi kéo dài khoảng cách thì tất cả mọi người có thể thông qua thủ đoạn ngự khí hoặc thuật pháp để công kích mình thì tình huống sẽ càng bất lợi hơn.

Xông vào trong địa bàn của địch, bốn phương tám hướng tất cả đều là địch, nhưng trong cùng một thời gian có thể công kích Lục Diệp, nhiều lắm cũng chỉ có bảy tám người, hơn nữa đều là chém giết ở khoảng cách gần, Lục Diệp không cần lo lắng bị ngự khí hoặc là thuật pháp quấy rầy.

Mỗi lần giết một người, trên người đều phải có thêm mấy vết thương, cũng may thân thể Lục Diệp đủ cường đại, những thương thế kia nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng trên thực tế đều chỉ là bị thương ngoài da, vị trí chính thức gây hại, hắn luôn dùng linh văn ngự thủ bảo vệ.

Khung cảnh trở nên hỗn loạn.

Hổ Phách ngồi xổm trên vai Lục Diệp thỉnh thoảng hét lên một tiếng, mỗi lần tiếng hổ gầm truyền ra, tất nhiên sẽ có một đám người xui xẻo.

Mà ở trong cục diện hỗn loạn này, lại có một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn lặng yên không một tiếng động hiện ra sau lưng Huyền Thanh Cung tu sĩ, đó chính là Y Y.

Khi Lục Diệp xâm nhập vào nơi đóng quân của Huyền Thanh Cung, giết mấy tu sĩ gặp lúc đầu, Y Y liền từ trong cơ thể hổ phách lách mình đi ra, trốn vào trong lòng đất.

Lúc này nàng ta chạy ra ngoài, không có một tu sĩ Huyền Thanh Cung nào chú ý tới nàng ta.

Trong tay nàng cầm một tấm bảo vật hình một cuốn sách vẽ, chính là Cửu Giới đồ do Vân phu nhân ban thưởng.

Lặng yên không một tiếng động đi tới sau lưng mấy tu sĩ Huyền Thanh Cung đang hoang mang lo sợ, thừa dịp Lục Diệp đại sát tứ phương hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người, nàng đem Cửu Giới Đồ chụp xuống đầu những người kia, trong chốc lát, mấy tu sĩ liền không thấy bóng dáng, mà trong Cửu Giới đồ lại có thêm mấy đạo thân ảnh bút mực, mấy đạo thân ảnh kia giống nhau, cả đám đều vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên là không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chương 808: “Một người diệt một tông!” 2

Cửu Giới đồ là bảo vật cấp độ Linh Bảo, vẫn luôn do Y Y phụ trách sử dụng, tuy thực lực hiện tại của Y Y chỉ có thể phát huy ra một chút uy năng của Cửu Giới đồ, nhưng đủ để đối phó với tu sĩ Linh Khê cảnh.

Thu nhập mấy người kia xong, Y Y lập tức chui vào lòng đất, tiến thẳng vào vị trí cách mặt đất mấy chục trượng.

Với thực lực trước mắt của Y Y cho dù nàng chưởng quản Cửu Giới đồ, muốn dựa vào sức một người giết chết mấy người này cũng có chút khó khăn, hơn nữa nàng không có biện pháp vây khốn người khác quá lâu, không phải Cửu Giới đồ không đủ lợi hại, mà là thực lực của nàng còn chưa đủ.

Nếu như thực lực của nàng đủ mạnh, bất cứ kẻ địch nào bị thu vào Cửu Giới đồ, sinh tử đều nằm trong sự khống chế của nàng, chỉ trong một ý nghĩ, nàng có thể để cho kẻ địch chết một cách không rõ ràng.

Vừa không có biện pháp vây khốn địch nhân quá lâu, lại không có biện pháp nhẹ nhàng giết địch, vậy chỉ có thể thả người.

Cho nên sau khi Y Y trốn vào vị trí dưới mặt đất hơn mười trượng, cũng thúc dục uy năng của Cửu Giới đồ, trực tiếp thả mấy người bị thu vào ra...

Mấy tu sĩ kia cũng không rên một tiếng, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Độ sâu mấy chục trượng, áp lực từ bốn phía, tu sĩ Linh Khê cảnh làm sao chịu nổi.

Cũng chỉ có Linh Thể không phải hư ảo như vậy mới có thể tự do xuyên qua dưới mặt đất.

Nàng lại lao ra, làm lại tất cả!

Đám tu sĩ Huyền Thanh Cung sợ hãi!

Lục Diệp vốn đơn thương độc mã xông vào nơi ở của bọn họ giết người, khiến bọn họ sinh ra một loại cảm giác bị khinh bỉ mạo phạm, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Nhưng giờ phút này mới phát hiện, người ta thật sự có bản lĩnh như vậy.

Ngắn ngủi không đến thời gian một chén trà nhỏ, hơn tám mươi người lại chết ba mươi vị, ngay cả các thể tu cầm linh khí đại thuẩn trong tay cũng không ngăn được một đao cuồng bạo của hắn, cả người lẫn khiên trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Càng khiến bọn họ cảm thấy khó hiểu là rất nhiều người lặng yên không một tiếng động biến mất, không ai biết bọn họ đi đâu, song bọn họ cứ như vậy mà biến mất.

Lúc này hơn tám mươi người còn lại chưa đến ba mươi vị, quảng trường trước Thiên Cơ điện máu chảy thành sông, thân chất thành núi, giết chóc phồn hoa nở rộ trong máu tươi và thi thể.

Kẻ giết người toàn thân đầm máu, giống như điên dại, từ đầu đến cuối hắn đều không nói một lời, không nói một chữ, chỉ làm chuyện giết chóc, tựa như hạ quyết tâm muốn tàn sát toàn bộ Huyền Thanh Cung không còn!

Người đã chết nhiều như vậy, tu sĩ Huyền Thanh Cung may mắn còn sống, mỗi người đều mất hết can đảm.

“Lui về Cửu Châu!”

Rốt cục có người không chịu nổi, hô to một tiếng.

Từ đó tụ tập đông đúc.

Tu sĩ Huyền Thanh Cung may mắn còn sống sót vừa đánh vừa lui, chạy về phía Thiên Cơ điện, đợi đến trước Thiên Cơ trụ, từng người từng người biến mất không thấy đâu nữa.

Nhưng trong quá trình này lại có mấy người chết dưới đao.

Thẳng đến khi trong tầm nhìn không còn gặp lại bất kỳ tu sĩ Huyền Thanh Cung nào, Lục Diệp mới dừng lại.

Y Y từ dưới đất chui lên, quan sát một chút rồi kinh ngạc hỏi: “Người đâu?”

Dựa vào sự đặc thù của Cửu Giới đồ và linh thể, nàng đang không ngừng vận chuyển dịch đi, ai ngờ thoáng chốc đã không còn thấy dịch nhân, chỉ còn một lượng lớn thi thể lưu lại trong chiến trường.

“Chạy rồi.”

Lục Diệp vẩy vẩy vết máu trên Bàn Sơn đao, thu đao vào vỏ.

“Quá đáng tiếc.”

Nàng cho rằng lần này có thể giết sạch người của Huyền Thanh Cung, kết quả vẫn là chạy một ít, bất quá số lượng hẳn là không nhiều lắm.

Nơi cách trụ sở Huyền Thanh Cung năm mươi dặm, đông đảo lưu quang cấp tốc lướt tới, cầm đầu rõ ràng là Tam Thánh Viện Trấn Thủ sứ Tư Đồ Hàn, đi theo phía sau cũng đều là tu sĩ tinh nhuệ của Tam Thánh Viện.

Tam Thánh Viện và trụ sở Huyền Thanh Cung ở gần nhau, Linh Khê Cảnh của Tam Thánh Viện thế hệ này không có nhiều người có thể xuất thủ, thực lực tổng thể suy yếu, cho nên thường xuyên bị thế lực Huyền Thanh Cung và hai nhà Vạn Ma Linh khác ức hiếp.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Tam Thánh Viện muốn Lục Diệp được dựa vào nơi bọn họ tu hành, vốn tưởng rằng có thể thuận tiện mượn sức Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Ngọc Uyển, giảm bớt tình cảnh xấu hổ của trụ sở Tam Thánh Viện, kết quả Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Ngọc Song Song tấn thăng Vân Hà.

Chuyện để Lục Diệp dựa vào tu hành cũng không giải quyết được gì.

Mà chuyện ba viện đóng quân lần trước, mấy nhà thế lực Vạn Ma linh gần đó cũng đã ra tay mạnh mẽ, nhất là Huyền Thanh Cung, làm hàng xóm, ân oán giữa đôi bên có thể nói là tổn hao sạch sẽ.

Tuy rằng chỗ đóng quân của ba Thánh Viện trước mắt được xây dựng lại, nhưng bởi vì thiếu thốn công đức, cho nên linh khí trời đất trong trụ sở phóng xạ, thậm chí phạm vi đóng địa cũng kém quá nhiều so với trước kia.

Cho nên sau khi nhận được tin Lục Diệp đưa tới, Tư Đồ Hàn liền điểm gần một nửa nhân thủ, khí thế hùng hổ đánh tới nơi đóng quân của Huyền Thanh Cung, chuẩn bị phối hợp với Lục Diệp, báo mối thù ngày đó.

Đi theo Tư Đồ Hàn, đám tu sĩ kia ai nấy đều xoa tay, đằng đằng sát khí.

“Phùng sư muội.” Tư Đồ Hàn đột nhiên mở miệng.

“Tại sao?” Phùng Nguyệt đứng sau hắn vội đáp, tu vi hiện tại

của Phùng Nguyệt cũng là Cửu tầng cảnh, hơn nữa dưới sự trợ giúp của Tam Thánh Viện, gom góp công đức mua Thiên cấp công pháp, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có thể tấn thăng Thiên Thất.

“Nhất Diệp huynh bây giờ ở đâu?” Tư Đồ Hàn hỏi.

“Ta hỏi một chút.” Phùng Nguyệt nói xong, vội vàng truyền tin cho Lục Diệp hỏi thăm tình hình.

Một lát sau, vẻ mặt nàng trở nên quái dị: “Ngũ sư huynh nói hiện giờ huynh ấy đang ở trong trụ sở Huyền Thanh Cung.”

Tư Đồ Hàn vừa nghe, sắc mặt hơi biến: “Một Diệp huynh tính tình gấp gáp, đã giết vào rồi sao?”

Trầm ngâm một lát, hần thúc giục linh lực hô to: “Chư vị sư đệ sư muội, một Diệp đạo hữu đã giết vào nơi đóng quân của Huyền Thanh Cung, bây giờ có khả năng bị bốn phương bao vây, đều tăng nhanh tốc độ, nhanh chóng đi phụ giúp một hai!”

“Vâng!” Đám tu sĩ cao giọng đáp lời, sau một khắc, tốc độ của mọi người đều tăng lên một đoạn.

Sau một nén nhang, mấy chục người đi tới bên ngoài trụ sở của Huyền Thanh Cung dưới sự dẫn dắt của Tư Đồ Hàn, nhưng đưa mắt nhìn lại, đại trận phòng hộ của Huyền Thanh Cung đã vận chuyển, hơn nữa bắt đầu từ một phương hướng, kéo dài đến trong trụ sở, khắp nơi đều là thi thể cùng máu tươi.

Đây là... Đánh xong rồi? Tư Đồ Hàn có chút phát ngờ.

Chương 809: Cửu Châu chấn động

Theo dấu vết chiến đấu, Tư Đồ Hàn dẫn hơn mười người vội vàng chạy tới quảng trường trước Thiên Cơ điện, xa xa liền nhìn thấy một thân ảnh toàn thân đầm máu ngồi trên bậc thang trước Thiên Cơ điện, một thanh trường đao đeo vỏ tùy ý đặt bên cạnh, mà trước mặt hắn là một hai trăm túi trữ vật.

Nhìn tư thế hết sức chuyên tâm kia, tựa hồ là... khóa cấm chế mở ra túi trữ vật?

Mà bóng dáng giống như bị máu tươi xối lên người kia, không phải Lục Nhất Diệp thì là ai!

“Ngũ sư huynh!” Phùng Nguyệt vội vàng tiến lên.

Lục Diệp ngẩng đầu, khẽ vuốt cằm, lại nhìn Tư Đồ Hàn thần sắc phức tạp phía sau nàng: “Tới rồi?”

Tư Đồ Hàn hoàn hồn, vội vàng thi lễ, lại hỏi: “Nhất Diệp huynh, chúng ta tới chậm rồi?”

“Không muộn, tới thật đúng lúc, vừa mới đánh xong.”

Đây không phải là tới chậm sao... Tư Đồ Hàn vốn là chuẩn bị mang mấy chục người đến hiệp trợ Lục Diệp, kết quả đến nơi mới phát hiện người ta đã đánh xong, hơn nữa còn kết thúc với kết cục thảm bại của Huyền Thanh Cung, vừa rồi hắn tùy tiện đếm lại, thi thể tán lạc trong nơi đóng quân này, ít nhất cũng có sáu bảy mươi bộ...

Bỗng nhiên kịp phản ứng, người ta hình như từ đầu tới cuối

đều không có ý muốn hắt tới đây hỗ trợ, cho nên mới nói đến không muốn!

“Nhất Diệp huynh, đây đều là do một mình người giết?”

“Đương nhiên không phải.”

Trong lòng Tư Đồ Hàn thả lỏng, thầm nghĩ quả nhiên như thế, nếu như đều là một người giết, vậy cũng không khỏi quá kinh khủng, chỉ là không nhìn thấy trợ thủ nào khác, có lẽ ẩn núp hoặc đã rời đi.

“Còn có Hồ Phách giúp ta.” Lục Diệp giơ tay vỗ vỗ đầu của Hồ Phách.

Vậy không phải là do một người giết sao?

Tâm tình Tư Đồ Hàn bị Lục Diệp làm cho lúc lên lúc xuống, đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Đứng ở phía sau hắn, một đám đệ tử Tam Thánh Viện cũng đều đồng loạt nuốt nước miếng...

Trụ sở Huyền Thanh Cung thăm trạng ngay trước mắt, trước quảng trường Thiên Cơ Điện khắp nơi là thi thể cùng máu tươi, mà đây lại là thủ bút do một người làm ra!

Từ lâu đã nghe nói thực lực Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông siêu cường, thủ đoạn phi phàm, cho tới tận khi tận mắt nhìn thấy danh tiếng quả thật là danh bất hư truyền.

Hít một hơi thật sâu, sắc mặt Tư Đồ Hàn phức tạp nói: “Nhất Diệp huynh đưa tin bảo ta tới đây, là muốn...”

Hắn có chút không rõ, Lục Diệp vừa có bản lĩnh tàn sát một tông, vậy còn gọi hắn tới đây làm gì? Hắn vốn tưởng rằng Lục Diệp muốn hắt dẫn người đến hỗ trợ, kết quả hiện tại xem ra,

không phải là như thế.

“Lần trước bởi vì chuyện của ta, liên lụy đến trụ sở Tam Thánh Viện bị phá, ta nghe ngóng, Huyền Thanh Cung trong đó xuất lực, chính là một báo trả, bọn họ phá trụ sở Tam Thánh Viện, ta sẽ đến phá trụ sở Huyền Thanh Cung bọn họ. Mặt khác, chương giáo bản tông cùng quý tông môn không phải còn có một tầng ước định, để cho ta đi Tam Thánh Viện tu hành, trước mắt ta đã có tu vi Thiên Cửu, ít ngày nữa sẽ rời khỏi Linh Khê chiến trường, vậy ước định là không thể thực hiện được, trước khi đi, tạm thời coi như Tam Thánh Viện giảm bớt áp lực đi.”

Tư Đồ Hàn không còn lời gì để nói.

Chương 810: Cửu Châu chấn động 2

Người của Huyền Thanh Cung không chết, cuối cùng thông qua Thiên Cơ trụ chạy gần ba mươi người, nhưng qua trận chiến này, tu sĩ hạch tâm Huyền Thanh Cung bị chém giết quá bảy phần, nguyên khí đại thương.

Toàn bộ những người nghe tin tức này, phản ứng đầu tiên là không có khả năng!

Cho dù Lục Nhất Diệp mạnh đến đâu, cho dù hắn có tấn thăng Thiên Cửu... hắn thực sự tấn thăng Thiên Cửu rồi, sau trận chiến Huyền Thanh Cung, tiêu chí tu vi của hắn trên Linh Khê bảng đã có thay đổi.

Nhưng cho dù hắn tấn thăng Thiên Cửu, cũng không thể nào làm được chuyện một người diệt một tông như thế!

Mở rộng tầm mắt nhìn khắp cổ kim, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, dù là Phong Nguyệt Linh và Lý Bá Tiên lúc trước cũng không có bản lĩnh như vậy, Lục Nhất Diệp hắn dựa vào cái gì mà có thể làm được?

Phải biết Phong Nguyệt Linh và Lý Bá Tiên đều đã đắm chìm hơn mười năm ở Linh Khê cảnh...

Không ngừng có người truyền tin tức về Huyền Thanh Cung, xác định sự tình là thật hay giả.

Cuối cùng xác định... sự tình lại là thật.

Trụ sở Huyền Thanh Cung to như vậy thật sự bị Lục Diệp đơn

thương độc mã chọn, trong tin tức truyền lộ ra, Lục Nhất Diệp dựa vào tạo nghệ trận đạo của bản thân xâm nhập trụ sở Huyền Thanh Cung, một đường đại khai sát giới, cho dù bên Huyền Thanh Cung hơn tám mươi người bày xong trận thế, cũng không thể ngăn cản hẳn, ngược lại bị hắn một mình giết đến máu chảy thành sông.

Người này tính cách ác liệt, thủ đoạn hung tàn, quả thực chưa từng nghe qua, người này giết tu sĩ hạch tâm, quả thực giống như giết gà con...

Cửu Châu chấn động.

Trong Linh Khê chiến trường, thế lực Vạn Ma lĩnh hạch tâm trong lúc nhất thời đều cảm thấy bất an.

Tất cả cường giả Vạn Ma lĩnh xác định tin tức này đều không nhận được thất thần.

Trước đó, bên Vạn Ma lĩnh đã dự liệu được, nếu để Lục Nhất Diệp tấn thăng Thiên Cửu, chỉ sợ toàn bộ chiến trường Linh Khê này đều sẽ bị một mình hắn chi phối, nhưng cho dù là như vậy, cũng không ai có thể ngờ được thăng nhãi này sau khi tấn thăng Thiên Cửu, lập tức làm ra đại sự như vậy.

Chẳng lẽ chiến trường Linh Khê to lớn như vậy, thật sự phải tiến vào thời đại của một người thống trị sao?

Bên phía Vạn Ma lĩnh, ai có thể cam tâm chứ? Một kẻ sát nhân như ngóe, lẽ nào thật sự không ai có thể xử lý hắn sao?

Nửa ngày sau, lại có một tin tức khiến người ta khiếp sợ được truyền ra.

Nơi Huyền Thanh Cung đóng quân, Huyền Nguyệt các bị phá!

Vẫn là Lục Nhất Diệp, vẫn là một con ngựa đơn thương!

Huyền Thanh Cung là thế lực cấp ba, trong nơi đóng quân ngay cả cường giả Linh Khê bảng cũng không có, số lượng tu sĩ cấp Thiên Cửu cũng có hạn, nếu như nói trụ sở Huyền Thanh Cung bị phá, là bọn hắn nội tình không đủ hùng hậu mà nói, như vậy Huyền Nguyệt Các trụ sở bị phá, chính là vì Lục Nhất Diệp đủ cường đại.

Bởi vì Huyền Nguyệt các là thế lực nhất phẩm! Số lượng tu sĩ Thiên Cửu trong tông nhiều hơn so với Huyền Thanh Cung, hơn nữa còn có một vị cường giả xếp hạng hơn năm mươi Linh Khê bảng.

Cứ như vậy, sau khi đánh đổi cái giá cực kỳ thảm trọng, tu sĩ Huyền Nguyệt các may mắn còn sống sót cũng chỉ có thể bị buộc phải quay về Cửu Châu, đóng quân lớn như vậy, rơi vào tay một người.

Tổng thể mà nói, Huyền Nguyệt các tổn thất không tính quá lớn, bởi vì có vết xe đổ của Huyền Thanh Cung, cho nên ngay từ đầu bọn họ đã bày sẵn trận thế, cuối cùng rút lui cũng ngay ngắn trật tự, nhưng vẫn chết ba bốn mươi người.

Đó chính là hạt giống tốt có thể tấn thăng Vân Hà cảnh bất cứ lúc nào, cứ như vậy bị giết chết, làm cho người phía trên Huyền Nguyệt các đau lòng đến mức nhỏ máu.

Khi Huyền Thanh Cung đóng quân bị phá, rất nhiều thế lực Vạn Ma lĩnh vẫn còn ôm lòng cầu may, cảm thấy đó là Huyền Thanh Cung quá yếu, nhưng theo tin tức Huyền Nguyệt các bị phá truyền ra, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh may mắn kia cũng không thể không coi trọng Lục Nhất Diệp.

Ngay cả trụ sở nhất phẩm tông môn cũng không ngăn được tiểu tử này giết chóc. Phóng mắt nhìn khắp chiến trường Linh Khê, còn ai có thể chống đỡ nổi?

Hôm sau, trụ sở thứ ba của Vạn Ma Lĩnh bị phá, ngay gần Huyền Thanh Cung và Huyền Nguyệt Các.

Phía Vạn Ma lĩnh cũng đang tức giận, kinh hãi không thôi.

Nhớ ngày đó, khi Lục Nhất Diệp ở trong vòng làm mưa làm gió, còn phải lôi kéo ra một nhánh liên quân Hạo Thiên minh, dựa vào liên quân để hành sự, nhưng bây giờ đã đến vòng trung tâm, căn bản không cần lôi kéo liên quân gì cả, hẳn đi đến nơi nào, là có thể mang tai ương diệt môn đến nơi đó.

Diệt môn chi diệp hoàn toàn xứng đáng!

Quả nhiên chỉ có tên gọi sai, không có ngoại lệ.

Lúc ấy vì ngăn chặn Lục Nhất Diệp, Vạn Ma lĩnh cũng tập trung rất nhiều nhân thủ, cùng lúc giằng co với liên quân Hạo Thiên minh, để cho các đại tu Thần Hải cảnh ra mặt thương lượng, cuối cùng bồi thường rất nhiều vật tư, lúc này mới yên ổn.

Nhưng hiện tại Lục Nhất Thương đơn thương độc mã làm việc, Vạn Ma lĩnh bên này quả thực khó có thể ứng phó, bọn họ đương nhiên cũng có thể lại tập trung nhân thủ, nhưng Lục Nhất Diệp trước mắt tu vi Thiên Cửu, ngự khí tốc độ vô song, ai có thể đuổi kịp hắn?

Nếu đuổi không kịp, tập trung nhiều nhân thủ hơn thì có ý nghĩa gì?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều cường giả Vạn Ma lĩnh đau đầu đến cực điểm, hoảng sợ phát hiện, bọn họ lại không có thủ đoạn khắc chế Lục Nhất Diệp, trừ phi tận lực vứt bỏ tất cả trụ sở, tạo thành đại quân, sau đó diệt trừ toàn bộ lãnh thổ của Hạo Thiên minh.

Nếu vậy thì là do ta không tốt, tất cả mọi người đừng mong có được kết cục tốt.

Nhưng làm như vậy lại không hề ảnh hưởng đến bản thân Lục Nhất Diệp, Bích Huyết tông người ta ở nơi đóng quân, ở ngoài cùng chiến trường, mưa gió trong vòng hạch tâm căn bản không ảnh hưởng đến Bích Huyết tông bên kia.

Thời gian trôi qua, trong trung tâm chiến trường, một nhà tiếp một tông môn bị phá, cho dù là trụ sở của tông môn nhất phẩm, ở trước mặt Lục Diệp cũng yếu ớt như tờ giấy, mấy ngày đầu còn có một số tông môn chưa từ bỏ ý định, cảm thấy bên ngoài quá mức khoe khoang thực lực của Lục Diệp, ý đồ lấy ưu thế nhân số ngăn cản Lục Diệp tiến công, nhưng sau khi nếm mùi thất bại đều đã từ bỏ trụ sở của mình, lui về đóng ở Cửu Châu môn.

Chương 811: Tử Kim môn!

Ngắn ngủi mười ngày, trụ sở của Vạn Ma lĩnh bên trong vòng hạch tâm bị phá, binh quân mỗi ngày đều có khoảng hai tông môn.

Có một số tông môn vì giảm bớt tổn thất của nhân viên, khi Lục Diệp đến toàn bộ quân sĩ liền lui về Cửu Châu, mang đi tất cả những thứ có thể mang đi, nhưng đủ loại gia trì trên Thiên Cơ trụ lại không mang đi được, đều bị Lục Diệp tận tình cướp đoạt.

Còn có vài tông môn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng sau khi bị Lục Diệp giết vào mấy lần, tổn thất rất nhiều nhân thủ thì cũng đã nhận rõ hiện thực.

Hiện giờ trên chiến trường Linh Khê này, thật sự không ai có thể ngăn cản được Lục Nhất Diệp!

Toàn bộ Vạn Ma Lĩnh tông môn trong Linh Khê chiến trường, vô luận nhất phẩm nhị phẩm hay là tam phẩm, đều như thiếu nữ bị lột sạch quần áo đặt trước mặt người này, mặc cho hắn chà đạp lấy.

Tới giờ phút này, các cường giả Vạn Ma lĩnh mới hoảng sợ phát hiện khi một người cường đại đến trình độ nhất định, thật sự có thể muốn làm gì thì làm!

Mà mượn cớ đại thế này của Lục Diệp, rất nhiều phe phái Hạo Thiên minh cũng đang rục rịch, trong lúc nhất thời, bên trong chiến trường, bên trong vòng tối trung tâm có dấu hiệu một trận đại chiến kinh thiên sắp xảy ra.

Trên bầu trời, Lục Diệp kết thúc đưa tin với nhị sư tỷ, chau mày.

Mười ngày bốn ba trôi qua, hắc thu hoạch rất lớn, không nói đến mỗi lần công phá trụ sở một nhà Vạn Ma lĩnh hắc đều có thể cướp đoạt đại lượng gia trì, dù chém giết những tu sĩ hạch tâm kia, cũng chiếm đoạt số lượng lớn chiến lợi phẩm.

Nhưng hắc mớ hồ có loại cảm giác, mình nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ gặp chuyện không may, khả năng lớn nhất chính là cái vòng hạch tâm hoàn toàn loạn hắc lên, đến lúc đó vô luận là Vạn Ma lĩnh hay là Hạo Thiên minh, đều không có một ngày tốt lành.

Cho nên hắc cố ý đưa tin hỏi thăm Nhị sư tỷ, nói ra bản khoản của mình.

Thủy Uyên ngược lại không nói quá nhiều, chỉ nói hắc làm việc theo bản tâm, không thẹn với lương tâm là được.

Phía trước một nhà trụ sở đại trận màn sáng bao phủ, từ trên thập phần ước chừng, là một nhà Tử Kim môn nhị phẩm tông môn.

Ánh sáng xoay chuyển, ầm ầm hạ xuống bên ngoài màn sáng của đại trận.

Giờ này khắc này, bên ngoài màn sáng một lão giả râu tóc bạc trắng, sắc mặt hồng nhuận yên tĩnh mà đứng, lão giả này sắc mặt hiền lành, cho người ta một loại cảm giác rất ôn hòa.

Nhìn từ trên trời giáng xuống, thân ảnh thiếu niên rơi vào trước người, lão giả mỉm cười: “Là Bích Huyết tông Nhất Diệp tiểu hữu?”

Lục Diệp đặt tay lên chuôi đao, giương mắt nhìn hắc.

Liếc mắt liền nhìn ra lão nhân này không phải tu sĩ Linh Khê cảnh, một đồng tuổi như vậy, tối thiểu nhất cũng là Chân Hồ cảnh!

Mười ngày này một đường giết tới, tu sĩ Vạn Ma lĩnh hắc giết không đơn thuần chỉ là Linh Khê cảnh, có vài tông môn thậm chí xuất động cường giả Vân Hà Chân Hồ cảnh, bởi vì chỉ dựa vào tu sĩ Linh Khê cảnh nguyên bản hoàn toàn không thủ được nơi đóng quân, cho nên bất đắc dĩ chỉ có thể xuất động cường giả mạnh hơn trong tông.

Đương nhiên, bất kể là Vân Hà hay là Chân Hồ, tiến vào chiến trường Linh Khê, bị Thiên Cơ điều và áp chế, thực lực mạnh nhất cũng chỉ tới Thiên Cửu.

Không thể không nói, những cường giả Vân Hà Chân Hồ cảnh này quả thực mang đến cho Lục Diệp không ít phiền phức, ba ngày trước một trận đại chiến, Lục Diệp đã giết năm tiến, lúc này mới hoàn toàn làm tan rã ý chí chiến đấu của đối phương.

Cho nên hiện tại Lục Diệp nhìn thấy một lão nhân râu tóc bạc trắng ở chỗ này, đã không còn kinh ngạc.

Ánh mắt sắc bén quét qua chỗ yếu hại trên toàn thân lão đầu, thầm nghĩ nếu như mình bỗng nhiên ra tay, muốn mấy đao mới có thể chém chết đối phương.

Thần sắc lão giả rõ ràng cứng đờ, vội vàng nói: “Nhất Diệp tiểu hữu an tâm chờ vội, lão phu hôm nay chờ ở đây, cũng không phải muốn cùng tiểu hữu làm khó, chỉ là có một mối làm ăn muốn tiểu hữu nói chuyện.”

Lục Diệp trầm mặc, ánh mắt khẽ nâng lên, nhìn về phía sau lưng lão giả, hơn một trăm bóng người bên trong màn sáng đại trận.

Lão giả bật cười: “Tiểu tử chỉ lo lắng cho an nguy của lão phu, cho nên mới nhìn chăm chăm vào đó. Tiểu hữu chờ lo lắng, trước khi lão phu hạ lệnh, bọn họ sẽ không làm gì với tiểu hữu đâu. Nơi đây không phải là nơi để nói chuyện, nếu tiểu hữu tin được lão

phu, xin mời đi theo ta.”

Nói xong, lão giả triển ra linh khí phi hành của mình, hướng xa xa bay đi.

Lục Diệp nhìn lão nhân này một chút, lại nhìn hơn một trăm người bên trong màn sáng đại trận, bàn tay vuốt chuôi đao có chút lỏng lỏng ra, ngự khí đuổi theo lão nhân kia.

Chỉ chốc lát sau, trên một ngọn núi cách trụ sở của người ta hơn mười dặm, lão giả và Lục Diệp hạ thân hình xuống theo thứ tự.

Trong mắt Lục Diệp được linh văn gia trì, điều tra bốn phía, không có bất kỳ mai phục nào, cũng không có dấu vết trận pháp.

Lão giả một tay vỗ sau lưng, đứng ở đỉnh núi quan sát phía dưới, thế lực trụ sở Vạn Ma lĩnh kia đã thu hết vào mắt, bỗng nhiên ung dung nói: “Nơi này cảnh sắc không tệ, tiểu hữu có muốn cùng xem không?”

Lục Diệp tiến lên, đứng ở bên cạnh hắn cách đó không xa, nhìn xuống phía dưới.

“Trong mắt tiểu hữu có thể thấy, hắn là rất nhiều công huân cùng tài phú, thế nhưng là lão phu trong mắt mấy đời người Tử Kim môn ta, kết quả mười mấy đời người liều mạng, còn có Tử Kim môn ta tương lai.” Lão giả từ từ mở miệng, “Đương nhiên, ta và người phân thuộc không cùng trận doanh, lập trường bất đồng, chứng kiến đồ vật tự nhiên không giống nhau.”

“Có chuyện gì cứ nói thẳng!”

Lục Diệp mở miệng.

Chương 812: Tử Kim môn! 2

Lão giả gật đầu nói: “Tiểu hữu đã là người sáng khoái, lão phu cũng sẽ không buông tha, từ lúc Huyền Thanh Cung đóng quân đến hôm nay, trong mười ngày này, thế lực Vạn Ma lĩnh bị tiểu hữu phá vỡ tổng cộng có hai mươi ba nhà, tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết ở trên tay tiểu hữu cũng có mấy trăm người. Thành thật, với thực lực và nội tình mà tiểu hữu thể hiện trước mắt, cho dù mấy lão già chúng ta xuất động cũng chưa chắc có thể chống đỡ được sự giết chóc của tiểu hữu, nếu tiểu hữu nguyện ý, có thể toàn gia đánh tới, phá hết trụ sở của tất cả thế lực Vạn Ma lĩnh ở trong vòng hạch tâm!”

Đây chính là hiện thực mà bên phía Vạn Ma lĩnh hiện tại cần phải đối mặt, nếu như Lục Diệp thật sự muốn, không có một thế lực nào của Vạn Ma lĩnh có thể bảo trụ sở!

“Nói thế nhưng!”

Lão giả bị Lục Diệp làm cho có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể nói tiếp: “Nhưng tiểu hữu đã nghĩ qua chưa, nếu thật sự như thế, sẽ xuất hiện chuyện gì?”

Không đợi Lục Diệp mở miệng, lão giả đã tự mình nói tiếp: “Nếu thực sự như vậy, trong vòng hạch tâm sẽ có vô số tu sĩ Thiên cấp không còn nỗi lo về sau, bọn họ không cần phải thủ hộ nơi mình đã tan vỡ, bọn họ có thể liên thủ cùng một chỗ, đối với Hạo Thiên minh khác khỏi xướng tiến công, một trăm người tấn công không được, vậy thì hai trăm người, hai trăm người tấn công không được, vậy thì ba trăm người... Cũng sẽ có lúc bị đánh hạ. Lão phu xem tiểu hữu làm việc, cũng không phải là người tùy ý làm ra loại chuyện này, hẳn là có thể nghĩ đến loại kết quả này, đương nhiên, nếu tiểu hữu đồng thời công phá nơi ở của người

khác, cũng sẽ giết sạch địch nhân trong nơi đóng quân, vậy thì tự nhiên sẽ không còn tăng tai họa ngầm này.”

Lão già nói một cách chi tiết, Lục Diệp mặt không chút thay đổi lắng nghe.

Không thể không nói, thứ mà lão nhân này nói chính là chuyện Lục Diệp lo lắng trong mấy ngày gần đây.

Từ khi hấn tiến vào giới trung tâm tới nay thì bị một phương Vạn Ma lĩnh nhằm vào, trước khi lên cấp Thiên Cửu thì trong lòng âm thầm nảy sinh ý nghĩ độc ác, đợi một ngày nào đó Thiên Cửu tiến cấp thì toàn bộ đều muốn đòi lại cả vốn lẫn lời!

Nhưng sau khi tấn thăng Thiên Cửu, thật sự làm như vậy, mới phát hiện mình nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Lão già này nói không sai, mỗi khi lão công phá nơi đóng quân của một thế lực Vạn Ma lĩnh, bên trong vòng tròn hạch tâm đều sẽ có thêm một tăng tai họa ngầm, trừ phi lúc lão ta công phá nơi trú đóng giết sạch địch .

Nhưng đây là chuyện không thể nào, chiến tích khủng bố của Lục Diệp bày ra trước mắt, những tu sĩ thế lực Vạn Ma lĩnh kia căn bản không dám cố thủ nơi đóng quân nữa, sinh ra xung đột chính diện gì với hấn, có khả năng nhất chính là, mỗi khi Lục Diệp đến một chỗ, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh từ bỏ nơi đóng quân, rút về Cửu Châu, bảo tồn lực lượng.

Kể từ đó, hấn mỗi lần công chiếm trụ sở một môn thế lực Vạn Ma lĩnh, tai họa ngầm kia sẽ lớn hơn một phần.

Một khi tai họa ngầm này tích tụ đến cực hạn, khẳng định sẽ bộc phát ra, đến lúc đó toàn bộ khu vực trung tâm đều sẽ bị cuốn vào bên trong ngọn lửa chiến tranh, không còn nỗi lo về tu sĩ Vạn Ma lĩnh khẳng định sẽ tụ tập cùng một chỗ, tấn công thế lực Hạo

Thiên minh.

Đúng là có một tầng bản khoán như vậy, hẳn trước đó mới có thể đưa tin cho nhị sư tử Thủy Uyên, muốn hỏi một chút tiếp theo mình nên làm như thế nào, đáng tiếc Thủy Uyên không cho hẳn chỉ dẫn rõ ràng.

“Đương nhiên, nếu tiểu hữu chỉ lo sắm khoái trong lòng, không để ý tới ác quả ngày sau Hạo Thiên minh có thể gặp phải, vậy thì lão phu không nói, Tử Kim môn ta không ngăn được tiểu hữu, lão phu tuy là Chân Hồ, nhưng ở Linh Khê chiến trường này cũng không phải là đối thủ của tiểu hữu, tiểu hữu có thể giết lão phu, sau đó lại công chiếm Tử Kim môn, bộ xương già này của lão phu hẳn cũng đáng giá mấy trăm điểm công huân.”

Lục Diệp có thể không để ý tới ác quả mà ngày sau Hạo Thiên minh có thể gặp phải không?

Đương nhiên không thể nào.

Nhớ ngày đó khi hẳn bại lộ thân phận đệ tử của Bích Huyết tông, là do rất nhiều tông môn của Hạo Thiên minh một đường tiếp sức hộ tống, mới bảo vệ được bình an. Trước đó trên đường hẳn chạy tới Vạn Độc lâm, cũng được rất nhiều tu sĩ của Hạo Thiên minh một đường bảo vệ, để cho hẳn có đủ thời gian và tinh lực để thúc giục Hỏa phượng hoàng linh văn, một lần hành động đã đột phá phong tỏa của tu sĩ Vạn Ma lĩnh, giết vào trong Vạn Độc lâm.

Đã là người của Hạo Thiên minh, vậy bất kể như thế nào, đều phải đứng trên lập trường của Hạo Thiên minh cân nhắc mọi chuyện thật tốt hay xấu. Cùng một trận doanh nếu như không đủ đoàn kết tề tâm, vậy lấy cái gì cùng người của một trận doanh khác tranh đấu?

Nếu như có một chuyện để cho mình được lợi, ngược lại làm

cho cả trận doanh rơi vào trong nước sôi lửa bỏng, vậy cũng là tuyệt không thể làm được, nếu không ngày sau đệ tử Bích Huyết tông sẽ rất khó đặt chân tại Cửu Châu.

Hôm nay hẳn là Ngũ sư huynh trên danh nghĩa của Bích Huyết tông, đại sư huynh trên thực tế, tất nhiên là muốn vì các sư đệ sư muội suy nghĩ.

“Nếu tiểu hữu không động thủ giết lão phu, vậy lão phu sẽ tiếp tục nói.” Lão đầu nhìn mặt nói chuyện, trong lòng bình tĩnh, biết rõ Lục Diệp là nghe lọt tai, cuối cùng cũng yên tâm.

Thành thật mà nói, mặc dù thoát nhìn sắc mặt hẳn bình tĩnh, nhưng trên thực tế trong lòng một mực đang đánh trống, dù sao cùng đứng chung một chỗ với Diệt Môn Chi Diệp, vẫn cần phải có rất nhiều dũng khí, nhất là người ta tuổi trẻ khí thịnh, thực lực lại cường đại, nói không chừng có câu nào làm hẳn mất hứng liền một đao chém xuống.

Người trẻ tuổi nhiệt huyết phương cương, làm ra sự tình gì cũng không kỳ quái.

Hiện tại xem ra, Lục Nhất Diệp này vẫn rất hiểu lý lẽ.

“Thế cục trước mắt mà nói, là tiểu hữu cường giả vi tôn, tu hành giới chỉ có một quy tắc như vậy, ai nắm đầm lớn, người đó có đạo lý. Trụ sở hai mươi ba tông môn bị phá, đã đặt vững địa vị vô địch Linh Khê chiến trường, điểm này bao gồm Vạn Ma lĩnh, không ai không thừa nhận.”

Chương 813: Lòng tham không đáy, Lục Nhất Diệp

Nếu ở Cửu Châu, tu vi Chân Hồ cảnh của lão nhân, chỉ tiện tay là có thể nắm lấy một Linh Khê cảnh như Lục Diệp.

Nhưng đây là chiến trường Linh Khê, chứ nói hẵn là Chân Hồ cảnh, cho dù hẵn là Thần Hải cảnh, trước khi nói chuyện cũng phải suy nghĩ Lục Diệp phản ứng, thực lòng một mỗi.

“Trong Linh Khê chiến trường, tiểu hữu vô địch trên đời, không ai không thừa nhận, nhưng có đôi khi cá nhân cường đại không thể muốn làm gì thì làm...”

“Nói trọng điểm đi!” Lục Diệp cắt ngang câu lải nhải của hẵn.

Lão giả cũng lơ đãng, cân nhắc một chút, mở miệng nói: “Nếu như tiểu hữu không chuẩn bị công chiếm Tử Kim môn ta, Tử Kim môn ta nguyện tiêu tiền mua cái bình an!”

Phá tài tiêu tai, đây chính là mục đích cuối cùng lão giả ra mặt tìm Lục Diệp.

“Báo giá!”

Lục Diệp sáng khoái làm cho lão giả hơi có chút ngạc nhiên, hẵn vốn dĩ còn chuẩn bị một phen lý do để giải thích tình cảm động lòng người.

“Tài vật năm vạn công huân!”

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía lão giả, hơi thở dần dần trở nên nguy hiểm.

Lão giả tê cả da đầu, vội vàng nói: “Tiểu hữu yên tâm chờ vội. Quả thật, nếu tiểu hữu công phá nơi cư trú của Tử Kim môn ta, công huân đạt được tuyệt không chỉ năm vạn, năm mươi vạn cũng không dừng lại! Nhưng đúng như lời lão phu vừa nói, nơi đóng quân Tử Kim môn ta một khi bị phá, sẽ xuất hiện thêm một nhóm khổ nhân không có nhà để về. Khi trở về, bọn họ nhất định phải liên hợp với những người bị phá khác, cùng nhau làm khó Hạo Thiên minh, tiểu hữu hẳn là cũng không hy vọng nhìn thấy sự việc sẽ phát sinh như vậy, nếu chúng ta đã đem việc này làm buôn bán, tự nhiên phải nhượng bộ mỗi người một bước.”

“Nếu như người cảm thấy trụ sở Tử Kim môn chỉ trị giá năm vạn công huân, vậy không cần nói nhảm.”

Lão giả cười cười, nói: “Nơi cư trú của Tử Kim Môn tất nhiên không chỉ năm vạn công huân, tông môn từng đời vất vả cày cấy bao nhiêu năm như vậy, công huân tiêu phí trong nơi đóng quân khó có thể tính toán, nếu chỉ là một nhà Tử Kim Môn chúng ta, đừng nói năm vạn, năm mươi vạn Tử Kim Môn chúng ta cũng nguyện ý bỏ ra. Nhưng tiểu hữu có từng nghĩ qua, toàn bộ khu vực trung tâm này có bao nhiêu tông môn Vạn Ma lĩnh không?”

Lục Diệp nhướng mày: “Có ý gì?”

“Ý tứ chính là nếu như tiểu hữu đồng ý, những tông môn khác hẳn cũng nguyện ý phá tài tiêu tai, một nhà năm vạn, tiểu hữu suy nghĩ một chút, chỉ một bút này, có thể mang đến cho tiểu hữu bao nhiêu tài phú?”

Thấy Lục Diệp trầm mặc, lão giả mở miệng nói: “Ta tính toán đơn giản cho tiểu hữu một khoản tiền, Lục đại châu cửu châu, mỗi châu đều có khoảng mười tông môn nhất phẩm, hai ba mươi tông môn nhị phẩm, bốn mươi, năm mươi tông môn tam phẩm, chỉ tính tổng cộng là tám mươi nhà đến một trăm tông môn, đây mới chỉ là một châu, tổng cộng chín châu lục, không sai biệt lắm có tám trăm đến hơn một nghìn tam phẩm, Hạo Thiên minh và Vạn Ma lĩnh chỉ

chống lại một nửa, Vạn Ma lĩnh cũng khoảng bốn năm trăm nhà, mỗi một nhà xuất ra năm mươi vạn tài vật công huân, tiểu hữu có thể đạt được, chính là ước chừng hơn hai ngàn vạn công huân tài vật! Như thế tính ra, tiểu hữu cảm thấy còn thiếu sao?”

Chuyện này thật đúng là không tính không biết, vừa tính lại bị giật nảy mình, Lục Diệp cũng bị phép tính của lão nhân trước mặt này làm cho khiếp sợ.

Tài vật trị giá hai ba ngàn vạn công huân, vậy là tài nguyên khổng lồ cỡ nào?

Phải biết rằng Bàn Sơn Dao của hắc trước kia mua được từ bảo khố Thiên Cơ, cũng chỉ là một trăm ba mươi tám công huân mà thôi, trong cửa cấm linh khí, giá cả đã xem như cao hơn rồi.

Mà Bồ Khiếu Đan kia, hiện giờ cũng chỉ mới mười sáu vạn công huân một viên, hai ba ngàn vạn, có thể mua được mấy trăm viên... Đương nhiên, trong Thiên Cơ Bảo Khố đã sắp hết hàng, chỉ còn lại mấy viên cuối cùng.

“Cho nên tiểu hữu đừng cho rằng Tử Kim Môn chúng ta xuất thân quá ít. Năm vạn công huân là kết quả lão phu suy nghĩ kỹ càng, nếu như tiểu hữu thật sự ra giá quá cao, các thế lực lớn Vạn Ma Lĩnh ai dám cho người. Đến lúc đó có lẽ phía Vạn Ma Lĩnh tình nguyện liều mạng không chịu nhận lãnh địa, cũng không dám đưa ra nhiều tài vật như vậy, sau này sẽ nuôi dưỡng ra một quái vật.”

“Người xác định những thế lực Vạn Ma lĩnh khác cũng nguyện ý phá tài tiêu tai?” Lục Diệp hỏi.

Lão giả vuốt râu mỉm cười: “Lần trước tiểu hữu ở trong vòng tạo ra một ít mưa gió, Vạn Ma lĩnh bên này không phải dùng biện pháp dẹp loạn sự tình này sao, so với nơi đóng quân bị tổn thất, bỏ qua chút tài vật thì được cái gì? Phải biết, trụ sở hạch tâm mỗi nhà đều là mấy đời người thậm chí là mười mấy đời người biên tập

kết quả.”

Lục Diệp gật đầu.

Mặc dù lão giả không nói rõ, nhưng Lục Diệp mơ hồ đoán được, bên phía Vạn Ma lĩnh có lẽ đã đạt thành một vài nhận thức chung. Hôm nay lão giả này nhìn như đại diện cho Tử Kim môn đang trao đổi với mình, nhưng trên thực tế lão đang đứng sau lưng Vạn Ma lĩnh! Nghi nghị của lão chính là phương án tốt nhất hiện tại của Vạn Ma lĩnh.

Cũng không phải là không được...

Trước đó Lục Diệp đang lo lắng, nếu mình tiếp tục tấn công chiếm cứ Vạn Ma lĩnh như vậy, rất có thể sẽ gây ra kết cục khó khăn, đừng để đến lúc đó liên lụy đến thế lực của Hạo Thiên minh khác, Vạn Ma lĩnh lựa chọn phá tài tiêu tai, tuy thu hoạch của mình đã ít đi rất nhiều, nhưng cũng sẽ không dẫn đến phiền toái và hỗn loạn quá lớn.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, công huân hẳn thu hoạch được trước mắt, đều cần chuyển hóa thành công huân tông môn, lại không thể đánh đồng với tài vật có thể sử dụng trong tu hành.

Chương 814: Lòng tham không đáy, Lục Nhất Diệp 2

Bây giờ mục tiêu công huân của Bích Huyết tông cũng không cấp bách như vậy, linh khí trời đất ở nơi đóng quân đã được tăng lên tới cực hạn, cho dù có nhiều công huân hơn thì cũng chỉ mở rộng phạm vi phóng xạ của lãnh địa.

Nhưng nếu như có thể đạt được vật tư tu hành, vậy các đệ tử cũng sẽ tăng tốc độ trưởng thành.

Đây là một loại buôn bán tốt.

“Tông môn tam phẩm có mười vạn công huân, nhị phẩm hai mươi vạn, nhất phẩm ba mươi vạn!”

Vạn Ma lĩnh muốn đem chuyện lần này thành sinh ý, vậy thì đừng trách hắc bình tĩnh ra giá. Hắc tự nhiên không thể đồng ý năm vạn công huân mà lão giả đề nghị, đó là điều kiện người khác đưa ra, hắc cũng có điều kiện của mình.

Thật ra nếu tính ra, năm vạn công huân tài vật đã không ít, chỉ với Bàn Sơn đao cửu cấm linh khí như vậy cũng có thể mua được mấy trăm kiện rồi.

Nhưng đối với những tông môn kia tiêu phí công huân khổng lồ ở trong trụ sở, mười vạn hai mươi vạn ba mươi vạn thì tính là cái gì?

Lục Diệp tin tưởng cái giá này của mình rất công bằng, cũng là điều mà tất cả các đại tông môn ở Vạn Ma lĩnh có thể chấp nhận được!

“Tiểu hữu...” Lão giả vội mở miệng.

Nhưng mà Lục Diệp đã không cho hắn cơ hội, lấy ra thập phần bản đồ điều tra, chọn một vị trí: “Ta ở Thiên Kiếm Phong chờ các người mười ngày, mười ngày sau, tông môn nào không cho đủ tài vật ta cần, ta tự mình đến cửa thăm!”

Dứt lời, đã tể ra Linh thuyền của mình, bay thẳng lên trời.

“Tiểu hữu!” Lão giả hô to, nhưng Lục Diệp căn bản không thèm để ý tới hắn, lão giả cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Diệp biến mất ở cuối tầm mắt.

Chỉ sau một nén nhang, điều kiện của Lục Diệp đã truyền khắp các đại hạch tâm của Vạn Ma lĩnh.

Không ít người giơ chân mắt chửi, mắt tên Lục Nhất Diệp kia lòng tham không đáy.

Như lời lão giả nói trước đó, một nhà năm vạn, tài vật cuối cùng Bích Huyết tông có thể đạt được chính là giá trị hai ba ngàn vạn công huân đấy, nếu như dựa theo điều kiện của Lục Nhất Diệp mà nói, vậy thì cuối cùng tài vật rơi xuống trên tay Bích Huyết tông liền giá trị khủng bố rồi.

Tùy tiện tính toán một chút, vậy có thể trị giá năm sáu ngàn vạn công huân!

Hai mươi ba ngàn vạn công huân đã đủ để toàn bộ tông môn Bích Huyết tông thoát thai hoán cốt, năm sáu ngàn vạn là khái niệm gì?

Không dám nghĩ!

Tính tình nóng nảy càng kêu gào để Lục Nhất Diệp đem tất cả thế lực Vạn Ma lĩnh công phá, đến lúc đó mọi người cùng nhau liên thủ đối phó Hạo Thiên minh đóng quân, ai cũng đừng nghĩ

sống tốt.

Nhưng chung quy cũng chỉ là kêu gào mà thôi...

Chính như lão giả Tử Kim Môn từng nói, trụ sở của mỗi một tông môn hạch tâm đều là kết quả của mấy đời người thậm chí mười mấy đời vất vả canh tác, tổn công huân trên mặt đất khó có thể tính toán, bây giờ chỉ cần mười vạn hai mươi vạn, ba mươi vạn là có thể tiêu tai, kỳ thật là có thể tiếp nhận, chỉ là có một số người gây khó dễ cho cửa ải kia thôi.

Nhà hai mươi ba nhà bị phá đóng quân kia sắp khóc rồi...

Nếu Lục Nhất Diệp sớm đề xuất điều kiện này thì tốt biết bao, nơi bọn họ ở hiện tại đã bị phá, muốn xây dựng lại nơi này, lại không biết phải nỗ lực bao nhiêu năm.

Cho tới bây giờ không ai nghĩ tới, một tu sĩ Linh Khê cảnh có thể tạo ra một khoản tài phú khổng lồ như vậy!

Nếu tính cả lần trước Vạn Ma Linh đền đáp cho Hạo Thiên minh, bởi vì Lục Nhất Diệp này, Vạn Ma linh mất đi quá nhiều.

Ngọn Thiên Kiếm, nằm ở khu vực trung tâm của chiến trường Linh Khê, cũng chính là trung tâm của vòng tròn hạch tâm. Cả tòa Linh Phong như một thanh kiếm sắc bén từ trên trời rơi xuống, sừng sững trên mặt đất.

Linh Phong cao ngàn lưỡi dao, đá vụn lởm chởm.

Lục Diệp chọn các thế lực ở Thiên Kiếm Phong và Vạn Ma linh để làm giao dịch, hẳn đã cân nhắc xem vị trí này là ở giữa, mặc kệ là thế lực Vạn Ma linh từ phương hướng nào chạy tới, thời gian mười ngày là đủ rồi.

Nếu như vượt qua mười ngày cũng không có đến, đó hiển nhiên là không ủng hộ thủ đoạn phá tài tiêu tai kia, đến lúc đó

cũng không cần phải khách khí với bọn họ, trực tiếp tới cửa phá trụ sở là được.

Lục Diệp bỏ ra hai ngày, từ Tử Kim Môn đi đến Thiên Kiếm Phong.

Cô phong sương sương, bên trên lại có người.

Là hai nữ tử, giống như ở chỗ này cảm ngộ tự nhiên, tĩnh tâm tu hành.

Nghe được động tĩnh, mở mắt nhìn ra, chợt cảm thấy Lục Diệp có chút quen mắt, cẩn thận phân biệt một chút, lập tức giật nảy mình!

Đúng là Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp!

Hai nữ tử chỉ hận mình thật là xui xẻo, tu hành bên phía Thiên Kiếm Phong lại đều đụng phải tên sát tinh này, nhất thời có chút run rẩy.

Sư tử hơi lớn tuổi nhỏ giọng nói: “Hồng rồi, lần này nên làm thế nào cho phải?”

Một nữ tử yếu ớt nói: “Cùng hấn liều mạng?”

“Chúng ta đánh không lại, hấn gần đây giết nhiều người như vậy.” Sư tử lắc đầu.

“Vậy làm sao bây giờ?” Giọng sư muội mang theo tiếng khóc nức nở.

“Hay là... Sư muội người đi dụ dỗ hấn?” Sư tử đề nghị.

“Lấy... Dùng thứ dụ hoặc gì? Về mặt của hấn nhìn thật dọa người.” Sư muội vẻ mặt mơ hồ.

“Ngu ngốc, đương nhiên là dùng bộ ngực, nghe nói hấn thích

nhất nữ tử ngực to, Bạch Lan trên Linh Khê bằng biết không? Cũng bởi vì đủ lớn, cho nên mới tránh được một kiếp dưới tay hắn, sư muội người vốn bản hùng hậu, nhất định có thể.”

“A?” Chắc hẳn đây là lần đầu tiên sư muội nghe thấy loại chuyện này, nhất thời khó có thể tiếp nhận, chợt thấy Lục Diệp quay đầu nhìn lại, sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Sư tỷ vội vàng ở sau lưng nàng vỗ một chưởng, sư muội lập tức ưỡn ngực.

Khóe mắt nàng giật giật, nặn ra một nụ cười vui vẻ, còn chưa mở miệng nói chuyện đã thấy Lục Diệp nhàn nhạt liếc hẳn một cái, trong miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Cút!”

Có lẽ là gần đây giết người hơi nhiều, không nhắc lên nổi sát tâm gì.

Hai cô gái ngơ ngác một chút, vội vàng lấy ra linh khí rồi phóng lên trời, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bay thẳng ra rất xa, sư muội kia mới vỗ ngực một cái: “Dọa chết người!”

Sư tỷ nói: “Quả nhiên, thằng nhãi này thích tròn đi! Đáng giận!”

Gần cuối năm, việc vặt có rất nhiều, canh hai hôm nay...

Chương 815: Cuộc chiến bá chủ!

Trên đỉnh Thiên Kiếm Phong, Lục Diệp ngồi xếp bằng, Bàn Sơn Dao đặt trên đầu gối, hai tay nắm chuôi đao, lòng bàn tay hướng lên trên, khẽ hít một hơi, thể xác và tinh thần cảm ứng tương giao cùng bội đao.

Ở chỗ này đã ba ngày, đưa ra điều kiện cho các thế lực lớn trong Vạn Ma lĩnh cũng được năm ngày, nhưng cho đến hôm nay, cũng chẳng có tu sĩ nào của thế lực Vạn Ma lĩnh hiện thân.

Nhưng cảm giác của Lục Diệp lại có thể phát giác được, có không ít dấu vết của quý tu ẩn nấp ở bốn phía trong bóng tối.

Lục Diệp vốn cho rằng đám quý tu này là tới ám sát mình, nhưng bây giờ xem ra, không quá giống, bởi vì nếu như bọn họ thật sự đột kích giết mình, hẳn là đã sớm động thủ, mấy ngày nay hẳn lộ ra sơ hở cũng không ít.

Vạn Ma lĩnh không muốn giết hắn à? Đương nhiên là có.

Nhưng những quý tu kia ai cũng không dám tùy tiện động thủ, Lục Diệp đã đưa ra điều kiện tương ứng với các đại tông môn hạch tâm Vạn Ma lĩnh, chỉ cần những tông môn kia có thể trả một cái giá nhất định có thể phá tài tiêu tai, loại thời điểm miễn cưỡng này, quý tu nào dám tùy tiện ra tay?

Có thể giết chết Lục Nhất Diệp đương nhiên là tốt, nhưng nếu thất thủ, hậu quả khó mà lường được.

Cho nên bây giờ Lục Diệp cũng đoán được đại khái tâm tư của

đám quỷ tu này, đám quỷ tu ẩn nấp trong bóng tối này, hẳn là có một bộ phận là các đại tông môn Vạn Ma linh phái ra giám thị hẳn, còn có một bộ phận có khả năng mang theo bên người rất nhiều tài vật, chuẩn bị phá tài tiêu tai, chỉ là thời hạn tạm thời chưa đến, cho nên không vội giao tài vật ra.

Một điểm khác, chính là đám quỷ tu đại khái không ai muốn giao tài vật ra đầu tiên, bọn họ đều đang đợi người khác hành động, đây dù sao cũng không phải chuyện gì lớn...

Khoảng cách thời hạn mà Lục Diệp đưa ra còn năm ngày, cũng không vội.

Thời gian trôi qua, đi tới trong Thiên Kiếm Phong ẩn nấp thân hình, đám quỷ tu núp trong bóng tối quan sát Lục Diệp, số lượng càng ngày càng nhiều.

Cùng lúc đó, Thiên Cơ thương minh phát ra một tin tức thú vị.

Không biết từ lúc nào ở giới hạch tâm lại xuất hiện thêm một yêu thú cấp bá chủ, hơn nữa còn là một nữ yêu có thể hóa thành hình người. Khác với các lộ yêu thú cấp bá chủ hiện nay, nữ yêu này cũng không có địa bàn cố định mà du đãng trong vòng hạch tâm bốn phía, hình như là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Trên thực tế, từ hai tháng trước, bên phía Thiên Cơ Thương Minh đã quan sát được nữ yêu này, chỉ có điều khoảng thời gian trước nàng xuất hiện số lần không nhiều, nhưng tới gần nhất, tần suất nữ yêu này xuất hiện càng lúc càng cao, bởi vậy đã khiến cho không ít người chú ý và cảnh giác.

Về phần cụ thể nàng đang tìm cái gì, không ai biết rõ.

Duy nhất khiến người ta may mắn là nữ yêu này tựa hồ không có quá nhiều ác ý đối với các tu sĩ, chỉ cần không chủ động trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không hạ độc thủ với các tu sĩ.

Theo như cường giả Thiên Cơ thương minh quan sát, nữ yêu này là hỏa thuộc tính yêu thú hóa hình, bản thể của nàng hẳn là một phương thuốc lửa, về phần lai lịch của nàng, vô cùng có khả năng đến từ Viêm Hỏa chi địa.

Bởi vì Viêm Hỏa chi địa là cấm khu của tu sĩ, thích hợp cho yêu thú hệ hỏa sinh tồn nhất, chỉ bất quá không biết vì cái gì, từ mấy tháng trước, Viêm Hỏa chi địa chậm rãi biến mất không thấy.

Vì vậy Thiên Cơ thương minh suy đoán, vốn nữ yêu này phải sinh sống trong Viêm Hỏa chi địa, vì nguyên nhân nào đó mà chỗ Viêm Hỏa biến mất, nàng mất đi địa bàn của mình, đang tìm kiếm mọi nơi để dung thân.

Lúc tin tức truyền ra, các đại tông môn đều động tâm.

Một vị nữ yêu có thể hóa hình hoàn toàn có thể thu vào tông môn, nếu có thể như vậy, không thể nghi ngờ là mang đến một trợ lực lớn cho tông môn, những cái khác không dám nói, có một vị nữ yêu cấp bá chủ như vậy tọa trấn trụ sở, ai còn dám đến đây lỗ mãng?

Những năm gần đây, vì sao Bích Huyết tông đóng quân lại có thể vững như bàn tay, không ai dám xâm phạm? Không phải là do có một con yêu thú cấp bá chủ tọa trấn sao?

Đã có tu sĩ mấy tông môn thử tiếp xúc cùng nữ yêu kia, nhưng không ngoại lệ, tất cả đều chấm dứt trong thất bại.

Thẳng đến khi nữ yêu kia bay qua Thiên Kiếm Phong, bỗng nhiên giống như phát hiện ra cái gì, trực tiếp rơi xuống trước mặt Lục Diệp, một đôi mắt đỏ rực như lửa nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, trong miệng phun ra mấy chữ mơ hồ không rõ: “Tìm được rồi!”

Lục Diệp đang tu hành đọc sách bỗng ngược mắt lên nhìn,

thấy là tên này, cảm thấy đau đầu: “Sao người lại tới đây?”

Hắn không nghĩ tới mình lại còn có lúc gặp lại nữ yêu bá chủ cấp này, hơn nữa nghe trong lời nói của đối phương, hình như là đang tìm mình...

Đám quý tu ẩn nấp trong bóng tối giờ phút này đều chấn kinh, ai cũng không rõ, Lục Nhất Diệp này làm sao lại có quan hệ với một vị nữ yêu cấp bá chủ, hơn nữa quan hệ giữa hai thứ này, tựa như còn có chút... Không đơn giản?

“Tìm người!” Nữ yêu mở miệng.

“Có chuyện gì?”

“Không tìm được ngọn lửa kia.”

“Đó chính là không còn.”

Có thể tìm tới được mới là chuyện lạ, Chân Hỏa của Phượng Hoàng sớm đã bị Thiên Phú thụ chiếm lấy, trước mắt lại trở thành linh văn Hỏa Phượng Hoàng của chính mình.

Bất quá phần chấp nhất của nữ yêu này không khỏi khiến cho người ta khâm phục, đã trôi qua thời gian bao lâu, nàng lại tìm kiếm đốm lửa kia.

Nữ yêu lắc đầu: “Không thể nào không có, người dẫn ta đi tìm.” Nói xong, nhắc tay liền chớp tới Lục Diệp, cũng không quản hắn có bằng lòng hay không.

Tất nhiên là Lục Diệp không muốn, không nói đến Phượng Hoàng Chân Hỏa đã không còn, cho dù là có, hắn cũng không muốn cùng một Yêu thú cấp bá chủ như vậy tiến lên quan hệ gì, quá không có cảm giác an toàn.

Chương 816: Cuộc chiến bá chủ! 2

Thân hình lóe lên, liền tránh thoát đối phương, Lục Diệp nói: “Hay là người cẩn thận đi tìm xem?”

“Ta không tìm được.” Nữ yêu lắc đầu, kiên trì ý kiến: “Người dẫn ta đi.”

Lại đưa tay chớp về phía Lục Diệp.

Lục Diệp nhíu mày, Bàn Sơn Dao ầm ầm rút đao ra khỏi vỏ, ánh đao lóe lên, nữ yêu nhảy bèn rút tay về, con người màu đỏ thẫm hơi co rút lại một chút, vẻ mặt bắt đầu không còn lương thiện.

“Không nên động thủ động cước, thời điểm người khác nói chuyện tốt với người, người phải cẩn thận nghe.” Lục Diệp đặt trường đao trước mặt, ngừng thanh mở miệng.

“Ta muốn đốt lửa kia!” Thần sắc nữ yêu mất kiên nhẫn, mười ngón tay nhanh chóng trở nên sắc bén như móng vuốt sắc bén, yêu nguyên trên người quay cuồng.

Một đám quỷ tu núp trong bóng tối nhìn đến ngây người.

Vốn cho là Lục Nhất Diệp này có quan hệ không tầm thường với vị Yêu thú bá chủ này, bằng không người ta không thể trực tiếp tìm tới như vậy, nhưng bây giờ xem ra, quan hệ quả thực không tầm thường, chỉ bất quá hình như là có quan hệ đối địch?

Lần này có trò hay để xem rồi.

Ngón tay to của Lục Diệp vuốt ve chuôi đao, ánh mắt hơi rũ xuống, hần mở miệng nói: “Đừng có làm càn, phía sau ta có một trăm tám mươi huynh đệ, nếu người dám làm càn, cẩn thận không có cách nào rời khỏi nơi này được đâu.”

Ánh mắt sắc bén của nữ yêu lập tức quét về bốn phương, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, đám quỷ tu ẩn nấp trong bóng tối kia lập tức như bị lột sạch quần áo, mọi người kinh hãi thất sắc, trong lòng biết hành tung của đám người Lục Nhất Diệp sớm đã bị Lục Nhất Diệp phá hỏng rồi.

Xoát xoát xoát...

Liên tiếp tiếng xé gió dày đặc vang lên, đám quỷ tu ẩn nấp nhao nhao hiển lộ thân hình, triển ra linh khí, bay tán loạn khắp nơi.

Nữ yêu quay đầu nhìn về phía Lục Diệp.

Lục Diệp đã dùng một đao bổ về phía đối phương.

Cùng nữ yêu này cũng coi như là hai lần giao tiếp, cho nên Lục Diệp biết rõ gia hỏa này mạnh mẽ quật cường, nhưng chỉ số thông minh không cao, loại người này bình thường đều rất cố chấp, nàng đã một mực tìm kiếm mình, muốn mình dẫn nàng đi tìm Phượng Hoàng Chân Hỏa thì sẽ không thể dễ dàng dùng tay.

Cho nên muốn nàng biết khó mà lui, còn phải đánh một trận.

Trước đây khi Lục Diệp đụng phải nàng ở nơi lửa nóng, tu vi mới chỉ là Thiên Thất, khi đó thời gian giao đấu ngắn ngủi, Lục Diệp đã bị đả thương.

Nhưng bây giờ đã khác xưa, tu vi của Lục Diệp bây giờ đã có Thiên Cửu, việc ban thưởng tủy lễ cũng đã trải qua ba lần, toàn bộ trận doanh Vạn Ma lĩnh đều sắp không thở nổi.

Hắn không biết mình có thể thắng được nữ yêu này hay không, nhưng chỉ có thực lực đủ cường đại, mới đủ tư cách nói chuyện ngang hàng.

Đây là nguyên tắc của Yêu Thú Quyển từ xưa đến nay.

Đối mặt với một đao này, thân thể nữ yêu nhẹ nhàng như không trọng lượng, nhẹ nhàng bay về phía sau liền tránh được.

Nhưng kế tiếp nàng phải đối mặt lại là đao quang như cuồng phong bạo vũ.

Lục Nhất Diệp đánh nhau với nữ yêu bá chủ trên Thiên Kiếm Phong!

Tin tức như mọc cánh, chỉ ngắn ngủi không đến một chén trà công phu liền truyền khắp toàn bộ Linh Khê chiến trường, tiếp theo lan tràn hướng Cửu Châu.

Tất cả cường giả của các thế lực lớn trong Vạn Ma lĩnh đều chấn động tinh thần, thiếu chút nữa muốn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Đây thật đúng là người động tác bất nghĩa bất tử, mặc dù không biết vì sao Lục Nhất Diệp muốn đánh nhau với nữ yêu bá chủ kia, nhưng đây chính là một vị bá chủ, thực lực Lục Nhất Diệp có mạnh hơn nữa, còn có thể là đối thủ của nàng sao?

Những tu sĩ Vạn Ma lĩnh hận Lục Diệp thấu xương dường như nhìn thấy tên này chết thảm dưới tay nữ yêu, chỉ chờ đội quan hưởng ứng mà thôi.

Theo tình báo lúc ấy ở hiện trường của đám quý tu truyền ra, nữ yêu bá chủ kia là thắng đến Lục Diệp mà đến, lúc hiện thân còn nói một câu “Tìm được người”, về sau cùng Lục Diệp nói chuyện lại liên quan đến một đoàn khí hỏa...

Dù sao hiện tại một người một yêu này đã đánh không ngừng, đám quỷ tu các lộ đang ở xa xa quan sát, không ngừng đem tin tức mới nhất truyền ra ngoài.

Cường giả khắp nơi trong Vạn Ma lĩnh đều âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện nữ yêu kia đại phát thần uy, giết chết Lục Nhất Diệp, chỉ cần hắn chết, sau này Linh Khê chiến trường sẽ thái bình, tài vật chuẩn bị từ khắp nơi trong Vạn Ma lĩnh cũng không cần giao phó.

Nhưng theo tin tức không ngừng lan truyền, Yên Yên bên Vạn Ma lĩnh chờ mong bị một chậu nước lạnh dội vào mà thấu tâm lạnh lẽo...

Tên Lục Nhất Diệp kia thực lực mạnh vượt quá tưởng tượng, hắn lại có thể có thanh có sắc cùng một vị tồn tại cấp bá chủ, người tới ta đi...

Phụ cận Thiên Kiếm Phong, hai bóng người không ngừng chuyển dời đan xen, một là Lục Diệp thúc giục Linh văn Phi Dực, một là nữ yêu sinh ra hai cánh.

Hai đạo thân ảnh đều linh hoạt không gì sánh được, thỉnh thoảng va chạm, linh lực cùng yêu lực giao phong khiến bầu trời đều nhuộm một mảnh đỏ tươi.

Tốc độ luân phiên, Lục Diệp lại không hề kém hơn nữ yêu kia, thậm chí về mặt lực lượng còn có thể cân sức ngang tài, mà về mặt thủ đoạn, Lục Diệp càng mạnh hơn nữ yêu kia một bậc.

Tin tức đại chiến tiếp tục lan truyền từ đám quỷ tu âm thầm nhìn trận chiến, trận doanh Vạn Ma lĩnh vốn náo nhiệt bỗng tĩnh lặng.

Phía Vạn Ma lĩnh ý thức được một sự thật cực kỳ đáng sợ, đó chính là có thể ác chiến với bá chủ, bản thân Lục Nhất Diệp không

thể nghi ngờ đã có thực lực bá chủ!

Đây là lần đầu tiên từ xưa đến nay, tu sĩ có địa vị bá chủ!

Một trận chiến này từ ban ngày đánh tới đêm tối, lại từ đêm tối đánh tới ban ngày...

Chiến trường của một người một yêu càng là từ lòng đất chuyển dời lên trời, lại từ trên trời chuyển dời đến dưới mặt đất...

Đủ một ngày một đêm sau, cuộc chiến này mới kết thúc.

Chương 817: Người mắng ta?

Trên Thiên Kiếm Phong, Lục Diệp để trần thân trên, mình đầy thương tích, Y Y đang ở một bên lau vết thương trên người cho hắn, thoa lên thảo dược, cẩn thận băng bó.

Một hồi đại chiến với nữ yêu cố nhiên gian khổ, cũng đánh nhè nhẹ vui vẻ lâm ly.

Dựa vào thực lực trước mắt của hắn, phóng tầm mắt ra toàn bộ Linh Khê chiến trường, đã không còn ai là đối thủ của hắn.

Trước khi hắn thăng cấp lên Thiên Cửu, Lan Tử Y kia có lẽ còn có thể đánh với hắn một trận, nhưng sau khi hắn thăng cấp lên Thiên Cửu, ngay cả Lan Tử Y cũng phải đứng sát bên cạnh.

Trong hai tháng này, Linh Khê bảng xếp hạng thứ hai Lan Tử Y vẫn không khiêu chiến hắn, chính là cách giải thích tốt nhất.

Người có thể cùng hắn giao thủ, cũng chỉ có những tồn tại cấp bá chủ kia.

Trận chiến này không có thắng thua, có thể nói đều là người thắng, cũng đều là thua, hắn cùng nữ yêu kia đều bị thương trình độ bất đồng, đánh đến cuối cùng, một người một yêu đều sắp dầu cạn đèn tắt.

Sau trận chiến này, nữ yêu nhanh chóng rời đi, mặc dù đầu óc nàng không được tốt, nhưng cũng biết trạng thái hiện tại của nàng không thích hợp lộ diện trước mặt người khác, bây giờ cũng không biết trốn ở nơi nào để tu dưỡng.

Lục Diệp không đi, hắn phải ở chỗ này chờ người của Vạn Ma

lĩnh mang đồ tới.

Dưới màn đêm, có tiếng người giẫm lên chiếc lá khô vang lên.

Hổ Phách lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, Y Y cũng cảnh giác đánh giá bốn phía, Lục Diệp ngồi xếp bằng bất động, đưa tay cầm Bàn Sơn Dao.

Lúc này là thời điểm y suy yếu nhất, nếu người của Vạn Ma lĩnh muốn giết y, vậy lúc này động thủ chính là lựa chọn tốt nhất.

Một đạo thân ảnh xuất hiện ở trước mặt Lục Diệp không xa, nhìn trang phục kia, rõ ràng là một quý tu, đứng cách Lục Diệp mười trượng, quý tu đứng phía xa chấp tay, sau đó nhấc tay, một cái túi trữ vật căng phồng ném về phía Lục Diệp.

Y Y giơ tay lên bắt lấy, lúc đưa mắt nhìn lên, quý tu vừa rồi đã không thấy bóng dáng, từ đầu tới đuôi, người nọ đều không nói một câu, càng không nói rõ xuất thân của mình.

Y Y như có điều suy nghĩ, vội vàng mở ra túi trữ vật, từ trong túi trữ vật lấy ra một khối ngọc bài, trên ngọc bài có khắc ba chữ to, rõ ràng là tên của một gia tộc hạch tâm Vạn Ma lĩnh.

Lục Diệp nhẹ nhàng nói một tiếng, Lục Diệp khẽ vuốt cằm, tỏ vẻ đã hiểu.

Sau khi Quý tu đầu tiên hiện thân, không ngừng có Quý tu hiện thân, từ xa ném ra một cái túi trữ vật về phía Lục Diệp, sau đó không nói một lời mà bỏ chạy.

Chuyện phá tài tiêu tai này cũng không hề vinh quang, cho nên đám quý tu tới đây giao phó tài vật đều giữ im lặng, dù sao trong túi trữ vật lưu lại tin tức, Lục Diệp sẽ hiểu tông môn nhà ai cho đồ, tông môn nhà ai không cho.

Một lát sau, một đám từ bốn phương tám hướng ném ra túi trữ

vật giống như là trời mưa, Y Y nhất thời không kịp thu lấy.

Rất nhiều quý tu tới đây giao vật tư còn không lộ mặt, chỉ từ xa xa ném túi trữ vật ra, xác định đã bị Lục Diệp thu lấy, coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, thời hạn mười ngày mà Lục Diệp truyền ra vẫn còn lại khoảng ba ngày!

Đám quý tu vốn đang giao phó vật tư, đều hạ quyết tâm đợi đến ngày cuối cùng, nhưng sau khi Lục Diệp đại chiến với nữ yêu kia một trận, Vạn Ma lĩnh bên kia hoàn toàn không còn nóng nảy nữa.

Bây giờ Lục Diệp đã được công nhận là một thành viên có thân phận bá chủ của tu sĩ, khai sáng ra một đường trước nay chưa từng có, tông môn Vạn Ma lĩnh nào dám lỗ mǎng?

Huống chi, còn có vết xe đổ bị phá của hai mươi ba tông môn trụ sở.

Vốn dĩ còn có một vài tông môn chuẩn bị cò kè mặc cả với Lục Diệp một phen, xem thử có thể chi trả ít tài vật hay không, dù sao cho dù là tông môn nhất phẩm, một lần nữa xuất ra tài vật giá trị ba mươi vạn công huân cũng không dễ dàng.

Nhưng hiện tại cũng không nói nên lời, đối mặt với một vị tồn tại cấp bá chủ, tiêu tiền mua một cái bình an là chuyện có thể chấp nhận được.

Đến khi trời sáng, túi trữ vật bày ra trước mặt Lục Diệp đã có đến bốn năm trăm cái.

Y Y có chút choáng váng, nhìn những túi trữ vật kia, nỉ non nói: “Lục Diệp, chúng ta phát tài rồi!”

“Phát tài!” Lục Diệp gật đầu thật mạnh.

Giao mười phần đồ cho Y Y, việc kiểm kê tài vật do nàng phụ trách, đối chiếu đánh dấu mười phần, nhìn xem thể lực Vạn Ma lĩnh có giao phó đủ số lượng tài vật hay không, đây là một chuyện khô khan, Y Y làm là thích hợp nhất.

Lục Diệp dù sao cũng phải dưỡng thương.

“Đúng rồi, trữ lại túi trữ vật của Cuồng Dao Môn một chút.”
Lục Diệp lại phân phó một tiếng.

“Ồ.”

Ba ngày sau, thương thể của Lục Diệp đã khôi phục gần hết, mấy trăm túi trữ vật đều đã kiểm kê xong, được Y Y phân loại dọn dẹp, các loại tài vật cất cùng một chỗ.

Dù đã cẩn thận sửa sang lại, mấy trăm túi trữ vật cũng không thể chứa được trong một túi trữ vật, đồ vật nhiều lắm.

Sửa sang lại đến cuối cùng, vẫn có gần ba mươi túi trữ vật, mỗi một túi đều đầy ắp, Lục Diệp không khỏi nhú mày, nhiều túi trữ vật như vậy treo ở trên người, ít nhiều gì cũng có chướng ngại, hơn nữa còn ảnh hưởng đến chiến đấu...

Nhưng điều này thật sự là không có biện pháp, có nhiều phiền não, lại có bao nhiêu người có thể nhận thức đây?

Có điều, dựa theo biểu hiện của Y Y thì vòng trung tâm ngoại trừ hai mươi ba tông môn bị Lục Diệp công phá lãnh địa, những tông môn khác của Vạn Ma lĩnh đều đưa đồ đến đây, không có tông môn nào bỏ sót.

Chương 818: Người mắng ta? 2

“Đây là của Cuồng Dao Môn.” Y Y giao cho Lục Diệp một túi trữ vật, Lục Diệp mở ra xem, đồ vật bên trong có đủ loại, cái gì cũng có, Linh Đan, Linh Thạch, còn có Linh Khí Thảo Dược, giá trị có bao nhiêu, Lục Diệp nhất thời cũng không tính ra được. Nhưng Cuồng Dao Môn là tông môn nhất phẩm lệ thuộc Định Châu, nếu đã lựa chọn phá tài tiêu tai, vậy thì trong túi trữ vật có giá trị ba mươi vạn công huân.

“Người cảm thấy cái này ba mươi vạn sao?” Lục Diệp dựa vào người.

“Có... hả?” Y Y cũng khó có thể xác định, nàng mơ hồ cảm giác được dường như Lục Diệp có chút không có ý tốt.

“Không có cách nào xác định, đó chính là không có!” Lục Diệp bỗng nhiên đằng đằng sát khí: “Cuồng Dao Môn thật sự là to gan, xem ra bọn hắn không muốn trụ sở của bọn hắn.”

Khóe mắt Y Y nháy xuống: “Người muốn làm gì?” Nàng không rõ vì sao Lục Diệp lại nhắm vào Cuồng Dao Môn.

“Đi Cuồng Dao Môn!” Lục Diệp đứng dậy, lấy ra Linh Khí phi hành của mình, phóng lên trời.

Chỉ sau nửa ngày, thân ảnh Lục Diệp đã đáp xuống trước trụ sở của Cuồng Dao Môn.

Lập tức có tu sĩ Cuồng Dao môn phát hiện động tĩnh, đến đây điều tra, nhìn thấy một thiếu niên bên hông treo một vòng túi trữ vật.

Những túi trữ vật kia từ trước đến giờ treo ở sau lưng, khiến cho tu sĩ này có chút sửng sốt.

Thật đúng là chưa từng thấy một người nào mang theo bên người nhiều túi trữ vật như vậy, trạng thái trước mắt của Lục Diệp, chỉ kém khắc hai chữ giàu có ở trên trán.

Lại nhìn khuôn mặt thiếu niên, tu sĩ kia sắc mặt đại biến: “Lục Nhất Diệp!”

Lục Diệp chỉ cho rằng hắn không tồn tại, hắn thúc giục Linh Văn quan sát tiết điểm đại trận trước mặt, sau đó đánh ra mấy cái trận kỳ.

“Lục Nhất Diệp, người làm gì vậy?” Tu sĩ kia thấy Lục Diệp làm, không nhịn được gầm lên.

Nghe đồn Lục Nhất Diệp ở phương diện phá trận có kỹ xảo khai sinh, những tông môn bị hắn công phá nơi trú đóng kia, đều là trước tiên dùng thủ đoạn đặc biệt để lên vào trong đại trận phòng hộ đại trận, đại khai sát giới.

Cho nên vừa nhìn động tác của Lục Diệp, tu sĩ kia đã có chút hoảng hốt.

Sau khi hắn nói xong, Lục Diệp đã xốc một góc đại trận lên, thân nhiên đi vào.

Tu sĩ kia lập tức lui ra sau vài bước, giơ tay bắt lấy linh khí của mình, mặc dù sợ hãi, lại hô to một tiếng: “Lục Nhất Diệp đột kích!”

Chỉ một thoáng, toàn bộ trụ sở Cuồng Dao Môn sôi trào lên, từng đạo thân ảnh từ các nơi bay vút đến, đứng vững trước mặt Lục Diệp mấy chục trượng, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không hổ là trụ sở tông môn nhất phẩm, phản ứng cực kỳ

nhanh chóng, sau khi người kia hô hào không đến mười hơi thở, đã có mấy chục người hội tụ lại.

Mặc dù sớm đã nghe nói, nhưng cơ bản đều là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Diệp là một người sống sờ sờ, nhìn không được nhìn từ trên xuống dưới, không thấy được có chỗ nào thần kỳ, nhưng thân phận của bá chủ lại không thể không được coi trọng.

Cho nên cho dù Cuồng Dao môn bên này người đông thế mạnh, tâm tình các tu sĩ cũng khẩn trương thấp thỏm, ngược lại Lục Diệp một mình xâm nhập đại trận phòng hộ của người ta, khí định thần nhàn vô cùng.

Một nam tử tướng mạo trung chính cất bước đi ra, trầm giọng hỏi: “Lục Nhất Diệp, người tự tiện xông vào trụ sở của Cuồng Dao môn ta, ý đồ như thế nào?”

Có thể tại thời điểm này đứng ra nói chuyện, hoặc là trấn thủ sứ, hoặc là phó sứ, những người khác còn chưa có tư cách này.

Lục Diệp ném túi trữ vật trong tay về phía nam tử.

Nam tử nhận lấy, nhíu mày mở ra xem, rất nhanh thu hồi, vẻ mặt khó coi: “Ý gì?”

Túi trữ vật này, rõ ràng chính là do hắn quyết định, giao cho một Quỷ tu trong môn, sau đó đưa đến Thiên Kiếm Phong.

Đây cũng là tài vật mà Cuồng Dao Môn trả giá trị ba mươi vạn công huân.

Lục Nhất Diệp bỗng nhiên trả lại túi trữ vật không chút sứt mẻ này, rõ ràng là có lai lịch bất thiện.

“Chưa đủ!”

“Người đã kiểm tra cẩn thận chưa?” Nam tử cẩn thận nói.

Không thể không đủ! Chuyện này là do hấn và một vị trưởng lão Chân Hồ cảnh trong tông cùng phụ trách, cho nên trong túi trữ vật có thứ gì giá trị bao nhiêu, hấn hiểu rõ hơn bất luận kẻ nào.

Nếu đã lựa chọn phá tài tiêu tai, Cuồng Dao Môn đương nhiên sẽ không cắt xén tài vật, vậy thì không nghi ngờ gì là tự tìm phiền toái.

“Bây giờ người có thể bán cho Thiên Cơ bảo khố, xem có đủ ba mươi vạn công huân hay không.” Lục Diệp mặt không thay đổi nhìn hấn.

Mặc dù không biết những tài vật này giá trị như thế nào, nhưng mức độ bán cho Thiên Cơ Bảo Khố chắc chắn không đủ ba mươi vạn, điều này hấn có thể khẳng định, bởi vì giá cả mua bán đồ trong Thiên Cơ Bảo khố chênh lệch không giống nhau, chênh lệch gấp đôi.

Nam tử biến sắc: “Người dùng phương thức này để tính toán?” Nếu tính toán như vậy, bọn họ còn phải trả tiền tài giá trị tương đương mới được.

Quả thực khinh người quá đáng!

“Có vấn đề?”

Đâu chỉ là có vấn đề, vấn đề lớn rồi!

Hơn nữa theo hấn biết, các thế lực Vạn Ma linh khác trả tài vật, đều tính toán bằng giá mua bán của Thiên Cơ bảo khố, mà không phải dùng giá trị để tính toán.

Nam tử tức giận bật cười: “Lục Nhất Diệp, đừng có lòng tham không đáy!”

“Người mắng ta?” Lục Diệp đưa mắt nhìn về phía hấn.

“Ta không có...”

Vừa dứt lời, sắc mặt Lục Diệp chợt biến đổi, chỉ vì thân ảnh Lục Diệp trong tầm mắt đột nhiên kéo theo tàn ảnh, chớp mắt đã đến gần, ánh đao đỏ rực như lửa bốc xuống, nam tử vội vàng thi triển ra linh khí ngăn cản.

Ầm một tiếng, lực lượng khổng lồ đập nam tử kia bay ra ngoài, rơi vào trong đám người, lão đảo đứng dậy, khóe miệng tràn ra máu tươi!

Vẻ mặt đầy hoảng sợ, phải biết rằng bây giờ xếp hạng trên Linh Khê bảng đã hơn hai mươi, thậm chí ngay cả một kích bình thường của Lục Diệp cũng không thể chém tiếp được!

“Chuyện ngày hôm nay, không có hai mươi phần trăm tâm đắc tu hành đao thuật thì không giải quyết được!” Giọng nói của Lục Diệp chậm chậm vang lên.

Chương 819: Không chấp nhận cò kè mặc cả.

Đạo thuật tu hành tâm đắc của tam sư huynh Tiêu Tinh Hà cho Lục Diệp trợ giúp rất lớn, phải biết rằng bây giờ Tam sư huynh cũng mới chỉ là Chân Hồ cảnh mà thôi.

Từ sau khi Lục Diệp nhận được tâm đắc của đạo thuật kia, hắn vẫn luôn suy nghĩ, nếu như có càng nhiều tâm đắc tu luyện đạo thuật thì tốt rồi.

Nhưng dỗi mắt khắp Cửu Châu, Hạo Thiên Minh bên này thật đúng là không có tông môn tu hành đạo thuật mà nổi tiếng trên đời...

Kiểm tu tông môn ngược lại có một cái, chính là Bình châu Bắc Huyền Kiếm Tông, cho nên kiếm tu của các đại tông môn Cửu Châu đều thích đi Bắc Huyền Kiếm Tông tiến hành học tập, tân tiến tài nghệ của bản thân trên phương diện kiếm đạo.

Lục Diệp đã là người luyện đạo, đi Bắc Huyền Kiếm Tông cũng không có ý nghĩa gì, nhưng hắn cũng không thể đến Cuồng Dao Môn, Cuồng Dao Môn là Vạn Ma Linh, nếu hắn thật sự dám đi, đừng nói mặt trời ngày mai, cho dù là đêm nay cũng không thấy được mặt trăng.

Không thể xông vào nơi đóng quân của Cuồng Dao môn, dù sao xông vào Cuồng Dao môn cũng không thành vấn đề.

Hắn cũng không cầu cường giả dùng đạo của Cuồng Dao Môn tự mình chỉ điểm cho hắn cái gì, tâm đắc tu luyện đạo thuật như tam sư huynh tùy tiện ra giá hai mươi phần là được rồi.

Nếu không phải như thế, mấy trăm tông môn hạch tâm Vạn Ma lĩnh, hẳn há lại cố ý nhằm vào một Cuồng Dao môn.

Mà lời nói kia của hắn, đám tu sĩ Cuồng Dao Môn cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của Lục Diệp.

Nói cái gì mà tài vật trong túi trữ vật giá trị không đến ba mươi vạn công huân, hết thảy đều là nói điêu, chạy tới nơi này đòi lấy tâm đắc tu hành đạo thuật mới là thật.

Trong màn sáng đại trận, mắt thấy Trấn Thủ sứ nhà mình bị Lục Diệp một kích đả thương, lúc này có người không kiềm chế được, thân hình lảo lảo phóng về phía Lục Diệp.

Lục Diệp rũ mi mắt xuống, trường đao trong tay chỉ xéo xuống mặt đất, linh lực bắt đầu khởi động, ánh lửa quanh quần trên thân đao.

“Dừng tay!” Nam tử kia vội vàng gầm lên một tiếng, mắt thấy tu sĩ nhà mình dừng bước, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuyệt đối không thể để tu sĩ nhà mình đánh với Lục Nhất Diệp, trận chiến này nếu như xảy ra, người ở đây không biết phải chết bao nhiêu mới tính xong, Huyền Thanh Cung chính là vết xe đổ!

Nơi Lục Nhất Diệp công phá tại khu vực trung tâm đầu tiên chính là Huyền Thanh Cung, trận chiến kia tu sĩ Huyền Thanh Cung bị giết bảy tám phần, nguyên khí đại thương, không biết cần bao nhiêu năm mới có thể khôi phục lại.

Phẩm cấp của Cuồng Dao Môn tuy rằng cao hơn Huyền Thanh Cung, nhưng thực lực tổng thể của tu sĩ Linh Khê cảnh, thật đúng là không mạnh hơn bao nhiêu so với Huyền Thanh Cung.

Lục Nhất Diệp có thể chém giết bảy phần mười tu sĩ Huyền Thanh Cung, tự nhiên cũng có thể giết Cuồng Dao Môn bảy phần, đến lúc đó ngay cả trụ sở nhà mình cũng không giữ được, tích lũy

của mười mấy đời đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Thở hổn hển một hồi, nam tử nói: “Lục Nhất Diệp, đừng có quá đáng.”

“Nếu như người không làm chủ được, thì đi tìm người có thể làm chủ, ta còn có chuyện quan trọng trong người, chờ người nửa canh giờ, nửa canh giờ sau, nếu như không cho ta một cái kết quả hài lòng, ta phá trụ sở Cuồng Dao môn của người!”

Nam tử kia nhìn chăm chăm Lục Diệp thật sâu, một hồi lâu, mới quay đầu dặn dò người bên cạnh vài câu, vội vã rời đi.

Chuyện lớn như vậy, quả thật hẳn không thể làm chủ được, thế nào cũng phải trở về Cửu Châu bốn tông xin chỉ thị của các cường giả trong tông mới được.

Lục Diệp cầm Bàn Sơn Dao trong tay đưa vào trong vỏ đao, lại đặt vỏ đao trước người, hai tay đặt lên chuôi đao, nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi.

Một đám tu sĩ Cuồng Dao Môn cách hẳn mấy chục trượng, nhưng bởi vì có Trấn Thủ Sứ trước khi đi phân phó, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Lục Diệp, dùng ánh mắt phát tiết để xua đi sự tức giận và phẫn nộ trong lòng.

Cũng có một số người tò mò đánh giá Lục Diệp, dù sao đại danh của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp cũng đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng thật sự nhìn thấy người sống, đây vẫn là lần đầu tiên.

Thời gian trôi qua từng chút.

Chợt có nữ tu tư thế hiên ngang đi ra từ trong đám người, hai tay bưng một ly trà, đợi đến khi Lục Diệp dâng lên trước mặt.

“Quý khách tiến đến, mời dùng trà!”

Lục Diệp mở mắt, từ trên cao nhìn xuống nàng.

Khóe miệng nữ tu nhếch lên một nụ cười mỉa mai: “Không dám sao?”

Bọn họ quả thực đánh không lại Lục Diệp, nhưng bị người ta khi dễ đến cửa nhà vẫn chưa có phản kích, vậy cũng không phải đao khách không sợ hãi.

Trước khi Trấn Thủ sứ rời đi, bảo bọn họ đừng phát sinh xung đột với Lục Diệp.

Chỉ là dâng trà, tự nhiên không tính xung đột, hơn nữa đây cũng là đạo đãi khách.

Nhưng mặc cho ai đứng trên lập trường của Lục Diệp, cũng không dám tùy ý uống chén trà này, ai biết trong chén trà này có độc hay không? Nữ tu chỉ muốn dùng phương thức này, lặng lẽ phản kích một chút, xua tan vẻ kiêu ngạo của Lục Diệp.

Nếu như Lục Diệp không dám nhận trà, vậy sau này danh hào nhất như chuột Lục Nhất Diệp khẳng định sẽ truyền ra ngoài, dù sao danh hào của tên này không ít, cũng không quan tâm có thêm một cái tên nữa hay không.

Chương 820: Không chấp nhận cò kè mặc cả. 2

Ngay lúc nữ tu nghĩ như vậy, Lục Diệp đưa tay bưng chén trà tới, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Mặc kệ nó có độc hay không, dù sao độc không chết hẳn!

Khóe mắt nữ tu giật giật.

Trong trà không có độc, nhưng nàng quả thực không nghĩ tới, Lục Nhất Diệp này lại to gan lớn mật như thế, âm thầm hối hận, sớm biết như vậy đã bỏ vào trong trà một chút kịch độc thì tốt rồi! Nói không chừng trực tiếp hạ độc chết tên nhãi này, đây chính là một công lớn.

Bây giờ nàng giống như thật sự đến kính trà cho Lục Diệp...

Chưa tới nửa canh giờ, nam tử lúc trước rời đi đã trở về.

Phân tách đám người ra, đứng vững trước mặt chúng tu sĩ, không đợi hắn nói chuyện, Lục Diệp đã mở miệng trước: “Không tiếp nhận cò kè mặc cả, Cuồng Dao Môn người truyền thừa nhiều năm như vậy, cường giả dùng đao nhiều vô số kể, hai mươi phần tâm đắc tu hành đao thuật đối với các người mà nói không tính là cái gì.”

Nam tử đến bên miệng mà không thể nói ra.

Trước khi đến đây, các trưởng bối của tông môn đã đưa ra chỉ thị rõ ràng, tận lực cò kè mặc cả với Lục Diệp một phen, xem có thể bớt cho một chút tâm đắc tu hành đao thuật hay không. Tuy nói những thứ này đều không phải bản chất cô độc gì, nhưng cho

Lục Nhất Diệp, chính là giúp đỡ địch, đương nhiên là có thể ít đưa thì ít, có thể không đưa thì không cho.

So với tính chất cho tiền tài lúc trước là không giống nhau...

Nhưng Lục Diệp bên này hiển nhiên đã sớm đoán trước, trực tiếp chặn lời, khiến bên Cuồng Dao Môn hoàn toàn không có cơ hội.

Lục Diệp nhìn Lục Diệp thật sâu một cái, sau đó đưa tay ném một cái túi trữ vật ra ngoài, hắc hắc lấy.

Túi trữ vật là không có khóa cấm chế, hắc đưa tay vào, từ bên trong lấy ra từng bản chép tay, tùy ý chọn một bản mở ra xem, bút mực phía trên còn chưa hoàn toàn khô cạn, hắc là vừa viết xuống.

Lại đảo qua nội dung phía trên, xác định là tâm đắc tu hành đạo thuật không sai.

Liên tục kiểm tra vài quyển sách, cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Lúc này Lục Diệp mới cẩn thận cất kỹ những tâm đắc tu hành đạo thuật này, giơ mắt nhìn nam tử kia, đưa tay nói: “Đồ vật!”

Nam tử sầm mặt: “Thứ gì?”

Còn có thứ gì nữa?

Lục Diệp đương nhiên nói: “Lúc đầu ta đã đưa đồ cho người!”

Nam tử khiếp sợ nhìn Lục Diệp: “Người còn muốn trở về?”

“Nói nhảm!” Lục Diệp mặt không biểu tình: “Đó là tiền Cuồng Dao Môn các người mua bình an, ta đương nhiên phải thu hồi, đương nhiên, nếu các người không muốn bình an này, ta không quan tâm.”

Nam tử tức giận đến đau gan, tháo túi trữ vật từ bên hông xuống, trực tiếp ném cho Lục Diệp.

Lục Diệp cất kỹ, lại mở miệng nói: “Là ta tự mình rời đi hay là các người thả ta rời đi?”

“Mở trận!” Nam tử quát khê.

Không thả người ta, người ta cũng có thể rời đi, hà tất phải sinh thêm sự cố? Trong lòng tuy nén giận nhưng kế hoạch trước mắt là nhanh chóng tiễn Ôn Thần này đi!

Đại trận mở ra một lỗ hồng, Lục Diệp phóng lên cao, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn theo hướng Lục Diệp rời đi, đám tu sĩ Cuồng Dao môn đều nắm chặt nắm đấm, vô cùng khuất nhục và phẫn nộ trong lòng.

Lục Diệp ngự khí bay lên không trung, điều tra một cách chính xác, căn cứ theo chỉ dẫn của mười phần mà bay về phía Vạn Độc Lâm.

Chuyện ở giới hạch tâm đã được xử lý không sai biệt lắm, những tông môn Vạn Ma lĩnh kia, ngoại trừ hai mươi ba nhà bị hắc công phá nơi đóng quân lúc trước, tất cả những tông môn khác đều đã giao tiền bình an, Lục Diệp đương nhiên không tiện lại đi gây sự.

Hắn chuẩn bị quay về Bích Huyết tông.

Trước mắt hắn vẫn là trấn thủ sứ của Bích Huyết tông, cho nên trước khi tấn chức Vân Hà, hắn đã chuyển thân phận Trấn Thủ sứ này sang người thích hợp nhất.

Còn nữa, công phá trụ sở hai mươi ba nhà kia, cướp đoạt đại lượng gia trì, cũng cần trở về bốn tông xử lý.

Mặt khác, trên người mang theo quá nhiều túi trữ vật, đó chính là tài vật trị giá năm sáu ngàn vạn công huân, đưa về bốn tông giao cho Thủy Uyên, nhiều đồ như vậy mang ở trên người, Lục Diệp cũng không quá yên tâm.

Còn mười ngày nữa chính là Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ, dựa theo kinh nghiệm mấy lần trước cùng Lục Diệp tính toán, sau lần này, linh vụ bên trong Thiên Cơ Trì hẳn là không có trợ giúp quá nhiều đối với bản thân.

Tu vi tại Linh Khê cảnh đã đi đến phần cuối, nên được chỗ tốt tất cả đều được, ngoại trừ còn có một việc chưa làm ra, Linh Khê chiến trường đã không cần thiết lưu lại.

Sở dĩ hẳn muốn đi Vạn Độc lâm là vì muốn để lại cho nữ nhân tên Hoa Từ này một chút vật tư tu hành.

Xác định được phương hướng, một đường bay vút, ẩn ký chiến trường chợt có tin tức truyền đến.

Lục Diệp điều tra, lại là truyền tin của nhị sư tỷ Thủy Uyên.

“Trước khi tấn thăng Vân Hà, về bốn tông một chuyến!”

“Biết rồi.”

Lục Diệp không rõ vì sao Nhị sư tỷ lại dặn dò hẳn chuyện này, nhưng hẳn vốn định trở về nơi ở.

Hai ngày sau, Lục Diệp trực tiếp rơi vào trong Vạn Độc lâm, hiện thân ở trước nhà gỗ.

Không thấy Hoa Từ, nữ nhân này hẳn là tu hành ở nơi nào.

Lục Diệp cũng không đi tìm nàng, mà đi lên lầu ba, nằm xuống giường, ngon lành ngủ thiếp đi.

Phóng tầm mắt khắp toàn bộ Linh Khê chiến trường, cũng chỉ

có nơi này mới có thể khiến hần hoàn toàn yên tâm, cho dù là ở trong trụ sở, cũng không khiến cho người ta yên tâm.

Chỉ tiếc, hần không thể một mực đợi ở chỗ này.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, bị một mùi hương cùng tiếng cười đánh thức, lúc Lục Diệp mở mắt, phát hiện trời đã sáng, tiếng nói chuyện Y Y cùng Hoa Từ truyền đến từ ngoài cửa sổ.

Lục Diệp đứng dậy, đi đến bên cửa sổ cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy khối bếp lượn lờ phía dưới, hai nữ tử vừa cười vừa bận rộn.

Hai cánh tay hần đặt lên bên cạnh cửa sổ, lẳng lặng nhìn phía dưới, trong lòng một mảnh ấm áp.

Nếu không phải là dùng từ đem một ít đồ chơi hiếm lạ nhảy nhót, bỏ vào một cái hũ để nấu canh, phần ấm áp này hần là có thể duy trì rất lâu.

“Lục Diệp, người tỉnh rồi sao?” Y Y ngẩng đầu, đưa tay gọi Lục Diệp.

“Ừm!” Lục Diệp thuận miệng lên tiếng, quay đầu lại: “Có thể ăn cơm rồi gọi ta.”

Khoanh chân ngồi lên trên giường, lấy từ trong túi trữ vật ra một quyển đao thuật tâm đắc tu hành, cẩn thận nghiên cứu.

Cường Đao môn là tông môn tập trung đao khách nhất, hơn nữa còn là tông môn nhất phẩm, cường giả dùng đao trong tông từ xưa đến nay nhiều vô số kể, tâm đắc tu hành đao thuật truyền thừa xuống cũng khó có thể tính toán.

Chương 821: Trở về trong chiến thắng!

Lục Diệp tìm Cuồng Dao môn đòi hỏi hai mươi phần tâm đắc tu hành đao thuật, đối với Cuồng Dao môn mà nói, đây căn bản không phải là chuyện gì, hơn nữa hẳn có thể khẳng định, những tâm đắc tu hành đao thuật mà Cuồng Dao môn đưa ra đều là tương đối cơ sở, tuyệt đối sẽ không liên quan đến kỹ xảo tu hành cao thâm.

Lục Diệp vốn không hy vọng bọn họ có thể cho ra thứ gì cao thâm.

Nhìn nội dung bên trong bản chép tay, dần dần có thêm dần dặt.

Thắng đến khi Y Y bưng chậu rửa mặt đi lên, thấm ướt khăn mặt, tỉ mỉ chà xát mấy cái trên mặt Lục Diệp.

Một lát sau, trong tiểu viện bên ngoài nhà gỗ, Lục Diệp và Hoa Từ ngồi đối diện nhau, ăn uống khai thác.

Ăn uống no đủ, Lục Diệp nói: “Ta muốn trở về trụ sở, qua một thời gian nữa sẽ tấn chức Vân Hà, người có tính toán gì không?”

“Tạm thời không có tính toán gì.” Hoa Từ vừa thu dọn, vừa thuận miệng trả lời.

“Vẫn luôn ở chỗ này?” Lục Diệp khó hiểu.

“Không cần lo cho ta, ta tự có tính toán, dù sao người cố gắng tu hành, nói không chừng coi như ta ở Linh Khê chiến trường, tu vi tân tiến so với người càng nhanh hơn.” Trong khi nói chuyện, Hoa

Từ nháy nháy mắt với hắn.

Lục Diệp xùy một tiếng: “VẬY ta phải cố gắng thật tốt mới được.”

Hắn đứng dậy, lấy linh chu của mình ra, tung người nhảy lên: “Trong phòng lâu ba để lại cho người một ít vật tư tu hành, ta ở chiến trường Vân Hà chờ người.”

“Đi đi.”

Lục Diệp gật đầu, phóng lên trời, hóa thành một luồng sáng rồi biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn theo Lục Diệp rời đi, Hoa Từ cười cười, tiếp tục thu dọn bàn cơm hỗn độn, trong lòng không có quá nhiều đau khổ, tạm ly biệt ngắn ngủi, chỉ vì muốn gặp lại mà thôi.

Lúc trước, Lục Diệp từ chỗ đóng quân tiến vào vòng hạch tâm, là một đường cùng với cự giáp tiếp lực ngự khí, tổn hết tổng cộng mười ngày mới từ trụ sở Bích Huyết tông chạy tới Đan Tâm Môn.

Nhưng hôm nay tu vi của hắn tăng nhiều, tốc độ ngự khí và năng lực ngày đó không thể so sánh, cho nên lần này chỉ tốn có ba ngày ngắn ngủi, hắn đã trở lại trụ sở của Bích Huyết tông.

Bởi vì thân phận Trấn Thủ sứ, cho nên có thể lặng yên không một tiếng động tiến vào bên trong đại trận phòng hộ, bất quá vừa mới tiến vào đã bị tu sĩ phụ trách giám sát tình huống nơi đóng quân phát hiện, tiến lên điều tra, thấy là Lục Diệp, vui mừng kinh hô: “Ngũ sư huynh đã trở về!”

Tin tức nhanh chóng hướng ra ngoài khuếch tán, không ngừng có người hướng bên này hội tụ lại.

Lục Diệp giương mắt đảo qua, phát hiện số lượng tu sĩ trụ sở của mình rất nhiều, hơn nữa phần lớn đều là những gương mặt xa

lạ, chỉ có một phần nhỏ trong đó là nhận biết.

Trong những gương mặt xa lạ đó, có một ít bộ dáng rõ ràng rất nhỏ tuổi, chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi...

Lục Diệp đoán những tiểu tử tuổi còn rất nhỏ này hẳn đều là đệ tử của bốn tông mới thu nhận, về phần những người tuổi kia hơi lớn, có lẽ có một ít là của bốn tông, nhưng càng nhiều khả năng là từ ngoại tông đến Bích Huyết tông có chỗ dựa tu hành.

Mở rộng tầm mắt nhìn ra vòng ngoài chiến trường, vô số tông môn những xét về linh khí trời đất nồng đậm, Bích Huyết tông ở nơi đóng quân chỉ tay một cái, bởi vì lần trước khi Lục Diệp trở về đã mua được cực hạn linh khí ở lãnh địa.

So sánh với dã ngoại, nồng độ linh khí gấp mười một lần, đây là bên ngoài bất kỳ một tông môn nào cũng so không được.

Muốn đánh vỡ cực hạn này, trừ phi phẩm cấp của Bích Huyết tông có thể tăng lên lục phẩm, di chuyển đến bên trong chiến trường.

Hơn nữa danh tiếng của Bích Huyết tông ngày nay rất thịnh, trong Vạn Ma lĩnh tông gần đó đều bị ép đến mức không dám ngẩng đầu lên, tới nơi này dựa vào tu hành, đảm bảo hiệu suất tu hành, tính an toàn cũng được bảo đảm, cho nên những tông môn có giao hảo với Bích Huyết tông đều vui vẻ đưa đệ tử tu vi không đủ đến bên này.

Khuyết điểm duy nhất chính là tốc độ thu hoạch công huân hơi chậm một chút.

Trong nơi đóng quân, từng đôi mắt đều nhìn chăm chú, hiếu kỳ, khâm phục, kính ngưỡng, đủ loại cảm xúc đan xen.

Lục Diệp ngạc nhiên phát hiện, những tu sĩ quen biết trước kia cơ bản đều không nhìn thấy.

Như Khổng Ngưu, Nguyễn Linh Ngọc, Tịch Âm, Cố Dương , bọn họ đều đã tiến vào vòng trong.

Linh Khê chiến trường vẫn luôn như vậy, một đời người mới thay người cũ, các tu sĩ vĩnh viễn bôn ba tại chiến trường rộng lớn này, vì tu vi bản thân cùng tương lai liều mạng, có thể sống sót ở trong thủy triều sóng lớn này, mới là người thắng cuối cùng.

Lục Diệp thậm chí không biết vị phó tướng trấn thủ Bích Huyết tông trước mắt là ai...

Tiến vào Thiên Cơ điện, đổi những công huân có được từ việc cướp đoạt của Vạn Ma lĩnh thành công, mắt thường cũng có thể thấy được, con số công huân của tông môn đang nhanh chóng tăng lên điên cuồng.

Phải biết rằng trụ sở của hai mươi ba tông môn hạch tâm đã bị phá, tất cả gia trì đều bị Lục Diệp cướp đi, cho dù lúc cướp đoạt có rất nhiều tổn thất, cuối cùng số lượng thu được cũng cực kỳ kinh khủng.

Sau một nén nhang, công huân của tông môn bắt đầu bằng ba chữ, ngàn vạn làm đơn vị, một con số...

Công huân (công huân) tông môn khổng lồ như vậy, phóng tầm mắt nhìn khắp chiến trường Linh Khê, chỉ sợ cũng chỉ có Bích Huyết tông mới có thể có.

Chương 822: Trở về trong chiến thắng! 2

Có nhiều công huân như vậy, phạm vi phát xạ của Bích Huyết tông có thể tăng lên mười mấy lần.

Nhưng tạm thời Lục Diệp không có ý định vận dụng những công huân này, phẩm cấp của tông môn khẳng định sẽ tăng lên, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn, một khi phẩm cấp tăng lên đến mức có thể di chuyển đến tầng thứ trong vòng tròn, tất nhiên sẽ tiêu phí rất nhiều công huân, hiện tại trụ sở của Bích Huyết tông cũng không cần tiêu phí công huân, tích lũy nhiều một chút cũng không có chỗ xấu.

Hắn chỉ phát cho mình một khoản lương tháng, đưa công huân của mình đến mười vạn chính số.

Từ Thiên Cơ trụ trở về bản tông.

Thủy Uyên sớm đã nhận được tin tức chờ đợi ở trước Thiên Cơ điện, phát giác được động tĩnh, nhấc mắt nhìn thấy bên hông Lục Diệp treo một vòng túi trữ vật đi ra, nhin không được bật cười.

Đã sớm nghe nói tiểu sư đệ nhà mình sau khi công phá hơn hai mươi trụ sở Vạn Ma lĩnh, tìm mấy trăm tông môn Vạn Ma lĩnh còn lại đòi hỏi không ít chỗ tốt, hiện tại xem ra, chỗ tốt này thật đúng là nhiều.

“Nhị sư tỷ.” Lục Diệp tiến lên.

Thủy Uyên gật đầu, đánh giá hắn một cái: “Biến đen rồi, cũng

cường tráng rồi.”

“Phơi gió phơi nắng, không còn cách nào khác.” Vừa nói, vừa tháo túi trữ vật bên hông xuống, giao toàn bộ cho Thủy Uyên, lập tức cảm giác một thân nhẹ nhõm.

“Nhiều như vậy sao!” Thủy Uyên chỉ biết Lục Diệp lần này phát tài lớn, nhưng cụ thể bao nhiêu cũng không biết, Vạn Ma lĩnh bên kia dù sao cũng không tỉ mỉ tuyên dương, giờ phút này hơi kiểm tra, mới hoảng sợ phát hiện, lần này lượng máu của Vạn Ma lĩnh hơi lớn.

“Lưu lại làm phát triển trong tông, người xem rồi xử lý.” Lục Diệp nói một tiếng: “Ta đi bái kiến chủồng giáo.”

“Lão đầu tử không có ở đây.” Thủy Uyên nói một tiếng.

“Vậy ta đi bái kiến Vân phu nhân.” Mỗi lần từ bên ngoài trở về, hai vị trưởng bối này đều muốn trước tiên bái kiến, đây là cấp bậc lễ nghĩa.

“Chờ một chút.” Thủy Uyên hô một tiếng, sau đó lấy ra một cái hộp gỗ từ trong túi trữ vật đưa cho Lục Diệp.

Lục Diệp nhận lấy, mở ra xem, thấy trong đó có hai bình ngọc, trong bình có chứa một ít Linh Đan màu hổ phách, một hạt to bằng hạt đậu nành.

“Dùng người để cho cự giáp mang về mật ong luyện chế, có hiệu quả dưỡng nhan, đưa cho Vân phu nhân hẳn là bà sẽ thích đấy.”

Nữ nhân, kiểu gì cũng quan tâm đến dung mạo của mình. Nhất là nữ nhân đã có tuổi, sợ có ngày nào đó xinh đẹp biến mất. Cho nên ở giới tu hành, những thứ có tác dụng dưỡng nhan bình thường đều được các nữ tu trân trọng.

Lục Diệp kinh ngạc: “Vậy mật ong còn có công hiệu này?”

Hắn thật sự không biết.

Lần trước cự giáp ở trong Vạn Độc Lâm bắt đắ dĩ tấn chức Vân Hà, trước khi quay về bốn tông, Lục Diệp mang về cho hắn rất nhiều mật ong, ý là muốn để Thủy Uyên nghiên cứu một chút, có thể dùng mật ong luyện chế một chút đan dược khôi phục linh lực hay không, nhưng bây giờ xem ra, đan dược khôi phục linh lực không có, vậy mà dưỡng nhan đã luyện chế ra rồi.

“Có, ta thử qua.” Thủy Uyên mỉm cười nói, “Hơn nữa mang thứ này, dù sao so với mỗi lần người đi mang cá thì tốt hơn nhiều.”

“Nhị sư tỷ cân nhắc chu đáo.” Nói như vậy, Lục Diệp dứt khoát giao hết mật ong tồn kho của mình cho Thủy Uyên, mật ong đã có hiệu quả dưỡng nhan, giữ lại trên tay hắn ngược lại là lãng phí.

Còn có Phong Vương Tương kia, không còn nhiều lắm, Lục Diệp cũng giao hết cho Thủy Uyên, về phần xử lý như thế nào, đó chính là chuyện của nhị sư tỷ.

Hắn triển ra linh khí, trực tiếp đi tới Minh Tâm Phong, gặp qua Vân phu nhân, dâng lễ vật mang đến, Vân phu nhân quả nhiên mặt mày hớn hở, tâm tình rất tốt, khen Lục Diệp Hiếu hiếu chuyện.

Nhưng vẫn phải có khảo nghiệm, trong khoảng thời gian này, trình độ Linh Văn chi đạo của Lục Diệp đã tăng lên, cho nên ứng đối với khảo nghiệm của Vân phu nhân cũng không phải là việc khó.

Sau khi chỉ điểm một phen, Lục Diệp được lợi rất nhiều.

Hắn trả lại đám thư điển mượn được lúc trước, lại mượn tới một nhóm thư điển mới.

Lục Diệp phát hiện, thư điển mà bên Vân phu nhân thu thập được, hẳn đã xem gần một nửa rồi.

Đợi đến lúc chạng vạng tối, Lục Diệp chào từ biệt Vân phu nhân.

“Sau khi tấn thăng Vân Hà thì đến tìm ta một chuyến.”

“Vâng.”

“Đi đi.”

Như cũ là thị nữ không nói lời nào kia, chỉ biết mỉm cười đưa Lục Diệp ra ngoài.

Mỗi lần nhìn thấy thị nữ này, Lục Diệp đều có một loại cảm giác cổ quái, luôn cảm giác thị nữ này giống như không chân thật nhìn thấy như vậy...

Trở lại Ngọc Đỉnh Phong, nhị sư tỷ đã làm xong một bàn được thiện.

Lục Diệp hất cánh tay ra để ăn.

“Đúng rồi nhị sư tỷ, người muốn ta trở về bản tông trước khi tấn thăng Vân Hà, có chuyện gì vậy?” Lục Diệp vừa ăn vừa hỏi.

“Không có chuyện gì, chẳng qua là muốn tấn thăng người ở trong trụ sở của bốn tông, để cho những đệ tử kia hảo hảo quan sát một chút, mặt khác chính là lão đầu tử nói, người lần này tấn thăng có thể sẽ có chút không bình thường.”

“Không tầm thường?”

“Ừm, hiện tại không tiện nói cho người biết, bởi vì lão đầu tử cũng không xác định được, chờ khi người tấn thăng sẽ biết có phải hay không.” Thủy Uyên vừa nói vừa gấp rau cho Lục Diệp.

Lục Diệp gật đầu, lại nói: “Nhị sư tỷ nói với ta một chút về chiến trường Vân Hà đi.”

Chờ hẵn sau khi tấn thẳng Vân Hà sẽ tiến vào chiến trường Vân Hà, tất nhiên phải sớm biết một vài tin tức về chiến trường Vân Hà rồi.

“Chiến trường Vân Hà...” Thủy Uyên cố gắng ghi nhớ, mím môi cười: “Chỗ đó hoàn toàn không giống với chiến trường Linh Khê, hơn nữa chiến trường Vân Hà còn thú vị hơn chiến trường Linh Khê nhiều, nhưng nguy hiểm cũng nhiều hơn...”

Hiển nhiên Thủy Uyên cũng đã trải qua rèn luyện ở chiến trường Vân Hà, lập tức nói một ít quy tắc trong chiến trường Vân Hà cho Lục Diệp, Lục Diệp cẩn thận lắng nghe, dụng tâm ghi nhớ.

Trước khi tới nơi, Thủy Uyên dặn dò: “Nhớ kỹ một điều, trong chiến trường Vân Hà và bên Vạn Ma lĩnh không phải là kẻ địch vĩnh hằng, thậm chí có đôi khi cần một chút hợp tác mới có thể đạt được mục đích của mình.”

“Hiểu rồi.”

Chương 823: Hẳn đã đi trên con đường đó.

Hôm sau, Linh Khê chiến trường vòng ngoài, trụ sở của Bích Huyết tông.

Trong nghị sự điện, Lục Diệp ngồi ngay ngắn chờ đợi, một lát sau có hai người cất bước đi vào, đợi đến trước mặt Lục Diệp đồng thời hành lễ: “Ngũ sư huynh.”

Lục Diệp đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía hai người, đều là gương mặt quen thuộc, có thể nói là một nhóm đệ tử đầu tiên gia nhập Bích Huyết tông.

Chẳng qua bởi vì bọn họ xuất thân tán tu, tư chất không cao, cho nên cho dù qua thời gian dài như vậy, tu vi cũng tăng lên không nhiều lắm, bây giờ hai người một người là Thiên Thất, một người Thiên Lục.

Dù là như thế, nhưng so với dã vọng của tán tu ban đầu của bọn họ tốt hơn nhiều, lúc trước gia nhập Bích Huyết tông, bọn họ chỉ có tu vi ba bốn tầng cảnh giới, vốn cho rằng cả đời này của mình nhiều lắm là tu hành đến bảy tám tầng cảnh giới, nhưng bây giờ xem ra, còn có thể trông chờ tương lai một chút.

Hoàn cảnh tu hành tại trụ sở của Bích Huyết tông rất tốt, hơn nữa vật tư tu hành cũng cực kỳ phong phú, cho nên cho dù là những tán tu lúc trước cũng đều có thể phát triển vượt ra khỏi tiềm chất của bản thân.

Lục Diệp nhìn về phía người có tu vi Thiên Thất: “Đoạn Nghị!”

“Ở đây.”

“Đem quyền hạn phó sứ trấn thủ người chuyển nhượng cho Trình Mục.”

Trình Mục chính là tu sĩ Thiên Lục kia.

“Vâng.”

Đoạn Nghị đáp lời, cung thỉnh Thiên Cơ, đem quyền hạn trấn thủ phó sứ bản thân giao cho Trình Mục kèm theo một thanh phó sứ.

Chờ hẩn làm xong, Lục Diệp mới giao quyền hạn và đại ấn của Trấn Thủ sứ cho Đoạn Nghị.

Kể từ đó, Đoạn Nghị liền biến thành Trấn Thủ sứ, mà Trình Mục liền thành phó sứ.

Lựa chọn Trình Mục làm phó sứ không phải ý của Lục Diệp, mà là tổng hợp suy tính sau khi Lục Diệp hỏi ý kiến của nhị sư tỷ tối hôm qua.

Trước mắt đệ tử một đời mới của Bích Huyết tông còn đang trong quá trình trưởng thành, tạm thời không thể chống đỡ nổi Đại Lương, Trấn Thủ sứ cùng phó sứ cũng chỉ có thể lựa chọn từ một nhóm đệ tử đầu tiên gia nhập tại đây.

Tư chất của Đoạn Nghị cùng Trình Mục quả thật không được tốt lắm, nhưng là người ổn trọng, xử sự thỏa đáng. Thực lực trước mắt của Bích Huyết tông hẩn là vẫn có thể xem được.

Sở dĩ không lựa chọn cùng là Thiên Thất làm phó sứ khác, chủ yếu là cân nhắc đến Thiên Thất cách Thiên Bát đã không xa, một khi tấn thăng sẽ rời khỏi trụ sở.

Chọn Thiên Lục, thời gian có thể ở lại trụ sở cũng dài hơn.

Chờ khi Trình Mục thăng cấp lên Thiên Thất, Đoạn Nghị không sai biệt lắm cũng muốn rời đi, Trình Mục vừa vặn có thể tiếp nhận.

“Lúc trước thời điểm Cổ Dương tiếp nhận chức vụ Trấn Thủ phó sứ, ta đã nói với hắn, quản lý tốt trụ sở, đồng thời cũng phải xem xét tuyển Trấn Thủ sứ cùng phó sứ đời tiếp theo, đối với các người, ta vẫn như vậy, về sau trụ sở bên này sẽ phải dụng tâm nhiều hơn hai người các người.”

“Nhất định sẽ không để cho người trong phái và Ngũ sư huynh thất vọng.” Hai người cùng nhau tỏ thái độ.

Lục Diệp khẽ gật đầu: “Đi đi, tu hành cho tốt, chớ có để ý đến tư chất và thiên phú gì đó, tương lai của các người không chỉ là vòng ngoài chiến trường.”

Đợi đến khi hai người rời đi, Lục Diệp mới đi ra khỏi điện nghị sự, ngự khí đi lên, đi tới Linh Phong ở gần đó, Tiểu Hôi vỗ cánh đi tới, Lục Diệp lấy từ túi trữ vật ra viên Đá Tử hồi sinh, đút cho nó, Tiểu Hôi từng ngậm từng ngậm, ăn như ăn côn trùng, vui đến quên trời đất.

Lục Diệp vuốt ve lông vũ của nó, mở miệng nói: “Năm đó khi đại sư huynh rời khỏi Linh Khê chiến trường, muốn người bảo vệ tốt trụ sở bên trong tông, trước mắt bản tông đã qua thời điểm gian nan nhất, sau này cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt. Nếu người muốn rời đi, có thể rời đi bất cứ lúc nào, không cần phải canh giữ nơi này. Đương nhiên, người bất cứ lúc nào muốn trở về thì trở về, nếu như nguyện ý lưu lại thì tốt hơn.”

Tiểu Hôi là Yêu thú cấp bá chủ, không thể nghi ngờ là hiểu biết tính người, cho nên Lục Diệp biết rõ nó có thể nghe hiểu lời mình nói.

Bích Huyết tông xuống dốc ba mươi năm, Tiểu Hôi trông coi nơi đóng quân ba mươi năm, cho dù trong nơi nghỉ chân không có

một đệ tử, nó cũng tuân thủ nghiêm ngặt dặn dò của Đại sư huynh năm đó, chưa từng rời đi, năm đó tiểu Ưng dần dần trưởng thành tồn tại cấp bá chủ.

Nhưng nó dù sao cũng là một con chim ưng bay trên trời, nó cũng bay về phía tự do và bầu trời, cho nên Lục Diệp cảm thấy, nó có thể cho nó nhiều sự tự do và cơ hội lựa chọn.

Về phần Tiểu Hôi phải lựa chọn như thế nào, đó là chuyện của bản thân nó.

Một lát sau, Lục Diệp ngự khí phóng lên trời, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Sau một lát, tiếng ưng gáy rõ to vang lên. Ở nơi trú đóng, đông đảo đệ tử Bích Huyết tông theo tiếng kêu nhìn lại, thấy được bóng dáng Tiểu Hôi vỗ cánh bay lượn, càng đi càng xa.

Một đường hướng đông lướt đi, tốc độ cực nhanh.

Năm ngày sau, Lục Diệp đi ngang qua một đỉnh núi bằng phẳng, đáp thân hình xuống .

Đỉnh núi này cực kỳ đặc biệt, hình như có cường giả tuyệt thế nào đó dùng một đao gạt sạch Linh Phong, đỉnh núi bằng phẳng, bóng loáng như gương.

Trên đỉnh núi kia, còn lưu lại một ít vết máu màu đen, chứng tỏ đại chiến từng bùng phát ở nơi này.

Kim quang đỉnh!

Nhớ ngày trước, hắc lấy tu vi Linh Khê Thiên Ngũ đánh liền bốn mươi ba trận, chém giết rất nhiều tu sĩ Thiên Lục của Vạn Ma lĩnh, cuối cùng vì bản thân mà thắng.

Đây là nơi Lục Diệp vang danh.

Cũng là nơi truyền kỳ bắt đầu.

Thoáng một cái đã gần hai năm!

Thời gian trôi qua thật nhanh!

Thời gian hai năm, từ Linh Khê Thiên Ngũ đến Thiên Cửu, tốc độ tu hành này đã rất nhanh, cũng chỉ có những tu sĩ xuất thân tông môn đỉnh cấp, thiên phú tư chất tuyệt hảo mới có hi vọng so sánh với Lục Diệp.

Chương 824: Hắc đã đi trên con đường đó. 2

Đồn đại trên đỉnh kim quang chất chứa một cái cơ duyên, bởi vì địa hình nơi này là một vị cường giả dùng đao, một đao chém ra, nơi này còn lưu lại đao thuật chí lý của vị cường giả kia.

Nhưng Lục Diệp lại không cảm nhận được thứ gì đặc biệt ở chỗ này.

Nó tiếp tục lên hành trình, một đường đi về phía trước.

Một ngày sau, đi qua một tòa Linh Phong, phía dưới là một sơn cốc.

Năm đó, hắc cười hổ phách rống to: “Lục Diệp ở đây!”

Trong sơn cốc, Lam Vũ Diệp cùng Bắc Đẩu tông tu sĩ thay hắc chặn lại truy binh Vạn Ma linh, đẫm máu chiến đấu hăng hái...

Tiếp tục đi về phía trước, đi trên con đường hai năm qua.

Hai năm trước, hắc nhỏ yếu cỡ nào, cười hổ phách mang theo Y Y xuất phát từ núi Thanh Vân, cầm trong tay thập phần mưu đồ, xuất phát về phía trụ sở Bích Huyết tông, dọc đường trải qua trắc trở khó khăn.

Nhưng hai năm sau, trong một ngày hắc có thể vượt qua con đường một hai tháng năm đó.

Hiện giờ, hắc cũng đã trưởng thành tồn tại cấp bá chủ.

Lòng hắc phập phồng.

Bầu trời bên ngoài rất yên bình, không giống như vòng tròn hạch tâm, lúc ngự khí phi hành thỉnh thoảng lại gặp phải một ít tu sĩ ngự khí phi hành tương tự.

Tu vi của tu sĩ bên ngoài không cao, ngay cả tư cách ngự khí phi hành cũng không có, làm sao gặp được người nào.

Sau khi xuất phát từ trụ sở Bích Huyết tông, khoảng mười ngày sau, Lục Diệp đã đến một nơi trú đóng của tông môn Hạo Thiên minh.

Mười phần biểu hiện trên đó, nơi này là Thanh Vũ Sơn.

Gần đó còn có hai nhà thế lực Vạn Ma linh, một nhà là Thái La Tông, một nhà là Tần thị.

Nơi giao nhau của ba thế lực, có một Bách Phong sơn, khoảng chừng một trăm đỉnh núi, Lục Diệp đã giết không ít người của Thái La Tông và Tần thị trong hai năm qua ở chỗ này.

Lục Diệp phi thân đáp xuống bên ngoài trụ sở Thanh Vũ Sơn, quan sát đại trận phòng hộ trước mắt.

Phản ứng của tông môn bên ngoài so với vòng hạch tâm kém hơn nhiều, thời điểm Lục Diệp công chiếm những tông môn hạch tâm kia, mỗi lần hiện thân trước tiên sẽ bị người phát hiện, sau đó dẫn đến hỗn loạn.

Nhưng khi hắn tới trụ sở của núi Thanh Vũ, tu sĩ bên này lại không một ai phát hiện.

Mãi một lúc lâu sau, mới có một tu sĩ đi ngang qua gần đó nhìn thấy Lục Diệp đứng ở ngoài đại trận, lập tức cảnh giác.

Lục Diệp đang muốn tự giới thiệu, bỗng nhiên nường mảy, từ nơi sâu xa có thiên cơ rơi xuống.

Gột rửa do thiên cơ ban thưởng!

Đây là lần tẩy lễ thứ tư hần trải qua sau khi đăng lâm Linh Khê bảng, dựa theo kinh nghiệm lúc trước cùng đánh giá, lúc này đây, thiên cơ ban thưởng tẩy lễ đối với hần là không có bao nhiêu tác dụng.

Không phản kháng, để mặc cho thiên cơ kéo căng, tầm mắt biến ảo, rất nhanh đã xuất hiện trong Thiên Cơ trì.

Đúng như dự liệu trước đó của Lục Diệp, mặc dù linh vụ trong Thiên Cơ Trì vẫn nồng đậm như trước, thế nhưng tăng lên đối với Lục Diệp đã không lớn, không chỉ như thế, Y Y và Hổ Phách cũng giống như vậy.

Đã đến giới hạn!

Nói cách khác, cho dù Lục Diệp có tiếp tục dừng lại ở Linh Khê cảnh thì cũng không nhận được bất kỳ chỗ tốt nào, nên lắng đọng tích lũy cũng đã lắng đọng lại, đã đến lúc tấn thăng Vân Hà rồi.

Cùng lúc đó, bên trong trụ sở Thanh Vũ Sơn, tu sĩ lúc trước nhìn thấy Lục Diệp gọi một nhóm người tới, trong đó liền có Trấn Thủ Sứ của Thanh Vũ Sơn Tô Tử Ninh.

“Người ở đâu?” Tô Tử Ninh đảo mắt qua, không thấy bất kỳ bóng người nào.

“Vừa rồi ở chỗ này, không biết vì sao đột nhiên biến mất không thấy.” Tu sĩ nhìn thấy Lục Diệp chỉ vào một vị trí giải thích.

“Đột nhiên biến mất?” Tô Tử Ninh nhíu mày, “Chẳng lẽ là quỷ tu?”

Cũng chỉ có quỷ tu mới có bản lĩnh đột nhiên biến mất.

“Thấy rõ tu vi của đối phương chưa?” Tô Tử Ninh lại hỏi.

“Không thấy được, hẩn biến mất quá nhanh.”

Vẻ mặt Tô Tử Ninh trở nên nghiêm túc: “Truyền lệnh xuống, bảo đệ tử trong tông duy trì cảnh giác. Có bất cứ người hay chuyện gì khả nghi, lập tức bẩm báo.”

Không xác định người nọ là thân phận gì, tới đây lại có ý đồ gì, Tô Tử Ninh tự nhiên là chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Mọi người đồng ý, toàn bộ Thanh Vũ Sơn có mấy trăm tu sĩ lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Lục Diệp ngược lại không nghĩ tới, bởi vì hiện thân của mình lại khiến cho Thanh Vũ Sơn cảnh giác như vậy, thời gian thật là quá trùng hợp, hẩn vừa mới đến trụ sở Thanh Vũ Sơn không bao lâu, Thiên Cơ ban thưởng đã tới rồi.

Mãi đến nửa canh giờ sau, Lục Diệp lại xuất hiện ở bên ngoài trụ sở của Thanh Vũ Sơn, xuất hiện ở vị trí mà hẩn đã biến mất lúc trước.

Lập tức cảm giác được có người nhìn về phía mình, giương mắt nhìn lên, thấy là mấy tu sĩ cảnh giác dò xét bên này, một người trong đó quát lên: “Người tới là ai?”

Lục Diệp nhìn về phía mấy người: “Bích Huyết tông Lục Diệp, đến đây bái kiến!”

Thanh Vũ Sơn là tông môn Hạo Thiên Minh, hẩn tự nhiên sẽ không tùy ý xông loạn vào nơi cư trú của người ta, hơn nữa thật sự mà nói, Thanh Vũ Sơn đối với hẩn vẫn còn có chút ân tình.

“Bích Huyết tông, Lục Diệp?” Một vị tu sĩ nhíu mày, không biết vì sao, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã nghe được ở đâu.

Gần đây Lục Diệp vẫn luôn phiêu bạt trong vòng hạch tâm, lúc

trước là ở vòng trong, cho nên đoạn thời gian gần đây, tin đồn về hắn ở bên ngoài cũng không nhiều, điều này dẫn đến tu sĩ bên ngoài nghe tên của hắn, nhất thời không kịp phản ứng.

Nhưng mà rất nhanh, người nọ liền nghĩ tới, chỉ tay Lục Diệp run rẩy nói: “Người là... người là người đứng đầu Linh Khê bang, Lục Nhất Diệp!”

Ai cũng biết Lục Nhất Diệp, hắn biết Lục Diệp đang ở đâu.

“Vâng!”

Mấy tu sĩ nhất thời kích động, có người vội vàng chạy vào trong, chuẩn bị thông báo.

Sống sờ sờ trên Linh Khê bang a, lúc bình thường tu sĩ bên ngoài làm sao có cơ hội nhìn thấy? Hơn nữa đối với rất nhiều tu sĩ của Hạo Thiên minh tông môn mà nói, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp đã là một tượng trưng chiến đấu thắng đó.

Còn có, danh hiệu Diệt Môn Chi Diệp, Linh Khê Tam Tai như vậy, cũng không phải người bình thường có thể xông ra được.

Chương 825: Lại đến Long Tuyền!

Một lát sau, trong một đại điện ở trụ sở Thanh Vũ Sơn, Lục Diệp và Tô Tử Ninh phân chủ khách ngồi xuống.

Nhìn ra, cho dù là trấn thủ sứ như Tô Tử Ninh, ở trước mặt Lục Diệp cũng có chút câu nệ, về phần những người khác thì càng không cần phải nói.

Thanh Vũ Sơn bây giờ là tông môn bát phẩm, người mạnh nhất trong tông chỉ là Chân Hồ cảnh, tuy cũng có mấy vị Linh Khê cảnh lẫn lộn ở vòng trung tâm, nhưng tư chất cùng thiên phú bị hạn chế, nhiều lắm cũng chỉ tu hành đến Thiên Bát.

Có thể nói từ đầu đến nay Thanh Vũ Sơn chưa từng xuất hiện Thiên Cửu!

Một vị Linh Khê đầu bảng như Lục Diệp bỗng nhiên chạy tới, tự nhiên làm cho Tô Tử Ninh cảm thấy áp lực như núi.

Hắn còn chưa rõ ràng mục đích đột nhiên tìm kiếm của Lục Diệp.

Sau vài câu chào, Lục Diệp thuận miệng hỏi: “Thang Vũ sư huynh gần đây thế nào?”

Nhớ ngày đó, thân phận của hắn bị tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi giết, Thang Vũ cũng từng ra mặt thay hắn hóa giải nguy cơ, nếu không phải Thang Vũ kịp thời hiện thân ngăn cản Hàn Già Nguyệt lại, thì lần đó chắc chắn hắn gặp phiền toái không nhỏ.

“Thang Vũ sư huynh đã tấn chức Vân Hà, làm phiền một Diệp

sư huynh nhớ mong.” Tô Tử Ninh trả lời.

Nghe nói Thang Vũ tấn chức Vân Hà, Lục Diệp cũng không bất ngờ. Hai năm trước Thang Vũ đã có tu vi Thiên Cửu, thời gian hai năm trôi qua, cũng nên tấn thăng rồi.

Nhưng Lục Diệp đoán rằng Thang Vũ dùng tu vi Thiên Thất hoặc Thiên Bát tấn thăng.

Hắn lại hỏi đám người Tạ Kim, Kiều Xảo Nhi, Tống Hạo, Đào Thiên Tuyền, và Mục Linh lúc trước cùng nhau kề vai chiến đấu.

Tô Tử Ninh trả lời: “Tạ sư huynh, Kiều sư tỷ và Mục sư tỷ đều đã đi vào vòng trong rồi, Tống sư huynh và Đào sư huynh đã mất rồi.”

Lục Diệp im lặng.

Lúc này mới qua hai năm, đã cảnh còn người mất, tu sĩ trưởng thành tu hành luôn không tránh khỏi đủ loại nguy cơ và giết chóc.

Tô Tử Ninh vô cùng hiếu kỳ: “Nhất Diệp sư huynh sao lại nhận ra nhiều sư huynh sư tỷ bốn tông như vậy?”

Lục Diệp cười cười: “Bọn họ chưa từng nói với các người, hai năm trước ta đã tham gia đại chiến ở Bách Phong sơn sao? Lúc ấy ta và mấy vị sư huynh sư tỷ của người từng kề vai chiến đấu.”

Tô Tử Ninh nhin không được a một tiếng, việc này hẳn thật sự không biết, cũng chưa bao giờ nghe người ta nhắc qua, hôm nay nghe Lục Diệp nói đến, mới hiểu được giữa hai bên có một phần quan hệ sâu xa như vậy.

Nhất thời cảm giác được vị đầu bảng Linh Khê trước mặt này thân thiết không ít.

“Vậy có cần ta truyền tin gọi Tạ sư huynh và Kiều sư tỷ trở về

hay không?”

“Không cần.” Lục Diệp khoát khoát tay: “Lần này đi vòng trong đường xá xa xôi, bọn họ vừa đi vừa về chỉ lãng phí thời gian tu hành, ta tới là có một việc muốn làm, xong việc liền đi.”

“Nhất Diệp sư huynh muốn làm gì? Có chỗ nào hữu dụng thì có núi Thanh Vũ ta, cứ nói thẳng.”

“Việc này thật sự phải nhờ Thanh Vũ Sơn người ra tay mới được.” Lục Diệp nhìn Tô Tử Ninh: “Ta muốn tiến Long Tuyền một chuyến!”

Tô Tử Ninh không hiểu: “Nhất Diệp sư huynh đã là Thiên Cửu, tiến vào Long Tuyền hẳn là không có nhiều tác dụng.”

Lục Diệp lắc đầu: “Ta đều có đạo lý riêng của ta.”

Nói xong, hắn lấy từ bên hông ra một cái túi trữ vật, đẩy tới trước mặt Tô Tử Ninh: “Còn phải làm phiền người trở về Thanh Vũ Sơn một chuyến, báo cáo việc này cho trưởng bối quý tông, ta biết trước mắt còn chưa mở ra Long Tuyền, nhưng ta nghĩ quý tông hẳn là có biện pháp để cho ta đi vào, mấy thứ này coi như là bồi thường cho ta.”

Tô Tử Ninh vội vàng nói: “Bồi thường thì không cần, một Diệp sư huynh đã có yêu cầu, ta thành thật báo cáo là được.”

Lục Diệp cười cười, cầm túi trữ vật kia lên trên tay hắn: “Cái này là bồi thường cho Thanh Vũ Sơn, định đoạt như thế nào, cứ nghe trưởng bối của quý tông đi.”

Tô Tử Ninh suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Vậy Diệp sư huynh chờ một lát, ta trở về bẩm tông một chuyến!”

“Làm phiền!”

Tô Tử Ninh rời đi, Lục Diệp liền ở lại trong điện chờ đợi.

Chỉ nửa canh giờ sau, hắn đã trở về, đồng thời còn có một vị lão giả ngoài nửa tuổi theo sau.

Lục Diệp đứng dậy.

Tô Tử Ninh giới thiệu nói: “Nhất Diệp sư huynh, vị này là Diệp Dương trưởng lão của núi Thanh Vũ ta.”

Lục Diệp hành lễ: “Gặp qua Diệp trưởng lão.”

Vừa là Thanh Vũ Sơn trưởng lão, vậy tất nhiên là cường giả Chân Hồ cảnh, chẳng qua bởi vì tiến vào Linh Khê chiến trường, cho nên lão nhân này hiện tại biểu hiện ra thực lực chỉ có trình độ Thiên Bát.

Diệp Dương đánh giá Lục Diệp từ trên xuống dưới, đưa tay vuốt râu: “Đã sớm nghe nói đại danh của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, hôm nay vừa thấy, quả là nhân trung chi long, giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện, không phục già không được.”

“Diệp trưởng lão quá khen, làm phiền Diệp trưởng lão cố ý đi một chuyến, thật sự có chút áy náy.” Lục Diệp hàn huyên.

Trong lòng biết người ta đối với mình khách khí như vậy, một là nhìn trúng tiềm lực của mình, hai là, đồ vật trong túi trữ vật mình đưa ra cũng không ít, đó là tài vật giá trị ước chừng ba mươi vạn công huân, là Lục Diệp trước đó cố ý lưu lại.

Nếu không phải như thế, một cường giả cấp trưởng lão như người ta, như thế nào lại khiến cho Côn Bằng hạ giá đắt chạy đến Linh Khê chiến trường.

Chân Hồ cảnh như Diệp Dương, tiến vào Linh Khê chiến trường một lần sẽ phải hao phí không ít công huân.

“Tiểu hữu nghiêm trọng rồi, ngồi xuống nói đi.” Diệp Dương đưa tay ra hiệu.

Lại lần nữa ngồi xuống, Tô Tử Ninh đi cùng ở một bên.

“Nghe Tử Ninh nói, tiểu hữu muốn vào Long Tuyền?” Diệp Dương mở miệng.

“Không biết có tiện hay không?”

Diệp Dương nói: “Những người khác muốn vào, rất khó, nhưng nếu tiểu hữu muốn vào, rất dễ dàng.”

“Ồ? Đây là vì sao?”

Lục Diệp khó hiểu.

Chương 826: Lại đến Long Tuyền! 2

Diệp Dương cười nói: “Muốn vào Long Tuyền, nhất định phải là Thanh Vũ Sơn ta, ba nhà Thái La Tông, Tần thị đều gặt đầu đồng ý, mới có thể mở ra Long Tuyền, mà Long Tuyền quan hệ đến tới thể của đệ tử ba nhà, cho nên cho dù Thanh Vũ Sơn ta đồng ý, hai nhà kia không gặt đầu, cũng là không có cách nào mở ra Long Tuyền. Những người khác đến, hai nhà kia chưa chắc nguyện ý, nhưng thanh danh tiểu hữu bên ngoài, chỉ cần đi tới hai nhà kia nói một tiếng, bọn họ cũng không dám không đồng ý.”

Diệt Môn Chi Diệp muốn vào Long Tuyền, Thái La Tông cùng Tần thị dám nói nửa chữ không? Mặc dù Linh Khê chiến trường có quy tắc của mình, người ngoài vòng ngoài xử lý, nhưng bởi vì nhằm vào Lục Diệp, trước kia Vạn Ma lĩnh làm chuyện phá hư quy củ không chỉ một lần.

Cho nên trước mắt Lục Diệp làm hỏng quy củ, chỉ sợ bên phía Vạn Ma lĩnh cũng không ai dám nói gì.

Nếu Thái La Tông và Tần thị dám không đồng ý, Lục Diệp chỉ cần giơ tay lên là có thể tiêu diệt trụ sở của bọn họ.

“Thì ra là thế!” Lục Diệp gặt đầu: “Xem ra ta còn phải đi một chuyến nữa Thái La Tông và Tần thị!”

“Không sai.” Diệp Dương gặt đầu: “Chỉ cần tiểu hữu có thể thuyết phục được Thái La Tông và Tần thị, Thanh Vũ Sơn ta không có ý kiến.”

Đây chính là chỗ tốt cho những món ngon ngọt, Diệp Dương

thậm chí còn không đi hỏi vì sao Lục Diệp lại muốn vào Long Tuyền, tu sĩ lão đạo như hắn, tự nhiên biết mỗi người đều có bí mật của mình, tùy tiện tìm hiểu bí mật của người khác, cũng không phải là hành động sáng suốt.

Lục Diệp lập tức đứng dậy: “Vậy ta đi một chuyến vậy.”

Diệp Dương mỉm cười nói: “Lão phu sẽ ở Bách Phong Sơn Long Tuyền Phong đợi tin tức tốt của tiểu hữu.”

Trụ sở Thái La Tông và Tần thị cách Thanh Vũ Sơn không xa, cũng chỉ mấy chục dặm mà thôi.

Tình huống trụ sở tông môn bên ngoài đa số là như thế, dù sao tu sĩ bên ngoài thực lực không cao, khoảng cách nếu quá xa mà nói, rất khó phát sinh xung đột.

Chỉ một chén trà, Lục Diệp đã men theo chỉ dẫn, đi tới trụ sở của Thái La Tông.

Đối với Thái La Tông, Lục Diệp không có ấn tượng gì, lúc trước Hàn Cái Nguyệt kia đã từng đuổi giết hắn.

Trên đỉnh kim quang, cũng là nữ nhân này nhiều lần vạch trần hắn, làm cho Lục Diệp khổ chiến hơn 40 trận ở tu vi Thiên Lục.

Màn sáng phòng hộ đại trận bao phủ, Lục Diệp ngự không bay tới, rơi vào trước màn sáng, Bàn Sơn Đao ầm ầm ra khỏi vỏ, giờ tay chém xuống một đao.

Một đao này thậm chí hắn còn không sử dụng Nhất lấp đao thuật, chỉ gia trì thêm Linh văn song phong duệ mà thôi.

Nhưng dưới một đao này, quảng sáng đại trận ầm ầm vỡ vụn!

Đại trận phòng hộ của trụ sở tông môn bên ngoài so với vòng trong và vòng tròn hạch tâm mà nói, bình thường đều yếu hơn,

đây cũng không phải là nguyên nhân Thái La Tông không có đủ công huân để mua đại trận cơ, mà là linh khí trời đất so ra kém vòng trong và vòng trung tâm.

Cái thứ như đại trận phòng hộ, linh khí trời đất càng nhiều, có thể phát huy ra tác dụng lại càng lớn.

Cho nên nồng độ linh khí của một trụ sở có thể trực tiếp liên quan đến uy năng của đại trận phòng hộ.

Với thực lực cường đại trước mắt của Lục Diệp, đại trận phòng hộ ở trụ sở ngoại vi tông môn, cơ bản đều là một đao có thể phá.

Đại trận phá diệt động tĩnh là rất lớn, trong lúc nhất thời, đông đảo tu sĩ Thái La Tông từ nơi tu hành vọt ra, ai cũng không biết xảy ra chuyện gì, tình cảnh hỗn loạn.

Mãi đến khi có người nhìn thấy trên bầu trời có một bóng người giẫm lên linh khí trôi nổi, lúc này mới sợ hãi đứng lên.

Một tu sĩ cảnh giới Thiên Thất đứng ra, cả gan hỏi: “Xin hỏi vị đạo hữu nào đại giá quang lâm, vì sao lại phá đại trận phòng hộ của Thái La Tông ta?”

Tới đây tuyệt đối là của Hạo Thiên minh, nếu không không có lý nào lại công phá đại trận của mình, hơn nữa cho tới bây giờ linh quang trên người còn xem, tối thiểu cũng là một vị tu sĩ chuyển tu thiên cấp công pháp.

Cho nên vị cảnh giới Thiên Thất này thật sự có chút không rõ, đây là tu sĩ tu hành ở vòng trung tâm, làm sao mà chạy ra vòng ngoài diễu võ dương oai.

“Bích Huyết tông, Lục Nhất Diệp!” Lục Diệp nhàn nhạt mở miệng.

Trước đó khi ở núi Thanh Vũ bên kia, người khác không kịp phản ứng, bây giờ đã báo ra Lục Nhất Diệp, một đám tu sĩ Thái La Tông lập tức sắc mặt có biến đổi lớn, cùng nhau lui về phía sau, tựa như Lục Diệp là mãnh thú nước lũ gì đó.

“Gọi trưởng bối của các người tới nói chuyện, ta ở Bách Phong Sơn Long Tuyền Phong chờ hần!” Lục Diệp bỏ lại một câu rồi quay người rời đi. Đường nhiên hần có thực lực chém giết toàn bộ tu sĩ ở đây, nhưng kẻ yếu mới có thể vung đao với kẻ yếu hơn, huống chi với tu vi Thiên Cửu của hần, nếu thật sự giết những người này, không biết sẽ bị khấu trừ bao nhiêu công huân.

Cho nên từ đầu tới cuối hần đều không có ý định giết người.

Đội hần đi rồi, trụ sở Thái La Tông lập tức loạn thành một bầy, lúc này có người quay về bốn tông, đem sự tình báo lên, trong lúc nhất thời Thái La Tông như lâm đại địch, không biết Diệp Diệt Môn kia sao lại đột nhiên chạy đến nơi đóng quân của mình, còn muốn đám người thế hệ trước như bọn họ đứng ra nói chuyện.

Ngay lúc này, Lục Diệp đã đến trụ sở của Tần thị, một đao phá đại trận phòng hộ của Tần thị, để lại thông tin, xoay người rời đi.

Một lát sau, trên đỉnh Bách Phong Sơn Long Tuyền, thân hình Lục Diệp rơi xuống.

Hai năm trước hần đã từng tới nơi này một lần, tiến vào Long Tuyền tẩy rửa cơ thể, nhận được một mảnh lân giáp.

Bây giờ, tâm cảnh lại khác.

Long Tuyền Phong có đại điện, là Thanh Vũ Sơn cùng Thái La Tông lúc trước hợp lực kiến tạo, tiến vào Long Tuyền thông đạo, liền giấu ở bên đại điện.

Chương 827: Người chăm chú suy nghĩ một chút!

Lúc Lục Diệp tiến vào đại điện, Diệp Dương ở Thanh Vũ Sơn đã đến, đang chờ đợi.

Thấy hắn đến, Diệp Dương cười ha hả: “Tiểu hữu thật là nhanh.”

“Chê cười.”

Đi vào đại điện, Lục Diệp lần trước tiến vào Long Tuyền tẩy rửa cơ thể đã đi đến một góc đại điện, nơi này có một cửa vào có thể thông xuống dưới đất, nhưng bây giờ xem ra cửa vào kia lại không lộ ra chút nào, hiển nhiên là có thủ đoạn hoặc là cấm chế che đậy cửa vào.

Lục Diệp nhìn một lát, không nhìn ra manh mối gì, liền thi triển linh văn quan sát cho đôi mắt.

Hắn không biết người Thái La Tông và Tần thị có thể tới đây hay không, nếu hai nhà này nhát gan sợ phiền phức, không dám tới đây, vậy chuyện mở Long Tuyền còn phải tự mình ra tay.

Hắn cũng có chút tâm đắc đối với việc phá trận phá cấm.

Nhưng sau khi quan sát một lúc, hắn mới phát hiện ra bản thân đã xem thường cấm chế nơi này. Cho dù hắn có khai triển Động Sát Linh Văn, cũng không nhìn ra được nhiều thứ, càng không thể nói là phá cấm chế trên tay.

“Diệp trưởng lão, cấm chế che đậy cửa vào nơi này là đã tồn tại từ khi sinh ra?” Lục Diệp bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Diệp Dương nói: “Không sai.”

“Vậy quý tông và hai nhà kia làm thế nào biết được cách mở?”

Diệp Dương cười ha ha, nói: “Thật ra chúng ta cũng không biết phương pháp mở ra, chỉ là mượn một khối ngọc lục. Theo điển tịch trong tông ghi lại, lúc trước nơi đây trời sinh dị tượng, đưa tới tu sĩ Thanh Vũ Sơn ta và Thái La Tông chú ý, một hồi đại chiến, cuối cùng ở chỗ này phát hiện một khối ngọc giác, thực lực của thể hệ trước kia cùng Thái La Tông không kém bao nhiêu, cho nên cuối cùng ngọc ly kia liền từ một tách thành hai, giao cho Thanh Vũ Sơn ta cùng Thái La Tông chưởng quản., Thời điểm cần thiết, hợp hai làm một là có thể mở ra thông đạo tiến vào Long Tuyền. Sau đó Thái La Tông tự thấy không địch lại Thanh Vũ Sơn ta, liền lôi kéo Tần thị, lúc này mới có thể chống lại bản tông, liên tục đến hôm nay, bởi vì muốn lôi kéo Tần thị, cho nên Thái La Tông bảo quản nửa miếng ngọc giác, lại bị bọn họ chia làm hai, cho nên hiện tại muốn mở Long Tuyền, cần phải có tam gia chưởng quản ngọc trâm hợp lại mới được.”

“Thì ra là thế.”

“Tiểu hữu đã nhìn ra điều gì?” Diệp Dương hỏi, hẳn cũng có nghiên cứu về Long Tuyền và Thanh Vũ Sơn, đáng tiếc là không có quá nhiều thu hoạch.

Lục Diệp lắc đầu: “Không nhìn ra cái gì, chỉ cảm thấy cấm chế nơi này không phải loại người bình thường có thể bố trí được.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Lục Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn ra phía ngoài.

Bên ngoài đại điện, hai bóng người sóng vai đi vào, thoạt nhìn tuổi tác cũng không nhỏ, hẳn là cường giả của Thái La Tông và Tần thị.

Diệp Dương nhướng mày, cười mắng một câu: “Hai lão già các người còn sống à?”

Bên trái là một người trầm giọng nói: “Diệp Dương người còn sống, chúng ta làm sao có thể chết?”

Ở Linh Khê chiến trường, lúc còn trẻ đều đã từng quen biết, chỉ có điều bởi vì trụ sở của mỗi tông cách nhau xa xôi, cho nên sau khi tấn thăng Vân Hà, mọi người rất khó chạm mặt.

Thoáng cái đã hơn trăm năm trôi qua, lúc này cũng đã không còn khí phách như năm đó, trong lòng không khỏi thổn thức.

“Vị tiểu hữu này chính là Lục Nhất Diệp?” Lão giả nói chuyện nhìn về phía Lục Diệp.

Diệp Dương nói: “Nhất Diệp tiểu hữu, giới thiệu cho người một chút, người thích phun phân trong miệng này chính là Triệu Tín của Thái La Tông, người cầm điếu bên kia là Tần Minh của Tần gia.”

Tần Minh hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ mình mới không phải là người cầm điếu đó.

Triệu Tín của Thái La Tông nhìn Lục Diệp: “Tiểu hữu thật đúng là uy phong, đường đường là người đứng đầu Linh Khê bảng không lẫn lộn ở vòng trung tâm, lại chạy ra vòng ngoài phá đại trận phòng hộ của bốn tông và Tần thị, có ý gì đây?”

Bất luận là Triệu Tín hay là Tần Minh, giờ phút này tu vi mà họ thể hiện ra đều là Thiên Bát, nhưng hai người đối mặt với Lục Diệp lại không có chút nào sợ hãi, bởi vì hai người biết rõ, là phúc hay không phải họa, là họa thì tránh không khỏi. Nếu như Lục Nhất Diệp thật sự muốn gây bất lợi cho bọn họ, e ngại cũng vô dụng.

Giá trị thực của vị trí đứng đầu Linh Khê bảng cứ thế một

đường tiến thẳng.

Hơn nữa thời điểm Lục Diệp giành vị trí đầu Linh Khê bảng thì tu vi mới chỉ là Thiên Bát, bây giờ hẳn đã đạt đến Thiên Cửu, mở rộng tầm nhìn ra toàn bộ Linh Khê chiến trường, không còn ai là đối thủ của hắn.

Hai người bọn họ mặc dù đều có tu vi Chân Hồ cảnh, nhưng ở chiến trường Linh Khê này, chỉ sợ ngay cả một đao của Lục Diệp cũng không tiếp nổi.

“ Mở Long Tuyền!”

Triệu Tín nghe vậy hiểu ra: “Quả nhiên là thế.”

Khi nhận được thông báo của đệ tử phía dưới, hắn đã cảm thấy Lục Diệp đang nhìn chằm chằm Long Tuyền, nếu không một tên Linh Khê bảng như hắn có gì cần phải chạy đến xa xôi hẻo lánh này, nơi đây cũng chỉ có Long Tuyền có thể hấp dẫn sự chú ý của những cường giả kia.

Tần Minh vẫn luôn không mở miệng nói chuyện, nói: “Có thể hỏi một chút, tiểu hữu muốn vào Long Tuyền làm gì? Lấy thực lực trước mắt của tiểu hữu, dù cho tiến vào Long Tuyền tẩy rửa cơ thể, cũng không chiếm được quá nhiều chỗ tốt, thậm chí có thể nói không có chút tác dụng nào.”

Đây cũng là chuyện mà Triệu Tín muốn làm rõ.

Lục Diệp hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Có một phàm nhân, sống đến trăm tuổi, tinh thần vẫn luôn minh mẫn, thân thể khỏe mạnh, hai vị có biết nguyên nhân là vì sao không?”

Triệu Tín cau mày nói: “Phàm nhân đến trăm tuổi đã là 80 tuổi rồi, đã già nua lắm rồi, trừ phi tu hành dưỡng thân thuật.”

Lục Diệp lắc đầu.

Tần Minh nói: “Đó chính là sử dụng linh dược có thể kéo dài tuổi thọ.”

Lục Diệp lại lắc đầu.

“Đó là vì sao?”

“Bởi vì lão nhân gia chưa bao giờ xen vào việc của người khác.”

Chương 828: Người chăm chú suy nghĩ một chút! 2

Triệu Tín và Tần Minh nghe vậy thì sửng sốt, cuối cùng cũng hiểu ý Lục Diệp nói, Triệu Tín nói: “Long Tuyền có liên quan đến việc rèn luyện của đệ tử ba nhà, sao có thể xen vào việc của người khác? Nếu tiểu hữu không nói rõ ràng, thứ cho lão phu không thể phối hợp.”

Ngón tay Lục Diệp vuốt ve chuôi đao: “Một đao này của ta, đệ tử quý tông không biết có thể sống sót bao nhiêu, người tốt nhất nên nghiêm túc suy tính một chút.”

Triệu Tín vung tay lên: “Không cần suy nghĩ, người khác muốn vào Long Tuyền, Thái La Tông ta nhất định sẽ không đồng ý, đã là tiểu hữu muốn vào, vào là được, Tần huynh, ý của người thế nào?”

Tần Minh gật đầu: “Ta không có ý kiến!”

Diệp Dương tiến lên một bước, cười ha hả nói: “Vậy liền mở đi?”

“Mở!”

Ba người lấy ra ngọc hốt nhà mình, điều chỉnh linh lực rót vào trong đó. Ba phần ngọc giác tách ra tiêu hao hết sạch, hấp dẫn lẫn nhau, rất nhanh gom góp lại với nhau.

Đó rõ ràng là một khối ngọc giác hình rồng!

Ngọc giác chấn động, hình như có lực lượng vô hình cộng hưởng, nương theo bụng núi truyền ra tiếng vù vù, một góc đại

điện bỗng nhiên mở rộng một lỗ hổng, đen sì nổi thẳng xuống mặt đất.

Ba người đều tự đưa tay ra, ba phần ngọc giác bị ba người thu hồi.

“Chuyện ở đây đến đây rồi, cáo từ!” Triệu Tín nói xong liền ôm quyền muốn rời khỏi.

Lục Diệp mặt lộ vẻ hỏi ý kiến, nhìn về phía Diệp Dương.

Diệp Dương nói: “Sau khi mở Long Tuyền sẽ không còn chuyện gì cho bọn họ, mấy ngày nữa nơi này sẽ tự động đóng lại.”

Lục Diệp gật đầu.

Triệu Tín và Tần Minh lập tức lách mình ra khỏi đại điện, gọi ra linh khí phi hành, phóng lên trời, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, đừng nhìn bọn họ thản nhiên trước mặt Lục Diệp như vậy, trên thực tế trong lòng vẫn rất khẩn trương, nếu không phải sợ chọc giận Diệt Môn Chi Diệp này, bọn họ sẽ không dám tới một chuyến này.

“Tiểu hữu đi vào đi, lão phu ở bên ngoài canh chừng cho người.”

“Làm phiền!”

Lục Diệp đi theo lối vào, một đường đi xuống dưới.

Giống như lần trước đi vào, phía dưới là bậc thang hình xoắn ốc. Khi đi vào, tiếng bước chân trống rỗng vang lên, hẳn mãi một hồi mới tới dưới đáy, đi tới trước một cánh cửa đồng.

Cánh cửa đồng lớn dày nặng phong cách cổ xưa, cực kỳ tang thương, trên cửa lớn khắc một thân ảnh cự long, giống như vật còn sống, giống như đúc.

Đại môn đã mở rộng, bên trong cánh cửa có sương mù màu đỏ nhạt đang phun trào.

Lục Diệp nhắc chân bước vào trong đó, lập tức có cảm giác trọng lượng không được truyền đến, sau đó tiếp tục quan sát bốn phía, người đã xuất hiện trong một gian mật thất dài rộng chừng ba trượng.

Trong mật thất tràn ngập sương mù màu đỏ nhạt, chính giữa mật thất có một con suối, nước suối cuộn cuộn chảy ra.

Lục Diệp thử chiếm lấy sương mù ở nơi này, lại phát hiện huyết khí ẩn chứa bên trong sương mù cực kỳ mỏng manh, tác dụng cực kỳ nhỏ bé đối với tu sĩ Thiên Cửu như hắn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tu sĩ tu vi hơi cao một chút tiến vào Long Tuyền rèn luyện không có hiệu quả quá lớn, bởi vì sương mù này có tác dụng đối với tu sĩ hữu dụng quá ít, tu vi thấp một chút, tăng lên cũng không tệ, phạm là tu vi vượt qua Thiên Lục, cơ hồ không có tác dụng gì.

Y Y từ trong cơ thể hổ phách lóe ra, tò mò đánh giá bốn phía, hỏi: “Lục Diệp, người tới nơi này làm gì?”

“Gặp một người bạn cũ.” Lục Diệp thuận miệng trả lời.

“Bạn cũ?” Y Y không hiểu.

Lần trước khi Lục Diệp ở Long Tuyền, Hổ Phách cũng không theo vào, Y Y cũng không tiến vào, cho nên không biết Lục Diệp đã gặp cái gì trong Long Tuyền.

Trong lúc nói chuyện, Lục Diệp khoanh chân ngồi xuống.

Hồi tưởng lại lần trước, trong quá trình Long Tuyền tẩy rửa cơ thể cho hắn, hắn mơ hồ cảm giác có một đôi đồng tử to lớn đỏ như máu nhìn chăm chú vào hắn, sau đó trong một khoảng thời

gian rất dài, hẳn đều cảm thấy khả năng đó là một loại ảo giác.

Nhưng khi tu vi của bản thân dần dần cao lên, bản thân hiểu biết sâu hơn về tu hành giới Cửu Châu, Lục Diệp dần dần hiểu được, đó hẳn không phải là ảo giác gì.

Huống chi, hẳn còn chiếm được một mảnh lân giáp ở Long Tuyền!

Đó hẳn là một mảnh vảy rồng hàng thật giá thật!

Sau khi nhận được Chân Hỏa của Phượng Hoàng, Lục Diệp đã cố ý đưa tin hỏi thăm Nhị sư tỷ, sau đó biết được cái gọi là Thánh thú Tứ Tượng.

Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ!

Đây là bốn con Thánh Thú trong truyền thuyết của tu hành giới Cửu Châu.

Chu Tước quả thật có tồn tại, Lục Diệp lấy được Phượng Hoàng Chân Hỏa chính là minh chứng tốt nhất.

Mà theo Nhị sư tỷ suy đoán, hồ phách hẳn là có huyết mạch của bạch hổ, bởi vì chưa từng có loại yêu thú nào có thể chuyển hóa linh thể thành linh căn, nhưng hồ phách lại có bản lĩnh như vậy.

Hồ Phách còn có rất nhiều thần thông thiên phú mà yêu thú Hồ loại khác đều không có...

Chu Tước và Bạch Hổ đều có mặt nên chắc chắn Thanh Long Huyền Vũ kia cũng có mặt.

Mãi đến lúc này, Lục Diệp mới xác định, mình lấy được vảy rồng chân chính ở trong Long Tuyền, trong vảy rồng là long huyết của chân long, cho nên đối với cơ thể mới có công hiệu cường đại

như vậy.

Mà nơi này là Long Tuyền, vậy rồng chính là từ trong Long Tuyền mà có được.

Cho nên Lục Diệp suy đoán, phía dưới Long Tuyền này, chỉ sợ trấn áp là một đầu Chân Long.

Lần này hắn vượt xa vạn dặm chạy tới không vì cái gì khác, chỉ là muốn kiếm thêm một chút vậy rồng, thứ đồ chơi này đối với cơ thể có công hiệu mạnh, vô luận bản thân hắn, hay là hổ phách, còn có cự giáp đều cần.

Làm sao thu nhập được càng nhiều vậy rồng là một vấn đề.

Lần trước là vậy rồng đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn, nói một cách khác, là con người màu đỏ của Chân Long bị trấn áp ở chỗ này cho hắn, hắn cảm giác được con người to lớn đỏ như máu kia hắn là mắt rồng.

Không có việc gì nịnh nọt ân cần, không phải trộm, Chân Long bị trấn áp ở đây vô duyên vô cớ đưa cho hắn một mảnh vậy rồng, nhất định là có điều muốn nhờ, cho nên Lục Diệp cảm thấy, có thể bắt đầu từ phương diện này.

Chương 829: Chân tướng của thế giới

Thủy Uyên biết Lục Diệp có một mảnh vảy rồng, bởi vì nàng đã từng nhìn thấy Lục Diệp mượn huyết khí trong vảy rồng từ luyện.

Lúc ấy nàng đã hỏi Lục Diệp qua lai lịch về vảy rồng, đương nhiên Lục Diệp cũng không giấu diếm.

Thủy Uyên liền phỏng đoán dưới Long Tuyền có lẽ ẩn giấu bí mật hoặc cơ duyên gì đó.

Lục Diệp đã sớm hạ quyết tâm, chờ tu vi của mình đến cực hạn ở Linh Khê cảnh, nhất định phải đến Bách Phong sơn một chuyến, xem có thể có được nhiều vảy rồng hay không.

Thanh Vũ Sơn, Thái La Tông và Tần thị mặc dù chiếm cứ Long Tuyền nhiều năm như vậy, nhưng đối với tình huống phía dưới Long Tuyền, bọn họ hẳn là không rõ ràng lắm, nếu không đã sớm bắt đầu thăm dò.

Nói cách khác, mảnh Long lân mà Lục Diệp thu được có thể là mảnh duy nhất.

Nếu như phỏng đoán của hắn là thật, dưới Long Tuyền này thực sự trấn áp được một con Chân Long, nhưng tại sao Chân Long lại vô duyên vô cớ tặng cho hắn một miếng vảy rồng chứ?

Đây khẳng định không phải là nguyên nhân vận khí hay là làm cho người ta thuận mắt, mà là có một nguyên nhân sâu xa khác.

Trên người mình có thứ gì đó mà các tu sĩ khác không có!

Nhớ lại lần trước ở trong Long Tuyền, trong lòng Lục Diệp mơ hồ có suy đoán.

Trong mật thất, hắn điều khiển linh lực của bản thân, bắt đầu tạo dựng từng đạo linh văn.

Phong Duệ, Ngự Linh, Tụ Linh...

Máu nhuộm, Nhật Chiếu, Cổ Bản, Phong Hành, trọng áp...

Hào thứ, liễm tức, thấy rõ...

Lưu âm, lưu ảnh, trữ linh, phối, bạo liệt, ẩn nấp...

Kim hồ, dẫn lôi, phi dực...

Ngoại trừ hỏa phượng hoàng linh văn, hắn lần lượt xây dựng nên tất cả linh văn mà mình nắm giữ từ trước đến nay.

Lập đi lập lại trọn vẹn ba lần!

Linh lực bắt đầu khởi động, linh văn biến ảo, liên tiếp trôi chảy đến cực điểm, Linh văn đại sư như Vân phu nhân tới đây cũng phải chấn động.

Bởi vì cho dù với tạo nghệ Linh Văn của nàng cũng không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy tạo dựng ra nhiều Linh Văn như vậy, chớ đừng nói chi là đem đủ loại Linh Văn biến ảo nối liền không sai lầm chút nào.

Nhưng nhờ vào Thiên Phú thụ, Lục Diệp lại dễ dàng làm được.

Không có động tĩnh...

Lục Diệp không khỏi nhú mày, mình tự nghĩ sai sao?

Nếu thực sự mình nghĩ sai, chỉ sợ phải uống công chạy một chuyến.

Không có quá nhiều tiếc hận, hết thấy nơi đây dù sao đều chỉ là mình suy đoán, hẳn đối với Cửu Châu tu hành giới hiểu rõ còn không tính là sâu sắc, có một số việc nghĩ sai cũng là không có biện pháp.

Đứng lên, cất bước đi ra ngoài.

Thân hình bỗng nhiên dừng lại, cảm giác cường đại khiến hẳn nhận thấy được một đôi mắt ở sau lưng đang nhìn thẳng hẳn, da thịt hẳn trong nháy mắt căng cứng, toàn thân giống như bị ngàn vạn cây kim đâm, truyền đến cảm giác đau đớn khó nói nên lời.

Mà Hồ Phách đang ngồi xổm trên bờ vai hẳn ta lại càng xù lông, đột nhiên nằm gục xuống, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ.

Lục Diệp đưa tay cầm lấy Bàn Sơn Dao.

Mồ hôi to như hạt đậu từ trán chảy xuống!

Hắn từ từ chuyển qua thân thể như rót chì, lập tức đối mặt với một đôi đồng nhân màu đỏ như máu thật lớn!

Mùi vị trong mắt người kia tràn đầy hờ hững và cao cao tại thượng, bị con người kia nhìn chăm chăm, Lục Diệp lúc bình thường sinh ra một loại cảm giác nhỏ bé như con kiến hôi.

Hắn không tính sai, nơi đây rất có thể đã trấn áp được một con Chân Long thật sự. Mà lần trước hẳn cảm nhận được một huyết sắc Đồng Nhân cũng không phải là ảo giác gì, giờ lại xuất hiện.

Giờ khắc này, phía trên Long Tuyền, một đầu rồng thuần túy do huyết khí ngưng tụ thành đã tràn ngập hơn phân nửa mặt thất, trên đầu rồng mọc ra hai cây sừng rồng, bao trùm từng mảnh vảy rồng tinh xảo, râu rồng bay múa dưới hàm, ủy thế của nó tràn ngập vô tận.

Lục Diệp chỉ cảm thấy trên bả vai giống như có một ngọn núi lớn đè lên, nặng nề đến mức khiến hắn không thở nổi.

Áp lực cực lớn kia làm cho thân thể Lục Diệp hơi gập lại, cho dù hắn dùng hết toàn lực cũng ngăn không được.

“Rống!” Hồ Phách gầm thét, mắt thường có thể thấy được chiêu công kích về phía trước, cùng lúc đó, thiên phú trên cây của Hỏa Phượng Hoàng cũng trở nên hoạt bát, tiếng hét to rõ từ trong cơ thể Lục Diệp truyền ra.

Long Tinh hờ hững rõ ràng lộ ra thần sắc ngoài ý muốn.

Bàn Sơn Dao ầm ầm ra khỏi vỏ, cánh tay phải Lục Diệp bành trướng một vòng, một đao chém xuống đầu rồng.

Chợt lóe!

Một đao này đủ để cho một vị Thiên Cửu thể tu nuốt hận đương trường nhưng lại không thể gây bất cứ tổn thương nào cho huyết khí đầu rồng, dù sao đầu rồng vốn cũng không phải vật thật.

Nhưng dưới một đao này, Lục Diệp chỉ cảm thấy như chặt đứt một vật gì đó, áp lực nặng nề kia đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Khẽ thở ra một hơi, nhìn về phía đầu rồng.

“Cố ý chọn ta, là muốn ta cứu người ra?”

Lúc trước vẹn vẹn chỉ là phỏng đoán, như vậy hiện tại đã có thể khẳng định.

Lục Diệp không biết tại sao bản thể đầu rồng này lại bị trấn áp ở đây, nhưng hắn khẳng định không cam lòng bị trấn áp như vậy. Nếu không cam lòng, vậy phải tìm người tới cứu hắn, những tu sĩ khác tới đây, đầu rồng chúm mắt, nhưng thiên phú về Linh Văn

chi đạo của Lục Diệp lại rõ ràng thấy rõ ràng, điều này làm cho đầu rồng thấy được một chút hy vọng.

Cho nên lúc ở tu vi Thiên Ngũ, hắc mới rèn luyện lại được người ta tăng thêm một mảnh vảy rồng.

Nhưng mà nhìn tình huống trước mắt, Lục Diệp có chút muốn rời đi, bị trấn áp lại còn có uy thế như thế, nếu như thả ra, vậy sẽ là tồn tại hung mãnh cỡ nào.

“Người thiếu niên, người rất thông minh!”

Đầu rồng bỗng nhiên mở miệng.

Chương 830: Chân tướng của thế giới 2

“Đây không phải là thái độ cầu xin.” Ánh mắt Lục Diệp rũ xuống, đối phương đầu tiên là lạt mềm buộc chặt, khi hắn chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên xuất hiện, lại cho hắn một chiêu ra oai phủ đầu, suýt nữa khiến hắn quỵ rạp xuống đất, hiển nhiên không phải thứ tốt lành gì.

“Bây giờ người quá yếu.”

“Vậy thì cho ta một chút thứ có thể trở nên mạnh mẽ, ví dụ như vảy rồng lân trước, tùy tiện lấy một trăm tám mươi mảnh.”

Đầu rồng cười to, tiếng cười điếc tai làm rung rinh mật thất.

Trong tiếng cười, đầu rồng dần dần tiêu tán.

Lục Diệp nhú mày.

Nhưng sau khi đầu rồng biến mất, Long Tuyền bỗng nhiên cuộn cuộn lên, ngay sau đó, từ trong dòng suối bỗng toát ra một mảnh vảy rồng, ngay sau đó là một mảnh, còn có mảnh thứ ba, thứ tư...

Ước chừng xuất ra năm mảnh vảy rồng, Long Tuyền mới khôi phục bộ dạng ban đầu.

“Thiếu niên, người chăm chỉ tu hành đi, chờ đến khi người hiểu rõ chân tướng của thế giới này thì hãy tới tìm ta, chờ lần sau gặp mặt người!” Giọng nói truyền đến từ nơi không nổi tiếng, rõ ràng truyền vào trong tai Lục Diệp.

Đường như nó chắc chắn Lục Diệp sẽ đến tìm nó!

Lục Diệp tiến lên, nói thầm một tiếng “Tiểu khí”, đồng thời thu hồi năm mảnh vảy rồng.

Năm mảnh vảy rồng này so với kích thước lần trước đạt được không sai biệt lắm, đều chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng Lục Diệp có thể cảm giác được, khí huyết chi lực ẩn chứa trong đó lại nồng đậm hơn nhiều, gần như là tăng lên mấy lần.

Trần đầy phần khởi bỏ năm miếng vảy rồng vào trong túi trữ vật.

Lục Diệp hồi tưởng lại lời nói trước khi rời đi của đầu rồng, trong lời nói rõ ràng có ẩn ý, còn đề cập đến chân tướng gì đó của thế giới này...

Trước mắt Lục Diệp bất quá chỉ là tu sĩ Linh Khê cảnh, nào biết cái gì là chân tướng của thế giới này.

Hắn vừa thu hồi vảy rồng, bốn phía liền có một loại lực bài xích truyền đến, ngay sau đó tầm mắt hoa lên, người liền xuất hiện ngoài đại môn thanh đồng.

Cửa lớn từ từ khép lại, Lục Diệp nhìn Long ảnh được khắc trên cửa, phát hiện đầu rồng trên hình ảnh kia không khác gì mình đã nhìn thấy.

Dưới Long Tuyền trấn áp một con Chân Long, chỉ sợ đây là chuyện mà ai cũng không ngờ tới.

Diệp Dương đi theo đường cũ trở về, đi vào trong đại điện, Diệp Dương còn đang chờ đợi.

Nhìn thấy Lục Diệp, hắn không khỏi bất ngờ, bởi vì Lục Diệp chỉ mới đi xuống có gần nửa ngày mà thôi, không nghĩ tới lại trở về nhanh như vậy.

“Tiểu hữu đã làm xong việc rồi?”

Lục Diệp gật gật đầu, lại lắc đầu, mặc dù tình hình không khác hẳn nghĩ nhiều lắm, nhưng so với hẳn nghĩ thì phức tạp hơn nhiều.

Diệp Dương không hỏi kỹ, có một số việc không dễ hỏi, cũng không cần hỏi, trong lòng rõ ràng là được.

“Mọi chuyện xong, vẫn bối xin cáo từ.”

Diệp Dương giữ lại nói: “Khó được đến một chuyến, tiểu hữu không đi bốn tông ngòi một chút sao?”

“Không được. Nhị sư tỷ truyền tin cho ta. Để ta về sớm một chút.”

Diệp Dương gật đầu: “VẬY lão phu không giữ ngươi lại nữa, tiểu hữu thuận buồm xuôi gió.”

“Cáo từ!”

Lục Diệp lấy linh thuyền của mình ra, đạp một cước lên trời, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Lúc đến bờ ra gần mười ngày, lúc trở về cũng giống như vậy.

Nhưng mà trên đường đi tốn thời gian cũng không lãng phí, Lục Diệp vẫn luôn nghiên cứu tâm đắc tu hành đao thuật lấy được từ Cuồng Đao Môn, về phần ngự khí phi hành, Y Y nhắc nhở không đến mức lạc đường hoặc bay sai hướng.

Thẳng đến gần mười ngày sau, Lục Diệp mới trở về trụ sở Bích Huyết tông, ngẩng đầu nhìn Linh Phong ở gần đó, phát hiện Tiểu Hôi đã trở lại.

Thu hồi ánh mắt, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến thanh âm: “Nhất Diệp huynh trở về!”

Lục Diệp theo tiếng nhìn lại, phát hiện là Trấn Thủ sứ Tư Đồ Hàn của Tam Thánh Viện, còn mang theo mấy đệ tử Tam Thánh Viện.

“Tư Đồ huynh!” Lục Diệp chào hỏi một tiếng: “Sao các người lại đến đây, bên phía Tam Thánh Viện đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Tư Đồ Hàn cười ha hả: “Huyền Thanh Cung, Huyền Nguyệt các đều tổn thất nặng nề, bây giờ bên bốn tông tất cả đều mạnh khỏe, không phải ta nghe nói người muốn thăng cấp lên Vân Hà nên tới xem lễ sao.”

Lục Diệp bật cười: “Chỉ là tấn thăng Vân Hà mà thôi.”

Tư Đồ Hàn khó hiểu nhìn hắn: “Nhất Diệp huynh không biết?”

“Biết cái gì?” Lục Diệp bị hắn làm cho hồ đồ.

Tư Đồ Hàn cười ha hả: “Xem ra Diệp huynh thật sự không biết rồi, nhưng không sao, quay lại người tự nhiên sẽ biết.”

Lục Diệp đang muốn hỏi cho rõ ràng, lại có người tới chào hỏi, rất nhanh, càng ngày càng có nhiều người tụ tập tới.

Đến đây đều là tu sĩ vòng tròn hạch tâm, hơn nữa đều là Trấn Thủ sứ hoặc Phó sứ dẫn đội, một tông môn đến đây có mấy người.

Có một số người Lục Diệp đã từng nghe nói, nhất là cường giả trên Linh Khê bảng, cho dù chưa từng thấy qua, nhưng đại đa số người Lục Diệp không nói đến, cho dù nghe cũng chưa từng nghe qua.

Cả đám đều chạy tới xem lễ.

Lục Diệp thực sự mờ mịt, hắn chỉ muốn thăng cấp Vân Hà mà thôi, sao lại biến thành một đại hội? Vậy mà lại dẫn dắt các đại tông môn trấn thủ sứ và phó sứ ở vòng hạch tâm đến đây xem lễ.

Hắn vừa rồi còn có chút kỳ quái, tại sao trong trụ sở nhà mình lại có nhiều người như vậy.

Lúc này, tại trụ sở của Bích Huyết tông có thể nói là người kín hết chỗ, mấy trăm đệ tử của bốn tông cũng thôi đi, mấy trăm tông môn hạch tâm đã có gần hai ngàn người đến đây...

Làm xong lời xin chỉ thị của nhị sư tỷ, Đoạn Nghị hao tổn một khoản công huân, tạm thời đem phạm vi trụ sở mở rộng thêm một vòng.

Chẳng những thế, trước quảng trường Thiên Cơ điện còn dựng một đài cao.

Nghe nói, đó chính là nơi Lục Diệp từ Linh Khê cảnh đột phá, tấn thăng Vân Hà!

Đài cao cao mười mấy trượng, bảo đảm tất cả mọi người đến xem lễ đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lục Diệp không hiểu ra sao, hắn chỉ đi ra ngoài một chuyến, đi tới đi lui chừng hai mươi ngày, thế giới này bỗng nhiên trở nên có chút xa lạ với hắn.

Mọi người đón Tết vui vẻ

Sang mấy ngày sau hắn là sẽ tương đối bận rộn, phải đi thân thích gì đó, cho nên lịch hắn là sẽ bị ảnh hưởng một chút, bất quá mỗi ngày số lượng tập sẽ giữ được.

Chương 831: Linh khí thăng phẩm

Các tông môn trung tâm hầu như đều có người đến, đối với Bích Huyết tông mà nói đây là chuyện tốt, bởi vì người đến đều là Trấn Thủ sứ hoặc Phó sứ dẫn đội, trong mấy ngày nay, Bích Huyết tông đều đã cùng những tông môn này ký kết khế ước.

Ngày sau, nếu đệ tử Bích Huyết tông tiến vào vòng bí mật rèn luyện tu hành, có thể có đường sống lớn hơn, cơ hồ mỗi một tông môn hạch tâm đều có thể lựa chọn.

Khắp nơi đều là khách tới từ xa, đương nhiên Bích Huyết tông chú tâm chiêu đãi.

Hơn nữa đã rất nhiều năm rồi Bích Huyết tông không náo nhiệt như vậy.

Sau khi hàn huyên một hồi với những người đến từ các nơi, Lục Diệp mượn Thiên Cơ trụ quay về trụ sở.

Bên trong trụ sở cũng là người đến người đi, có điều đều là đệ tử nhà mình, nhìn thấy Lục Diệp, đều nhao nhao hành lễ.

Tìm được Thủy Uyên đang bận rộn, chờ nàng xong việc, Lục Diệp mới hỏi: “Nhị sư tỷ, ta chỉ thăng cấp lên Vân Hà, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

Thủy Uyên vuốt mái tóc bên tai, mở miệng nói: “Tiểu sư đệ có từng nghe nói Thiên Cơ chúc phúc chưa?”

Lục Diệp lắc đầu, đúng là chưa từng nghe nói tới.

“Thiên Cơ chúc phúc là một truyền thuyết, lần trước xuất hiện là chuyện của mấy chục năm trước rồi.” Thủy Uyên như nhớ ra chuyện cũ, như nhớ ra gì đó, dừng lại một hồi mới mở miệng nói: “Muốn được Thiên Cơ chúc phúc vô cùng gian nan, cần phải không ngừng vượt cấp giết địch, tích lũy Thiên Cơ chú ý, đợi đến khi tấn thăng đại cảnh giới, Thiên Cơ sẽ ban xuống phúc báo, giết địch vượt cấp đối với một số đệ tử xuất thân đại tông môn mà nói có lẽ cũng không khó khăn, nhưng khó khăn là đối mặt với địch nhân nào cũng có thể vượt cấp chém giết, phóng mắt nhìn tu sĩ thế hệ này, cũng chỉ có tiểu sư đệ người có đủ tư cách có được cơ hội này.”

Từ ngày tu hành, Lục Diệp vẫn luôn chiến đấu với kẻ địch vượt qua cảnh giới của bản thân.

Biểu hiện tu vi Thiên Ngũ trước đó còn chưa tính là rõ ràng.

Nhưng từ sau trận chiến đỉnh kim quang, loại tích lũy này đã biểu hiện rất rõ ràng.

Trên đỉnh kim quang, trừ tu sĩ trận đầu tiên là Thiên Ngũ, còn lại tất cả đều là Thiên Lục.

Trận chiến đó, tu sĩ Lý Bá Tiên và Hạo Thiên minh cũng đã nhìn ra manh mối của Thiên Cơ chúc phúc, nhưng lúc đó Lục Diệp còn cách Vân Hà rất xa, cho nên vền vẹn chẳng qua chỉ là một mầm mống mà thôi.

Từ đó về sau, mặc kệ là vòng trong ngoại vi hay vòng hạch tâm, tám chín phần mười những kẻ địch mà hắn gặp được đều có tu vi cao hơn hắn.

Nhưng những người đó không có ngoại lệ, đều không phải là đối thủ của Lục Diệp.

Thậm chí hắn còn dùng tu vi Thiên Bát bước lên bảng xếp

hạng đầu Linh Khê, trấn áp toàn bộ chiến trường Linh Khê, đợi sau khi hắc thắng cấp Thiên Cửu thì gần như có thể trở thành một danh vô địch.

Đọc con đường tích lũy, thiên cơ chúc phúc là thuận lý thành chương.

“Chú ý tích lũy thiên cơ?” Lục Diệp trong lòng khẽ động: “Ý của sư tỷ là, thiên cơ này...”

“Tu hành giới không có nơi nào không có thiên cơ thật không đơn giản, tu vi hiện tại của tiểu sư đệ còn thấp, cảm giác không rõ ràng, đợi khi tu vi người tăng dần, người sẽ rõ.”

Lục Diệp gật đầu: “Vậy thiên cơ chúc phúc có chỗ tốt gì?”

“Chỗ tốt cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm, bởi vì người có thể có tư cách được Thiên Cơ chúc phúc quá ít, hơn nữa tất cả tình báo đều là tuyệt mật, không cho phép bị lộ ra, người được Thiên Cơ chúc phúc, là Đại sư huynh của chúng ta, bất quá Đại sư huynh là ở Vân Hà Tấn Chân Hồ có được Thiên Cơ chúc phúc, từ đó về sau, tu vi của hắn liên tiếp tiến triển cực nhanh, càng dẫn dắt bản tông đi về hướng huy hoàng, bất quá tình huống của bản tông người cũng biết, thành cũng là đại sư huynh, bại cũng là đại sư huynh.”

“Đại sư huynh...” Lục Diệp nỉ non một tiếng, hắn đã nghe rất nhiều lần về vị Đại sư huynh không thể gặp mặt này.

“Trước đừng nghĩ quá nhiều, không ai biết người có thể được thiên cơ chúc phúc hay không, chỉ là tất cả mọi người đều cảm thấy, người rất có khả năng đạt được, cho nên mới có nhiều người chạy tới xem lễ như vậy.”

Lục Diệp gật đầu.

“Người chuẩn bị khi nào tấn thăng?” Thủy Uyên hỏi.

“Tùy thời đều có thể.”

“VẬY thì cố định vào ba ngày sau đi.”

“Nghe theo lời sư tỷ.”

Thủy Uyên nhìn hẩn, vẻ mặt như nhìn hài tử nhà mình lớn lên, đột nhiên nở nụ cười: “Nhanh quá, sắp thăng cấp lên Vân Hà rồi.”

Dừng một chút nói: “Bất quá sau khi tấn thăng Vân Hà, linh khí của người nên thay đổi.”

“Đang muốn thỉnh giáo sư tỷ cái này.” Trước mắt Lục Diệp cũng nhúc nhích về việc này, tất cả Linh khí hiện tại của hẩn, bất kể là Bàn Sơn Dao, hay là ngũ khí trong hộp vũ khí, thậm chí là Linh Khí phi hành, đều chỉ là Linh Khí hạ phẩm cừu cấm.

Hạ phẩm linh khí bình thường đều dùng cho tu sĩ Linh Khê cảnh, sau khi tu vi đến Vân Hà thì nên đổi thành trung phẩm linh khí trên cừu cấm.

Lúc nào cũng có thể thay đổi ngũ khí và linh khí phi hành, trước đó trong số rất nhiều linh khí mà các đại tông môn Vạn Ma lĩnh chi trả, bao hàm các loại phẩm cấp, Lục Diệp muốn thay đổi bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi.

Duy chỉ có Bàn Sơn Dao...

Thanh đao này đi theo hẩn hai năm, tương ứng với tuổi đao của hẩn, nếu thay đổi, cho dù đổi thành một thanh trường đao giống như Bàn Sơn Dao, Lục Diệp dùng cũng chưa chắc thuận tay, muốn đạt tới trình độ tương ứng với đao, có lẽ lại cần thời gian rất lâu tích lũy.

Chuyện này rất không có lời.

Nhưng nếu không đổi, Bàn Sơn đao đã không theo kịp tiến độ

tu vi của mình. Hơn nữa hai năm qua chém giết, lưỡi đao của Bàn Sơn đao có nhiều chỗ hỏng, đã không thể dùng được.

Thủy Uyên nói ra bản khoản của mình, Thủy Uyên cười: “Như Đao Khách các người và Tứ sư huynh của người, đều có tình cảm đặc biệt đối với linh khí của mình, sẽ không dễ dàng thay đổi, muốn giải quyết việc này cũng đơn giản, thăng phẩm là được.”

Chương 832: Linh khí thăng phẩm 2

“Thăng phẩm?”

“Tiêu hao một cái giá lớn, mời một vị luyện khí sư đem đao của người thăng đến trung phẩm linh khí, chẳng qua tiêu phí có chút lớn, bởi vì luyện khí sư có thể đem một món linh khí thăng phẩm tối thiểu cũng đạt tới cấp bậc luyện khí tông sư, luyện khí sư dưới cấp tông sư không có bản lãnh này. Nhưng làm như vậy cũng có lợi, người có thể căn cứ nhu cầu của chính mình đưa ra một ít yêu cầu, tương đương với đo đạc may giầy cho người!”

Lục Diệp nghe vậy nhướng mày: “Còn có chuyện tốt này nữa sao? Vậy sư tỷ có biết Luyện Khí Tông Sư có bản lĩnh này không?”

“Nhớ ngược lại là có quen biết, bất quá đường xá xa xôi, đều không tại châu này.”

“Vậy không sao...”

“Kỳ thật không cần phiền toái như vậy, các người sẽ đi Thiên Cơ bảo khố, tâm trí nối liền thiên cơ, ủy thác chuyện linh khí thăng phẩm ra ngoài, tự sẽ có người tiếp nhận.”

“Thiên Cơ bảo khố còn có chức năng này?” Lục Diệp kinh ngạc, mỗi lần hần tiến vào Thiên Cơ bảo khố, cũng chỉ là mua đồ hoặc là bán đồ mà thôi.

“Đi thử một lần sẽ biết. Nhưng nhớ kỹ, giao dịch ở đó chỉ nhận công huân.”

“Được.” Lục Diệp nói xong, vội vàng tiến vào Thiên Cơ điện,

tâm trí liên thông Thiên Cơ trụ, tiến vào trong Thiên Cơ bảo khố.

Bảo khố cực lớn, cất giữ hàng hóa rực rỡ muôn màu, Lục Diệp lần đầu tiên nhìn thấy, quả thực là hoa mắt cay xè, nhưng mà sau khi nói ra một số từ ngữ đặc biệt, hàng hóa nơi này sẽ ít đi, chỉ có hàng hóa phụ họa điều kiện lưu lại, điều kiện sàng lọc càng nhiều, hàng hóa phụ họa điều kiện càng ít, cuối cùng tu sĩ tiến vào Thiên Cơ Bảo Khố đều có thể dễ dàng thu hoạch những thứ mình cần, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là có đầy đủ công huân.

Giao dịch trong Thiên Cơ bảo khố chỉ nhận công trạng.

“Thổ thác, linh khí thăng phẩm!” Lục Diệp nhẹ nhàng mở miệng.

Kho bảo vật khổng lồ vạn vạn biến ảo một hồi, Lục Diệp cảm giác mình đang xuất hiện trong một căn phòng nhỏ, trước mặt là một cái bàn, ngoài ra không còn vật gì khác.

Trong lòng sáng tỏ, Lục Diệp đặt Bàn Sơn đao lên trên bình đài trước mặt.

Cũng không biết phải đợi bao lâu mới có người đến nhận nhiệm vụ ủy thác này, Lục Diệp đang muốn rời đi, trước mặt bỗng nhiên vạn vạn, một thân ảnh mơ hồ xuất hiện.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người khác trong bảo khố Thiên Cơ, nhin không được nhìn từ trên xuống dưới, không thấy rõ tu vi của người tới, không phân biệt được giới tính.

Người tới giơ tay nắm Bàn Sơn đao lên, liếc mắt đánh giá, giọng điệu thất vọng: “Chỉ là một món linh khí hạ phẩm...”

Đối với người đến mà nói, đây rõ ràng là một chuyện không có nhiều lợi ích.

“Yêu cầu gì?” Người nọ tuy rất thất vọng nhưng không rời đi,

dù sao ở trong bảo khố Thiên Cơ cũng không có nhiều cơ hội tiếp nhận loại nhiệm vụ này, có thể kiếm được một ít thì tính là được một chút.

“Hình dạng, độ dài bảo trì nguyên trạng, mười tám đạo cấm chế, đủ kiên cố, sức nặng, nặng gấp ba là tốt nhất.”

Theo thực lực tăng lên, Bàn Sơn Dao có linh khí như vậy đối với Lục Diệp mà nói đã có chút nhẹ, nếu có thể nặng gấp ba lần mới thuận tay, về phần độ sắc bén, hắc cũng không có nhu cầu gì, dù sao mỗi một đạo chém xuống, hắc đều sẽ gia trì linh văn sắc bén, chỉ cần đủ kiên cố là được.

“Yêu cầu cũng không thấp, ra giá!”

Trong lòng Lục Diệp suy nghĩ một chút: “Tám trăm điểm.”

Hạ phẩm linh khí thường được bán trong Thiên Cơ bảo khố từ ba mươi đến một trăm năm mươi điểm, trung phẩm khoảng hai trăm đến năm trăm điểm công huân.

Lục Diệp ra giá 800 điểm, đủ để mua một kiện trung phẩm linh khí tốt nhất.

“Thiếu đi, muốn đạt được yêu cầu mà người nói, chỉ là tiêu phí nguyên liệu đã không thấp hơn sáu trăm điểm công huân.” Người tới hừ nhẹ một tiếng, “Tiểu tử, muốn cho linh khí của mình thăng phẩm, không cần dùng giá cả của bản thân linh khí để so sánh.”

“Người muốn bao nhiêu?”

“Không có hai ngàn điểm công huân, không đáng để lão phu ra tay.”

“Thành giao!”

Hiện tại công huân trên người Lục Diệp có chừng mười vạn chỉnh tề, chỉ hai ngàn điểm có đáng là gì? Chỉ cần có thể nâng phẩm cấp của đao Bàn Sơn lên, đừng nói hai ngàn, cho dù nhiều hơn một chút cũng có thể chấp nhận được.

Hắn sáng khoái ngược lại làm cho người tới ngạc nhiên một chút, trong lòng âm thầm ảo não, cũng không biết là đệ tử xuất thân đại thế lực nhà ai, ra tay lại xa xỉ như vậy, sớm biết như thế, giá phải cao hơn một chút thì tốt rồi.

“Mời Thiên Cơ chứng nhận đi.” Người tới nói một tiếng.

Một lát sau, trên Thiên Cơ Khế mời tới, hai người đều lưu lại dấu ấn, phía trên ghi rõ thù lao mà Lục Diệp yêu cầu và đủ loại yêu cầu của hắn, còn có thời hạn.

Thời hạn là rất quan trọng, dù sao Bàn Sơn Đao cũng sẽ bị người ta lấy đi, nếu người ta không trả lại thì phiền toái lớn.

Mà thời hạn ước định trên khế ước thiên cơ là ba ngày!

Điều này khiến Lục Diệp không khỏi có chút cảm khái, tài nghệ luyện khí đã đạt đến cấp Tông Sư, trong ba ngày có thể kiếm hai ngàn công huân, đây cũng quá lời rồi.

Tâm trí rời khỏi bảo khố Thiên Cơ, Lục Diệp lại tìm được Nhị sư tử Thủy Uyên.

Vấn đề Bàn Sơn Đao xem như đã giải quyết xong, bây giờ cần giải quyết chính là ngự khí của mình còn có phi hành linh khí.

Lần trước hắn giao cho Thủy Uyên tài vật trị giá năm sáu ngàn vạn công huân, bây giờ đặt trong bảo khố Bích Huyết tông.

Từ nhị sư tử nhận chìa khóa, tiến vào trong bảo khố cướp đoạt một phen.

Chương 833: Tấn thăng Vân Hà, Thiên Cơ chúc phúc

Thời gian nhoáng một cái, ba ngày sau, trên đài cao trước quảng trường Thiên Cơ điện của Bích Huyết tông, Lục Diệp đang ngồi xếp bằng.

Cách đài cao mấy chục trượng, bốn phương tám hướng tất cả đều là tu sĩ đến đây xem lễ, trên trời dưới đất đều là bóng người, những tu sĩ Linh Khê cảnh cấp độ này chưa hẳn hiểu rõ sự tình Thiên Cơ chúc phúc bao nhiêu, nhưng các thế hệ trước đều biết, trong các tu sĩ thế hệ này, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp khi tấn thăng Vân Hà, vô cùng có khả năng đạt được Thiên Cơ chúc phúc.

Bởi vì một đường tu hành, đại đa số kẻ địch mà Lục Diệp giết đều có tu vi cao hơn hẳn.

Dưới mệnh lệnh của người thế hệ trước, tu sĩ trẻ tuổi một đời mới có thể tụ tập trong trụ sở của Bích Huyết tông.

Không ai biết Thiên Cơ chúc phúc có thể khiến một tu sĩ đạt được bao nhiêu lợi ích, nhưng không ai muốn bỏ lỡ cơ hội quan sát.

Lui một bước mà nói, cho dù bọn họ tính toán sai lầm, Lục Diệp không đạt được thiên cơ chúc phúc, để các tu sĩ trẻ tuổi đi một chuyến cũng không tổn thất bao nhiêu, đơn giản là lãng phí thời gian tu hành mấy ngày.

Bao nhiêu năm nay, cơ hội tụ tập tu sĩ ở giới trung tâm lại gần nhau cũng không nhiều, có thể giao lưu trao đổi với nhau, mở rộng tầm mắt của các đệ tử, bản thân đây chính là một lợi ích.

Số lượng người tuy nhiều, nhưng toàn bộ trụ sở lại lặng ngắt như tờ.

Trên đài cao, Lục Diệp hơi có chút áp lực.

Hắn chỉ mới tấn thắng Vân Hà mà thôi, lại dẫn tới nhiều người chạy tới xem lễ như vậy, bỗng nhiên phát hiện, trong chiến trường Linh Khê này, hắn đã bất tri bất giác có lực ảnh hưởng lớn đến như vậy rồi.

Nghĩ lại lời nói của Nhị sư tỷ lúc xuất phát từ trụ sở, không cần để ý cái gì thiên cơ chúc phúc, nếu có, tự nhiên là tốt nhất, nếu là không có, vậy cũng không cần cưỡng cầu, một chút áp lực liền quét sạch.

Trong cơ thể, chín nguồn linh lực tuần hoàn dưới sự khống chế của hắn từ từ dừng lại, một thân tu vi cũng từ Thiên Cửu không ngừng rơi xuống.

Thẳng đến một thân linh lực ngưng lại bên trong linh khiếu, không có bất cứ động tĩnh gì nữa.

Hắn ở trong Vạn Độc Lâm thấy cự giáp tấn thắng Vân Hà, hơn nữa tu sĩ từ Linh Khê tấn Vân Hà vốn không phải là chuyện khó khăn, chỉ cần trong cơ thể mở ra Linh khiếu số lượng đầy đủ, dựa theo công pháp tu hành sâu chuỗi tất cả Linh khiếu, đi một vòng tuần hoàn Đại Chu Thiên, tự nhiên là có thể tấn thắng.

Cho nên hắn biết hiện tại mình nên làm gì.

Nhớ lại ghi chép trong Đại Nhật Lưu Ly quyết, dựa theo lộ tuyến hành công của công pháp, điều khiển linh lực bản thân, bắt đầu từ linh khiếu ban đầu, sâu chuỗi từng cái linh khiếu một.

Linh lực yên lặng một lần nữa chảy xuôi trong linh khiếu, số lượng linh khiếu mọc nổi càng nhiều, tốc độ chảy của linh lực càng nhanh, càng hung mãnh.

Cho đến một khoảnh khắc nào đó, ba trăm sáu mươi khiếu bị xâu chuỗi, linh lực chảy trở lại, tràn vào trong Linh khiếu ban đầu.

Giờ khắc này, một thân linh lực bắt đầu từ Linh khiếu ban đầu, linh khiếu móc nối mà kết thúc, vòng tuần hoàn Đại Chu Thiên đã thành.

Trong cơ thể Lục Diệp ong ong, linh lực phun trào, giống như nước sông đang cuộn trào mãnh liệt.

Sóng khí vô hình ầm ầm quét qua bốn phương, uy thế không biết xuất phát từ đâu cùng nhau phát ra, Linh Khê tấn thẳng Vân Hà!

Ban đầu ở trong Vạn Độc Lâm, sau khi cự giáp thăng cấp Vân Hà, lập tức bị Thiên Cơ bài xích, đưa ra khỏi Linh Khê chiến trường, trực tiếp trở về Thiên Cơ điện của trụ sở.

Giờ phút này sau khi Lục Diệp tấn thẳng Vân Hà, cũng cảm nhận được vô cùng rõ ràng loại cảm giác bài xích đến từ bốn phía trời đất kia, hẳn cảm giác bản thân dường như đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ chật chội, mỗi một tấc không gian xung quanh đều muốn chen lấn ra ngoài.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trong tối tăm chợt có thiên cơ rơi xuống, loại cảm giác bài xích khắp nơi này trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh.

Cùng lúc đó, các tu sĩ bốn phía xem lễ xôn xao một trận, chỉ vì trên đỉnh đầu Lục Diệp bỗng nhiên xuất hiện một đóa Thất Thái Bảo Liên đang xoay tròn, trực tiếp hạ xuống phía hắn.

“Thiên Cơ chúc phúc!” Có người kinh ngạc thốt lên.

Mặc dù đã sớm biết được từ trưởng bối nhà mình, lần này Lục Nhất Diệp thăng cấp Vân Hà rất có thể sẽ được Thiên Cơ chúc phúc, nhưng trước khi Thiên Cơ chúc phúc phủ xuống, ai cũng

không dám cam đoan.

Mãi tới giờ phút này, Thiên Cơ thật sự ban phúc báo!

Đây rõ ràng là một đoá Thất Thái Bảo Liên từ trên trời giáng xuống, đó cũng không phải là vật thật, mà giống một loại ảo ảnh, lại dường như là năng lượng không hiểu hội tụ thành.

Trong nháy mắt khi đoá Thất Thái Bảo Liên này xuất hiện, trong thiên địa liền tràn ngập một mùi thơm kỳ lạ, làm cho người ta nghĩ được là sướng khoái và thanh thoát.

Bảo liên rơi xuống, bao phủ thân ảnh Lục Diệp vào bên trong, liếc mắt nhìn qua, thật giống như Lục Diệp đang ngồi ở bên trong một đoá hoa sen bảy màu, hoa sen từ từ xoay tròn, không gian quanh thân Lục Diệp cũng biến thành một vòng hào quang rực rỡ, đủ loại ảo ảnh thần bí.

Lại có một tầng ảo ảnh hoa sen theo Bảo Liên xoay tròn bỗng nhiên xuất hiện, lại bỗng nhiên biến mất, vòng đi vòng lại.

Năng lượng kỳ lạ tràn ngập toàn bộ trụ sở của Bích Huyết tông.

Có tu sĩ nhanh trí ném thử phun ra nuốt vào, kinh ngạc phát hiện nơi này năng lượng tùy ý đi ra lại có hiệu quả cường tráng khí lực, tăng tiến tâm lực.

“Mau tu hành!” Phát giác được dị thường, tu sĩ kia vội vàng hạ giọng hô.

Tu sĩ đứng ở trên mặt đất lập tức khoanh chân ngồi, tiến vào trạng thái tu hành. Những người bay ở giữa không trung xem lễ, cũng vội vàng tìm vị trí hạ xuống.

Từ khi đoá Thất Thái Bảo Liên rơi xuống không đến ba mươi hơi thở, toàn bộ trụ sở Bích Huyết tông, kể cả đệ tử bốn tông cùng

tu sĩ bên ngoài đến xem lễ, khoảng chừng hai ba nghìn người, tất cả đều tiến vào trạng thái tu hành.

Chương 834: Tấn thẳng Vân Hà, Thiên Cơ chúc phúc 2

Mỗi người đều có thể cảm nhận được năng lượng kỳ lạ kia trợ giúp bản thân, tất cả đều mừng rỡ, biết lần này chạy tới đây xem lễ là đúng đắn.

Chỉ là năng lượng tràn ra ngoài đã có công hiệu như thế, Lục Diệp ngồi ngay ngắn ở bên trong bảo liên cảm nhận càng thêm rõ ràng.

Sau khi lực bài xích ở khắp nơi biến mất, hẳn cảm nhận được rất rõ có lực lượng ôn hòa tràn vào thân thể của mình, vừa rèn luyện khí lực, vừa cường đại thần hồn của hẳn.

Cảm giác này giống như là cắn nuốt linh vụ ở Thiên Cơ trì, nhưng so với lúc ở Thiên Cơ trì thì tốt hơn nhiều.

Những thứ khác không nói, bốn lần trước hẳn tiến vào Thiên Cơ trì, lần cuối cùng đi vào đã không còn tác dụng gì, nhưng Thiên Cơ chúc phúc giúp hẳn tẩy lễ, lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Thời gian từng chút một trôi qua, trụ sở Bích Huyết tông hoàn toàn yên tĩnh.

Thẳng đến một khắc nào đó, có tu sĩ chậm rãi mở mắt ra, giương mắt nhìn lên, cũng đã không nhìn thấy thân ảnh Lục Diệp, trên đài cao kia không có một bóng người, trong lòng biết Lục Diệp đây là đã tấn thẳng Vân Hà, rời khỏi Linh Khê chiến trường.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ mở mắt, yên lặng cảm nhận sự thay đổi của bản thân, mỗi người đều tươi cười rạng rỡ.

Không khác hẳn, lần này xem lễ cơ hồ làm cho tất cả mọi người chiêm được chỗ tốt khác nhau, khắp nơi đều là thể phách và tâm trí trở nên cường đại hơn một ít. Còn có người vô tình mở ra linh khiếu đã lâu chưa từng mở, càng có người phát hiện nội thể của mình độc đan ứ đọng đều ít đi, linh lực càng thêm thuần khiết.

Nhất thời say mê, bọn họ chỉ là bị ảnh hưởng bởi thiên cơ chúc phúc, được rất nhiều chỗ tốt, Lục Diệp chính chủ này được lợi lại là dạng gì?

Ngay khi Bích Huyết tông bên này đang phi thường náo nhiệt, bên trong các đại tông môn của Vạn Ma lĩnh cũng đang hô hào cổ vũ.

Không có gì khác, Lục Nhất Diệp, một trong Tam Tai của Linh Khê, cuối cùng cũng tấn thăng Vân Hà rồi!

Ngay vừa rồi, trên Linh Khê bảng, đại danh của Lục Nhất Diệp xếp ở vị trí đầu bảng bỗng nhiên biến mất không thấy, được Lan Tử Y của đảo Vô Nhai thay thế!

Tên Lục Nhất Diệp này không thể nào chết được, cho nên khả năng duy nhất chính là người này đã tấn thăng Vân Hà.

Ăn mừng rộn rã!

Không dễ dàng a, cuối cùng cũng tóm được thăng nhãi này đi rồi. Sau này trên chiến trường Linh Khê, sẽ không bao giờ xuất hiện tình huống một trận doanh to như vậy bị một người chi phối nữa rồi.

Một ngọn núi lớn đè ở trên đầu khiến người ta không thở nổi biến mất, Vạn Ma lĩnh yên lặng đã lâu cảm thấy, đã đến lúc làm người thẳng lưng rồi!

Thăng nhãi Lục Nhất Diệp này lúc ở Linh Khê chiến trường, các đại tông môn Vạn Ma lĩnh đều khổ sở, ai cũng không dám làm

ra động tác gì lớn, sợ bị thiên tai này nhìn chăm chăm.

Bây giờ thì tốt rồi, hắc tẩn thắng Vân Hà rồi! Sau này hắc muốn vào chiến trường Vân Hà, chứ không phải ở chiến trường Linh Khê!

Đây là thời gian đáng giá cao hứng, cũng là ngày đáng để ghi nhớ, không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh trên mặt rớt cục lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, chỉ kém khua chiêng gõ trống, hoan tiến Lục Nhất Diệp kia một đoạn đường.

Nhưng rất nhanh lại có tin tức truyền tới khiến tâm tình vui sướng của một bên Vạn Ma lĩnh như được phủ kín bởi một lớp sương mù.

Thằng nhãi Lục Nhất Diệp này lúc tẩn thắng Vân Hà đã được Thiên Cơ chúc phúc!

Đây chính là sự quan tâm và thừa nhận của Thiên Cơ, từ xưa đến nay, người có thể được Thiên Cơ chúc phúc cực kỳ thưa thớt, những bất cứ một người nào được chúc phúc, tương lai đều có thành tựu cực lớn.

Lần trước có thiên cơ chúc phúc, cũng là của Bích Huyết tông, kết quả tên kia dẫn theo Hạo Thiên minh đến gần như không nhận ra phụ mẫu của Vạn Ma lĩnh, cuối cùng nếu không phải hắc quá mức bảo thủ thì hiện tại Vạn Ma lĩnh chỉ sợ đã trốn trong một góc âm u kéo dài hơi tàn.

Bởi vì chuyện Thiên Cơ chúc phúc, nguyên bản rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh có tâm trạng tốt bị quấy cho rối loạn, thậm chí tên Lục Nhất Diệp này thật đáng ghét, đã tẩn chức Vân Hà rồi mà còn không khiến người ta thoải mái, đây là điển hình cho việc trước khi đi còn muốn làm buồn nôn người một chút...

Trong Thiên Cơ điện của Bích Huyết tông, Lục Diệp đang ngồi

khoanh chân, yên lặng cảm nhận biến hóa của bản thân.

Trong cơ thể, ba trăm sáu mươi khiếu hành đại chu thiên tuần hoàn, linh lực chảy xuôi như nước sông dâng trào, tăng lên một đại cảnh giới, thực lực gia tăng cũng không phải là một điểm hay một số điểm!

Lục Diệp đoán rằng một thân thực lực của mình đã tăng vọt tối thiểu hơn một nửa trong khoảnh khắc tấn thăng Vân Hà!

Từ tốc độ linh lực chảy trong cơ thể cũng có thể thấy được, tốc độ linh lực chảy trong cơ thể hiện giờ căn bản không phải trước kia hẳn có thể so sánh.

Khiến hẳn nghi hoặc là Thiên Cơ chúc phúc!

Nhờ Thiên Cơ chúc phúc, thể phách của hẳn được tăng cường rất rõ ràng, tâm trí đồng dạng cũng vậy, hiệu quả mà nói, đại khái tương đương với tổng hợp hai lần trước tiến vào Thiên Cơ Trì tẩy lễ.

Nhưng chiến trận lớn như vậy, lợi ích của mình chỉ có một chút như vậy sao?

Lục Diệp cảm giác hình như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Hẳn không biết vị đại sư huynh kia của nhà mình mấy thập niên trước được Thiên Cơ chúc phúc cụ thể là bộ dáng gì, bởi vì không có ghi chép kỹ càng, ngay cả Thủy Uyên cũng không nói rõ ràng, lúc đó, Thủy Uyên tuổi cũng không lớn.

Nhưng nếu Thiên Cơ chúc phúc chỉ có chút lợi ích như vậy, vậy cũng không phù hợp với truyền thuyết của nó.

Không rõ.

Có lẽ còn có cái gì mình không phát hiện?

Lục Diệp chỉ có thể trấn an mình như vậy.

Lục Diệp kiểm tra bản thân, xác định đại chu thiên trong cơ thể vận hành rất tốt, không có chỗ nào không ổn, hẳn đang muốn đứng lên, dấu ấn chiến trường chợt có động tĩnh truyền đến.

Hắn tra xét một chút, phát hiện là Thiên Cơ nhắc nhở, đã đến thời gian ước định với vị Luyện Khí Tông Sư kia.

Hắn vội vàng đưa tay đặt trên Thiên Cơ trụ, tâm trí câu liên với Thiên Cơ bảo khối, rất nhanh đã xuất hiện trong căn phòng nhỏ trước đó.

Chương 835: Đặc quyền?

Trong căn phòng nhỏ không hiểu tại sao, tâm trí Lục Diệp hiện lên, trước mặt có một người đang chờ đợi, hẳn là vị Luyện Khí Tông Sư mà lần trước tiếp nhận ủy thác của hắn.

Chỉ là khiến cho Lục Diệp cảm thấy cực kỳ kinh ngạc chính là, hắn lại có thể thấy rõ hình dáng của người này!

Một phụ nhân bộ dáng thoạt nhìn có chút yêu mị!

Tuổi tác không lớn, khoảng trên dưới ba mươi, da thịt trắng nõn, mặc một bộ váy hoa thiếp thân, phác hoạ ra đường cong lung linh uyển chuyển.

Lục Diệp nháy mắt mấy cái, có chút không rõ ràng cho lắm.

Lần trước khi hắn nhìn thấy đối phương, đối phương bị một mảnh sương mù dày đặc bao vây lấy, không phân biệt được nam nữ, thấy không rõ dung mạo, thậm chí ngay cả âm thanh đều không chân thực.

Đứng ở góc nhìn của đối phương, Lục Diệp cũng có bộ dáng này.

Đây là bảo hộ Thiên Cơ.

Bởi vì rất nhiều người ở thời điểm ủy thác giao dịch này, cũng không muốn bại lộ thân phận thật sự của mình, cho nên làm loại giao dịch này trong bảo khố của Thiên Cơ, thiên cơ ban xuống tầng thứ nhất che chở, làm cho song phương giao dịch đều khó có thể thông qua giới tính cùng giọng nói của đối phương để suy đoán lai lịch.

Nhưng bây giờ Lục Diệp lại có thể nhìn rõ rõ ràng đối phương.

Tình huống như thế nào?

Lục Diệp lập tức nghĩ đến chính là đối phương có thể đã quên ngục trang, nhưng loại chuyện ngục trang này cũng không phải là ý nguyện tự chủ, mà là Thiên Cơ ban cho che chở, mặc kệ người có bằng lòng hay không, đi vào nơi này đều sẽ bị sương mù dày đặc bao vây.

Cho nên vấn đề xuất hiện trên người mình?

Trước mắt hẳn cùng ba ngày trước có chỗ bất đồng, chính là cảnh giới tăng lên, từ Linh Khê tấn thăng Vân Hà, nhưng loại tăng này cũng không đủ để cho mình khám phá ngục trang của đối phương.

Là thiên cơ chúc phúc?

Ngay tại thời điểm Lục Diệp không rõ tình huống, phụ nhân đối diện kia đã mở miệng: “Tiểu tử, linh khí của người đã tốt rồi, tự mình kiểm tra một chút!”

Giọng nói của nàng ta cũng không còn ngục trang như trước, nghe có một loại cảm giác mềm mại.

Nói xong đã đưa Bàn Sơn Dao tới.

Lục Diệp nhận lấy, cổ tay hẳn trầm xuống, so với ba ngày trước, Bàn Sơn Dao nặng hơn rất nhiều, nhưng loại trọng lượng này lại phù hợp với tu vi của Lục Diệp.

Hắn giơ tay rút Bàn Sơn đao ra, mũi nhọn lóe lên, rất nhanh nội liễm, hình dạng cả thanh đao không thay đổi chút nào, nhưng màu sắc thân đao lại nhiễm một tầng đen kịt, phẳng phất có sát khí vô tận ẩn chứa bên trong, đao nhận vốn có một ít lỗ hổng trên lưỡi đao cũng không còn, đều đã được chữa trị hoàn toàn.

Một mặt chuỗi đao khắc hai chữ Bàn Sơn, đây là hai chữ của Bàn Sơn Đao, lúc ấy Lục Diệp có hai chữ này.

Nhưng lúc này, mặt khác của chuỗi đao lại có thêm một đồ án hình lông vũ, rõ ràng là vị Luyện Khí Tông Sư trước mắt này để lại, Lục Diệp không biết lông vũ này đại biểu cho cái gì.

Cả thanh đao làm cho người ta có cảm giác cực kỳ nặng nề.

Lục Diệp điều tra kỹ cấm chế trong Bàn Sơn Đao, xác định là mười tám cấm chế không thể nghi ngờ, hẩn thu đao vào bao, khẽ vuốt cầm: “Không tệ.”

“Vậy chúng ta đã giao dịch xong.” Phụ nhân nói một tiếng, lấy ra Thiên Cơ Khế lần trước đã ký tên với Lục Diệp, hơi nhoáng một cái, Thiên Cơ Khế bốc cháy lên, Lục Diệp đồng thời cảm giác ấn ký chiến trường trên mu bàn tay mình bỗng động đậy, công huân bị trừ đi hai nghìn điểm.

“Có duyên sẽ gặp lại!” Phụ nhân nói như vậy, liền muốn rời khỏi nơi đây, bỗng nhớ tới chuyện gì, “Lần sau đừng lấy linh khí hạ phẩm đến quấy rầy lão phu!”

Nghe nàng là một phụ nhân trên dưới ba mươi tuổi tự xưng là lão phu... Biểu cảm của Lục Diệp có chút là lạ.

Bóng người phụ nhân nhanh chóng biến mất.

Lục Diệp không lập tức rời đi, hẩn đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ một chút, lại mở miệng nói: “Dán thác, linh khí thăng phẩm!”

Tùy tiện lấy trong túi trữ vật ra một kiện hạ phẩm linh khí, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Lục Diệp, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, đó là một lão già giống như vừa rồi, lão già này không bị sương mù dày đặc bao phủ, Lục

Diệp có thể thấy rõ dung mạo của người ta.

“Người muốn thăng linh khí lên phẩm?” Lão giả trầm giọng hỏi.

Lục Diệp gật đầu, đưa Linh Khí trong tay tới.

Lão giả nhận lấy, nhìn một chút, ghét bỏ nói: “Hạ phẩm linh khí!”

Lần trước phụ nhân kia cũng có giọng điệu ghét bỏ như vậy, tựa hồ đối với những luyện khí tông sư như bọn họ mà nói, đoạt được hạ phẩm linh khí để thăng phẩm là một việc sỉ nhục bọn họ.

Không tới cũng đã tới, lão giả vẫn là hỏi một câu: “Ra giá đi.”

Lỡ gặp phải một tên đầu sỏ thì sao...

“Một trăm công huân!”

Lục Diệp vừa nói ra khỏi miệng, chỉ thấy lão giả đối diện thở hồng hộc ném thanh linh khí trở về, trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa, trước khi đi còn mắng Lục Diệp một câu: “Đầu óc có bệnh!”

Một lát sau, Lục Diệp rời khỏi căn phòng nhỏ kia, như có điều suy nghĩ.

Xác định trong bảo khố Thiên Cơ, chuyện ngụy trang của người khác đối với hắn mà nói căn bản không tồn tại, cảnh giới của hắn tăng lên hiển nhiên không phải nguyên nhân, nguyên nhân duy nhất chính là Thiên Cơ chúc phúc!

Sau khi Thiên Cơ chúc phúc, ngụy trang của hắn vẫn còn, những người khác ngụy trang cũng chẳng là gì trong mắt hắn.

Đây có thể coi là đặc quyền mà Thiên Cơ cho hắn sao? Nhưng đây không phải chỗ tốt thực tế, muốn đặc quyền này có tác dụng

gì? Cũng không thể dựa vào nó để dò xét thân phận một số người, sau đó uy hiếp người khác...

Những người đó đều là Luyện Khí Tông Sư, cũng không có gì lợi hại.

Lục Diệp ra khỏi Thiên Cơ điện, rút Bàn Sơn đao ra, điều khiển linh lực rót vào trong đó, phất tay chém vài cái.

Chương 836: Đặc quyền? 2

Thanh đao này vẫn là thanh đao kia, chẳng qua là thắng thành linh khí trung phẩm, hơn nữa cảnh giới của Lục Diệp cũng có đột phá, cho nên trước mắt Lục Diệp đã chém ra một đao có uy lực lớn hơn trước đó rất nhiều.

Trọng lượng có tăng lên, có thể tạm thời dùng lên sẽ không quá quen, nhưng việc này quả thật thích hợp với trọng lượng cảnh giới trước mắt của Lục Diệp, chờ thành thói quen là tốt rồi.

Thu đao vào vỏ, tâm niệm Lục Diệp vừa động, hộp vũ khí bên hông vù vù, chín đạo ngự khí bay ra!

Chín món ngự khí này đã không còn là linh khí ban đầu nữa, mà chín món linh khí ban đầu đều là hạ phẩm linh khí, bây giờ đều bị Lục Diệp đổi thành trung phẩm.

Trước khi tấn thăng Vân Hà, Lục Diệp vẫn có thể điều khiển chín đạo ngự khí này nhưng còn có chút vất vả, chủ yếu là bởi vì linh lực có chút không theo kịp, nhưng sau khi tấn thăng Vân Hà, điều khiển đã dễ dàng hơn nhiều.

Cảnh giới tăng lên, đủ loại thủ đoạn đều phải làm quen một thời gian mới được.

Sau khi thử ngự khí, Lục Diệp lại tìm Thủy Uyên, đưa Bàn Sơn Đao của mình cho nàng: “Nhị sư tỷ, người xem ấn ký lưu lại trên chuôi đao, không có vấn đề gì chứ?”

Thủy Uyên chuyển động Bàn Sơn Đao trên tay, nhìn ấn ký như lông vũ kia, mỉm cười nói: “Không có vấn đề gì, có một số luyện khí sư thích để lại một ít ấn ký chỉ thuộc về mình trong tác phẩm

của mình, nhưng đây chỉ là ấn ký mà thôi, không có tác dụng gì khác, hơn nữa các người hắc đã ký Thiên Cơ Khế, có Thiên Cơ làm chuẩn, những người kia không dám động tay động chân gì, nhưng cái ấn ký này... chắc là do Vũ đại sư lưu lại.”

“Vũ đại sư? Người biết sao?”

“Không biết, chỉ nghe nói qua, đây là một vị Luyện khí sư rất có bản lĩnh, linh khí xuất từ tay vị này đều là tinh phẩm, bất quá cho tới nay, không ai biết hắc cụ thể có thân phận gì, cũng không biết hắc là phương trận doanh nào.”

“Vì sao phải giấu đầu lộ đuôi như vậy?”

Thủy Uyên nói: “Đại khái là không muốn dương danh, miễn cho có người cầu hắc luyện khí đi, Cửu Châu tu hành giới lớn như vậy, luôn có một ít người tài ba dị sĩ, rất nhiều người có bản lĩnh đều thích thanh tịnh, cho nên vị Vũ đại sư này cho tới bây giờ cũng chỉ là ở trong Thiên Cơ Bảo Khố tiếp nhận các loại ủy thác, có thiên cơ che chở, không cần lo lắng bại lộ thân phận của mình.”

Lục Diệp Tâm nói thân phận của Vũ đại sư đã bại lộ, chỉ là trước mắt hắc cũng không rõ người phụ nữ kia rốt cuộc là ai.

Thủy Uyên trả Bàn Sơn đao lại, hỏi tiếp: “Thăng cấp Vân Hà, cảm giác thế nào?”

“Còn chưa quen lắm.”

“Bình thường, thực lực bỗng nhiên tăng vọt, chung quy cần một ít thời gian củng cố, qua mấy ngày nữa sẽ tốt. “

Nói chuyện phiếm một hồi, Lục Diệp nói: “Ta đi tới chỗ Vân phu nhân xem một chút, Vân phu nhân bảo ta sau khi tấn chức Vân Hà sẽ tìm nàng một chuyến.”

“Đi đi.”

Linh lực bắt đầu khởi động, Lục Diệp phóng lên trời, lần này hẳn không có ngự khí, cũng không có thôi động linh văn Phi Dực.

Tu sĩ tới Vân Hà cảnh là có thể ngự không phi hành.

Chỉ có điều Lục Diệp vừa mới tấn thăng Vân Hà, lần đầu tiên thân thể trực tiếp ngự không như vậy, khó tránh khỏi có chút không quá thuần thực, thân hình ở giữa không trung lắc trái lắc phải, khó có thể nắm chắc phương hướng tốt, rõ ràng là muốn bay về phía Minh Tâm Phong của Vân phu nhân, kết quả bay lên liền lệch hướng.

So sánh ngự khí phi hành, trực tiếp nhục thân ngự không, tiêu hao linh lực cũng lớn hơn nhiều.

Cho nên mặc dù tu sĩ đã tấn chức Vân Hà, cũng vẫn cần Linh Khí phi hành. Trong lúc chạy đường xa, vận dụng linh khí phi hành so với thân thể ngự không tiêu hao nhỏ hơn nhiều, tốc độ phi hành cũng nhanh hơn một chút.

Còn cần tăng cường luyện tập!

Lục Diệp chợt phát hiện, sau khi tấn thăng Vân Hà, việc mình cần làm còn rất nhiều.

Thật vất vả mới đến được Minh Tâm Phong, Lục Diệp trực tiếp đi vào tẩm điện của Vân phu nhân, dưới sự dẫn dắt của thị nữ, đi vào trong một gian phòng, gặp được Vân phu nhân đang đọc sách.

“Tham kiến Vân phu nhân.” Lục Diệp hành lễ.

“Thăng cấp Vân Hà rồi hả?” Vân phu nhân đánh giá hẳn một chút.

“Vâng.”

“Tốc độ tu hành không tệ.” Vân phu nhân khẽ gật đầu, buông

cuốn sách trong tay xuống, đứng dậy, “Đi theo ta.”

Lục Diệp cất bước ra khỏi phòng, đi theo sát phía sau.

Vừa đi về phía trước, Vân phu nhân vừa nói: “Linh Văn chi đạo bác đại tinh thâm, đối với những người không phải Chiến Văn sư mà nói, linh văn nhiều khi có thể sử dụng như ngoại lực, tỷ như đâm vào trên người một đạo thứ văn, người ở Linh Khê chiến trường hẳn là có gặp phải đối thủ như vậy.”

Trong đầu Lục Diệp lập tức hiện ra một tên gia hỏa toàn thân đều là hình xăm...

Đó là một trong những đối thủ hãn gặp được lúc đánh bằng, vừa nhìn thấy trên người người kia mọc đầy gai, Lục Diệp còn cảnh giác một hồi, kết quả chứng minh, người này trên người đầy những hình xăm, chỉ có một trong số đó là hoa văn thật sự, còn lại tất cả đều chỉ là trang trí.

“Có gặp được!”

“Thứ văn có ẩn tính và khả năng hiển lộ, lại chia ra tính chất tạm thời và tính có tính vĩnh cửu, thông thường, tu sĩ dưới cảnh giới Vân Hà chỉ có thể chịu được mấy vết khắc tạm thời, bất quá sau khi tấn thăng Vân Hà, thân thể có thể chịu đựng một đạo châm văn vĩnh cửu. Cho nên sau này rất có thể người sẽ gặp phải một số đối thủ, bọn họ không phải Linh Văn sư, nhưng cũng có thể phát huy ra linh văn lực lượng, đó chính là linh văn, những thứ văn kia đều là đòn sát thủ mà bọn họ ẩn giấu, nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể xem nhẹ bất kỳ đối thủ nào.”

“Đệ tử nhớ kỹ.”

“Lần này gọi người đến, là muốn cho người một đạo thứ tự có tính vĩnh cửu, người muốn loại hình nào?”

Chương 837: Hư không thứ văn

Cũng không phải trên người mỗi tu sĩ Vân Hà cảnh đều có gai văn, bởi vì Thứ Văn sư có thể đâm linh văn trên người tu sĩ thì nhìn qua toàn bộ Cửu Châu cũng không nhiều.

Điều này cần có tạo nghệ cực cao trên Linh Văn chi đạo, còn cần thủ pháp cực kỳ tinh xảo của thứ văn, hơn nữa, dù cho có thứ văn sư nguyện ý ra tay như vậy, tài liệu cần thiết cũng có giá trị rất cao.

Thứ văn là căn cứ vào Linh văn mà thành, có rất nhiều loại, tính công kích, tính phòng ngự, tính phụ trợ...

Đối với Lục Diệp mà nói, hắn cũng không cần công kích tính và tính phòng ngự, bởi vì hắn có sự sắc bén và ngự thủ, nhu cầu phụ trợ cũng không lớn, hắn có thể điều khiển rất nhiều linh văn phụ trợ.

Chẳng qua có một loại linh văn phụ trợ, hắn mơ ước đã lâu.

Cho nên vừa nghe Vân phu nhân nói như vậy, hắn không chút nghĩ ngợi liền trả lời: “Hư không!”

Linh văn hư không là hắn từ trong sách học được, cũng không phải là thuộc về thiên phú thụ, còn chưa tới một niệm, trình độ của Linh Văn sinh, tác dụng lớn nhất của hắn đối với Linh văn hư không chính là bố trí truyền tống trận, hơn nữa khoảng cách truyền tống có hạn, thực nghiệm của truyền tống không tốt.

Nhưng tác dụng của hư không linh văn không đơn giản chỉ là dùng để bố trí truyền tống trận, nó còn có rất nhiều tác dụng kỳ diệu.

Ví dụ như lấy linh văn hư không làm trung tâm, luyện chế một ít linh khí đặc biệt, bởi vậy có công năng trữ vật, như nhẫn trữ vật, vòng tay trữ vật...vv...

Đạo cụ trữ vật thường dùng nhất của tu sĩ là túi trữ vật, túi trữ vật là dùng một loại da thú đặc thù may thành, loại yêu thú đặc thù này có thể nuôi nhốt người khác, cho nên phóng tầm mắt nhìn khắp giới tu hành, giá trị của túi trữ vật cũng không lớn, trên cơ bản mỗi tu sĩ đều có một hai cái.

Túi trữ vật này, không gian cất giữ rất có hạn, so với nhẫn trữ vật cùng vòng tay trữ vật, hoặc là một ít linh khí trữ vật khác mà nói, hoàn toàn không thể so sánh!

Nhưng nhẫn trữ vật và vòng tay trữ vật có giá trị rất cao, Lục Diệp chỉ thấy qua chiếc nhẫn trữ vật trên tay chuồng giáo nhà mình, thứ này ngay cả Thủy Uyên sư tỷ cũng không có, có thể thấy được nó rất thưa thớt.

Nhưng trên người Thủy Uyên cũng không có túi trữ vật, Lục Diệp từng cảm thấy tò mò về chuyện này, không biết nhị sư tỷ dùng cách thức gì để trữ vật, sau khi hỏi qua nàng, Lục Diệp mới hiểu được, thủ đoạn trữ vật không chỉ có túi trữ vật và nhẫn trữ vật, mà còn có thể mượn nhờ linh văn.

Lấy linh văn hư không làm trung tâm, đắm vào người tu sĩ, như vậy có thể hình thành một không gian chứa đựng, không cần mang theo túi trữ vật nữa.

Loại phương thức lưu trữ này lợi ích lớn nhất chính là tâm niệm vừa động, đồ vật chứa đựng trong không gian lập tức có thể lấy ra, không giống túi trữ vật, còn cần đưa tay vào bắt lấy.

Hơn nữa không gian dự trữ của loại thứ văn này so với túi trữ vật cũng lớn hơn nhiều.

Lục Diệp cũng không muốn lại xuất hiện tình huống giống như lần trước, trên người có treo mấy chục túi trữ vật.

Nghe Lục Diệp nói như vậy, Vân phu nhân gật đầu: “Bản thân người là Linh Văn sư, lựa chọn hư không ngược lại cũng thích hợp, vậy thì hư không đi.”

Đi vào phòng nhỏ trong lần thứ nhất, theo phân phó của Vân phu nhân, Lục Diệp ngồi ở một bên, sau đó đưa tay phải ra, lộ ra mu bàn tay.

Vân phu nhân cũng ở một bên ngồi xuống, ngay sau đó nàng lại lấy ra từng cây kim nhọn dài ngắn không đồng nhất, to nhỏ bất đồng, lại lấy ra một bình thú huyết màu hổ phách.

“Thật ra Thứ Văn chi đạo rất thú vị, đợi ngày sau khi trình độ Linh Văn của người phù hợp yêu cầu, nếu muốn học thì ta có thể dạy người, có một môn thủ tài nghệ như vậy trong người, sau này người tu hành sẽ không còn thiếu tài nguyên, đi đến đâu cũng sẽ được người khác săn đón.” Vân phu nhân vừa nói vừa lấy bình thú huyết ra, lấy ra một châm thăm dò vào trong bình, chấm lấy máu thú đâm vào mu bàn tay Lục Diệp.

Cảm giác đau đớn như bị kim châm truyền đến.

Mỗi một cây châm rơi xuống, Vân phu nhân đều muốn một lần nữa chấm máu thú, Lục Diệp không biết máu thú này rốt cuộc là máu của yêu thú gì, nhưng lần trước hắn đạt được thú văn Phi Dực, cũng là vận dụng thú huyết.

Như vậy, Thứ Văn chi đạo là cần một ít tài liệu đặc thù, loại thú huyết có thể đâm vào hư không thú văn này, nhất định giá trị xa xỉ.

Động tác của Vân phu nhân chột nhanh chột chậm, lúc nhanh hai tay múa ra tàn ảnh, cảm giác đau đớn lít nha lít nhít không

ngừng từ mu bàn tay Lục Diệp truyền đến, lúc chậm chân động tác cẩn thận tỉ mỉ.

Lục Diệp lẳng lẳng cảm nhận, thời gian trôi qua.

Lúc hắn ở trên Minh Tâm Phong nhận được Vân phu nhân gieo vào hư không thứ vẫn, Linh Khê chiến trường lại sinh ra gợn sóng.

Tại một trong tam tai của Linh Khê, Lục Nhất Diệp tấn chức Vân Hà, sau khi danh tự biến mất trên Linh Khê bảng, trên Linh Khê bảng rõ ràng lại xuất hiện một cái tên đệ tử Bích Huyết tông.

Hoa Từ! Tu vi Thiên Cửu.

Đối với tu sĩ Linh Khê chiến trường mà nói, cái tên này không thể nghi ngờ là rất xa lạ, bởi vì trước đó, có rất ít người từng nghe nói tới nàng.

Sở dĩ nàng ta bị chú ý, chủ yếu là do nàng ta xuất thân từ Bích Huyết tông, là cùng một tông môn với tên Lục Nhất Diệp kia!

Nhưng rất nhanh, sẽ có càng nhiều ánh mắt chú ý đến nàng.

Chỉ vì có lời đồn, nữ tử này là một y tu.

Y tu trên Linh Khê bảng số lượng rất ít, cơ bản đều là sau năm mươi tuổi, rải rác mấy người mà thôi, bởi vì y tu cho dù kiên tu lưu phái khác, thực lực cũng sẽ không quá mạnh mẽ, tự nhiên không có biện pháp nào bài danh quá cao.

Chương 838: Hư không thứ văn

2

Nếu như vền vện chỉ là như vậy thì cũng thôi, mấu chốt là nữ nhân này có phương thức cày bừa rõ ràng giống Lục Nhất Diệp như đúc!

Nàng đã khiêu chiến từ tầng dưới chót của Linh Khê bồng, tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đứng trước mặt nàng không ai chạy thoát, bị nàng khiêu chiến hết lần này tới lần khác.

Kết quả khiến bên Vạn Ma lĩnh phẫn nộ!

Tất cả cường giả Linh Khê bồng bị nàng khiêu chiến đều bỏ mình!

Bốn tháng trước, một màn xuất hiện lần nữa.

Bốn tháng trước, Lục Nhất Diệp kia đã giết chết cường giả của Vạn Ma lĩnh trên bảng danh sách, khiến cho tu sĩ của Hạo Thiên minh trên Linh Khê bồng được tăng cường trên phạm vi lớn.

Bốn tháng sau, tình huống như thế lại một lần nữa xuất hiện.

Lịch sử rất giống nhau.

Hơn nữa hai lần đều là đệ tử Bích Huyết tông.

Chỉ là một tên y tu, ai cho nàng lá gan lớn như vậy chứ? Nàng có bản lĩnh gì mà làm việc không kiêng nể gì như vậy?

Trong lúc nhất thời, tu sĩ Vạn Ma lĩnh xếp hạng trước Hoa Từ đều lòng đầy căm phẫn.

Bọn họ không đánh thắng được tên Lục Nhất Diệp kia, chẳng lẽ còn không thắng được một y tu sao? Bất kể thế nào cũng không thể để cho nữ tử tên là Hoa Từ này lại càn rỡ như vậy, nếu không thể diện Vạn Ma lĩnh thật sự mất hết.

Nhưng một màn khiến bọn họ cảm thấy hoảng sợ xuất hiện, nữ tử tên Hoa Từ kia xếp hạng lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, tên của cường giả Vạn Ma lĩnh lần lượt biến mất.

Từ trước tới nay, thậm chí không ai hiểu được rốt cuộc nữ tử này giết người như thế nào.

Lục Nhất Diệp kia là vì mang theo một con thú sủng, con thú sủng kia có tác dụng chấn nhiếp tâm thần, khiến cho người cùng hắn giao thủ ngay cả nhận thua cũng không kêu lên được.

Hoa từ này có thủ đoạn gì mà khiến cho những cường giả Vạn Ma lĩnh đến chết cũng không hô lên nổi một chữ?

Bích Huyết tông, đây rốt cuộc là dạng thần tiên tông môn gì, nhân vật giống như yêu nghiệt lần lượt đi ra ngoài!

...

Trên đỉnh Minh Tâm Phong, Vân phu nhân đã rời đi, cho dù là Linh Văn sư như bà, sau khi đâm một đạo hư không thứ văn cho Lục Diệp cũng có vẻ hơi mệt mỏi.

Dù sao Hư không linh văn cũng phức tạp hơn nhiều so với linh văn bình thường. Đến cuối cùng, một lọ máu thú không biết tên đã bị dùng sạch sẽ.

Trong phòng, tâm trí Lục Diệp đắm chìm, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng không gian chứa đựng trên mu bàn tay.

Không gian chứa đựng linh văn hư không này lớn hơn nhiều so với không gian trong túi trữ vật, bảo thủ còn gấp hai mươi lần túi

trữ vật.

Lúc này không cần lo lắng có thứ gì chứa được nữa, Lục Diệp thậm chí có thể trực tiếp bỏ Bàn Sơn đao vào.

Lúc trước hẳn đều cầm Bàn Sơn Đao trong tay, bởi vì nếu đặt trong túi trữ vật, gặp địch vẫn cần phải lấy ra Bàn Sơn Đao, chẳng những bất tiện, mà còn bỏ lỡ cơ hội giết địch.

Hiện tại không còn băn khoăn như vậy nữa, bản thân không gian chứa đựng đã ở trên mu bàn tay hắn, tâm niệm vừa động, những thứ bên trong đều có thể dễ dàng lấy ra.

Nhưng đối với Lục Diệp mà nói, Bàn Sơn Đao cầm trong tay đã là một loại thói quen, bởi vì trên tay có đao, trong lòng không hoảng hốt.

Đi ra khỏi phòng, dưới sự dẫn đường của thị nữ bước một đường ra ngoài, không gặp lại Vân phu nhân.

Đợi đến khi ra bên ngoài, Lục Diệp thúc giục linh lực phóng lên trời.

Vừa mới tấn thăng Vân Hà, rất nhiều thứ đều phải làm quen một chút, Lục Diệp quyết định trước tiên từ ngự không phi hành xuống tay, đây cũng là thứ đơn giản nhất.

Đối với tu sĩ khác mà nói, loại chuyện này khả năng còn cần quen thuộc vài ngày, hơn nữa thời điểm thử nghiệm đều phải cẩn thận từng li từng tí, miễn cho từ trên trời ngã xuống.

Nhưng Lục Diệp không có băn khoăn như vậy, trước kia mặc dù hắn chưa từng ngự không phi hành, nhưng hắn đã từng điều khiển Linh Văn Phi Dực không chỉ một lần, cho nên ở phương diện phi hành này vẫn có chút kinh nghiệm.

Một lúc lâu sau, hắn đã có thể rất vững vàng ngự không phi

hành.

Lại một lúc lâu sau, khi đang ngự không phi hành cũng có thể làm ra đủ loại động tác linh hoạt.

Thăng đến lúc chạng vạng tối, Lục Diệp mới trở về Thủ Chính Phong.

Ăn một bữa ngon lành ở trên bàn cơm, Thủy Uyên nói: “Tiểu sư đệ, người nên chọn Linh Phong của chính mình.”

“Hửm?” Lục Diệp khó hiểu.

Thủy Uyên giải thích: “Linh Phong trên mỗi một tòa, mỗi tòa Linh Phong đều có đệ tử đang thịnh vượng, ba mươi năm xuống dốc, chỉ còn lại có ta cùng với lão đầu tử trông coi Chính Phong, bởi vì nơi này là hạch tâm Linh Phong của bản tông. Qua nhiều năm như vậy, Vân phu nhân cũng chỉ có thể chiếm được một tòa Minh Tâm Phong mà thôi, hôm nay người đã tấn thăng Vân Hà, có thể có được một tòa Linh Phong thuộc về chính mình, trước mắt tông môn phát triển không tệ, sau này thăng cấp Vân Hà hẳn là sẽ càng ngày càng nhiều, cũng không thể đều ở trên Linh phong. Cũng không phải là ta muốn đuổi người đi, chỉ là hiện tại thế hệ này, người là Ngũ sư huynh trên danh nghĩa, trên thực tế, ngoại trừ cự giáp, người là người thứ hai tấn chức Vân Hà, phải biểu hiện cho các đệ tử khác một chút.”

Lục Diệp gật đầu: “Hiểu rồi, ta đợi lát nữa sẽ đi tìm thử.”

Thủy Uyên lại gấp một đĩa thức ăn cho hắn.

Ăn uống no đủ, Lục Diệp đi ra ngoài phòng, phóng lên trời.

Ban ngày khi ngự không phi hành, hắn ở trên Lao Sơn đi lòng vòng rất nhiều vòng, nhìn thấy những tòa kiến trúc tiêu điều còn sót lại trên Linh Phong, mơ hồ có thể thấy được cảnh tượng Bích Huyết Tông đang cường thịnh.

Trước mắt Lao Sơn ngoại trừ thủ Chính Phong ra, Minh Tâm Phong có Vân phu nhân ở, những Linh Phong khác đều có thể tùy ý chọn lựa.

“Y Y, thích cái nào?” Lục Diệp hỏi.

Y Y tung bay bên cạnh hắn, nhìn trái nhìn phải, giơ tay chỉ một cái: “Cái này!”

“Vậy thì nó.” Lục Diệp cũng không có nhu cầu đặc biệt gì, có thể ở lại là được.

Chương 839: Tặng giá rồi!

Linh phong được Y Y chọn có một khu rừng tre lớn ở lưng chừng núi, trải dài đến đỉnh núi, toàn bộ Linh phong có hoa đỏ và liễu xanh, phong cảnh vô cùng đẹp.

Thúy Trúc Phong là đỉnh cao nhất nhưng bởi vì mấy chục năm không có người ở, kiến trúc nơi này đều đã rách nát, tàn phá đến tận cùng.

Lục Diệp hạ thấp thân hình, đi lại giữa đồng cỏ nát, lờ mờ có thể cảm nhận được sự ồn ào náo nhiệt của tông môn năm đó.

Một tòa Linh Phong rất lớn, kiến trúc phía trên cũng không ít.

Nhưng mà tạm thời không tiện ở lại.

Sau khi Lục Diệp xác định chọn tòa Linh Phong này xong, lại quay về Thủ Chính Phong, tìm Nhị sư tỷ, để nàng hỗ trợ công bố một nhiệm vụ xây dựng lại Thúy Trúc Phong cho các đệ tử.

Bây giờ Bích Huyết tông có mấy trăm đệ tử, ngày thường ngoại trừ tu hành trên cơ bản cũng không có chuyện gì khác có thể làm, loại nhiệm vụ do tông môn tuyên bố này vừa vặn có thể giúp bọn họ kiếm một ít công đức, tin rằng các đệ tử kia đều sẽ rất vui vẻ đến đây hỗ trợ.

Đối với việc này, nhị sư tỷ cũng không có ý kiến gì.

Công đức tại trụ sở của Bích Huyết tông trước mắt có thể nói gần như là Lục Diệp dốc hết sức kiếm, giúp hắn xây dựng lại một tòa Linh Phong, tiêu phí một chút công đức của tông môn đương nhiên không thành vấn đề.

“Đúng rồi tiểu sư đệ, bây giờ người đã là Vân Hà, lúc trước người sử dụng linh thạch và Uẩn Linh đan đã không thích hợp với cảnh giới hiện tại nữa rồi, tự đi tới bảo khố tìm một nhóm đi.” Thủy Uyên nói như vậy xong, lại giao chìa khóa bảo khố cho Lục Diệp, nói là chìa khóa, thật ra là một khối ngọc giác mở ra cấm chế.

Bảo khố của Bích Huyết tông bây giờ chứa đựng hàng ngàn vạn công đức, thứ gì cũng có, cấm chế bảo khố vẫn là do Nhị sư tỷ mời Vân phu nhân tự mình bố trí, không có ngọc trâm này, bất cứ kẻ nào tự tiện xông vào trong đó, không chết cũng phải lột da.

Thủy Uyên không nói chuyện này, Lục Diệp cũng chuẩn bị đi tìm nàng đòi.

Linh thạch cấp độ Linh Khê cảnh đều là hạ phẩm linh thạch, Uẩn linh đan cũng chỉ là linh đan cơ bản nhất, tu vi đến Vân Hà, lại dùng mấy thứ này sẽ không theo kịp tiết tấu tu hành.

Không nói đến chuyện linh thạch, khi Lục Diệp sử dụng Uẩn Linh đan ở Thiên Bát, một ngày phải ăn được mấy chục viên, người ăn cũng sắp hỏng.

Trên Uẩn Linh đan còn có linh đan càng tốt hơn, phù hợp với tu sĩ Vân Hà cảnh dùng linh đan tu hành, nếu dùng linh đan tốt hơn, một ngày cũng không cần ăn nhiều như vậy nữa.

Cầm lấy ngọc, Lục Diệp quen đường cũ đi tới vị trí bảo khố, quơ quơ miếng ngọc trong tay, cửa lớn bảo khố gần vách núi chế tạo âm âm mở rộng, Lục Diệp cất bước đi vào.

Giờ phút này, mặc dù bảo khố lớn như vậy không đầy ắp nhưng bảo khố lại cực kỳ phong phú.

Những thứ này đều là tiền bình an của các đại tông môn Vạn Ma linh, hiện giờ đều chôn cất ở trong bảo khố của Bích Huyết

tông.

Phân loại, các loại tài vật được đặt ở vị trí khác nhau.

Lục Diệp trước tiên lấy linh thạch và linh đan chưa dùng hết ra đặt ở vị trí thích hợp, lúc này mới lấy mấy nghìn khối linh thạch trung phẩm bỏ vào trong không gian trữ vật của mình ở khu linh thạch, không cần lấy quá nhiều. Từ ngày tu hành, tất cả tài nguyên tu hành đều là thông qua giết địch thu hoạch được, bình thường mà nói, tài nguyên hắc giết địch thu hoạch được nhiều hơn so với hắc tu hành sử dụng.

Bây giờ mặc dù hắc đã có không gian chứa đồ do hư không Thứ Văn tạo ra, nhưng bên hông hắc vẫn theo thói quen treo một túi trữ vật, tuy nhiên bên trong không có vật gì tốt, chỉ là một vài món ăn mà thôi.

Sở dĩ phải làm như vậy, chủ yếu là để che giấu tai mắt người khác.

Bằng không trên người một tu sĩ ngay cả cái túi trữ vật cũng không có, mặc cho ai cũng biết gia hỏa này có không gian thứ văn, khó tránh khỏi sẽ làm cho người ta chú ý.

Trên cổ hổ phách cũng có một cái túi trữ vật, đó là Y Y và Hồ Phách đều có, Y Y dù sao cũng là linh thể, không tiện mang theo, cho nên liền treo ở trên cổ hổ phách.

Đem túi trữ vật kia lấy xuống, cũng đổ vào bên trong mấy trăm khối linh thạch trung phẩm.

Lục Diệp lại đi đến khu Linh Đan.

Linh đan mà tu sĩ Linh Khê cảnh phục dụng là Uẩn Linh đan, đến Vân Hà cảnh thì dùng chính là nguyên linh đan. So sánh ra, được hiệu của linh Khê cảnh tu sĩ không chịu nổi.

Lục Diệp lấy ra một bình Nguyên Linh đan, đổ một hạt từ bên trong ra, ném vào trong miệng nhai một cái.

Hắn hơi nhúu mày, nhưng lại có cảm giác ngoài ý muốn.

Cảm động, cuối cùng cũng không cần sử dụng Uẩn Linh đan nữa, đây chỉ sợ là sự tình làm cho người ta thư thái nhất sau khi hắn tiến vào Vân Hà.

Hổ Phách ở một bên trông mong nhìn, Lục Diệp tiện tay nuốt cho nó một viên, sau đó quan sát phản ứng của nó.

Không có phản ứng gì, sau khi hổ phách ăn xong lại nhìn Lục Diệp, đáng vẻ như ta còn muốn.

Cũng không cần lo Hổ Phách có thể chịu đựng được hay không, nó là yêu thú, ngay cả linh thạch cũng ăn, ăn một chút Nguyên Linh Đan đương nhiên không có vấn đề gì.

Dược hiệu Nguyên Linh Đan quả nhiên cường đại hơn so với Uẩn Linh đan, đan được vào bụng, Lục Diệp rất nhanh liền cảm nhận được trong bụng có một dòng nước nóng phun trào, sau đó hóa thành linh lực của bản thân, rót vào trong dòng sông linh lực kia, làm lớn mạnh cơ thể.

Tính sơ sơ một chút, dược hiệu một viên Nguyên Linh Đan tương đương với hơn mười hạt Uẩn Linh Đan, bất quá trên giá cả hai cũng chênh lệch hơn mười lần.

Chương 840: Tăng giá rồi! 2

Trong túi trữ vật chứa thứ văn cùng Hồ Phách của mình có một ít Nguyên Linh Đan, Lục Diệp lại tìm một vòng ở trong bảo khố, không thấy được thứ gì là mình cần, lúc này mới lui ra ngoài.

Trả ngọc lại cho Thủy Uyên, trở lại gian phòng của mình.

Hắn không vội vã tu hành mà lấy ra một luồng khí tức.

Hắn vừa tấn thăng Vân Hà, đương nhiên muốn làm quen với đủ loại thủ đoạn của Vân Hà cảnh trước, mà muốn lợi dụng khí tức để tiến vào ảo cảnh chiến đấu là phương pháp tốt nhất.

Từ lần trước gặp phải gia hỏa Vạn Ma lĩnh ở bên trong, sau khi giết hắn vài lần, trong một đoạn thời gian rất dài hắn không sử dụng Tức Ma quả để tiến vào Thận Cảnh.

Cũng không phải hắn sợ đụng phải người ta, chỉ là mấy ngày nay hắn hoặc là say mê tu hành, hoặc là đang đấu trí đấu dũng với Vạn Ma lĩnh, căn bản không rảnh phân thân.

Bỗng nhiên nhớ tới, tình cảnh lúc trước gặp phải cường giả Vạn Ma lĩnh kia, giống như cuộc gặp mặt lúc hắn ủy thác linh khí thăng phẩm ở Thiên Cơ Bảo Khố, song phương đều bị một đoàn sương mù bao phủ, hắn căn bản không nhìn thấy dung mạo của người ta.

Hôm nay được Thiên Cơ chúc phúc, hắn đã có thể nhìn thấu mê vụ kia, nhìn thẳng danh tính của người ta... Nếu như lại đụng phải, nhất định phải nhớ kỹ dung mạo người kia, sớm muộn gì cũng đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Nghĩ như vậy, hắn ngược lại có chút chờ mong có thể đụng tới người kia, tối thiểu có thể làm rõ thân phận của người ta.

Điều khiến linh lực rót vào bên trong hạt khí, thân hình Lục Diệp xuất hiện trong căn phòng nhỏ vừa xoay tròn kia, trong phòng không còn vật gì khác, chỉ có một cánh cửa lớn.

Mỗi lần đều đẩy ra cánh cửa lớn này, sau đó tiến vào Thận Cảnh.

Lục Diệp tiến lên đẩy cánh cửa lớn kia, trên cửa xuất hiện một hàng chữ, ánh mắt Lục Diệp nhìn kỹ, khiến hắn có chút ngạc nhiên.

Tăng giá rồi!

Thời điểm Linh Khê cảnh của hắn, mỗi lần tiến vào Thận Cảnh tôi luyện bản thân, chỉ cần tiêu tốn năm mươi điểm công đức, nhưng đến Vân Hà cảnh, lại phải một trăm điểm, trực tiếp tăng gấp đôi.

Không biết đến Chân Hồ cảnh, lại muốn bao nhiêu.

Số công đức còn lại trước mắt của Lục Diệp có chừng chín vạn bảy ngàn chín trăm năm mươi điểm, chỉ là một trăm điểm công đức, đương nhiên hắn không để trong lòng.

Đẩy cửa vào, quay đầu nhìn lại, vẫn giống như trước, sau lưng không có vật gì, sảnh lớn cùng phòng nhỏ cũng không thấy bóng dáng, tựa như thông qua cánh cửa kia đi thẳng vào trong một hoàn cảnh khác.

Trước mắt, lại có khác biệt so với lúc ở Linh Khê cảnh.

Lúc tiến vào Linh Khê cảnh, chỉ có phạm vi vài chục trượng là có thể nhìn rõ, xa hơn vài chục trượng, đều bị sương mù dày đặc bao vây, mắt không thể nhìn.

Thân ảnh hoặc là tu sĩ của Trùng tộc đều lao ra từ trong sương mù, thường xuyên có thể đánh Lục Diệp trở tay không kịp.

Tu vi hiện tại đến Vân Hà, phạm vi trăm trượng xung quanh đều không có sương mù, chỉ có hơn trăm trượng mới có thể bị sương mù bao phủ.

Vừa mới đứng vững thân hình, sương mù phía trước liền cuộn lên, tiếp theo một cái chớp mắt, một con Trùng tộc cực lớn thân người từ trong sương mù xung phong ra, Trùng tộc kia nhìn như một con bộ ngựa, giáp xác màu đen, cho người ta một loại cảm giác dày đặc, vung vẩy hai thanh Đường Dao loé ra hàn quang, khoảng cách trăm trượng, nhanh chóng kéo gần.

Bàn Sơn Dao rời vỏ, Lục Diệp chủ động nghênh đón Trùng tộc kia.

Dựa theo quy củ trong Thận Cảnh, tu vi hiện giờ của Lục Diệp là Vân Hà cảnh tầng một, như vậy Trùng tộc hiện thân ra hẳn là tiêu chuẩn này, nhưng thực lực của Lục Diệp sao có thể là tu sĩ cảnh giới Vân Hà tầng một bình thường có thể so sánh.

Ở Linh Khê cảnh tầng thứ này, hẳn đã đi tới cực hạn, là tu sĩ đầu tiên dùng thân phận Nhân tộc chen thân thành tồn tại cấp bá chủ.

Điểm này chính là Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thao đều không thể làm được.

Có thể nói Lục Diệp là Linh Khê cảnh, không có bất kỳ phần nào của Linh Khê cảnh.

Lấy cơ sở vững chắc đến cực hạn tấn thăng Vân Hà, tự nhiên cũng có chiến lực bình thường của Vân Hà cảnh.

Chỉ sau mấy hơi thở, con bộ ngựa diều vô dương oai kia đã nhào vào trong vũng máu.

So sánh với thực lực mình có khả năng phát huy ở Linh Khê cảnh, sau khi tấn thăng Vân Hà tăng lên quá lớn, đột phá một đại cảnh giới, có thể mang đến cho tu sĩ tuyệt đối là biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chẳng đến khi thực lực của hắn biến hóa như vậy, Bàn Sơn Dao cũng thăng phẩm, giờ phút này thanh bội đao tương ứng với đao của hắn có thể phát huy ra sát thương, cũng trở nên càng mạnh.

Sương mù cuồn cuộn, hai con bộ ngựa một trái một phải lao tới.

Lục Diệp nâng đao đánh xuống...

Sau trọn vẹn hơn nửa canh giờ, Lục Diệp mới mở mắt ra, trong đầu truyền đến một cảm giác đau đớn, liền không còn khác thường.

Bây giờ thần hồn của hắn đã sớm yếu đi nhiều so với lúc trước, di chứng tử nạn trong Thận Cảnh một lần cũng suy giảm trên phạm vi lớn.

Cảm nhận linh lực bản thân, còn có thể tái chiến, Lục Diệp lại lần nữa điều khiển inh lực rót vào hạt giống khí tức, tiến vào trong ảo cảnh.

Hơn nửa canh giờ sau, sắc mặt hắn tái nhợt, mở mắt ra. Tiêu hao tâm trí không lớn, nhưng một thân linh lực hầu như đã cạn sạch.

Hắn không tiến vào Thận Cảnh nữa, mà lấy Nguyên Linh đan ra nuốt vào, lại lấy ra một bộ đao thuật để nghiền ngẫm tâm đắc tu hành.

Trong cơ thể, ba trăm sáu mươi khiếu đã thành một vòng tuần hoàn đại chu thiên, tu vi đạt đến trình độ này, công pháp tu sĩ

hành đã không còn bị hạn chế, nói cách khác, chỉ cần là công pháp đã tiếp xúc qua, tùy thời tùy chỗ đều có thể vận chuyển, hơn nữa sẽ không quấy nhiễu vòng tuần hoàn đại chu thiên.

Cho nên giờ phút này Lục Diệp căn bản không cần chuyển đổi công pháp liền có thể điều khiển cơm canh Thao Thiết, trong bụng ong ong, toàn bộ dạ dày giống như một cái cối xay, nghiền nát ăn vào linh đan, nhanh chóng bổ sung linh lực tiêu hao của bản thân.

Thời gian trôi qua, mỗi khi linh lực trong cơ thể tràn đầy, Lục Diệp đều tiến vào bên trong ảo cảnh mài giũa bản thân, quen thuộc cảnh giới mới đối với bản thân tăng lên, lúc nghỉ ngơi liền nghiền cứu tâm đắc đạo thuật, từ đó hấp thu những thứ hữu dụng với mình, hai thứ kết hợp, trong từng trận đại chiến, Lục Diệp tiến bộ nhanh chóng, đạo thuật rõ ràng có tăng lên.

Chương 841: Độc y Hoa Từ.

Lục Diệp ở trong Thận Cảnh mài giũa bản thân mình, mạch nước ngầm bên trong Linh Khê chiến trường mãnh liệt.

Tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều đang tìm kiếm bóng dáng của một người, Bích Huyết tông Hoa Từ!

Trước kia vị tu sĩ xuất thân từ Bích Huyết tông trùng kích Linh Khê bằng, chỉ trong một ngày đã vượt lên vị trí bảy mươi, tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị nàng khiêu chiến không một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều bị giết.

Chuyện này khiến bên Vạn Ma lĩnh cảm thấy phẫn nộ.

Đầu tiên là Lục Nhất Diệp, bây giờ lại xuất hiện một hoa văn, cùng là phương thức cày bừa, giết người như ngóe, Bích Huyết tông thế này là kéo dài không dứt.

Lục Nhất Diệp kia thực lực cường đại, nội tình hùng hậu, từ sau khi thăng cấp lên Thiên Cửu, vô địch ở Linh Khê chiến trường, bên Vạn Ma lĩnh không có biện pháp gì với hắn, thật vất vả chờ hắn tấn thăng Vân Hà rời khỏi chiến trường Linh Khê, vốn tưởng rằng một ngọn núi lớn đè ở trên đầu cứ thế rời đi, ai ngờ lại xuất hiện một Hoa Từ !

Phải biết rằng nữ tử này chỉ là một y tu mà thôi!

Y tu nên đi cứu chữa giúp xã hội thật tốt, cứu sống chữa trị cho người bị thương, chạy tới Linh Khê bằng xem náo nhiệt làm gì.

Lúc trước có rất nhiều oán khí với Lục Diệp, giờ phút này tất cả đều đồng loạt chuyển dời đến trên đầu của Hoa Từ, phía Vạn

Ma lĩnh muốn tìm ra nữ tử này để chấm dứt hậu hoạn.

Không còn cách nào khác, bây giờ tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở Linh Khê chiến trường nhìn thấy ba chữ Bích Huyết tông thì đều có chút sợ hãi, bọn họ tuyệt đối không cho phép trên Linh Khê bùng nổ xuất hiện thân ảnh đệ tử Bích Huyết tông!

Nhưng cho dù tất cả thế lực Vạn Ma lĩnh cùng nhau phát lực, cũng không tìm được bất cứ tin tức gì về Hoa Từ, vị y tu này tựa hồ ở Linh Khê chiến trường, lại tựa như không có ở đây, không có bất cứ một trụ sở nào xuất hiện qua thân ảnh của nàng.

Ngày hôm sau, tên của Hoa Từ đã được xếp hạng năm mươi.

So sánh với Lục Diệp, tốc độ nàng lên bảng không quá nhanh, nhưng giờ phút này xếp hạng của nàng đã là xếp hạng cao nhất mà từ trước đến nay, y tu có khả năng chiếm cứ rồi!

Đại đa số mọi người đều cảm thấy nàng có lẽ dừng lại ở đây.

Nhưng ngày thứ ba, thứ hạng của nàng vẫn thăng cấp đầu vào đấy, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh phía trên nàng lần lượt biến mất...

Ngày thứ tư, đại danh Hoa Từ đã xuất hiện trong mười hạng đầu!

Linh Khê chiến trường một mảng xôn xao.

Chưa từng có y tu nào chiếm cứ xếp hạng cao như vậy, Bích Huyết tông từ từ tạo ra tiền lệ lịch sử, trong toàn bộ chiến trường, ngàn vạn y tu cùng có vinh dự, lúc này mới phát hiện, nguyên lai y tu chúng ta có thể đánh như vậy?

Được Hoa Từ khích lệ, trong lúc nhất thời không ít y tu đều thử trùng kích Linh Khê bảng, nhưng đều không ngoại lệ, đều bị hung hăng giáo huấn một trận...

Nghiêm chỉnh mà nói, từ trước đến nay, ngoại trừ mấy lần, thì Linh Khê bảng trong mười thứ hạng đầu, chênh lệch thực lực cũng không lớn, bây giờ xếp hạng của Hoa Từ đã là thứ mười, hơn nữa nhìn tốc độ và chiến tích xông lên bảng của nàng, đã có tư cách chiếm hạng nhất.

Hôm nay Linh Khê bảng đứng đầu là Lan Tử Y, cũng là nữ tử, trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt chú ý đến Linh Khê bảng, đều muốn biết giữa hai nữ tử này ai mạnh hơn.

Nhưng ngay lúc tất cả mọi người đang chờ trận chiến này bộc phát, tên của vị đầu bảng Lan tử y đột nhiên biến mất. Rất nhanh có tin tức truyền đến, Lan tử y thăng cấp Vân Hà!

Ngay lúc này thăng cấp lên Vân Hà, hình như Lan Tử Y đang cố gắng tránh chiến, trong lúc nhất thời lời đồn đãi nổi lên bốn phía, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều cảm thấy mất mặt.

Đối với điều này, Vô Nhai Đảo không có bất kỳ thanh minh nào, càng thêm khẳng định truyền ngôn tránh chiến của Lan Tử Y.

Cũng là đến lúc này, tu sĩ trên chiến trường Linh Khê mới biết được một y tu Hoa Từ có thủ đoạn giết địch thế nào. Tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị nàng khiêu chiến trước đó, hoặc cự tuyệt, hoặc chết trận, cho nên cho tới nay vẫn không ai biết một y tu Hoa Từ giết địch như thế nào.

Cho đến trận chiến nàng đăng quang trước mười người.

Theo như vị cường giả Vạn Ma lĩnh kia sau khi đại chiến mạng treo một đường kia kể ra, Bích Huyết tông hoa từ tuy là y tu, nhưng lại là độc y! Lúc đại chiến bắt đầu, nữ tử kia trực tiếp đánh ra một viên độc đan xanh biếc, ngay sau đó độc đan nổ tung, toàn bộ Đấu Chiến trường tràn ngập khói độc.

Khói độc kia độc tính mãnh liệt, người này còn chưa kịp vọt

tới bên cạnh Hoa Từ đã bị độc ngã xuống đất, nếu không phải nhận thua kịp thời, chỉ sợ đã chết trong đấu trường rồi.

Nếu là như vậy, tàn độc trong cơ thể cũng khó có thể thanh trừ, chỉ có thể vội vàng trở về bốn tông, mời các y tu trong tông ra tay chữa trị.

Một vị độc y! Đây chính là thân phận Hoa Từ của Bích Huyết tông.

Người đời bắt đầu xôn xao.

Rất nhiều y tu đều am hiểu dùng độc, nhưng có thể dựa vào thủ đoạn như vậy để chiếm được mười thứ hạng đầu trên Linh Khê bảng, thậm chí chiến thắng một tu sĩ mười thứ hạng đầu, đúng là chưa từng xuất hiện.

Mà trải qua trận chiến này, thứ hạng của Hoa Từ được kéo lên, mấy tu sĩ khiêu chiến sau đó nàng đều không ngoại lệ, trực tiếp cự tuyệt.

Bởi vì cho dù là mấy tu sĩ bài danh 10 thứ hạng đầu này cũng không nắm chắc có thể toàn thân trở ra trong kịch độc của Hoa Từ, một khi nhiễm loại kịch độc này, cho dù không chết cũng sẽ chậm trễ rất nhiều thời gian, thà bỏ cuộc, đơn giản chính là xếp hạng Linh Khê bảng lui về sau một vị mà thôi.

Sau khi Lục Diệp thắng cấp Vân Hà năm ngày, Bích Huyết tông nhanh chóng lên được Linh Khê hạng nhất!

Hơn nữa còn lấy thân phận y tu.

Xưa nay chưa từng có!

Cả thế gian đều kinh ngạc!

Chương 842: Độc y Hoa Từ. 2

Người đời trước chỉ biết Bích Huyết tông có một Lục Nhất Diệp, nhưng đến lúc này, đại danh Hoa Từ của Bích Huyết tông cũng nhanh chóng lan truyền, được vô số y tu quỳ bái, điểm này, cho dù là y tu xuất thân Vạn Ma lĩnh cũng không thể tránh được.

Điều duy nhất khiến bên Vạn Ma lĩnh cảm thấy may mắn chính là, Hoa Từ này không thể gây chuyện như Lục Nhất Diệp, trên thực tế cho đến hôm nay, bên phía Vạn Ma lĩnh cũng không biết Hoa Từ đang ở nơi nào.

Đừng nói bên Vạn Ma lĩnh không biết, ngay cả tông môn của Hạo Thiên minh cũng không rõ ràng.

Con người Hoa Từ này, giống như là đột nhiên xuất hiện, bất kỳ trụ sở nào ở trung tâm cũng không thấy được bóng dáng của nàng.

...

Trong phòng của Bích Huyết tông, Lục Diệp vừa nghiên cứu tâm đắc tu hành đạo thuật trong tay, vừa điều khiển c Thiên Phú thụ hấp thu Địa Tâm hỏa, đồng thời còn nuốt linh đan, khôi phục linh lực đã tiêu hao của bản thân.

Mấy ngày nay không ngừng mài giũa bản thân trong Thận Cảnh, Lục Diệp đã hoàn toàn quen thuộc với thực lực tăng vọt của bản thân.

So với Thiên Cửu có thể phát huy ra thực lực, hiện tại tăng lên quá lớn.

Chẳng trách mọi người đều nói cảnh giới tăng lên là một loại bay vọt về chất.

Trong năm ngày qua, tu vi không tăng lên, bởi vì hần một mực tiêu hao linh lực của bản thân.

Lúc trước hần mua đủ một trăm phần Địa Tâm Hỏa trong bảo khố Thiên Cơ, sau khi bỏ ra hai vạn công đức, mấy ngày nay liên tục hấp thu hần đã không còn nhiều lắm.

Sau khi dùng một phần Địa Tâm hỏa cuối cùng, Lục Diệp mới đặt tâm đắc tu hành đạo thuật trong tay xuống, điều tra biến hóa của Thiên Phú thụ.

Nhìn xuống phía dưới, Lục Diệp nhăn mày lại.

Một trăm phần địa tâm hỏa, theo hần tính toán, như thế nào cũng có thể đốt sáng năm sáu chục mảnh lá cây mới đúng.

Nhưng trên thực tế số lượng lá cây được thắp sáng còn chưa đủ một nửa trong dự liệu.

Lục Diệp lại điều tra từng cái một, chỉ tìm được bốn loại linh văn từ trong đó, những chiếc lá cây còn dư lại đều mang theo một ít kỹ xảo và thủ pháp đặc biệt được xây dựng bằng linh văn.

Những vật này mặc dù không phải là linh văn, nhưng đối với Lục Diệp mà nói lại cực kỳ quan trọng, hần lấy được càng nhiều kỹ xảo cùng thủ pháp thì khi xây dựng linh văn lại càng nhẹ nhàng.

Dùng bố trí truyền tống trận mà nói, nếu không tích lũy được nhiều thứ lúc trước, cho dù hần có từ trong sách học được linh văn Hư Không thì cũng cần ba ngàn hai ngàn Âm Dương mới có thể tạo ra được Linh văn. Bằng tạo nghệ của bản thân hần trên Linh Văn chi đạo cũng không có biện pháp xây dựng ra, chứ đừng nói chi là bố trí truyền tống trận.

Nguyên nhân chính là bởi vì nắm giữ kỹ xảo và thủ pháp kia, hắc mới có thể thuận lợi xây dựng hư không Linh văn, tiếp theo để truyền tống trận phát huy tác dụng.

Lần này, bốn loại linh văn đạt được không quá thích hợp trong chiến đấu, phân biệt là Diệp Vũ, Viêm Hỏa, Thủy Tiên, Thổ Đột.

Nếu đơn độc xây dựng ra, có thể hình thành thuật pháp.

Lần này thật ra trên con đường của Pháp tu càng lúc càng xa...

Mặc dù số lượng lá cây đã được thắp sáng ít hơn rất nhiều so với dự đoán, nhưng Lục Diệp cũng không cảm thấy lãng phí, bởi vì bản thân Thiên Phú thụ là cần nhiên liệu.

Nguyên Từ gào thét bao phủ chiến trường Linh Khê, hắc vẫn luôn trốn ở trong rừng Vạn Độc, nếu không phải lúc trước để cho Thiên Phú thụ cắn nuốt đủ địa tâm hỏa, lưu trữ lượng lớn nhiên liệu, hắc há có thể bách độc bất xâm?

Cho nên dù là một mảnh lá cây cũng không thắp sáng, chỉ cần Địa Tâm hỏa bị Thiên Phú thụ hấp thu thì sẽ không lãng phí.

Bây giờ hắc tu hành nuốt Nguyên Linh Đan, công hiệu so với Uẩn Linh Đan cường đại gấp mười mấy lần, đan độc trong linh đan cũng càng nhiều, đốt cháy đan độc có thể sẽ tiêu hao nguyên liệu chứa đựng thiên phú thụ đấy.

Không đi mua Địa Tâm hỏa mặc dù công đức trong tay còn hơn bảy vạn.

Có một số chuyện không cần quá gấp gáp, hơn nữa nếu tin tức hắc nhận được không sai, công đức sẽ này có tác dụng lớn trong chiến trường Vân Hà.

Năm ngày sau khi Lục Diệp tấn thăng Vân Hà, hắc đi ra khỏi nơi tu hành, trong bản tông không ngừng có đệ tử lui tới, đều tiếp

nhận nhiệm vụ giúp Lục Diệp xây dựng lại Thúy Trúc Phong.

Sau khi nhìn thấy hắc đều cung kính hành lễ.

Lục Diệp bay lên trời, một lát sau đã bay đến trên bầu trời Thúy Trúc Phong, cúi đầu quan sát, phía dưới một lượng lớn đệ tử đang bận rộn, những kiến trúc rách nát ban đầu đều đã biến mất không thấy, thay vào đó là từng căn phòng mới tinh.

Trên đỉnh Thúy Trúc Phong còn có một toà đại điện đang được xây dựng, thoạt nhìn quy mô cũng không nhỏ.

Đều là tu sĩ, hiệu suất làm việc còn rất cao, hưởng chi nơi này có một đám đại khái hơn trăm tu sĩ.

Hắc là không cần mười ngày nữa tháng, Thúy Trúc Phong bên này có thể hoàn tất xây dựng lại.

Nhưng Lục Diệp đã không đợi được đến ngày hôm đó.

Cũng may hắc cảm thấy đáng tiếc, cũng may cuối cùng vẫn có thể quay trở lại.

Trở về Thủ Chính Phong, tìm được nhị sư tỷ.

“Người muốn vào chiến trường Vân Hà?” Thủy Uyên giống như phát giác được mục đích đến của hắc.

“Ân, trước mắt cảnh giới đã củng cố, nên đi vào tu hành.”

“Cũng tốt.” Thủy Uyên gật đầu, “Mang đủ tài nguyên tu hành không? Không đủ thì mang nhiều hơn.”

“Có rất nhiều.”

“Tình hình chiến trường Vân Hà không giống chiến trường Linh Khê, lúc trước ta có nói với người một chút, nhưng vẫn còn rất nhiều thứ khó mà nói rõ được. Sau khi người tiến vào, nhớ tìm

Thiên Cơ thương mình mua một phần tình báo cơ bản về chiến trường Vân Hà, mặt khác cũng muốn mua một phần mười bản đồ về chiến trường Vân Hà, điều này rất quan trọng đấy.”

“Ta nhớ kỹ rồi.”

“Bình thường trong chiến trường Linh Khê là do tu sĩ hai đại trận doanh đối kháng, bên trong Vân Hà chiến trường sẽ không thiếu đối kháng như vậy, nhưng so sánh ra mà nói, bên trong Vân Hà chiến trường phần lớn là tranh đoạt tài nguyên tu hành. Chỉ cần người đủ mạnh, như vậy tốc độ tu hành có thể nhanh hơn người khác! Trước mắt người mới vừa tấn thăng Vân Hà, nhớ kỹ hết thủy cầu ổn, gặp địch nhân đánh không lại nhất định phải lấy bảo toàn bản thân làm mục tiêu hàng đầu, chỉ có sống, mới có tương lai, mặt khác sau khi tiến vào, có thể liên hệ tứ sư huynh người.”

“Vâng.”

Giống như là trưởng bối không yên lòng nhìn con trai sắp đi xa, Thủy Uyên không ngừng dặn dò Lục Diệp các loại chuyện.

Hồi lâu sau, Lục Diệp mới từ biệt Thủy Uyên, mang theo Hồ Phách và Y Y, sải bước đi về phía Thiên Cơ điện.

Chiến trường Vân Hà, ta tới rồi!

Chương 843: Chiến trường Vân Hà.

Trong Thiên Cơ điện, Lục Diệp đưa tay đặt trên Thiên Cơ trụ, tâm trí liên thông.

Hắn lúc ở Linh Khê cảnh, lấy tâm trí kết nối với Thiên Cơ trụ như vậy, chỉ có thể tiến vào chiến trường Linh Khê.

Nhưng giờ đã là Vân Hà, cho nên có một lựa chọn khác.

Có thể tiến vào chiến trường Linh Khê, nhưng tương ứng, phải trả ba ngàn điểm công đức, hơn nữa sau khi tiến vào chiến trường Linh Khê, thực lực của hắn sẽ bị áp chế đến trình độ Thiên Cử, khôi phục trạng thái trước khi hắn tấn thăng Vân Hà.

Tu sĩ Vân Hà cảnh cưỡng ép tiến vào chiến trường Linh Khê, công đức phải trả giá là ba nghìn điểm, nếu là Chân Hồ cảnh, cần nhiều công đức hơn, tu vi càng cao, trả giá lại càng lớn, cho nên khi bình thường, tu sĩ cấp cao sẽ không cưỡng ép tiến vào chiến trường không thuộc về mình.

Hắn đương nhiên sẽ không tiến vào chiến trường Linh Khê, trước mắt hắn chính là muốn tiến vào chiến trường Vân Hà.

Hắn đưa ra lựa chọn, nhưng không tiến vào ngay. Bởi vì chiến trường Vân Hà không giống với chiến trường Linh Khê, các tông không có đóng ở trong đó. Kể từ đó, phương thức tiến vào chiến trường Vân Hà cũng có vài loại.

Loại thứ nhất là ngẫu nhiên xuất hiện ở vị trí nào đó trên chiến trường Vân Hà, nếu là vận khí tốt có thể bình an vô sự, nếu

vận khí không tốt, xuất hiện đông đảo địch nhân hội tụ hoặc là lãnh địa yêu thú cường đại, vậy không thể thiếu sẽ có chiến đấu bộc phát, nếu thực lực không đủ, rất có khả năng sẽ bị chém giết.

Loại thứ hai là truyền tống.

Trong chiến trường Vân Hà có linh địa, trong linh địa có linh khí nồng đậm, hơn nữa đa số linh địa đều có Thiên Cơ trụ. Nếu tu sĩ có thể sớm lưu lại dấu ấn ở Thiên Cơ trụ trong linh địa thì có thể trực tiếp truyền tống vào trong linh địa. Loại phương thức truyền tống này thích hợp với những tu sĩ có linh địa.

Lục Diệp chưa bao giờ đi vào chiến trường Vân Hà, đương nhiên là không có linh địa gì.

Theo hẳn, chỉ có thể dùng phương thức thứ ba.

Đây cũng là một loại truyền tống điểm định mức, chẳng qua có rất nhiều vị trí cần lựa chọn.

Các tông trong chiến trường Vân Hà không có nơi đóng quân, nhưng lại có rất nhiều Thiên Cơ thương minh, những Thiên Cơ thương minh này phân bố ở các vị trí trên chiến trường Vân Hà, cung cấp chỗ tiếp tế và tu dưỡng cho các tu sĩ, mỗi nhà Thiên Cơ thương minh đều có trụ cột thiên cơ riêng, mặc kệ là tu sĩ từ phương nào cũng có thể dựa vào những trụ trời này mà ra vào chiến trường Vân Hà.

Có thể nói, lân cận chiến trường Vân Hà của Thiên Cơ thương minh là nơi ngư long hỗn tạp nhất.

Trong Thiên Cơ điện, Lục Diệp nhắm chặt hai mắt, tâm trí câu nối với Thiên Cơ trụ, trong đầu hiện lên nguyên một đám quang điểm, mỗi một điểm sáng kia đều đại biểu cho một nhà Thiên Cơ thương minh.

Hẳn có thể lựa chọn bất cứ một ai trong số đó, sau đó mượn

nhờ Thiên Cơ trụ truyền tống đến bên trong Thiên Cơ thương mình kia.

Lựa chọn như thế nào là một vấn đề.

Sau khi Thủy Uyên bảo hắc tiến vào Vân Hà chiến trường thì đi tìm tứ sư huynh Lý Bá Tiên, chẳng qua Lục Diệp muốn tìm được cự giáp trước, tên to con này tính cách chất phác, so với hắc tiến vào chiến trường Vân Hà sớm hơn mấy tháng, bây giờ cũng không biết ở nơi nào, càng không biết có chịu thiệt hay không.

Trong đầu xuất hiện chừng hơn một ngàn điểm sáng, có thể tưởng tượng được sự rộng lớn của chiến trường Vân Hà.

So với chiến trường Linh Khê, chiến trường Vân Hà càng lớn hơn gấp mấy lần, dù sao tu sĩ đến Vân Hà cảnh, đều có thể ngự không phi hành, nếu quy mô chiến trường quá nhỏ, các tu sĩ hội tụ ở Cửu Châu cũng triển khai không được.

Lục Diệp trầm ngâm một lúc, sau đó lựa chọn một điểm sáng ở vị trí trung tâm, kể từ đó, mặc kệ thân thể cự giáp ở nơi nào, hắc cũng sẽ không cách đối phương quá xa.

“Hỗ Phách, chuẩn bị xong chưa?” Lục Diệp nhẹ nhàng mở miệng hỏi một câu.

Hỗ Phách núp ở trên vai hắc a a một tiếng, đáp lại.

Lục Diệp mỉm cười, tâm niệm vừa động, trong nháy mắt tiếp theo, có chút cảm giác hơi mất trọng lượng truyền đến, cảm giác này đến nhanh, đi cũng nhanh, lúc hắc mở mắt ra, người đã xuất hiện trong một đại sảnh.

Cách đó không xa có một tu sĩ cùng nhau mở mắt, hiển nhiên cũng là mới từ Cửu Châu truyền tống tới, cũng lựa chọn giống như Lục Diệp, đều đi tới chỗ Thiên Cơ Thương Minh này.

Có điều hai bên cũng không có ý muốn giao lưu.

Lục Diệp lại giơ tay lên, đặt trên Thiên Cơ trụ, thử truyền tống về Cửu Châu, kết quả tin tức Thiên Cơ trụ phản hồi, lại bị khấu trừ một lượng lớn công đức của mình, lập tức hiểu được tình báo trước đó của mình không sai.

Tu sĩ tiến vào Vân Hà chiến trường, trong vòng một tháng không thể tùy tiện ra khỏi chiến trường Vân Hà, trừ phi bỏ ra đủ công đức.

Tuy đây là lần đầu tiên hần tiến vào chiến trường Vân Hà, nhưng trước đó hần thông qua rất nhiều con đường, ít nhiều cũng hiểu được một chút tình báo về chiến trường Vân Hà, chẳng qua là không đủ dùng toàn diện mà thôi.

Lục Diệp không rõ tại sao lại có quy củ như vậy, chỉ suy đoán loại truyền tống này của Thiên Cơ trụ cũng có tiêu hao, vì tránh cho những tu sĩ nhàm chán không ngừng ra vào chiến trường Cửu Châu và Vân Hà nên mới có hạn chế như vậy.

Tu sĩ cùng hiện thân với hần đã quay người rời đi, Lục Diệp cũng không ở lâu, theo sát phía sau người kia, đi ra đại sảnh.

Bầu không khí huyền ảo ập vào mặt, nơi này là Thiên Cơ thương minh, tự nhiên có lượng lớn tu sĩ lui tới.

Chương 844: Chiến trường Vân Hà. 2

Lục Diệp đưa tay điểm vào trong ấn ký chiến trường, thử liên lạc với Tứ sư huynh, chuẩn bị chào hỏi với hắn, nói hắn đã đến chiến trường Vân Hà rồi.

Kết quả khiến hắn ngoài ý muốn, tin tức không thể truyền ra ngoài.

Ấn ký của Tứ sư huynh không biến mất, nói rõ người là bình an, tin tức không truyền ra được, vậy cũng chỉ có một khả năng, trước mắt tứ sư huynh không cùng một khu vực với hắn.

Lại thử liên lạc với Phong Nguyệt Thiên, tình huống cũng giống như vậy.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên xưa nay như hình với bóng, cùng tiến cùng lui, trong đó một người không liên lạc được, người khác khẳng định không liên lạc được.

Lục Diệp liền truyền một đạo tin tức cho cự giáp.

Lần này truyền ra ngoài, cự giáp đáp lại rất nhanh.

Hai người trao đổi một lát, Lục Diệp nhíu mày lại, bởi vì cự giáp không biết rõ hắn đang ở chỗ nào, Lục Diệp cũng không biết mình ở nơi nào, chỉ có thể để Cự Giáp tìm một chỗ Thiên Cơ thương mình mua một phần thập phần đồ vật, sau đó thì kết thúc cuộc nói chuyện lần này.

Lục Diệp tìm tới một vị quản sự Thương Minh, bỏ ra một ít linh thạch mua mười phần tình báo cơ bản của chiến trường Vân

Hà.

Điều khiến Lục Diệp ngạc nhiên chính là, Thương Minh quản sự giao dịch với hắn lại chỉ là Linh Khê cảnh!

Tu sĩ Linh Khê cảnh xuất hiện trong chiến trường Vân Hà, e rằng cũng chỉ có Thiên Cơ thương minh mới có thể làm được, khiến Lục Diệp càng cảm thấy Thiên Cơ thương minh không đơn giản.

Ngồi ở giữa gian phòng kia, Lục Diệp điều tra thập phần bản đồ, xác định vị trí trước mắt của mình, lại điều tra những tin tức kia.

Khoảng một canh giờ sau, Lục Diệp mới bỏ ngọc giản trong tay xuống, tiêu hóa tin tức mình lấy được.

So với Linh Khê chiến trường, tình huống chiến trường Vân Hà phức tạp hơn nhiều, cạnh tranh cũng nhiều hơn.

Ở đây, đối thủ cạnh tranh của các tu sĩ không chỉ có trận doanh đối lập mà còn có tu sĩ cùng trận doanh, chẳng qua chỉ cần có đầy đủ năng lực thì tu vi ở đây có thể tăng lên rất nhanh.

Trong chiến trường Linh Khê, các tông đều có trụ sở, trong trụ sở linh khí trời đất nồng đậm có liên quan mật độ mưa đồ, mưa càng nhiều, linh khí trời đất càng nồng đậm, các đệ tử tu vi tiến triển càng nhanh.

Nhưng Vân Hà chiến trường đã không còn nơi nghỉ chân.

Chỉ có linh địa!

Cái gọi là linh địa, chính là nơi linh khí trời đất hội tụ.

Phóng tầm mắt nhìn ra toàn bộ chiến trường Vân Hà, độ đậm đặc của thiên địa linh khí chỉ tương đương với trung tâm của

chiến trường Linh Khê.

Hoàn cảnh tu hành như vậy đối với tu sĩ Linh Khê cảnh cũng không có trợ giúp lớn, chớ đừng nói chỉ là Vân Hà cảnh, nếu ở trong hoàn cảnh này tu hành, hiệu suất không thể nghi ngờ là rất kém.

Vì vậy linh địa là nơi được các tu sĩ theo đuổi.

Linh địa cùng loại với nơi đóng quân của Linh Khê chiến trường, linh khí trời đất bên trong nồng đậm hơn nhiều so với bên ngoài, bất quá linh địa cũng không phải là dùng tông môn làm đơn vị mà chiếm cứ, có lẽ là ba năm hảo hữu tụ tập chiếm cứ, hoặc là hơn hai mươi người. Tổng thể mà nói, trong một linh địa số lượng tu sĩ có thể chứa được không quá nhiều, bởi vì nhân số nhiều, linh khí trời đất phân chia liền ít hơn.

Linh địa chia cấp bậc, bốn loại Giáp Ất Bính Đinh là hạng đầu, Giáp đẳng là hạng chót.

Cấp bậc linh địa càng cao, linh khí trời đất càng nồng đậm, các tu sĩ ở trong đó tu hành càng có thể làm ít công to.

Cho nên thường xuyên xuất hiện một ít tu sĩ tụ tập, công chiếm linh địa của người khác.

Tại Linh Khê chiến trường, công chiếm trụ sở của một tông môn không phải là chuyện dễ dàng, phòng hộ đại trận vừa mở ra, trên cơ bản liền vững như kim cương, bởi vì tu sĩ Linh Khê cảnh có thể phát huy ra thực lực có hạn, khó có thể bài trừ phòng hộ của đại trận, trừ phi có thủ đoạn phá trận như Lục Diệp.

Tu sĩ tới Vân Hà cảnh thì không như vậy, thực lực tăng nhiều, thủ đoạn cũng thay đổi nhiều. Kể từ đó, dù là sau khi chiếm cứ được linh địa thì bố trí đại trận phòng hộ cũng không nhất định an toàn.

Tổng thể mà nói, các đại linh địa trong chiến trường Vân Hà đều có rất ít người có thể chiếm được lâu dài, trên cơ bản đều là xe để đổi lấy, người vừa mới hát thì ta đã ra trận.

Hơn nữa, có vài linh địa cũng không tồn tại lâu dài, có lẽ khu vực hôm nay là linh địa bậc Giáp, nhưng linh khí nơi này ngày mai đột nhiên biến mất, mất đi tư cách linh địa.

Lại hoặc một khu vực nào đó bỗng nhiên tụ tập linh khí trời đất, từ rừng núi hoang vắng dần biến thành linh địa, đây cũng là chuyện bình thường.

Chiến trường Vân Hà rộng lớn, linh địa vô số, nhưng luôn có một số tu sĩ không có thực lực chiếm linh địa của người khác, vậy phải tu hành như thế nào, chỉ dựa vào việc nuốt linh đan mà nói, hiệu suất quá thấp.

Cho nên trong chiến trường Vân Hà, ngoài việc chiếm linh địa, chiếm núi làm vua tu hành ra còn có một loại khác, đó là cướp giật linh ký.

Toàn bộ chiến trường Vân Hà, ở bất kỳ địa phương nào, bất kỳ thời gian nào cũng có thể giáng xuống từng đạo linh ký!

Linh ký chia thành ngũ sắc, bạch, lục, lam, tím, kim.

Màu trắng kém nhất, màu vàng là tốt nhất.

Khi linh ký từ trên trời giáng xuống, mọi người trong phạm vi trăm dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tu sĩ cướp đoạt được linh ký, chỉ cần tìm một nơi dừng chân an toàn, bóp nát linh ký, sẽ có lượng lớn linh khí trời đất sinh ra, cung cấp cho tu sĩ tu hành.

Từ trước tới nay, không ai biết những linh ký này lấy ở đâu ra, chỉ đoán đây là Thiên Cơ ban cho.

Mỗi một ngày đều sẽ có lượng lớn linh ký xuất hiện ở các vị trí trên chiến trường Vân Hà, vô số tu sĩ vì vậy mà thu lợi.

Nhưng loại chuyện cướp đoạt linh ký này không dễ dàng, bởi vì mỗi lần linh ký xuất hiện, sẽ có rất nhiều tu sĩ tranh đoạt, muốn cướp được linh ký, không đơn giản là nhân lực cùng tốc độ, càng liều thực lực.

Thực lực đủ mạnh, tự nhiên sẽ đi cướp đoạt linh ký màu vàng, thực lực kém, cũng chỉ có thể cướp đoạt màu trắng.

Cho nên trên chiến trường Vân Hà, tốc độ tu hành không giới hạn, nếu thật sự có bản lĩnh, thì trong vòng một hai năm đột phá Vân Hà, cũng có thể đột phá Chân Hồ.

Chương 845: Đám mây bốn màu!

Loại linh ký này có thể chuyển nhượng, liền sinh ra một loại giao dịch đặc biệt, linh ký đấu giá!

Có vài tên cướp được linh ký trong túi tu sĩ xấu hổ, liền lựa chọn gửi bán linh ký, cách mỗi một đoạn thời gian, Thiên Cơ thương minh sẽ cử hành một cuộc đấu giá.

Hơn nữa loại đấu giá này chỉ lấy công đức làm tiền đặt cọc, vì vậy cho dù vận khí một người không tốt, không tìm được linh địa, không giành được linh ký, chỉ cần có đủ công đức cũng có thể tu hành với tốc độ rất nhanh.

Như vậy ngược lại là tương xứng với một ít tình báo lúc trước Lục Diệp nghe được, lúc trước hắn nghe nói thứ công đức này đến chiến trường Vân Hà có tác dụng lớn, hôm nay xem ra, quả thật là như thế.

Trên thực tế chẳng những ở chiến trường Vân Hà, công đức ở bất kỳ thời điểm nào, bất kỳ khu vực nào cũng đều có tác dụng lớn.

Lần đầu tiên Lục Diệp tới chiến trường Vân Hà, tạm thời không cần phải cân nhắc vấn đề linh địa, hiện tại linh địa trên cơ bản đều là nơi có chủ, trừ phi hắn có bản lĩnh cướp đoạt từ trên tay người khác.

Ở chiến trường Linh Khê, hắn là vô địch trên đời, nhưng ở trong chiến trường Vân Hà thì lại không thành, dù sao hắn cũng chỉ mới tấn chức Vân Hà cảnh, dù cho cơ sở vững chắc trở lại,

nhưng thực lực có thể phát huy ra cũng có hạn, không thể nào là đối thủ của những Vân Hà cảnh lâu năm được.

Hắn ngược lại muốn tìm chút linh ký đến xem, tuy nói hắn không có linh khí trời đất cũng có thể dùng đan tu hành, nhưng nếu có linh khí nồng đậm, hiệu suất tu hành cũng sẽ cao hơn một chút.

Trên tay còn có hơn 700 điểm công đức, bất kể thế nào cũng có thể mua điểm linh ký.

Tùy tiện tìm một quán sự Thương Minh hỏi thăm chuyện đấu giá, biết được đấu giá lần trước mới qua hai ngày, tiếp theo phải đợi gần một tháng, lập tức liền đập tắt ý niệm trong lòng.

Lục Diệp đã sắp xếp xong mọi tình báo, bước ra khỏi Thiên Cơ thương minh.

Ánh nắng bên ngoài tươi sáng, không ngừng có thân ảnh tu sĩ bay tới bay lui trên bầu trời, Vân Hà chiến trường, so với Linh Khê chiến trường xem như náo nhiệt hơn nhiều.

Đương nhiên, nguyên nhân là bởi vì nơi đây có Thiên Cơ thương minh, trên thực tế, Vân Hà chiến trường bởi vì quá rộng lớn, đã ngoại mà nói, khả năng gặp phải tu sĩ so với Linh Khê chiến trường nhỏ hơn một chút.

Dù sao nhìn tổng thể mà nói, số lượng tu sĩ Vân Hà cảnh ít hơn rất nhiều so với Linh Khê cảnh.

Đứng ở bên ngoài Thiên Cơ thương minh, Lục Diệp truyền tin cho cự giáp, đối chiếu với Thập phần đồ, báo vị trí trước mắt cho hắn biết.

Cự giáp đáp lại: “Lùng!”

Lục Diệp phỏng đoán đây đại khái là ý tứ hắn đã biết, nhưng

hiện tại cự giáp không có thập phần mưu đồ, cho nên hẳn không biết vị trí của mình, cho dù Lục Diệp muốn đi tìm hẳn, cũng không biết nên đi hướng nào.

Sống đâu quen, thì an ổn đi, mới đến, trước tiên quen thuộc hoàn cảnh đã.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp phóng lên trời, tùy ý tìm một phương hướng, ngự không mà đi, biểu hiện vô cùng rõ ràng, cách nơi này ba trăm dặm, có một chỗ linh địa cấp Bính. Lục Diệp muốn qua đó nhìn xem, linh khí trời đất của Bính cấp là đến trình độ nào.

Nếu chỉ quan sát, không cầu dung thân, người khác hẳn là sẽ không cự tuyệt.

Về phần linh địa kia là do tu sĩ trận doanh nào chiếm cứ... Kỳ thực rất nhiều linh địa đều là Hạo Thiên minh cùng Vạn Ma lĩnh tu sĩ chung sống, hai bên sẽ không dễ dàng bại lộ trận doanh thuộc về nhau, cũng sẽ không biết lai lịch của hai bên.

Ở Linh Khê chiến trường này không thể thấy được, bởi vì nơi đóng quân của Linh Khê chiến trường là chiếm cứ toàn bộ tông môn.

Nhưng loại hiện tượng này ở trong chiến trường Vân Hà lại là phổ biến. Bởi vì trong chiến trường Vân Hà, các tu sĩ phần lớn đều hành động đơn độc, cho dù có là đoàn kết thì cũng là ba đến năm người thành một tiểu đội. Tuyệt đối không có quá nhiều người tụ tập cùng một chỗ làm việc.

Kể từ đó, nếu có một chỗ linh địa mới bị phát hiện, các tu sĩ tụ tập đến linh địa đầu tiên sẽ ký xuống thiên cơ khế, tiến hành hợp tác ngăn ngừa.

Hoàn cảnh đặc thù, tạo nên phương thức hành sự đặc thù này.

Cho nên trước đó nhị sư tỷ Thủy Uyên mới có thể nói với Lục Diệp, trong chiến trường Vân Hà, tu sĩ hai đại trận doanh có đôi khi cũng không phải là hoàn toàn đối lập, còn cần một ít hợp tác.

Có Thiên Cơ Khế làm chuẩn, đều có thể yên tâm lẫn nhau, không đến mức xuất hiện tình huống người nào đó giở trò xấu sau lưng.

Một đường bay về phía trước, bay đi không bao lâu, Lục Diệp đã lấy ra Linh thuyền của mình, nếu đi đường xa thì linh khí vẫn là ngự khí phi hành tiêu hao nhỏ hơn một chút.

Hôm nay linh thuyền của hắn là một kiện trung phẩm linh khí, tốc độ nhanh hơn trước một chút, hơn nữa càng kiên cố hơn, bởi vì có nhiều cấm chế tăng cường phòng ngự ở trong đó, không xuất hiện tình huống như trước kia sau khi bị công kích sẽ rất dễ dàng tổn hại.

Y Y lặng yên lộ ra thân ảnh, ngồi ở trước mặt Lục Diệp, nhìn xung quanh, có chút mới lạ nói: “Đây là chiến trường Vân Hà, không khác gì chiến trường Linh Khê.”

“Người không giống nhau, về sau chúng ta đụng phải đều là tu sĩ Vân Hà cảnh.”

“Không có việc gì, muốn đánh nhau, ta và Hổ Phách sẽ giúp người.” Y Y giờ nắm tay nhỏ.

Hổ Phách cũng a a một tiếng, biểu thị mình bây giờ rất biết đánh!

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Y Y hỏi.

“Đi một linh địa Bính cấp, tìm hiểu tình hình.”

“Vâng.” Y Y cũng không hỏi nhiều, ngồi thẳng người, nhìn xung quanh.

Bỗng nhiên nàng nhấc tay chỉ về một hướng, kinh hô: “Lục Diệp, đám mây kia thật đẹp, có bốn màu sắc.”

Lục Diệp nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, quả nhiên thấy phía chân trời có một đám mây màu bốn màu, hơn nữa đám mây bốn màu kia vẫn đang nhanh chóng di chuyển, nhìn phương hướng kia, lại là bay về phía mình.

Chương 846: Đám mây bốn màu! 2

Lục Diệp nhượng mày, không nghĩ tới mình vừa mới tiến vào Vân Hà chiến trường đã gặp phải chuyện tốt.

Từ sau khi mua tin tức ở Thiên Cơ thương minh , trước khi linh ký rơi xuống đều sẽ có linh ký có thể làm cho tu sĩ ký tên, chính là từ trong đám mây đó bay xuống.

Mây màu bốn màu, vậy có thể sinh ra bốn loại linh ký, trắng, lục, lam, tử.

Nếu là ngũ sắc vân, vậy có thể sinh ra kim sắc linh thể cao cấp nhất.

Địa tượng ứng mà nói, nếu chỉ có ba màu, vậy thì linh ký sinh ra cũng chỉ có ba loại bạch lục lam.

Nếu là hai màu, thì chính là Bạch Lục.

Loại thải vân xuất hiện trước khi linh ký giáng xuống này, tệ nhất là lưỡng sắc vân, tốt nhất là ngũ sắc vân.

Bây giờ xuất hiện trước mắt hắn là bốn áng mây màu, điều này có nghĩa là cao nhất có thể sinh ra linh ký màu tím.

Lúc này Lục Diệp dừng lại, nhìn một lát, xác định phương hướng mà đám mây kia bay tới chính là đối diện với mình, hắn lập tức mừng rỡ, vận khí của mình thật không tệ!

Chỉ một lát sau, biểu cảm của Lục Diệp đã trở nên ngưng trọng, bởi vì ở phía dưới đám mây kia, từng đạo lưu quang xuyên

thăng qua mà đến.

Tất cả mọi người đều biết đám mây kia sẽ xuất hiện linh quẻ trên trời rơi xuống, các tu sĩ ở phụ cận tự nhiên sẽ nhanh chóng đi theo, nhìn từng đạo thân ảnh linh hoạt mạnh mẽ kia, rõ ràng trong những người tới có không ít cường giả.

Thời điểm tu sĩ ở Linh Khê cảnh, bởi vì tu vi cảnh giới cao thấp cùng số lượng tuần hoàn tiểu chu thiên trong cơ thể trực tiếp có liên quan, cho nên có thể thông qua linh quang bên ngoài thân người ta, suy đoán ra tu vi của người khác.

Nhưng đến Vân Hà cảnh thì không thành rồi.

Trong cơ thể Vân Hà cảnh tu sĩ chỉ có một đại chu thiên tuần hoàn, chỉ từ linh quang mạnh yếu khó có thể suy đoán thực lực chân thật của người ta.

Hơn nữa, cảnh giới Vân Hà cảnh này là cảnh giới chênh lệch lớn nhất so với thực lực của tu sĩ.

Có người dùng hai trăm bốn mươi khiếu tấn thăng Vân Hà, cũng có người dùng ba trăm sáu mươi khiếu tấn thăng Vân Hà. Cũng là Vân Hà cảnh tầng một, bởi vì lúc tấn thăng số lượng mở khiếu trong cơ thể không giống nhau, có thể phát huy thực lực tự nhiên cũng không giống nhau.

Cho nên ở trong đại cảnh giới Vân Hà cảnh, chỉ lấy tu vi cao thấp để suy đoán thực lực mạnh yếu là rất không sáng suốt. Trên chiến trường Vân Hà, thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống chém giết tu sĩ tu vi cao.

Ở chỗ này, tu sĩ chỉ phân hai loại người, một loại là đánh qua, một loại là đánh không lại!

Về phần rốt cuộc có thể đánh được hay không, chỉ có thật sự giao thủ mới biết được.

Đây cũng là nguyên nhân Lục Diệp dám đến một mình hành động.

Trên chiến trường Linh Khê quả thực thanh danh của hắn nổi lên, các đại tông môn Vạn Ma lĩnh hận không thể đem hắn nhanh chóng giết chết, nhưng chỉ vãn vãn là ở trên chiến trường Linh Khê.

Đến chiến trường Vân Hà này, ai lại biết hắn là ai?

Rất nhiều tu sĩ đến chiến trường Vân Hà, đã nhiều năm không trở về tông môn một chuyến, như vị tam sư huynh Tiêu Tinh Hà của Lục Diệp, trước đó vẫn luôn dừng lại ở chiến trường Vân Hà, mãi đến khi tấn thăng Chân Hồ mới rời khỏi nơi này.

Chuyện này đối với Lục Diệp mà nói là chuyện tốt, ở trong Linh Khê chiến trường, ác danh của hắn tràn ngập, cái gì lá diệp môn, cái gì danh tiếng của Linh Khê Tam Tai, đều ở trên đầu hắn, Thiên Cửu trước đó, ở trên chiến trường, người người ở Vạn Ma lĩnh đều muốn đánh.

Bây giờ đến chiến trường Vân Hà, hắn cảm thấy mình cần phải làm thấp tèn suất làm việc, tối thiểu không thể giống như Linh Khê chiến trường, đi tới đâu cũng có người muốn giết hắn, hơn nữa còn là một đám người.

Toàn bộ Linh Khê cảnh, hắn dường như đã trải qua hoàn cảnh bị đuổi giết, quả thực quá thâm.

Lục Diệp cũng không vì chiến tích của mình trên chiến trường Linh Khê mà kiêu ngạo tự mãn, hắn vẫn tự mình hiểu lấy, với thực lực hiện tại của hắn, trên chiến trường Vân Hà thì mạnh hơn hắn, chỗ nào cũng có.

Cho nên khi nhìn thấy một đoàn lưu quang bay về phía mình, hắn liền vội vàng ẩn thân hình xuống một gò núi nhỏ phía dưới.

Đám tu sĩ bay tới chừng mấy trăm, hơn nữa theo thời gian trôi qua còn không ngừng có tu sĩ gia nhập.

Dù sao một đám mây sắc sỡ lớn như vậy bay trong không trung, trong vòng mấy trăm dặm, chỉ cần không phải người mù, đều có thể thấy rất rõ ràng.

Giữa bọn họ còn chưa bộc phát chiến đấu, bởi vì còn chưa đến lúc, hơn nữa cũng không ai tùy tiện bại lộ quyền sở hữu trận doanh của mình.

Trong một trận tranh đoạt sắp tới, trừ phi có người quen biết liên thủ, nếu không thì tất cả những người khác đều là đối thủ, mặc kệ là phe đối trận hay phe mình.

Đám mây sắc sỡ kia bay thẳng lên trên đỉnh đầu Lục Diệp, sau đó bỗng nhiên dừng lại bất động.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng thầm nghĩ cái này cũng quá trùng hợp, làm sao lại đậu ở trên đầu mình rồi.

Thải Vân cách mặt đất không tính quá cao, chỉ có ngàn trượng, loại độ cao này tu sĩ Vân Hà cảnh hoàn toàn có thể bay lên, bởi vì bình thường xem ra, khoảng cách đến Thải Vân càng gần, lại càng có thể chiếm tiên cơ.

Nhưng trên thực tế không có tu sĩ nào dám cách Dải Vân quá gần, từng có người làm như vậy, hôm nay cổ phần mộ đã được vài chục trượng, bởi vì linh ký từ trong đám mây kia bay xuống, tốc độ cực nhanh, lực sát thương cực lớn, nếu khoảng cách quá gần, không có Vân Hà cảnh nào có thể chống đỡ được.

Linh ký này, bay càng xa, tốc độ càng chậm, cũng càng dễ dàng bị thu hoạch.

Cho nên đám tu sĩ đi theo Thải không chỉ không tới gần Thải Vân, mà còn phân tán ở các vị trí, loại chuyện thu hoạch linh ký

này, một phần rất lớn là dựa vào vận khí, bởi vì không ai biết linh ký sẽ rơi vào phương hướng nào.

Chương 847: Cướp đoạt linh ký!

Trong nơi hoang dã, đám mây bốn màu sắc cách mặt đất nghìn trượng, vị trí phía dưới đám mây sắc sỡ, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên.

Lấy Lục Diệp làm trung tâm, trong phạm vi mười dặm xung quanh, mấy trăm tu sĩ phân tán mà đứng, trận địa sẵn sàng đón quân địch, mỗi người đều xoa tay.

Có tu sĩ chỉ chú ý tới Thái Vân, cũng có tu sĩ đang yên lặng quan sát bốn phía, như là muốn nhìn xem đối thủ cạnh tranh cường đại nào đó, càng có hai ba tu sĩ cùng tiến đến, xì xào bàn tán, nhìn điệu bộ kia, có lẽ là muốn tạm thời kết minh.

Trước mắt bao người, mấy luồng sáng đột nhiên bắn ra từ đám mây, trong ánh sáng mờ hồ ẩn giấu thứ gì đó.

Lục Diệp lập tức vận đủ thị lực, nhưng cho dù hắn lập tức nhìn về phía lưu quang, cũng không thể thấy rõ thứ bên trong lưu quang kia rốt cuộc là cái dạng gì.

Lưu quang từ trong áng mây lướt đi cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã đến địa phương cách mặt đất trăm trượng.

Lục Diệp âm thầm kinh hãi, tình báo nói không sai. Nếu thời điểm này quá gần Thái Vân thì thật sự rất nguy hiểm, loại tốc độ này căn bản không phải tu sĩ Vân Hà cảnh có thể tránh thoát, một khi bị lưu quang đụng vào người, vô cùng có khả năng sẽ bị xuyên thủng.

Đến vị trí trăm trượng trên mặt đất, tốc độ mấy đạo lưu quang kia mới giảm đi, cùng lúc đó đồ vật bên trong lưu quang cũng hiển lộ ra hình dáng thật, trong mỗi một đạo lưu quang đều bao lấy từng cây linh ký to cỡ ngón tay, bề trên thô, dưới hẹp, nhìn chất đó, tựa như một khối ngọc thạch điêu khắc mà thành.

Trong đó bốn cây linh quả hiện lên màu trắng, còn có một cây màu xanh lá.

Lúc này, tu sĩ có mấy cây linh ký ở khoảng cách tương đối gần thả người bay ra, nghênh đón mấy cây linh ký kia.

Nhóm linh ký đầu tiên rơi xuống chỉ có năm cái, nhưng tu sĩ bay ra ngoài có chừng mười mấy người, có người vận khí tốt thì trực tiếp thu hoạch một cái linh ký, không người tranh đoạt, vận khí kém thì không được, mấy người tranh đoạt một cái linh ký, liền đánh nhau ngay tại chỗ.

Nhất là cây linh quả màu xanh lá kia, năm sáu đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào nó, đánh đấm vô cùng kịch liệt.

Lục Diệp không nhúc nhích, chủ yếu là mấy cây linh ký kia cách vị trí của hắn khá xa, cho dù hắn có bay qua thì thời gian cũng không kịp.

Bất quá nhìn tư thế chiến đấu của những người kia, rõ ràng đều là có bảo lưu.

Tu sĩ tụ tập ở đây, không có bất cứ ai làm lộ trận doanh của mình, cho nên một khi chiến đấu bộc phát, đối thủ của nhau có thể là phe đối địch, cũng có thể là trận doanh của mình, đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Cho đến lúc này, Lục Diệp mới lần đầu cảm nhận được, trận doanh thuộc về không quá rõ ràng.

Không giống như hắn tại Linh Khê chiến trường, cùng thuộc

một trận doanh tu sĩ, cơ hồ không có cái gì xung đột.

Những tu sĩ tranh đoạt linh ký còn chưa phân thắng bại, lại có mười mấy đạo lưu quang từ trong áng mây lướt đi, số lượng linh ký màu lục bay xuống rõ ràng nhiều hơn mấy cây.

Có thêm nhiều tu sĩ lao ra tham gia tranh đoạt.

Thời gian trôi qua, bên trong áng mây không ngừng đánh xuống từng nhóm linh ký, phạm vi mười dặm giống như một quả cầu dầu nóng rải lên muối, trở nên náo nhiệt sôi trào.

Các tu sĩ theo dõi chặt chẽ mục tiêu của mình, hễ có linh ký cách mình khá gần rơi xuống, sẽ phi thân ra cướp đoạt, hỗn chiến loạn người khắp nơi.

Lục Diệp có chút vô tội đứng ở trên gò núi nhỏ kia không nhúc nhích, không phải hắn không muốn cướp đoạt linh ký, chỉ là vận khí của mình hình như không ra sao, linh ký từ trong thái vân bay xuống, không có một cây nào cách hắn rất gần, cây gần nhất đều bay ra ngoài ba dặm.

Thời gian dần qua, Lục Diệp có chút hiểu ra.

Vị trí phía dưới thái vân này, giống như không có linh giá xuống, thật giống như trời mưa dù, vị trí phía dưới ô không có giọt mưa, giọt mưa đều từ ô duyên bay xuống.

Ngay khi Lục Diệp đang suy nghĩ có nên đổi vị trí hay không, lại có một nhóm linh ký rơi xuống.

Số lượng linh ký hạ xuống lần này không ít, chừng trên trăm đạo, trong đó có một đạo lao về phía đối diện.

Lục Diệp cảm động muốn hồng mắt, đợi nửa ngày, cuối cùng cũng có lúc có thể ra tay.

Lưu quang trong nháy mắt chỉ cách hần có trăm trượng, mà lúc này, màu sắc linh ký trong lưu quang cũng bộc lộ ra, rõ ràng là một cái thể màu lam!

Lúc trước cũng có linh ký màu lam rơi xuống, nhưng số lượng không tính là nhiều, số lượng linh ký càng tốt càng ít, đến nay vẫn chưa thấy linh ký màu tím.

Lục Diệp phóng lên cao, khoảng cách trăm trượng, trong nháy mắt đã đạt, một tay nắm lấy linh ký kia vào trong tay.

Cùng lúc đó, một cỗ kinh phong đã từ bên cạnh đánh úp lại, khước mắt Lục Diệp liếc thấy một cây trường thương đâm thẳng về phía mình.

Bàn Sơn Dao ầm ầm ra khỏi vỏ, đao quang màu lửa đỏ hiện lên, một tiếng keng vang lên, thân hình Lục Diệp lùi về phía sau, miệng hổ gầm lên một hồi.

Trước mắt Lục Diệp tiếp xúc với tu sĩ Vân Hà cảnh không nhiều lắm, cho nên khó có thể suy đoán ra tu vi chuẩn xác của đối phương, nhưng chỉ từ tình huống một kích này mà xem, đối phương rõ ràng mạnh hơn mình, bảo thủ đoán chừng là Vân Hà bốn, năm tầng cảnh!

Khó xử!

Càng khiến Lục Diệp cảm thấy khó chịu hơn chính là, hần vừa mới dừng lại, liền nhìn thấy mấy bóng người từ các phương hướng đồng thời đánh tới mình.

Màu xanh lam Linh Kí, giá trị đã rất lớn rồi, tự nhiên đáng giá những người này xuất thủ tranh đoạt.

Chương 848: Cướp đoạt linh ký! 2

Lục Diệp cân nhắc một chút giữa chuyện cầm tấm trốn chạy và họa thủy đông dẫn, không đợi mấy người kia thật sự tới gần, đã trực tiếp ném linh ký trong tay ra ngoài, ném đi phương hướng, chính là tu sĩ vừa rồi tập kích mình.

Người nọ nhanh tay lẹ mắt, một tay nắm linh quẻ trong tay, thế nhưng còn chưa kịp cao hứng, mấy tu sĩ vốn đang chạy về phía Lục Diệp đã lập tức giết tới hắn, thần sắc người nọ đại biến, lập tức giữ trường thương ra, chiến đấu với người tới.

Một lát sau, mặt người này sừng vù, toàn thân chặt vật từ trên trời rơi xuống, trong miệng phát ra tiếng kêu thê thảm, Lục Diệp ném linh ký màu lam cho hắn, đã bị hắn ném ra ngoài.

Không ném không được, lại tiếp tục cầm trên tay, nếu thật sự chết người.

Khi tranh đoạt linh ký, trừ phi thật sự có thù hận gì đó, nếu không người bình thường sẽ không có tử thủ gì, dù sao cũng không ai biết người tranh đoạt linh ký với mình thuộc trận doanh nào.

Đương nhiên, cũng là sẽ chết người, Vân Hà cảnh tu sĩ tuổi cũng không tính là lớn, các tu sĩ khí huyết lại thịnh vượng, tranh đấu rất dễ dàng không có chừng mực.

Nhìn thấy kết cục của người này, Lục Diệp âm thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi động tác của mình rất nhanh, nếu như muốn cầm thẻ trốn đi, kết quả của mình rất có khả năng sẽ giống như người kia.

Đáng tiếc, cự giáp không có ở đây.

Nếu như có cự giáp ở đây vậy thì hoàn mỹ rồi, tên to con này da dày thịt béo, rất chịu đòn. Mấy tu sĩ bình thường căn bản không làm gì được hắn, vừa rồi mình hoàn toàn có thể giao linh ký cho cự giáp.

Tranh đoạt linh ký vẫn còn tiếp tục, bốn đám mây màu sắc trên bầu trời đã thu nhỏ hơn phân nửa.

Lục Diệp lại liên tục ra tay mấy lần, kết quả phát hiện dựa vào thực lực của hắn bây giờ, rất khó tranh đoạt được linh ký, linh ký màu xanh lam rất nhiều người nhìn chăm chăm, cho dù hắn cướp được, cũng không giữ được, chỉ có thể lui mà cầu thứ yếu, đi đoạt những thứ màu trắng kia.

Nhưng cũng có khối người ôm ý nghĩ tương đồng với hắn.

Mỗi một lần linh ký trời ban, mặc dù số lượng linh ký màu trắng nhiều nhất, nhưng người tranh đoạt cũng nhiều, trừ phi vận khí đủ tốt, có thể đắc thủ đầu tiên.

Lại một lần nữa không công mà trở về, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn đám mây màu bốn màu trên bầu trời, chỉ thấy đám mây màu đã thu nhỏ lại chỉ còn lại ba phần mười ban đầu.

Ngay lúc hắn chú ý, thái vân kia run rẩy một hồi, ngay sau đó sụp đổ ra, bỗng nhiên hóa thành mấy trăm đạo lưu quang, tản xạ ra bốn phương.

Đây là một nhóm linh ký cuối cùng, mà trong nhóm linh ký này thành linh xuất hiện mấy đạo linh ký màu tím!

Màu lam cũng có gần hai mươi đạo.

Các tu sĩ sôi trào, những người tự cao thực lực cường đại, tốc độ đủ nhanh, tất cả đều nhìn chăm chăm linh ký màu tím lam.

Mặc dù trong lòng Lục Diệp ngứa ngáy, nhưng vẫn kiềm chế xúc động trong lòng, hơn nữa lúc này hắc vận khí tương đối tốt, có một đạo linh ký màu xanh lá cùng một đạo màu trắng rơi vào gần hắc.

Thân hình lao ra, Lục Diệp lao thẳng về phía Linh Ký màu xanh lá kia.

Cách vài chục trượng, mắt thấy sắp đắc thủ, một dải băng màu sắc bỗng nhiên từ bên cạnh kéo tới, dải lụa quanh quần linh quang, rõ ràng là một kiện linh khí, dải lụa kia trực tiếp cuốn một cái, cuốn hai cây linh thể vào.

Lục Diệp giận dữ, ra tay đến bây giờ, ngay cả một cọng lông hắc cũng không đoạt được, thật vất vả mới gặp được cơ hội tốt như vậy, hơn nữa còn là hai cây linh ký, như thế nào cũng phải cướp một cây mới được!

Lúc Bàn Sơn Dao đánh xuống, huyết khí trên cánh tay phải của hắc hội tụ, cánh tay đã bành trướng lên một vòng.

Chợt lóe!

Trường đao ánh lửa lượn lờ chém xuống, bổ vào phía trên dải băng, cảnh tượng một đao chém đứt dải băng không xuất hiện, dù sao đây cũng là một kiện linh khí trung phẩm, không dễ dàng hư hao, huống chi đặc tính của linh khí cũng là dùng nhu thắng cương.

Bất quá lực lượng khổng lồ vẫn là đem dải băng này cuốn lên hai đạo linh ký.

Lục Diệp nhanh tay lẹ mắt, một tay nắm lấy linh ký màu xanh lá kia, đang muốn bắt lấy một cái khác, một cái ngọc thủ đã thò ra, năm ngón tay soán lên, nhẹ nhàng lắc lư một cái với mu bàn tay Lục Diệp, trong nháy mắt đó, Lục Diệp cảm giác mình bị một con

rắn cắn một cái.

Mu bàn tay đau nhức, đổ mồ hôi vô cùng.

Một bóng người xinh đẹp vụt sát qua bên cạnh hắn, quanh quẩn nơi chớp mũi hắn, mùi thơm mê người.

Lục Diệp dừng lại, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một nữ tử dáng người xinh đẹp đang đứng, trên hai tay của nữ tử kia quấn quanh một dải băng màu, chính là linh khí cuốn lấy linh ký, dải băng rất dài, tùy ý quấn hai vòng trên cánh tay, vòng qua vòng eo mảnh khảnh, lại quấn ở trên cánh tay kia.

Hai cánh tay nhỏ của nữ tử đều để ở bên ngoài, trắng lóa chói mắt.

Giờ này khắc này, nữ tử cầm lấy một cây linh ký màu trắng, đôi mắt trông mong nhìn linh quả màu xanh lá trên tay Lục Diệp, kiều diễm nói: “Tiểu ca ca, chúng ta đổi cái khác nhé?”

Lục Diệp vội vàng thu linh ký màu xanh lục vào túi trữ vật của mình.

“Keo kiệt!” Nữ tử bĩu môi, nhưng mà rất nhanh sau đó sắc mặt nàng biến đổi, vội vàng đứng bên cạnh Lục Diệp, bày ra tư thế chiến đấu, vẻ mặt như ai dám tới nàng sẽ đánh người đó, đồng thời cùng Lục Diệp thấp giọng nói: “Hợp tác!”

Không có gì khác, đã có vài người vọt về phía bọn họ.

Lục Diệp im lặng gật đầu, đứng sừng vai cùng một nữ tử không rõ lai lịch này, Bàn Sơn Dao trên tay hắn dấy lên ánh lửa.

Mấy tu sĩ kia thấy cảnh này, cũng không nhịn được nhú nhú mày.

Nếu như Lục Diệp cùng nữ tử cướp được linh ký màu lam

hoặc là màu tím, bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, cho dù hai người này bày ra tư thế hợp tác, cũng không nhất định bảo vệ được linh ký.

Nhưng chỉ là màu lục cùng màu trắng, không đáng để kích động toàn bộ như vậy.

Chương 849: Linh ký màu tím !

Đám mây bốn màu trên trời đã biến mất không thấy gì nữa, tranh đoạt linh ký cũng đến hồi kết thúc, tu sĩ cướp được linh ký màu tím đã sớm bỏ trốn mất dạng. Về phần có thể bảo trụ được linh ký hay không, phải xem tốc độ bọn hắn có đủ nhanh hay không, thực lực đã đủ mạnh chưa.

Nếu như tốc độ không đủ nhanh, thực lực không đủ mạnh, cho dù trước tiên cướp được linh ký màu tím, cuối cùng cũng dành cho người khác.

Chỉ là linh ký màu tím, cạnh tranh liên kịch liệt như thế, nếu có linh ký màu vàng, chỉ sợ đám tu sĩ đầu óc muốn đánh thành óc chó.

Tu sĩ có thu hoạch vui vẻ mà rời đi, những người không có thu hoạch thì có chút ử rữ.

“Tiểu ca...” Nữ tử xinh đẹp kia bỗng nhiên mở miệng.

Lục Diệp không thèm để ý tới nàng, xoay người rời đi.

“Quỷ hạp hời!” Nữ tử hừ một tiếng, vẻ mặt buồn bực, bất quá so với những tu sĩ không có thu hoạch kia, vận khí của nàng coi như không tệ, tối thiểu được một cây linh ký màu trắng.

Ở nơi hoang vắng, Lục Diệp một đường bay nhanh.

Chiến trường Vân Hà và chiến trường Linh Khê thật sự không giống nhau, chỉ từ chuyện vừa rồi cũng có thể thấy được, dưới tiền đề không bại lộ trận doanh của nhau, quan hệ đối địch và hợp tác có thể chuyển biến bất cứ lúc nào, đơn giản chính là một chữ

lợi.

Điều này ở trên Linh Khê chiến trường căn bản không có khả năng xuất hiện, ở trên Linh Khê chiến trường, tu sĩ Vạn Ma lĩnh cùng Hạo Thiên minh vĩnh viễn không có khả năng hợp tác, bởi vì tu sĩ tu vi thấp, phạm vi hoạt động không lớn, kể từ đó, đụng người chính là phe mình, vừa nhìn là biết ngay.

Nhưng chiến trường Vân Hà thì khác, đại đa số tu sĩ đều là chạy nước rút tứ phía, đụng phải người xa lạ, chỉ cần điều kiện phù hợp là có thể hợp tác với nhau ở một mức độ nhất định.

Bay được vài dặm, phía trước chợt có một đạo lưu quang lướt gấp mà đến, đằng sau còn có mấy đạo thân ảnh, nhìn tư thế kia, giống như là đang bị đuổi giết.

Lục Diệp tránh đi, chuẩn bị vòng qua bên cạnh.

Nhưng theo khoảng cách tiếp cận, hắn ngạc nhiên phát hiện, người đang chạy trốn kia lại là tu sĩ cầm thương lúc trước từng đánh nhau với hắn trong lúc tranh đoạt linh ký, người này trước đó bị đánh mất mũi bầm dập, giờ phút này vẫn bộ dạng đó, một thân chật vật, thoạt nhìn vô cùng buồn cười.

Tranh đoạt linh ký đã kết thúc, lúc này còn đang bị đuổi giết, chẳng lẽ...

Ngay lúc hắn ta nghĩ như vậy, tu sĩ cầm thương bay tới trước mặt bỗng nhiên giơ tay lên, một đạo quang mang màu tím đánh về phía Lục Diệp, đó là một đạo linh ký màu tím.

Vận khí của gia hỏa này quả thực cao, vừa rồi chỉ xuất hiện vài đạo linh ký màu tím mà thôi, mấy trăm tu sĩ tranh đoạt, lại bị hắn cướp được một đạo.

Chỉ có điều hắn rõ ràng là thực lực không đủ, giữ không được linh ký màu tím này, mắt thấy sẽ bị mấy người phía sau đuổi kịp,

đứt khoát ném linh ký màu tím cho Lục Diệp đi ngang qua.

Về phần trong lòng hẳn nghĩ là hoạ dẫn người hay là cái gì khác thì không biết được.

Dù sao trước đây Lục Diệp đối phó với hẳn như thế, có câu một báo đáp lại một lần.

Linh ký ném ra, mấy tu sĩ truy kích người này vội vàng thay đổi phương hướng, đuổi theo linh ký, sau đó bọn họ liền nhìn thấy Lục Diệp một tay nắm lấy linh ký.

“Tiểu tử, ném linh ký cho ta!” Một người trong đó há miệng hô to.

Còn có người cao giọng nói: “Thứ này là thứ đại hung, tiểu tử, người không cầm nổi đâu, để ta tới đây!”

“Không muốn chết thì buông tay!” Cũng có người gầm lên uy hiếp.

Ngay khi mấy người này cấp tốc tiếp cận, sau lưng Lục Diệp đã rầm một tiếng, mở ra một đôi cánh màu lửa đỏ, cánh giương lên, cả người hóa thành một đạo hỏa quang, lướt gấp về một hướng.

Lúc trước tranh đoạt linh ký, bốn phương tám hướng đều là tu sĩ, không dễ tùy ý thôi động linh văn cánh chim, bởi vì cho dù thì triển cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Nhưng tình huống bây giờ lại khác, chỉ có mỗi mấy người này mà thôi, chỉ vì một tấm linh ký màu tím, đáng giá để hẳn mạo hiểm một lần.

Linh ký màu tím, gần với màu vàng.

Trước đó hẳn nỗ lực nửa ngày như vậy, cũng chỉ cướp được

một đạo màu xanh lá mà thôi.

Bản thân Linh văn Phi Dực làm cho tốc độ của Lục Diệp như sấm như điện.

Biểu tình của tu sĩ ném linh ký màu tím kia cho Lục Diệp ngăn ngợ, hiển nhiên không nghĩ tới Lục Diệp còn có bản lĩnh này, sững sờ trong giây lát, Lục Diệp đã bỏ chạy không thấy tăm hơi.

Giữa không trung, cánh sau lưng Lục Diệp không ngừng vung lên, một thân linh lực nhanh chóng biến mất giống như hồng thủy tràn ra.

Bây giờ phương thức phi hành của hắn có ba loại, một loại là ngự khí phi hành, một loại ngự không phi hành, loại còn lại chính là mượn dùng linh văn Phi Dực.

Ba loại phương thức này, một loại tiêu hao lớn hơn, nhất là lấy linh lực để duy trì linh văn căn bản không thể so sánh.

Bất quá tốc độ linh văn Phi Dực là nhanh nhất, lại còn linh hoạt.

Cho dù là như thế, cũng không có biện pháp vứt bỏ truy binh phía sau.

Mấy người theo sát không bỏ vừa nhìn qua chính là mấy tu sĩ Vân Hà cảnh lâu năm nào phải chim non mới thăng cấp Vân Hà cảnh như hắn có thể đánh đồng, tu sĩ tu vi càng cao, nội lực càng hùng hồn, tốc độ phi hành càng nhanh!

Cũng may những nơi ven đường đi qua không gặp tu sĩ khác, nếu không tình huống thật đúng là không lạc quan.

Chạy thẳng ra một nén nhang thời gian, khoảng cách giữa hai bên cũng mới kéo ra mấy trăm trượng mà thôi, một khoảng cách như vậy, đối với tu sĩ Vân Hà cảnh tới tay cũng không đáng kể

chút nào.

Chương 850: Linh ký màu tím !

2

Lục Diệp cắn răng một cái, lại thi triển Phong Hành Linh Văn!

Hắn còn chưa bao giờ đem hai đạo linh văn Phong Hành cùng Phi Dực sử dụng kết hợp, riêng tiêu hao của Phi Dực cũng đã đủ khủng bố rồi, hơn nữa Phong Hành, cho dù hắn tấn thăng Vân Hà, linh lực trong cơ thể tồn trữ cũng tăng lên nhiều, cũng chưa chắc có thể duy trì được bao lâu.

Nhưng mà đến loại này bước ngoặt, hắn đã bất chấp tất cả, nếu như ngay cả như vậy đều không thoát khỏi mấy người phía sau, vậy lưu lại cho hắn chỉ có buông tha một con đường tử sắc linh ký.

Bất kể nói thế nào, mệnh vẫn là trọng yếu nhất.

Dưới sự gia trì của Phong Hành, tốc độ của Lục Diệp lại tăng lên.

Mấy tu sĩ đuổi theo hắn thấy tình cảnh này cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, bọn họ cũng là dồn hết sức lực truy kích, không dám có chút lơ lửng, hơn nữa từ việc Lục Diệp dùng linh lực chấn động đến xem ra, đối phương rõ ràng mới tấn thăng Vân Hà không lâu, rất có thể chỉ là Vân Hà một hai tầng cảnh, tu vi của mỗi người bọn họ đều cao hơn Lục Diệp ba bốn tầng cảnh, tu vi chênh lệch lớn như thế, lại còn không đuổi kịp người ta, nói ra sợ cũng không có người tin tưởng.

Càng làm cho bọn họ khó có thể tiếp nhận chính là, tốc độ lúc trước còn không phải là cực hạn của Lục Diệp.

Giờ phút này, Phong Hành gia trì, khoảng cách giữa hai bên rất nhanh bị kéo ra...

Lại một nén nhang nữa, mấy người chỉ có thể nhìn thấy một chấm đen nhỏ phía chân trời phía xa! Chỉ chốc lát sau, chỉ sợ ngay cả điểm đen cũng không thấy.

Cho dù như vậy, bọn họ cũng không từ bỏ, tuy rằng bọn họ không biết Lục Diệp rốt cuộc vận dụng thủ đoạn gì, bay nhanh như vậy, những loại thủ đoạn này tất nhiên tiêu hao rất lớn, đối phương chỉ là một tu sĩ Vân Hà một hai tầng cảnh, khẳng định không kiên trì được bao lâu.

Cho nên bọn họ chỉ cần không làm mất mặt Lục Diệp, chờ hẳn tiêu hao linh lực, tự nhiên sẽ có thể lấy được lợi thế.

Ngay khi bọn họ nghĩ như vậy, bóng dáng của Lục Diệp bỗng nhiên rơi xuống phía dưới, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Chờ mấy người này chạy tới, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới là một mảnh rừng rậm, căn bản không thấy được bóng dáng của Lục Diệp.

Mấy người đứng giữa không trung hơi do dự một chút, sau đó liền tản ra bốn phía tìm kiếm hành tung của Lục Diệp.

Bọn họ cũng không phải cùng một nhóm.

Ở một nơi nào đó trong rừng rậm, Lục Diệp thi triển linh văn ẩn nấp gia trì bản thân, lẳng lặng ẩn núp.

Linh lực tiêu hao nghiêm trọng, mặc dù còn chưa tới mức dầu cạn đèn tắt, nhưng cũng đã không thể kiên trì được quá lâu, chỉ có thể trốn vào trong khu rừng này ẩn thân.

Lục Diệp có Linh Văn ẩn nấp nên cũng không quá lo lắng sẽ

tìm được, trừ phi vận khí của bản thân đặc biệt không tốt.

Thỉnh thoảng có tiếng động tu sĩ lướt qua tầng trời thấp, hiển nhiên là mấy tên kia chưa từ bỏ ý định, vẫn luôn tìm kiếm tung tích của hắn.

Lục Diệp trốn ngay tại chỗ, không nhúc nhích.

Mãi đến gần nửa ngày sau, bốn phía không còn động tĩnh gì truyền đến, Lục Diệp mới bắt đầu chuyển dời vị trí.

Linh văn ẩn nặc vẫn đang duy trì, tránh cho vẫn có người núp trong bóng tối.

Không lâu sau, Lục Diệp tìm được một sơn động khô ráo, trốn vào trong.

Lục Diệp lấy ra một ít trận kỳ, bố trí mấy tòa pháp trận đơn giản ở lối vào sơn động, lúc này hắn mới trở lại trong sơn động, khoanh chân ngồi xuống.

Lục Diệp tiêu hao quá nhiều linh lực, hắn lấy linh đan ra nuốt vào, khôi phục linh lực của bản thân, bắt đầu ăn Thao Thiết, tác dụng của Nguyên Linh đan sau khi nuốt vào nhanh chóng hóa thành linh lực của bản thân, bổ thêm vào tuần hoàn Đại Chu Thiên.

Hắn lại lấy ra hai cây linh ký xem lại một chút

Một xanh, một tím.

Màu xanh là y đoạt được bằng bản lĩnh của mình, màu tím là do tu sĩ cầm thương ném cho y.

Bên trong chiến trường Vân Hà, linh khí trời đất đã ngoại cùng vòng trung tâm của chiến trường Linh Khê không sai biệt lắm, trong hoàn cảnh như vậy không phải là không thể tu hành, chẳng

qua là hiệu suất quá kém.

Cho nên tu sĩ Vân Hà cảnh muốn tăng tu vi nhanh hơn, liền muốn chiếm cứ linh địa, hoặc là tranh đoạt linh ký, nhất là loại sau đó, là phương thức tăng tu vi lên nhanh nhất của tu sĩ Vân Hà cảnh.

Đối với đại đa số tu sĩ, nuốt linh đan chỉ là một loại thủ đoạn phụ trợ, dù sao không có ai như Lục Diệp, không bị đan độc quấy nhiễu.

Đương nhiên, còn có thể dùng linh thạch tu hành, mượn linh thạch tu hành, so với đơn thuần phun ra nuốt vào thiên địa linh khí hiệu suất tốt hơn rất nhiều, nhưng so với nuốt linh đan lại kém hơn nhiều.

Mặt khác, trên chiến trường Vân Hà có rất nhiều bí cảnh, những bí cảnh này có một số sẽ được thực hiện đúng thời gian, các tu sĩ có thể tiến vào bên trong điểm thời gian đặc biệt này, có một số bí cảnh lại không có bất kỳ quy luật nào, chúng nó có thể xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trong chiến trường Vân Hà.

Đại đa số bí cảnh đều có linh ký, tu sĩ may mắn có thể tiến vào bí cảnh thăm dò, một số ít bí cảnh có sản phẩm độc đáo của riêng mình, giá trị cực cao.

Đây cũng coi như là một loại cơ duyên.

So sánh mà nói, Linh Khê chiến trường càng nhiều cơ duyên là truyền thừa, như Hoa Từ chiếm được truyền thừa của một vị độc y, thế nhân cũng cho rằng Lục Diệp ở Linh Khê chiến trường đạt được truyền thừa của Linh Văn sư.

Mà cơ duyên trong chiến trường Vân Hà cũng không lấy truyền thừa làm chủ, nó lấy tu vi tăng lên tu sĩ làm chủ.

Những tin tình báo này đều ghi vào trong ngọc giản mà Lục

Diệp mua được từ Thiên Cơ thương mình.

Lúc ấy khi Lục Diệp nhìn thấy những tin tức này liền có một loại cảm giác quái dị, giống như đây là có người đang cố ý an bài vậy.

Tu vi Linh Khê cảnh yếu ớt, vừa tiếp xúc giới tu hành, cho nên càng cần truyền thừa, hơn nữa đủ loại truyền thừa trên Linh Khê chiến trường, phần lớn đều tập trung ở bên ngoài và nội quyển, rất ít xuất hiện truyền thừa tại vòng tròn hạch tâm.

Nhưng tu sĩ đến Vân Hà cảnh đã bước ra con đường tu hành của riêng mình, vậy cần phải nhanh chóng tăng thực lực lên.

Đủ loại tình huống trên chiến trường Vân Hà, bao gồm linh địa, linh ký và các loại cơ duyên bí cảnh kia, đều có thể giúp tu sĩ Vân Hà cảnh tăng thực lực lên.

Nếu nói đây chỉ là trùng hợp chứ không phải một loại sắp xếp cố tình, thật sự không hợp lý.

Chương 851: Yêu Tướng!

Tác dụng của linh đan ngay lập tức có hiệu quả , linh lực tiêu hao nhanh chóng được khôi phục.

Lục Diệp không vội vận dụng linh ký, đây là đồ vật có thể tăng thực lực lên, đương nhiên phải sử dụng trong trạng thái linh lực tràn đầy.

Sau khi nuốt từng viên Nguyên Linh đan vào, Lục Diệp lại xây dựng một phòng hộ ở bên ngoài thân thể, nhanh chóng khôi phục tốc độ.

Hôm nay với tu vi cảnh giới Vân Hà tăng một, ba trăm sáu mươi khiếu hần vẫn còn, nhưng sau này theo tu vi tăng lên, giới hạn linh khiếu sẽ dần trở nên mơ hồ.

Mãi gần nửa ngày sau, linh lực trong cơ thể hần mới khôi phục hoàn toàn.

Lục Diệp đang muốn thử xem linh ký màu xanh lá kia có thể giúp mình tăng lên bao nhiêu, chợt có tiếng động rất nhỏ từ bên ngoài truyền đến, ngay sau đó là một tiếng nổ đùng.

Pháp trận hần bố trí lúc trước bị động đến, còn kích phát pháp trận bạo liệt!

Hần vội vàng thu hồi hai cây linh ký, đứng dậy phóng ra ngoài.

Không xông ra sơn động, bởi vì chỗ cửa động có một đạo thân ảnh cao lớn ngăn trở đường đi, đó rõ ràng là một con gấu đen đứng thẳng như tượng.

Giờ phút này miệng con gấu đen phát ra tiếng gào thét, da lông

trên người đều có chút khét, ẩn ẩn còn có máu tươi chảy ra, hiển nhiên là bị pháp trận vừa rồi gây thương tích.

Bị đau đớn kích thích nó bắt đầu nổi giận, hai móng vuốt khổng lồ vồ vách đá hai bên, phát ra tiếng vang va chạm, lại có Yêu Nguyên nồng đậm quay cuồng trên người nó, Lục Diệp liếc mắt liền nhìn ra đây là một Yêu tướng!

Tu sĩ có phân chia cảnh giới, đương nhiên cũng có yêu thú.

Đối ứng của tu sĩ Linh Khê cảnh chính là phổ thông yêu thú, cho dù là tồn tại cấp bá chủ như Tiểu Hôi cũng chỉ là phổ thông yêu thú, bởi vì trước mắt đó chỉ là cấp độ cực hạn, còn chưa phát sinh biến chất.

Đối ứng tu sĩ Vân Hà cảnh, cảnh giới của yêu thú là yêu tướng! Giống như con gấu đen trước mắt này.

Trên chiến trường Vân Hà có rất nhiều Yêu thú hung tàn đẳng cấp yêu tướng cường đại, hàng năm đều có tu sĩ chết thảm dưới hàm của những Yêu thú này.

Đối ứng tu sĩ Chân Hồ cảnh, đó chính là Yêu soái.

Lại hướng lên trên Thần Hải Cảnh đối ứng tu sĩ đó chính là Yêu Vương.

Nơi đây hẳn là hang động của con gấu đen này, bởi vì trước đó Lục Diệp đã phát hiện một vài bộ lông màu đen ở dưới đáy hang động, chỉ có điều hẳn vội vã khôi phục bản thân nên không để ý lắm.

Lại không ngờ chủ nhân của huyết động chạy trở về vào lúc này, còn bị pháp trận hẳn bố trí gây thương tích.

Trong hoàn cảnh như vậy đối đầu với một vị Yêu tướng, đối với Lục Diệp không thể nghi ngờ là rất bất lợi, bởi vì nơi này căn

bản không thể xê dịch thân hình.

Cho nên trong nháy mắt khi Lục Diệp nhìn thấy con gấu đen này, hắn liền nói một tiếng: “Y Y!”

Y Y lập tức từ trong cơ thể hổ phách lóe ra, đưa tay sờ túi trữ vật trên cổ hổ phách một cái, lấy ra Cửu Giới đồ, thôi động linh lực, chấn khai trận đồ chụp xuống đầu hắc hùng yêu.

Gấu đen biến mất không thấy gì nữa, Y Y cầm Cửu Giới đồ trong tay, duy trì linh lực, nhẹ nhàng gập đầu với Lục Diệp.

Sau một khắc, Lục Diệp mang theo Hổ Phách vọt vào trong Cửu Giới Đồ.

Trong địa hình rừng đá, Lục Diệp và Hổ Phách vừa hiện thân, liền có tiếng gầm rú phần mộ truyền ra, thân hình to lớn của con gấu giống như một tòa núi lớn ầm ầm lao tới.

Hổ Phách gào thét rơi trên mặt đất, thân hình tăng vọt, hiện ra nguyên hình, phóng về phía con gấu đen.

Luận về cảnh giới thực lực, hắc hùng yêu sắp sửa mạnh hơn Hổ Phách, bởi vì Hổ Phách hiện tại còn chưa tới trình độ Yêu Tướng, nó sở dĩ có thể đi vào Vân Hà chiến trường, chủ yếu là vì nó có một tầng kết nối với Lục Diệp, cái chỗ mà chủ nhân như Lục Diệp có thể đi vào, nó cũng có thể đi vào.

Nhìn từ hình thể, cho dù hổ phách hôm nay cũng trở nên uy phong凛冽, so với hắc hùng yêu tướng vẫn kém rất nhiều.

Nhưng nó đã đủ linh hoạt.

Ngay tại thời điểm hai đạo thân ảnh sắp va chạm cùng một chỗ, hổ phách nhảy lên cao cao, thân hình tráng kiện từ trên lưng gấu đen xẹt qua, móng vuốt sắc bén hung hăng kéo qua trên lưng gấu đen.

Đối lại là Yêu thú bình thường, một kích này đủ để phá vỡ lưng đối phương, nhưng gấu đen không hổ là Yêu Tướng, cuộn cuộn Yêu Nguyên bắt đầu khởi động, bao trùm bên ngoài thân, một kích này lại không thể tạo ra bao nhiêu tác dụng.

Không chỉ như thế, con gấu đen còn dựng thẳng lên, nhanh chóng xoay người, một cái tát hướng hổ phách chụp xuống.

Nếu trúng một kích này, cho dù hổ phách da dày thịt béo, cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

Đúng lúc này, động tác của con gấu đen bỗng nhiên chậm lại, giống như có lực lượng vô hình gì đó kiềm chế nó, tuy chỉ ngăn ngắn một cái chớp mắt, nhưng cũng khiến Hổ Phách tránh được nguy cơ.

Là Y Y đang phát lực!

Mặc dù Y Y vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế Cửu Giới đồ, nhưng chỉ cần thúc giục một chút uy năng của Cửu Giới đồ là được, là chưởng quản Cửu Giới đồ, nàng có thể làm bất cứ chuyện gì vào trong, cho nên mặc kệ là địch nhân nào, rơi vào trận đồ này đối chiến với Lục Diệp đều là cực kỳ bất lợi, trừ khi có bản lĩnh phá vỡ trận đồ trời buộc, thoát ra ngoài.

Lục Diệp đã xuất đao, song phong sắc linh văn trên Bàn Sơn đao được lưu quang màu lửa đỏ bám lên, hung hăng bổ vào eo của con gấu đen.

Yêu nguyên dày đặc bị phá vỡ, lưu lại trên người gấu đen một vết thương lớn.

Gấu đen bị đau, lần nữa rống giận gào thét, quay người bỏ một trảo về phía Lục Diệp, nhưng mà Lục Diệp đã thoát ra, Bàn Sơn Đao ngăn ở trước người, dưới một trảo kia, Lục Diệp trượt ra vài chục trượng trên mặt đất!

Chương 852: Yêu Tướng! 2

Nhìn qua vết thương nhìn có vẻ thâm máu thịt quay cuồng kia, Lục Diệp thầm giật mình, không hổ là yêu tướng, một đao này rõ ràng chỉ làm cho nó bị thương chút da thịt, hẳn vốn cảm thấy một đao này của mình tối thiểu có thể làm nó bị thương nặng.

Thừa dịp lực chú ý của con gấu bị Lục Diệp lôi kéo, Hồ Phách lại xông lên, lần này nó trở nên thông minh, thân hình tuyết trắng giống như mũi tên rời cung, đâm vào trên người con gấu, khiến đối phương lão đảo, đồng thời cắn một cái, hung hăng phát lực, hung hăng xé một khối thịt trên người đối phương.

Không đợi con gấu đen phản kích, nó đã vội vàng nhảy ra.

Thực lực của con gấu đen không tệ, nhưng bị thu vào trong Cửu Giới Đồ này, Lục Diệp và Hồ Phách liên thủ đánh, hơn nữa Y Y âm thầm giở trò, tự nhiên không có kết cục tốt.

Một nén nhang sau, theo Lục Diệp một đao đánh xuống, thân thể to lớn của con gấu đen ầm ầm ngã xuống đất, trên người mình đầy thương tích, thoạt nhìn thật thâm.

Nhìn thi thể con gấu, Lục Diệp nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ từ trên tu vi thấy được con gấu đen này có thể phát huy ra thực lực không sai biệt lắm tương đương với một Vân Hà tầng năm.

Nhưng Lục Diệp và Hồ Phách có thể phối hợp giết một yêu tướng như vậy, cũng không có nghĩa là có thể giết một tu sĩ Vân Hà tầng năm.

Vấn đề đầu tiên, tu sĩ chưa chắc dễ dàng bị thu vào Cửu Giới Đồ như vậy.

Hơn nữa, thủ đoạn của tu sĩ càng nhiều, dù cho bị thu vào Cửu Giới Đồ cũng có dư lực phản kháng. Con gấu đen này thực lực có, nhưng linh trí không cao, cho nên bị Lục Diệp và Hồ Phách đùa giỡn xoay vòng vòng.

Máu thịt của yêu tướng như vậy, không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn rất lớn đối với hồ phách, Lục Diệp cũng tương đối thích ăn một ít máu thịt yêu thú, so với thịt thú bình thường mà nói, máu thịt yêu thú càng bổ sung, ăn trong thời gian dài có thể làm cơ thể cường tráng hơn.

Sau trận đại chiến, hồ phách đã nhào tới cắn xé thân hình con gấu, Lục Diệp đi lên trước, đưa tay đè lại bụng con gấu, điều khiển linh lực điều tra một phen.

Rất nhanh phát hiện ra, Bàn Sơn Dao đâm vào bụng gấu đen, quay một vòng rồi thu lại, một viên châu nhỏ dính máu tươi được lấy ra.

Lục Diệp lấy ra Thanh Thủy rửa sạch vết máu phía trên, đưa mắt nhìn lại, toàn bộ hạt châu này lộ ra một màu đỏ tươi, hình như là một miếng thịt.

Yêu đan!

Trong cơ thể yêu thú bình thường không có yêu đan, chỉ có tấn thăng đến Yêu Tướng trong cơ thể yêu thú mới có thể ngưng tụ ra yêu đan, đây là kết tinh cùng mạng sống của một thân lực lượng của yêu thú.

Lục Diệp tinh tế cảm giác yêu đan trong tay quả thật có thể phát giác được Yêu Nguyên dồi dào.

Hồ Phách ăn đầy miệng máu tươi đi tới, cọ cọ trên tay Lục

Diệp, ánh mắt nhỏ khát vọng như thế nào cũng không che giấu được.

Lục Diệp tiện tay ném viên yêu đan này cho Hồ Phách, Hồ Phách nuốt vào, cảm thấy mỹ mãn.

“Y Y!”

Lục Diệp nhẹ nhàng hô một tiếng, tầm mắt biến ảo, Lục Diệp và Hồ Phách kéo theo thi thể của con gấu và yêu tướng kia, cùng nhau xuất hiện ở nơi trống trải bên ngoài sơn động.

Đem thi thể hắc hùng yêu thu lại làm lương thực dự trữ, Lục Diệp lại đem mấy cây trận kỳ rải rác ở trước cửa hang động thu về, lúc này mới mang theo hồ phách và Y Y rời đi.

Vốn hắc còn muốn thử đánh dấu linh ký, nhưng hiện tại đã không thành, chỉ có thể tìm một nơi khác.

Nửa canh giờ sau, trên một ngọn núi nhỏ, thân hình Lục Diệp hạ xuống.

Tìm một vị trí thích hợp khoanh chân ngồi xuống.

Y Y ngồi ở một bên, đôi mắt trông mong nhìn hắc, trong mắt hồ phách cũng tràn đầy tò mò.

Đây đều là lần đầu tiên tiếp xúc với linh ký, cho nên hắc muốn biết đợi lát nữa sẽ có hiệu quả gì.

Trước tiên Lục Diệp lấy linh ký màu xanh lá kia ra, lúc trước khi ở trong sơn động, hắc đã từng điều tra, linh ký này thoát nhìn giống như là ngọc, thông thấu nhiệt độ cơ thể, bất kể là màu xanh lá hay màu tím, kích thước đều giống nhau, điểm khác biệt duy nhất chính là màu sắc.

Lục Diệp cũng không biết bên trong linh ký này rốt cuộc ẩn

giấu huyền cơ gì, lại có thể để cho tu sĩ tu hành.

Thử một lần là biết.

Dùng sức bóp xuống, linh ký xanh lá trong tay lập tức hóa thành bột mịn, bột phấn màu xanh lục cũng không theo gió phiêu tán, mà xoay tròn nhẹ nhàng trước mặt Lục Diệp, rất nhanh tạo thành một vòng tròn màu xanh lá.

Vòng tròn không lớn, chỉ lớn chừng nắm đấm.

Khi vòng tròn màu xanh hình thành cùng một thời gian, liền có sương mù tinh thuần bằng mắt thường có thể thấy được lăng không sinh ra.

Sương mù cuộn cuộn không ngừng từ bên trong vòng tròn màu xanh lá tuôn ra, trong nháy mắt, vị trí Lục Diệp đang đứng bỗng trở thành một mảnh sương mù mờ mịt.

Tra xét một chút, phát hiện sương mù này đúng là linh vụ!

Lục Diệp kinh ngạc, linh khí trời đất muốn hóa thành sương mù, nhưng phải đạt đến trình độ cực kỳ nồng đậm mới được.

Hơn nữa từ hư không sinh ra linh vụ này còn cho người ta một loại cảm giác cực kỳ tinh khiết hoàn mỹ.

Lục Diệp còn chưa kịp phun ra nuốt vào, chỉ là hô hấp tự nhiên, linh vụ kia liền theo hô hấp của hắn tràn vào trong cơ thể, nhanh chóng bị hấp thụ, chuyển hóa thành linh lực của bản thân.

Trên ngọn núi nhỏ, ngọn núi gào thét nhưng lại không có chút ảnh hưởng nào đối với linh vụ, những linh vụ trống rỗng sinh ra này quanh quẩn ở bốn phía Lục Diệp, gió thổi không tiêu tan.

Y Y thấy thế, vội vàng tiến vào trạng thái tu hành, hốc phách cũng mở ra cái miệng to như chậu máu, không ngừng hấp thụ linh

vụ, làm lớn mạnh bản thân.

Lục Diệp thì càng không cần phải nói, hắn đã bắt đầu xây dựng Tụ Linh Tiểu Hạch Đầu.

Trước sau chỉ nửa canh giờ, linh vụ bao phủ bốn phía liền biến mất không thấy gì nữa, Lục Diệp điều tra linh lực trong cơ thể của mình, cũng không có thay đổi quá lớn.

Linh Khê cảnh tu hành là khai khiếu, tiếp theo để cho chu thiên tuần hoàn hình tiểu khiếu, mỗi một vòng tuần hoàn, cảnh giới liền tăng lên một tầng.

Đến Vân Hà cảnh, cần hấp thu linh lực làm lớn mạnh quy mô và kích thước của dòng sông linh lực trong thể nội. Đột phá một cực hạn, tu vi sẽ tăng lên một tầng.

Chương 853: Vận khí thật không tệ!

Chương 853. Vận khí thật không tệ!

Một cây linh ký màu xanh lá mang hiển nhiên không đủ để cho tu vi Lục Diệp phát sinh biến chất gì, nhưng hẳn có thể cảm giác được, linh lực của mình quả thật đã lớn mạnh hơn một chút.

Hắn lại lấy ra linh ký màu tím, dùng sức bóp lên.

Cảnh tượng như vừa rồi xuất hiện, linh ký màu tím hóa thành bột mịn, xoay tròn trước mặt hắn, sau đó hình thành một vòng tròn màu tím, từ trong vòng tròn, lượng lớn linh vụ thuần khiết tuôn ra.

So sánh mà nói, nồng độ của linh vụ này vẫn giống như lúc này, không có bất kỳ biến hóa nào, như thế xem ra, có biến hóa hẳn là số lượng.

Bóp nát linh vụ do tử sắc linh ký sinh ra, hẳn là nhiều hơn lục sắc, về phần có phải dạng này, thử một chút là biết.

Trước đó linh vụ màu xanh lá sinh ra để cho mình và Y Y Hồ Phách tu hành nửa canh giờ, màu tím không biết có thể chèo chống bao lâu.

Linh vụ cuộn cuộn tuôn ra không ngừng, nhưng sau khi hình thành quy mô nhất định thì không còn linh vụ tuôn ra nữa nhưng vòng tròn màu tím vẫn còn.

Theo tu hành của Lục Diệp và Y Y Y, linh vụ bị tiêu hao, lúc này mới có linh vụ mới từ trong vòng tròn màu tím lao ra.

Lục Diệp mơ hồ nhìn ra một vài nội dung, hắn bóp nát linh ký cũng không thể sinh ra linh vụ, nói cách khác, bên trong linh ký cũng không chất chứa linh vụ, bản thân linh ký chỉ là một loại môi giới, cái môi giới này sau khi bị bóp nát sẽ hóa thành một vòng tròn, nối liền với một địa phương không biết tên, linh vụ là từ nơi không biết tên kia tuôn ra, hơn nữa vì tránh cho một ít lãng phí không cần thiết, trước khi linh vụ bị tiêu hao hết tuôn ra, sẽ không có linh vụ mới bổ sung.

Nửa canh giờ trôi qua, vòng tròn màu tím vẫn còn tồn tại, liên tục không ngừng có linh vụ tuôn ra.

Một canh giờ trôi qua, y nguyên như vậy.

Hai canh giờ, vẫn là như thế...

Sau bốn năm canh giờ, trong vòng tròn màu tím kia mới chậm rãi tiêu tán không thấy, cũng không có linh vụ mới tuôn ra nữa.

Ngược lại là tương xứng với một ít tình báo mình lấy được.

Hắn ta từ trong Thiên Cơ thương minh mua ra tình báo, có một ít ghi chép về linh ký.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, Vân Hà cảnh tu sĩ lấy linh ký khác biệt làm một ít ghi chép tương đối, cuối cùng cho ra một cái kết luận, tỉ lệ hoán đổi giữa các linh ký màu sắc khác nhau, gần như là 3.

Nói cách khác, một đạo linh ký màu vàng tương đương với ba đạo màu tím, lại tương đương chín đạo màu lam, hai mươi bảy đạo màu xanh lá, tám mươi một đạo màu trắng.

Lục sắc và linh ký màu tím cách nhau một cái linh ký màu lam, có thể khiến tu sĩ chênh lệch gấp chín lần.

Trước đó linh vụ do linh ký màu xanh lá kia mang đến, Lục

Diệp bên này chỉ dùng nửa canh giờ đã tiêu hao hết.

Bây giờ màu tím, lại dùng bốn năm canh giờ, đúng là chênh lệch gấp chín lần.

Lại điều tra thêm dòng sông linh lực của bản thân, linh lực trong cơ thể dâng trào rõ ràng nhanh hơn một chút, tu vi cũng lớn mạnh, chỉ có điều còn chưa tới thời điểm phát sinh biến chất, tấn thăng tu vi.

Lục Diệp mơ hồ cảm giác, nếu như có thể lại có thêm hai ba đạo linh ký màu tím, hẳn hẳn là có thể tấn thăng lên Vân Hà tầng hai!

Tốc độ tu hành này quả nhiên nhanh hơn nhiều so với ăn linh đan đơn thuần.

Hắn vẫn dùng thủ đoạn chủ yếu là dùng linh đan để tu hành, lúc trước hắn còn cảm thấy thứ này có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng bây giờ xem ra, sau này nếu gặp lại linh ký màu tím, hẳn thật đúng là không thể bỏ qua.

Đối với bất kỳ tu sĩ nào mà nói, linh ký là vật cực kỳ quan trọng, mà phóng tầm mắt ra chiến trường Vân Hà, linh ký thậm chí có thể trở thành “tiền” cứng hơn công huân, trong tay có đủ linh ký, làm gì cũng thuận tiện.

Hơn nữa, hắn và Hồ Phách có thể nuốt linh đan, cũng không được, nếu có linh ký, Y Y cũng có thể nhanh chóng tăng thực lực lên.

Vừa mới đến chiến trường Vân Hà đã có thu hoạch như vậy, Lục Diệp tương đối hài lòng.

Lục Diệp ném một viên Nguyên Linh đan vào trong miệng, sau đó lấy ra thập phần bản đồ để điều tra.

Vốn là hần chuẩn bị đi thăm dò một chút tình huống của Bính cấp linh địa kia, kết quả lúc trước bị một đường truy kích, chạy đến rừng sâu núi thẳm này, bây giờ lại xem, cái Bính cấp linh địa kia cách mình đã rất xa.

Không biết vì sao, chỉ có thể xuất phát lại lần nữa.

Khai triển ra linh khí, phóng lên trời.

Một canh giờ sau, màn đêm buông xuống, Lục Diệp đáp xuống trên một ngọn núi nhỏ.

Sắc trời đã tối, không thích hợp tiếp tục đi đường, hôm nay hần cũng không phải là Lục Nhất Diệp vô địch ở trên chiến trường Linh Khê, chỉ là một Vân Hà nhất cảnh mới đến mà thôi, cho nên Lục Diệp quyết định ở chỗ này tu chỉnh một đêm rồi xuất phát.

Sở dĩ chọn nơi này là bởi vì từ trên không nhìn xuống, trên đỉnh núi này có vài toà kiến trúc rách nát, hiển nhiên là đã từng có người ở chỗ này, bất quá hiện tại nơi đây đã không có một bóng người.

Lục Diệp dò xét khắp nơi một phen, xác định không có bất kỳ khí tức của người sống nào, nhưng trong lúc vô tình phát hiện ra một con suối khô cạn.

Trong lòng lập tức sáng tỏ, nơi này nguyên lai là một chỗ linh địa, con suối khô cạn này chính là tiêu chí rõ ràng nhất.

Mỗi một chỗ linh địa đều có một dòng linh tuyến!

Linh tuyến dâng trào, mang đến linh khí trời đất tinh khiết mà nồng đậm, hình thành từng cái linh địa.

Nhưng linh khí của linh địa cũng không phải có thể bảo trì vĩnh viễn, khi linh tuyến khô cạn sẽ không còn có linh khí phun ra nữa, linh địa cũng sẽ không còn là linh địa.

Từ số lượng và quy mô còn sót lại, nơi này hẳn là một tiểu hình linh địa, nguyên bản đại khái chỉ có khoảng ba đến năm người tụ tập, còn linh địa cấp bậc nào thì không biết được.

Chương 854: Vận khí thật không tệ! 2

Chương 854. Vận khí thật không tệ! 2

Linh địa cũng không phải là càng lớn càng tốt. Linh địa lớn hay nhỏ đều được quyết định bởi quy mô của linh tuyến. Linh tuyến càng lớn thì linh địa càng lớn.

Có một số linh địa cỡ lớn chỉ là cấp Đinh, nhưng có một ít linh địa cỡ nhỏ lại là cấp Giáp, linh địa to cùng phẩm cấp không có trực tiếp liên quan.

Lục Diệp tùy ý chọn một gian phòng thoát nhìn coi như hoàn chỉnh đi vào, hẩn nhìn xung quanh một chút, bày biện trong phòng rất đơn giản, một giường một bàn, một ghế một bàn mà thôi.

Xem bộ dáng, tu sĩ nguyên bản sinh hoạt tại nơi này cũng không phải là người quá chú ý.

Đại đa số tu sĩ đều như vậy, trong cuộc sống theo đuổi cũng không nhiều, chỉ say mê nâng cao tu vi và thực lực của bản thân.

Lục Diệp làm sao không phải chứ, cho nên hẩn tương đối hài lòng với tình cảnh trước mắt.

Lục Diệp ở bên ngoài bố trí mấy tòa trận pháp đơn giản, sau đó trở lại trong phòng, khoanh chân ngồi, đầu tiên là lấy ra một khối vảy rồng, hấp thụ huyết khí trong đó, lúc này mới vừa nuốt linh đan tu hành, vừa đọc sách.

Tu hành đồng thời nghiền ngẫm đọc các loại thư quyển, đã trở thành một loại thói quen của hẩn.

Lần đi ra ngoài này mang từ chỗ Vân phu nhân ra không ít thư điển, hơn nữa hai mươi phần tâm đắc tu hành đạo thuật từ Cuồng Dao môn đạt được cũng còn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Về phần năm mảnh vậy rỗng kia, trên tay hắn có bốn mảnh, còn có một mảnh giao cho Hồ Phách, Hồ Phách rất ưa thích thứ này.

Thời gian trôi qua, bỗng nhiên sắc mặt Lục Diệp khê động, mơ hồ nghe được động tĩnh dị thường nào đó.

Cũng không phải là người gây ra động tĩnh, ngược lại giống như một loại tiếng nước chảy...

Phụ cận nơi này cũng không có dòng suối sơn tuyền, vậy tiếng nước chảy tới đây là gì?

Dường như nhớ ra chuyện gì, Lục Diệp vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài phòng điều tra.

Theo nơi phát ra âm thanh, Lục Diệp nhanh chóng đi đến bên cạnh linh tuyền vốn đã khô cạn kia. Giờ này khắc này, linh tuyền lại đang dâng lên nước suối mát lạnh, mà theo dòng nước suối dâng trào, rõ ràng có linh khí trời đất cực kỳ nồng đậm cùng nhau tuôn ra.

Linh khí bên cạnh linh tuyền đều nồng đậm hơn một mảng lớn.

Lục Diệp kinh ngạc vô cùng!

Chuyện trăm năm khó gặp một lần này, thế mà lại để cho hắn đụng phải?

Sau khi linh tuyền khô cạn, là có khả năng khởi tử hồi sinh, nhưng loại chuyện này xác suất quá nhỏ, nhỏ đến nỗi các tu sĩ căn bản không chạm vào được.

Nơi này vốn là một linh địa bị bỏ hoang, nhưng hiện tại linh tuyến đã khô cạn lại còn sống, điều này có nghĩa rằng linh địa này cũng sẽ khởi tử hồi sinh theo.

Hắn vốn còn định đi tìm hiểu tình huống bên trong Bính cấp linh địa của người ta là như thế nào, thiên địa linh khí bên trong có thể nồng đậm bao nhiêu, nhưng bây giờ xem ra, ngược lại không cần đi chỗ người khác rồi.

Mà bên mình còn có một chỗ linh địa...

Về phần linh địa này cuối cùng sẽ là phẩm cấp gì, tạm thời còn không rõ lắm, chỉ có thể chờ linh tuyến ổn định lại mới bình luận.

Hơn nữa... Lục Diệp không biết gì về tiêu chuẩn của các linh địa, khiến cho hắn phán đoán, thật sự không đoán ra được.

“Lục Diệp, Lục Diệp, phía dưới có phải là có bảo bối gì hay không?” Y Y hứng thú bừng bừng nhìn linh tuyến đang phun trào, mở miệng hỏi.

Nghe nàng nói như vậy, trong lòng Lục Diệp cũng khẽ động: “Đi xuống xem một chút?”

“Vâng.” Y Y nói xong, trực tiếp trốn vào lòng đất điều tra.

Linh tuyến vẫn đang phun trào, qua chừng mười mấy hơi thở, Y Y nhô đầu ra, đáng vẻ có chút không vui, nhìn đáng vẻ của nàng liền biết đại khái không tìm được gì.

Nàng còn thầm nghĩ “không có đạo lý” hay “A a” gì đó, không có khả năng có những lời linh tinh như “A a”.

Dưới cái nhìn của nàng, linh tuyến này phun trào có thể mang theo lượng lớn linh khí, hiển nhiên là dưới mặt đất có bảo vật thần kỳ gì đó, nhưng nàng một phen điều tra lại không tìm được, theo linh tuyến phun ra linh khí, giống như là trống rỗng sinh ra.

Ban ngày không hiểu sao bị người ta ném đi một cái linh ký màu tím, đến tối lại không hiểu sao lại có được một tòa linh địa, Lục Diệp bỗng nhiên phát hiện, vận khí của mình thật đúng là không tệ.

Tuy nói trước mắt linh địa này xem như là vật sở hữu của hắn, nhưng có thể giữ được hay không, vẫn là một vấn đề.

Trong chiến trường Vân Hà, các tu sĩ sẽ tranh đoạt đoạt linh địa về tay, vì thế chuyện ra tay chém giết nhau không hiếm, linh địa càng là phẩm cấp cao càng dễ khiến người bên ngoài ngấp nghé.

Nếu như Lục Diệp không bảo vệ được linh địa này thì cũng chỉ tiện nghi cho người khác.

Chỉ dựa vào một mình hắn khẳng định không được, dù cho thêm cả Y Y và Hồ Phách cũng không được, cho nên hắn còn cần trợ thủ!

Trợ thủ sẵn có một người, không biết bây giờ hắn đang ở chỗ nào.

Lục Diệp đưa tay điểm vào ấn ký trên chiến trường, rồi truyền tin cho cự giáp, báo cho hắn biết vị trí hiện tại của mình, bảo hắn nhanh chóng tụ hợp với mình.

Cự giáp đáp lại: “Lùng!”

Hắn lại thử truyền tin cho Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên, tin tức vẫn như cũ không truyền ra được.

Làm xong những thứ này, Lục Diệp để Y Y ở bên cạnh linh tuyến nhìn chăm chăm, còn mình thì lấy mười sáu trận cơ từ trong không gian trữ vật ra.

Hắn có mấy bộ đặt trên tay trận cơ, đều là moi ra từ việc

chiếm đóng lãnh địa của người ta trên Linh Khê chiến trường, đại đa số đều giao cho Thủy Uyên xử lý, bản thân giữ lại cũng không nhiều.

Lưu lại trên tay chỉ là lo trước khỏi họa, hẳn cũng không nghĩ tới, nhanh như vậy đã có thể phát huy tác dụng.

Chương 855: Cầu thu lưu!

Chương 855. Cầu thu lưu!

Nghĩ đến phương pháp bố trí một bộ trận pháp, Lục Diệp bố trí mười sáu cái trận cơ ở gần đó, đem mấy tòa kiến trúc và linh tuyến bao bọc ở bên trong, ngay sau đó kích hoạt đại trận.

Năng lực phòng hộ vừa thành hình của đại trận cũng không tốt lắm, nó cần hấp thu đủ linh lực thì phòng hộ mới có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, linh khí trời đất càng dày đặc, phòng hộ càng mạnh.

Hơn nữa có đại trận phòng hộ ngăn cản, linh khí bên trong linh địa cũng sẽ không tiết ra ngoài.

Sắc trời dần dần sáng lên, tích lũy suốt một đêm, linh khí trong linh địa đã trở nên nồng đậm, bất quá còn chưa tới cực hạn, loại tích lũy này bình thường cần mấy ngày mới có thể ổn định, đến lúc đó mới có thể ước lượng phẩm cấp linh địa này.

Lục Diệp lại bắt đầu bố trí các loại trận pháp trong linh địa.

Luận tu vi, bây giờ hẳn nhìn khắp Vân Hà chiến trường hẳn là xếp cuối, những điều này cũng không có nghĩa là thực lực của hắn thấp. Nhất là ở trận pháp chi đạo của hắn còn có tạo nghệ không thấp, dùng thủ đoạn trận đạo để cho hắn chuẩn bị sẵn sàng. Chờ Vân Hà đạt tầng thứ tư thứ năm tới cũng chưa chắc có thể bắt được hắn.

Bên này nếu quả thật là hoang vu sẽ không lôi kéo sự chú ý của người khác, những bây giờ linh tuyến đang thức tỉnh, linh địa cải tử hồi sinh, nói vậy rất nhanh sẽ thu hút sự chú ý của người

khác, đến lúc đó sẽ không thể thiếu chuyện phiền toái.

Đang bận rộn, Lục Diệp bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên bầu trời một đạo thân ảnh xinh đẹp đang đứng đó, đang ngạc nhiên dò xét phía dưới, hiển nhiên là phát hiện phía dưới linh địa dị thường.

Bốn mắt nhìn nhau, người nọ kinh ngạc kêu lên: “Là người?”

Lục Diệp cũng rất bất ngờ, không nghĩ tới lại đụng phải nữ tu này ở chỗ này.

Nàng chính là người lúc trước tranh đoạt linh ký, từng cùng hắn giao thủ qua, sau đó lại hợp tác.

Vân Hà chiến trường lớn như vậy, gần gũi hai ngày đã gặp hai lần, thật đúng là chỗ nào chân trời chẳng gặp nhau.

Nữ tu nhìn Lục Diệp, lại nhìn bức họa trong tay, xác định trên bản đồ này không có đánh dấu linh địa, ngạc nhiên nói: “Linh địa mới ra đời?”

Hiển nhiên là nàng đã hiểu lầm.

Lục Diệp cũng không có ý định giải thích quá nhiều, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng.

Nữ tu nhẹ nhàng hạ thân hình xuống, đáp xuống bên ngoài đại trận phòng hộ, vươn tay sờ lên màn sáng của đại trận phòng hộ, con ngươi sáng rực lên: “Tiểu ca, người là trận tu?”

Đưa mắt nhìn toàn bộ chiến trường Vân Hà, nếu nói tu sĩ phái nào nổi tiếng nhất, không thể nghi ngờ chính là trận tu.

Trận tu có thể bố trí trận pháp, đối với các tu sĩ có linh địa mà nói, nếu có một trận tu tọa trấn, lực phòng hộ linh địa sẽ tăng

nhiều.

Cho nên trên chiến trường Vân Hà, hầu như mỗi một nơi đều có trận tu của riêng mình, linh địa không có trận tu là không ngăn cản được người ngoài quấy nhiễu.

Nơi này là linh địa, Lục Diệp thoát nhìn giống như một vị trận tu, tâm tư của nữ tử tự nhiên rất linh hoạt, cho dù Lục Diệp chỉ là mặt không biểu tình nhìn nàng, cũng không xóa đi được sự nhiệt tình của nàng.

“Tiểu ca, chỉ có một mình ngươi sao? Có cần giúp đỡ không? Người đừng thấy ta nhỏ nhắn xinh xắn, ta rất biết đánh nhau nha.” Nữ tu cực lực chào hàng mình, trong khi nói chuyện lại ưỡn ngực lên, bộ ngực cao ngất!

Lục Diệp rõ ràng nghe được trong cơ thể Hồ Phách truyền đến tiếng Y Y bĩu môi.

“Tiểu ca, nếu như ngươi thật sự là một người, cho dù ngươi là trận tu, khẳng định cũng không thủ được linh địa này, ta giúp ngươi được chứ? Cầu thu lưu a tiểu ca.” Nói đến phần sau, nàng đã xông xáo lên.

Đây cũng là lời nói thật, nhưng Lục Diệp vốn không định độc chiếm linh địa này, điều này không thực tế.

Quy củ trên chiến trường Vân Hà, phát hiện một linh địa nhỏ như thế này có thể tạo thành một đồng minh tạm thời, cùng nhau chiếm cứ, hỗ trợ lẫn nhau.

Đương nhiên, quy củ là chết, người là sống, nếu như Lục Diệp có đủ người, hẳn có thể cự tuyệt.

Nhưng trước mắt cự giáp không biết ở nơi nào, Tứ sư huynh cùng Phong Nguyệt Tinh cũng không liên lạc được, khả năng lớn nhất cự tuyệt người khác chính là người khác đem tin tức linh địa

nơi này tản ra, đến lúc đó tự sẽ có người tụ tập thành quần đội đến tranh đoạt quyền sở hữu chỗ linh địa này, đến lúc đó sự tình sẽ trở nên rất phiền toái.

Cho nên trên chiến trường Vân Hà, các tu sĩ đầu tiên phát hiện một chỗ linh địa vô chủ cơ bản đều là người gặp mặt có phần.

“Tu vi!” Lục Diệp nhàn nhạt mở miệng.

Nữ tu ưỡn ngực một cái, ngạo nghễ nói: “Vân Hà cảnh giới thứ năm! Ba trăm sáu mươi khiêu tấn thăng Vân Hà, nhớ ngày đó, ta vẫn xếp hạng thứ tư trong Linh Khê bảng, thiên cơ làm chứng, tuyệt không lừa gạt.”

Có thể đăng lâm Linh Khê bảng, không thể nghi ngờ là có nội tình không tệ, nhưng trước mặt Lục Diệp, vị trí đứng đầu Linh Khê bảng này, vẫn còn kém một chút, như thế xem ra, tông môn mà nữ tu này xuất thân cũng không đơn giản, ít nhất là một tông môn tam phẩm, về phần trận doanh nào, cái này không quan trọng.

“Nếu tiểu ca có thể thu lưu ta, ta nhất định sẽ đồng tâm hiệp lực với tiểu ca, bảo vệ tốt vùng đất linh địa này, dám có kẻ xâm phạm, nhất định giết không tha.”

“Vào đi.” Lục Diệp điều khiển phòng hộ đại trận , mở ra một lỗ hổng trên đại trận.

Nữ tu lập tức vui mừng đáp lời: “Được rồi!”

Cất bước đi vào, thầm nghĩ vận khí mình không tệ, tùy tiện đi dạo vậy mà đụng phải một chỗ linh địa mới còn chưa ổn định, hơn nữa người ta còn không có đủ người.

Cho đến giờ khắc này, Lục Diệp mới quan sát tỉ mỉ nữ tử này, không thể phủ nhận, nữ tử này sinh ra rất xinh đẹp, hơn nữa tư thái rất tốt, lộ ra hai đoạn cánh tay nhỏ ở bên ngoài, trắng nõn giống như có thể xuyên qua không trung, làm cho người ta nhìn

vào mắt.

Chương 856: Cầu thu lưu! 2

Chương 856. Cầu thu lưu! 2

Nữ tu đánh giá chung quanh, lúc này mới biết hậu giác: “Tiểu ca, đây không phải linh địa mới sinh ra sao? Đây là linh tuyến sống lại sao?”

Nếu như là linh địa mới sinh ra, nơi này liền sẽ không có nhiều kiến trúc tàn phá như vậy, đã có kiến trúc tàn phá, liền nói rõ nơi này trước kia có người ở.

Nơi hoang vắng dã lĩnh có người cư trú, chỉ có thể là linh địa.

“Vâng.”

“Vận khí của người cũng tốt quá rồi, linh tuyến sống lại mà cũng có thể gặp được, dĩ nhiên, vận khí của ta cũng không tệ, ha ha, đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tiểu ca xưng hô thế nào?” Tính cách nữ tu thoát nhìn tùy tiện, lại không thiếu sự nhu mì của nữ tử.

Lục Diệp há miệng nói: “Diệp Lục!”

Rốt cuộc cũng ra khỏi Linh Khê chiến trường, hành trình mới bắt đầu, Lục Diệp không muốn người khác bởi vì tên của mình mà quá quan tâm hẳn.

Trên chiến trường Linh Khê, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp gây ra quá nhiều phong ba, trên chiến trường Vân Hà khẳng định có người từng nghe nói qua, cho nên Lục Diệp đã sớm quyết định tiến vào chiến trường Vân Hà, mình phải đổi tên.

“Ah... Nguyên lai là Diệp đạo hữu, ta tên Thẩm Tiểu Miêu.”

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí có chút cứng ngắc.

Cái tên Diệp Lục này vừa nghe đã không phải là tên thật, về phần Thẩm Tiểu Miêu, không thể nghi ngờ cũng có sự khác nhau, tu sĩ không quen biết đã bấm báo với nhau về hoa danh của nhau trên chiến trường Vân Hà là chuyện mà đã nhìn quen thuộc.

“Thỉnh Thiên Cơ Khế đi.” Lục Diệp đánh vỡ trầm mặc, hẳn biết tu sĩ không quen biết kết thành đồng minh, cùng hưởng một chỗ linh địa, là cần phải mời Thiên Cơ khế, chỉ có Thiên Cơ Khế mới có thể làm cho hai bên yên tâm, không có Thiên Cơ Khế đảm bảo, ai cũng không biết đối phương có âm thầm giở trò xấu hay không.

Bất quá Lục Diệp chưa bao giờ trải qua loại chuyện này, cho nên không biết điều khoản trên Thiên Cơ Khế phải liệt kê như thế nào, dứt khoát giao việc này cho Thẩm Tiểu Miêu, thuận tiện quan sát học tập một chút.

“Được!” Thẩm Tiểu Miêu sáng khoái đáp ứng, trong miệng lẩm bẩm một hồi, chợt có thiên cơ hạ xuống một vật kim quang, nàng đưa tay vào trong kim quang, liền lấy ra một tấm Thiên Cơ Khế.

Lục Diệp từng thấy Tứ sư huynh làm như vậy trên đỉnh kim quang, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Diệp đạo hữu người xem xem có thích hợp hay không, nếu thích hợp thì chúng ta ký nhé.” Thẩm Tiểu Miêu đưa Thiên Cơ Khế cho Lục Diệp.

Lục Diệp cẩn thận điều tra, phát hiện điều khoản phía trên rất chi tiết, bao gồm tất cả nghĩa vụ cùng trách nhiệm của hai bên, còn có việc hỗ trợ lẫn nhau, không được sinh ra tâm hại đồng minh, càng không thể lén tiết lộ sự tồn tại của nơi này, điều này chủ yếu là phòng ngừa tu sĩ quen biết của nhau triệu tập đến đây, ví dụ như Lục Diệp nếu triệu tập Tứ sư huynh và Phong Nguyệt liền tới đây, đối với Thẩm Tiểu Miêu mà nói là rất bất lợi, nàng

phải thời thời khắckhắc lo lắng, mấy người Lục Diệp có thể sẽ nghĩ đến nàng hay không.

Chính vì những bản khoán trên chiến trường Vân Hà này nên mới xuất hiện hiện hiện tượng hợp tác ngăn ngừa giữa các tu sĩ trận doanh.

Thẩm miêu miêu thậm chí còn rất tri kỷ để lại vị trí hai ba cánh tay.

Bởi vì một chỗ linh địa nhỏ như vậy, bình thường chỉ có năm ba người tụ tập, Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu chỉ có hai người, lực phòng thủ có chút yếu ớt, nếu có thể lại có thêm mấy người, giữ vững chỗ này cũng sẽ dễ dàng hơn.

“Có một việc muốn nói trước với người.” Lục Diệp ngẩng đầu nhìn Thẩm Tiểu Miêu.

“Ừ, người nói đi.” Thẩm Tiểu Miêu gật đầu.

“Tin tức về nơi này, ta đã tiết lộ cho một vị đồng môn, nhưng ta không biết lúc nào hắn mới tới.”

“Chỉ có một người?”

“Chỉ có một người này!”

“Vậy cũng không sao, chỉ cần sau này không tùy tiện tiết lộ là được.”

“Nếu như không có vấn đề, ký Thiên Cơ Khế đi.” Lục Diệp đưa tay cắn đầu ngón tay, in dấu chỉ ấn của mình lên Thiên Cơ Khế, Thẩm Tiểu Miêu cũng giống như thế, từ nơi sâu xa, có thiên cơ rơi xuống, Thiên Cơ khế thành.

Lục Diệp thu hồi Thiên Cơ Khế.

Sau khi ký Thiên Cơ Khế, thần sắc của Thẩm Miêu không thể

ngghi ngờ là rất bình tĩnh, lúc trước nàng còn có chút cảnh giác đối với Lục Diệp.

Nàng nhìn xung quanh một chút, hỏi: “Người ở bên nào?”

Lục Diệp chỉ vào gian phòng mình đã ở đêm qua.

Thẩm Tiểu Miêu chỉ vào một gian khác: “VẬY ta ở bên này!”

Nói xong, hai tay cầm theo mép váy, vui sướng chạy vào trong phòng kia, bận rộn thu dọn một chút.

Lục Diệp vẫn tiếp tục bố trí trận pháp.

Mãi cho đến chạng vạng tối, Thẩm Tiểu Miêu mới bận rộn, lúc chạy đến thoát nhìn mặt mày xám như tro, nàng nói với Lục Diệp một tiếng: “Ta đi tìm chỗ tắm rửa.”

Chờ đến khi Lục Diệp mở đại trận phòng hộ ra, phóng lên trời, đảo mắt đã không thấy bóng dáng, cũng không biết nàng đi nơi nào.

Đợi đến đêm, Thẩm Tiểu Miêu trở về, Lục Diệp đã vào nhà nghỉ ngơi.

Tích lũy suốt một ngày một đêm, linh khí trời đất trong linh địa càng thêm nồng đậm.

Lúc Lục Diệp ở chiến trường Linh Khê cũng ra vào rất nhiều trụ sở của tông môn trung tâm, linh khí trời đất của mỗi một trụ sở trung tâm của tông môn đều cực kỳ nồng đậm, thích hợp cho các tu sĩ ở trong đó tu hành.

So sánh mà nói, linh khí trong linh địa hiện giờ, so với bất kỳ trụ địa hạch tâm nào của Linh Khê chiến trường đều nồng đậm hơn gấp hai ba lần.

Ở trong hoàn cảnh này, tu sĩ Vân Hà cảnh tu hành tự nhiên là

làm ít hưởng nhiều.

Hơn nữa, tình trạng linh địa bây giờ còn chưa hoàn toàn ổn định, đợi sau khi ổn định, nồng độ thiên địa linh khí sẽ còn tăng lên.

Đương nhiên, hiệu suất tu hành như vậy so ra kém hơn so với vận dụng linh ký, có thể ổn định lâu dài, nhân tố không xác định cướp đoạt linh ký quá nhiều.

Chương 857: Đi ra tiếp khách.

Chương 857. Đi ra tiếp khách.

Trong linh địa, Lục Diệp tùy ý ngồi trên một tảng đá, Bàn Sơn đao đặt bên cạnh, tay nâng một cuốn sách, đọc say sưa ngon lành, thỉnh thoảng lại nhét vào trong miệng một viên linh đan.

Thiên địa linh khí bên trong linh địa đã triệt để ổn định lại.

Theo Thẩm Tiểu Miêu đoán, phẩm cấp của chỗ linh địa này ước chừng là cấp độ Bính cấp, còn chưa đến cấp Ất.

Lục Diệp hơi có chút rung động, bởi vì so sánh thiên địa linh khí trong các tông môn hạch tâm ở Linh Khê chiến trường, thiên địa linh khí trong linh địa trước mắt có trình độ gấp ba bốn lần tông môn hạch tâm.

Cái này còn chưa tới Ất cấp, vậy Ất cấp lại là quang cảnh cỡ nào, giáp cấp linh địa tốt hơn thì sao?

Trách không được tu sĩ chiến trường Vân Hà cực kỳ khao khát linh địa, đối với đại đa số tu sĩ đều dựa vào thổ nạp thiên địa linh khí làm thủ đoạn tu hành chủ yếu mà nói, có một hoàn cảnh tu hành tốt thật sự quá trọng yếu, cái này liên quan đến tốc độ tu vi tiến.

Luận về kinh nghiệm lăn lộn trong chiến trường Vân Hà, Thẩm Tiểu Miêu còn phong phú hơn nhiều so với người mới đến như Lục Diệp, hai ngày nay ở chung với nhau, Lục Diệp học được không ít kiến thức, trong đó bao gồm phương pháp đánh giá phẩm cấp của Linh địa.

Theo như lời nàng nói, nếu như dùng linh khí trụ địa hạch tâm của Linh Khê chiến trường của tông môn làm tiêu chuẩn để cân nhắc mà nói, thì ở trụ địa trung tâm hạch tâm của Linh Khê chiến trường sẽ nồng đậm linh khí gấp hai lần, đây chính là linh địa cấp Đinh.

Gấp ba là Bính cấp, gấp bốn lần Ất cấp, tăng lên gấp năm lần chính là Giáp cấp.

Dựa vào tiêu chuẩn như vậy để phán đoán, linh địa nơi này đúng là cấp bậc Bính cấp và Ất cấp.

Mà giờ phút này sở dĩ hắn không tu hành trong phòng của mình, ngược lại chạy ra bên ngoài, mục đích chủ yếu là chờ đợi một hoặc hai vị đạo hữu may mắn đi ngang qua!

Trong linh địa lúc này cũng chỉ có hai người Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu, Lục Diệp là Vân Hà tăng một, Thẩm Tiểu Miêu là Vân Hà tăng năm, cho dù Lục Diệp đã bố trí rất nhiều trận pháp ở trong linh địa, lực lượng phòng thủ cũng tương đối yếu kém, cho nên bọn họ còn cần nhiều nhân thủ hơn.

Ở điểm này, ý kiến của Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu đã cùng nhất trí.

Bình thường mà nói, một chỗ linh địa cỡ nhỏ như vậy sẽ tụ tập ba đến năm người, Lục Diệp đã sớm thông báo cho Cự Giáp, cho nên còn cần một hai người đến trợ trận.

Có Thiên Cơ Khế ước trước đó ký xuống để đảm bảo, hai người cũng không nên lén lút triệu tập tu sĩ quen biết, cũng chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi, xem có thể vận khí tốt hay không, gặp được một hai nhân tuyển thích hợp hay không.

Theo cách nói của Thẩm Tiểu Miêu, một chỗ linh địa như vậy, phẩm cấp không cao không thấp, ngược lại không cần quá lo lắng

sẽ bị cường giả Vân Hà cảnh để mắt tới, bởi vì những cường giả kia càng thích thú đi chiếm cứ Ất cấp thậm chí là Giáp cấp linh địa, như vậy một chỗ linh địa nằm giữa Bính cấp đến Ất cấp, chính là thích hợp với các tu sĩ Vân Hà cảnh tầng bốn, tầng năm.

Cho nên phẩm cấp Linh địa không cao, cũng không nhất định là chuyện xấu. Nếu như Linh Địa nơi này đạt đến trình độ Giáp cấp, làm không khéo sẽ dẫn tới cường giả Vân Hà tầng tám chín cảnh, nếu thật sự như thế, Linh Địa khẳng định là không bảo vệ được.

Lục Diệp mới biết được, chỉ là một chỗ linh địa mà thôi, lại có nhiều chú ý như vậy.

Nơi này xem như rừng núi hoang vắng, cho nên ít người lui tới, Lục Diệp ở bên ngoài chờ đợi cả ngày, cũng không thấy một bóng người nào.

Ngày thứ hai đến phiên Thẩm Tiểu Miêu trực bên ngoài phòng thủ.

Vừa tiến vào chiến trường Vân Hà, đương nhiên Lục Diệp muốn dùng nhiệm vụ chủ yếu để tăng tu vi của bản thân lên, chỉ khi tu vi tăng lên, hắn mới có thể đủ sức tự bảo vệ mình.

Cho nên mấy ngày nay hắn tu hành không buông lỏng chút nào, nuốt vào đại lượng Nguyên Linh Đan, hơn nữa lại thêm linh khí nồng đậm trong linh địa, dòng sông linh lực trong cơ thể ngày càng khỏe mạnh.

Tu hành Vân Hà cảnh chính là muốn tăng cường linh lực trường hà, đột phá một cực hạn, tu vi sẽ tăng lên một tầng, thẳng đến khi linh lực tràn ngập toàn thân, hóa thành một hồ nước linh lực, mới trở thành Chân Hồ.

Đang tu hành, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện của

Thẩm Tiểu Miêu truyền đến, đồng thời truyền đến còn có một giọng nói khác.

Lục Diệp để quyển sách trong tay xuống, lẳng lẳng lắng nghe.

Một lát sau, chỉ nghe Thẩm Tiểu Miêu ở bên ngoài hô: "Diệp đạo hữu, đi ra tiếp khách."

Lục Diệp nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, đứng lên, đẩy cửa đi ra.

Chỉ thấy Thẩm Tiểu Miêu đứng trong đại trận, bên ngoài màn sáng đại trận có một thân ảnh khác đang đứng, rõ ràng cũng là một nữ tử, biểu tình nhu nhược, khóe mắt có một nốt ruồi lệ, khiến người ta thấy mà yêu thương.

Thẩm Tiểu Miêu nhiệt tình chào hỏi: "Diệp đạo hữu, có một vị đạo hữu không có nhà để về, nàng tên là..."

"Nguyễn Kinh Trúc." Nữ tử ở ngoài đại trận nhẹ nhàng thi lễ một cái, thanh âm cũng nhu nhược yếu ớt, hoàn toàn khác với Thẩm Tiểu Miêu lúc nào cũng tùy ý.

"Đúng vậy, nàng tên Nguyễn Kinh Trúc." Thẩm Tiểu Miêu gật đầu, "Diệp đạo hữu, ta đã hỏi qua, Nguyễn đạo hữu nguyện ý ở lại, thực lực của nàng không tệ, có Vân Hà tầng bốn, cũng phù hợp với yêu cầu của chúng ta."

Nguyễn Kinh Trúc hai tay đặt ở trước bụng, lại dịu dàng thi lễ một cái: "Được hai vị nhận không rời không bỏ, nếu có thể thu lưu, tất cùng hai vị đạo hữu cùng tiến cùng lui."

Lục Diệp nhìn nàng một hồi, khẽ vuốt cằm, lấy ra đại trận ngọc giác mở ra đại trận phòng hộ, để cho Nguyễn Kinh Trúc đi vào, lại lấy ra Thiên Cơ kế mà trước đó hắn đã ký với hai người Thẩm Tiểu Miêu: "Tự mình xem đi, nếu như không có vấn đề thì ký đi."

Nguyễn Kinh Trúc nhận lấy, cẩn thận quan sát một hồi, mỉm cười nói: "Không thành vấn đề."

Nói như vậy, hắn duỗi một ngón tay để vào trong miệng cắn nát, sau đó ấn chỉ vào Thiên Cơ Khế.

Chương 858: Đi ra tiếp khách.

2

Chương 858. Đi ra tiếp khách. 2

Lục Diệp cất kỹ Thiên Cơ Khế.

Thẩm Tiểu Miêu ở một bên vỗ tay nói: "Cứ như vậy, chúng ta sẽ có ba người, tính cả vị đồng môn của Diệp đạo hữu còn chưa tới kia, đã có bốn người, cho nên nhiều lắm còn có thể thu nhận thêm một người, ta cảm thấy chọn người cuối cùng này tùy duyên là được, không cần cưỡng cầu, hai vị cảm thấy thế nào?"

"Có thể." Đương nhiên Lục Diệp không có ý kiến gì.

Nguyễn Kinh Trúc vừa tới, càng không có ý kiến, mỉm cười nói: "Nghe tỷ tỷ."

Thẩm Tiểu Miêu cười rạng rỡ: "Vậy cứ quyết định như vậy đi, thiên sơn vạn thủy, chúng ta có thể cùng tụ họp một chỗ cũng là duyên phận, cuộc sống sau này phải dựa vào hai vị nhiều hơn đấy."

Nguyễn Kinh Trúc mỉm môi cười nói: "Tỷ tỷ nói gì vậy, là ta muốn dựa vào tỷ tỷ mới đúng."

Lục Diệp đã quay người đi vào trong phòng, tiếp tục tu hành.

Chỉ nghe bên ngoài Thẩm Tiểu Miêu cùng Nguyễn Kinh Trúc nói: "Người này tính cách có chút nặng nề, nhưng người không xấu, người từ từ tiếp xúc sẽ biết."

"Ừm ừm."

"Muội muội mới đến, ta dẫn muội đi thu dọn chỗ ở, muội muốn ở chỗ nào? Nơi này có mấy gian phòng trống, ta ở bên này."

"VẬY ta làm hàng xóm với tỷ tỷ."

"Rất tốt."

Trong phòng, Lục Diệp chau mày, hần cảm thấy nữ nhân này quả nhiên rất kỳ quái, rõ ràng vừa mới quen biết không lâu, lại có thể quen thuộc như vậy, thật là kỳ quái.

Bên trong linh địa nhiều thêm một người Nguyễn Khinh Trúc, Vân Hà tu vi tăng bốn cũng coi như không tệ, lực lượng phòng thủ tự nhiên sẽ gia tăng. Lại dựa vào Lục Diệp bố trí rất nhiều trận pháp, một chỗ linh địa như vậy người khác muốn đánh hạ, trừ phi có ưu thế nhân số hoặc là ưu thế thực lực tuyệt đối.

Bằng không bình thường ba, năm người tới căn bản không đáng chú ý.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Lục Diệp trầm mê tu hành không thể tự kiểm chế, Nguyên Linh đan từ bản tông mang ra nhanh chóng tiêu hao.

Chợt phát hiện, linh đan này, mang ra có chút ít, chủ yếu là hần không nghĩ tới bên trong chiến trường Vân Hà lại có bộ đáng như vậy, hần ở trong chiến trường Linh Khê có thể thông qua giết địch thu được vật tư tu hành, nhưng đến tận bây giờ bên này chiến trường Vân Hà vẫn chưa giết một người, điều này làm cho linh đan mang ra có chút không đủ dùng.

Hần tu hành chủ yếu theo phương thức chính là nuốt linh đan, linh đan không đủ còn tu hành như thế nào.

Lấy ra Thập Phân Đồ điều tra, cách nơi đây tám trăm dặm có một Thiên Cơ thương minh, đối với hần bây giờ cũng không tính là quá xa, ngự khí phi hành một lần cũng chỉ mất gần nửa ngày.

Hôm sau, hắn đi ra gian phòng của mình, đi vào gian phòng Thẩm Tiểu Miêu cách đó không xa, đưa tay gõ cửa.

Cửa mở, Thẩm Tiểu Miêu nghi hoặc nhìn hắn: "Diệp đạo hữu có việc?"

"Ta muốn đi ra ngoài một chuyến."

"Ừm." Thẩm Tiểu Miêu gật đầu, "Vậy người mau đi về nhanh."

Lục Diệp giao ngọc giác điều khiển đại trận cho nàng: "Lúc ta không ở đây, tự các người cẩn thận một chút."

"Yên tâm, chúng ta sẽ bảo vệ tốt!" Thẩm Tiểu Miêu vỗ ngực đảm bảo, làm Lục Diệp không cần thận nhìn thêm hai lần.

Lục Diệp tế ra linh chu, phóng lên trời.

Cửa phòng cách vách mở ra, Nguyễn Kinh Trúc nhô đầu ra, tò mò hỏi: "Diệp đạo hữu đi đâu rồi?"

Thẩm Tiểu Miêu lắc đầu: "Ta không có hỏi, hắn chỉ nói muốn đi ra ngoài một chuyến, không cần phải để ý đến hắn, người lớn như vậy."

Nguyễn Kinh Trúc nhếch miệng cười một tiếng.

Ngự khí mà đi, nhanh như điện chớp, một đường đi về phía Thiên Cơ thương mình.

Mấy ngày nay tu hành, mặc dù tu vi của Lục Diệp không có đột phá, nhưng linh lực tích lũy đã đến một loại cực hạn, Lục Diệp cảm giác có lẽ mình sắp đột phá, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng nữa thôi.

Nhưng dẫu sao hắn cũng chỉ đột phá cảnh giới Vân Hà tầng hai, dẫu mắt khắp chiến trường Vân Hà vẫn là nhóm áp chót.

Nhưng hành trình ngàn dặm mới bắt đầu dưới chân, cơm phải ăn từng miếng từng miếng.

Trước mặt Thiên Cơ thương mình, Lục Diệp ấn thân hình xuống, cất bước đi vào.

Tìm một quán sữ Thương Minh, bỏ ra rất nhiều linh thạch mua một đám Nguyên Linh đan, chỉ để lại một chút dự phòng.

Hắn từ bản tông mang ra linh thạch cũng không tính là quá nhiều, lần này nếu linh đan tiêu hao hết, hắn phải nghĩ biện pháp đi tìm vật tư tu hành.

Làm sao tìm được là một vấn đề, đang muốn rời đi, quán sữ Thương Minh kia nói: "Đêm nay Thương Minh sẽ có một cuộc đấu giá linh ký, trong đó có một cái linh ký màu tím, nếu khách nhân có hứng thú, không ngại ở lại xem một chút."

Đương nhiên là Lục Diệp có hứng thú, thứ linh ký này có trợ giúp rất lớn đối với việc tăng cường tu vi, lúc trước hắn nhận được một đạo linh ký màu tím và một đạo màu xanh lá, từ sau khi dùng linh ký tu hành, đối với loại cảm giác nhanh chóng tăng lên này liền nhớ mãi không quên.

Chỉ tiếc loại chuyện linh ký trời ban này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, những ngày nay cũng không gặp lại nữa.

Linh ký đấu giá đều là lấy công huân làm lợi thế, thứ công huân này hắn còn hơn bảy vạn, phóng tầm mắt toàn bộ chiến trường Vân Hà, so với công huân của hắn hẳn là không có mấy người.

Trên tay có nhiều công huân như vậy, hắn không sợ bất kỳ đối thủ nào khi bán đấu giá.

Trước đó vài ngày, khi Lục Diệp vừa mới tiến vào Vân Hà chiến trường, đã muốn cảm nhận một chút linh ký bán đấu giá, chỉ

tiếc lần đầu giá kia của người ta mới trôi qua hai ngày, không tới kịp thời điểm tốt.

Lần này rút cuộc hẳn cũng có cơ hội cảm thụ một chút, lúc này mới quyết định ở lại.

Đưa tin cho Thẩm Tiểu Miêu, nói với nàng sẽ về muộn một chút, Thẩm Tiểu Miêu nhanh chóng phản hồi, tỏ vẻ đã biết, lại dặn dò hẳn chú ý an toàn, để Lục Diệp cảm nhận được một chút ấm áp ở chiến trường Vân Hà không quen thuộc này.

Chương 859: Linh ký bán đấu giá

Chương 859. Linh ký bán đấu giá

Thẩm Tiểu Miêu và Nguyễn Khinh Trúc đều lưu lại lạc ấn của nhau, dù sao cũng đã ký vào Thiên Cơ khế, là đồng bọn có thể tín nhiệm công thủ đồng minh.

Ở lại bên trong thương minh đến ban đêm, linh ký đã bắt đầu đấu giá.

Không giống như Lục Diệp suy nghĩ, mỗi tu sĩ tham dự đấu giá đều được đưa đến một đồ chơi nhỏ không biết được chế tác từ tài liệu gì từ Thiên Cơ thương minh, vật này ước chừng dài bằng ngón tay, thoát nhìn giống như một cây ngón tay ngọc.

Sau khi được quản sự của Thương Minh báo cách dùng, Lục Diệp liền nắm lấy ngọc chỉ của mình ở trong phòng riêng, tâm thần đắm chìm trong đó.

Chỉ một thoáng, cảnh tượng biến ảo, có chút tương tự với mỗi lần hấn tiến vào bảo khố Thiên Cơ, tâm thần thoáng cái xuất hiện trong một căn phòng nhỏ bị phong bế.

Trong căn phòng nhỏ không có thứ gì khác, chỉ có từng cái linh ký đang lơ lửng giữa không trung, màu trắng nhiều nhất, phải hơn trăm

Cũng không biết là người may mắn nào đoạt được linh ký màu tím này, mình không cần lấy ra đấu giá.

Cũng có thể lý giải, dù sao các tu sĩ tu hành tiêu hao tài nguyên

quá nhiều, rất nhiều tu sĩ đều rất túng quẫn, điều này cũng không vì tu vi của tu sĩ tăng lên.

Bên cạnh mỗi một tấm linh ký có đánh dấu con số, lúc Lục Diệp chú ý, những con số này đang không ngừng biến hóa.

Nhìn một lát, trong lòng Lục Diệp sáng tỏ, con số biến hóa của linh ký bên cạnh, đại biểu cho giá cả của đạo linh ký này.

Giờ này khắc này, khẳng định có rất nhiều tu sĩ đang giống như mình, tâm thần đắm chìm trong tiểu không gian tham dự đấu giá.

Phương thức này ngược lại là rất mới lạ, bởi vì tất cả người bán đấu giá đều sẽ không đối mặt với nhau, kể từ đó, không ai biết rõ rốt cuộc là người nào ra giá, dù cho có người mua được linh ký màu tím tốt nhất, cũng hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị người khác nhìn chằm chằm vào.

Lục Diệp mơ hồ suy đoán, loại phương thức bán đấu giá này có liên quan đến công huân đấu giá, đối với các tu sĩ, nơi có thể dùng đến công huân chỉ có Thiên Cơ bảo khố.

Đây hẳn là có Thiên Cơ tham dự đấu giá, nếu không sẽ không thể nào vận dụng được công huân.

Giá trị của linh ký bao nhiêu, ít nhiều cũng là vấn đề.

Suy nghĩ một chút, Lục Diệp truyền tin cho Thẩm Tiểu Miêu, hỏi thăm một chút.

"Người ở Thiên Cơ thương mình à?" Thẩm Tiểu Miêu phát hiện, "Nếu là linh ký, giá trị của linh ký màu trắng trên dưới hai trăm điểm công huân, vượt qua hai trăm hai mươi thì không cần để ý, những linh ký khác người dựa theo tỷ lệ mà tính một chút sẽ biết."

Lục Diệp nói một tiếng cảm tạ.

Linh ký màu trắng trên dưới hai trăm điểm công huân, màu xanh lá chính là sáu trăm điểm, màu lam chính là một nghìn tám trăm điểm, màu tím thì năm ngàn bốn trăm điểm công huân, về phần thứ mà Lục Diệp chưa bao giờ thấy qua, mỗi một đạo giá trị đều là một vạn sáu nghìn hai trăm điểm.

Theo cách nói của Thẩm Tiểu Miêu, giá cả nếu như vượt qua một thành, sẽ không có lợi.

Trong lòng hắn có một tiêu chuẩn để cân nhắc, lúc này Lục Diệp lại nhìn về phía từng đạo linh ký kia, phát hiện đúng như Thẩm Tiểu Miêu nói.

Mỗi một đạo linh ký màu trắng, giá cả đều khoảng hai trăm, lục sắc thì khoảng sáu trăm, lam ở khoảng một nghìn tám trăm điểm, còn một đạo màu tím duy nhất thì đã có giá năm nghìn năm trăm điểm.

Lục Diệp đương nhiên là nhìn chăm chăm vào màu tím, đưa tay điểm một cái trên linh ký màu tím kia, linh ký lập tức tỏa ra hào quang, giá cả biến thành năm nghìn năm trăm năm mươi điểm.

Thấy một màn như vậy, Lục Diệp ẩn ẩn suy đoán, liền lại hướng một cái thẻ màu trắng điểm tới, giá cả biến hóa, linh thẻ màu trắng cũng tỏa ra hào quang.

Quả nhiên là thế, có linh ký nở rộ đại biểu chính là mình ra giá, hơn nữa là đang cầm tiêu chuẩn, những thứ không có linh quang nở rộ, đại biểu mất đi tư cách cầm tiêu chuẩn hoặc là không có ra giá.

Lục Diệp hiểu rõ những thứ này, bắt đầu tham dự đấu giá.

Chỉ chốc lát sau, lượng lớn linh ký thả ra quang mang, nhưng

rất nhanh, những linh ký nở rộ hào quang kia liền từng cái ảm đạm, không thể nghi ngờ là có người ra giá vượt qua hẳn.

Trên tay có hơn bảy vạn công huân, Lục Diệp sao có thể sợ ai chứ, tiếp tục ra giá!

Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng có linh ký biến mất trong hư không, điều đó đại biểu đã bị người vô đi.

Lục Diệp có mười mấy đạo linh ký màu trắng, giá cả đều là hai trăm hai mươi xuống, coi như có thể chấp nhận được.

Một lát sau, hẳn lại cầm lên mấy sợi màu xanh lá cùng hai luồng màu lam.

Từng đạo linh ký liên tiếp biến mất không ngừng, cho đến cuối cùng, trong sân cũng chỉ còn lại linh ký màu tím kia.

Lúc này, giá cả của linh ký màu tím đã lên tới năm nghìn chín trăm điểm.

Nếu như theo kinh nghiệm Thẩm Tiểu Miêu truyền thụ, một đạo màu tím linh ký nếu như vượt qua sáu ngàn điểm, vậy thì không có lợi.

Nhưng giờ phút này Lục Diệp chỉ muốn nhanh chóng tăng tu vi của mình lên, tiêu nhiều công huân một chút thật ra cũng có thể chấp nhận được.

Linh ký màu tím nở rộ hào quang bỗng nhiên ảm đạm xuống, giá biến thành năm ngàn chín trăm năm mươi điểm, không thể nghi ngờ là người khác ra giá vượt qua Lục Diệp.

Chương 860: Linh ký bán đấu giá 2

Chương 860. Linh ký bán đấu giá 2

Lục Diệp lập tức lần nữa tăng giá...

Người tới ta đi, cùng đối thủ cạnh tranh không biết tên kia giao phong mấy hiệp, cuối cùng giá cả ổn định ở sáu ngàn hai trăm điểm.

Đối phương không ra giá nữa, không biết là đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của hắn hay là điều hắn mong muốn.

Đợi trong giây lát, linh ký màu tím lóe sáng chớp chồn ba lần, tỏa sáng rực rỡ.

Lúc trước mỗi lần đánh linh ký đều là như vậy, Lục Diệp lập tức hiểu rõ, linh ký này xem như là của mình.

Đưa tay gỡ linh ký màu tím kia xuống, thu vào trong không gian trữ vật của mình.

Hội đấu giá kết thúc, Lục Diệp tâm thần rời khỏi gian phòng nhỏ kia.

Tra xét thu hoạch, mười lăm đạo Linh Ký màu trắng, sáu đạo màu xanh lá, hai đạo màu lam, một đạo màu tím, tiêu tốn công huân khoảng chừng hơn một vạn sáu ngàn tám trăm. Vốn là hơn bảy vạn, nhưng cuối cùng chỉ còn lại hơn năm vạn bảy nghìn.

Thu hoạch lớn, Lục Diệp không thể nghi ngờ là rất hài lòng, có nhiều linh ký như vậy, trở lại Linh Địa bên kia chỉ cần bế quan

mấy ngày, Vân Hà tăng hai sẽ ở trong tầm tay, Vân Hà tăng ba đại khái không có hi vọng gì, nhưng cũng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian khổ tâm tu hành.

Ra khỏi Thiên Cơ thương minh, trăng sáng sao thưa.

Đối với tu sĩ Vân Hà cảnh có tu vi không cao như Lục Diệp mà nói, ban đêm thật ra không thích hợp lên đường, lựa chọn tốt nhất là ở lại Thiên Cơ thương minh một đêm.

Nhưng cân nhắc đến mình không ở trong linh địa, lực lượng phòng ngự của linh địa giảm mạnh, Lục Diệp chỉ có thể khởi hành suốt đêm.

Ánh trăng chiếu xuống, linh chu bay vút, Hồ Phách ngồi xồm trên bả vai Lục Diệp, tinh thần vô cùng phấn chấn.

Từ sau khi học theo phương thức tu hành của Cự Giáp phun ra nuốt vào nguyệt hoa, dưới thời tiết như vậy, Hồ Phách là vui vẻ nhất, ngồi xồm trên vai Lục Diệp, theo sự thổ nập của nó, mắt thường cũng có thể thấy được nguyệt hoa bị nó hút vào trong bụng.

Một đường bay nhanh.

Đang lúc phi hành, Lục Diệp chợt nhìn thấy một đạo lưu quang cấp tốc lướt về phía mình, tốc độ cực nhanh.

Nhìn tư thế này, rõ ràng là hướng mình đi tới.

Sắc mặt Lục Diệp trầm xuống, thầm nghĩ bản thân thật đúng là xui xẻo, mặc dù không biết đối phương có ý đồ gì, nhưng chỉ nhìn tư thế đã biết đối phương không có ý tốt lành gì.

Xem tốc độ của đối phương và ba động linh lực như có như không thì người tới tối thiểu cũng có tu vi Vân Hà tăng tám.

Sau khi tiếp xúc với mấy tu sĩ Vân Hà cảnh, Lục Diệp đối với phán đoán tu vi cao thấp của người khác cũng có một bộ tiêu chuẩn của mình, không dám nói hoàn toàn chính xác, ít nhất thì sai lầm không lớn.

Không phải là đối thủ!

Lục Diệp lập tức thay đổi phương hướng, Phong Hành gia trì, vội vàng chạy trốn.

Người phía sau đuổi theo không bỏ.

Thực lực chênh lệch quá lớn, dù cho gia trì Phong Hành linh văn, khoảng cách giữa hai bên cũng đang chậm rãi rút ngắn, khi Lục Diệp đang suy nghĩ có nên thôi động Phi Dực hay không, giọng nói Y Y bỗng nhiên vang lên: "Lục Diệp, người nọ không thích hợp lắm, hình như đã ngã xuống rồi."

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, phát hiện đạo lưu quang đuổi theo hắn lúc này đã trở nên âm đậm đến cực điểm, bên trong lưu quang, một đạo thân hình chặt vật hướng phía dưới rơi xuống, mặc dù nỗ lực muốn ổn định, nhưng thủy chung không cách nào như ý nguyện.

Gia hỏa này... bị thương rồi?

Lục Diệp dừng thân hình, trơ mắt nhìn đối phương chặt vật rơi trên mặt đất, nếu không phải lúc tới gần mặt đất cưỡng ép ổn định thân thể, lần này chỉ sợ thật sự muốn ngã chết.

Nếu đối phương có thân thể hoàn hảo, đương nhiên là Lục Diệp sẽ không đi được bao xa, nhưng nếu đối phương bị thương nặng, hắn cũng không cần phải kiêng kị như vậy.

Hiện tại suy nghĩ lại, đối phương đến tìm mình, có lẽ cũng không có ác ý gì, mà là muốn mình cứu hắn?

Lục Diệp đứng nguyên tại chỗ suy tư một chút, sau đó hần lao về phía người nọ ngã xuống.

Một lát sau, hần thấy được một thân ảnh toàn thân máu tươi, tựa vào một cây đại thụ, trên người đối phương xác thực bị trọng thương, trước ngực là một lỗ thủng lớn cỡ nắm tay, mơ hồ có thể thấy được nội tạng nhúc nhích, thương thế không chỉ ở chỗ này, toàn thân đối phương, tràn đầy vết thương, xem ra đã trải qua một trận đại chiến thảm liệt.

Thương thế như vậy... không sống nổi!

Bản thân Lục Diệp cũng thường xuyên bị thương, cho nên thương thế rất nặng, vừa liếc mắt liền có thể nhìn ra.

Ngồi tựa trên đại thụ, người nọ nhẹ nhàng hít thở, mơ hồ phát hiện, mở mắt ra, nhìn thẳng vào mắt Lục Diệp.

Hần nắm chặt trường kiếm nhuốm máu trên tay, cười sầm sẫm với Lục Diệp, dùng giọng nói vô cùng suy yếu nói: "Đạo hữu chạy thật nhanh!"

"Đuổi theo ta làm gì?" Lục Diệp khó hiểu, tên này giống như sắp chết rồi, vì sao còn muốn đuổi theo mình, làm hần cho rằng đối phương không có ý tốt, lo lắng hãi hùng một hồi.

Đối phương mở miệng nói: "Sống không nổi, thật vất vả đụng phải một người, muốn ủy thác đạo hữu làm chút chuyện."

"Chuyện gì?"

"Giúp ta đem thanh kiếm này chuyển giao cho Thần Hành tông." Người nọ giờ trường kiếm nhuốm máu trong tay lên.

"Thần Hành tông... tông môn Vạn Ma lĩnh?" Lục Diệp trong lòng khẽ động, nếu như nhớ không lầm, hần ở Linh Khê chiến trường thu tiền bình an của tông môn này.

Nói cách khác, tông môn này là thượng tam phẩm tông môn, ở giới hạch tâm của Linh Khê chiến trường có nơi trú đóng của riêng mình.

"Đạo hữu chính là người Hạo Thiên minh?" Người nọ từ trong giọng nói của Lục Diệp mơ hồ nghe ra một chút tin tức.

Lục Diệp im lặng.

"Không sao, chỉ giao một thanh kiếm, có thể ủy thác Thiên Cơ thương minh, không cần đạo hữu tự mình đi một chuyến. Nếu đạo hữu có thể đáp ứng, tài vật trên người ta ngoại trừ chuỗi kiếm này, toàn bộ quy về đạo hữu. Không dối gạt đạo hữu, kỳ thật ta cũng tương đối giàu có."

"Có thể." Lục Diệp gật đầu.

Chỉ chuyển giao một thanh kiếm, hơn nữa là ủy thác chuyển giao Thiên Cơ thương minh, không có chuyện gì khó.

"Tốt lắm." Người nọ trầm tĩnh lại, cười khỏ một tiếng: "Tu hành tới giờ, cuối cùng vẫn là công dã tràng."

Lục Diệp không nói gì, không rơi vào bước đường của người ta, không nhận thức được tâm tình của người ta như thế nào, nhưng tu hành giới vẫn luôn như vậy, sinh sinh tử tử.

Chương 861: Vận thế...

Chương 861. Vận thế...

"Rút đao đi." Dưới đại thụ, người nọ dựa vào thân cây kia thần sắc thản nhiên nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp lẳng lẳng nhìn hắn.

"Ta là Vân Hà tăng bảy, tu vi của người hắn sẽ không quá cao, giết ta, tối thiểu cũng có thể có mấy trăm điểm công huân, cũng coi như là phần tạ lễ cuối cùng ta tặng cho đạo hữu."

Trong chiến trường Linh Khê, vượt cấp giết địch là có số lượng gấp mấy lần ban thưởng, quy tắc này chẳng những áp dụng ở Linh Khê chiến trường, tại chiến trường Vân Hà, thậm chí toàn bộ tu hành giới Cửu Châu đều thích hợp.

Hơn nữa số lượng công huân mà bản thân tu sĩ Vân Hà cảnh đại biểu còn cao hơn nhiều so với Linh Khê cảnh.

Tại Linh Khê cảnh cấp độ này, căn cơ tu vi mấy cảnh giới chính là vài, tỉ như tu sĩ Linh Khê cảnh tầng năm, tượng trưng cho số lượng là năm điểm công huân, cơ sở Linh Khê cảnh tầng chín chính là chín điểm, Thiên Thất là mười điểm, Thiên Cửu là mười hai điểm.

Đến Vân Hà cảnh, số lượng gia tăng rất nhiều.

Cơ sở tầng một Vân Hà là hai mươi điểm công huân, lên cao mỗi lần tăng lên một cảnh giới, số lượng đều tăng năm điểm.

Như người sắp chết trước mắt này, tu vi Vân Hà tầng bảy, số lượng bản thân chính là năm mươi điểm công huân, nếu Lục Diệp

lấy tu vi Vân Hà tăng một chém giết, như vậy chính là vượt qua sáu tiểu cấp độ giết địch, lấy được công huân sẽ là cơ số gấp bảy lần, cũng chính là có thể cầm ba trăm năm mươi điểm công huân.

Không thể phủ nhận, đối với bất cứ tu sĩ nào mà nói đều có giá trị không nhỏ.

Ba trăm năm mươi điểm công huân, có thể mua một đạo rưỡi Linh ký màu trắng.

Vượt cấp giết địch còn có nhiều phần thưởng hơn, nhưng trên chiến trường Vân Hà, tu sĩ tu vi cao chém giết tu sĩ có tu vi thấp cũng sẽ không có trừng phạt, điểm này không quá giống với chiến trường Linh Khê.

Trong Linh Khê chiến trường nếu là ý mạnh hiếp yếu, thiên cơ dựa vào phương thức khấu trừ công huân để trừng phạt, đó là thiên cơ một loại bảo hộ đối với tu sĩ tu vi thấp, cho nên toàn bộ Linh Khê chiến trường mới có thể phân ra vòng ngoài cũng rõ ràng, vòng trong và vòng tròn hạch tâm.

Nhưng tu sĩ tu hành đến Vân Hà cảnh, đã vượt qua giai đoạn tu hành ban đầu, người nào nên chọc, người nào không nên chọc thì luôn rõ ràng, nếu chọc người không nên chọc dẫn đến bị giết cũng là đáng đời.

Thiên Cơ chỉ biết bảo vệ những tu sĩ vừa bước vào giới tu hành không bao lâu, đối với tu sĩ Vân Hà cảnh đều mặc kệ.

"Không cần, lấy tiền của người, trừ họa thay người, thanh kiếm này của người, ta sẽ ủy thác Thiên Cơ thương minh chuyển giao cho Thần Hành Tông."

Từ khi Lục Diệp tu hành đến nay, hắn đã giết rất nhiều người của Vạn Ma lĩnh, đối với hắn mà nói, giết tu sĩ Vạn Ma lĩnh đương nhiên không có chướng ngại tâm lý nào, nhưng nếu thật sự để cho

hắn giết một người sắp chết không hề có chút phản kháng như vậy, thật sự là có chút xuống tay không được.

Người nọ cười khổ một tiếng: "Xin đạo hữu cho ta được chết thống khoái, chờ chết như vậy... Thật quá dày vò."

Lục Diệp cạn lời, lúc này mới từ từ rút Bàn Sơn đao ra.

Người nọ buông lỏng trường kiếm trong tay ra, nhắm chặt hai con ngươi.

Dưới sự thôi động linh lực, khoảng cách vài chục trượng trong nháy mắt bị đột phá, Bàn Sơn Đao đâm thẳng vào ngực đối phương.

Có lẽ là đau đớn kích thích, người nọ bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, theo bản năng giơ tay bắt lấy cánh tay Lục Diệp, dùng sức mạnh to lớn, làm cho Lục Diệp cảm thấy đau đớn.

Nhưng rất nhanh, lực lượng người kia tiêu tán, tay nâng lên vô lực rũ xuống, thần thái trong mắt cũng nhanh chóng tiêu tán.

Lục Diệp rút đao ra, mang theo một chùm nhiệt huyết, thấy ánh mắt người kia vẫn trợn to như cũ, liền giơ tay đóng lại tầm mắt của hắn.

Không thân cũng không có bất kỳ giao tình nào, giết chết đối phương như vậy, ngược lại Lục Diệp cũng không có quá nhiều dao động tâm lý, chẳng qua là tu sĩ, hơn nữa người ta đã là một vị tu sĩ Vân Hà tầng thứ bảy, trên chiến trường Vân Hà này vẫn như cũ không tránh khỏi vận mệnh thân tử đạo tiêu, điều này làm cho Lục Diệp càng cảm nhận được sự tàn khốc của tu hành giới, cũng làm cho hắn âm thầm tự xét lại bản thân, ngày sau hành tẩu Vân Hà chiến trường, nhất định phải cẩn thận hơn nhiều mới phải.

Nơi này không phải Linh Khê chiến trường mà hắn có thể xưng

vương xưng bá, nơi này có quá nhiều người có thể dễ dàng đẩy hẳn vào chỗ chết.

Y Y lắc mình đi ra, đứng ở bên cạnh Lục Diệp, cảm xúc giống như có chút sa sút.

Lục Diệp tiến lên, tháo túi trữ vật bên hông người nọ xuống, lại nhặt trường kiếm nhuốm máu trong tay hẳn lên, từ trong túi trữ vật của mình lấy ra một cái khăn vải, lau sạch máu tươi trên trường kiếm.

Hắn không biết thanh trường kiếm này có ý nghĩa gì đối với tu sĩ kia, sắp chết còn phải tìm người đưa trường kiếm về sư môn của mình, giờ phút này xem kỹ, trên chuôi trường kiếm, có khắc hai chữ nho nhỏ.

Khinh Vân!

Giống như là kiếm danh, lại giống như tên người, ai biết được?

Xác xuất lớn là loại sau, đây có thể là tín vật đính ước của hắn cùng với một nữ tử, nếu không không thể không cố chấp đưa kiếm trở về như vậy.

"Lục Diệp, ta có thể chôn hẳn không?" Y Y đột nhiên hỏi.

Lục Diệp giết nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, đây là người đầu tiên nàng có lòng tốt muốn an táng đối phương.

"Nên như vậy."

Bất kể nói thế nào, đều cầm tiền tài của người ta chôn cất người, để cho họ an nghỉ, tiện tay mà thôi.

Nhưng mà Lục Diệp không dám lưu lại tại chỗ quá lâu, bởi vì người này đã bị trọng thương, không biết có thể có cường địch

đuổi giết tới đây hay không, cho nên hắn liền mang theo thi thể người kia bay rất xa, thẳng đến một nơi non xanh nước biếc mới dừng lại.

Chương 862: Vận thể... 2

Chương 862. Vận thể... 2

Cùng Y Y ra tay, tìm một chỗ đào ra một cái hố to, cẩn thận chôn cất người ta.

Y Y lại cúi đầu bái vài cái với mộ phần của người này, lúc này mới trở lại trong cơ thể Hồ Phách.

Vốn còn muốn chạy về Linh địa, lúc này lại muốn quay về Thiên Cơ thương mình, nửa đường, Lục Diệp thoáng nghiêng cứu một chút thanh trường kiếm có khắc hai chữ Vân Nhị kia, không phát hiện có chỗ nào đặc biệt, cũng chỉ là một kiện linh khí trung phẩm có mười tám đạo cấm chế, giá trị đến mấy trăm điểm công huân.

Lục Diệp lại lấy túi trữ vật của đối phương ra, thử mở khóa cấm chế.

Nói đi nói lại, từ khi tiến vào chiến trường Vân Hà, hắn đã phát hiện vận khí của mình rất không tệ.

Mới vừa vào không bao lâu, đã đụng phải Thiên Cơ chúc phúc, đám mây bốn màu kia còn may mắn đậu ở trên đầu hắn, mặc dù trong quá trình tranh đoạt cũng không như ý, chỉ được một đạo lục sắc linh ký, nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho người ta ngoài ý muốn, có người đem một đạo tử sắc linh ký đưa tới cửa, vô có có lợi cho hắn.

Sau đó đi đến một nơi nghỉ chân, linh tuyến khó gặp một lần khôi phục cũng có thể để cho hắn đụng phải, lấy không được một chỗ linh địa.

Tối nay cũng thế, vốn dĩ hắn có thể lựa chọn quay trở lại Thiên Cơ thương mình trong vòng một đêm, nhưng bởi vì trong lòng là vùng đất linh thiêng nên hắn vẫn quyết định đi suốt đêm, đang lo lắng về vấn đề vật tư tu hành thì lại có người chết đến trước mắt hắn, bây giờ túi trữ vật đều nằm trong tay hắn.

Nếu như lúc trước quyết định ở lại Thiên Cơ thương mình một đêm, không thể nghi ngờ sẽ bỏ lỡ chuyện tốt như vậy.

Hắn ở trên chiến trường Linh Khê cũng không có loại vận khí tốt này!

Nếu như tình cờ gặp một hai lần thì cũng thôi đi, nhưng quan trọng là hắn chỉ đắm đầu vào chiến trường Vân Hà được có mười ngày, chuyện tốt như vậy hắn sẽ đụng phải vài lần.

Điều này không chỉ đơn thuần là vận khí tốt có thể giải thích.

Lục Diệp mơ hồ hoài nghi, chuyện này có liên quan tới việc mình được Thiên Cơ chúc phúc khi tấn thăng Vân Hà.

Thiên Cơ chúc phúc làm ra thanh thế ầm ầm như vậy, kết quả mang đến chỗ tốt cho hắn lại là không hết nhân ý, Lục Diệp vẫn luôn cảm thấy Thiên Cơ chúc phúc có chút tiếng sấm lớn, cảm giác như hạt mưa nhỏ.

Nhưng nếu có ít chỗ tốt là không nhìn thấy được.

Ví dụ như vận khí!

Vận khí thứ này rất kỳ diệu, người vận khí tốt có thể một bước lên mây, vận khí không tốt uống nước lạnh đều tê răng, Lục Diệp vẫn luôn cảm thấy vận khí của mình bình thường không có gì lạ, không có lý nào khi tiến vào chiến trường Vân Hà lại bỗng nhiên chuyển vận.

Nếu như liên quan đến thiên cơ chúc phúc mà lúc trước đã trải

qua, vậy thì có thể nói được rồi.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Lục Diệp, về phần có phải hay không, còn phải nghiệm chứng về sau.

Với tạo nghệ Linh Văn chi đạo của Lục Diệp bây giờ, mở khóa cấm chế của túi trữ vật thật sự quá đơn giản, chỉ một lát sau, khóa cấm chế đã được mở ra.

Lục Diệp tìm kiếm một phen.

Kết quả phát hiện người nọ nói không sai, so sánh với những tu sĩ Vân Hà cảnh khác, người này thật sự rất giàu có.

Một ít khoáng vật hiếm lạ cùng linh hoa dị thảo không biết tên tạm thời không đề cập tới, đây hẳn là người nọ ở trong tu hành thu thập hoặc là giết địch thu được, sở dĩ sẽ có suy đoán như vậy, là bởi vì chỉ riêng linh khí trung phẩm, trong túi trữ vật của người này đã có hơn mười kiện, linh khí phi hành cũng có rất nhiều.

Một tu sĩ căn bản không dùng đến nhiều linh khí như vậy, chỉ có một khả năng giết địch thu được.

Đương nhiên, những thứ này đối với Lục Diệp mà nói, ngoại trừ bán cho Thiên Cơ thương minh để đổi lấy vật tư tu hành thì cũng không có quá nhiều tác dụng.

Những thứ còn lại đối với hắn thì có tác dụng.

Liệu Thương Đan có mấy bình, trọn vẹn hơn hai mươi bình Nguyên Linh Đan!

Thứ nhiều nhất trên thân người này là linh thạch!

Chẳng những có trung phẩm linh thạch, còn có cả hạ phẩm linh thạch, mà còn có đồ vật có thể là thượng phẩm linh thạch!

Nhiều vô số kể, số lượng cộng lại chỉ sợ có hơn vạn khối.

Lục Diệp cũng coi như là người có kiến thức rộng rãi, nhưng hẳn chưa từng gặp qua người có gia thế phong phú như vậy.

Không nói những cái khác, vụn khối linh thạch cũng đã là rất lớn rồi, ngay cả Lục Diệp cũng không có.

Lần này coi như đã giải quyết được nhu cầu cấp bách của Lục Diệp, ban đầu cho dù hẳn có mua một lượng lớn Nguyên Linh đan trong Thiên Cơ thương minh thì cũng không kiên trì được bao lâu nữa, còn muốn đi đâu tìm một chút tài nguyên tu hành, bây giờ thì tốt rồi, trong thời gian ngắn không cần phải đau đầu vấn đề này nữa.

Lục Diệp mang tất cả những thứ hữu dụng chuyển dời đến không gian trữ vật trên mu bàn tay mình, lại lấy ra một khối mảnh đồng tử trong túi trữ vật.

Mảnh đồng lớn chừng bàn tay, nhìn thì bình thường, Lục Diệp điều tra một hồi lâu cũng không biết dùng để làm gì, cho đến khi thúc giục linh lực rót vào trong đó, trên tấm đồng bỗng nhiên tỏa ra một tia sáng. Ngay sau đó, Lục Diệp từ bên trong tấm đồng mơ hồ cảm nhận được một cỗ lực dẫn dắt, lực lượng kia giống như đang chỉ rõ cho hẳn một phương vị.

Mảnh đồng này... dường như chứa đựng bí mật gì đó!

Lục Diệp không rõ ràng phương hướng mà mảnh đồng này chỉ dẫn có gì, nhưng nhìn từ tình huống trước mắt, nếu như đi theo phương hướng nó chỉ dẫn đi về phía trước, khẳng định là có thể tìm được một chút gì đó.

Cầm đồng phiến này, Lục Diệp như có điều suy nghĩ.

Giây lát, hẳn thu tấm đồng lại, mặc kệ tấm đồng này chỉ hướng nơi nào, giai đoạn hiện tại quan trọng nhất vẫn là tăng cao tu vi bản thân, chỉ khi tu vi bản thân cao lên, mới có đủ vốn liếng

để tự bảo vệ bản thân và xông pha.

Trước mặt Thiên Cơ thương mình, thân hình Lục Diệp lại rơi xuống, thần nhiên đi vào.

Tìm một quán sự, tìm hắc hủi thăm chuyện ủy thác đưa kiếm, biết được tất cả ngọn nguồn, tên quán sự kia cung cấp cho Lục Diệp một biện pháp.

Thiên Cơ thương mình nơi này tạm thời bảo quản thanh trường kiếm, đồng thời truyền tin tức cho Thần Hành tông bên kia, để tu sĩ Thần Hành tông tự đến đây lấy linh kiếm.

Lục Diệp tất nhiên sẽ đồng ý, nhưng hắc chỉ có một yêu cầu, đó chính là không được tiết lộ tin tức của mình với bất kỳ người nào.

Chương 863: Vân Hà cảnh tầng hai

Chương 863. Vân Hà cảnh tầng hai

Cứ giày vò như vậy, một đêm đã qua hơn phân nửa, Lục Diệp đang do dự có nên dứt khoát ở lại Thiên Cơ thương mình một đêm hay không, nhưng ẩn kỵ chiến trường chợt có tin tức truyền đến.

Lục Diệp điều tra, là Thẩm Tiểu Miêu đưa tin, giọng điệu rất gấp gáp: "Mau trở về, linh địa gặp nguy hiểm!"

Lục Diệp vội vàng đáp lại, Thẩm Tiểu Miêu bên kia lại không có hồi âm.

Hắn ý thức được không ổn, vội vàng rời Thương Minh, lấy ra linh chu của mình, phóng lên trời.

Thẳng đến một nén nhang sau, Thẩm Tiểu Miêu bên kia mới lại có tin tức truyền đến, Lục Diệp giao lưu vài câu ngắn ngủi với hắn, đại khái đã hiểu rõ ngọn nguồn chuyện này, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên, làm thế nào cũng không nghĩ tới sự tình lại là như vậy.

Một đường bay nhanh.

Thẳng đến lúc trời sáng, đến vị trí chạm trán với Thẩm Tiểu Miêu ước định, đáp xuống, lại không thấy bóng dáng Thẩm Tiểu Miêu.

Đưa tin qua, cũng không trả lời.

Lục Diệp tìm khắp bốn phía, nhìn thấy trên lá cây bên cạnh có

mấy giọt máu, hần cau mày, ý thức được tình cảnh của Thẩm Tiểu Miêu này có lẽ không tốt lắm.

Ngay khi Lục Diệp không biết nên đi đâu tìm nữ tử này, Hồ Phách đang ngồi xổm trên đầu vai hần bỗng nhiên nhảy xuống, bước chân nhẹ nhàng, trực tiếp đi về một phương hướng.

Lục Diệp vội vàng đuổi theo.

Một lát sau, trước sơn động tối đen, Hồ Phách dừng chân, hướng vào bên trong a ô một tiếng, Lục Diệp cúi người chui vào, đi thẳng đến phía trong cùng, mùi máu tươi nồng nặc lập tức xông vào trong mũi, ở dưới đáy sơn động, một bóng dáng yêu kiều nằm trong vũng máu, sắc mặt tái nhợt, hô hấp rất nhẹ.

Không phải Thẩm Tiểu Miêu thì là ai, trách không được lúc trước liên hệ với nàng không có trả lời.

Thương thế của nữ nhân này thoát nhìn không nhẹ, lúc này nghiêm nhiên đã tiến vào trạng thái hôn mê.

Bất quá cho dù hôn mê, nàng cũng có thể cảm giác được có người tới gần, nhíu mày một cái, dường như muốn mở to mắt, nhưng ý thức lại khó mà thức tỉnh, sắc mặt thống khổ.

Lục Diệp lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, thoáng kiểm tra thương thế của Thẩm Tiểu Miêu, phát hiện quả thực thương thế rất nặng, nếu cứ mặc kệ như vậy, rất có khả năng sẽ chết ở chỗ này.

Lục Diệp từ trong không gian trữ vật của mình lấy ra một ít vật chữa thương, hô: "Y Y, giúp nàng chữa thương."

"Được." Y Y từ trong cơ thể Hồ Phách lách mình đi ra, bận rộn công việc.

Lục Diệp đi ra khỏi sơn động, bắt đầu bố trí trận pháp xung quanh sơn động này.

Chuyện tối nay thật làm cho người ta bất ngờ, hẳn không ngờ mình chỉ rời khỏi linh địa một chuyến, linh địa rõ ràng liền đổi chủ, Thẩm Tiểu Miêu còn bị đánh trọng thương, nếu không phải nữ nhân này đủ cảnh giác, chỉ sợ giờ phút này đã là một cỗ thi thể.

Thông qua cuộc trao đổi đơn giản trước đó với nàng, Lục Diệp đại khái biết ngọn nguồn sự việc, nhưng tình huống cụ thể lại không kịp hỏi, xem ra chỉ có thể chờ nàng tỉnh lại rồi nói tiếp.

Điều càng làm hắn khó lý giải chính là, người nợ làm thế nào vượt qua ước thúc của Thiên Cơ khế ước?

Lẽ nào Thiên Cơ khế có sơ hở gì sao?

Bố trí trận pháp và cảnh giới ẩn nấp đơn giản, Lục Diệp ngồi xếp bằng ở cửa sơn động, lấy ra Thiên cơ khế, cẩn thận điều tra từng cái một, nhưng xem ra nhìn lại, cũng không nhìn ra một phần Thiên Cơ Khế này có thể lợi dụng được gì, điều khoản trên Thiên Cơ Khế này là Thẩm Tiểu Miêu liệt kê ra, nhìn ra, nữ tử này là người thận trọng, các loại điều khoản hô ứng nhau, trật tự rõ ràng, lập luận kín đáo, hoàn toàn ngăn chặn khả năng bị người lợi dụng.

Có chút nghĩ mãi mà không rõ!

Nhưng mà, trải qua lần này, Lục Diệp đã thấy được lòng người hiểm ác, đây là điều mà hắn chưa từng thấy qua ở Linh Khê chiến trường, trên Linh Khê chiến trường, phần lớn là chém giết chính diện, không có quá nhiều âm mưu quỷ kế.

Y Y bước ra khỏi sơn động.

"Có thể sống không?" Lục Diệp vừa hỏi vừa thu hồi Thiên Cơ Khế.

"Chắc không có vấn đề gì, bất quá thương thế như vậy, dù sao cũng phải tu dưỡng mười ngày nửa tháng."

"Có thể sống là được." Lục Diệp gật gật đầu.

Sắc trời đã sáng rõ, Lục Diệp thoáng ăn chút gì đó, liền lấy ra một cây linh ký màu trắng, dùng sức bóp.

Bất kể nói thế nào, việc cấp bách vẫn là tăng lên tu vi của bản thân!

Từng cây linh ký tiêu hao, cho đến khi Lục Diệp tiêu hao sạch sẽ tất cả linh ký màu trắng, lại tiêu hao một cây linh ký màu xanh lá, linh lực trong cơ thể bỗng nhiên chấn động, tựa như đột phá cái gì gõng cùm xiềng xích, quy mô bỗng nhiên mở rộng một vòng, ngay cả tốc độ linh lực chảy ở trong đó cũng nhanh hơn!

Lục Diệp chỉ cảm thấy toàn thân sung sướng.

Thành thật mà nói, tu hành của Vân Hà cảnh cho tới bây giờ cũng không phải là chuyện dễ dàng, bởi vì toàn bộ tu hành của Vân Hà cảnh đều là đang khuếch trương linh lực của Trường Hà trong cơ thể, cho nên trong quá trình bản thân tích lũy từ lượng biến đổi thành chất, Linh lực Trường Hà từ đầu đến cuối cho người ta một loại cảm giác căng cứng đến cực hạn.

Cho tới lúc này, có đột phá, cảm giác căng cứng kia mới đột nhiên biến mất.

Nhưng loại trạng thái này đã định trước không duy trì được bao lâu, bởi vì theo Lục Diệp tiếp tục tu hành, loại cảm giác căng thẳng đến cực hạn kia còn sẽ xuất hiện, thẳng đến khi đột phá một cái gõng cùm xiềng xích kế tiếp.

Vân Hà tăng hai!

Từ khi tu hành đến nay, Lục Diệp chưa bao giờ cảm nhận được tốc độ tấn thăng nhanh như vậy!

Cho dù là thời điểm hấn ở Linh Khê cảnh, thời gian đột phá

một cái tăng nhỏ tiêu phí trung bình xuống đều phải hai ba tháng, rất nhiều thời điểm đều phải chùng ba tháng.

Chương 864: Vân Hà cảnh tầng hai 2

Chương 864. Vân Hà cảnh tầng hai 2

Từ khi hấn tấn thăng Vân Hà đến bây giờ, mới trôi qua bao lâu?

Nửa tháng mà thôi!

Nửa tháng nữa là có thể tiến thăng tầng một cảnh giới, nếu có thể giữ được tốc độ này thì hấn sẽ đến cảnh giới Vân Hà tầng chín cũng không cần đến nửa năm.

Đương nhiên, đây là không thực tế, trước mắt sở dĩ có thể có tốc độ tu hành nhanh như vậy, chủ yếu vẫn là công lao của linh ký, thứ này đối với tốc độ tu hành của tu sĩ tăng lên quá nhiều, hơn nữa Lục Diệp tu hành yêu cầu đối với thiên địa linh khí không cao, cơ bản đều là lấy nuốt linh đan làm chủ, lúc này mới có nửa tháng tấn thăng một tầng cảnh giới đã là kỳ tích.

Trên tay còn có một đạo linh ký màu tím, hai đạo lam sắc, năm đạo lục sắc, còn có thể để cho hấn ở Vân Hà tầng hai cảnh tiếp tục tăng lên, hấn là không đến được tam trọng cảnh.

Lục Diệp đang trong giai đoạn tu hành, đương nhiên là liên tục không ngừng cố gắng.

Thời gian nhoáng một cái, ba ngày sau, Thẩm Tiểu Miêu miễn cưỡng khôi phục lại, tuy rằng thương thế vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng ít nhất là không cần lo lắng đến tính mạng, cũng có thể mở miệng nói chuyện.

Linh ký trong tay Lục Diệp cũng tiêu hao sạch sẽ, tu vi bản thân không có tiếp tục đột phá, nhưng mà cảnh giới Vân Hà tầng hai đi ra một đoạn rất lớn, tiết kiệm không ít thời gian tu hành.

Lục Diệp ngồi xếp bằng trước mặt Thẩm Tiểu Miêu, người sau cúi đầu, sơn động lơ mờ, cho nên Lục Diệp không chú ý tới, sắc mặt Thẩm Tiểu Miêu ửng đỏ.

Không có gì khác, quần áo trên người đã được thay một bộ, không chỉ như thế, rất nhiều vị trí còn được băng bó cẩn thận, nhất là một số vị trí trọng yếu, Thẩm Tiểu Miêu đương nhiên cho rằng đây là bút tích của Lục Diệp...

Không sinh ra được ý trách cứ gì, người ta dù sao cũng đang cứu mạng mình!

Nàng cố gắng thuyết phục bản thân, người tu hành không câu nệ những tiểu tiết này, nhưng quay đầu lại nhin không được cân nhắc chuyện gì.

Lục Diệp bưng một chén nước trong tay, uống mấy ngụm cho Thẩm Tiểu Miêu, lại lấy ra một miếng thịt khô đưa cho nàng, Thẩm Tiểu Miêu cúi đầu chậm rãi nuốt xuống.

Mãi đến hồi lâu sau, Lục Diệp mới mở miệng nói: "Nói đi, chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Tiểu Miêu nhớ lại chuyện đêm đó, cắn răng nói: "Nguyễn Khinh Trúc sớm có âm mưu!"

Đêm hôm đó, khi Lục Diệp tham dự linh ký bán đấu giá với Thiên Cơ thương minh, hẳn còn đưa tin cho Thẩm Tiểu Miêu, lúc đó vẫn không xảy ra chuyện gì, cho đến nửa đêm, Thẩm Tiểu Miêu đang tu hành bỗng nhiên phát hiện dị thường, còn chưa đợi nàng điều tra tình huống, đã có hai người lạ xông vào phòng nàng, thực lực của hai người cũng không kém, một trận đại chiến, Thẩm Tiểu

Miêu lấy một địch hai, làm sao là đối thủ, trọng thương chạy trốn, lúc gần đi trái tim còn liên quan đến an nguy của Nguyễn Khanh Trúc, còn muốn gọi nàng cùng trốn, kết quả lại phát hiện nữ nhân này đứng ở bên ngoài lẳng lẳng nhìn nàng, mà bên cạnh Nguyễn Khanh Trúc, còn có một bóng người.

Cuối cùng Thẩm Tiểu Miêu bị ba người đuổi giết, nếu không phải trên tay nàng có một vật bảo vệ tính mạng, chỉ sợ lúc đó đã lạnh mất rồi.

Cuối cùng chạy trốn tới nơi này, ẩn nấp hành tung, truyền tin tức cho Lục Diệp xong thì hôn mê, lúc tỉnh lại, thương thế đã được xử lý, sau đó lại thấy Lục Diệp.

Hiện giờ có thể khẳng định Nguyễn Khanh Trúc và ba người xa lạ kia là cùng một phe, mà khế ước bị hạn chế bởi Thiên Cơ Khế, Nguyễn Khanh Trúc lúc ấy chỉ có thể đứng ngoài cuộc, không thể ra tay với Thẩm Tiểu Miêu.

Ba người kia, cũng là Nguyễn Khanh Trúc thả vào, bởi vì lúc ấy nửa đêm đến lượt Nguyễn Khanh Trúc trực gác, ngọc giác đại trận đang ở trên tay nàng, nếu không dựa vào trận pháp mà Lục Diệp lưu lại, ba người kia không có khả năng lặng yên không một tiếng động lén vào.

"Ta chỉ là không rõ lắm, Nguyễn Khanh Trúc làm thế nào để thoát khỏi sự ước thúc của Thiên Cơ khế, liên hệ với ba người kia."

Trên Thiên Cơ khế rõ ràng có một điều khoản không thể vùng trộm tiết lộ linh địa cùng vị trí, nhưng Nguyễn Khanh Trúc lại tránh đi một đường này, kêu đến ba trợ thủ.

Mấy ngày nay lúc tu hành Lục Diệp vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng chỉ nghĩ ra một khả năng.

"Người nói nàng sớm có dự mưu là đúng." Lục Diệp mở miệng, "Sau khi ký Thiên Cơ Khế, nàng xác thực không thể bí mật tiết lộ vị trí tồn tại của linh địa, nhưng nếu là trước khi nàng ký Thiên Cơ Khế thì sao?"

Thẩm Miêu cả kinh: "Ý của người là nói..."

"Bây giờ nghĩ lại, ngày đó chúng ta lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này, hai tay nàng là đặt trước bụng, giấu ở trong tay áo, sợ rằng lúc đó nàng cũng đã mượn nhờ ẩn ký chiến trường đưa tin ra ngoài rồi, sợ dĩ phải đợi nhiều thiên tài như vậy động thủ, đơn giản là đang đợi một cơ hội thích hợp, mà khi ta rời khỏi linh địa, chính là cơ hội tốt nhất!"

Bên trong linh địa, rất nhiều trận pháp đều là Lục Diệp bố trí, trong ẩn tượng của Nguyễn Khinh Trúc, Lục Diệp là một trận tu tinh thông trận đạo, hẳn đi rồi, uy lực trận pháp trong linh địa tự nhiên sẽ giảm đi rất nhiều, cho nên những người bọn họ chỉ cần đối phó với một Thẩm Tiểu Miêu là được.

Kế hoạch rất hoàn mỹ, nếu không phải bọn họ đánh giá thấp nội tình của Thẩm Tiểu Miêu, giờ phút này Lục Diệp đã nhìn thấy một cỗ thi thể.

"Tâm cơ thật sâu!" Thẩm Tiểu Miêu âm thầm kinh hãi, hồi tưởng mấy ngày nay tiếp xúc với Nguyễn Khinh Trúc, đối phương gọi từng câu từng chữ tỷ tỷ thân thiết, ngày thường nhìn không ra manh mối gì, càng nghĩ chút càng sợ.

Đừng nói là Lục Diệp vừa mới tiến vào Vân Hà chiến trường không bao lâu, ngay cả người như Thẩm Tiểu Miêu trà trộn vào Vân Hà chiến trường đã được một khoảng thời gian, cũng chưa từng thấy qua lòng người hiểm ác như vậy.

Nữ tử Nguyễn Khinh Trúc này dùng hành động thực tế, dạy dỗ bọn họ một bài học trên mặt đất rắn chắc.

Chương 865: "Trừ lên vào!"

Chương 865. "Trừ lên vào!"

"Diệp Lục, thật xin lỗi." Trong sơn động, Thẩm Tiểu Miêu bỗng nhiên mở miệng.

"Ừm?"

"Ta làm mất linh địa rồi, là ta không cẩn thận, nếu sớm phát hiện ra hành động hiểm ác của nàng thì chúng ta cũng sẽ không lưu lạc đến đây."

Trên chiến trường Vân Hà, linh địa có tác dụng rất lớn đối với các tu sĩ, có thể có được một chỗ linh địa trợ giúp rất lớn đối với tu hành của bản thân, Thẩm Tiểu Miêu lúc trước rất may mắn mình đụng phải Lục Diệp, còn thuận lợi được hẩn thu lưu, đã tưởng tượng cảnh tượng tu vi ngày sau liên tiếp tăng lên, không ngờ chỉ mấy ngày, linh địa đã bị người hiểm ác cướp đi, làm cho nàng tràn đầy ảo não cùng tự trách.

"Người đã là mèo, làm sao là đối thủ của hồ ly, không cần suy nghĩ nhiều, một chỗ linh địa mà thôi, ném liền mất đi, giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất."

"Vậy cứ thế mà tính sao?" Thẩm Tiểu Miêu rõ ràng có chút không cam lòng.

"Dưỡng thương trước đã." Lục Diệp liếc nàng một cái.

"Ồ."

Một chỗ cấp Bính hướng lên trên, linh địa dưới Ất cấp, đối với Lục Diệp mà nói thật ra cũng không quá quan trọng, có linh địa tất

nhiên không tệ, không có linh địa cũng không ảnh hưởng tu hành của hắn.

Nếu những người kia quang minh chính đại tranh đoạt, đánh bại hắn và Thẩm Tiểu Miêu, vậy hắn không còn lời nào để nói, bảo địa có người tài giỏi, thực lực không bằng người, lại có cái gì mà oán giận, tự nhiên là phải phấn đấu tự cường, cố gắng nâng cao chính mình, ngày sau lại tìm về.

Nhưng thừa dịp hắn không có ở đây, vận dụng một ít thủ đoạn mưu đoạt linh địa hạ lưu, cũng có chút buồn nôn.

Chuyện này đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Huống chi, Lục Diệp là người đầu tiên phát hiện ra linh địa kia, đại trận bên trong cũng do hắn tự tay bố trí, hôm nay còn có rất nhiều trận kỳ và trận cơ ở lại chỗ đó, không nói những thứ khác, chỉ riêng một bộ đại trận phòng hộ đã có giá trị một hai vạn công huân.

Hắn để Thẩm Tiểu Miêu ở lại trong sơn động dưỡng thương, thừa dịp đêm tối, Lục Diệp tế ra linh chu, phóng lên trời, một đường bay nhanh.

Thẩm Tiểu Miêu có tu vi cảnh giới tầng năm Vân Hà, đầu tiên lấy một địch hai, trọng thương, cuối cùng lại bị ba người vây quét tránh được một kiếp, điều này nói rõ tu vi của đối phương cũng không cao lắm, nhiều lắm cũng chỉ là cảnh giới thứ tư và tầng thứ năm.

Về phần Nguyễn Kinh Trúc, cũng chỉ là cảnh giới tầng bốn mà thôi...

Trước mắt Lục Diệp mặc dù chỉ là cảnh giới Vân Hà tầng hai, nhưng từ khi hắn tu hành đến nay, phần lớn kẻ địch gặp phải đều có tu vi cao hơn hắn, hiếm có đối thủ có thể cùng tu vi hoặc là

thấp hơn hẳn, cho nên cho dù đối mặt với mấy người Vân Hà tăng bốn năm, hẳn cũng không có bất kỳ sợ hãi gì.

Từ khi tiến vào chiến trường Vân Hà, hẳn còn chưa thật sự đánh một trận với người khác, thật ra hẳn cũng rất muốn biết, những người trên chiến trường Vân Hà này có tiêu chuẩn ra sao.

Hơn nửa canh giờ sau, Lục Diệp đã đến bên ngoài linh địa, giờ phút này phóng mắt nhìn lại, khu vực linh địa kia hoàn toàn trống rỗng, cho dù có người từ phụ cận đi qua, nếu không cẩn thận điều tra, cũng không phát hiện được linh địa tồn tại.

Bởi vì pháp trận trước đó Lục Diệp bố trí không đơn giản chỉ có mười sáu đại trận phòng hộ dùng trận cơ tạo thành, còn có dùng Ẩn Nặc linh văn để dựa vào hạch tâm tạo dựng Ẩn Nặc đại trận.

Linh địa cũng không lớn, lấy tạo nghệ Trận Đạo của hắn bây giờ, bố trí một tòa đại trận Ẩn Nặc như vậy có thể che giấu toàn bộ linh địa, tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Lần này nếu không phải xuất hiện nội gián, linh địa cũng sẽ không dễ dàng bị người khác chiếm đoạt như vậy.

Lục Diệp yên lặng quan sát một lát, sau đó hạ thân hình xuống cách ba dặm khu vực linh địa này, hẳn lại thôi động Ẩn Nặc linh văn bao phủ toàn thân, che giấu thân hình, lặng yên không một tiếng động tiến về phía linh địa.

Sau thời gian một nén nhang, Lục Diệp đã đi tới bên ngoài Linh địa, lúc này đã là ban đêm, bốn phía không có quá nhiều động tĩnh, chỉ có một ít côn trùng kêu vang ếch gọi.

Trong hai tròng mắt gia trì Động Sát linh văn, linh địa ẩn nấp lập tức lộ ra manh mối, màn sáng của đại trận phòng hộ rõ ràng đập vào tầm mắt.

Không có dấu vết đại trận bị thay đổi, Lục Diệp không biết trong mấy người kia có trận tu hay không, nhưng cho dù có trận tu, ở trên Trận Đạo có lẽ trình độ cũng không bằng hắn, nếu không cũng sẽ không vận dụng trận pháp mà hắn bố trí.

Đại trận này là Lục Diệp bố trí, hắn đương nhiên biết rõ nơi vận chuyển và tiết điểm của đại trận.

Lục Diệp đánh ra mấy cây trận kỳ về phía đại trận, linh lực thúc giục, Lục Diệp giơ tay lên liền lật một góc đại trận lên, thần nhiên đi vào.

Hắn thu hồi trận kỳ, che giấu thân hình, đồng thời có một bóng người bỗng nhiên từ trong một gian phòng vọt ra, người này cầm đại trận ngọc hốt, cảnh giác quan sát bốn phía, hiển nhiên là người phụ trách trực thủ, động tĩnh Lục Diệp lén vào đại trận tuy rằng nhỏ bé, nhưng vẫn kinh động đến hắn.

Phát giác được động tĩnh của những người này, lại có mấy người đi ra từ trong phòng của mình, trong đó có Nguyễn Khinh Trúc.

"Tôn sư đệ, chuyện gì xảy ra vậy?" Một nam tử cường tráng cao lớn vạm vỡ trong đó mở miệng hỏi.

Người được gọi là Tôn sư đệ chính là tu sĩ cầm đại trận ngọc giác trong tay kia, hắn ta nhíu mày quan sát bốn phía, mở miệng nói: "Đại trận hình như có chút dị thường."

"Cái gì dị thường?" Nam tử cường tráng kia lại hỏi, thần sắc cũng cảnh giác không ít.

Tôn sư đệ lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm, nhưng vừa rồi đại trận có chút dao động." Hắn quay đầu nhìn về phía một nam tử cao gầy: "Trình sư đệ, kiểm tra một chút."

Chương 866: "Trừ lên vào!" 2

Chương 866. "Trừ lên vào!" 2

Trình sư đệ của nam tử cao gầy đáp: "Được!"

Nói rồi, gã tiến lên tiếp nhận ngọc giác đại trận trong tay Tôn sư đệ, thôi động linh lực rót vào trong đó, đồng thời tra xét rõ ràng uy năng đại trận. Xem cách hành động của người này, thì người này hẳn là một trận tu.

Lúc Trình sư đệ kiểm tra đại trận, Tôn sư đệ nói: "Chẳng lẽ Thẩm Tiểu Miêu kia đã trở lại?"

Nam tử cường tráng nói: "Nữ nhân kia có trọng thương trên người, dù cho không chết cũng không thể nhanh như vậy đã khỏi hẳn được. So với nữ tử kia thì ta lại càng lo lắng cho trận tu kia hơn. Trình sư đệ cũng đã nói, tu vi trận kia trên Trận Đạo không tầm thường."

Tôn sư đệ cười nói: "Nguyễn sư muội không phải nói trận tu luyện kia chỉ là Vân Hà cảnh tầng một hay sao? Đại khái cũng là mới vừa tiến vào chiến trường Vân Hà, không có gì phải lo lắng cả."

Bởi vì đều đã ký qua Thiên Cơ Khế, cho nên Lục Diệp từng nói qua tu vi của mình với Nguyễn Kinh Trúc và Thẩm Tiểu Miêu, lúc ấy biết được Lục Diệp chỉ là Vân Hà tầng một, hai nàng rõ ràng đều kinh ngạc một chút.

Hiện tại hồi tưởng lại, Nguyễn Kinh Trúc kinh ngạc ít nhiều có chút ý vị sâu xa.

Thẩm Tiểu Miêu kinh ngạc là bởi vì trước đó khi cướp đoạt linh ký, nàng và Lục Diệp có giao thủ ngắn ngủi, hoàn toàn không nghĩ tới hẳn là Vân Hà cảnh tăng một.

Trình sư đệ ở một bên cẩn thận kiểm tra lại đại trận, sau đó đưa ngọc giác cho tu sĩ họ Tôn: "Đại trận không có vấn đề, có lẽ là do thời điểm bố trí hơi sơ hở, dẫn đến linh lực ở một số địa phương vận chuyển trì trệ, chờ ngày mai ta cẩn thận kiểm tra lại một chút."

Nghe hẳn nói vậy, tu sĩ họ Tôn cũng yên lòng.

Bốn người tản đi, mỗi người một phòng.

Trong phòng tu sĩ họ Tôn, hẳn khoanh chân ngồi, tay cầm đại trận ngọc giác, tĩnh tâm tu hành, ngọc trâm trong tay, hẳn có thể cảm giác được hết thay đổi thường bên trong đại trận, đây cũng là chuyện người canh giữ cần làm.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, tu sĩ họ Tôn đang đắm chìm trong tu hành bỗng nhiên khắp cả người phát lạnh, bất an khó giải thích bao phủ lấy hẳn.

Hẳn phản ứng không chậm, phát hiện có gì không đúng, trong nháy mắt liền mở mắt ra, nhưng mà đúng lúc này, lực lượng khó giải thích bao phủ hẳn, một trận thiên toàn địa chuyển, chờ lấy lại tinh thần, người đã xuất hiện ở một chỗ trong loạn thạch lâm.

Hẳn lập tức cảnh giác dò xét bốn phía, liếc mắt liền thấy một bóng người cách đó trăm trượng. Người kia thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, ước chừng chỉ mười bảy mười tám tuổi, hơi cúi đầu, tay ẩn chuôi đao.

Tu sĩ họ Tôn lập tức quát lớn một tiếng: "Là ai!"

So sánh với tìm hiểu thân phận của đối phương, hẳn càng muốn biết đây là nơi nào!

Hắn rõ ràng ở trong phòng linh địa, kết quả chỉ trong chớp mắt đã chạy tới nơi này, thật sự làm cho hắn có chút khó hiểu.

Địa phương tương tự như trong bãi đá vụn này, tự nhiên là không gian bên trong Cửu Giới đồ.

Khi bốn người Linh địa mở cửa phòng điều tra tình huống, hắn liền lặng lẽ lẻ vào trong phòng của tu sĩ họ Tôn, lý do lựa chọn người này, là bởi vì đại trận ngọc giác ở trên tay hắn.

Lục Diệp cần khống chế đại trận ngọc giác trước tiên, như thế mới có thể qua lại tự nhiên.

Nếu không cho dù Linh Địa đại trận là do hắn bố trí, hắn muốn rời đi cũng phải tổn hao một chút sức lực, giống như lúc hắn lẻ vào.

Không thừa dịp tu hành của tu sĩ họ Tôn bạo khởi tập kích giết hắn, chủ yếu là Lục Diệp cũng không dám cam đoan có thể một kích trí mạng, hơn nữa, cho dù có thể một kích trí mạng, cũng không thể cam đoan đối phương sẽ không phát ra tiếng kêu thảm hoặc động tĩnh gì khác, một khi như thế, ba người còn lại khẳng định sẽ đánh giết tới trước, đến lúc đó cục diện sẽ bất lợi đối với hắn.

Tu vi của đối phương dù sao cũng cao hơn hắn, vận dụng Cửu Giới đồ không thể nghi ngờ là ổn thỏa hơn, đối phương lại không hề phòng bị, Cửu Giới đồ quả nhiên là thu nhận hắn đầu tiên.

Giờ này khắc này, trong phòng tu sĩ họ Tôn, Y Y nắm giữ Cửu Giới đồ, không dám quá mức thôi động linh lực, để tránh lộ ra sơ hở gì đó, điều này khiến cho nàng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì vận chuyển Cửu Giới đồ, không cách nào kích phát uy năng của Cửu Giới đồ cung cấp trợ giúp cho Lục Diệp.

Trận chiến này, Lục Diệp chỉ có thể dựa vào lực lượng của bản

thân!

Bên trong Cửu Giới đồ, tu sĩ họ Tôn quát hỏi một tiếng, không nhận được câu trả lời, trong lòng không khỏi kinh hoảng, kết hợp với tình cảnh của bản thân, hẩn nhớ tới một ít tin đồn.

Có thể làm cho một người trong nháy mắt cải biến vị trí, không thể nghi ngờ là một kiện bảo vật rất cường đại, như trận đồ linh bảo này.

Như thế, hẩn hẩn là ở trong một trận đồ, nhưng Vân Hà cảnh tu sĩ có được linh bảo... Quả thực không dám tưởng tượng, nội tình cường đại cỡ nào, mới có được một món linh bảo, phải biết rằng tu sĩ Vân Hà cảnh bình thường đều chỉ dùng trung phẩm linh khí.

Khi tu sĩ họ Tôn đang kinh hãi, Lục Diệp đã tập kích về phía hẩn, quanh thân tràn đầy linh lực.

Lục Diệp vừa động, tu vi của bản thân đã bị bại lộ không thể nghi ngờ.

Tu sĩ họ Tôn giận tím mặt: "Vân Hà cảnh tăng hai!"

Ở đâu xuất hiện một thiếu niên không biết sống chết, một Vân Hà cảnh tăng hai cũng dám khiêu khích hẩn! Tuy hẩn nói nội tình không phải hùng hồn, nhưng tốt xấu gì cũng là tu sĩ Vân Hà tăng bốn.

Sợ hãi trong lòng bị phần nộ thay thế, giơ tay lên, mấy đạo ngự khí liền đánh về phía Lục Diệp, gia hỏa này rõ ràng cũng là bình tu!

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, một màn làm cho tu sĩ họ Tôn sợ hãi xuất hiện, chỉ thấy thiếu niên đối phương đang chạy nhanh đến giơ tay lên, chín đạo lưu quang đuổi theo trắng bay ra, tốc độ cực nhanh, tiếng xé gió không dứt bên tai.

Một trận âm thanh đinh đing đang đang vang lên, tu sĩ họ Tôn kinh ngạc phát hiện thấy ngự khí của mình bất luận về số lượng hay uy thế đều không phải là đối thủ, chỉ giao phong ngắn ngủi liền triệt để rơi vào thế hạ phong.

Chín đạo đạo linh khí của đối phương đột phá phong tỏa Linh Khí của mình, xoay tròn như con quay xoắn giết tới mình.

.

Chương 867: Phục kích!

Chương 867. Phục kích!

Bên trong Cửu Giới đồ, mắt thấy chín đạo ánh sáng nối tiếp chạy tới tập sát chính mình, tu sĩ họ Tôn luống cuống tay chân té ra linh khí của mình, đó rõ ràng là một cây trường côn!

Trường côn trong tay, người này mang gọt, đánh bay chín kiện ngự khí tới phụ cận, thế nhưng trường côn kia lại vù vù không ngừng, hai tay nắm trường côn càng run nhè nhẹ, phần nộ trên mặt hẳn bị hoảng sợ thay thế, lập tức minh bạch mình đụng phải một tên gia hỏa không lường rồi!

Vốn dĩ thấy Lục Diệp chỉ là cảnh giới tầng hai Vân Hà, hẳn còn không để trong lòng, kết quả vừa giao thủ đã hiểu, thực lực Vân Hà tầng hai của người ta vượt xa hẳn tưởng tượng.

Vân Hà cảnh là một cảnh giới có chênh lệch tu vi rất lớn, có người dùng hai trăm bốn mươi khiêu tấn thăng Vân Hà, có người dùng ba trăm sáu mươi khiêu tấn thăng Vân Hà, trong cảnh giới này cũng ở cấp độ tu vi như nhau, thực lực có khả năng phát huy ra thường khác nhau một trời một vực.

Tu sĩ họ Tôn xuất thân từ mấy tông môn, chỉ vẻn vẹn là ngũ phẩm mà thôi, mấy người không có một người nào là dùng ba trăm sáu mươi khiêu tấn thăng Vân Hà, người tốt nhất chính là nam tử cường tráng kia, dùng tu vi ba trăm mười hai khiêu tấn thăng Vân Hà, tu sĩ họ Tôn còn kém hơn, ở Linh Khê cảnh mà tu hành đến hai trăm chín mươi khiêu đã đến cực hạn của bản thân, khó có thể mở ra linh khiêu mới.

Trên chiến trường Vân Hà, số lượng tu sĩ như hắn là rất nhiều,

ngược lại như Lục Diệp lấy ba trăm sáu mươi khiếu tấn thẳng số lượng rất ít.

Chớ đừng nói chỉ là Lục Diệp đã từng là người đứng đầu Linh Khê bang, được Thiên Cơ bốn lần ban thưởng tủy lễ, lúc tấn thẳng Vân Hà được Thiên Cơ chúc phúc!

Không phải là đối thủ!

Vừa giao phong, tu sĩ họ Tôn trong lòng liền xuất hiện ý nghĩ này.

Bên này mới ngăn chặn được chín đạo ngự khí tập sát, bị lực lượng khổng lồ kia trùng kích thân hình liên tiếp lui về phía sau, còn chưa kịp đứng vững, Lục Diệp cũng đã vồ giết đến trước mặt hắn, ánh đao màu đỏ lửa hiện lên, trường đao đánh xuống.

Một đao này bị trường côn linh khí trong tay tu sĩ họ Tôn đỡ lấy, nhưng hắn cũng nhún người xuống, lực lượng khổng lồ gần như khiến trường côn của hắn rời tay bay ra.

Không có thời gian thở dốc, ánh đao màu lửa đỏ không ngừng lóe xuống, từng đao từng đao, liên miên như mưa rền gió dữ.

Sau khi Bàn Sơn Đao tấn thẳng thành trung phẩm linh khí, đối với Lục Diệp mà nói, dùng không thể nghi ngờ là thuận tay hơn.

Tu sĩ họ Tôn cắn răng ngăn cản, hai tay nắm trường côn gác ở trước người, thanh âm đinh đinh đang đang không dứt bên tai, tia lửa văng khắp nơi, thân hình không ngừng thấp xuống.

Chợt có một đao, Lục Diệp không đánh xuống nữa, mà là đâm thẳng ra ngoài, tu sĩ họ Tôn mặc dù thấy được một đao này, có lòng ngăn cản, nhưng hai tay đã bị chấn động chết lạng, làm sao có thể chống đỡ được.

Trường đao đâm vào vai tu sĩ họ Tôn, xuyên thấu cơ thể mà ra,

tu sĩ họ Tôn kêu thảm một tiếng.

Cùng lúc đó, Lục Diệp rút đao đá ra một cước, đập bay người trước mặt ra ngoài, chặt vật rơi xuống đất.

Lục Diệp không truy sát tới, mà đứng tại chỗ, trường đao chỉ xéo xuống mặt đất, nhúu mày.

Có chút yếu ớt!

Hắn vốn tưởng rằng đây là một trận chiến gian khổ, bất lợi nhất cũng là một trận chém giết thế lực ngang nhau, nhưng thật sự giao thủ mới phát hiện, tu sĩ họ Tôn này vô luận là lực lượng, hay là tốc độ phản ứng đều kém chính mình rất nhiều.

Trong lòng sáng tỏ, người trước mắt này lúc tấn chức Vân Hà, số lượng khai khiếu tuyệt không vượt qua ba trăm, nếu không một Vân Hà tầng thứ tư không có khả năng biểu hiện vô cùng.

"Đạo hữu chậm đã!" Tu sĩ họ Tôn kia ngã nhào trên đất, chặt vật đứng lên, sợ hãi kéo dài khoảng cách với Lục Diệp, bối rối hỏi: "Đạo hữu là do Thẩm Tiểu Miêu kia mời tới giúp đỡ sao? Nếu là vậy, kính xin đạo hữu giữ ta một mạng, mấy người sư huynh đệ chúng ta lập tức rời khỏi nơi đây, ngày sau tuyệt đối sẽ không xâm phạm!"

Lục Diệp không nói gì, chỉ giơ tay lên, để lộ ấn ký chiến trường của mình!

Tu sĩ họ Tôn sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Lục Diệp hiểu rồi, đối phương đây là trận doanh Vạn Ma lĩnh.

Nếu như đối phương là người của Hạo Thiên minh, Lục Diệp thật đúng là không biết có nên hạ sát thủ hay không, dù sao hắn đã được rất nhiều tông môn của Hạo Thiên minh trợ giúp ở Linh Khê chiến trường, đã là của Vạn Ma lĩnh, vậy thì không có vấn đề gì.

Phong Hành gia trì, phía sau kéo ra tàn ảnh, chỉ trong thời gian ngắn, Lục Diệp liền vồ giết đến trước mặt tu sĩ họ Tôn, hung hăng một đao bổ xuống, bổ bay người này ra ngoài, thân ở giữa không trung, một chùm máu nóng vẩy ra, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Không đợi hấn rơi xuống đất, Lục Diệp đã nhanh chóng ra một đao, một đao này chém xuống, tiếng kêu thảm thiết im bật.

Phù phù hai tiếng, đầu lâu và thi thể không đầu ngã xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất.

"Y Y!" Lục Diệp thu đao, nhẹ nhàng hô một tiếng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, bốn phía truyền đến lực lượng bài xích, tầm mắt hoa lên một cái, người đã xuất hiện trong phòng tu sĩ họ Tôn kia, bên cạnh nhiều ra một cỗ thi thể.

Lục Diệp xoay người, thu hồi đại trận ngọc giác và túi trữ vật của đối phương.

Bốn người đối phương, đã chém trước một người, còn lại một nam tử cường tráng, một người là sư đệ trận tu hành, một người là Nguyễn Khinh Trúc.

Giết thế nào mới là vấn đề, hiện tại không có cách nào lén vào trong phòng mấy người này nữa, cho dù dẫn bọn họ ra ngoài đánh lén, tối đa cũng chỉ có thể giết một người, còn lại hai người.

Chương 868: Phục kích! 2

Chương 868. Phục kích! 2

Trong mấy người này, Trình sư đệ hẳn là dễ giết nhất. Nếu là trận tu, khẳng định phải tiêu phí đại lượng thời gian trên trận đạo, thực lực bản thân chưa hẳn có bao nhiêu mạnh, khó giết nhất hẳn là nam tử cường tráng kia. Gia hỏa này khí huyết tràn đầy, rõ ràng là một thể tu.

Y Y và Hồ Phách liên thủ có thể quần lấy một người một lát, vậy hẳn sẽ giết chết hai người trong đó trong thời gian ngắn nhất!

Đáng tiếc, lúc trước hẳn bố trí một số trận pháp trong linh địa này đã bị phá bỏ, nếu không mượn nhờ uy lực trận pháp, lấy một địch ba cũng không nói chơi.

Trong lòng có kế hoạch mơ hồ, Lục Diệp lặng lẽ đẩy cửa phòng ra, lắc mình đi ra, Hồ Phách thì tiếp tục ở lại trong phòng.

Vừa rồi mọi chuyện đều tiến triển rất thuận lợi, cho nên cái chết của tu sĩ họ Tôn cũng không làm kinh động đến bất kỳ ai.

Dưới sự thôi động của Ấn Nặc linh văn, cả người Lục Diệp giống như quỷ mị, lặng yên không một tiếng động đi tới trước cửa phòng của nam tử cường tráng kia.

Nếu người này khó giết, vậy từ nay về sau người nọ xuống tay, chỉ cần có thể giải quyết người này, hai người còn lại đều không thành vấn đề, nếu không để người này liên thủ với người khác, tình huống sẽ càng tệ hơn.

Ấn nắp kỹ càng, Lục Diệp đang chuẩn bị thúc giục đại trận

ngọc giác trên tay làm ra chút động tĩnh, dùng cái này để hấp dẫn kẻ địch chạy đến điều tra, lại nghe một tiếng vang ầm ầm từ bên ngoài đại trận truyền đến.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bầu trời có một đạo thân ảnh quen thuộc sừng sững, không phải Thẩm Tiểu Miêu thì là ai?

Người này không ở trong sơn động dưỡng thương, không biết sao lại chạy đến đây, nhìn thần sắc nàng, mơ hồ còn có chút lo lắng.

Động tĩnh vừa rồi là nàng ra tay công kích đại trận phòng hộ mà ra.

Lục Diệp thuận thế thôi động đại trận ngọc giác, đóng lại toàn bộ đại trận phòng hộ.

Bên ngoài đại trận, Thẩm Tiểu Miêu sau khi ra tay, mắt mở trừng trừng nhìn đại trận phòng hộ bao phủ toàn bộ linh địa bỗng nhiên nhanh chóng tiêu tán, linh địa vốn bị trận pháp che dấu cũng hiện ra rõ ràng trong tầm mắt của mình.

Lúc trước nàng dưỡng thương trong sơn động, kết quả sau khi tỉnh ngủ lại không thấy bóng dáng của Lục Diệp, vốn dĩ cảm thấy đối phương bỏ mặc nàng, nhưng suy nghĩ một chút lại rất khó, nếu như Lục Diệp thật sự không muốn quản nàng, thì cũng không cần cứu nàng, còn bảo vệ nàng ba ngày nữa.

Nhớ lại cuộc đối thoại với Lục Diệp lúc trước, Thẩm Tiểu Miêu lờ mờ nhận ra ý đồ của Lục Diệp, cũng bất chấp thương thế của bản thân, vội vàng chạy đến linh địa bên này để điều tra.

Nàng không biết mọi chuyện có phải giống như mình phỏng đoán hay không, nếu như là, vậy Lục Diệp có thể sẽ chạy đến Linh Địa bên này, nhưng Lục Diệp chỉ là một Vân Hà tầng một, thực lực thấp kém, không chừng nhất thời thất thủ sẽ bị người ta bắt được.

Cho nên nàng mới công kích phòng hộ đại trận, muốn thử một chút, bất kể thế nào, nàng và Lục Diệp đều ký xuống Thiên Cơ Khế của công thủ đồng minh.

Nhưng mà sự tình khiến nàng khiếp sợ đã xảy ra, nàng chỉ tiện tay đánh ra một kích, đại trận phòng hộ kia rõ ràng không còn nữa!

Không nhìn thấy dấu vết đánh nhau, càng không thấy được thân ảnh Lục Diệp kia...

Thẩm Tiểu Miêu thầm nghĩ hồng rồi, liền muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng động tĩnh lớn như vậy, đã kinh động ba người ở trong linh địa.

Cửa phòng nhanh chóng mở ra, ba bóng người chạy ra.

Chớp mắt tiếp theo, khí huyết nam tử cường tráng kia bộc phát ầm ầm, quay người tung ra một quyền.

Khi ánh đao lóe lên, một cánh tay bay ra, máu tươi phun trào.

Lục Diệp ẩn giấu thân ảnh, lộ ra tung tích, tay cầm Bàn Sơn đao, rũ mắt xuống, nam tử cường tráng lui về phía sau mấy bước, tay ôm lấy cánh tay cụt, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

Căn bản không nghĩ tới sẽ có người đứng ở cửa phòng phục kích hắn, nếu như không phải nhận biết của hắn rất mạnh mẽ thì một đao này cũng đủ giết chết hắn ngay tại chỗ.

Cho dù như thế, cũng bị chém mất một tay.

" Diệp Lục!"

Thẩm Tiểu Miêu thương thế chưa lành và Nguyễn Khinh Trúc cùng nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc thốt lên.

Trình sư đệ kia đầu tiên là sửng sốt một chút, lúc này mới kịp phản ứng, thân hình lóe lên muốn đánh về phía Lục Diệp, nhưng mà Thẩm Tiểu Miêu đã nhanh chóng lao xuống, chặn hấn lại.

Luận thực lực, Thẩm Tiểu Miêu chắc chắn mạnh hơn Trình sư đệ, nếu như nữ nhân này không nói dối, nàng ta cũng từng là cường giả trên Linh Khê bảng. Nhưng giờ phút này thương thế của nàng ta chưa lành, một thân thực lực giảm bớt, một phen giao thủ, lại có chút không phải là đối thủ của trận tu luyện của Trình sư đệ.

Vào lúc này, Lục Diệp cầm Bàn Sơn đao trong tay, từng đạo đao quang màu lửa đỏ bao bọc nam tử cường tráng kia vào bên trong, từng bước ép sát, được thể không tha người.

Nếu đối phương có thân thể hoàn hảo, thì trận chiến này có lẽ có chút gian khổ. Nam tử cường tráng có tu vi Vân Hà tầng thứ năm, so với tu sĩ họ Tôn kia cường đại hơn rất nhiều.

Nhưng hấn bị Lục Diệp chém đi một tay, Linh lực Trường Hà ở Đại Chu Thiên cũng khó có thể duy trì, thực lực của hấn đã tổn hao rất nhiều. Đối mặt với trường đao bị chém như cuồng phong bạo vũ của Lục Diệp, chỉ có nước tránh né.

Bên kia, Hồ Phách đã từ trong phòng tu sĩ họ Tôn xông ra, hiện ra chân thân, hung mãnh nhào cản Nguyễn Kinh Trúc, tạm thời Y Y không có hiện thân, âm thầm tìm cơ hội cho Nguyễn Kinh Trúc một kích trí mạng.

Lúc tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu me bắn tung tóe, nam tử cường tráng kia cho dù liều mạng thúc giục linh lực và huyết khí của bản thân, cũng không ngăn cản được Lục Diệp chém xuống, chỉ trong chốc lát, toàn thân đã trúng mấy chục đao, huyết nhục đao xoay tròn.

Trình sư đệ cùng Nguyễn Kinh Trúc đều hoảng hốt, vốn dĩ kẻ

sau giao đấu với Hồ Phách không có vấn đề gì, nhưng giờ phút này tâm thần không yên, lại khó có thể thoát khỏi Hồ Phách dây dưa.

Làm sao cũng không nghĩ tới, trong mắt nàng chẳng qua là trận tu, hơn nữa tu vi chỉ có Vân Hà tăng một Diệp Lục, lại là nhân vật hung tàn như thế!

Còn có, Tôn sư huynh đâu? Sao không thấy bóng dáng hắn ta!

Đủ loại nghi vấn cùng kinh hãi quanh quẩn ở trong lòng Nguyễn Khinh Trúc, trong lúc nhất thời, nàng chỉ cảm thấy mình một cước giẫm vào một cái vực sâu, thân hình không ngừng rơi xuống.

Chương 869: Ưu đãi đặc thù!

Chương 869. Ưu đãi đặc thù!

Trong linh địa, sáu đạo thân ảnh đang chém giết lẫn nhau, đánh nhau mãnh liệt nhất không thể nghi ngờ là hai người Lục Diệp cùng nam tử cường tráng.

Nam tử cường tráng thân là thể tu, tu vi Vân Hà tầng năm, lúc trước lại là Vân Hà dùng hơn ba trăm khiêu tấn thẳng, thực lực mạnh hơn tu sĩ họ Tôn kia không chỉ là một chút, cho dù bị Lục Diệp mai phục đánh lén, chém đứt một tay, lại bị Lục Diệp chém liên tục mười mấy đao, cũng nhất thời chưa chết, có dư lực phản kháng.

Hắn liều mạng thụ thương, tể ra một kiện linh khí đại thuẫn, dùng một tay còn sót lại nắm lấy, không ngừng ngăn cản trường đao của Lục Diệp, thỉnh thoảng phản kích một chút.

Khi đao thuẫn giao nhau, lực lượng khổng lồ va chạm, linh lực khuấy động, khí huyết sôi trào.

Đêm dài lắm mộng, mắt thấy trăm kích tầm thường bắt được người này thì không có biện pháp gì tốt, Lục Diệp không định tiếp tục kéo dài.

Một đao đánh xuống, thân ảnh hai bên giằng co bỗng nhiên tách ra, Lục Diệp thoáng lui về phía sau hai bước, trường đao đặt ngang trước người, bày ra một thức mở đầu, khí huyết toàn thân bắt đầu hội tụ trên cánh tay phải.

Nam tử cường tráng kia mắt thấy cảnh này, trong lòng đột nhiên sinh ra báo động, vội vàng xông lên phía trước, thân thể

giống như thiết thác hợp lại một cái thuẫn lớn, hung hăng đánh tới Lục Diệp.

Lục Diệp nhảy lên cao, cánh tay phải đang cầm đao đột nhiên bành trướng một vòng, dùng tư thế Ưng kích, một đao chém xuống.

Nhất Thiểm!

Cánh tay phải vốn là khí huyết hội tụ bốc ra một tầng sương mù màu đỏ như máu.

Liên trảm!

Lúc đao thứ nhất chém xuống, con người của nam tử cường tráng lập tức trợn tròn, lực lượng cuồng bạo từ trên đánh xuống, chém vào linh khí đại thuẫn của hắn, dù cho hắn là một thể tu, cũng bị đao này chém cho thân thể nhún xuống.

Còn không đợi hắn điều chỉnh thân hình, đao thứ hai của Lục Diệp đã chém xuống.

Nam tử cường tráng trực tiếp quỳ trên mặt đất, linh khí đại thuẫn trong tay cũng không tự chủ được hung hăng đập xuống mặt đất, đem mặt đất ném ra khe hở như mạng nhện.

Đao thứ ba đánh xuống, hào quang trên linh khí đại thuẫn bùng lên.

Đao thứ tư, quang mang chói mắt đột nhiên ảm đạm.

Đao thứ năm, nương theo một tiếng rầm, một tấm thuẫn lớn bằng trung phẩm linh khí có chừng mười tám đạo cấm chế ầm ầm vỡ vụn. Lưỡi đao sắc bén nặng nề vừa chém vỡ tấm thuẫn linh khí này, vừa vụn từ đầu vai bên trái của hắn chém xuống, chém ra từ phần eo dưới bên phải.

Khí huyết cùng linh lực hộ thể nồng đậm căn bản không ngăn cản được một đao cuồng bạo này, giống như cắt đậu hũ vậy, một đao này trực tiếp chém nam tử cường tráng thành hai đoạn.

Trong mắt nam tử cường tráng tràn đầy vẻ kinh hãi cùng thần sắc khó có thể tin, bình tĩnh mà nhìn thiếu niên trước mặt, bờ môi nhúc nhích một chút, giống như muốn nói cái gì, nhưng không nói ra cái gì cả.

Lục Diệp vẫn duy trì tư thế xuất đao cuối cùng, cánh tay phải kịch liệt run rẩy, huyết nhục tê liệt đau đớn truyền đến.

Lúc ở Linh Khê cảnh, hắc vận dụng Liên Trảm dưới trạng thái Nhất Thiểm, chỉ có thể chém ra ba đao. Hôm nay cảnh giới Vân Hà tầng năm đã có thể chém ra năm đao, đây còn chưa phải cực hạn, nếu như cần, hắc còn có thể chém tiếp một đao.

Nhưng mà mỗi lần sử dụng loại đao thuật này, di chứng đều không nhỏ, cho nên dưới tình huống không cần thiết, Lục Diệp bình thường sẽ không làm như vậy.

Sau ba hơi thở, Lục Diệp đứng lên, giương mắt nhìn hai chiến trường khác, một chỗ trong đó làm cho hắc ngạc nhiên, giờ phút này Hồ Phách đang giằng co cùng Nguyễn Khinh Trúc kia, mở ra cái miệng to như chậu máu đối với nàng rít gào, thất khiếu Nguyễn Khinh Trúc chảy máu, sắc mặt tái nhợt, thoát nhìn thụ thương rất nghiêm trọng.

Có phải Y Y đã động thủ rồi không? Nhưng Lục Diệp không cảm nhận được dao động của thuật pháp, Y Y cũng không có dấu vết hiện thân.

Chỉ dựa vào Hồ Phách, không có khả năng đánh một cái Vân Hà tầng thứ tư như vậy.

Tình huống như thế nào? Nhất thời có chút nghĩ không thông.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Thẩm Tiểu Miêu đang gắng gượng ngăn cản Trình sư đệ, trên người mơ hồ lộ ra một ít vết máu, đó là vết thương đã được băng bó kỹ lại.

Vốn Trình sư đệ chiếm cứ phía trên, nhưng nam tử cường tráng chết thảm cùng Nguyễn Kinh Trúc thất bại làm cho tâm thần hắn hoảng loạn, lại gặp được Lục Diệp chú ý tới hắn, Trình sư đệ này nào còn dám ở lại lâu, lúc này giả vờ vẩy một chiêu, bức lui Thẩm Tiểu Miêu, thân hình liền muốn phóng lên trời.

Nhưng mà cuối cùng vẫn là muộn, hộp binh khí bên hông Lục Diệp vù vù, đánh ra chín đạo linh khí, phong tỏa không gian người này trốn chạy, bản thân hắn lại càng cầm đao giết tới.

Thực lực của Trình sư đệ này vốn chẳng ra làm sao, so với tu sĩ họ Tôn bị Lục Diệp chém giết lúc trước tám lạng nửa cân, chống lại Thẩm Tiểu Miêu đã trọng thương, giờ phút này cộng thêm Lục Diệp, nào còn là đối thủ?

Dù là chạy trốn cũng trở thành hy vọng xa vời.

Một lát sau, Trình sư đệ cũng đã ngã xuống trong vũng máu, toàn thân run rẩy vài cái, không còn hơi thở.

Lúc này Lục Diệp mới xoay người bước về phía Nguyễn Kinh Trúc.

Thấy hắn đi tới, Nguyễn Kinh Trúc tựa ở trên tường viện rất bối rối, theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng mà thương thế của nàng giống như không nhẹ, vùng vẩy một hồi, căn bản không dậy nổi.

Thẩm Tiểu Miêu cả người đầy máu cũng theo sau, hai người một trái một phải, từ trên cao quan sát đạo hữu mấy ngày trước còn công thủ đồng minh với bọn họ.

Nguyễn Kinh Trúc vẫn giữ bộ dáng điềm đạm đáng yêu đó,

nước mắt lưng tròng nhìn Thẩm Tiểu Miêu, nhẹ giọng nói: "Tỷ tỷ..."

"Đừng kêu như vậy, người không xứng." Ánh mắt Thẩm Tiểu Miêu lạnh như băng, ba ngày trước nếu không phải nàng còn có chút bản lĩnh, đã bị mấy người kia giết chết, giờ phút này làm sao còn cảm thấy đồng tình.

Chương 870: Ưu đãi đặc thù! 2

Chương 870. Ưu đãi đặc thù! 2

Nguyễn Kinh Trúc nở nụ cười: "Được rồi, vậy thì không gọi là tỷ tỷ của người, lần này là chúng ta tính sai, nhưng thế thì sao, chúng ta đã ký Thiên Cơ khế, các người không thể dả thương ta, cũng không thể giết ta, còn không phải là muốn thả ta đi?"

Thẩm Tiểu Miêu cắn răng, mặt đầy vẻ không cam lòng.

Lục Diệp cúi đầu điều tra dấu vết chiến trường của mình, có tin tức truyền đến, là Y Y trốn trong bóng tối.

Sau khi xem xong tin tức, Lục Diệp mới hiểu được tại sao Nguyễn Kinh Trúc lại có bộ dạng này.

Nữ nhân này bị Thiên Cơ Khế phản phệ!

Lúc trước trong Thiên Cơ Khế ba người ký, quả thật có điều khoản không thể thương tổn lẫn nhau, Hồ Phách là sủng thú của Lục Diệp, tự nhiên cũng thích hợp với điều khoản này, cho nên khi Hồ Phách nhảy ra ngăn cản Nguyễn Kinh Trúc, Nguyễn Kinh Trúc ra tay với nó trước tiên liền bị thiên cơ cản trở.

Phản phệ này thoát nhìn có vẻ rất nghiêm trọng, nếu không sẽ không đến mức khiến cho một Vân Hà cảnh tầng bốn ngay cả khí lực chạy trốn cũng không có.

Chỉ nói với thực lực của Hồ Phách, làm sao có thể đánh Nguyễn Kinh Trúc thành như vậy, thì ra là bị Thiên Cơ cản trở...

Như thế xem ra, để Hồ Phách đối trận Nguyễn Kinh Trúc thật đúng là quyết định sáng suốt.

Nhưng điều khiến Lục Diệp không hiểu là, vì sao Hồ Phách không bị phản phệ...

Thiên cơ khế ước thúc hấn là song phương, Nguyễn Kinh Trúc ra tay đối với nó bị cản trở thì cũng có thể có tao ngộ tương tự mới đúng, nhưng bây giờ xem ra, chịu cản trở chỉ có một mình Nguyễn Kinh Trúc.

Đưa tin hỏi Y Y một chút, sau khi nhận được câu trả lời, Lục Diệp nhướng mày.

"Nếu hai vị không có gì chỉ giáo, ta đi đây!" Nguyễn Kinh Trúc không hề sợ hãi nói như vậy liền muốn đứng lên, cản trở mặc dù nặng nhưng cũng có thể thở một hơi dài, ít nhiều cũng khôi phục được một ít sức lực.

Lục Diệp tiến lên, Bàn Sơn Dao âm âm ra khỏi vỏ, ánh đao màu đỏ lóe lên.

“ Không được!” Thẩm Tiểu Miêu hô to.

Thời gian nàng trà trộn vào chiến trường Vân Hà dài hơn Lục Diệp rất nhiều, biết rõ sự khủng bố của Thiên Cơ cản trở, có thể nói từ sau khi tự ký Thiên Cơ Khế ước, ba người sẽ không có khả năng thương tổn lẫn nhau nữa.

Nhưng mà Lục Diệp xuất đao cực nhanh, thời điểm nàng hô lên những lời này, Lục Diệp đã lấp lấp vết máu trên trường đao, thu đao vào vỏ.

Ở trước mặt hấn, con người Nguyễn Kinh Trúc trở nên hoảng sợ, thân thể vừa mới đứng lên cũng cứng ngắc, vươn hai tay ôm cổ, giữa ngón tay có máu tươi chảy ra.

Nàng không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Lục Diệp, thật sự không nghĩ tới, dưới sự ước thúc của Thiên Cơ Khế, Lục Diệp dám đối với mình chém ra một đao kiên quyết như vậy!

Dưới một đao này, mình quả thật sẽ chết, nhưng tên Lục Diệp này có thể sống sao?

"Ta...Ta ở trên đường xuống hoàng tuyền...Chờ người!" Nguyễn Khinh Trúc nói xong, ngã thẳng tấp xuống đất, thi thể tách rời.

Thẩm Tiểu Miêu vẫn hoảng sợ nhìn Lục Diệp, e sợ Lục Diệp có gì bất trắc, nhưng đợi nửa ngày, Lục Diệp cũng không có dấu hiệu bị phản phệ.

Điều này khiến Thẩm Tiểu Miêu sợ ngây người, chần chờ nói: "Người...người không sao?"

Không có đạo lý a, điều khoản trên Thiên Cơ khế là nàng đã liệt kê, người đã ký Thiên Cơ Khế không được sát thương lẫn nhau là một quy định rõ ràng, Lục Diệp giết chết Nguyễn Khinh Trúc như vậy, sao có thể không bị Thiên Cơ phản phệ?

Nhưng trên thực tế, thiếu niên đứng ở bên cạnh nàng xác thực bình yên vô sự.

Sau khi Lục Diệp hỏi Y Y, mới dám chém ra một đao kia.

Y Y vẫn luôn nấp trong bóng tối, cho nên chuyện vừa rồi nàng ta đã nhìn thấy rất rõ ràng, trong giao phong giữa Hồ Phách và Nguyễn Khinh Trúc, chỉ có vẻ sau bị phản phệ, Hồ Phách không hề có.

Nếu Hồ Phách công kích Nguyễn Khinh Trúc sẽ không bị phản phệ, vậy Lục Diệp cảm thấy chủ nhân của mình hẳn là cũng sẽ không bị phản phệ.

Về phần tại sao... Lục Diệp không rõ lắm, chỉ mơ hồ cảm thấy có liên quan đến Thiên Cơ chúc phúc.

Bất kể nói thế nào, Nguyễn Khinh Trúc đã làm ra chuyện phá hoại lợi ích chung của ba người, mặc dù từ đầu tới cuối nàng cũng

không ra tay với Thẩm Tiểu Miêu và Lục Diệp, nhưng ba người kia là đồng môn của nàng, nàng tiến vào linh địa vốn là ôm tâm lý gây rối.

Nàng bất nhân, không trách được người khác bất nghĩa.

Đối lại là những người khác, có thể thật sự lấy được Nguyễn Khinh Trúc này cũng không có biện pháp gì hay, chỉ có thể để nàng rời đi, nhưng Lục Diệp tốt xấu gì cũng là người được Thiên Cơ chúc phúc, trước mặt thiên cơ công bằng công chính, ít nhiều sẽ có ưu đãi đặc thù.

"Diệp Lục, người thật sự không sao chứ?" Thẩm Tiểu Miêu vẫn đang xác nhận trạng thái của Lục Diệp.

"Mệt mỏi!" Lục Diệp vừa nói, vừa đi đến một bên tìm một tảng đá ngồi xuống, đặt Bàn Sơn Dao ở một bên.

Trận chiến ngày hôm nay mặc dù không kéo dài, nhưng cuối cùng vẫn vận dụng Trảm Dao Thuật Nhất Thiểm trong trạng thái, đối với hãn gánh chịu rất lớn, cánh tay phải giờ phút này sưng lên thật cao, cần hai ba ngày khôi phục.

Đây coi như là trận chiến đầu tiên mang ý nghĩa chân chính sau khi Lục Diệp tiến vào chiến trường Vân Hà, hồi tưởng giao phong với địch, chợt phát hiện, bằng nội tình cùng thực lực của hãn bây giờ, bình thường bốn năm tầng, đều có thể giết được.

Nếu ai vì tu vi Vân Hà tầng hai của hãn mà xem thường, tất nhiên sẽ chịu thiệt.

Đã sớm nghe nói thực lực Vân Hà cảnh tầng này chênh lệch rất lớn, bây giờ xem ra, quả là thế.

Thực ra trong trận chiến với tên nam tử cường tráng kia, hãn không cần sử dụng đòn sát thủ, chỉ để tránh đem dài lắm mạng, mới tốc chiến tốc thắng.

" Diệp Lục , nếu người có chỗ nào không thoải mái, tuyệt đối đừng giấu diếm, nhất định phải nói với ta." Thẩm Tiểu Miêu lại không yên lòng dặn dò một tiếng.

Lục Diệp liếc nàng một cái: "Chăm sóc tốt chính người trước đi."

Chương 871: Đây là muội muội của ta

Chương 871. Đây là muội muội của ta

Linh địa đổi chủ ba ngày lại đoạt trở về, Lục Diệp cùng Thẩm Tiểu Miêu tự mình tu dưỡng.

Trận đại chiến lúc trước khiến Thẩm Tiểu Miêu vốn đã trọng thương lại càng thêm thương thế, sau trận chiến này cũng không biết cần bao lâu mới có thể khôi phục.

Tình hình của Lục Diệp tốt hơn một chút, chỉ là sau khi vận dụng di chứng của đạo thuật, hai ngày sau đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Hắn bố trí các loại trận pháp đã bị phá hư và đóng lại trước đó thêm một lần nữa.

Trải qua sự việc Nguyễn Khinh Trúc, hai người tạm thời đều không có ý nghĩ muốn thu nạp thành viên mới.

Thẩm Tiểu Miêu chữa thương, Lục Diệp an tâm tu hành.

Nhưng trước đó, dựa vào linh ký để nâng cao tu vi, Lục Diệp luôn cảm thấy tốc độ tu hành trước mắt của mình hơi chậm, có một câu nói khiến ta có thể chịu đựng bóng tối, cho đến khi ta nhìn thấy ánh sáng, dùng để hình dung tâm tình của Lục Diệp lúc này là thích hợp nhất.

Hắn cũng không phải không rõ ràng lắm chuyện tu hành kiên kỳ nhất là pháp phòng, nhưng cũng không nhịn được hồi tưởng lại cảm thụ dựa vào linh ký nhanh chóng tăng lên tu vi.

Vết thương của Thẩm Tiểu Miêu dần dần chuyển biến tốt đẹp, có thể ra ngoài hoạt động.

Trải qua chuyện lúc trước, cảm nhận của Thẩm Tiểu Miêu đối với Lục Diệp đã thay đổi rất nhiều, vốn tưởng rằng Lục Diệp chỉ mới tấn thăng cảnh giới Vân Hà không bao lâu, không nghĩ tới người ta không biết từ lúc nào đã lặng lẽ tấn thăng lên cảnh giới thứ hai, còn có bản lĩnh vượt cấp giết địch.

Vân Hà bốn năm tầng đều bị hấn chém chết mấy người, trong lòng Thẩm Tiểu Miêu hiểu rõ, có thể có nội tình cường đại như vậy, Lục Diệp này ở Linh Khê cảnh nhất định sẽ không phải hạng người không có tiếng tăm gì.

Điều khiến nàng không rõ nhất chính là, rõ ràng đã ký vào Thiên Cơ Khế ước, nhưng Lục Diệp đã giết Nguyễn Khinh Trúc vì sao không bị phản phệ, dưỡng thương mấy ngày nay, nàng một mực hồi tưởng lại đủ loại điều khoản của mình, cũng không tìm được bất kỳ sơ hở nào từ bên trong.

Trong lòng thầm nghĩ, Lục Diệp này không phải có thủ đoạn đặc thù, có thể tránh né thiên cơ giám sát sao?

Nàng cũng không quá lo lắng hẳn sẽ mượn phương thức này để đối phó với mình, nếu như Lục Diệp thật sự muốn đối phó nàng, lúc trước căn bản không cần cứu nàng.

Mặc dù thời gian tiếp xúc không tính là dài, nhưng Thẩm Tiểu Miêu cảm thấy Lục Diệp này vẫn có thể tin tưởng.

Năm ngày sau, Thẩm Tiểu Miêu tự mình xuống bếp làm một ít món ăn ngon chiêu đãi Lục Diệp, vừa chúc mừng hai người một lần nữa đoạt lại linh địa, cũng là cảm tạ Lục Diệp thay nàng báo thù rửa hận.

Trên bàn cơm, Thẩm Tiểu Miêu liên tiếp nâng chén, uống nước

ngà voi khuôn mặt nhỏ nhắn, thoát nhìn tâm tình rất không tòi, nàng không chỉ tự mình uống, còn kính rượu cho Lục Diệp, uống đến đầu Lục Diệp cũng lớn, cuối cùng dứt khoát không để ý tới nữ nhân này, tự mình ăn đồ ăn.

"Diệp Lục, hỏi người một chuyện." Thẩm Tiểu Miêu mắt lơ lơ say lơ lơ.

"Nói!"

"Lúc trước người tấn công Linh Địa vì sao không nói cho ta biết? Là sợ ta có nguy hiểm gì sao?"

Lục Diệp giương mắt nhìn nàng, trong lòng rất muốn hỏi một câu, lúc ấy trong lòng người như thế nào lại không biết sao? Nhưng còn chưa chờ hắn mở miệng nói gì, Thẩm Tiểu Miêu đã cầm đầu xuống bàn.

Một Vân Hà cảnh tăng năm có thể để bản thân uống say... Cũng là chuyện lạ!

Một lúc sau, Lục Diệp cầm nước no nê, lúc này mới đứng lên, đi đến bên cạnh Thẩm Tiểu Miêu đẩy nàng, nữ nhân này chỉ tùy ý phát phát tay, trong miệng cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì, liền không còn động tĩnh.

Lục Diệp nhíu mày, đưa tay đặt lên hông Thẩm Tiểu Miêu, dùng sức nhắc một cái, nhắc nàng lên, nhắc cả người lên.

Xách túi đồ như cũ xách nàng về gian phòng của mình, ném lên giường, sau đó lui ra ngoài, đóng kỹ cửa phòng.

Trong phòng tối, Thẩm Tiểu Miêu đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt mờ mờ hiện lên sự tỉnh táo, khóe miệng hơi cong lên, nhẹ nhàng nói: "Coi như đáng tin cậy."

Mặc dù mọi chuyện đã qua được vài ngày, nhưng nàng vẫn

không quên được một màn mấy ngày trước khi thức tỉnh trong cơn động, vết thương toàn thân đã được băng bó cẩn thận, kể cả một số vị trí khó có thể mở miệng, tuy rằng mấy ngày nay nàng không ngừng thuyết phục bản thân, người ta đang cứu mạng mình, nhưng dù sao cũng là một cô gái, nên nàng cũng có chút để ý chuyện này.

Nàng căn bản không biết mình lúc hôn mê đã xảy ra chuyện gì.

Hôm nay cố ý rót say, chẳng qua là làm chút thăm dò.

Kết quả chứng minh, Lục Diệp này mặc dù tính tình khúc gỗ, nhưng cũng coi như là người đáng tin cậy. Bởi vậy xem ra, lúc trước lúc băng bó vết thương cho mình có lẽ không có làm ra chuyện dư thừa gì.

Tâm tình càng sung sướng.

Trong phòng của Lục Diệp, Y Y thở phì phì từ trong cơ thể Hồ Phách lóe ra, sau đó ngồi trước mặt Lục Diệp, nhìn chăm chăm.

"Sao vậy?" Lục Diệp khó hiểu.

"Nữ nhân kia cố ý!" Cái cảm Y Y lồi lên thật cao.

"Cố ý cái gì?"

"Nàng cố ý chính mình uống say, hơn nữa nàng cũng không say hoàn toàn!"

"Người làm sao nhìn ra được?" Lục Diệp vẻ mặt kinh ngạc.

"Dù sao cũng là như vậy, nàng... nàng..." Y Y nắm chặt nắm đấm nhỏ, sắc mặt đỏ bừng mới nghẹn ra một câu, "Nàng đang dụ dỗ người!"

Chương 872: Đây là muội muội của ta 2

Chương 872. Đây là muội muội của ta 2

Lục Diệp kinh ngạc:

"Thật sự?"

"Ừm!" Y Y gật đầu như gà con mổ thóc: "Lục Diệp ta nói với người, sau này tuyệt đối không được uống rượu một mình với nữ nhân, bên ngoài có rất nhiều nữ nhân hư hỏng, nói chung người phải cẩn thận!"

Nói xong lại cắn răng: "Đáng giận, sớm biết như vậy đã để nàng chết trong sơn động đó!"

Cứu nàng làm gì!

"Ừm, ta đã biết, lần sau chú ý!" Lục Diệp nghiêm mặt gật đầu, trong lòng ảo não, sớm biết như vậy liền thuận nước đẩy thuyền bỏ đi, Thẩm Tiểu Miêu rất ưỡn ngực!

Hôm sau, Lục Diệp đang ở trong phòng tu hành đọc sách, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng hét của Thẩm Tiểu Miêu: "Người nào?"

Ngay sau đó một trận động tĩnh đánh nhau ra tay rất lớn.

Chờ đến khi Lục Diệp đẩy cửa phòng ra ngoài, thì nhìn thấy hai người Thẩm Tiểu Miêu và Y Y đứng cách xa nhau, hai nàng đều lộ vẻ cảnh giác.

Lục Diệp ngạc nhiên.

Lúc bình thường Y Y không muốn để lộ bóng dáng trước mặt người khác, bình thường sẽ chỉ lộ diện trước mặt những người quen thuộc, hoặc là ở cùng một chỗ với mình, bởi vì Y Y luôn cảm thấy nàng là át chủ bài của Lục Diệp, sẽ không dễ dàng bị bại lộ.

Lại không ngờ lần này nàng lại chủ động hiện thân trước mặt Thẩm Tiểu Miêu, xem ra chuyện tối hôm qua khiến nàng rất cảnh giác.

"Lục Diệp, nàng là Pháp tu!" Thẩm Tiểu Miêu tranh thủ thời gian nhắc nhở Lục Diệp, có điều cũng không quá coi trọng, dù sao nhìn từ tình huống giao thủ, thực lực của Y Y không bằng nàng.

Chỉ là để Thẩm Tiểu Miêu cảm thấy nghi ngờ chính là, tiểu cô nương này làm sao thần không biết quỷ không hay lén vào linh địa.

Mấy ngày nay bởi vì thương thế của nàng chưa lành, cho nên đều là Lục Diệp khống chế đại trận ngọc giác, phụ trách canh gác, bản thân đại trận chính là do Lục Diệp bố trí, không lý nào lại bị người lén vào không phát hiện.

"Đây là muội muội của ta... Diệp Y Y." Lục Diệp đứng ở cửa, giới thiệu một tiếng, mình đối họ, Y Y cũng thay đổi.

Thẩm Tiểu Miêu hoài nghi có phải mình nghe lầm rồi không, nhìn Y Y một chút, lại nhìn Lục Diệp, đến khi hần xác định gật đầu, lúc này mới thu hồi địch ý, xấu hổ cười: "Thì ra là muội muội của người, ta cho rằng có người lén vào linh địa."

Quay đầu nhìn về phía Y Y: "Y Y muội muội sao? Là tỷ tỷ thất lễ."

"Hừ!" Y Y cao ngạo quay đầu, xoay người đi vào phòng Lục Diệp.

Thẩm Tiểu Miêu: "..."

Bỗng nhiên phát hiện, vị muội muội này của Lục Diệp hình như không phải rất dễ sống chung, càng làm cho Thẩm Tiểu Miêu khó hiểu chính là, vị muội muội này của Lục Diệp làm sao tìm được đến đây...

Theo ước định trên Thiên Cơ Khế, cả hai đều không được lén lút để lộ ra sự tồn tại của linh địa đối với người khác, tiểu cô nương tên Y Y này không nên chạy tới mới đúng.

Chẳng lẽ cái tên Lục Diệp này thực sự có thủ đoạn đặc thù nào đó có thể lẩn tránh được thiên cơ? Nhưng đây lại là thủ đoạn thần kỳ gì?

Thẩm Tiểu Miêu phát hiện cảm giác của mình không sai, vị muội muội Lục Diệp này quả thực không dễ ở chung, nàng có thể cảm giác được, tiểu cô nương đối với mình có địch ý rất lớn, thỉnh thoảng chạm mặt, nàng nói chuyện với người ta, tiểu cô nương cũng hờ hững.

Điều khiến Thẩm Tiểu Miêu để ý chính là tiểu cô nương lại ở chung phòng với Lục Diệp, trong lòng sáng tỏ, đây không phải muội muội ruột gì cả, trách không được người ta có địch ý đối với mình rõ ràng như vậy...

Sau khi ý thức được ngọn nguồn sự việc, Thẩm Tiểu Miêu cũng có chú ý.

Trong phòng, Lục Diệp lời nói thấm thía: "Y Y, không cần làm rõ ràng như vậy, cùng ở dưới mái hiên, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng thấy."

"Cái gì! Ta muốn thay Hoa Từ tởn nhìn người!" Y Y hùng tráng theo lý lẽ.

"Liên quan gì đến Hoa Từ?" Lục Diệp im lặng.

"Tại sao không liên quan đến chuyện của Hoa Từ tử, người và Hoa Từ tử ngay cả hài tử đều có..."

Lục Diệp kinh hãi: "Đừng nói bậy, ta và Hoa Từ tử là trong sạch."

"Chính các người nói, Hoa Từ tử còn xưng hô hài tử của người là cha, người cũng không phản bác!" Y Y đối với Lục Diệp rung đùi đắc ý, đắc ý dào dạt.

Lục Diệp buồn bã thở dài, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Sao thẳng nhãi Cự Giáp này còn chưa tới."

Từ khi tiến vào chiến trường Vân Hà đã báo tin cho Cự Giáp, kết quả đã gần hai mươi ngày rồi, Cự Giáp vẫn không thấy bóng dáng, sớm biết hẳn thời gian dài như vậy cũng không thể đi qua, trực tiếp ở trong linh địa mời hẳn một cây Thiên Cơ trụ, để hẳn trở về Cửu Châu, rồi lại từ Cửu Châu thông qua Thiên Cơ trụ truyền tống tới là được rồi.

Sau khi chiếm cứ linh địa, là có thể mời Thiên Cơ trụ, chẳng qua hao tổn rất lớn, Lục Diệp tư vấn qua, một cây Thiên Cơ trụ đã tiêu phí hai vạn điểm công huân, hơn nữa còn là loại không mang đi được.

Nói cách khác, nếu như Linh địa bị người ta công chiếm thì hai vạn công huân này chính là để cho người ta xài.

Nhưng nếu trong linh địa có Thiên Cơ trụ, làm một số việc liên thuận tiện, ví dụ như mua bán đồ vật từ bảo khố Thiên Cơ.

Bình thường mà nói, trong chiến trường Vân Hà, chỉ có một số linh địa trung bình có thể chứa được mấy chục người thậm chí là lớn hơn, mới có thể mời tới Thiên Cơ trụ để thuận tiện cho các tu sĩ đi tới Cửu Châu và chiến trường Vân Hà. Hơn nữa, nếu mấy chục người chia đều ra hai vạn công huân, công huân mà mỗi

người cần cũng sẽ không quá nhiều.

Như linh địa nhỏ mà Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu chiếm cứ, mời tới Thiên Cơ trụ cũng không có lợi.

Hai người chia đều tiêu phí quá lớn, hơn nữa còn có khả năng gặp phải vấn đề linh lực khô kiệt. Một khi linh lực khô kiệt, linh địa liền phế đi.

Từ sau khi Y Y lộ diện, Thẩm Tiểu Miêu ru rú trong nhà hơn rất nhiều, thường xuyên một hai ngày không nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Thẳng đến một ngày này, chấn động to lớn, vù vù không ngừng, giống như có Lôi Đình du tẩu dưới mặt đất, một trận rung núi chuyển.

Lục Diệp vốn tưởng rằng có người đang tiến đánh linh địa, vội vàng từ trong phòng nhảy ra điều tra, kết quả bên ngoài đại trận lại không có nửa bóng người.

Cửa phòng bên cạnh cũng bị đẩy ra, thân ảnh Thẩm Tiểu Miêu xinh đẹp xuất hiện, sắc mặt ngưng trọng nói: "Làm sao vậy?"

Lục Diệp lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Sự dị thường này kéo dài một hồi lâu, mới bỗng nhiên bình ổn lại, Thẩm Miêu giống như có cảm ứng, phóng lên trời, sừng sững giữa không trung nhìn xung quanh phương xa, ngay sau đó phẫn chấn, hô to: "Lục Diệp, cơ duyên đến rồi!"

Chương 873: Thiếu chủ Vạn Thú Tông

Chương 873. Thiếu chủ Vạn Thú Tông

Chiến trường Linh Khê, chiến trường Vân Hà thậm chí toàn bộ Cửu Châu, đều có rất nhiều cơ duyên, chỉ xem các tu sĩ có thể gặp được hay không.

So sánh hơn, Linh Khê chiến trường các loại cơ duyên lấy truyền thừa chiếm đa số, mà các loại cơ duyên trong chiến trường Vân Hà lấy đề thăng thực lực tu sĩ làm chủ.

Trời ban linh kí cũng là một loại cơ duyên, cơ hồ mỗi một ngày, các nơi trên chiến trường Vân Hà đều có linh ký Thiên Tứ, đây cũng là cơ duyên mà các tu sĩ hoan nghênh nhất, bởi vì không cần gánh vác quá nhiều nguy hiểm liền có cơ hội lấy được những chỗ tốt.

Nhưng cơ duyên cũng không chỉ là một loại linh ký trời ban.

Còn có đủ loại bí cảnh.

Chiến trường Linh Khê cũng có bí cảnh, Lục Diệp đã từng đi qua Tiên Nguyên thành chính là một bí cảnh, ở nơi đó, hẳn có được rất nhiều Tẩy Hồn Thủy.

Bí cảnh ở chiến trường Vân Hà rất nhiều, có một số bí cảnh có thời gian cố định, thậm chí là ở một số nơi cố định. Mỗi khi nơi này mở ra, bên ngoài bí cảnh đều sẽ tụ tập rất nhiều tu sĩ.

Cũng có một số bí cảnh cần các tu sĩ dùng phương pháp đặc thù mở ra, một số khác thì xuất hiện ngẫu nhiên khắp nơi trên

chiến trường Vân Hà, người hữu duyên có thể tự mình tiến vào bên trong.

Như trước mắt, cuối tầm mắt có một cột sáng phóng lên tận trời, đâm thủng tầng mây, dù là cách mấy trăm dặm cũng có thể nhìn thấy rành mạch.

Trên không trung của linh địa, Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu đứng sóng vai nhau, nhìn cột sáng đâm thủng bầu trời kia, trong lòng biết động tĩnh vừa rồi hẳn chính là cột sáng này gây ra.

"Đây là cái gì?" Mặc dù Lục Diệp mua không ít tin tức về chiến trường Vân Hà trong Thiên Cơ thương minh nhưng thời gian tới chiến trường Vân Hà cũng không dài, đương nhiên không có kiến thức rộng rãi như Thẩm Tiểu Miêu.

"Có lẽ là một loại bí cảnh, cụ thể là loại nào thì không rõ ràng lắm, nhưng bất kể là loại nào thì cũng đều có lợi."

"Đi xem một chút!"

"Nhưng ở Linh địa bên này..."

"Không cần quan tâm, có đại trận Ẩn Nặc, người bình thường không cần thận điều tra sẽ phát hiện không được, dù đánh mất, quay lại cướp là được."

Lục Diệp nói như vậy, liền nói một tiếng với phía dưới, Y Y và Hồ Phách vội vàng đi ra, tể ra Linh thuyền, hóa thành lưu quang lao về phía cột sáng.

Thẩm Tiểu Miêu chỉ có thể đuổi theo, nàng cũng cảm thấy rất hứng thú với cột sáng bên kia, chỉ là không nỡ vứt linh địa xuống.

Đối với tu sĩ dựa vào phun ra nuốt vào thiên địa linh khí làm chủ yếu thủ đoạn tu hành như nàng mà nói, có một chỗ ổn định linh địa thật sự quá trọng yếu, dù cho linh địa còn chưa tới Ất cấp,

nhưng cũng có thể tiết kiệm cho nàng rất nhiều thời gian tu hành.

Đối với Lục Diệp thì không phải như vậy, linh địa đối với hắn mà nói, tác dụng không phải quá lớn, có loại mà dẹt hoa trên gấm, ném đi cũng không sao cả.

Lần trước nếu không phải thủ đoạn của đám người Nguyễn Khinh Trúc quá bẩn thỉu, Lục Diệp cũng không đến mức phải giết người cướp linh địa trở về.

Thời điểm nhìn từ xa, khoảng cách cột sáng kia không gần, một đường lao nhanh, phát hiện xác thực không gần.

Ước chừng khoảng ba, bốn trăm dặm.

Chờ khi đám người Lục Diệp chạy đến nơi, cột sáng kia đã thu liễm lại, chỉ để lại tại chỗ một màn sáng cao vài chục trượng, đủ mọi màu sắc hào quang vận vẹo không ngừng, nếu như cẩn thận quan sát, còn có từng màn cảnh tượng thỉnh thoảng lóe lên, từ trong những cảnh tượng đó, có núi non trùng điệp hiểm trở chột lóe rồi biến mất, cũng có thân ảnh tu sĩ không biết tên bay lên trời, còn có một số phi cầm tẩu thú.

Bốn phía đã tụ tập không ít tu sĩ.

Đại đa số tu sĩ đều nhìn chăm chăm vào màn sáng vận vẹo biến hóa đó.

Lục Diệp quan sát bốn phía, số tu sĩ tụ tập ở đây đã có hai ba trăm người, hơn nữa theo thời gian trôi qua, còn không ngừng có càng nhiều tu sĩ tụ tập lại.

Chỉ từ trên thân những tu sĩ này truyền đến dao động linh lực suy đoán, người tới thực lực tốt xấu lẫn lộn, có người Vân Hà tầng thứ tám, thứ chín, cũng có người vừa tấn thăng Vân Hà không lâu.

Bỗng nhiên, ánh mắt Lục Diệp dừng lại trên một người, đó là

một nữ tử mặc áo tím, thần sắc lạnh nhạt.

Dường như có cảm giác, nữ tử áo tím kia thuận theo ánh mắt nhìn qua đây.

Bốn mắt nhìn nhau, nữ tử khẽ vuốt cằm với Lục Diệp rồi thu hồi ánh mắt.

Lục Diệp cũng không để lại dấu vết mà dời ánh mắt đi.

Ngược lại không nghĩ tới, nhanh như vậy lại chạm mặt nữ tử này.

"Cẩn thận, đây là một đại bí cảnh!" Ngay khi Lục Diệp đang điều tra bốn phía, Thẩm Tiểu Miêu bỗng nhiên bu lại, thở ra như hoa lan.

"Nói như thế nào?"

"Trước kia ta từng tiến vào bí cảnh này, hoàn cảnh bên trong rất phức tạp, gần như là một thế giới chân thật! Hơn nữa sau khi tiến vào, mỗi người đều sẽ được trao cho một thân phận mới."

"Ai ban cho?"

"Thiên Cơ!"

Lục Diệp nhướng mày.

Từ trước đến nay, những thứ có thiên cơ xen vào không đơn giản, Lục Diệp đối với bí cảnh này không khỏi sinh ra một ít hứng thú, không có gì khác, nếu như đủ loại suy đoán của hắn trước đó không sai, hắn đã được thiên cơ chúc phúc, dưới tình huống có ảnh hưởng của thiên cơ, sẽ có một chút ưu đãi đặc biệt.

"Vào trong thì có thể làm gì?"

Chương 874: Thiếu chủ Vạn Thú Tông 2

Chương 874. Thiếu chủ Vạn Thú Tông 2

"Làm một ít chuyện phù hợp với thân phận mới của mình? Lần trước ta tiến vào một bí cảnh, thân phận là một tên gian tế tông môn đột nhập tông môn đối địch, phải tìm cơ hội trộm cái trấn tông chi bảo của tông môn kia."

"Đó không phải rất kích thích sao?"

"Đừng nói nữa, ta thiếu chút nữa chết ở bên trong, bất quá cuối cùng ta vẫn đắc thủ!"

"Có chỗ tốt gì?"

"Tông môn kia ban thưởng cho ta rất nhiều tài nguyên tu hành, trong đó bao gồm mấy đạo linh ký."

Lục Diệp hứng thú càng đậm! Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ chiến trường Vân Hà, nếu nói hẳn cảm thấy hứng thú nhất với thứ gì đó, không thể nghi ngờ chính là linh ký có thể làm cho người ta nhanh chóng tăng lên tu vi.

"Ta không biết sau khi tiến vào thì chúng ta có đi cùng nhau hay không, người bây giờ chỉ là Vân Hà cảnh hai tầng, đi vào bên trong mặc kệ là thân phận gì, ngàn vạn lần phải cẩn thận làm việc, ở bên trong chúng ta cũng có thể đưa tin, nếu như chúng ta tách ra, người có cái gì không hiểu, liền truyền tin hỏi ta."

"Biết rồi."

Thời gian dần trôi, càng ngày càng nhiều tu sĩ tụ tập lại, chỉ ngắn ngủi chưa đến nửa ngày, trong phạm vi mười dặm đã có hơn mấy trăm người tụ tập.

Phải biết rằng đây chính là Vân Hà chiến trường, không phải Linh Khê chiến trường, so sánh ra mà nói, Vân Hà chiến trường càng rộng lớn, các tu sĩ cũng phân tán càng nhiều, trong thời gian ngắn tụ tập hơn sáu trăm Vân Hà, có thể thấy được bí cảnh này có sức hấp dẫn thế nào với các tu sĩ.

Nhân số tuy nhiều nhưng lại không có đánh nhau. Tu sĩ đến đây đều là nhìn chăm chăm vào bí cảnh, không ai để ý quá nhiều.

Mà đến lúc này, màn sáng cao vài chục trượng kia cũng bắt đầu vận vẹo thành một cánh cổng ánh sáng hình bầu dục, chấn động hỗn loạn dần dần bình tĩnh lại, xuyên thấu qua cánh cổng ánh sáng kia, thậm chí mơ hồ có thể thấy phong cảnh non xanh nước biếc đối diện, tựa như đối diện thật sự có một thế giới khác.

"Có thể tiến vào được rồi!" Có người đột nhiên hô to một tiếng.

Sau một khắc, không ngừng có tốp năm tốp ba tu sĩ, kết bạn nhảy vào cánh cổng ánh sáng kia.

Số lượng tu sĩ ở bên ngoài dần dần giảm bớt.

Sau khi ba người Lục Diệp, Y Y và Thẩm Tiểu Miêu đợi một lát, liền kết bạn xông vào cánh cổng ánh sáng kia.

Một trận trời đất quay cuồng, cùng lúc đó, đại lượng tin tức không thể khống chế được bùng mãnh tràn vào trong đầu Lục Diệp, loại cảm giác này rất tương tự với tình huống hấn gặp phải linh văn trên lá Thiên Phú Thụ.

Tư duy lập tức trở nên ngơ ngơ ngác ngác, Lục Diệp cố gắng duy trì sự tỉnh táo của bản thân, cắt tĩa tin tức trong đầu.

Vạn Thú Vực, một thế giới mà tu sĩ và yêu thú cùng tồn tại, bởi vì thế giới đặc thù, đại lượng yêu thú ở đây cư trú sinh tồn, ở Cửu Châu không thường thấy ngự thú lưu phái ở chỗ này tỏa sáng rực rỡ, đại đa số tu sĩ đều tinh thông thao thú chi đạo, từ nhỏ đã sống cộng sinh trưởng cùng yêu thú, tiếp theo có được bản mệnh yêu thú của mình.

Mà bị giới hạn bởi thế giới ước thúc, tu sĩ tu vi cao nhất ở đây, cũng chỉ là Vân Hà cảnh, chưa từng có tu sĩ nào đột phá công cùm xiềng xích Vân Hà cảnh tấn thăng Chân hồ.

Vốn nơi này là một thế giới tường hòa an bình, tuy có rất nhiều tông môn ngự thú cùng tồn tại, cũng có xung đột tranh chấp, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến sự ổn định của toàn bộ thế giới.

Nhưng sự tình bắt đầu có một ít biến hóa từ một năm trước, một loại bệnh điên khó có thể giải thích bắt đầu lưu truyền trong Vạn Thú Vực, loại bệnh điên này không ảnh hưởng đến tu sĩ, chỉ nhằm vào yêu thú, phạm là yêu thú phát điên đều trở nên cực kỳ khát máu, khó có thể khống chế.

Tu hành giới Vạn Thú Vực lấy Ngự Thú lưu phái làm chủ thể trong nháy mắt bị trọng thương, những tu sĩ thường ngày lấy thủ đoạn ngự thú làm chủ yếu kia chiến lược giảm bớt không nói, có một ít yêu thú thậm chí phản phệ chủ nhân, đem chủ nhân từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, cùng nhau cắn giết.

Trong lúc nhất thời, người trong giới tu hành của Vạn Thú vực hoảng sợ!

Ngắn ngủn một năm, toàn bộ tu hành giới long trời lở đất, tất cả tông môn lấy ngự thú lưu phái làm chủ thể hầu như đều tan vỡ, thế giới bình an của bình an nghênh đón biến đổi lớn, hôm nay trong Vạn Thú Vực, chỉ còn lại hơn mười tông môn không dùng ngự thú lưu phái làm chủ còn kéo dài hơi tàn, kết thành một đồng minh tu sĩ, đối kháng với đám yêu thú phát điên kia.

Nếu ngay cả tu sĩ đồng minh của mười mấy tông môn kết thành cũng không chống lại được yêu thú phát cuồng, vậy toàn bộ tu hành giới Vạn Thú Vực sẽ bị tiêu diệt chỉ trong sớm chiều, đến lúc đó, Vạn Thú Vực sẽ trở thành thiên hạ của yêu thú, nhân tộc sẽ không có đất cắm dùi.

Bây giờ còn sót lại mười mấy tông môn tu sĩ tại một chỗ tên là thành trì Lưỡng Giới thành tập kết, trong thành ngoại trừ tu sĩ, còn có đại lượng phạm nhân sinh tồn, đây cũng là Nhân tộc còn sót lại của Vạn Thú Vực.

Cùng lúc đó, đám yêu thú điên cuồng kia cũng nhìn chăm chăm vào cứ điểm cuối cùng của Nhân tộc.

Trong đầu có rất nhiều tin tức lộn xộn được sắp xếp rõ ràng, Lục Diệp đột nhiên mở mắt.

Bên tai truyền đến tiếng xé gió, cảnh sắc bốn phía nhanh chóng lùi lại, Lục Diệp phát hiện lúc này mình đang ở trong một kiện Linh Khí phi hành.

Đây là một kiện Linh Khí phi hành cỡ trung, có thể dung nạp khoảng ba đến năm người, chớp mũi có vài mùi thơm nhàn nhạt, là mùi thơm cơ thể phụ nữ.

Lục Diệp còn chưa hoàn toàn hoàn hồn, đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang gọi hắn: “Lục Diệp!”

Theo thanh âm nhìn lại, gương mặt Thẩm Tiểu Miêu đập vào tầm mắt.

Nữ nhân này ở cùng một chỗ với mình, không bị tách ra.

Chẳng những có Thẩm Tiểu Miêu, còn có hai nữ tử khác, một người trong đó lại là Lan Tử Y...

Người cuối cùng Lục Diệp không biết, cũng không biết người

ta là ai.

Ba ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắc, Lục Diệp xoa xoa huyết Thái Dương, có hơi nhức đầu.

Đây là lần đầu tiên hắc tiến vào loại bí cảnh này, căn cứ mạnh mẽ cùng tin tức đã được chỉnh lý trước đó, đúng như Thẩm Tiểu Miêu nói, lúc này hắc được Thiên Cơ ban cho thân phận một lần nữa.

Vạn Thú Tông Thiếu chủ!

Quả nhiên Thiên Cơ đối xử rất tốt với hắc, thân phận này của Thiếu chủ không thể nghi ngờ là người bình thường không thể có được, Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y, thậm chí là nữ tử mà Lục Diệp không nhận ra, trong bí cảnh này đều là thị nữ của hắc.

Chương 875: Vận khí của ta tốt...

Chương 875. Vận khí của ta tốt...

Trên Linh chu, Lục Diệp nhìn ba nữ nhân trước mặt, một cảm giác không chân thực dâng lên trong lòng.

Hắn biết mình là Bích Huyết tông Lục Diệp, nhưng thân phận được giao phó ở đây lại luôn nhắc nhở hắn là Thiếu chủ của Vạn Thú tông!

Vạn Thú Tông, tông môn cường đại nhất toàn bộ Vạn Thú Vực!

Cái loại bệnh điên khiến yêu thú phát điên lan tràn trước khi yêu thú nổi điên, Vạn Thú Tông là bá chủ danh xưng với thực của toàn bộ thế giới, toàn bộ thế lực Vạn Thú Vực đều phải ngưỡng mộ hơi thở của nó.

Nhưng sau khi bệnh điên lan tràn phát tác, mỗi một tông môn lấy ngự thú lưu phái làm chủ thể đều bị thương nặng, tiếp theo bị phá thành mảnh nhỏ.

Vạn Thú Tông cũng không ngoại lệ, mặc dù bởi vì nội tình cường đại của nó kiên trì đến cuối cùng, nhưng cuối cùng tránh không được tông môn tan vỡ.

Ba ngày trước Vạn Thú Tông thất thủ dưới công kích của vô số yêu thú, từ tông chủ cho tới đệ tử môn nhân, chết trận gần tám phần. Người sống sót phân tán chạy trốn, chuẩn bị tiến về Lương Giới thành tị nạn.

Bốn người Lục Diệp chính là một trong số đó.

Giờ khắc này, bốn người đang trên đường chạy về Lưỡng Giới thành, cách Lưỡng Giới thành còn hơn nửa ngày lộ trình.

Với tư cách là Thiếu chủ của một tông môn hùng bá một thế giới, thân phận trước mắt của Lục Diệp không thể nghi ngờ là rất tôn quý, nhưng tông môn này đã bị phá hủy vào ba ngày trước, khiến cho Lục Diệp có chút không nói nên lời, hôm nay thân phận tôn quý này của hắn không thể nghi ngờ đã chiết khấu rất lớn.

Nhưng ngấm lại thân phận của đám người Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y, trong lòng Lục Diệp lại cân bằng không ít.

Y Y không ở đây, Hồ Phách cũng không ở.

Lục Diệp vội vàng mượn nhờ ấn ký chiến trường để truyền tin cho Y Y, hỏi thăm tình huống hiện tại của bọn họ.

Một lát sau nhận được tin của Y Y, giờ phút này Hồ Phách đang ở trong một tòa thành trì, bất quá lại trong một loại trạng thái bị giam giữ cùng Hồ Phách, còn có rất nhiều yếu tố khác.

Hiện tại Y Y cũng không rõ ràng tình huống, không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì lồng giam, giam giữ bọn họ rất chắc chắn, dựa vào sức mạnh của Hồ Phách không thể phá vỡ.

Trong thành trì...

Hiện tại thành trì duy nhất an toàn của Vạn Thú Vực chính là thành Lưỡng Giới, xác suất lớn bọn họ ở trong thành Lưỡng Giới.

Lục Diệp truyền tin bảo Y Y không nên hành động thiếu suy nghĩ, chờ mình đến rồi nói sau, Y Y tự nhiên đồng ý.

"Cẩn thận!" Một tiếng hô khẽ truyền đến, lại là nữ tử mà Lục Diệp không nhận ra kia đang cảnh báo, khi nàng vừa dứt lời, va

chạm kịch liệt từ một bên truyền đến.

Lục Diệp vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn phía chỗ đám người mình đang đứng, có hơn mười thân ảnh thật lớn, đó rõ ràng là từng con yêu thú hình thái không đồng nhất.

Ánh mắt mỗi một con yêu thú đều hiện ra một màu đỏ tươi như bệnh trạng, đây là dấu hiệu yêu thú phát bệnh. Giờ phút này đang có mấy con yêu thú điên cuồng công kích mấy người này.

Trong nháy mắt, linh khí phi hành này liền bị phá thành mảnh nhỏ, bốn người Lục Diệp vội vàng tự mình tế ra linh khí, bay lên trời.

Tiếng nổ đùng đoàng truyền ra, kiện linh khí phi hành kia nổ tan.

Thân ở trên linh chu của mình, binh giáp bên hông Lục Diệp vù vù, chín đạo ngự khí lao ra, hóa thành lưu quang chém tới con yêu thú gần mình nhất.

Cùng lúc đó, ba người Thẩm Tiểu Miêu cũng thi triển thủ đoạn, trong lúc nhất thời, lưu quang ngự khí cùng uy năng thuật pháp không ngừng tỏa ra, khuấy động linh lực.

Mặc dù thực lực những yêu thú này đều coi như không tệ, nhưng chỉn thể mà nói, còn chưa đạt đến trình độ khiến đám người Lục Diệp thúc thủ vô sách.

Theo hành động của bốn người, máu tươi vẩy ra, từng con yêu thú bị chém, hóa thành thi thể từ không trung rơi xuống.

Sau một trận kịch chiến, tất cả Yêu thú truy kích đều bị chém giết, bốn người hóa thành bốn đạo lưu quang lướt nhanh về phía trước, trong đó, Lục Diệp không biết nữ tử kia xuất lực lớn nhất, chỉ vì tu vi người ta biểu hiện ra cao nhất, không sai biệt lắm có trình độ Vân Hà tầng tám tầng chín!

Mặt khác khiến Lục Diệp để ý chính là, thực lực mà Lan Tử Y thể hiện ra lại là Vân Hà tầng hai!

Hắn có thể nhanh như vậy tấn thăng Vân Hà tầng hai là bởi vì trong khoảng thời gian này đã nhận được không ít linh ký, Lan Tử Y khẳng định cũng vậy.

Như thế xem ra, đảo Vô Nhai rất coi trọng Lan Tử Y, bằng không nàng ta lấy đâu ra nhiều linh ký để dùng như vậy?

Trong lúc đang nghĩ như vậy, nữ tử mà Lục Diệp không nhận ra kia bỗng nhiên mở miệng: "Đều tự giới thiệu mình một chút đi, về sau có thể mọi người sẽ kết bạn hành động."

Thiên Cơ an bài bốn người bọn họ ở cùng một chỗ, hiển nhiên có ý muốn bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, nếu không phải như thế, nữ tử này đã sớm rời đi, bởi vì đứng ở lập trường của nàng mà xem, tu vi Lục Diệp cùng Lan Tử Y hai tầng Vân Hà thật sự quá thấp, Thẩm Tiểu Miêu năm tầng cảnh miển cường đủ nhìn, nhưng cũng không nên cùng nàng Vân Hà chín tầng cảnh này an bài ở cùng một chỗ.

Thiên Cơ đã an bài như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân.

Chương 876: Vận khí của ta tốt... 2

Chương 876. Vận khí của ta tốt... 2

"Diệp Lục!" Lục Diệp vẫn báo hoa danh mà không nói ra lai lịch của mình.

"Thẩm Tiểu Miêu."

"Lan Tử Y."

Nữ tử cảnh giới Vân Hà tăng chín khế vượt cấm, nói tiếp: "Hạ Thiển Thiển!"

Liên hệ với nhau tính danh, coi như là biết nhau, trong toàn bộ quá trình, Lục Diệp bất kể là đối với Thẩm Tiểu Miêu hay là Lan Tử Y, đều không có biểu hiện ra dấu hiệu quen biết trước đó. Thẩm Tiểu Miêu cũng giống như vậy, đứng ở góc độ của người ngoài, bốn người ở đây vô luận là ai, đều là người xa lạ chưa từng gặp mặt.

"Vậy hãy nói nhiệm vụ của mình đi, Thiên Cơ giao cho chúng ta thân phận mới, tương ứng cũng giao cho chúng ta một ít sứ mệnh thuộc về chúng ta." Hạ Thiển Thiển nói xong, lại nhìn Lục Diệp: "Nói một chút đi, nhiệm vụ của ngươi là gì?"

Lục Diệp suy nghĩ một chút, cúi đầu nhìn về phía tay phải của mình, trên ngón tay cái tay phải, có một chiếc nhẫn ngọc...

Có thể xác định là, hắn chưa từng có thứ này.

Kết hợp với rất nhiều tin tức đã tràn vào trong đầu trước đó,

Lục Diệp trong lòng sáng tỏ, quơ quơ nhẵn ngọc với ba nữ nhân: "Mang theo một ít tài sản của Vạn Thú Tông đi tìm thành chủ của hai giới thành, cho người sống sót của Vạn Thú Tông mưu cầu một nơi dung thân."

Đây chính là sứ mệnh mà "thiếu chủ" này của hắn lúc này.

Mà nhẵn ngọc này, rõ ràng là một đạo cụ trữ vật giá trị rất cao, đồng thời cũng là chứng minh thân phận của Lục Diệp.

"Các người thì sao?" Lục Diệp nhìn về phía ba nữ nhân kia.

"Bảo vệ người." Thẩm Tiểu Miêu đáp lại đầu tiên.

"Bảo vệ người!" Lan Tử Y lạnh nhạt nhìn hắn.

Hạ Thiển Thiển cười mỉm không nói.

Lục Diệp liền biết, nhiệm vụ của nàng hắn cũng là bảo vệ mình!

Tiền nhiệm Linh Khê bằng đệ nhị, một người cùng mình ký vào Thiên Cơ Khế, một người Vân Hà tăng chín, tổ hợp thành lực lượng không quá yếu, hơn nữa bản thân Lục Diệp, đội hình như vậy đủ để ứng đối đại đa số phiền toái.

Thiên Cơ khá ưu đãi đối xử với mình.

"Tiểu đạo hữu, người đã làm việc thiện gì mà khiến Thiên Cơ coi trọng người như thế." Trong mắt Hạ Thiển Thiển hiện lên ánh mắt ý vị thâm trường, "Ta ra vào loại hình bí cảnh này rất nhiều lần, nhưng thật đúng là không có gặp vị đạo hữu nào vừa tiến vào đã được Thiên Cơ ban cho thân phận địa vị cao như vậy, còn có ba thị nữ thiếp thân như hoa như ngọc bảo vệ."

"Ta may mắn?" Lục Diệp nhướng mày.

Hạ Thiển Thiển cười ha ha, không bình luận, bỗng hứng thú

bừng bừng nhìn nhẩn ngọc trên tay Lục Diệp: "Có thể mở ra nhìn xem không? Xem bên trong có thứ gì tốt."

"Không thích hợp lắm?" Lục Diệp chần chờ, trách nhiệm của Thiên Cơ giao cho hẳn là mang vật này tới thành Lưỡng Giới, đưa cho thành chủ thành Lưỡng Giới, sau đó cho người của Vạn Thú Tông sống sót mưu cầu một nơi dung thân, có thể tưởng tượng được, trong nhẩn ngọc này thứ tốt cũng không ít.

"Nhìn lại thấy không quan trọng." Hạ Thiển Thiển giật mình nói.

Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y cũng nhìn hẳn chăm chăm.

Lục Diệp ngơ ngác một chút, vuốt cằm nói: "Chỉ nhìn thôi..."

Nói rồi thôi động linh lực rót vào trong đó, không có phản ứng.

"Có khóa cấm chế! Để ta xem thử có thể mở ra hay không!" Lục Diệp nói như vậy, dụng tâm điều tra cấu tạo khóa cấm chế.

Kết quả làm cho hắn cực kỳ ngoài ý muốn, ổ khóa cấm chế này cấu tạo phức tạp, vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Một lát sau lắc đầu nói: "Không được, ta mở không ra."

Cưỡng ép mở ra cũng là có thể, nhưng nếu làm như vậy, đại khái sẽ hủy diệt không gian trữ vật bên trong nhẩn ngọc này.

Ba cô gái đều có chút thất vọng thu hồi ánh mắt.

Hạ Thiển Thiển mất hết hứng thú nói: "Thôi đi, đã là Thiên Cơ ban vật, có lẽ không dễ mở ra như vậy đâu."

Thẩm Tiểu Miêu nói: "Hạ tử tử, thực lực của tử cao nhất, cũng đã đi qua rất nhiều loại bí cảnh, vậy có cái gì tốt để chỉ giáo không? Nói cho chúng ta nghe, sau này chúng ta cũng phải chú ý nhiều hơn."

Lời này của nàng rõ ràng là hỏi thay Lục Diệp và Lan Tử Y, vừa nhìn đã biết không có nhiều kinh nghiệm ứng đối loại bí cảnh này.

Hạ Thiển Thiển nói: "Chỉ giáo thì thôi, tình hình mỗi bí cảnh đều không giống nhau cho lắm, đương nhiên phương pháp ứng phó cũng không giống nhau. Điều duy nhất các người cần chú ý chính là, tất cả những thứ bên trong bí cảnh này đều là sự thật, tất cả những thứ này đều được thực sự phát sinh."

Lục Diệp nhướn mày: "Có ý gì?"

Hạ Thiển Thiển hé miệng cười: "Ý tứ trên mặt chữ!"

Lục Diệp như có điều suy nghĩ: "Ý của Hạ đạo hữu là, những gì chúng ta đã trải qua lúc này, là thế giới này đã từng xảy ra sao?"

"Đúng vậy!"

"Làm sao người biết?"

"Ta không có cách nào chứng minh, nhưng xác thực chính là như vậy, ta đã từng cảm thấy loại chuyện này rất không có khả năng, nhưng trải qua nhiều lần, tự nhiên người sẽ biết được. Trên đời này có lẽ nơi nào đó từng có một Vạn Thú Vực, tao ngộ đại kiếp nạn, sau đó bị Thiên Cơ chúng ta dùng thủ đoạn khó hiểu luyện hóa thành bí cảnh, an trí ở các nơi trên chiến trường Vân Hà, cho phép chúng ta tiến vào nơi này mài giũa bản thân. Trên chiến trường Vân Hà có rất nhiều loại bí cảnh loại hình này, về sau các người sẽ gặp đủ loại chuyện."

"Nếu quả thật như thế, Vạn Thú Vực bị hủy diệt, sao còn có yêu thú lưu lại, những thứ chúng ta vừa mới giết..."

"Người làm sao xác định, những yêu thú người giết là thật? Có lẽ đó là thiên cơ tạo vật, đang lừa gạt người?"

Lục Diệp bị lời nàng nói làm cho có chút mờ mịt, đang muốn hỏi lại, Hạ Thiển Thiển nói: "Được rồi, ta không phải muốn thảo luận gì với người, ta chỉ muốn nói cho các người biết, thiên cơ sâu không lường được, chết ở trong này, đó chính là chết thật sự! Có lẽ chờ một ngày nào đó chúng ta tu hành đến Thần Hải cảnh, sẽ dần dần hiểu rõ chân tướng của thế giới này, nhưng hiện tại sao... Thiên Cơ an bài như thế nào, chúng ta làm như thế nào là được rồi, cái gọi là thuận theo ý trời mà đi, phúc khương tự đến."

Trong lòng Lục Diệp chấn động.

Chân tướng của thế giới.

Lời này hắn đã nghe qua một lần, là Chân Long bị trấn áp trong Long Tuyền nói với hắn, Chân Long kia nói cho hắn biết sự thật thế giới rồi mới đi tìm hắn.

Nếu mọi thứ mình thấy trước mắt không phải chân tướng của thế giới, vậy chân tướng là gì?

Chương 877: Thành Lưỡng Giới

Chương 877. Thành Lưỡng Giới

Đọc đường lại gặp vài đợt yêu thú tập sát, bất quá đều bị một nhóm bốn người dễ dàng hóa giải.

Lục Diệp và Lan Tử Y biểu hiện rất tốt khiến cho Hạ Thiển Thiển có chút ngoài ý muốn, cảnh giới Vân Hà tầng hai có thể phát huy ra thực lực như vậy là rất hiếm thấy, tối thiểu là lúc trước nàng kém hơn rất nhiều so với Lục Diệp và Lan Tử Y.

Trong lòng hiểu rõ, thời điểm hai người này ở Linh Khê cảnh tuyệt đối không phải hạng người không có tiếng tăm gì, vô cùng có khả năng là cường giả xếp hạng cao nhất trên Linh Khê bảng.

Hơn nửa ngày sau, Lưỡng Giới thành đã ở phía xa xa.

Đó là một tòa thành trì cực lớn, gần như không nhìn thấy giới hạn. Bốn phía tường thành nguy nga cao ngất, cao chừng hơn hai mươi trượng. Mặt tường tường thành còn lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, nhìn qua là biết có các loại thuật pháp, có thể làm cho nó trở nên càng thêm chắc chắn, có thể thừa nhận va chạm mãnh liệt.

Đây là hậu quả cuối cùng của Vạn Thú Vực Nhân tộc, cũng là cứ điểm lớn nhất, hiện tại toàn bộ Nhân tộc còn may mắn sống sót ở Vạn Thú Vực có hơn phân nửa đều tụ tập ở chỗ này, không có tụ tập những người sống sót cũng đều đi về hướng tòa thành lớn này.

Nếu như tòa thành trì này thất thủ, vậy Vạn Thú Vực sẽ không còn Nhân tộc trú ngụ nữa, đến lúc đó Nhân tộc bị diệt vong chỉ trong sớm tối.

Lúc một nhóm bốn người đến nơi này, trên tường thành lập tức có một người bay lên trời, từ xa trông lại, hô to một tiếng: “Người tới là người phương nào?”

Người nọ mặc một bộ giáp trụ sáng loáng, hông đeo trường đao, thần sắc uy nghiêm, trên giáp trụ còn lưu lại một ít vết máu, xem ra vừa trải qua một trận đại chiến không bao lâu, một thân sát cơ sôi trào vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Phía dưới tường thành có không ít thi thể yêu thú, đang có tu sĩ thi triển thuật pháp đốt cháy, mùi vị gay mũi cách mấy dặm cũng có thể ngửi thấy.

Lục Diệp cao giọng trả lời: “Vạn Thú Tông Diệp Lục, phụng mệnh đến đây!”

“Vạn Thú Tông!” Người nọ biến sắc, nhìn Lục Diệp từ trên xuống dưới: “Diệp Vô Song là gì của ngươi?”

Diệp Vô Song... Vạn Thú Tông chủ!

Trong đầu Lục Diệp toát ra một đoạn tin tức, hắc kiên trì trả lời: “Chính là gia phụ!”

“Hoá ra là có thiếu tông chủ của Vạn Thú Tông tới.” Người nọ ôm quyền hành lễ một cái.

Dù sao cũng là tông môn mạnh nhất của Vạn Thú Vực, cho dù hiện tại tan vỡ, uy danh vẫn còn tồn tại.

“Tình hình hiện tại của quý tông thế nào rồi?” Người nọ lại hỏi.

Lục Diệp bày ra vẻ mặt bi ai, từ từ lắc đầu, tất cả đều không thể nói.

“Thiếu tông chủ nén bi thương mà biến đổi!” Người nọ thở

dài, không hỏi nhiều nữa, duỗi tay ra hiệu: “Thiếu tông chủ, xin mời vào thành.”

“Đa tạ!”

Lục Diệp dẫn đám người Thẩm Tiểu Miêu bay vào trong thành, trong thành có không ít tu sĩ bay tới bay lui giữa không trung, mà phóng mắt nhìn lại, giờ phút này bên trong hai giới thành cơ hồ là kín người hết chỗ, ánh mắt có thể nhìn thấy, khắp nơi là biển người, không có chỗ ở, những người phạm rơi vào tình cảnh khó khăn kia liền nghỉ ngơi ngay tại hai bên đường phố, từng người một rời quê hương, che kín mặt đất.

Các tu sĩ trước loại đại kiếp nạn này ít nhiều còn có chút sức quay lại, nhưng phạm nhân gặp phải loại chuyện này, cơ bản chỉ có thể tùy ý xâm lược.

Những phạm nhân có thể chạy trốn tới Lưỡng Giới thành để tị nạn này, không thể nghi ngờ đều là tương đối may mắn, đa phần đều là những người không có cơ hội chạy nạn, Vạn Thú Vực bây giờ, nói là tích xác thành núi, đổ máu phiêu xử cũng không khoa trương.

Tuy biết đây chỉ là một bí cảnh, nhưng khi chân chính dung nhập vào đại cảnh này vẫn có thể cảm nhận được cảm giác bất đắc dĩ của thực lực thấp kém.

Toàn bộ thế giới đều đang bước vào đường cùng.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Thẩm Tiểu Miêu mở miệng hỏi.

Lục Diệp cân nhắc một phen, mở miệng nói: “Mọi người trao đổi một chút ấn kí, sau đó chúng ta chia nhau hành động, Hạ đạo hữu theo ta đi phủ thành chủ, Thẩm đạo hữu và Lan đạo hữu tùy tiện đi tìm hiểu một chút tin tức.”

Mấy người không có dị nghị gì, lúc này trao đổi dấu ấn chiến

trường của mình rồi phân tán ra hành động.

Lục Diệp dẫn Hạ Thiển Thiển đi về phía phủ thành chủ, Hạ Thiển nói: “Xem ra người cảm nhận được.”

“Hạ đạo hữu ám chỉ cái gì?”

“Người thiếu chủ Vạn Thú Tông này của người không được coi trọng lắm, bằng không tại sao người lại cùng ta đi phủ thành chủ?”

“Thì ra Hạ đạo hữu cũng cảm nhận được.”

“Nếu như người thật sự được coi trọng thì lúc này hẳn phải có người đại diện của thành Lưỡng Giới tới chiêu đãi người mới đúng, dù sao cũng là Thiếu chủ của tông môn mạnh nhất thế giới này, nhưng người của thành Lưỡng Giới chỉ thả người vào rồi không quan tâm, thái độ của thành Lưỡng Giới đã rất rõ ràng rồi.”

“Bình thường, người đi trà lạnh, Vạn Thú Tông đã không còn, Thiếu tông chủ như ta thì có gì phân lượng? Hơn nữa nếu như ta đoán không sai, Lưỡng Giới thành cùng Vạn Thú Tông quan hệ vốn không quá hòa thuận.”

“Ồ? Nói như thế nào?”

“Hai nhà này nếu như đủ hòa thuận, người của Vạn Thú Tông đã sớm đến Lưỡng Giới thành, làm sao đến nỗi bị yêu thú phá hủy tông môn. Thế giới này, lưu phái ngự thú đại phóng dị thái, nhưng không có nghĩa là các lưu phái khác đều không có gì đặc biệt. Vạn Thú Tông là đại biểu cho lưu phái ngự thú mạnh nhất, thành Lưỡng Giới hẳn là đại biểu mạnh nhất của các lưu phái khác, cho nên sau khi yêu thú phát bệnh, thành Lưỡng Giới mới trở thành nơi tu sĩ tụ tập cuối cùng.”

Chương 878: Thành Lưỡng Giới

2

Chương 878. Thành Lưỡng Giới 2

Hạ Thiển Thiển như có điều suy nghĩ, khẽ vuốt cằm: “Muội nói có đạo lý, điểm này thì muội cũng chưa từng nghĩ đến, xem ra muội không đơn giản chỉ là vận khí tốt, đầu óc cũng đủ linh hoạt, trách không được sẽ được Thiên Cơ lựa chọn ban cho thân phận và địa vị cao như vậy.”

Lục Diệp rất muốn nói, hẳn chỉ là vận khí tốt mà thôi, sau khi Thiên Cơ chúc phúc, vận khí của hắn vẫn luôn rất tốt.

“Cho nên đợi lát nữa có thể phải dựa vào Hạ sư tỷ rồi, chúng ta không đơn giản là đến thành Lưỡng Giới tị nạn, đồng thời cũng là vì Nhân tộc kéo dài cống hiến sức mạnh của mình.”

Hạ Thiển Thiển cười nói: “Nghe người nói vậy, bỗng nhiên cảm thấy bả vai nặng trĩu.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã bay tới trước một tòa đại điện ở trung tâm thành Lưỡng Giới, người còn chưa tới, bên dưới đã có người hét lớn: “Phía trên không là phủ thành chủ, không được bay cao!”

Trong thành không khỏi phải phi hành, nhưng chỉ có một điểm cần chú ý, không thể bay qua phủ thành chủ, cái này liên quan đến thể diện của thành Lưỡng Giới, dấu sao thì thành chủ cũng ở ngay trong phủ thành chủ.

Lục Diệp và Hạ Thiển Thiển bay xuống trước đại điện, chỉ

thấy bên này tụ tập rất nhiều tu sĩ thần sắc hoảng sợ, cả đám đều đang lo lắng chờ đợi.

“Làm gì?” Tu sĩ vừa nói chuyện với hai người đi lên phía trước, sắc mặt không kiên nhẫn hỏi.

Lục Diệp ôm quyền: “Vạn Thú Tông Diệp Lục, phụng mệnh đến đây báo kiến thành chủ, còn xin thông báo một tiếng.”

“Gặp thành chủ?” Người nọ lạnh mặt, “Bên này đều là tới gặp thành chủ, xếp hàng chờ.” Đường như không nghe thấy ba chữ Vạn Thú tông.

Người này vừa nói một câu liền muốn rời đi, bỗng nhiên Hạ Thiển Thiển điều khiển linh lực của bản thân, người nọ lập tức rùng mình, quan sát trên dưới Hạ Thiển Thiển, có chút không dám xác định: “Vân Hà cảnh tăng chín?”

Đối với Cửu Châu mà nói, Vạn Thú Vực cũng không lớn, nhiều lắm chỉ có kích thước của Linh Khê chiến trường, mà bị giới hạn trong thế giới, tu sĩ Vạn Thú Vực có tu vi cao nhất cũng chỉ là Vân Hà tăng chín.

Vô luận là thành chủ của thành Lương Giới, hoặc là tông chủ Vạn Thú Tông, đều có tu vi này.

Ở Cửu Châu, tu sĩ Vân Hà cảnh tu hành đến Cửu tầng cảnh không quá khó khăn, chỉ cần có đủ tài nguyên tu hành là được.

Nhưng ở Vạn Thú Vực này lại không được, sau khi tu sĩ đạt đến Vân Hà Cảnh, mỗi một tầng thăng cấp đều cực kỳ khó khăn. Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ thế giới này, số lượng tu sĩ Vân Hà tăng chín không tính là quá nhiều, mỗi người đều là cường giả đứng đầu thế giới này.

Cho nên Hạ Thiển Thiển vừa triển lộ tu vi bản thân, liền dẫn tới một đám người phụ cận chú ý.

Trong thời khắc nhân tộc nguy nan, một vị cứu tinh Vân Hà xuất hiện không thể nghi ngờ mang đến cho người ngoài càn nhiều an tâm và an toàn.

Hạ Thiển Thiển thản nhiên nói: “Có thể làm phiền thông báo một tiếng không? Cứ nói thiếu chủ Vạn Thú Tông tới đây bái phỏng thành chủ.”

Lúc này người nọ mới gật đầu: “Chờ đã!”

Nói xong liền quay người chạy vào trong điện.

Vạn Thú Tông đã bị phá hủy, hẳn có thể không để ý Vạn Thú Tông thiếu chủ, nhưng một Vân Hà chín tầng cảnh thì hẳn không thể không để ý.

Lục Diệp lén lút so sánh với Hạ Thiển Thiển với một cái ngón tay cô, trong lòng có chút hiểu được tại sao Thiên Cơ lại sắp xếp cho hẳn một thị nữ có tu vi Vân Hà tầng chín.

Có Hạ Thiển Thiển cường giả đứng đầu thế giới này ở bên người, có một số việc làm cũng thuận tiện.

Chờ trong chốc lát, người kia quay lại, thần thái khách khí hơn rất nhiều, ôm quyền nói với Lục Diệp: “Diệp thiếu chủ, thành chủ đại nhân cho mời.”

Lục Diệp gật đầu, dẫn Hạ Thiển Thiển cất bước đi vào trong điện.

Chỉ chốc lát sau, hẳn đi vào một gian thiên điện, nhìn thấy thành chủ của Lưỡng Giới thành.

Đây là một ông lão tóc trắng xóa, tuổi tác rất lớn, hơi thở có chút thối rữa, ngồi ngay ngắn trên ghế, bưng một ly trà, nhàn nhạt nhìn Lục Diệp.

Lục Diệp dẫn Hạ Thiển Thiển tiến lên, đứng lại trước mặt lão giả cách đó không xa, ôm quyền nói: “Diệp Lục bái kiến thành chủ!”

Lão giả khẽ gật đầu, ánh mắt lơ đãng lướt qua Hạ Thiển Thiển đứng ở sau lưng Lục Diệp, đưa tay vuốt râu nói: “Thật nhanh a, lần trước gặp người, người cũng chỉ là một đứa bé, thoáng cái cũng lớn như vậy, chuyện của Vạn Thú Tông lão phu đã nghe nói rồi, chuyện cũ đã qua rồi, người cũng không cần quá mức khổ sở, lão phu cùng lệnh tôn giao tình nhiều năm như vậy, người có thể tới tìm lão phu, lão phu rất vui mừng, nếu đã đến, liền an tâm ở lại, nhưng trước mắt thành Lưỡng Giới đông người hết chỗ, phương diện điều kiện không thể so với Vạn Thú Tông người, người phải chịu trách nhiệm nhiều hơn.”

“Mọi thứ nghe theo thành chủ sắp xếp.” Lục Diệp nói, lấy nhẫn ngọc trên ngón tay cái xuống, đặt lên trên bàn bên cạnh lão giả: “Trước khi đến, gia phụ bảo ta đưa vật này cho thành chủ!”

Ông lão giơ tay nắm lấy nhẫn ngọc, trong đôi mắt âm đạm lóe lên tinh quang, khẽ vuốt cằm: “Đã có lòng.” Nói rồi giơ tay lên: “A Tứ!”

“Đại nhân.” Trong bóng tối, một bóng người đi ra, là một nam tử gầy gò, da thịt nam tử trần trụi lộ ra ngoài, đường vân đủ mọi màu sắc, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

“Dẫn bọn họ xuống, sắp xếp ổn thỏa.”

“Vâng!” Hắn đáp lời, quay người nói với Lục Diệp: “Mời đi theo ta.”

Theo người nam tử kêu A Tứ này ra khỏi phủ thành chủ, A Tứ phóng lên trời, trực tiếp dẫn theo Lục Diệp và Hạ Thiển Thiển đi tới một nơi bên ngoài thành Lưỡng Giới mới hạ xuống.

Một lát sau, mấy người đã xuất hiện bên ngoài một ngôi nhà, A Tứ chỉ vào cửa chính của sân nhỏ nói: “Hai vị tạm ở đây.”

“Làm phiền!”

Sau khi chỉ dẫn vị trí cho Lục Diệp một chút, A Tứ lại phóng lên trời, rất nhanh đã rời đi.

Lục Diệp và Hạ Thiển Thiển nhìn nhau một thoáng, hần đẩy cửa viện ra, một tòa tiểu viện rất độc đáo lập tức hiện ra trong tầm mắt.

Chương 879: Tình báo.

Chương 879. Tình báo.

Tiểu viện không lớn, gian phòng cũng không tính là quá nhiều, bất quá bốn người ở đủ rồi.

Có thể ở trong thành Lưỡng Giới chật kín người này có được một tòa tiểu viện độc lập, Lục Diệp đưa ra ban chỉ kia không thể nghi ngờ phát huy tác dụng rất quan trọng, nếu như không có cái ban chỉ kia, chỉ sợ thành Lưỡng Giới bên này sẽ tùy ý sắp xếp bọn họ.

Hạ Thiển Thiển kiểm tra từng gian phòng, Lục Diệp lập tức nhân cơ hội đưa tin cho Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y, thông báo vị trí của mình cho họ biết.

Lại truyền tin cho Y Y, hỏi thăm tình hình bên phía nàng.

Y Y và Hồ Phách vẫn luôn yên ổn, chỉ là Hồ Phách vẫn luôn bị giam trong lồng sắt, không thể thoát ra.

Đợi không đến một nén nhang, Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y lần lượt trở về.

Trong phòng bốn người ngồi xuống, trao đổi đủ loại tình báo trước mắt.

Lục Diệp nói: “Trước mắt chúng ta xem như đã dừng chân ở thành Lưỡng Giới này, nhưng lại không rõ ràng lắm, nhưng tóm lại vẫn có quan hệ với việc chống lại những yêu thú phát điên kia, cho nên chúng ta phải luôn luôn chuẩn bị tốt để chiến đấu.”

Hạ Thiển Thiển gật đầu: “Bình thường mà nói, rèn luyện loại

bí cảnh này, mục đích cuối cùng vẫn là muốn hóa giải nguy cơ mà thế giới này gặp phải, cho nên việc chúng ta phải làm không đơn giản chỉ là chống cự yêu thú, mà còn phải tìm ra nguyên nhân phát bệnh của những yêu thú kia, giải quyết từ gốc rễ, như vậy mới có thể cứu được toàn bộ thế giới này.”

“Cứu được thế giới này?” Thẩm Tiểu Miêu ngạc nhiên: “Đây có phải là gây khó dễ cho người khác không?”

“Chính như lời ta nói lúc trước, hết thảy chúng ta trải qua, đều là đã từng phát sinh qua, Vạn Thú Vực hẳn là đã bị diệt, chỉ bất quá thiên cơ khó lường, có thể để cho chúng ta trải qua những chuyện đã xảy ra này, cho nên chúng ta mới có cơ hội làm được chuyện mà Vạn Thú Vực tu sĩ đã từng làm không được, nếu như chúng ta thật sự có thể cứu thế giới này, vậy chỗ tốt có thể đạt được tuyệt đối không ít, đương nhiên, cho dù chúng ta thật sự thành công, Vạn Thú Vực cũng sẽ không khởi tử hồi sinh, nhưng đây là khảo nghiệm của thiên cơ, nhiệm vụ xác thực gian nan, những chớ quên, không chỉ có bốn người tiến vào bí cảnh này, còn có những người khác.”

Lục Diệp hơi gật đầu: “Trước tiên nói về tình báo, Thẩm đạo hữu đã tìm ra được gì chưa?”

Thẩm Miêu nói: “Không có nhiều vật hữu dụng lắm, chỉ biết rất nhiều tu sĩ Cửu Châu đều tiến vào thành Lưỡng Giới, có một số chạy nạn giống chúng ta, còn có một số bị Thiên Cơ giao cho thân phận nhậm chức ở trong thành Lưỡng Giới, nhậm chức ở các loại vị trí. Sau đó chính là yêu thú, tu sĩ Lưỡng Giới thành không cần ngự thú làm chủ, cho nên nơi này mới có thể trở thành cứ điểm cuối cùng của tu sĩ, bất quá Ngự Thú Lưu phái ở Vạn Thú Vực dù sao cũng là chủ lưu, cho nên trong thành chung quy vẫn là có một ít yêu thú, bây giờ những yêu thú kia đều bị giam cùng một chỗ, Lưỡng Giới thành tạm thời nằm trong chủ ý, là trực tiếp giết toàn bộ yêu thú này, hay là lưu lại.”

“Yêu thú bị giam ở vị trí nào?” Lục Diệp vội vàng hỏi.

Nếu như không nhầm, vị trí yêu thú kia giam giữ chính là vị trí Hổ Phách, thừa dịp lưỡng giới thành bên này có chỗ quyết định trước, trước tiên lấy Hổ Phách ra.

“Trong một Thú Uyên ở thành đông, nơi đó vốn là nơi buôn bán yêu thú nhiều nhất Lưỡng Giới thành.”

Hạ Thiển Thiển cau mày nói: “Vạn Thú Vực nguy cơ là bệnh điên đến từ yêu thú, tại sao hai giới thành còn phải giữ lại những yêu thú này?”

“Ngự thú lưu phái là chủ thể, rất nhiều tu sĩ chạy trốn tới đây đều là tu sĩ của Ngự thú lưu phái, bản mạng yêu thú của bọn hắn có chút chết trận, có chút mắc bệnh điên làm phản, nếu không có yêu thú mà nói, thực lực của bọn họ hao tổn nhiều, vì lẽ đó giữ lại những yêu thú này, hẳn là có thể phát huy tác dụng, ít nhất có thể làm cho những tu sĩ Ngự thú lưu phái kia khôi phục thực lực.”

“Bọn họ không sợ những yêu thú này cũng phát điên?”

“Yêu thú phát điên mới là có dấu hiệu.”

Hạ Thiển Thiển hiểu ra: “Thì ra là thế.”

“Lan đạo hữu đâu?” Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Lan Tử Y.

Lan Tử Y không nói một lời, ném một khối lệnh bài thân phận đen sì lên bàn trước mặt, lúc này mới mở miệng: “Ta đã tìm được chỗ chiêu binh và quân nhu của hai giới thành, đi chiêu binh lĩnh một khối lệnh bài như vậy, chính là người của thành Lưỡng Giới, phải nghe theo điều lệnh của thành Lưỡng Giới.”

“Có chỗ tốt gì?” Thẩm Tiểu Miêu tò mò.

“Minh bài này có thể đưa tin, có thể ghi chép chiến công, chiến

công có thể đổi các loại tài nguyên tu hành ở chỗ quân nhu.” Nói đến đây, Lan Tử Y dừng một chút: “Bao gồm các loại linh ký phẩm chất!”

Mấy người lập tức tinh thần tỉnh táo, kinh lịch trong bí cảnh tuy là một loại ma luyện, nhưng cũng là cơ duyên, mà đủ loại cơ duyên trong chiến trường Vân Hà, đa phần lấy tài nguyên tu hành làm chủ! Lục Diệp vốn còn có chút kỳ quái, tình huống Vạn Thú Vực này phức tạp như thế, chỗ tốt mà các tu sĩ liệu chết liệu sống ở đâu?

Bây giờ mới biết, thiên cơ đã sớm có sắp xếp.

Một lát sau, ba đạo thân ảnh phóng lên cao, chính là ba người Lục Diệp, Hạ Thiển Thiển và Thảm Tiểu Miêu, Lan Tử Y ở lại giữ nhà, miễn cho bị người ta tu hú chiếm tổ chim khách.

Theo Lan Tử Y đưa ra chỉ dẫn, chỉ chốc lát sau, ba người liền đi tới nơi chiêu binh của thành Lưỡng Giới, bên ngoài chiêu binh đã sắp xếp đội ngũ thật dài, hiển nhiên đều là tu sĩ sắp đến gia nhập thành Lưỡng Giới, những người này có một số là tu sĩ bản thổ từ vực Vạn Thú chạy trốn tới đây, cũng có chút làm người ta nhìn thấy quen mắt, rõ ràng đều là tu sĩ từ Cửu Châu vào.

Chương 880: Tình báo. 2

Chương 880. Tình báo. 2

Tốc độ đội ngũ biến mất rất nhanh, dù sao chỉ là đăng ký tạo sách, phát ra minh bài thân phận, không phải trình tự quá rườm rà.

Không lâu sau đã đến lượt Lục Diệp, hẩn báo ra danh tính của Diệp Lục, chờ tu sĩ của Lưỡng Giới thành đăng ký tạo sách xong, liền nhận được Minh Bài thân phận của mình.

Cùng Lan Tử Y thoát nhìn giống nhau, đều là một khối đen nhánh.

Đắm chìm tâm trí điều tra, bên trong ghi chép tính danh, lai lịch của hẩn, còn có chiến công.

Điều khiến Lục Diệp cảm thấy ngoài ý muốn chính là, chiến công ghi lại một khối này cũng không phải là số không, mà là hơn ba mươi điểm.

Chờ Thẩm Tiểu Miêu và Hạ Thiển Thiển cũng đưa Minh Bài thân phận đến, trao đổi với nhau, mới phát hiện tất cả mọi người đều đã có một chút chiến công, Hạ Thiển Thiển nhiều nhất, chừng hơn bảy mươi điểm.

“Đây có lẽ là chiến công mà chúng ta giết những yêu thú kia trên đường tới.” Hạ Thiển Thiển suy đoán.

Cũng chỉ có một lời giải thích như vậy, những chiến công này là thiên cơ ghi chép, cho nên căn bản sẽ không xuất hiện tình huống nhớ lầm hoặc là thiếu khuyết ghi chép, mà trên đường đến,

yêu thú Hạ Thiên Thiên giết nhiều nhất, cho nên chiến công của nàng cũng nhiều nhất.

“Đi đến chỗ quân nhu xem thử.” Lục Diệp đề nghị một câu.

Mấy người rất nhanh lại đến bên cạnh quân nhu, nơi này vẫn như cũ có một nhóm lớn người đang điều tra, nhìn trang phục những người kia, rõ ràng đều là tu sĩ Cửu Châu tiến vào, nguyên một đám nhìn mặt mày hớn hở, hiển nhiên có không ít thứ tốt.

Một lát sau, ba người lấy được một khối ngọc giản, trong ngọc giản này có ghi chép về các loại tài nguyên có thể đổi ở chỗ quân nhu, còn có giá cả trao đổi.

Lục Diệp điều tra một phen, phát hiện nơi này có rất nhiều loại tài nguyên, số lượng cũng rất khổng lồ, gần như là đồ vật mà các tu sĩ Vân Hà cảnh có thể dùng, ở chỗ này đều có thể đổi được, không khỏi kinh ngạc, Vạn Thú vực này thật đúng là không ít thứ tốt.

Nhưng nghĩ tới có Thiên Cơ vận hành trong chuyện này, cũng không có gì lạ.

Vạn Thú Vực có thứ gì tốt hay không thì không rõ ràng lắm, nhưng trong Thiên Cơ Bảo Khố đều có những thứ đồ gì đó, vật tư trao đổi được từ những chỗ quân nhu này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đều đến từ Thiên Cơ Bảo Khố.

Linh ký mà Lục Diệp để ý rõ ràng đang ở trong danh sách hoán đổi.

Giá cả rất có lời, Linh ký màu trắng có hai trăm điểm chiến công, sáu trăm màu xanh lá, một nghìn tám, màu tím năm ngàn bốn, màu vàng một vạn sáu nghìn hai.

Như thế, giá trị của chiến công gần như ngang bằng với công huân, bởi vì trước đó Lục Diệp tham dự đấu giá linh ký cũng đã

tổn hơn hai trăm công huân để mua được linh ký màu trắng.

Đây là cơ hội của tất cả tu sĩ tiến vào bí cảnh Vạn Thú Vực.

Ở bên ngoài, dù cho tu sĩ có đầy đủ công huân cũng không có biện pháp tùy ý mua sắm linh ký, chỉ có thể tham dự linh ký đấu giá của Thiên Cơ thương minh, có thể quay được hay không còn phải xem vận khí.

Nhưng ở chỗ này, chỉ cần có đủ chiến công, muốn đổi bao nhiêu linh ký đều được, chiến công lấy đâu ra, giết những yêu thú nổi điên kia là được rồi! Hôm nay Vạn Thú Vực nhiều nhất, không phải chỉ là những yêu thú nổi điên kia sao?

Quả nhiên là cơ duyên, trách không được tu sĩ Vân Hà cảnh cực kỳ ưa thích bí cảnh, ở trên chiến trường Vân Hà cũng không có cơ hội tốt như vậy.

Lục Diệp có thể nhìn ra những thứ này, đương nhiên những tu sĩ khác cũng có thể nhìn ra được, bên phía quân nhu đã có tu sĩ bắt đầu kết bạn, chuẩn bị ra ngoài thành thanh trừ yêu thú.

Hiện giờ bên ngoài thành Lưỡng Giới có không ít yêu thú đang hội tụ, trước khi Lục Diệp chạy tới, ở dưới tường thành đã nhìn thấy thi thể của một số yêu thú.

“Diệp đạo hữu, thế nào?” Hạ Thiển Thiển hứng thú bưng bưng nhìn Lục Diệp, bằng tu vi Vân Hà cửu tầng của nàng, cho dù lẻ loi một mình cũng có thể hành động.

Nhưng Thiên Cơ còn giao cho nàng sứ mệnh bảo vệ Lục Diệp, cho nên có muốn ra khỏi thành hành động hay không, còn phải xem Lục Diệp, nàng có thể bỏ lại Lục Diệp để một mình hành động, nhưng vạn nhất Lục Diệp xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cơ hội trời giáng xuống trừng phạt nàng, đó cũng không phải là nàng nguyện ý thử.

“Các người về trước chờ ta, ta đi làm chút chuyện riêng.” Lục Diệp phân phó một tiếng, phóng lên trời, lao về phía thành đông.

Ven đường hỏi thăm mấy người, tìm một hồi lâu, mới tìm tới Thú Uyển giam giữ yêu thú Lưỡng Giới thành.

Đây là một tòa kiến trúc cự đại, người ở bên ngoài, liền có thể nghe được bên trong không ngừng truyền đến từng tiếng thú rống.

Ngoài cửa lớn Thú Uyển có hai tu sĩ trông coi, lúc Lục Diệp rơi xuống, hai người lập tức cảnh giác nhìn lại.

Lục Diệp nhìn hai người, sau đó bước đi về phía thanh niên bên trái, ôm quyền nói: “Vị đạo hữu này mời.”

Thanh niên nhướn mày, hạ giọng nói: “Từ Cửu Châu tới?”

Lục Diệp gật đầu.

Biểu lộ của thanh niên lập tức thân thiết không ít, hẳn hiển nhiên cũng đến từ Cửu Châu, chỉ có điều vận khí hình như không được tốt lắm, được giao cho nơi này nhiệm vụ trông coi Thú Uyển, hẳn mở miệng nói: “Đạo hữu có chuyện gì?”

Mặc kệ hai bên đến từ trận doanh nào, ở trong bí cảnh Vạn Thú Vực này, tất cả tu sĩ đến từ Cửu Châu đều không phải là đối địch. Bọn hắn cùng tu sĩ bản thổ Vạn Thú Vực giống nhau, địch nhân duy nhất chính là những yêu thú nổi điên kia.

“Khi sủng thú của ta tiến vào phân tán với ta, bị giam giữ ở bên trong, ta muốn mang nó ra.” Lục Diệp ăn ngay nói thật.

Thanh niên lập tức lộ vẻ khó xử: “Cái này không dễ làm, thế cục bây giờ người cũng biết, tu sĩ Vạn Thú Vực đối với yêu thú là rất cảnh giác, đổi lại bình thường, đừng nói một con, dù mười con ta cũng có thể cho người, nhưng hiện tại không được.”

“Đạo hữu xin chỉ đường cho ta.” Lục Diệp nói xong, lấy ra một bình Nguyên Linh Đan nhét tới.

Chương 881: Hơi hiểu một chút

Chương 881. Hơi hiểu một chút

Bên ngoài Thú Uyển, thanh niên nhận lấy Nguyên Linh Đan, nháy mắt ra hiệu với Lục Diệp: “Bình tĩnh đừng nóng.”

Lục Diệp gật đầu.

Thanh niên kia hướng một người trông coi khác đi đến, ở bên cạnh hắn nói nhỏ vài câu.

Một lát sau, thanh niên quay lại, kéo Lục Diệp đi đến một bên nói: “Hỏi rõ ràng, muốn từ bên trong nhắc tới yêu thú, nhất định phải có lệnh của thành chủ hoặc là mệnh lệnh.”

Lục Diệp hiểu rõ: “Ta nghĩ biện pháp.”

Đối lại là tu sĩ bình thường, chưa chắc có cơ hội tiếp xúc với nhân vật như thành chủ thành Lưỡng Giới, nhưng trước đó Lục Diệp đã từng gặp qua thành chủ kia, còn tặng cho người ta đại lễ, giờ phút này lại đi đòi một đạo thủ lệnh, hẳn là vấn đề không lớn.

Bất quá vì lý do an toàn, hắn vẫn trở lại sân nhỏ, đem theo Hạ Thiển Thiển.

Lần thứ hai đi tới trước phủ thành chủ, những tu sĩ đã gặp trước đó vẫn còn đang duy trì trật tự, nhìn thấy Lục Diệp và Hạ Thiển Thiển ngược lại là khách khí không ít, chủ động ôm quyền: “Diệp thiếu chủ có chuyện gì sao?”

“Làm phiền thông truyền, ta còn có việc muốn báo kiến thành chủ.”

“Chờ một chút.”

Nói như vậy, đã truyền vào thông đạo.

Đợi một lát, người này trở về, cùng đi theo còn có A Tứ tu sĩ kia.

Thấy vậy, Lục Diệp liền biết chuyến đi này đại khái không gặp được thành chủ kia rồi! Như vậy xem ra, quan hệ giữa Vạn Thú Tông cùng Lưỡng Giới thành xác thực không được tốt lắm, nếu không không có lý nào trước kia đều tặng một phần đại lễ như vậy còn bị người đối đãi như thế.

Đi đến trước mặt Lục Diệp và Hạ Thiển Thiển, A Tứ nói: “Diệp thiếu chủ còn có chuyện gì?”

Lục Diệp nói thẳng: “Ta cần vào Thú uyển đưa ra một con yêu thú!”

A Tứ lập tức nhíu mày: “Yêu thú?” Từ Từ lắc đầu: “Việc này rất khó giải quyết, thể cục hiện giờ, yêu thú là thứ không ổn định nhất, bây giờ trong thành xử trí như thế nào với những yêu thú kia còn chưa định đoạt.”

“Chỉ xách một con!”

“Đây không phải một hay hai vấn đề...” Nói đến đây, A Tứ bỗng nhiên dừng lại, nghiêng tai lắng nghe, tựa như có người đang nói chuyện với hắn, một lát sau, hắn mới tiếp tục nói: “Diệp thiếu chủ, ta biết tu sĩ Ngự Thú Lưu phái các người khiếm khuyết thực lực yêu thú sẽ đại tổn, cũng hiểu được Diệp thiếu chủ muốn khôi phục thực lực cần thiết, nhưng quy củ của thành Lưỡng Giới có...”

“Cần ta làm gì?” Lục Diệp ngắt lời hắn, nếu đoán không sai, hẳn là có người hạ chỉ cho hắn.

“Diệp thiếu chủ là người sáng khoái, vậy ta nói thẳng, ngoài

thành Lưỡng Giới hiện tại đã xuất hiện không ít yêu thú phát điên, nhất là trong một sơn cốc cách thành đông trăm dặm, đã có không ít yêu thú tụ tập, Diệp thiếu chủ nếu có thể đáp ứng giải quyết những yêu thú này...”

“Thành giao!” Chớ nói bên này Lưỡng Giới thành có yêu cầu như vậy, chính là không có yêu cầu, Lục Diệp cũng chuẩn bị mang bọn người Hạ Thiển Thiển ra ngoài kiếm chiến công, bây giờ tu hành Cửu Châu thấy thời cơ nhanh đã hành động, mặc kệ cuối cùng có thể cứu được thế giới này hay không, vẫn nói thế giới này dựa theo quỹ tích phát triển đã định trước bị diệt, có thể kiếm được chỗ tốt mới là thực tế nhất.

A Tứ vẫy tay một cái: “Đi theo ta.”

Theo A Tứ trở về Thú Uyển, nhận được mệnh lệnh của hắn, Lục Diệp thuận lợi đi vào.

Thú Uyển chia ra ba tầng, tầng dưới ba lớp, thực lực yêu thú bị giam giữ cũng không giống nhau, càng đi xuống, thực lực yêu thú càng mạnh.

Hổ Phách bị giam giữ dưới tầng dưới đất, Lục Diệp tìm rất lâu mới tìm được nó bị nhốt trong lồng thú.

Đóng cửa cấm chế lồng thú, Hổ Phách tức giận nhảy ra ngoài, ngồi xổm trên đầu vai Lục Diệp, lần này phiền muộn tiến vào bí cảnh, chuyện gì cũng không làm, ngồi trước phòng lao một lúc.

Đi ra Thú Uyển, A Tứ vẫn đang chờ, thấy Hổ Phách nhu thuận như vậy, nhìn không được tán thưởng: “Quả nhiên thuật ngự thú của Diệp thiếu chủ rất cao minh.”

Nhìn từ lập trường của hắn, Lục Diệp đi vào một chuyến đã dễ dàng thuần phục một con yêu thú như vậy, hiển nhiên nguyên nhân là do thuật ngự thú tinh diệu.

“Mong Diệp thiếu chủ đừng quên chuyện đã đáp ứng.”

“Biết rõ, ta đi chuẩn bị một chút liền xuất phát.”

Trả lời hai câu, Lục Diệp mang theo Hồ Phách và Hạ Thiển Thiển quay về tiểu viện, Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y đều ở trong phòng nghỉ ngơi.

“Đến sống, các cô nương!” Hạ Thiển Thiển hét to một tiếng, Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y từ trong nhà vọt ra.

Nói ra chuyện Lục Diệp đồng ý đi thanh trừ yêu thú, mấy người đương nhiên đều không có ý kiến gì, lúc này liền lên đường xuất phát.

Giây lát sau, bốn người ngự khí bay lên, từ phía đông thành lướt đi.

Giờ này khắc này, có rất nhiều tu sĩ đến từ Cửu Châu, thành đoàn kết đội rời khỏi thành Lưỡng giới, ra ngoài tiêu diệt những yêu thú phát điên kia, kiếm chiến công, cho nên hành vi của bốn người Lục Diệp cũng không khiến người khác chú ý.

Một đường tiến lên, thỉnh thoảng gặp phải tu sĩ chạy nạn về phía thành Lưỡng Giới, cũng gặp phải một ít yêu thú lẻ tẻ phát điên.

Thẳng đến ngoài trăm dặm, mọi người lơ lửng ở trên không mấy trăm trượng, mượn tầng mây che lấp, nhìn xuống phía dưới.

Phía dưới một sơn cốc khổng lồ, yêu thú rậm rạp chằng chịt tụ tập, nhất thời khó mà đếm rõ, khiến cho người kinh ngạc chính là số lượng những yêu thú này mặc dù nhiều, nhưng toàn bộ sơn cốc lại yên tĩnh một mảnh, không có một tiếng gào thét nào.

Bầy yêu thú khổng lồ, giống như một đại quân ngay ngắn trật tự, tập kết ở đây, ẩn nấp.

“Diệp Lục, Lưỡng Giới thành bảo chúng ta đến tiêu diệt những yêu thú này sao? Xác định bọn họ không phải kêu chúng ta tới tìm chết chứ?” Thẩm Tiểu Miêu nhìn qua yêu thú lít nha lít nhít phía dưới, da đầu run lên, nhiều yêu thú như vậy, chỉ bằng vào bốn người bọn họ, bất luận thể nào cũng không thể giết hết được.

Chương 882: Hơi hiểu một chút

2

Chương 882. Hơi hiểu một chút 2

Lục Diệp mặt không biểu tình, tay ấn chuôi đao, trong lòng biết tin tức của thành Lưỡng Giới đã quá hạn, hoặc là thành Lưỡng Giới cố ý làm khó hắn.

Nhưng đến cũng đã đến rồi, nhìn theo góc độ khác, yêu thú nhiều thì có nghĩa là chiến công nhiều, nếu đánh không lại thì vẫn có thể chạy.

“Ta có thể bày trận ở vị trí đó!” Lục Diệp chỉ về một phương hướng, đó là lối ra của sơn cốc, địa thế bằng phẳng.

“Người cũng hiểu trận pháp?” Hạ Thiển Thiển kinh ngạc nhìn Lục Diệp: “Người không phải binh tu?”

“Hiểu sơ thôi.”

Lan Tử Y ở bên cạnh khóe mắt giật giật.

Ba nữ nhân ở đây, bất kể là Hạ Thiển Thiển hay là Thẩm Tiểu Miêu, đối với lai lịch của Lục Diệp cũng không rõ lắm, chỉ có Lan Tử Y mới biết được Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp này có trình độ cao thâm đến cỡ nào trên trận đạo.

Đây chính là tên gia hỏa ở Linh Khê chiến trường xông ra khỏi Diệt Môn chi diệt cùng Linh Khê Tam Tai danh hiệu, hắn nói hơi hiểu trận pháp, quả thực quá khiêm nhường rồi.

“Vậy người bày trận trước, chúng ta quay đầu dẫn dụ yêu thú

tới vị trí kia, có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.” Hạ Thiển Thiển nói.

Lục Diệp gật đầu, áp sát thân hình xuống, mấy cô gái đi theo canh gác ở gần đó.

Một cây trận kỳ đánh ra, từng trận pháp nhanh chóng thành hình.

Trận pháp mà Lục Diệp bố trí lần này chỉ có một loại, đó là pháp trận bạo liệt!

Bởi vì đối tượng muốn giết là yêu thú phát điên nên không cần trận pháp quá phức tạp, càng đơn giản càng tốt.

Pháp trận nổ tung to nhỏ, pháp trận vỡ vụn to nhỏ, bao bọc lẫn nhau.

Hơn nữa rất nhiều trận pháp đều có hình thức kích hoạt, chỉ cần có yêu thú bước vào trong trận pháp, lập tức sẽ kích phát trận pháp.

Cũng để lại một ít trận pháp chủ động khống chế, Lục Diệp còn cố ý để cho ba nữ nhớ kỹ vị trí của những trận pháp kia, để đề phòng bất cứ tình huống nào.

Số lượng trận kỳ còn sót lại trong tay Lục Diệp không ít, nhưng lần này để kiếm được nhiều chiến công, trận kỳ còn lại trên tay đã dùng hết, ngoại trừ một bộ phần thưởng thu được từ Bách Trận Tháp.

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, ba ánh mắt nhìn về phía Hạ Thiển Thiển.

Hạ Thiển Thiển hiểu ra: “Thực lực của muội cao thì nên đi nha? Vậy muội đi nha, mọi người chuẩn bị tiếp ứng.”

Ba người đều gật đầu.

Sau đó nhìn nàng hóa thành một đạo lưu quang, lao về phía sơn cốc do yêu thú hội tụ.

Một lát sau, bên kia truyền đến chấn động linh lực kịch liệt, có ánh sáng mang thuật pháp âm âm nổ rộ, Hạ Thiển Thiển xuất thủ, nàng là pháp tu kiêm tu phe phái của y tu, thực lực rất mạnh, y thuật không ra sao cả.

Phóng tầm mắt về tu hành giới của Cửu Châu, pháp tu hoặc các phái hệ khác, kiêm y tu cũng rất thường thấy, giống như y tu đại đa số đều kiêm tu phe phái khác vậy.

Bất quá mặc kệ là tu sĩ phe phái gì, kiêm tu phe phái bình thường mà nói đều không quá tinh thông.

Nương theo tiếng nổ vang, một đạo lưu quang nhanh chóng từ phương hướng kia lướt tới, ngay sau đó, đại chấn động, phảng phất có thiên quân vạn mã từ phương hướng đó đánh tới.

Theo sát sau lưng Hạ Thiển Thiển, một lượng lớn Yêu thú đuổi theo nàng ta không bỏ, đại đa số đều không thể phi hành, cũng có một số ít Yêu thú có thể phi hành.

Yêu thú không giống với tu sĩ, tu sĩ đến Vân Hà cảnh liền có thể ngự không phi hành. Nhưng Yêu thú đến Yêu thú cấp độ này, cũng không nhất định có thể ngự không phi hành, có một số Yêu tướng có thể, đại đa số Yêu tướng đều không được.

Về phần những loại phi cầm yêu thú trời sinh đã có thể phi hành, tự nhiên không bị tu vi và thực lực hạn chế.

Hạ Thiển Thiển vừa trốn, vừa thi pháp, không thể nghi ngờ gì nữa, tu vi cường giả Vân Hà cửu tầng được hiển lộ. Theo thuật pháp nổ rộ, không ngừng có phi cầm yêu thú rút từ trên không xuống, tiếp theo bị đại quân Yêu thú giẫm thành thịt nát.

Mắt thấy đại quân yêu thú giống như hồng thủy kia xâm nhập mà đến, cho dù đám người Lục Diệp đã sớm có chuẩn bị tâm lý, cũng nhin không được da đầu căng cứng.

Khi khoảng cách giữa hai bên còn hơn một trăm trượng, Lục Diệp dẫn đầu ra tay, linh lực màu lửa đỏ chảy xuôi, thân ảnh một con Hỏa phượng hoàng lộng lẫy ngừng tụ ra, vũ cánh bay lượn, nghênh đón yêu thú đối diện, linh vũ trên người Hỏa phượng hoàng đều có thể thấy rõ ràng.

Tu vi đến Vân Hà tầng hai, uy lực thi triển Hỏa Phượng Hoàng Thuật cũng tăng lên trên diện rộng.

Nhưng mà Lục Diệp vẫn không thể tùy ý thi triển linh văn Hỏa Phượng Hoàng kia, nhu cầu của đạo linh văn kia đối với linh lực thực sự quá khổng lồ, bằng nội lực trước mắt của hắn vẫn không có biện pháp dễ dàng thi triển ra.

“Người còn biết thuật pháp!” Thẩm Tiểu Miêu lần đầu gặp Lục Diệp cũng giống như lần trước, mặt đầy kinh ngạc.

Trước đó, Lục Diệp chưa từng thể hiện thiên phú thuật pháp trước mặt nàng.

Hơn nữa từ tốc độ thi pháp của Lục Diệp thì không kém chút nào so với pháp tu chân chính.

Một binh tu dùng đao biết trận pháp, biết thuật pháp, còn mang theo một sủng thú, nghi ngờ hình như kiêm tu lưu phái ngự thú, Thẩm Tiểu Miêu rất muốn hỏi Lục Diệp, hắn có cái gì không tinh thông.

Hỏa phượng hoàng sải cánh bay lượn đâm vào trong bầy yêu thú, ánh lửa thiêu đốt ngập trời, tất cả yêu thú bị nhiệt độ cao này đều bị nướng cháy khét lẹt, trong nháy mắt tử thương một mảnh.

Sau con Hỏa Phượng Hoàng, con thứ hai theo sát, sau đó là con

thứ ba...

Cho đến lúc này, Thẩm Miêu và Lan Tử Y mới có cơ hội ra tay, linh khí của Thẩm Miêu Miêu vẫn quấn quanh cánh tay bay ra, giống như có sinh mệnh của bản thân, cuốn lấy một con phi cầm yêu thú, một cái chớp mắt tiếp theo, yêu thú kia liền nổ thành một dòng máu.

Chương 883: “Chạy mau!”

Chương 883. “Chạy mau!”

Về phần Lan Tử Y, nàng lấy ra ngự khí. Ngự khí của nàng chỉ có một thanh đoản kiếm dài chừng một thước, nhưng linh quang trên đoản kiếm ngang nhiên, tốc độ cực nhanh, sát thương cực lớn, nơi nó đi qua, kiếm quang sắc bén xuyên thấu đầu lâu từng con yêu thú, mang theo từng dòng máu nóng.

Mục tiêu mấy người xuất thủ đều lựa chọn những Yêu thú có thể phi hành kia, bởi vì chỉ có những Yêu thú có thể phi hành mới có thể tạo thành uy hiếp với bọn họ, về phần những Yêu thú không thể phi hành thì tạm thời bỏ mặc không quản.

Khoảng cách trăm trượng chớp mắt đã tới, khi thân hình của Hạ Thiển Thiển lướt qua bên cạnh mấy người, ba người Lục Diệp cũng vội vàng thay đổi phương hướng, chia nhau chạy trốn.

Sau lưng có rất nhiều yêu thú đuổi giết, con người của mỗi một con yêu thú đều hiện ra màu đỏ tươi không bình thường.

Tiếng vang ầm ầm truyền ra, là pháp trận Lục Diệp bố trí bị kích hoạt, ánh lửa cực lớn hiện lên, yêu thú trong phạm vi pháp trận bao phủ, không chết cũng bị thương.

Tiếng vang liên miên không dứt, một tòa lại một tòa pháp trận được kích hoạt, Lục Diệp lúc chạy trốn còn cầm một cây trận kỳ trong tay, thỉnh thoảng huy động, kích phát những pháp trận cần khống chế.

Chín đạo lưu quang quanh quẩn bên người, tập sát yêu thú phi hành đuổi theo phía sau mình.

Số lượng yêu thú rất nhiều, nhưng thực lực lại là vàng thau lẫn lộn, đại đa số đều là yêu thú phổ thông, tương đương với tu sĩ Linh Khê cảnh, chỉ có số ít một bộ phận mới là yêu tướng.

Yêu thú bình thường rất khó ngăn cản được thủ đoạn của đám người Lục Diệp, chỉ có những Yêu tướng thực lực cường đại chân chính mới có thể tạo thành uy hiếp ở trình độ nhất định với đám người Lục Diệp.

Dần dần, tiếng nổ đùng đoàng thưa thớt, cho dù Lục Diệp đã sớm bố trí một lượng lớn trận pháp cũng đã tiêu hao hầu như không đến một nén nhang.

Nhưng đập vào mắt hẳn chính là yêu thú có số lượng khổng lồ.

Trong chiến trường hỗn loạn, bốn người đã hoàn toàn tách ra, Thẩm Tiểu Miêu và Hạ Thiển Thiển không biết đã chạy đến nơi nào, Lục Diệp chỉ có thể nhìn thấy bóng Lan Tử Y.

Giờ này khắc này, nữ nhân này đang bị một đám Yêu thú vây quanh giữa không trung, chỉ mơ hồ có thể thấy được thân ảnh và kiếm quang lóe lên ở trong đó của nàng ta, thỉnh thoảng còn có tiếng Yêu thú thê lương từ trên không rơi xuống.

Tình huống của Lục Diệp bên này cũng không quá lạc quan, bị một đoàn yêu thú truy kích, trong đám yêu thú này có hai con thực lực rất mạnh, tối thiểu cũng tương đương với tu sĩ Vân Hà năm sáu tầng, dưới sự giáp công trái phải, Lục Diệp rất chật vật.

Khiến cho Lục Diệp cảm thấy may mắn là những con yêu thú phát điên này dường như bị ảnh hưởng rất lớn, trở nên cực kỳ khát máu và dễ dàng xúc động, cho nên mặc dù chúng có thể bộc phát ra thực lực mạnh hơn so với trạng thái bình thường, nhưng tương đối mà nói, chúng không thông minh như vậy.

Nếu không yêu thú cấp bậc này bình thường linh trí đều rất cao.

Lục Diệp mấy lần ra tay, muốn loại bỏ một con trong hai con yêu tướng này, cũng không có cách nào thành công, chỉ có thể vừa lượn vòng trốn chạy, vừa cắt bỏ những con yêu thú thực lực không mạnh kia.

Khắp bầu trời kiếm quang bỗng nhiên nổ rộ, đám yêu thú vây quanh Lan Tử Y bỗng nhiên hóa thành xác vụn, nhao nhao bay lả tả từ trên bầu trời rơi xuống. Thân hình cao gầy này, nữ tử cầm trong tay hai thanh trường kiếm, thân hình xoay tròn, như đóa hoa sáng lạn.

Thời điểm khiêu chiến Linh Khê bằng, Lục Diệp cùng Lan Tử Y giao thủ qua, lúc ấy đã cảm thấy công kích của nữ tử này đại khai vô cùng hợp, hơn nữa phương thức chiến đấu của nàng rất thích hợp để ứng phó với cục diện bị vây công này, hôm nay xem ra quả là như thế.

Bất quá sau khi thi triển một chiêu này, ngực Lan tử y phập phồng lên xuống mấy lần, hiển nhiên đối với nàng có gánh nặng không nhỏ.

Ngay sau đó, nàng thân hợp kiếm quang, vọt thẳng về phía Lục Diệp bên này.

Lúc kiếm quang tùy ý, áp lực của Lục Diệp giảm đi.

Như loại người Lục Diệp và Lan Tử Y, khi đối địch với nhau, đều cảm thấy đối phương rất khó giải quyết, nhưng nếu hợp tác, đó chính là người rất đáng tin cậy.

Hai đạo thân ảnh dịch chuyển đan xen, tuy là lần đầu phối hợp giết địch, nhưng lại thân mật khăng khít, không cần bất kỳ giao lưu gì, phẳng phất như hai bên đều có thể đoán được ý nghĩ cùng

bước tiếp theo trong lòng đối phương.

Đao quang kiếm quang lấp lóe bất định, từng con từng con yêu thú hướng phía dưới rơi xuống, ngay cả hai con yêu thú thực lực mạnh nhất kia cũng bị Lục Diệp cùng Lan Tử Y liên thủ chém một con, con còn lại đau khổ chống đỡ, Lục Diệp cùng Lan Tử Y hợp lực, chém con yêu thú này bị trăm cũng là chuyện sớm muộn.

Chợt có dao động linh lực kịch liệt mà hỗn loạn từ một bên truyền đến, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Tiểu Miêu vừa rồi không biết chạy đến nơi nào hiện thân, mà ở phía sau nàng, lại có hơn mười bóng người hung hãn đánh tới.

Thẩm miêu miêu vọt tới bên cạnh Lục Diệp và Lan Tử Y, mở miệng nói: “Diệp Lục, tới rất nhiều người.”

Nàng vừa bị một đám yêu thú truy kích, cơ hồ cùng đường, chỉ có thể lựa chọn hướng thành Lưỡng Giới bay đi. Kết quả đã đi được nửa đường, bỗng nhiên gặp một nhóm tu sĩ trước mặt lao đến, những yêu thú đuổi theo nàng đều bị chém giết, nàng liền quay đầu trở về.

Chương 884: “Chạy mau!” 2

Chương 884. “Chạy mau!” 2

Những tu sĩ này hiển nhiên đều là tu sĩ đến từ Cửu Châu, giờ phút này họ đang kết bạn đi tìm chiến công để đến nơi đây. Chợt nhìn thấy ở đây có nhiều yêu thú hội tụ như vậy, mỗi người đều vui mừng khôn xiết, lập tức phân tán ra giết địch.

Mục tiêu mà các tu sĩ ưu tiên đánh giết đều là những yêu thú có thể phi

Ánh sáng của thuật pháp và linh khí tỏa ra khắp nơi, số lượng yêu thú phi hành trên bầu trời không ngừng giảm bớt, có hơn mười người này gia nhập, tiến độ tiêu diệt yêu thú có thể nhanh chóng tăng lên.

Một lát sau, thân hình Lục Diệp và Lan Tử Y đã rơi xuống, ba người là sừng, bốn phương tám hướng đều là yêu thú vây quanh, nhưng dưới sự phối hợp của ba người, những yêu thú này rất khó đột phá trước người bọn họ.

Hổ Phách cũng từ trên vai Lục Diệp nhảy xuống, hiện ra chân thân, thỉnh thoảng gầm thét, hoặc là nhào tới cắn chết những yêu thú bị thương kia.

Vừa rồi Lục Diệp chiến đấu trên không trung, ngoại trừ rống lên mấy tiếng ra thì nó hoàn toàn không có đường để phát huy, quả thực đã làm nó nôn nóng.

Từng con yêu thú bị chém chết. Khắp nơi trong núi đồi đều là thi thể của yêu thú, máu tươi chảy xuôi trên mặt đất. Mùi máu tươi gay mũi bao phủ toàn bộ chiến trường.

Dù đồng bạn không ngừng bị giết, đám yêu thú phát điên này cũng không e ngại chút nào, đôi mắt vẫn đỏ hồng không ngừng lao về phía các tu sĩ.

Thời gian trôi qua, tiếng gào thét của yêu thú dần dần thưa thớt, Lục Diệp vùng đao đánh tới chết lặng, Lan Tử Y và Thẩm Tiểu Miêu ở bên cạnh cũng tái nhợt sắc mặt.

Cuối cùng một khắc nào đó, chiến trường hỗn loạn lắng xuống, Lục Diệp cầm Bàn Sơn đao trong tay nhìn quanh bốn phía, đập vào mắt hắn tất cả đều là thi thể của yêu thú, chỉ còn lại bóng người toàn thân đầm máu đứng đó.

Hạ Thiển Thiển không biết từ nơi nào xông ra, cũng giết cho toàn thân máu tươi, thần sắc mệt mỏi, liếc mắt đánh giá đám người Lục Diệp: “Không sao chứ?”

Nàng mới vừa rồi không phải là không muốn tụ hợp với đám người Lục Diệp, chỉ là bị mấy con Yêu tướng thực lực cường đại quần lấy.

Lục Diệp chậm chậm lắc đầu, vẩy vẩy vết máu trên Bàn Sơn đao, thu đao vào vỏ, lại lấy ra hai viên Nguyên Linh đan nhét vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Lan Tử Y và Thẩm Tiểu Miêu cũng đều vội vàng dùng đan .

Trận chiến như vậy, bất kể là đối với đám người Lục Diệp hay là đám tu sĩ sau này, tiêu hao đều cực kỳ lớn, chủ yếu là số lượng yêu thú quá nhiều.

Trước khi đám người Lục Diệp chạy tới, bọn họ cũng không ngờ rằng nơi này tụ tập nhiều yêu thú như vậy, nếu sớm biết thì nói gì cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của A Tứ.

Cũng may không có nguy hiểm gì, mười mấy tu sĩ đó đến đúng lúc.

Vất vả vì chiến đấu, nhưng sau trận chiến kiểm kê lại khiến người ta hớn hởi. Tất cả tu sĩ tham dự trận chiến này đều nhận được công huân xa xỉ.

Lục Diệp điều tra Minh Bài thân phận của mình, chiến công ghi lại trong đó đã cao tới hơn ba nghìn!

Một đạo linh ký màu lam cũng chỉ có một nghìn tám trăm điểm mà thôi, trận chiến này đã để hấn tích góp được không sai biệt lắm đủ để đổi hai đạo chiến công của linh ký màu lam.

Hấn có thể đạt được nhiều công huân như vậy, một phần nguyên nhân rất lớn là pháp trận bạo liệt mà lúc trước hấn tổn hao rất nhiều trận kỳ bố trí xuống.

Số lượng yêu thú bị bạo liệt pháp trận sát thương cũng không ít, hơn nữa sau khi hấn cùng Thẩm Miêu Miêu Tử Y phối hợp giết chết yêu thú, cho nên mới có nhiều chiến công như vậy.

Chắc là Thẩm Miêu và Lan Tử Y không có, cho dù là Hạ Thiển Thiển có tu vi cao hơn cũng không thể đạt được nhiều chiến công như vậy.

Bỗng nhiên phát hiện, trận tu ứng phó với tình cảnh này có thể chiếm quá nhiều tiện nghi, đáng tiếc trận kỳ trong tay đã tiêu hao sạch sẽ, nếu không còn có thể chiếm được nhiều hơn.

Chiến lợi phẩm không chỉ có chiến công.

Những yêu tướng đã chết kia trong cơ thể đều có yêu đan, các tu sĩ đã bắt đầu ở trong chiến trường lộn xộn thu thập yêu đan, Lục Diệp tự nhiên cũng không nhàn rỗi, mang theo hồ phách tìm kiếm.

Yêu tướng cùng yêu thú bình thường không dễ phân biệt lắm, cho nên tìm kiếm yêu đan cũng không dễ dàng, có đôi khi tìm nửa ngày cũng không tìm được thi thể của một con yêu tướng.

Hồ Phách rất thích ăn yêu đan này, nhưng cân nhắc đến việc những yêu thú chết đi này cũng không biết vì nguyên nhân gì phát bệnh điên, Lục Diệp không dám dứt cho Hồ Phách ăn yêu đan, đều giữ lại.

Một canh giờ sau, chiến trường sưu tập không sai biệt lắm, mỗi tu sĩ đều cầm trong tay một ít yêu đan, Lục Diệp bên này có được mười mấy yêu đan, đều đặt ở trong không gian trữ vật, những yêu đan này lớn nhỏ không đồng nhất, ngay cả ánh mắt cũng không quá giống nhau, bất quá không thể nghi ngờ ngoại lệ, bên trong yêu đan đều chất chứa lượng lớn năng lượng.

Thứ này bình thường đều là cho đan tu luyện đan, cũng có dùng để bày trận hoặc là luyện khí đấy, tóm lại tác dụng không ít, giá trị cũng cực cao.

Một trận đại chiến, thu hoạch tương đối khá, các tu sĩ đều mặt mày hớn hở, đang tụ tập cùng một chỗ thương nghị lại đi tiêu diệt một ít Yêu thú, mặt đất bỗng nhiên rung động...

Tất cả mọi người đều biến sắc, nhìn về phía nơi phát ra tiếng động, chỉ thấy chân trời tối om, vô số yêu thú phi hành từ bên kia bay tới.

Lục Diệp cùng mấy tu sĩ phóng lên trời, nhìn lên cao, trong tầm mắt, biểu tình dần trở nên ngưng trọng.

Ở phương xa kia, yêu thú phô thiên cái địa ầm ầm lao về phía bên này, số lượng này vượt quá tưởng tượng!

Số lượng yêu thú bậc này đã không phải mười mấy người có thể chống lại, tất cả mọi người đều ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Yêu thú của Vạn Thú Vực đã theo dõi cứ điểm cuối cùng của thành Lưỡng Giới, đây là muốn dốc hết toàn lực tiến công thành

Lưỡng Giới.

“Chạy mau!” Có tu sĩ hô to một tiếng, lập tức quay đầu bay về phía Lưỡng Giới thành.

Mọi người phía dưới thấy thế, nhao nhao bay lên trời, nhanh chóng lao về Lưỡng Giới thành. Bây giờ toàn bộ Vạn Thú thành này, chỉ sợ cũng chỉ có Lưỡng Giới thành mới có thể làm cho người ta có cảm giác hơi an toàn, nhưng đối mặt với đại quân yêu thú như vậy, Lưỡng Giới thành rốt cuộc có thể giữ vững hay không, trong lòng ai cũng không nắm chắc.

Chương 885: Thiên cơ bất công!

Chương 885. Thiên cơ bất công!

Lúc bốn người Lục Diệp vội vã chạy về, toàn bộ thành trì đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, trên mỗi một đoạn tường thành đều có rất nhiều tu sĩ đang đứng sẵn, trận địa sẵn sàng nghênh đón, còn có các trận tu sĩ bố trí các loại pháp trận ở ngoài thành, chuẩn bị ứng phó địch nhân.

Đây chính là cứ điểm cuối cùng của Nhân tộc Vạn Thú vực, nếu như thành Lưỡng Giới bị phá thì sau này vạn thú vực sẽ không còn Nhân tộc nào dung thân, nơi đây hoàn toàn trở thành thiên hạ của những yêu thú nổi điên kia.

Toàn bộ tu sĩ may mắn còn sống sót đều đã đến thành Lưỡng Giới, xác suất lớn không chạy tới là không qua được.

Trận đại chiến trước đó của đám người Lục Diệp đã tiêu hao rất lớn, đương nhiên bọn họ phải về tu chỉnh một phen trước, nếu không với trạng thái như vậy mà tham dự vào chiến đấu, rất có thể lực bất tòng tâm.

Nhưng mà khi Lục Diệp mang theo ba nữ tử trở lại tiểu viện kia, lại kinh ngạc phát hiện nơi này lại tụ tập mười mấy tu sĩ xa lạ!

Đám người Hạ Thiển Thiển lập tức cảnh giác, có thể ở trong thành Lưỡng Giới chật kín người này không dễ dàng, hơn nữa đây còn là do Lục Diệp trước đó đã tặng một phần đại lễ mới đổi được, nếu như bọn họ không bị người khác tu hú chiếm tổ chim khách

vậy thì quá thua thiệt rồi.

Lục Diệp suy nghĩ một chút rồi cất bước đi ra, nghênh đón những người kia.

Nếu như không nhầm, những người này hẳn là người một nhà!

Quả nhiên, nhìn thấy Lục Diệp toàn thân đầm máu, một lão giả trong mười mấy người lập tức đỏ mắt, nhào tới trước, hai tay bắt lấy bờ vai Lục Diệp, kích động hô to: “Thiếu chủ, người không sao chứ?”

Thiếu chủ!

Đám người Hạ Thiển Thiển nghe được xưng hô này, lập tức hiểu được những người này đến từ nơi nào.

Người được gọi là Lục Diệp là Thiếu chủ, cũng chỉ có tu sĩ xuất thân từ Vạn Thú Tông, mấy người lại không nghĩ tới, trong bí cảnh này, đám người mình lại còn có một nhóm minh hữu sẵn có!

Lục Diệp ngược lại nghĩ đến, nếu không vừa rồi hẳn cũng sẽ không chủ động đi ra.

Vì khi vừa tiến vào bí cảnh, sứ mệnh mà y nhận được từ Thiên Cơ là mang theo nhấn ngọc chạy nạn Lưỡng Giới thành, đồng thời cho những người còn lại của Vạn Thú tông mưu cầu một nơi dừng chân.

Thời điểm Vạn Thú Tông bị phá, những người sống sót phân tán chạy trốn, bốn người Lục Diệp là một nhóm, khẳng định còn có những người khác có thể trốn ra được.

Lúc này bọn họ ở trong tiểu viện chờ đợi, khẳng định đều là người của Vạn Thú Tông chạy nạn đến tận đây.

Hơn mười người, mỗi người đều là Vân Hà cảnh, phóng mắt khắp Vạn Thú Vực đã là một nhóm lực lượng rất mạnh rồi, nhất là lão giả cùng Lục Diệp nói chuyện còn có một bà lão yên lặng đứng ở phía sau, thoạt nhìn thực lực không hề tầm thường, rất có khả năng đều là Vân Hà cửu tầng cảnh.

“Không có việc gì!” Lục Diệp lắc đầu.

Lão giả đánh giá Lục Diệp từ trên xuống dưới, xác định hẳn không có vết tích của mình, lúc này mới yên tâm lại, sắc mặt lão giả giận dữ, mắng: “Liễu Vô Trai lão thất phu khinh người quá đáng! Vạn Thú Tông ta mới gặp đại nạn, lão liền để thiếu chủ làm chuyện nguy hiểm như vậy, rõ ràng là muốn nhìn xem Thiếu chủ xảy ra chuyện, quả thực không hề khoan dung, hồ thẹn là chủ nhân của Lưỡng Giới thành này!”

Liễu Vô trai trong miệng hắn, chính là thành chủ thành Lưỡng Giới, lão giả hiển nhiên là cảm thấy bất mãn với cách làm của vị thiếu chủ Lục Diệp này ra ngoài thanh trừ yêu thú.

Mắng thành chủ thành Lưỡng Giới xong, lão giả này lại quát lớn với đám người Hạ Thiển Thiển: “Mấy người các người đều là phế vật sao? Thân thể quý giá như vậy của thiếu chủ sao có thể để thiếu chủ lấy thân mạo hiểm chứ!”

Về mặt đám người Hạ Thiển Thiển bị mắng không nói gì, nếu không phải người lo lắng bí cảnh này không biết bọn họ là người Cửu Châu tới, chỉ sợ sẽ âm ỉ với ông lão này.

“Thế nào, nói mấy câu các người còn không phục sao? Đừng quên là ai nuôi lớn các người, nếu không có Vạn Thú Tông, các người sớm đã chết ở nơi nào rồi.” Lão giả thấy đám người Hạ Thiển Thiển có vẻ không phục, nhin không được bắt đầu mắng.

“Được rồi được rồi, Đại trưởng lão bớt giận.” Để cho Lục Diệp hơi để ý lão bà kia mở miệng, “Mấy tiểu nha đầu cũng không

muốn, nhưng người ở dưới mái hiên há có thể không cúi đầu, chỉ trách những lão già chúng ta đến chậm, để cho Thiếu chủ chịu khổ.” Nói như vậy, lại nói với đám người Hạ Thiển Thiển: “Mấy người các người, nhận sai với Đại trưởng lão.”

Đám người Hạ Thiển Thiển nhìn Lục Diệp, ánh mắt sáng quắc, Lục Diệp lập tức như bị gai nhọn đâm vào lưng, vội vàng mở miệng: “Đại trưởng lão, việc này coi như xong đi, là ta mang các nàng ra ngoài, không liên quan đến các nàng.”

Đại trưởng lão đau lòng nói: “Thiếu chủ à, ngài cũng không thể quá nuông chiều các nàng rồi... Ài, bản tông chỉ còn lại mấy người này, lão phu cũng không muốn nổi giận với các ngài, nhưng các ngài nhớ kỹ, sau này cũng không thể để cho thiếu chủ lấy thân mạo hiểm.”

Đám người Hạ Thiển Thiển rầu rĩ ừ một tiếng.

Sắc mặt Đại trưởng lão hơi nguôi đi, bỗng nhìn về phía Hồ Phách đang ngồi xổm trên đầu vai Lục Diệp, con người ảm đạm dần dần nở rộ dị sắc: “Thiếu chủ tìm được tiểu thú từ chỗ nào? Có thể cho lão phu nhìn một chút không?”

Lục Diệp nghiêng đầu ra hiệu với Hồ Phách, Hồ Phách lập tức nhảy về phía Đại trưởng lão.

Hai mắt đại trưởng lão tỏa sáng, giơ tay bắt lấy: “Tinh thông nhân tính như thế?” Lật qua lật lại kiểm tra một phen, một lát sau mới trả lại Hồ Phách, trên mặt đại trưởng lão nở nụ cười: “Thiếu chủ vận khí không tệ, yêu thú bản mệnh vừa mới chết trận không bao lâu liền thu phục dị thú bậc này. Chúc mừng thiếu chủ, theo lão phu thấy, con thú này hình như có huyết mạch của Tứ Tượng Thánh thú, hiện giờ mặc dù thực lực không cao, nhưng tiềm lực rất lớn, nếu có thể bồi dưỡng tốt, ngày sau thành tựu không thể hạn lượng.”

Chương 886: Thiên cơ bất công! 2

Chương 886. Thiên cơ bất công! 2

Lục Diệp kinh ngạc, thầm nghĩ lão nhân này không hổ là xuất thân từ Vạn Thú Tông, nhãn lực cùng lịch duyệt quả nhiên không giống bình thường, lại có thể nhìn ra huyết mạch của Hồ Phách có Tứ Tượng Thánh Thú, hẳn vốn chỉ có chút nghi ngờ đối với chuyện này, giờ phút này nghe Đại trưởng lão nói một phen, sau đó càng thêm chắc chắn, Hồ Phách thật sự có huyết mạch của Tứ Tượng Thánh Thú.

Về phần Đại trưởng lão nói cái gì mà Yêu thú bản mệnh... Lục Diệp đương nhiên không hiểu.

Theo như lời Hạ Thiển Thiển nói, Vạn Thú Vực đã từng tồn tại, tất cả những gì bọn họ trải qua lúc này cũng là chuyện đã xảy ra ở Vạn Thú Vực, chỉ là bị Thiên Cơ dùng thủ đoạn khó hiểu tái hiện, để cho bọn họ có thể tiến vào nơi đây một lần nữa trải qua quá khứ của giới này.

Nếu như vậy, Vạn Thú Tông kia cũng đã từng tồn tại, Thiếu tông chủ Vạn Thú Tông cũng đã từng tồn tại, chỉ có điều bị Lục Diệp thay thế, Lục Diệp đương nhiên không biết yêu thú bản mệnh gì, vừa rồi nếu không phải lão bà mở miệng nói chuyện, hẳn thậm chí không rõ lão giả này là Đại trưởng lão của Vạn Thú Tông.

Lục Diệp không hiểu liền hỏi: “Đại trưởng lão, làm sao để nó trở thành yêu thú bản mạng của ta?”

Đại trưởng lão nghi hoặc nhìn Lục Diệp: “Thiếu chủ không

nhớ sao?” Đây chính là thứ hạch tâm nhất của phái ngự thú, sao có thể quên được.

Lục Diệp biểu lộ cực kỳ bi ai: “Đột nhiên xảy ra biến đổi lớn, tâm trí không yên, gần đây ta dần dần, cảm giác rất nhiều chuyện đều đã quên.”

Đám người Hạ Thiển Thiển ở một bên nghe được, trợn trắng mắt...

Đại trưởng lão lại nhin không được thốn thức một tiếng: “Thì ra là thế, thiếu chủ chịu khổ rồi.” Dứt lời, hắn thò tay vào túi trữ vật của mình tìm kiếm một hồi, rất nhanh lấy ra một cái ngọc giản, đưa cho Lục Diệp: “Đây là Thú Ấn chi pháp của bản tông, cũng là kỹ pháp hạch tâm nhất của bản tông, thiếu chủ nhất định phải cất kỹ!”

Lục Diệp nghiêm mặt tiếp nhận, khẽ vuốt cằm: “Đại trưởng lão yên tâm.”

Đám người Hạ Thiển Thiển ở một bên đều nhìn thẳng trừng mắt, hoàn toàn không nghĩ tới Lục Diệp chỉ nói hai ba câu mà đã lấy được lợi ích lớn như vậy từ trên tay người ta, tuy rằng cũng không biết thú ấn chi pháp kia rốt cuộc là cái gì, nhưng rõ ràng, đây nhất định là có liên quan đến ngự thú.

Ở Cửu Châu, Ngự Thú Lưu Phái không phải là một đại lưu phái, thế nhưng ở Vạn Thú Vực này, Ngự Thú Lưu Phái mới là lưu phái chủ thể, đối với nghiên cứu Ngự Thú chi đạo, tu sĩ Vạn Thú Vực khẳng định so với tu sĩ Cửu Châu càng xuất sắc hơn, chớ đừng nói chi là Thú Ấn chi pháp này đến từ tông môn cường đại nhất Vạn Thú Vực.

Nếu phương pháp thú ấn này được lưu truyền ra ngoài, nhất định sẽ được những tu sĩ Ngự Thú Lưu phái kia săn đón, giá trị cực lớn!

Lão nhân này... không thể bỏ qua!

Lúc này trong lòng Hạ Thiển Thiển hơi động, mở miệng nói: “Đại trưởng lão, chúng ta không có vật tư tu hành rồi!”

Đại trưởng lão với vẻ mặt ôn hoà lập tức trợn mắt nhìn Hạ Thiển Thiển: “Trước khi rời đi, không phải Tông chủ giao cho các người một nhóm linh thạch sao? Nhưng đừng nói với lão phu các người hết rồi!”

Nào có chuyện gì! Trong lòng Hạ Thiển Thiển kêu rên, Tông chủ chó má gì đó, nằng nặc cả gặp cũng chưa từng thấy qua...

Đại trưởng lão quay đầu, tiếp tục vẻ mặt ôn hoà với Lục Diệp: “Thiếu chủ, túi linh thú của người đâu?”

“Cái gì?”

“Ồi!” Đại trưởng lão thở dài một tiếng: “Thiếu chủ à, chế tác túi linh thú không dễ, bốn tông cũng chỉ có mười mấy cái, đều là đồ vật do lão tổ tông truyền xuống, không thể tùy tiện vứt đi được.”

Nói xong, hắn lấy từ bên hông mình ra một cái túi đưa cho Lục Diệp: “Trước tiên dùng của lão phu đi.”

Lục Diệp bỗng dừng tiếp nhận cái gọi là túi linh thú kia, nhất thời mờ mịt.

Ở một bên, đám người Hạ Thiển Thiển hâm mộ đến cùng cực!

Đừng nói Thẩm Tiểu Miêu chưa từng thấy qua loại chuyện này, chính là Hạ Thiển Thiển đã từng ra vào rất nhiều bí cảnh, cũng chưa từng thấy người trong bí cảnh tốt với người nào như vậy.

Vốn nàng cho rằng Lục Diệp là Thiếu tông chủ của Vạn Thú

Tông, chẳng qua chỉ là một danh hiệu hảo huyền, nhưng hiện tại mới biết, người ta thật sự có thể đạt được lợi ích mang tính thực tế!

Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì mà một tên gia hỏa Vân Hà tăng hai đi vào bí cảnh liền có thể được nhiều chỗ tốt như vậy, một Vân Hà tăng chín như mình lại muốn liều chết liều sống...

Chỉ bằng hắc là nam sao?

Thiên cơ bất công!

Hạ Thiển Thiển muốn khóc.

Bà lão kia lúc này mới mở miệng: “Thiếu chủ ra ngoài mới về, trước hết hãy để thiếu chủ nghỉ ngơi đã.”

Đại trưởng lão gật đầu: “Đúng, thiếu chủ người tạm thời đi nghỉ ngơi, chờ khôi phục xong rồi hãy nói.”

“Vậy ta đi nghỉ ngơi trước.” Lục Diệp nói một tiếng, bỗng nhiên phát hiện mấy ánh mắt lợi hại nhìn mình chăm chăm, vội vàng gọi một tiếng đám người Hạ Thiển Thiển: “Các người cũng cùng đi.”

“Vâng!” Đám người Hạ Thiển Thiển vội vàng đáp ứng.

Lục Diệp mơ hồ nghe được tiếng nghiến răng, không biết có phải ảo giác hay không.

Trong phòng, hắc đóng cửa phòng lại, Lục Diệp tìm một chỗ ngồi xếp bằng, sau đó liền nhìn thấy ba bóng người xếp thành hàng đứng ở trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống quan sát mình, ánh mắt của mỗi người đều mang theo sự ghét bỏ nồng đậm...

“Thiên Cơ sắp xếp, ta cũng không có cách nào!” Lục Diệp thử giải thích, “Đây không phải là đem các người dẫn vào cùng nhau nghỉ ngơi sao?”

“Chia cửa!” Hạ Thiển Thiển cắn răng, nàng ghen đến muốn chết.

“Chia thế nào?”

“Cái túi linh thú gì đó người tự mình cầm lấy đi, thú ẩn chi pháp để ta thác ẩn một phần, bất quá người yên tâm, ta sẽ không lấy ra bán, ta có một vị sư huynh là ngự thú lưu phái, đối với hắn nói không chừng hữu dụng!”

“Ta cũng muốn!” Thẩm Tiểu Miêu giơ tay lên.

Lan Tử Y im lặng không lên tiếng, bất quá thái độ đã rất rõ ràng.

Chương 887: Thú Ẩn chi pháp?

Chương 887. Thú Ẩn chi pháp?

Mỗi người tự đưa lên Thiên Cơ thề, cho thấy phương pháp Thú Ẩn kia tuyệt đối không dùng để bán, chỉ dùng để mình nghiên cứu hoặc đưa cho người thân của mình sử dụng, Lục Diệp giao ngọc giản kia cho ba người Hạ Thiển Thiển, tùy ý các nàng thác ẩn.

Lục Diệp thì cầm túi linh thú kia lật qua lật lại nghiên cứu.

Cái túi này nhìn không khác túi trữ vật lắm, đều là dùng một loại da thú không biết tên may thành, bất quá vừa nhìn túi linh thú trên tay đã biết truyền thừa đã lâu, bề ngoài đã có chút cũ nát.

Liên tưởng đến lời Đại trưởng lão nói lúc trước, thứ này phóng mắt khắp toàn bộ Vạn Thú Tông cũng chỉ có mười mấy cái, còn đều do lão tổ tông truyền xuống, hiển nhiên giá trị xa xỉ, hơn nữa số lượng lại thưa thớt.

Cấm chế trên túi đã bị xóa sạch, Lục Diệp chỉ thoáng điều khiển linh lực tiến hành luyện hóa, điều tra một phen, thần sắc kinh ngạc.

Trong túi tự hình thành nên một không gian nhỏ, không quá lớn, thế nhưng không gian trong túi này và không gian trong túi trữ vật lại khiến người ta cảm thấy có chút không giống bình thường.

Túi linh thú, túi linh thú, chỉ nghe danh tự, là có thể đoán được công dụng của túi là gì.

Lục Diệp cầm túi linh thú, ánh mắt nhìn về phía con hổ phách nằm ngủ bên cạnh mình.

Giống như có cảm giác, hổ phách ngẩng đầu, đối diện với con người của Lục Diệp.

Lục Diệp cầm túi linh thú trên tay lên ra hiệu một chút, hổ phách đứng lên, lúc này Lục Diệp mới thôi động linh lực, cầm cái túi che lại.

Hổ Phách lập tức biến mất không thấy.

Kiểm tra cảm giác, hổ phách đã bị thu vào trong túi linh thú, bất quá lần đầu tiến vào không gian như vậy, hổ phách có chút không quen, đang không ngừng vận vẹo thân thể, hơn nữa không gian trong túi lại cho người ta một loại cảm giác cực kỳ chật chội.

Hổ Phách nhúc nhích theo, mặt ngoài túi linh thú thậm chí cũng có chút phập phồng không ngừng.

Túi linh thú này, thật đúng là có thể chứa vật sống!

Túi trữ vật bình thường không có chức năng này, tất cả túi trữ vật chỉ có thể chứa đồ vật không có sinh cơ, nếu cưỡng ép thu vật sống vào, không bao lâu sinh cơ sẽ bị thu vào túi trữ vật mất.

Trên tay Lục Diệp lại có một vật có thể thu nạp vật sống, đó chính là Cửu Giới đồ!

Kiện linh bảo này ngay cả người sống cũng có thể thu vào, càng đừng nói những thứ khác. Nhưng nó dù sao cũng là một bộ linh bảo hình dáng bức tranh, lúc chiến đấu có thể tế ra, bình thường không thích hợp mang theo bên người, hơn nữa duy trì Cửu Giới đồ vận chuyển, cũng cần tiêu hao linh lực.

Lục Diệp hoàn toàn có thể đeo chiếc túi linh thú nhỏ như vậy ở bên hông, hoặc là thu hồi túi linh thú ở bên người.

Kể từ đó, về sau Hồ Phách không cần ngồi xổm trên vai hắc nữa.

Cũng không phải nói hồ phách ngồi xổm trên vai hắc sẽ tạo thành ảnh hưởng gì, chỉ là yêu thú đặc thù rõ ràng như hồ phách, rất dễ dàng trở thành một cái đánh dấu của Lục Diệp!

Như lúc trước ở trên chiến trường Linh Khê, hầu như toàn bộ tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều biết bên người Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp mang theo một con Bạch Hồ yêu thú, rất nhiều người cho dù chưa từng gặp qua Lục Diệp, cũng có thể thông qua Hồ Phách để suy đoán thân phận của Lục Diệp.

Điều này dẫn đến một số thời điểm Lục Diệp muốn che giấu thân phận cũng không giấu được.

Nhưng nếu có túi linh thú thì không có vấn đề, ngày sau nếu muốn che giấu tung tích, chỉ cần dùng túi linh thú thu Hồ Phách lại, sau đó lại đến Thiên Cơ Bảo Khố chọn một kiện linh khí có thể dịch dung hoá đổi diện, ai còn có thể biết hắc là ai!

Hưng trí bưng bưng chờ đợi một hồi, lúc này mới thả hồ phách ra, hồ phách lập tức nhào tới túi linh thú trên tay Lục Diệp, làm bộ muốn cắn, Lục Diệp vội vàng đè nó lại.

Đồ tốt không thể cắn hỏng.

Ấn ký chiến trường có tin tức truyền đến, Lục Diệp điều tra, nhưng là Y Y gửi tới.

Có người ngoài ở đây, Y Y không tiện hiện thân, chỉ có thể thông qua phương thức này để trò chuyện với hắc.

Trải qua Y Y thuật lại, lúc này Lục Diệp mới biết hồ phách bị thu vào trong túi linh thú, cảm giác cũng không phải quá tốt, bên trong tối như mực không nói, hơn nữa rất chật chội, bất quá không gian bên trong cũng không phải cố định lớn nhỏ, trước mắt

Hổ Phách có thể thu vào hình thể như mèo con, cho dù nó hiện ra nguyên hình, cũng có thể thu vào.

Dưới cái nhìn chăm chú không cam lòng của Hổ Phách, Lục Diệp thu lại túi linh thú này, hơn nữa còn đảm bảo với Hổ Phách, không đến lúc vạn bất đắc dĩ không cho nó thu vào túi linh thú, mới để nó an phận xuống.

Ba cô gái đã trả ngọc giản lại, ai nấy ngồi xếp bằng.

Lục Diệp ném vào trong miệng mấy viên linh đan, vừa khôi phục vừa điều tra thú ẩn chi pháp này.

Ban đầu nhìn không quá để ý, nhưng sau khi nghiên cứu thú ẩn chi pháp này, vẻ mặt của Lục Diệp dần dần ngưng trọng.

Thú Ẩn chi pháp này tuyệt đối là thứ chưa bao giờ xuất hiện ở tu hành giới Cửu Châu, nếu như phương pháp này phổ biến mà nói, đối với tu sĩ Ngự Thú Lưu phái tăng lên cực lớn!

Tu hành giới ở Cửu Châu, Ngự Thú Lưu Phái là một loại của các tiểu lưu phái, bất quá đối với những tiểu lưu phái khác mà nói, ví dụ như Yểm Sư Lưu Phái, Ngự Thú Lưu Phái thể lượng lại rất lớn, bởi vì cho dù là người như Lục Diệp mang theo một Yêu thú bên người, cũng có thể nói là người của Ngự Thú Lưu Phái.

Chương 888: Thú Ấn chi pháp?

2

Chương 888. Thú Ấn chi pháp? 2

Yêu thú tinh thông nhân tính, có thể phục tùng có thể trở thành trợ lực, trong giai đoạn tu hành của tu sĩ, một yêu thú thường mang đến trợ giúp rất lớn, chẳng những có thể trợ giúp giết địch, còn có thể cưỡi lên đường, cho nên rất nhiều tu sĩ lúc thực lực nhỏ yếu, nếu điều kiện phù hợp thì đều thích mang theo một con yêu thú bên người.

Nhưng Ngự Thú Lưu Phái cùng những tiểu lưu phái khác giống nhau, đều rất khó xuất hiện cường giả lưu phái, bởi vì tu hành của tu sĩ lưu phái này, chủ yếu là lấy yêu thú làm chủ, lấy bản thân làm phụ.

Bọn họ thường thường ham mê thu phục bồi dưỡng yêu thú cường đại, để yêu thú thay thế cho bọn họ tác chiến, một phần lớn những tài nguyên tu hành lấy được đều đổ lên người yêu thú, như vậy ở trên con đường tu hành càng đi càng lệch, tự thân dĩ nhiên rất khó có được trưởng thành.

Tu sĩ Ngự Thú Lưu phái ở Cửu Châu, rất nhiều người dưới trướng đều có mười mấy hai mươi con yêu thú.

Lúc Lục Diệp trùng kích Linh Khê bảng đã từng đụng phải một tên lưu phái Ngự Thú, thực lực của tên này không ra làm sao, nhưng bốn năm con yêu thú thủ hạ lại thực hung mãnh, cho nên khi Lục Diệp đột phá phong tỏa của mấy con yêu thú kia, lúc xung phong liền chết trước mặt hắn, hắn bại vong cũng đã được định trước.

Tu sĩ tu hành vẫn phải lấy người làm gốc, yêu thú chỉ có thể coi là ngoại lực!

Lục Diệp vốn tưởng rằng Ngự Thú Lưu phái của Vạn Thú Vực cũng có bộ dạng này, mãi đến khi nhìn thấy thú ẩn này mới biết mình nghĩ sai rồi.

Mỗi một lưu phái đều có giá trị và ý nghĩa của nó. Trong Vạn Thú Vực, Ngự Thú Lưu phái có thể trở thành chủ thể là bởi dù bọn hắn cũng giống như tu sĩ Cửu Châu thuần phục bồi dưỡng yêu thú, nhưng lại không lấy yêu thú làm gốc, tu hành của bọn hắn, là lấy người làm gốc!

Vạn Thú Vực ngự thú tu sĩ, chưa bao giờ xuất hiện tình huống dưới trướng một vị tu sĩ nào đó có mười mấy con yêu thú, đại đa số tu sĩ chỉ có một con yêu thú, đó chính là bản mạng yêu thú!

Một số ít người có được nhiều con yêu thú, nhiều nhất cũng sẽ không vượt qua ba con, bởi vì số lượng yêu thú dưới trướng quá nhiều, căn bản không có tài nguyên cùng tinh lực để bồi dưỡng.

Cái gọi là bản mạng yêu thú, chính là lợi dụng bí pháp, đem bản thân cùng yêu thú mệnh nguyên tương liên, vinh nhục cùng hưởng!

Kể từ đó, cả đời tu sĩ đều có mối liên hệ chặt chẽ với bản mạng yêu thú, tu sĩ sinh ra yêu thú, tu sĩ chết thì yêu thú chết!

Ngược lại, nếu yêu thú bản mạng chết, làm chủ nhân tu sĩ sẽ không chết, chỉ gặp phải một ít phản phệ.

Dù sao đây cũng là bí pháp mà các tu sĩ nghiên cứu ra, đương nhiên cũng có ưu ái đối với tu sĩ.

Chọn lấy bản mạng yêu thú tốt nhất là khi yêu thú mới sinh ra, như vậy khả năng tố tính càng mạnh, cũng có thể từng bước bồi dưỡng lẫn nhau, chỉ có tu sĩ cùng yêu thú đạt tới loại trình độ

nguyện ý vì nhau mà trả giá tính mạng, mới có thể tương liên với mệnh nguyên của nhau, làm cho yêu thú trở thành tu sĩ bốn mạng yêu thú, tiếp theo lập ra thú ẩn!

Sau khi ký kết Thú Ẩn, tu sĩ có thể ở trình độ nhất định mượn lực lượng của yêu thú bốn mạng của mình, tăng cường chiến lực bản thân, nếu như hai bên đủ tín nhiệm và ăn ý, thậm chí có thể đem yêu thú bốn mạng dung nhập thú ẩn, thực lực tăng lên nhiều!

Bởi vậy có thể thấy được, mặc kệ là mệnh nguyên tương liên, hoặc là ký kết thú ẩn, tu sĩ Vạn Thú Vực duy trì nguyên tắc đều là lấy người làm gốc, điểm này hoàn toàn bất đồng với tu sĩ của lưu phái ngự thú Cửu châu.

Nếu bí pháp như vậy truyền lưu đến Cửu Châu, đủ để điền đảo bố cục của ngự thú lưu phái Cửu Châu, không có tu sĩ nào sẽ cự tuyệt bí pháp này, mượn loại bí pháp này, tu sĩ ngự thú lưu phái Cửu Châu đủ để trở thành chủ thể lưu phái, không bị người khác nói thành bàng môn tà đạo.

Lục Diệp đang đắm chìm trong đủ loại huyền diệu của bí pháp này, một làn gió thơm bỗng nhiên kéo tới, hắn quay đầu nhìn lại, là Hạ Thiển Thiển đi tới, lấy cùi chỏ khều khều hắn: “Thương lượng một chút, chúng ta đem bí pháp này bán cho Thiên Cơ bảo khố đi.”

Hiển nhiên cô cũng ý thức được tầm quan trọng của bí pháp này, như vậy có thể thay đổi một bí pháp địa vị của lưu phái, nếu bán cho bảo khố Thiên Cơ, tiếp theo sẽ thu được lợi ích, chủ yếu nhất là có thể nhận được sự quan tâm của Thiên Cơ, sau này dù làm cái gì cũng có thể trợ giúp như trời ban.

Loại chuyện tốt này, nàng vẫn là lần đầu tiên đụng phải, hơn nữa còn dính chút ánh sáng của Lục Diệp, đương nhiên phải thương nghị với Lục Diệp, dù sao mấy người các nàng chân trước mới nổi lên Thiên Cơ, nếu Lục Diệp không gật đầu, không ai dám

tùy ý đánh vỡ lời thề.

“Có thể đáng bao nhiêu công huân?” Lục Diệp hỏi.

Hạ Thiển Thiển cười hắc hắc: “Đừng nông cạn như vậy, đây không phải chuyện công huân hay không công huân, nếu chúng ta thực sự đem thứ này bán cho Thiên Cơ Bảo Khố, đó là chuyện tuyệt đối có thể nhận được sự chú ý của Thiên Cơ, biết không? Có thiên cơ quan tâm đến muội, sau này vận khí của muội cũng sẽ tốt hơn.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lục Diệp khẽ động, trong khoảng thời gian gần đây hần vận khí tốt, đại khái là bởi vì đạt được Thiên Cơ chúc phúc, khiến cho hần vận thể đại thắng, nói như vậy, bán bí pháp này cho Thiên Cơ bảo khố cũng có thể tích lũy vận thể của bản thân, có hiệu quả như Thiên Cơ ban phúc, nhưng hiệu quả nào mạnh hơn thì khó nói.

Lục Diệp đoán chừng Thiên Cơ chúc phúc sẽ tốt hơn một chút, dù sao đây cũng là vinh hạnh đặc biệt mấy chục năm chưa có ai nhận được.

“Xác định?” Lục Diệp nhướn mày, mặc dù vận khí của hần đã đủ tốt, nhưng cũng sẽ không ghét bỏ vận thể của mình.

“Có biết những tiểu lưu phái trong tu hành giới ở Cửu Châu hay không?” Hạ Thiển Thiển không trả lời mà hỏi lại, cũng không đợi Lục Diệp hỏi thăm, liền tự giải thích, “Đều là từ trong một bí cảnh lưu truyền ra ngoài, trong những bí cảnh giống như Vạn Thú Vực kia, những lưu phái kia đều là chủ thể lưu phái, tu sĩ của toàn thể giới đại đa số đều là người của lưu phái lưu phái kia, giống như lưu phái ngự thú ở đây, tu sĩ đến từ Cửu Châu rèn luyện, tiếp theo học được một vài thứ mang ra ngoài, sau đó có đủ loại lưu phái nhỏ.”

Chương 889: Thuật Mệnh Nguyên

Chương 889. Thuật Mệnh Nguyên

“Ngoài ra, còn có rất nhiều bí pháp, tu hành công pháp gì gì đó, cũng đều là thông qua phương thức này lưu truyền, Cửu Châu tu hành giới hiện tại bách hoa tề phóng, là dung hội rất nhiều diệt vong thế giới tinh hoa, đi Vu Tồn Tinh chậm rãi hình thành.”

Với tư cách là tu sĩ cảnh giới Vân Hà tầng chín, hiểu biết của Hạ Thiển Thiển đối với tu hành giới Cửu Châu không thể nghi ngờ là nhiều hơn Lục Diệp, dù sao thời gian nàng tu hành dài hơn một chút, kiến thức và trải nghiệm cũng nhiều hơn.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp nghe được loại lời này, không khỏi chăm chú lắng nghe.

“Loại đồ vật có thể thay đổi bố cục của một lưu phái, đối với tu hành giới ở Cửu Châu có ý nghĩa rất trọng yếu, nếu chúng ta bán nó cho Thiên Cơ bảo khố, vậy có thể đạt được thiên cơ chú ý, tăng lên vận thế của bản thân, đây là chuyện đã từng xảy ra trước kia. Từng có người đem phương pháp tu hành của một tiểu lưu phái mang ra khỏi bí cảnh, bán cho Thiên Cơ bảo khố, sau đó để cho tu hành giới ở Cửu Châu có thêm một loại lưu phái tu hành, từ đó về sau, người này vận thế thông thiên, không dám nói chuyện gì, nhưng vô luận hấn làm cái gì đều thuận lợi. Cho nên Diệp Lục, chúng ta đem nó bán đi, đoạt được công huân, người chiếm bảy phần, ba người chúng ta một phần!”

Như nàng nói, bán thứ này cho Thiên Cơ Bảo Khố, công huân nhận được ngược lại là thứ yếu, không nhìn thấy chỗ tốt mới là

quan trọng nhất, nhưng có thể được thứ này chủ yếu là bởi vì Lục Diệp, cho nên phương diện công huân hẳn độc chiếm bảy phần là hợp tình hợp lý.

Một bên, Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y cũng không tu hành, đều trông mong nhìn Lục Diệp, đại đa số tu sĩ cả đời khó có thể làm được chuyện khiến cho Thiên Cơ chú ý, bây giờ cơ hội bày ra trước mắt, các nàng đương nhiên không muốn bỏ qua.

Lục Diệp hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Được, chờ ra ngoài rồi nói.”

Hạ Thiển Thiển vỗ vỗ vai Lục Diệp: “Về sau người sẽ là bạn thân của ta, trên Vân Hà chiến trường có chuyện gì không giải quyết được, truyền tin cho ta, ta giúp người!”

Tình bằng của nữ nhân này hiển nhiên không tính là rẻ...

Ba nữ tử tiếp tục tu hành khôi phục, Lục Diệp thì bắt đầu nghiên cứu bí thuật đem bản thân cùng Hổ Phách Mệnh Nguyên tương liên, bí thuật này đặt ra để ký kết Thú Ẩn chi pháp, là ghi chép ở trong ngọc giản, thi triển cũng không tính là quá phức tạp, nhưng lại có yêu cầu rất cao đối với tu sĩ và yêu thú.

Giữa tu sĩ cùng yêu thú phải đạt tới loại tín nhiệm vô điều kiện này, thậm chí nguyện ý dâng ra trình độ sinh mệnh cho đối phương!

Hổ Phách nguyện ý dâng sinh mệnh cho Lục Diệp sao? Đó là tự nhiên, từ nhỏ tới lớn liền một đường đồng hành, vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, bất kể là Hổ Phách, hay là Lục Diệp, đều đã sớm xem đối phương là một bộ phận sinh mệnh của nhau.

Chớ đừng nói chi là, giữa một người một thú còn có sợi dây liên kết với Y Y.

Bất luận là đối với hổ phách hay là đối với Lục Diệp, Y Y đều

là người nhà quan trọng.

Đối với tu sĩ cùng yêu thú khác mà nói, muốn đạt thành điều kiện này cần lượng lớn thời gian tích lũy cùng bồi dưỡng, nhưng Lục Diệp và Hồ Phách cũng không cần, một người một hổ đã sớm thỏa mãn điều kiện ở phương diện này.

Bí thuật mệnh nguyên tương liên lẫn nhau cũng không phức tạp, trong mắt Lục Diệp, đây hoàn toàn chính là một loại linh văn kỳ lạ, là một loại linh văn mà trước đây hẳn chưa từng gặp qua.

Trên đời có ngàn ngàn vạn Linh văn, mặc dù từ Thiên Phú thụ Lục Diệp đã lấy được rất nhiều Linh văn, lại thông qua học tập kiến thức được càng nhiều, nhưng vẫn luôn có một số chuyện hẳn không biết.

Linh văn này cũng không phức tạp, xây dựng ra không khó, nhưng không thể dùng linh lực xây dựng nó, mà dùng máu tươi của đối phương.

Vốn dĩ trong Vạn Thú Tông, người có thể thi triển bí thuật linh văn này cũng không nhiều, dù sao Linh Văn sư ở Vạn Thú Vực là tồn tại hiếm có, người của Vạn Thú Tông muốn kết mệnh nguyên thuật đều cần các trưởng lão ra tay.

Bản thân Lục Diệp chính là Linh Văn sư, đương nhiên không cần cầu đến người khác.

Từ trong không gian trữ vật lấy ra một dụng cụ đặt dưới đất, lại rút Bàn Sơn đao ra, khai triển linh văn sắc bén gia trì, một tay cầm đao, một tay cầm chặt lưỡi đao, vạch một cái lên lòng bàn tay.

Thời điểm nắm chặt, máu tươi theo bàn tay chảy xuôi, rơi vào trong bình chứa kia.

Mùi máu tươi tràn ngập, ba nữ tu hành ở một bên đều trợn

mắt nhìn, cũng không biết Lục Diệp đang bận cái gì, nên không quản hấn nữa.

Để cho máu tươi của mình đứng trong bình, Lục Diệp lại giờ Bàn Sơn Dao ra hiệu với Hồ Phách.

Hồ Phách lui về sau, lắc đầu thành trống bỏi.

Đừng nhìn nó hiện ra chân thân uy phong lẫm liệt, lúc cùng địch chiến đấu cũng dũng mãnh vô vị, nhưng kỳ thật gia hỏa này rất sợ đau...

Đây cũng là một trong những nhược điểm của Hồ Phách mà Lục Diệp và Y Y mới biết.

Lục Diệp làm sao có thể để ý tới nó, một tay bắt lấy nó, khoa tay múa chân trước của nó một cái, cắt xuống một đao.

Hồ Phách lúc này a a một tiếng, đồng tử hai con mắt thú đều co lại thành kích cỡ mũi kim.

Tiếng vang tí tách truyền ra, máu tươi của hồ phách nhỏ vào trong dụng cụ.

Một lát sau, Lục Diệp thả hồ phách xuống, nó lập tức nằm sấp xuống, dùng đầu lưỡi liếm láp miệng vết thương của mình, thỉnh thoảng còn âm thầm oán hận liếc nhìn Lục Diệp một cái, vẻ mặt như kiểu người làm ta đau vậy.

Lục Diệp nâng bình chứa kia lên, nhẹ nhàng lắc lắc, khiến cho máu tươi của đối phương hòa cùng một chỗ.

Lục Diệp lại đi ra ngoài cửa, tìm Đại trưởng lão đang nghỉ ngơi trong tiểu viện, đòi hấn một ít nước thuốc.

Chương 890: Thuật Mệnh Nguyên 2

Chương 890. Thuật Mệnh Nguyên 2

Đại trưởng lão ngẫm hiểu: “Thiếu chủ đây là muốn dùng thuật kết Mệnh Nguyên sao?”

Đồ vật mà Lục Diệp mong muốn tại Vạn Thú Vực cũng không quá trân quý, nhưng công dụng cũng không nhiều, ngoại trừ dùng để luyện chế Linh đan ra, chính là Kết Mệnh Nguyên thuật.

Lục Diệp gật đầu.

Đại trưởng lão lập tức hỏi: “Có cần lão phu hỗ trợ không?”

“Để ta tự làm là được.”

Đại trưởng lão nói: “Lão phu biết thiếu chủ muốn mau chóng khôi phục thực lực, cũng biết tiểu thú kia tinh thông nhân tính, nhưng thuật Kết Mệnh Nguyên yêu cầu đối với người và yêu thú đều rất cao, thiếu chủ tùy duyên là được, không cần quá mức cưỡng cầu.”

Đứng trên lập trường của hắn, bản mệnh yêu thú của Lục Diệp mới chết trận không bao lâu, tuy rằng trước mắt đã thu phục được một con yêu thú tinh thông nhân tính, nhưng có thể kết thành Mệnh Nguyên thuật hay không thì không biết, rất có khả năng là không thành, dù sao Thiếu chủ và con yêu thú kia ở chung quá ngắn, làm sao có thể nhanh như vậy mà có thể đến trình độ hai bên nguyện ý trả giá sinh mệnh.

Hơn nữa trước đây cũng chưa từng nghe nói thiếu chủ nhà

mình học qua thuật Mệnh Nguyên.

Nhưng giờ phút này hẳn cũng không tiện đả kích quá mức với Lục Diệp, chỉ có thể uyển chuyển khuyên bảo như vậy.

“Ta hiểu rồi.” Lục Diệp đáp một tiếng, xoay người đi trở về trong phòng.

Đem mấy loại nước thuốc đòi sẵn từ Đại trưởng lão bỏ vào trong dụng cụ khuấy một cái, máu tươi vốn đỏ như máu trở nên càng thêm đỏ tươi.

Lục Diệp chuẩn bị sẵn sàng, lúc này mới truyền linh lực, dùng linh lực dẫn, lấy máu tươi và dược dịch hỗn hợp làm bằng, Lục Diệp không tạo ra Mệnh Nguyên Linh văn kia.

Linh văn này chỉ có mấy trăm đạo Dương nhị nguyên, dựa vào tạo nghệ Linh Văn của Lục Diệp, cũng không phức tạp lắm, dù sao ngay cả Linh Văn Hư Không Lục Diệp hiện tại cũng có thể dễ dàng xây dựng, đây chính là linh văn do hơn ba nghìn Âm Dương Nhị Nguyên tạo ra, so sánh một chút, chỉ có mấy trăm đạo lại tính là cái gì.

Cho dù là lần đầu tiên tiếp xúc, Lục Diệp cũng không có xảy ra bất kỳ sai lầm gì.

Một lát sau, Mệnh Nguyên Linh Văn xây dựng thành công, vật liệu trong dụng cụ cũng tiêu hao sạch sẽ.

Liếc mắt nhìn sang, linh văn này cùng đồ án Thái Cực có chút tương tự, hiện lên một hình tròn, trái phải đối xứng.

Lục Diệp nháy mắt ra hiệu cho Hồ Phách, Hồ Phách nhảy lên Linh văn, Lục Diệp thì đi tới chỗ đối diện nó, ngồi xếp bằng xuống.

Linh lực phun trào, kích phát uy lực của linh văn.

Chỉ một thoáng, trong phòng lập tức hiện lên một ánh sáng màu đỏ, chốc cho bà người đang khôi phục lại trợn mắt nhìn, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà động tĩnh bên trong phòng cũng kinh động đến bọn người Đại trưởng lão bên ngoài, nhao nhao quay đầu nhìn lại. Chỉ có điều không nhìn thấy tình huống trong phòng, lại không tiện đẩy cửa quấy rầy, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Trong phòng, uy năng của Mệnh Nguyên Linh Văn bị kích phát, từng đạo hồng quang giống như dây thừng vây quanh Lục Diệp và Hồ Phách, cùng lúc đó, Lục Diệp rên lên, hồ phách gầm nhẹ, một người một hồ đều cảm giác huyết dịch của mình sôi trào lên, theo ánh sáng đỏ quần quanh, bên ngoài thân đều trào ra sương mù màu đỏ, đó là khí huyết của bản thân.

Vốn chỉ có hồ phách lớn cỡ mèo con, giờ phút này càng không chịu khống chế hiện ra chân thân, nếu không phải Lục Diệp sớm có phòng bị, Mệnh Nguyên Linh Văn xây dựng đủ lớn, chỉ sợ thật sự không chứa được nó.

Huyết khí từ trong cơ thể lẫn nhau càng ngày càng nồng đậm, cho đến khi trong phòng tràn ngập mùi máu tanh gay mũi.

Huyết khí lẫn nhau dường như nhận lấy dẫn dắt khó hiểu, hội tụ giao hoà vào giữa.

Ánh sáng quần quanh Lục Diệp và Hồ Phách nhanh chóng xoay tròn vận vẹo, Lục Diệp chỉ cảm thấy khí huyết của bản thân đang không ngừng trôi qua, lại không ngừng được bổ sung, loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như có một cỗ lực lượng rút máu của mình ra, sau đó lại chú vào trong cơ thể mình.

Mà trong quá trình này, hẳn rõ ràng cảm giác khí huyết của mình chậm rãi có một ít biến hóa, trở nên có sức sống hơn, càng thêm nồng đậm, còn có một loại thú tính khó tả đang cuộn trào

trong cơ thể mình.

Đó là thú tính tới từ hổ phách!

Ánh sáng màu đỏ chói mắt kéo dài hơn mười hơi thở mới từ từ ảm đạm xuống.

Ánh sáng màu đỏ ảm đạm đi, Mệnh Nguyên Linh Văn được xây dựng trước đó cũng biến thành mơ hồ không rõ, sau đó biến mất không thấy gì nữa, mùi máu tanh tràn ngập phòng đều biến mất.

Ngồi ngay ngắn ở trước mặt hổ phách, đối mặt với nó.

Vào lúc này, một người một hổ đều sinh ra một loại cảm giác cực kỳ kỳ kỳ diệu. Đó chính là sinh mệnh của mình và đối phương liên thông cùng một chỗ!

Cảm giác giữa hai bên càng thân mật hơn.

Nguyên nhân vốn có sự sùng ái, Lục Diệp ít nhiều có thể đoán ra một ít ý nghĩ trong lòng hổ phách, nhưng so với Y Y vẫn kém rất nhiều, Y Y có thể biết rõ hổ phách đang suy nghĩ cái gì.

Hiện tại có Mệnh Nguyên chi thuật này, mặc dù Lục Diệp vẫn chưa đạt đến trình độ Y Y, nhưng so với trước kia lại tốt hơn rất nhiều.

Hổ Phách hiển nhiên cũng có cảm giác

Không chỉ biến hóa như thế, Lục Diệp chợt có cảm giác, hai tay kéo y phục trước ngực mình ra, cúi đầu nhìn về phía lồng ngực của mình.

Chẳng biết từ lúc nào trên ngực hắc đã xuất hiện thêm một cái đầu hổ trông rất sống động, đầu hổ kia thoạt nhìn giống như là dùng máu tươi đâm vào trên lồng ngực Lục Diệp một đạo thứ văn, uy vũ sinh uy.

Thú ẩn!

Nguyên bản Mệnh Nguyên chi thuật cùng Thú Ẩn chi pháp là tách ra đây, muốn sáng lập Thú Ẩn, thế nào cũng phải trước tiên kết Mệnh Nguyên chi thuật, có thể nói Mệnh Nguyên chi thuật là nhu cầu đặt trước Thú Ẩn chi pháp, nhưng trong lúc Lục Diệp cùng Hồ Phách kết Mệnh Nguyên chi thuật, thú ẩn cũng đã hoàn thành.

Đây ngược lại là bớt đi một ít phiền toái.

Giọng nói của Đại trưởng lão bỗng vang lên từ bên ngoài: “Thiếu chủ, ngài không sao chứ?”

Lão già này rõ ràng là không đợi được nữa, rất muốn biết hiện tại Lục Diệp đang có tình huống gì.

Chương 891: Yêu thú công thành!

Chương 891. Yêu thú công thành!

“Không sao cả.” Lục Diệp từ trong phòng trả lời một tiếng, tiếp tục lĩnh hội biến hóa của bản thân.

Mệnh Nguyên chi thuật và Thú Ẩn chi pháp đều đã ký kết, ngoại trừ cảm thấy đã trở nên thân mật với Hồ Phách, tính mạng tương liên với nhau, cũng không có biến hóa gì khác.

Bất quá Lục Diệp mơ hồ có loại cảm giác, nếu trong chiến đấu, mình hẳn là có thể mượn một chút sức lực từ Hồ Phách.

Chuyển đi bí cảnh lần này, cái khác không nói, riêng thu hoạch được Mệnh Nguyên chi thuật và Thú Ẩn chi pháp này, cũng đã là đại thu rồi.

Một lát sau, Lục Diệp đẩy cửa bước ra, đối diện với Đại trưởng lão và lão ẩu đang chờ ở ngoài phòng.

Thấy Lục Diệp và Hồ Phách, con người Đại trưởng lão sáng ngời: “Thiếu chủ đây là đã kết Mệnh Nguyên thuật?”

Hắn rõ ràng đã nhìn ra chút gì đó, trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trước kia cũng chưa từng nghe nói thiếu chủ nhà mình học tập qua Mệnh Nguyên thuật a, cái này vô duyên vô cớ làm sao biết được?

“Ừm.” Lục Diệp nói như vậy, lại kéo quần áo trên ngực ra: “Đại trưởng lão, ta chỉ là thuật kết Mệnh Nguyên, vì sao ngay cả Thú ẩn cũng kết thúc!”

Đại trưởng lão lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Đây là...”

Bà lão bên cạnh không khỏi mở to hai mắt nhìn.

“Thú ấn này sẽ không có vấn đề gì chứ?” Tuy nói Lục Diệp cảm giác bản thân không có vấn đề gì, nhưng loại chuyện này vẫn phải xác nhận cẩn thận một chút.

“Trời phù hộ Vạn Thú Tông ta a!” Đại trưởng lão bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt, đáng vẻ rất là kích động, làm cho Lục Diệp không hiểu ra sao, ngay cả lão ẩu kia cũng ở một bên không ngừng cảm thán cái gì “Dưới tuổi Tông chủ có biết, cũng nên nhắm mắt rồi” Vân Vân.

Vất vả lắm mới chờ cảm xúc của hai người bọn họ bình phục lại, sau khi bọn họ giải thích, Lục Diệp mới hiểu được ngọn nguồn.

Nguyên ở trong Vạn Thú Tông, Mệnh Nguyên Chi Thuật cùng Thú Ấn chi pháp vốn là một thể đấy, chỉ là sau khi từng đời truyền thừa cải tiến, lúc này mới tách hai loại bí pháp ra, bởi vì tách ra có thể tiến hành theo chất lượng, dễ dàng thi triển, dung túng tỷ lệ sai cũng cao.

Nhưng bí pháp này không thể nói là cải tiến rồi mới tốt hơn.

Ở Kết Mệnh Nguyên Chi Thuật đồng thời ký kết thú ấn, cái này không thể nghi ngờ đại biểu Lục Diệp cùng Hồ Phách đạt tới loại ấn ý mà tu sĩ bình thường không đạt được cùng Yêu thú đạt được.

Có thể cùng tu sĩ đạt thành loại yêu thú phù hợp này, đã không thể được xưng là bản mệnh yêu thú, mà là thiên mệnh yêu thú cao hơn một tầng.

Từ xưa đến nay, tu sĩ có thể có được Thiên Mệnh Yêu thú của riêng mình có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mỗi tu sĩ đều là Định Hải Thần Châm của Vạn Thú Tông, dưới sự tích lũy không ngừng của bọn họ, Vạn Thú Tông mới có thể trở thành tông

môn cường đại nhất toàn bộ thế giới.

Hôm nay Vạn Thú Tông đã bị phá hủy, Lục Diệp thân là thiếu chủ, vốn là lệnh cho yêu thú chết trận, bây giờ lại nhân họa đắc phúc có được một con Thiên Mệnh yêu thú, điều này trong mắt Đại trưởng lão và lão ẩu, không thể nghi ngờ là dấu hiệu có thể dẫn dắt tông môn đi lên phục hưng, trách không được bọn họ kích động như thế.

Lục Diệp cũng không có quá nhiều suy nghĩ, cái gì mà bản mạng yêu thú, Thiên Mệnh yêu thú, đối với hắn mà nói đều không khác nhau quá lớn.

Hồ Phách chính là Hồ Phách, chỉ cần xác định Thú Ấn chi pháp này của mình không có vấn đề là được.

Hơn nữa, ở trong mắt Đại trưởng lão cùng lão ẩu, hắn là Vạn Thú Tông thiếu chủ.

Nhưng đứng trên lập trường của Lục Diệp, chung quy hắn chỉ là một khách qua đường mà thôi.

Nếu như thế giới này đúng như lời Hạ Thiển Thiển nói, Vạn Thú Vực đã sớm bị hủy diệt, Vạn Thú Tông cũng sớm đã không còn tồn tại.

Tất cả những gì trải qua bây giờ, đều chỉ là Thiên Cơ dùng thủ đoạn khó hiểu tái hiện ra, để tu sĩ Cửu Châu tham dự kiếp nạn to lớn này, ở trong kiếp nạn này mài giũa bản thân.

Chợt có cảm giác đất rung núi chuyển từ bốn phương truyền đến, ngay sau đó là linh lực hỗn loạn cùng âm thanh hô đánh hô giết.

Đại trưởng lão đang nói chuyện với Lục Diệp lập tức biến sắc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lục Diệp lại hiểu rõ, cái gì nên đến rồi cuộc vẫn phải đến.

Lúc trước bọn họ bởi vì lượng lớn yêu thú đột kích mới chạy về thành Lưỡng Giới, tính toán thời gian những yêu thú kia cũng có lẽ đã đến.

“Chúng nhân Vạn Thú Tông ở đâu!” Một thanh âm trung khí mười phần truyền đến, một vị tu sĩ mặc áo giáp sáng loáng, tướng lĩnh hình dáng giả trang lướt không mà tới, lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người.

Thái độ không coi ai ra gì như vậy làm cho Đại trưởng lão giận dữ, đang muốn phát tác, Lục Diệp đã lên tiếng trước: “Ta là thiếu chủ Vạn Thú Tông, tướng quân có chuyện gì?”

Tu sĩ kia tiện tay ném một cái ngọc giản về phía Lục Diệp, trong miệng vội vã nói: “Yêu thú công thành, thành chủ đại nhân lệnh, đám người Vạn Thú Tông phối hợp với Xích Hỏa doanh phòng giáp ba đoạn tường thành, nhanh chóng đến đó, không được sai sót!”

“Làm càn!” Đại trưởng lão cuối cùng nhịn không được, quát lớn một tiếng, “Gọi lão thất phu Liễu Vô Trai đến nói chuyện với lão phu!”

Tu sĩ kia lạnh lùng nhìn đại trưởng lão một cái: “Thành chủ lệnh, phàm là tu sĩ trong thành Lưỡng Giới đều có trách nhiệm bảo vệ thành trì, lúc đại chiến, kẻ nào dám vi phạm lệnh quấy loạn, giết không tha!”

Đại trưởng lão còn muốn mở miệng nói chuyện, Lục Diệp đã ngăn hãm lại, nói với tu sĩ kia: “Tướng quân đi trước, chúng ta lập tức đi ngay!”

Tu sĩ kia hơi gật đầu với Lục Diệp, lắc mình rời đi, lại không biết đi đâu điều động tu sĩ khác.

Đại trưởng lão giận không kiềm được, còn tức giận mắng Liễu Vô Trai khinh người quá đáng, thân thể thiên kim của thiếu chủ làm sao có thể ngồi dưới Thùý Đường...

Chương 892: Yêu thú công thành! 2

Chương 892. Yêu thú công thành! 2

Lục Diệp nói: “Đại trưởng lão, dưới ổ đã bị lật thành không có trứng lành, thành Lưỡng Giới đã là phòng tuyến cuối cùng của chúng ta, nếu như thành Lưỡng Giới bị phá, Vạn Thú vực ắt phải bị diệt, chúng ta đã tới đây tị nạn, tự mình nên bỏ ra một phần sức lực, nghe theo sự điều động của thành Lưỡng Giới.”

Đại trưởng lão nghe vậy giống như lần đầu biết Lục Diệp, dù sao trong suy nghĩ của lão, thiếu chủ nhà mình sống an nhàn sung sướng, cũng không phải là người hiểu chuyện, trước kia khi còn ở Vạn Thú Tông đã là một thiếu gia ăn chơi trác táng, cả ngày uyển mã thanh sắc, không làm việc đàng hoàng.

Tròng mắt đỏ lên, Đại trưởng lão nắm tay Lục Diệp vỗ vỗ: “Thiếu chủ trưởng thành rồi!” Âm thầm thổn thức, quả nhiên đau khổ có thể làm cho một người nam nhân nhanh chóng trưởng thành.

Một đám Vân Hà cảnh Vạn Thú Tông, mỗi người đều lộ ra thần sắc vui mừng, một bộ tư thế có con mới trưởng thành.

Lục Diệp rất bất đắc dĩ.

Cửa phòng mở ra, thân ảnh đám người Hạ Thiển Thiển xuất hiện, bốn mắt nhìn nhau, đám người Hạ Thiển Thiển gật đầu.

Lục Diệp cầm ngọc giản, tâm trí đắm chìm trong đó, điều tra vị trí của ba đoạn tường thành Giáp Tam.

Khoảng cách không tính quá xa, như thế xem ra, thời điểm Liễu Vô Trai an bài bọn họ ở tại trong tiểu viện này, cũng đã hạ quyết tâm, để cho bọn họ phòng thủ đoạn tường thành này.

Một đám người dưới sự dẫn dắt của Lục Diệp bay lên trời, bay thẳng về phía tường thành giáp tam đoạn, người ở giữa không trung, phóng mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy khắp bốn phía thành Lưỡng Giới, khắp nơi đều là yêu thú loài chim, số lượng rậm rạp cơ hồ che phủ mặt trời trên bầu trời.

Ánh sáng đủ mọi màu sắc không ngừng nổ rộ từ các phương hướng, đó là thủ đoạn mà các tu sĩ thi triển, mỗi thời mỗi khắc đều có lượng lớn yêu thú phi cầm bị đánh rơi xuống, máu tươi, toái thây tan tác.

Thành Lưỡng Giới có đại trận phòng hộ, nhưng lúc này cũng chưa hoàn toàn mở ra, bởi vì nếu như hoàn toàn mở ra đại trận phòng hộ, vậy cũng chỉ có thể bị động phòng thủ, đối mặt với yêu thú phô thiên cái địa, đại trận phòng hộ cuối cùng cũng sẽ có lúc bị phá.

Muốn hóa giải nguy cơ của Lưỡng Giới thành cũng chỉ có thể phản kích trong phòng thủ, không ngừng đánh giết yêu thú công thành, chỉ có như vậy mới có chút hi vọng sống.

Cho nên toàn bộ phòng hộ đại trận tại các nơi các vị trí mở rộng ra một ít lỗ hổng, kể từ đó, yêu thú công thành có thể thông qua lỗ hổng này khởi xướng tiến công, loại làm này chẳng những có thể giảm bớt áp lực của đại trận phòng hộ, cũng có thể bố trí lực lượng chuẩn xác tiến hành phòng thủ.

Đối mặt với tình thế nguy cấp này, thành Lưỡng Giới bên này tất nhiên biết rõ đạo lý lấp kín không bằng khai thông.

Tường thành mà đám người Lục Diệp muốn đi chính là một trong những vị trí lỗ hổng đó.

Không ít yêu thú phi cầm đã theo lỗ hổng của đại trận bay vào trong thành, những phàm nhân không có lực lượng đều trốn trong một tòa kiến trúc lạnh run, âm thầm cầu nguyện.

Trong thành có rất nhiều tu sĩ bay tới bay lui, đuổi giết những yêu thú đã đột phá phòng tuyến, bay vào trong thành, trong đại chiến, máu loãng như thác nước.

Trên tường thành cao mấy chục trượng, các tu sĩ thân ảnh đứng sừng sững, đều thi triển thuật pháp, không ngừng có yêu thú theo tường thành dừng mãnh xông lên, lại bị giết diệt trở về.

Toàn bộ thành trì khí thế ngất trời.

Thời điểm Lục Diệp dẫn hơn mười người Vạn Thú Tông đi đến tường thành giáp tam đoạn bên này, tình huống bên này đã tràn ngập nguy cơ, đã có không ít yêu thú leo lên tường thành, cắn xé chém giết tu sĩ bên này, có người bị thương, có người tử vong, cũng có người rống giận liều chết tranh đấu với yêu thú.

Bên này nếu không có viện quân trợ giúp, chỉ sợ không bao lâu, phòng tuyến sẽ bị đột phá, đến lúc đó, tất sẽ có vô số Yêu thú chen chúc mà đến, bao phủ toàn bộ thành trì.

Một khi xuất hiện tình huống này, liền có nghĩa phòng tuyến thất thủ, chỉ có thể khép lại lỗ hổng mở rộng của đại trận, đến lúc đó, phòng hộ đại trận phải nhận áp lực lớn hơn nữa.

Có thể nói, đám người Lục Diệp đến rất đúng lúc.

Một đám người tất cả đều là Vân Hà cảnh. Mặc dù số lượng không tính là nhiều, nhưng có trọn vẹn ba người có cảnh giới tầng chín của Vân Hà, sức mạnh mà bọn họ có thể phát huy ra là điều khó có thể tưởng tượng được.

Ánh sáng thuật pháp và ngũ khí trước tiên mở đường, tiếng trầm đục ồn ào không dứt bên tai, ánh sáng ngũ khí mang theo

một chùm nhiệt huyết đồng thời thu hoạch những tính mạng yêu thú phát cuồng kia.

Mặc dù Lục Diệp ở trong chiến trường Linh Khê cũng đã trải qua một vài trận chiến lớn, nhưng so với trước mắt, vẫn là tiểu vụ gặp đại vụ.

Đây là một thế giới, đánh cuộc giữa tu sĩ và yêu thú không gian, các tu sĩ không có bất cứ đường lui nào, hoặc là đánh lui kẻ địch, hoặc là chết trận sa trường.

Thân là khách đến từ Cửu Châu, Lục Diệp vốn rất khó cảm nhận được tâm tình bi tráng của tu sĩ Vạn Thú Vực lúc này như thế nào, nhưng khi hần đặt chân vào chiến trường này, gia nhập vào trong đó rất nhanh liền dung nhập vào. Giờ phút này, dường như hần thật sự trở thành Thiếu chủ của Vạn Thú Tông, dẫn nhân thủ cuối cùng còn sót lại của tông môn nhà mình, là nhân tộc kéo dài cống hiến sức lực của mình.

Hơn mười người của Vạn Thú Tông lấy Lục Diệp cầm đầu, Hạ Thiển Thiển và Đại trưởng lão hai bên hộ trì, đi qua một nhóm, thế như bẻ cành khô, ngay cả những Yêu thú cấp Yêu Tướng kia cũng khó thoát anh phong.

Yêu thú xông lên tường thành rất nhanh bị quét sạch, trận tuyến tràn ngập nguy hiểm đã ổn định lại.

Máu tươi trên Bàn Sơn Dao trong tay Lục Diệp nhỏ xuống, huyết khí quanh thân cuồn cuộn, cùng một chỗ cuồn cuộn, vẫn là huyết khí hổ phách nằm ở trên đầu vai hần.

Sau khi kết thành thú ấn với Hồ Phách, thời điểm không chiến đấu Lục Diệp không cảm nhận được quá nhiều sự khác biệt, nhưng chiến đấu thì cảm thụ rất rõ ràng.

Huyết khí giao hòa lẫn nhau, mỗi một đao của Lục Diệp đều có

thể mượn một ít lực lượng từ Hồ Phách, làm lực đạo của hãn càng mạnh, tốc độ càng nhanh!

Chương 893: “Cố thủ vững!”

Chương 893. “Cố thủ vững!”

Sau khi ký kết thú ấn, Lục Diệp liền mơ hồ có cảm giác, hẳn có thể mượn lực từ Hồ Phách!

Chỉ là lúc ấy ở trạng thái không chiến, cảm thụ không quá rõ ràng, hôm nay chiến đấu, phát hiện quả là thế.

Đây chính là chỗ tốt của việc ký kết Thú ấn.

Không chỉ hẳn như thế, hơn mười người Vạn Thú Tông đều là như thế, từng con từng con Yêu thú bản mệnh đi theo bên người, riêng phần huyết khí giao hội, mượn lực lượng bản mệnh Yêu thú của mình.

Đây mới là đáng vẽ của lưu phái ngự thú nên có!

Đối với Lục Diệp mà nói, đây không thể nghi ngờ là một loại thăng cấp.

Trước kia trong lúc chiến đấu, hồ phách ngồi xổm trên vai hắn, rất khó nhúng tay vào cuộc chiến của hắn, bởi vì thực lực của hắn vẫn luôn cao hơn hồ phách không ít, cho nên việc Hồ phách có thể làm được nhiều lắm chính là gầm lên, tiếng hồ gầm nhiếp hồn uy hiếp đối phương.

Nhưng bây giờ thì khác, cho dù Hồ Phách không làm gì cả cũng có thể cung cấp trợ lực cho Lục Diệp, tăng thêm cho hắn một ít thực lực.

Hơn nữa đây còn không phải là cực hạn mượn lực, cực hạn thực sự là khi khí huyết giao hòa đến một trình độ nhất định, Hồ

Phách có thể hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể Lục Diệp, đến lúc đó, người và yêu thú hợp lại làm một, bản thân Lục Diệp cũng sẽ phát sinh biến hóa cực lớn.

Lần đầu tiên Lục Diệp thử nghiệm sáng lập ra Thú Ấn trợ giúp, đối với bản mệnh Yêu thú hợp thành một cách tự nhiên không có đầu mối.

Bàn Sơn Dao dấy lên ánh lửa, từ sau gáy một con yêu thú đánh xuống, máu tươi vẩy ra, yêu thú kia lập tức mất mạng, một bóng người bị máu tươi nhuộm đỏ từ phía dưới thi thể yêu thú bò ra, đỡ mũ giáp trên đầu, gật đầu với Lục Diệp: “Đa tạ đạo hữu, các người từ đâu tới?”

Người này rõ ràng là tu sĩ bản địa của Vạn Thú Vực, vừa rồi nếu không phải Lục Diệp nhanh tay nhanh mắt cứu hãn, chỉ sợ người này đã mất mạng dưới móng vuốt sắc bén của yêu thú.

“Vạn Thú Tông!”

Người nghe thấy bỗng thấy trước mắt sáng ngời: “Hóa ra là chư vị Vạn Thú tông, không trách thực lực lại cao như vậy.” Hãn vung tay hô to: “Các huynh đệ, chư vị đạo hữu Vạn Thú tông đến đây tương trợ chúng ta, anh dũng giết địch đi, tuyệt không thể để những nghiệt súc này đột phá phòng tuyến của chúng ta!”

“Rõ!” Trên tường thành, nhiều tu sĩ đáp lời như sấm.

Người này lau máu trên mặt, nói với Lục Diệp: “Đoạn tường thành này do Xích Hỏa doanh ta trấn thủ, ta là tổng doanh của Xích Hỏa doanh, Phương chuẩn, đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Diệp Lục.”

“Diệp Lục huynh! Thời gian cấp bách, ta sẽ không hàn huyên với người, các người đã đi tới đây, chắc là nhận được mệnh lệnh của phủ thành chủ, ta cần người dẫn người trấn thủ vị trí kia, thủ

hộ Lôi Hồng cùng huynh đệ Xích Hỏa doanh bên kia, có thể làm được không?” Phương Chuẩn chỉ tay một cái.

Lục Diệp thuận theo ngón tay của hắn nhìn lại, chỉ thấy ở một vị trí nào đó trên tường thành, có một tòa đại trận đang vận chuyển, trên mặt trận của đại trận có đặt một đồ vật có hình dáng đầu của một con yêu thú, nhưng đó cũng không phải là đầu lâu của yêu thú chân chính, mà là ánh kim loại sáng bóng, không biết dùng vật liệu gì chế tạo ra, nếu như không nhầm, đây chính là Lôi Hồng trong miệng Phương Chuẩn.

Lúc này có bảy, tám tu sĩ Xích hỏa doanh vây quanh Lôi hồng, liều mạng lấy ra lực lượng rót vào đại trận dưới chân, từ những người này truyền ra linh lực, tu sĩ này có Vân Hà cảnh, cũng có Linh khê cảnh.

Theo những tu sĩ này rót linh lực vào, Lục Diệp rõ ràng cảm giác được từ trong tiếng sấm truyền đến khí tức cực kỳ nguy hiểm!

Đây là... pháp trận công kích lấy linh khí làm mắt trận!

Lục Diệp liếc mắt một cái liền nhìn ra tiếng sấm vang rền kia, bất kể nói thế nào, hắn cũng ít nhiều tính là một trận tu, vẫn phải có nhãn lực.

Lôi hồng rất có khả năng là một món pháp khí đỉnh lực, thậm chí là bảo vật linh bảo. Một món bảo vật như thế chỉ bằng lực lượng của một tu sĩ thì rất khó điều khiển.

Dù sao thì thực lực mạnh nhất trong toàn bộ Vạn Thú Vực cũng chỉ có Vân Hà cửu tầng mà thôi.

Một tu sĩ điều khiển rất khó, nhưng nếu có thêm nhiều người cùng điều khiển cũng không thực tế. Nếu thủ đoạn không có gì đặc biệt, làm sao điều khiển linh lực mỗi người lại là một vấn đề nan giải.

Vì vậy cách tốt nhất để nhắm vào loại tình huống này chính là mượn trận pháp.

Dùng Lôi Hồng này làm mắt trận, bố trí một tòa pháp trận, để cho phần lớn tu sĩ điều khiển linh lực rót vào trong pháp trận, kích phát uy năng của pháp trận, sau đó lấy ra bảo bối Lôi Hồng, từ đó phát huy ra sát thương to lớn!

Đồ vật như vậy bình thường đều là vũ khí sắc bén công thành chiếm trại, các tu sĩ đơn độc đấu rất khó gặp được, giờ phút này dùng để phòng thủ cũng là lựa chọn không tệ.

Ngay khi Lục Diệp đang quan sát, một lượng lớn linh lực đã bị rót vào trong pháp trận, phía trước tiếng sấm lập lòe ánh sáng chói mắt, linh uy tràn ngập khó có thể diễn tả bằng lời. Chín tầng Vân Hà cảnh như vậy, toàn thân long tơ cũng dựng đứng, da thịt đau đớn.

Đó là một loại bản năng để bản thân cảm nhận được uy hiếp, thân thể sinh ra phản kháng, nói cách khác, giờ phút này Lôi hồng đã có sức mạnh uy hiếp đến tính mạng của một cường giả như Hạ Thiên Thiên!

Còn về Lục Diệp thì lại càng không cần phải nói, nếu không phải Lôi Hồng kia không đối mặt với mình, chỉ sợ đã sinh ra cảm giác đại nạn lâm đầu rồi.

Chợt có tiếng gào thét rung trời vang lên, tiếng gào thét kia giống như rống giận, toàn bộ ba đoạn tường thành chấn động mạnh một cái, hào quang phía trước tiếng sấm nổ hóa thành một cột sáng thẳng tắp, xuyên thẳng qua mấy dặm, hung hăng đánh vào trong bầu yêu thú, cột sáng hai bên, lôi quang tràn ngập, tiếng vang xẹt xẹt không ngừng truyền ra.

Chương 894: “Cố thủ vững!” 2

Chương 894. “Cố thủ vững!” 2

Cột sáng đi qua, bất luận là yêu thú bình thường hay là yêu tướng, trong nháy mắt đều hóa thành hư không.

Quang trụ kia kéo dài chừng mười hơi thở mới chậm rãi biến mất, quang trụ vốn kéo dài vài dặm, trực tiếp hình thành một khu vực chân không.

Lục Diệp nhìn đến thất thần.

Uy năng như vậy, Vân Hà cảnh tu sĩ thật đúng là không ngăn được.

Dưới một kích này, giết chết yêu thú chừng mấy trăm con, một kích như vậy, vền vẹn chỉ có bảy tám tu sĩ hợp lực tạo ra.

Mà trên tường thành của thành Lưỡng Giới, bố trí không chỉ một chỗ, trên mỗi một đoạn tường thành đều bố trí những bảo vật bố trí ở mắt trận không giống nhau, cho nên uy năng kích phát ra cũng rất khác nhau, duy nhất giống nhau, chính là uy năng to lớn, lực sát thương đáng sợ.

Dưới một kích này, đám tu sĩ phụ trách điều Khiển Lôi Hống nhao nhao khoanh chân ngồi, khẩn cấp khôi phục bản thân làm như vậy đối với bọn họ tiêu hao cũng rất lớn.

Bất kể là bọn họ kích phát sấm sét, hay là sau khi tu sửa xong, bọn họ đều cần người bên ngoài tới thủ hộ.

Phương Chuẩn an bài nhiệm vụ cho Lục Diệp, chính là dẫn người bảo vệ tốt những người này.

“Biết rồi, chắc chắn sẽ để bọn họ không có việc gì!” Lục Diệp gật đầu.

“Làm ơn đi!” Phương Chuẩn nghiêm túc ôm quyền, nhắc linh khí của mình lên, giết về phía khác.

Giờ này khắc này, hơn mười vị Vân Hà cảnh của Vạn Thú Tông đều đã đi tới phía trên tường thành giáp tam đoạn, hợp cùng một chỗ phòng thủ với tu sĩ Xích Hỏa doanh, Lục Diệp hô lên, ba người nữ nhân lắc mình đi đến bên cạnh Lôi Hồng, thay vào đó thủ hộ tu sĩ.

Hộp vũ khí rung lên, ngự khí lưu quang bay lượn. Bàn Sơn đao trong tay, phàm có yêu thú trèo lên tường thành đều nuốt hận xuống.

Thỉnh thoảng, Lục Diệp còn điều khiển Hỏa Phượng Hoàng Thuật, đánh rơi một con phi cầm yêu thú có ý đồ bay vọt lên tường thành.

So sánh mà nói, pháp thuật của Hạ Thiển Thiển trong bốn người không thể nghi ngờ là cao nhất, dù sao nàng có tu vi cao nhất, hơn nữa còn là Pháp tu, thi triển ra từng đạo thuật pháp cường đại, thường thường có thể giết chết một mảng lớn Yêu thú, nàng thậm chí còn rảnh rỗi điều tra Minh bài thân phận của mình, xem xem chiến công của mình gia tăng bao nhiêu, chỉ nhìn bộ dáng cong mày cong của nàng, liền biết chiến công của nàng đang tăng lên trên mặt đất.

Đối với tu sĩ Vạn Thú Vực mà nói, đây là trận chiến thủ thành liên quan đến sinh tử tồn vong, nhưng đối với tu sĩ Cửu Châu mà nói, nơi này là địa phương tốt để huy động chiến công, đối mặt với tình thế nguy hiểm như vậy, đại đa số tu sĩ Cửu Châu đều hào hứng bừng bừng tham dự vào trong đó, kiếm lấy chiến công thuộc về mình, chỉ cần có đủ chiến công, có thể đi đến chỗ quân nhu đổi linh ký, đây chính là đồ tốt có thể nhanh chóng tăng lên thực lực.

So sánh với Hạ Thiên Thiển, tốc độ giết địch của Lục Diệp không thể nghi ngờ là kém hơn rất nhiều, chênh lệch tu vi là ở chỗ này, nhưng Lục Diệp có rất nhiều thủ đoạn, khi thì dung ngự khí, khi thì thi triển thuật pháp, khi thì dùng Bàn Sơn Dao chém giết yêu thú gần đến.

Lan Tử Y cũng không kém. Tuy nàng chỉ ngự khí, nhưng đạo ngự khí này sát thương rất mạnh, dựa vào song kiếm đại khai đại hợp của nàng, hầu như mỗi một khắc đều có yêu thú mất mạng trên tay nàng.

Điều này liền dẫn đến Thẩm Tiểu Miêu có chút hoài nghi nhân sinh...

Lục Diệp thì cũng thôi đi, Thẩm Miêu ít nhiều cũng biết một chút bản lĩnh của Lục Diệp, đây chính là gia hỏa dám đơn thương độc mã giết vào một chỗ linh địa, căn bản không thể đánh giá theo lẽ thường được, trong nhận thức của Thẩm Miêu, Lục Diệp ở Linh Khê cảnh, tuyệt đối là tồn tại xếp hạng cực kỳ cao trên bảng Linh Khê, hẳn là cảnh giới thứ hai, so với bốn năm tầng cảnh giới bình thường cũng không kém.

Nhưng Lan Tử Y dựa vào cái gì?

Bây giờ cảnh giới Vân Hà tầng hai đã mạnh đến mức này rồi sao? Nàng đã tích đủ khí lực để giết địch, vậy mà cũng chỉ có thể ngang hàng với hai tên cảnh giới tầng hai.

Bình thường sinh ra một ít cảm giác nhụt chí, nhớ nàng lúc ở Linh Khê cảnh lẫn lộn cũng không kém, tốt xấu gì cũng là trước năm mươi Linh Khê bảng đấy...

Một đoạn tường thành to lớn như vậy, tu sĩ Vạn Thú Tông và Xích Hỏa doanh đồng tâm hiệp lực, cùng ngự trị yêu thú tập kích, chỉ trong chốc lát, mỗi người đều giết khắp nơi, toàn thân đầm máu.

Trên tường thành chồng chất thi thể yêu thú như ngọn núi nhỏ, mùi máu tươi mơ hồ nồng đậm.

Nhưng cho dù giết chóc như vậy cũng không ngăn cản được quyết tâm công thành của yêu thú, không ngừng có yêu thú mới leo lên tường thành hoặc bay vọt lên không trung. Những yêu thú phát điên này căn bản không biết vì sao tử vong.

Chúng chỉ có một mục tiêu, đó chính là giết sạch tất cả người sống trong thế giới này.

Bởi vì thế giới vốn lấy lưu phái ngự thú làm chủ thể, cho nên trước khi không có phát sinh biến cố, toàn bộ yêu thú của Vạn Thú Vực số lượng cực kỳ khổng lồ, điều này dẫn đến bệnh điên lan tràn, dựa vào lực lượng của các tu sĩ không ngăn được đại quân yêu thú xung kích, dần dần phát triển đến toàn bộ thế cục bi thảm chỉ còn lại một cứ điểm là thành Lưỡng Giới.

Tình hình trên tường thành giáp tam đoạn như vậy, những vị trí khác trên tường thành đại khái không sai biệt lắm.

Tuy toàn bộ Yêu thú Vạn Thú Vực đều điên cuồng xông về phía này, nhưng bây giờ thành Lưỡng Giới dù sao cũng hội tụ tất cả những tu sĩ còn sót lại, trước nguy cấp sắp diệt tộc, những tu sĩ từng lệ thuộc các tông môn thế lực khác nhau cũng có thể buông xuống thành kiến, đồng tâm hiệp lực, vượt qua cửa ải khó khăn.

Cho nên bất kể thế nào thì ở thành Lưỡng Giới cũng có thể kiên trì một thời gian.

Chương 895: Chiến tranh tàn khốc!

Chương 895. Chiến tranh tàn khốc!

Vạn Thú Vực là một thế giới đã bị phá hủy, được thiên cơ dùng thủ đoạn khó hiểu luyện hóa thành một bí cảnh, tu sĩ Cửu Châu tiến vào trong đó mài giũa bản thân.

Đã là thế giới tan vỡ, trong lịch sử nguyên bản đó, Lưỡng Giới thành tất nhiên cũng không thủ được.

Nhưng bây giờ có các tu sĩ Cửu Châu gia nhập, cục diện liên phát sinh một tia thay đổi, bất kể nói thế nào, lần này số lượng tu sĩ Cửu Châu tiến vào bí cảnh không đến một ngàn cũng phải tám trăm, hơn nữa mỗi người đều là Vân Hà cảnh, một cỗ lực lượng như vậy tuyệt đối không kém.

Giờ phút này, đám tu sĩ Cửu Châu đều đã leo lên một đoạn tường thành, cùng các tu sĩ Vạn Thú Vực phối hợp ngăn địch.

Trên tường thành giáp tam đoạn lại có một tiếng gầm rú truyền ra, toàn bộ tường thành chấn động mãnh liệt.

Cột sáng chói mắt xuyên suốt vài dặm, đánh thẳng vào khu vực dày đặc của yêu thú, khiến toàn bộ yêu thú ở khu vực đó đều hóa thành huyết vụ, lập tức bốc hơi.

Lôi hồng lại phát uy.

Tu sĩ Vạn Thú tông và Xích Hỏa doanh cũng phấn đấu giết địch, pháp khí cùng thuật pháp lưu quang bắn ra, từng con yêu thú ngã xuống công kích.

Dưới tường thành thi thể yêu thú chồng chất như núi, càng nhiều yêu thú đập lên núi thi này, hung hãn không sợ chết mà đánh thẳng về phía tường thành giáp tam đoạn.

Lục Diệp vùng dao đánh tới chết lặng, ở một bên, dù là Lan Tử Y hay Thẩm Tiểu Miêu đều thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt.

Loại chiến đấu cường độ cao này, cho dù là Vân Hà cảnh như các nàng cũng không kiên trì được bao lâu, nhưng mà cường độ công thành của yêu thú lại không thay đổi chút nào, Yêu thú ùn ùn kéo đến kia, phẳng phất như thế nào cũng giết không hết.

Chính là Vân Hà tăng chín như Hạ Thiển Thiển, uy thế xuất thủ cũng không hung mãnh như trước.

Một đám Vân Hà cảnh thủ thành đã sắp đến nỗ lực hết đà, thế cục như không có biến hóa gì. Không đến nửa canh giờ, phòng tuyến của cả một đoạn tường thành này coi như trượt qua tay.

Đối với tình hình này, thành Lưỡng Giới bên này đã sớm có an bài.

Lại qua chốc lát, tiếng oanh minh khó hiểu bỗng nhiên truyền đến, thanh âm Phương chuẩn ở phụ cận vang lên: “Chư vị kiên trì, hợp trận!”

Lục Diệp ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy đại trận phòng hộ vốn đang mở ra lỗ hổng ở chỗ tường thành của Giáp Tam đoạn giờ phút này đang từ từ khép lại, hiển nhiên là có người đang điều khiển trận pháp.

Trận pháp không ngừng khép lại, đám yêu thú có thể không ngừng trùng kích khu vực nhỏ đi, nhưng phòng thủ của mọi người cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Cho đến một lát sau, đại trận đã khép lại hoàn toàn. Một màn sáng phòng hộ chắc chắn chắn trước mặt mọi người. Tất cả yêu

thú xung kích tới đều bị màn sáng kia cản lại, không thể tiến thêm.

Trên tường thành giáp tam đoạn, một đám tu sĩ thần sắc căng cứng trầm tĩnh lại, cả đám đều xụi lơ trên mặt đất, lại không có thời gian nghỉ ngơi, vội vàng lấy ra linh đan nuốt vào, khôi phục bản thân.

Cùng lúc đó, trên một đoạn tường thành giáp với tường thành giáp tam, phòng hộ đại trận nguyên bản không hề có sơ hở từ từ mở ra một đạo lỗ hổng, ở trên một đoạn tường thành, sớm đã có đông đảo tu sĩ chờ đợi, theo đại quân yêu thú xông vào lỗ hổng, huyết chiến bắt đầu!

Đối mặt với quy mô Yêu thú công thành như vậy, thành Lưỡng Giới biết rõ đạo lý lấp kín không bằng khai thông, nhưng lại không thể hoàn toàn mở rộng đại trận phòng hộ, nếu làm như thế, chỉ sợ trong khoảng khắc Lưỡng Giới thành sẽ bị đại quân Yêu thú san bằng.

Cho nên chỉ có thể thông qua phương thức điều khiển phòng hộ đại trận, gián đoạn mà ở trên từng đoạn tường thành mở ra một lỗ hổng, dẫn đường yêu thú công thành, như vậy, phòng thủ cũng có thể càng có mục đích hơn.

Lúc trước thời điểm các tu sĩ của Giáp Tam Đoạn tường thành đang huyết chiến không ngớt, các tu sĩ trên tường thành lân cận đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Hôm nay bọn họ đang đại sát tứ phương, đến phiên tu sĩ của Giáp Tam Đoạn khôi phục lại.

Cứ thế thay thế phòng thủ, chẳng những phạm sai lầm rất lớn, mà năng lực chiến đấu của các tu sĩ cũng được cải thiện rất nhiều, không thể không nói, quan niệm sắp xếp này rất có thống nhất đề phòng đại cục.

Trên tường thành Giáp Tam đoạn tường thành, hầu như tất cả mọi người đều đang ngồi xếp bằng khôi phục, duy chỉ có Lục Diệp

ngồi trước tiếng sấm kia, có chút hăng hái đánh giá trận pháp bố trí bốn phía.

Trình độ bố trí trận pháp của trận này không thể nghi ngờ cao hơn hẳn rất nhiều, tuy nói với tạo nghệ của Lục Diệp cũng có thể bố trí ra một trận pháp như vậy, nhưng trên phương diện xử lý một số chi tiết sẽ không làm tốt bằng so với người ta.

Hơn nữa hẳn rất hứng thú với loại pháp trận công kích dùng linh bảo làm mắt trận này, uy năng lúc trước của Lôi hống mấy lần bộc phát hẳn đều nhìn thấy, có thể nói, tường thành giáp tam đoạn có thể ngăn cản được yêu thú tiến công, bố trí tại đây lôi hống chiếm cứ tối thiểu ba phần công lao.

Đang nghiên cứu, Hạ Thiển Thiển bỗng nhiên bu lại, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Người không tranh thủ thời gian khôi phục bản thân thì vội vàng làm gì?”

“Xem thoải mái.”

Người bên ngoài khôi phục đều cần hết sức chuyên chú, một bên tiêu hóa được hiệu của linh đan, một bên hấp thụ linh khí trời đất, Lục Diệp cho tới bây giờ cũng không cần phiền toái như vậy, chỉ cần uống linh đan là được.

“Tự mình lưu chút sức lực, không nên giết quá nhiều.” Hạ Thiển Thiển dặn dò.

“Nói như thế nào?”

“Thành này không giữ được, sớm muộn gì cũng bị phá, người có từng nghĩ, sau khi thành bị phá thì nên làm thế nào không?”

“Hạ đạo hữu có gì muốn chia sẻ?”

Hạ Thiển Thiển lắc đầu: “Ta có cần chia sẻ gì đâu, chỉ là sau khi thành bị phá, chúng ta đại khái sẽ phải chạy trốn.”

Chương 896: Chiến tranh tàn khốc! 2

Chương 896. Chiến tranh tàn khốc! 2

Lục Diệp nhíu mày: “Nhưng bây giờ toàn bộ Vạn Thú Vực đều là thiên hạ của yêu thú, cho dù chúng ta có chạy trốn, thì có thể trốn đi đâu được chứ?”

“Cho nên trước khi phá thành phải đi!” Hạ Thiển Thiển thở dài: “Cũng coi như ta đã trải qua không ít bí cảnh, nhưng lần này bí cảnh lại khiến người ta cảm thấy rất khó hiểu.”

Nhân tộc toàn bộ thế giới đều sắp diệt vong, dưới đại thế như vậy, lực lượng cá nhân thật sự quá mức nhỏ bé.

“Những bí cảnh khác có bộ dáng gì?” Lục Diệp hào hứng, không giống với cảnh giới Vân Hà tầng chín của Hạ Thiển Thiển, hẳn chỉ là cảnh giới tầng hai mà thôi, sau này còn phải tiếp tục lăn lộn trên chiến trường Vân Hà, nhiều lần lấy chút kinh nghiệm từ bên Hạ Thiển Thiển, ngày sau cũng có thể ứng phó tốt hơn một chút nguy cơ.

“Tình huống của mỗi bí cảnh đều không giống nhau. Hơn nữa bí cảnh ta đã từng trải qua trước đây, cũng không có cái nào là thời khắc toàn bộ thế giới đi vào diệt vong.”

“Ta nhớ rõ người mới bắt đầu nói, rèn luyện loại bí cảnh này, muốn từ căn nguyên giải quyết vấn đề, mục đích cuối cùng là muốn hóa giải nguy cơ mà thế giới này gặp phải, tiếp theo cứu thế giới này?”

“Nói thì nói như vậy, nhưng bây giờ Vạn Thú Vực đang đối mặt với yêu thú phát cuồng. Lúc trước ta đã quan sát qua, bây giờ ngay cả những yêu thú này tại sao chúng ta lại phát cuồng cũng không rõ ràng, làm sao giải quyết vấn đề?”

Vì sao yêu thú lại phát cuồng? Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, chỉ một năm thời gian, toàn bộ Vạn Thú Vực yêu thú khó có thể tính toán bỗng nhiên đều phát bệnh điên, tiếp theo công kích Nhân tộc.

Loại bệnh điên khiến đại đa số yêu thú khó mà chống cự được này tóm lại là có một nguồn, phải giải quyết vấn đề này mới được.

Nhưng đầu nguồn lại ở đâu?

Tu sĩ Vạn Thú Vực còn chưa rõ ràng, cho nên Vạn Thú Vực đã tan vỡ, trở thành lịch sử, hóa thành bí cảnh.

Hiện giờ duy nhất có thể xác định tính lây nhiễm bệnh điên này rất mạnh, nhưng cũng không phải dính vào chuyện này, bởi vì người của Vạn Thú tông đều mang theo yêu thú đi giết địch, cho đến tận bây giờ, yêu thú của bọn họ đều khỏe mạnh, không hề có dấu hiệu phát bệnh.

Hổ Phách cũng vậy, không cảm nhận được bất cứ dị thường nào.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, thế cục bây giờ, chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên tranh thủ thời gian khôi phục đi.” Hạ Thiển Thiển nói thêm một câu, sau đó nhắm mắt điều tức.

Lục Diệp lại ném hai viên Nguyên Linh đan vào trong miệng, rồi từ từ nhai nuốt.

Hơn một canh giờ sau, tiếng gào khàn khàn của Phương Chuẩn vang lên: “Chư vị, chuẩn bị chiến đấu!”

Xích Hổa doanh và các tu sĩ Vạn Thú tông còn chưa hoàn toàn khôi phục hoàn toàn đều đứng dậy, đề phòng chờ đợi, mấy tu sĩ chuyên phụ trách lôi thú cũng nhanh chóng vào chỗ, thôi động uy lực trận pháp.

Thanh âm vù vù của đại trận vang lên.

Gần tường thành, đại trận từ từ khép lại, chỗ tường thành giáp tam đoạn từ từ đóng chặt, đại trận từ từ mở rộng lỗ hổng, đám yêu thú phụ cận chen chúc tới.

Đại chiến lại lần nữa bùng phát!

Dựa vào loại phương thức phòng thủ này, cứ cách một hai canh giờ, đám người Lục Diệp đều có thời gian nghỉ ngơi khôi phục một lần, nhưng dù vậy, linh lực và thể lực của các tu sĩ cũng không ngừng tiêu hao, thời gian khôi phục một hai canh giờ thật sự quá ngắn, căn bản không đủ để cho các tu sĩ khôi phục hoàn toàn.

Yêu thú bắt đầu công thành từ buổi trưa, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, lại từ ban đêm đến lúc bình minh...

Đoạn tường thành giáp tam đoạn cùng các tu sĩ gần tường thành đã thay đổi năm sáu lần, nhưng mà cường độ công thành của yêu thú một mực không có biến đổi.

Lôi hổ tam thời không thể phát huy tác dụng, Lục Diệp đang khẩn cấp bảo vệ pháp trận bên này.

Sử dụng thời gian dài chẳng những làm cho các tu sĩ kiệt sức mà ngay cả pháp trận bên này cũng bị tổn hại, may mắn là lúc trước Lục Diệp đã quan sát trận pháp vận chuyển, nếu không trong lúc nhất thời thật đúng là không biết nên làm thế nào.

Bỏ ra trọn vẹn nửa canh giờ, bảo vệ tốt trận pháp Lôi Hổ tam thời, lúc này mới khiến nó lần nữa bộc phát ra tiếng rống giận dữ.

Một lát sau, đại trận lần nữa khép lại, đến phiên các tu sĩ trên tường thành gần đó phòng thủ.

Lục Diệp đặt mông ngồi dưới đất, vừa rồi Lôi Hồng pháp trận mất đi hiệu lực, thật sự quá nguy hiểm, phòng tuyến bên này cơ hồ bị đại quân yêu thú chen chúc ập tới đột phá, cũng may các tu sĩ liều chết ngăn cản, mới ổn định được trận tuyến.

Không nghe thấy thanh âm của tu sĩ tên Phương Chuẩn kia, mỗi lần nghỉ ngơi, hẳn đều rống lên một tiếng, để các huynh đệ nhà mình nhanh chóng hồi phục.

Lục Diệp nhìn trái nhìn phải xung quanh, ánh mắt dừng lại ở ngoài mười mấy trượng, thi thể một con yêu thú bên kia, trước khi chết há cái miệng to như chậu máu, trong miệng cắn nát nửa bên đầu, người bị đè dưới thân thể chính là Phương Chuẩn !

Vị tổng doanh Xích Hỏa doanh này chết trận rồi!

Chiến tử không chỉ có mình hắn, đại chiến đến hiện tại, tu sĩ Xích Hỏa doanh đã giảm quân số hơn phân nửa, bên phía Vạn Thú Tông cũng chỉ còn sống sót sáu người.

Mặc dù bốn người Lục Diệp không hề lo lắng cho tính mạng, nhưng mỗi người đều bị thương, nhất là Thẩm Tiểu Miêu, máu tươi trong bụng đã nhuộm đỏ quần áo, sắc mặt tái nhợt, lúc này lại nghiêng người dựa vào Lục Diệp, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm vào một vị trí, không hề nhúc nhích.

Nàng cũng coi như trải qua không ít hung hiểm, dù sao tu hành đến cảnh giới Vân Hà năm tầng, nhưng lần này đại chiến thảm thiết như vậy, nàng vẫn là kinh nghiệm lần đầu.

Trận chiến thủ thành tàn khốc vượt xa bất cứ cảnh tượng nào nàng ta đã trải qua trước đây.

Hồ Phách đang ngồi xổm trên đầu vai Lục Diệp bỗng có chút

không kiên nhẫn vặn vẹo người, yết hầu phát ra âm thanh không rõ ý nghĩa gào thét, đồng tử màu hổ phách lóe lên một tia màu đỏ tươi, nó vội vàng nhảy xuống từ trên đầu vai Lục Diệp.

Yêu Nguyên cuộn cuộn, Hồ Phách hiện ra chân thân, hai con người màu đỏ tươi chăm chú nhìn Lục Diệp gần trong gang tấc.

Chương 897: Thú Ẩn chi pháp?

Chương 897. Thú Ẩn chi pháp?

Mỗi người tự đưa lên Thiên Cơ thề, cho thấy phương pháp Thú Ẩn kia tuyệt đối không dùng để bán, chỉ dùng để mình nghiên cứu hoặc đưa cho người thân của mình sử dụng, Lục Diệp giao ngọc giản kia cho ba người Hạ Thiển Thiển, tùy ý các nàng thác ẩn.

Lục Diệp thì cầm túi linh thú kia lật qua lật lại nghiên cứu.

Cái túi này nhìn không khác túi trữ vật lắm, đều là dùng một loại da thú không biết tên may thành, bất quá vừa nhìn túi linh thú trên tay đã biết truyền thừa đã lâu, bề ngoài đã có chút cũ nát.

Liên tưởng đến lời Đại trưởng lão nói lúc trước, thứ này phóng mắt khắp toàn bộ Vạn Thú Tông cũng chỉ có mười mấy cái, còn đều do lão tổ tông truyền xuống, hiển nhiên giá trị xa xỉ, hơn nữa số lượng lại thưa thớt.

Cấm chế trên túi đã bị xóa sạch, Lục Diệp chỉ thoáng điều khiển linh lực tiến hành luyện hóa, điều tra một phen, thần sắc kinh ngạc.

Trong túi tự hình thành nên một không gian nhỏ, không quá lớn, thế nhưng không gian trong túi này và không gian trong túi trữ vật lại khiến người ta cảm thấy có chút không giống bình thường.

Túi linh thú, túi linh thú, chỉ nghe danh tự, là có thể đoán được công dụng của túi là gì.

Lục Diệp cầm túi linh thú, ánh mắt nhìn về phía con hổ phách nằm ngủ bên cạnh mình.

Giống như có cảm giác, hổ phách ngẩng đầu, đối diện với con người của Lục Diệp.

Lục Diệp cầm túi linh thú trên tay lên ra hiệu một chút, hổ phách đứng lên, lúc này Lục Diệp mới thôi động linh lực, cầm cái túi che lại.

Hổ Phách lập tức biến mất không thấy.

Kiểm tra cảm giác, hổ phách đã bị thu vào trong túi linh thú, bất quá lần đầu tiến vào không gian như vậy, hổ phách có chút không quen, đang không ngừng vận vẹo thân thể, hơn nữa không gian trong túi lại cho người ta một loại cảm giác cực kỳ chật chội.

Hổ Phách nhúc nhích theo, mặt ngoài túi linh thú thậm chí cũng có chút phập phồng không ngừng.

Túi linh thú này, thật đúng là có thể chứa vật sống!

Túi trữ vật bình thường không có chức năng này, tất cả túi trữ vật chỉ có thể chứa đồ vật không có sinh cơ, nếu cưỡng ép thu vật sống vào, không bao lâu sinh cơ sẽ bị thu vào túi trữ vật mất.

Trên tay Lục Diệp lại có một vật có thể thu nạp vật sống, đó chính là Cửu Giới đồ!

Kiện linh bảo này ngay cả người sống cũng có thể thu vào, càng đừng nói những thứ khác. Nhưng nó dù sao cũng là một bộ linh bảo hình dáng bức tranh, lúc chiến đấu có thể tế ra, bình thường không thích hợp mang theo bên người, hơn nữa duy trì Cửu Giới đồ vận chuyển, cũng cần tiêu hao linh lực.

Lục Diệp hoàn toàn có thể đeo chiếc túi linh thú nhỏ như vậy ở bên hông, hoặc là thu hồi túi linh thú ở bên người.

Kể từ đó, về sau Hồ Phách không cần ngồi xổm trên vai hắc nữa.

Cũng không phải nói hồ phách ngồi xổm trên vai hắc sẽ tạo thành ảnh hưởng gì, chỉ là yêu thú đặc thù rõ ràng như hồ phách, rất dễ dàng trở thành một cái đánh dấu của Lục Diệp!

Như lúc trước ở trên chiến trường Linh Khê, hầu như toàn bộ tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều biết bên người Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp mang theo một con Bạch Hồ yêu thú, rất nhiều người cho dù chưa từng gặp qua Lục Diệp, cũng có thể thông qua Hồ Phách để suy đoán thân phận của Lục Diệp.

Điều này dẫn đến một số thời điểm Lục Diệp muốn che giấu thân phận cũng không giấu được.

Nhưng nếu có túi linh thú thì không có vấn đề, ngày sau nếu muốn che giấu tung tích, chỉ cần dùng túi linh thú thu Hồ Phách lại, sau đó lại đến Thiên Cơ Bảo Khố chọn một kiện linh khí có thể dịch dung hoá đổi diện, ai còn có thể biết hắc là ai!

Hưng trí bưng bưng chờ đợi một hồi, lúc này mới thả hồ phách ra, hồ phách lập tức nhào tới túi linh thú trên tay Lục Diệp, làm bộ muốn cắn, Lục Diệp vội vàng đè nó lại.

Đồ tốt không thể cắn hỏng.

Ấn ký chiến trường có tin tức truyền đến, Lục Diệp điều tra, nhưng là Y Y gửi tới.

Có người ngoài ở đây, Y Y không tiện hiện thân, chỉ có thể thông qua phương thức này để trò chuyện với hắc.

Trải qua Y Y thuật lại, lúc này Lục Diệp mới biết hồ phách bị thu vào trong túi linh thú, cảm giác cũng không phải quá tốt, bên trong tối như mực không nói, hơn nữa rất chật chội, bất quá không gian bên trong cũng không phải cố định lớn nhỏ, trước mắt

Hổ Phách có thể thu vào hình thể như mèo con, cho dù nó hiện ra nguyên hình, cũng có thể thu vào.

Dưới cái nhìn chăm chú không cam lòng của Hổ Phách, Lục Diệp thu lại túi linh thú này, hơn nữa còn đảm bảo với Hổ Phách, không đến lúc vạn bất đắc dĩ không cho nó thu vào túi linh thú, mới để nó an phận xuống.

Ba cô gái đã trả ngọc giản lại, ai nấy ngồi xếp bằng.

Lục Diệp ném vào trong miệng mấy viên linh đan, vừa khôi phục vừa điều tra thú ẩn chi pháp này.

Ban đầu nhìn không quá để ý, nhưng sau khi nghiên cứu thú ẩn chi pháp này, vẻ mặt của Lục Diệp dần dần ngưng trọng.

Thú Ẩn chi pháp này tuyệt đối là thứ chưa bao giờ xuất hiện ở tu hành giới Cửu Châu, nếu như phương pháp này phổ biến mà nói, đối với tu sĩ Ngự Thú Lưu phái tăng lên cực lớn!

Tu hành giới ở Cửu Châu, Ngự Thú Lưu Phái là một loại của các tiểu lưu phái, bất quá đối với những tiểu lưu phái khác mà nói, ví dụ như Yểm Sư Lưu Phái, Ngự Thú Lưu Phái thể lượng lại rất lớn, bởi vì cho dù là người như Lục Diệp mang theo một Yêu thú bên người, cũng có thể nói là người của Ngự Thú Lưu Phái.

Chương 898: Thú Ấn chi pháp?

2

Chương 898. Thú Ấn chi pháp? 2

Yêu thú tinh thông nhân tính, có thể phục tùng có thể trở thành trợ lực, trong giai đoạn tu hành của tu sĩ, một yêu thú thường mang đến trợ giúp rất lớn, chẳng những có thể trợ giúp giết địch, còn có thể cưỡi lên đường, cho nên rất nhiều tu sĩ lúc thực lực nhỏ yếu, nếu điều kiện phù hợp thì đều thích mang theo một con yêu thú bên người.

Nhưng Ngự Thú Lưu Phái cùng những tiểu lưu phái khác giống nhau, đều rất khó xuất hiện cường giả lưu phái, bởi vì tu hành của tu sĩ lưu phái này, chủ yếu là lấy yêu thú làm chủ, lấy bản thân làm phụ.

Bọn họ thường thường ham mê thu phục bồi dưỡng yêu thú cường đại, để yêu thú thay thế cho bọn họ tác chiến, một phần lớn những tài nguyên tu hành lấy được đều đổ lên người yêu thú, như vậy ở trên con đường tu hành càng đi càng lệch, tự thân dĩ nhiên rất khó có được trưởng thành.

Tu sĩ Ngự Thú Lưu phái ở Cửu Châu, rất nhiều người dưới trướng đều có mười mấy hai mươi con yêu thú.

Lúc Lục Diệp trùng kích Linh Khê bảng đã từng đụng phải một tên lưu phái Ngự Thú, thực lực của tên này không ra làm sao, nhưng bốn năm con yêu thú thủ hạ lại thực hung mãnh, cho nên khi Lục Diệp đột phá phong tỏa của mấy con yêu thú kia, lúc xung phong liền chết trước mặt hắn, hắn bại vong cũng đã được định trước.

Tu sĩ tu hành vẫn phải lấy người làm gốc, yêu thú chỉ có thể coi là ngoại lực!

Lục Diệp vốn tưởng rằng Ngự Thú Lưu phái của Vạn Thú Vực cũng có bộ dạng này, mãi đến khi nhìn thấy thú ẩn này mới biết mình nghĩ sai rồi.

Mỗi một lưu phái đều có giá trị và ý nghĩa của nó. Trong Vạn Thú Vực, Ngự Thú Lưu phái có thể trở thành chủ thể là bởi dù bọn hắn cũng giống như tu sĩ Cửu Châu thuần phục bồi dưỡng yêu thú, nhưng lại không lấy yêu thú làm gốc, tu hành của bọn hắn, là lấy người làm gốc!

Vạn Thú Vực ngự thú tu sĩ, chưa bao giờ xuất hiện tình huống dưới trướng một vị tu sĩ nào đó có mười mấy con yêu thú, đại đa số tu sĩ chỉ có một con yêu thú, đó chính là bản mạng yêu thú!

Một số ít người có được nhiều con yêu thú, nhiều nhất cũng sẽ không vượt qua ba con, bởi vì số lượng yêu thú dưới trướng quá nhiều, căn bản không có tài nguyên cùng tinh lực để bồi dưỡng.

Cái gọi là bản mạng yêu thú, chính là lợi dụng bí pháp, đem bản thân cùng yêu thú mệnh nguyên tương liên, vinh nhục cùng hưởng!

Kể từ đó, cả đời tu sĩ đều có mối liên hệ chặt chẽ với bản mạng yêu thú, tu sĩ sinh ra yêu thú, tu sĩ chết thì yêu thú chết!

Ngược lại, nếu yêu thú bản mạng chết, làm chủ nhân tu sĩ sẽ không chết, chỉ gặp phải một ít phản phệ.

Dù sao đây cũng là bí pháp mà các tu sĩ nghiên cứu ra, đương nhiên cũng có ưu ái đối với tu sĩ.

Chọn lấy bản mạng yêu thú tốt nhất là khi yêu thú mới sinh ra, như vậy khả năng tố tính càng mạnh, cũng có thể từng bước bồi dưỡng lẫn nhau, chỉ có tu sĩ cùng yêu thú đạt tới loại trình độ

nguyện ý vì nhau mà trả giá tính mạng, mới có thể tương liên với mệnh nguyên của nhau, làm cho yêu thú trở thành tu sĩ bốn mạng yêu thú, tiếp theo lập ra thú ẩn!

Sau khi ký kết Thú Ẩn, tu sĩ có thể ở trình độ nhất định mượn lực lượng của yêu thú bốn mạng của mình, tăng cường chiến lực bản thân, nếu như hai bên đủ tín nhiệm và ăn ý, thậm chí có thể đem yêu thú bốn mạng dung nhập thú ẩn, thực lực tăng lên nhiều!

Bởi vậy có thể thấy được, mặc kệ là mệnh nguyên tương liên, hoặc là ký kết thú ẩn, tu sĩ Vạn Thú Vực duy trì nguyên tắc đều là lấy người làm gốc, điểm này hoàn toàn bất đồng với tu sĩ của lưu phái ngự thú Cửu châu.

Nếu bí pháp như vậy truyền lưu đến Cửu Châu, đủ để điền đảo bố cục của ngự thú lưu phái Cửu Châu, không có tu sĩ nào sẽ cự tuyệt bí pháp này, mượn loại bí pháp này, tu sĩ ngự thú lưu phái Cửu Châu đủ để trở thành chủ thể lưu phái, không bị người khác nói thành bàng môn tà đạo.

Lục Diệp đang đắm chìm trong đủ loại huyền diệu của bí pháp này, một làn gió thơm bỗng nhiên kéo tới, hắn quay đầu nhìn lại, là Hạ Thiển Thiển đi tới, lấy cùi chỏ khều khều hắn: “Thương lượng một chút, chúng ta đem bí pháp này bán cho Thiên Cơ bảo khố đi.”

Hiển nhiên cô cũng ý thức được tầm quan trọng của bí pháp này, như vậy có thể thay đổi một bí pháp địa vị của lưu phái, nếu bán cho bảo khố Thiên Cơ, tiếp theo sẽ thu được lợi ích, chủ yếu nhất là có thể nhận được sự quan tâm của Thiên Cơ, sau này dù làm cái gì cũng có thể trợ giúp như trời ban.

Loại chuyện tốt này, nàng vẫn là lần đầu tiên đụng phải, hơn nữa còn dính chút ánh sáng của Lục Diệp, đương nhiên phải thương nghị với Lục Diệp, dù sao mấy người các nàng chân trước mới nổi lên Thiên Cơ, nếu Lục Diệp không gật đầu, không ai dám

tùy ý đánh vỡ lời thề.

“Có thể đáng bao nhiêu công huân?” Lục Diệp hỏi.

Hạ Thiển Thiển cười hắc hắc: “Đừng nông cạn như vậy, đây không phải chuyện công huân hay không công huân, nếu chúng ta thực sự đem thứ này bán cho Thiên Cơ Bảo Khố, đó là chuyện tuyệt đối có thể nhận được sự chú ý của Thiên Cơ, biết không? Có thiên cơ quan tâm đến muội, sau này vận khí của muội cũng sẽ tốt hơn.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Lục Diệp khẽ động, trong khoảng thời gian gần đây hần vận khí tốt, đại khái là bởi vì đạt được Thiên Cơ chúc phúc, khiến cho hần vận thể đại thắng, nói như vậy, bán bí pháp này cho Thiên Cơ bảo khố cũng có thể tích lũy vận thể của bản thân, có hiệu quả như Thiên Cơ ban phúc, nhưng hiệu quả nào mạnh hơn thì khó nói.

Lục Diệp đoán chừng Thiên Cơ chúc phúc sẽ tốt hơn một chút, dù sao đây cũng là vinh hạnh đặc biệt mấy chục năm chưa có ai nhận được.

“Xác định?” Lục Diệp nhướn mày, mặc dù vận khí của hần đã đủ tốt, nhưng cũng sẽ không ghét bỏ vận thể của mình.

“Có biết những tiểu lưu phái trong tu hành giới ở Cửu Châu hay không?” Hạ Thiển Thiển không trả lời mà hỏi lại, cũng không đợi Lục Diệp hỏi thăm, liền tự giải thích, “Đều là từ trong một bí cảnh lưu truyền ra ngoài, trong những bí cảnh giống như Vạn Thú Vực kia, những lưu phái kia đều là chủ thể lưu phái, tu sĩ của toàn thể giới đại đa số đều là người của lưu phái lưu phái kia, giống như lưu phái ngự thú ở đây, tu sĩ đến từ Cửu Châu rèn luyện, tiếp theo học được một vài thứ mang ra ngoài, sau đó có đủ loại lưu phái nhỏ.”

Chương 899: Thuật Mệnh Nguyên

Chương 899. Thuật Mệnh Nguyên

“Ngoài ra, còn có rất nhiều bí pháp, tu hành công pháp gì gì đó, cũng đều là thông qua phương thức này lưu truyền, Cửu Châu tu hành giới hiện tại bách hoa tề phóng, là dung hội rất nhiều diệt vong thế giới tinh hoa, đi Vu Tồn Tinh chậm rãi hình thành.”

Với tư cách là tu sĩ cảnh giới Vân Hà tầng chín, hiểu biết của Hạ Thiển Thiển đối với tu hành giới Cửu Châu không thể nghi ngờ là nhiều hơn Lục Diệp, dù sao thời gian nàng tu hành dài hơn một chút, kiến thức và trải nghiệm cũng nhiều hơn.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp nghe được loại lời này, không khỏi chăm chú lắng nghe.

“Loại đồ vật có thể thay đổi bố cục của một lưu phái, đối với tu hành giới ở Cửu Châu có ý nghĩa rất trọng yếu, nếu chúng ta bán nó cho Thiên Cơ bảo khố, vậy có thể đạt được thiên cơ chú ý, tăng lên vận thế của bản thân, đây là chuyện đã từng xảy ra trước kia. Từng có người đem phương pháp tu hành của một tiểu lưu phái mang ra khỏi bí cảnh, bán cho Thiên Cơ bảo khố, sau đó để cho tu hành giới ở Cửu Châu có thêm một loại lưu phái tu hành, từ đó về sau, người này vận thế thông thiên, không dám nói chuyện gì, nhưng vô luận hắn làm cái gì đều thuận lợi. Cho nên Diệp Lục, chúng ta đem nó bán đi, đoạt được công huân, người chiếm bảy phần, ba người chúng ta một phần!”

Như nàng nói, bán thứ này cho Thiên Cơ Bảo Khố, công huân nhận được ngược lại là thứ yếu, không nhìn thấy chỗ tốt mới là

quan trọng nhất, nhưng có thể được thứ này chủ yếu là bởi vì Lục Diệp, cho nên phương diện công huân hẳn độc chiếm bảy phần là hợp tình hợp lý.

Một bên, Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y cũng không tu hành, đều trông mong nhìn Lục Diệp, đại đa số tu sĩ cả đời khó có thể làm được chuyện khiến cho Thiên Cơ chú ý, bây giờ cơ hội bày ra trước mắt, các nàng đương nhiên không muốn bỏ qua.

Lục Diệp hơi trầm ngâm, gật đầu nói: “Được, chờ ra ngoài rồi nói.”

Hạ Thiển Thiển vỗ vỗ vai Lục Diệp: “Về sau người sẽ là bạn thân của ta, trên Vân Hà chiến trường có chuyện gì không giải quyết được, truyền tin cho ta, ta giúp người!”

Tình bằng của nữ nhân này hiển nhiên không tính là rẻ...

Ba nữ tử tiếp tục tu hành khôi phục, Lục Diệp thì bắt đầu nghiên cứu bí thuật đem bản thân cùng Hổ Phách Mệnh Nguyên tương liên, bí thuật này đặt ra để ký kết Thú Ẩn chi pháp, là ghi chép ở trong ngọc giản, thi triển cũng không tính là quá phức tạp, nhưng lại có yêu cầu rất cao đối với tu sĩ và yêu thú.

Giữa tu sĩ cùng yêu thú phải đạt tới loại tín nhiệm vô điều kiện này, thậm chí nguyện ý dâng ra trình độ sinh mệnh cho đối phương!

Hổ Phách nguyện ý dâng sinh mệnh cho Lục Diệp sao? Đó là tự nhiên, từ nhỏ tới lớn liền một đường đồng hành, vào sinh ra tử nhiều lần như vậy, bất kể là Hổ Phách, hay là Lục Diệp, đều đã sớm xem đối phương là một bộ phận sinh mệnh của nhau.

Chớ đừng nói chi là, giữa một người một thú còn có sợi dây liên kết với Y Y.

Bất luận là đối với hổ phách hay là đối với Lục Diệp, Y Y đều

là người nhà quan trọng.

Đối với tu sĩ cùng yêu thú khác mà nói, muốn đạt thành điều kiện này cần lượng lớn thời gian tích lũy cùng bồi dưỡng, nhưng Lục Diệp và Hồ Phách cũng không cần, một người một hổ đã sớm thỏa mãn điều kiện ở phương diện này.

Bí thuật mệnh nguyên tương liên lẫn nhau cũng không phức tạp, trong mắt Lục Diệp, đây hoàn toàn chính là một loại linh văn kỳ lạ, là một loại linh văn mà trước đây hẳn chưa từng gặp qua.

Trên đời có ngàn ngàn vạn Linh văn, mặc dù từ Thiên Phú thụ Lục Diệp đã lấy được rất nhiều Linh văn, lại thông qua học tập kiến thức được càng nhiều, nhưng vẫn luôn có một số chuyện hẳn không biết.

Linh văn này cũng không phức tạp, xây dựng ra không khó, nhưng không thể dùng linh lực xây dựng nó, mà dùng máu tươi của đối phương.

Vốn dĩ trong Vạn Thú Tông, người có thể thi triển bí thuật linh văn này cũng không nhiều, dù sao Linh Văn sư ở Vạn Thú Vực là tồn tại hiếm có, người của Vạn Thú Tông muốn kết mệnh nguyên thuật đều cần các trưởng lão ra tay.

Bản thân Lục Diệp chính là Linh Văn sư, đương nhiên không cần cầu đến người khác.

Từ trong không gian trữ vật lấy ra một dụng cụ đặt dưới đất, lại rút Bàn Sơn đao ra, khai triển linh văn sắc bén gia trì, một tay cầm đao, một tay cầm chặt lưỡi đao, vạch một cái lên lòng bàn tay.

Thời điểm nắm chặt, máu tươi theo bàn tay chảy xuôi, rơi vào trong bình chứa kia.

Mùi máu tươi tràn ngập, ba nữ tu hành ở một bên đều trợn

mắt nhìn, cũng không biết Lục Diệp đang bận cái gì, nên không quản hăn nữa.

Để cho máu tươi của mình đứng trong bình, Lục Diệp lại giờ Bàn Sơn Dao ra hiệu với Hồ Phách.

Hồ Phách lui về sau, lắc đầu thành trống bỏi.

Đừng nhìn nó hiện ra chân thân uy phong lẫm liệt, lúc cùng địch chiến đấu cũng dũng mãnh vô vị, nhưng kỳ thật gia hỏa này rất sợ đau...

Đây cũng là một trong những nhược điểm của Hồ Phách mà Lục Diệp và Y Y mới biết.

Lục Diệp làm sao có thể để ý tới nó, một tay bắt lấy nó, khoa tay múa chân trước của nó một cái, cắt xuống một đao.

Hồ Phách lúc này a a một tiếng, đồng tử hai con mắt thú đều co lại thành kích cỡ mũi kim.

Tiếng vang tí tách truyền ra, máu tươi của hồ phách nhỏ vào trong dụng cụ.

Một lát sau, Lục Diệp thả hồ phách xuống, nó lập tức nằm sấp xuống, dùng đầu lưỡi liếm láp miệng vết thương của mình, thỉnh thoảng còn âm thầm oán hận liếc nhìn Lục Diệp một cái, vẻ mặt như kiểu người làm ta đau vậy.

Lục Diệp nâng bình chứa kia lên, nhẹ nhàng lắc lắc, khiến cho máu tươi của đối phương hòa cùng một chỗ.

Chương 900: Thuật Mệnh Nguyên 2

Chương 900. Thuật Mệnh Nguyên 2

Lục Diệp lại đi ra ngoài cửa, tìm Đại trưởng lão đang nghỉ ngơi trong tiểu viện, đòi hắt một ít nước thuốc.

Đại trưởng lão ngẫm hiểu: “Thiếu chủ đây là muốn dùng thuật kết Mệnh Nguyên sao?”

Đồ vật mà Lục Diệp mong muốn tại Vạn Thú Vực cũng không quá trân quý, nhưng công dụng cũng không nhiều, ngoại trừ dùng để luyện chế Linh đan ra, chính là Kết Mệnh Nguyên thuật.

Lục Diệp gật đầu.

Đại trưởng lão lập tức hỏi: “Có cần lão phu hỗ trợ không?”

“Để ta tự làm là được.”

Đại trưởng lão nói: “Lão phu biết thiếu chủ muốn mau chóng khôi phục thực lực, cũng biết tiểu thú kia tinh thông nhân tính, nhưng thuật Kết Mệnh Nguyên yêu cầu đối với người và yêu thú đều rất cao, thiếu chủ tùy duyên là được, không cần quá mức cưỡng cầu.”

Đứng trên lập trường của hắn, bản mệnh yêu thú của Lục Diệp mới chết trận không bao lâu, tuy rằng trước mắt đã thu phục được một con yêu thú tinh thông nhân tính, nhưng có thể kết thành Mệnh Nguyên thuật hay không thì không biết, rất có khả năng là không thành, dù sao Thiếu chủ và con yêu thú kia ở chung quá ngắn, làm sao có thể nhanh như vậy mà có thể đến trình độ hai

bên nguyên ý trả giá sinh mệnh.

Hơn nữa trước đây cũng chưa từng nghe nói thiếu chủ nhà mình học qua thuật Mệnh Nguyên.

Nhưng giờ phút này hẳn cũng không tiện đả kích quá mức với Lục Diệp, chỉ có thể uyển chuyển khuyên bảo như vậy.

“Ta hiểu rồi.” Lục Diệp đáp một tiếng, xoay người đi trở về trong phòng.

Đem mấy loại nước thuốc đòi sẵn từ Đại trưởng lão bỏ vào trong dụng cụ khuấy một cái, máu tươi vốn đỏ như máu trở nên càng thêm đỏ tươi.

Lục Diệp chuẩn bị sẵn sàng, lúc này mới truyền linh lực, dùng linh lực dẫn, lấy máu tươi và được dịch hỗn hợp làm bằng, Lục Diệp không tạo ra Mệnh Nguyên Linh văn kia.

Linh văn này chỉ có mấy trăm đạo Dương nhị nguyên, dựa vào tạo nghệ Linh Văn của Lục Diệp, cũng không phức tạp lắm, dù sao ngay cả Linh Văn Hư Không Lục Diệp hiện tại cũng có thể dễ dàng xây dựng, đây chính là linh văn do hơn ba nghìn Âm Dương Nhị Nguyên tạo ra, so sánh một chút, chỉ có mấy trăm đạo lại tính là cái gì.

Cho dù là lần đầu tiên tiếp xúc, Lục Diệp cũng không có xảy ra bất kỳ sai lầm gì.

Một lát sau, Mệnh Nguyên Linh Văn xây dựng thành công, vật liệu trong dụng cụ cũng tiêu hao sạch sẽ.

Liếc mắt nhìn sang, linh văn này cùng đồ án Thái Cực có chút tương tự, hiện lên một hình tròn, trái phải đối xứng.

Lục Diệp nháy mắt ra hiệu cho Hồ Phách, Hồ Phách nhảy lên Linh văn, Lục Diệp thì đi tới chỗ đối diện nó, ngồi xếp bằng xuống.

Linh lực phun trào, kích phát uy lực của linh văn.

Chỉ một thoáng, trong phòng lập tức hiện lên một ánh sáng màu đỏ, chốc cho bà người đang khôi phục lại trợn mắt nhìn, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Mà động tĩnh bên trong phòng cũng kinh động đến bốn người Đại trưởng lão bên ngoài, nhao nhao quay đầu nhìn lại. Chỉ có điều không nhìn thấy tình huống trong phòng, lại không tiện đẩy cửa quấy rầy, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Trong phòng, uy năng của Mệnh Nguyên Linh Văn bị kích phát, từng đạo hồng quang giống như dây thừng vây quanh Lục Diệp và Hồ Phách, cùng lúc đó, Lục Diệp rên lên, hồ phách gằm nhẹ, một người một hồ đều cảm giác huyết dịch của mình sôi trào lên, theo ánh sáng đỏ quần quanh, bên ngoài thân đều trào ra sương mù màu đỏ, đó là khí huyết của bản thân.

Vốn chỉ có hồ phách lớn cỡ mèo con, giờ phút này càng không chịu khống chế hiện ra chân thân, nếu không phải Lục Diệp sớm có phòng bị, Mệnh Nguyên Linh Văn xây dựng đủ lớn, chỉ sợ thật sự không chứa được nó.

Huyết khí từ trong cơ thể lẫn nhau càng ngày càng nồng đậm, cho đến khi trong phòng tràn ngập mùi máu tanh gay mũi.

Huyết khí lẫn nhau dường như nhận lấy dẫn dắt khó hiểu, hội tụ giao hoà vào giữa.

Ánh sáng quần quanh Lục Diệp và Hồ Phách nhanh chóng xoay tròn vận vẹo, Lục Diệp chỉ cảm thấy khí huyết của bản thân đang không ngừng trôi qua, lại không ngừng được bổ sung, loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như có một cỗ lực lượng rút máu của mình ra, sau đó lại chú vào trong cơ thể mình.

Mà trong quá trình này, hẳn rõ ràng cảm giác khí huyết của

mình chậm rãi có một ít biến hóa, trở nên có sức sống hơn, càng thêm nồng đậm, còn có một loại thú tính khó tả đang cuộn trào trong cơ thể mình.

Đó là thú tính tới từ hổ phách!

Ánh sáng màu đỏ chói mắt kéo dài hơn mười hơi thở mới từ từ ảm đạm xuống.

Ánh sáng màu đỏ ảm đạm đi, Mệnh Nguyên Linh Văn được xây dựng trước đó cũng biến thành mơ hồ không rõ, sau đó biến mất không thấy gì nữa, mùi máu tanh tràn ngập phòng đều biến mất.

Ngồi ngay ngắn ở trước mặt hổ phách, đối mặt với nó.

Vào lúc này, một người một hổ đều sinh ra một loại cảm giác cực kỳ kỳ kỳ diệu. Đó chính là sinh mệnh của mình và đối phương liên thông cùng một chỗ!

Cảm giác giữa hai bên càng thân mật hơn.

Nguyên nhân vốn có sự sủng ái, Lục Diệp ít nhiều có thể đoán ra một ít ý nghĩ trong lòng hổ phách, nhưng so với Y Y vẫn kém rất nhiều, Y Y có thể biết rõ hổ phách đang suy nghĩ cái gì.

Hiện tại có Mệnh Nguyên chi thuật này, mặc dù Lục Diệp vẫn chưa đạt đến trình độ Y Y, nhưng so với trước kia lại tốt hơn rất nhiều.

Hổ Phách hiển nhiên cũng có cảm giác như vậy, tiến lên dùng cái đầu to cọ cọ Lục Diệp.

Không chỉ biến hóa như thế, Lục Diệp chợt có cảm giác, hai tay kéo y phục trước ngực mình ra, cúi đầu nhìn về phía lồng ngực của mình.

Chẳng biết từ lúc nào trên ngực hắn đã xuất hiện thêm một cái

đầu hồ trông rất sống động, đầu hồ kia thoát nhìn giống như là dùng máu tươi đâm vào trên lồng ngực Lục Diệp một đạo thứ văn, uy vũ sinh uy.

Thú ẩn!

Nguyên bản Mệnh Nguyên chi thuật cùng Thú Ẩn chi pháp là tách ra đấy, muốn sáng lập Thú Ẩn, thế nào cũng phải trước tiên kết Mệnh Nguyên chi thuật, có thể nói Mệnh Nguyên chi thuật là nhu cầu đặt trước Thú Ẩn chi pháp, nhưng trong lúc Lục Diệp cùng Hồ Phách kết Mệnh Nguyên chi thuật, thú ẩn cũng đã hoàn thành.

Đây ngược lại là bớt đi một ít phiền toái.

Giọng nói của Đại trưởng lão bỗng vang lên từ bên ngoài: “Thiếu chủ, ngài không sao chứ?”

Lão già này rõ ràng là không đợi được nữa, rất muốn biết hiện tại Lục Diệp đang có tình huống gì.

Chương 901: Yêu thú công thành!

Chương 901. Yêu thú công thành!

“Không sao cả.” Lục Diệp từ trong phòng trả lời một tiếng, tiếp tục lĩnh hội biến hóa của bản thân.

Mệnh Nguyên chi thuật và Thú Ẩn chi pháp đều đã ký kết, ngoại trừ cảm thấy đã trở nên thân mật với Hồ Phách, tính mạng tương liên với nhau, cũng không có biến hóa gì khác.

Bất quá Lục Diệp mơ hồ có loại cảm giác, nếu trong chiến đấu, mình hẳn là có thể mượn một chút sức lực từ Hồ Phách.

Chuyển đi bí cảnh lần này, cái khác không nói, riêng thu hoạch được Mệnh Nguyên chi thuật và Thú Ẩn chi pháp này, cũng đã là đại thu rồi.

Một lát sau, Lục Diệp đẩy cửa bước ra, đối diện với Đại trưởng lão và lão ẩu đang chờ ở ngoài phòng.

Thấy Lục Diệp và Hồ Phách, con người Đại trưởng lão sáng ngời: “Thiếu chủ đây là đã kết Mệnh Nguyên thuật?”

Hắn rõ ràng đã nhìn ra chút gì đó, trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, trước kia cũng chưa từng nghe nói thiếu chủ nhà mình học tập qua Mệnh Nguyên thuật a, cái này vô duyên vô cớ làm sao biết được?

“Ừm.” Lục Diệp nói như vậy, lại kéo quần áo trên ngực ra: “Đại trưởng lão, ta chỉ là thuật kết Mệnh Nguyên, vì sao ngay cả Thú ẩn cũng kết thúc!”

Đại trưởng lão lộ ra thần sắc kinh ngạc: “Đây là...”

Bà lão bên cạnh không khỏi mở to hai mắt nhìn.

“Thú ấn này sẽ không có vấn đề gì chứ?” Tuy nói Lục Diệp cảm giác bản thân không có vấn đề gì, nhưng loại chuyện này vẫn phải xác nhận cẩn thận một chút.

“Trời phù hộ Vạn Thú Tông ta a!” Đại trưởng lão bỗng nhiên lệ rơi đầy mặt, đáng vẻ rất là kích động, làm cho Lục Diệp không hiểu ra sao, ngay cả lão đầu kia cũng ở một bên không ngừng cảm thán cái gì “Dưới tuổi Tông chủ có biết, cũng nên nhắm mắt rồi” Vân Vân.

Vất vả lắm mới chờ cảm xúc của hai người bọn họ bình phục lại, sau khi bọn họ giải thích, Lục Diệp mới hiểu được ngọn nguồn.

Nguyên ở trong Vạn Thú Tông, Mệnh Nguyên Chi Thuật cùng Thú Ấn chi pháp vốn là một thể đấy, chỉ là sau khi từng đời truyền thừa cải tiến, lúc này mới tách hai loại bí pháp ra, bởi vì tách ra có thể tiến hành theo chất lượng, dễ dàng thi triển, dung túng tỷ lệ sai cũng cao.

Nhưng bí pháp này không thể nói là cải tiến rồi mới tốt hơn.

Ở Kết Mệnh Nguyên Chi Thuật đồng thời ký kết thú ấn, cái này không thể nghi ngờ đại biểu Lục Diệp cùng Hồ Phách đạt tới loại ấn ý mà tu sĩ bình thường không đạt được cùng Yêu thú đạt được.

Có thể cùng tu sĩ đạt thành loại yêu thú phù hợp này, đã không thể được xưng là bản mệnh yêu thú, mà là thiên mệnh yêu thú cao hơn một tầng.

Từ xưa đến nay, tu sĩ có thể có được Thiên Mệnh Yêu thú của riêng mình có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mỗi tu sĩ đều là Định Hải Thần Châm của Vạn Thú Tông, dưới sự tích lũy không ngừng của bọn họ, Vạn Thú Tông mới có thể trở thành tông

môn cường đại nhất toàn bộ thế giới.

Hôm nay Vạn Thú Tông đã bị phá hủy, Lục Diệp thân là thiếu chủ, vốn là lệnh cho yêu thú chết trận, bây giờ lại nhân họa đắc phúc có được một con Thiên Mệnh yêu thú, điều này trong mắt Đại trưởng lão và lão ẩu, không thể nghi ngờ là dấu hiệu có thể dẫn dắt tông môn đi lên phục hưng, trách không được bọn họ kích động như thế.

Lục Diệp cũng không có quá nhiều suy nghĩ, cái gì mà bản mạng yêu thú, Thiên Mệnh yêu thú, đối với hắn mà nói đều không khác nhau quá lớn.

Hồ Phách chính là Hồ Phách, chỉ cần xác định Thú Ấn chi pháp này của mình không có vấn đề là được.

Hơn nữa, ở trong mắt Đại trưởng lão cùng lão ẩu, hắn là Vạn Thú Tông thiếu chủ.

Nhưng đứng trên lập trường của Lục Diệp, chung quy hắn chỉ là một khách qua đường mà thôi.

Nếu như thế giới này đúng như lời Hạ Thiển Thiển nói, Vạn Thú Vực đã sớm bị hủy diệt, Vạn Thú Tông cũng sớm đã không còn tồn tại.

Tất cả những gì trải qua bây giờ, đều chỉ là Thiên Cơ dùng thủ đoạn khó hiểu tái hiện ra, để tu sĩ Cửu Châu tham dự kiếp nạn to lớn này, ở trong kiếp nạn này mài giũa bản thân.

Chợt có cảm giác đất rung núi chuyển từ bốn phương truyền đến, ngay sau đó là linh lực hỗn loạn cùng âm thanh hô đánh hô giết.

Đại trưởng lão đang nói chuyện với Lục Diệp lập tức biến sắc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lục Diệp lại hiểu rõ, cái gì nên đến rồi cuộc vẫn phải đến.

Lúc trước bọn họ bởi vì lượng lớn yêu thú đột kích mới chạy về thành Lưỡng Giới, tính toán thời gian những yêu thú kia cũng có lẽ đã đến.

“Chúng nhân Vạn Thú Tông ở đâu!” Một thanh âm trung khí mười phần truyền đến, một vị tu sĩ mặc áo giáp sáng loáng, tướng lĩnh hình dáng giả trang lướt không mà tới, lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người.

Thái độ không coi ai ra gì như vậy làm cho Đại trưởng lão giận dữ, đang muốn phát tác, Lục Diệp đã lên tiếng trước: “Ta là thiếu chủ Vạn Thú Tông, tướng quân có chuyện gì?”

Tu sĩ kia tiện tay ném một cái ngọc giản về phía Lục Diệp, trong miệng vội vã nói: “Yêu thú công thành, thành chủ đại nhân lệnh, đám người Vạn Thú Tông phối hợp với Xích Hỏa doanh phòng giáp ba đoạn tường thành, nhanh chóng đến đó, không được sai sót!”

“Làm càn!” Đại trưởng lão cuối cùng nhịn không được, quát lớn một tiếng, “Gọi lão thất phu Liễu Vô Trai đến nói chuyện với lão phu!”

Tu sĩ kia lạnh lùng nhìn đại trưởng lão một cái: “Thành chủ lệnh, phàm là tu sĩ trong thành Lưỡng Giới đều có trách nhiệm bảo vệ thành trì, lúc đại chiến, kẻ nào dám vi phạm lệnh quấy loạn, giết không tha!”

Đại trưởng lão còn muốn mở miệng nói chuyện, Lục Diệp đã ngăn hãm lại, nói với tu sĩ kia: “Tướng quân đi trước, chúng ta lập tức đi ngay!”

Tu sĩ kia hơi gật đầu với Lục Diệp, lắc mình rời đi, lại không biết đi đâu điều động tu sĩ khác.

Chương 902: Yêu thú công thành! 2

Chương 902. Yêu thú công thành! 2

Đại trưởng lão giận không kiềm được, còn tức giận mắng Liễu Vô Trai khinh người quá đáng, thân thể thiên kim của thiếu chủ làm sao có thể ngồi dưới Thùý Đường...

Lục Diệp nói: “Đại trưởng lão, dưới ổ đã bị lật thành không có trứng lành, thành Lưỡng Giới đã là phòng tuyến cuối cùng của chúng ta, nếu như thành Lưỡng Giới bị phá, Vạn Thú vực ắt phải bị diệt, chúng ta đã tới đây tị nạn, tự mình nên bỏ ra một phần sức lực, nghe theo sự điều động của thành Lưỡng Giới.”

Đại trưởng lão nghe vậy giống như lần đầu biết Lục Diệp, dù sao trong suy nghĩ của lão, thiếu chủ nhà mình sống an nhàn sung sướng, cũng không phải là người hiểu chuyện, trước kia khi còn ở Vạn Thú Tông đã là một thiếu gia ăn chơi trác táng, cả ngày uyển mã thanh sắc, không làm việc đàng hoàng.

Tròng mắt đỏ lên, Đại trưởng lão nắm tay Lục Diệp vỗ vỗ: “Thiếu chủ trưởng thành rồi!” Âm thầm thổn thức, quả nhiên đau khổ có thể làm cho một người nam nhân nhanh chóng trưởng thành.

Một đám Vân Hà cảnh Vạn Thú Tông, mỗi người đều lộ ra thần sắc vui mừng, một bộ tư thế có con mới trưởng thành.

Lục Diệp rất bất đắc dĩ.

Cửa phòng mở ra, thân ảnh đám người Hạ Thiển Thiển xuất

hiện, bốn mắt nhìn nhau, đám người Hạ Thiên Thiên gật đầu.

Lục Diệp cầm ngọc giản, tâm trí đắm chìm trong đó, điều tra vị trí của ba đoạn tường thành Giáp Tam.

Khoảng cách không tính quá xa, như thế xem ra, thời điểm Liễu Vô Trai an bài bọn họ ở tại trong tiểu viện này, cũng đã hạ quyết tâm, để cho bọn họ phòng thủ đoạn tường thành này.

Một đám người dưới sự dẫn dắt của Lục Diệp bay lên trời, bay thẳng về phía tường thành giáp tam đoạn, người ở giữa không trung, phóng mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy khắp bốn phía thành Lưỡng Giới, khắp nơi đều là yêu thú loài chim, số lượng rậm rạp cơ hồ che phủ mặt trời trên bầu trời.

Ánh sáng đủ mọi màu sắc không ngừng nổ rộ từ các phương hướng, đó là thủ đoạn mà các tu sĩ thi triển, mỗi thời mỗi khắc đều có lượng lớn yêu thú phi cầm bị đánh rơi xuống, máu tươi, toái thây tan tác.

Thành Lưỡng Giới có đại trận phòng hộ, nhưng lúc này cũng chưa hoàn toàn mở ra, bởi vì nếu như hoàn toàn mở ra đại trận phòng hộ, vậy cũng chỉ có thể bị động phòng thủ, đối mặt với yêu thú phô thiên cái địa, đại trận phòng hộ cuối cùng cũng sẽ có lúc bị phá.

Muốn hóa giải nguy cơ của Lưỡng Giới thành cũng chỉ có thể phản kích trong phòng thủ, không ngừng đánh giết yêu thú công thành, chỉ có như vậy mới có chút hi vọng sống.

Cho nên toàn bộ phòng hộ đại trận tại các nơi các vị trí mở rộng ra một ít lỗ hổng, kể từ đó, yêu thú công thành có thể thông qua lỗ hổng này khởi xướng tiến công, loại làm này chẳng những có thể giảm bớt áp lực của đại trận phòng hộ, cũng có thể bố trí lực lượng chuẩn xác tiến hành phòng thủ.

Đối mặt với tình thế nguy cấp này, thành Lưỡng Giới bên này tất nhiên biết rõ đạo lý lấp kín không bằng khai thông.

Tường thành mà đám người Lục Diệp muốn đi chính là một trong những vị trí lỗ hổng đó.

Không ít yêu thú phi cầm đã theo lỗ hổng của đại trận bay vào trong thành, những phạm nhân không có lực lượng đều trốn trong một tòa kiến trúc lạnh run, âm thầm cầu nguyện.

Trong thành có rất nhiều tu sĩ bay tới bay lui, đuổi giết những yêu thú đã đột phá phòng tuyến, bay vào trong thành, trong đại chiến, máu loãng như thác nước.

Trên tường thành cao mấy chục trượng, các tu sĩ thân ảnh đứng sừng sững, đều thi triển thuật pháp, không ngừng có yêu thú theo tường thành dũng mãnh xông lên, lại bị giết diệt trở về.

Toàn bộ thành trì khí thế ngất trời.

Thời điểm Lục Diệp dẫn hơn mười người Vạn Thú Tông đi đến tường thành giáp tam đoạn bên này, tình huống bên này đã tràn ngập nguy cơ, đã có không ít yêu thú leo lên tường thành, cắn xé chém giết tu sĩ bên này, có người bị thương, có người tử vong, cũng có người rống giận liều chết tranh đấu với yêu thú.

Bên này nếu không có viện quân trợ giúp, chỉ sợ không bao lâu, phòng tuyến sẽ bị đột phá, đến lúc đó, tất sẽ có vô số Yêu thú chen chúc mà đến, bao phủ toàn bộ thành trì.

Một khi xuất hiện tình huống này, liền có nghĩa phòng tuyến thất thủ, chỉ có thể khép lại lỗ hổng mở rộng của đại trận, đến lúc đó, phòng hộ đại trận phải nhận áp lực lớn hơn nữa.

Có thể nói, đám người Lục Diệp đến rất đúng lúc.

Một đám người tất cả đều là Vân Hà cảnh. Mặc dù số lượng

không tính là nhiều, nhưng có trọn vẹn ba người có cảnh giới tầng chín của Vân Hà, sức mạnh mà bọn họ có thể phát huy ra là điều khó có thể tưởng tượng được.

Ánh sáng pháp thuật và ngũ khí trước tiên mở đường, tiếng trầm đục ồn ào không dứt bên tai, ánh sáng ngũ khí mang theo một chùm nhiệt huyết đồng thời thu hoạch những tính mạng yêu thú phát cuồng kia.

Mặc dù Lục Diệp ở trong chiến trường Linh Khê cũng đã trải qua một vài trận chiến lớn, nhưng so với trước mắt, vẫn là tiểu vụ gặp đại vụ.

Đây là một thế giới, đánh cuộc giữa tu sĩ và yêu thú không gian, các tu sĩ không có bất cứ đường lui nào, hoặc là đánh lui kẻ địch, hoặc là chết trận sa trường.

Thân là khách đến từ Cửu Châu, Lục Diệp vốn rất khó cảm nhận được tâm tình bi tráng của tu sĩ Vạn Thú Vực lúc này như thế nào, nhưng khi hần đặt chân vào chiến trường này, gia nhập vào trong đó rất nhanh liền dung nhập vào. Giờ phút này, dường như hần thật sự trở thành Thiếu chủ của Vạn Thú Tông, dẫn nhân thủ cuối cùng còn sót lại của tông môn nhà mình, là nhân tộc kéo dài cống hiến sức lực của mình.

Hơn mười người của Vạn Thú Tông lấy Lục Diệp cầm đầu, Hạ Thiển Thiển và Đại trưởng lão hai bên hộ trì, đi qua một nhóm, thế như bẻ cành khô, ngay cả những Yêu thú cấp Yêu Tướng kia cũng khó thoát anh phong.

Yêu thú xông lên tường thành rất nhanh bị quét sạch, trận tuyến tràn ngập nguy hiểm đã ổn định lại.

Máu tươi trên Bàn Sơn Dao trong tay Lục Diệp nhỏ xuống, huyết khí quanh thân cuộn cuộn, cùng một chỗ cuộn cuộn, vẫn là huyết khí hổ phách nằm ở trên đầu vai hần.

Sau khi kết thành thú ẩn với Hồ Phách, thời điểm không chiến đấu Lục Diệp không cảm nhận được quá nhiều sự khác biệt, nhưng chiến đấu thì cảm thụ rất rõ ràng.

Huyết khí giao hòa lẫn nhau, mỗi một đao của Lục Diệp đều có thể mượn một ít lực lượng từ Hồ Phách, làm lực đao của hắn càng mạnh, tốc độ càng nhanh!

Chương 903: “Cố thủ vững!”

Chương 903. “Cố thủ vững!”

Sau khi ký kết thú ấn, Lục Diệp liền mơ hồ có cảm giác, hẳn có thể mượn lực từ Hồ Phách!

Chỉ là lúc ấy ở trạng thái không chiến, cảm thụ không quá rõ ràng, hôm nay chiến đấu, phát hiện quả là thế.

Đây chính là chỗ tốt của việc ký kết Thú ấn.

Không chỉ hẳn như thế, hơn mười người Vạn Thú Tông đều là như thế, từng con từng con Yêu thú bản mệnh đi theo bên người, riêng phần huyết khí giao hội, mượn lực lượng bản mệnh Yêu thú của mình.

Đây mới là đáng vẽ của lưu phái ngự thú nên có!

Đối với Lục Diệp mà nói, đây không thể nghi ngờ là một loại thăng cấp.

Trước kia trong lúc chiến đấu, hồ phách ngồi xổm trên vai hẳn, rất khó nhúng tay vào cuộc chiến của hẳn, bởi vì thực lực của hẳn vẫn luôn cao hơn hồ phách không ít, cho nên việc Hồ phách có thể làm được nhiều lắm chính là gầm lên, tiếng hồ gầm nhiếp hồn uy hiếp đối phương.

Nhưng bây giờ thì khác, cho dù Hồ Phách không làm gì cả cũng có thể cung cấp trợ lực cho Lục Diệp, tăng thêm cho hẳn một ít thực lực.

Hơn nữa đây còn không phải là cực hạn mượn lực, cực hạn thực sự là khi khí huyết giao hòa đến một trình độ nhất định, Hồ

Phách có thể hoàn toàn dung nhập vào trong thân thể Lục Diệp, đến lúc đó, người và yêu thú hợp lại làm một, bản thân Lục Diệp cũng sẽ phát sinh biến hóa cực lớn.

Lần đầu tiên Lục Diệp thử nghiệm sáng lập ra Thú Ấn trợ giúp, đối với bản mệnh Yêu thú hợp thành một cách tự nhiên không có đầu mối.

Bàn Sơn Dao dấy lên ánh lửa, từ sau gáy một con yêu thú đánh xuống, máu tươi vẩy ra, yêu thú kia lập tức mất mạng, một bóng người bị máu tươi nhuộm đỏ từ phía dưới thi thể yêu thú bò ra, đỡ mũ giáp trên đầu, gật đầu với Lục Diệp: “Đa tạ đạo hữu, các người từ đâu tới?”

Người này rõ ràng là tu sĩ bản địa của Vạn Thú Vực, vừa rồi nếu không phải Lục Diệp nhanh tay nhanh mắt cứu hãn, chỉ sợ người này đã mất mạng dưới móng vuốt sắc bén của yêu thú.

“Vạn Thú Tông!”

Người nghe thấy bỗng thấy trước mắt sáng ngời: “Hóa ra là chư vị Vạn Thú tông, không trách thực lực lại cao như vậy.” Hãn vung tay hô to: “Các huynh đệ, chư vị đạo hữu Vạn Thú tông đến đây tương trợ chúng ta, anh dũng giết địch đi, tuyệt không thể để những nghiệt súc này đột phá phòng tuyến của chúng ta!”

“Rõ!” Trên tường thành, nhiều tu sĩ đáp lời như sấm.

Người này lau máu trên mặt, nói với Lục Diệp: “Đoạn tường thành này do Xích Hỏa doanh ta trấn thủ, ta là tổng doanh của Xích Hỏa doanh, Phương chuẩn, đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Diệp Lục.”

“Diệp Lục huynh! Thời gian cấp bách, ta sẽ không hàn huyên với người, các người đã đi tới đây, chắc là nhận được mệnh lệnh của phủ thành chủ, ta cần người dẫn người trấn thủ vị trí kia, thủ

hộ Lôi Hồng cùng huynh đệ Xích Hỏa doanh bên kia, có thể làm được không?” Phương Chuẩn chỉ tay một cái.

Lục Diệp thuận theo ngón tay của hắn nhìn lại, chỉ thấy ở một vị trí nào đó trên tường thành, có một tòa đại trận đang vận chuyển, trên mặt trận của đại trận có đặt một đồ vật có hình dáng đầu của một con yêu thú, nhưng đó cũng không phải là đầu lâu của yêu thú chân chính, mà là ánh kim loại sáng bóng, không biết dùng vật liệu gì chế tạo ra, nếu như không nhầm, đây chính là Lôi Hồng trong miệng Phương Chuẩn.

Lúc này có bảy, tám tu sĩ Xích hỏa doanh vây quanh Lôi hồng, liều mạng lấy ra lực lượng rót vào đại trận dưới chân, từ những người này truyền ra linh lực, tu sĩ này có Vân Hà cảnh, cũng có Linh khê cảnh.

Theo những tu sĩ này rót linh lực vào, Lục Diệp rõ ràng cảm giác được từ trong tiếng sấm truyền đến khí tức cực kỳ nguy hiểm!

Đây là... pháp trận công kích lấy linh khí làm mắt trận!

Lục Diệp liếc mắt một cái liền nhìn ra tiếng sấm vang rền kia, bất kể nói thế nào, hắn cũng ít nhiều tính là một trận tu, vẫn phải có nhãn lực.

Lôi hồng rất có khả năng là một

Dù sao thì thực lực mạnh nhất trong toàn bộ Vạn Thú Vực cũng chỉ có Vân Hà cửu tầng mà thôi.

Một tu sĩ điều khiển rất khó, nhưng nếu có thêm nhiều người cùng điều khiển cũng không thực tế. Nếu thủ đoạn không có gì đặc biệt, làm sao điều chỉnh linh lực mỗi người lại là một vấn đề nan giải.

Vì vậy cách tốt nhất để nhắm vào loại tình huống này chính là mượn trận pháp.

Dùng Lôi Hống này làm mắt trận, bố trí một tòa pháp trận, để cho phần lớn tu sĩ điều khiển linh lực rót vào trong pháp trận, kích phát uy năng của pháp trận, sau đó lấy ra bảo bối Lôi Hống, từ đó phát huy ra sát thương to lớn!

Đồ vật như vậy bình thường đều là vũ khí sắc bén công thành chiếm trại, các tu sĩ đơn độc đấu rất khó gặp được, giờ phút này dùng để phòng thủ cũng là lựa chọn không tệ.

Ngay khi Lục Diệp đang quan sát, một lượng lớn linh lực đã bị rót vào trong pháp trận, phía trước tiếng sấm lập lòe ánh sáng chói mắt, linh uy tràn ngập khó có thể diễn tả bằng lời. Chín tầng Vân Hà cảnh như vậy, toàn thân lông tơ cũng dựng đứng, da thịt đau đớn.

Đó là một loại bản năng để bản thân cảm nhận được uy hiếp, thân thể sinh ra phản kháng, nói cách khác, giờ phút này Lôi hống đã có sức mạnh uy hiếp đến tính mạng của một cường giả như Hạ Thiển Thiển!

Còn về Lục Diệp thì lại càng không cần phải nói, nếu không phải Lôi Hống kia không đối mặt với mình, chỉ sợ đã sinh ra cảm giác đại nạn lâm đầu rồi.

Chương 904: Cố thủ vững!” 2

Chương 904. Cố thủ vững!” 2

Chợt có tiếng gào thét rung trời vang lên, tiếng gào thét kia giống như rống giận, toàn bộ ba đoạn tường thành chấn động mạnh một cái, hào quang phía trước tiếng sấm nổ hóa thành một cột sáng thẳng tắp, xuyên thẳng qua mấy dặm, hung hăng đánh vào trong bầy yêu thú, cột sáng hai bên, lôi quang tràn ngập, tiếng vang xoẹt xoẹt không ngừng truyền ra.

Cột sáng đi qua, bất luận là yêu thú bình thường hay là yêu tướng, trong nháy mắt đều hóa thành hư không.

Quang trụ kia kéo dài chừng mười hơi thở mới chậm rãi biến mất, quang trụ vốn kéo dài vài dặm, trực tiếp hình thành một khu vực chân không.

Lục Diệp nhìn đến thất thần.

Uy năng như vậy, Vân Hà cảnh tu sĩ thật đúng là không ngăn được.

Dưới một kích này, giết chết yêu thú chừng mấy trăm con, một kích như vậy, vền vền chỉ có bảy tám tu sĩ hợp lực tạo ra.

Mà trên tường thành của thành Lưỡng Giới, bố trí không chỉ một chỗ, trên mỗi một đoạn tường thành đều bố trí những bảo vật bố trí ở mắt trận không giống nhau, cho nên uy năng kích phát ra cũng rất khác nhau, duy nhất giống nhau, chính là uy năng to lớn, lực sát thương đáng sợ.

Dưới một kích này, đám tu sĩ phụ trách điều Khiển Lôi Hống

nhao nhao khoanh chân ngồi, khẩn cấp khôi phục bản thân làm như vậy đối với bọn họ tiêu hao cũng rất lớn.

Bất kể là bọn họ kích phát sấm sét, hay là sau khi tu sửa xong, bọn họ đều cần người bên ngoài tới thủ hộ.

Phượng Chuẩn an bài nhiệm vụ cho Lục Diệp, chính là dẫn người bảo vệ tốt những người này.

“Biết rồi, chắc chắn sẽ để bọn họ không có việc gì!” Lục Diệp gật đầu.

“Làm ơn đi!” Phượng Chuẩn nghiêm túc ôm quyền, nhắc linh khí của mình lên, giết về phía khác.

Giờ này khắc này, hơn mười vị Vân Hà cảnh của Vạn Thú Tông đều đã đi tới phía trên tường thành giáp tam đoạn, hợp cùng một chỗ phòng thủ với tu sĩ Xích Hỏa doanh, Lục Diệp hô lên, ba người nữ nhân lách mình đi đến bên cạnh Lôi Hồng, thay vào đó thủ hộ tu sĩ.

Hộp vũ khí rung lên, ngự khí lưu quang bay lượn. Bàn Sơn đao trong tay, phàm có yêu thú trèo lên tường thành đều nuốt hận xuống.

Thỉnh thoảng, Lục Diệp còn điều khiển Hỏa Phượng Hoàng Thuật, đánh rơi một con phi cầm yêu thú có ý đồ bay vọt lên tường thành.

So sánh mà nói, pháp thuật của Hạ Thiển Thiển trong bốn người không thể nghi ngờ là cao nhất, dù sao nàng có tu vi cao nhất, hơn nữa còn là Pháp tu, thi triển ra từng đạo thuật pháp cường đại, thường thường có thể giết chết một mảng lớn Yêu thú, nàng thậm chí còn rảnh rỗi điều tra Minh bài thân phận của mình, xem xem chiến công của mình gia tăng bao nhiêu, chỉ nhìn bộ dáng cong mày cong mắt của nàng, liền biết chiến công của nàng đang tăng

lên trên mặt đất.

Đối với tu sĩ Vạn Thú Vực mà nói, đây là trận chiến thử thành liên quan đến sinh tử tồn vong, nhưng đối với tu sĩ Cửu Châu mà nói, nơi này là địa phương tốt để huy động chiến công, đối mặt với tình thế nguy hiểm như vậy, đại đa số tu sĩ Cửu Châu đều hào hứng bừng bừng tham dự vào trong đó, kiếm lấy chiến công thuộc về mình, chỉ cần có đủ chiến công, có thể đi đến chỗ quân nhu đổi linh ký, đây chính là đồ tốt có thể nhanh chóng tăng lên thực lực.

So sánh với Hạ Thiên Thiển, tốc độ giết địch của Lục Diệp không thể nghi ngờ là kém hơn rất nhiều, chênh lệch tu vi là ở chỗ này, nhưng Lục Diệp có rất nhiều thủ đoạn, khi thì dung ngự khí, khi thì thi triển thuật pháp, khi thì dùng Bàn Sơn Đao chém giết yêu thú gần đến.

Lan Tử Y cũng không kém. Tuy nàng chỉ ngự khí, nhưng đạo ngự khí này sát thương rất mạnh, dựa vào song kiếm đại khai đại hợp của nàng, hầu như mỗi một khắc đều có yêu thú mất mạng trên tay nàng.

Điều này liền dẫn đến Thẩm Tiểu Miêu có chút hoài nghi nhân sinh...

Lục Diệp thì cũng thôi đi, Thẩm Miêu ít nhiều cũng biết một chút bản lĩnh của Lục Diệp, đây chính là gia hỏa dám đơn thương độc mã giết vào một chỗ linh địa, căn bản không thể đánh giá theo lẽ thường được, trong nhận thức của Thẩm Miêu, Lục Diệp ở Linh Khê cảnh, tuyệt đối là tồn tại xếp hạng cực kỳ cao trên bảng Linh Khê, hẳn là cảnh giới thứ hai, so với bốn năm tầng cảnh giới bình thường cũng không kém.

Nhưng Lan Tử Y dựa vào cái gì?

Bây giờ cảnh giới Vân Hà tầng hai đã mạnh đến mức này rồi sao? Nàng đã tích đủ khí lực để giết địch, vậy mà cũng chỉ có thể

ngang hàng với hai tên cảnh giới tăng hai.

Bình thường sinh ra một ít cảm giác nhụt chí, nhớ nàng lúc ở Linh Khê cảnh lẫn lộn cũng không kém, tốt xấu gì cũng là trước năm mươi Linh Khê bằng đấy...

Một đoạn tường thành to lớn như vậy, tu sĩ Vạn Thú Tông và Xích Hỏa doanh đồng tâm hiệp lực, cùng ngự trị yêu thú tập kích, chỉ trong chốc lát, mỗi người đều giết khắp nơi, toàn thân đầm máu.

Trên tường thành chông chất thi thể yêu thú như ngọn núi nhỏ, mùi máu tươi mơn hờ nồng đậm.

Nhưng cho dù giết chóc như vậy cũng không ngăn cản được quyết tâm công thành của yêu thú, không ngừng có yêu thú mới leo lên tường thành hoặc bay vọt lên không trung. Những yêu thú phát điên này căn bản không biết vì sao tử vong.

Chúng chỉ có một mục tiêu, đó chính là giết sạch tất cả người sống trong thế giới này.

Bởi vì thế giới vốn lấy lưu phái ngự thú làm chủ thể, cho nên trước khi không có phát sinh biến cố, toàn bộ yêu thú của Vạn Thú Vực số lượng cực kỳ khổng lồ, điều này dẫn đến bệnh điên lan tràn, dựa vào lực lượng của các tu sĩ không ngăn được đại quân yêu thú xung kích, dần dần phát triển đến toàn bộ thế cục bi thảm chỉ còn lại một cứ điểm là thành Lưỡng Giới.

Tình hình trên tường thành giáp tam đoạn như vậy, những vị trí khác trên tường thành đại khái không sai biệt lắm.

Tuy toàn bộ Yêu thú Vạn Thú Vực đều điên cuồng xông về phía này, nhưng bây giờ thành Lưỡng Giới dù sao cũng hội tụ tất cả những tu sĩ còn sót lại, trước nguy cấp sắp diệt tộc, những tu sĩ từng lệ thuộc các tông môn thế lực khác nhau cũng có thể buông

xuống thành kiến, đồng tâm hiệp lực, vượt qua cửa ải khó khăn.

Cho nên bất kể thế nào thì ở thành Lưỡng Giới cũng có thể kiên trì một thời gian.

Chương 905: Chiến tranh tàn khốc!

Chương 905. Chiến tranh tàn khốc!

Vạn Thú Vực là một thế giới đã bị phá hủy, được thiên cơ dùng thủ đoạn khó hiểu luyện hóa thành một bí cảnh, tu sĩ Cửu Châu tiến vào trong đó mài giũa bản thân.

Đã là thế giới tan vỡ, trong lịch sử nguyên bản đó, Lưỡng Giới thành tất nhiên cũng không thủ được.

Nhưng bây giờ có các tu sĩ Cửu Châu gia nhập, cục diện liền phát sinh một tia thay đổi, bất kể nói thế nào, lần này số lượng tu sĩ Cửu Châu tiến vào bí cảnh không đến một ngàn cũng phải tám trăm, hơn nữa mỗi người đều là Vân Hà cảnh, một cỗ lực lượng như vậy tuyệt đối không kém.

Giờ phút này, đám tu sĩ Cửu Châu đều đã leo lên một đoạn tường thành, cùng các tu sĩ Vạn Thú Vực phối hợp ngăn địch.

Trên tường thành giáp tam đoạn lại có một tiếng gầm rú truyền ra, toàn bộ tường thành chấn động mãnh liệt.

Cột sáng chói mắt xuyên suốt vài dặm, đánh thẳng vào khu vực dày đặc của yêu thú, khiến toàn bộ yêu thú ở khu vực đó đều hóa thành huyết vụ, lập tức bốc hơi.

Lôi hồng lại phát uy.

Tu sĩ Vạn Thú tông và Xích Hỏa doanh cũng phấn đấu giết địch, pháp khí cùng thuật pháp lưu quang bắn ra, từng con yêu thú ngã xuống công kích.

Dưới tường thành thi thể yêu thú chồng chất như núi, càng nhiều yêu thú đập lên núi thi này, hung hãn không sợ chết mà đánh thẳng về phía tường thành giáp tam đoạn.

Lục Diệp vùng đao đánh tới chết lặng, ở một bên, dù là Lan Tử Y hay Thẩm Tiểu Miêu đều thở hồng hộc, sắc mặt tái nhợt.

Loại chiến đấu cường độ cao này, cho dù là Vân Hà cảnh như các nàng cũng không kiên trì được bao lâu, nhưng mà cường độ công thành của yêu thú lại không thay đổi chút nào, Yêu thú ùn ùn kéo đến kia, phẳng phất như thế nào cũng giết không hết.

Chính là Vân Hà tăng chín như Hạ Thiển Thiển, uy thế xuất thủ cũng không hung mãnh như trước.

Một đám Vân Hà cảnh thủ thành đã sắp đến nỗ lực hết đà, thế cục như không có biến hóa gì. Không đến nửa canh giờ, phòng tuyến của cả một đoạn tường thành này coi như trượt qua tay.

Đối với tình hình này, thành Lưỡng Giới bên này đã sớm có an bài.

Lại qua chốc lát, tiếng oanh minh khó hiểu bỗng nhiên truyền đến, thanh âm Phương chuẩn ở phụ cận vang lên: “Chư vị kiên trì, hợp trận!”

Lục Diệp ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy đại trận phòng hộ vốn đang mở ra lỗ hổng ở chỗ tường thành của Giáp Tam đoạn giờ phút này đang từ từ khép lại, hiển nhiên là có người đang điều khiển trận pháp.

Trận pháp không ngừng khép lại, đám yêu thú có thể không ngừng trùng kích khu vực nhỏ đi, nhưng phòng thủ của mọi người cũng đơn giản hơn rất nhiều.

Cho đến một lát sau, đại trận đã khép lại hoàn toàn. Một màn sáng phòng hộ chắc chắn chắn trước mặt mọi người. Tất cả yêu

thú xung kích tới đều bị màn sáng kia cản lại, không thể tiến thêm.

Trên tường thành giáp tam đoạn, một đám tu sĩ thần sắc căng cứng trầm tĩnh lại, cả đám đều xụi lơ trên mặt đất, lại không có thời gian nghỉ ngơi, vội vàng lấy ra linh đan nuốt vào, khôi phục bản thân.

Cùng lúc đó, trên một đoạn tường thành giáp với tường thành giáp tam, phòng hộ đại trận nguyên bản không hề có sơ hở từ từ mở ra một đạo lỗ hổng, ở trên một đoạn tường thành, sớm đã có đông đảo tu sĩ chờ đợi, theo đại quân yêu thú xông vào lỗ hổng, huyết chiến bắt đầu!

Đối mặt với quy mô Yêu thú công thành như vậy, thành Lưỡng Giới biết rõ đạo lý lấp kín không bằng khai thông, nhưng lại không thể hoàn toàn mở rộng đại trận phòng hộ, nếu làm như thế, chỉ sợ trong khoảng khắc Lưỡng Giới thành sẽ bị đại quân Yêu thú san bằng.

Cho nên chỉ có thể thông qua phương thức điều khiển phòng hộ đại trận, gián đoạn mà ở trên từng đoạn tường thành mở ra một lỗ hổng, dẫn đường yêu thú công thành, như vậy, phòng thủ cũng có thể càng có mục đích hơn.

Lúc trước thời điểm các tu sĩ của Giáp Tam Đoạn tường thành đang huyết chiến không ngớt, các tu sĩ trên tường thành lân cận đều đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Hôm nay bọn họ đang đại sát tứ phương, đến phiên tu sĩ của Giáp Tam Đoạn khôi phục lại.

Cứ thế thay thế phòng thủ, chẳng những phạm sai lầm rất lớn, mà năng lực chiến đấu của các tu sĩ cũng được cải thiện rất nhiều, không thể không nói, quan niệm sắp xếp này rất có thống nhất đề phòng đại cục.

Trên tường thành Giáp Tam đoạn tường thành, hầu như tất cả mọi người đều đang ngồi xếp bằng khôi phục, duy chỉ có Lục Diệp

ngồi trước tiếng sấm kia, có chút hăng hái đánh giá trận pháp bố trí bốn phía.

Trình độ bố trí trận pháp của trận này không thể nghi ngờ cao hơn hẳn rất nhiều, tuy nói với tạo nghệ của Lục Diệp cũng có thể bố trí ra một trận pháp như vậy, nhưng trên phương diện xử lý một số chi tiết sẽ không làm tốt bằng so với người ta.

Hơn nữa hẳn rất hứng thú với loại pháp trận công kích dùng linh bảo làm mắt trận này, uy năng lúc trước của Lôi hống mấy lần bộc phát hẳn đều nhìn thấy, có thể nói, tường thành giáp tam đoạn có thể ngăn cản được yêu thú tiến công, bố trí tại đây lôi hống chiếm cứ tối thiểu ba phần công lao.

Đang nghiên cứu, Hạ Thiển Thiển bỗng nhiên bu lại, ngồi xuống bên cạnh hắn: “Người không tranh thủ thời gian khôi phục bản thân thì vội vàng làm gì?”

“Xem thoải mái.”

Người bên ngoài khôi phục đều cần hết sức chuyên chú, một bên tiêu hóa được hiệu của linh đan, một bên hấp thụ linh khí trời đất, Lục Diệp cho tới bây giờ cũng không cần phiền toái như vậy, chỉ cần uống linh đan là được.

“Tự mình lưu chút sức lực, không nên giết quá nhiều.” Hạ Thiển Thiển dặn dò.

“Nói như thế nào?”

“Thành này không giữ được, sớm muộn gì cũng bị phá, người có từng nghĩ, sau khi thành bị phá thì nên làm thế nào không?”

“Hạ đạo hữu có gì muốn chia sẻ?”

Hạ Thiển Thiển lắc đầu: “Ta có cần chia sẻ gì đâu, chỉ là sau khi thành bị phá, chúng ta đại khái sẽ phải chạy trốn.”

Chương 906: Chiến tranh tàn khốc! 2

Chương 906. Chiến tranh tàn khốc! 2

Lục Diệp nhíu mày: “Nhưng bây giờ toàn bộ Vạn Thú Vực đều là thiên hạ của yêu thú, cho dù chúng ta có chạy trốn, thì có thể trốn đi đâu được chứ?”

“Cho nên trước khi phá thành phải đi!” Hạ Thiển Thiển thở dài: “Cũng coi như ta đã trải qua không ít bí cảnh, nhưng lần này bí cảnh lại khiến người ta cảm thấy rất khó hiểu.”

Nhân tộc toàn bộ thế giới đều sắp diệt vong, dưới đại thế như vậy, lực lượng cá nhân thật sự quá mức nhỏ bé.

“Những bí cảnh khác có bộ dáng gì?” Lục Diệp hào hứng, không giống với cảnh giới Vân Hà tầng chín của Hạ Thiển Thiển, hẳn chỉ là cảnh giới tầng hai mà thôi, sau này còn phải tiếp tục lăn lộn trên chiến trường Vân Hà, nhiều lần lấy chút kinh nghiệm từ bên Hạ Thiển Thiển, ngày sau cũng có thể ứng phó tốt hơn một chút nguy cơ.

“Tình huống của mỗi bí cảnh đều không giống nhau. Hơn nữa bí cảnh ta đã từng trải qua trước đây, cũng không có cái nào là thời khắc toàn bộ thế giới đi vào diệt vong.”

“Ta nhớ rõ người mới bắt đầu nói, rèn luyện loại bí cảnh này, muốn từ căn nguyên giải quyết vấn đề, mục đích cuối cùng là muốn hóa giải nguy cơ mà thế giới này gặp phải, tiếp theo cứu thế giới này?”

“Nói thì nói như vậy, nhưng bây giờ Vạn Thú Vực đang đối mặt với yêu thú phát cuồng. Lúc trước ta đã quan sát qua, bây giờ ngay cả những yêu thú này tại sao chúng ta lại phát cuồng cũng không rõ ràng, làm sao giải quyết vấn đề?”

Vì sao yêu thú lại phát cuồng? Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, chỉ một năm thời gian, toàn bộ Vạn Thú Vực yêu thú khó có thể tính toán bỗng nhiên đều phát bệnh điên, tiếp theo công kích Nhân tộc.

Loại bệnh điên khiến đại đa số yêu thú khó mà chống cự được này tóm lại là có một nguồn, phải giải quyết vấn đề này mới được.

Nhưng đầu nguồn lại ở đâu?

Tu sĩ Vạn Thú Vực còn chưa rõ ràng, cho nên Vạn Thú Vực đã tan vỡ, trở thành lịch sử, hóa thành bí cảnh.

Hiện giờ duy nhất có thể xác định tính lây nhiễm bệnh điên này rất mạnh, nhưng cũng không phải dính vào chuyện này, bởi vì người của Vạn Thú tông đều mang theo yêu thú đi giết địch, cho đến tận bây giờ, yêu thú của bọn họ đều khỏe mạnh, không hề có dấu hiệu phát bệnh.

Hổ Phách cũng vậy, không cảm nhận được bất cứ dị thường nào.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, thế cục bây giờ, chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên tranh thủ thời gian khôi phục đi.” Hạ Thiển Thiển nói thêm một câu, sau đó nhắm mắt điều tức.

Lục Diệp lại ném hai viên Nguyên Linh đan vào trong miệng, rồi từ từ nhai nuốt.

Hơn một canh giờ sau, tiếng gào khóc khàn khàn của Phương Chuẩn vang lên: “Chư vị, chuẩn bị chiến đấu!”

Xích Hổa doanh và các tu sĩ Vạn Thú tông còn chưa hoàn toàn khôi phục hoàn toàn đều đứng dậy, đề phòng chờ đợi, mấy tu sĩ chuyên phụ trách lôi thú cũng nhanh chóng vào chỗ, thôi động uy lực trận pháp.

Thanh âm vù vù của đại trận vang lên.

Gần tường thành, đại trận từ từ khép lại, chỗ tường thành giáp tam đoạn từ từ đóng chặt, đại trận từ từ mở rộng lỗ hổng, đám yêu thú phụ cận chen chúc tới.

Đại chiến lại lần nữa bùng phát!

Dựa vào loại phương thức phòng thủ này, cứ cách một hai canh giờ, đám người Lục Diệp đều có thời gian nghỉ ngơi khôi phục một lần, nhưng dù vậy, linh lực và thể lực của các tu sĩ cũng không ngừng tiêu hao, thời gian khôi phục một hai canh giờ thật sự quá ngắn, căn bản không đủ để cho các tu sĩ khôi phục hoàn toàn.

Yêu thú bắt đầu công thành từ buổi trưa, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, lại từ ban đêm đến lúc bình minh...

Đoạn tường thành giáp tam đoạn cùng các tu sĩ gần tường thành đã thay đổi năm sáu lần, nhưng mà cường độ công thành của yêu thú một mực không có biến đổi.

Lôi hổng tạm thời không thể phát huy tác dụng, Lục Diệp đang khẩn cấp bảo vệ pháp trận bên này.

Sử dụng thời gian dài chẳng những làm cho các tu sĩ kiệt sức mà ngay cả pháp trận bên này cũng bị tổn hại, may mắn là lúc trước Lục Diệp đã quan sát trận pháp vận chuyển, nếu không trong lúc nhất thời thật đúng là không biết nên làm thế nào.

Bỏ ra trọn vẹn nửa canh giờ, bảo vệ tốt trận pháp Lôi Hổng, lúc này mới khiến nó lần nữa bộc phát ra tiếng rống giận dữ.

Một lát sau, đại trận lần nữa khép lại, đến phiên các tu sĩ trên tường thành gần đó phòng thủ.

Lục Diệp đặt mông ngồi dưới đất, vừa rồi Lôi Hồng pháp trận mất đi hiệu lực, thật sự quá nguy hiểm, phòng tuyến bên này cơ hồ bị đại quân yêu thú chen chúc ập tới đột phá, cũng may các tu sĩ liều chết ngăn cản, mới ổn định được trận tuyến.

Không nghe thấy thanh âm của tu sĩ tên Phương Chuẩn kia, mỗi lần nghỉ ngơi, hẳn đều rống lên một tiếng, để các huynh đệ nhà mình nhanh chóng hồi phục.

Lục Diệp nhìn trái nhìn phải xung quanh, ánh mắt dừng lại ở ngoài mười mấy trượng, thi thể một con yêu thú bên kia, trước khi chết há cái miệng to như chậu máu, trong miệng cắn nát nửa bên đầu, người bị đè dưới thân thể chính là Phương Chuẩn !

Vị tổng doanh Xích Hỏa doanh này chết trận rồi!

Chiến tử không chỉ có mình hắn, đại chiến đến hiện tại, tu sĩ Xích Hỏa doanh đã giảm quân số hơn phân nửa, bên phía Vạn Thú Tông cũng chỉ còn sống sót sáu người.

Mặc dù bốn người Lục Diệp không hề lo lắng cho tính mạng, nhưng mỗi người đều bị thương, nhất là Thẩm Tiểu Miêu, máu tươi trong bụng đã nhuộm đỏ quần áo, sắc mặt tái nhợt, lúc này lại nghiêng người dựa vào Lục Diệp, ánh mắt vô thần nhìn chăm chăm vào một vị trí, không hề nhúc nhích.

Nàng cũng coi như trải qua không ít hung hiểm, dù sao tu hành đến cảnh giới Vân Hà năm tầng, nhưng lần này đại chiến thảm thiết như vậy, nàng vẫn là kinh nghiệm lần đầu.

Trận chiến thủ thành tàn khốc vượt xa bất cứ cảnh tượng nào nàng ta đã trải qua trước đây.

Hồ Phách đang ngồi xổm trên đầu vai Lục Diệp bỗng có chút

không kiên nhẫn vắn vẹo người, yết hầu phát ra âm thanh không rõ ý nghĩa gào thét, đồng tử màu hổ phách lóe lên một tia màu đỏ tươi, nó vội vàng nhảy xuống từ trên đầu vai Lục Diệp.

Yêu Nguyên cuộn cuộn, Hồ Phách hiện ra chân thân, hai con người màu đỏ tươi chăm chú nhìn Lục Diệp gần trong gang tấc.

Chương 907: Gọi ta là Bàng Đại Hải

“Hạ Thiển Thiển, rốt cuộc có chuyện gì?” Bàn Tử không lộ ra bất kỳ dị thường với Lục Diệp, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hạ Thiển Thiển.

“Chờ nói chuyện.”

Tên béo nhú mày, cầm lấy mình bài thân phận của mình kiểm tra một chút, thịt mỡ trên mặt run rẩy một trận, đau lòng nói: “Trừ năm trăm điểm chiến công của ta!”

Đúng như hắn vừa mới nói, tại loại thời khắc mấu chốt thủ thành này, tự tiện như vậy sẽ bị khấu trừ chiến công đấy, năm trăm điểm chiến công cũng không phải là nhỏ, màu trắng linh ký đều có thể mua hai đạo.

Lại có một đạo kiếm quang gào thét mà tới, kiếm quang thu lại, lộ ra một đạo thân ảnh, người đến rõ ràng là một vị kiếm tu.

Tên béo nhiệt tình chào hỏi: “Chu Hải huynh!”

Chu Hải hơi gật đầu ra hiệu, hạ thân hình xuống, đứng ở một bên, lấy ra một viên linh đan ném vào trong miệng, yên lặng điều tức.

Không ngừng có người đến, trong chốc lát đã có bảy tám người từ các phương hướng khác nhau đi tới đây, hiển nhiên đều là đám trợ thủ của Hạ Thiển Thiển. Mà điều khiến mọi người quan tâm nhất là, tên mập này dường như rất quen thuộc mỗi người, cho dù là ai thì hắn đều có thể nói vài câu với đối phương.

Lục Diệp ở một bên quan sát, mặc dù không có biện pháp phán đoán chính xác tu vi của những người này, nhưng tình huống đại khái vẫn có thể đánh giá được, những người tới này, sẽ không có một người nào thấp hơn Vân Hà tầng năm, nhất là mập mạp và kiểm tu tên Chu Hải trước kia, hai người hắc cũng giống như Hạ Thiển Thiển, đều là Vân Hà tầng chín.

Lại chờ một lát, lại không có người đến đây.

Tên béo nói: “Những gì nên tới cũng đã tới rồi, chưa tới thì không tới được, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Từng đôi mắt nhìn về phía Hạ Thiển Thiển.

Sắc mặt Hạ Thiển Thiển bình tĩnh mở miệng nói: “Chúng ta đã tra được nguyên nhân yêu thú phát bệnh!”

Lời vừa nói ra, hai mắt các tu sĩ hội tụ tại đây sáng ngời.

Sau khi tiến vào bí cảnh Vạn Thú Vực, biết được hiện trạng Vạn Thú Vực, có thể nói tất cả mọi người đang điều tra yêu thú phát bệnh, tu sĩ Cửu Châu đến cũng giống như tu sĩ bản địa Vạn Thú Vực, từng bắt không ít yêu thú nổi điên điều tra nghiên cứu, nhưng vẫn không có bất kỳ tiến triển gì.

Giờ phút này nghe Hạ Thiển Thiển nói như vậy, tự nhiên đều có hứng thú.

Bởi vì trong mắt tu sĩ Cửu Châu, chỉ có biết yêu thú vì sao phát điên, mới có thể có hành động nhằm vào.

Lục Diệp có thể nhìn ra thành Lưỡng Giới này không thủ được, những người khác sao có thể nhìn không ra, chỉ liều mạng thủ thành mà thôi, chung quy chỉ có một con đường chết.

Đều là người tu hành đến Vân Hà cảnh, không ai muốn chết ở chỗ này.

“Nguyên nhân gì?”

“Một loại côn trùng!” Hạ Thiển Thiển trả lời, báo lại tất cả những phát hiện ở bên này cho hắn biết.

Chu Hải kia nghe vậy, không nói tiếng nào, lách mình bỏ đi. Chỉ chốc lát sau, gã lại ngự kiếm quay về, bất quá lúc này trên tay gã lại mang theo một con yêu thú đang giãy dựa gào thét, yêu thú kia thoạt nhìn giống như một con huyết hồ, da lông màu đỏ như máu giống như một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, rất là đẹp mắt.

“Ba tắc sau gáy?” Chu Hải nhìn Hạ Thiển Thiển.

Người sau gật đầu: “Trước đây đang ở vị trí này!”

Lúc kiếm quang hiện lên, Huyết Hồ bị bắt ở trên tay Chu Hải kêu thê lương một tiếng, máu tươi vẩy ra.

Tất cả mọi người đều nhìn trường kiếm trong tay Chu Hải, chỉ thấy trên mũi kiếm kia có một thứ giống như Thiên trùng đang giãy dựa nhúc nhích.

Nhưng sau một khắc sâu bọ này đã nổ tung thành một đoàn chất lỏng màu đen, Chu Hải mắt nhanh tay nhanh mắt, điều khiển linh lực, bao phủ chất lỏng màu đen này, diệt sát vô hình.

“Thật có sâu!”

Mọi người tận mắt nhìn thấy, lúc này mới xác nhận được tính chuẩn xác tin tức của Hạ Thiển Thiển.

Có người mở miệng nói: “Kỳ quái, nếu như những yêu thú kia đều bị côn trùng ký sinh khống chế, vì sao trong thi thể yêu thú kia không tìm được loại côn trùng này? Chúng ta trước đó cố ý nghiên cứu qua rất nhiều thi thể yêu thú, lại không phát hiện gì cả.”

“Vậy thì chỉ có một cách giải thích thôi, khi yêu thú chết thì

sâu bọ cũng nổ tung như vừa nãy!” Mập mập trầm giọng nói với vẻ mặt đầy ưu thương: “Lại là sâu, ta ghét côn trùng!”

Phần lớn những người khác đều tỏ vẻ tán thành.

“Bất quá loại côn trùng có thể ký sinh khổng chế yêu thú này ngược lại là chưa từng gặp qua, nói như thế, ở nơi nào đó có trùng sào?”

“Vấn đề hiện tại là trùng sào ở đâu? Nếu có thể tìm ra trùng sào, vậy dễ làm rồi.”

“Hạ đạo hữu đã triệu tập chúng ta tới, hẳn là có manh mối, phải không Hạ đạo hữu?”

Mọi người lại hướng Hạ Thiển Thiển nhìn lại, Hạ Thiển nói: “Quả thật có manh mối, thế nhưng manh mối không phải là ta tìm được, là Diệp Lục đạo hữu tìm được, hẳn có một thú sủng, cực kỳ thông linh, chuyện khi trước bị côn trùng ký sinh, chuyện côn trùng hẳn phát hiện, hơn nữa khi sủng thú của hẳn bị ký sinh, ở một phương hướng nào đó cảm ứng được một ít liên hệ kỳ diệu, nếu như không nhầm, vị trí kia chính là chỗ ở của trùng sào!”

Theo hướng ngón tay của Hạ Thiển Thiển, mọi người nhìn về phía Lục Diệp.

Tên béo có chút hăng hái nói: “Người tên là Diệp Lục? Trùng hợp quá, ta cũng có một bằng hữu nên cũng phải gọi cái tên này. Tự giới thiệu mình một chút, ta tên là Bàn Đại Hải!”

“Bàn đạo hữu!”

“Nói về chuyện tổ trùng đi.”

“Ta không rõ lắm về hang trùng, chỉ là khi sủng thú của ta bị ký sinh khổng chế, xác thực cảm ứng được một ít manh mối trên một phương hướng, hơn nữa căn cứ vào một ít manh mối chúng ta

lấy được, vị trí mà hướng tới chính là di chỉ Huyền Vũ tông, về phần Huyền Vũ tông... chính là nơi bộc phát bệnh điên đầu tiên!”

Chương 908: Gọi ta là Bàng Đại Hải 2

Mọi người nghe vậy hai mắt tỏa sáng, Chu Hải nói: “Vậy thì đúng rồi, hang ổ của chúng ngay ở Huyền Vũ tông!”

“Việc này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta đi ngay đi, nhanh giải quyết tổ trùng, mọi chuyện đều có thể giải quyết!”

“Trước tiên chờ một chút, còn có người không tới!” Hạ Thiển Thiển nói một tiếng.

Ngay tại lúc này, một đạo lưu quang lướt gấp tới, chính là đại trưởng lão lúc trước đã xung phong nhận việc tiến về phủ thành chủ, giờ này khắc này, biểu lộ của đại trưởng lão rất là khó coi, lúc rơi xuống đất liền chửi ầm lên: “Liễu Vô Trai lão thất phu ngu ngốc vô đạo, đến lúc nào rồi còn cấu kết với lão phu, quả thực là không biết cái gì gọi là.” Nói như vậy, hắn ôm quyền với Lục Diệp: “Thiếu chủ, lão phu có phụ nhờ!”

“Thành chủ bên kia nói như thế nào?”

Đại trưởng lão tức giận nói: “Chẳng những lão cấu không nghe lão phu khuyên bảo, còn không cho phép chúng ta rời khỏi thành Lưỡng Giới, nếu chúng ta dám lâm trận bỏ chạy thì sẽ là tội nhân của thành Lưỡng Giới, sau này không được đặt chân vào thành nữa!”

Mỗi người tu sĩ Vạn Thú Tông may mắn còn sống sót đều vô cùng cảm phần, biểu cảm phần uất.

Lục Diệp nói: “Không cần để ý tới, tự chúng ta làm việc đi!”

Đại trưởng lão lúc này mới phát giác bên này nhiều hơn bảy tám người, nghi hoặc nói: “Thiếu chủ, những thứ này là...”

“Nghe nói tin tức đến đây tương trợ các đạo hữu.” Lục Diệp thuận miệng giải thích một câu.

Đại trưởng lão vui mừng quá đổi: “Như thế rất tốt!” Trong lòng thốn thức, thiếu chủ nhà mình quả nhiên đã trưởng thành rất lớn, không còn là thiếu gia ăn chơi sống an nhàn không biết khó khăn nơi nhân gian trước kia nữa.

Hai người ở bên này đối thoại, ngược lại là khiến đám tu sĩ Cửu Châu như Bàn Đại Hải ngây người, Bàn Đại Hải tiến đến bên cạnh Hạ Thiển Thiển thấp giọng hỏi: “Lão già này là người của Vạn Thú Vực phải không? Sao lại gọi là Diệp Lục thiếu chủ? Thân phận Diệp Lục ở bên này là gì?”

“Vạn Thú Tông Thiếu chủ.”

“Vạn Thú Tông?” Đầu tiên Bàn Đại Hải sửng sốt một chút, sau đó kinh ngạc nói: “Vận khí của gia hỏa này tốt như vậy sao? Ta ra vào các loại bí cảnh nhiều lần như vậy, còn chưa từng thấy có ai thân phận cao như vậy.”

Trong lòng Hạ Thiển Thiển chua xót: “Ta cũng chưa từng gặp.”

“Gia hỏa này nhất định là hạng người vận thể kinh người, nếu không sẽ không bị thiên cơ coi trọng như thế, mà chuyện sâu cũng là hẩn phát hiện, chắc chắn, ghê rợn... Vậy còn người? Người có thân phận gì?”

“Ai cần người lo!” Hạ Thiển Thiển tức giận, loại thân phận thiếu chủ thị nữ này, có thể nào nói được ra miệng? Dù sao nàng ta cũng là cửu giai cảnh của Vân Hà, không cần mặt mũi sao?

Bàn Đại Hải cười hắc hắc, hẳn là ý thức được cái gì rồi.

Hạ Thiển Thiển đập một cước vào bụng hải thú khổng lồ, đập cho gã lão đảo một cái, rồi mới nói: “Đủ người, lên đường thôi.”

Mọi người đều không dị nghị.

Đại trận phòng hộ của đoạn tường thành Giáp Tam bên này không có mở ra, chỉ có thể từ lỗ hồng lân cận rời khỏi thành Lưỡng Giới, một đám người lúc này xuất ra linh khí phi hành của riêng mình, phóng lên trời, trong chớp mắt đã đi đến sạch sẽ.

Nhìn những tu sĩ còn lại của Xích Hỏa doanh trợn mắt há mồm, phó doanh may mắn còn sống sót vội vàng truyền tin về phủ thành chủ, báo cáo sự tình.

Hạ Thiển Thiển triệu tập tới bảy tám tu sĩ, số lượng tuy không nhiều nhưng thực lực tổng hợp lại rất mạnh, nhất là hai người Bằng Đại Hải và Chu Hải đều có tu vi cửu tầng, tính cả Hạ Thiển Thiển và Đại trưởng lão Vạn Thú Tông. Trong một đội ngũ này chỉ riêng Cửu tầng đã có năm người.

Những thứ còn lại đều nằm trên cảnh giới Vân Hà.

Chỉ có hai người Lục Diệp và Lan Tử Y là cảnh giới thứ hai, nhưng hai người bọn họ là tầng thứ hai và cảnh giới thứ hai không giống nhau, hai người từng là người đứng đầu Linh Khê bảng và bảng thứ hai, thực lực có thể phát huy ra hơn xa so với cảnh giới thứ hai, cho nên cũng sẽ không bị cản trở bởi đội ngũ.

Một đội ngũ hơn mười không đến hai mươi người từ trong thành Lưỡng Giới giết ra, dẫn đầu có hai thể tu mở đường, những người còn lại dùng ngự khí hoặc thuật pháp giết địch. Khi đội ngũ này giết vào trong bầy yêu thú phô thiên cái địa kia, ánh sáng đủ mọi màu sắc bắt đầu tỏa ra, thuật pháp cường đại giết hết một đám lại một đám yêu thú. Những nơi đội ngũ đi qua, thi thể yêu thú rơi xuống như sỏi cát.

Lục Diệp ở giữa đội ngũ, phía sau là đám người Vạn Thú Tông Đại trưởng lão, cho nên đối mặt với áp lực cũng không quá lớn, dù là như thế, yêu thú không ngừng tấn công tới cũng khiến cho hắn có chút mệt mỏi ứng đối, số lượng yêu thú thật sự quá nhiều, dường như toàn bộ Yêu thú Vạn Thú Vực đều hội tụ đến xung quanh thành Lưỡng Giới, trên bầu trời rậm rạp Yêu thú, đủ để che lấp ánh mặt trời, Yêu thú lao nhanh trên mặt đất, lại giống như dòng lũ liên miên không dứt.

Dù thực lực của đội ngũ này đủ cường đại, tại thời gian trọn vẹn nửa canh giờ chém giết ra vòng vây của yêu thú, cũng xuất hiện việc giảm số lượng người.

Có ba bóng người biến mất, trong đó có hai người là Vạn Thú Tông, một người là tu sĩ Cửu Châu, Lục Diệp nhớ mang máng đó là một quý tu đáng người thấp bé.

Ba người này bây giờ sống hay chết ai cũng không rõ, đều là trên đường đột phá vòng vây bị Yêu thú tách ra.

Cho dù lao ra khỏi vòng vây, phía sau cũng vẫn có số lượng lớn yêu thú đuổi giết mà đến, đám yêu thú phi cầm này không có sở trường gì khác, duy chỉ có một điểm, tốc độ phi hành rất nhanh, muốn thoát khỏi chúng cũng không dễ dàng.

Chương 909: Huyền Vũ tông!

Một nhóm hơn mười người vừa giết vừa đi, không ngừng gạt bỏ truy kích của phi cầm thú, cho đến gần nửa ngày sau, tất cả mới bị tiêu diệt sạch sẽ.

Thân hình ở giữa không trung, phóng mắt nhìn lại, Vạn Thú Vực lãnh thổ nhìn không sót gì, nhưng mà khắp nơi đều có dấu vết bị Yêu thú tàn sát bừa bãi, toàn bộ thế giới đều lộ ra một cỗ khí tức rách nát.

Hạ Thiển Thiển ở phía trước cùng Chu Hải và Bàn Đại Hải thoáng thương nghị một phen, quát khẽ: “Tu chỉnh nửa canh giờ!”

Hơn mười đạo lưu quang trực tiếp hạ xuống sơn mạch phía dưới, một lát sau, mỗi người đều tự tìm nơi điều chỉnh trạng thái.

Lục Diệp ném hai viên linh đan vào trong miệng, hai tay lại cầm hai viên linh thạch trung phẩm, giả vờ giả vịt khôi phục, một bóng người ngồi xuống bên cạnh hắn, chính là Bàn Đại Hải.

So với hơn hai năm trước ở Tà Nguyệt cốc, tên này rõ ràng mập hơn không ít, cũng không biết một tu sĩ Vân Hà cảnh như hắn, vì sao khổng chế không nổi hình thể của mình.

Nhìn thấy hắn, Lục Diệp không khỏi nghĩ tới gia hỏa tên là Nhạc Sơn kia, tên của Lục Nhất Diệp chính là được lưu truyền ra từ miệng của người này.

“Thú sủng Diệp đạo hữu này ngược lại là thần tuấn.” Bàn Đại Hải cười ha ha một tiếng.

“Bàn đạo hữu nếu ưa thích, đợi sự tình lần này giải quyết

xong có thể đi thu phục một con. Vạn Thú Vực cái khác không nhiều, nhưng yêu thú nhiều nhất.”

“Trước kia cũng nuôi qua, nhưng nuôi dưỡng nên đã tiến vào bụng rồi.” Hắc vừa nói, vừa vỗ vỗ cái bụng to tròn của mình, tiến sát tới gần Lục Diệp, thấp giọng nói: “Ta thấy những người Vạn Thú Tông kia tại Ngự Thú chi đạo có một chút thủ đoạn đặc biệt, bọn hắc tựa hồ có thể cùng thú sủng của mình giao hòa khí huyết, tăng lên chiến lực, Diệp đạo hữu nếu có tâm, có thể lĩnh giáo bọn hắc một chút, vừa vận thân phận này của người cũng thích hợp phát huy.”

Đoạn đường xông tới này, hiển nhiên hắc đã thấy được một vài điều, điều này có chút phá vỡ nhận thức của hắc, dù sao ở tu hành giới Cửu Châu, tu sĩ của lưu phái ngự thú căn bản không thể làm được chuyện như vậy.

“Đã tới tay.” Lục Diệp cũng nhỏ giọng đáp lại.

Bàng Đại Hải nhướng mày, đứng lên cho Lục Diệp một cái đầu ngón tay cái.

Lục Diệp lại nói: “Ngược lại là có chuyện muốn thỉnh giáo Bàng đạo hữu.”

“Người nói đi.”

“Vì sao lúc trước khi nói đến côn trùng, chư vị lại nhắc đến trùng tổ?” Điều này làm cho hắc rất khó hiểu, hơn nữa từ cuộc đối thoại lúc đó đến xem, mọi người Hạ Thiển Thiển đều nhất trí cho rằng nơi nào đó trong Vạn Thú Vực tồn tại một cái trùng tổ.

Lúc đó không tiện hỏi kỹ, Lục Diệp cũng không mở miệng nhiều.

Hơn nữa lúc đó Bàng Đại Hải còn nói một câu hắc chán ghét côn trùng, tựa như bị sâu hại.

“Người ở Linh Khê chiến trường trải qua trùng triều trùng kích trụ sở sao?” Bàng Đại Hải hỏi.

Lục Diệp gật đầu.

“Vây liền thuận tiện giải thích, người đã trải qua trùng triều trong Linh Khê chiến trường, như vậy nên biết những Trùng tộc kia không phải tự nhiên sinh ra, mà là từ trong trùng sào thai nghén ra. Ở chỗ này cũng giống vậy, những côn trùng ký sinh khổng lồ chế yêu thú cũng không phải tự nhiên sinh ra, mà đến từ một tòa trùng sào nào đó” Bàng Đại Hải dốc lòng giải thích, “Người hẳn là mới đến chiến trường Vân Hà không bao lâu, trải qua không nhiều lắm, về sau người sẽ biết, trong rất nhiều bí cảnh đều có thân ảnh Trùng tộc, đối phó Trùng tộc, phương pháp căn bản nhất chính là giải quyết trùng tổ trước, nếu không cho dù giết nhiều trùng cũng vô ích, Trùng tộc chẳng những có một ít bí cảnh trong chiến trường Vân Hà, mà ngay cả Cửu Châu cũng có.”

Lục Diệp nghe xong tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Trước khi Hạ Thiển Thiển triệu tập chúng ta, mọi người không ngờ bí cảnh lần này cũng có liên quan đến Trùng tộc, chủ yếu là Trùng tộc lần này là trùng tộc trước kia chưa bao giờ gặp qua, ẩn nấp quá sâu, vẫn luôn không bị phát hiện. Nếu không phải tại hạ phát hiện, chúng ta bây giờ còn không biết phải xử lý chuyện này như thế nào.”

Đại khái chỉ có thể tiếp tục tử thủ ở thành Lưỡng Giới, nếu thật sự như thế, nhất định chỉ có đường chết.

Bàng Đại Hải giơ tay lên vỗ vỗ bả vai Lục Diệp, lời nói thấm thía: “Sau này nếu như gặp phải chuyện tương tự, trước tiên cứ suy nghĩ xem có phải sâu đang giở trò quỷ hay không, nếu tìm được sâu bọ, vậy thì tìm hiểu nguồn gốc tìm hang trùng, giải quyết tổ trùng, tất cả liền dễ dàng giải quyết.”

Lục Diệp gật đầu, biểu thị đã được dạy dỗ.

“Vậy Huyền Vũ tông còn bao xa nữa?”

Lục Diệp ngẩng đầu, nhìn về phía Đại trưởng lão đang đứng ở một bên, Đại trưởng lão nói: “Theo như tình hình trước mắt, còn cần ít nhất hai ba canh giờ.”

“Vậy cũng không xa.”

Lục Diệp lặng lẽ tính toán một chút chỉ dẫn của Hổ Phách lúc trước, đối chiếu một chút đúng là cùng phương hướng của bên mình, xác định không sai.

Sau nửa canh giờ, mọi người lại lên đường. Sau một thời gian ngắn khôi phục, trạng thái của hơn mười người đã khôi phục rất nhiều.

Một đường đi về phía trước, không gặp bất cứ trở ngại gì, ngay cả yêu thú cũng không đụng phải một con.

Tựa hồ toàn bộ yêu thú Vạn Thú Vực đều tụ tập đến Lưỡng Giới thành bên kia.

Lại qua hơn hai canh giờ, trước mắt hẳn hiện ra một sơn mạch liên miên, lướt qua vài ngọn Linh Phong. Đại trưởng lão trong đội ngũ mới đột nhiên chỉ tay về phía trước: “Đó chính là Huyền Vũ tông!”

Mọi người phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy địa thế bên kia chập chùng liên miên, từ trên cao nhìn xuống, thật giống như một con Huyền Quy thật lớn nằm rạp trên mặt đất.

Trên mai rùa vốn có rất nhiều kiến trúc, giờ phút này đều biến thành đồ nát thê lương.

Chương 910: Huyền Vũ tông! 2

Có thể thấy được, Huyền Vũ tông vốn là một tông môn lực mạnh hùng hồn, nhưng sau khi trải qua biến cố về yêu thú, toàn bộ Huyền Vũ tông đều tan vỡ.

Khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là bên trong Huyền Vũ tông rách nát này, lại tụ tập lượng lớn yêu thú!

Tình huống dị thường này khiến mọi người vui vẻ, cảm thấy chuyến đi này là đúng đắn.

Bây giờ toàn bộ yêu thú Vạn Thú Vực cơ bản đều tụ tập ở thành Lưỡng Giới bên kia, mọi người một đường đi tới, trừ lúc trước đuổi giết yêu thú từ thành Lưỡng Giới ra, trên đường ngay cả bóng dáng yêu thú cũng không thấy.

Bên Huyền Vũ tông lại tụ tập nhiều yêu thú như vậy, điều này không thể nghi ngờ chứng tỏ xác suất trùng sào ở chỗ này, yêu thú tụ tập ở đây đều là thủ hộ trùng sào.

“Số lượng rất nhiều a!” Ánh mắt Bàn Đại Hải nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt ngưng trọng.

Số lượng yêu thú bên này tuy rằng so ra kém thành Lưỡng Giới bên kia, nhưng cũng không phải đội ngũ mười mấy người có thể giải quyết được, hiện tại vấn đề là, tại sao không kinh động tới những yêu thú này, mục đích là tìm kiếm trùng sào.

Vị trí tổ trùng bình thường đều ở sâu trong lòng đất, thủ đoạn tầm thường khó có thể tìm thấy.

Cũng may mỗi một tòa trùng sào đều có cửa ra vào, cho nên

muốn tìm được trùng sào này, lối ra vào kia là một cái rất tốt để đi vào, nhưng muốn tại trong một mảng lớn trong phạm vi như thế tìm được cửa ra vào loại này, hiển nhiên chuyện gì cũng không phải dễ dàng.

“Chúng ta có mấy quỷ tu?” Bàn Đại Hải nhìn trái nhìn phải xung quanh, tại trong hoàn cảnh này tìm kiếm ra cửa vào, quỷ tu không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Hạ Thiển Thiển liếc nhìn, biểu cảm lúng túng: “Có hai người...”

Trên đường đi bị thất lạc một người, hiện tại chỉ còn lại duy nhất một dòng độc đinh.

Mấy người Vạn Thú Tông đều là người của Ngự Thú Lưu phái, hiển nhiên không có thủ đoạn của Quỷ tu, về phần những người khác do Hạ Thiển Thiển triệu tập, hai là Thể Tu, đại đa số đều là Binh tu, Bàn Đại Hải là Pháp tu...

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Độc Miêu Quỷ Tu, đây là một nữ tử vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, trên cổ có hoa văn kỳ lạ, nữ tu kiên trì nói: “Ta thử xem.”

Nói xong, lách mình hạ xuống phía dưới, rất nhanh không thấy bóng dáng.

“Ta cũng đi tìm.” Lục Diệp chủ động mở miệng.

Hạ Thiển Thiển kinh ngạc tột bậc: “Rốt cuộc muội là người của lưu phái nào?”

Chợt nhìn thấy Lục Diệp mang theo một con thú sủng, hẳn còn tưởng rằng hẳn là người của Ngự Thú Lưu phái, nhưng giết địch hoàn toàn là thủ đoạn của binh tu, lại thi triển thuật pháp, bây giờ hẳn chủ động xin đi giết giặc như vậy, không thể nghi ngờ là tinh thông thủ đoạn của quỷ tu.

“Ta có mang theo một ít Ẩn Nặc Phù!” Lục Diệp giải thích.

Hiệu quả đơn thuần của Ẩn Nặc Phù tự nhiên không bằng thủ đoạn ẩn nấp thân hình của quỷ tu, nhưng Lục Diệp muốn sử dụng cũng không phải là Ẩn Nặc Phù, mà là ẩn nấp Linh Văn, so với thủ đoạn của quỷ tu cũng không kém bao nhiêu.

“Cẩn thận đấy.” Bàn Đại Hải dặn dò một tiếng.

Lục Diệp gật đầu, thân hình rơi xuống một hướng khác.

Một lát sau, tại một nơi nào đó trong rừng rậm, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lại, không nhìn thấy bóng dáng đám người Bàn Đại Hải, vì để tránh bị yêu thú Huyền Vũ tông phát hiện, vị trí của bọn họ lúc này rất cao.

Ẩn nặc linh văn gia trì, Lục Diệp tiềm tàng bản thân, lúc này mới nhẹ nhàng chào hỏi một tiếng: “Y Y.”

Thân ảnh Y Y lướt ra từ trong cơ thể hổ phách, bỏ lại một câu “Giao cho ta”, rồi lách mình chui xuống lòng đất.

Phương vị Huyền Vũ tông cực lớn, nếu không đủ nhân thủ, rất khó ở chỗ này tìm được manh mối gì. Trong đội ngũ chỉ có một quỷ tu, trông cậy vào nàng ta tìm được lối vào trùng sào, không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào mới có thể tới được.

Cũng may Lục Diệp có Y Y.

Đặc tính linh thể đặc thù khiến Y Y có thể tự do xuyên qua trong lòng đất, đây là bất cứ Quỷ tu nào cũng không thể so sánh, chỉ cần không rời khỏi vị trí Hổ Phách quá xa đều không có gì đáng ngại, như vậy, tìm kiếm dễ dàng hơn nhiều.

Còn Lục Diệp... hẳn không cần làm gì cả, chỉ cần yên lặng chờ ở đây là được.

Nếu như đủ thuận lợi, Y Y thậm chí có thể trực tiếp phá hủy trùng sào, thực lực hiện tại của nàng cũng không tính là yếu.

Thời gian trôi qua từng chút một, cho đến nửa canh giờ sau, Lục Diệp mới nhận được truyền tin của Y Y, trùng sào đã tìm được, nằm sâu trong lòng đất trăm trượng, khó trách Vạn Thú Vực tu sĩ từng tới Huyền Vũ Tông điều tra, kết quả không phát hiện được gì.

Độ sâu này tu sĩ Vân Hà cảnh căn bản không thể điều tra.

Sau khi tìm được trùng sào, Y Y đang thử xem có thể hủy diệt trùng sào này hay không.

Bất quá rất nhanh, nàng lại truyền tin tức tới, báo cho Lục Diệp biết trong hang ổ trùng có không ít Yêu thú trông coi, bằng thực lực của nàng không cách nào trong nháy mắt phá hủy toàn bộ một cái hang trùng to như vậy.

Thời điểm Lục Diệp ở chiến trường Linh Khê cũng từng xâm nhập vào bên trong trùng sào, biết được bên trong trùng sào đại khái là cái dạng gì, lúc này truyền tin trở về, bảo nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Y Y tỏ vẻ đã hiểu, lại bắt đầu từ trùng sào, lần theo thông đạo bên trong, tìm kiếm lối ra.

So với việc tìm kiếm cửa vào trong một cái Huyền Vũ tông lớn như vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Lại qua khoảng nửa canh giờ, Y Y đưa tin tới, cửa ra vào đã tìm được, ngay tại một cái giếng cạnh phía sau núi Huyền Vũ tông.

Chờ Y Y thuận lợi trở về, lúc này Lục Diệp mới phóng lên trời, đi tới hội hợp với đám người Hạ Thiển Thiển.

Thấy Lục Diệp trở về, một đám người đều vội vàng nhìn sang.

“Tìm được rồi!” Lục Diệp gật đầu.

Tất cả mọi người thở ra một hơi!

Thông báo cho mọi người biết vị trí lối vào hang trùng, Hạ Thiển Thiển cau mày nói: “Yêu thú ở đây phải giải quyết thế nào? Nếu chỉ cắt bỏ từng chút một, quá lãng phí thời gian. Nhưng nếu không cắt bỏ, một khi chúng ta xông vào ắt sẽ bị kẹt lại.”

Chương 911: Tình huống không đúng lắm!

“Cửa vào đã là một cái giếng cạn, chờ sau khi chúng ta đi vào thì có thể đánh sập nó, ngăn chặn lối ra.” Có người đề nghị.

“Quá nguy hiểm, nếu không cẩn thận, chúng ta sẽ bị chôn ở bên trong.” Cũng có người lo lắng.

“Hay là dụ bọn chúng đi cùng?”

“Cũng là một biện pháp, bất quá những Yêu thú này nếu là thú hộ trùng sào, chỉ sợ rất khó dẫn dắt chúng rời đi, cho dù có thể dẫn đi một phần, cũng không thể dẫn toàn bộ.”

“Dù sao cũng phải thử một chút.”

“Ai đến?”

Một đám người người nhìn ta, ta nhìn người, không ai nói chuyện, không phải là nói phụ trách dẫn đi Yêu thú chuyện này hung hiểm bao nhiêu, nơi đây Yêu thú tuy nhiều, nhưng nhiều không quá Lưỡng Giới thành bên kia, mọi người đều là từ thành Lưỡng Giới giết ra, tự nhiên sẽ không e ngại yêu thú nơi này truy kích.

Chỉ là nếu như phụ trách dẫn dắt yêu thú đi, sẽ không có biện pháp tham dự việc phá hủy trùng sào tiếp theo.

Đối với tu sĩ Cửu Châu mà nói, đây chính là cơ hội kiếm chiến công rất tốt, nếu thật sự có thể phá hủy trùng sào ở chỗ này, tiếp theo giải quyết toàn bộ nguy cơ của Vạn Thú Vực, nhất định có một lượng lớn công đức vào tay.

Một lát sau, một đám người đều nhìn về phía Lục Diệp, ý tứ kia đã rất rõ ràng.

Đương nhiên Lục Diệp biết bọn họ đang suy nghĩ gì, nhìn về phía Đại trưởng lão: “Đại trưởng lão, các người phụ trách tận lực dẫn yêu thú đi!”

Đại trưởng lão nói: “Nhưng mà, lão phu phải đi theo Thiếu chủ.”

Bên phía Vạn Thú Tông chỉ còn lại sáu người, ngoại trừ Đại trưởng lão thì còn lại năm người. Chuyện dẫn dụ yêu thú đi càng nhiều người càng tốt, nhưng năm người không khác gì sáu người.

Hơn nữa Đại trưởng lão là Vân Hà tăng chín, nếu như có thể đi theo Lục Diệp, cũng có thể cung cấp cho hắn một sự che chở ở một mức độ nhất định.

Lục Diệp lập tức tỏ thái độ: “Không thành vấn đề.”

Bà lão nói: “Thiếu chủ cẩn thận.”

Nói xong, liền dẫn mấy tu sĩ Vạn Thú Tông hướng phía dưới lao đi, rất nhanh, phía dưới truyền đến ba đợt linh lực kịch liệt, còn có tiếng oanh tạc. Mọi người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy mấy tu sĩ Vạn Thú Tông thân hóa thành lưu quang, xẹt qua trên không đi chỉ Huyền Vũ Tông, không ngừng xuất thủ.

Rất nhanh, sau lưng mấy người này có một đoàn Yêu thú rậm rạp chằng chịt đi theo, mấy người này còn không vội vã bỏ chạy, mà là đi vòng vài vòng ở phía trên Huyền Vũ tông, lúc này mới dẫn bày thú bỏ chạy về hướng phương xa.

Yêu thú tụ tập ở bên Huyền Vũ tông, nháy mắt đã mất đi một nửa.

Tình huống không coi là lạc quan, nhưng cũng nằm trong dự

đoán.

Lúc này lại chia quân đã không quá hiện thực, trong trùng sào còn có không ít Yêu thú, nếu lại chia quân dẫn đi Yêu thú trên mặt đất, vậy người tiến vào trùng sào chỉ còn lại có mấy người, cũng khó làm được gì.

“Diệp đạo hữu, người dẫn đường!” Chu Hải nói.

Lục Diệp không nói một lời, hóa thành lưu quang lao xuống phía dưới, mọi người cũng theo sát phía sau.

Linh lực dao động rất nhanh đưa tới sự chú ý của yêu thú, rất nhiều yêu thú loài chim chủ động tiến lên nghênh đón, mọi người theo sát sau lưng Lục Diệp đồng loạt ra tay, thuật pháp ngự khí bao lấy khí tức tử vong, đánh vào trong bầy thú, mạnh mẽ oanh ra một thông đạo.

Rơi thẳng xuống, một cái giếng khô thu vào tầm mắt, thân hình Lục Diệp là người thứ nhất lọt vào, ngay sau đó là Đại trưởng lão vẫn luôn bảo vệ ở bên cạnh hắn, sau đó là Thẩm Tiểu Miêu và Lan Tử Y, sau đó mới đến Hạ Thiển Thiển và các trợ thủ mà nàng triệu tập tới, hai vị thể tu ở phía sau cùng.

Trong lúc rơi xuống, hai tên tu sĩ ở phía sau điện không ngừng ra tay oanh kích vách giếng bốn phía. Khi thân hình mọi người rơi xuống, theo sát là một tảng đá lớn rơi xuống.

Giếng khô không tính quá sâu, chỉ có không đến mười trượng, trong nháy mắt Lục Diệp rơi xuống đáy giếng, hồ phách liền từ trên đầu vai hắn nhảy xuống, lướt qua một bên, Lục Diệp vội vàng đuổi theo.

Lúc trước Y Y đã dò xét thông đạo đi thông xuống dưới đất, có nàng âm thầm chỉ dẫn, Hồ Phách sẽ không lạc phương hướng.

Phía sau tiếng vang ầm ầm không dứt bên tai, vách giếng bị

triệt để đánh sập, mọi người tiến vào cửa đã bị phong kín, không cần lo lắng sẽ có truy binh đuổi giết tới.

Nhưng mà động tác của mọi người dường như đã kinh động đến đám yêu thú dưới lòng đất, không ngừng có tiếng gào thét của yêu thú truyền ra, cùng thú gầm trên mặt đất, cộng hưởng với nhau.

Thông đạo dưới lòng đất không chỉ có duy nhất một lối đi, mà là đường cong khúc khuỷu, thỉnh thoảng lại rẽ ngang. Nếu không có Y Y âm thầm chỉ dẫn, dù cho mọi người có đi vào nơi này, muốn tìm được hang trùng thì cũng phải tốn không ít công sức.

Thỉnh thoảng lại có yêu thú từ trong ngã rẽ xông ra, hai tròng mắt đỏ tươi trong bóng tối càng dễ làm người khác chú ý hơn.

Lục Diệp có Đại trưởng lão thủ hộ ở bên cạnh, dựa vào tu vi cửu tầng Vân Hà của hắn, không có yêu thú nào có thể tới gần Lục Diệp trong vòng ba trượng, phạm là kẻ dám ngoi đầu lên đều bị Đại trưởng lão một quyền giết chết.

Thành thật mà nói, bên người có một người trung thành bảo vệ là Vân Hà tăng chín, quả thật là vô cùng an toàn.

Một đường xâm nhập, thuận lợi đến cực điểm.

Vân Hà tăng chín trong đội ngũ không chỉ có một mình Đại trưởng lão, còn có ba người Hạ Thiển Thiển, Bàng Đại Hải cùng Chu Hải, nhất là kiếm tu Chu Hải, một tay ngự kiếm chi thuật cực kỳ giỏi, thường thường chỉ là kiếm quang lóe lên, liền có yêu thú đền tội, dựa vào nhãn lực cùng tu vi của Lục Diệp, đúng là nhìn không rõ hắn ra tay như thế nào.

Dù sao tu vi chênh lệch quá lớn, đặc biệt là kiếm tu vốn lấy thuật sát phạt nổi danh trên đời.

Chương 912: Tình huống không đúng lắm! 2

Vào thẳng trong lòng đất trăm trượng, phía trước rộng mở thông thoáng, một khoang mật thất thật lớn in vào tầm mắt mọi người.

Đã đến trùng sào!

Trùng Sào ở trong chiến trường Linh Khê có hình dạng tương tự, nơi này hẳn là một động đá vôi dưới mặt đất, giờ phút này đã bị một tầng nhục bích hoàn toàn bao phủ, trên nhục bích kia có nhiều túi thịt nhô lên cao, nhục nang thỉnh thoảng nhúc nhích, giống như có vật sống nào đó ẩn núp ở bên trong, có thể phá túi mà ra bất cứ lúc nào.

Mọi người dẫm lên vách thịt, giống như đang ở dạ dày của một sinh vật sống, trong không khí tràn đầy mùi gay mũi.

Trong bóng tối, một đôi mắt đỏ tươi mở ra, lít nha lít nhít, phẳng phất giống đom đóm.

Trong trùng sào này có lượng lớn yêu thú hội tụ bảo hộ.

Trong lúc giằng co, tiếng thú rống gào bỗng nhiên vang lên, nương theo tiếng thú rống, đám yêu thú thủ hộ tại chỗ này bắt đầu tấn công đám khách không mời mà đến của Lục Diệp.

Kiểm quang phô thiên cái địa chiếu sáng toàn bộ tổ trùng, còn có quang mang cuồng bạo thuật pháp cùng ngự khí.

Tuy là lần đầu tiên hợp tác, nhưng tu sĩ Vân Hà cảnh án ý lại không phải Linh Khê cảnh có thể so sánh, hai vị thể tu trước tiên

dắt tay nhau che ở trước người mọi người, khí huyết sôi trào cuộn cuộn, mỗi người triển ra một tấm linh khí đại thuẩn, chống lại yêu thú điên cuồng tấn công.

Binh tu ở phía trước, pháp tu ở vị trí phía sau, chỉ một thoáng, ác chiến không ngớt.

Từng con yêu thú lao tới bị chém giết, mùi máu tươi bắt đầu tràn ngập, đám yêu thú điên cuồng tiến công khiến cho hào quang trên những tấm linh khí đại thuẩn của hai thể tu đều sáng rực lên, phòng tuyến bị một lần nữa đột phá.

Chống đỡ qua giai đoạn đầu gian nan nhất, theo số lượng yêu thú giảm bớt, áp lực mà mọi người gặp phải từ từ nhỏ đi, thẳng đến khi triệt để ổn định trận hình.

Trong đội ngũ thỉnh thoảng có người bị thương, nhưng tổng thể mà nói, đều không có nỗi lo tới tính mạng.

Hy vọng ở ngay trước mắt, mọi người càng thêm ra sức giết địch.

Sau nửa canh giờ, toàn bộ Yêu thú bên trong trùng sào đã bị chém giết sạch sẽ. Chỗ mọi người đang đứng, bốn phương tám hướng đều là thi thể Yêu thú chồng chất thành núi.

“Tình huống không đúng!” Hạ Thiển Thiển bỗng nhiên mở miệng.

“Ta cũng cảm giác có chút không đúng!” Bàn Đại Hải thở hổn hển, trong khi nói chuyện còn ném vào trong miệng một viên Nguyên Linh Đan.

Chu Hải mặc dù không nói một lời, nhưng kiếm quang lơ lửng ở bên người chưa từng bị mai một lại hiển lộ ra cảnh giác bất cứ lúc nào.

Ngay cả Đại trưởng lão cũng một mực canh giữ bên cạnh Lục Diệp, một tắc cũng không rời, sắc mặt căng thẳng.

Mấy Vân Hà cảnh giới chín tầng đều nhận ra dị thường.

Tất cả đều quá thuận lợi.

Từ khi mọi người tiến sâu vào lòng đất giết thẳng vào trong tổ trùng này mãi cho tới khi đuổi tận giết tuyệt toàn bộ yêu thú nơi đây, trong lúc đó tuy có chút khó khăn trắc trở nhưng tổng thể mà nói thì vẫn quá thuận lợi.

Thoải mái thông dong quá độ ngược lại khiến cho mọi người có cảm giác bất an, dường như có chuyện gì bọn họ không nhận thấy được.

“Đường lui đã bị đứt!” Lục Diệp mở miệng.

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, mọi người tiến vào cửa đã không còn, bị chỗ nào cũng có nhục bích kia triệt để bao phủ.

Không ai phát hiện ra đường lui đã bị cắt lúc nào, vừa rồi tất cả mọi người đang ra sức giết địch, căn bản không chú ý tới lối vào sau lưng.

Lúc này, có thể nói trùng sào đã bị phong bế hoàn toàn.

Bên cạnh Chu Hải loé lên kiếm quang, một đạo phi kiếm chém tới vị trí cửa vào, nhưng mà đạo kiếm quang sắc bén này lại chỉ phá vỡ tầng ngoài của vách thịt, chém ra một đạo lỗ hồng, không thể hoàn toàn chém ra. Đợi kiếm quang thu lại, vách thịt kia nhanh chóng nhúc nhích, trong nháy mắt liền khôi phục như lúc ban đầu.

Mọi người thấy thế đều lộ vẻ nghiêm trọng, trùng sào này không quá giống với toàn bộ trùng sào lúc trước bọn họ đã gặp qua.

Lần này Vạn Thú Vực gặp phải Trùng tộc, cũng là trước kia bọn họ chưa từng thấy qua.

Nếu như nhục bích trùng sào này có lực khôi phục cùng lực phòng hộ cường đại như vậy, như thế nào mới có thể hủy diệt nó?

“Ta còn có một nghi vấn.” Bàn Đại Hải cất bước đi đến một vị trí, dùng chân giẫm lên một khối nhục nang dưới chân, “Nếu Trùng tộc trong trùng triều thế giới này là loại vật nho nhỏ như Thiên trùng, vậy trong nhục nang là cái gì?”

Ở bên trong trùng sào khác, trong nhục nang ấp nở đều là loại Trùng tộc hình thể rất lớn kia, trùng sào của thế giới này ấp trứng Trùng tộc hiển nhiên không cần đến nhục thân lớn như vậy.

Mà vừa rồi bắt đầu, những nhục nang này một mực ngo nguậy, phảng phất có vật gì đó muốn từ bên trong phá túi chui ra.

Chu Hải rút kiếm, cất bước đi tới chỗ trung tâm trùng sào: “Mặc kệ đó là cái gì, trước hủy đi hạch tâm trùng sào này!”

Mỗi một con trùng sào đều có hạch tâm của mình, vị trí hạch tâm là một cái túi thịt khổng lồ, nơi đó có trùng sào hấp thu các loại năng lượng ngưng tụ thành sinh cơ hạch, hủy diệt hạch tâm này, trùng sào sẽ mất đi năng lực ấp trứng trùng tộc.

Hiển nhiên tòa trùng sào này cũng có hạch tâm, chẳng qua vừa rồi mọi người một mực bị Yêu thú ngăn cản, không thể tới gần.

Chu Hải cất bước đi tới trước túi thịt đứng sừng sững ở trung tâm kia, cũng chỉ vào trường kiếm của mình một vòng, thân kiếm lập tức sáng lên tia sáng chói mắt.

Linh lực quanh người hắn phun trào, trường kiếm trong tay hóa thành kiếm quang kinh thiên, một kiếm chém xuống trung tâm.

Một kiếm dốc hết toàn lực của hãn không thể thuận lợi chém xuống, bởi vì ngay khi trường kiếm sắp chém xuống, một thú thảo bỗng nhiên thò ra từ trong túi thịt hạch tâm, một tay bắt được kiếm của Chu Hải, thú thảo kia cứng rắn hơn sắt thép, trường kiếm chém ở phía trên lại truyền ra tiếng vang leng keng, ánh lửa văng khắp nơi, có thể thấy được trình độ kiên cố của nó.

Chu Hải nheo mắt lại.

Mọi người đang xem một màn cũng bị biến cố này làm cho kinh hãi không nhẹ, không ai ngờ tới, bên trong trung tâm túi thịt này lại có vật sống.

Chương 913: Ngưu Mãnh!

Trong túi thịt, hai đạo ánh sáng màu đỏ tươi nở rộ, rõ ràng là hai con mắt của người, bất quá cũng giống những yêu thú phát điên kia, hai con mắt này đều hiện ra màu sắc không bình thường, không chứa chút tình cảm nào, trong mắt tràn đầy điên cuồng cùng thô bạo.

Chu Hải gần trong gang tấc, lông tơ toàn thân dựng đứng, nguy cơ cực lớn dâng lên trong lòng, không cần suy nghĩ, thời điểm rút kiếm, thân hình nhanh chóng rút lui.

Nhưng cuối cùng vẫn là chậm một bước, một bàn chân to như gót sắt bỗng nhiên từ trong túi da đập ra, đập vào bụng Chu Hải, tốc độ nhanh như lôi như điện, lực lượng cuồng bạo trực tiếp đập nát kiếm quang hộ thân của Chu Hải.

Vị kiếm tu cảnh giới Vân Hà cửu giai này bay ngược trở lại như một bao tải rách, đập vào đám người, khiến cho đám người ngã ngựa đổ.

Tất cả mọi người bị biến cố này làm cho trợn mắt há hốc mồm.

Rầm một tiếng, túi thịt bị phá vỡ hoàn toàn. Hai bàn tay to như thiết trảo khê dùng lực bám vào vách thịt, thân ảnh cao lớn từ đó bước ra, trên người phủ đầy chất lỏng sền sệt, chảy xuống mặt đất.

Người này thân như thiết tháp, trên đỉnh đầu mọc lên hai cái sừng trâu, hai tay như trảo, hai chân giống như móng, mơ hồ còn có một cái đuôi ngắn lay động ở sau lưng.

Chợt nhìn bộ dáng người này, chỉ sợ sẽ cho là hấn ta là yêu tu.

Những yêu tu này tạo cho người khác cảm giác khác hẳn với yêu tu bình thường.

Đại trưởng lão đứng bên cạnh Lục Diệp đột nhiên mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên kinh hô: “Ngưu Mãnh?”

“Cái gì?” Lục Diệp nhú mày.

“Đây là tông chủ Huyền Vũ tông, Ngưu Mãnh!” Đại trưởng lão giải thích.

Tình huống trở nên vô cùng quỷ dị, mục đích mọi người tới đây là hủy diệt trùng sào, hiện tại đã tìm được trùng sào, nhưng ai cũng không biết tại sao vị Tông chủ Huyền Vũ Tông này lại từ trong túi thịt hạch tâm đi ra, hơn nữa còn biến thành bộ dáng này.

Điều khiến đám tu sĩ Cửu Châu như Bàn Đại Hải cảm thấy khó hiểu là cái túi thịt hạch tâm kia đã bị phá hủy, theo lý mà nói thì toàn bộ trùng sào sẽ nhanh chóng héo rũ. Nhưng trên thực tế, tổ côn trùng không có thay đổi gì khi bị lực lượng của túi thịt hạch tâm phá hoại.

Càng làm cho mọi người kinh hãi chính là, Ngưu Mãnh này nhìn qua liền không dễ chọc, sinh cơ trên người dồi dào có chút kỳ cục, đó tuyệt đối không phải sinh cơ mà một tu sĩ Vân Hà cảnh nên có.

“Cẩn thận, rất mạnh.” Chu Hải ôm bụng, quay đầu phun ra một búng máu, sức mạnh và tốc độ một cước vừa rồi khiến gã giật mình không thôi, nếu không phải gã sớm phát hiện ra, chỉ sợ đã bị một cước này đá chết rồi.

“Hấn bị Trùng tộc ký sinh khống chế rồi!” Hạ Thiển Thiển trầm giọng nói.

Đây mới là thứ khiến mọi người cảm thấy kinh khủng nhất.

Yêu thú phát bệnh điên, dấu hiệu rõ ràng nhất chính là hai con người trở nên đỏ tươi, mà ngọn nguồn của bệnh điên này là đến từ việc bị ký sinh Trùng tộc khổng chế.

Chưa bao giờ nghe nói loại Trùng tộc có thể ký sinh khổng chế yêu thú này còn có thể ký sinh khổng chế tu sĩ.

Bởi vì từ trước đến nay, trong Vạn Thú Vực chưa xuất hiện tiền lệ các tu sĩ bị ký sinh khổng chế, tất cả mọi người đều cho rằng chỉ có yêu thú mới phát điên.

Nhưng triệu chứng lúc này của Ngưu Mạnh, rõ ràng phù hợp với dấu hiệu ký sinh khổng chế.

Điều này khiến cho mỗi tu sĩ tới đây đều sinh ra một loại cảm giác nguy cơ, nếu như Trùng tộc nơi này thật sự ngay cả tu sĩ cũng có thể ký sinh khổng chế, vậy đám người mình có thể ở dưới tình huống không biết tình huống nào đã trúng chiêu hay không?

Trong lúc nhất thời, người người cảm thấy bất an.

Bị Trùng tộc hoàn toàn khổng chế trước đó là không có chút dấu hiệu nào, điểm này từ phản ứng của các Yêu thú cũng có thể nhìn ra được, Trùng tộc ký sinh ở trong cơ thể có thể biểu hiện ra khí tức hoàn toàn giống với kí chủ, cho dù là các tu sĩ điều tra, cũng không phát hiện bất luận manh mối gì, cho nên nếu như Trùng tộc có thể khổng chế cả tu sĩ, bọn hắn vô cùng có khả năng trong cơ thể đã có Trùng tộc ký sinh, chỉ là Trùng tộc còn chưa trưởng thành được đến trình độ có thể khổng chế kí chủ.

“Đừng tự loạn đầu trận tuyến, chúng ta không bị Trùng tộc ăn mòn!” Lục Diệp trầm giọng mở miệng, những người khác có lẽ khó có thể khẳng định điểm này, nhưng Lục Diệp có thiên phú thụ bên người, ngay cả đan dược độc dược cũng có thể bị thiêu hủy, nếu

thật sự có côn trùng ký sinh, Thiên Phú thụ nhất định sẽ có phản ứng.

Nhưng trên thực tế, từ khi tiến vào Vạn Thú Vực đến nay, Thiên Phú Thụ cũng không có biểu hiện đặc biệt dị thường.

“Làm sao người biết?”

Lục Diệp không nói gì, hẳn không có cách nào giải thích rõ ràng về việc này.

Ngay khi mọi người nói chuyện, tiếng rầm rầm bỗng nhiên truyền ra từ bốn phương tám hướng, tất cả mọi người đều sởn tóc gáy. Chỉ thấy từng cái nhục nang trong trùng sào đều bị phá vỡ, từng bóng người dính đầy chất lỏng sền sệt từ trong những túi da kia xông ra.

Mỗi một con đều có hai tròng mắt đỏ tươi, có chút đặc thù Yêu tu, có con hoàn toàn là bộ dáng tu sĩ, chỉ một thoáng, trong hang trùng đã có hơn hai mươi đạo thân ảnh.

Mọi người tê cả da đầu.

Vốn tưởng rằng thuận lợi tìm được trùng sào, có thể hủy diệt trùng sào này, nhưng đến lúc này mọi người mới phát hiện, nguy cơ lớn nhất rõ ràng ở ngay bên trong trùng sào.

“Tất cả đều là người của Huyền Vũ tông.” Đại trưởng lão trầm giọng nói. Lão vốn là tu sĩ Vạn Thú Vực, thân là Đại trưởng lão của Vạn Thú Tông nên đương nhiên là hiểu rõ về Huyền Vũ tông.

Chương 914: Ngưu Mãnh! 2

Mặc kệ đám tu sĩ Huyền Vũ tông vì sao lại bị Trùng tộc ký sinh khống chế, chỉ từ các loại manh mối nắm giữ trước mắt mà nói, Trùng tộc khống chế ký sinh tu sĩ cũng không đơn giản như trong tưởng tượng, rất có thể cần một chút điều kiện hà khắc, ví dụ như nhất định phải nhốt tu sĩ vào trong trùng sào, nếu không Vạn Thú Vực đã sớm không giữ được.

Cũng giống như những yêu thú bị khống chế kia, tu sĩ Huyền Vũ tông mỗi người đều có khí tức thô bạo, tràn ngập ý điên cuồng.

Lúc này hang trùng đã hoàn toàn phong tỏa, trừ phi giết sạch toàn bộ đám người Huyền Vũ tông, nếu không mọi người căn bản không có đường sống.

Căn bản không kịp thương nghị gì, những tu sĩ Huyền Vũ Tông kia đã không nói một lời hướng mọi người khởi xướng tiến công.

Đại chiến lập tức bộc phát.

Khí huyết cuộn cuộn, linh lực khuấy động, tu sĩ Cửu châu ôm chặt lấy nhau, lưng dựa vào một mặt nhục bích, ngăn cản công kích từ ba phương khác đến.

Hai vị thể tu ngăn ở phía trước đám người, hào quang linh khí đại thuấn trên tay không ngừng bùng lên, tiếng vang leng keng không dứt bên tai.

Điều khiến mọi người kinh ngạc chính là, nhân số Huyền Vũ tông tuy rằng so với phe mình nhiều hơn gần gấp đôi, nhưng sau khi bị Trùng tộc ký sinh khống chế, tựa hồ không có quá nhiều tư duy cùng lý trí, làm việc theo bản năng, khó mà phát huy ra thủ

đoạn cùng thực lực bản thân của bọn họ.

Bọn họ đều giống như mãnh thú nhào tới, điều khiển linh lực quyền cước đâm đá, hoặc cắn xé.

Phát hiện này khiến trong lòng các tu sĩ Cửu Châu hơi yên tâm.

Về mặt nhân số, Huyền Vũ tông chiếm ưu thế tuyệt đối, xét về tu vi thì Huyền Vũ tông cũng chiếm ưu thế. Nếu những người Huyền Vũ tông này còn có thể phát huy ra thủ đoạn và thực lực như cũ thì trận chiến này căn bản không có cách nào đánh.

Âm thanh bang bang bang không dứt bên tai, ánh sáng đủ mọi màu sắc không ngừng bộc phát bên trong trùng sào hôn mê này, dựa vào trận thế và thủ đoạn đa dạng, tu sĩ Cửu Châu mặc dù ở vào hoàn cảnh số lượng và tu vi tuyệt đối yếu thế, nhưng vẫn như cũ ổn định phòng tuyến.

Thỉnh thoảng có máu tươi vẩy ra, nhưng những tu sĩ Huyền Vũ tông này giống như không cảm giác được đau đớn, dù là thiếu cánh tay gãy chân, hoặc là eo bị chém đứt, cũng không thêm để ý chút nào, vẫn hung hãn không sợ chết điên cuồng tấn công tu sĩ Cửu Châu.

Nếu như thế cục một mực có thể tiếp tục như vậy, thì đám người này hợp lực đuổi tận giết tuyệt đám người Huyền Vũ tông, chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng mà làm cho người ta để ý chính là, Ngưu Mãnh kia một cước đá văng Chu Hải về sau liền một mực đứng ở nơi đó không nhúc nhích, dù cho tu sĩ Huyền Vũ tông khác bắt đầu vây công xâm phạm địch, gã cũng không muốn nhúng tay giúp đỡ.

Nhưng sinh cơ không bình thường trên người vẫn có tháp đèn tối đen, khiến người ta không dám có bất cứ hành động gì bỏ qua.

Một đạo kiếm quang chói mắt xẹt qua, một cái đầu bay lên

cao, một vị tu sĩ Huyền Vũ tông cụt tay chân như cũ điên cuồng tấn công không ngừng, cuối cùng ngừng lại, ngã xuống đất, không còn động tĩnh.

“Muốn chém đầu!” Chu Hải quát khẽ.

Những tu sĩ Huyền Vũ tông này bị ký sinh của Trùng tộc khống chế, mặc dù không biết rốt cuộc bọn họ là sống hay chết, nhưng bọn họ đã không còn cảm giác đau đớn nữa, bất kể thương thế thế nào cũng khó có thể ngăn cản hành động của bọn họ, chỉ có chém đầu, mới có thể triệt để giết chết bọn họ.

Nghe lời ấy, mọi người nhao nhao hướng đầu tu sĩ Huyền Vũ tông kêu gọi, một lát sau, lại một tu sĩ Huyền Vũ tông đầu bị đập nổ, nhào tới trên mặt đất.

Ngay lúc mọi người đồng tâm hợp lực, Ngưu Mãnh vẫn một mực đứng tại chỗ không nhúc nhích bỗng nhiên bắt đầu cử động.

Thân thể như thiết tháp bộc phát ra tốc độ khó có thể tưởng tượng, chỉ trong nháy mắt đã đánh giết đến trước mặt mọi người, tu sĩ Huyền Vũ tông chắn đường phía trước đều bị hấn mạnh mẽ đánh văng ra.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tên Thể Tu dẫn đầu đám người trực tiếp bị đánh bay, thân ở giữa không trung phun ra một ngụm máu, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, Linh Khí Đại Thuần trong tay ảm đạm, hiện đầy vết rạn.

Theo thể tu bị đánh bay, phòng tuyến chặt chẽ lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Mà đứng trước lỗ hổng kia chính là Ngưu Mãnh hung hãn đánh tới, hơi nâng một cái chân sắt, thể tu vừa rồi chính là bị một cước của gã đạp ra ngoài.

Giờ phút này hẳn thu hồi gót sắt đạp ra ngoài, lại tung ra một cước.

Đang đối mặt một cước này là một binh tu Vân Hà tăng sáu, hẳn vốn được thể tu kia bảo hộ ở sau lưng giết địch, sau khi thể tu bị đánh bay, liền biến thành mũi nhọn của hắn.

Ngay cả thể tu cũng không chịu nổi một cước như vậy, một binh tu làm sao chống đỡ nổi.

Mắt thấy một cước đá xuống, binh tu muốn tránh, lại căn bản trốn không thoát, ở bên Chu Hải một kiếm chém xuống, chính giữa móng sắt, máu tươi vẩy ra, một kiếm sắc bén này phá vỡ da thịt Ngưu Mãnh, chém vào xương chân hắn, lại phát ra thanh âm kim thiết tương giao.

Một thân hình máu nổ tung, bắn vào các tu sĩ gần đó.

Vị trí vốn là chỗ của binh tu, đã không có một bóng người.

Một binh tu cảnh giới thứ sáu bị Ngưu Mãnh một cước đạp nổ!

Tất cả mọi người đều tê dại da đầu, trực quan cảm nhận được một cước uy năng khủng bố này.

Thế nhưng vẫn chưa xong, Ngưu Mãnh hoàn toàn không để ý tới lợi kiếm của Chu Hải, mặc cho trường kiếm của vị kiếm tu này đâm ra từng lỗ máu trên người gã, đưa tay bắt lấy đầu một binh tu khác, vượt thú bóp một cái, đầu binh tu kia lập tức nổ tung như trái dưa hấu bị bể!

Liên tục giết hai người, Ngưu Mãnh lúc này mới vung tay lên, đem Chu Hải làm mục tiêu.

Nguyên bản trận hình vốn chặt chẽ, sau khi Ngưu Mãnh xuất thủ, trong nháy mắt bị phá thành mảnh nhỏ.

Con mắt Thẩm Tiểu Miêu tròn tròn, máu toàn thân trở nên lạnh buốt, bởi vì con người đỏ tươi của Ngưu Mãnh nhìn chăm chăm vào nàng, giờ một chân lên đạp về phía nàng.

Nếu một giấc này bị đạp trúng, bằng tu vi Thẩm Tiểu Miêu Vân Hà tầng năm, tất nhiên không có khả năng còn sống sót.

Chương 915: Địch ta thông sát!

Nguy cơ sống còn, Thẩm Tiểu Miêu bộc phát ra toàn bộ sức mạnh của bản thân, linh khí sắc sỡ run lên, tầng tầng lớp lớp, hóa thành một mặt phòng hộ chắn trước người.

Móng sắt đập vào phía trên dải băng màu hình thành phòng hộ, ánh sáng của linh khí trong nháy mắt ảm đạm, mặc dù Thẩm Tiểu Miêu liều mạng rút ra linh lực nhưng vẫn không ngăn cản được chút nào, chỉ có thể nhìn cái chết tới gần.

Một bóng người mập mập bỗng nhiên từ bên cạnh đánh tới, trực tiếp đánh vỡ năng ta ra, rõ ràng là Bàn Đại Hải.

Thẩm Tiểu Miêu ngã bay ra ngoài, tuyệt vọng trong mắt nàng biến thành ngạc nhiên, nàng không ngờ người cứu nàng lại là một pháp tu.

Trên thực tế chỉ có Bàn Đại Hải cùng một pháp tu khác mới có cơ hội cứu nàng, bởi vì bọn họ gần Thẩm Tiểu Miêu nhất.

Nhưng mà pháp tu không lấy thân thể cường hãn nổi danh, dù cho biến khổng lồ là Vân Hà chín tầng cảnh, ăn một cước đập thẳng, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều.

Một tiếng ầm vang lên, lúc linh lực khuấy động, thân thể mập mập của Bàn Đại Hải bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, trên mặt hiện ra một vòng ửng hồng bất thường, toàn thân thịt mỡ đều run rẩy dữ dội.

Nhưng mà một màn khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc xuất hiện, biến khổng lồ bị một cước này cũng không bị đập bay ra ngoài, y nguyên mà đứng yên tại chỗ.

Ngược lại khí tức sau lưng hắn bộc phát ra, trùng kích mọi người đến thất điên bát đảo.

Móng sắt mãnh liệt tựa như giẫm vào bên trong đầm lầy, hăm sâu trong bụng Bàn Đại Hải, theo tiếng gầm của hắn, cái bụng lớn bật lên, Ngưu Mãnh như cột điện vậy mà trực tiếp bị đẩy bay ra ngoài.

Giờ này khắc này, Bàn Đại Hải nào còn có chút bộ dáng pháp tu, khí huyết quanh thân sôi trào, huyết sắc khí lãng đem toàn thân hắn bao bọc, khí huyết tràn đầy quả thực không thể tưởng tượng nổi.

“Ta cuốn lấy hắn, các người tranh thủ thời gian giết!” Bàn Đại Hải bỏ lại một câu, hai chân đạp trên mặt đất, thân thể bay lên, hướng Ngưu Mãnh mà tới, thân ảnh mập mập cho người ta một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Trong chớp mắt, bên kia hai đạo thân ảnh liền chiến thành một đoàn, không ngừng phát ra tiếng vang va chạm, mà theo một tiếng Bàn Đại Hải kêu to quá dị, hắn lại bay trở về, rơi trên mặt đất.

Vội vàng bò dậy, đầu đến nhe răng trợn mắt, hét lớn: “Không được, gia hỏa này quá mạnh, một mình ta cũng không chống nổi, Chu Hải huynh đến giúp ta!”

Sau khi nói xong, lại phóng về hướng Ngưu Mãnh.

Chu Hải biết rõ nếu không phải Bàn Đại Hải thực sự chống đỡ không nổi, tuyệt sẽ không hô giúp đỡ, không dám chậm trễ, thân hợp kiếm quang, đột phá vòng vây liền hướng Ngưu Mãnh đánh tới.

Hai vị Vân Hà cửu giai liên thủ, lúc này mới miễn cưỡng quán lấy Ngưu Mãnh.

Ngưu Mãnh mạnh nhất Huyền Vũ tông bị dây dưa, đám người Lục Diệp cũng vội vàng giết địch, nhưng mà giờ phút này mọi người trận hình đã loạn, hơn nữa phía trên vừa mới chiến tử hai binh tu, giờ phút này thế cục của mọi người có thể nói là cực kỳ không ổn, hầu như tất cả mọi người đều đang tự mình chiến đấu, hơn nữa đều đang lấy một địch nhiều.

Đối thủ bên phía Lục Diệp tuy chỉ có ba tu sĩ Huyền Vũ tông, nhưng từ ba người bọn họ bộc phát ra linh lực dao động, tu vi của ba người này cũng không thấp hơn Vân Hà tầng năm, một người trong đó thậm chí là Vân Hà tầng thứ bảy, cũng may bây giờ bọn họ đã mất đi thủ đoạn mà tu sĩ nên có, chỉ dựa vào bản năng mà làm việc, nếu không Lục Diệp căn bản không có cách nào đánh.

Dù vậy, Lục Diệp cũng bị truy đuổi chặt vật chạy trốn, sau khi mất đi thủ đoạn mà tu sĩ nên có, tốc độ của những tu sĩ Huyền Vũ tông này cùng bộc phát đều tăng trưởng cực kỳ rõ rệt, bọn hắn giống như một con mãnh thú phát cuồng muốn xé nát tất cả kẻ địch trước mắt.

Bàn Sơn Dao lượn lờ bổ xuống, mang theo một chùm máu tươi, nhưng mà địch nhân bị trường đao chém trúng căn bản không hề có ý lùi bước, cổ bị chém ra một lỗ hổng thật lớn, một trảo chụp lên vai Lục Diệp, đau đớn tê liệt truyền ra, tay áo của Lục Diệp bị rút xuống, trên vai xuất hiện mấy vết trảo sâu tới tận xương, máu tươi đầm đìa.

Thế nhưng vẫn chưa xong, hai bóng người khác đã nhảy lên thật cao, như mãnh hổ vồ mồi nhào về phía hắn.

Lục Diệp vội vàng quay cuồng, chặt vật tránh đi, lúc này mới miễn cưỡng thoát được một kiếp, còn chưa kịp đứng vững, kinh phong lại đánh tới. Hắn vội vàng xoay người, khí huyết hội tụ về cánh tay phải đang cầm đao, điên cuồng rút ra linh lực, dùng khí thế phá núi đoạn thạch chém xuống.

Chợt lóe!

Ánh đao lóe lên, hai nửa người hắt bay ra từ hai bên trái phải, máu tươi và nội tạng rơi đầy đất. Dưới đao thuật cuồng bạo, một tu sĩ Huyền Vũ tông trực tiếp bị một phá thành hai.

Không có bất kỳ cơ hội thở dốc nào, hai địch nhân còn lại đã một trái một phải vồ giết tới.

Hổ Phách gầm nhẹ, khí huyết của nó giao hòa với Lục Diệp đang nằm trên đầu vai Lục Diệp, thú ẩn ký kết đang phát huy tác dụng, mỗi một đao của Lục Diệp đều có một phần lực lượng của nó, điều này làm cho Lục Diệp có thể có được năng lực tác chiến và sát thương lâu hơn so với trước kia.

Trường đao đảo ngược, trong lúc hai kẻ địch đánh giết đến gần, Lục Diệp mơ hồ thành một mảnh tàn ảnh, Bàn Sơn Đao không ngừng chém xuống với tốc độ không thể tưởng tượng được, đâm ra.

Chương 916: Địch ta thông sát!

2

Một người một thú khí huyết giao hòa rõ ràng càng mãnh liệt.

Mỗi người đều lâm vào trạng thái chiến đấu gian khổ, Lục Diệp nhìn thấy Lan Tử Y đang bị tu sĩ Huyền Vũ Tông truy kích bỏ chạy, nhìn thấy quần áo Thẩm Tiểu Miêu bị thương trong người đã nhuộm đầy máu tươi đỏ thẫm, còn có hai vị thể tu, một người trong đó đã bổ nhào trên mặt đất, không biết sống chết ra sao, một người khác vây quanh bốn tu sĩ Huyền Vũ tông, không ngừng ở trên người hấn cào xuống từng mảng máu thịt.

Dù là thực lực mạnh nhất, Hạ Thiển Thiển và Đại trưởng lão cũng chẳng thể lạc quan nổi. Hai người bọn họ tuy có thực lực mạnh nhất nhưng thực lực của đối thủ lại không yếu, đều là cảnh giới Vân Hà tầng tám, tầng chín.

Về phần Chu Hải và Bàng Đại Hải bên kia... Chỉ cần nghe thấy Bàng Đại Hải không ngừng phát ra tiếng kêu kỳ quái là có thể thấy được, tình huống không tốt lắm, hai người bọn họ liên thủ mặc dù có thể trong thời gian ngắn dây dưa với Ngưu Mãnh, nhưng tuyệt đối không có khả năng chém giết Ngưu Mãnh.

Thế cục ác liệt đến mức không thể tăng thêm nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ mọi người cũng sẽ bị đánh bại.

Giờ phút này Lục Diệp vẫn chật vật chạy trốn như cũ, vốn hắn đã giết một tu sĩ Huyền Vũ tông, đối thủ chỉ còn lại có hai người, bằng nội lực cùng thực lực của hắn, ít nhiều còn có thể ứng phó, nếu như tính toán hợp lý, thậm chí có thể chém giết từng người hai tu sĩ Huyền Vũ tông này.

Nhưng mà ngay vừa rồi, không biết từ đâu xuất hiện hai tu sĩ Huyền Vũ tông gia nhập danh sách vây công hắc – Rất có khả năng là đối thủ của thể tu nhào lên trên mặt đất kia.

Hắc chỉ là một tên Vân Hà cảnh hai tầng mà thôi, lấy một địch bốn thì làm sao là đối thủ? Cơ bản không cần cân nhắc, Phong Hành gia trì, vây quanh bên ngoài tổ côn trùng, không ngừng chạy trốn.

Nhưng mà chạy trốn chung quy cũng không phải kế lâu dài, nhìn thể cục ác liệt đến không thể ác liệt hơn trước mắt, trong lòng Lục Diệp nảy sinh ý nghĩ ác độc, từ trong không gian trữ vật của mình lấy ra một vật.

Đó là một viên châu chỉ lớn bằng hạt long nhãn, toàn thân xanh biếc.

Nắm ở trong lòng bàn tay, lập tức liền có một loại cảm giác nhói nhói như lửa đốt, hơn nữa Thiên Phú Thụ cũng hiển lộ dị thường, mảng lớn sương mù xám từ Thiên Phú thụ bốc lên, loại tình huống này, bình thường chỉ có thời điểm tại thân Lục Diệp trúng kích độc mới có thể xuất hiện...

Viên châu này chính là Vạn Độc Đan mà lúc trước Hoa Từ đưa cho hắc.

Thời điểm Hoa Từ đưa hắc vật này có nói qua, nếu không địch lại, liền rút linh lực rót vào trong đó, ném nó ra ngoài.

Chẳng qua lúc ở chiến trường Linh Khê, Lục Diệp đã vô địch, căn bản không có cơ hội dùng, cho nên vẫn luôn ở lại đến bây giờ.

Hắc không biết cái đồ chơi này sau khi dùng sẽ có hiệu quả gì, dù sao giờ phút này địch nhân muốn đối mặt đều là Vân Hà cảnh tu sĩ có bao nhiêu tác dụng, ai cũng không nói chính xác.

Nhưng mà giờ phút này cũng chỉ có thể buông tay thử một lần, dù cho không có tác dụng gì, dù sao đây cũng là độc đan, tóm lại sẽ có chút hiệu quả.

Về phần có thể địch ta thông sát hay không... Điều đó là khẳng định, bất quá thế cục trước mắt đã không thể càng thêm ác liệt, hơn nữa các tu sĩ trên người thường chuẩn bị một ít giải độc đan, nếu thực sự trúng độc, có thể dùng nhiều một ít giải độc đan có thể hóa giải được.

Đám Huyền Vũ tông đã mất đi lý trí, tất cả đều hành động theo bản năng, không có Giải Độc đan để sử dụng.

Cho nên thứ này dùng ra, mặc kệ như thế nào, đều sẽ tạo ra một chút ưu thế đối với phe mình trên thế cục...

Hắn không chần chừ, lập tức đưa linh lực rót vào Vạn Độc đan trong tay. Chỉ nghe một tiếng phốc vang lên, Vạn Độc đan đã nổ tung.

Sương mù xanh biếc nồng đậm lấy Lục Diệp làm trung tâm ầm ầm quét ra bốn phía, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ trùng sào!

Sương mù đậm đặc gần như thực chất, thân ở trong sương mù dày đặc, đưa tay không thấy năm ngón.

Loại nồng độ này, ở trong Vạn Độc lâm cũng không thấy được.

Dù sao Vạn Độc đan cũng là do Hoa Từ hao phí tu vi bản thân ngưng tụ ra tinh hoa, độc tính của nó bộc phát ra mãnh liệt, so với hoàn cảnh trung tâm nhất của Vạn Độc lâm còn ác liệt gấp mấy lần, hơn nữa trùng sào này phong tỏa, không gian có hạn, thì càng tăng thêm uy năng của Vạn Độc đan.

Đang cùng địch nhân giao chiến, đám người Hạ Thiển Thiển kinh hãi, ai cũng không biết biến cố này đến từ đâu, nhưng mà dưới khối độc bao vây, tất cả mọi người đều thấy hoa mắt.

Hạ Thiên Thiên lập tức kinh hô: “Cẩn thận, có độc!”

Tranh thủ thời gian nín thở ngưng thần, đưa linh lực bảo vệ bản thân.

Nhưng mà làm cho tất cả mọi người cảm thấy kinh hãi chính là, khói độc khắp nơi kia lại có thể ăn mòn linh lực hộ thể, xâm nhập vào trong thân thể bọn họ, làm cho dấu hiệu trúng độc càng ngày càng nghiêm trọng.

Chỉ một lát sau, tất cả mọi người đều bắt đầu choáng váng đầu óc.

Trong lòng mọi người đều tuôn ra tiếng gào thét của ta, trong tình hình nguy cấp này còn bị trúng độc, chỉ sợ sẽ chết ở đây.

Có điều rất nhanh mọi người liền phát hiện, chẳng những bọn hắn trúng độc, các tu sĩ Huyền Vũ tông đang giao thủ với bọn họ cũng trúng độc, tiết tấu công kích của địch nhân rõ ràng chậm hơn không ít, lực đạo cùng tốc độ đều giảm đi trên phạm vi lớn.

Không dám chậm trễ, vội vàng lấy giải độc đan ra nuốt vào, điều khiển linh lực luyện hóa, triệu chứng trúng độc cũng thoáng dịu đi một chút.

Dù sao đều là tu sĩ Vân Hà mấy tầng cảnh giới, Hoa Từ lấy tu vi Linh Khê cảnh ngưỡng tụ Vạn Độc Đan đối với bọn họ mặc dù hữu dụng, nhưng còn chưa tới trình độ làm cho bọn họ không cách nào ngăn cản.

Cùng lúc đó, Lục Diệp cũng phát hiện ra bộ pháp của bốn tu sĩ Huyền Vũ tông đang đuổi giết mình giờ phút này rõ ràng trở nên nặng nề dị thường, ngay cả linh quang bên ngoài cơ thể bọn họ cũng biến thành màu xanh lục thẫm...

Tâm trí chìm đắm, xem xét Thiên Phú thụ, từng mảng sương mù màu xám dày đặc bốc lên từ Thiên Phú thụ, cuồn cuộn không

ngừng.

Chính mình đã đánh giá thấp uy năng của Vạn Độc đan!

Cũng không biết bên Hoa Từ còn có hay không, nếu có, lần sau khi gặp mặt phải xin mấy viên mới được.

Chương 917: Vị trí hạch tâm...

Trong nhà gỗ tại Chiến trường Linh Khê, Hoa Từ vô cùng buồn chán đếm Vạn Độc đan trên tay: “ Tám, chín, mười...”

Nàng tu hành khác với tất cả mọi người, từ khi có được truyền thừa kia, liền lấy luyện hóa độc vật làm thủ đoạn chủ yếu tăng lên tu vi, Vạn Độc Lâm không thể nghi ngờ là nơi tốt thích hợp cho nàng tu hành, bởi vì nơi này có khói độc nồng đậm đến cực điểm, bất quá sau khi tu vi đạt Thiên Cửu không có biện pháp tấn thăng Vân Hà, cũng chỉ có thể lần lượt tự hạ tu vi, ngưng tụ Vạn Độc Đan, như vậy, trên tay tích lũy Vạn Độc Đan càng ngày càng nhiều, mà mỗi một viên Vạn Độc Đan đều là tu vi của nàng ngưng tụ, chờ nàng sau này tấn thăng Vân Hà có thể bị nàng hấp thụ trở về.

Lục Diệp nghĩ rằng hắn lấy Vạn Độc đan ra chỉ là thủ đoạn giết địch từ bi, nên không biết rằng, đây chính là do tu vi của nàng ngưng tụ.

Trước đây sau khi ngưng tụ một viên Vạn Độc Đan này, Hoa Từ trực tiếp từ tu vi Thiên Cửu xuống Thiên Bát, toàn bộ tu vi một tầng bạo phát, cho dù là tu sĩ Vân Hà cảnh cũng không ngăn cản được kịch độc ăn mòn này.

Cũng may là mọi người đều là Vân Hà cảnh, nếu tu sĩ Linh Khê cảnh bị sương độc này bao vây, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ bị tiêu diệt toàn quân.

Trong những người ở đây, Lục Diệp là người duy nhất không bị khói độc ảnh hưởng.

Tiếng bước chân nặng nề truyền vào trong tai, đang chạy về phía trước bỗng dừng bước, xoay người, lướt về phía phát ra âm

thanh.

Bị mấy tu sĩ Huyền Vũ tông truy kích lên trời không đường xuống đất không cửa, rốt cuộc cũng phải phản kích.

Mới chạy được vài bước, trong sương mù dày đặc phía trước liền lộ ra hai điểm ánh sáng màu đỏ tươi.

Đao của Bàn Sơn lượn lơ ánh lửa, hào quang hiện lên, linh văn hai bên sắc bén gia trì, khí huyết bản thân giao hòa với khí huyết của Hồ Phách, so với một đao bình thường càng thêm nhanh chóng, hung mãnh chém xuống.

Một tiếng vang trầm đục phát ra, ngay sau đó chính là hình ảnh máu tươi phun trào, hai con người màu đỏ tươi theo đầu bay ra ngoài, còn chưa rơi xuống đất đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi trúng độc, tu sĩ Huyền Vũ tông chỉ dựa vào bản năng làm việc nên thực lực giảm nhiều, tốc độ phản ứng cũng chậm hơn trước rất nhiều, đối mặt với một đao vừa rồi của Lục Diệp, căn bản không thể tránh né.

Một đao giết chết một tên cường địch, thế đao của Lục Diệp không thể đỡ, cứng rắn đụng tới ba người còn lại, linh hoạt tránh đi công kích của địch nhân, cùng lúc đó Bàn Sơn Đao lại chém đầu địch nhân.

Lại một cái đầu nữa bay ra, thi thể không đầu lão đảo ngã xuống đất.

Lục Diệp đang muốn giết người thứ ba, lại bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh vào eo, cả người cứng rắn trượt ra ngoài vài chục trượng.

Bên cạnh chính là chiến trường của Thẩm Tiểu Miêu, dải lụa màu trong tay nữ nhân này hoa rơi loạn xạ, linh quang lóe lên, từng luồng linh lực đánh bay kẻ địch bên cạnh ra ngoài bất luận là

nàng hay kẻ địch của nàng đều bị kịch độc ảnh hưởng, thực lực khó có thể phát huy, hơn nữa loại linh khí như của nàng rất khó đánh chết kẻ địch như tu sĩ Huyền Vũ Tông, nhiều lắm cũng chỉ có thể tạo ra một ít hiệu quả.

Mắt thấy Lục Diệp xuất hiện bên cạnh mình cách đó không xa, con người của Thẩm Tiểu Miêu sáng lên, dải lụa trong tay cuốn một cái, liền quấn lấy một địch nhân bên cạnh, cổ tay run run, dải lụa bay bay, địch nhân bị quấn lấy kia trực tiếp bị ném qua đây.

Lục Diệp vừa mới ngừng thân thể bị trượt của mình, thấy tình hình này, hẳn làm sao còn không biết ý định của Thẩm Tiểu Miêu, lập tức chém xuống một đao, máu tươi vẩy ra, đầu lâu bay lên.

“Tới!” Lúc Lục Diệp quát khế, liền xông về phía Thẩm Tiểu Miêu bên kia.

Mặc dù không trao đổi kỹ càng nhưng lúc này hai người tâm ý tương thông, hiểu rõ ý định của nhau.

Dải lụa màu xuất hiện càng lúc càng linh hoạt, cuốn theo một người, trói chặt hẳn lại tại chỗ. Lục Diệp lướt nhanh qua, ánh đao lóe lên, không quay đầu lại mà sát vai Thẩm Tiểu Miêu, đối diện với một kẻ địch đang đánh tới từ sau lưng nàng.

Bóng dáng hai người không ngừng xê dịch, thỉnh thoảng có kẻ địch bị dải băng quấn quanh đưa đến trước mặt Lục Diệp.

Chỉ một lát sau, Lục Diệp cầm đao trong tay, nhẹ nhàng thở dốc, máu tươi đỏ thẫm theo thân Bàn Sơn đao chảy xuống, ở bên cạnh hắn, trên mặt Thẩm Tiểu Miêu phủ một tầng ánh sáng xanh biếc, trong mắt tràn đầy may mắn sống sót sau tai nạn.

Sau khi hợp tác, kẻ thù của hai người nhanh chóng bị giết sạch.

Không hề dừng lại, hai người đồng thời chạy tới chỗ chiến

trường gần nhất! Tới gần mới phát hiện đó là chiến trường của thể tu trong đội ngũ.

Vị thể tu này tu vi không yếu, chừng Vân Hà tăng bảy, giờ phút này đang cầm linh khí đại thuẩn của mình ngăn cản địch nhân điên cuồng tấn công.

Giống như Thảm Tiểu Miêu, bên ngoài thân thể thể tu này cũng bao phủ một tầng ánh sáng xanh biếc, đó là dấu hiệu trùng độ.

Bất quá thân thể hãn cường tráng, khí huyết nồng đậm, cho nên triệu chứng nhẹ hơn một chút so với Thảm Tiểu Miêu, hơn nữa bên cạnh hãn có một cỗ thi thể địch nhân, xem ra chính hãn chém giết, cho nên dù Lục Diệp cùng Thảm Tiểu Miêu không đến tương trợ, hãn cũng có thể kiên trì.

Dải lụa bay lượn, trường đao chém xuống, Lục Diệp cùng Thảm Miêu giết vào trong đám địch, thể tu cũng thừa cơ phản kích.

Chương 918: Vị trí hạch tâm...

2

Một lát sau, tại chỗ cũ lưu lại mấy bộ thi thể không trọn vẹn, ba bóng người lại giết xuống một chỗ chiến trường phía dưới...

Dồn Tuyết cầu theo tu sĩ Huyền Vũ tông không ngừng bị giết, ưu thế phe mình càng lúc càng lớn, thẳng đến khi đám người bị đánh tan lại lần nữa hội tụ với nhau.

Cả đám đều vô cùng chật vật, một mặt là trúng độc, lúc trước giao thủ với địch nhân, cơ hồ mỗi người đều bị thương, cho dù là Đại trưởng lão có thực lực mạnh nhất và Hạ Thiển Thiển cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, triệu chứng trúng độc của mọi người cũng dần dần tăng thêm, cho dù tất cả mọi người đều uống vào giải độc đan, nhưng trong hoàn cảnh tĩnh mịch này, tác dụng của Vạn Độc đan không thể nghi ngờ đã được phát huy đến cực hạn, đổi lại là nơi khác, dù cho Lục Diệp kích phát uy năng của Vạn Độc đan, cũng chưa chắc có tác dụng cường đại như vậy, ít nhất, mấy Vân Hà tăng chín sẽ không bị chật vật như vậy.

Đến lúc này, sương độc vốn nồng đậm đã dần dần mỏng manh.

Bỗng nhiên ánh mắt Hạ Thiển Thiển lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía Lục Diệp, bởi vì nàng phát hiện, Lục Diệp lại không có dấu hiệu trúng độc.

Mọi người tụ tập lại một chỗ, ai trúng độc ai không trúng độc, vừa nhìn là biết, trên người trúng độc đều phủ kín ánh sáng xanh

mơn mớn, cực kỳ dễ làm người khác chú ý, chỉ có một mình Lục Diệp, linh quang trong suốt, chẳng những hắc không trúng độc, mà ngay cả hồ phách vẫn luôn nằm trên vai hắc cũng không trúng độc, bởi vì Lục Diệp vẫn một mực duy trì linh lực bảo vệ hắc.

Càng làm cho Hạ Thiển Thiển cảm thấy khó hiểu là, khói độc này... Là ai làm ra? Trước đó trong lúc chiến đấu, nàng vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, ban đầu khi khói độc bộc phát, nàng còn tưởng rằng đây là thủ đoạn của tu sĩ Huyền Vũ tông hoặc Trùng tộc, nhưng khi tu sĩ Huyền Vũ tông đều bị khói độc ảnh hưởng, nàng liền hiểu đây không phải thủ đoạn của địch nhân, mà là thủ đoạn của phía mình.

Bây giờ nhìn thấy Lục Diệp không có dấu hiệu trúng độc, trong lòng Hạ Thiển Thiển mơ hồ đã có suy đoán, chỉ có người không trúng độc mới có thể làm ra loại sương độc này!

Thủ đoạn này quá tàn độc, hoàn toàn là loại sát địch ta thông, bất quá cũng may là có thủ đoạn này, nếu không theo thể cục như trước mà phát triển, mọi người phe ta bị một lưới bắt hết chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Hiện tại tuy nói bị làm cho có chút chật vật, nhưng tóm lại tạm thời vẫn chưa chết, chỉ cần có thể kịp thời thoát khỏi nơi đây, chậm rãi điều trị, tự nhiên có thể khôi phục lại.

Giờ này khắc này, ở chính giữa hang trùng, Chu Hải và tông chủ Huyền Vũ Tông đang liên thủ giáp công Tông chủ, nhưng thế cục lại không hề lạc quan, bất kể là Bàng Đại Hải hay là Chu Hải, đều bị thương đầy mình, cánh tay của Bàng Đại Hải đều mềm nhũn rũ xuống bên người, căn bản không nâng lên nổi, xem ra đã bị đánh gãy.

Một chân của Chu Hải cũng hiện ra vằn vẹo không bình thường.

Ngược lại Ngưu Mãnh bị hai người tấn công, toàn thân không có nửa điểm vết thương, biểu cảm mặc dù chất phác, nhưng ngoan

cố cùng hung tàn trong mắt lại không đổi, phương thức công kích của gã đơn điệu lại hung tàn đến cực điểm, tùy ý một quyền một cước đều có thể tạo ra áp lực lớn cho Chu Hải và Bàn Đại Hải.

Cùng là cảnh giới Vân Hà tầng chín, thực lực Ngưu Mãnh mạnh hơn Chu Hải và Bàn Đại Hải không chỉ một điểm nửa điểm, hơn nữa gã còn bị Trùng tộc ký sinh khống chế, điều này hiển nhiên có chút không bình thường.

Càng khiến Lục Diệp để ý chính là, trên dưới toàn thân Ngưu Mãnh này lại không có nửa điểm thương thế, nếu như nhớ không lầm, lúc Ngưu Mãnh này xuất hiện, Chu Hải đã làm hắn bị thương mới đúng.

Nhưng rất nhanh Lục Diệp đã hiểu được lý do, chỉ thấy một đạo phi kiếm của Chu Hải chém ra, ở chính giữa cánh tay Ngưu Mãnh, để lại một vết thương sâu tới xương ở chỗ cánh tay, nhưng miệng vết thương kia lại nhanh chóng nhúc nhích, khép lại rất nhanh!

Mọi người nhìn cảnh tượng này mà mí mắt giật giật, từ trước đến nay chưa ai thấy qua năng lực khôi phục khủng khiếp như vậy, năng lực hồi phục như vậy hoàn toàn không hợp lẽ thường.

“Sinh cơ của hắn...” Hạ Thiển Thiển bỗng quát khế, mơ hồ phản ứng lại: “Hắn mới là hạch tâm của trùng sào!”

Mỗi một hang trùng đều có hạch tâm của mình, cách làm đơn giản nhất của các tu sĩ hủy diệt trùng sào là hạch tâm của trùng sào. Bởi vì hạch tâm trùng sào hội tụ sinh cơ cực kỳ khổng lồ, thậm chí còn có sinh hạch, không hủy diệt hạch tâm, trùng sào có thể không ngừng thai nghén ra trùng tộc, chỉ có hủy diệt hạch tâm, trùng sào mới héo rũ, mất đi năng lực dựng dục trùng tộc.

Mà trung tâm của trùng sào bình thường đều nằm ở trong túi thịt ở trung tâm.

Chỉ có điều ở chỗ này, một con trâu đi ra từ trong túi thịt hạch tâm! Cho nên cho dù cái túi thịt hạch tâm kia đã không còn, trùng sào vẫn như cũ không bị phá hủy.

Trước đây mọi người liên tục quan cảm nhận qua sự bành trướng trong cơ thể Ngưu Mãnh, đó căn bản không phải Vân Hà cảnh có thể có.

Hạ Thiển Thiển nói một câu cuối cùng cũng khiến mọi người hiểu ra, sở dĩ Ngưu Mãnh có sinh cơ bành trướng như vậy là bởi vì y mới là trung tâm của trùng sào.

Có được loại sinh cơ khoa trường này, thân thể thụ thương, trong nháy mắt khép lại cũng thuận lý thành chương.

Nếu Ngưu Mãnh mới là hạch tâm của trùng sào, vậy thì phiền toái lớn rồi.

Bởi vì nếu mọi người muốn sống rời khỏi nơi đây, trước hết phải giết Ngưu Mãnh, nếu không ở bên trong trùng sào bị phong tỏa này, mọi người căn bản không có đường trốn.

Nhưng một kẻ địch bị thương như vậy có thể lập tức khôi phục, phải làm sao mới có thể chém giết? Trừ phi có cơ hội chém đầu, nếu không chỉ có thể từ từ xóa đi sinh cơ của hắn.

Duy nhất làm cho người ta cảm thấy may mắn chính là, bên ngoài thân con bò này cũng bao phủ sắc thái xanh biếc, hắn cũng trúng độc rồi, hơn nữa giờ phút này thể hiện ra thực lực, so với cảm giác ban đầu cho người ta cảm giác so với lúc đó còn yếu hơn không ít.

Hiển nhiên kịch độc trong người ảnh hưởng khá lớn đến hắn.

“Ta đi hỗ trợ!” Thế tu tăng bảy nói xong, xách theo linh khí đại thuẫn xông lên phía trước.

Đại trưởng lão cũng không nói một lời theo sát phía sau.

Những người còn lại không dám tùy ý tiến lên, thân thể binh tu pháp tu không thể nghi ngờ yếu ớt hơn rất nhiều, trước đây Ngưu Mãnh thể hiện ra sát thương khủng bố, tất cả mọi người đều thấy rõ, nếu như bị hấn đạp một cước hoặc là đánh trúng một quyền, những người còn lại không ai có thể chống đỡ được.

Chương 919: “Người không nói sớm!”

Trong tổ trùng những cuộc ác chiến không ngừng xảy ra, Chu Hải, Bàng Đại Hải, Đại trưởng lão và Thể Tu, bốn người hợp lực, như vậy mới miễn cưỡng có được sức chống lại Ngưu Mãnh.

Đám người còn lại phân tán ra bốn phía, mỗi người điều khiển ngự khí cùng uy lực thuật pháp, chuẩn bị cho cơ hội đánh tới Ngưu Mãnh. Thân thể như cột điện bị đánh chấn động không ngớt, từng vết thương hiện ra, nhưng sinh cơ Ngưu Mãnh thật sự là tràn đầy thái quá, mặc kệ bị thương bao nhiêu, chỉ trong chớp mắt là có thể khôi phục lại.

Hơn nữa phòng hộ của gia hỏa này cực kỳ kinh người, mọi người ở đây vốn chịu kích độc ăn mòn, thực lực toàn thân không phát huy được một nửa, thủ đoạn thi triển ra lực sát thương đại giảm, rất nhiều công kích đánh vào trên người hắn, phần lớn có khả năng tạo thành đều chỉ bị thương da thịt, cho dù là Lục Diệp điều khiển ngự khí, gia trì linh văn song phong sắc bén cũng chỉ có thể làm bị thương ngoài da thịt, chỉ có phi kiếm của Chu Hải, kiếm thương chém ra có thể thấy được sâu tới tận xương.

Nhưng chuyện này căn bản không làm nên chuyện gì, Chu Hải nhiều lần thử sử dụng phi kiếm chém xuống đầu của hắn nhưng cũng không thể thành công. Ngưu Mãnh xác thực tránh không thoát phi kiếm như sét như điện kia, nhưng phi kiếm chém vào trên người gã, giống như chém trúng sắt thép, khó có thể chém đầu của hắn xuống.

Bầu không khí tuyệt vọng bao phủ tất cả mọi người, trước đó,

bất kể là ai cũng chưa từng gặp loại địch nhân có năng lực khôi phục cường đại đến mức không giảng đạo lý này, ở trước mặt địch nhân như thế, bất kể là thủ đoạn gì, đều lộ ra vẻ yếu ớt.

Hơn nữa bị độc tố ăn mòn nhập thể ảnh hưởng, theo thời gian trôi qua, thể cục đối với mọi người mà nói sẽ càng ngày càng không ổn.

Trái lại Ngưu Mãnh, sinh cơ cường đại cùng nhục thân có thể làm suy yếu độc tố ảnh hưởng rất lớn đối với hắn.

Trên Linh Khê chiến trường có tồn tại cấp bậc bá chủ, đó là tồn tại trên tất cả tu sĩ Linh Khê cảnh, đặt ở trên chiến trường Vân Hà, lúc này Ngưu Mãnh không thể nghi ngờ cũng là một vị tồn tại cấp bá chủ.

Khác biệt chính là, hắn là bá chủ Vân Hà cảnh! Tồn tại như vậy chỉ dựa vào vây công thì không có mấy chục người căn bản không hạ được. Huống chi bây giờ hắn còn là trung tâm của trùng sào, có được sinh cơ Bàn Phái.

Trong lòng mỗi người đều đau khổ, sớm biết chạy đến nơi này muốn đối đầu với một vị bá chủ Vân Hà cảnh, nói gì cũng sẽ không đến đây, tối thiểu phải mời giúp đỡ rộng rãi mới có thể hành sự.

Một tiếng vang thật lớn truyền ra, linh lực khuấy động, một tấm linh khí đại thuẫn âm âm vỡ vụn, là đại thuẫn của thể tu tăng bấy kia.

Bốn người vây quanh ở bên cạnh Ngưu Mãnh, thực lực của gã yếu nhất, Ngưu Mãnh mặc dù bị Trùng tộc ký sinh khống chế, không có lý trí, chỉ dựa vào bản năng hành sự, nhưng cũng biết bản thân là mục tiêu trung tâm.

Cùng lúc tấm thuẫn lớn vỡ vụn, thể tu kia như một bao tải

rách bay ra, thân hình như con tôm nướng, ở giữa không trung phun ra một ngụm máu, sau đó nặng nề rơi trên mặt đất, không còn động tĩnh, sống chết không rõ.

Ngay sau đó bay ra ngoài chính là Bàn Đại Hải. Lần này có tiếng kêu lên thê lương thảm thiết, giống như bị cực hình khó mà chịu đựng được, làm cho người nghe thương tâm, nghe rơi lệ, sau đó ngã vào một bên vách thịt, từ từ trượt xuống.

Trận tuyến dây dưa với Ngưu Mãnh bị đánh vỡ, thân thể như thép sắt hóa thành một đạo tàn ảnh, từng tiếng kinh hô bốn phương tám hướng vang lên: “Cẩn thận!”

Chu Hải cắn răng, phi kiếm ngăn địch, nhưng mặc dù phi kiếm kia chém ra một chùm máu tươi trên người Ngưu Mãnh cũng không thể ngăn cản gã tiến tới.

Chỉ trong nháy mắt Ngưu Mãnh vọt tới bên cạnh Hạ Thiển Thiển, sau lưng linh quang bùng phát, bóng râm to lớn chiếu xuống, che giấu thân hình cao gầy của nữ tử.

Linh lực quanh thân Hạ Thiển Thiển điên cuồng phun trào, trực tiếp ngưng tụ thành một tấm chắn linh lực dày đặc trước mặt, đồng thời thân hình bay ra phía sau.

Ngưu Mãnh một cước đá ra, bình phong linh lực kia như bọt biển vỡ vụn, cả người Hạ Thiển Thiển bị đập lặn lộn trên không, nặng nề rơi xuống đất.

Sau đó bàn tay to của hắn thò ra, cũng không thấy hắn có động tác gì, cả người như quỷ mị xuất hiện ở bên cạnh Lục Diệp, năm ngón tay biến thành trảo chụp về phía đầu Lục Diệp.

Trong phút chốc này, lông tơ toàn thân Lục Diệp dựng đứng, khí tức tử vong như biển, bao phủ cả người hắn.

Gần như là bản năng, Bàn Sơn đao chém ra một đạo, lưỡi đao

sắc bén chém lên lợi trảo, phát ra tiếng vũ khí giao nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Móng vuốt sắc bén của Ngưu Mãnh chụp chặt, bắt lấy Bàn Sơn đao, thuận thế kéo một cái, một quyền khác đánh ra, một quyền này đánh lại, bộc phát ra thanh âm vù vù, có thể thấy uy thế cường đại thế thế nào.

Linh văn ngự thủ thật dày xuất hiện ở trước mặt, Lục Diệp không biết đạo ngự thủ này của mình có thể ngăn cản một quyền của Ngưu Mãnh hay không, nhưng đây đã là ứng đối tốt nhất.

Có điều đúng lúc này, một bóng người vọt tới phía trước Lục Diệp, linh lực bộc phát, hai tay đan xen gác ở phía trước.

Ầm một tiếng, thân ảnh kia đâm vào trên người Lục Diệp, ngay sau đó hai người lăn ra ngoài như hai cái hồ lô.

Lục Diệp chật vật đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra, người vừa nãy đứng chắn trước mặt hắn chính là Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão cũng vội vàng đứng lên, bất quá thân hình vừa mới đứng vững, liền phun ra một ngụm máu tươi, hai cánh tay run rẩy kịch liệt, hiển nhiên một kích kia không dễ chịu như vậy.

“Thiếu chủ, nhanh nghĩ biện pháp phá Thụ Ấn của hắn! Hắn bây giờ đang ở trạng thái thú hóa, chỉ khi phá Thụ Ấn của hắn, giải trừ trạng thái thú hóa của hắn, chúng ta mới có cơ hội!” Đại trưởng lão vội vàng nói một câu.

Chương 920: “Người không nói sớm!” 2

Một câu nhắc nhở người trong mộng.

Trước kia Lục Diệp rất kỳ quái, tuy Ngưu Mãnh là tông chủ Huyền Vũ tông, nhưng sau khi Trùng tộc ký sinh khống chế, thực lực cũng không nên cường đại đến trình độ này.

Vốn tưởng rằng hắn trở thành hạch tâm của trùng sào, sinh cơ khổng lồ kia mang đến càng tăng lợi, nhưng hiện tại xem ra, đây chỉ là một mặt.

Mấu chốt nhất chính là, Ngưu Mãnh giờ phút này là trạng thái thú hóa.

Xem ra hắn thoát nhìn giống như Yêu tu, nhưng căn bản không phải Yêu tu gì, hắn là Nhân tộc, sở dĩ bày ra trạng thái Yêu tu, là cùng bản mệnh Yêu thú của mình hợp lại làm một, đây cũng là thủ đoạn mạnh nhất tu sĩ Ngự Thú Lưu phái có khả năng thi triển ra, thú hóa!

Bản thân Lục Diệp là trưởng lão tự mình học được Mệnh Nguyên thuật và Thú Ẩn chi pháp, đương nhiên có hiểu biết một chút về thủ đoạn mạnh nhất này, chỉ là bản thân hắn và Hồ Phách còn chưa đạt tới trình độ này, bởi vì muốn thi triển ra loại thủ đoạn mạnh nhất này, là cần một ít thời gian sức thể, hơn nữa loại trạng thái này cũng không có cách nào duy trì thời gian dài, bởi vì nếu duy trì trong thời gian dài, bất kể là đối với tu sĩ hay là yêu thú, đều có gánh nặng cực lớn.

Ngưu Mãnh không biết vì sao một mực có thể duy trì loại

trạng thái này, nhưng đã là trạng thái thú hóa, phá thú ấn, tự có thể giải trừ.

Lục Diệp ngẩng đầu, nhìn thấy Thẩm Miêu nhào tới, dưới chân hắn là một vũng máu đỏ thẫm, nhìn thấy linh quang trên người Lan Tử Y bị nghiền nát, lưng tựa vào vách thịt, kiếm hai tay rủ xuống bên người, không hề nhúc nhích.

Vết thương chẳng chịt khắp nơi, chỉ có Ngưu Mãnh vẫn không tổn thương gì đứng sừng sững giữa chiến trường, giống như thần minh giá lâm, không ai bì nổi.

“Chuyện trọng yếu như vậy...” Một thanh âm có chút suy yếu từ trong bóng tối vang lên, tràn đầy bất đắc dĩ cùng tức giận,

“Người không nói sớm!”

Theo thanh âm vang lên, một thân ảnh mập mập từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, xoa xoa máu tươi nơi khóe miệng, miệng thở hổn hển.

Rõ ràng là biển rộng không lồ lúc trước đã bị trâu đánh bay đi.

Tên béo này xem ra rất chặt vật khiến người ta đau lòng, tóc tai bù xù, trên người đầy vết máu, chỉ có một đôi mắt vẫn tỉnh là sáng ngời.

Hắn biết mình không thể trách đại trưởng lão của người ta, đứng trên lập trường của đại trưởng lão, bọn họ đều là tu sĩ Vạn Thú Vực, đối với chuyện của thú ấn đều phải hiểu rõ mới đúng.

Trên thực tế, mọi người đến từ Cửu châu làm sao biết được thú ấn gì.

Trước đó, bọn họ thậm chí không biết tu sĩ Ngự Thú Lưu Phái có thể cường đại như thế, tại Cửu Châu, Ngự Thú Lưu Phái cho tới bây giờ cũng không phải là chủ lưu, hơn nữa danh tiếng của Ngự

Thú Lưu Phái cũng không tính là tốt, bởi vì rất nhiều người đều cảm thấy bọn họ không có chí tiến thủ, một lòng một dạ dựa vào ngoại lực, khó thành nghiệp lớn.

Nhưng giờ này ngày này, một đám tinh nhuệ đến từ Cửu châu quả thực đã bị tên lưu phái Ngự Thú Ngưu Mãnh dạy dỗ rất thắm.

Bàng Đại Hải đi ra, lực chú ý của Ngưu Mãnh lập tức bị hấp dẫn, gã quay đầu lại, con mắt màu đỏ tươi tập trung vào Bàng Đại Hải, dường như còn có chút nghi hoặc, cái tên gia hỏa bị mình đánh rớt này, làm sao còn có thể đứng lên được.

Bàng Đại Hải quay đầu, kiêu ngạo phun ra một ngụm máu, nhếch miệng nhe răng cười dữ tợn với Ngưu: “Nhìn cái gì, lại đây đánh ta nào!”

Thân thể Ngưu Mãnh hóa thành tàn ảnh, sau một khắc liền xuất hiện ở trước mặt Bàng Đại Hải, một gót sắt trực tiếp đạp ra ngoài.

Bàng Đại Hải gào thét, khí huyết quanh thân sôi trào, Linh lực và khí huyết giao hòa với nhau, khiến toàn bộ hắc bộc phát ra hào quang sáng chói. Bên trong hào quang, gia hỏa mập mạp bỗng nhiên nâng cao vài tấc, thân ảnh đột nhiên trở nên cao lớn.

Đụng phải...

Tiếng vang trầm đục truyền ra, thân thể Bàng Đại Hải chấn động, quần áo phía sau lưng ầm vang nổ tung, khí lẫm cuồn cuộn quét sạch ra, trùng trùng điệp điệp đánh vào trên nhục bích phía sau.

Bụng lớn có mọi người co rút lại, giống như một cái giác hút, hút lấy chân to trên bụng Ngưu Mãnh đạp vào.

“Cứ quay về như vậy...” Bàng Đại Hải nhe răng cười, còn chưa dứt lời đã phun ra một ngụm máu tươi.

Ngưu Mãnh giống như là muốn thu chân, nhưng dù thế nào cũng không thu về được, không chút chần chờ, một quyền đánh lên mặt biển khổng lồ.

Bàng Đại Hải lập tức đưa tay, nắm lấy nắm đấm Ngưu Mãnh, trong tay càng là không biết tể ra Linh khí gì, hóa thành một sợi dây thừng, buộc tay của gã cùng nắm đấm Ngưu Mãnh lại cùng một chỗ.

Quyền còn lại đánh xuống, Bàng Đại Hải còn muốn thi triển lại chiêu cũ nhưng tốc độ của Ngưu Mãnh còn nhanh hơn, một quyền này trùng trùng

Phanh phanh phanh, Ngưu Mãnh không ngừng ra quyền, Bàng Đại Hải bị đánh đến cả người run rẩy, vừa kêu quái dị vừa hô to: “Chu Hải, người chết rồi sao? Còn không ra tay! Còn không ra tay thì lão tử phải chết rồi!”

Trong bóng tối, một đạo kiếm quang bỗng nhiên phóng ra, kiếm quang kia như một đạo kinh lôi, lóe lên rồi biến mất, tiếp theo trong nháy mắt, kiếm quang đâm vào phía sau lưng Ngưu Mãnh, thân ảnh Chu Hải rốt cuộc hiển lộ ra, cầm trong tay lợi kiếm, liều mạng rút ra linh lực, nhưng mà trường kiếm kia chỉ đâm nửa đoạn thịt, liền không thể tiến thêm được nữa.

Khí huyết và sinh cơ bành trướng bị ngưu mãnh hội tụ phía sau lưng, huyết nhục cũng đang nhanh chóng nhúc nhích, khiến bộ vị này của hắn trở nên phòng hộ kinh người.

Trong lúc giằng co, trường kiếm trong tay Chu Hải đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt, đâm vào hai tắc, nhưng mà sau khi bộc phát, ánh sáng trên trường kiếm liền nhanh chóng mờ đi.

“Phế vật!” Bàng Đại Hải chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nổi giận gầm lên một tiếng, “Lão tử thật sự bị người hại chết rồi!”

Vừa dứt lời, một bóng người đã vọt tới bên cạnh Chu Hải, rõ ràng là Lục Diệp, khiến cho gương mặt khống lồ của Lục Diệp tràn đầy tuyệt vọng đầy kinh ngạc, không biết lúc này Lục Diệp chạy tới đây làm gì.

Đề cử một quyển sách, lệnh cấm đến gần như vô địch, quyển sách của ba vị nữ Đế đều bị phơi bày, tác giả cũ viết, đang tham gia trưng văn trong chủ đề, có hứng thú đi xem, ủng hộ đôi chút, cảm ơn, những sợi xích siêu cấp liền ở phía dưới.

Chương 921: “Chúng ta không hợp nhau!”

Lục Diệp chỉ là Vân Hà tăng hai, thế cục như vậy hẳn rất khó nhúng tay vào.

Thân hình đang lao nhanh tới bỗng dừng lại sau lưng Chu Hải, thân thể Lục Diệp hơi gấp khúc, nhẹ nhàng hít một hơi, linh lực quanh thân bốc lên, khí huyết bản thân và khí huyết Hổ Phách hòa trộn thành một mảng, Bàn Sơn Đao vất ngang trước mắt, trên thân đao, linh quang hiện lên, cùng lúc đó, khí huyết khổng lồ trên cánh tay phải cầm đao tụ lại, huyết nhục nhúc nhích, toàn bộ cánh tay phải đột nhiên bành trướng một vòng.

Trong phút chốc, Chu Hải có một loại cảm giác như mũi nhọn đâm vào lưng, tựa như có nguy cơ to lớn sắp đánh úp về phía sau.

“Rút kiếm!” Lục Diệp quát chói tai.

Chu Hải không chút do dự, trường kiếm rút ra, đồng thời thân thể lập tức ngồi xổm xuống, trượt ra bên cạnh.

Theo trường kiếm của hắn rút ra, vết thương sau lưng Ngưu Mãnh nhanh chóng nhúc nhích, sinh cơ khổng lồ hội tụ, lập tức có dấu hiệu muốn khép lại.

Ngay vào lúc này, đao quang chói mắt hiện lên, thuận theo vết thương máu me đầm đìa đâm vào.

Cánh tay Lục Diệp mơ hồ thành một mảnh tàn ảnh, trong nháy mắt liên tiếp đâm năm đao!

Với hắn mà nói, Liên Trảm là một loại đao thuật, có thể thi

triển ra Liên Trảm, tự nhiên có thể thi triển ra Liên Thứ, đây là vận dụng phương thức khác nhau để chém.

Đao đao không rời miệng vết thương nguyên bản, mỗi đao đâm xuống, trên trường đao đều lóe lên hào quang. Đó là song phong linh văn gia trì, khiến Bàn Sơn đao trở nên sắc bén đến cực điểm, mỗi một đao đều càng sâu hơn so với đao trước.

Trong chớp mắt chính là năm đao, phù một tiếng vang nhỏ, trường đao xuyên qua ngực, mũi đao đâm ra ba tấc.

Chu Hải và Bàn Đại Hải mắt sáng ngời, hai người hiển nhiên đều cực kỳ ngoài ý muốn, một Vân Hà tăng hai thế mà có thể thi triển ra sát chiêu cường đại như vậy.

Nhưng vết thương đơn giản như vậy, hiển nhiên không đủ để phá hư thú ẩn trên ngực Ngưu Mãnh. Lúc trước khi mọi người vây công gã, từng lưu lại một chút thương thế trên ngực gã, nhưng những vết thương kia đều rất nhanh khép lại, nếu như giờ phút này Lục Diệp rút đao ra, vậy thì tất cả công sức vừa rồi đều là uổng phí.

Cho nên trong nháy mắt đâm xuyên qua ngực Ngưu Mãnh, Lục Diệp liền ở trên Bàn Sơn Đao xây dựng linh văn hào phóng.

Trong lúc linh lực dâng trào, từng sợi linh lực mà mắt thường không nhìn thấy đâm vào trong cơ thể Ngưu Mãnh tuôn ra, sát chiêu như vậy đủ để diệt sát sinh cơ của bất luận kẻ địch nào trong nháy mắt, nhưng mà Ngưu Mãnh chỉ làm chấn động toàn thân, hoàn toàn không có dấu hiệu phải chết.

Lục Diệp lại thúc giục linh văn vỡ vụn, một tiếng âm vang từ trong cơ thể Ngưu Mãnh truyền ra, chỗ ngực trực tiếp bị phá vỡ một lỗ máu, thịt nát bắn tung tóe.

Phòng hộ của vị Huyền Vũ tông tông chủ này xác thực kinh

khủng, thủ đoạn tầm thường chỉ có thể tạo thành một chút thương tích bên ngoài cho hắn, khó mà thương tổn gân cốt, nhưng mà Lục Diệp lấy đao của Bàn Sơn làm cơ sở, ở trong cơ thể hắn tạo thành linh văn, sát thương như vậy cũng rất khủng bố.

“Bò...ò...!” Sau khi hiện thân liền không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ biết Ngưu Mãnh một khi đã máy móc giết địch bỗng nhiên giữa đầu phát ra một tiếng bò...ò..., theo lồng ngực gã có thịt nát bắn tung tóe, thân thể khổng lồ của gã bỗng trở nên hỗn loạn, loại hỗn loạn này rõ ràng có dấu hiệu tách ra.

Lục Diệp còn chưa kịp nhìn rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Ngưu Mãnh đã quay đầu đâm ra một quyền.

Ngự Thủ Linh Văn ngăn ở trước mặt, nhưng dưới một quyền này, Ngự Thủ lập tức bị nghiền nát, Lục Diệp liền cảm giác có một tòa núi lớn đâm vào người mình, thân hình không chịu khống chế bay ra ngoài, nặng nề đâm vào nhục bích của trùng sào, chậm rãi trượt xuống.

Trước mắt là dịch vàng ứa ra, nội tạng tạng cuộn cuộn, một hơi thiếu chút nữa không thở nổi.

Chờ hắn phục hồi tinh thần đã qua hơn mười hơi thở, giương mắt nhìn lại, mượn nhờ linh lực bộc phát, tầm mắt mờ mịt thấy được cảnh tượng trước mắt.

Đại trưởng lão cùng Bằng đại hải đang hợp lực dây dưa Ngưu Mãnh, trước ngực Ngưu Mãnh còn cắm Bàn Sơn Đao của mình...

Mà ở một bên khác, chẳng biết lúc nào xuất hiện một con yêu thú giống như Quỷ Ngưu, Chu Hải từng đạo phi kiếm chém ra, giết Quỷ Ngưu kia không ngừng kêu lên, chạy tán loạn khắp nơi.

Thành công rồi! Lục Diệp dựa lưng vào nhục bích, trong lòng buông lỏng.

Yêu thú giống như Quỷ Ngưu này, khẳng định là bản mệnh yêu thú ngưu Mãnh, Chu Hải thi triển thủ đoạn, chính mình lại dốc hết toàn lực, cuối cùng phá thú ẩn Ngưu Mãnh, thú ẩn bị phá, trạng thái thú hoá sẽ được giải trừ, một người một thú này không thể hợp làm một.

Mà Ngưu Mãnh giải trừ trạng thái thú hóa thực lực so với vừa rồi rõ ràng kém hơn rất nhiều. Hiện tại, y ngoại trừ sinh cơ dồi dào hơn, không khác gì một Vân Hà cửu tầng bình thường, hơn nữa còn bị độc tố ăn mòn ảnh hưởng, thực lực có thể phát huy cũng giảm bớt đi nhiều.

Cách đó không xa bằng có người run rẩy đứng lên, linh lực dâng trào, ánh sáng của thuật pháp bắt đầu lóe lên, là Lan Tử Y.

Nữ nhân này không chết!

Chẳng những nàng không chết, Thẩm Tiểu Miêu, Lan Tử Y, còn có thể tu bảy tầng kia đều không chết, lúc này đều kéo thân thể bị thương, giấy dựa bò lên.

Tất cả mọi người đều biết, thắng lợi ngay trước mắt, đã đến lúc phải buông tay đánh cược một lần.

Chương 922: “Chúng ta không hợp nhau!” 2

Lục Diệp vẫn như cũ dựa vào vách thịt, hấn bị Ngưu Mãnh chính diện đánh một quyền, tuy nói kịp thời thì triển linh văn ngự thủ, nhưng mà uy lực của một quyền kia vẫn như cũ đánh hấn trọng thương, giờ phút này hơi động một chút, chỗ ngực bụng liền đau đớn, hấn là có xương cốt đứt gãy, đâm vào trong nội tạng.

Hộp vũ khí bên hông vù vù, chín đạo lưu quang bắn ra ngoài, linh hoạt công tới Quỷ Ngưu kia.

Đám người hợp lực, Quỷ Ngưu này dù tương đương với một vị tu sĩ Vân Hà tầng chín cũng khó thoát khỏi cái chết, không đến thời gian nửa nén hương, toàn thân yêu thú này đầy vết thương bổ nhào trên mặt đất, không nhúc nhích, dưới thân tràn đầy máu tươi.

Bên kia Bàn Đại Hải cùng Đại trưởng lão liên thủ, cũng cùng Ngưu Mãnh chiến khí thế ngút trời, bất quá hai người thiếu đi loại thủ đoạn dứt khoát này, cho nên mặc kệ bọn hấn đối với Ngưu Mãnh tạo thành bao nhiêu thương thế, dựa vào sức sống Ngưu Mãnh đều có thể nhanh chóng khôi phục.

Mãi đến khi Chu Hải phi kiếm rút tay tới, kiếm quang như lôi đình xoay quanh cổ Ngưu Mãnh một vòng, thân ảnh Ngưu Mãnh cao lớn bỗng nhiên dừng lại.

Tiếp theo một cái chớp mắt, huyết quang phóng lên tận trời, đầu bay lên cao, thi thể Ngưu Mãnh không đầu ngã nhào trên mặt đất.

Chiến trường cháy bỏng kịch liệt yên tĩnh xuống, chỉ có tiếng mọi người há mồm thở dốc.

Bàng Đại Hải hùng hùng hổ hổ đáp lại, đặt mông ngồi bệt xuống đất. Tu hành cho đến bây giờ, chưa từng có trận chiến nào gian khổ như ngày hôm nay. Chiến đấu như vậy đúng là quá mệt mỏi, cả đời này y không muốn trải qua lần thứ hai.

Chủ yếu nhất chính là, với tư cách một thể tu xông lên phía trước, bị đánh rất đau!

Hắn sợ nhất là đau, cho nên cho tới nay, hắn đều nguyện ý làm một pháp tu ở xa thi pháp công kích địch nhân hơn. Lần này nếu không phải bất đắc dĩ bị buộc, nói gì hắn cũng sẽ không lộ bản lĩnh làm thể tu của mình.

Trong trầm mặc, một chút kim quang bỗng nhiên nở rộ, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Quay đầu nhìn lại, kim quang kia rõ ràng đến từ thi thể Ngưu Mãnh không đầu...

“Cẩn thận!” Chu Hải hét lên chói tai, một đạo phi kiếm chém tới, thẳng hướng kim quang kia chém xuống, nhưng mà tốc độ kim quang kia cực nhanh, vừa mới xuất hiện liền hóa thành một đạo kim tuyến, đánh thẳng tới Lục Diệp cách chiến trường xa nhất.

Lục Diệp vẫn luôn dựa vào vách thịt ở chỗ này để điều tức, không ngờ cuộc chiến đã kết thúc, còn có thể gặp phải tai bay vạ gió, mắt thấy kim quang bổ nhào tới, hộp vũ khí bên hông rung lên, chín đạo lưu quang liền chặn lại.

Kim quang kia xê dịch trái phải, linh hoạt tránh né tất cả công kích của ngũ khí, bổ nhào tới trước mặt Lục Diệp, khẽ run lên, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Một cái chớp mắt tiếp theo, Lục Diệp liền cảm thấy sau cổ

truyền đến một chút cảm giác đau đớn, hần trở tay vồ xuống một cái tát, nhưng lại chỉ đập trúng vào một cái bọc cổ.

Hơn nữa bao lớn đang nhanh chóng biến mất, Lục Diệp rõ ràng nhận thấy có thứ gì đó chui vào trong cơ thể của mình, nằm ở trên xương sống sau cổ của mình.

Là Trùng tộc! Hơn nữa là loại Trùng tộc có thể ký sinh khống chế tu sĩ đó!

Nói như vậy, ký sinh khống chế yêu thú hoặc tu sĩ Trùng tộc, sau khi đối tượng ký sinh tử vong, chúng cũng sẽ chết đi, đây cũng là nguyên nhân khiến tu sĩ Vạn Thú Vực không thể tìm ra căn nguyên yêu thú phát bệnh.

Bởi vì tu sĩ Vạn Thú Vực vẫn không tìm được côn trùng gì, ngay cả tu sĩ Cửu Châu tới giết nhiều yêu thú như vậy, kiểm tra nhiều yêu thú như vậy, cũng không thể phát hiện.

Cuối cùng vẫn là ký sinh Hồ Phách, Trùng tộc mới lộ ra.

Ngưu Mãnh bị ký sinh khống chế, trong cơ thể hiển nhiên cũng có Trùng tộc đấy, bất quá con Trùng tộc này cùng Trùng tộc khác tựa hồ có chút không quá giống nhau, chẳng những màu sắc hiện ra màu vàng rực rỡ, sau khi kí chủ chết, nó rõ ràng còn có thể lựa chọn một kí chủ khác...

Chiến đấu gian khổ như vậy cuối cùng cũng chém giết được kẻ địch mạnh mẽ như Ngưu Mãnh, tâm trí mọi người đều buông lỏng xuống, không ngờ vẫn còn một con sâu chưa chết.

Trước vách tường thịt, Lục Diệp như bị sét đánh, thân thể vốn mềm oặt đột nhiên ngồi thẳng dậy.

Hần chợt sinh ra một loại cảm ứng khó hiểu, hần cảm ứng được trên đỉnh đầu đám người có đại lượng khí tức, hần còn từ một phương hướng khác cảm ứng được sinh mệnh lấy ngàn vạn

để tính...

Phương hướng kia chính là phương hướng của thành Lưỡng Giới!

Càng có rất nhiều tin tức không hiểu từ trong đầu sinh ra.

Tuy nhiên còn không đợi hần cảm ứng được nhiều hơn, phía sau bỗng truyền đến cảm giác đau đớn, cùng với tiếng côn trùng kêu, Trùng tộc chui vào trong cơ thể hần lại chạy ra.

Ánh sáng vàng lần nữa hiển lộ, có điều lần này không đợi nó rời đi, Lục Diệp đã trở tay dùng một cái tát bắt lấy nó.

Xoát xoát xoát...

Từng bóng người xuất hiện ngay trước mặt hần.

Lục Diệp ngẩng đầu, nhìn đám người trước mặt với thần sắc kinh nghi, dáng vẻ chật vật, khóe mắt giật giật: “Chớ hoảng hốt!”

Bàng Đại Hải ngạc nhiên nói: “Sao nó lại chạy ra nữa?”

Mọi người đều có nghi ngờ này, vốn thấy Lục Diệp bị ký sinh, mọi người vội vàng chạy tới, nhưng không nghĩ tới con trùng này lại tự mình chạy ra, khiến mọi người không hiểu ra sao.

Giờ phút này con côn trùng đang không ngừng giãy dụa trên tay Lục Diệp, nhưng một con côn trùng nho nhỏ như nó, làm sao có thể thoát khỏi trói buộc của Lục Diệp?

“Có lẽ là ta và nó không hợp nhau?” Lục Diệp thuận miệng nói bật một câu.

Người khác không biết vì sao con côn trùng này lại chạy ra ngoài nhưng hần hiểu rất rõ.

Bởi vì trong nháy mắt khi đám côn trùng tiến vào cơ thể, hần

cảm giác được Thiên Phú thụ đã có phản ứng, Thiên Phú thụ, thứ đồ chơi này thậm chí có thể thiêu hủy cả đan độc trong cơ thể, chứ đừng nói chi đến Trùng tộc xâm nhập vào trong cơ thể.

Nếu nó không chạy nhanh thì chỉ sợ trong chốc lát sẽ bị Thiên Phú thụ đốt cháy sạch sẽ.

Chỉ có thể nói, nó chọn sai đối tượng ký sinh, ở đây có nhiều người như vậy, chỉ có Lục Diệp là cách xa nó nhất, nhưng nó lại một mực lựa chọn Lục Diệp, đương nhiên, cho dù nó lựa chọn những người khác, thì kết quả cũng sẽ không tốt đẹp gì.

Chương 923: Ba vạn công huân

Loại Trùng tộc kỳ lạ này, sau khi mất kí chủ ký sinh khổng chế căn bản không tạo thành bất kỳ uy hiếp gì đối với các tu sĩ.

Lục Diệp cúi đầu, xem xét kỹ càng con côn trùng đang nằm trong tay, nó có kích cỡ tương đương với con côn trùng mà hắn phát hiện trước đó, thoạt nhìn giống như một con côn trùng, chỉ có điều nó có màu vàng óng ánh, giống như được đúc bằng vàng ròng.

“Trùng vương!” Hắn nhẹ nhàng thì thầm một tiếng.

“Cái gì?” Chu Hải nhíu mày.

“Đây là Trùng vương!”

Một đám người cho thấy khó hiểu, nhất là mấy cái Vân Hà chín tầng cảnh, Trùng Vương gì gì đó, bọn họ căn bản chưa từng nghe nói qua, ở chiến trường Vân Hà lẫn lộn lâu như vậy, trải qua rất nhiều bí cảnh, cũng gặp qua rất nhiều Trùng tộc, nhưng những Trùng tộc kia đều là một đám quái vật chỉ biết phá hư giết chóc, cho tới bây giờ cũng không có Trùng Vương hay Trùng Hậu gì cả.

“Làm sao người biết nó là Trùng vương?” Hạ Thiển Thiển không hiểu hỏi.

“Vừa rồi khi bị ký sinh có chút cảm ứng...” Lục Diệp cẩn thận nhớ lại cảm giác trong nháy mắt vừa rồi, như có điều suy nghĩ nói: “Giết nó, nguy cơ của Vạn Thú Vực có thể giải trừ!”

Nghe hắn nói như vậy, mọi người nhất thời hào hứng, Chu Hải nói: “Làm sao thấy được?”

Lục Diệp sửa sang lại tin tức mà mình nhận được trong nháy mắt ký sinh, giải thích nói: “Những Trùng tộc khác đều bị con Trùng Vương này khống chế, nó chết rồi, những Trùng tộc khác cũng chỉ là vật trang trí, cho dù vẫn như cũ ký sinh ở trong cơ thể yêu thú, cũng sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì đối với yêu thú...”

Thời điểm bị ký sinh, hẳn cảm ứng được rất nhiều khí tức phía trên, đó rõ ràng là khí tức côn trùng ký sinh trong cơ thể đám yêu thú, còn có phương hướng thành Lưỡng Giới, ẩn ký sinh mệnh với số lượng hàng ngàn, đó hiển nhiên cũng đều là ẩn ký của Trùng tộc.

Lúc Hồ Phách bị ký sinh ở thành Lưỡng Giới, hẳn đã cảm ứng được vị trí của Huyền Vũ tông, đó là cảm ứng với Trùng Vương.

“Nói cách khác, giết Trùng Vương này, chúng ta cũng không cần đi giải quyết những yêu thú kia?” Thẩm Tiểu Miêu đặt câu hỏi.

Lúc trước trong lòng nàng còn tràn đầy sầu lo, bởi vì cho dù mọi người ở chỗ này giết Ngưu Mãnh, sau khi đi ra ngoài còn phải đối mặt với yêu thú phô thiên cái địa kia, bằng trạng thái của mọi người, cũng không có nhiều sức chiến đấu, nhưng nếu đúng như Lục Diệp nói, vậy chỉ cần giết một con Trùng Vương, yêu thú bên ngoài bệnh điên là có thể được trừ tận gốc.

“Có phải thế hay không, quay đầu lại nhìn sẽ biết.” Lục Diệp nói như vậy, hẳn dùng sức bóp nát con trùng vương màu vàng trong tiếng rít gào kia, chất lỏng màu vàng tuôn ra bị linh lực nóng rực của hắn cuốn lấy, trong nháy mắt tan biến.

Cùng lúc đó, trên mặt đất Huyền Vũ tông, đám yêu thú đang điên cuồng gào thét, muốn đánh vào lòng đất bỗng nhiên đều bình tĩnh trở lại, màu đỏ tươi trong mắt nhanh chóng rút đi.

Chẳng những Huyền Vũ tông bên này tràn đầy nguy cơ, gần

như thành Lưỡng Giới bên kia sắp bị công phá cũng như thế, các tu sĩ tuyệt vọng kinh ngạc phát hiện, trước một khắc còn cùng bọn họ giống như có mối thù không đội trời chung, rút đi như thủy triều.

Những đoạn tường thành bị tàn phá, những tu sĩ may mắn còn sống sót chậm rãi tụ tập, nhìn bầu thú khổng lồ đang dần đi xa kia, hưởng thụ niềm vui sống sót sau tai nạn.

Không ai biết lý do tại sao các yêu thú bỗng nhiên rút đi, chỉ có các tu sĩ Cửu Châu mơ hồ suy đoán, có người nào đó đã giải quyết vấn đề Vạn Thú Vực từ đầu nguồn.

Đúng lúc này, mọi người đã lùi ra khỏi hang ổ côn trùng bị phong tỏa.

Sau khi Ngưu Mãnh chết, trùng sào liền khô héo, tổ trùng phong kín tự nhiên mở ra lỗ hổng.

Trong trùng sào còn lưu lại sương độc, ai cũng không muốn ở lại lâu.

Bất quá bởi vì không cách nào xác định tình huống Yêu thú trên mặt đất, cho nên đám người không dám tùy ý đi tới, chỉ có thể tìm một chỗ tu chỉnh trong thông đạo dưới mặt đất.

Bị trúng độc ảnh hưởng rất lớn đối với các tu sĩ, dù là lúc trước đã sử dụng không ít giải độc đan, nhưng giờ phút này cả đám người toàn thân bủn rủn, tứ chi vô lực, linh lực không còn.

Tình huống như vậy, thế này chắc chắn phải trở lại chiến trường Vân Hà, tìm y tu điều trị mới được. Chỉ dựa vào linh lực của bản thân, rất khó thanh lọc hết độc tố xâm nhập vào trong cơ thể.

Trong thông đạo lơ mơ, Lục Diệp nuốt Liệu Thương đan, chậm rãi điều dưỡng, Y Y đã bị phái đi ra ngoài dò xét tình huống trên

mặt đất, nếu tình huống không giống như hắc nghị, vậy tiếp theo mọi người còn phải giết ra một con đường máu.

Không nghi ngờ gì nữa, tất cả mọi người đều không muốn đối mặt.

Giờ phút này nhìn trạng thái mọi người, cả đám đều trọng thương trong người, thêm thân thể trúng kịch độc, ngay cả một nửa thực lực ngày thường cũng không phát huy ra được.

Trong yên tĩnh, bỗng không lồ bỗng nhiên cười hắc hắc: “Chư vị nhìn công huân của mình đi!”

Hiển nhiên là hắc phát hiện ra cái gì đó, lúc này tâm tình khá vui vẻ.

Nghe hắc nói như vậy, mọi người vội vàng lấy ra Minh Bài thân phận của mình điều tra.

Lục Diệp cũng đang điều tra, ngạc nhiên phát hiện công huân của mình có chừng ba vạn điểm!

Công huân này là do Thiên Cơ chuẩn bị, cho nên sẽ không xuất hiện tình huống cắt xén và hư cấu gì đó, trước đó Lục Diệp dựa vào đại lượng trận pháp giết rất nhiều yêu thú, công huân đạt được mới chỉ có hơn ba nghìn điểm mà thôi, lúc thủ thành hai giới, công huân gia tăng đến hơn năm nghìn điểm, trong này chẳng những có công huân giết địch, còn có công huân bảo vệ Lôi Hồng pháp trận.

Mà đến lúc này lại có gần ba vạn điểm! Nói cách khác, hành trình Huyền Vũ tông giúp hắc đạt được gần hai vạn năm ngàn điểm công huân, trong đó chắc chắn phần lớn đến từ việc cùng mọi người hợp lực chém giết Ngưu Mãnh, còn có một bộ phận có lẽ đến từ giết Trùng Vương kia.

Có lẽ còn có nguyên nhân phát hiện bí mật của Trùng tộc nơi

đây...

Chương 924: Ba vạn công huân

2

Mặc kệ như thế nào, đối với Lục Diệp chỉ là một Vân Hà tăng hai mà nói, gần ba vạn điểm công huân chính là một thu hoạch cực lớn.

Ở bên kia thành yếu của quân nhu hai giới, linh ký màu vàng mới có một vạn sáu ngàn hai trăm điểm công huân mà thôi, công huân trên tay Lục Diệp thiếu chút nữa là có thể đổi hai đạo linh ký màu vàng!

Hắn không biết người khác có bao nhiêu công huân, nhưng có lẽ so với hắn sẽ không kém, mấy người trước lúc đạt tới cửu cảnh Vân Hà chiến đấu bọn hắn đều đã xuất ra đại lực, nhất là Chu Hải và Bàng Đại Hải, Ngưu Mãnh chết dưới phi kiếm của Chu Hải, mà Bàng Đại Hải lúc đây đưa với Ngưu Mãnh đã tăng lực lượng.

Tính ra như vậy, một con trâu mạnh ngang với mười mấy hai mươi vạn công huân, sau khi giết chết hắn, dựa theo cống hiến của mọi người, Thiên Cơ phân phối những công huân này theo tỷ lệ khác nhau.

Lúc trước đối chiến ngưu mãnh mọi người đẳng chất như thế nào, giờ phút này tâm tình liền sung sướng bao nhiêu, trong bóng tối, cả đám đều mặt mày rạng rỡ.

Bất quá lúc xuất phát có mười mấy người, trước mắt còn sống cũng chỉ còn bảy tám người, cùng Ngưu Mãnh một trận chiến hung hiểm chí cực, binh tu chết một nửa, thể tu cũng chết một người, ngay cả nữ quỷ tu kia cũng không thể tránh được một kiếp.

Thu hoạch khổng lồ có nghĩa là tổn thất thảm liệt, tu sĩ kiếp sống luôn gặp phải một chút nguy cơ khó mà hóa giải được.

“Chúng ta có phải thiếu một người hay không?” Bàn Đại Hải đột nhiên hỏi.

Lục Diệp quay đầu nhìn xung quanh, đếm số đầu người, phát hiện quả thật thiếu đi một người, lại cẩn thận nhìn một chút, người thiếu chính là Lan Tử Y.

Điều này làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, chính mình tựa hồ cũng không bộc lộ ra vết tích gì, nữ nhân này ngược lại là cảnh giác, không biết lúc nào thoát ly đội ngũ, trốn đi.

Tiến vào bí cảnh Vạn Thú Vực này, dưới sự an bài của Thiên Cơ, hắn cũng không có gì đáng ngại, dù sao cũng là do Thiên Cơ sắp xếp, hơn nữa thân phận Lan Tử Y ở đây còn là thị nữ của hắn, tính ra vẫn là Lục Diệp chiếm tiện nghi.

Nhưng bất kể là Lục Diệp hay Lan Tử Y, đều biết rõ lai lịch đối phương.

Đôi bên thuộc trận doanh hai phe, ở trong Linh Khê chiến trường từng có giao thủ, đều đã trải nghiệm sự cường đại của đối phương, nếu như có cơ hội thích hợp, Lục Diệp không ngại chém Lan Tử Y, tin tưởng Lan Tử Y cũng có ý nghĩ này.

Lúc trước một mực không có biểu lộ ra ý đồ này, là bởi vì không có cơ hội thích hợp, hắn không rõ trong đội ngũ ngoại trừ Bàn Đại Hải ra những người khác đều là trận doanh gì, nếu thật sự động thủ ngay trước mặt người khác, chưa chắc có thể đắc thủ được.

Trước mắt cơ hội vừa vặn, Lan Tử Y trúng độc không nhẹ, thực lực một thân giảm bớt đi nhiều, mặc dù Lục Diệp cũng bị trọng thương, nhưng so với trạng thái của Lan Tử Y thì tốt hơn

nhieu.

Chỉ cần cho hắn tìm ra sơ hở, hắn liền có thể nắm chắc một kích chém giết nữ nhân này, đến lúc đó dù cho có người muốn nhúng tay, Bàng Đại Hải cũng có thể giúp mình ngăn cản chốc lát.

Nhưng không ngờ Lan Tử Y lại không cho hắn cơ hội này.

Có chút tiếc nuối, cũng bội phục quyết đoán của nữ nhân này, hiển nhiên nàng cũng biết, với trạng thái hiện tại của mình, thật sự không thích hợp xuất hiện ở trước mặt Lục Diệp.

Lan Tử Y mất tích không gây ra gợn sóng quá lớn, Bàng Đại Hải cũng chỉ hỏi một câu, liền không nói thêm nữa.

Đều là lão già láu cá của chiến trường Vân Hà, Lan Tử Y trốn đi lúc này rõ ràng là có kiêng kị, nhìn mà không cần nói toạc ra.

Trên chiến trường có truyền đến tin tức, Lục Diệp điều tra, là Y Y đưa tin.

Xác định, yêu thú trên mặt đất Huyền Vũ tông đều đã tản đi, Y Y còn cố ý tìm một con yêu thú đơn lẻ ở gần đó quan sát, phát hiện yêu thú kia đã khôi phục bình thường.

“Loại bí cảnh này, bình thường làm sao mới có thể rời đi?” Lục Diệp hỏi.

Bàng Đại Hải nói: “Dưới tình huống bình thường, nếu như tất cả vấn đề đều giải quyết, tại một vị trí nào đó là có Thiên Cơ trụ... Cái bí cảnh này mà nói, Thiên Cơ trụ hẳn là sẽ xuất hiện ở Lưỡng Giới thành, về phần cụ thể ở đâu, còn cần tìm kiếm!”

Lục Diệp nhướng mày: “Lúc chúng ta rời khỏi thành Lưỡng Giới không được thành chủ đồng ý, nhưng thành chủ đã nói, nếu chúng ta dám tự ý rời khỏi cương vị, vậy thì chính là phản đồ của Nhân tộc, cuộc đời này đừng mơ tưởng đặt chân vào thành Lưỡng

Giới.”

Bàng Đại Hải cười khà khà: “Cho nên chúng ta muốn về thành Lưỡng Giới e là còn hơi phiền phức.” Có lẽ hẳn từng trải qua cảnh tượng như vậy, vì vậy không thấy hoang mang chút nào.

“Nhưng cũng không thể không trở về, quân nhu vẫn còn ở thành Lưỡng Giới.” Lục Diệp có chút đau đầu.

“Cái đó không sao cả, công huân của người có thể đổi được vật tư cần thiết ở thành Lưỡng Giới, cũng có thể mang về chiến trường Vân Hà.”

“Ừm? Lời này nói như thế nào.”

“Như vậy đi, công huân chỉ có ở trong một số bí cảnh mới có thể lấy được, cao hơn một cấp so với công huân, cho dù người không sử dụng trong bí cảnh, mang về tìm một cây Thiên Cơ trụ, kết nối với Thiên Cơ bảo khối, cũng có thể tiêu phí công huân của mình, thật lòng nhắc nhở, đồ vật đổi được công năng chiến đấu, công huân không nhất định có thể đổi được, ví dụ như các loại linh kị, nhưng nếu công huân đổi được, công huân nhất định có thể đổi được, bởi vì bất kể là công huân trao đổi hay trao đổi công huân, tất cả nguồn gốc vật tư, kỳ thật đều là bảo khối Thiên Cơ, trong đó có thiên cơ vận hành!”

Lục Diệp hiểu rõ, điều này cũng rất tiện lợi, cũng càng khiến hẳn cảm nhận được sự kỳ diệu của thiên cơ.

Cảm tạ lần này SPO lại khen thưởng Minh chủ một lần nữa, Minh chủ hậu ái, bái tạ.

Chương 925: Quay về Lưỡng Giới Thành

Trong thông đạo tối dưới lòng đất lờ mờ, mọi người tự mình chữa thương.

Y tu nhị lưu Hạ Thiển Thiển này phát huy tác dụng không nhỏ, trong hoàn cảnh như vậy, có thể có một y tu thật sự quá hạnh phúc, nào quản được nhất lưu hay nhị lưu gì.

Ước chừng ba ngày sau, một đám người mới khôi phục bảy tám phần.

Nên rời đi rồi.

Chiếu theo thông đạo mà Lục Diệp dẫn đầu đi lên, trở lại chỗ giếng cạn bị nổ sập lúc trước, bận rộn một hồi, dọn dẹp đá vụn đã sập xuống, dọn dẹp ra một con đường.

Một lát sau, Lục Diệp dẫn đầu bay lên, ánh mặt trời chói mắt trải ra trong tầm nhìn, khiến cho hắc chột sinh ra ảo giác làm người trên đời.

Những người khác lần lượt bay ra, vẻ mặt đều rất vui vẻ.

Không có quá nhiều cảnh giác, bởi vì lúc trước mọi người chữa thương đã thông qua con đường của mình dò xét được một ít tin tức, biết vấn đề Vạn Thú Vực đã được giải quyết, bây giờ toàn bộ yêu thú Vạn Thú Vực không còn bị điên, tự nhiên không cần phải cảnh giác cái gì.

"Thiếu chủ, Đại trưởng lão!" Thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, phát hiện người đến chính là

mấy người lão ầu của Vạn Thú Tông.

Ba ngày trước khi mọi người quyết định xâm nhập trùng sào, lão ầu dẫn mấy tu sĩ Vạn Thú tông này phụ trách dẫn yêu thú mặt đất đi, sau đó liền không thấy bóng dáng, về sau bắt vô âm tín.

Xem ra là một mực ở bên ngoài canh giữ đến bây giờ.

Thành thật mà nói, đến nay Lục Diệp vẫn chưa biết lão ầu này ở Vạn Thú Tông có thân phận gì, chỉ dựa vào tu vi của Vân Hà tăng chín mà suy đoán, chắc hẳn thân phận của nàng cũng không thấp.

Đợi đến gần, tụ hợp lại một chỗ.

Đại trưởng lão nói: "Thiếu chủ, bây giờ chuyện yêu thú đã được giải quyết, kính xin thiếu chủ trở về tông, trùng kiến Vạn Thú Tông."

Mấy người lão ầu cũng nói: "Kính xin thiếu chủ hồi tông, trùng kiến Vạn Thú Tông!"

Bọn họ không đề cập đến chuyện này, Lục Diệp gần như muốn quên thân phận của mình còn có một tăng Thiếu chủ của Vạn Thú Tông, nhưng hẳn chỉ là một tu sĩ Cửu Châu, làm sao có khả năng đi Vạn Thú Tông làm loại chuyện này.

Quay đầu nhìn về phía Bàn Đại Hải, tên béo này đem ánh mắt dời đi, một bộ biểu lộ lực bất tòng tâm.

Hắn cho tới bây giờ chưa từng gặp phải loại chuyện này, chủ yếu là cho dù hắn có ra vào các loại bí cảnh, được Thiên Cơ giao cho các loại thân phận khác nhau, địa vị cũng không cao, cho tới bây giờ cũng chưa từng có được thân phận giống như Thiếu tông chủ một tông, hơn nữa trước mắt vị Thiếu tông chủ Lục Diệp này còn liên quan đến trọng chấn tông môn...

Lục Diệp chỉ có thể nói: "Chư vị về tông môn trước, ta cùng các bằng hữu đi làm chút việc, làm xong sẽ trở về."

Đại trưởng lão lập tức xin đi giết giặc: "Lão phu sẽ ở cùng với thiếu chủ."

Lục Diệp vội vàng giơ tay lên: "Không cần, Đại trưởng lão cũng về trước."

Đại trưởng lão còn muốn nói gì nữa, lão ẩu đưa mắt nhìn hẩn, Đại trưởng lão lúc này mới nói: "Nếu như vậy, vậy thiếu chủ hết thấy cần thận." Nói xong lại nhìn Hạ Thiển Thiển và Thẩm Tiểu Miêu, trầm mặt xuống nói: "Hai người các người nhất định phải bảo vệ tốt thiếu chủ, nếu thiếu chủ thiếu một sợi tóc, ta sẽ bắt các người hỏi!"

Hai cô gái không cam lòng đồng ý: "Vâng!"

Đại trưởng lão lại dốc lòng dặn dò Lục Diệp một trận, lúc này mới cùng đám người lão ẩu phóng lên trời, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Nhìn theo hướng bọn họ rời đi, Lục Diệp có chút khó hiểu: "Nếu ta không trở về Vạn Thú Tông, bọn họ vẫn sẽ chờ đợi mãi sao?"

Bàng Đại Hải cười đắc ý: "Thiên Cơ tự có sắp xếp!"

Lục Diệp đột nhiên cảm thấy da đầu tê rần, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tay Hạ Thiển Thiển đang nắm một cọng tóc, hiển nhiên là đang túm xuống từ trên đầu hẩn.

"Làm gì?"

Hạ Thiển Thiển hừ một tiếng: "Thiếu chủ, người thiếu một cọng tóc, mau mau mọc lại đi. Bằng không trở về, không biết Đại trưởng lão sẽ trách phạt chúng ta thế nào."

Hiển nhiên là nàng ta tức giận vì lời răn dạy vừa rồi của Đại trưởng lão, cho nên mới trút giận lên tóc của Lục Diệp!

Lục Diệp mặc kệ hành vi của đứa nhỏ này.

"Đi thôi." Chu Hải nói một tiếng, lấy ra phi kiếm của mình, nhảy lên một cái, hóa thành một luồng kiếm quang, lao về phía thành Lưỡng Giới.

Mọi người theo sát phía sau.

Những nơi ven đường đi qua, gió êm sóng lặng, dưới chân tràn đầy phá hư phong cảnh, đối với gặp đại nạn Vạn Thú Vực mà nói, giờ phút này không thể nghi ngờ là lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Lục Diệp không biết rốt cuộc thế giới này đã bị hủy diệt hay chưa, cũng không biết có đúng như lời mà Hạ Thiển Thiển nói hay không, những gì mọi người đã trải qua, đều là những gì đã từng trải qua ở thế giới này.

Việc duy nhất có thể xác định chính là, thời khắc này những gì hẩn nhìn thấy đều cực kỳ chân thật.

Thú triều đã rút đi, đám Yêu thú khôi phục bình thường, thành Lưỡng Giới được bảo vệ, Nhân tộc tại Vạn Thú Vực không bị hủy diệt, còn có Vạn Thú Tông không biết ở đâu, thậm chí còn có người đang chờ hẩn trở về trọng chấn tông môn.

"Nếu như có người không muốn rời đi, chẳng phải là có thể một mực ở lại chỗ này?" Vừa đường, Lục Diệp bỗng nhiên mở miệng, dù sao muốn rời khỏi bí cảnh này, cần phải chủ động mượn Thiên Cơ trụ truyền tống, nếu không đi tìm Thiên Cơ trụ, vậy thì không thể nghi ngờ là có thể ở lại.

"Ngược lại có thể có hay không, chỉ là người đã từng thấy ai ở lại Linh Khê chiến trường chưa?" Hạ Thiển Thiển ở bên cạnh y hỏi

ngược lại một câu.

Con đường tu hành, người người đều không ngừng đi về phía trước, nỗ lực phấn đấu để đi xa, dọc đường rất nhiều phong cảnh và kinh nghiệm đều được tô điểm trên con đường trưởng thành, ai sẽ trở về trong bí cảnh này.

Lấy Lục Diệp ra mà nói, hẳn tất nhiên có thể tiến về Vạn Thú Tông, dẫn mấy người Đại trưởng lão trọng chấn tông môn, sau đó thì sao? Xác suất lớn sẽ gặp phải truy nã và truy sát đến từ Lưỡng Giới thành...

Thế giới đại biến, tông môn của Ngự Thú Lưu phái cơ bản đều hủy diệt hầu như không còn, Lưỡng Giới Thành trở thành cứ điểm cuối cùng của nhân tộc, chặn lại sự tiến công của yêu thú.

Chương 926: Quay về Lưỡng Giới Thành 2

Hiện giờ thành Lưỡng Giới đã là trụ cột vững vàng của Vạn Thú Vực, sao thành chủ thành Lưỡng Giới Thành lại cho phép tông môn Ngự Thú Lưu phái phát triển lớn hơn nữa, tiếp đó áp đảo trên đỉnh đầu hần.

Tuy chỉ tiếp xúc chính diện một lần nhưng Lục Diệp vẫn có thể cảm giác được lão già tên Liễu Vô Trai kia không phải là một người có thể dung nạp người.

Lần này nạn côn trùng thú triều, người thắng lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Liễu Vô Trai, từ thời điểm yêu thú thối lui, hần đã trở thành chúa tể thế giới này.

Cho nên Vạn Thú Tông muốn quật khởi lần nữa, không thể nghi ngờ là rất khó khăn.

Khi cách Lưỡng Thành Giới mười dặm, thân hình mọi người hạ xuống rồi không tiếp tục tiến lên nữa, bởi vì trước mắt vẫn chưa xác định được thái độ của Lưỡng Thành Giới đối với bọn họ như thế nào.

Bất kể nói thế nào, lúc trước đám người bọn họ ở thủ thành đều tự ý rời vị trí, đứng ở lập trường người khác, bọn hần đây coi như lâm trận bỏ chạy.

Cho nên dù bọn họ liều sống liều chết ở bên trong Trùng Sào, từ trên căn nguyên giải quyết vấn đề Vạn Thú Vực, nhưng nói ra ai sẽ tin tưởng?

Nếu tiến vào, bị tu sĩ Lưỡng Giới Thành tấn công thì kết cục chẳng tốt đẹp gì.

Một đám người đều nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, hiển nhiên là muốn hắt đi Lưỡng Giới Thành thăm dò tình huống...

Vốn trong đội ngũ có hai quý tu, kết quả một người thất lạc ở trên đường, một người chết ở trong Trùng Sào, trước mắt cũng chỉ có Lục Diệp mới có thể thi triển ra thủ đoạn quý tu, việc điều tra tình báo này không phải hẳn có thể làm được.

"Ta đi xem một chút." Lục Diệp không thể làm gì khác.

Một lát sau, trước cửa thành của Lưỡng Giới Thành, Lục Diệp ẩn nấp thân hình, sắc mặt bình tĩnh nhìn chăm chăm vào hơn mười bức họa giống như đúc trên cột thông báo bên cạnh.

Bọn họ quả nhiên đã bị Lưỡng Giới Thành truy nã.

Đặc biệt là ảnh chân dung của Lục Diệp và Đại trưởng lão còn có lão ẩu, bị treo ở vị trí dễ thấy nhất.

Lục Diệp suy đoán, nếu như trong đám người rời đi lúc trước không phải có người của Vạn Thú Tông, thành Lưỡng Giới bên này chưa chắc sẽ truy nã thật, nhưng chính bởi vì có một đám người Vạn Thú Tông, mới cho Liễu Vô trai có cơ hội mượn cơ đề tài phát huy.

Lão gia hỏa kia cũng không hy vọng người của Vạn Thú Tông chạy về, ước gì bọn hắn đều chết ở bên ngoài thì tốt hơn.

Có lệnh truy nã như thế, nếu cứ thế lao thẳng vào thì đúng là không thể tưởng tượng được, bọn họ nhất định sẽ bị tu sĩ Lưỡng Giới Thành vây công.

Chỉ có thể đi cửa thành.

Hy vọng trên người bọn họ đều có Ẩn Nặc Phù.

Hiện giờ thú triều mới thối lui được ba ngày, Lưỡng Giới Thành khắp nơi rách nát, các trận pháp chưa kịp bố trí bảo vệ lại lần nữa, cho nên mượn dùng Ẩn Nặc Phù lén vào trong thành vẫn rất có hi vọng, nếu chờ Lưỡng Giới Thành bố trí xong xuôi các trận pháp, muốn lén vào thì rất khó khăn.

Lục Diệp truyền tin cho Hạ Thiển Thiển, nói cho nàng biết việc này.

Hạ Thiển Thiển nhanh chóng hồi âm, bảo hẳn nghĩ cách điều tra xem Thiên Cơ trụ ở đâu.

Nàng không nói, Lục Diệp cũng chuẩn bị lén vào thành tìm kiếm một chút, chỉ cần tìm được Thiên Cơ trụ, vậy thì tùy thời có thể trở về chiến trường Vân Hà, Hạ Thiển Thiển không đề cập tới việc giấu phù này, xem ra loại linh phù thích hợp để bảo vệ tính mạng này, trên cơ bản mỗi tu sĩ đều sẽ mang theo bên người vài tấm, dù sao có chuẩn bị trước khỏi họa, cũng không biết lúc nào mới có thể dùng tới.

Thuận lợi lén vào từ cửa thành, Lục Diệp cẩn thận từng li từng tí cất bước trong thành, thỉnh thoảng tránh đi người đi đường trước mặt.

Thành trì lớn như vậy, đi đâu tìm Thiên Cơ trụ ngược lại cũng là vấn đề.

Đang hết đường xoay sở, chợt nghe cách đó không xa có người mở miệng: "Tôn đạo hữu chuẩn bị trở về?"

Lại có người nói: "Trở về, đại nạn lần này không chết, còn phải dùng một ít công huân để đổi chút linh ký, tu vi hẳn là có thể nâng cao một bước rồi."

"Vậy phải chúc mừng Tôn đạo hữu rồi."

"Vu đạo hữu không trở về?"

Vu tu sĩ kia nói: "Ta chuẩn bị ở lại đây thêm một đoạn thời gian."

Tu sĩ họ Tôn khó hiểu: "Bây giờ nguy cơ của Vạn Thú Vực đã được giải trừ, giết thêm yêu thú cũng không cách nào thu được công huân, tiếp tục ở lại nơi đây thì còn có thể có được lợi ích gì?"

Tu sĩ họ Vu khẽ cười nói: "Thực không dám giấu giếm, ta kiêm tu lưu phái Ngự Thú."

Tu sĩ họ Tôn hiểu ra: "Hóa ra là vậy, đạo hữu muốn tìm bí thuật Ngự Thú."

"Khó khăn a, bây giờ rất nhiều tông môn Ngự Thú Lưu phái của Vạn Thú Vực đều bị hủy diệt, muốn tìm bọn họ thật không dễ dàng."

"Mọi chuyện do người tạo lên, chúc đạo hữu tâm tưởng sự thành."

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, lúc này mới cáo từ lẫn nhau.

Lục Diệp đứng tại chỗ suy nghĩ một chút, chờ khi tu sĩ kia đi qua bên cạnh hắn, bỗng nhiên mở miệng.

"Đạo hữu có thể đi đến di chỉ của Vạn Thú Tông, cũng có thể sẽ làm được việc."

"Ai!" Tu sĩ kia ngạc nhiên nhìn về nơi phát ra âm thanh, nhưng cái gì cũng không thấy.

Sau khi Lục Diệp nói với hắn xong câu nói kia, liền vội vàng đuổi theo bước chân của tu sĩ họ Tôn.

Đại trưởng lão cùng lão ẩu bọn họ nhất định không chờ được

dẫn bọn họ trùng kiến lại tông môn, bất quá Ngự Thú lưu phái ở thế giới này không nên bị hủy diệt, chỉ cần bọn Đại trưởng lão còn sống, Ngự Thú lưu phái vẫn có thể lưu truyền mãi, nếu là tu sĩ Cửu Châu có thể từ bọn họ học được tinh túy Ngự Thú, tiếp theo phát dương quang đại, ngược lại cũng không tệ.

Theo sát sau lưng tu sĩ họ Tôn kia, một đường đi về phía trước, thẳng đến chỗ quân nhu, vào đại điện, một cây Thiên Cơ trụ khắc sâu vào tầm mắt.

Chương 927: Khí vận của đạo hữu ngút trời!

Lúc trước Lục Diệp đã tới vị trí quân nhu bên này, khi đó nơi đây cũng không có Thiên Cơ trụ gì, bởi vậy có thể thấy được, cây Thiên Cơ trụ này cũng xuất hiện sau khi vấn đề Vạn Thú Vực được giải quyết.

Thỉnh thoảng có tu sĩ Cửu Châu thông qua Thiên Cơ trụ rời khỏi nơi đây.

Đối với 99% tu sĩ của Cửu Châu mà nói, tiếp tục lưu lại bí cảnh này, đã không chiếm được quá nhiều chỗ tốt, còn không bằng quay về chiến trường Vân Hà thử vận may.

Vân Hà cảnh là một giai đoạn các tu sĩ có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, bất cứ trì hoãn nào cũng sẽ kéo dài tốc độ tự mình mạnh lên.

Chỉ có tu sĩ kia, kiên tu hoặc vốn là người của lưu phái Ngự Thú, ở chỗ này tiếp tục dừng lại, có lẽ mới có thu hoạch.

Thông báo cho Hạ Thiển Thiển biết vị trí Thiên Cơ trụ của nàng, Hạ Thiển nhàn nhạt đáp lại rất nhanh, cho thấy đám người bọn họ đang trên đường đến đây.

Lục Diệp liền Ẩn Nặc trong góc chờ đợi.

Chợt cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau một cái bàn có một lão giả râu dê đang mỉm cười nhìn mình, bốn mắt đối diện, lão giả râu dê khẽ vuốt cằm với hắn.

Bị phát hiện rồi sao?

Lục Diệp nhú mày.

Thủ đoạn Ẩn Nặc của hắn không quá giống với thủ đoạn Ẩn Nặc của quỷ tu, chủ yếu là mượn nhờ linh văn Ẩn Nặc, mà quỷ tu có thể Ẩn Nặc bản thân, là bởi vì bọn họ có thể thi triển bí thuật chỉ thuộc về quỷ tu.

Nếu thực sự so sánh, thủ đoạn Ẩn Nặc của Lục Diệp kém hơn đám quỷ tu một chút, dù sao cũng không phải là người chuyên nghiệp, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Không thể dễ dàng bị phát hiện như vậy mới đúng.

"Diệp đạo hữu có thể giải trừ trạng thái Ẩn nặc, nơi đây chỉ có tu sĩ Cửu Châu mới có thể đi vào. Có vách ngăn thiên cơ, tu sĩ Vạn Thú Vực sẽ không phát hiện được, cũng vĩnh viễn không thể vào được chỗ này." Lão giả râu dê bỗng nhiên mở miệng.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp nghe nói đến chuyện này, hơn nữa hắn không nghĩ tới lão giả râu dê này lại là Cửu Châu!

Lúc trước hắn cùng đám người Hạ Thiển Thiển đã tới đại điện có quân nhu, cũng đã gặp qua lão giả này, lúc ấy còn tưởng rằng đối phương là người của Vạn Thú Vực.

Hơn nữa lão giả này thế mà một hơi liền gọi dòng họ của mình, hiển nhiên là biết mình.

Suy nghĩ một chút, Lục Diệp tản đi linh văn Ẩn Nặc, lộ ra thân ảnh, tay ấn chuôi đao, bước chậm đến trước mặt lão giả: "Người biết ta?"

Lão giả râu dê vuốt râu mỉm cười: "Bức họa Diệp đạo hữu dán đây ngõ nhỏ đường cái trong thành, lão phu muốn không nhận ra cũng khó."

"Người còn có thể khám phá hành tung của ta!"

Đây mới là điều Lục Diệp để ý nhất, nếu như trình độ Ẩn Nặc của mình kém cỏi như vậy, sau này phải cẩn thận, hẳn vẫn luôn cảm thấy bản lĩnh của mình ở phương diện này không tệ.

Lão già mỉm cười: "Lão phu chẳng những khám phá được hành tung của đạo hữu, lão phu còn có thể nhìn thấy những thứ khác."

"Vật khác?"

Ánh mắt lão giả nhìn trên đỉnh đầu Lục Diệp một hồi, thần sắc nghiêm túc: "Nhiều năm qua, lão phu cũng đã đọc vô số người, nhưng khí vận ngút trời như Diệp đạo hữu, người hưng thịnh liên miên, lão phu cũng chỉ gặp qua một người!"

Lục Diệp hơi híp mắt lại: "Lão tiên sinh biết vọng khí?"

Ở Cửu Châu, Vọng Khí Chi Thuật là một loại bí thuật cực kỳ hiếm thấy, chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, Lục Diệp cũng không ngờ rằng, sẽ gặp được một vị ở trong đại điện có quân nhu bí cảnh Vạn Thú Vực.

Hắn cũng không cảm thấy lão giả râu dê này đang nói hươu nói vượn, bởi vì từ sau khi hắn tiến vào chiến trường Vân Hà, vận khí vẫn luôn rất tốt, lão giả này hiển nhiên là thật sự nhìn ra chút gì đó.

"Bất quá mặc dù khí vận đạo hữu rất vượng, nhưng bên trong khí vận này lại có một đạo tử khí dây dưa, đạo hữu cần phải cẩn thận, mặt khác... Đạo hữu gần đây quá mức suôn sẻ, hoặc có trắc trở, có thể sẽ ném một ít đồ vật."

"Ném cái gì?"

"Cái này phải xem đạo hữu có thể mất đi cái gì."

Lục Diệp mặt không biểu tình nhìn hẳn.

Lão già này nói chuyện thần thần lẫn lẫn, mấy phần thật mấy phần hư, làm như vậy Lục Diệp cũng không biết có nên tin hẳn hay không.

"Vừa rồi người nói, người có khí vận như ta, người gặp qua một người, người kia là ai?"

Lão giả ý vị thâm trường nói: "Người họ Phong, đến từ Bình Châu Bích Huyết Tông, đạo hữu có thể nhận ra?"

Lục Diệp nghiêm trọng hoài nghi lão già này đã nhìn ra thân phận chân thật của mình, nếu không thì không có lý nào đột nhiên nhắc tới vị Đại sư huynh kia, điều khiến Lục Diệp cảm thấy để ý chính là lão già này lại từng gặp qua Đại sư huynh.

"Tùy tiện tâm sự một chút, Diệp đạo hữu không cần quá khẩn trương." Lão giả lại vuốt râu mỉm cười: "Dù sao một mực ở chỗ này cũng rất nhàm chán. Hơn nữa xin đạo hữu yên tâm, lão phu thân là người của Thiên Cơ thương mình, sẽ không tham dự hai đại trận đánh cờ đâu."

Lục Diệp lúc này mới có chút hậu tri hậu giác: "Người là người của Thiên Cơ thương mình?"

"Đúng vậy!"

Cũng phải nói tu sĩ Cửu Châu tới làm sao có thể tọa trấn trong chỗ quân nhu này, thì ra là người của Thiên Cơ thương mình, điều này có thể lý giải, ở trong Cửu Châu, Thiên Cơ thương mình vốn là một tồn tại cực kỳ đặc thù, cùng tu sĩ hai đại trận doanh làm các loại giao dịch, hôm nay đến bí cảnh này, cũng quả thật chỉ có người Thiên Cơ thương mình thích hợp tọa trấn nơi đây, nếu không vô luận là tu sĩ trận doanh nào tọa trấn nơi đây, đối với tu sĩ một trận doanh khác đều không công bằng.

Chương 928: Khí vận của đạo hữu ngút trời! 2

Biết được đối phương là người của Thiên Cơ thương mình, định ý trong lòng Lục Diệp giảm đi, suy nghĩ một chút, hần mở miệng hỏi: "Bình chương Thiên Cơ mà lão tiên sinh nhắc tới trước đó là chuyện gì?"

Lão giả râu dê giải thích: "Rất nhiều bí cảnh đều có chỗ quân nhu như vậy, có thể để cho tu sĩ Cửu Châu thông qua công huân trao đổi vật tư, địa phương như vậy tự nhiên không thích hợp bị người trong bí cảnh phát hiện, cho nên Thiên Cơ đối với bọn họ che đậy nơi đây, cho dù bọn họ đi qua trước cửa, cũng sẽ không chú ý tới nơi này, trong nhận thức của bọn họ, nơi này là một khu vực trống rỗng. Mà lão phu sở dĩ có thể khám phá thân hình của đạo hữu, cũng không phải là thủ đoạn của bản thân lão phu, thật sự là ở trong đại điện này, lão phu được Thiên Cơ ban cho một ít quyền năng, cho nên có thể có được một ít thủ đoạn không có thời điểm bình thường."

"Vọng Khí chi thuật cũng vậy?"

"Cái đó thật đúng là bản lĩnh của lão phu."

Lục Diệp gật đầu, im lặng trong chốc lát rồi nói: "Có người nói với ta, tất cả mọi thứ trong bí cảnh này đều đã từng xảy ra ở thế giới này, thật sự là như vậy sao?"

"Nếu như vậy thì sao? Nếu không phải thì sao?"

"Chỉ là muốn biết rõ, không có ý khác."

Lão giả râu dê nhìn ra ngoài điện, một lúc lâu sau mới nói:
"Đạo hữu có biết bí cảnh này đã mở mấy lần?"

"Có ý gì?"

"Trước lần này, bí cảnh Vạn Thú Vực mở ra ở chiến trường Vân Hà đã bảy lần, nhưng chưa từng có lần nào có tu sĩ Cửu Châu giải quyết vấn đề từ ngọn nguồn, bảy lần cuối cùng, đều là dùng yêu thú công phá Lưỡng Giới Thành, Nhân tộc bị diệt mà kết thúc! Mấy lần Lưỡng Giới Thành bị hủy, lão phu ở đây đã thấy qua vài lần, đây là lần thứ tám, còn phải cảm ơn đồng bạn của người đã cứu được Vạn Thú Vực này, cứu được Lưỡng Giới Thành này, cuối cùng lão phu cũng không cần nhìn thấy cảnh tượng Luyện Ngục đó nữa."

Nhìn biểu lộ có chút khiếp sợ của Lục Diệp, lão giả cười nói:
"Không sai, đúng như đạo hữu suy nghĩ, mỗi lần Vạn Thú Vực bị hủy diệt, thời gian lần tiếp theo mở ra sẽ trở lại tiết điểm mà các đạo hữu tiến vào, vòng đi vòng lại."

"Thiên Cơ đang vận hành?"

"Thiên Cơ không gì không làm được!"

"Thế nhưng lúc trước chúng ta đã giết rất nhiều yêu thú, còn lấy yêu đan của yêu thú, nếu hết thảo đều là giả, vậy cái này giải thích thế nào?" Hơn mười viên yêu đan vẫn còn đặt trong không gian trữ vật của hắn, cho dù Thiên Cơ có không gì làm được, cũng không thể phục sinh toàn bộ người và yêu thú đã chết.

"Đạo hữu nhìn thấy, chưa hẳn chính là sự thật. Đương nhiên, thu hoạch của đạo hữu, đều là thật."

"Vì sao Thiên Cơ lại làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ để tu sĩ Cửu Châu cung cấp nơi rèn luyện?"

"Thiên Cơ cao thâm mạt trắc, lão phu không dám xen vào."

Lục Diệp im lặng.

"Lần này chúng ta đã giải quyết vấn đề từ đầu nguồn, bí cảnh Vạn Thú Vực tiếp theo sẽ mở ra như trước kia sao?"

"Có lẽ không, vấn đề Vạn Thú Vực đã được giải quyết, hết thấy bên trong bí cảnh này đại khái sẽ dựa theo quỹ tích phát triển trước mắt, ngày sau nơi này nhất định có thể hấp dẫn rất nhiều tu sĩ Ngự Thú lưu phái tiến vào."

Tinh túy của Ngự Thú Lưu phái ở Vạn Thú Vực là thứ mà Cửu Châu không có, một khi tin tức truyền ra, khẳng định sẽ có rất nhiều tu sĩ Ngự Thú Lưu phái tìm mọi cách tiến vào nơi đây, giống như tu sĩ kia, đi tinh tu đạo Ngự Thú của mình.

"Đương nhiên, cũng có một khả năng khác nữa, bí cảnh nơi này sẽ vĩnh viễn biến mất, sẽ không xuất hiện nữa." Lão giả bổ sung.

Hắn đột nhiên nhìn ra ngoài điện: "Các bằng hữu của đạo hữu tới rồi."

Lục Diệp quay đầu nhìn lại, không nhìn thấy gì hết, nhưng rất nhanh, vài đạo thân ảnh Ẩn Nặc liền hiển lộ ra, hiển nhiên là ngoại trừ Lục Diệp ra, những người khác đều biết nơi này là nơi an toàn.

Chu Hải trực tiếp đi về phía lão giả, lấy ra minh bài thân phận của mình để ở trên bàn: "Đàm đối Linh Thiêm."

Lão giả mỉm cười gật đầu, thực hiện một phen.

Rất nhanh, những người khác cũng đều đem công huân của mình đổi thành Linh Khiêm.

Lục Diệp cũng trao đổi một chút, tuy trước đó Bàn Đại Hải đã nói với hắn, công huân này có thể lưu lại, sau này có thể sử dụng,

nhưng đối với Lục Diệp trước mắt mà nói, phải mau chóng tăng tu vi bản thân mới là chủ yếu nhất, đương nhiên là phải đổi Linh Khiêm.

Tu vi cảnh giới Vân Hà tầng hai, phóng tầm mắt nhìn khắp toàn bộ chiến trường Vân Hà vẫn chỉ là tồn tại dưới đáy.

Hắn có gần ba vạn điểm công huân, cuối cùng đổi được một đạo Linh Thiêm màu vàng, hai đạo Linh Thiêm màu tím, một đạo màu lam, một đạo màu xanh lục, hai đạo màu trắng.

Cuối cùng công huân cũng chỉ còn lại năm mươi sáu điểm.

Mặc dù chút công huân ấy còn có thể đổi lấy một ít linh đan hoặc là linh thạch gì đó, nhưng Lục Diệp cũng không làm như vậy.

Công huân đến không dễ dàng, chỉ có ở trong bí cảnh nào đó mới có thể thu được, giá trị linh đan cùng linh thạch làm sao so được?

Đối với các tu sĩ mà nói, giá trị lớn nhất của công huân chính là dùng để đổi Linh Thiêm.

Muốn lấy công huân đổi Linh Thiêm còn phải đi tham gia đấu giá, có thể được tặng được hay không còn phải xem vận khí, nhưng chỉ cần có đủ công huân, tùy thời tùy chỗ có thể đổi được Linh Thiêm.

Mỗi người đều thu hoạch tương đối khá.

Là thời điểm rời đi.

Chu Hải là người đầu tiên đi về phía Thiên Cơ trụ, đưa tay đặt trên Thiên Cơ trụ, thân ảnh nhanh chóng biến mất, ngay sau đó là Bàn Đại Hải và Hạ Thiển Thiển.

Sau đó là Thế tu tầng bảy, sau cùng Lục Diệp và Thẩm Tiểu

Miêu đáp xuống sau cùng, cũng không phải là hai người khiêm nhường, chủ yếu là rời khỏi bí cảnh, sẽ tùy cơ xuất hiện ở trong phạm vi trăm dặm cửa vào bí cảnh, để cho người có tu vi cao hơn rời đi trước, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt hơn.

Giơ tay đặt lên Thiên Cơ trụ, tầm mắt biến ảo, khi bình tĩnh lại, người đã xuất hiện ở một nơi hoang dã.

Chương 929: Tuyền linh bị trộm.

Lục Diệp lập tức điều tra bốn phương, xác định không có nguy hiểm gì.

Ấn ký chiến trường có tin tức truyền đến, cúi đầu điều tra, là Hạ Thiển Thiển đưa tin, hẹn hần gặp mặt ở Thiên Cơ thương minh gần đó.

Ở trong bí cảnh của Vạn Thú Vực, Lục Diệp cùng với Hạ Thiển Thiển đã ước định xong, chờ sau khi ra khỏi bí cảnh sẽ bán phương pháp Thú Ấn kia cho Thiên Cơ Bảo Khố, đối với các nàng mà nói, bán loại bí thuật có thể thay đổi một bố cục lưu phái này ra ngoài, công huân bán được chỉ là thứ yếu, Thiên Cơ nhận được quan tâm mới là lợi ích lớn nhất.

Lục Diệp lấy ra Thập Phần Đồ điều tra, phân biệt phương vị, tế ra Linh Khí phi hành, phóng lên trời.

Một canh giờ sau, trước Thiên Cơ thương minh, Lục Diệp đáp xuống.

Trước cổng Thương Minh có ba bóng người đứng sừng sững, thấy Lục Diệp đến, Thẩm Tiểu Miêu vẫy tay với hần, Hạ Thiển Thiển cũng ở đây.

Lục Diệp hí mắt nhìn về phía bóng người cuối cùng, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Hần không ngờ Lan Tử Y lại ở đây.

Rốt cuộc nữ nhân này làm cách nào để rời khỏi hang ổ của côn

trùng, lại làm sao trở về Lưỡng Giới Thành được, Lục Diệp không rõ lắm, nhưng nàng có thể đứng ở chỗ này, hiển nhiên là đã sớm hơn mọi người một bước rời khỏi Vạn Thú Vực, hơn nữa còn cố ý chờ ở chỗ này.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp mặt không biểu tình, Lan Tử Y thần sắc lạnh nhạt.

"Còn tưởng rằng tiểu tử ngươi sẽ không tới chứ." Hạ Thiển Thiển cười ha ha một tiếng, đưa tay vỗ vỗ bả vai Lục Diệp, khí thế hào hùng nói: "Tiểu tử này không tệ, sau này ở trên chiến trường Vân Hà, có chuyện gì thì chào hỏi một tiếng!"

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía nàng: "Hắn là người sắp tấn thăng Chân Hồ rồi?"

Chờ tấn thăng Chân Hồ, Hạ Thiển Thiển nhất định sẽ rời khỏi chiến trường Vân Hà, đến lúc đó Lục Diệp đâu còn có thể tìm được nàng?

Hạ Thiển Thiển cười ha hả: "Còn sớm." Lời nói xoay chuyển, "Đã đủ người, như vậy cứ dựa theo ước định trước đó của chúng ta, bán bí thuật kia cho Thiên Cơ Bảo Khố, có điều trước đó, chúng ta phải nghĩ ra một tờ Thiên Cơ Khế, cho thấy bí thuật này là bốn người chúng ta cùng nhau bán, đương nhiên, công huân Diệp Lục người chiếm Đại Đầu, chỉ được bảy phần, thế nào? Ba người chúng ta mỗi người chiếm một phần."

Thậm Tiểu Miêu và Lan Tử Y đương nhiên không có ý kiến gì, Lục Diệp cũng gật đầu.

Đáp ứng chuyện của người khác, đến lúc này hắn đương nhiên sẽ không đổi ý, tuy nói bí thuật kia là Đại trưởng lão giao cho hắn, nhưng ở trong bí cảnh Vạn Thú Vực, bốn người dù sao cũng đã đồng tâm hợp tác một phen, ba nữ tử vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, Lục Diệp ăn thịt, ba nữ tử cũng nên uống một ngụm nước

canh.

"Ta mời Thiên Cơ khế." Hạ Thiển Thiển xung phong nhận việc, thần sắc thành kính, miệng thì lẩm bẩm một hồi, rất nhanh một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống. Nàng vươn tay ra, từ trong kim quang lấy ra một tờ Thiên Cơ khế, đưa cho mọi người thẩm tra.

Xác nhận không sai, mấy người lần lượt ấn dấu vân tay lên trên.

"Được rồi, vậy liền bán đi."

Lục Diệp cất bước đi vào Thiên Cơ thương minh, đi tới trước Thiên Cơ trụ của Thương Minh.

Mỗi Thiên Cơ thương minh đều có Thiên Cơ trụ riêng, các tu sĩ mượn Thiên Cơ trụ ở đây không phải trả giá cái gì.

Chẳng qua bên phía Thương Minh người đến người đi, người mượn Thiên Cơ trụ rất nhiều, cho nên cần xếp hàng.

Đợi một lát, đến phiên Lục Diệp, hắn đưa tay đặt lên Thiên Cơ trụ, tâm thần câu kết bảo khố Thiên Cơ.

Khi hắn nhìn lại, người đã xuất hiện trong bảo khố Thiên Cơ, bốn phía là hàng hóa rực rỡ muôn màu. Hắn lấy ngọc giản mà Đại trưởng lão giao cho mình ra thử bán rồi điều tra giá cả.

Không có gì bất ngờ xảy ra, nếu trực tiếp bán cho Thiên Cơ bảo khố như vậy, có chừng năm vạn công huân, Lục Diệp chiếm bảy thành, lần đó có thể đạt được ba vạn năm nghìn điểm công huân.

Dù sao đây cũng là thứ có thể thay đổi bố cục của một lưu phái, đương nhiên giá trị của nó sẽ rất cao.

Không chần chờ, hắn bán ngọc giản ra, ấn ký chiến trường trên mu bàn tay hơi nóng lên, Lục Diệp cúi đầu điều tra.

Tên: Lục Nhất Diệp.

Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông.

Tu vi: Vân Hà cảnh tầng hai.

Vị trí: Chiến trường Vân Hà.

Công huân: Chín vạn hai nghìn điểm.

Công huân: 56 điểm.

Công huân ban đầu của hắn là hơn năm vạn bảy ngàn điểm, bây giờ tăng thêm ba vạn năm ngàn điểm, số lượng cũng không sai.

Hơn nữa so với trước đó, trong ấn ký chiến trường ghi lại đủ loại tin tức, lần này thêm ra một cái công huân, số lượng hiển thị chính là con số sau khi hắn đổi Linh Thiêm ở chỗ quân nhu.

Hơn chín vạn điểm công huân quả thực rất khổng lồ, phóng tầm mắt nhìn khắp chiến trường Vân Hà, số tu sĩ có thể kiếm được nhiều công huân như vậy đại khái không có mấy người.

Dù sao thì không có ai cố gắng tích trữ công huân những thứ này, đều sẽ mau chóng chuyển hoá thành thực lực của bản thân.

Bí thuật đã bán ra, bảo khố Thiên Cơ đã được ghi chép lại, sau này tu sĩ của Ngự Thú Lưu phái sẽ tốn một số công huân nhất định để mua được từ bảo khố.

Lục Diệp cảm thấy tò mò, đồ chơi này bán được năm vạn công trạng, không biết phải tốn bao nhiêu công huân.

Thử điều tra, rất nhanh đã tìm được bí thuật của thú ấn, xem

xét giá cả, cần hơn tám nghìn công huân, so với công pháp thiên cấp tốt nhất còn đắt đỏ hơn.

Chương 930: Tuyền linh bị trộm. 2

So sánh với năm vạn mà hắn bán ra, tám ngàn là không tính là nhiều, nhưng đừng quên rằng Lục Diệp bán ra ngoài chính là một chuyện mua bán chớp giật, nhưng Thiên Cơ Bảo Khố bên này quả thật có thể bán nhiều lần, số lượng tu sĩ Ngự Thú Lưu phái ở Cửu Châu không ít, trước mặt chủ lưu phái, Ngự Thú Lưu phái là một tiểu lưu phái, nhưng so sánh với những tiểu lưu phái khác, Ngự Thú Lưu phái lại là một đại lưu phái.

Chắc hẳn sẽ có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với bí pháp này, bán đi một phần là tám ngàn, mười phần chính là tám vạn.

Nói về vấn đề kinh doanh, Thiên Cơ bảo khố có ưu thế trời ban, nhưng Lục Diệp không có khả năng tự mình đi tìm người mua bán thứ này, giao dịch giữa các tu sĩ không thể nào dùng đến công huân, hơn nữa, bán cho tu sĩ cũng không được thiên cơ chú ý, công huân đạt được tương đối tốt, đây mới là chỗ tốt lớn nhất.

Hôm nay khí vận của Lục Diệp quả thật đủ tốt, nhưng ai cũng sẽ không để ý đến khí vận của mình tốt hơn một chút.

Tâm thần rời khỏi Thiên Cơ bảo khố, Lục Diệp ra khỏi Thiên Cơ thương minh, Hạ Thiển Thiển và Thẩm Tiểu Miêu vẫn đang đợi hắn, nhưng Lan Tử Y lại không thấy bóng dáng.

Hiển nhiên nữ nhân này đã thừa cơ chạy mất.

Nàng chờ ở chỗ này, chính là không muốn bỏ qua cơ duyên lần này, hiện giờ chỗ tốt đã tới tay, sao còn có thể tiếp tục ở lại, cho Lục Diệp tìm được cơ hội nhất định sẽ giết chết nàng. Hiện tại

nàng có xác suất lớn không phải là đối thủ của Lục Diệp.

Hạ Thiển Thiển nói: "Chuyện ở đây xong rồi, ta cũng đi đây, sau này có việc cần chào."

Thẩm Tiểu Miêu cáo biệt, đưa mắt nhìn Hạ Thiển Thiển bay lên trời.

"Diệp Lục, chúng ta trở về không?" Thẩm Tiểu Miêu hỏi.

"Ta mua một ít đồ, người về trước đi."

"Ta chờ người, dù sao cũng không vội."

Lục Diệp quay người đi vào bên trong Thiên Cơ thương minh.

Hắn cần mua một chút vật liệu luyện chế trận kỳ, lúc này đây trong bí cảnh Vạn Thú Vực, trận kỳ trong tay hắn đã tiêu hao gần hết, đối với một trận tu mà nói, trong tay không có đủ trận kỳ và trận cơ, không thể nghi ngờ là rất ảnh hưởng đến bản thân phát huy.

Trước kia khi còn Linh Khê cảnh, Lục Diệp chỉ có thể mua một ít trận kỳ từ bảo khố Thiên Cơ, bởi vì tu vi Linh Khê cảnh vẫn còn quá yếu, không có cách nào luyện chế trận kỳ, Lục Diệp vẫn bôn ba khắp nơi, cho dù trong tay có tài liệu cũng không thích hợp để luyện chế.

Nhưng bây giờ đến Vân Hà cảnh thì lại khác.

Tu vi tăng mạnh, gần như có thể không cần ngoại lực mà lãng không luyện chế trận kỳ.

Lục Diệp chuẩn bị tự mình luyện chế ra một số trận kỳ, làm như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều công huân.

Sau gần nửa canh giờ, Lục Diệp lại đi ra khỏi Thiên Cơ thương minh, linh thạch trong tay cơ hồ tiêu sạch sẽ, đổi về một đồng lớn

tài liệu luyện chế trận kỳ.

Thẩm Tiểu Miêu vẫn đứng bên ngoài chờ đợi.

"Đi thôi." Lục Diệp gọi nàng một tiếng, bay lên trời, Thẩm Tiểu Miêu theo sát phía sau.

Hai đạo lưu quang một trước một sau lao về phía linh địa.

Thẩm Tiểu Miêu đột nhiên nhớ tới một chuyện, ngạc nhiên hỏi: "Diệp Lục, muội muội Y Y đâu?"

Từ khi tiến vào bí cảnh Vạn Thú Vực, nàng cũng không thấy Y Y, lúc ấy mặc dù có chút kỳ quái, cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng đến giờ phút này cũng không thấy Y Y, liền có chút không bình thường.

"Nàng không vào bí cảnh, ta để nàng ở lại giữ nhà." Lục Diệp thuận miệng nói bậy.

"Ừ." Thẩm Tiểu Miêu không nghi ngờ gì hẳn.

Gần nửa ngày sau, khi Lục Diệp cùng Thẩm Tiểu Miêu trở lại khu vực trên linh địa, nhìn cảnh tượng bữa bọn bên dưới, hai người đều ngây người tại chỗ.

Vốn có đại trận Ẩn Nặc che giấu, tu sĩ bình thường dù đi ngang qua từ phụ cận, nếu không cẩn thận điều tra, cũng chưa chắc có thể phát hiện được Linh địa, nhưng giờ phút này nhìn lại, Linh địa rách nát cứ như vậy bại lộ trong tầm mắt, hiển nhiên là đại trận Lục Diệp lưu lại đã bị người phá hủy.

Hai người vội vàng tiến vào trong Linh địa điều tra.

Chốc lát sau, Lục Diệp đứng trước một con suối khô cạn, chau mày.

Thẩm Tiểu Miêu từ một bên đi tới, mặt mũi tràn đầy nghiêm

trọng: "Diệp Lục, không tìm được muội muội Y Y!"

Lục Diệp nói Y Y đang nhìn nhà, bây giờ Y Y lại không thấy bóng dáng, Linh địa còn bị xâm lấn, Y Y hiển nhiên là lạnh ít dữ nhiều!

Điều này làm Thẩm Tiểu Miêu rất lo lắng.

Y Y mặc dù đối với Thẩm Tiểu Miêu sắc mặt không biểu tình, nhưng nàng cũng không phải người nhỏ mọn, nàng là muội muội của Lục Diệp, đương nhiên là đồng bạn.

Lục Diệp vẫn nhìn con suối khô cạn, vẻ mặt khó hiểu.

Lúc trước hắn tới đây đặt chân, con suối này chính là khô cạn, cho nên nơi này mặc dù còn sót lại một ít kiến trúc, nhưng là một Linh địa bỏ hoang, chẳng qua vận khí hắn đủ tốt, đặt chân đêm, linh tuyến liền sống lại, tiếp đó khiến cho Linh địa này cũng trở nên dạt dào linh khí.

Nhưng sau khi đi Vạn Thú Vực bí cảnh một chuyến, linh tuyến đã khôi phục, rõ ràng lại một lần nữa khô cạn.

Nếu là tự nhiên khô cạn, ngược lại cũng không có gì.

Nhưng dấu vết đại trận lưu lại, hiển nhiên nói rõ đây là thủ đoạn do con người làm ra.

"Linh tuyến bị phá hủy?" Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Thẩm Tiểu Miêu, theo hắn thấy, đây rõ ràng là có người tổn hại người không lợi mình, chẳng những phá đại trận của mình, mà còn hủy linh tuyến của mình.

"Tuyến Linh bị trộm đi, không phải linh tuyến bị phá hủy."

"Là Tuyến Linh gì?"

"Mỗi một chỗ linh địa đều có linh tuyến, mỗi một linh tuyến

đều có Tuyền Linh, Tuyền Linh là nguồn gốc của linh lực mà linh tuyền là nơi phát ra, không có Tuyền Linh thì cũng là vật chết, cho nên Tuyền Linh mới là hạch tâm của một chỗ linh địa." Thẩm Tiểu Miêu bắt đầu dốc lòng giải thích.

Nếu tu sĩ nguyện ý bỏ ra công huân nhất định, có thể mời Thiên Cơ hiện hóa Tuyền Linh, thu nhận dụng cụ đặc thù thì có thể mang đi Tuyền Linh.

Như vậy, Linh tuyền sẽ biến thành vật chết.

Lục Diệp nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc, lúc hắn mới vào Vân Hà chiến trường mặc dù từ Thiên Cơ thương minh đã mua rất nhiều tình báo, nhưng trong những tin tức đó thật sự không hề nhắc tới Tuyền Linh gì đó.

Xem ra còn có rất nhiều thứ hắn chưa từng nhìn thấy.

Chương 931: Vân Hà cảnh tầng ba, tam hỉ lâm môn

Lục Diệp vốn tưởng rằng những ngày này mình và Thẩm Tiểu Miêu rời khỏi linh địa, sau khi trở về sẽ phải đối mặt với tình huống tồi tệ nhất là tu hú chiếm tổ, bị người ta chiếm đoạt Linh địa.

Nếu thật sự như thế, nhất định phải đánh một trận, lại nghĩ biện pháp cướp lại Linh địa.

Một chỗ linh địa Bính cấp, cường giả chân chính chướng mắt, tu sĩ có thể coi trọng bính cấp linh địa, tu vi bình thường đều sẽ không cao.

Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu liên thủ chưa chắc đã sợ người khác.

Nhưng hần quả thực không nghĩ tới, sự tình càng tệ hơn so với dự đoán đã xảy ra, người khác căn bản không chiếm Linh địa của mình, mà là rút củi dưới đáy nồi, bắt lấy Tuyền Linh!

"Cướp Tuyền Linh làm gì?"

"Có thể bán, cũng có thể tự mình dùng!" Thẩm Tiểu Miêu tiếp tục giải thích: "Ví dụ như nếu chúng ta đoạt đi Tuyền Linh của người khác, an trí ở chỗ này, như vậy linh tuyền có thể khôi phục, tử tuyền biến sống, nếu như an trí ở trong Sinh tuyền, phẩm chất linh tuyền cũng sẽ tăng lên. Bây giờ linh địa của Vân Hà chiến trường nhiều như vậy, cũng không phải là trời sinh đều là Giáp cấp, đại bộ phận đều là dung hợp rất nhiều Tuyền linh, từ từ tăng lên phẩm giai."

"Còn có thể làm như vậy!"

"Rất nhiều người có được linh địa đều sẽ làm như vậy."

"Nói như thế, nếu nhân số tu vi không đủ, có linh địa chẳng phải sẽ chọc phải tai họa sao."

"Đúng là như thế, cho nên người bình thường nếu phát hiện Linh tuyến vô chủ, đều sẽ cố gắng hết sức tập hợp đủ nhân thủ trong thời gian ngắn, nếu không rất khó bảo trụ." Nàng chần chờ một chút, lại mở miệng nói: "Y Y muội muội thật sự không còn nữa rồi."

Lục Diệp khoát khoát tay: "Y Y không có việc gì, vừa rồi mới truyền tin cho ta."

Êm đẹp một cái Linh địa, bây giờ bị người ta biến thành như vậy, thua thiệt lớn!

Tổn thất không đơn thuần chỉ là một chỗ linh địa, còn có rất nhiều trận kỳ cùng một bộ trận cơ đại trận phòng hộ của Lục Diệp lưu lại đây, đều bị người mạnh mẽ phá hủy.

Tuy nói phòng hộ trận cơ thứ này hẳn còn có mấy bộ, nhưng mỗi bộ này đều có giá trị hơn một vạn điểm công huân.

Cho dù giàu có như Lục Diệp, cũng không khỏi đau lòng.

Cửa vào bí cảnh Vạn Thú Vực ở gần đây, lúc trước thu hút không ít tu sĩ tụ tập, rất nhiều người không kịp đến cửa bí cảnh mở ra, nhưng tu sĩ nghe tin tụ tập lại tăng thêm phong hiểm linh địa bại lộ, tử lệ Linh địa nơi này cao như vậy sẽ bị người phát hiện.

Bây giờ muốn điều tra xem rốt cuộc là người phương nào đã làm chuyện không thực tế, hơn nữa cho dù điều tra được, hai người Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu cũng chưa chắc là đối thủ của

người ta.

Trước đó bí cảnh Vạn Thú Vực mở ra đã hấp dẫn không ít Vân Hà tám chín tầng cảnh, có thể khám phá trận pháp Lục Diệp bố trí để che giấu thực lực tuyệt đối không yếu hơn chút nào, đối phương là cường ép phá trận, điều này chứng tỏ đối phương không thông Trận Đạo.

Lục Diệp lại nghĩ tới lời lão giả râu dê trong bí cảnh Vạn Thú Vực kia nói trước đó, lão gia hỏa nói mình gần đây mọi chuyện quá mức trôi chảy, có lẽ sẽ gặp chút khó khăn, trắc trở, có thể sẽ mất đi một ít đồ vật...

Đây đúng là một lời thành sấm.

Lão già kia nói chuyện hư hư thực thực, mặc dù có bản lĩnh vọng khí, nhưng Lục Diệp vốn cũng không quá coi lời nói của hắn ở trong lòng, bây giờ xem ra, ngược lại là coi thường người ta rồi.

Hắn còn nói trong khí vận của mình có một đạo tử khí đây đưa, để mình cẩn thận.

Tử khí... Lục Diệp không nghĩ ra là thứ gì.

Linh địa đã hủy, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, Lục Diệp động thủ bố trí một vài trận pháp đơn giản ở phụ cận, dùng để cảnh báo và phòng hộ, lúc này mới đi vào phòng của mình.

Mặc kệ như thế nào, tăng lên tu vi trước quan trọng hơn.

Hiện giờ trên tay có một đạo Linh Thiêm màu vàng, hai đạo Linh Thiêm màu tím, một đạo màu lam, một đạo màu xanh lục, hai đạo màu trắng...

Nhiều Linh Thiêm như vậy, đủ để hắn tấn thăng Vân Hà ba tầng cảnh.

Đầu tiên là tạo dựng một đạo Tụ Linh văn cỡ lớn, Lục Diệp lại tạo dựng rất nhiều Tụ Linh Phểu nhỏ trên người mình, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, Hồ Phách cũng nhảy xuống, ngồi xổm bên cạnh hắn, ánh mắt lấp lánh mà nhìn hắn, Y Y cũng từ trong cơ thể Hồ Phách lách mình mà ra, chuẩn bị sẵn sàng để tu hành.

Lục Diệp lấy ra Linh Thiêm màu vàng, dùng sức bóp.

Giống như lúc trước, kèm theo Linh Thiêm vỡ nát, bột phấn màu vàng ngưng tụ xoay tròn trước mặt Lục Diệp, hóa thành một vòng tròn màu vàng, mà từ bên trong vòng tròn kia, bỗng dường như sinh ra lượng lớn Linh Vụ tinh thuần, Linh Vụ vừa xuất hiện, liền quanh quẩn bốn phía Lục Diệp mà không tiêu tan, theo nhịp hô hấp của hắn, theo sự thôn phệ của Tụ Linh phểu nhỏ, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể hắn, hóa thành linh lực của bản thân.

Linh Vụ này tinh khiết hoàn mỹ, căn bản không cần luyện hóa bất cứ thứ gì, chỉ cần hấp thu là có thể trở thành lực lượng của bản thân, đây cũng là nguyên nhân Linh Thiêm có thể nhanh chóng tăng lên thực lực tu sĩ, tu hành như vậy, hiệu suất phun ra nuốt vào thiên địa linh khí không biết cao hơn bao nhiêu lần so với các tu sĩ.

Hồ Phách và Y Y ngồi ở hai bên Lục Diệp, hưởng thú vui vẻ cùng hưởng thực lực trở nên mạnh mẽ với hắn.

Khác biệt chính là, Hồ Phách và Y Y đều đang chăm chú phun ra nuốt vào, Lục Diệp lại có chút nhàm chán bất đắc dĩ, dứt khoát lấy ra một bộ tâm đắc tu hành đạo thuật để nghiên cứu.

Theo tu vi bản thân tăng lên cùng một trận huyết chiến, hắn đối với đạo thuật của bản thân lại có một chút lý giải càng sâu hơn so với dĩ vãng, nhất là cùng Huyền Vũ tông chủ Ngưu Mãnh kia đại chiến một hồi, linh quang giữa sinh tử bắn ra làm cho hắn được lợi rất nhiều, phương diện đạo thuật, trong thời gian ngắn có lẽ có thể đột phá.

Chương 932: Vân Hà cảnh tầng ba, tam hỉ lâm môn 2

Thời gian trôi qua từng chút một, thẳng đến một ngày một đêm sau, vòng tròn màu vàng kia mới chậm rãi biến mất không thấy gì nữa, hiệu quả của Linh Thiêm màu vàng đã hao hết.

Lục Diệp lại lập tức lấy ra một đạo Linh Thiêm màu tím, đưa tay bóp nát, rất nhanh, vòng tròn màu vàng trước mặt đã bị một vòng tròn màu tím thay thế, từ đó tuôn ra Linh Vụ tinh thuần nồng đậm.

Lúc trước hắn từng thí nghiệm, sau khi vận dụng Linh Thiêm màu sắc khác nhau, năng lượng sinh ra cũng không có gì khác nhau, chỉ là thời gian duy trì dài ngắn khác nhau, cho nên về giá trị, Linh Thiêm màu vàng cao nhất, màu trắng là kém nhất.

Dù sao đổi thành, một đạo Linh Thiêm màu vàng cùng cấp với tám mươi một đạo bạch sắc Linh Thiêm.

Hai canh giờ sau, công hiệu của Linh Thiêm màu tím còn chưa hao hết, bỗng nhiên trong lòng Lục Diệp có cảm giác, hắn buông xuống tâm đắc của đạo thuật trong tay, yên lặng cảm giác bản thân.

Trường Hà linh lực trong cơ thể kích động không ngừng, nghiễm nhiên đã đến một bình cảnh, mà theo lượng lớn linh lực tinh thuần không ngừng rót vào, sông dài linh lực dần dần mang đến cho Lục Diệp một loại cảm giác no căng.

Cái cảm giác sung trường kia chậm rãi trở nên sâu hơn, cho đến một khắc nào đó, nước sông cuộn cuộn hung mãnh chuyển

động, thể tích sông dài linh lực đột nhiên khuếch trương, cảm giác chướng bụng kia cũng biến mất theo không thấy gì nữa, sông dài linh lực lưu động hung mãnh cũng tại thời khắc này bình ổn trở lại.

Vân Hà cảnh tầng ba!

Lục Diệp hơi thất thần, cho dù trong lòng đã có dự đoán, nhưng nhanh như vậy đã thăng cấp lên ba tầng cảnh giới, vẫn làm cho trong lòng hắn cảm thấy vui sướng.

Vân Hà cảnh quả nhiên là cảnh giới thần kỳ, hắn tiến vào Vân Hà chiến trường chỉ nửa tháng, liền thăng cấp lên cảnh giới thứ hai, trước mắt cũng chỉ mới tấn thăng cảnh giới thứ hai được không đến hai mươi ngày mà thôi.

Ở Linh Khê cảnh, tốc độ tấn thăng của hắn cũng không nhanh như vậy, mỗi một tầng tấn thăng đều phải mất mấy tháng, chỉ có thể để một linh khiếu mở ra.

Đương nhiên, tốc độ có thể tấn thăng nhanh như vậy với hắn cũng không thoát khỏi liên quan. Lần trước có thể tấn thăng lên cảnh giới thứ hai, bởi vì hắn đã tốn rất nhiều công huân, tại Thiên Cơ thương minh đấu giá Linh Thiêm, mà trước đó, hắn cũng đã tiêu hao một đạo lực sắc Linh Thiêm cùng một đạo tử sắc Linh Thiêm.

Lần này bởi vì ở Vạn Thú Vực đạt được gần ba vạn điểm công huân, toàn bộ đổi Linh Thiêm.

Đổi lại là tu sĩ Vân Hà cảnh bình thường, vừa mới vào Vân Hà chiến trường cũng không có vận khí cùng tài lực tốt như vậy, cái khác không nói, tu sĩ tiến vào Vạn Thú Vực chiến trường nhiều người như vậy, cũng chỉ có mấy người tham dự đi Huyền Vũ tông thu hoạch rất lớn, những người khác cho dù thủ thành Lưỡng Thành Giới, công huân đạt được nhiều nhất cũng chỉ mấy ngàn

điểm, mấy ngàn điểm công huân, nhiều lắm cũng chỉ là một đạo Linh Thiêm màu tím, đối với tu sĩ Vân Hà tầng năm trở lên mà nói, một đạo tử ký có thể mang tới tầng lên đã không phải quá rõ ràng rồi.

Thông qua tiêu hao trước sau của tu hành mà có thể thấy được, tiêu hao khi tấn thăng cảnh giới Vân Hà tầng ba còn nhiều hơn so với cảnh giới tầng hai. Bởi vậy có thể đoán được, mỗi lần Vân Hà cảnh tăng lên một tầng cảnh giới, lượng tài nguyên tiêu hao cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Còn có Linh Thiêm trong tay, Lục Diệp đương nhiên là tiếp tục tu hành, theo tình huống trước mắt mà nói, tấn thăng cảnh giới tầng bốn là không có khả năng, nhưng chỉ cần tiêu hao hết tất cả Linh Thiêm, đủ để cho hắn đi ra một đoạn lớn ở cảnh giới tầng thứ ba.

Hồ Phách bỗng nhiên truyền ra tiếng gào thét, bên ngoài thân đại phóng Kim Quang, thân hình không chịu khống chế hiện ra chân thân, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, rất rõ ràng cảm giác được, lực lượng của HỒ Phách đang hội tụ từng chút một trong cơ thể.

Có sủng khế, lại ký kết mệnh nguyên cùng Hồ phách, kết thú ẩn, cho nên Lục Diệp liếc mắt một cái liền nhìn ra triệu chứng của Hồ Phách giờ phút này.

Nó chuẩn bị tấn thăng rồi!

Song hỉ lâm môn!

Y Y cũng vội vàng mở miệng: "Lục Diệp, Hồ Phách sắp ngưng kết yêu đan rồi!"

Hồ Phách vẫn chỉ là cảnh giới yêu thú, nó có thể đi vào Vân Hà chiến trường, là bởi vì ký kết khế ước với Lục Diệp, nơi mà chủ nhân Lục Diệp có thể đi, nó đều có thể đi.

Trước đó khi Lục Diệp tu hành, hắn cũng vẫn luôn tu hành, mỗi ngày dùng một lượng lớn linh đan, trước đó còn ăn mấy viên yêu đan, bây giờ rốt cuộc đã tích lũy đến cực hạn, muốn chuẩn bị tấn thăng yêu tướng.

"Người làm sao vậy?" Lục Diệp ngạc nhiên nhìn Y Y, giờ phút này trạng thái của Y Y cũng có chút không đúng, Linh Thể lúc sáng lúc tối, bình thường chỉ có nàng bị trọng thương mới có thể có loại phản ứng này.

Y Y tựa hồ có chút choáng váng, cố gắng chống đỡ tinh thần nói: "Ta là Trình Linh của Hồ Phách, việc nó tấn thăng cũng có ảnh hưởng với ta, đại khái ta cũng sẽ tấn thăng theo, Lục Diệp, ta... Không chịu nổi nữa, gần đây chính người cần thận một chút..."

Vừa mới dứt lời, nàng liền bỗng nhiên chui vào trong cơ thể Hồ Phách.

Ngay sau đó thân thể hùng tráng của Hồ Phách cũng phù phù một tiếng ngã trên mặt đất.

Lục Diệp kinh hãi, vội vàng điều tra, phát hiện gia hỏa này vậy mà chỉ ngủ thiếp đi...

Việc tấn thăng của Hồ Phách lại cần phải hoàn thành trong trạng thái ngủ say, đây cũng là chuyện lạ, bất quá trước đó Lục Diệp chưa từng trải qua loại chuyện này, cũng không biết đây có phải là chuyện bình thường hay không.

Lực lượng của Hồ Phách vẫn đang tập trung về một điểm nào đó trong cơ thể, điểm này Lục Diệp ngược lại có thể cảm nhận được.

Yêu thú tấn thăng yêu tướng, cần ở trong cơ thể ngưng tụ ra yêu đan của mình, một chút ngưng tụ kia, không thể nghỉ ngơi chính là yêu đan đang ngưng kết.

Bất quá Hồ Phách dù đang ngủ say, Linh Vụ tinh thuần kia vẫn không ngừng dẫm mạnh vào trong cơ thể nó, thậm chí bởi vì yêu đan ngừng kết, tốc độ tràn vào so với trước đó còn nhanh hơn một chút.

Đối với Lục Diệp mà nói, Hồ Phách tấn thẳng không thể nghi ngờ là một chuyện vui, nếu tính cả lời nói của Y Y, đó chính là tam hỉ lâm môn.

Chương 933: Tuyệt lớn...

Lúc trước Hồ Phách có thể cung cấp trợ giúp cho Lục Diệp không quá lớn, nhưng nếu như Hồ Phách tấn thăng yêu tướng, chỉ dựa vào bản thân nó cũng có vốn liếng đặt chân ở chiến trường Vân Hà.

Đặc biệt là hiện tại hai bên còn đang kết thành Mệnh Nguyên và Thú Ấn, thực lực của Hồ Phách càng mạnh, có thể mang lại cho Lục Diệp hiệu quả càng lớn.

Còn có Y Y... Nàng là Trình Linh của Hồ Phách, bản thân hai người bọn họ chính là vinh nhục có nhau, cùng trưởng thành, Hồ Phách một khi tấn thăng yêu tướng, Y Y tất nhiên có được thực lực Vân Hà cảnh.

Có thể nói, một đợt tu hành này làm cho thực lực tổng hợp bên phía Lục Diệp tăng lên một cách nhanh chóng.

Lại hai canh giờ nữa, công hiệu của Linh Thiêm màu tím đã hao hết, Lục Diệp lại lấy cái hai đạo tử ký ra bóp nát...

Trong lúc tu hành buồn tẻ, thời gian trôi qua rất nhanh.

Thẳng đến ba ngày sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa chắc nịch truyền đến.

Lục Diệp thu hồi quyển sách trong tay, đứng dậy mở cửa, người đứng ngoài cửa chính là Thẩm Tiểu Miêu.

"Có chuyện gì?"

Ánh mắt Thẩm Tiểu Miêu lướt qua hắn, nhìn vào bên trong, thấy được Hồ Phách đang ngủ say, không quá để ý, mở miệng nói:

"Tuyền Linh bị đoạt, Linh địa bên này xem như bị hủy, sau này người có tính toán gì không?"

Lục Diệp lắc đầu, hẳn thật sự không có tính toán gì.

Không như ở chiến trường Linh Khê, nếu như ở bên kia, mỗi tông môn đều có nơi cư trú của riêng mình, không có chỗ để đi, còn có thể trở về nơi nghỉ chân tu hành.

Đến Vân Hà chiến trường, không có tu sĩ, đều là người đáng thương không có nhà để về, chỉ có thể phiêu bạt lang thang, tìm kiếm cơ duyên.

"Vậy có muốn đi theo ta không?" Thẩm Tiểu Miêu mong đợi hỏi.

"Đi đâu?"

"Một vị bằng hữu mà ta biết vừa mới đưa tin cho ta, nói nàng gặp được một chỗ linh địa vừa sinh ra, đang khuyết thiếu nhân thủ, ta chuẩn bị đi qua tụ hợp với nàng, nếu như người nguyện ý thì chúng ta cùng đi, vừa vận người là trận tu, ta tin nàng sẽ không cự tuyệt người."

Đưa mắt nhìn toàn bộ chiến trường Vân Hà, trận tu không thể nghi ngờ là một nhóm người được hoan nghênh nhất, bởi vì có Trận Tu trấn thủ Linh địa cùng với không có Trận Tu trấn thủ là hai chuyện khác nhau, cho nên Lục Diệp cho dù tu vi thấp một chút, bằng vào thủ đoạn của hắn trên trận đạo, chỉ cần hắn nguyện ý, linh địa dưới Ất cấp hẳn là đều sẽ thu lưu hắn.

Thẩm Tiểu Miêu nhận được truyền tin thì lập tức nghĩ tới Lục Diệp, cũng hỏi qua vị bằng hữu kia của nàng, nhận được sự đồng ý của người kia, cho nên mới tới mời hắn.

Lục Diệp hơi trầm ngâm, sau đó lắc đầu nói: "Hảo ý tâm linh, ta sẽ không đi theo người nữa, ta còn phải đi tìm vị đồng môn kia

của ta."

Đáng giận Cụ Giáp, cũng không biết là lạc đường hay là thế nào, cũng đã một hai tháng rồi, vậy mà còn không có tìm được nơi này, hôm qua Lục Diệp đã truyền tin cho hắn một lần, phát hiện hắn thông báo vị trí cách chỗ mình tối thiểu còn có lộ trình nửa tháng.

Đây là tốc độ di chuyển bình thường của tu sĩ Vân Hà cảnh, dựa theo biểu hiện trước đó của Cụ Giáp, không tới mấy tháng thì đừng mơ chạy tới được.

Hơn nữa bây giờ Hồ Phách đang tấn thăng ở thời điểm mấu chốt, Lục Diệp cũng không thể rời khỏi nơi này, càng không tiện mang nó đi. Mặc dù túi linh thú có thể sử dụng, nhưng vạn nhất chứa trong túi linh thú ảnh hưởng đến việc tấn thăng của nó thì cái được không bù nổi cái mất.

"Như vậy sao..." Con người Thẩm Tiểu Miêu mong đợi trở nên mất mát, dò hỏi: "Hay là người suy nghĩ lại một chút?"

Lục Diệp lắc đầu.

Thẩm Tiểu Miêu cười nói: "Vậy cũng được, sẽ không miễn cưỡng người, hy vọng sau này khi gặp lại, chúng ta sẽ không trở thành kẻ thù."

Cho đến hôm nay, cả hai bên đều không biết tên họ thật của đối phương, cũng không biết đối phương là người của trận doanh nào.

Cái này ở Linh Khê chiến trường không thường thấy, ở Vân Hà chiến trường lại là nhìn nhiều thành quen.

Hơn nữa, hai người mới vừa rồi còn thân như môn phái, trong nháy mắt đã ra tay, liều mạng chiến đấu, cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, trước đây ở trong bí cảnh Vạn Thú Vực, nếu không

phải Lan Tử Y chạy nhanh thì Lục Diệp đã sớm nhân cơ hội này giết chết nàng rồi.

"Thuận buồm xuôi gió!"

"Người bảo trọng." Thầm Tiểu Miêu lại cho Lục Diệp một khuôn mặt tươi cười xán lạn, sau đó mới xoay người, phóng lên trời, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

Hai người vốn là hai người bèo nước gặp nhau, tự nhiên không có khả năng một đường sóng vai nhau đi xuống, sau khi dây mối quan hệ giữa hai người biến mất, sớm muộn gì cũng sẽ mỗi người đi một ngả.

Không có quá nhiều ưu sầu biệt ly, tình cảm còn chưa tới trình độ đó, Thầm Tiểu Miêu thoải mái đi lại, Lục Diệp cũng không có chút gợn sóng nào.

Trong lịch trình tu hành cả đời của tu sĩ, chuyện như vậy sẽ không hiếm thấy.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, có chút trắng noãn bay xuống, hắt thò tay ra, cảm giác lạnh lẽo rơi vào lòng bàn tay, rất nhanh tan ra.

Tuyết rơi.

Trước đây hẳn hoàn toàn không nhận thấy được nhiệt độ giảm xuống, điều này làm cho hẳn không khỏi nhớ lại thời gian làm quán nô ở Tà Nguyệt cốc, mùa đông đó là mùa đông gian nan nhất của hẳn, rất nhiều quán nô bởi vì ăn không đủ no mặc không đủ bị chết còng bên trong đường hầm mỏ, hẳn cỏi y phục của người chết trên người, lúc này mới có thể miễn cưỡng sưởi ấm.

Tới hôm nay, thân là tu sĩ Vân Hà cảnh tăng ba, đối với loại

khí tiết này tự nhiên biến hóa, cảm thụ đã không còn rõ ràng lắm, bởi vì phong tuyết như vậy cũng không đủ ảnh hưởng hẳn.

Chương 934: Tuyệt lớn... 2

Quay người đi vào nhà, tiếp tục tu hành đọc sách.

Tất cả Linh Thiêm đều tiêu hao sạch sẽ, lại tu hành cũng chỉ có thể dựa vào nuốt linh đan, so sánh với những tu sĩ khác, ở phương diện nuốt linh đan tu hành, Lục Diệp có ưu thế quá lớn, chỉ cần thiên phú thụ nhiên liệu không thiếu, hẳn ăn nhiều linh đan hơn cũng sẽ không có tai hoạ ngầm, điều kiện tiên quyết là được hiệu có thể kịp thời luyện hóa đan dược.

Đây cũng là nguyên nhân hẳn không ý lại Linh địa.

Tuyệt rơi rất lớn, tu hành lâu, Lục Diệp liền ra khỏi phòng hoạt động gân cốt, mài giũa đạo thuật của bản thân, múa đao bay múa đầy trời, ngược lại cũng có một hương vị đặc biệt.

Gần đây hẳn có một loại cảm giác mãnh liệt, đạo thuật của mình đã đến một bình cảnh, mơ hồ có dấu hiệu sắp đột phá, nhưng đạo thuật đột phá cùng tu vi là không giống nhau, tu vi đột phá có phần rõ ràng, trực quan xác nhận cảm thụ, lúc Linh Khê Cảnh từng cái mở ra linh khiếu, lúc Vân Hà cảnh thì linh lực trong cơ thể Trường Hà thể tăng lên, đó đều là có sự tăng lên cụ thể.

Nhưng đạo thuật đột phá là một loại cảm giác huyền diệu, đây không phải nuốt linh đan hoặc phun ra nuốt vào linh khí có thể có trợ giúp.

Nếu như có thể mượn hạt nhân Tức Quả để tiến vào trong Thận Cảnh, có lẽ sẽ có lợi cho việc đột phá của hẳn, nhưng dưới tình huống hiện giờ, Hồ Phách đang ngủ say tấn chức, hẳn thật sự không tiện tiến vào Thận Cảnh.

Nhờ đâu lúc tâm thần hẩn đắm chìm trong Thận Cảnh, có kẻ địch tới cửa, vậy thì không còn lực hoàn thủ.

Nơi đây cố nhiên vắng vẻ, nhưng đối với tu sĩ Vân Hà cảnh có thể bay lên trời mà nói, trên đời này không có nơi hẻo lánh gì.

Mấy ngày nay cũng có không ít tu sĩ lướt qua từ phía trên, nhưng Lục Diệp đã sớm bày trận pháp che giấu, chỉ cần không gây ra động tĩnh quá lớn, người khác không cần thận điều tra thì sẽ không thể phát hiện ra hẩn.

Sau bảy ngày ngủ say của Hồ Phách, tuyết lớn bên ngoài vẫn bay tán loạn, tuyết đọng trong núi rừng đã sâu ba thước.

Lục Diệp đang luyện đao ở ngoài phòng, trong phòng chợt có một ít tiếng động lạ truyền ra, hẩn vội vàng quay đầu nhìn lại phòng.

Đập vào mắt đã thấy thân ảnh Y Y trực tiếp từ trong nhà bay ra ngoài.

Hai mắt Lục Diệp tỏa sáng, thu đao nghênh đón.

Y Y nhào thẳng vào trong ngực Lục Diệp, đụng hẩn ngã xuống mặt tuyết.

Hai bàn tay nhỏ bé ôm thật chặt eo Lục Diệp, đầu chôn trên lồng ngực Lục Diệp, một mái tóc trải ra, Lục Diệp thậm chí ngửi được mùi thơm kỳ diệu.

Lục Diệp đưa tay vuốt cái đầu nhỏ trong ngực, nghi hoặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Tuy rằng đồng sinh cùng chết hai ba năm, một đường từ thời trưởng thành đến bây giờ, sớm đã coi nhau là người nhà, nhưng Y Y chưa từng có tình cảm mãnh liệt như vậy bắn ra, Lục Diệp rõ ràng có thể cảm giác được thân thể nho nhỏ của nàng đang run

nhẹ, đó là nghỉ mà sợ cùng sợ hãi.

"Lục Diệp, ta làm một giấc mộng rất dài, lại rất nặng, ta cho rằng... ta cho rằng, sẽ không tỉnh được nữa." Giọng Y Y mang theo tiếng nước nở.

Hổ Phách ở bên trong tấn thẳng lâm vào ngủ say, ngay cả Trình Linh Y Y cũng bị ảnh hưởng trực tiếp, ở trong thế giới của Lục Diệp mới chỉ qua bảy ngày, nhưng trong thế giới của Y Y, quá khứ đâu chỉ là bảy ngày, chỉ sợ so với bảy năm còn dài hơn.

Cảm giác này khiến nàng nhớ lại quá khứ, từ rất lâu trước đây nàng đã từng có cảm giác này, mãi đến một ngày nào đó bỗng nhiên tỉnh lại, từ đó về sau nàng trở thành Trình Linh của hổ phách.

Cho nên đối với nàng mà nói, sợ nhất chính là loại cảm giác hãm sâu trong giấc ngủ không cách nào thức tỉnh này.

"Ô ô ô... Ta rất sợ a!" Y Y cất tiếng khóc rống lên.

Lục Diệp khẽ vuốt đầu nàng, trấn an nói: "Đừng sợ, tỉnh mộng rồi."

"Hu hu hu..." Y Y khóc lớn hơn.

Trong tầm mắt của Lục Diệp có một cái đầu hổ, là Hổ Phách từ trong phòng đi ra, nhìn bộ dạng tinh thần phấn chấn của nó, hiển nhiên là tấn thẳng đã kết thúc, cho nên nó và Y Y mới có thể cùng tỉnh lại.

Lục Diệp nháy mắt với Hổ Phách một cái, Hổ Phách lập tức nghiêng đầu sang một bên, biểu thị loại chuyện dở dành nữ nhân này, nó hoàn toàn không hiểu.

Ánh mắt Lục Diệp lập tức như đao, hung hăng liếc nó một cái.

Hồ Phách vô tội.

Không thể trông cậy vào Hồ Phách, Lục Diệp chỉ có thể đưa tay vỗ nhẹ sau lưng Y Y, trong miệng nhẹ nhàng ngâm nga một bài ca dao vui sướng, mượn đó để xua tan bi thương trong lòng nàng.

Hồ Phách đóng tai lớn lên lắng nghe.

Dần dần, tiếng khóc của Y Y nhỏ đi, sau đó khóc nức nở đến mức hoàn toàn ngừng lại.

Nàng ngẩng đầu, cứ như vậy bò lên trên người Lục Diệp, ánh mắt đỏ hồng tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Lục Diệp.

Bởi vì cho tới bây giờ nàng chưa từng nghe Lục Diệp hát, hơn nữa giai điệu của loại ca khúc này cũng là thứ mà nàng chưa từng nghe qua...

"Đây là bài gì?" Y Y hít mũi hỏi.

"Không sợ không sợ."

"Bài hát kỳ quái như vậy sao?" Trong mắt Y Y tràn đầy hoài nghi, nghi ngờ Lục Diệp có phải đang lừa gạt mình hay không, ngược lại đưa ra yêu cầu: "Người hát cho ta nghe."

"Ta chỉ biết hừ hừ..."

"Ta mặc kệ, người hát cho ta nghe!" Y Y nói, miệng lại sắp xẹp lép.

"Hát!"

Lục Diệp hắng giọng một cái, cố gắng lật lên ký ức bị phủ bụi ở sâu trong đầu, nhớ lại ca từ sớm đã tán loạn kia, một lát sau, tiếng hát không ngừng vang lên trong tuyết.

Hồ Phách nghe một hồi, cầm một chân trước bưng kín mắt...

Y Y cũng nín cười, sắc mặt đỏ bừng.

Ban đầu Lục Diệp còn có chút không thể buông lỏng, nhưng hát xong không kiên nhẫn gì cả, dù sao cũng chỉ có hai người Y Y và Hồ Phách là nghe được, không có gì phải mất mặt cả.

Sau khi hát xong, Lục Diệp lặng lẽ nhét một quả cầu tuyết vào sau gáy Y Y, cười đến phát rồ: "Tiểu nha đầu dám chê cười ta!"

Chương 935: Đồng phiến...

Trong linh địa rách nát, tiếng hổ gầm, vui cười, tiếng kêu sợ hãi không ngừng truyền ra, từng đoàn tuyết cầu bay tới lao đi.

Sau khi Lục Diệp nhét một quả cầu tuyết vào gáy Y Y, tình cảnh liền không thể thu thập.

Với Lục Diệp, chuyện tuyết rơi như thế này, chỉ là thứ nằm sâu trong trí nhớ, may mà tài nghệ của hắn còn chưa xa, đặc biệt là hôm nay thân là tu sĩ Vân Hà cảnh, tố chất thân thể không phải người thường có thể so sánh. Lúc thúc giục linh lực, hắn đưa tay nhiếp một cái, đó là một quả cầu tuyết trong tay.

Từng đám tuyết cầu to to nhỏ nhỏ bay vút, ầm ầm bốn phương vù vù.

Hổ Phách và Y Y có linh tính, phối hợp thân mật khăng khít, một người phụ trách ngăn cản tiến công của Lục Diệp, một người phụ trách phản kích, để trận chiến này khí thế ngất trời.

Thẳng đến khi Hổ Phách tìm đúng cơ hội, đánh Lục Diệp ngã xuống đất, sau đó một quả cầu tuyết to lớn như vạc nước bị gió mạnh cuốn từ trên trời xuống, trực tiếp chôn một người một hố vào.

Y Y nhảy lên cao, hưng phấn hoan hô: "Thắng!"

Tuyết đọng trên mặt đất bắt đầu chuyển động, một cái đầu hổ uy phong lẫm liệt thò ra, rũ rũ tuyết đọng trên người xuống.

Y Y từ trên cao nhìn xuống Lục Diệp đang nằm trên mặt đất, cười hắc hắc nói: "Ta thắng rồi!"

Lục Diệp bị chôn trong tuyết, chỉ lộ ra một khuôn mặt, lẳng lẳng nhìn tuyết trắng từ trên trời rơi xuống, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Bỗng nhiên nhảy lên một cái, thân thể nửa ngồi, giơ tay nắm lấy chuôi đao, hơi nóng rõ ràng có thể nhìn thấy từ trong miệng chậm chậm phun ra, tuyết lớn còn chưa rơi xuống người đã nhanh chóng hòa tan, quanh thân có khí tức Phong Duệ hội tụ, cả người dường như đều hóa thành một thanh trường đao.

Một linh một hổ vọt vàng nhảy sang một bên, bày ra tư thái đề phòng.

Nhưng mà Lục Diệp đã rất lâu không có động tác, chậm rãi nhắm mắt lại, vẫn duy trì tư thế cầm đao, thẳng đến một khắc nào đó, hai con người mở ra, trường đao bỗng nhiên ra khỏi vỏ, ánh đao màu đỏ lửa hiện lên, một vòng đao mang sáng ngời chém ra!

Đao mang kia như vàng trắng lưỡi liềm, rời đao bay vút, phá vỡ trời buộc Không gian, chém thẳng ra hơn mười trượng, chui vào vách đá bên kia, lưu lại trên vách đá một vết ấn sâu.

Sau khi chém ra một đao này, Lục Diệp mới từ từ hít một hơi, chậm rãi thu đao vào vỏ, trong lòng dâng lên đủ loại cảm ngộ đối với đao thuật của bản thân, so sánh với lúc trước, đã có lý giải sâu sắc hơn.

Ai nói chỉ có bế quan khổ tu mới có thể đột phá, trận tuyết rơi này rất đáng giá.

Có điều, vào lúc này có thể đột phá bình cảnh đao thuật của bản thân cũng có liên quan đến tích lũy trong khoảng thời gian này, bản thân việc tích lũy này đã đạt đến một cực hạn, chỉ thiếu một cơ hội là có thể đột phá, trước đó Lục Diệp vẫn luôn tìm kiếm cơ hội này, đáng tiếc không có thu hoạch.

Mãi cho đến khi tâm tư không có tạp niệm đánh một trận tuyết với Y Y và Hồ Phách, cơ hội khổ tìm không ra kia tự xuất hiện.

Người ta nói lúc tu hành, thả lỏng có đạo, cũng rất có đạo lý.

"Lục Diệp, nhà không còn nữa rồi." Y Y khổ sở nói.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy căn phòng hắt và Thẩm Tiểu Miêu vốn ở đã sụp đổ, bị từng quả cầu tuyết đánh sập, mấy gian phòng khác cũng đều thành tường đổ, Linh địa này không còn linh tuyến vốn đã tan nát, bây giờ càng thêm bừa bộn.

"Chúng ta ở đâu nha?"

"Không thể chờ được nữa, tìm Cự Giáp đi!"

Tuyền Linh trong linh địa này đều đã bị lấy đi, tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa, Lục Diệp vốn định chờ Hồ Phách tấn thăng yêu tướng sau đó liền rời khỏi nơi này.

Nghe Lục Diệp nói như vậy, Hồ Phách lập tức tinh thần tỉnh táo, nó cùng Cự Giáp có tình cảm rất tốt, lúc trước ở Linh Khê chiến trường gần như không xa nhau, chỉ tiếc từ khi Cự Giáp tấn thăng Vân Hà, Hồ Phách liền chưa từng gặp qua hắn.

Yêu Nguyên cuồn cuộn, Hồ Phách hóa thành con mèo nhỏ nhảy tới đầu vai Lục Diệp.

Lục Diệp lấy linh chu của mình ra, Y Y nhảy đến ngồi xếp bằng trước người hắn, đón gió tuyết đầy trời, linh chu phóng lên trời.

So với linh khí hạ phẩm, linh thuyền trung phẩm thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều không thể nghi ngờ, tối thiểu cũng có vách ngăn linh lực bảo vệ, như vậy, phong tuyết có lớn hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến Lục Diệp và Y Y.

Theo một phương hướng nhanh như điện chớp, dọc đường bay xuống lả lướt vui sướng, người hát chính là bài Lục Diệp hát cho nàng trước đó.

Lục Diệp vừa ngự khí phi hành, vừa nắm Hồ Phách trên tay điều tra biến hóa của nó.

So với lúc trước, da lông Yêu tướng bây giờ đã trở nên mềm mại, sáng bóng hơn, khí tức cũng hùng hồn hơn rất nhiều.

Yêu thú tấn thăng yêu tướng, không khác gì tu sĩ từ Linh Khê cảnh tấn thăng Vân Hà, trên thực lực đều có tăng lên một cách vượt mức.

Chỉ có điều không có xảy ra chiến đấu, cho nên trước mắt Lục Diệp cũng không rõ thực lực của Hồ Phách đã tăng đến trình độ nào.

"Ngao ô!" Hồ Phách gầm nhẹ.

Lục Diệp ngẫm hiểu, lấy ra một viên yêu đan từ không gian trữ vật, cắn một cái, ngậm toàn bộ trong miệng, ngay sau đó chột nghe trong miệng nó không ngừng truyền đến âm thanh nhai nuốt.

Hồ Phách có thể ăn linh đan, thậm chí có thể ăn linh thạch, nhưng nó thích ăn nhất, còn là yêu đan của yêu thú, từ sau khi tới Vân Hà chiến trường thưởng thức tư vị yêu đan, nó liền nhớ mãi không quên.

Trên tay Lục Diệp không có bao nhiêu thứ Yêu đan này, đều là trước kia lấy được từ trong bí cảnh Vạn Thú Vực, cũng chỉ có mười mấy viên mà thôi.

Trên bầu trời mây dày đặc tán đi, ánh mặt trời chiếu xuống.

Tuyết đã ngừng rơi.

"Y Y, người tới khống chế." Lục Diệp chỉ một phương hướng cho Y Y, để nàng khống chế Linh chu, còn mình thì lấy ra một ít tài liệu từ trong không gian trữ vật, luyện chế trận kỳ từ Thiên Cơ thương mình.

Chương 936: Đồng phiến... 2

Cái trận kỳ này trước kia hắc đã từng luyện chế qua, nhưng mà lần đó tu vi còn chưa đủ, là luyện khí trong luyện khí phường của Thiên Diễn Tông. Hôm nay tu vi hắc đến Vân Hà tầng ba đã không cần sự trợ giúp của ngoại lực, có vốn liếng để luyện chế trận kỳ.

Trước đây, khi còn đợi Hồ Phách tấn thăng, hắc cũng từng luyện một ít. Nhưng đối với tu sĩ tinh thông trận đạo như hắc, trận kỳ đương nhiên càng nhiều càng tốt, dù sao rất nhiều lúc, trận kỳ cũng là một loại tiêu hao phẩm.

Đợi đến đêm, Y Y liền tìm một vị trí hạ xuống nghỉ ngơi, đợi đến khi trời sáng mới tiếp tục lên đường.

Lửa trại kêu leng keng, Lục Diệp lấy từ trong không gian trữ vật ra một miếng đồng phiến lớn chừng bàn tay, thúc giục linh lực điều tra.

"Đây là tìm được từ trong Túi Trữ Vật của người Thần Hành tông lần trước sao?" Y Y bước tới.

"Ừm."

Lần trước trên đường từ Thiên Cơ thương minh trở về linh địa, gặp được một tu sĩ Thần Hành Tông trọng thương sắp chết, đối phương ủy thác Lục Diệp đem phối kiếm trong tay trả lại cho Thần Hành Tông, ngoài ra, tất cả tài vật khác đều thuộc về Lục Diệp.

Miếng đồng này chính là từ trong túi trữ vật của đối phương tìm ra.

Lúc trước khi Lục Diệp thúc giục linh lực rót vào trong đó, hắn đã nhận ra trên một phương hướng nào đó có thứ gì đó có liên hệ với đồng phiến một chút.

Nhưng khi đó Lục Diệp không có tâm tư điều tra bí mật của đồng phiến này, sở dĩ lúc này lấy ra, là bởi vì phương hướng sinh ra cảm ứng với đồng phiến, chính là phương hướng mà hôm nay hắn đi về.

"Đây rốt cuộc là cái gì?"

"Không rõ ràng lắm."

Nếu đã nhất trí ở một hướng thì có thể tìm cơ hội tìm hiểu, đương nhiên nếu khoảng cách quá xa thì nên tập trung cùng Cự Giáp trước.

Lục Diệp thu hồi đồng phiến, lại lấy ra một ít vật liệu, luyện chế trận kỳ, đợi đến sau nửa đêm mới thoáng nghĩ ngơi.

Ban ngày đi đường, ban đêm nghỉ ngơi, một đường ngược lại bình an vô sự.

Ba ngày sau, Lục Diệp cầm trong tay miếng đồng phiến, điều khiển Linh chu, lượn vòng trên một dãy núi liên miên chập chùng, dựa theo chỉ dẫn của miếng đồng phiến trong tay, nơi hắn muốn tìm hắn là ở một phạm vi này, chỉ là cụ thể ở nơi nào còn cần phải tìm kiếm cho thật kỹ.

Trên Thập Phân Đồ, dãy núi nơi này thậm chí không có đánh dấu đặc biệt nào, phóng tầm mắt ra toàn bộ chiến trường Vân Hà, vô số dãy núi như vậy đếm không hết.

Lục Diệp không có từ nơi này nhìn ra có điểm gì đặc biệt, nhưng mà đã là chỉ dẫn của phiến đồng, hiển nhiên nơi đó có ẩn giấu một vài thứ gì đó.

Mãi đến nửa canh giờ sau, Lục Diệp mới xác định được phương vị chính xác, đáp xuống trước một vách đá.

Đến nơi đây, đồng phiến trong tay bỗng nhiên nở rộ quang mang, cũng mơ hồ trở nên có chút phỏng tay.

"Lục Diệp, bên này!" Y Y ở bên cạnh vẫy tay, hiển nhiên là có phát hiện.

Lục Diệp theo âm thanh đi tới, nhìn thấy một cái hố ở trước vách đá, mà cái hố kia vừa vặn ăn khớp hoàn mỹ với đồng phiến trong tay.

Lục Diệp cầm lấy miếng đồng phiến, đưa tay đặt nó trong cái hố kia, đồng thời tay ấn chuôi đao, thầm thúc giục linh lực, để phòng bất trắc.

Hắn không biết ở chỗ này có thể tìm được cái gì, có thể gặp phải nguy hiểm gì hay không, tự nhiên phải duy trì đủ cảnh giác.

Không hề có bất cứ nguy hiểm nào xuất hiện, sau khi đồng phiến được khảm vào trong hố, vách đá phía trước linh quang bỗng nhiên phun trào, hóa thành một màn sáng.

Lục Diệp chần chờ một chút, nói một tiếng với Y Y, để nàng quay về trong cơ thể Hổ Phách trước, lúc này mới cất bước đi về phía trước.

Thân hình xuyên qua màn sáng kia, không chút trở ngại đi vào, cùng lúc đó, trên Kim Quang Nhất Thiểm, một vệt kim quang chụp xuống Lục Diệp.

Chờ sau khi Lục Diệp đi vào màn sáng kia, vách đá lại khôi phục lại hình dáng ban đầu, ngay cả những miếng đồng phiến được khảm trên vách đá mà Lục Diệp đã biến mất một cách kỳ lạ, chỉ để lại một cái hố.

Trong tầm mắt là một màu đen kịt, Lục Diệp giờ Bàn Sơn đảo lên, tạo ra một viên Nhật Chiếu Linh văn, giống như nâng một mặt trời nhỏ, hiển hiện rõ ràng từng tia ẩn ảnh xung quanh.

Không có khí tức của vật sống, vị trí của bản thân cho Lục Diệp một loại cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt.

Hắn thường ra vào Tà Nguyệt cốc ở nơi này.

Đây rõ ràng là một con đường hầm mở.

Quay đầu nhìn lại, vách đá không thấy tiến vào, phía sau cũng là một con đường rộng sâu thẳm, kéo dài tiến vào bóng tối.

Sau khi xuyên thấu màn sáng kia, Lục Diệp giống như trực tiếp bị truyền tống vào.

Điều này làm cho hắn không khỏi có chút nghi hoặc, đây rốt cuộc là địa phương nào, hắn vốn cho rằng theo chỉ dẫn của miếng đồng phiến, sẽ tìm được bảo bối gì, nhưng lại không muốn tiến thẳng vào trong đường hầm này.

Dưới ánh sáng của Nhật Chiếu linh văn, bốn phía đường hầm lập lòe sáng lên.

Lục Diệp tiến lên điều tra, nhíu mày lại, lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, Y Y cũng lắc mình lao ra, một lát sau kinh hô lên: "Lục Diệp, thật nhiều linh thạch a, chúng ta phát tài rồi!"

Những thứ sáng lên, rõ ràng là linh thạch lộ ra bên ngoài.

Nơi này đúng là một linh thạch khoáng mạch!

Đối với tất cả tu sĩ mà nói, linh thạch đều là vật tư tu hành không thể thiếu, nuốt vào linh đan sẽ có đan độc lắng đọng, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh hạn chế, cho nên lúc tu hành khôi phục, đều sẽ cầm linh thạch trong

tay, hấp thu linh lực trong linh thạch, tu sĩ Linh Khê cảnh bình thường đều dùng hạ phẩm linh thạch, đến Vân Hà cảnh mới có thể dùng đến trung phẩm, bởi vì linh lực mà hạ phẩm linh thạch cung cấp đã có chút không theo kịp tu hành khôi phục của tu sĩ Vân Hà cảnh.

Chương 937: Linh thạch khoáng mạch!

Linh thạch là một loại vật tư tu hành không thể thiếu, tác dụng với các tu sĩ tự nhiên không thể nghi ngờ, hơn nữa nó còn là thẻ bài giao dịch.

Chỉ cần có đủ linh thạch, các tu sĩ trên cơ bản có thể mua được bất cứ thứ gì mình muốn mua.

Đương nhiên không thể sử dụng linh thạch trong bảo khố Thiên Cơ, giao dịch ở đó chỉ nhận được công huân.

Dựa theo chỉ dẫn của miếng đồng phiến, hắn lại tìm được một mỏ khoáng thạch.

Lục Diệp chợt nhớ ra, lúc trước hắn tìm được linh thạch có phẩm chất khác nhau từ trên người tu sĩ Thần Hành tông đã chết, lúc ấy còn cảm khái người nọ rất giàu có, bây giờ xem ra, linh thạch trên người đối phương rất có khả năng chính là từ nơi này khai thác.

Đối với bất kỳ một tu sĩ Vân Hà cảnh nào mà nói, khối linh thạch gần vạn khối đều là một khoản tài phú không nhỏ, còn chưa tính đến giá trị những thứ khác trong túi trữ vật của hắn.

Đứng ở trong đường hầm mỏ, trên người Lục Diệp bao phủ một tầng Kim Quang, Kim Quang kia cũng không phải là linh lực của bản thân hắn, mà là lúc tiến vào nơi đây, đồng phiến được khảm trên vách đá chiếu vào trên người hắn, Lục Diệp thoáng cảm giác một chút, Kim Quang này không có lực phòng hộ gì, cũng không mang đến cho mình bất kỳ phiền phức nào, nhưng ở bên

ngoài thân thể hần ngưng tụ không tan, cũng không biết rốt cuộc là dùng làm gì.

Hần quan sát linh thạch lộ ra ở bốn phía bên ngoài khoáng mạch, không cần điều tra, Lục Diệp cũng có thể phân biệt được đây đều là linh thạch trung phẩm, số lượng ít nhất cũng có mấy trăm khối lớn.

Ngay khi Lục Diệp đang quan sát, Hồ Phách đang ngồi xổm trên đầu vai hần bỗng nhiên nhảy xuống, yêu nguyên quay cuồng, Hồ Phách hiện ra chân thân, thấp giọng gào thét đối với bóng tối phía trước.

Lục Diệp cũng đưa tay đè chuỗi đao xuống, trong bóng tối phía trước mơ hồ có động tĩnh mờ mịt truyền ra, trong cảm giác, rõ ràng có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận.

Y Y đã lập tức chui xuống đất.

Thanh âm càng ngày càng gần, một lát sau, một con quái vật lớn cỡ con nghé bỗng nhiên từ trong bóng tối giết ra, trên đầu quái vật này sinh ra một thứ giống như sừng hươu, thoạt nhìn có chút giống như tê giác, nhưng bên ngoài thân lại bị một tầng giáp xác thật dày bao bọc.

Hồ Phách lập tức nghênh đón, quái vật cúi thấp đầu, cái sừng duy nhất trên đầu nhắm ngay Hồ Phách va chạm, trong nháy mắt kề sát lẫn nhau, Hồ Phách linh hoạt nghiêng người tránh đi, hồ trào nâng lên, chụp Nhất trào xuống thân thể quái vật.

Giống như vũ vào Cương Thiết, động tĩnh nặng nề truyền ra, quái vật kia bị đập lảo đảo một cái, Hồ Phách thừa cơ nhào tới, mở ra cái miệng to như chậu máu, cắn cắn nó một trận, bất quá giáp xác bên ngoài thân đối phương tựa hồ có lực phòng hộ rất mạnh, Hồ Phách gặm vài miếng, lại không thể cắn thủng, bị quái vật kia vặn người hất văng ra.

Trong lúc quái vật này dây dưa với Hồ Phách, Lục Diệp đã vội vã chạy tới, Hồ Phách bị hất ra, Bàn Sơn đao đã ra khỏi vỏ, linh quang màu lửa hồng leo lên trường đao, trên lưỡi đao lộ ra một tắc đao mang, trường đao chém xuống, quái vật kia rít lên một tiếng, hơn nửa cái đầu đều bị bổ ra, chất lỏng xanh biếc bắn tung tóe đầy đất.

Con quái vật ngã xuống lảo đảo vài bước, ầm ầm ngã xuống đất.

Trùng tộc! Lục Diệp nhú mày, thật sự là đi đến đâu cũng có thể gặp được loại sinh linh kỳ lạ này.

Trên chiến trường Linh Khê có Trùng tộc, trên chiến trường Vân Hà cũng có Trùng tộc. Trong Thận Cảnh, hẳn thường xuyên gặp phải Trùng tộc, không nghĩ tới ngẫu nhiên một lần tâm bảo, tìm được một mỏ linh thạch cũng gặp được.

Lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, Lục Diệp còn tưởng rằng đối phương là yêu thú gì, cho đến khi đánh chết đối phương, hẳn mới xác định đây là một con Trùng tộc.

Hơn nữa còn là một con Trùng tộc tương đương với Vân Hà cảnh, chẳng qua nếu quả thật muốn đánh giá thực lực của nó, nó cũng chỉ tương đương với Vân Hà cảnh tầng một hai.

Trùng tộc như vậy, nếu Lục Diệp giết chết đương nhiên sẽ không quá phiền phức, cho dù hẳn không nhúng tay vào, chỉ dựa vào bản thân Hồ Phách cũng có thể giải quyết đối phương.

Trùng tộc cường đại ở chỗ chúng có số lượng khổng lồ và năng lực sinh sôi nảy nở, bình thường chỉ riêng Trùng tộc rất khó tạo thành uy hiếp với tu sĩ.

Lục Diệp vẩy vẩy vết máu dính trên Bàn Sơn Đao, hẳn thu đao, đứng tại chỗ đợi một hồi với Hồ Phách.

Y Y bỗng nhiên từ một bên xuất hiện, thấp giọng nói với Lục Diệp: "Ở đây đường hầm mở bảy ngoặt tám rẽ, tất cả đều là linh thạch, càng đi sâu vào trong, phẩm chất linh thạch càng cao, số lượng càng nhiều, nhưng mỗi một con đường mở quặng đều có một con trùng tộc, càng đi sâu vào trong, thực lực Trùng tộc cũng càng mạnh."

"Nói cách khác, muốn lấy linh thạch, trước tiên phải giải quyết những Trùng tộc này." Lục Diệp hiểu rõ.

Như vậy, phiến đồng kia hẳn là một loại cơ duyên, để cho tu sĩ có thể đạt được đại lượng linh thạch cơ duyên.

Nhưng muốn có được loại cơ duyên này, trước hết phải giải quyết Trùng tộc trong hầm mỏ, có lẽ đây cũng là một loại khảo nghiệm.

Còn cơ duyên và thử thách ở đâu ra, không cần nghi ngờ, là Thiên Cơ vận hành trong đó.

Lục Diệp một hồi trước mới đem linh thạch trên tay của mình tiêu bảy tám phần, cơ hội có thể nắm số lượng lớn linh thạch như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

Lập tức cùng Y Y động thủ, khai thác linh thạch trong đường hầm mỏ này ra.

Đều là linh thạch lộ tại mặt đất, khai thác cũng không khó khăn, chỉ nửa canh giờ, tất cả linh thạch có thể khai thác đều đã khai thác xong, không sai biệt lắm với lúc trước hẳn đánh giá, như vậy một con đường mòn có khoảng sáu bảy trăm khối linh thạch.

Chương 938: Linh thạch khoáng mạch! 2

Lục Diệp cất bước đi về phía trước, rẽ qua một khúc ngoặt, lại một con đường hầm hiện ra trước mắt, hẳn không tiếp tục thúc giục Nhật Chiêu Linh văn nữa, mà giơ một bó đuốc lên.

Cây đuốc mang theo bên mình rất nhiều, đây cơ hồ là công cụ cần thiết cho mỗi tu sĩ, mặc dù bằng nhãn lực của các tu sĩ, dù trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy một số thứ, nhưng nếu có ánh sáng tự nhiên có thể thấy rõ ràng hơn một chút.

Giống như tình huống trong đường hầm mở vừa rồi, lượng lớn linh thạch chiếu rọi quang mang của bó đuốc, chói mắt người khác.

Lục Diệp mới đứng vững thân hình, phía trước lập tức có động tĩnh nhạc truyền ra, hiển nhiên là Trùng tộc thủ tại chỗ này đã bị kinh động, giết về phía hắn.

Lục Diệp quay đầu, nhìn về phía Hồ Phách đang ngồi xổm trên đầu vai mình...

Cho tới nay, chiến đấu với Lục Diệp, Hồ Phách đều không tham dự, trên cơ bản đều là nằm sấp trên vai hắn, nếu như cơ hội thích hợp, sẽ lấy Hồ Khiếu Nhiếp Hồn tương trợ cho Lục Diệp.

Sở dĩ như vậy, chủ yếu là phần lớn kẻ địch mà Lục Diệp gặp phải đều không phải Hồ Phách có thể tùy tiện nhúng tay, lâu dài về sau, Hồ Phách đã dưỡng thành thói quen không cho Lục Diệp thêm phiền phức như vậy.

Đương nhiên, có lẽ bản thân nó cũng lười tham dự vào cuộc chiến này.

Bất quá vừa rồi nó rất chủ động tiến đến nghênh địch, đại khái là Yêu Tướng vừa tấn thắng, cố ý muốn thử một chút trình độ của mình, kết quả cắn vài cái Trùng tộc kia, thiếu chút nữa làm vỡ nát một cái răng nanh của mình.

Sau khi nếm qua một lần thiệt thòi, Hồ Phách liền không có hứng thú với những Trùng tộc này, cho nên dù phát giác được ánh mắt của Lục Diệp, Hồ Phách cũng thờ ơ, y nguyên nhu thuận ngồi xồm trên đầu vai Lục Diệp, cái đuôi to hất qua sau lưng Lục Diệp, đáng vẻ như người nhìn ta làm cái gì!

Lục Diệp biết không thể trông cậy vào nó được.

Vốn cũng không trông cậy vào nó cái gì...

Cũng may còn có Y Y, một quả đại hỏa cầu chiếu sáng hắc ám, âm âm đánh tới Trùng tộc đang tập kích kia, nhiệt độ cực nóng làm cho tầm mắt trở nên vụn vụn, hung hăng nện lên người Trùng tộc kia, nện đối phương lão đảo, Trùng tộc âm thanh vang lên...

Theo sát sau quả cầu lửa chính là từng đạo phong nhận tựa trăng lưỡi liềm, chém vào giáp xác Trùng tộc, phát ra tiếng vang vang sào sạt.

Tiếng kêu của Trùng tộc càng lớn hơn.

Đủ loại thuật pháp, biến thủ xảo nỏ rộ trên tay Y Y, cho đến khi Trùng tộc không còn động tĩnh, Lục Diệp cũng không thấy rõ hình dạng của nó như thế nào.

Sau khi cùng tấn thắng theo Hồ Phách, thực lực Y Y quả nhiên tăng mạnh, thuật pháp nàng thi triển lúc trước cũng không có uy lực mạnh như vậy.

Y Y bây giờ, nghiêm nhiên đã có thể tính là một pháp tu Vân Hà cảnh! Hơn nữa khác với pháp tu bình thường, bởi vì nàng là linh thể, cho nên bất kể là thuật pháp thuộc tính gì, nàng đều có thể thi triển ra, không bị thuộc tính của mình hạn chế.

Sau khi giải quyết xong Trùng tộc này, Lục Diệp vẫn như cũ cùng Y Y đồng thời ra tay, khai thác linh thạch trong đường hầm mỏ này ra.

Phẩm chất trên vẫn là Linh Thạch trung phẩm, bất quá số lượng lại tăng lên một ít, chừng hơn tám trăm khối.

Tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, Lục Diệp phát hiện ra một vấn đề, đó chính là Kim Quang bao phủ bên ngoài thân thể của hắn, theo thời gian trôi qua dần dần nhạt đi, hắn mới đi qua hai con đường quảng mỏ, màu sắc bên ngoài thân đã yếu đi một chút, nhìn tốc độ như vậy, chỉ sợ không đến mấy canh giờ, Kim Quang này sẽ hoàn toàn biến mất.

Chẳng qua Kim Quang này rốt cuộc có tác dụng gì, đến bây giờ Lục Diệp vẫn không hiểu rõ, bởi vì Kim Quang bao phủ trên người hắn không cung cấp bất kỳ lực lượng hay ảnh hưởng gì, cho dù có biến hóa cũng là như thế.

Có lẽ chỉ khi nó hoàn toàn tắt đi mới biết tác dụng của nó.

Giống như lúc trước Y Y điều tra, bên trong mỗi một con đường hầm mỏ đều có một Trùng tộc, đây tựa hồ là Thiên Cơ an bài ở chỗ này trông coi. Bất kỳ tu sĩ nào tới đây có ý đồ khai thác linh thạch đều phải thông qua khảo nghiệm trông coi này.

Ban đầu, khi Lục Diệp chém giết con Trùng Tộc kia, chỉ có thực lực Vân Hà một hai tầng cảnh giới, Y Y chém giết thì sẽ mạnh mẽ hơn một chút, đợi đến con thứ ba, con thứ tư, rõ ràng mạnh hơn.

Sau ba canh giờ, Lục Diệp đặt chân lên con đường quặng mỏ thứ tám, số linh thạch thu hoạch đã gần vạn.

Trùng tộc mà hắn chém giết lần này là Trùng Tộc mà hắn thường xuyên gặp phải trong Thận Cảnh, thực lực không sai biệt lắm so với Vân Hà tăng năm.

Loại Trùng tộc này không phải rất dễ đối phó, hai thanh Đường đao của nó múa lên nhanh như chớp, khiến Lục Diệp có cảm giác giống như là đang giao thủ cùng một đao khách chân chính.

Chỉ dựa vào bản thân Lục Diệp, muốn chém giết nó thật sự có độ khó nhất định, bởi vì giáp xác bên ngoài Trùng tộc có thể cung cấp phòng hộ rất mạnh.

Cũng may hắn không phải một mình chiến đấu hăng hái, Y Y ở một bên không ngừng thúc giục thuật pháp kiềm chế tinh lực Trùng tộc này, mặc dù Hồ Phách không ra tay, nhưng có ký kết mệnh nguyên cùng thú ẩn, nó chỉ ngồi xồm trên đầu vai Lục Diệp, cũng có thể cung cấp trợ lực cho Lục Diệp.

Thuật pháp hệ băng đánh vào trên người Trùng tộc, khiến cho bên ngoài thân thể của nó nhanh chóng bị tầng băng bao trùm, ảnh hưởng đến tốc độ và phản ứng của nó, Lục Diệp nhân cơ hội lần tới, Bàn Sơn đao chém ra mấy đạo đao mang hình trăng lưỡi liềm, cường đại trùng kích đem bộ ngựa này hất tung lên, hai thanh Đường đao ngẩng cao cao, nhược điểm ở bụng vừa nhìn thấy liền biết.

Hai chân Lục Diệp đạp mạnh trên mặt đất, cả người phóng lên trên, trên Bàn Sơn đao Hoa Quang hiện lên, hung hăng đâm vào bụng con bộ ngựa yếu ớt, Bạo Liệt linh văn gia trì, ầm một tiếng, bộ ngựa hí vang, bụng đầy ruột thối rớt xuống đất, không thể động đậy nữa.

Chương 939: Có một cái chùy!

Bắt đầu từ con đường hầm mỏ thứ tám, Lục Diệp đã thu thập được một số linh thạch có phẩm chất thượng phẩm, số lượng không tính là nhiều, đại khái không đến một phần mười số linh thạch chiếm cứ toàn bộ con đường này.

Bất quá giá trị một khối thượng phẩm linh thạch tương đương với mười khối trung phẩm, cho nên dù số lượng không nhiều, thu hoạch cũng không nhỏ.

Tiếp tục đi về phía trước, đi vào một con đường hầm mỏ mới.

Một canh giờ sau, Lục Diệp đã nuốt vào một viên Liệu Thương đan, sau đó hắn lại lấy băng gạc ra, băng bó một vết thương sâu đến tận xương trên cánh tay mình.

Đại chiến vừa tắt, khí huyết sôi trào còn chưa bình phục, cách đó không xa là thi thể một con Trùng tộc mập mập đang nằm.

Nếu dựa theo thực lực của Trùng tộc mà phân chia, thì gần như tương đương với Vân Hà tầng bảy rồi, cho dù có Y Y ở bên cạnh trợ giúp, Lục Diệp cũng phải hao phí một phen tâm tư mới có thể chém giết được, bản thân hắn cũng bị thương.

Nếu là tu sĩ Vân Hà cảnh giới thứ bảy, bất luận thế nào cũng không thể là đối thủ.

Mặc dù nội tình của Lục Diệp hùng hồn, bình thường đều có thể vượt lên hai, ba cấp giết địch, nhưng nếu thực lực chênh lệch quá lớn thì cũng không đánh thắng được.

Chỉ đối phó với một tên thủ đoạn đơn nhất của Trùng tộc thì

không phiên toái như vậy.

Hơi điều tức, tiếp tục cùng Y Y khai thác linh thạch trong đường hầm mỏ này.

Trong lúc đang khai thác, Kim Quang vẫn luôn bao phủ trên người hắc bống nhiên hoàn toàn dập tắt, động tác của Lục Diệp dừng lại, vội vàng cảm giác.

Hắn một mực tò mò Kim Quang này đến cùng có tác dụng gì, nhưng từ khi tiến vào bên trong này thủy chung không phát hiện được gì, bây giờ Kim Quang này dập tắt, sẽ có một ít biến hoá sinh ra.

Nhưng mà còn không đợi hắn cảm giác rõ ràng, bốn phương tám hướng đã có lực bài xích vô hình đánh tới, ngay sau đó tầm mắt hoa lên một cái, chờ lấy lại tinh thần, người đã xuất hiện ở trước vách đá lúc trước.

Lục Diệp sửng sốt một chút, ngay cả Y Y ở bên cạnh cũng ngây ngốc tại chỗ, vừa rồi nàng còn chuẩn bị lấy một khối thượng phẩm linh thạch xuống, không nghĩ tới trong nháy mắt đã rời khỏi quặng mỏ.

"Thì ra là thế!" Lục Diệp giật mình.

Kim Quang bao phủ trên người mình, hóa ra là bằng chứng để mình dừng lại ở đường hầm mỏ! Chả trách cứ theo thời gian sẽ từ từ nhạt dần, khi chớp mắt Đường kim quang biến mất, mình đã bị đưa ra ngoài.

Đáng tiếc, linh thạch còn chưa hái xong...

Hiển nhiên Y Y cũng ý thức được điều này, thân hình nhoáng lên một cái, lao thẳng vào vách đá trước mặt.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một cái hố nhỏ mà

hắn đã nhìn thấy lúc trước ở chỗ này, nhưng miếng đồng phiến khảm nằm ở trên hồ lúc trước lại biến mất không thấy.

Không có đồng phiến, không thể nghi ngờ là không có cách nào tiến vào trong mộ linh thạch lúc trước.

Y Y đi rồi quay lại, lắc đầu nói với Lục Diệp: "Bên trong cái gì cũng không có."

Nàng vốn tưởng linh thạch quang mạch ẩn giấu phía sau vách đá, nếu thật như thế, nàng cần bản không cần mượn đồng phiến, hoàn toàn có thể dùng bản lĩnh của mình lên vào.

Nhưng sau khi cẩn thận điều tra một hồi, nàng mới phát hiện, phía sau vách đá không có gì, chỉ có tầng nham thạch.

"Cửa vào đồng phiến kia mở ra hẳn là có hiệu quả truyền tống, đường quặng chúng ta đã đi qua hiển nhiên là ở chỗ khác, linh thạch khoáng mạch chân chính cũng không có ở chỗ này." Lục Diệp giải thích.

Lần này thu hoạch không nhỏ, trung phẩm linh thạch chừng hơn một vạn khối, thượng phẩm cũng có mấy trăm khối, đủ để chèo chống một đoạn thời gian tu hành.

Tu chỉnh một chút, tiếp tục tiến lên.

Giữa không trung, linh chu gào thét, Lục Diệp thúc giục ẩn ký chiến trường, truyền tin cho Cự Giáp, hỏi thăm vị trí hiện tại của hắn.

Rất nhanh, Cự Giáp báo ra một phương hướng.

So sánh một chút vị trí mà lần trước hắn tự báo cho mình, Lục Diệp nhăn mày lại, bởi vì hắn phát hiện Cự Giáp cách vị trí của mình càng ngày càng lệch rồi...

Hoàn toàn không có chuyện gì, lúc trước hắc bảo Cự Giáp đi mua một phần Thập phần đồ, chỉ cần dựa theo Thập Phần Đồ đánh dấu hướng chỗ mình đi tới, khoảng cách giữa hai bên sẽ chỉ càng ngày càng gần, không có khả năng càng ngày càng lệch.

Suy nghĩ một chút, Lục Diệp truyền tin hỏi: "Người đã dựa theo đánh dấu Thập Phần Đồ đi về phía trước sao?"

"Có!" Cự Giáp đáp lại.

Có một cái chùy!

Lục Diệp rất chắc chắn rằng, tên Cự Giáp này nhất định đã nhìn nhầm Thập Phần Đồ rồi, Cự Giáp thật ra không ngốc, chỉ là tư duy có chút đơn giản, Thập Phần Đồ ở trên tay hắc chưa chắc có thể phát huy ra tác dụng, hơn nữa Lục Diệp vô cùng hoài nghi hắc có chút mù đường, nếu không thì không có đạo lý trước đó nhiều ngày cũng không thể tới đây tụ hợp với mình.

"Người đừng nhúc nhích, ở bên kia chờ ta, ta tới tìm người!"

Lại để cho Cự Giáp chạy loạn như vậy, có trời mới biết khi nào mới có thể tụ hợp, còn không bằng để cho hắc cố thủ tại chỗ, để cho mình qua tìm hắc.

"Chặc!"

Trên một tòa Linh Phong nào đó trên chiến trường Vân Hà, tráng hán thân hình khôi ngô một tay cầm Thập Phần Đồ, lần qua lộn lại điều tra, một tay vò đầu, ánh mắt mờ mịt...

Trên Linh thuyền, Lục Diệp lại truyền tin ra ngoài, lần này là đưa tin cho Tứ sư huynh Lý Phách Tiên, mấy lần trước tìm hắc, tin tức đều không thể truyền ra ngoài, cũng không biết Tứ sư huynh có ở chiến trường Vân Hà hay là vào trong bí cảnh gì.

Lần này tin tức thuận lợi truyền ra ngoài, rất nhanh, Tứ sư

huynh đã có đáp lại.

Chương 940: Có một cái chùy!

2

"Tiểu sư đệ đã đến chiến trường Vân Hà?" Giọng điệu của tứ sư huynh không thể nghi ngờ có chút kinh hỉ, hiển nhiên không nghĩ tới Lục Diệp nhanh như vậy đã tấn thăng Vân Hà.

"Đến một thời gian rồi." Lục Diệp trả lời.

"Được được được." Lý Phách Tiên trả lời: "Tiểu sư đệ, người tự mình đi dạo trước đi, chú ý an toàn, đợi ta làm xong việc sẽ đi tìm người."

"Có cần giúp đỡ không?" Lục Diệp hỏi.

"Không cần, ta tự mình xử lý!"

"Vậy sư huynh cẩn thận."

Tuy rằng Lý Phách Tiên không có nhiều lời, nhưng Lục Diệp ẩn ẩn cảm giác được tình cảnh của hắn có thể là không tốt, nếu không khẳng định trước tiên sẽ chạy đến tìm mình, không đến mức nói cái gì chờ hắn giải quyết xong chuyện trong tay.

Vân Hà chiến trường ẩn núp tại một nơi bí mật nào đó, Lý Phách Tiên tươi cười kết thúc đưa tin, cảm khái một tiếng: "Nhanh thật."

"Nghe được tin tức tốt nào rồi, vui vẻ như vậy?" Một giọng nói dịu dàng truyền đến, rõ ràng là Phong Nguyệt Thiên cùng Lý Phách Tiên tấn thăng Vân Hà.

"Tiểu sư đệ nhà ta tới." Lý Phách Tiên dùng giọng điệu rất kiêu

ngạo nói.

Phong Nguyệt Thiên kinh ngạc: "Lục Diệp?"

Người được Lý Phách Tiên gọi là tiểu sư đệ, toàn bộ Cửu Châu ngoại trừ Lục Diệp ra thì không còn ai khác.

"Tốc độ tu hành của hắc thật nhanh a."

"Đó là đương nhiên!"

"Nhưng mà sư huynh, tình cảnh hiện tại của chúng ta không tiện cho hắc tới à?" Phong Nguyệt Thiên hiển nhiên hiểu lầm gì đó.

"Không có để hắc qua đây, ta chỉ nói là hắc đến chiến trường Vân Hà thôi."

"Ồ." Phong Nguyệt Thiên hiểu rõ.

Trong khi nói chuyện, Lý Phách Tiên đột nhiên biến sắc, chớp lấy cánh tay Phong Nguyệt Thiên, quát khê: "Đến rồi, đi mau!"

Kiểm quang lóe lên, hai bóng người ngự kiếm bay lên.

Tiếp theo một cái chớp mắt, hơn mười đạo lưu quang đuổi sát tới, một người cầm đầu phần nộ quát: "Lý Phách Tiên, giao vật kia ra đây!"

Lý Phách Tiên cười lớn đáp lại: "Muốn thứ đó, tự tới lấy đi!"

Lúc trước hắc và Phong Nguyệt Thiên tiến vào một chỗ bí cảnh, dưới mí mắt của một đám cường giả Vân Hà tầng thứ tám thứ chín mà chiếm được chỗ tốt lớn nhất, lần này giống như là đoạt được tổ ong vò vẽ vậy, bị một đám người đuổi giết.

Đúng như Lục Diệp dự đoán, tình cảnh trước mắt của hắc quả thực không tốt lắm, nếu không nhất định sẽ đi tìm Lục Diệp ngay

lập tức, chạm trán với hắn.

Bên kia, Lục Diệp kết thúc đưa tin với Lý Phách Tiên, theo phương hướng Cự Giáp chỉ dẫn tiến lên.

Bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau có một đạo lưu quang nhanh chóng hướng mình tới gần, nhìn tốc độ ngự khí của đối phương cùng linh lực mơ hồ chấn động, không có cảnh giới tầng tám cũng có cảnh giới thứ bảy.

Lúc này Lục Diệp vận đủ thị lực, từ xa xa nhìn thấy bóng người trong lưu quang kia, là một nam tử hơn hai mươi tuổi, khoe miệng cong lên một vòng mỉm cười nhàn nhạt, chấp hai tay sau lưng, thần sắc Du Nhiên tự đắc, từ trang trí của đối phương mà xem, đây có thể là một bình tu.

Nhưng mà rốt cuộc có phải hay không, Lục Diệp cũng không dám khẳng định, rất nhiều tu sĩ đều sẽ ngụy trang một chút, thường thường rất khó thông qua đặc điểm bên ngoài để phán đoán chuẩn xác phe phái của đối phương.

Cũng giống như bàng đại Hải kia, Lục Diệp vẫn luôn cho rằng hắn là Pháp tu, nhưng trên thực tế, tên này không chỉ là Pháp tu, mà còn là một thể tu rất có thực lực!

Nếu thật sự có người gây thơ cho rằng hắn là pháp tu, dùng thủ đoạn nhằm vào pháp tu đối phó hắn, khẳng định phải chịu chút khổ sở.

Trong tu sĩ, lão Âm tất như vậy thật ra rất nhiều.

Có điều mặc kệ đối phương thuộc phe phái nào, dựa vào thực lực trước mắt của Lục Diệp, đối đầu với một tu sĩ tầng bảy thậm chí tầng tám cảnh, khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Cho nên sau khi quan sát sơ qua, Lục Diệp liền lập tức gia trì linh chu cho Phong Hành Linh Văn của mình, trong phút chốc, tốc

độ đột nhiên tăng lên, đồng thời hấn thúc giục linh thuyền bay về một bên.

Hấn chuyển hướng, thanh niên phía sau cũng đồng thời chuyển hướng.

"Lục Diệp, hấn đang đuổi theo chúng ta!" Y Y cũng phát hiện không đúng, nếu không phải cố tình nhằm vào, thì không có đạo lý đuổi theo không bỏ.

"Nhìn ra rồi." Lục Diệp trầm giọng đáp lại.

Có thể xác định là, hấn không quen biết đối phương, đối phương cũng không quen biết, sở dĩ truy kích như vậy, hiển nhiên là kẻ đến không có ý tốt.

Chuyện như vậy thường xuyên gặp ở Vân Hà chiến trường, cho nên thời điểm những tu sĩ có tu vi không cao một thân một mình, rất ít người không kiêng nể gì ngự khí phi hành, hoặc là kết bạn cùng người, hoặc là không chạy đường xa, tránh bị người khác nhìn chăm chăm vào.

Một mình lẻ loi, bị thực lực bên ngoài dã ngoại vượt xa sự nhìn chăm chăm của chính mình, không thể nghi ngờ là một chuyện rất phiền toái, nếu như cùng thuộc một trận doanh, vậy còn có thể miễn đi tai kiếp, nhưng nếu là trận doanh đối địch, tất nhiên là muốn người tài không còn.

"Đạo hữu ở phía trước dừng bước!" Thanh niên truy kích ở phía sau cao giọng hô to: "Ta không có ác ý, xin đạo hữu dừng bối rối!"

Lục Diệp có thể tin hấn mới là quỷ.

Trực tiếp đuổi theo như vậy, còn dám nói không có ác ý, hấn cũng không phải kẻ ngu si, sao lại tin tưởng được.

"Đạo hữu đừng chạy nữa, người còn chạy như vậy thì ta sẽ tức giận đấy!" Thanh niên tiếp tục gào to.

Lục Diệp mất diếu tai ngơ, nhưng dù hắn có gia trì linh văn Phong Hành trên linh thuyền của mình thì vẫn không thoát khỏi đối phương, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.

Tu vi chênh lệch quá nhiều, tốc độ ngự khí của nhau cũng cách biệt một trời một vực.

Nếu không phải Lục Diệp gia trì cho linh thuyền của mình thì Phong Hành đã sớm bị đuổi kịp rồi.

Trên thực tế, lúc này thanh niên ở phía sau rất kinh ngạc, bởi vì theo hắn thấy, Lục Diệp chỉ là một tu sĩ khoảng Vân Hà tầng ba, không lý nào có thể chạy nhanh như vậy mới đúng, tu vi của hắn cao hơn Lục Diệp bốn tầng cảnh, vậy mà vẫn không thể đuổi kịp.

Điều này làm cho thanh niên trong mắt hiện lên một tia thần sắc lửa nóng, đối phương có thể chạy nhanh như vậy, không thể nghi ngờ chính là công lao của linh thuyền kia, linh thuyền này tất nhiên là một kiện linh khí phi hành cực kỳ không tầm thường!

Chương 941: Tây Thập Lục Thiên Cơ thành.

Ý thức được điều này, thanh niên kia đuổi càng thêm ra sức, đồng thời trong miệng hô to: "Tiểu tử, thức thời thì để lại tài vật, ta sẽ tha chết cho người!"

Lục Diệp đã thể hiện rõ ý đồ của hắn, hắn dứt khoát không làm bộ làm tịch nữa.

Theo hắn vừa dứt lời, Lục Diệp đang chạy trốn phía trước thật sự trực tiếp ném ra một túi trữ vật.

Thanh niên sửng sốt, hoàn toàn không ngờ Lục Diệp lại nghe lời như vậy.

Trên chiến trường Vân Hà hắn đã cướp không ít tu sĩ đơn lẻ, nhưng mỗi một người kia đều là hạng người gian ngoan bất linh, bất luận hắn uy hiếp thế nào cũng không có tác dụng, đại đa số đều bị hắn đuổi theo chém giết, một số ít là cùng trận doanh mới nhặt về một cái mạng, chẳng qua cho dù may mắn sống sót, cũng phải tổn thất không ít tài vật.

Dù sao hắn cũng sẽ không bại lộ thân phận lai lịch của mình, cho nên dù sau này có người muốn tìm hắn báo thù, cũng không có chỗ để đi tìm.

Cho nên mắt thấy Lục Diệp thực sự ném ra một túi trữ vật, hắn nhất thời có chút không thích ứng.

Bất quá hắn phản ứng cũng nhanh, lập tức chuyển hướng, không đợi túi trữ vật kia rơi xuống đất, liền chụp lấy đưa lên tay,

ngay sau đó tiếp tục truy kích.

Hắn không biết trong túi trữ vật này đều có đồ vật gì, nhất thời không có biện pháp mở ra, nhưng hiếm khi gặp được một gia hỏa nhất gan sợ phiền phức như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua, nhất là hắn thèm Linh Chu của Lục Diệp.

"Lục Diệp, hắn lại đuổi tới rồi." Trên linh thuyền, Y Y thỉnh thoảng quay đầu lại, thông báo tình hình phía sau cho Lục Diệp.

"Người trốn đi."

Y Y lập tức lách mình trốn vào trong cơ thể của Hồ Phách.

Với Lục Diệp mà nói, ném một túi trữ vật không đáng kể chút nào. Bây giờ tất cả mọi thứ của hắn đều được để ở trong không gian chứa đồ do linh văn hư không tạo thành, túi trữ vật trên người chỉ có tác dụng mê hoặc, nhiều lắm thì chỉ đặt một ít nước và thức ăn, vốn định mượn túi trữ vật kia để thoát khỏi sự dây dưa của đối phương, ai ngờ đối phương lại không buông tha, đây là quyết tâm muốn giữ hắn lại.

Lấy ra Thập Phân Đồ điều tra.

Thanh niên phía sau lại kêu lên: "Tiểu tử, linh thuyền lưu lại, ta không đuổi theo người!" Sau khi nói xong, chính mình cũng cảm thấy yêu cầu này có chút quá đáng, lại bổ sung một câu: "Thiên Cơ chứng kiến!"

Một người chặn đường cướp của, vậy mà cũng muốn mời Thiên Cơ chứng kiến, Lục Diệp vẫn luôn mặt không biểu tình, thiếu chút nữa bị hắn chọc cười.

Thu hồi Thập Phân Đồ, linh lực toàn thân bắt đầu khởi động. Chợt một tiếng rầm nhẹ vang lên, ánh mặt trời sau lưng trải ra một đôi cánh màu lửa đỏ. Đôi cánh như hai luồng lửa, đẹp đến rục rĩ.

Ngay sau đó Lục Diệp thu hồi linh thuyền của mình, gia trì cho bản thân Phong Hành, hai cánh vỗ một cái, bay vút về phía trước với tốc độ nhanh hơn...

Thanh niên đuổi theo phía sau nhất thời há hốc mồm, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lục Diệp đang nhanh chóng đi xa, hoàn toàn không nghĩ tới một gia hỏa có tu vi không cao như vậy còn có một chiêu tuyệt kỹ như vậy.

Nhưng điều này càng khiến cho trong lòng thanh niên nóng như lửa, theo hắn thấy, tu vi của Lục Diệp không cao, chẳng những có được một chiếc Linh thuyền có tốc độ rất nhanh, mà còn có thủ đoạn như vậy, không thể nghi ngờ xuất thân bất phàm, người xuất thân bất phàm bình thường đều rất phong phú, đánh cướp còn tốt hơn đánh cướp bảy tám con người khác!

Lúc này gã thanh niên cũng dồn hết khí lực truy kích chúng.

Có điều cho dù hắn vận dụng toàn lực, cũng vẫn như cũ không cách nào kéo gần khoảng cách, chỉ có thể miễn cưỡng không bị Lục Diệp vút bỏ.

Điều này cũng đủ rồi, thanh niên không biết Lục Diệp thi triển thủ đoạn gì, nhưng bất luận là thủ đoạn gì tất nhiên sẽ tiêu hao rất nhiều, đối với một tu sĩ tu vi không cao, loại thủ đoạn này khẳng định không kiên trì được bao lâu.

Không thể không nói, phán đoán của thanh niên này là chính xác.

Sở dĩ Lục Diệp không thúc giục Phi Dực Linh Văn phi hành là bởi vì thứ này tiêu hao rất lớn, so với ngự khí phi hành thì lớn hơn nhiều, hơn nữa còn có Phong Hành, dưới sự tiêu hao của hai tầng này, dù cho Lục Diệp bây giờ đã là Vân Hà tầng ba, cũng không kiên trì được mấy canh giờ.

Hắn không cần kiên trì quá lâu.

Hai canh giờ sau, thanh niên ý thức được vấn đề ở chỗ nào đó, bởi vì bóng dáng của một tòa thành trì ở phía trước đột nhiên đập vào mắt hắn.

Một lát sau, hắn trở mắt nhìn Lục Diệp bay ra khỏi thành, biến mất khỏi tầm mắt.

Chiến trường Vân Hà là có thành trì đấy, số lượng còn không ít. Nhưng khác với Linh Khê chiến trường, trong thành trì của chiến trường Vân Hà không có không gian cho phạm nhân sinh sống. Có thể nói toàn bộ chiến trường Vân Hà không có phạm nhân, có thể ra vào nơi này trên cơ bản đều là tu sĩ Vân Hà cảnh đến từ các nơi Cửu Châu.

Mà thành trì chiến trường Vân Hà cơ bản đều lấy Thiên Cơ thương minh làm trung tâm xây dựng nên, một tòa thành trì như vậy không có tên của mình, bình thường đều lấy Thiên Cơ thành đặt tên, thành Thiên Cơ khác nhau thì dùng số hiệu khác nhau để đánh số.

Ví dụ như Thiên Cơ thành mà Lục Diệp đang ở lúc này, chính là Thiên Cơ thành ở Tây Thập Lục, điểm này có đánh dấu trong Thập Phân Đồ.

Quy mô thành trì không nhỏ, dù sao cũng là nơi tu sĩ Vân Hà cảnh ra vào, quy mô nhỏ cũng không giống, giữa mỗi một tòa kiến trúc đều cách nhau rất xa, từ trên cao nhìn xuống mà nói, toàn bộ thành trì kiến trúc to nhỏ nhỏ thưa thớt, như quân cờ điểm xuyết ở trên đại địa.

Chương 942: Tây Thập Lục Thiên Cơ thành. 2

Trung tâm thành trì là một Thiên Cơ thường minh có quy mô rất lớn.

Phóng nhãn nhìn ra toàn bộ chiến trường Vân Hà, các tu sĩ phân loại thành hai loại, một loại là có được linh địa, loại hình tu sĩ bình thường đều đóng ở trong linh địa, khổ tâm tu hành, sẽ không dễ dàng rời khỏi linh địa của mình, cho dù rời đi, cũng sẽ thay đổi thứ hạng cùng đồng bạn, lưu người xuống trông coi Linh địa.

Bằng không rất dễ dàng xuất hiện tình huống trước đó như Lục Diệp và Thẩm Tiểu Miêu gặp phải, xuất môn một chuyến trở về, kết quả là Linh địa không còn.

Còn có một loại là không có linh địa, loại hình tu sĩ bình thường không có chỗ ở cố định, hoặc lẻ loi một mình, hoặc là kết bạn với ba hảo hữu, du đãng bốn phía trên chiến trường Vân Hà tìm kiếm cơ duyên.

Trên chiến trường Vân Hà có rất nhiều cơ duyên, Linh Thiêm từ trên trời rơi xuống, còn có rất nhiều bí cảnh. Tất cả đều có thể làm cho các tu sĩ đạt được một chút kinh hỉ ngoài ý muốn.

Cho nên dưới tình huống bình thường, trên chiến trường Vân Hà không có các thành trì, bởi vì đại đa số tu sĩ sẽ không dừng lại một chỗ quá lâu.

Nhưng có một số bí cảnh đặc thù, tạo ra sự ra đời của thành trì.

Trên chiến trường Vân Hà có rất nhiều chủng loại bí cảnh, hầu như mỗi một ngày ở khắp nơi trên chiến trường đều có bí cảnh mở ra, trong đó có một số bí cảnh, là vị trí cố định, có vị trí cố định mở ra, cũng có một số bí cảnh, là mở ra quanh năm suốt tháng ở một chỗ.

Ví dụ như lần trước Lục Diệp đã trải qua bí cảnh Vạn Thú Vực, nếu lão giả râu dê ở chỗ quân nhu nói không sai thì bí cảnh Vạn Thú Vực kia sẽ trở thành một bí cảnh mở ra quanh năm, bất kỳ tu sĩ nào sau khi trả một cái giá nhất định đều có thể tiến vào trong bí cảnh tìm kiếm chỗ tốt.

Bất quá đặc tính của bí cảnh Vạn Thú Vực, nhất định sẽ chỉ hấp dẫn những tu sĩ Ngự Thú Lưu phái, cứ như vậy, tại cửa vào bí cảnh bây giờ, nhất định sẽ có đại lượng tu sĩ tụ tập, tiếp theo hình thành thành trì.

Tây Thập Lục Thành chính là sinh ra như vậy đấy, gần đó có một bí cảnh mỗi tháng mở ra một lần, mỗi lần mở ra duy trì thời gian năm ngày, đó là một bí cảnh giống như mê cung, bên trong có các loại cạm bẫy và cơ duyên, tiến vào trong đó, nếu may mắn có thể tìm được các loại Linh Thiêm.

Bí cảnh như thế này tất nhiên là nơi mà các tu sĩ yêu thích, vì vậy khi bí cảnh chưa mở ra, rất nhiều tu sĩ sẽ tụ tập trong thành Tây Thập Lục Thiên Cơ, chờ bí cảnh mở ra, ai có cơ duyên đều tiến vào bí cảnh cả.

Thậm chí có rất nhiều tu sĩ quanh năm định cư ở đây, mỗi tháng đều sẽ tiến vào bí cảnh đó một lần, tìm kiếm cơ duyên.

Lục Diệp cũng không rõ ràng lắm về bí cảnh phụ cận, hẳn chỉ nhìn thấy được tòa Thiên Cơ thành này từ trong Thập Phân Đồ, chạy tới tị nạn mà thôi.

Trong thành không có quá nhiều quy củ, cũng không khỏi phi

hành, dù sao lui tới thường là tu sĩ Vân Hà cảnh, không có bối cảnh cường đại, cũng sẽ không có người đi lập quy củ gì.

Thỉnh thoảng có người phóng lên trời cao, có người từ trên trời giáng xuống, tu sĩ chỉ có tu sĩ khí thể ngất trời diển dịch vô cùng nhuần nhuyễn.

Toàn bộ tu sĩ Thiên Cơ thành không tính là nhiều, nhưng tuyệt đối không ít, hơn một nghìn người là có.

Trong thành không có đường phố, từng tòa kiến trúc phong cách khác lạ đứng sừng sững ở chỗ này, có một số là nơi ở của tu sĩ, có một số là cửa hàng bán đồ.

Tu sĩ lui tới hết sức bận rộn, không hề có xung đột phát sinh. Dù sao nếu xảy ra xung đột ở đây, không ai biết sẽ trêu chọc bao nhiêu kẻ địch. Bọn chúng đều là tu sĩ Vân Hà cảnh, đã không còn là trẻ con, sẽ không làm chuyện gì xúc phạm đến người khác.

Mặc dù Lục Diệp đã từng đi qua thành trì trong chiến trường Linh Khê, nhưng thành trì chiến trường Vân Hà lại hoàn toàn khác với chiến trường Linh Khê.

Hắn đi qua xem, ngừng chân trước một tiệm Linh quả.

Sinh ý trong tiệm không tệ, rất nhiều tu sĩ ra ra ra vào vào, Lục Diệp đi vào xem xét, phát hiện linh quả trong tiệm bán đa dạng chủng loại, có vài linh quả vừa nhìn liền biết sản xuất khác biệt, từng linh quả đều tỏa hương khí bốn phía, cũng không biết có công hiệu gì.

Hắn gọi tiểu nhị trong tiệm tới dò hỏi một phen, lúc này mới biết được linh quả nơi này đến từ các nơi Cửu Châu, đều là tu sĩ các nơi trong Cửu Châu từ tông môn mang tới đây, bất kể là loại linh quả nào, đều có một chút công hiệu bổ sung linh lực.

Linh quả sẽ được bán ở đây, đương nhiên cũng sẽ không quá

đất.

Lục Diệp hỏi giá qua, bỏ ra một trăm trung phẩm linh thạch, mua các loại linh quả từ bốn năm trăm quả, hết thấy thu vào không gian trữ vật.

Đi ra Linh Quả điểm, tiện tay lấy hai cái Linh Quả ra, cho một cái Hồ Phách, chính mình một cái, cắn một cái, khẩu cảm sảng khoái ngọt ngào, ngoài ý muốn ngon miệng.

Một lát sau, Lục Diệp ném hột đi, ngẩng đầu nhìn kiến trúc phía trước.

Thiên Cơ thương minh!

Hắn ta từng ra vào rất nhiều Thiên Cơ thương minh, nhưng quy mô cực lớn trước mắt, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ là trước bậc thang Thương Minh, chỉ sợ có ba mươi bốn đạo, bên ngoài toàn bộ Thương Minh càng trang trí vàng son huy hoàng, giống như sợ người khác không biết bọn họ có tiền vậy.

Bước ra bước chân, từng bước đi lên phía trên.

Chợt có cảm giác, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên đó có một nam tử áo xanh đang nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp nhướng mày, đúng là kiếm tu Chu Hải kia, hơi hơi gật đầu thăm hỏi.

Đối phương cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Không có quá nhiều giao lưu, giữa hai bên vốn không có quá nhiều giao tình, chỉ là mấy ngày trước hợp tác một phen trong Vạn Thú Vực mà thôi.

Về phần thanh niên nhờ hắn ra tay gạt bỏ ác ý với mình lúc trước, Lục Diệp căn bản không cân nhắc, không hề có giao tình với

nhau, dựa vào đâu mà muốn giúp người?

Cất bước đi vào Thương Minh, lập tức có thị nữ nghênh khách
nghênh đón.

Chương 943: Mặt nạ

Một lát sau, trong một gian phòng cách đó của Thương Minh, Lục Diệp ngồi ngay ngắn chờ đợi.

Một vị quản sự chịu trách nhiệm giao dịch đi đến, khách khí thi lễ một cái, sau đó mới mở miệng nói: "Không biết tôn khách muốn mua thứ gì?"

"Linh khí có thể dịch dung."

Lục Diệp nói ra yêu cầu của mình.

Từ lúc ở Linh Khê chiến trường, hắn đã cân nhắc qua việc này, bởi vì lúc ở chiến trường Linh Khê, các đại tông môn Vạn Ma lĩnh đều truyền ra hình ảnh của hắn, dẫn đến mặc kệ hắn đi tới chỗ nào đều có thể dễ dàng bị người nhận ra, tiếp theo bị nhắm vào.

Lúc ấy sở dĩ không đi mua sắm linh khí có thể dịch dung, chủ yếu là bởi vì bên người mang theo Hồ Phách.

Bên cạnh Diệt Môn Chi Diệp có một con Bạch Hồ yêu thú, đây là chuyện mọi người đều biết, cho nên cho dù hắn nghĩ biện pháp dịch dung mình, chỉ cần còn mang theo tiêu ký Hồ Phách này, bất kể ai thấy cũng sẽ đem hắn cùng Diệt Môn Chi Diệp liên hệ cùng một chỗ, dễ dàng không có gì khác nhau.

Nhưng bây giờ đã khác rồi, trong bí cảnh Vạn Thú Vực, hắn có được một cái túi linh thú, về sau nếu như cần che giấu thân phận, hoàn toàn có thể đem Hồ Phách thu vào trong túi linh thú, lại dùng linh khí dịch dung thay hình đổi dạng, ai còn có thể biết hắn là Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp.

Đến Vân Hà chiến trường nhiều ngày như vậy, tạm thời vẫn không ai nhận ra thân phận của hắn, bởi vì Vân Hà chiến trường và Linh Khê chiến trường là hai thế giới hoàn toàn khác nhau, ở trên Linh Khê chiến trường hô mưa gọi gió, không có nghĩa là muốn làm gì thì làm.

Chiến trường rộng lớn như vậy, người có thể xuất hiện tầng tầng lớp lớp, không ai cố tình tìm kiếm bóng dáng một tu sĩ mới vừa tấn chức Vân Hà cả.

Nhưng Lục Diệp có loại cảm giác, theo thực lực của mình tăng lên, bên phía Vạn Ma lĩnh khẳng định vẫn sẽ nhắm vào mình, nghĩ biện pháp thay hình đổi dạng càng sớm càng tốt, cũng là lo trước khỏi họa.

"Linh khí có thể dịch dung..." Quản sự lộ vẻ khó xử: "Tôn khách yêu cầu không được thỏa mãn."

"Không có hàng?"

"Tôn khách có chỗ không biết, loại Linh Khí có thể dịch dung, thậm chí có thể thay đổi khí tức của bản thân, bình thường sẽ không bán ra ngoài trong Thương Minh. Nếu tôn khách thật sự muốn mua, có thể đi Thiên Cơ Bảo Khố nhìn xem, loại Linh Khí đặc thù này, cơ bản đều chỉ có thể tiêu phí công huân mới có thể mua được, nhưng giá cả cũng rất đắt."

Lục Diệp thật sự không đi điều tra giá cả của loại linh khí này, nghe vậy nói: "Mắc bao nhiêu?"

"Phải bước lên vạn công huân rồi!"

Chuyện này thật đúng là không rẻ, tuy rằng công huân trên tay Lục Diệp rất nhiều, nhưng nếu như tiêu phí hơn một vạn công huân đến mua một kiện Linh khí như vậy, đến cùng có lời hay không, còn phải đợi thương thảo lại, dù sao hắn chỉ là nổi lên tâm

tư này, không phải nhất định phải đi mua.

"Loại Linh Khí này bình thường đều tương đối yếu ớt, nếu như trong lúc đánh nhau bị ảnh hưởng rất dễ dàng sẽ hư hỏng." Quân sự bổ sung một câu, nhìn mặt mà nói, lại mở miệng nói: "Nếu như tôn khách chỉ đơn thuần muốn che giấu dung mạo của bản thân mà nói, kẻ hèn này sẽ đề cử tôn khách mua một bộ mặt, mỗi một bộ khuôn mặt đều có nhiều loại hình, có thể coi là yêu thích và tâm tình trang phục, hơn nữa giá cả cũng không cao, dù cho bị đánh hỏng trong chiến đấu, tổn thất cũng sẽ không quá lớn."

"Mặt nạ?"

"Tôn khách nếu muốn xem, ta có thể mang tới."

"Đi lấy!"

"Chờ một chút." Quân sự nói xong, quay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau liền cầm một thứ giống như hộp trang điểm đi vào, hắn đặt hộp trang điểm trước mặt Lục Diệp, sau đó ấn nút hai bên hộp xuống, răng rắc một tiếng, hộp mở ra, đồ vật trong hộp lập tức khắc vào trong mi mắt Lục Diệp.

Nửa trên hộp là một mặt gương soi sáng, nửa dưới phân tầng thứ để trưng bày từng cái đồ vật tinh xảo như mặt nạ, xem ra chính là cái gọi là vẻ mặt.

Lục Diệp đảo mắt qua, tổng cộng có tám khuôn mặt, phía trên cùng là một khuôn mặt ác quỷ mặt xanh nanh vàng, tấm thứ hai là một khuôn mặt hồ ly mặt trắng, khuôn mặt bên dưới cũng không giống nhau, phong cách khác biệt.

"Tôn khách có thể thử xem, đeo vật này trên mặt chỉ cần duy trì bằng linh lực rất ít, nhẹ như không có gì, so với linh khí dịch dung mà nói, tiêu hao khi đeo mặt hầu như có thể xem nhẹ không tính." Quân sự nhiệt tình đề cử.

Lục Diệp thoáng kiểm tra một phen, sau đó lấy ra khuôn mặt hồ ly mặt trắng bạch, miệng sắc nhọn kia, đưa tay đặt lên mặt mình, không cần điều chỉnh, khuôn mặt liền dán lên trên làn da.

Cảm giác mát mẻ truyền đến, rất nhanh, loại cảm giác này liền biến mất không thấy, nếu không phải khuôn mặt này cần chính mình thúc dục một chút linh lực duy trì dán lên, thậm chí Lục Diệp không cảm giác được trên mặt mình có đồ vật, quay đầu nhìn bốn phía, tầm mắt không có bất kỳ trở ngại nào, lại cúi đầu nhìn nửa bộ phận gương trên hộp, một khuôn mặt mặt trắng bạch che mắt, dưới đôi mắt của hai con hồ ly kia đều hiện lên ánh mắt màu tím nồng đậm, thoạt nhìn mười phần quỷ mị.

Thứ này có chút thú vị, nhìn ra, người chế tác khuôn mặt này cực kỳ dụng tâm, mỗi hoa văn trên mặt đều được điêu khắc tỉ mỉ.

Mẫu chốt hơn chính là, một bộ mặt tổng cộng có tám tấm, có thể đổi lấy dùng.

Lục Diệp gỡ xuống khuôn mặt hồ ly trên mặt, lại lấy một khuôn mặt khác cài trên mặt, cúi đầu nhìn về phía gương, trong gương hiện ra hình ảnh một nữ tử yêu mị có cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, họa phong yêu dị.

Trong cơ thể Hồ Phách ngồi xổm ở một bên mơ hồ truyền đến một tiếng cười kiềm chế.

Lục Diệp mặt không thay đổi gỡ xuống khuôn mặt của nữ tử yêu mị kia, bỏ vào trong hộp, vỗ vỗ hộp: "Bán thế nào?"

Chương 944: Mặt nạ 2

Quản sự lập tức tỉnh táo tinh thần: "Không đắt, chỉ cần ba trăm hai mươi khối linh thạch trung phẩm."

Giá cả này thật sự không đắt, chia đều ra, một khuôn mặt mới chỉ có bốn mươi khối linh thạch trung phẩm mà thôi.

Nhớ lại lúc đầu ở Linh Khê chiến trường, lần đầu tiên vào Thiên Cơ thương mệnh, trong tay ngưỡng ngưỡng, còn cò kè mặc cả với quản sự bán hàng. Hôm nay gã tài đại khí thô, đã sớm so sánh giai đoạn, sáng khoái nhanh chóng ra ba trăm hai mươi khối linh thạch trung phẩm, tiền hàng hai bên thỏa thuận xong.

Lục Diệp cất kỹ cái hộp, lại nói: "Lấy một gian phòng hảo hạng."

Hắn không biết thanh niên đuổi theo hắn lúc trước không có trong bóng tối nhìn chăm chăm hắn, vì an toàn, hay là ở tại chỗ này một đêm rồi hãy đi.

Có điều, chỉ cần người nợ không ngu, chắc hắn sẽ không tiếp tục ngồi xổm giữ mình nữa, dù sao ai mà không có mấy đồng môn hoặc là bằng hữu có thực lực cường đại, hắn cũng không biết nội tình của Lục Diệp, tiếp tục thủ tại chỗ này, khả năng lớn nhất là bị Lục Diệp gọi người tới xử lý hắn một trận.

Vì một ít chỗ tốt không xác định, không đáng mạo hiểm làm việc như thế.

Dưới sự an bài của quản sự này, Lục Diệp rất nhanh đã đến một gian phòng ở lầu ba.

So với dã ngoại hoặc là linh địa, hoàn cảnh sống trong phòng khách của Thiên Cơ thương mình không thể nghi ngờ tốt hơn nhiều, Lục Diệp lại cho người đưa thức ăn tối, cùng Hồ Phách ăn no nê một trận, lúc này mới bắt đầu tu hành.

Tụ Linh pháp trận được bố trí ra, mấy chỗ vị trí mấu chốt đều được bố trí thượng phẩm linh thạch, như thế có thể tăng lên nồng độ linh lực bên trong phòng, còn có một mảnh vảy rồng cũng được an trí trong Tụ Linh pháp trận, dưới sự vận chuyển của pháp trận, huyết khí nhàn nhạt tản ra, vì Lục Diệp và Hồ Phách hấp thu.

Ở dưới Long Tuyền, Lục Diệp có tổng cộng năm miếng vảy rồng, khí huyết chất chứa trong đó còn nồng đậm hơn nhiều so với mảnh lúc trước.

Trong đó một mảnh Lục Diệp giao cho Hồ Phách, để nó tự nó nuốt chửng luyện hóa, trong tay còn có bốn mảnh, một mảnh là để lại cho Cự Giáp, làm một thể tu, huyết khí trong vảy rồng đối với hắn không thể nghi ngờ là có trợ giúp rất lớn.

Đang tu hành đọc sách, ấn ký chiến trường chợt có tin tức truyền đến, Lục Diệp cúi đầu điều tra, ngạc nhiên phát hiện, lại là Hạ Thiển Thiển truyền tin cho mình.

Cũng không biết nàng chỉ là một Vân Hà tăng chín muốn làm gì.

"Chuyện gì?"

"Người đang ở Thiên Cơ thành Tây Thập Lục?"

Hạ Thiển Thiển hỏi.

Lục Diệp theo bản năng muốn hỏi nàng một câu làm sao người biết? Sau bí cảnh Vạn Thú Vực, hắn và Hạ Thiển Thiển đã tách ra, trong thời gian này vẫn chưa từng liên lạc với nhau, không có lý nào nàng lại có thể nắm giữ hành tung của mình.

Thậm chí Lục Diệp còn phải nghi ngờ có phải nàng đã trồng bí thuật tra xét hành tung trên người mình hay không.

Thế nhưng rất nhanh Lục Diệp đã suy nghĩ ra tại sao nàng lại biết vị trí của mình.

"Chu Hải nói với người sao?"

Hôm nay khi tiến vào Thiên Cơ thương mình, vừa vặn đụng phải Chu Hải, cũng chỉ có Chu Hải mới biết được vị trí hiện tại của mình, Hạ Thiển Thiển rõ ràng là đã liên hệ với Chu Hải.

"Đúng, người vẫn còn ở bên kia."

"Ở đây."

"Chờ ta, ta tới tìm người!"

Nàng cũng không nói cụ thể chuyện gì, nói xong liền kết thúc truyền tin.

Lục Diệp nhíu mày, không rõ rốt cuộc nàng đang tìm mình rốt cuộc là có chuyện gì.

Hạ Thiển Thiển không thể nghi ngờ là đang ở gần đây, chỉ một canh giờ sau, Lục Diệp đã nhận được tin của nàng, nhanh chóng trao đổi một phen, Lục Diệp báo ra số phòng trọ của mình.

Một lát sau, tiếng đập cửa vang lên, Lục Diệp đứng dậy mở cửa, quả nhiên là Hạ Thiển Thiển đứng ngoài cửa.

Nữ nhân này cũng không khách khí, trực tiếp đi vào, nhìn trái nhìn phải, còn hít mũi một cái, ý vị thâm trường nói: "Không quấy rầy người chuyện tốt gì chứ?"

"Cái gì?"

Lục Diệp hoàn toàn không biết nàng đang nói cái gì.

"Không có gì." Hạ Thiển Thiển hé miệng cười, nàng đã từng nghe nói bên trong Thiên Cơ thường mình có một số công việc rất đặc biệt, các nam tu đều thích làm.

"Cố ý tới tìm ta, chuyện gì?"

Thần sắc Hạ Thiển Thiển nghiêm lại, mở miệng nói: "Tới mời người giúp một tay."

Lục Diệp ngạc nhiên.

"Ta chỉ là một Vân Hà cảnh tầng ba, có thể giúp được người chuyện gì?"

"Muốn chính là Vân Hà cảnh tầng ba của người, tu vi quá cao, thật đúng là không giúp được gì."

"Nói nghe xem."

Trải qua một phen giải thích từ Hạ Thiển Thiển, lúc này Lục Diệp mới hiểu nàng muốn tìm mình giúp đỡ chuyện gì.

Nói ngắn gọn, chính là hỗ trợ đánh nhau!

Mấy người đồng môn lúc trước trong lúc vô tình phát hiện một chỗ linh địa mới ra đời, bất quá còn có mấy người khác cũng đồng thời phát hiện linh địa kia, linh địa kia chỉ là một chỗ linh địa nhỏ, phẩm cấp cũng không cao, nhiều lắm chỉ có thể chứa năm người, hai bên nhiều người tự nhiên không có biện pháp cùng tồn tại, hơn nữa bản thân tông môn sau lưng nhau có cừu oán, tự nhiên là ra tay đánh nhau, một phen giao thủ tranh đoạt, kết quả mọi người thực lực không kém nhau bao nhiêu, đánh đến cuối cùng, bất phân thắng bại.

Cái này có chút khó làm.

Cuối cùng hai bên ngồi xuống thương nghị, mỗi bên mời người

giúp đỡ, tập hợp lại năm người, đánh thêm trận nữa quyết định quyền sở hữu linh địa, nhưng bởi vì thực lực hai bên đều không cao, cho nên trong ước định có một hiệp định, tìm tới trợ thủ thực lực không thể vượt qua Vân Hà tăng năm.

Mấy vị đồng môn của Hạ Thiển Thiển liền đưa tin cho nàng, để nàng nghĩ biện pháp tìm người tương trợ.

Nếu như cho Hạ Thiển Thiển đủ thời gian, nàng tự nhiên có thể tìm được người thích hợp hơn, nhưng ước định của nhau lại hạn chế thời gian, muốn trong thời gian có hạn tìm được trợ giúp thích hợp thì có chút không dễ dàng.

Chương 945: Hộp ký

Hạ Thiển Thiển cố gắng hết sức cũng chỉ tìm được một, còn một ứng viên khác.

Trước đây nàng đã đưa tin cho Thẩm Tiểu Miêu nhưng biết được Thẩm Tiểu Miêu cũng không ở gần đây, hơn nữa nàng đã tấn thăng Vân Hà tầng thứ sáu nên chắc chắn là không đáp ứng với yêu cầu.

Đưa tin cho Chu Hải muốn hỏi hắn có chọn được người thích hợp hay không.

Chu Hải nào có ứng cử viên thích hợp, thân là một kiếm tu, quanh năm đơn độc một mình, cùng đồng môn đều rất ít nói chuyện, nhưng trong lúc nói chuyện với nhau, hắn nhắc tới mình mới gặp qua Lục Diệp ngay tại Tây Thập Lục Thiên Cơ thành.

Hạ Thiển Thiển lập tức quyết định tính cả Lục Diệp, lúc này mới đưa tin tới.

“Người thật đúng là để ý đến ta, người ta mời đến nhất định đều là ngũ tầng cảnh, ta một cái tam tầng cảnh có thể hỗ trợ được cái gì?”

Lục Diệp theo bản năng không muốn xen vào chuyện phiến toái như vậy, hắn còn phải đi tìm cự giáp, cự giáp đáng thương lẻ loi trợ một mình, không biết lưu lạc ở vùng hoang dã nào, cũng không biết có được ăn no hay không, có bị đông lạnh hay không...

“Bản lĩnh của người ta còn không biết sao? Chớ có tự coi nhẹ mình.”

Ở bí cảnh Vạn Thú Vực, Hạ Thiển Thiển vẫn luôn đi theo bên cạnh Lục Diệp, giết yêu thú, bảo vệ Lưỡng Giới thành, cuối cùng lại giết vào trong tổ trùng, đủ loại biểu hiện của Lục Diệp, Hạ Thiển Thiển đều thấy trong mắt, có thể nói, nàng chưa từng thấy qua cảnh giới Vân Hà tầng hai nào lợi hại như vậy, bình tĩnh mà nói, thời điểm nàng ở cảnh giới Vân Hà tầng hai, chỉ sợ ngay cả ba đạo của Lục Diệp cũng không tiếp nổi.

Lan Tử Y kia cũng cực kỳ muốn có được, nhưng so với Lục Diệp thì không thể nghi ngờ là kém hơn một chút.

Lúc ở bí cảnh Vạn Thú Vực, Lục Diệp chỉ có cảnh giới Vân Hà tầng hai, bây giờ hẳn đã là cảnh giới thứ ba, đối phó với Vân Hà tầng năm bình thường chắc chắn không có vấn đề gì.

Cho nên chỉ cần đưa Lục Diệp qua đó tham dự, chuyện về linh địa sẽ ổn định.

“Có lẽ người có chút hiểu lầm với ta!”

“Đường đường là danh tiếng diệt môn của Linh Khê Tam Tai, sao lại sợ phiền phức như vậy?”

Lông mày Lục Diệp nhíu lại, hẳn cũng không ngạc nhiên khi đối phương biết thân phận thật của mình, nữ nhân này có quan hệ không tệ với Bàn Đại Hải, hẳn là đã nghe được từ Bàn Đại Hải bên kia.

“Linh Khê Tam Tai gì, Diệt môn chi diệp, ta chưa từng nghe qua.”

Lục Diệp không có khả năng thừa nhận loại lịch sử đen tối này, danh tiếng này vang dội, nhưng lại dễ dàng khơi dậy thù hận.

“Coi như ta thiếu người một ân tình còn không được sao?”

“Người đã nợ ta một ân tình!”

Lúc trước bán Thú Ấn chi pháp cho Thiên Cơ bảo khố, mấy người Hạ Thiển Thiển và Lục Diệp vốn đã có chút ánh sáng, vì thế, nàng còn nói, sau này Lục Diệp chính là bạn thân của nàng, ở chiến trường Vân Hà có gì muốn hỗ trợ thì gọi một tiếng.

Kết quả Lục Diệp còn chưa đi tìm nàng hỗ trợ làm cái gì, nàng đã tìm tới.

“Có chỗ tốt!” Hạ Thiển Thiển cắn răng.

“Ta không thiếu tài nguyên tu hành.”

Hạ Thiển Thiển không nói một lời, lấy ra một hộp gỗ nở rộ hào quang ngũ sắc, hộp gỗ kia chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, bị nàng nhẹ nhàng ném lên tay: “Có biết đây là cái gì không?”

Lục Diệp cũng không biết đây là cái gì.

Hạ Thiển Thiển cũng không đợi gã đặt câu hỏi, chủ động giải thích: “Đây là hộp ký! Hộp ký, mở ra, sẽ lấy được một đạo linh ký, yếu nhất là màu trắng, cao nhất là màu vàng.”

Ánh mắt Lục Diệp lưu chuyển trên hộp ký, hiểu rõ nữ nhân này đã chuẩn bị mà đến.

Chỗ tốt bình thường hẳn thật đúng là không để vào mắt, không cần thiết bởi vì không muốn bỏ mặt mũi đáp ứng chuyện của người khác, cuối cùng chính mình bị phiền hà quần thân, nhưng linh ký thứ này, thật đúng là khiến cho hắn có chút không cách nào cự tuyệt.

“Ta cảm thấy thứ này rất thích hợp với ngươi, ngươi cảm thấy thế nào?” Hạ Thiển Thiển mỉm cười nhìn Lục Diệp.

“Mở ra thứ này, liều mạng?”

Hạ Thiển Thiển gật đầu: “Trước khi mở ra, ai cũng không biết

linh ký bên trong rốt cuộc có màu gì.”

“Ở đâu ra?”

“Gần đây có một bí cảnh mở ra mỗi tháng một lần, mấy ngày trước tìm thấy ở bên trong đó.”

Lục Diệp gật gật đầu, đưa tay cầm hộp ký trên tay của Hạ Thiển Thiển lên, liếc mạng với loại chuyện vận khí này, hẳn thật sự có sức mạnh rất lớn.

“Đồng ý rồi ư?”

“Nếu có thể mở ra linh ký màu lam trở lên, ta sẽ theo người đi một chuyến!”

Một tấm thẻ màu lam, giá trị hơn một ngàn tám trăm điểm công đức, đáng giá để đi một chuyến rồi, mấu chốt nhất chính là, thứ linh ký này không phải có công đức là có thể mua được.

“Mở như thế nào?” Lục Diệp hỏi.

Hạ Thiển Thiển chỉ điểm một phen.

Lục Diệp đưa tay điểm vào một vị trí trên hộp ký, hai đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm vào nó, chiếc hộp như một đóa hoa nở rộ chậm rãi mở ra, ánh sáng ngũ sắc bắt đầu lưu chuyển hội tụ, chảy vào trong hộp.

Thời điểm hộp hoàn toàn mở ra, một đạo linh ký khắc vào trong tầm mắt hai người.

Ánh sáng năm màu vừa thu lại, ngay sau đó nở rộ ra màu tím chói mắt.

Hạ Thiển Thiển trợn tròn tròn mắt, mặc dù đã sớm biết vận khí của Lục Diệp rất lớn, nhưng trực tiếp đào ra một đạo linh ký màu tím từ trong một hộp thẻ, vẫn là vượt quá dự liệu của nàng.

Nàng ở Linh Khê chiến trường lấy được hộp ký, không mở một trăm cũng tám mươi, cho đến hôm nay, cũng đã mở ra hai đạo linh ký màu tím nhưng đại đa số đều là màu trắng, màu xanh lá thứ hai, màu tím rất ít.

Đây rõ ràng là lần đầu tiên Lục Diệp mở hộp ký ra, nhưng lại trực tiếp mở ra một đạo linh ký màu tím, loại chuyện này hẳn chưa từng nghe thấy.

Chương 946: Hộp ký 2

Hạ Thiển Thiển vội vàng lấy ra một hộp ký khác đập vào tay Lục Diệp: “Mở giúp ta!”

Khí vận tốt như vậy, không mượn dùng một chút thì thật đáng tiếc, tuy nói trước đó bởi vì bán Thú Ấn chi pháp, khí vận của nàng cũng tăng lên, nhưng hiển nhiên kém hơn loại người có số mệnh kinh người như Lục Diệp.

Trong tay nàng, hộp ký tổng cộng chỉ có hai cái, một cái trong đó đưa cho Lục Diệp, đây là cái cuối cùng.

Cầm hộp ký thứ hai, Lục Diệp giống như vừa rồi, đưa tay điểm vào một chỗ, hộp từ từ mở ra, lưu chuyển ánh sáng năm màu.

Màu trắng tách ra!

Hạ Thiển Thiển nhìn đến choáng váng, tức giận không thôi: “Dựa vào cái gì chứ!”

Dựa vào cái gì mà lần đầu tiên Lục Diệp mở ra linh xăm màu tím, lần thứ hai lại có màu trắng, chênh lệch quá lớn, khiến hắc gần như không cách nào tiếp nhận.

Sớm biết như thế, còn không bằng tự nàng khai hỏa, dựa vào số mệnh hiện tại của nàng, xác suất mở ra màu trắng là rất nhỏ, ít nhất cũng là màu xanh lá.

“Còn có hay không?” Lục Diệp vẫn chưa thỏa mãn, loại chuyện mở hộp ký ra, trước khi kết quả chưa ra ngoài, loại cảm giác chờ mong kia thật sự là rất thú vị.

“Không có!” Hạ Thiển Thiển xụ mặt, lấy lại linh ký màu trắng, lại trông mong nhìn linh ký màu tím trên tay Lục Diệp.

Lục Diệp thu hồi linh ký màu tím kia, âm thầm quyết định, về sau nếu như có cơ hội, phải làm cho hộp ký mở ra nhiều hơn.

“Đi thôi.” Lục Diệp chào hỏi một tiếng.

Cầm người tiền tài, thay người tiêu tai, một đạo linh ký màu tím đủ để cho hắn ra tay một lần, về phần cự giáp, dù sao đã đợi nhiều ngày như vậy, để hắn chờ thêm hai ngày đi.

Một lát sau, trước Thiên Cơ thương minh xuất hiện hai bóng người phóng vút lên trời.

Về mặt của Hạ Thiển Thiển vẫn rầu rĩ không vui, mọi thứ đều sợ có đối lập, màu trắng cách biệt quá xa màu tím, làm nàng đau lòng đến nhỏ máu.

“Diệp Lục, thương lượng với người một chuyện...” Nửa đường Hạ Thiển Thiển đột nhiên mở miệng.

“Không bàn nữa!”

“Ta còn chưa nói có chuyện gì.”

“Dù sao cũng không bàn nữa.” linh ký vào tay hắn, làm sao có thể giao ra lần nữa.

“Ôi!” Hạ Thiển Thiển thở dài thật sâu, vô cùng hối hận muốn đi mượn số mệnh của Lục Diệp, nàng cảm thấy nên tin tưởng vào bản thân.

Lục Diệp đi ra một đoạn, suy nghĩ một chút, lấy ra mặt nạ đeo trên mặt, lại thu hồi Bàn Sơn Đao của mình.

Hạ Thiển Thiển quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con hồ ly mặt trắng với cái mỏ nhọn, dưới mí mắt dày đặc, không khỏi trợn

trắng mắt, nhưng nhớ tới đủ loại lời đồn nghe được từ Bàng Đại Hải trước đó, nàng có thể lý giải được hành động của Lục Diệp.

Tu sĩ bình thường từ Linh Khê chiến trường tấn thăng lên tới Vân Hà chiến trường, xác thực sẽ không được chú ý nhiều, cho dù là người đứng đầu Linh Khê bảng cũng không ngoại lệ. Dù sao tại Linh Khê chiến trường, cứ mấy tháng là lại sinh ra một người đứng đầu Linh Khê bảng, tích lũy qua nhiều năm như vậy, không biết có bao nhiêu người đứng đầu Linh Khê bảng.

Nhưng người đứng đầu Linh Khê bảng và Lục Diệp khác nhau, có thể lọt vào danh sách tam tai diệt môn, Linh Khê Tam Tai, người đứng đầu danh hiệu này nhất định sẽ được một bên Vạn Ma linh ghi nhớ trong lòng, một khi thân phận thật sự bại lộ, rất có thể sẽ dẫn tới kẻ địch nhắm vào.

Về phần Lục Diệp thu hồi Bàn Sơn đao, Hạ Thiển Thiển tự nhiên biết hẳn đang có ý đồ quỷ quái gì, đây là điều nàng vui mừng.

Phía dưới bỗng nhiên có một đạo lưu quang phóng lên cao, thẳng tới gần hai người.

Hạ Thiển Thiển nói: “Người một nhà.”

Rất nhanh người nọ đã đến bên cạnh, là một nam tử thân hình khô ngô, nhìn bộ dáng cơ bắp cả người nổi lên, liền biết gã là thể tu, từ ba loạt linh lực của thể tu này, đối phương là Vân Hà cảnh tầng năm.

Xem ra đây là một trợ thủ khác mà Hạ Thiển Thiển tìm đến, vẫn luôn ở bên ngoài chờ nàng.

Thể tu đến bên cạnh, hướng Hạ Thiển Thiển ôm quyền hành lễ: “Hạ sư tỷ.”

Hạ Thiển Thiển khẽ gật đầu.

Thế tu lại nhìn Lục Diệp một chút, mặc dù cảm thấy kì quái vì Lục Diệp ban ngày ban mặt còn đeo cái mặt hồ ly, lén lút bộ tư thế không thể gặp người, nhưng một Vân Hà tăng ba tự nhiên không đáng để hấn chú ý nhiều hơn.

Một nhóm ba người tiếp tục đi tới trước, Hạ Thiển Thiển truyền tin ra ngoài.

Hai canh giờ sau, dưới sự dẫn dắt của Hạ Thiển Thiển, ba người đáp xuống một tòa Linh Phong, mới hạ thân hình xuống, xung quanh liền có ba bóng người tiến lên đón.

Hai nam một nữ, là đồng môn của Hạ Thiển Thiển, từ khí tức cùng trang phục của ba người này, một người là binh tu, một người là quỷ tu, còn có một người là pháp tu.

“Sư tỷ!” Ba người hành lễ.

Trước đó không lâu ba người đã trải qua một trận chiến đấu, mỗi người đều bị thương nhưng đối với các tu sĩ mà nói tình huống không quá nghiêm trọng, không ảnh hưởng đến khả năng phát huy thực lực bản thân.

Lục Diệp không nhìn ra tu vi của ba người bọn họ, có lẽ cũng không cao hơn Vân Hà tăng năm.

Mọi người tụ hợp, không tính Hạ Thiển Thiển, vừa vặn gom đủ năm người.

Tiếp tục đi về phía trước.

Nửa canh giờ sau, đáp xuống một sơn cốc.

Trong sơn cốc đã có sáu bóng người đang chờ đợi, dẫn đầu là một thanh niên diện mạo hiên ngang, sau khi nhìn thấy Hạ Thiển Thiển có chút bất mãn nói: “Hạ đạo hữu, tới hơi chậm.”

“Bớt nói nhảm, còn chưa tới thời hạn!” Hạ Thiển Thiển không khách khí đáp lại một câu, nhìn tình hình này, giữa hai người hiển nhiên quen biết nhau, hơn nữa còn có chút ân oán.

Xem xét xung quanh, xác định nơi này không có mai phục hoặc là cạm bẫy gì, Hạ Thiển Thiển nói: “Đánh như thế nào? Luân phiên hay là hỗn chiến?”

Thanh niên tựa cười mà không phải cười: “Hình như Hạ đạo hữu rất có lòng tin?”

“Có lòng tin hay không, đánh thử mới biết được, ít nói nhảm, vẽ ra đại đạo đi.”

Chương 947: Xa Luân chiến!

Thanh niên gật đầu: “Hạ đạo hữu đã nóng lòng như vậy thì không lãng phí thời gian nữa, luân phiên và hỗn chiến mỗi bên một trận đi, nếu hai trận này không phân ra thắng bại, ta và người lại đánh một trận, người thắng đánh ba trận được hai, người thấy thế nào?”

Hạ Thiển Thiển liếc mắt nhìn đối phương, hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy người ngứa da rồi.”

Thanh niên mỉm cười: “Dùng vùng đất sơn cốc này làm chiến trường.”

“Có thể!”

Sơn cốc này có phạm vi bao trùm không nhỏ, vừa lúc thích hợp cho tu sĩ Vân Hà cảnh giới năm tầng phát huy, bất cứ ai ở chỗ này cũng không chiếm được tiện nghi trên địa hình.

Thanh niên cùng Hạ Thiển Thiển đều dẫn người đến trên linh phong ở hai bên sơn cốc.

Trong năm người bên này, một người Thể Tu, một người là Quỷ Tu, hai tên Binh Tu, một Pháp tu, đội hình như vậy không thể nghi ngờ là rất thích hợp để hỗn chiến, nhưng mà đội hình đối diện cũng rất toàn diện, thể pháp binh đều có, về phần có Quỷ tu hay không, Lục Diệp không nhìn ra.

Ngoại trừ thể tu và Lục Diệp, ba người còn lại đều là đồng môn, đương nhiên phải quen thuộc hơn một chút, trước đó lúc đi đường tất cả mọi người đều không giao lưu, cho đến giờ phút này mới có thời gian rảnh làm quen với nhau.

Ba đồng môn của Hạ Thiển Thiển lần lượt báo lên họ và tu vi, không có gì bất ngờ xảy ra, không phải bốn tầng thì cũng là cảnh giới thứ năm, hiển nhiên thời gian tiến vào chiến trường Vân Hà không sai biệt lắm, cho nên tu vi cũng không chênh lệch nhiều.

Thế tu kia cũng báo lên tên cùng tu vi của mình, ngay sau đó mấy ánh mắt nhìn về phía Lục Diệp.

“Diệp Lục, cảnh giới thứ ba.”

Mặc dù trên đường đi thông qua linh lực của hắc khi ngưng khí, suy đoán ra tu vi của hắc không cao, nhưng nghe hắc nói mình chỉ có ba tầng cảnh, bốn người rõ ràng đều sống sót một chút.

Ba đồng môn của Hạ Thiển Thiển đồng loạt nhìn nàng, dường như muốn hỏi sư tỷ nhà mình sao lại tìm được ba cảnh giới.

Hạ Thiển Thiển nói: “Đừng cảm thấy tu vi của người khác quá thấp, Diệp Lục đánh rất giỏi, nếu đơn đả độc đấu thì chưa chắc ai trong các người là đối thủ của hắc.”

Bốn người đương nhiên sẽ không hoài nghi lời nói của Hạ Thiển Thiển, nghe nàng nói như vậy đối với Lục Diệp càng thêm hiếu kỳ, bất đắc dĩ Lục Diệp mang theo một cái khuôn mặt hồ ly, không ai biết hắc trông như thế nào, giờ phút này còn là vẻ mặt gì nữa.

Binh tu kia nói: “Nếu đã như thế, vậy làm phiền Diệp đạo hữu áp trận.”

Lục Diệp gật đầu, loại sắp xếp này không thể nghi ngờ là đối với hắc rất có lợi, bởi vì nếu như bốn người này đủ lợi hại, vậy hắc thậm chí không cần tham dự trận chiến này.

Binh tu tiếp tục nói: “Ta đánh một trận, còn lại xem tình huống sắp xếp đi, sư tỷ cảm thấy thế nào?”

Hạ Thiển Thiển gật đầu: “Làm theo lời nàng nói.”

Sở dĩ nàng và thanh niên đối diện tới đây, đều là bị đồng môn nhà mình kêu tới giữ thể diện, tu vi đến trình độ bọn hắn, tùy thời có thể tấn thăng Chân Hồ, có thể không nhúng tay vào chuyện của sư đệ sư muội, tận lực cũng không nhúng tay vào.

Dù sao bọn họ cũng có thể bảo vệ được nhất thời, không bảo vệ được cả đời.

Thấy Hạ Thiển Thiển không có ý kiến, binh tu thả người lướt đi, hạ xuống chỗ trung tâm sơn cốc, ngay sau đó ở đối diện cũng có một người bay ra.

Trong chớp mắt, hai người liền ở trong sơn cốc kia đấu nhau.

Thủ đoạn tranh đấu của tu sĩ Vân Hà cảnh nhiều hơn rất nhiều so với Linh Khê cảnh, tối thiểu thì phải có một điểm, tu sĩ Linh Khê cảnh sẽ không đánh rồi bỗng nhiên bay lên, không có bản lĩnh đó, tu sĩ chỉ có đến Vân Hà cảnh mới có khả năng ngự không phi hành.

Tu sĩ xuất trận phía đối diện hiển nhiên cũng là tu sĩ năm tầng, thực lực không kém binh tu phe mình bao nhiêu, hai bóng người xê dịch giao thoa trong sơn cốc, linh lực không ngừng va chạm kích động, chiến trường giống như gặp phải lốc xoáy, từng cây to sụp đổ, tràn đầy hỗn độn.

Chiến đấu trong thời gian một nén nhang, binh tu phe mình mới tìm đúng cơ hội, một kích đánh bay đối thủ của mình ra ngoài, thân ở giữa không trung, rõ ràng có thể thấy đối phương phun ra một ngụm máu.

Binh tu thừa cơ đuổi giết, lại đánh mấy đòn mãnh liệt, đối thủ bị đánh chật vật không thôi.

Thế lực ngang nhau chiến đấu ở một phương thất bại sau đó, phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cái gọi là một bước sai,

từng bước sai, chính là như vậy.

Đều là người có kinh nghiệm chiến đấu lâu năm, nắm bắt tình hình, tự nhiên không có khả năng cho đối phương có cơ hội lật ngược tình thế.

Mắt thấy thế cục càng ngày càng ác liệt, một tiếng rống giận không cam lòng ở trong sơn cốc quanh quẩn: “Nhận thua!”

Không nhận thua không được, nếu không nhận thua sẽ bị đánh chết.

Hai sư đệ sư muội mở cửa đỏ, Hạ Thiển Thiển bên cạnh đều hoan hô nhảy nhót, ngay cả Hạ Thiển Thiển cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười, hiển nhiên là cảm thấy biểu hiện của sư đệ mình không tồi.

Sau khi đối phương hô lên hai chữ nhận thua, tu sĩ phe mình cũng không tiếp tục truy sát nữa, mà là nhanh chóng ngừng lại, hướng trong miệng nhét vào một viên Linh Đan.

Nhưng đối phương hiển nhiên sẽ không cho hẳn thời gian trả lời, lập tức có người thứ hai từ trong ngọn núi đối diện bay vút xuống.

Vừa rồi liều chết đánh một trận, mặc dù thời gian ngắn nhưng tiêu hao vẫn rất lớn, đối với thực lực bản thân có ảnh hưởng lớn, binh tu phe mình vốn định đánh được thì đánh, không thể đánh thì cố hết sức làm tiêu hao sức lực của địch, còn lại giao cho người phía sau.

Kết quả là người phía đối phương phái đi lại chỉ là một Vân Hà cảnh tầng bốn, hơn nữa còn là một pháp tu tầng bốn trước đó đã từng đánh qua, trong lòng nhất thời vui vẻ, lúc này tinh thần phấn chấn, nhanh chóng hướng phía trước xông tới.

Pháp tu tầng bốn còn chưa hoàn toàn chuẩn bị thỏa đáng đã xông lên tấn công giết chết kẻ địch, đương nhiên vội vàng lui lại

phía sau, vừa tránh lui vừa thi pháp.

Chương 948: Xa Luân chiến! 2

So với trận chém giết vừa rồi, giờ phút này pháp tu tạo ra động tĩnh mạnh mẽ hơn rất nhiều, binh sĩ phe mình tu đạo thuật pháp kia đột nhiên tiến lên, tận lực tránh đi công kích của mỗi một đạo thuật pháp, tránh không được, bèn lấy linh khí ngăn lại, nhất thời đánh kịch liệt.

Cho đến khi hai bên chỉ còn cách nhau trăm trượng, ba đạo ngự khí lưu quang hiện ra, xếp theo hình tam giác hướng pháp tu tập sát, cùng lúc đó, tốc độ binh tu đột nhiên tăng lên, tiếp tục rút ngắn khoảng cách với nhau.

Đối mặt với cục diện như vậy, pháp tu đối diện cắn răng một cái, chỉ thấy bên ngoài thân thể hiện ra một tầng linh lực bảo vệ, đồng thời điên cuồng rút ra linh lực bản thân, giơ tay lên, một đạo thuật pháp thành hình, thuật pháp này không giống với thuật pháp lúc trước thi triển ra, tốc độ cực nhanh, vừa thành hình đã đánh tới trước mặt binh tu.

Binh tu phe mình hiển nhiên cũng không ngờ đối phương còn có đòn sát thủ như vậy, nhất thời không để ý trực tiếp bị thuật pháp kia đánh vào ngực, thân hình đang lao về phía trước ngửa mặt bay ngược ra ngoài, khiến hai tu sĩ bên cạnh Lục Diệp nhao nhao kinh hô.

Cùng lúc đó, trong sơn cốc, trên người pháp tu chảy máu, là ngự khí của binh tu phe mình đánh hấn bị thương, trực tiếp bỏ nhào xuống đất.

Lần này đúng là kết cục hai bên cùng bại.

Hai bóng người từ hai bên sơn cốc bay vào, là Hạ Thiển Thiển

và tên thanh niên đối diện, từng người kiểm tra thương thế của đệ tử mình. Thiếu một chút, không hện mà cùng mang theo hai người trở về.

Rõ ràng, thương thế của hai người đều không nhẹ, đã không thể tiếp tục chiến đấu nữa.

Phía mình chỉ xuất chiến một người, lại đánh bại hai người đối phương, thế cục nhìn như có lợi cho bên mình, nhưng thương thế binh tu không nhẹ, trong thời gian ngắn không cách nào tái chiến, thế cục phía sau rõ ràng bất lợi, dù sao sau luan phiên, còn có một cuộc hỗn chiến.

Trên Linh Phong đối diện, sắc mặt thanh niên kia âm trầm, hiển nhiên là không hài lòng với biểu hiện của hai sư đệ mình. Cùng là binh tu cảnh giới tầng năm, hãn xuất chiến đầu tiên đã bị đối phương trực tiếp đánh bại. Pháp tu thứ hai xuất chiến mặc dù cảnh giới chỉ có bốn tầng cảnh giới, nhưng đối chiến với một đối thủ đã tiêu hao sức lực có lẽ không thành vấn đề, nhưng vẫn như cũ bị đối phương liều mạng đồng quy vu tận.

Trầm ngâm một lát, thanh niên mở miệng: “Giang Lưu Tử, người lên!”

Hắn vốn không định mời hai trợ thủ của mình ra trận nhanh như vậy, bởi vì nếu bọn họ ra trận vậy thì không còn gì để nói nữa.

Một tên Giang Lưu Tử, một tên Giang Thành Tử, hai huynh đệ trẻ tuổi này đã từng có tiếng tăm lẫy lừng trên chiến trường Linh Khê, hai người đều có thực lực đứng đầu Linh Khê bảng, chỉ có điều trong hơn mười năm qua, Linh Khê bảng đứng đầu luôn bị một con quái vật chiếm lấy, thậm chí hàng năm đều bị Yến Hình Cuồng Dao Môn chiếm cứ.

Điều này dẫn tới hai huynh đệ bọn họ chỉ có thể chiếm cứ thứ

hạng thứ tư bằng ba bằng.

Chẳng những huynh đệ bọn họ như thế, trong hơn mười năm qua, Linh Khê bằng đã trở thành bao nhiêu thanh niên tài俊 trong lòng đau xót? Rõ ràng có thực lực chiếm cứ đầu bằng Linh Khê, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có cái vận khí kia.

Tất cả ngọn nguồn đều phải quy tội cho Lý Bá Tiên kia, nếu không có hắn, Phong Nguyệt Hạo và Yến Hình kia làm sao có khả năng quanh năm dừng lại ở Linh Khê chiến trường.

Ngược lại nghe nói nửa năm trước Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên song song tấn thăng Vân Hà, đã có không ít người có chí hướng của Vạn Ma lĩnh đang tìm kiếm tung tích của bọn họ, chuẩn bị báo mối thù bị áp chế năm đó.

Có thể nói, hiện nay tu sĩ vẫn còn ở trên chiến trường Vân Hà, sẽ không ai không biết Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, dù sao đều là ngưỡng mộ hai người này mà trưởng thành lên.

Năm xưa những người hấn ngưỡng mộ giờ đã dễ dàng có thể áp chế, bây giờ tu vi còn thấp hơn bọn họ, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh còn lòng tràn đầy oán hận, sao lại bỏ qua cơ hội báo thù này.

Có thể nói, lúc trước khi Lục Diệp còn chưa xưng bá Linh Khê chiến trường là tình cảnh thế nào, hôm nay Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên là tình cảnh thế nào, thật đúng là người người hô đánh, chỉ cần bại lộ hành tung, đi tới nơi nào đều bất an.

Lúc này đây có thể mời được hai huynh đệ Giang Lưu Tử Giang Thành Tử cũng là nhờ may mắn, cho nên thanh niên nhất định phải tranh đoạt Linh Địa, bởi vì dưới cái nhìn của hắn, đây là chuyện không cần thắc mắc.

Sau tiếng nói của hắn, một thiếu niên tuổi tác tầm mười bảy mười tám nặng nề đáp một tiếng: “Được!”

Xuyên qua đám người, nhẹ nhàng bay về hướng sơn cốc.

Bên phía Hạ Thiển Thiển, đồng môn quỷ tu và pháp tu kiểm tra xong thương thế của binh tu, xác định không có nguy hiểm tính mạng, lúc này mới yên lòng.

Quay đầu thấy Giang Lưu Tử đã tiến vào sơn cốc, Quỷ tu nhú mày: “Đây là trợ thủ mà bọn họ mời tới, ta đi xem thủ đoạn của hắn.”

“Cẩn thận!” Hạ Thiển Thiển nghiêm nghị dặn dò.

Đối phương mới thua hai trận, nhanh như vậy đã mời trợ thủ ra trận, hiển nhiên là giành thắng lợi, có thể đoán được, thực lực trợ thủ này sẽ không yếu.

Chẳng qua trước nay Quỷ tu giết địch đều không xem tu vi cao thấp, chỉ cần cho bọn hắn một cơ hội thích hợp, giết địch vượt cấp là chuyện thường ngày.

Quỷ tu ẩn nấp thân hình, ai cũng không biết hắn đi nơi nào.

Trong sơn cốc, Giang Lưu Tử lẳng lặng đứng đó, thiếu niên môi hồng răng trắng tựa như một pho tượng, không nhúc nhích.

Gió núi đều hiu, ẩn chứa sát khí.

Đột nhiên, ánh kiếm lóe lên, tiếp đó một tiếng kêu rên và kinh hãi vang lên, thân hình quỷ tu xuất hiện, trên ngực có một vết kiếm sâu tới tận xương, máu tươi bắn ra tung tóe.

Quỷ tu hoảng sợ đầy mặt.

Chương 949: “Ta đi!”

Tu hành lưu phái ở Cửu Châu khác nhau, nếu nói lưu phái nào thích hợp đối phó với Quỷ tu nhất thì chắc chắn là trận tu không cần bàn cãi.

Bởi vì trận tu có thể sớm bố trí trận pháp, trận tu thủ đoạn thâm thúy chỉ cần một ý niệm đã có thể thành trận, quỷ tu dù có bản lĩnh cũng đừng mơ tưởng lên đến bên cạnh.

Những lưu phái khác thì cái này không tiện, bọn họ đối phó với quỷ tu thường là lấy tĩnh chế động.

Bất quá điều này cần dũng khí cùng lòng tin rất lớn, bởi vì thời khắc quỷ tu bại lộ hành tung thường thường chính là nháy mắt bộc phát sát chiêu, nếu như không kịp đỡ, rất có khả năng đầu thân tách đôi.

Giang Lưu Tử dùng loại phương pháp này đối phó với đối thủ của mình.

Hắn cũng không phát hiện ra tung tích của Quỷ tu, nhưng hắn biết Quỷ tu nhất định sẽ theo một phương hướng nào đó mà lên đến bên cạnh mình, tùy thời làm loạn, mà đồng thời khi Quỷ tu động thủ, chính là thời điểm hắn phản kích.

Kiểm của hắn nhanh đến cực độ, trong lúc ngăn cản một kích hung mãnh của quỷ tu, đồng thời tay kia chém địch bị thương.

Giao thủ với nhau chỉ trong chớp mắt, Quỷ tu đã mất hơn nửa cái mạng, nếu không phải theo bản năng mà lui lại một bước, chỉ sợ một kiếm này có thể trực tiếp giết chết hắn.

Đây là một kiếm tu chân chính!

Lúc lùi về sau, trong tầm mắt có một điểm kiếm quang trải ra, phi kiếm đột kích, quý tu toàn thân lạnh buốt, đưa tay vỗ một đạo Kim Thân Phù lên trên người mình, đồng thời hô to: “Nhận thua!”

Tiếng vang rầm rầm truyền ra, kim quang bao phủ trên người quý tu vỡ tan, một đạo kiếm quang xuyên thấu ngực phải của hắn, mang theo một dòng máu tươi.

Quý tu không dễ dàng nhặt về một mạng lúc này phóng lên trời, chạy về phía sau, được Hạ Thiển Thiển tiếp ứng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi nếu không phải gã kịp thời triển ra trên người mình một tấm trung phẩm Kim Thân phù, chỉ sợ giờ phút này đã chết, dù như thế, bản thân cũng bị trọng thương.

Đây chính là sát phạt khủng bố của kiếm tu.

Lại nhìn trong sơn cốc, Giang Lưu Tử vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó, tựa như không có động tĩnh gì, mấy đạo kiếm quang lơ lửng bên người, một tay cầm kiếm, một tay chấp sau lưng, ngạo nghễ giữa trời đất.

Trên Linh Phong đối diện truyền đến tiếng trầm trồ khen ngợi, Giang Lưu Tử nhẹ nhàng đánh thẳng một ván như vậy, không thể nghi ngờ là đã làm cho các tu sĩ đối diện hãnh diện vô cùng.

Ngược lại đám người Lục Diệp bên này, vẻ mặt mỗi người đều ngưng trọng, nhất là nữ pháp tu kia, sắc mặt đều trắng bệch, vừa nghĩ tới mình có thể phải đối mặt với một kiếm tu kinh khủng như vậy, trong lòng nàng liền bồn chồn.

Tu sĩ tu hành giai đoạn đầu, pháp tu là khắc tinh của binh tu, bởi vì pháp tu có thể thi pháp ở khoảng cách xa trong chiến đấu thường thường rất dễ chiếm lợi, chỉ cần không để cho binh tu lần

tới gần, binh tu kia chính là bìa ngấm chịu đòn, nhưng theo tu vi của mọi người tăng lên, loại ưu thế này liền chậm rãi bị san bằng.

Đến tầng thứ Vân Hà cảnh này, đám pháp tu sợ nhất chính là gặp phải kiếm tu, bởi vì tốc độ của kiếm tu quá nhanh, căn bản không phải bọn họ có thể ngăn cản, một khi bị kiếm tu kéo gần khoảng cách lại, thân thể yếu ớt gần như chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Nhất là nữ pháp tu chỉ có tu vi tứ tầng cảnh, càng không thể nào là đối thủ của Giang Lưu Tử, nếu bảo nàng lên đài thì hoàn toàn là nhận thua.

“Đề ta.” Thế tu nghiêng đầu, chỗ cổ truyền đến tiếng răng rắc răng rắc, sau đó sải bước đi về phía trước.

Nữ Pháp tu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Trước mắt bao người, thế tu rơi vào trong sơn cốc, giơ cao một cái linh khí đại thuẫn, hơi khom người, hoàn toàn che chắn thân hình khôi ngô, linh lực màu vàng đất cùng khí huyết đỏ thẫm cuộn cuộn tuôn ra, hội tụ ra ánh sáng màu cam, bao phủ lấy hắn.

Hắn bày ra tư thế phòng ngự.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp, đối mặt một kiếm tu chân chính, hắn tự nghĩ tốc độ khẳng định là so không lại người ta, cho nên cho dù tiến về phía đối phương cũng không làm nên chuyện gì, nếu thật như thế, sẽ chỉ bị địch trêu đùa.

Chỉ có phòng thủ như vậy làm tiêu hao sức lực của đối phương, tìm kiếm cơ hội phản kích trong phòng thủ mới có thể có cơ hội chiến thắng, đây cũng là biện pháp duy nhất để đám thế tu đối phó với đám đối thủ nhanh hơn mình.

Đáng buồn chính là các tu sĩ ở mọi trường phái có tu vi cùng cấp bậc hầu hết đều có tốc độ nhanh hơn thế tu, cho nên phần lớn

thể tu đều bị đánh.

Giang Lưu Tử ở phía đối diện không có bất kỳ động tác gì, chỉ lẳng lặng chờ Thể Tu chuẩn bị sẵn sàng, một bộ tư thế hoàn toàn không để đối thủ vào trong mắt.

Hắn ta đúng là có thực lực để hành động như vậy.

Kiểm tu lấy sát phạt nổi danh, thể tu cho dù phòng ngự bản thân thành một cái vỏ rùa, cũng chưa chắc có thể đỡ nổi phi kiếm của kiếm tu.

Đội Thể Tu chuẩn bị xong, mấy đạo phi kiếm lơ lửng bên người Giang Lưu Tử mới âm âm vang lên chấn động, hóa thành kiếm quang lao về phía trước.

Tiếp theo trong nháy mắt, tiếng leng keng leng keng truyền ra, từng thanh phi kiếm chém lên trên linh khí đại thuẩn, linh quang trên đại thuẩn loé lên, tia lửa văng khắp nơi, thân thể thể tu cũng không ngừng rung chuyển.

Một công một thủ, tình cảnh kịch liệt.

Sau ba hơi thở, kiếm quang đánh úp về phía thể tu bỗng nhiên nhiều lên, chính là Giang Lưu Tử triển ra nhiều phi kiếm, phần đông phi kiếm quanh quẩn bên cạnh thể tu, không ngừng bay vút, phần lớn bị linh khí đại thuẩn ngăn lại, nhưng cũng có số ít từ bên hông hoặc phía sau đánh tới, những vị trí này đều không có linh khí đại thuẩn bảo vệ.

Chương 950: “Ta đi!” 2

Bất quá thể phách thể tu xác thực cường đại, linh lực kia giao hòa với khí huyết có thể hình thành phòng hộ cực kỳ dày đặc, phi kiếm sắc bén cũng chỉ có thể tạo thành một chút tổn thương da thịt cho thể tu, không cách nào tổn thương gân cốt.

Chỉ chốc lát, thể tu trên người đã đầy vết thương, hấn lại không rên một tiếng, phảng phất người bị thương không phải là hấn.

Hấn vừa chuyên chú phòng hộ bản thân, vừa quan sát kẻ hở công kích của đối thủ, đồng thời cũng tìm cơ hội phản kích.

Nếu như nói đến Vân Hà cảnh, khắc tinh của pháp tu là kiếm tu, như vậy ở trong cấp độ này, khắc tinh của kiếm tu chính là thể tu có khí lực cường đại.

Kiểm tu sát phạt xác thực khủng bố, nhưng bọn hấn lại có một nhược điểm lớn nhất, đó chính là công kích khó có thể kéo dài, bởi vì bọn hấn khủng bố sát phạt là lấy tiêu hao sức lực làm căn bản đối lấy.

Cho nên đối phó với kiếm tu, thể tu có khí lực cường đại không thể nghi ngờ là người tốt nhất, đây cũng là nguyên nhân trước đó thể tu chủ động xin đi giết giặc.

Nữ pháp tu e ngại kiếm tu Giang Lưu Tử, hấn thân là thể tu cũng không sợ, chỉ cần chống đỡ qua giai đoạn cường thể nhất của kẻ địch, như vậy hấn có thể xoay chuyển thế cục.

Kiểm quang liên miên không dứt giằng co ước chừng chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, ánh sáng linh khí đại thuấn trên tay

thể tu nhặt đi rất nhiều, trên lưng hằn lộ ra chẳng chít những vết thương, đếm không hết.

Ngay lúc này, thể tu đột nhiên phát hiện công kích của đối thủ đã yếu đi, khoảng cách phi kiếm cũng biến dài.

Trong mắt hằn hiện lên ánh sáng, ý thức được thời điểm phản kích đã đến.

Thân thể hơi nghiêng về phía trước, hai chân đạp mạnh trên mặt đất, cả người như mũi tên bắn về phía trước, linh khí đại thuẫn to như vậy bị hấn cầm trên tay, nhẹ nhàng như không có gì, chỉ hướng kiếm tu đuổi giết rồi nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với nhau.

Oanh oanh oanh...

Mỗi một bước của thể tu đều có khí thể mạnh mẽ, cuốn theo khí thể như ngọn núi sụp đổ.

Kiểm quang đầy trời bỗng nhiên thu lại, Giang Lưu Tử vẫn mặt không biểu tình, từng đạo phi kiếm bỗng nhiên hội tụ trước mặt hấn, trong chớp mắt, một thanh kiếm thể khổng lồ thành hình.

Kiểm kia dài đến ba trượng, hoàn toàn do phần lớn phi kiếm hội tụ mà thành, trong thân kiếm bắt đầu khởi động linh lực dao động cực kỳ kinh khủng.

Mắt vị thể tu đang chạy nhanh về phía trước đột nhiên co lại, lập tức ý thức được không ổn, liền dừng lại, giơ cao linh khí đại thuẫn quá đỉnh, thân thể hơi ngòai xồm, hai chân dẫm sâu xuống đất, khí huyết và linh lực bản thân được rút ra đến cực hạn, hào quang màu cam một mực bọc bên ngoài thân hấn cũng trở nên sáng chói mắt.

Giang Lưu Tử chỉ về phía trước một cái, miệng khẽ quát:

“Chém!”

Trong nháy mắt, thân kiếm dài ba trượng rơi xuống đỉnh đầu thể tu.

Linh lực ba động trong nháy mắt hỗn loạn đến cực điểm, qanhs sáng chói mắt khiến mọi người vây xem xung quanh nhất thời không thể thấy được gì.

Khi ánh sáng tán đi, chẳng biết từ lúc nào Hạ Thiển Thiển đã xuất hiện trên chiến trường, một kết giới linh lực dày đặc đã tụ lại trước người, đỡ hơn mười thanh phi kiếm, sau lưng nàng là thể tu toàn thân đầy máu nằm trên mặt đất, không biết sống chết ra sao.

Có thể tưởng tượng, nếu không phải Hạ Thiển Thiển kịp thời viện trợ, chỉ sợ thể tu đã bị giết.

Giang Lưu Tử nhíu mày.

Hạ Thiển Thiển nhàn nhạt nhìn hắn: “Nhận thua!”

Giang Lưu Tử quật cường nhìn Hạ Thiển Thiển, không nói một lời, Hạ Thiển Thiển hơi híp mắt lại: “Sao vậy? Còn muốn ra tay với ta sao? Người suy nghĩ kỹ càng rồi.”

Trên Linh Phong đối diện, truyền đến thanh âm của thanh niên kia: “Nếu Hạ đạo hữu thay hắn nhận thua, Giang Lưu Tử, dừng tay đi!”

Hắn cũng không muốn ở chỗ này hoàn toàn xé rách da mặt với Hạ Thiển Thiển, hơn nữa Giang Lưu Tử không thể nào là đối thủ của Hạ Thiển Thiển, tu vi chênh lệch quá lớn.

Lúc này Giang Lưu Tử mới thu hồi phi kiếm của mình.

Hạ Thiển Thiển nhìn Giang Lưu Tử thật sâu, sau đó điều khiển linh lực bao lấy người đang hôn mê, trở về Linh Phong ở hậu

phương.

Trong sơn cốc, thiếu niên môi hồng răng trắng vẫn đứng ở nơi đó, giống như chiến thần bất bại.

Trên Linh Phong, sắc mặt nữ pháp tu tăng bốn tái nhợt như tờ giấy, gần như sắp khóc: “Sư tỷ, ta không phải đối thủ của hắn.”

Thực lực khủng bố của Giang Lưu Tử nàng nhìn thấy, ngay cả Thể Tu tăng năm cũng bị hắn đánh đến không có lực phản kháng, nàng là cảnh giới tăng bốn có thể làm cái gì?

Bán manh sao?

Nhìn bộ dáng tươi cười của thiếu niên kia, hình như cũng không phải là người thương hoa tiếc ngọc gì.

Hạ Thiển Thiển thoáng kiểm tra thương thế của thể tu một chút. Nàng nhíu mày, ba người bên mình xuất chiến, có một người tính là bình thường, còn lại tất cả đều bị trọng thương. Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tiếp theo đừng mong đánh được nữa.

Trong hai người đối phương xuất chiến lúc trước, người thứ hai bị thương không nhẹ, nhưng thương thế người đầu tiên lại không nặng.

Có thể nói, cục diện trước mắt đối với phe mình vô cùng bất lợi.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Lục Diệp.

Vốn dĩ đã nói để Lục Diệp phụ trách áp trận, nhưng nhìn thế cục trước mắt, hắn không thể không ra trận.

“Ta đi.”

Lục Diệp cất bước đi về phía trước.

Hắn áp trận hay không áp trận thì cũng không sao cả, dù sao lấy tiền cải của người, giúp người trừ tai họa mà thôi.

Kiểm tu tên Giang Lưu Tử kia thực lực rất mạnh, Lục Diệp đoán chừng lúc trước ở Linh Khê chiến trường tối thiểu cũng là một trong mười hạng đầu, nếu không không có thực lực cường đại như vậy.

Nhưng mười thứ hạng đầu thì sao chứ, trong mấy tháng thống trị Linh Khê bằng, trên toàn bộ chiến trường Linh Khê cũng chỉ có một người Lan Tử Y là có thể khiến hắn coi trọng, còn những thứ khác tất cả đều là cặn bã.

Bây giờ điểm yếu duy nhất của hắn chính là tu vi, thấp hơn đối phương hai tầng tiểu cảnh giới.

Chỉ có điều từ khi bắt đầu tu hành đến nay, thứ hắn làm nhiều nhất chính là vượt cấp giết địch.

Nhẹ nhàng đáp xuống sơn cốc, đứng cách Giang Lưu Tử năm mươi trượng.

Chương 951: Sự tình có chút không thích hợp.

Trên tuổi tác, Lục Diệp cùng Giang Lưu Tử không khác biệt lắm, có thể ở tuổi này tiến vào chiến trường Vân Hà, bình thường đều là hạng người tư chất không tầm thường.

Bất quá lúc này Lục Diệp đeo một khuôn mặt hồ ly, không để lộ dung mạo, đương nhiên Giang Lưu Tử không nhìn thấy dáng dấp của hắn như thế nào, chỉ nhìn đặc điểm bên ngoài thân, Lục Diệp là một nam tử.

Điều này làm cho hắn rất không vui.

Bình thường mà nói, cái loại người sau ban ngày ban mặt mới lộ đuôi giấu đi này, đều không phải thứ gì tốt.

Càng làm cho Giang Lưu Tử cảm thấy hoang mang chính là, hắn lại nhìn không ra Lục Diệp là lưu phái gì.

Nhìn từ trang phục của Lục Diệp, có vẻ như hắn là một binh tu, bởi vì chỉ có binh tu cần phải cận chiến mới có thể mặc quần áo không gây trở ngại hành động, như loại người tay áo nhanh nhẹn này, đều là pháp tu.

Nhưng trên bờ vai Lục Diệp còn có một con tiểu thú màu trắng... Từ điểm này mà xem thì cũng giống như là của Lưu phái Ngự Thú, nhưng hắn không thể khẳng định, bởi vì số lượng tu sĩ mang theo một con Yêu thú cũng không ít, không phải mỗi tu sĩ mang theo Yêu thú đều là Lưu phái Ngự Thú.

Binh tu không giống binh tu, phái ngự thú không giống lưu

phái ngự thú, Giang Lưu Tử liếc mắt một cái đã nhìn ra, người trước mặt là hạng người âm hiểm, cho nên không lý nào lại tỏ vẻ thần bí như vậy, còn đeo cái mặt xấu xí, đây hiển nhiên là đang mê hoặc chính mình.

Ý niệm trong đầu hiện lên, Giang Lưu Tử đưa tay chém một đạo phi kiếm về phía Lục Diệp.

Thân là kiếm tu một lòng với kiếm thuật, hẳn ghét nhất là loại người lén lút lút không ra gì, đối phương rốt cuộc là loại lưu phái gì, đánh chết là biết ngay!

Tốc độ phi kiếm cực nhanh, cơ hồ là vừa mới chém ra đã lướt đến trước mặt Lục Diệp.

Vượt quá dự liệu của Giang Lưu Tử, Lục Diệp đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ là hộp vũ khí bên hông hơi rung nhẹ, một đạo lưu quang ngự khí nghênh đón phi kiếm.

Một tiếng kêu giòn vang, phi kiếm bị lệch hướng, linh khí đụng vào nhau, lập tức ầm ầm có tia lửa văng khắp nơi.

Phản ứng thật nhanh!

Trên khuôn mặt tĩnh như nước giếng cổ của Giang Lưu Tử hiện lên vẻ nóng lòng muốn thử, tuy chỉ một lần vội vàng giao thủ, nhưng hẳn có thể nhìn ra rất nhiều thứ, lần này phản ứng của đối thủ rất nhanh, hơn nữa đối với thực lực của mình dường như cũng có lòng tin cực lớn, nếu không có đủ tự tin thì không thể thờ ơ đứng yên tại chỗ đối mặt với phi kiếm của kiếm tu.

Đây mới là đối thủ kiếm tu cần! Chứ không phải như mấy người lúc nãy, không có thực lực, lại khiến hắn hoàn toàn không có hứng thú.

Đạo phi kiếm thứ nhất bị đỡ, ngay sau đó là ba đạo phi kiếm đánh tới.

Hộp vũ khí lại kêu ong ong rùng lên, cũng là ba đạo ngự khí nghênh tiếp.

Đình đình đang đang.

Tiếng vang giòn giã không ngừng truyền ra, hai bóng người cách nhau năm mươi trượng không nhúc nhích tí nào, cũng không thấy hai người có động tác gì. Nhưng ngự khí của nhau lại ở giữa không trung không ngừng giao đấu, đấu mà không thể tách ra, linh lực dao động một cách hỗn loạn.

Một lát sau, Giang Lưu Tử lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi vì so đấu ngự khí, hẳn lại rơi xuống thế dưới!

Mặc dù đều là xuất ra bốn đạo ngự khí, nhưng thủ đoạn ngự khí của đối phương so với chính mình còn cao siêu hơn, mỗi một đạo ngự khí đều bị khống chế như điều khiển cánh tay, hơn nữa trên ngự khí thỉnh thoảng hiện lên từng đạo ánh sáng, mỗi khi ánh sáng hiện lên, tốc độ và uy lực của đối thủ sẽ đột ngột tăng lên.

Thằng nhãi này... tâm lực thật mạnh!

Càng làm cho Giang Lưu Tử cảm thấy khiếp sợ chính là, linh lực dao động trên người đối phương thể hiện ra, mặt hồ ly này lại chỉ có tu vi Vân Hà tầng thứ ba!

Từ trước đến nay đều là hãn khiêu chiến người khác, bị người ta vượt cấp khiêu chiến như vậy là lần đầu, hơn nữa còn là cách hai cấp, nhất thời lại sinh ra cảm giác không chân thực.

Mất thấy phi kiếm của mình bị áp chế, Giang Lưu Tử cắn răng một cái, lại khai triển ra gần mười đạo kiếm quang.

Thủ đoạn ngự khí không bằng đối phương, vậy độ số lượng!

Chỉ một thoáng, hơn mười đạo kiếm quang người đuổi theo ta, một bộ phận chặn lại ngự khí của Lục Diệp, một bộ phận đánh về

phía Lục Diệp.

Hộp vũ khí bên hông Lục Diệp rung lên ba lần, ngực khí còn lại cũng bay vút đi.

Tiếng leng keng càng thêm dày đặc.

Giang Lưu Tử khó chịu!

Chính mình có hơn mười đạo phi kiếm, lại chỉ có thể cùng đối phương chín đạo ngực khí đánh ngang nhau. Hẳn mơ hồ hoài nghi cực hạn ngực khí của đối phương căn bản không phải là chín đạo, mà là có thể kiểm soát nhiều hơn, nếu không không có đạo lý khổng chế lại tinh tế như thế.

Đúng là cực hạn của Lục Diệp ngực khí không phải là chín đạo, thật lâu trước đó hẳn đã có thể điều khiển nhiều ngực khí hơn, chỉ có điều nghĩ đến việc ngực khí bị sát thương và tiêu hao tâm lực bản thân nên mới không luyện hóa nhiều ngực khí hơn.

Hẳn là binh tu, thủ đoạn chủ yếu vẫn là chém giết trực tiếp với người khác, ngực khí chỉ thuật chỉ tô điểm, bổ sung thủ đoạn giết địch của bản thân, không cần theo đuổi cực hạn.

Còn nữa, trong hộp vũ khí chỉ có thể nuôi dưỡng chín đạo ngực khí.

Giang Lưu Tử vẫn mặt không biểu tình, trên mặt hiện lên một tia lạnh lùng, lại triển ra hơn mười đạo phi kiếm!

Âm thầm nảy sinh ác độc, lần này xem người cản thế nào!

Lục Diệp thật đúng là không có nhiều ngực khí để ngăn cản, mắt thấy hơn mười đạo kiếm quang từ từng cái góc độ hướng mình bay vút tới, chỉ có thể nâng một tay lên, linh lực màu lửa đỏ cuộn cuộn, một con Hỏa Phượng Hoàng sinh động như thật bay vút ra, từ linh lực ngưng tụ trên người Hỏa Phượng Hoàng đều có

thể phân biệt rõ ràng.

Chương 952: Sự tình có chút không thích hợp. 2

Sau Hỏa Phượng Hoàng, lại thi triển ra một đạo Hỏa Long Thuật, một rồng một phượng, chia ra đánh tới các phương hướng khác nhau.

Trên Linh Phong, nữ pháp tu cảnh tầng bốn kia bỗng dừng nhìn chiến trường phía dưới, hô nhỏ: “Tốc độ thi pháp thật nhanh, sư tỷ, hẳn là pháp tu?”

Giống như Giang Lưu Tử, nữ pháp tu này đến nay vẫn chưa hiểu rõ Lục Diệp là người của lưu phái nào, loại chuyện này cũng không tiện tỉ mỉ tìm hiểu, cho đến giờ phút này nhìn thấy Lục Diệp thi pháp, mới mơ hồ có chút suy đoán.

Hạ Thiển Thiển không nói gì, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua trong bí cảnh ở Vạn Thú Vực.

Trước đây, nàng ngây thơ cho rằng Lục Diệp là một binh tu đơn thuần, nhưng về sau lần lượt kề vai chiến đấu, mới biết được hẳn không chỉ là binh tu, còn có thể ngự thú, còn có thể bố trí trận pháp, còn có thể thi pháp...

Có đôi khi Hạ Thiển Thiển cũng không nhịn được hoài nghi, thiên phú của một người có thể cao đến loại trình độ này sao? Trên đời này làm sao có thể có tu sĩ kiêm tu vài loại lưu phái, hơn nữa mỗi loại lưu phái đều tu hành rất tốt.

Nếu chỉ thấy tốc độ và uy lực thi pháp của Lục Diệp lúc này, ai cũng cho rằng hẳn là Pháp tu chân chính, không có nhiều thời gian đắm chìm và tu hành, tốc độ thi pháp không thể nhanh như vậy.

Nhưng nếu có ai cho rằng hắn là Pháp tu, vậy chỉ sợ sẽ gặp xui xẻo.

Trong sơn cốc phía dưới, trải qua thăm dò ban đầu, chiến đấu đột nhiên trở nên kịch liệt.

Kiểm quang lướt qua, thuật pháp tung bay.

Hỏa Phượng Hoàng Thuật và Hỏa Long Thuật là được kèm theo trong Hồng Liên Trùng Tiêu Quyết, nếu Lục Diệp đã tu hành, đương nhiên sẽ không quên, nhất là Hỏa Phượng Hoàng Thuật, sau khi đạt được linh văn Hỏa Phượng Hoàng, Lục Diệp thi triển đạo thuật pháp này càng thêm thuận buồm xuôi gió, uy năng cũng tăng lên rất nhiều.

Nhưng Lục Diệp trước mắt, không chỉ có Hỏa Long thuật và Hỏa Phượng Hoàng thuật.

Lúc trước trên Thiên Phú thụ mở ra rất nhiều linh văn thuật pháp, ví dụ như Kim Hồ, dẫn lôi, Diệp Vũ, Viêm Hỏa, Thủy Tiễn, Thổ Đột, những linh văn này một mình xây dựng ra, chính là từng đạo thuật pháp, trừ những thứ đó ra, còn có thể lấy chúng làm hạch tâm bố trí từng tòa sát trận, những linh văn này có thể phát huy tác dụng ra sao, phải xem Lục Diệp dùng chúng ở nơi nào.

Nhưng bất kể nói thế nào, sau khi Thiên Phú thụ mở ra những linh văn này, Lục Diệp lại càng đi càng xa con đường của Pháp tu, nếu hắn giả mạo Pháp tu thì không ai có thể nhìn ra manh mối.

Chỉ là lúc trước ở trên chiến trường Linh Khê, người đời đều biết Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp là binh tu dùng đao, hắn muốn giả mạo cũng không có biện pháp.

Khi đến chiến trường Vân Hà thì đã khác, cho dù không đeo mặt hồ ly thì cũng không ai biết hắn là ai.

Đúng như lúc này, mắt thấy Lục Diệp thi triển từng đạo thuật

pháp ngăn lại phi kiếm của mình, trong lòng Giang Lưu Tử lập tức kết luận một điều: Tên này là pháp tu!

Ngay sau đó giận tím mặt, thân là một kiếm tu, hắn không sợ nhất là pháp tu, hắn là khắc tinh của pháp tu!

Nhưng hôm nay, phi kiếm thuật của mình lại bị một pháp tu toàn bộ cản lại, khiến hắn cảm thấy phần uất chính là đối phương lại là một pháp tu có tu vi thấp hơn mình hai tầng.

Chuyện này khiến hắn sao có thể nhịn được!

Người như Giang Lưu Tử, cực kỳ kiêu ngạo.

Trước đó chỉ thúc giục phi kiếm, là vì cảm thấy bằng phi kiếm của mình đánh bại đủ để chém giết hoặc là giết đối phương, đồng thời cũng là đang dò xét thực lực đối phương.

Nhưng mà hiện thực lại để cho hắn cảnh tỉnh, một pháp tu tu vi thấp hơn mình hai tầng lại có thủ đoạn cao siêu như vậy, con đường tu hành của mình quả nhiên còn rất dài.

Chỉ bằng vào phi kiếm thuật đã không giải quyết được đối phương, nếu như thế...

Kiểm quang đầy trời bỗng nhiên thu lại, đồng loạt cuồn cuộn mà quay về, trên tay Giang Lưu Tử chẳng biết lúc nào cầm một thanh trường kiếm, hắn chỉ lên thân kiếm một vòng, linh lực toàn thân phun trào, rất nhiều phi kiếm xoay tròn như rồng, bên trong kiếm long, hắn hóa thành một đạo kiếm quang đánh về phía Lục Diệp.

Từng đạo ngự khí cùng thuật pháp công tới đều bị Kiếm Long xoay tròn ngăn cản, tiếng leng keng cùng âm thanh ầm ầm liên miên không dứt.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm quang đã bổ nhào đến trước người

Lục Diệp, kiếm quang tán đi, thân ảnh Giang Lưu Tử lại xuất hiện ở bên cạnh Lục Diệp, ai cũng không thấy rõ hắn làm thế nào, tốc độ của kiếm tu cũng nhanh như vậy.

Trên trường kiếm nở rộ hàn quang, đâm tới cổ Lục Diệp.

Chết cho ta!

Trên Linh Phong, nữ pháp tu kinh hô một tiếng, Hạ Thiển Thiển cũng chậm mất một nhịp tim.

Mặc dù nàng biết dựa vào bản lĩnh của Lục Diệp có thể vượt cấp giết địch, nhưng lần này đối phương mời tới trợ thủ hiển nhiên không phải hạng người tầm thường, một kiếm tu Vân Hà tầng năm, rốt cuộc Lục Diệp có thể đánh thắng được hay không, Hạ Thiển Thiển cũng không tiện kết luận.

Trong chiến trường, Giang Lưu Tử nhất định phải có được thần sắc trở nên kinh ngạc, bởi vì ngay trong nháy mắt khi hắn xuất kiếm, hắn nhìn thấy trên tay Lục Diệp không biết tại sao lại có thêm một thanh trường đao...

Sự tình dường như có chút không đúng lắm!

Linh lực nguyên bản hung mãnh tuôn trào quanh thân Lục Diệp trong nháy mắt hoàn toàn thu lại, một tay cầm vỏ đao, một tay đè chuôi đao, khí huyết bắt đầu cuộn cuộn, giao hoà với khí huyết hổ phách đang ngời xồm trên vai hắn.

Cánh tay phải của hắn trong nháy mắt đã trở nên yên lặng, lực lượng cuồng bạo bùng nổ ra như núi lửa.

Chợt lóe!

Trường đao ra khỏi vỏ, ánh đao sáng như tuyết lóe lên, máu tươi vẩy ra.

Giang Lưu Tử bay ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn lúc trước, hắc cổ duy trì thân hình, trong mắt trợn to tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Ánh đao lại lóe lên, một đao như trăng lưỡi liềm chém ra, đuổi sát thân ảnh Giang Lưu Tử bay ngược.

Oanh...

Mặt đất dưới chân Lục Diệp rạn nứt, thân hình thoát ra, chỉ sau khi chém ra một đao, không chỉ như thế, bên cạnh hắn còn có chín đạo ngự khí của mình, địch nhân trước mặt chia ra hai bên, nhiễu loạn tâm trí địch nhân.

Chương 953: Người này vận khí làm sao có thể tốt như vậy?

Trong sơn cốc, toàn thân Giang Lưu Tử đều ngội lạnh, nhìn qua thân ảnh đang lao tới đánh giết mình, giống như thấy được một đầu hung thú thượng cổ. Cảm giác áp bách khó nói nên lời khiến hắn gần như không thể thở nổi.

Thằng nhãi này... Lại là binh tu! Cho tới giờ phút này, Giang Lưu Tử mới chính thức xác định được lưu phái của Lục Diệp, các loại vừa rồi đối phương thi triển ra, chẳng qua là mê hoặc thủ đoạn của mình!

Quả nhiên là gian trá!

Hắn ra sức vùng trường kiếm trong tay lên, xua tan tạp niệm trong lòng, kiếm quang lạnh thấu xương, từng đóa hoa kiếm bắt đầu nở rộ.

Trên Bàn Sơn Dao bám đầy những linh lực màu lửa đỏ, bên ngoài linh lực bọc lấy đao, càng thêm sắc bén, trường đao chém và đâm, dưới ánh đao lập lòe, từng đóa kiếm hoa nở rộ nhanh chóng bị chôn vùi.

Trong tiếng vang giòn giã, đốm lửa văng khắp nơi, thân hình Giang Lưu Tử không khỏi lui về phía sau, trên ngực có thêm một vết thương thật lớn thật sâu có thể thấy được xương, đó là vết thương mà hắn vừa rồi nhất thời không để ý bị Lục Diệp chém.

Đại chiến vốn đã diễn ra một trận, tiêu hao to lớn, lại bị trọng thương, Giang Lưu Tử không còn bình tĩnh được nữa, ngay cả khí tức đều có chút hỗn loạn.

Mỗi một đòn của đối thủ đều khiến hần cảm thấy khó chống đỡ được, sức mạnh và tốc độ cuồng bạo kia căn bản không phải một tu sĩ cảnh giới Vân Hà tầng ba có thể có được, đơn thuần từ sức mạnh đối phương tuôn ra, hần gần như cho rằng đối thủ là một thể tu chuyên tu thân thể.

Chỉ có thể tu mới có sức mạnh cường đại như vậy.

Mà tốc độ xuất đao nhanh chóng kia, ngay cả kiếm tu như hần cũng không theo kịp.

Càng làm cho Giang Lưu Tử cảm thấy khó chịu chính là, trên trường đao của đối phương thỉnh thoảng hiện lên một vòng linh quang, có khi bổ xuống nhẹ như không, có khi lại nặng như núi cao, khiến hần khó lòng phòng bị.

Cho dù hần không ngừng lui về phía sau, cũng không suy yếu được công kích như mưa rền gió dữ của đối thủ, chỉ ngăn ngừa chưa đầy mười nhịp thở, trên người đã có thêm mấy vết thương sâu tới tận xương, vết thương nghiêm trọng nhất rõ ràng là một đạo đâm thủng, chỉ cần không phải đâm vào chỗ quan trọng, kỳ thật cũng không đáng lo, nhưng Giang Lưu Tử rõ ràng phát giác được khi trường đao của đối phương đâm vào trong cơ thể mình, có thứ gì đó đang nổ tung trong cơ thể hần, đó là từng cây gai dài sắc bén đến cực điểm đâm xuyên qua lục phủ ngũ tạng của hần!

Một thân sức mạnh đang nhanh chóng biến mất, trước mắt Giang Lưu Tử đã xuất hiện ảo ảnh, nhưng cho dù tình hình có ác liệt đến mức này, hần cũng cắn răng kiên trì.

Hần là kiếm tu, là kiếm tu thà gãy chứ không cong, muốn hần hô lên hai chữ nhận thua kia, còn không bằng để hần chết trận ở chỗ này!

Hần giờ phút này chỉ hận mình quá mức ngây thơ, thấy thuật pháp người ta thi triển tinh diệu liền cho rằng đối phương là pháp

tu, nếu không phải quá mức tin tưởng phán đoán của bản thân, bị đối phương đâm một đao, tình cảnh của hần chưa chắc đã khó coi như vậy.

Gặp qua nhiều người âm hiểm rồi nhưng hần chưa từng thấy ai âm hiểm như vậy, chủ yếu là khuôn mặt hồ ly trước mặt giống như một pháp tu, cho dù là ai cũng không thể tin được thân phận thật sự của người này lại là một binh tu.

Binh tu nhà ai có thể thi triển nhiều thuật pháp như vậy, hơn nữa tốc độ thi pháp còn nhanh như vậy...

Giờ phút này nhìn hồ ly mắt xếch, trong biểu lộ gian xảo kia tựa như ẩn chứa vô cùng trào phúng, ngực bực tức không thôi, một ngụm máu tươi áp chế không nổi, từ trong miệng vọt ra.

Giang Lưu Tử cắn răng, một thân linh lực điên cuồng rót vào trường kiếm trong tay, trong nháy mắt trường kiếm đại phóng linh quang.

Phía đối diện, Lục Diệp phát giác được ý đồ của đối thủ, hiển nhiên là muốn lập công một trận, cũng không biết đối phương muốn thi triển đòn sát thủ gì, nhưng giờ phút này hần đang chiếm vị trí trên cơ, đương nhiên không có chút sợ hãi nào.

Khí huyết quanh thân cuồn cuộn, giao hòa với khí huyết của hổ phách càng thêm thâm thúy, hội tụ về phía cánh tay phải.

Bất quá còn không đợi hần thi triển ra đao thuật của mình, liền nhượng mây, bỗng nhiên nhảy lùi ra sau, liền tiếp lùi lại vài chục trượng.

Giang Lưu Tử đã bao hàm sát chiêu, một đao kiếm mang kinh thiên ầm ầm chém xuống, lại bị một bóng người giơ tay ngăn lại.

Rõ ràng là thanh niên cảnh giới Vân Hà tầng chín kia, dù cho hần là cảnh giới tầng chín, cũng rắn ngăn cản chiêu này của Giang

Lưu Tử cũng không khỏi lui về sau mấy bước, trên người bắt đầu khởi động linh lực.

Sau đó hắn xoay người, nhìn về phía Lục Diệp, cau mày nói: “Nhận thua!”

Lúc trước có Hạ Thiển Thiển nhận thua thay binh sĩ phe mình, bây giờ hắn chạy ra nhận thua thay Giang Lưu Tử, cũng không tính là hồng quy củ, chỉ vì hắn biết, nếu mình không ra mặt, chỉ sợ Giang Lưu Tử thật sẽ chết trận ở chỗ này.

Kiểm tu đều là tính tình thối này, nếu như tu vi của Lục Diệp cao hơn Giang Lưu Tử một bậc, vậy thì không có liên hệ gì, mấu chốt là tu vi của Lục Diệp còn thấp hơn Giang Lưu Tử hai cấp độ, điều này làm cho hắn sao có thể nguyện ý tạm thời mà nhận thua.

Không làm hồng kiểm tâm của mình.

Hô lên hai chữ này, phía sau truyền đến một tiếng phù phù. Thanh niên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Giang Lưu Tử toàn thân máu tươi bổ nhào xuống mặt đất, hiển nhiên là một kiếm vừa rồi đã hao hết tất cả khí lực của gã.

Chương 954: Người này vận khí làm sao có thể tốt như vậy?

2

“Người rất giỏi!” Thanh niên lại liếc nhìn Lục Diệp một cái, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Một Vân Hà cảnh tầng ba, vượt hai cấp chiến thắng Giang Lưu Tử, tuy có âm mưu quỷ kế, nhưng bản thân nó cũng chứng minh đối phương cường đại.

Tiểu tử này là ai?

Có thể có nội tình cường đại như thế, nhất định không phải hạng người không có tiếng tăm gì. Dựa vào tu vi cảnh giới thứ ba của đối phương, chỉ sợ đối phương không tới nửa năm đã tới chiến trường Vân Hà, thậm chí ngắn hơn rồi.

Cho nên nếu thật muốn tìm hiểu thân phận tiểu tử này, ngược lại cũng không khó, chỉ cần đưa tin hỏi một chút nửa năm gần đây Linh Khê chiến trường có nhân vật nghịch thiên gì hay không liền biết.

Thanh niên mang theo Giang Lưu Tử té xỉu bay mất, Lục Diệp vẫn đứng tại chỗ như cũ.

Bình tĩnh mà nói, chiến đấu với tên Giang Lưu Tử này hẳn chiếm tiện nghi, trước tiên không nói tiêu hao một ít linh lực của đối phương, chủ yếu nhất là một đao do mình ngụy trang thành Pháp tu kia khiến hắn tiến gần.

Đối lại là ai, trên lập trường Giang Lưu Tử, chỉ sợ cũng không

ngăn được một đao, hãn sớm đã có mưu tính.

Vụ nổ bất ngờ mạng mẽ đến mức chỉ khí đủ lực phòng hộ cường đại mới có thể ngăn cản.

Một kiếm tu, phòng hộ tự nhiên không mạnh hơn bao nhiêu.

Đương nhiên, cho dù không có những mảnh khốe này, đối địch chính diện, Lục Diệp cũng có lòng tin có thể chiến thắng tên Giang Lưu Tử này, đối phương xác thực không yếu, nhưng chẳng lẽ hãn còn kém.

Chỉ có điều quá trình sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Trên Linh Phong, nữ pháp tu tăng bốn miệng nhỏ nhắn há thành vòng tròn, thật lâu không cách nào khép lại.

Thời điểm ý thức được Lục Diệp là một pháp tu, nàng còn rất lo lắng, bởi vì kiếm tu có áp chế quá mạnh đối với pháp tu, một khi bị kiếm tu tới gần, pháp tu cơ bản không có khả năng thắng.

Một mực nơm nớp lo sợ quan sát, thẳng đến khi Giang Lưu Tử vồ giết đến bên cạnh Lục Diệp, sau đó nàng liền nhìn thấy Lục Diệp lấy ra một thanh đao thần kỳ, gió thu quét lá rụng đánh Giang Lưu Tử tới bờ hoa lá, một phen biến hóa mau lẹ kia khiến nữ pháp tu tâm trí nhận nhạo, cho tới bây giờ cũng không thể hoàn hồn.

“Sư tỷ, hãn là binh tu sao?” Nàng nhận ra có chút muộn màng.

“Có thể xem là...” Hạ Thiển Thiển cũng không biết nên định nghĩa phe phái Lục Diệp như thế nào, người này quả thực có chút phức tạp.

“Hãn thật lợi hại!” Nữ pháp tu mắt lóe sáng, vẻ mặt sùng bái, không biết sư tỷ tìm ở đâu tới giúp đỡ.

Vốn thực lực Giang Lưu Tử bày ra đã khiến nàng ngưỡng mộ như núi cao, đến lúc này, nàng lại thấy núi cao hơn ngọn núi ấy.

Quả nhiên, trên đời này luôn có rất nhiều thiên tài lấp lánh hào quang sáng ngời khiến cho những tu sĩ bình thường như nàng cảm thấy tự ti.

Tại Linh Phong đối diện, thanh niên cùng một thiếu niên kiểm tra xong thương thế của Giang Lưu Tử, thanh niên nói: “Chớ khinh thường, gia hỏa này có chút không đúng!”

Đến giờ phút này, thậm chí thanh niên còn hoài nghi Lục Diệp có phải đang đeo linh khí che giấu tu vi hay không, nếu không một Vân Hà tăngba làm sao có thể mạnh như vậy?

Thiếu niên này thoát nhìn có vài phần tương tự Giang Lưu Tử, nhưng biểu lộ càng lộ vẻ hung ác nham hiểm, nghe vậy gật đầu nói: “Hắn chết chắc rồi!”

Là đệ đệ ruột Giang Lưu Tử, thấy huynh đệ của mình bị người đánh trọng thương, hôn mê bất tỉnh, trong lòng hắn tự nhiên cuồng nộ, âm thầm nổi giận, lát nữa nhất định phải giết chết khuôn mặt hồ ly kia, bảo hắn biết huynh đệ mình lợi hại.

Xét về thực lực đánh chính diện, hắn không bằng Giang Lưu Tử, nhưng xét về bản lĩnh giết người, ba tên Giang Lưu Tử cộng lại cũng không bằng hắn, chỉ vì hắn là quỷ tu!

Thân hình vọt ra, bay thẳng về phía sơn cốc.

Lục Diệp ngẩng đầu, nhìn đối thủ của mình bay tới, nhưng rất nhanh, đối phương đã ẩn nấp thân hình, biến mất vô tung vô ảnh.

Quý tu a!

Dưới danh nghĩa, biểu cảm của Lục Diệp trở nên kì quái.

Trong các đại phái, hẳn thích nhất là quỷ tu. Vì những gia hỏa này luôn ỷ vào có thể thông linh u minh, nghĩ cách lặng lẽ ẩn nấp bên cạnh địch nhân, sau đó ra tay.

Nhưng đối với Lục Diệp mà nói, thủ đoạn ẩn nấp của Quỷ tu cơ bản tương đương với không.

Thử nghĩ, quỷ tu mười phần tự tin lặng yên không một tiếng động đi tới bên cạnh địch nhân, còn chưa làm khó dễ, địch nhân đã ra tay trước, đó là kinh sợ cỡ nào!

Mất đi thủ đoạn ẩn nấp tập kích giết, cùng cấp độ với quỷ tu năng lực chiến đấu so với binh tu còn kém một mảng lớn!

Cho nên mắt thấy người tới ẩn nấp thân hình, Lục Diệp lập tức ở trong hai tròng mắt gia trì động linh văn , đồng thời thân hình vọt lên, trực tiếp nghênh đón.

Cảnh sắc xung quanh thay đổi, nhìn rõ những màu sắc khác nhau trong tầm mắt của Lục Diệp đang biến ảo, nhớ lại lần đầu tiên Lục Diệp thúc giục Động Linh Văn còn chưa kịp thích ứng, cho tới hôm nay, hẳn đã quen với tầm nhìn kỳ lạ này.

Giang Thành Tử đang ẩn nấp hiển nhiên không nghĩ tới Lục Diệp đối mặt với một tên quỷ tu mà còn dám chủ động nghênh đón, cảm thấy kinh ngạc, cũng bội phục dũng khí của Lục Diệp.

Bình thường mà nói, lúc các tu sĩ đối mặt với quỷ tu đều dùng tĩnh chế động, lúc trước Giang Lưu Tử đánh bại Lục Diệp, quỷ tu chính là dùng loại phương pháp này.

Dám chủ động nghênh đón, đại đa số đều là gặp vận may lớn, phá thuật ẩn nấp của Quỷ tu, bởi vì thời điểm Quỷ tu vừa mới ẩn nấp, khẳng định sẽ không di chuyển quá xa, chỉ cần phạm vi công kích đủ lớn, vẫn rất có thể đánh Quỷ tu ra.

Giang Thành Tử trước kia gặp được kẻ địch như vậy, đều bị

hắn giáo huấn rất thâm, cho nên hắn cảm thấy tên mặt hồ ly đối diện cũng có tâm tư như vậy.

Nhưng điều làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc chính là mặc dù đối phương xông thẳng tới, nhưng căn bản không có dấu hiệu ra tay. Trường đao kia cứ như vậy cầm trên tay, chín đạo ngự khí quanh quần bên người, cứ như vậy thẳng tắp đánh tới vị trí mà mình ẩn nấp.

Giang Thành Tử nhú mày, vội vàng biến ảo vị trí.

Lưu quang ngự khí bắn ra, đánh về phía bốn phương, thân ảnh ẩn nấp của Giang thành bỗng nhiên lộ ra, một thanh chuỷ thủ trong tay ngăn cản một đạo lưu quang đánh úp về phía mình, trong lòng hò hét một tiếng: Người này vận khí làm sao có thể tốt như vậy!

Chương 955: Linh địa thuộc về ai?

Giữa không trung, thân ảnh Giang Thành Tử lộ ra khuôn mặt đầy ngạc nhiên, hẳn không ngờ Ẩn Nặc Thuật của mình lại dễ dàng bị người phá giải như vậy.

Cũng không phải như vậy chỉ là đối phương có vận khí quá tốt, chỉ tiện tay ngự chín đạo đã đánh trúng mình, khiến hẳn không thể không ra tay phản kích.

Vừa mới ngăn cản lưu quang ngự khí kia, tầm nhìn trước mắt mờ đi, ngáng đầu đã thấy một mặt hồ ly miệng nhọn mắt âm trầm nhìn chăm chú vào mình.

Ánh đao lóe lên, trong lòng nảy sinh cảnh giác, Giang Thành Tử vội vàng nâng thanh đoản kiếm trong tay lên, chống đỡ đòn tấn công của địch.

Bỗng dưng có một tiếng gì đó vang lên, Giang Thành Tử lập tức cảm nhận được sự chấn động như trước đó của huynh đệ mình, trong lòng hoảng hốt, sức mạnh cuồng bạo là chuyện gì...

Đao quang không ngừng xuất hiện, cuồng phong bạo vũ chém xuống.

Thân hình Giang Thành Tử không ngừng rơi xuống, trước sau chỉ năm nhịp thở, cả người tựa như thiên thạch từ trên trời giáng xuống, nặng nề ngã trên mặt đất.

Mặt đất rung chuyển, trên mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố, trong hố kia là Giang Thành Tử đang nhe răng trợn mắt, hẳn

nằm trong cái hố đó, chỉ cảm thấy cánh tay của mình đều đã nát, toàn thân trên dưới, không chỗ nào không đau.

Hắn là quỷ tu không sai, năng lực chính diện đánh nhau xác thực không bằng binh tu, nhưng tốt xấu gì hắn cũng là quỷ tu Vân Hà tăng năm!

Đấu với một Vân Hà tăng ba lại bị áp chế một cách đơn giản như vậy, quả thực làm cho người ta không cách nào tiếp nhận.

Khí tức tử vong áp bách, hắn ta vội vàng hô to: “Nhận thua!”

Ánh đao loáng qua dừng ở trước trán hắn, mũi đao sắc bén chống ở trên da hắn, trên mũi đao từng tắc một như lưỡi răn phun ra, xé rách da thịt hắn, máu tươi đỏ thẫm chảy ra.

Giang Thành Tử đổ mồ hôi lạnh khắp người, nếu không phải hô nhanh, chỉ sợ thật sự phải chết.

Huynh đệ kia của hắn thà gãy cũng không cong, thà chết cũng sẽ không khuất phục, nhưng hắn một quỷ tu liền không có nhiều kiên trì như vậy, nhận thua tất nhiên mất mặt, nhưng chung quy so với mất mạng còn tốt hơn nhiều, hắn chỉ là được người ta mời tới đánh nhau, không cần phải liều sống liều chết.

Lục Diệp thu đao.

Giang Thành Tử vội vàng bò dậy, bay thẳng lên trời.

“A cái này...” Trên Linh Phong, nữ pháp tu cảnh tăng bốn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Lục Diệp dứt khoát giải quyết tên Quỷ tu của đối phương một cách dứt khoát như vậy, là nàng tuyệt đối không ngờ tới, mặc dù trận chiến vừa rồi Lục Diệp đã thể hiện ra sự cường đại của bản thân, nhưng đối với Quỷ tu, cũng không phải là đủ mạnh là có thể làm được.

Cửu Châu có bao nhiêu hào kiệt đều là bởi vì nhất thời sơ ý bại bởi Quỷ tu, Quỷ tu phái hệ giết người căn bản không nói đạo lý.

Trước đó khi thấy Giang Thành Tử ẩn nấp thân hình, nàng còn vì Lục Diệp mà đổ mồ hôi, kết quả trận chiến này kết thúc nhanh chóng như vậy.

So sánh một chút mấy đồng môn của mình với Diệp Lục, nàng chỉ cảm thấy mấy đồng môn của mình quả thực yếu đuối!

Ở Linh Phong đối diện, thanh niên chín tầng đang nhìn chăm chú vào Lục Diệp đang đứng trong sơn cốc, nhíu mày.

Bên cạnh hắn không xa còn có một vị Thể Tu cấp năm không xuất chiến, nhưng sau khi nhìn thấy thực lực Lục Diệp bộc phát ra, trong lòng hắn biết cho dù có để cho thể tu này xuất chiến, cũng chỉ là để đối phương đi chịu đòn, không có nửa phần cơ hội chiến thắng.

Hắn ngẩng đầu, nhìn phía Linh Phong đối diện: “Trận này các người thắng.”

Đã không có cơ hội, vậy cũng không cần tự rước lấy nhục, vốn cho là mình mời hai huynh đệ Giang Lưu Tử Giang Thành Tử đã nắm chắc thắng lợi, ai ngờ người ta mời đến một người lợi hại hơn.

Rốt cuộc thắng nhãi này là ai!

Trong lòng thanh niên vạn phần tò mò.

“Vậy thì cho một trận hỗn chiến?” Hạ Thiển Thiển hỏi.

Thanh niên hỏi: “Trước mắt hai bên người và ta còn có thể xuất chiến mấy người?”

Lúc trước suy nghĩ luân phiên chiến một trận, hai cảnh giới thứ chín đánh một trận, ba trận hai thắng, công bằng công đạo, kết quả của cuộc chiến đấu, mười người hai bên bây giờ còn có thể xuất chiến, tổng cộng cũng chỉ còn lại bốn năm người, những người khác đều bị trọng thương.

Hơn nữa nếu thật sự hỗn chiến, thanh niên tự nghĩ phe mình tỉ lệ thắng lợi rất nhỏ, bởi vì phe mình mạnh nhất Giang Lưu Tử vẫn còn đang hôn mê, đối phương mặt hồ ly mạnh nhất lại vẫn khoẻ mạnh, Giang Thành Tử đương nhiên còn có thể tái chiến, nhưng hắn đã bại dưới tay đối phương, tinh thần đã mất, lại để cho hắn xuất chiến, đoán chừng cũng phát huy không được bao nhiêu thực lực.

“Vậy người nói thế nào?”

“Ta và người đánh một trận đi.” Thanh niên nhàn nhạt đáp lại.

“Ta thấy người thực sự ngứa da!” Lời nói vừa dứt, thân ảnh của Hạ Thiển Thiển đã xuất hiện trong sơn cốc, đứng bên cạnh Lục Diệp: “Người về trước đi, ta muốn giáo huấn hắn!”

Lục Diệp gật đầu, không nói một lời mà bay về phía Linh Phong.

Người còn chưa hạ xuống, phía sau liền truyền đến động tĩnh kịch liệt, Hạ Thiển Thiển là pháp tu, người thanh niên đối diện cũng là một pháp tu, hơn nữa tu vi ngang nhau, lần này thật đúng là kỳ phùng địch thủ gặp nhau, chỉ thấy bóng dáng hai người không ngừng di chuyển, từng đạo thuật pháp sức mạnh cực lớn người tới ta đi, đánh cho toàn bộ sơn cốc đều hỗn loạn.

Lục Diệp lặng lẽ quan sát, nhìn cuộc đấu của người khác kỳ thực rất thú vị, rất nhiều lúc có thể học được một vài thứ từ đó, ví dụ như lúc đối mặt nguy cơ người khác sẽ hóa giải như thế nào, lại tìm kiếm cơ hội công kích đối thủ như thế nào.

Đang chăm chú quan sát, chợt có cảm giác được gì đó, cúi đầu nhìn lại, đối diện là một đôi mắt đẹp.

“Có chuyện gì?”

Nữ pháp tu vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là... người thật lợi hại!”

Lục Diệp khẽ vuốt cằm: “Ta biết!”

Nữ pháp tu: “?”

Hai vị pháp tu cảnh giới tăng chín chiến đấu vô cùng khốc liệt, nhưng Lục Diệp nhìn một lát, cũng không nhìn ra được ai lợi hại hơn ai, chỉ cảm thấy hai người này thực lực ngang nhau, đánh đến cuối cùng rất có thể chẳng phân được thắng bại.

Nếu đúng như vậy, vẫn phải diễn ra một trận hỗn chiến.

Chương 956: Linh địa thuộc về ai? 2

Nữ pháp tu bên cạnh hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, tiến đến bên cạnh Lục Diệp thấp giọng nói: “Vị sư đệ này, đợi lát nữa nếu như cần chúng ta ra tay, người cần phải bảo vệ tốt cho ta.”

Dưới khuôn mặt hồ ly, tầm mắt Lục Diệp hơi nhìn xuống.

“Không thành vấn đề!”

“Sư đệ thật tốt.” Nữ pháp tu cười rạng rỡ.

Hổ Phách đang nằm xồm trên vai Lục Diệp cũng hạ thấp giọng gào thét với nàng, nàng duỗi tay muốn chơi đùa, nhưng bị hổ phách cắn một cái, mặc dù không thấy máu, nhưng cũng đau đớn quát to một tiếng, mặt đầy ủy khuất.

Trong lúc nói chuyện, chiến đấu trong sơn cốc không biết vì sao lại dừng lại, hai bóng người đứng đối diện phía xa.

Thanh niên kia nói: “Linh địa thuộc về các người!” Lần này hẳn mặc dù không có thua, nhưng cũng không có lại đề cập tới hỗn chiến gì, bởi vì phía bên hắn phần thắng thật sự không lớn, cường ép đánh một trận hỗn chiến, chỉ là tự rước lấy nhục.

“Coi như người biết nhìn!” Hạ Thiển Thiển hừ lạnh một tiếng.

Ánh mắt thanh niên lướt qua Hạ Thiển Thiển, liếc qua Lục Diệp trên Linh Phong, quay người bay ra, một lát sau, một chiếc linh thuyền bay lên trời, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Hạ Thiển Thiển trở về, nữ pháp tu hoan hô chào đón: “Sư tỷ thật lợi hại.”

Hạ Thiển Thiển lắc đầu: “Ta không thắng.”

Coi như ngang tay mà thôi.

“Hạ đạo hữu, chuyện ở đây, ta cáo từ trước.” Lục Diệp tiến lên một bước.

“Không vội, ta dẫn người đi xem linh địa một chút.” Hạ Thiển Thiển nói một tiếng, lấy ra một kiện linh khí phi hành, đưa mấy người bị thương lên, chào hỏi Lục Diệp: “Đi thôi.”

Lục Diệp vội vàng đuổi theo.

Linh địa cách nơi này không xa chính là ở phía trên một tòa linh phong.

Đợi đến khi bọn họ lần lượt đáp xuống.

Lục Diệp quan sát trái phải xung quanh, thấy được một dòng linh tuyến đang phun trào linh khí, thoáng cảm nhận một chút, phát hiện linh địa nơi này cũng không khác với linh địa của hắn trước đó, đều chỉ là linh địa Bính cấp, hơn nữa quy mô cũng không lớn.

“Nếu như người nguyện ý lưu lại, năm người các người vừa vặn có thể chiếm cứ chỗ này ở linh địa, tuy nói chỉ là một chỗ linh địa Bính cấp, nhưng cũng coi như không tệ, có thể thỏa mãn nhu cầu tu hành trước mắt của các người.” Hạ Thiển Thiển mở miệng.

Trong một nơi linh địa nhỏ như vậy, năm người chiếm ưu thế tốt nhất, không phải là không thể chứa được nhiều người hơn, nhưng nếu nhiều hơn thì linh khí tuôn ra từ linh tuyến sẽ không đủ dùng.

Năm người hợp lực, linh địa phòng hộ lực cũng đủ bảo đảm, đủ để ứng phó với đại đa số tình huống.

Còn nữa, nếu Lục Diệp có thể đặt trận ở đây, còn hơn cả mấy cảnh giới tầng năm, vì vậy Hạ Thiển Thiển thật lòng hy vọng hắn có thể ở lại.

Nhưng mà cuối cùng Lục Diệp có nguyện ý hay không thì nàng cũng không biết, nếu đổi lại là cảnh giới thứ ba của Vân Hà, đối với chuyện tốt đưa tới cửa như thế này chắc chắn hắn còn không được, nhưng Lục Diệp cũng không phải là Vân Hà tầng thứ ba bình thường, chỉ bằng vào tài năng trận đạo của bản thân hắn, thật sự muốn tiến vào linh địa tu hành, dưới cấp, chỉ cần có vị trí, hắn là sẽ không có người cự tuyệt.

“Ta còn phải đi tìm một vị sư đệ, ý tốt thì ta xin nhận.” Lục Diệp uyển chuyển từ chối.

Hạ Thiển Thiển cũng không cưỡng cầu: “Vậy thì hỗ trợ bố trí trận pháp một chút.”

Lục Diệp im lặng nhìn nàng, nói mọi chuyện đều đã giải quyết xong, tại sao nữ nhân này vẫn muốn dẫn mình đến nơi này, hóa ra là muốn mình làm việc.

“Cần trận kỳ trận cơ!”

Hỗ trợ bày trận, Lục Diệp không có ý kiến, dù sao cũng không phí công sức gì, nhưng nguyên liệu để bày trận hắn sẽ không bỏ ra, những thứ khác không nói, chỉ riêng một bộ trận cơ phòng hộ đại trận, đã có giá trị xa xỉ rồi, nếu như còn phải bố trí những trận pháp khác, rất nhiều trận kỳ cũng đều là một khoản chi tiêu không nhỏ.

“Mua xong rồi.” Hạ Thiển Thiển nói xong, lấy túi trữ vật từ bên hông xuống ném cho Lục Diệp.

Lúc trước khi nàng đến Thiên Cơ thương mình tìm Lục Diệp, đã cố ý mua một bộ trận cơ cùng rất nhiều trận kỳ phòng hộ đại trận, chính là vì giờ phút này.

Người khác đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, Lục Diệp còn có thể nói gì nữa.

Mở túi trữ vật ra kiểm kê một phen, phát hiện đại trận phòng hộ Hạ Thiển Thiển mua cũng không phải cấp bậc cao nhất, mà là thứ yếu, chỉ có tám bộ trận cơ.

Thành thật mà nói, một linh địa nhỏ như vậy, tám đại trận phòng hộ đã đủ dùng rồi, không cần thiết phải làm quá tốt. Trước đó Lục Diệp bố trí trong linh địa của mình chính là mười sáu đại trận phòng hộ của mười sáu trận cơ, kết quả bị bạo lực phá giải, đại trận cũng triệt để bị phá hủy, thoáng một phát tổn thất hơn vạn công đức.

Mấy người bị thương đang chữa thương, Hạ Thiển Thiển đang tu hành, Lục Diệp vội vàng bày trận, ngược lại là nữ pháp tu kia, một mực lẳng lơ đi theo Lục Diệp, từng câu tán thưởng sùng bái, thỉnh thoảng làm nũng vài tiếng, rõ ràng là hi vọng Lục Diệp có thể ở lại.

Dù sao có một người mạnh như vậy ở bên cạnh, cũng có thể có một chút cảm giác an toàn.

Khiến hồ phách hiện ra chân thân, thừa dịp cô chưa chuẩn bị, bổ nhào xuống đất, cái miệng to như chậu máu mở ra, rít gào với nàng một tiếng, nữ pháp tu sợ tới mức mặt mày biến sắc, lúc này mới không dám tới gần Lục Diệp.

Đại trận phòng hộ, đại trận che lấp, trận pháp cảnh báo, cuối cùng lại ở trong linh địa bố trí mấy tòa sát trận, bận rộn suốt một ngày.

Tìm được Hạ Thiển Thiển, nói cho nàng biết rất nhiều vị trí của trận pháp, lại giao ngọc giác điều khiển trận pháp cho nàng, thực hiện một phen cho nàng, lúc này mới hoàn thành.

Chương 957: Cá lớn!

Trong Linh địa, Hạ Thiển Thiển và nữ pháp tu đưa mắt nhìn Lục Diệp rời đi, người sau không ngừng phát tay, biểu tình lưu luyến không rời.

Hạ Thiển Thiển liếc nàng một cái: “Người đã đi rồi, còn phát tay cái gì.”

Nữ pháp tu ủy khuất đến cực độ: “Sư tỷ sao có thể nói ta như vậy.”

“Thật sự là vô dụng.” Hạ Thiển Thiển chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Tên kia không gần nữ sắc, ta có biện pháp gì đây...” Nữ Pháp tu càng tủi thân và uất ức hơn, lúc trước nàng chạy trước chạy sau với Lục Diệp, cố gắng bày ra vẻ đẹp của bản thân, kết quả vẫn không thể giữ Lục Diệp lại được.

“Chăm sóc bọn họ thật tốt, ta đi trước, sau đó tìm một trận tu lại đây cho các người.” Hạ Thiển Thiển dặn dò một tiếng rồi giao ngọc giác điều khiển cho nữ pháp tu rời rời đi.

“Sư tỷ đi thông thả!” Nữ Pháp tu tiếp tục phát tay.

Giữa không trung, Lục Diệp ngự khí mà đi, trên mặt vẫn đeo khuôn mặt hồ ly kia, chỉ cảm thấy trời cao đủ để chim bay, biển rộng đủ để cá nhảy, tâm tình sung sướng.

Không còn giống như thân ở Linh Khê chiến trường, đi tới đâu cũng bị người khác nhận ra, tiếp theo người người kêu đánh, cuộc sống hiện tại trôi qua quá thư thái.

Đến ban đêm, hẩn hạ thân xuống, tìm một hang động trong núi hoang, từ luyện một chút.

Lửa trong hang động phập phồng, trên đồng lửa kê một miếng thịt thú lớn, nướng vàng óng ánh, mùi thịt lan tỏa khắp nơi.

Ở chỗ sâu trong hang động, Lục Diệp đang vội vàng bày trận.

Thân hình Y Y bỗng nhiên xông ra từ mặt đất, đi đến bên cạnh Lục Diệp, thấp giọng nói: “Không tìm được.”

Lục Diệp gật đầu: “Không tìm được là bình thường, hẩn là quý tu.”

Hơn nữa khả năng rất lớn chính là Giang Thành Tử hôm qua giao đấu với hẩn!

Từ biệt Hạ Thiển Thiển, sau khi xuất phát không bao lâu, Lục Diệp liền sinh ra một loại cảm giác bị người khác nhìn lén, trước kia khi ở Linh Khê chiến trường, hẩn cũng từng có loại cảm giác này, sự thật chứng minh không phải mình đa nghi, mà là thật sự có người đang âm thầm theo dõi mình.

Bây giờ Vân Hà cảnh tăng ba của hẩn, tâm trí càng thêm cường đại so với lúc còn ở Linh Khê cảnh, cho nên mặc dù không biết rốt cuộc là ai đang âm thầm theo dõi, có thể xác định chính là, mình quả thật bị theo dõi.

Lúc trước Y Y đang đi tìm kiếm bóng dáng của người âm thầm theo dõi mình, kết quả không có chút thu hoạch nào, một tên quý tu cảnh giới Vân Hà tăng năm muốn ẩn nấp thân hình, trừ phi Lục Diệp gia trì thăm dò linh văn, điều tra ở cách đó không xa, chỉ dựa vào Y Y thì không thể tìm thấy bóng dáng của đối phương.

Quả nhiên, chỗ tốt của Hạ Thiển Thiển không phải thứ dễ lấy như vậy, xem ra đợt xuất thủ lúc trước đã khiến người ta chú ý đến hẩn.

Nghĩ đến cũng bình thường, một Vân Hà cảnh tăng ba vượt hai cấp đánh bại hai Vân Hà tăng năm, mẫu chốt là hai huynh đệ Giang Lưu Tử này cũng không phải là cấp năm bình thường, bản thân bọn họ có thể vượt cấp giết địch.

Muốn không để người khác chú ý cũng khó.

Nhưng lúc đối chiến với kiếm tu Giang Lưu Tử này, Lục Diệp không có khả năng che giấu thực lực, vốn là tu vi không bằng người, đối trận với một kiếm tu nổi danh sát phạt còn ẩn giấu thực lực, như vậy không khác gì tự sát, tóm lại là muốn thắng một trận kia, còn không bằng khai đao trăm ma.

Tuy rằng sau khi nhận ra có người theo dõi mình, Lục Diệp có thể tăng tốc bỏ rơi đối phương, nhưng nếu thật như thế, vậy thì quá rõ ràng.

Muốn thoát khỏi sự theo dõi của đối phương, cũng không phải chỉ có một biện pháp này, về phần hiện tại lặng lẽ đi tìm tung tích đối phương, không phải là ý kiến hay gì, đối phương nếu theo dõi mình, khẳng định còn có trợ giúp, thanh niên tăng chín kia rất có khả năng cũng dính vào trong đó, thậm chí việc này chính là hấn làm chủ, chống lại cường giả như vậy, Lục Diệp cũng không phải là đối thủ.

Một lát sau, Lục Diệp đi ra khỏi sơn động, phóng lên trời.

Trong bóng tối, Giang Thành Tử nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Lục Diệp, tràn đầy khó hiểu.

Đúng như Lục Diệp suy nghĩ, hấn âm thầm nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, hấn cũng là được thanh niên Vân Hà cảnh tăng chín kia ủy thác, một đường truy tìm đến nơi này.

Hành động của Lục Diệp khiến hấn nghi hoặc, đêm hôm khuya khoắt, tên này không nghỉ ngơi cho tốt tại sao bỗng nhiên lại chạy

tới ra ngoài, vội vàng truyền tin, rồi lại tiếp tục đuổi theo thân ảnh của Lục Diệp.

Sau nửa canh giờ, Lục Diệp đáp xuống cách đó trăm dặm, vẫn tìm một sơn động như cũ đi vào.

Trong bóng tối, Giang Thành Tử cũng hạ xuống, lại gửi tin tức ra ngoài.

Cách nơi đây mấy chục dặm, thanh niên cảnh giới chín tầng mang theo Giang Lưu Tử cấp tốc chạy tới bên này, trước đó bọn họ không dám cách quá gần, miễn cho kinh động đến Lục Diệp, nếu như vậy, Lục Diệp khẳng định sẽ hô giúp một tay, đến lúc đó trêu chọc Hạ Thiển Thiển tới là phiền toái.

Điều chỉnh một ngày, Giang Lưu Tử thương thế đã tốt hơn nhiều, đi theo phía sau thanh niên, khó hiểu hỏi: “Ngụy sư huynh, mặt hồ ly kia có lai lịch gì lại được Ngụy sư huynh coi trọng như thế!”

Mặt hồ ly rất mạnh, mạnh vượt quá tưởng tượng, có thể xác định nhất định không phải hạng người không có tiếng tăm gì, nhưng cũng không đến mức khiến một tu sĩ Vân Hà cảnh giới chín như Ngụy Khuyết coi trọng như vậy.

Dù sao cũng là người sắp tấn thăng Chân Hồ, người bình thường làm sao bị hấn để vào mắt.

Ngụy Khuyết nghe vậy nói: “Có biết Bích Huyết tông?”

“Tất nhiên là biết.”

Binh châu Bích Huyết tông, ba mươi năm trước chính là tông môn xưng bá một phương, cũng là dê đầu lĩnh của Hạo Thiên minh.

Chương 958: Cá lớn! 2

“Bích Huyết tông có một Lục Nhất Diệp, có từng nghe nói qua không?”

Giang Lưu Tử kinh ngạc: “Người nói là, mặt hồ ly kia là Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông?”

“Xem ra người đã từng nghe nói qua.” Ngụy Khuyết mỉm cười.

Muốn tìm hiểu thân phận của Lục Diệp thật ra cũng không khó, chỉ cần tìm người hỏi một chút nửa năm gần đây Linh Khê chiến trường xuất hiện nhân vật yêu nghiệt gì, hơn nữa còn là binh tu dùng đao thì sẽ biết.

Trước đó sau khi dẫn người rút đi, Ngụy Khuyết liền lập tức truyền tin ra ngoài, để cho người tìm hiểu việc này, vốn chỉ là cảm thấy hiếu kỳ với thân phận của Lục Diệp, muốn tìm xem rốt cuộc là cái gì.

Kết quả vừa tra xét, lại điều tra được một con cá lớn!

Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, đây chính là nhân vật bị truy nã do rất nhiều tông môn Vạn Ma lĩnh treo thưởng, tiền thưởng của các đại tông môn cộng lại, Vân Hà cảnh tăng chín như hần cũng đủ mất không thôi.

Có thể nói, chỉ cần có thể giết được Lục Nhất Diệp này, vậy tài nguyên tu hành nửa đời sau của hần cũng không cần phải lo lắng.

Sự căm dỗ to lớn như vậy, khiến cho Ngụy Khuyết không thể không động tâm, lúc này để cho Giang Thành Tử ẩn núp đến gần linh địa, truy tung Lục Diệp, chờ Lục Diệp vừa đi, Giang Thành Tử

liền từ xa đi tới.

Về phần Giang Lưu Tử có thể biết rõ Lục Diệp cũng không có gì kỳ lạ, bởi vì lúc đại chiến Kim Quang đỉnh bộc phát, hắn vẫn còn ở Linh Khê chiến trường, việc này hắn có nghe thấy, bất quá lúc đó hai huynh đệ Giang Lưu Tử là Thiên Cửu, Lục Diệp chỉ là Thiên Ngũ bình thường, vền vẹn chỉ là nghe nói, cũng không quá để ở trong lòng, lúc đó sinh tử của Lục Diệp liên quan đến tồn vong của Bích Huyết tông, bản thân hắn còn chưa từng lộ ra uy hiếp đối với thế lực Vạn Ma lĩnh.

Trận chiến đỉnh kim quang sau hai tháng, hai huynh đệ Giang Lưu Tử liền thăng cấp Vân Hà, tới chiến trường Vân Hà, đến nay vẫn chưa hề rời đi.

Cho nên đối với các loại phong ba sau khi Lục Diệp ở Linh Khê chiến trường gây lên, bọn họ đều chưa từng nghe nói.

Các đại tông môn Vạn Ma lĩnh đã khởi xướng giải thưởng truy nã đối với Lục Diệp, hắn cũng biết, lúc ấy chính các tông môn Vạn Ma lĩnh phát ra giải thưởng truy nã, mới có mấy ngàn tu sĩ hội tụ kim quang đỉnh, Lục Diệp liên tiếp chiến đấu bốn mươi ba trận mà không một bại trận.

“Tốc độ tu hành này cũng nhanh quá đi?” Giang Lưu Tử cảm thấy chấn động, đại chiến trên kim quang kia xảy ra mới đây, vậy mà tiểu nhân vật từng dẫn phát hai đại trận doanh đánh cờ lại có thể thăng cấp thành Vân Hà, đi vào chiến trường Vân Hà rồi sao?

Hơn nữa còn là một Vân Hà cảnh tầng ba!

Phải biết rằng huynh đệ bọn họ đến chiến trường Vân Hà sớm hơn Lục Diệp một hai năm, đến nay cũng mới Vân Hà cảnh tầng năm mà thôi.

“Đâu chỉ là tốc độ tu hành nhanh, hai huynh đệ người có lẽ

không biết hắn đã làm những gì ở Linh Khê chiến trường.” Nói thật, khi tư liệu chi tiết của Lục Diệp truyền tới Ngụy Khuyết, hắn cũng chấn động.

Nhìn chung Lục Diệp ở chiến trường Linh Khê hai năm, quả thực chính là hai năm mà một phương khốn khổ ở Vạn Ma lĩnh, nhất là giai đoạn sau, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp ngang nhiên dùng thân phận tu sĩ để trở thành bá chủ, đi đến đâu, các đại tông môn của Vạn Ma lĩnh run rẩy bấy, cho dù là nơi trú đóng của những tông môn nhất phẩm kia, hắn cũng muốn phá là phá, cuối cùng bức bách Vạn Ma lĩnh thỏa hiệp, tất cả các đại tông môn ở trung tâm đều dâng tiền trừ tai, lúc này mới bảo toàn bản thân.

Nghe nói ngày hắn tấn thăng Vân Hà, trên toàn bộ chiến trường Linh Khê, các đại tông môn Vạn Ma lĩnh mở hội ăn mừng, chiêng trống vang trời.

Từ xưa đến nay, chưa từng có tu sĩ nào có thể khiến cho một trận doanh phản ứng lớn như vậy.

Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp đã làm được, uy danh của hắn, chỉ sợ trong vòng mười mấy hai mươi năm ở Linh Khê chiến trường cũng là một truyền thuyết.

Nghe Ngụy Khuyết nói như vậy, Giang Lưu Tử nhin không được hiếu kỳ hỏi một câu: “Hắn ở Linh Khê chiến trường đã làm những gì?”

Ngụy Khuyết trầm mặc, một hồi lâu mới thở dài, nhặt chút tình báo báo cáo lên.

Giang Lưu Tử chỉ cảm thấy miệng mình thật bĩ ối, không có việc gì hỏi thêm nữa. Đoạn tình báo này đều là sỉ nhục của các đại tông môn Vạn Ma lĩnh. Thân là tu sĩ Vạn Ma lĩnh, giờ phút này nghe được, mặt mũi gã khô khốc.

“Cho nên sau khi Lục Nhất Diệp tấn chức Vân Hà, các đại tông môn đứng đầu Vạn Ma lĩnh đều treo giải thưởng thưởng cao hơn, để người trong chiến trường Vân Hà tìm ra tung tích của hắn, nghĩ biện pháp giết chết hắn! Đáng tiếc bởi vì tin tức truyền đi không tiện, hơn nữa người này tiến vào chiến trường Vân Hà không lâu, tạm thời không ai phát hiện ra tung tích của hắn.”

Thời điểm Lục Diệp ở Linh Khê cảnh thể hiện ra thiên phú quá mức tưởng tượng, điều này làm cho phía Vạn Ma lĩnh cảm thấy sợ hãi, người như vậy dĩ nhiên phải sớm giết cho xong.

Trên chiến trường Linh Khê, hắn đánh đâu thắng đó, vô địch thiên hạ, nhưng khi đến chiến trường Vân Hà thì lại khác, đây là cơ hội của Vạn Ma lĩnh.

Nhưng việc trao đổi tin tức giữa chiến trường Vân Hà và tin tức Cửu Châu không quá thuận tiện, không giống ở chiến trường Linh Khê, Trấn Thủ sứ một tông trú đóng cho dù không trở về Cửu Châu, cũng có thể thông qua ẩn ký chiến trường truyền tin trao đổi với chưởng ấn sứ nhà mình.

Vân Hà chiến trường đương nhiên không có cái tiện lợi này rồi, thế nào cũng phải có người tiến vào đem tin tức truyền đạt, hơn nữa một khi rời khỏi chiến trường Vân Hà, trong vòng một tháng sẽ không cách nào tiến vào lại một lần nữa, đây là quy tắc của Thiên Cơ, không người nào có thể phá vỡ, điều này làm cho tu sĩ Vân Hà cảnh không có cách nào thông qua phương thức ra vào chiến trường nhanh chóng để truyền tin tức.

Lúc này đây nếu không phải Ngụy Khuyết có lòng hiếu kỳ với thân phận của Lục Diệp, hắn cũng sẽ không cố ý tìm người đi tìm hiểu, sau đó dò xét ra thân phận thật sự của Lục Diệp.

Nếu để Lục Diệp biết chuyện này, chắc chắn hắn sẽ phải chịu thiệt, lúc trước hắn dùng gương mặt thật gặp người, dù là đụng phải một số tu sĩ Vạn Ma lĩnh, cũng không ai để ý đến hắn, thật

vất vả mới có cơ hội che giấu thân phận, đeo cái mặt cáo, kết quả thiếu chút nữa bị người ta móc sạch ra xem quần lót màu sắc gì, chỉ có thể nói không thể lường trước điều gì.

Chương 959: Không thấy nữa.

Giang Lưu Tử nhú mày: “Hắn tiến vào chiến trường Vân Hà đã bao lâu.”

“Lúc nào hắn tiến vào chiến trường Vân Hà thì không rõ ràng lắm, nhưng tình báo hiển thị, hắn tấn thăng Vân Hà chưa đầy hai tháng!”

Giang Lưu Tử hít sâu một hơi.

Thăng cấp Vân Hà chưa được hai tháng, nói cách khác, cho dù hắn vừa mới tấn thăng tiến vào chiến trường Vân Hà, thời gian cũng chỉ có vậy thôi.

Nhưng hắn đã đạt tới Vân Hà cảnh tầng ba!

Đây là loại tốc độ tu hành quý gì vậy.

Vân Hà cảnh xác thực là cảnh giới có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, bởi vì có loại linh ký kì diệu này, nhưng linh ký không phải tùy tiện là có thể lấy được, dù là đụng phải loại chuyện tốt như linh ký trời ban, cũng phải tranh đoạt với hơn mấy trăm ngàn người, đánh đến đầu rơi máu chảy mới có cơ hội đoạt được một hai cây, phẩm chất còn không thể cưỡng cầu, loại màu tím vàng này, khẳng định đều là mục tiêu cường giả tranh đoạt của cảnh giới tầng thứ tám thứ chín, như tu vi Giang Lưu Tử hiện tại, nhiều lắm cũng chỉ dám đi cướp đoạt màu xanh, dám đánh chủ ý màu tím hoặc là màu vàng kim, khẳng định phải được dạy làm người.

Tên Lục Nhất Diệp này đến cùng nhận được bao nhiêu linh ký, thế mà thoáng cái liền đạt tới Vân Hà cảnh tầng ba.

Mọi thứ đều sợ đối lập, Giang Lưu Tử tự nghĩ tốc độ tu hành của mình đã đủ nhanh, nhưng so sánh với Lục Diệp, hoàn toàn không sợ được.

“Đến rồi.”

Trong khi nói chuyện, thân ảnh hai người rơi xuống, Giang Thành Tử ẩn núp trong bóng tối hiện ra thân hình, tiến lên đón.

“Vẫn còn?” Ngụy Khuyết hỏi.

“Ở bên kia có một sơn động, hẩn trốn ở bên trong không đi ra.” Giang Thành Tử chỉ vào một hướng.

“Rất tốt!” Ngụy Khuyết lộ ra sắc mặt vui mừng, phân phó: “Giang Thành Tử đi vào đánh lén hẩn, nếu có thể tự mình thắng đương nhiên là tốt nhất, nếu như không thể, ta cùng Giang Lưu Tử xuất thủ giết hẩn, sau khi chuyện thành, thu được chỗ tốt, hai huynh đệ các người bốn phần!”

Tuy Ngụy Khuyết mở miệng muốn độc chiếm sáu phần chỗ tốt, nhưng tu vi tăng chín xác thực có tư cách như vậy, đối với chuyện này, Giang Lưu Tử tự nhiên không ý kiến.

Về phần Giang Thành Tử, đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ thân phận của Lục Diệp, tự nhiên không hiểu rõ lắm cái gọi là lợi ích bốn phần kia là khái niệm gì, nhưng huynh đệ nhà mình đều không nói gì, hẩn tự nhiên cũng sẽ không lắm miệng.

“Vậy ta đi đây.” Giang Thành nói xong, lấy ra một thanh đoản kiếm đen kịt cầm trên tay, thân ảnh nhanh chóng ẩn nấp, mò tới sơn động.

Trước đó ở trong sơn cốc giao thủ với Lục Diệp, hẩn trực tiếp bị người ta phá đi thuật ẩn nấp, kết quả bị giáo huấn rất thảm, Giang Thành đương nhiên là không phục, bởi vì hẩn cảm thấy đó là do người ta vận khí tốt, bị phá thuật ẩn nấp, một thân thủ đoạn

ám sát của hắn căn bản không có cách nào thi triển, bị ép đứng gần chém giết với người khác, làm sao có thể là đối thủ.

Trong lòng âm thầm nổi giận, chuyển đi này, hắn định vì quý sửa tên! Làm cho mặt hồ ly kia biết, quý tu tập kích đánh giết khủng bố ra sao!

Sau khi thân ảnh của hắn biến mất, Ngụy Khuyết và Giang Lưu Tử cũng chuẩn bị tùy thời trợ giúp.

Chờ đợi trong chốc lát, chỗ sơn động bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, ngay sau đó ánh lửa ngút trời!

Ngụy Khuyết và Giang Lưu Tử trong trận địa sẵn sàng đón quân địch đều ngẩn ra, nghĩ mãi mà không rõ Giang Thành chỉ đi tập sát một tên Vân Hà tăng ba làm sao làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Hơn nữa động tĩnh này nghe cũng có chút không thích hợp, tựa hồ là...

“Không tốt!”

Giang Lưu Tử kinh hô một tiếng, hóa thành một đạo kiếm quang đánh về phía nơi phát ra tiếng động, Ngụy Khuyết cũng nhíu mày đuổi theo.

Một lát sau, giữa những tảng đá đang sụp đổ, Giang Lưu Tử lôi Giang Thành Tử chôn dưới đất ra, giờ phút này Giang Thành Tử toàn thân đều là máu, tóc tai bù xù, toàn thân khét lẹt, chặt vật đến cực điểm.

Cũng may không có nguy hiểm tới tính mạng.

“Tại sao lại như vậy? Lục Nhất Diệp kia đâu?” Ngụy Khuyết hỏi.

Sơn động cũng đã sụp đổ, nhưng nơi này làm gì có Lục Nhất Diệp, chỉ có một Giang Thành Tử.

Giang Thành Tử thở hổn hển, ra vẻ sợ hãi sống sót sau tai nạn, một lúc lâu sau mới trả lời: “Không thấy được người, nơi này đã bị bố trí trận pháp bạo liệt!”

Hắn vốn tưởng rằng chuyến này có thể rửa sạch nỗi nhục, nhưng mà sau khi hắn đi vào sơn động không bao lâu, liền một cước đạp vào trong một tòa trận pháp bạo liệt.

Trong sơn động căn bản không có quá nhiều không gian để di chuyển, cho nên dù trong nháy mắt khi pháp trận bộc phát, Giang Thành đã phát hiện ra, cũng không có biện pháp đào thoát, tiếp theo pháp trận bị kích phát, sơn động sụp đổ, hắn bị chôn ở bên trong.

Về phần mặt hồ ly kia... căn bản là không nhìn thấy.

“Không phải người nói hắn ở chỗ này?” Ngụy Khuyết biểu lộ có chút khó coi.

“Hắn quả thật ở bên trong, chỉ là không biết vì cái gì không thấy!” Giang Thành Tử giải thích, hắn tận mắt nhìn thấy mặt hồ ly kia đi vào trong sơn động, hơn nữa từ đầu đến cuối, đối phương cũng không có dấu hiệu đi ra.

Nhưng tên kia cứ quỷ mị biến mất như vậy.

Bây giờ xem ra, giải thích duy nhất chính là đối phương đã phát giác được có người theo dõi mình, cho nên cố ý ở trong sơn động bố trí trận pháp mai phục, sau đó mượn dùng Ẩn Nặc Phù lặng lẽ rời đi.

Ngụy Khuyết âm trầm nghiêm mặt, khó chịu.

Vốn cho rằng là một chuyến đại phú đại quý, kết quả là chạy

không công, mấu chốt là hiện tại không có biện pháp tìm kiếm
tung tích Lục Diệp rồi!

Chiến trường Vân Hà rộng lớn như vậy, nếu như đối phương
cố ý ẩn nấp, ai có thể tìm được chứ?

Chương 960: Không thấy nữa.

2

Đương nhiên, nếu như đem tin tức tiết lộ ra ngoài, phát động toàn bộ tu sĩ Vạn Ma lĩnh trận doanh, Lục Nhất Diệp kia tất nhiên lên trời không đường xuống đất không cửa, nhưng tình huống chiến trường Vân Hà so với Linh Khê chiến trường vốn phức tạp hơn nhiều, hơn nữa chỗ tốt to lớn này, hắn cũng không muốn chia sẻ với quá nhiều người, bằng tu vi Vân Hà cảnh tầng chín, chỉ cần tìm được hành tung của Lục Diệp, hắn nắm chắc có thể giết chết.

Lần này sở dĩ mang theo hai huynh đệ Giang Lưu Tử, đơn giản là muốn mượn bản lĩnh của Quỷ tu Giang Thành Tử để truy tìm tung tích Lục Diệp mà thôi.

Hắn đã cẩn thận quá rồi, không ngờ vẫn thất bại trong gang tấc!

Vấn đề không xuất hiện ở trên người Giang Thành Tử, hắn chỉ là một Quỷ tu cảnh giới thứ năm, thủ đoạn ẩn nấp cũng đủ cao siêu, theo lẽ thường mà nói, tu vi Lục Nhất Diệp tầng thứ ba vô luận như thế nào cũng không thể phát giác được.

Nhưng hết lần này tới lần khác người ta lại phát hiện ra, còn bố trí cạm bẫy.

Gia hỏa này... Cảm giác thật mạnh!

“Chia nhau ra tìm, tất nhiên là hắn chưa đi được bao xa!”
Ngụy Nguyệt nói một tiếng, thân hình phóng lên cao, lưu lại hai huynh đệ Giang Lưu Tử hai mặt nhìn nhau.

Hắn không sợ hai huynh đệ Giang Lưu Tử phát hiện tung tích Lục Diệp không thông báo cho mình, bởi vì dựa vào thực lực Lục Diệp lộ ra lúc trước, hai huynh đệ Giang Lưu Tử không có bản lĩnh nhanh chóng chém giết Lục Diệp, nếu thật sự tìm được tung tích, nhất định sẽ thông báo cho mình.

Ngược lại là hắn, nếu tìm được Lục Diệp, vậy có thể ăn mảnh rồi!

Duy nhất cần lo chính là, hai huynh đệ này sẽ truyền tin cho đồng môn nhà mình, tông môn đứng sau hai huynh đệ Giang Lưu Tử thế nhưng là nhị phẩm, tự nhiên không thiếu một ít cường giả hoạt động trên chiến trường Vân Hà này.

Việc này không thể quấy nhiễu được, hắn cũng không muốn đi ngăn cản.

“Tên kia là ai, vì sao bộ dáng Ngụy sư huynh rất coi trọng.” Ngụy Khuyết đi rồi, Giang Thành Tử hỏi.

“Bích Huyết tông, Lục Nhất Diệp.”

“Hơi quen tai, hình như đã nghe qua ở đâu rồi?”

“Trận chiến đỉnh kim quang.” Giang Lưu Tử thoáng nhắc nhở một câu.

“Ah! Nguyên lai là tiểu tử này... Rít ~~~~~ Ta nhớ rõ trên người tiểu tử này thế nhưng là gánh vác các đại tông môn treo giải thưởng đấy.”

“Người biết Ngụy Khuyết vì sao lại coi trọng như vậy không?”

Giang Thành Tử lập tức tỉnh táo, vết thương cũng không còn đau như vậy: “Vậy còn chờ gì nữa, mau mau đi tìm hắn.”

“Trước tiên truyền tin cho mấy người Lỗ Thụ sư huynh, Ngụy

Khuyết muốn bỏ mặc chúng ta ăn mảnh, cũng phải xem hắn có bản lĩnh này không đã.” Giang Lưu Tử vừa nói vừa truyền tin ra ngoài vài tiếng.

Tuy nói đều là cùng một phe tu sĩ, đối đãi trên cơ bản là lập trường vô cùng giống nhau, nhưng vẫn còn một số vấn đề tranh chấp

Bản chất con người sinh ra đã là như thế.

Rất nhanh, càng nhiều người biết được tin tức của Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, những cường giả này quanh năm hoạt động trên chiến trường Vân Hà chưa chắc đã từng nghe nói đến cái tên này, nhưng Giang Lưu Tử đã nói ra tất cả tình báo của Lục Diệp, bọn họ làm sao còn có thể không động tâm, dù sao một tu sĩ Vân Hà tăng ba có liên quan đến lượng lớn tài nguyên tu hành, loại cơ hội này chính là ngàn năm một thuở, nhao nhao lên đường, chạy về hướng này.

Sợ bị người khác nhanh chân đến trước.

Cùng lúc đó, trong sơn động ẩn thân ban đầu kia, Lục Diệp cầm lấy miếng thịt thú đã nướng xong, ăn từng miếng một.

Hai sơn động cách xa nhau trăm dặm, hắn có thể trở về nhanh như vậy, đương nhiên là mượn Truyền Tống Trận.

Lúc trước hắn lưu lại nơi này một tòa truyền tống mẫu trận, về sau tiến ra ngoài trăm dặm, bố trí một tòa truyền tống trận, trực tiếp truyền tống trở về.

Mà Giang Thành Tử đặt chân trong sơn động, phát động pháp trận bạo liệt mà hắn lưu lại, sơn động khẳng định đã bị nổ sập xuống, truyền tống trận hắn lưu lại cũng sẽ bị phá hủy, mặc cho ai đi, cũng đừng mơ tưởng phát hiện manh mối.

Vừa đi vừa về, đúng lúc, thịt thú ở chỗ này đã được nướng

chín.

Đã rất lâu rồi Lục Diệp không sử dụng truyền tống trận, lần này sử dụng ngược lại khiến cho hắn phát hiện một chuyện thú vị, cảm giác lúc truyền tống không khó chịu như vậy, liên hệ giữa tử trận và mẫu trận cũng càng chặt chẽ hơn.

Chuyện này không thể nghi ngờ gì nữa, tu vi của hắn đã được cải thiện, dù sao lúc bố trí Truyền Tống Trận ở Linh Khê chiến trường, tu vi của hắn mới chỉ là Thiên Thất.

Nói cách khác, dựa vào truyền tống trận hắn bố trí bằng tu vi hiện tại, có thể truyền tống xa hơn, sẽ không bị giới hạn trong phạm vi trăm dặm!

Đây là một tin tức tốt, truyền tống trận có khoảng cách càng xa thì giá trị càng lớn.

Lục Diệp không dừng lại lâu ở sơn động này, hắn cất kỹ trận kỳ, cầm thịt thú đã nướng xong rồi đi ra ngoài.

Hắn muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đất đai trăm dặm đối với tu sĩ Vân Hà cảnh cũng không tính là gì, những người truy tung hắn ở sơn động bên kia chịu thiệt thòi, nhất định sẽ tiếp tục tìm kiếm bóng dáng của mình, nếu như kéo dài thời gian, không khéo người ta có thể trở về được.

Bầu trời tối đen như mực, không thấy một điểm sáng.

Lục Diệp chạy suốt đêm, đi về hướng nào, đương nhiên là cố ý tránh đi vị trí sơn động thứ hai, mãi cho đến khi trời sáng, hắn đã chạy được mấy ngàn dặm, lúc này mới tìm một chỗ trong khu hoang dã để đáp xuống.

Trong núi có một dòng sông, một đường bụi bặm mệt mỏi, Lục Diệp mang hồ phách đi tắm rửa một cái, tìm một vị trí yên tĩnh,

đơn giản bố trí vài toà trận pháp, sửa chữa một chút.

Đợi khôi phục tinh thần cùng linh lực bản thân xong, hắn mới lấy một đạo linh ký màu tím ra.

Tất nhiên là từ trong hộp ký mà Hạ Thiển Thiển đưa cho hắn.

Linh ký là bảo bối mà các tu sĩ thích nhất, đã đến tay tự nhiên là phải nhanh chóng sử dụng, chuyển hóa thành thực lực của bản thân.

Chương 961: Khu vực săn bắn.

Mấy canh giờ sau, linh vòng màu tím tiêu tán, Lục Diệp kiểm tra linh lực của bản thân, kích thước có tăng lên, nhưng còn lâu mới đến lúc tấn thăng cảnh giới thứ tư.

Sau khi ra khỏi bí cảnh Vạn Thú Vực, hắn dựa vào linh ký gần ba vạn chiến công đổi được trực tiếp tấn thăng ba tầng cảnh giới, hơn nữa ở tầng thứ ba này còn có tích lũy rất lớn, nhưng tu sĩ tu hành, tu vi càng cao, cần tiêu hao tài nguyên càng nhiều.

Dựa vào cảm nhận của hắn, cấp độ Vân Hà cảnh này, nếu lấy linh ký để đại biểu tài nguyên, từ cảnh giới tầng một Vân Hà thăng lên hai tầng, hắn chỉ cần một đạo linh ký màu vàng, từ cảnh giới tầng hai đến tầng ba cần hai đạo linh ký màu vàng, từ cảnh giới tầng thứ ba đến tầng thứ tư, có lẽ phải cần ba bốn đạo, cảnh giới thứ tư đến cảnh giới thứ năm cần nhiều hơn...

Cho nên dù lúc trước hắn tại cảnh giới tầng thứ ba có tích lũy, một đạo linh ký màu tím cũng không đủ để làm tu vi của hắn phát sinh biến hóa gì.

Nhưng mà đối với việc này, Lục Diệp đã rất hài lòng.

Từ khi hắn tiến vào chiến trường Vân Hà đến nay, chưa đầy hai tháng đã có tu vi Vân Hà cảnh tầng ba, loại tốc độ tu hành này không dám nói là trước nay chưa từng có ai, cũng là trăm năm khó gặp, còn có cái gì không vừa lòng đây.

Đang muốn khởi hành lên đường, chợt có tiếng thiên địa vù vù không hiểu từ chỗ nào truyền đến, trong chốc lát, thiên địa biến sắc.

Lục Diệp theo bản năng đưa tay đè chuỗi đao lại, cảnh giác tứ phương.

Còn không đợi hấn tra rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nơi xa xôi tầm mắt có thể đạt đến, một điểm tia sáng chói mắt bỗng nhiên từ từ dâng lên, phảng phất một ngôi sao mới, sáng ngời đến cực điểm.

Bất quá làm cho người ta cảm thấy bất an chính là, quang mang chói mắt kia hiện ra một màu đỏ như máu.

Ánh sáng màu đỏ càng lúc càng cao, càng sáng ngời. Chỉ e trong chớp nhoáng này, tu sĩ trong phạm vi mấy chục vạn dặm cũng thấy rất rõ.

Lục Diệp chăm chú nhìn ánh sáng đỏ tượng trưng không rõ kia, lông mày nhíu lại, trong đầu suy nghĩ đủ loại tình báo mình đã mua được từ bên trong Thiên Cơ thương mình.

Hắn không biết đây rốt cuộc là cái gì, nhưng động tĩnh lớn như vậy, hiển nhiên không phải do con người làm, trên chiến trường Vân Hà cảnh đều là tu sĩ Vân Hà cảnh, tu sĩ Vân Hà cảnh còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy.

Vừa không phải do con người làm, thế thì là thiên cơ thể hiện rõ.

Rất nhanh, Lục Diệp liền nhớ tới một số tình báo lúc trước mình nhìn thấy, lập tức biến sắc, vội vàng xoay người, linh thuyền cũng không lấy ra, trực tiếp triển ra Linh Văn Phi Dực, ánh sáng màu đỏ rực ở sau lưng trải rộng ra, hóa thành một đôi cánh, vỗ hai cánh, phóng lên trời, chẳng những thế, hắn còn củng cố cho mình Linh Văn Phong Hành.

Trong nháy mắt này, Lục Diệp tăng tốc độ của bản thân lên đến cực hạn, hồn nhiên không để ý đến linh lực của bản thân đang

điên cuồng tiêu hao, hốt hoảng chạy trốn, dường như sau lưng có mãnh thú nước lũ gì đó.

“Lục Diệp, sao vậy?”

Trong cơ thể hổ phách truyền đến thanh âm của Y Y, nàng không rõ Lục Diệp tại sao lại bị người đuổi giết như vậy, cảm giác bốn phía, cũng không có tung tích của địch nhân.

“Chờ nói sẽ nói!” Lục Diệp đang vội vàng chạy trốn, làm gì có thời gian giải thích quá nhiều.

Nếu quả thật giống như mình nghĩ, nơi đây tuyệt không phải nơi có thể ở lâu, tuy nói có thể lưu lại hoặc có cơ duyên, nhưng đa phần lại là nguy hiểm!

Hắn chỉ là một Vân Hà tầng ba, tốt nhất vẫn là không nên dính vào loại chuyện này.

Lục Diệp chạy trốn loạn xạ, mà phương hướng phía sau lưng hắn, ánh sáng màu đỏ chói mắt như ngôi sao kia ở giữa không trung tối thiểu cũng phải chùng một nén nhang, trong thời gian này không có thay đổi, cho đến sau một nén nhang, ánh sáng màu đỏ kia mới bỗng nhiên nổ tung, ngay sau đó lấy ánh sáng ấy làm gốc, từng đạo hồn linh tuyến mắt thường có thể thấy được bắn ra bốn phía.

Phóng tầm mắt nhìn ra, trên bầu trời phảng phất rơi xuống một trận mưa sao băng, từng đạo quang mang màu đỏ như máu cắt ngang trời, lan tỏa ra phạm vi rộng lớn vô cùng.

Thời gian một nén nhang, bằng Phi Dực và Phong Hành Linh Văn, ít nhất Lục Diệp đã bay ra hai ba trăm dặm!

Ngay lúc này, giọng nói kinh ngạc của Y truyền đến: “Cẩn thận!”

Ánh sáng đỏ chói mắt bỗng nhiên rơi xuống, thẳng tắp rơi xuống phía trước, đột nhiên hóa thành một màn sáng linh lực màu đỏ.

Khóe mắt Lục Diệp co rút lại, căn bản không kịp làm chậm tốc độ của mình, trong lúc vội vàng chỉ có thể khoanh tay đặt ngang người, đồng thời nghiêng người.

Oanh một tiếng, thân thể Lục Diệp đụng vào màn sáng linh lực màu đỏ kia, cả người phảng phất đâm vào vách tường, màn sáng màu đỏ không chút sút mẻ, nhưng Lục Diệp lại trực tiếp bị bắn trở về, nặng nề đập xuống đất, đầu óc choáng váng, chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn.

Hắn chặt vật đứng dậy, nhìn màn sáng màu đỏ trước mặt, tâm tình của Lục Diệp phức tạp.

Cuối cùng vẫn không thể chạy thoát... Hơn nữa, màn sáng màu đỏ này lại xuất hiện ngay trước mặt mình, cũng không khỏi có chút trùng hợp.

Lục Diệp kiểm tra thân thể, xác định không có bị thương, lúc này mới xoay người nhìn lại, chỉ thấy trên vòm trời, một tầng màn sáng màu đỏ bao phủ, mặt trời chói mắt cũng bị che đầy.

Nếu như từ trên cao quan sát, màn sáng màu đỏ này giống như một cái bát lớn úp ngược, bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm hoàn toàn ở trong đó, ngăn cách trong ngoài, mà vị trí hiện tại của Lục Diệp chính là khu vực biên giới của cái chén lớn này.

Lần này hay rồi, bị vây ở trong này, cũng không cần đi tìm cự giáp.

Y Y lắc mình lao ra, y khiếp sợ nhìn vào màn sáng màu đỏ cực lớn. Màn sáng lưu chuyển ánh sáng màu đỏ, phảng phất như máu tươi đang dao động, làm cho người ta cảm giác không rõ ràng và

giết chóc.

Chương 962: Khu vực săn bắn.

2

“Lục Diệp, đây là cái gì?”

“Săn bắn!”

Lục Diệp vừa nói, vừa đưa ngọc giản tình báo mình mua được từ Thiên Cơ thương mình cho Y Y, thứ ở khu vực săn bắn tương đối phức tạp, nhất thời không giải thích rõ được, còn không bằng để cho Y Y tự mình điều tra.

Y Y nhận lấy, đắm chìm tâm lực điều tra tin tức liên quan tới khu vực săn bắn.

Lục Diệp thì đang quan sát bốn phía.

Nếu như nói lúc trước chỉ là hoài nghi, vậy thì hiện tại hẳn có thể khẳng định, đây thật sự là khu vực săn bắn.

Chỉ là hẳn không nghĩ tới, mình lại có thể gặp phải loại chuyện này.

Khu vực săn bắn là một cách xưng hô, cũng coi như là một sự kiện bất ngờ, là sự kiện đột phát chỉ thuộc về chiến trường Vân Hà, mà dấu hiệu xuất hiện của khu vực săn bắn chính là ngôi sao đỏ đang bay lên, màn máu che trời.

Phạm vi khu vực săn bắn có lớn có nhỏ, quy luật xuất hiện khó có thể nắm chắc, có khi một hai năm sẽ không xuất hiện một lần, có khi trong một năm sẽ xuất hiện nhiều lần.

Địa điểm xuất hiện cũng hoàn toàn tùy cơ, nhưng khi khu vực

săn bắn xuất hiện, trong phạm vi màn máu bao phủ không có ra vào.

Nói cách khác, các tu sĩ có thể từ bên ngoài tiến vào khu săn bắn, nhưng trước khi khu vực săn bắn biến mất, thì không thể nào rời khỏi khu vực săn bắn.

Nhìn phạm vi bao phủ của màn sáng màu máu này thì đây chắc chắn là một khu vực săn bắn cỡ lớn, dù sao thì cũng đã bao phủ mấy chục vạn dặm khu vực xung quanh.

Cho dù là đối với Vân Hà cảnh tu sĩ, đây cũng là một phạm vi không nhỏ, bất quá so với toàn bộ chiến trường Vân Hà mà nói, phạm vi mấy chục vạn dặm địa giới lại chỉ là chín trâu mất sợi lông.

Vừa được gọi là khu vực săn bắn, đương nhiên không thể thiếu tranh đấu giết chóc.

Ngày thường, tu sĩ Vân Hà cảnh lạ mặt chạm mặt, cơ bản rất khó xảy ra xung đột, bởi vì không ai biết đối phương là người của trận doanh nào.

Thế nhưng trong khu vực săn bắn, các tu sĩ chỉ cần tới gần nhau trong phạm vi nhất định, trận doanh sẽ bại lộ hoàn toàn.

Một điểm tương tự như tuyên chiến của tông môn trên Linh Khê chiến trường.

Trên chiến trường Linh Khê, nếu một tông môn tuyên chiến với một tông môn khác, tu sĩ lệ thuộc hai bên khi gặp nhau cũng sẽ bộc lộ trận doanh bản thân, thuận tiện cho các tu sĩ không quen biết cũng biết cách phân biệt địch ta.

Từ khi Lục Diệp tiến vào chiến trường Vân Hà đến nay, ngoại trừ lúc đoạt lại linh địa đã giết qua mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh ra, những lúc khác hẳn còn chưa từng giết người.

Đây cũng không phải do hấn tu thân dưỡng tính, mà thật sự là không có cơ hội, dù cho gặp tu sĩ khác tại hoạt động dã ngoại, khi không biết rõ trận doanh đối phương thuộc về mình, cũng khó mà có tranh chấp.

Nhưng ở trong khu vực săn bắn thì lại khác, khoảng cách với nhau chỉ cần gần, trận doanh chỉ cần nhìn qua là biết, điều này rất dễ dàng sẽ dẫn đến một số tranh đấu giết chóc, nhất là khi tu vi đôi bên chênh lệch rất lớn.

Đây cũng là nguyên nhân mà khi Lục Diệp phát hiện không ổn, hấn muốn nhanh chóng chạy trốn.

Hấn chỉ là một Vân Hà cảnh tầng ba, cho dù có bản lĩnh giết địch vượt cấp, nhưng nếu thật sự đụng phải những kẻ có cảnh giới tầng tám chín của Vân Hà kia, đừng nói là đánh không lại, chỉ sợ chạy cũng không thoát.

Sự kiện đột ngột phát hiện trên khu săn bắn này đối với hấn mà nói vẫn là quá nguy hiểm.

Chỉ tiếc... Không tránh thoát được, phạm vi khu vực khu săn bắn vừa vặn bao phủ hấn, hấn nghiêm trọng hoài nghi mình bị nhả vào, nếu không lý nào lại kém mấy bước như vậy.

Không nghi ngờ gì nữa, trong khu săn bắn xuất hiện thiên cơ vận hành, có thể nói, thứ này chính là Thiên Cơ làm ra, ban đầu khi tiếp xúc Thiên Cơ, Lục Diệp cảm thấy Thiên Cơ mờ mịt, nhưng theo tu vi tăng lên cùng tầm mắt khoáng đạt, chậm rãi liên phát hiện, trong kiếp sống tu hành của tu sĩ, Thiên Cơ không chỗ nào không vận hành.

Trong khu săn bắn tuy có nhiều tranh đấu giết chóc, nhưng cũng có lợi ích rất lớn cùng cơ duyên.

Không nói những cái khác, thường xuất hiện nhất trong khu

vực săn bắn chính là Linh ký trời ban, hơn nữa xác suất lớn sẽ xuất hiện Linh ký màu vàng.

Linh ký trời ban cũng không phải lần nào cũng có linh ký màu vàng.

Giống như lần Lục Diệp vừa tiến vào chiến trường Vân Hà đựng phải, lần đó đám mây sắc sỡ xuất hiện chỉ là bốn màu, cho nên linh ký phẩm chất cao nhất xuất hiện chỉ là màu tím mà thôi.

Chỉ có đám mây ngũ sắc mới mang đến linh ký màu vàng kim.

Theo cách nhau, nếu là đám mây ba màu, vậy phẩm chất cao nhất chính là linh ký màu tím.

Nếu là hai màu, vậy sẽ có linh ký màu trắng cùng màu xanh lá xuất hiện.

Không chỉ có như thế, mỗi một bãi săn bắn xuất hiện đều kèm theo một cái Sát Lục Bảng xuất hiện, cùng Linh Khê bảng giống nhau, một trăm vị trí đứng đầu, đều là có thể được Thiên Cơ ban thưởng, về phần rốt cuộc là ban thưởng gì, Lục Diệp cũng không biết, về điểm này tình báo của Thiên Cơ thương minh không có ghi chép.

Ngoài ra, mỗi ngày Thiên Cơ đều lựa chọn một người ở trong khu săn bắn, ban thưởng một linh ký màu vàng.

Đừng tưởng rằng đây là chuyện tốt, đối với tu sĩ tu vi không cao mà nói, đây quả thực là ác mộng.

Bởi vì linh ký màu vàng do Thiên Cơ ban xuống là một loại linh ký đặc thù, không thể nào trực tiếp sử dụng, thậm chí không thể nào thu vào trong túi trữ vật. Chỉ có mười hai canh giờ sau, loại linh ký màu vàng đặc thù này mới có thể biến thành linh ký màu vàng bình thường, đến lúc đó mới có thể chính thức được sử dụng.

Nói cách khác, tu sĩ được ban tặng linh ký màu vàng nếu muốn bảo vệ đạo linh ký này, nhất định phải nắm giữ mười hai canh giờ.

Chỉ đơn thuần là như vậy, kỳ thật không tính là quá khó, bởi vì nếu có thể tìm được một nơi hoàn toàn kín đáo, trốn mười hai canh giờ là được, quý tu am hiểu nhất loại việc này.

Chương 963: Trêu chọc vào người nào?

Mấu chốt là trong mười hai canh giờ này, cách mỗi ba canh giờ, linh ký đặc thù kia đều sẽ bộc phát một lần, dù cho tu sĩ cầm linh ký trốn tránh tốt đến thế nào, cũng sẽ lập tức bại lộ vị trí!

Loại linh ký này thường sẽ trở thành mục tiêu tranh đoạt của các cường giả.

Dù sao so với linh ký trời ban, loại linh ký này là linh ký màu vàng, chỉ cần tu vi đủ cao, cướp được là kiếm được.

Trong đầu nhớ lại đủ loại tin tức về khu săn bắn, Lục Diệp lộ ra khuôn mặt bình tĩnh.

Nếu không thể tránh thoát, vậy chỉ có thể tham dự vào.

Có thể đoán được, mấy ngày sau chắc chắn sẽ có một lượng lớn tu sĩ từ bốn phương tám hướng đi vào khu vực săn bắn, nhất là những kẻ có tu vi cao thâm thực lực cường đại.

Đối với Lục Diệp mà nói, trong khu vực săn bắn càng có nhiều nguy hiểm hơn, nhưng đối với tu sĩ có thực lực đủ mạnh mà nói, trong khu săn bắn càng có nhiều cơ hội, những người này sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Lục Diệp không trông chờ vào bản thân ở trong khu săn bắn có thể đạt được bao nhiêu cơ hội, tối thiểu có thể bảo toàn tính mạng không chết!

Tu vi trước mắt của hắn mặc dù không cao, nhưng năng lực sinh tồn so với tu sĩ cùng cấp, lớn mạnh hơn không chỉ một chút.

Xét về thủ đoạn ẩn nấp , hẳn có linh văn ẩn nấp và giấu hơi thở.

Xét về thủ đoạn chạy trốn, hẳn có Phi Dực và Phong Hành.

Cho nên chỉ cần không đụng phải loại cường giả thực lực quá mạnh, hẳn tự tin có thể bảo toàn bản thân.

Có điều cái này còn chưa đủ, còn cần nhiều chuẩn bị hơn, ý niệm trong đầu hiện lên, Lục Diệp đã có dự định, âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn trước đó luyện chế đủ nhiều trận kỳ, nếu không ở trong loại hoàn cảnh này, thật đúng là không có bao nhiêu cảm giác an toàn.

Thật ra trong phạm vi săn bắn có Thiên Cơ Thương Minh, dù sao phạm vi mấy trăm ngàn dặm địa giới làm sao có thể đến một Thiên Cơ Thương Minh cũng không có, nhưng khi khu vực săn bắn xuất hiện, Thiên Cơ Thương Minh không mở cửa cho bên ngoài, mà sẽ trực tiếp đóng cửa.

Vì vậy cho dù có Thiên Cơ thương minh thì cũng không có cách nào tiến vào bên trong lánh nạn, chớ đừng nói chi là đi buôn bán.

Đây cũng là quy tắc của Thiên Cơ.

Trên tay Lục Diệp có đủ linh thạch, linh đan, trận kỳ, trận cơ, cho nên chỉ cần cẩn thận một chút, có thể sống sót đến khi khu vực săn bắn đóng cửa sẽ không thành vấn đề.

Nói như vậy, trường săn tự xuất hiện sẽ không quá một tháng, phần lớn đều ở nửa tháng đến một tháng, cụ thể sẽ kéo dài bao lâu thì khó có thể kết luận, trước khi săn bắn biến mất, thiên cơ có một ít cảnh báo, đến lúc đó tất cả tu sĩ trong khu săn bắn đều có thể phát giác.

Đang lúc nghĩ như vậy, màn sáng màu đỏ bên cạnh bỗng nhiên

vặn vẹo một trận, ngay sau đó một bóng người từ trong màn sáng chen đến, trực tiếp xuất hiện ở cách Lục Diệp không xa.

Đây là có người từ bên ngoài tiến vào!

Chỉ là người tới cũng không nghĩ tới, vừa mới tiến vào đã đụng phải Lục Diệp.

Bốn mắt nhìn nhau, trên mu bàn tay Lục Diệp không chịu khống chế mà tỏa ra ánh sáng màu xanh, mà mu bàn tay của đối phương lại là ánh sáng màu đỏ!

Đối phương là Vạn Ma linh!

Nhìn từ hình thể cùng khí huyết tràn đầy của đối phương, gia hỏa này rõ ràng là một thể tu.

Dám một thân một mình xâm nhập khu vực săn bắn, tu vi người tới tuyệt đối sẽ không thấp, tu sĩ tu vi quá thấp đương nhiên sẽ không có khả năng chủ động đi vào khu vực săn bắn.

Đi vào chịu chết sao?

Hắn hơi giằng co, thể tu nhìn Lục Diệp, lại nhìn Y Y bên người Lục Diệp, ngừng tiếng nói: “Đi ngang qua!”

Mặc dù hai bên là phe đối địch, nhưng trước khi không biết rõ rốt cuộc tu vi của đối phương là như thế nào, thể tu hiển nhiên không có ý định tự tiện xông lên chiến đấu, nhất là hai người Lục Diệp và Y Y lại còn kết bạn với nhau.

Hắn lộ rõ thái độ của mình, liền khẽ gật đầu với Lục Diệp rồi từ bên cạnh rời đi.

Lục Diệp mặt không biểu tình nhìn hắn, không có ý định ngăn cản, Y Y cũng chỉ yên tĩnh đứng bên cạnh Lục Diệp.

Đi được mấy chục trượng, thể tu bỗng nhiên ngừng chân, mở

miệng nói: “Các người muốn rời khỏi nơi này sao?”

Lời này vừa nói ra, Lục Diệp liền lao thẳng về phía đối phương, cùng lúc đó, Y Y vẫn luôn chuẩn bị sẵn sàng để tấn công, giơ tay lên chém một đạo kim hồ về phía thể tu.

Thể tu bỗng nhiên xoay người, đâm ra một quyền, đánh nát thuật pháp của Y Y, nhếch miệng nhe răng cười: “Quả nhiên!”

Vừa mới vào đã nhìn thấy Lục Diệp cùng Y Y kết bạn ở đây, hắn không dám động thủ, bởi vì hắn không biết tu vi của địch nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Miệng hắn nói đi ngang qua, nhưng thực tế lại là thăm dò, thăm dò lai lịch của Lục Diệp và Y Y.

Nếu như Lục Diệp và Y Y đủ mạnh, đương nhiên sẽ không để cho hắn dễ dàng rời đi, bất kể như thế nào cũng phải đánh một trận.

Nhưng Lục Diệp và Y Y lại không có bất kỳ động tác nào, để mặc hắn rời đi, bởi vậy, thể tu đã kết luận thực lực của hai người sẽ không quá mạnh.

Hơn nữa, hai người này đứng ở sát biên giới khu vực săn bắn, rõ ràng là có ý định muốn rời đi, nếu như tu vi đủ mạnh, làm sao có thể rời đi ngay khi vừa mới xuất hiện ở khu vực săn bắn? Miễn là tu vi cảnh giới tăng bốn tầng năm, cũng sẽ không đưa ra lựa chọn này.

Cho nên lúc này thể tu đã xác định, hai người này sợ là tu sĩ vừa tới chiến trường Vân Hà không bao lâu, nhiều lắm là không vượt qua ba tầng cảnh, hơn nữa đối với tin tức về khu vực săn bắn hoàn toàn không biết gì cả, nếu không sẽ không chạy đến rìa khu săn bắn.

Xác định được điểm này, thăm dò liền kết thúc.

Chương 964: Trêu chọc vào người nào? 2

Bây giờ Y Y và Lục Diệp vừa động thủ, hẳn phát hiện phán đoán của mình quả nhiên không sai, nữ pháp tu thân hình nhỏ nhắn xinh xắn này là Vân Hà cảnh tăng một, binh tu đeo mặt hồ ly là Vân Hà cảnh tăng ba!

Đây là thịt mỡ đưa đến bên miệng, không có đạo lý buông tha.

Đối mặt hai kẻ địch như vậy, gã thậm chí không triển ra linh khí đại thuấn, chỉ một quyền đã đánh nát thuật pháp của Y Y.

Ánh đao sáng như tuyết hiện lên trong tầm mắt, nụ cười của thể tu vừa nở rộ đã trở nên cứng ngắt, máu tươi bắn tung tóe, thể tu đánh ra một quyền, đồng thời bức lui Lục Diệp, vội vàng lui về phía sau.

Cúi đầu nhìn xuống, bụng thể mà lại xuất hiện một vết thương lớn, điều này khiến cho hắn phải nhíu mày, âm thầm kinh hãi, một tên binh tu cảnh giới tăng ba tại sao lại có sát thương kinh khủng như vậy?

Thân là thể tu một cảnh giới thứ năm, thể pháp của hắn cường đại đến cực điểm, cho dù là binh tu cùng cấp bậc chém trúng một đao vào hắn, cũng đừng mơ mang đến thương thể như vậy cho hắn, nhưng một binh tu cảnh giới thứ ba lại đối mới nhận thức của hắn.

Hắn không tế ra đại thuấn, mà tự tin về bản thân, nhưng giờ phút này sự tự tin này đã vỡ nát.

Lại có thuật pháp liên miên đánh tới, nữ tử xinh xắn cảnh giới tăng một tốc độ thi pháp vô cùng nhanh.

Hai tên gia hỏa này... không phải là Vân Hà cảnh bình thường! Nhất là binh tu kia, tuyệt đối là đã từng lên Linh Khê bảng.

Ý niệm trong đầu như tia chớp xẹt qua, thể tu không dám khinh thường, vội vàng lấy ra linh khí đại thuẩn của mình, ngăn lại đủ loại thuật pháp của Y Y.

Sát khí hung hãn chợt từ phía sau đánh úp lại, trước mắt đã mất đi bóng dáng binh tu kia, thể tu lại không phát hiện đối phương đã chạy đến phía sau mình từ lúc nào.

Tốc độ này... nhanh đến mức khoa trương!

Hắn vội vàng xoay người, linh lực đại thuẩn hướng về phía trước, vừa vặn ngăn cản một đao Lục Diệp đâm tới, tia lửa văng khắp nơi, sức mạnh cuồng bạo khiến cánh tay thể tu tê dại.

Sức mạnh này... cũng không thích hợp!

Trong lòng thể tu gào thét, chính mình rốt cuộc trên chọc phải người nào? Vốn tưởng rằng là đưa đến miệng hai khối thịt mỡ, lại không nghĩ khó giải quyết như thế.

Hắn mãnh liệt dùng sức, linh khí đại thuẩn hướng về phía trước, ngăn cản trường đao của Lục Diệp, trên tay kia chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh linh khí như đinh đầu chùy, nổ rộ ánh sáng, hung hăng đập xuống Lục Diệp.

Về phần thuật pháp đánh từ phía sau tới, hắn đã không quản nổi nữa, chỉ có thể thúc giục linh lực cùng khí huyết ngăn cản.

Tiếng vang đùng đùng đùng không ngừng truyền ra, cho dù thể tu da dày thịt béo, cũng rắn chấp nhận công kích của Y Y như vậy, thân hình cũng bị lay động mãnh liệt, sau lưng máu tươi đầm đìa,

bất quá một tầng cảnh giới cùng ngũ tầng thực lực chênh lệch quá thật chênh lệch quá lớn, thương thế như vậy chỉ là vết thương da thịt mà thôi, đối với một thể tu khí huyết tràn đầy mà nói, căn bản không đáng kể chút nào.

Phía đối diện của hắn, một thân khí huyết của Lục Diệp giao hòa với khí huyết của hổ phách, hội tụ lại trên cánh tay phải, đối mặt với một kích âm âm đánh xuống, Bàn Sơn Đao trở tay vung tới.

Oanh một tiếng, thể tu tròn mắt tròn tròn, chỉ vì trong khoảnh khắc linh khí chạm vào nhau, hắn cảm nhận được một sức mạnh không kém chút nào từ đối diện truyền đến, dưới sức mạnh trùng kích này, hắn suýt nữa không thể cầm chặt linh khí của mình, cả người cũng càng giương về sau, trung môn mở rộng ra!

Lục Diệp đã thu đao, Bàn Sơn đao vất ngang trước người, bày ra tư thế đâm thẳng.

Lông tơ toàn thân thể tu dựng thẳng lên, có lòng ngăn cản, nhưng tốc độ đối chiêu kém xa Lục Diệp, thật vất vả mới ổn định được thân hình, Lục Diệp đã đâm ra một đao.

Hồn Thể tu như đang trào ra ngoài, điên cuồng xuất ra linh lực của bản thân, linh khí đại thuận muốn ngăn ở trước người.

Hắn đã lĩnh giáo qua sát thương khủng bố của binh tu đeo mặt hồ ly này, biết bằng phòng ngự của bản thân, căn bản không có khả năng ngăn được một đao này!

Nhưng mà đúng vào lúc này, một tiếng hổ gầm rung trời truyền ra, mắt thường có thể thấy được khí tức, bay thẳng lên não của Thể Tu.

Dường như có ai xốc lên đầu của hắn, cầm một thanh đại chùy vô hình, hung hăng gõ vào đầu hắn một cái.

Thế tu chỉ cảm thấy mình bị một cỗ trùng kích nhìn không thấy, tư duy ngẩn ngủ ngừng trệ trong một cái chớp mắt.

Một cái chớp mắt này... chính là sự sống và cái chết.

Trường đao dán lên linh khí đại thuẩn, đâm vào bụng của thế tu, trực tiếp đâm xuyên qua.

Ánh sáng trên thân đao lóe lên, linh văn gia trì.

Đau đớn kịch liệt khiến cho thế tu gào thét, linh khí đại thuẩn hung hăng hướng về phía đỉnh đầu Lục Diệp bay ra ngoài, đồng thời đỉnh chùy nện xuống, Lục Diệp lập tức xoay đao chặn trước người.

Sức mạnh khổng lồ từ trường đao truyền đến đè ép cả người hắn trùng xuống, cả người trượt dài vài chục trượng sát mặt đất, để lại trên mặt đất hai dấu vết thật sâu.

Thuật pháp không ngừng oanh kích lên thân hình khô ngô của thế tu khiến hắn lão đảo, phần bụng thế tu phun ra máu tươi, cảm giác đau đớn khiến mặt hắn trở nên vằn vện.

Hắn có thể cảm giác được bản thân bị thương rất nghiêm trọng, bởi vì khi thanh trường đao của binh tu kia đâm vào trong cơ thể mình, có một thứ giống như một cây gai nhọn nổ tung trong cơ thể, quấy cho tạng phủ của hắn rối tinh rối mù.

Sinh mệnh nhanh chóng trôi qua, thế tu mạnh mẽ xoay người, dữ tợn nhìn Y Y không ngừng tấn công mình, cắn răng gầm lên: “Muốn chết!”

Hắn ta biết mình đã lành ít dữ nhiều, nhưng trước khi chết, hắn ta nhất định phải kéo theo một người chôn cùng.

Binh tu tăng ba kia động tác quá nhanh nhẹn, với trạng thái hiện tại của hắn căn bản không thể giết được đối phương, vậy chỉ

còn một lựa chọn duy nhất.

Một pháp tu tăng một, nếu như hắc có thể tới gần đối phương, chỉ cần một kích đã có thể khiến nàng hóa thành thịt nát.

Chương 965: Sát Lục bằng!

Khí thể của thể tu hùng hổ đánh về phía Y Y, Y Y không hề có ý tránh né, đứng nguyên tại chỗ thi pháp, mặc dù đánh cho linh khí đại thuẩn của đối phương quang mang lập lòe, nhưng căn bản không cách nào cản được đối phương đột nhiên tiến tới.

Trong mắt thể tu hiện lên nghi hoặc, không rõ ràng nữ pháp tu nũng nịu này vì sao không chạy!

Dưới tình huống bình thường, tu vi chênh lệch rất lớn, đối mặt với loại thể cực này, một bên tu vi yếu nhất định sẽ bỏ chạy, dù cho không chạy, cũng sẽ có ý trốn tránh, nhưng đối phương cứ như vậy đứng tại chỗ...

Không kịp nghĩ nhiều, thể tu đã cứng rắn chống lại thuật pháp của Y Y rồi hạy đến trước mặt nàng, trong mắt vốn đang tuyệt vọng bỗng hiện lên vẻ vui mừng, trong lúc vội vàng thay đổi ý nghĩ muốn giết chết nữ pháp tu này, hắn muốn bắt sống đối phương, dùng cái này đổi lấy tư cách sinh tồn!

Linh khí đại thuẩn hung hăng đẩy về phía Y Y, lần này y thu lực, bởi vì y sợ mình xuất toàn lực, nữ pháp tu này sẽ trực tiếp nổ tung.

Linh khí đại thuẩn đụng vào khoảng không, con người thể tu lập tức trợn tròn, gần như không thể tin được những gì bản thân mình nhìn thấy.

Ngay lúc linh khí đại thuẩn của hắn sắp đụng vào thân thể mảnh mai kia, đối phương lại trực tiếp chìm vào dưới mặt đất, biến mất vô tung biệt tích.

Đây là cái gì?

Rốt cuộc đây là cái gì?

Trong đầu có rất nhiều suy nghĩ cuồn cuộn, thể tu thể nhưng lại không biết rốt cuộc mình gặp phải chuyện gì, một người sống sờ sờ, vậy mà cứ như vậy chìm vào lòng đất trước mí mắt hắc, mà trên mặt đất căn bản không có hố trứng gì, vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Vừa rồi mình nhìn thấy, phảng phất chỉ là ảo giác.

Hắc không rõ vì sao đối phương có thể chìm xuống đất, hắc chỉ biết lần này mình thật sự phiền toái rồi, bởi vì sát khí mãnh liệt đã từ sau lưng kéo tới.

Vội vàng quay người, đập vào mắt là một ánh đao đỏ rực, hắc vội gợn linh khí của mình lên để ngăn cản.

Loảng xoảng một tiếng, Thể Tu lão đảo lui về phía sau, thương thể trong cơ thể ảnh hưởng rất lớn đến hắc, thực lực hắc có thể phát huy ra cũng giảm bớt rất nhiều.

Mắt thấy Lục Diệp lại đánh tới một lần nữa, rốt cuộc hắc cũng bất chấp, xuất ra linh lực , thân hình nhảy lên, muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Vốn dĩ nếu như có thể kéo một tên chôn cùng, hắc cảm thấy mình chết liền chết, nhưng hiện tại người chôn cùng cũng không tìm thấy, nếu như chết ở chỗ này, chẳng phải là quá lỗ.

Vì vậy cho dù thể nào đi nữa, hắc cũng phải chạy trốn.

Nhìn thân ảnh thể tu nhảy lên, hộp vũ khí bên hông Lục Diệp vù vù, chín đạo lưu quang bắn ra, không chỉ như thế, trường đao trong tay nhanh chóng chém ra ba lần.

Ba anh đao như trăng lưỡi liềm lao ra, xếp theo hình tam giác đánh úp về phía thể tu.

Tiếng vang leng keng truyền ra, thân hình thể tu đưa lưng về phía Lục Diệp bị chín đao ngự khí đánh cho rung động mạnh, lại bị ba đao đao mang chém lên người, cũng không thể duy trì được thân hình, mới bay lên cao vài chục trượng, liền kêu thảm thiết ngã xuống.

Liên tục ngã trên mặt đất, ngôi sao màu vàng hiện lên trước mắt mới khôi phục tầm nhìn, một khuôn mặt hồ ly liền in vào trong tầm mắt, Lục Diệp trở tay cầm đao, đứng trước mặt thể tu không chút do dự, một đao đâm xuống.

Một đao này từ chỗ ngực đâm vào, đâm vào phía sau lưng.

Thân thể thể tu đột nhiên cứng ngắc, nâng một bàn tay chụp về phía khuôn mặt Lục Diệp, giống như muốn chụp vào khuôn mặt Lục Diệp, nhìn xem rốt cuộc là ai giết chết mình.

Chung quy là phí công.

Lục Diệp rút trường đao ra, máu tươi phun trào, sinh mệnh nhanh chóng biến mất, bàn tay to của hắn cũng mềm nhũn buông xuống, thần thái trong mắt ngưng lại.

Một điểm hồng quang bay ra từ thi thể của thể tu, rơi vào mu bàn tay của Lục Diệp.

Lục Diệp xoay người thu hồi hai kiện linh khí của đối phương, lại lấy túi trữ vật của đối phương xuống, sau khi xác định không còn gì sót lại, hắn gọi Y Y một tiếng: “Đi!”

Nơi đây không thích hợp ở lâu.

Nơi này là biên giới khu vực săn bắn, tin tức xuất hiện của khu săn bắn khẳng định đã truyền ra, nếu có người từ bên ngoài tiến

vào, tất nhiên sẽ xuất hiện ở khu vực biên giới trước tiên.

Mà có can đảm xâm nhập khu săn bắn lúc này, tự nhiên đều là đối với thực lực của mình có đầy đủ tự tin, tiếp tục lưu tại nơi này, chỉ có phiền toái không ngừng.

Lại nói, những cường giả trong khu vực săn bắn đó, giờ phút này khẳng định cũng đang chạy tới biên giới, bởi vì bọn họ có thể ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, tập sát những tu sĩ phe đối địch xâm nhập bên ngoài!

Cho nên bất kể là như thế nào, ở khu vực rìa của khu vực săn bắn mở ra, đối với tu sĩ có tu vi không cao như Lục Diệp mà nói, khu vực biên giới tuyệt đối không thể ở lại.

Ba ngày đầu, nơi người chết nhiều nhất chính là biên giới!

Lục Diệp quay lại cơ thể Hồ Phách, lướt nhanh tới.

Hắn không dám bay ra ngoài, mà lựa chọn dán vào mặt đất mà chạy, như vậy tốc độ tuy không bằng phi hành, nhưng sau khi gia trì linh văn hệ Phong cũng không chậm.

Đang chạy nhanh, tầm mắt bỗng nhiên thoáng thấy trên bầu trời có tia sáng chói mắt hiện lên.

Lục Diệp dừng chân, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh màn máu, ánh sáng màu đỏ chói mắt nhúc nhích, giống như máu tươi chảy ra, ngay sau đó hóa thành một mặt cờ.

Toàn bộ khu vực khu vực săn bắn, phạm vi mấy chục vạn dặm, bất cứ tu sĩ nào, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy được lá cờ này.

Lúc đầu Lục Diệp còn chưa biết rốt cuộc đây là thứ gì, nhưng rất nhanh hắn đã kịp phản ứng.

Đây là danh sách tiêu diệt ở khu vực săn bắn! Gọi tắt là Sát Lục bảng!

Trong lòng hần bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác không tốt...

Bởi vì vừa rồi hần đã vượt qua hai tangt, chém giết một tên thể tu cảnh giới thứ năm Vân Hà...

Sát Lục bảng màu đỏ máu hơi rung một chút, một hàng chữ lớn màu vàng xuất hiện ở phía trên, nhóm đầu tiên phân ra ba tổ, chia ra làm tên họ, điểm săn giết, khen thưởng.

Từ hàng thứ hai bắt đầu đã xếp hạng.

Theo thứ tự đi xuống:

Lục Nhất Diệp, một trăm hai mươi, một phần Tuyền Linh Giáp cấp, chín đạo linh ký màu vàng.

Hạ Lương, một trăm, linh ký màu vàng chín đạo.

Đường Kha, tám mươi, bảy đạo linh ký màu vàng.

Vu phù mộng, 50, kim sắc linh ký năm đạo.

Đàm Thánh, bốn mươi lăm, linh xăm năm đạo.

Chương 966: Sát Lục bảng! 2

Lục Diệp lẳng lặng nhìn Sát Lục bảng bỗng nhiên xuất hiện này, khóe mắt hần giật giật.

Danh tiếng của hắn treo cao trên đầu, chiếm lấy hạng nhất, nói là sự chú ý của vạn người đều không quá đáng!

Nếu như hắn thật sự có đầy đủ thực lực, tên đã xuất hiện trên bảng Sát Lục bảng, chiếm cứ thứ nhất cũng không có quan hệ gì, nhưng quan trọng là hắn chỉ mới là Vân Hà tầng thứ ba mà thôi!

Không có thực lực cường đại mà lại chiếm cứ vị trí cao như vậy, đây chẳng khác nào đem hắn đặt ở trên lửa sao?

Chỉ sợ lần này tất cả mọi người trong sân sân đều thấy được tên của mình.

Duy nhất để cho hắn cảm thấy may mắn chính là, Sát Lục bảng này không giống Linh Khê bảng, không lộ thân phận tông môn, cũng không có hiển thị tu vi.

Nếu như để lộ tông môn xuất thân của hắn ra, trong khu sân bắn chỉ sợ sẽ nổ tung, những tu sĩ Vân Hà cảnh này dù cho không biết sự tồn tại của hắn, nhưng Bích Huyết tông ít nhiều vẫn đã nghe nói qua, nếu bởi vậy mà sinh ra hứng thú đối với hắn, vậy thì thật là không ổn.

Hơn nữa, bảng danh sách này tùy thời đều có thay đổi, nếu có người điểm sân bắn vượt qua hắn, sẽ đẩy xếp hạng của hắn xuống, cái bảng này cũng chỉ là tạm thời.

Hiện tại Sát Lục bảng vẫn chưa hiện ra hoàn chỉnh, bởi vì trên

bảng chỉ có mười mấy người, khu săn bắn dù sao vừa mới xuất chân chính chiến đấu còn chưa bộc phát, hơn mười người lên bảng đều là vận khí tốt hơn, chém giết tu sĩ đối địch gần.

Tựa như Lục Diệp, nếu không phải thể tu tăng năm bỗng nhiên xuất hiện ở gần hắn, hơn nữa trong lòng hắn có ác ý, hắn cũng sẽ không liên thủ với Y Y giết đối phương.

Bảng săn bắn hoàn chỉnh được đưa ra một trăm vị, sau tên của mười mấy người lúc này đều trống rỗng.

Phía sau cái tên Lục Diệp có một trăm hai mươi, rõ ràng là có liên quan trực tiếp đến công đức mà hắn giết chết thể tu kia, một tu sĩ Vân Hà cảnh giới năm tầng cơ sở công đức đại diện là bốn mươi điểm, hắn lấy cảnh giới thứ ba tu vi vượt hai giai chém giết, đạt được công đức vừa vặn là một trăm hai mươi điểm.

Nói cách khác, giết địch đạt được bao nhiêu công đức, hiện trên Sát Lục bảng có bấy nhiêu con số.

Về phần Tuyên Linh Giáp cấp, linh ký cửu đạo kim sắc thì đóng ở khu vực săn bắn, Thiên Cơ ban cho một bảng, cũng không phải là ban thưởng mà Lục Diệp có thể có được.

Đương nhiên, nếu như đóng cửa khu vực săn bắn, hắn vẫn chiếm vị trí thứ nhất như cũ, những vật này chính là của hắn.

Nhưng điều này hiển nhiên là không thực tế.

Phần thưởng của Sát Lục bảng cũng không cố định, vì mỗi lần khu săn bắn mở ra có phạm vi có lớn có nhỏ, phạm vi lan tỏa càng lớn khu vực săn bắn thì khen thưởng càng lớn, lần này khu vực săn bắn là một khu vực săn bắn lớn, cho nên ban thưởng của Thiên Cơ cũng cực kỳ phong phú.

Không nói những thứ khác, nếu Lục Diệp có thể lấy được chín đạo linh ký màu vàng trên bảng này, hắn có thể dễ dàng tấn thăng

lên cảnh giới thứ năm hoàn toàn không thành vấn đề!

Ngoại trừ chín thanh kim sắc linh thể, còn có một phần là Tuyền Linh Giáp cấp, cái đồ chơi này chỉ có thể mong nhưng không thể cầu, trên tay nếu có một phần Tuyền Linh Giáp cấp, chỉ cần tìm được một vị trí thích hợp, đem Tuyền Linh Giáp cấp đặt xuống, lập tức liền có thể ngồi ở một chỗ linh địa Giáp cấp!

Lục Diệp còn không đánh giá cao linh địa Bính cấp, nhưng nếu thật sự có thể có được một chỗ linh địa Giáp cấp, vậy thì bất kể là đối với hắn hay là tu hành của Y Y đều có trợ giúp thật lớn.

Phần thưởng của bảng hai cũng không kém, chỉ kém một phần so với bảng thứ nhất là Tuyền Linh Giáp cấp.

Bảng ba liền mất đi hai đạo linh ký màu vàng.

Phần thưởng của bảng bốn đến bảng sáu là năm đạo linh ký màu vàng, bảng bảy đến bảng mười là ba đạo.

Thậm chí trước hai mươi, đều có linh ký màu vàng làm ban thưởng!

Hai mươi vị trí mới hạ xuống một hai đạo linh ký màu tím.

Năm mươi vị trí giảm xuống thành một hai đạo linh ký màu xanh.

Về phần khen thưởng gì đó mà một trăm người đầu... Không có biểu hiện trên bảng săn giết, Lục Diệp cũng không biết, khả năng không có, có lẽ là có.

Có thể nói, giá trị chân chính trong bảng Sát Lục Bảng nằm trong top 10, đặc biệt là ba vị trí đầu, số lượng linh ký khiến cho Lục Diệp nhìn mà thèm thuồng.

Có thể tưởng tượng, những tu sĩ Vân Hà cảnh giới tám chín

tầng kia vì cái bảng săn giết ban thưởng này, nhất định sẽ dốc hết toàn lực.

Tu vi cảnh giới đến trình độ này của bọn họ, một hai đạo linh ký màu vàng có thể mang đến thăng cấp đã không lớn, phần thưởng Sát Lục bảng không nghi ngờ là bọn họ cấp thiết cần.

Khuôn viên địa giới mấy chục vạn dặm, vô số tu sĩ trước sau nối tiếp nhau đi đến, trong khu săn bắn rất nhanh sẽ gió nổi mây phun, Lục Diệp không trông cậy vào mình có thể đứng đầu bảng làm được gì tốt, ý nghĩ duy nhất hiện tại của hắn chính là, cầu thả, sống sót!

Dù sao chạy cũng chạy không thoát, sống chính là thắng lợi!

Bây giờ phiền toái duy nhất chính là đại danh của hắn hiện tại trên bảng săn giết, hơn nữa chiếm cứ vị trí trên bảng, rất có khả năng khiến một số người có tâm chú ý, nếu thật sự như thế, tình cảnh sau này của hắn sẽ cực kỳ không ổn.

Chương 967: Lục Nhất Diệp là sư đệ của người?

Lục Diệp không tiếp tục chú ý tới bảng săn giết, tiếp tục chạy vội về phía trước, việc cấp bách hiện nay là tranh thủ thời gian rời khỏi khu vực rìa khu vực săn bắn. Đương nhiên, không thể đi đến khu vực trung tâm, vị trí trung tâm và biên giới, mới là nơi hắc ẩn thân.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó trong khu săn bắn, cách Lục Diệp chừng ba vạn dặm, Ngụy Khuyết đang khổ sở tìm kiếm Lục Diệp mà không thấy, nhìn chằm chằm vào bảng săn giết, kinh ngạc nhìn vị trí đứng đầu, bỗng nhiên cất tiếng cười ha hả.

Lúc trước hắc một mực ở gần đó tìm kiếm tung tích của Lục Diệp, đáng tiếc không thu hoạch được gì, âm thầm ảo não chính mình bỏ lỡ mất một cơ hội tốt, Vân Hà chiến trường rộng lớn đến cực điểm, nếu Lục Nhất Diệp kia thật sự có tâm ẩn giấu hành tung, mình muốn tìm hắc sẽ khó khăn.

Nhưng không ngờ khu vực săn bắn đột nhiên xuất hiện, thoáng bình phục sự mất mát trong lòng hắc.

Hắc là một Vân Hà cảnh tầng chín, ở trong sân săn chắc chắn là có thể như cá gặp nước, dù sao ở cấp độ Vân Hà cảnh này, tu vi không ai cao hơn hắc.

Tuy nói thực lực của hắc không được coi là đứng đầu, nhưng cũng tuyệt đối không kém, chỉ cần không phải quá xui xẻo, cầm vị trí mười thứ hạng đầu của Sát Lục bảng khẳng định là không thành vấn đề, một sân săn bắn cỡ lớn như vậy, phần thưởng mười hạng đầu tối thiểu cũng có ba đạo linh ký màu vàng.

Sát Lục bằng rất nhanh đã xuất hiện, đúng như hần suy đoán, ban thưởng mười thứ hạng đầu xác thực ít nhất có ba đạo linh ký màu vàng, càng làm cho hần vui mừng chính là, thứ hạng hiện đầu tiên trên Sát Lục bằng, rõ ràng là tên của Lục Nhất Diệp!

Thật đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, có được lại chẳng tốn công phu!

Gia hỏa này thế mà cũng ở trong khu vực săn bắn.

Khu vực săn bắn chỉ có vào chứ không có ra. Trước khi khu vực săn bắn đóng cửa, tên gia hỏa này đừng hòng rời đi, mà chỉ cần hần vẫn còn ở khu vực săn bắn, như vậy mình sẽ có cơ hội!

Mười thứ hạng đầu được ban thưởng, tiền thưởng chém giết Lục Nhất Diệp, đủ loại chỗ tốt đang vẫy tay với hần, điều này làm sao khiến Ngụy Khuyết không vui cho được?

Không chỉ một mình Ngụy Khuyết nhìn chăm chăm vào đại danh Lục Diệp, cách Ngụy Khuyết mấy ngàn dặm, hai huynh đệ Giang Lưu Tử cũng đang nhìn bằng săn giết.

“Nơi săn bắn vừa xuất hiện, Lục Nhất Diệp này đã có một trăm hai mươi điểm săn giết, đây là giết một tên Ngũ tầng cảnh.”

Giang Lưu Tử trong lòng tính toán một chút, liền biết Lục Diệp đã làm gì.

Tuy nói bằng thực lực của hần, cũng có thể chém giết một cái ngũ tầng cảnh tầm thường, nhưng động tác tuyệt không có khả năng nhanh như vậy.

Cuộc săn mở ra bằng săn bắn, trước sau, tổng cộng cũng chỉ mới mấy chục giây mà thôi.

Thực lực của Lục Nhất Diệp này không khỏi có chút kinh khủng, bất quá ngấm lại tình cảnh giao thủ trong sơn cốc lúc

trước, đối phương có thể có thực lực như vậy cũng không có gì là lạ, dù sao đây chính là gia hỏa chính diện đánh bại mình, lúc ấy nếu không phải Ngụy Khuyết nhúng tay vào, chỉ sợ mình cũng lãnh ít dữ nhiều.

“Hắn còn đang ở trong khu vực săn bắn! Bảo mấy người Lỗ Thụ sư huynh nhanh tới đây, tuyệt không thể để Ngụy Khuyết đến trước.”

Giang Lưu Tử nói với Giang Thành Tử của mình, Giang Lưu Tử vội vàng gật đầu.

Trước kia bọn họ và Ngụy Khuyết tuy có hợp tác, chuyện của Lục w cũng là Ngụy Khuyết nói cho bọn họ biết, nhưng đó cũng chỉ là hợp tác mà thôi, nếu Ngụy Khuyết muốn bỏ rơi bọn họ ăn một mình, vậy bọn họ cũng không cần ký thác hy vọng vào Ngụy Khuyết, loại chuyện tốt trước mắt như vậy, có thể tin được chỉ có đồng môn sư huynh nhà mình.

Bên kia, trong một sơn cốc, mùi máu tanh ngút trời, mấy thi thể hiện lên, một trận đại chiến mới bình yên lại.

Hạ Lương mặc một thân trang phục khỏe khoắn ngẩng đầu nhìn lên bảng săn giết, nhìn thấy mấy cái tên tạm thời hiện ra, nhúu mày.

Hắn thế mà chỉ xếp hạng thứ hai?

Săn bằng vừa mở ra, bên này hắn vừa giết mấy tên không có mắt, vốn cho rằng có thể tạm ở vị trí đầu tiên, ai biết chỉ là thứ hai.

Liếc mắt nhìn qua đám gia hỏa xếp phía sau gã, phần lớn tên đều tương đối quen mắt, dù chưa thấy qua, ít nhiều cũng đã nghe qua, cả đám đều là Vân Hà cảnh giới thứ tám thứ chín, dù sao thì thời gian tất cả mọi người đều không khác biệt lắm mới tiến vào

chiến trường Vân Hà. Trước kia ở Linh Khê chiến trường đã từng giao đấu, cho

Lại nhìn người xếp hạng đầu... Lục Nhất Diệp.

Thằng này là ai vậy!

Trong thời gian ngắn có thể đạt được 120 điểm săn giết, tất nhiên không phải hạng người không có tiếng tăm gì, nhưng hẳn lại chưa từng nghe nói qua.

Không đúng, cái tên này có chút quen tai, hẳn có nghe qua ở đâu đó.

Trầm ngâm một chút, hẳn chợt nhớ tới, hai tháng trước, có một vị sư đệ tấn chức Vân Hà tiến vào chiến trường Vân Hà, phụng mệnh tông môn truyền cho mình một tin tức.

Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp tiến vào chiến trường Vân Hà, tông môn ra lệnh cho hẳn nếu có cơ hội, nhất định phải diệt trừ kẻ này! Bởi vì trong tay tên này trong môn đã chịu thiệt thòi lớn.

Chương 968: Lục Nhất Diệp là sư đệ của ngươi? 2

Trên chiến trường Linh Khê, kẻ này từ trên tay tông môn của mình lửa gạt lấy đi ước chừng ba mươi vạn công đức tài nguyên, hơn nữa còn kèm theo hai mươi phần tâm đắc tu hành đạo thuật, được tông môn coi là vô cùng nhục nhã!

Đúng rồi, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp!

Tuy nói trên đời này có không ít người cùng họ, nhưng cái tên Lục Nhất Diệp này cũng không thường thấy, tỷ lệ lớn chính là người mình muốn tìm, còn nữa, cho dù không phải người mình muốn tìm thì sao?

Dám tranh hạng nhất với mình, chán sống rồi!

Còn nữa, người này có quan hệ với Lý Bá Tiên là sư huynh đệ, nếu Lý Bá Tiên biết hắn đang ở khu vực săn bắn liệu có chạy tới chi viện hay không?

Nếu Lý Bá Tiên cũng chạy vào, vậy chuyện này thật thú vị!

Nhớ tới Lý Bá Tiên, sắc mặt Hạ Lương trở nên lạnh lùng.

Yến Hình sư huynh chết trong tay Lý Bá Tiên, mối thù này không thể không báo, một thân đạo thuật của hắn đều do Yến Hình dạy dỗ, Yến Hình với hắn mà nói, vừa là huynh vừa là cha, lúc trước biết được Yến Hình chết trận, hắn đã thề độc, nhất định phải giết Lý Bá Tiên, báo thù rửa hận cho Yến Hình.

Trong chiến trường Linh Khê, Lý Bá Tiên là nhân vật hắc cần ngưỡng mộ, nhưng ở chiến trường Vân Hà, thực lực của hắn vượt

qua Lý Bá Tiên rất nhiều, bắt đắ dĩ chính là, chiến trường Vân Hà quá mức rộng lớn, hắ vẫn không tìm được bóng dáng Lý Bá Tiên.

Đây là một cơ hội.

Ý niệm trong đầu chợt hiện lên, Hạ Lương truyền tin vài tiếng ra ngoài.

Tin tức Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp bị nhốt ở khu vực săn bắn nhanh chóng lan truyền.

Hơn nửa canh giờ sau, trên chiến trường Vân Hà, vùng đất Vọng Giang, Vọng Giang là tên của một dòng sông lớn trên chiến trường Vân Hà, từ nam đến bắc xuyên qua mấy vạn dặm.

Giờ này khắc này, một người đứng ở trên không nhìn xuống sông, đôi mắt lạnh lẽo nhìn xung quanh, lạnh lùng mở miệng: “Lý Bá Tiên, ta biết người trốn ở chỗ này, làm sao, đường đường là kiếm tu còn không dám đi ra đánh một trận sao? Bản lĩnh của người đâu rồi?”

Hắ một đường truy kích đến tận đây, mất đi bóng dáng Lý Bá Tiên, có thể xác định Lý Bá Tiên đang trốn trong Vọng Giang, nhưng cụ thể trốn ở nơi nào thì không thể nào điều tra.

Không thể không nói, kiếm tu chạy rất nhanh, cho dù hắ tu vi vượt qua Lý Bá Tiên rất nhiều, Lý Bá Tiên còn mang theo một người, mình vậy mà cũng không thể đuổi kịp người ta.

Nhưng nếu thật sự để hắ ta đi sâu vào trong Vọng Giang để tìm kiếm tung tích của Lý Bá Tiên, hắ ta thật sự không dám, ai biết Lý Bá Tiên trốn ở nơi nào, lỡ như bị hắ ta chơi xỏ, không chừng sẽ lật thuyền trong mương.

Đang lúc do dự, ấn ký chiến trường chợt có tin tức truyền đến, người này điều tra một phen, bỗng nhiên cất tiếng cười to: “Lý Bá Tiên, Lục Nhất Diệp là sư đệ của người đúng không?”

Dưới đáy sông Vọng Giang, dưới cát đá, dưới một pháp khí như ô dù, hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên lặng lẽ tránh né, thần sắc cả hai đều có chút mệt mỏi, không có biện pháp, tự tiến vào chiến trường Vân Hà này, phần lớn thời gian hai người đều ở vào trạng thái bị đuổi giết, nếu không phải trong tay Phong Nguyệt Thiên có rất nhiều bảo vật bảo mệnh thì hai người đã sớm không kiên trì nổi rồi.

Giờ phút này nghe được tên Lục Diệp, Lý Bá Tiên thần sắc lạnh lẽo, Phong Nguyệt Thiên vội vàng nắm lấy cánh tay hắn, chậm chậm lắc đầu, sợ hắn xúc động sẽ giết ra ngoài.

Tên này thực lực rất mạnh, hai người liên thủ cũng không phải là đối thủ, nếu không cũng sẽ không bị ép phải trốn ở chỗ này không dám lộ diện, vào lúc này tuyệt đối không thể bại lộ hành tung.

Chỉ nghe giọng nói của người nọ lại từ xa xa truyền đến: “Không ngại nói cho người biết, sư đệ kia của người bây giờ bị nhốt trong khu vực săn bắn, không thoát được, đã rất nhiều người đi tìm hắn rồi! Ta sẽ đi tìm hắn, trước tiên giết tên sư đệ kia của người rồi sau đó mới trừng phạt người!”

Nói xong, hắn ngửa không rời đi.

Tiếp tục ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi, Lý Bá Tiên khẳng khái không hiện thân, hắn cũng không có cách gì hay, hơn nữa xuất hiện khu vực săn bắn, hắn cũng muốn đi kiếm một chén canh, với thực lực của hắn, đủ tư cách như vậy.

Dưới đáy sông, Lý Bá Tiên lộ ra thần sắc ngạc nhiên, tiểu sư đệ bị nhốt trong khu vực săn bắn?

So với Lục Diệp tiến vào chiến trường Vân Hà sớm hơn mấy tháng, thời gian tu hành lại sớm hơn Lục Diệp rất nhiều năm, Lý Bá Tiên tự nhiên biết khu vực săn bắn là cái gì.

Nếu tiểu sư đệ thật sự rơi vào khu vực săn bắn thì phiền toái lớn rồi, chỗ đó không có ra vào, hơn nữa hiện tại tin tức bị tiết lộ, chắc chắn Vạn Ma linh sẽ nhắm vào tiểu sư đệ.

Tiểu sư đệ đáng thương, mới tiến vào Vân Hà chiến trường chưa được hai tháng, chỉ sợ cảnh giới tăng hai cũng không có, dưới cục diện như vậy, làm gì có đường sống?

Vừa nghĩ đến đây, hắc vệ vương truyền tin cho Lục Diệp, hỏi thăm tình huống.

Rất nhanh đã nhận được tin tức của Lục Diệp, xác định hắc vệ vương đang ở trong sơn săn bắn.

“Sư huynh!” Phong Nguyệt Thiên nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Không cần khuyên ta, tiểu sư đệ đang trong khu săn bắn, ta phải đi tìm nó.”

Lý Bá Tiên thần sắc kiên định.

Nếu như không biết tin tức này thì cũng thôi đi, nếu đã biết, hắc vệ vương có khả năng mặc kệ cho Lục Diệp, nếu thật sự mặc kệ, Lục Diệp lành ít dữ nhiều.

“Ta là muốn nói, ta đi cùng người.” Phong Nguyệt Dao nói.

Lý Bá Tiên liếc nhìn nàng một cái, trong lòng biết khuyên bảo không được, lập tức gật đầu: “Được.”

Nếu có thể khuyên Phong Nguyệt Thiên rời đi, hắc vệ vương sớm khuyên bảo, nhưng hai người từ nhỏ thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, Phong Nguyệt Thiên tính tình ra sao, hắc vệ vương rất rõ ràng, chính mình nếu như cố ý để nàng tách ra, chỉ sợ nàng sẽ một mình giết vào trong khu vực săn bắn.

Tiểu nha đầu bề ngoài nhìn như nhu nhược yếu ớt, kỳ thật

tâm tính rất kiên nghị.

Đan Tâm Môn thân là tông môn nhị phẩm, trên chiến trường Vân Hà đương nhiên là có cường giả sinh sống, hơn nữa Vân Hà cảnh của Đan Tâm Môn còn có hai chỗ linh địa, lúc trước khi mới vào chiến trường Vân Hà, Lý Bá Tiên đã khuyên Phong Nguyệt Thiên đi đến một chỗ trong hai linh địa, hội hợp với các tu sĩ khác của Đan Tâm Môn, kết quả làm Phong Nguyệt Thiên tức giận, đồ dành rất nhiều mới thôi.

Có điều cũng may mà có Phong Nguyệt Thiên đi theo bên cạnh hắn, nhiều lần mới có thể chuyển nguy thành an.

Lý Bá Tiên quả thật không được chào đón trong Đan Tâm Môn, nhưng Phong Nguyệt Thiên thì khác, địa vị của nàng ở Đan Tâm Môn rất cao, mẹ nàng lại là cao tăng của Đan Tâm Môn, địa vị gần giống với phó môn chủ, nữ nhi bảo bối nhà mình tiến vào chiến trường Vân Hà, há có thể không có chút bảo vật bảo mệnh nào ban thưởng.

Kiện linh ô này, bảo vật, chẳng những có cường đại phòng hộ chi lực, còn có thể che người bên ngoài điều tra, chính là một kiện bảo hộ pháp khí.

Chương 969: Vận khí quá tốt cũng không phải chuyện tốt.

Bên trong khu vực săn bắn được bao phủ bởi bầu trời đẫm máu, dưới mặt đất hơn mười trượng, trong một hang động, Lục Diệp đang bận rộn giăng ra một trận kỳ, bố trí trận pháp.

Sát Lục bằng bại lộ họ của hắn, hắn không biết sẽ khiến bao nhiêu tu sĩ Vạn Ma linh chú ý, nhưng có thể khẳng định là, tất nhiên sẽ không quá ít.

Hắn ở trong Linh Khê chiến trường đã khuấy động phong ba quá lớn, những tông môn hạch tâm Vạn Ma linh kia, nhà nào không muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Trong chiến trường Linh Khê, Vạn Ma linh vĩnh viễn không có cơ hội, nhưng chiến trường Vân Hà thì khác, nơi này tu vi cao hơn hắn, cường giả có thể giết hắn nhiều vô số kể, đây là cơ hội của phía Vạn Ma linh.

Hắn tin tưởng, lúc mình tiến vào chiến trường Vân Hà, những thế lực Vạn Ma linh từng ăn phải thiệt thòi trên tay mình kia khẳng định cũng đã đưa tin cho môn hạ đệ tử nhà mình, để bọn họ lưu ý phương hướng của mình.

Lúc trước hắn không bại lộ còn không có việc gì, mọi việc đều có thể lén lénlút lút, cũng không có mấy người để ý tới hắn, nhưng một khi bại lộ, tất sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Thực tế trước mắt hắn vẫn đang ở trong khu vực săn bắn, không cách nào thoát thân được.

Cho nên Lục Diệp nhất định phải chuẩn bị cho mình một ít đường lui.

Hắn có rất nhiều linh văn có thể lợi dụng, có thể ẩn nấp, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, lỡ mình bị người nào đó phá vỡ hành tung, dưới tiền đề đánh không lại phải nhanh chóng bỏ chạy.

Mượn dùng truyền tống trận là một biện pháp rất tốt.

Truyền Tống Trận hắn bố trí lúc trước đều là trận pháp truyền tống Tử Mẫu, loại trận pháp này lúc bình thường dùng để chạy trốn để bảo vệ tính mạng thì cũng có hiệu quả, nhưng ở trong khu vực săn bắn thì đương nhiên phải chọn phương thức càng đảm bảo hơn.

Cho nên thứ hắn cần bây giờ là bố trí truyền tống trận nhiều hơn chút!

Mỗi một tòa truyền tống trận bố trí tốt đều là tử trận, đều là mẫu trận, không cần quá nhiều, hắn chỉ cần bố trí bảy tám tòa truyền tống trận, phân tán tại các nơi trong khu vực săn bắn, như vậy hắn có thể truyền tống tới lui giữa các truyền tống trận, như thế mới có thể yên tâm.

Tu vi không đủ, Lục Diệp đã hạ quyết tâm tuyệt đối không chủ động gây sự.

Cùng là Truyền Tống Trận, loại bố trí Truyền Tống Trận nhiều hơn một chút này không thể nghi ngờ phức tạp hơn nhiều, cũng may theo tu vi hắn tăng lên, độ khó khi bày trận cũng đã giảm xuống.

Sau nửa canh giờ, một tòa Truyền Tống Trận đã được bố trí thỏa đáng, Lục Diệp lại ở một bên bố trí trận pháp ẩn nấp cùng trận pháp bạo liệt, kể từ đó, cho dù có người xông nhầm vào nơi đây, nếu không cẩn thận điều tra, cũng không phát hiện được dấu

vết trận pháp, lui một bước mà nói, cho dù không cẩn thận bước vào phạm vi trận pháp, cũng sẽ kích phát pháp trận bạo liệt, đến lúc đó tất cả bố trí đều sẽ bị phá hủy không còn một mảnh.

Đây cũng là một loại bảo vệ, tránh để người khác phát hiện mình bố trí an toàn.

Sau khi đã xác định xong xuôi mọi chuyện, lúc này Lục Diệp mới rời khỏi nơi đây.

Kế tiếp là phải tìm một ít địa phương ẩn nấp, tiếp tục bố trí.

Vẫn như trước không dám ngợ không phi hành, lướt nhanh sát mặt đất, đồng thời cảm giác bị thúc đến cực hạn, nhưng có gió thổi cỏ lay gì đó, không nói hai lời, một đạo linh văn ẩn nấp gia trì bản thân, nín thở ngưng thanh.

Cẩn thận từng li từng tí như vậy cũng là một đường vững vàng.

Trên đường thỉnh thoảng có thể cảm nhận được một ít dao động linh lực, đó là tu sĩ trong sân săn tranh đấu, ngẫu nhiên còn có tu sĩ thực lực cường đại từ đỉnh đầu bay qua Lạt Lạt. Dám không kiêng nể gì hành sự như vậy, hoặc là tám tầng cảnh, hoặc là chín tầng cảnh...

Loại người này, Lục Diệp tuyệt đối không dám trêu chọc.

Chạy hơn một trăm dặm, Lục Diệp điều tra bốn phương, xác định không có người, lúc này mới tạo ra một đạo Hư Không Linh Văn, dựa vào Linh Văn để cảm giác truyền tống trận mình bố trí lúc trước, xác định liên hệ với nhau.

Hiện tại hẳn không biết khoảng cách lớn nhất giữa những Truyền Tống Trận do mình bố trí là bao nhiêu, cho nên thỉnh thoảng làm thử một chút.

Linh văn hư không với truyền tổng trận liên hệ rất chặt chẽ với nhau, cho thấy còn chưa tới cực hạn.

Tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến gần hai trăm dặm, loại liên hệ này mới trở nên yếu ớt, xấp xỉ đến cực hạn rồi.

Nói như thế, bằng tu vi hiện tại của hắc, khoảng cách cực hạn bố trí Truyền Tổng Trận có thể truyền tổng là hai trăm dặm, bộ so với trước kia cao hơn rất nhiều.

Cũng càng tiện cho kế hoạch của hắc, truyền tổng càng xa thì tình cảnh của hắc càng an toàn.

Sau đó gọi Y Y ra, để nàng trốn vào lòng đất tìm kiếm vị trí thích hợp để bày trận, bản thân Lục Diệp thì lại tìm kiếm ở gần đó.

Chỉ chốc lát sau, hắc đã tìm được một sơn động, vị trí không quá tốt, vì nếu có tu sĩ nào phát hiện ra hang động này, khẳng định sẽ tiến vào điều tra một phen, nhưng xung quanh đã không còn chỗ tốt hơn.

Lục Diệp chỉ có thể lựa chọn cái sơn động này, hắc đi vào trong đó, đi sâu vào vài chục trượng, bện rộn ở dưới đáy sơn động, đồng thời để Y Y cảnh giới ở bên ngoài, tránh cho bị người chặn ở bên trong.

Nếu trước lúc bố trí trận pháp bị người ta chặn ở bên trong, thì đúng là lên trời không đường xuống đất không cửa.

Bện rộn nửa canh giờ, lại một tòa Truyền Tổng Trận bố trí thỏa đáng, đồng dạng có pháp trận ẩn thân che giấu, lại bố trí pháp trận bạo liệt để phòng bắt trắc.

Như vậy, dù cho có tu sĩ tiến vào sơn động, chỉ cần không đi đến gần đáy, sẽ không phát động pháp trận bạo liệt.

Chương 970: Vận khí quá tốt cũng không phải chuyện tốt. 2

Rời khỏi sơn động, ngẩng đầu ngược nhìn lên, bảng danh sách vẫn treo cao trên trời như cũ, màu đỏ như cờ hiệu kia vô cùng dễ làm người khác chú ý, ánh mắt đảo qua, Lục Diệp phát hiện xếp hạng của mình đã rút xuống hơn 50 hạng rồi.

Chuyện rất bình thường, khu săn bắn xuất hiện đã qua hai canh giờ. Trong khoảng thời gian này khắp nơi đều có chiến đấu bộc phát, có chiến đấu sẽ có người chết, người chết sẽ sinh ra điểm săn giết.

Hơn một trăm điểm săn giết không tính là quá nhiều, xếp hạng của Lục Diệp đương nhiên không ngừng trượt xuống.

Theo xu thế này, không bao lâu sau tên của hắn ta sẽ biến mất trên bảng săn giết.

Lục Diệp không có hứng thú với bảng săn giết, trong khu săn bắn, mục tiêu của hắn chỉ vẹn vẹn là sống sót.

Tiếp tục đi về phía trước, trong hoàn cảnh như vậy, việc ẩn nấp linh văn giúp đỡ rất lớn, nếu không có linh văn ẩn nấp, chỉ sợ Lục Diệp khó mà đi được nửa bước, nhưng lại có linh văn ẩn nấp ẩn nấp thân hình, cho dù có người đi ngang qua gần đây, chỉ cần không phải cách hắn quá gần thì đều có thể bình an vô sự.

Hơn nửa ngày sau, Lục Diệp liên tiếp bố trí bốn tòa Truyền Tống Trận, liên kết với nhau, lúc này mới có một chút cảm giác an toàn.

Còn chưa đủ, còn cần bố trí nhiều hơn.

Lúc đang lặng lẽ tiềm hành, Lục Diệp bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy phía chân trời bên kia, ngũ sắc hà quang quay cuồng hội tụ, trong thời gian cực ngắn hóa thành một đóa ngũ sắc thái vân.

Linh ký trời ban đến rồi!

Chuyện linh ký trời ban như vậy, hầu như mỗi ngày trên chiến trường Vân Hà đều sẽ xuất hiện, nhưng tu sĩ bình thường sẽ không gặp phải. Chiến trường Vân Hà rất rộng lớn, dù là mỗi ngày đều có linh ký trời ban, ai cũng biết đám mây đó sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Lục Diệp tới chiến trường Vân Hà gần hai tháng, cũng chỉ đụng phải một lần mà thôi.

Nhưng trong khu vực săn bắn không giống, mỗi ngày đều có một thẻ Linh Ký trời ban, phạm vi mấy trăm ngàn dặm, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, một khi mây màu xuất hiện, rất nhiều tu sĩ đều có thể nhìn rõ ràng, có thể nói thân ở trong sân săn bắn, mỗi một lần trời ban Linh Ký, đều có thể có hai ba phần khả năng tham dự trong đó.

Hơn nữa, hầu hết lần nào linh ký trong khu vực săn bắn này cũng là mây ngũ sắc, nói cách khác, tất nhiên sẽ có một vài lá linh ký màu vàng, điều này hấp dẫn đối với những cường giả kia quá lớn.

Nhìn mây ngũ sắc quay cuồng kia, trong lòng Lục Diệp bỗng nhiên sinh ra một tia cảm giác không quá tốt, hẳn nhớ tới tình huống lần trước gặp được trời ban linh ký...

Sợ cái gì thì đến cái đó.

Sau khi Ngũ Sắc Thái Vân hình thành, liền bay thẳng về hướng của hắn, mặc dù còn cách rất xa, nhưng lại bay về phía bên này.

Lục Diệp quyết định thật nhanh, thay đổi phương hướng, lướt về phía bên cạnh.

Nếu như không phải thân ở trong khu vực săn bắn, hẳn còn có hứng thú tham dự một chút, dù sao ai cũng không biết hẳn là người của phương trận doanh nào, chỉ cần không phải hẳn quá tham lam đi tranh đoạt linh ký màu xanh, đi đoạt chút màu trắng hoặc là màu xanh lá thì không thành vấn đề.

Nhưng nơi này là khu vực săn bắn!

Nếu thật sự tham dự vào trong đó, trận doanh Hạo Thiên minh của mình căn bản không thể giấu giếm được, đến lúc đó phóng lên tận trời, bốn phương tám hướng tất cả đều là những gia hỏa tỏa ra ánh sáng màu đỏ trên mu bàn tay, vừa nhìn Lục Diệp, vừa gào lên, một Vân Hà tầng ba cũng dám ngoi đầu lên.

Mười cái mạng cũng không đủ chết.

Trong lúc chạy trốn, đám mây ngũ sắc vẫn bay về phía mình.

Khóe mắt Lục Diệp nháy một cái, xem ra, có đôi khi vận khí quá tốt cũng không phải là chuyện tốt gì!

Đang chạy vội, Lục Diệp bỗng nhiên dừng chân, vội vàng ẩn giấu thân hình, chỉ vì giữa không trung phía trước có một đạo lưu quang khí thể như cầu vòng bay tới bên này, hiển nhiên là đón Thái Vân tới.

Từ dao động linh lực của đối phương, người này rõ ràng là một cảnh giới thứ tám, nghĩ đến cũng đúng, không có tu vi như vậy, ở trong sân săn cũng không dám làm việc phô trương như vậy.

Trên vị trí cách Lục Diệp chỉ có trăm trượng bỗng nhiên người này dừng lại, lẳng lặng nhìn đám mây đang bay về phía bên này.

Lục Diệp lập tức khó chịu, chỉ có thể duy trì linh văn ẩn nấp, không nhúc nhích.

Hắn hoàn toàn không biết trận doanh của đối phương, nếu như là Hạo Thiên minh còn tốt, nhưng nếu như là Vạn Ma lĩnh, đám bộc lộ hành tung vào lúc này, chỉ sợ phải chết không có chỗ chôn.

Xuất hiện ngũ sắc vân không thể nghi ngờ đã kinh động rất nhiều tu sĩ, có người đuổi theo, có người nghênh đón, chỉ trong chốc lát ngăn ngửi, đông đảo ánh mắt đều chú ý.

Hiện tại Lục Diệp chỉ cầu nguyện đám mây ngũ sắc không nên dừng lại quá gần mình.

Thời gian trôi qua, đám mây sắc sỡ càng lúc càng gần. Phía dưới đám mây nhiều đám tu sĩ hoặc ngự khí đuổi theo, hoặc lướt trên mặt đất, thỉnh thoảng lại có chiến tranh bộc phát.

Lục Diệp bỗng nhiên cảm giác có chút không thích hợp, trong cảm giác, có khí tức sinh mệnh đi tới cách mình không xa.

Lục Diệp lặng lẽ thúc giục quan sát Linh văn, gia trì hai con người, đủ loại sắc thái trong mắt biến ảo, hắn nhìn về phía một chỗ cách đó vài chục trượng.

Nơi đó có một vị quý tu ẩn nấp thân hình!

Ấn ký chiến trường trên mu bàn tay không hề có động tĩnh, đối phương có thể là người của Hạo Thiên minh.

Nhưng Lục Diệp không rõ ràng lắm, dưới tình huống hai bên đều ẩn nấp thân hình, nếu như khoảng cách không xa, ấn ký chiến trường có phản ứng hay không.

Theo đạo lý mà nói sẽ không, bởi vì nếu như dưới tình huống ẩn giấu thân hình còn có phản ứng, vậy ưu thế của quý tu sẽ

không còn.

Quý tu vốn nổi danh là ẩn nấp tập kích, nếu dưới tình huống bọn họ ẩn nấp thân hình, dấu ấn chiến trường còn có phản ứng, vậy chẳng khác nào nhắc nhở những người bị bọn họ để mắt tới, xung quanh có quý tu tồn tại.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lục Diệp, quý tu kia bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua vị trí của Lục Diệp.

Nhưng Lục Diệp có thể nhìn rõ linh văn, hẳn lại không có, đương nhiên sẽ không nhìn ra cái gì.

Chương 971: Quỷ xui xẻo...

Quỷ tu này có thể cảm giác được ánh mắt của Lục Diệp, nói rõ thực lực của hắn không yếu, nhưng mà dưới điều kiện tiên quyết không thể nào xác định được vị trí cụ thể của Lục Diệp, hắn cũng không dám tùy tiện làm việc.

Một lát sau, hắn đã lặng lẽ rời xa nơi Lục Diệp ở, hiển nhiên là có chút kiêng kỵ, hoặc là hiểu lầm gì đó.

Ngũ sắc thái vân ngừng lại, cách Lục Diệp không sai biệt lắm chỉ khoảng mười mấy dặm.

Nhìn phương hướng kia, Lục Diệp hoảng sợ một hồi, vị trí kia hẳn là vị trí mình phát hiện lúc trước khi Thái Vân, nói cách khác, nếu như lúc ấy hắn không chạy, giờ phút này hắn là đang ở phía dưới Thái Vân.

Cũng may là bản thân đã chạy thoát, nếu không tình cảnh hiện tại sẽ rất lúng túng.

Không đúng!

Lục Diệp chợt nhớ tới tình huống của Linh Ký Thiên Tứ lần trước, Linh Ký bay ra từ trong Thái Vân, đều là từ bốn phương phóng xạ ra, ở phía dưới mà nói, thật đúng là không giành được linh ký.

Cho nên mới nói... Vị trí trước mắt của mình mới thật sự xấu hổ.

Cách Thái Vân hơn mười dặm, đúng là phạm vi phát xạ của linh ký.

Ah, chuyện này...

Lục Diệp không biết nên nói gì cho phải.

Giờ phút này hẳn đã không dám phát ra tiếng, bởi vì trong chốc lát này, bốn phía cũng đã xuất hiện mấy đạo khí tức, hiển nhiên đều đã tính toán khoảng cách cùng vị trí, chạy đến nơi đây chuẩn bị tranh đoạt linh ký tu sĩ.

Gần nhất tên gia hỏa này, cách mình chỉ có hai mươi trượng, đang ẩn thân trên một cây đại thụ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, đợi lát nữa linh quẻ bay xuống, khung cảnh nhất định sẽ rất hỗn loạn, đến lúc đó lại tìm cơ hội rời đi cũng không muộn.

Lẳng lặng ẩn núp.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi, đó chính là những cường giả cảnh giới tầng tám chín của Vân Hà, vào lúc này cũng không thể gây thêm rắc rối, bây giờ ở thời khắc mấu chốt, cướp giật linh ký mới là chủ yếu nhất.

Ước chừng thời gian nửa chén trà, bốn phía bỗng nhiên truyền đến một trận rối loạn, Lục Diệp giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đám mây ngũ sắc trên bầu trời rung động một trận, lấy đám mây màu sắc làm trung tâm, từng đạo lưu quang bắn ra, bay xuống bốn phương.

Linh ký vừa xuất hiện, cũng không thể hiện ra màu sắc, cho nên không ai biết những linh ký kia màu sắc gì, chỉ khi nào linh ký bay xuống một khoảng cách nhất định, mới có thể lộ ra sắc thái bản thân, đến lúc đó vàng tím xanh xanh lá trắng, vừa nhìn là biết ngay.

Các cường giả đương nhiên là nhìn chăm chăm vào linh ký phẩm chất tốt hơn mà đánh tới, thực lực yếu cũng chỉ có thể duy

trì một nguyên tắc, đi tranh đoạt những thứ dễ cướp đoạt nhất, linh ký cách mình gần nhất.

Lúc này đây số lượng tu sĩ từ trên trời giáng linh ký hấp dẫn tới rất nhiều, cho nên khung cảnh tất nhiên sẽ rất hỗn loạn.

Trước mắt bao người, từng đạo lưu quang bay xuống tứ phương, rất nhanh lộ ra các loại sắc thái khác nhau, trong phút chốc, cơ hồ tất cả tu sĩ đều chuyển động, hướng mục tiêu của mình đánh tới.

Có người túm năm tụm ba, có người tự mình chiến đấu, khung cảnh náo nhiệt đến cực điểm, trong thời gian ngắn, hơn phân nửa linh ký đã kết thúc, còn lại vẫn đang tranh đoạt.

Mấy tu sĩ bên cạnh Lục Diệp cũng phóng lên trời, nhân cơ hội tốt này, hẩn vội vàng di chuyển thân hình.

Vẫn duy trì Linh Văn ẩn nấp, cho nên tốc độ rất chậm, đại khái chỉ tương đương với tốc độ đi bộ bình thường của một người. Không phải là hẩn không muốn nhanh, mà là một khi quá nhanh, Linh Văn ẩn nấp sẽ mất đi hiệu lực, dưới điều kiện Linh Văn ẩn nấp phát huy tác dụng, đây đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Các loại linh lực chấn động hỗn loạn từ phía sau truyền đến, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng mắng giận dữ và tiếng gầm gừ, còn có từng tiếng kinh hô cùng kêu thảm thiết.

Không cần quay đầu nhìn lại, Lục Diệp cũng biết bên kia đã đánh nhau kịch liệt, tình cảnh náo nhiệt.

Lúc bình thường trời ban linh ký, các tu sĩ giao thủ cũng sẽ không liều mạng, nhưng tình huống trong khu vực săn bắn không giống nhau, tranh đoạt linh ký rất dễ đoán được đối phương không cùng một trận doanh với mình, nếu là trận doanh đối địch, tự nhiên là chui vào chỗ chết.

Đang tiềm ẩn, bỗng nhiên một tiếng kêu thảm từ xa tới gần, nhanh chóng truyền đến tai.

Lúc này Lục Diệp quay đầu lại, nhìn thấy một tu sĩ toàn thân đầy máu rơi xuống từ trên bầu trời, tên này hiển nhiên đã thất bại trong trận tranh đấu vừa rồi, cũng không biết bị người phương nào đả thương, chỉ nhìn lượng máu này, thương thế rõ ràng không nhẹ, nếu không, cũng không đến mức không duy trì được thân hình.

Thật trùng hợp, vị trí người này rơi xuống, chính là nơi Lục Diệp đứng.

Nếu lần này là thật, Lục Diệp tự nghĩ cho dù thể chất của mình có thể so với thể tu cùng cấp bậc cũng tuyệt đối không đỡ nổi.

Không chần chờ chút nào, hắn vội vàng tránh sang một bên.

Động tác này làm cho Linh Văn ẩn nấp luôn duy trì không công tự phá, thân ảnh hiện ra.

“Bịch” một tiếng, bùn đất trên mặt đất tung bay, tên từ trên trời rơi xuống kia trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất, lăn mấy vòng mới miễn cưỡng dừng lại được, hắn cố gắng chống đỡ thân thể muốn bò lên, nhưng mà cố gắng hai lần vẫn không thành công, phun ra một ngụm máu tươi, nửa quỳ trên mặt đất, miệng lớn thở dốc, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Ánh mắt gần như tan rã bỗng dừng lại trên mu bàn tay, nơi đó phát ra ánh sáng đỏ sẫm!

Có người! Hơn nữa còn là người của Hạo Thiên minh!

Người này lập tức ngừng đầu, liếc mắt một cái đã thấy Lục Diệp đứng cách đó không xa, thần sắc hơi có vẻ bất đắc dĩ.

Chương 972: Quỷ xui xẻo... 2

Lục Diệp chỉ muốn yên tĩnh rời khỏi nơi thị phi này, hiển nhiên không nghĩ tới mình sẽ gặp phải loại chuyện này.

Giờ này khắc này, trên mu bàn tay Lục Diệp nở rộ ánh sáng màu xanh nhạt, ánh sáng không mạnh, nhưng hoàn cảnh bị màn máu bao phủ lại cực kỳ dễ làm người khác chú ý.

Vẻ mặt bất đắc dĩ thu liễm, mi mắt hơi hơi rũ xuống, Lục Diệp phát lực hai chân, thân hình như báo săn lao ra, Bàn Sơn Dao ầm vang ra khỏi vỏ!

Hắn không biết con quỷ xui xẻo này tu vi cao bao nhiêu, nhưng đối phương rõ ràng là thân thể bị trọng thương, đã phá tan hành tung của mình, vậy không có khả năng làm như không thấy.

Mắt thấy Lục Diệp đánh tới, người nọ cắn răng muốn đứng dậy, nhưng mà hắn ta vốn đã bị người ta đánh trọng thương, vừa rồi lại rơi từ giữa không trung xuống, một thân linh lực tan rã không nói, xương cốt toàn thân cũng không biết đã gãy bao nhiêu khúc, làm sao còn có thể đứng lên.

Căn bản không đợi hắn đứng dậy, Lục Diệp đã lướt qua bên cạnh hắn, đao quang đỏ rực tạo thành một đường vòng cung, chém qua cổ đối phương.

Thân ảnh người nọ cứng đờ tại chỗ, miệng nhúc nhích, dường như muốn nói cái gì, nhưng cái gì cũng không nói ra.

Một điểm ánh sáng màu đỏ bay ra, rơi vào mu bàn tay Lục Diệp.

Lại có một thân ảnh từ trên trời giáng xuống, linh lực trên người cường đại ba động, biểu hiện rõ người này là cường giả cảnh giới Vân Hà chín tầng!

Lục Diệp quay người nhìn chăm chú đối phương, nhìn một chút mu bàn tay của đối phương, tâm tình khẩn trương mới thả lỏng lại.

Ấn ký chiến trường của mọi người đều không có phản ứng, chứng tỏ cả hai đều là người của Hạo Thiên minh.

Người này nhìn thi thể té trên mặt đất, lại nhìn Lục Diệp, tức giận nói: “Tiểu tử thú vị thật sự sẽ nhặt lợi!”

Theo lời của những người này để suy đoán, gia hỏa vừa rời từ trên trời rơi xuống hiển nhiên là bị hấn đả thương, vốn là công đức có thể dễ như trở bàn tay cùng với giết chóc, không nghĩ tới lại bị Lục Diệp nhanh chân đến trước.

Lục Diệp biểu lộ vô tội, hấn cũng không muốn, ai bảo tên kia ngã xuống trước mặt mình, hấn chỉ có thể ra tay.

Tuy rằng cường giả Hạo Thiên minh này tức giận bị Lục Diệp lượm được tiện nghi, nhưng cũng không có ý định tìm hấn gây phiền phức, hấn phát hiện Lục Diệp chỉ có tu vi tầng ba, cau mày nói: “Nơi thị phi này, mau rời đi!”

Lục Diệp ôm quyền, lắc mình lao về phía xa, lần này hấn không kịp thì triển linh văn ẩn nấp để che giấu thân hình nữa.

Chờ sau khi Lục Diệp rời đi, người này mới xoay người nhặt lên một cái túi đựng đồ, lại gỡ tay người chết kia ra, cầm lên một đạo linh ký màu xanh trên tay đối phương.

Cũng không phải muốn cướp chiến lợi phẩm của Lục Diệp, đây vốn là đồ vật thuộc về hấn.

Xoay người, mây ngũ sắc lại một lần nữa rung động, từng đạo lưu quang hướng bốn phương bắn chụm lại, linh ký lại xuất hiện, thân hình người này nhảy lên, phóng lên tận trời, gia nhập tranh đoạt.

Lục Diệp một hơi chạy ra gần trăm dặm, quay người nhìn lại, chỉ thấy lượng Ngũ sắc vân kia đã thu nhỏ lại chỉ còn bằng một nửa kích thước ban đầu, trong lòng biết Linh ký trời ban sắp kết thúc, Linh ký màu vàng cũng sắp hiện thế, mà theo linh ký màu vàng xuất hiện, tu sĩ hai đại trận doanh chỉ sợ sẽ đánh đầu óc người ta thành óc chó.

Hơi cảm thấy đáng tiếc, nếu tu vi cao hơn một chút, không cần quá nhiều, cho dù chỉ có Vân Hà cảnh tầng năm, Lục Diệp cảm thấy mình cũng có tư cách tham dự việc trọng đại như vậy, không cầu tranh đoạt Kim Tử Linh ký, đi đoạt linh ký dưới màu tím cũng có thể.

Tu vi cảnh giới thứ ba vẫn quá yếu, dưới tình cảnh hỗn loạn này, mình vẫn lẻ loi một mình, không tham dự thì tốt hơn.

Đang muốn thu hồi ánh mắt, tầm nhìn của Lục Diệp lại dừng lại trên bảng săn giết.

Giờ này khắc này, bảng săn giết xếp hạng đang không ngừng phát sinh biến hóa, thỉnh thoảng có người tên tự săn giết bảng biến mất, đó là chết trận rồi, bảng không không có khả năng vô duyên vô cớ biến mất.

Cũng có người xếp hạng bỗng nhiên tăng lên, rõ ràng là giết địch, càng có người xếp hạng ngã xuống.

Lục Diệp nhìn nhóm mười lăm, khóe mắt không nhịn được run rẩy.

Lục Nhất Diệp, ba trăm bảy mươi điểm, một tấm linh ký màu

vàng.

...

...

Lúc trước xếp hạng hơn năm mươi, hơn nữa theo thời gian trôi qua đang không ngừng hạ xuống, không đến nửa ngày, hẳn là có thể rút khỏi bảng săn giết.

Nhưng giờ này khắc này, thứ hạng của hẳn từ hơn năm mươi trở lên, tăng vọt đến vị trí thứ mười lăm, so với một trăm hai mươi điểm săn giết lúc trước, tổng cộng là hai trăm năm mươi điểm!

Điên rồi!

Tại trong sân săn, hẳn trước sau sau giết hai người mà thôi, lại có thể chiếm cứ thứ hạng mười lăm, điều này cũng không có nghĩa là người khác yếu, bây giờ có thể lên được bảng săn giết, cơ bản đều là tu sĩ trên bảy tầng cảnh giới, phần lớn đều là tám chín tầng cảnh giới.

Hẳn có thể đăng lâm lên mười lăm vị trí của Sát Lục bảng, chủ yếu là vượt cấp giết địch mang lại lợi ích quá lớn.

Người đầu tiên vượt qua hai cấp, giết một người đạt tới tầng thứ năm, thoáng cái đã tăng lên một trăm hai mươi điểm.

Về phần tên vừa rồi, lại trực tiếp thêm hai trăm năm mươi điểm.

Lục Diệp tính toán một chút rồi đưa ra một kết luận.

Quỷ xui xẻo bị hẳn một đao chém đầu, vừa rồi lại là một tên cảnh giới thứ bảy...

Vân Hà cảnh giới thứ bảy, số công đức là năm mươi điểm, đạt cấp bốn thì lợi nhuận đã gấp năm lần trước đó, vừa vận là hai

trăm năm mươi điểm công đức.

Cảnh giới thứ bảy...

Lục Diệp thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn vốn định không bao lâu sau tên mình rơi ra khỏi bảng săn nã, ai ngờ lần này trực tiếp tăng vọt, muốn rút ra ngoài, lại không biết phải đợi bao lâu.

May mà bảng Sát Lục Bảng không có lộ tu vi, nếu không trong một đám tu sĩ tám chín tầng cảnh xen lẫn một cái tam tầng cảnh, chướng mắt cỡ nào!

Cũng như lúc trước ở Linh Khê chiến trường, hắn dùng tu vi Thiên Thất giết vào Linh Khê bảng, khiến cho tất cả mọi người trên chiến trường đều khiếp sợ.

Chương 973: Có chút bị nhầm vào.

Lục Diệp thu hồi ánh mắt, tiếp tục chạy đi.

Nửa canh giờ sau tìm được một sơn động, tiến vào bên trong, bắt tay vào bố trí trận pháp.

Linh ký trời ban đã kết thúc, mấy năm màu cũng biến mất không thấy gì nữa, những chiến đấu lại không ngừng. Trước đó những tu sĩ cảnh giới tầng tám chín kia muốn tranh đoạt linh ký, không muốn phức tạp, hôm nay rảnh tay ra tay, đương nhiên sẽ không khách khí.

Thỉnh thoảng có người bị giết, trên bảng săn giết, tên người thay đổi bất định.

Đối với tu sĩ có tu vi không cao mà nói, trường săn quả thật nguy hiểm, nhưng đủ loại cơ hội ở nơi này không ngừng hấp dẫn bọn họ từ ngoài vào trong khu săn bắn, cho nên theo thời gian trôi qua, số lượng tu sĩ trong khu trường săn không những không giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nhiều.

Đại đa số mục tiêu của các tu sĩ đều không phải là mục tiêu vào Sát Lục bảng, bởi vì không có tư cách lên bảng, hơn nữa, dù miễn cưỡng lên được bảng săn giết, nếu xếp hạng không đủ cao, cuối cùng được ban thưởng cũng không có bao nhiêu, Sát Lục bảng hạng hai mươi, chỉ cần lên hạng trước hai mươi, sẽ có linh ký màu vàng số lượng khác nhau.

Mục tiêu của bọn họ thậm chí không phải là linh ký trời ban, mỗi một lần trời ban linh ký, khung cảnh đều rất hỗn loạn, đó là

sân khấu mà các cường giả thi triển quyền cước, đối với tu sĩ tu vi không cao mà nói, nặng ở tham dự, có thể đoạt được tốt nhất, đoạt không được cũng không lỗi, bảo vệ tính mạng là được rồi.

Mục tiêu thực sự của bọn họ là các cơ hội rải rác trong khu vực săn bắn!

Cứ như vậy, Lục Diệp bố trí xong Truyền Tống Trận, kiểm tra một chút trận pháp này, xác định cùng mấy tòa Truyền Tống Trận khác đều có liên hệ, vừa mới đi ra khỏi sơn động, một điểm ánh sáng cách đó không xa liền đập vào trong mắt.

Có thể xác định chính là, tia sáng này mới xuất hiện không lâu, bởi vì nếu như trước đó tồn tại thì hẳn đã sớm phát hiện rồi, hẳn lại không phải người mù, đồ vật rõ ràng như vậy há có thể nhìn không thấy.

Nói cách khác, ánh sáng này xuất hiện lúc hắn tiến vào sơn động bố trí trận pháp.

Nhìn thấy ánh sáng, Lục Diệp mơ hồ đoán được, trên tin tức tình báo của Thiên Cơ thương minh có ghi chép về phương diện này.

Không chần chờ, liền vội vàng tiến lên, đi tới phía trước ánh sáng, lấy tay nắm lên.

Ánh sáng thu lại, Lục Diệp thu tay lại, trên tay có thêm một cái linh ký, không phải thứ gì tốt, chỉ là một cái linh ký màu trắng phẩm chất thấp nhất.

Nhưng loại đồ vật nhật không này, yêu cầu tự nhiên không thể quá cao, nhật được chính là kiếm được.

Không dám tiếp tục dừng lại tại chỗ, nhanh chóng rời đi.

Trong khu vực săn bắn, tùy ý có thể thấy loại ánh sáng ngẫu

nhiên xuất hiện này, về phần trong ánh sáng có ẩn chứa thứ gì, vậy cũng khó nói.

Có thể là linh thạch, có thể là linh đan, cũng có thể là linh khí, càng có thể là các loại như linh ký, tóm lại, các tu sĩ tu hành cần dùng đến các loại tài nguyên nào thù đều có thể xuất hiện trong loại ánh sáng này, đây chính là cơ duyên.

Không thể nghi ngờ, những cơ duyên ngẫu nhiên này là do Thiên Cơ vận hành, Thiên Cơ giống như một bàn tay lớn vô hình, rải rác các loại tài nguyên tu hành trong phạm vi săn bắn, hấp dẫn các tu sĩ tiến đến.

Cho nên mỗi một lần khu vực săn bắn mở ra, đều là một lễ hội với các tu sĩ.

Chính là có loại cơ duyên tùy ý có thể gặp được này mới có rất nhiều tu sĩ mạo hiểm tiến vào khu vực săn bắn, săn giết bằng bọ họ không có tư cách chiếm lấy, trời ban linh ký đối với bọn họ quá nguy hiểm, nhưng chỉ cần ở trong khu vực săn bắn, bảo toàn tính mạng không chết, sẽ có cơ hội nhận được đủ loại chỗ tốt.

Đừng thấy Lục Diệp chỉ nhặt được một cái Linh Ký màu trắng, nếu như vận khí tốt, Linh Ký màu vàng thậm chí cũng có thể nhặt được, thậm chí có người từng nhặt được một kiện Linh Bảo trong khu vực săn bắn, một đêm giàu có.

Lục Diệp tiếp tục tìm kiếm địa phương thích hợp để bố trí trận pháp, hẳn có linh văn ẩn giấu, cảm giác lại đủ mạnh, cho nên chỉ cần cẩn thận, bảo toàn bản thân cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Thời gian trôi qua.

Một ngày sau, Lục Diệp ẩn thân trong động quật sâu dưới mặt đất, ngồi xếp bằng trong một tòa truyền tống trận.

Bố trí xong Truyền Tống Trận có chừng mười hai chỗ, mỗi một

tòa Truyền Tống Trận đều có thể cùng tối thiểu hai tòa Truyền Tống Trận khác hô ứng từ xa, điều này bảo đảm một khi có người phát hiện tung tích và gây bất lợi cho hắn, nếu đánh không lại, Lục Diệp tùy thời có thể mượn Truyền Tống Trận chạy thoát.

Hắn không chạy loạn, trốn trong động quật này không nhúc nhích.

Trong khu vực săn bắn quả thật có rất nhiều cơ duyên, nhưng nguy hiểm cũng nhiều, nhất là sự tồn tại của hắn đã bại lộ, không biết có cường giả Vạn Ma linh nào đang tìm kiếm tung tích của hắn hay không, cho nên trước mắt hết thảy phải ổn định, không nên ra ngoài chạy loạn là tốt nhất.

Sau khi ẩn thân trong hang động dưới mặt đất, Lục Diệp không nhìn thấy Sát Lục bảng, cũng không biết tên mình có rơi ra bảng danh sách hay không. Trước đó, lần cuối cùng khi hắn đến xem, xếp hạng của hắn lại bị rút ra ngoài 50, nhìn tốc độ như vậy, tên của hắn rút ra khỏi bảng săn bắn còn cần một chút thời gian.

Cách mỗi canh giờ, hắn đều sẽ kích hoạt truyền tống trận kiểm tra tình huống của những truyền tống trận khác, xem có mất hiệu lực hay không.

Hắn bố trí vị trí truyền tống trận tuy rằng tương đối bí mật, nhưng cũng khó đảm bảo sẽ có tu sĩ trong lúc vô tình xâm nhập vào trong đó, nhất là ở chỗ sơn động kia, bởi vì có các loại cơ duyên tản rộng, cho nên các tu sĩ đối với loại như sơn động này là sẽ không dễ dàng bỏ qua, gặp phải đều sẽ tiến vào điều tra một phen, nhờ đâu bên trong có thứ gì tốt thì sao.

Chẳng qua bên ngoài mỗi một chỗ Truyền Tống Trận đều có bạo liệt trận pháp, một khi bị động phải lập tức sẽ kích phát, cho nên hắn cũng không lo lắng việc mình bố trí Truyền Tống Trận sẽ bại lộ.

Chương 974: Có chút bị nhầm vào. 2

Mơ hồ có linh lực ba động từ đằng xa truyền đến, hiển nhiên là gần đó đang có tu sĩ đang giao thủ. Nhìn dao động kịch liệt này, tu sĩ giao thủ sẽ không thấp hơn cảnh giới thứ bảy.

Trong khu vực săn bắn, từ trước đến nay đều hỗn loạn như vậy.

Cũng may hắn chỉ cần trốn ở chỗ này, mười hai chỗ Truyền Tống Trận liên kết với nhau, dù bại lộ mấy chỗ cũng không quá quan trọng, cùng lắm thì trực tiếp Truyền Tống đến nơi khác.

Rất ổn! Tâm tình Lục Diệp rất sung sướng, điều hắn cần làm bây giờ chính là đợi đến khi khu vực săn bắn đóng lại, đến lúc đó rời khỏi cái lồng giam này.

Lấy linh đan ra nuốt vào, lại lấy ra một bộ sách để nghiên cứu, sách lấy từ chỗ Vân phu nhân ra kia đã đọc hết rồi, có điều loại chuyện đọc sách này, mỗi lần xem qua đều sẽ có thu hoạch mới, dùng để giết thời gian là tốt nhất.

Lục Diệp đắm chìm trong sách, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt, chỉ thấy không gian trước mặt không biết tại sao lại xuất hiện một điểm đen nho nhỏ, ngay sau đó điểm đen khuếch đại, xoay tròn, một vòng kim quang nổ rộ ra.

Theo kim quang nổ rộ, một đạo linh thể màu vàng khó hiểu hiện ra trước mắt Lục Diệp, dường như có sức mạnh vô hình nâng lên, lẳng lẳng lơ lơ.

Linh ký này cơ hồ không khác gì linh ký hần lấy được lúc trước, khác biệt duy nhất chính là mặt ngoài linh ký màu vàng trước mắt có một tầng sức mạnh màu xanh nhạt quanh quần.

Ánh mắt Lục Diệp hơi nheo lại.

Tình huống không ổn!

Đang dương dương tự đắc, bỗng nhiên một đạo linh ký màu vàng như vậy xuất hiện ở trước mắt, Lục Diệp nào còn không biết đây là cái gì.

Mỗi một ngày, Thiên Cơ đều chọn một người, ban thưởng một linh ký màu vàng, linh ký màu vàng này không thể vứt bỏ, không thể sử dụng, chỉ có mười hai canh giờ sau, mới giống như linh ký bình thường.

Nếu như chỉ như vậy thì cũng thôi đi, quan trọng nhất là cứ cách ba canh giờ, linh ký màu vàng được đạo thiên cơ ban thưởng kia sẽ có một lần bộc phát, bất kỳ người nào nắm giữ nó, bất kể ẩn thân nơi nào, đều sẽ bại lộ vị trí, tiếp theo khiến cho các tu sĩ khác chú ý.

Nhìn linh ký màu vàng này, trong lòng Lục Diệp không hiểu nổi.

Hắn cũng không biết vận khí của mình tốt hay không tốt.

Nói không chừng, trong khu vực săn bắn, tu sĩ mấy ngàn đến vạn, thiên cơ hết lần này tới lần khác trúng mình, ban thưởng linh ký màu vàng này, nói xong rồi, mình đã hạ quyết tâm chờ ở khu vực săn bắn này đóng cửa, bây giờ linh ký này, còn có thể cầu thả như thế nào? Mỗi ba canh giờ nó đều sẽ bại lộ vị trí của mình một lần, mười hai canh giờ, vậy sẽ bộc lộ ba lần hoặc bốn lần.

Đây tính là cái gì?

Lục Diệp cảm thấy bản thân có chút bị nhầm vào, trước đó thời điểm Thái Vân xuất hiện cũng thế, hẳn rõ ràng đang ẩn nấp thân hình, đám mây ngũ sắc kia lại dừng lại cách hắn mười mấy dặm.

Vận khí vô song đã nói đâu?

Nhìn qua linh ký màu vàng trước mặt, ý niệm trong đầu Lục Diệp chuyển qua, nảy sinh ác độc, hắn lập tức khởi động truyền tống trận, tiếp theo trong nháy mắt, một cảm giác đặc thù của truyền tống truyền đến, giống như một bước giẫm vào vực sâu không đáy, thân hình không ngừng rơi xuống.

Nếu không phải bất đắc dĩ, chắc chắn Lục Diệp sẽ không dễ dàng khởi động Truyền Tống Trận, bởi vì khởi động Truyền Tống Trận là có linh lực dao động, mặc kệ là Truyền Tống Trận, hay là Truyền Tống Trận tương ứng đều có, nếu như có người ở gần đó, rất dễ dàng bị người phát hiện, điều này sẽ bất lợi đối với kế hoạch của hắn.

Những giờ phút này cũng không quản được nhiều như vậy.

Cảm giác truyền tống biến mất, Lục Diệp có chút choáng váng, người đã xuất hiện trên một truyền tống trận khác cách đó hai trăm dặm.

Hắn trước tiên cảm giác bốn phương, xác định bốn phía không có động tĩnh gì, lúc này mới yên lòng.

Nhưng mà khi hắn giương mắt nhìn lên, biểu lộ lập tức bất đắc dĩ.

Dù cho hắn một lần truyền tống hai trăm dặm, linh ký màu vàng kia vẫn lơ lửng cách đó không xa, giống như giò bám vào xương không thoát được!

Cho dù trong lòng đã đoán trước, nhưng sau khi chứng minh

kết quả này, Lục Diệp vẫn không khỏi thất vọng.

Nghĩ cũng đúng, dù sao đây cũng là tác phẩm của Thiên Cơ, đâu dễ dàng vứt bỏ như vậy.

Không cách nào phản kháng, vậy cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Hắn đưa tay chộp lấy linh ký màu vàng trước mắt, dùng sức nhéo nhéo... Không bóp nổi, màu xanh nhạt quanh quần mắt ngoài linh ký màu vàng, thoạt nhìn chẳng ra sao cả, lại làm cho linh ký kiên cố không thể lay động.

Hắn lại thử thu linh ký vào túi trữ vật hoặc không gian trữ vật, vẫn không thành công.

Quả nhiên, thứ này không thể sử dụng trước khi có đủ mười hai canh giờ, không thể nào sử dụng, chỉ có thể mang theo bên người.

Biến cố này mặc dù làm cho hắn có chút trở tay không kịp, nhưng đổi góc độ nhìn khác, cũng không phải chuyện xấu gì.

Đổi lại là Vân Hà tăng ba bình thường, được ban một đạo linh ký màu vàng như vậy tất nhiên lành ít dữ nhiều. Trừ phi có cường giả bảo vệ, nếu không chỉ cần mỗi ba canh giờ một lần bị bại lộ vị trí, đã làm cho người khó có thể kiên trì.

Nhưng thứ này ở trên tay Lục Diệp, không gian để sử dụng là rất lớn.

Hắn cảm thấy vô cùng may mắn vì bản thân đã bố trí Truyền Tống Trận, hơn nữa lại là trọn vẹn mười hai Truyền Tống Trận.

Vị trí bị bại lộ không sao, truyền tống đến chỗ tiếp theo là được rồi, nhiều lắm là tổn thất một cái Truyền Tống Trận, mười hai canh giờ, cũng chỉ tổn thất ba bốn cái Truyền Tống Trận, nhưng có thể đổi lấy một đạo linh ký màu vàng, hoàn toàn có thể

tiếp nhận.

Trước mắt Lục Diệp chỉ thiếu linh ký phẩm chất cao, hẳn phải mau chóng tăng tu vi của bản thân lên.

Nghĩ như vậy, tâm tình hẳn bình tĩnh trở lại.

Chương 975: Oan gia ngõ hẹp.

Suy nghĩ thông suốt, Lục Diệp cũng không để ý lắm đến nguy cơ do linh ký màu vàng mang đến này, hắn nhét nó vào trong ngực của mình cất kỹ, tiếp tục đọc sách tu hành.

Thời gian nhoáng một cái, ước chừng ba canh giờ sau, Lục Diệp thu hồi quyển sách trong tay, lấy linh ký từ trong ngực ra, ngòai ngay ngắn trên pháp trận, lẳng lặng chờ đợi.

Trong tình báo, cách mỗi ba canh giờ, linh ký màu vàng này đều sẽ bộc phát một lần, sẽ bộc lộ vị trí người nắm giữ linh ký, nhưng cụ thể là bộc phát như thế nào, Lục Diệp không rõ ràng lắm, dù sao hắn cũng là lần đầu trải qua loại chuyện này, không có kinh nghiệm gì.

Một lát sau, không hề có dấu hiệu nào, linh ký trong tay Lục Diệp bỗng nhiên nổ rộ ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng kia xuyên thấu tất cả trở ngại, phóng lên trời, tạo thành một cột sáng ở vị trí Lục Diệp.

Không chỉ như thế, một cỗ chấn động linh lực mãnh liệt bộc phát ra.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, Lục Diệp cũng không khỏi híp mắt lại, động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ người trong phạm vi trăm dặm đều bị kinh động.

Cột sáng chói mắt duy trì liên tục trọn vẹn mười hơi thở, lúc này mới chậm rãi chôn vùi, linh ký màu vàng lại khôi phục thành bộ dáng ban đầu, hết thấy vừa rồi đều như ảo giác.

Nhưng mà Lục Diệp đã nghe thấy tiếng xé gió nhanh chóng

lướt tới, ngay sau đó có tiếng nói chuyện với người khác vang lên.

“Ở chỗ này, nơi này có sơn động!”

“Người này không biết suy nghĩ, lại trốn ở trong sơn động tự diệt đường lui, chỉ sợ không biết gì về tin tức khu vực săn bắn.”

“Cẩn thận một chút, trước tiên xác định trận doanh của hắn.”

Mấy cái thanh âm trước sau vang lên, hiển nhiên là một đám tu sĩ kết bạn mà đi, số lượng không nhiều, chỉ có ba bốn người, sẽ kết bạn mà đi, tu vi cũng sẽ không quá cao, cường giả chân chính bình thường đều là độc lai độc vãng, cường giả khinh thường cùng người kết bạn là một phương diện, một phương lại là lẻ loi một mình, đạt được chỗ tốt tất cả đều là của mình, không cần chia cho người khác.

“Đạo hữu bên trong, trận doanh nào, chúng ta thuộc Hạo Thiên minh, đạo hữu nếu là người Hạo Thiên minh, xin ra gặp mặt!” Có người hét lớn.

Đương nhiên Lục Diệp sẽ không dễ dàng tin hắn, mặc kệ người đến là người bên nào, hắn đều chuẩn bị rời đi.

“Đêm dài lắm mộng, tốc chiến tốc thắng.” Lại có người nói, mấy người bọn họ cách nơi này gần nhất, cho nên chạy tới đầu tiên, nhưng khẳng định sẽ còn có càng nhiều người đi nơi đây, cho nên không thể kéo dài quá lâu ở chỗ này.

Thực lực bọn họ tuy không quá yếu, nhưng cũng không quá mạnh, đụng phải cường giả chân chính, tuyệt đối không phải là đối thủ.

Vừa nói xong, trong sơn động bỗng nhiên truyền đến một cỗ linh lực kỳ lạ.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều không rõ cho lắm, người

cầm đầu đi trước hướng trong sơn động đánh tới, rút ra linh lực, vận sức chờ phát động, mấy người khác vội vàng đuổi theo.

Sau ba hơi thở, ánh lửa bùng lên vù vù, vài bóng người chặt vật xông ra, miệng ai cũng hùng hùng hổ hổ.

Chẳng ai ngờ rằng, sau khi bọn họ xông vào thì lại là một tòa trận nổ tung, tuy không làm cho số lượng người của họ bị tổn thất nhưng cũng đầy bụi đất, bị thương nhẹ, khí huyết kích động.

Đáng giận, trốn ở trong sơn động lại là một gã trận tu.

Một thân ảnh bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt bọn họ, chỉ một thoáng, ấn ký chiến trường trên mu bàn tay tất cả mọi người đều toả ra ánh sáng.

Thực lực người tới không kém, rõ ràng là một cảnh giới thứ tám, ánh mắt quét qua mấy người mặt xám mày tro, thản nhiên nói: “Đồ vật ở đâu?”

Sắc mặt mấy người nghiêm túc, mỗi người đều bày trận địa sẵn sàng đón địch, một người vội vàng nói: “Không tìm được, bên trong không có ai cả!”

Điều này rất kỳ lạ, vừa rồi trong sơn động rõ ràng còn có linh lực chấn động, nhưng bọn hắn sau khi đi vào lại không phát hiện người.

Lời này nói ra, chính hắn cũng có chút không tin, nhưng đây là sự thật.

Người tới quả nhiên không tin, hừ lạnh một tiếng nói: “Giao đồ ra đây, ta đi ngay, nếu không các người đều phải chết!”

“Bên trong thật sự không có người.” Người vừa mở miệng giải thích: “Chúng ta chạy tới đây đầu tiên, nhưng nơi này chỉ có một tòa pháp trận bạo liệt để lại, không thấy bất luận bóng người nào,

ta có Thiên Cơ thề!”

Cường giả cảnh giới thứ tám nhú mảy, đối phương đã dám thề thốt thiên cơ, vậy thì chứng tỏ không lừa gạt mình, suy nghĩ một chút, giờ tay lên, một đạo thuật pháp liền đánh về phía trước.

Mặc kệ linh ký màu vàng kia ở nơi nào, nếu mấy người đã để hấn chạm vào, vậy tự nhiên không thể bỏ qua.

Trong thời gian ngắn, đại chiến bắt đầu.

Một lát sau, càng ngày càng nhiều tu sĩ bị động tĩnh bùng nổ của linh ký thu hút tới, lấy sơn động sụp đổ làm trung tâm, số lượng tu sĩ hai đại trận doanh không đồng nhất tụ tập chém giết, khung cảnh hỗn loạn không thể tách ra.

Mà giờ này khắc này, Lục Diệp đã ở trong một động quật cách đó hai trăm dặm, đương nhiên hấn không biết sau khi mình đi đã để lại một đồng lông gà trên mặt đất.

Huống chi, đó cũng không phải chuyện của hấn.

Bất quá sau khi chứng kiến tình cảnh Linh ký màu vàng bộc phát, hấn liền biết ý đồ lấy trận pháp che giấu động tĩnh là không thể thực hiện được rồi.

Nguyên bản hấn còn dự định bày trận để che lấp động tĩnh của linh ký màu vàng bộc phát, nhưng hiện tại xem ra, đây là quy tắc của thiên cơ, sức người căn bản không cách nào chống lại. Hấn ở trong sơn động, cột sáng bộc phát ra đều phóng lên trời, làm sao che lấp.

Chỉ có thể hy sinh Truyền Tống Trận, sau khi Linh Ký bộc phát thì chuyển dời vị trí, cũng may số lượng Truyền Tống Trận hấn bố trí cũng đủ nhiều.

Hấn lảng lạng chờ giây lát, xác định bốn phía không có động

tĩnh gì, Lục Diệp thu hồi linh ký màu vàng, tiếp tục tu hành đọc sách.

Chương 976: Oan gia ngõ hẹp.

2

Trong nháy mắt, lại ba canh giờ trôi qua.

Giống như lúc trước, linh ký màu vàng đúng giờ bộc phát ra ánh sáng chói mắt, cột sáng phóng lên tận trời, kéo theo ba động linh lực mãnh liệt.

Lần này Lục Diệp không chờ thêm gì nữa, lập tức khởi động truyền tống trận, truyền tống tới một vị trí tiếp theo.

Một lát sau, có người xâm nhập vào nơi hắc dừng lại lúc trước, pháp trận bị kích phát, nổ cho đầu óc choáng váng, mắt nhắm không thôi.

Lại như ba canh giờ trước tình huống xuất hiện, đông đảo tu sĩ phụ cận bị hấp dẫn tới, hỗn chiến bạo phát.

Giờ này khắc này, cách khu vực săn bắn mấy vạn dặm, một đạo kiếm quang nhanh chóng xẹt qua chân trời, trên phi kiếm, hai bóng người đứng sừng sững, rõ ràng là hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Huyền đang đi về phía khu vực săn bắn.

Trước đó biết được Lục Diệp bị nhốt trong sơn sơn, Lý Bá Tiên liền vội vàng tìm hiểu vị trí của sơn sơn, nếu như khoảng cách thật sự quá xa, vậy chờ hắc chạy tới cũng không kịp, cũng may nơi khu vực sơn sơn bắn này cách hắc chỉ có hai ngày lộ trình, cho nên thời gian vẫn còn kịp.

Hắc không nói cho Lục Diệp biết mình sẽ đi tìm hắc, bởi vì nếu hắc biết mình nói, Lục Diệp nhất định sẽ ngăn cản, giống như

hắn lo lắng cho an nguy của Lục Diệp, Lục Diệp cũng sẽ lo lắng cho an nguy của hắn, không muốn hắn bị cuốn vào trong những thị phi như vậy.

Thay vì như vậy, còn không bằng trực tiếp tiến vào khu vực săn bắn, sau đó gặp lại Lục Diệp.

Tiểu sư đệ đáng thương, hôm nay chỉ sợ ngay cả tu vi Vân Hà tầng hai cũng không có, bị cuốn vào trong sân săn bắn, cũng không biết gặp phải đau khổ như thế nào.

Gần như cứ cách thời gian khoảng một chén trà, Lý Bá Tiên đều phải điều tra một chút ẩn ký chiến trường của Lục Diệp, xem xem hắn có bình yên vô sự hay không.

Tiểu sư đệ, kiên trì, sư huynh sẽ tới ngay đây!

Trong khu vực săn bắn, Lục Diệp ngồi ngay ngắn ở trong truyền tống trận, yên lặng tính toán thời gian.

Từ lúc hắn thu lại linh ký màu vàng kia, đã qua gần chín canh giờ, không đến một chén trà công phu, linh ký sẽ bộc phát lần thứ ba, chỉ cần kiên trì lần này, như vậy kế tiếp có thể không cần phải lo lắng gì rồi.

Bởi vì Lục Diệp đoán chừng, đến canh giờ thứ mười hai, có lẽ sẽ không có mhaodvrsẽ bộc phát linh ký thứ tư, theo quy tắc Thiên Cơ định ra, đến thời hạn mười hai canh giờ, linh ký này sẽ chính thức thuộc về mình, còn bộc phát cái gì nữa.

Đương nhiên, hắn cũng không dám khẳng định hoàn toàn, dù sao cũng phải hy sinh ít nhất ba cái Truyền Tống Trận.

Lặng lặng chờ đợi.

Gần nửa chén trà công phu, tia sáng chói mắt bỗng nhiên từ trên linh ký bộc phát ra, giống như hai lần trước, kèm theo sóng

linh lực chấn động kịch liệt.

Lục Diệp thu lại ánh sáng, lập tức thôi động truyền tống trận, thân ảnh lập tức biến mất.

Trong một sơn động cách đó hai trăm dặm, trong nháy mắt khi thân ảnh Lục Diệp xuất hiện, hắc lập tức đã phát hiện không đúng, ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy cách đó vài chục trượng, một bóng người sừng sững, mặt đầy kinh ngạc nhìn lại.

Hiển nhiên là không nghĩ tới, trước mắt mình lại bỗng nhiên xuất hiện một người sống!

Loại chuyện truyền tống này, mỗi tu sĩ đều thường xuyên trải qua, ra vào Linh Khê chiến trường, ra vào Vân Hà chiến trường đều là nhờ Thiên Cơ trụ truyền tống.

Nhưng đó là mượn nhờ Thiên Cơ trụ, là thiên cơ lực lượng.

Tu sĩ Vân Hà cảnh còn chưa có ai có thể bố trí truyền tống trận đến truyền tống, cho nên khi Lục Diệp đột ngột xuất hiện ở trước mặt người này, người này nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Hắn tiến vào sơn động này chỉ là cơ duyên trùng hợp, giống như lúc trước Lục Diệp lo lắng, bởi vì trong khu săn bắn có các loại cơ duyên tản rộng, cho nên bình thường gặp phải loại địa phương như sơn động này, các tu sĩ đều sẽ tiến vào bên trong điều tra một chút, tránh cho lỡ mất cái gì.

Trận pháp mà Lục Diệp bố trí thường là ở dưới đáy sơn động, cho nên chỉ cần tu sĩ tiến vào sơn động không đi sâu vào vị trí quá sâu thì sẽ không kích phát trận pháp.

Người này tiến vào sơn động điều tra, không có bất kỳ phát hiện gì, liền muốn quay người rời đi, kết quả Lục Diệp vừa vận truyền tống tới, lần này thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy ánh sáng màu lam nhạt trên mu bàn tay Lục Diệp.

Cùng lúc đó, Lục Diệp cũng chú ý tới hào quang đỏ thẫm trên mu bàn tay đối phương.

Cơ hồ không chút do dự, đối phương giơ tay lên chính là một đạo thuật pháp đánh tới. Loại địa hình này đối với pháp tu như hắn mà nói quả thực là cơ hội trời ban, chỉ cần hắn duy trì công kích của mình, dù cho tu vi đối phương cao hơn hắn một tầng, cũng đừng mơ tưởng tiến đến bên người.

“Đừng!”

Lục Diệp biến sắc, vội vàng lên tiếng, nhưng mà vẫn đã muộn.

Thuật pháp xẹt qua, linh lực dao động cường đại kích phát pháp trận bạo liệt, ánh sáng chói mắt nở rộ, theo tiếng vù vù thật lớn, biểu tình trên mặt pháp tu hóa thành kinh ngạc.

Linh lực cuồng bạo quét qua, pháp trận Lục Diệp bố trí trong nháy mắt bị phá hủy hầu như không còn, trùng kích cường đại nhắc hắn lên, nặng nề mà đâm vào trên vách đá, đỉnh sơn động đá vụn tuôn rơi xuống, mấy lần muốn vùi lấp Lục Diệp.

Lục Diệp không dễ chịu, pháp tu cũng không dễ chịu, trận pháp bạo liệt bị kích phát quá đột ngột, hắn căn bản không có bất kỳ phòng bị gì, phát hiện không ổn trong nháy mắt liền vội vàng lấy vách ngăn linh lực bảo vệ bản thân, nhưng vẫn bị đá vụn từ phía trên rơi xuống đập cho mặt đất đầy bụi đất.

Sau một lúc hỗn loạn mới lắng xuống.

Sơn động này coi như kiên cố, một tòa pháp trận bạo liệt cũng không nổ sập.

Bụi đất nổi lên bốn phía, pháp tu phất phất tay, ho nhẹ vài

tiếng, giương mắt nhìn lại, ánh mắt bị một vệt kim quang hấp dẫn.

Chương 977: Người dũng cảm thắng!

Trong sơn động bừa bộn, pháp tu nhìn thấy địch nhân đột ngột xuất hiện trước đó bị một lượng lớn đá vụn che lấp, dường như lâm vào hôn mê, dưới khuôn mặt rách nát, là khuôn mặt tuần tú trẻ tuổi, trong ngực đối phương có một vết kim quang.

Cẩn thận nhìn lại, thần sắc khê động, đây thế mà lại là một đạo linh ký màu vàng!

Trong lòng mừng rỡ, đáng đời hần phát tài a, tuy không biết vì sao gia hỏa Hạo Thiên minh này lại đột ngột hiện thân, nơi này vì sao lại có trận pháp bạo liệt, nhưng một đạo linh ký màu vàng giáp mặt, hần há có thể không động tâm.

Theo bản năng đi về phía trước vài bước, nhưng rất nhanh lại dừng bước.

Mặc dù uy năng pháp trận bạo liệt không nhỏ, nhưng muốn nổ chết một tu sĩ Vân Hà cảnh thì vẫn có chút khó khăn, nói cách khác, đối phương hẳn là không chết!

Hơn nữa từ trang phục của đối phương, hẳn là một binh tu.

Thằng nhãi này có khả năng đang giả bộ bất tỉnh, muốn dụ hần đến gần!

Pháp tu không phải đồ ngốc, lập tức đoán ra điểm này, trong hoàn cảnh chật hẹp khó mà di chuyển này, nếu như hần bị một tên binh tu tới gần, vậy khẳng định sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Trong lòng đã có phán đoán, linh lực quanh thân Pháp Tu bắt

đầu khởi động, thuật pháp trong tay thành hình.

Mặc kệ hắn có phải đang giả bộ bất tỉnh hay không, trước tiên dùng thuật pháp đánh hắn vài vòng rồi hãy nói, đối phương nếu thật sự hôn mê, thế tất phải bị đánh chết, nếu là giả ngất, vậy cũng khó thoát khỏi một kiếp, mặc kệ như thế nào, hắn đều ở thế bất bại, về phần linh ký màu vàng trong ngực đối phương, chỉ cần giết đối phương, vậy tất cả đồ vật đều là của hắn.

Hạ quyết tâm, đang định ra tay, sau lưng bỗng nhiên có ba động linh lực truyền đến, ngay sau đó liền có tiếng xé gió truyền vào trong tai.

Pháp tu cả kinh, đột nhiên xoay người lại, tầm mắt tràn ngập mấy đạo kim hồ sáng ngời, mà tại cửa sơn động, chẳng biết lúc nào sừng sững một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn.

Linh lực cuồn cuộn bên cạnh thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia, theo sát sau Kim Hồ, lại một đoàn liệt diễm hùng hực thiêu đốt phá không mà đến.

Lúc nào...

Pháp tu sắc mặt đại biến, hắn dù sao cũng là Vân Hà tầng sáu, cảm giác tự nhiên không yếu, trừ phi có tu vi không chênh lệch hoặc là vượt quá hắn quá tu tới gần, nếu không bất luận như thế nào hắn đều không có khả năng bị địch nhân tới gần như vậy mà không có phát hiện.

Nhưng hết lần này tới lần khác y thật sự không phát hiện, nếu không phải đối phương ra tay, y thậm chí không biết sau lưng mình có người.

Xuất thủ tự nhiên là Y Y, tại bạo liệt pháp trận bị kích phát, thời điểm núi đá tuôn rơi hỗn loạn, nàng liền lặng lẽ từ trong cơ thể hổ phách lóe lên, lòng đất mà đi, đi tới phía sau pháp tu.

Lần ra tay này không theo đuổi sức mạnh, chỉ theo tốc độ, chỉ trong chớp mắt từng chiêu thuật pháp đánh ra.

Trong sơn động chật hẹp, đối mặt với tập kích như vậy, Pháp tu không thể tránh né, chỉ có thể điên cuồng tạo ra bình chương linh lực, ngăn cản từng đạo thuật pháp tập kích sắp tới.

Tiếng vang rầm rầm không dứt bên tai, thân hình pháp tu không ngừng chấn động, từng bước lui về phía sau, thoát nhìn chật vật không chịu nổi, trên thực tế cũng không đáng ngại, nếu không phải hoàn cảnh nơi đây hạn chế, không tiện xê dịch, tình cảnh của hắn cũng không đến mức lúng túng như thế.

Một tầng cảnh giới!

Cũng dám can rõ trước mặt mình!

Pháp tu đang muốn phản kích, sau lưng lại truyền đến một tiếng ầm vang.

Nguy rồi!

Nghe được tiếng vang kia, Pháp tu trong nháy mắt da đầu tê dại, biến cố đột phát làm hắn quên đi phía sau mình còn có một tên binh tu!

Có sát khí ác liệt kéo tới, Pháp tu gần như là theo bản năng rút ra linh lực, tiếp theo trong nháy mắt, một cỗ đại lực lấy hắn làm trung tâm, hướng bốn phương quét tới.

Dưới khuôn mặt hồ ly rách nát, Lục Diệp chỉ lộ ra nửa bên mặt, còn có một vết máu đỏ thẫm xẹt qua gò má, đó là vết thương vừa rồi bị một tảng đá lớn nện lên đầu, vết máu đỏ thẫm phối hợp với khuôn mặt rách nát, khiến hắn bình tĩnh lại có vẻ mấy phần dữ tợn.

Một đao hung mãnh đâm ra không thể phát huy ra hết sức

mạnh, lực bài xích thật lớn cuốn tới, thân hình bất ổn.

Lục Diệp vội vàng đổi sang chém, một đao chém xuống.

Một đao hung mãnh nhất chém vào trên lưng pháp tu, nhưng lại bị bình chướng linh lực cản trở, không thể làm tổn thương hắc chút nào. Bất quá trùng kích cực lớn lại khiến thân hình pháp tu lảo đảo một chút, đau đớn nhe răng trợn mắt.

“Ba tầng cảnh!” Pháp tu quát khế, phán đoán chuẩn xác tu vi của Lục Diệp.

Lúc đầu hắc còn cho rằng, e rằng lần này mình gặp phải lành ít dữ nhiều, dù sao thân là một pháp tu, bị chặn ở đây, khó có thể phát huy.

Kết quả thật sự đánh nhau mới phát hiện, hai đối thủ này, một người là cảnh giới thứ nhất, một người là cảnh giới thứ ba, thật sự là...

“Muốn chết!” Pháp tu gầm lên, giơ tay lên hướng về phía Lục Diệp, linh lực hùng hồn hội tụ phun trào, hóa thành một đại thủ ấn, chộp thẳng về phía Lục Diệp.

Pháp tu tăng một uy hiếp đối với hắc không phải quá lớn, xử lý bình tu tăng ba này trước đã, đừng nhìn tu vi của hắc cao hơn Lục Diệp tăng ba, nhưng trong hoàn cảnh như vậy, nếu thật sự bị Lục Diệp áp sát, hắc cũng sẽ rất phiền phức.

Chỉ cần có thể giải quyết Lục Diệp, hắc có thể tùy tiện nhào nặn từng bước từng bước pháp tu tăng một kia.

Y Y thi triển thuật pháp không ngừng đánh tới, đánh vào vách chắn linh lực bên ngoài thân của Pháp Tu, linh quang loé lên dữ dội.

Chương 978: Người dũng cảm thắng!

Dưới đại thủ ấn bắt, Lục Diệp đưa tay phóng ra một đạo Hỏa Phượng Hoàng Thuật nghênh đón, hai bên va chạm với nhau, linh lực kịch liệt khuấy động không thôi.

Mà nhân cơ hội này, Lục Diệp đã lao nhanh ra, đánh thẳng về phía Pháp tu.

Sắc mặt của Pháp tu lạnh lùng nghiêm nghị, nhìn chăm chăm vào Lục Diệp, đợi hắn tới gần đến một khoảng cách nhất định, lại làm lại chiêu cũ, linh lực cuồng bạo tuôn ra, lực đẩy cường đại quét sạch tứ phương, loại lực đẩy này, ngay cả thuật pháp Y Y đánh tới cũng không thể đến gần người.

Nhưng mà Lục Diệp lại giống như không bị ảnh hưởng, trong khoảnh khắc lực chú ý tới người kia bỗng dừng lại một chút, ngay sau đó tiếp tục đánh giết về phía trước.

Hắn giết qua rất nhiều pháp tu, đối với loại thủ đoạn như pháp tu này vô cùng quen thuộc, loại có thể bài xích thủ đoạn của địch nhân bên người, là một loại thuật pháp bảo mệnh của pháp tu, muốn phá giải cũng rất đơn giản, nắm chắc khoảng cách tốt là được.

Nhanh chóng vọt tới bên cạnh đối phương, cánh tay phải cầm đao chọt dựng lên.

Một kích với thế đại lực trầm, ầm ầm đánh xuống.

Chọt lóe!

Pháp tu trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, bất quá vẫn không hoảng, bởi vì lúc trước hắn đã từng bị Lục Diệp chém một đao, sự thật chứng minh, một đao của binh tu cảnh giới tầng ba đối với hắn là uy hiếp không lớn, bình chương linh lực của hắn đủ để ngăn cản đòn tấn công của đối phương, duy nhất khiến hắn phiền muộn chính là, sức mạnh cường bạo kia không thể ngăn cản được, cho nên đòn tấn công này trên người hắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, duy chỉ có hơi đau đớn.

Quả nhiên, một đao này chém xuống, bình chương linh lực hoàn hảo không tổn hao gì, chẳng qua trở nên hơi yếu mà thôi. Chẳng qua chuyện này cũng không quan trọng, hắn chỉ cần tiếp tục rút ra linh lực là có thể bổ sung hoàn toàn vách ngăn linh lực.

Cảm giác đau đớn trùng kích cực lớn mang đến khiến cho sắc mặt hắn vận vẹo, thân hình không chịu khống chế bay về phía sau, hắn đang muốn sử dụng linh lực chữa trị bình chương linh lực của bản thân, Lục Diệp lại như giòi trong xương cắn sát mà đến, lại bổ xuống một đao.

Bình chương linh lực càng trở nên mỏng manh...

Đao thứ ba chém xuống!

Có thanh âm xương cốt đứt gãy vang lên, sắc mặt pháp tu trở nên hoảng sợ, cuống quýt rút ra linh lực bổ sung linh lực bình chương bản thân, nhưng dù cho hắn bổ sung nhanh hơn nữa, chung quy cũng cần một quá trình.

Vách ngăn linh lực ảm đạm mới có khởi sắc, đao thứ tư của Lục Diệp bổ xuống.

Chém ra liên tục!

Soạt một tiếng, bình chương vỡ vụn, Pháp tu ngã bay về phía sau không thể ngăn cản, máu tươi chảy ra, một đao này trực tiếp

chém bay cánh tay phải của Pháp tu.

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên.

Lục Diệp hạ thân hình xuống, miệng lớn thở hổn hển, bất luận tu vi của hắn có gia tăng như thế nào, mỗi lần vận dụng trạng thái lóe lên chém liên tục, đối với hắn đều là gánh nặng cực lớn, bởi vì mỗi một đao kia đều là hắn toàn lực bộc phát.

Máu thịt trên cánh tay phải đang nhanh chóng nhúc nhích, trong thời gian ngắn hội tụ tới khí huyết sẽ không cách nào tản đi, toàn bộ cánh tay phải đều tản ra nhiệt độ cao kinh người, nhưng cái này đã không còn quan trọng nữa.

Trong sơn động, thuật pháp Y Y vẫn phóng thích ra không ngừng, đánh cho thân hình pháp tu lão đảo, gào thét không ngừng.

Cánh tay phải bị chém đứt, Đại chu thiên tuần hoàn bị đứt, pháp tu tổn hao rất nhiều thực lực, hắn giữ lấy vết thương trên cánh tay phải, nhưng ngăn không được máu tươi phun trào, trong con người hoảng sợ tràn đầy hoảng sợ.

Không thể tưởng tượng được, chính mình sẽ bị một tên binh tu cảnh tăng ba đánh bại như vậy, đao thuật liên miên như mưa to gió lớn của đối phương, đúng là hắn chưa từng nhìn thấy.

Hắn vội vàng xoay người, đánh về phía Y Y, trong lúc chạy vội, giơ tay lên chính là một đạo thuật pháp.

Y Y vội vàng lách mình trốn vào lòng đất.

Dù cho pháp tu đang chạy trốn, một màn quỷ dị này cũng khiến y ngây người.

Còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, phía sau đã bị chém ầm ầm, đau đớn kịch liệt cuốn tới, lực trùng kích cường đại khiến cho hắn ngã nhào xuống đất.

Trong hoàn cảnh như vậy, làm một pháp tu, để lộ lưng áo cho binh tu, không thể nghi ngờ là cực kỳ không sáng suốt.

Dù cho cánh tay phải của hắn bị chém, nếu như hắn liều chết phản kháng, chưa hẳn đã không có sức đánh một trận, dù sao thực lực của cảnh giới thứ sáu bày ra ở đây.

Nỗi đau cụt tay, nguy cơ sinh tử khiến hắn mất đi lý trí, làm ra phán đoán sai lầm.

Không phải tâm tính hắn không đủ kiên nghị, thật sự là tử vong giáp mặt, rất ít người có thể bình tĩnh, ở trước nguy cơ, nhiều người sẽ tuân theo bản năng mà làm việc.

Hắn ta chặt vật ngã xuống đất, sau lưng có một vết thương cực lớn, xuyên qua miệng vết thương, dường như có thể thấy nội tạng nhúc nhích.

Còn không đợi hắn bò lên, Lục Diệp đã chạy tới, một cước giẫm lên lưng đối phương, trở tay cầm đao, trên lưỡi đao lóe lên ánh sáng, linh văn sắc bén gia trì, doi theo phía lưng của địch, một đao đâm thẳng xuống!

Một đao này từ sau lưng đâm vào, xuyên ra trước ngực, đâm xuyên qua trái tim đối phương.

Thế nhưng vẫn chưa xong, linh văn của Hào Thứ gia trì, từng sợi linh lực sắc bén đâm vào nội tạng của Pháp tu rồi nổ tung.

Pháp tu bỗng nhiên vung nửa thân trên lên, đau đớn khó tả khiến mặt hắn trở nên vặn vẹo, hội tụ linh lực còn sót lại trong cơ thể ầm ầm cuốn sạch.

Lục Diệp trực tiếp bị hất bay, va chạm vào vách đá ở một bên, trường đao rời khỏi cơ thể của hắn mang theo một ngụm máu.

Chờ hắn đứng dậy, pháp tu leo trên mặt đất đã không còn

động tĩnh, dưới thân chảy xuôi máu tươi đỏ thẫm.

Thân ảnh Y Y hiện ra từ cách đó không xa, nhanh chóng đi tới bên cạnh thi thể của pháp tu, đem túi trữ vật của đối phương cởi xuống, ném cho Lục Diệp, sau đó chui đầu vào trong cơ thể hổ phách, làm một loạt động tác liên mạch lưu loát.

Lục Diệp thì thân hình không ngừng chạy nhanh, rất nhanh biến mất trong màn đêm.

Chỉ chốc lát sau, có tu sĩ bị động tĩnh giao thủ bên này hấp dẫn đến điều tra, nhưng chỉ nhìn thấy một thi thể không toàn vẹn, theo vết thương thi thể, chiến đấu rất kịch liệt, hơn nữa người thắng là một thể tu dùng đao, còn nhiều hơn nữa, sẽ khó có thể điều tra.

Chương 979: Đệ nhất...

Trên Sát Lục bảng, vốn trải qua hai ngày kịch liệt tranh đấu, xếp hạng của Lục Diệp đã ở ngoài tám mươi, mắt thấy sắp rơi ra khỏi bảng, nhưng mà theo hắn chém giết tên pháp tu kia, ba chữ Lục Nhất Diệp đột nhiên thoáng một cái, đột nhiên nhảy lên tới vị trí hơn năm mươi, điểm sẵn giết phía sau tên của hắn cũng từ ba trăm bảy mươi điểm gia tăng đến năm trăm năm mươi điểm.

Một màn này bị không ít người chú ý, tất cả đều ngạc nhiên, nhất là Ngụy Khuyết, hai ngày nay hắn ở trong sân sẵn, vừa tìm kiếm cơ duyên, vừa tìm kiếm tung tích của Lục Diệp, cơ duyên ngược lại là đạt được một ít, nhưng bóng dáng của Lục Diệp lại không thể điều tra, khiến hắn cảm thấy bất lực, dù sao địa giới trong phạm vi mấy chục vạn dặm, không có manh mối chính xác, hắn cũng không biết nên đi nơi nào mới có thể tìm được Lục Diệp.

Hắn biết Lục Diệp chỉ có tu vi Vân Hà tầng ba, chỉ tăng thêm một trăm tám mươi điểm sẵn giết, tính toán một chút đã biết Lục Diệp chém một tên Vân Hà tầng sáu, nếu không thì sẵn giết không thể nào tăng nhiều như vậy.

Một Vân Hà cảnh tầng ba, thế mà lại chém một tên cảnh giới thứ sáu... quả thực là khủng bố.

Trách không được tất cả các đại tông môn Vạn Ma lĩnh đều vô cùng kiêng kỵ người này, thực lực khủng bố như vậy, nếu thật sự để hắn trưởng thành, đối với bên Vạn Ma lĩnh cũng không phải là chuyện tốt gì. Hôm nay hắn có thể vượt cấp giết Vân Hà, sau này có thể vượt cấp giết chết Chân Hồ, diệt Thần Hải.

Hai huynh đệ Giang Lưu Tử cũng quan tâm đến biến hóa trên

bảng sấm giết, âm thầm nghĩ mà sợ, may mắn trước đó gọi bọn Lỗ Thụ sư huynh tới, nếu không dựa vào thực lực mà Lục Nhất Diệp thể hiện ra, nếu thật sự để bọn họ đụng phải, người chết chắc chắn là bọn họ.

Đồng thời cũng bội phục Lục Diệp cả gan làm loạn, một Vân Hà cảnh tăng ba, thân ở trong khu vực sấm bắn, không nghĩ biện pháp trốn tránh để bảo vệ tính mạng thì thôi, vậy mà còn dám ra tay giết người, chiếm đoạt một vị trí trên bảng sấm giết, đây là thật sự không đem các cường giả Vạn Ma lĩnh để vào mắt.

Nếu để Lục Diệp biết được suy nghĩ trong lòng bọn họ, nhất định sẽ nói oan uổng.

Bên trong khu vực sấm bắn, hắn trước sau bày ra mười hai tòa truyền tống trận, một mực ẩn nấp, chưa từng chủ động gây sự, nhưng mà trời không chiều lòng người, hắn không muốn gây chuyện, sự tình luôn chọc vào trên đầu hắn.

Hắn có thể làm sao được nữa, hắn cũng rất bất đắc dĩ.

Lục Diệp không rảnh chú ý đến biến hóa trên bảng sấm giết, sau khi nhanh chóng rời khỏi sơn động kia, Lục Diệp tìm thấy một nơi bí ẩn ở gần đó, vội vàng bố trí truyền tống trận.

Sau nửa canh giờ, truyền tống trận mới được bố trí thỏa đáng, Lục Diệp bình tĩnh lại.

Ném một viên linh đan vào trong miệng, chậm rãi khôi phục linh lực của bản thân.

Mười hai tòa truyền tống trận đã phá hủy ba tòa, hiện tại lại bố trí một tòa nữa, trong này có mười tòa.

Hồi tưởng trận chiến lúc trước, mặc dù hữu kinh vô hiểm, nhưng có thể nhanh như vậy chém giết Pháp tu, cũng là do đối phương quá sơ suất.

Y Y từ sau lưng người nọ khởi xướng đánh lén, liên lụy đến tâm trí của hắn quá nhiều, chính mình mới có cơ hội đến gần, hơn nữa nói, hoàn cảnh nơi đó cũng làm cho mình chiếm được rất nhiều lợi ích.

Hoàn cảnh đặc thù kia làm cho hắn và Y Y tạo ra ưu thế trước sau công kích, Y Y quấy nhiễu tâm trí, tự mình ra tay giết địch, lúc này mới có thể dùng đao giết địch, nếu trong hoàn cảnh bình thường mà đụng phải đối phương, Lục Diệp tự nghĩ chưa chắc đã là đối thủ.

Thực lực của hắn bây giờ, Vân Hà năm tầng có thể giết, muốn giết Vân Hà sáu cảnh rất khó, còn Vân Hà cảnh tầng bảy... nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu thật sự gặp phải, tranh thủ thời gian chạy trốn còn quan trọng hơn.

Vẫn là nên tranh thủ thời gian để tăng tu vi của mình, nếu không gặp phải địch nhân có tu vi vượt qua bản thân quá nhiều, dù hắn có tất cả thủ đoạn cũng khó có thể thi triển.

Mặt hồ ly bị hủy rồi, thứ này dù sao cũng không phải đồ tốt gì, bản thân lại tương đối yếu ớt, lúc trước ở trong sơn động bị một tảng đá lớn đập trúng đầu, liên lụy đến Lục Diệp cũng bị thương nhẹ.

Lục Diệp lấy ra khuôn mặt rách rưới, lẳng lặng ẩn núp.

Mười hai canh giờ sắp đến, hắn không biết linh ký màu vàng trong ngực còn có thể tái bùng nổ lần cuối cùng hay không, nếu như có, truyền tống trận nơi này cũng nhất định sẽ bị vứt bỏ.

Thời gian trôi qua.

Cho đến một khắc nào đó, linh ký màu vàng trong ngực Lục Diệp bỗng nhiên bộc phát ra tia sáng chói mắt, khiến biểu tình của Lục Diệp trở nên bất đắc dĩ.

Một khắc cuối cùng, linh ký lại bộc phát, cột sáng phóng lên trời, linh lực dao động mãnh liệt bộc phát khắp nơi, thu hút sự chú ý của tất cả tu sĩ trong phạm vi trăm dặm xung quanh.

Lục Diệp quyết đoán kích hoạt Truyền Tống Trận, hần chuẩn bị truyền tống đến một vị trí khác, kết quả là kinh ngạc phát hiện ra vị trí truyền tống đã mất đi liên hệ.

Nói cách khác, truyền tống trận ở vị trí kia đã không còn...

Đại khái là có người tiến vào vị trí hần bố trí truyền tống, kích phát pháp trận bạo liệt, phá hủy hết thủy bên trong.

Đây là chuyện không còn cách nào khác, hần bố trí truyền tống trận vị trí tuy rằng đều lựa chọn tại nơi cực kỳ bí mật vắng vẻ, nhưng tại trong khu vực săn bắn, vì tìm kiếm cơ duyên tản mát, các tu sĩ sẽ không bỏ qua bất cứ địa phương nào khả nghi.

Cũng may là hần đã sớm đoán trước việc này, mỗi một tòa Truyền Tống Trận bố trí đều có liên quan với ít nhất hai tòa Truyền Tống Trận, một chỗ trong đó mất đi liên hệ, còn có thể Truyền Tống đến một chỗ khác.

Pháp trận được kích phát, thân ảnh của Lục Diệp biến mất.

Chương 980: Đệ nhất... 2

Ngay khi Lục Diệp vừa hiện thân, hắn lập tức cảm giác xung quanh, xác định nơi này không bị bại lộ, bốn phía cũng không có ai, lúc này mới yên lòng.

Từ trong ngực lấy ra linh ký màu vàng, giờ phút này, đã qua mười hai canh giờ, ánh sáng màu xanh nhạt quanh quần trên linh ký màu vàng cũng đã biến mất, Lục Diệp thử thu nó vào không gian trữ vật, lúc này cũng không còn chướng ngại nữa, trực tiếp thu vào.

Cầm một đạo linh ký màu vàng vào tay!

Mấy tòa Truyền Tống Trận đổi một đạo linh ký màu vàng, vẫn là rất đáng giá, bất quá nếu là có khả năng, Lục Diệp cũng không hy vọng Thiên Cơ lại chọn trúng mình, ban xuống linh ký màu vàng như vậy.

Lúc trước cảm thấy bản thân đã bố trí mười hai tòa Truyền Tống Trận, đầy đủ để sử dụng.

Nhưng hiện tại xem ra chưa hẳn như vậy, trên lý thuyết mà nói, truyền tống trận mà hắn bố trí chỉ còn lại tám cái, nhưng rốt cuộc có phải hay không, hắn cũng không rõ ràng lắm, bởi vì mỗi một tòa truyền tống trận đều chỉ có thể liên quan cùng hai, ba cái truyền tống trận gần đó, không thể liên hệ được với tất cả truyền tống trận, trừ phi hắn lần lượt đi kiểm tra.

Nhưng kích phát truyền tống trận là có dao động linh lực, nếu có người ở gần thì rất dễ bị lộ truyền tống trận tồn tại, vì vậy khi không phải là bắt buộc, hắn sẽ không tùy ý sử dụng truyền tống trận.

Muốn bố trí nhiều trận pháp hơn cũng được, nhưng cần phải luyện chế nhiều trận kỳ hơn. Lúc trước hắc luyện chế trận pháp đã không còn bao nhiêu, nguyên liệu ngược lại là có, nhưng luyện chế trận kỳ đồng dạng cũng có ba động linh lực truyền ra, sẽ bại lộ vị trí ẩn thân của hắc.

Thời gian khu vực săn bắn mở ra không chừng, bình thường đều là qua nửa tháng đến một tháng, lúc này mới qua hai ngày, truyền tống trận bố trí đã tổn hại ba bốn phần, muốn chống cự đến khi khu vực săn bắn chấm dứt, rất khó.

Trong sơn động, Lục Diệp đang ngồi tu hành, có Y Y phụ trách trông coi, còn có trận pháp cảnh báo, cũng không cần lo lắng sẽ bị người nào đánh lén.

Y không biết chính là, ngay khi linh ký màu vàng bị y thu nạp vào không gian trữ vật, trên Sát Lục bảng, xếp hạng của y bỗng nhiên nhảy vọt về phía trước trên diện rộng, lập tức từ xếp hạng năm mươi nhảy vọt lên hạng đầu!

Điểm săn giết phía sau tên hắc cũng từ năm trăm năm mươi điểm biến thành một ngàn năm trăm năm mươi điểm, tăng thêm trọn vẹn một ngàn điểm!

Một ngàn điểm săn giết là khái niệm kinh khủng gì, phải biết một vị đại diện Vân Hà năm tầng cơ sở công huân cũng chỉ có bốn mươi điểm mà thôi, một ngàn điểm săn giết ước chừng phải giết hai mươi lăm Vân Hà cảnh tầng năm mới có.

Mặc dù trong hai ngày này, những cường giả cảnh giới Vân Hà cũng có giết địch nhưng vẫn chưa có ai đạt được nhiều điểm săn giết đến vậy.

Hạ Lương xếp hạng thứ hai, ngay cả số lượng một ngàn cũng không đột phá, trên bảng săn giết, phổ biến đều là con số ba bốn năm trăm, một ngàn năm trăm năm mươi điểm săn giết, có thể nói

là đệ nhất, vượt trội hơn hẳn.

Biến cố này khiến cho toàn bộ tu sĩ ở khu vực săn bắn đều kinh ngạc, các tu sĩ vốn đang chú ý Lục Diệp thì không cần phải nói, những tu sĩ vốn không chú ý đến Lục Diệp, lần này cũng đã chú ý đến hắn rồi.

Trong lúc nhất thời, trong khu săn bắn, nghị luận ầm ĩ.

“Người này là ai? Làm sao chưa từng nghe qua?” Có thể ở trong sân săn bắn trước xa xa, tất nhiên là một cường giả đứng đầu chiến trường Vân Hà, nhưng cái tên Lục Nhất Diệp này thật sự quá lạ lẫm, trước kia hoàn toàn chưa từng nghe nói qua, loại tu sĩ nghi ngờ hiển nhiên là quanh năm sống ở chiến trường Vân Hà, đối với sự tình Linh Khê chiến trường thậm chí Cửu Châu hoàn toàn không biết gì cả, bằng không thì không thể nào chưa từng nghe qua danh tự Bích Huyết Tông Lục Nhất Diệp.

Sao hắn có thể thoáng cái tăng một nghìn điểm săn giết? Công tác thống kê của thiên cơ sai rồi à?”

Cho dù để cho một tu sĩ Vân Hà cảnh giới tăng một giết một Vân Hà chín cảnh, điểm săn giết đạt được cũng không có khả năng nhiều như vậy, nhưng Thiên Cơ công bằng công chính, sao có thể phạm sai lầm.

“Chỉ gia tăng thêm điểm săn giết, không chỉ riêng giết địch, mà còn có linh ký màu vàng đặc thù kia. Hôm qua, người cầm trong tay linh ký màu vàng kia không phải cũng tăng thêm ba trăm điểm săn giết sao.” Có người nói ra ngọn nguồn.

“Vì sao hôm qua ba trăm, hôm nay lại là một ngàn?” Có người không hiểu hỏi.

“Cùng thời gian năm giữ tu vi cùng năm giữ có quan hệ, tu vi càng thấp, tại thời hạn mười hai canh giờ đến thời gian năm giữ

càng dài, có thể đạt được điểm sẵn giết thì càng nhiều, về phần đến cùng có thể đạt được bao nhiêu, Thiên Cơ tự có cân nhắc, chỉ bất quá đủ một nghìn điểm... Người này sợ là đem linh ký màu vàng cầm trong tay đầy mười hai canh giờ, hơn nữa tu vi tuyệt đối không cao, nhiều lắm sẽ không vượt qua ngũ tầng cảnh, khả năng thấp hơn.”

“Còn có chuyện này, ngược lại là lần đầu nghe nói, tiếp thu.”

“Tu vi chưa tới cảnh giới thứ năm, cầm đủ mười hai canh giờ, người này đến cùng là thủ đoạn gì, lại có thể đắc thủ như thế.”

“Sợ là quý tu, chỉ có quý tu am hiểu ẩn nấp, mới tiện lợi như vậy.”

“Sai rồi sai rồi, Lục Nhất Diệp này ta có nghe nói, chính là đệ tử Bích Huyết tông ở Bình châu, trước kia lúc ở chiến trường Linh Khê đã làm dậy lên rất nhiều phong ba, theo ta được biết, hẳn không phải là quý tu gì, chỉ là một bình tu mà thôi, hơn nữa tu vi của hắn tuyệt đối không có năm tầng cảnh giới, khả năng chỉ có một tầng cảnh giới, bởi vì hắn tiến vào Vân Hà chiến trường chỉ có không đến hai tháng.”

“Tầng một!” Một thanh âm hít vào khí lạnh vang lên.

Một cảnh giới, tại khu vực săn bắn này chỉ sợ nửa bước khó đi, lại có thể nắm giữ linh ký màu vàng đặc thù kia đủ mười hai canh giờ, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nếu không thể làm chuyện người thường khó làm, làm sao có thể đạt được 1.000 điểm sẵn giết?

Vốn dĩ hắn có thể thoắt cái đạt được nhiều điểm sẵn giết như vậy, nhưng bây giờ xem ra, đây rõ ràng là Thiên Cơ ban thưởng.

Đổi lại bất kỳ một người nào như bọn họ, cho dù có tu vi cảnh

giới thứ bảy, thứ tám, cũng không dám nói nắm giữ linh ký trong tay mười hai canh giờ.

Chương 981: Người này rất may mắn!

Bên ngoài khu vực săn bắn, một đạo kiếm quang rơi xuống, lộ ra hai bóng người, rõ ràng là Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Hai người một đường bụi bặm một mỗi, không chút trì hoãn, cuối cùng trong vòng hai ngày chạy tới nơi đây.

Không lập tức xông vào, bởi vì hai người đều tiêu hao không ít linh lực, tuy rằng bọn hắn chưa bao giờ trải qua khu vực săn bắn, nhưng đối với chuyện có tiếng tăm xa xôi đột ngột này cũng nhiều hơn nghe thấy, biết ở thời điểm này, bên cạnh khu vực săn bắn sẽ có rất nhiều người mai phục, đánh lén những người từ bên ngoài tiến vào khu vực săn bắn, để thu hoạch điểm săn bắn này.

Tìm một chỗ ẩn nấp, hai người tự mình ngồi xuống khôi phục.

Trọn vẹn ba canh giờ sau, hai người mới đứng dậy, liếc mắt nhìn nhau, hết thảy chuẩn bị thỏa đáng.

Từng đạo kiếm quang bén nhọn nổi lên, quanh quẩn ở bốn phía hai người, nhìn kiếm quang kia, chừng hơn năm mươi đạo.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Lý Bá Tiên hỏi.

Phong Nguyệt Thiên gật đầu.

“Đi!”

Theo tiếng nói của Lý Bá Tiên vừa dứt, rất nhiều kiếm quang

vừa thu lại, hóa thành một con Kiếm Long xoay tròn, Kiếm Long bao bọc thân ảnh hai người vào bên trong, âm âm đâm vào trong màn sáng màu đỏ.

Thanh kiếm rung lên, Kiếm Long bay lên.

Ngay sau đó, ở rìa khu vực săn bắn, những tu sĩ ẩn nấp khí tức mai phục ở đây liền thấy một con Kiếm Long xông tới, kiếm quang sáng ngời khiến cho trời đất bị che lấp, kiếm ý kinh khủng càng làm cho người ta sợ hãi.

Kiếm long từ giữa không trung xẹt qua, thẳng hướng xa xa lao đi, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Mà trong lúc này, tu sĩ mai phục ở một chỗ biên giới, không một người nào ra tay ngăn cản.

Người tiến vào là kiếm tu, chỉ nhìn kiếm quang như dải lụa kia liền biết là một kiếm tu không dễ chọc, ai lại đi ra tay chặn đường, nhờ chọc phải một tên gia hỏa khó lường, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Ngược lại có một ít cường giả rất nhanh phát giác được kiếm tu tiến vào tu vi không cao, nhưng giờ muốn ra tay ngăn cản đã muộn, kiếm quang kia đã đi mất mấy dặm, nhanh như lời đình.

Một lát sau, trong vùng hoang dã, Kiếm Long tan đi, kiếm quang thu lại, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên trước sau rơi xuống đất.

Hai người nhanh chóng điều tra bốn phương, xác định bốn phía không người, lúc này mới yên lòng lại.

“Cũng không biết tình huống của tiểu sư đệ như thế nào.” Lý Bá Tiên đầy lo lắng, nói xong, liền giơ tay điểm lên ấn ký chiến trường trên mu bàn tay, bắt đầu liên hệ với Lục Diệp.

Lúc trước không liên hệ với Lục Diệp, là để tránh cho Lục Diệp lo lắng, hiện giờ đã tiến vào thì đương nhiên hẳn phải gặp Lục Diệp trước.

Mặc dù tu vi của hắn và Phong Nguyệt Thiên không tính là cao, nhưng hai người liên thủ, tình huống so với Lục Diệp tốt hơn rất nhiều, miễn cưỡng cũng có thể bảo vệ hắn chu toàn.

Bên này đang liên hệ, Phong Nguyệt Thiên cảm thấy rất nhàm chán, nhìn đông nhìn tây, lần đầu tiên vào khu săn bắn, nàng cũng cảm thấy tò mò đối với nơi này, trước đây chỉ nghe nói trong khu vực săn bắn có rất nhiều cơ duyên, đáng tiếc vô duyên gặp mặt, lần này thì lại có cơ hội.

Chẳng mấy chốc, bảng săn giết lệnh bài màu máu trên bầu trời đã khiến nàng ta chú ý.

Ánh mắt đảo qua, đôi mắt đẹp của Phong Nguyệt Thiên trừng lớn lên rất nhiều, kinh ngạc nhìn chằm chằm đỉnh Sát Lục bảng, gần như hoài nghi mình nhìn lầm, nhưng cẩn thận nhìn lại, quả thật không sai.

Thứ hạng đầu rõ ràng là ba chữ Lục Nhất Diệp, phía sau điểm săn giết chừng một nghìn năm trăm năm mươi điểm.

Hạng hai Hạ Lương kia, khó khăn lắm mới là phá thiên!

“Sư huynh...” Phong Nguyệt Lam đưa tay kéo kéo y phục của Lý Bá Tiên.

“Hả?” Giờ phút này Lý Bá Tiên đang liên hệ với Lục Diệp, hỏi thăm vị trí của hắn, phát giác động tĩnh, quay đầu nhìn về phía Phong Nguyệt Thiên.

“Người nhìn cái kia đi.” Phong Nguyệt Thiên ngẩng đầu chỉ lên trời.

Lý Bá Tiên nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, ngay sau đó, mí mắt co rụt: “Đệ nhất?”

Phản ứng đầu tiên của hắn là tiểu sư đệ nhà mình không thể nào mạnh như vậy. Toàn bộ khu vực khu săn bắn này có tới mấy chục vạn dặm, trong đó cường giả tập hợp. Tiểu sư đệ nhà mình tiến vào chiến trường Vân Hà cũng chỉ mới hai tháng, làm sao có thể chiếm được vị trí đầu tiên, hơn nữa còn bỏ xa vị trí thứ hai nhiều như vậy.

Một ngàn năm trăm điểm săn giết, thế này phải giết bao nhiêu người?

Có phải có ai đó trùng tên với tiểu sư đệ rồi không?

Nhưng cái tên Lục Nhất Diệp này cũng không phải tên bình thường, cho dù trên đời này thực sự có trọng danh, cũng không đến mức vừa vặn ở trong khu vực săn bắn, trên đời không có chuyện trùng hợp như vậy.

Thật sự là tiểu sư đệ?

Lý Bá Tiên có chút choáng váng, hắn vốn cho rằng Lục Diệp ở trong khu săn bắn này tất nhiên là nguy cơ khắp nơi, như đi trên băng mỏng, nhưng nếu như thật sự là tiểu sư đệ, vậy lúc trước hắn đã hoàn toàn nghĩ sai rồi.

Có thể đạt được nhiều điểm săn giết như vậy, không thể nghi ngờ chính là tiểu sư đệ ở trong khu săn bắn này đại sát tứ phương, đánh đâu thắng đó!

Nhưng rốt cuộc có phải hay không, hắn cũng không dám khẳng định, việc này cần phải hỏi một chút.

“Tiểu sư đệ, tên săn giết Lục Nhất Diệp trên bảng, là người?”

Chương 982: Người này rất may mắn! 2

Lục Diệp đang ngồi xếp bằng trên Truyền Tống Trận, nghe những lời này mà ngẩn ra, lập tức phủ nhận: “Không phải, sao có thể là ta.”

Thời điểm lúc trước hắn bài danh tốt nhất, cũng chính là mười mấy người mà thôi, về sau mặc dù lại giết một pháp tu sáu tầng, nhưng qua thời gian dài như vậy, tên của hắn có lẽ đã rơi ra Sát Lục bảng rồi.

Từ khi tiến vào khu săn bắn đến nay, trước sau hắn tổng cộng giết ba người, được năm trăm năm mươi điểm săn giết, cho dù như thế nào con số này cũng không thể xếp hạng đầu được.

“Vậy thì có người trọng danh với người, người này rất giỏi, thế mà có một ngàn năm trăm năm mươi điểm săn giết.” Lý Bá Tiên đầy thốn thức, gia hỏa cùng tiểu sư đệ nhà mình trọng danh, không thể nghi ngờ là cảnh giới thứ chín, nếu không không không có đạo lý mạnh như vậy.

Hắn biết rõ người Hạ Lương này. Trước đây trong trận chiến Linh Khê đã từng giao thủ với nhau, xuất thân Cuồng Dao môn, từng là cường giả trong mười thứ hạng đầu Linh Khê bảng. Đến chiến trường Vân Hà tất nhiên sẽ không tệ, hơn nữa Hạ Lương lúc này cũng là cảnh giới Vân Hà tầng chín. Người trùng tên với tiểu sư đệ này có thể lấn át Hạ Lương một bậc, tất nhiên càng thêm lợi hại.

Quả nhiên kẻ này là người rất may mắn!

Trong sơn động, mặc dù Lục Diệp cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều, trong nhận thức của hắn, mình chỉ có năm trăm năm mươi điểm săn giết, bất luận như thế nào cũng không thể xếp hạng đầu được.

Thế nhưng khiến hắn cảm động lại là, tứ sư huynh rõ ràng tìm tới, hiển nhiên là lo lắng cho an nguy của hắn.

Hơn nữa trước đó một chút gió thổi cũng không lộ ra, tiến vào khu săn bắn mới báo cho mình biết việc này.

Lấy ra thập phần bản đồ, điều tra phương vị, sau đó báo cho Lý Bá Tiên.

“Bọn ta tới tìm người, tiểu sư đệ chờ ta.”

Sau khi kết thúc đưa tin, Lý Bá Tiên mang theo Phong Nguyệt Thiên lao về hướng Lục Diệp đang đứng, vị trí của bọn họ cách Lục Diệp không quá xa, ngày thường nếu như ngự kiếm phi hành, không đến một hai canh giờ, nhưng ở trong khu vực săn bắn tự nhiên không thể rêu rao khắp nơi như vậy, cho nên tốc độ sẽ chậm hơn rất nhiều.

Một đường đi về phía trước.

Trong sơn động, Lục Diệp lặng lẽ chờ đợi.

Tứ sư huynh đến tìm mình, cũng là một chuyện tốt, không nói đến hai người liên thủ, thực lực tăng nhiều, dù gặp địch nhân gì đánh không lại, mượn Truyền Tống Trận còn có thể chạy trốn.

Nhưng mà trước đó thời điểm Tứ sư huynh truyền tin, dùng chính là hai chữ “chúng ta”, như thế xem ra, là có người cùng đi với hắn, tỷ lệ lớn là Phong Nguyệt Thiên.

Cũng không biết thực lực đám Tứ sư huynh bây giờ như thế nào, tính ra, bọn họ so với mình tiến vào chiến trường Vân Hà sớm

hơn mấy tháng, thực lực hẳn là sẽ không kém, hơn nữa hai người này tích lũy chừng mười mấy năm ở Linh Khê cảnh, thực lực hùng hồn, từ xưa đến nay chưa ai có thể so sánh, vượt cấp giết địch khẳng định không thành vấn đề.

Dù sao từ xưa đến nay, còn không có người nào có tư cách như bọn họ dừng lại ở Linh Khê cảnh hơn mười năm.

Đừng nói bọn họ thực lực như vậy, cho dù là nhân tài, dừng lại vài chục năm ở Linh Khê cảnh cũng là hành vi mất nhiều hơn được, thời gian dài như vậy, đủ để một tu sĩ tấn thăng Vân Hà thậm chí là Chân Hồ rồi.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Lục Diệp không ở lại chỗ này nữa, mà đi ra khỏi sơn động, ở bên ngoài tìm một chỗ, hẳn dùng linh văn ẩn nấp ẩn nấp.

Tứ sư huynh đang đi tới bên này, nếu như hắn tiếp tục ở lại trong sơn động, vạn nhất có người tiến vào bên trong phá tan hành tung của hắn, hắn sẽ không đi hay là đi?

Đi thôi, sẽ trì hoãn thời gian hội hợp với Lý Bá Tiên, nếu không đi, nói không chừng sẽ cùng người tới đại chiến một trận, trái phải đều là phiền phức, dứt khoát không ở bên trong.

Che giấu thân hình cho tốt, nhớ tới chuyện Tứ sư huynh hỏi lúc trước, hẳn ngẩng đầu nhìn về phía bảng săn giết, nhíu mày.

Quả nhiên đúng như Tứ sư huynh nói, ba chữ to Lục Nhất Diệp xếp hạng đầu trong Sát Lục Bảng!

Thật sự có người trùng tên với mình? Điều này ngược lại có chút ý tứ.

Ánh mắt lướt xuống, tiếp tục điều tra.

Rất nhanh, Lục Diệp đã phát hiện có gì đó không ổn.

Bởi vì người xếp hạng cuối cùng của bảng Liệp Sát, có năm trăm ba mươi điểm sẵn giết!

Theo tính toán của hắn, điểm sẵn giết có lẽ được năm trăm năm mươi điểm. Nói cách khác, năm trăm năm mươi điểm đủ để bước lên bảng sẵn giết, xếp hạng thứ chín mươi.

Mà trên hơn 90 vị trí, căn bản không có tên của hắn!

Toàn bộ bảng Sát Lục bảng chỉ có một Lục Nhất Diệp, chính là người đứng đầu bảng kia.

Mình tính sai rồi? Được điểm sẵn giết không chỉ có năm trăm năm mươi điểm?

Thế nhưng là không đúng a, mình tam tầng cảnh, trước sau giết một cái ngũ tầng cảnh, một cái thất tầng cảnh, một cái lục tầng cảnh, điểm sẵn giết đạt được là một trăm hai mươi, hai trăm năm mươi, một trăm tám mươi, cộng lại đúng là năm trăm năm mươi điểm không sai, sẵn giết điểm cùng công huân trực tiếp móc nối, con số khẳng định sẽ không sai.

Lại nhìn điểm sẵn giết xếp hạng đầu, 1550 điểm...

Con số này cũng có chút ý vị sâu xa, so với tính toán của bản thân thì đúng là nhiều hơn một ngàn điểm!

Cái tên xếp hạng nhất kia, chẳng lẽ là mình?

Không có đạo lý, vậy nhiều ra một ngàn điểm sẵn giết từ đâu mà có?

Đang lúc nghi ngờ, cách đó không xa chợt có dao động chiến đấu truyền đến, Lục Diệp lập tức thu lại tâm trí, nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ nghe được từng đợt âm thanh kiếm minh, lại ngẩng đầu nhìn lại, phía chân trời bên kia không ngừng có quang mang, hình như có thuật pháp uy lực cực lớn nổ rộ.

Hắn ta vội vàng truyền tin cho Lý Bá Tiên, không trả lời.

“Y Y!” Lục Diệp khẽ quát một tiếng, Y Y ngẫm hiểu, lập tức từ trong cơ thể Hổ Phách lóe ra, trốn vào lòng đất, lén về nơi phát ra tranh đấu.

Lục Diệp cũng vội vàng đi về phía bên kia.

Tứ sư huynh không có trả lời, nói rõ không rảnh để hồi đáp mình. Tính toán thời gian, bọn họ hẳn là đã đến gần đây, hơn nữa bên kia có kiếm pháp cùng thuật pháp phóng thích động tĩnh, không thể nghi ngờ trong hai bên giao thủ, có một bên chính là Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Chỉ chốc lát sau, Lục Diệp đã chạy đến nơi, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy bên kia kiếm quang lạnh thấu xương, kiếm khí tung hoành, mấy đạo thân ảnh xê dịch đan xen trong phạm vi không lớn, khí thế ngất trời.

Trong đó hai đạo, không phải Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên thì là ai?

Giờ này khắc này, Lý Bá Tiên đã khai triển toàn bộ thực lực, trăm đạo kiếm quang quanh quẩn bên người, phi kiếm ngự không qua lại, kiếm tu sát phạt khủng bố lộ rõ ràng không thể nghi ngờ.

Chương 983: Tụ hợp

Quả thực là Lý Bá Tiên đi cùng với Phong Nguyệt Thiên, giờ phút này, trong chiến trường phạm vi nhỏ, hắn đang dùng kiếm giết địch nhưng thân hình không rời khỏi vị trí bên cạnh Phong Nguyệt Thiên để bảo vệ nàng chu toàn, mà linh lực quanh người Phong Nguyệt Thiên bắt đầu dâng trào, từng đạo thuật pháp không ngừng bùng phát, đánh về phía bốn phương.

Đối thủ của bọn họ có ba người, không đúng, là năm người!

Một người trong đó đã ngã xuống mặt đất, dòng máu đỏ thẫm chảy xuôi dưới thân, không rõ sống chết, xem vết thương thì quả nhiên là Lý Bá Tiên làm ra.

Còn có một người đang ở bên ngoài chiến trường, toàn thân linh lực dâng trào, cầm trong tay một trận kỳ không ngừng lắc lư.

Người này là trận tu, xem linh lực ba động trên người hắn, rõ ràng là trận tu cảnh giới thứ năm.

Mà ba người giao đấu cùng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên tu vi cũng đều là cảnh giới thứ tư hoặc thứ năm

Ngay lúc này, vẻ mặt của ba người đều rất khó coi, trong mắt mỗi người đều tràn đầy kinh hãi chỉ vì Lý Bá Tiên cùng Phong Nguyệt Thiên thể hiện thực lực hết sức quỷ quái.

Bọn họ mai phục trước, lấy ưu thế về số lượng mà ra tay, chẳng những không thể bắt được hai người này mà ngược lại còn bị đối phương giết một người, nếu như không phải người bạn trận tu kia ra tay kịp thời kích hoạt trận pháp bố trí ở chỗ này, thì ba người bọn họ chắc chắn không phải là đối thủ.

Nhưng dù có trận pháp trợ giúp, ba người bọn họ lúc này cũng rơi vào tình thế khó. Từng đạo kiếm quang như cầu vồng kia, bất luận là tốc độ hay sát thương đều cực kỳ đáng sợ, còn có từng đạo thuật pháp kia sức mạnh cũng vô cùng lớn.

Đây là hai quái vật từ nơi nào xuất hiện!

Mấy người miệng đầy đau khổ nhét Hoàng Liên vào, trong lòng biết lần này là đá sai rồi.

Một người cảnh giới thứ năm ý thức được có gì đó không ổn, nếu như cứ tiếp tục giao đấu như vậy, không nói đến mấy người bọn họ có thể kiên trì bao lâu, động tĩnh đánh nhau bên này nhất định sẽ thu hút người bên ngoài tới, nếu người tới là bên Vạn Ma lĩnh thì không sao, có thể cùng nhau chém giết hai quái vật này, nhưng nếu có mấy người của Hạo Thiên minh tới, vậy bọn họ sẽ thảm rồi.

Xác suất 50-50, không ai dám đánh cược.

Hắn lập tức hô to: “Hiểu lầm, hiểu lầm, chúng ta cùng nhau dừng tay thì thế nào?”

Vốn đã có ý định rút lui, nhưng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên ra tay hung mãnh, bọn họ không dừng tay, căn bản không có cơ hội rút lui.

Về phần người bạn đã chết kia... Vốn là liên minh tạm thời, cũng không phải sư huynh đệ nhà mình, chết liền chết, chỉ có thể nói hắn quá mức xui xẻo thôi.

Nghe được hô hoán, Lý Bá Tiên khẽ cau mày, động tác trên tay chậm lại một chút.

Cũng không phải hắn không có tự tin có thể giết mấy người này, chỉ là bây giờ bị vây trong trận pháp, đối phương có trận tu trợ, bất luận là hắn hay là Phong Nguyệt Thiên đều khó mà

phát huy toàn bộ thực lực, hai người bây giờ chỉ phát huy được tám phần thực lực so với ngày thường.

Nhưng dù vậy, dưới sự liên thủ của hai người họ, cho dù bị vây trong trận pháp bọn họ cũng chắc chắn có thể đuổi cùng giết tận mấy người này.

Trận pháp này dù sao cũng không phải là trận pháp cao thâm gì.

Hắn cùng với Phong Nguyệt Thiên ở Linh Khê cảnh tích lũy trọn vẹn hơn mười năm, tuy nói lãng phí không ít thời gian, nhưng dưới sự tích lũy như vậy, bất kể là a đều tích lũy được thực lực vô cùng cường đại.

Mấy người đối phương đều chỉ là canh giới tầng bốn, năm bình thường, làm sao có thể là đối thủ của bọn họ.

Nhưng nói cho cùng, nơi này là khu vực săn bắn, tranh đấu bên này kéo dài rất dễ gây thêm rắc rối, bây giờ bọn họ vẫn phải đi tìm Lục Diệp tu hợp trước đã.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Bá Tiên quát: “Được!”

Tư thế công kích lại chậm lại một chút.

Người đang la hét kia trong lòng buông lỏng, đang định mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết cách đó không xa truyền đến, âm thanh lọt vào tai, người nói chuyện kia sắc mặt thấy đổi lớn, chỉ vì hắn nghe ra người phát ra tiếng kêu thảm thiết kia là người bạn trận tu.

Khóe mắt liếc qua, thoáng nhìn phía sau trận tu chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một bóng người, ánh đao sáng như tuyết xuyên qua lồng ngực trận tu kia, lấp lóe tia sáng lạnh lẽo.

Xong đời!

Lục Diệp đi đến nơi đây, liếc mắt một cái đã thấy được tình cảnh của Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, trên mặt hắn có linh văn nhìn rõ thấy được một tòa trận pháp đang vận hành, nào còn khách khí gì nữa, lúc này lạng lẽ ẩn núp đi tới chỗ trận tu kia.

Đối phương đang chuyên tâm khởi động trận pháp áp chế Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, trong lòng cảm thấy chấn động vì sự cường đại của hai người này, căn bản không đề phòng bị Lục Diệp lấn đến gần, đến khi Lục Diệp hung hãn ra tay thì đã chậm.

Bàn Sơn Dao xuyên qua lồng ngực người này, trường đao rút ra, máu tươi phun trào, Lục Diệp lại vung đao chém xuống, đầu bay lên.

Gần như ngay trong nháy mắt khi hắn động thủ, phi kiếm của Lý Bá Tiên vốn đã chậm động tác lại nổi lên, đánh thẳng tới người cảnh giới tầng năm vừa hô hào kia, tiếng leng keng leng keng liên tiếp vang lên, phi kiếm đuổi theo như truy tinh đuổi ánh trăng, thân hình người nọ loạng choạng lui về phía sau, toàn thân dính đầy máu tươi của chính mình, thật vất vả mới ổn định được thân hình thì sát khí mãnh liệt đã từ phía sau đánh tới.

Lục Diệp đã bước vào trong trận pháp, vồ giết mà đến.

Người còn chưa tới, Bàn Sơn Dao đã chém ra một đao, đao quang như vàng trắng non cắt phá khoảng không, nặng nề chém vào lưng người nọ, phá vỡ linh lực phòng thân của đối phương, chém ra một vết thương máu chảy đầm đìa.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó lại im bặt.

Chương 984: Chương 984

Thân hình Lục Diệp đã lướt qua bên cạnh hắn, đánh tới mục tiêu kế tiếp, trường đao mang theo một luồng máu.

Sau lưng hắn, thân hình tu sĩ cảnh giới tầng năm lắc lư một cái, ngã xuống đất.

Thế nhưng không đợi Lục Diệp nhào tới trước người thứ hai, người nọ đã bị một đạo Dẫn Lôi thuật đánh trúng, con rắn sét bơi ra, đánh người này run rẩy, toàn thân khét lẹt, ngay sau đó đạo thuật pháp thứ hai đánh tới làm cho ngực người này thủng một lỗ, xuyên từ trước ra sau.

Bên kia, tu sĩ cảnh giới tầng bốn cuối cùng cũng bị phi kiếm của Lý Bá Tiên giết chết.

Trận chiến kịch liệt sau khi Lục Diệp đến trong mười hơi thở đã kết thúc.

Lý Bá Tiên và Lục Diệp nhìn nhau, ánh mắt Lý Bá Tiên tràn đầy kinh ngạc, Lục Diệp vẫy tay một cái: “Đi theo ta!”

Nói xong, xoay người theo đường cũ trở về, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên vội vàng đuổi theo.

Trong chiến trường hỗn loạn, Y Y nhanh chóng thu thập chiến lợi phẩm, ngay sau đó chui dưới lòng đất mà đi.

Trên đường trở về hang động, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên bảng săn giết, nhìn thoáng qua vị trí đứng đầu, khóe mắt nhìn không được nhảy lên một cái.

Một lát sau, dưới sự chỉ dẫn của Lục Diệp, Lý Bá Tiên và

Phong Nguyệt Thiên xuyên qua vị trí pháp trận bạo liệt, đi tới dưới đáy sơn động.

Mọi người ngồi xếp bằng, Lý Bá Tiên nhìn trái nhìn phải, ngạc nhiên không thôi: “Đây là pháp trận gì?”

Dựa vào mắt nhìn của hắn có thể nhìn ra nơi này có một trận pháp, nhưng bởi vì không tu trận đạo, cho nên rốt cuộc là loại trận pháp gì thì không nhìn ra được.

Nhưng nếu Lục Diệp đã dám mang theo bọn họ đến đây tránh né, hiển nhiên là có chỗ dựa.

“Truyền tống trận.”

“Truyền tống trận?”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều kinh ngạc, tuy bọn họ đã sớm biết Lục Diệp có khả năng không tầm thường trên diện trận đạo, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, ngay cả thứ như Truyền Tống Trận mà hắn cũng có thể bố trí được!

Chuyện này quả thực vượt quá tưởng tượng của hắn.

Phải biết rằng Lục Diệp bây giờ vẫn vẹn chỉ là một Vân Hà cảnh giới mà thôi.

“Có thể truyền tống bao xa?”

Lý Bá Tiên hỏi khoảng cách truyền tống của truyền tống trận, khoảng cách truyền tống càng xa, giá trị càng lớn, nếu chỉ có thể truyền tống hơn mười dặm, căn bản không có tác dụng, đối với tu sĩ Vân Hà cảnh mà nói, chút khoảng cách này rất nhanh sẽ chạy tới được

“Khoảng hai trăm dặm.”

“Hít...”

Lý Bá Tiên hít sâu một hơi.

Phong Nguyệt Thiên bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Tuy bọn họ đều chỉ là Vân Hà cảnh, nhưng tốt xấu gì cũng tu hành nhiều năm như vậy, nói về kiến thức thì Lục Diệp không thể so sánh, đương nhiên hẳn hiểu được bằng tu vi Vân Hà cảnh, bố trí truyền tống trận trong phạm vi hai trăm dặm có nghĩa như thế nào.

Trình độ trận đạo của Lục Diệp tuyệt đối cao hơn so với bọn họ nghĩ.

Lục Diệp khẳng định không chỉ bố trí một cái truyền tống trận như vậy, nếu không cũng sẽ không trốn ở chỗ này.

Dựa vào Truyền Tống Trận này, cho dù tu vi của Lục Diệp thấp hơn một chút, chỉ cần hẳn không chủ động gây chuyện, lấy bảo toàn bản thân làm mục tiêu thì ở trong khu vực săn bắn này cũng có thể vô tư mà sống.

Lý Bá Tiên xấu hổ, vốn tưởng rằng Lục Diệp ở trong trường săn khổ không thể tả, bốn phương đều là địch, cho nên hẳn mới vội vàng chạy tới với Phong Nguyệt Thiên, ai ngờ tiểu sư đệ nhà mình còn có bản lĩnh như vậy.

Đây là chuyện tốt, có truyền tống trận ở đây, dù gặp phải người mạnh không thể địch lại cũng có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Nhớ tới tu vi, Lý Bá Tiên lại ngạc nhiên nói: “Tiểu sư đệ, sao tu vi của người lại là cảnh giới tăng ba?”

Cẩn thận tính toán, Lục Diệp tấn thăng Vân Hà cũng không đến hai tháng, hẳn vốn tưởng rằng Lục Diệp ngay cảnh giới tăng hai cũng không có, kết quả vừa rồi nhìn thấy, Lục Diệp rõ ràng đã là cảnh giới tăng ba.

“Vận khí tốt, trước đó không lâu đã trải qua một bí cảnh, nhận được không ít chiến công, đổi một ít linh ký.”

Trong khi mấy người nói chuyện, Y Y theo lòng đất mà quay về, quay phía Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên hành lễ một cái: “Bái kiến Tứ sư huynh, bái kiến Phong sư tỷ.”

Lý Bá Tiên mỉm cười gật đầu: “Nhiều ngày không gặp, sư muội càng ngày càng rạng rỡ động lòng người.”

Đây cũng không phải là thói phồng, Y Y sau khi theo Hồ Phách cùng tấn thăng Vân Hà, bộ dáng nhỏ xác thực so với trước kia tốt hơn, thân thể dường như cũng cao hơn một chút.

Một câu khen, con mắt Y Y cong lên thành hình lưỡi liềm.

Phong Nguyệt Thiên kéo nàng ngồi xuống, Y Y lại giao chiến lợi phẩm đã thu thập trước đó cho Lục Diệp.

Lục Diệp nhận lấy, vừa tiện tay phá giải cấm chế trong túi trữ vật, vừa nói chuyện phiếm với Lý Bá Tiên.

Vừa rồi khi tranh đấu với địch, Lục Diệp đã điều tra qua tu vi của hắn và Phong Nguyệt Thiên, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên bây giờ đều có tu vi Vân Hà canh giới tầng bốn, cao hơn hắn một tầng.

Dù sao thì thời gian hai người tiến vào chiến trường Vân Hà cũng sớm hơn Lục Diệp mấy tháng, vận khí của Lục Diệp tốt, vận khí của bọn họ cũng không kém, trong khoảng thời gian này đều có cơ duyên, đã thăng cấp lên canh giới tầng bốn từ hơn một tháng trước.

Lý Bá Tiên hỏi chuyện của tông môn, Lục Diệp kể cho hắn nghe từng điều một.

Biết được tông môn bây giờ phát triển không tệ, có triển vọng,

Lý Bá Tiên thở dài: “Khổ cho tiểu sư đệ rồi.”

Bích Huyết tông của ngày hôm nay có thể nói là do một tay Lục Diệp kéo lên. Nhớ ngày đó khi hắn trở lại tông môn, toàn bộ trên dưới Bích Huyết tông, ngoại trừ chuông giáo và nhị sư tỷ, cũng chỉ có một mình hắn là đệ tử.

Nhưng hôm nay, đệ tử Bích Huyết tông không nói đến chuyện phá thiên, bảy tám trăm thì luôn có, sự phát triển của trụ sở càng thêm hưng thịnh, mở tầm mắt ra toàn bộ vòng ngoài chiến trường, không có người nào có thể so sánh.

Các loại linh văn trong trụ sở, cho dù là đại đa số tông môn, bên trong cũng không sánh bằng, còn có một lượng lớn các tông môn có công huân phong phú, bất cứ lúc nào cũng có thể mua thêm các loại linh văn.

Trừ cái đó ra, các tông môn lớn của Vạn Ma Lĩnh đưa tới tiền bình an, cũng để cho Bích Huyết tông một đêm trở nên giàu có, không nói cái khác, riêng những vật tư này, để Bích Huyết tông phát triển mười mấy hai mươi năm cũng không có vấn đề gì.

Tất cả đều là lợi ích mà một mình Lục Diệp mang đến.

Chương 985: Vận thế kính người..

Trong lúc nói chuyện phiếm, cấm chế trong túi trữ vật đã được mở ra.

Lúc trước chỉ có năm kẻ địch, nhưng Y Y thu thập lại có hơn hai mươi túi trữ vật.

Năm người tự nhiên không có khả năng có nhiều túi trữ vật như vậy, bình thường mà nói, trên người tu sĩ không chỉ có một cái túi trữ vật, nhưng cũng sẽ không có quá nhiều, phần lớn đều là hai ba cái, có thể phân loại để một vài thứ.

Năm người kia có thể có nhiều túi trữ vật như vậy, hiển nhiên là chiến lợi phẩm trước đó giết người đoạt được, bây giờ lợi ích đó đều cho Lục Diệp.

Lục Diệp từ trong đó chọn ra mười cái túi trữ vật bản thân giữ lại, còn lại đều đẩy đến trước mặt Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Lý Bá Tiên không từ chối, đều là huynh đệ nhà mình, không cần phải nhường qua nhường lại, cầm lấy túi trữ vật kiểm tra từng cái, đồ đồ vật bên trong ra ngoài.

Bên phía Lục Diệp cũng như thế.

Tổng thể mà nói, thứ tốt không nhiều lắm, đều là một ít vật tư tầm thường, còn có linh khí gì đó, vật tư có thể tự mình dùng, linh khí có thể bán đi đổi công huân, cũng có thể lưu lại mang về Bích Huyết tông.

Tu sĩ Vân Hà cảnh bình thường dùng linh khí trung phẩm, giá trị không tệ.

Một lát sau, Lục Diệp bỗng nhiên lấy ra một cái hộp tỏa ra ánh sáng năm màu từ trong túi trữ vật, thứ này nhìn rất quen mắt, là một hộp ký.

Không chút do dự, Lục Diệp trực tiếp mở hộp ký này ra, một đạo ánh sáng màu xanh nở rộ.

Lý Bá Tiên ở bên cạnh nhìn thấy ngạc nhiên: “Tiểu sư đệ thật may mắn.”

Tiến vào Vân Hà chiến trường thời gian dài như vậy, cái hộp này hẳn cùng Phong Nguyệt Thiên cũng có thu hoạch, thậm chí trong túi trữ vật của hắn còn đặt ba cái. Nhưng cho đến nay, hắn từ bên trong vật này lấy được linh ký, nhiều lắm là màu xanh lá, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy màu xanh.

Hỏi qua người khác, phần lớn đều là như vậy, hộp ký tuy nói có xác suất có thể mở ra linh ký màu vàng, nhưng loại xác suất này thật sự quá thấp, đừng nói màu vàng, cho dù là trong hộp mở ra màu tím cũng cực kỳ thưa thớt, chín phần tu sĩ mở hộp ký ra, lấy được đều là màu trắng hoặc màu xanh lá, vận khí tốt một chút có thể lấy được màu xanh.

Bởi nguyên nhân đó hẳn mới đem hộp ký lưu lại, chuẩn bị tích lũy nhiều hơn, mở ra một lần, xem có thể đạt được linh ký tốt hơn hay không.

Cái gọi là vận khí không đủ, chỉ cần bù đắp số lượng!

Lại không ngờ Lục Diệp bên này lại trực tiếp mở ra một linh ký màu xanh.

“Lúc ta thăng cấp Vân Hà, được thiên cơ chúc phúc, từ đó vận thế vẫn rất tốt, còn lần trước ta vào một bí cảnh, thu được một

loại bí thuật có thể thay đổi cục diện của Ngự Thú Lưu phái, có người nói với ta, bán vật đó cho Thiên Cơ Bảo Khố, có thể được thiên cơ chiếu cố, tăng vận thể của bản thân lên, sau đó chúng ta liền cùng nhau đem bí thuật kia bán.”

“Tiểu sư đệ được Thiên Cơ chúc phúc?” Lý Bá Tiên vẫn là lần đầu tiên biết loại chuyện này, lúc Lục Diệp tấn thăng Vân Hà, hắn và Phong Nguyệt Thiên đã ở chiến trường Vân Hà, đến nay còn chưa trở về Cửu Châu, cho nên bên ngoài có tin tức gì, rất khó biết được.

“Ừm.”

“ Trách không được lại thế.” Lý Bá Tiên giật mình, “Khi còn bé lờ mờ nghe lão đầu tử nói qua, đại sư huynh sau khi được thiên cơ chúc phúc vận liền trở nên kinh người, bất luận làm cái gì cũng đều có sự tương trợ cho nên mới có thể trong thời gian cực ngắn nổi dậy, hiệu lệnh cho toàn bộ Hạo Thiên minh, xem bộ dáng là thật...”

Trong lòng khê động, hắn lấy từ trong túi trữ vật của mình ra ba cái hộp ký đưa cho Lục Diệp: “Sư đệ giúp ta mở ra.”

Đã biết vận thể của Lục Diệp rất tốt, đương nhiên hộp ký này sẽ do Lục Diệp mở ra, lỡ như mở ra linh ký vàng thì sao?

Lục Diệp cầm ba cái hộp ký trong tay không khỏi nhớ tới Hạ Thiển Thiển, mấy ngày trước nữ nhân này cũng muốn mượn vận từ chỗ mình, kết quả chỉ mở ra một đạo linh ký màu trắng...

Trong sơn động, ba cặp mắt chăm chú nhìn nhau.

Lục Diệp nhẹ nhàng mở hộp ký thứ nhất ra, ánh sáng trắng nở rộ.

Điều này khiến Lục Diệp nhướng mày, chuyện này có chút không đúng.

Hắn trước sau mở ra bốn cái hộp, lần đầu tiên trực tiếp mở ra một đạo linh ký màu tím khiến Hạ Thiển Thiển ngây người, lần thứ hai là Hạ Thiển Thiển nhờ hắn mở, là màu trắng, lần thứ ba là vừa rồi, một đạo linh ký màu xanh sau đó lại mở ra màu trắng.

Một lần là trùng hợp, hai lần chẳng lẽ cũng là trùng hợp?

“Vận thế có lên có xuống là bình thường, lại mở cái thứ hai.”
Lý Bá Tiên nói.

Lục Diệp suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Sư huynh, hai cái hộp ký này có thể tặng cho ta không?”

Lý Bá Tiên mỉm cười: “ không có vấn đề gì, liền tặng người, đáng tiếc trong thời gian này chúng ta chỉ tích góp được ba cái, sớm biết như vậy thì những cái khác cũng gom lại được.”

Trong lúc hắn nói chuyện, Lục Diệp đã mở ra cái hộp ký thứ hai, ánh sáng màu xanh lá toả ra.

Quả loa có thể chấp nhận được.

Hộp ký thứ ba lại được mở ra.

Ánh sáng màu tím nở rộ chiếu rọi khuôn mặt mọi người.

Lý Bá Tiên hô khẽ một tiếng: “Lợi hại!”

Phong Nguyệt Thiên cũng mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không nghĩ tới Lục Diệp lại trực tiếp mở ra một đạo linh ký màu tím, so sánh với màu trắng, giá trị trong nháy mắt tăng gấp hai mươi bảy lần!

Nghe được là một chuyện, tận mắt nhìn thấy là một chuyện khác, như vậy xem ra, đúng như lời Lục Diệp nói, sau khi Thiên Cơ chúc phúc, vận thế kinh người.

Chương 986: Chương 986

Hơn một tháng trước, Lý Bá Tiên còn từng oán giận với nàng, trên đời này nếu thật sự có người có thể từ trong hộp ký mở ra linh ký màu tím trở lên, đó tuyệt đối là một tổ sống lại.

Hôm nay liền tận mắt chứng kiến!

Lục Diệp đồng thời đẩy linh ký màu xanh lá và màu tím tới trước mặt Lý Phách Tiên.

Lý Bá Tiên khó hiểu nhìn hắn.

“Chắc là chỉ có mở ra linh ký thuộc về bản thân ta thì vận thể của ta mới có thể phát huy tác dụng, nếu giúp người khác mở nó ra thì vận thể sẽ không còn tác dụng nữa.”

Lục Diệp giải thích một tiếng, đây cũng là nguyên nhân vừa rồi hắn muốn Lý Bá Tiên đưa hai hộp ký cho hắn, nếu không phải là muốn nghiệm chứng phỏng đoán trong lòng, sao hắn có thể tìm Lý Bá Tiên xin hai cái hộp ký kia.

Không lý nào khi giúp người khác mở ra, tất cả đều là màu trắng, ngược lại là mình mở ra, tất cả đều là màu trắng trở lên.

Lam hành động đó một phen, ngược lại nghiệm chứng ý nghĩ trong lòng của hắn, vận thể của mình, xác suất lớn là chỉ có thể tác dụng ở trên người mình, người khác muốn từ chỗ mình mượn vận là không được.

Nhìn hai đạo linh ký trước mặt, Lý Bá Tiên lắc đầu: “Tiểu sư đệ, đồ vật ta không thể cầm.”

Lục Diệp đang muốn giải thích, Lý Bá Tiên lại cười nói: “Ý của

sư đệ ta đã hiểu, nhưng vận thế này, ta thấy không rõ, sờ không được. Nếu vận thế của sư đệ thật sự là vì thiên cơ chúc phúc mà tới, vậy càng phải cẩn thận, thiên cơ ở khắp mọi nơi, nếu chúng ta dùng thủ đoạn này để đạt được linh ký, nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến vận thế của người, làm suy yếu thiên cơ chúc phúc của người, cái này có thể được không bù mất.”

“Còn có cách nói này?” Lục Diệp ngạc nhiên.

“Cẩn thận sẽ không gây sai lầm lớn.” Về mặt của Lý Bá Tiên nghiêm túc, liên quan đến thiên cơ, hắn không dám tùy ý làm bậy, dù chỉ có một tia khả năng cũng không được.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn Lý Bá Tiên sẽ không từ chối, bất kể nói thế nào, một đạo linh ký màu tím cũng rất quý giá, có thể làm cho tu vi của hắn có gia tăng, nhưng Lục Diệp là tiểu sư đệ nhà mình, hắn không thể hại Lục Diệp.

Phong Nguyệt Thiên cũng đứng một bên nói: “Sư huynh nói không sai, loại chuyện này vẫn nên cẩn thận một chút, về sau Lục sư đệ cũng không nên để người khác mượn thế từ chỗ huynh, miễn cho ảnh hưởng tới khí vận của bản thân.”

Lục Diệp gật đầu.

“Nếu như thế, ta cầm lấy cái linh ký kia, những vật khác liền đưa cho sư huynh cùng Phong sư tỷ đi.”

Hắn đẩy túi trữ vật vốn thuộc về mình qua.

Lần này Lý Bá Tiên không chối từ, vui vẻ từ trong một túi trữ vật.

Lục Diệp điều tra không gian trữ vật của mình, một đạo linh ký màu vàng, một đạo màu tím, một đạo màu xanh, một đạo màu xanh lá, hai đạo màu trắng, nhiều linh ký như vậy, Lục Diệp đoán chừng hắn là đã có thể tấn thăng lên cảnh giới tầng bốn.

Lúc trước hắn đã tích lũy rất nhiều ở cảnh giới tầng thứ ba, khoảng cách tới cảnh giới tầng thứ tư hắn là không xa.

Bất quá nơi này là khu vực săn bắn, cũng không tiện sử dụng linh ký để tu hành, màu trắng thì còn dễ, chỉ cần thời gian một nén nhang là có thể hấp thụ, nhưng màu vàng thì không được, một đạo linh ký màu vàng tối thiểu phải một ngày một đêm mới có thể hấp thụ sạch sẽ, trong lúc này nếu có người xông vào thì sẽ với cùng lúng túng.

Cho nên muốn tu hành còn phải chờ sau khi trường săn đóng cửa, tìm một chỗ an toàn.

“Tiểu sư đệ, nếu là như vậy người hoàn toàn có thể đi thu mua hộp ký, lấy giá linh ký màu xanh lá mà thu mua, dựa vào vận thế của người, chắc chắn sẽ không lỗ.” Lý Bá Tiên đột nhiên nghĩ tới.

Phong Nguyệt Thiên ở một bên hé miệng cười nói: “Linh ký màu xanh lục giá cả cũng chỉ sáu bảy trăm công huân, tu vi Vân Hà cảnh, còn thiếu sáu bảy trăm công huân kia sao? Đối với Vân Hà cảnh tu sĩ mà nói, một hộp ký có nghĩa là có hy vọng mở ra linh ký màu vàng, thay vì lấy giá sáu bảy trăm công huân bán đi còn không bằng tự mình mở ra, liệu một lần, bất ngờ có một ngày may mắn thì sao?”

Lý Bá Tiên suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng đúng.”

Không nói người khác, chính là hắn, nếu thật có được hộp ký, người khác muốn dùng giá sáu bảy trăm công huân để thu mua, hắn khẳng định cũng sẽ không bán, chính mình mở ra luôn hi vọng, nếu bán cho người khác, nhờ người khác mở ra linh ký tốt, chẳng phải là đau lòng muốn chết sao.

Hơn nữa trong Vân Hà cảnh, tất cả mọi người đều đang cố gắng tăng cường tu vi của mình. Linh ký là thủ đoạn chủ yếu, người bình thường có được hộp ký đều mở ra trước tiên, rất ít

người tích góp thứ này.

Cho nên loại chuyện thu mua hộp ký này, đại khái là không thể thực hiện được.

Trừ phi Lục Diệp nguyện ý dùng giá cả của linh ký màu xanh để thu mua, nhưng nếu thật sự làm như vậy, không ai có thể cam đoan Lục Diệp sẽ thua lỗ hay lời, có thể thu được bao nhiêu cũng không chắc chắn, nói không chừng vài ngày cũng không mua được một cái hộp.

Mở hộp ký xong, toàn bộ túi trữ vật cũng được mở ra, Lý Bá Tiên tìm một túi trữ vật, ném cho Lục Diệp toàn bộ linh đan và linh thạch bên trong.

Không đợi Lục Diệp từ chối, Lý Bá Tiên đã nói: “Bên trong có rất nhiều trận kỳ.”

Lục Diệp không lên tiếng, kiểm tra một phen, phát hiện quả thật có mấy chục cây trận kỳ ở trong đó, có lẽ là đồ vật của trận tu kia. Tuy trước đó hắn đã luyện chế ra một số trận kỳ, nhưng hôm nay không còn nhiều lắm, lại có mấy chục cây ở đây vừa vặn bổ sung một chút, liền không cự tuyệt nữa, cẩn thận cất đi.

“Tiếp theo tiểu sư đệ có tính toán gì không?”

Lý Bá Tiên hỏi.

“Vốn dĩ ta muốn dựa vào truyền tống trận mà mình bố trí, trốn ở chỗ này rồi đóng cửa khu vực săn bắn.”

“Bây giờ thì sao?”

Lý Bá Tiên nhướn mày, nghe ra được ẩn ý của Lục Diệp.

Lục Diệp thở dài, chậm rãi nói: “Có một việc quên nói với sư huynh, hình như người xếp hạng thứ nhất trong Sát Lục Bảng

chính là ta!”

Chương 987: Vị trí đầu tiên là ta...

Trong sơn động, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiền kinh ngạc nhìn Lục Diệp.

Một lúc lâu sau Lý Bá Tiên mới lên tiếng: “Không phải lúc trước người nói là người khác sao?”

“Ta cũng cho rằng là một người khác, bởi vì trong tính toán của ta, điểm săn giết của ta không có nhiều như vậy, điểm săn giết của vị trí đầu so với ta nhiều hơn một ngàn điểm, nhưng ngay vừa rồi, ta quan sát một chút, sau khi ta giết hai người cảnh giới tầng năm điểm của vị trí đầu tiên Sát Lục Bảng đã tăng nhiều hơn hai trăm bốn mươi...”

Trước đó năm người vây công Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiền, khi Lục Diệp chạy tới, một người trong đó đã bị Lý Bá Tiên giết chết.

Lục Diệp đánh lén trận tu cảnh giới tầng năm kia, sau đó lại giết một tu sĩ cảnh giới tầng năm, liên tục giết hai người.

Với tu vi cảnh giới tầng ba của hắn, nếu là tu sĩ vượt hai tầng giết chết cảnh giới tầng năm, mỗi người đều có thể đạt được một trăm hai mươi điểm săn giết, thứ hạng đầu tiên của bảng săn bắn vốn có một ngàn năm trăm năm mươi điểm săn giết, sau khi Lục Diệp giết hai cái người kia thì nó biến thành một ngàn bảy trăm chín mươi điểm, tăng lên hai trăm bốn mươi điểm.

Hơn nữa trước đó không tìm được tên của mình ở trong một trăm người xếp hạng, Lục Diệp cơ bản có thể kết luận, người xếp

hạng nhất chính là mình.

Nếu không tăng thêm con số trùng hợp như vậy.

“Điểm sẵn giết trên Sát Lục bảng so với điểm người tự tính nhiều hơn một ngàn điểm? Ở đâu ra?” Lý Bá Tiên không hiểu.

“Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một khả năng.”

Nói xong, Lục Diệp lấy linh kí màu vàng kia từ trong không gian trữ vật của mình ra: “Hắn là thứ này mang đến! Bên trong sân sẵn, mỗi một ngày Thiên Cơ đều chọn lấy một người ban xuống một linh ký màu vàng, trong vòng mười hai canh giờ, linh ký màu vàng này không thể sử dụng, không thể cất giữ, chỉ có qua mười hai canh giờ, linh ký này mới có thể đuo cất giữ, trước đó ta đã được Thiên Cơ chọn trúng một lần.”

Lý Bá Tiên tò mò nơi phát ra một ngàn điểm sẵn giết kia, Lục Diệp làm sao không tò mò, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có khả năng này.

Nhưng hắn mua tin tức từ Thiên Cơ thương mình cũng không đề cập đến chuyện này, cho nên cũng không dám xác định.

Hơn nữa trọn vẹn một ngàn điểm sẵn giết, có chút nhiều.

“Ta hỏi một chút.” Phong Nguyệt Thiên nói xong liền bắt đầu truyền tin ra bên ngoài, Lý Bá Tiên và tu sĩ Đan Tâm Môn có quan hệ không tốt, nhưng Phong Nguyệt Thiên thì khác, bất luận là xuất thân, dung mạo, dáng người hay thiên tư, nàng ở trong Đan Tâm Môn đều là nhất đẳng đấy, nàng ở Linh Khê chiến trường mười mấy năm, đưa đi không biết bao nhiêu tu sĩ Đan Tâm Môn, hiện giờ ở trong chiến trường Vân Hà cũng có rất nhiều Vân Hà cảnh của Đan Tâm Môn đang sinh sống, trong đó không thiếu Vân Hà cảnh giới tăng tám, chín, những người bọn họ, đối với tình báo khu săn bắn hẳn là hiểu biết nhiều hơn.

Chỉ chốc lát sau, Phong Nguyệt Thiên kết thúc đưa tin, mở miệng nói: “Loại linh ký do thiên cơ ban tặng quả thật có thể mang đến điểm săn giết cho tu sĩ, hơn nữa trong thời hạn đó, tu sĩ nắm giữ nó có tu vi gì, thời gian thế nào đều có liên quan trực tiếp, tu vi càng thấp, thời gian nắm giữ càng dài thì điểm săn giết mang đến càng nhiều!”

Tu vi tầng ba của Lục Diệp đã nắm giữ đủ mười hai canh giờ, mở tầm mắt ra toàn bộ Cửu Châu, ngoại trừ hẳn ra, không người nào có thể làm được.

Cái khác không nói, mỗi ba canh giờ linh ký bộc phát một lần, trọn vẹn bốn lần, vị trí trực tiếp bại lộ ra ngoài đưa tới rất nhiều tu sĩ tranh đoạt, một cảnh giới tầng ba ở trong hoàn cảnh như vậy làm sao có thể bảo toàn linh ký?

Chính là bởi vì đã làm được loại chuyện gần như không thể nào làm được này mới có thể khiến Lục Diệp thoát cái tầng lên trọn vẹn một ngàn điểm săn giết, trèo lên vị trí thứ nhất trên Sát Lục Bảng, thuận tiện bỏ xa vị trí thứ hai.

Trường săn mở ra đã hai ngày rồi, trước Lục Diệp đã có một đạo linh ký màu vàng được ban thưởng, bất quá đạo linh ký màu vàng kia nhiều lần thay chủ, cuối cùng bị một cảnh giới tầng tám đoạt được, chỉ nắm giữ hơn hai canh giờ, cuối cùng có được ba trăm điểm săn giết.

Lúc đó, Lục Diệp trốn trong sơn động, hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn, đương nhiên không hề hay biết chuyện này.

“Hay quá.” Lý Bá Tiên vỗ tay.

Lục Diệp đã sớm bày ra rất nhiều truyền tống trận, một khi tình huống không đúng có thể trực tiếp truyền tống rời đi, cho nên Thiên Cơ ban thưởng linh ký màu vàng đối với cảnh giới tầng ba bình thường tuyệt đối không phải chuyện tốt, nhưng đối với Lục

Diệp mà nói, cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Một ngàn điểm săn giết này tương đương với Thiên Cơ tặng không.

Lần này, Lý Bá Tiên xem như đã có nhận thức sâu sắc về vận mệnh của Lục Diệp.

“Vốn sư đệ lẻ loi một mình, chỉ lấy bảo toàn bản thân làm chủ, nghĩ ở chỗ này trốn trong khu vực săn bắn đến khi kết thúc là tốt rồi, nhưng hiện tại xem ra, đệ nhất Sát Lục Bảng này... Không phải không thể tranh giành một chút!”

Đệ nhất Sát Lục Bảng, phần thưởng bảo gồm một phần Linh địa cấp Giáp, chín đạo linh ký vàng, ai mà không ham muốn?

Lục Diệp cũng muốn a, trước đó hắn có một chỗ linh địa Bính cấp, ném đi là mất, dù sao đối với hắn mà nói, linh địa Bính cấp cũng không tăng lên nhiều, ngược lại còn tạo thành một chút ràng buộc cho hắn.

Nhưng nếu là linh địa cấp Giáp thì lại khác, cho dù hắn không cần lắm thì còn có Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên luôn cần, còn có cự giáp, có một chỗ linh địa như vậy, bọn họ hoàn toàn có thể tu hành trong linh địa, không cần ở bên ngoài bôn ba, tìm kiếm các loại cơ duyên, dù tốc độ tu hành so ra kém với linh ký, nhưng có thể có được linh địa Giáp cấp, thắng ở một chỗ vững vàng.

Chương 988: Chương 988

Hơn nữa, ngoại trừ một phần Linh địa Giáp cấp, còn có chín đạo linh ký màu vàng, thứ này mới là thứ mà Lục Diệp cần gấp.

Linh ký trên tay hắn quả thật đã không ít, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể để cho hắn tấn thăng cảnh giới tầng bốn, về sau tu hành còn cần nhiều linh ký hơn.

Đương nhiên để cho hắn có tâm tư tranh đoạt Sát Lục bảng, chủ yếu nhất vẫn là Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên tới, hai người này đều không phải Vân Hà cảnh bình thường, bây giờ tu vi tầng bốn, nhiều thì không dám nói nhưng giao chiến vượt hai tầng hắn là không thành vấn đề.

Liên thủ với Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên, nếu có thể lấy được đệ nhất Sát Lục Bảng, chín đạo linh ký màu vàng, ba người chia ra, mỗi người cũng có thể được ba đạo, đủ để cho tu vi của hắn tiến thêm một bước dài, tiết kiệm được nhiều ngày khổ tu.

Một điểm khác, tu vi của hắn quả thật thấp, phóng tầm mắt nhìn sâu sắc bây giờ, tu vi thấp hơn hắn hẳn là tìm không ra mấy người, nhưng tu vi thấp cũng là một loại ưu thế!

Đạt được ưu thế điểm sẵn giết.

Điểm sẵn giết này trực tiếp móc nối với công huân, hoàn toàn là đổi một với một, địch cảnh giới tầng năm để cho hắn đến giết, cùng Lý Bá Tiên đến giết, thu được điểm sẵn giết là không giống nhau.

Cho nên đừng nhìn trên Sát Lục bảng bây giờ phần lớn đều là

cường giả tăng tám, tăng chín, nhưng Lục Diệp giết một tên cảnh giới tăng năm, bọn hắn sẽ phải giết ba tên tăng năm, nếu như Lục Diệp giết một tên cảnh giới tăng sáu, vậy bọn họ sẽ phải giết bốn tên cảnh giới tăng sáu, như thế mới có thể truy đuổi điểm săn giết mà bọn hắn đạt được.

Đúng là cường giả cảnh giới tăng tám, tăng chín giết địch dễ dàng hơn, nhưng Lục Diệp giết địch là dựa theo sự chênh lệch mà nhận được điểm săn giết, cả hai đều có ưu thế riêng của mình.

So sánh mà nói, Lục Diệp có ưu thế lớn hơn bởi vì hắn có bản lĩnh vượt cấp giết địch, dựa vào thực lực hôm nay của hắn, cảnh giới tăng năm bình thường ở trước mặt hắn căn bản không đủ nhìn, lại thêm Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, tăng sáu cũng có thể giết được!

Cảnh giới tăng thứ bảy... Có thể không trêu chọc thì cố gắng không đi trêu chọc.

Về phần cảnh giới tăng tám, tăng chín thì tuyệt đối đánh không lại, dù cho ba người liên thủ cũng không thể là đối thủ, tu vi chênh lệch quá lớn, bất quá chỉ cần có thể làm tốt biện pháp tương ứng, mặc dù đụng phải cường giả như vậy cũng có cơ hội chạy thoát.

Sau khi nhận thấy mình chính là đệ nhất Sát Lục bảng, Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên lại tới tụ hợp với mình, dã tâm của Lục Diệp bị nhen nhóm.

Tuy nói là như vậy, nhưng nếu thật sự làm được, vẫn phải cẩn thận hơn.

“Tiểu sư đệ muốn tranh hạng nhất?”

Lý Bá Tiên nhú mày, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng không phải không thể, nếu hoàn toàn không có hy vọng thì thôi, mấu chốt là

bây giờ Lục Diệp chính là đệ nhất Sát Lục Bảng, hơn nữa bỏ qua người thứ hai một đoạn rất lớn, nhiều thì không dám nói, chỉ cần tiếp tục duy trì tình hình thế này, duy trì đến khi bãi sản đóng cửa là được.

Lý Bá Tiên gật đầu nói: “Tiểu sư đệ đã có ý nghĩ này, vậy thì sư huynh và Phong sư tỷ sẽ giúp người một tay!”

“Sư huynh cùng Phong sư tỷ hộ pháp giúp ta, ta luyện chế trận kỳ.”

Tuy nói vừa rồi lại có mấy chục cây trận kỳ, nhưng muốn ở trong sân sản làm mưa làm gió, cần phải có đầy đủ trận kỳ, bất kể nói thế nào, tu vi của ba người vẫn là hơi thấp một chút.

Chỉ có đủ nhiều trận kỳ, Lục Diệp mới có thể không kiêng nể gì mà đi bố trí trận pháp, chỉ có mượn lực lượng trận pháp, ở thời điểm gặp phải nguy hiểm mới có thể bảo toàn bản thân.

Bố trận không vì giết địch, chỉ vì chữa cho mình một con đường lui, trong khu sản bản này, số lượng cường giả tầng tám, tầng chín không ít, ai biết lúc nào sẽ gặp phải.

Trước đó mua các loại tài liệu từ Thiên Cơ thương minh còn lại rất nhiều, đủ để luyện chế mấy trăm cây trận kỳ, duy nhất phiền toái chính là, thời điểm luyện chế trận kỳ sẽ có linh lực ba động, rất dễ dàng bại lộ.

Vì thế, Lục Diệp lại bố trí một bộ đại trận che lấp, như vậy, chỉ cần không gây ra động tĩnh quá lớn, người bên ngoài đều không thể cảm nhận được.

Thời gian từng chút một trôi qua, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên vừa nghỉ ngơi khôi phục, vừa cảnh giác tứ phương.

Phần lớn tài liệu bị tiêu hao, một cây cán trận kỳ ra lò.

Thời điểm hãn luyện chế trận kỳ bên này, rất nhiều cường giả trên bảng đang ra tay săn giết bốn phía, thu hoạch điểm săn giết, nhất là Hạ Lương xếp hạng thứ hai, xuất thân nhất phẩm tông môn Cuồng Dao Môn, dùng ba trăm sáu mươi khiêu tấn thắng Vân Hà, tại Linh Khê chiến trường đăng lâm trước mười Linh Khê Tông, phóng mắt toàn bộ trường săn bắn, thực lực của hãn cũng là đứng đầu.

Thời điểm Sát Lục bảng vừa mới xuất hiện hãn đã bị Lục Diệp đề một đầu, nhưng rất nhanh hãn đã vượt qua, một mực chiếm cứ vị trí thứ nhất, bốn phía săn giết tu sĩ Hạo Thiên minh, kết quả Lục Diệp bỗng nhiên tiến về phía trước, không chỉ vượt qua hãn mà còn bỏ xa khoảng chừng mấy trăm điểm săn giết của hãn.

Điều này làm cho Hạ Lương rất buồn bực.

Nếu như nói trước đó chỉ là hoài nghi Lục Nhất Diệp kia phía Bích Huyết tông, giờ phút này hãn có thể khẳng định.

Bởi vì trọn vẹn một ngàn điểm săn giết gia tăng, không thể nghi ngờ đã nói rõ tu vi Lục Diệp không cao, tương xứng với tình báo mà hãn lấy được, lại không biết hãn dùng biện pháp gì để cầm linh ký màu vàng đặc thù kia đủ mười hai canh giờ.

Trong lúc du ngoạn bốn phía, hãn cũng đang tìm kiếm bóng dáng của Lục Diệp, đáng tiếc không thu hoạch được gì. Phạm vi của khu săn bắn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, trừ phi có tình báo xác thực, muốn tìm một người ở chỗ này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hãn ta cũng không cảm thấy Lục Diệp có thể tranh đoạt vị trí thứ nhất với hãn ta, một tu sĩ Vân Hà cảnh tu vi không cao, giờ phút này chắc chắn không biết đang trốn ở nơi nào không dám lộ đầu ra, nào dám đi ra tranh vị cùng mình?

Sự thật chứng minh đúng là như thế. Thời gian một ngày một

đêm, điểm săn giết của Lục Diệp là một ngàn bảy trăm chín mươi, mà điểm săn giết hắn đạt được cũng đến hơn một ngàn sáu trăm điểm. Chỉ cần lại giết mấy người, vậy hắn có thể đoạt lại vị trí thứ nhất.

Chương 989: Săn giết!

Trong sơn động, Lục Diệp luyện chế đã đủ nhiều trận kỳ, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng đã khôi phục hoàn toàn.

Ba người đứng dậy, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên mỗi người lấy ra một vật, dán lên mặt mình.

Lục Diệp định thần nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Lý Bá Tiên dán một khuôn mặt đồng tử môi hồng răng trắng, nụ cười tủm tỉm, còn trên mặt Phong Nguyệt Thiên dán một khuôn mặt nữ đồng đầy ủy khuất, mắt ngấn nước mắt.

Lý Bá Tiên còn lấy ra một cái khuôn mặt đưa cho Lục Diệp: “Tiểu sư đệ mang theo cái này, thuận tiện làm việc.”

Lục Diệp lặng lẽ lấy một khuôn mặt ác quỷ mặt xanh lè từ trong không gian trữ vật của mình ra, dán lên mặt.

Lý Bá Tiên nhìn sửng sốt, bật cười nói: “Thì ra sư đệ đã sớm có chuẩn bị.”

Đều là mục tiêu rất dễ dàng bị các tu sĩ Vạn Ma lĩnh để mắt tới, lần này mọi người ngược lại đều có tâm ý tương thông, đều có mặt nạ chuẩn bị trên người.

Đi ra sơn động, tự mình thu liễm khí tức, tùy ý tìm một phương hướng đi tới phía trước.

Tuy nói muốn tranh đoạt bảng săn giết nhưng vẫn phải lấy bảo toàn bản thân làm mục tiêu chủ yếu, như vậy, không thể rời khỏi sơn động này quá xa, nếu không gặp phải nguy hiểm thì

không kịp trốn trở về.

Chỉ cần cách sơn động không quá xa, dù là gặp phải cường giả không thể địch lại, chỉ cần có thể trốn về sơn động, vậy liền có thể mượn truyền tống trận chạy thoát.

Mười mấy hai mươi dặm đã là cực hạn.

Có hạn chế cự ly tự nhiên không thể chủ động xuất kích, kể từ đó, cũng chỉ có thể ôm cây đợi thỏ.

Lúc đi về phía trước, Lục Diệp nói ra suy nghĩ của mình, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều đồng ý, đương nhiên phần thưởng săn giết trên bảng cũng khiến người ta động lòng, nhưng có mạng làm mất mạng cũng không được, mọi thứ đều ổn thỏa một chút, chủ động xuất kích tất nhiên sẽ có nhiều cơ hội hơn, đồng thời cũng mang theo nguy cơ lớn hơn nữa.

Điều chỉnh lại kế hoạch làm việc, kế tiếp liền thuận tiện.

Một nén nhang sau, Lục Diệp dừng lại ở vị trí cách sơn động không đến hai mươi dặm, hẩn quan sát xung quanh một lát rồi khẽ vuốt cằm với Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Không cần nhiều lời, hai người nhanh chóng phân ra các phương hướng khác nhau, phụ trách cảnh giới, cùng lúc đó, Y Y cũng từ trong cơ thể Hổ Phách lóe ra, hướng một phương hướng khác lao đi.

Lưu lại một mình Lục Diệp, một cây trận kỳ được lấy ra, bắt tay vào bố trí trận pháp.

Trận pháp cần bố trí lần này không lấy giết địch làm chủ mà lấy vây địch làm chủ. Như vậy, nếu thật sự gặp phải địch nhân nào đánh không lại thì có thể dựa vào trận pháp trì hoãn bước chân truy kích của địch.

Cũng không phải loại trận pháp kích phát kia, mà là cần chủ động khống chế, như vậy có thể bảo đảm tại thời điểm mấu chốt khởi động trận pháp.

Trong lúc đó có cường giả rêu rao bay qua không trung, Lục Diệp nhận được tín hiệu trước hết là vội vàng che giấu thân hình, cũng không sợ bại lộ.

Một lúc lâu sau, mấy tòa đại trận đã được bố trí thỏa đáng.

Mọi chuyện đã được chuẩn bị ổn thỏa, mọi người lẳng lặng ẩn nấp chờ đợi.

Sân săn bắn mở ra đã hơn ba ngày, hiện nay tu sĩ hành động trong sân săn phần lớn đều túm năm tụm ba, làm như vậy chỗ tốt mặc dù sẽ bị chia đều, nhưng nguy hiểm cũng có thể giảm xuống.

Người vẫn lẻ loi một mình hành động như trước ít nhất cũng trên cảnh giới tầng bảy, chỉ có tu sĩ trên tầng bảy đối với thực lực bản thân có đủ tự tin đi lẻ.

Thời gian trôi qua, bốn phía yên tĩnh.

Sát Lục bảng trên bầu trời treo cao, xếp hạng của các cường giả không ngừng xảy ra sự thay đổi, Hạ Lương xếp hạng thứ hai từng bước đuối theo, chênh lệch với điểm săn giết của Lục Diệp càng ngày càng nhỏ, mắt thấy đã sắp vượt qua Lục Diệp trở lại vị trí đầu bảng.

Một canh giờ, hai canh giờ...

Dạng đơn thuần ôm cây đợi thỏ quả thật không dễ dàng gặp được địch, hôm nay số lượng tu sĩ trong khu săn bắn tuy rằng không ít, nhưng phạm vi cũng lớn, hơn nữa mọi người làm việc đều cẩn thận từng li từng tí, ai cũng sẽ không dễ dàng bại lộ bản thân, nhất là đám quý tu kia, người nào cũng đến vô ảnh đi vô tung.

Đột ngột, một điểm sáng nhỏ đánh vào tầm mắt Lục Diệp, hắn giương mắt nhìn lại, chỉ thấy dưới một gốc cây lớn cách mình không xa có thêm một chút ánh sáng trắng sáng ngời.

Có thể xác định chính là, vừa rồi còn không có điểm ánh sáng này, thứ này là bỗng nhiên xuất hiện.

Lục Diệp đã hiểu rõ, đây là cơ duyên Thiên Cơ tản mát rơi xuống, trước đó hắn cũng đã từng nhìn thấy một đạo linh ký màu trắng từ trong đó.

Hóa ra loại cơ duyên này là được sinh ra như vậy... Lục Diệp có thêm một chút nhận thức đối với sự tàn khốc của Thiên Cơ.

Trong khu vực săn bắn, mỗi ngày Thiên Cơ đều chọn một người ban xuống một đạo linh ký màu vàng, mỗi một ngày đều có đám mây màu trời giáng linh ký, còn có các loại cơ duyên thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, còn có trên trời cao, tất cả mọi người có thể nhìn thấy Sát Lục bảng...

Loại lợi ích và cơ duyên này không. phát động tranh đấu chém giết giữa các tu sĩ. Thiên Cơ giống như một đôi bàn tay to lớn vô hình, ở phía sau thúc đẩy các tu sĩ tranh đấu, làm máu tươi của các tu sĩ rải đầy sân săn.

“Tiểu sư đệ...”

Lý Bá Tiên truyền tin tới.

Chương 990: Chương 990

Lục Diệp trả lời: “Thấy được.”

Lúc trước hắn còn cảm thấy dạng ôm cây đợi thỏ này không dễ dàng gặp được địch, nhưng hiện tại có một phần cơ duyên như vậy ở đây, chắc không bao lâu sẽ có người tới đây.

Sự thật chứng minh đúng là như thế, chỉ sau một chén trà, đã có bốn đạo thân ảnh lén lút rơi vào tầm mắt của Lục Diệp.

Bốn người này hành động cực kỳ cẩn thận, hai người một tổ, đều từ các phương khác nhau mà đến, bất quá bọn hắn không có thủ đoạn của quỷ tu, cho nên không cách nào che giấu hành tung của mình, nhiều lắm chỉ là tận lực thu liễm khí tức bản thân, giảm bớt khả năng bại lộ.

Bốn người cũng không hướng vị trí mà tới gần, mà là từ bên ngoài từng chút một điều tra tìm kiếm.

Dưới sự cẩn thận như vậy, thủ đoạn bình thường căn bản không thể che giấu được, cũng may trước đó Lục Diệp đã bố trí trận pháp ẩn nấp cho Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, chỉ cần cảm giác của đối phương không mạnh đến thái quá, xác suất lớn sẽ không phát hiện được tung tích của bọn hắn.

Về phần bản thân Lục Diệp, có Linh văn ẩn nấp có thể nói giờ phút này hắn chính là một quỷ tu.

Hai người trong bốn người đi qua trước người Lục Diệp ba trượng, hoàn toàn không có cảm giác gì, hai người còn lại đi thẳng về phía Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

“Tiểu sư đệ, ta chuẩn bị động thủ.” Lý Bá Tiên lại đưa tin tới.

Lục Diệp không trả lời, không cần phải trả lời gì.

Loại tu sĩ kết bạn mà đi này chỉ cần số lượng không quá nhiều, hẳn thật sự không kiêng kỵ gì, bởi vì chỉ có tu sĩ thực lực không cao mới có thể kết bạn mà đi, nếu là gặp được loại cô lang độc hành kia mới là cần cảnh giác nhất.

Một vệt hàn quang bỗng nhiên phát ra nường theo tiếng kiếm, Lý Bá Tiên ẩn nấp thân hình đã lộ ra, hơn mười đạo phi kiếm quanh thân phun trào, trong thời gian ngắn bắn ra, thẳng hướng một tu sĩ trong đó mà đánh tới.

Biến cố đột ngột này đã khiến bốn người giật nảy mình, nhất là hai người đi về hướng Lý Bá Tiên, sắc mặt đều thay đổi, cảm nhận được sát khí mãnh liệt, toàn thân dựng thẳng lên, một người trong đó lập tức hô to: “Có mai phục!”

Lập tức tế ra linh khí của mình, nghênh đón kiếm quang kia.

Lúc Lý Bá Tiên ra tay không biết đối phương thuộc về trận doanh nào, nhưng chuyện này cũng không liên quan. Thân là một kiếm tu, hơn nữa còn là một kiếm tu lăng động hơn mười năm ở Linh Khê cảnh, hẳn đối với phi kiếm của mình cũng rất tự nhiên.

Trong nháy mắt động thủ, thân ảnh bại lộ, trận doanh của hai bên liền có thể xác định rồi.

Nếu như đối phương cũng là Hạo Thiên minh, Lý Bá Tiên tự nhiên có thể cam đoan mình không thương tổn đối phương, nhưng nếu như đối phương là Vạn Ma lĩnh, hơn mười đạo phi kiếm đánh lên ra tay hoàn toàn có thể đánh một cái mở đầu.

Ngay lúc người này kêu gọi, đồng thời ấn ký chiến trường trên mu bàn tay từng người bộc phát ra hai màu đỏ.

Lý Bá Tiên chẳng những đang quan sát ẩn kỹ chiến trường của đối phương, đồng thời cũng đang quan sát tu vi của đối phương, vội vàng gặp tập kích như vậy, cho dù là ai cũng không dám khinh thường, nhất định sẽ bộc phát ra toàn bộ thực lực của mình nghênh chiến, như vậy, tu vi của đối phương liền nhìn một cái không sót gì.

Hai người đều tự ra tay, khiến trong lòng Lý Bá Tiên yên tâm, một người cảnh giới tầng năm, một người là cảnh giới tầng bốn, trong mắt hắn không đáng kể chút nào.

Hai người khác cách Lục Diệp không xa cũng phản ứng, một người trong đó thân hình khô ngô, khí huyết tràn đầy, hẳn là một thể tu, lúc này đánh về phía Lý Bá Tiên, linh lực quanh thân người còn lại bắt đầu khởi động, trước mặt mơ hồ có thuật pháp thành hình, người này là một pháp tu.

Vị thể tu kia mới chạy được vài bước liền nhìn thấy một màn khiến cho hắn kinh sợ.

Hơn mười đạo kiếm quang đột nhiên đánh tới bị hai người bạn của mình liên thủ ngăn lại, nhưng lại có thêm nhiều kiếm quang đánh tới.

Trước khi xác định trận doanh thuộc về đối phương, Lý Bá Tiên tự nhiên không có khả năng xuất toàn lực, hơn mười đạo phi kiếm chỉ là thăm dò, xác định đối phương là Vạn Ma Linh, lúc này hắn mới một lần nữa phát lực, hơn nữa đây không phải cực hạn của hắn.

Lúc còn ở Linh Khê cảnh, hắn đã có thể ngự kiếm trăm đạo, hiện giờ Vân Hà cảnh giới tầng bốn chỉ có thể sử dụng số lượng phi kiếm mà thôi.

Kiểm tu vốn nổi danh về sát phạt, dưới sự đánh lén như thế, trừ phi tu vi cao hơn hắn hai tầng, nếu không căn bản không ngăn

cản được.

Kiểm quang tùy ý lướt qua phá vỡ linh lực hộ thể của hai người, xuyên qua thân thể hai người, mang theo một chùm máu tươi.

Vân Hà cảnh vốn là cảnh giới chênh lệch thực lực cách xa, hai người này mặc dù miễn cưỡng có được thực lực của cảnh giới tầng bốn, tầng năm bình thường, nhưng thực lực của Lý Bá Tiên không thể nghi ngờ là hơn hẳn.

Chỉ là chậm mặt, một cảnh giới tầng bốn, một cảnh giới tầng năm cơ hồ đã bị chém giết tại chỗ, nếu không phải muốn lưu lại cho Lục Diệp, chỉ sợ hai người này đã chết rồi.

Thể tu lao nhanh về phía Lý Bá Tiên chỉ cảm thấy máu tươi dính toàn thân, lạnh thấu xương, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đồng tử đang cười tủm tỉm kia, trong lòng kinh hô quái vật từ đâu xuất hiện.

Hắn theo bản năng dừng bước, nhưng lại bị một tia sét như linh xà đánh tới, đánh cho toàn thân hắn run rẩy.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên kia chẳng biết từ lúc nào đã có một bóng dáng nữ tử. Trên mặt nữ tử kia còn đeo một khuôn mặt nữ đồng đầy ủy khuất đáng thương, có nước mắt, hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt đồng tử kia.

Không chỉ có một người mai phục ở chỗ này, thậm chí còn không phải chỉ có hai người!

Vị thể tu kia hoảng hốt.

Cùng lúc đó, một tên pháp tu cuối cùng cũng hô lên: “Trốn!”

Một đạo thuật pháp vừa mới thành hình, pháp tu thấy đồng bạn của mình không chịu nổi một kích, nào còn dám tiếp tục dừng

lại tại chỗ, trong lúc vội vàng đánh thuật pháp kia về phía Phong Nguyệt Thiên, linh lực quanh thân phun trào muốn bay lên trời.

Nhưng mà cuối cùng y không thể bay lên, thân thể vừa mới cách mặt đất không đủ một thước, lực lượng khổng lồ đã từ trên trời giáng xuống, kèm theo gió trời phản kích.

Đao quang màu lửa đỏ bổ vào vách chắn linh lực quanh quần bên ngoài thân thể Pháp tu, thuận thế ở sau lưng hấn chém ra một vết thương thật lớn, Pháp tu rơi xuống đất, vong hồn đều bốc lên.

Phía sau mình, thế mà cũng có người!

Chương 991: Lục Nhất Diệp đang trêu đùa chính mình.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên ra tay hấp dẫn sự chú ý của mọi người, pháp tu này căn bản chưa từng phòng bị phía sau mình, thế mà lại có người lén lút mà đến, chờ đến lúc Lục Diệp đột nhiên ra tay, nếu có thể phát hiện đi nữa thì cũng đã muộn.

Thân thể vừa mới bay lên nặng nề rơi xuống đất, đau nhức kịch liệt phía sau lưng khiến hắn không cách nào có thể hô hấp, trong nháy mắt, đao quang đầy trời chém xuống.

Hắn vội vàng rút ra linh lực tạo bình chướng phòng hộ, nhưng mà linh lực bình chướng kia cũng chỉ kiên trì được ba hơi thở liền bị đao quang nghiền nát.

Đao mang chém xuống, tiếng keng keng keng truyền ra, thân thể pháp tu rung chuyển mãnh liệt, trong phút chốc không biết đã hứng chịu không biết bao nhiêu đao, khiến linh lực hộ thân hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó thân thể nhẹ bẫng, tầm mắt xoay tròn điên cuồng, ý thức cấp tốc mơ hồ.

Sau khi giải quyết xong Pháp tu này, Lục Diệp lao thẳng về phía chiến trường bên kia. Ngay lúc này, từng đạo thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên đánh ra dây dưa với tên thể tu kia, khiến hắn không thể trốn thoát. Lý Bá Tiên dùng phi kiếm lướt qua, vây khốn hai tên tu sĩ trọng thương còn lại tại chỗ.

Nhìn thấy Lục Diệp đánh tới, kiếm quang đầy trời lập tức thu lại, đồng loạt tấn công về phía vị thể tu kia.

Hai tu sĩ trọng thương còn chưa kịp thở một hơi, Lục Diệp đã vồ giết đến trước mặt bọn họ, giơ tay chém xuống, bổ hai người ngã xuống mặt đất như chém dưa thái rau.

Dưới tình huống bình thường, hai người này một người tăng năm một người tăng bốn đối mặt với Lục Diệp, hươu chết vào tay ai còn chưa biết được, nhưng mà bọn họ bị kiếm tu Lý Bá Tiên này đánh lén trọng thương trong người, không chết là bởi vì Lý Bá Tiên không muốn giết bọn họ, thương thế như vậy, đừng nói là Lục Diệp, chỉ cần một cảnh giới tăng ba bình thường cũng có thể giải quyết bọn họ.

Lại chém thêm hai người, Lục Diệp nhìn về phía vị trí thể tu cuối cùng.

Mặc dù chỉ mới mấy hơi thở, nhưng thể tu này đã mình đầy thương tích, hơn mười đạo phi kiếm xuyên tới xuyên lui, từng đạo công kích khó lòng phòng bị, dù là thể tu da dày thịt béo cũng không ngăn được, lại có thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên không ngừng rơi xuống, đánh cho thân thể thể tu kia chấn động mãnh liệt, linh khí trên tay đại thuận đều bị đánh rớt.

Lục Diệp tham gia vào trong đó, chiến đấu không có gì bất ngờ.

Sau mấy hơi thở, thân hình khô ngô của thể tu ngã nhào trên mặt đất, Lục Diệp không ngừng phi nhanh tới ánh sáng trắng nở rộ kia, vươn tay vào trong đó, một tay nhắc lên, cũng không nhìn rõ rốt cuộc bắt được thứ gì, lại vội vàng thu hồi trận kỳ bố trí ở bốn phía.

Cùng lúc đó, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên quét dọn chiến trường, thu thập chiến lợi phẩm.

Trong chốc lát, Lục Diệp thấp giọng hô: “Đi!”

Ba đạo thân ảnh cấp tốc lướt đi, chạy về phía sơn động.

Nếu ổn, vậy tự nhiên không tiếp tục, vừa rồi tuy giao chiến trong thời gian ngắn, nhưng dư chấn giao thủ lại không nhỏ, nếu xung quanh có địch nhân cường đại nào đó, rất có thể sẽ hấp dẫn người tới đây.

Như vậy đánh một trận đổi một chỗ mặc dù phiền toái hơn một chút nhưng có thể thắng một cách an toàn.

Sau thời gian một chén trà, trong sơn động lúc trước ba người đã trở về, từng người khoanh chân ngồi xuống.

“Tiểu sư đệ, ta quan sát một chút, điểm sẵn giết của đệ nhất bảng, lần này tăng thêm bốn trăm ba mươi điểm, vừa vặn đúng với người, vị trí đệ nhất không thể nghi ngờ.” Lý Bá Tiên mở miệng.

Trên đường trở về, Lục Diệp cũng nhìn thấy được.

Bốn người giết trước đó, ba canh giới tăng năm, một người canh giới tăng bốn, vừa vặn có thể cho hẳn được bốn trăm ba mươi điểm sẵn giết.

Con số tương đương, người đứng đầu đúng là hẳn.

Một lần chiến đấu đạt hơn bốn trăm điểm sẵn giết, thu hoạch không thể nói là không phong phú, phải biết rằng Hạ Lương bài danh thứ hai kia, bình quân mỗi ngày cũng chỉ đạt được năm trăm điểm sẵn giết mà thôi.

Trận chiến này đánh xuống, so với thu hoạch một ngày của Hạ Lương cũng không kém hơn là bao nhiêu.

Vốn dĩ trước trận chiến này, điểm sẵn giết của Hạ Lương gần như nhanh hơn Lục Diệp, nhưng bây giờ, lại bị Lục Diệp kéo ra khoảng cách.

Cũng không biết Ha Lương kia có cảm tưởng gì.

Trong chiến trường Vân Hà, sân sấn mở ra nhiều lần như vậy, chưa lần nào xuất hiện tình huống tu vi cảnh giới tầng ba chiếm cứ đệ nhất bảng, đừng nói tầng ba, ngay cả tầng bảy cũng chưa từng có.

Mỗi một lần ba vị trí đầu trên bảng đều là cảnh giới tầng tám, hoặc là cảnh giới tầng chín chiếm cứ.

Cũng từng có cường giả muốn lợi dụng tu sĩ cấp thấp giết chết tu sĩ cấp cao có thể đạt được lượng lớn điểm sấn giết để chiếm đoạt bảng danh sách, nhưng thật sự áp dụng vô cùng khó khăn.

Đầu tiên, muốn lợi dụng quy tắc này chiếm lấy bảng, như vậy tu vi của tu sĩ không thể cao hơn tào năm, nếu không cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Nhưng cho dù một tên cảnh giới tầng chín mang theo một tên cảnh giới tầng năm cũng rất dễ xuất hiện một chút ngoài ý muốn.

Những cường giả tào chín kia phần lớn đối thủ đều là phe cánh của đối phương, một khi chiến đấu rất khó bảo vệ chu toàn cho đồng bọn, rất dễ bị kẻ thù thừa dịp, một khi đồng bọn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, vậy thì toàn bộ điểm sấn giết trước đó sẽ bị mất, cái được không bù nổi cái mất.

Chương 992: Chương 992

Chuyến này nếu không phải Lục Diệp được Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đến đây tụ hợp, lại bởi vì một đạo linh ký màu vàng đặc thù kia mà đăng lâm Sát Lục bảng, có điều kiện cực kỳ tốt cũng sẽ không sinh ra tâm tư tranh đoạt sản giết bảng, thành thành thật thật trốn ở một nơi bí mật gần đó, chờ trường sản đóng cửa mới là ổn thỏa nhất.

Chiến lợi phẩm thu thập được đều tập trung trước mặt Lục Diệp để hẳn mở ra những túi trữ vật cấm chế kia, điều này đối với Lục Diệp mà nói đương nhiên không có vấn đề gì.

Rất nhanh, từng túi trữ vật được mở ra, Lục Diệp chia túi trữ vật thành ba phần, cùng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên mỗi người lấy một phần.

Lấy đồ vật trong túi trữ vật ra, lúc này đây ngược lại không có thu hoạch được thứ gì tốt.

Hắn lại dò xét trước đó lấy được cơ duyên trong ánh sáng trắng kia, lúc trước thời gian khẩn cấp chưa kịp điều tra đã trực tiếp thu vào trữ vật không gian, giờ phút này lấy ra xem, rõ ràng là một đoá linh hoa.

Lần trước hẳn từ trong ánh sáng kia lấy ra một đạo linh ký màu trắng...

Quả nhiên, loại cơ duyên rơi rụng ở trong khu vực săn bắn này rá kì quái, thứ gì cũng có.

Trên phương diện dưỡng lý, Lục Diệp cũng không có tạo nghệ gì, cho nên cũng không biết đoá linh hoa này rốt cuộc là cái gì, lại

có công hiệu gì, chỉ có thể mơ hồ suy đoán giá trị của linh hoa này không phải là rất lớn.

Bất kể đây là cái gì, đợi sau này có cơ hội mang về tông môn, giao cho Thủy Uyên là được.

Trận chiến trước đó bùng nổ nhanh chóng, kết thúc cũng nhanh chóng. Đám người Lục Diệp tiêu hao rất ít, nhưng cẩn thận thì ba người cũng không tiếp tục hành động, mà là ở trong sơn động chờ đợi một canh giờ, xác định trận chiến vừa rồi không khiến cho cường giả chú ý, lúc này mới tiếp tục hành động.

Giống như lúc trước, ba người ra khỏi sơn động.

Lúc này hẳn tìm một hướng khác, đi hơn mười dặm tìm một vị trí. Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên và Y Y theo bố trí phân tán cũ, Lục Diệp bắt tay vào bố trí trận pháp.

Đợi đến khi chuẩn bị thỏa đáng, hẳn chậm rãi đợi cá cắn câu.

Lần trước có thể có thu hoạch là do cơ duyên bỗng nhiên xuất hiện kia hấp dẫn một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đến đây điều tra, lần này sẽ không còn may mắn như vậy, đợi ước chừng một ngày một đêm, mặc dù trong lúc đó có một ít tu sĩ ngự không mà qua, nhưng đó không phải cường giả trên cảnh giới tầng bảy, ba người Lục Diệp căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mãi đến hơn nửa ngày sau mới có một đội ba người từ gần đó đi ngang qua.

Như cũ là Lý Bá Tiên dẫn đầu ra tay hấp dẫn chú ý, nhưng mà thời điểm thân hình Lý Bá Tiên bại lộ, dấu vết chiến trường trên mu bàn tay căn bản không có bất kỳ phản ứng nào.

Kiểm quang chợt thu lại, ba người kia đều giật nảy mình, vội vàng ứng đối, kết quả phát hiện sợ bóng sợ gió một hồi.

Ba người này, rõ ràng là người của Hạo Thiên minh.

Đều là một trận doanh, tự nhiên không cần phải đánh sống đánh chết, Lý Bá Tiên cùng ba người kia thuận miệng giải thích vài câu, đối phương thuận tiện nhanh chóng rời đi.

Như vậy ôm cây đợi thỏ quả thực không dễ dàng có thu hoạch, bởi vì không ai biết lúc nào sẽ có cá mắc câu, cho dù có cá mắc câu cũng có xác suất năm phần là trận doanh của Hạo Thiên minh, lui một bước mà nói, coi như là Vạn Ma lĩnh, trước khi giao thủ cũng không rõ người ta có thể thắng được hay không.

Nhưng bất kể là Lý Bá Tiên hay Lục Diệp đều không có chút nào là không kiên nhẫn.

Hai người đều tự hiểu lấy mình, phóng mắt nhìn khắp khu vực săn bắn, tu vi là nhược điểm lớn nhất của bọn họ, tu vi tào ba, tầng bốn ở trong khu săn bắn bây giờ hoàn toàn là xếp chót, muốn bảo đảm an toàn của mình dưới điều kiện có thu hoạch, cũng đủ kiên nhẫn cùng chờ đợi là vô cùng cần thiết.

Lại gần nửa ngày sau, một đội ba người từ gần đó đi ngang qua.

Lý Bá Tiên lại ra tay lần nữa, ấn ký chiến trường trên mu bàn tay lần này đã có phản ứng, ánh sáng màu xanh tỏa ra, trái lại ba người đối phương, rõ ràng là ánh sáng màu đỏ.

Một lần đánh lén lập tức đánh trọng thương một người của đối phương, hai người khác cũng đều bị thương, Phong Nguyệt Thiên gia nhập chiến đấu, cục diện trong nháy mắt hiện ra xu thế nghiêng về một phía.

Giống như suy nghĩ trước đây của Lục Diệp, tu sĩ kết bạn mà đi như bây giờ tu vi đều không cao lắm, những người trên tầng bảy phần lớn đều là Cô Lang độc hành.

Ba tu sĩ Vạn Ma lĩnh này đều có tu vi tăng năm, trước tiên phải là Lý Bá Tiên đánh lén, làm sao có thể là đối thủ của hắc và Phong Nguyệt thiền.

Trong chiến đấu kịch liệt, Lục Diệp ẩn giấu thân hình, lén lút đi tới.

Một lát sau, ba cổ thi thể toàn mùi máu tươi ngất trời, Lục Diệp bắt đầu săn giết tăng thêm ba trăm sáu mươi điểm.

Một nơi nào đó trong khu vực săn bắn, Hạ Lương tay cầm trường đao ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn bảng săn giết màu đỏ như máu kia, khóe mắt không nhịn được nháy lên một cái.

Hắn cảm thấy tên gia hỏa gọi là Lục Nhất Diệp kia đang trêu đùa mình!

Từ sau khi đối phương bỗng nhiên đạt được 1.000 điểm săn giết, chiếm cứ vị trí thứ nhất, hắn đã có loại cảm giác này.

Mấy ngày nay hắn một mực đi săn khắp nơi, tập sát những tu sĩ Hạo Thiên minh kia, mỗi ngày đều có thu hoạch, không ngừng kéo gần chênh lệch giữa mình và Lục Diệp, nhưng mà mỗi khi hắn muốn vượt qua đối phương, điểm săn giết của đối phương bỗng nhiên tăng vọt mấy trăm điểm, khiến tất cả cố gắng của hắn đều biến thành nước chảy.

Lúc trước là như vậy, bây giờ vẫn là như vậy, vốn hắn cách Lục Diệp chỉ kém hơn một trăm điểm săn giết, hiện tại lại biến thành hơn bốn trăm điểm.

Đáng ghét đến mức nào!

Càng làm cho hắn cảm thấy phần nộ chính là, lúc này hắn đang bị một vị cảnh giới tăng chín của Hạo Thiên minh theo dõi!

Đối phương ở trên Sát Lục bảng xếp hạng không cao, chỉ có

hơn mười người, xem ra vận khí mấy ngày nay không tốt lắm, cứ xu thế này là không có cơ hội săn giết top 3.

Cho nên đối phương bày ra bộ dáng thà rằng mình không tranh giết bằng, cũng tuyệt đối không để cho hắc tranh giành Sát Lục bằng, một mực ẩn thân trong bóng tối, theo đuôi hắc.

Chính diện chém giết, người nọ không phải là đối thủ của hắc, nhưng đối phương âm thầm làm việc như vậy, hắc thật đúng là không có biện pháp gì tốt để đối phó đối phương, trong lòng buồn bực vô cùng.

Chương 993: Uy lực của vây trận!

Thời gian trôi qua, ba người Lục Diệp tuân theo nguyên tắc đánh một trận rồi đổi một chỗ, gần như mỗi ngày đều có thu hoạch, mỗi một trận đều có ít nhất ba trăm, nhiều thì năm trăm điểm thu hoạch sẵn giết, cứ tích lũy như vậy, hiệu quả cực kỳ khả quan.

Xếp hạng của Sát Lục bảng thay đổi không lớn, đáng nhắc tới chính là, cũng không biết Hạ Lương xếp hạng thứ hai kia gặp phải cái gì, mấy ngày nay điểm sẵn giết gia tăng rất chậm chạp, bây giờ đã sắp rớt khỏi Top 10, trước mắt xếp hạng thứ hai là tên gia hỏa Đàm Thánh.

Lục Diệp nhớ mang máng, khi lần đầu tiên Sát Lục Bảng xuất hiện, tên của người này đã ở trên bảng danh sách, như vậy xem ra, người này cũng là cường giả tầng thứ chín.

Theo Lý Bá Tiên nhớ lại, Đàm Thánh là tu sĩ Vạn Ma Linh, xuất thân từ một nhị phẩm tông môn, thực lực rất tốt, ít nhất lúc ở Linh Khê cảnh hắn đã từng đạt được thứ hạng trên mười trên Linh Khê bảng.

Bây giờ trên chiến trường Vân Hà, các cường giả hoạt động cơ bản đều từng leo lên Linh Khê bảng. Lý Bá Tiên lắng đọng Linh Khê cảnh hơn mười năm, đưa tiễn hết đám tu sĩ Linh Khê cảnh, đương nhiên không tính xa lạ gì với bọn họ, thậm chí còn từng giao thủ với rất nhiều người.

Cho dù là cường giả Chân Hồ cảnh hiện giờ, cũng từng có đối thủ hoặc là bằng hữu của Lý Bá Tiên, không thể không nói, ở Linh

Khê cảnh thời gian dừng lại cũng đủ lâu, ưu thế trên

Mấy ngày nay gặp phải chiến đấu phần lớn đều tương đối nhẹ nhàng, bởi vì có kiếm tu Lý Bá Tiên ra tay đánh lén, rất dễ dàng đánh trọng thương một hai địch nhân, kế tiếp Phong Nguyệt Thiên lại ra tay, Lục Diệp ẩn núp tập kích rồi giết, trên cơ bản chiến đấu rất nhanh có thể kết thúc.

Ngược lại cũng gặp phải một trận khổ chiến, trong đội đối thủ có một binh tu cảnh giới tầng sáu, nhưng mà Lục Diệp ra tay cắt trừ người bạn của hắn, hợp lực của ba người khiến binh tu cảnh giới tầng sáu kia cũng chỉ có thể nuốt hận dưới đao.

Ba người bất luận là ai, đều từng là đệ nhất trên bảng Linh Khê, đều có bản lĩnh vượt cấp giết địch, chỉ cần thực lực địch không phải đặc biệt hùng hậu thì ba người hợp lực đều có thể bắt được.

Lại thêm một trận chiến kết thúc, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, những điểm săn giết phía sau tên của hắn đã cao tới ba ngàn bảy trăm bốn mươi điểm, bỏ qua gần một ngàn điểm săn giết của Đàm Thánh thứ hai, thật sự là một kỳ binh tuyệt trần.

Chênh lệch như vậy, chỉ sợ Đàm Thánh cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Ánh mắt bỗng nhiên bị một đạo lưu quang hấp dẫn, lưu quang kia thẳng tắp hướng bên này lướt tới, trong nháy mắt đã đi tới gần, âm âm hạ xuống.

Mi mắt Lục Diệp đột nhiên co rút lại.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng như gặp địch.

Trên lưng ba người, ánh sáng màu xanh nhạt bắt đầu tỏa ra, trên mu bàn tay của ba người hiện ra màu đỏ thẫm.

Áp lực cực lớn như núi, ba người Lục Diệp như trúng phải một đạo Dẫn Lôi phù, tất cả đều cứng đờ tại chỗ.

Không có gì khác, Lục Diệp đã nhận ra có người tới.

Chính là người trước đó đã từng giao thủ với Hạ Thiển Thiển, Lục Diệp vẫn luôn không biết người này tên gọi là gì, điều duy nhất hẳn biết là người này có tu vi tầng chín.

Quả nhiên là thường đi ở bờ sông nào có không ướt giày, mấy ngày qua đều xuôi gió xuôi nước, hôm nay lại dẫn tới một cảnh giới tầng thứ chín!

Hiển nhiên là động tĩnh chiến đấu vừa rồi đã thu hút hẳn ta tới.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên sóng vai mà đứng, thâm thúc giục linh lực, Lục Diệp cũng lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng, Ngụy Khuyết bất động, bọn hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ngụy Khuyết đảo mắt qua, nhìn Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên bên kia, lại nhìn Lục Diệp, chỉ thấy ba khuôn mặt bất đồng, nhưng sau khi liếc mắt nhìn Hổ Phách trên đầu vai Lục Diệp, Ngụy Khuyết nhin không được nở nụ cười: “Tìm được người rồi!”

Trong lòng mừng như điên, đây đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, không tốn chút công phu, mấy ngày nay hẳn một mực tìm kiếm tung tích của Lục Diệp, đáng tiếc không thu hoạch được gì. Trong phạm vi mấy chục vạn dặm khu vực săn bắn này, tu sĩ tràn vào trong nhiều vô số kể, muốn tìm một người khó khăn cỡ nào.

Hắn chỉ thông qua biến hóa trên Sát Lục bảng mỗi ngày, suy đoán ra mấy ngày gần đây Lục Diệp không nhàn rỗi, dù sao gần như mỗi ngày đều có mấy trăm điểm săn giết gia tăng, làm sao có

thể nhàn rồi được.

Đoạn thời gian gần đây, hắc ở trong sân sấn có thu hoạch, thân là một cường giả tầng thứ chín, tự nhiên khinh thường việc cùng người khác kết bạn mà đi, du đãng khắp nơi tìm kiếm, các loại cơ duyên cũng đạt được không ít, thậm chí cướp được một ít linh ký, bất quá điểm sấn giết đạt được không tính là nhiều, hôm nay chỉ xếp hạng không đến vị trí thứ hai mươi

Hắc cũng không trông cậy vào việc tranh thủ thứ hạng tốt gì trên Sát Lục Bảng, đối với hắc mà nói, tìm được Lục Diệp, chém giết hắc mới là quan trọng nhất.

Phần thưởng Sát Lục bảng đứng là không tệ, nhưng so với treo thưởng mà các đại tông môn Vạn Ma linh phát ra lại không tính là cái gì, đây chính là tài nguyên có thể để cho cả đời của mình hưởng dụng không hết, lại há chỉ là một cái Sát Lục bảng có thể so sánh.

Từ đầu đến cuối, mục tiêu của hắc đều là Lục Diệp.

Vừa rồi hắc chỉ là đi ngang qua gần đó, cảm nhận được dư âm chiến đấu bên này, tiến đến đây điều tra, chưa từng nghĩ tới lại tìm được hành tung của Lục Diệp ở chỗ này.

Tuy nói mang theo khuôn mặt khác , nhưng Hồ Phách lại là một dấu hiệu rất rõ ràng, hơn nữa Bàn Sơn Đao mà Lục Diệp mang theo trong tay cũng có thể làm cho Ngụy Khuyết nhìn quen mắt, làm sao có thể không thể xác định thân phận của gã.

Chương 994: Uy lực của vây trận! 2

Vừa dứt lời, Ngụy Khuyết liền đưa tay đánh ra một đạo thuật pháp.

Tuy một kích này chỉ tiện tay đánh ra một kích, nhưng tu vi của Cửu tầng cảnh, cho dù chỉ là tiện tay một kích cũng không phải là thứ mà Lục Diệp có thể chống lại, thuật pháp kia gần như vừa mới thành hình đã lướt tới trước mặt hắn.

Linh lực bắt đầu khởi động, một linh văn ngự thủ dày đặc xuất hiện trước người hắn.

Cùng lúc đó, kiếm âm ngân vang, từng đạo phi kiếm lướt qua không trung mà đến, phát sau mà đến trước đánh vào trên thuật pháp kia, làm suy yếu uy năng của thuật pháp.

Lý Bá Tiên liếc mắt đã nhìn ra Lục Diệp không đỡ nổi một kích này, cho nên cũng không ra tay công kích Ngụy Khuyết, mà ưu tiên bảo vệ tính mạng của Lục Diệp.

Chẳng những hắn ra tay mà Phong Nguyệt Thiên cũng ra tay.

Nhưng mà mặc dù hai người liên thủ, cũng chỉ có thể suy yếu thuật pháp kia, không cách nào đánh tan hoàn toàn.

Ầm một tiếng, linh lực nổ tung, linh văn ngự thủ trước mặt Lục Diệp trực tiếp bị phá vỡ, trùng kích cực lớn hất hắn bay ra ngoài, nặng nề rơi xuống đất.

Ngụy Khuyết hừ lạnh, tay kia mở ra, đánh về phía Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, một mâm tròn linh lực to lớn xuất hiện,

đường vân huyền ảo bên trong mâm tròn lưu chuyển phun trào, từ trong mâm tròn, từng đạo phong nhận màu xanh nhạt quét ra, đổ ập xuống đánh về phía Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Thời điểm hấn công kích Lục Diệp đã có lưu thủ, là vì sợ Lục Diệp bị hấn đánh cho tan xương nát thịt, dù sao hấn còn muốn lấy đầu Lục Diệp đi đổi những phần thưởng kia.

Công kích Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng không có nhiều bản khoản như vậy, chiêu thức này hoàn toàn là toàn lực hành động.

Rất nhiều phi kiếm lướt về, hình thành một màn chắn kiếm trước mặt, Phong Nguyệt Thiên thúc giục linh lực, dưới vù khí bốc hơi, một cự nhân mây mù thân cao ba trượng chắn trước người.

Lưỡi gió xuyên qua thân thể người khổng lồ mây mù, trong thời gian ngắn đã đánh tan thuật pháp này, màn kiếm của Lý Bá Tiên cũng khó có thể ngăn cản, chỉ kiên trì chốc lát đã bị phá.

Vào thời khắc mấu chốt, Phong Nguyệt Thiên tế ra một kiện linh khí có hình dáng như chiếc ô che, mặt dù mở ra, linh lực phun trào hình thành một mặt phòng hộ, lúc này mới đỡ được từng đạo phong nhận.

“Pháp khí!” Ngụy Khuyết liếc mắt một cái liền nhìn ra Linh Tán kia rất nổi tiếng, âm thầm phỏng đoán thân phận của Phong Nguyệt Thiên, dù sao lấy tu vi Vân Hà cảnh có thể vận dụng một kiện pháp khí, tuyệt đối lai lịch bất phàm.

Trong lòng cười như điên, lần này thật sự là ông trời chiếu cố, chẳng những tìm được Lục Nhất Diệp, còn thuận tay lấy được hai con mồi tốt, chỉ cần có thể giết chết ba người này, sau này mình sẽ không lo tài nguyên tu hành nữa.

Trước tiên phải chém giết Lục Nhất Diệp!

Ngụy Khuyết không tiếp tục để ý tới hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nữa, đánh thẳng về phía Lục Diệp. Bản thân là Pháp tu, vốn nên giết địch ở khoảng cách xa, nhưng tu vi của gã cao hơn Lục Diệp đến sáu tầng. Lục Diệp lại có liên quan trọng đại, sao gã dám mạo hiểm, lỡ như một đạo thuật pháp thật sự đánh Lục Diệp tan xương nát thịt, đến lúc đó chết không có đối chứng, gã lấy cái gì ra lĩnh thưởng.

Để cho ổn thỏa, vẫn nên cận thân giết thì tốt hơn.

Nhưng mà hắn vừa mới chạy ra hơn mười trượng, liền thấy Lục Diệp ngã xuống đất nhẩy lên, đồng thời trong tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một cây trận kỳ, đột nhiên vung lên.

Tiếng vù vù vang lên, một tầng màn sáng bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt hóa thành một mặt bình chướng, như một cái chén lớn úp ngược, bao phủ phạm vi mấy chục trượng.

Ngụy Khuyết không hề phòng bị, bị trói chặt.

“Trận pháp!”

Ngụy Khuyết thầm nghĩ không xong, nơi này lại sớm bố trí trận pháp, xem bộ dáng trận pháp này, giống như là một cái vây trận!

Tuyệt đối không thể để Lục Nhất Diệp chạy!

Ý nghĩ xoay chuyển, Ngụy Khuyết đưa tay chém một đạo kim hồ về vị trí của Lục Diệp.

Nhưng mà Lục Diệp đang thúc giục trận pháp trong nháy mắt đã quay đầu lao ra, cầm trong tay trận kỳ, không chút trở ngại xông ra khỏi màn sáng bình chướng, kim hồ truy kích đến đụng vào trên màn sáng, lại bị màn sáng ngăn cản, chỉ đánh ra từng đạo gợn sóng.

Tòa vây trận này tương tự với đại trận phòng hộ, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Tu sĩ thân ở bên trong phòng hộ đại trận, quang mặc đại trận có thể ngăn cản công kích từ bên ngoài đánh tới.

Nhưng nếu tu sĩ ở trong khốn trận, đại trận quang mặc không ngăn cản công kích từ bên ngoài mà là công kích bên trong.

Nói ngắn gọn, phòng hộ ngoài đại trận phòng thủ, trong vây trận phòng thủ.

Hai loại trận pháp nhìn từ bề ngoài thì không khác gì nhau, nhưng hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại.

Muốn thoát vây, trừ phi phá vỡ đại trận.

Mà Lục Diệp thân là người bày trận, cầm trong tay trận kỳ, đương nhiên không bị giới hạn.

Đây cũng là lý do hấn dám lấy cảnh giới tầng thứ ba tranh đoạt Sát Lục bảng.

Cùng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên phối hợp, tu sĩ Vân Hà cảnh bình thường căn bản không phải đối thủ của bọn họ, cho dù gặp phải cường giả không thể địch lại, chỉ cần có thể kích phát khốn trận bố trí ở chỗ này, là có thể trì hoãn địch nhân một đoạn thời gian.

Mà ba người này thì có thể nhân cơ hội này mà bỏ trốn mất dạng.

Trong nháy mắt vây trận xuất hiện, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng đã ngự không lên, chạy trốn về phương xa.

Động tác của Lục Diệp hơi chậm một chút, nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu, hấn theo sát phía sau hai người, thành lập

Phi Dực, Phong Hành gia trì, tốc độ còn nhanh hơn Lý Bá Tiên một bậc, rất nhanh đuổi kịp.

Ngụy Khuyết nhất thời choáng váng, trơ mắt nhìn Lục Diệp trốn chạy, chỉ cảm thấy trái tim như đang rỉ máu.

Chỉ kém một chút nữa thôi là hắn có thể chém giết Lục Nhất Diệp, hưởng phú quý cả đời!

Linh lực tuôn trào, từng đạo thuật pháp hung mãnh đánh tới màn sáng, đánh cho màn sáng vây trận nổi lên gợn sóng, quang mang nhanh chóng ảm đạm.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên không thể gạt được cảm giác của ba người Lục Diệp, hắn càng trốn nhanh hơn.

Vây trận kia tuy rằng có hiệu quả tốt, nhưng khẳng định là không có cách triệt để vây khốn một tên cảnh giới tầng chín, cùng lắm chỉ kéo dài một chút thời gian, cụ thể có thể vây khốn bao lâu, còn phải xem Ngụy Khuyết có thủ đoạn gì nữa.

Chương 995: Nhà đột còn gặp mưa cả đêm.

Trong vây trận, pháp thuật uy lực cực lớn không ngừng nở rộ, linh lực hỗn loạn, màn sáng vây trận mờ nhạt đi với tốc độ của mắt thường cũng có thể thấy được.

Mặc dù Lục Diệp đã vận dụng tám trận cơ để bố trí vây trận này, nhưng bởi vì thời gian bố trí trận pháp không dài, chỉ dùng linh thạch làm nguồn năng lượng để thúc đẩy trận pháp, cho nên sức mạnh cũng không quá lớn.

Độ mạnh của trận pháp có liên quan rất lớn đến lượng linh lực chứa đựng trong trận pháp, cũng liên quan đến nồng độ linh khí trời đất trong trận pháp, linh lực chứa đựng trong trận pháp càng nhiều, linh khí trời đất càng nồng đậm, độ mạnh trận pháp càng cao, ngược lại linh khí trời đất thưa thớt thì độ mạnh sẽ càng thấp.

Cho nên thời điểm mới bố trí tòa vây trận ra là yếu ớt nhất, bởi vì không có đủ linh lực tích trữ, dù là có linh thạch lót đáy cũng kiên trì không được bao lâu.

Nhưng theo thời gian trôi qua, linh lực trận pháp tích trữ càng ngày càng nhiều, uy lực của nó cũng sẽ càng ngày càng lớn, cho đến khi đạt đến đỉnh phong.

Trận pháp vây khốn Ngụy Khuyết này ưu điểm lớn nhất chính là phạm vi bao phủ nhỏ, chỉ có phạm vi mấy chục trượng, như thế cũng biến tướng tăng cường sức mạnh của trận pháp.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản được một Vân Hà cảnh giới tăng chín.

Không đến hai mươi hơi thở, màn sáng vây trận liền biến mất hoàn toàn, ngay sau đó vỡ tan.

Ngụy Khuyết phóng lên trời, thuận theo hướng đám người Lục Diệp bỏ chạy đuổi theo.

Cơ hội khó có được, làm sao hắn có thể bỏ mặc Lục Diệp thoát đi? Lúc này đây là vận khí tốt đặng phải Lục Diệp, chẳng lẽ lần tiếp theo còn có thể may mắn như vậy sao?

Mấy tên cảnh giới tầng ba, tầng bốn cho dù để cho bọn chúng chạy trốn trước hai mươi hơi thở, Ngụy Khuyết cũng có lòng tin đuổi kịp.

Xa xa nhìn lại, mấy đạo lưu quang rơi vào mi mắt, đang cấp tốc trốn chạy, Ngụy Khuyết lấy ra linh lực quanh thân, thân hóa ánh sáng đỏ, đuổi theo không bỏ.

Lục Diệp đang chạy trốn ở phía trước bỗng có cảm giác, quay đầu nhìn lại, thấy được Ngụy Khuyết biến thành ánh sáng đỏ, trong lòng biết đối phương đã thoát vây.

Không khác với dự đoán lúc trước của mình, bố trí vây trận quả nhiên nhiều lắm chỉ có thể vây khốn một tên cảnh giới tầng chín trong thời gian hai mươi hơi thở.

Đủ rồi.

Giờ phút này ba người không quan tâm gì cả, toàn lực hành động, hơn mười dặm, chỉ trong chốc lát đã đến nơi.

Thân hình rơi xuống xông vào trong sơn động, đi thẳng đến chỗ cuối cùng của sơn động, thôi động linh lực kích phát Truyền Tống Trận.

Đồ án phức tạp trận pháp dưới chân sáng lên, hư không linh văn xây dựng ở trung tâm trận pháp phát ra ánh sáng, Lý Bá Tiên

và Phong Nguyệt Thiên đều tò mò quan sát, tuy bọn họ thường xuyên mượn Thiên Cơ trụ truyền tống nhưng dùng truyền tống trận truyền tống thì đây là lần đầu tiên, đều tò mò hai bên rốt cuộc có cái gì khác nhau.

Chỉ có Hồ Phách kinh nghiệm phong phú nâng hai chân trước ôm lấy cổ Lục Diệp, trong đồng tử màu hổ phách nổi lên một tia chuyển động.

Trong nháy mắt khi truyền tống trận phát huy tác dụng, trường đao của Lục Diệp xuất ra, một đao đao mang như vàng trắng lưỡi liềm chém ra, đánh vào vị trí pháp trận đang nổ tung.

Ánh lửa sáng lên, tiếng nổ truyền ra, trong nháy mắt đất rung núi chuyển, đá vụn rơi xuống, đợt tất cả bình lặng lại, sơn động đã là một đám hỗn loạn.

Mười giây sau, Ngụy Khuyết vô cùng lo lắng mà xông vào trong sơn động, phóng tầm mắt nhìn lại, làm sao còn có thể nhìn thấy tung tích của đám người Lục Diệp, nơi này rải rác rất nhiều đá vụn sập đổ, đừng nói là bóng người, cho dù là bóng quỷ cũng không thấy được một ai.

Người đâu?

Ngụy Khuyết mặt tràn đầy hoài nghi.

Vừa rồi lúc ở trên không trung, hắn nhìn thấy rõ ràng đám người Lục Diệp trốn vào vị trí này, ngay sau đó nơi này truyền ra tiếng vang thật lớn, sau đó người trốn vào đã biến mất không thấy bóng dáng!

Hắn không tin tà, một đường tìm kiếm, thẳng đến đáy sơn động không còn đường lui, y nguyên không tìm được bất kỳ dấu vết nào.

Ba người sống sờ sờ, cứ nhiên cứ như vậy ly kỳ biến mất!

Ngụy Khuyết nhanh chóng đi ra khỏi sơn động, nhìn trái nhìn phải một hồi rồi đi theo một hướng, gã hoài nghi mình vừa rồi có phải nhìn lầm hay không, nếu không thì không có lý nào ba người sống sờ sờ có thể biến mất không dấu vết..

Ba người kia giờ phút này chắc đang ở một chỗ cách đó không xa, bất luận là như thế nào hẳn cũng phải tìm được!

Cùng lúc đó ở một động cách đó hai trăm dặm, trong lòng đất vài chục trượng, Truyền tống trận ẩn núp trong đó sáng lên, không gian trở nên vụn vụn, ba đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

Vừa hiện thân, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên lão đảo một cái, suýt nữa ngã lặn trên đất, sắc mặt hai người đều rất nghiêm trọng, mơ hồ có chút trắng bệch...

Trước đó chiến đấu với Ngụy Khuyết bọn họ cũng không bị thương, sở dĩ bị như vậy bởi bước vào truyền tống trận như hụt mất một bước chân, cảm giác rơi xuống vực sâu không đáy quá chân thực.

Then chốt là ở thời điểm truyền tống, hai người không dám tùy tiện sử dụng linh lực, việc này dẫn đến trong lòng rất không có cảm giác an toàn, hơn nữa thời gian truyền tống tựa hồ cũng trở nên cực kỳ mơ hồ, có thể xác định chính là, truyền tống ở trong nháy mắt đã hoàn thành, nhưng ở trong cảm giác của hai người tựa như trôi qua rất lâu.

Trách không được Hồ Phách trước khi truyền tống lại ôm lấy cổ Lục Diệp, đây là do trải qua số lần truyền tống nhiều hơn, đã có kinh nghiệm đối phó.

Còn không đợi hai người khôi phục, trong bóng tối ba đạo ánh sáng màu xanh nhạt từ trên mu bàn tay ba người phát ra, đem toàn bộ phần dưới mặt đất đều chiếu thành màu xanh đậm.

Chương 996: Nhà đột còn gặp mưa cả đêm. 2

Trong nháy mắt này, trên truyền tống trận ba bóng người đều cảnh giác hơn.

Dấu ấn chiến trường có phản ứng, chính là nơi này có người, hơn nữa còn là tu sĩ Vạn Ma linh.

Dưới cảm giác nhạy bén đã phát giác được cách đó không xa có một đạo khí tức.

Ngay tại vị trí cách đám người Lục Diệp hơn mười trượng, Hạ Bình khoanh chân ngồi xuống, yên lặng khôi phục.

Hai canh giờ trước hắn tìm đến nơi đây, xác định nơi đây không người liền ở chỗ này điều chỉnh trạng thái.

Trong khu vực săn bắn, hắn không có đồng bạn, thân là một tu sĩ cảnh giới tầng bảy, tình cảnh thật ra có chút khó khăn, bởi vì tu vi như vậy không đủ để hắn có thể đi tranh đoạt Sát Lục bảng, cho dù lên bảng, thứ hạng cũng sẽ không quá cao, phần thưởng cũng sẽ không quá tốt.

Nếu đã không có cơ hội với Sát Lục Bảng vậy thì không cưỡng cầu nữa, cho nên thời gian gần đây mục tiêu của hắn vẫn luôn là linh ký trời ban, còn có các loại cơ duyên rơi xuống, lúc vận khí tốt còn có thể giết một ít tu sĩ Hạo Thiên Minh, tóm lại thu hoạch coi như không tệ.

Cũng từng gặp phải một ít cường giả không cách nào đối đầu, nhưng tu vi đến tầng thứ bảy, cho dù đánh không lại những người

kia, người khác muốn giết hắc cũng không phải dễ dàng như vậy, nói cách khác, hắc có khả năng tự bảo vệ mình cho nên mới dám một mình làm việc.

Nhưng mà ngay vừa rồi, trong động phát ra một luồng ánh sáng, một tòa pháp trận đột nhiên xuất hiện. Ngay sau đó một màn làm cho hắc khó có thể lý giải xuất hiện, trên pháp trận kia lại xuất hiện ba đạo thân ảnh.

Hạ Bình mở to hai mắt nhìn lại, nhất thời có chút nghĩ mãi mà không rõ, ba người này làm thế nào lại xuất hiện ở đây!

Rất nhanh, hắc dường như nhớ tới cái gì, lông mày nhếch lên.

Nếu như không nhầm, ba người này hắc là mượn Truyền tống trận, chính là trận pháp sáng lên lúc trước.

Tu sĩ Vân Hà cảnh lại có thể bố trí truyền tống trận? Hạ Bình không khỏi hào hứng, từ từ đứng dậy.

Trên truyền tống trận, khi Lục Diệp nhìn thấy Hạ Bình lẻ loi một mình liền thầm nghĩ hồng bút, thời điểm này đụng phải một gia hỏa độc thân độc hành rõ ràng không phải là chuyện tốt gì, cho dù còn không rõ tu vi của đối phương thâm sâu như thế nào, nhưng xác suất là cao hơn cảnh giới tầng thứ bảy.

Lúc trước hắc truyền tống chạy trốn đã trùng hợp bị một tên Vạn Ma linh gặp được, không nghĩ tới lần này lại bị bắt gặp.

Điều này cũng có thể lý giải, loại động ẩn nấp này hắc có thể tìm được, người khác tự nhiên cũng có thể tìm được, xem tư thế của đối phương rõ ràng là ở chỗ này nghỉ ngơi, cũng không biết đã dừng ở chỗ này bao lâu rồi.

Lần trước vận khí không tệ, thực lực đối phương không tính là quá mạnh, hắc cùng Y Y hợp lực có thể giết chết đối phương, nhưng lần này tình huống như thế nào thì không biết được.

Lục Diệp không dám đánh cược, lỡ như đối phương là cảnh giới tầng thứ tám, tầng thứ chín, ba người bọn hắn cũng không phải là đối thủ.

Cho nên trong nháy mắt Hạ Bình đứng lên, hắn lại lần nữa khởi động truyền tống trận, chuẩn bị chạy trốn.

Mỗi một tòa truyền tống hắn bố trí đều kết nối ít nhất với hai tòa truyền tống trận khác, truyền tống trận tới đây đã bị hủy, nhưng còn có ít nhất một tòa truyền tống trận cùng tòa dưới chân liên kết, chỉ cần kích phát thành công liền có thể đi một chỗ khác.

Nhưng ngay sau đó, tâm tình hắn trầm xuống.

Hắn không cảm giác được sự tồn tại của điểm truyền tống nào khác!

Cái này thật đúng là nhà dột còn gặp mưa cả đêm, thuyền chậm lại gặp gió lớn.

Bị một địch nhân trên cảnh giới tầng thứ bảy vây ở chỗ này, hết lần này tới lần khác truyền tống trận không có cách nào sử dụng, không có điểm truyền tống tồn tại, không thể nghi ngờ chính là liên kết giữa truyền tống trận dưới chân này với những truyền tống trận khác đã bị phá hủy.

Cái này có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Lục Diệp không rõ tại sao bỗng nhiên vận khí của mình lại kém như vậy, rõ ràng lúc trước hắn cũng không tệ.

Tình huống trước nay chưa từng tồi tệ như vậy, tranh đấu ở loại địa phương này, không nói đến có thể đánh thắng đối phương hay không, chỉ riêng dư âm chiến đấu cũng đủ để phá hủy hang động dưới lòng đất này, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ bị chôn ở bên trong.

Lục Diệp đưa tay sờ sờ Hồ Phách.

Lý Bá Tiên lách mình đi ra, ngăn cản trước người Lục Diệp, mở miệng nói: “Vị đạo hữu này, nơi này chật hẹp, địa thế bất tiện, không nên xảy ra xung đột, đạo hữu cảm thấy thế nào?”

Mặt phổ thông xuống, vẻ mặt của hắn rất bất đắc dĩ, chưa từng nghĩ chỉ mới thoát khỏi miệng cọp, lại nhập ổ sói, tuy rằng hắn không rõ ràng lắm sự tình truyền tống trận, nhưng hắn biết, một chỗ như vậy, thật sự là không tiện cùng người động thủ.

Hơn nữa hắn cũng giống như phán đoán của Lục Diệp, đối phương dám lẻ loi một mình, thực lực tất nhiên sẽ không yếu đi đâu, nếu thật sự đánh nhau, chưa chắc ba người đã là đối thủ.

Trước tiên ổn định đối phương, từ nơi này thoát khỏi rồi nói sau.

Nghe Lý Bá Tiên nói vậy, Hạ Binh giơ tay cầm một cây trường thương, đâm xuống đất, linh lực quanh thân khuấy động, nhếch miệng cười: “Người cảm thấy, mấy người các người có thể uy hiếp được ta?”

Dưới tác động của linh lực, tu vi Hạ Binh thất tầng cảnh hiển lộ không thể nghi ngờ.

Điều này làm cho ba người Lục Diệp vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Thở phào một hơi, đối phương là Thất tầng cảnh, không phải Bát tầng cảnh, cũng không phải Cửu tầng cảnh, cục diện không tuyệt vọng như vậy, nếu như đối phương thật sự là Bát tầng cảnh, vậy ba người phải suy nghĩ xem có nên đồng quy vu tận với đối phương hay không.

Bất đắc dĩ, đối phương cũng có tu vi Thất tầng cảnh. Trước đó ba người liên thủ, quả thật đã đánh giết một tên Lục tầng cảnh,

nhưng một tên Thất tàng cảnh ở trước mặt...ba người này bất kể là ai cũng không có lực lượng, chủ yếu nhất là lúc này Ngụy Khuyết khẳng định đang tìm kiếm tung tích của bọn họ. Hai trăm dặm đối với một tên Vân Hà Cửu tàng cảnh mà nói cũng không tính là gì, vạn nhất bên này tranh đấu, dù cho động quật không sập thì cũng có nguy cơ bị Ngụy Khuyết hoặc địch nhân khác điều tra ra.

“Không biết tự lượng sức mình!”

Ba người Lục Diệp không nói gì, Hạ binh càng càn rỡ, hừ lạnh một tiếng nói: “Lén lén lút lút, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, lấy xuống khuôn mặt của các người đi!”

Chương 997: Một tia hưng phấn nho nhỏ

Trên chiến trường Vân Hà thật ra có không ít người đeo mặt nạ, thứ này giá cả không đắt, kiểu dáng đa dạng, ở một số nơi không tiện dùng thân phận thật gặp người khác thì việc mang mặt nạ có thể tạo ra hiệu quả che giấu thân phận nhất định.

Hạ Binh này cũng không biết mắc bệnh gì, không thích thứ mặt nạ này lắm, giờ phút này thể lớn lực mạnh, muốn lấy thể đè người.

“Ta đếm ba tiếng, gỡ mặt nạ của các người xuống.”

Thanh âm Hạ Binh lạnh như băng, nếu không phải địa hình bất tiện, trận doanh đối phương hẳn cũng đã giết tới rồi, ba người kết bạn mà đi rõ ràng tu vi sẽ không quá cao, mấy ngày nay hẳn giết qua một ít tu sĩ như vậy, không một người nào có thể đánh thắng.

“Một!”

“Hai!”

Tiếng thở dài rất nhỏ truyền ra, Lý Bá Tiên đưa tay sờ lên khuôn mặt của mình.

Nhớ ngày đó ở Linh Khê chiến trường hẳn cũng là nhân vật hô mưa gọi gió, nói tới Đan Tâm Môn Lý Bá Tiên, ai mà không kiêng kị? Nhưng từ khi tiến vào chiến trường Vân Hà này hẳn lại một lần nữa cảm nhận được sự bất lực nhỏ yếu.

Ngay lúc Lý Bá Tiên sắp gỡ xuống khuôn mặt của mình, Lục

Diệp bỗng nhiên từ phía sau hắt lao ra, giơ tay chém ra một đao, đao mang như trắng lưỡi liềm chém về phía trước.

“Thật can đảm!”

Hạ Bình gầm lên, trường thương trong tay nâng lên, nhẹ nhàng vẩy một cái, đao mang như trắng lưỡi liềm kia liền bị đánh nát.

Trong lòng giận dữ, dưới thế cục như vậy hắt không chủ động ra tay, mấy tên giấu đầu lộ đuôi này cứ nhiên lại ra tay, đây là thật sự không coi mình ra gì.

Người xuất thủ trước mắt kia đã nhanh chóng lao về phía mình, linh lực ba động trên người thể hiện ra tu vi yếu ớt của Vân Hà cảnh giới tầng ba, Hạ Bình nhếch miệng nhe răng cười.

Một tên canh giới tầng ba... Cũng không biết có phải là ăn gan hùm mật gấu hay không, người như vậy, hắt một thương là có thể giết chết.

Đúng lúc này, sau lưng bỗng nhiên nổi lên linh lực ba động yếu ớt.

Phía sau có người! Hạ Bình kinh sợ

Nhưng tất cả lực chú ý của hắt đều đã bị Lục Diệp thu hút, phản ứng lại thì đã muộn, dường như có thứ gì đó chụp xuống đầu hắt, mắt hoa lên, khi trở lại bình thường thì người đã xuất hiện trong một mảnh Loạn Thạch Lâm.

Hạ Bình kinh ngạc không hiểu vì sao, hiển nhiên không hiểu được mình đã gặp phải chuyện gì, vì sao lại từ trong hang động dưới đất đi tới chỗ như vậy.

Trong động, Y Y xuất hiện tại chỗ Hạ Bình đã đứng, Cửu Trận Đồ trong tay run lên, trên bức tranh vẽ chính là một mảnh Loạn Thạch Lâm, trong bản đồ còn có một bóng người nho nhỏ cầm

trong tay một cây trường thương cảnh giác bốn phương, từ hình dáng thân ảnh kia có thể biết được đó là Hạ Binh.

Bị một cường giả vây ở chỗ này, Truyền Tống Trận lại không thông được với điểm truyền tống khác, lui không thể lui, ngoại trừ đánh một trận với địch, không còn lựa chọn nào khác, điểm này trong lòng Lục Diệp biết rõ, trong lòng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng đều rõ ràng.

Đối phương không ra tay ngay lập tức bởi không biết rõ tu vi cụ thể của bọn họ, nếu như biết ba người bọn họ tu vi không cao chắc chắn sẽ trực tiếp xông lên ngay, nào có nói nhảm nhiều như vậy.

Nếu đây là một trận chiến không có cách nào tránh né vậy sẽ phải tính toán trước.

Thời điểm Lý Bá Tiên lách mình ngăn cản trước người Lục Diệp, hần giơ tay lên sờ sờ Hồ Phách, mặc dù không nói bất kỳ lời nào nhưng sớm chiều ở chung, hần và Y Y đã sớm tâm ý tương thông.

Y Y chui xuống lòng đất đi ra ngoài, lặng lẽ ẩn núp đến phía sau Hạ Binh.

Sau đó chuyện liền đơn giản, Lục Diệp ra tay, thu hút lực chú ý của Hạ Binh, Y Y đột nhiên làm khó dễ, thu hần vào trong Cửu Trận Đồ.

Cửu trận đồ là bảo vật cấp linh bảo, cao hơn pháp khí một bậc, theo tu vi Y Y tăng lên, uy lực phát huy cũng tăng lên, đối phương không phòng bị, thu liền một phát là được.

Trong động dưới lòng đất này tuyệt đối không thể phát sinh tranh đấu, một là tránh cho động sục đổ, nếu thật như thế vậy thì toàn quân bị diệt, thứ hai cũng là sợ động tĩnh giao thủ truyền ra

ngoài đưa tới Ngự Khuyết hoặc là cường giả Vạn Ma Linh khác.

Trong Cửu Trập Đồ giao thủ sẽ không có nhiều e ngại như vậy, điều kiện tiên quyết là Y Y có thể chống đỡ được!

Hạ Bình được thu vào trong Cửu Trập Đồ, Lục Diệp cũng phóng về phía trước, mặc dù Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng phản ứng của hai người cũng cực kỳ nhanh chóng, lập tức đuổi theo bước chân của Lục Diệp.

Y Y vùng Cửu Trập Đồ lên, nghênh đón ba người.

Xoạt xoạt xoạt, ba người chui vào trong hình, hình vẽ trên trập đồ kia lập tức nhiều ra ba người.

Trong Loạn Thạch Lâm, ba người Lục Diệp lần lượt hiện thân, hiện ra hình chữ phẩm vây quanh Hạ Bình, hiện tại Hạ Bình cũng phản ứng lại, kinh ngạc lên tiếng: “Trập đồ?”

Tu vi của hắn đạt đến cấp độ này vẫn còn có chút kiến thức cùng mắt nhìn đấy, gặp gỡ trước đó cùng hoàn cảnh lúc này đều rõ ràng hiện ra, hắn bị thu vào trong một tấm trập đồ.

Địch nhân không phải ba người, mà là bốn người! Còn có một người vẫn luôn núp trong bóng tối, hắn chính là người khống chế trập đồ lúc này.

Chương 998: Một tia hưng phấn nho nhỏ 2

Trong lòng Hạ Bình nghiêm nghị, đồng thời lại tràn đầy ham muốn.

Trận đồ a, đây chính là đồ tốt, ba người này cũng không biết lai lịch gì, tu vi không cao, trên người lại có bảo vật như vậy, nếu có thể giết đối phương vậy bảo vật này chính là của hắn.

Vừa nghĩ tới đây, hắn không còn do dự nữa, di chuyển ngang nhiên, xông thẳng về phía Lục Diệp đang đứng.

Sở dĩ Lục Diệp làm thế đương nhiên là bởi vì trước đó đã bại lộ tu vi của bản thân, một tên cảnh giới tầng thứ bảy thấp hơn hắn trọn vẹn tầng bốn, hắn tự tin dùng một thương là có thể giết chết được!

Tốc độ của hắn cực nhanh, khoảng cách hơn mười trượng chỉ hai bước đã tới, trong thời gian ngắn đi tới trước mặt Lục Diệp, đâm ra một thương.

Một thương không chút hoa mỹ này lại tạo cho Lục Diệp một cảm giác nguy hiểm, da thịt toàn thân trong nháy mắt căng thẳng đau đớn, Bàn Sơn Đao ầm ầm ra khỏi vỏ, linh lực phun trào rót vào trong trường đao, nghiêng nghiêng vung lên, chém lên trường thương của đối phương.

Khoảnh khắc đao thương chạm nhau tầm mắt Lục Diệp hơi co lại, chỉ vì một thương này của đối phương, một đao vung tới giống như chém vào một khối bàn thạch.

Một thương vốn đâm vào lồng ngực hần bị hất lên một tấc.

Thương đao vừa giao phong đã rơi vào nguy cơ sinh tử, đây là cảm giác áp bách mà tu sĩ tầng thứ bảy mang đến, mà đối phương hiển nhiên không hề sử dụng toàn lực.

Trong Linh Khê cảnh, Thiên Tứ và Thiên Thất là hai ranh giới, một khi vượt qua thực lực sẽ có tiến bộ rất lớn, Vân Hà cảnh sao có thể khác?

Cho nên ở trong khu vực săn bắn này, chỉ có tu sĩ trên tầng thứ bảy mới có tự tin để độc thân độc hành, đương nhiên, mọi việc đều không có tuyệt đối, tính cách các tu sĩ khác nhau, không loại trừ một ít cảnh giới tầng sáu thực lực cao gan lớn, không muốn kết bạn mà đi với người khác, giống như pháp tu trước kia Lục Diệp cùng Y Y liên thủ chém giết chính là...

Một mặt Linh văn ngự thủ khéo léo xuất hiện ở trước mặt Lục Diệp, đồng thời thân thể hần toàn lực ngửa về phía sau.

Trường thương đâm qua, ngự thủ nghiền nát, Lục Diệp chỉ cảm thấy cổ mình truyền đến đau đớn như bị lửa đốt.

Còn không đợi hần đứng dậy, trường thương của đối phương như trường côn vỗ xuống.

Lục Diệp đụng một chút trực tiếp bị nện trên mặt đất, chỉ cảm thấy từ bả vai đến bụng, một mảnh chết lặng.

Trong mắt Hạ Bình hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không nghĩ tới một tên cảnh giới tầng ba lại có thể chống đỡ được một thương của mình, nhưng mà cũng chỉ thế thôi, Lục Diệp bị gã đập trên mặt đất, linh lực bị làm loạn, nhất thời không thể động là một mục tiêu sống.

Hần đang muốn thu thương đâm tiếp thì kiếm mình đã vang lên, sau lưng có từng đạo hung tàn ác liệt đánh tới.

“Kiếm tu!”

Hạ Binh trước tiên có phán đoán, cho dù hẳn xác định ba tu sĩ Hạo Thiên Minh này tu vi không bằng hẳn cũng không dám lơ là một kiếm tu sát phạt.

Vội vàng quay người, mông lớn lưu quang phi kiếm rơi vào tầm mắt, hẳn lập tức dơ lên trường thương, từng đoá từng đoá thương hoa nở rộ.

Tiếng leng keng liên tiếp vang lên kèm theo tia lửa lập lòe, phi kiếm đánh úp tới đều bị ngăn lại.

Ở trong từng đạo phi kiếm kia còn kèm theo lượng lớn thuật pháp, phi kiếm cùng thuật pháp tại thời khắc này hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, liên miên bất tuyệt, thật sự là người phương ta thượng tràng, phi thường náo nhiệt.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên từ nhỏ đã cùng nhau trưởng thành, là thanh mai trúc mã chân chính, Phong Nguyệt Thiên vì Lý Bá Tiên mà tình nguyện ở lại Linh Khê cảnh hơn mười năm không thăng cấp, ràng buộc giữa hai người so với Lục Diệp và Y Y còn thâm sâu hơn nhiều.

Phối hợp lại tự nhiên là hồn như thiên thành, không hề có sơ hở.

Hạ Binh thần sắc trở nên căng thẳng bởi vì sự tình có chút không thích hợp.

Tu vi của kiếm tu và pháp tu cao hơn một tầng so với tên binh tu kia, nhưng ba tên này, bất luận là ai đều có được thực lực vượt xa tu vi của bản thân.

Ba người này tuyệt đối là xuất thân đệ tử tinh nhuệ nhất của đại tông môn đỉnh lưu!

Trong lòng cảnh giác, còn có một chút hưng phấn.

Hắn xuất thân không tính là tốt, đến từ một tứ phẩm tông môn, tuy là dùng ba trăm sáu mươi khiếu tấn chức Vân Hà nhưng so với những thiên tài chân chính kia vẫn kém rất nhiều, năm đó hắn ngay cả Linh Khê băng cũng không thể leo lên được.

Nếu như tất cả mọi người đều là tu vi Linh Khê cảnh, ba người trước mắt này bất luận là ai đều là người hắn cần ngưỡng mộ sùng bái, nhưng trước mắt hắn lại có thể dựa vào chênh lệch tu vi lấy một địch ba.

Xuất thân tốt thì sao, thiên tư tốt thì như thế nào, ở trước mặt chênh lệch tu vi tuyệt đối, cũng phải chết!

Cũng không biết vì sao hắn đột nhiên cảm giác được Kiểm tu này có chút quen mắt cùng Pháp tu, mình mơ hồ đã gặp qua ở nơi nào...

Lúc Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên dây dưa với Hạ Bình, Lục Diệp vội vàng đứng dậy kéo ra khoảng cách giữa mình và Hạ Bình, đưa tay lau cổ một cái, trên tay tất cả đều là máu tươi.

Âm thầm kinh hãi, vừa rồi nếu không phải hắn phản ứng nhanh, chỉ sợ sẽ bị địch nhân một thương nổ nát cổ, dựa vào tu vi cảnh giới tăng ba đối chiến một cảnh giới tăng bảy nguy hiểm thật sự quá lớn, bất luận sai lầm gì đều có thể dẫn đến cái chết.

“Đi!”

Hạ Bình bỗng nhiên quát khê một tiếng, mấy đạo lưu quang ngũ khí trống rỗng xuất hiện phá vỡ phi kiếm cùng thuật pháp quấy nhiễu của hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Cảnh giới thứ bảy ngũ khí, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nào dám đối chọi trực diện?

Pháp khí giống như linh tán kia được tể ra, mặt ô mở ra ngăn ở trước mặt hai người.

Có tiếng vang soạt soạt truyền ra, trên mặt ô chợt hiện linh quang, mỗi một tiếng động phát ra, thân thể Phong Nguyệt Thiên liền lui về phía sau một bước.

Thật vất vả mới đỡ được tất cả ngự khí, Hạ Binh đã phá vỡ hàng bảo vệ của phi kiếm, xung phong đến gần.

Lý Bá Tiên vùng trường kiếm trong tay lên, rất nhiều phi kiếm quanh quẩn bên người hóa thành một con kiếm long, nghênh đón Hạ binh.

Khi hai đạo thân ảnh va chạm, kiếm long phân tán, thân thể Lý Bá Tiên như bao tải rách tung bay ra ngoài.

Chương 999: “Người là ai?”

Hạ Binh được thể không buông tha, đuổi theo không bỏ, trường thương trong tay như rồng đâm về phía Lý Bá Tiên đang bay ngược, thể muốn đuổi cùng giết tận.

Linh lực quanh thân Phong Nguyệt Thiên bắt đầu khởi động, lượng lớn sương mù bỗng nhiên xuất hiện, nhiệt độ bốn phía đột ngột giảm xuống, Hạ Binh nhất thời không để ý, đầu đụng vào trong hàn khí, hàn khí ngưng băng, băng tinh lan tràn, rất có xu thế muốn đóng băng Hạ binh ở trong đó.

Nếu là cùng tu vi khẳng định sẽ không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của phương pháp này, nhưng tu vi của Hạ Binh so với Phong Nguyệt Thiên còn cao hơn ba tầng tiểu cảnh giới, lúc phát hiện không ổn thì thân thể run rẩy, linh lực phun trào, băng tinh bao phủ bên ngoài thân âm âm vỡ vụn.

Hắn quay đầu nhìn về phía Phong Nguyệt Thiên cách đó không xa, tâm niệm khẽ động, mấy đạo ngự khí bắn ra đánh vào pháp khí Linh Tán kia.

Lực đánh cực lớn khiến Phong Nguyệt Thiên bay thẳng ra ngoài, chật vật rơi xuống đất.

“Thích cứu người đúng không!” Hạ Binh cắn răng, thân hình thoát ra, thẳng hướng Phong Nguyệt Thiên giết tới.

Đúng lúc này, Lý Bá Tiên cầm phi kiếm hướng tới Hạ Binh để giết, cùng lúc đó, Lục Diệp cũng tay kéo trường đao từ phía sau Hạ Binh đánh tới, đao quang màu lửa đỏ hiện lên, một đao bổ xuống, tấn công phía trước cùng sau với Lý Bá Tiên.

Nhưng dù cho hai người phối hợp ăn ý thì tu vi chênh lệch lớn cũng khó có thể đánh lại, chỉ giao thủ ba chiêu, hai người đã lần lượt bay ra, phun ra ngụm máu tươi.

Thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên lại đánh tới, quấy nhiễu Hạ Binh.

Trong động, Y Y đang cầm Cửu Trận Đồ, liều mạng rút ra linh lực rót vào trong đó, nhìn trong trận đồ có mấy thân ảnh đang không ngừng chuyển động, giao đấu kịch liệt, trong lòng thầm lo lắng.

Tu vi hiện giờ của nàng so với trước kia mạnh hơn rất nhiều, theo lý mà nói, nàng có thể điều khiển Cửu Trận Đồ, trợ giúp cho đám người Lục Diệp.

Nhưng nàng có lòng mà không thể thực hiện được, chỉ vì bốn người trong Cửu Trận đồ đều là tu sĩ Vân Hà cảnh, giao đấu kịch liệt dẫn đến trận đồ kích động, nàng phải dùng hết toàn lực mới có thể duy trì Cửu Trận đồ, một khi nàng không duy trì được Cửu Trận đồ, Hạ Binh sẽ có cơ hội thoát ra.

Cho nên nàng không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào, chỉ có thể duy trì Cửu Trận Đồ như vậy.

Trong rừng Loạn Thạch Lâm, Lục Diệp và Lý Bá Tiên lần lượt tấn công Hạ Binh, lần lượt bị đánh bay ra ngoài, mỗi một lần đều vô cùng chật vật.

So sánh với bọn hắn, tình cảnh của Phong Nguyệt Thiên tốt hơn rất nhiều, nhưng nàng cũng không dám chủ quan chút nào, thuật pháp trong tay tách ra gần như không có ngừng lại, bởi vì một khi nàng dừng lại một chút, Lục Diệp và Lý Bá Tiên sẽ phải chết một người.

Từ khi tu hành đến nay, bất kể là Lục Diệp hay là Lý Bá Tiên,

hay là Phong Nguyệt Thiên là chưa bao giờ trải qua tranh đấu hung hiểm như vậy, giống như đi xiếc trên vách núi cao vạn trượng, bất kỳ sai lầm nào cũng có thể dẫn tới cái chết.

Biểu cảm khinh thường của Hạ Binh chậm rãi thu lại, tình hình chiến đấu phát triển ngoài dự liệu.

Sau khi xác định tu vi của ba người đối thủ, hắc vốn tưởng rằng giết chóc nghiêng về một phía, nhưng biểu hiện của ba người đối thủ lại làm cho hắc rất kinh ngạc.

Trong tình hình như vậy, cho dù ba người này liên thủ cũng không phải đối thủ của hắc, tuy hắc lẻ loi một mình nhưng dựa vào tu vi cường đại vẫn chiếm nhiều ưu thế, nhưng trên thực tế hắc khó mà giết chết bất cứ ai trong ba người này.

Mỗi khi hắc muốn hạ đòn kết liễu đối với một người trong đó, hai người khác đều liều mạng ngăn cản, nhất là kiếm tu kia, phi kiếm xuyên tới xuyên lui, sát phạt kinh người làm cho người ta phiền không chịu nổi.

Hắc nhiều lần đều muốn liều mạng đem kiếm tu này giết chết cho xong, nhưng cuối cùng vẫn là không cam lòng, chỉ có thể tiếp tục như vậy chiến đấu, chậm rãi tìm kiếm cơ hội, thân ở trong khu vực săn bắn, nếu là bản thân bị trọng thương, vậy kể tiếp cũng chỉ có thể dưỡng thương.

Thương thế của binh tu và kiếm tu đang tăng thêm từng chút một, cục diện đối với hắc là có lợi, cuối cùng sẽ có một thời điểm, hai người này sẽ có một người ngã xuống, đến lúc đó hai người còn lại sẽ không đủ lực để đánh hắc.

Nếu trước ngày hôm nay có người nói cho hắc biết, mấy tu sĩ cảnh giới tầng thứ ba có thể cùng hắc đánh, hắc khẳng định sẽ xì mũi coi thường, nhưng mà giờ phút này, hắc đang trải qua chuyện như vậy.

Không thể tưởng tượng nổi!

Ba người này, nhất định không phải hạng người không có tiếng tăm gì, nhất là kiếm tu và pháp tu kia, càng giao thủ, hẳn càng sinh ra một loại cảm giác quen thuộc khác thường.

Lại là một vòng giao đấu kịch liệt, Lý Bá Tiên và Lục Diệp lần lượt bị đánh lui, thân ở giữa không trung, khuôn mặt của Lý Bá Tiên vỡ nát, trên trán có một điểm đỏ thẫm, máu tươi chảy ra.

Vừa rồi nếu không phải hấn lùi nhanh, cũng không chỉ đơn giản là trên trán xuất hiện một điểm đỏ thẫm như vậy, chỉ sợ ngay cả đầu cũng bị một thương đâm thủng.

Cũng may nhờ có Lục Diệp ở thời khắc mấu chốt dùng một đao bổ vào trường thương của đối phương, tạo ra cơ hội chạy trốn cho hắn.

Khuôn mặt vỡ vụn rơi lả tả xuống, lộ ra gương mặt kiên nghị của Lý Bá Tiên, mặc dù trận chiến này hắn không nhìn thấy bất kỳ hi vọng thắng nào, nhưng thế cục đến tận đây, chỉ có tử chiến!

Chương 1000: “Người là ai?” 2

Hạ Binh đem trường thương quét ngang, phá nát thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên đánh úp, nhìn khuôn mặt Lý Bá Tiên, hơi ngẩn ra, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Người là Lý Bá Tiên!”

Lại nói kiếm tu này làm sao cho hẳn một loại cảm giác quen thuộc, thì ra là người này.

Đều là quái vật từ Linh Khê cảnh tấn thăng lên, đều từng lăn lộn qua Linh Khê chiến trường, Hạ Binh sao có thể không biết đại danh của Lý Bá Tiên, đây chính là quái vật lấy tu vi Thiên Bát kỳ chiếm cứ mười thứ hạng đầu Linh Khê bảng, là cường giả hẳn đã từng một lần ngưỡng mộ.

Nghe nói Lý Bá Tiên là bởi vì linh khiếu vỡ nát cho nên không có cách nào thăng cấp Thiên Cửu, không biết từ lúc nào hẳn ta đã tới chiến trường Vân Hà.

Chẳng trách có thực lực cường đại như vậy, đã là Lý Bá Tiên, vậy thì hiểu rõ rồi.

“Người là Phong Nguyệt Thiên?” Hạ Binh lại nhìn sang một bên.

Xác định thân phận của Lý Bá Tiên, đoán ra Phong Nguyệt Thiên cũng không khó, hai người này cho tới bây giờ đều là như hình với bóng, hơn nữa thân phận nữ pháp tu cũng tương ứng.

Hắn lại nhìn về phía Lục Diệp: “Người là ai?”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên có thực lực hùng hồn như vậy còn có thể lý giải, dù sao ở Linh Khê cảnh hơn mười năm cũng

không phải chuyện đùa, người mang mặt xan mặt nhọn này lại là thần thánh phương nào?

Tu vi của người này còn thấp hơn Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên một tầng, nhưng khi phát huy ra thực lực lại không kém hai người kia chút nào, đây là quái vật từ đâu xuất hiện.

Đối mặt câu hỏi của Hạ Binh, Lục Diệp cũng không có ý muốn trả lời, thừa dịp đối phương không có hành động, hẩn tranh thủ thời gian khôi phục bản thân.

Trên người hẩn tràn đầy máu tươi, từng vết thương tuy rằng không tính nghiêm trọng thế nhưng số lượng lại rất nhiều, ngay cả tay phải cầm đao, lòng bàn tay đều nứt ra, máu tươi nhuộm đỏ chuôi đao.

“Mà thôi.” Hạ Binh không được đáp lại, lơ đễnh, nhếch miệng cười nói: “Không nghĩ tới, Lý Bá Tiên cùng Phong Nguyệt Thiên đại danh鼎鼎 lại sắp chết trên tay ta, thật sự là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, tình thế thay đổi a!”

Hẩn tỏ ra vẻ mặt thắng chắc ba người, lúc nói dứt lời, một bước bước ra, trong thời gian ngắn đã đến trước mặt Lý Bá Tiên, thương ra như rồng, thẳng hướng mặt Lý Bá Tiên đánh tới, trong ba người hẩn cho rằng uy hiếp lớn nhất là kiếm tu Lý Bá Tiên, đương nhiên là giết càng sớm càng tốt.

Khi Lục Diệp đánh tới, hẩn cũng nhào tới, Phong Nguyệt Thiên còn đưa tay đánh ra một đạo thuật pháp.

Phi kiếm lướt qua không quấy nhiễu được trường thương, từng đạo phi kiếm bị linh lực hung mãnh phun trào làm bay ra ngoài, trong chớp mắt trường thương đã đánh tới trước mặt Lý Bá Tiên.

Đối mặt với một đòn này, Lý Bá Tiên không hề có ý trốn tránh,

phi kiếm dựng thẳng trước người, đột nhiên hóa thành một đạo kiếm quang, chủ động nghênh đón.

Kiểm khí hoành hành, thương mang kinh lôi, hai đạo thân ảnh thoáng qua.

Lý Bá Tiên trực tiếp nửa quỳ xuống cách đó hơn mười trượng, tay ôm bụng, máu tươi đỏ thẫm theo kẽ ngón tay chảy ra.

Gò má Hạ Bình cũng xuất hiện một vết thương.

Cảm giác đau đớn khiến hắn giận tím mặt, mình lại bị một tu sĩ cảnh giới tăng bốn làm cho bị thương!

Thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên ập tới, Hạ Bình một thương quét ra phá hủy thuật pháp kia, hắn ta lập tức xoay người, lại giết về phía Lý Bá Tiên, sát khí hùng hồn.

Mới bước ra được một bước, Lục Diệp đã đâm ngang ra, Bàn Sơn Dao chém xuống, ánh đao lập lòe mà đến.

“Cút!” Hạ Bình gầm lên, nâng thương nghênh tiếp, nhưng khi giao đấu hắn liền phát giác được có chút không thích hợp, giờ phút này đao chém của binh tu tăng thứ ba này so với vừa rồi còn nhanh hơn, càng thêm mạnh mẽ.

Sau vài tiếng giòn vang, Lục Diệp bị đánh bay ra ngoài, rơi đến bên cạnh Lý Bá Tiên, cánh tay phải cầm đao không ngừng run rẩy.

Hạ Bình biểu tình kinh ngạc ...

Lúc trước khi giao thủ với Lục Diệp, hắn cơ bản chỉ cần một kích cũng có thể đánh lui được hắn, nhưng vừa rồi đối phương lại có thể đỡ được mấy thương của hắn, dường như thực lực của đối phương đột nhiên tăng lên rất nhiều, điều này rõ ràng không bình thường.

Giương mắt nhìn lại chỉ thấy linh lực và khí huyết quanh thân Lục Diệp mãnh liệt cuộn cuộn, linh lực màu lửa đỏ giao hòa với khí huyết của Ân Hồng , khí cơ bùng bùng, chẳng những như thế, Hồ Phách vẫn luôn nằm ở trên vai hắn, khí huyết cũng đang giao hòa với Lục Diệp, khiến cả người Lục Diệp đều bị phủ lên một tầng vàng sáng màu đỏ sậm.

Đây là... sử dụng bí thuật gì?

Hạ Binh không nhìn thấy được chính là, trên lồng ngực Lục Diệp, một đạo linh văn dính máu đang tiếp tục phát huy tác dụng.

Thứ huyết nhiễm này Lục Diệp rất ít dùng, bởi vì cho tới tận bây giờ, địch nhân mà hắn gặp phải rất ít người có thể khiến hắn lâm vào khổ cực, hoặc là đối phương không chịu nổi một kích, hoặc là chính bản thân hắn không chịu nổi một kích...

Huyết nhiễm là loại linh văn cần thời gian lắng đọng, chậm rãi phát huy tác dụng, do đó rất khó dùng.

Nhưng lần này lại không giống như vậy đối chiến với một tên cảnh giới tầng thứ bảy, nếu quả thật không phải là đối thủ thì cũng thôi đi, hiện tại ba người liên thủ mới miễn cưỡng giữ được tính mạng trong tay đối phương, Huyết Nhiễm Linh Văn có thể phát huy được tác dụng rồi.

Gần như ngay khi bắt đầu giao chiến Lục Diệp đã tạo ra đạo linh văn này ngay trên lồng ngực của mình.

Khi bản thân hắn không ngừng bị thương, máu tươi chảy xuôi, huyết nhiễm tích lũy rốt cục làm cho thực lực của hắn xảy ra một sự thay đổi về chất.

Bây giờ tuy hắn vẫn có tu vi tầng thứ ba nhưng khả năng phát huy ra thực lực lại không kém tầng thứ tư của bản thân, hơn nữa còn đang tăng lên, có lẽ có hi vọng đạt tới trình độ tầng thứ năm!

Nếu thật sự như thế, vậy thì có tư cách đánh một trận với đối phương mà không phải như trước mắt, dùng hết toàn lực chỉ có thể bảo vệ tính mạng không chết.

Hạ Binh tuy rằng cảm thấy Lục Diệp có chút không thích hợp, nhưng giờ phút này hiển nhiên không phải lúc để suy nghĩ những thứ này, đấu chiến đến tận đây, ai cũng sẽ không lùi bước, không phải người chết thì ta vong.

Bên cạnh Lục Diệp, Lý Bá Tiên đứng dậy, sử dụng linh lực làm mất đi vết thương của mình, phi kiếm rải rác ở bốn phía bay vút trở về, hần dùng trường kiếm chỉ một cái, quát khê: “Lên.”

Hai bóng người đồng thời lao ra tập kích Hạ Binh, Phong Nguyệt Thiên cũng đồng thời ra tay, không cầu đả thương địch thủ giết địch, chỉ cầu phân tán tinh lực của kẻ địch, giảm bớt áp lực cho Lý Bá Tiên và Lục Diệp.

Chương 1001: Bí thuật mạnh nhất của Ngự Thú Lưu phái

Đại chiến lại bắt đầu nhưng vẻ mặt của Hạ Binh lúc này lại không thông dong như vậy, chỉ vì hắn thật sự cảm nhận được thực lực của Lục Diệp đang tăng lên.

Đúng như Lục Diệp nghĩ, nếu như vừa rồi ba người liên thủ chỉ có thể miễn cưỡng giữ được tính mạng trên tay đối phương, nhưng giờ phút này ba người đã có thể đánh một trận với đối phương, cho dù thực lực có thể duy trì không được bao lâu...

Máu nhuộm trên người Lục Diệp không phải là tự nhiên mà có được, mà là sẽ tiêu hao sức mạnh của bản thân hắn.

Giống như trước mắt, dùng tu vi tầng thứ ba phát huy ra thực lực thuộc về tầng thứ tư của bản thân, trăm kích nhanh hơn, thực lực mạnh hơn đương nhiên có ý nghĩa càng nhiều gánh nặng hơn.

Nếu là ở trạng thái bình thường, Lục Diệp có thể kịch chiến với địch nhân một canh giờ, như vậy dưới loại trạng thái này, hắn cũng chỉ có thể kịch chiến nửa canh giờ, thậm chí ngắn hơn, một khi thời hạn qua đi sẽ kiệt lực.

Nhưng cục diện trước mắt nếu như ngay cả tư cách cùng địch đánh một trận cũng không có, cần gì phải cân nhắc cái khác.

Hạ Binh có thể cảm nhận được thực lực Lục Diệp tăng lên, đương nhiên Lý Bá Tiên cũng có thể cảm nhận được, mặc dù không biết Lục Diệp rốt cuộc đã sử dụng thủ đoạn gì, nhưng điều này đối với bên mình không thể nghi ngờ là có lợi, cho nên hắn lập tức thay đổi đấu pháp trước đó.

Lúc trước là Lục Diệp phụ, mà giờ phút này lại bỏ mặc cho Lục Diệp chủ công, hắn ở một bên toàn lực phụ trợ, tìm kiếm bổ sung chỗ trống, lại thêm Phong Nguyệt Thiên ở một bên kiềm chế tinh lực của Hạ Binh, tình cảnh nhất thời kịch liệt phi thường.

Tình cảnh giao đấu như vừa rồi đã bị đánh lui không còn xuất hiện nữa, Lục Diệp dưới công kích đã có thể giao đấu với Hạ Binh mấy chiêu.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, thực lực bản thân cũng càng ngày càng mạnh.

Hạ Binh cảm giác rất khó chịu, trong ba người này, bất kỳ người nào tu vi cũng đều thấp hơn hắn rất nhiều, nếu là đơn đả độc đấu, hắn có lòng tin trong mười hơi thở kết thúc trận chiến, thậm chí nói bọn họ chỉ có hai lời, hắn cũng sớm giết đối phương.

Hết lần này tới lần khác đối phương có ba người, hai người phụ trách dây dưa với hắn, một người thi triển thuật pháp để cho hắn nhất thời khó có thể phá cục.

Ban đầu ba người này hoàn toàn không phải đối thủ của mình nhưng phối hợp lẫn nhau, hắn không thể chém giết bất kỳ người nào trong đó, cho tới bây giờ, ba người này đã có thực lực miễn cưỡng cùng mình đánh một trận.

Nhất là binh tu tầng thứ ba kia, cũng không biết tình huống như thế nào, càng là kịch chiến, thể hiện ra thực lực lại càng mạnh.

Hiện giờ bọn họ có thực lực để đánh một trận với mình, tiếp tục như vậy, chẳng phải bọn họ có thể chân chính cùng mình địa vị ngang nhau sao?

Hạ Binh vô cùng ảo não, sớm biết như thế, liều mạng trọng thương trước giết một người là được rồi, cũng hơn là dây dưa

không kết quả như vậy.

Nhưng hiện tại đã không có cơ hội làm như vậy nữa rồi, lúc trước bọn họ chỉ có thể ở dưới thế công của mình sống sót, hẳn còn có thể lấy tổn thương đổi mệnh, bây giờ còn dám làm như vậy, chỉ sợ phải lấy mạng đổi mạng rồi.

Dù thế nào hẳn cũng không thể đưa ra lựa chọn này.

Bất kể binh tu kia sử dụng bí thuật gì, lấy tu vi tầng thứ ba có thể phát huy ra thực lực cường đại như vậy, tất nhiên đều phải trả giá thật lớn, trước mắt điều hẳn có thể làm chính là chờ đợi, đợi đến khi binh tu không kiên trì được, tự nhiên là có thể thu được thắng lợi cuối cùng.

Vừa nghĩ đến đây, Hạ Binh vùng trường thương lên, đối công thành thủ, nghĩ hẳn đường đường là một cảnh giới tầng thứ bảy lại bị buộc phải đưa ra lựa chọn như vậy, thật sự là vô cùng nhục nhã, không biết làm sao, chỉ cần có thể thắng, quá trình cũng không quan trọng, đây dù sao cũng là Lý Bá Tiên đại danh đỉnh cùng Phong Nguyệt Thiên, hai danh lớn ở chiến trường Linh Khê.

Hắn ta là một tu sĩ cảnh giới tầng thứ bảy đã hạ quyết tâm chỉ thủ chứ không tấn công, Lục Diệp và Lý Bá Tiên hoàn toàn không có cách nào, tất cả công kích đánh tới đều bị Hạ Binh ngăn lại, không thể đả thương hắn ta dù chỉ một chút.

Trong rừng Loạn Thạch Lâm, ánh sáng của pháp thuật không ngừng lấp lóe, kiếm khí đao mang tung hoành, Hạ Binh cố thủ tại chỗ thỉnh thoảng vùng trường thương, sau chặn lại công kích của đao kiếm và thuật pháp tập kích, hẳn đứng ở nơi đó giống như một khối băng lâu đời không thay đổi, khiến người ta không thể nào ra tay.

Huyết Nhiễm Linh vẫn vẫn luôn phát huy tác dụng, thực lực của Lục Diệp lại tăng cường so với lúc nãy, mơ hồ đã đạt tới trình

độ tăng thứ bảy của bản thân.

Chỉ từ vẻ mặt của Hạ Bình khi ngăn cản công kích của hắn là có thể thấy được, vừa rồi lúc Hạ Bình ngăn cản công kích của hắn, vẻ mặt còn có vẻ nhẹ nhõm, nhưng giờ phút này vẻ mặt rõ ràng nghiêm túc hơn rất nhiều, mỗi một kích đều dùng hết toàn lực.

Cảnh giới tăng thứ năm của Lục Diệp hiển nhiên sẽ không kém hơn thực lực của cảnh giới tăng bảy bình thường, nếu như lúc này hắn thật sự có cảnh giới tăng thứ năm, cho dù là một chọi một cũng có thể đánh ngang tay với Hạ Bình, nói không chừng còn có cơ hội thắng được đối phương.

Nhưng loại thực lực tăng lên này dù sao cũng là Huyết Nhiễm Linh Văn mang đến, so với cảnh giới tăng thứ năm chính thức còn có chênh lệch một chút.

Hơn nữa Lục Diệp có thể cảm giác được đây đã là cực hạn của bản thân.

Chương 1002: Bí thuật mạnh nhất của Ngự Thú Lưu phái 2

Nhuộm máu tăng lên không có khả năng không có hạn chế, đây dù sao cũng chỉ là một đạo linh văn, có thể cứng rắn nâng thực lực của mình lên hai tiểu cấp độ, đủ để chứng minh sự cường đại của đạo linh văn này, đương nhiên, điều này cùng với thời gian chiến đấu dài có liên quan.

Từ lúc tiến vào trận đồ chiến đấu đến nay, đã vượt qua thời gian một nén nhang, lúc này mới cho Huyết Nhiễm Linh văn tiếp tục phát huy tác dụng.

Giờ phút này ba người Lục Diệp liên thủ đã có tư cách thật sự ngang hàng với Hạ Binh, nhưng chuyện này còn lâu mới đủ...

Hạ Binh cảm thấy may mắn, may mà lúc trước mình chuyển công làm thủ, tiết kiệm rất nhiều khí lực, nếu không tình cảnh hiện tại khẳng định rất xấu hổ.

Thực lực của Lục Diệp tăng lên cũng không mang đến cho hắn kinh hoàng, hơn nữa hắn còn sợ hãi thần phục, cho tới bây giờ cũng không biết có thủ đoạn gì có thể làm cho thực lực của một tu sĩ tăng lên lớn như vậy.

Nhưng tăng lên lớn, cũng có nghĩa là trả giá lớn, Hạ Binh có thể phát giác được, thực lực của đối phương đã tăng lên tới cực hạn, không có dấu hiệu tăng lên nữa, cho nên hắn chỉ cần tiếp tục kiên trì, có lẽ ngay sau đó, binh tu kia sẽ ngã xuống.

Tiếng leng keng leng keng vang lên bên tai không dứt, bóng dáng Lục Diệp và Lý Bá Tiên đan xen qua lại, lại không thể lay

động Hạ Binh.

Lý Bá Tiên thầm nghĩ không ổn, trước mắt tình cảnh bên mình nhìn như không tệ, kì thực lại vô cùng nguy hiểm.

Đối với Hạ Binh, bảy phần áp lực ở trên người Lục Diệp, một khi Lục Diệp không kiên trì nổi, đó chính là binh bại như núi đổ.

Nếu có thể tốc chiến tốc thắng, ngược lại không cần quá mức lo lắng, nhưng Hạ Binh là một tên cảnh giới tăng thứ bảy đem mình phòng thủ kín không kẽ hở, hiển nhiên là hạ quyết tâm phải kéo dài thời gian.

Nếu như trước khi Lục Diệp bại thế mà vẫn không giải quyết được đối thủ, vậy thì hôm nay nơi đây chính là nơi ba người bọn họ táng thân.

Hắn còn có một thức bí kiếm, nhưng đó là đòn sát thủ cuối cùng của hắn, một khi dùng ra, tất phải kiệt lực, trước khi không có cơ hội thích hợp, căn bản không thể động tới.

Lúc kịch chiến, hắn quay đầu nhìn về phía Lục Diệp, đập vào mắt hắn là Lý Bá Tiên đang nhướng mày.

Biểu cảm của Lục Diệp vẫn như cũ, không có vội vàng xao động, không có kinh hoảng, một đao một thức đều dùng hết toàn lực, phần trầm ổn tĩnh táo này đã lây nhiễm Lý Bá Tiên.

Đúng rồi, tiểu sư đệ còn có thể như vậy, hắn còn đang lo được lo mất cái gì chứ? So với tiểu sư đệ tu hành nhiều năm như vậy, chẳng lẽ về mặt tâm tính còn không bằng hắn sao? Cùng lắm thì chết trận tại đây, lại có làm sao?

Ý niệm trong đầu thông suốt, không còn tạp niệm.

Đồng thời hắn cũng không biết có phải mình sinh ra ảo giác hay không, trong khí tức của tiểu sư đệ chẳng biết tại sao lại trộn

lần một chút cảm giác thú tính, xuất chiêu rõ ràng càng cường đã hơn so với lúc trước.

Vào lúc này, Lục Diệp đã lâm vào một loại cảm giác kỳ diệu.

Cảm giác đó không nói rõ được, nói không rõ, bởi vì đây là lần đầu hần trải nghiệm được loại cảm giác này, theo kịch chiến, theo thời gian trôi qua, hần cùng khí huyết hổ phách nằm trên vai mình không ngừng giao hòa, sau đó tạo thành một loại cộng minh kỳ lạ.

Loại cộng hưởng này chẳng những là khí huyết giao hòa, mà còn là linh lực của bản thân cùng yêu lực va chạm dung hợp.

Loại cộng minh này làm cho hần chậm rãi sinh ra một loại ảo giác một bộ phận thân thể của mình, hơn nữa loại ảo giác này còn càng ngày càng chân thật...

Hần lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Không nghĩ tới ở thời điểm này đột phá, cũng có thể lý giải, dù sao chiến đấu thời gian dài như vậy, đã có đủ tích lũy, hơn nữa đối mặt lại là một đối thủ vừa vặn làm cho hần có chỗ phát huy, không giống như lần trước, tại trong Vạn Thú Vực Bí Cảnh đụng phải đối thủ thực lực vượt xa hần, khiến hần căn bản không có không gian phát huy.

Con người Lục Diệp trở nên sáng ngời, bởi vì hần đã nhìn thấy hi vọng thắng lợi.

Xuất chiêu càng cường đã.

Không thể không nói, ở trong bí cảnh Vạn Thú Vực lấy được thú ẩn chi pháp ở trong trận chiến này giúp đỡ rất lớn, từ sau khi có thú ẩn này, cùng Hồ Phách ký kết mệnh nguyên chi thuật, trong chiến đấu cho dù không làm cái gì, chỉ ngồi xồm trên vai hần cũng có thể cung cấp trợ giúp thật lớn cho hần.

Giống như lần này, nếu như không có Hồ Phách, Lục Diệp đoán chừng bản thân mình đã sắp dầu hết đèn tắt, nhưng chính vì có Hồ Phách mới khiến hắn có thể kiên trì càng lâu, bởi vì mỗi một đao vung ra đều có thể mượn lực từ Hồ Phách bên kia, tiện đà giảm bớt gánh nặng mà bản thân cần phải gánh vác.

Mà theo quá trình chiến đấu, khí huyết bản thân hắn và Hồ Phách đang không ngừng giao hòa, tiếp theo lại để thú ẩn chậm rãi phá kén thành bướm.

Như vậy xem ra, Huyết Nhiễm Linh Văn cùng Thú Ẩn pháp là tuyệt phối.

Cùng Hồ Phách cộng minh càng thêm thâm thúy, thẳng đến một thời điểm nào đó, loại cộng hưởng này đã đến cực hạn, trong nháy mắt này, Lục Diệp rõ ràng phát hiện giữa mình và Hồ Phách có thêm một tầng liên hệ mật thiết không thể tách rời, Hồ Phách thật sự đã trở thành một bộ phận trong thân thể của hắn.

Dưới quần áo, Hồ Đầu Thú Ẩn nơi ngực bộc phát ra ánh sáng, một cỗ lực hút huyền diệu từ đó truyền ra.

Dưới sức mạnh kia dẫn dắt, Hồ Phách chợt hóa thành một đạo lưu quang tràn vào trong thú ẩn.

Linh lực tràn đầy từ chỗ thú ẩn bộc phát, nhanh chóng chảy về phía cơ thể của Lục Diệp, bổ sung tiêu hao của bản thân hắn. Vốn đại chiến thời gian dài như vậy, hơn nữa còn là đại chiến dưới sự gia trì của Linh văn Huyết Nhiễm, Lục Diệp đã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng sau khi cỗ linh lực tràn đầy này bộc phát, tất cả mệt mỏi đều bị quét sạch, cả người trong nháy mắt tràn đầy sức sống.

Rất nhiều vết thương biến mất không thấy gì nữa, tay phải đang run rẩy một lần nữa ổn định lại, ánh sáng màu đỏ quần bên ngoài thân thể Lục Diệp cũng biến thành ánh sáng màu da cam.

Đó là màu máu và màu vàng giao hòa, màu máu là hào quang của khí huyết và linh lực của Lục Diệp, màu vàng là ánh sáng của yêu lực Hồ Phách.

Ở hai bên trán Lục Diệp ngưng tụ thành hình một đôi tai hổ, ngay cả phía sau hần cũng có một cái đuôi hổ do Linh lực và khí huyết chi lực ngưng tụ mà thành, hơi hơi lay động, trông rất sống động.

Bí thuật mạnh nhất của Ngự Thú Lưu phái Vạn Thú Vực, Thú hóa!

Chương 1003: Hạ Binh nhất định phải chết!

Ngự Thú Lưu phái là một lưu phái rất thú vị, chỉ có điều Ngự Thú Lưu phái ở Cửu Châu vẫn luôn đi chênh hướng, lấy thú làm gốc, các tu sĩ hứng thú thu phục yêu thú, bồi dưỡng yêu thú, phương thức chiến đấu phần lớn đều là để yêu thú xuất chiến, bởi vậy thực lực tu sĩ Ngự Thú Lưu phái phần lớn đều không được tốt lắm.

Điều này tạo thành hiện tượng, tu sĩ Ngự Thú Lưu phái ở Cửu châu trên cơ bản không chỉ có một con yêu thú, có vài con, thậm chí mười mấy hai mươi con.

Ở giai đoạn đầu của tu hành, số lượng tuyệt đối thường thường có thể dễ dàng thắng lợi, làm cho tu sĩ bị lạc trong đó, tiếp theo tại con đường sai lầm càng đi càng xa, nhưng có quá nhiều tinh lực đầu tư vào nuôi dưỡng yêu thú, điều này làm cho các tu sĩ không để ý đến tu hành của bản thân.

Cho nên phóng mắt nhìn khắp Cửu Châu, tu sĩ của Ngự Thú lưu phái đều không có cường giả đặc biệt lợi hại, điểm này, bọn họ thậm chí không bằng Yển Sư, mặc dù Yển Sư cũng say mê ngoại vật, nhưng ít nhất, tất cả ngoại vật bọn họ chế tạo đều cung cấp trợ lực cho bản thân.

Trái lại Ngự Thú Lưu phái của Vạn Thú Vực hoàn toàn khác với Cửu Châu.

Trong Vạn Thú Vực, tu sĩ Ngự Thú phái điều khiển yêu thú cho tới bây giờ cũng chỉ có một con, đó chính là yêu thú bản mệnh có thể cùng bản thân ký kết Mệnh Nguyên và Thú Ấn.

Nếu như nói tu sĩ ngự thú Cửu Châu lấy thú làm gốc, như vậy Vạn Thú Vực bên kia chính là lấy người làm chủ, đây mới là phương hướng phát triển chính xác của Ngự Thú Lưu Phái.

Mà thú hóa là thủ đoạn mạnh nhất của ngự thú.

Bên trong bí cảnh Vạn Thú Vực, trong hang ổ trùng dưới mặt đất của Huyền Vũ Tông, đám người Lục Diệp đụng phải Ngưu Mãnh, chính là lấy bộ dạng hóa thú xuất hiện trước mặt mọi người, hơn nữa hắc thân là hạch tâm hang trùng, sinh cơ trong cơ thể tràn đầy, hắc dựa vào sức lực của một người, cơ hồ đánh diệt tiểu đội toàn quân, cuối cùng nếu không được Đại trưởng lão nhắc nhở phá trạng thái thú ẩn của hắc, giải trừ trạng thái thú hóa của hắc, trận chiến đó căn bản không có cách nào đánh.

Cùng là tu vi tầng thứ chín, bất luận là Chu Hải hay là Đại Hải hoặc là Hạ Thiển Thiển, thực lực đều không yếu, nhất là Chu Hải còn là một kiếm tu nổi danh sát phạt, nhưng liên thủ vẫn bị Ngưu Mãnh Chùy thiên hôn địa ám, đây chính là sự tăng lên khủng bố do thú hóa mang đến.

Lục Diệp ở trong bí cảnh Vạn Thú Vực cùng Hồ Phách kết thành Mệnh Nguyên và Thú Ẩn, cũng biết rõ sự huyền bí của thú hóa, nhưng cho tới nay vẫn chưa thể tiến vào trạng thái này.

Bởi vì loại trạng thái này không phải tùy tiện tiện là có thể kích phát, cái này cần thời gian dài tiếp xúc.

Cùng Hạ Bình chiến một trận tạo cho hắc cơ hội tuyệt hảo, bản năng cầu sinh, quyết tâm giết địch, cùng Hồ Phách đồng tâm hiệp lực, khí huyết cùng linh lực yêu lực giao hòa lẫn nhau, đủ thời gian chiến đấu đều là nguyên nhân để tiến vào trạng thái thú hóa.

Khác với thú hóa của Ngưu Mãnh, Ngưu Mãnh Thú hóa khiến cả người gã đều thể hiện ra đặc thù của yêu thú, đó là một loại thú

hóa cấp độ càng sâu, trước mắt Lục Diệp là thú hóa không bằng, cho nên bản thân gã cũng không xuất hiện đặc thù của yêu thú gì, chỉ là ánh sáng màu vàng cam bao phủ bên ngoài thân, ngưng tụ ra tai hổ và đuôi hổ.

Biến cố đột phát này chẳng những khiến cho Hạ Binh nhìn mà sửng sốt, ngay cả Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng choáng váng.

Ra khỏi bí cảnh Vạn Thú Vực đến nay mới không quá hai mươi ngày, mặc dù Lục Diệp đã bán Thú Ẩn chi pháp cho Thiên Cơ thương minh, nhưng những tu sĩ muốn mua bí thuật này đều có thể tiêu phí công đức để mua được. Nhưng trước đó, còn chưa có tu sĩ nào trong Ngự Thú lưu phái tiến vào trạng thái hóa thú.

Mấy người chưa từng gặp qua, ai cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Hạ Binh theo bản năng cảm giác được không ổn, bởi vì sau khi thú hóa, khí thể của Lục Diệp vốn cường đại lại leo lên ngọn núi mới, hơn nữa cả người hắn làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ cuồng dã. Hắn đứng ở nơi đó, khí huyết cuộn cuộn, linh lực bốc hơi, giống như một đầu hung thú thượng cổ ra khỏi hang, tràn ngập hung uy vô tận.

Trong sơn động, Y Y đang cầm trong tay Cửu Trận Đồ vẫn luôn duy trì Cửu Trận Đồ. Ngay khi Lục Diệp tiến vào trạng thái thú hóa, trong Cửu Trận Đồ bỗng nhiên xuất hiện một tầng gợn sóng, mấy bóng người trong đó mơ hồ có dấu hiệu muốn phá tranh mà ra. Điều này làm Y Y giật nảy mình, đây là dấu hiệu chịu đựng áp lực quá lớn trong không gian Cửu Trận Đồ.

Không phải Cửu trận đồ không được, mà vì thực lực của nàng không đủ nên khó có thể phát huy toàn bộ uy năng của Cửu trận đồ.

Y Y vội vàng gia tăng linh lực của bản thân, lúc này mới xoa dịu rung động kia, một lần nữa ổn định sự vận chuyển của Cửu Trập Đồ.

Trong rừng Loạn Thạch Lâm, Lục Diệp quanh thân đang bốc lên linh lực, trong lòng sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu...

Tất cả đều trở nên bất đồng.

Dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên rất chậm, hắc nhìn thấy rõ ràng trong mắt Hạ Bình lóe lên vẻ kinh nghi cùng bối rối, thấy được máu tươi chảy xuôi trên trán Lý Bá Tiên, thấy được thuật pháp bên kia của Phong Nguyệt Thiên chậm chạp thành hình...

Không phải bọn hắc biến chậm, là chính mình biến nhanh, nghiêm chỉnh mà nói, là tư duy của mình biến nhanh cho nên mới có chiếu rọi như thế.

Chương 1004: Hạ Binh nhất định phải chết! 2

Hạ Binh bỗng nhiên xuất thương, Lý Bá Tiên bị chấn bay, trường thương như rồng, đâm thẳng về phía Lục Diệp.

Hắn cảm thấy không ổn.

Vốn dĩ thực lực Lục Diệp tăng lên cũng không quá bình thường, hắn vốn tưởng rằng chỉ cần mình có thể ổn định thế cục, vậy thì có thể giành được thắng lợi, nhưng trước mắt bỗng nhiên lại phát sinh biến cố như vậy, thực lực của Lục Diệp dường như lại được tăng cường, hắn nào còn dám cố thủ tại chỗ, lập tức thay đổi sách lược, chủ động xuất kích, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên hắn không để vào mắt, tu vi chênh lệch lẫn nhau, duy chỉ có Lục Diệp, rõ ràng tu vi chênh lệch lớn, nhưng lại khiến cho hắn vô cùng kiêng kỵ.

“Đến rồi đến rồi, nhanh chém chết hắn!”

Ngay trong nháy mắt Hạ Binh xuất thương, một thanh âm đột ngột vang lên ở chỗ sâu thẳm trong tâm linh Lục Diệp, âm thanh kia nghe giống như là thanh âm của một hài đồng hai ba tuổi hung dữ.

Lục Diệp vừa vung Bàn Sơn Dao lên chuẩn bị ngăn lại một thương này, lại bị âm thanh đột nhiên xuất hiện này làm cho hoảng sợ, linh lực đột nhiên tiết ra ba phần.

Keng một tiếng vang lên, ánh lửa văng khắp nơi, thân hình Lục Diệp tung bay về phía sau.

Hạ Bình đắc thế không buông tha người, trường thương vung ra từng đóa thương hoa, chụp xuống người Lục Diệp, trong lòng hơi ổn định. Vốn thấy Lục Diệp tư thái như vậy còn tưởng rằng thực lực của hắn đã tăng lên rất lớn, nhưng sau khi giao thủ mới phát hiện, đối phương cũng chỉ đến thế mà thôi.

Là chuyện bé xé ra to rồi.

Đình đình đang đang, một chiêu thất bại, Lục Diệp liên tục lui về phía sau, Bàn Sơn Đao vung vẩy đâm chém đỡ công kích của Hạ Bình đánh tới, thoạt nhìn có chút chật vật.

Cùng lúc hắn xuất thủ, âm thanh sâu trong tâm hồn còn đang không ngừng vang lên.

“Bên trái bên trái...”

“Bên phải tới rồi, ai nha, một đao này thật là xấu...”

“Chém người khác, đừng chém cây thương của hắn. Cây thương có gì tốt mà chặt đâu, thật là tức chết ta mà.”

“Người chọc hắn a, chọc bụng hắn, đâm vào lồng ngực hắn, người có đánh nhau hay không!”

“Cơ hội tốt, cắn cổ hắn, mau mau mau...”

Giọng nói hung hăng của vị hung ác nãi nãi kia càng không ngớt, mỗi một đao của Lục Diệp đều phải nói ra một câu. Lúc ban đầu, Lục Diệp còn chưa kịp suy nghĩ xem là chuyện gì xảy ra, thế nhưng khi âm thanh kia khiến cho hắn ta cắn cổ, hắn ta đã lập tức phản ứng lại.

“Hồ Phách?”

“Ai?”

Thực sự là tên này!

Lục Diệp thực sự không nghĩ tới, sau khi thú hóa, hẳn lại có thể nghe được giọng nói của Hồ Phách, hoặc là nói, đây cũng không phải lời nói của Hồ Phách, mà là một loại hoạt động trong tâm linh.

Năm đó khi Hồ Phách hóa hình lựa chọn biến hóa kích cỡ bản thể, mặc dù không thể hóa thành hình người, không thể nói tiếng người, nhưng nó vốn cực kỳ thông minh, có thể nghe hiểu tiếng người, lúc này sau khi Lục Diệp bị thú hóa, đủ loại hoạt động trong tâm linh khiến cho Lục Diệp cảm giác rõ ràng.

Trong lúc nhất thời dở khóc dở cười, ở chung với Hồ Phách thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa biết nó lại có một tính cách như vậy.

“Câm miệng!”

“Ồ!”

Hồ Phách đáp lời, quả nhiên không lên tiếng nữa.

Vào lúc này, Hạ Binh nhe răng cười, vốn tưởng rằng đối phương vận dụng bí thuật khó lường, thực lực tăng độ cao, nhưng sau khi giao thủ mới phát hiện, cũng chỉ thế mà thôi.

Dưới sự áp bách của thể thương như cuồng phong bão táp, binh tu chỉ có thể chống đỡ, không hề có lực trả lại.

Nếu không phải pháp tu cùng kiếm tu kia ở một bên kiềm chế tinh lực của hắn, Hạ Binh thậm chí năm chắc có thể trong mười thương lấy đi tính mạng binh tu này.

Ngay khi hắn vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên Lục Diệp vùng đao lên, linh lực hung mãnh bộc phát, trực tiếp ngăn cản trường thương của Hạ Binh.

Cảm nhận được sức mạnh truyền đến từ trường thương, Hạ

Bình biến sắc.

Còn không đợi hấn kịp phản ứng, Lục Diệp đã nhào người lên, trong tầm nhìn của Hạ Binh, hấn cảm giác lao về phía mình không phải là một người, mà là một đầu mãnh hổ xuống núi.

Thế công cuồng bạo liên miên không dứt, biểu tình của Hạ Binh từ kinh ngạc hóa thành kinh hãi, chỉ vì trong nháy mắt này, binh tu phảng phất thay đổi thành một người khác, lại phát huy ra thực lực còn cường đại hơn trước.

Đao thương giao nhau, máu tươi vẩy ra, có Lục Diệp, cũng có Hạ Binh.

Trước đây chiến đấu, ngoại trừ Lý Bá Tiên để lại một vết thương trên mặt Hạ Binh còn lại Hạ Binh không bị thương, cho tới giờ phút này.

Huyết Nhiễm Linh vẫn mang đến cho Lục Diệp thực lực tăng lên, khiến hấn mơ hồ có được thực lực tăng thứ năm của bản thân, thực lực như vậy không kém bao nhiêu so với Hạ binh.

Hóa thú, lại tăng lên, tự nhiên một lần hành động vượt qua Hạ Binh.

Hơn nữa trong trạng thái hóa thú, tâm tính của Lục Diệp đã bị tính cách của Hổ Phách thú ảnh hưởng, công kích một đao cuồng dã bạo liệt trước nay chưa từng có, hoàn toàn là dùng đấu pháp liều mạng, khiến cho Hạ Binh trong lúc nhất thời không biết làm thế nào.

Thế cục chuyển biến, con người của Phong Nguyệt Thiên và Lý Bá Tiên trở nên sáng ngời, vội vàng thôi động thuật pháp và phi kiếm để Lục Diệp đánh trận.

Lần này, tình cảnh Hạ Binh càng lúng túng hơn.

Trước đó là hấn từng bước ép sát Lục Diệp, bây giờ tình huống hoàn toàn ngược lại, hấn bị ba người Lục Diệp đánh cho liên tiếp lui về phía sau.

Phát hiện không ổn, Hạ Binh vội vàng mở miệng: “Nhất định phải liều mạng người chết ta sống sao? Mọi người dừng tay ở đây đi, như thế nào?”

Căn bản không nghĩ tới, một trận chiến này đánh tới cuối cùng chính là hấn mở miệng cầu hòa, vốn tưởng rằng là thịt mỡ đưa đến bên miệng, ba khối mỡ này rõ ràng có thể uy hiếp đến tính mạng của hấn.

Chiến đến lúc này, hấn đã không dám khinh thường đám người Lục Diệp nữa.

Nghe được lời nói của Hạ binh, Lục Diệp không nói một tiếng nào, đều đánh thành như vậy, tự nhiên chỉ có người chết ta sống, những thứ khác không nói, trạng thái thú hóa khẳng định không duy trì được bao lâu, hấn dựa vào tác dụng của thú hóa và máu nhuộm đỏ mới có thể đánh một trận với Hạ Binh, nếu thật ngừng chiến, máu nhuộm và thú hóa vừa giải trừ, hấn sẽ khôi phục thực lực tăng thứ ba, đến lúc đó Hạ binh đổi ý, chẳng lẽ còn có thể khiển trách hấn sao?

Hơn nữa, hấn không muốn bộc lộ bí mật của truyền tống trận, hơn nữa Hạ Binh còn nhận ra Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, để hấn sống sót, chỉ có thể tăng nguy hiểm cho phe mình.

Cho nên bất kể thế nào, Hạ Binh nhất định phải chết!

Chương 1005: Chém Hạ Binh!

Trong rừng Loạn Thạch Lâm, ánh đao lấp lóe không ngừng, dưới trạng thái hóa thú, mỗi một đao mà Lục Diệp chém ra bất kể là tốc độ hay sức mạnh đều đạt đến một năng lực mới.

Trường thương của Hạ Binh chống đỡ, hổ khẩu cũng bắt đầu băng liệt, linh lực bị kích động khiến tình cảnh càng thêm không ổn.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên ở bên cạnh hỗ trợ cho Lục Diệp, kiểm chế tinh lực của Hạ Binh, cuối cùng giúp cho Lục Diệp tìm được một cơ hội tốt, trường đao đâm thẳng đến lồng ngực của Hạ Binh.

Trong mắt Hạ Binh hiện lên vẻ hoảng sợ, giờ phút này thân hình hắn ngã ra sau, mặc dù có lòng ngăn cản một đao đâm tới này nhưng căn bản đã không kịp.

Dựa vào thực lực mà bây giờ Lục Diệp phát huy ra, linh thể hộ thể của hắn căn bản không ngăn cản được một đao này.

Nói cách khác, nếu thật sự bị đâm trúng thì sẽ chắc chắn bị đâm thủng, rất có khả năng sẽ chết dưới một đao này.

Ngay tại thời khắc nguy cấp này Hạ Binh bỗng nhiên thúc giục linh lực bản thân, một đạo tam giác bình chướng sáng ngời trống rỗng xuất hiện, chắn ở trước người.

Bàn Sơn Đao đâm vào bình chướng, bị bình chướng ngăn cản không tiến thêm được.

Trên mặt Hạ Binh tràn đầy hồi hộp, trong nháy mắt vừa rồi

hắn thật sự cảm nhận được sự chết chóc.

Lục Diệp nhướn mày, nhìn đường vân lưu động trên tấm bình phong kia liền nhận ra đây là Linh văn Ngự Thủ.

Địch nhân trước mắt là Chiến Văn sư?

Không đúng!

Nếu như đối phương thật sự là Chiến Văn Sư, không có lý nào trong trận chiến vừa rồi không sử dụng linh văn, không phải Chiến Văn Sư, thì chính là trên người đối phương có thứ văn.

Thứ văn không phải tu sĩ nào cũng có, dù sao thứ văn sư có thể đâm vào linh văn trên người tu sĩ không nhiều, thứ văn cần nguyên liệu cũng cực kỳ quý giá, bình thường với thân thể của tu sĩ Vân Hà cảnh chỉ có thể chịu đựng được một đạo thứ văn, nhiều hơn nữa thì không chịu nổi.

Trên người Hạ Bình có thứ văn, hơn nữa còn đang ở vị trí lồng ngực. Giờ phút này, hắn sử dụng linh lực đương nhiên đã kích phát ra uy năng của thứ văn, hóa thành bình chướng ngăn cản một kích trí mạng của Lục Diệp.

Cái này có thể nói là át chủ bài của Hạ Bình, nếu không phải lúc bất đắc dĩ rồi sẽ không dễ dàng sử dụng.

Cho tới bây giờ chỉ có Lục Diệp sử dụng Ngự thủ ngăn cản công kích của người khác, lần công kích này của hắn bị người khác ngăn cản, ngược lại là bỏ lỡ một cơ hội giết địch.

Sắc mặt của Lục Diệp không thay đổi, thu đao lại chém, nhưng linh văn ngự thủ do một tu sĩ cảnh giới tăng bảy liên tục rót vào trong quả thực rất chắc chắn.

Muốn phá vỡ thứ văn này cần phải có đủ công kích mạnh mẽ mới được.

Hắn thu người lui lại, trường đao vung lên, khí huyết hung mãnh tụ trên cánh tay phải, cơ bắp hơi hở ra.

Nhưng còn không đợi Lục Diệp xuất đao, Lý Bá Tiên ở một bên đã ra tay, phi kiếm rải rác ở bốn phía chợt thu lại, đồng loạt tràn vào trong trường kiếm trong tay hắn. Lý Bá Tiên dừng thẳng kiếm trước người, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong phút chốc cả người Lý Bá Tiên giống như hóa thành một thanh kiếm rút ra khỏi vỏ.

Từ sau khi Lục Diệp thú hóa hắn vẫn luôn một mực ở bên cạnh trợ giúp, không mong đả thương địch giết địch, chỉ lấy tinh lực liên lụy địch làm chủ, giờ phút này mắt thấy Hạ Bình sử dụng ngự thủ linh văn, không kiềm lại chút nào.

Kiểm ý kinh thiên động địa, kiếm quang chói lọi tứ phương, cả người Lý Bá Tiên sáp nhập vào trong kiếm quang, như một tia sét xẹt qua, hắn đã xuất hiện trước người Hạ Bình, trường kiếm trong tay điểm lên linh văn ngự thủ.

Lặng yên không một tiếng động đụng vào, lại đem theo một thân linh lực bộc phát.

Một tiếng rầm vang lên, linh văn ngự thủ vững như thành đồng cũng ầm ầm vỡ nát!

Đây chính là sát phạt khủng bố của kiếm tu, lấy tu vi thấp hơn ba tầng so với Hạ Bình, mạnh mẽ phá được thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất của hắn.

Dưới một kiếm này, sắc mặt Lý Bá Tiên trở nên tái nhợt, Hạ Bình dùng trường thương quét ra, trực tiếp quét hắn bay ra ngoài.

Lúc này, Lục Diệp thừa dịp Lý Bá Tiên tạo ra cơ hội tốt, lấy trường đao bổ xuống.

Lóe lên!

Trong mắt Hạ Binh tràn đầy hoảng sợ, lần nữa sử dụng linh lực muốn phát ra uy năng ngự thủ, nhưng mà cuối cùng chậm một bước.

Ngay lúc trường đao hạ xuống phía sau Lục Diệp đã có một hư ảnh mãnh hổ hiện lên, dường như có âm thanh hổ gầm truyền ra.

Chiến trường kịch liệt đột nhiên yên tĩnh.

Lục Diệp vẫn duy trì tư thế trường đao chém xuống, thật lâu không hề động đậy, trên Bàn Sơn đao, máu tươi đỏ thắm theo lưỡi đao tụ lại, nhỏ giọt xuống.

Tí tách...

Tiếng vang yếu ớt phá vỡ sự yên tĩnh này.

Phong Nguyệt Thiên nhếch đôi môi đỏ mọng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hạ binh, một tay thuật pháp chờ phát động.

Ngay trước mặt Lục Diệp ba trường, Hạ Binh cứng đờ tại chỗ, trường thương trong tay vẫn duy trì tư thế xuất thương, linh văn Ngự Thủ trước ngực lóe lên, im ắng tiêu tán.

Tròng mắt của hắn hơi nhúc nhích một chút, nhìn Lục Diệp trước người, da mặt co quắp, sau đó ngửa mặt ngã xuống.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, thi thể chia lìa, trường lớn con người giống như không cam lòng cùng khó có thể tin.

“Hô...”

Cho tới giờ khắc này, Phong Nguyệt Thiên mới thở phào một hơi, thu hồi linh lực bản thân, vội vàng đi về phía Lý Bá Tiên, điều tra tình hình của hắn.

Chương 1006: Chém Hạ Binh! 2

Lục Diệp cũng đặt mông ngồi bệt trên mặt đất, ngã chổng vó, ngẩng đầu nhìn lên hư không biến hóa trên đỉnh đầu.

Nhìn thấy hoa mắt, lại lần nữa xuất hiện trong động dưới mặt đất kia, Y Y phát hiện chiến đấu đã chấm dứt, thả bọn họ ra ngoài.

“Lục Diệp, người không sao chứ?”

Y Y tiến lên, nhìn Lục Diệp giống như bị máu tươi tươi vào, giọng nói mang theo tiếng nước nổ.

“Không có việc gì, Tứ sư huynh đâu?”

Một bên truyền đến thanh âm suy yếu đến cực điểm của Lý Bá Tiên: “kiệt sức!”

Thương thế của hắn còn tốt hơn Lục Diệp một chút, chỉ là chiêu cuối cùng của bí kiếm đã tiêu hao hết tất cả sức lực của hắn.

Nghe thấy giọng nói của Lý Bá Tiên, Lục Diệp mới yên lòng.

Tâm trí thả lỏng, chỗ ngực có một vết huyết quang thoát ra, hiện ra thân ảnh Hồ Phách, nhưng giờ phút này Hồ Phách rõ ràng có chút lo lắng, xem ra trạng thái thú hóa đối với nó cũng có tiêu hao thật lớn.

Mà trong nháy mắt khi giải trừ trạng thái thú hóa, Lục Diệp liền cảm giác vô cùng mệt mỏi, dường như trong khoảnh khắc đó, toàn bộ tinh khí thần của hắn đều bị rút sạch.

Đây không đơn thuần chỉ là di chứng do trạng thái thú hóa mang đến, còn có cả huyết nhiễm, song trọng cộng lại, căn bản

gánh không được.

Hắn chỉ kịp nói một câu: “Ta ngủ một chút.”

Ý thức liền trực tiếp lâm vào trong bóng tối.

Y Y giật nảy mình, vội vàng điều tra, xác định Lục Diệp không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Bá Tiên cũng ngất đi ngay sau đó, thậm chí ngay cả Hồ Phách cũng cuộn mình bên cạnh Lục Diệp, để lại Phong Nguyệt Thiên và Y Y xem.

Sau khi dứt cho Lục Diệp đan được chữa thương, lại cẩn thận băng bó vết thương cho hắn, lúc này Y Y mới nói: “Phong sư tỷ, mọii ra ngoài canh chừng, bên này tỷ chăm sóc hắn nhiều hơn một chút.”

Phong Nguyệt gật đầu: “Được.”

Vừa mới trải qua đại chiến, Lục Diệp và Lý Bá Tiên đều hôn mê, lúc này nếu có người tiến vào, tình huống liền không ổn.

Y Y có thể chui đất mà đi, lúc ở cùng một chỗ với Lục Diệp cũng có trách nhiệm canh chừng, để nàng đến giám sát tứ phương là lựa chọn tốt nhất.

Ngay trong nháy mắt Lục Diệp giết Hạ binh, trên Sát Lục bảng treo cao trên bầu trời kia, điểm săn giết phía sau tên của hắn đột nhiên tăng lên hai trăm năm mươi điểm, một lần hành động đạt đến ba nghìn chín trăm chín mươi điểm, khoảng cách tới bốn ngàn điểm.

Biến hóa đột ngột này đương nhiên thu hút sự chú ý của không ít người, mấy ngày gần đây, những điểm săn giết đằng sau tên Lục Diệp thường gia tăng hàng trăm điểm, lần chém giết cảnh giới tầng sáu kia lại tăng thêm một trăm tám mươi điểm, điều này

đương nhiên có thể khiến không ít người nghi ngờ.

Có thể xác định chính là, Lục Nhất Diệp xếp hạng thứ nhất sẽ không có tu vi quá cao, bởi vì chỉ có thời điểm vượt cấp giết địch, điểm săn giết mới có thể gia tăng nhiều như vậy.

Lần này lại tăng thêm hai trăm năm mươi điểm, quả thực làm cho người ta cảm thấy tò mò, hẳn lại giết cường giả nào, phải biết rằng một Vân Hà tăng thứ chín điểm công đức cũng chỉ có sáu mươi điểm mà thôi, hai trăm năm mươi điểm là gấp sáu mươi.

Cách động dưới mặt đất của đám người Lục Diệp năm trăm dặm, Ngụy Khuyết nhú mày nhìn Sát Lục Bảng, biểu tình phức tạp.

Hắn biết Lục Diệp chỉ có tu vi tầng thứ ba, hai trăm năm mươi điểm săn giết gia tăng, không thể nghi ngờ chính là hắn đã giết một tên cảnh giới tầng thứ bảy!

Cảnh giới tầng thứ ba giết một cảnh giới tầng thứ bảy, cái này quả thực khó có thể tưởng tượng, nói ra chỉ sợ cũng không ai tin, dù cho hắn có Lý Bá Tiên cùng Phong Nguyệt Thiên làm trợ thủ.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Điều khiến hắn cảm thấy uất hận không phải do điểm săn giết của Lục Diệp tăng, bản thân hắn không có suy nghĩ muốn tranh đoạt bảng săn giết, việc Lục Diệp gia tăng điểm săn giết có nhiều hơn nữa cũng không liên quan gì đến hắn.

Mục tiêu lớn nhất của hắn vẫn là Lục Diệp.

Sở dĩ uất hận là bởi vì hắn xác định mình tìm sai phương hướng.

Mấy tên cảnh giới tầng ba, tầng bốn, chém giết cảnh giới tầng bảy, khẳng định chiến đấu rất kịch liệt, căn bản không có khả

năng che giấu, nhưng hẳn đi tìm tung tích lại hoàn toàn không phát hiện đám người Lục Diệp.

Mấy tên kia... rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi?

Bọn họ lại dựa vào thủ đoạn gì để chạy trốn?

Ngụy Khuyết không hiểu tại sao.

Thời gian trôi qua, thứ hạng trên Sát Lục bảng không ngừng thay đổi, nhất là từ vị trí thứ hai đến thứ mười, chênh lệch lẫn nhau vốn rất nhỏ, có khả năng chiến đấu có thể làm cho thứ hạng của một người tăng lên vài hạng.

Càng làm cho bọn họ cảm thấy mừng rỡ hơn chính là Lục Diệp không hề nhúc nhích trong việc săn giết.

Trước đó, mặc dù điểm săn giết của Lục Diệp không thay đổi trong thời gian dài, nhưng tổng thể mà nói, gần như mỗi ngày đều có tăng lên, hơn nữa mỗi lần đều tăng lên mấy trăm điểm.

Nhưng mấy ngày gần đây, điểm săn giết của Lục Diệp đã hoàn toàn dừng lại ở ba ngàn chín trăm chín mươi điểm, vẫn không có biến hóa gì.

Lục Diệp vốn đã dẫn trước, một số điểm lớn khiến mấy người phía sau đều cảm thấy tuyệt vọng, bởi vì chênh lệch hơn một ngàn điểm săn giết rất khó đuổi kịp.

Nhưng bây giờ bọn họ lại thấy được cơ hội, vì vậy càng ra sức tìm kiếm tung tích địch.

Cứ như vậy ba ngày sau, Đàm Thánh vị trí thứ hai kia đã vượt qua Lục Diệp, chiếm cứ vị trí đệ nhất trên Sát Lục bảng, nhất thời vui vẻ.

Nếu không phải tên của Lục Diệp vẫn treo ở trên bảng săn

giết, hắn gần như hoài nghi người này đã chết, nhưng trước mắt xem ra, liên tiếp ba ngày không có động tĩnh, nhất định là đã bị thương nặng, có khả năng là đang dưỡng thương bên trong.

Không thể không nói, Đàm Thánh nghĩ không sai.

Trong ba ngày này, đúng là Lục Diệp đang tu dưỡng, thương thế cũng không tính là quá nghiêm trọng. Với hắn mà nói, tu dưỡng một hai ngày cơ bản sẽ không ảnh hưởng quá lớn tới bản thân, mấu chốt là đồng thời di chứng của hai lần thú hóa và huyết nhiễm linh vă khiến thân thể của hắn luôn có một loại cảm giác suy yếu.

Lần trước có cảm giác suy yếu như vậy là sau khi ở Linh Khê chiến trường sử dụng Hỏa Phượng Hoàng Linh Văn, bất quá khi đó có Hoa Từ ở bên cạnh, được nàng hết lòng chăm sóc, khôi phục rất nhanh.

Chương 1007: Kim Thân Lệnh

Sau ba ngày tu dưỡng cuối cùng Lục Diệp cũng khôi phục lại, bên phía Lý Bá Tiên cũng khôi phục lại.

Trường sân mở ra đến bây giờ đã qua khoảng mười ngày, chẳng biết lúc nào sẽ đóng lại.

Nói như vậy, mỗi lần khu sân bắn mở ra đều kéo dài nửa tháng đến một tháng, cụ thể sẽ kéo dài bao lâu, không có một quy luật chuẩn xác nào, bởi vì ai cũng không biết khu sân bắn lúc nào sẽ đóng lại, mà thời điểm khu sân bắn đóng cửa, chính là thời khắc sát thủ tổng kết, đến lúc đó các loại ban thưởng thiên cơ sẽ phát ra.

Theo Y Y canh chừng bên ngoài quan sát, bây giờ bài danh trên Sát Lục bảng của Lục Diệp đã rớt xuống vị trí thứ tư. Chuyện này cũng bình thường, mặc dù lúc trước hắn bỏ qu những người phía sau khoảng cách rất lớn, nhưng ước chừng ba ngày không có bất kỳ thu nhập nào, những cường giả kia cũng không phải ngồi không, tự nhiên sẽ đuổi theo, vượt qua hắn.

Nếu như là trước kia thì đã vượt qua rồi, nhưng Lục Diệp và Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên đã nỗ lực lâu như vậy, nếu như vào lúc này lại bị người khác vượt qua, đoạt giải nhất ban thưởng, vậy thì quá đáng tiếc.

Bây giờ thân thể khôi phục, tự nhiên là đi đoạt lại đệ nhất Sát Lục Bảng một lần nữa.

Nhưng mà trước đó còn cần chuẩn bị một chút, không nói những thứ khác, thứ như truyền tống trận này vẫn phải bố trí một chút.

Hiện tại Truyền Tống Trận ở chỗ ẩn thân không liên thông được tới điểm truyền tống khác, một khi bị người chặn ở chỗ này sẽ giống như trước, tiến không được lùi cũng không xong.

Đối với chuyện này, Lục Diệp rất bất đắc dĩ, hắn lựa chọn bố trí truyền tống trận ở vị trí rất vắng vẻ, hoặc là bên trong sơn động, hoặc là trong động dưới lòng đất. Nhưng hắn có thể tìm được những nơi này, những người khác cũng có thể tìm được. Một khi có người kích phát pháp trận bạo liệt mà hắn lưu lại, vậy thì tất cả bố trí của hắn đều sẽ bị phá hủy hầu như không còn.

Chỉ có thể nói là cố gắng bố trí nhiều một chút, như vậy, cho dù có một cái truyền tống trận khác bị hủy, cũng sẽ có lựa chọn dự phòng khác.

Lục Diệp chuẩn bị xong xuôi, lặng yên đi ra từ trong hang động dưới mặt đất.

Lúc này hắn là ban ngày, nhưng dưới bầu trời huyết sắc bao phủ, toàn bộ khu vực săn bắn đều hiện ra một bầu không khí âm trầm quỷ quyệt.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên còn ở lại dưới đất, không đi theo.

Lục Diệp muốn đi bố trí truyền tống trận, đương nhiên một thân một mình làm việc sẽ dễ dàng hơn, không nói những cái khác, hắn có thủ đoạn ẩn nấp bản thân, chỉ cần đủ cẩn thận, dù cho những cường giả tầng tám tầng chín kia đi ngang qua cũng không sợ bị người khác phát hiện, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên lại không có bản lĩnh như vậy.

Đi thẳng hai trăm dặm theo ký ức trước đó, đi vào trong một sơn động.

Chỗ này vốn là vị trí Truyền Tống Trận do hắn bố trí, nhưng

giờ phút này trong sơn động chất đông rất nhiều đá vụn, còn có dấu vết Linh lực bạo liệt trùng kích, thậm chí trên mặt đất có một ít máu tươi khô cạn, rõ ràng là dấu vết sau khi pháp trận bị kích phát.

Có người bị thương ở đây, như vậy tu vi người xâm nhập kích phát pháp trận hẳn là không cao lắm, nếu thật sự là cảnh giới tầng tám, tầng chín xông vào hẳn sẽ không bị thương.

Lục Diệp điều tra thoáng qua cái hang này một chút, xem như còn kiên cố, hẳn liền dọn dẹp sạch sẽ đá vụn dưới đáy hang động, sau đó mới một lần nữa bố trí trận pháp.

Tuy rằng nơi đây đã bị người khác phát hiện, nhưng người đó lại không có thu hoạch gì, còn bị Lục Diệp lưu lại pháp trận làm bị thương một chút, nghĩ như vậy sẽ không trở về điều tra thêm nữa.

Gần nửa canh giờ, tất cả đều được bố trí thỏa đáng, Lục Diệp đứng trên truyền tống trận điều chỉnh thử, xác định chẳng những truyền tống trận này liên thông với vị trí của đám người Lý Bá Tiên, mà còn liên thông với một chỗ khác, lúc này mới tính là kết thúc công việc.

Ban đầu hẳn bố trí trọn vẹn mười hai tòa pháp trận, nhưng nhiều ngày như vậy, hẳn cũng không biết những pháp trận này còn lại bao nhiêu.

Bởi vì rất nhiều pháp trận là dần dần tương liên, hẳn thông qua một tòa truyền tống trận nào đó, nhiều lắm chỉ có thể điều tra được tình huống hai ba nơi khác, không có biện pháp dò xét tất cả.

Sau khi Lục Diệp bố trí xong một tòa truyền tống trận, hẳn lại đi ra khỏi sơn động, ẩn nấp bản thân, đi về phía khác hai trăm dặm.

Cùng Y Y tìm một vị trí thích hợp, lại bố trí một truyền tống

trận, lần này bố trí truyền tống trận cùng vị trí chỗ của Lý Bá Tiên, còn có nơi bố trí vừa rồi, đều có thể liên thông.

Kể từ đó, mặc kệ thân ở trên một tòa Truyền Tống Trận nào, đều có hai đường lui, dù cho một cái trong đó bị hủy cũng không đến mức cùng đường.

Sau khi nếm qua khổ cực như trước đó, đương nhiên Lục Diệp sẽ càng cẩn thận hành động hơn, hẳn cũng không muốn lại giao thủ với cường giả trên cảnh giới tầng thứ bảy.

Cùng Hạ Bình đánh một trận, cuối cùng người thắng là bọn họ nhưng trận chiến ấy thật sự quá gian khổ, hơn nữa cho dù giết Hạ Bình, cũng lãng phí thời gian ba ngày của bọn họ, được không bù mất.

Đối với hắn mà nói, có lợi nhất chính là giết những địch nhân tầng thứ tư thứ năm kia, giết dễ dàng, đạt được điểm săn giết cũng không ít.

Lục Diệp liên tiếp bố trí hai tòa truyền tống trận, lúc này mới đưa tin liên hệ với Lý Bá Tiên, xác định tình huống bên kia của hắn.

Chương 1008: Kim Thân Lệnh 2

Một lát sau, Lục Diệp đứng trên Truyền Tống Trận, khởi động trận pháp, thân hình nhanh chóng biến mất.

Quay về động dưới mặt đất lúc trước, hội hợp với Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên, ba người cùng đi ra ngoài.

Lục Diệp đi hơn mười dặm, vẫn như cũ bắt đầu bố trí trận pháp, che lấp khí tức thân hình Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, lại tìm một vị trí thích hợp để bố trí vây trận, tránh gặp phải cường giả không thể địch lại.

Lục Diệp chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, ẩn nấp thân hình, lặng lẽ ẩn nấp.

Trong lúc chờ đợi, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn về phía bảng săn giết.

Thứ tự của mình lại rơi xuống, bây giờ ở vị trí thứ bảy, ban thưởng của vị thứ bảy chỉ có ba đạo linh ký màu vàng, chênh lệch cực lớn với vị trí thứ nhất.

Hôm nay chiếm cứ hạng nhất vẫn là tên Đàm Thánh kia, cũng không biết người này gặp vận cứt chó gì, săn giết điểm hiện tại nhiều hơn hạng hai gần ba trăm.

Phải biết rằng lúc trước chênh lệch giữa những người này cũng không phải rất lớn, chênh lệch ba trăm điểm săn giết bình thường rất khó đuổi kịp.

Nếu không phải Lục Diệp tĩnh dưỡng ba ngày, chênh lệch so với tên thứ hai cao hơn một ngàn điểm săn giết, đủ để khiến cho

người phía sau hoàn toàn tuyệt vọng.

Ba canh giờ sau, có một đội tu sĩ từ gần đó đi ngang qua, chỉ từ vẻ cẩn thận của những người này mà xem, tu vi của bọn họ cũng không phải rất cao, hơn nữa bọn họ mặc dù đang ngự khí phi hành nhưng khoảng cách với mặt đất chỉ có không đến mười trượng.

Cứ như vậy, một khi gặp phải nguy hiểm gì, bọn họ có thể nhanh chóng rơi xuống đất, nghĩ biện pháp ẩn nấp.

Như cũ là Lý Bá Tiên xuất thủ đánh lén, xác định trận doanh của đối phương thuộc về cùng tu vi cao thấp, ngay sau đó thuật pháp Phong Nguyệt Thiên oanh kích, Lục Diệp ẩn núp đánh lén.

Một trận đại chiến, trước sau không tới ba mươi hơi thở liền kết thúc.

Lục Diệp nhanh chóng thu hồi trận kỳ và trận cơ, rút về đường cũ.

Mặc dù chiến đấu rất thuận lợi nhưng duy trì cảnh giác là rất cần thiết, trong sân sấn, ai cũng không biết lúc nào sẽ trêu chọc những cường giả tầng tám tầng chín kia, cho nên ba người đều duy trì nguyên tắc trước đó, tuyệt đối không động thủ hai lần cùng một chỗ.

Lục Diệp trở lại hang động dưới lòng đất, chịu trách nhiệm mở ra cấm chế trong túi trữ vật, ba người chia đều chiến lợi phẩm, dưới sự thúc giục của Lục Diệp, ba người được truyền tống đến một truyền tống trận khác.

Tu chỉnh sơ qua, tiếp tục làm.

Giống như lúc trước, mỗi một ngày Lục Diệp đều duy trì mấy trăm điểm sấn giết vào bảng, đợi đến ngày thứ mười ba mở ra khu sấn bản, điểm sấn giết của hắn đã có năm ngàn bốn trăm bốn

mười điểm.

Thứ hạng tăng lên một vị trí, đến vị trí thứ sáu.

Nhưng dựa theo tốc độ như vậy, việc đệ nhất bảng là không thể, bởi vì hãn cách đệ nhất danh Đàm Thánh chênh lệch không nhỏ, người ta tu vi tầng thứ chín, ở trong sân sấn này làm việc không kiên nhẫn gì, chỉ cần không đụng phải cường giả Hạo Thiên Minh cảnh giới tầng thứ chín, hầu như có thể nói không có địch thủ, không giống ba người Lục Diệp bên này, làm cái gì cũng phải lén lút, sợ là bị các cường giả phát hiện tung tích.

Bất quá đây cũng là chuyện không có biện pháp, tu vi của ba người dù sao vẫn là quá thấp, đây là tuyệt đối cứng rắn tổn thương.

Kỳ thật ban thưởng của hạng sáu cũng không kém, so với hạng bảy mặc dù chỉ cao hơn một tên, nhưng ban thưởng linh ký màu vàng lại có trọn vẹn năm đạo.

Dưới đáy sơn động ẩn thân, trên Truyền Tống Trận, Lục Diệp mở cấm chế trong túi trữ vật ra, sau đó chia túi trữ vật thành ba phần, mỗi người lấy một phần trong đó.

Chiến lợi phẩm phân chia vẫn luôn như thế, về phần có thể tìm được thứ gì tốt từ trong túi trữ vật của mình, vậy phải xem vận khí.

Đại đa số đều không có gì tốt, trong túi trữ vật của một số người có linh ký, bất quá phẩm chất đều không cao.

Có lẽ những linh ký này đều là lấy được từ trong khu vực sấn bản, chưa kịp sử dụng, ngược lại tiện cho ba người Lục Diệp.

Từng cái túi trữ vật mở ra, đem vật hữu dụng phân loại thu hồi.

Chỉ chốc lát sau, Lục Diệp từ trong túi trữ vật cuối cùng lấy ra một khối lệnh bài lớn chừng bàn tay.

Trên lệnh bài này khắc một cái đồ án hình chuông, hai bên đồ án còn có rải rác vài nét bút, biểu thị chuông này đang tỏa ra hào quang, người xem muốn cười.

Lục Diệp chưa từng thấy qua loại lệnh bài này, cũng không biết vật này rốt cuộc có tác dụng gì, vốn tưởng rằng đây là các loại lệnh bài thân phận tông môn sau lưng người chết kia, đang muốn tiện tay vứt bỏ, Lý Bá Tiên lại bỗng nhiên giương mắt nhìn tới.

“Sư đệ, ta xem lệnh bài này một chút.”

Lục Diệp nghe vậy, đưa lệnh bài cho Lý Bá Tiên.

Lý Bá Tiên nhận lấy, nhìn trái nhìn phải, thậm chí còn dùng tay nhéo nhéo, lại không xác định đưa lệnh bài cho Phong Nguyệt Thiên: “Người nhìn xem.”

Phong Nguyệt Thiên cẩn thận quan sát, dường như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt kinh nghi.

“Là thứ đó à?” Lý Bá Tiên hỏi.

“Xem ra không sai, trước đó ta nhìn thấy một ít ghi chép trên một bản điển tịch, đồ án, lớn nhỏ đều giống nhau.”

“Thì ra thứ này ở trong khu vực săn bắn cũng có thể xuất hiện, xem ra là cơ duyên rơi vãi rồi.”

“Hẳn là vậy.”

“Cũng không biết là ai vận khí tốt như vậy.”

“Vận khí tốt cũng đã chết.”

Hai người trao đổi như vậy cũng khiến Lục Diệp sinh SnclAYỐ

lòng hiếu kỳ.

Chờ bọn hắc nói chuyện xong, Lục Diệp mới nói: “Sư huynh, lệnh bài này là cái gì?”

Nghe giọng điệu của Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, thứ này giống như không phải lệnh bài thân phận gì, mà là một thứ hắc căn bản chưa từng nghe nói tới.

“Đây chính là đồ tốt.” Lý Bá Tiên trả lại lệnh bài cho Lục Diệp: “Hắc là Kim Thân Lệnh.”

“Kim Thân lệnh?”

“Ừm, Kim Thân Phù sư đệ có biết không? Tác dụng của Kim Thân Lệnh tương tự như Kim Thân Phù, đều có thể bảo vệ chu toàn cho người, bất quá Kim Thân Phù uy năng lớn nhỏ có quan hệ với phẩm chất cao thấp của Linh phù, nhưng Kim Thân Lệnh này lại là Thiên Cơ ban tặng vật, nói cách khác, nếu sử dụng Kim Thân Lệnh này, liền có một tầng Thiên Cơ ban thưởng bảo vệ, vững chắc không thể phá, vô cùng kiên cố, hơn nữa thời gian kéo dài so với Kim Thân Phù không thể so sánh, ít nhất cũng có thể duy trì liên tục vài canh giờ.”

Chương 1009: Lại một linh ký màu vàng.

“Thiên Cơ ban xuống bảo vệ, có thể duy trì liên tục mấy canh giờ?”

Lục Diệp nghe đến lúu lười.

“Ít nhất như thế, cụ thể có thể duy trì liên tục bao lâu, ta cũng không rõ ràng lắm, trước kia chỉ nghe nói, đây là lần đầu nhìn thấy vật thật.”

Phong Nguyệt Thiên cũng mở miệng nói: “Đây là vật thiên cơ ban tặng, ta chỉ nghe nói có người từng ở trong bí cảnh lấy được Kim Thân Lệnh, lại không biết trong khu săn bắn này cũng sẽ xuất hiện. Bất quá vừa là ban thưởng của Thiên Cơ, trong khu săn bắn có các loại cơ duyên, cũng có khả năng xuất hiện, nghĩ đến là có người đạt được Kim Thân Lệnh này, kết quả chưa kịp dùng, lại bị chúng ta chiếm được.

Nghe nàng nói như vậy, Lục Diệp lại nhớ tới một chi tiết nhỏ.

Vừa rồi khi đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia phục kích, quả thật trong đó có một người muốn lấy thứ gì đó từ trong túi trữ vật ra, đáng tiếc còn chưa kịp đã bị Lục Diệp ẩn nấp bên cạnh hấn một đao tập sát.

Hiện tại xem ra, người nọ hẳn là muốn từ trong túi trữ vật đem Kim Thân lệnh ra, nếu không cái loại nguy cơ sinh tử này, đưa tay vào trong túi trữ vật làm cái gì?

“Tiểu sư đệ, vật này hiếm có, cẩn thận cất kỹ, thời khắc mấu

chốt có thể bảo vệ tính mạng.” Lý Bá Tiên dẫn dò.

Một Kim Thân Lệnh chính là một đạo bình chương bất tử, dù sao đó cũng là bảo vệ trời ban, không phải thủ đoạn bình thường có thể phá vỡ.

Mấy ngày trước trải qua lộn độn, lại gặp phải cường giả tầng thứ chín, lại tử chiến với cảnh giới tầng bảy làm cho Lý Bá Tiên cho rằng vận thế tiểu sư đệ nhà mình xảy ra vấn đề gì, nhưng bây giờ xem ra, vận khí của tiểu sư đệ vẫn còn, Kim Thân Lệnh loại đồ vật hiếm lạ đều có được, đây sao có thể là vận khí bình thường.

“Vật này phải sử dụng như thế nào?” Lục Diệp hỏi.

Lý Bá Tiên nói: “Sử dụng linh lực rót vào trong đó là được.”

Ngược lại cũng đơn giản, Lục Diệp gật đầu, cẩn thận thu hồi Kim Thân Lệnh.

Loại đồ vật có thể bảo vệ tính mạng trong thời điểm nguy cơ này quả thật còn quý giá hơn bất cứ bảo vật nào, rất nhiều bảo vật mặc dù tốt, nhưng tính mạng của mình chung quy chỉ có một.

Tu chỉnh sơ qua, rồi lại tiếp tục hành động.

Hai ngày sau, Lục Diệp ẩn giấu thân hình, âm thầm ngủ đông.

Từ sau khi nhận được Kim Thân Lệnh kia, liên may mắn liên tục, hai ngày này thu hoạch không tệ, bây giờ Lục Diệp đã xếp hạng thứ ba trên Sát Lục Bảng, khoảng cách đệ nhất danh Đàm Thánh chỉ kém năm trăm điểm săn giết, dựa theo tốc độ như vậy, hẳn là không đến mấy ngày là có thể vượt qua.

Đương nhiên, trước mắt khu săn bắn mở ra đã qua nửa tháng, có thể trở về vị trí thứ nhất trước khi khu săn đóng hay không, còn chưa thể biết được.

Ở vị trí này đợi đại khái khoảng ba canh giờ, trong lúc đó ngược lại có một đội tu sĩ đi ngang qua, nhưng sau khi Lý Bá Tiên ra tay đánh lén, xác định đối phương là Hạo Thiên minh, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Đang lúc buồn chán vô vị, chợt có dao động linh lực hung mãnh từ ngoài vài dặm truyền đến, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn theo hướng ba động linh lực truyền đến, một cột sáng chói mắt đập vào mi mắt hắn.

Đây là...

Đây là động tĩnh lúc linh ký màu vàng đặc thù bùng nổ!

Từng được Thiên Cơ ban thưởng Linh ký màu vàng như vậy, ở trên tay Lục Diệp bộc phát trọn vẹn bốn lần, hẳn đối với loại động tĩnh này tự nhiên quen thuộc.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy linh ký trên tay người khác bùng nổ, quả nhiên thanh thế kinh người.

Tuy nói mỗi một ngày đều sẽ có người được Thiên Cơ chọn trúng, ban xuống linh ký, nhưng phạm vi khu vực săn bắn rất lớn, nhóm người Lục Diệp lại nhiều người ôm cây đợi thỏ, cho nên phạm vi hoạt động cũng không tính là lớn, lúc trước khi những linh ký kia bộc phát, cách bọn họ rất xa, không thể nào phát hiện.

Nhưng không ngờ lần này lại cách gần như vậy.

Ý niệm trong đầu Lục Diệp chuyển động, rất nhanh tâm như nước lặng, hắn không có ý định tham gia náo nhiệt như vậy, mặc dù từng chiếm được chỗ tốt của loại linh ký màu vàng đặc thù kia, nhưng hôm nay linh ký bộc phát, tu sĩ gần đó khẳng định đều đi qua bên kia, tất nhiên sẽ có rất nhiều cường giả không thể địch lại, một Hạ Bình tăng thứ bảy đã để cho đám người mình tu dưỡng ba ngày, nếu thật sự trêu chọc mạnh hơn, căn bản không có cách nào

kết thúc.

Kim Thân Lệnh cũng chỉ có thể bảo vệ một người mà thôi.

Thậm chí nếu như không phải sợ bại lộ hành tung, Lục Diệp càng muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Khoảng cách mấy dặm, đối với Vân Hà cảnh tu sĩ mà nói, thật là quá gần, nhưng trước mắt vọng động cũng không phải là thượng sách, còn không bằng tiếp tục ẩn nấp.

Ngay khi hẩn nghĩ như vậy, một bóng người đột nhiên in sâu vào trong tầm mắt, sắc mặt người nọ khẩn trương, giống như đang chạy trốn, bay qua vị trí cách mặt đất chỉ có bảy tám trượng, từ dao động linh lực trên người đối phương có thể thấy, người này là tu sĩ cảnh giới thứ sáu.

Người này vừa trốn, ngoài miệng không biết đang mắng chửi gì, biểu lộ thoát nhìn cực kỳ phần uất.

Trong lòng Lục Diệp khẽ động, mơ hồ có chút phỏng đoán, đang muốn truyền tin cho Lý Bá Tiên, một đạo kiếm quang đã lướt ra, thân ảnh của Lý Bá Tiên lộ diện, đánh thẳng về phía tu sĩ cảnh giới thứ sáu kia.

Người này vốn đã rất khẩn trương, đột nhiên bị đánh lén, sắc mặt đại biến, vội vàng ngăn cản.

Trong lúc vội vã giao thủ, ấn ký chiến trường trên lưng Lý Bá Tiên và người tới tỏa ra hai màu.

Chương 1010: Lại một linh ký màu vàng. 2

Nhận ra tu vi Lý Bá Tiên, người này giận dữ nói: “Một tên cảnh giới tầng thứ tư mà cũng dám tới đoạt bảo, muốn chết!”

Nói như vậy, giơ tay chỉ một cái, từng đạo lưu quang ngự khí liền đánh về phía Lý Bá Tiên, người sau dùng phi kiếm ngăn cản, trong lúc nhất thời âm thanh đinh đinh đang đang truyền ra.

Bên này đang cùng Lý Bá Tiên tranh đấu, lại không ngại bên cạnh giết ra một Phong Nguyệt Thiên, thuật pháp đánh tới, hai bên giáp công, để cho người này ứng phó chật vật đến cực điểm.

Cảnh giới tầng bảy cùng cảnh giới tầng sáu tuy rằng chỉ hơn kém nhau một tầng, nhưng thực lực chênh lệch rất lớn, hơn nữa thực lực của người này rõ ràng so ra kém Hạ Bình, Hạ Bình năm đó là dùng ba trăm sáu mươi khiếu tấn thẳng Vân Hà, nhưng người này cũng không phải là dùng trạng thái hoàn hảo tấn thẳng, hẳn lúc trước ở Linh Khê cảnh, chỉ khai khiếu hai trăm chín mươi tám mà thôi.

Một cảnh giới tầng thứ sáu như vậy bị Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên liên thủ giáp công, tự nhiên đoạt được bảo vật.

Chớ nói hai người liên thủ, cho dù là một người đơn độc, đều có thể đến để tranh đấu.

Ý thức được Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên không dễ chọc, vẻ mặt người này trở nên khó coi, chỉ cảm thấy mình thật sự là xui xẻo cực độ, từ bên này chạy trốn cứ nhiên cũng có thể bị người ngăn lại, hơn nữa nhìn tư thế của đối phương, rõ ràng là chờ ở

chỗ này đã lâu.

Đây cũng không phải là mai phục nhằm vào mình, người ta chỉ là đi săn ở chỗ này mà thôi, lại không muốn một cước đạp vào.

Nếu không phải vật kia ban xuống không có biện pháp đuổi người, giờ phút này hẳn hẳn định đã dâng bảo vật lên, để cầu cứu sống sót. Nhưng lúc trước hẳn đã thử vứt bỏ vật kia, căn bản không thể vứt bỏ, đây mới là chuyện làm cho người ta tuyệt vọng nhất.

Hắn cũng nghĩ qua tìm một cường giả Vạn Ma Linh bảo vệ mình, nhưng trước mắt những cường giả kia đều đang tranh đoạt vị trí Sát Lục bảng, ai có công phụ bảo vệ hắn, hơn nữa thời gian cấp bách, hẳn cũng không liên lạc được cường giả ra dáng.

Chỉ hận ông trời không có mắt, trong khu vực săn bắn nhiều người như vậy, làm sao lại hết lần này tới lần khác chọn trúng mình.

Tình cảnh vốn không ổn, dưới loại suy nghĩ miên man này, thế cục càng trở nên bất lợi đối với hắn.

Chợt có linh lực mạnh mẽ từ phía sau đánh úp lại, ngay sau đó đau đớn kịch liệt quét sạch toàn thân, bất ngờ không kịp đề phòng, thân hình người này bay ra, chật vật rơi xuống đất.

Trên vị trí vốn có của người này, thân ảnh của Lục Diệp lộ ra, trên Bàn Sơn Đảo có ánh lửa quấn quanh.

Một đao đắc thủ, Lục Diệp lao thẳng về phía trước, phi kiếm của Lý Bá Tiên và thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên cũng từ mặt bên đánh tới.

Người này vội vàng đứng dậy, luống cuống tay chân đỡ phi kiếm, lại bị thuật pháp oanh kích khiến thân hình lảo đảo.

Lục Diệp đã chạy đến trước mặt hắc, Bàn Sơn Dao chém xuống, người này căn bản không thể ngăn cản.

Máu tươi bắn tung tóe, thân thể tàn phế ầm ầm ngã xuống đất.

Có chút bất ngờ, cảnh giới tầng sáu... yếu vượt quá tưởng tượng.

Trước đó Lục Diệp cùng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng đã liên thủ giết hai ba tu sĩ tầng thứ sáu, nhưng chưa bao giờ có người nào biểu hiện như người này.

Nghĩ đến thực lực của tên này rất yếu, lúc trước ở Linh Khê cảnh không thể mở bao nhiêu linh khiếu.

Lục Diệp vội vàng thu thập chiến lợi phẩm, thu hồi túi trữ vật cùng linh khí của người này. Sau đó hắc lại thò tay vào trong ngực đối phương, lấy ra một cái linh ký màu vàng, phía trên linh ký quấn quanh hào quang màu xanh nhạt...

“Đi!”

Lục Diệp nói một tiếng, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên vội vàng đuổi theo, ngay cả trận kỳ và trận cơ rải rác ở bốn phía cũng không kịp thu thập.

Mới chạy ra không đến trăm trượng, phía trước liền có một đạo lưu quang lướt tới, trong nháy mắt đã đến gần, lộ ra một bóng người.

Hiển nhiên là đã nhận ra động tĩnh tranh đấu bên này tới điều tra.

Ba người Lục Diệp như gặp địch mạnh.

May mắn là ấn ký chiến trường trên mu bàn tay hai bên không sáng lên, người tới là Hạo Thiên minh.

Phát giác được tu vi của ba người Lục Diệp, người kia phát phát tay, ra hiệu ba người nhanh chóng rời đi.

Lục Diệp ôm quyền, cùng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nhanh chóng rời đi.

Một lát sau, sau lưng truyền đến động tĩnh giao thủ kịch liệt, hẳn là cường giả Hạo Thiên minh kia gặp phải tu sĩ Vạn Ma lĩnh, động tĩnh tranh đấu như vậy không thể nghi ngờ có thể hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến điều tra, kể từ đó, động tĩnh càng lớn, tình cảnh đám người Lục Diệp lại càng an toàn.

Sau một chén trà, ba người Lục Diệp lần lượt vọt vào trong sơn động, Lục Diệp lập tức kích hoạt pháp trận ẩn nấp trong sơn động, che giấu khí tức của ba người, sau đó lại ở trên Truyền Tống Trận.

Lúc này đây vận khí không tệ, trên đường trở về ngoại trừ gặp được một người Hạo Thiên Minh, không có gặp lại những người khác, cho nên tạm thời không có bại lộ gì, không vội vã truyền tống đi.

Chờ người bên ngoài thực sự tìm đến nơi này, chuyện truyền tống sau đó cũng không muộn.

Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng có tiếng xé gió truyền vào trong tai, cũng có một ít động tĩnh kịch đấu đứt quãng từ phương xa truyền đến, hiển nhiên đều là tu sĩ hai đại trận doanh lúc trước bị dị tượng hấp dẫn tới.

Bây giờ hai bên đều không biết linh ký màu vàng rơi vào trong tay người nào, chủ yếu là đám người Lục Diệp vận khí không tệ, động tác cũng rất nhanh, dị tượng kia mới xuất hiện, gia hỏa cầm trong tay linh ký màu vàng đã xông vào trong vòng mai phục của bọn hắn.

Người nọ vừa chết, linh ký màu vàng liền không rõ tung tích.

Một canh giờ, hai canh giờ...

Động tĩnh bên ngoài dần dần lắng xuống, đám người Lục Diệp vốn một mực căng cứng thần kinh cũng thả lỏng xuống.

Cho đến giờ phút này mới có tâm tình kiểm tra chiến lợi phẩm.

Có mấy túi trữ vật, từng cái mở ra, không tìm được thứ gì quý giá, thứ duy nhất quý giá chính là thứ mà Lục Diệp tìm ra từ trong ngực người kia, linh ký màu vàng.

Không thể nghi ngờ, đây là linh ký đặc thù do Thiên Cơ ban tặng, ánh sáng màu xanh nhạt chính là tiêu chí tốt nhất.

Lục Diệp cũng chưa từng nghĩ đến, hẳn lại có thể lấy được một cái linh ký như vậy, thế nhưng đã có kinh nghiệm lần trước, hẳn có thể nắm chắc việc bảo vệ đạo linh ký này, chỉ cần vận khí không quá kém, cơ bản sẽ không bị người khác đoạt mất linh ký này.

Thiên Cơ ban xuống linh ký như vậy, đối với tu sĩ bình thường mà nói cũng không phải chuyện tốt lành gì, bởi vì đồ chơi này khi chưa đến thời hạn, không cách nào sử dụng, không cách nào thu vào trong túi trữ vật, thậm chí không cách nào vứt bỏ, chỉ có thể mang theo bên người.

Chương 1011: Ước kiến

Lúc trước Lục Diệp lấy được linh ký màu vàng kia, thậm chí còn muốn mượn truyền tống trận vứt bỏ nó, kết quả là cho dù hắn có truyền tống đi chẳng nữa thì linh ký màu vàng cũng không rời khỏi như giò trong xương.

Một khi vật này được ban thưởng, trừ khi chết trận, nếu không căn bản không thoát khỏi được.

Cho nên đối với tu sĩ tu vi không cao mà nói, được thiên cơ chọn trúng ban xuống linh ký màu vàng cũng không phải là chuyện tốt gì.

Lúc trước Lục Diệp không muốn xen vào chuyện linh ký màu vàng này, nhưng trước mắt linh ký màu vàng đã tới tay, vậy thì chỉ có thể tiếp tục giữ.

Không phải tất cả đều là chuyện xấu, chỉ cần có thể chờ thời gian trôi qua, chẳng những có thể lấy được một đạo linh ký màu vàng, còn có thể được không ít điểm săn giết, hẳn là có thể một lần nữa trở lại săn giết vị trí đầu bảng.

Chỉ cần có đủ Truyền Tống Trận bảo vệ linh ký này, vấn đề không lớn.

Vấn đề duy nhất là, Lục Diệp không biết đạo linh ký trên tay này đã bộc phát qua mấy lần, trước mắt có thể xác định là bùng nổ một lần, nhưng trước đó có bộc phát hay không, hẳn cũng không rõ lắm, loại chuyện này chỉ có thể chờ thời gian tới nghiệm chứng.

Rất nhanh, ba canh giờ trôi qua.

Linh ký màu vàng bị Lục Diệp nhét trong ngực lại một lần nữa bộc phát ra, khi linh lực chấn động mãnh liệt quét sạch, cột sáng phóng lên cao, cho dù hắc ẩn thân trong sơn động cũng không thể che lấp được.

Không chút do dự, quả nhiên đã kích hoạt được Truyền Tống Trận.

Nhưng trước khi rời đi, Lục Diệp đã chém ra một nhát đao mang, chém lên vị trí của pháp trận đang nổ tung.

Chờ sau khi bọn họ truyền tống đi, trong sơn động liền vang lên tiếng, ánh lửa nổi lên bốn phía.

Không bao lâu có tu sĩ bị hấp dẫn đến, chỉ thấy một mảnh hỗn độn, ngoài ra, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Ngoài hai trăm dặm, trên một tòa truyền tống trận khác, đám người Lục Diệp hiện thân, Y Y lập tức lách mình đi ra, chui đất mà đi, điều tra bốn phía.

Rất nhanh đã đưa tin trở về, bốn phía không có ai.

Mọi người an tâm chờ đợi.

Lại ba canh giờ trôi qua, linh ký lần thứ hai bùng nổ.

Giống như vừa rồi, lần nữa kích phát truyền tống trận, nhanh chóng rời đi, lưu lại một chỗ hỗn loạn.

Sau khi đi tới Truyền Tống Trận mới, Y Y lại đi điều tra tình hình xung quanh, Lục Diệp thì bắt đầu điều tra thử Truyền Tống Trận, điều tra tình huống liên thông giữa trận pháp dưới chân và những Truyền Tống Trận khác.

Chỉ có một tòa truyền tống trận mới có thể liên hệ với nó...

Linh ký trên tay đã bộc phát qua hai lần, tính cả một lần bộc

phát lúc ban đầu, đã bộc phát ba lượt rồi, nhưng hào quang màu xanh nhạt trên linh ký cũng không biến mất, cái này nghĩa là thời hạn chưa tới.

Nói một cách khác, còn có một lần cuối cùng.

Truyền tống trận phải bảo đảm tối thiểu có thể liên thông hai nơi, mới coi như an toàn. Dù sao ai cũng không cách nào xác định, trong lúc chờ đợi tòa truyền tống trận kia có thể hay không bị người phát hiện, tiếp theo phá hủy.

Nếu như vậy, chờ đến một lần cuối cùng linh ký bộc phát, mấy người sẽ không có biện pháp mượn nhờ truyền tống trận trốn chạy.

Thế cục như thế chỉ có thể mạo hiểm đi ra ngoài bố trí càng nhiều truyền tống trận.

Nói với Lý Bá Tiên một tiếng, Lục Diệp liền ẩn nấp thân hình, từ trong sơn động lên ra, tùy ý tìm một phương hướng, một đường bước đi.

Loại chuyện này đám người Lý Bá Tiên không giúp được gì, thậm chí không có cách nào đi theo Lục Diệp, chỉ có thể canh giữ tại chỗ, chờ tin tức của Lục Diệp.

Khoảng cách hai trăm dặm không tính là xa, nhưng Lục Diệp muốn che giấu hành tung của mình, luôn luôn cảnh giác, cho nên tốc độ không thể quá nhanh, hơn nữa còn phải tìm kiếm vị trí thích hợp để bày trận. Mãi đến hơn một canh giờ sau, hắn mới tìm được một nơi để bày trận pháp.

Thời gian có chút không kịp bố trí tòa thứ hai, Lục Diệp chỉ có thể đi đầu truyền tống về bên Lý Bá Tiên, cùng hắn hội hợp.

Lẳng lẳng chờ đợi, hơn một canh giờ sau, Linh Ký trong ngực bùng nổ đúng hạn mà tới.

Cột sáng chọc trời, lúc linh lực kích động, thân ảnh ba người Lục Diệp biến mất trên truyền tống trận.

Trong chớp mắt, ba người đã xuất hiện trên truyền tống trận mà Lục Diệp mới bố trí.

Sau khi Lục Diệp xác định an toàn bốn phía, hắn vội vàng lấy linh ký trong ngực ra, phát hiện hào quang màu xanh nhạt trên linh ký đã biến mất không thấy gì nữa, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, thu nó vào trong không gian cất giữ của mình.

Cùng lúc đó, trên Sát Lục bảng, tên Lục Diệp vốn xếp hạng ở vị trí thứ ba bỗng nhiên tăng lên hai vị, trở lại vị trí thứ nhất.

Mà lần này điểm săn giết của hắn thoáng cái tăng lên bảy trăm năm mươi điểm, tổng số đã phá bảy ngàn, so với Đàm thánh thứ hai cao hơn hai trăm một chút.

Một nơi nào đó trong khu vực săn bắn, Đàm Thánh ngẩng đầu nhìn thay đổi của bảng săn giết, nhíu mày.

Đàm Thánh âm thầm cảm khái, vận khí của Lục Nhất Diệp lại tốt như vậy, thoáng một phát tăng lên nhiều điểm săn giết như vậy, hiển nhiên không phải là do giết địch đoạt được, mà là do hắn đang cầm trong tay linh ký màu vàng đặc thù kia.

Chương 1012: Ước kiến 2

Lần trước cũng thế, thăng nhãi này thoáng cái đã tăng thêm một ngàn điểm săn giết, trực tiếp đăng lâm lên vị trí thứ nhất trong Sát Lục Bảng.

Thời gian nửa tháng, người này liên tiếp lấy được hai đạo linh ký màu vàng, vận khí như vậy, quả thực làm cho người ta đổ mắt.

Hắn mơ hồ nghe nói qua, Lục Nhất Diệp này xuất thân từ Binh Châu Bích Huyết Tông, là người treo giải thưởng của rất nhiều tông môn trong Vạn Ma Lĩnh, đoạn thời gian gần đây có không ít cường giả trong khu săn bắn đều đang tìm kiếm hành tung của hắn, đáng tiếc cho tới bây giờ cũng không có thu hoạch.

Hơn hai trăm điểm săn giết, chênh lệch không tính quá lớn, nhưng muốn đuổi kịp người ta cũng không dễ dàng, gia hỏa này tu vi thấp, hiệu suất thu được điểm lại cao hơn hắn rất nhiều, quả thực khiến người ta đau đầu.

Thứ hạng bị thay đổi, chỉ có thể nghĩ biện pháp thu hoạch càng nhiều điểm săn giết, vị trí thứ nhất cùng thứ hai có chênh lệch một phần Tuyền Linh giáp cấp, hắn đã là cảnh giới tầng thứ chín, không bao lâu nữa sẽ tấn thăng Chân Hồ, rời khỏi Vân Hà chiến trường, Tuyền Linh giáp cấp đối với hắn giá trị không lớn, nhưng hắn còn có rất nhiều sự đệ sự muội cần thứ này, cho nên bất luận như thế nào cũng không thể bỏ qua.

Ngay tại thời điểm hắn nghĩ như vậy, dấu ấn chiến trường chợt có tin tức truyền đến, Đàm Thánh điều tra, phát hiện là một vị sư đệ của mình truyền đến tin tức.

Tin tức rất đơn giản, có người trần trọc liên hệ đối phương,

sau đó ủy thác hẳn truyền lời cho Đàm Thánh, đồng thời hẹn gặp mặt trong khu vực sân bắn.

Đàm Thánh hiện giờ một lòng một dạ muốn thu hoạch thêm nhiều điểm săn giết hơn, vượt xa Lục Diệp, nào có thời gian gặp mặt người nào, hơn nữa gián tiếp như vậy mới có thể liên hệ được với hẳn ta, tu vi khẳng định không cao.

Đang định cự tuyệt, nhưng tin tức thứ hai tiếp theo lại khiến hai mắt hẳn tỏa sáng.

Lập tức trả lời: “Đối phương khẳng định nói như vậy?”

Vị sư đệ kia trả lời: “Đúng là đối phương nói như vậy, nhưng không biết là thật hay giả.”

“Nếu như vật trong tay đối phương thật sự có thể làm được việc này! Hỡi bọn hắn một chút xem hiện tại đang ở vị trí nào.”

Một lát sau, sư đệ kia trả lời, báo cho Đàm Thánh một vị trí, Đàm Thánh lấy ra thập phần đồ tra dò xét, phát hiện vị trí kia cách vị trí của mình không gần, cho dù tu vi như hẳn, toàn lực chạy đi như vậy cũng phải mất gần nửa ngày, lúc này nói: “Để cho bọn họ ở bên kia chờ ta, ta sẽ đi qua.”

Kết thúc truyền tin, Đàm Thánh phóng lên trời, hóa thành một đạo lưu quang, tiến đến vị trí đã hẹn.

Cùng lúc đó, trên một tòa Linh Phong, hai bóng người lặng lẽ ẩn nấp, nếu như Lục Diệp ở đây chắc chắn có thể nhận ra bọn họ, hai người này rõ ràng là huynh đệ Giang Lưu Tử và Giang Thành Tử .

Giờ phút này hai người có chút chật vật, trên người có nhiều thương thế, hiển nhiên là tranh đấu với người tạo thành.

Hai người đều là tu vi tầng thứ năm, hơn nữa thực lực đều

không yếu, ở bên trong Vân Hà cảnh, bọn họ cũng là người có thể vượt cấp giết địch.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Lỗ Thụ kia, một mực ở trong khu vực săn bắn tìm kiếm các loại cơ duyên, đồng thời cũng đang tìm kiếm tung tích của Lục Diệp.

Ban đầu vận khí coi như không tệ, đạt được một ít cơ duyên, cũng săn giết được một ít tu sĩ của Hạo Thiên minh, thu được rất nhiều chiến lợi phẩm, nhưng hành tung của Lục Diệp lại không thể nào tìm được.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Nhưng mà ngay tại hôm qua, thế cục chợt chuyển biến, một nhóm ba người bọn hắn gặp một vị cường giả Hạo Thiên minh, mà vị kia cùng tông môn bọn hắn có thù oán.

Dưới tình huống như thế, tất nhiên là ra tay đánh nhau.

Tu vi của Lỗ Thụ mặc dù không kém, chừng cảnh giới tầng thứ tám, nhưng cũng không phải là đối thủ của người kia, chỉ vì tu vi của người kia so với Lỗ Thụ còn cao hơn một tầng.

Dưới tình huống bình thường, cảnh giới tầng thứ chín muốn giết một cảnh giới tầng thứ tám cũng không phải là dễ dàng, tu vi đến trình độ này, nếu như Lỗ Thụ một lòng chạy trốn, người kia đại khái sẽ không thể giết chết hắn.

Nhưng vốn có mối thù sâu đậm, Lỗ Thụ lại muốn chiếu cố hai người bọn họ, chỉ có thể bị buộc tiếp chiến, để cho hai người bọn họ chạy trốn trước.

Chờ bọn họ chạy trốn tới nơi an toàn mới phát hiện, dấu vết chiến trường của Lỗ Thụ đã biến mất, nói cách khác, Lỗ Thụ sư huynh đã chết trận.

Điều này làm cho huynh đệ hai người trong lòng rất không thoải mái, đều cảm thấy là hai người mình hại sư huynh.

Chuyện báo thù cũng không thể nào nói đến, người ta tu vi tăng thứ chín, căn bản không phải bọn hắc có thể chống lại, lúc này liền hạ quyết tâm trốn đi, thẳng đến khi khu vực săn bắn chấm dứt.

Nhưng mà cường giả Hạo Thiên minh kia lại ở gần đó tìm kiếm tung tích của bọn họ, dẫn đến bọn họ một mực lo lắng đề phòng, sợ bị phát hiện.

Không biết làm sao chỉ có thể tìm kiếm cường giả trợ giúp, nhưng cường giả trong khu săn bắn đều đang tranh đoạt Sát Lục bảng, ai sẽ vô duyên vô cớ đến trợ giúp bọn họ.

Giang Lưu Tử chọn trúng Đàm Thánh, bởi vì Đàm Thánh thực lực đủ mạnh, có thể bảo vệ an toàn cho bọn họ, về phần lý do mời Đàm Thánh ra tay, huynh đệ hai người cũng có.

Nói đến cũng là vận khí, ngay nửa ngày trước, nơi bọn họ ẩn núp bỗng nhiên xuất hiện một điểm ánh sáng, chính là cơ duyên Thiên Cơ phát ra, từ trong ánh sáng trắng kia, hai huynh đệ đạt được một vật.

Có vật ấy ở đây, hai huynh đệ chắc chắn Đàm Thánh sẽ ra tay.

Trong lúc trần trở, tìm người hỗ trợ truyền lời cho Đàm Thánh, giờ phút này đang chờ đợi tin tức.

Bỗng nhiên, có tin tức truyền đến, Giang Lưu Tử vội vàng đi điều tra.

Giang Thành Tử hỏi: “Thế nào rồi?”

Giang Lưu Tử gật đầu: “Đàm Thánh đồng ý, nhưng hắc cách nơi này hơi xa, đại khái cần nửa ngày.”

“VẬY là tốt rồi, thật đúng là trời không tuyệt đường người.”

Hai người cũng không nghĩ tới, tại thời điểm cùng đường như vậy, sẽ từ trong thiên cơ lấy được vật như vậy.

Phần thưởng Sát Lục bằng và tính mạng Lục Nhất Diệp, cái nào quý trọng hơn?

Đối với tu sĩ Vạn Ma lĩnh mà nói, không thể nghi ngờ đó là cái sau.

Cho dù hiện tại Đàm Thánh đang đứng ở vị trí thứ hai bằng săn giết, nhưng nếu thật sự có thể chém giết Lục Diệp, hắn cũng sẽ lập tức chạy đến, chỉ cần có thể giết Lục Diệp, chẳng những hắn có thể trở lại vị trí thứ nhất, còn có thể nhận được rất nhiều giải thưởng, có thể nói là một hòn đá ném hai con chim.

Đối với rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh cố tình chém giết Lục Diệp mà nói, phiền toái nhất trước mắt chính là tìm kiếm tung tích của hắn, ngay cả người cũng tìm không thấy, chém giết hắn làm sao có thể nói đến?

Mà đồ vật hai huynh đệ Giang Lưu Tử đạt được, lại có thể xác định chính xác vị trí hiện giờ của Lục Diệp, đây mới là nguyên nhân Đàm Thánh vội vàng chạy tới.

Chương 1013: Hành tung bại lộ.

Gần nửa ngày sau, Đàm Thánh mặc áo xanh xuất hiện ở trên Linh Phong, hần chạy vội đến, chỉ sợ tới chậm.

Khu săn bắn đã mở ra được nửa tháng, có thể đóng cửa bất cứ lúc nào, một khi khu săn bắn đóng cửa, cho dù có được vật kia cũng chưa chắc sẽ hữu dụng.

Hơn nữa, một khi khu săn bắn đóng lại, xếp hạng của Liệp Sát bảng cũng sẽ dừng lại, rất nhiều phần thưởng sẽ được phát xuống.

Lấy Thập Phân Đồ ra giữa không trung kiểm tra, xác định nơi đây chính là vị trí ước định mới truyền tin ra ngoài.

Một lát sau, có tin tức hồi âm, hần kiểm tra một chút, rồi khẽ than: “Nhật nguyệt trên trời, song giang song hành.”

Trong lòng thầm oán, ám hiệu quái gì...

Vừa dứt lời, hần nhìn thấy hai bóng người từ chỗ ẩn thân đi ra.

Thân hình lắc lư, lao về hướng bên kia, trong nháy mắt rơi xuống trước mặt hai người kia.

Giang Lưu Tử tiến lên ôm quyền nói:

“Có phải Đàm Thánh Đàm sư huynh?” Trước kia bọn họ chưa từng gặp Đàm Thánh, không biết rốt cuộc Đàm Thánh trông như thế nào, nhưng ám hiệu ghép lại không sai, hơn nữa tu vi cũng tương ứng, chắc hẳn không lầm người.

Đàm Thánh gật đầu:

“Là ta, đồ đâu?”

Giang Lưu Tử lấy ra một thứ giống như la bàn từ trong túi trữ vật, la bàn kia trông hơi cũ kỹ, cực kỳ cổ xưa, hơn nữa chính la bàn không có bất kỳ chấn động linh lực nào, nếu như đụng phải đồ vật như vậy ở bên ngoài, e là không ai thèm liếc mắt nhìn một chút.

Nhưng la bàn này lại là chìa khóa có thể tìm ra chính xác tung tích của Lục Diệp, cũng là cơ duyên mà hai huynh đệ Giang Lưu Tử đạt được trước đó.

“Cho ta.” Đàm Thánh đưa tay ra, đồ vật thoát nhìn không khác gì lời đồn, nhưng rốt cuộc có phải hay không còn phải nghiệm chứng.

Giang Lưu Tử lắc đầu nói:

“Đàm sư huynh, tu vi hai huynh đệ ta không cao, lúc trước lại trên chộc một cường nhân của Hạo Thiên minh, ăn bữa nay lo bữa mai, còn phải nhờ Đàm sư huynh bảo vệ huynh đệ ta chu toàn.”

Không thể giao đồ cho Đàm Thánh, nếu thật sự giao cho đối phương, sao đối phương còn có thể dẫn bọn họ đi cùng, chỉ có cầm thứ này ở trên tay mới có thể bảo đảm an toàn của bản thân.

Còn việc mời Đàm Thánh giúp Lỗ Thụ sư huynh báo thù rửa hận hoàn toàn không thực tế, Đàm Thánh đúng là cảnh giới tầng thứ chín, nhưng người giết Lỗ Thụ sư huynh cũng là cảnh giới tầng thứ chín, tu vi mọi người như nhau, cho dù Đàm Thánh đáp ứng thì cũng không có năng lực này, Giang Lưu Tử dứt khoát không nhắc tới nữa.

Bọn họ sẽ tự lo chuyện báo thù, thiên tư của hai người đều không tầm thường, có lòng tin vượt qua tu vi kẻ giết Lỗ Thụ sư

huynh kia, đến lúc đó sẽ cho hấn đẹp mặt.

“Ngoài ra, nếu thật sự có thể giết tên Lục Nhất Diệp kia, đoạt được phần thưởng, hai huynh đệ chúng ta muốn chia bốn phần.”
Giang Lưu Tử lại đưa ra một yêu cầu khác.

Trong mắt Đàm Thánh hiện lên vẻ lạnh lùng:

“Các người cần miếng to như thế, không sợ nuốt không trôi?”

Giang Lưu Tử chậm rãi nói:

“Chắc Đàm sư huynh đã nghe nói đến số tiền cụ thể mà các đại tông môn của Vạn Ma lĩnh treo giải thưởng, một món vật tư khổng lồ như vậy, dù chia bốn thành cho huynh đệ chúng ta, cũng đủ cho Đàm sư huynh hưởng dụng cả đời.”

Hầu hết những tông môn nhất nhị tam phẩm kia đều khởi xướng treo thưởng cho Lục Diệp, tiền thưởng của bất kỳ nhà nào cũng không phải là ít, cộng lại với nhau sẽ có bao nhiêu, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Nghe lời ấy, Đàm Thánh không biểu hiện gì, một lát sau mới nói:

“Đưa đồ cho ta, chia cho các người bốn phần.”

Giang Lưu Tử lắc đầu:

“Ta muốn tự mình dùng nó.”

Việc quan trọng nhất lúc này là đi theo Đàm Thánh, vậy mới có thể mượn thế của hấn để cường giả Hạo Thiên mình kia không hành động thiếu suy nghĩ, nếu không Đàm Thánh lấy đồ chạy mất, bỏ lại hai người bọn họ, ngộ nhỡ kẻ địch giết tới, bọn họ hoàn toàn không có lực phản kháng.

Người đã chết, vậy thì cái gì cũng không còn.

Vì vậy, dù cảm thấy Đàm Thánh có chút mất kiên nhẫn, Giang Lưu Tử cũng không thể nhả ra, còn Đàm Thánh có thể trực tiếp cướp đoạt hay không... Xác suất không cao, mọi người đều là người Vạn Ma lĩnh, Đàm Thánh không thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, dù thật sự ra tay cướp đoạt thì trước đó hẳn cũng có thể làm cho la bàn trong tay mất đi hiệu dụng, đến lúc đó một đao cắt đôi, ai cũng không được tốt.

Thấy Đàm Thánh còn đang do dự, Giang Lưu Tử mở miệng nói:

“Đàm sư huynh, khu vực săn bắn đã mở ra nửa tháng, có thể đóng cửa bất cứ lúc nào, nếu thật như thế, Đàm sư huynh không thể lấy được phần thưởng đệ nhất Liệp Sát bảng, còn nữa một khi khu vực săn bắn đóng cửa, cho dù có vật này cũng chưa chắc có thể giết được Lục Nhất Diệp kia.”

Mặt khác, lỡ như tên kia trốn vào Thiên Cơ thương mình mà không lộ diện, hoặc là trở về Cửu Châu thì đi đâu giết hắn?

Cuối cùng Đàm Thánh quyết định:

“Hai phần, đồ các người dùng, ta mang các người cùng đi!”

Giang Lưu Tử nhíu mày, nhưng lúc này không tiện cò kè mặc cả nữa, hai phần treo thưởng cũng đủ cho hai huynh đệ bọn họ sử dụng, bèn gật đầu:

“Được.”

“Bắt đầu đi.” Đàm Thánh thúc giục.

Giang Lưu Tử lập tức đưa tay cắn đầu ngón tay mình, ngay sau đó dùng máu tươi của mình viết ba chữ to “Lục Nhất Diệp” lên trên la bàn.

Chương 1014: Hành tung bại lộ. 2

Máu tươi đỏ thẫm nhanh chóng bị la bàn hấp thu, la bàn cũ kỹ lập tức phát ra ánh sáng, kim đồng hồ ở chính giữa điên cuồng xoay tròn, thoáng chốc kim đồng hồ kia bỗng nhiên dừng lại, chỉ về một phương hướng nào đó, cùng lúc đó, một đạo quang mang màu đỏ lao ra khỏi la bàn, nhanh chóng bay vút về hướng đó rồi biến mất.

Đúng là đồ vật trong truyền thuyết kia, hai mắt Đàm Thánh sáng ngời, có nó ở đây, Lục Nhất Diệp kia chấp cánh khó thoát.

“Đi!”

Đàm Thánh quát khẽ, dẫn đầu bay vút về hướng đó, hai huynh đệ Giang Lưu Tử theo sát phía sau.

Chỗ nào đó trên mặt đất, một bóng người lẳng lặng nhìn qua, chính là cường giả Hạo Thiên minh chém giết Lỗ Thụ trước đó. Hắn luôn ở quanh đây tìm kiếm tung tích hai huynh đệ Giang Lưu Tử, tiếc là hai người này trốn rất kỹ, hắn không thể tìm ra.

Đến lúc này, hai huynh đệ chủ động xuất hiện, nhưng bên cạnh đối phương lại có thêm một cảnh giới tăng thứ chín, khiến hắn cảm thấy bất đắc dĩ.

“Đàm Thánh?”

Người này khế lẩm bẩm:

“Tân Nguyệt môn và Trường Thiên tông qua lại với nhau từ lúc nào?”

Đàm Thánh đến từ Tân Nguyệt Môn, mà huynh đệ Giang Lưu Tử thì đến từ Trường Thiên tông, đều là đại tông môn của Vạn Ma lĩnh.

Nghĩ mãi mà không rõ, thôi, cũng chỉ có hai tên cảnh giới tầng thứ năm, giết không được thì thôi.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác trong khu vực săn bắn, Lục Diệp đang ẩn nấp trong bóng tối bỗng nhiên nhú mào, vừa rồi trong lòng hắn chợt có cảm giác nhói nhói khó hiểu, tựa như có người đang âm thầm theo dõi mình.

Điều này khiến hắn rung mình.

Hắn dùng Ẩn Nặc linh văn để ẩn thân, tương tự như thuật ẩn nấp của quỷ tu, không dám nói ẩn nấp hoàn mỹ cỡ nào, nhưng muốn nhìn thấu hắn thì tu vi ít nhất cũng phải có cảnh giới tầng thứ bảy trở lên, hơn nữa còn phải cách gần hắn mới được.

Có người ẩn nấp bên cạnh mình?

Lục Diệp âm thầm kinh hãi, vội vàng gia trì Động Sát linh văn vào hai tròng mắt, dò xét xung quanh.

Nhưng lại không thu hoạch được gì, xung quanh hoàn toàn không có dấu vết người nào ẩn nấp tới.

Ngẫm nghĩ một hồi, hắn quay đầu nhẹ nhàng nói một câu, Y Y lập tức lách mình ra khỏi cơ thể Hổ Phách, chui xuống lòng đất, tìm kiếm xung quanh.

Sau một nén nhang, Y Y trở về, chậm rãi lắc đầu với Lục Diệp, nàng tử mị tìm tòi phạm vi năm trăm trượng một lượt nhưng không phát hiện được gì.

Đến lúc này, cảm giác bị người theo dõi một cách khó hiểu kia bỗng nhiên biến mất, điều này khiến Lục Diệp vô cùng nghi hoặc.

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác của mình?

Lại tĩnh tâm cảm nhận một hồi, xác định không có bất kỳ cái gì khác thường.

Nhưng từ sau khi có được linh ký màu vàng kia, vận may lại không được tốt lắm, mai phục ở chỗ này gần nửa ngày, cũng không có thu hoạch.

Ngẩng đầu lên nhìn Liệp Sát bảng, không biết vì sao điểm săn giết của Đàm Thánh cũng đã dừng lại hơn nửa ngày không nhúc nhích, rất kỳ quái, điều này làm cho người thứ ba không ngừng rút ngắn chênh lệch, tới bây giờ, người nọ chỉ kém Đàm Thánh không đến một trăm điểm săn giết.

Thời gian trôi qua, hơn một canh giờ sau, Lục Diệp lại có loại cảm giác bị người theo dõi, hơn nữa cảm giác này còn mãnh liệt hơn lúc nãy rất nhiều.

Sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng.

Chuyện này có chút không thích hợp.

Nếu như chỉ có một lần, vậy thì có thể nói là ảo giác của mình, nhưng lại tới lần nữa thì đây là cái gì?

Hắn vội vàng sử dụng Động Sát linh văn, điều tra bốn phương, vẫn không có thu hoạch, nhưng trực giác lại cảm thấy không ổn, tựa như nếu tiếp tục ở chỗ này thì sẽ gặp nguy hiểm.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp vội vàng truyền tin cho Lý Bá Tiên, thông báo hắn chuẩn bị rút lui.

Dù có phải có người đang âm thầm quan sát mình hay không, cẩn thận không sai.

Ngay khi hắn đưa tin cho Lý Bá Tiên, cách đó hơn mười dặm,

ba bóng người đang lần theo chỉ dẫn của la bàn đi về hướng bên này, khi khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần, ánh sáng trên la bàn dần dần trở nên đỏ rực, màu sắc càng lúc càng đậm.

“Ở gần đây!” Trong mắt Giang Lưu Tử hiện lên vẻ vui mừng, khu vực săn bắn lớn như vậy, hẳn vốn tưởng rằng cho dù có la bàn này chỉ dẫn, cũng phải tốn thời gian mới có thể tìm được Lục Nhất Diệp kia, nhưng không ngờ khoảng cách giữa hai bên cũng không xa, chỉ hơn một canh giờ đã đến phạm vi đại khái.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Trên mặt đất, Lục Diệp và Lý Bá Tiên đưa tin xong, chuẩn bị thu thập trận kỳ rời khỏi nơi này, chợt có ba đạo lưu quang xuất hiện trong tầm mắt lướt thẳng đến đây.

Linh lực dao động của người cầm đầu cực kỳ cường đại, rõ ràng là một tên cảnh giới tầng thứ chín.

Tu sĩ tầng thứ chín cũng bắt đầu kết bạn hành động? Lục Diệp thầm kinh hãi, nhưng khi cảm giác được linh lực dao động của hai người kia, phát hiện chỉ là cảnh giới tầng thứ năm.

Trong lòng suy đoán ba người này có lẽ cùng thuộc một tông môn, nếu không thì một cảnh giới tầng thứ chín sẽ không mang theo hai người cảnh giới tầng thứ năm bên người.

Thấy ba đạo lưu quang này bay vút qua đỉnh đầu, Lục Diệp chưa kịp thở phào một hơi, ba đạo lưu quang kia bỗng nhiên ngừng lại.

Trên không trung, Giang Lưu Tử cầm la bàn kia, nhìn kim đồng hồ phía trên bỗng nhiên phát hiện biến hóa, khẽ quát:

“Ở phía dưới!”

Ánh mắt Đàm Thánh sáng lên, bèn đáp xuống dưới, hai huynh

đệ Giang Lưu Tử theo sát phía sau.

Khoảnh khắc rơi xuống đất, Giang Thành Tử lập tức mất bóng, hẳn là quỷ tu, tự có thủ đoạn ẩn nấp.

Lúc này, Lục Diệp nhìn chăm chăm vào Giang Thành Tử.

Không thể ngờ được trong khu vực săn bắn này, chẳng những đụng phải Ngụy Khuyết, còn gặp phải hai huynh đệ này, đúng là âm hồn bất tán.

Điều khiến Lục Diệp càng cảnh giác hơn chính là cái la bàn mà Giang Lưu Tử đang cầm trên tay. Khi hẳn không ngừng tiếp cận, điềm báo trong lòng Lục Diệp ngày càng mãnh liệt, từ nơi sâu xa, dường như cái la bàn kia có mối liên hệ nào đó với hẳn.

Chẳng biết tại sao Lục Diệp luôn có cảm giác ba người này tới tìm mình, nếu không thì không lý gì bay qua rồi, bọn họ lại hạ xuống, hơn nữa lúc này Giang Lưu Tử rõ ràng đang mượn la bàn kia tìm kiếm thứ gì đó.

Chương 1015: Tâm Truy Bàn!

Giang Lưu Tử cầm la bàn đứng cách Lục Diệp ba mươi trượng, ánh sáng trên la bàn đã trở nên đỏ như máu, kim đồng hồ dừng lại, Giang Lưu Tử đột nhiên ngẩng đầu:

“Ở phía trước!”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bóng dáng Lục Diệp đồng thời lộ ra, dưới sự gia trì của Phong Hành, hắn lao ra như tia chớp, Bàn Sơn Dao ra khỏi vỏ, chém một đao xuống Giang Lưu Tử.

Hắn không biết rốt cuộc la bàn kia là thứ gì, điều duy nhất có thể xác định chính là mình thực sự đã bị bại lộ, hơn nữa còn liên quan tới cái la bàn này.

Đối phương tìm được mình một cách chuẩn xác như vậy là nhờ la bàn kia.

Đã vậy thì đoạt lấy la bàn này!

Đao quang lóe lên, Giang Lưu Tử giật nảy mình. Lúc trước hắn từng bị thua thiệt trên tay Lục Diệp, biết rõ Lục Diệp rất mạnh cho nên khi đối mặt với một đao này liền lui về sau mấy bước theo bản năng.

Đàm Thánh đứng bên cạnh hắn ra tay, linh lực hung mãnh cuộn cuộn, đánh một đạo thuật pháp về phía Lục Diệp.

Một kích của cường giả cảnh giới tầng chín khủng bố cỡ nào, thân thể đang lao về phía trước của Lục Diệp trực tiếp bị đánh bay, khí huyết trong ngực và bụng quay cuồng, khi ở giữa không trung, hắn vươn tay nắm hư không, một cây trận kỳ trong tay bỗng

vụt qua.

Tám cột sáng phóng lên trời liên kết với nhau, thoáng chốc một quầng sáng hình bán nguyệt như chén lớn úp ngược bao phủ phạm vi mấy chục trượng.

Lục Diệp rơi ra khỏi quầng sáng mà không gặp chút trở ngại nào, còn Đàm Thánh thừa cơ truy kích lại bị quầng sáng cản lại.

“Khốn trận!” Đàm Thánh kinh ngạc, không ngờ người ta đã sớm bày một cái khốn trận ở chỗ này, lần này bất ngờ không kịp phòng bị, trực tiếp bị vây ở bên trong.

Xoát xoát... Lại có hai tiếng xé gió vang lên, là Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đang ẩn nấp ở gần đó phóng lên cao.

Lục Diệp đã sử dụng đến khốn trận, đương nhiên hai người sẽ không chần chờ, biết nên chạy trốn, bèn vội vàng theo sát bước chân của Lục Diệp.

Thấy ba người hóa thành ba đạo lưu quang lao về phương xa, trong mắt Đàm Thánh hiện lên một tia tiếc hận, chỉ thiếu một chút là có thể giết Lục Nhất Diệp kia, nhưng người ta bố trí khốn trận ở chỗ này giữ chân hắn, không còn cách nào khác.

Thuật pháp bắt đầu nổ vang, đánh lên quầng sáng, tạo thành từng gợn sóng, ánh sáng cũng nhanh chóng nhạt đi.

Giang Lưu Tử cũng ra tay, tuy chỉ cần có la bàn trong tay, Lục Diệp có chấp cánh cũng khó thoát, nhưng đương nhiên loại chuyện đêm dài lắm mộng này phải giải quyết càng sớm càng tốt, Lục Nhất Diệp kia chỉ có tu vi tầng thứ ba, nếu trên đường chạy trốn không cẩn thận đụng phải cường giả khác của Vạn Ma lĩnh, nói không chừng sẽ bị người khác được lợi.

Một tòa khốn trận như vậy cũng không vây được Ngụy Khuyết quá lâu, chứ đừng nói là Đàm Thánh.

Trước sau không đến hai mươi hơi thở, màn sáng của khốn trận hoàn toàn biến mất, Đàm Thánh và Giang Lưu Tử phóng lên trời, lao thẳng về hướng đám người Lục Diệp đang chạy trốn. Một lát sau, phía trước có một người đang đứng chờ đợi, đó là Giang Thành Tử đã ẩn thân lúc trước.

Vậy may của hắn khá tốt, không bị nhốt trong khốn trận cho nên sau khi đám người Lục Diệp chạy liền bám theo sau. Nhưng hắn không dám tới quá gần, hắn lẻ loi một mình, nếu như bị ba tên kia phát hiện hành tung thì hắn cũng không có quả ngon để ăn.

“Ở bên kia! Ta nhìn thấy bọn họ đi về hướng đó.” Giang Thành Tử chỉ về một nơi nào đó.

Vừa dứt lời, phương hướng hắn chỉ bỗng nhiên truyền đến âm thanh nổ vang, ngay sau đó ánh lửa bốc lên khắp nơi.

Giang Thành Tử sửng sốt, cứ cảm thấy cảnh này... dường như hơi quen? Hình như đã thấy ở đâu đó.

Đàm Thánh vội lao đi, hai huynh đệ Giang Lưu Tử theo sát phía sau.

Nhưng mà mới lao ra vài chục trượng, Giang Lưu Tử bỗng nhiên hô dừng lại:

“Đàm sư huynh từ từ!”

Đàm Thánh vội vàng dừng lại, mất kiên nhẫn nói:

“Làm sao?”

“Trên này chỉ thị... Lục Nhất Diệp ở hướng đó.” Giang Lưu Tử nhìn chăm chăm la bàn trên tay mình, giờ tay chỉ về một hướng.

Vị trí chỉ không giống với hướng phát ra ánh lửa.

“Không phải nói bọn họ đi về phía kia sao?” Đàm Thánh nhíu

mày nhìn về phía Giang Thành Tử.

Giang Thành Tử nói:

“Không sai, ta tận mắt nhìn thấy.”

“Chẳng lẽ thứ này chỉ sai?” Giang Lưu Tử cũng không rõ, hắn vẫn tin lời huynh đệ nhà mình, nhưng chỉ dẫn của la bàn trong tay lại chỉ một hướng khác, thực sự rất kỳ lạ.

“Đi xem một chút là biết.” Đàm Thánh quyết định nhanh chóng, trước tiên không quan tâm tới chỉ dẫn của la bàn, nơi phát ra ánh lửa cách đây chỉ có vài dặm, điều tra một chút cũng không mất nhiều thời gian.

Hắn đưa ra quyết định, hai huynh đệ Giang Lưu Tử cũng không nói nhiều, thoắt cái ba người đã đi tới một sơn động vô cùng bừa bộn.

Giang Thành Tử nhìn sơn động này, càng cảm thấy cảnh tượng này rất quen...

Cách đó hai trăm dặm, trên một tòa truyền tống trận khác, Lục Diệp mượn truyền tống trận chạy trốn đến đây, tâm tình nặng nề, hắn bị người khác theo dõi, hơn nữa trong đó còn có một vị cường giả cảnh giới tầng thứ chín!

Hiện tại hắn không hiểu rốt cuộc la bàn trong tay Giang Lưu Tử có tác dụng gì, vì sao mình lại cảm thấy có một mối liên hệ kỳ lạ với la bàn kia.

Dường như biết trong lòng Lục Diệp đang nghĩ gì, Lý Bá Tiên mở miệng nói:

“Tiểu sư đệ, đó là Tầm Tung Bàn!”

“Tầm Tung Bàn?” Lục Diệp nhú mày, chỉ nghe thấy tên của

thứ này, hẳn đã mơ hồ đoán ra được tác dụng của nó.

Chương 1016: Tầm Truy Bàn! 2

“Một loại bảo vật có tác dụng tìm định vị cực kỳ hiếm thấy, người sử dụng dùng máu tươi viết tên người cần định vị ở phía trên, Tầm Tung Bàn kia có thể cho chỉ dẫn rõ ràng, ta cũng chỉ nghe nói, trước kia chưa từng thấy thứ này.”

“Loại bảo vật hiếm có này lại được dùng ở trên người ta... Thú vị.”

Tình huống trước mắt cho thấy, Tầm Tung Bàn hẳn là của Giang Lưu Tử, nếu không, không có chuyện hắn cầm trên tay, lúc trước hắn muốn đoạt lấy Tầm Tung Bàn từ trong tay đối phương, nhưng lại không thành công nên cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nếu vừa rồi cướp được thì nguy hiểm đã được giải trừ.

“Nói vậy, có Tầm Tung Bàn kia ở đây, bọn họ có thể tìm được ta bất cứ lúc nào sao?”

Giọng nói của Lý Bá Tiên ngưng trọng:

“Đúng.”

“Thù oán gì...”

Thực ra Lục Diệp và hai huynh đệ Giang Lưu Tử không có ân oán cá nhân gì quá lớn, cũng chỉ là lúc trước tranh đoạt linh địa đã giao thủ qua mà thôi. Kết quả là người ta nhớ mãi không quên hắn, còn tìm một người cảnh giới tăng thứ chín làm trợ thủ, rõ ràng là nhất định phải giết hắn.

Đứng trên lập trường của người ta, Lục Diệp cũng có thể hiểu được, dù sao mạng sống của mình cũng liên quan đến một khoản

tiền thưởng khổng lồ, mà khoản tiền thưởng này đã đè nặng trên người từ khi hắn đạt đến Linh Khê tầng năm.

Hiếu thì hiểu, nhưng vẫn cảm thấy căm phẫn.

“Người cảnh giới tầng thứ chín kia chính là Đàm Thánh, xuất thân Tân Nguyệt môn, thực lực không tầm thường.”

“Hắn chính là Đàm Thánh?” Lục Diệp kinh ngạc.

Trên Liệp Sát bảng, hai người lần lượt xếp thứ nhất và thứ hai, nhưng hắn vẫn chưa gặp Đàm Thánh, cũng không biết đối phương trông như thế nào, lại không ngờ người huynh đệ Giang Lưu Tử tìm tới giúp đỡ chính là tên này.

Xem ra tên này chẳng những muốn tiền thưởng mà còn muốn vị trí đệ nhất Liệp Sát bảng, chỉ cần hắn có thể giết mình thì tất cả chỗ tốt đều là của hắn.

Lý Bá Tiên có thể nhận ra người ta cũng không kỳ quái, dù sao ở Linh Khê chiến trường nhiều năm như vậy, đã gặp biết bao nhóm tu sĩ khác nhau.

Có thể được hắn đánh giá là thực lực không tầm thường thì tất nhiên là cường giả từng trèo lên Linh Khê bảng.

“Tiểu sư đệ, chỗ này không nên ở lâu, có Tâm Tung Bàn, đối phương sẽ tìm tới rất nhanh, chúng ta phải nhanh chóng rời đi.”

Hai trăm dặm đối với Vân Hà cảnh tầng chín thật sự không tính là gì, dùng toàn lực thì chẳng mấy chốc sẽ giết tới tận cửa.

Lục Diệp gật đầu, nhẹ nhàng hô:

“Tứ sư huynh, Phong sư tỷ.”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều nhìn hắn.

Keng...

Bàn Sơn Dao ra khỏi vỏ, ánh đao màu đỏ rực lóe lên, chém thành một đường vòng cung hình lưỡi liềm.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiền nhảy về phía sau theo bản năng, nhưng ngay sau đó, Lý Bá Tiên biến sắc quát khê:

“Tiểu sư đệ!”

Truyền tống trận sáng lên, khi mọi thứ lắng xuống, bóng dáng Lục Diệp đã biến mất.

Lý Bá Tiên vội vàng vọt tới truyền tống trận, thôi động linh lực muốn kích hoạt trận pháp.

Nhưng vô dụng, trận pháp dưới chân không hề có động tĩnh.

Trận pháp này là Lục Diệp bố trí, đương nhiên có thủ đoạn, điều này có thể bảo đảm chỉ có hắn mới có thể kích hoạt trận pháp, cho dù những người khác đứng ở trên truyền tống trận rút linh lực vào cũng không kích hoạt được.

Dưới mặt nạ đồng tử, vẻ mặt Lý Bá Tiên trở nên nghiêm trọng.

Phong Nguyệt Thiền cũng hiểu rõ ý định của Lục Diệp:

“Hắn không muốn liên lụy đến chúng ta?”

Không phá được Tầm Tung Bàn, Lục Diệp không thể thoát khỏi việc bị truy tìm tung tích, cho dù có truyền tống trận có thể sử dụng cũng lành ít dữ nhiều. Trừ khi hắn có nhiều truyền tống trận, như vậy mới có thể đùa giỡn kẻ địch trong lòng bàn tay.

Một khi hắn bị Đàm Thánh đuổi kịp, đối mặt với tu vi chênh lệch cực lớn, hắn sẽ không có lực đánh trả, dù tăng thêm Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiền cũng không được.

Cho nên hần mới bức lui hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, bước lên truyền tống trận một mình, bởi vì hần có thể cảm giác được lần này cực kỳ hung hiểm!

Nếu có thể, ngay cả Hồ Phách hần cũng không muốn mang theo.

Nhưng sau khi ký kết Mệnh Nguyên chi thuật, tính mạng của hần có liên quan mật thiết với Hồ Phách, nếu hần chết, Hồ Phách cũng không sống được, Y Y cũng đi theo.

Cho nên vẫn phải mang theo Hồ Phách, cái khác không nói, thời khắc mấu chốt có lẽ hần còn có thể tiến vào trạng thái thú hóa để bảo mệnh, hơn nữa Y Y ở phương diện giám sát canh chừng cũng không tệ.

“Hồ đồ!” Lý Bá Tiên tức giận không thôi, thân là sư huynh, sao hần lại nguyên ý nhìn Lục Diệp đối mặt với nguy hiểm một mình, vừa rồi Lục Diệp chém ra một đao trực tiếp bức lui hần và Phong Nguyệt Thiên, hoàn toàn không cho bọn họ chút thời gian suy nghĩ nào.

Chỉ có thể nói tiểu sư đệ nhà mình quá quả quyết, khi ý thức được tình cảnh bản thân không ổn thì lập tức đưa ra quyết định.

Ấn ký chiến trường truyền đến tin tức, Lý Bá Tiên vội vàng kiểm tra, không ngoài dự đoán, là tin tức của Lục Diệp.

“Hần nói cái gì?” Phong Nguyệt Thiên hỏi.

Lý Bá Tiên tức giận nói:

“Hần nói tốc độ của chúng ta quá chậm, trì hoãn hần chạy trốn!”

Phong Nguyệt Thiên không phản bác được, đương nhiên nàng biết đây không phải là ý nghĩ thật sự của Lục Diệp, hần chỉ muốn

dùng loại phương thức này để hóa giải áy náy trong lòng hai người.

“Chính tiểu sư đệ cũng có một số kế hoạch...” Lý Bá Tiên thuật lại nội dung mà Lục Diệp đã đưa tin.

Sau khi Phong Nguyệt Thiên nghe xong vuốt cằm nói:

“Nói vậy, Lục sư đệ cũng không phải dừng cảm nhất thời, hẳn đã suy nghĩ thật kỹ mới quyết định như vậy, nếu thật sự thuận lợi, hẳn chưa chắc không thể tránh được trận đẩu giết này.”

Muốn tránh được trận đẩu giết này, điểm mấu chốt nhất chính là đóng cửa khu vực săn bắn!

Nhưng ai có thể biết được lúc nào khu vực săn bắn sẽ đóng cửa?

Chương 1017: Đàm Thánh lựa chọn

Đúng như Phong Nguyệt Thiên đã nói, Lục Diệp cũng không dừng cảm nhất thời, khi hắn bước lên con đường chạy trốn một mình, trong lòng đã có một số kế hoạch, đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là không muốn liên lụy đến bọn họ.

Cường giả tầng thứ chín như Đàm Thánh tuyệt đối không phải kẻ mà ba người bọn họ liên thủ là có thể đối phó được.

Muốn tìm được đường sống thì phải cố gắng kiên trì trong sự đuổi giết của người khác, chỉ cần khu vực săn bắn đóng cửa, hắn có thể khởi hành đi tới Thiên Cơ thương mình gần nhất, đợi ở đó là an toàn.

Khu vực săn bắn có thể đóng cửa bất cứ lúc nào, cho nên việc mà Lục Diệp cần làm trước mắt chính là cố gắng kéo dài thời gian.

Sau khi truyền tin cho Lý Bá Tiên, Lục Diệp lập tức lại đi truyền tống trận thêm mấy lần, cố gắng kéo giãn khoảng cách giữa mình và Đàm Thánh.

Sau khi truyền tống bốn lần như thế, khoảng cách giữa hai bên đã kéo ra hơn trăm dặm.

Trên tòa truyền tống trận cuối cùng, Lục Diệp không tìm được thêm điểm truyền tống nào nữa.

Mặc dù số lượng truyền tống trận mà hắn bố trí không ít, nhưng trong khoảng thời gian này đã bị hư hại nhiều cho nên số lượng có thể giữ lại rất ít.

Lục Diệp không chần chừ, lập tức đi ra khỏi sơn động ở điểm truyền tống, hắc ngự khí bay lên, lao thẳng về phía ngược lại với đường cũ.

Hắn không dám bay quá cao, cũng không dám gây ra động tĩnh quá lớn, ở trong khu săn bắn này, kẻ địch của hắn cũng không chỉ có một mình Đàm Thánh, tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều là địch.

Cảm giác bị kích phát đến trình độ lớn nhất, tâm trí luôn chú ý xung quanh, hơi có động tĩnh là lập tức ẩn nấp.

Khoảng hơn một canh giờ sau, Lục Diệp mới dừng lại, bắt tay vào bố trí truyền tống trận mới.

Có nhiều truyền tống trận là bảo đảm hắn có thể dây dưa với đám người Đàm Thánh, cho nên dùng tất cả khả năng bố trí càng nhiều càng tốt.

Ngay lúc hắn bố trí truyền tống trận, cách đó mấy trăm dặm, Đàm Thánh và hai huynh đệ Giang Lưu Tử đang lần theo chỉ dẫn của Tầm Tung Bàn, nhanh chóng đi về hướng này.

Với tu vi cường đại cảnh giới tầng thứ chín, đương nhiên Đàm Thánh sẽ không cẩn thận từng li từng tí như Lục Diệp, cho nên tốc độ cũng nhanh hơn Lục Diệp rất nhiều.

Lúc Lục Diệp bố trí xong truyền tống trận, khoảng cách giữa hai bên cũng chỉ còn lại không tới bốn trăm dặm.

Nhưng mà vẻ mặt của Đàm Thánh rất xấu, bởi vì truy tung đến tận đây mà vẫn không phát hiện tung tích của Lục Nhất Diệp.

Chuyện này thật sự vô lý, một cảnh giới tầng thứ ba, dù tốc độ có nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn hắn, hắn bị khốn trận kia giữ chân không đến hai mươi hơi thở, không có lý do gì không đuổi kịp người ta.

Nếu không phải Tầm Tung Bàn luôn chỉ đến hướng kia thì hẳn đã hoài nghi liệu có phải thứ này xảy ra vấn đề gì hay không.

Khi khoảng cách không ngừng rút ngắn, ánh sáng trên Tầm Tung Bàn cũng bắt đầu biến đổi, khoảng cách càng gần, màu đỏ kia lại càng đậm.

Đến một khắc, Giang Lưu Tử vẫn luôn chú ý tới Tầm Tung Bàn bỗng nhiên mở miệng:

“Trong vòng mười dặm!”

Cùng lúc đó trên truyền tống trận, Lục Diệp vẫn luôn nhắm mắt điều tức bỗng nhiên mở mắt.

Loại cảm giác bị người theo dõi mãnh liệt kia lại tới.

Nói cách khác, đối phương cách vị trí của mình bây giờ rất gần.

Đến nhanh thật!

Lục Diệp không do dự, lập tức kích hoạt truyền tống trận, bóng người biến mất, hẳn không dừng lại mà tiếp tục truyền tống, trở về vị trí ban đầu.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đã biến mất, sau khi Lục Diệp rời đi, hai người tiếp tục ở lại nơi này cũng không có ý nghĩa gì, hơn nữa bọn họ không thể khởi động truyền tống trận, nếu bị cường giả chặn ở chỗ này thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, cho nên sau khi Lục Diệp rời đi không bao lâu, bọn họ cũng rời khỏi nơi này.

Lúc này đang lặng lẽ ẩn núp tại một chỗ nào đó, chờ khu sân bắn đóng cửa.

Cũng giống như Lục Diệp, bọn họ đã quen bị truy sát, am hiểu

ẩn núp, hướng chi Phong Nguyệt Thiên còn có Linh khí linh tán kia, chỉ cần không phải xui xẻo bị người ta trực tiếp tìm ra hành tung thì không cần lo lắng đến an toàn của bọn họ.

Giữa không trung, Giang Lưu Tử nhìn chăm chăm vào Tầm Tung Bàn, sau khi nói xong câu kia bỗng nhiên dừng lại, khó hiểu nhìn la bàn trong tay.

La bàn vốn tỏa ra ánh sáng màu đỏ thẫm lúc này đã khôi phục lại bộ dạng ban đầu, hơn nữa kim đồng hồ vốn chỉ hướng phía trước lại đột nhiên chỉ về phía sau.

Đây... Tình huống gì thế này? Giang Lưu Tử hoàn toàn không hiểu.

“Sao rồi?”

Đàm Thánh lướt đi phía trước phát hiện không đúng liền ngừng lại.

“Đàm sư huynh, phương hướng kim chỉ thay đổi.” Giang Lưu Tử kiên trì nói.

“Lại thay đổi?” Sắc mặt Đàm Thánh sầm xuống, vội vàng tiến lên kiểm tra, phát hiện phương hướng của kim đồng hồ thực sự thay đổi, lúc này đang chỉ hướng lúc bọn họ xuất phát.

Sau khi cau mày trầm ngâm một lát, hắn nhìn về phía Giang Lưu Tử:

“Tầm Tung Bàn này có bị va chạm không?”

Tuy Tầm Tung Bàn là một bảo vật nhưng nó cũng không chắc chắn, nếu như bị va chạm mạnh thì có thể sẽ bị hỏng, mất đi năng lực truy tung.

Nghe Đàm Thánh hỏi như vậy, Giang Lưu Tử biết ngay không

chỉ hấn hoài nghi Tầm Tung Bàn bị hỏng, mà Đàm Thánh cũng bắt đầu nghi ngờ.

Chương 1018: Đàm Thánh lựa chọn 2

“Chưa từng bị va chạm.” Giang Lưu Tử lắc đầu.

Giang Thành Tử ở bên cạnh nói:

“Đàm sư huynh, Tầm Tung Bàn chắc chắn không có vấn đề, nếu không trước đó sẽ không tìm được chính xác vị trí của Lục Nhất Diệp kia, vấn đề có lẽ chính là Lục Nhất Diệp.”

Trong lòng Đàm Thánh suy nghĩ, đúng là vậy, lúc trước bọn họ đã tìm được Lục Nhất Diệp nhờ Tầm Tung Bàn, tiếc là bị hắc dùng khốn trận cản trở, không thể giết chết hắc, nhưng nếu đã có thể tìm được Lục Nhất Diệp, vậy thì Tầm Tung Bàn không có vấn đề.

“Nói như thế nào?”

“Ta không biết, nhưng ta nghĩ hắc có thủ đoạn gì đó có thể đi được mấy trăm dặm trong chớp mắt hay không?”

“Nực cười, tu sĩ Vân Hà cảnh có ai có thể có thủ đoạn thông thiên như vậy?”

“Hay là mượn bảo vật gì?”

Nếu không phải như thế thì không thể giải thích vì sao hướng đi của Lục Nhất Diệp lại kỳ quái như thế, rõ ràng Tầm Tung Bàn chỉ về phía trước, hơn nữa đã sắp thấy được đối phương, vậy mà người ta lại đột nhiên chạy ra phía sau.

Đàm Thánh nhíu mày trầm tư, không thể không nói, tuy suy đoán của Giang Thành Tử không thực tế nhưng lại là lời giải thích

phù hợp tình huống trước mắt nhất.

Lục Nhất Diệp kia xuất thân từ Bích Huyết tông ở Bình Châu, hơn ba mươi năm trước, đó chính là một đại tông môn bá chủ của Cửu Châu, cho dù bây giờ đã xuống dốc nhưng lạc đà gãy vẫn còn hơn ngựa béo, ai biết nó có ẩn giấu gì, nếu nói có bảo vật gì có thể di chuyển mấy trăm dặm trong nháy mắt thì cũng không phải là không được.

Nhưng Đàm Thánh chưa từng nghe nói qua loại bảo vật này, cho nên cũng khó có thể xác định.

“Nếu hẳn mượn nhờ bảo vật gì đó, tất nhiên không thể thường xuyên sử dụng. Đàm sư huynh, ta cảm thấy chúng ta chỉ cần tiếp tục truy tung hắn, không cho hắn có cơ hội thoát khỏi chúng ta là được, sớm muộn gì chúng ta cũng có thể chặn hắn.”

“Tiếp tục đuổi theo!” Đàm Thánh bực bội, lập tức thay đổi phương hướng, quay trở về đường cũ.

Trên Liệp Sát bảng, xếp hạng của hắn đã rút xuống hạng ba, điều này làm cho hắn rất buồn bực. Vốn cho rằng mượn Tầm Tung Bàn có thể nhẹ nhõm giải quyết Lục Nhất Diệp, kể từ đó chẳng những có thể đạt được khoản tiền thưởng lớn, đệ nhất Liệp Sát bảng cũng là của hắn.

Kết quả là bây giờ còn chưa giết được Lục Nhất Diệp, thứ hạng trên Liệp Sát bảng đã rút xuống, cả người lẫn của đều không có.

Nhưng mà việc đã đến nước này, hắn không có khả năng đi thu hoạch điểm săn giết, tranh đoạt Liệp Sát bảng, so với phần thưởng của Liệp Sát bảng, phần thưởng chém giết Lục Nhất Diệp chắc chắn càng mê người hơn.

Một ngày sau, trong một sơn cốc, ba người Đàm Thánh ngồi

xếp bằng, yên lặng khôi phục.

Vẻ mặt hai huynh đệ Giang Lưu Tử không dễ nhìn, sắc mặt Đàm Thánh càng âm trầm hơn.

Trong một ngày một đêm này, bọn họ đi theo chỉ dẫn của Tầm Tung Bàn, đi tới đi lui trên một lộ tuyến hơn mười vòng, nhưng cũng không nhìn thấy bóng dáng của Lục Nhất Diệp.

Thường thường khi bọn họ sắp tiếp cận mục tiêu, phương hướng của kim đồng hồ bỗng nhiên đảo ngược, bọn họ không thể không thay đổi phương hướng tiếp tục truy tung.

Cho dù Đàm Thánh là tu sĩ tầng thứ chín, truy tung suốt một ngày một đêm hẳn cũng sắp không chịu nổi, linh lực của hai huynh đệ Giang Lưu Tử khô kiệt, sắc mặt tái nhợt.

Nếu không khôi phục, e rằng ngay cả linh lực ngự khí phi hành bọn họ cũng không có.

Sao lại không tìm thấy Lục Nhất Diệp kia? Ba người nghĩ nát óc cũng không ra.

Chẳng lẽ Lục Nhất Diệp kia thật sự có bảo vật gì có thể dịch chuyển mấy trăm dặm trong nháy mắt? Nếu thật như thế, vậy bọn họ vĩnh viễn cũng không thể đuổi kịp đối phương.

Có bảo vật như vậy bên người, chỉ cần không bị bao vây triệt để, hẳn có thể thoát thân bất cứ lúc nào.

Nhưng trên đời này thật sự tồn tại bảo vật như vậy sao?

Hai huynh đệ Giang Lưu Tử liếc nhau, không hiểu sao có chút chột dạ, chính họ đã kéo Đàm Thánh xuống nước, vốn cho rằng có thể bán một cái nhân tình, được chút chỗ tốt, nhưng hiện tại chỗ tốt thì chưa thấy, mà ba người lại bị trêu đùa như con khỉ.

Trên Liệt Sát bảng, tên của Đàm Thánh đã rút xuống thứ tư, Lục Nhất Diệp cũng rút xuống thứ hai, hơn nữa theo thời gian trôi qua, vẫn đang tiếp tục hạ xuống.

Một người đuổi giết, một người chạy trốn, nào có thời gian đi thu hoạch điểm săn giết.

Đàm Thánh ngồi ở một bên, giơ tay điểm vào ấn ký chiến trường của mình, có vẻ là đang truyền tin cho ai đó.

Thật lâu sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía Giang Lưu Tử, đưa tay nói:

“Đưa Tầm Tung Bàn cho ta!”

Giang Lưu Tử lập tức hiểu được ý đồ của hắn:

“Đàm sư huynh muốn vận dụng một năng lực khác của nó?”

Đàm Thánh gật đầu:

“Ngoài cách đó ra, còn có cách nào có thể tìm được Lục Nhất Diệp kia sao?”

“Nhưng kể từ đó, người giết chết Lục Nhất Diệp chưa chắc đã là Đàm sư huynh.”

Giang Lưu Tử vừa nói xong, lập tức phản ứng lại:

“Đàm sư huynh vừa liên hệ với cường giả khác trong khu vực săn bắn?”

Đàm Thánh gật đầu:

“Ta đã tản tin tức ra ngoài, cũng đã ước định tốt với bọn họ, bất kể cuối cùng là ai giết chết Lục Nhất Diệp kia, ta đều được hai phần tiền thưởng, chỗ tốt của các người sẽ lấy từ hai phần của ta!”

Trong thỏa thuận lúc trước, hai huynh đệ bọn họ được hai phần tiền thưởng, nhưng nếu như dựa theo cách nói hiện tại, bọn họ chỉ có thể được hai phần trong hai phần, chênh lệch vô cùng lớn.

Giang Lưu Tử có chút không cam lòng, mở miệng nói:

“Đàm sư huynh, chưa hẳn phải đi đến một bước này...”

“Không có thời gian!”

Đàm Thánh ngắt lời hắn:

“Khu vực săn bắn đã mở ra mười bảy ngày, lúc nào cũng có thể đóng cửa, nếu như vẫn không giết được Lục Nhất Diệp trước khi khu vực săn bắn đóng cửa, vậy mọi nỗ lực trước đó đều là vô ích, hơn nữa tin tức ta đã truyền ra, bọn họ đều đang đợi, ta chia cho các người hai phần, không tính là ít, làm người đừng tham lam quá!”

Hắn đánh cược phần thưởng của Liệp Sát bảng để tham gia vào việc này, bây giờ thứ hạng trên Liệp Sát bảng không ngừng rơi xuống, không thể trông cậy vào phần thưởng hạng nhất, hạng hai, loại tổn thất này cũng chỉ có chém giết Lục Nhất Diệp mới có thể bù đắp.

Giang Lưu Tử thở dài, trong lòng biết Đàm Thánh nói đến nước này, mình khuyên bảo cũng vô dụng, dù không cam lòng cũng chỉ có thể giao ra Tầm Tung Bàn.

Chương 1019: Bí thuật của Tầm Truy Bàn

Sau khi nhận lấy Tầm Tung Bàn, Đàm Thánh nhìn kim đồng hồ trên la bàn, vẻ mặt lạnh lùng.

Nếu có thể độc chiếm chỗ tốt, sao hẳn lại nguyện chia sẻ với người khác? Những chuyện đã đến nước này, chỉ với ba người bọn họ thì không thể tìm được hành tung của Lục Nhất Diệp kia, một ngày đi tới đi lui cùng một lộ tuyến mười mấy lần, ngay cả bóng dáng của Lục Nhất Diệp cũng không thấy, cứ tiếp tục như vậy thì một khi khu vực săn bắn đóng lại, Lục Nhất Diệp kia chắc chắn sẽ trốn thoát.

Trong lòng thở dài, vô cùng tiếc hận, hai phần thì hai phần, còn tốt hơn là không có.

Nghĩ đến đây, lòng đã quyết.

Hắn cắn đầu ngón tay, viết ba chữ lớn Lục Nhất Diệp lên trên Tầm Tung Bàn, sau đó cứ viết đi viết lại.

Máu tươi đỏ thẫm thấm vào trong bàn, rồi nhanh chóng biến mất, một phút sau, Tầm Tung Bàn bỗng nhiên vỡ nát, hóa thành một đạo hồng quang xông thẳng lên trời, biến mất trong nháy mắt.

Tầm Tung Bàn có hai loại công hiệu khác nhau, một loại chính là cách Giang Lưu Tử đã thi triển, nhờ chỉ dẫn của Tầm Tung Bàn, có thể tìm thấy chính xác vị trí một người nào đó. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cả hai phải ở trong cùng một không gian.

Mà một loại khác chính là loại Đàm Thánh dùng lúc này, sau

khi Tầm Tung Bàn nát bấy, đương nhiên không thể cung cấp chỉ dẫn cho mình, nhưng công hiệu này lại có thể làm cho Lục Diệp không thể ẩn núp, muốn tránh cũng không thể tránh được.

Loại công hiệu đầu tiên chỉ cần lấy máu làm dẫn, viết tên người bị truy tung lên trên là được, nhưng loại sau thì phải viết ba lần, cho nên Đàm Thánh mới viết chữ Lục Nhất Diệp thêm hai lần.

Cùng lúc đó, trên truyền tống trận cách đám người Đàm Thánh chừng tám trăm dặm, Lục Diệp đang ngồi ngay ngắn tại đây không hiểu sao trái tim đập nhanh, còn chưa kịp phản ứng thì một đạo huyết quang bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, rơi lên trên người hắn, trực tiếp bao lấy hắn.

Ngay sau đó huyết quang đỏ thẫm phóng lên trời, hóa thành một cột sáng.

Động tĩnh kia chẳng khác gì lúc linh ký màu vàng bộc phát ra, điểm khác biệt là linh ký bộc phát cột sáng màu vàng, còn trên người hắn lúc này phát ra màu đỏ máu, hơn nữa không có linh lực dao động mãnh liệt.

Lục Diệp hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng động tĩnh lớn như thế, hiển nhiên sẽ hấp dẫn tu sĩ gần đây, ngay khi phát hiện sự việc không đúng, hắn lập tức khởi động truyền tống trận, biến mất tại chỗ.

Sau khi Lục Diệp biến mất không bao lâu, một đội tu sĩ được tin liền xông vào trong sơn động, nhưng còn chưa tiến vào trong đó điều tra đã có người chạm phải pháp trận Bạo Liệt mà Lục Diệp để lại ở nơi này, âm thanh vù vù chấn động, ánh lửa ngút trời, mấy tên tu sĩ bị nổ cho cả người đầy bụi đất, vội vã chạy ra khỏi sơn động.

Càng có nhiều tu sĩ hội tụ về bên này, một người trong đó

đứng trên không trung, khí tức cường đại khiến người ta sợ hãi, đây rõ ràng là Vân Hà cảnh tầng thứ chín.

Người này yên lặng nhìn tình huống phía dưới, ngay sau đó đưa tin ra ngoài.

Tin tức lập tức truyền đến tay Đàm Thánh cách đó tám trăm dặm, sau khi kiểm tra, hắn lập tức ngưng không, nhanh chóng hóa thành lưu quang biến mất.

Để lại hai huynh đệ Giang Lưu Tử với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc trước Giang Lưu Tử không muốn giao ra Tầm Tung Bàn, nhất quyết muốn tự mình sử dụng chính là sợ tình huống như vậy sẽ xảy ra, kết quả là vẫn xuất hiện.

Tầm Tung Bàn đã không còn ở trong tay bọn họ, đương nhiên Đàm Thánh sẽ mặc kệ sống chết của bọn họ, hắn là cảnh giới tầng thứ chín, hành động một mình nhanh hơn việc mang theo hai tên tầng thứ năm nhiều, còn tiền thưởng đã thỏa thuận lúc trước, Đàm Thánh chắc chắn sẽ không nuốt lời, nhưng cũng phải đợi sau khi chuyện thành công, hai huynh đệ bọn họ còn sống mới có thể thực hiện.

Cũng may đã qua thời gian dài như vậy, cường giả Hạo Thiên minh đã giết Lỗ Thụ sư huynh có lẽ sẽ không gây phiền toái cho họ nữa, điều này khiến bọn họ có chút cảm giác an toàn.

Trên một tòa truyền tống trận khác, Lục Diệp bình tĩnh lại rồi kiểm tra thân thể, nhưng tra tới tra lui cũng không phát hiện ra điều gì dị thường.

Nhưng vừa rồi huyết quang bao phủ ở trên người mình là cái gì?

Mức độ bộc phát này so với sự bộc phát của linh ký chỉ có hơn chứ không kém, lộ rõ vị trí ẩn thân của mình, dù hắn có nắp kỹ

hơn nữa, chỉ cần xung quanh có tu sĩ thì đều có thể phát hiện, sau đó sẽ tới điều tra.

Đưa tay điểm lên trên ấn ký chiến trường, truyền tin cho Lý Bá Tiên, nói cho hắn biết chuyện mình vừa gặp phải.

Lý Bá Tiên nhanh chóng trả lời.

“Đó là một chức năng khác của Tầm Tung Bàn...”

Sau khi nghe Lý Bá Tiên giải thích, Lục Diệp mới hiểu được mình đã gặp phải chuyện gì.

Xem ra, truy đuổi một ngày một đêm đã khiến đối phương mất kiên nhẫn, đành phải sử dụng loại công năng thứ hai của Tầm Tung Bàn. Kể từ đó, tuy đối phương không có biện pháp dựa vào Tầm Tung Bàn truy tìm hành tung của mình, nhưng mình lại không thể ẩn nấp được nữa.

Bởi vì Lý Bá Tiên nói việc bộc phát như trước đó mỗi canh giờ đều sẽ xuất hiện một lần.

Trái tim Lục Diệp như chìm vào đáy cốc.

Khi hắn ẩn núp, mỗi lần kẻ địch tới gần hắn đều có thể phát hiện sớm rồi bỏ chạy, bởi vì giữa hắn và Tầm Tung Bàn có một tầng liên hệ vô hình, cho nên có thể cảm nhận được đại khái khi khoảng cách đủ gần.

Điều này làm cho mấy người Đàm Thánh chạy đi chạy lại hơn mười chuyến, nhưng đều trở về tay không.

Chương 1020: Bí thuật của Tầm Truy Bàn 2

Vốn hấn cảm thấy nếu tiếp tục như vậy thì chỉ cần truyền tổng trận hấn bố trí không bị phá hư, bọn người Đàm Thánh đừng mơ đuổi kịp mình, nhưng hiện tại xem ra, hấn đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Đám người Đàm Thánh thực sự không có biện pháp đuổi theo mình nhờ Tầm Tung Bàn, nhưng bọn họ lại trực tiếp sử dụng loại công năng thứ hai của Tầm Tung Bàn.

Đúng là muốn nấp cũng không thể nấp.

Ba canh giờ linh ký màu vàng bộc phát một lần, tần suất đã rất cao, những huyết quang kia lại một canh giờ bộc phát một lần...

Hoàn toàn không chừa cho người ta một con đường sống.

“Ta đã mời người ra tay tương trợ, tiểu sư đệ, nhất định phải kiên trì, nhất định phải chống đỡ đến lúc khu sân bắn đóng cửa!”

“Đã biết.”

Sau khi truyền tin, Lục Diệp lập tức rời khỏi nơi ẩn thân, bước ra ngoài.

Đã biết mỗi canh giờ vị trí của mình sẽ bại lộ một lần, vậy không thể tiếp tục ở lại trong sơn động nữa, truyền tổng trận còn thừa không nhiều lắm, mỗi một lần bại lộ vị trí, tất nhiên sẽ làm một tòa truyền tổng trận bị hủy diệt, cho nên trên cơ sở đảm bảo an toàn cho bản thân thì phải bố trí nhiều truyền tổng trận hơn mới được.

Còn chuyện Lý Bá Tiên đã mời người ra tay tương trợ, Lục Diệp cũng không nghi ngờ gì, nhân mạch của Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên không phải hẳn có thể so sánh, hiện giờ trong khu vực săn bắn cũng có rất nhiều cường giả Hạo Thiên minh, chắc Lý Bá Tiên có thể mời được một số người ra tay.

Nhưng cũng không thể trông cậy quá nhiều vào việc này, khi làm việc gì phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, tích cực ứng phó mới được.

Ngay khi hẳn có hành động, trong khu săn bắn, tin tức về Lục Diệp nhanh chóng lưu truyền trong trận doanh của Vạn Ma lĩnh, thoáng chốc rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh hội tụ về nơi Lục Diệp hiện thân, nhất là những tu sĩ có tu vi không cao lắm, nhưng lại không quá thấp.

Đối với những người như bọn họ, chỗ tốt lớn nhất trong khu săn bắn chính là các loại cơ duyên rải rác, Liệp Sát bảng không phải thứ mà bọn họ có thể chạm vào, thực lực không đủ, không có bản lĩnh đó.

Giờ phút này, tin tức về Lục Diệp bay đầy trời, dĩ nhiên khiến cho người ta động tâm, so với Liệp Sát bảng, phần thưởng khi giết được Lục Nhất Diệp phong phú hơn nhiều.

Hơn nữa trong tin tức có lời đồn, tu vi Lục Nhất Diệp chỉ là Vân Hà tầng ba, bây giờ lại bị người thi triển bí thuật trên Tâm Tung Bàn, một canh giờ sẽ lộ vị trí một lần, chỉ cần đụng phải, tất cả mọi người đều có cơ hội giết chết.

Theo đà này, trong khoảng thời gian ngắn, lượng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều hội tụ về hướng này.

Việc này đã khiến một số tu sĩ của Hạo Thiên minh gặp xui xẻo, vốn dĩ trong khu vực săn bắn, tu sĩ của hai trận doanh lớn có thể nói là cân sức ngang tài, nhưng một khi lượng lớn tu sĩ hướng

về một chỗ nào đó, đương nhiên tu sĩ của một trận doanh khác ở hướng đó khó có thể chống lại.

Sau khi các tu sĩ Hạo Thiên minh không biết chuyện gặp rất nhiều nguy hiểm thì vội vàng rút khỏi khu vực này.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ...

Mỗi một canh giờ đi qua đều sẽ có lượng lớn tin tức liên quan tới Lục Nhất Diệp truyền khắp nơi, mỗi lần vị trí của hắc bại lộ, trong thời gian cực ngắn cũng sẽ có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đến điều tra.

Nhưng không có ngoại lệ, không ai phát hiện ra tung tích của hắc, nhờ có truyền tống trận, khi vị trí của mình bị lộ, hắc có thể di chuyển ra ngoài hai trăm dặm.

Chỉ sau mấy tháng, Lục Diệp lại cảm nhận được cảm giác bị vô số người đuổi giết trong Linh Khê chiến trường.

Nhưng lần này hung hiểm hơn lúc ở Linh Khê chiến trường nhiều.

Trong Linh Khê chiến trường, tu sĩ chỉ có tu vi Linh Khê cảnh, các loại thủ đoạn có thể thi triển không thể so được với cường giả Vân Hà cảnh. Khi ở Linh Khê chiến trường, lúc tu vi đạt đến Thiên Bát thì Lục Diệp không cần lo lắng cho an toàn của mình, chỉ có hắc đi gây rối cho người khác, sau khi đến Thiên Cửu thì càng không ai địch nổi, tất cả đại tông môn của Vạn Ma lĩnh ở những nơi hắc đi qua đều run sợ trong lòng.

Lần này còn hung hiểm hơn trước kia, nguyên nhân lớn nhất chính là trong khu vực săn bắn có vào không có ra, tạo thành hạn chế rất lớn cho hắc.

Nếu không, hắc hoàn toàn có thể tìm một Thiên Cơ thương minh xông vào, mượn Thiên Cơ thương minh che chở bản thân.

Thời gian trôi qua, truyền tống trận ngày càng ít.

Bây giờ chỉ còn hai truyền tống trận có thể sử dụng, nếu không phải mỗi lần Lục Diệp bỏ chạy đều tìm cơ hội bố trí lại thì đã sớm không có truyền tống trận để dùng.

Lục Diệp có thể cảm giác được đường như tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở khu vực này càng ngày càng nhiều.

Địa phương quỷ quái này không thể ở được nữa, dù cho có hai truyền tống trận cũng không được, cứ tiếp tục ở lại khu vực này thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Nhưng nếu không mượn nhờ truyền tống trận, một khi hành tung của hắn bại lộ thì nhất định sẽ rất nguy hiểm.

Đi hay ở, thật sự là khó chọn.

Nhưng mà ngay sau đó, Lục Diệp đã đưa ra quyết định, rời khỏi khu vực này!

Chỉ có rời khỏi khu vực này thì mới có chút hi vọng sống sót, nếu như tiếp tục ở lại thì chắc chắn sẽ phải chết.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn lên bầu trời màu máu, trong lòng bất đắc dĩ, khu vực săn bắn mở ra cũng đã gần hai mươi ngày, đến khi nào mới có thể đóng cửa?

Trên người hắn lại hiện ra huyết quang, ngay sau đó một cột sáng màu đỏ phóng lên trời!

Lại một lần nữa bộc phát.

Lục Diệp khởi động truyền tống trận dưới chân, trực tiếp truyền tống đi gần hai trăm dặm.

Lục Diệp vội vàng rời khỏi truyền tống trận trong sơn động, hắn bay lên trời, cố gắng không gây ra động tĩnh quá lớn, phi hành

trên vị trí cách mặt đất mười trượng.

Chương 1021: Chạy trốn?

Số lượng tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở khu vực này rất nhiều, cho nên tốc độ của Lục Diệp thực sự không nhanh nổi, mỗi lần bốn phía hơi có động tĩnh hẳn đều phải dừng lại nhờ Ẩn Nặc linh văn để ẩn nấp.

Yên lặng tính toán thời gian.

Hắn cần cố gắng rời xa khu vực này trong vòng một canh giờ, chỉ có như vậy mới có thể tranh thủ nhiều cơ hội hơn cho bản thân.

Thoáng chốc, một canh giờ trôi qua.

Trên người lại phát ra huyết quang, ngay sau đó cột sáng màu đỏ máu phóng lên trời. Dị tượng rõ ràng như vậy, chỉ cần tu sĩ xung quanh không bị mù thì đều có thể thấy rõ ràng.

Khi cột sáng màu máu bộc phát, Lục Diệp đồng thời ném mấy viên Nguyên Linh Đan vào miệng, ánh lửa sau lưng cuộn trào, một đôi cánh trải rộng ra, gia trì Phi Dực linh văn, hai cánh rung lên, hóa thành một đạo lưu quang phóng thẳng về phía xa.

Vị trí đã lộ, không có truyền tống trận để dùng, bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào tốc độ của bản thân.

Tuy chỉ có tu vi tầng thứ ba nhưng nhờ có Phi Dực linh văn, tốc độ phi hành không kém tu sĩ tầng thứ sáu là bao, nếu thêm Phong Hành thì tốc độ còn nhanh hơn.

Bay ra không xa, phía trước xuất hiện mấy đạo lưu quang, hiển nhiên là tu sĩ Vạn Ma lĩnh phát hiện động tĩnh liền tới đây

điều tra, chợt thấy một đạo hồng quang lướt tới với tốc độ cực nhanh, tất cả đều biến sắc, nhao nhao ngừng chân.

Tốc độ phi hành nhanh hay chậm thường có thể đại biểu cho tu vi của một người mạnh hay yếu, đại khái thì tu vi càng cao, tốc độ phi hành càng nhanh, dù là ngự khí hay ngự không đều giống nhau, cho nên kẻ yếu rất khó chạy thoát khỏi tay cường giả, bởi vì chạy cũng vô dụng.

Khi nhìn thấy Lục Diệp biến thành hồng quang, mấy tu sĩ Vạn Ma linh đều không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là một vị cường giả nào đó trong trận doanh nhà mình.

Mãi đến khi Lục Diệp lướt qua gần chỗ bọn họ, ấn ký chiến trường trên mu bàn tay mấy người nhao nhao tỏa ra hồng quang, lúc này bọn họ mới phục hồi tinh thần.

Đó không phải trận doanh nhà mình, mà là Hạo Thiên minh.

Hơn nữa, linh lực dao động của đối phương không cường đại như trong tưởng tượng, vậy tu vi nhiều lắm chỉ là cảnh giới tầng ba, tầng bốn...

Cảnh giới tầng ba, tầng bốn, Hạo Thiên minh...

Một người đột nhiên hoàn hồn:

“Là tên Lục Nhất Diệp kia!”

Hắn vừa la lên vừa lập tức đuổi theo hướng Lục Diệp bỏ chạy, hắn có tu vi tầng thứ năm, đương nhiên sẽ không sợ một tên tầng thứ ba.

Mấy tên đồng bạn thấy thế cũng nhao nhao đuổi theo.

Nhưng mà không đến thời gian một nén nhang, bọn họ đã bị Lục Diệp bỏ lại không thấy bóng dáng, trên mặt mỗi người đều lộ

ra vẻ buồn bực, tiếc nuối vì đã bỏ lỡ cơ duyên to lớn như vậy.

Dọc đường Lục Diệp không tiếp tục ẩn thân hình nữa, bởi vì không thể che giấu được nữa, tiếp tục sử dụng Phi Dực linh văn, mạnh mẽ xông lên, trên đường đi gặp rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh, nhưng những người kia lại không ngờ hắn sẽ to gan như thế, đều giống như những tu sĩ hắn đụng phải đợt thứ nhất, chờ đến khi phản ứng lại, muốn đuổi theo thì đã không còn kịp nữa rồi.

Tin tức không ngừng truyền đi, thông báo vị trí hiện tại của Lục Diệp, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh truy kích phía sau Lục Diệp, tìm kiếm tung tích của hắn.

Trong lúc phi hành, Lục Diệp không ngừng ném Nguyên Linh Đan vào trong miệng, bổ sung linh lực tiêu hao cho bản thân.

Liên tục sử dụng Phi Dực linh văn khiến hắn tiêu hao rất lớn, với tu vi tầng thứ ba của hắn, nếu không dùng linh đan bổ sung, không đến nửa ngày linh lực sẽ khô kiệt.

Cho dù nuốt đan bổ sung cũng có chút vào không đủ ra.

Đây là còn chưa sử dụng Phong Hành, nếu lại thêm Phong Hành thì tiêu hao sẽ càng lớn hơn.

Một canh giờ sau, cột sáng màu đỏ máu lại một lần nữa bộc phát.

Chỉ một lát sau, một đạo lưu quang bỗng nhiên từ bên cạnh tiếp cận hắn, hiển nhiên là phát hiện ra động tĩnh nên chạy tới, tốc độ của đạo lưu quang kia cực nhanh, dù Lục Diệp sử dụng Phi Dực linh văn cũng không so được với đối phương.

Lục Diệp vừa nhìn đã biết người đến là cường giả tầng tám tầng chín, trong lòng bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn bị cường giả như vậy để mắt tới.

Có Phi Dực và Phong Hành linh văn, hắn không cần quan tâm đến tu sĩ dưới tầng bảy, bao gồm cả tu sĩ cảnh giới tầng thứ bảy, duy chỉ có tầng tám tầng chín là thật sự chạy không nổi.

Nhưng mà chạy không được cũng phải chạy, trong lòng hung ác, gia trì thêm Phong Hành linh văn, tốc độ lại tăng lên, linh lực trong cơ thể giống như hồng thủy tràn ra ngoài.

Tốc độ tăng đột ngột này làm cho cường giả Vạn Ma lĩnh đang truy kích tới ngạc nhiên, ngay sau đó phần nộ quát:

“Lục Nhất Diệp, người trốn không thoát đâu, mau thức thời chịu trói, ta có thể cho người chết thống khoái!”

Giọng nói có chút quen tai, trong đầu Lục Diệp lập tức hiện ra dáng vẻ của Ngụy Khuyết.

Đúng là xui xẻo, tại sao đi tới chỗ nào cũng có thể gặp được thằng nhãi này!

Đang chạy gấp phía thì lại có một đạo lưu quang phóng lên cao, lao thẳng về phía mình.

Sắc mặt Lục Diệp thay đổi, lấy ra Kim Thân Lệnh, hắn thầm thúc giục linh lực, chuẩn bị sử dụng át chủ bài bảo mệnh cuối cùng bất cứ lúc nào.

Chương 1022: Chạy trốn? 2

Không bất ngờ, linh lực ba động của lưu quang lao ra phía dưới rất mãnh liệt, hiển nhiên cũng là cảnh giới tầng thứ chín.

Trước sau đều có địch, làm gì còn đường sống?

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Lục Diệp phát hiện tình cảnh của mình không ổn, quyết đoán hành động một mình, Kim Thân Lệnh chỉ có một khối, lúc bắt đầu dĩ hấn còn có thể dùng vật này để bảo vệ tính mạng, ít nhất có thể sống thêm mấy canh giờ, nhưng nếu Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng đi cùng hấn, chỉ có thể gặp tai bay vạ gió.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn, Lục Diệp đang chuẩn bị kích phát uy năng của Kim Thân Lệnh, bên tai lại truyền đến một giọng nói lạ lẫm: “Đi!”

Vừa dứt lời, đạo lưu quang kia sượt qua hấn, đón lấy Ngụy Khuyết đang truy kích phía sau.

Thoáng chốc, linh lực khuấy động, hai người ra tay đánh nhau.

“Đa tạ sư huynh!” Lục Diệp hô to một tiếng rồi lao về phía xa như tia chớp.

Hấn không biết là ai giúp hấn ngăn cản Ngụy Khuyết tại thời khắc mấu chốt này, điều duy nhất có thể chắc chắn đối phương là người của Hạo Thiên minh.

Có lẽ là trợ thủ mà Lý Bá Tiên mời tới, hoặc có lẽ chỉ đơn thuần đi ngang qua đây, nhưng dù như thế nào đi nữa, cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Trong lòng Lục Diệp thầm cảm thấy may mắn, tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, hắn đáp xuống đất, tìm một chỗ ẩn nấp, điều dưỡng thân thể, liên tục chạy trốn không ngừng thực sự hơi mệt, tuyệt đối không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào để điều dưỡng.

Chỉ một nén nhang sau, trên đỉnh đầu truyền đến từng tiếng xé gió, hiển nhiên là các tu sĩ Vạn Ma lĩnh đuổi tới.

Cứ mỗi canh giờ vị trí của hắn sẽ bại lộ một lần, hoàn toàn không có biện pháp triệt để che giấu, tuy hiện tại an ổn nhưng qua một hồi vị trí của hắn lại bị lộ, cho nên vẫn phải tranh thủ thời gian khởi hành, không thể ở một chỗ quá lâu, nếu không tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập quá nhiều, hắn nhất định sẽ bị bao vây.

Sau khi ăn một chút, Lục Diệp lại nuốt thêm một ít linh đan, sau đó bước lên con đường chạy trốn.

Không vội vã sử dụng Phi Dực linh văn, hiện giờ vị trí còn chưa lộ ra, không cần quá nóng vội.

Gần nửa canh giờ sau, đoán chừng cột sáng màu máu kia lại sắp bộc phát, Lục Diệp mới sử dụng Phi Dực linh văn, nhanh như điện chớp.

Con đường chạy trốn vô cùng gian khổ, không có cách phá giải bí thuật của Tầm Tung Bàn, mỗi lần vị trí của hắn bại lộ sẽ có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh truy kích, dưới điều kiện không có biện pháp che dấu bản thân, chuyện mà một tu sĩ tầng thứ ba như hắn có thể làm thật sự quá ít.

Hắn chỉ có thể liều mạng chạy trốn, cố gắng tranh thủ thời gian, cầu nguyện khu vực săn bắn mau chóng đóng cửa.

Nhưng mà lần này Thiên Cơ dường như không chiếu cố đến hắn, khu vực săn bắn được màn sáng màu máu bao phủ hoàn toàn

không có dấu hiệu đóng lại. Thứ hạng của Lục Diệp trên Liệp Sát bảng không ngừng rơi xuống, bây giờ đã đến vị trí thứ bảy.

Gặp mấy tu sĩ cảnh giới tầng tám, tầng chín khó có thể chống lại, nhưng không lâu sau sẽ có cường giả Hạo Thiên minh ra tay ngăn lại truy binh thay hẳn.

Một lần có lẽ là trùng hợp, hai lần ba lượt thì chắc chắn là nhân mạch của Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Bây giờ trong khu vực săn bắn, động tĩnh truy sát Lục Diệp của Vạn Ma lĩnh to lớn như thế, sao có thể giấu được tu sĩ của Hạo Thiên minh? Vốn dĩ rất nhiều người còn chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nhờ một số người ra tay, tin tức đã nhanh chóng truyền ra.

Điều này dẫn đến việc tu sĩ của hai đại trận doanh ở rất nhiều nơi đều đối kháng kịch liệt, liên tục có người bỏ mình.

Dựa theo tiến trình tiến vào khu vực săn bắn trước đây, tại thời điểm khu vực săn bắn có thể đóng cửa bất cứ lúc nào, ngoài một số cường giả đang tranh đoạt Liệp Sát bảng, hầu hết mọi người đều sẽ lựa chọn ngủ đông, bởi vì chỗ tốt và cơ duyên đều đã tới tay, đương nhiên mục đích chủ yếu lúc này là bảo vệ chính mình.

Nhưng tình huống lần này lại hoàn toàn khác với trước, khi thời gian trôi qua, tu sĩ hai đại trận doanh không chỉ không ngừng đấu tranh, ngược lại có xu thế ngày càng nghiêm trọng.

Trên bầu trời, bóng dáng Lục Diệp xẹt qua, gia trì thêm hai đạo linh văn Phi Dực và Phong Hành, tốc độ nhanh đến mức vượt xa cực hạn của hẳn.

Nhưng mà vài dặm sau lưng lại có một đạo lưu quang đuổi theo không bỏ, cách đó mười mấy dặm còn có một đạo lưu quang

khác đang nhanh chóng tới gần.

Người gần hơn một chút chính là một tu sĩ cảnh giới tầng thứ tám, xa một chút chính là cảnh giới tầng thứ chín.

Với tốc độ hiện tại của Lục Diệp, chỉ có tu sĩ cảnh giới tầng thứ tám, thứ chín mới có thể đuổi kịp hắn.

Vốn là ba người đuổi giết, nhưng vừa có một vị cường giả Hạo Thiên minh ra tay cuốn lấy một người, cho nên trước mắt chỉ còn lại hai người.

Nhưng cho dù như vậy, Lục Diệp cũng bị đuổi đến cùng đường mặt lộ.

Dù là cảnh giới tầng thứ tám hay tầng thứ chín, khoảng cách giữa họ ngày càng rút ngắn. Hiển nhiên về tốc độ, hai người đều nhanh hơn Lục Diệp, nhất là cảnh giới tầng thứ chín kia, rút ngắn cực kỳ rõ ràng.

Lúc này cách thời điểm hắn bắt đầu chạy trốn đã qua hơn một ngày, dựa vào tu vi tầng thứ ba, dưới sự đuổi giết của đông đảo cường giả Vạn Ma lĩnh mà kiên trì lâu như vậy, nói ra có lẽ cũng không có người tin, trong đó có rất nhiều cường giả Hạo Thiên minh trợ giúp, chủ yếu nhất vẫn là tốc độ của hắn đủ nhanh.

Nhưng đã đến cực hạn, cái khác không nói, linh lực trong cơ thể hắn không còn lại bao nhiêu, dù liên tục nuốt linh đan cũng có chút không kiên trì được nữa.

Còn có áp lực tinh thần, bốn ba trong thời khắc sinh tử như vậy đối với một người là gánh nặng rất lớn.

Nhưng dù vậy, hắn cũng không có ý định từ bỏ.

Lúc trước, khi hắn điều dưỡng ở một chỗ đã dành thời gian bố trí một cái truyền tống trận, tuy truyền tống trận kia không đủ ẩn

nấp, cũng không có thời gian đi bố trí trận pháp che giấu khác, nhưng chỉ cần cho hắn thời gian một chén trà nhỏ, hắn có thể lại bố trí một tòa truyền tống trận, trực tiếp truyền tống đến hơn hai trăm dặm, từ đó thoát khỏi hai truy binh này.

Chương 1023: Đã đến cực hạn rồi!

Kế hoạch là như thế nhưng với cục diện trước mắt căn bản không có biện pháp thoát khỏi hai truy binh này, không thoát khỏi truy binh, Lục Diệp cũng không có biện pháp bố trí truyền tống trận nữa.

Hắn thử liên kết với Hư Không Linh Văn, nếu có thể xây dựng thành công cũng có thể mượn nhờ lực lượng Linh Văn cùng Truyền Tống Trận kia kết nối, từ đó đạt tới mục đích truyền tống.

Nhưng Hư Không Linh văn là hắc tử trong sách học được, cũng không phải là trên Thiên Phú Thụ học được, cho nên không có cách nào đạt tới trình độ tùy tâm phát ra.

Linh văn này cực kỳ phức tạp, ước chừng hơn ba nghìn Âm Dương Nhị Nguyên, cho dù để cho Lục Diệp tĩnh tâm xây dựng cũng cần một chút thời gian, còn có khả năng thất bại.

Bây giờ bị đuổi giết, liều mạng chạy trốn, một thân linh lực kích động căn bản không có biện pháp tạo ra linh văn này.

Thử mấy lần, đành chịu thôi.

Đúng lúc này, phía dưới bỗng nhiên truyền đến dao động linh lực mãnh liệt, ngay sau đó một đạo thuật pháp uy lực cực lớn phóng lên tận trời, đánh thẳng tới hắn.

Trong phút chốc, da thịt Lục Diệp căng cứng, khắp cả người phát lạnh.

Thân hình đang chạy về phía trước lấy một góc độ không thể

tưởng tượng được, hiểm hóc tránh được đạo thuật pháp công kích.

Còn không đợi hắc ổn định tâm trí nhiều thuật pháp đã tập kích tới.

Người ra tay là một pháp tu tăng thứ chín một mực mai phục ở phía dưới, đợi hắc đi ngang qua phía trên, bỗng nhiên đi ra đánh hắc.

Pháp tu này hắc là có liên hệ với hai truy binh phía sau, nếu không không có đạo lý mai phục tốt như vậy!

Rất nhiều thuật pháp ẩn vào trong tầm nhìn, Lục Diệp cảm nhận được uy năng của những thuật pháp kia, trong lòng thở dài.

Cuối cùng... vẫn là đến cực hạn!

Thuật pháp đánh tới, linh lực cuồng bạo quét sạch phía dưới, bao phủ thân ảnh Lục Diệp.

Pháp tu cùng hai truy binh sau lưng Lục Diệp thấy thế, tất cả đều vui mừng khôn xiết.

Nhất là hai truy binh, một đường truy sát này quả thực đã lĩnh giáo tốc độ của hắc, nếu không phải để người ta ở phía trước mai phục tập kích, nhất thời bọn hắc thật đúng là không có biện pháp gì để đối phó với Lục Nhất Diệp.

Bây giờ Lục Nhất Diệp bị rất nhiều thuật pháp càn quét, tu vi tăng thứ ba căn bản không ngăn cản được chỉ sợ là đã mất mạng.

Cái này lại để cho bọn họ có chút lo lắng, sợ thăng nhai này bị đánh tan xương nát thịt, đến lúc đó chết không có đối chứng.

Trong lòng bọn hắc có rất nhiều suy nghĩ chuyển qua, chỗ trung tâm cuồng bạo thuật pháp quét sạch, một vòng kim quang loá mắt bỗng nhiên phát ra, ngay sau đó thân ảnh Lục Diệp từ đó

thoát ra.

“Không có khả năng!” Phía dưới pháp tu thất thanh kinh hô, hẳn là một người có tu vi tầng thứ chín mai phục đánh giết ở chỗ này, Lục Nhất Diệp một tên cảnh giới tầng thứ ba cho dù không chết cũng tất nhiên bị thương nặng, nhưng giờ phút này nhìn lại, bên trong kim quang bao phủ kia, đối phương lại không một chút tổn thương.

Kim quang kia là cái gì? Kim Thân phù?

Nhưng cho dù là Kim Thân phù cũng không thể hoàn toàn ngăn cản thuật pháp của mình, điều này hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn.

Mắt thấy thân ảnh Lục Diệp xông ra, Pháp Tu cũng vội vàng bay lên không trung, gia nhập hàng ngũ truy kích, mặc kệ tầng kim quang kia rốt cuộc là thứ gì, hắn tuyệt đối không thể để Lục Nhất Diệp chạy thoát.

Trong lúc chạy trốn, khoảng cách đã kéo gần đến trình độ có thể xuất thủ, Pháp tu lại lần nữa thi triển thuật pháp.

Tuy Lục Diệp có tránh né, nhưng vẫn không tránh kịp.

Thuật pháp uy năng cường đại đánh chính xác vào người hắn, đánh thân hình hắn bay lên không trung.

Cảnh tượng khiến cho mí mắt Pháp tu giật giật, dù Lục Diệp bị đánh chập vật không chịu nổi, kim quang trên người vẫn như cũ bao phủ hắn, hơn nữa không có chút dấu vết bị thương nào.

Đây tuyệt đối không phải là Kim Thân phù!

Kim Thân Phù không có năng lực che chở cường đại như vậy.

“Đánh hắn xuống, đừng để hắn chạy!” Một thanh âm truyền

đến, lại là một tên cảnh giới tăng thứ chín khác đuổi theo.

Pháp tu gật đầu, lúc này cùng người kia liên thủ, điên cuồng tạo áp lực với Lục Diệp.

Giữa không trung, Lục Diệp đang bị kim quang bao bọc trên người lập tức giống như thuyền độc mộc đi trên mặt biển, cho dù hấn dốc sức liều mạng né tránh công kích của đối phương cũng vẫn khó có thể tránh thoát, từng đạo công kích đánh vào trên người làm cho kim quang bên ngoài thân thể kéo ra từng tầng gợn sóng, mặc dù không thể làm hấn bị thương nhưng lại làm cho thân hình hấn bay lên không ngừng.

Không thể không nói, Kim Thân Lệnh che chở cường đại đến cực điểm, rất nhiều công kích kia rơi vào trên người chỉ có thể thay đổi phương hướng của hấn.

“Cút xuống!”

Lúc đầu óc choáng váng trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng găm, ngay sau đó một ánh đao hiện lên, Lục Diệp chỉ cảm thấy thân thể của mình hơi dừng lại một chút, sau đó như thiên thạch từ trên trời rơi thẳng xuống phía dưới.

Ầm một tiếng, trùng trùng điệp điệp nện trên mặt đất, mặt đất rạn nứt, mặt đất thì bị đập ra một cái lỗ nhỏ.

Lục Diệp vội vàng đứng dậy, bên cạnh đã có ba bóng người đứng lơ lửng trên bầu trời, xếp theo hình tam giác, bao vây lấy hấn. Một người là Pháp tu vừa rồi đánh lén hấn từ trên mặt đất, hai người còn lại là cường giả Vạn Ma lĩnh vẫn luôn đuổi theo hấn, hai người đều là binh tu, một người trong số đó cầm trong tay một thanh trường đao, khí tức sắc bén.

Đánh mình từ không trung xuống hấn là binh tu dùng đao này.

Khi hấn đứng dậy, ba người lại ra tay với hấn, thuật pháp quét

sạch, đao mang ngang trời, còn có lưu quang ngự khí đánh tới.

Thân hình Lục Diệp lại một lần nữa bay lên, thân hình bị từng đạo công kích đánh trúng không thể khống chế, đầu óc choáng váng.

Một lúc lâu sau, linh lực bốn phía chấn động mới lắng xuống, hắt lại một lần nữa rơi xuống mặt đất.

Chương 1024: Đã đến cực hạn rồi! 2

“Kim Thân lệnh!” Khi binh tu dùng đao mở miệng, khoe mắt không nhận được giật giật.

Ba người liên thủ công kích, hai tên cảnh giới tầng thứ chín, một tên cảnh giới tầng thứ tám thế mà cũng không phá vỡ được sự bảo vệ của kim quang kia, càng không tạo thành bất cứ tổn thương gì cho Lục Diệp, kim quang kia rốt cuộc là thứ gì, đã không cần nói cũng biết.

Trên đời này, ngoại trừ Kim Thân lệnh thì không có thứ gì có thể cung cấp che chở cường đại đến không giảng đạo lý như vậy, bởi vì đó là sự che chở của Thiên Cơ ban xuống, trước khi thời hạn không tới, đừng nói ba người Vân Hà cảnh bọn họ, dù là Thần Hải cảnh tới cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Hắn dùng Kim Thân lệnh?” Pháp tu kia cũng kịp phản ứng, trong lòng co rút đau đớn.

Kim Thân Lệnh, vật quý giá cỡ nào, đó là một danh từ khác của tính mạng, rõ ràng đã bị một cảnh giới tầng thứ ba đạt được, hơn nữa còn dùng hết rồi!

Sớm biết trên tay Lục Nhất Diệp có đồ vật quý giá như thế hẳn đã lựa chọn phương thức tập sát bí mật hơn, bảo đảm một kích mất mạng, hiện tại thì tốt rồi, đồ dùng đều dùng hết, đau lòng cũng không làm nên chuyện gì.

Tên gia hỏa này lấy đâu ra Kim Thân Lệnh, vận khí như thế nào lại tốt như vậy?

Lúc hai người nói chuyện, Lục Diệp đứng dậy, nhìn trái nhìn phải, trong lòng nổi lên chua xót.

Cuối cùng vẫn không thể chạy thoát.

“Đừng nghĩ trốn, người không trốn thoát được đâu.” Pháp tu kia cảnh cáo hắn, có Kim Thân Lệnh bảo vệ, bọn hắn vĩnh viễn đừng mong làm Lục Diệp bị thương, cùng lắm chỉ có thể hạn chế hành động của hắn.

Bất quá Kim Thân Lệnh không có khả năng một mực che chở hắn, thứ này là có thời hạn, đợi thời hạn qua đi tự nhiên có thể chém giết đối phương.

Nói cách khác, ở trong mắt ba người bọn họ, Lục Nhất Diệp trước mắt chính là thịt cá trên thớt gỗ, trốn là không thể nào chạy thoát được, còn lại chỉ là vấn đề mổ xẻ khi nào.

“Không trốn.” Lục Diệp dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, lại lấy ra một ít linh đan nuốt vào. Trên đường chạy trốn này, linh lực trong cơ thể tiêu hao quá lớn, mặc kệ tiếp theo phải đối mặt với cái gì, trước tiên bổ sung linh lực bản thân cũng không sai.

Thấy hắn như vậy, ba người Vạn Ma Lĩnh cũng không ngăn cản, mấu chốt là không ngăn cản được.

Thời gian trôi qua, ba người nhìn chằm chằm Lục Diệp không chớp mắt, dường như sợ hắn làm ra động tác nhỏ gì đó, nhưng Lục Diệp vẫn luôn ngồi xếp bằng tại chỗ, không nhúc nhích, chỉ yên lặng nuốt linh đan rồi luyện hóa.

Trong chốc lát đã nuốt gần mười hạt linh đan, ba người xem líu lười không thôi.

Dưới tình huống bình thường các tu sĩ khôi phục bản thân, xác thực cần mượn hiệu quả linh đan, nhưng phần lớn là mượn linh thạch, bởi vì nếu như trong thời gian ngắn nuốt quá nhiều linh đan

sẽ dẫn đến linh lực bản thân ứ trệ, ảnh hưởng đến thực lực bản thân, nghiêm trọng hơn chính là đan độc lắng đọng quá nhiều cần thời gian dài điều dưỡng khôi phục.

Chẳng qua nghĩ đến trước mắt Lục Diệp có thể mất mạng bất cứ lúc nào, đâu còn cố kỵ quá nhiều, cũng có thể hiểu được.

Bỗng nhiên, Lục Diệp mở mắt, nhìn qua ba người, mở miệng nói: “Các đại tông môn Vạn Ma lĩnh treo giải thưởng cho ta không ít, có lẽ ba vị cũng có thể hưởng cả đời, chúc mừng chúc mừng.”

Hắn bỗng nhiên nói ra lời khó hiểu như vậy, ba người Vạn Ma Lĩnh đều không có ý định tiếp lời, binh tu dùng đao kia càng lạnh lùng nhìn Lục Diệp, mặt lộ vẻ cảnh giác.

Lục Diệp lại nói tiếp: “Thế nhưng đáng tiếc, ý định treo thưởng chia đều của ba vị sợ là sẽ thất bại. Một lát sau, trên người ta sẽ có một tầng ánh sáng đỏ bộc phát, vị trí bị bại lộ, chắc hẳn sẽ có rất nhiều người tụ tập đến đây, nhiều thì không nói, hơn trăm người thì luôn có, đến lúc đó ai có thể chiếm đoạt tính mạng của ta, ai có thể độc chiếm phần thưởng, hoặc là các người vẫn như cũ chia đều? Nhưng mà mặc dù treo thưởng nhiều người nhưng nếu như quá nhiều người, phân chia cho mỗi người, chắc hẳn cũng không có bao nhiêu.”

Lời này vừa ra, ba người đều nhướng mày.

Trên thực tế đây cũng là chuyện ba người bọn họ lo lắng, đừng nhìn ba người bọn họ một mực giữ im lặng, trên thực tế đều đang âm thầm giao lưu, vị trí của Lục Nhất Diệp nhất định sẽ bại lộ ra ngoài, trừ phi trước khi bại lộ, Kim Thân Lệnh mất đi hiệu quả.

Nhưng thứ Kim Thân Lệnh này kéo dài thời gian rất lâu, có trời mới biết lúc nào sẽ mất hiệu lực.

Mà theo như lời Lục Diệp nói, cũng là tình huống có khả năng nhất phát sinh tiếp theo.

“Người muốn nói gì?” Pháp tu trầm giọng hỏi.

“Ba vị có thể đuổi theo ta là bản lĩnh của ba vị, chết ở trên tay ba vị, ta không hề oán hận, đây là các người xứng đáng được, nhưng nếu như chết ở trên tay người khác vậy ta cũng có chút không cam lòng, cho nên ta cũng không muốn dẫn quá nhiều người đến đây.” Lục Diệp nói như vậy, rồi chuyển đề tài: “Ta tinh thông trận đạo, nếu như ba vị cho phép, ta có thể bố trí ở chỗ này một tòa đại trận che lấp, hoặc có thể che giấu động tĩnh, như vậy, người khác sẽ không phát hiện được vị trí của ta.”

Tu sĩ cảnh giới tầng thứ tám nghe vậy vẻ mặt khẽ động: “Người có lòng tốt như vậy?”

Lục Diệp thản nhiên nói: “Mặc dù tu vi Lục mỗ không cao nhưng cũng cuốn lên không ít sóng gió, chết thì chết đi, ta cũng không muốn có quá nhiều người nhìn thấy tử trạng của ta. Đường nhiên, tin hay không tùy các người, có bố trí hay không thì tùy các người.”

Bình tu dùng đao bỗng nhiên giương mắt nhìn về phía pháp tu kia: “Liễu huynh, ta nhớ người đã từng tu hành trận đạo, có thể bố trí ra đại trận che giấu sao?”

Lục Diệp nghe được lời này, khóe mắt giật một cái.

Chỉ nghe pháp tu họ Liễu nói: “Có thể.”

Lục Diệp lập tức im lặng, kế hoạch đã bị ngâm nước nóng...

Hắn vốn nghĩ, nếu như ba người này nguyện ý để cho hắn bày trận, vậy hắn liền bố trí một tòa truyền tống trận đi ra, đến lúc đó trực tiếp ở dưới mí mắt đối phương truyền tống đi.

Lại không nghĩ pháp tu họ Liễu này cứ nhiên kiêm tu trận đạo!

Thực sự là xui xẻo.

Chương 1025: Chỉ kém một chút...

"Ta đến bày trận, hai vị hộ pháp." Pháp tu họ Liễu mở miệng.

Hai tu sĩ Vạn Ma linh kia đều gật đầu, một trái một phải, nhìn chăm chăm Lục Diệp không chớp mắt.

Pháp tu họ Liễu lập tức tế ra mấy cây trận kỳ, đánh về bốn phương, chỉ từ thủ pháp của người này liền nhìn ra được, người này ở trên Trận Đạo quả thật có chút tạo nghệ, nhưng tu sĩ ở trong cấp độ Vân Hà cảnh này, cho dù là những trận tu chuyển tu Trận Đạo, tạo nghệ cũng không cao bao nhiêu, lại càng tổn hại một pháp tu kiếm tu trận đạo.

Theo mấy trận kỳ đánh ra, tu sĩ họ Liễu bắt đầu hành động.

Lục Diệp ngồi ngay ngắn tại chỗ, thờ ơ lạnh nhạt.

Qua một lát, bỗng nhiên nở nụ cười: "Vị Liễu huynh này, thời gian không đủ."

"Câm miệng!" Tu sĩ họ Liễu giận dữ, trên mặt hiện rõ vẻ giận dữ, việc bày trận cũng không phải một lần là xong, chung quy cần một chút thời gian, nếu như cho pháp tu họ Liễu có đầy đủ thời gian, hẳn xác thực có thể bố trí một tòa đại trận Già Yểm, nhưng khiếm khuyết trước mắt chính là thời gian.

Không ai biết lúc nào Lục Diệp sẽ bỗng nhiên bộc phát, đến lúc đó chắc chắn sẽ bại lộ vị trí.

Vốn tâm tình đã rất khẩn trương, lại bị Lục Diệp trêu chọc như vậy, pháp tu họ Liễu sơ sẩy một cái, trận kỳ vốn cấu kết bỗng

nhiên rung lên.

Lòng hắc hồ không ổn, nếu không tranh thủ thời gian ổn định trận kỳ, chỉ sợ phải bắt đầu lại từ đầu, vậy cố gắng vừa rồi tất cả đều uổng phí, đến lúc đó thật sự không kịp rồi.

Nhưng đấu sao hắc cũng chỉ là kiếm tu trận đạo, không phải trận tu chân chính, đối mặt với thế cục như vậy, cho dù muốn bỏ cứu cũng bất lực.

Theo hành động của hắc, động tĩnh của trận kỳ rung động càng lúc càng lớn.

Hai người kia nhíu mày quan sát, mặc dù bọn họ không rõ về trận đạo, nhưng cũng nhìn ra một chút không thích hợp.

Trong lúc pháp tu họ Liễu đang luống cuống tay chân, một cây trận kỳ bỗng nhiên từ hư không bay ra, cắm vào trong trận thể, trận kỳ đang rung động lập tức ổn định lại.

"Người bày trận không được."

Lục Diệp thuận miệng nói, lại một cây trận kỳ bay ra ngoài, hoàn mỹ dung hợp tiến vào bên trong trận thể chưa hình thành.

Pháp tu họ Liễu im lặng, nhất thời cũng không biết có nên ngăn cản hay không, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không đi ngăn cản, mắt thấy một cây trận kỳ bay ra, trong nháy mắt, một tòa đại trận đã hình thành.

Thủ pháp nhanh chóng như vậy khiến pháp tu họ Liễu nhìn mà than thở, trong lòng biết về tạo nghệ Trận Đạo, chỉ sợ Lục Nhất Diệp này sẽ bỏ rơi mình mấy con phố.

Trách không được người này có thể ở Linh Khê chiến trường khuấy động ra phong vân to lớn như vậy, nghe nói đại trận phòng hộ của các đại tông môn căn bản không ngăn được hắc, vốn tưởng

rằng là nói ngoa, nhưng bây giờ xem ra, người này thật có chút bản lĩnh.

Tạo nghệ Trận Đạo như vậy, dù là một ít trận tu Chân Hồ cảnh, cũng chưa chắc có thể so được.

Lục Nhất Diệp này tuyệt đối từng đi qua Thiên Diễn Tông, xông qua Bách Trận Tháp, từ đó chiếm được rất nhiều chỗ tốt, nếu không không có đạo lý có thể ở Trận Đạo có thành tựu cao như vậy.

Không thể không nói, phỏng đoán của Pháp tu họ Liễu rất chính xác, bây giờ Lục Diệp có tạo nghệ trận đạo cao như vậy, một nguyên nhân là hắn có thiên phú cực cao trên Linh Văn chi đạo, nguyên nhân thứ hai cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất, chính là từ trong Bách Trận Tháp chiếm được quá nhiều chỗ tốt.

Lần xông Bách Trận Tháp kia, để cho trận đạo của hắn đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, đối với Trận Đạo tăng lên dư vị một mực kéo dài đến tận hôm nay.

Bách Trận Tháp của Thiên Diễn Tông, là nỗi đau trong lòng của các trận tu Vạn Ma lĩnh, bởi vì chỗ đó chỉ có tu sĩ Hạo Thiên minh mới có thể đi vào, trận tu Vạn Ma lĩnh cả đời không có cách nào đặt chân.

Ngay lúc pháp tu họ Liễu cảm khái, một mặt linh văn đã được nhanh chóng tạo dựng ra, trận pháp có hạch tâm, lập tức hình dạng bị cắt đứt, bao phủ phạm vi trăm trượng.

Pháp tu họ Liễu nhìn thấy mí mắt nháy lên, dù đang ở phe đối địch, cũng không khỏi sinh lòng bội phục, chỉ một tay đột nhiên tạo dựng linh văn là hy vọng xa vời mà y khó có thể với tới.

Đại trận đã thành, binh tu cầm đao ngưng bật mở miệng: "Là đại trận Già Yểm?"

Pháp tu họ Liễu rầu rĩ đáp: "Vâng." Lại nhìn về phía Lục Diệp: "Đừng tưởng rằng như vậy người có thể không cần chết!"

Lục Diệp thản nhiên nói: "Ta đã nói rồi, chỉ là ta không muốn có quá nhiều người nhìn thấy cái chết của ta, đại trận Già Yểm đã thành, sau đó ta sẽ bố trí cho các người một trận pháp Liễm Tức Trận, đợi lát nữa sẽ bộc phát ra động tĩnh rất mãnh liệt, một tòa đại trận Già Yểm chưa chắc có thể che lấp được."

Nói như vậy, cũng không quản người ta có nguyện ý hay không, tiếp tục bố trí trận pháp, từng cây trận kỳ hướng bốn phía đánh ra, rất nhanh, một tòa trận thế hình thành.

Hắn đứng trong trận thế, cố gắng không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, thôi động linh lực bản thân, tạo dựng lên Hư Không Linh văn.

Linh lực tràn ngập, từng đạo cơ nguyên Âm Dương nhanh chóng hình thành trải rộng.

Nhưng Hư Không Linh Văn là linh văn phức tạp nhất, phức tạp nhất từ trước đến nay của Lục Diệp, ngoại trừ Hỏa Phượng Hoàng Linh Văn ra, so với Phi Dực Linh văn còn phức tạp gấp ba lần, muốn tạo dựng ra gian nan cỡ nào.

Dù hắn đã tạo dựng ra rất nhiều lần Hư Không Linh Văn, bây giờ cũng có mạo hiểm thất bại.

Trong lòng yên lặng cầu nguyện, tâm thần càng chuyên chú tới cực điểm.

Vận khí không tệ, quá trình xây dựng không có bất kỳ sai lầm nào. Chốc lát sau, Linh văn hư không đã hình thành bảy phần, sẽ không tồn tại quá lâu. Chỉ cần thêm hai mươi hơi thở nữa, đến khi Hư Không linh văn hoàn thành, hắn có thể lập tức thúc giục truyền tống trận rời khỏi nơi này.

Chương 1026: Chỉ kém một chút... 2

Vấn đề duy nhất bây giờ là pháp tu họ Liễu này có nhìn ra vấn đề không, đối phương có chút tạo nghệ trên trận đạo, chưa chắc không nhìn ra hắc bố trí căn bản không phải đại trận Liễm Tức gì.

Lặng lẽ giường mắt quét qua pháp tu họ Liễu kia một lượt, thấy trong mắt đối phương mang theo bộ dáng vô cùng tán thưởng, dường như đã hoàn toàn đắm chìm trong ý cảnh kỳ diệu khi bản thân đột nhiên tạo ra linh văn.

Đối với một pháp tu kiểm tu trận tu, tận mắt chứng kiến linh văn do một Linh văn sư tạo dựng phức tạp như thế, không thể nghi ngờ là một loại thể nghiệm hiếm có, rất có thể dẫn dắt sự huyền diệu tăng lên tiêu chuẩn của y.

Ồn rồi!

Lục Diệp hoàn toàn yên tâm.

Ngay lúc hắc nghĩ như vậy, tiếng xé gió bỗng nhiên vang lên, một đạo đao mang bỗng nhiên chém lên Hư Không Linh văn sắp thành hình.

Oanh một tiếng, linh lực bạo loạn, Hư Không linh văn lập tức tan vỡ.

Sắc mặt Lục Diệp trầm xuống, giường mắt nhìn về phía tên binh tu dùng đao kia, hắc hận không thể nhào tới chém chết tên kia ngay lúc này.

Chỉ thiếu chút nữa thôi!

"Hạ huynh?" Pháp tu họ Liễu bưng tỉnh, khó hiểu nhìn Hạ Lương.

Hạ Lương nói: "Hắn đang bố trí đại trận Liễm Tức?"

"Không phải."

Pháp tu họ Liễu lắc đầu, đương nhiên hắn có thể nhận ra được Liễm Tức Đại Trận. Thế nhưng cho dù nhìn ra Lục Diệp không phải đang bố trí Liễm Tức Đại Trận, hắn cũng không có đi ngăn cản. Bởi vì đứng ở trên lập trường của hắn mà nhìn, giờ phút này bất kể Lục Diệp làm cái gì cũng khó thoát khỏi cái chết. Sở dĩ hắn không ngăn cản, chủ yếu là bởi vì thủ pháp tạo nên Linh văn của Lục Diệp quá kỳ diệu, khiến cho hắn có chút thu hoạch, cho nên hắn muốn nhìn lâu hơn một chút.

"Ta đã nói rồi." Hạ Lương lạnh lùng nhìn Lục Diệp: "Nếu như người thật sự không muốn quá nhiều người nhìn thấy cái chết của người, tự tuyệt sinh cơ là được, cần gì phải làm những thứ này không?"

Hai người kia nghe xong, phát hiện quả thực đúng như thế, trước đó Lục Diệp đã ra tay giúp bọn hắn bố trí một tòa đại trận Già Yểm, sau đó lại phải bố trí tòa trận pháp thứ hai, trên miệng nói là Liễm Tức trận, trên thực tế cũng không biết đang bố trí thứ gì, rõ ràng là không có lòng tốt.

Cái này căn bản không phù hợp với lời hắn nói lúc trước.

Cục diện biết rõ hắn phải chết, lại còn lén lút như vậy, đây đâu phải tâm tình cam nguyện chịu chết gì, rõ ràng là muốn dựa vào nơi hiểm yếu để chống lại.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt ba người nhìn hắn đều trở nên bất thiện.

Lục Diệp ngồi ngay ngắn tại chỗ, tầm mắt buông xuống, cũng

không giải thích gì.

Ngay tại lúc này, bên ngoài thân thể hắc bổng nhiên hiện lên một vệt huyết quang, ngay sau đó, huyết quang kia liền hóa thành cột sáng trùng thiên, đâm thẳng lên trời.

Ba người Vạn Ma Lĩnh biểu lộ khó coi.

Đại trận Già Yểm căn bản không che giấu được loại dị tượng này! Làm hại bọn hắc chờ đợi không công hồi lâu.

Bây giờ vị trí Lục Nhất Diệp bại lộ, nhất định sẽ có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đi đến bên này, mặc dù ba người bọn họ tu vi không yếu, nhưng cũng đừng muốn ăn một mình, cũng không thể đuổi tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đi chứ? Đó chính là điều khiến nhiều người tức giận.

Quả nhiên, sau một lát, liền có một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở phụ cận chạy tới nơi đây, đội tu sĩ này có bốn người, người có tu vi cao nhất là sáu tầng cảnh, người thấp nhất là tứ tầng cảnh, xem trang phục của bọn họ, hẳn là xuất thân sư huynh đệ cùng một tông môn.

Vốn chỉ là tùy ý qua đây điều tra một chút, kết quả phát hiện nơi đây lại có cường giả trận doanh nhà mình, mà bị bọn hắc vây tụ ở chính giữa, rõ ràng là một gia hỏa toàn thân tỏa ra kim quang, trên mặt đeo mặt nạ ác quỷ mặt xanh nanh vàng.

"Đây là..." Tu sĩ sáu tầng cảnh cầm đầu kinh ngạc, rất nhanh đã phản ứng lại, Lục Nhất Diệp kia bị cường giả trận doanh nhà mình ngăn chặn!

Nhưng khiến hắc có chút không hiểu chính là, nếu như đã chặn được Lục Nhất Diệp này, vì sao mấy cường giả phe mình chỉ bao vây chứ không giết? Phải biết rằng tính mạng Lục Nhất Diệp này có liên quan đến một phần thưởng khổng lồ.

Bốn người cũng không dám tới quá gần, miễn cho các cường giả trận doanh nhà mình sinh ra hiểu lầm, chỉ đứng xa xa hơn mười trượng quan sát, trong lòng ngờ vực bất định.

Thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh hội tụ lại, đại đa số đều giống như tu sĩ đội thứ nhất tới, không rõ tình huống trước mắt rốt cuộc là như thế nào.

Cũng có một ít cường giả trực tiếp tiến lên, đi tới bên cạnh Lục Diệp, còn trao đổi vài câu với đám người Hạ Lương, càng có người ra tay thử công kích Lục Diệp, nhưng bất kể công kích cường đại cỡ nào cũng chỉ có thể đánh thân hình Lục Diệp tung bay, không thể làm hắn bị thương mảy may.

Rất nhanh, những tu sĩ không rõ tình huống từ từ hiểu rõ.

Tên Lục Nhất Diệp này không biết lấy từ đâu ra một tấm Kim Thân Lệnh, bây giờ hắn được Kim Thân bảo vệ, không bị ngoại lực che chở, trước khi Kim Thân biến mất, ai cũng đừng hòng giết được hắn.

Có một số tu sĩ biết Kim Thân Lệnh, có một số người không biết, nhưng sau khi hiểu rõ tình huống đều sợ hãi thán phục, đây chính là Thiên Cơ ban cho che chở, thời hạn đến trước đó, vô luận thủ đoạn gì cũng đừng hòng phá vỡ.

Loại bảo vật này, cho dù là Thần Hải cảnh nhìn thấy cũng đỏ mắt, không ngờ bị một Vân Hà tam tầng cảnh lấy được, hơn nữa còn dùng.

Đây quả nhiên là phung phí của trời.

Dù sao Lục Nhất Diệp kia cuối cùng cũng phải chết, lãng phí một quả Kim Thân Lệnh vô ích, thật đáng tiếc.

Nhưng mà cuối cùng cũng hiểu được, vì sao những cường giả Bát Cửu tầng cảnh kia đều chỉ vây quanh bên người Lục Diệp, mà

không giết hấn.

Điều này làm cho không ít người động tâm tư, nguyên bản tu vi bọn hấn không cao, rất khó nhặt được tiện nghi gì, nhưng nếu như cục diện như vậy, ngược lại cũng không phải không thể thử một chút.

Ngộ nhớ trong nháy mắt khi kim thân biến mất, mình giết Lục Nhất Diệp thì sao?

Chương 1027: Kéo chút người chôn cùng...

Thời gian trôi qua, theo mỗi canh giờ một lần bộc phát cột sáng màu máu, tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập bên cạnh Lục Diệp càng ngày càng nhiều.

Chỉ hai ba canh giờ trôi qua, cường giả Cửu tầng cảnh đi đến đây đã có hơn mười vị, về phần dưới Cửu tầng cảnh, cũng có hơn mấy trăm vị.

Những cường giả Cửu tầng cảnh kia phân tán khắp bốn phía Lục Diệp, bao vây hấn lại, cũng đang thương thảo xem nên xử lý Lục Diệp như thế nào, thậm chí còn không có ý bảo vệ hấn.

Tình huống trước mắt đối với những cường giả này mà nói có chút lúng túng, nhất là ba tu sĩ đã chặn Lục Diệp ở chỗ này trước, vốn dĩ bọn họ có cơ hội ăn mảnh, nhưng lại bị Kim Thân Lệnh cản trở, hiện tại thế cục này, muốn ăn mảnh thì nhất định không thể nào, người tụ tập ở chỗ này nhiều như vậy, nhất định phải chia ra một ít chỗ tốt mới được.

Một phen thương nghị đơn giản, cuối cùng đã có kết quả.

Trước tiên Đàm Thánh rút ra hai phần treo thưởng chém giết Lục Nhất Diệp, đây là ước định lúc trước Đàm Thánh thả tin tức ra cùng rất nhiều cường giả Vạn Ma Lĩnh không có biện pháp thay đổi.

Lấy thêm hai phần, phân cho ba người Hạ Lương.

Có thể chặn Lục Nhất Diệp ở chỗ này, công lao của ba người

Hạ Lương là lớn nhất, nếu như không có ba người bọn họ, hiện tại Lục Nhất Diệp khẳng định còn đang trốn chạy, lấy hai thành chỗ tốt là chuyện đương nhiên, đây là điều tất cả mọi người đều thừa nhận.

Còn lại sáu thành, trong đó tam thành tại đây có chín tầng cảnh khác, ba thành còn lại thì chia cho tu sĩ khác.

Tổng thể mà nói, phương án phân phối này không làm cho tất cả mọi người hài lòng, nhưng thế cục như thế, đã không có phương án tốt hơn.

Lục Diệp nghiêm nhiên trở thành một khối thịt cá trên thớt gỗ, người còn chưa chết, đã bị phân chia thành từng phần chỗ tốt, phát ra ngoài.

Thương nghị thỏa đáng, còn lại chính là chờ đợi.

Chờ đợi thời hạn Kim Thân Lệnh biến mất...

Lục Diệp ngồi xếp bằng ở trung tâm đám người, không ngừng nuốt linh đan, khôi phục linh lực của bản thân. Mặc dù hẳn không kiêng dè người ngoài, nhưng bên phía Vạn Ma lĩnh lại không có ai tới ngăn cản hẳn.

Bởi vì không ngăn cản được, dưới sự bảo vệ của Kim Thân lệnh, bất luận bọn hắn công kích như thế nào, Lục Diệp cũng sẽ không bị thương, làm sao có thể ngăn cản?

Mấy canh giờ trôi qua, linh lực trong cơ thể Lục Diệp đã khôi phục viên mãn, thậm chí hắn còn lấy ra một miếng thịt khô từ trong không gian trữ vật, bắt đầu ăn.

Lạnh nhạt nhìn xung quanh, lại thấy được mấy khuôn mặt quen thuộc.

Đàm Thánh không cần phải nói, hơn một canh giờ trước đã

chạy tới, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm mình, tâm tình rõ ràng rất kém cỏi.

Hắn vốn có hi vọng nhanh chóng giết chết Lục Diệp, lại đi tranh đoạt đệ nhất Liệp Sát bảng, kết quả bây giờ Lục Diệp không chết, thứ hạng của Liệp Sát bảng cũng rơi xuống, thứ nhất căn bản không cần trông cậy vào, chỗ tốt hắn đoạt được khi giết Lục Diệp cũng biến thành hai thành, tổn thất thảm trọng cỡ nào.

Ngụy Khuyết kia cũng tới, đứng cách Đàm Thánh không xa, chuyện trò vui vẻ với người quen biết.

Trong đám người tán loạn, Lục Diệp còn nhìn thấy hai huynh đệ Giang Lưu Tử.

Rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, trên mu bàn tay đều nở rộ hào quang đỏ sẫm, duy chỉ có hắn bị đám người bao vây nhiều vòng, trên tay nở rộ hào quang bất đồng, chân chính chính là trong bụi hoa một điểm lam, đặc biệt độc hành.

Nhận thấy được ánh mắt của Lục Diệp, hai huynh đệ Giang Lưu Tử giương mắt nhìn, ánh mắt đối diện nhau, Lục Diệp khẽ vuốt cằm với bọn họ.

Khí độ lạnh nhạt này ngược lại làm cho huynh đệ Giang Lưu Tử sửng sốt, cũng không biết Lục Nhất Diệp gia hỏa này thật không sợ chết hay là giả vờ giả vịt.

Một tên tam tăng cảnh, bị nhiều người ở Vạn Ma lĩnh vây quanh như vậy, khi thời hạn Kim Thân Lệnh đến, chính là ngày chết của hắn, nếu đổi lại là mình, Giang Lưu Tử tự nghĩ mình không thể khí định thần nhàn như Lục Diệp được.

Lục Diệp đang quan sát bốn phía, ẩn kỵ chiến trường chợt có tin tức truyền đến, cúi đầu điều tra, lại là Lý Bá Tiên đưa tin.

"Tiểu sư đệ, đệ ráng chịu đựng, ta liên lạc người tới cứu đệ!"

Lục Diệp bị nhốt ở nơi đây, trong khoảng thời gian ngắn đã ồn ào huyên náo, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều có nghe nói, đang đi về phía bên này, đương nhiên người của Hạo Thiên minh cũng nghe nói.

Chuyện này khiến Lý Bá Tiên sốt ruột, giờ phút này hắn và Phong Nguyệt Thiên trốn ở nơi cách đó hai mươi dặm.

Nhưng hôm nay thế cục, hắn sốt ruột cũng vô dụng, hắn và Phong Nguyệt Thiên đều chỉ có tu vi tứ tầng cảnh, căn bản không có khả năng cứu được Lục Diệp đang bị đông đảo cường giả vây quanh, cho nên bọn họ căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện giờ hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng chỉ có thể cố gắng liên lạc với một ít cường giả Hạo Thiên minh, mời bọn họ ra tay tương trợ.

Nhưng muốn cứu Lục Diệp ra từ trong vòng vây trùng trùng điệp điệp, nếu không có mười mấy hai mươi chín tầng cảnh đồng loạt ra tay thì tuyệt đối không có khả năng, ít người đi cũng là chịu chết, bên phía Vạn Ma lĩnh sẽ không khách khí gì với Hạo Thiên minh.

Nếu như cho bọn hắn đủ thời gian, bằng vào nhân mạch của bọn hắn, liên hệ mười mấy hai mươi cái Cửu tầng cảnh ngược lại là không có vấn đề gì, nhưng trước mắt thời gian khẩn cấp, rất nhiều người cũng không ở phụ cận, chạy tới cũng cần thời gian.

Chương 1028: Kéo chút người chôn cùng... 2

Lý Bá Tiên chỉ hận mình không sớm tấn thẳng Vân Hà, nếu bây giờ hắn cũng có tu vi Vân Hà cửu tầng cảnh, sao có thể trở mắt nhìn tiểu sư đệ nhà mình bị hãm trong lao ngục như vậy.

Nhưng nghĩ lại, nếu sớm thẳng cấp Vân Hà, chỉ sợ hiện tại đều đã Chân Hồ cảnh, căn bản sẽ không dừng lại trên chiến trường Vân Hà.

Nghĩ tới nghĩ lui, chung quy là mình vô dụng, không thể cứu tiểu sư đệ trong nước sôi lửa bỏng.

"Được!" Lục Diệp trả lời đơn giản một câu.

Lại giương mắt nhìn bốn phương, hắn nhẹ nhàng hít một hơi, chuẩn bị không sai biệt lắm, đã đến lúc áp dụng kế hoạch của mình.

Trước mắt hắn bị bao vây ở chỗ này, không thể thoát khỏi, chỉ có một chỗ dựa duy nhất chính là Kim Thân Lệnh không bị phá.

Nhưng Kim Thân Lệnh dù sao cũng có thời hạn, thời hạn vừa đến, hắn không muốn chết cũng phải chết.

Trừ phi hắn có thể bố trí ra truyền tống trận, mượn nhờ truyền tống trận di chuyển ra ngoài hai trăm dặm còn có một chút hy vọng sống.

Chờ chết là không thể nào, cho dù trốn không thoát, chung quy nếu phải chết ở chỗ này, cũng phải kéo theo một số người chôn

cùng trước khi chết.

Nhất là gia hỏa tên Đàm Thánh kia, nếu không phải y thúc giục bí thuật trên Tầm Tung Bàn, tình cảnh của mình sẽ không đến mức xấu hổ như vậy.

Một thân linh lực hung mãnh phun trào lên, chỗ lồng ngực, một mặt bao trùm toàn bộ linh văn trên ngực nhanh chóng thành hình.

Ngay sau đó, linh lực hung mãnh phun trào nhanh chóng rót vào bên trong linh văn.

Tình huống dị thường như vậy tự nhiên không thể gạt được đám tu sĩ Cửu tầng cảnh vây quanh tứ phương, chỉ một thoáng, từng ánh mắt đều chăm chú nhìn đến, vẻ mặt kinh nghi, cũng không biết Lục Nhất Diệp đang làm cái gì.

Ngụy Khuyết mở miệng nói: "Tiểu tử, đừng nghĩ giở màn khoe gì, người trốn không thoát."

Lục Diệp ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn gã, biểu lộ bình tĩnh: "Ta không muốn chạy trốn, không cần khẩn trương."

Vừa nói chuyện, vừa nhét một nắm linh đan vào trong miệng.

Tư thế nuốt linh đan như vậy quả thực làm cho người ta nhìn đến choáng váng, tu sĩ sẽ không phục dụng linh đan như vậy, chẳng qua cân nhắc đến tình cảnh của Lục Diệp bây giờ, cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Ngụy Khuyết nhíu mày: "Người đang làm gì?"

"Người cảm thấy ta có thể làm cái gì?"

Lời này ngược lại là đem Ngụy Khuyết hỏi lại, đúng vậy, tình cảnh trước mắt của Lục Nhất Diệp, còn có thể làm cái gì? Nhiều

lắm chính là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, bất quá hẳn chỉ là một Tam tầng cảnh, ở đây nhiều Cửu tầng cảnh như vậy, chỉ cần cẩn thận một chút, hẳn tất nhiên không nhắc nổi bọt sóng gì.

Cũng có khối người có suy nghĩ giống như hẳn.

Cho nên mặc dù Lục Diệp phát giác được có chút động tác nhỏ, cũng không quá để ý.

Thời gian trôi qua, dù cho có đại lượng linh đan bổ sung, một thân linh lực cũng đang không ngừng trôi qua, đều hội tụ đến linh văn ở lồng ngực.

Mặc dù linh lực đang trôi qua, nhưng khí tức trên người Lục Diệp lại đang từ từ mạnh lên, rất nhanh đã vượt qua tiêu chuẩn mà một tu sĩ tam tầng cảnh nên có.

Nếu như giờ phút này từ ba động linh lực trên người Lục Diệp để phỏng đoán cảnh giới của hẳn, như vậy thì đã có trình độ tứ tầng cảnh thậm chí là ngũ tầng cảnh.

Tình huống khác thường này khiến người ta cảnh giác.

Có người mở miệng quát khê: "Lục Nhất Diệp, dừng động tác của ngươi lại, nếu không..."

"Nếu không thì sao?"

Lục Diệp ngược mắt nhìn về phía người nói chuyện, hỏi người kia... chậm chạp không nói.

Đúng vậy, nếu không còn có thể như thế nào?

Đánh hẳn một trận sao? Dưới sự bảo vệ của Kim Thân lệnh, ai có thể làm hẳn bị thương? Chỉ đơn thuần là lời uy hiếp, đối với Lục Diệp mà nói không hề có ý nghĩa, nếu thật sự động thủ cũng chỉ là uống phí sức lực.

Im lặng một chút, người nọ mới mở miệng nói: "Người ngoan ngoãn hợp tác, có lẽ còn có thể bớt chút đau đớn, nhưng nếu dám có dị tâm gì, ta bảo đảm người muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Lục Diệp mặc kệ lão, lại nhét một viên linh đan vào trong miệng.

Đáng tiếc, Tức Quả Tửu mà nhị sư tỷ luyện chế lúc trước đã dùng hết rồi, nếu không khôi phục linh lực còn có thể nhanh hơn một chút, hiệu quả khôi phục của thứ đó căn bản không phải Nguyên Linh Đan có thể so sánh.

Linh lực tồn trữ trong linh văn ở lồng ngực đã đến cực hạn.

Như thế vẫn chưa đủ.

Lục Diệp nhớ lại kinh nghiệm lần trước mình thi triển linh văn kia, âm thầm quyết định, lần này tặng cho Vạn Ma linh một phần đại lễ.

Linh lực bắt đầu khởi động, chỗ sau lưng lại xuất hiện một đạo linh văn giống nhau, thúc giục linh lực rót vào trong đó.

Khí tức toàn thân trở nên càng lúc càng mạnh mẽ, mà vẻ mặt của Lục Diệp cũng trở nên ngưng trọng.

Bởi vì duy trì hai đạo linh văn như vậy cần tiêu hao tâm thần cực lớn, nhất là sau khi hai đạo linh văn đều được rót vào đại lượng linh lực, nếu không đủ chuyên tâm, một khi linh văn vỡ nát, tất cả linh lực rót vào sẽ bộc phát ra trong nháy mắt, đến lúc đó Kim Thân Lệnh cũng chưa chắc có thể bảo vệ hãn chu toàn.

Kim Thân lệnh có thể ngăn trở ngoại bộ công kích tới, chưa hẳn có thể ngăn cản bên trong thân thể bộc phát.

May mà tâm thần chi lực của Lục Diệp vẫn luôn cường đại

hơn nhiều so với tu sĩ cùng cấp độ, giờ phút này chuyên tâm duy trì, chỉ cần không bị quấy nhiễu quá lớn cũng không có vấn đề gì.

"Tình huống không đúng!"

Hạ Lương bỗng nhiên mở miệng.

Khí tức trên người Lục Diệp lúc này vượt xa Tam tầng cảnh, chỉ riêng từ khí tức này, nói hắn là Ngũ Lục tầng cảnh cũng sẽ không có người hoài nghi, hơn nữa theo hành động của hắn, khí tức vẫn đang không ngừng lớn mạnh.

Kẻ gốc cũng có thể nhìn ra được tình huống có chút không đúng.

Lúc này có người gầm lên: "Lục Nhất Diệp, đừng đùa nghịch mánh khóe nữa."

Từ biểu tình lạnh lùng của hắn, dường như Lục Diệp muốn làm chuyện gì ác không tha với hắn, nhưng trên thực tế, Lục Diệp mới là người bị nhốt trong nhà lao, không giữ được bình tĩnh.

Cũng có người nói lời cay nghiệt uy hiếp.

Lục Diệp mắt điếc tai ngơ, hoàn toàn coi như bọn hắn đang đánh rắm, không ngừng rót linh lực của bản thân vào bên trong linh văn ở phía sau lưng.

Hắn tư thái như vậy, lại được Kim Thân Lệnh che chở, một đám cường giả Vạn Ma Lĩnh thật đúng là hữu lực không thể làm gì được, bất đắc dĩ đến cực điểm, trong lòng phẫn uất, Kim Thân Lệnh này đều duy trì liên tục mấy canh giờ, làm sao còn không biến mất?

Chỉ cần đợi Kim Thân Lệnh biến mất, như vậy những Cửu tầng cảnh như bọn hắn mặc kệ là người nào ra tay, đều có thể trực tiếp chém giết Lục Nhất Diệp.

Chương 1029: Tự bạo?

Lục Diệp không ngừng nuốt linh đan, luyện hóa thành linh lực của bản thân, sau đó rót linh lực vào bên trong linh văn ở phía sau lưng, khí tức dần dần trở nên cuồng bạo.

Cho dù là những Cửu tầng cảnh vây quanh hắn, cũng cảm giác được một tia khí tức nguy hiểm.

Giờ phút này, Lục Diệp mang đến cho bọn hắn cảm giác giống như một ngọn núi lửa tùy thời có thể phun trào.

"Hắn muốn tự bạo sao?" Có người kinh nghi mở miệng, bị nhiều tu sĩ Vạn Ma linh vây quanh như vậy, đừng nói Lục Diệp là Tam tầng cảnh, cho dù thật sự là Cửu tầng cảnh cũng không thể chạy thoát, thay vì bị người chém giết, còn không bằng tự kết liễu chính mình.

Tu sĩ tầm thường đương nhiên không có thủ đoạn tự bạo, nhưng Lục Nhất Diệp thân là Linh Văn sư, ai biết hắn có bản lĩnh kỳ lạ cổ quái gì.

Không thể không nói, có không ít người ngờ vực vô căn cứ này, chủ yếu là vì trạng thái lúc này của Lục Diệp quá không bình thường.

Nhưng nếu thật sự muốn tự bạo, đã sớm có thể hành động, tội gì không phát?

"Hắn đang súc thế!" Có người kinh ngạc thốt lên: "Hắn muốn kéo người cùng chôn cùng!"

Một câu bình tĩnh người trong mộng, thần sắc đông đảo Cửu

tầng cảnh đều rừng mình, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây quanh bên ngoài càng lộ vẻ sợ hãi, đồng loạt lui về sau.

Khí tức trên thân Lục Diệp càng nguy hiểm, đợi đến khi tự bạo uy lực lại càng lớn. Hẳn một mực vận sức, chậm chạp không hành động, hiển nhiên là muốn tăng uy năng tự bạo lên tới cực hạn. Ở đây có nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, đến lúc đó nhất định có thể kéo theo một số người làm đệm lưng.

"Si tâm vọng tưởng!"

Ngụy Khuyết kia vừa nói như vậy, chỉ vài bước đã vọt tới trước người Lục Diệp, gã đá ra một cước, trực tiếp đạp Lục Diệp bay ra ngoài, lại quát lên một tiếng: "Đánh hắn đi!"

Hắn vừa nói xong, đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh sáng mắt lên, nhao nhao cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Lục Nhất Diệp muốn dựa vào lực lượng tự bạo để kéo một ít người chôn cùng, như vậy chỉ cần đánh hắn bay lên không trung là được, một khi hắn ở trên không trung, cho dù tự bạo, cũng rất khó cấu thành uy hiếp với người bên ngoài.

Lại có người một cước đá ra, đạp thân hình Lục Diệp bay lên trời. Ngay sau đó, từng đạo lưu quang ngự khí bay vút lên, không ngừng oanh kích trên người Lục Diệp.

Thân ảnh Lục Diệp được kim quang bao phủ, ở giữa không trung bay không ngừng, liên tiếp bay lên cao, rất nhanh đã bị đánh đến vị trí mấy chục trượng trên bầu trời.

Mỗi khi thân hình của hắn sắp rơi xuống, luôn có ngự khí tập kích chuẩn xác, đánh bay hắn lần nữa.

Đưa mắt nhìn lại, Lục Diệp ở giữa không trung nhấp nhô lên xuống, giống như một mảnh lá cây đung đưa theo gió.

Hắn nhất thời đầu óc choáng váng, nhưng có Kim Thân Lệnh bảo vệ, ngược lại không lo bị thương, dứt khoát nhắm mắt lại, tiếp tục nuốt linh đan khôi phục linh lực bản thân.

Ngoài hai mươi dặm, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên lặng lẽ ẩn nấp, động tĩnh bên này truyền vào trong tai bọn họ, Lý Bá Tiên vận dụng hết thị lực, liếc mắt liền thấy được thảm trạng của Lục Diệp, lập tức nắm chặt hai tay, cắn chặt hàm răng, đôi mắt đều trở nên đỏ như máu.

Mắt thấy tiểu sư đệ nhà mình bị làm nhục như vậy, hắn hết lần này tới lần khác bất lực, trong lòng bi phẫn cỡ nào.

Hắn và Phong Nguyệt Thiên đã liên lạc với một ít nhân thủ, giờ phút này đều ẩn núp ở phụ cận, nhưng mà nhân số vẫn như cũ không đủ, lúc này nếu tùy tiện hành động, chẳng những không cứu được Lục Diệp, ngay cả bản thân bọn họ cũng sẽ có phiền toái, cho nên trước khi tích súc đủ lực lượng, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dù là trong lòng phần nộ không cam lòng, cũng chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, tiếp tục liên hệ trợ thủ.

Chợt có một đạo thân ảnh lướt qua phụ cận bọn họ, người tới lén lút lút, một thân linh lực ba động, hiển lộ ra tu vi người này chỉ có Vân Hà tầng hai.

Tu vi như vậy ở trong khu vực săn bắn hiện tại rất thừa thớt, bởi vì nhiều ngày trôi qua, những tu sĩ Nhất Nhị tầng cảnh cơ bản đều bị giết sạch, trừ phi có cường giả che chở, nếu không rất khó sống sót trong khu vực săn bắn.

Người này có tu vi Vân Hà nhị tầng cảnh, một thân một mình lại có thể còn sống sót, không thể nghi ngờ là một quỷ tu.

Cũng chỉ có quỷ tu mới có bản lĩnh như vậy.

Lúc lướt qua bên cạnh Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên,

bóng quỷ liên ẩn nấp thân hình, tiếp tục đi về phía trước hơn mười dặm, ngẩng đầu nhìn lại, thấy được bộ dáng chật vật, thân ảnh lên lên xuống xuống giữa không trung.

Quỷ Ảnh Tử kinh ngạc nhìn một hồi, trong lòng thở dài, không thể nghi ngờ hẳn là Lục Nhất Diệp kia, tuy rằng đối phương đeo mặt quỷ phổ biến, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng thân hình này cùng trong trí nhớ của hắn giống nhau như đúc, cho nên cơ bản có thể xác định.

Hơn nữa Vạn Ma Linh có nhiều cường giả vây quanh nơi này, không đến mức ngay cả thân phận của Lục Nhất Diệp cũng lảm.

Đáng tiếc a, đường đường một vị bá chủ Linh Khê sơn, lúc trước ở trong Linh Khê chiến trường muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, bằng vào sức một mình ép rất nhiều tông môn Vạn Ma linh không ngẩng đầu lên được, những nơi đi qua, các đại tông môn Ma linh đều run lấy lấy, hôm nay lại chịu khổ chịu nhục như vậy, cho dù thân là trận doanh đối địch, Quỷ Ảnh Tử cũng không khỏi đau buồn trong lòng.

Cho nên nói, làm người vẫn không thể quá nổi bật, nếu không rất dễ chết yếu.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắn lựa chọn quỷ tu lưu phái, quỷ tu giỏi nhất là ẩn nấp, bất luận đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm cỡ nào đều có cơ hội bảo toàn bản thân.

Linh Khê bá chủ thì sao, người đứng đầu Linh Khê bằng thì sao chứ? Cuối cùng còn không phải là hắn còn sống, đối phương sẽ chết sao?

Chương 1030: Tự bạo? 2

Quỷ Ảnh Tử cố ý tới đây xem náo nhiệt...

Nếu như là chuyện náo nhiệt khác, không xem cũng được, tính cách của hắn cũng không phải là người thích tham gia náo nhiệt, nhưng việc này liên quan đến Lục Nhất Diệp, hắn thật sự không thể chịu được lòng hiếu kỳ của mình. Trên bảng Linh Khê của thế giới kia, hắn cũng chỉ có một mình Lục Nhất Diệp mới có thể khiến cho hắn tâm phục khẩu phục.

Hắn đã từng giao thủ với Lục Diệp, không nói đến lúc đối phương đánh bằng đã từng giao phong với hắn một lần, khi Lục Diệp xông vào Vạn Độc Lâm, hắn còn suýt nữa thì chết trong tay đối phương.

Hơn nữa hắn đã tiến vào chiến trường Vân Hà sớm hơn Lục Nhất Diệp, nhưng hôm nay hắn mới chỉ là Vân Hà tầng hai, Lục Nhất Diệp kia đã là tam tầng cảnh!

Không có thiên lý!

Bị nhốt trong khu săn bắn này, một quỷ tu nhị tầng cảnh như hắn cũng không có bất kỳ ai có thể lợi dụng, những ngày này chỉ lo trốn trốn tránh tránh, may mà một mực sống đến bây giờ.

Giờ phút này có thể chứng kiến một vị thiếu niên anh kiệt như vậy, ngược lại chuyển đi này cũng không tệ.

Sau ngày hôm nay, thiên hạ này không còn Lục Nhất Diệp nữa!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Kim Thân Lệnh kia thật sự rất cao minh, nhiều cường giả Vạn Ma lĩnh ra tay như vậy, cũng

chỉ có thể đánh Lục Nhất Diệp ở giữa không trung, không cách nào tổn thương hắn mấy may.

Vừa nghĩ, vừa bước chậm về phía trước.

Đột ngột, thân thể quỷ ảnh dừng lại, chẳng biết tại sao, luôn có một loại cảm giác tim đập nhanh ở sâu trong hồn phách cuộn cuộn, loại cảm giác này đang không ngừng cảnh cáo hắn, phía trước có nguy cơ lớn lao, tuyệt đối không thể lại đi lên phía trước.

Đây có thể nói là thiên phú bẩm sinh của quỷ ảnh, hắn có dự cảm cực kỳ mãnh liệt đối với một vài nguy cơ tiềm ẩn, điều này không có bất cứ quan hệ gì với việc tu vi và tâm thần mạnh hay yếu, tất cả đều xuất phát từ bản năng của hắn.

Từ khi tu hành đến nay, hắn đã dựa vào loại cảm giác này tránh né được rất nhiều uy hiếp trí mạng.

Quỷ Ảnh Tử nghĩ không ra, tại nơi rất nhiều cường giả tụ tập tại Vạn Ma lĩnh này, tại sao có thể có cảm giác nguy cơ mãnh liệt như vậy.

Hắn đứng tại chỗ, trên trán chậm rãi chảy ra mồ hôi tinh mịn, hơn nửa mảnh, hắn mới giơ chân lên, bước về phía trước một bước.

Nhưng chính một bước này lại khiến con người của hắn thu nhỏ, báo động trong lòng mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Chưa từng có lần nào dự cảm đối với nguy cơ mãnh liệt đến trình độ này, cảm giác kia tựa hồ ở bên tai ngâm nga giai điệu tử vong, cảnh cáo hắn nếu tiếp tục đi tới phía trước, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Mồ hôi lấm tấm trên trán chảy ròng ròng xuống.

Quỷ Ảnh Tử lập tức quay người, cũng bất chấp che giấu thân

hình gì, toàn lực thi triển, lấy tốc độ nhanh nhất bỏ chạy về phương xa.

Chỉ một lát sau, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nấp ở một nơi bí mật gần đó liền nhìn thấy bóng người lúc trước đi qua, từ một bên hoang mang rối loạn bỏ chạy.

Hai người đều không hiểu, không biết quý tu Vạn Ma lĩnh vì sao bộ dáng kinh hoàng thất thố.

Đúng lúc này, chợt có chấn động linh lực mãnh liệt từ phương xa truyền đến.

Lý Bá Tiên giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Lục Diệp vẫn đang chìm nổi giữa không trung, quanh thân bỗng nhiên dâng lên ánh lửa chói mắt, ánh lửa đỏ thẫm kia bao phủ ánh vàng kim của Kim Thân Lệnh, khiến cả người hắn giống như là bốc cháy vậy.

Mà theo ánh lửa cuộn cuộn, đường vân phức tạp phức tạp hội tụ lại quanh thân Lục Diệp, lan tràn khắp bốn phía.

"Đây là..." Phong Nguyệt Thiên kinh ngạc nhìn chằm chằm vào một màn này, không biết Lục Diệp đang làm gì.

Vào lúc này, các cường giả Vạn Ma lĩnh cũng ý thức được không ổn, linh lực dao động trên người Lục Diệp rất khó miêu tả được, làm cho bọn hắn lầm tưởng rằng Lục Diệp sắp tự bạo.

Hơn nữa nhìn trận thế trước khi tự bạo này, khẳng định uy năng vô cùng to lớn.

Trong lúc nhất thời, đám người xuất thủ càng thêm hung mãnh, Lục Diệp vốn chỉ cách mặt đất mấy chục trượng, thân hình lại một lần nữa liên tiếp tăng lên.

Cho đến khi bị oanh ra gần hai trăm trượng, mới đến một cực hạn, đây cũng là cực hạn của những ngự khí Cửu tầng cảnh,

xa hơn nữa, bọn họ khó có thể khống chế ngũ khí của bản thân.

Khoảng cách xa như vậy, cho dù Lục Diệp thật sự tự bạo, cũng khó có thể tạo thành uy hiếp gì đối với bọn họ.

Nhưng Lục Diệp từ đầu tới cuối lại không muốn tự bạo.

Hắn chỉ muốn thi triển đòn sát thủ mạnh nhất của mình.

Trên chiến trường Linh Khê từng tỏa ra ánh sáng, hôm nay cuối cùng phải tái hiện trên chiến trường Vân Hà.

Linh lực quanh thân bắt đầu khởi động, Âm Dương Nhị Nguyên không ngừng trải rộng khắp hợp khấp nơi, tiếp theo bao vây lấy thân ảnh Lục Diệp, hơn nữa bởi vì có Kim Thân Lệnh bảo vệ, cho nên dù các cường giả Vạn Ma lĩnh phía dưới công kích có hung mãnh như thế nào, cũng khó có thể quấy nhiễu động tác của Lục Diệp. Những gì bọn họ có thể làm, nhiều lắm là không để cho Lục Diệp ngã xuống.

Linh lực tích tụ trong Tụ Linh lĩnh văn sau lưng kia nhanh chóng bị rút sạch, một lát sau, linh lực hội tụ trong lĩnh văn ở lồng ngực cũng bị rút đi, trường hà linh lực trong cơ thể Lục Diệp kích động không ngừng, linh lực toàn thân như nước lũ tràn ra ngoài, theo linh lực tiêu hao, đường vân bao phủ bên ngoài thân thể hắn càng thêm dày đặc huyền ảo.

Hắn phát hiện trước kia mình nghĩ sai rồi, lúc trước dùng tu vi Thiên Thất thi triển chiêu này, cũng giống như hôm nay xây dựng hai đạo Tụ Linh văn đến chứa đựng linh lực như vậy, lúc ấy hắn cảm thấy chỉ cần tu vi của mình đến Vân Hà cảnh, không cần quá cao, chỉ cần có năm sáu tầng cảnh, hắn là có thể tùy ý thi triển ra đòn sát thủ này.

Nhưng bây giờ xem ra, căn bản không phải.

Bây giờ Vân Hà tam tầng cảnh của hắn, vẫn tiêu hao linh lực

được tích lũy trong hai đạo Tụ Linh văn, còn xa xa không đủ, có thể thấy được tu vi càng cao, thì triển đồn sát thủ này tiêu hao càng lớn, nhưng mà địa điểm tương ứng, uy năng cũng càng lớn!

Chương 1031: Hỏa phượng hoàng tái hiện!

Trên không trung hai trăm trượng, quanh thân Lục Diệp lượn lơ ánh lửa, Kim Thân Lệnh đều bị che lấp.

Nường theo ánh lửa kia phun trào, Âm Dương Nhị Nguyên huyền ảo phức tạp nhanh chóng trải rộng khảm hợp.

Hai đạo Tụ Linh văn đã tiêu hao hết linh lực, linh lực trong cơ thể Lục Diệp cũng đang nhanh chóng trôi qua, cho đến khi linh lực của bản thân tiêu hao gần một nửa, linh văn phức tạp mới tạo dựng hoàn thành.

Rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh ngờ ngạc nhìn kỳ cảnh trên không trung.

Trong tầm mắt bọn hắn có một quả trứng hình bầu dục, thoát nhìn giống như một quả thú noãn. Chỉ có điều mặt ngoài quả trứng này có rất nhiều đường vân phức tạp lập loè, bao bọc cả người Lục Diệp vào bên trong.

Ánh sáng lấp lánh kia, giống như một loại hô hấp kỳ lạ.

Theo các cường giả Cửu tầng cảnh không ngừng ra tay, quả trứng lơ lửng trên không trung.

Rốt cuộc đây là cái gì?

Tất cả mọi người kinh nghi bất định, nhưng mỗi người đều có thể cảm nhận được, từ linh lực chi noãn truyền ra khí tức cuồng bạo nguy hiểm.

Có người dự cảm không ổn, đã bắt đầu hướng phương xa bỏ chạy, chính là những Cửu tầng cảnh kia, giờ phút này cũng sinh ra báo động, da thịt như bị kim đâm đau nhức.

Vào lúc này, linh lực chi noãn bên trong, Lục Diệp vẫn đang thúc giục linh lực của bản thân, rút toàn bộ lực lượng còn sót lại vào bên trong linh văn thành hình, cho đến khi dòng sông linh lực của bản thân hoàn toàn khô cạn.

Quang mang chi noãn linh lực càng phát ra chói mắt, màu đỏ như lửa, phẳng phất như mặt trời treo trên bầu trời.

"Không ổn, mau chạy!"

Có Cửu tầng cảnh hô to một tiếng, không còn dám dừng lại tại chỗ.

Rất nhiều Cửu tầng cảnh thấy thế, nhao nhao bỏ chạy tứ tán.

Mặc kệ Lục Nhất Diệp đang làm gì, cảnh tượng trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này quan trọng hơn.

Không có ngoại lực oanh kích, linh lực chi noãn trên không trung hai trăm trượng nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

Theo nó rơi xuống, mặt ngoài của trứng bỗng nhiên xuất hiện từng khe hở dày đặc như mạng nhện, dường như có thứ gì đó muốn phá trứng chui ra.

Khí tức làm người ta kinh hãi. Chi noãn linh lực vỡ tan tràn ngập tứ phương khiến hư không cũng phải vận vẹo.

Răng rắc răng rắc...

Tiếng vang dày đặc truyền ra, thẳng đến một khắc nào đó...

"Lệ..."

Thanh âm réo rất càng to vang tận mây xanh, đỉnh tai nhức óc, theo tiếng kêu vang lên, trứng linh lực triệt để vỡ vụn ra.

Ánh lửa cuồn cuộn xoay tròn, từ trong ánh lửa kia, xuất hiện đầu tiên là hai cánh khổng lồ, ngay sau đó là tư thế thân thể hoàn mỹ lộ lầy.

Quý Ảnh Tử đã chạy trốn đến hơn mười dặm nghe được thanh âm giống như đã từng quen biết này, nhin không được thân thể run lên, thất kinh quay đầu nhìn lại, một màn khắc vào mi mắt làm cho thể xác và tinh thần hấn run rẩy.

Đó là một dáng người duyên dáng, dài hơn hai trăm trượng, mang theo một cái đuôi dài, lửa cháy hừng hực, mang khí tức tử vong.

Hỏa Phượng Hoàng linh văn, tái hiện thế gian!

Hắn đã từng chứng kiến thân ảnh thứ này, đó còn là ở bên trong Linh Khê chiến trường, đồng dạng là bút tích của Lục Nhất Diệp, lần đó, Lục Nhất Diệp mạnh mẽ xông vào phòng tuyến của tu sĩ Vạn Ma lĩnh, xông vào trong Vạn Độc lâm, dựa vào một chiêu này, nhất cử giết chết gần hai trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Lúc ấy Quý Ảnh Tử cũng đã sớm trốn chạy, mới tránh được một kiếp.

Sau lần đó, một đoạn thời gian rất dài, dáng người duyên dáng kia đều là nơi phát ra ác mộng của hắn.

Hôm nay lúc đó, cảnh tượng nhìn thấy tương tự cỡ nào!

Bất đồng chính là, lần này nhìn thấy Hỏa Phượng Hoàng lớn hơn một chút so với lần trước, hơn nữa hình tượng càng thật hơn một chút, linh vũ trên người Hỏa Phượng Hoàng đều có thể phân biệt rõ ràng.

Chuyện này không thể nghi ngờ là có quan hệ với việc tu vi Lục Nhất Diệp tăng lên, lần trước hẳn thi triển chiêu này mới chỉ có tu vi Thiên Thất, nhưng bây giờ đã là Vân Hà tam tầng cảnh, chênh lệch tu vi vẫn là rất lớn.

Quý Ảnh Tử vô cùng may mắn, may mà mình chạy sớm, nếu không hiện tại tất nhiên sẽ bị cuốn vào trong trận nguy hiểm này, đến lúc đó lành ít dữ nhiều.

Thân ảnh Hỏa Phượng Hoàng che trời lấp đất từ trên trời nhào xuống, uy thế cuồng bạo khiến rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh như núi lớn áp đỉnh, sóng khí nóng rực càng làm cho lòng người sinh tuyệt vọng.

Khoảng cách hai trăm trượng chỉ chớp mắt đã tới gần.

Ngay tại thời điểm thân ảnh xa hoa của bánh xe đẹp đẽ sắp đụng vào trên mặt đất, nó bỗng nhiên đổi hướng, tại vị trí cách mặt đất chỉ có hơn mười trượng tung bay mà qua.

Đôi cánh khổng lồ nhẹ nhàng vẫy vẫy, những nơi đi qua, không gian vặn vẹo, ngọn lửa quét qua, ngay cả mặt đất cũng bắt đầu bị hòa tan.

Có tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó im bật dừng lại.

Cho dù rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh khi còn chưa nhìn thấy thân ảnh Hỏa Phượng Hoàng đã bắt đầu chạy trốn, cũng đã không còn kịp nữa rồi. Thân ảnh khổng lồ lướt qua, từng đạo thân ảnh bị ngọn lửa bao trùm thôn phệ, đóa hoa sinh mệnh nhanh chóng điều linh.

Uy thế như vậy, cũng chỉ có những cường giả Cửu tầng cảnh kia mới có thể miễn cưỡng ngăn cản một chút, nhưng mà cũng vụn vụn chỉ là ngăn cản...

Dường như trong nháy mắt, dường như là ngàn vạn năm, khi thân ảnh Hỏa Phượng Hoàng kia không chịu khống chế đâm đầu vào một ngọn núi nhỏ, phía sau nó lưu lại chính là đất khô Tiêu Thổ và xác khô đầy đất.

Chương 1032: Hỏa phượng hoàng tái hiện! 2

Cục diện hỗn loạn chậm rãi lắng xuống, tu sĩ Vạn Ma Linh chạy trốn trong lòng còn sợ hãi dừng bước, những tu sĩ không ở trên lộ tuyến của Hỏa Phượng Hoàng âm thầm may mắn nhất về tính mạng, những những tu sĩ trên đường đi của Hỏa Phượng Hoàng thì không may như vậy.

Bên trong mặt đất khô cằn, một bóng người đứng sừng sững. Người này là một tu sĩ Cửu tầng, những giờ phút này đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Toàn thân hắc cháy đen, tóc, quần áo bị đốt sạch sẽ, mặc dù sinh cơ vẫn còn nhưng đã bị thương nặng. Thương thế như vậy cần phải tranh thủ thời gian tìm y tu ra tay chữa trị, nếu không tất nhiên không sống được quá lâu.

Người này tương đối xui xẻo, đang ở trên con đường Hỏa Phượng Hoàng bay vọt.

Tùng đạo lưu quang phóng lên trời, đám Cửu tầng cảnh may mắn sống sót nhao nhao phóng đến chỗ Hỏa Phượng Hoàng rơi xuống, chỉ chốc lát sau đã đến gần, phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Lục Diệp tái nhợt nằm trong một mảnh đất khô cằn, hai mắt vô thần nhìn bầu trời, dường như ngay cả khí lực động một chút cũng không có.

Nhưng mà từng có kinh nghiệm trước đó, giờ phút này ai cũng không dám tới quá gần Lục Diệp, có trời mới biết hẳn còn có thể làm ra thủ đoạn gì.

Có người nghiến răng nghiến lợi, kinh hãi không thôi.

Vốn tưởng rằng Lục Nhất Diệp muốn tự bạo, ai ngờ hắn còn có thủ đoạn kinh người như vậy, lần này bên phía Vạn Ma lĩnh đã chết không biết bao nhiêu người.

Nhưng cho dù bọn hắn biết kế hoạch của Lục Diệp, cũng không ngăn cản được, có Kim Thân Lệnh bảo vệ, Lục Diệp căn bản không lo lắng bọn hắn sẽ tấn công mình.

Trừ phi bọn họ bỏ chạy trước, nhưng kể từ đó, Lục Diệp có thể thừa cơ chạy trốn.

Lục Diệp mất điếc tai ngơ với lời chửi bới của người này. Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy sao vàng trước mắt đang bốc lên khắp nơi, toàn thân mềm yếu vô lực, cả người có một loại cảm giác như bị móc rỗng.

Không chỉ như thế, da thịt bên ngoài thân hắn cũng rạn nứt từng tấc, cả người đều bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Lần trước thúc giục Hỏa Phượng Hoàng Linh Văn là như vậy, lần này vẫn là...

Vẫn là thực lực không đủ, thúc dục di chứng của Hỏa phượng hoàng linh văn thật sự quá lớn, bằng vào thực lực trước mắt của hắn, chỉ cần có đủ thời gian cùng linh lực, thúc dục không khó, nhưng muốn khống chế thì gần như không có khả năng, bằng không hắn cuối cùng cũng sẽ không đâm đầu vào chỗ này, đã sớm khống chế Hỏa Phượng Hoàng đi đuổi giết Cửu tầng cảnh, có thể giết mấy người là mấy người.

Từng đạo lưu quang màu đỏ như đom đóm từ hướng nào đó bay tới, rơi vào trong ấn ký chiến trường trên mu bàn tay hắn.

Đó là cống hiến của các tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết đi.

Cùng lúc đó, trên bảng liệt sát treo cao trên bầu trời, ba chữ Lục Nhất Diệp vốn xếp hạng đã sắp rớt ra ngoài mười tên, sau đó

hơi lóe lên, nhất cử đăng đỉnh.

Nguyên bản điểm sẵn giết của hắc có bảy ngàn một trăm mười điểm, giờ phút này lại trực tiếp biến thành một vạn năm ngàn sáu trăm hai mươi điểm, tăng phúc gấp đôi.

Điểm sẵn giết khổng lồ như vậy, hoàn toàn xứng đáng là đứng đầu bảng, phải biết rằng vị đệ nhất kia, mới chỉ không tới chín ngàn điểm mà thôi.

Có thể gia tăng nhiều điểm sẵn giết như vậy, không thể nghi ngờ chính là Lục Diệp vừa rồi đã chém giết tối thiểu bốn năm mươi vị tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Đối với tổng số tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở phụ cận mà nói, số lượng như vậy rất ít, chưa đến một thành, chủ yếu là do lúc trước thấy tình thế không ổn, tu sĩ Vạn Ma lĩnh phân tán chạy trốn, Hỏa Phượng Hoàng chỉ có thể giết hết địch nhân ở một phương hướng, những phương hướng khác liền bất lực.

Răng rắc...

Dường như có một tiếng vang giòn rất nhỏ vang lên từ sâu trong tâm linh của mỗi người. Cùng lúc với âm thanh này vang lên, màn sáng màu máu bao phủ thiên địa giống như mặt kính vỡ vụn ra, ánh mặt trời chói mắt chiếu khắp nơi, Lục Diệp híp mắt lại.

Khu vực sẵn bắn đóng lại!

Hơn nữa thật trùng hợp, là hắc sau khi đăng đỉnh Liệt sát bảng một lần nữa đóng cửa.

Nếu nói chuyện này không liên quan đến vận thể của hắc, Lục Diệp có nói gì cũng không tin, chuyện này không trùng hợp như vậy, trong đó chắc chắn có bút tích của Thiên Cơ.

Nhưng đối với tình cảnh trước mắt của hắc mà nói, việc khu

vực sẵn bắn đóng lại đường như đã không còn ý nghĩa quá lớn, bởi vì bốn phía có rất nhiều Cửa tầng cảnh bao quanh, bản thân hẳn dầu hết đèn tắt, căn bản đừng nghĩ thoát khỏi nơi đây.

Cuộc săn bắn đóng cửa khiến cho một hồi xôn xao, nhất là vì Cửa tầng cảnh vốn xếp hạng thứ nhất kia, giờ phút này buồn bực gần như sắp thổ huyết.

Nếu như trường săn đóng cửa sớm mười hơi thở, vậy hẳn chính là sát thủ bằng, có thể đạt được một phần khen thưởng của Tuyên Linh cấp Giáp, chín đạo linh ký màu vàng, nhưng chính là chênh lệch mười hơi thở này, làm cho hẳn thiếu đi một phần ban thưởng của Tuyên Linh cấp Giáp.

Điều này làm cho hẳn làm sao không tức giận, chỉ cảm thấy ông trời không có mắt, để cho một người hẳn phải chết lại được Liệp Sát đầu bằng, lại có ý nghĩa gì?

Rất nhiều kim quang từ trên trời rơi xuống, nhao nhao rơi về phía những cường giả Cửa tầng cảnh kia. Lục Diệp bên này cũng có, kim quang kia rơi vào trên mu bàn tay của hẳn, tạo thành một cái ấn ký.

Đây là Thiên Cơ đang phát phần thưởng.

Cùng lúc đó, trong lòng Lục Diệp sinh ra một tia minh ngộ, dựa vào ấn ký màu vàng kia, hẳn có thể đổi phần thưởng của mình ở trong Thiên Cơ Bảo Khố.

Nguyên lai Thiên Cơ là ban thưởng như thế này, hẳn vốn tưởng rằng sẽ trực tiếp ban xuống đủ loại chỗ tốt, nhưng hiện tại xem ra, còn cần mình đi Thiên Cơ Bảo Khố một chuyến.

Nhưng thật ra càng thêm hợp lý, dù sao luôn có một số người, không tiện nhận ban thưởng của thiên cơ vào lúc này, chờ mình rảnh rỗi, thuận tiện rồi, tự nhiên có thể đi lấy ban thưởng tới.

Nhưng cũng chính bởi vì như thế, khiến cho rất nhiều cường giả Ma Linh cảm thấy bất đắc dĩ, đợi sau khi Kim Thân Lệnh biến mất, Lục Nhất Diệp này chắc chắn phải chết, phần thưởng săn giết đầu bảng tự nhiên sẽ tan thành mây khói, ngược lại là đáng tiếc.

Về phần tạm thời giữ lại tính mạng của hắn, chờ hắn lấy phần thưởng ra rồi giết càng là không thể nào, bị Lục Diệp giày vò như vậy vừa rồi, hiện tại cho dù là tu sĩ Vạn Ma lĩnh dám lưu tính mệnh hắn? Đều chờ Kim Thân lệnh biến mất sẽ động thủ.

Chương 1033: Cung thỉnh Thiên Cơ

Lục Diệp như một con cá sắp chết, miệng thở hỗn hển, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

Thật lâu sau mới khôi phục một chút khí lực.

Tầm mắt chuyển động, bốn phía là những khuôn mặt phần nộ lại kiên kị của những Cửu tầng cảnh kia.

"Lục Nhất Diệp, người thật đáng chết!"

Giọng nói của Ngụy Khuyết vang lên, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Lục Diệp theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy dáng dấp của hắn có chút chật vật, đầu tóc dường như bị lửa đốt, thoạt nhìn vô cùng buồn cười.

Ngụy Khuyết xui xẻo, bị dư âm của linh văn Hỏa Phượng Hoàng quét qua, mặc dù không bị thương, nhưng loại kinh hãi kia lại là thật sự, thậm chí may mắn mình không ở trên con đường Hỏa Phượng Hoàng kia đi qua, nếu không bây giờ không chết cũng phải bị thương nặng.

Lục Diệp lại ho khan mấy tiếng mãnh liệt, cố gắng chống đỡ thân thể ngồi xếp bằng, máu tươi từ chỗ vết thương chảy ra dưới thân hắn hội tụ thành một mảnh đỏ thẫm.

Lục Diệp thản nhiên nhìn Ngụy Khuyết, nói: "Rất muốn giết ta?"

Ngụy Khuyết hừ lạnh: "Người cảm thấy người còn có thể

sống?"

Lục Diệp không nói gì.

Ngụy Khuyết lại nói: "Hạo Thiên minh bên kia tựa hồ có chút cường giả ẩn núp ở bốn phía, muốn cứu người, nhưng thế cục trước mắt, bọn họ dám tới sao? Người chết chắc rồi, đừng ôm ảo tưởng gì nữa."

"Thật sao?"

Lục Diệp cúi đầu xuống, mái tóc dài trên trán dưới ánh mặt trời tạo thành một mảnh âm u, che khuất tầm mắt.

Hắn giơ tay điểm lên ấn ký chiến trường, truyền một tin tức cho Lý Bá Tiên: "Tứ sư huynh, không cần tới cứu ta, ta đi trước một bước, sau một tháng chúng ta gặp lại."

Ngoài hai mươi dặm, Lý Bá Tiên đang chú ý động tĩnh bên này lập tức nhận được tin tức này, sau khi điều tra, vẻ mặt trở nên kinh nghi.

Nếu như chỉ nhìn nửa câu đầu, tiểu sư đệ nhà mình đây là đã có tâm phải chết, nhưng lại thêm một câu cuối cùng, vậy thì không giống.

Sở dĩ hẹn một tháng sau gặp lại, là bởi hạn chế một tháng rồi khỏi Vân Hà chiến trường, trong thời gian một tháng này, tu sĩ không có cách nào tiến vào Vân Hà chiến trường được nữa.

Quy củ thiên cơ này, không ai có thể thay đổi.

Cho nên ý tứ trong lời nói của Lục Diệp lộ ra rất rõ ràng, hắn muốn rời khỏi chiến trường Vân Hà.

"Tiểu sư đệ, người có tính toán gì không?" Lý Bá Tiên vội vàng hỏi.

Rất nhanh, tin tức của Lục Diệp truyền đến: "Sư huynh, hạn chế của ta cho tới bây giờ cũng chỉ là khu vực săn bắn, bây giờ khu vực săn bắn đã đóng lại!"

Lý Bá Tiên hơi ngần ra, sau đó bưng tỉnh đại ngộ, hắn vẫn luôn nhớ đến an nguy của Lục Diệp, vẫn luôn nghĩ biện pháp liên lạc nhân thủ muốn cứu Lục Diệp ra từ bên kia, dẫn đến bản thân có chút choáng váng.

Đúng rồi, cho tới nay, tiểu sư đệ nhà mình chỉ hạn chế khu vực săn bắn, bây giờ khu săn bắn đóng lại, ai có thể hạn chế được hắn?

Những tên Vạn Ma lĩnh kia chỉ cho rằng sau khi hiệu dụng của Kim Thân Lệnh biến mất là có thể tùy tiện chém giết Lục Diệp, lại không biết, không có hạn chế khu vực săn bắn này, nếu Lục Diệp muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi.

Chẳng qua... Cái giá phải trả có hơi lớn! Hơn nữa loại phương pháp này cũng không phải ai cũng có thể bắt chước được.

Nhưng cho dù phải trả một cái giá lớn hơn nữa, so với tính mạng mà nói thì có đáng là gì?

Về phần nói Lục Diệp có vốn liếng kia hay không... Lý Bá Tiên không chút nghi ngờ về vốn liếng của tiểu sư đệ nhà mình, nếu ngay cả tiểu sư đệ nhà mình cũng không có vốn liếng như vậy, vậy toàn bộ chiến trường Vân Hà sẽ không còn người khác có được nữa.

Tiểu sư đệ nhà mình chính là loại đồ vật giá trị một hạt mười lăm vạn công huân đều một lần mua hai hạt cho hắn.

Trong cùng cấp độ tu sĩ, chỉ sợ có rất ít người có tư chất so với tiểu sư đệ nhà mình càng hùng hồn, hơn nữa, hắn vừa rồi còn nhất cử diệt sát nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, lại là gần vạn điểm

công huân vào tay.

"Rút lui!"

Vừa nghĩ đến đây, Lý Bá Tiên lập tức gọi Phong Nguyệt Thiên một tiếng.

Phong Nguyệt Thiên kinh ngạc đến cực điểm: "Sư huynh, mặc kệ Lục sư đệ sao?"

"Tiểu sư đệ hẳn tự có biện pháp thoát thân, không cần phải để ý tới hẳn." Sự khẩn trương và lo lắng trong lòng Lý Phách Tiên biến mất sạch, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái tự tại nói không nên lời.

Phong Nguyệt Thiên kinh ngạc, nhưng rất nhanh, nàng giống như nhớ ra cái gì đó: "Lục sư đệ hẳn muốn dùng phương pháp kia, rời khỏi chiến trường Vân Hà?"

Lý Bá Tiên gật đầu: "Chính là phương pháp đó!"

Phong Nguyệt Thiên cảm khái một tiếng: "Lục sư đệ thật giàu có, thảo nào tốc độ tu hành có thể nhanh như vậy."

Trong lúc hai người nói chuyện, nhanh chóng rời đi, đồng thời Lý Bá Tiên còn không quên đưa tin cho hẳn mời mấy vị Cửu tầng cảnh trợ thủ, báo bọn họ không cần xuất thủ nữa.

Trên đất khô cằn kia, Lục Diệp liên hệ với Lý Bá Tiên xong, lại bắt đầu liên hệ với Hạ Thiển Thiển, hẳn vẫn không biết Ngụy Khuyết tên gì, lại đến từ tông môn nào, những chuyện này Hạ Thiển Thiển luôn biết đến.

Một lát sau, được Hạ Thiển Thiển trả lời.

Vân Dương Tông, Ngụy Khuyết!

Lục Diệp ngẩng đầu, nhìn hẳn một cái thật sâu, bốn mắt đối

mặt, Ngụy Khuyết nhượng mày, từ trong ánh mắt của Lục Diệp, gã thấy được một ít ý đồ không tốt. Thế nhưng trong thế cục trước mắt, gã cũng không kiêng kị gì Lục Diệp, theo tình huống hiện tại của Lục Diệp, chỉ sợ đứng lên cũng khó khăn, không có khả năng lại thúc giục thủ đoạn kinh thiên như trước kia.

"Chư vị đều muốn giết ta?" Lục Diệp nhìn quanh bốn phía.

Có người quát khê: "Nói nhảm cái gì, thời hạn Kim Thân Lệnh đến lúc đó là thời hạn chết của ngươi, tốt nhất ngươi nên cầu nguyện thời gian Kim Thân Lệnh có thể kéo dài lâu hơn một chút, như thế mới có thể để cho ngươi sống lâu thêm một chút."

Chương 1034: Cung thỉnh Thiên Cơ 2

Lục Diệp thở dài: "Khả năng này..."

Tay chống đầu gối, chậm rãi đứng lên, bước chân hơi lảo đảo một cái: "Phải để chư vị thất vọng rồi!"

Lại có người cười lạnh không ngừng: "Lục Nhất Diệp, đã đến nước này rồi, cần gì phải cố lộng huyền hư? Nếu như không có Kim Thân Lệnh, người sớm đã chết mấy trăm lần, còn có tâm tình nói xằng nói bậy ở chỗ này, nếu như ta là người, mau đào một cái hố, bằng không đợi lát nữa sẽ không có người tới chôn người."

"Nói cũng đúng..." Lục Diệp gật gật đầu: "Nếu như không có Kim Thân Lệnh, quả thật ta đã sớm chết mấy trăm lần, nhưng mà... Ai bảo ta có Kim Thân Lệnh chứ?"

Thanh âm của hắn dần dần cao lên: "Chư vị hôm nay ban thưởng, Lục mỗ nhớ kỹ, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ trả lại thật tốt!"

Lời nói đồng dạng như vậy làm cho trong lòng mọi người giận dữ, chỉ cảm thấy Lục Nhất Diệp này sợ là đầu óc choáng váng, không rõ ràng tình huống? Hôm nay cũng không nhất định đã qua, còn nói cái gì tương lai?

Đang nghĩ như vậy, chợt thấy Lục Diệp bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, giơ cao một tay, trong miệng hô to: "Đệ tử Bích Huyết tông Lục Diệp, cung thỉnh Thiên Cơ, ban thưởng Thiên Cơ Trụ cho ta!"

Dứt lời, trên mu bàn tay bỗng nhiên nở rộ ra ánh sáng màu xanh lam cực kỳ chói mắt, ánh sáng xanh kia xông thẳng lên trời, dẫn động thiên cơ.

Mà ngay khi Lục Diệp vừa dứt lời, sắc mặt của mỗi tu sĩ Vạn Ma linh đang vây quanh bốn phía đều đại biến, nhất là một số người, trên mặt lộ vẻ chột hiều.

Từ lúc bắt đầu, bọn họ mơ hồ cảm thấy dường như mình đã xem nhẹ thứ gì đó, nhưng đầu tiên là có linh văn Hỏa phượng hoàng uy hiếp lòng người, sau đó Lục Nhất Diệp lại treo giải thưởng khổng lồ làm rung động lòng người, nhất thời cũng không kịp suy nghĩ sâu xa.

Cho tới giờ khắc này, rốt cục kịp phản ứng.

Đúng rồi, Lục Nhất Diệp có thể mời Thiên Cơ trụ!

Mà đây cũng là phương thức duy nhất hẳn có thể chạy thoát!

Thiên Cơ trụ đều do Thiên Cơ trụ ban tặng, nói như vậy trong mỗi Thiên Cơ thương minh đều có Thiên Cơ trụ thuộc về chính mình, các tông môn lớn cũng có, Linh Khê chiến trường cũng có.

Đây đều là không cần tiền.

Nhưng cũng có một số Thiên Cơ trụ, là cần trả giá lớn.

Ví dụ như Thiên Cơ trụ trong một số linh địa trong Vân Hà chiến trường, những Thiên Cơ trụ này cũng không phải là theo linh địa sinh ra, mà là do tu sĩ mời tới.

Bởi vì các tu sĩ có thể mượn nhờ Thiên Cơ trụ để đi lại giữa chiến trường Vân Hà và bản tông, linh địa mời đến một cây Thiên Cơ trụ thì các tu sĩ làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều, có thể mượn nhờ Thiên Cơ trụ tiến vào Thiên Cơ bảo khố mua sắm đồ vật, thậm chí khi gặp phải nguy hiểm không cách nào chống cự thì có thể

mượn Thiên Cơ trụ quay về Cửu Châu tị nạn.

Nhưng phóng tầm mắt ra toàn bộ chiến trường Vân Hà, linh địa có thể sở hữu Thiên Cơ trụ không nhiều lắm, cũng chỉ có một số ít Linh địa cỡ lớn có được. Bởi vì mỗi Thiên Cơ trụ phải trả giá rất lớn, ước chừng cần mười vạn điểm công huân.

Một con số khổng lồ như vậy, chỉ bằng vào mấy tu sĩ rất khó gom đủ, nhất là tu sĩ Vân Hà cảnh, trên tay tích góp một ít công huân, bình thường đều đi đấu giá linh ký của Thiên Cơ thương minh tăng lên tu vi của mình, nhiều nhất là lưu lại một ít dự bị, ai cũng sẽ không giàu có.

Chỉ có những Linh địa cỡ lớn nhân số tương đối nhiều mới có vốn liếng để mời Thiên Cơ trụ tới, công huân tiêu hao do mọi người chia đều, như thế tiêu phí cũng không tính là nhiều lắm.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Phong Nguyệt Thiên biết được kế hoạch của Lục Diệp, cảm khái hắn rất giàu có.

Một người có được mười vạn điểm công huân, phóng tầm mắt nhìn khắp chiến trường Vân Hà tuyệt đối không thể tìm ra được một chưởng nào, mà Lục Diệp lại vừa vặn là một trong số đó.

Trước khi sân sấn mở ra, điểm công huân của hắn là chín vạn hai nghìn hai trăm năm mươi điểm, mà bây giờ, công huân của hắn là mười vạn sáu nghìn một trăm hai mươi điểm.

Con số này còn nhiều hơn ba vạn điểm công huân mà hắn ban đầu mới tiến vào Vân Hà chiến trường.

May mà có Hỏa phượng hoàng linh văn, nếu không hiện tại khoảng cách của hắn với mười vạn điểm công huân vẫn còn có một chút chênh lệch.

Có đủ công huân, liền có tư cách thỉnh động thiên cơ, ban thưởng thiên cơ trụ.

Đúng như lời hắc nói với Lý Phách Tiên, hạn chế hắc, vẫn luôn là khu vực săn bắn, màn sáng màu máu bao phủ tứ phương, bên trong khu săn bắn, chỉ có vào không ra, cho nên ở trong khu vực săn bắn kéo dài, cho dù hắc mời tới Thiên Cơ Trụ cũng vô dụng.

Nhưng hiện tại khu vực săn bắn đã đóng cửa, nếu như hắc muốn đi, không ai có thể ngăn cản!

Theo Lục Diệp vừa dứt lời, rốt cuộc tu sĩ Vạn Ma lĩnh xung quanh cũng biết tính toán của hắc.

Hạ Lương gầm lên: "Mau ngăn hắc lại!"

Vừa dứt lời, một đạo liên bồ tới Lục Diệp, đạo mang sáng chói lẫm không, cường giả Cửu tầng cảnh ra tay, uy thế cực mạnh.

Những người bọn họ trả giá nhiều như vậy, cuối cùng cũng đã chặn được Lục Nhất Diệp ở chỗ này, bây giờ chỉ chờ hiệu dụng của Kim Thân Lệnh biến mất là có thể chém giết hắc.

Nhưng mà vào thời điểm sắp thu hoạch thành quả thắng lợi này, Lục Nhất Diệp lại muốn mời Thiên Cơ trụ? Điều này làm cho bọn họ làm sao có thể đáp ứng?

Nếu thật sự để cho hắc mời Thiên Cơ trụ đến, mượn Thiên Cơ trụ thoát ra khỏi chiến trường Vân Hà, vậy thì tất cả cố gắng trước đó đều uống phí, bởi vì những người chết trong việc này cũng đều chết vô ích rồi.

Đến lúc đó chuyện này lan truyền ra ngoài, sẽ chỉ biến thành trò cười của Hạo Thiên minh bên kia!

Gia hỏa giàu có cỡ nào, mười vạn điểm công huân a... Hạ Lương đời này cũng chưa từng tích góp được nhiều công trạng như vậy.

Theo tiếng nói của hắc rơi xuống, từng đạo công kích từ bốn phương tám hướng đánh về phía Lục Diệp.

Cùng lúc đó, một cột sáng từ trên trời giáng xuống, bao phủ thẳng Lục Diệp vào trong, rất nhiều công kích đánh tới, nhưng đều bị cột sáng kia ngăn cản, bên trong cột sáng, Lục Diệp lạnh lùng nhìn xung quanh, dường như muốn ghi tạc gương mặt của những Cửu tầng cảnh này vào trong lòng.

Chương 1035: Trở về!

Cột sáng xông tận trời xanh, bao phủ Lục Diệp trong đó, khí lưu cường đại bắt đầu khởi động, khiến cho tóc và quần áo của hắn đều bay lên.

Từng đạo công kích từ bốn phương tám hướng đánh tới, nhưng đều bị cột sáng ngăn cản lại.

Oanh...

Có thứ gì đó từ trên trời giáng xuống, rơi thẳng tắp xuống trước mặt Lục Diệp.

Chỉ một thoáng, lấy vị trí Lục Diệp làm trung tâm, sóng khí cuồng bạo quét sạch tứ phương, đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây quanh bốn phía bị xung kích, người ngã ngựa đổ.

Một đám người vất vả lắm mới ổn định được thân hình, lại giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Lục Diệp đã đưa tay đè Thiên Cơ trụ trước mặt xuống.

"Sau này còn gặp lại!"

Dứt lời cả người nhanh chóng nhạt dần rồi biến mất.

Tất cả tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đều yên lặng nhìn qua, cho dù trong lòng có không cam lòng như thế nào, cũng bất lực.

Cuối cùng vẫn để cho Lục Nhất Diệp chạy thoát.

Lần này tu sĩ Vạn Ma lĩnh tham dự vây giết Lục Nhất Diệp không có một ngàn cũng có tám trăm, chỉ riêng Cửu tầng cảnh, đã không dưới hai mươi vị, đội hình khổng lồ như vậy, đừng nói một

Vân Hà tam tầng cảnh, cho dù Chân Hồ cảnh tới, cũng có thể đánh một trận.

Nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

Trân quý Kim Thân Lệnh hiểm thấy, thân ảnh Tứ Tượng Chu Tước nắm giữ uy năng hủy thiên diệt địa, bằng sức một người mời đến Thiên Cơ trụ, nhiều chủng loại như vậy, bất luận cái gì đều đủ để cho người rung động, hết lần này tới lần khác tất cả đều xuất hiện trên thân một người.

Nhưng cũng chính vì không thể tưởng tượng được, Lục Diệp mới có thể chạy thoát một tên Tam tầng cảnh cuối cùng.

Nhìn Thiên Cơ Trụ từ trên trời giáng xuống, biểu tình của một đám Cửu tầng cảnh đều cực kỳ khó coi.

Sân sân đóng cửa, Lục Nhất Diệp chạy, có oán trời trách đất cũng không có ý nghĩa.

Một lát sau, rất nhiều tu sĩ Ma Linh nhao nhao tán đi, chỉ có một cây Thiên Cơ trụ còn sót lại, ghi lại đủ loại khốc liệt trước đó.

Dựa vào tu vi Tam tầng cảnh đối kháng gần ngàn tu sĩ Vạn Ma lĩnh, trong đó không thiếu cường giả Bát Cửu tầng cảnh, cuối cùng còn có thể chạy ra khỏi Thăng Thiên, có thể đoán được, sau trận chiến này, đại danh của Lục Diệp khẳng định sẽ được lưu truyền trong phạm vi lớn.

Ngày sau hẳn lại tiến vào chiến trường Vân Hà, người có lòng nhìn chăm chăm hẳn chỉ sợ cũng nhiều rồi.

Binh Châu Diệu Sơn, Thủ Chính Phong, trong Thiên Cơ điện, thân ảnh Lục Diệp nhuộm máu đột ngột xuất hiện, thân hình hơi lảo đảo một cái, vội vàng đưa tay đỡ lấy Thiên Cơ trụ trước mặt, lúc này mới không ngã xuống.

Các tu sĩ từ bản tông tiến vào chiến trường Vân Hà, có rất nhiều lựa chọn khác, có thể dựa theo nhu cầu của mình lựa chọn tiến vào vị trí, chỉ cần vị trí kia có Thiên Cơ trụ cấu kết là được.

Nhưng quay về từ chiến trường Vân Hà chỉ có thể trở lại Thiên Cơ điện của bốn tông, không có lựa chọn đường sống, điều này có liên quan tới dấu vết chiến trường trên mu bàn tay của tu sĩ.

"Y Y, tìm nhị sư tỷ."

Hắn nhẹ nhàng phân phó một tiếng.

Y Y lập tức lao ra khỏi cơ thể Hồ Phách, chạy thẳng ra ngoài.

Một lát sau, bóng dáng Thủy Uyên vọt vào trong Thiên Cơ điện, liếc mắt liền thấy được bộ dáng thê thảm của Lục Diệp, lông mày nhíu một cái: "Làm sao mà thành như vậy?"

"Nói ra thì rất dài dòng..." Lục Diệp mỉm cười với nàng, cố gắng ép bảo vệ tia tỉnh táo cuối cùng: "Sư tỷ cứu mạng!"

Vừa dứt lời, thân thể hắn mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Dù bây giờ tu vi Vân Hà tam tầng cảnh của hắn, nhưng di chứng sau khi vận dụng Hỏa phượng hoàng linh văn vẫn có chút khó có thể chịu đựng, lúc trước ở Vân Hà chiến trường không thoát ly hiểm cảnh, hắn không dám ngắt đi, hôm nay trở lại bản tông, tâm thần buông lỏng, rốt cuộc không kiên trì được nữa.

Thủy Uyên nhanh tay lẹ mắt, một tay đỡ lấy hắn.

Ý thức chìm nổi, vô tận mệt mỏi không ngừng tập kích quấy rối từng bộ vị trên thân thể, nhiều lần tựa như tỉnh mộng, thậm chí Lục Diệp còn nghe được âm thanh ôn hòa của chuông giáo...

Cũng không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên tỉnh lại từ trong mê man.

Giọng nói ẩn chứa sóng nước truyền vào trong tai, Lục Diệp mở mắt ra, thoáng mê mang một lát, lúc này mới chậm rãi hoàn hồn.

Giờ phút này chính mình đang ngồi trong một cái thùng tắm, trong thùng tràn đầy nước dịch xanh biếc, Hồ Phách bôi qua bôi lại ở trước mặt, biểu lộ thích ý.

Giống như phát giác được ánh mắt của Lục Diệp, Hồ Phách giương mắt nhìn hẳn, chỉ thấy hẳn "A" một tiếng.

Nghe thấy động tĩnh, Y Y chột lóe tiến vào, kinh hãi nói: "Lục Diệp, người tỉnh rồi?"

Lục Diệp lên tiếng, kiểm tra tình huống của bản thân.

Không tệ, thương thế đã hoàn toàn khôi phục, ngay cả vết thương ngấm ứ đọng trong khoảng thời gian này cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hiển nhiên là công lao của Thủy Uyên, thân thể còn có hự, linh lực trong cơ thể cũng không nhiều.

Bất quá đây cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần tùy tiện tu dưỡng một hai ngày là được.

"Ta đã ngủ bao lâu rồi?"

"Đã hai ngày rồi."

Lục Diệp gật đầu, Nhị sư tỷ không hổ là Nhị sư tỷ, trình độ y thuật so với Hoa Từ thì mạnh hơn rất nhiều. Trước đây trong Vạn Độc Lâm, lần đầu tiên hẳn thi triển linh văn Hỏa Phượng Hoàng, Hoa Từ đã giúp hẳn điều trị rất nhiều thiên tài chậm rãi khôi phục lại.

Đến nhị sư tỷ bên này, chỉ hai ngày liền không sai biệt lắm.

Hắn cúi đầu điều tra dấu vết chiến trường của bản thân.

Tên: Lục Nhất Diệp.

Thân phận: Đệ tử Bích Huyết tông.

Tu vi: Vân Hà tam tầng cảnh.

Vị trí: Binh Châu Diệu Sơn.

Công huân: Sáu ngàn một trăm hai mươi điểm.

Chiến công: 56 điểm.

Chương 1036: Trở về! 2

Hơn mười vạn công huân thoảng cái cũng chỉ còn lại lẻ tẻ, cái giá của mời Thiên Cơ trụ thật sự quá lớn, ngoại trừ lần trước giúp Tứ sư huynh mua Bồ Khiếu đan một lần bỏ ra một khoản công huân khổng lồ, đây còn là lần thứ hai hấn tay chân to như vậy.

Nhưng Bồ Khiếu Đan tối thiểu còn có thể giúp tứ sư huynh tu bổ linh khiếu, Thiên Cơ Trụ được mời tới ngoại trừ để cho hắn trốn về Cửu Châu thì không có tác dụng.

Thiên Cơ trụ là không có biện pháp mang đi, ở vị trí nào mời đến, nó sẽ lưu tại vị trí nào.

Nếu lúc này không phải thật sự không có cách nào, Lục Diệp nói cái gì cũng sẽ không mời Thiên Cơ trụ, mười vạn công huân có thể mua được rất nhiều thứ ở Thiên Cơ bảo khố.

Đang điều tra, Thủy Uyên đi vào, thuận miệng hỏi một tiếng: "Cảm giác thế nào?"

"Không có gì đáng ngại."

"Ừm, nếu đã trở về, trong khoảng thời gian này thành thật ở lại trong tông, tu dưỡng cho tốt, không nên chạy loạn."

"Vâng."

Lục Diệp gặp phải chuyện ở chiến trường Vân Hà, Thủy Uyên đã nghe Y Y kể lại, vừa oán giận những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia ý mạnh hiếp yếu, vừa đau lòng cho tiểu sư đệ nhà mình tao ngộ loại tai kiếp này.

Nhưng một Thần Hải cảnh như nàng bây giờ cũng không giúp

được gì cho Lục Diệp, lúc Lục Diệp ở chiến trường Linh Khê, nàng còn có thể mạnh mẽ tiến vào giúp Lục Diệp ra mặt, nhưng nàng cũng không vào được chỗ chiến trường Vân Hà này.

Lục Diệp đi lên phía trước, dò xét một chút tình huống thân thể của hắn, xác định hắn thật sự không có trở ngại gì, lúc này mới yên lòng.

"Nhị sư tỷ."

"Hả?"

"Ta muốn mặc quần áo."

"Y phục của người đều là do ta cởi, có cái gì ta chưa từng thấy!" Thủy Uyên lườm hắn một cái, quay người đi ra ngoài cửa.

Lục Diệp lúng túng.

Một lát sau, Lục Diệp mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng, ánh mặt trời chói mắt khiến hắn hơi híp mắt lại, bên tai quanh quẩn chim hót trùng kêu, chớp mũi tràn ngập hương hoa, duỗi lưng một cái, chỉ cảm thấy cuộc sống an bình như vậy thật là thoải mái.

Gọi Y Y lên, lại bái kiến chương giáo, lắng nghe một phen lời dạy bảo.

Từ chỗ chương giáo đi ra, liền ngửi được mùi thơm làm cho người ta thêm thuồng, theo mùi thơm đi vào trong thực điện, quả nhiên nhị sư tỷ đã chuẩn bị một bàn mỹ vị.

So với những món ăn mà Hoa Từ làm, tay nghề của nhị sư tỷ không thể nghi ngờ sẽ hơn gấp trăm lần, nhưng những thứ mà Hoa Từ làm mặc dù không ra vẻ gì, nhưng công hiệu cũng không kém chút nào, chỉ cần tâm thần đủ cường đại, ăn cũng không có chương ngại tâm lý gì.

Hồ ăn hải tặc một trận, cùng Thủy Uyên lên tiếng chào, trực tiếp hướng Thúy Trúc phong bay đi.

Thúy Trúc Phong là Linh Phong mà Lục Diệp có được ở Bích Huyết Tông, tính ra hẳn vẫn là Phong chủ Thúy Trúc Phong.

Lúc trước sau khi hẳn tấn thắng Vân Hà, Thủy Uyên để cho chính hẳn lựa chọn một tòa linh phong, Y Y liền chọn Thúy Trúc phong.

Ngọn Linh Phong cách Thủ Chính Phong không xa, lúc trước còn để cho rất nhiều sư đệ sư muội hỗ trợ kiến tạo.

Nhưng mà sau khi tấn thắng Vân Hà không bao lâu, Lục Diệp đã tiến vào chiến trường Vân Hà, cho nên cũng không ở lại Thúy Trúc Phong.

Giờ phút này chạy tới, xa xa liền nhìn thấy đỉnh đài các trên Linh Phong sừng sững, biển mây cuộn cuộn trên Linh Phong, rất có khí tượng Tiên gia.

Rơi xuống trên linh phong, tùy ý tìm một tấm điện đi vào, an tâm đả tọa tu hành.

Hôm nay trong Bích Huyết tông không tính là náo nhiệt, bởi vì trước mắt đệ tử Bích Huyết tông tu vi khá thấp. Trừ hẳn và Cự Giáp ra, những người khác đều là Linh Khê cảnh, cho nên trên cơ bản đều ở Linh Khê chiến trường cố gắng tu hành, rất ít khi trở về bản tông.

Bất quá chờ ngày sau tu vi các đệ tử dần dần tăng lên, trong bốn tông chắc chắn sẽ từ từ náo nhiệt lên.

Tính ra, Hoa Từ cũng sắp thắng cấp Vân Hà rồi.

Yên lặng nuốt linh đan, đả tọa tu hành, khôi phục bản thân.

Một ngày sau, Lục Diệp tinh thần sung mãn từ trong Thúy Trúc Phong bay vút ra, đầu tiên là đi Nguyệt Hồ bắt mấy con cá, sau đó mới đi tới Thủ Chính Phong.

Tìm được Thủy Uyên, mở miệng nói: "Sư tử, ta muốn tiến vào Linh Khê chiến trường một chuyến."

Thủy Uyên ngạc nhiên nói: "Người tiến vào chiến trường Linh Khê làm gì?"

Tu sĩ Vân Hà cảnh tiến vào chiến trường Linh Khê là cần phải trả giá một chút công huân, tu vi càng cao thì càng phải trả nhiều công huân. Lấy hành vi ban đầu của Thủy Uyên mà nói, nàng tiến vào chiến trường Linh Khê, một lần liền tiêu hao mấy ngàn công huân.

"Báo thù."

Từ lúc rời khỏi chiến trường Vân Hà, Lục Diệp đã nói với những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia rằng, ngày hôm nay ban thưởng, ngày sau trả lại gấp trăm lần.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh chỉ cho là hắn nói ngoài miệng, mặc cho ai bị thiệt thòi lớn như vậy, hơn nữa còn suýt nữa bị giết, chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng Lục Diệp hiển nhiên không phải nói ngoài miệng, hắn đã sớm hạ quyết tâm, đi Linh Khê chiến trường gây sự.

Đánh không lại Vân Hà Bát Cửu tầng cảnh, hắn còn đánh không lại Linh Khê cảnh sao?

Người khác ý mạnh hiếp yếu đối phó mình, vậy hắn cũng lấy mạnh hiếp yếu một phen, bằng vào thân phận Linh Khê bá chủ, trong cấp độ Linh Khê cảnh, ai có thể là đối thủ của hắn?

Không cầu cái khác, chính mình mười vạn công huân cộng thêm một miếng Kim Thân Lệnh tổn thất, vô luận như thế nào

cũng phải tìm về được ở Linh Khê chiến trường.

Thủy Uyên lập tức hiểu rõ Lục Diệp đang có chủ ý gì, lòng mảy mui lại, khuyên: "Tiểu sư đệ, tu sĩ cấp cao cường hành tiến vào Linh Khê chiến trường, cũng không thể muốn làm gì thì làm, cho dù thực lực của người mạnh hơn bọn họ, nhưng một khi động thủ giết người, sẽ bị Thiên Cơ trừng phạt, đây là một loại bảo hộ của Thiên Cơ đối với tu sĩ cấp thấp."

"Ta biết, cho nên ta muốn thỉnh giáo sư tỷ, người làm thế nào ngăn cản được Diệt Hồn Thần Lôi kia."

Lục Diệp nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy Thủy Uyên, nàng cầm trong tay một thanh chiến liên khoa trương đại sát tứ phương, bảo vệ hãn chu toàn, Diệt Hồn Thần Lôi khủng bố liên quanh quần bên cạnh nàng, nàng lại mặt không đổi sắc.

Bất kể thời gian trôi qua bao lâu, mỗi khi hồi tưởng lại nụ cười hồi lâu kia, trong lòng Lục Diệp đều có thể sinh ra một tia ấm áp.

Chương 1037: Lại giết trở về!

Diệt Hồn Thần Lô là hình phạt do Thiên Cơ giáng xuống, không có thủ đoạn né tránh, cho nên Lục Diệp muốn biết Nhị sư tỷ làm thế nào để ngăn cản Diệt Hồn Thần Lô, chỉ cần giải quyết được phiền toái này, hẳn có thể muốn làm gì thì làm ở chiến trường Linh Khê.

Thủy Uyên lắc đầu: "Ta không ngăn cản được, chỉ có thể chịu đựng."

Dừng một chút, nàng nói tiếp: "Tình huống của ta đặc thù, người hẳn là hiểu rõ." Nàng giơ tay lên che ngực của mình: "Từ khi ta sinh ra, trong cơ thể đã có một bản thân khác, chính là câu hỏi mà người đã từng gặp qua. Chỉ là bình thường nàng hầu như sẽ không lộ diện, chỉ khi nào tâm tình ta không khống chế được, nàng mới hiện thân."

Lục Diệp gật đầu.

Lúc trước khi mới tới Bích Huyết tông, hẳn cũng không biết rõ điểm này, lúc gặp Thủy Uyên, hẳn còn cảm thấy hình như đại sư tỷ và nhị sư tỷ lớn lên, chỉ là so sánh ra, nhị sư tỷ nghiêm nhiên chính là một đại sư tỷ phiên bản thu nhỏ.

Lúc đó hẳn còn cho rằng quan hệ của hai vị sư tỷ này là tỷ muội ruột thịt.

Nhưng mấy năm nay ở chung với nhau, Lục Diệp cũng thông qua một ít dấu vết để lại để suy đoán ra một vài thứ.

Cho nên lúc này nghe Thủy Uyên chính miệng nói, hẳn cũng không lộ vẻ kinh ngạc.

"Nàng rất đặc thù, khả năng nhẫn nại rất mạnh, cho nên dù ở trong Linh Khê chiến trường giết chết một số người, Diệt Hồn Thần Lô đối với nàng cũng không có quá nhiều ảnh hưởng. Đương nhiên, nàng cũng có cực hạn của mình, một khi vượt qua cực hạn này, liền không chịu nổi nữa." Thủy Uyên tiếp tục nói, "Lúc trước nàng từng ra tay hai lần ở Linh Khê chiến trường, sau mỗi lần từ Linh Khê chiến trường trở về đều sẽ lập tức lâm vào ngủ say, mà Diệt Hồn Thần Lô là nhằm vào nàng, cho nên đối với ta không có ảnh hưởng gì."

Hai lần chưa ra tay, một lần là ở đỉnh Kim Quang, còn một lần là sau khi Lục Diệp bị hạ độc ở Thiên Diễn Tông.

"Sau khi mạnh mẽ tiến vào Linh Khê chiến trường, giết càng nhiều người, thì uy năng của Diệt Hồn Thần Lô lại càng lớn. Tương ứng, thời gian kéo dài càng lâu, cho nên tiểu sư đệ, nếu như người tiến vào chiến trường Linh Khê thì tốt nhất không nên giết quá nhiều người, mặc dù ta chưa từng lĩnh hội được thân uy của Diệt Hồn Thần Lô, nhưng vật kia cũng không phải là có thể dễ dàng ném thử, một cái không tốt, rất có khả năng sẽ làm tổn thất thần hồn của người. Nếu như vậy, sự tình liền phiền toái."

"Không có biện pháp giải quyết nào khác sao?" Lục Diệp vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thủy Uyên lắc đầu: "Đây là trừng phạt của Thiên Cơ."

"Đã biết."

Thấy thần sắc của hắn, Thủy Uyên biết Lục Diệp không cam lòng, chắc chắn hắn sẽ đi vào Linh Khê chiến trường, lập tức nói: "Mặc kệ người muốn làm gì, đều nhất định phải bảo toàn bản thân, ngàn vạn lần đừng mạo hiểm."

Từ chỗ Thủy Uyên rời đi, Lục Diệp có chút tích tụ.

Nếu như không thể ở Linh Khê chiến trường giết quá nhiều người, vậy hẳn làm việc khẳng định phải bó tay bó chân, có lẽ... Có thể mang theo Tiểu Hôi đi?

Đến lúc đó hẳn sẽ phá trận, để Tiểu Hôi giết người, cũng không biết Tiểu Hôi có ở đây hay không.

Sau lần cuối cùng rời khỏi Linh Khê chiến trường, hẳn đã thả Tiểu Hôi tự do. Nhiều năm như vậy vẫn canh giữ một nơi đóng quân trống rỗng, vển vển chỉ là lời dặn dò cuối cùng của đại sư huynh, Tiểu Hôi coi như trung can nghĩa đảm.

Bất kể như thế nào, tiến vào Linh Khê chiến trường rồi nói sau, nếu thực sự không được, vậy thì tận lực giết ít đi một ít người.

Lục Diệp đi vào Thiên Cơ điện, đưa tay đặt trên Thiên Cơ trụ, tâm thần câu liên.

Tra xét một phen, quả nhiên không thể tiến vào chiến trường Vân Hà, xem ra phải chờ đến hết một tháng.

Linh Khê chiến trường ngược lại là có thể tiến vào, bất quá căn cứ phản hồi của Thiên Cơ trụ, dựa vào tu vi hiện tại của hẳn tiến vào chiến trường Linh Khê, phải khấu trừ năm trăm điểm công huân.

Không tính là nhiều.

Lục Diệp vừa động tâm niệm, lập tức biến mất. Chớp mắt tiếp theo, hẳn đã xuất hiện ở bên trong trụ sở Bích Huyết tông.

Lực lượng khó hiểu bỗng nhiên phủ xuống, Lục Diệp chỉ cảm thấy linh lực của bản thân bị áp chế mạnh mẽ, trường hà linh lực liên tục chảy xuôi trong cơ thể cũng đình chỉ vận chuyển. Vốn dĩ tu vi Vân Hà tam tầng cảnh đã nhanh chóng hạ xuống, tất cả linh lực đều ngưng trệ bên trong linh khiếu.

Trong lòng hiểu rõ, đây là áp chế của Thiên Cơ.

Bất kỳ tu sĩ nào tu vi cao hơn Linh Khê cảnh tiến vào đây đều bị áp chế, khôi phục tu vi thành tiêu chuẩn cao nhất của Linh Khê cảnh.

Hắn thử thúc giục linh lực trong linh khiếu, dựa theo lộ tuyến hành công của Đại Nhật Lưu Ly quyết đã tu hành, hắn xuyên qua linh khiếu.

Rất nhanh, linh lực bị áp chế lưu chuyển, tu vi cũng chậm chậm khôi phục.

Một tầng cảnh...

Nhị tầng cảnh...

Tam tầng cảnh...

Cho đến cảnh giới Thiên Cửu.

Hắn ở bên này khôi phục thực lực, các đệ tử bên cạnh cũng phát hiện ra hắn, có người kinh hô: "Là Ngũ sư huynh?"

Hầu như hoài nghi mình nhìn hoa mắt, Ngũ sư huynh đã sớm tấn chức Vân Hà, rời khỏi chiến trường Linh Khê rồi, làm sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở trong trụ sở.

Dụi dụi con mắt, xác định không có nhìn lầm, thật sự là vị Ngũ sư huynh nhà mình.

Nghe được tiếng la, những người khác cũng theo tiếng nói nhìn lại, trong lúc nhất thời, thanh âm chào hỏi không dứt bên tai.

Rất nhanh, tin tức Lục Diệp hiện thân nơi trụ sở đã truyền ra.

Giây lát sau, trên Linh Phong nơi Tiểu Hôi ở, Lục Diệp nhìn qua ổ chim ưng trống rỗng, có chút bất đắc dĩ. Tiểu Hôi hình như

không ở trong trự sở, điều này khiến kế hoạch giết người của hắn đã bị phá vỡ.

Chương 1038: Lại giết trở về!2

Có người điều khiển Linh khí phi hành chậm rãi bay tới, đáp xuống bên cạnh Lục Diệp, cung kính hành lễ:

"Gặp qua Ngũ sư huynh."

Lục Diệp quay đầu nhìn, phát hiện người tới trông hơi quen, hẳn là một trong những tu sĩ đầu tiên gia nhập Bích Huyết tông, nhưng hẳn tạm thời không nhớ ra tên của người ta.

"Người tên là..."

"Đào Chính Vũ, hiện tại là Trấn thủ sứ của trụ sở."

Trấn thủ sứ và Phó sứ của Bích Huyết tông đã thay đổi mấy nhóm, chủ yếu là hiện giờ các loại vật tư tu hành dồi dào, thiên địa linh khí bên trong trụ sở nồng đậm, tốc độ tu hành của các đệ tử rất nhanh, thân ở vòng ngoài chiến trường, bình thường đến tầng tám là sẽ rời đi, cho nên dù là Trấn thủ sứ hay là Phó sứ đều không làm được trong thời gian quá dài.

Điểm này không bằng vòng trong và vòng hạch tâm, Trấn thủ sứ và Phó sứ của tông môn ở vòng trong và vòng hạch tâm có thể làm được lâu hơn một chút.

Lục Diệp gật đầu hỏi:

"Tiểu Hôi đâu?"

"Không rõ lắm, hiện tại nó rất ít ở trong trụ sở, đôi khi sẽ trở về một chuyến, nhưng bình thường sẽ lại rời đi rất nhanh."

Đào Chính Vũ vừa nói vừa quan sát sắc mặt, hẳn không biết vì

sao Lục Diệp lại đột nhiên xuất hiện trong Linh Khê chiến trường, tự kiểm điểm lại những chuyện sau khi mình tiếp nhận chức Trấn thủ sứ, hình như cũng không xảy ra sai lầm gì, cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm:

"Lần này Ngũ sư huynh đến trụ sở là có chuyện gì sao?"

"Ừm, có chút chuyện."

Lục Diệp thuận miệng trả lời, sau đó đứng tại chỗ trầm tư.

Tiểu Hôi không rõ tung tích, giờ đi tìm nó cũng không thực tế. Không có Tiểu Hôi, không thể giết quá nhiều người, không thể giết người thì những tông môn Vạn Ma lĩnh kia sẽ không kiêng kị mình bao nhiêu.

Mười vạn công huân và Kim Thân Lệnh mà hẫng mất tìm về kiểu gì đây? Hay là chỉ đơn thuần phá trận cho hả giận?

Dựa vào tạo nghệ trận đạo bây giờ của hắc, đại trận trụ sở của những tông môn Vạn Ma lĩnh kia hoàn toàn không ngăn cản được hắc, nếu như chỉ đơn thuần là phá trận cho hả giận, chẳng có chỗ tốt gì, cũng chẳng có ý nghĩa quá lớn, điều này làm cho Lục Diệp rơi vào tình thế khó xử.

Quả nhiên, có một số việc không thể thuận buồm xuôi gió giống như mình nghĩ, luôn có rất nhiều khó khăn trắc trở.

Lục Diệp không mở miệng nói chuyện, Đào Chính Vũ cũng chỉ có thể ở bên cạnh, vô cùng áp lực.

Một lúc lâu sau Lục Diệp mới nói:

"Thôi, người đi theo ta một chuyến, có thể kiểm soát được chút nào hay chút ấy."

Dù thế nào đi chăng nữa, lần này một khi hắc ra tay, nhất định

sẽ kinh động tất cả tông môn Vạn Ma lĩnh, Diệt Môn Chi Diệp trở về, người nào không sợ hãi?

Dưới điều kiện tiên quyết không thể giết quá nhiều người, Lục Diệp ước tính mình nhiều nhất chỉ có thể đắc thủ một hai tông môn, mang theo Trấn thủ sứ nhà mình, vừa vận đi cướp đoạt gia trì trên Thiên Cơ Trụ của trụ sở nhà khác, cũng không thể không kiếm được chỗ tốt gì.

Lấy Linh khí phi hành của mình ra, hắn mang theo Đào Chính Vũ phóng lên trời.

Đào Chính Vũ mù mờ, hoàn toàn không biết Lục Diệp muốn làm gì, cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể yên lặng đi theo.

Suốt dọc đường, gió êm sóng lặng.

Từ vòng ngoài cùng của chiến trường tiến vào vòng hạch tâm, đường xá xa xôi, nếu như Lục Diệp có thể phát huy ra tu vi Vân Hà cảnh tầng ba, ngược lại không tới hai ba ngày, nhưng trước mắt chỉ có thể phát huy ra thực lực Thiên Cửu, thời gian đi đường tổn gấp bội.

Cũng may Linh khí phi hành của hắn là một món Linh khí trung phẩm, tốc độ nhanh hơn Linh khí hạ phẩm, khuyết điểm duy nhất là tiêu hao nhiều linh lực hơn.

Dọc đường không nghỉ ngơi nhiều, Đào Chính Vũ xem như đã lĩnh giáo nội tình khủng bố của Ngũ sư huynh nhà mình, bình thường tu sĩ phi hành trong thời gian dài, khó có thể bổ sung linh lực, nhưng ngoại trừ mỗi ngày nghỉ ngơi nửa canh giờ, những lúc khác Ngũ sư huynh nhà mình vẫn luôn chạy đi.

Chỉ mới bốn ngày, hai người đã đến vòng hạch tâm.

Lục Diệp lấy bản đồ Linh Khê chiến trường ra tra xét một hồi, sau đó lựa chọn giữa Tân Nguyệt môn và Vân Dương tông.

Tân Nguyệt môn là tông môn của Đàm Thánh, Lục Diệp đã xác nhận khi nói chuyện với Lý Bá Tiên trước đây, còn Vân Dương tông là tông môn của Ngụy Khuyết.

Hai tông môn đều ở trong vòng hạch tâm, đối với Lục Diệp cũng không tính là lạ lắm, dù sao trước kia hắn cũng đã thu tiền bình an của người ta, cho dù chưa từng qua lại thì ít nhiều gì cũng đã nghe nói qua.

Nếu như chỉ có thể đắc thủ một hai tông môn, vậy thì đương nhiên phải lựa chọn tốt một chút.

Cuối cùng quyết định ra tay với Tân Nguyệt môn!

Sở dĩ ở trong khu vực săn bắn hắn bị vây hãm, bị bức vận dụng Kim Thân Lệnh, tổn mười vạn công huân mời Thiên Cơ Trụ tới chính là vì Đàm Thánh kia vận dụng Tầm Tung Bàn.

Có thể nói nguyên nhân mình bị vây đuổi chặn đường chính là do Đàm Thánh.

Oan có đầu, nợ có chủ, đương nhiên tổn thất của mình phải tìm Tân Nguyệt môn bù lại.

Lại bay thêm nửa ngày, cuối cùng đã tới chỗ cách trụ sở Tân Nguyệt môn mười dặm.

Lục Diệp đề Linh khí phi hành xuống, bắt Hồ Phách lên, ném cho Đào Chính Vũ:

"Chờ ở đây."

Đào Chính Vũ nhận lấy Hồ Phách, ồ một tiếng rồi ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

Lục Diệp lập tức phóng thẳng về phía Tân Nguyệt môn, chuyển đi này của hắn nhất định phải giao thủ với tu sĩ Tân

Nguyệt môn, mang theo một tên tăng bầy như Đào Chính Vũ thực sự có chút không tiện, để hắc ở lại đây, có Hồ Phách và Y Y bảo vệ, ngược lại không cần lo vấn đề an toàn.

Mười dặm, chớp mắt đã đến nơi.

Trong trụ sở của Tân Nguyệt môn, màn sáng của đại trận phòng hộ bao phủ nó như một cái chén lớn úp ngược.

Màn sáng cũng không dày đặc, có thể thấy uy năng của đại trận phòng hộ không bị tiêu phát quá nhiều, dưới tình huống bình thường, cũng không ai muốn đi đánh trụ sở nhà người khác.

Ngoại trừ Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông!

Lúc trước ở Linh Khê chiến trường, hắc quỷ phá khiến toàn bộ chiến trường gà chó không yên, hiện giờ hắc tấn thẳng Vân Hà, cuối cùng Vạn Ma lĩnh cũng có thể trải qua chút thời gian thư thái.

Nhưng không ai ngờ chưa tới ba tháng, ôn thần kia lại giết trở về!

Chương 1039: Dám giết người sao?

Bên ngoài trụ sở Tân Nguyệt môn, thân hình Lục Diệp hạ xuống, gia trì Động Sát linh văn lên hai mắt, quan sát tiết điểm đại trận.

Lập tức có tu sĩ phụ trách trông coi phát hiện tung tích của hắn, bay vút đến, nhìn hắn qua một tòa đại trận, quát khẽ:

"Người tới là ai?"

Bên ngoài đại trận nhà mình bỗng nhiên xuất hiện một bóng người thoát nhìn lén lút, dường như là không có ý tốt, đương nhiên hắn sẽ không khách sáo quát hỏi.

Lục Diệp nhàn nhạt liếc hắn:

"Người nhìn ta giống ai?"

Lời này làm cho tu sĩ kia sửng sốt, lại nhìn kỹ, đột nhiên cảm thấy người tới trông hơi quen, lơ mơ giống như đã gặp ở đâu rồi.

Nhưng hắn chắc chắn mình chưa từng thấy người này, thoáng chốc không nhớ nổi cảm giác quen thuộc khó hiểu này là từ đâu tới.

Đang định hỏi lại, Lục Diệp đã tìm được vị trí tiết điểm, lắc mình đi tới vị trí tiết điểm, đánh từng cây trận kỳ trong tay ra ngoài.

Nếu như có thể phát huy tu vi Vân Hà cảnh tầng ba, Lục Diệp đoán mình có thể dùng lực lượng cường ép phá vỡ đại trận phòng

hộ trước mắt này, dù sao hiện giờ uy năng của trận pháp này vẫn chưa kích phát hoàn toàn, chỉ là vận chuyển ở trình độ cơ bản nhất, nhưng dưới điều kiện tiên quyết chỉ có thể phát huy ra thực lực Thiên Cửu, dùng man lực phá trận là không thể nào, vẫn nên thành thật lén vào mới tốt.

"Người làm cái gì vậy?" Tu sĩ kia thấy Lục Diệp hành động như vậy, lại hỏi một câu.

Lục Diệp không nói gì, động tác trên tay không ngừng.

Về mặt tu sĩ kia thay đổi, lại cẩn thận quan sát Lục Diệp một chút, cuối cùng cũng nhớ ra vì sao mình lại cảm thấy gương mặt người trước mặt này quen như thế.

Đúng là hắn chưa từng gặp Lục Diệp, nhưng cũng đã từng nhìn thấy bức họa của Lục Diệp!

Chẳng qua Lục Diệp đã rời khỏi Linh Khê chiến trường gần ba tháng, hắn hoàn toàn không ngờ đối phương sẽ lại xuất hiện ở trên Linh Khê chiến trường, hơn nữa còn đi tới bên ngoài trụ sở nhà mình.

"Người là Diệt Môn Chi Diệp kia!" Lúc người này hô lên, thân hình rơi xuống lui về phía sau, giống như Lục Diệp là mãnh thú hồng thủy gì đó, tránh còn không kịp.

Ngay sau đó, hắn xoay người, tể ra Linh khí bay vào trong trụ sở, vừa bay vừa hô to:

"Diệp Môn Chi Diệp tới rồi, Diệt Môn Chi Diệp tới rồi!"

Đại họa trước mắt, Diệt Môn Chi Diệp lại chạy tới, e là không giữ được trụ sở nhà mình.

Tiếng la hét kinh động rất nhiều tu sĩ Tân Nguyệt môn, mỗi người đều bất ngờ ngạc nhiên.

Một tiếng gầm vang lên:

"Ai đang ăn nói bậy bạ?"

Khi âm thanh vang lên, một tráng hán ngự khí tới.

"Đàm Lực sư huynh, Diệt Môn Chi Diệp kia đã tới!" Tu sĩ vừa trốn trở về nhìn thấy người này thì vội vàng bẩm báo. Không vì cái gì khác, Đàm Lực là Trấn thủ sứ của Tân Nguyệt môn. Hạng thứ năm mươi tám trên Linh Khê bảng, cũng có thể nói là tu sĩ mạnh nhất trong trụ sở Tân Nguyệt môn.

"Ai tới vậy?" Đàm Lực nhú mào, hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

"Diệt Môn Chi Diệp, Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp kia!"

"Vớ vẩn!"

Đàm Lực quát:

"Thằng nhãi đó đã tấn thẳng Vân Hà từ ba tháng trước rồi, bây giờ hẳn là đang ở trong Vân Hà chiến trường, sao lại chạy đến đây?"

"Nhưng mà sư huynh, ta không nhìn lầm, người kia thật sự là Diệt Môn Chi Diệp! Ta đã thấy bức họa của hắn."

Đàm Lực nhú mào:

"Có lẽ có người rất giống với Diệt Môn Chi Diệp?"

Người giống người là bình thường, chuyện Diệt Môn Chi Diệp chạy đến trụ sở Tân Nguyệt môn, Đàm Lực có chút không tin.

"Nhưng hắn đang phá trận!"

"Cái gì?" Đàm Lực kinh hãi, ngay lúc này, ngọc giác khổng lồ

đại trận phòng hộ trong ngực xuất hiện một chút dị động, hắn còn chưa kịp lấy ra điều tra liền thấy một đạo lưu quang từ đằng xa lướt gấp tới, trong chớp mắt đã đi tới cách đó không xa.

Đàm Lực ngừng thần nhìn lại, không khỏi hít sâu một hơi.

Thật đúng là Diệt Môn Chi Diệp!

Nói đến đây, hắn cũng coi như là có quen biết với Lục Diệp, lúc trước Tân Nguyệt môn cũng tham dự vây khốn Lục Diệp ở bên ngoài Vạn Độc lâm, khi đó do hắn dẫn đầu, dẫn theo mấy sư đệ sư muội.

Cho nên hắn thật sự đã gặp qua Lục Diệp, đương nhiên Lục Diệp cũng không có ấn tượng gì về hắn. Bởi vì lúc trước có quá nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh làm khó hắn, ai còn có thể nhớ rõ.

Sao Diệt Môn Chi Diệp lại quay về Linh Khê chiến trường, hơn nữa sao lại chạy đến trụ sở nhà mình?

Trong đầu Đàm Lực hiện lên một nghi vấn to lớn, mặc dù vẻ mặt ngưng trọng, nhưng lại không hoảng hốt.

Nếu như Lục Nhất Diệp vẫn còn là tu vi Thiên Cửu, vậy đúng là hắn sẽ khẩn trương, nhưng Lục Nhất Diệp trước mắt dùng tu vi Vân Hà cảnh cường ép tiến vào Linh Khê chiến trường, vậy thì không cần khẩn trương.

Nếu đánh, chắc chắn là đánh không lại. Rất nhiều chiến tích kinh khủng lúc Lục Diệp thống trị Linh Khê chiến trường bày ra trước mắt, Đàm Lực vẫn tự biết rõ điểm này.

Nhưng vậy thì đã sao?

Lục Nhất Diệp dám giết người sao?

Trường phạt của Thiên Cơ cũng không phải là nói giỡn, nếu tu

sĩ cấp cao thật sự có thể tùy tiện giết người ở Linh Khê chiến trường, vậy trụ sở của các đại tông môn đã sớm bị san bằng.

Vấn đề hiện tại là thăng nhãi này chạy tới đây làm gì?

Có thể khẳng định chính là ý đồ của đối phương không tốt lành gì, dù sao vốn cũng không phải cùng một trận doanh, đối với các đại tông môn Vạn Ma lĩnh mà nói, trên người Lục Nhất Diệp này gánh huyết hải thâm cừu, hai năm trước không biết có bao nhiêu tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã chết ở trên tay người này, dùng một câu giết người như ngóe để hình dung hẳn cũng không quá đáng.

Chương 1040: Dám giết người sao? 2

Vừa nghĩ đến đây, Đàm Lực đi lên phía trước vài bước, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Lục Diệp:

"Lục đạo hữu không phát tài ở Vân Hà chiến trường, lại chạy tới trụ sở Tân Nguyệt môn của ta, người muốn thế nào?"

"Đàm Thánh... Là người của Tân Nguyệt môn các người?" Lục Diệp đặt tay lên chuôi đao, nhàn nhạt mở miệng.

Đàm Lực nghe vậy, nhướng mày:

"Đúng là gia huynh, Lục đạo hữu có gì chỉ giáo?"

"Người là đệ đệ ruột của Đàm Thánh?" Lục Diệp nhướng mày, đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn.

"Vâng."

"Rất tốt!"

Lục Diệp gật đầu:

"Đàm Thánh ở Vân Hà chiến trường rất chiều cố ta, hôm nay đến đây chỉ vì trả lại cho hắn một chút ân tình!"

Lúc chữ cuối cùng rơi xuống, sau lưng Lục Diệp đã kéo theo một đạo tàn ảnh, đánh thẳng về phía Đàm Lực.

Mặc dù Đàm Lực có đề phòng, nhưng hiển nhiên không nghĩ tới Lục Diệp lại ra tay quyết đoán như thế.

Điều này hoàn toàn không giống với suy nghĩ của hắn, ở trong suy nghĩ của hắn, một tên Vân Hà cảnh cường ép tiến vào Linh Khê chiến trường như Lục Diệp chắc chắn sẽ không dám giết người bừa bãi, nếu không tư vị Diệt Hồn Thần Lô cũng không phải dễ chịu như vậy.

Ai ngờ một lời không hợp Lục Diệp đã thật sự động thủ.

Dưới tình thế nguy cấp, Đàm Lực vội vàng tế ra một tấm Linh khí đại thuẫn, rót linh lực đặt ngang trước người.

Ngay sau đó, một tiếng ầm vang thật lớn truyền ra, cả người Đàm Lực bị nện rơi trên mặt đất, lực lượng tràn trề không thể chống đỡ kia làm cho con mắt của hắn trợn trừng, điều càng làm cho hắn cảm thấy kinh hãi chính là dưới một kích này Linh khí đại thuẫn của mình lại ảm đạm, linh tính đại giảm!

Hắn có tu vi Thiên Cửu, xếp hạng vị trí hơn năm mươi trên Linh Khê bảng, nhìn khắp toàn bộ Linh Khê chiến trường, cũng coi như là cường giả.

Lục Nhất Diệp hiện cũng chỉ có thể phát huy ra tu vi Thiên Cửu, vậy mà chỉ một kích đã suýt nữa phá vỡ phòng hộ của mình, sát thương kinh khủng bậc nào.

Hắn chưa từng chân chính giao thủ với Lục Diệp, cho nên mặc dù biết Lục Diệp rất mạnh, nhưng cụ thể cường đại đến trình độ nào thì không rõ ràng lắm, cho đến giờ phút này!

"Đàm sư huynh!"

Tu sĩ Tân Nguyệt môn xung quanh thấy Đàm Lực bị đánh rơi xuống, lập tức hô lên.

Cùng lúc đó, Đàm Lực chỉ cảm thấy trên Linh khí đại thuẫn của mình lại truyền đến một đòn tấn công mạnh mẽ.

Một tiếng rầm vang lên, Linh khí phòng hộ hạ phẩm Cửu Cấm cấp hoàn toàn bị nghiền nát, lộ ra khuôn mặt kinh hoàng của Đàm Lực.

Lục Diệp theo sát phía sau hắc, Bàn Sơn Dao chém ngang một đao!

Đàm Lực đã không còn Linh khí để dùng, chỉ có thể thôi động linh lực và khí huyết hình thành phòng hộ bên ngoài thân thể.

Bàn Sơn Dao rơi xuống, máu tươi vẩy ra, Đàm Lực nặng nề rơi trên mặt đất, phần bụng có một vết thương thật lớn, gần như có thể nhìn thấy nội tạng bên trong.

Hắc sờn cả tóc gáy, chỉ cảm thấy tử vong cách mình rất gần.

Nếu hắc không phải thể tu, da dày thịt béo, chắc chắn đã bị một đao vừa rồi chém thành hai đoạn.

Thấy Đàm Lực chưa chết, Lục Diệp cũng có chút kinh ngạc, cảm khái một tiếng, thân thể của thể tu đúng là mạnh mẽ hơn tu sĩ cùng cấp rất nhiều.

Đang định xông qua bổ thêm một đao, xung quanh truyền tới tiếng xé gió lít nha lít nhít.

Trấn thủ sứ nhà mình bị đánh, sao tu sĩ Tân Nguyệt môn còn có thể kiềm chế được? Mặc kệ là Lục Nhất Diệp hay Lục Nhị Diệp gì đó, đánh trước rồi nói sau.

Bọn họ nhiều người như vậy, không lý nào lại sợ một người.

Trong lúc nhất thời, lưu quang thuật pháp ngự khí bắn ra, từ bốn phương tám hướng tập kích về phía Lục Diệp.

Bất đắc dĩ, Lục Diệp chỉ có thể thu hồi sát tâm, thân hình xê dịch, tránh từng đao công kích kia. Cùng lúc đó, hộp binh khí bên

hông vù vù, chín đạo ngự khí bay ra.

Tràng diện hỗn loạn vô cùng, ngày càng nhiều tu sĩ Tân Nguyệt môn bị kinh động, chạy tới bên này.

Bên cạnh Đàm Lực, có y tu chạy tới kiểm tra thương thế cho hắn, còn Đàm Lực lại há miệng gầm lên:

"Lục Nhất Diệp, ngươi là tu sĩ Vân Hà cảnh, không ở Vân Hà chiến trường tu hành, lại chạy tới Linh Khê chiến trường điều võ dương oai, thật sự cho rằng Tân Nguyệt môn ta sợ người sao? Ta biết rồi, nhất định là gia huynh ở Vân Hà chiến trường giáo huấn người, người không phải đối thủ của gia huynh, cho nên mới chạy tới nơi này ý lớn hiếp nhỏ, quả nhiên là không biết xấu hổ đến cực điểm!"

Vừa rồi Lục Diệp đột nhiên hỏi Đàm Thánh, trong lòng của hắn mơ hồ có suy đoán, mặc dù không dám khẳng định, nhưng chắc chắn tám chín phần mười, nếu không tên Diệt Môn Chi Diệp này không có lý do gì lại chạy đến trụ sở Tân Nguyệt môn.

Khi tiếng hét phẫn nộ của hắn truyền tới, một tiếng hét thảm thiết bỗng nhiên vang lên.

Tu vi của tu sĩ Tân Nguyệt môn cao thấp không đồng nhất, tuy Lục Diệp lấy một địch nhiều, nhưng từ khi hắn tu hành đến nay, còn ít trải qua cảnh tượng tương tự như vậy sao? Hắn có rất nhiều tâm đắc để ứng phó với tình cảnh như thế này.

Thân hình xê dịch, Ngự Thủ phòng hộ, ngự khí giết địch, cuối cùng cũng có tu sĩ Tân Nguyệt môn nhất thời không để ý, bị ngự khí của hắn chém xuống, máu tươi theo thi thể rơi xuống từ không trung.

Đàm Lực giận tím mặt:

"Người dám giết người!"

Hắn hoàn toàn không ngờ Lục Nhất Diệp lại thật sự dám giết người ở chỗ này, chẳng lẽ không sợ Thiên Cơ trừng phạt?

Mà sau khi chém giết một người, mắt thường có thể nhìn thấy quanh thân Lục Diệp bỗng nhiên nổi lên hào quang màu tím. Nếu như nhìn kỹ, hoàn toàn không phải hào quang màu tím gì, mà là từng tia sấm sét màu tím di chuyển trên người hắn.

Diệt Hồn Thần Lô hiện thân, khoe mắt Lục Diệp lập tức nhảy lên.

Không có gì khác, quá thống khổ.

Từ khi tu hành đến nay, vô số thương thế lớn nhỏ, còn có mấy lần bị thương nặng hôn mê, nhưng chưa từng có lần bị thương nào khiến hắn cảm thấy không thể chịu đựng được.

Trừng phạt của Diệt Hồn Thần Lô làm cho người ta có một loại cảm giác khó có thể chịu đựng được.

Loại thống khổ này cũng không phải đơn thuần là đến từ trên thân thể, còn có thần hồn, dường như có vô số con kiến đang điên cuồng gặm cắn thể xác và tinh thần, làm cho người ta chịu đủ tra tấn như cực hình.

Chương 1041: Hắn ta không kiên trì nổi!

Lấy thân phận tu sĩ Vân Hà cảnh chạy tới Linh Khê chiến trường lấy lớn hiếp nhỏ, đúng là không tốt lắm.

Nếu như Đàm Thánh kia thật sự là dựa vào sức một mình làm cho Lục Diệp chịu thiệt lớn như vậy, hắn không đến mức làm thế, tài nghệ không bằng người, không có gì để nói, chỉ có thể cố gắng tu hành, tăng thực lực bản thân lên, rồi nghĩ biện pháp báo thù rửa hận.

Nhưng Đàm Thánh sử dụng loại công hiệu thứ hai của Tầm Tung Bàn, để cho hắn ở trong khu vực săn bắn muốn núp không thể núp, trốn không thể trốn, cuối cùng bị đông đảo cường giả Vạn Ma lĩnh vây chặn, không thể thoát khỏi, phải vận dụng Kim Thân Lệnh trân quý đến cực điểm, tiêu phí mười vạn công huân, tổn hại thảm trọng.

Chuyện ở khu vực săn bắn bắt bắt nguồn từ Đàm thánh, dĩ nhiên chỉ có thể tìm lại tổn thất từ chỗ Tân Nguyệt môn này.

Đồng thời cũng là một loại tỏ thái độ, không giết chết hắn, vậy thì phải thừa nhận sự trả thù của hắn.

Sau khi Lục Diệp chém giết một người trong trụ sở Tân Nguyệt môn, tử lộ quanh quẩn trên người hắn, sự trừng phạt đầu tiên của Thiên Cơ giáng xuống, đau đớn do Diệt Hồn Thần Lô mang đến thực sự khiến cho người ta khó có thể chịu đựng được.

Trước khi tới đây, hắn đã cố gắng đánh giá cao uy lực của Diệt Hồn Thần Lô, nhưng cuối cùng phát hiện vẫn đánh giá thấp.

Lúc này mới chỉ giết một người mà đã như vậy, nếu giết càng nhiều thì trường phạt sẽ nghiêm trọng hơn.

Lục Diệp đánh giá, dựa vào năng lực nhẫn nại của hắn bây giờ, cùng lắm là giết năm sáu người sẽ đến cực hạn, đến lúc đó cho dù không chết cũng mất đi năng lực hành động.

Tuy rằng tu sĩ trong trụ sở Tân Nguyệt môn không nhiều, nhưng cũng có một hai trăm người, chỉ có mấy người thì khó có thể làm nên chuyện gì.

Ngay lúc tâm niệm hắn chuyển động, bên trong Nguyên Linh Khiếu bỗng nhiên truyền đến một tia động tĩnh khác thường, khi động tĩnh kia truyền ra, đau đớn mà thể xác và tinh thần gặp phải lại được tiêu trừ rất nhiều.

Trong lòng Lục Diệp khẽ động, thân hình vừa dịch chuyển tránh từng đạo công kích đánh tới, vừa phân ra một phần tâm thần kiểm tra Nguyên Linh Khiếu.

Dưới sự quan sát, hắn thấy trong Nguyên Linh Khiếu, Thiên Phú Thụ tỏa ra ánh sáng Thông Thiên Hỏa, dường như cả cây đều bốc cháy, khi ngọn lửa trên Thiên Phú Thụ bốc lên cuồn cuộn, phát ra lượng lớn sương mù màu xám.

Sấm sét màu tím quanh quẩn ở trên người hắn được tiêu trừ với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được...

Thiên Phú Thụ có thể đốt cháy Diệt Hồn Thần Lôi!

Phát hiện này khiến Lục Diệp vô cùng bất ngờ, nhưng suy nghĩ cẩn thận, lại hợp tình hợp lý.

Cho tới nay, Thiên Phú Thụ đều có thể đốt cháy rất nhiều độc tố năng lượng có hại xâm nhập vào trong cơ thể, cho nên Thiên Phú Thụ chỉ cần có đầy đủ nhiên liệu, Lục Diệp có thể bách độc bất xâm, tuy Diệt Hồn Thần Lôi là trường phạt do Thiên Cơ giáng

xuống, không cách nào lẩn tránh, nhưng nếu xét cho cùng cũng là tồn tại có tính chất giống như độc tố, đối với Lục Diệp mà nói, cả hai thứ đều là năng lượng xâm nhập vào trong cơ thể, có hại đối với bản thân.

Nếu là như vậy, đương nhiên Thiên Phú Thụ có thể đốt cháy nó.

Nhưng so ra, động tĩnh đốt cháy Diệt Hồn Thần Lô lớn hơn đốt cháy độc tố rất nhiều, xem ra tiêu hao đối với nhiên liệu cũng lớn.

Chỉ trong chốc lát, Lục Diệp đã cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, lõi đình màu tím quấn quanh thân thể hắn đã không còn sót lại chút gì.

Vốn là hắn còn có chút cổ kị khi ra tay, bởi vì không dám giết quá nhiều người, chỉ hạ quyết tâm giết chết mấy nhân vật mấu chốt, dọa lui tu sĩ khác của Tân Nguyệt môn.

Giờ phút này phát hiện ngay cả Diệt Hồn Thần Lô mà Thiên Phú Thụ đều có thể thiêu hủy, trong lòng không còn băn khoăn.

Lưu quang bên trên chín đạo ngự khí hiện lên, có Linh văn gia trì, dù là tốc độ hay là uy năng đều mạnh hơn vừa rồi rất nhiều.

Lại có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, mấy bóng người phun máu, rơi xuống từ giữa không trung.

Lõi đình màu tím đã sắp biến mất lại một lần nữa leo lên người Lục Diệp, du tẩu như linh xà.

Đàm Lực bị thương nặng vẫn đang ở bên kia liên tục gầm thét:

"Lục Nhất Diệp người đang tìm chết!"

Sư đệ nhà mình bị giết, đương nhiên làm cho hắn đau lòng,

nhưng nếu như Lục Nhất Diệp tiếp tục khư khư cố chấp như vậy, hẳn cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Nếu như hôm nay có thể chém giết Lục Nhất Diệp ở chỗ này, tổn thất lớn hơn nữa cũng đáng giá, điều kiện tiên quyết là đừng để Lục Nhất Diệp trốn thoát.

Vừa nghĩ đến đây, Đàm Lực hô to:

"Đừng để hắn chạy thoát! Hắn kiên trì không được bao lâu."

Vốn dĩ Lục Diệp bị đông đảo tu sĩ vây công còn liên tục chém giết mấy người, đã khiến cho tu sĩ Tân Nguyệt môn sinh lòng kiên kị, mạng chỉ có một, ai mà không quý trọng? Nhưng mà thấy sấm sét màu tím trên người Lục Diệp càng ngày càng nồng đậm, lại có lệnh của Đàm Lực, lúc này tu sĩ Tân Nguyệt môn lấy hết dũng khí tiếp tục triển đấu với hắn.

Lưu quang của ngũ khí tung hoành, đao mang chém qua, Lục Diệp lại nhẹ nhàng như bướm bướm, tung bay bất định trong đám người, những nơi hắn đi qua đều nhắc lên từng mảnh gió tanh mưa máu.

Tu sĩ Tân Nguyệt môn rơi xuống như sủi cỏ.

Ác chiến như vậy, một người độc chiến một tông môn, Lục Diệp cũng khó có thể ngăn cản tất cả công kích, nhưng hắn có Ngũ Thủ linh văn, cho nên có thể bảo vệ được chỗ yếu hại của mình, công kích khác đánh vào trên người hắn nhiều nhất cũng chỉ khiến hắn bị thương nhẹ. Trong tu vi cùng cấp, khí lực của Lục Diệp có thể so với thể tu chuyên tu thân thể.

Nhưng nếu tu sĩ Tân Nguyệt môn để cho Lục Diệp chém một đao, vậy cũng không phải vấn đề có bị thương hay không, đó là vấn đề có mạng hay không.

Chương 1042: Hẳn ta không kiên trì nổi! 2

Không ngừng có tu sĩ chết trận, cả người Lục Diệp gần như hóa thành một đạo lôi đình màu tím, xuyên thẳng qua chiến trường.

Có người thật sự không chịu được áp lực như vậy, không khỏi hô to:

"Đàm sư huynh, chúng ta không phải đối thủ!"

Nếu là trước ngày hôm nay, có người nói cho bọn họ biết, trên đời này có một tu sĩ có thể đơn độc đấu với toàn bộ trụ sở của bọn họ, nói gì bọn họ cũng sẽ không tin, nhưng hôm nay loại chuyện không thể tưởng tượng này lại xảy ra ngay trước mắt!

Hơn nữa người nọ còn là Diệt Môn Chi Diệp tiếng tăm lừng lẫy, đối phương còn nhận lấy trừng phạt của Diệt Hồn Thần Lôi để giết người.

Đàm Lực nhìn mà mắt đỏ ngầu, thấy tu sĩ nhà mình lần lượt chết đi, đau lòng đến không thở nổi, nhưng đã phải trả một cái giá lớn như vậy, nếu bỏ cuộc vào lúc này, chẳng phải là chết vô ích sao?

Lôi đình màu tím trên người Lục Nhất Diệp nồng đậm đến mức không thể hóa giải, chắc hẳn hắn cũng đang chịu đựng tra tấn vô cùng đau đớn khó có thể tưởng tượng.

"Hẳn không kiên trì được! Nhất định phải ngăn chặn hắn!"
Đàm Lực giận dữ rống lên.

Sức chịu đựng của Lục Nhất Diệp vượt quá tưởng tượng, Đàm Lực vốn tưởng hẳn nhiều lắm chỉ có thể giết mấy người, nhưng đến lúc này, người chết trên tay Lục Nhất Diệp đã gần ba mươi.

Toàn bộ tu sĩ trụ sở Tân Nguyệt môn tổng cộng cũng không đến hai trăm, lần này chết một hai thành, tổn thất thảm trọng cỡ nào? Nếu không giữ Lục Nhất Diệp lại, hẳn cũng không có cách nào ăn nói với bản tông.

Trấn thủ sứ nhà mình đã lên tiếng, cho dù các tu sĩ Tân Nguyệt môn sợ hãi, cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục vây công Lục Diệp.

Nhưng mà Lục Diệp thoát nhìn chẳng những không bị Diệt Hồn Thần Lô quấy nhiễu, ngược lại càng chiến càng mạnh, một thanh trường đao trong tay chỉ ra, chắc chắn có tu sĩ đền tội.

Bên cạnh Đàm Lực, y tu đang giúp hẳn trị liệu thương thế bỗng nhiên mở miệng:

"Sư huynh, ta nghe nói lúc trước trên Kim Quang đỉnh, một vị Chân Hồ cảnh của Bích Huyết tông cưỡng ép giết vào Linh Khê chiến trường, hơn mười tu sĩ chết trên tay nàng ta!"

Đàm Lực bỗng nhiên quay đầu, trong mắt đỏ như máu:

"Người muốn nói cái gì?"

Y tu kia mở miệng:

"Uy năng của Diệt Hồn Thần Lô mạnh cỡ nào, ta không rõ lắm, nhưng nghe nói cho dù là Thần Hải cảnh cũng không chịu nổi sự trừng phạt của Diệt Hồn Thần Lô, theo lý mà nói, Lục Nhất Diệp đã sớm không thể nào hành động mới phải, nhưng ta thấy mặc dù Diệt Hồn Thần Lô trên người hẳn càng ngày càng nhiều, nhưng dường như đối với hắn không có quá nhiều ảnh hưởng. Sư huynh, có phải bên Bích Huyết tông có thủ đoạn đặc thù gì có thể lẫn tránh ảnh hưởng mà Diệt Hồn Thần Lô mang đến hay không?"

"Không thể nào!"

Đàm Lực bác bỏ:

"Đây là sự trừng phạt của Thiên Cơ, không có thủ đoạn có thể tránh né."

"Ta nói là... ngộ nhỡ thì sao?"

Đàm Lực hoảng hốt một hồi, đúng vậy, ngộ nhỡ thì sao?

Sau khi Lục Nhất Diệp giết người thứ nhất đến bây giờ, đã qua thời gian dài như vậy, lại có thêm nhiều người chết trên tay hắn, nếu như hắn thật sự bị Diệt Hồn Thần Lôi trừng phạt, cho dù không chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, cũng sẽ thống khổ không muốn sống, không thể hành động mới đúng.

Nhưng tiểu tử này càng đánh càng mạnh, vẻ mặt bình tĩnh đến cực điểm, hoàn toàn không hề đau đớn.

Bích Huyết tông thật sự có thủ đoạn tránh sự trừng phạt của Thiên Cơ sao? Nếu vậy thì thật không thể tưởng tượng được.

Xưa nay Thiên Cơ luôn công bằng công chính, vì sao lại thiên vị người Bích Huyết tông như vậy?

"Sư huynh, không thể lấy tính mạng sư huynh đệ nhà mình để nghiệm chứng trạng thái của Lục Nhất Diệp." Y tu kia lại tận tình khuyên bảo một câu.

Đàm Lực chợt hoàn hồn, đúng rồi, đây chính là các sư huynh đệ nhà mình, sở dĩ hắn để tu sĩ nhà mình tiếp tục vây công Lục Diệp thực sự không phải là cảm thấy có thể đánh thắng đối phương về mặt thực lực, mà là cảm thấy đối phương không chịu nổi sự tra tấn của Diệt Hồn Thần Lôi.

Nhưng nếu như Lục Nhất Diệp thật sự có thể né tránh sự

trừng phạt của Thiên Cơ, vậy chết nhiều người hơn cũng chỉ là chết vô ích!

Vừa nghĩ đến đây, Đàm Lực không chút do dự, bỗng nhiên đứng dậy quát to:

"Về Cửu Châu!"

Vừa dứt lời, hần lập tức xông thẳng về phía Lục Diệp.

Khi lệnh của Đàm Lực truyền ra, tu sĩ Tân Nguyệt môn đã sớm phát hiện không ổn rồi rít chạy về phía Thiên Cơ điện, Lục Diệp đang muốn đuổi giết, bóng dáng khô ngô của Đàm Lực đã xông tới, trong miệng kêu la:

"Đừng có giết sư huynh đệ của ta nữa!"

Linh lực và khí huyết điên cuồng phun trào, khiến mặt ngoài toàn thân Đàm Lực lộ ra một màu đỏ sẫm không bình thường, cả người giống như một con mãnh thú phát cuồng, khí thế hung ác không ai bì nổi.

Lục Diệp dừng lại, Bàn Sơn Dao vung ngang lên, chém liên tục ba đao.

Ba nhát đao như lưỡi liềm chém về phía Đàm Lực, Đàm Lực giơ ngang tay ngăn cản.

Ba tiếng soạt keng keng trầm đục vang lên, trên hai tay Đàm Lực xuất hiện vết thương sâu có thể thấy được xương, thế xông tới trước cũng bị ngăn lại.

Hần ngẩng đầu, thấy một bóng người màu tím lao đến trước mặt mình trong chớp mắt, ánh đao sáng như tuyết lóe lên trước mắt, thân hình Đàm Lực cứng đờ tại chỗ.

Lục Diệp đã đi lướt qua hần, đuổi giết những tu sĩ Tân Nguyệt

môn đang phóng tới Thiên Cơ điện, dọc theo đường đi thi thể không ngừng ngã xuống.

Ở phía sau hẳn, ánh mắt Đàm Lực tối sầm, thân hình rơi xuống từ không trung, còn chưa rơi xuống đất, thi thể đã chia lìa.

Cùng là tu vi Thiên Cửu, nhưng bị trọng thương, ngay cả một đao của Lục Diệp hẳn cũng không thể tiếp được.

Một lát sau, đại chiến lắng xuống, trong Thiên Cơ điện, Lục Diệp vung vẩy vết máu trên Bàn Sơn Đao, cho đao vào vỏ.

Không ít người của Tân Nguyệt môn chạy thoát, cũng không có biện pháp, người ta không tử chiến với hẳn, một mình hẳn thực sự không có năng lực giữ tất cả mọi người lại.

Nhưng mà coi như không tệ.

Quay người đi ra Thiên Cơ điện, tới trước thi thể không đầu của Đàm Lực, lục lợi một hồi trong ngực hẳn, lấy ra ngọc giác đại trận, luyện hóa thêm chút nữa, đóng đại trận phòng hộ nơi này lại.

Lúc này mới truyền tin cho Y Y mang Đào Chính Vũ tới.

Chương 1043: "Thiệt thòi lớn rồi!"

Chờ Đào Chính Vũ đi theo Y Y vào nơi ở của Tân Nguyệt môn, nhìn thấy cảnh tượng đó khiến y cả đời khó quên.

Từng thi thể thảm liệt ngổn ngang lộn xộn rơi trên mặt đất, máu tươi phun tung toé khắp mặt đất, theo từng luồng máu tươi và thi thể chỉ dẫn, một đường đi tới trước Thiên Cơ điện của Tân Nguyệt môn.

Trên bậc thang Thiên Cơ điện, một bóng người tùy ý ngồi đó, người đầy máu tươi, một thanh trường đao đặt bên cạnh. Bên ngoài bóng người kia là sấm sét màu tím, như linh xà trườn khắp mọi nơi.

Chỉ riêng nhìn lôi đình màu tím kia, đã khiến cho Đào Chính Vũ cảm thấy cực kỳ không thoải mái, rất khó tưởng tượng sẽ phải chịu tra tấn như thế nào khi bị lôi đình màu tím bao vây.

Mà trong Thiên Cơ điện ở phía sau bóng người này, tràn ngập mùi máu tanh ngút trời, ít nhất có mười mấy hai mươi cổ thi thể chồng chất ở trong đó.

Nơi này là vòng trung tâm, nơi này mỗi tu sĩ đều ít nhất là Cửu tầng cảnh, thậm chí trên.

Nhưng tu sĩ cao cao tại thượng trong mắt Đào Chính Vũ, giờ phút này tất cả đều nằm trong vũng máu, thi thể dần dần nguội lạnh.

Một đường đi tới, thi thể mà hắn nhìn thấy, không sai biệt lắm

có khoảng năm mươi bộ.

Nhìn qua thân ảnh ngồi ở trên bậc thang kia, Đào Chính Vũ chợt sinh ra một loại cảm giác ngưỡng mộ như núi cao, trong nháy mắt này, hẳn tinh tường cảm giác được, ngọn núi cao trước mặt này, là cả đời hẳn khó có thể vượt qua.

Đây là Ngũ sư huynh nhà mình!

Mấy tháng trước, cường giả dựa vào sức một mình áp chế toàn bộ Vạn Ma linh cũng không dám lên tiếng, ngày hẳn thăng cấp Vân Hà cảnh, một phương Vạn Ma linh Phổ Thiên Hoan khánh, chiêm trống vang trời.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, chỉ ngắn ngủi không đến ba tháng thời gian, hẳn lại giết vào Linh Khê chiến trường, mỗi người một tông môn.

Hắn đi lên trước, cung kính hành lễ: "Ngũ sư huynh."

"Đi vào đi."

"Vâng." Đào Chính Vũ biết rõ mục đích Lục Diệp mang mình tới đây, lúc này cất bước đi vào trong Thiên Cơ điện, dựa vào thân phận Trấn Thủ sứ của bản thân bắt đầu cướp đoạt Thiên Cơ trụ của Tân Nguyệt môn.

Sau khi hẳn tiếp nhận trấn thủ sứ ở trụ sở Bích Huyết tông, đây là lần đầu hẳn làm loại chuyện này, nhưng mà đây cũng không phải là chuyện phiền toái gì, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút, hẳn đã biết rõ nên làm như thế nào.

Y Y đưa túi trữ vật mà Lục Diệp thu thập được dọc đường tới trước mặt, lo lắng hỏi: "Lục Diệp, người không sao chứ?"

Diệt Hồn Thần Lô nhằm vào thần hồn, đối với linh thể như Y Y có khắc chế thật lớn, cho nên dù chỉ là nhìn lô đỉnh màu tím kia,

Y Y cũng có một loại cảm giác mê muội.

"Không có việc gì."

Lục Diệp thuận miệng trả lời một câu, Thiên Phú thụ vẫn luôn đốt cháy Diệt Hồn Thần Lôi xâm nhập vào trong cơ thể, cho nên cảm giác của hắn cũng coi như không tệ, mặc dù đau đớn, nhưng ở phạm trù có thể chịu đựng được.

Ngược lại công huân của bản thân chẳng những không gia tăng, ngược lại còn giảm gần 2000 điểm.

Xem ra cho dù Thiên Cơ có áp chế tu vi của mình đến cảnh giới Thiên Cửu thì cũng phải tính toán tu vi Vân Hà tam tầng cảnh.

Lấy tu vi vượt qua tu vi mấy tầng Linh Khê cảnh giết địch, tự nhiên không chiếm được công huân, ngược lại còn bị khấu trừ công huân.

Có chút lỗ vốn!

Vốn dĩ Lục Diệp tới Tân Nguyệt môn là muốn tìm bù lại tổn thất của bản thân, kết quả bây giờ chẳng những không có thu hoạch gì, ngược lại còn tổn thất nhiều hơn.

Cũng may còn có không ít túi trữ vật, Lục Diệp ném vào trong miệng mấy hạt linh đan, vừa khôi phục chữa thương, vừa mở ra cấm chế của túi trữ vật.

Túi trữ vật của tu sĩ Linh Khê cảnh không có quá nhiều đồ tốt, cho dù là tu sĩ Thiên Cửu như Đàm Lực cũng vậy.

Nguyên một đám túi trữ vật mở ra.

Ước chừng sau gần nửa canh giờ, tất cả túi trữ vật đều được mở ra, quả nhiên không có vật gì khiến trước mắt người ta sáng ngời.

Đào Chính Vũ đã cầm toàn bộ nơi trú đóng Tân Nguyệt môn lướt qua sạch sẽ, giờ phút này thần sắc có chút phấn chấn, đi tới Lục Diệp hỏi: "Ngũ sư huynh, nhà dưới đi đâu vậy?"

Lục Diệp cất một ít linh đan và linh thạch trong chiến lợi phẩm vào trong túi trữ vật, sau đó ném cho hắn: "Chờ xem."

Nói xong, hắn xoay người đi vào Thiên Cơ điện, đi tới trước Thiên Cơ trụ, giơ tay ấn lên, tâm thần liên kết với Thiên Cơ bảo khối, đem tất cả chiến lợi phẩm còn lại bán đi.

Công huân gia tăng đến hơn bảy ngàn điểm, sau đó hắn không chút do dự mua tất cả công huân thành địa tâm hỏa, từng phần thôn phệ.

Không có hắn, nhiên liệu của Thiên Phú Thụ giống như đã hao hết, phải tranh thủ thời gian bổ sung, nếu không Diệt Hồn Thần Lôi xâm nhập vào trong cơ thể mình đốt cháy không được, không tiện hành động kế tiếp.

So sánh mà nói, thiên phú thụ đốt cháy hồn thần lôi tiêu hao, so với đốt độc tố tiêu hao lớn hơn nhiều, thiên phú thụ tích góp bao nhiêu nhiên liệu hắn không rõ lắm, thời điểm mỗi lần hắn thôn phệ địa tâm hỏa, một bộ phận năng lượng dùng để mở ra linh văn trên Thiên Phú Thụ, còn có một bộ phận là bị cất trữ để làm nhiên liệu dự bị.

Từ khi tu hành đến nay, tình huống hao tổn nhiên liệu của Thiên Phú Thụ chỉ xuất hiện một lần, chính là một lần chiến đấu trên đỉnh Kim Quang.

Bất quá lúc đó tu vi của hắn không cao, trên tay cũng không giàu có, năng lượng dùng Thiên Phú Thụ thôn phệ cũng không nhiều, nhiên liệu bị hao hết là đương nhiên.

Từ sau khi hắn bắt đầu mua Địa Tâm hỏa từ Thiên Cơ bảo

khố, nhiên liệu của Thiên Phú thụ chưa từng khuyết thiếu.

Đây là lần hao hết nhiên liệu thứ hai.

Từng phần Địa Tâm Hỏa liên tiếp thôn phệ, trên Thiên Phú Thụ lại bốc lên mảng lớn sương mù xám, bất quá lõi đỉnh màu tím bao vây lấy hắc lại không thấy giảm bớt chút nào.

Lần này giết hơn năm mươi người, Diệt Hồn Thần Lô tích lũy quá khổng lồ, chỉ sợ phải tiêu hao không ít Địa Tâm Hỏa.

Khiến Lục Diệp cảm thấy kinh ngạc chính là, lần này cắn nuốt Địa Tâm Hỏa, lá cây của Thiên Phú thụ vậy mà lại không có phản ứng gì, xem ra Thiên Phú Thụ cũng phát giác được tình cảnh của hắc không tốt, có mục đích ứng phó.

Chương 1044: "Thiệt thòi lớn rồi!" 2

Hiện giờ bản thân hẳn bị Diệt Hồn Thần Lô ăn mòn, tất cả Địa Tâm Hỏa đã bị thôn phệ đều biến thành nhiên liệu, cũng không có cung cấp năng lượng cho Thiên Phú thụ.

Rất nhanh, hơn bảy ngàn công huân đổi ra địa tâm hỏa đều bị thôn phệ sạch sẽ, thiên phú trên cây liên tục không ngừng toát ra mảng lớn sương mù màu xám.

Gần nửa canh giờ sau, cây thiên phú không có động tĩnh, nhiên liệu lại hao hết.

Nhưng Diệt Hồn Thần Lô trên người Lục Diệp vẫn dạt dào tử ý, không có chút dấu hiệu suy giảm nào.

Lỡ lớn rồi!

Khóe mắt Lục Diệp nháy một cái, hẳn vốn định đến Tân Nguyệt Môn bù lại tổn thất của bản thân, kết quả giết người hao tổn công huân, đốt cháy Diệt Hồn Thần Lô cũng cần tiêu hao công huân, như vậy thường xuyên qua lại, chẳng những không tìm được bù lại tổn thất của mình, ngược lại tổn thất càng ngày càng nghiêm trọng.

Bất quá nếu như gia tăng tính toán cướp đoạt của Đào Chính Vũ, khẳng định là có lời.

Nhưng bây giờ, tu vi của Lục Diệp ở Vân Hà cảnh, chuyện trong trụ sở đã không còn liên quan gì đến hắn nữa. Mặc kệ Đào Chính Vũ cướp đoạt được bao nhiêu, những thứ hắn mang đến

đều là của tông môn, không có biện pháp chia cho hẳn một chút lợi ích.

Lục Diệp lại tìm kiếm trong không gian trữ vật của mình, sau khi hẳn tiến vào chiến trường Vân Hà đã lấy được không ít chiến lợi phẩm, vẫn luôn không đi xử lý.

Lúc đầu nghĩ đến sau này có cơ hội đi Thiên Cơ thương mình xử lý, hiện tại cũng không cần nghĩ những thứ này.

Trước tiên giải quyết phiền phức của mình quan trọng hơn.

Một lần nữa lại dùng tâm thần cấu kết với Thiên Cơ bảo khố, bán đi rất nhiều chiến lợi phẩm mà bản thân không dùng đến, để lại Nguyên Linh đan và linh thạch các loại, những thứ này đều dùng tới khi mình tu hành.

Miền cường cường thu thập hơn một vạn công huân, tiếp tục mua sắm địa tâm hỏa, bổ sung nhiên liệu cho thiên phú thụ.

Hắn bên này đang bận rộn, trong Cửu Châu một tin tức như mọc cánh, nhanh chóng lan truyền trong các đại tông môn Vạn Ma Lĩnh.

Cách ba tháng, Diệt Môn Chi Diệp lại tái hiện Linh Khê chiến trường, hơn nữa lần này đi thẳng tới trụ sở Tân Nguyệt Môn, dựa vào sức một mình đại sát tứ phương, Tân Nguyệt Môn thất thủ, đệ tử tử tử thương hơn năm mươi, ngay cả Đàm Lực trấn thủ Tân Nguyệt Môn cũng bị chém chết.

Tin tức truyền ra, các đại tông môn Vạn Ma lĩnh chấn động.

Vô số người giơ chân tức giận mắng, Lục Nhất Diệp mặc kệ mọi chuyện, thân là một tu sĩ Vân Hà cảnh, thế mà không tu hành ở chiến trường Vân Hà, ngược lại chạy đến Linh Khê chiến trường diễu võ dương oai, nhất là trên dưới Tân Nguyệt môn, đều ghen lấy lửa giận, những cao tăng Chân Hồ Thần hải cảnh kia hận

không thể lập tức giết đến Linh Khê chiến trường, báo thù rửa hận cho môn nhân đệ tử đã chết.

Nhưng cân nhắc đến chiến lực của Lục Nhất Diệp ở trong Linh cảnh có thể so với Vô Song Bá Chủ, những Chân Hồ Thần Hải cảnh kia cũng không dám thật sự tiến vào.

Thắng còn dễ nói, nhưng nếu là đánh không thắng, vậy thì làm trò hề cho thiên hạ.

Nhưng bất luận như thế nào, Tân Nguyệt môn lần này tổn thất cực kỳ thảm trọng, trụ sở bị phá, liên ý nghĩa nhiều năm góp nhặt nhất định sẽ bị cướp đoạt, hơn nữa môn nhân đệ tử tử tử thương nhiều như vậy, tổn thất như vậy, cũng không phải là thu thêm môn đồ có thể bổ sung trở về, chung quy phải có một cái thuyết pháp.

Nhớ ngày đó, khi Lục Nhất Diệp tìm các đại tông môn hạch tâm trong Vạn Ma lĩnh vợ vết tiền bình an, Tân Nguyệt môn cũng đã ngoan ngoãn phối hợp qua.

Nếu đã thu được tiền Bình An vào mấy tháng trước, dựa vào cái gì lại tới gây hấn gây chuyện?

Đây là nói mà không giữ lời, là lật lọng!

Cả đám cao tăng Tân Nguyệt môn lập tức triệu tập người may mắn còn sống sót đến cùng một chỗ, hỏi thăm chân tướng sự việc.

Rất nhanh đã nhận được một tin tức hữu dụng, trước đó Lục Nhất Diệp có nhắc tới Đàm Thánh, còn nói Đàm Thánh chiếu cố hẳn rất tốt trên chiến trường Vân Hà, cố ý đến đây trả một chút ân tình.

Lời này đương nhiên là nói ngược.

Thân ở trận doanh khác nhau, nếu Đàm Thánh thật sự nhìn

thấy Lục Nhất Diệp, một khi nhìn thấu thân phận của hắn, tất nhiên là muốn ra tay chém giết hắn, ở đâu sẽ có chiếu cố gì.

Bất quá căn cứ tin tức này, Tân Nguyệt môn rất nhanh ý thức được, nguyên nhân sự tình có thể ở trên người Đàm Thánh, lúc này sai người tiến vào chiến trường Vân Hà, tìm hiểu tình báo.

Rất nhanh có tin tức phản hồi.

Gần tháng trước, chiến trường Vân Hà xuất hiện một khu vực săn bắn, Đàm Thánh và Lục Nhất Diệp đều ở trong đó, kết quả Đàm Thánh vì tranh đoạt săn giết đứng đầu bảng, vận dụng một cái Tâm Tung Bàn, liên thủ rất nhiều cường giả Vạn Ma Linh vây chặt Lục Nhất Diệp, suýt nữa đã đánh chết hắn.

Cuối cùng ép Lục Nhất Diệp kia vận dụng một cái Kim Thân Lệnh, sau khi sân săn đóng cửa lại mời tới một cây Thiên Cơ Trụ, lúc này mới có thể chạy thoát!

Một Kim Thân Lệnh trân quý đến cực điểm, một Thiên Cơ trụ giá trị mười vạn công huân...

Trên dưới Tân Nguyệt môn cuối cùng cũng hiểu được tại sao Lục Nhất Diệp lại chạy đến trụ sở nhà mình làm khó dễ, đây rõ ràng là đang trả thù.

Trong lúc nhất thời, Tân Nguyệt môn bên này cũng không biết nên nói cái gì cho phải, trách cũng chỉ trách Đàm thánh làm việc không đủ chu toàn, không thể đuổi tận giết tuyệt, lưu lại họa lớn.

Tân Nguyệt môn bên này có thể thăm dò được tin tức từ chiến trường Vân Hà, những tông môn khác tự nhiên cũng có thể tìm hiểu được, cho nên dù Tân Nguyệt môn không có tuyên dương ra bên ngoài, tin tức khu vực săn bắn cũng rất nhanh truyền ra.

Vô số tu sĩ Vạn Ma Linh sợ hãi thán phục, Lục Nhất Diệp kia thật sự là vận khí cực lớn, ngay cả Kim Thân Lệnh loại vật này

cũng có thể đạt được, dựa theo tin tức bọn họ thám thính được mà xem, ngày đó nếu như không có Kim Thân Lệnh, Lục Nhất Diệp kia sớm đã chết một trăm lần.

Mà từ thời gian đi lên suy đoán, thẳng nhãi Lục Nhất Diệp này đã ra khỏi chiến trường Vân Hà, gần như trực tiếp cưỡng ép tiến vào chiến trường Linh Khê, đây thật đúng là báo thù không cách đêm, lòng dạ hẹp hòi đến cực hạn.

Chương 1045: Tiếp theo là một nhà khác.

So với phần nộ của Tân Nguyệt Môn, những tông môn khác trong Vạn Ma lĩnh quan tâm hơn chính là tình hình của Lục Nhất Diệp bây giờ như thế nào.

Lấy tu vi Vân Hà cảnh cường ép tiến vào chiến trường Linh Khê, đại sát tứ phương, tuy nghe rất uy phong khí phách nhưng trừng phạt của Thiên Cơ cũng không phải là chuyện đùa.

Thực tế lần này Lục Nhất Diệp còn giết hơn năm mươi người, nghe nói là giết đến khi kết thúc, trên người hắn đông cứng lại, toàn bộ thân thể đều là những con rắn lồi...

Uy lực của Diệt Hồn Thần Lô khủng bố, Lục Nhất Diệp có thể cứ như vậy mà chết đi hay không?

Nếu đúng thật là như thế vậy Tân Nguyệt Môn chính là có công lớn nhất, tổn thất có lớn cũng có thể tiếp nhận.

Một tai họa như vậy lúc ở Linh Khê cảnh khuấy động Linh Khê chiến trường gà chó không yên, bên Vạn Ma lĩnh không có biện pháp gì với hắn, chờ hắn tiến vào chiến trường Vân Hà, lấy tu vi yếu ớt bị nhiều cường giả trùng trùng điệp điệp vây quanh như vậy hắn vẫn còn có thể chạy thoát.

Nhân tài như thế nếu thật sự để cho hắn trưởng thành đối với Vạn Ma lĩnh tất nhiên là tai họa.

Nhưng nếu hắn chết dưới Diệt Hồn Thần Lô vậy thì vui mừng trông thấy.

Trong lúc nhất thời, vô số tin tức được đưa tới Tân Nguyệt Môn, để cho Tân Nguyệt Môn bên này tìm người tiến vào Linh Khê chiến trường xem tình huống, xác nhận Lục Nhất Diệp kia sống chết thế nào.

Đối với yêu cầu vô căn cứ này Tân Nguyệt môn đương nhiên là nghiêm từ cự tuyệt!

Đều là một đám xem náo nhiệt không quan tâm phiền phức, bị phá trụ sở không phải bọn hắn, đệ tử bị giết cũng không phải bọn hắn, hôm nay tổn thất chính là Tân Nguyệt Môn, cái diệt môn chi diệp kia nếu như không chết thì hiện tại phái người tiến vào chiến trường chẳng phải là dê vào miệng cọp?

Hơn nữa ngày đó ở trong khu vực săn bắn gây khó dễ cho Lục Nhất Diệp cũng không chỉ có một mình Đàm Thánh, chỉ có điều khởi nguồn sự tình quả thật phải tính đến Đàm Thánh, trụ sở bị phá, đệ tử bị giết, Tân Nguyệt Môn nhận ra!

Nhưng dựa theo đà điên cuồng này của Lục Nhất Diệp, muốn trả thù khẳng định không chỉ có một nhà Tân Nguyệt môn, đến lúc đó tông môn sau lưng những cường giả tham gia vây giết hẳn ngày đó, có một người tính một người, hẳn là đều chạy không thoát.

Tin tức này truyền ra cũng làm cho không ít tông môn Vạn Ma lĩnh bối rối, vội vàng phái người tiến vào chiến trường Vân Hà tìm hiểu, ngày đó vây giết Lục Diệp có những người nào, có tu sĩ nhà mình hay không...

Nhưng chiến trường Vân Hà qua lại với tin tức Cửu Châu không thuận tiện như chiến trường Linh Khê, cho nên rất nhiều chuyện chỉ là tìm hiểu không rõ ràng, đợi đến khi tin tức xác minh truyền về lại không biết phải đợi bao lâu.

Hơn nữa, Lục Nhất Diệp kia giờ phút này chắc chắn bị Diệt Hồn Thần Lôi quán thân, cho dù không chết cũng không có tinh

lực đi tìm tông môn khác gây phiền toái.

Nghĩ theo như thế, sự tình chưa chắc đã tệ như Tân Nguyệt Môn nghĩ.

Nhưng mà cuối cùng vẫn cần phải xác định tình hình của Lục Nhất Diệp một chút, loại chuyện này không thể qua loa, lúc này liền có thể lực Vạn Ma lĩnh ở gần trụ sở Tân Nguyệt môn phái ra một ít đệ tử chạy tới trụ sở Tân Nguyệt môn, điều tra tình huống.

Một nơi nào đó trên chiến trường Vân Hà, Đàm Thánh một thân áo xanh hai mắt đỏ như máu, hai ngón lệ chảy xuôi trên gương mặt. Hắn vừa mới nhận được tin tức tông môn truyền đến từ Cửu Châu, đã biết tình hình ở chiến trường Linh Khê.

Hai nắm tay nắm chặt, Đàm Thánh trong lòng âm thầm thề, đời này không giết được Lục Nhất Diệp, thề không làm người!

Đứng trên lập trường của hắn, ở trong sân sấn nhằm vào Lục Nhất Diệp cũng không sai, chỉ sai ở chỗ hắn không thể đuổi cùng giết tận mà để Lục Nhất Diệp chạy thoát.

Càng làm cho người ta khó có thể tưởng tượng là, thắng nhãi này lại xông vào Linh Khê chiến trường đả kích trả thù, làm liên lụy sư đệ sư muội nhà mình chết thảm, ngay cả em ruột của mình cũng bị Lục Nhất Diệp giết chết.

Nếu như lúc trước hắn với Lục Diệp chỉ là mâu thuẫn phe phái, vậy thì giờ phút chính là mối thù máu chân chính, nỗi hận như vậy sao có thể không trả được?

Hắn là Vân Hà cảnh giới tầng thứ chín, trước đó ở trong sân sấn lại được không ít chỗ tốt, vốn đã dự định trong vòng một tháng tấn thăng Chân Hồ, nhưng dưới tình hình trước mắt, chuyện tấn thăng có thể bỏ qua, trước mắt là mối thù, hắn phải dùng hết toàn bộ sức lực đi chém giết Lục Nhất Diệp, báo thù cho các sư đệ

sư muội đã chết.

Chiến trường Linh Khê, trụ sở Tân Nguyệt môn, trên bậc thềm trước Thiên Cơ điện, Lục Diệp tùy ý ngồi, tia sét màu tím trên người đã gần như biến mất.

Giờ phút này hẳn ta đang báo tin cho một số bạn tốt.

Cũng không biết tin tức bị rò rỉ ở đâu, trong Linh Khê chiến trường rất nhiều người đều biết hắn trở về, hơn nữa còn phá đi trụ sở Tân Nguyệt Môn, nguyên một đám Trấn Thủ Sứ hoặc là phó sứ kia đều lập tức giống như gà chọi, truyền tin tức đi. Có cần hắn hỗ trợ hay không?

Nhớ ngày đó hắn ở trong chiến trường dẫn theo một nhóm liên quân Hạo Thiên Minh chinh chiến tứ phương, rất nhiều tông môn bởi vậy kiếm được đầy bồn đầy bát, chỉ có điều sau khi tiến vào vòng hạch tâm sẽ không có chuyện tốt như vậy.

Hiện giờ hắn trở về, hiển nhiên khiến không ít người có chút rục rịch...

Cũng có người hỏi tình huống của hắn như thế nào, hiển nhiên là lo lắng hắn giết người quá nhiều bị Diệt Hồn Thần Lô cắn nuốt.

Lục Diệp lần lượt đưa tin.

Phải mất một lúc lâu mới kết thúc.

Chương 1046: Tiếp theo là một nhà khác. 2

Phía bên Hạo Thiên mình có người lo lắng cho tình trạng của hắc, Vạn Ma lĩnh bên kia hắc là càng để ý chuyện này hơn, cũng không biết chờ đến khi bọn họ xác định bây giờ mình bình yên vô sự sẽ có phản ứng gì.

Nói đi nói lại, từ góc độ cá nhân mà xem, hôm nay phá trụ sở Tân Nguyệt Môn, lỗ nặng, công đức trước sau đi gần hai vạn.

Nhưng từ góc độ tông môn mà xem, hiển nhiên là kiếm, cái khác không nói, chỉ riêng việc cướp đoạt của Đào Chính Vũ cũng không chỉ là hai vạn công đức.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là trút được cơn giận trong lòng.

Vuốt trường đao đứng dậy, gọi Đào Chính Vũ đang đứng chờ bên cạnh: “Đi thôi, nhà tiếp theo!”

Ngày đó ở khu vực săn bắn rất nhiều cường giả vây công hắc, đại đa số người đến từ tông môn nào hắc hoàn toàn không biết rõ, chỉ biết một Đàm Thánh đến từ Tân Nguyệt môn, còn có một Ngụy Khuyết đến từ Vân Dương tông.

Đàm Thánh là ngọn nguồn của sự việc cho nên Lục Diệp tìm tới đầu tiên là Tân Nguyệt Môn.

Ngụy Khuyết này lúc ấy nhảy hoan hỉ nhất, kêu gào hung hăng nhất, cho nên đặt ở nhà thứ hai, nhưng không thể giết nhiều người như vậy, trong tay đã không còn chiến lợi phẩm có thể bán ra,

nhiên liệu Thiên Phú Thụ chứa đựng cũng không nhiều.

Nhưng mà Lục Diệp tin rằng bên Vân Dương Tông sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt dựa trên tình hình của Tân Nguyệt Tông.

Về phần tông môn khác mà những người kia thuộc...

Cho dù bọn hắn xuất thân từ tông môn nào, chỉ cần trong giới hạch tâm Vạn Ma lĩnh một người cũng đừng nghĩ bỏ chạy. Đương nhiên đối phó với những tông môn kia, Lục Diệp sẽ không thực hiện thủ đoạn như vậy.

Tiền bình an mới là lần đầu tiên thu tiền, hoàn toàn có thể thu lần thứ hai, tin tưởng Vạn Ma lĩnh bên kia cũng quen với lần hai này.

Ai dám không đưa, Tân Nguyệt môn chính là vết xe đổ!

Về phần phá vỡ toàn bộ trụ sở Vạn Ma lĩnh... Lục Diệp ở cảnh giới Thiên Cửu cũng không làm chuyện như vậy, đến bây giờ đương nhiên càng không thể làm được.

Một khi nơi trú ngụ của mình bị phá, những tu sĩ kia đều sẽ trở thành người không có nhà để về, một nhà hai nhà tu sĩ như thế còn không ảnh hưởng được tình hình chung, nhưng nếu toàn bộ hạch tâm Vạn Ma lĩnh tu sĩ đều như thế, vậy chuyện sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát.

Yên tâm, có trời mới biết bọn họ sẽ làm ra chuyện gì, khả năng lớn nhất là tập kết một chỗ, công phá từng nơi ở của tông môn Hạo Thiên minh.

Cho nên dù Lục Diệp có thủ đoạn như vậy, nhưng hắn tuyệt đối không thể làm chuyện như vậy, nếu không chỉ có thể gây ra vô số mối họa cho Hạo Thiên minh.

Việc gì cũng cần phải đánh đổi, thế cục Linh Khê chiến trường

đã duy trì nhiều năm như vậy, tùy tiện phá vỡ nó chưa hẳn chỉ có chỗ tốt.

So với tốc độ nhanh nhất thời, Lục Diệp lại càng muốn có chút lợi ích mang tính thực tế hơn.

Lấy ra mười phần đồ hình điều tra, ngoài ý muốn phát hiện, trụ sở Vân Dương Tông cách Tân Nguyệt Môn không quá xa, dựa theo tốc độ của hắn không đến nửa ngày là có thể tới nơi.

Ngự khí mới được không bao lâu phía trước bỗng nhiên xuất hiện mấy đạo lưu quang, cũng không biết là tu sĩ trận doanh phương nào.

Hiển nhiên đối phương cũng phát hiện ra hắn nhưng vẫn bay về phía này, hiển nhiên là ý thể đông người không để Lục Diệp vào mắt.

Hơn mười dặm bên ngoài, mấy người kia vừa bay vừa trao đổi.

Một người trong đó nói: “Miêu sư huynh, người kia không phải chính là Lục Nhất Diệp chứ, ta thấy hình như hắn là từ Tân Nguyệt môn lui tới.”

Tu sĩ Thiên Cửu được gọi là Miêu sư huynh nói: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, Lục Nhất Diệp cường ép xông vào Linh Khê chiến trường giết nhiều người như vậy, giờ phút này cho dù chưa chết cũng là bị lôi quần thân, trên người người này sạch rõ ràng, không có bất kỳ dấu hiệu tử lôi quần quanh thân, sao có thể là Lục Nhất Diệp, hắn là người đi ngang qua.”

“Nói cũng đúng.” Người kia gật đầu.

Miêu sư huynh lại trầm giọng phân phó: “Sắp đến trụ sở Tân Nguyệt môn rồi, tất cả mọi người cảnh giác một chút, Lục Nhất Diệp kia giết người như góe, là đại địch của Vạn Ma lĩnh ta, tuyệt

đối không nên để hẳn phát hiện tung tích. Nhớ kỹ, nhiệm vụ của chúng ta chỉ là đến điều tra tình hình của hẳn, cũng không phải muốn giao thủ với hẳn, gặp nguy hiểm thì tranh thủ thời gian trốn đi, không mất mặt!”

“Vâng!” Mấy người đồng thanh đáp lời.

Trước đó mấy người bọn họ nhận được mệnh lệnh của tông môn đến Tân Nguyệt môn điều tra tình hình của Lục Diệp, nhưng không ngờ Lục Diệp lại vừa vận nghênh đón bọn họ bay tới, trước mắt khoảng cách hơi xa cho nên bọn họ cũng không thấy rõ khuôn mặt của Lục Diệp.

Cho đến khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại không đến ba dặm, Miêu sư huynh mới nhú mày dò xét Lục Diệp.

Mấy người bọn họ ý người đông thế mạnh, không thay đổi phương hướng, đối phương lẻ loi một mình lại không có ý định thay đổi phương hướng, điều này thật kỳ lạ.

Các tu sĩ vô tình gặp gỡ như vậy, ai cũng không biết đối phương là trận doanh gì, nếu thật sự đụng phải rất có thể sẽ dẫn đến nổ ra một ít giao đấu, nói như vậy, thực lực yếu, nhân số ít đều thay đổi phương hướng, tránh cho chính diện tiếp xúc với tu sĩ lai lịch không rõ.

Cho nên Miêu sư huynh cũng không biết vì sao người này lại không sợ hãi như vậy.

Giương mắt dò xét, vận đủ thị lực quan sát, thân hình Miêu sư huynh lập tức cứng đờ, cơ hồ cho là mình nhìn hoa cả mắt, cẩn thận nhìn lại phát hiện không sai, phía trước đang thẳng tắp nghênh đón, lại thật sự là mục tiêu chính của mình chuyển này, trong lòng lập tức kinh hô một tiếng: Không có khả năng!

Đúng như những gì hẳn nói lúc trước, Lục Nhất Diệp kia đã

giết nhiều người như vậy, giờ phút này cho dù không chết cũng sẽ bị Tử Lôi quấn thân, cho nên hắn căn bản không nghĩ tới, đang nghênh đón đám người mình tới lại chính là Lục Nhất Diệp.

Giờ phút này nhìn lại, trên người Lục Nhất Diệp nào có tử lôi gì quấn quanh, dường như Thiên Cơ căn bản không có trừng phạt gì đối với hắn.

Nếu nói chỉ đơn thuần là dung mạo giống nhau thì cũng thôi đi, mấu chốt là trên bả vai người ta có một con thú nhỏ trắng như tuyết ngồi xổm trên, không phải Lục Nhất Diệp thì có thể là ai?

Hơn nữa đối phương rõ ràng là từ nơi Tân Nguyệt Môn lui tới.

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn lại hai dặm!

Chương 1047: Quy tắc cũ!

“Chạy!” trong đầu Miêu sư huynh suy nghĩ rất nhanh, lập tức quát lên.

Vẻ mặt mấy sư đệ sư muội hiện lên nghi ngờ, người lúc trước nói chuyện nghi hoặc hỏi: “Miêu sư huynh?”

“Đó là Lục Nhất Diệp, chạy mau!” Miêu sư huynh trong khi nói chuyện đã lấy ra linh khí của mình, bày ra tư thế phòng ngự, hiển nhiên là muốn ở lại, tranh thủ thời gian chạy trốn cho các sư đệ sư muội.

Không thể không nói, thân là sư huynh, hẳn vẫn rất có trách nhiệm.

Mấy người nghe vậy sắc mặt đều thay đổi, nhất thời không biết nên tiến hay nên lùi.

Người có tên, cây có bóng.

Trong chiến trường Vân Hà Lục Diệp không có tiếng tăm gì, nhưng ở trong chiến trường Linh Khê, nói là không ai không biết cũng không quá đáng.

Nhất là hẳn mới ở Tân Nguyệt môn làm ra sự việc lớn như vậy, một mình công phá trụ sở của một tông môn trung tâm, liên tục giết hơn năm mươi người, chiến tích kinh người như vậy đối với bất kỳ người nào đều có ảnh hưởng cực lớn.

Chẳng ai ngờ rằng, lần này bọn họ đến trụ sở Tân Nguyệt Môn tìm hiểu tin tức lại đụng phải tên ôn thần này.

Chỉ chần chờ trong giây lát, nhưng lúc này bọn họ muốn chạy

đã không còn kịp nữa.

Bóng dáng của Lục Nhất Diệp đã cách đó mấy trăm trượng.

“Nhìn ánh mắt ta làm việc!” Miêu sư huynh quát khế, một thân linh lực thăm được khởi động.

Mấy người khác cũng đều như gặp đại địch, vội vàng tể ra Linh Khí, đứng ở phía sau Miêu sư huynh, một bộ tư thế muốn cùng tiến cùng lui với hắn.

Một lát sau, khi Lục Diệp lướt qua vị trí cách bọn họ chưa đầy trăm trượng, trực tiếp lao về phía trước.

Thân hình đám người Miêu sư huynh cứng ngắt dừng lại giữa không trung, vẻ mặt mỗi người đều ngưng trọng như nước, mồ hôi trên trán theo gương mặt chảy xuống.

Mãi đến khi Lục Diệp rời đi mấy người mới há to miệng hô hấp.

Khoảnh khắc vừa rồi, mấy người cảm thấy mình chết chắc rồi, không ngờ Lục Nhất Diệp kia lại bỏ đi như vậy.

Không nhìn thấy bọn họ sao?

Đương nhiên không có khả năng, hai bên cách nhau chưa tới trăm trượng, Lục Nhất Diệp cũng không phải người mù, làm sao có thể không thấy được bọn họ.

Nếu không phải không nhìn thấy, vậy chính là thuần túy phớt lờ.

Mấy người khác còn đỡ, tìm được đường sống trong chỗ chết, đều may mắn, duy chỉ có trong lòng Miêu sư huynh vừa thấy may mắn vừa thấy xấu hổ, may mắn là Lục Nhất Diệp không ra tay với mấy người bọn họ, nếu không mấy người bọn họ đều đã chết, xấu

hổ chính là mình cư nhiên sinh ra cảm giác may mắn...

Bây giờ Lục Nhất Diệp đã là cảnh giới Thiên Cửu, hẳn cũng là Thiên Cửu, dưới cảnh giới giống nhau, mặc dù hẳn có dũng khí đánh một trận nhưng căn bản không có lòng tin thắng đối phương, nghĩ hẳn cũng là người đứng trong năm mươi vị trí đầu Linh Khê Bảng...

“Miêu sư huynh...” thành âm của sư muội run rẩy: “Hắn trở lại rồi!”

Miêu sư huynh bỗng nhiên quay đầu, quả nhiên nhìn thấy Lục Diệp vốn nên rời đi lại quay người bay trở về.

Vẫn phải động thủ sao?

Trong lòng Miêu sư huynh tức giận, thầm hạ quyết tâm, hôm nay cho dù chết trận tại đây cũng phải để cho Diệt môn chi diệp biết rõ, tu sĩ Vạn Ma lĩnh không dễ khi dễ!

Linh khí phi hành dừng lại ở vị trí cách bọn họ không tới trăm trượng, khoảng cách này đã là khoảng cách mà tu sĩ Thiên Cửu có thể xuất thủ.

“Vạn Ma Lĩnh?”

Lục Diệp hỏi.

Miêu sư huynh trong lòng khẩn trương, suýt nữa ngự khí bị đánh ra ngoài, đợi sau khi phản ứng lại mới gạt đầu, đứng ở trước mặt hẳn hình như không phải tu sĩ cùng cấp, mà là cường giả Chân Hồ Thần Hải Cảnh cao cao tại thượng.

Cảm giác xấu hổ càng nhiều hơn, đối mặt với Lục Nhất Diệp này, hẳn phát hiện mình cũng không có quyết tâm như trong tưởng tượng, ngay cả dũng khí từ chối trả lời cũng không có.

“Xem bộ dáng các người hẳn là biết ta là ai, vậy ta cũng không nói nhảm, các người cũng đừng khẩn trương, hôm nay không có giết chóc gì, sẽ không làm gì với các người cả.”

Chủ yếu là giết người quá thua thiệt, trước kia giết địch ở Linh Khê chiến trường là đạt được thành tích, hiện tại thì tốt rồi, chẳng những khấu trừ công đức, lại còn phải hao tổn công đức mua Địa Tâm hỏa đến đốt cháy Diệt Hồn Thần Lôi.

Nghe lời này, khóe mắt bọn người Miêu sư huynh giật giật.

Vừa mới phá được trụ sở Tân Nguyệt Môn, giết hơn năm mươi người, cái này gọi là không có giết chóc gì sao?

“Người muốn thế nào?” Miêu sư huynh kiên trì hỏi một tiếng.

“Trở về truyền lời cho các đại tông môn Vạn Ma lĩnh các người, cứ nói là quy củ cũ, trong vòng mười ngày, Thiên Kiếm Phong! Trong vòng mười ngày nếu không thấy được thứ ta muốn, ta sẽ đến từng nhà thăm cửa.”

Nói xong, Lục Diệp quay người rời đi, để lại đám người Miêu sư huynh sắc mặt âm tình bất định.

Mãi đến khi thân ảnh Lục Diệp biến mất, mới có người mở miệng hỏi: “Miêu sư huynh, hẳn có ý gì?”

Miêu sư huynh không trả lời, hẳn tự nhiên biết Lục Nhất Diệp có ý gì, dù sao loại chuyện này mấy tháng mới phát sinh một lần, các tông môn hạch tâm của Vạn Ma lĩnh đều không chuẩn bị, dù sao vô duyên vô cớ đưa vật tư ra, hơn nữa còn đưa cho địch, ai có thể cam tâm?

Nhưng sau trận chiến giữa Lục Nhất Diệp và một con Yêu thú cấp bá chủ, tồn tại cấp bá chủ chưa từng có, những tông môn không chuẩn bị hợp tác đều ngoan ngoãn phối hợp...

Năm đầm không lớn bằng người khác, lại có rất nhiều vết xe đổ, không phối hợp còn có thể làm sao bây giờ? So sánh với trả giá vật tư, tổn thất mà trụ sở tông môn bị phá mới khó có thể tưởng tượng.

Chương 1048: Quy tắc cũ! 2

“Đi!” Miêu sư huynh hô một tiếng, nhanh chóng dẫn người tiến về nơi mình trú ngụ, hẳn phải nhanh chóng truyền tin tức này đi, về chuyện còn lại, hẳn không phải lo lắng cho một Linh Khê Cảnh như mình, tự các cường giả trong tông môn đi cân nhắc.

Hơn nửa canh giờ sau, Miêu sư huynh đưa ra yêu cầu từ Lục Diệp báo lên, ngay sau đó nhanh chóng truyền về phía mỗi một đại nhất tam phẩm tông môn Vạn Ma lĩnh.

Sau khi nghe được tin tức này, người đầu tiên các đại tông môn chú ý cũng không phải là Lục Diệp đưa ra yêu cầu vô lễ, mà là trạng thái lúc này của Lục Diệp.

Căn cứ vào quan sát của mấy người Miêu sư huynh, trên người Lục Nhất Diệp kia căn bản không có nửa điểm dấu hiệu tử lộ quần thân, rõ ràng chính là một trạng thái bình thường.

Điều này khiến vô số cường giả Vạn Ma lĩnh cảm thấy khó hiểu.

Đệ tử Tân Nguyệt môn chết hơn năm mươi người trên tay Lục Nhất Diệp, những tu sĩ trốn thoát khỏi trụ sở đều tận mắt nhìn thấy tiểu tử này bị tử lộ quần thân, lúc này mới qua bao lâu, Diệt Hồn Thần Lô khiến cho tu sĩ Thần Hải cảnh đều kiêng kị kia làm sao có thể biến mất không thấy gì nữa?

Thẳng đến khi mấy người Miêu sư huynh lập xuống Thiên Cơ thề, tin tức này mới được xác thực.

Bên phía Vạn Ma lĩnh không khỏi hoảng hốt.

Bọn hắn vốn chờ mong Lục Nhất Diệp không chịu nổi tra tấn của Diệt Thần Hồn Loại, cho dù không chết cũng khó đi ra, nhưng giờ phút này xem ra, hắn không biết dùng thủ đoạn gì áp chế hay tiêu trừ Diệt Thần Hồn Loại quần quanh trên người.

Bên phía Vạn Ma lĩnh nghiêng theo khả năng trước, dù sao cũng có thể loại trừ trừng phạt của thiên cơ, thủ đoạn này không khỏi có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lại nghĩ tới nữ tử tên là Vị Ương Bích Huyết tông, đối phương trước sau hai lần xông vào Linh Khê chiến trường giết không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh, sau khi bị Thiên Cơ trừng phạt cũng có thể bình yên vô sự.

Bên Bích Huyết tông có thủ đoạn gì đặc biệt có thể áp chế Thiên Cơ trừng phạt kinh người?

Nếu vậy thì phiền toái rồi.

Đối mặt với Diệt môn chi diệp, đánh, đánh không lại, phòng ngự, không phòng ngự được, ngoại trừ ngoan ngoãn phối hợp với hắn, làm nguôi đi lửa giận của hắn ra, tựa hồ không có lựa chọn nào khác.

Đại đa số tông môn Vạn Ma lĩnh không cam lòng, bởi vì trong khu vực săn bắn làm khó Lục Nhất Diệp căn bản không có tu sĩ nhà mình, kết quả hiện tại cũng gặp tai bay vạ gió.

Lục Nhất Diệp kia hiển nhiên cũng không rõ trong khu vực săn bắn đến cùng ai làm khó hắn, cho nên trực tiếp một mẻ hết gòn.

Như vậy bọn họ làm sao cam tâm cho được?

Mấy tháng trước, bọn họ đã đưa tiền binh an cho Lục Diệp, đó là sỉ nhục khó có thể rửa sạch của Vạn Ma lĩnh, mấy tháng sau, loại sỉ nhục này chẳng lẽ còn muốn lặp lại một lần sao? Điều này có khác gì đâm vào miệng vết thương một đao xát muối?

Chủ yếu nhất là, Lục Nhất Diệp là Bích Huyết tông, Bích Huyết tông là Hạo Thiên minh.

Nhiều tiền bình an mà tông môn một hai ba phẩm đưa ra như vậy, hội tụ cùng một chỗ là một khoản vật tư khổng lồ như thế nào, đây là đối địch thỏa đáng a. Lần trước Bích Huyết tông đã tiếp nhận một khoản tiền bình an, tài sản khổng lồ như vậy đủ để cho Bích Huyết tông trong mấy chục năm tới không lo các đệ tử tu hành tiêu hao. Nghe người ta nói, bây giờ tu bổng của đệ tử Bích Huyết tông có thể so với nhất phẩm tông môn cao cấp nhất của Cửu Châu, có thể nói là tài khí vô tận, ngay cả đãi ngộ của một số đệ tử ký danh cũng tốt hơn rất nhiều đại tông môn.

Một cửu phẩm tông môn, các đệ tử có thể có đãi ngộ phong phú như thế còn không phải là từ trên người các đại tông môn Vạn Ma Linh phóng ra máu.

Nếu như lại tới một lần nữa, có trời mới biết Bích Huyết tông sau này sẽ phát triển như nào.

Cũng may Lục Nhất Diệp kia cho ra thời gian mười ngày, giống như lần trước, cho nên bên phía Vạn Ma linh còn có chỗ để thương nghị.

Thỏa hiệp không thỏa hiệp, là vấn đề lớn.

Trong lúc nhất thời, rất nhiều Thần Hải Cảnh đến từ các tông môn khác nhau hội tụ một đường, tiến hành bàn bạc việc này.

Rất nhanh có người đưa ra một vấn đề mấu chốt.

Đó chính là vì sao Lục Nhất Diệp không có chém giết mấy người Miêu sư huynh!

Nếu như đơn thuần chỉ cần người truyền đạt tin tức, giữ lại một người sống là đủ rồi, thậm chí nói, Lục Nhất Diệp hoàn toàn có thể đi tới bất kỳ trụ sở nào của Vạn Ma Linh, tự mình truyền tin

tức.

Mấy người Miêu sư huynh tất cả đều bình yên vô sự, Lục Nhất Diệp từ đầu tới đuôi thậm chí còn không có ý muốn công kích bọn họ, điều này rất sâu xa.

Dựa vào thủ đoạn cường thế của hắn tại trụ sở Tân Nguyệt Môn, mấy người Miêu sư huynh không có lý nào lại tránh được một kiếp dưới tay hắn. Tuy lúc ấy trên miệng Lục Diệp nói không có chút giết chóc nào, thả cho mấy người bọn họ một con đường sống, nhưng nếu truy cứu sâu, lần lí do này đúng là có sơ hở rất lớn.

Lục Nhất Diệp tất nhiên là có điều gì đó cố kỵ cho nên mới không ra tay với mấy người Miêu sư huynh.

Phát hiện này khiến không ít Thần Hải Cảnh hai mắt tỏa sáng.

Có người từ từ mở miệng: “Bây giờ chúng ta suy đoán là Bích Huyết tông có thủ đoạn gì đặc biệt có thể áp chế thiên cơ trừng phạt, nhưng nếu như thủ đoạn này cũng có một chút tai hại thì sao?”

“Trần lão có ý gì?” Có người hỏi.

Trần lão kia đưa tay vuốt râu: “Lão phu sống nhiều năm như vậy chưa từng nghe nói có người nào có thể chống lại Thiên Cơ, thủ đoạn áp chế Thiên Cơ trừng phạt nghe thật buồn cười, nhưng sự thật bày ở trước mắt, lão phu tạm thời tin tưởng nó một lần, những loại thủ đoạn nghịch thiên này, trả giá tất nhiên cũng cực lớn, Lục Nhất Diệp kia rất có khả năng không phải không muốn giết người, mà là không thể lại giết người!”

Lời vừa nói ra, rất nhiều Thần Hải Cảnh hai mắt sáng ngời.

Lúc này lại có người gật đầu: “Trần lão nói có lý, nói không chừng nếu Lục Nhất Diệp kia lại giết người, thiên cơ áp chế sẽ

càng hung mãnh bộc phát ra hơn.”

“Nếu như vậy chẳng phải là nói hấn đang phô trương sức mạnh?”

“Chư vị còn nhớ lúc hấn ở cảnh giới Thiên Cửu iên tục phá gần ba mươi tông môn hạch tâm không? Cho nên mới ép chúng ta không thể không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng hôm nay thì sao? Nửa ngày qua đi, nếu như hấn còn có thể phá trụ sở thứ hai mà nói, há sẽ không động thủ tạo áp lực?”

Chương 1049: Thứ này có thể thiếu?

Trong đại điện, theo từng vị cường giả Thần hải cảnh lên tiếng, tình hình tựa hồ trở nên rõ ràng hơn.

Bất kể Lục Nhất Diệp dùng thủ đoạn gì để áp chế thiên cơ trường phạt, chắc chắn là phải trả một cái giá lớn, hơn nữa giờ phút này hẳn rất có khả năng không có biện pháp ra tay giết người.

Nếu thật như thế, bên Vạn Ma lĩnh kia còn sợ hãi làm gì!

Hắn tuy rằng có bản lĩnh lên vào trụ sở nhà người khác, nhưng có điều kiện tiên quyết không thể giết người, vậy uy hiếp của hắn đối với phía Vạn Ma lĩnh cơ hồ có thể không đáng kể.

Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, trước khi có được chứng cứ xác thực đều không thể làm bừa.

“Muốn nghiệm chứng cũng đơn giản.” Có người mở miệng, “Trước tiên tìm hiểu vị trí của Lục Nhất Diệp đã, sau đó tìm một số tu sĩ Thiên Cửu liên thủ thăm dò là có thể biết hắn có thể tiếp tục giết người hay không.”

“Nói có lý, cứ làm như vậy đi, chứ vị có ý kiến gì?”

“Đồng ý.”

“Không có ý kiến!”

“Ta có đề nghị, tận lực tìm Thiên Cửu trên Linh Khê bảng, thực lực quá yếu, nghiệm chứng không được cái gì. Mặt khác, nếu có thể nhân cơ hội này gạt bỏ được Thiên Khê bảng.”

“Tốt, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi, Bách Việt Tông ta có thể xuất hiện một người.”

“Hải Giác các xuất một người!”

“Phi Lôi giáo ta ra một người.”

Một đám Thần Hải cảnh nhao nhao mở miệng, rất nhanh định ra một đội ngũ hai ba mươi người, hơn nữa tất cả đều trên Linh Khê bảng, trong đó không thiếu cường giả vị trí trước hai mươi.

“Vậy thì mời chư vị mau mau truyền tin tức vào Linh Khê chiến trường, nhanh chóng hành động đi.” Một vị lão giả Thần Hải cảnh vẫn ngồi ngay ngắn ở vị trí đầu não, không mở miệng nói chuyện nhàn nhạt mở miệng.

Mọi người lĩnh lệnh, lúc này bắt đầu truyền tin ra bên ngoài.

Nhưng mà đúng lúc này hình như có tin tức gì từ bên ngoài truyền đến, không ít Thần Hải Cảnh liên tiếp điều tra.

Vài giây sau, vẻ mặt mỗi người đều trở nên trầm mặc.

Ngay cả lão giả Thần Hải cảnh vừa mới lên tiếng kia cũng nhíu mày, giơ tay lên nói: “Chuyện vừa mới bàn bạc dừng lại trước đã.” Hắn nâng con người dường như đục ngầu lên, nhìn lướt qua toàn sảnh, từ từ mở miệng: “Ta nhận được tình báo, ngay một nén nhang trước, nơi đóng quân của Vân Dương Tông đã bị Lục Nhất Diệp công phá, chết mười mấy người!”

Một lời nói ra, toàn bộ đại diện đều an tĩnh lại.

Những Thần Hải cảnh như bọn họ còn ở nơi này bàn bạc làm thế nào để chứng thực suy đoán trước đó, những hiện tượng xem ra, căn bản không cần đi nghiệm chứng, Lục Nhất Diệp người ta đã giết tới trụ sở Vân Dương tông rồi, hơn mười người của Vân Dương tông bị chém, suy đoán của bọn họ tự nhiên sẽ bị phá vỡ.

Rất nhiều ánh mắt hội tụ, có một vị cường giả Thần Hải cảnh mắt phun lửa, cắn răng quát khê: “Tiểu súc sinh này!”

Người này chính là một vị Thần Hải Cảnh của Vân Dương Tông, trùng hợp ở nơi này, hắn cũng nhận được tin tức từ tông môn nhà mình truyền đến, biết chuyện xảy ra trong Linh Khê chiến trường.

Tuy nói so với Tân Nguyệt môn, đệ tử nhà mình tử thương ít hơn rất nhiều, nhưng đó là bởi vì có vết xe đổ trước của Tân Nguyệt môn, tu sĩ bên phía Vân Dương tông rút lui càng quyết đoán hơn, nếu không với thủ đoạn của Lục Nhất Diệp chỉ sợ lại phải chém giết đến máu chảy thành sông, thịt nát thành núi.

“Ai có bản đồ của Linh Khê chiến trường?” Lão giả thủ vị hỏi.

Cho tới bây giờ hắn không nghĩ tới, đường đường là một Thần Hải cảnh, lại còn muốn tự mình hỏi chuyện Linh Khê chiến trường, nhưng Linh Khê cảnh là trụ cột của từng tông môn, việc này đã huyền não đến trình độ hắn cần hỏi đến.

“Ta có.” Theo tiếng nói vang lên, một phần Linh Khê chiến trường thập phần đồ bị lấy ra, cường giả Thần hải cảnh kia rút linh lực vào, lại có người đưa tay tạo ra một viên linh văn kỳ lạ.

Linh văn và thập phần đồ án cùng một chỗ, sau một khắc, một đồ án to lớn hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Trên đồ án kia chính là Linh Khê chiến trường.

“Trú địa Tân Nguyệt môn cách trụ sở Vân Dương tông không gần lắm, nhưng cũng không tính là xa.” Lão giả thủ tọa nhìn bản đồ, nói tiếp: “Lấy thực lực của Lục Nhất Diệp kia hẳn là chỉ cần gần nửa ngày là có thể đuổi tới, thời gian cũng tương ứng, nhưng giữa hai bên còn có trụ sở tông môn khác, vì sao Lục Nhất Diệp này lại không chút phạm vào những trụ sở tông môn kia, lại công

chiếm cứ địa Vân Dương tông?”

Chỉ nhìn lộ tuyến hành động của Lục Nhất Diệp, hẳn là đặc biệt nhìn chăm chăm vào trụ sở Vân Dương Tông.

“Phó huynh, trong này có nguyên nhân gì?”

Vị Thần Hải Cảnh xuất thân từ Vân Dương Tông kia, cũng chính là tu sĩ họ Phó, sắc mặt khó coi nói: “Trước đó đã nhận được tin tức, ở trong sân săn vây công Lục Nhất Diệp, có một vị đệ tử bản tông tên là Ngụy Khuyết, hẳn chính là vì nguyên nhân này mới khiến cho Lục Nhất Diệp kia tìm tới cửa.”

Một lời nói ra, không ít Thần Hải cảnh biểu tình khó coi.

Đầu tiên có Tân Nguyệt môn xuất thân Đàm Thánh, sau có Ngụy Khuyết – Vân Dương tông, Lục Nhất Diệp đang hành động nhằm vào.

Nhưng trong khu vực săn bắn, Lục Nhất Diệp không chỉ bị vây công bởi hai người này, không ít môn hạ của bọn họ cũng có người tham dự, đây chẳng phải là nói, Lục Nhất Diệp cũng sẽ chạy đến nơi đóng quân của mình sao? Còn có người không có biện pháp xác định đối với việc này, bọn họ cũng không biết môn hạ nhà mình có đệ tử tham dự vào việc săn bắn hay không.

Nguy hiểm lớn a!

Mọi người nhao nhao đưa tin đi ra ngoài để cho các đệ tử Linh Khê chiến trường chú ý cảnh giác, một khi phát hiện tung tích Lục Nhất Diệp lập tức rút về Cửu Châu, trụ sở bị phá, chắc chắn gia trì trên trụ Thiên Cơ sẽ không bảo vệ được, bây giờ có thể bảo vệ cũng chỉ có các đệ tử nhà mình mà thôi.

Chương 1050: Thứ này có thể thiếu? 2

“Phó huynh, sau khi Lục Nhất Diệp ra tay giết người, Thiên Cơ có giáng xuống trừng phạt không?”

Tu sĩ họ Phó nói: “Để ta hỏi một chút.”

Đưa tin về bản tông hỏi thăm tình huống, rất nhanh đã nhận được đáp lại, mở miệng nói: “Có, từ sau khi hắn ra tay giết người đầu tiên, liền có Tử Lôi quần thân.”

Đại diện đường to lớn, gần trăm Thần Hải Cảnh, tất cả đều trầm mặc.

Bọn họ cũng không hiểu rốt cuộc bên phía Lục Nhất Diệp là tình huống gì, vốn dĩ suy đoán hắn có thủ đoạn đặc biệt có thể áp chế Thiên Cơ trừng phạt, nhưng từ tình báo trước mắt biết được, dường như lại có chút không thích hợp.

Nếu thật sự có thủ đoạn áp chế, không có đạo lý còn có tử lôi quần thân, nhưng nếu nói không bị áp chế, Lục Nhất Diệp kia làm sao có thể bình yên vô sự?

Một lúc lâu sau, lão giả ngồi ngay ngắn ở thủ vị kia mới mở miệng nói: “Mấy tháng trước, bên Vạn Ma lĩnh ta đã ủy khuất cầu toàn một lần, lúc này mới vãn vẹn mấy tháng trôi qua, Lục Nhất Diệp lại nói ra yêu cầu vô lễ như thế, tà khí lệch gió không thể kéo dài, nếu không ngày sau cứ cách mấy tháng hắn lại tới một lần, chẳng lẽ mỗi lần chúng ta đều phải thỏa hiệp?”

Mọi người trầm mặc.

Ngẫm nghĩ lại, tuy Lục Nhất Diệp kia có hơi đáng ghét nhưng thật ra hắn vẫn là người nói đạo lý.

Lần trước sau khi thu tiền Bình An, cũng không làm khó tông môn Vạn Ma linh nữa, hơn nữa cũng không lâu lắm đã tấn thăng Vân Hà, rời khỏi Linh Khê chiến trường.

Lần này cũng coi như là có nguyên nhân, nếu không phải hắn ở trong khu vực săn bắn gặp phải nhằm vào như vậy, chỉ sợ cũng sẽ không chạy đến Linh Khê chiến trường.

Đương nhiên, nghĩ như vậy, chắc chắn sẽ không nói ra.

“Trần lão có ý tưởng gì?” Có người mở miệng hỏi.

“Tìm một số người tiến vào chiến trường Linh Khê đi, nói rõ quan hệ lợi hại với hắn. Ta thấy kẻ này làm việc cũng không phải hạng người ngu ngốc, nghĩ hắn cũng có thể biết, nếu quá mức trắng trợn không kiêng nể gì sẽ dẫn phát hậu quả ác liệt gì.”

Ngay sau đó, Trần lão nói kế hoạch của mình ra, rất nhiều Thần Hải Cảnh nghe xong đều gật đầu đồng ý.

Dù sao Lục Nhất Diệp cũng giống như lần trước đã đưa ra kỳ hạn mười ngày, cho nên mặc kệ kết quả như thế nào, vẫn nên cùng hắn nói chuyện một chút thì hơn.

Mặc dù hy vọng không lớn nhưng vạn nhất đàm phán thỏa đáng thì sao?

Coi như nói chuyện không ổn, có mười ngày kỳ hạn chuẩn bị cũng kịp.

Cũng không thể để hắn muốn cái gì thì cho hắn cái đó, sau này tu sĩ Vạn Ma linh ra ngoài làm người như thế nào, bọn họ không cần mặt mũi sao?

Lúc đám Thần Hải cảnh đang nghỉ sự ở đây, trong trụ sở Vân Dương tông, Lục Diệp đắm chìm trong tâm trí điều tra tình huống của Thiên Phú thụ.

Trên cây dấy lên mảng lớn sương mù màu xám, chứng tỏ nhiên liệu vẫn khá đầy đủ.

Chủ yếu là lần này hẳn không giết quá nhiều người.

Không phải là không muốn, mà là không giết được.

Sau khi ý thức được Lục Diệp tiến vào nơi đóng quân, tu sĩ bên Vân Dương Tông liền nhanh chóng bắt đầu rút lui, trong khoảng thời gian ngắn chạy không còn một mống.

Vừa vặn cũng làm cho Lục Diệp bớt đi một chút phiền toái.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy bất đắc dĩ là, công đức của mình...

Lúc trước hắn đã tiêu hết toàn bộ công đức mua Địa Tâm Hỏa, bổ sung nhiên liệu cho thiên phú thụ.

Kết quả chuyến đi này, cột tin tức biểu thị công đức trong ấn ký chiến trường của mình lại biến thành: Thiếu bốn trăm ba mươi điểm.

Lần đầu tiên Lục Diệp biết, thứ công đức này còn có thể mắc nợ!

Quả thực là mở rộng tầm mắt.

Như thế xem ra, Thiên Cơ tuyệt đối sẽ không làm mua bán lỗ vốn, Lục Diệp cũng coi như chịu phục.

Cũng may còn thu hoạch được một chút chiến lợi phẩm, chọn lựa một chút, sau đó đem chiến lợi phẩm ném vào Thiên Cơ Bảo Khố mới đem công đức thiếu nợ trả hết, có một chút nhập sổ sách.

Lục Diệp không biết thua lỗ Thiên Cơ công đức sẽ dẫn phát hậu quả gì, bởi vì loại chuyện này không có người nào từng thử qua, dù sao ai lại thiếu công đức chứ?

Nhưng trong thời gian hần nợ Thiên Cơ công đức luôn có một chút cảm giác bất an, dường như bất cứ lúc nào cũng có chuyện không tốt xảy ra trên người mình.

Như vậy xem ra, nếu như mắc nợ Thiên Cơ công đức, vô cùng có khả năng sẽ ảnh hưởng đến vận thể bản thân, làm cho mọi việc không được toại nguyện.

Hần vận thể kinh người, sau khi thiếu công đức đều có cảm giác như vậy, có thể tưởng tượng, nếu là người bình thường thiếu công đức sẽ là kết quả gì, chỉ sợ ngay cả đi đường cũng té ngã, uống nước cũng nhét răng.

Theo Thiên Phú thụ không ngừng đốt cháy, tử lòi quanh quẩn bên ngoài thân chậm rãi tiêu trừ.

Đào Chính Vũ bước ra khỏi Thiên Cơ điện, vẻ mặt hưng phấn hỏi: “Ngũ sư huynh, nhà tiếp theo ở đâu?”

Hần cũng là ăn tủy biết vị rồi, đi theo Ngũ sư huynh, nửa điểm nguy hiểm cũng không có, còn có thể cướp đoạt trụ sở của nhà người khác, hơn nữa còn là trụ sở của tông môn ở vòng trung tâm, hai nhà trước sau để cho hắn thu hoạch đầy bồn đầy bát, tuy nói gia trì cướp đoạt đến là cản trở lại trụ sở của tông môn chuyển hóa thành công đức tông môn, nhưng hắn thân là trấn thủ sứ hiện giờ ở trụ sở Bích Huyết tông, cũng có thể cấp cho mình chút ít lửa nhỏ, phát chút lương tháng.

Khởi cần phải nói, sau này mua công trạng Thiên cấp công pháp không cần phải lo lắng.

Đây cũng coi như là chuyển đi ra ngoài làm việc của hắn với

Lục Diệp, tin tưởng nhị sư tỷ bên kia cũng cho phép.

Nhìn chung Bích Huyết tông qua mấy đời trấn thủ sử, cũng chỉ có hắc và Ngũ sư huynh lướt qua trụ sở của tông môn quân địch, những người khác đều chưa từng có cơ hội này.

Hắc vô cùng tự hào có thể bá nhập Bích Huyết tông. Nhớ ngày đó, hắc chỉ là tán tu, lẻ loi hiu quạnh, ngay cả tài nguyên tu hành của bản thân cũng không thể bảo đảm, nhưng sau khi gia nhập Bích Huyết tông, ngày sau càng dễ chịu hơn ngày trước. Bây giờ mỗi tháng hắc nhận được lương tháng từ tông môn, đãi ngộ có thể so với đệ tử nhất phẩm tông môn. Chỉ một điểm này đã làm cho chín phần tu sĩ Linh Khê cảnh của Cửu Châu cực kỳ ghen tị.

Chương 1051: Diệt môn chi điệp yêu thích!

Bích Huyết tông ký kết minh ước với vô số tông môn hạch tâm, sau khi tu vi các đệ tử đạt đến trình độ nhất định có thể tự do lựa chọn nơi mình muốn đi rèn luyện. Trong khoảng thời gian gần đây, không ngừng có đệ tử Bích Huyết tông rời khỏi trụ sở, tiến vào vòng trong, có một số lựa chọn bám vào trụ sở của tông môn khác, có một số thì giống như Trần Huyền lúc ban đầu, một mình một ngựa giết vào bên trong.

Lựa chọn thế nào đều là tự do cá nhân, không ai bị ép buộc.

Những Minh tông kia cũng có đệ tử từ bên này đưa tới Bích Huyết tông để tu hành, càng thêm lớn mạnh thực lực của Bích Huyết tông, trước đó vài ngày lại có trùng triều xuất hiện, kết quả Bích Huyết tông bên này chỉ coi trùng sào thành bảo địa để kiếm công. Trận chiến kết thúc khi đem năng lượng sinh cơ trong trùng sào tiêu hao hết.

Trong toàn bộ vòng ngoài chiến trường, Bích Huyết tông hoàn toàn xứng đáng là trụ sở khổng lồ. Lấy trụ sở Bích Huyết tông làm nguyên điểm, phạm vi ngàn dặm địa giới, tu sĩ Vạn Ma lĩnh căn bản không dám tùy ý đặt chân.

Nghe nói mấy gia tộc thế lực Vạn Ma Lĩnh gần trụ sở Bích Huyết tông gần đây đều có ý muốn dời trụ sở.

Không có cách nào, cuộc sống trôi qua không nổi nữa, không di dời còn có thể làm sao?

“Không có nhà tiếp theo.”

Nghe được Đào Chính Vũ hỏi thăm, Lục Diệp đứng lên, đuổi lưng một cái.

Hắn cũng muốn đi nhà tiếp theo nhưng có một số việc không dễ làm quá mức.

Lần này bất kể nói thế nào đều là hắn ỷ lớn hiếp nhỏ, cùng lúc trước hắn cảnh giới Thiên Cửu có chút không quá giống nhau.

Đương nhiên, chủ yếu nhất chính là, hắn không biết Vân Hà cảnh giới tăng thứ chín lúc trước vậy công mình xuất thân nơi nào, nếu không ngược lại là có thể trắng trợn đánh lên.

Có thể biết rõ Đàm Thánh và Ngụy Khuyết xuất thân tông môn vẫn là bởi vì Lý Bá Tiên và Hạ Thiển Thiển.

Nhưng thật ra còn có một tên dùng đao, người ta gọi hắn là Hạ Lương, hình như là Cuồng Đao Môn, tâm đắc tu hành đao thuật... Đường như lại có suy tàn rồi.

“A.” Đào Chính Vũ ngoan ngoãn lên tiếng, tuy có chút thất vọng nhưng cũng không ép buộc.

Thu hoạch lần này đã đủ dồi dào.

“Y Y, đưa Đào sư đệ trở về trụ sở, trên đường cẩn thận một chút.”

Lục Diệp lại phân phó một tiếng.

“Biết rồi, vậy người phải cẩn thận.” Y Y lấy ra một món linh khí phi hành.

Nàng cũng có linh khí phi hành của riêng mình, chỉ bất quá ngày thường nàng vẫn luôn đi theo Lục Diệp không có cơ hội sử dụng.

Một lát sau, Y Y mang theo Đào Chính Vũ ngự khí bay vút về

phía trụ sở của Bích Huyết tông.

Nàng và Hồ Phách hôm nay có thể phát huy ra thực lực là Thiên Cửu, cho nên ở trong Linh Khê chiến trường cơ bản sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, đặc biệt hiện tại các đại tông môn Vạn Ma lĩnh đều đang nghiêm trận địa sẵn sàng đón quân địch, cảnh giác Lục Diệp đến, không có cường giả nào sẽ tản bộ.

Tuy nhiên với thực lực của bọn họ cho dù thật sự gặp phải một hai tên Thiên Cửu cũng có thể ứng phó được.

Cho nên đối với an toàn của Y Y và Hồ Phách, Lục Diệp hoàn toàn không lo lắng.

Lục Diệp lấy mười phần bản đồ ra điều tra, rất nhanh cũng tế ra Linh Khí phi hành của bản thân, một cước giẫm lên, ung dung nhàn nhã bay về một hướng.

Hắn muốn đi Thiên Kiếm Phong chờ Vạn Ma lĩnh bên kia đưa đồ tới.

Bận rộn lâu như vậy, đến lúc thu hoạch rồi.

Thời gian ước định là mười ngày, cho nên cũng không nóng nảy, đi lại bốn phía một chút, ngược lại cũng tiêu dao tự tại.

Hắn tiêu dao tự tại bên này, ngược lại khổ cực không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh.

Hầu như mỗi một trụ sở Vạn Ma Lĩnh đều nhận được tin tức của bản tông, để cho bọn họ canh phòng Lục Nhất Diệp, nếu phát hiện tung tích Lục Nhất Diệp, lập tức rút về Cửu Châu.

Điều này khiến cho hầu như tất cả tu sĩ bên trong trụ sở hạch tâm Vạn Ma lĩnh đều đang ở trong cảnh chờ đợi, sợ chiếc lá diệt môn kia bỗng nhiên giết tới cửa.

Nhất là mấy tông môn cách trụ sở của Vân Dương Tông tương đối gần, khỏi phải nói là dày vò cỡ nào.

Nhưng chờ mãi cũng không thấy bóng dáng của chiếc lá Diệt Môn kia, sau khi công phá nơi ở của Vân Dương Tông hẳn đã biến mất không thấy.

Hai ngày sau, Lục Diệp đi tới Thiên Kiếm Phong.

Mấy tháng trước, hắn đã tới nơi này một lần, cũng là ở chỗ này chờ nhận tiền bình an của Vạn Ma lĩnh, vốn tưởng rằng sau khi rời khỏi Linh Khê chiến trường sẽ không bao giờ đặt chân tới nữa, không nghĩ tới mình còn có thể có ngày trở lại, hơn nữa làm cũng giống như mấy tháng trước.

Thật sự là thế sự vô thường.

Hắn hạ xuống ngọn núi, tùy ý tìm một tảng đá sau đó khoan chân ngồi xuống, bàn trà đặt bên cạnh.

Lục Diệp ngắm nhìn biển mây cuồn cuộn trước mặt, bỗng nhiên có chút hối hận vì đã cho Vạn Ma lĩnh thời gian dài như vậy rồi.

Thân ở trong Linh Khê chiến trường hẳn không có biện pháp tu hành, bởi vì tự thân tu vi đã vượt qua Linh Khê cảnh cấp độ này, cho nên cho dù hấp thụ linh khí trời đất hoặc là nuốt vào linh đan cũng vô dụng.

Không biết làm sao, chỉ có thể tìm ra thư điển mang từ Vân phu nhân ra nghiên cứu.

Hắn đã xem qua những quyển sách này không chỉ một lần, song mỗi lần đọc lại đều có thu hoạch mới, cũng học được một ít linh văn thú vị từ trong sách. Tuy nhiên vì chúng không phải là linh văn trên Thiên phPhú Thụ cho nên muốn tạo ra những linh văn này cần phải luyện tập với số lượng lớn, có cả rủi ro thất bại.

Chương 1052: Diệt môn chi diệt yêu thích! 2

Cho tới bây giờ, linh văn học được từ trong sách hữu dụng với Lục Diệp nhất không thể nghi ngờ chính là linh văn hư không.

Nếu không phải là hư không linh văn, hẳn ở trong khu vực săn bắn không có biện pháp nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng không có biện pháp ở dưới nhiều cường giả truy kích như vậy, kiên trì thời gian dài như vậy.

Linh văn này là một linh văn rất có tiền đồ, Lục Diệp vẫn luôn có một ý niệm trong đầu, thiên phú trên cây nhất định có Hư Không Linh văn, chỉ có điều bản thân hắn vẫn không thể mở nó ra, càng không biết nó rốt cuộc chứa ở trên lá cây nào.

Nếu có thể đem Hư Không Linh Văn mở ra ở trên thiên phú thụ mà nói, vậy ngày sau bố trí truyền tống trận liền thuận tiện hơn nhiều. Nếu thật như thế, hẳn chỉ cần bố trí ra một tòa mẫu trận, chỉ cần ở trong phạm trù truyền tống trận có thể cấu kết với nhau, tùy thời có thể thôi động Hư Không Linh Văn chạy về bên trong mẫu trận, căn bản không cần hao tâm tổn trí trận pháp.

Hư không linh văn đơn thuần vốn có công hiệu gần giống với truyền tống trận, lấy nó làm hạch tâm bố trí trận pháp mục đích là để cho linh văn càng kiên cố, càng ổn định.

Không có trận pháp cơ sở, cũng không có người duy trì, linh văn rất dễ dàng bị phá diệt.

Hắn thậm chí có thể tự mình dựng linh văn Hư Không trên ngự khí để nghiên cứu ra một số thủ đoạn giết địch mới.

Đương nhiên, đây đều là đủ loại thiết tưởng lúc nhàn hạ của hần, muốn làm được loại chuyện này nhất định phải đốt cháy lá cây linh văn hư không trên Thiên Phú thụ mới được.

Hần ở trên Thiên Kiếm Phong cầm sách nghiên cứu đọc, trong trụ sở một tông môn ở vòng hạch tâm, hai bóng người ngự khí bay ra, hai người một nam một nữ. Nam tử thoát nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, tướng mạo uy nghiêm, thân hình cao lớn, xem xét chính là người ngồi ở vị trí cao.

Nữ tử có dung mạo xinh đẹp, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài căn bản nhìn không ra tuổi tác của nàng lớn nhỏ, nói mười sáu mười bảy tuổi cũng không có vấn đề gì, nói nàng hai mươi bốn hai mươi lăm cũng không có vấn đề gì, tư thái cao gầy, khó được chính là, đáng người cực kỳ no đủ.

Hai người này đều là cường giả Chân Hồ tầng thứ chín.

Chưa bao giờ nghĩ tới, cuộc đời này lại còn có cơ hội tiến vào Linh Khê chiến trường, hơn nữa gánh vác sứ mệnh đàm phán với một tiểu gia hỏa Vân Hà cảnh.

Trước đây các Thần Hải Cảnh cường giả thương định việc này, cuối cùng chọn hai người bọn họ đến đây.

Chủ yếu là việc này không lớn không nhỏ, cường giả Thần hải cảnh tự thân xuất mã thì không thích hợp, lỡ như đàm phán không xong, tình hình không lên xuống, nếu đánh tiếp sẽ triệt để không có biện pháp kết thúc.

Đương nhiên chủ yếu nhất chính là, thực lực cấp bá chủ của Lục Diệp, những cường giả Thần Hải cảnh kia thật sự không có tự tin thắng được hần.

Đánh thắng còn đỡ, đánh không thắng? Đều là Thần Hải Cảnh, bị một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đè xuống đất giáo

huấn, vậy còn ra thể thống gì?

Cho nên đến thương nghị, vẫn là Chân Hồ cảnh xuất mã tương đối thỏa đáng, thứ nhất tỏ ra có thành ý, thứ hai tu sĩ Chân Hồ cảnh cũng có thể nắm chắc phân tặc đàm phán.

Vốn lựa chọn là hai nam tử, bất quá chuyện tới trước mắt lại do một vị Thần hải cảnh lên tiếng, để cho nữ tử thay thế một người trong đó.

Ngự khí phi hành, linh khí phi hành giống như lãng hoa rất mỹ lệ, phối hợp với dung nhan tuyệt mỹ và vóc người đầy đặn của nữ tử, đủ để hấp dẫn ánh mắt chín phầ nam nhân trên đời.

Vân Khuynh Nguyệt đứng trên lãng hoa, ngẩng đầu nhìn mây cuốn trên trời, trong lòng có chút phiền muộn.

Không chỉ đơn giản là ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía nàng, còn có lời dặn dò của vị tiền bối Thần Hải cảnh trước khi đi.

Cũng không biết vị tiền bối Thần hải cảnh kia lấy được tin tức ở đâu, nghe nói chiếc lá diệt môn kia không thích gì khác, chỉ thích nữ tử vừa lớn vừa tròn, cho nên mới chọn nàng làm người đàm phán, chính là hi vọng nàng có thể phát huy tốt.

Thứ nhất, dáng người của nàng xuất chúng, rất phù hợp với yêu thích của Diệt Môn Chi Diệp, thứ hai, tuổi tác của nàng từ bề ngoài nhìn không ra dấu vết, rất dễ khiến người ta lầm tưởng nàng là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, có thể làm cho Lục Nhất Diệp bớt đi một chút lòng phòng bị.

Mười bảy mười tám tuổi, thiếu niên khí huyết tràn đầy, muốn mỹ nữ không phải là chuyện rất bình thường, nhiều nữ tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, như thế nào lại hết lần này tới lần khác chọn trúng nàng!

Nhưng đại tu Thần hải cảnh lên tiếng, nàng nào có thể cự

tuyệt ? Chỉ có thể kiên trì đi một chuyến, chỉ hy vọng không bị làm nhục quá lớn.

Thực lực bá chủ Linh Khê cảnh, nàng tự nghĩ là đánh không lại.

Còn về Diệt môn chi diệt thích vừa lớn vừa tròn, nghe nói việc này cũng có khảo chứng.

Hắn từng khiêu chiến Linh Khê băng, tất cả đối thủ từng giao thủ với hắn, không hạn chế nam nữ hầu như đều chết hết, chỉ có một nữ tử tên Bạch Lan may mắn sống sót, mà Bạch Lan kia chính là vừa lớn vừa tròn...

Ngay cả nữ tu cũng giết, nói rõ Lục Nhất Diệt kia cũng không phải hạng người thương hoa tiếc ngọc, nhưng hết lần này tới lần khác lại buông tha cho Bạch Lan, tự nhiên khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

“Vân sư muội, không cần sốt ruột như vậy, kỳ hạn tiểu tử kia đưa ra là mười ngày, hôm nay mới qua hai ngày, lần này đi Thiên Kiếm Phong, lấy người và ta làm tốc độ, một ngày là đủ rồi.” Võ Tuấn đi theo sau Vân Khuynh Nguyệt mở miệng nói.

Hai bên không thuộc cùng một tông môn, nhưng khi còn trẻ cũng từng quen biết.

Lại nói tiếp, năm đó hắn cũng từng động tâm với vị Vân sư muội này, dù sao tại thời đại của bọn họ, Vân Khuynh Nguyệt chính là thiên nữ một thế hệ khiến cho thiếu niên của cả Vạn Ma lĩnh điên cuồng si mê, rất ít khi nhìn thấy dung mạo của nàng không động tâm.

Đáng tiếc chính là, năm đó hắn không có tiếng tăm gì, chỉ có tư cách đứng từ xa nhìn lại.

Hiện giờ hắn cũng là tu sĩ Chân Hồ tầng thứ chín, tương lai có

Thần Hải cảnh, thiếu đi tuổi trẻ non nớt hèn mọn, thông dong hơn một chút, tuy còn cảm thấy vị thiên nữ này cảnh đẹp ý vui nhưng cũng sẽ không có suy nghĩ nhiều.

Bất quá khó có thể cùng thiên nữ trong mộng ở thời thiếu niên cùng nhau hành động, ít nhiều cũng là chuyện làm cho tâm tình người ta sung sướng, cho nên hẳn cũng không vội vàng lên đường, thậm chí ước gì chậm rãi đi mới tốt.

Chương 1053: Bây giờ đã có thể chứng minh rồi?

Vân Khuynh Nguyệt nói: “Mặc dù kỳ hạn mười ngày vẫn còn những chuyện đàm phán không có kết luận, phải để lại đủ thời gian chuẩn bị cho các đại tông môn, cho nên chúng ta phải nhanh một chút mới được.”

Nói như vậy, chẳng những tốc độ không giảm bớt ngược lại còn nhanh hơn một chút, Võ Tuấn thấy thế cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đuổi theo.

Một đường bay nhanh, xa xa, Thiên Kiếm Phong đang trông thấy.

Vũ Tuấn đột nhiên mở miệng: “Thật ra có thể thử để Quỷ tu đột kích giết hắn, nếu có thể giết được hắn, tất cả phiền phức đều được giải quyết dễ dàng.”

“Nhưng nếu không giết được thì sao?”

Nếu như không giết được, vậy sẽ chỉ triệt để chọc giận Lục Nhất Diệp, đến lúc đó sẽ dẫn đến hậu quả gì cũng khó có thể đoán trước.

Thật ra không phải Thần hải cảnh không nghĩ tới việc phái quỷ tu tu vi cao thâm vào, nhưng việc này nguy hiểm quá lớn, không nói những cái khác, bản thân Lục Nhất Diệp tinh thông trận đạo, cho dù hắn dừng lại ở trên đỉnh Thiên Kiếm, bên cạnh khẳng định cũng bố trí một ít pháp trận, quỷ tu chưa chắc có thể an toàn ẩn núp bên cạnh hắn.

Một khi bị hấn phát hiện tung tích, bằng vào thực lực bá chủ cấp của hấn, đám quỷ tu tất nhiên không có kết cục tốt.

Chính vì có bản khoản như vậy, bên Vạn Ma Lĩnh mới không dám hành động thiếu suy nghĩ mà phái Vũ Tuấn và Vân Khuynh Nguyệt đến trao đổi.

Đến trên không Thiên Kiếm Phong, hai người quét mắt qua, liền thấy được thân ảnh ngời ngẩn trên Linh Phong kia.

“Ở bên kia.” Vân Khuynh Nguyệt vừa nói vừa điều khiển linh khí phi hành của mình bay xuống phía dưới, Vũ Tuấn theo sát phía sau.

Trong chốc lát, hai người đã hạ xuống trước mặt Lục Diệp khoảng mười trượng.

Đưa mắt quan sát qua, hai người đều âm thầm giật mình, không có gì khác, trên người Lục Diệp căn bản không có dấu vết tử lôi quấn quanh.

Căn cứ vào tin tức bọn họ lấy được lúc trước, sau khi Lục Diệp công phá trụ sở Tân Nguyệt môn, sau khi giết hơn năm mươi người liên tục, tử lôi nồng đậm trên người hấn như muốn ngưng tụ thành tảng, chỉ là hơn nửa ngày sau khi xuất hiện ở trụ sở Vân Dương tông, tử lôi liền biến mất không thấy, đợi hấn lại giết người, tử lôi lại xuất hiện lần nữa.

Nhưng giờ phút này, Tử Lôi lại không có...

Điều này không thể nghi ngờ, Lục Nhất Diệp quả thật có thủ đoạn áp chế Thiên Cơ trừng phạt, thế nhưng trên đời này thật sự có thủ đoạn thần kỳ như vậy sao?

Thời điểm hai người đang quan sát Lục Diệp, Lục Diệp đang nghiên cứu đọc sách cũng giương mắt nhìn về phía bọn họ, cái nhìn đầu tiên đã bị Vân Khuynh Nguyệt hấp dẫn, con người không

khỏi sáng ngời.

Có thể được các nam nhân một thời đại đánh giá là thiên nữ, dung mạo tự nhiên là tuyệt mỹ, sự vật tốt đẹp luôn có thể làm cho tâm tình người ta vui vẻ.

Ánh mắt càng dời xuống càng sáng hơn rất nhiều.

Động tác nhỏ này tự nhiên không thể gạt được thị lực của Vân Khuynh Nguyệt, trong lòng bất đắc dĩ, tiểu gia hỏa trước mặt quả nhiên giống như lời đồn...

Cũng may hắn nhìn thì nhìn, trong ánh mắt cũng không có dâm tà gì, hơn nữa rất nhanh đã dời tầm mắt đi.

Lục Diệp lại liếc nhìn Võ Tuấn, cũng không quá để ý.

Có thể xác định chính là, hai người này đều không phải Linh Khê cảnh, thậm chí không phải Vân Hà cảnh, tối thiểu cũng là Chân Hồ, không thể nào là Thần Hải.

Điều khiến Lục Diệp hơi nghi hoặc chính là tuổi tác của nữ tử này, chỉ nhìn từ bề ngoài thì nữ tử này có tuổi tác không lớn hơn mình, nhưng ít nhất một vị tu sĩ Chân Hồ cảnh làm sao có thể chỉ có chừng này tuổi, bề ngoài nhìn không ra tuổi tác lớn nhỏ, chỉ có thể nói là nữ tử này có phương pháp bảo dưỡng.

“Là Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, Lục đạo hữu?” Vân Khuynh Nguyệt mở miệng trước.

Thiếu niên trước mặt này là người duy nhất từ xưa đến nay dựa vào sức một mình quật tung Linh Khê chiến trường, làm cho nó rung chuyển không ngừng, càng làm cho bên phía Vạn Ma lĩnh không có biện pháp, cho nên Vân Khuynh Nguyệt cho dù tu vi cao hơn Lục Diệp rất nhiều cũng không có chút ý tứ khinh thường hắn.

Lại nói, bản thân nàng chính là một vị nữ tử tính tình ôn hòa.

Trước khi đến đây, hắn đã nhìn thấy bức họa của Lục Diệp, dung mạo đúng, nhưng hắn vẫn phải hỏi thăm một câu.

Nàng chẳng những dung mạo tuyệt mỹ làm người ta cảnh đẹp ý vui, ngay cả thanh âm cũng cực kỳ mềm mại êm tai, giống như gió xuân qua tai, khẽ vuốt mà đi.

Một vị tu sĩ Chân Hồ cảnh như nàng xứng hô với Lục Diệp một tiếng đạo hữu, thể hiện đầy đủ thành ý của bản thân, dựa vào tu vi địa vị thấp của nàng hoàn toàn có thể gọi một tiếng tiểu hữu, thậm chí còn gọi thẳng tên họ Lục Diệp.

“Là ta.”

Lục Diệp thu hồi quyển sách trong tay.

Âm thầm phỏng đoán phía Vạn Ma lĩnh phái một nữ tử như vậy đến tìm mình, rốt cuộc có ý đồ gì?

Rất nhanh đã có được kết luận, hai người này không phải đến để đưa tiền bình an.

“Có chứng cứ gì có thể chứng minh người là Lục Nhất Diệp?”
Võ Tuấn bỗng nhiên mở miệng.

Trước khi đến, hắn đã thương nghị xong với Vân Khuynh Nguyệt rồi, hai người một kẻ mặt đen, một kẻ mặt trắng đàm phán sao, luôn như vậy, đây cũng là nguyên nhân bên Vạn Ma Lĩnh chọn lựa hai người tới, nếu hai người đều rất dễ nói chuyện, vậy thì còn nói chuyện quỷ gì nữa, người khác nói cái gì cũng đáp ứng được, cho nên luôn cần có một người mặt đen như thế mới gánh vác thành ý của một người khác, thuận tiện cò kè mặc cả.

Võ Tuấn không có ác ý với chủ quan của Lục Diệp, tu vi chênh lệch đặt ở chỗ này, nhưng thân là tu sĩ Vạn Ma Lĩnh, hành động của Lục Diệp làm cho hắn ta có chút cùng chung mối thù, lần nói chuyện này đương nhiên sẽ không quá khách khí.

Chương 1054: Bây giờ đã có thể chứng minh rồi? 2

“Người muốn chứng minh điều gì?” Lục Diệp không tin trước khi hai người này đến đây hẳn chưa từng xem qua bức họa hay hình ảnh của mình.

Võ Tuấn nói: “Nghe nói bên cạnh Lục Nhất Diệp có một con thú nhỏ màu trắng, một tắc cũng không rời, dường như ta không nhìn thấy.”

“Nó không ở chỗ này.”

Y Y muốn đưa Đào Chính Vũ trở về trụ sở, Hồ Phách nhất định phải đi theo, một linh một yêu là quan hệ bạn sinh, không có cách nào tách ra quá xa.

“Tu sĩ Vân Hà cưỡng ép xông vào chiến trường Linh Khê, sau khi giết người sẽ bị Thiên Cơ trừng phạt, Diệt Hồn Thần Lôi quán thân, ta cũng không nhìn thấy dấu vết Diệt Hồn Thần Lôi, người làm sao chứng minh người là Lục Nhất Diệp?” Võ Tuấn thừa cơ truy kích, bất luận thế nào, khẳng định phải ra oai phủ đầu, nhất định phải để Lục Nhất Diệp biết rõ, Vạn Ma Lĩnh không phải quả hồng mềm hắc tùy tiện nắn bóp.

Chủ yếu nhất chính là, Vũ Tuấn muốn biết rốt cuộc Lục Diệp dùng phương pháp gì để áp chế thiên cơ trừng trị, nếu như có thể hiểu rõ điều này, cái giá phải trả có lớn hơn nữa cũng đáng giá.

“Keng...” Tiếng động nhẹ vang lên, Bàn Sơn đao rời vỏ, ánh đao sáng như tuyết lấp lóe liên tục, ba đường đao như trăng lưỡi liềm chém ra, đánh thẳng về phía Vũ Tuấn.

Vũ Tuấn không nghĩ tới Lục Diệp lại ra tay với gã, mắt thấy đao mang chém tới ba nhát, sắc mặt trầm xuống, lúc này sử dụng linh lực và khí huyết hộ thân.

Hắn là thể tu, hơn nữa là thể tu Chân Hồ cảnh, đã qua giai đoạn mượn nhờ linh khí phòng hộ, khí lực của bản thân hắn chính là phòng hộ mạnh nhất.

Đốc đốc đốc ba tiếng trầm đục, bên ngoài thân Vũ Tuấn linh quang chớp động, cả người bị ba đạo đao mang kia mạnh mẽ chém liên tục lui mấy bước mới ổn định thân hình.

Sắc mặt lập tức tối lại.

Ngay cả Vân Khuynh Nguyệt ở một bên quan sát cũng lộ vẻ kinh hãi.

Lúc này mới hiểu được, lời đồn đãi không sai, Lục Nhất Diệp này thật sự có thực lực cấp bá chủ.

Ba đạo đao mang như vậy đã vượt ra khỏi nhận thức của nàng đối với thực lực tu sĩ Linh Khê cảnh có thể phát huy ra.

“Hiện tại đã có thể chứng minh rồi?”

Lục Diệp từ từ thu đao.

Vũ Tuấn không nói một lời, trong lòng hoảng sợ. Mặc dù chỉ là ba đạo đao mang nhưng cũng đủ cho hắn ta khiếp sợ, nếu thật sự đánh nhau với thực lực mà hắn hiện tại có thể phát huy ra, ở trên tay Lục Nhất Diệp tuyệt đối không chống đỡ nổi ba chiêu.

Hậu sinh khả uý!

“Lục đạo hữu bớt giận, quả thật trước đây ta và Vũ sư huynh chưa từng gặp qua Lục đạo hữu, hơn nữa hôm nay đến đây, sự tình trọng đại, Vũ sư huynh chỉ là cẩn thận làm việc, cũng không

có ác ý.” Nói như vậy, nàng còn dịu dàng hành lễ với Lục Diệp: “Tuyệt Vũ Tông Vân Khuynh Nguyệt ra mắt Lục đạo hữu.”

Vũ Tuấn cũng không cam lòng chấp tay, buồn bực nói: “Phong Vân Phủ, Vũ Tuấn”

Ở trên bản đồ Tuyệt Vũ Tông và Phong Vân Phủ, Lục Diệp đã gặp qua mười phần, hai nhà đều là tông môn nhất phẩm, một cái là Lô Châu, một cái là U Châu, những thứ này ở trên bản đồ mười phần đều có đánh dấu.

Lục Diệp hơi hơi gật đầu, đáp lễ lại: “Bích Huyết tông, Lục Diệp.”

Cho dù thân ở trận doanh đối lập nhưng người ta tốt xấu gì cũng là cường giả trên Chân Hồ, chủ động hành lễ, hẳn cũng không thể biểu hiện không có cấp bậc lễ nghĩa.

“Hai vị tới đây có chuyện gì? Thoạt nhìn không giống như là đưa đồ.” Lục Diệp nói thẳng.

Vân Khuynh Nguyệt nói: “Thật không dám giấu giếm, đối với yêu cầu của đạo hữu đưa ra, các đại tu Thần Hải cảnh còn đang bàn bạc xem có đáp ứng hay không, dù sao loại chuyện này trước kia đã từng phát sinh một lần, lần đó là Vạn Ma lĩnh thỏa hiệp cầu toàn, vốn tưởng rằng đạo hữu sau khi rời khỏi Linh Khê chiến trường sẽ không trở lại nữa, lại không nghĩ chỉ mấy tháng, chuyện đã từng phát sinh thêm một lần nữa, các đại tu Thần hải cảnh thật sự khó có thể tiếp nhận được.”

Chủ yếu là không nghĩ tới sau khi tấn thăng Vân Hà cảnh, Lục Diệp còn có thể giết người không kiêng nể gì ở Linh Khê chiến trường, dưới tình huống bình thường, tu sĩ cao cấp mạnh mẽ xâm nhập Linh Khê chiến trường đều bó tay bó chân, Lục Diệp hết lần này tới lần khác có thể không kiêng nể gì cả.

“Ta cùng Vũ sư huynh phụng mệnh của rất nhiều đại tu Thần Hải cảnh cố ý tới đây, cùng Lục đạo hữu thảo luận một phương án hai bên đều có thể tiếp nhận.”

Lục Diệp nhìn Vân Khuynh Nguyệt không chớp mắt, Lục Diệp mỉm cười đáp lại.

“Các người muốn thảo luận như thế nào?”

Vân Khuynh Nguyệt nói: “Bất kể như thế nào, Lục đạo hữu lần này coi như là ý lớn hiếp nhỏ, trên chiến trường đều có quy củ, đạo hữu dùng tu vi Vân Hà cảnh mạnh mẽ giết vào chiến trường Linh Khê, còn phá trụ sở của hai đại tông môn Vạn Ma lĩnh, quả thật có chút không nên, nếu các tu sĩ thế lực lớn đều làm việc như thế vậy sau này Linh Khê chiến trường chẳng phải là rối loạn rồi? Đạo hữu cảm thấy thế nào?”

“Trong thiên hạ này, trừ ta ra còn có ai có bản lĩnh này?”

Vân Khuynh Nguyệt lập tức ngẹn lời, đây mới là vấn đề khiến Vạn Ma lĩnh không thể giải quyết, vấn đề này không giải quyết bọn họ vĩnh viễn không có tư cách đàm phán ngang hàng với Lục Diệp.

“Vạn Ma Lĩnh nếu có ai muốn học ta, rất có thể noi theo, không cần kiêng kị gì. Ta có bản lĩnh này cho nên ta chế định quy củ, không có bản lĩnh thì ngoan ngoãn tuân thủ, còn lấy lớn hiếp nhỏ... Nói về tuổi tác, phần lớn những tu sĩ trong vòng hạch tâm tuổi lớn hơn ta, luận tu vi, Thiên Cơ áp chế tu vi của ta đến Thiên Cửu, ta có thể phát huy ra thực lực cũng là Thiên Cửu, sao lại ý lớn hiếp nhỏ?”

Vân Khuynh Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Nói thì nói như vậy, nhưng yêu cầu của đạo hữu quả thật quá hà khắc, lần trước các đại tông môn Vạn Ma lĩnh đã chảy máu rất nhiều, nếu như lại xuất hiện một lần nữa, các đại tông môn tất nhiên sẽ không đáp ứng,

điểm này, các đại tu Thần Hải cảnh đã đạt thành nhận thức chung, ta biết đạo hữu gặp khó trong khu vực săn bắn, trong lòng buồn bực, tổn thất cực lớn, đưa ra yêu cầu như vậy có thể lý giải, nhưng đạo hữu đã phá nơi trú đóng của hai tông môn, giết không ít người, có thể thư giãn tức giận trong lòng hay không?”

Lục Diệp nhàn nhạt nhìn nàng bằng đôi mắt như ngôi sao: “Nếu Vân đạo hữu nói nhảm thì không cần nhiều lời, ta chỉ ở chỗ này chờ mười ngày.”

Chương 1055: Thần Hải Cảnh đưa ra lựa chọn.

Trên Thiên Kiếm Phong, Vân Khuynh Nguyệt còn muốn khuyên bảo tiếp, Lục Diệp đưa tay ra hiệu ngừng: “Điều kiện ta đã đưa ra, có đồng ý hay không thì đó chính là chuyện của các người rồi, không cần nói gì với ta.”

Vũ Tuấn tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Nếu không đáp ứng thì sao? Người thật sự có gan công phá trụ sở của tất cả tông môn Vạn Ma lĩnh sao?”

“Người cho rằng ta không dám sao?” Lục Diệp đảo mắt nhìn về phía Võ Tuấn.

“Ta tin Lục đạo hữu có bản lĩnh này!” Vũ Tuấn không chút lùi bước nhìn thẳng hắn.

Tính cả mấy tháng trước, nhiều trụ sở hạch tâm của Vạn Ma lĩnh bị phá, nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh bị giết như vậy, Lục Diệp quả thật có bản lĩnh như vậy, nhưng có bản lĩnh cũng không có nghĩa là nhất định sẽ làm, nếu thật sự như thế phía Hạo Thiên minh cũng chắc chắn sẽ không dễ chịu, đến lúc đó toàn bộ Linh Khê chiến trường sẽ hoàn toàn bị lừa gạt, phạm là Lục Nhất Diệp này có chút lý trí thì sẽ không làm ra loại chuyện không có đầu óc này.

“Người nói cũng đúng, công phá tất cả trụ sở của tông môn Vạn Ma lĩnh xác thực là không thực tế.” Lục Diệp chuyển đề tài, thần sắc ung dung: “Bất quá có nhiều tông môn Vạn Ma lĩnh hạch tâm như vậy, chọn một nhà ba mươi, năm mươi nhà tựa hồ cũng không ảnh hưởng được đại cục, liền bắt đầu từ Tuyệt Vũ tông và Phong Vân phủ, hai vị thấy thế nào?”

Bọn ta trên người sao?

Sắc mặt Vân Khuynh Nguyệt và Vũ Tuấn đều khẽ biến, nếu như Lục Diệp thật sự làm như vậy, bên Vạn Ma lĩnh kia thật đúng là không dễ đối phó, so sánh với số lượng tông môn hạch tâm trong Vạn Ma lĩnh, ba mươi năm mươi nhà không tính là nhiều, đúng như Lục Diệp nói, cho dù công chiếm cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Mấy tháng trước hắn đã từng trải qua một lần, lần đó hắn công chiếm gần ba mươi căn cứ.

Nếu như lại tới một lần nữa, ai biết hắn sẽ công chiếm trụ sở nào? Việc này một ngày cũng không có kết quả, mỗi một môn phái hạch tâm đều có một loại cảm giác gấp gáp như đầu treo dao mổ, không ai dám cá là trụ sở của mình sẽ bình yên vô sự.

Đến lúc đó, một khi Lục Nhất Diệp đăng môn, tất nhiên sẽ nguyện ý trả một cái giá lớn để mong được bình an ở nơi trú quân.

Về phần Lục Diệp nói muốn bắt đầu từ Tuyết Vũ Tông và Phong Vân phủ, đây chính là uy hiếp rõ ràng, Vân Khuynh Nguyệt và Vũ Tuấn sao có thể không hiểu?

Vân Khuynh Nguyệt trong lòng bất đắc dĩ, xem ra tự mình ra tay căn bản không có hiệu quả gì đặc biệt, thiếu niên này tuy rằng ở lúc ban đầu nhìn mình nhiều hơn liếc mắt nhìn một cái, nhưng căn bản không có vì vậy mà đối với nàng có cái gì hậu đãi.

Bằng chừng ấy tuổi sao lại khó nói chuyện như vậy.

Vội vàng mở miệng: “Lục đạo hữu bớt giận, ta cùng với Vũ sư huynh lần này tới đây là muốn cùng Lục đạo hữu bàn bạc ra một phương án làm cho tất cả mọi người hài lòng. Người xem như vậy được không, Vạn Ma Lĩnh nguyện ý ra vật tư tổng giá trị ba trăm vạn công huân, đạo hữu nếu có thể tiếp nhận, ta hiện tại có thể

cho người đưa tới.”

Ba trăm vạn công huân vật tư, con số này cho dù là tính theo giá cả mua từ Thiên Cơ Bảo Khố, cũng là một khoản vật tư khổng lồ.

Đủ để cho bất kỳ một tu sĩ nào hưởng dụng cả đời.

Công huân mà tu sĩ Vân Hà cảnh có khả năng đạt được mặc dù nhiều hơn rất nhiều so với Linh Khê cảnh, nhưng công huân mà đại đa số tu sĩ Vân Hà cảnh tích góp được trên tay cũng bất quá mấy ngàn hơn vạn, con số khổng bố như ba trăm vạn đủ để cho bất luận Vân Hà cảnh nào cũng tâm động đến không thể hô hấp.

Lục Diệp lại lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Lần trước hắn từ Vạn Ma Lĩnh bên kia nhận được vật tư giá trị hai ba ngàn vạn công huân, vền vẹn ba trăm vạn lại tính là cái gì? Đó là chênh lệch gần gấp mười lần, hành động này của Vạn Ma Lĩnh cùng đuổi ăn mày không sai biệt lắm.

Đừng thấy hắn hiện tại ở chỗ này giới công phu sư tử ngoạm, tựa hồ có chút không chính xác, nhưng từ xưa đến nay, hai đại traten doanh đối địch lẫn nhau, đồng thời có thể làm suy yếu vốn liếng của địch nhân đồng thời lớn mạnh bản thân, đây là điều bất luận kẻ nào cũng thích nghe thấy.

Càng không cần nói, chuyện lần này là có nguyên nhân.

Lục Diệp không nói, Vân Khuynh Nguyệt cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng chờ đợi.

Ngược lại Võ Tuấn tiếp tục bắt đầu diễn mặt đen, trầm giọng nói: “Lục đạo hữu, vật tư giá trị ba trăm vạn công huân đã là thành ý lớn nhất mà Vạn Ma Lĩnh có thể biểu đạt, làm người cũng không thể quá lòng tham không đáy.”

“Vân đạo hữu.”

Lục Diệp không để ý tới Vũ Tuấn, nhẹ nhàng gọi một tiếng Vân Khuynh Nguyệt.

Vân Khuynh Nguyệt lập tức bày ra tư thái rửa tai lắng nghe: “Mời Lục đạo hữu nói.”

“Vạn Ma Linh nếu thật cảm thấy khó xử, đề nghị lúc trước của ta cũng có thể bỏ qua, vật tư thuận tiện, cho ta giá trị ba mươi vạn công huân là được rồi.”

Vân Khuynh Nguyệt thần sắc chẳng những không vui, ngược lại trở nên trầm mặc hơn rất nhiều: “Lục đạo hữu còn có điều kiện khác sao?”

Đối phương bỗng nói như vậy, hiển nhiên là đang chờ nài.

“Cho ta thêm một tấm Kim Thân Lệnh, việc này coi như thôi đi!”

Kim Thân Lệnh trên đời này chắc chắn không chỉ có một cái, Lục Diệp có thể thu hoạch được trong khu vực săn bắn, bên phía Vạn Ma Linh nhất định cũng có dự trữ, chỉ có điều số lượng tuyệt đối sẽ không nhiều.

Đây đối với bất kỳ một tu sĩ nào mà nói đều là át chủ bài bảo mệnh, đã từng trải nghiệm qua Kim Thân Lệnh cường đại, Lục Diệp đối với cái này tự nhiên nhớ mãi không quên.

So với tổn thất của Kim Thân lệnh, mười vạn công huân mà hắn lấy ở Thiên Cơ trụ ở trong khu săn bắn gần như không đáng kể.

Công huân có thể từ từ tích lũy, nhưng Kim Thân Lệnh chỉ có thể nhận chứ không thể cầu.

Chương 1056: Thần Hải Cảnh đưa ra lựa chọn. 2

“Lục đạo hữu nói đùa, Kim Thân Lệnh, cả đời ta chưa thấy qua thứ này, từ nơi nào tìm đến cho người?” Võ Tuấn sắc mặt âm trầm.

Hơn nữa cho dù có, Vạn Ma lĩnh cũng không có khả năng lấy ra cho Lục Diệp, thứ này đối với Thần Hải cảnh đều có ích, đó dù sao cũng là sự che chở của Thiên Cơ ban cho, trước khi đến thời hạn, cho dù là ai cũng đừng mơ tưởng công phá được phòng hộ.

“Vậy không cần nói nhiều, hai phương án các người tự mình chọn đi!”

Vũ Tuấn quát khê: “Lục Nhất Diệp, chúng ta đến đây là để thương nghị với người, đừng vội được voi đòi tiên!”

Lục Diệp đưa ngón tay sờ soạng Bàn Sơn Dao, mi mắt hơi buông xuống, lạnh nhạt nói: “Hai vị cảm thấy, nếu như ta giết các người ở chỗ này, Vạn Ma Lĩnh có nghĩ biện pháp báo thù cho các người hay không? Hay là nói, hai vị muốn thử xem ta có thể giết được các người hay không!”

Vũ Tuấn và Vân Khuynh Nguyệt đều biến sắc, đồng loạt đề phòng.

Để cho bọn họ cảm thấy may mắn chính là, Lục Diệp cũng không có dấu hiệu muốn động thủ, chẳng qua đối phương rõ ràng đã mất kiên nhẫn, tiếp tục dây dưa ở chỗ này có khả năng thiếu niên này sẽ thật sự ra tay.

Nếu như bọn họ thật sự chết ở chỗ này, đại khái là cho không, trên tay Lục Nhất Diệp đã nhiễm máu tươi của tu sĩ Vạn Ma lĩnh, có thêm hai người bọn họ cũng không nhiều lắm.

Vừa nghĩ đến đây, Vân Khuynh Nguyệt mở miệng nói: “ Bàn luận cùng Lục đạo hữu, chúng ta sẽ mau chóng báo cáo, nếu có kết quả, ta sẽ lại đến thông báo cho Lục đạo hữu.”

Nói xong liền nháy mắt với Vũ Tuấn, hai người dặt tay nhau bay ra khỏi ngọn Thiên Kiếm.

Bay thẳng ra mấy chục dặm, Vân Khuynh Nguyệt mới thở ra một hơi, bộ ngực cao cao phập phồng một chút, trong nháy mắt vừa rồi nàng cảm nhận được rõ ràng khí tức tử vong.

Chưa bao giờ nghĩ tới, một Chân Hồ cảnh như nàng lại vô lực trước mặt một Vân Hà cảnh như vậy.

Cách đó không xa, tuy thần sắc Vũ Tuấn vẫn như thường, nhưng trong mắt hiển nhiên vẫn còn một tia sợ hãi.

“Truyền tin về đi, xem thử các Thần Hải cảnh lựa chọn như thế nào.” Vân Khuynh Nguyệt nói.

Vũ Tuấn im lặng gật đầu.

Lập tức, hai người bắt đầu truyền tin tức về nơi ở của tu sĩ nhà mình, lại để tu sĩ trong trụ sở chuyển về Cửu Châu.

Nhưng hai người đều biết, chỉ sợ lần này Vạn Ma Lĩnh lại phải chảy máu rất nhiều, trừ phi bọn họ dám không để ý đến sự uy hiếp của Lục Nhất Diệp.

Nhưng có người dám bỏ qua uy hiếp của Lục Nhất Diệp sao?

Đúng như hắn nói, hắn xác thực sẽ không công phá hết thủy trụ sở, chỉ từ trong đó chọn lựa ba mươi năm mươi nhà đi ra, ai

dám đánh cược trụ sở nhà mình sẽ không trở thành quỷ xui xẻo trong đó.

Chuyện này không thể đánh cược nha!

Một vấn đề hiện thực nhất, bây giờ Lục Nhất Diệp trực tiếp đi tới trụ sở Vạn Ma lĩnh, mở miệng đòi tiền bình an, nếu không cho thì công phá trụ sở, lựa chọn này phải như thế nào?

Nhất định phải trả tiền! Đây là không cần nghĩ cũng biết, đối với bỏ ra mười vạn hai mươi vạn ba mươi vạn công huân trong lãnh địa của mình thì vật tư này có là cái gì?

Kể từ đó, Lục Diệp chỉ cần tiêu phí một ít thời gian, một nhà đi qua cũng có thể đạt được mục đích của mình, còn sẽ không hoàn toàn phá cân bằng của Linh Khê chiến trường.

Hai người cũng không chờ đợi quá lâu, chỉ gần nửa ngày sau, đã có tin tức truyền tới.

Điều tra dồn dập, quả nhiên, các đại tu Thần Hải cảnh thỏa hiệp, tuy bất đắc dĩ, tuy sỉ nhục, nhưng sẽ không từ chối.

Tuy nhiên theo đó, Vạn Ma lĩnh bên này cũng có một chút yêu cầu, trong tin tức nói rõ, nếu Lục Nhất Diệp không thể đáp ứng những yêu cầu này, bên Vạn Ma lĩnh kia đã chuẩn bị sẵn tư thế mất hết, đến lúc đó toàn bộ trụ sở đều vứt bỏ, tập kết nhân thủ trong vòng hạch tâm, đem trụ sở Hạo Thiên minh cũng công phá toàn bộ.

Đây là sự cố gắng triệt để, cũng là quật cường cuối cùng của Vạn Ma lĩnh.

Xem xong tin tức, Vân Khuynh Nguyệt thở dài một tiếng, nàng cũng không biết Lục Nhất Diệp kia có đáp ứng yêu cầu này hay không. Nghiêm khắc mà nói, trước mắt là bên Vạn Ma lĩnh yếu thế, nếu như đối phương thật sự không đáp ứng, ai cũng không có

cách nào làm gì được hần.

Cân nhắc một chút, Vân Khuynh Nguyệt nói: “Vũ sư huynh, lần này ta tự mình qua đó, người ở đây chờ ta.”

Đã có phương án cuối cùng, mặt đen không cần phải lên sân khấu, tránh đến lúc đó lại khiến bầu không khí căng thẳng.

“Như vậy sao được? Lỡ như tên Lục Nhất Diệp kia muốn ra tay với người, người ngăn cản thế nào?” Vũ Tuấn lập tức lắc đầu.

Vân Khuynh Nguyệt nói: “Dựa vào thực lực của hần, nếu thật sự ra tay cho dù người và ta liên thủ cũng không phải là đối thủ.”

Vũ Tuấn nghe lời này, trong lòng tràn đầy bi phẫn, nhưng lại không thể phản bác...

“Vũ sư huynh ở chỗ này chờ ta, ta đi nhanh về nhanh, Lục Nhất Diệp kia thoát nhìn cũng không giống đáng về không nói đạo lý.”

“Vậ sư muội cẩn thận một chút, ta luôn giữ liên lạc.” Vũ Tuấn gật đầu.

Vân Khuynh Nguyệt lấy ra linh khí hoa lam của mình, ngự khí bay ra.

Chỉ chốc lát lại đi tới Thiên Kiếm Phong, thiếu niên kia vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ như cũ, tay cầm một quyển sách chăm chú nghiên cứu.

Ánh mặt trời xuyên qua biển mây chiếu vào trên gò má thiếu niên, ngược lại để cho hần có một chút khí tức thư sinh.

Nhưng đây lại là đối thủ khiến trận doanh Vạn Ma lĩnh đau đầu , hơn nữa đang giờ một thanh đồ đao, chuẩn bị cắt một đao máu thịt trên người Vạn Ma lĩnh.

Một đao này chém xuống, tất cả tông môn nòng cốt của Vạn Ma lĩnh đều chạy không thoát.

“Lục đạo hữu.” Vân Khuynh Nguyệt nhẹ nhàng gọi một tiếng, còn đưa tay vuốt mái tóc bên tai, dung nhan vốn đã tuyệt mỹ, giờ phút này lại nhiều thêm một tia quynh rũ.

“Có kết quả sao?” Lục Diệp lại không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn nội dung trong sách khiến Vân Khuynh Nguyệt không khỏi sinh ra một loại cảm giác bất lực như một quyền đánh vào bông.

“Các Thần Hải cảnh đã bàn bạc qua, yêu cầu của Lục đạo hữu có thể đáp ứng, bất quá cũng có một yêu cầu, hi vọng Lục đạo hữu có thể đáp ứng, chỉ cần Lục đạo hữu đáp ứng yêu cầu này, đồ vật người muốn trong vòng hai ngày sẽ đưa tới toàn bộ.”

“Nói!”

“Vạn Ma Lĩnh bên này hi vọng Lục đạo hữu ngày sau không đặt chân vào Linh Khê chiến trường nữa!”

Chương 1057: Lòng dạ hẹp hòi!

Trên Thiên Kiếm Phong, Lục Diệp khép quyển sách trong tay lại, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khuynh Nguyệt, ánh mắt bình tĩnh nhưng lời nói ra lại như chém đinh chặt sắt: “Người đi đi, ta không giết người, thuận tiện chuyển lời cho các Thần Hải cảnh, ngày sau chỉ cần Lục mỗ ta còn sống, mỗi nửa năm sẽ đến Linh Khê chiến trường một lần, từ vòng hạch tâm chọn lựa ba mươi tông môn, công phá nơi trú đóng của bọn họ.”

Nói như vậy, hắn từ từ đứng dậy, tế ra linh khí phi hành của mình, nhìn tư thế kia, giống như là muốn trực tiếp xuất phát hành động.

Vân Khuynh Nguyệt quá sợ hãi, vội vàng hô: “Lục đạo hữu chậm đã.”

“Còn chuyện gì nữa?” Lục Diệp nghiêng đầu nhìn nàng.

Vạn Ma Lĩnh muốn sau này hắn không đặt chân đến Linh Khê chiến trường, điều kiện này bất luận như thế nào cũng không thể đáp ứng, cho dù từ sau khi hắn tấn chức Vân Hà xác thực không cần đặt chân đến Linh Khê chiến trường nữa, ngày sau cũng không có khả năng lại dùng người hoặc là người của Linh Khê chiến trường để uy hiếp Vạn Ma Lĩnh, mọi việc một có thể hai không thể ba, tính cả lần này, hắn đã vơ vét Vạn Ma Lĩnh hai lần rồi, nếu lại đến một lần nữa, Vạn Ma Lĩnh bên kia chắc chắn sẽ không thỏa hiệp nữa, đại khái sẽ cùng Lục Diệp liều mạng người chết ta sống.

Nhưng có đặt chân đến Linh Khê chiến trường hay không là ý nguyện chính của hắn, không cần Vạn Ma lĩnh đặt điều kiện cho hắn.

Phía Vạn Ma Lĩnh nhất định phải kiên trì điều kiện này, vậy thật sự không thể thương lượng.

Nhìn Lục Diệp, Vân Khuynh Nguyệt cảm thấy bất lực, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng: “Lục đạo hữu, có thể thương lượng...”

Nàng biết rõ đã nói tới bước này, thân là một phương đàm phán, tuyệt không có bất kỳ dấu vết yếu thế nào, nhưng bây giờ không yếu thế đã không được rồi, người ta lập tức muốn đi rồi, nếu không yếu thế chỉ sợ lập tức sẽ có ba mươi thế lực Vạn Ma lĩnh gặp nạn.

Người ta còn nói cứ nửa năm lại tới một lần, vậy ai chống đỡ nổi?

Thật như thế thì về sau tu sĩ Linh Khê cảnh của tông môn ở giới hạch tâm nào có không gian an ổn tu hành, Linh Khê cảnh là căn cơ của từng tông môn, căn cơ này nếu như bị đứt gãy ảnh hưởng chính là thực lực cùng phát triển tương lai của toàn bộ tông môn.

Lục Diệp đứng trên linh thuyền nhìn Vân Khuynh Nguyệt cũng không nói lời nào.

Vân Khuynh Nguyệt mấp má đôi môi đỏ mọng, một lúc lâu sau mới nói: “ Trừ khi sau này xuất hiện những chuyện như lần săn bắn này, Lục đạo hữu không được vô duyên vô cớ ra tay với Linh Khê chiến trường!”

So với những điều kiện hà khắc lúc trước thì điều kiện này dễ chịu hơn rất nhiều, cũng không có hạn chế Lục Diệp ra vào Linh Khê chiến trường, nhưng theo đó là hạn chế điều kiện hãn xuất thủ với các đại tông môn Vạn Ma lĩnh, thế nào cũng xuất hiện sự tình tương tự như khu vực săn bắn lần này.

Mặc dù chỉ đơn giản là một câu nói nhưng Lục Diệp lại có thể

hiểu được dụng tâm của Vạn Ma lĩnh.

Hiển nhiên là không từ bỏ ý định chém giết mình.

Trong khu vực săn bắn, nhiều cường giả Vạn Ma Lĩnh tu vi cao hơn Lục Diệp như vậy vây đuổi chặn đường Lục Diệp, kết quả còn sử dụng bí thuật Tầm Tung Bàn khiến cho hắn trốn không thể trốn, giấu không thể giấu, cuối cùng lạc đến kết cục bị hơn mấy trăm ngàn người bao vây, không đề cập tới ân oán của hai đại trận doanh, chuyện này quả thật là do bên Vạn Ma Lĩnh làm quá đáng, Lục Diệp may mắn còn sống sót, trả giá thật lớn chạy tới Linh Khê chiến trường trả đũa, không người nào có thể chỉ trích gì.

Nhưng ngày sau nếu như bên Vạn Ma Lĩnh lại ra tay với Lục Diệp, tất nhiên sẽ càng thêm cẩn thận, tuyệt đối sẽ không lại tạo ra cơ hội cho hắn trả thù.

“Đây là giới hạn cuối cùng của đám Thần Hải cảnh, nếu Lục đạo hữu không thể đáp ứng, vậy thì cứ tự nhiên đi.”

Vân Khuynh Nguyệt nói xong, thấp thỏm nhìn chằm chằm Lục Diệp, cũng không biết hắn có đồng ý hay không.

Lục Diệp bình tĩnh gật đầu: “Được rồi, còn gì nữa không?”

Mặc dù biết bên Vạn Ma Lĩnh chưa từ bỏ ý đồ muốn chém giết mình, nhưng nói thật, trên đường tu hành nếu không có ma luyện như vậy thì thật sự quá nhàm chán rồi, từ khi bắt đầu bước lên con đường tu hành, Lục Diệp vẫn luôn giao đấu với đối thủ mạnh hơn mình, nhất là sau khi thân phận đệ tử Bích Huyết tông của hắn bại lộ, các loại nhảm vào chưa bao giờ chấm dứt.

Cũng chính là ở bên trong chèn ép ma luyện như vậy hắn mới có thể một đường hát vang tiến mạnh, xưng bá Linh Khê chiến trường.

Phía Vạn Ma lĩnh cũng không có khả năng bởi vì chuyện lần

này e ngại ra tay với hắn, hắn càng không có lập trường gì muốn Vạn Ma lĩnh về sau không tiếp tục nhắm vào mình.

Những thứ này đều là người biết ta biết, không cần chỉ ra.

Thấy Lục Diệp đáp ứng, trong lòng Vân Khuynh Nguyệt thở phào một hơi, sắc mặt cũng thoải mái hơn rất nhiều, tính tình xưa nay của nàng đều nhân từ, thực sự không muốn nhìn thấy quá nhiều máu tươi chảy ra.

“Còn nữa chính là oan có đầu nợ có chủ, ngày sau cho dù Lục đạo hữu muốn trả đũa cũng xin tìm tới chính chủ, không nên liên lụy một ít tông môn vô tội.”

Những tu sĩ trong khu vực săn bắn làm khó Lục Diệp có lai lịch không giống nhau, nhưng có thể xác định không phải tất cả đệ tử của tông môn hạch tâm đều tham dự.

Kết quả Lục Diệp đưa ra điều kiện lần này nhằm vào tất cả tông môn hạch tâm, quả thực khiến không ít thế lực gặp tai bay vạ gió, nhưng lại không giải thích được cái gì, cũng không thể nói đệ tử nhà mình không tham dự việc săn bắn, lại để cho Lục Diệp giờ cao đánh khế chứ? Đó chính là làm trò cười cho người.

Chương 1058: Lòng dạ hẹp hòi!

2

“Nên như vậy.”

Lục Diệp gật đầu: “Còn nữa không?”

Vân Khuynh Nguyệt lắc đầu: “Không còn nữa.”

Hơi thất thần, vậy là thỏa thuận xong rồi? Nàng vốn tưởng rằng Lục Nhất Diệp sẽ không dễ dàng đáp ứng như vậy, nàng đã chuẩn bị rất nhiều lời khuyên bảo, kết quả một câu cũng không có tác dụng.

“Các người không có, ta có hai điều kiện.”

Sắc mặt của Vân Khuynh Nguyệt cứng đờ, thấp thỏm nói: “Lục đạo hữu mời nói.”

“Trong khu vực săn bắn, có một người tên là Hạ Lương dùng đao, nếu đoán không sai hẳn là Cuồng Đao môn. Ta sẽ không đi đến trụ sở Cuồng Đao môn, thay ta chuyển cáo một tiếng Cuồng Đao môn, ngoài ba mươi vạn vật tư công huân ra, còn cần hai mươi phần trăm đặc tu hành đao thuật, nếu không ta không ngại đi một chuyến.”

Vân Khuynh Nguyệt nghiêm túc ghi nhớ: “Được.”

Đao thuật tu hành tâm đặc thứ này chỉ cần không phải bản chính đều không quý trọng, hơn nữa cho dù là bản đơn lẻ, cũng có thể sao chép xuống, trong Cuồng Đao môn, tâm đặc tu hành đao thuật sẽ không ít, hai mươi phần trăm tùy tiện đều có thể lấy ra.

“Còn có vật tư Phong Vân phủ, thêm mười vạn công huân.”

“Phong Vân phủ...” Vân Khuynh Nguyệt nhất thời im lặng, Phong Vân phủ không phải là tông môn của sư huynh Võ Tuấn sao? Lục Nhất Diệp muốn thêm mười vạn vật tư công huân từ Phong Vân phủ, đây rõ ràng là đang tức giận với thái độ ác liệt của Vũ Tuấn sư huynh lúc đàm phán.

Tiểu gia hỏa này nhìn như có đạo lý nhưng trên thực tế cũng là bụng dạ hẹp hòi.

“Đóng vai xấu là cần trả giá thật lớn, Vân đạo hữu cảm thấy thế nào?”

Lục Diệp ung dung nhìn Vân Khuynh Nguyệt một cái.

Vân Khuynh Nguyệt cười khỏ một tiếng: “Xem ra Lục đạo hữu đã sớm nhìn thấu rồi.” Vốn cũng không phải là thủ đoạn cao thâm gì, bị người ta nhìn thấu cũng không có biện pháp.

Thở dài, Vân Khuynh Nguyệt nói: “Hai yêu cầu của đạo hữu ta sẽ báo lên, nhưng trước đó, còn phải xin đạo hữu ký thiên cơ khế.”

“Có thể!”

Nói miệng không bằng chứng, ký Thiên Cơ Khế là tốt nhất.

Vân Khuynh Nguyệt lập tức mời tới Thiên Cơ Khế, trưng ra một loạt điều khoản, đưa cho Lục Diệp xem qua. Lục Diệp nhìn kỹ, xác định trong đó không có cạm bẫy nào che dấu, liền ấn thủ ấn của mình xuống.

Vân Khuynh Nguyệt cũng đại biểu phía Vạn Ma Linh ở phía trên ấn dấu tay xuống, hào quang Thiên Cơ Khế tỏa sáng, khế ước thành lập.

Cất kỹ Thiên Cơ Khế, trong lòng Vân Khuynh Nguyệt thoải mái

hơn rất nhiều, nói thật ra, tuy chuyển này chỉ đối mặt với một tu sĩ Vân Hà cảnh nhưng gánh nặng trong lòng lại nặng nề chưa từng có, bây giờ cuối cùng cũng coi như đã xong nhiệm vụ.

“Vây Lục đạo hữu, sau này còn gặp lại.” Vân Khuynh Nguyệt nhìn Lục Diệp dịu dàng thi lễ một cái, lấy ra linh khí hoa lam của mình, ngự khí bay đi.

Lục Diệp đưa mắt nhìn thân ảnh của nàng rời đi, suy nghĩ một chút, không tiếp tục đọc sách nữa mà đi đến một bên, lấy dao chém xuống một gốc đại thụ chính tề bằng phẳng, lại chặt đại thụ thành vài đoạn, bận rộn một phen.

Thời gian trôi qua.

Ba ngày sau, Lục Diệp đang ngồi ngay ngắn trên tảng đá đọc sách bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng: “Đồ vật để lại, là mộc bài của tông môn nào lấy đi, coi như là quà đáp lễ của Lục mỗ ta, đến kỳ hạn mười ngày, tông môn nào vẫn còn mộc bài ở lại nơi này, ta sẽ đến bái phỏng từng tông môn.”

Trước mặt hắn không người, nhưng ở trong cảm giác, bốn phía nhiều hơn một ít khí tức xa lạ.

Những người này tự nhiên đều là đến đưa vật tư, bất quá khiếp sợ uy danh của hắn nhất thời không dám hiện thân.

Nghe Lục Diệp nói, hắn lại nhìn về phía trước mặt cách mấy trượng, nơi đó luôn đặt mấy trăm chiếc bảng gỗ, trên mỗi tấm bảng gỗ đều có khắc một cái tên tông môn, tương ứng với mỗi tông môn Vạn Ma lĩnh khác nhau.

Những mộc bài này là Lục Diệp đánh dấu đối chiếu mười phần trên bản đồ cho nên tuyệt đối sẽ không bỏ sót, cũng không phải thuận tiện thống kê mà là mượn nó để làm sâu sắc ký ức của mình. Vạn Ma lĩnh tông môn nhiều như vậy, thông qua phương

thức này, Lục Diệp đã có một chút ký ức đối với tông môn hạch tâm, sau này gặp phải tu sĩ Vạn Ma lĩnh, nếu có thể thăm dò được tông môn xuất thân của bọn họ.

Lúc này mọi người trong bóng tối mới hiểu được ý tứ của Lục Diệp.

Sau một lúc lâu mới có người lộ thân ảnh đi đến trước người Lục Diệp, buông xuống một cái túi trữ vật, sau đó lấy đi một khối trong số rất nhiều mộc bài, rời đi như chạy trốn.

Có người dẫn đầu nên rất nhanh liền có càng nhiều người đi ra, im lặng không lên tiếng bỏ túi trữ vật xuống, lấy đi mộc bài thuộc về tông môn nhà mình.

Thời gian trôi qua, túi trữ vật chông chất trước mặt Lục Diệp càng ngày càng nhiều, mộc bài lưu lại càng ngày càng ít.

Mỗi một tu sĩ đến đây tặng vật tư đều có thể nhìn thấy túi trữ vật có vẻ đồ sộ, đều biết đó là vật tư giá trị ngàn vạn công huân nhưng không ai dám có tham niệm gì, thật vất vả mới bàn bạc xong mọi chuyện với Lục Nhất Diệp, nếu lúc này có biến cố gì, đừng nói Lục Nhất Diệp không vòng qua được bọn họ, ngay cả trận doanh Vạn Ma lĩnh cũng không vòng được tông môn đứng sau lưng bọn họ.

Một khắc nào đó, Lục Diệp phát hiện mộc bài của Cuồng Dao Môn đã bị lấy đi, đưa tay nhiếp lấy, cầm trong tay túi trữ vật vừa mới bị bỏ lại, mở ra xem xét, phát hiện trong đó ngoại trừ rất nhiều tài vật, còn có hai mươi bản tâm đắc tu hành đao thuật.

Hạ Lương kia quả nhiên người là của Cuồng Dao Môn!

Bằng không Cuồng Dao Môn không thể ngoan ngoãn nhận thua như vậy, lần trước hấn đích thân đến Cuồng Dao Môn cũng chỉ có mười phần tâm đắc tu hành đao thuật mà thôi.

Lục Diệp hào hứng bưng bưng lật xem tâm đắc tu hành một bộ đao thuật.

Âm thầm đáng tiếc, Hạo Thiên minh bên này không có tông môn chuyên môn luyện đao, bằng không có thể tiến vào đào tạo sâu một chút, cũng không cần phí tâm phí sức tìm người tu hành đao thuật như vậy.

Hơn nữa người ta đưa ra chắc chắn cũng không phải là tốt nhất, dựa vào thành tựu thực lực và đao thuật trước mắt của Lục Diệp, những tâm đắc tu hành đao thuật này tất nhiên có thể mang đến lợi ích cho hắn nhưng lại khó có thể khiến đao thuật của hắn có chỗ đột phá.

Nếu như có một ngày, Hạo Thiên minh có thể đem Cuồng Đao môn công chiếm thì tốt rồi.

Đương nhiên chuyện như vậy cũng chỉ có thể suy nghĩ, Cuồng Đao Môn là nhất phẩm tông môn, thực lực hùng hậu vô cùng, cũng không phải nói công chiếm liền công chiếm.

Chương 1059: Thì ra là cầm thú...

Không đợi tới đủ mười ngày, từ sau khi Lục Diệp buông lời, trước sau thời gian bảy ngày, mộc bài trước mặt chỉ còn lại có hai tấm.

Điều này có nghĩa là toàn bộ tông môn Vạn Ma linh chỉ có hai nhà không đến đây.

Mà chữ khắc trên hai tấm bảng gỗ này, theo thứ tự là Tân Nguyệt Môn và Vân Dương Tông.

Hai nhà này không thể nào đến.

Nơi đóng quân đã bị phá, đệ tử cũng có tử thương, đâu còn chạy tới đưa vật tư cho Lục Diệp nữa?

Lục Diệp sớm đã đoán trước, không để ý lắm.

Đứng dậy đuổi lưng một cái, mấy ngày nay tu dưỡng làm cho tinh thần của hắn vô cùng sung mãn, Linh Khê chiến trường đã xong, không cần phải ở chỗ này lâu.

Bất quá trước khi đi, ngược lại là có thể nhìn Hoa Từ, nữ nhân này hiện tại cũng không biết thế nào rồi, tính toán thời gian, cũng nên tấn thăng Vân Hà rồi.

Hắn tế linh thuyền ra phóng lên trời, bay thẳng về phía Vạn Độc Lâm.

Trên đỉnh Thiên Kiếm Phong, chỉ để lại hai tấm mộc bài có khắc tên khác nhau.

Lục Diệp trước sau hai lần ở chỗ này thu được rất nhiều vật tư của bên Vạn Ma lĩnh, điều này khiến cho Thiên Kiếm phong trở thành nỗi đau nhói trong lòng rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh. Mãi đến rất nhiều năm sau, tu sĩ Vạn Ma lĩnh đi ngang qua nơi đây đều là đi vòng qua, tuyệt không muốn đặt chân vào Thiên Kiếm phong.

Vạn Độc Lâm ở trong vòng hạch tâm cách Thiên Kiếm Phong không tính là quá xa, một ngày sau, khi Lục Diệp thảnh thơi đến trên không Vạn Độc Lâm, sắc mặt không khỏi trở nên nghi ngờ.

Hắn phát hiện Vạn Độc Lâm có chút không giống với trước kia.

Biến hóa rõ ràng nhất chính là toàn bộ Vạn Độc lâm giống như rút nhỏ một vòng, phạm vi trước kia bị khói độc bao phủ, giờ phút này đã trở thành nơi an toàn.

Tổng thể mà nói, thu nhỏ ít nhất ba bốn phần.

Đây là cấm địa của Linh Khê chiến trường, là nơi mà các tu sĩ đều không muốn đặt chân đến. Nơi đây chẳng những có sương mù kịch độc giết người trong vô hình mà còn có các loại độc trùng sinh hoạt trong rừng độc.

Cho dù là tu sĩ Thiên Cửu cũng không có biện pháp xâm nhập đến vị trí quá sâu.

Quy mô thu nhỏ của Vạn Độc lâm có liên quan gì đến Hoa Từ?

Lục Diệp biết tu hành của Hoa Từ cần phải luyện hóa khói độc, nhưng lúc này mới qua mấy tháng Vạn Độc Lâm đã biến thành như vậy, nếu cho Hoa Từ thêm một chút thời gian chẳng phải cấm khu tu sĩ này sẽ hoàn toàn biến mất sao?

Nữ nhân này... quả nhiên khủng bố như vậy!

Tiến thẳng vào trong rừng, đi sâu vào trong.

Tận đến trước nhà gỗ trong rừng, chỉ thấy hàng rào trước tiểu viện, cửa đóng chặt.

Lục Diệp tiến lên, giơ tay gõ cửa: “Có người ở nhà không?”

Không ai đáp lời.

Cảm nhận một chút, trong căn nhà gỗ cũng không có hơi thở của sự sống.

Hoa Từ không ở đây?

Lục Diệp có chút ngoài ý muốn, hẳn cho rằng Hoa Từ vẫn luôn tu hành ở chỗ này, không nghĩ tới không thấy bóng dáng, lần này lại không biết nàng đi nơi nào.

Đẩy cửa ra, đi vào trong phòng quan sát xung quanh một chút, hết thấy đồ trang trí trong phòng đều không nhiễm một hạt bụi, không thể nghĩ ngờ chính là Hoa Từ còn ở chỗ này, chỉ là trước mắt không biết đang làm cái gì.

Lục Diệp đi ra khỏi phòng, suy nghĩ một chút, lại đi về phía nơi Hoa Từ đã tu hành trước đó.

Trước kia khi ở chỗ này, Hoa Từ không tu hành trong phòng nữa, bởi vì bên này nhà gỗ nhỏ có trận pháp do Lục Diệp bố trí, chỉ cần duy trì trận pháp là có thể ngăn cách sương độc ăn mòn, không tiện để nàng tu hành.

Đi không được bao xa, Lục Diệp bỗng nhiên nghe được tiếng hát êm ái, còn có một chút tiếng vang xào xạc của dòng nước.

Nữ nhân này... Hình như tâm tình rất tốt, cũng không biết đang làm cái gì.

Thu liễm khí tức, ẩn nấp thân hình, chuẩn bị đi dọa nàng giật mình.

Nàng lẻ loi một mình ở chỗ này mấy tháng, cùng bên ngoài không hề giao lưu, những ngày qua cũng không có đưa tin cho mình, hiển nhiên không biết mình đã tới Linh Khê chiến trường.

Lúc này bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nàng nhất định có thể cho nàng một kinh hỉ.

Lục Diệp lần theo nơi phát ra tiếng ca, xuyên qua một mảnh lùm cây thấp bé, ngược mắt nhìn lại, vẻ mặt cứng đờ.

Chỉ là bên kia chẳng biết lúc nào nhiều hơn một cái ao nước, ao nước không tính lớn, dài rộng mấy trượng, nước trong ao dập dờn sóng xanh biếc, hiện ra một màu xanh biếc không bình thường.

Chẳng qua là khi nhìn ao nước kia, nó làm cho người ta sinh ra một cảm giác cực kỳ không thoải mái, có thể tưởng tượng, trong ao nước kia là vật độc cỡ nào.

Lục Diệp cũng không biết Hoa Từ làm thế nào mà tạo ra được ao độc này, trước kia lúc hắc và Y Y còn ở đây thì vẫn chưa chưa có cái ao này, hiển nhiên là dấu tích sau đó của Hoa Từ.

Mấu chốt, Hoa Từ giờ phút này lại tắm rửa trong ao.

Cả người nàng gần như đều ngâm trong ao, chỉ lộ ra vị trí trên cổ, hai cánh tay trắng nõn như hành tây nhẹ nhàng lắc lư trên mặt nước, ngẫu nhiên còn có mấy ngón chân tinh xảo từ trên mặt nước nghịch ngợm nổi lên, trong miệng nhẹ nhàng ngâm nga bài ca dao không biết tên.

Chỉ nhìn trạng thái lúc này của nàng, Lục Diệp cũng có thể tưởng tượng ra nàng là tạo hình gì!

Này... Nếu như bị phát hiện tung tích, sợ là sẽ bị coi là lưu manh hành hung một trận?

Hắn cũng không nghĩ tới chạy tới sẽ nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Đang muốn lặng lẽ thối lui, tiếng ca bỗng nhiên dừng lại, ngay sau đó Lục Diệp liền cảm giác được một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào chỗ ẩn thân của mình.

Trong lòng hắn lập tức sinh ra cảm giác không ổn!

Chương 1060: Thì ra là cầm thú... 2

Một tiếng “Soạt” vang lên, theo bàn tay ngọc ngà của Hoa Từ vung lên, một đạo thủy tiễn màu xanh biếc từ trong ao bay ra, chuẩn xác vô cùng đánh về phía vị trí Lục Diệp đang đứng.

Ta trốn sao? Hay là không trốn đây?

Trong nháy mắt này, nội tâm Lục Diệp vô cùng u sầu, trốn đi, có vẻ như hần đang chột dạ, không trốn thì thôi, chắc chắn sẽ bại lộ.

Còn chưa kịp đưa ra chủ ý, thủy tiễn kia đã đánh vào trên ngực của hắn, không có tổn thương gì nhưng thủy tiễn lại bỗng nhiên hóa thành một đoàn sương mù màu xanh biếc bao phủ toàn thân Lục Diệp, ẩn nấp bị phá.

Sau đó Lục Diệp cũng cảm giác được trên Thiên Phú thụ của mình dấy lên mảng lớn sương mù xám...

“Nha...” Trong ao, Hoa Từ chỉ lộ ra đầu che miệng kinh hô: “Ta còn tưởng là con thú nhỏ gì, hóa ra là cầm thú a!”

Nàng một bộ rất khiếp sợ, trong miệng nhảy ra lời nói còn độc hơn cả nước hồ.

“Người bớt đi!” Lục Diệp tức giận quát một tiếng: “Địa phương quỷ quái này ngoại trừ ta ra làm sao có thể vào được, người đã sớm đoán được là ta, bớt phải giả vờ giả vịt đi.”

Từ thủy tiễn không có sát thương gì cũng có thể nhìn ra điểm này, Hoa Từ biết Lục Diệp bách độc bất xâm cho nên thủy tiễn kia

trọng điểm ở độc mà không phải sát thương.

Đương nhiên, nếu như người đến không phải là Lục Diệp lúc này chỉ sợ cũng phải chờ chết.

Độc trong ao mãnh liệt hơn mấy lần độc mà Lục Diệp cảm nhận được trong Vạn Độc Lâm trước kia.

“Ta không biết, làm sao ta biết được.”

Hoa Từ hé miệng cười khẽ, đưa tay gánh nước ao, “Nhưng mà người sao lại tới nơi này? Chiến trường Vân Hà không vui sao?”

“Vui vẻ, chơi vui quá.” Hành tung đã bại lộ, Lục Diệp dứt khoát đi ra phía trước, đến bên kia hồ ngồi xổm xuống, đưa tay múc một chút nước ao.

Khói xám trên Thiên Phú thụ càng bốc lên nhiều hơn...

Suy nghĩ đến nhiên liệu của Thiên Phú thụ mình dự trữ không nhiều lắm, Lục Diệp không dám tiếp tục chơi nữa, nếu không chắc chắn sẽ bị Hoa Từ bắt được.

“Xảy ra chút chuyện sau đó liền tới nơi này, thuận tiện tới đây thăm người.”

“Thì ra chỉ là thuận tiện...” Vẻ mặt của Hoa Từ lập tức trở nên u oán, nếu để người không biết chuyện nhìn thấy chỉ sợ sẽ cho rằng Lục Diệp đã làm ra chuyện gì mà bội tình bạc nghĩa với nàng.

Trong lúc nàng nói chuyện, động tác trên tay cũng không ngừng, phần cổ thon dài, da thịt trắng nõn, còn có một chút mỹ miều như ẩn như hiện, dùng thần sắc giờ phút này, mái tóc ướt nhẹp cùng vẻ mặt ai oán của nàng, quả nhiên là động lòng người.

Nếu nói nàng không phải cố ý có đánh chết Lục Diệp cũng không tin.

“Đẹp không?” Hai gò má của Hoa Từ bay lên, dưới ánh mắt của Lục Diệp hơi cúi đầu, xấu hổ đáp lời.

“Ừm.”

“Muốn xem nhiều hơn không?”

Lục Diệp lập tức lấy lại tinh thần: “Có thể sao?”

Hoa Từ vẫn cúi đầu như trước, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi: “Người khác đương nhiên không thể, chẳng qua là lời của người... không có cái gọi.”

Nói như vậy, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lông mi thật dài run run, sau đó chậm rãi đứng lên, nước ao xanh biếc theo cổ trơn bóng của nàng trượt xuống, phác họa ra hình ảnh tốt đẹp nhất trên đời này.

Lục Diệp trừng trừng mắt như chuông đồng.

“Ha ha ha ha, người là đồ đại ngốc!”

Đứng ở trong ao, Hoa Từ mặc quần áo cười nghiêng người về phía trước, hết sức trào phúng.

Lục Diệp thống khổ nhắm mắt lại, thứ mà hắn mong đợi đối với nữ nhân này thật sự là một tên rác rưởi!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, nữ tử ngâm mình trong ao nước trong hoàn cảnh như vậy, rõ ràng còn ăn mặc kín mít!

Lục Diệp đứng lên, xoay người rời đi.

Hoa Từ ở phía sau hét to: “Này, người đi đâu vậy?”

“Mắc mớ gì tới người!”

Một trái tim chuẩn bị thưởng thức cảnh đẹp bị người nâng lên

cao cao, sau đó hung hăng ngã trên mặt đất trở nên nát vụn, ta không cần mặt mũi sao?

Một lát sau, Hoa Từ trang điểm chỉnh tề xuất hiện trong căn nhà gỗ nhỏ, chỉ thấy Lục Diệp đang nằm trên một chiếc võng trong tiểu viện, đầu gối lên hai tay, chán đến chết nhìn bầu trời.

Hoa Từ mang theo một làn gió thơm đi đến bên người Lục Diệp, cúi người nhìn hắn: “Tức giận à?”

“Có cái gì mà tức giận.” Lục Diệp liếc mắt: “Đói bụng, đi làm chút gì đó.”

Thực sự mà nói, tuy rằng những thứ mà Hoa Từ làm không được tốt lắm nhưng bất kể là hương vị hay là hiệu dụng đều không tồi, đều là thứ đại bổ.

“Được!” Hoa Từ nói xong, thân hình vốn đang cúi xuống lại càng cúi thấp hơn.

Lục Diệp còn chưa lấy lại tinh thần, bỗng nhiên trán hắn bị nhẹ nhàng hôn lên một cái.

Còn không đợi nàng lui, Lục Diệp đã một phát bắt được cánh tay của nàng.

Hoa Từ không hiểu: “Làm gì?”

“Người làm gì vậy?”

“Không phải người tức giận sao? Xin lỗi người a.” Nàng ra vẻ đương nhiên nói.

“Ta là tiểu hài tử sao? Muốn người đích thân tới?” Lục Diệp lộ ra vẻ mặt phẫn uất, đây rõ ràng là phương thức an ủi tiểu hài tử.

“Vậy người muốn thế nào?”

Lục Diệp dời mắt xuống, nhìn chăm chăm đôi môi hồng nhuận phơn phớt của nàng.

Trong mắt Hoa Từ rõ ràng hiện lên một tia bối rối, hô hấp đều có chút dồn dập, nhưng mà rất nhanh nàng liền bày ra một bộ dáng không sao cả, cười mỉm bốn mắt nhìn Lục Diệp, một đôi mắt đẹp kia, rực rỡ như sao.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, hai người vẫn duy trì tư thế này không nhúc nhích.

Thật lâu sau, Lục Diệp mới buông nàng ra.

Hoa Từ nhảy một cái về sau, theo bản năng giấu cột: “Đồ nhất gan!”

“Người lẩn lại đây!” Lục Diệp giận tím mặt.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Hoa Từ cười khế, chạy càng xa.

Tiếng ca dao êm ái lần nữa vang lên, tâm tình Hoa Từ rõ ràng càng thêm sung sướng, chỉ chốc lát sau, trong tiểu viện liền bay lên hương thơm của đồ ăn.

Chương 1061: Ngày lành đã đến.

Không bao lâu sau, trong tiểu viện, Lục Diệp đang an cơm, thiên phú thụ đang bốc lên sương mù màu xám hung mãnh, xem ra, lát nữa phải bổ sung thêm một chút nhiên liệu rồi.

Hoa Từ ngồi đối diện hẳn, thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho hẳn, ngoài miệng còn nói:” Hoa mê người, bổ sung một chút.”

Lục Diệp coi như không nghe thấy.

“Y Y và Hồ Phách đâu? Sao lại không thấy họ?”

“Về trụ sở rồi.” Lục Diệp vừa đáp lời, vừa cởi từ bên hông xuống hai cái túi trữ vật, tiện tay ném lên trên bàn.

Hoa Từ cầm lấy, mở ra vừa nhìn, kinh ngạc nói: “Nhiều đồ như vậy, người lại đi cướp tông môn nhà ai rồi hả?”

Mỗi một túi trữ vật đều là vật tư do một nhất phẩm tông môn đưa tới, hai túi trữ vật có giá trị sáu mươi vạn công huân, đương nhiên, nếu bán những thứ này cho Thiên Cơ bảo khố thì giá trị cũng phải giảm đi.

Lục Diệp đưa tay vẽ một vòng: “Tất cả tông môn hạch tâm, không một tông môn nào chạy thoát.”

Hoa Từ đỏ khốc đỏ cười: “Bọn họ chọc người như thế nào?”

“Nói ra rất dài dòng, không nói cũng được.”

Về chuyện mình bị vây bắt trong khu vực săn bắn, cuối cùng

bất đắc dĩ phải vận dụng Kim Thân Lệnh, thậm chí dùng Thiên Cơ Trụ mới thoát được, đương nhiên không cần phải nói với Hoa Từ, vô duyên vô cớ khiến nàng lo lắng.

“Ta tu hành không dùng được những thứ này...”

“Không cần đến thì cứ cầm đi bán, kiếm chút công huân, sau đến chiến trường Vân Hà có ích.”

Hoa Từ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được rồi, vậy ta nhận vậy.”

“Nước độc trong ao kia là chuyện gì?” Lục Diệp thuận miệng hỏi.

“Đó là kịch độc của Vạn Độc Lâm, ta trong lúc vô tình phát hiện, liền dẫn nó ra ngoài, như vậy tu hành so quả đơn thuần luyện hóa sương độc hiệu suất hơn nhiều.”

Cũng chính là năng lượng có thể luyện hóa hồ nước kia mới khiến cho quy mô Vạn Độc Lâm trong thời gian ngắn biến nhỏ, biến hóa bên phía Vạn Độc Lâm đã khiến cho không ít người chú ý, chỉ có điều không ai rõ đến cùng là xảy ra chuyện gì, dù sao trong cấp độ Linh Khê Cảnh này, ngoại trừ Lục Diệp có thể bình yên vô sự ra vào nơi đây, những người khác căn bản không thể tiến vào.

Lục Diệp hiếu kỳ: “Người đã là cảnh giới Thiên Cửu, còn có thể tu hành như thế nào?”

Thiên Cửu đã là Linh Khê Cảnh đỉnh phong, đến cảnh giới này, trừ phi tấn thăng Vân Hà thì không còn cách nào tiếp tục tu hành nữa.

“Ta tự có cách.” Hoa Từ hé miệng cười.

“Người muốn luyện hóa toàn bộ kịch độc chi nguyên nơi đây rồi lên Vân Hà?”

“Đó là đương nhiên, khó có được hoàn cảnh tu hành như vậy, tự nhiên phải lợi dụng, trên chiến trường Vân Hà có hoàn cảnh tương tự không?”

“Không quan tâm lắm, lát nữa ta sẽ lưu ý giúp người.”

“Nếu có yêu đơn của yêu thú cũng được, yêu đơn của một số yêu thú là kịch độc.”

“Thứ này trong Thiên Cơ Bảo Khố có thể có, quay đầu tấn thăng Vân Hà, người có thể tự mình đi mua một ít, ta sẽ để lại giúp người.” Chợt lại nghĩ tới một chuyện, mở miệng nói: “Tranh Linh Khê Bảng sao?”

Hoa Từ nháy mắt cười dí dỏm với hắn: “Ta chiếm cứ bảng xếp hạng Linh Khê đã mấy tháng, người không biết sao?”

Lục Diệp ngạc nhiên vô cùng: “Đứng đầu Linh Khê bảng? Người?”

“Đừng xem thường người khác!” Hoa Từ giơ hai ngón tay trước mặt hắn.

Hoa Từ có thực lực đứng đầu Bảng Linh Khê, điểm này Lục Diệp xác định, lúc đó trong Vạn Độc lâm nàng đã giết không ít tu sĩ Vạn Ma lĩnh, nhưng nếu nói nàng có thể chiếm cứ đầu bảng Linh Khê mấy tháng thì ít nhiều cũng khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng loại chuyện này đương nhiên sẽ không bao giờ nói đùa với Lục Diệp.

Đầu tiên là Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp thống trị Linh Khê bảng mấy tháng, hôm nay lại có Bích Huyết tông Hoa Từ chiếm lấy vị trí đứng đầu Linh Khê bảng, hơn nữa nhìn tư thế của nàng hình như còn muốn chiếm lấy một khoảng thời gian rất dài.

Nhất là tin tức Hoa Từ bên ngoài còn là một y tu...

Lục Diệp rất muốn biết những tu sĩ Thiên Cửu trên Linh Khê bảng sẽ có tâm tình như thế nào.

Từ xưa đến nay, y tu ít có thể tiến vào năm mươi hạng đầu trên Linh Khê bảng, kết quả ngược lại trực tiếp chiếm cứ vị trí đứng đầu.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Hoa Từ tuy là y tu nhưng sau khi nhận được truyền thừa hoàn chỉnh, y tu như nàng đã khác y tu bình thường.

Đại đa số y tu đều kiêm tu pháp tu hoặc là một ít lưu phái khác, bởi vì như vậy mới có trình độ tự vệ nhất định, nhưng Hoa Từ cũng không kiêm tu lưu phái gì, hiện tại nàng xem xét kỹ mà nói xem như là độc y.

Từ xưa đến nay, y độc chẳng phân biệt lưu phái, nhưng tên độc y Hoa Từ này hoàn toàn khác biệt với độc y bình thường, nếu nàng nguyện ý, hô hấp đều có thể mang theo kịch độc chớ đừng nói chi là đụng chạm cơ thể.

Có thực lực như vậy chiếm cứ một cái Linh Khê bảng tự nhiên không có vấn đề, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh khiêu chiến nàng thường thường ngay cả mặt của nàng cũng không nhìn thấy liền bị độc làm cho đầu óc choáng váng, không thể nhận thua chạy trốn, như vậy ba lần bốn lượt xuống, hôm nay đã không còn ai dám đi khiêu chiến vị trí của Hoa Từ.

Hôm nay Vạn Ma Lĩnh càng muốn biết hơn chính là vị y tu xuất thân Bích Huyết Tông ẩn thân nơi nào, bởi vì cho đến tận bây giờ cũng không có ai từng gặp nàng trên chiến trường Linh Khê, nàng thậm chí còn không xuất hiện trong trụ sở của bất kỳ một tông môn nào.

Đối với Vạn Ma lĩnh mà nói, mặc dù Lục Diệp là ác mộng, nhưng ít nhất hẳn sẽ xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, làm mưa làm

gió, nhưng mà Hoa Từ quả thực chính là một điều bí ẩn không cách nào cởi bỏ.

Phóng tầm mắt khắp chiến trường Linh Khê, một hai năm gần đây, Bình châu Bích Huyết tông quả thực là một ngọn núi lớn đặt trên đỉnh đầu tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh, nặng nề khiến người ta không thể hô hấp.

Chương 1062: Ngày lành đã đến. 2

Lục Diệp ăn uống no đủ, duỗi lưng một cái, vẻ mặt hài lòng.

Hoa Từ vừa thu dọn bát đũa, vừa nói: “Muốn đi sao?”

“Ừ. Người cũng tới Vân Hà chiến trường sớm một chút, ta ở bên kia chờ người.”

“Được.”

“Đúng rồi, lần trước người cho ta Vạn Độc đan, còn có hay không?”

Trong một vài hoàn cảnh đặc biệt nào đó vật kia có thể phát huy ra sát thương cực lớn, ví dụ như lần trước ở trong bí cảnh Vạn Thú Vực, nếu không phải Lục Diệp lấy ra Vạn Độc đan thì Ngưu Mãnh kia thật sự không có biện pháp thu thập, mặc dù thứ này là địch ta thông sát, nhưng nếu có thể dùng thì cũng có thể tạo ra hiệu quả lật ngược tình thế.

“Có a.” Hoa Từ nói xong đưa tay sờ vào trong ngực mình, lập tức lấy ra một viên Vạn Độc đan xanh mướt, còn mang theo nhiệt độ cơ thể.

Lục Diệp nhìn thấy vậy, mí mắt giật giật, nhìn qua hơn mười viên Vạn Độc đan kia hẳn cũng không khách khí với Hoa Từ, từ trong đó lấy ba viên thu vào trong không gian trữ vật.

“Lấy thêm chút đi, ta có thể luyện chế bất cứ lúc nào.” Hoa Từ khuyên nhủ.

“Không cần, mang mấy cái phòng thân là đủ rồi.”

Mặc dù không biết luyện chế Vạn Độc Đan Hoa Từ cần trả cái giá gì, nhưng có thể khẳng định chính là, thứ này đến không dễ dàng, tự nhiên không thể tùy tiện phung phí.

“Đi.” Lục Diệp xoay người, vẫy vẫy tay, tể ra Linh thuyền của mình, một cước giẫm lên, linh lực bắt đầu khởi động, phóng lên trời.

Hoa Từ đứng tại chỗ ngược nhìn, bỗng nhiên đưa tay đặt ở bên miệng hô to: “Cha của con, mọi chuyện đều phải cẩn thận!”

Trên Linh thuyền, Lục Diệp lão đảo một cái, suýt nữa đã ngã xuống, hần cúi đầu xuống, hung tợn trừng mắt nhìn Hoa Từ một cái, lại thấy nàng đang nở nụ cười tươi rói ở bên kia.

Nhìn theo bóng dáng Lục Diệp biến mất, Hoa Từ cũng đuổi lưng một cái làm lộ ra dáng người xinh đẹp uyển chuyển, lại muốn bắt đầu một mình rồi. Thế nhưng mấy tháng gần đây nàng đã quen với cuộc sống như vậy, cũng không có quá nhiều cô độc.

Bất quá... Vẫn là cố gắng tu hành a, tranh thủ đem kịch độc chi nguyên kia hoàn toàn luyện hóa sạch sẽ, sớm ngày đi Vân Hà chiến trường hội hợp cùng hần.

Mình tốt xấu gì cũng là một y tu, đi theo bên cạnh hần cũng có thể giúp hần chữa thương gì đó.

Bầu trời xanh biếc như được rửa sạch, phong cảnh như vẽ, Lục Diệp một đường bay nhanh.

Dọc đường gió êm sóng lặng, ra khỏi vòng hạch tâm, tiến vào vòng trong, lại đi vòng ngoài, trở về nơi đóng quân.

Kỳ thật từ sau khi hần ra khỏi Vạn Độc lâm có thể mượn nhờ Thiên Cơ trụ của Thiên Cơ thương minh ở gần đó trực tiếp truyền

tổng trở về trụ sở, chẳng qua là như vậy sẽ tiêu phí công huân tương đối nhiều.

Dù sao gần đây cũng không có việc gì, cũng không vào được chiến trường Vân Hà nên không tốn tiền oan uổng.

Ba ngày sau, Lục Diệp đi vào trụ sở Bích Huyết tông, vừa mới tiến vào bên trong đại trận phòng hộ đã nghe thấy một tiếng ừng gáy lạnh lạnh vang lên.

Ngẩng đầu nhìn Linh Phong cách đó không xa, chỉ thấy một đạo thân ảnh quen thuộc đứng ở bên kia, nhìn ra xa.

Tiểu Hôi đã trở về.

Lục Diệp nâng linh khí lên, bay về phía Linh Phong, đi tới trước tổ chim ưng dứt cho Tiểu Hôi ăn mấy con cá hẩn bắt được trong Nguyệt Hồ, lại đùa giỡn với nó một hồi.

Một lát sau, hẩn đi vào Thiên Cơ điện.

Dọc đường không ngừng có đệ tử cung kính hành lễ, có bản tông, cũng có ngoại tông tới đây rèn luyện, càng có nữ tu tính cách nóng bỏng chủ động đến đây bắt chuyện, ánh mắt nhìn Lục Diệp tràn đầy sùng bái.

Lục Diệp đuổi những tu sĩ kia đi, đứng trước Thiên Cơ trụ giờ tay ấn lên, tâm trí câu kết Thiên Cơ bảo khố.

Hẩn muốn bán chút đồ cho Thiên Cơ bảo khố, như thế mới có thể bảo đảm trên tay mình có đủ công huân để sử dụng.

Lần này từ Vạn Ma lĩnh bên kia lại tiếp nhận vật tư tổng giá trị hai ba ngàn vạn công huân, cho dù bán toàn bộ cho Thiên Cơ bảo khố, chiết khấu cũng có thể thu được hơn một ngàn vạn công huân.

Nhưng đương nhiên Lục Diệp sẽ không bán tất cả mọi thứ đi.

Trong tay mình chỉ cần có đầy đủ công huân tạm thời sử dụng là được rồi, còn lại vẫn là giao cho Nhị sư tỷ, cam đoan tông môn phát triển.

Nhất là tu vi hiện tại của nhị sư tỷ ở Thần hải cảnh, vật tư hao phí khi tu hành cũng cực kỳ khổng lồ.

Thời điểm tu sĩ ở Linh Khê cảnh có thể ở Linh Khê chiến trường tu hành, đến Vân Hà cảnh có thể tiến vào chiến trường Vân Hà, nhưng tấn thăng đến Chân Hồ cảnh liền không có chiến trường đặc biệt.

Lục Diệp còn chưa hiểu rõ Chân Hồ cảnh và các đại tu Thần Hải cảnh tu hành như thế nào, nhưng nghe nói có quan hệ với thực lực của tông môn, thực lực tông môn càng cường đại thì tốc độ tu hành của Chân Hồ và Thần Hải cảnh càng nhanh.

Cho nên đôi mắt khắp Cửu Châu, những tông môn cường đại kia đều là cường giả nhiều đời xuất hiện lớp lớp, trái lại những tông môn có thực lực không mạnh, chỉ có thể chậm rãi tích lũy phát triển, chờ một ngày nào đó cá vượt long môn.

Bằng thiên phú của Thủy Uyên, thật ra đã sớm có tư cách tấn thăng thần hải, nhưng cho đến hơn nửa năm trước, nàng vẫn chỉ là Chân Hồ Cửu tầng cảnh.

Cũng không phải là tư chất của nàng không đủ, mà là Bích Huyết tông lúc trước quá suy tàn, không có đủ tài nguyên khổng lồ ủng hộ nàng tu hành.

Có điều sau khi Lục Diệp quật khởi, ngày lành của Bích Huyết tông đã đến.

Lúc trước Lục Diệp ở vòng trong lôi kéo một nhánh liên quân Hạo Thiên minh chinh chiến tứ phương, bức Vạn Ma lĩnh bên kia

không thể không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cống hiến một nhóm vật tư mới khiến cho tình thế lắng xuống.

Chương 1063: Trữ Linh Khí

Nhóm vật tư kia chia ra cho rất nhiều tông môn Hạo Thiên minh, nhưng bởi vì công lao của Lục Diệp nên Bích Huyết tông chiếm phần lớn.

Cũng chính là bởi vì có một nhóm vật tư kia nên Thủy Uyên mới có thể lập tức đặt chân tới Thần Hải Cảnh.

Nhưng khi đó tông môn muốn tiếp tục phát triển cho nên Thủy Uyên không dám sử dụng quá nhiều tài nguyên.

Nhưng theo Lục Diệp tung hoành trong vòng hạch tâm, vớ vét tất cả vật tư của các đại tông môn trong vòng hạch tâm Vạn Ma lĩnh trị giá hai, ba ngàn vạn, Thủy Uyên bên này sử dụng vật tư tu hành cũng không có quá nhiều hạn chế.

Có thể đoán được, sau khi một nhóm vật tư được mang tới thì tu vi Thủy Uyên ngày sau sẽ càng ngày càng cao.

Dù sao bây giờ toàn bộ Bích Huyết tông cũng chỉ có nàng và chưởng giáo hai Thần Hải cảnh, chưởng giáo đã không cần tu hành, Thủy Uyên nếu như nguyện ý có thể dốc hết tài nguyên của tông môn lên người mình, đây là ưu thế mà bất kỳ một Thần Hải cảnh nào cũng khó có thể với tới.

Hiện tại Lục Diệp mới chỉ là Vân Hà cảnh, không cần suy nghĩ quá sâu chuyện sau này, chờ tấn thăng Chân Hồ rồi nói cũng không muộn.

Trong Thiên Cơ Bảo Khố, Lục Diệp lựa chọn từ trong không gian trữ vật của mình, bán đi một số thứ mà hắn và tông môn tạm thời không dùng đến, công đức của bản thân nhanh chóng gia tăng

với tốc độ cực kì nhanh.

Thằng đến tới gần ba mươi vạn, lúc này mới dừng tay.

Gần ba mươi vạn công đức đã đủ cho hắn sử dụng, cho dù ngày sau gặp phải nguy hiểm không thể kháng cự cũng có thể gọi Thiên Cơ trụ để chạy trốn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không phải cứ gặp nguy hiểm thì gọi Thiên Cơ trụ là có thể chạy trốn.

Trong khu vực săn bắn, hắn được Kim Thân lệnh bảo vệ cho nên nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy đối với hắn cũng không có cách nào, nếu như không có Kim Thân lệnh, cho dù hắn mời Thiên Cơ trụ tới cũng chưa chắc có thể tới gần.

Cho nên chỉ khi bản thân có đầy đủ không gian và thời gian mới có thể dùng loại phương thức này để bảo vệ tính mạng.

Lục Diệp lại bắt đầu mua Địa Tâm hỏa, rồi nuốt chửng từng phần.

Nhiên liệu của Thiên Phú thụ cần nhanh chóng bổ sung, trước kia chỉ biết Thiên Phú thụ có thể đốt cháy độc tố, hôm nay mới biết, Thiên Phú thụ ngay cả Diệt Hồn Thần Lôi xâm nhập trong cơ thể cũng có thể đốt cháy, về sau giữ không được còn có thể đốt cháy cái gì khác, việc nhiên liệu tự nhiên sẽ phải dùng nhiều.

Thời gian trôi qua, từng phần địa tâm hỏa bị nuốt sạch sẽ.

Điều khiến Lục Diệp bất ngờ chính là, lá cây trên Thiên Phú thụ lại không hề có chút phản ứng nào.

Cho đến khi nuốt gần hai trăm phần địa tâm hỏa, trên một mảnh lá cây thiên phú mới bắt đầu có dấu hiệu bốc cháy.

Lục Diệp suy đoán, lần này cảnh ngộ của hắn khiến cho Thiên

Phú thụ cũng sinh ra một ít nguy hiểm, cho nên Địa Tâm hỏa mà hần đã hấp thụ lúc trước đều đã dự trữ thành nhiên liệu rồi, cho đến khi nó cảm thấy dự trữ không sai biệt lắm thì mới bắt đầu khiến cho lá cây sinh ra biến hóa.

Đã thật lâu không có lấy được linh văn mới từ trên Thiên Phú thụ, đương nhiên Lục Diệp rất tò mò tiếp theo mình sẽ nhận được linh văn gì, cho nên hần vẫn không ngừng mua Địa Tâm hỏa để hấp thụ.

Lại mua hơn một trăm phần, chờ đến khi Lục Diệp muốn mua thêm, hần lại kinh ngạc phát hiện, địa tâm hỏa đã không còn!

Điều này khiến hần ngạc nhiên, hóa ra địa tâm hỏa trong Thiên Cơ bảo khố có số lượng.

Lúc trước hần vẫn cho rằng thứ này ở trong Thiên Cơ Bảo Khố lấy mãi không hết.

Suy nghĩ kỹ một chút, ngược lại chính mình nghĩ là đương nhiên rồi, đồ vật trong Thiên Cơ Bảo Khố cũng không phải tự nhiên mà có, tất cả bảo vật đều có một nguồn gốc cụ thể.

Cách nói lưu truyền rộng rãi nhất chính là thứ trong Thiên Cơ bảo khố có liên quan mật thiết đến Thiên Cơ thương minh.

Bởi vì có người từng bán đồ cho Thiên Cơ thương minh, kết quả lại phát hiện dấu vết tồn tại trong Thiên Cơ bảo khố.

Nghĩ như vậy, có lẽ Địa Tâm hỏa cũng là các tu sĩ thu thập từ một nơi nào đó sau đó bán cho Thiên Cơ bảo khố. Lục Diệp không rõ thứ này phải thu thập như thế nào, người có thể dùng được hoặc là luyện đan, hoặc là luyện khí, số lượng mua được sẽ không quá nhiều cho nên vẫn luôn có lượng lớn tồn kho.

Nhưng đến chỗ của hần, mỗi lần động một tí là hơn mấy trăm phần mua, lần này càng không hợp lẽ thường, một lần mua mấy

trăm phần, đeml toàn bộ địa tâm hỏa tồn kho mua hết.

Không còn Địa Tâm hỏa, hẳn là còn có ngọn lửa khác.

Lục Diệp khế động tâm trí, mượn nhờ bảo khố Thiên Cơ để tìm kiếm thứ mình muốn.

Một lát sau, quả nhiên có rất nhiều thứ có liên quan tới hỏa điểm xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Bất quá những vật này từng cái đều không quá giống nhau, nhiều nhất chính là Đan Hỏa.

Đan hỏa cũng không phải là hỏa điểm dùng để luyện đan, mà là yêu đan của yêu thú hỏa thuộc tính, từng viên yêu đan kia giống như từng đoàn từng đoàn hỏa điểm thiêu đốt.

Giá cả cũng không giống nhau, ít nhất đều là năm sáu trăm công đức, hơn mấy ngàn vạn công đức đều có.

Trong đó Lục Diệp vẫn còn nhìn thấy một thứ gọi là Cực Hàn Băng Điểm, đây hẳn là một loại kỳ hỏa, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta có một loại cảm giác rét lạnh cực độ, hỏa điểm còn có màu xanh nhạt.

Thứ này vô cùng đắt đỏ, giá trị tới mười tám vạn công đức!

Hắn không khỏi nhớ tới Phượng Hoàng Chân Hỏa mình lấy được ở Viêm Hỏa Chi Địa.

Chương 1064: Trữ Linh Khí 2

Thứ này nếu như bỏ vào Thiên Cơ Bảo Khố chỉ sợ cũng có giá trị không nhỏ, có lẽ giá cả còn cao hơn Cực Hàn Băng Diễm, bởi vì Lục Diệp lấy được những thứ này chỉ dùng cho Thiên Phú thụ hấp thụ, những người khác lại có thể thông qua kỳ hỏa này tu luyện một ít bí thuật đặc thù, giá trị đương nhiên không thể so sánh.

Hấp thụ Phượng Hoàng Chân Hỏa để cho trên Thiên Phú Thụ có thêm một đạo Linh văn Hỏa Phượng Hoàng, Lục Diệp rất muốn biết nếu như hấp thụ Cực Hàn Băng Diễm này Thiên Phú Thụ sẽ có biến hóa gì.

Nhưng với giá mười tám vạn công đức này vẫn là bỏ đi ý niệm trong đầu.

Cho dù hẳn có thể xuất ra số công đức này, nhưng cân nhắc một chút vẫn thôi.

Chung quy cũng không thể hấp thụ Cực Hàn Băng Diễm mình cũng có được Linh Văn loại Băng Diễm. Trên đời này vốn không có Linh Văn như vậy, không có Linh Văn tương ứng, chỉ đơn thuần hấp thụ mà nói thì giá trị không cao.

Lục Diệp quét sạch số lượng hỏa diễm từ 1000 diễm trở xuống, lúc này mới dừng tay lại.

Gần ba mươi vạn công đức thoáng cái đã tiêu hết mười vạn, quả nhiên là tiền nhanh đến cũng nhanh đi.

Lúc này mới chỉ là Vân Hà cảnh, chờ đến Chân Hồ cảnh cùng Thần Hải cảnh mới là thời điểm cần tiêu hao công đức nhất, con

đường tu hành của tu sĩ từ chất thiên phú tất nhiên quan trọng nhưng không đủ tài lực ủng hộ cũng khó có thể nhanh chóng tăng lên tu vi.

Thiên Phú thụ vẫn đang nuốt lấy những hỏa diễm kia như cũ, có điều lần này Lục Diệp để lại một chút dự bị, miễn cho lại xuất hiện tình huống nhiên liệu Thiên Phú thụ không đủ dùng.

Tâm trí đắm chìm, theo một phần hỏa diễm bị nuốt xuống, lá cây trên Thiên Phú Thụ cũng bắt đầu bốc cháy.

Lục Diệp không khỏi có chút chờ mong.

So sánh với linh văn hắc học được trong sách, linh văn trên Thiên Phú thụ mới là thứ hắc có thể sử dụng tùy ý, thường thường có thể biến tướng tăng lên thực lực của hắc.

Hắc tiếp tục tìm kiếm trong Thiên Cơ Bảo Khố.

Hắc muốn tìm một món linh khí có thể chứa đựng linh lực.

Hỏa phượng hoàng linh văn hắc trước sau sử dụng hai lần, hai lần kinh lịch có thể nói ký ức vẫn còn mới mẻ.

Không thể không nói, vào một số thời khắc đạo linh văn này có thể tạo ra tác dụng giải quyết dứt khoát, nhưng muốn thi triển đạo linh văn này cần phải trả một cái giá quá lớn.

Di chứng kia tạm thời không nói đến, chỉ cần tình cảnh sau này an toàn có thể chậm rãi tu dưỡng.

Nhưng để thi triển đạo linh văn này cần dùng một lượng linh lực khổng lồ, vấn đề này cần phải giải quyết.

Lúc trước hắc nhờ Linh văn để hoàn thành cấu tạo này, nhưng nếu có một kiện trữ linh lực thì không cần phiền phức như vậy.

Hoàn toàn có thể tích trữ linh lực trong linh khí, chờ đến lúc

cần lại sử dụng.

Trong Thiên Cơ bảo khố, đủ loại bảo vật cái gì cần có đều có, linh khí trữ linh chắc chắn sẽ không thiếu.

Quả nhiên, một lát sau, trong tầm mắt của Lục Diệp xuất hiện mấy trăm món linh khí có thể trữ linh, phẩm chất không giống nhau, giá cả cũng không giống nhau, ngay cả hình dáng cũng kỳ lạ.

Lục Diệp lựa chọn từ trong đó, cuối cùng lựa chọn một chiếc nhẫn.

Vật này đeo thuận tiện, cũng không dễ dàng bị mất, hơn nữa chất lượng cũng không tệ, có cấp bậc cực phẩm linh khí.

Trong phạm vi linh khí này, chất lượng như thế nào chủ yếu là xem lúc chế tạo linh khí xây dựng bao nhiêu đạo cấm chế.

Dưới chín đạo cấm chế là hạ phẩm linh khí.

Chín đạo đến mười tám đạo là trung phẩm.

Mười tám đến hai mươi bảy đạo là thượng phẩm.

Hai mươi bảy đến ba mươi sáu là cực phẩm.

Chất lượng bất đồng, giá cả tự nhiên cũng không giống nhau, bình thường mà nói, cực phẩm linh khí nếu như mua từ trong Thiên Cơ Bảo Khố giá cả phổ biến đều từ 1500 điểm đến 2000 điểm, chênh lệch sẽ không quá lớn.

Nhìn từ lập trường của Lục Diệp, một hai ngàn công đức này đương nhiên không đáng kể chút nào, tùy tiện cũng có thể có được.

Nhưng đối với đại đa số tu sĩ Vân Hà cảnh, một hai ngàn điểm công đức đã không ít, nhất là mỗi tu sĩ đều không chỉ một kiện linh khí.

Theo tu vi không ngừng tăng lên Linh Khí cũng cần thay đổi, cho nên các tu sĩ tu hành tiêu phí rất nhiều công đức của mình trên Linh Khí.

Đương nhiên, cũng có thể dùng linh thạch đi Thiên Cơ thương mình mua sắm, không lựa chọn sử dụng công đức, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có đầy đủ linh thạch, hơn nữa thật sự tính toán, dùng linh thạch mua được còn đắt hơn một chút.

Giá cả của chiếc Trữ Linh Khí mà Lục Diệp chọn ra có chút đắt, trọn vẹn bốn ngàn điểm công đức.

Thứ nhất, Trữ Linh khí là một loại linh khí đặc thù, cũng không phải là vũ khí tu sĩ chém giết với người khác. Giá cả của loại linh khí này còn đắt hơn cả linh khí bình thường bởi vì số lượng không nhiều lắm.

Thứ hai, đây là linh khí nhỏ nhất trong tất cả trữ vật, thuận tiện mang theo nhất, tự nhiên lại càng đắt.

Lục Diệp cầm Trữ Linh Khí trong tay, hắn đeo nó lên ngón tay, rất phù hợp, cũng không ảnh hưởng đến việc ngày thường hắn vung đao, hơn nữa bản thân nó còn có tác dụng hấp thu linh lực ngày thường của tu sĩ, cho nên dù Lục Diệp không chủ động rút linh lực vào bên trong, chỉ cần thời gian đeo lâu hơn nó cũng có thể chứa đựng đủ linh lực.

Chờ đến khi Lục Diệp cần dùng hắn sẽ trực tiếp rút linh lực từ trong đó ra, hiệu suất nhanh hơn nhiều so với dùng linh đan khôi phục bản thân.

Đồ vật nên mua đều đã mua, nên bán cũng bán rồi.

Lục Diệp đã điều tra ẩn ký chiến trường của bản thân.

Trên cột công đức rõ ràng là: Mười chín vạn ba ngàn sáu trăm bốn mươi ba điểm.

Kế tiếp chính là kịch hay.

Phần thưởng của bảng Liệp Sát Bảng trong khu săn bắn!

Sau khi trở về từ khu vực săn bắn, Lục Diệp vẫn luôn không đi xử lý việc này, mà là sau khi khôi phục tốt, hắn lập tức giết vào Linh Khê chiến trường.

Bây giờ cuối cùng cũng có thời gian.

Lúc ấy khi khu vực săn bắn đóng lại, Thiên Cơ ban thưởng một đạo ấn ký màu vàng trên mu bàn tay Lục Diệp, dựa vào ấn ký này, Lục Diệp có thể mượn nhờ bất kỳ một Thiên Cơ trụ nào kết nối với Thiên Cơ bảo khố, lấy được phần thưởng của mình từ trong Thiên Cơ bảo khố.

Chương 1065: Linh văn mới.

Phần thưởng của Sát Lục bảng là thứ mà Lục Diệp mong đợi nhất, dù sao đó cũng là phần thưởng có thể trực tiếp tăng tu vi của hắn lên, đối với hắn hiện tại mà nói, không có gì quan trọng hơn cái này.

Trong Thiên Cơ bảo khối, Lục Diệp đắm chìm trong tâm trí, kết nối vị trí ấn ký màu vàng trên mu bàn tay. Ngay sau đó, tầm mắt hắn hoa lên, hắn trực tiếp xuất hiện trong một gian mật thất. Mật thất không lớn, ở giữa có một cái bàn, trên bàn không có vật gì khác, chỉ có hai cái rượu, một lớn một nhỏ, thoạt nhìn cực kỳ cổ.

Trên mỗi rượu đều có một đạo ấn ký màu vàng giống như ấn ký Thiên Cơ ban xuống trên mu bàn tay Lục Diệp, cái ấn ký này thoạt nhìn giống như một cái bàn bát giác màu vàng, không có gì đặc biệt.

Đi lên trước, giơ tay mở cái rượu to hơn ra, chỉ một thoáng, trong mật thất có một luồng ánh sáng vàng phóng ra làm chói mắt người.

Chờ đến khi ánh sáng vàng biến mất, Lục Diệp cúi đầu nhìn vào trong rượu, từng đạo linh ký màu vàng rơi vào tầm nhìn.

Từng cái được lấy ra, không nhiều không ít, vừa vặn chín đạo.

Tính cả hai đạo linh ký màu vàng vốn có ở trên tay hắn, lần này số lượng linh ký màu vàng hắn có được ước chừng đạt đến mười một đạo.

Hắn còn có một ít linh ký màu khác...

Một Vân Hà cảnh giới tầng thứ ba có thể có nhiều linh ký như vậy thật sự khó có thể tưởng tượng, từ xưa đến nay, Cửu Châu không có tu sĩ nào ở tu vi thấp như vậy thoắt cái đạt được nhiều linh ký như vậy.

Nếu không phải là ban thưởng của Sát Lục bảng, Lục Diệp cũng không có cách nào làm được loại chuyện này, chủ yếu là đạo linh văn Hỏa Phượng Hoàng cuối cùng đã giết chết không ít tu sĩ Vạn Ma Lĩnh để cho hắn có thể một lần đứng lên vị trí đầu bảng Sát Lục Bảng.

Lục Diệp cầm nhiều linh ký trong tay như vậy, đoán chừng nếu như hắn dùng hết toàn bộ thì muốn tấn thăng lên Vân Hà cảnh giới tầng năm hắn là không có quá nhiều khó khăn.

Đương nhiên, chín đạo linh ký màu vàng này cũng không phải tất cả đều là của hắn, hắn còn cần cùng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên chia ra, hắn chỉ có thể được ba đạo trong đó.

Sau khi cất kỹ linh ký, Lục Diệp lại nhìn về phía một cái ruộng nhỏ khác.

Trong ruộng lớn đựng linh ký màu vàng, trong ruộng nhỏ hắn là chứa Linh Tuyền Giáp cấp trong truyền thuyết rồi.

Mặc dù Lục Diệp đã từng có một chỗ linh địa Bính cấp, nhưng hắn chưa từng thấy qua Linh Tuyền có hình dáng như thế nào.

Giơ tay lên mở cái ruộng nhỏ kia ra, không có dị tượng gì xuất hiện, cúi đầu nhìn xuống, Lục Diệp nhướng mày.

Chỉ thấy trong cái ruộng kia có một vật mập mập trắng trắng nằm đó giống như kén tằm, dài bằng bàn tay, thứ này dường như là một vật sống. Bởi vì Lục Diệp có thể cảm nhận được nó đang hô hấp, mà theo nhịp hô hấp của nó, thân thể của nó cũng thỉnh thoảng chuyển động, khi thì như hư ảo.

Đây là Linh Tuyền Giáp cấp sao?

Không giống như tưởng tượng...

Nhưng đây là Thiên Cơ ban tặng, có lẽ không chạy được.

Nghe nói chỉ cần có được vật này, bất kể là ở nơi nào trên chiến trường Vân Hà đều có thể dùng nó chế tạo ra một dòng linh tuyền cấp Giáp, sau đó sinh ra một chỗ linh địa cấp Giáp.

Tuy nhiên là giới hạn trong chiến trường Vân Hà, chuyện linh tuyền sinh ra linh địa chỉ xảy ra ở chiến trường Vân Hà, không thể ở bất cứ nơi nào khác, cho nên Tuyền Linh chỉ có thể phát huy tác dụng ở chiến trường Vân Hà.

Lục Diệp đưa tay nắm lấy Tuyền Linh mập mạp trắng trẻo, cảm giác cầm trên tay không tệ.

Nhưng thứ đồ chơi này phải thu nhận như thế nào đây? Nó hình như là vật sống, cứ như vậy thu vào túi trữ vật cũng không biết có vấn đề gì hay không.

Lục Diệp suy nghĩ một chút, sau đó nhìn về phía cái rương nhỏ trước mặt, lại thả Tuyền Linh trở lại, duỗi tay bắt lấy cái rương.

Cái rương này cũng là vật Thiên Cơ ban thưởng, tuy không biết dùng vật liệu gì chế tạo nhưng khẳng định là thứ tốt, lấy về cùng, về sau nói không chừng có thể dùng để chứa thứ gì đó.

Kết quả làm cho hắn có chút ngoài ý muốn, mặc kệ hắn dùng bao nhiêu lực, cái rương kia đều không nhúc nhích, lại thử xem cái rương lớn bên cạnh, giống như thế.

Cái rương này không thể thu được! Thiên Cơ quá keo kiệt.

Không còn cách nào khác, Lục Diệp lấy túi linh thú ra thu linh tuyền vào trong đó.

Túi trữ vật không thể chứa vật sống, túi linh thú thì không thành vấn đề.

Lục Diệp lấy phần thưởng Sát Lục Bảng xong, tâm trí khẽ động, lui ra khỏi Thiên Cơ bảo khố.

Phục hồi tinh thần lại, người đứng ở trước Thiên Cơ trụ, bốn phía không ít đệ tử vây quanh, thấy hắn mở mắt thì nhao nhao hành lễ.

Lục Diệp lên tiếng, sau đó lại để mọi người nói vài câu, lúc này mới mượn Thiên Cơ trụ quay về Bích Huyết tông.

Hồ Phách cảm nhận được Lục Diệp trở về, lập tức từ bên ngoài chạy vào, dùng đầu huých hắn.

“Y Y đâu?” Lục Diệp hỏi.

Chương 1066: Linh văn mới. 2

Hồ Phách ngẩng đầu ra hiệu về một hướng khác, Lục Diệp liền biết Y Y đang tu hành ở bên phía chưởng giáo.

Y Y là Pháp tu, chưởng giáo cũng là Pháp tu, đương nhiên là dễ dạy bảo, so với Lục Diệp, Y Y có thể tính là đệ tử thân cận của chưởng giáo.

Lục Diệp không đi quấy rầy mà trực tiếp đi thẳng về nơi ở của Thủy Uyên.

Tìm được Thủy Uyên, Lục Diệp lấy ra toàn bộ vật tư thu được từ bên ngoài, Thủy Uyên khiếp sợ nói không nên lời: “Lại nhiều như vậy?”

Cảnh tượng trước mắt giống như đã từng thấy, rõ ràng mấy tháng trước Lục Diệp mới mang đến một lượng vật tư khổng lồ như vậy, không nghĩ tới chỉ sau mấy tháng ngắn ngủi, hắn lại mang về được.

Lúc Lục Diệp tiến vào Linh Khê chiến trường, hắn nói là đi báo thù, nhưng nhìn điệu bộ hiện tại, đâu phải là báo thù, rõ ràng là đi nhập hàng.

Trước sau hai lần ngã vào cùng một người, cũng không biết Vạn Ma lĩnh bên kia hiện tại tâm tình thế nào...

“Sư tử, cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt, tu hành không cần tiết kiệm, trước mắt trong tông chỉ có người cùng chưởng giáo Thần Hải Cảnh, chưởng giáo tuổi đã lớn, có một số việc không thể làm, sau này tông môn sẽ phải hao tâm tổn trí nhiều hơn.”

Thủy Uyên gật đầu: “Ta hiểu rồi, người đã vất vả rồi.”

Mặc dù không biết rốt cuộc Lục Diệp đã làm gì để cho Vạn Ma Lĩnh lại một lần nữa thỏa hiệp, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tất nhiên sẽ có một ít tranh đấu giết chóc. Một trận doanh lớn như vậy nếu không bị ép đến mức không còn cách nào khác thì làm sao có thể tạm nhân nhượng cầu toàn.

“Sư tỷ từ từ sửa sang, ta đi trước.”

Nói xong Lục Diệp liền lấy ra linh khí phóng lên trời, bay thẳng về phía Thúy Trúc Phong.

Nhìn qua các loại tài nguyên chồng chất như núi trước mặt, Thủy Uyên cười lắc đầu, lại là một ngày bận rộn, bảo khổ của tông môn gần như sắp bị lấp đầy...

Trên Thúy Trúc Phong, trong tầm điện, Lục Diệp chia linh ký trên tay mình thành hai phần, một phần sáu linh ký màu vàng, đây là để lại cho Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Còn có một phần năm đạo linh ký màu vàng, một đạo màu tím, một đạo màu xanh, hai đạo màu xanh lá, bốn đạo màu trắng, ngoại trừ linh ký màu vàng ra, những thứ khác phần lớn đều là chiến lợi phẩm thu được từ trong lúc giết địch, cũng có phần từ việc mở hộp ký lấy được.

Hắn không vội vã sử dụng những linh ký này để tu hành, bởi vì Y Y không có ở đây.

Chờ khi Y Y rảnh rỗi, cùng nhau tu hành mới có thể cùng nhau tăng lên thực lực.

Hắn tiếp tục lấy ra các loại hỏa diễm để cho Thiên Phú thụ hấp thụ, thời gian trôi qua từng chút một, từng mảnh lá cây trên Thiên Phú Thụ cũng bốc cháy lên.

Mãi đến khi trên tay chỉ còn lại ba mươi phần Địa Tâm Hỏa, lúc này Lục Diệp mới dừng tay.

Lưu lại một chút Địa Tâm hỏa để chuẩn bị cho bất cứ lúc nào, không để cho về sau lại gặp được tình huống tiêu hao hết nhiên liệu của Thiên phú Thụ.

Hắn bắt đầu điều tra linh văn trên lá cây Thiên Phú Thụ.

Giống như lúc trước, trên đại đa số lá cây không phải là linh văn hoàn chỉnh mà là một ít phương pháp khảm hợp đặc thù, những thứ này đối với Lục Diệp có tác dụng rất lớn, có thể nói là cơ sở để Lục Diệp tăng lên tu vi và nắm vững căn bản của linh văn chi đạo, nếu không chỉ đơn thuần nắm giữ cấu tạo của linh văn, lại không hiểu khả năng kết nối như thế nào thì không được.

Linh văn có thể đơn độc thi triển, cũng có thể mượn trận pháp khởi động. Nếu như mượn nhờ trận pháp thì cần dùng tới loại phương pháp khảm hợp này. Nói đúng ra, linh văn và trận pháp là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau.

Tốn khoảng một hai canh giờ Lục Diệp mới điều tra xong tất cả lá cây đang bốc cháy.

Linh văn mới lấy được tổng cộng có bốn loại.

Hơn nữa mỗi loại linh văn đều phức tạp hơn nhiều so với linh văn lúc trước, bởi vì lá cây bên trong chúng không chỉ có một mảnh.

Như lúc ban đầu Lục Diệp có được Ngự Thủ, Linh văn sắc bén, đều là Linh văn cơ bản nhất, xây dựng cũng không phức tạp, chỉ cần một mảnh lá cây là có thể chứa toàn bộ thông tin.

Nhưng linh văn có chút phức tạp thì không được, ví dụ như linh văn hư không, đó là sự chứa đựng của mấy chục phiến lá cây, linh văn Hỏa Phượng Hoàng càng khoa trương hơn, đường nét lá

cây nếu móc nối với nhau, nhìn qua giống như là một con Hỏa Phượng Hoàng ngồi xổm trên Thiên Phú Thụ.

Linh văn càng phức tạp thì lá cây chứa đựng càng nhiều.

Lần này lấy được ba loại linh văn, lá cây chứa đựng ít nhất có ba bốn mảnh, nhiều thì bảy tám mảnh.

Điều này có nghĩa là xây dựng chúng khó khăn hơn nhiều so với linh văn ngũ thủ

Vây thú.

Sương mù.

Ảo ảnh.

Cấm không.

Đây chính là bốn loại linh văn mới có được.

Lục Diệp đã từng nhìn thấy mỗi một loại linh văn trong sách, trong đó linh văn Vây Thú hẳn còn bố trí trong khu vực săn bắn, đạo linh văn này cũng là hư không hẳn học được từ trong sách, dùng linh văn thực dụng để chiến đấu với địch nhân.

Lúc trước hẳn bố trí vây trận chính là lấy linh văn vây thú làm hạch tâm, ở trong khu vực săn bắn, trước sau hai lần ngăn chặn cường giả Vân Hà cảnh giới tầng chín đuổi giết, có thể chạy thoát, tác dụng của linh văn này không cần nói cũng biết.

Có điều, những người học được trong sách khác với những người được kích phát từ trên Thiên Phú Thụ như Lục Diệp mà.

Việc xây dựng linh văn tự học có nguy cơ thất bại, hơn nữa hiệu suất không cao, nhưng linh văn trên thiên phú thụ hẳn tùy ý là có thể thi triển, lại dùng linh văn này bố trí vây trận, hiệu suất sẽ cao hơn rất nhiều.

Linh văn sương mù như tên gọi của nó, có thể tạo ra một mảnh sương mù, tiêu hao năng lượng càng nhiều, sương mù càng dày.

Linh văn này chuyên dùng để bày trận, có thể dùng linh văn sương mù làm hạch tâm, bố trí ra một tòa mê trận, chỉ cần bố trí đầy tính vi, lại bổ sung thêm một số thủ đoạn khác thì hoàn toàn có thể khiến cho địch nhân ở trong đó choáng váng đầu óc.

Linh văn ảo ảnh và sương mù có hiệu quả tương tự nhau nhưng nó không tạo ra sương mù mà chỉ là một vài ảo giác, khi thật khi giả. Linh văn này cũng có thể dùng để làm hạch tâm bố trí ảo trận.

Nếu như đem linh văn ảo ảnh và sương mù kết hợp cùng nhau mà nói, đó chính là một mê trận hoàn chỉnh .

Về phần linh văn cấm không, như tên gọi, nó thể cấm người khác bay trên không, lấy linh văn này làm hạch tâm bố trận, đó chính là Cấm Không Trận Pháp.

Bốn đạo linh văn đối với thực lực của Lục Diệp không có tăng lên quá lớn, nhưng lại cho hắn có nhiều lựa chọn trên Trận Đạo.

Trong lòng Lục Diệp không khỏi sinh ra một tia cảm giác cổ quái, lần trước hắn lấy được bốn đạo Linh văn từ trên Thiên Phú thụ, kết quả là càng đi càng xa trên con đường của Pháp tu.

Lần này được bốn đạo, lại đi trên con đường trận tu càng lúc càng xa.

Cũng không biết lần sau có thể đạt được linh văn gì.

Chương 1067: Thứ Văn chi đạo?

Ra khỏi Thúy Trúc phong, d thẳng tới Minh Tâm Phong.

Chuyến này trở về còn chưa có đi bá kiến Vân phu nhân, hơn nữa hẳn cũng nên đi tìm sách mới rồi, lần trước từ chỗ Vân phu nhân mang sách ra ngoài, lật qua lật lại nhìn rất nhiều lầnl sớm đã thuộc lòng.

Minh Tâm Phong vĩnh viễn bình yên như vậy, tuy nói trước mắt Bích Huyết Tông cũng có một ít đệ tử có thể tự do ra vào tông môn và trụ sở, nhưng Minh Tâm Phong lại không có người nào dám tùy ý đặt chân tới, cũng chỉ có Lục Diệp mới có thể không thông báo mà bất cứ lúc nào cũng có thể tới đây.

Đến Minh Tâm Phong, dưới sự dẫn dắt của thị nữ câm, nhìn thấy Vân phu nhân.

Lục Diệp cung kính hành lễ.

Đối với Vân phu nhân, Lục Diệp rất tôn kính, tuy nói hẳn có Thiên Phú Thụ để đi trên con đường Linh Văn sư, nhưng nhìn lại mà nói, Vân phu nhân mới là người dẫn đường chân chính của hẳn trên con đường này, giữa hai người mặc dù không có danh phận thầy trò nhưng lại là thầy trò thực sự.

Mà Vân phu nhân cũng rất hài lòng với tính cách và thiên phú của Lục Diệp, thậm chí trước đó còn nảy sinh ý định muốn thu Lục Diệp làm đồ đệ nhưng bởi vì một vài lí do nào đó mà nàng cũng không còn cách nào khác.

Dù vậy, sự dạy bảo của Vân phu nhân đối với Lục Diệp cũng không có nửa điểm giấu giếm, thật sự coi hần là đệ tử của mình dốc lòng truyền thụ.

Trong đại điện, Vân phu nhân vẫn giống như trước kia hỏi han việc tu luyện gần đây của Lục Diệp trên Linh Văn chi đạo, Lục Diệp lần lượt đáp lại từng cái một rồi biểu diễn.

Mặc dù không được bất kỳ sự tán thưởng nào của Vân phu nhân nhưng chỉ nhìn vào trong mắt nàng liền biết nàng rất hài lòng với sự trưởng thành của Lục Diệp trên Linh Văn chi đạo.

Sau đó, Vân phu nhân lại động thủ xây dựng một ít linh văn phức tạp để hần phá giải, Lục Diệp đều hoàn thành một cách hoàn hảo.

Loại trò chơi do Vân phu nhân xây dựng này và Lục Diệp động thủ phá giải là một phương pháp có thể nhanh chóng cải thiện linh văn sư cấu tạo linh văn, như lời Vân phu nhân nói, Linh Văn sư biết rõ cấu tạo linh văn chỉ là nhìn hồ lô mà vẽ gáo, chỉ có hiểu được một đạo linh văn như thế nào rồi nhanh chóng phá giải mới tính là thật sự nắm giữ đạo linh văn này.

Kiểm tra xong, Vân phu nhân mỉm cười nói: “Người bây giờ đã được xem là một Linh Văn sư chân chính rồi, nhưng mà lại khiêm tốn được lợi nhưng cũng bị tổn hại, nhớ là không nên kiêu ngạo tự mãn.”

“Vâng.” Lục Diệp cung kính đáp lời, sau đó mở miệng nói: “Đệ tử muốn học tập Thử Văn chi đạo với phu nhân.”

“Ồ?” Vân phu nhân có chút kinh ngạc, “Đột nhiên muốn học cái này, người ở trên trận đạo có chút tài năng, sao không tiếp tục nghiên cứu trận đạo đi?”

Lục Diệp nói: “Đương nhiên đệ tử sẽ không bỏ qua trận đạo,

nhưng trừ chuyện đó ra, đệ tử cũng muốn nghiên cứu Thứ Văn chi đạo. Lúc này tông môn đang phát triển, tuy nhiên thời gian phát triển còn ngắn, thực lực các đệ tử yếu kém, ngày sau ra khỏi chiến trường Linh Khê tiến vào chiến trường Vân Hà sẽ không tránh khỏi có tranh đấu ma sát. Nếu đệ tử có thể học được Thứ Văn chi đạo thì cũng có thể giúp bọn hắn có một ít linh văn, cung cấp cho bọn hắn một ít trợ lực.”

Vân phu nhân nghe vậy bật cười: “Đây là điều lão bất tử kia nên cân nhắc, người chỉ cần chăm chỉ tu hành là đủ rồi.”

Lão bất tử trong miệng nàng tự nhiên là chủourgiao.

Lục Diệp nói: “Đệ tử cũng muốn góp một phần sức lực, vả lại, đa tài không có gánh nặng, hiểu rõ thêm một vài thứ chưa hẳn có chỗ tốt, nhưng tóm lại không có chỗ xấu...”

Vân phu nhân khẽ gật đầu: “Người đã muốn học vậy thì cứ học đi, Thứ Văn sư là một nhánh của Linh Văn sư, trên người người có Thứ văn thì nên biết Thứ Văn là cái gì.”

Lục Diệp gật đầu.

“Thế nhưng có thể xây dựng ra một đạo Linh văn cũng không có nghĩa là có thể để đạo Linh văn này vào trên người người khác, cái này cần thủ pháp rất tinh diệu cùng khống chế Linh lực bản thân, mặt khác còn cần một ít nguyên liệu đặc thù đến phụ trợ, những tài liệu này không giới hạn ở thú huyết, dược liệu khác nhau, mỗi một loại Thứ văn, nguyên liệu cần có rất nhiều lúc đều không giống nhau.”

Sau khi đồng ý, Vân phu nhân liền trực tiếp bắt đầu giảng giải cho hắn đủ loại thứ văn thông thường, mặc dù có vài thứ Lục Diệp đã hiểu rõ nhưng hắn vẫn chăm chú lắng nghe như cũ.

Đối với bất kỳ người nào mà nói có thể cùng với người như

Vân phu nhân học về thứ văn chỉ đạo đều là cơ hội đáng quý.

Mà thông qua Vân phu nhân giải thích, Lục Diệp dần dần có một nhận thức mang tính hệ thống đối với thứ văn chỉ đạo.

Lúc này hần mới phát hiện Thứ Văn chỉ đạo cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của mình, nhưng đối với Lục Diệp mà nói, muốn tu hành Thứ Văn chỉ đạo, hần lại có một chút ưu thế được trời ưu ái.

Khống chế linh lực, tâm trí cường đại, những thứ này đều là ưu thế của hần, tu sĩ cùng đẳng cấp ở những phương diện này hần là không có ai có thể vượt qua được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Vân phu nhân nghiêm túc dạy bảo mấy canh giờ lúc này mới dừng lại, gọi Lục Diệp một tiếng: “Đi theo ta.”

Lục Diệp đứng dậy đuổi theo.

Không bao lâu sau, hai người đi tới trong tầng thư phòng.

Chương 1068: Thứ Văn chi đạo? 2

Vân phu nhân đảo mắt qua, tiện tay lấy cuốn sách một , trên giá sách bốn phía đều có từng quyển từng quyển sách dày mỏng không giống nhau bay ra, ước chừng có hơn mười quyển, nàng đặt những quyển sách này ở trước mặt Lục Diệp.

“Những thứ này đều do Thứ Văn sư khác sáng tác, bên trong có lý giải cơ bản của mỗi người đối với Thứ Văn chi đạo, người cứ xem, ngày mai ta lại đến dạy người.”

“Vâng.”

Đọc sách đối với Lục Diệp mà nói cũng không phải là tra tấn, từ sau khi cùng Vân phu nhân tu hành Linh Văn chi đạo, hắn đã xem qua ít nhất cũng có mấy trăm quyển sách về Linh Văn chi đạo.

Ở chiến trường Linh Khê, trong chiến trường Vân Hà, ngoài ngồi một chỗ, hắn cũng thích cầm một quyển sách nghiên cứu, đây gần như đã trở thành một thói quen của hắn.

Lục Diệp tiện tay mở một quyển sách ra, nghiêm túc lật xem.

Vân phu nhân đã rời đi.

Suốt một đêm, Lục Diệp đã xem xong mười mấy bộ sách kia. Dù sao những thứ này cũng không phải tác phẩm quá cao thâm cho nên hắn xem cũng không khó khăn, trong lòng lại có không ít thu hoạch.

Ngày thứ hai, Vân phu nhân đi thẳng tới tàng thư phòng, tiếp tục dạy Lục Diệp thêm nhiều kiến thức về Thứ Văn chi đạo.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, ban ngày Vân phu nhân dùng lời nói dạy bảo, đến ban đêm, Lục Diệp liền ở trong thư phòng đọc sách, cuộc sống không có chút thay đổi nào.

Cho đến mười ngày sau, sau khi kiểm tra một chút lý thuyết của Lục Diệp về Thử Văn chi đạo, Vân phu nhân hài lòng gật đầu: “Người đã gần như hiểu hết được những điều cơ bản về Thử Văn chi đạo, còn lại chính là bắt đầu. Thử Văn chi đạo nặng ở thực hành, hơn nữa còn có nguy hiểm rất lớn, điểm này không giống với nhánh của Linh Văn sư khác.”

Bất kể nói thế nào, thử văn này đều là thứ ẩn trên thân người sống mới có thể phát huy tác dụng, nếu là một Thử Văn sư thủ pháp không đủ thành thạo, kỹ nghệ không đủ tinh xảo, thứ ẩn thất bại đều là việc nhỏ, thậm chí có khả năng sẽ tạo thành một ít tổn thương không thể hồi phục cho thứ ẩn.

Nếu vậy thì phiền toái rồi.

“Trước khi thực hành người còn phải có một bộ công cụ thuộc về mình.” Vân phu nhân nói xong, vươn tay một cái, một hộp ngọc xuất hiện trong lòng bàn tay, nàng đẩy đến trước mặt Lục Diệp: “Đây là một bộ châm cứu mà ta đã dùng trước kia, bỏ không rất nhiều năm không dùng qua, hôm nay liền đưa cho người.”

Lục Diệp cung kính nhận lấy: “Đa tạ phu nhân.”

Cái này đã giúp hẩn một đại ân, nếu không có Vân phu nhân ban thưởng, hẩn còn phải nghĩ biện pháp đi tìm một bộ châm cứu, có lẽ trong Thiên Cơ Bảo Khố có bán, nhưng khẳng định phải tốn không ít công đức, hơn nữa phẩm chất tất nhiên không sánh bằng bộ Vân phu nhân tặng cho.

Mở hộp ngọc ra xem, chỉ thấy trong hộp đặt chỉnh tề bốn mươi chín cây kim châm dài ngắn không đồng nhất, tiện tay cầm lên một cây, phát hiện châm không có, đây chủ yếu là phương tiện

rót vào một ít nguyên liệu, ví dụ như thú huyết cùng dược liệu hỗn hợp...

Hơn nữa những thứ văn này chẳng những dài ngắn không giống nhau, ngay cả mềm cứng cũng không giống nhau, có thứ văn cứng rắn vô cùng, có thứ văn lại mềm mại đến cực điểm.

Mỗi một cây châm đều có chỗ để phát huy, khi Thứ Văn sư đắm vào một đạo thứ văn, thường thường cần sử dụng rất nhiều cây châm khác nhau.

“Lúc đầu luyện tập thứ văn phải lựa chọn một ít linh văn cấu tạo đơn giản, như thế không ngừng tăng cường luyện tập, quen thuộc thủ pháp thứ ẩn, đợi đến ngày sau kỹ nghệ tinh xảo là có thể lựa chọn thứ văn phức tạp hơn rồi.”

“Vâng.” Lục Diệp đáp, lại hiếu kỳ nói: “Nhưng mà phu nhân, ta nên dùng cái gì để luyện tập đây?”

Vân phu nhân nở nụ cười đầy ẩn ý: “Đối tượng luyện tập ban đầu của Thứ Văn sư chỉ có một, đó chính là bản thân người!”

Khóe mắt Lục Diệp nhìn không được nhảy lên một cái, hẳn vốn nghĩ có thể bắt một ít dã thú hoặc là yêu thú đến luyện tập hay không.

“Chỉ có động thủ ở trên người mình mới có thể nắm chuẩn tinh túy của thứ văn, mới có thể quen thuộc lực đạo của kim châm, dù sao cảm nhận của thân thể chính mình mới là chân thật nhất, vừa nhìn liền hiểu ngay, lúc đầu người luyện tập, đừng nghĩ một bước lên trời, trực tiếp đắm linh văn, bắt đầu từ âm dương nhị nguyên, coi như mình học tập linh văn chi đạo.”

“Đệ tử đã hiểu.”

Vân phu nhân mỉm cười, đưa tay phất một cái, trước mặt Lục Diệp liền xuất hiện một cái bình ngọc.

“Trong bình đựng một ít nước thuốc, dùng cái này luyện tay đi, cho dù thất bại đối với bản thân người cũng không có nguy hại gì.”

Chốc lát sau, Vân phu nhân rời đi, Lục Diệp nhìn kim châm và một bình nước thuốc đặt ở trước mặt mình, hơi chút suy nghĩ, tay phải nhấc lên tay áo, lộ ra cánh tay, tay trái cầm một cây kim, chấm lấy một chút nước thuốc, nhanh chóng quyết đoán đâm vào trên cánh tay phải của mình.

Lục Diệp sớm đã nắm bắt được vị trí kim rơi, nhanh chóng ổn định, hơn nữa trong nháy mắt kim châm rơi xuống, đồng thời đem nguyên liệu trong kim tiêm rót vào trong cơ thể, hình thành một đạo cơ nguyên, mỗi một kim đều chỉ có thể hình thành một đạo cơ nguyên, nói cách khác, muốn đâm ra một đạo linh văn, linh văn này có bao nhiêu âm dương nhị nguyên sẽ rơi xuống bao nhiêu châm.

Điều này đối với Thứ Văn sư tâm trí cùng linh lực khổng lồ không thể nghi ngờ là một bài kiểm tra to lớn.

Châm thứ nhất đâm xuống, không có gì ngoài ý muốn thất bại.

Lục Diệp dùng linh lực xây dựng Âm Dương nhị nguyên, dễ như trở bàn tay, nhưng dùng kim châm tạo ra Âm Dương nhị nguyên, độ khó lớn hơn bình thường.

Vân phu nhân nói không sai, nên bắt đầu tu hành linh văn chi đạo lại từ đầu.

Lục Diệp cảm giác trước mắt mình giống như là một người mới học được lần đầu tiên đọc lướt qua linh văn, hết thấy đều phải ngẩng đầu lên.

Lần đầu tiên thất bại, lần thứ hai thất bại, lần thứ ba, lần thứ tư...

Trên cánh tay phải của Lục Diệp không ngừng xuất hiện từng lỗ kim, bên trong lỗ kim lộ ra màu tím nhạt, đó là màu của nước thuốc.

Mãi đến hơn một canh giờ sau, theo châm của Lục Diệp đâm xuống, một đạo cơ nguyên mới được xây dựng hoàn chỉnh.

Hắn nhướng mày, lập tức lần nữa nhúng vào nước thuốc, châm thứ hai rơi xuống.

Chương 1069: Vân Hà cảnh giới tầng bốn

Lục Diệp không ngừng luyện tập, cánh tay phải không thể châm xuống, hắn liên châm cứu trong bắp đùi của mình, chỗ đùi che kín lỗ kim rồi đổi tới bụng dưới.

Thân thể của hắn cường đại, dạng tổn thương lỗ kim này đối với hắn mà nói không có ảnh hưởng gì, chỉ sau một đêm liền có thể châm xuống lần nữa.

Ngược lại bởi vì được liệu màu tím kia làm cho cơ thể trở nên tím ngắt.

Kỹ nghệ của Lục Diệp dần dần lớn lên với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, cơ nguyên mà hắn có thể đâm ra cũng càng ngày càng nhiều.

Hai ngày sau, hắn đã có thể đâm ra một đạo linh văn chín đạo.

Loại linh văn này là linh văn đơn giản nhất, chỉ có chín đạo cơ nguyên xây dựng mà thành, bất quá mặc dù nó cũng là một đạo linh văn nhưng lại không có bất kỳ tác dụng đặc thù nào, cho nên bình thường đều để cho người bắt đầu học linh văn dùng để luyện tập.

Trước kia Lục Diệp đã từng luyện tập qua những thứ này, lần này là thay đổi phương thức thứ văn để luyện tập một chút, độ khó so với trước đó không thể nghi ngờ là lớn hơn nhiều.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên thành công, bởi thế đối với Thứ Văn chi đạo có hiểu biết và cảm giác càng sâu hơn.

Theo thời gian trôi qua, Linh vẫn mà Lục Diệp có thể đắm xuống càng ngày càng phức tạp, không thể không nói, thứ văn quả thật có tiêu hao rất lớn đối với tâm trí.

Hôm nay hẳn đắm xuống linh văn cũng chỉ là linh văn đơn giản nhất, đồ vật như linh văn hư không ước chừng hơn ba ngàn đạo cơ nguyên, muốn bỏ ra hơn ba ngàn châm, trong lúc đó không thể xuất hiện bất kỳ sai lầm cùng dừng lại, cần một mạch mà thành, tâm trí nếu không đủ cường đại căn bản là khó có thể kiên trì.

Trong nháy mắt, lại mấy ngày sau, trong thư phòng, theo một châm cuối cùng của Lục Diệp đắm xuống, trên cánh tay phải có một đạo thứ văn thành hình.

Đạo thứ văn này cũng không phải là linh văn chữ số, mà là linh văn sắc bén hẳn lấy được từ trên Thiên Phú thụ lúc ban đầu.

Hình dạng của toàn bộ linh văn thoát nhìn giống như một mũi tên.

Có thể thành công đắm hạ một đạo linh văn có tính thực dụng như vậy, không thể nghi ngờ Lục Diệp đã nhập môn trên thứ văn chi đạo, còn lại chính là không ngừng luyện tập, tích lũy kinh nghiệm.

Chẳng qua bởi vì đạo thứ văn này thuần túy là do nước thuốc đắm xuống, cho nên chỉ có bề ngoài, không phát huy được bất kỳ uy lực nào.

Nếu đổi thành thú huyết thích hợp để trộn lẫn được liệu đắm xuống, đó mới thật sự là thứ văn. Nếu lại sử dụng linh lực rót vào trong đó, đạo linh văn này có thể phát huy ra linh văn sắc bén.

Lục Diệp thở dài một hơi, cho đến giờ phút này hẳn mới cảm nhận được một tia mệt mỏi.

Từ khi vào Minh Tâm phong đến nay đã hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này hần vẫn luôn không nghỉ ngơi, cho dù khí lực của hần cường đại cũng có chút không kiên trì được.

Nên từ biệt Vân phu nhân rồi.

Đối với tu sĩ, tăng lên cảnh giới tu vi của bản thân mới là quan trọng nhất, Linh Văn chi đạo chỉ tô điểm trên con đường trở nên mạnh mẽ, Lục Diệp có Thiên Phú Thụ và nền tảng này, nhưng sẽ không vì vậy mà bỏ gốc lấy ngọn.

Lấy ra những quyển sách đã xem qua trong không gian trữ vật của mình, thả lại trên giá sách, lại từ đó tìm một ít sách mình chưa từng xem cất kỹ.

Lần này hần lựa chọn sách phần lớn là về Thứ Văn chi đạo, đã theo Vân phu nhân học Thứ Văn chi đạo vậy sau này khi rảnh rồi tự nhiên phải cố gắng nhiều hơn ở phương diện này.

Đi ra khỏi tàng thư phòng, gặp qua Vân phu nhân.

Biết được ý của hần, Vân phu nhân cũng không giữ lại, chỉ là cuối cùng lại dạy cho hần một ít kiến thức về thứ văn chi đạo, liền thả hần rời đi.

Lục Diệp khom người hành lễ, bái tạ rồi đi qua.

Hơn nửa tháng không thấy ánh mặt trời, đứng dưới ánh mặt trời Lục Diệp không khỏi híp híp mắt.

Lục Diệp trở về Thúy Trúc phong tắm rửa một cái, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó hần ngủ một giấc thật sâu.

Tu vi đạt tới Vân Hà cảnh, yêu cầu đối với việc ngủ đã rất thấp, lúc các tu sĩ ngồi xuống tu hành thật ra chỉ là một trạng thái nửa nghỉ ngơi, chỉ cần hiệu suất tu hành đủ cao là có thể khiến tinh thần người ta sung mãn.

Bất quá loại chuyện ăn ngủ này chính là thiên tính của con người, điểm này cho dù tu vi cao hơn nữa cũng khó có thể xoá bỏ.

Lục Diệp bị liếm tỉnh.

Trợn mắt nhìn lại, đang thấy đầu của Hồ Phách ghé vào trước mặt mình, đầu lưỡi liếm liếm trên mặt hắn một cách vui vẻ.

Lục Diệp đưa tay đẩy nó ra, ngồi dậy.

Không biết đã ngủ bao lâu, mỗi một trên người đã sớm biến mất, xoa xoa mặt, khôi phục tinh thần.

Có mùi thơm của đồ ăn từ bên ngoài truyền đến, Lục Diệp tò mò đi ra, đã thấy trên bàn bên ngoài bày một bàn đồ ăn, còn bốc lên hơi nóng hừng hực, hiển nhiên là mới chuẩn bị chưa được bao lâu.

Cửa phòng bị đẩy ra, Y Y bưng một mâm thức ăn đi vào, nhìn thấy Lục Diệp vui mừng nói: “Người tỉnh rồi.”

Lục Diệp lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Có chút ngoài ý muốn: “Là người làm?”

Y Y cười hì hì: “Nhị sư tỷ làm, ta đưa tới.”

Chương 1070: Vân Hà cảnh giới tầng bốn 2

Cứ nói mùi vị này sao lại giống như đút với nhĩ sư tử vậy, xem ra Y Y cũng không có tay nghề này.

Vừa ăn, Y Y vừa thuận miệng nói chuyện phiếm, một bàn đầy thức ăn rất nhanh đã bị Lục Diệp gió cuốn mây tan ăn sạch sẽ.

Cơm nước no nê, Y Y thu dọn bàn ăn, Lục Diệp đi ra khỏi đại điện hoạt động thân thể.

Sau nửa canh giờ, trong đại điện, Lục Diệp và Y Y ngồi đối diện nhau, Hồ Phách đang ở giữa hai người.

“Bắt đầu rồi.” Lục Diệp nói một tiếng.

Y Y phấn chấn đáp lời: “Chuẩn bị xong rồi.”

Lục Diệp cười cười, lấy ra toàn b phần linh ký thuộc về mình từ trong không gian trữ vật, sau đó tiện tay bóp nát một cây linh ký màu trắng.

Vòng xoáy màu trắng hiện ra, từ trong vòng xoáy, lượng lớn linh lực tinh khiết tuôn ra, ngưng tụ mà không tiêu tan, quanh quẩn trước mặt hai người một hồ, gần như không cần luyện hóa mà chỉ đơn thuần hô hấp, những linh lực kia liền có thể tràn vào trong cơ thể, hóa thành thực lực cường đại của bản thân.

Thời gian linh ký màu trắng có thể kéo dài cũng không lâu, chẳng qua một nén nhang đã hoàn toàn biến mất, Lục Diệp lại đưa tay bóp nát một cây.

Màu trắng hao hết liền dùng màu xanh lá, xanh lá dùng hết thì dùng màu xanh, sau đó là màu tím, cuối cùng mới là năm đạo linh ký màu vàng.

Khi công hiệu của đạo linh ký màu vàng thứ hai sắp hao hết, Lục Diệp rõ ràng cảm giác được dòng sông linh lực trong cơ thể mình đã đến một cực hạn, loại cảm giác căng tràn quen thuộc kia lại một lần nữa phủ xuống.

Đây là dấu hiệu sắp đột phá.

Lúc trước hần từ bí cảnh Vạn Thú Vực trở về đột phá đến cảnh giới tầng ba, hơn nữa còn ở cấp độ thứ ba hơn một đoạn, về sau lại từ chỗ Hạ Thiển Thiển lấy được một đạo linh ký màu tím, lại thêm nhiều ngày nuốt linh đan, cho nên hần cách tứ tầng cảnh đã không xa.

Bây giờ muốn đột phá là chuyện nước chảy thành sông.

Càng nhiều linh lực bị hấp thu luyện hóa, tràn vào trong cơ thể, lớn mạnh lực của dòng sông linh lực.

Mãi đến một khắc nào đó Lục Diệp mới cảm giác được dòng sông linh lực của bản thân đang cuộn trào, ngay sau đó cảm giác no bụng kia bỗng nhiên biến mất, dường như có thứ gì đó bị đánh vỡ, thay vào đó là sự thoải mái khó nói nên lời.

Sóng khí quét sạch tứ phương, Vân Hà cảnh giới tầng thứ tư!

Đối lập với thời gian hần tấn thăng lên tầng thứ ba thì tầng thứ tư không thể nghi ngờ là dài hơn rất nhiều, nhưng điều này chủ yếu là bởi vì thời gian gần đây trì hoãn nếu không tất nhiên sẽ không kéo dài lâu như vậy.

Nếu như lúc ấy ở trong khu vực săn bắn có tu vi Vân Hà cảnh giới tầng thứ tư, chém giết Hạ Bình cảnh giới tầng thứ bảy kia sẽ không phiền toái như vậy, chẳng qua thân ở khu vực săn bắn, Lục

Diệp căn bản không dám sử dụng linh ký tăng thực lực lên, dù sao một đạo linh ký màu vàng có thể duy trì liên tục một ngày một đêm, nếu như ở trong quá trình này gặp phải địch nhân vậy thì quá lãng phí.

Gần như ngay khi hắc tấn thăng Vân Hà tầng bốn, Y Y và Hồ Phách bên kia cũng đồng thời truyền đến rung động.

Linh quang bên người Y Y lóe lên một cái, mà khí huyết của Hồ Phách cũng theo đó sôi trào trong chớp mắt.

Bọn họ rõ ràng cũng có đột phá!

Chỉ bất quá dựa vào linh thể, Hồ Phách là yêu thú cho nên tu vi cảnh giới phân chia không rõ lắm, nhưng từ dao động linh lực biểu hiện trên người bọn họ, không thể nghi ngờ là đã bước vào trình độ Vân Hà tầng thứ hai.

Linh ký màu vàng còn có ba đạo, tiếp tục tu hành.

Ba ngày sau, tất cả linh ký đều đã tiêu hao sạch sẽ.

Hai người một hồ không tiếp tục đột phá, tu vi của Lục Diệp vẫn chỉ là cảnh giới tầng thứ tư, nhưng sau khi tiêu hao ba đạo linh ký màu vàng, bản thân hắc đã tích lũy được không ít ở cảnh giới tầng thứ tư.

Về phần Hồ Phách và Y Y đều bị kẹt một chân tấn thăng cảnh giới tầng thứ ba, chỉ cần tiếp tục tu hành một thời gian ngắn hẳn là có thể đột phá.

Theo tu vi tăng lên, tiêu hao tài nguyên sẽ càng ngày càng nhiều, linh ký đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Lục Diệp lấy được linh ký cần chia sẻ cùng Y Y và Hồ Phách, cũng may hoàn cảnh tu hành của hắc không có yêu cầu quá hà khắc, có môi trường tốt tự nhiên không tệ, nhưng không có cũng

không ngại, nuốt linh đan là được, đây là ưu thế mà bất kỳ tu sĩ nào cũng khó sánh bằng.

Thời hạn ước định một tháng với Lý Bá Tiên đã qua vài ngày, nên vào Vân Hà chiến trường tụ hợp với hắc, trong tay còn lại sáu đạo linh ký màu vàng cũng phải giao cho Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên, đây dù sao cũng là đồ của người ta.

Còn có một phần Tuyền Linh cấp Giáp, phải tìm một vị trí thích hợp ở chiến trường Vân Hà để sắp xếp lại, Lục Diệp yêu cầu không cao đối với hoàn cảnh tu hành nhưng Y Y vẫn cần, Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên cũng cần, hơn nữa còn có cự giáp...

Nhớ tới cự giáp, khóe mắt Lục Diệp nhin không được giật giật.

Lần cuối cùng hắc liên lạc với cự giáp vẫn là gần hai tháng trước, lúc ấy tiểu tử này lạc đường ở chiến trường Vân Hà, Lục Diệp liền bảo hắc ở một chỗ chờ mình đừng nhúc nhích, thời gian dài như vậy trôi qua, cũng không biết tình huống cự giáp như thế nào.

Nói đi cũng phải nói lại, mình ở khu vực săn bắn gần hai mươi ngày, cự giáp cũng không có liên hệ với mình...

Thu dọn sơ qua, Lục Diệp mang theo Hồ Phách và Y Y ra khỏi Thụ Trúc phong, rất nhanh đã đi tới Thủ Chính phong.

Bái kiến Thủy Uyên, nói với nàng một tiếng muốn vào chiến trường Vân Hà, Thủy Uyên cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò hắc vạn sự cẩn thận, dù sao đối với tu sĩ Vân Hà cảnh mà nói, tu hành vào chiến trường Vân Hà mới là con đường nhanh nhất tăng lên tu vi, bởi vì chỉ có ở đó các tu sĩ mới có thể nhận được linh ký.

Lục Diệp từ biệt Thủy Uyên trực tiếp đi vào Thiên Cơ điện, giờ tay ấn lên Thiên Cơ trụ, tâm trí câu kết chiến trường Vân Hà.

Sau một khắc, trong ý thức xuất hiện mảng lớn điểm sáng, mỗi

một điểm sáng kia đều đại biểu cho một cây Thiên Cơ trụ, Lục Diệp có thể tùy ý lựa chọn một điểm sáng, tiến vào vị trí của Thiên Cơ trụ này.

Lần trước hắn đi vào chính là như vậy, trực tiếp vào một nhà Thiên Cơ thương mình.

Bất quá trong số lượng lớn điểm sáng có một điểm đặc biệt, điểm sáng khác đều màu trắng, chỉ có điểm sáng này màu lam.

Sau khi Lục Diệp suy nghĩ một chút, hắn đã kịp phản ứng lại, điểm sáng màu lam này đại biểu cho Thiên Cơ trụ mà mình mới tới trong khu vực săn bắn!

Chương 1071: Lại vào chiến trường Vân Hà...

Bản thân tu sĩ hao tổn công đức mời tới Thiên Cơ trụ, chỉ có chính mình và người được cho phép mới có thể sử dụng, những người khác không có cách nào sử dụng được thứ này.

Cho nên cây Thiên Cơ trụ trong khu săn bắn tuy có giá trị mười vạn công đức nhưng kết quả vẫn là một vật bị vứt bỏ.

Trước đó Lục Diệp còn chưa ước định địa điểm hội hợp với Lý Bá Tiên, thế nhưng hắn cảm giác, bọn họ hẳn là sẽ ở gần khu vực săn bắn chờ mình. Cho nên trầm ngâm một chút, Lục Diệp liền lựa chọn điểm sáng màu xanh kia.

Tầm nhìn biến ảo, thân thể cũng trở nên nhẹ nhàng.

Chỉ trong nháy mắt cả người đã biến mất trong Thiên Cơ điện.

Chiến trường Vân Hà, vị trí của khu vực săn bắn ban đầu, trước Thiên Cơ trụ, thân ảnh của Lục Diệp lộ ra, điều tra xung quanh trước.

Không có gì khác thường, hơn một tháng trước nơi này mặc dù vô cùng náo nhiệt nhưng thời gian sân săn đóng lại đã lâu như vậy, tự nhiên sẽ không có tu sĩ tiếp tục lưu lại nơi đây.

Chẳng qua phóng tầm mắt ra bốn phía, lờ mờ còn có thể nhìn thấy đủ loại dấu vết lưu lại sau trận đại chiến lúc trước, nhất là nơi Lục Diệp thi triển linh văn Hỏa Phượng Hoàng tàn phá bờ bãi kia, đất đai khô cằn trên mặt đất vẫn còn, biểu hiện ra tình hình khốc liệt ngày đó.

Lục Diệp đưa tay đặt trên ấn ký chiến trường, truyền ra một tin tức: “Tứ sư huynh, ta đã trở về!”

Rất nhanh đã được Lý Bá Tiên trả lời, Lục Diệp đoán không sai, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng không đi xa, bởi vì trước đó không có ước định địa điểm hội hợp cho nên hơn một tháng này, hai người bọn họ vẫn luôn ở vùng đất ngàn dặm gần đó rèn luyện, chỉ chờ Lục Diệp trở về.

Sau khi trao đổi đơn giản vài câu, Lục Diệp bàn bạc xong thì tới Thiên Cơ thương minh ở gần đó, sau đó hắn lại đưa tin cho Cự Giáp.

Một câu đơn giản và rõ ràng: “Vị trí!”

Trên một tòa linh phong nào đó, một thân ảnh cao lớn phẳng phất như pho tượng ngồi ngay ngắn, trên người tràn đầy dấu vết phong sương lưu lại, chỗ đó hầu như bị lá rụng phủ kín.

Thân ảnh cao lớn không một tiếng hít thở, khí tức trên thân mờ nhạt đến cực điểm, thậm chí không còn bao nhiêu sức sống.

Cho dù có người đi ngang qua chỗ hắn, chỉ sợ cũng cho rằng đó là một người chết.

Ngồi ngay ngắn ở chỗ này gần hai tháng, cự giáp đã nhập một loại trạng thái yên lặng.

Trước đó nhận được tin tức Lục Diệp đưa tới bảo hắn đứng tại chỗ chờ, hắn liền ngoan ngoãn bất động ở chỗ này, cho đến tận bây giờ...

Thậm chí hắn còn không cảm nhận được thời gian trôi qua.

Đến khi ấn ký chiến trường có thay đổi cự giáp mới từ từ mở mắt, cúi đầu dò xét tin tức, lá rụng bay xuống, hai con phi điều ngồi xổm trên đỉnh đầu hắn cũng vỗ cánh bay lên.

Cự giáp gãi gãi đầu, từ trên đỉnh đầu chộp xuống một cái tổ chim, dường như không đành lòng phá hư tổ chim này, suy nghĩ một chút, nó lại thả lên trên đầu mình.

Lục Diệp bảo hắc báo ra vị trí hiện tại của mình, mặc dù cự giáp có chút nghi hoặc nhưng vẫn báo ra vị trí hiện tại của mình.

Bên kia, Lục Diệp nhìn tin tức của cự giáp vô cùng ngạc nhiên, bởi vì vị trí mà hắc báo ra giống như đức vị trí mà hắc đưa ra trước gần hai tháng trước.

“Người vẫn luôn chờ?”

“Keng!”

“Tiếp tục ở đó chờ ta.”

“Ồ.”

Kết thúc đưa tin với Lục Diệp, lúc này cự giáp mới mơ hồ phát giác bốn phía xung quanh có chút khác thường, quay đầu nhìn lại chỉ thấy bốn phương tám hướng có nhiều con sói hình thể to lớn, hoặc ngồi hoặc đứng, từng đôi mắt thú bình tĩnh nhìn hắc.

Số lượng sói không ít, ít nhất cũng có trên trăm con.

Đối lại là bất kỳ một tu sĩ nào gặp phải loại chuyện này chỉ sợ đều sẽ kinh hãi, cự giáp lại chỉ sửng sốt một chút, bởi vì hắc không nhìn ra ác ý gì trong mắt đám sói này, mà là sự kinh ngạc cùng hiếu kỳ, những con soi này giống như không nghĩ tới cự giáp lại còn sống!

Dù sao cũng đã gần 2 tháng rồi cự giáp không hề động đậy, hô hấp cũng không lộ ra, tất cả đều coi hắc là một vật chết.

Quan sát một lát, cự giáp lại nhắm mắt lại, rất nhanh lại tiến vào trạng thái yên lặng kỳ lạ.

Bị một bầy sói như vậy bao vây hẳn cũng không có cảm giác nguy hiểm gì, ở trong lý niệm của hắn, đối phương không đối với mình sinh ra ác ý, vậy thì không có quan hệ.

Huống chi, cho dù đàn sói thật sự muốn vây công hắn, hắn cũng không phải không có khả năng tự bảo vệ mình.

Mắt thấy cự giáp lần nữa yên lặng, đàn sói hơi rối loạn cũng bình phục lại, không bao lâu, một con sói tiến đến trước mặt cự giáp, cẩn thận ngửi ngửi, dường như muốn xác định gia hỏa trước mặt này rốt cuộc là chết hay là sống...

Cuối cùng không hiểu ra sao mà đi ra.

Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa.

Ánh trăng bao phủ, trên người cự giáp đang yên lặng bỗng nhiên nổi lên ánh sáng màu trắng sữa, ánh sáng kia tựa như cộng minh kỳ lạ với Nguyệt Hoa trên bầu trời, dẫn dắt ánh trăng trút xuống.

Phóng mắt nhìn lại, trên một tòa linh phong to như vậy, nguyệt hoa phun trào không ngừng, toàn bộ linh phong đều đắm chìm trong ánh sáng màu trắng, để cho linh phong này đều lộ ra không gì sánh được.

Cự giáp có thể dùng Nguyệt Hoa tu hành, điểm này Lục Diệp đã sớm biết được, Hồ Phách từng đi theo cự giáp tu hành như vậy, theo quan sát, Hồ Phách được lợi không nhỏ, nhưng đáng tiếc chính là từ sau khi tách ra khỏi Linh Khê chiến trường, đến nay không thể gặp lại.

Sở dĩ một bầy sói này bị hấp dẫn tới đây cũng là bởi vì mỗi khi đêm đến, trên Linh Phong sinh ra dị tượng, Hồ Phách có thể đi theo cự giáp cùng nhau tu hành được lợi, bầy sói tự nhiên cũng có thể.

Chương 1072: Lại vào chiến trường Vân Hà... 2

Từ sau khi cự giáp đặt chân ở chỗ này năm ngày, một đàn sói liền phát hiện sự tồn tại của hắn, tư duy của yêu thú rất đơn giản, mặc kệ cự giáp là sống hay chết, tóm lại là có thể mang đến cho chúng nó sự tồn tại cực lớn, cho nên cho dù cự giáp vừa rồi tỉnh lại, bày sói cũng không có lộ ra chút ác ý nào.

Trong lý niệm của chúng, cự giáp tương đương với thánh vật của tộc đàn chúng nó, có thể khiến tộc đàn chúng nó nhanh chóng lớn mạnh, cho nên chúng nó vẫn luôn canh giữ ở chỗ này.

Theo ánh trăng trút xuống, từng con sói cũng theo bản năng ngửa đầu hấp thụ vào.

Trăng lên giữa trời, trên Linh Phong dị tượng rõ ràng hơn.

Không chỉ đàn sói bị dị tượng này hấp dẫn, còn có một ít yêu thú khác.

Lãnh địa của yêu thú rất mãnh liệt, một thánh vật có thể khiến tộc đàn trở nên mạnh mẽ như vậy đã sớm bị đàn sói coi là vật cấm, làm sao có thể để những yêu thú khác nhúng tay.

Cho nên gần như mỗi đêm có ánh trăng, bày sói đều phải đại chiến một trận với yêu thú khác bị hấp dẫn tới, chính là trận chém giết kia mới đặt vững địa vị bày sói độc chiếm lãnh địa này.

Đối với những chuyện này cự giáp không hề hay biết.

Hắn vẫn luôn cảm thấy, bản thân mình chỉ nghỉ ngơi trong chốc lát mà thôi...

Trong một gian phòng khách của Thiên Cơ thương minh, Lục Diệp đang đọc sách tu hành. Tiếng gõ cửa vang lên, Y Y đứng dậy mở cửa.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên mang theo mặt nạ đồng tử dắt tay nhau tới.

Lục Diệp đứng dậy đón chào.

Lật mặt ra, trên mặt Lý Bá Tiên tràn đầy hổ thẹn: “Tiểu sư đệ, việc săn bắn đã khiến người chịu khổ rồi, sư huynh ta không thể giúp đỡ được cái gì, hổ thẹn !”

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần nghĩ tới chuyện trong sân săn, Lý Bá Tiên lại áy náy không yên, may mà Lục Diệp thực lực hùng hồn, lại được Thiên Cơ chiếu cố, cuối cùng chạy thoát khỏi chỗ chết.

Lục Diệp nói: “Sư huynh nghiêm trọng rồi, lúc ta bị đuổi giết đã nhận được không ít sự tiếp ứng củavườngr giả Hạo Thiên minh, nếu không có nhân mạch của sư huynh, ta cũng không kiên trì đến cuối cùng.”

Lý Bá Tiên thở dài: “Cuối cùng vẫn phải tự mình chiến đấu.”

Bên trong Linh Khê chiến trường, hắn cùng với Phong Nguyệt Thiên hai người độc tôn nhiều năm, nhưng đến chiến trường Vân Hà, danh tiếng ngày xưa mang lại ít có lợi mà nhiều hơn chính là hung hiểm, làm cho hắn xúc động.

Lục Diệp cũng không phải là như thế?

Trước khu săn bắn, Lục Diệp hành tẩu trong chiến trường Vân Hà còn không có quá nhiều lo lắng, nhưng trải qua việc săn bắn, tin rằng Vạn Ma Lĩnh bên kia lại muốn dùng hết sức tìm kiếm hành tung của hắn, nghĩ biện pháp đuổi giết hắn.

Tình cảnh sau này trên chiến trường Vân Hà cũng chưa chắc đã yên bình như lúc trước.

Phong Nguyệt Thiên ở một bên khuyên nhủ: “Thực lực từng chút phát triển, không cần phải gấp gáp như vậy, so sánh với những người khác, tu vi của chúng ta đã tăng lên rất nhanh.”

“Phong sư tỷ nói rất đúng.”

Lục Diệp mời hai người ngồi xuống, lại bảo Y Y dâng trà lên, lúc này mới lấy sáu đạo linh ký ra, đưa tới bên cạnh hai người: “Đây là phần của sư huynh cùng Phong sư tỷ, phần của ta đã dùng hết rồi.”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng không từ chối mỗi người lấy ba đạo linh ký cất kỹ.

Có những linh ký màu vàng này, bọn họ có thể trong thời gian ngắn tấn thăng cảnh giới tầng thứ năm, tốc độ tăng tu vi như vậy có thể nói là nhanh, mà bằng tu vi tầng thứ năm của hai người bọn họ, ngày sau dù là cảnh giới tầng thứ bảy cũng chưa chắc đã phải đối thủ của bọn họ.

Lục Diệp lại lấy ra túi linh thú, lấy Tuyền Linh Giáp cấp trắng mập ra.

“Đây là Tuyền Linh Giáp cấp sao?” Ngoài Lục Diệp ra, đều là lần đầu tiên nhìn thấy thú này, không khỏi cảm thấy tò mò.

Y Y tiến lên, còn đưa tay chọc chọc nó, thấy Tuyền Linh giáp cấp cuộn mình lại.

“Vẫn còn sống?” Phong Nguyệt Thiên kinh ngạc.

“Linh Tuyền này là chúng ta dùng, hay là cầm đi bán, sư huynh cảm thấy thế nào?” Lục Diệp hỏi.

Lý Bá Tiên hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Bán chắc chắn không lo không bán được, nhưng vật tư tầm thường đối với chúng ta không có tác dụng quá lớn, nếu dùng linh ký giao dịch, giá trị của Tuyền Linh cấp Giáp là bao nhiêu chúng ta cũng không rõ lắm, hơn nữa, người khác chưa chắc có thể gom đủ linh ký trong thời gian ngắn. Trước mắt chúng ta đều chỉ có tu vi cảnh giới tăng thứ tư, tương lai muốn ở trong chiến trường Vân Hà thời gian rất lâu, nếu có một chỗ linh địa cấp Giáp, tu hành cũng sẽ có hiệu suất cao hơn một chút.”

Lục Diệp gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Thay vì mang Linh Tuyền Giáp cấp đi bán, đổi lấy một ít linh ký, quả thật không bằng tự dùng.

Còn nữa, cho dù mấy người về sau tấn thăng Chân Hồ, rời khỏi chiến trường Vân Hà, giáp cấp Linh Địa lưu lại cũng có thể truyền thừa cho đệ tử tông môn nhà mình.

Trên chiến trường Vân Hà có rất nhiều linh địa truyền thừa nhiều đời như vậy, đều là lãnh địa của một tông môn nào đó.

“Nhưng nếu thật muốn tự sử dụng, cũng có một số vấn đề cần giải quyết, vấn đề lớn nhất chính là vị trí linh địa.” Lý Bá Tiên chậm chậm mở miệng.

Có Tuyền Linh giáp cấp, chỉ cần thân ở trong chiến trường Vân Hà tùy tiện lựa chọn, địa phương nào cũng có thể chế tạo ra một linh địa giáp cấp, nhưng nếu lựa chọn không tốt, ngày sau nhất định sẽ bị phiền toái .

Đầu tiên, phải đảm bảo đủ bí mật.

Nhưng đối với tu sĩ Vân Hà cảnh đi nhiều mà nói, toàn bộ Vân Hà chiến trường nào có nơi đặc biệt bí mật? Trừ khi là một số tu sĩ đều không muốn đặt chân vào cấm địa, hoàn cảnh như Vạn Độc

lâm hoặc Viêm Hổ chi địa trong Linh Khê chiến trường.

Cho dù có Lục Diệp bày trận cũng không thể bảo đảm được hết, trước khi rời khỏi chỗ linh địa Bính cấp kia, hắn đã để lại trận pháp , nhưng cuối cùng vẫn bị người ta phá được, ngay cả Tuyền Linh cũng bị cướp đi.

Chương 1073: Thái Mãng Sơn!

Cho nên đối với mấy người Lục Diệp mà nói, nếu như Tuyền Linh Giáp cấp này muốn sử dụng, đầu tiên phải giải quyết vấn đề chọn địa điểm đặt Linh địa.

Dù sao tu vi của mấy người cũng không cao lắm, dựa vào tu vi như vậy chiếm cứ một chỗ linh địa Bính cấp thì không có vấn đề gì quá lớn, không dễ dàng dẫn tới tranh đoạt, nhưng đây chính là linh địa Giáp cấp, tình huống lại không giống như vậy.

Một khi bị người ngoài phát hiện rất có thể sẽ gây ra một ít phiền toái.

Còn nữa, ba người bất luận là ai, thân phận đều rất miễn cưỡng, đều là nhân vật bên Vạn Ma lĩnh nghĩ cách muốn loại bỏ, một khi bại lộ chuyện ba người có được linh địa, vậy đương nhiên sẽ dẫn tới việc lượng lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh vây công, đến lúc đó đừng nói là không bảo vệ được linh địa, dù là an toàn của ba người đều thành vấn đề.

“Vấn đề chọn địa chỉ để ta nghĩ biện pháp.” Lý Bá Tiên suy nghĩ một chút, thời gian hẳn tiến vào chiến trường Vân Hà dài hơn Lục Diệp, mối quan hệ cũng không phải là thứ mà Lục Diệp có thể so sánh, chuyện này giao cho hắn xử lý là thích hợp nhất.

“Vậy làm phiền sư huynh.”

Phong Nguyệt Thiên nói: “Linh Tuyền cấp Giáp này có thể chế tạo hẳn là một chỗ linh địa nhỏ, bất quá cho dù là linh địa cỡ nhỏ cũng có thể chứa năm người, chúng ta hiện tại chỉ có bốn người, Lục sư đệ nếu có người nào thích hợp thì có thể mượn sức qua đây, miễn cho lãng phí một vị trí vô ích.”

“Lời chọn người, bên ta còn có một người.” Hắc quay đầu nhìn về phía Lý Bá Tiên: “Sư huynh còn nhớ Cự Giáp không?”

Phong Nguyệt Thiên chưa từng thấy cự giáp, Lý Bá Tiên từng gặp qua, chỉ có điều giữa đôi bên cũng không có quá nhiều liên hệ, giờ phút này hơi trầm ngâm, liền nhớ tới: “Thế tu kia?”

“Đúng vậy, hắc so với ta đến chiến trường Vân Hà sớm hơn mấy tháng, trước khi sẵn bắ ta đã chuẩn bị đi tìm hắc, kết quả bởi vì việc khu vực sẵn bắ chậm trễ, kéo dài đến nay cũng không thể cùng hắc tụ hợp.”

Lý Bá Tiên gật đầu: “Thế chất của hắc có vẻ không tầm thường, tiểu sư đệ có mắt nhìn không tệ, nếu vậy tiểu sư đệ gọi hắc tới đây tụ hợp với chúng ta là được, như vậy vừa vậ gom đủ năm người.”

Mà trong năm người, một thể một binh, một kiếm hai pháp, dạng như vậy phối trí cũng rất hợp lý, ngày sau dù gặp phải phiền phức gì, mấy người hợp lực cũng có thể đối phó.

Lục Diệp thở dài: “Hình như Cự Giáp không phân biệt được phương hướng. Trước đó ta đã bảo hắc đến tụ hợp với ta, hắc lạc đường trong một khu rừng sâu núi thẳm, cho nên ta bảo hắc chờ ta ở đó, cho nên còn cần ta đi tìm hắc một chút.”

Lý Bá Tiên bật cười: “Còn có việc này...”

Rất khó tưởng tượng cự giáp lớn như vậy, trên chiến trường Vân Hà cũng có thể lạc đường. Chẳng qua trên đời này luôn có một số người có tâm tính đặc biệt, không thể tính theo lẽ thường.

“Lục sư đệ đi tìm vị cự giáp sư đệ kia trước, vừa lúc ta và sư huynh ở bên cạnh mượn linh ký tu hành, quay đầu lại tìm kiếm nơi an toàn đặt Tuyên Linh, có manh mối chúng ta lại đưa tin liên hệ.”

“Như thế rất tốt.” Lục Diệp gật đầu đồng ý.

Sau khi bàn bạc thỏa đáng, Lục Diệp cũng không ở lại lâu, Cự Giáp đã đợi mình gần hai tháng, cũng không biết có sốt ruột hay không.

Một lát sau, trước cửa Thiên Cơ thương minh, Lục Diệp đi ra, lấy ra linh khí phi hành của mình phóng lên trời, lần theo vị trí mà cự giáp đưa cho lúc trước lướt gấp mà đi.

Tra xét mười phần, vị trí của cự giáp bây giờ là bên trong một dãy núi gọi là Thái Mãng Sơn, từ trong bản đồ mà xem, núi Thái Mãng này phạm vi cực lớn, hơn nữa khu vực trọng yếu nhất còn được đánh dấu hai chữ “Bá chủ” cực kỳ rõ ràng.

Điều này có nghĩa là ở chỗ sâu nhất trong Thái Mãng sơn có yêu thú cấp bá chủ sinh tồn.

Bá chủ không phải cảnh giới mà là một loại xưng hô, loại xưng hô với thứ có thực lực đạt tới cực hạn.

Thực lực yêu thú bá chủ trên Linh Khê chiến trường đã đến cực hạn mà Linh Khê chiến trường có thể chứa được.

Mà bá chủ trên chiến trường Vân Hà cũng như vậy, đạt tới cực hạn mà chiến trường Vân Hà có thể chứa được.

Thực lực của hai người hoàn toàn khác nhau, dù sao cảnh giới cũng không giống nhau.

Dưới tình huống bình thường, có yêu thú cấp bá chủ sinh tồn trên cơ bản đều là cấm khu của tu sĩ, không có tu sĩ nào nguyện ý tự tiện xông vào lãnh địa của yêu thú cấp bá chủ, trừ khi là chán sống.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Lục Diệp có thể dùng thân phận tu sĩ đặt vững vị trí bá chủ, tạo thành trùng kích thật lớn

trong lòng cho các đại tông môn Vạn Ma lĩnh.

Từ xưa đến nay, trên chiến trường Linh Khê không có tu sĩ nào đạt được hành động vĩ đại như vậy, cho dù là Phong Nguyệt Thiên đã chiếm được vị trí đứng đầu Linh Khê bằng hơn mười năm cũng không làm được.

Chỗ trọng yếu nhất của Thái Mãng sơn là có yêu thú cấp bá chủ, không thể nghi ngờ, đây không phải là nơi tốt lành gì, loại rừng sâu núi thẳm này, tất nhiên là nơi ở của đông đảo yêu thú, bên trong núi càng đi sâu vào bên trong, nguy cơ trùng trùng điệp điệp.

Khoảng cách tới Thái Mãng Sơn không gần, cho dù với tốc độ hiện tại của Lục Diệp nhanh nhất cũng cần mười ngày mới có thể đến nơi.

Cũng may đi đường có Y Y và Hồ Phách làm bạn, hành trình cũng không quá khô khan, hơn nữa còn có thể luân phiên ngự khí với Y Y, cứ đi như vậy cả ngày lẫn đêm, thời gian ngắn hơn một nửa.

Một đường bay vút, tận hưởng đủ loại cảnh sắc trong chiến trường Vân Hà, ven đường rất yên tĩnh.

Chương 1074: Thái Mãng Sơn!

2

Ngẫu nhiên gặp phải một ít tu sĩ, phần lớn đều không làm phiền lẫn nhau, có một ít người ỷ vào tu vi cao thâm hoặc là người đông thể mạnh muốn gây phiền toái, Lục Diệp cũng sớm tránh đi hoặc là sử dụng Phi Dực và phi hành bỏ chạy.

Bằng tu vi tầng thứ tư hiện tại của hắn, chỉ cần không bị cường giả tầng thứ tám thứ chín nhìn chăm chăm, đuổi theo không bỏ thì bình thường sẽ không có nguy hiểm gì.

Trên chiến trường Vân Hà, số lượng cường giả đạt tới cảnh giới tầng thứ tám thứ chín không ít, nhưng không ai vô duyên vô cớ đuổi theo một tu sĩ không rõ phe phái.

Trong lúc chạy đi, Lục Diệp không quên dùng đan tu hành.

Cứ như vậy sáu ngày thoáng cái đã trôi qua, Lục Diệp mệt mỏi đi vào trong Thái Mãng Sơn, lần nữa lấy được liên hệ với cự giáp, xác định vị trí cụ thể hiện giờ của hắn.

So sánh với Thập Phần Đồi, Lục Diệp nhường mày.

Cự giáp lá gan không nhỏ, vị trí hôm nay cũng không phải bên ngoài Thái Mãng sơn, mà là vị trí tương đối ở giữa, ở bên kia thời gian dài như vậy, cũng không biết có gặp được nguy hiểm gì hay không.

Nhưng mà thể chất người này đặc thù, da dày thịt béo, năng lực tự bảo vệ mình của Lục Diệp tuyệt đối không bằng, cho nên không cần lo lắng cho an toàn của hắn.

Trong Thái Mãng sơn có không ít thân ảnh tu sĩ qua lại, trên cơ bản đều là kết thành đội, ít có người đi đơn.

Nơi này là thiên đường của yêu thú. Trên chiến trường Vân Hà, lượng lớn yêu thú hội tụ như núi Thái Mãng có đến bảy tám nơi, nơi như vậy tất nhiên là nơi mà các tu sĩ ưa thích.

Các tu sĩ có thể ở đây săn giết yêu thú, thu thập một ít lợi ích, dùng đổi lấy một ít vật tư tu hành mà mình cần, tu sĩ xuất thân từ các đại tông môn tuy có lương tháng hàng tháng, nhưng trên cơ bản mà nói, lương tháng không thỏa mãn nhu cầu tu hành của tu sĩ.

Sở dĩ như vậy, cũng có không phải tất cả đều là tông môn keo kiệt, mà là cố ý như thế.

Nếu như lương tháng tông môn cấp đủ để tu sĩ có nhu cầu tu hành vậy thì tu sĩ không cần phải mạo hiểm, không có lợi cho sự trưởng thành của bản thân.

Cho nên bất kể là tông môn cường thịnh cỡ nào, cho môn hạ đệ tử lương tháng cũng không thỏa mãn tất cả nhu cầu, tông môn càng cường đại thì càng như thế, dùng cái này để cho các đệ tử dưỡng thành thói quen dựa vào bản thân.

Lục Diệp lại có đầy đủ vật tư tu hành, cho dù hắn không tiến vào chiến trường Vân Hà, chỉ ở trong tông môn nuốt linh đan tu hành cũng có thể tăng lên tu vi bản thân.

Nhưng trưởng thành như vậy cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, tu sĩ chỉ có không ngừng trải qua các loại nguy hiểm mới có thể có được thực lực tương xứng với cảnh giới bản thân, tu vi đơn thuần tăng trưởng cuối cùng cũng chỉ là ảo ảnh.

Không đến nửa ngày sau khi Lục Diệp tiến vào Thái Mãng sơn, hắn đã cảm nhận được một số cuộc chiến còn sót lại, hiển nhiên là

có một số tu sĩ đang giao thủ với yêu thú.

Hắn từ xa quan sát một chiến trường, phát hiện những tu sĩ kia phối hợp ăn ý, có người trông coi bốn phía, có người chính diện giao đấu, có người âm thầm tập sát, hợp tác phân công như thế, chỉ cần chọn được đối thủ thích hợp, không bao lâu nữa sẽ có thể chấm dứt chiến đấu, tiện tay lấy được một ít chiến lợi phẩm.

Trên đường ngẫu nhiên gặp được mấy con yêu thú lạc đàn thực lực không tính là mạnh, Lục Diệp và Y Y Hồ Phách phối hợp, nhẹ nhàng chém giết.

Thu thập thú huyết, yêu đan và một số vật hữu dụng trên người yêu thú để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Lúc còn Linh Khê cảnh, Lục Diệp cũng từng giết một ít Yêu thú, nhưng mà đồ vật trên người những Yêu thú kia có giá trị không cao, đều không lãng phí khí lực đi thu thập.

Nhưng đến Vân Hà cảnh thì lại khác, không nói những thứ khác, yêu thú Vân Hà cảnh có yêu đan, thứ đồ chơi này Hồ Phách thích nhất.

Lúc trước hắn từ Thiên Cơ thương minh đi ra, còn bỏ ra gần vạn điểm công huân mua một lô yêu đan đặt ở trong túi trữ vật của Hồ Phách, làm linh thực cho nó.

Còn nữa, yêu thú thu thập máu thú có thể dùng để tu hành Thứ Văn chi đạo.

Về phần những nguyên liệu tạp nham khác, có một số có thể dùng để luyện đan, có một số lại có thể dùng để luyện khí. Dù loại nguyên liệu như thế, chỉ cần xem trên tay người nào có phát huy tác dụng khác nhau thôi.

Càng đi sâu vào bên trong, Yêu thú gặp phải càng mạnh, trái ngược với nơi này, thân ảnh tu sĩ lại càng ngày càng ít.

Nếu như nói bên ngoài cùng của Thái Mãng Sơn, tùy tiện là Vân Hà cảnh cũng có thể tiến vào bên trong rèn luyện, vậy thì vị trí hiện tại của Lục Diệp, không phải Vân Hà tầng thứ năm thứ sáu thì rất khó đảm bảo an toàn cho bản thân.

Đến vị trí này, Lục Diệp cũng không dám không kiêng nể gì cả mà phi hành giữa không trung. Ở nơi quỷ quái này có không ít yêu thú loài chim, một khi gặp phải bọn chúng ở trên không trung, rất khó có kết cục gì tốt đẹp.

Hắn thực sự không hiểu nổi, cự giáp chẳng qua chỉ là lạc đường, làm sao lại chạy đến nơi rừng sâu núi thẳm này. Trở về hẳn phải giáo dục cẩn thận một chút, sau này nơi nguy hiểm như vậy không thể tùy ý chạy loạn.

Màn đêm buông xuống, Lục Diệp đang muốn tìm một địa phương bí mật để tu chỉnh bản thân, bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, nhìn về một phương hướng nào đó.

Hình như bên kia có một chút âm thanh truyền đến, là có tiếng người nói chuyện với nhau, hơn nữa số lượng còn không ít.

Suy nghĩ một chút, hắn nhét Hồ Phách vào trong túi linh thú, bản thân lại sử dụng linh văn ẩn nấp, lặng lẽ mò mẫm đi về hướng đó.

Chỉ chốc lát sau, một chỗ đất trống đập vào mắt, trong đất trống tụ tập ít nhất cũng có ba bốn mươi vị tu sĩ. Những người này có người lẻ loi một mình, có người tùm năm tùm ba, cũng không biết làm gì ở chỗ này.

Bất quá xem bọn hắn rất nhiều người đều đang ngồi yên chỉnh đốn, bộ dáng nghỉ ngơi dưỡng sức dường như là lập tức có hành động trọng yếu gì đó.

Nhiều người tụ tập như vậy, hiển nhiên không phải cùng một

tông môn, thậm chí không cùng một trận doanh, hơn nữa có ít người rõ ràng bị thương trên người.

Chương 1075: Dị bảo xuất thế?

Bên ngoài khu đất trống, Lục Diệp che giấu thân hình yên lặng quan sát.

Hiện tại hắn vẫn chưa rõ những người này tụ tập ở đây làm gì, càng không rõ lai lịch của bọn họ, đương nhiên không tiện lộ vị trí của bản thân.

Nhưng lại có không ít tu sĩ tới từ bốn phương tám hướng đi vào khu đất trống.

Thấy tình hình này, Lục Diệp hơi suy nghĩ một chút, dứt khoát giải trừ trạng thái ẩn nấp, đi tới phía trước.

Có mấy ánh mắt quét tới, bất quá rất nhanh liền dời đi.

Trên mặt Lục Diệp đeo mặt nạ che chắn hình dạng của hắn, hắn lại thu Hổ Phách vào trong túi linh thú trước, cho nên dù có người cảm thấy hắn có chút giấu đầu lộ đuôi cũng sẽ không suy nghĩ nhiều.

Tuy không phải mỗi tu sĩ đều thích làm việc này, nhưng người đeo mặt nạ hành tẩu trên chiến trường vẫn không ít.

Hắn tùy ý tìm một góc khoanh chân ngồi xuống, bộ dạng an phận, đồng thời yên lặng chú ý động tĩnh bốn phía.

Rất nhanh, trong lời nói của người khác hắn nghe được một vài thứ, tuy nhiên những người này nói cũng không cụ thể, hắn chỉ mơ hồ suy đoán ra được gần đây có dị bảo nào đó xuất thế, ban đêm mỗi khi ánh trăng chiếu vào đều sẽ sinh ra hiện tượng lạ, mà những người này sở dĩ tụ tập ở đây đều là muốn đoạt bảo.

Chỉ tiếc dị bảo kia xuất hiện ở nơi hung hiểm, bốn phía đều có lượng lớn yêu thú cường đại hội tụ, cho nên những tu sĩ này đã cố gắng rất nhiều ngày, cho đến hôm nay cũng không ai có thể biết dị bảo kia rốt cuộc là vật gì.

Loại chuyện dị bảo xuất thế Lục Diệp trước kia đã từng nghe nói qua, đây cũng coi như là một cơ hội, nhưng bảo vật có thể sinh ra dị tượng lại không thấy nhiều, dưới tình huống bình thường, những thứ này đều là vật cực kỳ quý giá, cũng khó trách sẽ hấp dẫn nhiều tu sĩ tụ lại như vậy.

Đây là chỗ Lục Diệp nhìn thấy, những chỗ hắc không nhìn thấy có thể sẽ có nhiều tu sĩ tụ tập hơn.

Sau khi xác minh mục đích những người này tụ tập ở đây Lục Diệp lập tức mất đi hứng thú.

Hắn tới đây chỉ là tìm Cự Giáp, dị bảo tuy tốt nhưng nhiều người như vậy sẽ làm hao phí rất nhiều ngày mà không thể giành được, hắn cũng không cảm thấy mình có hi vọng đặc biệt gì.

Nghĩ như vậy, Lục Diệp lập tức muốn rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng quát khê truyền đến: “Bắt đầu rồi!”

Một lời nói ra, các tu sĩ tụ tập tại đây nhao nhao đứng dậy phi không, cùng nhìn về một phương hướng nào đó.

Lục Diệp chỉ nhìn theo hướng mà bọn họ đang nhìn thì thấy ở cuối tầm mắt có một tòa Linh Phong, có ánh trắng như cột trụ, từ trên trời trút xuống, toàn bộ Linh Phong đều bị bao phủ bởi một loại ánh trắng mờ lung khiến cho tòa Linh Phong kia lại lộ ra một loại khí tức thần thánh.

“Trời sinh dị tượng, quả nhiên là dị bảo xuất thế!” Có người thấp giọng hô, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Loại bảo vật có thể sinh ra dị tượng đều không phải chuyện đùa, nếu tu sĩ Vân Hà cảnh có được, cho dù không thể tự sử dụng, cầm đi bán cũng có thể được một lượng lớn vật tư tu hành.

“Dị bảo này đối với yêu thú có lực hấp dẫn lớn, những ngày này mỗi khi đến đêm có ánh trăng bên kia liền có lượng lớn yêu thú hội tụ, tự giết lẫn nhau, tối nay xem ra cũng là như thế.”

“Chỉ tiếc cho tới nay vẫn không ai thấy rõ dị bảo kia rốt cuộc là vật gì, ngược lại có không ít người tổn hại ở bên kia, các vị, đợi lát nữa khi hành động phải thật sự hợp tác, tối thiểu chúng ta phải hiểu rõ rốt cuộc đó là bảo vật gì.”

“Vị đạo hữu này nói rất đúng.”

Từng câu nói chuyện truyền vào trong tai Lục Diệp, hắn bình tĩnh nhìn dị tượng ánh trăng nghiêng nghiêng bên kia, nhú mày lại.

Cảnh tượng này... sao nhìn có vẻ giống như đã từng thấy?

Hắn không khỏi nhớ lại cảnh tượng Hồ Phách đi theo Cự Giáp tu hành dưới ánh trăng lúc ở Thiên Diễn Tông, tình cảnh trước mắt so với ngày đó rộng rãi hơn một chút.

Trong lòng Lục Diệp bỗng nhiên có một ít suy đoán không ổn...

Nghĩ đến đây, hắn vội vã đưa tin cho Cự Giáp.

Rất nhanh Lục Diệp đã nhận được tin tức từ Cự Giáp, sau khi Lục Diệp suy nghĩ một chút liền cho hắn một chút chỉ thị.

Sau một khắc, ánh trăng trên ngọn núi trút xuống, các loại dị tượng bỗng nhiên biến mất không bóng dáng.

Khóe mắt Lục Diệp giật giật một cái, lập tức hiểu được, chính mình nghĩ không sai, đó căn bản không phải dấu hiệu dị bảo xuất

thế mà là Cự Giáp đang tu hành!

Một người tu hành Vân Hà cảnh gây ra chiến trận lớn như vậy, thậm chí còn dẫn nhiều tu sĩ tới điều tra như vậy, chưa từng có ai.

Ngày khi Lục Diệp đang oán thầm trong lòng, dị tượng biến mất cũng khiến cho rất nhiều tu sĩ thay đổi sắc mặt.

“Có người thành công rồi hả?”

Nếu không có người đoạt được, dị tượng kia không thể vô duyên vô cớ biến mất như vậy.

Vừa nói ra, đông đảo tu sĩ đều nóng nảy, tất cả đều hướng về phía ngọn núi.

Cùng lúc đó, từng tiếng gầm nhẹ cũng từ vị trí của Linh Phong truyền ra, còn kèm theo linh lực hỗn loạn rung chuyển, dưới ánh trăng, rất nhiều chim chóc bay múa trên không trung, ánh sáng đủ mọi màu sắc bắt đầu nở rộ.

Đám tu sĩ còn chưa vào trung tâm, đám yêu thú bên kia bởi vì dị tượng biến mất mà đánh nhau trước rồi.

Chương 1076: Dị bảo xuất thế?

2

Đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, cảnh tượng như thế không còn thấy lạ nữa, bởi vì gần như mỗi đêm có ánh trăng, yêu thú bên kia đều loạn chiến một hồi, đã có rất nhiều yêu thú cường đại chết ở xung quanh Linh Phong.

Lại có tiếng sói tru vang lên, liên tiếp, dần dần vượt qua những tiếng thú rống khác.

Lục Diệp lơ lửng giữa không trung, bình tĩnh nhìn về phía Linh Phong, bốn phía đã không thấy bóng dáng của một tu sĩ nào, nhất thời đau đầu.

Dị tượng là Cự Giáp tu hành mang đến, chẳng những hấp dẫn đông đảo tu sĩ mà còn khiến yêu thú ở bên kia huyết chiến không ngừng, tình cảnh bên kia có chút hỗn loạn.

Đương nhiên tình cảnh của Cự Giáp cũng không tốt lắm.

Lục Diệp suy nghĩ một chút, sau đó lắc mình bay về phía bên kia.

Bất quá không đợi hắn tới gần liền có một bóng đen to lớn từ trên trời giáng xuống, kèm theo bóng tối nhào xuống, còn có một tiếng sét giống như rồng đánh xuống.

Đây rõ ràng là một con Phong Báo Lôi Ưng, chỉ nhìn từ uy lực công kích của nó, rõ ràng là một con yêu thú tương đương với Vân Hà tầng thứ tám.

Một kích hung mãnh như vậy Lục Diệp tuyệt đối không dám

đỡ, lập tức điều khiển linh thuyền rơi thẳng xuống phía dưới, đồng thời xê dịch xung quanh.

Nhưng tia sét kia giống như vật sống đuổi theo không dứt.

Chật vật rơi xuống đất, Bàn Sơn Dao ầm ầm rời vỏ, một đao chém về phía tia sét đánh tới.

Thân hình Lục Diệp bay xéo ra ngoài, tia sét kia chạy khắp toàn thân khiến thân thể hắn tê dại một trận.

Sau khi ổn định thân hình thì Lôi Ưng lại đánh tới, Lục Diệp đưa tay chém ra mấy phát cản trở Lôi Ưng, đồng thời đánh tới bên cạnh.

Có hơi thở hôi tanh quanh quẩn ở chóp mũi, đồng thời trên Thiên Phú thụ dấy lên mảng lớn sương mù xám.

Gió từ phía sau đánh úp lại, Lục Diệp vội vàng nghiêng người ngã xuống, trong tầm mắt, một thân ảnh cường tráng lướt qua trước mặt hắn.

Đây rõ ràng là một con rắn độc mai phục ở gần đó.

Nó vốn muốn đánh lén Lục Diệp, kết quả lại bị Lục Diệp tránh đi, thuận thế đánh úp về phía Lôi Ưng.

Hai con yêu thú kích thước cực lớn đấu đá với nhau trong nháy mắt, Ưng gáy không ngừng. Một lát sau, chim ưng bay lên cao, móng vuốt sắc bén cắm vào trong thịt của rắn độc, còn thân thể của rắn độc thì quấn quanh người nó...

Để lại Lục Diệp đứng nguyên tại chỗ đổ mồ hôi lạnh.

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn, rất nhiều loài khác nhau hội tụ ở chỗ này chiến đấu, lại có tu sĩ gia nhập ở trong đó, trăm dặm địa giới này quả thực loạn như cào cào.

Lục Diệp mới đi về phía trước được mười dặm đã gặp phải vài lần nguy hiểm, thậm chí còn tận mắt nhìn thấy một tu sĩ Vân Hà cảnh giới tầng thứ bảy bị một con yêu thú đánh chết, bộ dáng như gấu bị đánh chết.

Tình trạng chết thê thảm đến cực điểm!

Không thể đi sâu vào thêm nữa, nơi này quá nguy hiểm, cho dù là tu sĩ Vân Hà tầng thứ chín tới đây cũng chưa chắc có thể bảo đảm an toàn của mình.

Chẳng trách lúc trước nghe đám tu sĩ kia nói đã qua rất nhiều ngày rồi, đến nay cũng không ai biết được dị bảo xuất thế rốt cuộc là cái gì.

Bên này cách linh phong chỗ Cự Giáp đứng không tính là gần mà đã nguy hiểm thế này, có thể tưởng tượng khi tới gần Linh Phong bên kia sẽ là tình huống như thế nào.

Muốn ở dưới tình hình như vậy biết được dị bảo là gì quả thực khó như lên trời.

Hơn nữa ý định của các tu sĩ nhất định sẽ thất bại, bởi vì căn bản không có dị bảo xuất thế, chỉ có Cự Giáp!

Lục Diệp rất tò mò, tình cảnh hỗn loạn như vậy Cự Giáp làm thế nào mà có thể sinh tồn được, chẳng lẽ đám yêu thú không công kích hấn sao?

Cho dù hấn tiến vào chiến trường Vân Hà sớm hơn mình mấy tháng, cho dù yêu đan của hấn có linh lượng dư thừa, tu vi của Cự Giáp cũng sẽ không quá cao.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đám yêu thú có thể thật sự sẽ không công kích Cự Giáp, bởi vì dị tượng do Cự Giáp tu hành mang đến có thể khiến yêu thú cũng được lợi theo, đây cũng là nguyên nhân vì sao lại có nhiều yêu thú tụ tập ở chỗ này như vậy.

Lục Diệp đưa tay đặt trên ấn ký chiến trường, truyền cho Cự Giáp một đạo tin tức, sau đó lặng yên rút lui ra bên ngoài.

Cự Giáp ở chỗ này chờ đợi gần hai tháng cũng không có nguy hiểm, như vậy tối nay tất nhiên cũng có thể bình yên vô sự, đợi sau khi trời sáng để cho hắn tới tìm mình là được.

Bản thân ở gần hắn, hắn cũng không thể lạc đường.

Thời gian trôi qua, trận chiến của các yêu thú vẫn đang tiếp tục, đại đa số tu sĩ đều đã lui ra bởi vì dị tượng đã không còn, điều này có nghĩa rất có thể có người cướp đi bảo vật kia, nếu đã như vậy, bọn họ đương nhiên sẽ không đi mạo hiểm.

Bất quá cũng có tu sĩ tài cao gan lớn thừa dịp hỗn loạn này lấy yêu đan trong lửa.

Bình thường muốn giết một số yêu thú đẳng cấp cao sẽ không dễ dàng, nhưng ở đây lại có cơ hội kiếm lợi.

Ví dụ như giờ phút này, Lục Diệp bỗng dừng nhìn chằm chằm vào trước mặt, cảm nhận sự kỳ diệu của vận mệnh.

Ngay tại phía trước cách hắn không xa, một thân ảnh khổng lồ đang liều mạng lao lên, rõ ràng là Phong Bạo Lôi Ưng lúc trước tập kích hắn.

Trạng thái của Lôi Ưng rõ ràng không tốt, bởi vì có một con rắn độc quấn quanh trên người nó, trên mặt đất tràn đầy máu thú, con rắn kia không có động tĩnh, xác suất lớn là đã chết, nhưng trạng thái của Phong Bạo Lôi Ưng cũng không khá hơn chút nào, Lục Diệp có thể cảm giác được sự sống của nó đang nhanh chóng trôi qua, ở bên ngoài thân nó bao phủ một tầng khí tức màu xanh lục nhàn nhạt.

Đây rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

Lục Diệp không nghĩ tới bản thân rút khỏi phía này lại đụng phải hai con yêu thú kia.

Sau khi Lục Diệp quan sát kỹ một hồi, xác định Phong Bạo Lôi Ưng đã hết sức, hần lập tức xách đao tiến lên phía trước.

Sát khí kinh động đến con Lôi Ưng đang giãy dụa, ánh mắt sắc bén quét tới, cho dù tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc cũng thể hiện rõ sự uy nghiêm của Vương Giả.

Bàn Sơn Đao ra khỏi vỏ, Lục Diệp kéo đao mà đi, dễ dàng tránh được mấy đao lôi kích chỉ to bằng chiếc đĩa của Lôi Ưng đánh tới, đồng thời nhảy lên cao, trường đao chém xuống.

Tiếng ưng kêu thê lương vang lên, lưỡi đao sắc bén chém qua đầu chim ưng, máu tươi phun ra phóng lên trời.

Chương 1077: Lục Diệp tìm đến ta.

Hai con yêu thú có thể so với Vân Hà tăng chín, đựng phải bất kỳ một con nào Lục Diệp cũng không phải là đối thủ, nhưng giờ này khắc này, hai con yêu thú này lại liều mạng một chết một bị thương nặng khiến cho Lục Diệp cảm nhận được sự kỳ diệu của Thiên Cơ chiếu cố.

Lấy túi nước rỗng ra, thu thập thú huyết, ngay sau đó lại lấy yêu đan của hai yêu thú ra.

Mỗi một viên yêu đan đều có lượng linh lực không nhỏ, trên yêu đan Lôi Ưng quấn quanh từng tia linh lực sét, về phần yêu đan của rắn độc thì hiện ra một màu xanh biếc, vừa nhìn liền biết độc tính không nhỏ.

Dù sao đây cũng là kết tinh tu vi của hai con yêu thú, hoàn toàn trùng hợp với thuộc tính của chúng.

Yêu đan của Lôi Ưng có thể cho Hồ Phách ăn, về phần yêu đan của con rắn độc có thể để lại cho Hoa Từ, nàng hẳn là thích.

Ngay sau đó Lục Diệp lại gỡ xuống một ít nguyên liệu cho là có giá trị, ví dụ như mỏ ưng, chim ưng, cuối cùng lột bỏ toàn bộ cơ thể của con rắn độc, thu toàn bộ vào trong không gian cất giữ, lúc này mới thông dong rút đi.

Huyết nhục yêu thú vẫn luôn là vật đại bổ, những thể tu kia hình như mỗi ngày đều phải ăn rất nhiều máu thịt yêu thú, bởi vì chỉ có như thế mới có thể làm cho họ lớn mạnh khí huyết, cho nên mặc kệ ở nơi nào, huyết nhục yêu thú đều không cần.

Mà loại thịt rắn này, Lục Diệp và Hồ Phách lại thích nhất, từ sau lần đầu tiên ăn hắc vằn luôn nhớ mãi không quên, lần này có được cơ hội như vậy, đương nhiên Lục Diệp sẽ không bỏ lỡ.

Thân hình đi xa, tiếng ồn ào sau lưng dần dần biến mất, Lục Diệp tìm được một nơi yên tĩnh bày trận pháp, ẩn núp chờ đợi.

Thời gian trôi qua, thảnh thỏa có thân ảnh tu sĩ cùng yêu thú từ giữa không trung hoặc là xung quanh xẹt qua, cho đến bình minh, hỗn loạn mới ổn định.

Lục Diệp truyền tin tức cho Cự Giáp để gã đến đây tụ hợp với mình.

Trên Linh Phong, thân hình cao lớn mặc áo giáp đứng sừng sững.

Bốn phương tám hướng, trăm con cự lang vây quanh bốn phía, rất nhiều con yên lặng nhìn hắc, nhất là con sói cầm đầu toàn thân trắng tuyết, hùng tráng hơn bất kỳ tộc nào. Giờ phút này nó đang đứng cách Cự Giáp ba trượng, hơi cúi đầu quan sát hắc, trong đồng tử con sói lộ vẻ tràn đầy khó hiểu.

Một đêm huyết chiến, không ít con sói bị thương, giờ phút này đang lặng lẽ liếm láp miệng vết thương của mình, cũng có những con sói kéo thi thể yêu thú khác tới, cùng bạn ăn uống hăng say, miệng đầy máu tươi.

Bầy sói rất đoàn kết cho nên mặc kệ có bao nhiêu yêu thú khác đến đều có thể bị chúng nó đồng lòng đánh lui, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất trong khoảng thời gian gần đây chúng nó có thể chiếm lấy Linh Phong này.

Nhưng giờ này khắc này, người bị chúng nó coi là thánh vật chẳng những sống lại còn có dấu hiệu phải rời đi, cái này bầy sói làm sao có thể đáp ứng?

Cự Giáp ở chỗ này không đến hai tháng đã mang đến trợ giúp cho đàn sói.

Gió núi phất tới, Cự Giáp đổi mặt cùng đàn sói tỏ ra vẻ bất đắc dĩ.

Cho tới bây giờ hắn cũng không biết bên cạnh mình có nhiều kỳ diệu như vậy, sau khi đêm qua bị Lục Diệp đưa tin kinh động, đủ loại hỗn loạn ở bốn phía khiến cho hắn nhất thời mờ mịt, cũng may khi đó hắn cũng biết tình huống không ổn cho nên không dám động, một mực chờ đợi tại chỗ, có bày sói bảo vệ, những yêu thú khác thậm chí là tu sĩ căn bản không thể tới gần tòa Linh Phong này.

Hiện tại Lục Diệp đang đưa tin tới đây, hắn đang ở gần đây, muốn tụ hợp với Lục Diệp.

Nhưng đàn sói tựa hồ không muốn hắn rời đi, mặc dù không có bất cứ trao đổi gì nhưng Cự Giáp có thể cảm nhận được ý nghĩ trong lòng sói.

Nhìn nhau hồi lâu, Cự Giáp mới rầu rĩ thốt ra một câu: “Lục Diệp tìm ta!”

Đầu sói nghiêng đầu, dáng vẻ không hiểu.

Mặc dù thực lực có thể so với Vân Hà tầng thứ chín, cũng rất hiểu nhân tính, nhưng dù sao các yêu thú cũng quanh năm sinh sống trong rừng sâu núi thẳm này, rất ít tiếp xúc với tu sĩ, nào có thể nghe hiểu tiếng người?

Cự Giáp hành động thực tế, hắn đi về phía trước, giơ tay đẩy một con sói đầu đàn, ong ong: “Đừng cản đường.”

Tiện tay đẩy nhưng lại đẩy con sói đầu đàn còn cao lớn hơn cả mình lui ra phía sau vài bước.

Lướt qua con sói đầu đàn, Cự Giáp lập tức đi về một hướng.

Đám sói ở bốn phía bất luận là đang chữa thương hay là ăn máu thịt đều đứng dậy nhìn thân ảnh cao lớn muốn rời đi kia, lộ ra có chút không biết phải làm thế nào.

Thánh vật của tộc lại muốn bỏ chạy, như vậy làm sao được?

Một tiếng sói tru vang lên, đàn sói cất bước đuổi theo Cự Giáp, cúi đầu xuống phía sau lưng hắn, nhẹ nhàng nhấc một cái, Cự Giáp liền bay lên thật cao, lúc rơi xuống thân vừa vịn ngồi trên lưng con sói đầu đàn vững vàng.

Thánh vật muốn đi, không dễ ngăn cản, vậy thì đi theo!

Nhìn rõ tâm tư của sói đầu đàn, Cự Giáp không cự tuyệt mà chỉ về một hướng: “Bên này.”

Sói đầu đàn liền cất bước, thân ảnh mạnh mẽ đi xuyên qua núi rừng.

Phía sau kéo theo một đám sói to lớn, những nơi đi qua đất rung núi chuyển.

Cách đó mấy chục dặm nơi Lục Diệp ẩn thân, hắn đã thả Hồ Phách từ trong túi linh thú ra, Y Y ẩn núp canh chừng xung quanh.

Sau một nén nhang, Lục Diệp bỗng nhiên cảm giác được một tia khác thường, hắn vội vàng đưa tay đặt trên mặt đất, lông mày không khỏi nhăn lại.

Trên mặt đất có chút động tĩnh, dường như có rất nhiều yêu thú đang tới, có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy thì số lượng yêu thú không ít.

Chương 1078: Lục Diệp tìm đến ta. 2

Hơn nữa động tĩnh này tựa hồ càng ngày càng gần mình...

Nơi nguy hiểm không nên ở lâu.

Đúng lúc này ẩn kỹ chiến trường truyền đến tin tức, Lục Diệp dò xét phát hiện là Y Y đưa tin.

“Lục Diệp, Lục Diệp, Cự Giáp mang theo rất nhiều sói tới!”

Lục Diệp nhìn tin tức này nhất thời có chút không hiểu, cái gì gọi là dẫn theo rất nhiều sói tới đây?

Đang muốn hỏi rõ ràng thì trong tầm mắt đã thấy được một thân ảnh trắng tuyết đang chạy vội tới bên này.

Trên lưng bóng người trắng như tuyết kia còn có một thân ảnh cao lớn khác ngồi ngay ngắn.

Nhìn qua thân ảnh cao lớn kia Lục Diệp có chút thất thần, Hồ Phách ngồi xổm trên vai Lục Diệp cũng mở to đôi mắt hổ, kinh ngạc nhìn chằm chằm một màn này.

Một lát sau, thân ảnh trắng tuyết kia dừng lại cách Lục Diệp mười trượng, đồng tử sói lẳng lặng chăm chú nhìn Lục Diệp, bộ lông mềm mại tung bay theo gió.

Mà sau lưng bóng dáng này còn có không dưới trăm con sói khổng lồ theo sát phía sau.

Cuối cùng Lục Diệp cũng hiểu được lời nói của Y Y là có ý gì,

Cự Giáp thật là mang tới rất nhiều sói!

Đây là tình huống gì? Lục Diệp nhất thời có chút phản ứng không kịp, Cự Giáp chỉ là thể tu, chưa bao giờ nghe nói hắn có ngự thú chi năng, làm sao còn có thể làm bạn với nhiều sói như vậy?

Hơn nữa nhìn bộ dáng giờ phút này của hắn, cả đàn sói này tựa hồ đều nghe theo hiệu lệnh của hắn.

Hắn không khỏi nhớ tới một ít động tĩnh đêm qua, quả thật nghe được tiếng sói tru liên tiếp, hiện tại nghĩ lại, hẳn chính là động tĩnh của đàn sói này.

Càng làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc chính là chất lượng một bầy sói này.

Con sói đầu đàn chỗ Cự Giáp kia nhất định là yêu thú có thể so với Vân Hà tầng thứ chín, những con sói khác trên người đều lộ ra khí tức hung tàn, tu vi so với Vân Hà tầng bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín cũng đều có.

Một bầy sói như vậy có được chiến lực khủng bố cỡ nào, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Đã hơn nửa năm không gặp, sau khi gặp lại Cự Giáp rõ ràng rất cao hứng, ngay cả khuôn mặt xưa nay một vẻ cũng có thêm vẻ tươi cười, hắn xoay người nhảy xuống từ trên lưng sói, đi nhanh về phía Lục Diệp.

Đợi đến khi tới gần, bóng tối đã che đậy Lục Diệp.

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn tên to con này, hắn kinh ngạc phát hiện, không ngờ hắn lại cao hơn một đoạn, quần áo bình thường không thể che lấp được thân hình của hắn, da thịt lộ ra bên ngoài hiện ra màu đồng cổ sáng bóng, tựa như sắt thép tinh luyện.

Bàn tay to như quạt hương bồ nâng lên, vỗ vỗ đầu vai Lục

Diệp khiến thân thể Lục Diệp chùng xuống.

Cự Giáp nhếch miệng cười, không nói tiếng nào, chỉ là biểu đạt vẻ chất phác vui sướng xa cách lâu ngày mới gặp lại.

Hổ Phách nhảy từ trên vai Lục Diệp đáp xuống trên đầu Cự Giáp, nằm sấp xuống một cách thuần thực.

Trong rừng núi heo quạnh, hai đạo thân ảnh một cao một thấp đối lập, phía sau thân ảnh cao lớn là trăm con sói tuyết trắng im lặng chờ đợi, hình ảnh quái dị nói không nên lời.

Lục Diệp nghiêng người, xuyên qua thân hình Cự Giáp che chắn, nhìn những con sói khổng lồ kia một chút, hạ thấp giọng hỏi: “Tình huống gì vậy?”

Tạm thời xem xét, những con sói này là Cự Giáp giáp mang tới, cũng không có ác ý gì với hắn và Cự Giáp, nhưng Lục Diệp luôn có chút không yên tâm, chỉ hơn nửa năm không gặp, Cự Giáp sao lại hàng phục một đội sói như vậy?

“Chúng nó đi theo ta.” Cự Giáp lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Vì sao?”

Cự Giáp lắc đầu, tỏ vẻ là hắn cũng không rõ lắm.

Hắn chỉ ở trên Linh Phong chờ Lục Diệp, kết quả mấy ngày trước vừa mở mắt liền nhìn thấy bên người có một đàn sói vây quanh, hôm nay hắn muốn đi, bầy sói liền đuổiq tới, hắn cũng không rõ vì sao bầy sói này lại muốn đi theo hắn.

Lục Diệp thấy hỏi cũng không rõ, bất đắc dĩ đành mở miệng nói: “Vậy thì đi theo ta, ta và Tứ sư huynh đã hẹn với Phong sư tỷ, chúng ta đi tìm bọn họ.”

“Ừ.” Cự Giáp không hề dị nghị.

Lục Diệp đưa tay lấy linh thuyền của mình ra, hô một tiếng Y Y, thân ảnh Y Y ẩn núp ở gần đó lập tức hiện ra, đầu tiên là chào hỏi Cự Giáp, sau đó mới nhảy lên Linh thuyền.

Cự Giáp cũng cất bước lên linh thuyền.

Nhưng mà đúng lúc này, thân ảnh trắng như tuyết xông tới như một cơn gió, trực tiếp đâm vào Linh thuyền, đánh cho Linh thuyền bay ra ngoài, đám người Lục Diệp cũng chật vật rơi xuống đất.

Bàn Sơn Dao ra khỏi vỏ, Lục Diệp cảnh giác nhìn con sói đầu đàn đứng cách đó không xa. Sau đó hắn nhanh chóng thu trường đao lại bởi vì mặc dù con sói kia đụng ngã linh thuyền nhưng ý đồ tấn công cũng không mãnh liệt, dường như chỉ muốn ngăn cản đám người mình rời đi.

Ngăn cản không phải là bản thân, mà là Cự Giáp!

Con sói đầu đàn kia dường như không muốn để Cự Giáp rời đi.

Kết hợp những gì đã trải qua đêm qua và những gì nhìn thấy trước mắt, trong lòng Lục Diệp mơ hồ có một chút phỏng đoán.

Dị tượng khi tu hành của Cự Giáp hấp dẫn nhiều yêu thú hội tụ như vậy, không thể nghi ngờ dị tượng kia có tác dụng rất lớn đối với yêu thú, đàn sói này nếu vì nguyên nhân này mà muốn giữ lại Cự Giáp, ngược lại là có thể nói thông suốt.

Lục Diệp suy nghĩ một chút rồi mở miệng: “Y Y, nghĩ biện pháp trao đổi với bọn chúng, hỏi xem bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì.”

Y Y gật đầu nói: “Được.”

Chỉ dựa vào chính Y Y tự nhiên không có cách nào giao lưu với yêu thú, nhưng nếu như nhờ Hồ Phách, vậy là được rồi.

Hồ Phách từ trên đỉnh đầu Cự Giáp nhảy xuống, thân thể run lên, yêu nguyên cuộn cuộn hiện ra chân thân, bước chân uy phong lẫm liệt đi tới trước mặt sói đầu đàn.

Ngay sau đó, Lục Diệp đã nhìn thấy hình ảnh khiến cho hắn khó có thể lý giải.

Chỉ thấy Hồ Phách và con sói kia người gào một tiếng, ta gào lên một tiếng, cứng rắn trao đổi khoảng chừng một nén nhang, lúc này mới xoay người đi trở về.

Y Y đứng ở bên cạnh Lục Diệp cảm nhận được tâm tư của Hồ Phách, trong lòng hiểu rõ: “Bọn chúng không muốn để cho Cự Giáp rời đi, bọn chúng muốn giữ lại Cự Giáp, con sói đầu đàn còn nói Cự Giáp là thánh vật của bọn chúng.”

Chương 1079: Hồi Thiên Cốc...

“Thánh vật?” Lục Diệp nhíu mày.

“Ý đại khái là vậy .” Y Y tiếp tục giải thích, “Chúng nó đã đi theo bên cạnh Cự Giáp rất lâu rồi, Cự Giáp có thể giúp tộc đàn của chúng nó tăng cường thực lực cho nên chúng nó sẽ không để Cự Giáp rời đi... Con sói đầu đàn còn nói, chúng ta có thể đi, chúng nó sẽ không ngăn cản chúng ta.”

Lần này Lục Diệp tới đây chính là muốn mang Cự Giáp tụ hợp với Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên, nếu không mang Cự Giáp đi được vậy đến nơi này có ý nghĩa gì?

Mạnh mẽ rời đi tất nhiên cũng có thể, dựa vào tu vi hiện giờ của hắn và Cự Giáp dù không sử dụng linh khí phi hành thì cũng có thể ngự không mà đi. Xem ra bầu trời này không có khả năng ngự không, không có khả năng đuổi kịp bọn chúng.

Nhưng thực lực yêu thú đạt đến trình độ này dù cho không có khả năng ngự không cũng có thủ đoạn công kích địch nhân trên không trung, nếu hành động thiếu suy nghĩ chọc giận chúng nó chưa chắc có thể bình yên thoát thân.

Có chút khó khăn.

Giống như nhận thấy được tâm tư của Lục Diệp, con sói đầu đàn bỗng nhiên tru lên với hắn một tiếng, Hồ Phách cũng không cam lòng yếu thế, tiếp theo trong nháy mắt, bên ngoài trăm con sói cuộn cuộn yêu nguyên, sát cơ lạnh thấu xương quanh quẩn bốn phương.

Lục Diệp lập tức cảm thấy da thịt đau đớn, đưa tay sờ Bàn Sơn

Đao lại.

Ngay trong lúc giương cung bạt kiếm này, Cự Giáp bỗng nhiên nâng lên bàn tay giống như quạt hương bồ, một cái tát lên đầu con sói, đánh cho nó lảo đảo.

“Thành thật chút đi!”

Sói đầu đàn lắc đầu, ánh mắt hung ác nhanh chóng thu lại, hung tính của hơn trăm con sói to cũng nhanh chóng ẩn nấp trở nên vô hại.

Lục Diệp nhìn thấy vậy tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Chỉ từ cục diện trước mắt xem ra, Cự Giáp ở trong mắt đàn sói này quả thật có địa vị không gì sánh kịp, thân là sói đầu đàn bị đánh cũng không có nửa điểm hung ác, đây cũng không phải là phản ứng của yêu thú.

Cự Giáp xác thực không thông thạo ngự thú chi đạo, cũng chưa từng gặp qua những con sói này, nhưng trong khoảng thời gian này hẳn mang đến trợ giúp cho chúng, để cho hắn có thể khống chế toàn bộ đàn sói.

Con sói đầu đàn liếc nhìn Cự Giáp, lại nhìn Lục Diệp, trong cổ họng gầm gừ mấy tiếng.

Y Y lập tức nói: “Nó nói chúng ta muốn đi cũng có thể, mang theo chúng nó, chúng nó muốn đi theo Cự Giáp, Cự Giáp đi đến đâu chúng nó sẽ đi đến đó.”

Lục Diệp dở khóc dở cười, tại sao lại cò kè mặc cả như vậy.

Hoàn toàn không nghĩ tới Cự Giáp lớn như vậy sẽ bị một đám yêu thú vây quanh, tình cảnh như vậy chỉ sợ toàn bộ Vân Hà chiến trường từ xưa đến nay đều chưa từng phát sinh qua.

Nếu để cho tu sĩ của những lưu phái ngự thú kia nhìn thấy, tất nhiên sẽ bị Cự Giáp làm cho kinh ngạc.

Nhưng mang theo một bầy sói như vậy rõ ràng là không thực tế, yêu thú đối với tu sĩ giá trị rất lớn, nếu thật sự mang chúng ra khỏi nơi này sẽ chỉ đưa tới rất nhiều phiền phức.

Nhưng lời cũng đã nói đến nước này, nếu không đem đàn sói cùng đi bọn chúng khẳng định sẽ không để cho Cự Giáp rời đi, đi theo Cự Giáp đã là nhượng bộ lớn nhất của bọn chúng.

Thật muốn mạnh mẽ tách ra, bầy sói sẽ không công kích Cự Giáp, sẽ chỉ đối phó hăn, đừng nhìn con sói đầu đàn trước Cự Giáp một bộ nhu thuận ngoan ngoãn, nhưng cũng chỉ giới hạn ở Cự Giáp mà thôi.

Lục Diệp nhú mày, chuyện này có chút khó khăn.

Đem Cự Giáp giữ lại? Có một bầy sói như vậy bảo vệ mà nói, bình thường Cự Giáp sẽ không có nguy hiểm quá lớn, ở trong Thái Mãng sơn này cũng có thể như cá gặp nước.

Nhưng dị tượng thời điểm Cự Giáp tu hành sinh ra là vấn đề, lúc trước đã hấp dẫn nhiều tu sĩ như vậy đến đây điều tra, còn có rất nhiều yêu thú vây tụ, mặc dù đã bình an vượt qua nhiều ngày như vậy nhưng cũng không thể bảo đảm lúc nào cũng sẽ không xuất hiện ngoài ý muốn.

Trong lúc tâm niệm phạt phòng, Lục Diệp bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Sở dĩ hăn muốn mang Cự Giáp đi chính là muốn đi tụ hợp với Tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên, sau đó tìm một vị trí thích hợp bố trí linh địa cấp Giáp, vấn đề chọn địa điểm là bọn Tứ sư huynh chịu trách nhiệm, mấy ngày qua đi, bọn họ vẫn không có tin tức, hiển nhiên còn đang tìm kiếm.

Muốn tìm một vị trí thích hợp cũng không dễ dàng, đầu tiên phải có tính ẩn nấp nhất định, thứ hai còn phải có đủ ưu thế địa lợi...

Thái Mãng sơn hình như là một lựa chọn không tệ?

Đây là hiểm địa trời sinh, Yêu thú cường đại tụ tập. Tuy có rất nhiều tu sĩ tới đây săn giết Yêu thú nhưng xưa nay đều không tiến vào vị trí quá sâu. Cho nên chỉ cần lựa chọn vị trí đủ sâu, Linh địa có thể giảm bớt nguy hiểm, ít bị các tu sĩ phát hiện.

Mà đàn sói này muốn đi theo Cự Giáp, đó chính là lớp bảo vệ linh địa tự nhiên, một lực lượng khổng lồ như vậy, nếu xâm nhập đến chỗ sâu hơn ở Thái Mãng sơn cũng có đủ lực bảo vệ mình, có thể ứng phó đa số nguy cơ.

Cho nên... chưa chắc phải đem Cự Giáp mang đi, đem linh địa bố trí ở chỗ sâu trong Thái Mãng Sơn hình như là lựa chọn tốt nhất!

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Diệp bỗng nhiên rạng rỡ, rất có cảm giác tìm được ánh sáng trong đường cùng.

Giương mắt nhìn lại, con sói lớn chừng con nghé kia cũng trở nên thuận mắt hơn rất nhiều.

Chương 1080: Hồi Thiên Cốc...

2

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bầy sói đối với Cự Giáp phải đủ trung thành! Nếu như không đủ độ trung thành, vây quanh một đàn sói như vậy, cho dù là ai cũng không có cảm giác an toàn.

Bất quá từ tình huống trước mắt, độ trung thành của bầy sói đối với Cự Giáp là không vấn đề gì, dù sao chúng nó còn muốn mượn lúc Cự Giáp tu hành để tăng lên thực lực của đàn.

“Hồ Phách, bảo nó dẫn chúng ta đi tìm một vị trí an toàn.”

Hồ Phách khẽ gầm lên với con sói đầu đàn, thỉnh thoảng lại có tiếng con sói đáp lại rồi lại ngẩng đầu nhìn Lục Diệp, trong mắt nó tràn đầy tính người.

Trong giây lát, con sói mới quay người lại cúi đầu đem Cự Giáp đứng ở bên cạnh nó ủi lên lưng mình, bước đi mạnh mẽ, hướng chỗ sâu trong rừng rậm lao đi.

Hơn trăm con sói đuổi theo phía sau.

Lục Diệp cũng trèo lên lưng hổ, sau đó sải bước đi tới bên cạnh con sói, đứng song song với nó.

Một đường bay nhanh, không ngừng đi sâu vào bên trong Thái Mãng sơn, Lục Diệp lấy ra bản đồ đối chiếu.

Vị trí hiện tại đã là vị trí tương đối sâu ở Thái Mãng sơn, yêu thú xuất hiện ở vị trí này cũng không quá yếu, ngày bình thường nếu có tu sĩ đến đây tất nhiên sẽ không an toàn, không chừng lúc nào đó sẽ có yêu thú ẩn nấp tập kích ra.

Nhưng đàn sói đi qua lại không có bất kỳ một yêu thú nào dám lộ đầu ra khiêu khích.

Thậm chí Lục Diệp còn nhìn thấy một con Yêu thú có khí tức hùng hồn tránh xa đàn sói, thẳng đến khi bày sói rời đi, Yêu thú kia mới rống lên vài tiếng tượng trưng, giống như đang trút hết sự bất mãn khi bày sói xâm nhập vào lãnh địa của nó.

Hơn nửa ngày sau, bày sói ngừng lại trong một sơn cốc.

Trong sơn cốc phong cảnh đẹp như tranh vẽ, đóa hoa đủ mọi màu sắc tranh nhau khoe sắc, chim hót liên tục không dứt.

Phạm vi sơn cốc rất lớn, ba mặt núi vây quanh, trong đó mặt lưng dựa vào một vách núi, từ đỉnh vách núi có thác nước rơi xuống, tiếng ầm ầm không dứt bên tai, ngẩng đầu nhìn lại, bọt nước bắn tung tóe dưới ánh mắt chiếu rọi ra ánh sáng bảy màu.

Dưới thác nước có một dòng sông, bên cạnh dòng sông còn có rất nhiều dã thú đang uống nước.

“Thật đẹp a!” Đứng trên đầu Hồ Phách, Y Y nhìn thác nước và cầu vồng kia.

Có rất ít người biết trong Thái Mãng sơn lại có một cảnh đẹp như vậy.

Lục Diệp dò xét bản đồ, trên bản đồ đánh dấu nơi này là Thiên Cốc.

Ngự khí bay lượn một vòng quanh sơn cốc, không nhìn thấy dấu vết Yêu thú ẩn hiện.

Là nơi tốt, chẳng những phong cảnh tuyệt đẹp, hoàn cảnh hợp lòng người, mà hơn nữa còn có phòng hộ thiên nhiên, ngày sau Cự Giáp tu hành dù sinh ra một ít dị tượng cũng rất dễ dàng bị bốn phía sơn cốc che lấp, không đến mức gây ra động tĩnh lớn như

vậy.

“Lục Diệp, Lục Diệp.” Y Y hoan hô: “Chúng ta chọn Linh Địa ở đây đi?”

Nàng rõ ràng cũng có tâm tư này.

Lục Diệp gật đầu: “Ta truyền tin cho Tứ sư huynh.”

Đưa tay điểm vào trong dấu ấn chiến trường, một đạo tin tức truyền ra: “Tứ sư huynh, chuyện Linh Địa có manh mối gì không?”

Lý Bá Tiên nhanh chóng trả lời: “Tiểu sư đệ chớ vội, đang tìm kiếm.”

“Bên ta có một nơi thích hợp.”

“Ồ? Tiểu sư đệ tìm được rồi? Vị trí ở đâu?”

“Thái Mãng sơn, về Thiên cốc.”

Đợi một lát, Lý Bá Tiên không có hồi âm, nghĩ đến là đang điều tra bản đồ của mình, đối chiếu vị trí cụ thể của Thiên Cốc.

Qua một hồi lâu, Lý Bá Tiên mới trả lời: “Tiểu sư đệ, vị trí này xâm nhập quá sâu vào Thái Mãng Sơn, nơi đó không an toàn, nếu thật sự bố trí linh địa ở nơi đó ngược lại có thể giảm bớt nguy hiểm bị người phát hiện, nhưng yêu thú bên kia cũng không phải dễ trêu.”

“Tình huống có chút phức tạp, sư huynh và Phong sư tỷ đi tới tụ hợp với ta. Đến lúc đó các người sẽ biết.”

“Được.” Lý Bá Tiên không hỏi quá nhiều, Lục Diệp gọi hắn tới tụ hợp, lúc này hắn ta liền cùng Phong Nguyệt Thiên khởi hành đi về phía bên này.

Kết thúc truyền tin, Y Y hỏi: “Tứ sư huynh nói thế nào?”

“Bọn họ đang trên đường chạy tới, nghĩ đến cần mấy ngày, thừa dịp mấy ngày này chúng ta trước làm quen nơi này một chút, tìm hiểu một chút hoàn cảnh bốn phía, nhìn kỹ xem nơi này có thích hợp đặt linh địa hay không.”

“Ừm.”

Lục Diệp đã có quyết định, lập tức hành động. Mặc dù lúc trước hắn dạo qua một vòng quanh sơn cốc không phát hiện được bất cứ thứ gì đặc biệt nhưng vẫn cần phải cẩn thận hơn một chút. Dù sao có một số yêu thú trời sinh giỏi về ẩn nấp, bản lĩnh trời sinh này còn lợi hại hơn so với Quỷ tu ẩn nấp.

Cự Giáp cũng điều tra bốn phía.

Đáng nhắc tới chính là, hắn đi tới chỗ nào, bày sới liền cùng đi vào chỗ đó, nhất là con sới đầu đàn, một đôi mắt luôn luôn không rời Cự Giáp, giống như sợ hắn chạy.

Gần nửa ngày sau, phạm vi trăm dặm địa giới đều bị Lục Diệp điều tra rõ ràng, xác định nơi này quả thật không có nguy hiểm gì, ngoại trừ một ít dã thú ra thì cũng không có dấu vết yêu thú cường đại khác lui tới.

Màn đêm buông xuống, trăng tròn nhô lên cao.

Bầy sới tụ tập bên cạnh Cự Giáp, một đôi mắt trông mong nhìn hắn, hiển nhiên là chờ cùng hắn tu hành.

Nhưng mà Cự Giáp nào có tâm tư tu hành, hắn đang cùng Lục Diệp vây quanh bên cạnh đồng lửa, nhìn chăm chăm vào miếng thịt rắn đang nướng trên đồng lửa xì xì chảy mỡ, miệng lớn nuốt nước miếng.

Từ sau khi tách ra khỏi Lục Diệp hắn vẫn luôn nhìn trời nhìn đất, nhất là hai tháng gần đây, hắn vẫn luôn ở trong trạng thái yên lặng, đã thật lâu không có ăn uống no say.

Hồ Phách cũng ở một bên há to miệng ăn thịt tươi, một mảng lớn thịt rắn nhanh chóng chui vào trong bụng nó, nó vẫn còn chưa thỏa mãn, chạy đến bên cạnh Lục Diệp lấy cái đầu to ra chấp tay với hắn, sau đó Lục Diệp lại lấy ra một miếng thịt rắn khác.

Rất nhanh, thịt rắn đã được nướng chín, Lục Diệp cùng Cự Giáp chia ra ăn. Mặc dù thể hình của hai người có sự khác biệt cực lớn nhưng lượng đồ ăn cũng không khác nhau quá nhiều, ngay cả xương rắn cũng bị cắn kêu răng rắc, bỏ vào trong bụng.

Chương 1081: Đáng tin cậy sao?

Lục Diệp ăn uống no đủ xong thì lấy ra một ít nguyên liệu từ trong không gian trữ vật, sử dụng linh lực luyện chế trận kỳ.

Ở trong khu vực săn bắn, hắn đã sử dụng rất nhiều trận kỳ, bây giờ trận kỳ có thể sử dụng không còn bao nhiêu, muốn ở chỗ này bố trí linh địa khẳng định cần dùng đến rất nhiều trận kỳ, trước tiên luyện chế chuẩn bị tránh khỏi tai họa.

Ngay từ đầu Cự Giáp chỉ yên tĩnh ngồi ở một bên thưởng thức thịt rắn mỹ vị, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn chậm rãi khép mắt lại, tiến vào loại yên lặng cấp độ sâu này.

Hô hấp không lộ, ngay cả sự sống và một thân khí tức cũng mờ nhạt đến cực hạn, giống như một người chết.

Trên thân hình khô ngô nổi lên một luồng ánh sáng màu trắng ngà, dẫn động ánh trắng trên trời trút xuống, chỉ một thoáng, hơn phân nửa sơn cốc đều đắm chìm trong ánh trắng mờ lung mà mênh mông.

Bầy sói vây quanh Cự Giáp đồng loạt ngửa đầu, tham lam cắn nuốt ánh trắng từ trên trời giáng xuống, ngay cả Hồ Phách cũng ngồi xổm trên đầu Cự Giáp cùng bầy sói bày ra tư thế giống nhau.

Lục Diệp dừng động tác trên tay lại, yên lặng quan sát.

Hắn không rõ lắm vì sao Cự Giáp tu hành lại có thể dẫn động dị tượng như vậy, duy nhất có thể khẳng định là dị tượng này đối với yêu thú có tác dụng rất lớn, nếu không đàn sói không thể quần

lấy Cự Giáp không tha.

Hổ Phách trước kia từng tu hành với Cự Giáp như vậy, quả thật có ích.

Nghe đồn yêu thú vốn có bản lĩnh hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt tu hành, chỉ là yêu thú bình thường tu hành sẽ không có động tĩnh lớn như vậy, duy chỉ có Cự Giáp là không giống lắm.

Suy nghĩ một chút, Lục Diệp cũng giảm bớt tâm trí, thử tu hành.

Rất nhanh hắn đành bất đắc dĩ từ bỏ, bởi vì hình như không có hiệu quả gì đặc biệt, ánh trăng trên người có thể làm cho người ta ấm áp nhưng cũng không có tác dụng tăng lên thực lực.

Bên phía Y Y cũng vậy.

Cuối cùng hắn cho ra kết luận, loại phương thức tu hành này chỉ thích hợp với yêu thú mà thôi!

Cự Giáp chính là một loại khác.

Phân phó cho Y Y một tiếng, Lục Diệp đứng dậy, lấy ra Linh thuyền phóng lên trời.

Hắn muốn xem phạm vi dị tượng lúc Cự Giáp tu hành rộng bao nhiêu, tuy nói sơn cốc có ba mặt bởi bao quanh núi, độ cao có thể che lấp dị tượng lại nhưng nếu như dị tượng có động tĩnh quá lớn cũng sẽ có nguy cơ bại lộ, đến lúc đó, yêu thú trong Thái Mãng sơn khẳng định sẽ vây tុ tới đây, mang thêm rất nhiều phiền toái, nếu như lại đem tu sĩ tới, vậy nơi này liền không thích hợp đặt linh địa nữa.

Tuần tra một phen phát hiện tình hình còn tốt.

Phần lớn dị tượng đều bị sơn cốc che lấp, trừ khi khoảng cách

đủ gần nếu không thật đúng là không dễ dàng phát hiện.

Quay đầu lại bố trí đại trận che dấu cho Cự Giáp một chút, có lẽ sẽ không có vấn đề quá lớn.

Lục Diệp trở về chỗ cũ, tiếp tục luyện chế trận kỳ.

Đợi đến lúc bình minh lại cùng Cự Giáp và Y Y cùng nhau xây dựng chỗ ở.

Đã quyết định ở chỗ này bố trí linh địa, chỗ ở tự nhiên là không thể thiếu, cho dù tu sĩ đối với chỗ ở yêu cầu cũng không cao, nhưng tóm lại phải có một chỗ che gió chắn mưa.

Chế tạo mấy gian nhà gỗ cũng không khó khăn gì.

Cứ như vậy mấy ngày thoáng cái đã trôi qua, bên trong sơn cốc phong cảnh đẹp như tranh vẽ có thêm mấy căn nhà gỗ nhỏ, về trận pháp, Lục Diệp chỉ bố trí cho Cự Giáp một tòa đại trận che lấp, che lấp dị tượng ban đêm khi hắn tu hành, những thứ khác cũng không bố trí.

Hết thủy phải đợi đám người Lý Bá Tiên chạy tới, xác định vị trí đặt linh địa xong rồi hãy nói.

Một ngày này, Lục Diệp đang luyện chế trận kỳ bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn về một hướng chỉ thấy bên kia có hai đạo lưu quang in vào trong tầm mắt, cấp tốc lướt về phía bên này.

Lục Diệp sử dụng linh văn, thấy rõ thân ảnh trong lưu quang, đứng dậy đón chào.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên tới!

Nhìn thấy thân ảnh của Lục Diệp hai người lập tức bay về phía bên này, rất nhanh đã chạm mặt nhau, Lục Diệp hành lễ: “Tứ

sư huynh, Phong sư tỷ!”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nhìn trong có vẻ mệt mỏi, hơn nữa còn có chút chật vật.

Hai người mặc dù đều đã có tu vi tầng thứ năm nhưng đoạn đường tới đây vẫn gặp một ít khó khăn trắc trở, số lượng yêu thú trong Thái Mãng sơn quá nhiều, mặc kệ bọn họ từ vị trí nào tới cũng có một ít phiền toái.

Nếu không phải trên người của Phong Nguyệt Thiên có nhiều bảo vật, chỉ bằng tu vi của hai người thì căn bản không thể nào xâm nhập vào sâu trong vị trí này.

Trước đó hai người suýt nữa bị một con yêu thú cường đại để mắt tới, thật vất vả mới thoát thân.

Lúc này gặp Lục Diệp, cuối cùng Lý Bá Tiên cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu sư đệ, nơi này thật không dễ tới.”

Bất quá cũng chính là bởi vì không dễ tới đây cho nên mới đủ che giấu.

Phong Nguyệt Thiên đã bị phong cảnh như tranh vẽ này hấp dẫn, đánh giá xung quanh, sau khi nhìn thấy bốn phía rải rác rất nhiều con sói to lớn thì không khỏi rung mình, giật giật quần áo của Lý Bá Tiên, chỉ vào phía trước: “Sư huynh, huynh xem.”

Lý Bá Tiên giương mắt đảo qua, cũng hơi biến sắc, kinh ngạc nhìn Lục Diệp: “Tình huống gì?”

Nhiều sói như vậy hội tụ ở đây rõ ràng là một đàn sói, khiến hẳn khó hiểu là, tiểu sư đệ hình như chung sống hòa bình với đàn sói này?

Chương 1082: Đáng tin cậy sao? 2

“Nói ra thì rất dài dòng.” Lục Diệp gọi Cự Giáp bên cạnh tới, giới thiệu một chút.

Cự Giáp rầu rĩ hành lễ, xem như đã gặp qua Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Phong Nguyệt Thiên ngửa đầu nhìn Cự Giáp cao hơn mình hai ba cái đầu, cho dù đã gặp qua không ít thể tu hình thể cường tráng nhưng trong lòng cũng nhin không được hiện ra bốn chữ to: thiên phú dị bẩm!

Chỉ riêng hình thể của Cự Giáp đã khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách cực mạnh, rất khó tưởng tượng dạng thân hìn này ẩn chứa thực lực kinh khủng như thế nào.

Lý Bá Tiên trước kia đã từng gặp qua Cự Giáp nhưng chưa từng chính diện gặp mặt, hơn nữa lúc đó tu vi Cự Giáp so với hắn thấp hơn rất nhiều, giờ phút này gặp lại, cảm quan đã hoàn toàn trái ngược, cho dù chưa giao thủ, Lý Bá Tiên cũng có thể liếc mắt một cái đoán được, vị Cự Giáp sư đệ này không phải dễ đối phó như vậy.

“Bây sói là do Cự Giáp mang đến, khi tu hành Cự Giáp sẽ có một số dị tượng, rất có ích cho bây sói, cho nên đàn sói bên này xem Cự Giáp như thánh vật của tộc đàn, miễn cưỡng xem như có liên quan đến Cự Giáp.” Lục Diệp giải thích đơn giản.

“Phụ thuộc?” Lý Bá Tiên nghe xong thấy kỳ lạ, đột nhiên kịp phản ứng: “Đây là tình huống phức tạp mà người nói trước đó?”

Lục Diệp gật đầu.

Lý Bá Tiên không biết nên nói gì cho phải.

Tình huống này đâu chỉ có chút phức tạp, quả thực chưa từng nghe nói qua, một bầy sói như vậy lại lựa chọn dựa vào một tu sĩ, thật sự khó có thể tưởng tượng.

“Có đáng tin không?” Lý Bá Tiên hỏi.

“Quan sát gần đây vẫn là đáng tin cậy, mấy ngày gần đây bầy sói cũng không lộ ra địch ý gì với ta, bọn chúng chỉ muốn theo Cự Giáp tu hành.”

“Dị tượng lại là cái gì? Vì sao có thể để một bầy sói như vậy đi theo Cự Giáp sư đệ?”

“Ừm, đến tối các người sẽ biết, tóm lại là một loại dị tượng rất có sức hấp dẫn đối với yêu thú, trước đó còn có rất nhiều tu sĩ nhìn thấy dị tượng cho rằng là dị bảo xuất thế, gây ra động tĩnh không nhỏ.”

Lý Bá Tiên đề nghị hoặc trong lòng xuống, khẽ gật đầu, lại quay đầu đánh giá tình hình xung quanh, mở miệng nói: “Nơi này sâu trong Thái Mãng sơn, địa hình rất tốt, phong cảnh không tệ, lại có phòng hộ tự nhiên... Nếu như bầy sói này đáng tin cậy thì quả thật thích hợp đặt linh địa, tiểu sư đệ có mắt nhìn tốt.”

Lục Diệp lắc đầu: “Nơi này là nơi bầy sói dẫn ta tìm được.” Hắn giơ tay chỉ về phía con sói lớn nhất: “Đó là sói đầu đàn của bọn chúng, bình thường khi xảy ra chuyện đều giao lưu với nó.”

“Ồ?” Lý Bá Tiên thuận theo hướng Lục Diệp chỉ nhìn lại, thấy con sói kia đang chú ý tới bên này, trong đôi mắt sói có chút tò mò, dường như nghĩ mãi mà không rõ, tại sao lại có thêm hai người.

Nhưng trong ý niệm của sói đầu đàn, chỉ cần thánh vật tộc đàn

không đi, nhiều người đến hơn nữa cũng không sao, cho nên sói đầu đàn chỉ nhìn một lát liền cúi người xuống, không để ý tới bên này.

“Sư huynh cảm thấy nơi đây thích hợp để đặt linh địa?” Lục Diệp hỏi.

“Nếu bầy sói đáng tin cậy, vậy thì thích hợp.” Lý Bá Tiên trả lời, bố trí linh địa ở đây, vấn đề duy nhất cần phải đối mặt chính là có yêu thú đến quấy rầy, mà yêu thú xuất hiện ở vị trí này thực lực tất nhiên sẽ không yếu.

Nếu như đàn sói đáng tin cậy, đó chính là bảo hộ tự nhiên, có lẽ cũng không có bao nhiêu yêu thú dám đến sờ đầu.

“Ta muốn biết con sói kia đại khái có thực lực gì? Một bầy sói này có thực lực phổ biến như thế nào?” Lý Bá Tiên cẩn thận hỏi.

“Mấy ngày nay ta quan sát một chút, sói đầu đàn có thực lực ngang với Vân Hà tầng thứ chín, bầy sói thực lực tốt xấu lẫn lộn, tàng tâm tầng chín cũng có, tàng một tầng hai cũng có, đại đa số đều là trên tầng thứ năm, dưới mức đó chỉ chiếm khoảng ba phần mười.” Lục Diệp trả lời: “Ta biết sư huynh đang lo lắng điều gì, trước đó ta cũng từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng theo ta quan sát mấy ngày, bầy sói ngoại trừ việc đi theo Cự Giáp lộ ra sự ỷ lại mãnh liệt đối với mặt tu hành, cũng không có ý đồ khác.”

“Cự Giáp sư đệ đâu?” Lý Bá Tiên lại hỏi.

“Cự Giáp là Vân Hà tầng thứ tư.”

Tu vi trước mắt ngang bằng với Lục Diệp.

Hắn tiến vào chiến trường Vân Hà sớm hơn Lục Diệp mấy tháng nhưng thời điểm Cự Giáp tấn thẳng Vân Hà, linh lực yêu đan trong cơ thể không hoàn toàn hao hết, cho nên sau khi tấn thẳng Vân Hà, tu vi cũng đã có cơ sở nhất định.

Tu vi của Lục Diệp có thể tăng nhanh như vậy là bởi vì hắn nhận được rất nhiều linh ký, Cự Giáp không giống vậy, tu vi của hắn tăng lên là từ trong trạng thái tĩnh lặng khổ tu mà có được.

Ngay từ lúc còn ở Linh Khê chiến trường, Lục Diệp đã phát hiện Cự Giáp là một người có năng lực chịu đựng được sự yên lặng, ngày thường ngoại trừ tu hành ra, niềm vui lớn nhất chính là ăn chung với Lục Diệp, ngoài ra, không còn chuyện gì có thể khơi dậy sự hứng thú của hắn.

Lục Diệp đã từng gặp qua nhiều người như vậy, không có người nào còn sống thuần túy như Cự Giáp, chính là bởi vì đủ thuần túy cho nên dù chỉ là khổ tu, tốc độ tu vi tăng lên cũng cực nhanh.

Càng không cần nói, phương thức tu hành của Cự Giáp so với bất cứ kẻ nào đều đặc biệt hơn.

“Sư huynh cảm thấy thực lực y Cự Giáp không đủ, không áp chế được bầy sói?” Lục Diệp nhìn ra Lý Bá Tiên lo lắng.

Lý Bá Tiên gật đầu: “Yêu thú dù sao cũng là yêu thú, không dạy bảo đã tính, nếu không có đủ thực lực cường đại rất khó hàng phục.”

Hắn có loại lo lắng này là đương nhiên, nếu thật sự có một ngày bầy sói bỗng nhiên bạo động công kích mấy người bọn họ, vậy ai cũng đừng nghĩ thoát được.

Nhưng loại chuyện này thật sự không đủ để đảm bảo.

Hai người bên này đang nói chuyện, Cự Giáp đứng ở một bên đang nhàm chán bỗng nhiên ngẩng đầu, phát ra một tiếng kêu kỳ quái, thanh âm kia trầm thấp, giống như sói tru, lại không quá giống.

Con sói đầu đàn ngồi xổm ở bên kia lập tức đứng dậy, vài

bước chạy đến trước người Cự Giáp, đôi mắt lộ ra vẻ dò xét nhìn hẳn.

Cự Giáp đưa tay vỗ lên đầu nó mấy cái, phát ra âm thanh va chạm.

Mí mắt Lục Diệp và Lý Bá Tiên giật giật.

Chương 1083: Đáng tin cậy sao?

Lục Diệp ăn uống no đủ xong thì lấy ra một ít nguyên liệu từ trong không gian trữ vật, sử dụng linh lực luyện chế trận kỳ.

Ở trong khu vực săn bắn, hắn đã sử dụng rất nhiều trận kỳ, bây giờ trận kỳ có thể sử dụng không còn bao nhiêu, muốn ở chỗ này bố trí linh địa khẳng định cần dùng đến rất nhiều trận kỳ, trước tiên luyện chế chuẩn bị tránh khỏi tai họa.

Ngay từ đầu Cự Giáp chỉ yên tĩnh ngồi ở một bên thưởng thức thịt rắn mỹ vị, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn chậm rãi khép mắt lại, tiến vào loại yên lặng cấp độ sâu này.

Hô hấp không lộ, ngay cả sự sống và một thân khí tức cũng mờ nhạt đến cực hạn, giống như một người chết.

Trên thân hình khô ngô nổi lên một luồng ánh sáng màu trắng ngà, dẫn động ánh trắng trên trời trút xuống, chỉ một thoáng, hơn phân nửa sơn cốc đều đắm chìm trong ánh trắng mờ lung mà mênh mông.

Bầy sói vây quanh Cự Giáp đồng loạt ngửa đầu, tham lam cắn nuốt ánh trắng từ trên trời giáng xuống, ngay cả Hồ Phách cũng ngồi xổm trên đầu Cự Giáp cùng bầy sói bày ra tư thế giống nhau.

Lục Diệp dừng động tác trên tay lại, yên lặng quan sát.

Hắn không rõ lắm vì sao Cự Giáp tu hành lại có thể dẫn động dị tượng như vậy, duy nhất có thể khẳng định là dị tượng này đối với yêu thú có tác dụng rất lớn, nếu không đàn sói không thể quần

lấy Cự Giáp không tha.

Hổ Phách trước kia từng tu hành với Cự Giáp như vậy, quả thật có ích.

Nghe đồn yêu thú vốn có bản lĩnh hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt tu hành, chỉ là yêu thú bình thường tu hành sẽ không có động tĩnh lớn như vậy, duy chỉ có Cự Giáp là không giống lắm.

Suy nghĩ một chút, Lục Diệp cũng giảm bớt tâm trí, thử tu hành.

Rất nhanh hắn đành bất đắc dĩ từ bỏ, bởi vì hình như không có hiệu quả gì đặc biệt, ánh trăng trên người có thể làm cho người ta ấm áp nhưng cũng không có tác dụng tăng lên thực lực.

Bên phía Y Y cũng vậy.

Cuối cùng hắn cho ra kết luận, loại phương thức tu hành này chỉ thích hợp với yêu thú mà thôi!

Cự Giáp chính là một loại khác.

Phân phó cho Y Y một tiếng, Lục Diệp đứng dậy, lấy ra Linh thuyền phóng lên trời.

Hắn muốn xem phạm vi dị tượng lúc Cự Giáp tu hành rộng bao nhiêu, tuy nói sơn cốc có ba mặt bởi bao quanh núi, độ cao có thể che lấp dị tượng lại nhưng nếu như dị tượng có động tĩnh quá lớn cũng sẽ có nguy cơ bại lộ, đến lúc đó, yêu thú trong Thái Mãng sơn khẳng định sẽ vây tុ tới đây, mang thêm rất nhiều phiền toái, nếu như lại đem tu sĩ tới, vậy nơi này liền không thích hợp đặt linh địa nữa.

Tuần tra một phen phát hiện tình hình còn tốt.

Phần lớn dị tượng đều bị sơn cốc che lấp, trừ khi khoảng cách

đủ gần nếu không thật đúng là không dễ dàng phát hiện.

Quay đầu lại bố trí đại trận che dấu cho Cự Giáp một chút, có lẽ sẽ không có vấn đề quá lớn.

Lục Diệp trở về chỗ cũ, tiếp tục luyện chế trận kỳ.

Đợi đến lúc bình minh lại cùng Cự Giáp và Y Y cùng nhau xây dựng chỗ ở.

Đã quyết định ở chỗ này bố trí linh địa, chỗ ở tự nhiên là không thể thiếu, cho dù tu sĩ đối với chỗ ở yêu cầu cũng không cao, nhưng tóm lại phải có một chỗ che gió chắn mưa.

Chế tạo mấy gian nhà gỗ cũng không khó khăn gì.

Cứ như vậy mấy ngày thoáng cái đã trôi qua, bên trong sơn cốc phong cảnh đẹp như tranh vẽ có thêm mấy căn nhà gỗ nhỏ, về trận pháp, Lục Diệp chỉ bố trí cho Cự Giáp một tòa đại trận che lấp, che lấp dị tượng ban đêm khi hắc tu hành, những thứ khác cũng không bố trí.

Hết thủy phải đợi đám người Lý Bá Tiên chạy tới, xác định vị trí đặt linh địa xong rồi hãy nói.

Một ngày này, Lục Diệp đang luyện chế trận kỳ bỗng nhiên trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn về một hướng chỉ thấy bên kia có hai đạo lưu quang in vào trong tầm mắt, cấp tốc lướt về phía bên này.

Lục Diệp sử dụng linh văn, thấy rõ thân ảnh trong lưu quang, đứng dậy đón chào.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên tới!

Nhìn thấy thân ảnh của Lục Diệp hai người lập tức bay về phía bên này, rất nhanh đã chạm mặt nhau, Lục Diệp hành lễ: “Tứ

sư huynh, Phong sư tỷ!”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nhìn trong có vẻ mệt mỏi, hơn nữa còn có chút chật vật.

Hai người mặc dù đều đã có tu vi tầng thứ năm nhưng đoạn đường tới đây vẫn gặp một ít khó khăn trắc trở, số lượng yêu thú trong Thái Mãng sơn quá nhiều, mặc kệ bọn họ từ vị trí nào tới cũng có một ít phiền toái.

Nếu không phải trên người của Phong Nguyệt Thiên có nhiều bảo vật, chỉ bằng tu vi của hai người thì căn bản không thể nào xâm nhập vào sâu trong vị trí này.

Trước đó hai người suýt nữa bị một con yêu thú cường đại để mắt tới, thật vất vả mới thoát thân.

Lúc này gặp Lục Diệp, cuối cùng Lý Bá Tiên cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu sư đệ, nơi này thật không dễ tới.”

Bất quá cũng chính là bởi vì không dễ tới đây cho nên mới đủ che giấu.

Phong Nguyệt Thiên đã bị phong cảnh như tranh vẽ này hấp dẫn, đánh giá xung quanh, sau khi nhìn thấy bốn phía rải rác rất nhiều con sói to lớn thì không khỏi rung mình, giật giật quần áo của Lý Bá Tiên, chỉ vào phía trước: “Sư huynh, huynh xem.”

Lý Bá Tiên giương mắt đảo qua, cũng hơi biến sắc, kinh ngạc nhìn Lục Diệp: “Tình huống gì?”

Nhiều sói như vậy hội tụ ở đây rõ ràng là một đàn sói, khiến hẳn khó hiểu là, tiểu sư đệ hình như chung sống hòa bình với đàn sói này?

“Nói ra thì rất dài dòng.” Lục Diệp gọi Cự Giáp bên cạnh tới, giới thiệu một chút.

Cự Giáp rầu rĩ hành lễ, xem như đã gặp qua Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Chương 1084: Đáng tin cậy sao? 2

Phong Nguyệt Thiên ngửa đầu nhìn Cự Giáp cao hơn mình hai ba cái đầu, cho dù đã gặp qua không ít thể tu hình thể cường tráng nhưng trong lòng cũng nhin không được hiện ra bốn chữ to: thiên phú dị bẩm!

Chỉ riêng hình thể của Cự Giáp đã khiến cho người ta có một loại cảm giác áp bách cực mạnh, rất khó tưởng tượng dạng thân hìn này ẩn chứa thực lực kinh khủng như thế nào.

Lý Bá Tiên trước kia đã từng gặp qua Cự Giáp nhưng chưa từng chính diện gặp mặt, hơn nữa lúc đó tu vi Cự Giáp so với hắn thấp hơn rất nhiều, giờ phút này gặp lại, cảm quan đã hoàn toàn trái ngược, cho dù chưa giao thủ, Lý Bá Tiên cũng có thể liếc mắt một cái đoán được, vị Cự Giáp sư đệ này không phải dễ đối phó như vậy.

“Bầy sói là do Cự Giáp mang đến, khi tu hành Cự Giáp sẽ có một số dị tượng, rất có ích cho bầy sói, cho nên đàn sói bên này xem Cự Giáp như thánh vật của tộc đàn, miễn cưỡng xem như có liên quan đến Cự Giáp.” Lục Diệp giải thích đơn giản.

“Phụ thuộc?” Lý Bá Tiên nghe xong thấy kỳ lạ, đột nhiên kịp phản ứng: “Đây là tình huống phức tạp mà người nói trước đó?”

Lục Diệp gật đầu.

Lý Bá Tiên không biết nên nói gì cho phải.

Tình huống này đâu chỉ có chút phức tạp, quả thực chưa từng

nghe nói qua, một bầy sói như vậy lại lựa chọn dựa vào một tu sĩ, thật sự khó có thể tưởng tượng.

“Có đáng tin không?” Lý Bá Tiên hỏi.

“Quan sát gần đây vẫn là đáng tin cậy, mấy ngày gần đây bầy sói cũng không lộ ra địch ý gì với ta, bọn chúng chỉ muốn theo Cự Giác tu hành.”

“Dị tượng lại là cái gì? Vì sao có thể để một bầy sói như vậy đi theo Cự Giác sư đệ?”

“Ừm, đến tối các người sẽ biết, tóm lại là một loại dị tượng rất có sức hấp dẫn đối với yêu thú, trước đó còn có rất nhiều tu sĩ nhìn thấy dị tượng cho rằng là dị bảo xuất thế, gây ra động tĩnh không nhỏ.”

Lý Bá Tiên đề nghị hoặc trong lòng xuống, khẽ gật đầu, lại quay đầu đánh giá tình hình xung quanh, mở miệng nói: “Nơi này sâu trong Thái Mãng sơn, địa hình rất tốt, phong cảnh không tệ, lại có phòng hộ tự nhiên... Nếu như bầy sói này đáng tin cậy thì quả thật thích hợp đặt linh địa, tiểu sư đệ có mắt nhìn tốt.”

Lục Diệp lắc đầu: “Nơi này là nơi bầy sói dẫn ta tìm được.” Hắn giơ tay chỉ về phía con sói lớn nhất: “Đó là sói đầu đàn của bọn chúng, bình thường khi xảy ra chuyện đều giao lưu với nó.”

“Ồ?” Lý Bá Tiên thuận theo hướng Lục Diệp chỉ nhìn lại, thấy con sói kia đang chú ý tới bên này, trong đôi mắt sói có chút tò mò, dường như nghĩ mãi mà không rõ, tại sao lại có thêm hai người.

Nhưng trong ý niệm của sói đầu đàn, chỉ cần thánh vật tộc đàn không đi, nhiều người đến hơn nữa cũng không sao, cho nên sói đầu đàn chỉ nhìn một lát liền cúi người xuống, không để ý tới bên này.

“Sư huynh cảm thấy nơi đây thích hợp để đặt linh địa?” Lục

Diệp hỏi.

“Nếu bày sói đáng tin cậy, vậy thì thích hợp.” Lý Bá Tiên trả lời, bố trí linh địa ở đây, vấn đề duy nhất cần phải đối mặt chính là có yêu thú đến quấy rầy, mà yêu thú xuất hiện ở vị trí này thực lực tất nhiên sẽ không yếu.

Nếu như đàn sói đáng tin cậy, đó chính là bảo hộ tự nhiên, có lẽ cũng không có bao nhiêu yêu thú dám đến sờ đầu.

“Ta muốn biết con sói kia đại khái có thực lực gì? Một bày sói này có thực lực phổ biến như thế nào?” Lý Bá Tiên cẩn thận hỏi.

“Mấy ngày nay ta quan sát một chút, sói đầu đàn có thực lực ngang với Vân Hà tầng thứ chín, bày sói thực lực tốt xấu lẫn lộn, tàng tâm tầng chín cũng có, tàng một tầng hai cũng có, đại đa số đều là trên tầng thứ năm, dưới mức đó chỉ chiếm khoảng ba phần mười.” Lục Diệp trả lời: “Ta biết sư huynh đang lo lắng điều gì, trước đó ta cũng từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng theo ta quan sát mấy ngày, bày sói ngoại trừ việc đi theo Cự Giáp lộ ra sự ỷ lại mãnh liệt đối với mặt tu hành, cũng không có ý đồ khác.”

“Cự Giáp sư đệ đâu?” Lý Bá Tiên lại hỏi.

“Cự Giáp là Vân Hà tầng thứ tư.”

Tu vi trước mắt ngang bằng với Lục Diệp.

Hắn tiến vào chiến trường Vân Hà sớm hơn Lục Diệp mấy tháng nhưng thời điểm Cự Giáp tấn thăng Vân Hà, linh lực yêu đan trong cơ thể không hoàn toàn hao hết, cho nên sau khi tấn thăng Vân Hà, tu vi cũng đã có cơ sở nhất định.

Tu vi của Lục Diệp có thể tăng nhanh như vậy là bởi vì hắn nhận được rất nhiều linh ký, Cự Giáp không giống vậy, tu vi của hắn tăng lên là từ trong trạng thái tĩnh lặng khổ tu mà có được.

Ngay từ lúc còn ở Linh Khê chiến trường, Lục Diệp đã phát hiện Cự Giáp là một người có năng lực chịu đựng được sự yên lặng, ngày thường ngoại trừ tu hành ra, niềm vui lớn nhất chính là ăn chung với Lục Diệp, ngoài ra, không còn chuyện gì có thể khơi dậy sự hứng thú của hắn.

Lục Diệp đã từng gặp qua nhiều người như vậy, không có người nào còn sống thuần túy như Cự Giáp, chính là bởi vì đủ thuần túy cho nên dù chỉ là khổ tu, tốc độ tu vi tăng lên cũng cực nhanh.

Càng không cần nói, phương thức tu hành của Cự Giáp so với bất cứ kẻ nào đều đặc biệt hơn.

“Sư huynh cảm thấy thực lực y Cự Giáp không đủ, không áp chế được bầy sói?” Lục Diệp nhìn ra Lý Bá Tiên lo lắng.

Lý Bá Tiên gật đầu: “Yêu thú dù sao cũng là yêu thú, không dạy bảo dã tính, nếu không có đủ thực lực cường đại rất khó hàng phục.”

Hắn có loại lo lắng này là đương nhiên, nếu thật sự có một ngày bầy sói bỗng nhiên bạo động công kích mấy người bọn họ, vậy ai cũng đừng nghĩ thoát được.

Nhưng loại chuyện này thật sự không đủ để đảm bảo.

Hai người bên này đang nói chuyện, Cự Giáp đứng ở một bên đang nhàm chán bỗng nhiên ngẩng đầu, phát ra một tiếng kêu kỳ quái, thanh âm kia trầm thấp, giống như sói tru, lại không quá giống.

Con sói đầu đàn ngồi xổm ở bên kia lập tức đứng dậy, vài bước chạy đến trước người Cự Giáp, đôi mắt lộ ra vẻ dò xét nhìn hắn.

Cự Giáp đưa tay vỗ lên đầu nó mấy cái, phát ra âm thanh va

chạm.

Mí mắt Lục Diệp và Lý Bá Tiên giật giật.

Chương 1085: “Linh địa cấp Giáp!”

Hình thể con sói này còn lớn hơn ba phần so với Cự Giáp, cho dù nó không lộ ra bất kỳ vẻ hung hiểm nào, chỉ đứng ở chỗ này, bằng tu vi so với Vân Hà tăng thứ chín của nó cũng đủ để khiến cho bất cứ tu sĩ nào cũng phải khiếp đảm bất an.

Nhưng một con yêu thú cường đại uy phong lẫm liệt như vậy giờ phút này lại bị Cự Giáp vỗ đầu bang bang.

Từ thanh âm này biết được lực đánh ra sẽ không nhẹ.

Vỗ xong mấy cái, Cự Giáp vung tay.

Con sói đầu đàn lắc lắc đầu, lặng lẽ quay về chỗ cũ rồi lại nằm rạp xuống như không có chuyện gì xảy ra.

Khóe mắt Lý Bá Tiên giật giật: “Tiểu sư đệ, ta không có vấn đề gì, Linh Địa cứ bố trí ở đây đi.”

Lục Diệp gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy!”

Đủ loại lo lắng được giải quyết dễ dàng, Cự Giáp đối đãi với con sói như vậy, thế mà còn sói ngày cả một chút thú tính cũng không lộ ra, hiển nhiên là đối với mấy người thật sự không có ác ý.

Vị trí của Linh địa lúc này đã được xác định.

Mấy căn nhà gỗ đã xây xong, đương nhiên là muốn đặt linh địa ở vị trí trung gian mấy căn nhà gỗ này, như thế mọi người mới có thể cùng nhau tu luyện.

Lục Diệp dẫn đám người Lý Bá Tiên đi tới nơi thích hợp, lấy túi linh thú ra, lấy Linh Tuyền cấp Giáp trắng mập từ trong túi linh thú ra.

“Sư huynh, phải làm như thế nào?” Lục Diệp ngẩng đầu nhìn Lý Bá Tiên.

Chỉ cần biết sử dụng linh tuyền cấp Giáp này là có thể chế tạo ra một linh địa cấp Giáp, cụ thể có chú ý gì hay không thì Lục Diệp không rõ lắm.

“Chỉ cần để xuống là được rồi.” Lý Bá Tiên trả lời.

Lục Diệp liền đặt linh tuyền trên mặt đất .

Từng ánh mắt chú ý, thân thể mập mập trắng trẻo kia bắt đầu giãn ra, sau đó hướng đất tuân trào, thoát nhìn cực kỳ buồn cười.

Có lẽ là nhìn thấy Cự Giáp ở bên này xem đến đơ người nên mấy con sói cũng đem sói đầu đàn đến gần xem náo nhiệt nhưng đều bị Cự Giáp tát một cái bay đi.

Động tác của linh tuyền nhìn như vụng về nhưng trên thực tế hiệu suất lại cực cao, chỉ trong chốc lát, nó ở trên mặt đất tạo ra một lỗ thủng, một đường hướng lòng đất đi xuống.

Mọi người yên lặng chờ đợi.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một vũng nước suối đục ngầu, phóng lên cao mấy trượng dọa cho Hồ Phách đang thăm dò quan sát giật nảy mình.

Nước suối rất nhanh đã trở nên trong suốt, róc rách tuôn ra, chậm rãi ở trên mặt đất hình thành một dòng suối nhỏ. Mà theo nước suối tuôn ra là linh khí trời đất cực kỳ nồng đậm mà tinh khiết.

Lục Diệp thoáng cảm nhận một chút, không hổ là linh địa cấp Giáp, linh khí trời đất từ dòng nước chảy ra so với linh địa cấp Bính lúc trước còn nồng đậm hơn nhiều.

Hơn nữa đây chỉ là vừa mới bắt đầu, đợi đến lúc linh địa bên này hoàn toàn ổn định, linh khí sẽ chỉ càng thêm nồng đậm.

“Sư huynh, ta có một chuyện không hiểu được.” Lục Diệp bỗng nhiên mở miệng.

“ Chuyện gì?”

“ Mọi người nói rằng chỉ cần có được linh tuyến thì bất kể ở nơi nào đều có thể tạo ra được linh địa phẩm chất tương ứng, nhưng linh khí trời đất không thể tự nhiên mà sinh ra, những linh khí này theo nước suối phun ra, cụ thể là từ đâu tới? Cũng không thể là linh tuyến sinh ra chứ.”

Lý Bá Tiên nói: “Ta trước kia cũng từng nghĩ tới vấn đề này, cũng hỏi qua một số người, tóm lại có hai cách nói. Cách thứ nhất là ở sâu trong lòng đất của chiến trường Vân Hà tồn tại nguồn linh khí trời đất cực kỳ lớn và nồng đậm, mở linh tuyến sẽ phun trào dòng nước suối, linh khí ẩn sâu ở trong lòng đất theo dòng suối mà tuôn ra.”

Lục Diệp suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Cách nói này không đúng.”

“Làm sao người biết?”

“Sư huynh người xem, nếu thật như thế, linh khí trời đất sâu dưới đất kia hẳn là cố định, nhưng chúng ta ở chỗ này sử dụng linh tuyến Giáp cấp để nhận được linh địa Giáp cấp, nếu chúng ta ở chỗ này sử dụng linh tuyến Bính cấp vậy đạt được chính là linh địa Bính cấp, việc này không giải thích được.”

Lý Bá Tiên gật đầu nói: “ Đúng thật là như vậy, nếu như linh

khí dưới đất cố định, bất kể sử dụng loại linh tuyến phẩm chất gì cũng sẽ đạt được loại linh địa giống nhau.”

“Cách thứ hai là gì?” Lục Diệp hỏi.

“Linh tuyến chỉ là một loại biểu hiện bên ngoài, không có linh khí trời đất ẩn sâu dưới đất, đó chỉ là thiên cơ ban cho. Nói cách khác, chúng ta sử dụng linh tuyến giáp cấp chẳng khác nào cùng thiên cơ mở ra một đường có thể vận chuyển linh khí trời đất, cho nên chỉ cần có linh tuyến, mặc kệ là ở vị trí nào đều có thể tạo ra linh địa có phẩm chất tương ứng.”

“Cách nói này... rất mới lạ.”

“Nhưng mà lời đồn này cũng có thể giải thích rất nhiều vấn đề.”

Lục Diệp suy nghĩ một chút, xác thực như vậy, nếu như dựa theo cách nói này, như vậy tất cả nghi hoặc trong lòng hắn đều có thể giải thích.

Linh tuyến đã được đặt xuống, linh khí trời đất trong linh địa còn cần mấy ngày mới có thể ổn định, vừa vặn Lục Diệp có thể thừa dịp này đến bố trí trận pháp, mấy ngày trước đã luyện chế ra rất nhiều trận kỳ, bây giờ cũng coi như có tác dụng.

Chương 1086: “Linh địa cấp Giáp!” 2

Y Y và Phong Nguyệt Thiên thì bắt tay vào bố trí mấy căn nhà gỗ, trong một thời gian rất dài, tất cả mọi người đều sẽ phải sống ở chỗ này, ở thoải mái một chút, tâm trạng cũng có thể vui vẻ hơn, Lý Bá Tiên và Cự Giáp ở một bên làm trợ thủ nhưng rất nhanh, hai người đã bị đá ra ngoài

Bất đắc dĩ nhìn nhau, Lý Bá Tiên chỉ có thể tìm Lục Diệp để hỗ trợ hắn, về phần Cự Giáp thì đặt mông ngồi ở bên cạnh linh tuyến, an tâm tu hành.

Màn đêm buông xuống, đồng lửa một lần nữa được đốt lên, trên bầu trời ánh trăng sáng treo cao, trong phong cảnh như vẽ của sơn cốc, tiếng hoan hô cười nói vang lên, mùi rượu thịt thơm ngát.

Đợi đến sau nửa đêm, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên rốt cuộc có thể nhìn thấy được dị tượng khi tu hành, nhất thời kinh ngạc như gặp được tiên .

Nhất là khi hẩn tu hành, toàn bộ bảy sói cũng cùng hấp thụ vào sức mạnh của ánh trăng, khung cảnh kia nhìn qua trông cực kỳ tráng lệ.

Cũng may Lục Diệp sớm đã bố trí đại trận che lấp xung quanh, cho nên mặc dù dị tượng rất rộng nhưng chỉ cần khoảng cách không quá gần thì sẽ không sợ bị người ngoài hoặc là yêu thú phát hiện.

Mấy ngày sau, Lục Diệp đã bố trí một lượng lớn trận pháp trong toàn bộ linh địa, linh khí trong linh địa cũng đã hoàn toàn ổn

định lại.

So với linh địa Bính cấp mà trước kia Lục Diệp và Thẩm Miêu Miêu chiếm được thì linh địa này có linh khí phải gấp hơn mười lần linh địa trước kia, linh khí trời đất thuần khiết nồng đậm kia gần như hóa thành sương mù, cả ngày bao phủ trong linh địa, cho dù không chủ động tu hành mà chỉ là quanh năm sinh sống ở chỗ này thì tu vi cũng có thể không ngừng tăng lên.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được linh địa cấp Giáp có thể mang đến trợ giúp khổng lồ đến cỡ nào cho tu sĩ, chẳng trách tu sĩ Vân Hà cảnh lại cực kỳ khát vọng điều này.

Có thể có một chỗ linh địa như vậy, thời gian tu sĩ tu hành ở Vân Hà cảnh tối thiểu phải rút ngắn gấp đôi.

Mấy ngày nay, Y Y và Hồ Phách đã đồng loạt đột phá đạt tới trình độ cảnh giới thứ ba.

Lúc trước bọn họ chỉ thiếu một chút, những ngày này đã đủ để cho bọn họ đột phá bản thân.

Trải qua mấy ngày náo nhiệt và mới lạ ban đầu, cuộc sống dần dần trở nên bình thản.

Cuộc sống của tu sĩ chính là như thế, cho tới bây giờ đều lấy việc tăng tu vi làm mục tiêu, trong mấy người này, người tu hành khổ cực nhất chính là Cự Giáp.

Ban ngày hẩn ở trong phòng của mình hấp thụ linh khí trời đất tu hành, đến ban đêm có ánh trăng thì liền đi ra khỏi phòng, ở ngoài tu hành, nếu không có ánh trăng vậy thì hẩn có thể ở trong phòng nghỉ ngơi vài ngày.

Lục Diệp còn cho hẩn một mảnh vải rỗng, trong vải rỗng ẩn chứa khí huyết, có tác dụng rất lớn với thể tu như Cự Giáp.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng cực kỳ quý trọng hoàn cảnh tu hành trước mắt, đều đang nỗ lực tăng tu vi của bản thân.

So ra mà nói, Lục Diệp lại trở thành người nhàn rỗi nhất.

Hắn tu hành chưa bao giờ cần quá phí tâm, mấy trăm viên linh đan hỗ trợ bản thân, chỉ cần thân ở trong linh địa, linh khí nồng đậm kia sẽ không ngừng chui vào trong cơ thể hắn, lại thỉnh thoảng nuốt vào một chút linh đan, thể tích linh lực của bản thân mỗi một ngày đều đang tăng lên.

Lúc tu hành hắn đều cầm quyển sách nghiên cứu.

Sách mang ra từ chỗ Vân phu nhân, còn có tâm đắc tu hành đao thuật lấy được từ Cuồng Dao Môn đều là thứ hắn đọc để giết thời gian.

Có lẽ là bởi vì Lục Diệp rảnh rỗi nhất cho nên đoạn thời gian gần đây hắn ở chung với bảy sói cũng không tệ, thậm chí có vài con sói đã quen thuộc với hắn, thỉnh thoảng khi Lục Diệp cầm sách nghiên cứu sẽ xuất hiện cảnh tượng một con sói ghé sát đầu tới xem.

Bảy sói cứ cách mấy ngày lại tách ra một đám ra ngoài săn bắn, đây là bản năng sinh tồn của yêu thú.

Sau khi thân quen với mấy con sói kia, mỗi khi chúng nó đi săn trở về, Lục Diệp đều có thể lấy một chút máu cùng thịt yêu thú từ chỗ chúng nó.

Ngày bình thường hắn ngoại trừ đọc sách tu hành cùng tu hành đao thuật ra thì việc làm nhiều nhất chính là luyện tập thứ văn trên người mình.

Mấy ngày nay, kĩ năng của hắn về Thứ Văn lại tăng lên, nhưng cho tới nay vẫn chỉ giới hạn ở trình độ luyện tập trên người mình, bởi vì không có đối tượng thích hợp nào để cho hắn luyện tập.

Vào một ngày hắc đang luyện tập thứ văn trên người, một cái đầu lớn bỗng nhiên lại gần, hiểu kỳ quan sát.

Lục Diệp ngẩng đầu, đối mặt với một đôi mắt sói.

Đây là một trong mấy con sói quen thuộc nhất với hắc, trên trán có một khối lông màu xanh, nhìn qua như là một đóa hoa xanh nở rộ.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp không để ý tới nó, tiếp tục chuyên tâm luyện tập thứ văn.

Bất quá rất nhanh hắc liền ngừng động tác trên tay, ngẩng đầu nhìn con sói trước mắt...

Ý niệm trong đầu xoẹt qua.

Hình như đây là một đối tượng luyện tập thứ văn không tệ?

Lúc trước hắc một mực không cân nhắc đến lựa chọn này, chủ yếu là đâm thứ văn trên người yêu thú thì cần phải có đầy đủ tín nhiệm lẫn nhau, nếu không đủ tín nhiệm, Lục Diệp đâm châm xuống rất có khả năng sẽ bị yêu thú công kích, đến lúc đó được không bù được mất.

Nhưng trước mắt mọi người đã quen thuộc, có lẽ có thể thử một chút?

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp vội vàng hô một tiếng: “Hồ Phách!”

Hồ Phách đang lười biếng phơi nắng cách đó không xa vội vàng đứng dậy vui vẻ đi tới, nhảy lên vai Lục Diệp.

Lục Diệp đưa tay dựng lên một đạo linh văn sắc bén, chỉ một thoáng, toàn bộ bàn tay đều tỏa ra ánh sáng.

Con sói lui về sau một bước, rõ ràng là cảm nhận được khí tức

kia.

“ Hởi nó một chút, muốn bản lĩnh như vậy sao?”

Hổ Phách lập tức hiểu ra ý định của Lục Diệp, lập tức trao đổi với con sói trước mặt.

Con sói thỉnh thoảng nhìn bàn tay Lục Diệp, trong đồng tử rõ ràng có chút động tâm.

“Nói với nó, chỉ cần để cho ta đâm vài châm thì nó sẽ có bản lĩnh như vậy, có thể làm cho móng vuốt của nó trở nên sắc bén hơn!” Lục Diệp rèn sắt khi còn nóng.

Hổ Phách tiếp tục truyền đạt ý của Lục Diệp.

Quả nhiên con sói đã động tâm, tiến lên hai bước, cúi đầu xuống mặc cho Lục Diệp làm ra hành động gì.

Chương 1087: Thứ văn!

Lục Diệp cũng chỉ là nhất thời nảy sinh ý nghĩ đến việc luyện tập trên sỏi, vốn tưởng rằng phải thuyết phục nó một hồi nhưng không ngờ đối phương lại phối hợp như vậy.

Nhưng thứ văn cần nguyên liệu tương ứng với nó, thứ văn không giống nhau thì nguyên liệu cũng không giống nhau, điều này cực kỳ nghiêm ngặt.

Nguyên liệu bình thường đều là một ít thú huyết cùng được dịch hỗn hợp, Thứ Văn sư dựa theo tỷ lệ của chính mình để điều phối, mỗi Thứ Văn sư khác nhau thì nguyên liệu và tỉ lệ điều phối cũng không giống nhau, mỗi Thứ Văn sư đều có bí quyết độc nhất vô nhị thuộc về mình.

Trên tay Lục Diệp có đủ loại bí quyết điều phối thứ văn, tất nhiên là lấy từ Vân phu nhân, có thể nói là bí quyết cực kỳ tốt.

Tuy lúc trước hắn đã thu thập được một ít thú huyết của Lôi Ảnh và Độc Mãng nhưng hai loại này đều không thích hợp với thứ văn sắc bén, nếu lúc này lại chạy đi mua hoặc là thu thập, hiển nhiên là không có lời.

Suy nghĩ một chút, Lục Diệp đã có chủ ý.

Nếu không tiện đi ra ngoài mua hoặc thu thập vậy thì trực tiếp gọi một Thiên Cơ trụ tới, mượn Thiên Cơ trụ đi vào Thiên Cơ bảo khố mua sắm.

Lúc trước hắn đã có ý định gọi một Thiên Cơ trụ, chỉ có điều thời gian ngắn ngủi nên còn chưa kịp hành động.

Gọi Thiên Cơ trụ tuy chi phí đắt đỏ nhưng khi gặp phải nguy hiểm không cách nào ngăn cản thì mọi người trong linh địa có thể nhờ Thiên Cơ trụ trốn về Cửu Châu, đây là đồ vật bảo mệnh cho nên dù tiêu hao bao nhiêu cũng đáng giá.

Một điểm khác, linh địa nằm ở sâu trong Thái Mãng Sơn, không tiện qua lại với bên ngoài, nếu như có nhu cầu mua thứ gì... Giống như lần này, Lục Diệp có thể trực tiếp kết nối với Thiên Cơ Bảo Khố, không cần phải đi ra bên ngoài tìm Thiên Cơ Thương Minh.

Bình thường những Linh địa Giáp cấp đều có Thiên Cơ trụ thuộc về mình, chính là nhu cầu tu hành của các tu sĩ trong Linh địa.

Linh địa loại nhỏ cơ bản đều không thể gọi Thiên Cơ trụ, bất quá hôm nay sẽ xuất hiện một ngoại lệ.

Tâm đã định, lúc này Lục Diệp liền gọi Thiên Cơ trụ.

Đã từng ở trong khu săn bắn mời Thiên Cơ trụ một lần nên lần thứ hai tự nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Theo tiếng nói của Lục Diệp, trên mu bàn tay có một đạo ánh sáng màu xanh phóng lên tận trời, ngay sau đó một vật từ trên trời giáng xuống phát ra âm thanh to, khí lẫm冽 quét sạch tứ phương.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đang tu hành trong phòng thì bị kinh động, vội vàng lách mình đi ra điều tra tình huống.

Đến khi thấy trước mặt Lục Diệp có thêm một Thiên Cơ trụ, khóe mắt Lý Bá Tiên giật giật: “Tiểu sư đệ, người lại mời đến một cây Thiên Cơ trụ?”

Một tu sĩ ở Vân Hà cảnh mới tới hai Thiên Cơ trụ, hơn nữa thời gian cách nhau hơn một tháng, từ thời xa xưa, có lẽ chưa bao giờ xảy ra.

Vật này có giá mười vạn công huân, hai cây chính là hai mươi vạn...

Vân Hà cảnh nào giàu có như vậy?

Trong lòng thở dài, tiểu sư đệ quả nhiên giàu chảy mỡ, không thể so sánh, lại nghĩ tới lúc trước hắc mua cho mình hai viên Bồ Khiếu Đan, vừa vung tay là ba mươi vạn công huân... Người làm sư huynh như mình so với hắc quả thực có thể nói là nghèo rớt mùng tơi.

“Ừm, ta muốn mua một ít đồ.” Lục Diệp thuận miệng giải thích một tiếng sau đó đưa tay đặt lên Thiên Cơ trụ, tâm trí kết nối với Thiên Cơ bảo khối.

Phong Nguyệt Thiên thở dài một tiếng: “Đúng là nhà có ngàn vàng, hành động theo tâm.”

Chỉ vì mua đồ từ Thiên Cơ bảo khối mà trực tiếp mời một Thiên Cơ trụ đến, phần tùy hứng này không ai bằng.

Chẳng qua loại sự tình này không có cách nào so sánh, Đan Tâm Môn xuất thân từ tông môn nhị phẩm, gia tộc lớn làm ăn cũng lớn, nhưng số lượng các đệ tử cũng nhiều, cho dù là nữ nhi trong môn như Phong Nguyệt Thiên thì tài nguyên có thể chia đến tay cũng sẽ không nhiều, nhiều khi cũng cần tự nghĩ biện pháp tìm tài nguyên tu hành.

Nhưng Lục Diệp lại không giống như vậy, toàn bộ Bích Huyết tông gần như là do một tay hắc kéo lên, địa vị và thực lực của bá chủ Linh Khê đã giúp cho hắc đạt được rất nhiều chỗ tốt trong Linh Khê chiến trường.

Bích Huyết tông vì hắc mà giàu có, hắc sử dụng một chút tài nguyên cũng sẽ không có ai ngăn cản hắc.

Xác định không phải có kẻ thù bên ngoài đột kích, Lý Bá Tiên

và Phong Nguyệt Thiên lại trở về phòng tiếp tục tu hành.

Lục Diệp ở lại bảo khố Thiên Cơ một hồi, rất nhanh đã mua được các loại nguyên liệu mình cần.

Mời Thiên Cơ trụ tiêu tốn mười vạn công huân, mua nguyên liệu chỉ tốn không đến một ngàn công huân mà thôi...

Điều tra tin tức chiến trường của mình, cột công huân hiển thị con số là: Tám vạn ba ngàn năm trăm hai mươi điểm.

Hắn ở trong Linh Khê chiến trường thông qua việc bán ra các loại tài nguyên thu được ba mươi vạn công huân, nhưng rất nhanh đã dùng rất nhiều công huân, mua Địa Tâm hỏa cùng các loại hỏa diễm, lại mua Trữ Linh giới, tiến vào Vân Hà chiến trường, còn mua rất nhiều yêu đan yêu thú làm đồ ăn vặt cho Hồ Phách, công huân còn lại cũng chỉ còn hơn mười tám vạn.

Lần này lại đi hơn mười vạn.

Đủ loại nỗ lực chung quy cũng đáng giá, linh địa bên này có Thiên Cơ Trụ, sau này từ bên ngoài tiến vào, tùy lúc đều có thể vào, hơn nữa là trực tiếp tiến vào trong linh địa.

Chương 1088: Thứ văn! 2

Lục Diệp bắt đầu dựa theo bí pháp của Vân phu nhân mà điều phối, lần đầu làm loại chuyện này khó tránh khỏi có chút lạ lẫm. Cũng may việc này không quá phức tạp, chỉ trong thời gian một nén nhang, ba bình lớn chứa nguyên liệu của thứ văn đã hiện ra các màu sắc khác nhau.

Một loại hiện lên màu vàng, một loại hiện lên màu vàng đất, một loại màu xanh nhạt.

Con sói có bông hoa màu xanh trên đỉnh đầu kia vẫn đang ngồi xồm bên cạnh Lục Diệp.

Lục Diệp đưa tay chỉ vào cái bình màu vàng, mở miệng nói: “Là loại này!” Trong lúc nói chuyện, trên tay hắn đã hình thành một linh văn sắc bén, ánh sáng nhàn nhạt toả ra, lộ ra khí tức sắc bén.

Lại chỉ chỉ cái bình màu vàng đất, “Cái này là loại này!”

Linh văn biến ảo hóa thành một linh văn ngự thủ thể hiện lực phòng hộ mạnh mẽ.

Lại chỉ về cái bình màu xanh nhạt cuối cùng: “Còn có cái bình cuối cùng là loại này.”

Ngự thủ linh văn hóa phong hành, toàn bộ bàn tay đều hiện ra vẻ nhẹ nhàng và nhà nhện.

“Vậ tiểu tử, ngươi muốn loại nào?”

Bất luận là sắc bén, ngự thủ hay là phong hành cũng đều là mấy loại linh văn đơn giản thực dụng lúc ban đầu Lục Diệp lấy được. Hắn cũng đã luyện tập rất nhiều lần trên người mình, không

dám tự tin nắm chắc mười phần nhưng xác suất thành công tám chín phần là có, ba đạo linh văn này cũng không phức tạp.

Hắn thực chất chỉ là muốn thử một chút linh văn sắc bén trên người những con sói nhưng giờ phút này đã có đầy đủ nguyên liệu nên có thể cho nó có nhiều lựa chọn hơn nữa.

Mặc dù con sói không biết nói tiếng người nhưng chắc chắn là có linh tính, Lục Diệp khoa chân múa tay đơn giản đương nhiên nó cũng có thể hiểu được.

Sau khi Lục Diệp dứt lời, nó liền giơ móng vuốt lên, vồ vồ trước cái bình màu vàng kia.

Lục Diệp gật đầu, thú tính hung mãnh đương nhiên sẽ theo đuổi sức mạnh lớn nhất.

Nếu như nó đã lựa chọn, đương nhiên Lục Diệp phải thỏa mãn yêu cầu của nó, đây chính là khách hàng đầu tiên của hắn... Mặc dù nó là một con yêu thú không biết nói chuyện.

Lục Diệp hạ quyết tâm, nhất định phải cho nó một trải nghiệm tốt.

Đâm xuống thứ văn tại vị trí nào là một vấn đề.

Linh văn sắc bén là linh văn có tính công kích, như vậy vị trí thích hợp chỉ có hai chỗ, móng vuốt và miệng.

Mấy ngày nay Lục Diệp cũng đã thấy mấy con sói tranh đấu âm ỉ, móng vuốt sắc bén và răng nanh là vũ khí trời sinh của bọn chúng, chỉ nhìn động tĩnh đùa giỡn của bọn chúng, bất kể là ai cũng cho rằng bọn chúng đang chiến đấu sinh tử, nhưng trên thực tế theo quan sát của Lục Diệp, bọn chúng chỉ dựa vào phương thức này để mài giũa kinh nghiệm giết địch của bản thân.

Con sói có bông hóa xanh trên đỉnh đầu đưa mắt nhìn toàn bộ

bầy sói, thực lực của nó là thấp nhất, khí tức yêu thú trên thân nó cũng không quá nồng đậm, ước chừng chỉ có trình độ Vân Hà tầng bốn, tầng năm, trong lúc chiến đấu với các loài khác sẽ thường xuyên chịu thiệt.

Hắn nghiêm túc quan sát con sói trước mặt, trong lòng đã có quyết định.

Chọn vị trí đâm thứ văn trên miệng đối phương, so với móng vuốt, con sói ỷ lại răng nanh hơn một chút.

Lục Diệp đưa tay nắm lấy miệng sói, quay đầu nói với Hồ Phách: “Nói với nó, sẽ có chút đau, bảo nó không được quậy.”

Hồ Phách lập tức khẽ gầm lên.

Trong đồng tử con sói hiện lên vẻ khinh thường, hiển nhiên là không để lời dằn dò của Hồ Phách ở trong lòng.

Tất cả đã chuẩn bị xong, về mặt Lục Diệp cũng trở nên nghiêm túc.

Mặc dù đã thử qua rất nhiều lần trên người mình, có rất nhiều lần thành công, nhưng dù sao cũng chỉ là luyện tập.

Đây là lần đầu tiên thực hành của mình cho nên tuyệt đối không thể thất bại.

Châm nhọn đặt ở vị trí thuận tay bên cạnh, Lục Diệp dùng một tay nắm lấy miệng sói, một tay nhanh như chớp lấy ra một cây châm, chấm lấy nguyên liệu trong bình, nhanh như chớp đâm ra một châm.

Tâm trí tập trung đến cực hạn, trong nháy mắt kim châm rơi xuống, linh lực hơi khởi động, đạo cơ nguyên đầu tiên hình thành.

Rút châm, thay châm, chấm lấy nguyên liệu, lại xuất châm,

đạo cơ nguyên thứ hai thành hình trong nháy mắt, hoàn mỹ nối với đạo cơ nguyên thứ nhất.

Động tác của Lục Diệp cực kỳ nhanh chóng nhưng lại đầu vào đây, theo từng châm nối tiếp nhau rơi xuống, ẩn ký màu vàng trên miệng sói chậm rãi thành hình giống như một mũi tên.

Số lượng Âm Dương Nhị Nguyên cấu thành Linh văn sắc bén không tính là nhiều, chỉ có mười mấy cái mà thôi.

Cho nên chỉ trong thời gian ngắn ngủi không đến ba mươi hơi thở, Lục Diệp đã hoàn thành, khi một châm cuối cùng rơi xuống, một ẩn ký màu vàng cuối cùng đã hình thành, đã hoàn toàn hiện lên một tia ánh sáng.

Con sói từ đầu đến cuối cũng không nhúc nhích qua một lần, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có sự chuyển động, hiển nhiên đau đớn của thứ văn đối với nó mà nói không đáng kể chút nào.

Lục Diệp thở ra một hơi, buông miệng sói ra.

Cẩn thận nhìn một chút, giờ phút này trên miệng con sói có thêm một đạo hình xăm màu vàng, nhìn rất là độc lạ.

Đây là một đạo thứ văn hiển thị tính chất, hơn nữa cũng không phải thuộc tính vĩnh cửu, là cùng một loại hình với thứ văn Phi Dực mà Lục Diệp đạt được lúc ban đầu.

Hiện tại trình độ của Lục Diệp ở trên Thứ Văn chi đạo cũng không phải là quá cao, có thể làm được loại trình độ này đã là cực hạn, chờ sau này tay nghề của hắn cao lên mới có thể đâm xuống thứ văn ẩn tính hoặc là thứ văn vĩnh cửu. Đương nhiên, loại nguyên liệu mà thứ văn cần dùng đến không giống nhau.

Trước mặt Lục Diệp, con sói nghi ngờ nhìn hắn bởi vì nó không cảm giác được mình có thay đổi gì đặc biệt.

“Sử dụng yêu lực thử xem.” Lục Diệp mở miệng.

Con sói nghe hiểu, lúc này liền sử dụng yêu nguyên của mình, trong nháy mắt tiếp theo, ẩn ký màu vàng trên miệng lóe lên ánh sáng làm cho mỗi cái răng nanh của nó đều toả ra ánh sáng, làm tăng thêm cảm giác sắc bén, nó nhe răng trợn mắt với Lục Diệp, nhìn qua trông uy phong凛冽.

Lục Diệp dùng một bàn tay đánh nó bay sang một bên: “Tự mình chơi đi.”

Quen thuộc lẫn nhau, đối với nó cũng không có gì phải khách khí.

Lần đầu tiên thi văn thành công hoàn mỹ, tâm tình của Lục Diệp rất tốt.

Chương 1089: Trùng hợp như vậy!

Trong Linh địa, Lục Diệp đứng dậy, lại một lần nữa đi tới trước Thiên Cơ trụ, tâm trí kết nối với Thiên Cơ bảo khối, nhưng lần này hắn không phải tới mua gì đó.

Mà là muốn nâng cấp phẩm cấp của Bàn Sơn Đạo lên.

Bàn Sơn Đạo trước mắt là mười tám đạo cấm chế trung phẩm linh khí, mấy tháng trước mới thăng qua phẩm cấp một lần, từ hạ phẩm lên trung phẩm.

Chẳng qua gần đây tu vi của Lục Diệp đã tăng lên nhanh chóng, từ khi tiến vào chiến trường Vân Hà đến nay, hắn chỉ trong vòng chưa đầy năm tháng ngắn ngủi đã đạt đến Vân Hà tầng thứ tư.

Bây giờ hắn đã có đủ tư cách khống chế linh khí phẩm cấp cao hơn rồi.

Dưới tình huống bình thường, tu sĩ Linh Khê cảnh đều dùng hạ phẩm linh khí, đến Vân Hà cảnh liền có thể đổi thành trung phẩm, lại đến Vân Hà tầng thứ năm có thể thay thế đến thượng phẩm linh khí, về phần cực phẩm linh khí, bình thường đều là dùng cho tu sĩ Chân Hồ cảnh, trên nữa chính là pháp khí.

Mặc dù tu vi của Lục Diệp thấp hơn một tầng so với cảnh giới tầng thứ năm nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Dù sao gần đây cũng không có việc gì, cũng không cần tranh đấu với người khác, vừa hay dùng thời gian rảnh rỗi để nâng

phẩm cấp của Bàn Sơn Đạo lên, để sau này sẽ không có thời gian làm nữa.

Trong Thiên Cơ Bảo Khố, Lục Diệp nhẹ nhàng nói nhỏ: “Nhờ phiến phức, linh khí thăng phẩm!”

Trước kia đã làm loại chuyện này cho nên biết rõ quy trình.

Vừa nói xong, tầm mắt mờ đi, thân thể xuất hiện trong một căn phòng nhỏ, gian phòng trống rỗng chỉ có một cái bàn trước mặt.

Lục Diệp liền ở chỗ này chờ.

Hắn bên này ủy thác thăng phẩm linh khí, còn cần Luyện khí sư rảnh rỗi đến tiếp nhận ủy thác sau đó trao đổi giá cả với nhau, ước định một ít điều kiện cùng thời hạn, nếu như không có Luyện khí sư đến tiếp nhận ủy thác vậy hắn cũng chỉ có thể tiếp tục chờ.

Đối với tu sĩ Cửu Châu mà nói, phương thức này rất thuận tiện, không cần tốn công tốn sức đi tìm luyện khí sư, chỉ cần mượn nhờ bảo khố Thiên Cơ là có thể hoàn thành.

Không chỉ linh khí thăng phẩm có thể làm như vậy mà còn có thể ủy thác chế luyện Linh Khí luyện chế Linh Đan.

Cho nên chỉ cần có một tay nghề đặc trưng, muốn kiếm công huân thật ra cũng không khó, các tu sĩ chuyên tinh luyện linh khí, luyện đan, thậm chí không cần đi chém giết với người ta, chỉ cần ở trong Thiên Cơ Bảo Khố tiếp nhận các loại ủy thác là có thể kiếm được đủ công huân, thỏa mãn nhu cầu tu hành của bản thân.

Số lượng Luyện Khí sư còn sống ôm mình trong Thiên Cơ Bảo Khố không ít, Lục Diệp chỉ chờ một lát, không gian trước mặt liền vận vẹo một hồi, một bóng người lộ ra.

Giương mắt quan sát chỉ thấy người đến tuổi không lớn lắm,

khoảng trên dưới ba mươi, da thịt trắng nõn, dung mạo quyền rũ, mặc trên người một bộ váy hoa phác hoạ đường cong uyển chuyển.

Lục Diệp kinh ngạc.

Loại ủy thác trong Thiên Cơ Bảo Khố, Thiên Cơ đối với hai bên giao dịch có một loại che dấu cùng bảo hộ tự nhiên, đó là loại thủ đoạn sương mù bao bọc, để cho người giao dịch ở hai phía đều không thể phân biệt rõ thân phận dung mạo của đối phương, thậm chí ngay cả giới tính cũng nhìn không ra.

Dù sao hai bên giao dịch rất có thể đến từ hai phe khác nhau, che giấu thân phận và hình dạng của hai bên cũng có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Nhưng từ sau khi Lục Diệp được Thiên Cơ chúc phúc, loại che giấu này đối với hắn đã mất đi tác dụng, dường như hắn có được một ít đặc quyền không có tác dụng gì, ở trong tầm mắt của hắn, tu sĩ giao dịch với hắn căn bản không có sương mù bao phủ.

Khiến Lục Diệp cảm thấy kinh ngạc chính là, Luyện Khí Sư tới lần này lại vẫn là người lần trước!

Cái này cũng quá trùng hợp đi.

Bàn Sơn Dao từ hạ phẩm thăng lên trung phẩm chính là xuất ra từ tay người này, kết quả khiến Lục Diệp rất hài lòng, lần này nếu vẫn là nàng, vậy thì không có vấn đề gì.

Lục Diệp không thấy đổi sắc mặt, đặt Bàn Sơn Dao trong tay lên cái bàn trước mặt.

Người kia đưa tay nắm lên, nhướn mày, dùng một loại thanh âm già nua bất mãn nói: “Chỉ là trung phẩm linh khí...”

Lần trước nàng nói chính là “Chỉ là hạ phẩm...”

Hiển nhiên là phẩm cấp của linh khí quá thấp làm cho nàng không có nhiều lợi nhuận.

Nhưng khác với lần trước chính là, phụ nhân còn chưa nói hết câu liền giống như phát hiện ra cái gì đó, lật qua lật lại Bàn Sơn Dao, nhìn thoáng qua, vẻ mặt khẽ thay đổi.

Trên chuôi dao của Bàn Sơn dao vốn chỉ có hai chữ Bàn Sơn, nhưng từ sau lần bị phụ nhân này thắng phẩm đã có thêm một dấu lông vũ.

Không ảnh hưởng đến việc sử dụng, Lục Diệp biết có vài Luyện Khí Sư thích để lại dấu hiệu đặc biệt trên tác phẩm của mình, dùng cái này để chứng minh đó là kiệt tác của mình, lông vũ kia không thể nghi ngờ chính là dấu hiệu đặc thù của phụ nhân lưu lại.

Giờ phút này nàng đã nhìn thấy dấu hiệu của mình.

Kinh ngạc ngáng đầu, liếc nhìn Lục Diệp một cái, giống như không nghĩ tới sự tình lại trùng hợp như vậy, từng ở trong tay mình nâng lên phẩm cấp linh khí, giờ lại xuất hiện ở trước mắt hẳn.

Ngẫm nghĩ một hồi, nàng liền nhớ tới chuyện mấy tháng trước.

Dù sao người nguyện ý bỏ ra một cái giá lớn thắng phẩm linh khí hạ phẩm cũng không nhiều, tu sĩ bình thường đều là trực tiếp đổi, cũng không lãng phí bao nhiêu công huân.

Thời gian mới qua mấy tháng thế mà lại muốn thắng phẩm, tốc độ tu hành của tiểu gia hỏa trước mặt này nhanh như vậy? Phụ nhân thầm nghĩ trong lòng.

Chương 1090: Trùng hợp như vậy! 2

Cho dù không thấy rõ khuôn mặt Lục Diệp nhưng chỉ nhìn thấy Bàn Sơn Dao trong tay, phụ nhân kia đã suy đoán ra một vài thứ.

“Thằng thượng phẩm?” Phụ nhân vẫn dùng thanh âm già nua kia hỏi, chỉ nghe âm thanh hỏi thì sợ sẽ nghĩ nàng là lão giả trên tám mươi tuổi, nhưng trên thực tế nàng là một phụ nhân trẻ.

“Đúng.”

“Yêu cầu gì?”

“Hình dạng, độ dài giữ nguyên không thay đổi, hai mươi bảy đạo cấm chế đủ kiên cố, sức nặng lại nặng gấp đôi.”

“Có thể, ra giá đi.”

Lục Diệp bắt đầu suy nghĩ, lần trước Bàn Sơn Dao từ hạ phẩm thăng lên trung phẩm bỏ ra hai ngàn điểm công huân, lần này từ trung phẩm thăng thượng phẩm chắc chắn hao phí sẽ lớn hơn nữa.

Hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Năm ngàn công huân.”

Phụ nhân nhướng mày, khước miệng nhếch lên một chút ý cười, rõ ràng rất hài lòng đối với giá cả này, chủ yếu là không nghĩ tới một tiểu gia hỏa Vân Hà cảnh lại ra tay hào phóng như vậy.

Ngoài miệng lại nói: “Ít nhất tám ngàn công huân, trung phẩm thăng thượng phẩm, cần hao phí rất nhiều nguyên liệu, những thứ này đều cần ta đi mua.”

Lục Diệp nhìn nàng, nếu không phải hẳn có đặc quyền Thiên Cơ ban cho, có thể thấy rõ vẻ mặt của phụ nhân, nhất định sẽ cảm thấy nàng nói có lý, nhưng đã nhìn thấu vẻ mặt của đối phương, Lục Diệp sao có thể không biết rằng năm nghìn công huân của mình đã ra có chút cao.

Nữ nhân này đã xem mình là kẻ coi tiền như rác rồi.

Cẩn thận nghĩ lại, bởi vì công huân của mình đến dễ dàng cho nên tiêu xài cũng không đau lòng, đổi lại là bất kỳ tu sĩ Vân Hà cảnh nào, mấy ngàn công huân cũng cần phải suy nghĩ kỹ một chút.

“VẬY THÔI, TA KHÔNG CÓ NHIỀU CÔNG HUÂN NHƯ VẬY.”

Nói như vậy, Lục Diệp liền muốn lấy lại Bàn Sơn Đao.

“Cũng không phải không thể thương lượng.” Phụ nhân vội vàng nói.

“BỐN NGÀN CÔNG HUÂN?”

“NGƯỜI NÓI CÁI GÌ?” LÔNG MÀY PHỤ NHÂN GIẬT GIẬT.

“HÌNH NHƯ TA CHỈ CÓ BỐN NGÀN CÔNG HUÂN.”

“TIỂU TỬ, NGƯỜI ĐANG TRÊU ĐÙA LÃO PHU?” Phụ nhân trầm mặt xuống, “MỘT LẦN GIÁ NĂM NGÀN CÔNG HUÂN, BA NGÀY SAU LẤY ĐAO, CÓ THỂ KÝ THIÊN CƠ KHÉ!”

“ĐƯỢC... ĐI!” Lục Diệp đáp ứng có chút miễn cưỡng.

Sau đó thầm hạ quyết định, lần sau thắng phẩm cho Bàn Sơn Đao để người ta ra giá, sau đó mình lại quan sát sắc mặt, từ từ mặc cả.

Lúc này phụ nhân lập tức mời tới Thiên Cơ Khế, liệt kê một số điều khoản, Lục Diệp kiểm tra kỹ càng xác định là không sai, hai

bên ký khế ước.

“Ba ngày sau!” Phụ nhân lưu lại một câu, thân ảnh nhanh chóng biến mất.

Lục Diệp lại ở lại trong Thiên Cơ Bảo Khố một lát, trong lúc vô tình phát hiện Địa Tâm hỏa vốn tồn kho đã cạn kiệt lại xuất hiện mấy phần, lúc này lại tiêu tốn công huân để mua lại.

Xem ra đúng như hắc nghĩ lúc trước, những thứ trong Thiên Cơ bảo khố đều có nguồn gốc, lúc trước hắc đã mua hết địa tâm hỏa rồi, hôm nay lại xuất hiện mấy phần, không thể nghi ngờ là có người ở nơi nào thu thập được địa tâm hỏa sau đó bán cho Thiên Cơ bảo khố.

Xem ra sau này thỉnh thoảng còn phải đến dạo một chút, nói không chừng có thể có thu hoạch gì.

Hiện giờ trong linh địa có Thiên Cơ trụ, làm việc này cũng không tốn quá nhiều công sức.

Lục Diệp quay người rời khỏi Thiên Cơ bảo khố sau đó quay người lại, lông mày khẽ nhíu.

Chỉ thấy phía sau mình một đám sói im lặng đứng ở nơi đó, đôi đồng tử của con sói chăm chú nhìn trên người mình, con sói cao lớn nhất kia ở ngay trước người mình ba trượng.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù Lục Diệp đã quen thuộc với mấy con sói này nhưng phần lớn đều hồ hững với hắc, không đơn giản chỉ là đối với hắc, ngoại trừ Cự Giáp ra, những con sói kia cũng không có lộ ra ý thân cận với ai.

Nhất là con sói đầu đàn, thẳng nhai này là người cao ngạo nhất, bình thường hắc cũng lười nhìn Lục Diệp và những người khác một chút.

Giờ phút này nó lại chờ ở chỗ này, hơn nữa mang theo cả đàn sói.

Bên cạnh con sói này chính là con sói có được thứ văn sắc bén. Có thể kề vai sát cánh đứng cùng con sói như vậy thì không nghi ngờ gì cũng là một loại vinh hạnh đặc biệt. Trước kia nó không có tư cách này.

Hơn nữa hình như nó có chút dương dương đắc ý, bên khoe miệng còn có một chút vết máu tươi.

Đây rõ ràng là tư thế đánh thắng đồng bạn!

Lục Diệp lập tức biết được là chuyện gì xảy ra.

“Các người cũng muốn bản lĩnh đặc thù kia?”

Sói đầu đàn hơi cúi đầu, ý tứ muốn biểu đạt đã rất rõ ràng.

Chỉ là một đạo linh văn đơn giản có thể làm cho lực cắn xé của một con sói tăng lên ít nhất ba bốn phần, tăng lên như vậy tự nhiên làm cho tất cả sói đều muốn.

Đây cũng là nguyên nhân con sói mang theo đàn sói ở chỗ này chờ Lục Diệp.

Đối với tình hình này, Lục Diệp có chút ngoài ý muốn, vốn dĩ hắn còn định đi tìm mấy con sói khác mà hắn quen thuộc , sau đó tiếp tục luyện ở trên người bọn chúng.

Hiện tại đã bớt đi rất nhiều phiền toái, người ta chủ động tìm tới, cũng tự mình tìm qua, hiệu quả tự nhiên không giống nhau.

Nếu như có thể khiến cho mỗi một con sói đều có thứ văn, Lục Diệp có thể tích lũy càng nhiều kinh nghiệm, đây là điều mà hắn vui mừng không thôi.

Suy nghĩ một chút, hắn từ trong không gian trữ vật lấy ra một

yêu đan, giờ lên trước mặt sói đầu đàn: “Lấy cái này ra đổi!”

Bầy sói cách mấy ngày đều sẽ ra ngoài săn bắt, chẳng những có huyết thú tươi mới mà còn có một ít yêu đan, bất quá những yêu đan kia đều bị bầy sói tiêu hóa.

Chẳng những Hồ Phách ưa thích yêu đan, tất cả yêu thú đều thích nuốt yêu đan của yêu thú khác, điều này có thể làm cho chúng trưởng thành nhanh hơn, nhất là yêu đan tương thích có thể tăng lên rất lớn cho yêu thú.

Đương nhiên Lục Diệp có thể miễn phí đâm Linh văn xuống đám sói này nhưng nếu như hắn có thể nhân cơ hội này kiếm được một ít chỗ tốt, đương nhiên sẽ càng tốt hơn. Dù sao hắn cũng hao tổn công huân mới mua được những nguyên liệu kia từ trong Thiên Cơ Bảo Khố, lại càng phải hao phí tinh lực và thời gian để đâm xuống thứ văn.

Chương 1091: Theo dấu vết tìm tới.

Con sói nhìn thoáng qua yêu đan trong tay Lục Diệp, trong mắt nó hiện lên vẻ nhân tính, sau đó hơi cúi đầu xem như đồng ý.

Lục Diệp cảm thấy rất thần kỳ, hẳn lại có thể đạt được một khoản giao dịch với một đám Yêu thú. Tuy rằng khoản giao dịch này không rõ ràng, cũng không có thương lượng giá cả cụ thể, nhưng nếu con sói đầu đàn đã đáp ứng, vậy sau này hẳn có thể tự mình ngồi thu một ít Yêu đan rồi.

Hơn nữa cũng đỡ phải tự mình đi tìm đối tượng luyện tập thứ văn, là chuyện tốt.

Lúc này hẳn khoananh chân ngồi xuống trước bậc thang nhà gỗ của mình, sau đó lấy nguyên liệu mua được trong Thiên Cơ Bảo Khố ra xếp thành một hàng.

Giống như lần trước hẳn bày ra, trước mặt con sói hiện ra công hiệu của ba loại linh văn.

“Nhớ kỹ, khi trở về cần loại nào là lựa chọn của bản thân, ta sẽ đâm xuống những linh văn khác nhau cho các người.” Lục Diệp nhìn sói đầu đàn dạn dò.

Sói đầu đàn quay đầu lại, nghiêng đầu.

Trong bầy sói lập tức có một con sói lớn cất bước đi tới trước, đứng lại trước mặt Lục Diệp.

Con sói giơ móng vuốt của mình lên, vồ vồ vào cái bình màu vàng tượng trưng cho linh văn sắc bén.

“Ta hiểu rồi!”

Lục Diệp đưa tay bắt lấy miệng con sói trước mặt, rút ra châm nhọn bắt đầu hành động.

Chỉ trong chốc lát, một đạo thứ văn sắc bén đã thành hình, trên miệng con sói kia có thêm một mũi tên màu vàng.

Con sói thúc giục yêu nguyên, nhe răng trợn mắt, răng nanh sắc bén lập tức tỏa ra ánh sáng, càng lộ ra sắc bén.

Mặc dù lúc trước đã có con sói biểu hiện qua sức mạnh sắc bén trong tranh đấu nhưng tận mắt nhìn thấy loại sức mạnh này sinh ra như thế nào thì cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Lục Diệp rõ ràng đã thấy được một tia kinh ngạc từ trong mắt con sói, ngay cả bầy sói an tĩnh cũng có chút rối loạn, ánh mắt nhìn Lục Diệp cũng trở nên chăm chú.

Đây là chuyện trước kia chưa từng xảy ra, toàn bộ bầy sói hơn trăm con, ngày thường ngoại trừ Cự Giáp, cơ bản không có sắc mặt giả tạo với những người khác, chúng nó cho rằng trong Linh Địa không có những người bọn họ nhưng đến lúc này, khi ý thức được Lục Diệp có được sức mạnh khiến chúng trở nên mạnh mẽ, cảm nhận của bầy sói đối với Lục Diệp không thể nghi ngờ đã có một chút thay đổi vi diệu.

Hơn nữa loại trở nên mạnh mẽ này rất dễ dàng, không cần phải trả bất cứ giá nào.

Điều này càng khiến bầy sói coi trọng Lục Diệp hơn.

Lại một con sói dưới ý của sói đầu đàn đi lên phía trước, con sói vẫn như cũ vỗ vỗ cái bình màu vàng tượng trưng cho linh văn sắc bén.

Lục Diệp nghỉ ngơi một chút sau đó lại ra tay lần nữa.

Thời gian chân chính hao phí khi đam thứ văn cũng không dài, nhiều lắm là mấy chục hơi thở nhưng trong thời gian ngắn ngủn mấy chục hơi thở này đối với tâm trí tiêu hao thật lớn.

Theo từng đạo thứ văn đâm xuống, thủ pháp của Lục Diệp cũng càng thêm thành thạo.

Thời điểm hấn bận rộn không ngừng bên này, bên ngoài Thái Mãng Sơn, ba đạo lưu quang sánh vai cùng bay, nhanh như điện xẹt qua không trung.

Chỉ từ linh lực dao động có thể đoán được ba người này đều có tu vi Vân Hà tầng thứ chín.

Hơn nữa đều là người từng quen biết với Lục Diệp.

Người ở giữa một thân áo xanh chính là Tân Nguyệt Môn Đàm Thánh, người bên trái, Ngụy Khuyết của Vân Dương Tông, người ở bên phải có khí tức mãnh liệt nhất rõ ràng là Cuồng Dao Môn Hạ Lương.

So sánh với trạng thái lúc trước ở trong sân sấn, khí tức Đàm Thánh lúc này có chút cuồng bạo, một đôi mắt tràn đầy tơ máu, cả người cũng gầy đi một vòng.

Tân Nguyệt Môn bị phá hủy trụ sở tại Linh Khê chiến trường, đệ tử bị thương hơn năm mươi người, có thể nói là tổn thất nặng nề. Ngày đó nhận được tin tức này ở chiến trường Vân Hà, Đàm Thánh gần như bị tức đến hôn mê, cũng vào lúc đó, trong lòng của y âm thầm thề, nhất định phải giết Lục Nhất Diệp, báo thù rửa hận cho các sư đệ sư muội đã chết trong tông môn.

Hấn vốn là người sắp tấn thăng Chân Hồ cảnh, ở trong khu sấn bản cũng có một chút thu hoạch, nếu nguyện ý, tùy thời có thể tấn thăng, rời khỏi chiến trường Vân Hà.

Nhưng vì chém giết Lục Diệp, hấn đã kéo dài thời gian tăng

cảnh giới.

Thâm thù đại hận không báo, hắn còn có tư cách gì để tấn thăng Chân Hồ?

Hắn thừa nhận, chuyện săn bắn là hắn khơi lên, nhưng đây không phải là lý do để Lục Nhất Diệp nhằm vào tông môn sau lưng hắn, chuyện Vân Hà cảnh náo loạn đến chiến trường Linh Khê, nhưng Tân Nguyệt Môn chịu thiệt thòi lớn như vậy mà còn không phản kích, Lục Nhất Diệp quả thực chính là súc sinh!

Cho nên bất kể như thế nào hắn cũng phải ở trên chiến trường Vân Hà giết Lục Nhất Diệp, như thế, hắn mới có thể an tâm tấn thăng Chân Hồ.

Ngụy Khuyết cũng có cùng lý do, nhưng so với Tân Nguyệt Môn, Vân Dương Tông sau lưng gã tổn thất người không nhiều lắm, chỉ là trụ sở bị phá, hao tổn lượng lớn công huân.

Ngụy Khuyết không có thù hận mãnh liệt như Đàm Thánh, điều gã quan tâm hơn là giải thưởng giết Lục Diệp.

Từ lần trước, sau khi Lục Diệp ở Linh Khê chiến trường hai lần cướp bóc các đại tông môn Vạn Ma lĩnh, tiền thưởng treo thưởng lại tăng lên không ít.

Về phần Hạ Lương...

Hắn không phải vì Lục Diệp mà đến, hắn muốn tìm Lý Bá Tiên!

Đối với Hạ Lương mà nói, Yến Hình vừa là huynh vừa là cha, mà Yến Hình đã chết trên tay Lý Bá Tiên.

Chương 1092: Theo dấu vết tìm tới. 2

Lúc trước biết được Lý Bá Tiên tiến vào Vân Hà chiến trường, hẳn luôn đi tìm kiếm tung tích của đối phương, chỉ tiếc chiến trường Vân Hà quá lớn, muốn ở nơi như vậy tìm kiếm một người quả thực như mò kim đáy biển.

Có điều Lục Diệp và Lý Bá Tiên có quan hệ khăng khít, nếu có thể bắt được Lục Diệp, Lý Bá Tiên nhất định sẽ không mặc kệ.

Lúc trước ở trong khu vực săn bắn, hẳn ra tay đối phó Lục Diệp cũng có một phần nguyên nhân này.

Biển người mệnh mông, ba người này có thể hội tụ cùng một chỗ, tự nhiên không phải là trùng hợp gì mà là do Đàm Thánh chỉ dẫn lần hành động này nhằm vào Lục Diệp, Ngụy Khuyết và Hạ Lương đều là hẳn mời tới.

Không có mời nhiều người hơn nữa bởi vì đối phó với một Lục Nhất Diệp, ba người bọn họ đã đủ rồi, nhiều người như lần trước thì đã sao, cuối cùng còn không phải để đối phương chạy thoát sao.

Hơn nữa lần trước đối phương có thể đào thoát, nguyên nhân là Kim Thân Lệnh, có vật kia bảo vệ, ai cũng không phá vỡ được phòng hộ, nhưng Kim Thân Lệnh này Lục Nhất Diệp không có khả năng có thêm khối thứ hai, cho nên chỉ cần có thể tìm được hành tung của hắn, như vậy nhất định có thể chém giết hắn!

Trong khi phi hành, Ngụy Khuyết mở miệng: “Đàm huynh, có thể xác định Lục Nhất Diệp kia đã tiến vào Thái Mãng Sơn?”

Đàm Thánh không nói, từ trong ngực lấy ra một đồ vật như la bàn, cúi đầu điều tra, lúc này mới nói: “Xác định.”

La bàn kia thoạt nhìn không khác gì bàn truy tung nhưng trên thực tế hiệu quả kém xa bàn truy tung. Bàn truy tung có thể chỉ dẫn vị trí người bị truy tung rõ ràng, cho phương hướng cực kỳ rõ ràng, hơn nữa khoảng cách càng gần thì phản ứng trên bàn truy tung càng mãnh liệt, những linh khí la bàn trong tay Đàm Thánh lại không được.

Nó chỉ có thể chỉ ra một phía đại khái.

Nghiêm túc mà nói, thứ này chính là một bản sao cắt xén của bàn truy tung.

Nhưng dù vậy, thứ này giá trị cũng cực kỳ đắt đỏ, trong toàn bộ Cửu Châu là vật hiếm có.

Là Tân Nguyệt Môn bên kia sử dụng một cái giá lớn mua lại từ trong Thiên Cơ thương minh, sau đó để cho đệ tử đưa vào chiến trường Vân Hà giao cho Đàm Thánh.

Chỉ vì thứ này dùng để tìm kiếm tung tích của Lục Diệp, báo thù cho trụ sở tông môn bị phá và các đệ tử bị giết.

Cho nên cho dù nó chỉ là bản cắt xén của bàn truy tung, chỉ thị phương hướng đại khái vẫn không có vấn đề gì, ba người cũng chính là theo chỉ thị của la bàn này, một đường đi đến Thái Mãng Sơn.

“Lục Nhất Diệp kia chỉ có tu vi tầng thứ ba, cho dù hắn được ban thưởng từ Sát Lục Bảng, cho dù bây giờ hắn là cảnh giới tầng thứ tư... tiến vào Thái Mãng sơn cũng không phải lựa chọn sáng suốt, hắn tới nơi này làm gì?”

“Trải qua rèn luyện, tu hành, chung quy có lý do.” Đàm Thánh thuận miệng trả lời, “Hơn nữa không nên quên phần thưởng đệ

nhất Sát Lục bảng còn có một phần Tuyền Linh cấp Giáp!”

Ngụy Khuyết nghe vậy vẻ mặt khẽ động: “Ý của Đàm huynh là...”

Đàm Thánh hừ lạnh: “Linh địa Giáp cấp quý giá cỡ nào, Lục Nhất Diệp kia cho dù có được Tuyền Linh Giáp cấp sợ cũng không dám tùy ý sắp xếp, muốn đặt Tuyền Linh nhất định phải tìm một chỗ ẩn nấp. Thái Mãng sơn không thể nghi ngờ là một lựa chọn không tệ, nơi này tuy rằng nguy hiểm rất lớn nhưng chỉ cần hẩn may mắn, chưa chắc không thể tìm được nơi thích hợp, giảm bớt nguy cơ bị người khác phát hiện linh địa.”

Ngụy Khuyết nghe vậy con mắt sáng lên: “Nói có lý.”

Nếu là để đặt Tuyền Linh Giáp cấp mới đi vào Thái Mãng Sơn thì giải thích được rồi, nói như vậy, chỉ cần lần này thành công, chẳng những có thể lấy được phần thưởng số lượng lớn mà còn có thể được một phần Tuyền Linh cấp Giáp.

So sánh với phần thưởng của Vạn Ma Lĩnh thì sức hấp dẫn của Tuyền Linh Giáp cấp lại có vẻ mờ nhạt, tóm lại coi như thêm một lợi ích đi.

“Còn có Hạ Lương huynh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nói không chừng Lý Bá Tiên đang ở bên cạnh Lục Diệp.” Đàm Thánh lại nói ra lời kinh người.

Ánh mắt Hạ Lương vẫn luôn trầm mặc không nói đột nhiên sắc bén hơn rất nhiều: “Nghĩa là sao?”

“Bây giờ tu sĩ Vân Hà cảnh của Bích Huyết tông chỉ lác đác vài người, Lục Nhất Diệp kia không có khả năng độc chiếm một Linh địa cấp Giáp, mà tình cảnh của Lý Bá Tiên ở Đan Tâm môn chắc hẳn người cũng rõ ràng, Đan Tâm môn có linh địa của mình nhưng Lý Bá Tiên nào có cơ hội tiến vào trong đó tu hành. Lục Nhất Diệp

đã có linh địa cấp Giáp, người nói có mời Lý Bá Tiên cùng đi vào hay không?”

Con người Hạ Lương càng sáng hơn rất nhiều: “Nếu thật như thế vậy thì đúng là vừa ý!”

Tiếng đao bỗng nhiên vang lên, lúc ánh đao sáng như tuyết hiện lên, Hạ Lương đã giống như mũi tên rời cung lao về phía trước, phía trước một có con phi cầm khổng lồ bay thẳng đến, hai bóng người một lớn một nhỏ giao nhau mà qua, mưa máu bay tán loạn khắp trời.

Một con phi cầm mạnh mẽ ngang với Vân Hà tăng thứ bảy lại bị Hạ Lương một đao chém chết.

Ngụy Khuyết hâm mộ không thôi.

Mặc dù đều là Vân Hà tăng thứ chín nhưng tu vi của hắn hoàn toàn không thể nào so sánh được với Hạ Lương, thậm chí ngay cả Đàm Thánh cũng không bằng, nguyên nhân chính là do căn cơ Linh Khê cảnh không đủ vững chắc, tuy rằng ba người bọn họ lúc trước đều dùng ba trăm sáu mươi khiếu để tấn thăng Vân Hà, nhưng bất kể là Đàm Thánh hay Hạ Lương, đều là người nổi danh trên Linh Khê bảng, duy chỉ có Ngụy Khuyết là chưa từng lên được Linh Khê bảng.

Hạ Lương bộc phát chiến ý, Đàm Thánh sốt ruột báo thù, Ngụy Khuyết ý đồ phần thưởng, một ngày này, ba cảnh giới tăng thứ chín tìm dấu vết mà tới, xâm nhập trong Thái Mãng Sơn.

Bên trong Linh địa, Lục Diệp trước sau đâm ba mươi thứ văn xuống yêu thú, lúc này mới vẫy vẫy tay với sói đầu đàn: “Ngày mai lại đến.”

Tâm trí tiêu hao quá nhiều, phải nghỉ ngơi thật tốt mới có thể khôi phục.

Mà hắc âm xuống cũng không phải tất cả đều là linh văn sắc bén, cũng có một phần là ngự thủ cùng phong hành.

Lựa chọn loại linh văn nào là chuyện của sói đầu đàn, Lục Diệp tổng kết ra một quy luật, đó chính là trên tu vi tầng thứ năm, không bao gồm tầng thứ năm, đều là Linh văn sắc bén, phía dưới, hoặc là Ngự Thủ, hoặc là Phong Hành.

Vị trí hắc âm thứ văn ngự thủ là trên bụng sói, Phong Hành ở chân sói.

Sói đầu đàn có lựa chọn như vậy, không thể nghi ngờ là muốn cho một ít con sói thực lực yếu hơn trong tộc có đủ sức tự bảo vệ mình.

Chương 1093: Vũ đại sư!

Mỗi ngày ngoại trừ giúp đàn sói đâm xuống thứ văn, thời gian còn lại của Lục Diệp đều dùng để tu hành đọc sách, hiện giờ linh khí trời bên trong linh địa đã hoàn toàn ổn định lại, hoàn cảnh tu hành vô cùng tốt, hơn nữa còn nuốt Nguyên Linh đan, có thể nói hiệu suất tu hành của Lục Diệp đã đạt cao nhất từ trước tới nay.

Đương nhiên dù là như thế cũng không có cách nào so sánh với sử dụng linh ký tu hành.

Đối với tu sĩ mà nói, sử dụng linh ký tu hành vĩnh viễn là phương thức tăng lên tu vi nhanh nhất.

Loáng một cái ba ngày sau, tất cả con sói đều có các thứ văn khác nhau.

Mà trong ba ngày này, Lục Diệp cũng lấy được hơn mười viên yêu đan từ đàn sói, đều là bầy sói ra ngoài săn bắt mang về, phẩm chất yêu đan có cao có thấp, tổng thể mà nói cũng không tệ lắm.

Khi một con sói cuối cùng được đâm thứ văn, toàn bộ bầy sói bỗng nhiên tụ tập lại với nhau, thân ảnh cao lớn của nó trong bầy sói cực kỳ dễ làm người khác chú ý, nó ngửa mặt lên trời tru dài một tiếng, đàn sói tru đáp lại.

Ngay sau đó, con sói quay người dẫn bầy sói của mình cất bước chạy như bay, lao ra khỏi Hồi Thiên Cốc.

Lục Diệp nhìn lấy cái gọi là kỳ lạ, không biết bầy sói này muốn làm gì.

Đoạn thời gian gần đây, bầy sói tuy có ra ngoài săn mồi nhưng

chưa từng đi ra qua toàn bộ, nhiều lắm chỉ là phân ra một nhóm sói chịu trách nhiệm săn bắt, đại đa số đều ở lại trong sơn cốc.

Hôm nay tình huống rời đi toàn bộ như vậy vẫn là lần đầu.

Hơn nữa nhìn tư thế bày sói rời đi rất có cảm giác như một đại quân xuất chinh.

Bọn chúng không phải là đi tìm Yêu thú nào đó để báo thù chứ? Trong lòng Lục Diệp thầm nghĩ.

Một bày sói như vậy, thực lực tất nhiên cường đại, nhưng ở bên trong Thái Mãng Sơn chưa chắc đã không có địch, trước kia có lẽ chúng đã từng thiệt thòi dưới tay địch nhân nào đó cho nên chúng mới nhờ Cự Giáp tu hành để tăng lên thực lực tộc đàn. Hiện nay lại được Lục Diệp đâm xuống linh văn, thực lực tổng thể không dám nói tăng lên quá nhiều, hai ba phần thì có khiến chúng có lòng tin báo thù.

Đương nhiên, có phải như vậy hay không Lục Diệp cũng không rõ lắm.

Đến ban đêm bày sói vẫn chưa về.

Lục Diệp nướng thịt rắn xong lại tùy ý ăn một chút, sau đó hắn đứng dậy đi tới trước Thiên Cơ trụ, giơ tay ấn lên, kết nối với Thiên Cơ bảo khố.

Rất nhanh, hắn liền xuất hiện trong phòng nhỏ ủy thác linh khí thăng phẩm.

Đã đến thời gian ước định với phụ nhân kia.

Khiến hắn cảm thấy hoang mang chính là đợi hơn một canh giờ cũng không thấy bóng dáng đối phương.

Lục Diệp cũng không lo lắng đối phương sẽ lấy Bàn Sơn Dao

của mình, hai bên đã ký xong Thiên Cơ Khế, nếu như thời hạn đến mà đối phương không kịp đưa Bàn Sơn Dao qua, khẳng định sẽ bị Thiên Cơ trừng phạt, cho dù đối phương là Chân Hồ thậm chí là Thần Hải Cảnh cũng tuyệt đối không chịu nổi.

Cho nên chỉ cần đối phương không chết, bất luận thế nào cũng sẽ đưa Bàn Sơn Dao tới.

Nhưng nếu đối phương chết, vậy thì phiền phức rồi, Bàn Sơn Dao đi theo Lục Diệp đã nhiều năm, sớm đã bị người ta khắc hình đao, cho dù hắn đã tìm được một thanh trường đao giống như đúc cũng sẽ ảnh hưởng đến thực lực của hắn phát huy.

Sẽ không trùng hợp như vậy, đối phương thật sự chết rồi chứ?

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mắt thấy thời hạn sắp đến, không gian trước mắt Lục Diệp bỗng nhiên vặn vẹo một hồi, ngay sau đó, thân ảnh vị phụ nhân kia lộ ra.

Lục Diệp ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt đối phương có chút tái nhợt, khóe miệng mơ hồ còn có vết máu chưa khô, hiển nhiên là vừa mới cùng người nào đại chiến một trận, hơn nữa còn bị thương.

Nhìn thấy Lục Diệp chờ ở chỗ này, phụ nhân kia thở phào một hơi, ngực cao lên một chút, sau đó nàng đặt Bàn Sơn Dao ở trên bàn trước mặt, tiếp tục dùng giọng nói già nua kia mê hoặc Lục Diệp: “May mắn không chết, người kiểm tra một chút đi.”

Lục Diệp nắm Bàn Sơn Dao lên tùy ý ước lượng một chút, phát hiện trọng lượng quả thật nặng hơn trước gấp đôi, cảm giác vừa vặn.

Rút đao ra khỏi vỏ, thân đao vốn đen kịt lại càng thêm đen, nhưng trong bóng tối lại tăng thêm một cảm giác sắc bén, tâm trí bắt đầu khởi động, dò xét đủ loại cấm chế trên thân đao.

Hai mươi bảy đạo cấm chế không sai.

Tất cả yêu cầu đều được thỏa mãn, về phần sức mạnh của Bàn Sơn đao tăng lên bao nhiêu, vậy thì phải kiểm nghiệm trong thực chiến.

Chẳng qua Bàn Sơn Đao từ hạ phẩm thăng trung phẩm đã xuất ra từ tay đối phương, lần này trung phẩm thăng thượng phẩm có lẽ cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, điều kiện tiên quyết là hai bên từng có hợp tác, Lục Diệp vẫn tương đối yên tâm với tay nghề của phụ nhân này.

“Không thành vấn đề.” Lục Diệp gật đầu xác định, lúc dứt lời, Thiên Cơ khế có hiệu lực, trên mu bàn tay hơi nóng lên, công huân ước định đã bị khấu trừ.

Sau khi giao dịch đã thành, Lục Diệp không cần thiết phải tiếp tục ở lại nữa, hắn cũng không muốn biết rốt cuộc nàng bị thương như thế nào, càng không cần phải hỏi thăm tránh để lộ ra bí mật của mình.

Trước lúc hắn đi, phụ nhân bỗng nhiên hô: “Tiểu hữu đừng bước.”

Lục Diệp ngẩng đầu nhìn nàng.

“Tiểu hữu là Vân Hà cảnh đúng không?”

“Đúng vậy.” Phẩm chất của Bàn Sơn đao nằm ở đây, đối phương tất nhiên có thể dễ dàng đoán ra điểm này.

“Tiểu hữu ngày sau hắn là sẽ tăng phẩm cấp của đao này lên cực phẩm?”

“Có thể.”

“Vậy đừng ngại lưu lại dấu ấn của lão phu, nếu có nhu cầu có

thể trực tiếp đưa tin cho lão phu, như vậy cũng tránh được rất nhiều phiền toái cho tiểu hữu.”

Đề nghị này của đối phương cũng nằm ngoài dự kiến của Lục Diệp, nhưng nhìn bộ dáng của nàng dường như là muốn kiếm một khoản lớn trên người hắn.

Cũng không có gì đáng trách, dù sao về sau khi thắng phẩm còn cần tới nơi này ủy thác, nếu có quen biết, ngược lại có thể giảm bớt một ít phiền toái.

Chương 1094: Vũ đại sư! 2

“Có thể.”

Lúc này phụ nhân đưa tay ra, lau một vòng ấn ký trên chiến trường của mình, một điểm sáng bay về phía Lục Diệp. Lục Diệp đưa tay lên, tia sáng kia liền rơi vào ấn ký chiến trường trên mu bàn tay hắn.

“Xưng hô như thế nào?” Lục Diệp hỏi.

“Gọi ta là Vũ đại sư đi.” Phụ nhân trả lời: “Tuy nhiên nếu tiểu hữu muốn tìm lão phu cần phải ra khỏi chiến trường Vân Hà, người không liên lạc được với lão phu ở chiến trường Vân Hà đâu.”

Tu vi của phụ nhân này khẳng định là cao hơn Vân Hà cảnh, chân thân ở nơi nào đó trong Cửu Châu.

“Ta biết rồi.” Lục Diệp khẽ vuốt cằm, ý nghĩ vừa động, thân ảnh tiêu tán rời khỏi nơi đây.

Để lại phụ nhân kia nhíu mày: “Không nói mình tên gì, quả nhiên là một thằng nhóc không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.”

Oán thâm một tiếng, nàng vội vàng rời đi, trên người có thương tích phải tranh thủ thời gian chữa thương mới được.

Trong căn nhà gỗ, Lục Diệp kiểm tra Bàn Sơn Dao, sử dụng linh lực rót vào trong đó, so với lúc trước dường như càng thêm trôi chảy hơn một chút. Hơn nữa, sau thời gian dài như vậy, Lục Diệp cầm đao đánh nhau sống chết với người khác, trên thân đao ít nhiều đều có một ít dấu vết nhỏ, cho dù Bàn Sơn Dao có kiên cố

hơn nữa thì điểm này cũng không tránh khỏi.

Nhưng trải qua một lần thăng phẩm, những dấu vết nhỏ vốn tồn tại này cũng đã biến mất không thấy, cả thanh đao giống như được làm lại.

Không nói đến tính cách phụ nhân kia thích giả vờ giả vịt, tay nghề luyện khí này vẫn rất tốt.

Thật ra nếu như Lục Diệp nguyện ý cũng có thể tu luyện khí chi đạo, hẳn có căn cơ của Linh Văn sư, tu hành luyện khí chi đạo rất nhanh mà thành.

Nhưng tinh lực của một người luôn có hạn, ngoại trừ Linh Văn sư, hẳn đã kiêm tu Trận Đạo và Thử Văn chi đạo, không thể phân ra nhiều tinh lực hơn nữa.

Từ trong không gian trữ vật lấy ra hạt Tức Quả, chuẩn bị tiến vào trong Thận Cảnh kiểm nghiệm thực chiến một phen.

Lục Diệp đắm chìm trong đó, rất nhanh đã xuất hiện trong không gian nhỏ đặc biệt kia, hẳn lập tức cảnh giác quan sát xung quanh.

Từ lần trước, khi hắn tiến vào nơi này, sau khi bị một gia hỏa không hiểu ra sao chém, mỗi lần Lục Diệp nhờ hạt Tức Quả tiến vào Thận cảnh đều báo lên cảnh giác.

Bất quá qua thời gian dài như vậy, hắn không đụng tới đối phương.

Thứ nhất, khả năng cùng nhau tiến vào Thận Cảnh rèn luyện cũng không nhiều, dù sao mỗi lần tiến vào Thận Cảnh đều phải hao phí một ít công huân.

Thứ hai, tiểu không gian này chỉ là một chỗ trung chuyển, chỉ cần không phải đồng thời tiến vào nơi đây cũng sẽ không chạm

mặt.

Lần trước đụng phải một người khác ở chỗ này thật sự là quá trùng hợp.

Lục Diệp tiêu hao một trăm công huân đẩy cánh cửa lớn kia ra, đi vào bên trong Thận cảnh, cầm đao mà đứng.

Sương mù bốn phía cuộn cuộn, rất nhanh liền có một thân ảnh bị sương mù bao phủ xung phong liều chết đi ra, người còn chưa đến, từng đạo lưu quang ngự khí đã tập kích tới trước.

Lúc này đây, đối thủ mà hắn gặp được trong Thận cảnh rõ ràng là một tu sĩ, hơn nữa từ uy thế của đối phương mà đoán, là một Vân Hà tầng thứ tư có tu vi ngang với Lục Diệp.

Thực lực đối thủ trong Thận cảnh đều có liên quan với thực lực của bản thân Lục Diệp. Hắn lấy tu vi Vân Hà tầng thứ tư tiến vào nơi này, như vậy thực lực của đối thủ chính là cảnh giới tầng thứ tư, độ khó sẽ gia tăng từng chút một, thẳng đến khi hắn không chịu nổi, cuối cùng sẽ bị giết ra ngoài.

Đều là cảnh giới tầng thứ tư nhưng Lục Diệp vượt cấp giết địch đã là chuyện thường ngày, đối mặt với rất nhiều lưu quang đánh tới trực tiếp nghênh đón, Bàn Sơn đao dấy lên ánh lửa ngăn cản từng công kích, trực tiếp vọt tới trước người địch nhân, đao mang chém qua, thân ảnh của địch nhân sụp đổ.

Sương mù cuộn cuộn bốn phía, lần này lại có hai bóng người lao ra...

Trường đao tung bay, đao mang vút lên không trung, thân ảnh Lục Diệp di chuyển trong Thận cảnh, trên Bàn Sơn đao dấy lên ánh lửa chói mắt, liên tiếp có địch nhân ngã xuống.

Sau khi thắng tới thượng phẩm, lực sát thương mà Bàn Sơn Đao có thể phát huy ra chắc chắn lớn hơn rất nhiều, nhưng linh

lực tiêu hao cũng trở nên càng mãnh liệt.

Đây là khó có thể tránh khỏi.

Đây cũng là nguyên nhân tu sĩ có tu vi khác nhau mới có thể sử dụng phẩm cấp linh khí khác nhau.

Để cho một tu sĩ Linh Khê cảnh sử dụng thượng phẩm linh khí, cho dù có thể sử dụng cũng không kiên trì được bao lâu, rất nhanh một thân linh lực sẽ hao hết.

Trước mắt tu vi tầng thứ tư của Lục Diệp miễn cưỡng có thể khống chế tiêu hao của linh khí thượng phẩm, nếu như có thể tăng tu vi lên một tầng nữa, đạt tới Ngũ tầng cảnh, lúc đó hẳn sẽ dễ dàng khống chế hơn một chút.

Hắn vốn còn đang suy nghĩ có nên đổi ngự khí trong hộp vũ khí thành thượng phẩm linh khí hay không, nhưng sau khi kiểm nghiệm một phen, suy nghĩ một chút vẫn là từ bỏ.

Không phải là không đổi được mà là không cần thiết.

Phương thức giết địch của binh tu chủ yếu là chém giết, ngự khí chỉ đạo chỉ tô điểm để cho binh tu có thêm một loại thủ đoạn giao thủ với địch, tránh xuất hiện một ít cục diện xấu bị người đứng ở đằng xa công kích nhưng không cách nào phản kích.

Nhưng so với những binh tu khác ngự khí, Lục Diệp ngự khí càng thêm sát thương, bởi vì hắn có thể gia trì linh văn cho ngự khí của mình, tốc độ ngự khí khi thêm linh văn phong hành có thể nhanh hơn, sắc bén có thể làm cho lực sát thương của ngự khí càng mạnh hơn, phần lớn tu sĩ đều khó có thể so sánh.

Hơn nửa canh giờ sau, Lục Diệp bị giết ra khỏi Thận Cảnh, trong đầu truyền đến cảm giác hơi nhói đau, rất nhanh đã biến mất, đây không thể nghi ngờ là chỗ tốt mà thần hồn cường đại mang đến.

Chương 1095: Lăn ra ngoài nhận lấy cái chết!

Mỗi ngày đọc sách tu hành, lại dành chút thời gian tiến vào trong Thận cảnh tu luyện bản thân để quen thuộc với sức mạnh sau khi thăng phẩm của Bàn Sơn Dao, sống một ngày không sợ hãi.

Sinh hoạt như vậy là điều rất nhiều tu sĩ Vân Hà cảnh hưởng tới, có được một hoàn cảnh tu hành ổn định, không cần bôn ba mệt nhọc khắp nơi, cũng sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm, có thể vững vàng tăng lên tu vi bản thân.

Lục Diệp cũng cam tâm tình nguyện.

Tuy nói từ khi tu hành đến nay, hẳn một mực bôn ba không ổn định, nhưng nếu không phải bất đắc dĩ, ai lại cự tuyệt sự an bình ổn định như vậy.

Tu hành trong linh địa tất nhiên không thể so sánh với việc thu thập linh ký nhưng có thể thăng ở một chữ vững vàng, hiệu suất tổng thể mà nói, so với tìm kiếm linh ký ở khắp nơi để tăng lên tu vi còn nhanh hơn một chút, dù sao thứ linh ký kia không phải muốn là có thể lấy được, còn phải xem cơ duyên.

Chạng vạng tối sau khi bày sói biến mất ba ngày, mặt trời chiều ngã về tây, Lục Diệp đang đọc sách tu hành bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài chỉ thấy bên ngoài linh địa xuất hiện một đám thân ảnh.

Bầy sói đã trở về.

Trên người sói đầu đàn uy phong凛冽 tràn đầy vết máu,

những con sói khác cũng có vết thương, xem ra là đã trải qua một trận chiến lớn.

Nhưng điều khiến Lục Diệp cảm thấy kinh ngạc chính là số lượng bầy sói lại nhiều hơn.

Ban đầu một bầy sói này chỉ có trên trăm con, nhưng lần này trở về lại có hơn hai trăm con, hơn nữa trong đó còn có một ít con sói con chưa trưởng thành.

Dưới sự dẫn dắt của sói đầu đàn, bầy sói ở bên ngoài đại trận, yên lặng chờ đợi.

Lục Diệp huy động trận kỳ mở ra lỗ hổng của đại trận, bầy sói lúc này mới tràn vào bên trong linh địa, mỗi con tìm một chỗ thích hợp để nghỉ ngơi, những con sói bị thương lặng lẽ liếm láp vết thương.

Sói đầu đàn thì dẫn một ít con sói trực tiếp đi đến trước mặt Lục Diệp, dưới sự ra hiệu của nó, những con sói kia nhao nhao tiến lên, nhổ yêu đan trong miệng ra.

Trước đây Lục Diệp đã lấy được hơn mười viên yêu đan từ bầy sói bên này, không biết bầy sói đã đi làm gì, chẳng những tộc đàn lớn mạnh hơn mà còn mang về gần năm mươi viên yêu đan.

Đây hiển nhiên là lễ tạ ơn của bầy sói, cũng là hồi báo của Lục Diệp khi châm thứ văn cho bầy sói.

Rất có lời!

Lục Diệp mua những nguyên liệu kia từ trong Thiên Cơ Bảo Khố tổng cộng cũng mới có hơn một ngàn công huân mà thôi, nhưng giá trị của những yêu đan này đâu chỉ một ngàn, nếu bán cho Thiên Cơ Bảo Khố thì có đến một vạn.

Bầy sói biết cảm ơn, Lục Diệp đương nhiên sẽ không keo kiệt,

hắn lập tức bỏ ra một ít công huân mua một đám đàn chữa thương từ trong Thiên Cơ Bảo khố, cùng với Y Y cho đám sói bị thương ăn.

Bất kể nói thế nào, về sau an toàn của linh địa bên này còn phải dựa vào đàn sói, sở dĩ Lục Diệp chọn linh địa đặt ở Hồi Thiên Cốc là vì muốn mượn lực lượng bầy sói.

Nếu không có đàn sói này, hẳn cho dù như thế nào cũng sẽ không đem linh địa đặt ở chỗ này, nơi đây yêu thú ẩn nấp, nguy hiểm lớn, vạn nhất có yêu thú cường đại đột kích, chỉ dựa vào hắn cùng Lý Bá Tiên chưa chắc có thể đỡ được.

Không ít những con sói mới tới có chút mâu thuẫn với việc tiếp xúc với Lục Diệp, nhưng mà dưới uy hiếp của sói đầu đàn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ăn đàn.

Sức sống của yêu thú là rất ương ngạnh, chỉ cần thương thế không quá nghiêm trọng, không tử vong tại chỗ, cơ bản cũng sẽ không nguy hiểm tính mạng.

Cứ như thế hai ba ngày sau bầy sói cơ bản đã khôi phục lại.

Con sói đầu đàn dẫn dắt những con mới của đàn đi tìm Lục Diệp, để hắn hỗ trợ đâm xuống linh văn, đương nhiên Lục Diệp sẽ không cự tuyệt, thực lực của bầy sói tăng lên chính là tăng lên sức mạnh phòng hộ của linh địa.

Cùng lúc đó, cách bên ngoài Hồi Thiên Cốc ba mươi dặm, trong một sơn động, ba người Đàm Thánh ngồi trên mặt đất, từng người ngồi yên chỉnh lại tinh thần.

Dù cho ba người đều là cảnh giới tầng thứ chín nhưng lúc này đáng vẻ cũng có chút chật vật. Những ngày qua bọn họ một mực tìm kiếm bóng dáng Lục Diệp ở xung quanh, đáng tiếc hiệu quả của la bàn trong tay so với Truy tung bàn kém quá xa, bọn họ chỉ có thể đại khái phán đoán được vị trí của Lục Diệp, không có biện

pháp biết được chính xác.

Tìm như thế thỉnh thoảng sẽ kinh động một ít yêu thú cường đại, không thiếu một ít ác chiến.

Một canh giờ trước, ba người còn liên thủ chém một con yêu thú có thể so với Vân Hà tăng thứ chín.

Mặc dù có thu hoạch những mục đích chủ yếu của bọn hắn là Lục Diệp, không tìm được hắn, giết nhiều yêu thú hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

“Lục Nhất Diệp hắn là ở gần đây, tối nay tạm thời nghỉ ngơi, ngày mai tìm kiếm hướng đông nam.” Đàm Thánh mở miệng.

Ngụy Khuyết và Hạ Lương đều không có dị nghị, tuy nói vẫn không tìm được hành tung của Lục Diệp nhưng căn cứ mạnh mẽ mà bọn hắn đang nắm giữ trước mắt, Lục Diệp vẫn chưa từng rời khỏi phạm vi này cho nên chỉ cần tiếp tục tìm kiếm là có thể tìm được.

“ Trong phạm vi trăm dặm này chúng ta đã tìm vài lần nhưng không có bất kỳ phát hiện nào, Lục Nhất Diệp kia tinh thông trận đạo, nếu như hắn thật sự bố trí linh địa ở đây khẳng định sẽ bố trí rất nhiều đại trận, ngày mai tìm kiếm, phạm là chỗ khả nghi đều không thể bỏ qua.” Ngụy Khuyết bổ sung.

“Nên như thế.” Đàm Thánh gật đầu, “ Người kia bố trí truyền tống trận sẽ rất phiền toái, nếu như hắn sớm bố trí truyền tống trận thì dù chúng ta tìm được hắn cũng chưa chắc có thể giết được.”

Chương 1096: Lăn ra ngoài nhận lấy cái chết! 2

Trong khu vực săn bắn, Đàm Thánh dựa vào bàn truy tung tìm hành tung của Lục Diệp, nhưng mà tung tích của Lục Diệp lại xuất quỷ nhập thần, thỉnh thoảng ở phía trước, thỉnh thoảng lại dịch chuyển hai ba trăm dặm.

Lúc đó hắn còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí có lần hoài nghi Truy Tung Bàn xảy ra vấn đề gì.

Thẳng đến khi sân săn đóng cửa, hắn ổn định lại tâm trí suy nghĩ, lại hỏi thăm một số người, cuối cùng cho ra một phỏng đoán, Lục Nhất Diệp sợ là bố trí truyền tống trận! Cho nên mới có thể dịch chuyển hai ba trăm dặm trong nháy mắt để cho hắn đuổi không kịp.

Thời điểm có được kết luận này hắn quả thực rất kinh ngạc, bởi vì thứ truyền tống trận này không phải trận tu bình thường có thể bố trí ra, cho dù là trận tu Chân Hồ cảnh muốn bố trí truyền tống trận cũng không dễ dàng, càng không quan tâm đến một Vân Hà cảnh như Lục Diệp.

Nhưng ngoại trừ Truyền Tống Trận ra, không có biện pháp giải thích tình huống quỷ dị mà hắn gặp phải lúc trước.

Sau khi chạm trán với Ngụy Khuyết, Hạ Lương, sau khi nói chuyện này với nhau thì càng thêm chắc chắn suy đoán này.

Bởi vì Ngụy Khuyết đã từng truy kích Lục Diệp, đối phương rõ ràng đã tiến vào trong một sơn động nhưng khi hắn tiến vào trong sơn động tìm kiếm lại không thấy bóng dáng Lục Diệp đâu, tại chỗ

đó chỉ có dấu vết trận pháp bạo liệt lưu lại, tựa như đang hủy đi dấu vết gì đó.

Sau đó ba người lại tiến vào trong khu vực săn bắn cẩn thận dò xét nơi Lục Diệp từng đi qua, cuối cùng tìm được một truyền tống trận Lục Diệp để lại, từ đó xác định phỏng đoán liên quan tới truyền tống trận.

Hạ Lương nói: “Ta đã hỏi trưởng bối trong môn, chuyện truyền tống trận không cần quá lo lắng, Lục Nhất Diệp cho dù có thể bố trí, dựa vào tu vi của hắn bố trí ra truyền tống trận phạm vi bao trùm cũng sẽ không quá lớn, hơn nữa truyền tống trận nhất định phải gọi từ xa mới có thể phát huy tác dụng, yêu thú trong Thái Mãng sơn mọc thành bụi, hắn sẽ không dám tùy ý ở bên ngoài bố trí truyền tống trận để cho yêu thú đi ngang qua phá hư. Cùng nỗi lo về truyền tống trận, ta càng lo lắng hắn có thể ở trong linh địa gọi tới Thiên Cơ trụ hay không.”

Lời vừa nói ra, Đàm Thánh cùng Ngụy Khuyết đều trầm mặc.

Gọi Thiên Cơ trụ ở trên người người khác có lẽ là không có khả năng, tổn quá nhiều công huân, nhưng đặt ở trên người Lục Nhất Diệp lại quá bình thường.

Thằng nhãi đó giàu lắm! Đoạn thời gian trước hắn vừa mới nhận được vật tư hai ba ngàn vạn công huân ở Vạn Ma lĩnh, trên tay hắn khẳng định có rất nhiều công huân, tùy ý có thể mời đến Thiên Cơ trụ.

Lúc trước ở trong khu săn bắn, hắn chính là sử dụng loại biện pháp này chạy thoát.

“Lần trước hắn có Kim Thân Lệnh bảo vệ cho nên không ai có thể ngăn cản hắn, nếu không có Kim Thân Lệnh, lần trước hắn cũng không có cách nào trốn thoát, cho nên vấn đề không lớn.” Đàm Thánh mở miệng, cũng không biết có phải đang tự an ủi mình

hay không, dừng một chút lại nói: “Cho dù hắn sớm gọi tới Thiên Cơ Trụ, thấy tình thế không ổn chạy mất, chúng ta tối thiểu có thể đoạt lấy linh địa của hắn, cũng không tính là không có chút thu hoạch nào, dù sao mặc kệ thế nào, trước tiên phải tìm ra tung tích của hắn! Cho dù hắn thật sự gọi Thiên Cơ Trụ tới, lần này không thể giết hắn thì không còn có lần sau!”

Ba người không nhiều lời nữa, riêng phần mình yên lặng khôi phục.

Đến khi trời sáng lại khởi hành tìm kiếm về phía đông nam.

Một lát sau, trên bầu trời Hồi Thiên Cốc, ba đạo lưu quang xẹt qua, chính là thân ảnh ba người Đàm Thánh, ba đôi mắt nhìn trái nhìn phải nhưng bởi vì có đại trận che lấp bao phủ cho nên trong tầm nhìn của ba người, đây chỉ là một sơn cốc phong cảnh đẹp, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Đương nhiên, chủ yếu là ba người đều không biết trận đạo, nếu không nhất định có thể nhìn ra một chút manh mối.

Ngay lúc ba người sắp lao tới, Hạ Lương bỗng nhiên dừng lại quan sát phía dưới.

Phía dưới sơn cốc vốn trống rỗng, chẳng biết lúc nào lại xuất hiện một con yêu thú, nhìn bộ dáng là một con sói con còn chưa trưởng thành.

Cảm giác được Hạ Lương có điều gì đó khác thường, Đàm Thánh cùng Ngụy Khuyết cũng vội vàng dừng lại.

“Hạ huynh?” Đàm Thánh nghi ngờ nhìn lại.

Hạ Lương không nói, sử dụng thị lực tiếp tục quan sát.

Đúng lúc này, hư không cách con sói con không xa vặn vẹo một hồi, nổi lên một tầng rung động mắt thường có thể thấy được,

ngay sau đó một con sói hùng tráng xuất hiện đi đến bên cạnh sói con, há miệng cắn cổ nó, không để ý sói con phản kháng, ngậm nó trở về.

Liên Y tái sinh, thân ảnh con sói biến mất giữa không gian.

“Đại trận che lấp!” Đàm Thánh hô nhỏ, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hạ Lương và Ngụy Khuyết cũng kích động.

Ngụy Khuyết nói: “Nơi này có bố trí đại trận, chắc chắn là bút tích của Lục Nhất Diệp, hẳn đã bố trí linh địa ở nơi này!”

Cái này thật đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi gặp được hoàn toàn không tốn công sức.

Bọn họ một mực ở xung quanh tìm kiếm bóng dáng Lục Diệp nhưng không thể tìm thấy, không ngờ hôm nay trùng hợp lại để cho bọn họ phá vỡ dấu vết của đại trận.

Lục Diệp cũng không nghĩ tới, trận pháp mà hắn bố trí sẽ bị bại lộ bởi một con sói con ham chơi, chủ yếu là do hắn căn bản không biết ba người Đàm Thánh đang tìm kiếm tung tích của mình.

Lúc trước bị Bàn Truy Tung làm lộ, khi vị trí gần nhau hắn còn có chút cảm ứng, nhưng bây giờ hắn căn bản không phát giác được.

Tác dụng của bản sao Truy Tung Bàn bị cắt xén khá nghiêm trọng so với Truy Tung Bàn chân chính, nhưng cũng bởi vậy nên Lục Diệp sẽ không có cảm giác gì, chỉ có thể nói là có lợi mà cũng có hại.

Xác định nơi này có khả năng chính là chỗ ẩn thân của Lục Diệp, ba người không còn do dự nữa, trường đao của Hạ Lương xuất ra, Ngụy Khuyết bắt đầu khởi động thuật pháp, Đàm Thánh

cũng lấy ra linh khí của mình.

Ba vị cường giả Vân Hà tầng thứ chín đồng loạt ra tay, hướng sơn cốc phía dưới đánh tới.

Thuật pháp cuồng bạo bắt đầu khởi động, đao mang cực lớn quét qua.

Tiếng rống giận dữ bi phẫn của Đàm Thánh vang tận trời xanh: “Lục Nhất Diệp, lăn ra đây nhận lấy cái chết!”

Theo tiếng rống của hắn, tiếng ầm ầm vang lên, bên ngoài linh địa, màn sáng vô hình bỗng nhiên hiện ra đem công kích lao đến ngăn lại, tầng tầng gợn sóng nhộn nhạo lên.

Chương 1097: “Giờ chết của người đã đến!”

Thời điểm kích hoạt trận pháp còn không nhìn ra quá nhiều thứ, nhưng giờ phút này khi ba người vừa ra tay, đại trận phòng hộ đã lộ ra một màn sáng bao quanh sơn cốc.

Một tòa đại trận phòng hộ quy mô to lớn như cái chén úp ngược, bao phủ gần phân nửa sơn cốc, trên màn sáng có linh lực ngưng tụ không tan, lộ ra linh khí trời đất nồng đậm nơi đây.

Nếu như nói trước đó ba người Đàm Thánh vẹn vẹn chỉ hoài nghi nơi này có thể là nơi Lục Diệp ẩn thân, vậy sau khi nhìn thấy đại trận phòng hộ này, chắc chắn trong lòng ít nhất cũng tăng thêm bảy tám phần chắc chắn!

Sức mạnh của đại trận phòng hộ mạnh hay yếu có liên quan trực tiếp tới linh khí trời đất, linh khí càng nồng đậm thì sức mạnh của đại trận phòng hộ càng mạnh.

Đại trận trước mắt phạm vi rộng lớn như vậy lại có thể giữ nguyên sức mạnh sau đòn công kích, đương nhiên linh khí nơi này tuyệt đối là một chỗ có linh khí tương ứng với linh địa giáp cấp.

Phần thưởng đệ nhất Sát Lục bảng là một phần Tuyền Linh cấp Giáp!

Nhưng bởi vì có trận pháp khác bao phủ cho nên ba người chỉ có thể nhìn thấy màn sáng phòng hộ đại trận, lại không cách nào nhìn xuyên qua màn sáng để thấy rõ tình cảnh bên trong.

Nếu có thể thấy rõ, ba người nhất định sẽ không hùng hổ như

vậy.

Chỉ vì giờ phút này trong linh địa, hơn hai trăm con sói bị quấy nhiễu đều ngẩng đầu nhìn ba người trên không trung, còn có những con sói hơi cúi thấp người, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp.

Bị tác động to lớn kia kinh động không chỉ bầy sói.

Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp đều từ trong nhà gỗ của mình đi ra, ngẩng đầu nhìn lên.

Ánh mắt đảo qua ba bóng người trên không trung, Lý Bá Tiên ngạc nhiên: “Bọn họ tìm tới bằng cách nào?”

Ba người này, Lý Bá Tiên đương nhiên biết, Đàm Thánh và Hạ Lương không cần phải nói, từng đăng lâm Linh Khê bảng, cùng Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên có bao nhiêu quen thuộc.

Lần trước Ngụy Khuyết ở trong khu vực săn bắn đã từng giao thủ với bọn họ, cuối cùng vẫn phải dựa vào vây trận mà Lục Diệp sớm bố trí trước mới có thể thoát khỏi.

Ba người đồng loạt xuất hiện ở trên không trung linh địa, hơn nữa còn ra tay công kích đại trận, rõ ràng người đến không có ý tốt, lại nghe bọn họ hô hào lúc trước, hình như là đặc biệt tới tìm tiểu sư đệ nhà mình.

“Tiểu sư đệ đâu?” Lý Bá Tiên không thấy bóng dáng Lục Diệp, ngược lại Y Y đã chạy ra.

Y Y nói: “Lục Diệp luyện đạo thuật trong Thận cảnh.”

“Lúc này...” Lý Bá Tiên có chút bất đắc dĩ, Lục Diệp có thể mượn nhờ hạt tức quả để tiến vào Thận cảnh tu hành, chuyện này hẳn biết. Những ngày gần đây, hắn và Phong Nguyệt Thiên cũng thỉnh thoảng mượn hạt tức quả tiến vào trong Thận cảnh, rèn

luyện kỹ xảo chiến đấu của bản thân và địch .

Cho nên trong lòng hắn hiểu rõ, nếu như Lục Diệp đang ở trong Thận cảnh, hắn sẽ không có cách nào cảm giác được tình huống bên ngoài, hết thấy chỉ có thể chờ hắn tự mình rời khỏi Thận cảnh rồi nói sau.

Nhưng nếu cứ chờ đợi như vậy, đại trận phòng hộ khẳng định chịu không nổi, đại trận không ai khống chế có thể phát huy ra sức mạnh có hạn, uy lực của ba người Đàm Thánh bất phàm, không bao lâu có thể cưỡng ép phá vỡ đại trận.

“Ngọc giác điều khiển đại trận ở đâu?” Lý Bá Tiên lại hỏi.

“Để ta đi tìm.” Y Y nói xong, lắc mình rời đi.

Y Y quay lại rất nhanh, trên tay cầm theo một đại trận ngọc giác: “Ở chỗ này.” Vội vàng giao cho Lý Bá Tiên.

Lý Bá Tiên nhận lấy, sử dụng linh lực rót vào trong đó, thoáng quen thuộc một chút, liền bắt đầu điều động linh khí trời đất , điều khiển đại trận.

Bây giờ tình huống như thế này, Lý Bá Tiên cũng không lo lắng ba người Đàm Thánh giết tới, mấy người bọn họ tất nhiên không phải đối thủ của ba người Đàm Thánh nhưng trong linh địa không chỉ có mấy người bọn họ, hai ba trăm con sói tạo thành phòng hộ, đám người Đàm Thánh nếu thật muốn giết vào khẳng định không có gì hay ho để lấy.

Nhưng trước khi Lục Diệp rời khỏi Thận cảnh, hắn không thể để ba người Đàm Thánh giết vào linh địa, nếu không họ sẽ rất khó khăn và vô tình có thể làm bị thương Lục Diệp.

Cho nên biện pháp tốt nhất bây giờ chính là kéo dài thời gian, chờ đến khi Lục Diệp rời khỏi Thận cảnh.

Hắn bên này điều khiển đại trận, đám người Đàm Thánh lập tức có phát hiện.

Kết quả là ba người này ra tay càng thêm hung mãnh, Đàm Thánh liên tục hô to: “Lục Nhất Diệp, hết hy vọng đi, trừ khi người có thể lại gọi đến Thiên Cơ Trụ, nếu không hôm nay nơi đây chính là nơi người chôn thân !”

Vừa nói vừa ra tay điên cuồng, đánh vào màn sáng của đại trận làm nó liên tục rung lên.

Bên trong đại trận không có bất kỳ lời đáp lại nào, nhưng càng như thế, mấy người Đàm Thánh càng xác định Lục Diệp đang ở bên trong, nếu là người khác đứng ra nói rõ tình huống là được rồi, chính là bởi vì Lục Nhất Diệp ở trong đại trận cho nên mới không dám lộ diện.

Hơn nữa, bọn hắn tìm kiếm tung tích của Lục Diệp đến tận đây, vừa vặn nơi này lại có một linh địa giáp cấp, còn có đại trận quy mô như vậy, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến thế.

Linh lực cuộn cuộn bạo động, màn sáng rung lên không ngừng, ba người Đàm Thánh âm thầm giật mình, đại trận phòng hộ này thật sự rất mạnh, dựa vào ba người bọn họ liên thủ công kích một trận lại không thể đánh vỡ đại trận này.

Nhưng cho dù là không phá được đại trận thì vẫn có chút hiệu quả, bởi vì màn sáng phòng hộ đại trận rõ ràng đã mờ hơn so với ban đầu.

Theo xu thế này, bọn họ sớm muộn gì cũng có thể phá vỡ đại trận, đến lúc đó có thể đánh thẳng vào Hoàng Long.

Chương 1098: “Giờ chết của người đã đến!” 2

“ Cùng công kích một chỗ!” Lúc Hạ Lương xuất đao, nổi giận gầm lên một tiếng.

Đêm dài lắm mộng, ai biết Lục Nhất Diệp kia có thể gọi Thiên Cơ trụ tới hay không, cho nên càng sớm phá vỡ đại trận càng tốt.

Theo trường đao của hắn hạ xuống, thuật pháp Ngụy Khuyết cũng theo sát tới, Đàm Thánh theo đó ra tay, từng đạo công kích điên cuồng rơi vào cùng một vị trí đại trận, ba người liên thủ, phối hợp khăng khít, màn sáng chỗ bị công kích liên tiếp lóe lên.

Trong linh địa, sắc mặt Lý Bá Tiên trở nên bất đắc dĩ, mặc dù hắn đã cố gắng duy trì đại trận nhưng dù sao hắn cũng không phải trận tu, trận pháp cũng không phải xuất phát từ tay hắn, có thể duy trì được nhưng có hạn, cùng lắm chính là điều động nhiều linh lực duy trì vị trí bị công kích.

Ý niệm trong đầu chuyển qua, thật sự không được, chỉ có thể để ba gia hỏa không biết sống chết này tiến vào, đến lúc đó để đàn sói chống lại bọn hắn.

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên giọng nói của Lục Diệp vang lên bên tai: “Tình huống gì vậy?”

Lý Bá Tiên quay đầu lại thấy Lục Diệp đứng bên cạnh mình, ngẩng đầu nhìn không trung, vui mừng nói: “Tiểu sư đệ, người ra rồi.”

Lúc này Lục Diệp cũng nhìn thấy bộ dạng giương nanh múa

vuốt của ba người Đàm Thánh, vẻ mặt không khỏi kì quái: “Sao ba tên gia hỏa này lại tìm tới đây?”

Hơn nữa còn là ba người cùng nhau tìm đến!

Ý niệm đầu tiên của hắn chính là bí thuật của Truy Tung Bàn vẫn đang có hiệu lực sao? Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không đúng, ngày đó hắn rời khỏi khu vực săn bắn, trở về Cửu Châu, bí thuật trên người cũng không có dấu vết, không có đạo lý thời gian dài như vậy vẫn còn có hiệu lực.

Nhưng ba người này không thể vô duyên vô cớ tìm được đến đây, mặc dù không biết bọn hắn dùng biện pháp gì nhưng hiển nhiên là sử dụng các loại linh khí đặc thù tương tự như Truy Tung Bàn.

Địch nhân tìm tới cửa, hơn nữa còn đang công kích trận pháp do chính mình bố trí, trận chiến này khó tránh khỏi, Lục Diệp quay đầu lại nhìn phát hiện bầy sói đều đang ngẩng đầu nhìn lên không trung, không ít con sói đã bị kích phát hung tính, nhe răng trợn mắt tại chỗ.

Dường như nhận thấy được ánh mắt của Lục Diệp, con sói ở đầu đó của bầy sói quay đầu nhìn lại, bốn mắt đối nhau, con sói khẽ vuốt cằm.

Trong lòng Lục Diệp đã định, nuôi binh ngàn ngày dùng binh nhất thời, coi sói trở thành lực lượng phòng hộ kiên cố nhất của Linh địa không thể nghi ngờ là rất sáng suốt. Mặc dù ban đầu bầy sói là bởi vì Cự Giáp mà dừng lại ở đây, nhưng mấy ngày nay, quan hệ giữa Lục Diệp và bầy sói cũng cực kỳ hòa thuận, hiện giờ kẻ địch đánh tới tận cửa, bầy sói chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Lục Diệp tiếp nhận ngọc giác đại trận từ trong tay Lý Bá Tiên, rút ra linh lực rót vào trong đó, điều chỉnh sức mạnh đại trận,

miệng nói: “Tứ sư huynh, người mang Phong sư tỷ và Cự Giáp tới vị trí này chờ đợi.”

Nói xong, trong tay đánh ra một cây trận kỳ, bay ra xa xa.

Trận pháp hần bố trí trong linh địa không đơn thuần chỉ có phòng hộ cùng che lấp đại trận, lực lượng phòng hộ linh địa cũng tuyệt không chỉ có đàn sói.

Lực lượng bày sói có thể mượn dùng nhưng hần chưa từng hoàn toàn dựa vào.

Lý Bá Tiên gật đầu, dẫn Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp lao về phía trận kỳ.

Giây lát sau, theo hành động của Lục Diệp, thân ảnh ba người bắt đầu ẩn nấp.

Y Y trốn xuống lòng đất tùy thời mà động, Hồ Phách nhảy lên vai Lục Diệp, bày trận sẵn sàng đón quân địch.

Linh lực trong tay Lục Diệp khẽ động, đại trận biến ảo.

Cùng lúc đó, trên bầu trời truyền đến một tiếng vang nhỏ răng rắc, tựa như gương bị đánh nát vậy, trên đại trận phòng hộ bị phá vỡ một lỗ hổng.

Ba đạo thân ảnh nối đuôi nhau mà vào, nương theo tiếng cười to thoải mái của Đàm Thánh: “Lục Nhất Diệp, ngày chết của người đã đến!”

Tiếng cười im bật, phẳng phất như bị người ta bóp lấy cổ.

Nụ cười trên mặt Đàm Thánh đột nhiên trở nên cứng ngắt, Ngụy Khuyết và Hạ Lương bên cạnh hần ta kinh ngạc, ba đôi mắt bình tĩnh nhìn hơn hai trăm con sói phía dưới, sắc mặt dần dần nghiêm trọng.

Tuy lúc trước xác thực nhìn thấy dấu vết Yêu thú ra vào nơi đây, cũng chính bởi vì thấy được một màn kia mới xác định nơi này có trận pháp che phủ, nhưng ba người đều không nghĩ tới, trong sơn cốc này lại có thể hội tụ nhiều Yêu thú như vậy!

Nhìn quy mô của nó có thể khẳng định là một bầy sói!

Lục Nhất Diệp mà bọn họ ngày nhớ đêm mong đứng ở phía dưới, chung sống hòa bình với bầy sói, mà ánh mắt những con sói kia nhìn bọn họ lại tràn đầy hung tàn.

Tình huống gì đây!

Ba người Đàm Thánh thực sự bị một màn trước mắt làm cho sửng sốt, vốn tưởng rằng phá vỡ đại trận phòng hộ nơi này thì vấn đề lớn nhất mà bọn họ phải đối mặt là việc Lục Diệp nhờ truyền tống trận trốn chạy hoặc là gọi Thiên Cơ trụ chạy trốn, nhưng bây giờ xem ra, sự tình phát triển hoàn toàn không giống như trong dự đoán.

Lục Nhất Diệp không có bất kỳ dấu hiệu muốn trốn chạy nào, ngược lại là ba người bọn họ, không cẩn thận chạy vào nơi giam cầm, đây đâu phải linh địa gì, đây căn bản chính là hang sói.

Lục Nhất Diệp có bản lĩnh lớn như vậy, thu phục được một bầy sói như vậy?

“Mau lui lại!” Hạ Lương là người đầu tiên phản ứng lại, lúc này di chuyển thân hình, muốn từ lỗ hổng tiến vào lui ra ngoài.

Nhưng mà theo cây trận kỳ trong tay Lục Diệp vung xuống, đại trận phòng hộ vận vẹo thay đổi, trong giây lát liền đổi thành một tòa vây trận lớn, lỗ hổng cũng trong nháy mắt biến mất không dấu vết. Hạ Lương đụng vào màn sáng vây trận, căn bản không thể thoát được, trừ khi gã có năng lực đánh vỡ vây trận.

Lục Nhất Diệp có một bầy sói như vậy bảo vệ căn bản không

sợ hãi, vừa rồi thả bọn họ vào chỉ là để bọn họ không trốn thoát được, mà nơi này căn bản chính là một cạm bẫy đã sớm chuẩn bị, ý thức được điểm này, vẻ mặt ba người Đàm Thánh đều khó nhìn.

Ngụy Khuyết bỗng nhiên mở miệng: “Hai vị đừng hoảng hốt, những con sói này dường như không có khả năng ngự không, chúng ta chỉ cần không đáp xuống thì chúng không thể làm gì được chúng ta!”

Chương 1099: Mê Huyền Đại Trận!

Ngụy Khuyết vừa dứt lời, Đàm Thánh và Hạ Lương đã bình tĩnh hơn một chút.

Vừa rồi nhìn thấy nhiều sói như vậy, ba người đều bị kinh hãi một chút, tâm trí rối loạn nhất thời không nghĩ tới việc này.

Hiện tại xem ra những con sói này hẳn là không có năng lực ngự không, như vậy sự uy hiếp của chúng đối với bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều.

Dù chúng có năng lực ngự không với một mức độ nhất định, chỉ cần ba người duy trì phi hành sẽ không có nguy hiểm quá lớn, ngược lại ba người bọn họ có thể dựa vào thân hình linh hoạt và thực lực của tu sĩ Vân Hà cảnh từng chút một xâm chiếm những con sói này.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu nhất vẫn là Lục Nhất Diệp kia, chỉ cần có thể giết Lục Nhất Diệp, sói gì đó hoàn toàn có thể không để ý tới.

Ngay khi bọn hắn nghĩ như vậy, bỗng nhiên Lục Diệp lại vung trận kỳ trong tay, miệng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ khiến ba người sồn hết cả gai ốc.

“Cấm không!”

Theo tiếng nói vừa dứt, trận đạo bao phủ linh địa đột nhiên biến đổi.

Nếu đổi lại là hơn một tháng trước, Lục Diệp vẫn chưa thể bố

trí cấm không đại trận, nhưng lần trước lại lấy được bốn loại linh văn từ trên Thiên Phú Thụ, hơn nữa bốn loại này đều là linh văn có liên quan đến Trận Đạo, một trong số đó chính là Cấm Không.

Muốn bày sói phát huy ra đủ thực lực thì cấm không đại trận nhất định phải tồn tại.

Thời điểm trận đạo thay đổi, ba người Đàm Thánh đứng giữa không trung chỉ cảm thấy trên người đột nhiên có một ngọn núi vô hình đè lên bất ngờ, không kịp đề phòng, ba đạo thân ảnh rơi xuống phía dưới, từng người giương nanh múa vuốt, chật vật đến cực điểm.

Tiếng sói tru vang lên, rất nhiều con sói đã mở miệng sói, từ trong miệng kia phun ra từng đạo gió màu xanh nhạt, chẳng chịt quét về phía ba người.

Đám sói xác thực không có năng lực ngự không nhưng chúng lại có năng lực đối nghịch nhất định, loại lười gió có thể từ trong miệng phun ra này chính là một loại thiên phú yêu thuật bẩm sinh của chúng.

Không chỉ những con sói như thế, đại đa số yêu thú đều có bản lĩnh như vậy, nếu không có bản lĩnh như vậy, bọn chúng cũng không có biện pháp sinh tồn trong Thái Mãng Sơn này.

Đương nhiên, so với móng vuốt và răng nanh của chúng, loại công kích như lười gió này yếu hơn rất nhiều, cũng không đủ linh hoạt.

Nhưng thắng ở số lượng nhiều.

Lười gió dày đặc chẳng chịt tấn công ba người Đàm Thánh, đánh cho linh quang ngoài thân bọn họ loé lên.

Không hổ là tu sĩ Vân Hà cảnh giới tầng thứ chín, cho dù đột nhiên xảy ra sự cố như vậy cũng có thể phòng thủ nghiêm ngặt,

tuy dưới công kích của rất nhiều lưỡi gió có vẻ chặt vật nhưng vẫn có thể bảo vệ bản thân chu toàn.

Mà khi ba người bọn họ không ngừng ngã xuống thấp, áp lực trên người bọn họ cũng nhanh chóng giảm bớt.

Cấm Không đại trận chính là như thế, trong phạm vi đại trận bao phủ, bay càng cao áp lực càng lớn, nếu chân chạm mặt đất thì một chút áp lực cũng không cảm nhận được.

Đáp xuống chỗ cách mặt đất ba trượng, ba người mới vội vã ổn định thân hình, đến loại độ cao này, cấm không đại trận cho bọn họ áp lực không đáng kể.

Nói cho cùng vẫn là trình độ trận đạo của Lục Diệp không đủ, nếu không đừng nói là ba trượng, cho dù là ba thước bọn họ cũng bay lên được.

Mặc dù thoát khỏi vận rủi chặt vật rơi xuống nhưng trên mặt ba người không có chút nào mừng rỡ, ngược lại còn lộ ra vẻ căng thẳng, chỉ vì bốn phương tám hướng, từng con sói đã vây quanh bọn họ.

Theo đó tiếng sói tru liên tiếp vang lên, những con sói chủ động phát động tiến công, từng thân hình to lớn vọt lên hướng ba người đánh giết, xa xa quan sát, công kích của đám sói như cuồng phong bạo vũ liên miên không dứt, đánh cho ba người Đàm Thánh chặt vật đến cực điểm.

Ba người bày ra tư thế hai sừng, lấy ra các loại linh khí ngăn cản tập kích của đám sói, thỉnh thoảng có một con sói bị thương, máu tươi vẩy ra.

Sói tuy rằng da dày thịt béo nhưng thực lực ba người Đàm Thánh đặt ở chỗ này, nếu không phải dựa vào ưu thế số lượng để cho bọn họ luống cuống tay chân, đơn độc đi lên, cho dù là sói đầu

đàn cũng không thể là đối thủ của bọn họ.

Thủ đoạn mà tu sĩ có thể thi triển mạnh hơn nhiều so với yêu thú.

Bên này đánh nhau khí thế ngất trời, Lục Diệp chỉ đứng ở xa xa bình tĩnh, lắng lắng quan sát, thỉnh thoảng đưa tay đánh ra ngụ khí hoặc là thuật pháp, phân tán tinh lực đám người Đàm Thánh.

Ba người Đàm Thánh bức tức gần như muốn hộc máu!

Bọn họ mấy ngày nay đi vào Thái Mãng sơn, ngủ ngoài đường đi, một đường nhiều thăng trầm, thật vất vả mới tìm được Lục Nhất Diệp nhưng thế nào cũng không nghĩ tới nghênh đón bọn họ lại là khung cảnh như vậy.

Bầy sói khổng lồ phát động công kích liên miên không dứt đối với bọn họ, người bọn họ muốn tìm lại đứng ở một bên xem kịch vui, quả thực không có công bằng!

Bọn họ thật sự nghĩ mãi mà không rõ, Lục Nhất Diệp này sao có thể có vận khí tốt như vậy, có thể trực tiếp thu phục một đàn sói để cho mình dùng.

Nếu như không có đàn sói quấy nhiễu, ba người bọn họ tùy tiện ra tay đều có thể đem hấn chém.

Trong lúc chiến đấu kịch liệt, ba người đã nhận ra một số điểm không thích hợp.

Trong lúc đàn sói nhào tới cắn, trên miệng chúng rõ ràng lóe lên chút ánh sáng, lúc chúng bị công kích, trên lưng bỗng nhiên hiện lên một đạo linh văn hình phòng ngự...

Cẩn thận quan sát, quả nhiên thấy trên miệng rất nhiều yêu lang có hình mũi tên màu vàng!

“Lục Nhất Diệp đã đâm thứ vắn cho những con súc sinh này!”
Hạ Lương khẽ quát một tiếng.

Đàm Thánh cùng Ngụy Khuyết đều giật mình, mặc dù đã sớm biết Lục Diệp có thành tựu không thấp trên trận đạo nhưng cho tới bây giờ cũng không biết hắn có đào tạo sâu xa gì về thứ vắn chi đạo.

Có thể đâm xuống thứ vắn cho Yêu thú, không thể nghi ngờ đã nói rõ rất nhiều thứ.

Tên này muốn trái ý trời! Làm sao cái gì cũng biết?

Chương 1100: Mê Huyền Đại Trận! 2

Bên này ác chiến không ngớt, bởi vì thật lâu không bắt được ba người nên sói đầu đàn tựa hồ có chút tức giận, nó đứng ở ngoài chiến trường, ngửa mặt lên trời tru dài một tiếng, tiếp theo trong nháy mắt, bầy sói đột nhiên tấn công liên tục.

Ba người Đàm Thánh tràn đầy đẳng chất nhét vào miệng đan dược, càng lúc càng cảm thấy tình huống không ổn, theo xu hướng như vậy, bọn họ đừng nói là giết chết Lục Diệp, có thể toàn thân đi ra hay không cũng khó có thể cam đoan.

Không thể tiếp tục kéo dài, cùng bầy sói liều mạng chém giết là rất ngu ngốc, mục đích của bọn họ từ đầu đến cuối chỉ có một.

“Ngụy Khuyết, giết Lục Nhất Diệp!” Hạ Lương hét lên, trường đao trong tay phóng ra tia sáng chói mắt, linh lực cả người đều sôi trào lên.

Đàm Thánh phát giác được ý đồ của hắn cũng vội vàng rút ra linh lực phối hợp.

Linh lực cuồng bạo quét qua, hai người hợp lực cứng rắn xé ra một lỗ hổng trong vòng vây của đàn sói, từ lỗ hổng kia, một đạo đao mang giống như dải lụa chém thẳng về phía Lục Diệp.

Bàn Sơn Đao ầm ầm rút ra khỏi vỏ, khí huyết hội tụ trên cánh tay phải lóe lên ánh sáng chém ra, thân hình Lục Diệp bay ngược về phía sau.

Cảnh giới tầng thứ tư đỡ đòn đao mang của tu sĩ tầng thứ chín

vẫn là kém hơn một chút, lần này khiến khí huyết chỗ ngực hẳn quay cuồng, cánh tay phải cầm đao có chút tê dại.

Đao mang đánh tới vỡ vụn mà theo sát sau đao mang, rõ ràng là Ngụy Khuyết đánh tới, trên mặt gã hiện lên một vẻ dữ tợn, quanh thân linh lực tuôn trào, sát ý lộ ra.

Đàm Thánh và Hạ Lương liên thủ tạo ra cơ hội này cho hắn, hẳn tuyệt đối không thể phụ lòng hai người kia!

Mắt thấy thân hình Lục Diệp bay ngược ra sau, hắn đưa tay đánh ra một đạo thuật pháp về phía Lục Diệp, đồng thời thân hình như hình với bóng, bàn tay mở ra, linh lực dâng trào trong lòng bàn tay, tư thế muốn đuổi cùng giết tận Lục Diệp.

Ngự thủ linh văn thành hình, Lục Diệp khó khăn lắm mới ngăn được công kích của thuật pháp kia, ngự thủ bị nghiền nát, thân hình bị trùng kích càng bay xa hơn.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của Ngụy Khuyết, thân thể của Lục Diệp giống như là đụng vào một lớp màng mỏng trong suốt, theo một làn sóng gợn, cả người hắn biến mất một cách lỳ kỳ.

Lại có trận pháp? Ngụy Khuyết cả kinh, nhưng theo tiếng sói tru phía sau truyền đến, gã cắn răng một cái rồi tranh thủ đuổi theo.

Mặc dù hắn không xác định được Lục Diệp ở phía trước đã bố trí trận pháp gì nhưng vất vả lắm hắn mới từ trong vòng vây của đàn sói xông ra, nếu không thể nhanh chóng bắt được Lục Diệp thì tất cả những nỗ lực trước đó đều uổng phí, đến lúc đó không có Đàm Thánh và Hạ Lương ở bên cạnh phối hợp tác chiến, tình cảnh của hắn càng tệ hơn.

Cho nên dù biết rõ không nên truy kích nhưng Ngụy Khuyết

cũng không có lựa chọn khác, chỉ có thể kiên trì đuổi theo.

Thân thể giống như đụng vỡ một tầng ngăn cách, Ngụy Khuyết cảm giác bản thân bị một tòa trận đạo bao phủ, phóng tầm mắt nhìn lại, lại không nhìn thấy thân ảnh của Lục Diệp mà bốn phía đột nhiên sinh ra sương mù dày đặc.

Sương mù kia tốc độ tràn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã khiến cho bốn phương trở nên duỗi tay không thấy được năm ngón, càng làm cho Ngụy Khuyết kinh hãi không thôi chính là, bên trong sương mù dày đặc kia còn có đủ loại ánh sáng màu khác nhau đang không ngừng di chuyển, theo sự thay đổi vị trí của ánh sáng, tầm mắt của gã thỉnh thoảng lại hiện lên một ít bóng dáng không thể giải thích.

“Mê Huyền, Mê Huyền đại trận!” Ngụy Khuyết lập tức biết mình lâm vào trong trận pháp gì, một cỗ ý lạnh từ đầu đến chân, thậm chí hô hồng bết.

Lục Nhất Diệp này đến cùng là thứ quỷ gì, trình độ trận đạo đã cao thâm đến trình độ như vậy rồi sao?

Từ khi bọn họ đi vào Linh địa đã trải nghiệm qua đại trận phòng hộ, vây trận, cấm không đại trận, trước mắt lại xuất hiện Mê Huyền đại trận...

Cái này chỉ là hấn nhìn thấy, khẳng định còn có rất nhiều thứ hấn không nhìn thấy!

Một tu sĩ Vân Hà cảnh thật sự có thể bố trí ra nhiều trận pháp cao thâm như vậy?

Nhưng nghĩ lại, thăng nhãi kia ngay cả Truyền Tống Trận cũng có thể bố trí, còn có cái gì mà hấn không bố trí được.

Vừa nghĩ đến đây, Ngụy Khuyết nào dám đứng lại tại chỗ, hấn lập tức lao ra phạm vi bao phủ của trận pháp.

Đây không thể nghi ngờ là quyết định sáng suốt nhất, phạm vi trận pháp bao phủ cũng là có hạn, chỉ cần hắc không ngừng lao về một hướng thì có thể xông ra.

Tốc độ của tu sĩ cảnh giới tầng thứ chín cực nhanh, Ngụy Khuyết lại dốc toàn lực ra tay, nói là nhanh như chớp cũng không đủ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, một màn khiến hắc cảm thấy tuyệt vọng xuất hiện, bất luận là hắc chạy nhanh cỡ nào, bất luận hắc nỗ lực cỡ nào, từ đầu đến cuối đều ở trong phạm vi mê huyền trận, căn bản không cách nào thoát khỏi trận đạo bao phủ.

Tại một chỗ nào đó trong đại trận, theo động tác của Ngụy Khuyết, Lục Diệp đang không ngừng điều chỉnh trận pháp. Đây là lần đầu tiên hắc quan sát được có người đi vào Mê Huyền trận, tự nhiên muốn tổng kết kinh nghiệm một phen, xem xem trận pháp này có công hiệu như thế nào.

Tạm thời hiệu quả rất tốt.

Mê Huyền Đại Trận được xây dựng dựa vào hai đạo linh văn ảo ảnh và sương mù, nên hình như có tác dụng mê hoặc địch nhân, cho nên Ngụy Khuyết cho rằng mình đang chạy trốn về một hướng, nhưng trên thực tế, dưới sự điều chỉnh của Lục Diệp, gã vẫn đi vòng vo trong đại trận, chỉ là bản thân không hề phát hiện ra.

Trong đại trận, Ngụy Khuyết đổ mồ hôi, vẻ mặt căng thẳng.

Hắc cũng đã nhận ra một chút manh mối, theo đạo lý mà nói, ở trong trận pháp tất đều là hư ảo, mắt thấy không nhất định là thật, nhưng cảm giác tuyệt đối sẽ không sai.

Nhưng bây giờ xem ra, cảm giác của mình hình như cũng xảy ra một ít vấn đề, nếu không không có đạo lý chạy không thoát.

Chương 1101: Thịt cá trên thớt gỗ...

Bị giam trong Mê Huyền đại trận, mặc dù Ngụy Khuyết kinh sợ những không hoảng, dù sao gã cũng có tu vi Vân Hà tầng thứ chín, Lục Diệp chỉ là Vân Hà tầng thứ tư, hẳn chỉ có thể vây giữ gã, căn bản không có năng lực giết chết.

Điều duy nhất hẳn cần làm bây giờ là nhanh chóng chạy khỏi nơi này, tuy thực lực của Đàm Thánh và Hạ Lương cao hơn hẳn nhưng không thể đấu lại với số lượng lớn sói, chắc chắn không phải là đối thủ của đàn sói kia, bọn họ trông cậy vào mình để giết Lục Nhất Diệp đã là không thực tế, kéo dài ở đây lâu, mặc kệ kết quả của Đàm Thánh và Hạ Lương như thế nào, hẳn khẳng định cũng không có kết cục gì tốt.

Nhưng phải làm sao mới có thể chạy thoát từ nơi này?

Trong lòng Ngụy Khuyết phiền muộn, cắn răng gầm lên: “Lục Nhất Diệp, người chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao? Có gan thì đi ra đánh một trận!”

Hẳn là một Vân Hà tầng thứ chín, nếu không phải bất đắc dĩ thì thật sự không tiện hô lên những lời này với một cảnh giới tầng thứ tư, đương nhiên, hẳn cũng chỉ hô một tiếng mà thôi, cũng không cảm thấy sẽ có hiệu quả gì.

Chỉ cần đầu óc Lục Nhất Diệp kia không bị hỏng chắc chắn sẽ không lộ diện trước người hẳn.

Nhưng mà khiến cho Ngụy Khuyết vô cùng kinh ngạc chính là, ngay khi gã vừa dứt lời, gã bỗng nhiên cảm giác được phía trước

cách đó không xa có một cỗ khí tức khác đang tồn tại.

Đó là linh lực và sinh cơ hỗn tạp trên người tu sĩ!

Ở ngay phía trước!

Ngụy Khuyết mừng rỡ, giơ tay lên chém ra một đạo kim hồ giống như dải lụa về phía trước, đồng thời thân hình bổ nhào về phía trước, chuẩn bị thuận thế bắt Lục Diệp lại.

Kim hồ trảm lên người mục tiêu phát ra tiếng vang nặng nề, cảm giác kia tựa như là thuật pháp bị trảm vào phòng hộ nào đó, không thể phá vỡ.

Ngụy Khuyết không suy nghĩ nhiều, thân hình không ngừng di chuyển, thẳng đến khi trong sương mù phía trước xuất hiện một hình dáng cao lớn gã mới đột nhiên ý thức được không đúng.

Thân hình Lục Nhất Diệp kia... Không khô ngô như vậy chứ?

Sương mù cuộn cuộn, bàn tay to như quạt hương bồ thò ra, chộp về phía cổ Ngụy Khuyết, tốc độ bàn tay kia không nhanh nhưng lại mang theo khí thế che khuất cả bầu trời.

Dù cho Ngụy Khuyết là Vân Hà tầng thứ chín cũng không khỏi sinh ra một loại ảo giác, đó chính là một khi bị bàn tay này bắt lấy thì chính mình khó có thể thoát.

Đây là cái gì?

Ảo giác sao?

Ngụy Khuyết nhất thời mờ mịt, linh lực quanh thân bắt đầu khởi động, một đạo kim tiễn đánh tới phía trước, ngay chính giữa bàn tay đang đưa tới, oanh một tiếng, thuật pháp nổ tung, bàn tay to hơi ngưng lại một chút nhưng rất nhanh đã lấy tốc độ nhanh nhất bắt được.

Ngụy Khuyết sồn cả tóc gáy, thân hình dừng lại, đồng thời cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng hắn còn chưa kịp đứng vững thì tiếng kiếm đã vang lên liên tục. Cùng lúc đó quanh thân hắn truyền đến cảm giác đau đớn.

“Phi kiếm!” sắc mặt Ngụy Khuyết thay đổi, điên cuồng rút ra linh lực bảo hộ quanh thân.

Tiếp theo trong chớp mắt, từng đạo phi kiếm từ bốn phương tám hướng chém tới làm linh quang trên người hắn rung chuyển không ngừng, linh lực hộ thể nhanh chóng nhạt đi.

Lại có thuật pháp từ bên cạnh đánh tới, đánh cho thân thể hắn run rẩy.

Thế nhưng vẫn chưa xong, ngay tại thời điểm Ngụy Khuyết bối rối lại xuất hiện một đạo thân ảnh xẹt qua bên cạnh gã, đao mang màu lửa đỏ chém xuống, một đao hung bạo phá vỡ linh lực hộ thể của gã.

Bóng người kia lóe lên một cái rồi biến mất, Ngụy Khuyết còn chưa kịp phản kích thì đối phương đã biến mất không thấy đâu, chỉ để lại trên người gã một vết thương.

Ngụy Khuyết kinh hô, thân hình cao lớn chính diện đã như ngọn núi lớn ép tới, đánh ra một quyền.

Ầm một tiếng, thân hình Ngụy Khuyết bay lên rồi chật vật rơi xuống đất, vội vàng đứng dậy, mờ mịt nhìn xung quanh, trước mắt trừ sương mù còn có dải sáng nhiều màu sắc kia, ngoài ra thì không có bóng người nào.

Hắn thực sự bị đánh tới xuất hiện ảo giác!

Vốn cho rằng mình chỉ cần đối phó với một tên cảnh giới tầng thứ tư, nhưng từ tất cả những điều vừa rồi mà nói, trong Mê

Huyền Đại Trận này đâu chỉ có một mình Lục Nhất Diệp!

Trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi có bốn người ra tay với hắn, ngoại trừ Lục Nhất Diệp còn có ba người khác!

Một người có thân hình cao lớn, một người là kiếm tu, một người là pháp tu!

Kiếm tu... Là Lý Bá Tiên!

Ngụy Khuyết lập tức kịp phản ứng, lúc trước bọn họ đã đoán Lục Nhất Diệp sẽ mời Lý Bá Tiên vào linh địa, chẳng qua lúc đánh vào linh địa bọn họ chỉ thấy được một mình Lục Diệp, cũng không có nhìn thấy tung tích của những người khác, lúc ấy cũng không suy nghĩ nhiều, hiện tại xem ra, trong linh địa không chỉ có một mình Lục Nhất Diệp, những người khác đều đã trốn đi từ sớm.

Kiếm tu ra tay đối phó mình nhất định là Lý Bá Tiên, tu vi cũng tương ứng.

Pháp tu kia chính là Phong Nguyệt Thiên, hai người này cho tới bây giờ đều là như hình với bóng.

Về phần thể tu... Ngụy Khuyết không có manh mối gì, có lẽ là Lục Nhất Diệp tìm được trợ thủ từ nơi nào đó.

Suy nghĩ cẩn thận những điều này, trong lòng Ngụy Khuyết chìm vào đáy cốc.

Bị giam trong mê huyền đại trận, hắn không có bao nhiêu cảm giác nguy hiểm bởi vì một Lục Nhất Diệp không thể nào làm gì hắn, nếu như đối phương thật sự muốn giết hắn, hắn hoàn toàn có thể tùy ý đánh trả.

Nhưng trước mắt, hắn không chỉ phải đối mặt với một Lục Nhất Diệp mà còn có ba người khác, lại thêm Mê Huyền đại trận, Ngụy Khuyết đã ngửi được khí tức tử vong.

Thùng thùng thùng...

Chương 1102: Thịt cá trên thớt gỗ

Tiếng bước chân nặng nề lại từ bên cạnh truyền tới, giống như con quái vật khổng lồ nào đó đang chạy trốn. Lúc Ngụy Khuyết quay đầu nhìn lại chỉ thấy thân ảnh cao lớn kia một lần nữa hiện ra, xuyên qua sương mù, xông thẳng đến trước mắt hắn giống như một tia sét, cứ như vậy đánh tới mình.

Ngụy Khuyết vội vàng tránh né, đồng thời thi pháp đánh về phía người kia.

Thuật pháp đánh vào người đối phương, thân hình cao lớn kia hơi dừng lại nhưng căn bản không có vết tích bị thương, mà thừa dịp sự chú ý của hắn bị thu hút thì tiếng kiếm ồn ào lại vang lên, ngay sau đó Ngụy Khuyết cảm giác được mình bị công kích.

Ngoài đạo phi kiếm chém ra còn có một số thuật pháp không biết từ đâu đánh tới, đánh cho thân hình hắn lão đảo, khí huyết cuồn cuộn.

Phía sau lại có sát khí, Ngụy Khuyết vội vàng quay người lại, đập vào mắt hắn là một đạo đao quang đỏ rực như lửa.

Một đao chém xuống kèm theo tiếng kinh hô của Ngụy Khuyết, ngực hắn xuất hiện một vết thương thật lớn, máu tươi theo đó mà chảy xuống.

Thân hình cao lớn kia đã áp sát tới gần, một quyền tưởng như vung về tung ra nhưng lại chứa sức mạnh cực kỳ khủng bố, cả người Ngụy Khuyết như bao tải rách bay ra, thân ở giữa không trung, trong miệng không ngừng phun ra máu.

Hắn vội vàng đáp xuống đất, mặt đã lộ ra vẻ bối rối, há miệng hô to: “Hạ huynh, Đàm huynh, cứu ta!

Căn bản không nghĩ tới, truy sát Lục Nhất Diệp sẽ khiến hắn rơi vào tình cảnh bị giam giữ.

Mấy người vây công hắn tu vi cũng không tính là quá mạnh, tất cả đều là cảnh giới tầng thứ tư thứ năm, nếu ở trong hoàn cảnh bình thường, Ngụy Khuyết dù chỉ có một mình cũng có thể đối phó dễ dàng.

Nhưng bị giam ở Mê Huyền đại trận khiến thực lực của hắn không thể phát huy, ngược lại mấy người đối phương ở trong đại trận này như cá gặp nước, thỉnh thoảng phát ra công kích, đánh xong liền chạy để cho hắn ngay một chút phản kích cũng không có.

Hắn giống như cá nằm trên thớt, kẻ địch thỉnh thoảng tới cắt hắn một nhát....

Dưới tình thế như vậy, nếu hắn không cầu cứu thì cũng chỉ có thể chờ chết.

Tiếng hô thê lương truyền ra, trong linh địa, Đàm Thánh và Hạ Lương đang cùng bày sới đánh giết đều thấy đổi sắc mặt

Tình cảnh của bọn hắn lúc này cực kỳ không ổn. Số lượng sới thật sự quá nhiều, nếu không phải bọn hắn có tu vi thâm thúy, đổi lại là một Vân Hà cảnh bình thường tới đây thì sớm đã không kiên trì nổi rồi.

Tình cảnh như vậy khiến hai người đều bị choáng ngợp trước những đợt tiến công của đàn sới.

Bọn họ vốn hi vọng vào Ngụy Khuyết bên kia có thể nhanh chóng đắc thủ, kể từ đó, chỉ cần giết Lục Nhất Diệp lấy được ngọc giác đại trận thì bọn họ có thể dễ dàng rút lui, nhưng chờ tới chờ đi, đợi đến lại là tiếng kêu cứu của Ngụy Khuyết!

Điều này khiến cho bọn họ vô cùng sợ hãi.

Hắn tranh thủ quan sát nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy bên kia có sương mù cuồn cuộn bao phủ một phạm vi lớn, căn bản không thấy thân ảnh Ngụy Khuyết và Lục Nhất Diệp, chỉ thấy thỉnh thoảng có ánh sáng phát ra bên trong sương mù, xen lẫn từng trận kinh hô cùng kêu thảm thiết của Ngụy Khuyết.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Đàm Thánh và Hạ Lương đều sửng sốt.

Từ khi tiến vào linh địa này bọn hắn gặp phải tất cả những điều ngoài ý muốn, những điều này làm cho bọn hắn khó có thể thích nghi, trước mắt Ngụy Khuyết bên kia mặc dù không biết gặp phải cái gì nhưng chỉ từ bên kia truyền đến động tĩnh có thể suy đoán ra, người này tình cảnh không ổn.

Tình huống bây giờ, đừng nói là giết Lục Nhất Diệp, mấy người bọn họ có thể toàn thân trở ra hay không cũng là vấn đề.

Nhất thời ảo não, sớm biết như vậy liền dẫn nhiều người tới.

Vốn tưởng rằng ba cảnh giới tầng thứ chín liên thủ, chỉ cần tìm được Lục Nhất Diệp, đối phương sẽ đừng mơ tạo ra được sóng gió gì, nhưng ai ngờ sự tình lại phát triển thành bộ dáng này.

Trong khi chiến đấu kịch liệt, Đàm Thánh và Hạ Lương liếc mắt với nhau, mặc dù không có giao lưu gì nhưng đều nhìn ra ý của nhau.

Nơi đây không nên ở lâu!

Mặc kệ Ngụy Khuyết gặp phải chuyện gì ở bên kia, nhất định là có quan hệ với Lục Nhất Diệp, một khi Ngụy Khuyết chết rồi, Lục Nhất Diệp sẽ rút tay ra, hai người tất nhiên cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

Cho nên nhanh chóng rời đi quan trọng hơn.

Nhưng trước mắt bị nhốt trong trận pháp bao quanh linh địa, muốn rời đi còn phải phá trận trước mới có cơ hội, về phần có nên đi cứu Ngụy Khuyết hay không, chuyện này đã không nằm trong phạm vi suy tính của hai người rồi, để cứu được người trước tiên phải bảo vệ tính mạng mình trước, nếu ngay cả sức bảo vệ mình cũng không có thì còn nói gì đến cứu người

Ý niệm trong đầu đã định, hai người rất ăn ý phối hợp, hướng tới phá vỡ trận pháp để rời đi.

Dưới tình cảnh như thế, bọn họ muốn dựa vào sức mạnh của mình phá trận đã không thực tế, bị đàn sói vây công, bọn họ hiện tại chỉ miễn cưỡng có sức tự vệ nhất định mà thôi, cho nên nếu thật sự muốn phá trận thì phải mượn sức mạnh bầy sói, để cho dư âm tranh đấu oanh kích trận pháp.

Làm như vậy tuy hiệu suất kém một chút nhưng tốt hơn là ở chỗ này chờ chết.

Phá vỡ vây trận càng nhanh càng tốt , hai người dùng hết sức lực khiến cho trên thân hai người không ngừng tăng thêm thương thế, nhìn qua trông chật vạt đến cực điểm.

Thời gian trôi qua, bên trong mê huyễn đại trận, Ngụy Khuyết tóc tai bù xù, trên người đầy vết thương cùng máu tươi, điên cuồng rút ra linh lực bản thân, thi triển ra từng đạo thuật pháp sức mạnh cực lớn, không đích oanh kích bốn phương.

Hắn không biết kẻ địch ẩn nấp ở vị trí nào, hắn chỉ biết là chỉ cần bên mình lộ ra sơ hở, nghênh đón mình chính là những đòn đánh như mưa sa bão táp. Ngắn ngủi không đến một nén nhang, trên người hắn đã có thêm bảy tám vết thương, trong đó có một vết thương nghiêm trọng nhất là bị phi kiếm xuyên qua, máu chảy không ngừng, đau đến mức sắc mặt hắn vằn vẹo, biểu cảm dữ tợn.

Cho nên dù biết cách làm của mình là không quá tốt nhưng hắc cũng không còn cách nào , bởi vì dừng lại sẽ chết nhanh hơn.

Làm như vậy rất có hiệu quả, ít nhất trong quá trình hắc liên tục làm phép, không còn ai đánh lén hắc nữa.

Chương 1103: Đoạn tiền!

Bên trong Mê Huyền Đại Trận, Ngụy Khuyết vì tự bảo vệ mình mà không ngừng đánh thuật pháp về mọi phía, cho dù hắn là một Vân Hà tầng thứ chín cũng không thể kiên trì được lâu.

Linh lực trong cơ thể như hồng thủy tràn ra ngoài, từng đạo thuật pháp đánh về phía tứ phương, tuy mở miệng kêu cứu nhưng hắn không thể đứng chờ Đàm Thánh và Hạ Lương tới cứu viện, trong lòng biết rõ, tình cảnh của hai người kia chỉ sợ cũng không ổn, nếu không không có lý do gì mà mặc kệ hắn.

Mùi máu tanh quanh quẩn chớp mũi, toàn thân đau đớn khiến hắn toát mồ hôi, mùi chết chóc như biển nhấn chìm hắn vào trong.

Hoàn toàn không nghĩ tới, chỉ là tới giết Lục Nhất Diệp lại có thể khiến hắn rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này, nếu sớm biết như thế, cho hắn cái gì hắn cũng sẽ không đáp ứng Đàm Thánh để tới đây.

Nhưng mà giờ phút này hối hận cũng đã muộn, thân ở trong hoàn cảnh như vậy, hắn căn bản không nhìn thấy nửa điểm hy vọng chạy trốn.

Ngay tại thời điểm hắn nghĩ như vậy thì xuất hiện một sự thay đổi bất thường.

Trận pháp bao phủ ở bốn phía bỗng nhiên sinh ra một ít thay đổi, ngay sau đó, sương mù bốn phía cùng ánh sáng nhiều màu sắc nhanh chóng tiêu tán.

Ngụy Khuyết sửng sốt, ngay sau đó mừng như điên!

Mình thế mà trong lúc vô tình đã phá mê huyền đại trận này! Đây thật đúng là trời không tuyệt đường người.

Sương mù tiêu tán, hắn thấy được mấy bóng người đang tụ tập ở bên cạnh mình cách đó không xa, trong đó quả nhiên có hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, còn có Lục Nhất Diệp kia, ngoài ra còn có một thể tu hình thể cao lớn, mặc quần áo vải gai, một khối cơ bắp lớn gồng lên.

Trong mắt Lục Nhất Diệp kia rõ ràng lóe lên một tia ngạc nhiên.

Lục Diệp rõ ràng cũng không nghĩ tới Ngụy Khuyết có thể phá trận pháp nơi đây.

Lục Diệp quả thật không nghĩ tới.

Mê Huyền Đại Trận là do hắn mượn trận kỳ bố trí ra, khác với đại trận phòng hộ và vây trận, bản thân không có nhiều năng lực phòng ngự cho nên nếu trận kỳ bị hủy, trận thế khó có thể duy trì.

Ngụy Khuyết vừa rồi điên cuồng tấn công không mục đích, thật trùng hợp lại đánh trúng một cây trận kỳ, điều này làm cho mê huyền đại trận không công tự phá.

Chỉ có thể nói, vận may của tên này thật sự không tệ.

Phá vỡ trận thế, thấy được chân thân đám người Lục Diệp, Ngụy Khuyết lập tức nổi giận gầm lên một tiếng: “Lục Nhất Diệp!”

Vừa rồi hắn sợ hãi bao nhiêu thì giờ phút này có bao nhiêu phần nộ, hắn đường đường là Vân Hà tăng thứ chín lại bị mấy Vân Hà tăng bốn tăng năm đánh gần như không có sức đáp trả, thậm chí còn bị ép cầu cứu, điều này làm cho hắn cảm thấy rất mất mặt.

Trong lúc gầm lên, một đạo thuật pháp hung hãn đánh về phía

Lục Diệp

Lục Diệp chưa phản ứng lại thì Cự Giáp đã lách mình tới, trước người hiện lên một đạo linh quang ngăn cản thuật pháp kia, mà cái giá chỉ vền vẹn là lui về sau mấy bước, bình an vô sự.

Nhìn một màn này, mí mắt Ngụy Khuyết giật giật, thầm kinh hãi vì thân thể cao lớn của Cự Giáp vô cùng cường đại, lúc trước gã ở trong sương mù cảm nhận đối về uy lực của Cự Giáp còn không rõ, giờ phút này tận mắt nhìn thấy một Vân Hà tầng thứ tư thoải mái ngăn lại thuật pháp của mình, hẳn quả thực khiếp sợ.

Tu vi chênh lệch nhau năm tầng, theo lý mà nói, cho dù đối phương là thể tu cũng không thể chống đỡ được một kích kia, nhưng trên thực tế đối phương chẳng những kháng cự được mà thậm chí còn không có phản ứng quá lớn.

Đang muốn xuất thủ lần nữa thì bỗng nhiên cảm giác suy yếu khó hiểu dâng trào, thân hình Ngụy Khuyết không nhịn được lão đảo một chút.

Thầm nghĩ không xong rồi, lúc trước hẳn tiêu hao linh lực quá nhiều, lại thêm thương thể trên người không nhẹ, giờ phút này nào có lực để tiếp tục chiến đấu?

Tiếng kiếm vang lên, quanh thân Lý Bá Tiên bắt đầu khởi động lưu quang, từng đạo phi kiếm đánh về phía Ngụy Khuyết, Phong Nguyệt Thiên đứng ở bên cạnh, hai tay thi triển thuật pháp, thuật pháp tinh diệu liên tiếp được thi triển ra, không ngừng bắn về phía Ngụy Khuyết.

Ngụy Khuyết thay đổi sắc mặt, vội vàng rút ra linh lực muốn khô kiệt bảo hộ quanh thân.

Xoẹt xoẹt xoẹt... Cự Giáp sải bước lao nhanh tới, trong lưu quang của phi kiếm và thuật pháp nhấp nhô, nhanh chóng rút ngắn

khoảng cách với Ngự Khuyết, mang theo cảm giác áp bách như núi lớn nghiêng ngả.

Đợi đến gần, thừa dịp Ngự Khuyết bị phi kiếm cùng thuật pháp làm nhiễu, một cước đá ra.

Cảm nhận được uy thế khủng bố của một cước này, con người Ngự Khuyết co rút lại, tình huống hiện tại, gã tình nguyện bị Lý Bá Tiên dùng phi kiếm chém một cái, hoặc bị thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên đánh trúng cũng tuyệt không dám để cho Cự Giáp đạp gã một cước.

Nếu một cước này đạp trúng thì chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ nổ thành sương máu.

Vào thời khắc mấu chốt giữa sự sống và cái chết, tinh thần của hắn căng cứng đến cực hạn, hắn thể hiện ra một tốc độ không thuộc về pháp tu ngăn lại phi kiếm cùng thuật pháp công kích, trong lúc tránh đi tấn công lại tránh đi một cước kia của cự giáp.

Nhưng mà còn không đợi hắn thở ra, sau thân ảnh cao lớn của Cự Giáp, một bóng người đã giết tới.

Rõ ràng là Lục Diệp.

Ánh đao màu đỏ lửa hiện lên, lộ ra Ngự Khuyết với vẻ kinh hoàng, đối mặt với một đao từ trên bổ xuống này, gã không còn không gian để né tránh.

Lóe lên!

Chương 1104: Đoạn tiền! 2

Lưỡi dao chém xuống phá vỡ linh lực hộ thể của Ngụy Khuyết, kéo ra một vết thương thật lớn trên bả vai gầy, qua miệng vết thương kia mơ hồ có thể thấy được nội tạng.

Lực đao mạnh mẽ khiến thân hình Ngụy Khuyết bay ngược ra ngoài, trong miệng phun ra máu tươi.

Hắn cố gắng ổn định thân hình, tầm mắt đỏ như máu, trước mắt hiện ra các ngôi sao, dòng sông linh lực trong cơ thể hỗn loạn.

Linh lực vốn là tiêu hao rất nhiều, thương thế cũng không nhẹ, lúc này lại bị thương nặng, gần như là dầu hết đèn tắt.

Mắt thấy Lục Diệp đắc thủ không buông tha, hắn kéo theo trường đao mang ánh lửa lao về phía mình, dáng vẻ như muốn đuổi cùng giết tận, Ngụy Khuyết cũng càng thêm phần nộ.

Đúng là thực lực của hắn không bằng Đàm Thánh và Hạ Lương nhưng tốt xấu gì hắn cũng là Vân Hà tầng thứ chín, nhiều năm trải qua không ít thời khắc sinh tử, cũng không thiếu dũng khí liều mạng với địch.

Trong lòng hắn biết rõ chuyển đi này mình sợ là lành ít dữ nhiều, âm thầm hối hận mình vì ham muốn lợi ích, nhưng việc đã đến nước này, hối hận có ích lợi gì?

Bất quá cho dù mình chết cũng tuyệt đối sẽ không để địch dễ chịu!

Đưa tay thăm dò túi trữ vật của mình, từ trong túi lấy ra một vật.

Đó rõ ràng là một đoạn tên bị mất, hơn nữa là mũi tên bị gãy, nhìn từ bên ngoài thì mũi tên này đã cũ lắm rồi, cũng không biết Ngụy Khuyết lấy được từ chỗ nào.

Nhưng có thể lấy ra đồ vật vào lúc này, không thể nghi ngờ là vật quý giá nhất của Ngụy Khuyết, cũng là đòn cuối cùng của gã.

Gã cắn đầu lưỡi một cái, phun máu lên đoạn tiễn kia, đoạn tiễn cổ xưa lập tức sáng lên , cùng lúc đó, khí tức cực nguy hiểm ầm ầm bao phủ toàn bộ.

Lục Diệp đang cầm đao lao nhanh về phía hắc lập tức dừng lại, quyết đoán lui về phía sau, trong nháy mắt này, trong lòng của hắc sinh ra báo động cực lớn, âm thầm đánh giá mũi tên gãy trên tay Ngụy Khuyết, trong lòng hiểu rõ, nguy cơ đến từ mũi tên gãy này!

Linh lực quanh thân Ngụy Khuyết điên cuồng phun trào vào trong đoạn tiễn, làm cho mũi tên gãy kia phát ra ánh sáng chói lọi như mặt trời, miệng gã dính đầy máu tươi, nhe răng cười: “Lục Nhất Diệp, cho dù lão tử chết thì người cũng phải chôn cùng ta!”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều nhận thấy không ổn, mũi tên gãy kia rõ ràng là một bảo vật vượt qua cả linh khí, thậm chí còn vượt qua cả pháp khí, thứ như vậy dù có hư hao thì sức mạnh vẫn cực lớn, một khi để Ngụy Khuyết thành công, không ai biết được lực sát thương lớn đến nhường nào.

Vì vậy hai người đều điên cuồng rút ra linh lực, muốn trước khi Ngụy Khuyết tế ra bảo vật này giết chết hắc, nhưng mà chênh lệch tu vi khiến cho hai người bọn họ dù liên thủ cũng chỉ đánh cho thân thể Ngụy Khuyết bị thương , máu tươi phun trào, nhất thời khó lấy đi tính mạng gã.

Chỉ trong thời gian ba hơi thở ngắn ngủi, mũi tên gãy trong tay Ngụy Khuyết bỗng nhiên hóa thành một đạo lưu quang, như tia

chớp lướt đi.

Trong nháy mắt này, lòng tơ toàn thân Lục Diệp dựng đứng lên, cảm giác nguy cơ chưa bao giờ có nảy sinh trong lòng.

Hắn không suy nghĩ mà chạy thẳng về một hướng, muốn kéo dài khoảng cách giữa mình và Ngụy Khuyết, nhưng mà tốc độ ánh sáng kia cực nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt đã đến gần.

Hồ Phách đang ngồi xổm trên vai Lục Diệp cũng đã nhận ra nguy cơ, bộ lông trên người đều dựng thẳng đứng, chắp tay sau lưng Lục Diệp, trong cổ họng thấp giọng gào thét, khí huyết giao hòa với Lục Diệp.

Lục Diệp nhắc đao, cánh tay phải của hắn lập tức sừng lên .

Lóe lên!

Liên trảm!

Tiếng vang dày đặc hợp thành một mảnh, người bên ngoài nghe được sẽ chỉ cho rằng là âm thanh một lần chém xuống, nhưng trên thực tế trong thời gian cực ngắn này, Lục Diệp liên tục chém ra năm đao.

Mỗi một đao hạ xuống, thân thể Ngụy Khuyết bên kia đều run lên, phẳng phất như Bàn Sơn Đao chém trúng người già, máu tươi trong miệng phun ra, sắc mặt trở nên tái nhợt với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trảm kích dốc hết toàn lực cũng không phải là không có hiệu quả, lưu quang tập kích đến khiến cho Lục Diệp ngưng lại một chút, chính là cơ hội thoát qua trong nháy mắt này khiến cho Lục Diệp hoảng hốt lùi lại, chạt vật rơi xuống đất.

Lưu quang sượt qua chớp mũi, gió mạnh khiến cho da mặt Lục Diệp phát đau.

Nhưng còn không đợi hần thở dốc, trong tầm mắt đã liếc thấy lưu quang bay ra ngoài thay đổi phương hướng, lại hướng về phía mình.

Thứ này hiển nhiên là bị Ngụy Khuyết khống chế, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đang liều mạng công kích hần, hần mặc kệ không hỏi, chỉ nhìn chăm chăm Lục Diệp, đáp trả lại tiếng gào thét lúc trước của hần, cho dù hần chết, Lục Diệp cũng phải chôn cùng.

Lục Diệp không biết đây rốt cuộc là bảo vật gì, nhưng lực sát thương cực mạnh, cho dù hần sử dụng toàn lực cũng chỉ có thể ngăn cản trong chốc lát, trừ khi giết Ngụy Khuyết nếu không sẽ liên miên không dứt.

Mà khi nó lại đánh tới lần nữa, Lục Diệp vừa mới từ trên mặt đất bò dậy đã không kịp tránh né.

Ngay tại thời điểm hần chuẩn bị lại ra đao, trên bờ vai bỗng nhiên trầm xuống, một bàn tay lớn bắt lấy hần, ngay sau đó Lục Diệp liền cảm giác mình bị ném bay ra ngoài.

Đang giữa không trung, hần nhìn thấy thân hình cao lớn của Cự Giáp đang đứng trên vị trí ban đầu của hần.

Linh quang bùng lên, trước người Cự Giáp đột nhiên xuất hiện một lớp phòng hộ giống như mai rùa.

Lưu quang đánh tới.

Oanh...

Tiếng nổ truyền ra, thân hình Cự Giáp rừng chuyển dữ dội, mai rùa thoát nhìn vững như thành đồng đột nhiên xuất hiện nhiều khe hở, tiếp theo trong nháy mắt ầm ầm vỡ nát.

Lưu quang xuyên qua thân thể Cự Giáp, xuất hiện một dòng máu tươi, tiếng kêu rên rên rỉ vang lên, Cự Giáp quỳ một gối

xuống đất.

Ánh mắt của Lục Diệp trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, ánh lửa trên Bàn Sơn đao trong tay hắn càng thêm mãnh liệt.

Bên kia, Lý Bá Tiên thân hợp kiếm quang, hóa thành một đạo kiếm, tập sát đến trước người Ngụy Khuyết, trường kiếm trong tay loạn xạ như rắn mất đầu, lưu lại trên người Ngụy Khuyết từng đạo vết thương máu tươi chảy ra, gã vốn muốn thuận thế chém giết Ngụy Khuyết nhưng lại bị Ngụy Khuyết dùng một đạo thuật pháp đẩy ra xa.

Vào lúc này, Lục Diệp từ giữa không trung đánh xuống, lưu quang khiến Cự Giáp bị thương gắt gao theo sau.

Mặc dù cảm nhận được sát cơ như giò trong xương nhưng ánh mắt của Lục Diệp vẫn không có chút dao động nào. Ngụy Khuyết rõ ràng đã nỗ lực hết đà, một đao kia chém xuống, gã chắc chắn phải chết!

Hiện tại chỉ xem là đao của mình nhanh, hay là bảo vật của đối phương nhanh hơn.

Chương 1105: “Tranh sát!”

Thân hình Ngụy Khuyết lảo đảo, toàn thân đầy thương tích , nhìn qua trông vô cùng thê thảm.

Đầu tiên, hắn ở trong mê huyễn đại trận bị đám người Lục Diệp liên thủ tập sát, mặc dù máy mẫn phá vỡ đại trận nhưng đã là nỗ lực hết đà, sau đó lại bị đám người vây công, lại bất kể hậu quả tể ra bảo vật đoạn tiền kia, có thể nói giờ phút này chính thức đến mức dầu cạn đèn tắt.

Tầm mắt của hắn hoàn toàn mờ hồ, trong lúc ngẩng đầu chỉ thấy được thân ảnh Lục Diệp từ trên trời nhào xuống, thậm chí đã không thấy rõ khuôn mặt của Lục Diệp.

Ánh đao sáng như tuyết hiện lên, Bàn Sơn Đao nhẹ nhàng phá vỡ linh lực hộ thể yếu ớt của Ngụy Khuyết, trường đao chém xuống cổ gã.

Liếc người lướt qua nhau, hai chân Lục Diệp trượt trên mặt đất ra vài chục trượng, lúc này mới chậm rãi ổn định lại.

Ngụy cơ như giò bọ cũng đồng thời biến mất dưới nhát chém kia, đoạn tiền dù sao cũng là bị Ngụy Khuyết điều khiển, một khi gã chết, bảo vật kia cũng mất đi sức mạnh, quang mang thu lại hóa thành bộ dáng ban đầu, từ không trung rơi xuống.

Lục Diệp thở dài một hơi, quay người nhìn lại chỉ thấy thi thể không đầu của Ngụy Khuyết ngã nhào xuống đất, trên cổ phun ra máu tươi.

Một Vân Hà tầng thứ chín đã bị hắn và đám người Lý Bá Tiên liên thủ chém chết!

Có thể có chiến tích như vậy, mê huyễn đại trận chiếm công lớn nhất, Ngụy Khuyết ở trong mê huyễn đại trận kia căn bản khó có thể ngăn cản mấy người bọn họ tập sát.

Phải biết rằng lúc trước ở trong khu vực săn bắn, ba người Lục Diệp liên thủ đối chiến với Hạ Bình cảnh giới tầng thứ bảy cũng đã đánh gian nan đến cực điểm, cuối cùng thậm chí Lục Diệp còn kích phát ra bí thuật Thú hóa mới giết chết gã.

Mặc dù cảnh giới tầng thứ bảy và tầng thứ chín chỉ kém có hai tầng nhưng thực lực lại cách biệt một trời một vực, cho dù bây giờ đám người Lục Diệp có tu vi tiến bộ hơn sơ với trong khu vực săn bắn, cho dù có thêm một Cự Giáp, nếu không có Mê Huyễn đại trận thì dù cho bốn người liên thủ cũng không thể là đối thủ của Ngụy Khuyết, khả năng lớn nhất là bị hấn đánh bại từng người một.

Khí tức của Ngụy Khuyết biến mất, Đàm Thánh và Hạ Lương đang dây dưa với đàn sói bên kia đều chấn động, hai người bất luận thế nào cũng không nghĩ tới, Ngụy Khuyết- một tên Vân Hà tầng thứ chín lại có thể chết trong tay đám người Lục Nhất Diệp.

Giờ phút này trạng thái của hai người cũng cực kỳ thâm trọng, trên người đầy vết thương, máu tươi nhuộm đỏ quần áo. Mặc dù thực lực hai người rất mạnh nhưng đối mặt với cả đàn sói vây công vẫn không đủ lực.

Nếu không phải bày sói bên này có chỗ e dè, không dám bức bách quá thì giờ phút này hai người chỉ sợ sớm đã không còn tính mạng, dù là như thế, hai người cũng bị thương nặng trong người, khí tức hỗn loạn.

Gần như ngay trong nháy mắt Ngụy Khuyết chết, Hạ Lương bỗng nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, trên trường đao phát ra một luồng ánh sáng, hung hăng bổ ra một đao về phía trước.

Lưỡi dao chém xuống, vây trận vốn lung lay sắp đổ rồi cuộc không chống đỡ nổi nữa, ầm ầm vỡ ra.

Trước đó hai người bọn họ thấy tình cảnh Ngụy Khuyết không ổn liền biết chuyển này khó giết Lục Nhất Diệp cho nên một mực nghĩ biện pháp thoát vây, bị nhốt trong trận pháp muốn thoát vây thì chỉ có thể phá trận.

Dưới sự dẫn dắt của bọn họ, dư âm sức mạnh của bày sói lần lượt lan đến tứ phương.

Dù sao cũng là một trận pháp không người làm chủ , tuy sức mạnh có nhưng sẽ không quá nghịch thiên, từ đó mài mòn từng chút một, mãi đến khi Hạ Lương sử dụng một đao kinh thiên này, vây trận cuối cùng cũng bị phá vỡ.

“Đi!” Hạ Lương quát khẽ một tiếng rồi lách mình xông ra ngoài trước, Đàm Thánh theo sát phía sau, cho dù Ngụy Khuyết chết ngay dưới mí mắt bọn họ nhưng giờ phút này hai người bất luận là ai cũng không có ý muốn báo thù rửa hận cho hắn.

Vốn là quan hệ hợp tác, Ngụy Khuyết sơ ý bị mấy người Lục Diệp giết chết, đó là chính gã ngu xuẩn.

Vả lại, tình cảnh của bọn họ cũng không ổn, nếu không trốn chạy thì ngay cả bọn họ cũng không thể chạy thoát

Hai bóng người trước sau lao ra, tiếng sói tru truyền ra, từng đạo lưỡi gió màu xanh nhạt đánh về phía hai người, đánh cho Hạ Lương và Đàm Thánh trái đờ phải, lại thêm vết thương mới.

Chỉ tiếc đàn sói không thể ngự không cho nên hai người muốn chạy trốn thì bọn chúng cũng không ngăn được.

Bên này Lục Diệp đã giết Ngụy Khuyết, linh lực vừa mới khôi phục lại, còn chưa kịp đi xử lý Đàm Thánh và Hạ Lương thù đã thấy hai người này phá vây trận thoát ra.

Hắn lập tức lách mình đuổi theo.

Đổi lại là bình thường, hắn bất luận như thế nào cũng sẽ không truy kích hai tên cảnh giới tăng thứ chín, cái này không khác gì tìm chết.

Nhưng giờ phút này Đàm Thánh và Hạ Lương đều trọng thương trong người, rất khó nói bọn họ có thể phát huy ra mấy phần thực lực, thời điểm này đúng là thời cơ tốt để đuổi cùng giết tận, nếu không chờ bọn họ bình tĩnh lại, muốn giết bọn họ liền khó như lên trời.

Lý Bá Tiên thấy vậy cũng vội vàng ngự kiếm đuổi theo, đồng thời quát khẽ một tiếng: “Nguyệt Thiên ở lại, chăm sóc sư đệ Cự Giáp!”

Cự Giáp trước đó bị đoạn tiền kia gây thương tích, tuy nói thể tu da dày thịt béo, năng lực khôi phục cường đại nhưng dù sao cũng là thương thể xuyên qua thân thể, hơn nữa sau đó hắn còn nửa quỳ trên mặt đất, cũng không biết thương thế như thế nào.

Chuyện đuổi giết có Lý Bá Tiên và Lục Diệp là đủ rồi, nếu có thể giết, hai người liên thủ tất nhiên có thể giết được, nếu không thể giết, thêm một Phong Nguyệt Thiên nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Phong Nguyệt Thiên nghe vậy dừng lại, mắt thấy Lục Diệp và Lý Bá Tiên hóa thành lưu quang đuổi theo, xâm nhập vào trong Thái Mãng Sơn.

Chương 1106: Tranh Sát 2

Có một nhóm sói dưới sự chỉ huy của sói đầu đàn cùng Lục Diệp chạy ra ngoài, hiển nhiên là muốn trợ giúp, nhưng chỉ sau nửa canh giờ, đám sói này lại trở về.

Không thể ngự không là điều không tốt, dù cho bọn chúng có chạy nhanh hơn nữa thì cũng không nhanh bằng ngự khí phi hành, đuổi theo một hồi cũng không thấy bóng dáng đám người Lục Diệp, đám sói chỉ có thể trở về.

Lúc này Phong Nguyệt Thiên cũng băng bó xong vết thương cho Cự Giáp, thương thế của Cự Giáp làm người ta sợ hãi nhưng kỳ thật không đáng ngại, chỉ cần tu dưỡng một hai ngày là có thể khôi phục.

Nàng không biết tình huống của Lý Bá Tiên và Lục Diệp bên kia như thế nào, nàng thử đưa tin nhưng không có hồi âm, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Vào lúc này, Lục Diệp và Lý Bá Tiên đã đuổi theo mấy trăm dặm, Đàm Thánh và Hạ Lương trốn chạy phía trước từ đầu đến cuối không có ý dừng lại, chỉ liều mạng chạy về phía trước, máu tươi trên người không chảy ra, điều này càng khiến Lục Diệp xác định, trạng thái của hai người này thật sự không ổn.

Nếu không hai tên cảnh giới tầng thứ chín không có lý nào lại biểu hiện chật vật như vậy.

Nhớ ngày đó ở trong khu vực săn bắn, Lục Diệp bị bọn họ đuổi theo, lên trời không đường xuống đất không cửa, cách gần hai tháng, tình huống lại hoàn toàn trái ngược, quả thật là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phong thủy thay phiên nhau

lưu chuyển.

Trong lúc chạy trốn, Đàm Thánh giận dữ hét lên: “Lục Nhất Diệp, dừng tay đi, tiếp tục như vậy ai cũng không có kết cục tốt!”

Nơi này đã là vị trí rất sâu trong Thái Mãng Sơn, rất nhiều yêu thú cường đại chiếm giữ, ngày thường dù cho có tu sĩ đi vào cũng đều là lén lút, không dám gây ra động tĩnh quá lớn, miễn cho kinh động đến yêu thú gì đó.

Mấy người chạy trốn như vậy gây ra động tĩnh không nhỏ, nếu kinh động đến một số yêu thú cường đại, Đàm Thánh và Hạ Lương tất nhiên sẽ không có kết quả tốt, Lục Diệp và Lý Bá Tiên cũng vậy.

Cho nên phương pháp đối phó tốt nhất chính là Lục Diệp dừng tay để bọn họ chạy trốn.

Nhưng đối mặt với tiếng quát của Đàm Thánh, Lục Diệp hoàn toàn không quan tâm.

Cơ hội khó có được như vậy nếu bỏ qua, ngày sau ở chiến trường Vân Hà không thể giết được hai người này, hai người này đều là Vân Hà tầng thứ chín, tùy lúc có thể tấn thăng Chân Hồ, một khi bọn họ tấn thăng Chân Hồ, thế tất phải thoát ly chiến trường Vân Hà.

Lục Diệp ở trong khu vực săn bắn bị bọn họ đuổi giết đến cùng đường, phần thù hận này hẳn ghi tạc trong lòng, hơn nữa, bọn họ đã tìm được Linh địa, lần này nếu không đuổi cùng giết tận, vị trí Linh địa nhất định sẽ bại lộ ra ngoài, sau này nói không chừng sẽ có một chút phiền toái.

Ngụy Khuyết đã chết, chỉ cần có thể giết hai người này, như vậy linh địa tồn tại ít nhất sẽ không bại lộ.

Lục Diệp kiên định, làm sao có thể sẽ vì một câu nói của hắn

mà dao động.

Hơn nữa Đàm Thánh càng nói như vậy thì càng nói rõ tình huống của hắn không ổn, nếu không trực tiếp dừng lại, đánh một trận là được.

“Lục Nhất Diệp, không nên liều mạng, người muốn chúng ta cùng chết sao?” Đàm Thánh lại rống lên một tiếng.

Lục Diệp không nói gì, Lý Bá Tiên lại hừ lạnh một tiếng: “Thật sự có bản lĩnh, liền tới chiến một trận, nhìn xem các người chết hay là sư huynh đệ chúng ta chết!”

Đàm Thánh trốn chạy phía trước thiếu chút nữa cắn nát răng, nghĩ hắn và Hạ Lương đều là tu sĩ Vân Hà tầng thứ chín, ngày thường ở trên chiến trường Vân Hà này không dám ho mưa gọi gió nhưng tối thiểu cũng là một nhóm cường giả cao cấp nhất, nào bị hai Vân Hà tầng bốn tầng năm truy đuổi chặt vật như vậy?

Nói ra chỉ sợ không ai tin.

Nhưng mà giờ này ngày này, chuyện ly kỳ như vậy phát sinh ở trên người bọn họ, để cho bọn họ làm sao không phần nộ biệt khuất.

Nếu không phải thương thế nghiêm trọng, vậy Lục Nhất Diệp và Lý Bá Tiên làm sao dám làm càn trước mặt bọn họ?

Thật sự là thời điểm cùng bày sói chiến đấu làm cho thương thế quá nghiêm trọng, dẫn đến hai người bọn họ giờ phút này ngay cả ba phần thực lực ngày thường đều không phát huy ra được, thậm chí không có biện pháp thoát khỏi địch truy kích.

Không chỉ như thế, theo thời gian trôi qua, tình huống của hai người càng ngày càng tệ, tốc độ ngự khí cũng chậm lại.

Tiếp tục như vậy, bị Lục Nhất Diệp và Lý Bá Tiên đuổi kịp

cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

“Hạ huynh!” Đàm Thánh quay đầu nhìn về phía Hạ Lương bên cạnh chỉ thấy vị đạo khách cường đại xuất thân Cuồng Dao Môn này sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khí tức hỗn loạn nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như đao.

Lúc trước khi dây dưa với bầy sói, Hạ Lương bị thương còn nghiêm trọng hơn hẳn nhiều, bởi vì Hạ Lương thể hiện ra thực lực mạnh hơn hẳn cho nên bầy sói bên kia càng nhắm vào Hạ Lương, điều này dẫn đến hơn phân nửa áp lực đều ở trên người Hạ Lương.

Đối mặt với sự trưng cầu của Đàm Thánh, Hạ Lương lạnh lùng thốt ra một chữ: “Chiến!”

Trốn thì trốn không thoát, tiếp tục như vậy, trạng thái của bọn hắn càng ngày càng không tốt, đến thời điểm dầu hết đèn tắt chỉ sợ muốn chiến cũng không có tư cách.

Thừa dịp bây giờ còn có sức đánh một trận, có lẽ có cơ hội giết hai người kia, dù sao cũng chỉ là hai Vân Hà tầng bốn tầng năm.

Đàm Thánh mặc dù biết đây không phải là kế sách đối phó tốt nhất nhưng cũng không có biện pháp tốt hơn, khẽ vuốt cằm: “Vậy thì chiến!”

Dứt lời, hai người bay thẳng xuống phía dưới, một lát sau rơi xuống đất.

Dựa vào trạng thái hai người đã không thích hợp ngự không đánh nhau nữa, làm vậy sẽ tiêu hao nhiều linh lực, cho nên chiến đấu trên mặt đất là lựa chọn tốt nhất.

Ngay sau khi hai người hạ xuống, Lục Diệp và Lý Bá Tiên cũng theo sát tới, đứng ở vị trí cách hai người chưa đến trăm trượng.

Bốn ánh mắt va chạm vào nhau, sâu trong đó có ánh lửa văng khắp nơi, không khí trong núi đã đột nhiên trở nên xơ xác tiêu điều.

Lý Bá Tiên cầm hồ lô rượu bên hông lên, tùy ý uống một ngụm, nhẹ nhàng mở miệng: “Tiểu sư đệ, người chọn cái nào?”

Lục Diệp nhìn chằm chằm Hạ Lương, chầm chậm cất bước đi về phía trước.

Lý Bá Tiên gật đầu: “Vậy ta đánh người còn lại.” Dứt lời, há miệng phun một cái, hơn mười thanh phi kiếm đánh thẳng về phía Đàm Thánh

Chương 1107: Khách không mời mà đến.

Phi kiếm xuyên thẳng qua hư không, cái sau nối tiếp cái trước đánh úp về phía Đàm Thánh, cây trường thương trong tay Đàm Thánh vung ra từng đóa trường thương hoa, phi kiếm tập kích liên ngăn cản, tiếng leng keng leng keng không dứt bên tai, không hổ là Vân Hà cảnh cửu tầng, mặc dù đối mặt với thể công lăng lệ dày đặc này cũng có thể phòng thủ kín kẽ không khe hở, thậm chí còn có dư lực phản kích, chống đỡ đông đảo phi kiếm công kích, không ngừng ép về phía Lý Bá Tiên.

Lý Bá Tiên là kiếm tu, hơn nữa là loại kiếm tu thuần túy nhất, đối mặt địch nhân như vậy, Đàm Thánh biết tuyệt đối không thể kéo dài khoảng cách, nếu không phi kiếm liên miên, căn bản không có cơ hội thở dốc, đối phó kiếm tu, thật ra có chút tương tự với đối phó pháp tu, vậy thì phải kéo gần khoảng cách, không cho kiếm tu không gian ngự kiếm.

Nhưng cho dù kéo gần khoảng cách cận thân chém giết, cũng nguy hiểm hơn so với ứng phó pháp tu, bởi vì bản thân kiếm tu cũng là binh tu, chém giết thiếp thân đối với kiếm tu mà nói chính là chuyện thường ngày.

Lý Bá Tiên lại cầm hồ lô rượu trong tay lên, mạnh mẽ trút một ngụm lớn, hải lòng ợ một tiếng, sau lưng tiếng kiếm minh nổi lên bốn phía, càng nhiều phi kiếm trải rộng ra, tâm niệm vừa động, rất nhiều phi kiếm truy tinh đuổi theo giết chóc, khiến Đàm Thánh nhất thời khó có thể tiến thêm một bước.

Bên này đấu khí ngất trời, bên kia, thân hình của Lục Diệp và

Hạ Lương đã đồng loạt lướt đi.

Hai người đều là binh tu dùng đao, hơn nữa một người trong đó còn xuất thân Cuồng Đao Môn, chính là đao khách chính thống nhất.

So sánh kiếm tu, đao khách không thiếu sát phạt, càng nhiều khí phách chưa từng có từ trước đến nay.

Cho nên dù giờ phút này Hạ Lương bị thương nặng, cho dù sắc mặt hắc tái nhợt, đối mặt với một đối thủ có tu vi thấp hơn mình mấy cấp độ, cũng không có nửa điểm lùi bước.

Hai người vô luận là ai, đều không có tâm tư dùng ngự khí thử dò xét, khoảng cách trăm trượng nhanh chóng rút ngắn, âm âm va chạm vào một chỗ.

Bỗng một tiếng nổ lớn, linh lực bạo loạn, hai thanh trường đao chạm vào nhau, hai bên gần nhau trong gang tấc.

Mặt đất dưới chân mình trong lần va chạm này trong nháy mắt xuất hiện mảng lớn vết nứt giống như mạng nhện, khí lãng cuồng bạo càng thổi quét ra bốn phía, thổi cây cối bốn phía chập chờn.

Trong nháy mắt hơi giằng co, mỗi người đột nhiên phát lực, hai thanh trường đao lướt qua nhau, một đao của Lục Diệp chém về phía cổ Hạ Lương, Hạ Lương đâm một đao về phía lồng ngực Lục Diệp.

Vừa giao phong, chính là lấy tư thế liều mạng, đây là va chạm giữa đao khách, không có bất kỳ hoa hòe loè loẹt, chỉ có tàn nhẫn vô tình.

Nơi ngực Lục Diệp, Ngự Thủ linh văn bị nghiền nát, máu tươi bắn tung tóe, chỗ cổ của Hạ Lương có thêm một dây nhỏ đỏ như máu, giọt máu chảy ra, trong nháy mắt này, bất luận hai người là ai, đều đi trước Quỷ Môn quan một lần.

Thân hình từng người lui về sau, gần như đồng thời lại tiếp tục bức bách phía trước. Hai thanh trường đao chém qua hồ quang lăng liệt trên không trung, âm thanh leng keng truyền ra, vừa tiếp xúc liền phân, lại lần nữa tìm kiếm cơ hội giết địch.

Bóng người xê dịch, trường đao không ngừng giao phong, tiếng leng keng leng keng liên miên không dứt, mỗi lần giao phong đều là va chạm linh lực kịch liệt.

Từ khi bắt đầu tu hành đến nay, Lục Diệp đã từng chiến đấu chém giết với vô số địch nhân, kẻ địch chết dưới Bàn Sơn đao của hắn đã khó có thể tính kể, đối thủ trong đó có mạnh có yếu, yếu thì một đao có thể chém, mạnh đến mức khó mà địch nổi, nhưng chưa bao giờ trải qua một trận chiến nào như ngày hôm nay.

Chém giết với Hạ Lương, khiến hắn thật sự cảm nhận được cái gì gọi là thời khắc đi lại bên bờ sinh tử.

Hai người bất luận là ai, đều là ôm chém giết đối phương đồng thời bảo toàn tự thân vung đao, nhưng giao phong chỉ một lát, hai người liền phát hiện việc này căn bản làm không được.

Bởi vì nếu liều mạng chém giết địch nhân, chính mình khẳng định cũng phải bị đối phương giết chết, có khả năng nhất xuất hiện cục diện đồng quy vu tận.

Chuyện này bất luận là ai cũng khó mà chấp nhận được.

Tần suất lưỡi đao lấp lóe càng lúc càng nhanh, thanh âm trường đao va chạm cũng dần dần dày đặc, Lục Diệp nhạy bén phát giác được một thân khí huyết của Hạ Lương đang hội tụ về phía cánh tay phải đang cầm đao, hiển nhiên là đã vận dụng Chuyển Huyết chi thuật.

Luận tu vi, hắn không bằng Hạ Lương, chênh lệch nhau trọn vẹn năm cấp độ nhỏ, đây căn bản là khó có thể bù đắp.

Nhưng giờ phút này hẳn ta lại có thể đánh ngang tay với Hạ Lương, tất cả nguyên nhân đều do đối phương làm trọng thương, khó có thể phát huy toàn bộ thực lực.

Điều này đối với hẳn không thể nghi ngờ là rất có lợi.

Bởi vì theo thời gian trôi qua, tình huống của Hạ Lương sẽ càng ngày càng kém, ngược lại là hẳn, bởi vì vẫn luôn giao hòa khí huyết với Hồ Phách, có thể phát huy ra thực lực càng ngày càng mạnh.

Nếu thật sự có thể kích phát hóa thú, Hạ Lương kia chắc chắn phải chết.

Nhưng điều này cần thời gian và tích lũy khí thế, từ sau khi có được bí thuật Thú hóa, cho tới bây giờ, hẳn cũng đã từng kích phát trong trận chiến với Hạ Bình.

Nhưng mà cho dù như vậy, Lục Diệp xuất đao cũng không có bất kỳ do dự gì.

Hạ Lương hiển nhiên cũng biết kéo dài thời gian gây bất lợi cho mình, cho nên mỗi một đao gần như đều dốc hết toàn lực, cho dù trên người hẳn không ngừng chảy máu, uy thế hẳn ra tay cũng càng ngày càng mạnh.

Chương 1108: Khách không mời mà đến 2

Lại một lần nữa trường đao va chạm, lực đạo phản chấn khiến thân hình hai người đều ngừng lại, nhưng mà trong nháy mắt này, trong lòng Lục Diệp đột nhiên tăng lên báo động.

Giương mắt lên, chỉ thấy một thân đao trước người Hạ Lương, một tay cầm chuôi đao, một tay đẩy ngang thân đao, linh lực cuồng bạo đột nhiên bộc phát, một ánh đao kinh diễm bỗng nhiên chém ra.

Tốc độ của một đao này rất nhanh, khiến Lục Diệp căn bản không có bất kỳ thời gian phản ứng nào, cũng may hấn phát hiện không ổn đồng thời cũng đã lui về phía sau.

Nhưng mà dù vậy, chỗ ngực cũng bỗng nhiên tê rần.

Bị chém trúng, tâm thần Lục Diệp trầm xuống. Hấn không biết rốt cuộc đao này của Hạ Lương có tên là gì, nhưng chắc chắn đó là một loại bí thuật, bởi vì đao này còn mạnh mẽ hơn tất cả những kích khác vừa rồi.

Trong nháy mắt khi Lục Diệp bị chém trúng, thân hình hấn không lùi mà tiến tới, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hạ Lương, hấn chém xuống một đao.

Nhất Thiểm!

Máu tươi bắn tung toé.

Liên trầm!

Nhưng mà thời điểm đao thứ hai chém xuống, đã bị Hạ Lương ngăn lại, lực lượng cuồng bạo chém hắt bay ra ngoài, thân hình Lục Diệp cũng lảo đảo một cái.

Phong Hành gia trì ở hai chân, Lục Diệp thuận thế không buông tha người, mang theo cảm giác áp bách kinh khủng, điên cuồng tấn công về phía Hạ Lương, lưỡi đao bốc lên, Hạ Lương nhất thời có chút khó chống đỡ, trên người lại tăng thêm mấy đạo vết thương.

Tuy rằng bí thuật một đao kia của hắn đã làm Lục Diệp bị thương, nhưng dùng thân thể bị thương nặng để vận dụng bí thuật, cũng gây ra gánh nặng cực lớn cho bản thân hắn.

Dưới tình huống bình thường, Lục Diệp bị hắn gây thương tích, nhất định sẽ lui về sau, như vậy hắn sẽ có cơ hội thở dốc, có thể chuẩn bị một đợt thế công tiếp theo.

Nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của hắn, sau khi Lục Diệp bị chém thương, hắn không những không lui về phía sau, ngược lại còn thuận thế đánh trả, tiếp theo bức bách, điều này khiến cho tình cảnh của Hạ Lương càng thêm không ổn.

Càng làm cho hắn cảm thấy khó chịu chính là, đối thủ của mình lại có một loại cảm giác càng đánh càng mạnh, thời điểm vừa mới giao phong, hai bên tám lạng người nửa cân, nhưng đến lúc này, tốc độ và lực lượng đối phương xuất đao, đều mạnh hơn so với trước kia, cân bằng bị phá vỡ, Hạ Lương có thể làm chỉ là ngăn cản Lục Diệp tiến công.

Dù là liên tiếp bại lui, Hạ Lương cũng không từ bỏ chống cự, hắn tranh thủ nhìn lại chiến trường bên kia, dưới một cái liếc mắt, toàn thân lạnh lẽo.

Chỉ vì tình cảnh Đàm Thánh bên kia còn không ổn hơn hắn.

Đó dù sao cũng là Lý Bá Tiên, là truyền kỳ đã từng lắng đọng hơn mười năm ở Linh Khê cảnh, hiện giờ tuy chỉ có tu vi ngũ tầng cảnh, nhưng có thể phát huy ra thực lực tuyệt không chỉ là ngũ tầng cảnh.

Thương thế của Đàm Thánh không nhẹ hơn hẳn, mà thực lực lại không bằng hẳn, dưới tình huống như vậy đối chiến với Lý Bá Tiên, nào có kết cục tốt đẹp gì.

Hắn thậm chí ngay cả Lý Bá Tiên cũng không đến gần được, dùng hết toàn lực cũng chỉ có thể ngăn lại từng đạo phi kiếm đánh tới kia, thỉnh thoảng trên người lại tăng thêm vết thương mới.

Sao sự việc lại phát triển tới mức này?

Ba người bọn họ Cửu tầng cảnh, hăng hái chạy tới Thái Mãng Sơn tìm Lục Nhất Diệp báo thù rửa hận, người đã tìm được, kết quả chết một người trước, hai người còn lại cũng bị đuổi giết đến tận đây, mất thấy không còn sống được lâu nữa.

Trước khi lên đường, bọn họ nghĩ tới vô số khả năng, bao gồm Lục Nhất Diệp mượn nhờ truyền tống trận chạy trốn, mời Thiên Cơ trụ trốn chạy, hoặc là vận dụng thủ đoạn khác trốn chạy... Kết quả là bọn họ trốn chạy, còn bị đuổi kịp.

Dừng lại ở đây thôi!

Lương tâm của Hạ Lương biết mình lần này sợ là chạy trời không khỏi nắng.

Không còn lòng cầu sinh, thần sắc của hắn nhiều hơn một tia kiên quyết. Lục Diệp đang điên cuồng tấn công, lập tức phát hiện ra biến hóa của hắn, lúc này lưu lại một phần dư lực, để phòng bất trắc.

Quả nhiên, ngay sau đó, Hạ Lương hoàn toàn từ bỏ phòng thủ, một thân linh lực cuồng bạo bắt đầu khởi động, bày ra tư thế lấy

mạng đổi mạng, cùng Lục Diệp đổi công, thi triển liên tiếp các loại đao thuật tinh diệu, nhất thời lại có dấu hiệu đem cục thế suy sụp chuyển về.

Nhưng mà giờ phút này, khí huyết giao hòa của Lục Diệp và Hồ Phách đã đạt đến một trình độ cực sâu, mỗi một đao của hắc đều có thể mượn lực từ bên phía Hồ Phách, không bao lâu nữa thậm chí còn có hi vọng kích phát bí thuật hóa thú, cho nên bất luận Hạ Lương làm như thế nào, chung quy cũng chỉ là ngoan cố chống cự mà thôi.

Nhưng mà đúng lúc này, Lục Diệp bỗng nhiên phát giác được một ít động tĩnh khác thường, điều này khiến cho hắc không khỏi nhướng mày.

Sau một khắc, từng tiếng xé gió từ nơi không xa nhanh chóng lướt đến, ngay sau đó, từng đạo lưu quang nhập vào trong tầm mắt.

Ánh sáng tản đi và hiện ra rất nhiều bóng người, bao vây lấy chiến trường nơi mấy người đang đứng.

Sâu trong Thái Mãng sơn này sao lại có nhiều người như vậy? Trong lòng Lục Diệp nghi hoặc.

Quan trọng nhất là, hắc không biết lai lịch của những người này.

Người tới số lượng không ít, chừng mười mấy người, hơn nữa từ dao động linh lực trên người bọn họ đến xem, thành linh có mấy người Cửu tầng cảnh, còn lại, phần lớn đều là trên cảnh giới thứ sáu.

Một nhóm khách không mời mà đến như vậy, tu vi quả thực không tính là thấp.

Trận chiến kịch liệt trong nháy mắt lắng xuống, chẳng những

Lục Diệp và Hạ Lương ngừng giao thủ, mà ngay cả Lý Bá Tiên và Đàm Thánh bên kia cũng dừng tay, mỗi người tách ra, hai bên hội tụ, ngừng thần đề phòng.

Thời điểm tranh đấu sinh tử, bỗng nhiên xuất hiện một đám người như vậy, trước khi tình huống không rõ, ai dám tùy tiện động thủ?

Cho dù Lục Diệp và Lý Bá Tiên không cam lòng, cũng không thể làm gì.

Ngược lại Đàm Thánh và Hạ Lương đều thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ những người tới là phe nào, tối thiểu hai người bọn họ tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Có thể sống lâu thêm một chút là một hồi... Vạn nhất người tới là Vạn Ma linh thì sao?

Bên cạnh Lý Bá Tiên, Lục Diệp cầm theo Bàn Sơn đao, linh lực trên người bốc hơi, khí huyết cuộn cuộn, quay đầu nhìn hẩn một cái.

Lý Bá Tiên từ từ lắc đầu, biểu thị hẩn tới cũng không nhận ra.

Tuy nhân mạch hẩn rất rộng, lưu lại Linh Khê chiến trường hơn mười năm, tiến hết đám tu sĩ Linh Khê cảnh này tới đám khác, nhưng cơ bản hẩn đều ở lại Linh Khê chiến trường. Rất ít khi ra ngoài, nên cơ bản đều là cường giả trên Linh Khê bảng không phải là người của Linh Khê bảng, nhận thức hẩn không nhiều, tuy không ít người, nhưng hẩn chưa từng gặp qua.

Chương 1109: Tất cả mọi người đều là người một nhà!

Trong chiến trường bừa bộn, đám khách không mời bỗng nhiên đến bao vây nơi đây, kịch chiến bốn người đều dừng tay.

Lý Bá Tiên đang quan sát đám người này, suy đoán lai lịch của bọn họ, Hạ Lương và Đàm Thánh sao không phải như thế?

Tình cảnh của bọn họ lúc đầu rất đáng lo, nếu không có gì ngoài ý muốn, hai người khẳng định sống không qua được hôm nay, cho nên đối với sự xuất hiện của nhóm tu sĩ này cũng rất vui mừng.

Nếu như người đến là Hạo Thiên minh, vậy dĩ nhiên không có gì để nói, trái phải đều là một chữ chết.

Nhưng nếu là tới Vạn Ma lĩnh, vậy thì tuyệt cảnh có ngày gặp lại.

Trong lúc quan sát, hai mắt Hạ Lương bỗng nhiên sáng ngời, gọi một vị Cửu tăng cảnh trong đó: "Là Chu Vân Thiên của Phần Thiên Cốc, Chu huynh?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lục Diệp và Lý Bá Tiên đều ngưng tụ.

Sự tình phiền toái rồi!

Phần Thiên Cốc, rõ ràng là thế lực của Vạn Ma Lĩnh, mà Hạ Lương có thể ra danh tính Chu Vân Thiên kia, hiển nhiên là cùng đối phương quen biết, nói cách khác, nhóm người này đại khái đều là Vạn Ma Lĩnh!

Bị người gọi ra tên, Chu Vân Thiên liếc nhìn Hạ Lương một cái, trong mắt hiện lên thần sắc như có điều suy nghĩ: "Đạo huynh chẳng lẽ là Hạ Lương huynh của Cuồng Dao Môn?"

Hạ Lương gật đầu: "Chính là Hạ mỗ!"

Từ đối thoại của hai người mà xem, tất nhiên nhận thức lẫn nhau, hẳn là không phải quá quen thuộc, nhưng dù vậy, đối với Lục Diệp và Lý Bá Tiên mà nói, cũng là một hồi tai nạn.

Hai người bọn họ dám đuổi giết Cửu tầng cảnh, đơn giản là bởi vì Hạ Lương và Đàm Thánh có trọng thương trong người, nhưng lần này phải đối mặt với nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, sao có thể là đối thủ?

Ngay cả chạy trốn đều là hy vọng xa vời, đối phương vừa lên liền đem nơi đây bao vây lại, người đông thế mạnh, hai người căn bản không có không gian trốn chạy, chỉ sợ có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ đều phải lọt vào vây công.

Lục Diệp suy nghĩ nhanh chóng, nghĩ đến kế sách phá cục, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tình huống trước mắt, căn bản chính là kết cục chắc chắn phải chết.

Bên này Hạ Lương cùng Chu Vân Thiên thoáng hàn huyên vài câu, Chu Vân Thiên nói: "Hạ huynh vì sao chột vạt như thế?"

Hạ Lương thở dài một tiếng: "Hổ lạc đồng bằng, không nhắc tới cũng được. Chu huynh, mỗ có một chuyện muốn thỉnh cầu!"

Chu Vân Thiên đưa tay ra hiệu: "Mời Hạ huynh nói."

Hạ Lương lạnh lùng nhìn Lục Diệp và Lý Bá Tiên, âm thanh nghiêm nghị nói: "Kính xin Chu huynh giết hai người này, ta vô cùng cảm kích." Hiện giờ tình trạng thân thể của hắn đã không thích hợp động thủ, một thân thương mới tăng thêm vết thương cũ, không có một đoạn thời gian tu dưỡng căn bản đừng nghĩ khôi

phục nguyên khí, mặc dù không phải rất muốn mượn tay người khác, nhưng chuyện đã đến nước này, đã không còn lựa chọn tốt hơn.

Hắn lần này tới chủ yếu là muốn báo thù rửa hận cho Yến Hinh, Lý Bá Tiên chỉ cần chết, tâm nguyện kia liền có thể đạt thành, về phần Lý Bá Tiên có phải chết ở trên tay mình hay không, hiện giờ không cưỡng cầu được.

"Hả?" Chu Vân Thiên cười khế, ra vẻ tò mò hỏi: "Không biết Hạ huynh và hai vị đạo hữu này có thù hận gì? Sao lại đánh sống đánh chết ở đây?"

Những người bọn họ cũng là nhận thấy bên này có động tĩnh giao thủ kịch liệt, lúc này mới bị hấp dẫn tới đây, nếu không Thái Mãng Sơn to lớn như vậy, nơi đây lại ở chỗ cực sâu, bọn họ như thế nào lại trùng hợp mà tới đây.

Hạ Lương giơ tay chỉ Lý Bá Tiên, hừ lạnh nói: "Chu huynh, người nhìn kỹ xem, người này là ai?"

Lúc này Chu Vân Thiên mới nhìn lại Lục Diệp và Lý Bá Tiên, ánh mắt đảo qua trên người Lục Diệp, không quá để ý, nhưng lại nhìn Lý Bá Tiên, thần sắc khế động, kinh ngạc nói: "Người là... Lý Bá Tiên?"

Lý Bá Tiên không biết hắn, nhưng hắn biết Lý Bá Tiên.

Truyền kỳ chiến trường Linh Khê, người nào không biết, người nào không hiểu? Có thể nói, Lý Bá Tiên nếu không đeo mặt phổ, đi một vòng Vân Hà chiến trường hôm nay, trong mười người tối thiểu có năm người có thể nhận ra hắn, kể cả Phong Nguyệt Thiên cũng là như thế.

Cho nên vừa nhìn thấy Lý Bá Tiên, Chu Vân Thiên rất ngạc nhiên, bởi vì hắn không nghĩ tới sẽ ở Vân Hà chiến trường nhìn

thấy truyền kỳ này.

Mà lời hắc vừa nói ra, những người khác cũng dồn dập nhìn về phía Lý Bá Tiên, có người gật đầu: "Quả nhiên là Lý Bá Tiên, hồi trước khi ta còn ở Linh Khê chiến trường từng thấy hắc một lần, là hắc không sai."

"Không phải hắc và Phong Nguyệt Thiên vẫn luôn tự phong tu vi, đóng giữ Linh Khê chiến trường sao? Sao bỗng nhiên lại chạy đến chiến trường Vân Hà rồi?"

"Xem tu vi của hắc, đã tới Vân Hà ngũ tầng cảnh rồi, xem ra đã đến chiến trường Vân Hà được một khoảng thời gian rồi. Chúng ta đã lâu không liên lạc với thế giới bên ngoài, bỏ lỡ không ít chuyện thú vị đấy."

"..."

Một đám người cũng không kiêng kỵ ai, cứ như vậy châu đầu ghé tai hàn huyên, khiến cho thần sắc Lục Diệp và Lý Bá Tiên trở nên cổ quái.

Chương 1110: Tất cả mọi người đều là người một nhà! 2

Hai người đều đã chuẩn bị sẵn sàng liều mạng huyết chiến rồi. Quả thật, hai người tuyệt đối không thể là đối thủ của những người này, nhưng muốn bọn họ ngồi chờ chết là tuyệt đối không có khả năng, dù cho trốn không thoát, trước khi chết cũng phải kéo theo mấy cái đệm lưng, những người bát tầng kia khó giết, Đàm Thánh và Hạ Lương khẳng định phải chết!

Nhưng hiện tại xem ra, đám người này dường như không có ác ý gì đối với bọn họ?

Lục Diệp không rõ ràng cho lắm, Lý Bá Tiên cũng đầu đầy sương mù, nhìn thoáng qua Chu Vân Thiên, gật đầu nói: "Không sai, ta là Lý Bá Tiên, đạo hữu có gì chỉ giáo?"

Trên mặt Chu Vân Thiên lộ ra một tia sợ hãi: "Lý đạo hữu quá nghiêm trọng, không dám nhận chỉ giáo, năm đó lúc Chu mỗ tu hành ở Linh Khê chiến trường, thanh danh của Lý đạo hữu đã vang vọng bên ngoài, hôm nay tu vi của ta mặc dù cao hơn Lý đạo hữu, nhưng cũng là bởi vì sớm tiến vào Vân Hà chiến trường, nếu cùng thời gian tiến vào Vân Hà chiến trường, chỉ sợ đạo hữu đã sớm tấn thăng Chân Hồ, đạo hữu chớ có làm ta sợ."

Hắn một bộ dáng khiêm tốn vô cùng, để Lý Bá Tiên không kịp thích ứng, trong lòng kêu rên, cái quỷ gì vậy, một cái Vạn Ma Linh sau khi nhận ra mình chẳng những không có biểu lộ ra địch ý gì, ngược lại còn cung kính như vậy... Danh tiếng của mình từ khi nào lớn như vậy rồi?

Hắn không biết rõ tình huống, Đàm Thánh và Hạ Lương cũng

không rõ ràng lắm tình huống, Hạ Lương nhú mào nói: "Chu huynh, Lý Bá Tiên là Đan Tâm Môn đấy!"

Chu Vân Thiên gật đầu: "Cái này ta tự nhiên biết."

Người biết?

Người biết còn không mau chóng ra tay?

Mắt thấy Hạ Lương tựa hồ còn muốn nói cái gì, Chu Vân Thiên cười ha ha, giơ tay lên chặn lại: "Hạ huynh, ta biết tâm ý của người, nhưng ta chờ ở đây không có phân chia trận doanh, đã đến nơi đây, vậy tất cả mọi người đều là người một nhà, không cần lại nhắc đến cái gì Vạn Ma Lĩnh của Hạo Thiên Minh. Ta không biết trước đó bốn vị có ân oán gì, lại ở chỗ này đánh nhau dữ dội, nhưng nếu đã để cho ta gặp được, đó chính là hữu duyên, đủ loại ân oán trước kia của chư vị, cũng có thể bỏ qua rồi."

Lời nói này khiến bốn người Lục Diệp nghe mà sửng sờ, từ xưa đến nay, Vạn Ma lĩnh Hạo Thiên minh đối lập lẫn nhau, tu sĩ hai đại trận doanh chém giết không ngừng, huyết hải thâm cừu tích lũy giữa hai bên là bất luận thế nào cũng không rửa sạch được. Chiến trường Linh Khê, chiến trường Vân Hà, bất kể là tu sĩ quen biết hay không nhận ra nhau, chỉ cần trận doanh khác nhau, đều sẽ có lý do để chém giết.

Đừng nói Chu Vân Thiên chỉ là một Vân Hà cửu tăng, cho dù hẳn là Thần Hải cảnh đỉnh phong, cũng không có tư cách đến hóa giải ân oán do hai đại trận doanh đối lập mang lại.

Huống chi, bốn người chẳng những đối lập trận doanh, còn có thù hận âm thầm, bằng không Lục Diệp cũng sẽ không đuổi theo giết tới nơi này, một bộ muốn đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng Chu Vân Thiên vừa nói một phen phát ra từ tận đáy lòng, hơn nữa phần đông tu sĩ bốn phía cũng không có lộ ra ý bài

xích, ngược lại còn nhao nhao gật đầu, còn có người mở miệng khuyên bảo bốn người dĩ hòa vi quý, tròng diện quả thực quý dị nói không nên lời.

Hạ Lương và Đàm Thánh đều nhìn Chu Vân Thiên với vẻ mặt như nhìn kẻ điên, nếu không phải tình trạng hai người không tốt, chỉ sợ giờ phút này nhất định là nhịn không được chửi ầm lên.

Mặc dù trong lòng Lý Bá Tiên cảm thấy cổ quái, nhưng lại gật đầu không ngừng: "Không sai không sai, mọi thứ vẫn phải lấy hòa vi quý, cả ngày chém chém giết giết, còn ra thể thống gì!"

Người ở dưới mái hiên, mặc dù trong lòng tức giận đám khách không mời mà đến này phá hỏng chuyện tốt hần và Lục Diệp, nhưng cục diện trước mắt vẫn tốt hơn nhiều so với bị đám người kia vây công.

Vào lúc Hạ Lương một mực gọi thẳng tên Chu Vân Thiên, Lý Bá Tiên suyết chút nữa đã cười thành tiếng...

"Vẫn là Lý đạo hữu hiểu chuyện, biết đại nghĩa!"

Chu Vân Thiên cười nhìn Lý Bá Tiên, thần sắc tán thưởng.

Lý Bá Tiên mỉm cười đáp lại, dáng vẻ ôn tồn lễ độ.

Đúng lúc này, lại có tiếng xé gió nường theo linh lực phun trào từ chỗ sâu trong rừng rậm tiếp cận tới đây, Chu Vân Thiên giương mắt nhìn lên, thần sắc đột nhiên nghiêm túc, hô khẽ: "Tôn thượng giá lâm!"

Một lời nói ra, hơn mười vị tu sĩ kia đều biểu lộ ngưng trọng, hơi khom người cung kính, bày ra tư thế cung kính nghênh đón.

Phản ứng khoa trương như vậy của bọn họ, lại thêm Chu Vân Thiên vừa mới nói một tiếng gì đó, làm cho thần sắc Lục Diệp và Lý Bá Tiên cũng trở nên nghiêm túc, mơ hồ cảm thấy, tôn thượng

trong miệng Chu Vân Thiên, chỉ sợ là nhân vật cực kỳ ghê gớm, nếu không sẽ không đến mức để cho một đám Vân Hà cảnh cung kính như vậy.

Trong nháy mắt, hần giương mắt nhìn về phía phát ra tiếng xé gió, bất kể là Lục Diệp Lý Bá Tiên hay Đàm Thánh Hạ Lương, đều lộ ra vẻ kinh hãi trong mắt.

Chỉ thấy giữa không trung có bốn đạo thân ảnh ngự không mà đến, từ ba động linh lực trên người bốn người kia xem ra, bốn người này rõ ràng đều là tu sĩ Vân Hà cửu tầng cảnh.

Nếu như vãn vẹn chỉ là bốn tên Cửu tầng cảnh, còn chưa đủ để đám người Lục Diệp kinh ngạc.

Điều khiến đám người Lục Diệp kinh ngạc chính là tư thái của bốn tên Cửu tầng cảnh này. Bốn người bọn họ chia trước sau trái phải, cùng nhau nâng một chiếc giường hương phi, bồng bênh bay đến.

Trên giường Hương phi treo một tấm màn che nửa trong suốt màu hồng phấn, xuyên thấu qua tấm màn che, mơ hồ có thể thấy được một bóng người uyển chuyển đến mức khiến cho huyết mạch sôi sục đang nằm nghiêng, người chưa đến, mùi thơm mê người đã theo gió phiêu lãng, làm cho chiến trường vốn tràn đầy mùi máu tanh đều tràn đầy khí tức mê ly.

Lục Diệp mờ mịt, thật sự nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc trên giường Hương phi kia là ai, lại có thể hạ thấp tư thái bốn Vân Hà cửu tầng cảnh như vậy. Trên chiến trường Vân Hà, có thể tu hành đến cửu tầng cảnh Vân Hà, có ai mà không tâm cao khí ngạo, cho dù đối mặt với thực lực vượt qua mình, nhiều lắm cũng chỉ có thể xưng hô một tiếng đạo huynh mà thôi.

Nhìn từ dáng người mơ hồ trong màn che kia, trên giường Hương phi rõ ràng là một nữ tử!

Trong nháy mắt, giường của Hương phi đã đi tới trên đỉnh đầu mọi người, bốn chín tầng cảnh ngự không mà đứng, thần sắc nghiêm túc.

Gió núi thổi tới, hương khí quanh quần trên chóp mũi càng thêm nồng đậm, mùi hương kia là một loại hương vị Lục Diệp chưa bao giờ người thấy qua, nói không rõ, lại có một loại lực lượng kỳ diệu làm cho người ta say mê, bất luận kẻ nào người được, đều sẽ nhịn không được muốn càng nhiều hơn.

"Cung nghênh tôn thượng!"

Lấy Chu Vân Thiên cầm đầu, hơn mười vị tu sĩ đi đến nơi này trước, đồng loạt mở miệng, thần thái thành kính tới cực điểm.

Thậm chí Lục Diệp còn quan sát được có mấy người đang không để lại dấu vết mà liêu mạng hít vào, dường như là muốn hít nhiều một chút mùi hương kia.

Sắc mặt của hắn trở nên ngưng trọng, lạnh lẽ đánh giá Lý Bá Tiên một chút, chỉ thấy đối phương cũng đầy mặt đề phòng, sư huynh hai người hiển nhiên đều đã nhận ra chuyện quỷ dị.

Chương 1111: Thủ đoạn khó hiểu.

Từ khi bắt đầu gặp đám người Chu Vân Thiên này, mọi chuyện đã lộ ra một cỗ khí tức quỷ dị khắp nơi.

Chu Vân Thiên này xuất thân Phần Thiên Cốc, là trận doanh Vạn Ma Lĩnh, nếu như thế, những tu sĩ khác ở cùng với hắn, tất nhiên cũng là Vạn Ma Lĩnh.

Nhưng những người này cho dù nhận ra Lý Bá Tiên, cũng không có biểu lộ ra chút địch ý nào với hắn, thậm chí sau khi Hạ Lương mở miệng cầu xin, còn nói cái gì nơi đây không có phân chia trận doanh, nói khoác không biết ngượng, muốn hóa giải ân oán oán của hai bên.

Đến lúc này, càng có một vị tôn thượng khó hiểu lóe sáng lên, khiến đám người Chu Vân Thiên cung kính tột đỉnh.

Mà người mang theo giường của Hương phi, rõ ràng là bốn tu sĩ Vân Hà cửu tầng cảnh!

Vị bên trên này... Rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Những gì nhìn thấy trước mắt, không thể nghi ngờ làm cho Lục Diệp và Lý Bá Tiên đều có chút khó có thể lý giải, trong lòng Hạ Lương và Đàm Thánh cũng tràn đầy nghi ngờ.

Toàn trường yên tĩnh, một thanh âm bỗng nhiên vang lên: "Lại có người mới?"

Giọng nói kia đến từ giường của Hương phi, lười biếng mà ngọt ngào, làm cho người ta nghe vào tai, giống như có một bàn

tay nhỏ vô hình chọc vào lòng người. Theo âm thanh kia vang lên, trái tim của Lục Diệp bỗng nhiên đập mạnh một cái, trong lòng không khỏi sinh ra một tia khát vọng khó hiểu.

Âm thanh đó không chỉ vang lên như trái tim đập, mà còn khiến tâm thần thư giãn, cho dù không thấy rõ dáng dấp của nữ tử trên giường của Hương phi, nhưng chỉ cần nghe âm thanh này, đã làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ ấm áp, hận không thể hoàn toàn say mê trong đó.

Trong lòng Lục Diệp sinh ra báo động, hiển nhiên Lý Bá Tiên bên cạnh cũng đã nhận ra không đúng, mày kiếm nhíu lại, trong mắt tràn đầy đề phòng, lại nhìn Đàm Thánh và Hạ Lương bên kia, vẻ mặt Lý Bá Tiên càng thêm ngưng trọng.

Chỉ vì lúc này ánh mắt hai người đều mê ly, bỗng dừng nhìn chăm chăm vào thân ảnh trên giường của Hương phi, trong hai con người tràn đầy thần sắc nóng bỏng.

Thực lực Đàm Thánh và Hạ Lương cao hơn rất nhiều so với hai người Lục Diệp, hai người đều xuất thân bất phàm, theo đạo lý mà nói thì không có khả năng biểu hiện không tốt như thế, nhưng hai người bị trọng thương trong người, vô luận là linh lực hay tâm thần đều tiêu hao rất lớn, cho nên biểu hiện lúc này so với hai người Lục Diệp kém hơn rất nhiều.

Chu Vân Thiên cung kính trả lời: "Hồi tôn thượng, bốn vị đạo hữu này hình như có chút ân oán, ở chỗ này đánh nhau dữ dội, đã ngăn lại cho chúng ta."

"Vâng." Giọng nói lười biếng trên giường của Hương phi lại vang lên lần nữa, buồn bã nói: "Hai tên Cửu tầng cảnh này cũng không tệ lắm."

Sau đó Lục Diệp cảm giác được có ánh mắt xuyên qua màn che rơi vào trên người mình: "Hai người này hơi kém một chút."

Chu Vân Thiên lập tức nói: "Giới thiệu cho Tôn Thượng biết được, trong hai vị này có một vị là Lý Bá Tiên Lý đạo hữu, chính là một vị truyền kỳ của Linh Khê chiến trường, mặc dù tu vi không cao, nhưng tiềm lực vô cùng, ngày khác nếu có thể tấn thăng Vân Hà tầng chín, nhất định có thể trợ giúp tôn thượng đạt thành tâm nguyện, về phần người bên cạnh hần... Thuộc hạ không biết, bất quá có thể cùng Lý Bá Tiên kết bạn mà đi, nhất định cũng không phải là một kẻ tầm thường."

"Như vậy à..." Tôn thượng nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, dường như đang suy nghĩ điều gì, rất nhanh đã có quyết định: "Vậy thì mang hết về đi."

"Vâng!"

Một đoạn đối thoại giữa Chu Vân Thiên và Tôn Thượng không rơi xuống đất truyền vào trong tai Lục Diệp, khiến tâm tình của hần không khỏi nặng nề. Lúc trước hần chỉ cảm thấy tình huống có chút quỷ dị, rất nhiều chuyện khó có thể lý giải, giờ phút này khó có thể lý giải được nhiều hơn.

Bởi vì một tu sĩ Cửu tầng cảnh Chu Vân Thiên lại tự xưng thuộc hạ trước mặt vị tôn thượng kia!

Vị tôn thượng này... Rốt cuộc là ai?

Từ cục diện trước mắt để đánh giá, không chỉ có Chu Vân Thiên, tất cả tu sĩ ở chỗ này, đều là thuộc hạ của vị tôn thượng này.

Nàng lại có thủ đoạn thần kỳ gì, có thể để cho nhiều tu sĩ tâm cao khí ngạo như vậy vì nàng điều khiển.

Chợt có mảng lớn sương mù màu hồng phấn từ trong giường Hương phi kia tràn ra, cuốn tới vị trí đám người Lục Diệp đang đứng.

Lục Diệp đưa tay đè Bàn Sơn Dao xuống, linh lực toàn thân bắt đầu khởi động, kiếm minh nổi lên bốn phía quanh thân Lý Bá Tiên, từng đạo phi kiếm quanh quẩn.

Nhưng mà còn không đợi hai người có động tác gì, bốn phương tám hướng từng đạo khí tức liền đem bọn họ khóa chặt chặt, làm cho động tác của hai người trong nháy mắt cứng đờ, Chu Vân Thiên kia nói: "Lý đạo hữu yên tâm chớ nóng nảy, tôn thượng đối với chư vị cũng không có ác ý, chỉ là muốn mời mấy người trở về làm khách mà thôi."

Ngoài miệng nói thật dễ nghe, nhưng nếu Lý Bá Tiên và Lục Diệp thật sự dám phản kháng, chắc chắn sẽ nghênh đón chèn ép của những người này.

Dưới cục diện như vậy, hai người làm sao có thể là đối thủ? Chỉ sợ ngay cả chạy trốn cũng là hy vọng xa vời.

Lục Diệp và Lý Bá Tiên liếc nhau một cái, đều nhìn ra sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương, lần này thật đúng là cá nằm trên thớt.

Sương mù màu hồng phấn quét tới, bao phủ phạm vi to như vậy, trong sương mù kia tràn đầy mùi thơm say mê người được lúc trước.

Lục Diệp lập tức nhận thấy được Thiên Phú thụ của mình dị thường, tâm thần đắm chìm điều tra, chỉ thấy trên Thiên Phú thụ bốc lên một mảnh sương mù màu xám.

Sương mù màu hồng phấn này... là có độc, chỉ là độc tính không tính mãnh liệt, cho nên Thiên Phú Thụ phản ứng cũng không lớn.

Hắn đang muốn thúc giục linh lực phòng hộ, thanh âm Chu Vân Thiên kia lại một lần nữa vang lên: "Kính xin chư vị đạo hữu

chớ có chống cự!"

Âm thanh không còn ôn hòa như vừa rồi, nhiều hơn một chút lạnh lẽo, hiển nhiên nếu là đám người Lục Diệp chống cự mà nói, những người này đã muốn ra tay áp chế rồi.

Chương 112: Thủ đoạn khó hiểu. 2

Lục Diệp yên lặng đứng tại chỗ, phỏng đoán xem sương mù màu hồng phần này rốt cuộc có tác dụng gì, độc tính không mãnh liệt, hiển nhiên những người này không có ý muốn giết bọn hắn.

Đã không giết, còn nói phải mời bọn họ trở về làm khách, vậy tác dụng của sương mù này...

Hai tiếng "Phù phù" nhẹ nhàng truyền ra, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Lương và Đàm Thánh bên kia bỗng nhiên mềm nhũn ngã trên mặt đất, ngủ thiếp đi.

Lý Bá Tiên bên cạnh cũng lão đảo theo thân thể, ngay sau đó mềm nhũn ngã xuống.

Theo sát phía sau Lý Bá Tiên, Lục Diệp trực tiếp ngã nhào trên mặt đất, ngay cả Hồ Phách đang nằm xồm trên vai hắn cũng lâm vào mê man.

"Mang hết về đi." Giọng nói mềm mại kia lại vang lên.

"Vâng!" Chu Vân Thiên đáp.

Ngay sau đó Lục Diệp cảm giác có người bắt lấy quần áo bên hông mình, nhấc mình lên, một hồi nhanh như điện chớp, hắn lặng lẽ mở mắt ra quan sát, chỉ thấy Hồ Phách cũng bị người mang theo mình xách ở trên một cánh tay khác.

Một đường đi sâu vào Thái Mãng Sơn, thẳng đến ước chừng sau nửa canh giờ, mới có dấu hiệu rơi xuống.

Lục Diệp giả bộ hôn mê, không dám mở mắt, cũng không biết cụ thể là ở đâu, nhưng bên tai lại truyền đến tiếng người chào hỏi, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều dao động sinh lực cường đại.

Nơi này tựa hồ hội tụ không ít tu sĩ.

Có tiếng đẩy cửa vang lên, một lát sau, Lục Diệp cảm giác mình được dẫn vào một gian phòng, đặt trên một cái giường, ngay sau đó giọng nói của Chu Vân Thiên vang lên: "Các người nghỉ ngơi đi, ta ở chỗ này trông coi là được."

Có người đáp: "Vậy làm phiền Chu huynh."

"Chuyện nhỏ."

Những người khác lần lượt thối lui, chỉ để lại Chu Vân Thiên canh giữ ở chỗ này.

Lục Diệp nằm bất động, tĩnh tâm cảm giác bốn phía, có thể nghe được mấy tiếng hít thở đều đều của bên cạnh, có lẽ là đám người Lý Bá Tiên đang hôn mê.

Chờ giây lát, cửa phòng lại bị đẩy ra, Chu Vân Thiên kia cung kính nói: "Tôn thượng."

Làn gió thơm cuốn tới, chính là mùi hương khiến người ta say mê mà Lục Diệp ngửi được lúc trước.

Sau đó Lục Diệp cảm giác được cách mình không xa, cũng không biết nàng đang bận chuyện gì, Lục Diệp rõ ràng cảm giác có một cỗ lực lượng ba động kỳ lạ đang sôi trào ra.

Một lát sau, có tiếng kêu rên rỉ nhẹ nhàng vang lên, nghe thanh âm kia, dường như là Hạ Lương truyền tới.

Bước chân Tôn thượng xê dịch xuống, ba động lực lượng kỳ lạ kia lần nữa thoải mái, lại qua một lát, lại có tiếng rên rỉ truyền ra,

lúc này đây là thanh âm của Đàm Thánh.

Không phải đang giết người, bởi vì Lục Diệp có thể phát giác được Đàm Thánh và Hạ Lương đều còn sống, điều này khiến hắn vô cùng tò mò, vị này rốt cuộc đang thi triển thủ đoạn gì.

Rất nhanh đến phiên Lý Bá Tiên, phản ứng giống như hai người trước, cũng truyền ra tiếng kêu rên.

Hương khí quanh quần chớp mũi càng nồng đậm hơn rất nhiều, Lục Diệp cảm giác tôn thượng đã đi tới bên cạnh mình, sau một khắc, hai ngón tay ấm áp mềm mại đặt lên trán hắn.

Lực lượng ba động kỳ lạ kia lại một lần nữa bộc phát ra, trong nháy mắt Lục Diệp cảm thấy tâm thần của mình nhận lấy từng tia trùng kích, ngay sau đó trong đầu dường như có thêm một thứ gì đó không thể giải thích được.

Không tự chủ được, hắn kêu lên một tiếng đau đớn.

Ngón tay ấm áp như ngọc kia dịch chuyển ra, thanh âm trên tôn thượng lộ ra một tia suy yếu, phân phó một tiếng Chu Vân Thiên: "Đội bọn họ tỉnh, để bọn họ rửa sạch, dẫn bọn họ đến gặp ta, thôi chết."

"Vâng!" Chu Vân Thiên cung kính đáp lời.

Tiếng bước chân nhanh chóng đi xa, hiển nhiên là vị tôn thượng kia đã rời đi.

Vào lúc này, Lục Diệp đang đắm chìm trong việc điều tra Thiên Phú thụ, nhìn xem, trên Thiên Phú thụ có một mảng lớn sương mù màu xám bốc lên, nhưng rất nhanh, sương mù màu xám kia đã hoàn toàn biến mất, Thiên Phú thụ cũng khôi phục bình thường.

Vị tôn thượng kia rốt cuộc thi triển thủ đoạn kỳ diệu gì với mình?

Lục Diệp nhớ lại những chuyện hắn đã trải qua khi thi triển thủ đoạn trên người Tôn thượng kia, tâm thần của hắn rõ ràng nhận lấy trùng kích cực lớn, hơn nữa trong đầu còn xuất hiện một số thứ không thể hiểu được.

Có lẽ không phải độc, nhưng Thiên Phú thụ có thể có phản ứng, nói rõ đó là thứ xâm nhập vào trong cơ thể mình, đối với mình có hại, cho nên bất kể đó là cái gì, đều đã bị Thiên Phú thụ đốt cháy sạch rồi, mình sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Bản thân có Thiên Phú thụ bên người, nhưng tứ sư huynh lại không có.

Nói cách khác, bất kể đó là thủ đoạn gì, Tứ sư huynh đều đã trúng chiêu!

Chẳng những tứ sư huynh trúng chiêu, Đàm Thánh cùng Hạ Lương cũng bị trúng chiêu.

Quay đầu lại chính mình phải cẩn thận một chút, nếu biểu hiện khác với Tứ sư huynh bọn họ, rất có khả năng sẽ lộ ra sơ hở, ngay khi hắn nghĩ như vậy, chợt nghe không ít tiếng bước chân vang lên, ngay sau đó có người nói: "Chu huynh, nghe nói Lý Bá Tiên đến đây?"

Chu Vân Thiên ở lại nơi đây cười nói: "Tin tức của các người rất nhanh nhạy, bọn ta vừa mới trở về, các người đã nghe nói rồi?"

Người nói chuyện nói: "Triệu huynh nói với chúng ta, có phải Lý Bá Tiên đến không?"

"Cái này không phải sao!"

Sau một khắc, Lục Diệp liền cảm giác có thật nhiều người vây lại, nguyên một đám thanh âm vang lên.

"Quả nhiên là Lý Bá Tiên!"

"Chu huynh lần này có thể lập công lớn, có thể vì tôn trên mạng la những nhân tài như thế, tất nhiên không thiếu ban thưởng."

"Có thể cống hiến sức lực vì tôn thượng là vinh hạnh của chúng ta, không cần ban thưởng làm gì."

"Đúng vậy đúng vậy."

"Có điều nghe nói Lý Bá Tiên hiện giờ mới chỉ Vân Hà ngũ tầng, tu vi có hơi thấp hay không."

"Trước mắt tu vi thấp không có nghĩa là gì, hắn chính là Lý Bá Tiên, nếu để cho hắn phát triển đến Cửu tầng, chúng ta cũng không có người nào là đối thủ."

Chương 1113: Bí thuật thần hồn!

Trước kia Lục Diệp đã biết rõ uy danh của Tứ sư huynh ở bên ngoài, nhưng lần này hẳn lại cảm nhận được rõ ràng.

Nghiêm chỉnh mà nói, thân phận của mấy người bọn họ hiện tại xem như tù binh, nhưng dù vậy, Lý Bá Tiên đi đến cũng hấp dẫn rất nhiều tu sĩ mộ danh đã lâu đến đây thăm dò.

So sánh mà nói, Đàm Thánh và Hạ Lương có tu vi cao hơn Lý Bá Tiên lại không ai hỏi tới.

Một đám người lúu rú một hồi lâu, Chu Vân Thiên nói: "Được rồi, tôn thượng đã gieo bí thuật cho bọn họ, về sau đều là người một nhà, có rất nhiều cơ hội giao lưu, đều giải tán đi."

Mọi người đang huyên náo lúc này mới lục đục rời đi, Chu Vân Thiên đóng cửa phòng lại, yên tĩnh canh giữ ở một bên, trong phòng chỉ có mấy người hôn mê hô hấp đều đều.

Trong đầu Lục Diệp hiện lên đủ loại suy nghĩ.

Cử động lúc trước của Tôn thượng tới đây, lại thêm Chu Vân Thiên nói ra, có vẻ như Chu Vân Thiên đã hạ bí thuật gì đó với bọn họ...

Hắn đại khái hiểu được thủ đoạn của các tu sĩ trên tôn thượng, chính là dựa vào bí thuật đặc biệt kia.

Nhớ lại cảm thụ lúc trước, trong lòng Lục Diệp cả kinh, bởi vì từ cảm thụ vừa rồi của hắn mà nói, bí thuật mà vị này thi triển, rất có thể là một loại bí thuật có liên quan đến thần hồn. Lúc thi

triển bí thuật ở trên tôn thượng, hẳn cảm thấy tâm thần của mình bị một ít trùng kích, hơn nữa trong đầu còn có thêm rất nhiều thứ không thể giải thích được.

Chẳng qua bởi vì Thiên Phú thụ có thể đốt cháy thứ gây hại cho mình, cho nên hẳn không bị bí thuật kia ảnh hưởng, điều này khiến hẳn khó có thể phát hiện tác dụng cụ thể của bí thuật kia.

Nhưng mà... thần hồn bí thuật.

Điều này có thể sao?

Đây chính là thủ đoạn mà các đại tu sĩ Thần hải cảnh mới có thể thi triển ra, chỉ có đến tu vi Thần hải cảnh mới có tư cách liên quan đến đồ vật trên thần hồn.

Mỗi người đều có thần hồn, khi tu vi thực lực tăng trưởng, thần hồn cũng sẽ khỏe mạnh trưởng thành, nhưng trước Thần Hải Cảnh, tu sĩ không có cách nào chủ động thôi động lực lượng thần hồn, chớ đừng nói chi là bí thuật thần hồn.

Theo như Lục Diệp nói, bởi vì hẳn đã luyện hóa qua rất nhiều Tẩy Hồn Thủy, thần hồn của hẳn cường đại hơn nhiều so với tu sĩ cùng cấp bậc, cho nên tâm thần cũng càng thêm vững vàng, khi đối mặt với một ít tình huống có thể đả kích tâm thần hoặc là thần hồn, hẳn tự nhiên sẽ chiếm cứ càng nhiều ưu thế hơn.

Ví dụ như mỗi lần bị giết trong Thận cảnh, đối lại tu sĩ Vân Hà cảnh bình thường khác chết trong Thận cảnh một lần, chắc chắn sẽ phải đau đầu một hai ngày, nhưng Lục Diệp sẽ nhanh chóng khôi phục lại.

Đây chính là chỗ tốt do thần hồn cường đại mang tới, nhưng dù vậy, hẳn cũng không có năng lực chủ động thúc dục lực lượng thần hồn thuộc về mình.

Tu vi cảnh giới còn lâu mới đến trình độ đó.

Nhưng tôn thượng kia lại có thể thi triển thần hồn bí thuật! Cũng chính bởi vì thần hồn bí thuật kia, tôn thượng mới có thể khống chế đông đảo tu sĩ dưới trướng, làm cho những tu sĩ kia đối với nàng cung kính cực kì, thậm chí quỳ bái.

Lục Diệp càng cảm thấy hiếu kỳ với thân phận của vị tôn thượng này.

Cái này sợ là có đại tu Thần hải cảnh nào đó cưỡng ép tiến vào Vân Hà chiến trường?

Nhưng mà cũng không đúng, trên chiến trường Linh Khê, tu sĩ cường đại có thể dùng công huân mạnh mẽ xông vào, chưa từng nghe nói qua chiến trường Vân Hà cũng có thể.

Tu sĩ có thể ra vào chiến trường Vân Hà, cho tới bây giờ cũng chỉ là Vân Hà cảnh.

Còn nữa, cho dù thật sự là đại tu Thần hải cảnh cường hành xâm nhập Vân Hà chiến trường, cũng sẽ bị Thiên Cơ cân đối áp chế, ở nơi này, căn bản không có khả năng thúc giục được thần hồn bí thuật.

Còn có một điểm, đường đường Thần Hải cảnh, chạy tới nơi này, mượn bí thuật thần hồn khống chế một đám tu sĩ Vân Hà cảnh, là như thế nào? Cũng không thể là trò chơi trẻ con.

Lục Diệp nghĩ như vậy, cảm thấy xác suất lớn nhất tên tu sĩ này không phải là tu sĩ Thần Hải cảnh.

Những thứ không rõ hần càng nghĩ càng nhiều, Lục Diệp dứt khoát không nghĩ tới nữa.

Tình cảnh trước mắt rất lúng túng, hần dựa vào Thiên Phú thụ có thể hóa giải bí thuật thần hồn kia ảnh hưởng tới mình, nhưng Tứ sư huynh thì không được, hiện giờ thân hãm nơi đây, tuy nói tạm thời không có nguy hiểm, nhưng dưới trướng tôn thượng hội

tự nhiều tu sĩ như vậy, mưu đồ tất nhiên không nhỏ, nói không chừng lúc nào sẽ có nguy hiểm phủ xuống.

Trong lòng hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể bại lộ chuyện mình hóa giải thần hồn bí thuật kia, nếu không thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Lẳng lẳng chờ đợi.

Ước chừng hơn một canh giờ sau, mấy người bên cạnh lần lượt tỉnh lại, từng người ngồi dậy.

Lục Diệp cũng mở to mắt theo, ngồi thẳng người, hẳn đang chuẩn bị quan sát phản ứng của Tứ sư huynh bên kia, sau đó noi theo, chợt có linh lực trùng kích truyền ra, ngay sau đó từng tiếng kiếm minh vang lên, theo tiếng hô quát của Đàm Thánh và Hạ Lương, tràng diện lập tức loạn từng phèo.

Lại là Lý Bá Tiên nhìn thấy Đàm Thánh và Hạ Lương ở bên cạnh, ngang nhiên ra tay.

Chương 1114: Bí thuật thần hồn! 2

Lục Diệp cũng vội vàng rút Bàn Sơn Dao ra, linh lực quanh thân hắn bắt đầu khởi động, ánh lửa quấn quanh thân đao.

"Dừng tay!" Chu Vân Thiên một mực thủ ở chỗ này biến sắc, lách mình vọt tới, linh lực cuồng quyển phía dưới, tu vi Cửu tầng cảnh cường đại hiển lộ không thể nghi ngờ, bốn đạo thân ảnh giương cung bạt kiếm đồng loạt bị đẩy ra.

Chu Vân Thiên sắc mặt giận dữ, nhìn trái nhìn phải bốn người căm thù nhau, lạnh lùng nói: "Ta mặc kệ các người trước kia có thâm cừu đại oán gì, cũng mặc kệ các người xuất thân trận doanh phương nào, đã đến nơi này, vậy sau này chính là người một nhà, tất cả ân oán đừng nhắc lại."

Lúc hắn lần đầu lộ diện cũng từng nói như vậy, chẳng qua lúc đó không ai đặt lời của hắn ở trong lòng, giờ phút này lại nói thêm một lần, đương nhiên Lục Diệp sẽ không để ý tới, nhưng sau khi quan sát sắc mặt, hắn phát hiện vẻ mặt tái nhợt của Hạ Lương và Đàm Thánh ở đối diện đều lộ ra biểu cảm khó xử.

Quay đầu nhìn lại, ngay cả Lý Bá Tiên cũng nhú mày.

Chu Vân Thiên lại lạnh lùng nói: "Tôn thượng ghét nhất nhìn thấy, chính là người trong nhà đại ra tay đánh nhau, đây là lần đầu tiên, các người không rõ quy củ, còn có thể thông cảm, lần sau tái phạm, tuyệt không dễ dàng tha thứ!" Dừng một chút, hắn quát khẽ: "Đây là quy củ do tôn thượng định ra, tất cả mọi người phải tuân theo!"

Lời vừa nói ra, Đàm Thánh và Hạ Lương đều lộ ra thần sắc sợ hãi, thu khí cơ bản thân, hơi cúi đầu: "Vâng."

Lý Bá Tiên cũng thu hồi phi kiếm, gật đầu nói: "Biết rồi."

Hai chữ tôn thượng, đối với bọn họ mà nói tựa hồ có một loại lực lượng thần kỳ, có thể làm cho bọn họ nói gì nghe vậy.

Chu Vân Thiên lạnh mặt nói: "Nếu như đã biết, vậy thì hòa giải đi, hi vọng sau này các người thật sự có thể sống chung với huynh đệ nhà mình!"

Hạ Lương trầm mặc một chút, ôm quyền nói với Lục Diệp và Lý Bá Tiên: "Ngày trước đã đắc tội nhiều, xin hai vị thứ lỗi."

Lý Bá Tiên khách khí đáp lễ: "Hạ huynh nghiêm trọng rồi, chuyện quá khứ không cần nhắc lại, ngày sau cùng ở dưới trướng tôn thượng, còn muốn xin Hạ huynh và Đàm huynh chiếu cố nhiều hơn."

"Dễ nói dễ nói."

Lục Diệp đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, tâm tình nặng nề, lúc này mới cảm nhận được sự đáng sợ của bí thuật thần hồn kia, mặc kệ bí thuật thần hồn kia rốt cuộc là cái gì, đều đã vận vẹo tâm tính của một người.

Chu Vân Thiên lộ ra khuôn mặt tươi cười, hài lòng gật đầu: "Như vậy mới đúng, đã đến nơi này, vậy sau này chính là người một nhà, người một nhà! Đều đi theo ta, tôn thượng muốn gặp các người, nhưng mà trước đó, các người phải rửa sạch thân thể, thay đổi quần áo."

Nói xong liền xoay người rời đi.

Bốn người Lục Diệp vội vàng đuổi theo.

Lục Diệp đi ra khỏi phòng, quan sát xung quanh một lượt, chỉ thấy nơi này hẳn là một sơn cốc, phong cảnh không đẹp như lúc về Thiên Cốc, phạm vi cũng không lớn, nhưng trong sơn cốc lại có đủ loại kiến trúc, hơn nữa có không ít tu sĩ đi tới đi lui vội vàng.

Trong sơn cốc khí hậu hợp lòng người, trồng không ít cây đào, lúc này đang là mùa hoa đào nở rộ, đóa hoa đào màu hồng phấn nở rộ, trong không khí tràn đầy hương thơm hoa đào.

Theo Chu Vân Thiên một đường đi về phía trước, thỉnh thoảng gặp được tu sĩ, cùng Chu Vân Thiên chào nhau, cũng có người tò mò dò xét đám người Lục Diệp.

Đi không bao lâu, hẳn tới trước một đầm nước, nước trong đầm là nước chảy, trong veo thấy đáy.

Dưới chỉ thị của Chu Vân Thiên, bốn người cởi quần áo ra, tiến vào trong đầm nước rửa sạch thân thể.

Lục Diệp có thể nào cũng không nghĩ tới, bốn người lúc trước còn đánh sống đánh chết, lại có thể vui vẻ hòa thuận ở trong một đầm nước, hơn nữa hai người Lý Bá Tiên và Đàm Thánh Hạ Lương còn cười cười nói nói, giống như mọi chuyện lúc trước đều chỉ là hiểu lầm.

Thương thế của Đàm thánh và Hạ Lương rất nghiêm trọng, dù sao lúc trước bị cả đàn sói vây công, có thể sống sót là do thực lực bọn họ đủ cường đại, cuối cùng nếu không phải trốn kịp thì bọn họ sớm đã chết trong linh địa.

Không bao lâu sau, bốn người tắm rửa xong, một lần nữa mặc quần áo vào, Lục Diệp và Lý Bá Tiên Thần thanh khí爽, sắc mặt Hạ Lương và Đàm Thánh vẫn tái nhợt như trước.

Hai người trước đó bị thương, không có thời gian tu dưỡng là không thể nào khôi phục.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, lại dưới sự dẫn dắt của Chu Vân Thiên, đi về phía sâu trong sơn cốc.

Mãi đến trước một đại điện mới dừng lại, cửa đại điện có một nữ tử yên tĩnh đứng đó, thân hình cao gầy, dung mạo mỹ lệ, một đôi mắt đẹp tựa như ngôi sao sáng ngời.

Ánh mắt nàng đảo qua bốn người Lục Diệp, rất nhanh liền dừng lại trên người Lý Bá Tiên, hé miệng cười: "Hắn chính là Lý Bá Tiên?"

Chu Vân Thiên mỉm cười đáp lại: "Không sai, hắn chính là Lý Bá Tiên."

Nữ tử nhìn Lý Bá Tiên từ trên xuống dưới, khẽ vuốt cằm: "Quả nhiên giống như lời đồn, dáng vẻ đường đường, phong thần tuấn lãng."

Lý Bá Tiên mỉm cười hành lễ: "Vị đạo hữu này khen trật rồi."

Nữ tử che miệng cười duyên: "Ta cho rằng Lý Bá Tiên là người kiêu căng cao ngạo, chưa từng nghĩ là ta hiểu lầm, Lý đạo hữu, ta cũng là kiếm tu, có lúc rảnh rồi, còn muốn xin Lý đạo hữu chỉ giáo nhiều hơn."

Lý Bá Tiên nói: "Chỉ giáo thì không dám nhận, tu vi của đạo hữu vượt xa ta, nên đạo hữu chỉ dạy ta mới đúng."

Nữ tử kia còn muốn nói gì nữa, Chu Vân Thiên ho nhẹ một tiếng: "Dư sư muội, tôn thượng đang chờ bọn họ."

Nữ tử họ Dư lập tức biến sắc, tránh ra: "Dẫn bọn hắn vào thôi."

Chu Vân Thiên khẽ gật đầu, dẫn đám người Lục Diệp đi đến trước đại điện, hô to một tiếng: "Chu Vân Thiên cầu kiến tôn thượng, người mới đã mang đến."

"Vào!" Trong đại điện truyền đến thanh âm lười biếng của tôn thượng.

Chu Vân Thiên lúc này mới tiến lên đẩy đám người ra, dẫn đám người Lục Diệp cất bước đi vào đại điện.

Vừa vào đại điện, chớp mũi đã ngửi được mùi thơm khiến người ta mê say, toàn bộ đồ đạc trong đại điện đều có màu phấn hồng, thậm chí ngay cả bên trong đại điện cũng phiêu đảng một ít khí tức màu hồng phấn, làm cho người ta có một loại cảm giác mông lung mà lại mập mờ.

Phía trên cùng đại điện có một cái giường thấp, trên giường thấp, một bóng người uyển chuyển lười biếng nằm nghiêng, mấy nữ tử bên cạnh hoặc ngồi hoặc đứng, có người cầm quạt phe phẩy nhẹ nhàng quạt gió bên cạnh nàng, có người bóp chân đấm vai cho nàng, cũng có người bóc quả mọng đưa vào trong miệng nàng.

Bóng người nằm nghiêng trên giường thấp này, không thể nghi ngờ chính là vị tôn thượng kia.

Chương 1115: "Tôn thượng!"

Trong đại điện, Chu Vân Thiên dẫn bốn người Lục Diệp tiến lên, đứng cách giường thấp năm trượng, cúi thấp đầu, cung kính nói: "Chu Vân Thiên bái kiến Tôn Thượng, người mới đã đưa tới."

Vừa nói như vậy, hắn vừa nghiêng đầu nháy mắt ra dấu cho bốn người Lục Diệp.

Ba người Lý Bá Tiên vội vàng hành lễ ôm quyền, Lục Diệp cũng học theo, bốn người cùng kêu lên: "Gặp qua Tôn Thượng!"

"Ừm." Giọng nói lười biếng lại vang lên.

Lục Diệp vội trộm giương mắt dò xét, nhìn thấy, lại khiến cho thần sắc của hắn không khỏi ngẩn ngơ.

Mặc dù lúc trước vị tôn thượng này ở trong núi rừng có lộ điện, nhưng mà lúc đó lại có một tầng màn che ngăn cách, cho nên Lục Diệp cũng không biết đến cùng dáng dấp của đối phương thế nào, chỉ biết đối phương là một nữ tử.

Giờ phút này không còn màn che cách xa kia, dung nhan của đối phương tự nhiên có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nói thực ra, từ khi tu hành đến nay, Lục Diệp đã gặp qua không ít nữ tử, có rất nhiều nữ tử dung mạo xuất chúng... Trong số các tu sĩ nữ giới cũng không có người nào có dung mạo đặc biệt khó coi, phần lớn đều lông mày xanh, mắt đẹp, ít nhất cũng là người bình thường, thiên tư tuyệt sắc cũng không ít.

Nguyên nhân chủ yếu nhất tất nhiên là tu sĩ có được linh lực, có thể trú nhan dưỡng dung.

Nhưng Lục Diệp còn chưa từng nhìn thấy khuôn mặt có dung mạo tuyệt mỹ như thế bao giờ, trên gương mặt kia gần như không tìm ra bất kỳ một chút tí vết nào, phẳng phất hoàn mỹ như không phải vật của nhân gian.

Càng không phải là xinh đẹp không tỳ vết, mà là một loại yêu đã khó có thể hình dung! Nhất là khoe mắt đối phương có một nốt ruồi nho nhỏ, càng thêm vũ mị khác.

Một khuôn mặt như vậy đối với nam tử trên thế gian không thể nghi ngờ là đánh vào thị giác thật lớn, lại thêm quần áo mặc trên người tôn thượng kia cực kỳ mát mẻ, mảnh lớn da thịt tuyết trắng lộ ra bên ngoài, nói là đôi phong bại tục cũng không đủ, càng làm cho người ta huyết mạch sôi sục.

Dung mạo như vậy, dáng người như vậy, cho dù không dựa vào thần hồn bí thuật thần diệu kia, cũng có tư cách khống chế đại đa số nam tử trên đời này, để cho bọn họ cam tâm tình nguyện vì đó bán mạng.

Điều khiến Lục Diệp để ý không phải là dung mạo của nàng, mà là khí tức truyền ra từ trên người nàng.

Lúc trước hắn đã cảm giác được, khí tức trên người vị Tôn thượng này có chút cổ quái, giờ phút này cảm giác càng rõ ràng.

Lực lượng chảy xuôi trên người nàng khác với linh lực bình thường... càng giống yêu lực hơn.

Lục Diệp và Hồ Phách sớm chiều ở chung, cảm giác đối với yêu lực vẫn rất nhạy bén.

Nói như vậy, tôn thượng này không phải là người, mà là một yêu? Hơn nữa nàng tuyệt đối là loại yêu có bản lĩnh đặc thù, nếu không không có đạo lý có thể dựa vào thực lực Vân Hà cảnh thi triển ra thần hồn bí thuật khống chế tu sĩ.

Cái này giải thích thông suốt, tu sĩ chính thống không có bản lĩnh thi triển thần hồn bí thuật ở Vân Hà cảnh, nhưng yêu thì khác, có một số Yêu Thiên cường đại trời sinh đã có một chút bản lĩnh mà thường nhân khó đạt tới.

Dường như hắn đã nhận ra ánh mắt của Lục Diệp, tôn thượng đôi mắt đẹp câu hồn đoạt phách kia, khi đối diện với ánh mắt của Lục Diệp, khóe miệng hắn hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Nàng đã thấy nhiều ánh mắt như vậy, đương nhiên không cảm thấy kinh ngạc, thế nhưng Lục Diệp lớn mật lại khiến nàng có chút ngoài ý muốn, bởi vì nguyên nhân bí thuật thần hồn, trên cơ bản lần đầu gặp người nào cũng phải sợ hãi.

Cho dù là tu sĩ như Chu Vân Thiên đi theo nàng nhiều năm như vậy, cũng chỉ dám thỉnh thoảng liếc trộm nàng, chưa bao giờ dám quang minh chính đại như vậy nhìn chằm chằm vào nàng.

Lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn chằm chằm nàng như vậy, Lục Diệp là người đầu tiên nhìn thấy.

Thời khắc bốn mắt nhìn nhau, Lục Diệp bỗng nhiên biến sắc, bởi vì một đôi mắt đẹp của đối phương bỗng nhiên cho hắn một loại cảm giác như biến thành vực sâu không đáy, khiến cho ý thức của mình không ngừng trầm luân vào bên trong, tâm thần chấn động, Lục Diệp vội vàng cúi đầu xuống.

"Ồ?" Tôn thượng phát ra một giọng nói ngạc nhiên, có chút ngoài ý muốn Lục Diệp có thể thoát khỏi ánh mắt chăm chú của nàng. Nàng vốn muốn giáo huấn Lục Diệp một chút, nhưng lại không muốn vì vậy mà phát hiện tâm thần của Lục Diệp rất cường đại.

Bất quá đây đối với nàng mà nói là chuyện tốt, thực lực tu sĩ dưới trướng nàng càng mạnh, nàng có thể mượn lực lượng càng

nhiều, nhìn Lục Diệp thật sâu một chút, liền không để ý tới nữa.

"Đều tự giới thiệu mình một chút đi." Tôn thượng lười biếng mở miệng.

Chu Vân Thiên ở một bên thấp giọng nói: "Tôn thượng muốn hiểu rõ thực lực của các người, nếu có bản lĩnh đặc biệt gì, cũng đều nói ra hết, không được giấu diếm, Hạ huynh, bắt đầu từ người đi."

Hạ Lương lập tức ôm quyền, trầm giọng quát: "Hạ Lương Cuồng Dao Môn, cửu tầng cảnh Vân Hà, binh tu... Còn về bản lĩnh đặc biệt, Hạ mỗi một lòng hướng đao, không có bản lĩnh khác."

Chu Vân Thiên ở bên cạnh giải thích: "Tôn thượng, Cuồng Dao Môn là tông môn nhất phẩm, ban đầu ở Linh Khê Bồng cũng từng có mười người đứng đầu, Vân Hà cửu tầng cảnh như hắn cũng không phải cảnh giới bình thường có thể so sánh."

"Không tệ."

Tôn thượng nhàn nhạt nói một tiếng.

Chu Vân Thiên nhắc nhở: "Đàm huynh!"

Đàm Thánh vội vàng nói: "Tân Nguyệt Môn Đàm Thánh, Vân Hà cửu tầng cảnh, cũng là binh tu."

Chương 1116: "Tôn thượng!" 2

Chu Vân Thiên tiếp tục nói: "Năm đó Đàm huynh cũng từng đăng lâm Linh Khê bảng, Tân Nguyệt môn là tam phẩm tông môn, phóng tầm mắt khắp Cửu Châu cũng là một đại tông môn."

Tôn Thượng không nói, hiển nhiên đối với Đàm Thánh không có hứng thú nhiều với Hạ Lương.

Đến phiên Lý Bá Tiên, hắn mở miệng nói: "Đan Tâm Môn Lý Bá Tiên, Vân Hà ngũ tầng cảnh, kiểm tu."

Chu Vân Thiên nói: "Lúc ở chiến trường Linh Khê, Lý Bá Tiên là nhân vật giống như truyền kỳ, cũng chính là người duy nhất có tu vi Thiên Bát chiếm cứ mười thứ hạng đầu trên Linh Khê bảng, hơn nữa còn hơn mười năm trước. Nghe nói Lý đạo hữu năm đó tranh đấu với người khác đã làm cho linh khiếu bị nghiền nát. Hôm nay đã tấn thăng Vân Hà, chắc hẳn linh khiếu của Lý đạo hữu đã được tu bổ xong rồi nhỉ?"

"Vâng. May mắn tiểu sư đệ hao phí một khoản tiền lớn mua được Bồ Khiếu đan, linh khiếu bị tổn hại đã tu bổ xong."

"Đáng mừng! Tôn thượng, tuy rằng tu vi của Lý đạo hữu bây giờ không cao, nhưng nếu luận tiềm lực, chúng ta đều không bằng, hơn nữa hắn còn là kiểm tu, ngày sau nếu hắn có thể trưởng thành đến Vân Hà cửu tầng cảnh, vậy nhất định là cường giả nhất đẳng!"

"Rất tốt!" Thanh âm trên tôn thượng lộ ra một cổ vui sướng, "Trở về ban cho hắn một ít đồ vật tu hành, để cho hắn hảo hảo tu hành, cố gắng tăng lên tu vi."

Chu Vân Thiên lập tức quay đầu nhìn về phía Lý Bá Tiên: "Còn

không mau tạ ơn Tôn thượng ban thưởng!"

Lý Bá Tiên lập tức nói: "Tạ ơn Tôn Thượng."

Chu Vân Thiên nhìn về phía Lục Diệp.

Lục Diệp cũng ôm quyền, mở miệng nói: "Bích Huyết tông Lục Diệp, Vân Hà cảnh tăng bốn, bình tu."

Dừng một chút, hắn mở miệng nói: "Thuộc hạ tinh thông linh văn chi đạo, Trần Đạo cũng biết một chút về thứ văn chi đạo."

Chu Vân Thiên trước đó nói nếu có bản lĩnh đặc thù gì thì đều nói ra, không được giấu diếm.

Mặc dù Lục Diệp không muốn nói những thứ này, nhưng tất cả mọi người đều biết những thứ này, Hạ Lương và Đàm Thánh cũng biết, cho nên dù không muốn, cũng không thể không nói, miễn cho lộ ra manh mối gì.

Chu Vân Thiên nghe vậy vô cùng ngạc nhiên: "Lục đạo hữu kiên tu nhiều phe phái như vậy?"

"Có đọc lướt qua một chút." Lục Diệp khiêm tốn nói.

"Giỏi lắm thì không tầm thường." Chu Vân Thiên lộ ra sắc mặt vui mừng, "Tôn thượng, bây giờ chúng ta đang thiếu nhân tài như vậy, nhất là về phương diện trần đạo, Tạ đạo hữu bên kia một mực oán trách thủ hạ không có người để dùng, ta thấy có thể phái Lục đạo hữu đến chỗ Tạ đạo hữu, trợ giúp hắn một chút."

"Việc này người cứ tự mình làm chủ là được, không cần hỏi ta."

Tôn thượng thần nhiên trả lời một câu.

"Vâng."

"Mệt mỗi, tất cả đều lui ra đi."

Tôn thượng phất phất tay.

Chu Vân Thiên lập tức cung kính nói:

"Thuộc hạ cáo lui."

Nói xong liền nháy mắt với đám người Lục Diệp, dẫn bọn họ khom người rời đi.

Ra khỏi đại điện, theo sát sau Chu Vân Thiên, rất nhanh đến một bên sơn cốc, nơi này có rất nhiều kiến trúc đứng sừng sững giống như lầu các, mỗi một tòa đều cách chừng vài chục trượng, đại khái có khoảng trên trăm tòa nhà.

Chu Vân Thiên nói: "Chư vị đạo hữu tự mình chọn chỗ ở đi, ngày sau mọi người sẽ ở tại Hồ Tiên cốc, đều là người trong nhà, không cần quá mức câu nệ, chỉ có một điểm cần chư vị ghi nhớ!"

Nói tới đây, thần sắc của hắn trở nên cực kỳ nghiêm túc, thanh âm cũng trầm thấp xuống: "Đã vào Hồ Tiên cốc, chư vị liền phải chém đứt quá khứ, từ nay về sau, các người đều là người Hồ Tiên cốc, chư vị sư môn, còn có bằng hữu, cũng đừng liên hệ nữa, càng không được tiết lộ với người ngoài sự tồn tại của Hồ Tiên cốc, nếu có người trái lệnh, đều giết không tha!"

"Vâng." Bốn người Lục Diệp đều gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

"Trừ lần đó ra, Hồ Tiên cốc không có quy củ, ngày thường trừ đi lướì lướì người qua đường ra cơ bản không có việc gì, các vị muốn tu hành thì cứ tu hành." Y lại giơ tay chỉ những lầu các: "Phòng lầu hai đóng chặt cửa đều có người ở, cửa phòng mở rộng, không có người ở, chư vị tùy ý là được."

Sau khi nói xong, hắn lại trao đổi lặc ấn chiến trường với đám người Lục Diệp, báo cho đám người Lục Diệp biết, nếu có chuyện

gì thì cứ liên hệ với hắn, sau đó mới thông thả rời đi.

Chờ Chu Vân Thiên rời đi, Đàm Thánh cùng Hạ Lương kết bạn mà đi, đi tìm chỗ ở của mình.

Lục Diệp và Lý Bá Tiên cũng cùng nhau đi về một hướng.

Dọc theo đường đi Lục Diệp nhìn mặt mà nói chuyện, phát hiện thần sắc Lý Bá Tiên vẫn như thường, không có bất cứ dấu hiệu gì không ổn.

Hắn dò hỏi: "Tứ sư huynh."

"Hả?"

"Phong sư tỷ thì phải làm sao bây giờ?"

Chu Vân Thiên trước đó đã nói, vừa vào Hồ Tiên Cốc này, liền phải chặt đứt liên hệ với quá khứ, càng không được tiết lộ sự tồn tại của nơi này với bất kỳ người nào, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên thanh mai trúc mã, nhiều năm sống chung một chỗ tu hành như vậy, bỗng nhiên bị đưa tới nơi đây, lại muốn chặt đứt liên hệ với quá khứ, Lục Diệp rất muốn biết Lý Bá Tiên sẽ lựa chọn như thế nào.

Lý Bá Tiên nghe vậy thở dài một tiếng: "Nếu tôn thượng đã hạ lệnh, vậy cũng chỉ có thể tuân theo, Nguyệt Thiên... Mặc dù sẽ thương tâm, nhưng thời gian lâu sẽ vô sự."

Trong lòng Lục Diệp một mảnh băng hàn, ngoài miệng nói: "Nói cũng đúng." Nhắc tay chỉ hai tòa lâu các phía trước: "Sư huynh, chúng ta chọn hai cái này đi, chúng ta ở gần một chút, cũng thuận tiện chiếu cố lẫn nhau."

Lý Bá Tiên vui vẻ gật đầu: "Được."

Lập tức, hai người liền mỗi người chọn một tòa.

Lục Diệp chọn một tòa lầu các bên phải, đi vào trong đó quan sát, phát hiện ở đây có dấu vết của cuộc sống, còn lưu lại một ít đồ vật đã dùng qua, chỉ có điều có lẽ đã rất lâu rồi chủ nhân cũ không trở về, khắp nơi trong lầu đều dính đầy bụi bặm.

Hắn không biết tình huống của nguyên chủ nhân của lầu các hiện tại như thế nào, chỉ từ tình huống trước mắt mà xem, nguyên chủ nhân nơi này sợ là dữ nhiều lành ít, nếu không sẽ không một mực không trở về.

Hồ Tiên cốc này, nhìn như một mảnh tường hòa, mỗi người ở chung hòa hợp, dưới bí thuật thần hồn của Tôn thượng, mọi người càng có thể ngưng tụ thành một chỉnh thể, nhưng hiện tại xem ra, nơi này cũng không an toàn như vậy.

Chương 1117: Kế hoạch

Hơn nữa, cái tên Hồ Tiên cốc này cũng làm cho Lục Diệp càng thêm để ý.

Hắn lấy ra Thập Phân Đồ đối chiếu vị trí hiện tại của mình, trên Thập Phân Đồ, nơi này không có đánh dấu đặc biệt, nói cách khác, tồn tại sơn cốc này cũng không được ghi chép trên Thập Phân Đồ.

Nói như thế, xưng hô Hồ Tiên cốc là danh xưng riêng của các tu sĩ nơi này.

Lúc trước hắn phỏng đoán tôn thượng kia là yêu, nhưng cụ thể là yêu chủng tộc gì thì khó có thể kết luận, trừ phi người ta lộ ra chân thân.

Hồ Tiên cốc không thể nghi ngờ là một nhắc nhở rất tốt.

Hồ yêu sao?

Cũng có thể giải thích thông, truyền thuyết hồ yêu hóa thành hình người, nam tuấn tú, nữ yêu mỹ, vừa vặn đối ứng.

Nhưng tôn thượng này bằng thực lực Vân Hà cảnh lại có thể thi triển ra bí thuật thần hồn ngự nhân tâm thần, hiển nhiên không phải hồ yêu bình thường, rất có khả năng có huyết mạch cực kỳ đặc thù gì đó.

Giống như Hồ Phách, trên đời này yêu thú Hồ tộc nhiều vô số kể, nhưng ngoại trừ Hồ Phách ra, chưa từng nghe nói loại yêu thú Hồ tộc này có thể chuyển hóa Thành Linh.

Mà Hồ Phách có huyết mạch của Tứ Tượng Thánh Thú Bạch

Hồ, chuyển hóa Trần Linh là thiên phú thần thông của nó.

Mặc kệ như thế nào, trên tôn thượng cũng không phải dễ đối phó. Lục Diệp hạ lưu Lạc Hồ Tiên Cốc, Lục Diệp có Thiên Phú thụ bên người, không bị bí thuật trên tôn thượng ảnh hưởng, nhưng Lý Bá Tiên lại bị ngự tâm thần, đối với tôn thượng kia khẳng khẳng một mực, Lục Diệp muốn mang hắn đi nhất định không thành.

Ngay cả Phong Nguyệt Thiên đã sống chung nhiều năm đều có thể kiên quyết buông bỏ, có thể thấy được thần hồn bí thuật bá đạo kia, nếu Lục Diệp thật sự cưỡng ép mang Lý Bá Tiên đi, sẽ bại lộ bí mật mình không bị khống chế, đến lúc đó toàn bộ tu sĩ Hồ Tiên cốc sợ là sẽ đuổi giết mình.

Nơi này cường giả như mây, Vân Hà bát cửu tầng cảnh chỗ nào cũng có, muốn đi đến một bước kia, hậu quả khó liệu.

Âm thầm cảm thấy may mắn, Cự Giáp bị đánh trọng thương nên Phong Nguyệt Thiên ở lại để chăm sóc, nếu đi theo thì chắc chắn sẽ bị diệt gọn.

Hiện tại Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp vẫn còn ở bên kia linh địa, tối thiểu bên Lục Diệp vẫn còn một đường hậu thủ, không đến mức cô đơn vô trợ giúp.

Trong chiến trường Vân Hà có Hồ Tiên cốc, trước kia chưa từng bị ai phát hiện, thứ nhất là nơi này nằm sâu trong Thái Mãng sơn, tu sĩ bình thường rất khó đến đây, thứ hai là vì quy củ của Hồ Tiên cốc, tất cả tu sĩ vào đây đều phải cắt đứt quá khứ, dưới bí thuật thần hồn của tôn thượng, ai cũng sẽ không truyền tin tức nơi này ra ngoài.

Kể từ đó, dù là có tu sĩ mất tích trong thời gian dài, không liên lạc được, sư môn, thậm chí thân bằng của hắn cũng không có biện pháp tìm được hắn, nhiều lắm là chỉ có thể thông qua ấn ký chiến

trường xác định được hắc sống hay chết.

Lục Diệp muốn mang Lý Bá Tiên rời khỏi nơi này, thế nào cũng phải phá bí thuật thần hồn của Tôn thượng chủng trước, nếu không Lý Bá Tiên sẽ không thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, nhưng bí thuật thần hồn liên lụy đến lực lượng thần hồn, một Vân Hà cảnh như Lục Diệp sao có thể phá giải?

Trừ phi tôn thượng tự mình giải trừ bí thuật, điều này hiển nhiên là không thể nào.

Hoặc là giết nàng ta!

So sánh mà nói, việc giết nàng mới là phương án duy nhất có thể làm được.

Thực lực nàng mạnh hơn, cũng chỉ tương đương với Vân Hà cảnh, mà hôm nay nhìn tình huống của nàng, nàng cũng không phải tồn tại cấp bá chủ, nói cách khác, thực lực của nàng nhiều lắm tương đương với một Vân Hà cảnh đỉnh phong, cho nên giết nàng mặc dù khó, chưa hẳn không có cơ hội thành công.

Khó khăn chính là đối phó với đám tu sĩ Hồ Tiên cốc như thế nào.

Nơi đây có bao nhiêu tu sĩ hội tụ, Lục Diệp không rõ lắm, nhưng từ khi hắc gặp phải Chu Vân Thiên, tổng cộng đã có hơn ba mươi tu sĩ, đây là thứ hắc nhìn thấy, khẳng định còn có rất nhiều thứ chưa từng nhìn thấy.

Hồ yêu này tụ tập nhiều tu sĩ như vậy, muốn làm gì?

Lục Diệp suy nghĩ hồi lâu, trong lòng Lục Diệp đã có một kế hoạch mơ hồ, mặc kệ thế nào, trước tiên phải tìm hiểu rõ ràng lực lượng của Hồ Tiên Cốc là không sai, đợi đến khi hiểu rõ hết thảy về Hồ Tiên Cốc, mới có thể càng hữu hiệu ứng đối cục diện trước mắt.

Phải liên hệ Phong Nguyệt Thiên và Cụ Giáp trước đã.

Hắn và Lý Bá Tiên đuổi giết Hạ Lương và Đàm Thánh, thời gian dài như vậy không có tin tức, chắc hẳn Phong Nguyệt Thiên bên kia đã sốt ruột.

Lý Bá Tiên không thể nào đưa tin trả lời, vậy chỉ có thể tự liên hệ.

Hơn nữa lúc trước khi hắn giả bộ hôn mê đã có tin tức truyền đến, chỉ là hắn vẫn không tiện dò xét, nếu như không đoán sai, hẳn là Phong Nguyệt Thiên đưa tin.

Lục Diệp đưa tay điểm lên ấn ký chiến trường, tĩnh tâm điều tra, quả nhiên là Phong Nguyệt Thiên đưa tin tới, hơn nữa còn có vài tin nhắn, một mực hỏi thăm tình huống của hắn và Lý Bá Tiên bên này.

"Phong sư tỷ."

Tin tức gần như vừa mới truyền qua, Phong Nguyệt Thiên đã có hồi âm, hiển nhiên là vẫn đang chờ.

"Lục sư đệ, cuối cùng người cũng hồi âm, tình hình các người bên kia như thế nào? Có bị thương hay không, sư huynh của ta đâu? Vì sao hắn không trả lời tin tức của ta?"

Thông qua ấn ký chiến trường, Phong Nguyệt Thiên có thể xác định Lục Diệp và Lý Bá Tiên đều còn sống, chỉ có điều một mực không trả lời tin tức, khiến cho nàng không khỏi có chút suy đoán không tốt.

"Ta cùng sư huynh đều bình yên vô sự, người không cần lo lắng, nhưng mà chúng ta bên này gặp phải một ít chuyện, sợ là trong thời gian ngắn không thể trở về linh địa."

"Các người ở vị trí nào, ta qua tìm các người."

"Không thể tới đây!" Lục Diệp vội vàng từ chối, sau đó lại rủ rỉ kể lại chuyện mình và Lý Bá Tiên gặp phải trước đó, nói cho Phong Nguyệt Thiên biết tình cảnh trước mắt của hai người.

Hiển nhiên Phong Nguyệt Thiên bên kia đã bị chấn động cực lớn: "Người nói sư huynh hẳn bị một con hồ yêu khống chế tâm thần?"

Chương 1118: Kế hoạch 2

"Hồ yêu là suy đoán của ta, cụ thể có phải hay không, ta không có thấy chân thân của nàng, cho nên không dám kết luận, nhưng khống chế tâm thần lại là thật, biểu hiện của sư huynh bây giờ không khác gì bình thường, duy chỉ có một điểm, chịu ảnh hưởng của bí thuật thần hồn kia, đối với hồ yêu kia nghe lời, ta không có cách nào cưỡng ép dẫn huynh ấy rời đi."

"Súc sinh đáng giận!" Phong Nguyệt Thiên chửi ầm lên, mặc dù trong lòng nàng tò mò tại sao Lục Diệp lại không bị bí thuật kia ảnh hưởng, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Dù sao nếu như Lục Diệp thật sự bị ảnh hưởng, hẳn cũng sẽ không nói chuyện với nàng về những thứ này.

"Hồ yêu kia có một quy củ, tiến vào Hồ Tiên cốc này sẽ bị chặt đứt quá khứ, cho nên Phong sư tỷ, người truyền tin cho sư huynh bên kia, sư huynh chắc sẽ không hồi phục người, bất quá để tránh bại lộ manh mối, xin sư tỷ giả bộ như không biết, tiếp tục liên hệ sư huynh."

"Ta hiểu." Phong Nguyệt Thiên trả lời, rất nhanh lại truyền một đạo tin tức: "Nghe người nói như vậy, ta ngược lại nhớ tới một chuyện, mấy năm trước bên Đan Tâm Môn có một tu sĩ Vân Hà Cảnh đã mất tích ở Thái Mãng Sơn, tuy thông qua dấu ấn chiến trường xác định hẳn còn sống, nhưng mặc kệ trong tông có người nào đưa tin, đều không được hồi âm, tông môn bên này khi hẳn gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, tuy nhiều lần tổ chức nhân thủ tiến vào Thái Mãng Sơn tìm kiếm, nhưng thủy chung không thu hoạch được gì, hiện giờ xem ra, người mất tích kia chỉ sợ cũng rơi vào trong Hồ Tiên cốc."

"Tên người nọ gọi là gì?" Lục Diệp vội vàng hỏi, nếu đúng như vậy, khẳng định người kia vẫn còn ở trong Hồ Tiên cốc.

"Hắn đã chết rồi. Sau khi hắn mất tích một năm, dấu vết chiến trường đã biến mất."

Trong lòng Lục Diệp phát lạnh, càng thêm xác định Hồ Tiên cốc này không phải là nơi an bình gì.

Hơn nữa từ tình huống Hồ Tiên cốc bên này, cho tới nay có tu sĩ mất tích cũng không chỉ một nhà Đan Tâm môn, bất quá bởi vì không có biện pháp liên hệ đến tu sĩ mất tích, cho nên tình huống Hồ Tiên cốc bên này vẫn luôn không bại lộ.

Mặc dù Lục Diệp không biết rốt cuộc từng có bao nhiêu tu sĩ lưu lạc đến Hồ Tiên cốc bên này, nhưng số lượng tuyệt đối sẽ không ít.

Mà lâu các ở đây tổng cộng chỉ có một trăm tòa, cho dù chỉ có một người một tòa, cũng chỉ hơn một trăm người, nhiều tu sĩ như vậy đi đâu rồi?

Hắn nơi này có một ít nguy hiểm mà hắn chưa từng nhìn thấy.

"Lục sư đệ, người ở bên kia nhất định phải cẩn thận, chăm sóc tốt cho sư huynh của người, nếu như có bất kỳ dị thường gì, nhất định phải truyền tin nói cho ta biết."

"Ta biết rồi, Phong sư tỷ yên tâm, đúng rồi, tình huống của Cự Giáp như thế nào?"

"Thế phách Cự Giáp sư đệ cường đại, thương thế không nghiêm trọng, chẳng qua là nhìn có chút dọa người, bây giờ đã không còn đáng ngại."

"Vậy là tốt rồi."

Lại nói vài câu với Phong Nguyệt Thiên, lúc này mới kết thúc truyền tin.

Lục Diệp ngồi ngay ngắn trên giường, ánh mắt chớp động.

Muốn giết hồ yêu kia, chỉ dựa vào sức một mình hẳn là không đủ, có lẽ có thể để cho Phong Nguyệt Thiên liên hệ nhân thủ, ở linh địa bên kia đợi lệnh?

Nhưng rất nhanh sau đó, Lục Diệp lại phủ định ý nghĩ này.

Số lượng tu sĩ Hồ Tiên cốc bên này không ít, nếu quả thật muốn liên hệ giúp đỡ, cũng không biết phải tìm bao nhiêu mới đủ.

Lại nói, bên kia linh địa là đàn sói, thật sự đến thời điểm thích hợp, chỉ cần để Phong Nguyệt Thiên cùng Cự Giáp đem đàn sói mang ra là được, cũng không cần hao tâm tổn trí đi tìm trợ thủ gì.

Cho nên chính mình muốn làm, chính là tận khả năng dung nhập vào trong Hồ Tiên cốc, tìm hiểu rõ ràng lực lượng Hồ Tiên cốc bên này, nhất là thực lực hồ yêu kia, muốn giết người nhà, tối thiểu phải hiểu rõ đối phương có bao nhiêu bản lĩnh mới được.

Lục Diệp hạ quyết tâm xong, lập tức đứng dậy, bắt đầu thu dọn phòng ốc của mình. Nơi này có rất nhiều di vật của chủ nhân cũ lưu lại, đương nhiên là phải thu dọn sạch sẽ.

Rất nhanh đã thu dọn xong xuôi, Lục Diệp lại đi ra khỏi tiểu lâu, ở bên ngoài bố trí một ít trận pháp đơn giản, thuận tiện đi đến chỗ ở của Lý Bá Tiên bên cạnh, cũng bố trí cho hắn một ít trận pháp.

Một đêm bình yên trôi qua trong lúc tu hành.

Hôm sau trời sáng, Lục Diệp đang tu hành, chợt nghe trong tiểu lâu bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện của Lý Bá Tiên và Chu Vân Thiên.

Chu Vân Thiên là tới đưa ban thưởng, hôm qua lúc gặp mặt hồ yêu kia, hồ yêu không thể nghi ngờ rất coi trọng thiên tư của Lý Bá Tiên, cố ý phân phó Chu Vân Thiên ban thưởng cho hẳn một ít vật tư tu hành, mệnh lệnh của hồ yêu, Chu Vân Thiên đương nhiên không dám không tuân theo.

Lục Diệp cũng không biết rốt cuộc hẳn đã đưa tới thứ gì, nhưng vừa là vật tư dùng để tu hành, lại vừa nghĩ đến ngoại trừ linh thạch đã là linh đan.

Chỉ chốc lát sau, Chu Vân Thiên từ bên Lý Bá Tiên đi ra, lại trực tiếp đi tới bên Lục Diệp, mở miệng thét to: "Lục đạo hữu có ở đây không?"

Lục Diệp đứng dậy, đẩy cửa phòng bước ra, ôm quyền nói: "Chu đạo hữu."

Chu Vân Thiên cười ha hả, lo lắng hỏi: "Thế nào, có thói quen ở bên này không?"

Lục Diệp trả lời: "Không cốc yên tĩnh, rất hợp tâm ý của ta."

"Vậy là tốt rồi." Chu Vân Thiên gật đầu, cũng không vòng vo, nói thẳng: "Hôm qua người nói người có chút tạo nghệ trên trận đạo?"

"Không sai, thế nhưng cần bố trí trận pháp gì?"

"Cũng không phải, chỉ là số lượng đạo hữu trong cốc mặc dù không ít, nhưng tu hành trận đạo, lại chỉ có một mình Tà đạo hữu. Cho nên tất cả trận pháp trong cốc do hẳn phụ trách. Lục đạo hữu tại trận đạo có tạo nghệ trên phương diện, ý tứ là Tôn thượng đế người đi trợ giúp Tà đạo hữu, hỗ trợ bảo vệ trận pháp."

Loại chuyện này đương nhiên Lục Diệp sẽ không cự tuyệt, vừa vặn có thể nhân cơ hội này làm quen với tình hình Hồ Tiên cốc bên này, lập tức gật đầu: "Có thể."

Chương 1119: Tạ Vân Hàn

Trong miệng Chu Vân Thiên, Tạ đạo hữu tên là Tạ Vân Hàn, là một nam tử trung niên thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi, đáng người không cao, thân hình nhỏ gầy, có tu vi Vân Hà thất tầng cảnh.

Tu vi như vậy, tuổi tác như vậy, không thể nghi ngờ đã nói rõ một chuyện, tư chất tu hành của Tạ Vân Hàn không cao, thậm chí có thể nói là rất kém cỏi.

Trên chiến trường Linh Khê có một loại tồn tại đặc thù, được thế nhân gọi là Cửu tầng cảnh lâu năm, tư chất bọn họ bị hạn chế, sau khi một thân linh khiếu mở ra đến một trăm tám mươi khiếu, tu vi liền rất khó có tiến bộ, mà tiêu chuẩn thấp nhất để tu sĩ tấn thăng Vân Hà là mở hai trăm bốn mươi khiếu, chuyển tu công pháp Thiên cấp, cho nên những cửu tầng cảnh lâu đời này thủy chung không có biện pháp tấn thăng Vân Hà, chỉ có thể ở trong cấp độ Cửu tầng cảnh trung như Vân Hà.

Thậm chí Lục Diệp đã từng đụng phải một vài lão giả tóc trắng xóa, đều là bởi vì thiên tư không đủ, không có biện pháp mở ra càng nhiều linh khiếu tu sĩ.

Trên chiến trường Vân Hà rất ít sẽ xuất hiện một số tu sĩ lớn tuổi, bởi vì tu hành của tu sĩ Vân Hà cảnh có thể mượn linh ký để nhanh chóng tăng tu vi, một tu sĩ chỉ cần vận khí không quá kém, tính tình quá lười, tu vi luôn tăng lên từng chút một.

Nhưng mà rất ít xuất hiện không có nghĩa là không có, thiên tư cá nhân bất đồng, tốc độ tu hành tự nhiên cũng không giống nhau.

Nói tóm lại, mặc dù trên chiến trường Vân Hà sẽ không xuất

hiện tu vi như Cửu tầng cảnh lâu năm, nhưng cũng có một vài người trung niên, chỉ là số lượng không nhiều.

Tạ Vân Hàn chính là một trong số đó, toàn bộ Hồ Tiên Cốc, tuổi của hắn là lớn nhất, nhưng tu vi lại không phải cao nhất.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Vân Thiên, nhìn thấy Tạ Vân Hàn, lẫn nhau làm quen một phen, biết được Lục Diệp tu hành trận đạo, được an bài làm trợ thủ cho mình, Tạ Vân Hàn chắc chắn rất vui vẻ, bởi vì Hồ Tiên Cốc nhiều người như vậy, chỉ một mình hắn là trận tu, tất cả trận pháp đều là muốn một mình hắn bố trí bảo vệ, mỗi ngày bận rộn không thể giao ra, thật sự là tâm lực tiêu tụy, nếu không phải như thế, tu vi của hắn cũng sẽ không chỉ có Vân Hà thất tầng cảnh, chủ yếu là ngày thường không có quá nhiều thời gian tu hành.

"Tạ đạo hữu, Lục đạo hữu giao cho người, hắn mới đến, có rất nhiều chỗ không hiểu, người phải giúp đỡ nhiều hơn." Chu Vân Thiên mở miệng.

Tạ Vân Hàn nói: "Chu đạo hữu cứ yên tâm là được."

Chu Vân Thiên rời đi, Tạ Vân Hàn dò xét Lục Diệp từ trên xuống dưới, trong mắt tràn đầy vui mừng không che giấu được, rõ ràng rất hoan nghênh Lục Diệp đến, mở miệng nói: "Lục đạo hữu, ta muốn kiểm tra tạo nghệ của người một chút, đạo hữu sẽ không để ý đâu."

Lục Diệp gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Tạ Vân Hàn vẫy tay: "Đi theo ta." Nói rồi dẫn đầu đi.

Chỉ chốc lát sau đã đi tới một góc Hồ Tiên Cốc, Tạ Vân Hàn chỉ vào phía trước nói: "Nơi này có một tòa khố trận, nhưng mà bố trí có chút thời gian rồi, ta chuẩn bị chuyển nó sang nơi khác, Lục đạo hữu, làm phiền người giải trừ khố trận này."

"Được!" Lục Diệp gật đầu, cất bước tiến lên, Động Sát linh văn gia trì hai tròng mắt, quan sát trận pháp phía trước.

Chuyện phá trận này đối với hắn mà nói quả thực là quá quen thuộc, còn đơn giản hơn là bày trận.

Sau mấy hơi thở, hắn đã có phương án.

Thủ pháp bố trí khốn trận này cũng không tinh diệu, toàn bộ trận pháp cường độ cũng không cao, cho dù mình ngộ nhập vào trong đó bị nhốt, bằng man lực mà nói, cũng có thể ở trong một chén trà phá giải.

Mà bằng vào tạo nghệ trận đạo bây giờ của hắn, thật muốn giải trừ trận pháp này cũng là dễ dàng.

Hắn hơi trầm ngâm, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc nên triển lộ bản lĩnh chân chính, hay là nên giấu dốt.

Nếu triển lộ bản lĩnh chân chính, rất có thể sẽ dẫn tới cảm giác phản cảm và ghen ghét của Tạ Vân Hàn, dù sao toàn bộ Hồ Tiên cốc, vốn là một trận tu của hắn, rất được yêu hồ kia coi trọng, một khi trên trận đạo lộ ra trình độ cao hơn hắn, đãi ngộ của Tạ Vân Hàn tất nhiên không bằng trước.

Nhưng như vậy, mình liền có thể thuận thế thượng vị, để hồ yêu coi trọng mình hơn, ủy thác trách nhiệm đối với mình, cũng thuận tiện cho một ít hành động sau này.

Hôm qua lúc gặp mặt hồ yêu, nàng rõ ràng cảm thấy hứng thú với Lý Bá Tiên nhất, bởi vì Lý Bá Tiên uy danh ở bên ngoài, tiềm lực cực lớn, tiếp theo là Hạ Lương, bởi vì thực lực Hạ Lương mạnh nhất.

Mình chỉ là Vân Hà tứ tăng cảnh, nếu không phải bởi vì có chút bản lĩnh đặc thù, hồ yêu kia chưa chắc sẽ nhìn mình một cái.

Muốn giết được hồ yêu, trước hết phải được nàng coi trọng cùng tín nhiệm! So sánh với nàng, khả năng khiến cho Tạ Vân Hàn ghen ghét thì không tính là gì.

Lục Diệp thâm hạ quyết tâm trong lòng, lúc này mới bắt đầu hành động.

Chỉ ngần ngừ hai mươi hơi thở, khốn trận liền bị phá giải hoàn mỹ, một cây trận kỳ bị thu hồi.

Tạ Vân Hàn ngạc nhiên, kinh ngạc không thôi: "Tạo nghệ trận đạo của Lục đạo hữu dường như rất cao a?"

Mặc dù trận pháp này là do chính hắn bố trí, nhưng bình tĩnh mà nói, cho dù hắn ra tay, hiệu suất cũng chưa chắc nhanh như Lục Diệp.

Trong đó nhìn trộm báo, Tạ Vân Hàn mơ hồ phát giác được thành tựu của Lục Diệp trên trận đạo có chút không tầm thường, nhưng chỉ giải trừ một tòa trận pháp mà không nhìn ra được quá nhiều đồ vật, lập tức Tạ Vân Hàn liền dẫn hắn đi lại khắp nơi trong Hồ Tiên cốc.

Có chút trận pháp cần giải trừ, có chút trận pháp cần gia cố bảo vệ, cũng có nhiều chỗ cần bố trí một ít trận pháp một lần nữa.

Dưới chỉ thị của Tạ Vân Hàn, Lục Diệp cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành từng nhiệm vụ.

Chương 1120: Tạ Vân Hàn 2

Vẻ kinh ngạc trong mắt Tạ Vân Hàn càng nồng đậm hơn, lúc trước Lục Diệp được phái tới làm trợ thủ cho hắn, hắn chỉ cho rằng nhiệm vụ sau này của mình sẽ nhẹ nhõm hơn một chút, bây giờ mới biết, trình độ trận đạo của Lục Diệp đã vượt xa bản thân hắn.

Đâu chỉ nhẹ nhõm, đây quả thực là nhật được bảo bối a.

Không có biểu hiện ghen ghét hay phản cảm như Lục Diệp dự liệu, ngược lại Tạ Vân Hàn rất vui vẻ, kéo cánh tay Lục Diệp nói: "Trộm được nửa ngày nhàn rồi, Lục đạo hữu, đi, uống cùng ta một chén."

Lục Diệp đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vừa vặn có thể nhân cơ hội này làm tốt quan hệ giữa hai bên, thuận tiện tìm hiểu thêm một chút tình huống của Hồ Tiên cốc từ chỗ Tạ Vân Hàn.

Theo Tạ Vân Hàn đi tới lầu các của hắn, Tạ Vân Hàn tự mình xuống bếp làm vài món ăn sáng, sau đó đào ra một hũ rượu ẩn giấu từ bãi đất trống phía sau lầu các.

Trên lầu hai của lầu các, Tạ Vân Hàn và Lục Diệp ngồi đối diện nhau, nâng cốc trò chuyện vui vẻ.

Bởi vì nhị sư tỷ, Lục Diệp rất ít khi uống rượu, nhưng tu vi của hắn đã đạt đến trình độ này, chỉ cần uống rượu không quá nhiều, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì.

Không vội vã tìm hiểu tình huống Hồ Tiên cốc bên này, chỉ thuận miệng nói chuyện phiếm với Tạ Vân Hàn.

Rượu qua ba tuần, bầu không khí hòa hợp hơn rất nhiều, Lục đạo hữu trong miệng Tạ Vân Hàn cũng biến thành Lục lão đệ. Hai người tuy là lần đầu tiếp xúc, nhưng bởi vì có bí thuật Hồ yêu gieo xuống, cho nên Tạ Vân Hàn cũng không có bao nhiêu phòng bị với Lục Diệp.

Trên cơ bản, đúng như Chu Vân Thiên nói trước đó, chỉ cần vào Hồ Tiên cốc, ngày đó tất cả mọi người đều là người một nhà.

Rượu ngon nhanh chóng được uống sạch sẽ, Tạ Vân Hàn đứng dậy: "Lục lão đệ chờ một lát, ta đi lấy thêm một vò tới đây."

Lục Diệp vội nói: "Tạ huynh, chỗ này ta có, không cần làm phiền."

Nói xong, hắn lấy từ trong không gian trữ vật ra mấy vò rượu ngon khác nhau.

Bản thân hắn không uống rượu, nhưng hắn từng giết nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều là hạng người thích rượu, trong túi trữ vật luôn luôn có một số rượu đến từ Cửu Châu, đều thành chiến lợi phẩm của hắn.

Trong đó hơn phân nửa đều bị hắn đưa cho Lý Bá Tiên, chính mình lưu lại chỉ là một phần rất nhỏ, dù sao thứ này hắn lưu lại trên tay cũng không có tác dụng gì.

Mở miệng niêm phong, rót cho Tạ Vân Hàn một chén, còn bản thân thì rót nửa chén.

Tạ Vân Hàn cầm lên nhẹ nhàng ngửi một cái, ánh mắt lộ vẻ say mê, ngửa đầu uống sạch sẽ, lại nhắm mắt thưởng thức một hồi, lúc này mới rung đùi đắc ý: "Hạnh hoa nhường Vân Châu vẫn ngọt ngào ngào ngào như vậy."

"Tạ huynh thích uống thì uống nhiều một chút." Lục Diệp đưa tay lại rót đầy cho hắn, thuận miệng hỏi một câu: "Tạ huynh là

nhân sĩ Vân Châu?"

"Đúng vậy, Tạ mỗ chính là người Vân Châu." Trong mắt Tạ Vân Hàn hiện lên thần sắc hồi ức: "Năm đó Tạ mỗ yêu nhất chính là quỳnh hoa nhưỡng này, chẳng lẽ Lục lão đệ cũng là người Vân Châu?"

Lục Diệp nói: "Ta là Bình châu."

Tạ Vân Hàn cười một tiếng: "Mặc kệ Vân Châu, đến nơi này, chúng ta chính là người một nhà."

"Vâng, ta kính Tạ huynh."

Lại làm một bát lớn.

Lục Diệp vừa rót rượu, vừa thuận miệng nói: "Tạ huynh, ta mới đến, rất nhiều chuyện trong cốc không hiểu lắm. Xem ra Tạ huynh đã ở đây không ít thời gian, ngày sau nếu như tiểu đệ có chỗ nào không đúng, mong rằng Tạ huynh chỉ điểm nhiều hơn."

Tạ Vân Hàn gắp một đĩa thức ăn, vừa ăn vừa ngạo nghễ nói: "Lão đệ yên tâm, ta và người là đồng liêu làm việc, tính tình hợp nhau, sau này Tạ mỗ sẽ chiếu cố người nhiều hơn. Những cái khác không dám nói, Hồ Tiên cốc này có kiêng kị gì, trong cốc không ai hiểu rõ hơn ta, dù sao, Tạ mỗ đã ở đây mười hai năm rồi."

Mười hai năm... Khóe mắt Lục Diệp nhảy một cái.

Trong lòng rất muốn hỏi hẩn một chút mười hai năm này đều đang bận chuyện gì, làm sao mới chỉ có tu vi Vân Hà thất tầng cảnh.

Tạ Vân Hàn dường như lại nhớ ra điều gì đó, không nhịn được thốt một tiếng: "Mười hai năm rồi, nhìn người trong cốc người đến người đi, một thế hệ người mới đổi người cũ, ai!"

"Trong cốc này, còn có người lâu đời hơn Tà huynh bao nhiêu?" Lục Diệp hỏi.

Tà Vân Hàn hắc một tiếng, lắc đầu nói: "Nào có, trên cơ bản người tới nơi này nhiều lắm là một hai năm..." Nói đến đây, bỗng nhiên tỉnh táo không ít, im lặng không nói, thấp giọng nói: "Dù sao đi nữa, ta và người thân là trận tu, là nhân tài dưới tay tôn thượng không thể thiếu, cho nên tính an toàn mới được bảo đảm đấy, còn nữa, Lục lão đệ, tốc độ tăng tu vi không quá nhanh, nhớ kỹ đấy!"

"Đây là vì sao?" Lục Diệp mơ hồ cảm giác mình giống như chạm vào bí mật gì đó, nghe ý tứ trong lời nói của Tà Vân Hàn, giống như tu vi tăng lên quá cao sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Tà Vân Hàn lại không giải thích, chỉ nói: "Người nghe ta đi, mấy năm nay trong cốc xuất hiện không ít nhân vật thiên tài, tu vi tinh tiến thần tốc, nhưng thế thì đã sao, bây giờ không phải đều biến thành nắm đất, ngược lại Tà mỗ còn sống đến ngày hôm nay."

Hắn đã nói như vậy rồi, Lục Diệp cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, tránh làm cho người khác cảnh giác, lúc này hắn nhắc bát lớn lên: "Tà huynh, ta lại kính người."

Tà Vân Hàn nói: "Lão đệ khách khí rồi, uống cùng, uống cùng!"

Một chén rượu từ giữa trưa uống đến buổi tối, Lục Diệp không tìm hiểu được quá nhiều từ chỗ Tà Vân Hàn, nhưng trước mắt lại nghiệm chứng được suy đoán trước đó của hắn. Bên trong Hồ Tiên Cốc nhìn như an bình tường hòa này, tất nhiên ẩn giấu một số nguy cơ nhìn không thấy, nguy cơ này sẽ dẫn đến người có tu vi càng cao, chết càng nhanh.

Chương 1121: Nhặt được bảo bối rồi!

Lục Diệp rất hoài nghi thực lực của Tạ Vân Hàn chỉ có Thất tầng cảnh là cố ý.

Nếu không một người ở Hồ Tiên cốc chờ đợi mười hai năm, như thế nào cũng không thể chỉ có chút tu vi ấy.

Thời gian từng ngày trôi qua, trong Hồ Tiên cốc sinh hoạt an bình đến cực điểm, trong mỗi ngày Lục Diệp ngoại trừ cùng với Tạ Vân Hàn tuần tra bốn phía, giữ gìn trận pháp một chút thì không còn chuyện gì khác.

Trải qua mấy ngày bận rộn đầu tiên, thời gian kế tiếp trở nên vô cùng thanh nhàn.

Cơ hồ mỗi một ngày Lục Diệp đều phải liên hệ với Phong Nguyệt Thiên một chút, báo cho nàng biết tình huống lúc này của Lý Bá Tiên, để nàng không cần lo lắng.

Mà mấy ngày nay, Lục Diệp cũng từ bên phía Tạ Vân Hàn thám thính được không ít tin tức.

Toàn bộ tu sĩ Hồ Tiên cốc số lượng không ít, chừng hơn tám mươi người, trong đó có mười lăm người Vân Hà cửu tầng cảnh.

Một cỗ lực lượng khổng lồ như vậy, có thể so với số lượng tu sĩ giáp cấp linh địa cỡ lớn, Lục Diệp từng hỏi bóng gió qua Tạ Vân Hàn, thủ hạ Hồ Yêu tụ tập nhiều tu sĩ như vậy muốn làm gì, cũng không thể thật sự là chơi trò trẻ con qua nhà.

Nhưng mà liên quan đến hồ yêu, Tạ Vân Hàn không dám nhiều

lời, chỉ nói qua vài ngày Lục Diệp sẽ tự hiểu.

Mỗi ngày tu sĩ Hồ Tiên cốc đều có một nhóm người ra ngoài lưới gọi nhân tài, gọi là nhân tài, đơn giản chính là tìm kiếm tu sĩ khắp nơi, sau đó để cho Hồ Yêu mê muội mang trở về, gieo xuống Thần Hồn bí thuật kia, là Hồ Yêu sử dụng.

Bất quá nơi này là chỗ rất sâu trong Thái Mãng Sơn, ngày thường cũng không có bao nhiêu dấu vết tu sĩ hoạt động, cho nên đoạn thời gian gần đây vẫn không có người mới gia nhập Hồ Tiên Cốc.

Một ngày này, Lục Diệp từ bên chỗ Tạ Vân Hàn uống rượu trở về, từ xa đã nhìn thấy hai bóng người ở bên kia xê dịch đan xen, phi kiếm xuyên thẳng qua hư không.

Tiến lên quan sát, phát hiện là Lý Bá Tiên đang giao thủ với một nữ tử, luận bàn kiếm thuật.

Nữ tử kia chính là nữ tử họ Dư lúc trước canh giữ ở trước tấm điện hồ yêu, giống như tên là Dư Đại Vi, cũng là một vị tu sĩ Vân Hà cửu tầng cảnh, ngày đó nàng đã từng nói, cùng là kiếm tu, rảnh sẽ đi tìm Lý Bá Tiên luận bàn một chút.

Mấy ngày nay Lục Diệp vẫn luôn đi theo Tạ Vân Hàn, lại không biết từ lúc nào Tứ sư huynh của mình lại có quan hệ với nữ tử này.

Một Vân Hà ngũ tầng cảnh, một Vân Hà cửu tầng cảnh, nếu thật sự đánh nhau, Lý Bá Tiên đương nhiên không thể nào là đối thủ, nhưng hai người trước mắt chỉ đơn thuần luận bàn kiếm thuật, cho nên đánh có qua có lại, náo nhiệt phi phạm, hấp dẫn không ít tu sĩ đi ngang qua dừng chân quan sát, chỉ trở.

Hồ Tiên cốc bên này bầu không khí hòa hợp, tu sĩ đến từ hai đại trận doanh các nơi Cửu Châu bởi vì quan hệ thần hồn bí thuật,

thân như người một nhà, loại tranh tài kỹ thức này tự nhiên không bị cấm.

Lục Diệp cũng tiến lại gần nhìn một hồi, thế nhưng hắn cũng không biết nhiều lắm về kiếm thuật, nhìn kỹ lại, hắn chỉ cảm thấy hai người phi kiếm xuyên thẳng qua, đánh đến rực rỡ, rất là đẹp mắt.

Đột nhiên trong lòng khê động.

Hắn là tu hành đạo thuật, nhưng cho tới nay không ai có thể chỉ điểm dạy hắn trên đạo thuật, bởi vì Bích Huyết tông bên này không có ai tu hành đạo thuật, hắn cố nhiên từ bên Cuồng Dao môn nhận được không ít tâm đắc tu hành đạo thuật, nhưng Cuồng Dao môn cho hắn, đều là những thứ rất cơ bản.

Hạ Lương xuất thân Cuồng Dao Môn, sở tu đạo thuật không thể nghi ngờ là có thể lấy được tinh túy của Cuồng Dao Môn, lúc trước giao thủ với hắn, Lục Diệp đã cảm giác được áp lực rất lớn, góc độ xuất đao của đối phương vô cùng xảo diệu, cho dù thân thể trọng thương cũng hiện ra lưỡi đao sắc bén.

Bây giờ nếu mình đi tìm Hạ Lương luận bàn... đối phương hắn sẽ không cự tuyệt chứ? Có lẽ còn có thể để hắn truyền thụ cho mình một ít tâm đắc tu hành đạo thuật?

Nếu là bình thường, loại sự tình này bất luận thế nào đều khó có thể thực hiện, nhưng trước mắt hắn trúng thần hồn bí thuật của hồ yêu, việc này chưa hẳn không thể thành.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp lập tức đi về phía chỗ ở của Hạ Lương, chỉ chốc lát sau hắn đã đến trước một tòa lầu các, hô to một tiếng: "Hạ đạo hữu có ở đây không?"

Dứt lời, ba hơi thở sau, cửa sổ lầu hai bị đẩy ra, gương mặt Hạ Lương xuất hiện, bốn mắt nhìn nhau, Hạ Lương nhíu mày: "Có việc

gì?"

Thần hồn bí thuật gieo xuống của Hồ Yêu, ảnh hưởng duy nhất đối với một người, chính là đối với Hồ Yêu trung thành và tận tâm, cũng sẽ không phá hư tâm tính của bản thân tu sĩ.

Hai người trước đó có nhiều thù hận, cho dù cùng vào Hồ Tiên cốc, cũng sẽ không thay đổi cảm giác của Hạ Lương với Lục Diệp, chỉ là bởi vì mệnh lệnh của hồ yêu, hắn sẽ không ra tay với Lục Diệp nữa.

Lục Diệp ôm quyền nói: "Ta đặc biệt tới thỉnh giáo Hạ đạo hữu về đạo thuật!"

Hạ Lương nhướng mày, có vẻ cực kỳ bất ngờ: "Người thỉnh giáo ta đạo thuật?"

"Vâng, mong Hạ đạo hữu vui lòng chỉ giáo."

Chương 1122: Nhặt được bảo bối rồi! 2

Hạ Lương yên lặng nhìn hắn, một lúc lâu sau, lông mày mới giãn ra, khóe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Được!"

Hắn xoay người nhảy từ lầu các xuống, trực tiếp bay về phía trước, miệng nói: "Nơi đây không tiện động thủ, đi theo ta."

Lục Diệp liền đi theo hắn tiến về phía trước, quan sát khí tức trên người Hạ Lương, thương thế của đối phương lúc trước hắn là đã tốt hơn nhiều.

Chỉ chốc lát sau, đi tới một chỗ đất trống, Hạ Lương xoay người nhìn Lục Diệp, giơ tay tế trường đao của mình ra, trên người khí cơ bùng bùng, lời ít ý nhiều: "Nào, để ta xem bản lĩnh của người một chút!"

Lục Diệp ôm quyền: "Xin chỉ giáo!"

Dứt lời, Phong Hành gia trì, hai chân giẫm mạnh trên mặt đất, cả người như sấm sét lao thẳng về phía Hạ Lương, lao thẳng tới gần, Bàn Sơn Đao ầm ầm ra khỏi vỏ, đao quang đỏ rực đón đầu chém xuống.

Đối mặt với một kích khí thế hung hăng này, Hạ Lương chỉ nâng đao đón đỡ.

Oanh một tiếng vang lên, Lục Diệp chỉ cảm thấy một cỗ đại lực tràn trề từ phía trước cuốn tới, khiến cho tay phải cầm đao của hắn tê rần, hổ khẩu đều nứt toác ra.

Nhưng Hạ Lương vẫn bất động, trường đao trong tay thuận

thể chém xuống, thân ảnh của Lục Diệp lập tức tung bay ra ngoài.

Tu vi chênh lệch quá lớn, cho dù Hạ Lương bảo hấn ra tay trước, lần này hấn cũng ăn thiệt thòi không nhỏ.

Cũng may Hạ Lương không có ý muốn giết hấn, nếu không thuận thể lại chém thêm mấy đao, Lục Diệp không chết cũng tàn phế.

Ngày đó, Lục Diệp có thể bức Hạ Lương đến tuyệt cảnh, gần như có khả năng muốn chém giết hấn, nhưng đó là vì Hạ Lương bị thương nặng, thân là đệ tử Cuồng Đao môn, lúc trước còn xếp hạng trước mười trên Linh Khê bảng, Hạ Lương cũng có thể nói là thiên tư xuất chúng, Vân Hà cứu tăng cảnh như hấn, sao có thể chống lại Lục Diệp bây giờ.

Lục Diệp chặt vật rơi xuống đất, thân hình không ngừng lui về phía sau, đợi thân thể một lần nữa đứng vững, lại nhào tới một lần nữa.

Rèn luyện trong Thận cảnh, tuy cũng có thể đề thăng bản lĩnh giết địch của bản thân, nhưng làm sao có thể đạt được lợi ích khi giao thủ với đao khách chính thống nhất như Hạ Lương?

Mỗi một lần giao phong, mỗi một lần bị đánh lui, đều có thể làm cho Lục Diệp có cảm ngộ, góc độ xuất đao của đối phương, nắm chắc thời cơ xuất đao, còn có thúc giục linh lực... Đủ loại như vậy, dù Hạ Lương chỉ là đơn thuần muốn giáo huấn hấn, giao thủ như vậy cũng làm cho Lục Diệp được lợi không nhỏ.

Lục Diệp cảm thấy mình đi tìm Hạ Lương luận bàn là lựa chọn chính xác.

Nếu có thể để cho hấn chỉ điểm tu hành đao thuật của mình, vậy thì càng tốt hơn.

Chẳng qua tuy Hạ Lương đã trúng bí thuật thần hồn của hồ

yêu, sẽ không hạ tử thủ gì đó với Lục Diệp, nhưng oán khí trong lòng vẫn còn đó, gọi hắc chỉ điểm Lục Diệp tu hành đạo thuật, không thể nghi ngờ là không thực tế, có thể luận bàn như vậy, hay là bởi vì Hạ Lương muốn phát tiết tình cảm oán hận trong lòng.

Bên này lúc giao thủ, chỗ ở của Tạ Vân Hàn, Chu Vân Thiên không mời mà tới.

Trong toàn bộ Hồ Tiên cốc, Tạ Vân Hàn tư lịch lâu nhất, ở chỗ này trọn vẹn mười hai năm, không ai có thể bằng, đồng dạng, tuổi của hắn cũng lớn nhất.

Nhưng nếu nói bị hồ ly coi trọng nhất, không thể nghi ngờ chính là Chu Vân Thiên. Có thể nói, Chu Vân Thiên chính là đại quân gia của toàn bộ Hồ Tiên cốc, việc lớn việc nhỏ đều do hắn ra mặt giải quyết, ngày bình thường Hồ Yêu đều ru rú trong tầm điện của mình, cơ bản không lộ diện.

Trong phòng, hai người đối bàn mà nói, nâng cốc trò chuyện vui vẻ.

Lần này Chu Vân Thiên tới tìm Tạ Vân Hàn, chủ yếu là muốn hỏi thăm một chút tình huống của Lục Diệp. Với tư cách là hai trận tu duy nhất của Hồ Tiên cốc, Chu Vân Thiên đương nhiên phải chú ý nhiều hơn một chút.

"Tạ huynh, tạo nghệ của Lục đạo hữu trên trận đạo thể nào?" Uống vài chén rượu, Chu Vân Thiên Đạo rõ ý đồ đến đây lần này.

"Kỳ tài ngút trời!" Tạ Vân Hàn không tiếc lời khen ngợi.

Chu Vân Thiên sững sốt một chút, bởi vì trước kia Hồ Tiên cốc cũng có mấy trận tu, nhưng những trận tu không được Tạ Vân Hàn coi trọng, tuy tu vi của Tạ Vân Hàn không cao nhưng tạo nghệ trận đạo không thấp, nếu không cũng không đến mức có bản lĩnh giữ gìn toàn bộ trận pháp Hồ Tiên cốc.

Cho nên khi nghe hẳn đánh giá Lục Diệp cao như vậy, Chu Vân Thiên cũng ngây ngẩn cả người.

"Chu huynh, trình độ trận đạo của Lục lão đệ cao hơn rất nhiều so với Tà mỗ. Mấy năm nay tuy rằng tu vi của ta không có tinh tiến, nhưng tốn thời gian trên trận đạo cũng không ít. Tự hỏi ở cấp độ Vân Hà cảnh này, trình độ trận đạo có thể thắng được ta, sẽ không có nhiều, trừ phi là loại xuất thân trận tu đại tông, nhưng trình độ trận đạo của Lục lão đệ, quả thực là người khác khâm phục. Nói như vậy đi, cho ta thêm thời gian mười năm, ở trận đạo một khối, ta cũng không sánh bằng Lục lão đệ."

Sau khi làm quen với Lục Diệp, Tà Vân Hàn cũng đã lãnh giáo qua phương diện trận đạo cho Lục Diệp về thứ gì đó, cho nên Lục Diệp cũng không có bao nhiêu giấu giếm về chuyện này, cho nên khiến cho Tà Vân Hàn được lợi không ít.

Chu Vân Thiên nghe vậy hai mắt tỏa sáng, cẩn thận nói: "Tà huynh không phải có chút khuếch đại chứ? Ta rất rõ ràng về tạo nghệ trận đạo của Tà huynh, Lục đạo hữu có lợi hại như người nói không?"

Tà Vân Hàn lắc đầu nói: "Người không phải trận tu, người không hiểu, nhưng ta có thể cam đoan lời ta nói là khuếch đại, thậm chí ta cảm thấy Lục lão đệ cũng không có hoàn toàn thể hiện bản lĩnh của mình trên trận đạo, sợ là sẽ đả kích đến ta."

"Nếu như vậy... Vậy chẳng phải là nhật được bảo rồi sao?" Về mặt của Chu Vân Thiên trở nên phấn chấn.

Tu vi tứ tầng cảnh của Lục Diệp, phóng tầm mắt nhìn Hồ Tiên cốc cũng không tính là gì, nhưng nếu như tạo nghệ trận đạo của hẳn thật sự có khoa trương như lời Tà Vân Hàn nói thì đối với Hồ Tiên cốc mà nói tuyệt đối là bảo bối.

"Lại nói tiếp, Chu huynh hôm nay cho dù không tới tìm ta, ta

cũng chuẩn bị đi tìm người."

"Ý của Tà huynh là..."

"Lần sau hành động, do Lục lão đệ đến chủ trì bày trận, ta đến phụ trợ, có lẽ có hi vọng thành sự!"

"Việc này ta muốn bẩm báo với tôn thượng, do tôn thượng định đoạt, chỉ là kể từ đó, Tà huynh người..."

Tà Vân Hàn giơ tay: "Chỉ cần có thể trợ giúp tôn thượng thành công, ai phụ giúp ai cũng được, Tà Vân Hàn ta ở Hồ Tiên cốc nhiều năm như vậy, làm sao mà ngay cả điểm này cũng không nhìn thấu được."

"Đúng là kịp, hết thủy đều chỉ vì trợ giúp tôn thượng thành sự." Nói như vậy, hắc vệt vàng đứng lên, "Việc này trọng đại, ta bây giờ đi gặp tôn thượng, nói cho nàng tin tức tốt này, tôn thượng tất nhiên sẽ rất vui vẻ."

Chương 1123: Khuynh Nang truyền thụ

Từ lúc Tạ Vân Hàn đi ra, Chu Vân Thiên một đường đi nhanh, chuẩn bị báo cáo chuyện của Lục Diệp.

Nhưng mà đi chưa được bao xa, liền cảm nhận được động tĩnh giao thủ kịch liệt của có người, nhượng mảy, lần theo động tĩnh đi về phía bên kia.

Hồ Tiên cốc bên này không khỏi các tu sĩ giao thủ luận bàn, dù sao chuyện này có ích với việc tăng thực lực của các tu sĩ, luận bàn giao lưu hài lòng cũng có thể tăng cảm tình giữa các tu sĩ, nhưng giao thủ mãnh liệt như vậy lại không thấy nhiều.

Thân là đại quản gia Hồ Tiên cốc, Chu Vân Thiên làm sao có thể không để tâm.

Đợi đến khi đến gần quan sát, đại kinh thất sắc, chỉ vì hai bên đang giao thủ rõ ràng là Lục Diệp và Hạ Lương, hơn nữa hai người đều ra tay tàn nhẫn vô cùng, đao đao sắc bén, nhưng tu vi hai người chênh lệch cực lớn, cho nên trên tràng diện Lục Diệp nhìn có chút chật vật, càng làm cho khóe mắt Chu Vân Thiên giật giật, trên người Lục Diệp rõ ràng có thêm một ít thương thế không nhẹ không nặng, máu tươi nhuộm đỏ quần áo.

"Dừng tay, mau dừng tay cho ta!" Chu Vân Thiên vội vàng tiến lên quát lớn.

Trên chiến trường, toàn thân Lục Diệp sôi trào khí huyết, tay cầm Bàn Sơn Đao, đứng tại chỗ, nhìn lại Hạ Lương, khí định thần nhàn, bình chân như vại.

Nhìn thấy Chu Vân Thiên bỗng nhiên đi tới, hai người đều vội vàng dừng tay, nhất tề hành lễ: "Chu đạo hữu."

Biểu lộ của Chu Vân Thiên âm trầm, đầu tiên là oán hận trừng mắt nhìn Hạ Lương, trừng hấn không hiểu ra sao, lúc này mới quay người nhìn về phía Lục Diệp, tràn đầy ân cần hỏi thăm: "Lục đạo hữu, thương thế như thế nào? Có nặng lắm không?"

Sự nhiệt tình của hấn khiến Lục Diệp có chút ngạc nhiên, nhưng cân nhắc đến thân phận đại quân gia của Chu Vân Thiên Hồ tiên cốc, hấn không nghĩ nhiều, chỉ trả lời: "Không sao, đều là bị thương ngoài da, tùy tiện tu dưỡng một chút là có thể khôi phục."

Chu Vân Thiên thở dài một hơi: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Quay đầu liền răn dạy Hạ Lương: "Hạ đạo hữu, tu sĩ Lục đạo hữu kém xa người, sao người có thể nặng tay như thế!"

Hạ Lương ấp úng nói: "Không phải Chu đạo hữu, là Lục Nhất Diệp hấn chạy tới tìm ta, muốn ta luận bàn đao thuật với hấn..."

"Luận bàn thì luận bàn, có thể nào đả thương người?" Chu Vân Thiên sầm mặt lại, "Hồ Tiên Cốc ta trên dưới đồng lòng, đều thân như huynh đệ tử muội, Lục đạo hữu tới tìm người luận bàn, người nên chỉ điểm hấn chứ không phải làm hấn bị thương!"

Hạ Lương nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Đại đa số tu sĩ luận bàn, xác thực có thể điểm đến dừng, nhưng đối với hai binh tu dùng đao mà nói, thật chỉ là đến điểm dừng, căn bản không có tác dụng, nhất định phải dốc hết toàn lực chém giết, mới có thể đưa đến hiệu quả vốn có.

Hơn nữa, khi giao thủ với Lục Diệp, hấn đã cố gắng hết sức để khống chế thực lực của bản thân, nếu không thì Lục Diệp đâu phải chỉ bị thương da thịt đơn giản như vậy.

Chu Vân Thiên không hỏi trắng xanh răn dạy như vậy, quả

thực làm cho hần ta bức mình, lại không tiện phản bác, chỉ có thể nhìn về phía Lục Diệp.

Lục Diệp liền nói: "Chu đạo hữu bớt giận, chuyện luận bàn đúng là ta nhắc tới, hơn nữa Hạ đạo hữu hần đã tận lực lưu thủ, là do thực lực của ta không đủ..."

Cái khác không nói, lần này giao thủ với Hạ Lương, để cho hần được lợi không nhỏ, nhưng ngàn vạn lần không thể bởi vì Chu Vân Thiên làm cho Hạ Lương không muốn cùng hần luận bàn, vậy tổn thất sẽ rất lớn.

"Đã biết người thực lực không cao, thì càng phải cẩn thận!" Chu Vân Thiên lạnh mặt.

Lục Diệp thực sự không rõ vì sao Chu Vân Thiên này lại xảy ra chuyện gì, ngoại trừ lúc ban đầu hần đến Hồ Tiên cốc để tiếp xúc với hần ra, mấy ngày nay căn bản chưa từng gặp qua hần, hần cứ thiên vị như vậy khiến Lục Diệp không hiểu gì cả.

Hần nào biết được, Chu Vân Thiên mới đi ra từ chỗ Tạ Vân Hàn, mà Tạ Vân Hàn đánh giá hần cực cao, làm cho Chu Vân Thiên ý thức được Lục Diệp trân quý ở phương diện trận đạo.

Hạ Lương thở dài, nói: "Hạ mỗ đã biết, sau này sẽ không thể nữa, xin Chu đạo hữu yên tâm."

Chu Vân Thiên lúc này mới hơi nguôi đi sắc mặt, gật đầu nói: "Nhớ kỹ, tất cả mọi người Hồ Tiên Cốc chúng ta đều là huynh đệ tỷ muội của người, dĩ vãng có ân oán gì, đều để cho nó theo gió đi!" Dừng một chút, tiếp tục nói: "Hai người các người đều dùng đao, Lục đạo hữu tìm người luận bàn, đơn giản là muốn tăng lên đao thuật của mình, nếu như vậy, người trực tiếp chỉ điểm dạy hần là được, nếu thật sự muốn luận bàn, cũng nhất định phải lưu thủ, nhất định không được làm hần bị thương nữa!"

"Vâng." Hạ Lương đáp.

"Được rồi, chuyện hôm nay dừng ở đây, ta còn có việc, đi trước một bước, ta không hi vọng lần sau lại nhìn thấy cảnh tượng tương tự, nếu không tôn thượng bên kia nhất định sẽ không vui." Chu Vân Thiên nhàn nhạt cảnh cáo một tiếng.

Nghe hẩn nhắc tới tôn thượng, sắc mặt Hạ Lương không khỏi biến đổi, vội vàng nói: "Xin Chu đạo hữu yên tâm, Lục Nhất Diệp hẩn muốn tu hành đạo thuật, ta sẽ dốc túi truyền thụ, tuyệt không giấu giếm!"

"Như thế rất tốt."

"Chu đạo hữu đi thông thả."

Chu Vân Thiên khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Lục Diệp, dặn dò: "Về sau có chuyện gì, cứ liên hệ với ta."

Lục Diệp mờ mịt đáp: "Được."

Nhìn theo bóng lưng Chu Vân Thiên biến mất, vẻ mặt Lục Diệp trở nên cổ quái.

Chuyện hôm nay, ngoài miệng Chu Vân Thiên nói cái gì trong Hồ Tiên cốc đều là huynh đệ tử muội, nhưng các loại thiên vị hẩn, hẩn tự nhiên là cảm nhận được, thế nhưng... Vì cái gì chứ?

Chương 1124: Khuynh Nang truyền thụ 2

Luận tu vi, hẳn là người có tu vi kém nhất trong toàn bộ Hồ Tiên cốc, trừ hẳn ra, chính là Lý Bá Tiên ngũ tăng cảnh này, trên nữa, kém nhất cũng là tu sĩ lục tăng cảnh.

Là biểu hiện gần đây của mình trên trận đạo sao? Nhìn phương hướng Chu Vân Thiên đi tới trước đó, hẳn là từ bên chỗ Tạ Vân Hàn, nói như thế, hẳn là Tạ Vân Hàn nói với hẳn một ít gì đó, lúc này mới làm cho Chu Vân Thiên thiên vị mình trắng trợn như vậy, thậm chí cuối cùng còn nêu ra danh hiệu tôn thượng.

Xem ra... Mình không giấu dốt trên Trận Đạo, là lựa chọn chính xác.

"Lục Nhất Diệp!"

Bên tai vang lên giọng nói của Hạ Lương.

Lục Diệp xoay người, mở miệng nói: "Hạ đạo hữu, lời Chu đạo hữu vừa nói, không cần để ở trong lòng, chúng ta lại đến, người cũng không cần nường tay."

3

"Miễn đi!" Về mặt Hạ Lương bình tĩnh, nhìn không ra hỉ nộ gì, "Chu đạo hữu đã có phân phó, vậy thì việc luận bàn cứ như vậy mà thôi, bất quá về phương diện đạo thuật, ta có thể tận tâm dạy bảo người, người có cái gì không hiểu, đều có thể hỏi ta, đạo thuật của người mặc dù bá đạo cuồng bạo, nhưng ta nhìn ra, căn cơ rất kém cỏi, hẳn là nguyên nhân không có hệ thống chỉ điểm, nghĩ đến

cũng phải, phía Bích Huyết tông bên kia trước người cũng chỉ có hai ba người, hơn nữa đều không có tu sĩ dùng đao, sợ rằng cũng không có ai có thể dạy người."

Lục Diệp nghe vậy, con mắt tỏa sáng: "Cái gì cũng có thể thỉnh giáo người?"

"Chỉ cần là đao thuật cũng được, ta cũng sẽ không giấu diếm!"

"Vậy trước hết cảm ơn Hạ đạo hữu!"

Trước khi tiến vào Hồ Tiên cốc, Lục Diệp không ngờ rằng một ngày nào đó mình có thể tu hành đao thuật dưới sự chỉ điểm của Hạ Lương, đây thật đúng là cơ hội ngàn năm một thuở.

Hạ Lương xuất thân Cuồng Đao Môn, hơn nữa thiên tư không tầm thường, đao thuật hần tu hành đều là tinh hoa mà Cuồng Đao Môn tích lũy nhiều năm, có thể được hần chỉ điểm, tuyệt đối có thể làm cho Lục Diệp ít đi rất nhiều đường vòng.

Lục Diệp lập tức được hần chỉ điểm, bắt đầu tu hành từ điểm mấu chốt nhất. Mặc dù toàn bộ quá trình này vô cùng buồn tẻ vô vị, nhưng Lục Diệp lại tràn đầy phấn khởi.

Bên này một người tận tâm dạy bảo, một người dụng tâm học tập, trong tâm điện của hồ yêu, Chu Vân Thiên đã báo cáo chuyện của Lục Diệp.

Hồ yêu diêm dúa vũ mị sau khi nghe xong, cũng lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, nhẹ nhàng cười: "Nói như vậy, lần này thật sự nhất được bảo rồi? Tạ Vân Hàn đã nói như vậy, khẳng định là có đạo lý của hần, nếu như thế, về sau trận pháp bên Hồ Tiên cốc giao cho Lục Diệp phụ trách, để Tạ Vân Hàn làm phụ đi."

Tiếng cười khẽ, Chu Vân Thiên nghe mà xương cốt đều mềm nhũn, thậm chí ngay cả mấy nữ tử hầu hạ nàng bên cạnh hồ yêu cũng không khỏi lộ ra thần sắc say mê.

Chu Vân Thiên bảo vệ trong lòng thanh minh, không dám lộ ra bất kính, lĩnh mệnh nói: "Thuộc hạ hiểu rồi, bất quá Tôn Thượng, những ngày gần đây đều không thể tìm được người mới nào."

Hồ yêu nói: "Dù sao nơi đây cũng là núi Thái Mãng, bình thường ít có tu sĩ lui tới, tìm không được cũng bình thường."

Chu Vân Thiên thăm dò nói: "Vậy có cần cho người đưa tin ra ngoài, cầu một vài người qua đây không?"

Những người này sau khi vào Hồ Tiên cốc liền chặt đứt tất cả liên hệ với ngoại giới, tu sĩ ngoại giới chỉ có thể thông qua ẩn ký chiến trường, kết luận sinh tử của bọn họ, nhưng không cách nào xác định trạng thái và vị trí của bọn họ lúc này.

Nhưng nếu như chủ động đưa tin ra ngoài, tất nhiên có thể hấp dẫn một nhóm người tới, đến lúc đó chỉ cần hồ yêu xuất thủ, là có thể tiếp tục lớn mạnh lực lượng Hồ Tiên cốc.

"Không thể!" Hồ yêu quả quyết bác bỏ, thân thể vốn nằm trên giường êm cũng chầm chậm ngồi dậy, thần sắc nghiêm túc: "Nhớ kỹ một điểm, vào Hồ Tiên cốc, vĩnh viễn không thể đưa tin ra ngoài, ai dám đưa tin, kẻ ý chết!"

Chu Vân Thiên sắc mặt trắng nhợt, cúi đầu nói: "Vâng, thuộc hạ hiểu rồi!"

"Đi xuống!"

"Vâng."

Chu Vân Thiên cung kính lui ra.

Đội hắc đi rồi, đôi mắt đẹp của hồ yêu biến ảo.

Quả thật, nếu như dựa theo phương pháp Chu Vân Thiên nói trước đó, Hồ Tiên cốc bên này nhất định có thể nhanh chóng lớn

mạnh lực lượng, đến lúc đó chớ nói một trăm người, chính là hai trăm người thậm chí là nhiều hơn, đều có thể tụ tập trong thời gian cực ngắn.

Thế nhưng...Hồ Tiên Cốc tồn tại nhiều năm như vậy, nàng dùng phương thức này nô dịch quá nhiều tu sĩ Nhân tộc, nàng đã có thể cảm nhận được một loại nguy cơ khó hiểu.

Đó là một loại nguy cơ phảng phất như lưỡi dao sắc bén treo ở trên cổ, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống!

Lúc trước lần đầu tiên cảm nhận được loại nguy cơ này, nàng còn tưởng rằng là ảo giác, nhưng theo thời gian trôi qua, loại cảm giác nguy cơ này càng ngày càng rõ ràng.

Cô hiểu rõ đây không phải ảo giác gì, mà là Thiên Cơ chú ý tới nàng.

Trên chiến trường Vân Hà xuất hiện lực lượng không nên xuất hiện, loại lực lượng này lại dùng để nô dịch tu sĩ Vân Hà cảnh, điều này không thể nghi ngờ làm cho Thiên Cơ tức giận, cho nên làm cho nàng sinh ra cảm giác nguy cơ cực lớn.

Nàng biết một ngày nào đó, thiên cơ vì hành động của nàng mà giáng xuống trừng phạt, nhưng mà trước đó, nàng còn có chuyện không thể không làm, chỉ bằng vào lực lượng của nàng không có biện pháp làm thành sự kiện kia, chỉ có nô dịch càng nhiều tu sĩ tới giúp nàng hoàn thành.

Người mới thu nạp bốn phía đã là cực hạn, nếu thật sự vận dụng loại phương pháp này dụ người mắc câu, chỉ có thể gia tăng thiên cơ chú ý đối với nàng cùng nguy cơ treo trên đỉnh đầu nàng, cái được không bù nổi cái mất.

"Sắc trời đã tối, ngày mai lại tu hành đi." Hạ Lương nói xong, lấy ra một ngọc giản từ trong túi trữ vật của mình, đưa cho Lục

Diệp: "Đây là tâm đắc tu hành đao thuật mà trưởng bối trong môn ta chỉnh lý, cho người mượn xem, nhất định không thể đánh mất."

Lục Diệp nhận lấy ngọc giản kia: "Đa tạ Hạ huynh."

Hồ Tiên cốc, thật là một địa phương tốt!

Chương 1125: Cấm địa

Mấy ngày sau, Lục Diệp đã thăm dò tình hình Hồ Tiên cốc, nhưng làm thế nào mới có thể an toàn mang Lý Bá Tiên đi, vẫn không có đầu mối.

Bí thuật thần hồn của hồ yêu không bị phá, Lý Bá Tiên không thể nào thành thành thật thật đi theo hắn được, giết hồ yêu càng là chuyện hoang đường, mấy ngày nay ngoại trừ lần ở tấm điện của hồ yêu tới gặp nàng một lần ra, mấy ngày nay Lục Diệp vẫn không gặp lại đối phương, tên kia vẫn luôn ở trong tấm điện của mình, không lộ diện.

Hơn nữa, cho dù nàng thật sự lộ diện, với thực lực trước mắt của Lục Diệp cũng không giết được đối phương, bên cạnh người ta có rất nhiều tu sĩ bảo vệ.

Cũng còn có một tin tức tốt nữa, là bên phía Phong Nguyệt Thiên truyền tới.

Bầy sói bên kia linh địa lại lớn mạnh, lúc đầu đàn sói chỉ có hơn một trăm con, sau này cũng không biết chúng nó đi đâu tụ tập càng nhiều đồng loại, lúc đám người Đàm Thánh giết vào linh địa, bầy sói đã có hơn hai trăm con, ngay tại một ngày trước, bầy sói lại mang về một nhóm tộc loại, đem tộc đàn lớn mạnh tới hơn ba trăm.

Trong kế hoạch của Lục Diệp, loại chuyện giết hồ yêu này không thể không mượn nhờ lực lượng bầy sói, cho nên bầy sói lớn mạnh, đối với hắn mà nói là chuyện tốt.

Nhưng phải chờ một cơ hội thích hợp.

Số lượng tu sĩ Hồ Tiên cốc bên này quá nhiều, lại có trận pháp có thể dựa vào, bầy sói dù có hơn ba trăm con cũng tuyệt nhiên không phải là đối thủ, nếu bầy sói lớn mạnh tới năm trăm con, có lẽ có thể thử cường công Hồ Tiên cốc, nhưng ba trăm con vẫn quá miễn cưỡng.

Chỉ có thể tiếp tục chờ cơ hội.

Ngày thứ hai đi theo Hạ Lương học tập đao thuật, Chu Vân Thiên tìm tới, truyền đạt mệnh lệnh của hồ yêu, trận pháp bên Hồ Tiên cốc sau này lấy Lục Diệp làm chủ, Tạ Vân Hàn làm phụ.

Vừa là mệnh lệnh của hồ yêu, Lục Diệp tự nhiên không có đạo lý cự tuyệt, lúc này nhận lệnh, cuối cùng cũng xác định được, hôm qua Chu Vân Thiên thiên vị mình ra sao, đúng là bởi vì biểu hiện của mình trên trận đạo.

Tạ Vân Hàn tất nhiên là nói ra không ít lời tốt đẹp của mình.

Kỳ thật ngày thường ai làm chủ, ai làm phụ cũng không có khác biệt quá lớn, trận pháp bên Hồ Tiên cốc đã duy trì rất nhiều năm, mấy ngày trước đây hai người Lục Diệp và Tạ Vân Hàn lại giữ gìn các loại điều chỉnh, hiện giờ hai người cần làm cũng không nhiều, mỗi ngày phân sớm trưa muộn ba lượt, đi xem các nơi Hồ Tiên cốc, kiểm tra trận pháp vận chuyển là được.

Chủ phụ sửa đổi, chỉ là một loại biến hóa trên danh nghĩa, để Lục Diệp có thể đạt được càng nhiều chú ý và địa vị cao hơn ở Hồ Tiên cốc.

Đại đa số thời gian, Lục Diệp đều đi theo bên Hạ Lương tu hành đao thuật, trước kia hẳn chưa từng để ý, nhưng từ sau khi theo Hạ Lương tu hành đao thuật, hẳn mới phát hiện, cơ sở của mình thật sự quá kém.

Từ khi bắt đầu bước lên con đường tu hành, hẳn gần như hết

thấy mọi thứ đều là tự tìm tòi, nhất là phương diện đao thuật, cho tới bây giờ không có ai dạy bảo hẳn hoàn chỉnh, duy nhất có được trợ lực, chính là lúc trước Tam sư huynh ở trong Linh Khê chiến trường phó thác nhi tử của mình giao cho con hẳn tâm đắc đao thuật tu hành, để cho hẳn từ đó học được Bàn Huyết thuật.

Nhưng đây chỉ là một loại bí thuật mà binh tu phổ biến đều cần tu hành, đối với việc tăng lên cơ sở cũng vô dụng.

Hạ Lương dốc lòng chỉ điểm, không thể nghi ngờ có thể bù đắp khuyết điểm này của Lục Diệp.

Lục Diệp rất quý trọng cơ hội này.

Làm thế nào để phát lực, hô hấp như thế nào, biến chiêu như thế nào đều phải chú ý. Trước kia Lục Diệp chỉ theo bản năng vung đao, bây giờ có Hạ Lương chỉ điểm, hẳn có một loại cảm giác sáng tỏ thông suốt, cơ sở đao thuật của bản thân, càng ngày càng tăng.

Hạ Lương không chỉ một lần khen ngợi thiên phú đao thuật của Lục Diệp, càng nói thẳng nếu như lúc trước hẳn có thể báỉ nhập Cuồng Đao Môn, nhất định có thể đạt được tinh túy của Cuồng Đao Môn.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua mấy ngày.

Sáng sớm một ngày nọ, Lục Diệp vẫn như cũ, cùng với Tạ Vân Hàn tuần tra đủ loại trận pháp của Hồ Tiên cốc, sau nửa canh giờ, hẳn đã kiểm tra toàn bộ trận pháp một lần, xác định vận chuyển rất tốt.

Lục Diệp đang muốn trở về tu hành đao thuật với Hạ Lương, bỗng nhiên Tạ Vân Hàn mở miệng nói: "Lão đệ, hôm nay còn có một nơi khác để tuần tra."

Lục Diệp ngạc nhiên nói: "Còn có một chỗ?"

Mỗi ngày chỉ đi tuần tra một chút như vậy, mấy ngày nay hắn đã hoàn toàn quen thuộc, xác định không có chỗ nào bỏ sót, ở đâu ra chỗ khác?

"Đó là cấm địa của Hồ Tiên cốc, cách mỗi nửa tháng mới cần điều tra một lần, ngày thường không ai được tới gần." Tạ Vân Hàn giải thích.

"Cấm địa?" Lục Diệp lập tức hào hứng, trong Hồ Tiên cốc này còn có một cấm địa, trước kia hắn chưa bao giờ biết đến nó.

Bất quá vừa là cấm địa, hắn là người mới đến, tự nhiên không có khả năng rõ ràng.

Theo Tạ Vân Hàn đi về một hướng, thẳng đến chỗ sâu nhất trong Hồ Tiên cốc, phía trước xuất hiện một tòa đại trận bao phủ.

"Chính là chỗ này." Tạ Vân Hàn chỉ vào đại trận trước mặt: "Nơi này không cho phép bất cứ ai tới gần, nhưng tôn thượng có lệnh, lệnh cho ta cách nửa tháng tới kiểm tra một chút, chuyện này giao cho người phụ trách."

Chương 1126: Cấm địa 2

Lục Diệp quan nhìn trận pháp phía trước, mặt ngoài là một tòa đại trận che lấp, bên trong hẳn là còn có một tòa đại trận phòng hộ đang vận chuyển, nhưng lại có đại trận che giấu nên không nhìn thấu tình hình bên trong.

Phạm vi trận pháp bao phủ không tính là quá lớn, chỉ có phạm vi vài chục trượng, hiện lên một hình tròn.

"Trong này là cái gì?" Lục Diệp hỏi.

Tạ Vân Hàn lắc đầu: "Không rõ lắm."

"Không rõ ràng lắm?" Lục Diệp kinh ngạc.

"Thời điểm ta đến Hồ Tiên cốc, cấm địa liền ở, bình thường ta chỉ bảo vệ trận pháp, chưa từng đi vào... Lão đệ, tôn thượng không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào trong đó, ngày sau người chỉ cần cách mỗi nửa tháng kiểm tra một chút là được."

"Ta hiểu được."

Lập tức, hai người chia nhau hành động, kiểm tra trận pháp vận chuyển, xác định trận pháp hoàn hảo không chút tổn hại, rất nhanh rời đi.

"Lão đệ, đi chỗ ta uống một chén không?" Tạ Vân Hàn mời.

"Tối nay lại đi quấy rầy lão ca, ta đi tìm Hạ huynh tu hành đạo thuật trước."

Tạ Vân Hàn cười ha hả: "Vậy ta chờ người."

"Lục đạo hữu!"

Một giọng nói bỗng nhiên truyền đến từ nơi không xa, Lục Diệp quay đầu nhìn lại, đã thấy Chu Vân Thiên đang ở bên kia mỉm cười nhìn mình, nhìn bộ dáng kia, dường như đang chờ mình.

Tạ Vân Hàn nói: "Chu huynh tìm người chắc là có chuyện gì đó, người đi trước đi."

Lục Diệp gật đầu, tách khỏi Tạ Vân Hàn, đi về phía Chu Vân Thiên.

Đợi đến gần, ôm quyền thi lễ: "Chu đạo hữu."

Chu Vân Thiên ân cần nói: "Mấy ngày nay vất vả cho người rồi, tôn thượng rất hài lòng với biểu hiện của người."

Lục Diệp lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, ngoài miệng nói: "Tận lực cho tôn thượng là chức trách của thuộc hạ."

"Ừm." Chu Vân Thiên khẽ gật đầu: "Lục đạo hữu có thể nghĩ như vậy là đúng, tất cả chúng ta đều là tôn thượng ban thưởng, thủ hộ tôn thượng là sứ mệnh lớn nhất của chúng ta!"

Trên mặt hắn ta một mảnh cuồng nhiệt, dường như tôn thượng kia kêu hắn ta đi chết, hắn ta cũng sẽ không nhú mày.

Lục Diệp nhìn mà trong lòng phát lạnh, đổi chủ đề nói: "Chu đạo hữu tìm ta có việc?"

"Ồ." Chu Vân Thiên lấy lại tinh thần, "Ngày trước lúc bá kiến Tôn thượng, ta nhớ Lục đạo hữu từng nói qua tinh thông Linh Văn chi đạo, Trần Đạo và Thứ Văn chi đạo?"

"Thật ra nghiêm khắc mà nói, ta là Linh Văn sư, Trần Đạo cùng Thứ Văn chi đạo cũng chỉ đọc lướt qua một chút."

"Chỉ là hơi đọc lướt qua, Lục đạo hữu ở trên trần đạo đã có

trình độ cao như thế, Thứ Văn chi đạo kia lại nên như thế nào?"

"Thứ Văn chi đạo ta vừa mới tu hành không bao lâu, cùng trận đạo tuyệt đối không thể so sánh."

"Có khả năng đâm trúng thứ văn hay không?"

"Có thể là có thể, nhưng cũng chỉ có thể đâm xuống ba loại thứ văn."

"Ba loại nào?"

"Tính công kích Phong Duệ, tính phòng ngự Ngự Thủ, còn có tính chất phụ trợ của Phong Hành."

Chu Vân Thiên nghe vậy, con người sáng lên, sốt ruột nói: "Tỷ lệ thành công thế nào?"

"Cơ bản mà nói, khả năng thất bại rất nhỏ." Lúc trước tại bầy sói bên kia luyện tập qua, có rất ít thất bại, hơn nữa thất bại cũng không quan hệ, chờ qua ít ngày, vị trí thứ văn khôi phục tốt, một lần nữa đâm xuống là được, đối với thứ văn vật dẫn cũng không có bao nhiêu tổn thương.

"Tốt tốt tốt!" Chu Vân Thiên vui mừng khôn xiết, "Lục đạo hữu có thể biểu hiện một hai cho ta không?"

"Tất nhiên có thể, không biết ai muốn xăm văn?" Trong tay Lục Diệp, tài liệu còn có không ít thứ văn, đã đủ để sử dụng.

"Ngay ở trên người Chu mỗ đi."

"Vậy Chu đạo hữu đi theo ta." Lục Diệp nói xong, dẫn đường mà đi.

Rất nhanh đã trở lại lầu các của mình, lấy ra đủ loại tài liệu của thứ văn, lại giới thiệu một phen cho Chu Vân Thiên, lần này nói: "Chu đạo hữu muốn loại thứ văn nào?"

Chu Vân Thiên suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Ngự Thủ đi."

Thứ văn Phong Duệ, không thích hợp đâm vào thân người, cái này không giống với Yêu Lang, dù sao tu sĩ tranh đấu bình thường đều có linh khí, ai cũng sẽ không dùng tay đi cào người, dùng miệng cắn người, dùng thứ văn trên người tu sĩ, ngoại trừ Ngự Thủ chính là Phong Hành.

Một thủ đoạn phòng ngự có thể khiến tu sĩ mạnh mẽ hơn, một thủ đoạn có thể khiến tu sĩ chạy nhanh hơn.

Tổng hợp mà nói, Ngự Thủ là thích hợp nhất, Chu Vân Thiên có lựa chọn như vậy, cũng không kỳ quái.

"Vậy Chu đạo hữu muốn đâm vào vị trí nào?" Lục Diệp lại hỏi.

Chu Vân Thiên thò tay xé y phục trước ngực mình ra, điểm vào tim: "Nơi này!"

Rất bình thường lựa chọn, chỗ ngực là chỗ yếu hại của con người, có một đạo linh văn ngự thủ bảo vệ, rất có thể tại một vài thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng.

"Chu đạo hữu xin mời nằm xuống." Lục Diệp đưa tay ra hiệu.

Chu Vân Thiên nằm trên giường Lục Diệp, mở rộng quần áo của mình ra.

Lục Diệp cầm cây châm lên, chấm lấy vật liệu của thứ văn Ngự Thủ Thứ, đưa tay đâm vào ngực Chu Vân Thiên.

Châm đâm xuống, biểu hiện của Chu Vân Thiên rõ ràng có chút khản trương, nhưng rất nhanh đã trầm tĩnh lại.

Theo từng châm từng châm đâm xuống, chỗ ngực Chu Vân Thiên dần dần xuất hiện một ấn ký hình tam giác màu vàng đất, trong ấn ký kia có từng đường vân phức tạp kết hợp lại, chỉ nhìn

thôi đã làm cho người ta có một loại cảm giác vững như thành đồng.

Một đạo thứ văn ngự thủ đối với Lục Diệp mà nói, cũng không tính là gì.

Chỉ tốn thời gian không đến một nén nhang, Lục Diệp liền thu tay lại, mở miệng nói: "Chu đạo hữu, được rồi."

Chu Vân Thiên đứng dậy, cúi đầu nhìn ấn ký chỗ ngực mình, hơi thúc giục linh lực rót vào trong đó, chỗ ngực lập tức hiện ra một bình chướng hình tam giác, bình chướng kia dán sát ở ngực, so với linh lực hộ thể của hắn rõ ràng cứng cõi hơn vô số lần.

Chu Vân Thiên đại hỉ, không khỏi tán thưởng nói: "Lục đạo hữu thật là cao minh, Vân Hà cảnh có thể thâm xuống thứ văn, quả thật là Chu mỗ bình sinh ít thấy."

Lục Diệp nói: "Chu đạo hữu quá khen rồi, tài nghệ của ta không tinh, đây chỉ là một đạo thứ văn có tính chất tạm thời, số lần có thể sử dụng có hạn, Chu đạo hữu hài lòng là tốt rồi."

"Hài lòng, ta rất hài lòng." Chu Vân Thiên cười gật đầu, lại nhìn Lục Diệp, càng cảm thấy mình đã nhận được một cái bảo bối.

Chương 1127: Phúc lợi của Thứ Văn Sư

Trong tấm điện của Hồ Yêu, Chu Vân Thiên vội vàng đi tới, khom người hành lễ.

“Chuyện gì.”

Hồ Yêu đang nằm nghiêng trên chiếc giường nhẹ giọng hỏi, có một nữ tu đứng ở ngay trước mặt nàng, tay cầm một cái lư hương, khói từ lư hương lượn lơ bay ra bị Hồ Yêu hít vào, làn khói đó làm cho sắc mặt của nàng trở nên say sưa và đỏ bừng, ngay cả trong con người hơi hé mở cũng có một tầng hơi nước bao phủ.

“Tôn thượng, thuộc hạ thất lễ, xin mời tôn thượng xem.” Chu Vân Thiên nói xong thì ngay lập tức vạch áo của mình ra làm lộ đạo thứ văn trước ngực, rút ra linh lực, ngay sau đó ở trước ngực xuất hiện một đạo ngự thủ linh văn.

“Hửm?” Hồ Yêu hơi mở mắt nhìn về phía linh văn ngự thủ kia, đưa tay chỉ một cái, một đạo yêu lực được đánh ra, đánh vào linh văn trên ngực Chu Vân Thiên.

Ánh sáng của linh văn nhạt đi nhưng không hoàn toàn biến mất, Chu Vân Thiên dưới sự công kích phải lui về sau mấy bước.

“Đây là thứ văn?” Hồ Yêu cũng có chút kiến thức nên liếc mắt một cái là có thể nhìn ra linh văn này.

“Bẩm tôn thượng, đây chính là thứ văn, hơn nữa còn xuất phát từ tay Lục Diệp.”

“Hắn còn có bản lĩnh này!” Hồ Yêu kinh ngạc, tuy rằng mấy

ngày trước Chu Vân Thiên đã tới báo cáo với nàng về chuyện Lục Diệp có thể sử dụng thứ văn, nhưng thật sự nàng không để chuyện đó trong lòng, bởi vì một tên Vân Hà tăng thứ tư nếu tu hành thứ văn chi đạo cũng không thể nào có trình độ cao được.

Nhưng bây giờ xem ra mình đã đánh giá thấp đối phương rồi.

Hồ Yêu lập tức ý thức được giá trị của thứ văn, hiện tại Hồ Tiên cốc không thể thu nạp thêm người mới, nhưng nếu có thứ văn tương trợ vậy thì thực lực của toàn bộ Hồ Tiên cốc tối thiểu cũng có thể tăng lên một hai phần, so với việc thu nạp thêm nhiều người mới thì việc tăng thực lực của cốc có vẻ khả quan hơn nhiều.

“Hắn tốn bao lâu để có thể tạo ra đạo thứ văn này?” Hồ Yêu ngồi ngay ngắn lại, sắc mặt nghiêm túc đi không ít.

“Chỉ một nén nhang, hơn nữa ta còn xem cách hắn sử dụng, thành thạo vô cùng, hiển nhiên là hiểu rất rõ về đạo thứ văn này.” Chu Vân Thiên bẩm báo chi tiết.

“Một nén nhang...” Hồ Yêu kinh ngạc.

“Tôn thượng, có thể để các tu sĩ trong cốc tới chỗ hắn xin một đạo thứ văn không? Như thế cũng có thể tăng lên cơ hội sống sót của các vị tu sĩ!”

Hồ Yêu nhẹ nhàng gật đầu: “Có thể, việc này giao cho người phụ trách.”

“Vâng, tôi nhất định sẽ không để tôn thượng thất vọng.” Chu Vân Thiên cung kính đáp lời.

Lục Diệp đang tu hành đạo thuật cùng Hạ Lương, hoàn toàn quên đi thực tại thì bỗng nhiên Chu Vân Thiên dẫn một nhóm người tới, từ xa đã hô to: “Lục đạo hữu!”

Lục Diệp dừng động tác lại, âm thầm thở dài một tiếng, cái gì nên đến vẫn phải đến.

Sau khi đâm cho Chu Vân Thiên một đạo thứ văn ngự thủ thì Lục Diệp đã cảm nhận được sự việc tiếp theo sẽ xảy ra, dù sao thứ văn cũng là một loại ngoại lực nên rất thuận tiện để dùng, Chu Vân Thiên đã trải nghiệm qua chỗ tốt của thứ văn kia nên sẽ không có đạo lý nào coi nó như không khi.

Quả nhiên, sau khi Chu Vân Thiên tới, hắn đã truyền đạt lại mệnh lệnh của Hồ Yêu cho Lục Diệp, để Lục Diệp đâm xuống thứ văn cho tất cả tu sĩ trong cốc, Lục Diệp chỉ có thể đồng ý.

Lục Diệp tạm nghỉ tu hành đạo thuật, ở lâu hai, Lục Diệp đang chuẩn bị nguyên liệu và công cụ để đâm thứ văn, đi theo Chu Vân Thiên đứng ở một bên nói: “Chu đạo hữu, thứ văn tương đối hao tổn tâm trí, mỗi ngày ta cùng lắm cũng chỉ có thể đâm ra được thứ văn cho mười vị tu sĩ, nhiều hơn nữa thì tâm trí không đủ.”

Thật ra cũng có thể đâm xuống nhiều thứ văn hơn, nhưng như vậy chẳng những chiếm dụng thời gian của hắn tu hành đạo thuật, mà khi tiến hành hồi phục cũng nhiều phiền toái hơn nữa.

Mỗi ngày mười người, đối với hắn sự tiêu hao này là không quá lớn.

“Không thành vấn đề, Lục đạo hữu cứ từ từ mà làm, tuy tôn thượng đã hạ lệnh nhưng cũng không có giới hạn về thời gian.”

Hơn nữa số lượng tu sĩ Hồ Tiên cốc bên này tuy rằng không ít nhưng cũng không tính là nhiều, mỗi ngày mười người, cũng chỉ cần tám chín ngày là xong.

“Vậy thì để bọn hắn lần lượt lên đi.” Lục Diệp mở miệng.

Chu Vân Thiên đi tới cửa sổ, hét to một tiếng: “Triệu huynh, lên đây đi.”

Tu sĩ họ Triệu đang chờ phía dưới được Chu Vân Thiên gọi nhanh chóng cất bước đi lên, rất nhanh đã đi tới lầu hai, đầu tiên là khách khứa hành lễ với Lục Diệp.

Lục Diệp bảo hắc lựa chọn đâm xuống Phong Hành hay Ngự Thủ, không ngoài dự đoán, vị tu sĩ họ Triệu này cũng lựa chọn Linh Văn ngự thủ, hơn nữa cũng giống như Chu Vân Thiên, vị trí mà hắc lựa chọn cũng nằm ở ngực.

Dưới hướng dẫn của Lục Diệp, tu sĩ họ Triệu nói rộng quần áo nằm ở trên giường.

Sau một nén nhang, thứ văn đã được đâm xuống, tu sĩ họ Triệu thử một phen, xác định ngự thủ có thể sử dụng thì mừng rỡ nói lời cảm tạ.

Ngay sau đó chính là người tiếp theo...

Đợi đến người thứ ba, là một nữ tu.

Nữ tu đứng trước mặt Lục Diệp, sắc mặt đỏ lên, cúi đầu nói: “Lục sư đệ, đâm trên lưng... Có thể chứ?”

“Đương nhiên là có thể, vị trí nào cũng được.” Lục Diệp gật đầu.

“Vậy thì... ở phía sau.” Nếu không phải tôn thượng tự mình hạ lệnh, nàng dù cho thế nào cũng không thể tới tìm Lục Diệp đòi đâm Thứ Văn, dù sao cũng là nữ tử, để một nam tử động tay động chân trên người mình thật sự khiến nàng e dè .

Nhưng quả thật Ngự Thủ linh văn có thể cung cấp được chút lực phòng hộ, Lục Diệp đâm tới đâm lui ở trước ngực mình thì miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được.

Lục Diệp cũng không nghĩ tới, Thứ Văn sư còn có phúc lợi như vậy...

Chương 1128: Phúc lợi của Thứ Văn Sư 2

Sau này sợ là không thiếu chuyện như vậy, tâm trí bình ổn, không hề bận tâm.

“Chu sư huynh, người... Người ra ngoài trước đi!” Sắc mặt nữ tu kia ửng đỏ, tròng mắt liếc Chu Văn Thiên đang đứng ở bên cạnh.

“A a, ta ở bên ngoài chờ.” Chu Văn Thiên chột hoàn hồn, vội vàng bước ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Nữ tu đứng tại chỗ, tay xoa góc áo, mím đôi môi đỏ mọng, sắc mặt do dự, cho dù là Hồ Yêu hạ lệnh nhưng ở trước mặt một nam tử không quen biết cởi áo cởi dây lưng vẫn cần có một dũng khí cùng quyết tâm rất lớn.

Lục Diệp xoay người, đưa lưng về phía nàng, giả vờ như đang ở bên kia điều chế nước thuốc. Một lát sau, sau lưng hắt truyền đến tiếng xì xào rất nhỏ.

Ngay sau đó, giọng nói run rẩy của nữ tu vang lên: “Lục sư đệ, ta chuẩn bị xong rồi.”

Lục Diệp quay người, đập vào mắt hắn là một đường vòng cung trắng không tì vết khiến hắn rung động.

Nữ tu ngồi ngay ngắn trên giường, đưa lưng về phía mình, cởi quần áo ra đặt ở trên tay, ngẩn ở trước người mình.

Lục Diệp tiến lên, nhìn không chớp mắt... Chủ yếu là không nhìn thấy gì, hắn dùng tay đâm một châm.

Cơ thể nữ tu đột nhiên căng cứng, trong miệng còn phát ra một âm thanh ngẩn ngủi.

Khóe mắt Lục Diệp nhảy lên: “Xin sư tỷ đừng phát ra âm thanh kỳ quái như vậy, loạn tâm trí ta... Mặt khác, cơ thể hãy thả lỏng không nên căng thẳng, yên tâm, ta sẽ không đụng vào người.”

Sắc mặt nữ tu đỏ bừng như chim quyên, sau lưng và cổ trắng ngần cũng rực đỏ, cúi đầu, giọng như muỗi kêu: “Ta biết rồi.”

Từng châm từng châm tỉ mỉ đâm xuống, ấn ký ngự thủ linh văn chậm rãi hiện ra.

Sau một nén nhang, Lục Diệp thu tay lại, thở phào một hơi: “Được rồi, sư tỷ!”

“Người... người xoay người.” Nữ tu mở miệng.

Lục Diệp liền xoay người sang chỗ khác, rất nhanh sau lưng đã truyền đến âm thanh mặc quần áo.

“Cảm ơn Lục sư đệ.” Nữ tu vội vàng nói một tiếng cảm ơn, sau đó mở cửa phòng, rời đi như chạy trốn.

Chu Vân Thiên thò đầu vào nhìn Lục Diệp, lông mày khẽ giật giật, trên mặt lộ ra nụ cười thâm ý: “Lục đạo hữu có tay nghề này, thật sự là khiến Chu mỗ ghen tỵ muốn chết.”

“Người tiếp theo!”

Lại thêm một tu sĩ đi lên lầu hai, sau một nén nhang lại rời đi.

Trong Hồ Tiên cốc các tu sĩ hầu hết là nam, nữ tu chỉ chiếm ba phần, đây cũng là hiện trạng của toàn bộ giới tu hành Cửu Châu, nói chung, số lượng tu sĩ nam so với số lượng tu sĩ nữ nhiều hơn một ít, cũng không biết vì sao lại như thế.

Đương nhiên, nam tu cởi áo lộ ngực trước mặt Lục Diệp không

có gì e ngại, nhưng phần lớn nữ tu đều rất e ngại, để các nàng lộ ra cơ thể của bản thân trước mặt một nam nhân không quen biết quả thật có chút làm khó các nàng.

Nhưng tôn thượng đã tự mình hạ lệnh, các nàng cũng không dám không nghe.

Như nữ tu kia, cơ bản các nữ tu đều lựa chọn đầm linh văn vào vị trí sau lưng, nhưng đối với Lục Diệp mà nói, đây vẫn là một bài kiểm tra khá áp lực.

Cũng có trường hợp ngoại lệ, có một nữ tu khi tiến vào phòng liền bắt đầu cởi quần áo, sau đó nàng nằm thẳng tắp trên giường. Vị trí mà nàng lựa chọn cũng nằm ngay trước ngực khiến cho Lục Diệp miệng đắng lưỡi khô, ngược lại là đối phương, cười đến run rẩy cả người.

Nếu không phải Lục Diệp cẩn thận thủ vững tâm trí thì chỉ sợ việc đâm thừ vẫn đã thất bại.

Ngày thứ nhất đâm cho mười người, Lục Diệp lấy lý do tâm trí tiêu hao quá lớn, đóng cửa từ chối tiếp khách, giao hẹn với Chu Vân Thiên ngày mai hẳn lại mang mười người tới.

Chu Vân Thiên tất nhiên không đồng ý.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Lục Diệp lại đi tìm Hạ Lương, chỉ điểm cho gã tu hành đạo thuật.

Đợi đến ban đêm, trước tiên đi xem Lý Bá Tiên một chút, nói chuyện với sư huynh, lúc này mới thân nhiên đi vào chỗ ở của Tạ Vân Hàn, thực hiện ước định ban ngày với hắn, cùng hắn uống rượu nói chuyện vui vẻ.

Lúc nửa đêm, Lục Diệp say khướt từ chỗ Tạ Vân Hàn đi ra, trở về phòng của mình, ngồi xuống tu hành.

Sau nửa canh giờ, trong bóng tối, Lục Diệp mở mắt ra rồi nhẹ nhàng hô một tiếng: “Y Y.”

Y Y lập tức từ trong cơ thể của Hồ Phách đi ra, trực tiếp đi vào lòng đất, rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa.

Lục Diệp cũng sẽ xây dựng linh văn ẩn nấp và thu khí trên người mình, thân hình hần lóe lên, nhảy ra khỏi lầu hai.

Trăng sáng treo cao, đêm khuya vắng người.

Lục Diệp lặng lẽ đi theo một hướng, có Y Y dò đường ở phía trước, lại thêm giờ phút này hần đang sử dụng linh văn ẩn nấp và tăng cường linh văn thu khí cho bản thân, cũng không sợ bị người nào phát hiện.

Còn nữa, hần đã vô cùng quen thuộc với vị trí của tất cả trận pháp trong Hồ Tiên cốc nên không sợ đụng phải trận pháp để gặp nguy hiểm.

Rất nhanh Lục Diệp đã đi tới cấm địa ở chỗ sâu nhất trong Hồ Tiên cốc.

Ban ngày khi hần đi theo Tạ Vân Hàn tới đây, hần đối với cấm địa này sinh ra lòng hiếu kỳ, ngay cả người như Tạ Vân Hàn ở Hồ Tiên Cốc chờ đợi mười hai năm cũng không biết bên trong cấm địa này có cái gì, hiển nhiên ẩn giấu một ít bí mật.

Lúc ban ngày, Lục Diệp đã hạ quyết tâm muốn tìm ra bí mật trong đó, nhưng dù cho nơi này ẩn giấu bí mật gì đi chăng nữa thì nó chắc chắn vẫn sẽ có quan hệ với Hồ Yêu kia, nói không chừng hần có thể tìm được một chút thu hoạch ngoài ý muốn từ nơi này.

Tuy nơi đây có trận pháp bao phủ nhưng thứ Lục Diệp am hiểu nhất chính là lén vào bên trong trận pháp.

Lục Diệp đến trước đại trận kia quan sát xung quanh, xác định

bốn phía không có người nào thì mới bắt đầu xây dựng linh văn trong hai tròng mắt, quan sát sơ hở của đại trận, tìm kiếm điểm chết của đại trận.

Rất nhanh đã có thu hoạch, hắc di chuyển thân hình đi tới điểm chết của đại trận, đưa tay lấy ra mấy cây trận kỳ khảm vào xung quanh điểm chết đó.

Tiếp theo hắc lại thi triển một trận pháp, linh lực di chuyển xung quanh điểm chết của đại trận càng ngày càng chậm, thẳng đến khi hoàn toàn ngưng lại.

Chương 1129: Bí mật của Hồ Yêu

Đại trận nơi đây là một đại trận che lấp kết hợp với một đại trận phòng hộ, hai tòa đại trận kết hợp hoàn mỹ với nhau, có thể thấy được, người bố trí trận pháp này ở trên phương diện trận đạo có kĩ năng không thấp, so với Tạ Văn Hàn lợi hại hơn, nhưng so với hắn lại có một chút chênh lệch.

Cho nên việc lẻ vào trong trận pháp như vậy đối với Lục Diệp mà nói cũng không tính là khó khăn.

Tại vị trí trận kỳ khảm vào, linh lực hoàn toàn ngưng lại, Lục Diệp đưa tay thu lại trận kỳ, lách mình tiến vào, thân hình xông vào trong đại trận.

Đợi đến khi hắn rời đi thì trận kỳ đã hết tác dụng, linh lực trên màn sáng đại trận mới bắt đầu chậm chậm chảy.

Lục Diệp tiến vào bên trong đại trận, lập tức ẩn nấp thân hình, cảnh giác nhìn bốn phía.

Không có gì nguy hiểm, tất cả mọi thứ trong cấm địa đều vừa nhìn là biết.

Bởi vì đây vốn là một không gian không quá lớn.

Trong phạm vi hai mươi trượng, một ngôi mộ cô độc, trước phần mộ có một tấm bia đá. Cách đó không xa còn có một tấm bia đá cổ kính chỉ cao mấy trượng, trông như là một cái tế đàn vậy.

Đây là cấm địa?

Lục Diệp nhăn mày lại, sau khi dùng linh văn thấy rõ hắc cũng không thấy có thứ gì đặc biệt quý giá.

Hắn chậm rãi tiến lên, đi tới trước bia mộ, giương mắt nhìn lên, dưới ánh trăng, chữ viết trên bia đá in vào mi mắt.

“Chủ nhân Lô Chính Âm chi mộ.”

Chỉ có một hàng chữ như vậy, Lô Chính Âm hẳn là tên của người được chôn ở phần mộ này, ngược lại hai chữ “Chủ nhân” lại khiến người ta có chút liên tưởng.

Từ lời Tạ Vân Hàn nói lúc trước có thể biết được, thời gian cấm địa này tồn tại tối thiểu phải vài chục năm, người trong mộ khẳng định cũng nằm trong khoảng thời gian dài như vậy.

Nhưng mà bia mộ thoạt nhìn rất sạch sẽ, phía trên không dính một hạt bụi nhỏ, ngay cả mộ phần cũng không có một cây cỏ dại, hình như có người thường xuyên tới đây cúng viếng quét dọn.

Toàn bộ Hồ Tiên Cốc có thể tiến vào nơi này cũng chỉ có Hồ Yêu kia.

Ánh mắt Lục Diệp chớp động một lát, cũng không chú ý tới phần mộ này nữa mà giương mắt nhìn về phía tế đàn kia.

Vừa nhìn qua, tế đàn này chính là đồ vật đã trải qua nhiều năm, cực kỳ cổ xưa, Lục Diệp cất bước đi lên tế đàn, quan sát trái phải chỉ thấy phía trên tế đàn tràn đầy đường vân phức tạp, dường như mặt ngoài của toàn bộ tế đàn bao phủ một tòa đại trận phức tạp, Lục Diệp bình tĩnh quan sát một lát, không nhìn rõ đại trận này rốt cuộc là thứ gì.

Hắn ở trên phương diện trận đạo ít nhiều cũng có chút hiểu biết, trận pháp phức tạp hẳn có thể chứa từng tiếp xúc qua nhưng ít nhiều cũng có thể nhìn ra một ít gì đó.

Với những hoa văn này, Lục Diệp không thể nhìn ra gì, có thể là những hoa văn phức tạp này không phải là trận pháp, cũng có thể là những hoa văn này vô cùng phức tạp, vô cùng huyền diệu khiến cho người ta không nhìn ra được.

Lại nhìn kỹ một hồi, Lục Diệp chợt phát hiện xung quanh tế đàn đều có một lỗ khảm.

Lục Diệp cũng không xa lạ gì thứ này.

Nói như vậy, các vị trí có lỗ khảm đều cần để vào linh thạch , giống như tụ linh đại trận ở các tông môn.

Cho nên nếu muốn làm rõ tế đàn này dùng để làm gì thì chỉ cần đặt linh thạch vào các lỗ khảm đó là được.

Đương nhiên Lục Diệp sẽ không làm như vậy, nếu thật sự đặt linh thạch vào, rất có thể sẽ khiến các tu sĩ trong Hồ Tiên cốc chạy tới đây, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ bị bắt tại trận.

Hắn không khỏi có chút thất vọng.

Hồ Yêu kia đem nơi đây tạo ra cấm địa, hẳn vốn tưởng rằng nơi này sẽ ẩn giấu bí mật ghê gớm gì, ai ngờ lại chỉ có một ngôi mộ cô độc, một tòa tế đàn cổ, hết lần này tới lần khác hẳn vẫn không xác định được tế đàn này rốt cuộc là dùng để làm gì.

Đi một chuyến tay không!

Ngay khi hắn chuẩn bị rời đi bỗng có động tĩnh khác thường truyền đến, sắc mặt Lục Diệp lập tức thay đổi, hắn lập tức thi triển linh văn ẩn nấp và thu khí ở quanh thân, đứng trên tế đàn, không dám động đậy.

Một bóng người yêu mị bỗng nhiên hiện ra trước mắt, chính là Hồ Yêu.

Lục Diệp thầm nghĩ rằng mình thật xui xẻo, trước đó hắn đã thấy bia mộ không dính một hạt bụi, phần mộ ngay cả một cây cỏ dại cũng không có, liền biết chỗ này thường xuyên có người tới cúng viếng, ai ngờ đêm hôm khuya khoắt thế mà lại bắt gặp được.

Lần này đúng lúc bị chặn lại, nếu không phải hắn có linh văn thì nhất định sẽ bại lộ.

Dưới ánh trăng, Hồ Yêu lặng lẽ đi đến phía trước phần mộ, cúi đầu nhìn, sắc mặt chậm rãi bị sự bi thương bao phủ.

Một lát sau bắt đầu truyền đến một tiếng khóc, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống lưu lại trên mặt, Hồ Yêu nhào vào bia mộ bi thương khóc lớn, trong miệng không rõ đang nói cái gì.

Lục Diệp chỉ nghe được mấy chữ “Chủ nhân” “Tiên nhi” “ta mệt quá”, về phần những thứ khác, hắn không thể nghe rõ.

Hắn không khỏi cảm thấy may mắn, giờ phút này tâm trạng Hồ Yêu cực kỳ đau thương, hơn nữa có lẽ rằng nàng cũng không ngờ trong Hồ Tiên cốc sẽ có người vi phạm mệnh lệnh của nàng, hơn nữa đêm chạy đến nơi đây, nếu không với khoảng cách gần như vậy, dù cho Lục Diệp dùng linh văn ẩn nấp và thu khí cho mình cũng chưa chắc không bị phát hiện.

Khóc một hồi lâu Hồ Yêu mới đưa tay lau lau khóe mắt, cẩn thận lau chùi bia mộ một chút, hít sâu một hơi, bộ ngực đầy đặn cao vút lên.

Bi ai trên mặt cũng biến mất, thay vào đó là những lời oán thán và phẫn hận, ngay cả giọng nói mềm mại đáng yêu cũng trở nên cực kỳ lạnh lẽo: “Chủ nhân, không cần quá lâu, thêm một tháng nữa ta có thể báo thù rửa hận cho ngài, lần này nhất định sẽ không thất bại!”

Chương 1130: Bí mật của Hồ Yêu 2

Dường như bởi vì tâm tình quá mức kích động, thời điểm nói ra những lời này toàn thân nàng cuộn cuộn yêu khí, dưới ánh trăng, phía sau thân ảnh Hồ Yêu bỗng nhiên xuất hiện mấy cái đuôi lông xù do yêu khí ngưng tụ lại, đung đưa, đứng ở góc nhìn của Lục Diệp, đây là một cảnh vô cùng mỹ lệ.

Hồ Yêu tâm tình không ổn, nhìn chăm chăm bìa mộ một lát, đợi đến khi tâm trạng hồi phục, yêu khí lắng lại, lúc này nàng mới xoay người rời đi, xuyên qua trận pháp bao phủ nơi đây, bóng người biến mất không thấy gì nữa.

Lục Diệp lẳng lặng đứng trên tế đàn không một chút nhúc nhích.

Mãi tới nửa canh giờ sau hắc hắc mới khẽ hô một tiếng: “Y Y!”

Thân ảnh Y Y lộ ra: “Bên ngoài an toàn.”

Lục Diệp gật đầu, lập tức đi ra ngoài.

Lúc từ bên ngoài đi vào hắc hắc cần dùng một số thủ đoạn nhưng từ nơi này đi ra, trận pháp không có nguy hiểm.

Chỉ chốc lát sau đã lặng lẽ trở về nơi ở của mình.

Lục Diệp nhớ lại khung cảnh mình mới nhìn thấy, lông mày cau chặt lại. Lúc trước, hắc hắc dựa vào danh xưng Hồ Tiên cốc mà suy đoán bản thể của con Hồ Yêu kia là một con hồ ly tinh, hôm nay nhìn thấy dị tượng sinh ra sau khi Yêu nguyên của đối phương bạo phát thì càng thêm chắc chắn cho phỏng đoán ban đầu.

Đó quả thực là một con hồ ly tinh, chỉ là đó không phải là một con hồ ly bình thường, bởi vì đối phương không chỉ có một cái đuôi, mà là có tận sáu cái!

Thiên Hồ nhất tộc sao? Hơn nữa còn là Lục Vĩ Thiên Hồ!

Trách không được có bản lĩnh điều khiển tâm trí người khác, nếu như đối phương là Thiên Hồ nhất tộc vậy thì tất cả vấn đề đều được giải thích.

Mặc dù Thiên Hồ không bằng Thánh thú Tứ Tượng nhưng cũng là một loại dị thú có thiên phú đặc biệt, theo Lục Diệp biết, Thiên Hồ cấp độ Vân Hà cảnh bình thường chỉ có hai đến ba cái đuôi cho nên dù chúng có thiên phú đặc biệt cũng không thể đạt tới trình độ điều khiển tâm trí người khác, nhiều lắm chỉ là mê hoặc tâm trí người khác, chỉ cần tâm trí đủ mạnh mẽ là có thể thoát khỏi rất nhanh.

Có thể có Lục vĩ, Hồ Yêu kia là dị loại trong Thiên Hồ nhất tộc, trong tình huống bình thường, thực lực của Lục vĩ thiên hồ có thể so với Thần Hải cảnh!

Chuyến này tuy rằng không có thu hoạch thực tế nào trong cấm địa nhưng lại có thể nhìn thấu được Hồ Yêu kia, cũng không tính là không có chút thu hoạch nào.

Nhưng loại thu hoạch này đối với tình hình trước mắt mà nói cũng không có trợ giúp gì lớn.

“Lục Diệp.” Trong bóng tối, Y Y bỗng nhiên mở miệng: “Hồ Yêu kia có vẻ rất đáng thương.”

“Nàng đáng thương chỗ nào?” Lục Diệp tức giận nói một câu: “Đáng thương nhất là tu sĩ bị nàng khống chế tâm trí, khẳng khái trung thành với nàng.”

“Chủ nhân của nàng đã chết.” Hốc mắt Y Y đỏ hoe: “Nàng

muốn báo thù cho chủ nhân của mình.”

Lục Diệp quay đầu nhìn nàng, chỉ cảm thấy tiểu nha đầu này cảm xúc quá mãnh cảm, chủ nhân của hồ ly đã chết ít nhất mười mấy năm rồi, người khóc cái gì?

Y Y nói: “Nếu một ngày nào đó người cũng chết, ta và Hồ Phách nhất định sẽ nghĩ hết mọi cách báo thù cho người!”

Lục Diệp bật cười: “Ta và Hồ Phách ký kết mệnh nguyên chi thuật, nếu ta chết, Hồ Phách cũng xong đời, người cũng xong đời, còn báo thù cái gì, mọi người cùng đi xuống Hoàng Tuyền, trên đường cũng không yên ắng.”

Má Y Y hơi phồng lên: “Dù sao Hồ Yêu kia cũng thật đáng thương.”

Sau khi nói xong, hắt dậm chân, đâm đầu vào trong cơ thể Hồ Phách, không muốn để ý tới Lục Diệp nữa.

Lục Diệp im lặng, trong bóng tối, con người chậm rãi trầm xuống.

Hồ Yêu trước đó nói rằng trong vòng một tháng là có thể báo thù rửa hận cho chủ nhân, vấn đề hiện tại là... Chủ nhân đó là ai?

Vốn dĩ Lục Diệp còn chưa rõ chuyện Hồ Yêu thu nạp nhiều tu sĩ như vậy để làm gì, nhưng bây giờ xem ra đã rất rõ ràng.

Nàng vẫn luôn nghĩ biện pháp báo thù cho chủ nhân của mình, chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình thì không có cách nào báo thù rửa hận cho nên mới cần thu nạp tu sĩ đi vào Thái Mãng sơn.

Hơn nữa đã nhiều năm như vậy, Hồ Yêu chắc chắn đã làm qua rất nhiều lần nhưng đáng tiếc đều thất bại, tu sĩ dưới nàng tử vong tất nhiên cũng có liên quan đến việc này.

Trước mắt tu sĩ Hồ Tiên cốc có hơn tám mươi người, trong đó có chừng mười năm vị cảnh giới tầng thứ chín, hơn nữa ngoại trừ Lục Diệp và Lý Bá Tiên, tất cả đều trên cảnh giới tầng thứ tám.

Nếu như kéo nhiều người như vậy ra ngoài, không dám nói có thể quét sạch chiến trường Vân Hà, nhưng tối thiểu nhất cũng chiếm đóng được một phương, xưng vương xưng bá là không có vấn đề gì.

Nhưng Hồ Yêu chậm chạp không hành động, có thể là không có lòng tin, cũng có thể là đang chờ đợi thời cơ.

Bất kể là thế nào, thực lực của vị chủ nhân kia chắc chắn không thể đùa, phóng tầm mắt nhìn khắp chiến trường Vân Hà, người có thể khiến nàng thận trọng đối đãi như thế, chỉ có một khả năng!

Lục Diệp vội vàng lấy ra thập phần đồ án, điều tra đánh dấu phía trên, chỉ một lát sau, ánh mắt hần dừng lại trên một nhóm đánh dấu.

Yêu thú cấp bá chủ, Cự Viên Cuồng Bạo!

Mí mắt Lục Diệp nhảy lên một cái.

Nếu như sự tình thật sự giống như hần nghĩ, vậy thì vô cùng phiền toái.

Thực lực của yêu thú bá chủ Vân Hà cảnh mạnh như thế nào hần cũng không rõ.

Nhưng thực lực của yêu thú cấp bá chủ Linh Khê cảnh hần đã được trải nghiệm, đó là hoàn toàn vượt qua phạm trù sức mạnh của Linh Khê cảnh.

Bản thân hần đã từng đạt được vị trí tu sĩ cấp Bá chủ, có thể nói trong cùng cảnh giới căn bản không có địch thủ.

Thực lực Hồ Tiên cốc xác thực không tầm thường, nhưng lấy thực lực như vậy chống lại một yêu thú cấp bá chủ, đến cùng ai cười thật đúng là khó mà nói.

Một tháng...Đột nhiên Lục Diệp cảm thấy hơi nhức đầu.

Có nên thử đánh ngất xiu Lý Bá Tiên hay không, trực tiếp mang đi là được rồi? Nhưng không nói hẳn có cơ hội thành công hay không, một khi thất thủ sẽ bại lộ một vài thứ của mình, đến lúc đó nói không chừng không ai đi được.

Cho dù thật sự đánh ngất Lý Bá Tiên, bí thuật thần hồn kia không phá, vẫn thủy chung là một tai hoạ ngầm.

Chương 1131: Tâm Nhãn

Mỗi ngày trôi qua đều không có chút động tĩnh nào, cùng với Tạ Vân Hàn tuần tra trận pháp trong cốc, sau đó lại đâm linh văn cho mười tu sĩ, lại cùng Hạ Lương tu hành đạo thuật.

Vòng đi vòng lại.

Nếu không phải trong lòng nhớ đến chuyện báo thù mà Hồ Yêu từng nhắc tới trước đó, cuộc sống như vậy thật sự không tệ.

Nhoáng một cái chín ngày sau, tất cả tu sĩ trong cốc đều có được thứ văn, hơn nữa đều là Ngự Thủ Thứ Văn, trong khoảng thời gian này, Lục Diệp cũng coi như là đã được mở mang tầm mắt...

Sau khi Lục Diệp làm xong việc, hẳn tìm Hạ Lương, chuẩn bị tu hành đạo thuật với Hạ Lương.

Nhưng không ngờ Hạ Lương mở miệng nói: “Phương diện cơ bản, những gì có thể dạy người đều đã dạy người, còn lại cần chính người từ từ lĩnh ngộ trong lúc giao đấu, chỉ dạy như thế này cũng không có bao nhiêu tác dụng.”

Dù sao thì cơ sở của đạo thuật cũng chỉ có bấy nhiêu. Hơn mười ngày dạy dỗ, Hạ Lương xem như dốc túi truyền thụ, quả thật không còn thứ gì có thể dạy bảo Lục Diệp nữa.

Mà để tăng lên thực lực về đạo thuật, chủ yếu nhất cũng không phải là dạy bảo, mà là từ thực chiến tích lũy rồi nâng cao, người sử dụng đạo thuật cũng cần thực chiến để rèn luyện.

Trong hơn mười ngày này, Lục Diệp có thể cảm giác được đạo

thuật của mình đã có tiến bộ rất lớn, so với trước kia, nền tảng của hắc võng chắc hơn, lý giải đối với đao thuật cũng tăng lên một tầng.

Có thể nói, chỉ bằng điểm này, thực lực của hắc tối thiểu cũng tăng lên một phần, đây là một thu hoạch lớn.

Cho nên dù giữa hắc và Hạ Lương từng có không ít ân oán, chỉ dựa vào những ngày này được hắc dạy bảo, Lục Diệp cũng nghiêm mặt cảm tạ: “Đa tạ Hạ đạo hữu!”

Cũng không biết nếu Hạ Lương có cơ hội thoát khỏi sự khống chế tâm trí của Hồ Yêu thì sẽ có phản ứng gì.

Hắc vốn muốn giết Lục Diệp, kết quả trời xui đất khiến lại dạy cho Lục Diệp không ít kiến thức trên đao thuật.

“ Để tăng thực lực đao thuật ta cơ bản không có cách nào dạy người, nhưng hôm nay phải dạy người một thứ khác.” Nói xong, Hạ Lương lấy trường đao của mình từ trong túi trữ vật ra, bày ra một tư thế, nhắm mắt lại, mở miệng nói: “Đánh ta!”

Nhìn bộ dáng của hắc giống như là muốn thể hiện ra cái gì đó, Lục Diệp cũng không do dự, đưa tay đặt lên chuôi đao, thân hình nhoáng một cái bay vọt về phía Hạ Lương bên kia. Trường đao ra khỏi vỏ, một đao chém xuống, đồng thời nhìn chăm chăm động tác của Hạ Lương.

Khi Bàn Sơn Đao chỉ cách Hạ Lương không đến một thước, Hạ Lương bỗng nhiên động, nâng trường đao trong tay lên, đi sau mà đến trước, chặn Bàn Sơn Đao lại.

Lục Diệp không khỏi nhướng mày.

Hạ Lương là Vân Hà tầng thứ chín, hắc chỉ là cảnh giới tầng thứ tư, tu vi chênh lệch rất lớn, đối với việc hắc có thể ngăn cản được công của mình Lục Diệp cũng không ngạc nhiên.

Hắn bất ngờ là, Hạ Lương rõ ràng nhắm mắt lại giống như có thể nhìn thấy công kích của mình.

Mượn nhờ lực phản, Lục Diệp bay ngược về sau.

“Tiếp đi!” Hạ Lương chào hỏi.

Lục Diệp lại xông tới, lần này hắn không lựa chọn tránh kích mà đâm thẳng một đao, tương đối có uy hiếp lớn, đâm thẳng như vậy không thể nghi ngờ là ít bị phát hiện hơn nhiều.

Người này nhắm mắt lại có thể ngăn cản tránh kích của mình, còn có thể nói là nghe thấy âm thanh biện hộ, một đao ẩn nấp đâm thẳng, phải ngăn thế nào?

Vượt quá dự kiến của Lục Diệp, vẫn là khoảng cách nửa thước. Trường đao trong tay Hạ Lương bỗng nhiên chuyển động, nhẹ nhàng ngăn cản Bàn Sơn Đao, đồng thời nghiêng đầu một cái khiến cho Bàn Sơn Đao kề sát cổ hắn đâm vào khoảng không.

Lục Diệp rất kinh ngạc.

“Tiếp tục!”

Lần thứ ba Lục Diệp xuất thủ...

Nhưng kết quả đều không có gì khác, mỗi một lần đều là thời điểm công kích cách Hạ Lương nửa thước, hắn bỗng nhiên xuất thủ ngăn cản công kích.

Tuy Lục Diệp không dùng toàn lực nhưng Hạ Lương nhắm mắt lại có thể làm được đến trình độ này, vẫn là khiến cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Liên tục đánh mười mấy đao, ngay cả góc áo Hạ Lương cũng không chạm tới.

Lúc này hắn mới mở to mắt, nhìn Lục Diệp nói: “Xem hiệu

chưa?”

“Cảm giác?”

“Tâm Nhãn!”

“Tâm Nhãn?”

“Mắt thường nhìn thấy không nhất định là thật, nhưng tâm nhãn nhìn thấy lại tuyệt sẽ không sai.” Hạ Lương dạy dỗ, “Đây cũng không phải là đao thuật, nhưng đây cũng là một loại bí thuật hỗ trợ vô cùng hữu dụng đối với tất cả binh tu, người nói cảm giác, ngược lại cũng không hoàn toàn sai, đại đa số binh tu ở thời điểm đánh nhau với người khác, đối với nguy hiểm đều có cảm giác của mình, nhưng tâm nhãn lại ở trên cảm giác, vượt qua cảm giác là một loại bí thuật.”

Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Bây giờ tu sĩ chúng ta tiếp xúc đến đều là Vân Hà cảnh, tốc độ xuất đao có lẽ không phải quá nhanh, mắt thường còn có thể bắt giữ, nhưng theo tu vi tăng lên, cuối cùng sẽ có một ngày rất nhiều cường giả tốc độ xuất thủ mà mắt thường khó có thể thấy được, đến lúc đó người phải đối phó như thế nào đây? Đơn thuần dựa vào cảm giác của mình khó có thể có thời gian phản ứng, nhưng nếu người có thể tu thành bí thuật Tâm Nhãn, vậy thì không giống nhau, đến lúc đó cho dù mắt không thể nhìn, trường đao trong tay, kẻ địch cũng đừng hòng đến gần, bí thuật Tâm Nhãn là bí thuật chỉ Cuồng Đao môn ta có, có hiệu quả giống với với kiếm tâm của Bắc Huyền Kiếm Tông. Ta cũng chỉ mới từ thành cho nên chỉ có thể phòng ngự công kích trong vòng nửa thước.”

Lục Diệp giật mình, trách không được vừa rồi mỗi lần hắn công kích, Hạ Lương đều phải ở khoảng nửa thước mới có phản ứng, hóa ra bí thuật này có phạm vi.

Hào hứng hỏi: “Phải tu như thế nào?”

Đây chính là bí thuật đặc biệt của Cuồng Dao môn, không phải đệ tử tinh nhuệ của Cuồng Dao môn thì không thể tu hành, nếu không phải lần này Lục Diệp rơi vào trong Hồ Tiên cốc, nói thế nào hắn cũng không biết được thứ này.

Chương 1132: Tâm Nhân 2

Chợt nhớ tới trước đó truy sát Hạ Lương, thời điểm cùng hắn chém giết, phòng ngự của đối phương quả thật cho hắn một loại cảm giác vững như thành đồng, nếu không phải lúc đó Hạ Lương thương thế quá nặng, chỉ bằng bí thuật Tâm Nhân này, mình sẽ không có khả năng làm gì hắn.

Hạ Lương lộ ra vẻ mặt nhớ lại: “Lúc trước ta tu hành bí thuật này là do trường bối, tác chiến với số lượng yêu thú không giống nhau, hơn nữa là dưới tình huống hai mắt bị che kín. Cho nên nếu người thật sự muốn tu hành bí thuật này vẫn phải tự mình trải nghiệm, dùng thân thể của mình để cảm giác được nguy hiểm sắp đến. Thời gian dài, số lần nhiều, tự có thể nước chảy thành sông, nơi này của chúng ta không có điều kiện này, sau này có cơ hội, người đi tu hành đi.”

Lục Diệp khẽ vuốt cằm.

Trước đó có Chu Vân Thiên dặn dò, Hạ Lương tuyệt đối sẽ không ra tay với Lục Diệp, cho nên dù Lục Diệp muốn tu hành bí thuật này thì Hạ Lương cũng không thể luyện cho hắn.

“Người nhớ kỹ một điểm, thi triển bí thuật Tâm Nhân là dựa vào cảm giác của bản thân, cảm giác của một người càng mạnh thì càng dễ dàng tu luyện thành công.”

“Hiểu rồi.”

Cảm giác mạnh yếu, mấu chốt ở chỗ tâm trí, mà tâm trí mạnh yếu cùng nhịp thở với thần hồn.

Nói ngắn gọn, tu sĩ có thần hồn càng mạnh thì việc tu hành bí

thuật này lại càng dễ dàng, mà thần hồn... chính là điểm mạnh của Lục Diệp.

Sau khi từ biệt Hạ Lương, Lục Diệp quay về phòng của mình, mở ra trận pháp, lại để Y Y canh chừng, lúc này mới lấy ra hạt Tứ Quả trong không gian trữ vật.

Quả thật Hồ Tiên cốc không có điều kiện tu hành bí thuật Tâm Nhân, bởi vì không tìm được nơi thích hợp bồi luyện, nhưng hạt Tứ Quả trong tay Lục Diệp lại có thể cung cấp cho hắn hoàn cảnh tu hành tốt nhất.

Trước kia khi hắn tiến vào trong Thận Cảnh đều là liều mạng chém giết quái vật bên trong, dùng cái này để tu luyện đao thuật của bản thân, nhưng mà theo tu vi của hắn dần dần tăng lên, số lần tiến vào Thận Cảnh cũng dần dần ít đi.

Thứ nhất, mỗi lần tiến vào Thận cảnh đều phải tiêu hao công huân, thứ hai, bình thường hắn không thiếu chuyện giao đấu với người khác cho nên cũng không cần tiến vào Thận cảnh rèn luyện.

Nhưng bây giờ muốn tu hành bí thuật Tâm Nhân kia, Thận Cảnh quả thật chính là lựa chọn tốt nhất.

Lục Diệp tốn một trăm công huân đẩy cánh cửa lớn kia ra, sau đó hắn đi vào bên trong Thận cảnh, sau đó nhắm mắt lại.

Hắn vừa mới chuẩn bị xong, sương mù xung quanh bỗng nhiên quay cuồng, từ trong đó lao ra một bóng người, ngang nhiên đánh tới hắn.

Uy thế của thân ảnh này thể hiện ra chỉ có trình độ tu sĩ Vân Hà tầng thứ tư, ngang hàng với tu vi của Lục Diệp, sương mù bao quanh, không thấy rõ dung mạo nên không cách nào phân biệt giới tính.

Ngày thường, khi gặp phải địch nhân như vậy, Lục Diệp có thể

dùng một đao chém bay địch nhân.

Nhưng bây giờ hai mắt hấn nhắm nghiền, Lục Diệp chỉ có thể thông qua cảm giác cùng một ít âm thanh để phán đoán hướng đi của địch nhân, đây là một bài thực hành cực lớn đối với hấn.

Chợt có luồng gió đập vào mặt, Lục Diệp theo bản năng của mình mà xuất đao ra khỏi vỏ, chém ra một đao.

Nhưng mà một đao kia không chém trúng bất kỳ vật gì, ngược lại là bụng mình đau vì đối phương đánh bị thương.

Lại có luồng gió đánh tới, Lục Diệp quay người, Bàn Sơn Đao vung lên nhưng vẫn không thành công, trên người lại truyền đến cảm giác đau đớn.

Một lát sau, Lục Diệp mở to mắt ở lần hai, trong đầu truyền đến một cảm giác đau đớn khiến khóe mắt của hấn không khỏi nhảy lên một cái.

Một kẻ địch có tu vi giống hấn, bình thường một đao của hấn có thể chém ngã nhưng sau khi hấn nhắm mắt lại, thế mà chỉ chưa đến một chén trà đã đánh hấn ra khỏi Thận cảnh!

Chuyện này khiến Lục Diệp không thể nhịn được?

Thử lại!

Lại một chén trà trôi qua, Lục Diệp mở mắt lần nữa.

Thử lại!

Tuần hoàn lặp đi lặp lại hơn mười lần, sắc mặt Lục Diệp có chút tái nhợt.

Dù thần hồn hấn cường đại, lần một lần hai từ trong Thận cảnh chết ra, đối với hấn cũng không có ảnh hưởng đặc biệt gì, nhưng trong thời gian ngắn số lần như vậy quá nhiều, ngay cả hấn

cũng có chút chống đỡ không nổi.

Giờ phút này chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, toàn bộ đầu phẳng phất muốn nổ tung, loại cảm giác này chỉ có ở lúc lần đầu tiên lấy được hạt tức quả trải nghiệm qua mấy lần, từ sau khi thần hồn trở nên cường đại, liền không trải nghiệm qua.

Nhưng chết hơn mười lần cũng không phải là không có thu hoạch gì, điều kiện tiên quyết là hắn có thể kiên trì dưới tay địch nhân càng ngày càng dài, thậm chí có vài lần chính xác ngăn cản công kích của địch nhân.

Hạ Lương nói tu hành bí thuật Tâm Nhân này cần tự mình trải nghiệm, dùng thân thể nhớ kỹ đủ loại cảm giác tạm thời của nguy cơ, cho nên mỗi một lần kẻ địch trong Thận cảnh ra tay, Lục Diệp đều hết mình cảm giác, phán đoán điểm rơi mà kẻ địch công kích, cảm nhận nguy cơ sinh ra trong thân thể.

Hạ Lương lúc trước là được trưởng bối trông nom, cùng số lượng yêu thú khác nhau chém giết, chậm rãi tu hành bí thuật này thành công.

Lục Diệp chiếm ưu thế hơn về phương thức tu hành của hắn, bởi vì thân ở trong Thận cảnh, cho dù bị giết cũng không tổn thất quá lớn, như vậy kinh nghiệm dùng thân thể ghi nhớ không thể nghi ngờ càng thêm khắc cốt ghi tâm.

Hơn nữa tâm trí của Lục Diệp cường đại hơn nhiều so với tu sĩ cùng cấp bậc, đây cũng là một ưu thế của hắn.

Hắn không biết Hạ Lương đã hao tổn bao nhiêu thời gian để tu hành bí thuật này trước đây, nhưng có thể xác định được, mình tu hành bí thuật này tuyệt đối nhanh hơn hắn nhiều.

Chương 1133: Phán đoán.

Bên trong Thận cảnh, Lục Diệp nhắm chặt hai con mắt, địch nhân bị sương mù bao phủ không thấy rõ khuôn mặt đang thoải mái di chuyển bên cạnh hắn, nhưng mặc kệ địch nhân này có chủ động tấn công như thế nào thù đều bị trường đao của Lục Diệp ngăn lại một cách chính xác.

Mà tranh đấu như vậy đã kéo dài trọn vẹn một nén nhang.

Nếu như Lục Diệp nguyện ý, chỉ cần tâm lực và linh lực của bản thân không khô kiệt, thậm chí có thể tiếp tục duy trì như vậy.

Tu hành trong Thận cảnh tròn nửa tháng, bí thuật tâm nhãn của hắn rốt cục có chút thành tựu.

Mỗi ngày mười mấy lần tiến vào Thận cảnh tu hành, tiêu tốn một hai ngàn điểm công huân, nửa tháng này, công huân tiêu hao trong Thận cảnh chừng hai vạn điểm.

Cái giá phải trả không nhỏ nhưng thu hoạch cũng lớn, nếu để Hạ Lương biết được Lục Diệp chỉ dùng thời gian nửa tháng đã tu thành công Tâm Nhãn đến trình độ này, chỉ sợ sẽ kinh hãi đến rớt càm.

Hắn lúc trước phải bỏ ra trọn vẹn nửa năm thời gian mới miễn cưỡng sờ đến thành công.

Mà bây giờ, Lục Diệp không chỉ nhập môn trên bí thuật Tâm Nhãn mà phạm vi phòng thủ cũng lớn hơn gấp đôi hắn, chừng một thước.

Trong phạm vi một thước, bất kỳ nguy cơ nào đánh tới hắn

đều có thể cảm nhận được rõ ràng, tiếp theo là ra đòn phản kích.

Có thể có thành tựu như thế, lần lượt chết mấy lần đã mang đến ký ức khắc cốt ghi tâm là một phần, một phần khác là phải quy công cho thần hồn cường đại của Lục Diệp.

Trong lúc kịch chiến, Lục Diệp vẫn đứng nguyên tại chỗ, không chút động đậy đột nhiên bước tới trước một bước, một đao chém xuống.

Một đao này bộc phát ra uy thế cực kỳ cường đại, trực tiếp đem sương mù bao quanh địch nhân kia phá thành hai!

Nếu chỉ đơn độc một địch nhân đã không thể tạo thành uy hiếp gì cho Lục Diệp, đây là thời điểm tăng độ khó của việc tu hành lên.

Yên lặng chờ đợi chốc lát, sương mù bốn phía cuộn cuộn, hai đạo thân ảnh một trái một phải giết ra.

Tuy địch nhân chỉ tăng thêm một nhưng độ khó lại tăng lên không chỉ gấp đôi.

Một lát sau, Lục Diệp bị giết ra Thận cảnh.

Trong đầu truyền đến cảm giác hơi nhói nhói, rất nhanh biến mất.

Hắn đang định tiến vào trong Thận cảnh tu hành thì Y Y đang canh giữ ở một bên bỗng nhiên mở miệng: “Lục Diệp, bên ngoài có người đang đợi ngươi.”

Lục Diệp nhíu mày, đứng dậy đi tới bên cửa sổ quan sát bên dưới, phát hiện là hai người Chu Vân Thiên và Tạ Vân Hàn.

Thời điểm hắn tu hành trong Thận cảnh, mỗi lần đều mở ra trận pháp của lầu các cho nên Chu Vân Thiên và Tạ Vân Hàn chỉ

chờ ở phía dưới, không tùy tiện quấy rầy.

Hai người này cùng nhau tới đây cũng không biết có chuyện gì.

Nhận thấy được ánh mắt của Lục Diệp, Chu Vân Thiên ngẩng đầu nhìn lại, vui vẻ nói: “Lục đạo hữu!”

Lục Diệp nói: “Vừa rồi ta đang tu hành, làm phiền hai vị đợi lâu, mời hai vị vào.”

Nói như vậy, đóng trận pháp.

Chốc lát sau, Chu Vân Thiên và Tạ Vân Hàn cùng nhau đi vào, khách và chủ ngồi xuống, Lục Diệp dâng trà lên, lúc này mới mở miệng nói: “Hai vị tới tìm ta có việc gì?”

Chu Vân Thiên không nói gì chỉ lấy ra một túi trữ vật rồi đẩy tới trước mặt Lục Diệp.

Lục Diệp mở hồ nghi, cầm lấy túi trữ vật lên kiểm tra một phen, phát hiện bên trong có không ít nguyên liệu, hơn nữa đều là nguyên liệu dùng để luyện chế trận kỳ.

Trong lòng hắn trầm xuống, bỗng nhiên có cảm giác không tốt.

Quả nhiên, Chu Vân Thiên nói: “Tôn thượng có lệnh, lệnh cho hai người các ngươi luyện chế thật nhiều trận kỳ, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

Luyện chế nhiều trận kỳ hiển nhiên là dùng để bày trận, mà số lượng nguyên liệu trong túi trữ vật này vô cùng lớn, thật muốn luyện chế toàn bộ thành trận kỳ, tối thiểu nhất có thể luyện chế ra mấy trăm cây trận kỳ, đến lúc đó số lượng trận pháp được bố trí tất nhiên không ít.

Kết hợp với tin tức mình nắm giữ lúc trước, trong lòng Lục Diệp biết e là Hồ Yêu kia sắp động thủ.

Tuy trong lòng có suy đoán nhưng Lục Diệp vẫn hỏi: “Chu đạo hữu, bỗng nhiên tôn thượng muốn luyện chế nhiều trận kỳ như vậy làm gì?”

Chu Vân Thiên chần chờ một chút, khẽ thở dài, nói: “Để Tạ đạo hữu nói rõ với người đi, ta còn có việc trong người, bên này giao cho hai người các người, trễ nhất là mười ngày hai vị nhất định phải chuẩn bị thỏa đáng!”

Cũng không biết là hẳn thật sự có việc trong người hay là không tiện nói những chuyện này với Lục Diệp.

Chờ Chu Vân Thiên đi rồi, Lục Diệp mới nhìn về phía Tạ Vân Hàn.

Người sau cười khỏ một tiếng, mở miệng nói: “Lão đệ, người vào Hồ Tiên cốc tuy rằng không lâu thế nhưng người không nghĩ tới Tôn thượng tại sao lại muốn thu nạp nhiều người như vậy ở Hồ Tiên cốc sao?”

Lục Diệp gật đầu: “Đương nhiên là ta cũng nghĩ tới, nhưng Tôn thượng làm việc tất có lý của nàng.”

Tạ Vân Hàn thở dài nói: “Thật ra tôn thượng thu nạp nhiều người như vậy chủ yếu là để báo thù!”

“Báo thù?”

Không sai.” Tạ Vân Hàn gật đầu: “Mặc dù ta không biết tôn thượng đến cùng có thù hận gì nhưng có thể xác định được, đó là một đoạn thù hận khắc cốt ghi tâm, là thù hận không cách nào hóa giải. Hơn nữa, loại hành động báo thù này, Hồ Tiên cốc chúng ta đã tiến hành không chỉ một lần.”

Lục Diệp lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Trong cốc nhân tài xuất hiện lớp lớp, dạng địch nhân gì mà không giết được?”

Trong mắt Tạ Vân Hàn hiện lên vẻ nhớ lại kí ức, thân thể run lên một cái, sau đó nhìn chăm chăm Lục Diệp, gằn từng chữ: “Yêu thú cấp bá chủ!”

Chương 1134: Phán đoán 2

Lục Diệp lộ ra vẻ bị dọa cho giật mình, thất thanh hô nhỏ: “Yêu thú cấp bá chủ? Chẳng lẽ là Cự Viên Cuồng Bạo kia?”

Dù trong lòng đã sớm có suy đoán nhưng suy đoán của hắn cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Lời nói của Tạ Vân Hàn đã chứng thực suy đoán trước đó của Lục Diệp.

Đối tượng Hồ Yêu muốn báo thù quả nhiên là Cự Viên Cuồng Bạo kia.

Tạ Vân Hàn cũng như dự đoán của Lục Diệp, hắn biết sự tồn tại của cuồng bạo Cự Viên, dù sao trên bản đồ này cũng có đánh dấu rõ ràng, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Chính là súc sinh kia!”

“Tìm một yêu thú cấp bá chủ báo thù, tôn thượng nàng...”

“Tôn thượng làm việc như vậy tự nhiên có đạo lý của nàng, chúng ta thân là thuộc hạ việc có thể làm chính là tuân theo mệnh lệnh của tôn thượng. Bất quá Lục đạo hữu người cũng không cần lo lắng, chúng ta hai người là trận tu, sau này không cần chính diện đối kháng Cự Viên Cuồng Bạo kia, chỉ cần lấy trận thể hỗ trợ mọi người là được, cho nên phương diện an toàn vẫn có chút bảo đảm.”

Lục Diệp cũng đã hiểu, vì sao Tạ Vân Hàn có thể sống mười hai năm ở Hồ Tiên cốc này.

Hồ Tiên cốc tuy rằng có thể chiêu mộ không ít tu sĩ nhưng từ đầu đến cuối, số lượng trận tu đều cực kỳ khan hiếm, mỗi lần nhắm vào Cự Viên Cuồng Bạo có hành động, Tạ Vân Hàn đều chỉ

đặt trận pháp bố trí hỗ trợ, cũng không cần giao đấu chính diện với Cự Viên Cuồng Bạo cho nên dù báo thù thất bại, Tạ Vân Hàn vẫn có thể sống sót.

Về phần những người khác... Sẽ không có vận may như vậy, mỗi lần hành động đều có lượng lớn tu sĩ tử vong.

“Rất nguy hiểm sao?” Lục Diệp ngừng giọng hỏi.

Tạ Vân Hàn cười khỏ một tiếng: “Ta đã tham gia hành động này ở Hồ Tiên cốc mười hai năm, đã gặp sáu lần... Hầu như mỗi lần người trong cốc đều bị hao tổn tám phần trở lên, toàn bộ Hồ Tiên cốc, trừ ta ra cũng chỉ có Chu đạo hữu sống lâu nhất, sáu năm trước hắn đến, người chưa từng thấy uy thế của Cự Viên Cuồng Bạo kia cho nên không biết Yêu thú cấp bá chủ lợi hại thế nào, nếu như gặp phải người sẽ hiểu được, khi chiến đấu sẽ nguy hiểm cỡ nào, vậy quả nhiên là mạng người như cỏ rác a.”

Lục Diệp nhíu mày nói: “Nếu thực lực của súc sinh kia đã cao như vậy thì vì sao Tôn thượng tích đủ người rồi tấn công mà còn tích một ít rồi đi tìm nó báo thù luôn? Ngược lại còn lần lượt tổn thất người trong cốc như vậy!”

“Tôn thượng cũng nghĩ như vậy nhưng nơi đây ở sâu trong Thái Mãng Sơn, ngày bình thường ít có tu sĩ đặt chân tới, chuyện chiêu mộ cũng không dễ dàng như người nghĩ. Lần trước Chu đạo hữu mang mấy người các người trở về, trong khoảng thời gian này ngay cả một người mới cũng không có, cho nên muốn tích đủ lực lượng, nói dễ vậy sao.”

“Vậy lần này... theo Tạ huynh thấy, có cơ hội thành công không?”

Tạ Vân Hàn nói: “Lúc này đây, nhân số và thực lực trong cốc đều mạnh hơn trước kia không ít, hơn nữa lại có thêm trận tu như Lục lão đệ, cho nên ta cảm thấy hy vọng rất lớn, nhưng cũng

không thể phớt lờ. Việc chúng ta cần làm bây giờ là cố gắng luyện thật nhiều trận kỳ, bày nhiều trận pháp, dựa vào uy lực trận pháp làm suy yếu sức mạnh của súc sinh kia, như thế tôn thượng mới có khả năng báo thù rửa hận.”

Lục Diệp nói: “Xem ra, chúng ta gánh nặng đường xa!”

Tạ Vân Hàn cười nói: “Như vậy, lão đệ chắc đã hiểu vì sao tôn thượng lại coi trọng đệ rồi chứ? Thành thật mà nói, đối phó với kẻ địch như vậy, sức mạnh mà trận tu chúng ta có thể phát huy ra mới là chỗ dựa lớn nhất của tôn thượng.”

“Đã hiểu.” Lục Diệp gật đầu, trầm giọng nói: “Nhất định không phụ sự nhờ vả của tôn thượng!”

“Vậy thì nắm chặt luyện chế trận kỳ đi.”

Dường như là vì sắp bắt đầu hành động, bầu không khí của cả Hồ Tiên Cốc đều trở nên xơ xác tiêu điều. Rất nhiều tu sĩ không biết nội dung hành động cụ thể là gì, chỉ biết qua vài ngày sẽ có một trận ác chiến. Dưới mệnh lệnh của Hồ Yêu, một lượng lớn tài nguyên tu hành được phân phát xuống, tất cả mọi người đều đang tu hành chặt chẽ, dùng hết khả năng để tăng thực lực bản thân lên.

Mỗi ngày, Lục Diệp và Tạ Vân Hàn ngoại trừ khôi phục linh lực bản thân, còn lại đều để luyện chế trận kỳ.

Lượng lớn vật tư tiêu hao, một cây trận kỳ mới ra lò, đợi đến sáu ngày sau, tất cả nguyên liệu đều tiêu hao hết, mà trận kỳ luyện chế ra đã nhiều đến hơn năm trăm cây.

Nhiều trận kỳ như vậy, đủ để bố trí trên trăm tòa trận pháp, nếu có nhiều trận pháp hỗ trợ như vậy, không có biện pháp gì đối phó với Cuồng Bạo Cự Viên, tu sĩ Hồ Tiên cốc bên này chỉ có thể liều mạng đâm, đến lúc đó không biết sẽ chết bao nhiêu.

Hồ Tiên cốc bên này khu chiêng gõ trống chuẩn bị việc báo thù, cùng lúc đó, hai người Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp được Lục Diệp đưa tin cũng đang dẫn bày sói từ linh địa xuất phát, đánh về phía Hồ Tiên cốc.

Chỉ dựa vào hai người Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp chưa chắc đã thể xâm nhập vào Thái Mãng sơn quá sâu, nhưng mang theo một đàn sói thì không giống, dù gặp phải yêu thú cường đại, đàn sói cũng có thể giải quyết.

Hiện giờ quy mô bày sói đã mở rộng đến hơn ba trăm, ngoại trừ mấy chục con sói con còn chưa trưởng thành, còn lại đều là yêu lang thực lực có thể so với Vân Hà cảnh.

Mặc kệ Hồ Yêu nhắm vào con Cự Viên Cuồng Bạo kia, hành động thế nào, sau trận chiến này, số người Hồ Tiên Cốc nhất định sẽ giảm đi, đây cũng là cơ hội tốt mà Lục Diệp chờ đợi đã lâu.

Nếu trong lúc chiến đấu với Cuồng Bạo Cự Viên, Hồ Yêu chết rồi, vậy dĩ nhiên không còn gì tốt hơn, đến lúc đó bí thuật thần hồn của tất cả mọi người đều có thể giải trừ.

Nếu không chết, vậy để đàn sói tấn công Hồ Tiên Cốc, vậy giết Hồ Yêu!

Không có kế hoạch gì quá phức tạp, nhưng thường thường kế hoạch càng đơn giản càng có khả năng thành công.

Hiện tại vấn đề duy nhất Lục Diệp cần suy nghĩ là vấn đề an toàn của Lý Bá Tiên.

Hắn và Lý Bá Tiên có tu vi thấp nhất ở Hồ Tiên Cốc, nhưng hắn thân là trận tu, không cần chém giết chính diện với Cự Viên Cuồng Bạo kia, nhưng Lý Bá Tiên không giống vậy, cho dù hắn tích lũy thực lực ở Linh Khê cảnh hùng hồn như thế nào, Lý Bá Tiên thực lực cũng có giới hạn, không thể chống lại một bá chủ Vân Hà

Cảnh.

Chương 1135: Chuẩn bị

Lục Diệp đang ngồi uống rượu với Lý Bá Tiên, theo lời Lục Diệp rủ rỉ kể lại, Lý Bá Tiên chậm rãi hiểu rõ kế hoạch Hồ Tiên cốc tiếp theo.

“Thì ra là muốn vây giết yêu thú cấp bá chủ kia.” Lý Bá Tiên lộ ra vẻ bình tĩnh, “Trách không được ta luôn cảm thấy bầu không khí trong cốc gần đây có chút kỳ quái, Dư đạo hữu cũng co tâm sự.”

Dư đạo hữu trong miệng hẳn chính là Dư Đại Vi, mấy ngày gần đây thường xuyên đến tìm Lý Bá Tiên bàn luận kiếm thuật.

Có thể nhìn ra, Dư Đại Vi rất có hảo cảm với Lý Bá Tiên, nhưng vị Tứ sư huynh này dường như không có quá nhiều tâm tư với người ta, chỉ đơn thuần coi nàng là một vị đạo hữu cùng chung chí hướng.

“Tiểu sư đệ, chuyện cơ mật đại sự này, trước khi tôn thượng chân chính tuyên bố, không được lén thảo luận với người khác.” Lý Bá Tiên lại dặn dò Lục Diệp một tiếng.

Lục Diệp nói: “Ta hiểu rồi, ta chỉ nói cho sư huynh biết, khi trở về thật sự hành động, sư huynh nhất định phải cẩn thận.”

Lý Bá Tiên gật đầu: “Ta sẽ chú ý... Sư đệ có biết, bắt đầu hành động lúc nào không?”

“Chắc là mấy ngày sau.” Về mặt Lục Diệp nghiêm túc: “Ta đã nhận được tin tức, ngày mai ra ngoài bày trận, chờ khi trận pháp được bố trí thỏa đáng có lẽ chính là ngày bắt đầu hành động.”

“Sư đệ cũng phải cẩn thận, yêu thú cấp bá chủ... Hắc, thật đúng là không nghĩ tới sẽ có một ngày giao thủ.” Hắc trông qua không khẩn trương chút nào, ngược lại còn có chút chờ mong.

Sáng sớm hôm sau, Lục Diệp đẩy cửa ra khỏi chỗ ở của mình, đi thẳng về phía cửa Hồ Tiên cốc.

Xa xa, liền nhìn thấy bên kia hơn mười đạo thân ảnh đang chờ đợi, người cầm đầu chính là Chu Vân Thiên.

Lục Diệp tiến lên, chào mọi người, Chu Vân Thiên gật đầu: “Xuất phát.”

Nói như vậy, dẫn đầu đi đường, mọi người chăm chú đi theo.

Trong hơn mười người, ngoại trừ Chu Vân Thiên, Tạ Vân Hàn cũng có mặt, thực lực những người còn lại đều không yếu, mỗi người đều trên cảnh giới tầng thứ bảy, chủ yếu là phụ trách bảo hộ an toàn cho hai người Lục Diệp và Tạ Vân Hàn.

Dù sao với tu vi của Lục Diệp, một tên cảnh giới tầng thứ tư, Tạ Vân Hàn chỉ là một tên cảnh giới tầng thứ bảy, quả thực không tính là cao, nếu thật sự gặp phải yêu thú cường đại gì đó chưa hẳn có thể ngăn cản. Trận tu hai người bọn họ có thể bố trí ra trận pháp đủ cường đại hay không là mấu chốt của hành động lần này, thời điểm bọn hắn bày trận, đám người Chu Vân Thiên nhất định phải canh giữ ở gần đó.

Một đường đi về phía trước, ven đường ngẫu nhiên có yêu thú lui tới, dù cho mọi người cẩn thận từng li từng tí như thế nào, cũng tránh không được một ít tranh đấu.

Nhưng đội hình hơn mười người, hơn nữa cảnh giới tầng thứ chín cũng có mấy người, đoạn đường này đi cũng vô cùng an toàn, không có nguy hiểm.

Thẳng đến một ngày sau, Chu Vân Thiên đang dẫn đường phía

trước dừng lại, lấy ra mười phần đồ hình chiếu vị trí của mình, mở miệng nói: “Chỗ này, Lục đạo hữu, Tạ đạo hữu, hai người các người cần phải ở trong thời gian ngắn nhất, lấy đất này làm trung tâm, bố trí các loại đại trận, về phần phải bố trí trận pháp như thế nào, bố trí trận pháp gì, hai người các người tự thảo luận, những người khác chia thành hai người một tổ tản ra canh chừng bốn phương, nếu có dị thường, kịp thời cảnh báo!”

“Vâng!” Mọi người đồng ý, giải tán.

Tại chỗ chỉ còn lại ba người Lục Diệp, Tạ Vân Hàn và Chu Vân Thiên.

Tạ Vân Hàn nhìn Lục Diệp với đôi mắt trông mong.

Về mặt tạo nghệ trận đạo, hẳn không bằng Lục Diệp, cho nên lần bày trận này, Lục Diệp là người đứng đầu, hẳn là người hỗ trợ.

Lục Diệp không lập tức bắt tay vào xây dựng trận pháp, mà là nhìn về phía Chu Vân Thiên: “Chu đạo hữu, ta có một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Lục Diệp nói: “Khoảng cách của Cự Viên Cuồng Bạo kia với nơi này là bao xa?”

“Vị trí của nó cũng không cố định, nhưng chỉ nói như vậy, nó chỉ hoạt động trên lãnh địa của mình, từ đây cách lãnh địa của nó khoảng năm mươi dặm.”

“Nói cách khác, tôn thượng muốn dẫn Cự Viên Cuồng Bạo kia ra khỏi lãnh địa, phục kích ở chỗ này?”

“Không sai.”

“Cự Viên Cuồng Bạo là yêu thú cấp bá chủ, linh trí hẳn là sẽ không quá thấp, làm sao có thể bảo đảm dẫn nó tới đây? Tu sĩ

trong cốc giao thủ với nó không chỉ một lần, chẳng lẽ nó sẽ không cảnh giác?”

“Nếu Lục đạo hữu lo lắng cái này, vậy thì không cần. Quả thật, súc sinh kia linh trí rất cao, thông hiểu nhân tính, nhưng dù sao nó cũng là yêu thú cấp bá chủ, phóng mắt khắp chiến trường Vân Hà này, chính là lấy nó làm đầu, cho nên dù phát giác được cái gì cũng sẽ không quá mức để ý, hai lần trước chúng ta cũng làm như vậy, tuy nói quá trình có chút khó khăn trắc trở, nhưng mỗi một lần đều có thể dẫn nó vào trong phạm vi dự định.”

Lục Diệp nghe vậy gật đầu: “Vậy thì không thành vấn đề.”

Trong lòng âm thầm phỏng đoán, nếu thật như thế, linh trí của Cự Viên Cuồng Bạo kia có vẻ cũng không cao được bao nhiêu.

Hắn chợt nhớ tới ở Linh Khê chiến trường đụng phải yêu thú cấp bá chủ kia, đối phương cũng đã hóa thành hình người, vẫn rất dễ lừa bịp, xem ra đây là tai hại của yêu thú.

Lục Diệp cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, ngực không bay lên, quan sát địa hình phía dưới, một lát sau, trong lòng hắn đã có phương án cụ thể.

Hiện tại hắn nắm giữ rất nhiều Linh văn, có rất nhiều loại thích hợp dùng để bày trận.

Bất quá nếu dùng để đối phó yêu thú cấp bá chủ mà nói, có một ít trận pháp hỗ trợ tác dụng không lớn thì không cần bố trí.

Muốn thành công đánh chết đối phương vẫn là phải lấy sát trận làm chủ.

Chương 1136: Chuẩn bị 2

Bạo liệt trận pháp là sát trận có uy lực lớn nhất do Lục Diệp tạo ra, một tòa bạo liệt có thể không có uy hiếp lớn với yêu thú cấp bá chủ nhưng nếu bố trí đủ nhiều trận pháp thì vẫn có thể phát huy sức mạnh to lớn.

Còn có linh văn như Dẫn Lôi, Viêm Hỏa, Thổ Đột, khi các linh văn được xây dựng một mình, nó giống như thi triển một thuật pháp, nhưng nếu lấy nó làm hạch tâm bày trận thì sẽ xây dựng được Dẫn Lôi Trận, Viêm Hỏa Trận, Thổ Đột Trận, phối hợp cùng bạo liệt pháp trận sẽ có thể phát huy ra hiệu quả kỳ diệu.

Lập tức, Lục Diệp cùng Tạ Vân Hàn cùng nhau bố trí trận pháp.

Từng cây trận kỳ tiêu hao, từng tòa pháp trận thành hình, vì để uy năng của pháp trận tăng lên, Lục Diệp đã bố trí Linh thạch trong rất nhiều pháp trận, sớm để cho pháp trận vận chuyển, tích tụ năng lượng.

Suy xét đến tu sĩ trong cốc cần giao thủ với cường bạo Cự Viên, lần này bố trí trận pháp phần lớn đều cần người khống chế, rất ít loại pháp trận kích phát.

Ước chừng ba ngày, Lục Diệp và Tạ Vân Hàn gần như không nghỉ ngơi, trong phạm vi mười dặm bày ra trên trăm tòa pháp trận, khiến cho khu vực này chỗ nào cũng có nguy hiểm bao quanh.

Lục Diệp có thể nói là dốc hết sở học của bản thân để bố trí những trận pháp này, không hề giấu diếm chút nào.

Tuy nói Hồ Tiên cốc thực lực suy yếu mới có lợi cho hắn, thậm

chí hấn đã lên kế hoạch chờ đại chiến lần này xong sẽ để bày sới vây giết Hồ Yêu, nhưng điều kiện tiên quyết là phải thắng được trận chiến với Cuồng Bạo Cự Viên.

Nếu ngay cả trận chiến này cũng đánh thua vậy thì hấn và Lý Bá Tiên cũng không được đảm bảo an toàn, cho nên dù cho như thế nào, Lục Diệp cũng không dám động tay động chân gì khi bố trí trận pháp.

Thực lực của yêu thú cấp bá chủ Vân Hà Cảnh mạnh bao nhiêu, hấn không có một chút hiểu biết rõ ràng, nhưng chỉ từ hiện trạng của Hồ Tiên Cốc đã cho thấy sự cường đại của Cự Viên Cuồng Bạo kia đã vượt qua dự liệu của hấn.

Mà ngày thứ hai sau khi bố trí thỏa đáng tất cả trận pháp, Hồ Yêu dẫn chúng tu sĩ Hồ Tiên cốc tới.

Toàn bộ Hồ Tiên cốc đều đi ra ngoài, không có một ai thất lạc, hơn tám mươi vị tu sĩ hội tụ một chỗ, Chu Vân Thiên tiến đến báo cáo tình huống bên này.

Hồ yêu sau khi nghe xong, nhìn về phía Lục Diệp và Tà Vân Hàn tán thành: “Vất vả cho hai người các người, nếu lần này có thể thành công, hai người các người sẽ là người có công đầu!”

Lục Diệp và Tà Vân Hàn đều bày ra dáng vẻ vui mừng kích động, ngay cả hiệu lực của tôn thượng là thuộc hạ trong phận sự, biểu hiện khiêm tốn như vậy không thể nghi ngờ khiến hồ yêu rất hài lòng.

“Tôn thượng.” Lục Diệp lại mở miệng: “Trước khi hành động, thuộc hạ muốn dẫn các vị tu sĩ đi làm quen với trận pháp bốn phía một chút, như thế trong lúc đại chiến, mọi người cũng có thể biết được nơi nào có thể bảo mệnh, nơi nào có thể ngăn cản địch, hoặc có thể giảm bớt một chút thương vong.”

Hồ yêu gật đầu: “Người có lòng, nếu như thế, liền theo như người nói mà làm!”

“Vâng. Các vị, xin mời đi theo ta.” Lục Diệp nói xong, ngựa không bay lên, bay về phía phạm vi trận pháp bao phủ, sau lưng có một đám tu sĩ đi theo.

“Nơi này bố trí một tòa vây trận, nếu như sau này có người không thể thoát khỏi địch nhân thì có thể tới đây bảo toàn tính mạng.” Lục Diệp chỉ vào nơi nào đó phía dưới, mở miệng, tất cả mọi người đều yên lặng ghi nhớ.

“Khu vực này đều là pháp trận bạo liệt, bị ta cùng Tạ đạo hữu khống chế, đi ngang qua nơi đây không thể dừng lại, nhất là lúc bị địch nhân truy kích, ta cùng Tạ đạo hữu ở thời điểm thích hợp sẽ kích hoạt trận pháp, hỗ trợ mọi người giết địch.”

“Nơi này bố trí Dẫn Lôi Trận...”

“Bên này là Mê Huyền đại trận...”

Theo Lục Diệp giảng giải, toàn bộ trận pháp được bố trí trong khu vực đều hiện lên trong đầu rất nhiều tu sĩ, trí nhớ của các tu sĩ đều rất cường đại, kết hợp với những gì nhìn thấy trước mắt, rất nhanh có thể phác họa ra một tấm bản đồ quy hoạch bố trí trận pháp trong lòng mình.

Chu Vân Thiên ở một bên nghe, đôi mắt sáng rực, hẩn tham dự qua hai lần hành động giết Cuồng Bạo Cự Viên, trước kia trận pháp đều là do Tạ Vân Hàn đến bố trí, nhưng Tạ Vân Hàn bố trí trận pháp nào có nhiều thành tựu như vậy? Có thể cung cấp trợ lực cho Hồ Tiên Cốc cũng không tính là lớn.

Nhưng loại pháp trận Lục Diệp bố trí này, không dám nói kì công đến mức nào, tối thiểu cũng có rất nhiều thứ, điều này khiến cho hẩn tăng thêm một chút lòng tin đối với hành động lần này.

Hơn nữa trước khi hành động, Lục Diệp đã cho bọn họ làm quen với trận pháp bố trí, hiển nhiên cũng đang suy nghĩ cho bọn họ, nói không chừng đến lúc đó hẳn thật sự muốn dựa vào nó để bảo vệ tính mạng.

Một canh giờ sau, mọi người trở về, Chu Vân Thiên tiến lên ôm quyền nói: “Tôn thượng, chúng ta chuẩn bị xong rồi.”

Trong đôi mắt xinh đẹp quyến rũ của Hồ Yêu hiện lên sát khí lạnh lẽo: “Hành động đi, lần này bất kể phải trả giá lớn đến đâu cũng phải giết nó!”

“Chắc chắn sẽ không để tôn thượng thất vọng!” Chúng tu sĩ đồng ý, chiến ý bộc phát.

Lục Diệp thầm thở dài trong lòng. Lần này mặc kệ có thể thành công hay không, những tu sĩ này nhất định sẽ phải chết thảm. Bị Hồ Yêu khống chế tâm trí, mệnh lệnh của Hồ Yêu đối với bọn họ chính là sứ mệnh không thể vi phạm. Cho dù lúc này Hồ Yêu hạ lệnh để bọn họ đi tìm chết thì bọn họ cũng sẽ không nhú mào.

Trong đám người đi ra hơn mười đạo thân ảnh, dưới sự dẫn dắt của Chu Vân Thiên ngự không mà lên, thẳng một phương hướng mà lao đi, hiển nhiên là đi dẫn đường.

Nơi đây xem như là khu vực biên giới lãnh địa của yêu thú cấp bá chủ, cho nên cũng không có dấu vết yêu thú khác thường lui tới, phi hành như vậy cũng không sợ bị yêu thú công kích.

Những người khác lẳng lặng ẩn núp chờ đợi.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Cho đến một khắc, Dư Đại Vi vẫn canh giữ bên người Hồ Yêu sau khi tra xét ẩn ký chiến trường đưa tin, miệng nói: “Tôn thượng, Chu đạo hữu bọn họ dẫn nó ra rồi!”

Chương 1137: Cự Viên Cuồng Bạo

“Rất tốt!” sắc mặt Hồ Yêu thay đổi, quát khê: “Chuẩn bị động thủ!”

Ra lệnh một tiếng, tu sĩ Hồ Tiên cốc đều lặng lẽ rút ra linh lực, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Rống!” Tiếng rống giận dữ bỗng nhiên từ sâu trong núi truyền đến làm vô số chim bay đi, tiếng rống kia cách nơi đây tối thiểu hai ba mươi dặm, nhưng truyền đến tận đây, vẫn như cũ cho người ta cảm giác áp bách to lớn.

Đây chính là uy thế của yêu thú cấp bá chủ!

Lại qua một lát, mấy đạo lưu quang ẩn vào tầm mắt mọi người, rõ ràng là đám người Chu Vân Thiên rời đi lúc trước.

Bọn họ đi mười mấy người, nhưng trở về chỉ có bảy người, những người còn lại đã không thấy bóng dáng, kết cục như thế nào có thể tưởng tượng được.

Có một thân ảnh cao lớn không ngừng phập phồng phía sau bọn họ, truy kích như giòi trong xương. Thân ảnh kia không thể phi hành, chỉ không ngừng nhảy lên nhảy xuống trên mặt đất nhưng tốc độ lại cực nhanh, so với Chu Vân Thiên, bọn họ ngự khí phi hành cũng không thua kém bao nhiêu, mỗi một lần hạ xuống đều làm đất rung núi chuyển.

Mọi người bị truy kích đến mức sắc mặt đầy bối rối, đều lấy ra khí lực, đem tốc độ bản thân nhanh đến cực điểm nhưng vẫn

không cách nào thoát khỏi truy kích ở phía sau.

Lục Diệp sử dụng linh văn nhìn lại, phát hiện ra bóng đen kia rõ ràng là một con vượn lớn lông đỏ đầy người, chính là yêu thú cấp bá chủ cấp cao đánh dấu trên bức vẽ, Cuồng Bạo Cự Viên!

Cũng không biết bọn Chu Vân Thiên rốt cuộc đã làm gì với con yêu thú này, giờ phút này Cự Viên Cuồng Bạo đầy dữ tợn, sát khí lạnh lẽo làm cho mấy tu sĩ phía trước chạy trốn như rơi vào hầm băng của thời xưa.

Cự Viên Cuồng Bạo lại một lần nữa nhảy lên cao, một bàn tay to bỗng nhiên thò ra, chụp vào một tu sĩ ở phía sau cùng.

Tuy rằng Lục Diệp không quen biết với tu sĩ kia nhưng những người này ở Hồ Tiên cốc ít nhiều cũng đã gặp qua vài lần, cũng biết được người ta là một cảnh giới tăng thứ tám.

Nhưng giờ khắc này, vị tu sĩ Vân Hà tăng thứ tám có thể nói là cường giả ở khắp chiến trường Vân Hà này lại có thể giống như con gà con bị Cự Viên Cuồng Bạo nắm ở trong lòng bàn tay.

“Cứu mạng!” Người nọ sợ hãi đưa tay kêu cứu.

Vừa dứt lời, bàn tay to lớn của Cự Viên Cuồng Bạo xiết chặt, bỗng nhiên nổ tung, cả người biến thành máu tươi bắn đầy trời, hài cốt cũng không còn.

Một màn này in sâu vào trong tầm mắt của rất nhiều tu sĩ đang chờ ở đây, khiến cho bọn họ đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Trước khi hành động, Hồ Yêu đã báo cho bọn họ biết hành động và mục tiêu của lần này, nhưng cho dù tất cả bọn họ đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng vì Hồ Yêu hiến ra tính mạng của bản thân, nhưng sau khi nhìn thấy một màn như vậy, trong lòng cũng phát lạnh, một loại sợ hãi không kiềm chế được tràn ngập ra toàn thân.

Không ít tu sĩ vô thức lùi lại, trong lòng nảy sinh nghi vấn.

Sự tồn tại khủng bố như vậy, thật sự là bọn họ có thể giết chết sao?

Một Vân Hà tầng thứ tư trực tiếp bị bàn tay bóp chết, sự công kích như vậy khiến vẻ mãn nguyện vừa rồi của bọn họ như bông tuyết dưới ánh nắng mặt trời tan rã không còn gì.

Chống lại tên ác ma như vậy, không ai có cảm giác an toàn!

“Sợ cái gì, hôm nay không phải nó chết cũng là các người chết! Ai cũng không được phép lui!” Hồ Yêu mở đôi môi đỏ mọng phun ra lời nói lạnh lẽo thấu xương.

Nàng vừa mở miệng, các tu sĩ quả nhiên không hề lui, vẻ hoảng sợ trên mặt từ từ biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt kiên quyết.

Thần hồn bí thuật của Hồ Yêu phát huy tác dụng, đối với tu sĩ Hồ Tiên Cốc mà nói, lời của Hồ Yêu chính là mệnh lệnh không cách nào kháng cự.

Có người gầm lên: “Vì tôn thượng, hôm nay phải giết chết kẻ này!”

Mọi người cùng hùng hổ: “Nhất định phải giết chết tên này!”

Trong lúc nhất thời, chiến ý dâng cao.

Hai mươi dặm chớp mắt đã tới, đám người Chu Vân Thiên một đường chặt vật chạy về, rốt cuộc cũng sống lại, phía sau là Cự Viên Cuồng Bạo đuổi giết tới.

“Động thủ!” Theo tiếng hạ lệnh của Hồ Yêu, các tu sĩ phân tán ở bốn phía đồng loạt ra tay, trong lúc linh lực hỗn loạn, rất nhiều ngự khí cùng thuật pháp đánh tới cuồng bạo Cự Viên, chỉ một

thoảng đã đem vị trí chỗ nó hóa thành một vòng xoáy tử thần.

Lúc các tu sĩ Hồ Tiên cốc xuất thủ, Cự Viên Cuồng Bạo kia vừa vặn vọt tới giữa không trung, mà theo rất nhiều ngự khí cùng uy lực thuật pháp bộc phát, thân hình khổng lồ của Cự Viên lại trực tiếp bị đánh rơi xuống, đập ầm ầm trên mặt đất.

Mặt đất nứt nẻ, bụi đất tung bay.

“Hống!” Cự Viên chật vật đứng dậy, gầm lên giận dữ, mắt thường có thể thấy được khí lãng quét về phía trước, cây cối trong phạm vi không xa đột ngột từ mặt đất mọc lên.

Nhưng ngênh đón nó lại là nhiều ngự khí cùng thuật pháp oanh kích, đủ mọi ánh sáng sắc màu hiện lên, bao phủ toàn bộ chỗ này.

Từng tiếng vang trầm đục truyền ra, từng công kích đánh lên trên người Cự Viên Cuồng Bạo. Cự Viên có thân hình cực lớn, cao tới ba trượng, dưới thế bị tấn công liên miên không dứt như vậy đã bị đánh đến lảo đảo lui về phía sau, thân hình không ngừng đi chuyển.

Dù hao tổn mấy người nhưng tu sĩ Hồ Tiên cốc bên này cũng vẫn như cũ có khoảng 80 người, nhiều người như vậy tụ cùng một chỗ kinh khủng cỡ nào.

Nhất thời lại đem uy thế cuồng bạo Cự Viên kia áp chế xuống.

Thấy tình cảnh này, chúng tu sĩ Hồ Tiên cốc vui mừng không thôi, không ít người chột phát hiện ra yêu thú cấp bá chủ này hình như cũng không ra sao, căn bản không khủng bố như trong tưởng tượng, vì thế ra tay càng hăng hái.

Trong số tất cả tu sĩ, chỉ có Lục Diệp và Tạ Vân Hàn là không tham dự vây công Cự Viên cuồng bạo.

Chương 1138: Cự Viên Cuồng Bạo 2

Hai người phải phụ trách chủ trì trận pháp đã bố trí từ trước cho nên đều điều khiển linh khí bay ở giữa không trung.

Nhìn bóng dáng khổng lồ bị ánh sáng ngự khí và thuật pháp bao phủ không ngừng lui về phía sau, Lục Diệp lại nhìn về phía Hồ Yêu đang đứng trong đám người.

Trên mặt Hồ Yêu vẫn không có nửa điểm vui mừng, ngược lại vẻ mặt càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Điều này khiến trong lòng Lục Diệp trầm xuống.

Tình huống không lạc quan đã thấy, toàn bộ Hồ Tiên cốc, nếu bàn về hiểu rõ thực lực Cự Viên Cuồng Bạo này, không ai qua được Hồ Yêu, vẻ mặt của nàng không thể nghi ngờ có thể nói rõ một ít sự tình.

Nhưng dưới tình hình như thế, Lục Diệp thực sự không nghĩ ra được, con Cự Viên Cuồng Bạo này có thủ đoạn chuyển bại thành thắng gì, hơn tám mươi vị tu sĩ tập hợp hỏa điểm công kích, cho dù là Yêu thú cấp bá chủ cũng có thể tạo ra sóng gió gì?

Ngay khi hần nghĩ như vậy, có một tiếng rống giận rung trời từ bên phía Cự Viên Cuồng Bạo truyền ra, dường như là bởi vì bị công kích khiến cho vị Yêu thú cấp bá chủ này hoàn toàn cuồng nộ. Tiếng gầm này còn mạnh hơn cả uy thế vừa rồi, khi khí lãng quét qua, thân hình Lục Diệp đang ngự khí phi không cũng nhịn không được chuyển động theo một cái.

Lục Diệp giương mắt nhìn về phía trước, sau đó nheo mắt lại.

Chỉ thấy ánh sáng đủ mọi màu sắc kia bao phủ vùng đất trung tâm có linh lực hỗn loạn, một đoàn ánh sáng đỏ chói mắt bỗng nhiên bành trướng như một vòng mặt trời nổ tung, yêu nguyên khủng bố quét sạch tứ phương, trong trận doanh, từng tiếng hô hét truyền ra, trong nháy mắt tự cắt đứt liên hệ giữa bản thân và ngự khí.

Những tiếng leng keng liên tiếp vang lên, bên cạnh Cự Viên Cuồng Bạo rơi xuống từng đạo ngự khí hình dạng không giống nhau, những ngự khí sáng bóng kia rõ ràng đều đã mất đi linh tính.

Đây là bị yêu nguyên của yêu thú cấp bá chủ trùng kích dẫn đến.

Sau một khắc, Cự Viên Cuồng Bạo vốn ở trong trạng thái bị áp chế bỗng nhiên nhảy lên cao, phá tan thế bảo vây, thân ảnh khô ngô cao lớn mang theo cảm giác áp bách khó có thể diễn tả bằng lời, rơi thẳng xuống vị trí đông đúc nhất.

Trong nháy mắt này, đồng tử của Lục Diệp đột nhiên co lại.

Không có nhiều ngự khí và thuật pháp quấy nhiễu, trạng thái lúc này của Cự Viên Cuồng Bạo vừa nhìn đã biết ngay, khiến Lục Diệp hoảng sợ chính là, sau khi chịu đựng chừng hơn mười hơi thở công kích điên cuồng như vậy, trên người Cự Viên Cuồng Bạo này lại không có nổi một vết thương, thậm chí ngay cả bộ lông màu đỏ trên người nó cũng không bị hư hao chút nào, yêu nguyên nồng đậm ngưng lại bọc bên ngoài thân thể, hình thành một đạo phòng hộ vững như thành đồng vách sắt, không gì phá nổi!

Cuối cùng Lục Diệp cũng hiểu được vì sao biểu cảm của Hồ Yêu lại nghiêm trọng như vậy.

Thực lực của yêu thú cấp bá chủ này so với hắc dự liệu còn

mạnh hơn.

Loại tình huống vừa rồi, dù cho là một tu sĩ mới tấn thăng Chân Hồ cảnh cũng không có khả năng không có một chút thương tích nào, nhưng Cự Viên Cuồng Bạo lại không có một chút thương thế nào.

Lục Diệp còn chưa rõ thực lực cụ thể của nó như thế nào, nhưng năng lực phòng hộ như vậy, không thể nghi ngờ còn kinh khủng hơn một ít tu sĩ Chân Hồ cảnh rất nhiều.

Yêu nguyên bao quanh thân thể, căn bản không đủ thương được nó.

Ngay cả năng lực đủ thương nó cũng không có thì nói gì đến chém giết?

Lục Diệp âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn là trước đó hẳn không có động tay động chân gì trong lúc bày trận mà là dùng toàn lực thi triển hết, nếu không chỉ sợ lần này thật sự sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Trong tiếng kinh hô, Cự Viên Cuồng Bạo âm âm rơi xuống.

Mặt đất rung chấn, Cự Viên Cuồng Bạo rơi xuống trung tâm, từng đạo khe hở như mạng nhện lan tràn ra bốn phía.

Một ít tu sĩ thấy thời cơ đã sớm bỏ chạy, nhưng còn có mấy tu sĩ ứng biến không nhanh, thẳng đến khi Cự Viên Cuồng Bạo rơi xuống trước người mới nhớ tới việc chạy trốn.

Nhưng mà đã muộn!

Chỉ thấy Cự Viên Cuồng Bạo vung tay một cái liền đem tu sĩ gần nó nhắc lên, trong tiếng kêu tuyệt vọng hoảng sợ của tu sĩ kia, nó hung hăng đập xuống mặt đất.

Tiếng kêu tuyệt vọng im bật, trên mặt đất xuất hiện một mảng máu tươi.

Cự Viên Cuồng Bạo lại chạy ra vài bước, đuổi theo một tu sĩ, cái tay lớn che trời chụp xuống, tu sĩ kia cũng không rên một tiếng, trực tiếp bị đập thành thịt nát.

Nó lại xoay người, trong miệng phát ra tiếng gầm ngằn ngủi, tốc độ nhanh nhẹn khiến tất cả mọi người không nhìn rõ, một tay mò lên tu sĩ thứ ba, sau đó mở ra cái miệng to như chậu máu, một ngụm cắn xuống.

Máu tươi vẩy ra, nửa người trên của tu sĩ kia trực tiếp biến mất!

Cự Viên không truy sát tu sĩ tứ phương trốn chạy nữa, há mồm phun ra nửa phần thi thể ngậm ở trong miệng, khóe miệng nhiễm máu tươi, ngẩng đầu uốn ngực đứng thẳng tại chỗ, nâng hai tay vỗ vỗ lồng ngực của mình.

Tiếng vang trầm đục như tiếng trống trận, làm cho màng nhĩ người nghe phát run.

Mà nương theo động tĩnh vỗ, nó càng phát ra tiếng rống giận, bộc lộ uy thế của yêu thú cấp bá chủ.

Giữa không trung, trận kỳ trong tay Lục Diệp nhoáng lên một cái.

Cự Viên Cuồng Bạo có cảm giác nhưng nó còn chưa kịp phản ứng thì linh lực cuồng bạo bỗng nhiên cuộn cuộn bên cạnh nó, ngay sau đó ánh sáng lửa phóng lên cao, biến phạm vi lớn thành địa ngục.

Tiếng nổ vang lên, truyền khắp tứ phương, ánh lửa bao phủ thân hình Cự Viên Cuồng Bạo.

Pháp trận nổ tung!

Nhưng mà sau một khắc, thân hình Cự Viên Cuồng Bạo khôi ngô từ trong ngọn lửa đi ra, yêu nguyên cuộn cuộn, vẫn như cũ không có một chút tổn thương.

Đây chính là pháp trận bạo liệt mà Lục Diệp đã sắp xếp linh thạch ở trong, đã sớm để cho trận pháp vận chuyển linh lực, sức mạnh có thể phát huy ra mạnh hơn một nửa so với pháp trận bạo liệt mà hắn bố trí bình thường, nhưng dù vậy cũng khó có thể làm rung chuyển lớp yêu nguyên bảo hộ của một vị Yêu thú cấp bá chủ.

“Giết nó!” Hồ Yêu gầm lên giận dữ.

Đám tu sĩ hoảng sợ như tỉnh mộng, lại lần nữa xuất thủ đánh tới Cự Viên Cuồng Bạo.

Chương 1139: Vây giết

Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ bùng đoàng to lớn không ngừng truyền ra, nương theo đó là linh lực bạo loạn, từng tòa bạo liệt pháp trận bị kích phát, nổ cho đầu óc Cự Viên Cuồng Bạo choáng váng.

Có được cơ hội tốt này, các tu sĩ lại tấn công, rất nhiều ngự khí và thuật pháp đánh về phía Cự Viên.

Giữa không trung, Lục Diệp và Tạ Vân Hàn thỉnh thoảng huy động trận kỳ trong tay, kích phát uy lực trận pháp, nhưng trên mặt hai người lại không thấy nửa điểm vui mừng.

Bởi vì cho đến giờ phút này, hộ thể yêu nguyên của Cự Viên Cuồng Bạo cũng không có dấu hiệu bị rung chuyển, mà không phá được hộ thể yêu nguyên của nó thì đừng mơ tưởng tổn thương nó dù chỉ một chút.

Rắc rắc... Tiếng nổ truyền ra, trên bầu trời có một tia sét bổ xuống chính giữa vị trí của Cự Viên Cuồng Bạo đang đứng, đó là do Lục Diệp kích phát một tòa Dẫn Lôi Trận đã được bố trí trước đó.

Con rắn sét trườn ra bên ngoài thân thể Cự Viên rồi bị chôn vùi, không thể gây ra chút ảnh hưởng nào với nó.

Công kích, trận pháp của tu sĩ bùng nổ, không thể nghi ngờ đã chọc giận Cự Viên Cuồng Bạo. Nó rống giận, trong phạm vi to như vậy mạnh mẽ đâm tới, đi qua, nhắc lên một mảnh gió tanh mưa máu.

Tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng vang lên, chỉ trong khoảng thời gian một chén trà nhỏ đã có hơn mười người phải chịu chiêu độc, những tu sĩ bị Cự Viên Cuồng Bạo nhìn chăm chăm vào không ai may mắn thoát khỏi, đều chết không toàn thây.

Mùi máu tươi tràn ngập, trên mặt đất là dấu vết máu thịt be bét.

Dưới tình huống bình thường, đối mặt với loại tình cảnh này, cách đối phó chính xác nhất là chạy trốn ra tứ phía, có thể chạy xa ra bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu.

Nhưng tu sĩ Hồ Tiên cốc đều bị Hồ Yêu gieo xuống bí thuật thần hồn cho nên giờ phút này dù tổn thất to lớn, dưới sự mở miệng hạ lệnh của Hồ Yêu cũng không có một ai chạy trốn, tất cả mọi người đang liều mạng rút ra linh lực bản thân, công kích Cự Viên Cuồng Bạo.

Đây là một trận chiến không cho phép lùi bước, cũng là một trận chiến tìm đường sống trong chỗ chết.

Thân hình Cự Viên Cuồng Bạo ở trong chiến trường không ngừng lên xuống, phương thức công kích của nó đơn giản mà thô bạo tới cực điểm, đơn giản chính là một nắm một vỗ một bóp, dù chỉ là công kích đơn giản thô bạo như vậy cũng làm cho tất cả tu sĩ Hồ Tiên cốc đều khó có thể đối phó.

Lúc trước Lục Diệp bố trí vây trận và mê huyễn đại trận đã phát huy tác dụng không nhỏ, có một ít tu sĩ bị theo dõi, nhớ kỹ lời hắc dận dò, vội vàng phóng về phía vây trận hoặc là mê huyễn đại trận. Theo trận thế vận chuyển, Cự Viên Cuồng Bạo bị nhốt trong đó, các tu sĩ miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Nhưng dù có Lục Diệp và Tạ Vân Hàn chủ trì trận thế, nhiều lần cũng chỉ có thể vây giữ Cự Viên Cuồng Bạo hai ba hơi thở, vị Yêu thú cấp bá chủ này quả thực đã khiến Lục Diệp thấy được cái

gì gọi là mạnh nhất chiến trường.

Bất kể vây trận hay là mê huyễn đại trận, ở trước mặt nó, tiện tay là có thể phá.

Thời gian trôi qua, thương vong không ngừng gia tăng.

Đứng ở sát biên giới chiến trường nhìn tình hình chiến đấu, sắc mặt Hồ Yêu lạnh lùng như băng, các tu sĩ tử vong nàng cũng không thèm để ý, đôi mắt đẹp tựa như vực sâu kia phản chiếu thân hình khôi ngô của Cự Viên Cuồng Bạo, sâu trong đôi mắt đẹp ẩn chứa oán độc thù hận khắc cốt ghi tâm.

Năm đó nàng chỉ là một con hồ ly bình thường, đi theo chủ nhân của mình vào Thái Mãng Sơn tu hành, nhưng mà đi nhằm vào lãnh địa của Cự Viên Cuồng Bạo, nàng trở mắt nhìn chủ nhân của mình bị thân ảnh cao lớn kia một chuồng đập thành thịt nát.

Từ ngày đó trở đi, trong lòng nàng chỉ còn lại thù hận.

Giống như là trời xanh chiếu cố, lại giống như là hạt giống thù hận nảy mầm trong lòng, huyết mạch của nàng bỗng nhiên bắt đầu thức tỉnh, có được năng lực mà Vân Hà cảnh không nên có, để cho kế hoạch báo thù của nàng có một chút khả năng thành công.

Những năm này nàng dựa vào năng lực của mình đã không ngừng thu nạp tu sĩ xâm nhập Thái Mãng Sơn làm lớn mạnh thực lực, lần lượt tìm đến Cự Viên Cuồng Bạo báo thù rồi lần lượt thất vọng mà về.

Lần này là lần có thực lực lớn nhất dưới trướng nàng, hơn nữa còn có thêm một vị trận tu có năng lực cực cao trên trận đạo tương trợ, cho nên cũng hy vọng lớn nhất vào lần này.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, chỉ sợ cũng không có cơ hội lần sau.

Tạ Vân Hàn nói với Lục Diệp, Hồ Yêu muốn tích lũy đầy đủ

lực lượng rồi mới đi tìm Cự Viên Cuồng Bạo báo thù, nhưng bởi vì thu nạp người mới không dễ cho nên lực lượng của Hồ Tiên Cốc vẫn không có biện pháp lớn mạnh.

Nhưng thật ra không phải như vậy.

Hồ Yêu quả thật có bản lĩnh điều khiển tâm trí người khác, nhưng loại bản lĩnh này cũng có giới hạn, khổng chế hơn tám mươi vị tu sĩ Hồ Tiên cốc đã chạm đến giới hạn của nàng, nàng đã không có cách nào thu nạp thêm nhiều tu sĩ nữa.

Cho nên không phải nàng không muốn tích lũy đủ lực lượng mà là không có cách nào.

Còn nữa, mỗi khi thêm một tu sĩ, cảm giác nguy cơ vô hình trong lòng nàng lại tăng thêm một phần, qua nhiều năm như vậy, loại cảm giác nguy cơ này gần như đã ngưng tụ thành thực.

Trong lòng nàng đó là Thiên Cơ chú ý tới mình, bởi vì nàng có được sức mạnh không nên thuộc về Vân Hà cảnh, hơn nữa còn dùng tu sĩ nhân tộc.

Đối với Thiên Cơ xưa nay công bằng công chính mà nói, đây là chuyện không thể dễ dàng tha thứ.

Một khi cảm giác nguy cơ tích lũy tới một mức nhất định, nàng nhất định sẽ phải nghênh đón trừng phạt của Thiên cơ.

Mà đây là cơ hội cuối cùng của nàng, lần này nếu vẫn không thành công, nàng sẽ không còn cơ hội nữa.

Cho nên bất kể thế nào cũng không thể thất bại!

Điều khiến nàng cảm thấy an tâm là trận tu mới tới có trình độ rất cao, từng trận pháp bộc phát, không ngừng làm suy yếu đi của Cự Viên Cuồng Bạo, rất nhiều tu sĩ trong cốc lại nhờ hấn bố trí trận pháp giúp đỡ mà tránh được một kiếp. Có thể nói, nếu không

có Lục Diệp bố trí trận pháp, Hồ Tiên cốc bên này đã sớm thất bại thảm hại.

Rầm rầm rầm...

Chương 1140: Vây giết 2

Tiếng nổ liên tiếp truyền ra, vẻ mặt Lục Diệp đầy nghiêm túc.

Hắn và Tạ Vân Hàn tổn ba ngày để bày ra trên trăm trận pháp trong phạm vi này, nhưng trận chiến đấu này mới chỉ qua một nén nhang, tất cả trận pháp đã tiêu hao một nửa, Cự Viên Cuồng Bạo kia vẫn không có bất kỳ vết thương nào, hộ thể yêu nguyên ngưng lại, trái lại bên Hồ Tiên cốc đã tổn hại hơn hai mươi ngỵ, số còn lại tuy không lùi bước, vẫn đang ra sức công kích, nhưng hiệu quả quá mức nhỏ bé.

Trận chiến này... Thật sự có thể thắng?

Trong lòng Lục Diệp không khỏi sinh ra một tia nghi ngờ, cho tới bây giờ hắn còn chưa nhìn thấy nửa điểm hy vọng thắng lợi.

Trong lúc bận rộn, hắn liếc qua Hồ Yêu bên kia.

Bên cạnh Hồ Yêu chỉ có một người, đó chính là Lý Bá Tiên!

Lục Diệp không rõ vì sao Hồ Yêu lại muốn mang theo Lý Bá Tiên bên người, có lẽ là do lúc trước Chu Vân Thiên khi giới thiệu Lý Bá Tiên đã lộ ra vẻ cực kỳ tôn sùng, khiến Hồ Yêu có thêm nhiều coi trọng đối với Lý Bá Tiên.

Lần này nếu hành động thất bại, Lý Bá Tiên có thể sẽ trở thành quân cờ đáng mong đợi nhất dưới trướng Hồ Yêu, chắc cũng là bởi vì nguyên nhân này, Hồ Yêu mới có thể để Lý Bá Tiên ở bên cạnh nàg, không tham dự chiến đấu.

Thế nhưng Lục Diệp lại vui vẻ nghe ngóng.

Tứ sư huynh của mình mới có tu vi tăng thứ năm, tuy nói hắn

có thực lực hùng hồn, không kém so với cảnh giới tầng thứ bảy, nhưng ở trên chiến trường này, đừng nói tầng thứ bảy, cho dù là tầng thứ tám thứ chín cũng có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Trong cốc có mười năm vị tu sĩ có tu vi tầng thứ chín, đã chết ba người, trong đó một người còn là thể tu thể phách cường đại nổi danh!

Lục Diệp tận mắt nhìn thấy thể tu kia vỡ nát trong bàn tay của Cự Viên Cuồng Bạo, giống như bọt biển.

Đối với thực lực chênh lệch, binh tu thể tu gì đó không khác nhau, đều là chuyện một cái tát.

Số lượng trận pháp liên tục giảm bớt, số lượng tu sĩ trong cốc thương vong không ngừng tăng lên, nhưng dưới mệnh lệnh của Hồ Yêu, tất cả tu sĩ đều liên tục không ngừng, công kích liên miên không dứt từ khi bắt đầu cho đến bây giờ, thân thể Cự Viên Cuồng Bạo vẫn không ngừng va chạm.

Lại một tu sĩ bị Cự Viên bóp nát thân thể phát ra tiếng kêu thảm thiết, số còn lại đều đầy bụi đất. Khai chiến mới không quá nửa canh giờ, hơn tám mươi người chỉ còn lại năm mươi người, trận pháp do Lục Diệp bố trí cũng chỉ còn lại không đến mười tòa.

Ngay khi tâm tình Lục Diệp đang nặng nề, Cự Viên Cuồng Bạo bỗng nhiên gầm lên giận dữ, nhảy lên thật cao, đánh thẳng tới bên ngoài chiến trường.

Lục Diệp nhìn cảnh tượng này, hai mắt sáng ngời!

Lúc trước chiến đấu, Cự Viên Cuồng Bạo cũng sẽ nhảy tới nhảy lui, nhưng trước đó mỗi một lần nó đều hướng về nơi đám người dày đặc nhất nhảy xuống, nhưng lần này lại không giống, nhìn từ thể Cự Viên này... Giống như là muốn rời khỏi chiến trường.

Vào lúc gay go lại có hành động cổ quái như vậy, Lục Diệp không khỏi sinh ra một chút liên tưởng.

Gia hỏa này... cũng sắp đến cực hạn rồi!

Không nói những cái khác, trong gần trăm tòa trận pháp, tám phần mười đều là sát trận, một hai tòa trận pháp đối với nó uy hiếp không lớn, nhưng thời gian dài dù không để nó bị thương cũng tiêu hao cực lớn.

Chớ đừng nói chi là, các tu sĩ trong cốc từ đầu đến giờ liên tục không ngừng vây công.

Cho nên, cho dù giờ phút này yêu thú cấp bá chủ nhìn qua vẫn uy phong凛冽 nhưng trên thực tế chỉ sợ đã là nỗ lực hết đà.

Lục Diệp có thể nghĩ đến điểm này, Hồ Yêu sao lại không nghĩ tới, mắt thấy Cự Viên sắp rời khỏi chiến trường, nàng lập tức khẽ kêu một tiếng: “Ngăn nó lại! Đừng để nó chạy!”

Mấy năm nay lần lượt vây công Cự Viên, mỗi lần đều bị giết đến thất bại thảm hại, chưa từng có lần nào Cự Viên chủ động rời khỏi chiến trường.

Đây là lần đầu tiên!

Cũng là lần cách thành công gần nhất!

Cho nên bất kể thế nào cũng không thể để nó chạy thoát, nếu không tất cả cố gắng trước đó đều thất bại trong gang tấc.

Mà theo lệnh của Hồ Yêu, mấy tu sĩ hung hãn không sợ chết bay lên, nghênh đón Cự Viên Cuồng Bạo, từng người ra tay muốn đánh nó rơi xuống.

Nhưng mà Cự Viên chỉ vung tay lên một cái, một tu sĩ ở gần nó nhất liền nổ tung thành một dòng máu, những người khác công

kích trên thân Cự Viên căn bản là kiến lay cây, không có chút hiệu quả nào.

Hồ Yêu nhìn mà âm thầm lo lắng.

Ngay vào lúc này, ngay khi Cự Viên nhảy đến chỗ cao nhất, một cây trận kỳ trong tay Lục Diệp bỗng nhiên rơi xuống.

Trên mặt đất, từng đường vân phức tạp sáng lên chói mắt, ngay sau đó, một áp lực vô hình từ trên trời giáng xuống.

Mấy tu sĩ bay ở giữa không trung chuẩn bị chặn đánh Cự Viên Cuồng Bạo chợt cảm thấy một tòa núi lớn đè trên đỉnh đầu.

Cự Viên cũng như thế, hơn nữa tốc độ rơi xuống so với tu sĩ còn nhanh hơn, lúc rơi xuống, trên mặt thỉnh thoảng hiện ra vẻ nhân tính mờ mờ, hiển nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

Cấm Không!

Lúc trước ở bên trong Linh địa, Lục Diệp đã sử dụng Cấm Không Đại Trận khiến cho đám người Hạ Lương ăn phải thiệt thòi lớn. Bây giờ hắn đã muốn đối phó với Yêu thú cấp bá chủ, đương nhiên sẽ không thiếu Cấm Không Đại Trận.

Lúc trước hắn cũng không rõ yêu thú cấp bá chủ này có thể bay hay không, bố trí trận pháp này chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, lại không nghĩ rằng lúc này phát huy ra tác dụng kỳ diệu.

Chương 1141: Đến bước đường cùng

Oanh...

Cự Viên chặt vật rơi xuống đất, thân hình cao lớn bị bao phủ bởi một lớp bụi đất.

Một màn này đã khiến mọi người vô cùng vui mừng, khi nó rơi xuống, hộ thể yêu nguyên ngưng bên ngoài thân nó bắt đầu xuất hiện sự thay đổi!

Phải biết rằng dù cho trước đó nó bị trận pháp tấn công hay công kích của tu sĩ đánh tới thì hộ thể yêu nguyên không có bất kỳ sự thay đổi nào, nhưng hiện tại chỉ là rơi từ không trung xuống, không ngờ lại xuất hiện sự thay đổi, rõ ràng là có vấn đề.

Sự chịu đựng của nó sắp đạt đến giới hạn rồi!

Tất cả tu sĩ thấy cảnh này đều nghĩ như vậy.

“Giết!” Một tiếng gầm giận dữ truyền ra, sự công kích của tu sĩ dày đặc hơn trước rất nhiều, đánh về phía Cự Viên.

Hộ thể yêu nguyên vốn đã bị làm cho thay đổi, giờ phút này sự thay đổi ấy càng thêm mãnh liệt.

Cự Viên chặt vật bỏ lên, cuồng bạo rống giận, tiếng gầm quét sạch các vị trí xung quanh, mấy tu sĩ cách gần đó bị tiếng gầm làm cho đau màng nhĩ, trong tai chảy ra máu tươi nhưng bọn hắn lại không lùi một bước, điên cuồng rút ra linh lực của mình đánh tới Cự Viên.

Cự Viên lại một lần nữa nhảy lên tại chỗ, nhưng bởi Cấm Không Đại Trận bao phủ nên khi cách mặt đất càng cao, áp lực chịu đựng lại càng lớn, yêu thú cấp bá chủ như nó nhảy lên trên trăm trượng căn bản cũng không có vấn đề, nhưng lúc này đây lại không có sức nhảy lên không đến mười trượng, hơn nữa dưới áp lực của Cấm Không Đại Trận lại nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Hiển nhiên nó đã nhận ra không đúng nên không làm chuyện vô dụng nữa mà đột nhiên dùng hết sức lực đánh về một phía, tư thế kia rõ ràng là muốn cưỡng ép phá vòng vây.

“Đừng để nó chạy thoát!” Hồ Yêu gầm lên.

Lúc này liền có hơn mười tu sĩ lách mình lao ra, ngăn cản Cự Viên phá vòng vây, phía trước rõ ràng là mấy tên thể tu cao lớn vạm vỡ, tay cầm linh khí đại thuẫn.

Thuật pháp ngự khí điên cuồng được các từ sĩ đem ra nhưng vẫn không ngăn được Cự Viên phá vòng vây, đợi khi nó đến gần, các thể tu rống giận, đứng lên đại thuẫn trước người, khí huyết quanh thân bốc lên, dùng hết sức mình xông lên.

Cự Viên đưa tay quét qua, tên thể tu đứng đầu hét lớn một tiếng, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, thân ở giữa không trung không ngừng phun ra máu tươi, lúc rơi xuống đất đã trực tiếp hôn mê.

Ngay sau đó là thể tu thứ hai, thể tu thứ ba...

Nơi Cự Viên đi qua, gió thu quét lá rụng, không có một tu sĩ nào có thể ngăn cản.

Mắt thấy Cự Viên sắp phá vòng vây đi ra, ánh lửa mãnh liệt bỗng nhiên bộc phát, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, ánh lửa cuộn cuộn bao phủ Cự Viên.

Vài toà pháp trận bạo liệt còn sót lại bộc phát ra những ánh

sáng lửa cuối cùng.

Sau một khắc, thân hình khô cứng của Cự Viên đã từ trong ánh sáng xông ra. Nhưng nó còn chưa kịp lao ra thì lại có một tòa đại trận được kích phát, một màn sáng trong suốt như cái chén lớn lập tức bao phủ lấy nó. Cự Viên đâm đầu vào màn sáng, màn sáng kia rung chuyển nhưng lại không bị phá vỡ, ngược lại còn khiến Cự Viên lui về phía sau vài bước.

Vây trận!

Trận pháp này vốn là dùng để bảo vệ tính mạng cho tu sĩ Hồ Tiên cốc, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng không ngờ tới.

Cự Viên rống giận, bàn tay to lớn hóa thành nắm đấm, oanh kích tầm chắn của vây trận, chỉ đơn giản ba hai quyền đã khiến cho màn sáng ầm ầm vỡ nát.

Nhưng chính mấy hơi trì hoãn này đã khiến cho các tu sĩ may mắn còn sống sót của Hồ Tiên cốc hoàn toàn bao vây nó.

Màn sáng bị nghiền nát, công kích bốn phương tám hướng vẫn như thường, ánh sáng đủ mọi màu sắc bao phủ Cự Viên.

Tiếng rống giận dữ thống khổ từ trung tâm linh lực bạo loạn truyền ra, hình như còn kèm theo tiếng vang nghiền nát thứ gì đó.

Trộn vện năm hơi thở Cự Viên mới từ trong đi ra ngoài.

Nhưng dáng vẻ của nó lúc này lại khiến tinh thần của tất cả tu sĩ Hồ Tiên cốc đều trở nên phấn chấn.

Yêu nguyên vốn bị bao phủ ở trên người nó, hộ thể yêu nguyên như canh sắt đã không còn sót lại chút gì, bộ lông màu đỏ trên người nó đều bị tổn hại, không chỉ như thế, trên người còn xuất hiện không ít vết thương, máu tươi đầm đìa!

“Tốt!” Hồ Yêu vẫn luôn chú ý đến một màn này lộ ra vẻ vui mừng, chủ nhân, người thấy được không? Kiên trì và chờ đợi nhiều năm như vậy rốt cuộc cũng đã có kết quả, giờ này ngày này, Tiên nhi liền có thể báo thù rửa hận cho người.

Phá hộ thể yêu nguyên của Cự Viên, yêu thú bá chủ vốn không ai bì nổi lúc này cũng lộ ra vẻ chật vật. Đám người Hồ Tiên cốc thấy thắng lợi trong tầm mắt thì ra tay càng thêm hung ác.

Cự Viên găm thét, giơ cánh tay lên trước người để ngăn cản nhưng vẫn không ngăn được các đạo thuật pháp và ngự khí đánh tới, thương thể trên người càng lúc càng nhiều.

Đối lại là yêu thú bình thường, không có hộ thể yêu nguyên, dưới sự tấn công dày đặc như vậy chỉ sợ đã sớm không còn, nhưng yêu thú cấp Bá chủ dù sao cũng là yêu thú cấp Bá chủ, thân thể cường đại quả thực không thể tưởng tượng nổi, thương thể trên người tuy nhiều nhưng cũng chỉ là thương thể da thịt.

Nó không còn uy phong凛冽 như lúc vừa tới nữa, nó cũng đã nhận ra tình cảnh không ổn của mình. Vốn nó có thể xưng vô địch trong chiến trường Vân Hà này nhưng không ngờ lại có thể thấy được mùi của khí tức tử vong.

Điều này làm cho tâm trí của nó có chút bối rối.

Theo bản năng đánh về một hướng để phá vây, nhưng mới đi được vài bước đã bị các tu sĩ bên kia đánh trở về, đổi một phương hướng khác kết quả vẫn là như thế.

Tu sĩ Hồ Tiên cốc bên này tuy rằng tổn thất rất nhiều nhưng vẫn còn lại khoảng năm mươi người, đối mặt với một yêu thú cấp bá chủ bị cạn kiệt yêu lực, đương nhiên là đã chiếm thế thượng phong!

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, không cần thời gian quá

dài, Cự Viên Cường Bạo có thể bị các tu sĩ vây công giết chết!

Chương 1142: Đến bước đường cùng 2

Trước đó mọi người nghĩ cũng không dám nghĩ rằng mình sẽ đánh chết được một yêu thú cấp bá chủ, nhưng giờ phút này thắng lợi là chuyện dễ như trở bàn tay, trong tình hình này, dù không có mệnh lệnh của Hồ Yêu thì tu sĩ ở cốc cũng sẽ dốc hết toàn bộ sức lực.

Nhưng đúng lúc này, Cự Viên bỗng nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, há mồm phun ra một đạo ánh sáng màu vàng đất từ trong miệng nó.

Ánh sáng hóa thành một đường thẳng tắp, bay thẳng đi, tất cả thuật pháp và ngự khí đi qua đều trở nên nhạt dần, một đường dễ dàng bẻ gãy.

Một thể tu đứng mũi chịu sào sững sờ tại chỗ, mãi đến khi ánh sáng màu vàng đất biến mất mới cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Lọt vào tầm mắt hắn là một con mắt co rút lại.

Chẳng biết lúc nào ngực của mình đã bị thủng một lỗ lớn bằng miệng chén, cũng xuyên qua toàn bộ thân thể của các tu sĩ. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trực tiếp ngã nhào trên mặt đất.

Phản ứng dây chuyền như thế, theo thể tu đầu tiên bổ nhào tới, phía sau hắn, bảy tám tu sĩ ở phía này đều ngã trên mặt đất, trên thân mỗi người đều có một lỗ thủng lớn chừng miệng chén, sự sống nhạt dần .

Nhiều người không biết chuyện gì xảy ra.

Lục Diệp đứng trên không trung vẫn luôn luôn chú ý tới động tĩnh chiến trường, lại nhìn thấy tia sáng màu vàng đất kia rõ ràng là màu sắc của yêu đan, vừa rồi Cự Viên Cuồng Bạo lại trực tiếp tế ra yêu đan của mình.

Yêu thú bị dồn đến mức đường cùng có thể tế ra yêu đan công kích, việc này hẳn cũng có nghe nói, nhưng không phải yêu thú nào cũng có bản lĩnh như vậy, dù sao yêu đan là kết tinh thực lực của yêu thú, một khi rời khỏi thân thể, nhẹ thì nguyên khí bị thương nặng, nặng thì lập tức chết, cho nên dù có một số yêu thú có năng lực như vậy nhưng nếu không phải lúc bất đắc dĩ cũng không dám làm như vậy.

Cự Viên Cuồng Bạo ở thời điểm này tế ra yêu đan của mình, hiển nhiên là bị đe dọa tính mạng nên đánh cược một lần.

Kết quả là bảy, tám tu sĩ tấn công mất mạng!

Cảnh tượng này khiến hẳn lạnh khắp cả người.

Tác chiến với yêu thú cấp bá chủ quả nhiên là không thể khinh thường chút nào, rõ ràng đã là nỗ lực hết đà nhưng vẫn có thủ đoạn khủng bố như vậy.

Hắn chỉ cảm thấy may mắn khi ở Hồ Tiên cốc là một trận tu, không cần tham dự lần chém giết này, nếu không trong số những tu sĩ đã chết kia rất có khả năng sẽ có mình.

Đây căn bản không phải là chuyện có thể tránh được, tu sĩ còn có thể sống sót không phải là thực lực mạnh hơn mà là vận khí đủ tốt.

Vốn vòng vây kín không kẽ hở, mặc kệ Cự Viên từ phía nào phá vòng vây cũng đều có thể bị các tu sĩ đánh trở về, nhưng theo một kích của yêu đan, vòng vây đã xuất hiện lỗ hổng.

Trong nháy mắt ánh sáng màu vàng đất kia bị dập tắt, Cự Viên

Cuồng Bạo liền phá vây ra phía trước, nửa đường thu hồi yêu đan của mình, bỏ chạy ra xa.

Các tu sĩ may mắn còn sống sót hiển nhiên bị một kích vừa kia làm cho kinh hãi, nhất thời lại không thể ngăn cản.

“Còn thất thần làm gì?” Hồ Yêu kêu to, vốn là nên dung nhan quốc sắc thiên hương nhưng giờ phút này lại có vẻ mặt dữ tợn, trong miệng thốt ra lời nói cực kỳ ác độc: “Hôm nay nếu nó chạy, tất cả các người đều phải chết!”

Một lời nói ra, sắc mặt các tu sĩ thay đổi.

Chu Vân Thiên toàn thân đầy máu tươi, vung cánh tay hô to: “Đuổi theo!”

Lúc này hắc ngự không bay lên, hướng về phía Cự Viên bỏ chạy đuổi theo ra ngoài, các tu sĩ may mắn còn sống bám theo sát phía sau.

Cự Viên bị đánh cho đến mức yêu lực bị hao hết, bất đắc dĩ phải lấy Yêu Đan, giờ phút này có thể nói là nguyên khí bị thương nghiêm trọng cho nên dù chạy ra khỏi phạm vi bao phủ của Cấm Không Đại Trận, tốc độ chạy trốn của nó cũng không nhanh, chỉ chốc lát sau, các tu sĩ liền đuổi kịp Cự Viên.

Đại chiến lại nổi lên nhưng lần này các tu sĩ đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Hồ Yêu cũng đi theo, loại chuyện báo thù rửa hận này đương nhiên phải tự tay làm mới có ý nghĩa.

Tạ Vân Hàn nói với Lục Diệp một tiếng, sau đó cũng bay về phía bên kia.

Lục Diệp đi sau một đoạn, thừa dịp tất cả mọi người không chú ý tới hắn, hắn đưa tay điểm lên trên dấu ấn chiến trường,

truyền ra một tin tức.

Chờ đến khi Lục Diệp chạy đến chiến trường bên kia, tình hình đã rất rõ ràng.

Mặc dù Cự Viên Cuồng Bạo ra sức chống lại nhưng nó đã tiêu hao hết Yêu Nguyên, tế ra Yêu Đan lại làm cho nó tổn thương nguyên khí rất lớn, giờ phút này khắp người đều là vết thương, một thân thực lực so với lúc cao trào cũng không có một nửa.

Tu sĩ Hồ Tiên cốc bên này mặc dù số người giảm hơn một nửa nhưng tốt xấu gì cũng còn có gần bốn mươi người, dưới điều kiện không thể phi hành, Cự Viên làm sao có thể là đối thủ?

Thời gian trôi qua, khí thế của Cự Viên càng ngày càng yếu, vết thương trên người cũng càng ngày càng nhiều, máu tươi từ trong cơ thể nó chảy ra nhuộm đỏ đất dưới chân.

Thẳng đến một khắc nào đó, nó rốt cuộc không kiên trì được nữa, thân hình khô ngô âm vang ngã xuống đất.

Nó chưa chết, nhưng đã không còn sức tái chiến.

Các tu sĩ may mắn còn sống bao vây nó, không có hoan hô và hưng phấn, chỉ có sự kinh sợ, trận chiến hôm nay tổn thất rất lớn.

Hồ Yêu tách đám người ra, nện bước chân diêm dúa lẳng lơ đi tới phía trước, hận ý trong mắt ngưng lại.

“Tôn thượng cẩn thận!” Chu Vân Thiên quát khế, cùng mấy tu sĩ khác theo sát bên cạnh Hồ Yêu.

Hồ Yêu ngửa không bay lên, đứng cách Cự Viên mấy trượng, quan sát phía dưới, sắc mặt lạnh lẽo, trong mắt lại là một mảnh khoái ý: “Người cũng có hôm nay!”

Chương 1143: Đâm sau lưng

Cự Viên lẳng lẳng nằm trên mặt đất, miệng lớn thở hỗn hển, trong mắt chứa một mảnh u ám.

“Niêm phong tứ chi của nó!” Hồ Yêu cắn răng hạ lệnh.

Lúc này có không ít tu sĩ lao tới, cầm trong tay Linh khí, hung hăng đâm vào trong tứ chi của Cự Viên, ghim chặt nó trên mặt đất.

Máu tươi bắn tung tóe, trên mặt Cự Viên lộ ra vẻ mặt đau đớn, theo bản năng giãy giụa một chút, nhưng căn bản không có tác dụng.

Nó đã kiệt sức rồi.

Hồ Yêu đưa tay vỗ một cái, một tu sĩ trên tay cầm trường kiếm bị nàng chụp tới, nàng nhanh nhẹn hạ xuống, hai chân dẫm lên lồng ngực của Cự Viên, thân thể nghiêng một nửa, trước ngực có một mảng máu tươi, nhưng giờ phút này lại không có tu sĩ nào có can đảm thưởng thức cảnh đẹp hiếm có này.

“Nhận ra ta không?” Trong mắt Hồ Yêu ngập tràn khoái ý, trong miệng thốt ra lời nói lạnh lẽo thấu xương, “Ta đã nói rồi, một ngày nào đó người sẽ chết ở trên tay ta, ngày này ta đã đợi mười tám năm! Mười tám năm!”

Trên mặt nàng lộ ra một tia cảm xúc không biết là khóc hay là cười.

Mười tám năm chờ đợi, lần lượt thất bại, thù hận tràn ngập cuối cùng cũng có thể thỏa thích phát tiết vào giờ khắc này.

Hai tay nàng nắm ngược chuôi kiếm, nhắm ngay ngực Cự

Viên, giơ lên cao, cắn răng quát: “Chết!”

Trường kiếm hung hăng đâm xuống, phốc phốc một tiếng vang nhỏ truyền ra, máu tươi tung tóe, trường kiếm đâm thẳng đến chuôi kiếm.

Bị một đòn nghiêm trọng này, con người xám xịt của Cự Viên lại hiện lên một tia thanh minh, trong miệng truyền ra một tiếng gầm giận dữ, một cánh tay đang bị cố định trên mặt đất không thể động đậy bỗng nhiên nâng lên, trong tiếng kinh hô của một đám tu sĩ, một cái tát hướng về Hồ Yêu .

Hồ Yêu biến sắc, không nghĩ tới kẻ thù còn có lực phản kích, càng không nghĩ tới nó có năng lực thoát khỏi trói buộc.

Nàng phản ứng cũng nhanh, cơ hồ trong nháy mắt Cự Viên giơ tay lên liền lùi về sau, nhưng vẫn như cũ bị sự tấn công của Cự Viên tác động đến.

Thân thể cao gầy uyển chuyển như lá rụng tung bay.

“Tôn thượng!” Một đám tu sĩ quá sợ hãi.

Hồ Yêu chật vật rơi xuống đất, trong miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt cũng bỗng nhiên trở nên tái nhợt, khí tức toàn thân kịch liệt rung chuyển.

Bị công kích của Cự Viên quét trúng một chút đã bị trọng thương, nếu vừa rồi không phải nàng phản ứng nhanh thì e là đã chết rồi.

“Giết nó!” Hồ Yêu gầm lên một tiếng oán độc.

Chúng tu sĩ nhận lệnh, rất nhiều công kích đánh vào trên người Cự Viên nhưng nó lại không có phản ứng.

Cái tát công kích Hồ Yêu kia đã là tuyệt chiêu cuối cùng của

sinh mệnh nó.

Chu Vân Thiên bị thương đầy người vọt tới bên cạnh Hồ Yêu, ân cần mà khẩn trương hỏi: “Tôn thượng, vết thương thế nào?”

Hồ Yêu chậm rãi lắc đầu, Chu Vân Thiên nhanh chóng lấy ra đan chữa thương từ trong túi trữ vật, Hồ Yêu cũng không khách khí mà cầm lấy ăn vào.

Một lát sau, Dư Đại Vi sắc mặt tái nhợt, hai tay cầm một viên yêu đan màu vàng đất đi lên bẩm báo: “Tôn thượng, Cự Viên kia đã chết!”

Hồ Yêu mở mắt nhìn viên yêu đan trước mặt, khẽ vuốt cầm, vẻ bình tĩnh mang theo một tia mờ mịt.

Mười tám năm, mười tám năm này mỗi một ngày nàng đều sống trong thù hận, hôm nay bỗng nhiên mối thù được báo, trong lòng khoáng ý, chẳng biết tại sao lại có thêm một chút trống rỗng, giống như cuộc sống không còn mục tiêu.

Ngẩng đầu nhìn đông đảo tu sĩ dưới trướng mình, tất cả đều mang thương tích, mỗi người đều dính đầy bụi đất.

Nàng đưa tay cầm lấy yêu đan cấp bá chủ kia, mở miệng nói: “Trận chiến hôm nay, các người biểu hiện không tệ, nhất là Lục Diệp và Tạ Vân Hàn, hôm nay có thể giết chết tên này, hai người các người lấy công đầu, đợi khi trở về cốc, bản tôn tự có ban thưởng.”

Lục Diệp và Tạ Vân Hàn vội vàng hành lễ nói lời cảm tạ.

“Tu chinh tại chỗ, ba canh giờ sau trở về cốc!”

“Rõ!” Các tu sĩ đáp ứng.

Sau đại chiến, tâm tình mọi người đều bình tĩnh lại, mỗi người

tìm một chỗ để điều chỉnh. Về phần cảnh giới thì không cần, nơi này đã là lãnh địa của yêu thú cấp bá chủ, ngày thường cũng không có yêu thú nào dám đến mạo phạm.

Nhưng mà lúc tới hơn tám mươi người, hiện giờ còn sống chỉ còn lại không đến một nửa, cho dù là một nửa này cũng có rất nhiều người bị thương nghiêm trọng.

Phải biết rằng đây là do Lục Diệp và Tạ Vân Hàn sớm bố trí trên trăm tòa trận pháp hỗ trợ, hơn nữa các tu sĩ bị Hồ Yêu khống chế, liều chết chém giết, không người nào tránh lui, hơn nữa tu sĩ Hồ Tiên cốc có tu vi tương đối cao.

Nếu để cho các tu sĩ hợp thành đoàn thể đến vây giết Cự Viên Cuồng Bạo kia, không có hai ba trăm người căn bản không có khả năng thành công.

Có thể thấy được sự khủng bố của yêu thú cấp bá chủ.

Trong số tất cả tu sĩ, chỉ có ba người không bị thương, là Lý Bá Tiên vẫn luôn đi theo bên cạnh hồ yêu, Lục Diệp chủ trì trận pháp cùng Tạ Vân Hàn.

Các tu sĩ đang điều tức, Hồ Yêu cũng đang chữa thương.

Lục Diệp nói: “Tạ đạo hữu, người cũng đi nghỉ ngơi đi, ta đi bố trí pháp trận canh chừng.”

Tạ Vân Hàn gật đầu: “Vậy làm phiền Lục lão đệ rồi.”

Lục Diệp đi đến cách đó không xa, vừa bố trí trận pháp vừa giơ tay điểm lên dấu ấn chiến trường, truyền ra một tin tức, rất nhanh đã có tin tức hồi âm. Lục Diệp điều tra, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Một lát sau, hần lạng lẽ trở về, khoanh chân ngồi xuống ở vị trí cách Hồ Yêu không xa, nhét vào trong miệng mấy viên linh đan,

yên lặng luyện hóa.

Chương 114: Đâm sau lưng 2

Thời gian trôi qua.

Trong một khắc nào đó, rừng rậm yên tĩnh bỗng nhiên truyền ra một ít động tĩnh mơ hồ, tai của các tu sĩ đều nghe được những thanh âm này, các tu sĩ đang điều tức tu chỉnh đều mở mắt, nhưng mà còn không đợi bọn họ làm rõ chuyện gì xảy ra, từng con sói hình thể cực lớn, lông tóc bạc trắng toàn thân bỗng nhiên đập vào mi mắt.

Những con sói khổng lồ này từ bốn phương tám hướng đi tới, trực tiếp vây kín tất cả mọi người.

Sau một khắc, những con sói này giống như là thương nghị xong, bình quân sáu bảy con sói nhìn chăm chăm vào một tu sĩ, trực tiếp phát động công kích.

“Địch tập kích!” Tiếng hô kinh sợ phá vỡ yên tĩnh, đông đảo tu sĩ nhao nhao đứng dậy, trong nháy mắt cùng đàn sói giao đấu.

Chu Vân Thiên hô to một tiếng: “Bảo vệ Tôn Thượng!”

Vừa hô to vừa chạy về phía Hồ Yêu, nhưng mới chạy được vài bước đã bị giết ra ngoài, mấy con sói dây dưa.

Ở một nơi nào đó trong đám người, Lý Bá Tiên ngạc nhiên nhìn cảnh này, nhìn từng con sói quen thuộc đang di chuyển lao nhanh trên chiến trường, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một ý niệm bất an, nhưng mà còn không đợi hắn suy nghĩ cẩn thận, một bóng người từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước người hắn.

Thần sắc Lý Bá Tiên biến đổi: “Nguyệt Thiên?”

Không thể nào ngờ tới Phong Nguyệt Thiên lại xuất hiện trước mặt mình như vậy.

“Sư huynh!” Phong Nguyệt Thiên ngưng thần nhìn chăm chăm vào con người của Lý Bá Tiên, không nhìn ra được thứ gì đặc biệt từ biểu tình của hắn, nhưng nàng đã có tin tức từ Lục Diệp lúc trước, nàng nào không biết, sư huynh nhà mình đã bị Hồ Yêu kia làm cho tâm trí rối loạn, từ bề ngoài nhìn vào lại không thấy chút dị thường nào.

“Người làm sao...” Lý Bá Tiên còn chưa dứt lời, đột nhiên phản ứng lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Hồ Yêu.

Mà một màn in dấu vào tầm mắt hắn khiến hắn ta sợ đến mức mất hồn

Chẳng biết từ lúc nào Lục Diệp đã đi tới bên cạnh hồ ly, bộ dáng một lòng trung thành hộ giá, nhưng ngay khi lực chú ý của mọi người bị sự xuất hiện của bày sói thu hút, trường đao trong tay hắn bỗng nhiên dấy lên ánh lửa, nhắm ngay phía sau lưng Hồ Yêu, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đâm thẳng một đao.

Phập một tiếng, Bàn Sơn Đao từ phía sau lưng Hồ Yêu đâm xuống, xuyên qua trước ngực.

Con người của Hồ Yêu trong nháy mắt trừng lớn, mấy tu sĩ khác hộ giá bên người nàng cũng đều phát lạnh khắp cả người.

Chẳng ai ngờ rằng Lục Diệp lại bỗng nhiên ra tay với Hồ Yêu!

Trên Bàn Sơn Đao hiện lên một vòng u quang, linh văn gia trì hào thích.

Không thể phủ nhận, thực lực của hồ yêu cũng rất mạnh. Nhìn một kiếm lúc trước nàng giết Cự Viên kia là có thể thấy thực lực của nàng có thể so với một Vân Hà tầng thứ chín. Tu vi như vậy, Lục Diệp căn bản không thể nào là đối thủ.

Nhưng trước đó nàng bị Cự Viên đả thương, giờ phút này lại bỗng nhiên xuất hiện bày sói thu hút tâm trí, hơn nữa nàng căn bản không nghĩ tới tu sĩ dưới trướng mình lại ra tay với mình, cho nên căn bản không có nửa điểm phòng bị.

Hồ Yêu bị một đao đâm xuyên thân thể, sắc mặt vốn đã đau nhức đến vận vẹo, linh văn bỗng nhiên bộc phát làm cho nàng kêu thảm một tiếng, miệng phun ra đầy máu tươi, trông qua có thể thấy được mảnh vỡ nội tạng.

“Lục Diệp!” Tiếng rống giận dữ truyền ra, là mấy tu sĩ đứng bên cạnh hồ ly phản ứng lại, từng người ra tay đánh về phía Lục Diệp.

Nhưng mà ngay khi Lục Diệp xuất thủ đã dự liệu được tình cảnh này, thời điểm hắc thủ đã rút đao đánh lui, từ trong cơ thể Hồ Yêu chảy ra một đường máu, trước người hắc có Ngự Thủ Linh Văn.

Rầm rầm rầm...

Lực trùng kích cực lớn đánh cho Lục Diệp bay ngược ra ngoài, khi hắc rơi xuống đất, mắt thấy mấy tu sĩ kia mang theo sát khí vô hạn đánh tới mình.

Một khắc trước hắc còn là đại công thần được Hồ Yêu ca ngợi, khiến tất cả tu sĩ Hồ Tiên cốc đều hâm mộ không thôi, giờ khắc này lại là kẻ địch mà bọn họ phải giết.

Đối với những tu sĩ trong cốc này, Hồ Yêu chính là trời của bọn hắc, bỗng nhiên Lục Diệp phản bội, không thể nghi ngờ là bọn họ không thể dễ dàng tha thứ.

Lục Diệp đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích chút nào, mắt thấy mấy tu sĩ kia sắp đánh đến gần, sau lưng truyền đến từng tiếng sói tru, từng con sói to bằng con nghé lao ra đánh giết,

ngheñh ðón mấỵ tu sĩ kia, lập tức chiến ðầu.

Cách khoảng cách vài chục trượng, ánh mắt của Hồ Yêu và Lục Diệp chạm nhau, ðôi mắt ðẹp run rẩy, tràn ðầy vẻ khó tin: “Người... sao lại như vậy?”

Cho tới giờ khắc này, nàng cũng không có cách nào tiếp nhận việc tu sĩ ðưới trướng mình bỗng nhiên ðâm mình một ðao.

Bên kia, Lý Bá Tiên thấy Hồ Yêu bị thương muốn ðến hộ giá, nhưng mà Phong Nguyệt Thiên sử dụng linh lực tạo ra một bức tượng cao ðến mấy trượng ở trước mặt Lý Bá Tiên, ngăn hãm lại.

Trong lòng nàng tràn ðầy ðau khổ nhưng cũng không khuyêñ nhủ Lý Bá Tiên cái gì, nàng biết rõ nếu muốn giải trừ bí thuật thần hồn kia thì nhất ðịnh phải ðể Lục Diệp giết chết con Hồ Yêu kia mới ðược, mà nhiệm vụ duy nhất hiện tại của nàng chính là ngăn cản Lý Bá Tiên, không thể ðể hãm tới gần Lục Diệp.

Thùng thùng thùng...

Trạ chiến oanh kích làm cho mặt ðất rung chuyển, một thân ảnh khôì ngô cao lớn từ một phía nhanh chóng ðến gần Hồ Yêu, một quyền ðánh ra, một quyền ðánh ra ta có thể thấy ðược uy thế khùng bố như thế nào.

Rõ ràng là Cự Giáp ðột kích!

Dựa vào trạng thái hiện tại của Hồ Yêu, nếu thật sự bị một quyền này ðánh trúng, cho ðù thực lực của nàng có thể so với Vân Hà tầng thứ chín cũng chắc chắn phải chết.

Nàng bay lùi về phía sau, ðồng thời ðôi mắt tỏa ra yêu ðị, trong mắt phản chiếu thân hình khôì ngô của Cự Giáp.

Có ðao ðộng linh lực kỳ lạ phát ra.

Lục Diệp chạy nhanh tới, cảm nhận được cỗ linh lực kỳ lạ này, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác bất an sinh sôi.

Chương 1145: Giao đấu với Cự Giáp

Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Cự Giáp đánh ra một quyền rồi vẫn cứ duy trì tư thế ra quyền, trên mặt hiện ra vẻ giãy dụa mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt, hắn đã đứng chắn trước mặt Hồ Yêu, tung ra một quyền nện xuống Lục Diệp đang đột kích tới.

Lục Diệp thả người nhảy ra, tránh đi một kích này, trong lòng kinh hãi tột cùng!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Cự Giáp đã bị Hồ Yêu làm cho mất hết tâm trí!

Đây là thủ đoạn nghịch thiên gì vậy?

Rốt cuộc Hồ Yêu là người như thế nào, Lục Diệp không hiểu, chỉ suy đoán đó là thiên phú đặc biệt của nàng, nhưng căn cứ vào tin tức Lục Diệp nắm giữ, Hồ Yêu dù muốn làm được điểm này cũng phải có sự tiếp xúc trực tiếp với người.

Lúc trước hắn giả bộ hôn mê bị mang về Hồ Tiên Cốc, Hồ Yêu liền đưa tay điểm lên trán hắn, sau đó thi triển bí thuật.

Chưa bao giờ nghĩ tới, không tiếp xúc trực tiếp mà Hồ Yêu lại cũng có thể thi triển bí thuật này.

Hơn nữa, dù sao Cự Giáp cũng từng theo hắn xâm nhập Tẩy Hồn trì, rèn luyện thần hồn trong Tẩy Hồn trì, tuy chỗ tốt đạt được không lớn bằng hắn nhưng thần hồn vẫn cứng cõi hơn rất nhiều so với tu sĩ cùng cấp độ, dù như thế cũng bị nàng liếc mắt một cái biến hắn thành nô dịch, thiên phú của hồ yêu vượt xa tưởng tượng

của Lục Diệp.

Người trợ giúp vốn có thể tin cậy bỗng nhiên đứng ở phía đối lập với mình, biến cố này quả thực khiến Lục Diệp có chút trở tay không kịp.

Càng khiến Lục Diệp khó hiểu hơn chính là, Hồ Yêu kia ăn một đao của hắn vì sao lại không chết?

Một đao kia của hắn đâm thẳng vào vị trí tim của Hồ Yêu, xuyên qua thân thể đồng thời còn sử dụng linh văn gai, Hồ Yêu không có lý nào lại có thể sống sót.

Tuy rằng khí tức của gia hỏa này suy yếu như ánh nến trong gió, nhưng lại không chết!

Một quyền đánh lui Lục Diệp, Cự Giáp mãnh liệt quay người, một tay kéo Hồ Yêu đang không ngừng phun ra máu, thân hình nhảy lên phóng lên trời, thẳng hướng sâu trong Thái Mãng sơn bỏ chạy.

Hồng rồi!

Nếu để Cự Giáp mang Hồ Yêu đi, vậy tất cả dự tính hôm nay đều là vô dụng.

Hắn ở Hồ Tiên cốc đợi thời gian dài như vậy, rốt cuộc chờ đến cơ hội tốt hôm nay, còn muốn có cơ hội lần sau, tuyệt đối không có khả năng.

Hơn nữa, hôm nay hắn đã bại lộ, nếu để cho Cự Giáp mang Hồ Yêu đi, nói không chừng sau này lại không tìm được bọn họ!

Ngay khi Lục Diệp đang nghĩ như vậy, phía trước Cự Giáp bỗng nhiên xuất hiện một bóng người nhỏ yếu, rõ ràng là Y Y đang ẩn nấp ở gần đó.

Giờ khắc này, Y Y thẳng tắp nghênh đón Cự Giáp, đưa tay đánh ra mấy đạo thuật pháp, Cự Giáp không tránh không né, mà trực tiếp đón mấy đạo thuật pháp kia, một tay nắm lấy Hồ Yêu bị trọng thương, một tay thành quyền, hung hăng đập tới Y Y, không chút lưu tình nào.

Lục Diệp nhìn mà trong lòng căng thẳng.

Nhưng đúng lúc này, Cửu Trận đồ hiện lên trên tay Y Y, đón gió lớn dần lên, hóa thành một tấm màn che trời, trùm thẳng tới Cự Giáp

Trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, nắm đấm của Cự Giáp nện vào trận đồ, giống như nện vào một không gian vô hình, toàn bộ cánh tay đều bị nuốt hết.

Cự Giáp muốn rút lui nhưng Lục Diệp đã đánh tới, hung hăng đập một cước vào lưng Cự Giáp như đập vào sắt thép, phát ra tiếng vang nặng nề, trực tiếp đập hẳn tiến vào trong Cửu Trận đồ.

Trên bức tranh, trong Loạn Thạch Lâm lập tức xuất hiện hai bóng người.

“Làm tốt lắm!” Lục Diệp khen ngợi một tiếng, theo sát phía sau Cự Giáp, đâm đầu vào bên trong Cửu Trận đồ.

Bên trong Cửu Trận đồ, bầu trời u ám nặng nề như sợi bông khiến lòng người không thở nổi. Trên bầu trời có một đám vòng xoáy quỷ dị chậm chậm xoay tròn, toàn bộ trời đất đều cho người ta một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Đây vốn không phải là một chỗ thực, đây chỉ là không gian trong Cửu Trận Đồ mà thôi.

Cự Giáp vẫn ôm lấy Hồ Yêu, lảng lạng đứng dưới một cột đá, hung dữ trừng mắt nhìn Lục Diệp đang đuổi giết hẳn, biểu cảm trên mặt hẳn khiến cho Lục Diệp cảm thấy lạ lẫm.

Hồ Yêu vẫn đang đổ máu, vẻ mặt bối rối chưa bao giờ có hiện lên trên mặt nàng. So sánh với cảnh ngộ bi thảm của mình lần này, điều khiến nàng cảm thấy khiếp sợ nhất chính là Lục Diệp lại phản bội không hề có dấu hiệu báo trước.

Nàng chưa từng nghĩ tới, tu sĩ dưới trướng mình lại có một ngày có thể phản bội mình, còn mang đến cho mình đau đớn như vậy.

Cách xa nhau tầm hơn mười trượng, Cự Giáp không nhúc nhích, Lục Diệp cũng không nhúc nhích.

Tuy nói tu vi của Cự Giáp giống hần nhưng sức mạnh của Cự Giáp cường đại đến mức nào, chỉ sợ trên đời này không ai có thể hiểu rõ bằng Lục Diệp.

Nếu thật sự phải liều mạng chiến đấu, hần tất nhiên có thể thắng được Cự Giáp, mình cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Nhưng Cự Giáp hiện tại là nô lệ tinh thần, không thu phục hần thì không thể mơ tưởng làm tổn thương dên Hồ Yêu, quả thực làm người đau đầu.

“Người rốt cuộc là ai!” Hồ Yêu cắn răng quát chói tai.

Lục Diệp thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt kia bình tĩnh, giống như đang nhìn một người chết.

Vào trong Cửu Trận đồ này, Hồ Yêu phải chết là điều không thể nghi ngờ, hiện tại hần cần suy nghĩ làm sao để vượt qua Cự Giáp, giết chết Hồ Yêu.

“Người chưa từng bị bí thuật của ta ảnh hưởng, có phải hay không?” Hồ Yêu lại hỏi, đến lúc này, cuối cùng nàng cũng hiểu được một ít chuyện.

Tình cảnh hôm nay tuyệt đối không phải trùng hợp, mà là Lục

Diệp đã sớm dự tính, thừa dịp trận chiến giữa Hồ Tiên cốc và Cự Viên Cuồng Bạo, sau đó tâm trí nàng buông lỏng, thực lực bị tổn hại, bỗng nhiên nổi điên lên, quả thực đánh nàng trở tay không kịp.

Chương 1146: Giao đấu với Cự Giáp 2

Đúng lúc này giọng nói của Y Y bỗng truyền vào trong tai Lục Diệp: “Lục Diệp, có muốn đưa một ít sói vào trợ trận hay không?”

“Không thể!” Lục Diệp vội vàng từ chối.

Nếu Hồ Yêu không có cách nào điều khiển tâm trí người khác khi không tiếp xúc thì cũng thôi, bây giờ nếu đã biết nàng có thể thì tuyệt đối không thể để cho bất kỳ kẻ nào hoặc là yêu thú khác tiến vào Cửu Trận đồ, nếu không chẳng những không giúp được gì mà còn có thể làm cho tình huống càng ngày càng không ổn.

Cự Giáp cũng không ngăn được bí thuật của Hồ Yêu, càng mặc kệ đám sói kia, nếu đưa vào thật thì chỉ có thể trở thành trợ thủ của Hồ Yêu.

Cho nên trận chiến ngày hôm nay, chỉ có mình hắn!

Ngoại trừ Y Y, không mượn được bất cứ ngoại lực nào.

“Tùy theo hoàn cảnh mà làm!” Lục Diệp nhẹ nhàng niệm một tiếng, thân hình hơi cong lên, Bàn Sơn Dao dựng thẳng trước người, ngưng thần nhìn chăm chăm Cự Giáp, bày ra tư thế tấn công.

Tiếp theo trong chớp mắt, dưới hai chân bụi đất tung bay, sử dụng phong hành, thân hình như lôi như điện bổ nhào tới trước, trong chớp mắt nhào tới Cự Giáp trước mặt, trường đao co ánh sáng lửa bao quanh, hung hăng đánh xuống, chém thẳng tới Hồ Yêu trong ngực Cự Giáp.

Cự Giáp nâng cánh tay phải lên, trên cánh tay phải kia toả ra ánh sáng, nó ngưng tụ thành một mảnh phòng hộ.

Trường đao chém xuống phát ra tiếng vang leng keng, lực đao phản lại khiến Lục Diệp hơi ngã người ra sau, nhưng mà phòng hộ trên cánh tay Cự Giáp chỉ hơi rung chuyển một chút.

Tiếp theo trong chớp mắt, Bàn Sơn Đao lần nữa rơi xuống, không chút lưu tình, như cũ chém về Hồ Yêu.

Đồng tử của Hồ Yêu co rút lại, Lục Diệp ở Hồ Tiên cốc mấy ngày nay, hẳn vẫn luôn là trận tu, nhận thức lớn nhất của Hồ Yêu đối với hắn chính là năng lực trận đạo của hắn cực kỳ cao. Lần này Hồ Tiên cốc có thể thuận lợi chém giết Cự Viên Cuồng Bạo, rất nhiều trận pháp do Lục Diệp chủ trì bố trí đã phát huy tác dụng to lớn.

Nhưng Hồ Yêu cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, trận tu mà nàng ta nể trọng lại có thể bộc phát thực lực như thế!

Tu vi Lục Diệp chỉ là tầng thứ tư nhưng thực lực như vậy so với những người tu vi tầng thứ sáu trong cốc kia cũng không thua kém bao nhiêu.

Càng làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc chính là biểu hiện của Cự Giáp.

Nàng tuyệt đối không ngờ được, nô dịch Cự Giáp này lại có tu vi tương đồng với Lục Diệp, mới lần đầu tiên nhìn thấy tráng hán có biểu hiện cực kỳ bắt mắt.

Hai người này... Là quái vật từ đâu chui ra?

Bản thân mình dường như đã nô dịch được một tên gia hỏa ghê gớm?

Ngay lúc tâm trí Hồ Yêu còn đang chập chờn, Lục Diệp đã giao

phong cùng Cự Giáp hơn mười lần, mỗi một đao của Lục Diệp đều là dùng toàn lực, không hề giữ lại chút nào. Mỗi một kích hấn chém xuống đều bị Cự Giáp hoàn toàn ngăn lại.

Mặc dù sớm biết Cự Giáp cường đại, phòng ngự cao minh, nhưng khi thật sự cùng hấn giao thủ mới có thể chân thật cảm nhận được lực phòng hộ kinh khủng của hấn.

Dù Cự Giáp không bị thương nhưng dưới sự tấn công liên miên của Lục Diệp, Cự Giáp vẫn chật vật vô cùng, thứ nhất hấn bị vây ở một phương, thứ hai, hấn còn phải phân ra lực để thủ hộ Hồ Yêu trong ngực.

Dù không vướng bận nhưng nếu để cho hấn chém giết với Lục Diệp thì hấn cũng chưa hẳn là đối thủ của Lục Diệp, càng không quan tâm tới chuyện lúc này.

Dưới một đao nặng nề kia, thân hình Cự Giáp không ngừng lui về phía sau, trái lại Lục Diệp, từng đao từng đao chém xuống, thân hình từng chút từng chút tới gần, cảm giác áp bách trên người càng ngày càng lớn.

Hồ Yêu đã nhận ra không ổn, bỗng nhiên ngược mắt nhìn về phía Lục Diệp, đôi mắt đẹp lập tức hóa thành vực sâu, linh lực ba động quỹ dị kia lại lần nữa chấp chờn.

Dù đoán được Lục Diệp không có khả năng bị bí thuật của mình ảnh hưởng, nhưng Hồ Yêu vẫn không nhịn được muốn thử một chút.

Linh lực quỹ dị xâm nhập vào trong tâm trí của Lục Diệp, thiên phú lập tức dấy lên một mảnh sương mù xám nhàn nhạt.

Bộc lộ trong mắt Hồ Yêu thoáng nhạt đi, quả nhiên... Người này đối với bí thuật của mình có sức chống cự tuyệt đối, nhưng nàng thật sự nghĩ mãi mà không rõ, một Vân Hà tăng thứ tư làm

sao có thể ngăn cản được?

Cho dù tâm trí của hắn có mạnh mẽ đến đâu cũng không thể không bị bí thuật của mình ảnh hưởng.

Lại chém xuống một đao, đao này chém xuống, trên Bàn Sơn đao lóe lên một tia sáng, linh văn trọng áp!

Giơ cánh tay lên ngăn cản một đao này, trong nháy mắt thân thể Cự Giáp thấp xuống, chỉ cảm thấy vạn quân lực đè ở trên người mình, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, linh lực dồi dào cuồn cuộn từ trong thân thể tuôn ra, muốn ngăn cản cỗ linh lực áp chế.

Nhưng ngay sau đó, trọng áp kia đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Biến cố trong lúc vội vã khiến cho Cự Giáp đang phòng hộ vững như thành đồng lộ ra một tia sơ hở cùng ngay cả thân hình của hắn cũng lao đảo một cái.

Lục Diệp rút đao đâm thẳng, thẳng đến mặt Hồ Yêu.

Trên gương mặt tái nhợt của Hồ Yêu hiện ra vẻ hoảng sợ, trong đôi mắt đẹp phản chiếu ánh sáng trường đao đỏ rực, trong tầm mắt nhanh chóng phóng đại.

Bất quá một đao này cuối cùng vẫn không thể lấy tính mạng của nàng, thời khắc mấu chốt Cự Giáp đã bắt được Bàn Sơn Đao, mặc cho lưỡi đao sắc bén cắt bàn tay của hắn đến máu chảy đầm đìa nhưng vẫn cắn răng không buông tay.

Khóe mắt Lục Diệp nhảy lên một cái, thân hình nhảy lên, đá ra một cước, mượn nhờ lực phản chấn kéo dài khoảng cách với Cự Giáp.

Phốc... Hồ Yêu phun máu, sắc mặt tái nhợt không có một tia

huyết sắc.

Mặc dù nàng vẫn luôn được Cự Giáp bảo vệ, không bị Lục Diệp gây thương tích, nhưng Lục Diệp giao đấu với Cự Giáp vô cùng cuồng bạo, cho dù Cự Giáp có bảo vệ tốt đến đâu nàng cũng vẫn bị chấn động không nhỏ.

Nếu là bình thường đương nhiên sẽ không có ảnh hưởng gì tới nàng, nhưng nàng vốn bị Cự Viên gây thương tích, lại bị Lục Diệp đánh lén, bây giờ thân thể bị thương nặng, lần lượt chấn kích của giao đấu truyền đến như vậy đã khiến nàng khó chịu đến cực điểm.

Cự Giáp hiển nhiên cũng đã nhận ra điểm này, cúi đầu nhìn Hồ Yêu trong ngực, đầy lo lắng.

Chương 1147: Lục Vĩ Thiên Hồ

Trước khi Lục Diệp bố trí kế hoạch của mình, dù thế nào hắn cũng không ngờ tới, thứ quấy nhiễu hắn hoàn thành kế hoạch lại là Cự Giáp.

Đây đúng là trò cười cho thiên hạ.

Việc đã đến nước này, hắn muốn chém giết hồ yêu dưới sự bảo vệ của Cự Giáp, trừ phi giết chết Cự Giáp trước, đây là kết quả Lục Diệp tuyệt đối không thể tiếp nhận.

Công kích vừa rồi của hắn mặc dù không chút lưu tình, cực kỳ cuồng bạo, nhưng đó là bởi vì hắn biết Cự Giáp có thể chống đỡ được, cho nên mới không có bất kỳ lưu thủ gì.

Lúc này thấy Hồ yêu thổ huyết, hai mắt Lục Diệp không khỏi tỏa sáng. Hắn chợt phát hiện, muốn giết hồ yêu cũng không nhất định phải giết Cự Giáp. Hắn chỉ cần duy trì thể công lúc trước là được. Cự Giáp có thể chống đỡ được, nhưng hồ yêu bị thương nặng tuyệt đối không đỡ nổi dư chấn giao phong của hai người. Dù Cự Giáp có bảo vệ nàng tốt hơn nữa cũng không được.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Diệp lại lần nữa đánh giết về phía Cự Giáp, khí huyết và linh lực quanh thân đồng thời cuộn cuộn, hung hãn xuất đao.

Lần lượt chém xuống hung tàn, lần lượt bị ngăn lại, mỗi một lần giao phong đều làm cho thân hình Cự Giáp chấn động, làm cho hồ yêu trong ngực hắn cũng bị ảnh hưởng.

Thời gian trôi qua, linh lực phòng hộ trên người Cự Giáp không ngừng bị nghiền nát, Lục Diệp cũng thở hồng hộc.

Với thực lực hiện tại, một đao hần có thể giải quyết tu sĩ đồng cấp. Nhưng đối mặt với Cự Giáp, Lục Diệp lại cảm thấy vô lực thật sâu, lực phòng hộ của tên này quả thực có chút không nói đạo lý.

Nhưng hiệu quả rất rõ rệt, Cự Giáp mặc dù không bị thương, nhưng hồ yêu được hần bảo hộ trong ngực lại không ngừng đổ máu, khí tức càng suy yếu.

Mãi đến một khắc nào đó, một đao của Lục Diệp chém xuống, Cự Giáp đánh ra một quyền, trúng vào Bàn Sơn Đao.

Linh lực trên quyền phong vỡ vụn, năm đấm của Cự Giáp xuất hiện một vết tích, Lục Diệp cũng bị một quyền này chấn cho thân hình tung bay.

Đúng lúc này, hồ yêu vẫn luôn bị Cự Giáp giữ trong ngực, yếu ớt phảng phất như Nhược Phong bỗng nhiên thả người bay lên, lao thẳng đến chỗ Lục Diệp.

Lục Diệp sợ hãi cả kinh.

Từ lúc bị thu vào Cửu Trập Đồ này, Hồ yêu đã có dáng vẻ yếu đuối mong manh, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Mà theo Lục Diệp giao phong với Cự Giáp, trạng thái của nàng cũng càng ngày càng kém, khiến cho Lục Diệp cho rằng gia hỏa này sắp chết rồi.

Nhưng bây giờ nhìn tư thế của nàng, tất cả vừa rồi chỉ là nguy trang, chỉ vì trong nháy mắt phản công này.

Lần này quả thực hần đã trở tay không kịp, thân hình tung bay, chỉ thấy trên gương mặt tái nhợt của Hồ Yêu tràn đầy thần sắc tàn nhẫn kiên quyết. Bàn tay ngọc đang thò ra bỗng nhiên đâm ra năm móng tay sắc bén, chộp thẳng tới đầu lâu của Lục Diệp.

Lục Diệp vội vàng ổn định thân hình, chém ra một đao, trực tiếp phá thân ảnh hồ ly thành hai nửa.

Không có tiếng kêu thảm thiết, không có máu tươi chảy ra, thậm chí lưỡi đao lướt qua, không có bất kỳ xúc cảm chém tới vật thật...

Sau lưng nguy cơ lớn đánh tới, Y Y kinh hô.

Thân ảnh hồ yêu bị phá vỡ trước mặt băng tán, đây rõ ràng chỉ là một đạo tàn ảnh!

Cùng lúc đó, Lục Diệp rõ ràng phát giác được có khí tức trí mạng đánh úp vào phạm vi một thước sau lưng mình.

Trong khoảng thời gian này được Hạ Lương dạy bảo, tu hành bí thuật Tâm Nhân, mỗi ngày ở trong Thận cảnh ma luyện bản thân, bí thuật tâm nhân của hắn đã có chút thành tựu, bất kỳ công kích nào đánh vào phạm vi một thước của hắn, hắn đều có thể rõ ràng phát hiện.

Thân thể phản ứng trước tư duy, một mặt Ngự Thủ Linh văn bỗng nhiên hiện ra sau đầu, đồng thời trường đao trong tay Lục Diệp cũng trở tay đâm ra.

Một tiếng rắc rắc vang lên, Ngự Thủ vừa mới thành hình ầm ầm vỡ vụn. Lục Diệp chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến cảm giác đau đớn lạnh như băng, có khí tức sắc bén đâm rách da thịt của hắn, chống đỡ phía trên xương sọ của mình.

Nguy cơ trước nay chưa từng có bao phủ toàn bộ thể xác và tinh thần, trong lòng Lục Diệp biết nếu đối phương không thu tay lại, sau một khắc mình chắc chắn sẽ mất mạng.

Cũng may hắn vừa thúc giục Ngự Thủ Linh Văn, đồng thời đâm ra sau lưng một đao. Chính là một đao này, để hắn tránh khỏi vận mệnh bị đánh chết.

Hồ yêu quyết đoán thu tay lại, thân hình tung bay ra ngoài, bởi vì nếu nàng ta không thu tay lại, chắc chắn sẽ rơi vào cục diện

đồng quy vu tận với Lục Diệp.

Đây là điều mà nàng tuyệt đối không thể chấp nhận.

Phía trước, Cự Giáp bị đánh lui ổn định thân hình, muốn đánh giết về phía Lục Diệp.

Lục Diệp gầm nhẹ: "Y Y!"

Vừa dứt lời, lực lượng vô hình sinh sôi nảy nở trong hư không, không gian bên người Cự Giáp vặn vẹo một hồi, ngay sau đó, cả người Cự Giáp biến mất không thấy gì nữa!

Rõ ràng là bị Y Y cưỡng ép đưa ra khỏi Cửu Trận Đồ.

Cửu Trận đồ là bảo vật cấp Linh Bảo, theo tu vi Y Y tăng lên, uy năng có thể phát huy ra cũng càng lúc càng lớn. Hiện giờ thực lực của Y Y có thể so với Vân Hà cảnh tam tầng, khống chế Cửu Trận đồ, không chỉ có thể thu địch nhân vào trong, còn có thể làm ra một ít can thiệp ở một mức độ nhất định.

Cự Giáp một mực bảo hộ hồ yêu trong ngực, Lục Diệp vốn còn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể tách bọn họ ra, bởi vì chỉ cần tách bọn họ ra, Y Y có thể mượn nhờ lực lượng Cửu Trận Đồ đưa Cự Giáp đi, vậy hẳn có thể không kiêng nể gì mà ra tay với hồ yêu.

Nhưng Cự Giáp vẫn không cho hẳn cơ hội này, lại không nghĩ tới, hồ yêu vì giết hẳn, lại sáng tạo ra cơ hội tốt như thế.

Làm sao Y Y lại bỏ qua cơ hội như vậy? Cho dù không có Lục Diệp phân phó, nàng cũng sẽ lập tức đưa Cự Giáp đi.

Chương 1148: Lục Vĩ Thiên Hồ

2

Cự Giáp đột nhiên biến mất, trên mặt Hồ Yêu tái nhợt hiện lên thần sắc bối rối, biết mình làm ra một quyết định cực kỳ ngu xuẩn.

Nhất thời hối hận đến xanh ruột.

Nàng vốn định giết Lục Diệp, nhưng trên thực tế, nếu không phải vừa rồi nàng lùi bước, chắc chắn Lục Diệp đã chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu để nàng đồng quy vu tận với Lục Diệp, nàng làm sao có thể nguyện ý?

Bây giờ Cự Giáp bị đưa ra khỏi Cửu Trận Đồ, chỉ còn lại một mình nàng nghênh chiến Lục Diệp, càng là lạnh ít dữ nhiều.

Trên mặt hồ yêu hiện ra nụ cười đau khổ, thật vất vả báo được đại thù, lại không ngờ đảo mắt đã rơi vào tình thế nguy hiểm như thế, quả nhiên là mấy năm nay làm nhiều chuyện xấu, gặp báo ứng sao?

Lục Diệp xoay người, năm dấu tay trên đỉnh đầu, máu tươi róc rách chảy ra, theo gương mặt chảy xuống, khiến cho biểu cảm bình thản của hắn tăng thêm một phần dữ tợn.

"Người và ta!" Hắn nhàn nhạt mở miệng, ánh lửa trên Bàn Sơn Dao lại lần nữa bùng lên.

Trên khuôn mặt mệt mỏi suy yếu của hồ yêu hiện ra một tia kiên quyết, mặc dù biết lần này lạnh ít dữ nhiều, nàng cũng sẽ không ngồi chờ chết! Nàng còn không có trở về an ủi chủ nhân của mình, nói cho hắn biết đại thù được báo, cho nên vô luận như thế

nào nàng cũng không thể chết.

Cũng không biết lấy lực lượng ở đâu ra, yêu nguyên quanh thân hồ yêu vốn nên mạnh hết đà cuộn cuộn, nương theo một tiếng vang trầm, bỗng nhiên hiện ra chân thân.

Đó là một con Thiên Hồ thân cao hơn một trượng, toàn thân lông trắng như tuyết, mỏ nhọn mắt xanh, xinh đẹp không gì sánh được, phía sau của nó, sáu cái đuôi xù xù tùy ý chập chờn.

Tuy là chân thân yêu thú, giờ phút này hồ yêu cũng cho người ta một loại cảm giác mị hoặc cực điểm, bất luận kẻ nào thấy, chỉ sợ tâm thần đều phải trầm luân.

Cho dù trong lòng Lục Diệp có sát ý kiên quyết, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy chân thân Hồ Yêu, tâm thần hắn cũng hơi rung động một chút. Chẳng qua rất nhanh, con người của hắn đã khôi phục lại vẻ thanh minh.

Trong cổ họng hồ yêu phát ra tiếng gào thét, bóng dáng Lục Diệp với cặp mắt màu xanh lục phản chiếu lại, trong mắt tràn ngập vẻ không cam lòng và phẫn nộ.

Lục Diệp còn chưa kịp khởi xướng tiến công, nàng bỗng nhiên hất đuôi cáo lông xù lên, mấy ngọn hồ hỏa màu hồng phấn bỗng nhiên bắn về phía hắn, tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, thân hình lao nhanh, đánh thẳng về phía Lục Diệp.

Trường đao trong tay Lục Diệp liên tiếp đánh xuống, mấy chùm hồ hỏa theo tiếng mà vỡ nát, nhưng hồ hỏa vỡ vụn lại không biến mất, ngược lại hóa thành càng nhiều ngọn lửa thật nhỏ.

Lục Diệp không chú ý tới một điểm, trên người hắn đã bị vài điểm hồ hỏa nhiễm vào, trong khoảnh khắc quần áo bị thủng mấy lỗ, da thịt truyền đến cảm giác hơi đau đớn, nhưng tâm thần Lục

Diệp lại bắt đầu chấn động kịch liệt.

Cảm giác kia giống như là có trùng kích vô hình, hung hăng lay động đầu óc của mình, khiến cho trước mắt hắc kim tinh loạn phát, ảo giác rậm rạp, trong lúc nhất thời xanh, tím, trắng, vàng, đủ mọi màu sắc hào quang tràn ngập tầm mắt, không còn thấy vật gì khác.

Hồ hỏa này... bản thân không có sát thương quá lớn, nhưng lại có khả năng lay động tâm thần người!

Lục Diệp lập tức kịp phản ứng, nhưng mà đã muộn, hồ yêu vồ giết đến trước mặt hắn, móng vuốt sắc bén hung hăng cào xuống, xoạt một tiếng vang lên, quần áo trước ngực Lục Diệp bị nghiền nát, có thể thấy được vài vết thương sâu đến xương xuất hiện, chỗ ngực là một mảnh máu thịt be bét.

Từ đầu đến cuối, hồ yêu vẫn chưa từng ra tay chiến đấu với Cuồng Bạo Cự Viên, chỉ đâm nó một kiếm vào thời điểm sắp chết cuối cùng, cho nên nhận thức của Lục Diệp đối với nó chỉ là một con yêu thú có thể so với tu sĩ Vân Hà tầng chín mà thôi.

Căn bản không nghĩ tới, đối phương thi triển hồ hỏa lại có năng lực quỷ dị như vậy.

Nhưng hồ yêu vốn có thiên phú thần thông ngự nhân tâm thần, bản thân hồ hỏa này không có sát thương quá lớn, lại có thể lay động tâm thần người, cũng có thể lý giải.

Nhưng loại năng lực quỷ dị này, đặt ở cấp độ Vân Hà Cảnh, lại khó lý giải.

Vừa đối mặt, Lục Diệp đã bị đánh trọng thương, thân hình hắc mượn nhờ lực đạo của đối phương đẩy lui, thuận thế bỏ ra một đao, nhưng mà động tác của hồ yêu cực nhanh, đã nhanh chóng tránh đi.

Vừa mới đứng vững thân hình, chấn động tâm thần bình phục lại, lông đuôi Hồ Yêu đối diện hất lên, lại là mấy đoàn hồ hỏa đánh tới.

Đã nếm qua một lần thua thiệt, Lục Diệp nào còn có thể chịu lần thứ hai, lúc này hắn mới lách mình tránh đi, nhưng hồ hỏa kia lại giống như giòi trong xương không thể thoát khỏi.

Mãi đến khi tới gần, mới ầm ầm nổ tung, tia lửa bay khắp bầu trời, dù Lục Diệp kịp thời thúc giục Linh văn Ngự Thủ cũng không thể hoàn toàn tránh được.

Lại vài tia lửa rơi vào trên người, huyễn tượng trước mắt Lục Diệp lại bộc phát, mắt không thể nhìn.

Trong chớp nhoáng này, bí thuật Tâm Nhân phát huy hiệu quả thần kỳ.

Vừa rồi bị đánh trở tay không kịp, tâm thần chấn động, cho nên hắn không thể phòng bị Hồ Yêu công kích, nhưng lúc này có phòng bị, lập tức cảm giác được bên trái có công kích lẫn đến gần mình trong vòng một thước.

Bàn Sơn Dao ầm ầm bổ ra, máu thịt trên cánh tay phải hơi nhô ra.

Tiếng kêu sợ hãi như tiếng khóc thút thít của trẻ sơ sinh truyền ra, chờ đến khi Lục Diệp hoàn hồn lại, hồ yêu đã dừng ở vị trí cách hắn mười trượng, bộ lông trắng như tuyết nhiễm lên vết máu đỏ thẫm, nó đã bị thương tổn rồi. Trong con người màu xanh của nó, thần sắc tràn đầy vẻ kinh nghi, hiển nhiên không nghĩ tới Lục Diệp còn có thể phản kích chính xác dưới loại thế cục này.

"Y Y!" Lục Diệp nhẹ nhàng hô một tiếng, muốn để nàng cung cấp một chút trợ lực.

"Không được a Lục Diệp, Cự Giáp đang đuổi theo ta!" Âm

thanh của Y Y truyền vào trong tai hắn.

Nếu không có người quấy rầy, Y Y còn có thể thúc giục uy lực của Cửu Trận Đồ để hỗ trợ, nhưng sau khi Cự Giáp bị nàng cưỡng ép đưa đi, liền đuổi theo nàng không buông, Y Y cũng rất bất đắc dĩ, bây giờ nàng chỉ có thể duy trì vận chuyển Cửu Trận Đồ, cung cấp một nơi để Lục Diệp chém giết hồ yêu.

Cũng may mặc dù Cự Giáp có khí lực cường hãn, nhưng khuyết điểm lớn nhất chính là tốc độ không đủ nhanh, cho nên trong lúc nhất thời Y Y cũng không phải lo lắng.

Chương 1149: Giết hồ yêu

Lục Diệp nhẹ nhàng hít vào một hơi, giương mắt nhìn về phía hồ yêu, bên chỗ Y Y không trông cậy được, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính mình.

Âm thầm cảm thấy may mắn, học được bí thuật tâm nhãn của Hạ Lương, lại có nơi rèn luyện hoàn mỹ như Thận Cảnh, khiến hắn trong thời gian cực ngắn có chút thành tựu về bí thuật Tâm Nhãn, nếu không trận chiến này thật đúng là không dễ làm.

Nhưng uy hiếp của hồ hỏa vẫn không thể khinh thường.

Thần hồn của hắn cường đại, cho nên lực lượng tâm thần cũng cực kỳ cứng cỏi, dù như thế, bị hồ hỏa kia trùng kích, trong lúc nhất thời tâm thần cũng bị khuấy động, đổi lại là tu sĩ Vân Hà cảnh bình thường, nếu trúng hồ hỏa, chỉ sợ là có thể nghiền cổ.

Hồ yêu này có thể làm mưa làm gió ở Hồ Tiên cốc gần hai mươi năm, quả nhiên không đơn thuần chỉ dựa vào thần hồn bí thuật quỷ dị kia, hồ hỏa này đại khái là lực lượng mà nàng chưa từng triển lộ ra trước mặt người khác.

Lục Diệp nhìn qua hồ ly đang cảnh giác ở phía trước, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại.

"!" Đôi mắt màu xanh lục của hồ yêu hơi co lại một chút.

Tu sĩ Vân Hà cảnh ít nhiều có được cảm giác của mình, nhưng bởi vì còn chưa có liên quan đến tu hành cấp độ thần hồn, cho nên cảm giác như vậy là cực kỳ yếu kém, bình thường dùng để cảm giác một vài thứ còn miễn cưỡng, thời điểm chân chính chiến đấu sinh tử, cảm giác của Vân Hà cảnh căn bản không thể làm chỗ

dựa, nhưng kẻ địch trước mặt nàng lại nhắm mắt lại.

Chuyện này khiến cho hồ ly nhất thời không biết Lục Diệp muốn làm gì.

Nhưng nàng không có thời gian xoắn xuýt quá nhiều, thương thể trầm trọng chỉ có bản thân nàng rõ ràng, bây giờ thực lực nàng có thể phát huy ra cực kỳ có hạn, nàng phải trong thời gian ngắn nhất giết tên phản đồ trước mặt này, mới có hi vọng sống sót.

Cho nên chỉ trong nháy mắt do dự, lại có vài đoàn Hồ Hỏa bay về phía Lục Diệp, theo sát bên trong hồ hỏa là sát cơ lăng lệ của hồ yêu.

Hồ hỏa bỗng bình đến trong vòng một thước, âm âm nổ tung, hóa thành từng điểm hỏa tinh rơi vào trên người hắn. Trong nháy mắt này, lông mày Lục Diệp nhíu lại một cái, hiển nhiên là lại bị lực lượng quỷ dị trùng kích, tâm thần chấn động bất an.

Cũng chính vào lúc này, hồ yêu đánh giết tới lộ ra móng vuốt sắc bén.

Trường đao kéo lên, lấy một góc độ không thể tưởng tượng đâm tới, đồng tử hồ yêu nhin không được co rút lại, vội vàng tránh lui.

Nàng kinh nghi bất định nhìn qua Lục Diệp vẫn đang nhắm mắt lại.

Nàng rất nhanh lại lần nữa khởi xướng tiến công, vẫn là hồ hỏa mở đường, chân thân theo sát phía sau.

Nhưng mà, cảnh ngộ giống nhau như đúc lại xảy ra.

Hồ yêu tránh lui, trong lòng khiếp sợ tột đỉnh, nếu như một lần là trùng hợp, vậy lần thứ hai tuyệt đối không phải.

Tên này... nhắm mắt lại lại có thể ngăn cản công kích của mình?

Dựa vào cái gì?

Nàng thật vất vả mới báo được đại thù, hiện giờ chỉ có một tâm nguyện, đó chính là trở về Hồ Tiên cốc, ở trước phần mộ của chủ nhân an ủi chủ nhân trên trời có linh thiêng, nhưng nguyện vọng cuối cùng này lại cách nàng càng ngày càng xa!

Dựa vào cái gì? Trời cao bất công như thế!

Tiếng kêu của hồ yêu thê lương bi ai vang lên, âm thanh kia truyền vào trong tai, cũng có chấn động lực lượng tâm thần, khiến Lục Diệp cau mày.

Theo tiếng hồ kêu, hồ hỏa phô thiên cái địa đánh úp tới, chân thân hồ yêu của nó ẩn giấu bên trong hồ hỏa, điên cuồng tấn công Lục Diệp.

Lục Diệp đứng tại chỗ, nghiêm phòng tử thủ, thương tổn Hồ Hỏa tạo thành cho hắn có thể không đáng kể. Bản thân thứ này có lực sát thương không lớn, nhưng lực trùng kích của Hồ Hỏa đối với tâm thần lại không cách nào lẩn tránh. Hơn nữa, công kích phần nộ của Hồ Yêu cũng không thể khinh thường. Dù cho người này bị thương nặng, không phát huy ra toàn bộ thực lực, nhưng dù sao nàng cũng là một yêu thú có thể so với tu sĩ Vân Hà tầng thứ chín, dưới sự phần nộ kiên quyết công kích, nếu không phải Lục Diệp có được nội tình vượt xa tu sĩ đồng cấp, căn bản không thể ngăn cản được.

Trên người không ngừng xuất hiện từng vết thương máu tươi đầm đìa.

Bí thuật Tâm Nhãn quả thật có thể làm cho hắn đối với nguy cơ tập kích vào trong phạm vi một thước bên cạnh mình làm ra

phản ứng chính xác, nhưng Hồ Hỏa không cách nào tránh khỏi trùng kích tâm thần của hắn, nhiều khi hắn căn bản không kịp làm ra ứng đối.

Tiếp tục như vậy không được!

Dù Lục Diệp biết Hồ Yêu đã nỗ lực hết đà, không duy trì được thể công như vậy quá lâu, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, ai chết trước vẫn khó mà nói trước được.

Nhất định phải nghĩ biện pháp hóa giải ảnh hưởng của Hồ Hỏa đối với mình!

Nhưng có biện pháp nào có thể hóa giải hồ hỏa quỷ dị như vậy?

Lục Diệp nhanh chóng suy nghĩ, bỗng nhiên ý thức được điều gì.

Mặc kệ hồ hỏa này vì sao có thể lay động tâm thần người khác, biểu hiện bên ngoài của nó cuối cùng vẫn chỉ là một ngọn lửa...

Đã là lửa, vậy mình không có đạo lý e ngại.

Hắn hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước mình xâm nhập vào Viêm Hỏa Chi Địa ở Linh Khê chiến trường.

Viêm Hỏa Chi Địa và Vạn Độc Lâm, đều là cấm địa của Linh Khê chiến trường, là nơi tu sĩ khó có thể xâm nhập, có chút tu sĩ Linh Khê Cảnh nội tình hùng hồn có lẽ có thể đặt chân tới bên ngoài hai cấm địa này, nhưng chỗ sâu nhất lại là nơi chưa có người có thể tiến vào.

Nhất là Viêm Hỏa chi địa, bá chủ nữ yêu kia khó có thể tới gần, phải biết rằng bá chủ nữ yêu kia chính là yêu thú thuộc tính hỏa.

Nhưng Lục Diệp tiến vào, chẳng những tiến vào, lúc ấy hẳn chỉ có tu vi Thiên Thất, còn lấy được Phượng Hoàng Chân Hỏa từ trong đó, tiếp theo kích hoạt Linh văn Hỏa Phượng Hoàng trên Thiên Phú Thụ.

Chương 1150: Giết hồ yêu 2

Hắn có thể xâm nhập vào trung tâm Viêm Hỏa Chi Địa, không phải dựa vào tu vi bản thân, mà là Thiên Phú Thụ. Lúc ấy dưới tình huống khó có thể tiếp tục, hắn đột nhiên có ý tưởng, thúc giục uy năng của Thiên Phú Thụ, để rễ cây vô hình trải rộng toàn thân, ngăn cách hoàn cảnh tàn khốc của Viêm Hỏa Chi Địa ảnh hưởng đối với mình.

Uy năng của Thiên Phú thụ có thể ngăn cách được hoàn cảnh như Viêm Hỏa Chi Địa, có phải cũng có thể ngăn cách được sự ảnh hưởng của Hồ Hỏa đối với mình hay không?

Nếu có thể, vậy mình sẽ không bị hồ hỏa trùng kích tâm thần nữa, hắn có thể buông tay buông chân đi chém giết hồ yêu kia.

Lục Diệp lập tức thôi động Thiên Phú thụ, tâm thần đắm chìm phía dưới, chỉ thấy Thiên Phú thụ chiếm giữ vị trí Nguyên Linh khiếu của hắn bỗng nhiên sinh ra từng sợi rễ, tiếp theo trải rộng ra, phẳng phất như thăm dò vào trong không gian không biết, biến mất không thấy gì nữa.

Nếu giờ phút này Lục Diệp thúc giục Động Sát Linh Văn điều tra bản thân, hắn có thể nhìn thấy toàn thân mình trải rộng trên dưới rất nhiều đồ vật có hình dáng như rễ cây, theo linh lực của bản thân nhẹ nhàng lắc lư.

Tâm thần của bản thân dường như bị đè nén một gánh nặng nặng, lực lượng tinh thần nhanh chóng tiêu hao.

Thúc giục Thiên Phú Thụ cũng không cần tiêu hao linh lực bản thân, thứ tiêu hao chính là sức mạnh tâm thần!

Ngày thường Lục Diệp để Thiên Phú Thụ thôn phệ Địa Tâm hỏa, loại tiêu hao này rất nhỏ, nhưng tiêu hao lúc này lại tương đối bình thường, thoáng cái tăng lên gấp trăm lần, dù sao cả người hắc đều bị rễ cây Thiên Phú Thụ bao vây lấy, mà thời điểm thôn phệ Địa Tâm hỏa, chỉ có mấy sợi rễ từ trong cơ thể lan tràn ra ngoài.

Hắn bỗng dừng mở mắt ra, nhìn thấy được con mắt xanh đang điên cuồng mà chấp nhất của hồ yêu, nhảy lên nhảy xuống ở cách đó không xa trước người hắn, quấy nhiễu phán đoán của hắn.

Phong Hành gia trì, thân hình lao ra, nghênh đón hồ hỏa phía trước đánh úp lại.

Tốc chiến tốc thắng!

Hồ yêu không biết trên người Lục Diệp đã xảy ra biến hóa gì, mắt thấy Lục Diệp lại có thể chủ động đụng vào hồ hỏa của mình, nó vừa sợ vừa giận, thân hình nhảy lên, hướng về phía Lục Diệp nghênh đón.

Nhưng mà sau một khắc, hồ yêu liền bị một cổ cảm giác lạnh lẽo bao vây.

Chỉ vì bóng dáng Lục Diệp từ trong hồ hỏa trùng sát đi ra, mặc cho hồ hỏa nổ tung trên người hắn, ánh mắt kiên định không chút dao động.

"Không có khả năng!" Dưới sự kinh hãi, hồ yêu lại nói tiếng người.

Nhưng đối với yêu thú có thể hóa thành hình người như nàng mà nói, cho dù ở trong trạng thái chân thân, miệng nói tiếng người cũng không phải việc khó gì.

Hồ hỏa của nàng, có uy năng như thế nào chính nàng rõ ràng, tu sĩ Vân Hà Cảnh bình thường nhiễm phải một chút, chỉ sợ lập

tức sẽ lâm vào trong ảo cảnh không cách nào tự kiềm chế, ngăn thì ba năm hơi thở, dài thì mười mấy hơi thở.

Nhưng phản đồ này phản bội mình, phản bội Hồ Tiên cốc, trước đó đã biểu hiện ra sức chống cự cực lớn đối với Hồ Hỏa, ảnh hưởng của Hồ Hỏa đối với hắc chỉ trong nháy mắt!

Cái này còn có thể dùng tâm thần của hắc cường đại để giải thích, nhưng làm sao có thể không bị ảnh hưởng chút nào? Lực lượng tinh thần của hắc có thể so với Thần Hải cảnh sao?

Nhưng từ ánh mắt như giếng cổ của đối phương, hắc quả thật không có nửa điểm ảnh hưởng.

Hồ yêu khiếp sợ, khoảng cách của một người một hồ đã gần đến cực hạn, ánh đao sáng như tuyết hiện lên trong tầm mắt của hồ yêu, nàng chỉ cảm thấy trước người đau xót, trùng kích cực lớn hất bay nàng ra ngoài, máu vẩy lên trời cao, chặt vật rơi xuống đất.

Oanh...

Trong lúc giương mắt, một bóng người đã mang theo sát khí lăng liệt rơi xuống trước người nàng, đao thế như cuồng phong bạo vũ bao phủ nàng, đao đao đoạt mệnh.

Hồ hỏa tái hiện, nhưng lần này lại không thể tạo thành nửa điểm quấy nhiễu đối với Lục Diệp. Không có hồ hỏa làm chỗ dựa, hồ yêu nỗ lực hết đà đối mặt với thế công như vậy, không còn sức chống đỡ.

Máu tươi vẩy ra, từng tiếng đao phong cắt qua máu thịt truyền ra, bộ lông tuyết trắng kia đều bị máu tươi đỏ thắm nhuộm thành màu đỏ, màu sắc nhìn thấy mà giật mình nhuộm lên vô tận thể lương.

Một đao của Lục Diệp chém ra, hồ yêu nặng nề ngã xuống đất,

lần này nó lại không thể đứng lên nữa, nó nằm ở nơi đó, há miệng thở hổn hển, thần thái trong mắt đã trở nên cực kỳ ảm đạm.

Lục Diệp xách Bàn Sơn Đao, bước từng bước một về phía trước, cúi đầu quan sát hồ yêu trước mặt.

Hồ yêu chuyển động tròn mắt, nhưng tầm mắt hoàn toàn mơ hồ, đã không thấy rõ khuôn mặt Lục Diệp, chỉ có thể lơ mơ phân biệt một chút hình dáng mơ hồ.

"Hóa ra... Thiên Cơ... đã sớm trừng phạt rồi!"

Giây phút cuối cùng của sinh mệnh, dường như nàng đã hiểu ra điều gì, trong miệng lẩm bẩm lên tiếng.

Những năm này nàng không ngừng dựa vào bí thuật thần hồn của mình nô dịch tu sĩ trên chiến trường Vân Hà, tu sĩ dám tiến sâu vào trong Thái Mãng Sơn lịch lãm đều là người nổi bật trong Vân Hà Cảnh. Trong mười tám năm, tu sĩ chết vì nàng không có một ngàn cũng có tám trăm, theo số lượng tu sĩ nô dịch của nàng tăng lên, cảm giác nguy cơ không hiểu cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng biết một ngày nào đó, Thiên Cơ sẽ trừng phạt hành động của nàng.

Nàng vốn tưởng rằng đó là xử phạt tương tự như Diệt Hồn Thần Lô ở Linh Khê chiến trường.

Nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, trừng phạt này là dùng phương thức này hạ xuống, hơn nữa là dưới tình huống nàng không hề phát giác.

Thẳng đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng mới thấy rõ chân tướng.

Lục Diệp đứng trước mặt hồ yêu, có thể cảm nhận được trạng thái lúc này của hồ yêu, nhưng lời nói vừa thốt ra từ miệng nó lại

khiến hắn vô cùng khó hiểu.

Nhưng mà hắn không có đi truy cứu đến cùng, chỉ coi đây là hồ yêu nói mớ trước khi chết, Bàn Sơn Đao giờ lên cao.

"Cũng tốt..." Ánh đao trong mắt hắn lóe lên, Hồ yêu cảm thấy thoải mái trong lòng, bất kể nói thế nào, cuối cùng cũng đã báo đại thù cho chủ nhân, có lẽ đây là ân điển cuối cùng của Thiên Cơ.

Chủ nhân, Tiên Nhi tới với người...

Chương 1151: Đan hỏa

Bên trong Cửu Trận Đồ, trường đao của Lục Diệp hạ xuống, thi thể hồ yêu chia lìa, sinh cơ triệt để nghiền nát.

Hắn thở phào một hơi, ném đi vết máu trên Bàn Sơn Đao, tâm thần thả lỏng, thân hình hơi lảo đảo một chút.

Trận chiến với hồ yêu không tính quá nguy hiểm, chủ yếu là do sức mạnh tinh thần tiêu hao quá lớn khiến hắn cảm thấy mệt mỏi.

Trên người đầy vết thương, nhưng không thương gân động cốt. Dựa vào khí lực của hắn, muốn khôi phục không phải việc khó.

"Y Y, tình huống bên ngoài thế nào rồi?" Lục Diệp mở miệng hỏi.

Theo đạo lý mà nói, Hồ Yêu bỏ mình, theo như bí thuật thần hồn mà nàng gieo xuống hắn là không công tự phá, nhưng mà không phải như vậy, hắn cũng không có biện pháp xác định.

Giọng nói của Y Y rất nhanh truyền vào trong tai: "Tất cả mọi người khôi phục bình thường, có điều có mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh đã chạy trước, bao gồm Hạ Lương và Đàm Thánh."

"Không ngờ tên chó chết kia lại phản ứng nhanh như vậy!" Lục Diệp âm thầm cắn răng.

Vốn dĩ sau khi hắn định giết hồ yêu, thuận tiện làm thịt Đàm Thánh và Hạ Lương, tuy trong khoảng thời gian này vẫn luôn đi theo Hạ Lương tu hành, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa quên

thù hận giữa hai bên.

Nếu hắn không bị thu vào Cửu Trận Đồ, sau khi giết hồ yêu còn có thể lập tức can thiệp vào chiến trường, nhưng thân ở trong Cửu Trận Đồ, tình huống bên ngoài liền không thể chi phối.

Hạ Lương và Đàm Thánh hai người quen biết bày sói, dù sao trước đó bọn họ mới chịu thiệt thòi lớn ở Linh Địa bên kia, cho nên sau khi thoát khỏi sự khống chế của hồ yêu, chuyện đầu tiên làm chính là trốn chạy thật xa.

Hai người bọn họ là Cửu tầng cảnh, một lòng chạy trốn, bày sói đúng là không có biện pháp gì tốt.

Mặc dù cảm thấy tiếc hận, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Lục Diệp tiến lên vài bước, đi đến trước thi thể hồ yêu, lục lọi trên thi thể một hồi, tìm ra một cái túi trữ vật.

Đây là túi trữ vật của hồ yêu, ngày thường nó vẫn luôn đeo trên người, bây giờ nó đã chết, đương nhiên đã trở thành chiến lợi phẩm của Lục Diệp.

Lục Diệp không rõ nàng có bao nhiêu thứ tốt, điều duy nhất hắn biết rõ là bên trong có một viên yêu đan của yêu thú cấp bá chủ, yêu đan trước đó hắn đã chém giết Cuồng Bạo Cự Viên đoạt được đã bị nàng thu vào trong túi trữ vật.

Đây chính là đồ tốt trăm năm khó gặp một lần.

Yêu thú cấp bá chủ trên chiến trường Vân Hà từ xưa đến nay rất ít có tiền lệ bị giết chết, chỉ nhìn hành động Hồ Tiên cốc lần này là biết, nếu chỉ dựa vào các tu sĩ tự tổ đội đối phó, không có đội hình hai ba trăm người căn bản không thể thành công, còn kèm theo tổn thất cực lớn, căn bản là không được bù mất.

Cho nên yêu thú cấp bá chủ trên chiến trường Vân Hà bình

thường sẽ không có tu sĩ chủ động trên chọc, càng không ai dám giết.

Lần này có thể giết Cuồng Bạo Cự Viên là do con hồ yêu kia dưới sự thúc đẩy của cừu hận, các tu sĩ lại bị nàng gieo xuống bí thuật thần hồn, hung hãn không sợ chết, lại có Lục Diệp và Tạ Vân Hàn bố trí rất nhiều trận pháp hỗ trợ nhau.

Nếu chỉ cầm trên tay một viên yêu đan của yêu thú cấp bá chủ như vậy, Lục Diệp cũng có thể cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ bên trong nó, giao cho Hồ Phách cắn nuốt luyện hóa, tất nhiên rất có lợi.

Chiến lợi phẩm đương nhiên không chỉ có mỗi cái này.

Lục Diệp lại lấy tay đặt lên thi thể hồ yêu, yên lặng điều tra một lát, sau đó hẩn nhắc Bàn Sơn đao lên đâm xuống một đao. Một lát sau, lại một viên yêu đan khác được lấy ra.

Đây là yêu đan của hồ yêu, mặc dù không sánh bằng yêu đan của yêu thú cấp bá chủ, nhưng cũng có giá trị không nhỏ.

Lục Diệp lau đi vết máu trên yêu đan, sau đó nhìn Yêu đan trong tay, hơi ngạc nhiên.

Yêu đan chỉ to bằng nắm tay trẻ sơ sinh, có màu hồng phấn quái dị, trên đó nở ra hào quang nhàn nhạt, phẳng phất như hỏa diễm đang thiêu đốt.

Đây là... Đan hỏa?

Đan hỏa cũng không phải là ngọn lửa dùng để luyện đan, mà là nội đan của yêu thú thuộc tính Hỏa. Trước đó Lục Diệp đã mua không ít nội đan trong Thiên Cơ Bảo Khố, tất cả đều bị Thiên Phú Thụ nuốt chửng.

Cẩn thận nghĩ lại, hồ yêu này ở thời điểm cùng mình chém

giết thúc giục hồ hỏa có thể rung chuyển tâm thần, bản thân nó xác thực có thể xem như yêu thú thuộc tính Hỏa.

Trong Thiên Cơ Bảo Khố, giá cả của các loại đan hỏa không đồng nhất, mấy trăm mấy ngàn mấy vạn công huân đều có, còn có một loại kỳ hỏa gọi là Cực Hàn Băng Diễm, giá trị ước chừng mười tám vạn công huân.

Trên tay có yêu đan Hồ Yêu này, không biết giá cả bao nhiêu, những hắc là không quá đắt.

Đã là đan hỏa, vậy tự nhiên có thể thôn phệ.

Lục Diệp vừa động tâm niệm, trên Thiên Phú Thụ đã sinh ra vài sợi rễ, chui vào trong không gian vô hình. Ngay sau đó, ánh sáng đan hỏa trong tay hắc nhanh chóng ảm đạm, năng lượng bên trong bị Thiên Phú Thụ thôn phệ.

Lục Diệp đắm chìm trong tâm thần điều tra biến hóa của Thiên Phú Thụ, đây chỉ là một loại thói quen cho phép, hắc vốn không trông cậy vào một viên yêu đan có thể khiến cho Thiên Phú Thụ sinh ra biến hóa quá lớn, nhưng điều khiến hắc ngạc nhiên chính là, khi năng lượng trong yêu đan bị thôn phệ, một mảnh lá cây ở vị trí phía trên Thiên Phú Thụ bỗng nhiên sinh ra phản ứng, nhưng mà dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được bốc cháy lên.

Khác với lửa cháy hừng hực trên lá cây, mảnh lá cây này không ngờ lại có màu hồng phấn như yêu đan của hồ yêu.

Đây là lần đầu tiên Lục Diệp gặp phải chuyện như vậy, nhất thời giật mình.

Một lát sau, yêu đan trong tay hao hết năng lượng, hóa thành bụi phấn rơi vãi, trên Thiên Phú Thụ có thêm một mảnh lá cây hỏa diễm thiêu đốt phấn hồng, lộ ra dáng vẻ hạc giữa bầy gà.

Chương 1152: Đan hỏa 2

Lục Diệp mơ hồ có cảm giác, hình như hắn đã đánh giá sai giá trị của Hồ Yêu đan.

Dù sao đó cũng là yêu đan của Lục Vĩ Thiên Hồ, căn bản không thể coi thường, chỉ từ việc nó có thể khiến Thiên Phú Thụ sinh ra biến hóa như vậy là có thể biết được, yêu đan kia giá trị cực lớn.

Lục Diệp đề xuống nghi hoặc trong lòng, không lập tức điều tra tin tức chứa đựng trong lá cây bị thiêu đốt kia.

Bây giờ hắn đang có thương thế trên người, tâm thần lực hao tổn nghiêm trọng, hơn nữa bên ngoài còn có rất nhiều chuyện chờ hắn đi xử lý, không thể trì hoãn.

"Y Y!" Lục Diệp nhẹ nhàng hô một tiếng.

Trong lòng Y Y ngẫm hiểu, thôi động lực lượng của Cửu Trận đồ, sau một khắc, thân ảnh Lục Diệp đã bị khiển trách ra khỏi Cửu Trận đồ.

Vừa đứng vững thân hình, Hồ Phách liền từ một bên chạy tới, ngồi xổm trên vai hắn.

Hồ Phách khôn khéo hơn nhiều, khi Hồ yêu vừa liếc mắt đã nô dịch Cự Giáp, nó đã nhảy xuống từ trên người Lục Diệp, né tránh thật xa, nó sợ mình cũng bị hồ yêu nô dịch.

Bốn phía đã không có tiếng đánh giết, rất nhiều yêu lang im lặng canh giữ ở một bên, tu sĩ còn sót lại của Hồ Tiên cốc cũng tụ tập cùng một chỗ, trên mặt mỗi người tràn đầy bi thương.

Thời điểm bị hồ yêu nô dịch tâm thần, bọn họ không cảm thấy

hành vi của mình có cái gì sai, nhưng hồ yêu đã chết, thần hồn bí thuật bị phá, những năm này tao ngộ lập tức xông lên đầu, mỗi người đều tự vấn trong lòng: Ta đang làm cái gì?

Nhất là Tạ Vân Hàn, ở Hồ Tiên cốc trọn vẹn mười hai năm, hoàn toàn đoạn tuyệt liên hệ với thân nhân sư môn, tu vi bản thân cũng không có tiến bộ bao nhiêu, không công uổng phí thời gian.

Những người khác mặc dù không có thời gian chờ đợi lâu như Tạ Vân Hàn, nhưng nói ít thì một hai năm là có, nghĩ đến thời gian ở Hồ Tiên Cốc, đều hổ thẹn bất an.

Thấy Lục Diệp xuất hiện, đám người nhao nhao xông tới.

"Lục đạo hữu." Chu Vân Thiên người đầy máu thi lễ với Lục Diệp, có chút thấp thỏm hỏi thăm: "Hồ yêu kia... Đã chết chưa?"

Mặc dù vào khoảnh khắc bí thuật thần hồn bị phá, bọn họ biết hồ yêu nhất định đã chết, nhưng trước khi có được đáp án, vẫn không dám xác định.

Hồ yêu tạo thành bóng ma tâm lý cho bọn họ, thật sự quá lớn.

"Hồ yêu đã bị ta chém giết, chư vị đạo hữu không cần phải lo lắng." Lục Diệp mở miệng, chẳng những bị giết mà Yêu đan còn bị Thiên Phú Thụ thôn phệ, không biết có thể đạt được Linh văn gì mới hay không.

Nghe được lời ấy, phần đông đều thở phào một hơi, thần sắc khẩn trương rõ ràng thả lỏng hơn rất nhiều, Chu Vân Thiên lại thi lễ: "Chúng ta thân hãm nhà tù, bị hồ yêu che đậy mà không biết, lần này nhờ Lục đạo hữu cứu giúp, ân tình như thế không ngại tái tạo, ngày sau nếu đạo hữu có phân phó, không dám không theo."

Những người khác cũng đều nghiêm mặt hành lễ, rồi rít nói lời cảm tạ.

Lục Diệp hoàn lễ: "Chư vị đạo hữu không cần như thế, ta cũng chỉ tự cứu mà thôi, chỉ tiếc cuối cùng vẫn không còn tính mạng của rất nhiều đạo hữu."

Tạ Vân Hàn thở dài một tiếng: "Tạo hóa trêu ngươi, Lục lão đệ có thể cứu những người chúng ta đã là rất giỏi rồi."

Mặc dù mọi người không biết sao Lục Diệp có bản lĩnh hiệu lệnh một bầy sói như vậy đến trợ chiến, nhưng cho dù thực lực đàn sói cường đại, số lượng đông đảo, đối mặt với lực lượng lúc Hồ Tiên Cốc cường thịnh cũng chưa chắc có thể làm được gì.

Lục Diệp lựa chọn sau khi liều mạng một trận với Cuồng Bạo Cự Viên ở Hồ Tiên cốc, không thể nghi ngờ là người sáng suốt nhất. Hơn nữa, lúc đám Yêu Lang vây công bọn hắc trư trước đó, hiển nhiên đã nhận được mệnh lệnh từ sớm, chỉ vây giết bọn hắc trư không giết, nếu không hiện tại còn có thể đứng ở chỗ này, chỉ sợ không có mấy người.

"Mặc kệ thế nào, chúng ta rút cuộc thoát khỏi sự khống chế của hồ yêu, đây là chuyện may mắn, chư vị không cần sầu mi khổ kiểm như vậy nữa, nghĩ tới sư môn các người, ngấm lại huynh đệ tử muội các người, về sau chúng ta không cần làm nô lệ khúm núm nữa." Chu Vân Thiên nói ra.

Có người buồn bã nói: "Chu đạo hữu vừa nói như vậy... Ta nhớ nhà rồi."

Mọi người bỗng nhiên trầm mặc, trong mắt nổi lên thần sắc lưu luyến, ở trong Hồ Tiên cốc, có mệnh lệnh của hồ yêu, ai cũng không dám truyền tin liên hệ với bên ngoài, những năm gần đây, thân bằng hảo hữu của tu sĩ Hồ Tiên cốc một mực tìm kiếm bọn họ, truyền tin cho bọn họ... Trước đây bị hồ yêu khống chế, không cảm thấy có quan hệ gì, hiện tại một khi thoát khỏi khống chế, nỗi nhớ nhung như sóng thần lập tức cuộn cuộn dâng lên.

"VẬY... VỀ NHÀ?" Có người khẽ lẩm bẩm.

Chu Vân Thiên vung cánh tay hô lên: "Lúc này không trở về, còn đợi đến khi nào?"

Một khi tư luyến dâng lên, sẽ không còn bị khống chế nữa, tất cả mọi người đều khẩn cấp muốn trở về sư môn của mình, quê hương của mình, cùng nỗi khổ xa cách đã lâu của mọi người trong nhà kể lẻ ly biệt.

"Về nhà!" Có người hét lên.

Trong lúc nhất thời mọi người kích động.

Chu Vân Thiên quay người nhìn về phía Lục Diệp: "Lục đạo hữu có tính toán gì không?"

Lục Diệp suy nghĩ một phen: "Ta và sư huynh vừa mới gia nhập chiến trường Vân Hà không bao lâu, tạm thời không trở về, hơn nữa ta còn bị thương trên người, cần tĩnh dưỡng một trận, chư vị đạo hữu cứ tự nhiên là được."

Chu Vân Thiên vốn còn muốn khuyên Lục Diệp cùng bọn họ rời đi, nhưng dù sao nơi này cũng là chỗ sâu trong Thái Mãng sơn, yêu thú cường đại đông đảo, chợt nhớ tới bên cạnh Lục Diệp có một bầy sói thủ hộ, căn bản không thể có nguy hiểm gì, vì vậy y không nói nhiều lời mà gật đầu nói: "Nếu như thế, Lục đạo hữu kia bảo trọng, về sau nếu có cần hỗ trợ, cứ nói một tiếng."

Đám người nhao nhao nói lời từ biệt với Lục Diệp, sau đó lại trao đổi ấn ký chiến trường với hắn.

Một lát sau, rất nhiều tu sĩ ngự khí bay lên, dưới ánh mắt đưa tiễn của Lục Diệp và đám người Lý Bá Tiên nhanh chóng rời đi. Một đám người như bọn hắn, mỗi người đều có tu vi không tầm thường, kết bè kết đội như vậy, chỉ cần không đụng phải yêu thú cấp bá chủ, cơ bản sẽ không có nguy hiểm gì.

Gần như ngay lúc đám người Chu Vân Thiên rời đi, bỗng nhiên trong lòng Lục Diệp sinh ra cảm giác khác thường, từ nơi sâu xa, có thứ gì đó từ trên trời rơi xuống, phủ xuống trên người hắn, trên mu bàn tay cũng hơi nóng lên.

Chương 1153: Mê hoặc

Cảm giác khác thường bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống giống như đã từng gặp, giống như đã gặp ở nơi nào đó.

Lục Diệp cẩn thận nhớ lại, rất nhanh đã nhớ tới cảm giác quen thuộc này là chuyện gì xảy ra.

Đây là thiên cơ chiếu cố!

Lúc trước ở trong bí cảnh Vạn Thú Vực, hắc tử Đại trưởng lão Vạn Thú Tông lấy được thú ấn cùng Mệnh Nguyên thuật, Hạ Thiển Thiển đã từng nói với hắc tử, loại đồ vật có thể thay đổi một cách cục lưu phái này nếu bán cho Thiên Cơ Bảo Khố, có thể được thiên cơ chiếu cố, cổ vũ khí vận của bản thân.

Sự thật chứng minh đúng là như thế. Sau khi ra khỏi bí cảnh Vạn Thú Vực, hắc tử bán ngọc giản có khắc thú ấn và Mệnh Nguyên Chi Thuật cho Thiên Cơ Bảo Khố, chẳng những nhận được rất nhiều công huân, từ nơi sâu xa cũng có thiên cơ buông xuống.

Giống hết cảm giác vừa rồi.

Hắc tử gặp dữ hóa lành ở trong khu vực săn bắn, nguyên nhân lớn nhất là được một quả Kim Thân Lệnh, nhưng loại vật nghịch thiên này trân quý cỡ nào, ngay cả Thần Hải cảnh cũng đỏ mắt, hết lần này tới lần khác bị hắc tử một Vân Hà cảnh lấy được, hơn nữa là lấy được từ trong chiến lợi phẩm, chẳng những gặp dữ hóa lành, Liệp Sát bảng hắc tử còn được hạng nhất, được thiên cơ ban thưởng.

Chư loại này, đây chẳng phải là biểu hiện của số mệnh bản thân sao?

Khí vận, mặc dù nhìn không thấy sờ không được, nhưng không giờ khắc nào không tạo thành ảnh hưởng đối với hần.

Lần trước là bởi vì từ trong bí cảnh Vạn Thú Vực mang ra một thứ tốt có thể thay đổi một lưu phái, mới được Thiên cấp chiếu cố.

Lần này thì sao?

Chém Hồ yêu, cứu những tu sĩ kia, thế mà cũng có?

Hần bỗng nhiên lại nhớ tới câu nói không hiểu của hồ yêu trước khi chết.

"Hóa ra thiên cơ đã sớm tròng phạt."

Vừa rồi Lục Diệp cũng không biết những lời nàng vừa nói là có ý gì, nhưng bây giờ kết hợp với kinh nghiệm của bản thân, trong thoáng chốc, hần mơ hồ có cảm giác.

Hồ yêu làm mưa làm gió ở Hồ Tiên cốc hai mươi năm, mượn bí thuật thần hồn vốn không nên xuất hiện trên chiến trường Vân Hà nô dịch rất nhiều tu sĩ, báo thù rửa hận cho nàng, những năm gần đây không biết bao nhiêu tu sĩ vì nàng mà chết, chính mình chém giết nàng, tất nhiên chỉ là vì tự vệ cùng với cứu Lý Bá Tiên, có thể nói suy cho cùng coi như là tạo phúc một phương.

Lần này hần không giết hồ yêu, nói không chừng sau này còn có thể có càng nhiều tu sĩ xui xẻo.

Mà sở dĩ hần tiến vào Hồ Tiên Cốc, là vì đi theo Lý Bá Tiên truy sát Đàm Thánh và Hạ Lương, gặp phải đám người Chu Vân Thiên.

Bây giờ nhớ lại, lúc trước Đàm Thánh và Hạ Lương chạy trốn khỏi linh địa, hần là phải chạy trốn ra khỏi Thái Mãng Sơn mới đúng, nhưng chẳng biết tại sao hai người bọn họ lại bỏ chạy vào sâu trong Thái Mãng Sơn...

Điều này rõ ràng không phù hợp với tình huống lúc đó của hai người bọn họ, mà hai Vân Hà Cửu tăng cảnh, vô luận như thế nào cũng không nên làm ra loại lựa chọn ngu ngốc này.

Hắn và Lý Bá Tiên một đường đuổi giết, kết quả đụng phải đám người Chu Vân Thiên, sau đó bị dẫn vào Hồ Tiên Cốc, trùng hợp là, hắn thân mang Thiên Phú Thụ, không bị bí thuật thần hồn của Hồ Yêu ảnh hưởng, càng trùng hợp là, dưới tay hắn còn có một đám bầy sói có thể điều khiển!

Thậm chí ngay cả trận chiến Hồ Tiên cốc vây giết Cuồng Bạo Cự Viên kia, cũng thuận lợi có chút không thể tưởng tượng nổi.

Hồ yêu đã báo thù hai mươi năm mà vẫn không được như ý nguyện, Lục Diệp đến Hồ Tiên cốc không bao lâu đã phụ trợ nàng hoàn thành đại kế báo thù...

Tất cả thoát nhìn đều hợp tình hợp lý, nhưng nếu như suy nghĩ sâu xa, lại có thể phát hiện, trong đó có rất nhiều trùng hợp khó có thể lý giải.

Tựa hồ trong nơi sâu xa có một đôi bàn tay vô hình, ở sau lưng thúc đẩy hết thảy.

Thiên Cơ... Rốt cuộc là cái gì?

Mình chính là Thiên Cơ phái xuống trừng phạt hồ yêu sao?

Mình giết hồ yêu, giải mối họa cho một phương này, cho nên Thiên Cơ lại một lần nữa tăng thêm sự chiếu cố đối với mình?

Lục Diệp đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn cảm thấy sờn cả tóc gáy.

Hắn cúi đầu nhìn mu bàn tay của mình, đồng thời thiên cơ vừa mới hạ xuống chiếu cố, trên mu bàn tay của hắn cũng hơi nóng lên. Lúc này nhìn lại, trên mặt Lục Diệp lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì trên mu bàn tay thành linh xuất hiện một đạo ấn ký màu vàng, cùng lần trước hần đạt được đệ nhất Liệp Sát bảng, Thiên Cơ ban thưởng ấn ký giống nhau như đúc!

Chẳng những tăng thêm sự chiếu cố đối với mình, còn ban thưởng?

Thế nhưng trước mắt Lục Diệp lại không biết đây rốt cuộc là phần thưởng gì, phần thưởng cho đệ nhất Liệp Sát Bảng rõ ràng là đang được ban thưởng, rốt cuộc phần thưởng này là gì còn phải trở lại Linh Địa, mượn Thiên Cơ Trụ mới có thể điều tra ra.

Lục Diệp thu liễm suy nghĩ, sau đó nhìn về một bên, thấy Cự Giáp cúi đầu đứng ở một bên, dáng vẻ rầu rĩ không vui.

Hiển nhiên là vì chuyện vừa rồi hần ra tay với Lục Diệp, còn chú ý tới chuyện truy sát Y Y.

Sau khi Lục Diệp trút bỏ tạp niệm trong lòng, hần tiến lên, vỗ vỗ cánh tay của hần, trấn an nói: "Đừng để ý, Tứ sư huynh cũng không thể ngăn cản bí thuật của hồ yêu kia, hướng chi là người."

Cự Giáp ngẩng đầu nhìn hần, mặc dù vẫn rầu rĩ không nói, nhưng biểu lộ cuối cùng cũng giãn ra không ít.

Lục Diệp lại quay đầu nhìn về phía Lý Bá Tiên, đã thấy Phong Nguyệt Thiên cười nói ngâm nga: "Sư huynh, Dư đạo hữu kia xảy ra chuyện gì vậy? Hình như có quan hệ không tệ với người?"

Chương 1154: Mê hoặc 2

Trước khi một đám tu sĩ Hồ Tiên cốc rời đi, Dư Đại Vi cố ý nói lời tạm biệt với Lý Bá Tiên, thần thái ngữ khí khác thường làm Phong Nguyệt Thiên nhìn thấy, làm nàng tức giận.

Lý Bá Tiên mặt không đổi sắc: "Nàng cũng là kiếm tu, lúc còn ở Hồ Tiên cốc, nàng thường tới tìm ta luận bàn kiếm thuật, thực ra ta không quen biết nàng lắm... Chắc, ta nói với người những chuyện này làm gì, còn nữa, ta là sư thúc của người! Hô lung tung cái gì!" Nhắc tay vỗ lên đầu Phong Nguyệt Thiên một cái.

Phong Nguyệt Thiên quai hàm hơi phồng lên, bộ dạng thở phò.

Lý Bá Tiên đi về phía Lục Diệp, lo lắng nói: "Thương thế của tiểu sư đệ thế nào?"

"Đều là vết thương da thịt, không có gì đáng ngại."

Lý Bá Tiên thốt một tiếng: "Không ngờ trên chiến trường Vân Hà còn có yêu thú nguy hiểm như vậy, lúc bị nàng ta gieo bí thuật thần hồn nô dịch, căn bản không cảm thấy có gì không đúng, bây giờ nghĩ lại... Thật khủng bố, nói đi cũng phải nói lại, tiểu sư đệ người làm sao thoát khỏi bí thuật thần hồn kia?"

Đây là điểm mà hắn không rõ nhất, ngày đó hắn và đám người Lục Diệp cùng bị dẫn trở về, theo lý mà nói hắn là tất cả đều đã bị gieo xuống bí thuật thần hồn mới đúng. Những ngày này, Lục Diệp cũng không lộ ra sơ hở gì, mãi đến hôm nay hắn mới biết được, tiểu sư đệ nhà mình vẫn luôn không bị bí thuật thần hồn của hồ yêu ảnh hưởng, hơn nữa còn đang âm thầm mưu tính kế đánh chết hồ yêu.

Lục Diệp còn chưa trả lời, Phong Nguyệt Thiên đã mở miệng trước: "Sư huynh ngu ngốc, người đã quên thần hồn của Lục sư đệ mạnh mẽ đến mức nào rồi? Hồ yêu kia nói Phá Thiên chỉ là một yêu thú cấp bậc Yêu Tướng, cho dù có thể thôi động bí thuật thần hồn, đối với Lục sư đệ lại có thể tạo thành ảnh hưởng gì."

Lục Diệp từng nhận được không ít chuyện Tẩy Hồn Thủy, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều biết. Loại thần vật Tẩy Hồn Thủy này có thể làm thần hồn của tu sĩ lớn mạnh, Lý Bá Tiên còn từng được Lục Diệp tặng cho một ít, Lục Diệp có năng lực đưa tặng người khác, nói rõ chính hắn khẳng định đã dùng rất nhiều.

Phong Nguyệt Thiên đương nhiên cho rằng Lục Diệp có thể thoát khỏi ảnh hưởng của bí thuật Hồ Yêu có liên quan đến thần hồn cường đại của hắn.

Lục Diệp lại vui vẻ nghe theo, hắn không tiện giải thích quá nhiều về thứ Thiên Phú Thụ này, cho nên thuận theo lời Phong Nguyệt Thiên nói mà nói: "Phong sư tỷ nói không sai."

"Nhưng lần này cũng may nhờ tiểu sư đệ, nếu không vì huynh chỉ sợ lành ít dữ nhiều."

Phong Nguyệt Thiên nói: "Tiểu sư đệ vẫn còn thương tích trong người, để cho nó chữa thương trước, sư huynh ta có chuyện muốn hỏi người, người theo ta lại đây."

Lý Bá Tiên mặt mày ủ rũ, còn không đợi hắn mở miệng nói chuyện, Phong Nguyệt Thiên đã kéo hắn sang một bên.

Lục Diệp lắc đầu bật cười, nhưng quả thật hắn cần phải điều tức khôi phục một hồi.

Xung quanh có đàn sói bảo vệ, cũng không cần lo lắng sẽ có nguy hiểm gì.

Tìm một vị trí khoanh chân ngồi xuống, ném vào miệng một ít

linh đan và một viên đan được chữa thương, yên lặng luyện hóa.

Gần nửa ngày sau, linh lực tiêu hao đã khôi phục gần hết.

Lục Diệp đắm chìm trong tâm thần, điều tra một mảnh lá cây màu hồng phấn trên Thiên Phú thụ, hội tụ tâm thần, chỉ một thoáng, rất nhiều tin tức tràn vào trong đầu, khiến tâm thần hần hơi chấn động.

Lục Diệp cẩn thận điều tra những tin tức này, biểu lộ trên mặt hần rất cổ quái.

Lần này vận khí không tệ, trực tiếp có được một đạo linh văn.

Nhưng đạo linh văn này... so với tất cả linh văn trước kia đều không giống nhau.

Cũng không phải nói nó phức tạp đến cỡ nào, bây giờ, thứ phức tạp nhất mà Lục Diệp nắm giữ chính là Linh văn Hỏa Phượng Hoàng, tiếp theo là Linh văn Hư Không, nhưng mà Hư Không Linh Văn là do hần học được từ trong sách, không có biện pháp tùy ý tạo dựng giống như Linh văn trên Thiên Phú Thụ.

Hơn nữa chỉ là một mảnh lá cây chứa đựng tin tức, có phức tạp hơn nữa cũng không phức tạp đến đâu.

Sở dĩ nói nó đặc thù, là bởi vì thông qua những tin tức kia, thúc giục linh văn này tiêu hao cũng không phải là linh lực, mà là hồn lực.

Nói ngắn gọn chính là lực lượng thần hồn.

Lục Diệp khẽ nhúc nhích tâm thần, đây là một đạo Linh văn Thần hồn, cũng chính là Thần văn!

Linh Văn chi đạo bác đại tinh thâm, bây giờ Lục Diệp học tập nắm giữ đều có thể mượn linh lực xây dựng ra, nhưng nếu tu vi

Lục Diệp đạt tới Thần Hải cảnh, có được hồn lực của mình, như vậy rất nhiều Linh Văn đều có thể dùng hồn lực tạo dựng, có thể phát huy ra càng nhiều năng lực.

Ví dụ như sắc bén, đơn thuần dùng linh văn xây dựng, có thể tăng thêm sát thương cho Linh khí, nhưng nếu dùng hồn lực xây dựng, có thể hóa thành công kích thần hồn.

Ngự Thủ cũng có thể, lấy hồn lực tạo dựng, có thể hóa thành một đạo thần hồn bình chướng.

Nhưng bên trong linh văn có một ít tồn tại đặc thù, chỉ có thể dùng hồn lực tạo dựng nên. Loại linh văn này, đều được xưng là Thần Văn.

Lần này đạt được chính là một đạo thần văn.

Mị Hoặc!

Từ trong lá cây chứa đựng rất nhiều tin tức đến xem, đạo Mị Hoặc Thần Văn này có hiệu quả mê hoặc tâm thần, ngược lại tương tự thần hồn bí thuật Hồ Yêu thi triển.

Thần hồn bí thuật của Hồ Yêu vô cùng nghịch thiên, nhưng đó là thiên phú thần thông của Lục Vĩ Thiên Hồ, tu sĩ tầm thường hoặc Yêu thú căn bản không thể nào nắm giữ được. Mị Hoặc Thần Văn chỉ cần phát huy được một phần uy năng của bí thuật Hồ Yêu cũng đã cực kỳ ghê gớm rồi.

Bất đắc dĩ chính là, dù sao đây cũng là Thần Văn cần dùng hồn lực mới có thể thúc giục, trước mắt tu vi của Lục Diệp căn bản không thể vận dụng, hẳn có thể dùng linh lực tạo dựng ra, nhưng cho dù tạo dựng ra, cũng không phát huy ra được bất kỳ tác dụng gì.

Nhưng một ngày nào đó tu vi của hắn có thể đạt tới Thần Hải cảnh, đến lúc đó Thần Văn này có thể phát huy tác dụng.

Chỉ riêng một đạo Thần Văn này đã giúp hần thu hoạch cực lớn, chớ đừng nói chi là hần còn được thiên cơ chiếu cố, ngày sau chỉ sợ khí vận của bản thân càng thêm tràn đầy.

Có ban thưởng khác do thiên cơ ban cho, cũng không biết là vật gì...

Từ từ mở mắt, đứng dậy.

Lý Bá Tiên đứng ở một bên, thấy hần đứng dậy, liền hỏi: "Tiểu sư đệ, về linh địa sao?"

Hồ yêu chết rồi, tu sĩ Hồ Tiên cốc cũng đã tan, Hồ Tiên cốc bên kia tự nhiên không cần thiết trở về nữa.

"Ừm." Lục Diệp gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện: "Đi Hồ Tiên cốc một chuyến đi, bên kia có một thứ khiến ta có chút để ý."

Lý Bá Tiên cũng không hỏi rốt cuộc là cái gì, chỉ gật đầu: "Được."

Chương 1155: Thiên Cơ ban thưởng

Trở lại Hồ Tiên cốc, tâm cảnh đã hoàn toàn khác biệt.

"Đây chính là Hồ Tiên cốc sao, rất đẹp." Phong Nguyệt Thiên đứng giữa không trung quan sát phía dưới.

Chỉ luận phong cảnh mà nói, Hồ Tiên cốc quả thật không tệ, dù sao cũng là nơi Hồ Yêu cư trú lâu dài, há có thể kém, bất quá so với Linh địa bên kia vẫn có chỗ không bằng.

Nhìn quen phong cảnh tươi đẹp bên kia linh địa, cho nên Hồ Tiên cốc đánh giá trong mắt Phong Nguyệt Thiên cũng chỉ là rất đẹp mà thôi.

"Tiểu sư đệ về đây là muốn làm gì?" Lý Bá Tiên hỏi.

"Có một nơi khiến ta hơi để ý." Lục Diệp nói, dẫn đường đi, mấy người đi theo.

Một lát sau, hắn đã đến một nơi đại trận bao phủ.

Lý Bá Tiên như có điều suy nghĩ: "Nơi này là... cấm địa?"

Tuy hắn và Lục Diệp ở Hồ Tiên cốc cũng đã hơn một tháng, nhưng hắn đã từng nghe nói đến tên của cấm địa, không chỉ một tu sĩ nói với hắn, bất kỳ địa phương nào trong Hồ Tiên cốc cũng đều phải đi, duy chỉ có hai nơi là không thể đi.

Một chỗ là tầm cung hồ yêu, không thể tự tiện xông vào.

Còn có một chỗ chính là cấm địa ở chỗ sâu nhất Hồ Tiên cốc.

Tầm cung của hồ yêu tối thiểu còn có cơ hội đi vào, nhưng bên cấm địa rốt cuộc là tình huống gì, toàn bộ tu sĩ Hồ Tiên cốc không ai biết được, cho dù là Tạ Vân Hàn phụ trách trận pháp toàn bộ Hồ Tiên cốc cũng không rõ ràng lắm, bởi vì nơi này là lệnh của hồ yêu, nghiêm ngặt bất luận kẻ nào đặt chân tới, dù là tới gần phạm vi trăm trượng cũng không được.

Lý Bá Tiên xem như đã hiểu tại sao Lục Diệp lại trở về.

Nói thực ra, hắn cũng có chút hứng thú với cấm địa này, không biết mới có thể dẫn tới tò mò.

Lục Diệp đứng trước đại trận, hai mắt gia trì nhìn rõ linh văn, quan sát tiết điểm của đại trận. Một lát sau, hắn đưa tay đánh ra mấy cây trận kỳ.

Lần trước hắn tới là nhờ vào tạo nghệ trận đạo của mình lên vào trong đại trận này, cho nên không tạo thành bất cứ phá hư gì với trận pháp này, nhưng lần này thì không cần.

Nghiêm chỉnh mà nói, cường độ trận pháp nơi này cũng không cao, đối với hắn mà nói, phá giải cũng không tính khó khăn.

Lục Diệp đánh ra từng cây trận kỳ, khảm vào trong tiết điểm, sau đó hắn đưa tay đặt lên đại trận. Theo linh lực của hắn thúc giục, linh lực trên màn sáng đại trận chảy xuôi càng ngày càng chậm, mãi cho đến khi hoàn toàn đình trệ.

Hộp binh bên hông vù vù, chín đạo lưu quang trước sau bắn ra, thẳng đến một chỗ đại trận.

Nương theo đó là tiếng rầm rầm rầm rầm, giống như mặt kính bị nghiền nát, trên đại trận lập tức nứt ra từng khe hở giống như mạng nhện, sau ba hơi thở, triệt để phá toái ra.

Đại trận bao phủ cũng hiện ra trong tầm mắt của mấy người.

Một ngôi mộ cô độc, một tòa tế đàn cổ xưa.

"Tại sao nơi này lại có mộ thế?" Phong Nguyệt Thiên hiếu kỳ tiến lên điều tra, chỉ thấy trước mộ phần có một khối bia mộ dựng thẳng, trên bia mộ có từng hàng chữ lớn.

"Mộ chủ nhân Lôi Chính Âm?" Phong Nguyệt Thiên nhẹ giọng thì thào.

"Lôi Chính Âm này hẳn là chủ nhân ban đầu của hồ yêu, không biết vì nguyên nhân gì mà bị Cuồng Bạo Cự Viên kia giết chết, cho nên từ hai mươi năm trước, hồ yêu đã bắt đầu kế hoạch báo thù, những năm qua một mực thu nạp tu sĩ, cho đến tận hôm nay." Lục Diệp thuận miệng giải thích một tiếng.

Lý Bá Tiên như có điều suy nghĩ: "Trước đó tiểu sư đệ đã từng tới nơi này?"

Lục Diệp nói: "Có một lần dưới sự hiếu kỳ, ta lén vào đây, vừa vặn gặp được hồ ly ở chỗ này phúng viếng, nghe được một vài thứ."

"Thì ra là thế." Lý Bá Tiên gật đầu.

"Phần mộ này là hồ yêu làm ra, không có gì đặc biệt, thứ ta để ý chính là tế đàn này." Lục Diệp vừa nói, vừa cất bước tiến lên, đi đến trên tế đàn: "Sư huynh, Phong sư tỷ, các người có thể nhìn ra tế đàn này dùng để làm gì không?"

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên dắt tay nhau tiến lên, cẩn thận quan sát, một lúc lâu sau, Lý Bá Tiên mới lắc đầu nói: "Không nhìn ra, có điều nó có bốn cái lỗ khảm, chắc là để bố trí linh thạch, có lẽ nếu bố trí đủ linh thạch thì có thể mở được cái gì."

"Mở ra cái gì?"

"Bí cảnh?" Phong Nguyệt Thiên lớn mật suy đoán.

Một câu nói ra, Lục Diệp và Lý Bá Tiên đều hào hứng, nếu tế đàn này thật có thể mở ra bí cảnh gì, vậy thì không thể bỏ qua.

Chiến trường Vân Hà có nhiều bí cảnh, cho nên sự ngờ vực vô căn cứ của Phong Nguyệt Thiên rất có khả năng trở thành sự thật.

"Thử một chút xem sao!" Lục Diệp phấn chấn nói.

Lập tức bốn người mỗi người một góc, từ trong túi trữ vật lấy ra linh thạch, hướng bên trong lỗ khảm an trí.

Một màn khiến người ta khiếp sợ xuất hiện, từng khối linh thạch trung phẩm vừa mới được đặt vào trong lỗ khảm, lại trong thời gian ngắn rút sạch linh lực trong đó, hóa thành phế thạch.

Sau khi hấp thu linh lực từ linh thạch, đường vân phức tạp trên bề mặt tế đàn kia hơi thấp sáng một phạm vi nhỏ, một mảnh phạm vi như vậy chỉ chiếm một phần bé nhỏ không đáng kể của toàn bộ tế đàn, lại khiến hai mắt mấy người Lục Diệp tỏa sáng.

Giương mắt nhìn nhau một chút, mỗi người lấy ra càng nhiều linh thạch đặt vào trong lỗ khảm.

Từng khối linh thạch hóa thành phế thạch, linh lực bị tế đàn rút sạch, phạm vi đường vân trên tế đàn càng lúc càng lớn.

Cho đến một khắc, sau khi bốn người tiêu hao hơn một ngàn khối trung phẩm linh thạch, mặt ngoài tế đàn quang hoa đại phóng, tất cả đường vân đều bị thấp sáng triệt để.

Cùng lúc đó, trên mu bàn tay Lục Diệp có chút nóng lên, hắn vội vàng cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy đạo ấn ký màu vàng trên mu bàn tay bỗng nhiên lướt tới, hóa thành một đạo kim mang, rơi vào trong tế đàn.

Chương 1156: Thiên Cơ ban thưởng 2

Chỉ một thoáng, trước mắt chỉ còn kim quang loá mắt, làm cho người ta không thể nhìn.

Ước chừng mấy hơi thở, chờ khi tầm mắt đám người Lục Diệp khôi phục lại, trước mặt đã xuất hiện một màn sáng hình bầu dục màu vàng.

"Tiểu sư đệ, vừa rồi là cái gì vậy?" Lý Bá Tiên kinh nghi bất định hỏi.

Lục Diệp bỗng nhiên để ấn ký màu vàng trên mu bàn tay mình rơi vào dị tượng trên tế đàn, hắn nhìn thấy rõ ràng, nhưng hắn không biết ấn ký màu vàng kia rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại rơi xuống tế đàn.

Lục Diệp kịp phản ứng.

Hóa ra đây chính là phần thưởng do thiên cơ ban xuống!

Lúc trước hắn thấy ấn ký màu vàng kia giống như lần trước mình ở trong khu vực săn bắn lấy được, còn tưởng rằng cần tìm một cây Thiên Cơ trụ đi điều tra thu hoạch, lại không nghĩ ấn ký màu vàng kia lại là dùng để kích hoạt tế đàn này.

Nói như thế, dù những người Hồ Tiên cốc về tới đây, tìm được tế đàn, bố trí đủ linh thạch, không có ấn ký của hắn, cũng đừng mơ tưởng kích hoạt tế đàn.

"Thiên Cơ ban thưởng, sau khi ta chém giết hồ yêu, Thiên Cơ ban thưởng cho người." Lục Diệp giải thích đơn giản một tiếng.

Lý Bá Tiên kinh ngạc vô cùng: "Chém giết hồ yêu, thiên cơ ban thưởng?"

Loại chuyện này chưa từng nghe thấy.

Lục Diệp thuật lại suy đoán của mình, còn có câu nói trước khi Hồ Yêu chết, Lý Bá Tiên nghe xong gật đầu nói: "Nói như thế, sư đệ chém giết Hồ Yêu đúng là diệt trừ một mối họa lớn trên chiến trường Vân Hà, xem như tạo phúc một phương, ban thưởng cho Thiên Cơ cũng có thể lý giải."

Thần sắc Phong Nguyệt Thiên khẽ động: "Đã là phần thưởng do thiên cơ ban xuống, vậy tất nhiên là có chỗ tốt, Lục sư đệ, quả nhiên là người tốt có báo đáp tốt."

Lục Diệp bật cười, mục đích chủ yếu của hắn là cứu Lý Bá Tiên, nếu không phải Lý Bá Tiên bị hồ yêu bắt làm nô lệ tinh thần thì hắn đã sớm vụng trộm bỏ chạy, bây giờ có rất nhiều tao ngộ này, cũng coi như là trời xui đất khiến.

Ánh mắt Phong Nguyệt Thiên dịu dàng nhìn màn sáng màu vàng kia: "Không biết phía sau là cái gì?"

Lý Bá Tiên nói: "Người nói có chỗ tốt, chắc chắn sẽ không có chuyện xấu gì, tiểu sư đệ đi vào tìm hiểu một chút?"

Lục Diệp gật đầu, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, mở miệng nói: "Cự Giáp, để bày sói bảo vệ bốn phía."

Cự Giáp gật đầu, đưa tay đặt lên miệng huýt sáo vang dội. Tích tắc sau, một đám Yêu Lang dưới sự dẫn dắt của sói đầu đàn lao nhanh tới, thanh thế to lớn.

Cự Giáp tiện tay vẽ một vòng tròn, lời ít mà ý nhiều: "Nhìn xem."

Đàn sói lập tức tách ra hai bên, bao vây bốn phía.

Lục Diệp nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ, tuy lúc trước hắn có quan hệ với bảy sói cũng coi như không tệ, nhưng hắn tuyệt đối không thể làm được đến trình độ như điều khiển cánh tay của Cự Giáp.

"Cự Giáp, dò đường!" Lục Diệp phân phó một tiếng.

Mặc dù đây là thiên cơ ban thưởng, đại khái không có nguy hiểm gì, nhưng mọi thứ vẫn phải cẩn thận là trên hết.

Trong mấy người, Cự Giáp khí lực mạnh nhất, tự nhiên là do hắn mở đường thì tốt hơn.

Cự Giáp không nói một lời, bước nhanh tới màn sáng màu vàng kia, sau vài bước đi tới trước màn sáng màu vàng, không chút do dự đâm đầu vào.

Lục Diệp không dời mắt đi trong chớp mắt, chỉ thấy trên màn sáng màu vàng kia đã xuất hiện một tầng gợn sóng, sau đó nó nuốt trọn thân ảnh Cự Giáp.

Lục Diệp theo sát phía sau Cự Giáp, sau đó là Phong Nguyệt Thiên, Lý Bá Tiên.

Vừa bước vào màn sáng màu vàng, trong nháy mắt đã tiến vào một thiên địa khác, nhưng vùng thiên địa này lại là sương mù mông lung. Cự Giáp đi vào trước cách đó không xa, nhưng dưới sương mù mông lung, Lục Diệp lại không thấy rõ thân ảnh của hắn, chỉ mơ hồ nhìn thấy một cái hình dáng.

Lục Diệp đứng yên tại chỗ, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ vì hoàn cảnh chung quanh mang đến cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc.

Rất nhanh sau lưng truyền đến tiếng hô khẽ của Lý Bá Tiên: "Thiên cơ tẩy lễ?"

Bốn người ở đây, ngoại trừ Cự Giáp chưa từng đăng lâm Linh Khê bảng ra, ba người còn lại đều là từng đăng lâm Linh Khê bảng, mỗi tháng một lần Thiên cơ tẩy lễ đương nhiên sẽ không lạ lẫm.

Thiên cơ ban thưởng tẩy lễ, sẽ dẫn dắt tu sĩ Linh Khê Bảng đến một hoàn cảnh đặc thù hoàn toàn độc lập, trong hoàn cảnh đặc thù này, thể phách và tâm thần tu sĩ đều đạt được rèn luyện ở trình độ nhất định, cho nên được tăng cường.

Có thể nói, tu sĩ đăng lâm Linh Khê bảng, tiền đồ tương lai không giống với những tu sĩ không có đăng lâm Linh Khê bảng.

Ngụy Khuyết kia là Vân Hà Cửu tầng cảnh, Đàm Thánh và Hạ Lương cũng là Vân Hà Cửu tầng cảnh, hơn nữa ba người đều không ngoại lệ, đều là lấy 360 khiếu thăng cấp Vân Hà cảnh, nhưng so sánh mà nói, Ngụy Khuyết thực lực của Cửu tầng cảnh này so với Đàm Thánh và Hạ Lương kém không chỉ một điểm.

Nguyên nhân căn bản nhất chính là Đàm Thánh và Hạ Lương từng lên Linh Khê bảng, hơn nữa xếp hạng cũng không thấp.

Linh Khê cảnh được xem như cảnh giới sơ khai của tu sĩ tu hành, coi như đặt nền móng cho kiếp sống tu hành, ở giai đoạn này có thể được thiên cơ ban thưởng lễ rửa tội, không thể nghi ngờ có thể làm cho căn cơ của tu sĩ càng thêm vững chắc, tương lai cũng càng thêm rộng lớn, bài danh trên Linh Khê bảng càng cao, chỗ tốt nhận được khi thiên cơ tẩy lễ lại càng lớn.

Lúc Lục Diệp còn ở Linh Khê cảnh, trên cơ bản chỉ có thể giết người vượt qua một cấp độ nhỏ, nhưng đến Vân Hà cảnh, vượt hai cấp nhỏ cũng không phải việc khó, tuy chuyện này có liên quan đến thực lực của tu sĩ Vân Hà cảnh tốt xấu lẫn lộn, nhưng chưa hẳn không có nguyên nhân hẳn chiếm cứ được chỗ tốt đứng đầu Linh Khê bảng, phải biết rằng tu vi của tu sĩ càng cao, giết địch vượt cấp lại càng khó khăn, bởi vì tu vi càng cao, biên độ tăng lên một cấp nhỏ đối với thực lực lại càng lớn.

Chương 1157: Mượn đao giết người

Thiên Cơ tẩy lễ chỉ có tu sĩ trên Linh Khê bảng mới có tư cách đạt được. Trên chiến trường Vân Hà không có Vân Hà bảng tương tự, trước kia cũng chưa từng nghe nói có tu sĩ Vân Hà cảnh nào được Thiên Cơ tẩy lễ, cũng không muốn đám người Lục Diệp gặp phải ở chỗ này.

Như thế xem ra, kích hoạt tế đàn kia cũng không phải là Phong Nguyệt Thiên suy đoán bí cảnh, chỉ là đơn thuần thiên cơ tẩy lễ mà thôi.

Nhưng đối với mấy người Lục Diệp, đây lại là phần thưởng thực tế tốt nhất.

Sau khi kích động qua đi, Lục Diệp bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Hắn ở trên chiến trường Linh Khê, trước sau bốn lần được thiên cơ tẩy lễ, một lần so một lần hiệu quả kém, đợi đến lần thứ tư kết thúc, hiệu quả đã tiếp cận không có, đây cũng là nguyên nhân sau đó hắn quyết đoán tấn thẳng Vân Hà cảnh, nếu còn có thể đạt được đủ nhiều chỗ tốt, hắn há sẽ thoát ly Linh Khê chiến trường?

Không chỉ có hắn như thế, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng giống như thế, hai người này chiếm cứ Linh Khê Bảng hơn mười năm, nghe nói thiên cơ cuối cùng đã không còn dẫn dắt bọn họ nữa, bọn họ chiếm lấy Linh Khê Bảng chỉ là không chiếm một xếp hạng, không có bất kỳ phần thưởng thực chất nào.

Bốn người ở đây, bao gồm Hồ Phách, chỉ có Cự Giáp chưa từng trải qua thiên cơ tẩy lễ.

Cho nên... cho dù nơi này là Thiên Cơ tẩy lễ chi địa, đối với đám người mình thật có tác dụng sao?

Nếu là vô dụng, cho dù nơi này là Thiên Cơ tẩy lễ chi địa, cũng không chiếm được bất kỳ chỗ tốt gì.

Lý Bá Tiên hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, đã lặng lẽ luyện hóa lực lượng xung quanh, một lúc sau, vẻ mặt hắc phần chấn: "Hữu dụng!"

Lục Diệp cũng đang thử nghiệm, hắc phát hiện đúng như lời Lý Bá Tiên nói, sương mù nơi này có chút khác biệt với việc Linh Khê Bảng đạt được Thiên Cơ tẩy lễ, rõ ràng cao cấp hơn một chút. Linh Khê Bảng dùng Thiên Cơ tẩy lễ đối với đám người Lục Diệp đã vô dụng, nhưng nơi này lại hữu dụng.

"Tản ra đi." Lục Diệp mở miệng nói.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều gật đầu tán thành.

Cự Giáp đã trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu hành, theo hắc phun ra nuốt vào, đại lượng sương trắng nồng đậm bị hắc hút vào trong miệng, tràn vào trong phế phủ.

Lục Diệp bước về một hướng, nhưng chỉ đi được không đến ba mươi trượng, phía trước có một tầng bình chướng vô hình ngăn cản đường đi của hắc.

Đưa tay thử một chút, chỉ cảm thấy bình chướng kia kiên cố đến cực điểm, không phải tu vi của hắc bây giờ có thể rung chuyển, thay đổi phương hướng đi về phía mặt bên.

Sau khi đi được mấy chục trượng, không ngoài dự đoán, phía trước lại có thêm một tầng lá chắn vô hình.

Như vậy, không gian nơi này không lớn, dài rộng mỗi cái cũng phải mấy chục trượng mà thôi.

Quay đầu nhìn lại, đã không nhìn thấy bóng dáng đám người Lý Bá Tiên, sương trắng dày đặc quay cuồng, ngăn cản tầm mắt.

Lục Diệp không tiếp tục thăm dò nữa, đã không cần thiết nữa, hần ngồi xuống tại chỗ, bắt đầu tạo dựng một cái phễu nhỏ trên người mình.

Y Y cũng lách mình thoát ra từ trong cơ thể Hổ Phách, đi đến vị trí cách hần ba trượng đã tọa tu hành, Hổ Phách há to miệng, ăn sương mù khắp nơi như hổ đói.

Từng cái tụ Linh phễu nhỏ gia trì, sương mù xung quanh bị lực lượng vô hình dẫn dắt, không ngừng dũng mãnh tiến vào trong cơ thể Lục Diệp. Số lượng Tụ Linh phễu nhỏ tăng lên, sương mù lưu động quanh thân Lục Diệp hiển nhiên có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tư chất tu hành của hần đúng là rất kém cỏi, căn bản không thể nào phun ra nuốt vào thiên địa linh khí bình thường được, thậm chí ngay cả linh lực trong linh thạch hần cũng không có cách nào hấp thu ra.

Nhưng ở dưới mô thức tu hành độc hữu của hần, thân ở hoàn cảnh như vậy, chỗ tốt hần có thể đạt được lại là bất luận kẻ nào cũng không thể bằng được.

Nhớ ngày đó ở Long Tuyền, trong Tẩy Hồn Trì, hần đều mượn phương thức tu sĩ như vậy, thu được lợi ích mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

Vừa rồi ném thử, mặc dù xác định sương trắng nơi này cấp bậc cao hơn sương trắng được tẩy lễ bởi Linh Khê Bểng Thiên Cơ, nhưng cụ thể cao hơn một mức độ lại khó có thể phán đoán.

Cho tới giờ khắc này.

Lục Diệp lộ ra vẻ kinh sợ.

Bởi vì khi lực lượng vô hình tràn vào thân thể, mỗi một khối huyết nhục trên người hắn đều đang chậm rãi nhúc nhích, đó là dấu hiệu thể phách đang tăng cường, tâm thần cả người càng như đứng trên mây, phiêu nhiên dục tiên, lực lượng tinh thần cũng đang lấy tốc độ cực kỳ khả quan tăng cường.

Không chỉ như thế, càng có lực lượng mệnh mông rót vào trong dòng sông linh lực trong cơ thể, làm lớn mạnh lượng dòng sông, đồng thời tốc độ dòng chảy của dòng sông linh lực đột nhiên tăng nhanh thêm vài phần.

Thiên cơ nơi này tẩy lễ... lại có tác dụng tăng lên tu vi!

Linh Khê Bảng tẩy lễ thiên cơ cũng không có công hiệu như vậy, ở Linh Khê chiến trường, Lục Diệp trước sau bốn lần được Thiên Cơ ban thưởng tẩy lễ, khiến cho thể phách và tâm thần bản thân đều được lớn mạnh, nhưng không có lần nào khiến tu vi của hắn có nửa điểm tăng trưởng.

Nơi này có thể!

Cần thận nghĩ lại, cũng là bình thường.

Bình thường mà nói, tu sĩ có thể đăng lâm Linh Khê Bảng, cơ bản đều là tu vi Thiên Cửu, trong Linh Khê Cảnh, tu vi này đã đến cực hạn, lại hướng lên trên chỉ có thể tấn chức Vân Hà, cho nên Linh Khê chiến trường tẩy lễ cũng không có công hiệu tăng lên tu vi, bởi vì đối với cường giả trên Linh Khê Bảng vô dụng.

Chương 1158: Mượn đao giết người 2

Từ trước tới nay, Lục Diệp là người đầu tiên lấy tu vi Thiên Thất để lên được Linh Khê bảng, lấy tu vi Thiên Bát chiếm cứ vị trí đầu bảng Linh Khê.

Có thể lớn mạnh thể phách và lực lượng tinh thần, có thể tăng tu vi, lần này đạt được lễ rửa tội thiên cơ tốt hơn rất nhiều so với Linh Khê bảng.

Có thể đoán được, sau lần này, thực lực bản thân lại sẽ tăng cường rõ rệt.

Cũng không biết có thể tu hành ở chỗ này bao lâu.

Tuy nói đây là thiên cơ ban thưởng, nhưng cũng không có khả năng tiếp tục tu hành không hạn chế ở chỗ này. Sau khi ý thức được điểm này, Lục Diệp càng thêm đói khát.

Lúc mấy người tu hành ở đây, trong Thái Mãng sơn, hai bóng người chập vật bay vút, thành linh là hai người Hạ Lương Đàm Thánh.

Ngay khi Lục Diệp chém giết hồ yêu, giải trừ thần hồn bí thuật, hai người này đã ý thức được không ổn, lập tức ngợ không bỏ chạy, một đường chạy trốn đến tận đây.

"Hạ huynh, nghỉ ngơi một chút đi." Đàm Thánh thở hồng hộc, hôm nay tao ngộ thực là mộng ảo, đầu tiên là cùng huyết chiến với yêu thú cấp bá chủ, còn chưa hoàn toàn khôi phục, lại có bầy sói đến vây công.

Hai người có thể sống sót cũng không hoàn toàn là may mắn, đa phần là dựa vào thực lực cường đại của bản thân, dù sao Vân Hà Cửu tầng cảnh cũng là tu sĩ bình thường có nội tình không thể so sánh.

Dù là như thế, Đàm Thánh cũng sắp đến hết nỗ lực hết đà.

Hạ Lương mặc dù còn có dư lực, nhưng cũng không kiên trì được bao lâu, thấy Đàm Thánh chật vật, vượt cằm nói: "Vây nghỉ ngơi một chút đi."

Hai người hạ xuống, dùng linh đan điều tức.

Một lát sau, Đàm Thánh có chút khôi phục, trên mặt lộ vẻ nghĩ mà sợ nói: "Không nghĩ tới trong chiến trường Vân Hà thế mà còn có loại dị thú kia."

Hồi tưởng hơn một tháng ở Hồ Tiên cốc, Đàm Thánh có một loại cảm giác đặt mình trong mộng cảnh, lúc bị Hồ Yêu gieo xuống bí thuật thần hồn nô dịch tâm thần, cũng không cảm thấy có cái gì, thẳng đến bí thuật thần hồn kia theo Hồ Yêu bỏ mình, không công tự phá, mới như tỉnh mộng.

"Thế gian có nhiều điều kỳ dị, tuy ta và người là Vân Hà cảnh, nhưng kiến thức lịch duyệt vẫn quá ít."

"Ta càng nghĩ không ra chính là, Lục Nhất Diệp kia làm sao thoát khỏi." Kết hợp với đủ loại chuyện trước đó, Lục Nhất Diệp cho tới bây giờ vẫn chưa bị bí thuật thần hồn kia ảnh hưởng, nếu không cũng sẽ không điều động bày sói đến vây công bọn họ. Chuyện hôm nay, Lục Nhất Diệp khẳng định cũng mưu đồ từ lâu, nếu không thời cơ năm chắc không đến mức trùng hợp như thế, chính là lúc Yêu thú cấp bá chủ đại chiến Hồ Tiên cốc, thực lực tổn hao rất nhiều.

Hạ Lương thật ra cũng đang suy nghĩ vấn đề này, nói ra nghi

ngờ trong lòng: "Chỉ có một khả năng, thần hồn của thằng nhãi đó đủ cường đại, cường đại đến mức có thể ngăn cản được bí thuật thần hồn của hồ yêu."

Đàm Thánh khòe mắt nhảy dựng: "Hắn chỉ là Vân Hà tăng bốn cảnh, thần hồn dù cường đại hơn nữa, lại có thể cường đại đi nơi nào?"

Tuy nói như vậy, nhưng hắn cũng rõ ràng, đây là giải thích hợp tình hợp lý duy nhất, hồ yêu kia sợ cũng không nghĩ ra, tu sĩ Hồ Tiên cốc như vậy, cuối cùng năng lại chết ở trên tay một người có tu vi thấp nhất.

"Lục Nhất Diệp... Trên chiến trường Linh Khê đã làm rất nhiều chuyện mà người thường khó có thể làm được, không thể coi như không có việc gì." Từ sau lần trước, Hạ Lương cũng đã thâm nhập tìm hiểu tin tức về Lục Diệp, khi nhìn thấy đủ loại tình báo liên quan tới Lục Diệp, quả thực đã làm cho hắn kinh hãi.

Từ xưa đến nay, chưa từng có tu sĩ nào gây nên phong vân lớn như vậy trên Linh Khê chiến trường, càng dựa vào sức một mình, khiến cho tông môn hạch tâm phải chịu thiệt nhiều hơn.

Từ xưa đến nay, cũng chưa từng có tu sĩ nào lấy tu vi Thiên Bát chiếm cứ vị trí đầu tiên trên Linh Khê bảng.

Trước chuyến đi này, hắn đã cảnh cáo mình không nên đánh giá thấp Lục Nhất Diệp, nhưng bây giờ xem ra, mình tự cho là đúng đánh giá cao, cuối cùng vẫn đánh giá thấp, ba Vân Hà Cửu tăng cảnh cùng nhau vì báo thù mà đến, bây giờ Ngụy Khuyết chết rồi, hai người bọn họ cũng như chó nhà có tang trốn chạy.

Đàm Thánh cười ha ha một tiếng: "Chúng ta có tính là ban ân cứu mạng của hắn hay không?"

Hạ Lương hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ Đàm huynh còn muốn

mang ơn hần?"

Đàm Thánh lạnh mặt: "Làm sao có thể? Hần giết đệ tử Tân Nguyệt Môn ta, phá chuyện trụ sở Tân Nguyệt Môn của ta, ta sao dám quên! Chỉ là... muốn báo thù, khó như lên trời!"

Cho dù bây giờ bọn hần đã biết vị trí Lục Diệp bố trí linh địa thì như thế nào? Bên trong linh địa có trận pháp bao phủ, có bày sói bảo vệ, đừng nói là hai người bọn hần, dù có tìm thêm mười mấy trợ thủ, cũng chưa chắc có thể thành công.

Bằng nhân mạch hai người bọn họ, ngược lại có thể tìm được nhiều trợ thủ như vậy, dù là trên trăm cũng có thể tìm được.

Nhưng dù vậy... thật sự có thể đánh hạ chỗ linh địa kia, thật sự có thể chém giết Lục Nhất Diệp? Cho dù có thể, cũng tất nhiên tử thương thảm trọng.

Hạ Lương nắm chặt nắm đấm, đốt ngón tay phát ra tiếng vang thanh thúy, làm sao cũng không nghĩ ra, Lục Nhất Diệp có tài đức gì, có thể điều khiển một bầy sói như vậy!

Lại nghĩ tới mỗi ngày hần đều dốc lòng chỉ điểm Lục Diệp tu hành trên đạo thuật, còn dốc túi truyền thụ bí thuật Tâm Nhãn... Ủy khuất trong lòng gần như muốn dời sông lấp biển.

Tên chó chết kia căn bản không bị thần hồn bí thuật ảnh hưởng, lại cầm lông gà làm lệnh tiễn tìm mình lãnh giáo đạo thuật, mình cũng ngu xuẩn cực độ, lại có cái gì liền dạy cái đó!

"Vạn Ma Linh bên này muốn lấy tính mạng của hần không chỉ có hai người chúng ta." Hạ Lương cố gắng bình phục nổi lòng, nhàn nhạt một tiếng.

"Ý của Hạ huynh là..." Đàm Thánh như có điều suy nghĩ.

"Truyền vị trí của Lục Nhất Diệp linh địa đi, chắc chắn sẽ có

người đi tìm hắc gây phiền phức, nhất là những linh địa cỡ lớn... Vì khuếch trương quy mô linh địa, tăng lên phẩm cấp linh địa, bọn họ đang cướp đoạt Tuyền Linh khắp nơi, sức hấp dẫn của Tuyền Linh Giáp cấp đối với bọn họ cũng không nhỏ, lại thêm một Lục Nhất Diệp..." Nói tới đây, hắc bỗng nhiên dừng lại: "Ta nhớ được phụ cận vừa lúc có một linh địa lấy tu sĩ Thánh Hỏa giáo làm chủ, Thánh Hỏa giáo thống hận Bích Huyết tông hơn bất kỳ kẻ nào, nếu để đám người điên kia biết Lục Nhất Diệp đang ở đâu, người đoán bọn họ sẽ làm gì?"

Chương 1159: Vân Hà ngũ tăng cảnh

Thánh Hỏa Giáo hơn ba mươi năm trước chính là tông môn nhất phẩm, uy danh hiển hách, nhưng mà bây giờ chỉ là tứ phẩm, nguyên nhân chủ yếu là Thần Hải Cảnh trong tông bị giết không còn một mảnh, mà người khởi xướng chính là Bích Huyết Tông.

Năm đó trận doanh hai bên đại chiến, bên Vạn Ma lĩnh ước chừng có ba tông môn nhất phẩm bị đánh rớt thần đàn, ngoại trừ Thánh Hỏa giáo ra, còn có Kim Vân lâu và Bách Luyện cốc.

Nếu bàn về cừu hận đối với Bích Huyết tông, ba nhà này là mãnh liệt nhất, chưa từng gặp Lục Diệp lần đầu tiên đã từng nhắc qua với hắn về ba tông môn này.

Đám Thánh nghe vậy hai mắt tỏa sáng: "Khu sói nuốt hổ, ngồi làm ngư ông đắc lợi! Hạ huynh mưu đồ thật tốt!"

Chỉ dựa vào thực lực của hai người bọn họ, đã không có biện pháp tạo thành uy hiếp gì với Lục Diệp, nhưng muốn bọn hắn rộng rãi mời giúp đỡ đến báo thù cũng không hiện thực, nếu thật sự làm như vậy, nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều yêu lang tử thương, dù sao trong linh địa của Lục Diệp có nhiều yêu lang như vậy.

Nhưng nếu để đám người Thánh Hỏa giáo biết rõ tình huống bên linh địa Lục Diệp, chắc chắn sẽ có hành động, đến lúc đó hai người bọn họ hoàn toàn có thể trốn trong bóng tối yên lặng theo dõi kỳ biến, tùy thời ra tay, ít nhất cũng có thể được chia một chén canh.

Còn làm thế nào để truyền tin tức bên này không lộ ra dấu vết

cho Thánh Hỏa Giáo, đương nhiên không làm khó được hai người.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, hai người lại ngự khí bay lên, bay về phía bên ngoài Thái Mãng Sơn, dọc đường đã bắt đầu truyền ra tin tức ra bên ngoài.

Thời gian trôi qua, trong khu vực Thiên Cơ tẩy lễ, đám người Lục Diệp phân tán tu hành.

Lục Diệp vốn cho rằng nơi này không thể ở lâu được, nhưng lại nằm ngoài dự liệu của hắn, mãi đến ba ngày sau, hắn mới chợt có một cỗ lực lượng cường đại từ bốn phương tám hướng truyền đến, hắn vội vàng đứng dậy.

Còn không đợi Lục Diệp có động tác gì, tầm mắt cả người hắn đã bỗng nhiên hoa lên, trực tiếp xuất hiện ở trên tế đàn kia, thân hình hắn không nhìn được lão đạo một cái, vội vàng đứng vững.

Giương mắt nhìn lại, Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên, Cự Giáp còn có Hồ Phách Y Y, đều bị bài xích ra ngoài, linh lực trên người khuấy động.

Mà xem ba động linh lực trên thân mấy người này, tu vi hiển nhiên đều có tiến bộ.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên vốn là Vân Hà ngũ tầng cảnh, giờ đã là lục tầng cảnh, cách lần trước bọn họ đột phá thăng cấp mới chỉ hơn một tháng.

Khí tức trên người Y Y và Hồ Phách cũng đã đạt tới trình độ có thể so với Tứ tầng cảnh.

Lục Diệp và Cự Giáp đều đã đến Ngũ tầng cảnh!

Lục Diệp đột phá vào ngày hôm trước, tốc độ tu hành ở nơi tẩy lễ kia lại có hiệu suất cao hơn cả việc vận dụng Linh Thiệm màu vàng, nếu không phải tự mình trải qua thì thật khó có thể tin.

"Tiểu sư đệ, cảm nhận được không?" Lý Bá Tiên nhẹ nhàng nắm tay lại mở ra, lại nắm tay, dường như đang trải nghiệm sức mạnh tăng trưởng của bản thân.

Lục Diệp gật đầu.

Ba ngày này, cảm nhận của hắn là rõ ràng nhất, bởi vì lúc tu hành hắn không cần đắm chìm tâm thần, có Tụ Linh phễu nhỏ phát huy tác dụng, cái gì hắn cũng không cần làm, tự nhiên có thể không ngừng thôn phệ sương trắng, hơn nữa hiệu suất cao hơn những người khác rất nhiều.

Đám người Lý Bá Tiên thì khác, vẫn đắm chìm trong tu luyện, mãi đến giờ phút này mới cảm nhận được biến hóa của bản thân.

Lần này tăng lên, không đơn thuần chỉ là gia tăng tu vi, mà càng nhiều là thể phách cùng tâm thần lớn mạnh, còn có tốc độ dòng chảy của linh lực trong cơ thể cũng trở nên càng nhanh, so sánh với trước, tốc độ chảy của dòng chảy linh lực nhanh hơn ít nhất khoảng ba thành.

Đây hiển nhiên là chỗ tốt do Thiên Cơ tẩy lễ mang đến.

Tu vi tăng lên có nghĩa là thực lực trở nên mạnh mẽ, mà thể phách tâm thần lớn mạnh, linh lực dòng sông dài nhanh chóng gia tăng, càng tăng thêm thực lực tăng vọt.

Có thể nói, lần tu hành này đối với mọi người mà nói, tuyệt đối không đơn giản chỉ là tu vi tăng lên một cấp độ nhỏ như vậy.

So sánh với mình của ba ngày trước, thực lực biến hóa có thể nói là nghiêng trời lệch đất.

Nhưng thứ thực lực này, không trải qua chém giết sinh tử chân chính thì không thể hiện ra được, cho nên Lục Diệp cũng không rõ ràng lắm, thực lực trước mắt của mình cuối cùng là cái tiêu chuẩn gì.

Trên mặt Lý Bá Tiên vẫn còn chút khó tin, một lúc sau mới nói: "Cổ nhân nói, một người đắc đạo, gà chó lên trời, lần này may mà có tiểu sư đệ chém giết hồ yêu."

Nếu không phải Lục Diệp giết hồ yêu đạt được Thiên Cơ ban thưởng, mấy người cũng không thể có cơ duyên này, về phần trước đó vì kích phát tể đàn tiêu hao hơn ngàn khối Trung phẩm linh thạch... So với thu được chỗ tốt thì không đáng kể chút nào, đừng nói là hơn ngàn khối, cho dù là hơn vạn khối cũng không đổi được.

"Sư huynh nói cái gì mà gà con khuyến nhi... Ta không phải vậy." Phong Nguyệt Thiên chu miệng, vẻ mặt không vui.

Lý Bá Tiên cười ha ha: "Chính là ý tứ đó!"

Phong Nguyệt Thiên nở nụ cười xinh đẹp, quay đầu nhìn về phía Lục Diệp: "Nhưng lần này thật sự phải cảm ơn Lục sư đệ rồi, có cơ duyên lần này, con đường tu hành sau này của chúng ta nhất định sẽ dễ đi hơn một chút, cũng rộng lớn hơn một chút."

Lời này nói không sai, Vân Hà Cảnh tuy rằng không phải cảnh giới cơ sở tu hành của tu sĩ, nhưng tu vi của mấy người ở Vân Hà Cảnh cũng không tính là cao, lần này thu được chỗ tốt cũng miễn cưỡng có thể nói là đặt xuống cơ sở vững chắc hơn, đối với tu hành ngày sau phát triển đều rất có ích lợi.

"Người một nhà, sư tỷ cần gì phải nói hai nhà." Lục Diệp mỉm cười nói.

Phong Nguyệt Thiên hiển nhiên hiểu sai ý, giương mắt nhìn Lý Bá Tiên một chút, trên mặt bay lên hai rặng mây đỏ.

Chương 1160: Vân Hà ngũ tăng cảnh 2

"Tế đàn này..." Lý Bá Tiên quay đầu nhìn về phía tế đàn, vốn còn muốn qua vài ngày chờ tu vi vững chắc, lại đến tu hành, kết quả liếc mắt nhìn lại, lại phát hiện tế đàn đã trở nên tan tành thành mảnh nhỏ, lời đến khóe miệng cũng nuốt xuống.

Lục Diệp cũng phát hiện ra tế đàn có biến hóa, hẩn suy tư: "Xem ra phần thưởng của Thiên Cơ chỉ có một lần."

Nói trở lại, dù tế đàn không hư hao, không có thiên cơ ban thưởng đạo kim ấn kia, cũng không có cách nào lại kích hoạt tế đàn lần nữa.

Mà sâu trong Hồ Tiên cốc có một tế đàn như vậy, bây giờ xem ra, giống như là phần thưởng Thiên Cơ đã sớm chuẩn bị.

"Về linh địa đi." Lý Bá Tiên mở miệng nói.

Tế đàn đã hủy, Hồ Tiên cốc bên này cũng không cần thiết ở lại.

Một lát sau, vài đạo lưu quang phóng lên trời, thẳng hướng linh địa lao đi, trên mặt đất, đàn sói trùng trùng điệp điệp một đường lao nhanh, theo sát phía sau.

"Tiểu sư đệ có tâm sự sao?" Thân hình Lý Bá Tiên nhích lại gần, mở miệng hỏi.

Lục Diệp nói: "Đàm Thánh và Hạ Lương chưa chết, vị trí của Linh Địa đã bại lộ, chắc chắn bọn hẩn sẽ ngóc đầu trở lại."

Biểu tình của Lý Bá Tiên cũng trầm xuống, không thể giết chết Hạ Lương và Đàm Thánh, quả thật làm cho người ta tiếc hận. Thời điểm Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp dẫn dắt đàn sói tới trợ giúp, thật ra đã hạ mệnh lệnh cho đàn sói, ngoại trừ Hạ Lương và Đàm Thánh, những người khác chỉ vây quanh không giết, bởi vì không có biện pháp xác định những người khác thuộc về trận doanh, nếu thật sự muốn tử chiến, đàn sói nhất định sẽ xuất hiện rất nhiều tổn thất.

Nhưng mệnh lệnh tuy rằng đã ban ra, nhưng bày sói dù sao cũng không phải là tu sĩ, linh trí không cao như vậy, lúc ấy Phong Nguyệt Thiên muốn kiềm chế Lý Bá Tiên, Cự Giáp lại bị Hồ yêu hạ xuống bí thuật thần hồn, nô dịch cho hắn, trong hỗn loạn, Đàm Thánh và Hạ Lương cuối cùng bảo toàn tính mạng.

Dù sao hai người này cũng là tu sĩ Cửu tầng cảnh, không dễ giết như vậy.

Lần trước bọn họ ngây ngốc không biết bày sói tồn tại, kết quả bị tổn thất nặng, không chỉ hai người trọng thương, ngay cả Ngụy Khuyết cũng bị giết.

Bây giờ bọn họ rõ ràng lực lượng trong linh địa, nếu thật sự ngốc đầu trở lại, nhất định sẽ chuẩn bị vạn toàn.

"Chưa chắc hỏng bét như vậy." Lý Bá Tiên lắc đầu.

"Nói như thế nào?"

Lý Bá Tiên nói: "Bọn họ đã biết lực lượng của linh địa chúng ta, vậy chắc chắn cũng hiểu, dẫn theo ít người không làm nên chuyện gì, nhưng cho dù bọn họ mang tới đủ nhiều nhân thủ, đánh nhau cũng tất tử thương thảm trọng, đây là điều bọn họ không thể tiếp nhận, muốn nghiền ép linh địa chúng ta tuyệt đối, không có hơn trăm người căn bản không làm được."

"Nếu bọn họ thật sự mang đến hơn trăm người thì sao?"

Lông mày Lý Bá Tiên khẽ nhúc nhích: "Không đến mức..."

"Chỉ là thù hận lẫn nhau chưa hẳn sẽ để cho bọn họ làm việc như thế, nhưng sự huynh chó quên, trên người ta còn đeo giải thưởng cực kỳ khổng lồ, từ xưa tài vật động nhân tâm, lui một bước mà nói, dù cho bọn họ đơn thuần tiết lộ vị trí linh địa ra ngoài, chúng ta sau này cũng phiền toái không ngừng."

"Ý của tiểu sư đệ là..."

Lục Diệp trầm ngâm không nói, vốn hẳn cho rằng linh địa sẽ được chọn ở sâu trong Thái Mãng Sơn, lại có bầy sói bảo vệ, đủ để kê cao gối mà không lo, nhưng không ngờ rằng mới bao lâu, lại gặp phải phiền toái không ngừng.

Nhớ lại lần trước lấy được linh địa Bính cấp, hẳn cũng không thể chiếm cứ được bao lâu, kết quả tiến vào bí cảnh Vạn Thú Vực một chuyến, liền bị trộm nhà.

Hắn tốt xấu gì cũng là người được thiên cơ chiếu cố, khí vận hưng thịnh, sao lại không có duyên phận gì với linh địa?

"Hai con đường, dời đi linh địa, hoặc là lưu lại đường lui."

"Dì dời linh địa..." Lý Bá Tiên lắc đầu nói: "Trong linh địa có Thiên Cơ trụ do tiểu sư đệ mời tới, nếu di chuyển, mười vạn công huân sẽ lãng phí vô ích, hơn nữa chuyển dời linh địa sẽ khiến phẩm cấp của Tuyền Linh rút xuống..."

Lục Diệp ngạc nhiên đến cực điểm: "Dời đi Linh địa sẽ khiến phẩm cấp của Tuyền Linh rút xuống?" Hắn thật sự không biết chuyện này.

Lý Bá Tiên gật đầu: "Tuy nói có biện pháp lấy Tuyền Linh ra lần nữa, nhưng mỗi lần lấy ra, phẩm cấp của Tuyền Linh sẽ rút

xuống một phẩm cấp."

"Nói cách khác, nếu như chuyển dời linh địa, chúng ta chỉ có thể được một linh địa Ất cấp?"

Còn phải bồi thường một cây Thiên Cơ trụ.

Nói như vậy, lúc trước Tuyên Linh ở Bính cấp linh địa bị trộm, người ta chỉ có thể là một cái Đinh cấp Tuyên Linh, lãng phí cỡ nào.

"Không sai, cho nên không phải lúc vận bất đắc dĩ, vẫn là không nên di chuyển Linh địa."

Lục Diệp gật đầu: "Vậy cũng chỉ có thể lưu lại đường lui, sau khi trở về, ta sẽ bố trí thêm mấy cái truyền tống trận, phòng ngừa vạn nhất."

Có Truyền Tống Trận ở đây, cho dù linh địa thật sự bị công phá, an toàn của mấy người cũng có thể được bảo đảm nhất định.

Trong khu vực săn bắn, tu vi của Lục Diệp và Vân Hà tam tăng cảnh có thể bao trùm phạm vi hai trăm dặm, bây giờ tu vi đã đến Ngũ tăng cảnh, hơn nữa nội tình tăng nhiều, phạm vi có thể bao trùm khẳng định rộng hơn một chút.

Mặc kệ Đàm Thánh và Hạ Lương bên kia muốn làm như thế nào, bên mình làm tốt trước cũng không phải là chuyện xấu.

Sau khi thương nghị với Lý Bá Tiên một hồi, kế hoạch trong lòng Lục Diệp dần dần rõ ràng.

Một đường lướt gấp, thẳng đến lúc chạng vạng tối, hắn mới nhìn về Thiên Cốc ở xa xa, mấy ngày không về, Linh địa không người trông coi, cũng may trận pháp mà Lục Diệp bố trí trước đó còn vận chuyển hoàn mỹ, từ xa nhìn lại, Linh địa cũng không có dấu hiệu bị người đánh.

Chương 1161: Thánh Vũ Linh Địa

Linh địa không có việc gì, dù sao nơi này cũng là chỗ sâu trong Thái Mãng sơn, cho dù thỉnh thoảng có tu sĩ đi ngang qua, có Lục Diệp bố trí trận pháp che lấp, cũng chưa chắc có thể phát giác được cái gì.

Hắn thúc giục đại trận ngọc liễn, mấy người đều tự đi vào, cảnh sắc đẹp dễ in vào mi mắt, trên đồng cỏ mềm mại xanh biếc, rất nhiều sói con còn chưa trưởng thành đang chơi đùa, số lượng Yêu Lang trưởng thành lưu thủ ở Linh địa không nhiều lắm, chỉ có hơn mười con, phát hiện động tĩnh đều nhìn tới, đợi xác định là đám người Lục Diệp trở về, liền không để ý tới nữa.

Lại hai ba canh giờ sau, toàn bộ đàn sói mới trở về.

Yêu Lang không thể ngờ không phi hành, cho nên tốc độ của nó chậm hơn đám người Lục Diệp rất nhiều.

Giờ này khắc này, Lục Diệp đang đứng trước Thiên Cơ Trụ, tâm thần câu thông với Thiên Cơ bảo khối, mua được một lượng lớn tài liệu từ trong Thiên Cơ bảo khối.

Chỗ có Linh địa đã bại lộ, Đàm Thánh và Hạ Lương sẽ không từ bỏ ý đồ. Có thể đoán được, có lẽ không bao lâu nữa, sẽ có tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tiến đến tấn công, đã quyết định tạm lưu lại Linh địa, như vậy trận pháp cần thiết là phải bố trí, nhất là truyền tống trận... Mặc dù trong Linh địa có Thiên Cơ trụ do Lục Diệp mời tới, mọi người có thể trở về Cửu Châu bất cứ lúc nào, nhưng thứ như truyền tống trận, bố trí vài cái cũng không phải chuyện gì xấu.

Sau khi Lục Diệp mua tài liệu xong, hắn bắt đầu luyện chế trận kỳ.

Thời gian trước hắn mới luyện chế đại lượng trận kỳ ở Hồ Tiên cốc bên kia, bất quá đều đã tiêu hao hết, kết quả là Hồ Yêu phụ trợ giết Cuồng Bạo Cự Viên kia.

Cách không tới mấy ngày, lại một lần nữa bắt đầu luyện chế trận kỳ, cảm thụ lại hoàn toàn khác biệt, luyện chế càng đơn giản.

Cái này không đơn thuần chỉ là kết quả tu vi tăng lên một tầng mang đến, còn có tâm thần trở nên mạnh hơn, tâm thần cường đại, khống chế linh lực có thể càng nhỏ bé.

Mấy ngày trước thời gian luyện chế hai cây trận kỳ, hiện giờ hắn có thể luyện chế ba cây, hiệu suất tăng lên rất nhiều.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên phụ trách tìm kiếm vị trí bố trí truyền tống trận xung quanh, còn Cự Giáp thì không giúp được gì, không gây loạn đã là tốt lắm rồi, từ khi trở về vẫn luôn trong trạng thái tu hành.

Khi mấy người bận rộn ở bên này, trong một sơn cốc cách chỗ về Thiên cốc không đến ba ngàn dặm, đại trận bao phủ, thỉnh thoảng có tu sĩ ra ra vào vào.

Nơi đây là Thánh Vũ linh địa, cho dù là Thiên Cơ thương minh bán ra mười phần bản đồ, linh địa này cũng có đánh dấu.

Thánh Vũ linh địa đã tồn tại trên chiến trường Vân Hà hơn hai mươi năm, cũng coi như là một linh địa nổi danh gần đây.

So sánh với linh địa của đám người Lục Diệp, Linh địa Thánh Vũ không thể nghi ngờ là một Linh địa cỡ lớn, hơn hai mươi năm phát triển, quy mô Linh địa không ngừng mở rộng, bây giờ toàn bộ Linh địa đã có đến hơn trăm tu sĩ, phóng tầm mắt ra toàn bộ chiến trường Vân Hà, quy mô so với Linh địa Thánh Vũ còn lớn hơn,

cũng tìm không ra bao nhiêu.

Càng khó có được chính là, mấy năm trước, Thánh Vũ Linh Địa từ Linh Địa Ất cấp tấn thăng đến Linh Địa Giáp cấp.

Phẩm cấp của Linh địa có thể tấn thăng, quy mô cũng có thể mở rộng, chỉ cần dung hợp càng nhiều Tuyền Linh là được, ví dụ như Linh địa của Lục Diệp, Linh địa Giáp cấp quả thật đã là Linh địa có phẩm cấp cao nhất, nhưng nếu như Lục Diệp có thể nhận được Linh tuyền phẩm chất khác, thu xếp vào trong Linh tuyền, như vậy phẩm chất của Linh địa mặc dù sẽ không được tăng lên, nhưng quy mô lại có thể mở rộng, phẩm chất của Tuyền Linh dung hợp càng cao, quy mô mở rộng càng nhiều, như thế có thể dung nạp càng nhiều tu sĩ vào tu hành.

Cơ bản mà nói, linh địa cỡ lớn của Vân Hà chiến trường đều phát triển từng bước một.

Rất nhiều tông môn đều có linh địa riêng của mình, tu sĩ đời đời tiếp sức truyền thừa.

Điều này có ý nghĩa rất lớn đối với sự phát triển của tông môn, bởi vì tu sĩ nhà mình chỉ cần thăng cấp lên Vân Hà Cảnh, là có thể tiến vào trong linh địa an ổn tu hành.

Nhưng đối với rất nhiều tu sĩ, tu hành trong linh địa rất an ổn, nhưng cũng là một gông xiềng, an ổn quá độ, thiếu phấn đấu, cũng mất nhuệ khí.

Cho nên cho dù là tông môn có được truyền thừa linh địa, các tu sĩ cũng sẽ không luôn ở trong linh địa, thường thường đều sẽ ra ngoài rèn luyện.

Linh địa Thánh Vũ cũng không phải là linh địa truyền thừa của một tông môn, mà là hai nhà.

Một nhà là Thánh Hỏa giáo, một nhà Hoàn Vũ tông.

Hai người đều là tông môn của Vạn Ma Linh, hơn nữa cùng ở U Châu, vốn có giao tình với nhau, các đệ tử đến chiến trường Vân Hà, tự nhiên sẽ giúp đỡ lẫn nhau.

Tu sĩ hiện giờ ở trong Thánh Vũ Linh Địa, lấy hai vị Cửu tầng cảnh cầm đầu, một người là Hỏa Liệu Nguyên Thánh Hỏa Giáo, một người là Đồ Quan Hùng Hoàn Vũ tông.

Linh địa hơn trăm người, hai vị Cửu tầng cảnh, tỷ lệ rất nhỏ, không phải hai đại tông môn chỉ có hai Vân Hà Cửu tầng cảnh, hai tông này dù không đông cũng là Tứ ngũ phẩm tông môn, sao có thể chỉ có hai Vân Hà Cửu tầng cảnh.

Chỉ là tu sĩ Vân Hà cảnh cũng không mấy năm ở trong chiến trường Vân Hà, nhất là sau khi tu vi cao, đại đa số thời gian đều ở trong Cửu Châu, tăng lên tu vi chỉ là thứ yếu, rèn luyện bản thân mới là quan trọng hơn.

Nếu như nhất định phải tọa trấn linh địa, chăm sóc sư đệ sư muội nhà mình, bọn họ cũng không thể quanh năm ở trong linh địa.

Cho dù là loại tọa trấn này, cũng là luân phiên, một lần ba tháng thời gian, thời hạn đến lúc đó, tự có Vân Hà Cửu tầng cảnh khác đến thay thế bọn họ.

Chương 1162: Thánh Vũ Linh

Địa 2

Trong mật thất, Hỏa Liệu Nguyên đang tu hành, dấu ấn chiến trường chợt có động tĩnh, hắn không điều tra trước tiên, chỉ yên tĩnh ngồi ngay ngắn.

Thẳng qua thời gian một nén nhang, mới từ từ mở mắt, trong miệng phun ra trọc khí.

Giơ tay điểm lên ấn ký chiến trường, điều tra sơ qua, thần sắc của Hỏa Liệu Nguyên khẽ động, tin tức này là do một sư đệ du lịch trên chiến trường Vân Hà truyền về, nội dung tin tức lại khiến hắn cảm thấy rất hứng thú.

Suy nghĩ một lát, hắn truyền một tin tức ra ngoài, vội vàng đứng dậy.

Đi ra mật thất, đi thẳng tới trước một căn nhà khác, còn chưa gõ cửa, cửa phòng liền tự mình mở ra, một bóng người xuất hiện ở trước mặt, chính là một cửu tầng cảnh khác trong linh địa, Đồ Quan Hùng.

Nghênh Hỏa Liệu Nguyên đi vào, Đồ Quan Hùng nói: "Hỏa sư huynh, tin tức xác thực?"

"Là tin tức Nam Thành từ bên ngoài truyền về, xác thực không cũng không có cách nào kết luận." Hỏa Liệu Nguyên trả lời.

Đồ Quan Hùng nghĩ một chút, liền nhớ tới "Nam Thành" trong miệng hắn là ai, Vân Hà Cửu tầng cảnh của hai tông không chỉ hai người bọn họ, tu sĩ Vân Hà cảnh của hai tông tự nhiên cũng không

chỉ có trăm người.

Nhưng bên linh địa chỉ chứa được trăm người tu hành, cho nên phần lớn đệ tử đều tản mát khắp nơi trên chiến trường Vân Hà, tự tìm kiếm cơ duyên.

"Hắn lấy được tin tức từ đâu?" Đồ Quan Hùng lại hỏi.

Hỏa Liệt Nguyên nói: "Người khác đưa tin cho hắn, mà người đạt được tin tức này cũng là nghe từ nơi khác, tin tức nhiều lần quay vòng, ngọn nguồn ở nơi nào đã không cách nào xác định."

"Hỏa sư huynh cảm thấy tin tức này có độ tin cậy cao bao nhiêu?"

"Trước khi tận mắt nhìn thấy, không có tin tức gì có thể tin được, nhưng chuyện liên quan đến Lục Nhất Diệp kia, thật ra cũng đáng để ta dò xét! Nhưng mà điều khiến ta để ý là, tin tức truyền đến trong tin tức quá chi tiết."

Hắn lấy được tin tức không chỉ riêng vị trí hiện tại của Lục Diệp, mà còn có đủ loại lực lượng trong Linh địa, bao gồm cả tu vi của đám người Lý Bá Tiên, còn có đông đảo bầy sói.

"Hỏa sư huynh hoài nghi..." Đồ Quan Hùng dăm chiêu.

"Nếu như ta đoán không sai, hắn là có người đã ăn thiệt thòi lớn trên tay Lục Nhất Diệp kia, nhưng lại không có hy vọng báo thù, cho nên muốn mượn đao giết người!" Hắn dừng một chút: "Gần ba trăm con Yêu Lang, Lục Nhất Diệp kia cũng không phải là lưu phái ngự thú, lấy đâu ra bản lĩnh để khống chế?"

Cho dù hắn thật sự là người của phái ngự thú, cũng không có khả năng khống chế nhiều Yêu Lang như vậy.

"Nếu thật như vậy, chúng ta cũng chưa chắc đã ăn được." Đồ Quan Hùng lo lắng, nhưng hắn biết ân oán giữa Thánh Hỏa giáo và

Bích Huyết tông, hơn nữa đó là Lục Nhất Diệp lưng đeo giải thưởng khổng lồ, cho nên trong lòng hắn cũng rõ ràng, Hỏa Liệu Nguyên tất nhiên là động tâm, nếu không sẽ không tìm mình đến bàn bạc việc này.

Chớ nói tới Hỏa Liệu Nguyên, ngay cả chính hắn, làm sao không động tâm? Từ sau lần săn bắn trước, Lục Nhất Diệp lại chạy đến Linh Khê chiến trường vơ vét một số vật tư khổng lồ của các đại tông môn Vạn Ma lĩnh, giải thưởng của Vạn Ma lĩnh đối với hắn lại tăng lên không ít.

Mấy ngày nay toàn bộ chiến trường Vân Hà, không biết có bao nhiêu người đang tìm kiếm hành tung của Lục Nhất Diệp, đáng tiếc đều không thu hoạch được gì, ai cũng không biết hắn đang ở nơi nào, bây giờ đã có vị trí chính xác, ai có thể không động tâm, nếu tin tức này khuếch tán ra ngoài, chỉ sợ không tới vài ngày, địa phương kia sẽ kín người hết chỗ.

Người âm thầm tiết lộ tin tức kia không lựa chọn khuếch tán tin tức ra ngoài, ngược lại truyền chính xác tới bên phía Thánh Hỏa giáo, hiển nhiên là không quá hết hy vọng.

"Số lượng Yêu Lang quả thật không ít, nhưng chỉ cần trừ tính thỏa đáng, chưa hẳn đã không có cơ hội giết Lục Nhất Diệp."

Đoạn thời gian trước, tu vi Lục Diệp là Tam tầng cảnh, dù nhận được ban thưởng Liệt Sát bảng ở khu vực săn bắn, tu vi cũng sẽ không thay đổi quá lớn. Đối phó với kẻ địch như vậy, chỉ cần để bọn hắn tìm được cơ hội, có thể một kích tất sát, cần gì phải dây dưa với bầy sói?

"Bất kể như thế nào, trước tiên để cho người đi dò xét một chút, cũng phải xác định tin tức có đáng tin hay không, về phần có người muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi..." Trong mắt Hỏa Liệu Nguyên hiện lên một tia âm lãnh, "Vậy cũng phải xem hắn có bản lĩnh đoạt thức ăn trong miệng cọp hay không!"

Đối phương làm việc trộm cắp như vậy, hiển nhiên thế đơn lực cô, bọn họ một toàn bộ lực lượng linh địa, lại có gì sợ?

"Ta hiểu rồi." Đờ Quan Hùng đáp lại, lập tức truyền tin.

Chuyện tìm người tra xét tin tức đương nhiên là phải nhờ quý tu xuất mã, mà đệ tử bên Thánh Hỏa giáo chín phần chín đều là pháp tu, muốn tìm quý tu cũng không tìm được, chỉ có thể để người của Hoàn Vũ Tông xuất động.

Chỉ chốc lát sau, một nam tử dáng người thấp bé, thân hình gầy gò cất bước đi vào: "Đờ sư huynh, Hỏa sư huynh."

Đờ Quan Hùng nói: "Nhan Quế, có một chỗ người đi tra xét một chút."

Quý tu tên Nhan Quế nói: "Kính xin sư huynh chỉ thị."

"Quay lại Thiên Cốc!"

Nhan Quế lấy ra thập phần bản đồ, điều tra sơ qua, định vị vị đến vị trí trở về Thiên Cốc, nhíu mày nói: "Nơi này đã xâm nhập Thái Mãng Sơn, hai vị sư huynh, bên kia có cái gì?"

"Đi thì sẽ biết." Đờ Quan Hùng không nói rõ, sợ cho sư đệ mình ấn tượng vào trước là chủ, "Nhớ kỹ, cẩn thận điều tra, chú ý an toàn, nơi đó... Có khả năng có nguy hiểm."

Nhan Quế lơ đãng: "Yên tâm đi sư huynh, ta sẽ cẩn thận hành sự."

Tuy tu vi của hắn không cao, nhưng tốt xấu gì cũng là Vân Hà tầng bảy, hơn nữa thân là quý tu, giỏi nhất là ẩn nấp, chuyện dò hỏi tình báo chẳng qua là hạ bút thành văn.

"Nếu có phát hiện, lập tức hồi báo."

"Vâng!" Nhan Quế lĩnh mệnh mà đi, ra khỏi phòng, ngực khí lên,

bay thẳng lên trời.

Chương 1163: Thực lực tăng mạnh

Tu vi tăng lên một tầng, lại được Thiên Cơ tẩy lễ, hiệu suất luyện chế trận kỳ tăng lên rất nhiều. Chỉ hai ngày, trên tay Lục Diệp đã có thêm gần ba trăm cán trận kỳ.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng tìm được mấy chỗ thích hợp bố trí truyền tống trận.

Dưới sự tiêu hao của đại lượng trận kỳ, từng trận pháp thành hình, rất nhanh, ba trăm trận kỳ đã tiêu hao không còn một mảnh.

Ngày thứ tư sau khi trở về Hồ Tiên cốc, Lục Diệp đang luyện chế càng nhiều trận kỳ hơn, bỗng nhiên hắt ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài linh địa.

Sau một khắc, hắt đứng thẳng người lên, lao thẳng về phía linh địa bên ngoài, trong nháy mắt thân hình lao ra khỏi đại trận phòng hộ, Linh văn ẩn nấp và Liễm tức linh văn gia tăng lên thân thể hắt, thân ảnh nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Ở vị trí cách linh địa chỉ có không đến một dặm, Nhan Quế ẩn nấp thân hình, an tĩnh trốn ở phía sau một cây đại thụ.

Sau khi hắt nhận được mệnh lệnh của Đồ Quan Hùng liền một đường đi tới nơi đây, lấy tu vi Thất tầng cảnh Vân Hà của hắt, vốn không đến mức phải tốn thời gian bốn ngày mới đến nơi này.

Nhưng nơi đây dù sao cũng là sâu trong Thái Mãng Sơn, một đường đi tới này, có nhiều hung hiểm, cũng may hắt là quý tu, có thể lẩn tránh rất nhiều chiến đấu không cần thiết, chỉ là trên thời

gian có chỗ trì hoãn.

Hôm nay khó khăn lắm mới đến Hồi Thiên Cốc, không ngờ mới đến đây không lâu, liền xúc động một chỗ pháp trận cảnh giới.

Hắn trước tiên rời xa vị trí cảnh giới pháp trận kia, núp ở chỗ tối yên lặng quan sát.

Đồ Quan Hùng chỉ bảo hắn đến điều tra tình huống bên phía Thiên cốc, không nói rõ cụ thể nơi đây rốt cuộc có cái gì, nhưng có thể làm cho Đồ Quan Hùng và Hỏa Liệu Nguyên đều cực kỳ coi trọng, hiển nhiên Hồi Thiên Cốc này ẩn giấu bí mật gì.

Đã có pháp trận cảnh giới thì tất nhiên sẽ có người bày trận.

Là ai trốn ở chỗ này?

Bây giờ hắn xúc động pháp trận cảnh giới, người bày trận khẳng định phải qua điều tra, đến lúc đó hắn liền có thể biết được, nhưng làm cho hắn cảm thấy kỳ quái là đợi nửa ngày cũng không thấy nửa bóng người.

Lục Diệp ẩn nấp cách hắn mấy trăm trượng, âm thầm quan sát, bốn phía không có dấu vết dã thú hoặc yêu thú ẩn hiện, thậm chí tầm nhìn còn không thấy nửa điểm dị thường...

Có người đã tới!

Hơn nữa từ tình huống trước mắt mà xem, đại khái là một quỷ tu!

Trong nháy mắt trận pháp bị xúc động, hắn vọt ra, nhưng vẫn không thấy bóng dáng đối phương, đối phương hiển nhiên đã trốn đi, quỷ tu này ngược lại là người cẩn thận.

Đàm Thánh và Hạ Lương mời người tới?

Không giống lắm, hai người này đều biết tình huống của linh

địa rõ như lòng bàn tay, mời một quý tu tới làm cái gì?

Đó chính là đi ngang qua?

Có lẽ là... Cũng có lẽ không phải...

Lục Diệp chậm rãi di chuyển thân hình, khí tức trên người không lộ ra nửa điểm, hẩn lặng lẽ điều tra tứ phương. Bây giờ lực lượng tinh thần của hẩn lại tăng cường rõ rệt, cho dù không mượn nhờ Động Sát Linh Văn, nhưng nếu có dị thường cũng có thể phát giác trước tiên.

Một chén trà, một nén nhang...

Đánh cờ âm thầm lặng lẽ triển khai.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, Lục Diệp mới bỗng nhiên quay đầu, nhìn lại phía sau một gốc đại thụ, bên kia... loáng thoáng có chút dị thường.

Sau khi quan sát rõ ràng hai con người được gia trì, tầm mắt biến ảo, hào quang đủ mọi màu sắc bắt đầu chảy xuôi, quả nhiên, phía sau đại thụ kia có rất nhiều sắc thái đang chảy xuôi qua lại phác họa ra một hình dáng thấp bé.

Hẩn lập tức lặng lẽ sờ soạn.

Nhan Quế chợt sinh ra một loại cảm giác bất an, mặc dù loại cảm giác này rất nhạt, nhưng thân là một quý tu thường xuyên lui tới nơi nguy hiểm, hẩn cho tới bây giờ đều là người cẩn thận, nếu không như thế, Đồ Quan Hùng cũng sẽ không yên tâm một mình hẩn tới điều tra tình huống.

Hẩn lúc này nín thở ngưng thần, yên lặng cảm giác bốn phương, điều tra ngọn nguồn cảm giác bất an kia.

Đúng lúc này, phía sau chợt có linh lực dao động thoải mái,

hắn không chút suy nghĩ, vội vàng xoay người, một thanh loan đao trong tay nở rộ linh quang, ngăn cản phía sau.

Phía sau cách đó không xa, chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng người, ánh đao màu lửa đỏ chém xuống, Nhan Quế chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ nương theo linh lực bộc phát từ phía trước đánh tới, thân hình không khỏi bay ngược ra ngoài, chỗ ngực một trận khí huyết cuộn cuộn.

Ẩn nấp bị phá, hắn cũng lộ ra thân ảnh.

Đang ở giữa không trung, hắn thấy rõ khuôn mặt của người đánh lén mình, liếc mắt một cái, mắt nở ra tinh quang, kinh hô: "Lục Nhất Diệp!"

Thì ra là thế! Không ngờ lại là như thế!

Trách không được Đồ sư huynh và Hỏa sư huynh lại bảo mình tới đây điều tra tình huống bên này, thì ra đây là nơi Lục Nhất Diệp ẩn thân.

Hắn đã từng nhìn thấy hình ảnh của Lục Diệp, Thánh Vũ Linh Địa lấy Thánh Hỏa giáo làm chủ đạo, Thánh Hỏa giáo và Bích Huyết tông có thâm cừu đại hận, trước đó không biết đã tìm được một khối Lưu Ảnh thạch từ đâu, trong đó có thác ấn, chính là hình ảnh của Lục Diệp.

Hành động này của Hỏa Liệu Nguyên, không thể nghi ngờ là để cho tất cả đệ tử Thánh Hỏa giáo đều nhớ kỹ dáng vẻ của Lục Diệp.

Cho nên dù trước kia chưa từng gặp qua Lục Diệp, Nhan Quế cũng chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của hắn.

Trong lòng kích động, phấn chấn... tiếp theo đó là hoảng sợ vô biên.

Chương 1164: Thực lực tăng mạnh 2

Đao thể như cuồng phong bạo vũ bao phủ hắc, từng đạo đao quang như dải lụa cuốn theo khí tức tử vong, Nhan Quế lui lại lui, trong khoảng thời gian ngắn, hồ khẩu băng liệt, cánh tay run lên, linh lực trong cơ thể khuấy động!

Tên gia hỏa này... sao lại mạnh như vậy?

Tuy nói hắc là quý tu, không giỏi đánh nhau chính diện với người khác, nhưng tốt xấu gì hắc cũng là một Thất tầng cảnh, linh lực dao động mà Lục Nhất Diệp bày ra chỉ là Ngũ tầng cảnh mà thôi, hắc lại hoàn toàn không có cách nào chống lại, chống lại đao thể cuồng bạo liên miên kia, hắc lại không khỏi sinh ra một loại cảm giác bị nghiền ép.

Sẽ chết! Trong lòng không thể ức chế mà nảy ra ý nghĩ kinh người này, phần chấn trên mặt Nhan Quế sớm đã tiêu tán không còn, còn lại chỉ có sợ hãi cùng kinh hoảng.

Lúc Lục Diệp chém ra đao thứ nhất cũng không dùng toàn lực, bởi vì hắc không cách nào xác định được người đến là phe cánh nào.

Nhưng khi Nhan Quế bật thốt tên của hắc, lập trường của đối phương cũng rất rõ ràng.

Nếu đã nhận ra hắc, vậy tự nhiên có thể biết xuất thân của hắc, nếu đối phương là Hạo Thiên minh, tự sẽ chủ động triển lộ ánh sáng chiến trường, không có triển lộ... Đó chính là Vạn Ma lĩnh.

Cho nên đao thứ hai bắt đầu, Lục Diệp không có nửa điểm nương tay.

Tiếng xoẹt xoẹt truyền ra, nương theo tiếng kêu thảm thiết của Nhan Quế, quần áo trước ngực rách ra, nhiều ra một vết thương máu chảy đầm đìa.

Dưới sự đau đớn, phòng thủ của Nhan Quế càng thêm hỗn loạn, Lục Diệp thuận thế lại bổ xuống một đao, một đao này suýt nữa trực tiếp chém bay Nhan Quế, cũng may cuối cùng hắc năng linh khí của mình lên đỡ một chút, nhưng dù vậy, thân hình cũng cuồn cuộn bay ra ngoài, máu tươi giữa không trung chảy ra.

Nhếch nhác rơi xuống đất, Nhan Quế không có trốn chạy trước, ngược lại đưa tay đặt trên chiến trường ẩn kỵ của mình...

Hắn không rõ ràng vì sao thực lực Lục Nhất Diệp lại mạnh như vậy, hắn chỉ biết mình đã bại lộ, lần này nhất định lành ít dữ nhiều, nếu như thế, bất luận thế nào cũng phải truyền tin tức trở về, tuyệt đối không thể chết vô ích.

Hắn thậm chí không có nửa điểm tâm tư mở miệng cầu xin tha thứ, bởi vì hắn biết, cầu xin tha thứ mang đến chỉ là khuất nhục cùng tra tấn càng lớn.

Nhưng sau một khắc, trái tim của hắn liền mãnh liệt co rút lại một chút, khí lực cùng sinh cơ cả người đều đang nhanh chóng tiêu tán, cúi đầu nhìn lại, một thanh trường đao Nhiên Hỏa chẳng biết lúc nào đâm xuyên lồng ngực của mình, linh lực cuồn cuộn nổ tung trong cơ thể, để cho hắn miệng phun máu tươi, thân hình lao đảo.

Thần thái trong mắt nhanh chóng âm đạm xuống, khi Lục Diệp rút đao, thân hình hắn lập tức bổ nhào về phía trước.

Lục Diệp vẩy vẩy vết máu trên Bàn Sơn đao, rồi cho đao vào

vỏ.

Một điểm hồng quang từ trong thi thể quỷ tu trước mặt bay ra ngoài, giống như một con đom đóm rơi vào trên mu bàn tay Lục Diệp.

Lục Diệp nhú mày nhìn qua thi thể trước mặt, chợt hần phát hiện... hình như mình đã đánh giá thấp thực lực bây giờ của mình.

Cho dù đối phương là quỷ tu không giỏi đánh nhau chính diện với người ta, nhưng đối phương tốt xấu gì cũng là Thất tầng cảnh, đối mặt với mình bây giờ, lại không có chút sức phản kháng nào.

Nhớ lại lúc trước ở trong khu vực săn bắn, hần và Lý Bá Tiên Phong Nguyệt Thiên liều mạng, cuối cùng nếu không phải hần thuận lợi kích phát bí thuật Thú Hóa, hươu chết vào tay ai còn có thể biết được.

Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, Thất tầng cảnh lúc trước có thể bức sư huynh đệ ba người bọn họ dùng hết tất cả thủ đoạn, tại trước mặt hần ngay cả ba mươi hơi thở cũng không chịu nổi, thực lực bản thân phát triển, gần như có thể dùng từ trời long đất lở để hình dung.

Đương nhiên, trong khu vực săn bắn, hần chỉ là Vân Hà tam tầng cảnh mà thôi, hiện giờ tuy chỉ hơn hai tháng, nhưng tu vi lại liên tục vượt qua hai tầng nhỏ, đến Vân Hà ngũ tầng cảnh.

Nhưng không thể phủ nhận là, ở trong tế đàn Hồ Tiên cốc lấy được thiên cơ tẩy lễ, để nội tình của bản thân hần lại hùng hồn hơn rất nhiều.

Nhất là tốc độ dòng sông Linh lực trong cơ thể gia tăng, linh lực trong cơ thể tu sĩ lưu động càng nhanh, trong nháy mắt bộc phát ra thực lực càng mạnh.

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên dắt tay nhau tới, hạ xuống

gần đó, nhìn thấy thi thể trước mặt, Lý Bá Tiên nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Lục Diệp nói: "Có người đến điều tra tình huống."

Lý Bá Tiên nhíu mày: "Hạ Lương? Đàm Thánh?" Sau đó lại phủ định nói: "Không đúng, bọn họ biết rõ tình hình linh địa, không cần phải cho người tới dò hỏi, đây là đi ngang qua sao?"

"Không giống lắm." Lục Diệp lắc đầu, nếu chỉ đơn thuần đi ngang qua, không có lý nào hẳn lại định vị chính xác đến Hồi Thiên Cốc, lại hồi tưởng phản ứng khi hẳn nhìn thấy dung mạo của mình trong chốc lát, cảm giác quỷ tu này mang đến cho Lục Diệp giống như là trong tình huống không biết gì, bị người phái đến nơi đây điều tra tình báo.

Lục Diệp đưa tay hút tới, linh lực bắt đầu khởi động, hẳn cầm lấy hai túi trữ vật trên thi thể.

Chỉ trong chốc lát, khóa cấm chế trong túi trữ vật được mở ra. Lục Diệp lợi một hồi, nhanh chóng tìm ra một khối ngọc bài có tên hiệu giống như thân phận, chính diện là một tòa cung điện đồ án, ở giữa cung điện có khắc một chữ lớn.

Hoàn!

Lại nhìn mặt sau, hẳn là tên quỷ tu đã chết, Nhan Quế.

Lục Diệp ném ngọc bài cho Lý Bá Tiên, Lý Bá Tiên lật nhìn một chút, như có điều suy nghĩ: "Có thể là người Hoàn Vũ Tông."

Hoàn Vũ Tông...

Lục Diệp cẩn thận nhớ lại một chút, miễn cưỡng nhớ ra đây là một Ngũ phẩm tông môn. Lúc trước khi còn ở trong chiến trường, hẳn đã nhìn thấy đánh dấu của tông môn này trên bản đồ mười phần.

"Thánh Vũ Linh Địa!" Lý Bá Tiên lại lẩm bẩm một tiếng.

"Cái gì?"

Lý Bá Tiên lấy ra mười phần đồ án, nhíu mày nói: "Nếu là người Hoàn Vũ Tông, vậy hẳn có thể đến từ Thánh Vũ Linh Địa! Thánh Vũ Linh Địa là Linh Địa mà Hoàn Vũ Tông và một thể lực Vạn Ma Lĩnh khác cùng sở hữu, hơn nữa là một Linh Địa cỡ lớn, ở trên thập phần đồ đều có đánh dấu, cách chúng ta chỉ có hai ba ngàn dặm lộ trình."

Hai ba ngàn dặm, đối với Linh Khê Cảnh tu sĩ mà nói, không thể nghi ngờ là khoảng cách rất xa xôi.

Nhưng đối với Vân Hà cảnh mà nói, lại không tính là gì, dựa vào tốc độ hiện tại của Lục Diệp, cho dù chỉ có ngự khí phi hành, chạy đi với tốc độ cao nhất cũng chỉ cần khoảng một ngày.

Chương 1165: Nguy cơ đột kích

"Thế lực Vạn Ma Lĩnh kia, tiểu sư đệ hắc là sẽ không xa lạ."

"Là nhà nào?"

"Thánh Hỏa giáo!"

Lục Diệp quả thật không tính là xa lạ gì với thế lực này, lần đầu tiên tiếp xúc với bọn hắn, Lục Diệp đã để lại cho hắn một ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Đó là ở trên đỉnh Kim Quang của chiến trường Linh Khê, đối chiến cuối cùng của hắn chính là một vị Thánh Nữ Thánh Hỏa Giáo tự phá linh khiếu, từ Thất tầng cảnh ngã xuống Lục tầng cảnh.

Trận chiến đó có thể nói là cực kỳ thảm thiết, đánh đến cuối cùng song phương đều đầu hết đèn tắt, cuối cùng hắn dùng hết một chút linh lực cuối cùng trong cơ thể, thi triển một đạo Hỏa Phượng Hoàng thuật, mới đánh chết đối phương.

Về sau, khi Lục Diệp lôi kéo được một nhánh liên quân Hạo Thiên minh trong chiến trường ra, hắn còn cố ý dẫn dắt liên quân phá vỡ nơi đóng quân của Thánh Hỏa giáo, bởi vì Đại sư tỷ đã từng nói, Thánh Hỏa giáo có đại thù với Bích Huyết tông!

Nơi này bỗng nhiên xuất hiện một người hư hư thực thực là Hoàn Vũ Tông, mà ở ngoài hai ba ngàn dặm liên có một Thánh Vũ Linh Địa Thánh Hỏa Giáo cùng Hoàn Vũ Tông cùng nhau nắm giữ, không khỏi Lý Bá Tiên không liên tưởng rất nhiều.

"Nếu người này thật sự đến từ Thánh Vũ Linh Địa, vậy chúng

ta có thể sẽ gặp phiền toái không nhỏ gần đây." Lý Bá Tiên mở miệng.

Những thứ khác không nói, một tông môn nhất phẩm to như vậy lại bị đánh rớt phẩm cấp, mãi đến hôm nay mới khôi phục lại trình độ tứ phẩm, thù hận như vậy căn bản không thể hóa giải, một khi người của Thánh Hỏa giáo biết rõ vị trí của Lục Diệp hiện tại, nhất định sẽ có hành động.

"Tùy theo hoàn cảnh mà làm đi." Ánh mắt Lục Diệp lóe lên.

Vốn tưởng rằng có một chỗ linh địa Giáp cấp, hẳn liền có thể cùng đám người Lý Bá Tiên ở chỗ này an ổn tu hành, lại không nghĩ trời không chiều lòng người, lúc này mới không bao lâu, đầu tiên là đám người Hạ Lương Đàm Thánh đột kích, hôm nay lại có thể bị Thánh Vũ linh địa kia theo dõi...

Lục Diệp cũng không hoảng hốt, trong linh địa có Thiên Cơ trụ mà hẳn mời tới, lại có rất nhiều trận pháp và bày sói bảo vệ, kết quả xấu nhất đơn giản chính là linh địa bị phá, hẳn và đám người Lý Bá Tiên bị bức lui về Cửu Châu mà thôi.

"Trước khi chết người này có đưa tin ra ngoài không?" Lý Bá Tiên hỏi.

Lục Diệp gật đầu: "Có, nhưng rốt cuộc có thành công hay không, ta cũng không rõ ràng."

Khi tên gia hỏa Nhan Quế này phát hiện ra chuyện không đúng bỗng nhiên đưa tay điểm vào ấn ký chiến trường của mình, tuy nói Lục Diệp rất nhanh đã đánh chết hắn, nhưng Lục Diệp cũng không biết rốt cuộc hắn có đưa tin thành công hay không.

"Chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, ứng đối thích đáng nhất đi." Lý Bá Tiên nói một tiếng, ba người nhanh chóng quay lại linh địa.

Hồ Phách đang nằm ngáy o o, nguyên nhân là vì Lục Diệp đã cho nó nuốt yêu đan yêu thú cấp bá chủ kia.

Túi trữ vật lấy được từ hồ yêu bên kia đã bị hấn mở ra, thu hoạch tương đối khá, chỉ riêng yêu đan đã thu hoạch được mấy trăm viên.

Ngắm lại Hồ Yêu làm mưa làm gió ở Hồ Tiên Cốc hai mươi năm, trên tay tích góp nhiều yêu đan như vậy cũng không kỳ quái.

Hồ Phách trước kia từng nuốt không ít yêu đan, nhưng cũng không có quá nhiều phản ứng, lúc này đây sau khi nuốt yêu đan của Cuồng Bạo Cự Viên, không bao lâu lại lâm vào ngủ say, hiển nhiên là lực lượng bên trong yêu đan kia quá mạnh, Hồ Phách cần phải ngủ say để luyện hóa.

Điều này dẫn đến Y Y cũng tiến vào trạng thái yên lặng.

Nhưng Lục Diệp lại rất mong chờ, lần này Hồ Phách có phản ứng khác thường như thế, chờ sau khi nó thức tỉnh, chắc chắn sẽ thu hoạch không nhỏ, có lẽ có thể khiến nó đột phá cũng không chừng.

Linh địa Thánh Vũ.

Đồ Quan Hùng chợt cảm thấy ấn ký chiến trường có phản ứng, vội vàng điều tra, phát hiện chính là Nhan Quế mấy ngày trước rời đi đưa tin mà đến, tin tức rất đơn giản, chỉ có ba chữ.

"Lục Nhất Diệp..."

Không phải là Nhan Quế không muốn đưa tin nhiều hơn, thật sự là không có thời gian, có thể truyền ra ba chữ này, đã là cực hạn của hắn.

Hơn nữa ngay khi Đồ Quan Hùng điều tra xong tin tức không rõ ràng này, dấu ấn chiến trường thuộc về Nhan Quế đã hoàn toàn

biến mất.

Đồ Quan Hùng sắc mặt đại biến.

Ấn ký chiến trường biến mất, không thể nghi ngờ có nghĩa là Nhan Quế vẫn lạc, đây là chuyện hắc tuyệt đối không nghĩ tới. Nhan Quế tốt xấu gì cũng là một Thất tầng cảnh, hơn nữa thân là quý tu, sở trường nhất là ẩn nấp chi đạo, nếu hắc không chủ động bại lộ thân hình, cho dù là gặp phải Vân Hà Cửu tầng cảnh cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Đây cũng là nguyên nhân hắc yên tâm để cho Nhan Quế xuất động.

Chỉ là đi Hồi Thiên Cốc dò xét tình huống một chút, làm sao có thể vẫn lạc như vậy?

Nhưng tin tức cuối cùng mà Nhan Quế truyền đến, không thể nghi ngờ là hắc đã gặp được Lục Nhất Diệp, nói cách khác, tình báo trước đó mà hắc lấy được là thật!

Lục Nhất Diệp đang ở trong Hồ Thiên Cốc!

"Đáng chết!" Đồ Quan Hùng nghiêng răng quát khế, sư đệ nhà mình tự dưng mất mạng, khiến gã cảm thấy vô cùng đau lòng.

Cố nén bi ai trong lòng, Đồ Quan Hùng ra khỏi phòng, tìm được đồng cỏ lửa, báo lại chuyện của Nhan Quế cho hắc.

Châm lửa trên đồng bằng kinh ngạc vô cùng: "Nhan Quế chết rồi?"

Đồ Quan Hùng trầm giọng đáp: "Chết rồi!"

Ấn ký chiến trường biến mất là minh chứng xác thực nhất.

Mồm lửa trên miệng vốn đang cháy bùng nhúc nhích, cuối cùng chỉ có thể nói: "Nén bi thương."

"Nhan Quế không thể chết vô ích!" Đờ Quan Hùng lạnh lùng nói.

Hỏa Liệu Nguyên gật đầu: "Đương nhiên sẽ không để cho hắc chết vô ích, Lục Nhất Diệp đã ở trong Hồi Thiên Cốc, ta sẽ dẫn người đi giết hắc!"

"Nếu tình báo của Lục Nhất Diệp ở Hồi Thiên Cốc là thật, vậy những thứ khác hắc cũng sẽ không giả, mấy trăm Yêu Lang cũng không phải dễ dàng đối phó như vậy, Hỏa huynh, ít người chưa chắc có thể thành công!"

Chương 1166: Nguy cơ đột kích

2

Hỏa Liệu Nguyên gật đầu: "Yên tâm, ta sẽ truyền tin ra ngoài, để đệ tử Thánh Hỏa Giáo ta đến Thiên Cốc tập hợp, ngoài ra, người của Linh Địa, ta mang một nửa đi!"

Chỉ riêng tu sĩ Linh địa, một nửa đã có năm mươi người, nếu tính cả tu sĩ Thánh Hỏa giáo triệu tập tới, tùy tiện có thể gom đủ đội hình trăm người, đội hình như vậy, ngược lại có thể đối phó với bên Hồi Thiên Cốc... Nếu như bọn họ nắm giữ tình báo là chính xác.

"Mang theo bảy phần!" Đồ Quan Hùng nói: "Nếu đã muốn ra tay, vậy thì dùng sức mạnh tuyệt đối nghiền ép!"

Hỏa Liệu Nguyên rất muốn nói không cần thiết phải làm như vậy, nhưng khi nhìn thấy vẻ thù hận trong mắt Đồ Quan Hùng, cuối cùng vẫn là gật đầu nói: "Vậy nghe theo Đồ huynh, ta sẽ đích thân giết Lục Nhất Diệp kia, mang đầu hắn trở về."

Đồ Quan Hùng nói: "Hỏa huynh không nên khinh thường, lần trước ở trong khu vực săn bắn, Lục Nhất Diệp kia mời Thiên Cơ trụ trở về Cửu Châu, hôm nay hắn chưa hẵn không có năng lực mời Thiên Cơ trụ."

"Việc khu vực săn bắn, ta có nghe nói, lúc ấy nguyên nhân lớn nhất hắn có thể chạy trốn không phải là Thiên Cơ trụ, mà là Kim Thân Lệnh bảo vệ, không ai có thể phá được. Lần này hắn không có Kim Thân Lệnh, cho dù mời được Thiên Cơ trụ cũng chưa chắc có cơ hội trốn về Cửu Châu." Hỏa Liệu Nguyên nói như vậy, trên mặt hiện ra nụ cười lạnh lẽo: "Hơn nữa, Đồ huynh đừng quên, trên

tay ta còn có vật kia, chỉ cần ta tìm được cơ hội, hẳn chắc chắn sẽ chết!"

Đồ Quan Hùng đầu tiên là ngăn ra, ngay sau đó giống như nhớ tới cái gì, khẽ vuốt cằm: "Cũng đúng thôi, những vật này dùng trên người Lục Nhất Diệp... ít nhiều cũng có chút lãng phí."

"Ta sẽ xem tình huống ra tay, Đồ huynh chờ tin tốt của ta là được."

Đã có quyết định, Hỏa Liệu Nguyên lập tức hành động, phạm là trong linh địa không có bề quan tu hành, lập tức bị triệu tập lại, lấy bảy thành thủ hạ trong đó.

Ngay sau đó, Hỏa Liệu Nguyên lại không ngừng truyền tin ra ngoài, triệu tập những đệ tử Thánh Hỏa Giáo rải rác ở bên ngoài, để bọn họ đi tới bên ngoài Thái Mãng Sơn tập kết.

Chỉ sau nửa canh giờ, một chiếc linh chu to lớn đã ngự không bay vút về hướng Thái Mãng Sơn.

Trong chiến trường Linh Khê, loại linh thuyền cỡ lớn có thể chở rất nhiều tu sĩ này không ít, nhất là vòng tròn bên trong và vòng hạch tâm, trên cơ bản mỗi tông môn đều có một chiếc.

Loại linh thuyền hình thể to lớn này mặc dù tốc độ phi hành không thể so với linh khí phi hành cỡ nhỏ, nhưng cũng không chậm đi đâu, là công cụ cần thiết để một tông môn hoặc là cùng một thể lực xuất hành.

Nhưng đến chiến trường Vân Hà, rất ít thấy loại linh khí phi hành cỡ lớn này, bởi vì tu sĩ Vân Hà Cảnh rất ít khi xuất hiện tình huống có nhiều người tụ tập lại, cũng chỉ có một số linh địa cỡ lớn mới được trang bị một chiếc linh khí phi hành như vậy, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Đồ Quan Hùng đưa mắt nhìn Linh thuyền rời đi, tuy nói hẳn

rất muốn đích thân đi báo thù rửa hận, nhưng bên Linh địa luôn cần có người ở lại trấn thủ, hắc và Hỏa Liệu Nguyên nhất định phải lưu lại một cái, hơn nữa trên tay còn có thứ đó, cho nên chỉ có thể để cho Hỏa Liệu Nguyên dẫn người đi.

Linh thuyền xuất động, đồng thời cách đó hơn mười dặm, còn có hai con mắt khác đang yên lặng quan sát.

Chính là hai người Hạ Lương và Đàm Thánh, mấy ngày tu dưỡng, trên cơ bản hai người đã khôi phục gần như hoàn toàn.

"Hạ huynh liệu sự như thần, bên Thánh Vũ Linh Địa quả nhiên không kiềm chế được, quy mô xuất động, hơn nữa xem ra tin tức cũng không có hoàn toàn tiết lộ ra ngoài."

Hạ Lương hừ lạnh một tiếng: "Tiền tài động nhân tâm, sao bọn họ nỡ để tin tức tiết lộ ra ngoài, đến lúc đó chẳng phải ai cũng tới kiếm một chén canh à."

"Chúng ta cũng xuất phát?"

"Đi thôi."

Hai người cũng không có đi theo Linh thuyền của Thánh Vũ linh địa, dù sao bọn họ đã sớm biết được vị trí của Hồ Thiên Cốc, hoàn toàn có thể đi đến nơi đó trước, lẳng lặng chờ đợi.

Trong linh địa, một mảnh yên tĩnh.

Đám người Lý Bá Tiên đều đang tu hành, Hồ Phách vẫn đang ngủ say, Lục Diệp cầm một đoạn tên gãy, lật qua lật lại điều tra.

Đoạn tiễn này là đồ vật của Ngụy Khuyết, lúc trước khi gã sắp chết tế ra đoạn tiễn này, uy năng cực lớn, ngay cả thân thể cự giáp cũng không thể ngăn trở đoạn tiễn sát thương này, trực tiếp bị nó đâm xuyên.

Sau đó, Lục Diệp và Lý Bá Tiên đuổi giết Đàm Thánh và Hạ Lương bị thương nặng, Phong Nguyệt Thiên để lại chăm sóc cự giáp, sau đó thu lại đoạn tiền này.

Thứ này nhìn có vẻ rất nhiều năm rồi, cũng không biết Ngụy Khuyết tìm được vật này từ đâu.

Nhưng theo như lời Phong Nguyệt Thiên, mũi tên gãy này là một dị bảo.

Cái gọi là dị bảo, chính là rất khó dùng quy luật tầm thường để đánh giá bảo vật phẩm chất của nó.

Nếu như Kim Thân Lệnh mà Lục Diệp vận dụng trong khu vực săn bắn, thậm chí là Tầm Tung Bàn mà lúc trước Đàm Thánh dùng để truy tung vị trí của hắn, đều là dị bảo.

Trong Cửu Châu, số lượng dị bảo không ít, đại đa số đều là từ trong một số bí cảnh lộ ra, cũng có một số là vật thiên cơ ban tặng, phàm là những thứ có liên quan tới dị bảo, đều không thể lấy lẽ thường để nói, chúng thường thường có các loại công năng kỳ lạ cổ quái.

Cứ lấy cái tên gãy này mà nói, dựa theo Lục Diệp điều tra, số lượng cấm chế trong đó không phải rất nhiều, rất giỏi tương đương với một kiện Linh khí cực phẩm.

Nhưng không có cực phẩm linh khí nào có thể phát huy ra sát thương cường đại như vậy, phải biết rằng thứ này ngay cả phòng hộ của Cự Giáp cũng không ngăn được.

Hơn nữa đây chỉ là một đoạn tên gãy!

Rất khó tưởng tượng nếu như nó hoàn chỉnh, nó có thể phát huy ra uy năng dạng gì.

Trên đoạn tiền có một vết rách, có lẽ không cần dùng mấy lần.

Sở dĩ Phong Nguyệt Thiên giao cho Lục Diệp là bởi vì thúc giục vật này cần tiêu hao linh lực quá mức khổng lồ, dù cho trước mắt nàng đã có tu vi Vân Hà sáu tầng cảnh, nhưng nếu thật sự kích phát uy năng của đoạn tiền này, chỉ sợ cũng phải hao hết một thân linh lực.

Cho nên thứ này trên tay nàng rất khó phát huy tác dụng.

Chương 1167: Quân vây bốn mặt

Ngụy Khuyết có tu vi Vân Hà tầng thứ chín nên linh lực dự trữ trong cơ thể so với Phong Nguyệt Thiên nhiều hơn rất nhiều, lúc đó nếu không phải bất đắc dĩ thì hẳn cũng sẽ không lấy ra đoạn tiền như vậy.

Thứ nhất, mỗi một lần sử dụng dị bảo này là một lần khiến cho nó bị hư tổn cho nên bình thường Ngụy Khuyết không nỡ sử dụng, thứ hai là linh lực hao phí quá lớn, một khi đã sử dụng, nếu không phải địch chết thì người chết chính là mình.

Hắn cũng không ngờ được, dưới tình thế ép buộc, dù cho hắn đã lòi ra đoạn tiền thì hắn vẫn không thoát khỏi được cái chết.

Tu vi của Lục Diệp còn thấp hơn Phong Nguyệt Thiên một tầng, dưới tình huống bình thường đương nhiên hắn cũng không thể khởi động dị bảo này, nhưng trên tay hắn còn đeo một cái nhẫn trữ linh, đây vốn là đồ vật hắn cố ý mua cho linh văn Hỏa Phượng Hoàng. Qua nhiều ngày như vậy, linh lực cất giữ trong nhẫn trữ linh đã cực kỳ lớn, cũng đã có thể khởi động sức mạnh của đoạn tiền.

Chính vì nguyên nhân này nên Phong Nguyệt Thiên mới giao đoạn tiền cho Lục Diệp.

Luyện hóa Đoạn Tiền cũng không khó, theo phẩm cấp của linh khí, nó chỉ tương đương với linh khí cực phẩm, Lục Diệp chỉ tốn thời gian gần nửa ngày đã luyện hóa xong.

Thật sự mà nói, thứ này tương đương với một đạo ngự khí,

chỉ là sức mạnh lớn hơn một chút, bên linh địa lúc nào cũng có thể bị người khác phát hiện, thêm một thủ đoạn cũng là nhiều thêm một phần thực lực.

Mấy ngày nhàn nhã một thoáng cái đã qua, gió êm sóng lặng.

Lục Diệp suyết chút nữa đã cho rằng, Nhan Quế- người đã bị hấn giết chết trước đó thật sự chỉ là tình cờ đi ngang qua.

Mãi cho đến một ngày này, một bóng đen to lớn bao trùm cả không gian linh địa, ngay sau đó có mấy đạo công kích thăm dò oanh kích ở phía trên đại trận.

Trong sơn cốc bỗng xuất hiện những gợn sóng làm lộ ra đại trận.

Lục Diệp lập tức lách mình ra khỏi phòng, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cách đó không xa, một chiếc linh thuyền cực lớn đang lơ lửng ở giữa không trung. Trên linh thuyền có một đám tu sĩ đang quan sát tỉ mỉ đáp xuống mặt đất. Phía trước linh thuyền có một khối hình liệt diễm hùng hực thiêu đốt,.

“Vẫn tới!” Tiếng thở dài của Lý Bá Tiên từ một bên truyền đến, dự đoán xấu nhất thật sự đã xảy ra.

Lục Diệp nhìn chăm chăm vào dấu liệt diễm kia, làm sao còn không biết người tới là người của Thánh Hỏa giáo cơ chứ?

Trên trán của các tu sĩ Thánh Hỏa giáo đều có ấn ký dễ dàng phân biệt.

Nếu như trong linh địa chỉ có bốn sư huynh đệ bọn họ thì giờ phút này chắc chắn chỉ có thể dùng Thiên Cơ trụ trốn về Cửu Châu, nhưng bây giờ có bảy sói giúp đỡ, đối mặt Thánh Hỏa giáo đột kích, chưa chắc đã không chống lại được.

Bởi vì phải giành được vị trí đứng đầu của Sát Lục Bảng mới

lấy được phần thưởng linh tuyến Giáp cấp kia, mặc dù Lục Diệp không dựa vào hoàn cảnh tu hành nhưng một linh địa cấp Giáp như vậy có thể giúp cho đám người Lý Bá Tiên tu hành dễ dàng hơn, sau này cũng chưa chắc có thể kiếm được một linh địa như vậy, cho nên bất kể là như thế nào, hắn cũng phải thử bảo vệ.

“Sư huynh, phía dưới có trận pháp che lấp, xem độ lớn của nó, dưới đây có thể là một linh địa.” Trên linh thuyền, một tu sĩ đi tới bên cạnh Hỏa Liệu Nguyên bẩm báo, sắc mặt có vẻ vui mừng.

Hỏa Liệu Nguyên đưa mắt quan sát phía dưới, không lên tiếng.

Không thể không nói, đại trận che lấp ở chỗ này cực kỳ tinh xảo, nếu không phải có được tin tức chuẩn xác, cho dù hắn ở gần đó đi ngang qua cũng chưa chắc để ý tới sơn cốc này.

Nhưng dưới mấy đạo công kích mang tính thăm dò, đại trận ở đây đã bại lộ, việc này cho thấy tin tức tình báo là chính xác, Lục Nhất Diệp kia đang trốn ở bên trong.

Hắn từ trên linh thuyền bước ra một bước, đứng giữa không trung, bày ra uy thế của mình, từ từ mở miệng: “Lục Nhất Diệp, người tự mình đi ra hay là để ta vào bắt người ra?”

Giọng nói không lớn nhưng dưới sự tác động của linh lực thì nó đã đủ để truyền khắp toàn bộ Hồi Thiên Cốc.

Trên Linh thuyền lập tức nổi lên một chút bạo động.

Lục Nhất Diệp?

Tuy bọn họ đi theo Hỏa Liệu Nguyên tới đây nhưng bọn họ thực sự không rõ mục đích là gì. Trước đó Hỏa Liệu Nguyên chưa từng nói với bất kỳ tu sĩ nào về mục đích của chuyến đi này. Vừa rồi thấy nơi này có đại trận che lấp, nghi là có linh địa, rất nhiều tu sĩ còn tưởng rằng Hỏa Liệu Nguyên muốn cướp đoạt linh địa.

Việc này bọn họ đã từng làm không ít, nếu không Thánh Vũ Linh Địa cũng không có khả năng mở rộng ra thành linh địa cấp Giáp cỡ lớn.

Nhưng khi ba chữ Lục Nhất Diệp được nói ra, mọi người mới thực sự biết được mục đích của chuyến đi này là gì.

Nơi này không chỉ có thể có linh địa, mà Lục Nhất Diệp cũng có thể ẩn thân ở nơi này!

Chỉ một nháy mắt, tất cả tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa đều trở nên kích động, phải biết rằng đối với tu sĩ Vạn Ma lĩnh mà nói, ba chữ Lục Nhất Diệp có thể khiến họ trở nên giàu có tới mức nào.

Lại nhìn về phía linh địa, ánh mắt mỗi người đều tràn đầy sự ham muốn, nhất là tu sĩ Thánh Hỏa giáo, từng đôi mắt bốc cháy lên như ngọn lửa.

Đối với người của Thánh Hỏa giáo mà nói, Lục Diệp không chỉ lấy đi một khoản vật tư mà còn khiến cho đệ tử Bích Huyết tông trở nên khổ cực từ trụ sở chính đến các nhánh lẻ, cho dù không có giải thưởng gì, bọn họ khi gặp được Lục Diệp ở bên ngoài cũng nhất định sẽ giết chết hắn.

Giong nói của Hỏa Liệu Nguyên được truyền khắp sơn cốc nhưng không có bất kỳ lời đáp lại nào cả, ngay cả đại trận ở phía dưới cũng không có một chút thay đổi.

“Ngu xuẩn!” Hỏa Liệu Nguyên hừ lạnh một tiếng, hơi nâng tay lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống, trong miệng nhả ra mấy chữ: “Vây lại!”

Sau khi nghe thấy tiếng hô, từng người trên linh thuyền đều đi ra, trong nháy mắt đã bao vây Linh địa.

Trong linh địa, Lý Bá Tiên nhìn qua số lượng tu sĩ, trong nháy mắt sắc mặt đã trở nên nghiêm túc.

Số lượng kẻ địch còn nhiều hơn so với hân tưởng tượng! Ước chừng có khoảng một trăm năm mươi sáu người!

Thánh Vũ Linh Địa điều đi bảy mươi người, trước đó Hỏa Liệt Nguyên lại truyền ra tin tức về việc đệ tử Thánh Hỏa Giáo tập hợp ở bên ngoài Thái Mãng Sơn nên lúc này mới có nhiều người đến thế, nếu không phải thời gian gấp gáp, người tới sẽ còn nhiều hơn nữa.

Căn bản không thể chống lại được một lực lượng lớn như vậy, tuy rằng số lượng đàn sói nhiều hơn nhưng chúng không thể ngự không phi hành, thực lực phát huy ra khi chiến đấu với tu sĩ cũng bị giảm bớt đi nhiều.

Chương 1168: Quân vây bốn mặt 2

Dựa vào bảy sói và đại trận, ngăn cản trăm người đột kích đã là giới hạn, một trăm năm mươi sáu người... Căn bản ngăn không được.

Như thế xem ra, Thánh Hỏa Giáo sớm đã rõ tình hình bên trong linh địa, nếu không thì không có lý nào lại điều động nhiều người như vậy.

Hạ Lương, Đàm Thánh... Hai người này thật sự đã gây ra hậu quả lớn.

Lý Bá Tiên đang muốn khuyên Lục Diệp quay về Cửu Châu trước nhưng khi quay đầu nhìn lại, lại thấy vẻ mặt của Lục Diệp rất bình thản, không có một chút lo lắng nào cả, lời chuẩn bị được nói ra lại nuốt trở lại, nghi ngờ nói: “Hình như tiểu sư đệ có kế sách đối phó?”

Lục Diệp lắc đầu nói: “Bình đến tướng chắn, nước đến đất ngăn mà thôi.”

Lý Bá Tiên suy nghĩ một lúc: “Không thể quá cưỡng cầu, nếu tình hình không ổn, trước tiên phải trốn về Cửu Châu.”

“Ta hiểu rồi.”

Cùng lúc đó ở một hướng khác, Hạ Lương cùng Đàm Thánh cũng đang lặng lẽ quan sát, chỉ có điều khi bên Thánh Vũ Linh Địa bày ra hết trận thế, sắc mặt hai người chẳng những không vui mà ngược lại còn trầm xuống.

“Hồng rồi.” Đàm Thánh nhú mày, “Phế vật Hỏa Liệu Nguyên này mang theo nhiều người tới như vậy, chưa phá được đại trận thì chỉ sợ Lục Nhất Diệp kia đã chạy mất rồi!”

Hạ Lương vô cùng khó hiểu: “Thánh Vũ Linh Địa lấy đâu ra nhiều người như vậy?”

Sở dĩ lúc trước hắn lựa chọn truyền tin tức tới bên phía Thánh Vũ Linh Địa chủ yếu là vì muốn mượn đao giết người. Trong suy nghĩ của hắn, nếu Thánh Vũ Linh Địa nhận được tin tức của Lục Diệp sẽ rất có lợi, điều động bảy tám phần nhân thủ tới, đến lúc đó đánh nhau với Lục Diệp, hắn và Hạ Lương sẽ ngư ông đắc lợi.

Nhưng sự tình phát triển rõ ràng không đúng, Thánh Vũ Linh Địa chỉ một chốc đã điều động đến nhiều người như vậy, chỉ cần đầu óc Lục Nhất Diệp không có vấn đề thì nhất định sẽ chạy trốn trước, sao lại ở nguyên tại chỗ chờ chết?

Bên trong linh địa của Lục Diệp có Thiên Cơ trụ, lần trước khi hắn cùng Đàm Thánh đánh giết vào đây đã chú ý tới, một cây Thiên Cơ trụ mười vạn công huân, lần trước hắn mời tới một cây trong khu vực săn bắn, bây giờ lại mời tới một cây ở linh địa, gia sản của người này giàu có, quả thực khiến người ta vừa ao ước vừa uất hận.

Chỉ khi đánh với lực lượng tương đương mới có thể khiến cho Lục Nhất Diệp sinh ra hy vọng, sẽ không lập tức sử dụng Thiên Cơ trụ chạy trốn, hiện giờ Thánh Vũ Linh Địa bày ra đội hình như vậy, bên trong linh địa nào còn có Lục Nhất Diệp nào? Chỉ sợ giờ phút này bên trong đã trống rỗng...

Âm thầm ảo não, sớm biết như vậy đã đem tin tức bên trong có Thiên Cơ trụ truyền cho Thánh Vũ Linh Địa, như vậy đối phương sẽ càng cẩn thận hơn khi làm việc.

Ngay lúc hắn đang âm thầm ảo não, Hỏa Liệu Nguyên hơi nâng

một tay lên, ngay sau đó từ từ vùng xuống, trong miệng phát ra một tiếng lạnh như băng: “Giết!”

Chỉ một thoáng, rất nhiều ngự khí cùng thuật phát hiện ra, cùng đánh về phía đại trận.

Từng gợn sóng lan ra, màn sáng đại trận hoàn chỉnh hiện ra trong tầm mắt mọi người, bị công kích như thế, đại trận che lấp mà Lục Diệp bố trí cũng đã mất đi tác dụng.

Bản thân đại trận che lấp không có bất kỳ phòng hộ cùng công kích nào, tác dụng của đại trận này chính là ngụy trang, có thể che giấu toàn bộ sự tồn tại của linh địa, để cho người ở gần đó đi ngang qua cũng không phát hiện ra, không cẩn thận nhìn cũng chưa chắc có thể phát giác được cái gì.

Mấy đạo công kích mang tính thăm dò của Thánh Vũ Linh Địa vừa rồi còn chưa đủ để phá vỡ tác dụng của đại trận che lấp, lúc này đồng loạt ra tay, đại trận che lấp sao có thể chống đỡ được.

Màn sáng bao phủ toàn bộ linh địa xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhìn xuyên qua màn sáng kia, tình huống trong linh địa vừa nhìn đã hiểu ngay.

Sự xuất hiện của bảy sói đã thu hút tầm mắt của tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa.

Không ít người trong lòng kinh hãi, nghĩ mãi vẫn không rõ tại sao nơi này lại có nhiều sói như vậy, nhất là trên một số con sói, bọn họ cảm nhận được yêu lực dao động có thể so với tu sĩ Vân Hà tầng tám tầng chín.

Giờ phút này, những con sói đều ngẩng đầu nhìn trời, tuy là yêu thú nhưng không có bất kỳ âm thanh hỗn loạn nào, thậm chí ngay cả một tiếng sói tru cũng không nghe được, chúng nó phẳng phất như một đại quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, lặng lẽ

ấn núp, thu lại răng nanh cùng móng vuốt sắc bén của mình.

Những người khác của Thánh Vũ linh địa không biết tình huống trong linh địa nhưng Hỏa Liệu Nguyên lại biết rất rõ, tuy nhiên sau khi chứng kiến cảnh này hắn cũng không khỏi kinh ngạc.

Lục Nhất Diệp kia thật sự có thể điều khiển nhiều yêu thú như vậy sao? Đã từng nghe nói bên cạnh hắn vẫn luôn có một con thú nhỏ màu trắng đi theo nhưng dựa vào tu vi Vân Hà cảnh, điều khiển nhiều yêu thú như vậy cũng quá không thực tế đi.

Âm thầm cảm thấy may mắn khi mình không có ý khinh thường đối phương, ngược lại đã chuẩn bị một lực lượng đủ để chiến đấu, nếu không lần này thật sự sẽ rất khó khăn

Ban đầu trải qua một chút kinh hãi, nhưng các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa đã chậm rãi bình phục tâm trí, đội hình cường đại của phe mình có đủ sức mạnh để có thể đối phó với những yêu thú này, hơn nữa xem ra những con sói này không biehi hành, chỉ cần cẩn thận, uy hiếp thật sự cũng không lớn.

Chương 1169: Bắt đầu khó có thể tiếp nhận

“Lục Nhất Diệp không chạy!” Ở phía xa xa, Đàm Thánh kích động.

Vốn tưởng rằng sau khi Thánh Vũ Linh Địa bày ra lực lượng của mình thì Lục Nhất Diệp sẽ dùng Thiên Cơ trụ để trốn về Cửu Châu, nhưng không nghĩ rằng hắn lại không đi, giờ phút này đứng ở bên trong linh địa, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng không thấy chút bối rối nào.

Điều này thật kỳ lạ!

Đàm Thánh vui vẻ nghe ngóng, Lục Diệp không chạy thì có hi vọng giết hắn.

“Xem ra Nếu không phải tình thế ép buộc thì hắn cũng không nỡ buông bỏ chỗ linh địa này.” Hạ Lương thần nhiên nói.

Linh địa cấp Giáp có giá trị cực lớn, dù chỉ là một linh địa loại nhỏ nhưng người bình thường cũng khó có thể có được, bất luận kẻ nào cũng sẽ không dễ dàng buông tha.

“Lần này có trò hay để xem rồi.” Đàm Thánh nhếch miệng cười.

“Hắn đã giấu Thiên Cơ trụ đi.” Hạ Lương quan sát ở một vị trí trong linh địa, lần trước lúc hắn và Đàm Thánh tới đây, Thiên Cơ trụ ở vị trí kia, nhưng giờ phút này nhìn lại, chỗ vốn là vị trí của Thiên Cơ trụ lại không có vật gì, hiển nhiên là bị trận pháp che lấp đi.

Che giấu Thiên Cơ trụ là không muốn bại lộ sự tồn tại của nó, Lục Nhất Diệp đây là... muốn làm gì?

Dường như nghĩ tới điều gì, Hạ Lương khẽ động.

Nếu sự tình đúng như hần nghĩ, lá gan của Lục Nhất Diệp cũng quá lớn.

Giữa không trung, khi đại trận che lấp mất đi tác dụng, trong mắt Hỏa Liệu Nguyên cũng phản chiếu hình ảnh của Lục Diệp, dù chỉ mới gặp mặt một lần nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra hần, hai tròng mắt như ngọn lửa nhìn chằm chằm vào bóng dáng phía dưới, giống như đang nhìn một người chết.

Oanh oanh oanh... Tiếng vang liên miên không dứt truyền ra, nương theo linh lực bạo loạn, các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa liên tiếp ra tay, oanh kích đại trận phòng hộ của linh địa.

Hơn một trăm năm mươi tu sĩ cùng nhau ra tay, dù tu vi của bọn họ chênh lệch nhau nhưng cũng làm Xuất hiện đủ loại ánh sáng màu sắc khác nhau, uy thế ngập trời, mắt thường có thể thấy được màn sáng của đại trận phòng hộ trở nên nhạt đi, tiếp theo lung lay sắp đổ.

Hạ Lương vẫn luôn ở một nơi bí mật gần đó quan sát cảnh này, lông mày lại nhíu lại.

Tình huống dường như có chút không đúng lắm.

Đại trận phòng hộ này... không quá yếu ớt.

Lần trước hần cùng với Hạ Lương, Ngụy Khuyết tới đây cũng từng công kích qua đại trận phòng hộ nơi này, nhưng lúc đó độ kiên cố của đại trận so với giờ phút này hơn rất nhiều.

Là bởi vì Bố trí một lần nữa?

Không đợi hần nghĩ rõ ra thì đại trận phòng hộ liền ầm ầm vỡ vụn ra, toàn bộ linh địa lộ ra trong tầm mắt của các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa.

Rất nhiều tu sĩ như mèo ngửi được mùi cá nhào về phía trước, tràn vào trong linh địa.

Từng đạo oanh kích hướng về phía đám người Lục Diệp.

Lúc này Lục Diệp vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, hần lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc giác điều khiển đại trận, rút ra linh lực rót vào trong đó.

Trong nháy mắt, một tầng màn sáng còn chói mắt hơn cả đại trận vừa rồi bỗng nhiên được sinh ra, nhanh chóng bao phủ toàn bộ linh địa.

Sau tầng một lại là tầng thứ hai...

Màn sáng tầng thứ hai có chút không giống với tầng thứ nhất, biến cố đột ngột xuất hiện khiến cho các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa không xác định được, tu sĩ còn chưa xông vào linh địa đã đụng vào màn sáng, nhao nhao ngừng lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Đại trận phòng hộ, như bình thường ở một nơi chỉ bố trí một tòa, bởi vì lực phòng hộ của đại trận cùng linh lực thường ngày có liên quan trực tiếp Tới nhau, mặc dù bố trí ra tòa thứ hai nhưng nếu không có nhiều linh lực cũng không phát huy ra tác dụng quá lớn, ngược lại sẽ chia ra khắp các đại trận.

Hơn nữa, nếu địch có năng lực phá vỡ đại trận thứ nhất thì tất nhiên có năng lực phá vỡ đại trận thứ hai, cho nên thay vì san sẻ sức mạnh, tăng thêm bảo hộ thì không bằng tập trung sức mạnh vào một chỗ.

Nhưng linh địa của Lục Diệp lại có hai tòa đại trận phòng hộ, thậm chí sức mạnh của tòa đại trận thứ hai này còn cường đại hơn

tòa thứ nhất rất nhiều.

Phán đoán trước đó của Hạ Lương trở thành sự thật, không khỏi hô nhỏ một tiếng: “Tên này... tâm quá độc!”

Đàm Thánh nhú mày: “Hạ huynh nhìn ra cái gì?”

Hạ Lương nói: “Đại trận phòng hộ tầng thứ nhất chỉ là vỏ bọc yếu thế, đại trận tầng thứ hai mới thật sự là đại trận phòng hộ!”

Trách không được vừa rồi đại trận phòng hộ kia làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ yếu ớt, thì ra đây là Lục Nhất Diệp cố ý.

Thánh Vũ Linh Địa... Sợ là sẽ gặp xui xẻo!

Hơn một trăm năm mươi người giờ phút này bị đại trận phòng hộ ngăn thành hai bộ phận, một bộ phận có hơn bảy mươi người, thân ở trong đại trận, một bộ phận có không đến tám mươi người, ngăn cách ở bên ngoài đại trận.

Tình huống khác lạ đột ngột này khiến cho rất nhiều tu sĩ giật mình trong lòng, nhưng mà rất nhanh liền ổn định lại, bởi vì bọn họ dưới sự dẫn dắt của Hỏa Liệu Nguyên lấy lực lượng tuyệt đối đột kích, địch cho dù làm cách gì cũng sẽ vùng vẫy gãy chết.

Duy chỉ có Hỏa Liệu Nguyên nhướng mày, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an, dường như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra.

Chương 1170: Bắt đầu khó có thể tiếp nhận 2

Không cần hấn ra lệnh, tu sĩ bên ngoài đại trận lại lần nữa ra tay đánh về phía đại trận.

Bọn họ có năng lực phá vỡ đại trận phòng hộ thứ nhất thì đương nhiên cũng có năng lực phá vỡ tòa thứ hai. Tuy nói lúc này nhân thủ đã giảm gần một nửa nhưng cũng chỉ tốn thêm một chút thời gian mà thôi.

Trong đại trận, hơn bảy mươi tu sĩ bỏ qua đàn sói rậm rạp bên dưới, cả đám đều chăm chú nhìn vào đám người Lục Diệp, đồng loạt bay vút về phía trước, đợi đến khoảng cách thích hợp mới rút ra linh lực, muốn ra tay.

Lục Diệp đưa tay nắm lấy một cây trận kỳ, hấn ngược nhìn bầu trời, nhẹ nhàng vung cờ lên.

Cấm Không!

Giờ phút này, toàn bộ không gian linh địa đều trở nên vặn vẹo một chút, tiếp theo trong chớp mắt, những khách không mời mà xâm nhập vào linh địa kia đều lộ vẻ kinh ngạc cùng thất thố, hô to gọi nhỏ, từ giữa không trung rơi xuống.

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người chỉ cảm giác được có một ngọn núi lớn đè ở trên người mình, nặng nề khiến người ta không thở nổi.

Lúc dị biến xuất hiện, Hạ Lương cùng Đàm Thánh đang ẩn thân quan sát ở một nơi bí mật gần đó đều đồng loạt giật giật mí

mắt, lần trước bọn họ đã ăn thua thiệt từ đại trận cấm không, giờ phút này hồi tưởng lại cũng không khỏi có chút sợ hãi trong lòng.

Mà Hỏa Liệu Nguyên lúc này trợn mắt há hốc mồm, kinh hãi lên tiếng: “Cấm không?”

Sao có thể là Cấm Không Đại Trận được?

Làm sao có thể có Đại trận Cấm không!

Tuy rằng hắn đã sớm nghe nói Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp có trình độ cực cao trên trận đạo, nhưng hắn cũng chỉ là một tu sĩ Vân Hà cảnh mà thôi, nào có năng lực bố trí ra Cấm Không đại trận?

Phải biết rằng loại đại trận này ngay cả trận tu Chân Hồ cảnh bình thường cũng chưa chắc có thể bố trí ra.

Hơn nữa... trong tình báo hắn lấy được cũng không có một chút tin tức liên quan tới Cấm Không Đại Trận, người truyền tin cố ý che giấu việc này?

Trong lòng có ý niệm muốn rút, khí thể không còn rạo rực như vừa rồi, nhưng thân hình vẫn hóa thành một ánh lửa lao về phía trước, trong miệng hô to: “Mau phá đại trận!”

Gần một nửa nhân thủ rơi vào trong đại trận, dưới Cấm Không Đại Trận, tất cả mọi người đều rơi xuống phía dưới, thế cục ác liệt trước nay chưa từng có, trước khi dẫn người tới nơi này, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy.

Theo tiếng nói của hắn vang lên là từng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Kiểm quang chói mắt xuyên qua linh địa, thuật pháp có sức mạnh cực lớn bắt đầu hiện ra, là Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt

Thiên đồng loạt ra tay.

Kiểm quang và thuật pháp đánh tới, máu tươi tràn ea, sự sống tiêu tán, từng tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa còn chưa rơi xuống đất đã mất đi sự sống.

Chỉ trong nháy mắt liền có năm sáu người mất mạng tại chỗ.

Cự Giáp trực tiếp xông ra ngoài, nhảy tại chỗ lên cao mấy trượng, một quyền đánh vào đầu một tu sĩ Thánh Hỏa giáo thân hình bất ổn, pháp tu này không hề rên lên một tiếng, đầu nổ tung như quả dưa hấu, Cự Giáp từ trong làn máu giết ra, đã nhìn chăm chăm mục tiêu thứ hai, tu sĩ kia lập tức kinh hãi.

Đàn sói vẫn luôn im lặng bất động cũng trong nháy mắt hành động, thân hình mạnh mẽ lướt nhanh, bộ lông trắng theo gió tung bay, có một ít con đang chạy nhanh há mồm, gió như trắng lưỡi liềm màu xanh bay ra, chém ra sắc đỏ thẫm trên người kẻ địch xâm phạm.

Nhưng số lượng sói có thể lấy gió để công kích không nhiều lắm, nhiều con sói nhào thẳng lên đánh cho những tu sĩ kia nhào xuống rồi cắn xé một hồi.

Tiếng kêu thảm thiết càng thêm dày.

Bên ngoài đại trận, Hỏa Liệu Nguyên cầm đầu, các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa đều như rơi vào hầm băng, khắp cả người phát lạnh.

Vốn tưởng rằng có ưu thế tuyệt đối, đủ để đánh với địch nhân một trận chiến nhưng giờ thế cục khiến người ta khó có thể tiếp nhận được, mắt thấy nguyên một đám gương mặt quen thuộc mất mạng ở trước mắt mình, bị xé thành mảnh nhỏ, tức giận cùng bi thương trong lòng mọi người đều bạo phát ra như núi lửa phun trào.

“Chạy mau!” Có người rống to.

Các tu sĩ may mắn còn sống như vừa tỉnh mộng, đều hướng ra ngoài bỏ chạy, có người thật vất vả mới chạy được đến bên cạnh đại trận nhưng lại tuyệt vọng phát hiện ra rằng căn bản không ra được, trước mặt có tầng màn sáng ngăn cản hi vọng chạy trốn của mình.

Đại trận có hai tầng, một tầng phòng ngoại, là đại trận phòng hộ, tầng thứ hai là vây trận!

Từ khi những tu sĩ này bước vào linh địa, bọn họ đã định trước là sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

“Đừng tới đây!” Tu sĩ trốn đến bên rìa đại trận hoảng sợ rống to, mới chỉ vung linh khí trên tay lên thì đã bị hơn mười con sói nhào tới, âm thanh cấn xé truyền ra khiến cho người khác sởn hết cả gai ốc.

Hạ Lương cùng Đàm Thánh đều kinh hoàng, đừng nói đến người của Thánh Vũ Linh Địa không thể tưởng được ra thế cục này, ngay cả hai người bọn họ cũng không nghĩ tới.

Vốn tưởng rằng Lục Nhất Diệp kia khi nhìn thấy Thánh Vũ Linh Địa đột kích sẽ dùng Thiên Cơ trụ trốn về Cửu Châu, nhưng kết quả lại là Thánh Vũ Linh Địa bị tổn thất nghiêm trọng, mà từ đầu tới cuối, Lục Nhất Diệp kia chỉ khởi động ngọc giác đại trận, huy động trận kỳ trên tay.

Một trận tu cường đại ở dưới thế cục như vậy có thể phát huy ra sức mạnh khủng bố như vậy.

Rầm rầm rầm...

Bỗng nhiên có tiếng nổ mạnh trong linh địa truyền ra, là những tu sĩ bỏ chạy bốn phía kia trong lúc vô tình đã đụng phải pháp trận bạo liệt do Lục Diệp bố trí.

Ánh lửa cuồn cuộn, linh lực bạo loạn, tiếng kêu thảm thiết bị

nhấn chìm.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, tu sĩ trong linh địa đã chết hơn phân nửa, còn lại cũng trong tâm trạng tuyệt vọng.

Ba người Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp xung phong liều chết mang đến thương vong lớn hơn nữa cho Thánh Vũ Linh Địa.

Chương 1171: Tồn thất nghiêm trọng

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều là Vân Hà tầng thứ sáu, với tu vi của hai người bọn họ, thực lực phát huy ra xa không phải chỉ là cảnh giới tầng thứ sáu bình thường có thể so sánh.

Về phần Cự Giáp... Tên này chính là quái vật, cơ thể cường đại như sắt thép đúc thành, lúc Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên giết địch còn cần tránh né phản kích của địch, nhưng Cự Giáp lại mặc kệ, một đường mạnh mẽ đâm tới, mặc cho công kích của địch đánh vào người, thân thể phát ra tiếng ầm ầm, căn bản không thể ảnh hưởng tới hắn dù chỉ một chút.

Dưới tình huống bình thường, tuy thực lực ba người cường đại nhưng cũng không thể nào là đối thủ của nhiều địch như vậy.

Nhưng tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa bị Cấm Không, giờ phút này lại bị vây trận bao vây, hơn nữa còn có rất nhiều sói tập sát tới, tâm trí rối loạn, khung cảnh hỗn loạn đến cực điểm, cũng để cho ba người tự do phát huy.

“Phá trận, mau phá trận!”

Hoả Liệu Nguyên rống lên giận dữ, mắt như muốn nứt ra, khi rống giận, cả người như ngọn lửa thiêu đốt, uy thế cường đại của Vân Hà tầng thứ chín quét ra khắp bốn phương, một quả cầu lửa thật lớn như mặt trời chói chang trên không hung hăng đập xuống trên phòng hộ đại trận, màn sáng đại trận dưới một đòn này lồm xồm trong chớp mắt, màn sáng cũng nhạt đi một chút.

Đông đảo tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa cũng đồng loạt ra tay,

khung cảnh náo nhiệt đến cực điểm.

Mà trong linh địa, số lượng tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa tử vong cũng đã vượt quá ba mươi, theo thời gian trôi qua, càng nhiều tu sĩ chết đi.

Bóng dáng ba người Lý Bá Tiên xê dịch giao nhau, bảy sói đang chạy tạo ra một dòng khí tức tử vong.

Lúc này trong linh địa, các tu sĩ may mắn còn sống sót của Thánh Vũ linh địa đã tạo ra một lớp phòng hộ. Hơn ba mươi người dựa lưng vào màn sáng vây trận, thể tu lấy ra đại thuẫn ngăn ở phía trước, dựng lên một bức tường người, ác chiến cùng bảy sói.

Nhưng vây trận không bị phá, bọn họ trong thời gian ngắn khó có thể bỏ chạy, nhưng ở dưới tình hình như vậy, tự vệ đã là giới hạn rồi, nào còn dư sức để phá trận?

Hy vọng duy nhất của bọn họ hiện giờ chính là để đám người Hỏa Liệu Nguyên công phá đại trận phòng hộ, xông vào tiếp ứng bọn họ.

Rầm rầm rầm...

Tiếng nổ mạnh liên tiếp không ngừng truyền ra, màn sáng phòng hộ trở nên nhạt đi.

Tuy rằng sức mạnh của đại trận thứ hai này kiên cố hơn đại trận thứ nhất nhiều nhưng cũng không chịu nổi công kích liên tiếp của nhiều tu sĩ như vậy. Dù sao đây cũng chỉ là đại trận phòng hộ do Lục Diệp dùng sức của một người bố trí ra, có thể kiên trì thời gian dài như vậy đã rất khó có thể rồi.

Lục Diệp vẫn đứng nguyên tại chỗ trong linh địa, điều khiển đại trận dịch chuyển.

Đại trận có người điều khiển hoàn toàn khác với đại trận

không ai điều khiển. Tuy nói hần cũng biết đại trận phòng hộ kiên trì không được bao lâu nhưng có thể kiên trì lâu hơn một chút thì cũng tốt.

Đúng lúc này, hần bỗng nhiên nghiêng mình, một thứ gì đó mơ hồ đâm về phía hần, trên vị trí mấy bước sau lưng, một thân ảnh quỷ mị nổi lên.

Dường như không nghĩ tới Lục Diệp lại có thể tránh được một kích bí mật của mình, trên mặt tên quỷ tu vừa đánh lén này tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Không thể không nói, lá gan của tên quỷ tu này cũng rất lớn, trong tình huống như vậy mà hần còn muốn tập sát Lục Diệp.

Mục tiêu chủ yếu của chuyến đi này chính là Lục Diệp, chỉ cần có thể giết chết Lục Diệp, như vậy thì rất nhiều tổn thất trước đó hần có thể miễn cưỡng tiếp nhận được.

Nhưng một kích không chút sơ hở như vậy lại không thể trúng đích.

Thân hình bại lộ, quỷ tu lập tức muốn lui về phía sau nhưng trước mắt đã có một đạo đao quang màu lửa đỏ chém xuống, ngay sau đó là công kích như mưa rền gió dữ...

Hạ Lương đang âm thầm quan sát một màn này, khóe mắt khẽ giật giật, nhìn không được nhớ lại lúc ở Hồ Tiên cốc dốc lòng dạy bảo Lục Diệp tu hành đao thuật, thậm chí hần còn dốc túi truyền thụ bí thuật Tâm Nhân cho hần...

Tuy nói Lục Diệp đã đâm xuống cho hần một đao thứ văn nhưng thứ văn này chỉ là thứ văn tạm thời, không bao lâu lần sẽ mất đi tác dụng, so với thu hoạch của Lục Diệp thì nó có tính là gì?

Càng làm cho Hạ Lương khiếp sợ chính là, trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Lục Diệp vậy mà đã luyện được bí thuật Tâm

Nhãn, hơn nữa nhìn tốc độ phản ứng của hãn, phạm vi mà Tâm Nhãn có thể cảm giác được còn lớn hơn cả mình.

Đây là một quái thai gì vậy?

Còn nữa... Thằng nhãi này thế mà là Vân Hà tầng thứ năm?

Hạ Lương thực sự không hiểu, hãn ta đã ăn linh đan gì mà tu vi tăng lên nhanh chóng như vậy.

Nhớ lại hai tháng trước, người này mới chỉ có tu vi tầng thứ ba mà thôi, bị mình truy kích như chó nhà có tang hoảng sợ chạy trốn, lúc ở Hồ Tiên Cốc cũng chỉ là tu vi tầng thứ tư, gần gũi mấy ngày không gặp, không ngờ lại tiến thêm một tầng.

“Phốc!” Quỷ tu phun máu tươi, vết thương cực lớn trước bụng xoay tròn, còn chưa rơi xuống đất đã có vài con sói nhào tới, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết thê lương cùng âm thanh cấn xé.

Quỷ tu này cũng giống như Nhan Quế mà Lục Diệp đã giết qua trước đó, đều là tu vi Vân Hà tầng thứ bảy, nhưng lúc trước Lục Diệp cần phải sử dụng thủ đoạn mới có thể giết được, bây giờ tên này ở trước mặt hãn đã không chịu nổi một kích.

Răng rắc...

Tiếng vỡ vụn truyền ra.

Đại trận phòng hộ nứt ra từng khe hở, trong nháy mắt lung lay sắp đổ.

Mặc dù Quỷ tu kia gây khó dễ Lục Diệp nhưng lại kiềm chế được hãn, khiến hãn không có cách nào khống chế đại trận, như thế cũng khiến tốc độ phá trận của Thánh Vũ Linh Địa tăng nhanh.

Âm thanh càng thêm dày đặc, thẳng đến khi toàn bộ màn sáng đại trận hoàn toàn vỡ nát.

“Cứu người!” Hỏa Liệt Nguyên cắn răng gặm thét, tuy rằng hận không thể chém Lục Diệp thành nhiều mảnh nhưng giờ phút này hắn cũng không bị tức giận chi phối mà đưa ra một mệnh lệnh cực kỳ chính xác.

Chương 1172: Tồn thất nghiêm trọng 2

Rất nhiều tu sĩ chen chúc đi vào, thuận lợi xuyên qua màn sáng vây trận tụ hợp một chỗ với đám tu sĩ may mắn còn sống sót trong linh địa, vừa ngăn cản đám người Lý Bá Tiên và bầy sói tập kích, vừa xoay người oanh kích màn sáng vây trận.

Vây trận so với đại trận phòng hộ yếu ớt hơn nhiều, nếu không phải bị đàn sói quấy rối, các tu sĩ bị nhốt trong đó đã sớm đem vây trận này phá vỡ.

Giờ phút này có người tới tiếp ứng, chỉ trong thời gian ngắn ngửi vây trận đã hoàn toàn vỡ vụn ra.

Cách xa nhau mấy trăm trượng, ánh mắt Lục Diệp và Hoả Liệu Nguyên va chạm, một người bình tĩnh như nước, một người nổi trận lôi đình.

Mấy hơi sau, Hoả Liệu Nguyên đè nén sự tức giận trong lòng, cắn răng nói: “Rút!”

Ra lệnh một tiếng, rất nhiều tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa vừa đánh vừa lui, rất nhanh đã rời khỏi phạm vi chỗ linh địa.

Đàn sói cũng không có đuổi theo, ở trong phạm vi linh địa có cấm không đại trận, chúng nó còn có thể cùng tu sĩ quyết đấu, có thể ra khỏi linh địa, các tu sĩ có thể ngự không phi hành, đàn sói khó có thể thắng thế

Các tu sĩ chật vật chạy về, mỗi người đều còn sợ hãi, có một ít nữ tu tâm lý tương đối yếu ớt thậm chí còn khóc lên, các nàng một

đường tu hành đến tận đây, ít nhiều cũng coi như là đã trải qua một ít nguy hiểm đấy, nhưng chưa từng có lần nào bất lực giống lần này.

Thời điểm bị nhốt ở trong linh địa, khí tức tử vong như mãnh thú vô hình đang liếm láp lấy tâm trí của các nàng, làm cho các nàng gần muốn sụp đổ.

Còn có nhiều sư huynh sư đệ ngày thường quen biết chết thảm bên cạnh các nàng như vậy, sau ngày hôm nay, trận chiến này nhất định sẽ trở thành ác mộng mà các nàng cả đời không thể thoát khỏi.

“Lục Nhất Diệp, người chắc chắn phải chết!” Hỏa Liệu Nguyên rống giận, cắn chặt hàm răng, chảy ra máu tươi.

Vốn tưởng rằng chuyến đi này dễ như trở bàn tay nhưng kết quả lại tổn thất nặng nề, mà trước sau chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ mà thôi!

Thân là người dẫn đầu và quyết định hành động lần này, ngày sau hẳn nhất định sẽ bị trách, nói không chừng còn có thể bị tông môn trừng phạt.

Mà đầu sỏ gây nên tất cả những chuyện này chính là Lục Diệp, mỗi hận trong lòng hẳn đối với Lục Diệp chỉ sợ dù cho có dốc hết nước trong ba sông năm hồ cũng khó có thể rửa sạch.

Còn có người lén lút để lộ ra tình báo kia...

Lúc trước hẳn đã đoán, người âm thầm tiết lộ tình báo đã chịu thiệt lớn trên tay Lục Nhất Diệp cho nên mới muốn mượn đao giết người, mà hẳn đã căn cứ vào tình báo thu được để đánh giá khả năng bên Lục Diệp, bằng không cũng sẽ không mang nhiều người như vậy tới đây, nhưng vừa mới tiếp xúc, bên phía mình đã binh bại như núi đổ, tổn thất cực lớn.

Trước khi đến, hắn cũng không nghĩ tới mình sẽ gặp phải cản trở như vậy, nhưng chuyện cứ như vậy phát sinh dưới mí mắt của mình.

Cấm Không Đại Trận... Một Vân Hà Cảnh làm sao có thể bố trí ra Cấm Không Đại Trận như vậy!

Trong linh địa, Lục Diệp dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, không nói một lời, không có nửa điểm đặc ý của người thắng cuộc. Sau đó, hắn huy động trận kỳ, che lấp đại trận một lần nữa phát huy tác dụng, bao phủ toàn bộ linh địa, biến mất trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Phản ứng bình thản này càng khiến Hoả Liệu Nguyên bùng cháy, gần như tức nổ phổi.

“Hỏa sư huynh.” Một binh tu tăng thứ tám đi tới bên cạnh Hỏa Liệu nguyên, trên người gã có không ít vết thương, mặt cũng có vết máu, hiển nhiên đã trải qua khổ chiến, “Làm sao bây giờ?”

Hỏa Liệu Nguyên quay đầu nhìn xung quanh, nhìn thấy từng khuôn mặt tràn đầy sợ hãi và khủng hoảng, còn có tu sĩ may mắn sống sót sau tai nạn.

Hắn dẫn theo hơn một trăm năm mươi người tới, giờ phút này còn sống không tới một trăm người.

Nói cách khác, trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi có hơn sáu mươi người chết ở trong linh địa!

Hoả Liệu Nguyên tâm trí hỗn loạn, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải!

Với lực lượng trước mắt của bọn họ, nếu tổ chức một đợt công kích chưa chắc là không có cơ hội giết chết Lục Nhất Diệp kia, nhưng tất nhiên phải chịu nhiều tổn thất nghiêm trọng hơn.

Đã tổn hại nhiều người như vậy, hần nào dám hao tổn nhiều hơn.

Đối phương hiển nhiên sẽ không phản công , ở trong linh địa, đối phương có Cấm Không Đại Trận tương trợ, có thể làm suy yếu sức mạnh mà các tu sĩ phát huy ra, để cho đàn sói tham gia chiến đấu, thật muốn phản công ra chỉ là chịu chết.

Nói cách khác, trong tình huống này, bất kể là ai, bên chủ động tấn công đều không có quả ngon để ăn.

“Nghỉ ngơi tại chỗ, chờ viện binh tới!”

Thật lâu sau, đôi môi khô khốc của Hoả Liễu Nguyên mới nói ra một câu.

Thánh Hỏa Giáo cùng Hoàn Vũ Tông còn có rất nhiều nhân thủ có thể điều động tới, chỉ là cần nhiều thời gian, nếu một trăm người không được vậy thì thu thập hai trăm người, hai trăm người không được vậy thì ba trăm người, bất luận như thế nào Lục Nhất Diệp cũng phải chết.

Mệnh lệnh truyền ra, binh tu cảnh giới tăng thứ tám rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, hần thật đúng là sợ Hoả Liễu Nguyên phản nộ làm ra hành động không sáng suốt gì đó.

Linh thuyền lơ lửng giữa không trung từ từ hạ xuống, các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa chập vật dựng trại ngay tại cửa Hồi Thiên Cốc, tu dưỡng thể xác và tinh thần.

Trong bóng tối, Hạ Lương và Đàm Thánh trầm mặc, bọn họ trốn ở chỗ này vốn là muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi, kết quả lại thưởng thức một vở tuồng khó có thể tưởng tượng, nhất thời tâm tình phức tạp.

Chương 1173: Thăm dò vào ban đêm

Sau khi đại chiến Hồi Thiên Cốc kết thúc, Đồ Quan Hùng liền nhận được tin tình báo của tu sĩ Hoàn Vũ Tông truyền về, liếc mắt nhìn một cái, quá sợ hãi.

Dưới sự dẫn dắt của Hỏa Liệu Nguyên, tu sĩ hai tông không những không thể công phá linh địa của Lục Nhất Diệp, bắt được đối phương, ngược lại còn thất bại, tổn thất nghiêm trọng!

Tu sĩ bỏ mình có sáu mươi ba người, trong đó Thánh Hỏa giáo bốn mươi lăm người, Hoàn Vũ Tông mười tám người!

Một hàng chữ đơn giản đập vào mắt nhưng lại làm cho người ta thở khó khăn

Đồ Quan Hùng nhất thời không thể tin được, tự mình đưa tin tới chỗ Hỏa Liệu Nguyên hỏi thăm, một lúc lâu sau mới nhận được xác nhận, cả người đều bối rối.

Sao lại như vậy?

Sao lại như vậy?

Hỏa Liệu Nguyên mang đi hơn bảy mươi tu sĩ từ Thánh Vũ linh địa bên này, lại triệu tập tu sĩ Thánh Hỏa giáo, tụ tập cùng một chỗ hơn một trăm năm mươi người, đối phó với một Lục Nhất Diệp sao có thể tổn thất nặng nề như vậy, cho dù đối phương có thể điều khiển bầy sói thì sao chứ?

Lại đưa tin tới mấy tu sĩ Hoàn Vũ Tông, cuối cùng Đồ Quan Hùng cũng hiểu được nguyên nhân vì sao lại tổn thất lớn như vậy.

Lại là Cẩm Không Đại Trận!

Bên Thánh Vũ Linh Địa cũng không có Cẩm Không Đại Trận, bên Lục Nhất Diệp lại có? Năng lực trận đạo của tên này rốt cuộc cao bao nhiêu?

Đại trận phòng hộ tầng thứ nhất tỏ ra yếu thế, ngăn cách tu sĩ hai tông xông vào linh địa, đại trận phòng hộ thứ hai tách từ sĩ làm hai bộ phận, khiến họ không thể ho ứng, mà đại trận cấm không bỗng nhiên xuất hiện càng làm cho tu sĩ hai tông trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, không thể tùy ý phi hành, đối mặt với số lượng sói đông đảo kia, tự nhiên khó mà làm được gì.

Hiểu rõ những điều này, Đồ Quan Hùng nặng nề thở dài, tuy rằng hấn tức giận vì Hỏa Liệt Nguyên không đủ cẩn thận nhưng không có biện pháp chỉ trích hấn cái gì, mặc cho ai ở vào vị trí đó, đối mặt với tình hình như vậy cũng đều không thể xoay chuyển..

Suy nghĩ một lát, hấn chỉ có thể đưa tin cho Hỏa Liệt Nguyên, nói cho đối phương biết mình sẽ triệu tập đệ tử Hoàn Vũ Tông rải rác ở gần đó đến hỗ trợ, để hấn không hành động thiếu suy nghĩ trước khi tích góp đủ lực lượng.

Đây cũng là dự định của Hỏa Liệt Nguyên, đương nhiên hấn sẽ đáp ứng.

Một lát sau, trên toàn chiến trường Vân Hà, lượng lớn tu sĩ hai tông nhận được tin tức đi về hướng Thái Mãng Sơn, nhưng khoảng cách của những tu sĩ này xa gần không giống nhau, nhanh nhất cũng phải bảy tám ngày mới có thể chạy tới, chậm hơn thì hai mươi ngày cũng có, nhất thời không trông cậy được.

Trong linh địa Hồi Thiên Cốc, mấy người dọn dẹp lại, thu thập chiến lợi phẩm.

Đám người Lý Bá Tiên đều không bị thương, dù là bảy sói cũng

chỉ chết trận mấy con mà thôi, đối với chiến lợi phẩm thứ được mà nói, tổn thất như vậy có thể tạm bỏ qua.

Tuy nhiên Cự Giáp có vẻ buồn bã và đau lòng , tuy nói lúc trước đàn sói tình nguyện đi theo hắn, khiến hắn phiền không sao chịu nổi, nhưng mấy ngày này ở chung đã làm cho hắn thay đổi suy nghĩ ban đầu.

Dựa vào sự che chở và bảo vệ của bầy sói nên linh địa mới có thể đặt ở trong Hồi Thiên Cốc. Đối với Linh địa mà nói, một bầy sói này là lớp bảo vệ kiên cố nhất chứ không phải là đại trận phòng hộ do Lục Diệp bố trí.

Sự thật chứng minh, nếu hôm nay không có bầy sói trợ chiến, cho dù Lục Diệp có bố trí nhiều trận pháp hơn nữa cũng vô dụng, bọn họ chỉ có bốn người mà thôi, làm sao có thể vượt cấp giết địch, lại có thể giết được nhiều người như vậy?

Cho nên cho dù chỉ chết mấy con sói, Cự Giáp cũng rất thương tâm.

“Tiểu sư đệ, người của Thánh Vũ Linh Địa đều ở cửa cốc, xem ra là đang chờ viện binh.” Trong Linh địa, Lý Bá Tiên nhìn về vị trí cửa cốc, từ từ mở miệng.

Trận chiến hôm nay, Thánh Vũ Linh Địa bên kia tổn thất to lớn, sau khi ý thức được trong linh địa có Cấm Không Đại Trận bao phủ, khẳng định sẽ không chủ động đến xâm phạm nữa.

Nhưng đối phương lại chịu thiệt lớn như vậy lại không rút đi còn bày ra tư thế canh trường chặt chẽ , tựa như sợ đám người Lục Diệp chạy mất, rõ ràng là đang triệu tập thêm nhiều nhân thủ.

Một khi bên kia triệu tập người đến giúp đỡ đủ nhiều, đương nhiên lúc đó sẽ xông vào linh địa.

“Có cần ta gọi thêm người tới hỗ trợ không?” Lý Bá Tiên hỏi.

Lục Diệp lắc đầu: “Ngàn vàng dễ bồi thường, nhân tình khó trả, chuyện của chúng ta, chúng ta tự giải quyết, không cần làm phiền người khác.”

Tuy nói dựa vào mối quan hệ rộng của Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, gọi thêm người tới giúp đỡ chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng lần trước trong khu vực săn bắn, khi Lục Diệp bị cường giả Vạn Ma Lĩnh đuổi giết, Lý Bá Tiên cũng đã mời không ít người tới hỗ trợ, những ân tình này đều phải gánh trên lưng Lý Bá Tiên.

Hôm nay nếu mời nữa, sự gánh vác sẽ càng nhiều hơn.

Nghe hắn nói vậy, Lý Bá Tiên thở dài một tiếng: “Nói cũng đúng.”

Lục Diệp nói: “Nếu như trước ngày hôm nay chúng ta trốn về Cửu Châu thì không có vấn đề gì, nhưng sau ngày hôm nay, muốn trốn về Cửu Châu... tổn thất cũng không phải chỉ là một cây Thiên Cơ trụ và Linh địa.”

Lý Bá Tiên giật mình nhưng rất nhanh đã hiểu được ý của hắn.

Mấy người bọn họ có thể trốn về Cửu Châu thoát khỏi phiền toái bên này nhưng đàn sói không thể rời đi. Trận chiến hôm nay, tu sĩ hai tông bị đàn sói tàn sát hơn mười người, một khi bọn họ đi, lửa giận của tu sĩ hai tông sẽ phát tiết lên đàn sói, đến lúc đó đàn sói có thể sống sót bao nhiêu, chỉ sợ rất nhanh sẽ bị đuổi cùng giết tận.

Cũng bởi vì những lo lắng như vậy, Cự Giáp chưa chắc đã nguyện ý vứt bỏ đàn sói để cùng bọn họ trở về Cửu Châu, nếu Cự Giáp u không đi, bọn họ làm sao có thể đi?

“Ngược lại, đối với Thánh Vũ Linh Địa bên kia, ta lại để ý một chuyện khác.” Lục Diệp khẽ nhún mày.

“Chuyện gì?”

Chương 1174: Thăm dò vào ban đêm 2

“Hạ Lương và Đàm Thánh!” Lục Diệp nói ra tên của hai người: “Thánh Vũ Linh Địa có thể tìm được vị trí chính xác như vậy, thậm chí một lần điều động nhiều người như vậy, hiển nhiên có hiểu biết về tình hình linh địa của chúng ta, tình báo này chỉ có thể do Hạ Lương và Đàm Thánh tiết lộ ra, nhưng hôm nay ta lại không nhìn thấy hai người bọn họ... Hơn nữa, mặc dù Thánh Vũ Linh Địa nắm giữ rất nhiều tình báo nhưng lại có hai chuyện không rõ ràng, điều thứ nhất, bọn họ không biết linh địa có đại trận cấm không, nếu không hôm nay sẽ không bắt cần như vậy, điều thứ hai, bọn họ không biết chúng ta có Thiên Cơ trụ.”

Nếu như biết trong linh địa có Thiên Cơ trụ, người của Thánh Vũ Linh Địa chưa chắc đã nguyện ý lên đường đến đây, bởi vì cho dù bọn họ thật sự ép Lục Diệp đến đường cùng, hẳn cũng có thể mượn Thiên Cơ trụ trở về Cửu Châu.

“Nói như vậy, Hạ Lương và Đàm Thánh tiết lộ tình báo nhưng vẫn giữ lại một số thông tin.”

Lục Diệp gật đầu: “Không nói ra sự tồn tại của Thiên Cơ trụ đơn giản là muốn ngồi xem chiến trận, tùy thời ngư ông đắc lợi, về phần không lộ ra Cấm Không Đại Trận, đại khái là muốn kích thích thù hận.”

“Nói như thế, hai người này nhất định đang ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó!”

“Thật đúng là âm hiểm!” Lục Diệp vừa nói chuyện vừa đứng dậy: “Sư huynh, ta chuẩn bị đi dò xét vị trí của bọn hắn, ít nhất

cũng phải biến kẻ địch trong bóng tối này ra ngoài sáng, không thể để hai tên chó này âm thầm rình mò.”

Lý Bá Tiên vội vàng ngăn cản: “Quá nguy hiểm.”

“Tiếp tục chờ đợi chỉ là ngồi chờ chết, sư huynh yên tâm đi, ta nắm chắc, đánh nhau ta khẳng định không phải đối thủ của bọn họ, nhưng bọn họ muốn giết ta cũng không phải dễ dàng như vậy.”

“Ta đi cùng người!”

Lục Diệp bật cười: “Sư huynh, ta có bản lĩnh gì người còn không rõ ràng sao? Nếu người đi cùng ta, những thủ đoạn kia của ta cũng không thi triển được.”

Lý Bá Tiên còn muốn nói, Phong Nguyệt Thiên vẫn đứng ở bên cạnh im lặng kéo ống tay áo của hắn ta, mở miệng nói: “Lục sư đệ nói không sai, tiếp tục chờ chỉ là ngồi chờ chết, vẫn phải nghĩ biện pháp phá thế cục, Lục sư đệ có thủ đoạn của quý tu, sư huynh đi qua chỉ thêm phiền.”

Lý Bá Tiên trầm mặt không nói lời nào.

Phong Nguyệt Thiên lấy ra một cái ô nhỏ: “Lục sư đệ, người nếu như vẫn khẳng khẳng hành động, vậy thì hãy đem cái này mang theo, bằng không ta với sư huynh người đều không đồng ý!”

Lục Diệp nhìn cái ô nhỏ kia, mặc dù không biết rốt cuộc thứ này có tác dụng gì, nhưng lúc này Phong Nguyệt Thiên lấy ra thì chắc chắn là có lực phòng hộ cực mạnh.

“Được!” Hắn không từ chối ý tốt của Phong Nguyệt Thiên, tiếp nhận chiếc ô nhỏ, yên lặng cảm nhận một chút, kinh ngạc phát hiện, đây lại là một món đồ cấp pháp khí.

Tu sĩ Vân Hà cảnh không có cách nào sử dụng toàn bộ sức

mạnh của pháp khí, giống như Y Y vẫn luôn khó có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của Cửu Trận đồ, thực lực không đủ, còn chưa tới cấp độ kia.

Hơn nữa cưỡng ép sử dụng thứ này, linh lực tiêu hao khổng lồ, định cũng lớn.

Nhưng mà có thứ này trong tay, tốt xấu gì cũng có thêm một vật bảo vệ tính mạng.

Nhưng muốn phát huy được sức mạnh của nó thì vẫn phải luyện hóa một phen mới được.

Lúc này, Lục Diệp rút ra linh lực luyện hóa, có chủ nhân cũ là Phong Nguyệt Thiên phối hợp cũng không khó, đợi đến khi luyện hóa xong, Lục Diệp mới biết được cái ô nhỏ này chẳng những có năng lực phòng hộ cực mạnh mà còn có khả năng ngăn cách khí tức ẩn nấp.

Chẳng qua, khi sử dụng tác dụng ngăn cách khí tức ẩn nấp của nó, nó không thể di chuyển, giống như Mẫn Tích Trắc mà Lục Diệp lấy được trước kia.

Công dụng này đối với Lục Diệp không có bao nhiêu tác dụng, bản thân hắn có thể tạo dựng linh văn ẩn nấp và linh văn thu khí, dưới sự gia trì của hai đạo linh văn, bản lĩnh ẩn nấp còn mạnh hơn so với Quỷ tu bình thường, đâu cần mượn nhờ ngoại vật.

Lúc này trăng lên giữa trời, đêm khuya yên tĩnh, đúng là thời điểm tốt để hành động.

Lục Diệp đi thẳng đến một góc phòng, nơi đó có một tòa truyền tống trận đã được bố trí sẵn từ mấy ngày trước.

Người của Thánh Vũ Linh Địa dừng trại ở cửa cốc, đối với tình hình của linh địa luôn canh chừng nghiêm ngặt, luôn luôn có người giám sát động tĩnh bên này.

Thế nhưng linh địa có đại trận che giấu bao phủ, bọn hắc cũng không nhìn ra tình huống bên trong, nếu như Lục Diệp đi ra từ bên trong tất nhiên sẽ động đến đại trận che giấu, lộ ra một chút dấu vết.

Trực tiếp truyền tống ra ngoài, hắc không cần lo lắng vấn đề này nữa.

Lục Diệp đứng trên Truyền Tống trận, tâm trí câu kết với mấy điểm truyền tống khác.

Lý Bá Tiên vẫn không yên lòng dặn dò một tiếng: “Tiểu sư đệ, người nhất định phải cẩn thận.”

Lục Diệp gật đầu, không gian quanh thân hơi vặn vẹo một chút, sau đó thân ảnh biến mất không thấy gì nữa.

Trên một ngọn núi cách linh địa hơn hai trăm dặm có một sơn động bí mật, bên trong sơn động bỗng nhiên có linh lực khuấy động, Lục Diệp lập tức lộ ra.

Hắn cảm nhận tình hình bốn phía, không phát hiện được sự sống nào, lúc này mới thân nhiên từ trong sơn động đi ra.

Không lấy ra linh khí để tránh lộ dấu vết quá rõ ràng, sử dụng linh lực ngưng không thẳng hướng Hồi Thiên Cốc lao đi.

Trước đây bày sới luôn đi sẵn dẫn đến trong phạm vi ngàn dặm quanh Thiên Cốc có rất ít yêu thú, điều này cũng tiện cho Lục Diệp hành động. Nếu không trên đường đi gặp phải mấy con yêu thú sẽ chỉ thêm phiền phức.

Bất quá dù vậy, hắc cũng không bay quá cao, chỉ lướt đi cách mặt đất hơn mười trượng.

Mãi cho đến khi cách Hồi Thiên Cốc chừng ba mươi năm dặm, thân hình Lục Diệp mới hạ xuống, sử dụng linh văn ẩn nấp và thu

khí trên bản thân, hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1175: Ngẫu nhiên đi ngang qua

Theo Lục Diệp suy đoán, nếu hai người Đàm Thánh và Hạ Lương muốn trốn trong bóng tối rình mò, vậy khoảng cách đến Hồi Thiên Cốc chắc chắn sẽ không quá xa, mười dặm đến phạm vi ba mươi dặm đều có khả năng.

Hơn nữa bọn họ muốn tránh khỏi tu sĩ hai tông của Thánh Vũ Linh Địa cho nên chắc chắn sẽ không ở vị trí cửa vào Hồi Thiên Cốc.

Ba mặt của Hồi Thiên Cốc đều là núi vây quanh, nhất là mặt sau, một vách đá lởm chởm, đứng vững trên vụn trượng, không thích hợp để ẩn nấp.

Vậy thì vị trí mà Hạ Lương và Đàm Thánh lựa chọn cũng chỉ còn lại hai mặt bên.

Như vậy lại càng thuận tiện cho việc Lục Diệp tìm kiếm.

Nhưng đang ẩn lấp nên Lục Diệp hành động không nhanh, cho nên cho dù hắn đã có vị trí đại khái nhưng muốn tìm được hai người này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cũng may vận khí của Lục Diệp vẫn luôn không tệ.

Chỉ không đến hai canh giờ Lục Diệp đã cảm giác được xung quanh có sự sống, nơi đây cách Hồi Thiên Cốc chỉ hơn mười dặm, đang ở trong phạm vi hắn phán đoán.

Hắn lặng lẽ tiến đến, rất nhanh liền thấy dưới tàng cây, hai đạo thân ảnh đang ngồi xếp bằng.

Cẩn thận quan sát, không phải Hạ Lương và Đàm Thánh thì là ai?

Lục Diệp không tiếp tục tới gần, hai tên này đều là Vân Hà tầng thứ chín, nhất là Hạ Lương, cảm giác nhạy bén, nếu như tới quá gần, chỉ sợ sẽ bị bọn hắn phát hiện.

Lục Diệp đã xác định được vị trí của bọn họ, sau đó yên lặng rời đi.

Hạ Lương đang ngồi tu luyện bỗng mở mắt ra nhìn xung quanh, lông mày hơi nhíu lại. Khoảnh khắc vừa rồi hắn có cảm giác bị người ta theo dõi, nhưng tra xét kỹ lưỡng thì xung quanh không có một bóng người, chỉ coi là ảo giác của bản thân, không để ý.

Ở cửa cốc của Hồi Thiên Cốc, lửa trại bập bùng, tu sĩ hai tông tụ tập thành từng nhóm năm ba người, bầu không khí có chút nặng nề, còn có không ít thiếu nữ đang âm thầm khóc nức nở.

Cảnh lúc ban ngày đối với tất cả mọi người mà nói đều giống như ác mộng.

Bọn họ dưới sự dẫn dắt của Hỏa Liệu Nguyên, người ngựa khỏe mạnh, khí thế hùng hổ mà đến, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã chết hơn sáu mươi người ở trong Hồi Thiên Cốc, sự sợ hãi khiến cho thể xác và tinh thần người ta lạnh lẽo, chỉ có lửa trại trước mắt mới có thể mang đến một chút ấm áp không đáng kể.

Cũng có người phẫn nộ, cắn răng kêu gào muốn giết Lục Nhất Diệp, báo thù rửa hận cho huynh đệ đã chết.

Lúc này chính là bóng tối thâm trầm nhất trước bình minh.

Tiếng kêu thảm thiết ngắn ngủi cắt qua bầu trời đêm, trong nháy mắt kinh động tất cả mọi người.

“Chuyện gì!” Hỏa Liệu nguyên đi tới, liếc nhìn lại, trông mắt muốn nứt ra

Máu tươi đầy đất, hai thân ảnh ngã xuống vũng máu, còn một người chưa chết nhưng xem ra sống cũng không được bao lâu nữa.

“Lục Nhất Diệp...” Nhân thủ kia ôm vết hầu, giữa khe hở phun ra máu tươi, đưa tay chộp về Hỏa Liệu Nguyên, trong mắt đầy khát khao: “Hỏa sư huynh, cứu... A...”

Hỏa Liệu Nguyên bỗng nhiên ngẩng đầu, liếc mắt một cái đã thấy trong bầu trời đêm phía trước có một đạo lưu quang màu đỏ lửa đang cấp tốc đi ra xa.

Hắn giận tím mặt, thân hình phóng lên trời, thẳng hướng kia đuổi theo, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Trong lòng Hỏa Liệu Nguyên tràn ngập tức giận và sát khí nhưng hắn lại không để ý đến hướng mình đang đi, hướng đang đi không phải là hướng quay về Thiên cốc.

Theo đạo lý mà nói, sau khi Lục Diệp ẩn núp tới giết người, biện pháp ổn thỏa nhất chính là trốn vào trong Thiên cốc. Một khi hắn trốn về Thiên cốc, cho dù tu sĩ hai tông có năng lực lớn hơn nữa cũng đừng mơ tưởng làm gì được hắn, nhưng hắn lại cố tình không đi về Thiên cốc mà lại lựa chọn một phương hướng khác.

Hướng kia chính là nơi Đàm Thánh và Hạ Lương ẩn thân.

Lục Diệp cảm nhận được động tĩnh sau lưng, quay đầu nhìn lại, lông mày nhăn lại. Dù sao cảnh giới tầng thứ chín cũng là cảnh giới tầng thứ chín, tốc độ quả nhiên nhanh đến mức không hợp lẽ thường.

Thời gian gần đây tu vi của hắn đã tăng lên hai tầng, tốc độ bay cũng nhanh hơn rất nhiều so với lúc ở khu vực sân bắn, cũng nhanh hơn cảnh giới tầng thứ năm bình thường, nhưng vẫn kém

xa tu sĩ tầng thứ chín.

Cũng may hắn còn có Phong Hành.

Linh văn phong hành trong cơ thể nhanh chóng chảy xuôi, tốc độ tăng vọt.

Nhưng cho dù như vậy, khoảng cách giữa hai bên vẫn đang rút ngắn.

Chỉ một linh văn phong hành không đủ để cho mình thoát khỏi truy kích của cảnh giới tầng thứ chín, nhưng nếu dùng thêm phi dực, tốc độ của mình còn có thể tăng lên, có lẽ có thể ngang bằng với Hỏa Liệu Nguyên!

Nhưng hắn cũng không phải muốn thoát khỏi Hỏa Liệu Nguyên cho nên cũng không sử dụng Phi Dực.

Đàm Thánh và Hạ Lương vẫn đang ngồi tu hành, chợt nghe thấy có tiếng xé gió từ xa đến gần, hai người đều bị kinh động, đồng loạt ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Chỉ thấy giữa không trung có hai đạo lưu quang một trước một sau lướt gấp tới bên này, hai đạo lưu quang đều như ánh lửa thiêu đốt.

“Đây là...” Đàm Thánh nhất thời không kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, chỉ mơ cảm thấy thân ảnh trong lưu quang phía trước có chút quen mắt.

Trong chớp mắt, lưu quang kia đã lướt đến gần.

“Lục Nhất Diệp!” Hạ Lương hô nhỏ một tiếng, nhất thời mộng bực.

Thằng nhãi Lục Nhất Diệp này không phải là đang trốn trong linh địa sao, sao lại chạy ra ngoài rồi? Hơn nữa nhìn bộ dạng này,

dường như là đang bị người ta đuổi giết?

Chương 1176: Ngẫu nhiên đi ngang qua 2

Hạ Lương theo bản năng muốn chặn lại thù Lục Diệp bỗng nhiên vung tay đánh ra một đạo Hỏa Phượng Hoàng từ trên đỉnh đầu bọn họ, đánh tới vị trí của hai người, đồng thời trong miệng quát ra một tiếng: “Giao cho các người!”

Vừa dứt lời lại lướt đi!

Hạ Lương và Đàm Thánh đều không rõ cho lắm nhưng cơ hội trời ban như vậy sao có thể bỏ qua, ngăn cản công kích của Hỏa Phượng Hoàng rồi hai người cùng nhau ngự không đuổi theo.

Còn không đợi bọn hắn truy kích Lục Diệp thì Hỏa Liệu Nguyên đã đánh ra thuật pháp cuồng bạo hướng tới hai người.

Hoả Liệu Nguyên một đường đuổi tới tận đây, trong lòng tràn ngập phần nộ, chỉ muốn giết chết Lục Diệp để trút hết mối hận trong lòng, nhưng bỗng nhiên có hai tên cảnh giới tầng thứ chín xuất hiện, việc này giống như dội một chậu nước lạnh vào người hắn, khiến hắn lạnh thấu tim.

Lại thêm lời nói trước đó của Lục Diệp, tức giận trong lòng hắn lập tức tiêu tan, giờ phút này chỉ còn sự hoảng sợ, thầm kêu hồng phúc, sợ là mình đã trúng gian kế của Lục Nhất Diệp!

Không biết tên này tìm ở đâu được hai trợ thủ cường đại mai phục ở đây, sau đó dẫn mình tới đây...

Hiện giờ bên cạnh hắn không có bất kỳ người nào giúp đỡ, chỉ sợ sẽ lành ít dữ nhiều, theo nỗi lo ấy, hắn nào dám nường tay, vừa

ra tay chính là sử dụng hết sức lực của mình để ứng phó.

Hạ Lương và Đàm Thánh đang định truy kích Lục Diệp thì bị đánh cho ngất người nên chỉ có thể phản kích ngăn cản. Trong lúc nhất thời, ba bóng người ở giữa không trung chiến đấu kịch liệt vô cùng.

Chỉ trong chốc lát, Hạ Lương đã phản ứng lại...

Thì ra cảm giác bị người khác theo dõi trước đó không phải là ảo giác, Lục Nhất Diệp đã thực sự tới đây, nếu không hẳn không thể biết chỗ mình và Đàm Thánh ẩn thân, thậm chí còn dẫn Hoả Liệt Nguyên tới.

Đây là muốn mượn đao giết người? Hay là đơn thuần không muốn để cho mình và Đàm Thánh ẩn thân ở gần đó?

Khả năng lớn là ý sau.

“Dừng tay!” Một đao của Hạ Lương chém ra, đồng thời gầm lên một tiếng, thu tay lại lui về phía sau, biểu thị thành ý.

Đàm Thánh cũng lập tức đi tới bên cạnh hắn.

Ngoài mấy chục trượng, Hỏa Liệt Nguyên bên ngoài thì rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại tràn đầy kinh ngạc, đơn giản là hắn giao thủ với hai tên cảnh giới tầng thứ chín, một người cũng đã rất khó đánh lại, hai người liên thủ căn bản là không thể chống lại.

Vừa rồi trong khoảng thời gian ngắn ngủi kia, hắn đã cho rằng mình chắc chắn sẽ phải chết nhưng không ngờ đối phương lại dừng tay trước.

Hơn nữa binh tu dùng đao kia...

“Cuồng Đao môn?” Hỏa Liệt Nguyên nhớ lại những tu sĩ của Cuồng Đao môn thế hệ này đã đạt tới cảnh giới tầng thứ chín, sau

đó thốt lên một cái tên: “Người là Hạ Lương?”

Hạ Lương lạnh lùng không nói lời nào, cho dù là ai bị người ta tính kế như thế thì đương nhiên tâm trạng cũng sẽ không tốt.

Huống chi, hắn và Đàm Thánh vốn muốn ẩn nấp trong bóng tối, hiện tại thì hay rồi, bị Lục Nhất Diệp tính kế như vậy, hai người đã lộ ra.

Trầm mặc chính là cam chịu.

Trong lòng Hỏa Liệu Nguyên thả lỏng, may mà Hạ Lương là người của Cuồng Dao Môn, Cuồng Dao Môn là Vạn Ma Linh, không phải địch là tốt rồi.

“Vị đạo hữu này là...” Hỏa Liệu Nguyên lại nhìn về phía Đàm Thánh.

Đàm Thánh bất đắc dĩ ôm quyền giới thiệu: “Tân Nguyệt Môn, Đàm Thánh!”

Hoả Liệu Nguyên đáp lễ: “Thánh Hỏa giáo, Hoả Liệu Nguyên!” sau đó lại hỏi: “Hai vị đạo hữu vì sao lại ở đây?”

Khi lời nói vừa ra khỏi miệng, Hoả Liệu Nguyên đột nhiên ý thức được thứ gì đó, vẻ mặt vốn hiền lành khẽ động, ánh mắt cũng híp lại.

Hai tu sĩ cảnh giới tầng thứ chín không có lý nào lại vô duyên vô cớ trốn ở chỗ này, nhất là khi ban ngày còn xảy ra một trận đại chiến.

Hơn nữa nghe nói trong khu vực săn bắn, hành động nhằm vào Lục Nhất Diệp cũng do hai người này chủ đạo, cuối cùng Lục Nhất Diệp giết vào Linh Khê chiến trường, phá nơi đóng quân của Tân Nguyệt Môn, vơ vét lượng lớn lợi ích từ Cuồng Dao Môn.

Hai người này vốn đã có ân oán lớn lao với Lục Nhất Diệp!

Đàm Thánh quay đầu nhìn Hạ Lương, thấy vẻ mặt bình tĩnh của đối phương, nói: “Ngẫu nhiên đi ngang qua, Hỏa đạo hữu vừa rồi đuổi theo ai?”

Đàm Thánh xem như khuất phục, mặt không đổi sắc nói ra lời nói này, hẳn không bằng lòng.

“Ngẫu nhiên đi ngang qua...” Hỏa Liệu Nguyên siết chặt hai tay, cả người đều đang run rẩy, hiển nhiên là đang kìm nén phần nộ trong lòng.

Hắn hình như đã thấy rõ chân tướng, làm sao còn không rõ ràng, đệ tử hai tông lần này xuất hiện tổn thất lớn như vậy, đương nhiên cũng do mình khinh địch, nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là việc hai người này che giấu một ít thông tin quan trọng!

Nếu sớm biết trong linh địa có Cấm Không Đại Trận, hẳn làm sao có thể để cho đệ tử hai tông liều chết xông vào như vậy?

Lúc trước hẳn vẫn rất tò mò, rốt cuộc là ai đã truyền tình báo tới cho mình, bây giờ xem như đã hiểu.

Lúc ban ngày bọn họ khẳng định đã ở chỗ này âm thầm quan sát, giờ phút này lại còn giả bộ như không biết!

Hỏa Liệu Nguyên hận không thể ném một quả cầu lửa lớn nện lên mặt Hạ Lương, nhìn xem da mặt hắn rốt cuộc dày bao nhiêu, nhưng cũng chỉ có thể đè nén tức giận trong lòng.

Không nói đến Thánh Hỏa giáo là tứ phẩm tông môn, không thể đắc tội Cuồng Dao môn, ngay cả lúc này cũng không phải là lúc trở mặt với hai người này...

Đánh không lại, trở mặt thì có thể làm gì?

“Ta vừa đuổi theo Lục Nhất Diệp!” Lúc Hỏa Liệu Nguyên nói ra những lời này, cả người đã bình tĩnh lại.

“Ồ? Lục Nhất Diệp!” Hạ Lương nhướn mày, giống như mới biết được: “Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông?”

Người hỏi cái rắm gì vậy! Hỏa Liệu Nguyên đang tức giận suýt chút nữa lại cuộn cuộn dâng lên.

“Đúng vậy!”

“Vậy thật đúng là trùng hợp, ta cùng Đàm huynh cũng đang tìm kiếm hành tung của hắn, chưa từng nghĩ, hắn lại ở ngay dưới mí mắt, đây thật đúng là đi mòn gót sắt tìm không thấy, tìm được lại hoàn toàn không tốn công sức!”

“Ha ha ha...” Hỏa Liệu Nguyên ngoài cười nhưng trong không cười.

Đàm Thánh mở miệng nói: “Hỏa đạo hữu, vừa rồi chúng ta bị Lục Nhất Diệp lợi dụng, lại để cho hắn may mắn tránh được một kiếp, Hỏa đạo hữu chớ trách”

Chương 1177: Độc lực tấn công Hồi Thiên Cốc

“Không dám!” Hỏa Liệu Nguyên cắn răng đáp lại.

Đúng lúc này chợt có linh lực ba động từ đằng xa truyền đến, lửa cháy lan ra khắp nơi, hướng đó là nơi các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa đóng quân.

“Không ổn!” Hỏa Liệu Nguyên khẽ quát một tiếng, lập tức hiểu ra chuyện gì vừa xảy ra.

Lục Nhất Diệp này thừa dịp mình bị Hạ Lương và Đàm Thánh quấy rối lại vòng lại giết!

Hắn không kịp nói thêm gì với Hạ Lương và Đàm Thánh, xoay người lao về phía cửa Thiên Cốc.

Tại chỗ đó, Hạ Lương và Đàm Thánh nhìn nhau, Hạ Lương nói: “Đi qua xem một chút đi.”

Đã lộ ra rồi, không cần thiết ẩn núp tiếp.

Ở cửa vào Thiên Cốc, Hỏa Liệu Nguyên vội vàng chạy về, phát hiện có hai đệ tử bị đòn đánh độc đánh ngã xuống trong vũng máu.

“Người đâu?” Hỏa Liệu Nguyên hỏi.

Có đệ tử Thánh Hỏa giáo trả lời: “Chạy rồi!”

Trên ngực Hỏa Liệu Nguyên tràn đầy khí huyết, một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, đồng thời cũng không hiểu vì sao, Lục Nhất Diệp là một binh tu, sao có thể thi triển ra thủ đoạn của quỷ

tu? Cho dù sử dụng linh phù cũng không đến trình độ xuất quỷ nhập thần như vậy.

Đối phương hai lần xuất thủ đã giết chết năm tu sĩ, so với tổn thất ban ngày tuy không đáng kể, nhưng loại địch ẩn núp trong bóng tối này mới là đáng sợ nhất.

Hắn vốn muốn chặn ở chỗ này, chờ bên mình đủ lực lượng để tấn công vào linh địa, nhưng tóm lại là cần có thời gian.

Tiếp tục chờ như vậy, tổn thất sẽ chỉ càng lớn, đến lúc đó nói không chừng tổn thất về người so với người tới còn nhiều hơn!

Từ nơi này rút đi là lựa chọn không tệ, nhưng có thể rút đi nơi nào? Hơn nữa nếu bọn họ rút đi, có trời mới biết Lục Nhất Diệp có chạy trốn hay không?

Bỏ lỡ lần này thù chưa chắc có cơ hội tốt như vậy, cảm nhận được bầu không khí hoảng loạn từ bốn phía, Hoả Liễu Nguyên muốn bắt được Lục Nhất Diệp nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Hắn quay đầu nhìn về phía thân ảnh Hạ Lương và Đàm Thánh đang đi tới nơi này, sắc mặt nghiêm túc nói: “Hai vị đạo hữu, chúng ta liên thủ, như thế nào?”

Tuy cảm hận hai người này vô cùng nhưng với tình hình hiện giờ còn phải mượn lực hai người bọn họ, hai Vân Hà tăng thứ chín, sức mạnh có thể phát huy ra không thể khinh thường, nếu có thể mượn sức mạnh của bọn họ, mình chưa chắc không có cơ hội thành công.

Hạ Lương suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Liên thủ không thành vấn đề, chỉ là nếu đối phương trốn trong linh địa, cho dù chúng ta liên thủ thì sao chứ, trừ khi Hỏa đạo hữu nguyện ý dùng hết lực để công kích, nhưng ta nghĩ, Hỏa đạo hữu sợ là không muốn đi ra bước này a?”

Tuy rằng Thánh Vũ Linh Địa tổn thất nghiêm trọng nhưng cũng không phải là thiếu lực lượng để công kích, chỉ là nếu như vậy, cho dù có thể bắt được Lục Diệp cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng. Hạ Lương cũng không cảm thấy Hỏa Liệu Nguyên sẽ mất trí đến trình độ này.

Hỏa Liệu Nguyên thản nhiên nói: “Hạ đạo hữu làm sao kết luận Hỏa mẫu sẽ không dám công kích hết lực?”

Sắc mặt của Hạ Lương có chút thay đổi, có chút kinh ngạc nhìn về phía Hỏa Liệu Nguyên nhưng không nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Hoả Liệu Nguyên thản nhiên nói: “Sau khi trời sáng, chúng ta sẽ tấn công hết lực vào Thiên cốc, đến lúc đó còn phải mượn sức hai vị đạo hữu, sau khi chuyện này thành công, phần thưởng chém giết Lục Nhất Diệp ta sẽ chia cho hai vị đạo hữu hai phần.

Chuyện này chẳng những khiến Hạ Lương kinh ngạc mà Đàm Thánh cũng không hiểu.

Nhìn điệu bộ của Hoả Liệu Nguyên rõ ràng là nắm rất chắc việc có thể bắt được Lục Nhất Diệp, nhưng mà dưới sự tấn công toàn lực, đó là lưỡng bại câu thương, Hoả Liệu Nguyên thật sự nguyện ý làm như vậy?

“Bốn phần!” Hạ Lương nghĩ mãi mà không rõ nhưng cũng không trở ngại việc hắn cò kè mặc cả.

Hỏa Liệu Nguyên lắc đầu nói: “Hạ đạo hữu nói đùa, tuy thực lực của hai vị rất cao nhưng đối với Hỏa mẫu mà nói, chỉ là dẹt hoa trên găm, cho dù không có hai vị hỗ trợ, Lục Nhất Diệp cũng chắc chắn phải chết, ta nguyện chia hai phần chỉ là muốn Linh địa Thánh Vũ bị tổn thất đi một chút, nếu hai vị không muốn liên thủ, Hỏa mẫu cũng không bắt buộc.”

Hắn bày ra tư thế ăn chắc Lục Diệp khiến Hạ Lương và Đàm Thánh không hiểu.

Trầm mặc một lát, Hạ Lương nói: “Hỏa đạo hữu có điều không biết, trong linh địa kia của Lục Nhất Diệp thật ra có một cây Thiên Cơ trụ.”

Trước đó hắn không tiết lộ ra thông tin này, mà lúc ban ngày đánh một trận, vị trí Thiên Cơ trụ cũng bị che lấp, tu sĩ hai tông cũng không phát hiện.

Hoả Liệu Nguyên kinh ngạc: “ Chắc chắn?”

“Hạ mỗ tận mắt nhìn thấy.” Hạ Lương gật đầu: “Cho nên mặc kệ Hỏa huynh có tính toán gì, nếu thật sự muốn giết hắn thì nhất định phải chiếm lấy Thiên Cơ trụ trước, tuyệt đối không thể để Lục Nhất Diệp tới gần.”

“Ta hiểu rồi, quay về ta sẽ sắp xếp việc này.” Hỏa Liệu Nguyên gật đầu.

Hạ Lương lại nhìn hắn thật sâu, mở miệng nói: “Hỏa đạo hữu trong lòng hiểu rõ là tốt rồi.”

Đơn giản mấy câu đã xác định xong việc liên thủ, Hạ Lương cùng Đàm Thánh tìm một vị trí hẻo lánh, ngồi xuống điều chỉnh khí huyết.

Hỏa Liệu Nguyên cũng truyền đạt mệnh lệnh, sau khi trời sáng tấn công tận lực vào Thiên cốc, tu sĩ hai tông mặc dù còn chưa từng đánh một trận trong bóng tối đi ra nhưng cũng bắt đầu mài dao soàn soạt, âm thầm chuẩn bị.

Hạ Lương và Đàm Thánh ghen hồi lâu, Đàm Thánh cũng không nhịn được, nhẹ nhàng mở miệng hỏi: “Hạ huynh, người cảm thấy Hoả Liệu Nguyên thật sự sẽ tấn công tận lực vào linh địa của Lục Nhất Diệp?”

“Nếu hần đã nói như vậy, vậy chắc chắn không phải là giả.”

Đàm Thánh khẽ lắc đầu: “Tuy là lần đầu tiên tiếp xúc nhưng Hỏa Liệu Nguyên này có chút thâm trầm, bên Thánh Vũ Linh Địa đã tổn thất không nhỏ, nếu tiếp tục dùng hết lực tấn công, dù cho có bắt được Lục Nhất Diệp cũng không bù được tổn thất, người như vậy sao có thể ra quyết định như vậy? Còn nguyện ý chia cho chúng ta hai phần lợi ích... Hạ huynh, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, Hỏa Liệu Nguyên đối với chúng ta cũng không quá hoà hợp.”

Hạ Lương gật đầu: “Ta biết, ngày mai tùy cơ hành sự là được. Nhưng ta lại để ý một chuyện khác...”

“Chuyện gì?”

“Hỏa Liệu Nguyên lại không hỏi ta vị trí của Thiên Cơ trụ .” Trên mặt Hạ Lương lộ ra vẻ khó hiểu.

Chương 1178: Độc lực tấn công Hồi Thiên Cốc 2

Hắn quyết định tiết lộ tin tức về Thiên Cơ trụ cho Hỏa Liệu Nguyên, đương nhiên không phải hắn có lòng tốt mà là nếu Hỏa Liệu Nguyên bức ép quá đáng, sau đó hắn bị Lục Diệp bức đến phải rời đi, đến lúc đó lại là phí công phí sức.

Nhưng Hỏa Liệu Nguyên khi nghe được tin tức này tuy có kinh ngạc nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa, rõ ràng không quá bình thường, giống như sự tồn tại của Thiên Cơ trụ, không có bất kỳ quấy nhiễu nào đối với kế hoạch của hắn, cho nên căn bản không cần hỏi kỹ.

Đàm Thánh nghĩ đến cuộc đối thoại trước đó, rất nhanh cũng phát hiện ra điểm này, cau mày nói: “Rốt cuộc hắn muốn làm gì?”

“Mặc kệ hắn muốn làm gì, sau khi trời sáng sẽ thấy được.”

Trời đã sáng, không còn ngày mai.

Hơn một canh giờ sau, sắc trời dần sáng, tu sĩ hai tông sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, dưới hiệu lệnh của Hỏa Liệu Nguyên, ngang nhiên khởi xướng tiến công vào linh địa, chỉ trong nháy mắt, đại trận che lấp đã mất đi tác dụng, cảnh sắc linh địa rơi vào trong tầm mắt.

Không có đại trận phòng hộ quấy nhiễu, bởi vì Lục Diệp không đi bố trí.

Trong linh địa, Lục Diệp lách mình lao ra, nhìn gần trăm tu sĩ tới gần biên giới linh địa, hắn nhíu mày.

Đây là... muốn tận lực tấn công? Hỏa Liệu Nguyên dù phần nộ hơn nữa cũng không đến mức làm ra quyết định ngu xuẩn như thế chứ? Hắn không để ý sống chết của tu sĩ dưới trướng mình sao?

Hay là nói, hôm qua mình hai lần đánh lén khiến hắn tức giận đến choáng váng? Nhưng nhìn trận thế đâu vào đấy của đối phương, tựa hồ lại có chút không giống.

Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp đồng loạt hiện thân, đứng ở bên cạnh Lục Diệp.

“Tiểu sư đệ!”

“Tình huống lần này không ổn lắm.” Sắc mặt Lục Diệp trở nên nghiêm túc, hắn nhìn thấy bóng dáng Hạ Lương và Đàm Thánh từ trong trận doanh đối phương.

Điều này cũng nằm trong dự liệu, Hạ Lương và Đàm Thánh ẩn núp trong bóng tối bị hắn bức ra, lựa chọn tốt nhất dĩ nhiên là liên thủ với Thánh Vũ Linh Địa.

Nhìn như lực lượng địch có vẻ lớn mạnh nhưng trên thực tế rắn độc ẩn thân trong chỗ tối mới là đáng sợ nhất, bây giờ bày ở bên ngoài, mức độ uy hiếp ngược lại đã giảm đi không ít.

Lục Diệp quay đầu nhìn về phía Cự Giáp: “Nếu như ngăn không được thì sử dụng Thiên Cơ trụ trốn trở về Cửu Châu, biết không?”

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đều không lo lắng, tình huống không đúng khẳng định sẽ chạy, hắn là lo lắng cho Cự Giáp.

Hôm qua chết mấy con sói mà Cự Giáp đã cả ngày đắm chìm trong bầu không khí bi thương, bảo hắn vứt bỏ bầy sói chạy trốn, tên khờ khạo này chưa chắc đã nguyện ý.

Cự Giáp nhìn thoáng qua con sói gần đó, im lặng không nói.

“Người chết thì đã không còn gì nữa, còn sống còn có thể báo thù!” Lục Diệp nói.

Cự Giáp cúi đầu, vẫn không nói lời nào.

Lục Diệp không nhin được thở dài, không tiếp tục khuyên bảo gì nữa.

“Giết!” Bên ngoài linh địa, nương theo tiếng rống giận dữ của Hỏa Liệu Nguyên, tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa đồng loạt bước vào phạm vi bao phủ của cấm không đại trận, trải qua ngày hôm qua, bọn họ đương nhiên biết rằng họ không có khả năng lại ngự không phi hành.

Linh địa này là một linh địa cỡ nhỏ, diện tích cũng không lớn.

Nhưng mà để chăm sóc bầy sói, phạm vi Lục Diệp bố trí trận pháp không nhỏ, cho dù là đại trận che lấp hay là đại trận phòng hộ, hoặc là đại trận cấm không đều vượt xa phạm vi của linh địa, bao trùm phạm vi mấy trăm trượng.

Các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa bước vào biên giới đại trận, khoảng cách với đám người Lục Diệp vẫn còn mấy trăm trượng, khoảng cách này đương nhiên không nằm trong phạm vi công kích.

Đông đảo tu sĩ đi từng bước từng bước một, linh địa áp bách, linh lực trên người mỗi người đều cuộn cuộn, vận sức chờ phát động.

Đàn sói cũng bắt đầu chuyển động, từng con nhe răng trợn mắt, yêu lực quanh thân bắt đầu nổi lên.

Trận chiến hết sức căng thẳng!

Thẳng đến khi hai bên cách nhau dưới trăm trượng, bên Thánh Vũ Linh Địa dưới hiệu lệnh của Hỏa Liệu Nguyên đồng loạt ra tay, trong lúc nhất thời, quang mang ngự khí cùng thuật pháp bắt đầu

tỏa ra, dừng mãnh lao về phía đàn sói.

Cùng lúc đó, đàn sói bên này cũng có từng đạo lưỡi gió phản kích, chỉ bất quá số lượng ít hơn so với các tu sĩ, dù sao số lượng sói có thể thi triển yêu thuật này cũng không nhiều lắm.

Đối phó ở cự ly xa như vậy khiến bầy sói chịu thiệt thòi, sói đầu đàn hiển nhiên hiểu rõ điểm này, ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng.

Tiếp theo trong chớp mắt, bầy sói lao nhanh lên, từng tiếng sói tru cộng hưởng xa xa, từng thân thể trắng tuyết chạy nhanh, khoảng cách trăm trượng nhanh chóng rút ngắn.

Có con sói ở giữa đường bị thuật pháp hoặc ngự khí đánh trúng, thân hình lảo đảo, bất quá bản thân những con sói có thể hình cường tráng, hơn nữa còn có yêu nguyên hộ thể, chỉ cần yêu nguyên hộ thể không bị phá, trên cơ bản chúng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Thân ảnh khôi ngô của Cự Giáp xen lẫn trong bầy sói, theo bầy sói cùng nhau đi trước, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên theo sát sau bầy sói, trăm kiếm cùng bay, thuật pháp vù vù, lộ ra rõ ràng thực lực cường đại.

Chỉ có Lục Diệp vẫn đứng nguyên tại chỗ rút ra chín đạo ngự khí trong hộp vũ khí bên hông, hóa giải áp lực của đàn sói.

Đại chiến bộc phát, tràng diện trong nháy mắt náo nhiệt lên.

Chương 1179: Tử Đấu đài

Rất nhiều công kích chống lại ngự khí và thuật pháp, máu tươi từ ven đường rơi xuống, từng con sói vồ giết các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa, nhảy lên cao, răng nanh sắc bén cùng móng vuốt sắc bén lập lòe ánh sáng lạnh lẽo.

Các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa đã sớm có ứng đối, Thể tu ngăn cản ở phía trước, dưới sự ngăn cản của những con sói đánh giết tới, Pháp Tu và Quỷ tu thừa cơ phản kích.

Tiếng sói tru, tiếng hét phẫn nộ nối liền thành một mảnh.

Số lượng sói nhiều hơn số lượng tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa gấp hai có thừa, nhưng cho dù chúng đều là yêu thú cấp Yêu Tướng thì thủ đoạn có thể thi triển cũng không đa dạng bằng các tu sĩ, cho nên khung cảnh trong lúc nhất thời lại có sự giằng co.

Những con sói không cách nào xé rách phòng tuyến mà các tu sĩ tổ chức, các tu sĩ cũng không cách nào tiến thêm một bước.

Lục Diệp đứng trong linh địa, vừa sử ngự khí, vừa quan sát chiến trường. Hắn nhìn thấy Cự Giáp rống giận, hấp dẫn sự chú ý của đông đảo tu sĩ, rất nhiều công kích rơi vào trên người hắn, phát ra tiếng vang phanh phanh, đánh cho linh quang bên ngoài thân hắn dao động, càng khiến rất nhiều tu sĩ kinh hô, đại khái là không nghĩ tới trên đời này lại có người có thể phách cường hãn như thế.

Hắn nhìn thấy hai người Hạ Lương cùng Đàm Thánh trong đám tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa, không ngừng ra tay, chỉ bằng sức mạnh của hai người đã tạo ra một khu vực phòng thủ vững như thành đồng vách sắt.

Hai người này hiển nhiên là có giữ lại, hai Vân Hà tăng thứ chín nếu như dùng toàn lực ứng phó có thể mang đến phiền toái rất lớn cho những con sói trước mặt bọn họ, nhưng những con sói trước mặt bọn họ tuy rằng không ngừng bị đánh lui nhưng lại rất nhanh xông tới.

Cũng có thể lý giải, Thánh Vũ Linh Địa điều động nhiều người như vậy, hai người bọn họ nếu không giữ lại thực lực thì sao có thể lấy hạt dẻ trong lửa, như vậy xem ra, hai người bọn họ cùng Thánh Vũ Linh Địa hợp tác cũng chỉ là ở mặt ngoài.

Tất cả thoát nhìn đều rất bình thường nhưng tất cả đều không bình thường như vậy.

Trận chiến này quá gấp gáp.

Nếu như Hỏa Liệu Nguyên thật sự có ý nghĩ toàn lực tấn công linh địa, ngày hôm qua mới là cơ hội tốt nhất chứ không phải kéo dài tới hôm nay.

Hôm qua bọn họ chết nhiều người như vậy tất nhiên sẽ khiến rất nhiều tu sĩ hoảng sợ, nhưng cũng có thể kích phát thù hận và phần nộ ở mức độ lớn nhất, nếu như hôm qua Hỏa Liệu Nguyên hạ lệnh dùng hết sức công kích thì linh địa nhất định là không giữ được.

Một đêm nghỉ ngơi và hồi phục cũng không thể để cho tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa có được sức mạnh, ngược lại sẽ để cho bọn họ lo được lo mất.

Hỏa Liệu Nguyên vì sao lại dồn hết lực tấn công? Chỉ là bởi vì hành động đêm qua của mình? Hoặc là vì được Hạ Lương cùng Đàm Thánh hỗ trợ?

Lục Diệp có chút không hiểu.

Tuy rằng chiến đấu kịch liệt nhưng thương vong lại rất nhỏ,

bất kể là tu sĩ hay là sói đều như thế.

Bởi vì tuy các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa chủ động khởi xướng tiến công nhưng tư thái bọn họ bày ra lại là phòng thủ, kể từ đó, thương vong tự nhiên sẽ không lớn.

Đây hiển nhiên là mệnh lệnh Hỏa Liệu Nguyên , chỉ nhìn tình hình trước mắt, dường như Thánh Vũ Linh Địa bên này chỉ cần ngăn cản được sói phản công là có thể thắng!

Chuyện này hoàn toàn trái ngược với sự phát động của bọn họ...

Nếu thật sự muốn tấn công thì nên liều lĩnh tổn thất, vọt vào trong linh địa, thấy sói giết sói, gặp người giết người, đem Linh Địa phá tan mà không phải đem phe mình phòng ngự kín không kể hở.

Hơn nữa, ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, Lục Diệp đã cảm giác có một cỗ khí cơ vững vàng khóa chặt mình lại.

Đó là khí cơ đến từ Hỏa Liệu Nguyên!

Hai người nhìn nhau, Hỏa Liệu Nguyên phần nộ tựa như ngọn lửa thiêu đốt, hần nổi giận gầm lên một tiếng: “Lục Nhất Diệp, mau lăn lại đây nhận lấy cái chết!”

Hoàn toàn là bộ dáng bị thù hận bóp méo tâm trí.

Lục Diệp cho rằng hần đang nói phét, vừa điều khiển chín đạo ngự khí của mình, vừa đưa tay bắt lấy một cây trận kỳ.

Nếu không phải muốn điều khiển trận pháp, hần đã sớm cầm đao giết tới, sao lại đứng bất động ở chỗ này?

Phòng hộ đại trận cùng vây trận trong linh địa đều bị phá, hần cũng không đi bố trí lại, bởi vì không có tác dụng nhưng cũng

không nói hết được trong linh địa không có trận pháp khác.

Mà trong nháy mắt khi nhìn thấy trận kỳ trong tay Lục Diệp, sắc mặt của Hỏa Liệt Nguyên liền thay đổi, hô to một tiếng: “Đều cẩn thận!”

Vừa dứt lời, trận kỳ trong tay Lục Diệp đột nhiên rơi xuống.

Tiếng nổ vang cùng với ánh lửa phóng lên cao, tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Hỏa Liệt Nguyên lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trận tuyến chỗ tu sĩ nhà mình bị xé nứt ra, bảy tám tu sĩ bị nổ tung chảy máu đầm đìa, mặc dù nhất thời không chết nhưng cũng ù tai hoa mắt, vô cùng chật vật.

Đàn sói ở thời điểm này thừa cơ mà vào, trong nháy mắt liền có mấy người mất mạng.

Lại là một tiếng vang thật lớn truyền ra, một bên khác cũng có trận pháp bị kích hoạt, lại có mấy người bị bao phủ ở trong trận thế.

“Mau ngăn lại! Đừng để chúng xông lại!”

“Vân sư đệ!”

“Sư huynh cứu ta!”

...

Chương 1180: Đấu Đài

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn, hai toà bạo liệt bổng nhiên bị kích hoạt khiến cho trong lòng tất cả tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa run lên, mặc dù bọn họ đã sớm biết rằng toang lực tấn công nhất định phải trả giá rất lớn, nhưng thời điểm việc này xảy ra ở trước mắt, vẫn là khó có thể tiếp nhận.

Móng vuốt sắc bén đâm rách lồng ngực, răng nanh xé rách da thịt, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Cũng may bên Thánh Vũ Linh Địa vẫn luôn duy trì trạng thái phòng ngự cho nên trải qua thời gian ngắn hỗn loạn, hai lỗ hồng phòng tuyến nhanh chóng được tu sĩ gần đó bổ sung, một lần nữa vững chắc trở lại.

Nhưng tu sĩ chết đi không thể sống lại.

Hơn nữa hai tòa bạo liệt pháp trận bạo phát cũng để lại bóng ma trong lòng mọi người... tòa bạo liệt pháp trận có phải sẽ bạo phát bên mình hay không?

Làm cho bọn họ thoáng an tâm chính là, không có nhiều pháp trận bạo liệt.

Mặc dù Lục Diệp đã bố trí rất nhiều trận pháp có thể chủ động kích phát ở khắp các nơi trong linh địa nhưng dù sao cũng đã rải rác ở khắp nơi, vị trí của các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa cũng không có nhiều trận pháp.

Hắn không một lần kích phát toàn bộ mà lưu lại mấy toà, như thế mới có thể ở thời điểm thích hợp tạo ra uy hiếp lớn.

“Lục Nhất Diệp, ta muốn giết ngươi,!” Hỏa Liệu Nguyên giống như điên rồi rống to.

Cùng lúc đó, Lục Diệp cảm giác khí cơ đang khóa chặt trên người mình càng thêm thâm thúy hơn.

“Hạ huynh, trạng thái của Hỏa Liệu Nguyên không đúng.” Đàm Thánh vừa ngăn cản con sói trước mặt, vừa nhẹ giọng nói chuyện với Hạ Lương.

Tốt xấu gì cũng là Vân Hà tăng thứ chín, hơn nữa còn là người dẫn đầu hành động lần này, không đến mức biểu hiện không tốt như vậy...

Hắn sớm nên biết, toàn lực tấn công sẽ gây ra tổn thất cực lớn, tuy bây giờ bên Thánh Vũ Linh Địa tổn thất nhưng kỳ thật cũng không tính là lớn.

Phản ứng của Hỏa Liệu Nguyên rõ ràng có chút khoa trương.

“Thì ra là thế!” Hạ Lương hô lên, trên mặt hiện ra vẻ bình tĩnh.

Đàm Thánh: “?”

Hạ Lương trầm giọng nói: “Xem ra ta đã xem nhẹ Hỏa Liệu Nguyên, lần này Lục Nhất Diệp chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, đáng tiếc a.”Hắn không phải đang tiếc Lục Diệp chết, mà là sau khi Lục Diệp chết, hắn và Đàm Thánh chỉ có thể nhận được hai phần lợi ích, chia ra mỗi người chỉ một phần mà thôi...

Trách không được Hỏa Liệu Nguyên trước đó nói có bọn họ hỗ trợ chỉ là dẹt hoa trên găm, nếu trên tay Hỏa Liệu Nguyên có vật như vậy, mình và Đàm Thánh xác thực chỉ dẹt hoa trên găm.

Hắn nguyện ý chia hai phần lợi ích cũng không phải là vì hai người ra tay hỗ trợ, mà là hắn không thể trêu vào Cuồng Dao

Môn.Trọng thưởng của Lục Diệp không dễ nuốt một mình, xem như dùng hai phần để kết một thiện duyên.

Nói như thế, chính mình và Đàm Thánh lộ ra làm cho Hỏa Liệu Nguyên sinh ra cảm giác nguy hiểm, hoặc là bởi vì Lục Diệp tập sát đêm qua, cho nên hôm nay hắn mới lựa chọn toàn lực tấn công Linh địa.

“Hạ huynh, người đang nói cái gì vậy?” Đàm Thánh nghe không hiểu, Lục Nhất Diệp làm sao lại chắc chắn sẽ chết.

“Chờ xem sẽ biết.” Hạ Lương không giải thích quá nhiều, bởi vì không bao lâu nữa, tất cả đều sẽ hiện ra trước mắt, giải thích làm lãng phí lời nói, bất quá hắn không quên dặn dò Đàm Thánh một câu: “Đợi lát nữa nhớ kỹ, kịp thời bỏ chạy.”

Đàm Thánh càng thêm nghi hoặc nhưng vẫn kiềm chế nghi hoặc trong lòng, yên lặng ra tay.

Ác chiến vẫn còn say sưa, tuy rằng bởi vì hai tòa trận pháp bạo liệt bộc phá khiến chết hơn mười người, nhưng tu sĩ còn lại vẫn thủ vững trận tuyến, không cho bày sới đột phá.

Vẻ mặt của Hỏa Liệu Nguyên càng thêm phần nộ, quanh thân đều dâng lên ánh lửa hừng hực, khiến cho hắn nhìn qua giống như bị thiêu đốt vậy.

Bỗng nhiên trong lòng Lục Diệp sinh ra một tia cảm giác không thích hợp...

Hỏa Liệu Nguyên khóa chặt khí cơ trên người mình... Sự cường đại có chút quá mức!

Lúc đại chiến vừa mới bắt đầu, khí cơ đã khóa chặt mình, Lục Diệp cũng không để ý, Hỏa Liệu Nguyên trên tay mình đã ăn thiệt thòi lớn như vậy, thủ hạ chết nhiều tu sĩ như vậy, trong đại chiến nhìn chằm chằm vào mình là chuyện rất bình thường.

Sau đó, khí cơ không ngừng tăng cường, Lục Diệp cũng chỉ cho là do hấn phần nô mà ra.

Nhưng hiện tại...

Khí cơ của một Vân Hà tầng thứ chín có thể cường đại đến mức này? Thậm chí Lục Diệp còn sinh ra một loại cảm giác có một sức mạnh vô hình trói buộc mình, hơn nữa theo thời gian trôi qua, loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng.

Hấn giương mắt nhìn về phía Hoả Liệu Nguyên, thấy hấn cũng đang nhìn về phía mình.

Bốn mắt đối nhau, trong miệng của Hoả Liệu Nguyên còn lớn tiếng kêu la “Lục Nhất Diệp ta nhất định phải giết ngươi”, lời nói giống như điên cuồng nhưng hai mắt kia lại trong suốt.

Hơn nữa từ đầu tới đuôi hấn cũng chỉ hét lớn kêu to, căn bản không có chủ động xung phong liều chết!

Hổng biết! Trong lòng Lục Diệp lộp bộp, hấn không rõ rốt cuộc Hoả Liệu Nguyên đang làm gì, điều duy nhất xác định chính là bản thân hấn sợ mình trúng phải quỷ kế gì.

Vào thời khắc này, tiếng kêu la không ngừng vang lên của Hoả Liệu Nguyên khiến Lục Diệp kinh ngạc phát hiện, bản thân hấn đã không thể động đậy được nữa!

Có một sức mạnh vô hình trói buộc bản thân, khóa chặt mình tại chỗ.

Hỏa Liệu Nguyên nở nụ cười, một mặt gian kế đã đạt được, nhàn nhạt nhìn lại: “Lục Nhất Diệp, mau tới nhận lấy cái chết!”

Dứt lời, một vật trong tay hấn từ từ bay lên, ánh sáng hoa nở rộ

Trong nháy mắt, tầm mắt của tất cả mọi người trong chiến trường đều bị vật kia hấp dẫn.

Đó là một thứ đồ vuông vức, chỉ to bằng lòng bàn tay trẻ con, ở chính diện có khắc một chữ to: “Chết!”

Mặt sau cũng có một chữ lớn: “Đấu!”

Vật này vừa mới xuất hiện, lập tức có hai đạo quang mang bắn ra, một đạo rơi vào trên người Lục Diệp, một đạo rơi vào trên thân Hỏa Liệu Nguyên, giống như hai sợi dây thừng trói chặt hai người.

Lý Bá Tiên đang ngự kiếm giết địch biến sắc, thất thanh kinh hô: “Tử đấu đài!”

Vừa dứt lời, trăm đạo phi kiếm ngự không cùng hướng tử đấu đài lớn chùng bàn tay đánh tới.

Phong Nguyệt Thiên cũng biến sắc, đồng thời ra tay hỗ trợ.

Sau đó bất kể là phi kiếm của Lý Bá Tiên hay là thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên đều không thể tổn thương Tử đấu đài dù chỉ một chút, đừng nói là tử đấu đài, cho dù là hai người Lục Diệp và Hỏa Liệu Nguyên bị Tử đấu đài dẫn dắt cũng không thể bị ngoại lực gây thương tích.

Chương 1181: Không chết không thôi

“Tử đấu đài!”

Đàm Thánh đang ngăn cản đàn sói tiến công kinh hô, nhìn vật tỏa ra ánh sáng tứ phương kia, bừng tỉnh: “Thì ra là thế!”

Trách không được hôm nay Hỏa Liệu Nguyên biểu hiện quái dị như thế, đó là vì muốn sử dụng vật ấy, tất cả đều được giải thích rõ, rõ ràng là Thánh Vũ Linh Địa bên này phát động tấn công nhưng kết quả lại là một mực bị động phòng ngự, Hỏa Liệu Nguyên rõ ràng có vẻ mất đi lý trí nhưng chỉ ngoài miệng kêu la mà không có thêm bất kỳ hành động nào khác.

Tất cả đều là giả để làm nền cho thời khắc này.

“Quả nhiên...” Hạ Lương nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, chân tướng sự việc giống như hắc phỏng đoán, trên tay Hỏa Liệu Nguyên vậy mà thật sự có đài tử đấu.

Sở dĩ hắc có thể phát hiện ra, một là bởi vì Hỏa Liệu Nguyên biểu hiện không đúng, hai là khí cơ của hắc trên người Lục Diệp quá không bình thường.

Khí cơ kia căn bản không phải khí cơ của Hỏa Liệu Nguyên, mà là khí cơ kéo dài ra từ Tử Đấu đài cho nên mới vượt qua giới hạn của Hỏa Liệu Nguyên.

Bên trong Cửu Châu có rất nhiều dị bảo, công dụng của những dị bảo này vô cùng kỳ quái, trước đó Đàm Thánh dùng Truy Tung Bàn để truy tìm hành tung của Lục Diệp là dị bảo, Kim Thân Lệnh

mà Lục Diệp dùng để bảo mệnh là dị bảo, Tử Đấu đài cũng là dị bảo.

Tác dụng của nó chỉ có một, là kích phát người nắm giữ Tử Đấu Đài cùng với kẻ địch bị công dụng của Tử Đấu Đài dẫn dắt tiến vào trong một Tử Đấu Tràn, không chết không thôi!

Xét về giá trị, nó kém hơn Kim Thân Lệnh mà Lục Diệp đã từng sử dụng qua, dù sao nó cũng là thứ tốt có thể bảo vệ tính mạng. Đài Tử Đấu cũng không phải dùng để bảo vệ tính mạng mà là dùng để cưỡng chế kẻ địch quyết một trận tử chiến với mình. Cho nên trên công dụng của nó có tính cực hạn rất lớn, nhất định phải bảo đảm thực lực của kẻ địch yếu hơn mình mới được.

Hơn nữa, nếu muốn sử dụng nó thì cũng có điều kiện, nhất định phải khiến cho khí cơ kéo dài từ Đài tử đấu ra hoàn toàn tập trung vào kẻ địch. Nói cách khác, khoảng cách giữa Hỏa Liệu nguyên và Lục Diệp không thể quá xa, hơn nữa cần phải có một chút thời gian để tiến hành. Trong lúc đó, nếu như Lục Diệp vượt qua một giới hạn nhất định với Hỏa Liệu nguyên, công dụng của Tử Đấu đài sẽ không thể kích hoạt.

Đây cũng là nguyên nhân Hỏa Liệu Nguyên hôm nay phát động tấn công, cũng là lý do hắn không đi hỏi Hạ Lương về vị trí Thiên Cơ trụ.

Mặc kệ có Thiên Cơ trụ hay không, chỉ cần hắn thành công kích phát uy năng của Tử Đấu đài, Lục Diệp chắc chắn sẽ phải chết.

Đủ loại biểu hiện lúc trước của hắn đều là ngụy trang, chỉ để Lục Diệp buông lỏng cảnh giác. Hiện tại xem ra, mưu đồ của hắn đã thành công, cho đến một khắc cuối cùng Lục Diệp mới ý thức được nguy cơ đang đến.

Nhưng mà giờ phút đó phát giác đã muộn, khi hai đạo quang

mang trên tử đấu đài khóa hắc và Hỏa Liệt Nguyên, công dụng của dị bảo này liền hoàn toàn được kích phát ra.

Phi kiếm của Lý Bá Tiên, thuật pháp của Phong Nguyệt Thiên liên tục đánh lên đài tử đấu nhưng đài tử đấu nho nhỏ kia lại không hề bị lay động.

Lúc ánh sáng tỏa sáng, thân ảnh của Lục Diệp và Hỏa Liệt Nguyên bị kéo vào một cái tử đấu đài nho nhỏ, đồng loạt biến mất không thấy gì nữa.

“Tiểu sư đệ!” Lý Bá Tiên kinh hô, căn bản không ngăn cản được.

“Đi mau!” Hạ Lương quát khẽ, nhanh chóng lui lại.

Đàm Thánh sớm đã được hắc nhắc nhở theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, tất cả tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa cũng vừa đánh vừa lui, đều vào đấy.

Ba người Lý Bá Tiên mặc dù phần nộ đuổi theo sát phía sau bày sới nhưng không kịp, trở mắt nhìn các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa rời khỏi phạm vi Cấm Không Đại Trận bao phủ, ngay sau đó cùng nhau phi không, quay đầu bỏ chạy.

Đàn sới đuổi tới mép linh địa, tiếng sới tru liên tiếp, không tiến lên nữa.

Nơi có Cấm Không Đại Trận bao phủ, chúng còn có thể quyết sống chết với các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa, một khi chúng ra khỏi phạm vi Cấm Không Đại Trận bao phủ, vậy sẽ là bia ngắm sống.

Mặc dù Lý Bá Tiên phần nộ, lo lắng nhưng lý trí vẫn còn, thân ảnh đang truy kích cũng ngừng lại, lập tức điều tra dấu vết chiến trường của Lục Diệp.

Tình huống bây giờ, Lục Diệp và Hỏa Liệu Nguyên đã bị Tử Đấu đài biến thành không gian, cho dù hắn có muôn vàn thủ đoạn cũng không giúp được gì, chỉ có thể thông qua ấn ký để xác định sống chết của hắn.

“Sư huynh...” Phong Nguyệt Thiên dựa vào đó, nhẹ nhàng hô một tiếng trấn an: “Không nhất định là có chuyện, sư huynh quên rồi à, trong khu vực săn bắn, Lục sư đệ có tu vi tầng thứ ba đã từng giết cảnh giới tầng thứ bảy, bây giờ hắn đã là cảnh giới tầng thứ năm rồi.”

Mặc dù trận chiến ấy không phải công lao của một mình Lục Diệp mà là ba người dốc hết toàn lực nhưng nghe Phong Nguyệt Thiên nói như vậy, trong mắt Lý Bá Tiên vẫn lộ ra một chút hi vọng.

Liên tiếp gật đầu: “Đúng vậy, tiểu sư đệ chưa hẳn có chuyện, chỉ cần hắn có thể kích phát đòn sát thủ cuối cùng...”

Nói đến đây, sắc mặt lại trở nên khó coi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phong Nguyệt Thiên, hai mắt đã mất đi tiêu cự: “Hỗ Phách... đang ngủ say!”

Lục Diệp muốn phối hợp với Hỗ Phách tạo đòn sát thủ kia, nhưng từ lần trước nuốt một viên yêu đan cấp bá chủ, Hỗ Phách vẫn luôn ngủ say, đến nay vẫn chưa tỉnh, chẳng những nó đang ngủ say, ngay cả Y Y cũng lâm vào trong yên lặng.

Nói cách khác, bây giờ Lục Diệp căn bản không có ngoại lực tương trợ!

Một thân một mình đối mặt với một đối thủ có tu vi vượt qua mình bốn tầng...

Thân hình Lý Bá Tiên bất ổn, không nhận được lão đảo một chút, sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Không gian Tử đấu đài là một không gian dài rộng không sai biệt lắm ba trăm trượng, bầu trời hư vô, bốn phía có cấm chế cách trở.

Cũng không phải nói không gian của Tử đấu đài chỉ lớn như vậy, mà căn cứ vào tình huống tu vi của người sử dụng, không gian của Tử đấu đài lớn nhỏ cũng không giống nhau.

Tu vi Vân Hà tăng thứ chín sau khi sử dụng Tử đấu đài sẽ có phạm vi như thế, nhưng nếu gọi một vị Thần Hải cảnh sử dụng Tử đấu đài, phạm vi có thể sẽ bao trùm mấy chục dặm thậm chí nhiều hơn.

Chương 1182: Không chết không thôi 2

Lúc bóng dáng của Lục Diệp đột ngột xuất hiện ở đây, sức mạnh vô hình đang khóa chặt trên người hắn cũng đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, khiến hắn một lần nữa được tự do.

Hắn trước tiên quan sát hoàn cảnh bốn phía, liếc mắt liền thấy được Hỏa Liệu Nguyên đứng ở một chỗ khác của tử đấu đài.

Hoàn cảnh bốn phía khiến hắn cảm thấy quen mắt, nơi như vậy hắn đã từng tới, hơn nữa không chỉ một lần.

Thời điểm Linh Khê Bảng lên bảng, có một ít đối thủ lựa chọn địa hình như vậy, thời điểm người khác khiêu chiến hắn, hắn lựa chọn địa hình như vậy, chỉ có điều phạm vi nhỏ hơn một chút, bởi vì thuận tiện cho binh tu phát huy.

Nói như thế, nơi này cũng giống như khiêu chiến trên Linh Khê bảng? Chỉ là Hỏa Liệu Nguyên mượn một kiện dị bảo để cho hai người tiến nhập nơi này.

Hắn sử dụng linh lực không chịu bất kỳ trở ngại nào, ngự không bay lên, thử bay ra phía ngoài lại bị cấm chế bốn phía ngăn trở, hơn nữa mức độ kiên cố của cấm chế kia căn bản không phải mình có thể rung chuyển.

Cùng một kẻ địch Vân Hà tăng thứ chín nhất trong không gian như vậy, khung cảnh ác liệt trước nay chưa từng có!

Mặc dù bây giờ thực lực của hắn tăng nhiều so với lúc ở trong khu vực săn bắn nhưng hắn tuyệt đối không cho rằng mình là đối

thủ của một tu sĩ tầng thứ chín. Bằng vào thực lực hiện tại của hắn, gặp phải cảnh giới tầng thứ tám có lẽ còn có sức đánh một trận, chống lại cảnh giới tầng thứ chín... Không thể không kích phát bí thuật Thú hóa.

Nhưng Hồ Phách đang ngủ say, bí thuật thú hóa không cần nghĩ nữa.

Như vậy đòn sát thủ đối phó địch cũng chỉ còn lại một đạo linh văn Hỏa Phượng Hoàng, nhưng thứ này kích phát cũng cần thời gian nhất định, trong không gian này, địch tự nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức để cho hắn chậm rãi tiến hành, một khi hắn có thể kích phát Hỏa Phượng Hoàng, tất nhiên sẽ đánh giết như mưa rền gió dữ.

Phiền phức rồi!

“Đừng uổng phí sức lực.” Mắt thấy Lục Diệp có hành động muốn chạy trốn khỏi nơi đây, giọng nói của Hỏa Liệu Nguyên vang lên: “Trong Tử đấu đài, không chết không thôi, hôm nay hai người chúng ta chỉ có một người có thể sống sót, có một người sẽ chết, vậy thì Tử đấu đài mới có thể giải trừ!”

Tử đấu đài? Lục Diệp nghe vậy khẽ nhíu mày, thứ này hắn chưa từng nghe nói qua. Tuy rằng bây giờ hắn cũng là tu sĩ Vân Hà cảnh, hơn nữa tu hành đến Vân Hà tầng thứ năm, nhưng so với tu sĩ bình thường mà nói, kiến thức của hắn vẫn còn quá nông cạn.

Không có cách nào, thời gian tu hành của hắn quá ngắn.

Nhưng căn cứ vào những gì mình đã trải qua và hành động trước đó của Hỏa Liệu Nguyên, cái gọi là tử đấu đài hẳn là một dị bảo có tác dụng đặc biệt.

“Người đoán xem, người chết kia sẽ là ai?” Hỏa Liệu Nguyên chấp hai tay ra sau lưng, ngự không cách mặt đất hơn mười

trượng, lạnh nhạt quan sát Lục Diệp phía dưới.

Lục Diệp nhàn nhạt liếc nhìn hắn, ngón tay cái vuốt ve chuôi Bàn Sơn Dao.

Vạn hạnh trong bất hạnh, cảnh giới tầng thứ chín sử dụng Tử Đấu đài với hắn là Thánh Hỏa giáo!

Tu sĩ của Thánh Hỏa giáo 99% đều là pháp tu thuộc tính hỏa, mà hắn không sợ nhất chính là nổi giận!

Hôm nay nếu Hạ Lương hoặc Đàm Thánh sử dụng bất kỳ một Tử đấu đài nào, vậy hắn chắc chắn phải chết, nhưng hết lần này tới lần khác là Hoả Liệu Nguyên, cho nên tình hình chưa tuyệt vọng đến vậy.

“Lục Nhất Diệp!” Hỏa Liệu Nguyên gầm lên, Lục Diệp trầm mặc đã chọc giận hắn, vẻ mặt phẫn nộ: “Người tốt nhất là ngoan ngoãn chịu chết đi, nếu không ta có rất nhiều thủ đoạn dẫn vật người!”

Trong Tử đấu đài, người bên ngoài không cách nào can thiệp bằng ngoại lực. Tu vi của hắn cao hơn Lục Diệp khoảng bốn tầng, hắn đã nắm chắc thắng lợi, nhưng dù vậy cũng không thể xóa đi tức giận trong lòng hắn.

Chuyến đi này khiến cho Thánh Vũ Linh Địa tổn thất quá nghiêm trọng, ngày đầu tiên chết hơn sáu mươi người, hôm nay tấn công lại chết gần hai mươi người, tổn thất như vậy có thể nói là một nửa nhân thủ hắn mang đến, hắn bất đắc dĩ phải sử dụng dị bảo trân quý như tử đấu đài, cho dù hôm nay giết Lục Nhất Diệp, tông môn bên kia khẳng định cũng sẽ chết vấn hắn.

Hắn chỉ hy vọng có thể lấy công chuộc tội, nếu không ngày sau nhất định sẽ mất hết.

Chắc hắn có thể lấy công chuộc tội, dù sao trên lưng Lục Nhất

Diệp có giải thưởng thật sự quá khổng lồ, chỉ cần giết Lục Nhất Diệp, hẳn chẳng những không làm gì mà hẳn là còn có công lớn, tông môn nhất phẩm lớn bên Vạn Ma lĩnh có nhà nào không muốn giết chết Lục Nhất Diệp?

Đáp lại hẳn là Lục Diệp công kích, thân hình như báo săn mạnh mẽ lao ra, dưới sự hỗ trợ của Phong Hành, phía sau thành linh kéo ra tàn ảnh, khoảng cách ba trăm trượng nhanh chóng rút ngắn.

Binh tu đối chiến pháp tu, tôn chỉ thứ nhất, kéo gần khoảng cách, cận thân chém giết, cho dù hẳn chỉ là cảnh giới tầng thứ năm, Hoả Liệu Nguyên có tu vi tầng thứ chín, chỉ cần cho hẳn tới gần, vậy ai sống ai chết thì chưa chắc, dù sao pháp tu quanh năm nghiên cứu thuật pháp, thân thể vẫn luôn tương đối yếu ớt.

Cho nên dù giờ phút này kéo dài thời gian đối với hẳn cũng không có chỗ xấu, hẳn cũng chủ động phát động công kích.

Chương 1183: Giao đấu Cảnh giới tầng thứ chín

“Rất tốt!” Hoả Liệu Nguyên giận quá hóa cười, Lục Diệp cũng đã dự liệu phản ứng của hắn, nếu đối phương thật sự khoanh tay chịu chết vậy hắn thật sự xem thường Lục Diệp rồi.

Dứt lời, hắn đưa tay vỗ vào hư không trước mặt, linh lực quanh thân bắt đầu khởi động, lấy lòng bàn tay làm điểm đầu, một mâm tròn linh lực màu lửa đỏ rộng mấy trượng nhanh chóng trải ra, trong mâm tròn kia, từng đường vân phức tạp khảm lên, ánh sáng chớp động.

Linh lực mâm tròn kia giống như được khảm vào lòng bàn tay của Hoả Liệu Nguyên, theo linh lực của hắn được kích phát, từ bên trong mâm tròn kia, từng quả cầu lửa to nhỏ đột nhiên sinh ra, lôi kéo ánh lửa sáng ngời, như mưa sao băng đánh về phía Lục Diệp bên kia.

Thân là một pháp tu Vân Hà tầng thứ chín, quanh năm nghiên cứu thuật pháp, năng lực về mặt thuật pháp tự nhiên rất cao, Lưu Tinh Hỏa Vũ vừa ra tay liền hiển lộ rõ ràng bất phàm, hỏa cầu rậm rạp kéo theo hồng quang, dưới không chế của Hoả Liệu Nguyên hóa thành từng đường vòng cung điên cuồng dũng mãnh lao tới chỗ Lục Diệp, nói đi qua nơi nào, không gian đều bị thiêu đốt.

Lục Diệp bắt đầu di chuyển thân hình tránh đi mấy quả cầu lửa đầu tiên đánh tới trước người, ở bên trong mưa lửa lưu tinh đầy trời kia, hắn lại tận dụng mọi thứ, cấp tốc tiến về phía trước.

Động tác nhanh chóng, phản ứng cực nhanh, vượt xa tiêu chuẩn tu sĩ tầng thứ năm nên có.

Rầm rầm rầm...

Tùng quả cầu lửa đánh vào không trung, oanh kích trên tử đấu đài, đánh vào cấm chế bốn phía, toả ra ánh lửa chói mắt, tuôn ra sóng nhiệt kinh người.

Trên mặt lửa cháy bùng bùng, sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn là một tên có tu vi tầng thứ chín tự mình ra tay đối phó một tên cảnh giới tầng thứ năm nên thật ra cũng không quá để tâm, theo hắn thấy, tu vi chênh lệch nhau quá lớn chỉ sợ khi mình tiện tay đánh ra một đạo thuật pháp là có thể lấy mạng đối phương, sử dụng Lưu Tinh Hỏa Vũ tiêu hao thuật pháp cực lớn như vậy đã là ứng đối cực kỳ ổn thỏa, nhưng mà biểu hiện của Lục Diệp lại làm cho hắn kinh ngạc.

Đối phương có thể xuyên qua Lưu Tinh Hỏa Vũ đi về phía trước...

Phản ứng này tu sĩ cảnh giới tầng thứ năm có thể có?

Vẻ mặt của Hỏa Liệu Nguyên lập tức trở nên nghiêm túc, chuyện lật thuyền trong mương hắn không phải chưa từng gặp qua, từng khuyên bảo mình nên lấy đó làm mẫu, tâm trí bắt đầu khởi động, số lượng cầu lửa tuôn ra từ trong linh lực bàn tròn trước mặt càng lúc càng khổng lồ, quỹ tích cũng càng lúc càng mơ hồ không rõ.

Cả người Lục Diệp giống như một con cá, nghịch hành mà lên trong đám cầu lửa kia. Khi tâm tính của Hỏa Liệu Nguyên thay đổi, hắn lập tức cảm nhận được áp lực, tốc độ nghịch hành cũng đột nhiên chậm lại.

Pháp tu có năng lực khống chế nhất định đối với thuật pháp mà bản thân phóng thích ra ngoài, loại năng lực này sau khi đạt tu vi của tu sĩ tầng thứ bảy là có thể thể hiện ra.

Mượn Lục Diệp mà nói, lúc đầu khi hẩn tu hành Hỏa Phượng Hoàng, tu vi của hẩn mới chỉ có tầng thứ ba, nếu thi triển ra thuật pháp, linh lực tiêu hao nhanh chóng, vậy thì quỹ tích là gì, hẩn căn bản không có cách nào khống chế, cho nên độ chính xác cực kỳ kém.

Nhưng tu vi sau khi đạt đến tầng thứ bảy, tu sĩ có thể khống chế linh lực ly thể, đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến tu sĩ có thể ngự khí.

Có thể điều khiển rút linh lực vào trong linh khí, tự nhiên cũng có thể điều khiển thuật pháp.

Trình độ của pháp tu cao thấp không đơn thuần chỉ là nắm giữ bao nhiêu thuật pháp, công dụng của thuật pháp có bao nhiêu, mà đó còn là có bao nhiêu sự hiểu biết đối với thuật pháp của bản thân.

Hỏa Liệu Nguyên không thể nghi ngờ là một pháp tu đủ tư cách, cầu lửa phô thiên cái địa kia tuôn ra, tuy hẩn không có cách nào khống chế toàn bộ nhưng khống chế một phần vẫn có thể làm được.

Mà một phần cầu lửa bị hẩn khống chế này, quỹ tích liên cực kỳ khó phân biệt.

Đúng lúc này, rõ ràng Lục Diệp đã tránh được một vài đòn tấn công của cầu lửa nhưng những quả cầu lửa kia lại có thể quay lại, bị chúng từ phía sau tấn công.

Thủ pháp đặt trên chuôi đao, ánh đao màu lửa đỏ lóe lên, Bàn Sơn đao ầm ầm xuất khiếu, đao quang lăng liệt, chém ra từng quả cầu lửa đang đánh tới, phát ra từng tiếng nổ đùng.

Linh lực hộ thể quanh quẩn quanh thân, tia lửa tán loạn rơi xuống, gia tốc tiêu hao linh lực của Lục Diệp.

Hắn không thúc giục uy năng của Thiên Phú thụ, đây là chỗ dựa của hắn lần này nghênh chiến Hỏa Liệu Nguyên, không đến lúc bất đắc dĩ, hắn không muốn bại lộ.

Hơn nữa, muốn thắng được một Vân Hà tầng thứ chín, chỉ dựa vào uy năng của Thiên Phú thụ còn xa mới đủ, hắn cần để Hoả Liệu Nguyên tiêu hao hết sức lực của bản thân, chỉ có như thế mới có thể cho hắn một kích giết chết vào lúc hắn suy yếu.

Trên tu vi, hắn quả thật kém hơn Hỏa Liệu Nguyên rất nhiều.

Nhưng trừ điểm này ra, Hoả Liệu Nguyên không còn ưu thế nào khác.

“Chết!” Hỏa Liệu Nguyên bỗng nhiên gầm lên giận dữ, thần sắc dữ tợn.

Trường đao trong tay Lục Diệp đột nhiên dừng lại, xoay chuyển ánh mắt, hắn thấy được một quả cầu lửa khổng lồ đánh tới trước người mình. Quả cầu lửa này rõ ràng có chút khác biệt với những quả cầu lửa khác, linh lực ẩn chứa trong đó cực kỳ cuồng bạo.

Ngay khi hắn chú ý tới quả cầu lửa này, linh lực dao động hỗn loạn cuồng bạo cũng truyền tới, một quả cầu lửa khổng lồ đột nhiên bành trướng trong tầm mắt, kèm theo đó là tiếng vù vù kịch liệt cùng ánh lửa sáng chói mắt.

Oanh...

Chương 1184: Giao đấu Cảnh giới tầng thứ chín 2

Ánh lửa bùng nổ nuốt trọn thân ảnh của Lục Diệp, Hỏa Liệu Nguyên cũng không dừng lại mà thừa cơ truy kích. Dưới sự điều khiển tinh diệu của hắn, càng nhiều quả cầu lửa liên tiếp tràn vào bên trong ánh lửa kia, dẫn động khí cơ tử vong.

Bỗng nhiên ánh lửa cuộn cuộn hiện ra thân ảnh chặt vật của Lục Diệp từ trong đó ngã ra, thân hình hơi nghiêng về phía trước, một tay mở ra phía trước, một mặt linh vân ngự thủ cực lớn ngăn ở trước người, nhìn qua giống như hắn đã xách một tấm thuẫn, trên tay kia mặc dù bị ngọn lửa thiêu đốt, máu thịt be bét nhưng vẫn nắm chặt Bàn Sơn đao của mình.

Hắn đứng trên tử đấu đài bị trùng kích cực lớn kia đánh trượt ra sau hơn ba mươi trượng, khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

Rầm một tiếng, tấm thuẫn trước người hắn vỡ vụn, lộ ra thân hình Lục Diệp. Hắn mặc một thân quần áo rách tung toé, trên người đầy dấu vết bị thiêu đốt, ngay cả đầu tóc cũng bị quăn lại.

Trước đó hắn hao hết tâm tư mới dần dần rút ngắn khoảng cách với Hỏa Liệu Nguyên, nhưng đối phương dễ dàng gạt bỏ đủ loại cố gắng trước đó của hắn, để tất cả trở về điểm xuất phát.

Quả nhiên...Ta hận pháp tu, Lục Diệp quay đầu phun ra một ngụm máu tươi, khôi phục khí huyết cuộn cuộn trong ngực.

Đám người này ỷ vào tay mình muốn làm gì thì làm, để cho một thân sở học của hắn căn bản không có đất dụng võ.

“Hửm?” Hỏa Liệu Nguyên hơi run rẩy, nhìn Lục Diệp vừa thoát vây ra, vẻ mặt bỗng nhiên hưng phấn hẳn lên: “Lợi hại, lợi hại!”

Bộ dạng kia của hắn giống như phát hiện ra cái gì mới lạ thú vị, hưng phấn cùng vui sướng: “Chỉ là cảnh giới tầng thứ năm lại có thể ngăn được thuật pháp của ta, Lục Nhất Diệp, người quả nhiên là quái vật, trách không được có thể làm cho các thế lực lớn ở Vạn Ma lĩnh đau đầu đến cực điểm, ta vốn còn đang suy nghĩ, cứ như vậy giết người quá không có lời, ta đã sử dụng dị bảo như Tử đấu đài! Người đã lợi hại như vậy...” Biểu tình của hắn bỗng nhiên trầm xuống...” Trong miệng hắn thốt ra lời nói cũng như băng trong chín tầng mây: “Vậy thì giấy dựa cho tốt, mặc kệ như thế nào, ta trả giá lớn như vậy, người cũng nên để cho ta xem một trò hay!”

Linh quang lại lóe lên, trên mâm tròn linh lực kia lại lần nữa xuất hiện chi chít các quả cầu lửa, sau khi từng quả cầu lửa xuất hiện, chỉ hơi dừng lại một chút rồi tiếp tục ùn ùn lao về phía Lục Diệp.

Lục Diệp đã nếm qua lần thua thiệt vừa rồi sao còn không biết dựa vào thực lực hiện tại của mình, nếu muốn dưới loại tình huống này đột tiến đến trước người đối phương, căn bản là mơ tưởng.

Thân thể pháp tu quả thật rất mỏng manh, nếu bị binh tu tới gần đại đa số đều không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng bọn họ tay dài a, tay dài chính là chân lý, trước mắt thực lực chênh lệch tuyệt đối, binh tu muốn đến gần bọn họ căn bản là chuyện không thực tế.

Quả nhiên, vẫn phải không ngừng tiêu hao linh lực của hắn.

Một đạo thuật pháp như vậy, thế công dày đặc như thế, dù cho Hỏa Liệu Nguyên là một cảnh giới tầng thứ chín cũng chịu tiêu

hao cực lớn!

Lục Diệp hạ quyết tâm xông lập tức lao về phía bên cạnh, từng đoàn từng đoàn cầu lửa theo sát tới, nguy hiểm cực độ đánh tới thân thể hắn, va chạm với vách chắn cấm chế phát ra tiếng vang ầm ầm, cầu lửa bạo phát quét sạch khí lãng tàn phá bốn phương, Lục Diệp chỉ cảm thấy cả người mình tựa như thuyền độc mộc phiêu bạt trên biển rộng, cuồng phong cuộn cuộn trong sóng dữ.

Hỏa Liệu Nguyên quả thật có chút phát điên, vẻ mặt đều đặn vắng, chuyện này có lẽ có liên quan đến sự tử thương thảm trọng của hắn hôm qua, chết hơn sáu mươi người, áp lực tâm lý chịu đựng quá lớn, hôm nay được cơ hội, cuối cùng toàn bộ đều được thả ra.

Hắn vừa thi triển thuật pháp điên cuồng tấn công vừa điên cuồng cười to, trong miệng thỉnh thoảng kêu la: “Chạy đi chạy đi, người xem người chạy giống như chuột, tư thế xấu xí cỡ nào, muốn giết ta? Muốn giết ta thì tới đây, chỉ biết chạy trốn chứ không có cơ hội giết ta!”

Ngoài trào phúng ra hắn còn không quên khiêu khích, có thể thấy được tâm tính của Hỏa Liệu Nguyên vẫn rất kín đáo, cho dù là dưới tình huống hắn hoàn toàn nắm giữ cũng theo bản năng mà dùng ngôn ngữ ảnh hưởng tâm trí Lục Diệp.

Lục Diệp làm sao có thể để ý tới hắn, Lục Diệp đã hạ quyết tâm phải tiêu hao linh lực của hắn, vậy thì thời gian kéo dài tự nhiên là càng lâu càng tốt.

Tiếng ầm ầm ầm vang lên liên miên không dứt, Lục Diệp không ngừng chạy như bay trên tử đấu đài, thỉnh thoảng cũng sẽ làm ra biểu hiện giả dối muốn trừng sát qua để mê hoặc Hỏa Liệu Nguyên. Không có gì bất ngờ xảy ra, mỗi khi hắn làm như vậy, thế công của Hỏa Liệu Nguyên đều sẽ mạnh hơn vài phần, ngăn cản hắn lại.

Bàn Sơn Dao trong tay gần như trở thành đồ trang trí, căn bản không có cơ hội vung đao, linh văn ngự thủ không ngừng được sử dụng, ngăn cản một ít công kích không thể tránh né.

Không có bất kỳ một quả cầu lửa nào tạo thành thương tổn trực tiếp đối với hắn, nhưng lần lượt bạo phát cùng trùng kích vẫn như cũ làm cho quanh thân hắn đau đớn, khí huyết chấn động.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không có sử dụng uy năng của Thiên Phú thụ, quả thật, sử dụng Thiên Phú thụ có thể ngăn cách linh lực hệ lửa gây thương tổn cho bản thân, nhưng nương theo đó trùng kích và chấn động lại là không tránh được.

Hơn nữa muốn sử dụng Thiên Phú thụ còn phải tiêu hao lượng lớn linh lực tâm trí, dù cho tâm trí của Lục Diệp bây giờ đã vượt qua rất nhiều tu sĩ cùng cảnh giới nhưng cũng khó có thể duy trì trong thời gian dài.

Đòn sát thủ này nhất định phải chờ cơ hội thích hợp mới có thể tạo ra hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Thời gian trôi qua, một chén trà, một nén nhang...

Lục Diệp càng thêm chật vật, vẻ mặt Hoả Liệu Nguyên cũng không còn thoải mái như trước đó.

Đạo thuật pháp Lưu Tinh Hỏa Vũ này tiêu hao linh lực cực lớn, hắn còn chưa từng duy trì thời gian dài như vậy, thời gian ngắn ngủn một nén nhang, một thân linh lực tiêu hao gần một nửa, nhưng mà để hắn bất đắc dĩ chính là, Lục Nhất Diệp vẫn còn vui vẻ ở bên kia!

Chương 1185: Liệu Nguyên Bạo Táng

Đây chính là điểm yếu của pháp tu, cho dù tu vi chênh lệch rất lớn nhưng nếu như thuật pháp đánh không trúng đích thì cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa nhìn tốc độ và cách đối phó của Lục Diệp, Hỏa Liệu Nguyên không khỏi sinh ra một loại ảo giác kỳ quái, đó chính là hình như hắn không phải đang chiến đấu với một binh tu cảnh giới tầng thứ năm...

Ở trong Thánh Vũ Linh Địa, tu sĩ hai tông thường xuyên tìm hắc thính giáo và thảo luận, đặc biệt là có một binh tu cảnh giới tầng thứ tám tên là Minh Triết thường xuyên đến gặp hắc để thính giáo.

Nhưng so sánh hai người một chút, Hỏa Liệu Nguyên không khỏi kinh ngạc phát hiện, biểu hiện của Lục Nhất Diệp ở trước mặt mình còn tốt hơn so với Minh Triết sư đệ.

Minh Triết sư đệ chưa từng kiên trì được thời gian dài như vậy mà không bại dưới tay hắc

Đây là quái vật gì? Tu vi tầng thứ năm có thể so với tu vi tầng thứ tám?

Liệu những thứ mình thấy có phải toàn bộ thực lực của Lục Diệp?

Dù ngay từ đầu hắc chưa từng xem thường Lục Diệp nhưng lúc này Hỏa Liệu Nguyên có chút động tâm, giữa dòng suy nghĩ,

mâm tròn linh lực màu đỏ ở trước mặt cũng từ từ biến mất.

Lưu Tinh Hỏa Vũ thể công dày đặc cuồng bạo, thích hợp lấy một địch nhiều nhưng linh lực tiêu hao quá lớn, dựa vào tình hình lúc trước, muốn dựa vào đạo thuật pháp này để đánh chết Lục Nhất Diệp đã là chuyện không thực tế.

Hỏa Liệu Nguyên chỉ có thể nghĩ cách khác.

Cùng lúc đó, Lục Diệp phát hiện được thể công của đối phương đã thu lại, hần lập tức đặt chân xuống đất, xoay người đánh về phía Hỏa Liệu Nguyên.

“Si tâm vọng tưởng!” Hỏa Liệu Nguyên sao có thể không biết được ý định của Lục Diệp, đối phương rõ ràng muốn nhân cơ hội này để đến gần mình. Kèm theo tiếng quát phẫn nộ, linh lực tuôn ra toàn thân, linh lực màu đỏ rực trước mặt tụ lại, vận vẹo giống như có thứ gì đó muốn từ trong đó nhào ra.

Lục Diệp nhìn chăm chăm vào linh lực đang nhúc nhích kia, hộp vũ khí bên hông rung lên, chín đạo ngự khí vận sức chờ phát động.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn nhưng Lục Diệp còn chưa kích phát uy lực của ngự khí thì bên trong linh lực đang nhúc nhích phía trước đã truyền đến một tiếng vang, ngay sau đó liền có một con rắn lửa dài mấy trượng, to cỡ miệng chén từ trong đó thoát ra.

Nếu như không chú ý tới ngọn lửa thiêu đốt quanh thân con rắn lửa thì sẽ cho rằng nó là một con rắn thật sự, đường cong thân thể mềm mại, vẩy rắn tinh mịn, ngay cả hai cái răng nanh cũng giống như đúc, con rắn lửa nhào tới, trong miệng truyền đến tiếng vang tê tê, chớp mắt đã nhào tới gần Lục Diệp, mở miệng cắn tới.

Thân hình Lục Diệp lập tức tránh đi, tiếp tục đánh giết về Hỏa

Liệu Nguyên.

Nhưng lại không ngờ tới còn rắn kia bỗng nhiên xoay người, lửa quấn quanh đuôi rắn cùng với lực quất vào phía sau lưng Lục Diệp.

Đuôi rắn đánh tới, Lục Diệp cách đuôi rắn một chút liền tránh đi, thân hình bị kéo dài, hắn xoay người nhìn sang bên cạnh, con rắn lửa như có linh tính đuối giết tới.

Lại có tiếng vang tê tê truyền ra, con rắn lửa thứ hai uốn lượn thân thể tập sát tới, tốc độ cực nhanh làm cho người ta ứng biến không kịp.

Lục Diệp bất chấp tất cả lật người một cái, nhưng mà hai con rắn lửa giống như vật sống, lại lần nữa tập sát tới, gắt gao dây dưa với hắn

Bàn Sơn Dao chém xuống, đao quang sắc bén quét qua, trường đao chém lên người con rắn lửa làm phát ra tiếng vang nặng nề, một đao này như chém lên sắt thép, rõ ràng là thuật pháp do linh lực hội tụ lại giống như có thân thể và sinh mệnh cường đại.

Trong lòng Lục Diệp thầm cảm thán, không hổ là Pháp tu chuyên nghiệp, tuy hắn cũng có thể thi triển ra loại Hỏa Long thuật tương tự, nhưng nhiều nhất cũng chỉ điều khiển được một chút, tuyệt đối không làm được tới trình độ như Hỏa Liệu Nguyên, lại có thể khiến cho thuật pháp duy trì trong thời gian dài.

Hỏa Liệu Nguyên tạo ra hai con rắn lửa như vậy đã hao phí không ít linh lực, nhưng cũng không tiếp tục tạo ra con thứ ba mà chỉ đứng tại chỗ, tâm trí bắt đầu kích hoạt khống chế hai con rắn lửa đấu với Lục Diệp.

Không có cách gì đối phó với Lục Nhất Diệp như Lưu Tinh Hỏa Vũ, vậy thì nghiền nát hắn ở lĩnh vực mà hắn am hiểu. Nghiêm túc

mà nói, hai con rắn lửa này cũng đang chém giết bên cạnh Lục Diệp.

Bóng dáng một người hai rắn bay lên, trong lúc nhất thời tình cảnh hung hiểm, theo Lục Diệp, Bàn Sơn đao không ngừng đánh ra, thỉnh thoảng có đốm lửa bắn ra bốn phía.

Biểu cảm trên Hỏa Liệu Nguyên dần dần nghiêm túc, bởi vì hắn phát hiện tuy Lục Diệp không thể dễ dàng đối phó nhưng chỉ dựa vào hai con rắn lửa này căn bản không thể giết chết hắn.

Hai con rắn lửa này tuy có thể tồn tại trong một thời gian ngắn nhưng theo thời gian trôi qua, sức mạnh có thể phát huy ra sẽ càng ngày càng nhỏ.

Không thể tiếp tục kéo dài nữa! Hỏa Liệu Nguyên cảm giác được tình hình không ổn.

Nhất định phải dùng thủ đoạn hung mãnh nhất để một kích giết chết Lục Nhất Diệp!

Lúc sử dụng Tử Đấu đài, hắn chưa từng nghĩ tới Lục Nhất Diệp có thể kiên trì được lâu như vậy dưới thế công của mình.

Nhưng đến giờ phút này, dù hắn có thống hận Lục Diệp cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể không thừa nhận, gia hỏa này đúng là một đối thủ khó đối phó.

Vừa nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên giang hai tay ra, quanh thân tràn đầy linh lực, chỉ một thoáng, tia lửa bay ra ngoài, những đốm lửa kia thoát nhìn giống như đom đóm, ánh sáng yếu ớt không chút thu hút, giống như một hơi thổi qua nhưng ngay khi những đốm lửa này xuất hiện, Lục Diệp lại sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm cực lớn.

Tâm trí cường đại mang đến cảm giác cường đại, có thể phát giác được rất nhiều nguy hiểm cùng những gì mắt thường khó có

thể nhìn thấy.

Lục Diệp đang đấu với hai con rắn lửa vọi vàng nhìn về phía Hoả Liễu Nguyên bên kia, chỉ liếc mắt một cái đã thấy những đốm lửa bay tới chỗ hắn, tốc độ của những đốm lửa bay đi không tính là chậm nhưng phạm vi bao trùm lại cực lớn.

Mặc kệ đây là thuật pháp gì cũng tuyệt đối không phải là thứ mà hắn ở hiện tại có thể chống lại.

Chương 1186: Liệu Nguyên Bạo

Táng 2

Trong lòng sinh ra báo động, lúc này Lục Diệp đang định phóng về phía Hỏa Liệu Nguyên nhưng hai con rắn lửa một trái một phải, gắt gao ngăn cản đường đi của hắn, không ngừng dây dưa với hắn.

Chỉ trong chốc lát, những đốm lửa đã bao trùm một nửa tử đấu đài, thậm chí còn có đốm lửa rơi trên người Lục Diệp nhưng hắn không có quá nhiều cảm giác.

Hỏa Liệu Nguyên từ từ nâng một tay lên, linh lực quanh thân phun trào, vô cùng cuồng bạo, hô to: “Lục Nhất Diệp, có thể chết dưới một chiêu này của ta chính là vinh hạnh của người!”

Đáp lại hắn là một cái chớp mắt của Lục Diệp!

Dưới một đao của Lục Diệp, một con rắn lửa bị chia làm đôi, Lục Diệp tạo linh văn phong hành, muốn chạy hết tốc lực nhưng lại có cảm giác nóng rực quấn quanh thân mình.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy con rắn lửa bị một đao của mình phá nát kia đã được chia làm hai nửa không chết, ngược lại giống như vật sống quấn quanh hai chân hắn.

Còn không đợi Lục Diệp thoát khỏi dây dưa, một con rắn lửa khác đã thuận thế quấn tới, trái một vòng phải một vòng, trói chặt Lục Diệp lại, trực tiếp kéo hắn ngã trên mặt đất.

Lục Diệp loạn mà không loạn, chỉ trong chốc lát đã khiến sức mạnh của hai con rắn lửa giảm mạnh, cho nên hắn chỉ mãnh liệt

rút ra linh lực quanh thân, hai tay phát lực, khiến cho hai con rắn lửa đang trói mình thành mấy phần.

Nhưng cuối cùng vẫn là chậm một bước.

Hoả Liệu Nguyên đã nâng bàn tay to nhắm ngay Lục Diệp, sau đó bỗng nhiên nằm lại giống như đã bóp chết một con rệp vô hình, trong miệng phát ra âm thanh lạnh lùng mà trầm thấp: “ Liệu Nguyên bạo táng!”

Ánh sáng yếu ớt trong nháy mắt sáng lên gấp trăm ngàn lần, ánh sáng sáng ngời, đồng thời bên trong ánh sáng kia lại truyền đến linh lực ba động làm người ta sợ hãi.

Nếu như chỉ là một đốm lửa nhỏ như vậy đương nhiên Lục Diệp sẽ không để ở trong lòng, nhưng giờ phút này ánh sáng đang phiêu động bên cạnh hắn đâu chỉ một chút, đó là ngàn điểm, vạn điểm... đếm không hết.

Theo Hoả Liệu Nguyên, tất cả các đốm lửa đều bộc phát ra, trong chốc lát, vị trí Lục Diệp đứng như có vô số mặt trời nhỏ nổ tung.

Mà giờ khắc này, hắn mới vừa thoát khỏi rắn lửa dây dưa, dù tốc độ có nhanh hơn nữa cũng không có khả năng thoát khỏi khu vực này.

Oanh...

Một tiếng động vang lên, theo ánh sáng bạo liệt truyền ra, ngay sau đó là một mảnh vù vù cực lớn liên miên.

Ánh lửa sáng chói bao phủ nửa tử đấu tràng, nhiệt độ cao kịch liệt khiến không gian vặn vẹo, ánh sáng bị cản trở bởi cấm chế, sóng khí thổi quét ra ở trong tử đấu tràng to lớn tàn phá bờ bãi, thổi mái tóc đen cùng quần áo trên người Hoả Liệu Nguyên bay lên.

Cho dù là người thi triển ra đạo thuật pháp này nhất thời cũng hoa mắt vì cảnh tượng đồ sộ trước mắt này.

Hỏa Liệu Nguyên cười ha hả.

Rốt cuộc... rốt cuộc cũng giết chết Lục Nhất Diệp!

Một đạo thuật pháp như vậy đừng nói Lục Diệp là cảnh giới tầng thứ năm, dù có là cảnh giới tầng thứ chín cũng không ngăn nổi, đây chính là một trong những đòn sát thủ của hắn, xét về sức mạnh, trong tất cả những thuật pháp mà hắn nắm giữ, nó thuộc loại hàng đầu, khuyết điểm duy nhất chính là tốc độ thi pháp quá chậm, hơn nữa còn có giới hạn rất lớn, cần phải có sự kiềm chế của kẻ địch mới có thể phát huy tác dụng.

Không gian tử đấu trường không lớn, Lục Diệp lại bị rắn lửa quần lấy khiến cho đạo thuật pháp này cơ hội rất tốt để thể hiện.

Lục Nhất Diệp có thể chết không toàn thân q không? Nếu như vậy thì chết không đối chứng, đến lúc đó những đại tông môn Vạn Ma linh kia còn trao giải thưởng hay không?

Cho dù không phải chết không toàn thân cũng tuyệt đối bị thiêu hủy hoàn toàn thay đổi...

Đúng rồi, Hạ Lương và Đàm Thánh chứng kiến một màn mình sử dụng tử đấu đài, chỉ cần hai người bọn họ nguyện ý đứng ra làm chứng, có lẽ những đại tông môn kia cũng không đến mức thất hứa chứ.

Nói lui một bước, cho dù không có bất kỳ người nào làm chứng cho hắn, hắn cũng có thể lấy Thiên Cơ thế để chứng minh Lục Nhất Diệp bị mình giết chết...

Tâm trí buông lỏng, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện đủ loại ý niệm.

Sắc mặt Hỏa Liệu Nguyên hơi trắng bệch, đặt mông ngồi dưới đất.

Tuy trận chiến này kéo dài không lâu nhưng linh lực tiêu hao quá lớn, chỉ duy trì một nén nhang sau lưu tinh hoả vũ đã khiến linh lực tiêu hao gần một nửa. Về sau Thuật Hỏa Xà không hao tổn nhiều, nhưng Thuật Liệu Nguyên bạo táng lại là một thuật pháp tiêu hao cực lớn, lúc này một thân linh lực của hắn chỉ còn lại khoảng hai phần so với ngày thường.

Hơn nữa tâm trí tiêu hao kịch liệt, đã có chút cảm giác mê man.

Thi triển thuật pháp không chỉ dẫn đến linh lực tiêu hao mà còn có gánh nặng về tâm trí, sức mạnh thuật pháp càng lớn, gánh nặng tâm trí càng cao.

Đây cũng là một khuyết điểm của pháp tu, không thể tránh né.

Nhưng nghĩ đến việc mình giết Lục Nhất Diệp có thể nhận được một phần thưởng khổng lồ đến mức khó có thể tưởng tượng, tâm trạng của Hỏa Liệu Nguyên lại trở nên vui vẻ.

Nhưng nụ cười trên mặt vừa mới hiện lên liền cứng đờ...

Không đúng, Tử đấu đài có quy tắc, hai bên tiến vào nơi này không chết không thôi, chỉ có một người có thể sống đi ra ngoài, mà một khi một bên trong có người chết, Tử đấu đài sẽ giải trừ trói buộc trong nháy mắt, để cho hắn trở về vị trí ban đầu khi tiến vào Tử đấu đài, nhưng mà vì cái gì... mình còn ở trong Tử đấu đài?

Chương 1187: Tại sao lại biến thành như vậy?

Khi ý nghĩ này nảy ra, trong lòng Hỏa Liệu Nguyên bỗng nhiên nổi lên cảm giác kì dị.

Quy tắc của Tử đấu đài là do Thiên Cơ ban cho, tuyệt đối không thể sai, trong khoảng khắc Lục Nhất Diệp chết đi, hắn đương nhiên sẽ được đưa ra khỏi không gian này, trở về vị trí ban đầu hắn đứng.

Nhưng hiện tại hắn vẫn còn ở đây...

Hoả Liệu Nguyên theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Ánh lửa ngút trời vẫn còn đó nhưng chỉ còn là tàn dư, chỉ sợ không đến hai ba giây nữa sẽ hoàn toàn tắt, ngay sau đó hắn thấy được sự thật không thể tin được !

Sức mạnh của thuật pháp đủ để một Vân Hà tầng thứ chín hóa thành tro bụi, nhưng ở giữa thuật pháp này có một bóng người hung hãn lao ra!

“Làm sao có thể?” Hỏa Liệu Nguyên thất thanh hô to.

Lục Nhất Diệp không chết!

Làm sao hắn ta có thể không chết được!

Đây chính là Liệu Nguyên bạo táng, là một trong những đòn sát thủ của hắn!

Đây quả thực chính là ác mộng...

Càng làm cho hắn không dám tin là, Lục Diệp chẳng những không chết mà thậm chí còn không phải trọng thương. Nhìn qua trông có vẻ hắn vô cùng chật vật, quần áo rách rưới, rất nhiều vị trí đều lộ ra da thịt, nhưng da thịt lộ ra bên ngoài căn bản không có một chút dấu vết bị lửa thiêu đốt!

Vết thương trên người hắn vẫn là những vết thương trước đó, Liệu Nguyên bạo táng giống như chỉ là gãi ngứa cho hắn mà thôi...

Đương nhiên, sức mạnh của một pháp thuật cường đại như vậy không chỉ gãi ngứa cho Lục Diệp.

Mặc dù trong lúc nguy cấp hắn đã sử dụng sức mạnh của Thiên Phú thụ, ngăn cách lửa gây thương tổn cho bản thân nhưng đám lửa liên tục oanh kích, sức mạnh của Thiên Phú thụ cũng không thể hoàn toàn chống đỡ được.

Nhìn bề ngoài hắn không bị ảnh hưởng gì nhưng trên thực tế lục phủ ngũ tạng đã lệch vị trí, máu tươi chảy ngược trong cổ họng bị hắn gắt gao đè xuống, da thịt toàn thân mỗi một chỗ đều truyền đến cảm giác đau đớn, hắn từ trong ngọn lửa lao ra, cuốn theo sát cơ với biên đánh thẳng về phía Hỏa Liệu Nguyên.

Hỏa Liệu Nguyên kinh ngạc và hoảng sợ một chút, sau đó cũng phản ứng lại, hắn vội vàng từ dưới đất bò dậy, đưa tay đánh về phía Lục Diệp bằng mấy đạo thuật pháp.

Nhưng mà giờ phút này khoảng cách giữa hai bên đã kéo gần đến chỉ còn năm mươi trượng! Đây là lần Lục Diệp cách Hỏa Liệu Nguyên gần nhất từ lúc tiến vào Tử Đấu Đài đến giờ, hơn nữa còn đang tiếp tục kéo gần lại.

Hộp vũ khí bên hông vù vù, chín đạo lưu quang trước sau lướt ra nghênh đón thuật pháp của Hỏa Liệu Nguyên.

Hỏa Liệu Nguyên vốn đã tiêu hao linh lực rất lớn, tâm trí mỗi

một lại vội vàng xuất thủ thuật pháp có sức mạnh nhưng lại khác xa so với lúc bình thường.

Vài tiếng nổ vang truyền ra, thuật pháp đánh úp tới đồng thời nổ tung, tia lửa bay khắp trời.

“A!” Hỏa Liệu Nguyên cũng không biết là bị kinh hãi hay là đang phát lực cho mình, trong miệng phát ra tiếng kêu gào, mỗi một tiếng kêu đều có một đạo thuật pháp hiện ra.

Nhưng dưới khoảng cách này, Lục Diệp điều khiển ngự khí của mình dễ dàng như điều khiển các ngón tay của chính mình, những thuật pháp kia thường vừa mới ra tay đã trực tiếp nổ tung, thậm chí Lục Diệp còn có dư lực vừa điều khiển ng khí khí của chính mình vừa công kích Hỏa Liệu Nguyên.

Từng đạo ngự khí tập kích xuống đều bị linh quang hộ thể của Hỏa Liệu Nguyên cản trở, không thể tổn thương hẳn dù chỉ một chút những ngự khí liên tiếp oanh kích khiến thân hình hắn bất ổn.

Ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng...

Lục Diệp nhảy lên cao, dựa vào ngự khí quét sạch tất cả những cản trở phía trước. Bàn Sơn Dao trong tay hắn dấy lên ánh lửa, cánh tay phải cầm đao hơi nhô lên.

Như một con sói đói khát vồ lấy thịt, rõ ràng Hỏa Liệu Nguyên có tu vi cao hơn những lúc này sắc mặt hắn lại của vô cùng hoảng loạn, hẳn đương nhiên biết hậu quả khi một pháp tu bị binh tu tiếp cận, nhất là một binh tu như Lục Diệp, mặc dù chỉ là cảnh giới tầng thứ năm nhưng trong phán đoán của hắn, thực lực của Lục Diệp không kém từ sĩ tầng thứ tám.

Chênh lệch tu vi một tầng cũng không khoa trương như trong tưởng tượng, hẳn từng bị sư đệ Minh Triết ở trong linh địa kia tới

gần người, phải tốn rất nhiều khí lực mới thoát khỏi đối phương, mà lúc đó, hắn đang ở trạng thái bình thường...

Trong lúc bối rối, hắn ta ngã lui về phía sau, đồng thời không quên thi pháp.

Không thể không nói, trình độ thuật pháp của hắn xác thực cao minh, mặc dù ở dưới tình huống như vậy, thi pháp cũng trở thành một loại bản năng.

Ba mũi tên lửa hiện lên thành hình tam giác đánh tới nhưng đều bị vũ khí của Lục Diệp phá vỡ, âm thầm chờ đợi đã lâu ầm ầm đánh xuống.

Chợt lóe!

Trong chớp mắt trường đao rơi xuống, linh quang hộ thể trên người Hỏa Liệu Nguyên cũng bộc phát ra ánh sáng chói mắt, đó là việc sử dụng nhiều linh lực để bảo vệ bản thân.

Oanh...

Tiếng nổ truyền ra, linh lực khuấy động.

Đồng thời cánh tay Lục Diệp tê rần, cả người hắn bay ra ngoài, linh quang hộ thể không tiêu tan, một kích kia của Lục Diệp không thể lấy đi tính mạng của hắn nhưng lực đạo khủng bố ẩn chứa trong một kích kia lại nằm cả trên người Hỏa Liệu Nguyên.

Giống như Lục Diệp sử dụng Thiên Phú thụ không ngăn cản được trùng kích làm bị thương, linh quang hộ thể trên Hỏa Liệu Nguyên cũng không ngăn cản được trùng kích như vậy.

Thế nhưng Lục Diệp có thể cảm giác được, trong khoảnh khắc trường đao của mình chém trúng, linh quang hộ thể của đối phương giống như có tính co dãn lồm xuống một chút.

Cái này hẳn là có thể giảm bớt một ít lực.

Lục Diệp ngược lại có nghe nói, hộ thể linh quang chia làm hai loại, một loại là cứng rắn, một loại là co giãn.

Cái gọi là tính cứng rắn giống như là một tầng bảo hộ không thể biến dạng, lớp phòng hộ không bị phá, tu sĩ sẽ không bị thương.

Khác với tính co giãn, linh lực hộ thể sẽ theo lực lõm xuống, tan mất một bộ phần lực, hai loại linh lực hộ thể đều có lợi thế riêng, tùy thuộc vào tu sĩ lựa chọn thế nào. Chẳng qua muốn để linh lực hộ thể biến thành co giãn thì cần phải có sự khống chế cực mạnh đối với linh lực bản thân, hơn nữa còn cần luyện tập rất lâu mới được, không phải tu sĩ nào cũng làm được.

Chương 1188: Tại sao lại biến thành như vậy? 2

Số lượng tu sĩ Vân Hà cảnh có thể luyện được không đến hai phần.

Lục Diệp không có nghiên cứu gì về linh lực hộ thể, bình thường nếu hần cần phòng hộ thì sẽ trực tiếp tạo ra ngự thủ linh văn. Lực phòng hộ của thứ này còn mạnh hơn linh lực hộ thể đơn thuần nhiều.

Hỏa Liệu Nguyên với việc khống chế linh lực bản thân rất mạnh cho nên mới có thể thi triển ra loại linh lực hộ thể có tính co giãn này, nếu không vừa rồi hần bị trùng kích tối thiểu phải lớn hơn ba phần.

Dù như thế, ở giữa không trung, Hỏa Liệu Nguyên cũng phun ra một ngụm máu.

Cho dù hần là pháp tu tầng thứ chín cũng không thay đổi được sự thật về thể phách yêu của mình, đương nhiên, đây chỉ là tương đối mà nói... Bỗng nhiên nhận lực trùng kích lớn như vậy, hần chỉ cảm thấy xương cốt đều sắp gãy, trong bụng nội tạng lộn xộn, tầm mắt bị sương mờ che lấp.

Khóe mắt liếc qua Lục Diệp như bóng với hình, hần liêu chết lao đến, còn không đợi hần rơi xuống đất, Lục Diệp ại chém xuống một đao.

Thân thể Hỏa Liệu Nguyên bị chém trúng bỗng nhiên rơi xuống phía dưới. Lục Diệp đồng thời đá ra một cước, Hỏa Liệu Nguyên bay thẳng ra xa hai ba mươi trượng, trực tiếp đụng vào tấm chắn

cắm chế trên Tử Đẩu đài.

Chật vật rơi xuống đất, Hoả Liễu Nguyên kêu rên, mắt đầy sợ hãi.

Trước ngày hôm nay, nếu có người nói cho hắn biết hắn sẽ bị một binh tu cảnh giới tăng thứ năm đánh như chó, hắn tất nhiên sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng giờ này khắc này hắn thật sự đã trải qua chuyện vô căn cứ như vậy.

Rõ ràng tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát, rõ ràng hắn có thể giết Lục Nhất Diệp rửa sạch nỗi sỉ nhục ngày hôm qua, lấy công chuộc tội, đổi lấy phú quý cả đời hưởng dụng không hết, làm sao lại biến thành như vậy rồi?

“Oa...”

Tiếng học máu truyền đến, Hoả Liễu Nguyên chịu đựng nỗi đau nhức kịch liệt, hắn cố gắng chống đỡ một lần nữa đứng lên, tầm mắt mơ hồ tập trung nhìn lại, thấy được Lục Diệp tay chống trường đao, nửa quỳ trên mặt đất, trước mặt là một bãi máu đỏ tươi.

Một màn này khiến cho hai mắt của Hoả Liễu Nguyên sáng lên.

Hóa ra hắn cũng bị thương!

Thì ra hắn không giống như mặt ngoài uy phong凛凛!

Từ một cường giả hoàn toàn nằm trong tay cục diện cho tới hiện tại lo được lo mất, thậm chí vì đối thủ phun ra máu bị thương mà mừng rỡ nhảy nhót, chính Hoả Liễu Nguyên cũng không phát hiện tâm trí của hắn đã thay đổi.

Lục Diệp rất khó chịu, vốn hắn còn dự định thừa thế xông lên

giết Hỏa Liệu Nguyên, kết quả động tác vừa rồi quá mãnh liệt tác động đến thương thế trong cơ thể, khiến cho hắn không thể tiếp tục bước chân truy kích.

Phun ra một ngụm máu, cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút.

Giương mắt nhìn lại, Hỏa Liệu Nguyên bên kia cũng nhìn sang bên này, ánh mắt hung ác, linh lực quanh thân phun trào.

Không có bất kỳ giao lưu nào, hai người gần như đồng thời xuất hiện động tác, Lục Diệp vẫn ngự khí mở đường như trước, cả người vồ về phía trước, bên Hỏa Liệu Nguyên lại có đủ loại thuật pháp.

Nhưng khí thế này rất giống một số thời điểm, một khi yếu đi thì yếu đi, bất kể thế nào cũng không đỡ nổi.

Dù tu vi hai bên chênh lệch bốn tầng, rất nhiều thuật pháp trên Hỏa Liệu Nguyên cũng bị Lục Diệp dùng vũ khí ngăn lại, khoảng cách lại một lần nữa nhanh chóng rút ngắn.

Vẻ mặt Hỏa Liệu Nguyên cố gắng bình tĩnh lại lộ ra vẻ rối loạn, cho đến khi Lục Diệp cách hắn ba trượng, sóng khí tràn trề không thể chống đỡ được nương theo linh lực bộc phát, ầm ầm quét ra bốn phía.

Lục Diệp chỉ cảm thấy một bức tường đang đâm thẳng vào người mình, thân hình bị khống chế đẩy ra.

Lục Diệp không biết thuật pháp bảo mệnh của pháp tu tên là gì, nhưng tất cả pháp tu hắn từng gặp đều tu hành loại thuật pháp này, một khi thi triển có thể đẩy tất cả mọi thứ xung quanh ra xa.

Pháp tu sợ nhất là bị địch tiếp cận, thuật pháp này ở rất nhiều thời điểm có thể giữ được tính mạng của pháp tu.

Nếu như là ở vùng hoang vu, Hỏa Liệu Nguyên hoàn toàn có

thể nhân cơ hội này trốn chạy nhưng nơi này là đài tử đấu do chính hắc gọi ra, dài rộng chỉ có ba trăm trượng, hắc có thể trốn đi nơi nào?

Đẩy Lục Diệp ra chẳng qua chỉ là kéo dài hơi tàn.

Chỉ sau ba hơi ngắn ngủi, Lục Diệp lại một lần nữa tới gần, linh hoạt tránh đi mấy đạo thuật pháp công kích, Bàn Sơn Dao chém ra ánh đao sáng như tuyết.

Như một cái bao vải rách, dưới sự trùng kích cực lớn, Hỏa Liệt Nguyên lại một lần nữa bay lên, linh quang hộ thể bao bọc bên ngoài thân rõ ràng đã nhạt đi không ít.

Đang ở giữa không trung, hắc ngừng được khí tức tử vong, thời điểm hắc ở Linh Khê cảnh từng cảm nhận được loại khí tức này, lúc đó may mắn được một vị sư huynh giúp đỡ mới hóa giải kiếp nạn.

Hắc vẫn còn nhớ như in loại cảm giác này.

Nhưng hôm nay hắc lẻ loi một mình, sư huynh đã từng cứu hắc cũng đã chết nhiều năm...

Hắc biết, khi Lục Nhất Diệp phá được sự phòng hộ, việc đầu tiên sẽ làm chính là liều chết đến gần, mình đã thua.

Thời khắc này dường như trở nên chậm hơn rất nhiều, trong đầu hắc nhanh chóng hiện lên đủ loại ý nghĩ hỗn loạn. Thân ở giữa không trung, Hỏa Liệt Nguyên quay đầu nhìn về phía nơi phát ra nguy hiểm, thấy Lục Diệp nhanh chóng lướt tới, cảm giác áp bách cường đại khiến hắc gần như không thể thở.

Chương 1189: Giết Vân Hà tăng thứ chín

Nhất định phải làm chút gì đó, nếu không chắc chắn sẽ phải chết.

Khát vọng sống khiến Hỏa Liệu Nguyên đột phá giới hạn của bản thân, linh lực còn sót lại trong cơ thể sôi trào lên, tâm trí chưa bao giờ chăm chú như vậy.

“Ba!” Hai tay bỗng nhiên chắp lại, năm ngón tay xòe ra, một ánh sáng bỗng nhiên xuất hiện ở lòng bàn tay, ngay sau đó nhanh chóng khuếch đại, ánh sáng phóng ra toàn không gian.

Linh lực dao động kịch liệt mà hỗn loạn tuôn ra.

Phóng mắt nhìn lại, hai tay Hỏa Liệu Nguyên phẳng phất như đang ôm lấy một mặt trời nhỏ, bằng mắt thường có thể thấy được linh lực trên mặt trời nhỏ kia.

Lúc này Lục Diệp chỉ còn cách Hỏa Liệu Nguyên mười trượng!

Hành động của Hỏa Liệu Nguyên khiến hấn cảnh giác, hấn chưa bao giờ coi thường đối thủ của mình, nhưng không vì vậy mà dừng bước chân tập kích.

Khoảng cách mười trượng, hấn trong một khắc là có thể đi tới, đến lúc đó mặc kệ Hỏa Liệu Nguyên thi triển thuật pháp có bao nhiêu sức mạnh hấn cũng có thể một đao chém chết.

Bởi vì lúc này linh quang quanh thân Hỏa Liệu Nguyên nhạt đi, hiển nhiên đã dầu hết đèn tắt, hấn đem tất cả linh lực còn sót lại của bản thân rót vào trong mặt trời nhỏ trước mặt.

Đúng lúc này, Hỏa Liệu Nguyên bỗng nhiên làm ra động tác hai tay đẩy ngang, mặt trời nhỏ ở hai tay nhanh chóng lướt về phía Lục Diệp.

Lúc chạy nhanh, linh lực trên mặt trời nhỏ càng chảy nhanh hơn, tầng tầng tách ra giống như một nụ hoa đang nở rộ, từng cánh hoa hiện ra rõ nét.

Theo những cánh hoa lửa nở rộ, trong nháy mắt khí tức khiến người ta kinh hãi đã tràn ngập toàn bộ Tử Đấu đài.

Trong nháy mắt, mặt trời nhỏ hóa thành một đóa hoa lửa lớn.

Lục Diệp đã sớm tránh đi nhưng lại không ngờ rằng hắn sẽ có thay đổi như thế. Lúc phát hiện ra, cả người hắn đã bị đóa hoa lửa bao phủ.

Đóa hoa lửa vô thanh vô tức nở rộ, không có thanh thế lớn như Liệu Nguyên Bảo Táng, cũng không đồ sộ, long trọng như Lưu Tinh Hỏa Vũ, nhưng sức mạnh nó phát huy ra so với bất kể một loại thuật pháp nào trong hai loại trước đều khủng bố hơn.

Đó là nhiệt độ cực cao có thể hòa tan tất cả.

Đây cũng là một đòn sát thủ khác của Hỏa Liệu Nguyên, một đòn sát thủ không hoàn toàn nắm giữ!

Ngày thường hắn thi triển đạo thuật pháp này có tỷ lệ thất bại năm phần cho nên khi đối địch, Hỏa Liệu Nguyên chưa bao giờ dám thi triển thuật pháp này, miễn cho đảm thương địch không được lại tổn thương mình, lúc này đây nếu không phải bất đắc dĩ, hắn cũng tuyệt đối không dám mạo hiểm làm việc này.

Cũng thật may mắn, tuy chỉ có tỷ lệ thành công năm phần nhưng hắn vẫn thi triển ra, có lẽ là do áp lực cực lớn mang đến hiệu quả chuyên chú cực hạn.

Sắc mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, lẳng lặng nhìn đóa hoa lửa, nhìn thấy Lục Diệp hoàn toàn bị nuốt sạch hắn mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Cái này... Lục Nhất Diệp sống không nổi nữa rồi?

Ngay khi ý nghĩ này vừa hiện ra, con người của hắn đột nhiên co rụt lại, đôi mắt run rẩy kịch liệt.

Ngay ở phía trước, trong đóa hoa lửa, một bóng người chậm rãi đi ra, vẻ mặt thoải mái, động tác nhàn nhã như không phải vừa bước qua vòng xoáy tử vong mà là hậu hoa viên nhà mình, vẻ mặt bình thản không có nửa điểm dao động.

Lục Diệp không rõ đạo thuật pháp đóa hoa lửa này rốt cuộc là thứ gì, nhưng từ vẻ mặt và hành động của đối phương có thể thấy sức mạnh của thuật pháp này rất lớn, thế nhưng dưới sự bảo vệ của Thiên Phú thụ, hắn có thể ngăn cản lửa gây tổn thương cho hắn.

So sánh độ nguy hại mà đóa hoa lửa này tạo thành đối với Lục Diệp còn không bằng Liễu Nguyên bạo táng vừa rồi.

Ít nhất là sự trùng kích của Liễu Nguyên Bạo Táng khiến hắn bị thương không nhẹ, con đóa hoa lửa vô thanh vô tức này căn bản ngay cả một sợi lông của hắn cũng không thiêu hủy được.

“Ha!” Hỏa Liễu Nguyên vô thức kinh ngạc thốt lên, không tự chủ được lui về sau mấy bước, mặt đầy hoảng sợ.

Lại là khung cảnh như ác mộng!

Đầu tiên là Liễu Nguyên bạo táng, tiếp đến là đóa hoa lửa, Lục Nhất Diệp này rốt cuộc đã làm cái gì? Vì sao có thể nhận hai đòn sát thủ của mình mà không chết!

Rốt cuộc là mình đang nằm mơ hay đang làm gì?

Nhưng thân thể suy yếu và đau đớn không lúc nào không nhắc nhở Hỏa Liệu Nguyên, đây không phải là mộng cảnh.

Một bước, một bước, Lục Diệp chậm rãi đi tới chỗ cách Hoả Liệu Nguyên ba trượng, đoá hoa lửa sau lưng chậm rãi tiêu tán, không gian vẩn vọ bị nhiệt độ cao thiêu đốt cũng giống như bị một bàn tay vô hình nhẹ nhàng xoa dịu.

Bốn mắt nhìn nhau, đôi môi đang cháy khô của Hoả Liệu Nguyên dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng một câu cũng không nói ra. Hắn chỉ nổi giận gầm lên một tiếng, ngang nhiên vỗ về phía Lục Diệp.

Linh lực trong cơ thể đã không còn một giọt, là một pháp tu không có linh lực, ngay cả vốn liếng thi triển thuật pháp cũng không có.

Nhưng hắn cũng không nhận thua, cũng không cầu xin tha thứ.

Bởi vì nơi này là tử đấu đài, chỉ có một người có thể sống sót.

Lục Diệp không nhúc nhích, cổ tay động một cái, đao quang hiện lên.

Hắn vẩy nhẹ Bàn Sơn Đao, tra đao vào vỏ.

Chương 1190: Giết Vân Hà tăng thứ chín 2

Phía sau truyền đến một tiếng trầm đục, máu tươi róc rách chảy ra, nhuộm đỏ cả mặt đất trên đài tử đấu.

Trong linh địa, bày sói và tu sĩ của Thánh Vũ linh địa cách xa nhau hơn trăm trượng, khoảng cách này nằm trong phạm vi tấn công nhưng tu sĩ của Thánh Vũ linh địa cũng không phát động công kích bày sói.

Sở dĩ đối đầu với đàn sói là vì bọn họ đang đợi Hỏa Liệu Nguyên.

Quy tắc của Tử đấu đài là hai bên tiến vào trong đó không chết không thôi, một bên bỏ mình, một bên khác sẽ được đưa tới vị trí ban đầu.

Trước đó Hỏa Liệu Nguyên ở linh địa kích phát sức mạnh của Tử Đấu đài, Hỏa Liệu Nguyên đã dẫn dắt Lục Diệp tiến vào Tử Đấu đài cho nên vị trí hãn hiện thân sẽ là vị trí ban đầu trong Linh địa.

Tu sĩ của Thánh Vũ linh địa phải bảo đảm trong khoảnh khắc Hỏa Liệu Nguyên hiện thân, bọn họ có thể tiếp ứng được.

Bọn họ không phát động công kích, bày sói đương nhiên cũng sẽ không tự chuốc lấy khổ...

Lý Bá Tiên ở bên cạnh sắc mặt âm trầm, không ngừng điều tra dấu vết chiến trường để xác định sự sống chết của Lục Diệp.

Khi Lục Diệp bị dẫn dắt tiến vào tử đấu đài, Lý Bá Tiên gần

như muốn điên rồi, hẳn quả thực không nghĩ tới trên tay Hỏa Liệu Nguyên lại có dị bảo như vậy.

Tiểu sư đệ nhà mình có tu vi tầng thứ năm, Hỏa Liệu Nguyên có tu vi tầng thứ chín, tu vi chênh lệch lớn cỡ nào?

Tuy nói thực lực của tiểu sư đệ hùng hồn, am hiểu vượt cấp giết địch nhưng mọi chuyện luôn luôn có một giới hạn, Lý Bá Tiên cũng không cảm thấy Lục Diệp là đối thủ của Hỏa Liệu Nguyên.

Nếu như Lục Diệp có Hổ Phách tương trợ, kích phát bí thuật Thú Hóa kia, Lý Bá Tiên còn có chút lòng tin với hắn, nhưng từ khi Hổ Phách lâm vào ngủ say vẫn chưa tỉnh, Lục Diệp căn bản không có biện pháp phối hợp với Hổ Phách.

Trận chiến này, tiểu sư đệ nhà mình lành ít dữ nhiều.

Lý Bá Tiên hận không thể lấy thân thay thế... Nhưng cho dù là hắn, khi đối đầu với Hỏa Liệu Nguyên cũng không có lòng tin sẽ thắng.

Bầu không khí linh địa cực kỳ yên ắng.

Thời gian trôi qua, một chén trà, một nén nhang...

Biểu tình của Lý Bá Tiên trở nên kỳ quái.

Trong suy nghĩ của hắn, tiểu sư đệ nhà mình có thể kiên trì trăm hơi thở e rằng đã là cực hạn, nhưng hiện giờ đã qua thời gian một nén nhang, tiểu sư đệ lại vẫn bình yên vô sự.

Lý Bá Tiên bỗng phát hiện, có lẽ mình đã đánh giá thấp tiểu sư đệ, hoặc là Hổ Phách bỗng nhiên thức tỉnh? Nếu là như vậy, vậy chỉ cần tiểu sư đệ có thể kích phát bí thuật Thú Hóa, trận chiến này ai sống ai chết thật sự khó mà nói.

Thời gian tiếp tục trôi qua, Lý Bá Tiên càng chắc chắn rằng Hổ

Phách đã thức tỉnh trong lúc khẩn cấp này, thậm chí có thể là tiểu sư đệ đã đánh thức nó!

Nghĩ vậy, sự lo âu và bất an trong lòng đều tan biến, Lý Bá Tiên lẳng lặng chờ đợi Lục Diệp trở về, hẳn tin tưởng tiểu sư đệ nhà mình có thể chiến thắng Hỏa Liệu Nguyên, chỉ cần sư đệ có thể kích phát ra bí thuật Thú Hóa thành công!

Ở phía đối diện, các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa lộ ra vẻ mặt rất nhẹ nhàng, bởi vì theo bọn họ, Hỏa Liệu Nguyên đã vượt qua Lục Nhất Diệp bốn tầng, làm sao có thể thua?

Kéo dài thời gian một chút, nhất định là Hỏa sư huynh đang trêu chọc Lục Nhất Diệp kia, giờ này khắc này, Lục Nhất Diệp nhất định đã sống không bằng chết.

Việc bọn họ muốn làm rất đơn giản, chỉ cần nhanh chóng đến nơi đón tiếp khi Hỏa Liệu Nguyên trở về là được.

“Hỏa Liệu Nguyên đang làm cái gì?” Nơi nào đó trong đám người, Hạ Lương nhẹ nhàng nói thầm một tiếng, tuy rằng rất đáng tiếc không thể tự tay giết Lục Diệp báo thù nhưng nếu như Hỏa Liệu Nguyên nói nguyện ý chia hai phần lợi ích thì tất nhiên sẽ thực hiện, chỉ là hiệu suất của tên này cũng quá chậm đi, lúc này vào đã bao lâu vậy mà còn không đi ra, chẳng lẽ hẳn không biết đạo lý dậm dãi lắm mộng hay sao?

“Chờ một chút đi, nói không chừng một khắc nữa sẽ đi ra.” Đám Thánh nói.

Hạ Lương khẽ gật đầu, giương mắt nhìn về phía trước, thấp giọng nói: “Đám huynh, ta cần người giúp ta một tay.”

“Hạ huynh mời nói.”

Hạ Lương nói: “Ta muốn giết Lý Bá Tiên!”

Mục đích ban đầu của hắn chính là muốn giết Lý Bá Tiên, Yến Hình chết trên tay Lý Bá Tiên, hắn nhất định phải báo thù rửa hận cho Yến Hình. Lúc trước hắn ở trong khu vực săn bắn nhắm vào Lục Diệp, mục đích lớn nhất chính là muốn dụ Lý Bá Tiên hiện thân, kết quả lại liên lụy Cuồng Dao Môn bồi thường lượng lớn vật tư.

Bởi vậy mà mối thù với Lục Diệp cũng được hình thành.

Tuy trong lúc đó có rất nhiều thay đổi nhưng cho đến ngày nay, hắn vẫn không quên dự tính ban đầu của mình.

So với Lục Nhất Diệp, hắn càng muốn giết chết Lý Bá Tiên hơn.

Bây giờ Lục Nhất Diệp đã định sẵn phải chết dưới tay Hỏa Liệt Nguyên, vậy mục tiêu của hắn cũng chỉ còn lại một.

Đàm Thánh đương nhiên biết rõ Hạ Lương đối với Lý Bá Tiên chấp nhất, nghe vậy gật đầu nói: “Đến lúc đó ta phối hợp với Hạ huynh.”

Hạ Lương nói: “Đa tạ, nếu việc này thành, sau này ta có chỗ nào hữu dụng cứ việc nói.”

Đàm Thánh hai mắt sáng ngời, mặc dù hắn thực lực không kém Hạ Lương bao nhiêu, nhưng tông môn hai người ít nhiều vẫn có chút chênh lệch, Cuồng Dao Môn nhất phẩm, mà chỗ hắn ở Tân Nguyệt Môn chỉ là tam phẩm, có thể được Hạ Lương hứa hẹn như vậy, ngày sau tất nhiên không có chỗ xấu.

Nhân tình là thứ rất trân quý.

“Hạ huynh khách khí, ta... Đi ra!” Đàm Thánh bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đều đã nhận ra dị dạng.

Bởi vì giữa không trung bỗng nhiên có ánh sáng toả ra, ngay sau đó trong kia lộ ra tử đấu đài hư ảnh, một đạo ánh sáng trắng từ tử đấu đài bắn nhanh ra, rơi vào một vị trí.

Không gian ở vị trí kia bỗng nhiên vặn vẹo, ngay sau đó, một bóng người xuất hiện!

Tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa vận sức chờ phát động, chuẩn bị xông lên tiếp ứng giống như đối mặt trúng một đạo Dẫn Lôi Phù, tất cả đều cứng đờ tại chỗ, con người từng người rung lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Trong đám người, Đàm Thánh trợn tròn mắt, Hạ Lương càng thất thanh kinh hô: “Sao có thể?”

Phảng phất như gặp được chuyện gì cực kỳ khó tin.

Chương 1191: Điều này có thể sao?

Trong linh địa, hư ảnh đài tử đấu lộ ra, trước mắt bao người, một bóng người xuất hiện, nhưng điều khiến các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa kinh hãi chính là, người trở về không phải là Hỏa sư huynh mà bọn họ mong ngóng mà là Lục Nhất Diệp kia!

Không đúng, Hỏa Liệu Nguyên cũng đã trở về.

Nhưng giờ phút này, hắn giống như một con chó chết bị Lục Diệp xách lên trên tay, lồng ngực xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, máu tươi chảy ra, phát ra âm thanh tí tách, mà trên người hắn đã không còn một chút sự sống nào, hiển nhiên là một cỗ thi thể.

Rất nhiều tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa có cảm giác lạnh lẽo thối quết toàn thân.

Hỏa sư huynh... Bị giết?

Hỏa sư huynh tu vi Vân Hà tầng thứ chín sao lại bị giết?

Mặc dù không muốn tin tưởng vào con mắt của mình nhưng sự thật cứ như vậy bày ở trước mắt, không phải do bọn họ không tin.

Trái lại Lý Bá Tiên bên này sau khi thấy Lục Diệp, rốt cuộc hắn cũng thở phào một hơi.

Vừa rồi hắn đã cảm thấy tiểu sư đệ chưa chắc sẽ thua nhưng đó chỉ là một loại kỳ vọng, một loại cầu nguyện, cho đến khi Lục Diệp hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện ở trước mắt mình Lý Bá Tiên mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá ngay sau đó hẳn lại nghi hoặc...

Trong suy nghĩ của hẳn, Lục Diệp hẳn là đã thức tỉnh Hồ Phách đang ngủ say, phối hợp với Hồ Phách mới có thực lực để đánh một trận với Hỏa Liệu Nguyên.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Hồ Phách vẫn không thấy bóng dáng, hiển nhiên vẫn đang ngủ say trong túi linh thú.

Nói cách khác, tiểu sư đệ có thể giết Hoả Liệu Nguyên là dựa vào thực lực của chính mình?

Giết địch vượt bốn tầng? Cho dù sự thật bày ra trước mắt, Lý Bá Tiên cũng hoảng sợ, nhìn lại từ cổ chí kim, loại chuyện này trước kia chưa từng xảy ra.

Cái gọi là vượt cấp giết địch, bình thường cũng chỉ là một hai tầng mà thôi, có thể vượt ba tầng đã cực kỳ hiếm thấy chứ đừng nói đến là bốn tầng.

Ngay khi trong đầu hẳn đang nổi lên rất nhiều ý nghĩ, bỗng nhiên Lục Diệp giơ tay lên, quăng thi thể trong tay ra ngoài.

Mấy đệ tử của Thánh Vũ Linh Địa luống cuống tay chân tiếp lấy.

“Rút lui!” Thanh âm hoảng sợ vang lên, các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa như tỉnh mộng, vội vàng lui về phía sau, Hạ Lương cùng Đàm Thánh hỗn loạn trong đám người, thẳng đến khi rời khỏi phạm vi bao phủ của linh địa, sắc mặt của hai người vẫn lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bây sói không truy kích bởi vì không có ý nghĩa.

Đợi sau khi các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa rời khỏi Thiên cốc, Lục Diệp mới kích hoạt sức mạnh của đại trận che lấp, gợn sóng lan qua, toàn bộ linh địa bị đại trận bao phủ.

Thân hình không nhận được lão đảo một cái, khoe miệng tràn ra máu tươi.

“Tiểu sư đệ!” Lý Bá Tiên vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, còn Phong Nguyệt Thiên thì tranh thủ thời gian lấy ra đan trị thương nhét vào miệng Lục Diệp.

Nuốt linh đan vào, Lục Diệp vầy vầy tay: “Không có gì đáng ngại, ta cần tu dưỡng một chút, đối phương hẳn là không dám hành động thiếu suy nghĩ trong thời gian ngắn, bên linh địa này... Nhờ sư huynh và Phong sư tỷ để ý nhiều hơn.”

Lý Bá Tiên gật đầu: “Yên tâm, có chuyện gì ta sẽ thông báo cho người đầu tiên.”

Lục Diệp xoay người đi vào nhà gỗ của mình, khoan chân ngồi xuống khôi phục.

Trận chiến với Hỏa Liệu Nguyên gây ra thương tích không nặng nhưng cũng không nhẹ, chủ yếu là thương tích trong cơ thể, cũng may thể phách hắn đủ cường đại cho nên việc khôi phục hẳn không phải việc khó.

Nhìn Lục Diệp đi vào trong phòng, sắc mặt Lý Bá Tiên phức tạp khó hiểu.

Phong Nguyệt Thiên phát giác ra liền mở miệng nói: “Sư huynh đang suy nghĩ gì?”

Lý Bá Tiên mỉm cười: “Ta đang suy nghĩ cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt tiểu sư đệ...”

Lúc đó tiểu sư đệ bị nhốt ở trên đỉnh kim quang, chưa kịp làm gì đã đuối tới trước. Ngay sau đó, hắn cũng lao tới, dựa vào sức mạnh hai người gắt gao bảo vệ hắn, mặc dù trước đó chưa từng gặp mặt nhưng chỉ dựa vào thân phận đệ tử Bích Huyết tông, bọn họ cũng đã coi Lục Diệp là người nhà.

Trận chiến ấy cũng coi như là trận chiến nổi danh của Lục Diệp, từ đó về sau, Lục Nhất Diệp của Bích Huyết tông liền không thể trở lại, xông ra uy danh to lớn ở Linh Khê chiến trường.

Nhớ lại lúc trước cũng chỉ mới hai ba năm mà thôi.

Tiểu sư đệ cần được sư huynh sư tỷ che chở không ngờ đã trưởng thành đến thế này.

Lý Bá Tiên sinh ra một loại cảm giác vi diệu như trẻ con nhà mình lớn lên.

Ở cửa vào Thiên Cốc, các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa lộ ra vẻ bi thương, không khí vô cùng trầm mặc, cho đến giờ phút này, bọn họ cũng không thể từ trong tin dữ Hoả Liệu Nguyên chết mà tỉnh táo lại.

Con đường tu hành của tu sĩ có nhiều gập ghềnh nhấp nhô, sinh sinh tử tử là rất bình thường, bọn họ cũng không phải là chưa từng trải qua sinh ly tử biệt, ngược lại là mỗi người bọn họ đều trải qua không ít.

Nếu như Hoả Liệu Nguyên bị một tu sĩ tầng thứ chín giết chết thì cũng không có gì, cùng là cảnh giới tầng thứ chín thực lực cao thấp khác nhau, bị người giết chỉ có thể nói là thực lực không đủ, năng lực không bằng người.

Nhưng mà Hoả Liệu Nguyên lại chết trên tay Lục Diệp!

Chương 1192: Điều này có thể sao? 2

Cho đến bây giờ bọn họ cũng không hiểu nổi, Hỏa sư huynh mạnh mẽ như thế vì sao lại bị Lục Nhất Diệp giết chết, trong đài tử đấu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng bọn họ không thể nào biết được ẩn tình trong đó, dù sao trong tử đấu đài chỉ có Lục Diệp và Hỏa Liệu Nguyên, trận chiến ấy từ đầu đến cuối cũng chỉ có bọn họ mới có thể biết được.

Trong số tu sĩ tới từ Thánh Vũ Linh Địa lần này, tuy cảnh giới tầng thứ chín chỉ có một mình Hỏa Liệu Nguyên nhưng cảnh giới tầng thứ tám lại có mấy người.

Một người trong đó chính là Minh Triết, hẳn mặc dù xuất thân từ Hoàn Vũ Tông nhưng bởi vì cùng Hỏa Liệu Nguyên hợp nhau nên thường xuyên tìm Hỏa Liệu Nguyên luận bàn tỷ thí, Hỏa Liệu Nguyên cũng chưa bao giờ từ chối cho nên quan hệ của hai người rất tốt.

Giờ khắc này, hẳn chịu đựng bị ai, đang kiểm tra thi thể Hỏa Liệu Nguyên, Hỏa Liệu Nguyên mặc dù chết nhưng trên thi thể có rất nhiều dấu vết có thể có chút manh mối, để hẳn có thể phỏng đoán ra một chút tình huống trận chiến ấy.

Vết thương trí mạng ở ngực, trái tim Hỏa Liệu Nguyên trực tiếp bị vỡ nát, trên người cũng có rất nhiều vết thương nhưng đều không phải là vết thương do vũ khí gây ra, mà giống như là bị thương tích do bị trùng kích gây ra.

Sau khi kiểm tra hồi lâu cũng không tìm ra manh mối gì hữu

dụng, chỉ nhìn từ thương thế, dường như Hỏa Liệu Nguyên đã tiến hành một trận đại chiến người chết ta sống với Lục Diệp, cuối cùng không địch lại bị đối phương giết chết!

Thế nhưng... Điều này có thể sao?

Chênh lệch tu vi tăng, Lục Nhất Diệp kia có tư cách gì có thể đại chiến với Hỏa Liệu Nguyên?

Ngay khi hấn đang vô cùng khó hiểu thì dấu ấn chiến trường chợt có động tĩnh truyền đến, hấn vội vàng điều tra, phát hiện là tin tức do Đồ Quan Hùng truyền đến, chỉ có một câu hỏi đơn giản: “Xảy ra chuyện gì?”

Hấn hiển nhiên là biết được tin tức về cái chết của Hỏa Liệu Nguyên!

Minh Triết chịu đựng bi thương kể lại chuyện đã xảy ra hai ngày qua, khi nghe nói lúc sơ chiến đã tổn thất hơn sáu mươi người, Đồ Quan Hùng im lặng thật lâu.

Khi Hỏa Liệu Nguyên dẫn người rời khỏi Thánh Vũ Linh Địa, Đồ Quan Hùng đã tận lực để cho hấn mang theo thêm một số nhân thủ, toàn bộ linh địa trọn vẹn bảy phần lực lượng bị điều đi ra ngoài, hơn nữa đệ tử Thánh Hỏa Giáo do Hỏa Liệu Nguyên triệu tập tới, đội hình hơn một trăm năm mươi người, thoáng cái đã tổn hại hơn sáu mươi người.

Chuyện này quả thực có chút khó tin.

Lại nghe nói hôm nay Hỏa Liệu Nguyên sử dụng Tử Đấu đài dẫn dắt Lục Nhất Diệp tiến vào không gian Tử Đấu đài, nhưng kết quả người còn sống đi ra lại là Lục Nhất Diệp, ngược lại Hỏa Liệu Nguyên thành một bộ tử thi...

“Biết Hỏa huynh bị giết như thế nào không?”

“Một đao xuyên tim, những thứ khác thì không biết.”

Đồ Quan Hùng trầm mặc một lát: “Xem ra trên tay Lục Nhất Diệp kia có dị bảo cường đại gì đó!”

Chỉ có khả năng này mới có thể giải thích vì sao Hỏa Liệu Nguyên lại chết thảm dưới tay Lục Nhất Diệp, hẳn cũng không cảm thấy tu vi chênh lệch to lớn như thế, Lục Diệp có thể dựa vào bản lĩnh thật sự của mình giết Hỏa Liệu Nguyên.

“Đồ sư huynh, làm sao bây giờ?” Minh Triết nhất thời mất hết chủ ý, lúc này chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn.

Tấn công là điều không thực tế, đối phương có một bầy sói, bọn họ dám bước vào phạm vi Cấm Không Đại Trận bao phủ tất nhiên có đi không về.

Nhưng bảo bọn họ cứ như vậy rút đi, bọn họ cũng không cam lòng, đã chết nhiều người như vậy, nếu không báo thù rửa hận nào có mặt mũi trở về?

Tiếp tục ở chỗ này chờ viện binh ngược lại là một lựa chọn ổn, lúc trước Đồ Quan Hùng cũng đã triệu tập nhiều đệ tử Hoàn Vũ Tông đi tới, nhưng cần thời gian, hơn nữa coi như đợi được cũng chưa chắc có thể làm được gì.

Bên này bọn họ tử thương quá lớn, đã hao tổn gần một nửa nhân thủ, số lượng tu sĩ Đồ Quan Hùng triệu tập cũng có hạn.

“Hạ Lương của Cuồng Đao môn và Đàm Thánh của Tân Nguyệt môn đâu?” Đồ Quan Hùng hỏi.

Trước đó nói đến chuyện phát sinh hai ngày nay, Minh Triết cũng đơn giản nói một câu có Hạ Lương cùng Đàm Thánh.

“Bọn họ vẫn còn ở đây.” Minh Triết trả lời: “Xem ra bọn họ cũng không cam lòng cứ như vậy rời đi, có lẽ có thể mượn sức

mạnh của hai người bọn họ?”

“Không được!” Đờ Quan Hùng lập tức bác bỏ: “Hai người này một người xuất thân từ tông môn nhất phẩm, một người xuất thân tông môn tam phẩm, cũng không phải người mà chúng ta hiện tại có thể trêu chọc, mượn sức mạnh của bọn họ nhất định sẽ bị bọn họ lợi dụng, đến lúc đó bọn họ giết Lục Nhất Diệp, tất cả chỗ tốt đều là của bọn họ.”

“Sư huynh, trước đó Hoả sư huynh từng nhắc qua với ta, tình báo bên phía Lục Diệp hẳn là do hai người bọn họ truyền ra.”

“Xác định không?”

“Hoả sư huynh cơ bản có thể xác định việc này.”

“Quả nhiên đúng như Hoả huynh dự đoán trước đó, hai người này trước đó sợ là đã bị thua thiệt, tự biết bằng vào sức mạnh của mình không bắt được Lục Nhất Diệp cho nên mới muốn mượn lực, đáng hận... Lại liên lụy Thánh Vũ Linh Địa ta tổn thất to lớn như thế.” Đờ Quan Hùng cảm giận không thôi.

Bên Thánh Vũ Linh Địa vốn bình an vô sự, kết quả bỗng nhiên nhận được tin tức của Lục Nhất Diệp, sau đó chuyện đã xảy ra không thể ngăn cản, lại phát triển đến tình hình trước mắt này.

“Sư huynh, chúng ta bây giờ rốt cuộc phải làm thế nào?” Minh Triết lại hỏi.

Đờ Quan Hùng thật lâu không có trả lời, sau khi thấp một nén nhang, mới đưa tin một câu: “Ta sẽ phát tán tin tức của Lục Nhất Diệp ra ngoài, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người đi giết hắn, các người hành sự tùy theo hoàn cảnh.”

Chỉ dựa vào lực lượng hiện giờ của Thánh Vũ Linh Địa không thể nào báo thù cho Hoả Liệu Nguyên và các sư huynh đệ đã chết, Đờ Quan Hùng tức giận Hạ Lương và Đàm Thánh âm mưu quỷ kế,

càng không mượn sức mạnh của bọn họ, hơn nữa cho dù mượn cũng chưa chắc chuyện có thể thành.

Linh Địa có Cẩm Không Đại Trận bao trùm, một khi các tu sĩ xông vào, đầu tiên phải đối mặt với bầy sói, hai Vân Hà tầng thứ chín ở dưới tình huống như vậy không thể phát huy ra hết thực lực.

Nếu thế, vậy thì phát tán tin tức đi!

Bây giờ bên Vạn Ma Lĩnh không biết có bao nhiêu tu sĩ muốn tìm kiếm tung tích của Lục Nhất Diệp, một khi tin tức này được phát tán ra, đến lúc đó nhất định sẽ có vô số tu sĩ chen chúc mà vào, Lục Nhất Diệp kia muốn không chết cũng không được!

Tuy nói như vậy, Linh địa Thánh Vũ không có cách nào độc chiếm Lục Diệp, nhưng đây đã là biện pháp duy nhất mà Đồ Quan Hùng có thể nghĩ ra, đến lúc đó bất kể là ai giết Lục Nhất Diệp đều xem như báo thù cho Hỏa Liệu Nguyên và những tu sĩ đã chết thảm của Linh địa Thánh Vũ.

Chương 1193: Tin tức truyền ra ngoài

Quay về cửa Thiên Cốc, Hạ Lương và Đàm Thánh cũng đang thảo luận về nguyên nhân cái chết của Hỏa Liệu Nguyên.

Hai người cũng có quan điểm giống Đồ Quan Hùng, không cảm thấy Lục Diệp có thể dựa vào thực lực bản thân giết chết Hỏa Liệu Nguyên, chênh lệch tu vi ở đó, cho dù thực lực của Lục Diệp có hùng hồn đến đâu cũng không đến mức làm được chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế.

Huống chi, hai người bọn họ cũng hiểu rõ thực lực của Lục Diệp.

Tuy so với lúc ở khu vực săn bắn tu vi của Lục Diệp đã tăng lên hai tầng nhưng cuối cùng hắc cũng chỉ là cảnh giới tầng thứ năm.

“Dị bảo như đài tử đấu, chưa chắc trên tay Lục Nhất Diệp không có dị bảo khác, ghen khuất chết như Hỏa Liệu Nguyên!”
Đàm Thánh thốt thức cảm khái, đồng thời lại có chút nghĩ mà sợ.

Thực lực của hắc mạnh hơn Hỏa Liệu Nguyên nhưng cũng có giới hạn, Lục Diệp có bản lĩnh giết được Hỏa Liệu Nguyên vậy có nghĩa là hắc cũng có năng lực giết hắc.

Nhưng loại dị bảo này có thể ước nhưng không thể có, trên cơ bản đều là vật dùng một lần, nếu Lục Nhất Diệp đã dùng trên Hỏa Liệu Nguyên, chẳng khác gì Hỏa Liệu Nguyên giúp bọn họ giẫm một cái hố, nếu không người chết có thể là hắc hoặc là Hạ Lương.

Từ góc độ nào đó mà nói, hai người bọn họ còn phải cảm tạ Hỏa Liệu Nguyên.

“Hỏa Liệu Nguyên chết không có gì đáng tiếc, chỉ là kể từ đó...” Hạ Lương quay đầu nhìn về phía các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa bên kia, chỉ thấy bên kia hình như có một mảng mây đen vô hình bao phủ, tinh thần của tất cả tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa đều sa sút.

Bọn họ vốn định mượn sức lực của Thánh Vũ Linh Địa phá vỡ bố trí trong linh địa của Lục Diệp, kết quả trời không toại nguyện, trước mắt Linh Địa Thánh Vũ tổn thất to lớn, Lục Nhất Diệp bên kia ngoại trừ bị công phá vài tòa trận pháp, chết mấy con sói thì tổn thất gần như không đáng kể.

Không khỏi có chút phiền tâm, Hỏa Liệu Nguyên... quá vô dụng.

“Bọn họ muốn đi?” Đàm Thánh bỗng nhiên chú ý tới chút bất thường, tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa tựa hồ là muốn rút khỏi nơi đây.

Hạ Lương nhú mày, không nhận được tiến lên ngăn Minh Triết lại, mở miệng nói: “Vị sư đệ này, các người muốn đi đâu?”

Minh Triết giương mắt nhìn hắn, trong mắt có lửa giận thiêu đốt, chính là hai người trước mắt này hại chết Hỏa sư huynh, hại chết nhiều sư đệ sư muội như vậy!

Cũng may hắn biết rằng không thể trêu vào hai người này, đè nén lửa giận, nhàn nhạt mở miệng: “Đương nhiên là rời khỏi nơi này!”

Bọn họ cũng không muốn rời đi nhưng nếu như tiếp tục ở chỗ này, nói không chừng buổi tối lại bị đánh lén, đêm qua bọn họ đã chết mấy người, hơn nữa còn có Hỏa Liệu Nguyên, hiện giờ Hỏa

Liệu Nguyên đã chết, bọn họ nào dám tiếp tục ở lại?

Tốt xấu gì cũng là Vân Hà tăng thứ tám, Đồ Quan Hùng để hấn tùy cơ ứng biến, đương nhiên hấn có một số phán đoán của riêng mình, biết đây là vùng đất không nên ở lâu.

Hạ Lương cau mày nói: “Các người cứ như vậy mà đi?”

Trong mắt Minh Triết tràn đầy tơ máu, cắn răng nói: “Hạ sư huynh có gì chỉ giáo?”

Hạ Lương nói: “Thù sâu đại hận, tất nhiên là phải có thù báo thù, có oán báo oán.” Nếu người của Thánh Vũ Linh Địa đi, vậy còn chơi cái rắm gì?

Minh Triết nhìn nhìn, lại nhìn Đàm Thánh ở một bên: “Vậy kính xin hai vị sư huynh dạy ta, báo thù như thế nào, báo oán như thế nào! Chẳng lẽ hai vị sư huynh dẫn dắt những tàn binh bại tướng chúng ta xung phong liều chết? Nếu hai vị sư huynh nguyện ý làm gương cho binh sĩ, tất cả mọi người của Thánh Vũ Linh Địa ta đều nghe theo hiệu lệnh!”

Hạ Lương nhất thời không nói gì.

Tuy số lượng đám tàn binh bại tướng này không ít nhưng thật sự muốn công phá linh địa của Lục Nhất Diệp vẫn không đủ, trừ khi có biện pháp giải quyết đàn sói trước.

Minh Triết cảm hận tình báo của hai người này truyền đến, càng chán ghét hai người này làm ra vẻ muốn kiếm tiện nghi, lập tức không nói thêm lời, chỉ hơi ôm quyền, liền dẫn rất nhiều tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa leo lên linh thuyền lớn, một lát sau, linh thuyền bay lên không trung.

Hai ngày trước, hơn một trăm năm mươi người bọn họ rầm rộ mà đến, chỉ ngắn ngủi hai ngày, thủ lĩnh Hỏa Liệu Nguyên đã chết, hơn một trăm năm mươi người cũng chỉ sống sót một nửa, nhận

thức hai ngày nay đối với mọi người mà nói, đều giống như ác mộng.

Một đám người rút khỏi Thái Mãng Sơn, ngừng lại ở rìa Thái Mãng Sơn.

Đồ Quan Hùng muốn lan rộng vị trí của Lục Diệp ra ngoài, có thể đoán được, không bao lâu sau, Thái Mãng Sơn sẽ náo nhiệt hẳn lên, tuy những người bọn họ không có năng lực báo thù một mình nhưng cũng phải tận mắt nhìn Lục Nhất Diệp bị giết, như thế mới có thể giải mối hận trong lòng.

Các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa dưới sự dẫn dắt của Minh Triết đã rút đi, Hạ Lương và Đàm Thánh lại không rời đi, đứng ở cửa vào Hồi Thiên Cốc, ngắm nhìn phương hướng chỗ linh địa, hai người yên lặng không nói gì.

Hồi lâu, Đàm Thánh mới mở miệng nói: “Hạ huynh, có tính toán gì không?”

Hạ Lương nói: “Ta đang suy nghĩ, có nên tiết lộ tin tức về Lục Nhất Diệp ra ngoài hay không.”

Đàm Thánh nói: “Bên kia hẳn có Thiên Cơ trụ, nếu như phát hiện không ổn sẽ trốn về Cửu Châu, cho nên mặc dù chúng ta làm như vậy, cũng không có khả năng làm gì hẳn, nhiều lắm là phá một cái linh địa của hẳn.”

“Ta đương nhiên biết được, nhưng mặc dù không thể làm gì hẳn cũng không thể bỏ mặc không quản. Hẳn tóm lại vẫn là muốn ở chiến trường Vân Hà tu hành, lần này phá linh địa của hẳn, lần sau mới có cơ hội giết hẳn! Nếu không làm gì cả, vĩnh viễn cũng không có khả năng giết hẳn. Còn nữa, trên tay Hỏa Liệu Nguyên có Tử Đấu Đài, có lẽ trên tay những người khác cũng có, chưa chắc không có khả năng giết hẳn.”

Mặc dù biết khả năng này không lớn, Đàm Thánh vẫn phụ họa nói: “Nói cũng đúng.”

Sở dĩ trước đó bọn hắn chỉ tiết lộ tin tức của Lục Diệp cho bên phía Linh địa Thánh Vũ, là vì sợ bức bách quá đáng. Thật như thế, một khi Lục Diệp mượn Thiên Cơ trụ trốn về Cửu Châu, vậy tất cả mưu đồ của bọn hắn đều là vô dụng.

Chỉ để người của Thánh Vũ Linh Địa đến tấn công, Lục Nhất Diệp còn không đến mức tuyệt vọng như vậy, đợi đến khi bốn phương câu kết bọn họ mới có cơ hội nhặt được chỗ tốt.

Chương 1194: Tin tức truyền ra ngoài 2

Kết quả Thánh Vũ Linh Địa bên kia không dùng được, chỉ hai ngày ngắn ngủi đã bị đánh cho mặt xám mày tro, ngay cả Hoả Liệu Nguyên cũng chết.

Bây giờ ở thế cục này muốn giết Lục Nhất Diệp đã là không có khả năng, chỉ có thể tạm thời buộc hắc tử bỏ chỗ linh địa này, ngày sau tìm cơ hội tốt.

Hạ Lương hạ quyết tâm, đang muốn truyền tin ra ngoài, Đàm Thánh lại nhận được tin tức trước, điều tra hoàn tất, lại cùng đối phương trao đổi chốc lát, kinh ngạc nói: “Hạ huynh, có người hành động trước chúng ta một bước.”

“Cái gì?” Hạ Lương không hiểu.

“Có người đã tiết lộ vị trí của Lục Nhất Diệp.”

Đàm Thánh nhận được tin tức, là một sư đệ trong tông truyền đến tin tức, báo cho hắc tử biết vị trí hiện tại của Lục Diệp, người sư đệ này không có khả năng vô duyên vô cớ biết những chuyện này. Hắc tử ta hỏi mới biết được, đã có rất nhiều người biết tin tức này.

“Bút tích của bên Thánh Vũ Linh Địa!” Hạ Lương lập tức phản ứng lại.

Bây giờ, người biết vị trí của Lục Diệp cũng chỉ có hai người bọn họ và người của Thánh Vũ Linh Địa, bọn họ vừa hạ quyết tâm thì người khác đã hành động trước một bước, ngoại trừ Thánh Vũ Linh Địa thì không còn người nào khác.

Hạ Lương không biết trước mắt Thánh Vũ Linh Địa bên kia là ai làm chủ, cũng có thể hiểu được ước nguyện ban đầu khi đối phương đưa ra quyết định, mặc kệ như thế nào cũng giảm bớt cho hẳn một ít phiền toái.

“Thái Mãng sơn, náo nhiệt rồi đây.” Hạ Lương thở dài một tiếng: “Đi thôi!”

Đàm Thánh ngạc nhiên: “Hạ huynh không ở lại?”

Hạ Lương nói: “Ở lại làm gì? Xem Lục Nhất Diệp làm thế nào để trốn về Cửu Châu?”

Đàm Thánh nghĩ cũng phải, dựa theo thể cục phát triển trước mắt, không bao lâu nữa bên Lục Nhất Diệp sẽ rơi vào tuyệt cảnh, đến lúc đó hẳn nhất định sẽ mượn Thiên Cơ trụ trốn về Cửu Châu, để cho tất cả tu sĩ đi đến nơi này vô huyệt.

Tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa.

Trước mắt bọn họ cần làm chính là chờ đợi Lục Nhất Diệp lần sau tiến vào Vân Hà chiến trường, âm thầm tìm hiểu, tìm cơ hội giết hẳn!

Trong linh địa, Lục Diệp yên lặng chữa thương, điểm tốt của thể phách cường đại giờ phút này đã lộ ra. Tu sĩ tầm thường bị thương như vậy, không mười ngày nửa tháng đừng mơ tưởng khôi phục, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi một hai ngày, Lục Diệp đã khôi phục gần như hoàn toàn.

Cùng lúc đó, dưới sự trợ giúp của Đồ Quan Hùng, tin tức Lục Nhất Diệp ẩn thân ở Thái Mãng Sơn ,Hồi Thiên Cốc giống như mọc cánh khuếch tán ra.

Từ sau sự kiện săn bắn lần trước, đại tông môn Vạn Ma Lĩnh lại tăng thêm giải thưởng, điều này cũng kích thích vô số tu sĩ Vạn Ma Lĩnh.

Trong khoảng thời gian này, không biết có bao nhiêu người đang âm thầm tìm kiếm tung tích của hắc, chỉ tiếc không ai nghĩ tới, hắc lại trốn vào sâu trong Thái Mãng Sơn, hơn nữa còn có đại trận che lấp, mặc dù có tu sĩ ngẫu nhiên đi ngang qua cũng không phát hiện được linh địa.

Cũng chỉ có Hạ Lương cùng Đàm Thánh bọn họ, mượn nhờ dị bảo mới miễn cưỡng tìm được vị trí đại khái, kết quả còn rơi vào thế một chết hai bị thương, chặt vật trốn chạy.

Bây giờ tin tức bỗng nhiên khuếch tán ra, những tu sĩ đang khổ sở tìm kiếm hành tung của Lục Diệp lập tức như mèo con ngửi được mùi tanh, từ bốn phương tám hướng chạy tới Thái Mãng Sơn.

Chỉ một thoáng, mạch nước ngầm trên chiến trường Vân Hà đã cuộn trào.

Sau khi Lục Diệp chém giết Hỏa Liệu Nguyên hai ngày, thương thế của hắc đã khỏi hẳn.

Trong nhà gỗ, bốn người ngồi ngay ngắn.

Lý Bá Tiên nói: “Người của Thánh Vũ linh địa hắc là đã rút đi, hai ngày nay không thấy bóng dáng bọn họ, Cự Giáp sư đệ trước đó đã để cho sói đi tìm khắp nơi cũng không thấy người, thậm chí ngay cả Hạ Lương cùng Đàm Thánh cũng không thấy.”

“Cũng nằm trong dự liệu.” Lục Diệp gật đầu.

Lần này Thánh Vũ Linh Địa tổn thất lớn như vậy, hơn nữa bọn hắc còn phải đề phòng Lục Diệp tập sát, đương nhiên không có khả năng một mực ở chỗ này chờ chết.

Về phần Hạ Lương và Đàm Thánh... Người của Linh Địa Thánh Vũ đi rồi, hai người bọn họ một mình ở lại cũng không có ý nghĩa.

“Nhưng mà sư huynh, linh địa có khả năng là không giữ được.”

Đầu tiên là đám người Hạ Lương dắt tay nhau đánh tới cửa, hiện giờ ngay cả người của Thánh Vũ Linh Địa cũng biết, vị trí của Linh Địa xem như hoàn toàn bại lộ, càng về sau, người biết được nhất định càng nhiều.

Lục Diệp phát hiện mình vô duyên với linh địa...

Lúc vừa vào chiến trường Vân Hà vận khí tốt nhất được một linh địa Bính cấp, kết quả cùng Thẩm Tiểu Miêu tiến vào bí cảnh Vạn Thú Vực, linh địa bị phá, Tuyền Linh bị đoạt...

Trong khu vực săn bắn khó khăn lắm mới được ban thưởng linh tuyền cấp Giáp, được một phần Tuyền Linh cấp Giáp, trăm phương ngàn kế đặt linh địa ở sâu trong Thái Mãng Sơn, lại được bày sới bảo vệ, không ngờ mới không bao lâu lại gặp loại chuyện này.

Có đôi khi Lục Diệp rất hoài nghi, cái gọi là thiên cơ chiếu cố thật sự tồn tại sao?

Nếu là tồn tại, vì sao có những lúc hần lại xui xẻo như vậy.

Nhưng có một vài thời điểm hần lại xác thực cảm giác khí vận của mình gia tăng, lấy chuyện Hồ Tiên Cốc gặp phải mà nói, Hồ Yêu ở Hồ Tiên Cốc làm mưa làm gió gần hai mươi năm lại đụng phải một người có năng lực khắc chế nàng như mình, cuối cùng giết được Hồ Yêu, cứu được không ít người, được thiên cơ ban thưởng, bởi vậy thực lực tăng nhiều.

Chuyện khí vận, quả nhiên khiến người ta khó hiểu.

Chương 1195: Con đường thứ ba

Chuyện không bảo vệ được linh địa, Lý Bá Tiên cũng có dự liệu.

Điều này trên chiến trường Vân Hà là chuyện bình thường, rất nhiều linh địa đã đổi chủ, cũng chỉ có những linh địa cỡ lớn nhân số khá nhiều mới có thể giữ được trên chiến trường Vân Hà, tiếp tục truyền thừa qua nhiều thế hệ.

“Tiểu sư đệ định làm như thế nào?” Hắc mở miệng hỏi.

“Hai con đường.” Lục Diệp dựng thẳng hai ngón tay lên: “Hiện tại ta thu linh tuyến về Cửu Châu, sau khi trở về Cửu Châu, phải qua một tháng mới có thể tiến vào chiến trường Vân Hà. Chúng ta rời đi sớm một chút, cũng có thể tiến vào sớm một chút.”

Lý Bá Tiên bật cười, lời này của Lục Diệp khiến cho người ta cảm thấy chết sớm, đầu thai sớm.

“Hoặc là không trở về Cửu Châu, hiện tại liền bắt đầu di chuyển, đi một chỗ bí mật hơn, bất quá mặc kệ như thế nào, đến lúc đó chúng ta lấy được linh địa chỉ là một chỗ linh địa cấp Ất.”

Linh tuyến mỗi lần thu hồi đều sẽ rơi xuống một phẩm cấp, Giáp cấp cùng Ất cấp tuy rằng chỉ kém một phẩm cấp nhưng độ nồng đậm của linh khí trời đất trong linh địa là hoàn toàn khác nhau.

“Con đường thứ hai thì sao?”

“Yên lặng theo dõi dị biến! Có lẽ thế cục không bất bất như ta

nghĩ, cho dù thật sự đến mức độ không thể không quay về Cửu Châu, chúng ta có Thiên Cơ trụ ở đó, cũng có thể tùy thời rút đi.”

Lý Bá Tiên khẽ vuốt cằm, giống như hần nghĩ, cục diện hiện giờ bọn họ quả thật chỉ có hai lựa chọn này, lập tức rời đi hoặc chờ đến khi thế cục ác liệt đến mức độ nhất định mới rời đi, dù như thế nào, linh địa này chung quy là không giữ được.

Cuối cùng vẫn rất tiếc hận, một chỗ linh địa Giáp cấp cực kỳ khó có được, mấy người ở bên này mới tu hành mấy tháng, trong đó còn có hơn một tháng dừng lại ở trong Hồ Tiên Cốc...

“VẬY chờ một chút đi, có lẽ đúng như tiểu sư đệ nói, cục diện không đến mức tồi tệ như vậy đâu?” Lý Bá Tiên mở miệng.

“VẬY thì chờ một chút.”

Có Thiên Cơ trụ ở đây, bọn họ có thể đi bất cứ lúc nào, phương diện an toàn vẫn có bảo đảm.

Hai người dăm ba câu đã định ra điều cơ bản, Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp đều không nói gì, lúc Lý Bá Tiên nói chuyện, Phong Nguyệt Thiên chỉ lẳng lẳng lẳng nghe, chưa từng cắt lời hần, về phần Cự Giáp... Người này chính là hủ nút, rất ít mở miệng.

“Nhưng mà trước đó...” Lục Diệp nhìn về phía Cự Giáp: “Đàn sói phải đi trước.”

Mấy người bọn họ đều có thể mượn Thiên Cơ trụ quay về Cửu Châu, nhưng đàn sói thì không thể, một khi thế cục ác liệt đến mức không cách nào vẫn hồi, bọn họ đi rồi, đàn sói kia tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu cho hả giận, đến lúc đó đàn sói sẽ lành ít dữ nhiều.

Tuy nói giữ lại đàn sói có thể bảo đảm sức mạnh phòng hộ của linh địa, nhưng tu sĩ bên Vạn Ma Lĩnh muốn hành động, tất nhiên

là dùng tư thái nghiền ép tuyệt đối đến đây, đàn sói có thể chống đỡ được tiến công của các tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa nhưng tuyệt đối không ngăn được nguy cơ có thể đối mặt tiếp theo.

“Việc này giao cho người, trong vòng ba ngày khiến bầy sói rời khỏi đây.”

Cự Giáp rầu rĩ lên tiếng: “Ồ.”

Sau khi bàn bạc một chút, bốn người mới tản đi, ai làm việc nấy.

Phải làm thế nào mới có thể để đàn sói rời đi trước, việc này Lục Diệp không cần quan tâm, sở dĩ đàn sói ở lại bên này hoàn toàn là do Cự Giáp hấp dẫn tới, hơn nữa sói đầu đàn có linh trí cực cao, trải qua trận chiến trước đó, hiển nhiên sói đầu đàn cũng có thể ý thức được một vài thứ, chỉ cần nó không quá ngu xuẩn thì có thể biết, sớm rời khỏi nơi này mới là biện pháp duy nhất để bảo toàn tộc đàn.

Lục Diệp lại bắt đầu luyện chế số lượng lớn trận kỳ.

Trước đó tu sĩ Thánh Vũ Linh Địa tiến đánh linh địa, rất nhiều trận pháp đều bị phá hủy, đương nhiên cần bổ sung một lần nữa.

Thực lực của hắn bây giờ tăng rất nhiều, tốc độ luyện chế trận kỳ cũng nhanh hơn rất nhiều, hao phí lượng lớn vật tư, từng cán trận kỳ mới ra lò.

Bố trí lại đại trận hư hao, lại tăng thêm trận pháp trong linh địa.

Đàn sói dưới sự dẫn dắt của sói đầu đàn rời đi, nhưng cũng không có rời đi quá xa, chỉ dừng lại ở vị trí sâu hơn hai ba trăm dặm của Thái Mãng Sơn, hiển nhiên là chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể trở về linh địa.

Thời gian nhoáng một cái, mấy ngày sau, trên không trung linh địa, thân hình Lục Diệp xuyên thẳng qua, kiểm tra rất nhiều trận pháp mình bày ra... Có nhiều trận pháp như vậy, hẳn là đủ dùng.

Lúc trước tuy hắn nói với Lý Bá Tiên, trước mắt bọn họ chỉ có hai con đường nhưng trên thực tế còn có một con đường khác, chỉ có điều con đường này hắn cũng không định nói rõ với Lý Bá Tiên, cũng không phải có chỗ giấu diếm mà là nói ra, Lý Bá Tiên tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nhưng biện pháp này nếu có thể thành công áp dụng, như vậy Linh địa có thể bảo trụ, đến lúc đó Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên cùng Cự Giáp có thể an tâm ở đây tu hành, một Linh địa cấp Giáp bị vứt bỏ hoặc là rơi phẩm cấp như vậy xác thực quá đáng tiếc.

Hiện tại Lục Diệp bố trí lượng lớn trận pháp cũng không phải để ứng đối kẻ địch xâm phạm. Nếu thế cục ác liệt như hắn phỏng đoán, như vậy trận pháp hắn bố trí nhiều hơn nữa trong linh địa cũng không có ý nghĩa. Lục Diệp lưu lại những trận pháp này chỉ là tăng thêm một chút vốn phòng hộ cho linh địa bên này.

Kiểm tra một phen, toàn bộ linh địa tầng tầng lớp lớp phòng hộ vững như thành đồng.

Chợt có tin tức từ đầu ấn chiến trường truyền đến, Lục Diệp cúi đầu điều tra, truyền đến tin tức là một người hắn không ngờ tới.

Thẩm Tiểu Miêu!

Tên thật của nữ nhân này là gì, Lục Diệp không rõ lắm, cái tên Thẩm Tiểu Miêu này vừa nghe liền biết là giả, cũng giống như Diệp Lục của hắn.

Nhưng từ sau khi mất đi linh địa Bính cấp, Lục Diệp và Thẩm Miêu mỗi người đi một ngã, cũng không biết nàng đi đâu, mấy

ngày nay hẳn chưa từng liên lạc với nhau.

Lại không nghĩ rằng nàng lại có thể đưa tin cho mình, hơn nữa nội dung tin tức cũng khiến Lục Diệp rất bất ngờ.

“Chạy mau, rất nhiều người chạy về phía người, rất nhiều! Rất nhiều!”

Chương 1196: Con đường thứ ba 2

Một câu nói đơn giản, lại dùng rất nhiều, hiển nhiên có rất nhiều, bởi vậy có thể thấy được, vị trí của linh địa xác thực đã hoàn toàn bại lộ, giờ phút này hẳn là có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh hướng bên này đi đến, thậm chí nói... Đã có người ẩn núp ở gần đó.

Thẩm Tiểu Miêu truyền cho hắc tin tức này vào lúc này, tích chứa lượng tin tức không nhỏ.

Đầu tiên, Thẩm Tiểu Miêu làm sao biết có rất nhiều người hướng bên này tới?

Vị trí linh địa bại lộ, tất nhiên chỉ truyền trong trận doanh Vạn Ma lĩnh, tu sĩ Hạo Thiên minh không thể biết được...

Ngay cả Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên cũng không nhận được bất kỳ cảnh báo nào.

Nhân mạch của hai người bọn họ rộng hơn Lục Diệp rất nhiều, nếu như tu sĩ trận doanh Hạo Thiên minh biết tin tức này nhất định sẽ đưa tin cảnh báo đến hai người.

Nhưng tình huống bây giờ là, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên không nhận được bất kỳ tin tức gì, ngược lại là Thẩm Miêu đã cảnh báo cho Lục Diệp.

Thẩm Tiểu Miêu có thể biết tin tức này, bản thân đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Diệp Lục là Bích Huyết tông Lục Nhất Diệp, Thẩm Tiểu Miêu

tất nhiên đã sớm biết chuyện này, dù sao Lưu ảnh của Lục Diệp ở Vạn Ma lĩnh bên kia truyền khắp nơi, rất nhiều tu sĩ đều từng thấy lưu ảnh của hắn.

Lục Diệp không rõ ràng vì nguyên nhân gì mà Thẩm Miêu Miêu đã truyền cho hắn một tin tức như vậy, nhưng hắn có thể cảm nhận được đối phương xuất phát từ ý tốt.

Có lẽ là bởi vì từng tu hành ở cùng một linh địa, hoặc là bởi vì từng cùng nhau đồng sinh cộng tử ở bí cảnh Vạn Thú Vực, hoặc là nàng từng cùng Lục Diệp bán đồ ở Thiên Cơ Bảo Khố thu được chỗ tốt to lớn...

Dù sao mặc kệ như thế nào, vào lúc này có thể truyền ra tin tức này, tâm cô nương này cũng không xấu.

Lúc Lục Diệp vừa bước vào tu hành giới, hắn đã từng cho rằng bên Vạn Ma lĩnh đều là hạng người tội ác tày trời, càng cho rằng Hạo Thiên minh đại biểu chính, Vạn Ma lĩnh đại biểu tà.

Nhưng theo không ngừng hiểu biết đối với thế cục tu hành giới Cửu Châu, hắn phát hiện thế giới này căn bản không có chuyện chính tà, chỉ có hai đại trận doanh đối lập lẫn nhau.

Hắn đáp lại một cách đơn giản: “Đã biết, đa tạ!”

Thẩm Tiểu Miêu không nói gì nữa, ngay khi nhận được tin tức, nàng đã truyền tin cho Lục Diệp, đây là cực hạn mà nàng có thể làm được. Nếu để nàng tiết lộ thêm tin tức sẽ chỉ khiến lương tâm của nàng bị khiển trách.

Lại nói tiếp, những tông môn sau lưng nàng đã từng bị Lục Diệp vơ vét tài sản... Mặc dù Lục Diệp căn bản không biết nàng xuất thân từ tông môn nào.

Lục Diệp trở lại nhà gỗ của mình, rơi vào trầm tư, cuối cùng hắn cũng nghi theo hướng không tốt, không biết phải làm sao,

nhân sinh không như ý tám chín phần mười.

Chợt có cảm giác khác thường truyền đến, Lục Diệp vội vàng mở túi linh thú ra. Một bóng người trắng như tuyết lập tức từ trong đó thoát ra, rung đùi đắc ý một hồi.

Chính là Hồ Phách đã ngủ say nhiều ngày!

Tên này rốt cục tỉnh rồi.

“Lục Diệp!” Tiếng hoan hô của Y Y truyền ra, nàng lao ra khỏi cơ thể Hồ Phách, trực tiếp nhào vào trong ngực Lục Diệp, hai tay ôm lấy eo hắn, vùi đầu vào ngực hắn, mái tóc đen phủ kín đầu.

Lục Diệp đưa tay lên dừng lại giữa không trung.

Quen biết Y Y lâu như vậy, ngày thường như hình với bóng nhưng Y Y kỳ thật rất ít khi làm ra hành động thân mật với hắn, chứ đừng nói là ôm chặt lấy hắn như vậy.

Bàn tay to chậm rãi đặt xuống, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của nàng, nhẹ nhàng vỗ.

Thực ra Y Y rất sợ rơi vào trạng thái yên lặng như thế này, mặc dù nàng chưa từng nói với Lục Diệp câu nào nhưng Lục Diệp có thể cảm nhận được.

Một khi lâm vào loại trạng thái yên lặng này, cả người nàng giống như bị bóng tối bao lấy, ngay cả tư duy cũng trở nên vô cùng trì trệ, ở trong hoàn cảnh như vậy, thời gian trôi qua đã khó có thể cảm nhận, đối với nàng mà nói giống như là ác mộng vĩnh viễn cũng không thể thức tỉnh.

Nàng sợ sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng, sẽ không bao giờ còn gặp lại người mà mình muốn gặp nữa.

“Không sao.” Lục Diệp nhẹ giọng an ủi.

Thật lâu sau Y Y mới thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, khuôn mặt đỏ bừng lặng lẽ liếc nhìn Lục Diệp, dậm chân nói: “Không cho phép cười ta!”

“Không có!” Lục Diệp nghiêm mặt: “Làm sao ta có thể cười người?”

Nói xong, đưa tay bóp vào khuôn mặt nàng thử cảm giác, bóng loáng nhẵn nhụi, không tẻ không tẻ.

Y Y lui về phía sau một bước, thoát khỏi móng vuốt của hắn, tức giận.

“Tu vi có tăng thêm không?” Lục Diệp hỏi.

Y Y suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ tương đương với Vân Hà tầng thứ năm!”

Thực lực của Y Y tăng lên có liên quan trực tiếp đến sự trưởng thành của Hổ Phách, Hổ Phách mạnh đến mức nào thì cô ấy có thể mạnh đến mức đó, trước đó ở trong Hồ Tiên Cốc, thực lực của một Linh một Hổ đã được tăng lên rất nhiều khiến cho bọn họ thăng cấp một tầng, hiện giờ lại có một viên yêu đan yêu thú cấp bá chủ, lại để cho bọn họ tiến lên một bước.

Tu vi như vậy đã ngang hàng với mình rồi!

Kiểm tra thử Hổ Phách bên cạnh, phát hiện đúng là như vậy, một Linh một Hổ này tương đương với Vân Hà tầng thứ năm.

Chương 1197: Tiếng người huyền não

Sự thức tỉnh cùng tu vi tăng thứ năm của Hồ Phách chính là tin tức tốt duy nhất trong khoảng thời gian gần đây.

Trên tay Y Y nắm giữ Cửu Trận đồ, thực lực của nàng càng mạnh thì sức mạnh mà Cửu Trận đồ có thể phát huy ra lại càng lớn. Như lần trước khi chiến đấu với Hồ Yêu trong Cửu Trận đồ, nếu Y Y có thể phát huy ra nhiều sức mạnh của Cửu Trận đồ hơn thì có lẽ Lục Diệp cũng không cần phải vất vả như vậy.

Mà giữa Hồ Phách và Lục Diệp lại có ký kết Mệnh Nguyên thuật và Thú Ấn pháp, trong lúc chiến đấu, Lục Diệp có thể mượn sức mạnh từ Hồ Phách, hơn nữa một khi bí thuật Thú hóa được kích phát thì thực lực của Lục Diệp sẽ càng mạnh, giới hạn mà hắn có thể đạt tới càng cao.

Có thể nói, thực lực của Hồ Phách tăng lên chẳng khác gì trực tiếp tăng thực lực của Lục Diệp lên.

Hai người này đều là trợ lực hiếm có bên cạnh Lục Diệp, nhìn qua toàn bộ giới tu hành Cửu Châu cũng chỉ có một .

Bên ngoài linh địa gần đây có dấu vết tu sĩ lui tới, hiển nhiên đều là nhận được tin tức, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh đi tới nơi này trước, chỉ có điều thời gian còn sớm cho nên người tới cũng không nhiều.

Có thể đoán được, khi thời gian trôi qua, tu sĩ đi tới nơi này sẽ càng ngày càng nhiều.

Tuy những tu sĩ này đã nhận được tin tức liên quan tới Lục

Diệp nhưng trước khi xác thực được thì bọn hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ âm thầm điều tra quanh linh địa, đáng tiếc trong linh địa có đại trận che lấp bao phủ nên dù cho bọn hắn điều tra như thế nào cũng không nhìn ra manh mối gì.

Thẳng đến mấy ngày sau, cuối cùng cũng có tu sĩ nhện không được, trực tiếp bay lên trên Hồi Thiên Cốc, đưa tay đánh ra một đạo thuật pháp xuống phía dưới.

Linh lực khuấy động, đại trận che lấp mất đi tác dụng, chỉ một thoáng, toàn bộ khung cảnh trong linh địa đập vào mắt.

Mấy căn nhà gỗ đứng sừng sững trong rừng, một dòng linh tuyến róc rách chảy ra nước suối, trước một căn nhà gỗ trong đó có người đang tùy ý ngồi trên sàn nhà, một thanh trường đao đặt bên chân, ánh mắt lạnh nhạt nhìn bóng người trên bầu trời.

Bốn mắt nhìn nhau, pháp tu vừa ra tay dừng lại quan sát, sắc mặt mừng rỡ: “Lục Nhất Diệp!”

Mặc dù căn cứ vào tin tức lấy được lúc trước chạy tới nơi này nhưng nơi này có thật sự là nơi ẩn thân của Lục Diệp hay không thì không ai có thể khẳng định, trừ khi có thể tận mắt nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Lúc này, khi đại trận mất đi tác dụng, thân ảnh của Lục Diệp chân chính lộ ra, cho dù là người ở ngoài sáng hay lấp trong tối của Vạn Ma Lĩnh, khi nhìn thấy hắn đều vô cùng kích động.

Tin tức là thật, nơi này đúng là chỗ ẩn thân của Lục Nhất Diệp!

Pháp tu kích động, có hơn mười đạo thân ảnh ẩn trong chỗ tối ở xung quanh đều hướng bên này bay vút đến.

Đã tìm được tung tích của Lục Diệp thì đương nhiên trước tiên phải giết hắn! Lục Nhất Diệp chỉ có một, ai có thể giết hắn thì

người đó sẽ được phần thưởng!

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều xông ra ngoài, có rất nhiều người vẫn lựa chọn ở chỗ cũ quan sát.

Trong linh địa, Lục Diệp nâng một tay lên, lòng bàn tay hướng về phía pháp tu đang lơ lửng ở giữa không trung kia.

Pháp tu còn đang đắm chìm trong niềm vui khi phát hiện thấy bóng dáng của Lục Diệp thì chợt thấy động tác của hắn như vậy, tên pháp tu hoàn toàn không biết Lục Diệp muốn làm gì. Ngay khi hắn không hiểu được ý định của Lục Diệp thì bỗng nhiên Lục Diệp nắm chặt tay, tựa như đang nắm chặt cả người pháp tu này ở trong lòng bàn tay.

Sau đó tay hắn vung xuống, trong miệng thản nhiên lên tiếng: “Cút xuống đất!”

Dứt lời, trong nháy mắt pháp tu lơ lửng giữa không trung chỉ cảm thấy có một ngọn núi lớn bỗng dưng đè xuống, cả người giống như chim gãy cánh, trong sự kinh ngạc thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Biến cố phát sinh khiến hắn sợ hãi hô lên, điên cuồng rút ra linh lực muốn ổn định cơ thể.

Nhưng mà đúng vào lúc này, thanh âm kiếm minh vang lên, từng đạo phi kiếm từ trong tòa nhà gỗ khác bay vút ra, bọc lấy khí tức tử vong lạnh như băng, chuẩn xác vô cùng hướng về phía pháp tu khoa chân múa tay kia đánh tới.

Tiếng vang soạt soạt không ngừng truyền ra, linh lực hộ thể của pháp tu chỉ giữ được không đến một hơi liền bị phá, phi kiếm xuyên qua, máu tươi chảy ra kèm theo tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn không ngớt trong Hồi Thiên Cốc.

Phù phù...

Pháp tu ngã trên mặt đất vẫn chưa chết, chỉ là miệng mũi dính đầy máu tươi, một thân xương cốt không biết đã gãy bao nhiêu cây, toàn thân bị hơn mười đạo phí kiếm xuyên qua.

Còn chưa kịp ổn định lại tinh thần thì trước mặt đã bị một bóng đen bao trùm xuống, hắn mở đôi mắt nhìn, chỉ thấy Lục Nhất Diệp vốn ngồi ở trước phòng bên kia không biết từ lúc nào đã đi tới trước mặt mình, từ trên cao nhìn xuống quan sát mình.

Pháp tu sợ hãi, theo bản năng muốn rút ra linh lực nhưng lại bị Lục Diệp giẫm lên lồng ngực của hắn, công kích khiến hắn phun ra máu tươi, linh lực thật vất vả mới ngưng tụ lại cũng đột nhiên tan rã.

Lục Diệp giơ trường đao lên, lưỡi đao đen nhánh của Bàn Sơn đao lại lập lòe ánh sáng sắc bén.

“Chờ...” Pháp tu hô khẽ nhưng vừa nói ra khỏi miệng, trường đao đã đâm xuống.

Một đao này đâm từ ngực xuống, xuyên ra sau lưng, trực tiếp lấy đi tính mạng của hắn, thân thể pháp tu hơi run lên rồi hoàn toàn không còn cử động.

Lục Diệp xoay người gỡ túi trữ vật của đối phương xuống, lúc này mới đá ra một cước, đá thi thể của tên pháp tu kia ra khỏi linh địa, vẩy vẩy vết máu trên Bàn Sơn đao rồi lạnh nhạt nhìn hơn mười bóng người đang lơ lửng ở trên không trung phía xa.

Khi chạm phải ánh mắt của Lục Diệp, mười mấy người kia đều tê cả da đầu.

Chương 1198: Tiếng người huyền não 2

Pháp tu vừa xuất thủ tuy chỉ đánh ra một đạo thuật pháp nhưng từ linh lực dao động quanh thân đối phương có thể thấy được, đó là một pháp tu cảnh giới tầng thứ chín!

Cảnh giới tầng thứ chín đã là giới hạn mà chiến trường Vân Hà có thể chứa được, đặt ở bất cứ nơi nào trong chiến trường Vân Hà cũng có thể được coi là cường giả.

Nhưng một cường giả như vậy lại chết ở nơi này!

Từ đầu tới đuôi, ngoại trừ có người sử dụng phi kiếm hỗ trợ, Lục Nhất Diệp cũng chỉ đâm ra một đao!

Đương nhiên bọn hắn cũng không cảm thấy pháp tu cảnh giới tầng thứ chín kia chết trên tay Lục Diệp, đối phương chết thê thảm bị thương như thế hoàn toàn là do quá mức sơ ý.

Nhớ lại hoàn cảnh của pháp tu vừa rồi, có người nhíu mày hô nhỏ: “Cấm Không Đại Trận!”

Không có lý nào một pháp tu cảnh giới tầng thứ chín bỗng nhiên té xuống, ngoại trừ Cấm Không Đại Trận ra thì không có cách nào khác giải thích được.

Đã sớm nghe nói Lục Nhất Diệp kia có trình độ cực cao ở trận đạo nhưng lại không nghĩ rằng có thể cao đến trình độ này, ngay cả Cấm Không Đại Trận cũng có thể bố trí ra.

Mà trong tin tức bọn họ nhận được cũng không có đề cập tới sự tồn tại của Cấm Không Đại Trận, khi Đồ Quan Hùng phát tán

tin tức ra bên ngoài cũng không biết là vô tình hay cố ý mà quên mất tin tức về phương diện này.

Hơn mười tu sĩ Vạn Ma Linh đang hưng phấn nhào tới giờ phút này trong lòng tràn đầy vui mừng...

May mắn tốc độ của mình không nhanh chứ nếu không một khi đã tiến vào phạm vi bao phủ của Cấm Không Đại Trận thì chỉ sợ sẽ phải đi theo đường của pháp tu kia.

Còn tại sao Lục Nhất Diệp không chờ bọn họ xông vào phạm vi Cấm Không Đại Trận bao phủ rồi lại kích hoạt trận pháp cũng có thể hiểu được, không phải hấn không muốn làm như vậy mà là không dám.

Mượn cơ hội Cấm Không Đại Trận bao phủ giết một tên cảnh giới tầng thứ chín không phiền toái nhưng nếu để mười mấy người xông vào, cho dù có thể giết chết mấy người trong đó thì vẫn vô cùng phiền phức.

Cách này chính là cách ứng phó tốt nhất.

Giết một người sẽ tạo uy hiếp lớn, một tên pháp tu cảnh giới tầng thứ chín chết khiến những người còn lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lục Diệp nhàn nhạt liếc nhìn hơn mười người kia một cái sau đó hấn vung tay lên, đại trận che lấp một lần nữa phát huy tác dụng. Gợn sóng lướt qua, toàn bộ linh địa biến mất trong tầm mắt mọi người.

Hơn mười người nhìn nhau một hồi rồi lại yên lặng lui trở về.

Tuy một pháp tu cảnh giới tầng thứ chín chết một cách khó hiểu nhưng tin tức Lục Nhất Diệp ẩn thân nơi đây đã được xác nhận, hơn nữa còn có người thấy được bóng dáng hai người Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên, phi kiếm tập kích pháp tu lúc trước

chính là do Lý Bá Tiên điều khiển.

Tin tức không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, người tới Hồi Thiên Cốc ngày càng nhiều, nơi này ngày thường không thấy người ở, trong thời gian ngắn tiếng người huyền não, khắp nơi có thể thấy được bóng dáng tu sĩ.

Các tu sĩ quen biết nhau tùm năm tùm ba tụ tập cùng một chỗ, thảo luận làm thế nào mới có thể an toàn đi chém giết Lục Nhất Diệp, đoạt được phần thưởng khổng lồ kia.

Cũng có cường giả kiêu ngạo đứng một mình, thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn tứ phương.

Các tu sĩ của Thánh Vũ Linh Địa dưới sự dẫn dắt của Minh Triết đã trở về, tuy nhiên bọn họ cũng không có tụ tập ở cùng một chỗ mà chia làm mấy đội phân tán khắp nơi.

Nhìn cửa Hồi Thiên Cốc đông đúc, thở dài một hơi.

Hắn đau lòng vì Thánh Vũ Linh Địa trước đó đã tổn thất quá mức nghiêm trọng, thậm chí ngay cả sư huynh Hỏa Liệu Nguyên cũng chết dưới tay Lục Nhất Diệp kia, nhưng hiện giờ người trong Vạn Ma Lĩnh đã tụ lại hơn ba trăm người, hơn nữa tu sĩ dám đi đến nơi đây đều là trên cảnh giới tầng thứ sáu.

Một lực lượng như vậy cho dù chỉ quét ngang qua thì Lục Nhất Diệp bên kia cũng nhất định không cách nào chống cự.

Hắn chắc chắn phải chết!

Như vậy, Hỏa sư huynh cũng có thể nhắm mắt xuôi tay, nhìn về phía Thiên Cốc, trong mắt Minh Triết ẩn chứa một mối thù.

Nhưng sự phát triển của sự việc lại có chút khác biệt so với dự đoán của hắn.

Tu sĩ Vạn Ma Linh tụ tập ở chỗ này càng ngày càng nhiều, trong đó thậm chí còn có không ít cảnh giới tầng thứ chín xuất thân từ Nhất nhị phẩm tông môn nhưng vẫn luôn không có ai tấn công Hồi Thiên Cốc, tất cả mọi người hình như đều đang quan sát...

Minh Triết dần dần phản ứng lại.

Bên phía Thánh Vũ Linh Địa đã không mong chờ vào việc giết Lục Nhất Diệp để giành lấy phần thưởng nữa mà bây giờ bọn họ chỉ muốn mượn đao giết người, báo thù cho các sư huynh đệ đã chết, nhưng những tu sĩ này là những tu sĩ vì phần thưởng mà tới cho nên mỗi người bọn họ đều nhìn chằm chằm vào phần thưởng khổng lồ kia.

Sau khi biết được Hồi Thiên Cốc có Cẩm Không Đại Trận bao phủ, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Lục Nhất Diệp ngay cả Cẩm Không Đại Trận cũng có thể bố trí ra thì ai có thể biết được trong linh địa kia của hắn còn có trận pháp kỳ quái gì?

Lúc này ai làm chim đầu đàn, người đó sẽ gặp xui xẻo!

Đơn giản một câu nói, lòng người giống nhau, đều trông cậy vào người khác có thể tấn công trước, thăm dò phía bên phía Thiên Cốc, chính mình âm thầm nhặt được chỗ tốt!

Minh Triết đầu tiên là cảm thấy phẫn nộ, rõ ràng có được lực lượng như thế mà lại ở bên này lục đục với nhau, quả thực làm cho người ta thất vọng.

Nhưng nghĩ lại, dễ thân cận thì cũng có thể hiểu được tâm tính của những cường giả kia, dù sao bọn họ và Lục Nhất Diệp cũng không có thù hận lớn như vậy.

Hơn nữa trên người Lục Nhất Diệp còn gánh một phần thưởng

khổng lồ như vậy, to đến mức bọn họ không thể không cẩn thận hành động, như vậy mới có thể gia tăng xác suất thành công của mình.

Nhưng nếu như tiếp tục như vậy thì làm sao có thể giết chết Lục Nhất Diệp?

Lo lắng của Minh Triết hiển nhiên là dư thừa, chuyện hắn có thể nghĩ đến, những người khác làm sao không thể nghĩ ra? Ngay tại thời điểm hắn lo được lo mất, một thân ảnh bỗng nhiên đứng ra, hắn bay tới giữa không trung khiến sự chú ý của mọi người dồn vào.

Chương 1199: Tổng Truy

Người đứng ra là một nam tử khoảng hai mươi tuổi nhưng linh lực dao động trên người hắn đã đạt tới Vân Hà tầng thứ chín!

Bằng chừng ấy tuổi có thể có tu vi như thế đã nói lên xuất thân và tư chất của hắn cực kỳ không tầm thường.

Nam tử này rất tuấn tú, khí chất hơn người nhưng hắn lại không có một chút sự kiêu ngạo nào về xuất thân từ đại tông môn của mình mà ngược lại tướng mạo của hắn rất dễ khiến người ta có cảm giác thân thiết, trên mặt hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt khiến người ta như tắm gió xuân.

Ngự không bay lên, lơ lửng cách mặt đất khoảng mười trượng, thấy sự chú ý của các tu sĩ xung quanh thì lúc này mới ôn hòa mở miệng nói: “Các vị đạo hữu đến từ các nơi trên Cửu Châu, Tổng Truy hữu lễ.”

Nói xong, hắn xoay vòng tròn vái chào, nho nhã lễ độ.

Lúc này liền có một âm thanh khe khẽ từ nơi nào đó trong đám người truyền đến: “Là Uyên Hồng Điện Tổng Truy!”

Cửu Châu tu hành giới, giang sơn đời nào cũng có nhân tài, một đời người mới thay người cũ, ở đây nhiều tu sĩ như vậy có lẽ có người không biết Tổng Truy là ai nhưng không người nào không biết tới Uyên Hồng Điện.

Dù sao đó cũng là nhất phẩm tông môn.

Ngay từ lúc Lục Diệp vừa bước vào giới tu hành đã có một nữ tử nói với hắn, mười tông môn nhất phẩm Bình châu chia làm một

cung hai điện ba môn bốn tông, mà Uyên Hồng Điện chính là một trong hai điện kia.

Tống Truy là đệ tử của Uyên Hồng Điện hoạt động trên chiến trường Vân Hà, kỳ thật cũng có chút danh tiếng nhưng dù sao không phải tất cả mọi người đều biết hẳn.

Nhưng quen biết hay không cũng không quan trọng, hẳn là Vân Hà tăng thứ chín, hẳn là đệ tử của Uyên Hồng Điện, chỉ với hai thân phận này là đủ rồi.

Trên mặt vẫn treo nụ cười ấm áp, Tống Truy mở miệng nói: “Các vị đạo hữu từ các nơi trên chiến trường đi tới đây là vì chuyện gì Tống mỗ cũng không nói nhiều nữa, trong lòng mọi người đều biết rõ, Tống mỗ hôm nay đứng ở chỗ này chỉ là muốn nói vài câu oán thăm.”

Nụ cười trên mặt hắn chậm rãi thu lại rồi trở nên nghiêm túc: “Từ xưa đến nay, Linh Khê chiến trường, Vân Hà chiến trường, thậm chí là Cửu Châu tu hành giới, Vạn Ma lĩnh cùng Hạo Thiên minh là hai đại trận doanh đối kháng, tu sĩ chiếm cứ lập trường không có gì đáng trách, nhiều năm qua, tranh đấu với nhau không phải gió đông áp đảo gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông, cuối cùng vẫn chưa thể phân ra thắng bại. Nhưng từ khi Bích Huyết tông xuất hiện một Lục Nhất Diệp, thế cục gần như đã có một ít biến hóa vi diệu, trong Linh Khê chiến trường có không biết bao nhiêu đạo hữu Vạn Ma lĩnh bởi vì hắn mà chết, bao nhiêu tông môn bị hắn mà tổn thất cực lớn, nhất là vòng trong cùng vòng hạch tâm... Trước đây ta nghe nói có mấy chục tông môn bị hắn dẫn người tới phá vỡ vẫn không dám tin, nhưng đây là sự thật đã xảy ra!”

“Lại có vòng hạch tâm, tông môn đóng quân ở vòng hạch tâm đều trên tam phẩm, các môn các tông đều có nhân tài đông đúc, trước kia trụ sở tông môn trên tam phẩm có lẽ mấy năm cũng chưa chắc bị phá vỡ nhưng từ sau khi Lục Nhất Diệp đặt chân vòng

hạch tâm, trụ sở bị hấn phá vỡ lại là mấy chục nhà! Cũng đã hai lần những tông môn hạch tâm bị bức phá tài tiêu tai!”

Nói đến đây, trên mặt Tống Truy lộ ra vẻ bi phẫn, sắc mặt cũng trở nên kích động: “Không đối gặt chur vị, xuất thân của Tống mỗ là Uyên Hồng Điện cũng ở trong đó, có lẽ ở đây có rất nhiều tông môn đạo hữu đều ở trong đó, đây là sỉ nhục của chúng ta, đây là sỉ nhục của toàn bộ trận doanh Vạn Ma lĩnh!”

Các đại tông môn ở khu vực hạch tâm trước sau đều bị Lục Diệp vợ vét tài sản hai lần, bị buộc phải dâng tiền bình an. Mặc dù việc này không phải là bí mật gì nhưng cũng có rất ít tu sĩ Vạn Ma Lĩnh lấy ra nói trước mặt mọi người.

Người kia mặt không nổi!

Nhưng hết lần này tới lần khác, hôm nay, Tống Truy không chút kiêng kỵ mà đem việc này nói ra, tác dụng cũng thật thần kỳ, không ít người trong đám người nghe được, sắc mặt âm trầm.

Tu sĩ là tu sĩ tông môn, tông môn là bộ mặt của tu sĩ, tông môn chịu nhục, tu sĩ làm sao có thể thờ ơ? Có thể nói, một bộ phận tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tụ ở chỗ này là vì Lục Diệp gánh phần thưởng mà đến, phần nhiều lại là vì thù hận thúc đẩy.

“Chúng ta đều nhận ân của tông môn, được trưởng bối dốc lòng dạy bảo bồi dưỡng mới có thành tựu hôm nay, lúc sư đệ sư muội bị ức hiếp, chúng ta không có ở đây! Lúc tông môn bị nhục, chúng ta không có ở đây! Lúc tông môn ủy khuất cầu toàn, chúng ta vẫn không có ở đây!” Thanh âm Tống Truy dần cao lên, nụ cười ảm áp trên mặt sớm đã bị một sự phẫn nộ có thay thế, gã dơ bàn tay to lên, quát khê: “Chuyện Linh Khê chiến trường, chúng ta không quản được! Nhưng nơi này là chiến trường Vân Hà, Lục Nhất Diệp đã đến!”

Hấn mãnh liệt chỉ về phía Hồi Thiên Cốc: “Hấn ở chỗ này! Hấn

ở ngay chỗ này nhìn chúng ta, cười nhạo chúng ta, cười chúng ta tuy người đông thể mạnh lại lực đực với nhau, cười chúng ta rõ ràng có được lực lượng lại không người nào chủ động xuất thủ! Cười chúng ta là năm bè bảy phái!”

Đám đông phía dưới nghe Minh Triết nói mà nhiệt huyết sôi trào, nắm chặt nắm đấm, hận không thể lớn tiếng khen hay!

Tống Truy nói một phen quả thực nói đến trong điều trong lòng của hắn.

Bỗng nhiên phát hiện bên Vạn Ma Linh không phải không có người hiểu rõ, ngược lại có rất nhiều người trong lòng đều sáng như gương, chỉ thiếu bản lĩnh.

Tống Truy đứng dậy trở thành con dê đầu đàn của các tu sĩ Vạn Ma Linh, hy vọng có thể bện thành một sợi dây thừng, đó là sợi dây thù hận có thể biến toàn bộ Hồi Thiên Cốc và Lục Nhất Diệp thành mảnh vụn!

Tống Truy thở dài một hơi, giọng điệu cao vút hạ xuống, từ từ nói: “Chư vị đạo hữu, ta biết trên người Lục Nhất Diệp có treo giải thưởng rất lớn, cho dù kẻ nào có được một phần thưởng thậm chí nửa phần cũng đủ để hưởng cả đời. Nhưng Lục Nhất Diệp chỉ có một, chúng ta lần này tới nhiều người như vậy, chính là không lo ít lo không đều, rất nhiều đạo hữu trong lòng hiểu rõ nhưng không dám nói, chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn mãi như vậy, vẫn luôn đề phòng lẫn nhau, mặc cho Lục Nhất Diệp ở bên trong cười nhạo chúng ta sao? Nếu như vậy, sau này Vạn Ma Linh còn có tương lai gì đáng nói?”

Lúc này có người mở miệng nói: “Tống sư huynh, người đã đứng ra vậy để người chỉ huy hành động, thế nào? Chúng ta đều nghe theo hiệu lệnh, ta nghĩ các đạo hữu khác cũng sẽ như vậy.”

“Đúng vậy đúng vậy, Tống sư huynh chỉ huy là được.”

“Chúng ta nghe theo hiệu lệnh của Tổng sư huynh!”

“...”

Chương 1200: Tổng Truy 2

Trong đám người ở các nơi đều truyền ra thanh âm phụ họa.

Trên mặt Tổng Truy lại nở nụ cười tươi, hắc ôm quyền thi lễ lần nữa: “Đa tạ các vị đã nâng đỡ, Tổng mỗ nếu đã chủ động đứng ra thì cũng có ý này, dù sao chúng ta cũng không thể cứ chờ đợi mãi như vậy được. Đương nhiên nếu có vị đạo hữu nào cảm thấy không ổn thì có thể nói thẳng, Tổng mỗ cũng không phải hạng người bụng dạ hẹp hòi.”

Bầu không khí đã được tô đậm đến mức này rồi, ai dám đứng ra phản bác, lúc này đứng ra phản bác Tổng Truy chỉ có thể bị sự phản nộ của mọi người công kích.

Hơn nữa, xuất thân tu vi của Tổng Truy còn ở đó, tu vi ở đây dù có kém hắc cũng không có khả năng lau mặt vào lúc này.

Hơi giơ tay, ấn hai cái, thanh âm ồn ào dần dần lặng đi.

Tổng Truy tiếp tục nói: “Lục Nhất Diệp sắp chết, linh địa này muốn phá, nhưng Tổng mỗ không phải vì phần thưởng mà muốn gây họa cho Vạn Ma Lĩnh. Lục Nhất Diệp này ta đã cố ý điều tra qua, tuy tu vi của hắc còn thấp nhưng lại làm được rất nhiều chuyện từ xưa đến nay không người nào có thể làm được, thời điểm hắc ở Linh Khê chiến trường đã khuấy tung toàn bộ chiến trường thành gà bay chó sủa, hôm nay đến chiến trường Vân Hà mặc dù không có hành động gì quá kinh người nhưng chỉ từ sự kiện săn bắn lần trước là có thể nhìn ra, nếu hắc không chết, ngày sau sẽ thành đại họa cho Vạn Ma Lĩnh ta! Ta nghĩ chư vị sư môn cũng sẽ không nguyện ý nhìn thấy hắc trưởng thành, bằng không cũng sẽ không phát ra nhiều phần thưởng như vậy.”

“Lại có, căn cứ đủ loại tình báo ta có được trước đó, trong linh địa Lục Nhất Diệp đã bố trí rất nhiều trận pháp, nhất là Cấm Không Đại Trận, ngày trước có một vị đạo hữu vì vậy mà mất mạng. Mặt khác, trong linh địa này còn có gần ba trăm con sói, không thể khinh thường. Đương nhiên, chúng ta nhiều người như vậy đã có đủ lực lượng nghiền ép đối phương nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở chư vị, vẫn cần phải cẩn thận, phần thưởng tuy tốt nhưng cũng phải có tính mạng mới có thể hưởng dụng được.”

“Về phần giải thưởng sau khi giết chết Lục Nhất Diệp... Tổng mỗ sẽ thống kê trước, tất cả đạo hữu tham gia vào việc này sẽ được chia giải thưởng của Lục Nhất Diệp! Đương nhiên, việc này cần có người hỗ trợ, sau này nếu có sư muội nào đồng ý giúp ta thì có thể tới tìm ta một chút.”

Một lời nói ra làm không ít người kinh ngạc, quả thực không nghĩ tới Tổng Truy sẽ đưa ra quyết định như vậy.

Lục Nhất Diệp gánh phần thưởng quả thật rất lớn nhưng nếu để chia đều cho nhiều người ở đây như vậy thì cũng không tính là gì, nhiều lắm chỉ xem như một khoản tiền phi nghĩa mà thôi.

Dù sao có còn hơn không.

Huống chi, Tổng Truy nói không sai, lần này giết Lục Nhất Diệp, mục đích chủ yếu không phải là vì giải thưởng mà là vì diệt họa cho Vạn Ma lĩnh, giải thưởng ngược lại là thứ yếu.

Hơn nữa, nhiều người cùng hành động như vậy trên cơ bản sẽ không có nguy hiểm gì, phần thưởng cũng là cho không.

Ở cửa vào Thiên Cốc, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tán loạn bởi vì Tổng Truy nói mà tụ tập lại, tất nhiên có một bộ phận không cam lòng nhưng phần lớn đều như thế khiến bọn họ cũng khó có thể phản kháng.

Tống Truy lại nói thêm một ít lời, đơn giản là căn dặn các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh chú ý bảo toàn bản thân, càng làm cho mọi người cảm thấy nhân phẩm của hắn không tệ.

Đợi sau khi Tống Truy hạ xuống có mấy nữ tu chủ động xin đi giết giặc, tìm được hắn, theo Tống Truy bố trí một phen, mấy nữ tu cực kỳ hưng phấn bắt đầu thống kê tên họ tu sĩ tham gia tấn công Hồi Thiên Cốc, lai lịch thậm chí phái hệ.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tuy nhiều nhưng hiệu suất của mấy nữ tu cũng rất cao, chỉ dùng không đến nửa canh giờ, mấy phần ngọc giản liền hiện ra ở trước mặt Tống Truy.

Hắn cười ôn hòa với mấy nữ tu: “Mấy vị sư muội vất vả rồi.”

Mấy nữ tu phản ứng không giống nhau, có người mỉm cười đối mặt, có người thẹn thùng không nói, cũng có người chủ động muốn trao đổi ấn ký chiến trường với Tống Truy, Tống Truy đương nhiên không đồng ý.

Đối phó với mấy nữ tu xong, Tống Truy mới điều tra nội dung trong ngọc giản.

Một thanh âm bỗng nhiên vang lên bên cạnh hắn: “Người làm như vậy, lương tâm không đau sao?”

Chỉ có thanh âm, không có bóng người, thậm chí có người đi ngang qua Tống Truy cũng không có bất kỳ phát giác gì.

Tống Truy cúi đầu, miệng nhẹ nhàng nhúc nhích: “Chẳng lẽ quý tu ẩn núp không chỉ có một mình người, người tốt nhất đừng để người khác đắc thủ, Ảnh Vô Cực, ta tin nhiệm người mới liên thủ với người, lại hao hết tâm tư cổ động đám người này, người đừng làm cho ta thất vọng.”

Chương 1201: Người đến đều là khách

Nếu như sắp xếp danh tính của tu sĩ trong Vân Hà chiến trường thành một bảng danh sách, vậy Lục Diệp tất nhiên sẽ độc chiếm vị trí đầu bảng.

Ngay từ lúc ở Linh Khê chiến trường, hành động của hắn thậm chí đã dẫn tới sự chú ý của rất nhiều đại tu Thần Hải cảnh, treo thưởng khổng lồ mà các tông môn Vạn Ma lĩnh phát xuống càng khiến phần lớn tu sĩ Cửu Châu đều nghe qua tên của Lục Diệp.

Dưới Lục Diệp chính là dạng người như Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên.

Có lẽ mở rộng tầm mắt nhìn ra khắp Cửu Châu tu hành giới, danh khí của bọn họ không tính là quá xuất chúng nhưng ở trong chiến trường Vân Hà, bọn họ cũng là một cái tên lớn.

Dù sao hiện giờ những tu sĩ Vân Hà cảnh này người nào mà không phải là từ Linh Khê cảnh đi tới? Người nào mà không có ở trong Linh Khê chiến trường ngưỡng mộ qua hai vị u ác tính trên Linh Khê bảng...

Xuống chút nữa chính là như Tống Truy, xuất thân không tầm thường, tu vi cao thì sẽ có chút danh tiếng.

Ảnh Vô Cực cũng có thể tính là ở cấp độ này, cho dù rất ít người thấy qua diện mạo thật sự của hắn nhưng lại có rất nhiều người đã nghe qua tên của hắn, nhất là tu sĩ bên Vạn Ma Lĩnh, nhất là Quỷ tu...

Bởi vì hai tháng trước, Ảnh Vô Cực dựa vào tu vi Vân Hà tăng thứ chín ở trong Binh Châu làm loạn tập sát một Chân Hồ cảnh!

Vân Hà giết Chân Hồ, hành động vĩ đại cỡ nào, tuy nói trong đó có nguyên nhân vị tu sĩ Chân Hồ cảnh kia bị thương nhưng tin tức lan truyền ra vẫn làm cho người ta ghen hòng.

Đây đã không đơn thuần là chuyện vượt cấp giết địch mà là vượt cảnh giết địch, nhìn chung lịch sử của toàn bộ giới tu hành Cửu Châu, người có thể vượt cấp giết địch nhiều vô số kể, có thể vượt cảnh giết địch cũng lác đác không có mấy.

Ảnh Vô Cực có thể làm được điều này nguyên nhân chủ yếu là vì y là quý tu!

Hơn nữa còn là quý tu xuất thân từ Sâm La Điện.

Binh châu mười đại nhất phẩm, một cung, hai điện, ba môn, bốn tông, trong đó hai điện một cái là Uyên Hồng Điện của Tống Truy, một cái khác chính là Sâm La Điện xuất thân của Ảnh Vô Cực.

Sâm La điện là một tông môn rất đặc biệt, trong tông bảy tám phần tu sĩ đều là quý tu, cũng là tông môn khó dây nhất Cửu Châu.

Như Bắc Huyền Kiếm Tông, Cuồng Dao Môn đều chỉ ở trên một lĩnh vực, đẳng phong tạo cực, hai đại tông môn này tất nhiên cũng coi như cường đại nhưng sự cường đại của bọn họ là bày ra bên ngoài.

Sâm La điện không giống vậy, không ai biết rõ rốt cuộc Sâm La điện có thực lực như thế nào vì quý tu đều ẩn nấp trong bóng tối.

Tu hành giới có nói, nếu có tu sĩ trêu chọc những nhất phẩm tông môn khác có lẽ còn có khả năng sống sót, nhưng nếu bị Sâm La điện để mắt tới vậy chắc chắn sẽ không có đường sống.

Đều là tu sĩ xuất thân Binh châu, lại cùng là trận doanh Vạn Ma Lĩnh, tuổi tác tương đương, tu vi tương đồng, Tống Truy cùng Ảnh Vô Cực tự nhiên là có liên hệ.

Lão đứng ra nói đồng dạng như vậy, ngoài mặt thì là hiên ngang lắm liệt, đại công vô tư nhưng trên thực tế chỉ vì cổ động tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tới đây mà thôi. Dù sao căn cứ theo tin tức lão nhận được, sức mạnh phòng bị trong linh địa của Lục Diệp vẫn rất mạnh, chỉ có chính đồn lực lượng bên phía Vạn Ma Lĩnh mới có cơ hội phá vỡ linh địa phòng hộ của hắn.

Đến lúc đó hắn sẽ xuất lĩnh tu sĩ Vạn Ma Lĩnh tấn công, bên ngoài thu hút lực chú ý của Lục Diệp, Ảnh Vô Cực ẩn nơi bóng tối tùy thời ra tay.

Sau khi giết chết Lục Diệp, hắn và Ảnh Vô Cực lại chia thưởng, toàn bộ kế hoạch thần không biết quỷ không hay, có thể nói xác xuất thành công cực cao.

“Ta ra tay, người yên tâm!” Giọng nói của Ảnh Vô Cực truyền đến: “Nhưng ta muốn chiếm sáu phần!”

Tống Truy thần nhiên nói: “Lý do!”

“Mắng danh là ta gánh vác.”

Nếu thật sự muốn cướp đầu người dưới mí mắt của nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh như vậy nhất định là chuyện khiến nhiều người tức giận, hơn nữa loại chuyện này căn bản không thể giấu giếm được. Đến lúc đó, khi đi tới các đại tông môn nhận lấy giải thưởng, người nào giết Lục Diệp vừa nhìn liền hiểu ngay.

Các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh bị đoạt đầu người có lẽ không dám đắc tội Ảnh Vô Cực nhưng mắng chửi trong âm thầm vẫn không sao cả, mà đây cũng là chuyện nhất định sẽ phát sinh.

“Người là một quỷ tu giấu đầu lòi đuôi còn sợ người ta mắng

người sao?”

“Nói là Tru Tâm Dao, mắng ta nhiều, ta sẽ rất khó chịu, ta mặc kệ, ta muốn sáu phần.”

“No chết người!” Tống Truy tức giận một tiếng: “Như người mong muốn.”

Năm phần so với sáu phần chênh lệch không lớn, Tống Truy cũng lười dây dưa ở vấn đề này.

“Vậy mau hành động đi, ta đợi không nổi nữa!” Ảnh Vô Cực giục.

Một lát sau, tu sĩ Vạn Ma Lĩnh dưới hiệu lệnh của Tống Truy nhanh chóng hành động, mấy trăm tu sĩ chia ra mà hành động, các thể tu thể phách cường tráng đứng ở phía trước, phía sau bọn họ là binh tu đẳng đẳng sát khí, phía sau nữa là quỷ tu cùng pháp tu.

Trong sự sắp xếp của Tống Truy, một đám tu sĩ chia làm chín tổ, bày ra một đội hình hình chữ T, trùng trùng điệp điệp áp bách về linh địa.

Trong linh địa, Lý Bá Tiên, Phong Nguyệt Thiên và Cự Giáp đứng bên cạnh Lục Diệp, ngẩng đầu nhìn về phía cửa cốc, vẻ mặt nghiêm túc.

Đội hình Vạn Ma Lĩnh như vậy, phe mình tuyệt đối không thể ngăn cản chứ đừng nói khi đàn sói đã bị đuổi ra ngoài, dù có đàn sói lưu thủ cũng không thể thắng được đối phương.

Cuối cùng vẫn phải dùng Thiên Cơ trụ quay về Cửu Châu!

Chương 1202: Người đến đều là khách 2

Chỉ có điều khiến Lý Bá Tiên cảm thấy kỳ quái là, tiểu sư đệ dường như không có ý muốn lập tức quay về Cửu Châu, vẫn yên tĩnh đứng ở nơi đó.

Hắn không biết Lục Diệp có tính toán gì nhưng hắn biết, bây giờ tiểu sư đệ đã không còn là tiểu sư đệ cần mình che chở khi mới gặp gỡ nữa. Sau mấy năm trưởng thành, tiểu sư đệ đã một mình đảm đương một phía.

Tu sĩ Vạn Ma Lĩnh từng chút một áp bách vào phạm vi linh địa, tiếng Tống Truy quát truyền khắp tứ phương: “Chư vị đạo hữu đều cẩn thận, ngàn vạn lần không nên đặt chân vào phạm vi linh địa của đối phương, Tống mỗ tái diễn một lần nữa, trong phạm vi linh địa có Cấm Không Đại Trận! Chúng ta cùng nhau ra tay, phá đại trận phòng hộ nơi này, lại nghe ta chỉ huy hành động.”

Cố gắng trước đó của Tống Truy vẫn rất có hiệu quả, bỏ qua một vài nhóm quỷ tu đang âm thầm , giờ phút này các tu sĩ ở ngoài sáng đều rất nể tình, dù sao giết Lục Nhất Diệp cũng không thể độc chiếm giải thưởng, tự nhiên cũng không cần phải liều lĩnh, đi theo đội ngũ cùng nhau hành động sẽ an toàn hơn.

Chín tổ, Tống Truy dẫn theo một tổ bay ở vị trí đầu tiên.

Đợi đến khi khoảng cách không sai biệt lắm, Tống Truy vẫy tay một cái, tất cả tu sĩ đồng loạt ngừng lại, gã đưa tay hướng phía trước đánh ra một đạo ngự khí, lưu quang ngự khí phảng phất xuyên thấu một tầng kết giới vô hình, gợn sóng lướt qua, tác dụng của đại trận che lấp bị phá vỡ, tình huống trong linh địa rơi vào

tầm mắt mọi người.

Mấy căn nhà gỗ tản mát, một tòa Linh tuyến cực kỳ nổi bật. Ngay trước một tòa nhà gỗ có bốn bóng người đang đứng sừng sững ở đó. Mặc dù đứng ở phía sau cùng là một bóng người khôi ngô cao lớn dị thường nhưng ánh mắt Tống Truy vẫn bị Lục Diệp đứng ở phía trước hấp dẫn.

Hắn nhíu mày, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, tình huống... có chút không giống với hắn nghĩ.

Cùng lúc đó, các tu sĩ Vạn Ma Linh cũng phát hiện, linh địa trước mặt không có đại trận phòng hộ... Hoặc là nói, đại trận phòng hộ không có mở ra!

Toàn bộ linh địa cứ như vậy không hề phòng hiện ra trong tầm mắt bọn họ.

Hơn nữa cũng không có nghe nói tới bóng dáng của mấy trăm con sói trong truyền thuyết.

Đây là ý gì?

Ánh mắt Tống Truy đảo qua các nơi trong linh địa, không thấy dấu vết của đàn sói nhưng không có nghĩa là nơi này không có, Lục Nhất Diệp có thể bố trí đại trận che lấp toàn bộ linh địa, giấu một ít sói đương nhiên không thành vấn đề.

Tống Truy dám khẳng định, nếu đám người mình dám đặt chân vào linh địa, những con sói đang ẩn nấp kia tất nhiên sẽ từ bốn phương tám hướng phát động công kích!

Thủ đoạn nhỏ này hắn liếc mắt liền nhìn thấu, thật sự là múa rìu qua mắt thợ.

Chỉ là tình huống có chút ngoài ý liệu nhưng điều này lại thuận tiện cho Ảnh Vô Cực âm thầm hành động.

Vốn kế hoạch của hắn và Ảnh Vô Cực là dẫn người công phá đại trận phòng hộ của Linh địa, sau đó Ảnh Vô Cực nhân cơ hội lên vào, tập sát Lục Nhất Diệp.

Hiện giờ ngay cả đại trận phòng hộ cũng không mở ra, Ảnh Vô Cực chẳng phải là đi vào chỗ không người hay sao!

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều suy nghĩ, trên mặt Tống Truy hiện ra vẻ tươi cười ấm áp, nhìn Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên sau lưng Lục Diệp, chậm rãi mở miệng: “Lý đạo hữu, Phong đạo hữu, từ biệt nhiều năm, phong thái vẫn như trước!”

Tống Truy đuổi theo ở chiến trường Linh Khê, đứng thứ ba Linh Khê bảng!

Đây chính là danh sách đen ác thống trị Linh Khê bảng, các tu sĩ có thể đạt được xếp hạng cao nhất.

Thứ nhất là Phong Nguyệt Thiên, thứ hai là Yển Hình, bất luận là ai, đều không phải tu sĩ sau này có thể chống lại.

Đều là cường giả trên Linh Khê bảng, Tống Truy, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên đương nhiên là quen biết.

Lý Bá Tiên hồ hững với hắn, thân ở trận doanh khác nhau nên không cần phải cho hắn sắc mặt tốt gì, chỉ là thấp giọng nói với Lục Diệp: “Tống Truy của Uyên Hồng Điện, thực lực rất mạnh, ít nhất cũng phải cùng cấp độ với Hạ Lương, đừng nhìn hắn có bộ dạng tươi sáng như ánh nắng, thật ra tâm tư rất nhiều.”

Lục Diệp khẽ vuốt cằm. Thực lực của Hạ Lương mạnh bao nhiêu hắn vẫn biết, người này có thể cùng cấp độ với Hạ Lương hiển nhiên cũng cực kỳ không tồi.

Uyen Hồng điện... Lục Diệp chợt nhớ ra, đây không phải là nhất phẩm của Binh châu Vạn Ma Lĩnh sao?

Về phần Lý Bá Tiên nói về Tống Truy, không thể nghi ngờ là nói gia hỏa này ngoài trong có chút không giống nhau nhưng cũng không sao, Lục Diệp không cần thi triển âm mưu quỷ kế gì với bọn họ, trận quyết đấu hôm nay là một trận dương mưu đường đường chính chính!

Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên không để ý tới mình, Tống Truy cũng lơ đãng, lúc này mới nhìn về phía Lục Diệp, mở miệng nói: “Lục đạo hữu Bích Huyết tông, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Tống Truy hữu lễ!”

Vừa nói như vậy, Lục Diệp vừa khách khí thi lễ một cái.

Lục Diệp tùy ý chấp tay: “Tống đạo hữu đường xa mà đến, không ngại vào trong nói chuyện với ta một chút? Người đứng ở bên ngoài nói chuyện với ta như vậy đã lan truyền ra ngoài cho người khác biết, sợ là người sẽ cho rằng tu sĩ Bích Huyết tông ta không biết cách tiếp đãi khách!”

Tống Truy cười ha ha: “Lục đạo hữu nói đùa, đi vào trước rồi hẵng nói, đã sớm nghe nói Lục đạo hữu có năng lực cực cao trên trận đạo, Tống mỗ cũng không muốn rơi vào trong trận pháp.”

Mặt ngoài thì cười nhưng trong lòng hừ lạnh, càng thêm xác định trong linh địa này Lục Diệp đang ẩn giấu đại trận kinh thiên động địa gì đó, chỉ chờ bọn hắn bước vào sẽ lập tức phát động, đánh cho bọn hắn trở tay không kịp.

“Làm sao có thể?” Lục Diệp lộ ra vẻ mặt bình thản như nước: “Người tới đều là khách, ta hoan nghênh còn không kịp, làm sao có thể bố trí Thiên La Địa Sát trận hoặc Kinh Vũ Phi Thiên trận gì đó để đối phó các người!”

Thiên La Địa Sát trận...

Kinh Vũ Phi Thiên Trận...

Tu Di Chính Phản Vô Hình kiếm trận...

Đây là trận pháp gì?

Một đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nghe vậy mí mắt nháy dưng, lại nhìn linh địa, chỉ cảm thấy bên trong nguy cơ trùng trùng, sát khí ẩn giấu.

Chương 1203: Giao dịch

Tống Truy cười ha ha: “ Trăm nghe không bằng một lần gặp, Lục đạo hữu thật sự là có ý tứ.”

Xuất thân Uyên Hồng điện, hẳn cũng đọc đủ các loại điển tịch, mặc dù không tu Trận đạo nhưng ít nhiều cũng hiểu một ít về phương diện trận đạo.

Lục Diệp thuận miệng báo ra mấy cái tên đại trận kinh thiên động địa, đó tuyệt đối không phải một Vân Hà cảnh có thể bố trí ra.

Trong linh địa trước mắt căn bản không thể có mấy loại trận pháp này.

Còn có trận pháp khác hay không vậy thì không biết được...

Đối phương bày ra tư thái mời quân vào hũ như vậy rõ ràng không sợ hãi.

“Rất thú vị sao?” Lục Diệp rũ mi mắt xuống: “Vậy để chư vị gặp một chút càng thú vị!”

Nói xong, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cây trận kỳ, nhẹ nhàng vung lên.

Một tiếng nổ mạnh truyền ra, ngay sau đó ánh lửa ngút trời, ở nơi nào đó trong linh địa, linh lực khuấy động kịch liệt, một đạo thân ảnh đột ngột lộ ra, thân ảnh bị ánh lửa kia bao phủ kêu lên thê lương thảm thiết, nhanh chóng lui về phía sau.

Đó rõ ràng là một quỷ tu muốn lén lút lén vào linh địa, quỷ tu này chỉ có tu vi tầng thứ sáu, cũng không biết lấy lá gan ở đâu ra

làm việc như vậy, giờ phút này bị trận pháp bạo liệt bao phủ, toàn thân đều là ánh lửa, thật vất vả mới rời khỏi phạm vi pháp trận bạo liệt bao phủ, trực tiếp ngã trên mặt đất, rõ ràng đã hít vào nhiều hơn thở ra.

Biến cố này khiến đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều cả kinh, nhao nhao cúi đầu nhìn quỷ tu ngã trên mặt đất.

Còn không đợi bọn hắn lấy lại tinh thần, trận kỳ trong tay Lục Diệp đã liên tiếp được lấy ra.

Rầm rầm rầm...

Tiếng vang kịch liệt không ngừng truyền ra, từng đạo lửa liên tiếp được lấy ra, mỗi một tiếng vang truyền ra đều kèm theo một tiếng kinh hô hoặc là kêu thảm thiết, trong mỗi một tòa pháp trận bạo liệt đều có thân ảnh một quỷ tu.

Trong khoảng thời gian ngắn, hơn mười tòa pháp trận bạo liệt được kích phát, hơn mười quỷ tu ẩn núp trong bóng tối bại lộ hành tung hoặc chết hoặc bị thương.

Đám người Vạn Ma Lĩnh nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm.

Tuy bọn họ cũng biết sẽ có quỷ tu ẩn núp ở chỗ tối lén lút làm việc, thật không nghĩ đến lại có nhiều như vậy! Hơn nữa còn là bại lộ ra, không có bại lộ ra ngoài?

Đám quỷ tu này... đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa!

Càng làm cho bọn họ cảm thấy kinh sợ chính là Lục Nhất Diệp này ở trong linh địa đến cùng đã bố trí bao nhiêu trận pháp? Những quỷ tu kia rõ ràng đã rơi rải rác ở các vị trí trong linh địa nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh bị trận pháp gây thương tích.

Bây giờ trong linh địa này chỉ sợ thật sự là mỗi bước đều là

trận.

Trên bầu trời, Tống Truy nhú mào quan sát những thân ảnh quỷ tu lộ ra kia, tuy nói hẳn biết bằng bản lĩnh của Ảnh Vô Cực không đến mức dễ dàng bại lộ như vậy nhưng cuối cùng vẫn còn có chút bận tâm, đảo mắt qua, hơn mười quỷ tu không có bóng dáng Ảnh Vô Cực, lúc này mới thoáng yên tâm.

Một nơi nào đó trong linh địa, Ảnh Vô Cực ẩn nấp ở chỗ tối, từng chút một tiến tới gần chỗ Lục Diệp đang đứng, lặng yên không một tiếng động, không hề lùi bước vì mười mấy người đồng hành bại lộ.

Là một quỷ tu xuất sắc tự nhiên là có học qua trận pháp chi đạo, nhất là phá trận chi đạo, bởi vì rất nhiều lúc quỷ tu đều cần lén vào một ít trận pháp đi đánh giết mục tiêu.

Giới tu hành Cửu Châu lưu truyền một câu, quỷ tu không thông trận đạo không phải quỷ tu hợp cách!

Linh Khê cảnh, Vân Hà cảnh, quỷ tu yêu cầu đối với trận đạo còn không cao, nhưng khi tu vi dần cao, quỷ tu đối với nhu cầu phá trận cũng càng ngày càng cao.

Điều này dẫn tới giới tu hành Cửu Châu xuất hiện một hiện tượng ly kỳ. Có một số người ngoài mặt là một đại sư trận đạo nhưng trên thực tế lại là một quỷ tu tinh thông ẩn nấp ám sát...

Về mặt năng lực trận đạo, Ảnh Vô Cực không bằng Lục Diệp nhưng gã khác với đám quỷ tu ngu xuẩn kia, ít nhiều có thể nhìn ra một ít dấu vết trận pháp cho nên đoạn đường này đi tới, gã căn bản không có động qua bất kỳ trận pháp nào, thậm chí còn không đặt chân vào phạm vi bao phủ của trận pháp.

“Đẹp không?” Lục Diệp buông xuống trận kỳ trong tay.

Tống Truy hít sâu một hơi, tán thưởng một tiếng: “Đã sớm

nghe nói Lục đạo hữu ở trận đạo có trình độ cực cao, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên không giống bình thường, Tổng mỗ bội phục!”

Nhệ nhàng băng quơ bức bách ra hơn mười vị quý tu, dưới uy hiếp như thế, chỉ sợ các quý tu khác ẩn núp trong bóng tối cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho nên muốn thành công, còn phải xem Ảnh Vô Cực!

Tuy rằng thế cục bây giờ nằm ngoài dự liệu nhưng Tổng Truy lại nguyện ý nhìn, hẳn không cần làm quá nhiều, chỉ cần ở chỗ này hấp dẫn sự chú ý của Lục Diệp, cho Ảnh Vô Cực cơ hội ra tay là được.

Một khi Ảnh Vô Cực ra tay, Lục Nhất Diệp kia chắc chắn phải chết, mục đích chuyển đi này sẽ đạt được.

Vừa nghĩ đến đây, hẳn chậm chậm lắc đầu: “Nhưng mà Lục đạo hữu, thứ cho ta nhiều lời, điều này không có chút ý nghĩa nào, hôm nay mấy trăm đạo hữu Vạn Ma lĩnh ta cùng đến đây, vì sao mọi chuyện như vậy cũng rõ ràng, dưới đại thế như vậy, Lục đạo hữu cảm thấy người còn có cơ hội sống sao?”

“Xem ra ta chết chắc rồi?”

Chương 1204: Giao dịch 2

Tống Truy nói: “Chẳng lẽ Lục đạo hữu còn ôm hy vọng không thực tế? Tự nhiên, con sâu cái kiến còn tham sống hưởng chỉ là tu sĩ chúng ta, Lục đạo hữu không nhận mệnh cũng là hợp tình hợp lý, nhưng Lục đạo hữu chẳng lẽ nguyện ý bởi vì chuyện của mình liên lụy đến người khác?”

Lục Diệp hơi híp mắt lại.

Tống Truy nói tiếp: “Mặc kệ Lục đạo hữu bày ra bao nhiêu đại trận trong linh địa này, hôm nay rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh chúng ta đã đến đường nhiên sẽ không tay không mà về! Nhưng nếu như cưỡng ép hành động, chỉ sợ hai bên chúng ta đều phải tổn thất, lớn nhất có thể là bên ta phải trả một cái giá nhất định, mà toàn quân quý phương bị diệt!” Hắc nhướng mày: “Lục đạo hữu, ta và người làm giao dịch nhé?”

Khóe miệng Lục Diệp bỗng nhếch lên, sắc mặt hắc vẫn luôn không chút thay đổi giờ phút này lộ ra vẻ tươi cười: “Vừa vặn, ta cũng muốn giao dịch với các người.”

Tống Truy kinh ngạc: “Ồ? Lục đạo hữu muốn làm cái gì, không ngại nói ra nghe một chút.”

“Người nói trước đi.”

Tống Truy cũng không dài dòng, nói thẳng: “Đúng như lời ta vừa nói, nếu xảy ra xung đột, hai chúng ta đều phải trả giá thật lớn, không bằng Lục đạo hữu bó tay chịu trói, như thế nào?”

“Người chưa tỉnh ngủ?”

Tống Truy nói: “Chỉ cần Lục đạo hữu nguyện ý giơ tay chịu trời, ta có thể làm chủ để cho ba vị phía sau người an toàn rời khỏi nơi đây, nếu Lục đạo hữu không tin ta, ta có thể phát Thiên Cơ thôi!”

“Thì ra là thế!” Lục Diệp xem như đã hiểu rõ ý tứ của hắn: “Đề nghị rất có thành ý.”

Một mình hắn thì khó có thể bảo vệ đám người Lý Bá Tiên an toàn, nếu như Lục Diệp thật sự không có bất kỳ hậu chiêu nào, đây quả thật là một đề nghị đáng cân nhắc. Đương nhiên, đám người Lý Bá Tiên nhất định sẽ không đồng ý.

“Vậy ý tứ Lục đạo hữu thì sao?”

“Ta...” Lục Diệp vừa mới mở miệng, bỗng nhiên quay đầu nhìn sang bên cạnh, linh văn thấy rõ trong nháy mắt hiện lên, ngay sau đó hắn nhanh chóng nâng lên trận kỳ trong tay, vung xuống mãnh liệt.

Trước đó hắn từng có hành động như vậy, kết quả thoáng cái nổ ra mười mấy quỷ tu, bây giờ bỗng nhiên lại có động tác như vậy, hiển nhiên là phát hiện bóng dáng quỷ tu.

Chỉ có điều lần này quỷ tu ẩn nấp cách vị trí của hắn chỉ có mười trượng!

Đây đã là một cự ly cực kỳ nguy hiểm, mà quỷ tu có thể len vào đến đây phai có trình độ cực kỳ cao, cũng chỉ có Ảnh Vô Cực!

Trong nháy mắt khi Lục Diệp nhìn tới, Ảnh Vô Cực lại kinh ngạc trong lòng, theo bản năng gã cảm thấy không phải mình lộ hành tung nhưng ánh mắt Lục Diệp nhìn chăm chăm vào vị trí của gã, rõ ràng là đã phát hiện ra.

Sao lại như vậy?

Hai tháng trước, ngay cả Chân Hồ cảnh kia cũng không nhận ra hắc tới gần, Lục Nhất Diệp này dựa vào cái gì có thể phát hiện?

Mình cũng không động tới trận pháp gì, hay là nói tâm trí người này so với Chân Hồ Cảnh đã chết kia còn mạnh mẽ hơn?

Trong chớp mắt đổi mặt, Ảnh Vô Cực đã có phản ứng, cả người hóa thành một đạo hắc ảnh nhào tới chỗ Lục Diệp, tốc độ cực nhanh.

Tuy nói hắc muốn lên đến bên cạnh một kích tập sát Lục Diệp, nhưng nếu đã bại lộ vậy cũng chỉ có thể tập sát chính diện.

Khoảng cách mười trượng, hắc một la một Vân Hà tầng thứ chín có thể ngang nhiên ra tay, đối phương tuyệt đối không thể tránh thoát!

Lục Diệp quả thật không có trốn, hắc chỉ đang huy động trận kỳ trong tay.

Trong nháy mắt, một màn sáng rộng mấy trượng thành hình xuất hiện, bao trùm hoàn toàn Ảnh Vô Cực đang tập kích.

Ảnh Vô Cực trong lòng lộ bộp, trong nháy mắt nhìn thấy màn sáng này, hắc liền ý thức được không ổn bởi vì màn sáng này mang đến cho hắc cảm giác, hình như là một tòa...vây trận!

Sau một khắc, cả người hắc cuốn theo khí cơ đụng vào màn sáng.

Không ngoài dự liệu, đúng là một tòa vây trận, dựa vào quỷ tu cảnh giới tầng thứ chín của hắc bộc phát ra một kích toàn lực lại không thể đánh vỡ tầng màn sáng kia.

Cảm giác sồn tóc gáy bao phủ cả thân thể, bên trong vây trận, linh lực kịch liệt hỗn loạn dâng lên, trong tầm mắt chợt có ánh lửa sáng ngời bùng nổ.

Rầm rầm rầm rầm...

Trận pháp bạo liệt bùng nổ, hơn nữa cũng không phải là một tòa pháp trận, chỉ nhìn động tĩnh kia, tối thiểu cũng là ba bốn tòa pháp trận bạo liệt chồng chất.

Hơn nữa trong vây trận, pháp trận bạo liệt phát huy ra sức mạnh càng lớn hơn.

Bên ngoài Linh địa, khóe mắt của rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh co giật, một màn này... Nhìn cũng thấy đau.

Ánh lửa ngút trời, một tiếng kêu đau đớn truyền đến.

Màn sáng vây trận chỉ kiên trì được một hơi liền bị phá...

Cũng không phải là Lục Diệp bố trí vây trận không đủ kiên cố, một kích toàn lực bạo phát của quý tu cường đại như Ảnh Vô Cực cũng không thể đánh vỡ vây trận, đây đã là một trận pháp hợp cách.

Chỉ là mấy tòa pháp trận bạo liệt chồng chất bộc phá đã vượt ra khỏi cực hạn màn sáng vây trận có thể tiếp nhận.

Gần như ngay khi màn sáng vây trận bị nghiền nát, một đạo hắc ảnh từ trong đó thoát ra, chẳng qua cũng không phải là đánh về phía Lục Diệp mà là hướng ngược lại.

Tốc độ cực nhanh, hơn xa vừa rồi, bên ngoài bóng đen kia thậm chí bao trùm một tầng ánh sáng màu máu nồng đậm, cũng không biết là sử dụng bí thuật gì.

Bóng đen chợt lóe rồi biến mất, trong nháy mắt đã lao ra khỏi Hồi Thiên Cốc, bật âm vô tín.

Từ đầu tới cuối không có người nào nhìn thấy chân dung của hắn.

Chỉ có Lục Diệp là mơ hồ nhìn thấy một chút gì đó khi thân ảnh đối phương bại lộ. Thế nhưng trên mặt đối phương lại đeo một cái mặt nạ mèo đen, Lục Diệp cũng không nhìn thấy dung mạo của gã, chỉ từ linh lực ba động do đối phương bộc phát ra mà suy đoán, đây là một quý tu cảnh giới tầng thứ chín.

Trên bầu trời, Tống Truy im lặng nhìn cảnh tượng này.

Ảnh Vô Cực... thất thủ rồi!

Chẳng những thất thủ mà còn bị trọng thương!

Đây đúng là trò cười cho thiên hạ...

Chương 1205: Lục Diệp tính toán

Bản lĩnh của Ảnh Vô Cực đương nhiên Tổng Truy biết, đây chính là quỷ tu có thể vượt cảnh giết Chân Hồ.

Một quỷ tu cường đại như vậy ra tay đối phó với một tên Vân Hà tăng thứ năm tuyệt đối không có khả năng thất thủ.

Nhưng biến cố đã xảy ra, Ảnh Vô Cực đã trọng thương trốn chạy, điều này làm cho mưu đồ vốn tràn đầy tin tưởng của Tổng Truy trong nháy mắt tan thành mây khói.

Ảnh Vô Cực rốt cuộc vì làm sao lại bại lộ? Tổng Truy thật sự có chút không nghĩ ra.

Nhưng bây giờ suy nghĩ những chuyện này đã không còn ý nghĩa gì nữa, Ảnh Vô Cực bỏ chạy cũng không trông cậy được vào hắc, muốn giết Lục Diệp... Chỉ có thể tấn công!

Thật ra Tổng Truy không muốn làm việc như vậy, bởi vì kể từ đó, dù giết Lục Diệp thì cuối cùng chỗ tốt rơi xuống trên người hắc cũng không nhiều, nhiều lắm chỉ tăng lên một chút danh khí và uy vọng, ngày sau các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nói đến Lục Nhất Diệp đều sẽ nghĩ đến hắc chết trong tay Tổng Truy chủ trì hành động.

Danh tiếng và uy vọng đối với hắc mà nói có tác dụng quái gì? Chỉ có vật tư thực tế mới là lợi ích thật sự.

Nụ cười trên mặt Tổng Truy không còn, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc, đến lúc này hắc mới phát hiện, mình đã coi thường Lục Nhất Diệp này.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Tống Truy mở miệng: “Đề nghị vừa rồi của ta, Lục đạo hữu còn chưa có trả lời thuyết phục.”

“Ta cự tuyệt!”

Câu trả lời chắc như đinh đóng cột lọt vào tai, Tống Truy khẽ gật đầu.

Trong dự liệu, nếu như Lục Diệp thật sự đáp ứng loại chuyện đó, đó mới là đầu óc có vấn đề. Đúng như Tống Truy nói, con sâu cái kiến còn tham sống, huống chi là tu sĩ.

“Vậy Lục đạo hữu nói giao dịch là gì?”

Khỏe miệng Lục Diệp khẽ nhếch lên, hiếm khi lộ ra nụ cười với người xa lạ, sau đó hấn lại vung tay lên.

Không gian trước mặt rung động, một vật bỗng nhiên hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Tống Truy mi mắt đột nhiên co lại, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma Lĩnh cũng kinh ngạc nhìn thứ bỗng nhiên xuất hiện kia, đó là đồ vật không xa lạ gì của mỗi tu sĩ, mỗi người đều tiếp xúc qua vô số lần.

Tiếng hô khẽ vang lên từ trong đám người: “Thiên Cơ trụ!”

Trong một linh địa cỡ nhỏ lại có Thiên Cơ trụ, hơn nữa nhìn bộ dáng này rõ ràng là đã sớm có, chỉ là vẫn luôn bị trận pháp che giấu không bị người phát hiện, cho đến giờ phút này, Lục Diệp chủ động thi triển mới bại lộ trong tầm mắt mọi người.

Thế này còn chơi cái rắm gì!

Có Thiên Cơ trụ ở đây, đám người Lục Nhất Diệp tùy thời có thể thông qua Thiên Cơ trụ trở về Cửu Châu, đừng nói bọn họ mấy trăm người, cho dù tới mấy ngàn mấy vạn người thì có thể thế nào?

Trừ khi có thể ngăn cản bọn họ tiếp xúc với Thiên Cơ trụ, nhưng lúc này rất nhiều tu sĩ Vạn Ma linh còn ở ngoài phạm vi trận pháp bao phủ của Linh Địa, căn bản không có khả năng làm được loại chuyện này.

Nói một cách khác, đám người Lục Diệp tùy thời đều có thể rút lui.

Tổng Truy cuối cùng cũng kịp phản ứng, trách không được mấy người Lý Bá Tiên vẫn luôn yên tĩnh đứng sau lưng Lục Diệp, một bộ dáng núi lớn áp đỉnh mặt không đổi sắc, thì ra là có chỗ dựa như vậy...

Lúc này lại hồi tưởng đề nghị và đủ loại ngôn từ của mình, Tổng Truy chỉ cảm thấy buồn cười đến cực điểm.

Trong lòng hắn lại phần uất không thôi, trước đây đã nghe nói Lục Nhất Diệp ở trong khu vực săn bắn gọi tới một cây Thiên Cơ trụ, ở dưới sự bao vây trùng trùng điệp điệp mà chạy thoát, bây giờ lại còn ở trong linh địa này gọi tới một cây.

Đây chính là thứ có giá mười vạn công huân...

Khi phần lớn tu sĩ còn đang bồn ba kinh nghiệm hơn mấy ngàn vạn công huân, Lục Nhất Diệp lại có thể liên tiếp hai lần mời Thiên Cơ trụ tới.

Hắn không khỏi sinh ra oán giận giống như Hạ Lương, Đàm Thánh lúc trước.

Cầu đại hộ giàu có cỡ nào!

Càng làm cho Tổng Truy cảm thấy phần uất chính là, người lúc trước âm thầm truyền ra tin tình báo căn bản không nhắc tới việc này, nếu sớm biết trong Linh địa của Lục Diệp có Thiên Cơ trụ, hắn tất nhiên sẽ hành sự thêm cẩn thận, cần phải bảo đảm Lục Diệp một kích trí mạng mới có thể hành động, mà không phải cứ

như vậy mà mang theo mấy trăm người áp bách đến.

Tổng Truy hiểu lầm.

Tin tức về Lục Diệp ẩn thân lần này bắt nguồn từ Đồ Quan Hùng đến từ Thánh Vũ Linh Địa.

Đồ Quan Hùng cũng không rõ bên này có Thiên Cơ trụ...

Lúc trước Hạ Lương đã âm thầm đề cập qua với Hỏa Liệu Nguyên chuyện này, chỉ là Hỏa Liệu Nguyên ý vào mình có đài tử đấu không thềm để ý chút nào, kết quả Hỏa Liệu Nguyên chết trên đài tử đấu, việc này không ai biết được.

Người duy nhất biết rõ việc này chỉ có Hạ Lương và Đàm Thánh, nhưng hai người đã hạ quyết tâm để người Vạn Ma Linh bức bách Lục Diệp từ bỏ Linh địa nên đương nhiên sẽ không truyền ra.

Nguyên bản các tu sĩ Vạn Ma Linh nắm chắc thắng lợi trong tay, sau khi nhìn thấy Thiên Cơ Trụ, ý chí giảm đi, cả đám đều cảm thấy chuyện này buồn tẻ vô vị.

Bọn hắn ở khoảng cách quá xa, không có khả năng ngăn cản đám người Lục Diệp tiếp xúc với Thiên Cơ trụ. Có lẽ nhóm quý tu vốn đang ẩn núp trong bóng tối sẽ có cơ hội nhưng bọn hắn đã dẫm vào vết xe đổ, hiện giờ những quý tu kia nào còn dám tùy tiện lên vào linh địa?

Sau khi Thiên Cơ trụ lộ ra, trợn vện hơn mười hơi thở cũng không có người nào mở miệng nói chuyện.

Cuối cùng vẫn là Tổng Truy phá vỡ trầm mặc: “Giao dịch mà Lục đạo hữu nói có liên quan đến vật này?”

Lục Diệp không trả lời trực tiếp mà mở miệng nói: “Các người tụ tập nhiều người như vậy ở đây, đơn giản chỉ vì tính mạng của

Lục mỗ, có lẽ... Ta có thể cho các ngươi một cơ hội?”

Chương 1206: Lục Diệp tính toán 2

Lý Bá Tiên ở phía sau nhú mào, bỗng nhiên cảm giác có chút không thích hợp, Phong Nguyệt Thiên cũng phát giác ra, quay đầu nhìn thoáng qua Lý Bá Tiên.

Hai người đều cảm thấy hành động hôm nay của Lục Diệp có chút kỳ quái, chỉ là xuất phát từ tín nhiệm nên vẫn luôn không quấy nhiễu hấn nhưng rốt cuộc Lục Diệp đang mưu đồ cái gì, bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

Chỉ có Cự Giáp bất động như núi đứng đó, một bộ tư thế mặc kệ không hỏi, tâm tư của hấn rất đơn giản, muốn đánh nhau, hấn xông lên phía trước, không đánh nhau, vậy hấn sẽ thủ ở chỗ này.

“Lời này là có ý gì?” Tống Truy không hiểu.

“Rất đơn giản!” Lục Diệp nhìn qua hấn: “Ta sẽ rời khỏi nơi này, những người của Vạn Ma lĩnh các người không được phá linh địa của ta!”

“Tiểu sư đệ!” Lý Bá Tiên lập tức quát khẽ một tiếng. Cho tới giờ phút này, rốt cuộc hấn mới hiểu được Lục Diệp đang mưu đồ chuyện gì. Hấn có chút không hiểu lắm về hành động của Lục Diệp, dù sao lựa chọn trốn về Cửu Châu là an toàn nhất, vì sao tiểu sư đệ lại nói ra những lời này?

Lục Diệp đưa lưng về phía hấn, thấp giọng nói: “Sư huynh, nếu ta bị người của Vạn Ma Lĩnh theo dõi, trốn cũng không có cách nào khác, trừ khi vẫn luôn ở trong Cửu Châu không tiến vào chiến trường Vân Hà, nếu không chỉ cần ta tiến vào chiến trường Vân Hà

chắc chắn sẽ có đủ loại người muốn tới giết ta. Lần trước có Hạ Lương không biết tại sao lại tìm được nơi này, lần sau thì sao? Cho dù ta trốn kỹ hơn nữa cũng vẫn sẽ có người khác tìm tới cửa.”

“Thay vì trốn ở một chỗ còn không bằng đi lung tung khắp nơi, như vậy người khác cũng không dễ khóa chặt vị trí của ta, về phần phương diện an toàn, sư huynh không cần quá lo lắng, trên chiến trường Vân Hà thực lực vượt qua ta quả thật không ít nhưng tốc độ so với ta nhanh hơn hẳn là không có mấy người, còn nữa, loại chuyện bị đuổi giết này ta lại quá quen thuộc, từ Linh Khê chiến trường đi tới, những người đã từng đuổi giết ta trên cơ bản đều không có kết cục tốt gì.”

Lý Bá Tiên nghe câu cuối cùng lòng chua xót đến cực điểm... Nhớ lại những cảnh ngộ của tiểu sư đệ mình ở Linh Khê chiến trường, quả thật là cục diện thường xuyên bị đuổi giết.

“Người nói ta hiểu nhưng không thể làm việc như vậy, tiểu sư đệ, theo kế hoạch trước tiên lui lại Cửu Châu, chuyện sau này nói sau.”

“Sư huynh, tránh né không giải quyết được chuyện gì, chỉ có phản kích mới có thể khiến bọn họ kiêng kỵ, nếu bọn họ đã dám nhắm vào ta như vậy, ta đây sẽ giết chết bọn họ! Tránh thoát lần này còn có lần sau, còn có lần sau, sư huynh cũng không hy vọng nhìn thấy ta gặp chuyện như vậy liền trốn a?”

“Vậy ta theo người!”

Lục Diệp lắc đầu: “Sư huynh cứ an tâm ở lại chỗ này tu hành cho tốt, thuận tiện giúp ta trông chừng Cự Giáp. Tính cách Cự Giáp này nếu như không có người hạn chế hẳn, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó, hơn nữa, một mình ta hành động sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Lý Bá Tiên còn muốn nói gì nữa, Phong Nguyệt Thiên nhẹ

nhàng kéo ống tay áo của hần, mở miệng nói: “Lục sư đệ, nếu làm như vậy, người sẽ mỗi thời mỗi khắc đều ở trong hung hiểm, người có nắm chắc không?”

“Chuyện là do người làm!”

Giữa không trung, Tống Truy sửng sốt hơn nửa ngày, rốt cục phản ứng lại, có chút ngạc nhiên nói: “Đây chính là giao dịch Lục đạo hữu nói?”

“Không sai!”

Tống Truy nhíu mày, hần không rõ rốt cuộc Lục Diệp muốn làm gì.

Thế cục hôm nay, hần dung Thiên Cơ trụ trở về Cửu Châu mới là lựa chọn ổn thỏa nhất, hần lại đưa ra một giao dịch như vậy, đây sẽ là một mạo hiểm rất lớn, hơn nữa tối đa chỉ là bảo vệ một chỗ linh địa mà thôi, lại cho bọn hần có cơ hội.

Nhưng giao dịch như vậy, Vạn Ma Lĩnh không có lý do cự tuyệt, thậm chí là bọn họ lại càng thích thú.

Vì vậy hần suy nghĩ một chút, sau đó Tống Truy liền gật đầu: “Có thể!”

Mặc kệ đối phương muốn làm gì nhưng đáp ứng không sai.

“Cần phải có thiên cơ thế nào?” Tống Truy lại hỏi, giao dịch này đối với Vạn Ma lĩnh quá thân thiện, thân thiện đến mức Tống Truy không thể lấy được Thiên Cơ thế cũng không an tâm.

“Không cần!” Lục Diệp thản nhiên nói một câu, vừa nói chuyện vừa cất bước đi sang một bên.

“Tiểu sư đệ!” Lý Bá Tiên vẫn muốn ngăn cản Lục Diệp, kéo cánh tay hần lại.

Lục Diệp mỉm cười nhìn hần: “Sư huynh, không cần quá lo lắng, trải qua thêm một chút trắc trở không có chỗ nào xấu.”

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Bá Tiên nhìn thấy sự kiên trì trong mắt Lục Diệp, làm sao hần lại không biết trước đó Lục Diệp nói không sai. Chỉ cần tránh thoát lần này, còn có lần tiếp theo, cũng không thể lần nào cũng chật vật tránh né như vậy, nhưng cuối cùng hần vẫn không yên tâm.

Dù cho bây giờ Lục Diệp đã có thể một mình đảm đương một phía nhưng trước mắt hần vẫn là tiểu sư đệ ở trên đỉnh Kim Quang cần hần che chở.

Thật lâu sau, Lý Bá Tiên mới trầm giọng nói: “Mọi chuyện cần thận!”

Hần cũng muốn đi cùng Lục Diệp nhưng nếu hần đi theo, chắc chắn Phong Nguyệt Thiên cũng sẽ đuổi theo, đến lúc đó Cự Giáp cũng không thể ở đây, bốn người cùng nhau hành động còn lâu mới thuận tiện bằng một mình Lục Diệp.

“Ta biết!” Lục Diệp mỉm cười đáp lại.

Lý Bá Tiên buông cánh tay hần ra.

Lục Diệp đi đến một bên, đứng lại, rút ra linh lực, đường vân dưới chân hần nhanh chóng hiện ra ánh sáng.

Tống Truy và một đám tu sĩ Vạn Ma Lĩnh khó hiểu nhìn chằm chằm, không biết trận pháp bỗng nhiên xuất hiện kia rốt cuộc là cái gì.

Bên trong trận pháp, Lục Diệp ngẩng đầu nhìn Tống Truy, nhẹ nhàng mở miệng: “Nhớ kỹ giao dịch giữa ta và các người, ai dám phá linh địa của ta, ta nhất định sẽ trở về Linh Khê chiến trường phá trụ sở của tông môn!”

Rốt cuộc Tống Truy cũng hiểu rõ vì sao Lục Diệp không cần hẳn phải dùng đến thiên cơ thề

Đương nhiên Thiên Cơ thề co dụng tuyệt đối, nhưng giờ phút này Lục Diệp lại nói ra lời uy hiếp cũng không kém, có câu nói này bỏ lại nơi này, trước khi Lục Diệp chết chỉ sợ không ai dám đánh chủ ý tới chỗ linh địa này.

Chương 1207: Oan gia ngõ hẹp

Đường vân trong đại trận càng lúc càng sáng ngời, không gian xung quanh Lục Diệp bỗng nhiên bắt đầu vận vẹo, cả người đột ngột biến mất.

Một màn ly kỳ này làm cho tất cả mọi người giật mình, Tổng Truy vô thức tiến lên phía trước một bước, đám người phía sau bàn tán xôn xao.

Ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, một người sống sờ sờ cứ như vậy biến mất không thấy, hơn nữa cũng không phải là mượn nhờ công hiệu của Thiên Cơ Trụ...

Nếu không tận mắt nhìn thấy, e rằng không ai dám tin tưởng.

"Là truyền tống trận! Đó là truyền tống trận!" Trong đám người, một giọng nói bỗng nhiên kêu lên, đó là một trận tu, từng xem trên một bộ điển tịch phương pháp bố trí truyền tống trận, hẳn đã từng cảm thấy rất hứng thú với nó, cố ý nghiên cứu một thời gian, nhưng phát hiện bằng vào tài nghệ của mình ở trên trận đạo, e là cả đời này đều không thể bố trí ra trận pháp truyền tống trận phức tạp bậc này, chủ yếu là tạo dựng Hư Không linh văn cho hạch tâm của trận pháp này quá khó khăn.

Hơn nữa trong giới tu hành của Cửu Châu, bởi vì có vật Thiên Cơ ban thưởng như Thiên Cơ Trụ, thật ra công dụng của truyền tống trận không lớn lắm, cho nên sau khi nghiên cứu một thời gian ngắn, hẳn bắt đầu dĩ từ bỏ.

Nhưng nói chung hẳn vẫn nhận biết được hoa văn trận pháp của truyền tống trận.

Không thể tin được, trận pháp hấn dùng cả đời cũng không thể bố trí ra lại có người có thể ở Vân Hà cảnh bố trí ra.

E rằng trình độ trận đạo của Lục Nhất Diệp này đã vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người!

Một câu nói ra, bốn phía đều kinh ngạc, mặc dù trong lòng rung động, nhưng rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Lục Diệp lại biến mất không còn tăm hơi.

Lại là truyền tống trận!

Nếu như ở đây có đại tu Thần Hải cảnh, có lẽ có thể thông qua thần niệm cảm giác được không gian vặn vẹo, dò xét phương hướng Lục Diệp truyền tống, nhưng một đám Vân Hà cảnh nào có bản lĩnh như vậy.

Một khi Lục Diệp biến mất, bọn họ sẽ không thể nào truy xét được hành tung của hấn.

Tống Truy nắm chặt hai tay, biểu cảm phẫn nộ, bởi vì hấn cảm thấy mình bị Lục Diệp lừa dối!

Trước đó Lục Diệp đã đưa ra giao dịch là khi hấn rời khỏi linh địa, sẽ cho Vạn Ma lĩnh cơ hội giết hấn, mà Vạn Ma lĩnh không thể phá linh địa của hấn, nếu không hấn sẽ trở về Linh Khê chiến trường phá trụ sở tông môn của người đó.

Tống Truy vốn tưởng rằng Lục Diệp có thể bay ra khỏi linh địa, nhưng hấn nghĩ chỉ cần Lục Diệp dám rời khỏi linh địa, vậy hấn có thể lập tức đuổi theo giết tới, một Vân Hà cảnh tăng năm, dù thế nào cũng không thể thoát khỏi mình.

Nhưng bây giờ Lục Diệp đã bị truyền tống đi, có quý mới biết hấn đã truyền tống tới chỗ nào?

Ngay khi Tống Truy đang tức giận, tên trận tu vừa mở miệng

kia lại nói:

"Tổng sư huynh, Lục Nhất Diệp nhất định cách nơi này không xa, tu vi hẳn không cao, khoảng cách bố trí truyền tống trận có thể truyền tống có hạn, chỉ khoảng hai ba trăm dặm!"

Về mặt Tổng Truy chấn động:

"Chắc chắn?"

"Chắc chắn!" Trận tu kia quả quyết mở miệng.

Con người Tổng Truy lại hiện lên hi vọng, lúc này hẳn hét lên ra lệnh:

"Tất cả tản ra, tìm kiếm bóng dáng Lục Nhất Diệp, nếu có phát hiện, lấy tiếng huýt gió cảnh báo!"

Hai ba trăm dặm đối với tu sĩ Vân Hà cảnh thật sự không tính là gì, cho nên dù tạm thời mất đi bóng dáng của hắn, nhiều người như vậy phân tán ra, chưa chắc đã không tìm được hắn.

Nghe thấy hắn ra lệnh, mấy trăm tu sĩ bên ngoài linh địa lập tức phân tán ra, lướt về tứ phía.

Thế cục hiện tại đối với một đám tu sĩ Vạn Ma lĩnh chắc chắn là cơ hội trời ban, tu sĩ tới nơi này đều là trên tầng sáu, mỗi người đều vô cùng tin tưởng, chỉ cần tìm được Lục Nhất Diệp, nhất định có thể giết chết hắn! Trước đó dưới sự chủ trì của Tổng Truy, phần thưởng chém giết Lục Nhất Diệp lấy được còn phải chia đều với mọi người, hôm nay lại có cơ hội độc chiếm phần thưởng, sao bọn họ có thể bỏ qua, từng người như gà chọi, tâm tình phấn khởi kích động.

Trong linh địa, Lý Bá Tiên và Phong Nguyệt Thiên nhìn tu sĩ Vạn Ma lĩnh ầm ầm rời đi, không hề chú ý tới bọn họ nữa.

Phong Nguyệt Thiên lấy ra rất nhiều ngọc giác khổng chế đại trận trong linh địa, trên mặt lộ vẻ giận mình:

"Hóa ra Lục sư đệ có tính toán này."

Đại trận trong linh địa là do Lục Diệp bố trí, đương nhiên ngọc giác của đại trận vẫn luôn do hắn khống chế. Thế nhưng ngày hôm qua, Lục Diệp tìm Phong Nguyệt Thiên, giao ngọc giác đại trận cho nàng, đồng thời cũng trả lại Linh khí ô nhỏ mà hắn mượn được từ chỗ nàng.

Lúc ấy Phong Nguyệt Thiên còn chưa hiểu tại sao Lục Diệp lại muốn giao ngọc giác đại trận cho mình, bây giờ nghĩ lại, từ lúc bắt đầu Lục Diệp đã không chuẩn bị về Cửu Châu.

Ngẫm lại cũng đúng, hắn yên ổn ở chỗ này tu hành, lại nhiều lần bị người tìm tới cửa, gây hấn bức bách, dưới tình huống đó, hắn còn ở lại thế nào?

Lần trước ở trong khu vực săn bắn, hắn bị buộc bất đắc dĩ, đã về Cửu Châu một lần.

Lúc này dĩ nhiên hắn không cam lòng giẫm lên vết xe đổ, cho nên hắn rời đi, chuẩn bị tranh đấu với tu sĩ Vạn Ma lĩnh một phen.

"Sư huynh, Lục sư đệ đã làm như vậy, nhất định là có nắm chắc." Phong Nguyệt Thiên quay đầu nhìn về phía Lý Bá Tiên, trấn an nói.

Chương 1208: Oan gia ngõ hẹp

Lý Bá Tiên thở dài một tiếng, cuối cùng là mình vô dụng, nếu mình có tu vi Vân Hà cảnh tầng chín, hôm nay tới bao nhiêu người hắc liên giết bấy nhiêu người, tiểu sư đệ đâu cần ủy khuất như vậy?

Hắn quay đầu nhìn về phía Cự Giáp, vốn cho rằng Lục Diệp đã rời đi, Cự Giáp nhất định sẽ không an phận, không khéo còn muốn đuổi theo ra ngoài. Ai ngờ tên này chỉ yên tĩnh đứng tại chỗ, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Sau đó Cự Giáp xoay người, đi vào nhà gỗ của mình, đi tu hành.

Hôm qua Lục Diệp đã đi tìm hắn, bảo hắn ở lại chỗ này chờ...

Giống như lúc trước Lục Diệp đã bảo hắn đứng chờ tại chỗ, kết quả là hắn chờ tận hai tháng, nếu bây giờ Lục Diệp bảo hắn tiếp tục chờ đợi, vậy thì cứ chờ là được.

Không cần nghĩ quá nhiều, Lục Diệp nói cái gì hắn làm cái đó là được rồi.

"Tu hành đi." Lý Bá Tiên nói.

Tiểu sư đệ mạo hiểm để bảo vệ linh địa Giáp cấp này, tất nhiên có suy tính của hắn, nhưng không hắn không có nguyên nhân muốn để lại cho mấy người bọn họ một hoàn cảnh tu hành tốt.

Tiểu sư đệ đã đi rồi, hắn không giúp được gì, chuyện duy nhất có thể làm chính là cố gắng tu hành, mau chóng tăng tu vi của

mình lên.

Nếu như có một ngày lại gặp phải tình huống như thế này thì chắc chắn sẽ không vô lực như ngày hôm nay!

Phong Nguyệt Thiên thôi động ngọc giác đại trận, đại trận phòng hộ trong linh địa, Già Yểm đại trận bị kích phát, ngay sau đó linh địa to như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Trong một sơn động cách Hồi Thiên linh địa hơn hai trăm dặm, Lục Diệp đột ngột xuất hiện.

Tuy mượn nhờ truyền tống trận rời đi hơn hai trăm dặm trong nháy mắt, nhưng vị trí này cũng không an toàn, người của Vạn Ma lĩnh nhất định sẽ tản ra xung quanh tìm kiếm tung tích của mình, cho nên trước mắt hẳn chỉ cần làm một việc, tận lực rời xa Hồi Thiên cốc, tốt nhất là rời khỏi Thái Mãng sơn.

Việc này với hắn mà nói cũng không khó lắm, hắn có Ẩn Nặc và Liễm Tức linh văn, tuy là binh tu nhưng cũng có thủ đoạn của quý tu, người của Vạn Ma lĩnh có không ít, nhưng muốn tìm ra hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Lục Diệp vừa đi ra khỏi sơn động, đang muốn lên đường thì chợt giật mình.

Ngay trước mặt hắn cách đó không xa, một gia hỏa khí tức suy yếu, sắc mặt tái nhợt, đeo mặt nạ Hắc Miêu quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt giao nhau, Lục Diệp đưa tay dè lên chuôi Bàn Sơn Dao, trên mặt lộ vẻ nghiền ngẫm.

Đây không phải là quý tu vừa rời sát tới gần mình hai mươi trượng sao? Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, vậy mà người này lại chạy đến đây, hơn nữa trùng hợp bị mình đụng trúng!

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lục Diệp không biết tên quý tu này tên gì, xuất thân từ nơi nào, chỉ biết được một chuyện là đối phương có tu vi tầng chín.

Dưới mặt nạ Hắc Miêu, Ảnh Vô Cực lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Hắn không rõ tại sao Lục Diệp lại xuất hiện ở nơi này, còn tưởng rằng đối phương có đáng chấp tương tự với Lục Diệp.

Nhưng Hồ Phách đang ngồi xổm trên đầu vai Lục Diệp lại là một dấu hiệu bất mắt, không lý nào lại có người giống như y hết Lục Diệp, còn mang theo một con thú nhỏ giống như đực.

Tên này chính là Lục Nhất Diệp!

Mặc kệ vì sao đối phương lại đột nhiên xuất hiện ở đây, đối với Ảnh Vô Cực mà nói, đều là cá lớn đưa tới cửa.

Ánh mắt hai bên chỉ giao nhau trong giây lát liền cùng nhau chuyển động.

Hai bóng người cuốn lên hai luồng cuồng phong, âm âm đụng vào nhau.

Chẳng biết từ lúc nào trên hai tay Ảnh Vô Cực đã xuất hiện hai thanh dao găm. Dao găm chỉ dài hơn chủy thủ ba tấc, toàn thân đen kịt không chút ánh sáng, nhìn qua không khác màu sắc của Bàn Sơn Dao là bao.

Chỉ có điều Bàn Sơn Dao được phụ nhân tự xưng Vũ đại sư kia tăng thêm một ít tài liệu khi thăng phẩm, mà màu sắc dao găm trên tay Ảnh Vô Cực là do hắn cố ý tạo thành, hắn là quý tu, khi tập kích giết người cần vô thanh vô tức, dao găm màu đen có thể giảm xuống không ít nguy hiểm bại lộ.

Hắn dùng một thanh dao găm ngăn cản công kích của Bàn Sơn Dao của Lục Diệp, còn thanh dao găm kia thì đâm thẳng đến cổ họng của Lục Diệp.

Tu vi cách nhau bốn cấp độ nhỏ, hần nghĩ mãi mà không rõ Lục Diệp lấy đâu ra lá gan chủ động tấn công mình, nhưng hần gần như có thể đoán được cảnh tượng đối phương bị mình một kích tất sát.

Nếu như hần biết trước khi chết Hỏa Liệu Nguyên cũng nghĩ như vậy, thì tâm trạng sẽ không thoải mái như vậy.

Lực lượng hùng hồn bỗng nhiên đánh úp lại, dưới mặt nạ Hắc Miêu, vẻ mặt Ảnh Vô Cực lập tức thay đổi.

Trong nháy mắt này, hần cảm giác mình không phải đối mặt với tầng năm, mà là một cường giả ngang mình!

Thân hình không nhịn được ngửa ra sau một chút, dao găm đâm về phía cổ họng Lục Diệp cũng mất đi độ chính xác.

Hần vội vàng ổn định thân thể, nhưng mà đao thứ hai của Lục Diệp đã chém xuống.

Tu sĩ tranh chấp, nhất là loại tranh đấu cận thân chém giết này, thường thường sẽ xuất hiện tình huống một nước đi nhầm cả bàn đều thua.

Giờ phút này Ảnh Vô Cực đã phải trả giá vì sơ suất của mình.

Khi đao thứ hai chém xuống, lực đạo còn nặng hơn đao thứ nhất. Cánh tay Ảnh Vô Cực nắm dao găm cũng run lên, thân hình của hần lại ngửa ra sau, lần này thậm chí lùi lại mấy bước.

Ngay sau đó là đao thứ ba, đao thứ tư...

Tiếng leng keng leng keng vang lên, mỗi một tiếng vang lên, Ảnh Vô Cực đều phải lùi lại vài bước, vốn dĩ hần chỉ dùng một con dao găm chống đỡ, đã biến thành hai lưỡi đao.

Cánh tay tê dại, bàn tay nứt toác, trái tim Ảnh Vô Cực chìm

xuống đáy cốc!

Nếu như hần ở thời kỳ toàn thịnh, tất nhiên sẽ không chật vật như vậy, nhưng trước đó lúc lên vào linh địa, hần bị vài tòa Bạo Liệt pháp trận gây thương tích, sau đó bất đắc dĩ vận dụng một loại bí thuật chạy trốn, hôm nay không nói là nỗ lực hết đà, nhưng có thể phát huy ra thực lực không bằng một nửa thời kỳ đỉnh phong!

Nhưng dù chỉ có một nửa thực lực, đối phó một cảnh giới tầng năm hần là dư xài.

Nhưng... đây là thực lực mà tầng năm có thể phát huy ra sao?

Chương 1209: Báo thù phải sớm

Trong lúc vội vàng, giao thủ năm đao, toàn thân Ảnh Vô Cực đã lạnh buốt, trong nháy mắt, thân hình hắn không thể khống chế ngã về phía sau, cửa trung mở rộng.

Trong tầm mắt, một thanh trường đao đâm thẳng đến.

Trốn không thoát, tránh không được.

Trước đó bị thương và trả giá của thúc giục bí thuật ở Hồi Thiên Cốc khiến tốc độ phản ứng của hắn chậm hơn rất nhiều, đối mặt với một kích này lại không hề có sức phản kháng.

Lúc giao phong lần đầu, Ảnh Vô Cực khiếp sợ vì Lục Diệp đã phát huy thực lực, cảm giác hắn có thể đánh ngang lực lượng với mình.

Nhưng chỉ ngắn ngủn hai hơi thời gian, thế lực tự cho là ngang nhau liền biến thành nghiền ép toàn diện...

Hắn điên cuồng thúc giục linh lực hộ thể, trơ mắt nhìn trường đao kia đâm vào ngực mình, trên thân đao đen nhánh bộc phát ra một vòng ánh sáng, ần ần có đường vân phức tạp mà phức tạp lóe lên rồi biến mất.

Linh văn Phong Duệ gia trì!

Linh lực vốn hỗn loạn trong lúc vội vàng căn bản không cách nào cung cấp cho hắn quá nhiều phòng hộ, dưới một đao này, linh lực hộ thể trực tiếp bị phá, Bàn Sơn Đao đâm vào ngực Ảnh Vô Cực.

Lục Diệp nương mảy, trong nháy mắt khi thân đao đâm vào người đối phương, hần cảm giác được dường như chỗ ngực đối phương có thứ gì đó ngăn cản trường đao đột nhiên tiến tới, còn truyền ra một tiếng vang nhỏ.

Trên người quý tu mặt mèo đen này đeo bảo vật giống như kính hộ tâm.

"Phốc..." Mượn nhờ lực lượng va chạm, thân hình Ảnh Vô Cực nhanh chóng lui lại, không nhận được phun ra một ngụm nghịch huyết, cũng không phải hần bị Lục Diệp đả thương, chỉ là hần vốn đã bị thương trong người.

Ảnh Vô Cực nhanh chóng kéo ra mấy trường, không còn bất cứ ý nghĩ gì với Lục Diệp nữa, y lập tức xoay người, ngự không bay lên.

Lục Diệp đã đuổi giết tới, nhưng mới vừa xông ra một bước, hần đã thấy trên người Ảnh Vô Cực bay lên không trung đã bọc lên một tầng sương mù màu đỏ như máu, tựa như toàn thân huyết khí đều đang sôi trào bốc hơi lên, trực tiếp hóa thành một đạo hồng quang đi xa.

Tốc độ kia cực nhanh, dù Lục Diệp thúc giục Phi Dực cộng thêm phi hành cũng tuyệt đối không kịp!

Lại là loại bí thuật này.

Trước đây lúc ở Hồi Thiên Cốc, quý tu này đã vận dụng loại bí thuật này trốn chạy, trong thời gian ngắn ngủi này lại vận dụng một lần.

Mặc kệ bí thuật kia là trò gì, chỉ từ dấu hiệu thôi động liền biết không phải bí thuật đơn giản, một khi thúc giục, tất nhiên có cản trở thật lớn.

Lục Diệp không đuổi theo truy sát người này, mặc dù hần cảm

thấy, nếu đuổi theo, có lẽ hắn có thể giết được đối phương, nhưng bây giờ hắn cũng đang bị đuổi giết, vừa mới truyền tống ra khỏi Thiên Linh Địa, trước mắt vẫn phải nhanh chóng ẩn nấp.

Bây giờ bày ra trước mặt Lục Diệp chỉ có hai lựa chọn, đó là xâm nhập Thái Mãng sơn, rời khỏi Thái Mãng sơn.

Nơi này xem như là một vị trí rất sâu trong dãy Thái Mãng Sơn, nhưng trước kia bởi vì có bầy sói thường xuyên săn bắn, cho nên gần linh địa không có yêu thú sinh tồn. Nếu như tiếp tục thâm nhập vào núi Thái Mãng, rất dễ gặp phải một ít yêu thú cường đại, tất nhiên sẽ không có yêu thú cấp bá chủ như Cuồng Bạo Cự Viên. Nhưng đối với tu sĩ mà nói, một số yêu thú loại phi cầm cường đại thường nguy hiểm hơn so với Cuồng Bạo Cự Viên.

Nếu rời khỏi Thái Mãng Sơn, cũng không cần lo lắng gặp phải yêu thú gì, đến lúc đó hắn phải đối mặt với số lượng đông đảo tu sĩ Vạn Ma Linh.

Đừng nhìn lúc này vây công Linh Địa chỉ có mấy trăm người, đó là bởi vì tu sĩ thực lực không đủ, căn bản không có biện pháp xâm nhập đến vị trí Linh Địa, mấy trăm người kia, trên cơ bản đều là trên Lục tầng cảnh.

Bây giờ nghe được tin tức, tu sĩ Vạn Ma Linh đi đến bên ngoài Thái Mãng Sơn, đâu chỉ mấy trăm, chỉ sợ mấy ngàn người cũng có, hơn nữa theo thời gian trôi qua, số lượng sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Nhìn như có hai lựa chọn, nhưng trên thực tế, thứ bày ra trước mặt Lục Diệp chỉ có một.

Hắn không tiếc mạo hiểm rời khỏi linh địa, không có mượn nhờ Thiên Cơ trụ trở về Cửu Châu, cũng không phải muốn trốn tránh tu sĩ Vạn Ma linh.

Trong chiến trường Linh Khê, hần bị các loại truy sát, nhưng sau khi thực lực của hần cường đại đến trình độ nhất định, liền chi phối toàn bộ chiến trường, rất nhiều tông môn Vạn Ma lĩnh ở trước mặt hần run lẩy bẩy.

Bây giờ hần còn lâu mới có thể chi phối chiến trường Vân Hà, nhưng thực lực vẫn là từng chút một.

Hơn nữa tình huống chiến trường Vân Hà không giống với chiến trường Linh Khê, nơi này không có trụ sở tông môn, trong chiến trường Linh Khê có người trêu chọc hần, hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được.

Chiến trường Vân Hà thì không được, cho dù có người trêu chọc hần, hiện tại không phải là đối thủ, sau này còn muốn báo thù, cũng chưa chắc có thể tìm được người.

Cho nên ở chiến trường Vân Hà, loại chuyện báo thù này phải tới sớm, tốt nhất là không phải là loại cách đêm.

Lục Diệp không chút do dự, lập tức đi tới bên ngoài Thái Mãng Sơn.

Sau một chén trà, trên bầu trời có mấy đạo lưu quang xẹt qua, người cầm đầu chính là Tổng Truy của Uyên Hồng điện, mấy người bên cạnh đều là sư đệ sư muội của hần, trước đó ẩn nấp trong đám người, âm thầm phụ họa lời lẽ của hần, trợ giúp, bây giờ cùng Ảnh Vô Cực liên thủ kế hoạch tập sát Lục Diệp ngấm nước nóng, Lục Diệp mượn truyền tống trận trốn ra khỏi linh địa, mấy trăm tu sĩ Vạn Ma lĩnh phân tán tìm kiếm, mấy người bọn họ đương nhiên cũng không cần phải che giấu.

Chương 1210: Báo thù phải sớm 2

Mấy người liên thủ, chỉ cần có thể tìm được hành tung của Lục Diệp, bắt được hắn sẽ như mười ngón tay bóp ốc.

Lúc này mấy người vội vàng đi đến phụ cận nơi này, bay cũng không cao, hơn nữa vừa bay vừa tìm tòi cái gì.

"Sư huynh, ở bên kia!" Đột nhiên, một tu sĩ bát tầng cảnh chỉ vào nơi nào đó phía dưới.

Tổng Truy nhìn kỹ, lập tức dẫn mấy người hạ xuống.

Cách đó không xa, một nam tử đeo mặt mèo đen tựa lưng vào một tảng đá lớn, đầu cúi xuống, không nhúc nhích, quần áo trên người hắn bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn tựa như từng ngâm trong nước máu.

Ly kỳ là, trên người hắn cũng không có ngoại thương đặc biệt rõ ràng.

Người này tất nhiên chính là Ảnh Vô Cực, chỉ có điều không giống với lúc hắn hiện thân ở trong linh địa hay thậm chí là vừa rồi khi xuất hiện ở trước mặt Lục Diệp, Ảnh Vô Cực bây giờ, giống như cả người đều gầy đi một vòng lớn.

Trong thời gian ngắn như vậy, liên tiếp vận dụng bí thuật chạy trốn hai lần, đây chính là cái giá hắn phải trả.

Mà cái gọi là bí thuật, đều sẽ không dễ dàng thi triển... Nếu không phải nội tình của Ảnh Vô Cực đủ hùng hồn, chỉ sợ thật sự đã chết bất đắc kỳ tử.

"Hắn có phải đã chết rồi không?" Một nữ tu Thất tăng cảnh nhẹ nhàng mở miệng, mặc cho ai bỗng nhiên nhìn thấy bộ dạng này của Ảnh Vô Cực, chỉ sợ đều cho rằng hắn đã chết.

Cái đầu rũ xuống bỗng nhiên ngẩng lên, hai tay buông thõng bên người cũng động đậy một chút, Ảnh Vô Cực gian khổ mở miệng: "Đừng nói lung tung... Khụ khụ..." Trong ho khan kịch liệt, máu theo khóe miệng Ảnh Vô Cực lan tràn ra.

Tống Truy nhú mào: "Sao lại thành như vậy?"

Dù Ảnh Vô Cực bị trận pháp do Lục Diệp bày ra gây thương tích trong Thiên Linh địa, nhưng cho dù y thức giục bí thuật, cũng không suy yếu đến mức trở thành bộ dáng này.

Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao Ảnh Vô Cực lại bỗng nhiên đưa tin cho hắn, gọi hắn tới.

Bộ dạng như vậy, nếu không có người tới bảo vệ, tùy tiện lấy một con yêu thú, Ảnh Vô Cực đều chắc chắn phải chết, Ảnh Vô Cực đây là gọi người đến cứu mạng.

"Lục... Nhất Diệp!"

Ảnh Vô Cực mở miệng.

"Cái gì?"

Tống Truy khẽ giật mình, đột nhiên phản ứng lại:

"Người đụng phải Lục Nhất Diệp rồi? Ở vị trí nào?"

Ảnh Vô Cực cố gắng giơ tay chỉ về một hướng:

"Ngoài bốn mươi dặm..."

Nói xong giơ tay hạ xuống, hắn thật sự không còn chút sức lực nào, thương thế như vậy, không có thời gian tu dưỡng từ nửa

tháng đến một tháng, căn bản không thể khôi phục lại.

Đối với một quỷ tu cường đại ngay cả Chân Hồ Cảnh như hắc mà nói, tư thái bây giờ thật sự là quá khó coi, cũng khiến hắc tràn đầy sỉ nhục.

Tống Truy lập tức bay lên trời, vô cùng lo lắng lao về hướng mà Ảnh Vô Cực đã chỉ, đồng thời mở miệng:

"Lưu sư đệ lưu lại chăm sóc hắc!"

Bên tai lại truyền đến thanh âm suy yếu của Ảnh Vô Cực:

"Đừng... Sơ suất, hắc rất mạnh!"

Tống Truy làm như không nghe thấy, Lục Nhất Diệp là Ngũ tầng cảnh, mạnh hơn nữa còn có thể mạnh hơn hắc? Hiện tại quan trọng nhất chính là tìm ra hành tung của hắc.

Mấy người Tống Truy cấp tốc rời đi, lưu lại một nam tử râu quai nón, chính là Lưu sư đệ kia.

Ảnh Vô Cực dù sao cũng là tu sĩ Sâm La điện, đều là tông môn ở Bình Châu. Sâm La điện và Uyên Hồng điện nhanh chóng đồng khí liên chi, với tiền đề có thể chiếu cố đối phương, Tống Truy đương nhiên sẽ không mặc kệ đối phương sống chết, Lưu sư đệ có tu vi Thất tầng cảnh, chăm sóc Ảnh Vô Cực bị thương vẫn là không có vấn đề gì.

Tống Truy dẫn theo mấy sư đệ sư muội một đường bay nhanh, rất nhanh đã tới trước sơn động nơi Lục Diệp giao thủ cùng Tống Truy, cẩn thận phân biệt một chút, xác định nơi này quả nhiên có dấu vết giao thủ, chỉ là dấu vết không nhiều, hiển nhiên giao thủ lẫn nhau thời gian không dài.

Lại đi vào trong sơn động thăm dò một phen, phát hiện một tòa trận pháp bí mật, cho dù mấy người bọn họ đốt đặc cán mai

đối với trận pháp chi đạo, cũng có thể xác định, đây là truyền tống trận mà Lục Diệp lưu lại!

Đối phương chính là thông qua truyền tống trận này, trực tiếp truyền tống đến đây từ Hồi Thiên Cốc.

Đầu mỗi hữu dụng không nhiều, cho dù có thể xác định Ảnh Vô Cực đã dụng phải Lục Diệp ở chỗ này, nhưng hôm nay gã đang ở đây, thì khó mà phán đoán được.

Không biết làm sao, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm.

...

Mấy trăm tu sĩ Vạn Ma Lĩnh dưới sự dẫn dắt của Uyên Hồng Điện Tổng Truy áp chế linh địa của Lục Nhất Diệp, một trận chiến bắt buộc lại xảy ra biến cố kinh người.

Trong linh địa kia lại có Thiên Cơ trụ!

Vốn dĩ Lục Nhất Diệp có cơ hội mượn công hiệu của Thiên Cơ trụ để trực tiếp trở về Cửu Châu, nhưng hắn lại đưa ra một quyết định khiến người ta kinh ngạc.

Hắn thông qua truyền tống trận rời khỏi linh địa của mình, cũng nói ai dám phá linh địa của hắn, hắn sẽ trở về Linh Khê chiến trường, phá nơi đóng quân của tông môn đối phương!

Không ai biết rõ tại sao Lục Diệp lại làm ra hành động mất lý trí như vậy, nhưng điều này chắc chắn đã mang tới hy vọng lớn cho các tu sĩ Vạn Ma Lĩnh.

Trước mắt Lục Nhất Diệp đang ẩn thân ở nơi nào đó trong Thái Mãng Sơn, ai có thể tìm được hắn thì người đó sẽ có hy vọng đạt được giải thưởng khổng lồ kia.

Trải qua từng cái dấu ẩn chiến trường của tu sĩ không ngừng

khuếch tán ra ngoài, ngăn ngừa một cái ban ngày, không biết bao nhiêu tu sĩ Vạn Ma Lĩnh nhận được tin tức này.

Nhất là những tu sĩ Vạn Ma Lĩnh thân ở trong Thái Mãng Sơn, không thể đến Hồi Thiên Cốc, tu vi bọn họ không đủ, thực lực không đủ, không có biện pháp xâm nhập vị trí chỗ sâu hơn của Thái Mãng Sơn, vốn cho rằng lần này chạy một chuyến tay không, kết quả cục diện xoay chuyển, không ngờ lại nghênh đón hi vọng của bọn họ.

Nhất thời đều tràn đầy nhiệt tình, tìm kiếm khắp nơi.

Nhưng mà trong thời gian cả một ngày, mấy ngàn vạn tu sĩ Ma Lĩnh trong Thái Mãng sơn lại không có người nào phát hiện ra bóng dáng Lục Diệp, không ai biết rốt cuộc hắn ẩn thân nơi nào.

Chương 1211: Thời khắc săn giết

Màn đêm buông xuống, màn đen bao phủ bầu trời, một vầng trăng non dâng lên, trên trời lấp lóe đầy sao sáng.

Trong một chỗ sơn dã cách Hồi Thiên Cốc năm trăm dặm, mấy tu sĩ đang vây công một con Bích Nhân Hào Trư.

Trong Thái Mãng sơn tuy nguy cơ trùng trùng, nhưng bên trong ẩn chứa không ít cơ duyên, yêu thú quý hiếm, dược liệu hiếm có, còn có rất nhiều khoáng vật khó tìm ở bên ngoài, đủ loại cơ duyên này có lực hấp dẫn rất lớn với các tu sĩ.

Mà tu sĩ lại là một quần thể thích xu lợi, bởi vì tu hành cần tiêu hao lượng lớn tài nguyên, lương tháng mà mỗi tông môn cấp cho môn hạ đệ tử cũng không đủ để thỏa mãn nhu cầu tu hành của các tu sĩ, điểm này mặc kệ là đại tông môn hay tiểu tông môn đều như thế.

Cũng không phải tông môn keo kiệt, mà là muốn mượn phương thức này cổ vũ môn hạ đệ tử thông qua thủ đoạn của mình đi đạt được càng nhiều vật tư tu hành, đồng thời cũng dùng phương thức này để ma luyện môn hạ đệ tử.

Bằng không chỉ biết tu hành, không biết phương pháp đấu chiến, tu vi cao tới đâu cũng chỉ là cái thùng rỗng kêu to.

Chỉ có Lục Diệp, hắn lấy ra một đồng vật tư tu hành từ trong bảo khố tông môn nhà mình không chịu bất kỳ chế ước nào... Một lượng lớn vật tư chôn cất trong bảo khố tông môn, đều là hắc cương được từ bên Vạn Ma lĩnh, vốn là thuộc về hắn, tuy trên danh

nghĩa Thủy Diên chưởng quản phân phối vật tư tông môn, nhưng há lại làm khó dễ hẵn trong chuyện nhỏ nhặt này?

Trước khi có Lục Diệp, mặc dù Bích Huyết tông không thể nói là nghèo rớt mùng tơi, nhưng cũng không có quá nhiều tài nguyên, thậm chí Thủy Diên tu hành cũng bị ảnh hưởng, bằng không với tư chất của nàng, sớm đã có thể tấn thăng Thần Hải cảnh, sao có thể kéo dài đến năm ngoái mới vừa tấn thăng?

Bây giờ, Bích Huyết tông đã trải qua đủ loại động tác trước sau của Lục Diệp, vật tư chồng chất trong bảo khố tông môn đã khó có thể tính toán.

Ở trong Thái Mãng Sơn, Bích Nhân Hào Trư là một loại yêu thú rất thường thấy, trải rộng khắp các nơi trong Thái Mãng Sơn. Tuy rằng thường gặp, nhưng là một loại yêu thú rất có giá trị, da thịt của nó cực kỳ mịn màng, hơn nữa đối với tôi thể cũng có hiệu quả nhất định, ăn lâu dài, có thể tăng lên khí huyết.

Chớ đừng nói chi là trong cơ thể yêu thú cấp Yêu Tướng có yêu đan.

Bích Nhân Hào Trư có thực lực càng mạnh, giá trị càng lớn.

Mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh đối phó con Bích Nhân Hào Trư này từ đao động yêu nguyên nhìn qua, đó là một Yêu Tướng có thể so với Vân Hà bát tầng cảnh.

Mấy tu sĩ có tu vi đều ở Lục Thất tầng cảnh phối hợp với nhau, do thân thể cường tráng hấp dẫn sự chú ý của Bích Nhân Hào Trư, binh tu pháp tu quỷ tu còn lại tùy thời tập sát, tràng diện đều nằm trong lòng bàn tay.

Chiến đấu duy trì một hồi lâu, toàn thân Bích Nhân Hào Trư là vết thương, máu tươi nhuộm đỏ thân thể, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng gào thét trầm thấp, nhưng chung quy là thú bị

vây vẩn ngoan cố chống cự, mỗi lần nó muốn phá vây chạy trốn, đều sẽ bị công kích cuồng bạo đánh trở về.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, không bao lâu, mấy người có thể bắt được con yêu thú này.

Hắn tìm kiếm Lục Diệp không có kết quả, nếu gặp phải yêu thú có giá trị không tệ thì thuận tay bắt lấy, loại chuyện này không chỉ xảy ra trên người mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh này, mà phóng tầm mắt nhìn khắp Thái Mãng sơn bây giờ cũng có thể thấy được cảnh tượng tương tự bên này.

Mấy người đang chuyên tâm đối phó yêu thú trước mắt, ai cũng không ngờ tới, trong bóng tối, một đạo thân ảnh đang lặng lẽ tới gần bọn họ.

Mãi đến khi một tiếng vang khác thường truyền ra, nương theo tiếng kêu thảm thiết ngẩn ngui, mấy người mới sợ hãi cả kinh.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy binh tu trong đội ngũ tay ôm ngực quỳ rạp xuống đất, mà ở vị trí phía sau binh tu, một bóng người chẳng biết lúc nào xuất hiện đang từ trong cơ thể binh tu rút ra một thanh trường đao.

Khi mọi người quay đầu, người nọ liền nhanh như chớp đánh tới pháp tu bên cạnh, tốc độ cực nhanh.

Pháp tu đang thi pháp, mắt thấy cảnh này, hắn hoảng sợ vội vàng cắt đứt thi triển thuật pháp, thân hình cấp tốc lui về phía sau đồng thời điên cuồng thúc dục linh lực hộ thể.

Trong chớp mắt, trước mặt pháp tu liền xuất hiện một bóng người, cảm giác áp bách cường đại khiến pháp tu không cách nào hô hấp nổi, theo bản năng hắn thôi động linh lực, đồng thời quanh thân tuôn ra sóng khí, lực đẩy cực lớn quét sạch bốn phía, song bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt lại đột nhiên biến mất

không thấy đầu nữa, cùng lúc đó, khóe mắt liếc thấy mặt bên lóe lên đao quang lướt qua.

Linh lực hộ thể chỉ kiên trì không đến hai hơi liền triệt để nghiền nát, cảm giác cuối cùng của pháp tu là một tia đau đớn không đáng kể từ trong cơ thể lan tràn ra, nhưng mà rất nhanh, đau đớn kia trở nên cực kỳ rõ ràng mãnh liệt, khiến hắc kêu thảm thiết.

Đao quang sáng như tuyết lướt qua, tiếng kêu im bật lại.

"Lục Nhất Diệp!"

Một tiếng thét kinh hãi, quỷ tu kia lại hô lên một tiếng, trong lòng rung mình một cái, chỉ trong hai hơi ngắn ngủi, đội ngũ bốn người đã chết hai người, trong lòng càng thêm bi ai, càng nhiều là không rõ.

Lục Nhất Diệp không phải là binh tu sao? Nhưng nhìn thủ đoạn quỷ mị vừa rồi của hắc xuất hiện, rõ ràng là quỷ tu mới có thể thi triển ra, hắc còn kiêm tu phe phái của quỷ tu sao?

Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua có loại chuyện này...

Dù kinh ngạc, dù hắc vẫn theo bản năng mà lao tới giết Lục Diệp.

Không có hắc, hắc có tu vi Thất tầng cảnh, Lục Diệp chỉ là Ngũ tầng cảnh, đối phương có thể giết chết đồng bạn của mình, hắc lại dựa vào việc đánh lén và xuất kỳ bất ý. Nếu như bây giờ thân ảnh của hắc đã bại lộ, vậy đương nhiên hắc không có lý do bỏ qua.

Chương 1212: Thời khắc sẵn giết 2

Chỉ cần giết Lục Nhất Diệp, phần thưởng đoạt được há lại chỉ là một con Bích Nhân Hòa Trư làm sao có thể so sánh? Đó là vô số con Bích Nhân Hòa Trư!

Hắn tựa hồ đã thấy được chính mình ngày sau bằng việc được treo thưởng khổng lồ kia mà lên như điều gặp gió.

Nhưng mà sau ba hơi thở, sự phấn khích và kích động trong lòng đã bị thay thế bởi sự kinh hãi nồng đậm.

Linh khí tương giao, tia lửa văng khắp nơi, thân ảnh quỷ tu Thất tầng cảnh ngã lui về phía sau, trên mặt một mảnh thần sắc khó có thể tin, ở trong giao phong chính diện, hắn lại bị một bình tu chỉ có tu vi Ngũ tầng cảnh toàn diện chế trụ...

Không chỉ áp chế, đây quả thực chính là nghiền ép.

Lực lượng, tốc độ, ứng biến của đối phương xuất đao, phản ứng đều vượt xa chính mình.

Sau năm hơi thở, hai tay của quỷ tu đã hoàn toàn chết lặng, một thân linh lực đều ở trong giao phong chấn động trở nên tan rã đến cực điểm.

Lại hai hơi thở, một cái đầu lâu bay lên, thi thể không đầu ngã nhào trên mặt đất.

Lục Diệp lập tức quay người, lao về phía vị thể tu kia.

Mắt Thể Tu như muốn nứt ra, hắn vừa đau lòng đồng bạn bỏ

mình, lại càng kinh hãi hơn khi Lục Diệp thể hiện ra thực lực cường đại của mình. Một tên Ngũ tầng cảnh, trong khoảng thời gian ngắn giết ba đồng bạn của hắn, nếu không phải chuyện này phát sinh ngay trước mắt mình, bất luận thế nào hắn cũng không thể tin được.

Lúc Lục Diệp giết pháp tu thứ hai, hắn đã muốn đến trợ giúp, nhưng mà Bích Nhân Hào Trư bị thương bị đau giống như nổi điên, lần lượt khởi xướng xung phong tấn công hắn, căn bản không thoát thân được.

Yêu Tướng có thể so với tu vi Vân Hà bát tầng cảnh, bốn người liên thủ có thể nhẹ nhõm nắm bắt, nhưng chỉ còn lại một mình hắn, chỉ có thể miễn cưỡng chống lại.

Nếu như bỏ mặc không quan tâm, thể tu dám khẳng định rằng nanh của Bích Nhân Hào Trư sẽ bị đâm thủng mấy lỗ trên người mình.

Hắn trơ mắt nhìn đồng bạn quý tu thứ ba chết dưới đao của Lục Diệp, thể tu ý thức được lần này phiền phức lớn rồi...

Sau khi Lục Diệp gia nhập vào danh sách công kích, hắn đã chú định vị thể tu Thất tầng cảnh này sẽ tử vong. Dường như con Bích Nhân Hào Trư kia cũng biết Lục Diệp không phải là kẻ địch, trong đôi mắt đỏ tươi chỉ có thể tu kia, nó không quan tâm tới Lục Diệp.

Ngay một khắc hộ thể linh lực tán loạn, thể tu mặc cho Bích Nhân Hào Trư đâm ra hai lỗ thủng ở eo, linh khí đại thuẩn trong tay đỡ lấy trường đao của Lục Diệp, ngay sau đó, hắn thúc giục linh lực, hét dài một tiếng!

Tổng Truy trước đây đã từng nói, nếu tìm được bóng dáng Lục Nhất Diệp, hắn sẽ dùng tiếng hét dài cảnh báo, ở giây phút cuối cùng của sinh mệnh này, hắn rốt cuộc đã nhớ tới việc này.

Tất nhiên hẳn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng tuyệt đối sẽ không để Lục Diệp sống tốt.

Tiếng rít gào dừng lại theo đạo quang của Bàn Sơn đao chém xuống, thậm chí Lục Diệp còn không có thời gian thu thập chiến lợi phẩm, lập tức đâm đầu vào trong màn đêm, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Toàn thân máu tươi của Bích Nhân Hào Trưa cũng lao tới một hướng khác, bỏ trốn mất dạng.

Sau một lát, có nghe được tiếng huyết gió một chi đội ngũ đi đến nơi đây, chỉ thấy bốn cỗ thi thể nằm ngang trên mặt đất, trong chiến trường một mảnh dấu vết hỗn độn, mùi máu tanh nồng nặc xông vào mũi.

...

Một vị trí khác, ba tu sĩ vừa mới trải qua một trận chiến sẵn giết yêu thú, đang tự mình ngồi xuống điều tức.

Trong ba người, có một pháp tu kiêm tu trận đạo, trước khi ngồi xuống điều tức, ở phụ cận bố trí một ít pháp trận cảnh báo đơn giản, nếu có yêu thú tới gần, pháp trận sẽ cảnh cáo.

Đây cũng là nguyên nhân mà ba người dám an tâm cùng nhau đả tọa.

Nhưng mà khi Lục Diệp ẩn núp đến nơi đây, những pháp trận cảnh báo đơn giản kia lại không thể phát huy bất kỳ tác dụng gì.

Bản thân hẳn chính là trận tu, tạo nghệ trên trận đạo cao minh hơn pháp tu này rất nhiều, dù cho không thúc giục Động Sát Linh Văn, chỉ bằng mắt thường nhìn, cũng có thể nhìn ra một ít dấu vết trận pháp.

Trong tầm mắt của hắn, trình độ bày trận của đối phương quả

thực không chút thanh nhã.

Gần mục tiêu, bùng nổ làm khó dễ, chiến đấu đột nhiên bùng nổ, kết thúc nhanh chóng...

Sau hơn mười hơi thở, khi Lục Diệp thu thập xong chiến lợi phẩm rời khỏi nơi này, trên mặt đất chỉ còn lại ba cỗ thi thể chết không nhắm mắt.

...

Trong không khí phiêu đăng hương hoa kỳ dị, có tu sĩ lần theo mùi hoa tìm tới nơi đây, liếc mắt liền thấy một gốc hoa màu tím, đậu phồng, năm cánh hoa, trên mỗi một cánh hoa đều có một ít đường vân kỳ lạ, liếc mắt nhìn qua, tựa như có một con mắt mở ra mọc ở phía trên.

Tu sĩ bị hấp dẫn tới đây mặc dù không tinh thông dược lý, nhưng thân là một tu sĩ hợp cách, nhãn lực phân biệt một ít thiên tài địa bảo vẫn phải có.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra đóa hoa tím này là dược liệu khó được, nói một câu với đồng bạn bên cạnh, kích động lấy ra công cụ thu thập dược liệu, muốn thu thập đóa hoa tím này.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn đưa tay, một thanh trường đao đen kịt bỗng nhiên từ mặt bên đánh tới, tu sĩ này ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, trường đao thuận theo eo đâm vào trái tim.

Trường đao rút ra, mang theo một chùm nhiệt huyết.

Đồng bạn của hắn trong tiếng kêu sợ hãi triển khai phản kích theo bản năng, nhưng nghênh đón hắn lại là ánh đao như mưa rền gió dữ.

...

Một thân ảnh từ giữa không trung xẹt qua, quanh thân ba động linh lực hiển lộ rõ ràng người này là một tu sĩ Bát tầng cảnh.

Dù sắc trời đã tối, nhưng hắn vẫn không từ bỏ việc tìm kiếm hành tung của Lục Diệp, chỉ vì hắn biết, đêm dài lắm mộng, thời gian kéo dài càng lâu, muốn tìm được tung tích của Lục Diệp lại càng khó, đồng thời hắn cũng phải phòng bị cường giả Vạn Ma Lĩnh khác đắc thủ.

Tu vi Bát tầng cảnh cường đại là chỗ dựa để hắn độc thân hành động, trước đó cũng có người mời hắn kết bạn mà đi, nhưng đều bị hắn cự tuyệt.

Chia lợi với người khác, nào bằng độc chiếm giải thưởng?

Chương 1213: Bản lĩnh của mình

Bởi vì muốn tìm kiếm bóng dáng của Lục Diệp, cho nên tu sĩ tầng tám này cũng không bay cao, chỉ cách mặt đất khoảng bốn mươi trượng.

Đó là một độ cao rất khéo, vừa có thể bảo đảm hẳn nhìn thấy tình huống trên mặt đất, cũng có thể bảo đảm có đủ thời gian phản ứng và xê dịch khi gặp phải tập kích.

Chỉ nhìn từ điểm này, người này chính là một người có kinh nghiệm phong phú.

Lúc xẹt qua một chỗ, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một tia ba động linh lực yếu ớt, nếu không phải hẳn cực kỳ chuyên chú, e rằng đã bỏ qua tia dị thường này.

Hắn lập tức nhìn sang bên kia, thấy một bóng người như chim sợ cành cong, nhanh chóng xuyên qua rừng cây, mặc dù là đêm tối, nhưng thân hình đối phương vẫn khắc sâu vào tầm mắt.

"Lục Nhất Diệp!" Tu sĩ này mừng rỡ, không ngờ mình có thể tìm được Lục Diệp thật, cảm khái mình may mắn, rồi vội vàng đuổi theo về phía trước, thoáng chốc đã bay đến phía trước Lục Diệp, sau đó hẳn từ trên trời giáng xuống, thân ở giữa không trung, trong tay nắm chặt một thanh khảm đao, thúc giục linh lực, chém thẳng về phía Lục Diệp như phi ưng vỗ mồi.

Bỗng nhiên một tiếng động vang lên, Lục Diệp đang chạy trốn thì bị một cỗ lực lượng ép cho thân thể chùng xuống, linh lực trên Linh khí va chạm, nổ ầm ầm.

Sóng khí quét qua, hai người bỗng nhiên tách ra.

Lục Diệp đứng trên mặt đất, thân hình trượt về phía sau vài chục trượng, mặt đất bị cày ra hai vết cắt thật sâu, còn đối phương thì lật người, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Lần giao phong này thoát nhìn có vẻ như Lục Diệp rơi vào hạ phong, nhưng thực lực mà hắn bộc phát ra trong nháy mắt lại khiến lông mày đối phương nhíu lên.

Linh lực dao động của Lục Diệp đúng là tăng năm, nhưng thực lực hắn thể hiện ra tuyệt đối không chỉ đơn giản là tăng năm. Chẳng qua người này cũng không quá để ý, hắn nổi danh bên ngoài, vốn có thể vượt cấp giết địch, biểu hiện như thế chẳng có gì lạ.

Nhưng cuối cùng bị mình chặn ở chỗ này!

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy thì trên mặt đất phía sau lưng hắn, một bóng người quỷ mị nổi lên...

Đôi khi Lục Diệp nghĩ lại, thật ra lúc trước Y Y chọn sai phe phái, nếu nàng lựa chọn làm quỷ tu, tất nhiên có thể phát huy ra tiềm lực vượt qua tất cả quỷ tu.

Tiếp là lúc trước khi hắn gia nhập Bích Huyết tông, trên dưới Bích Huyết tông chỉ có hai người, một người là Thủy Uyên, một người là chưởng giáo.

Y Y từng theo Thủy Uyên tu hành y tu, nhưng phát hiện mình không có thiên phú gì ở phương diện này, chỉ có thể đi theo chưởng giáo tu hành thuật pháp.

Trên con đường thuật pháp, nàng đã thể hiện ra thiên tư cực kỳ cường đại, dù thuật pháp cao thâm cỡ nào nàng đều có thể nắm giữ rất nhanh, hơn nữa bởi vì nàng là linh thể, lúc thi triển thuật pháp sẽ không có quá nhiều trói buộc, nàng đều có thể thi triển ra

các loại thuộc hành thuật pháp.

Ngoại trừ thuật pháp Lô hệ...

Có lẽ bởi vì nguyên nhân linh thể nên Y Y rất e ngại thuật pháp Lô hệ, hưởng chi là tự mình tu hành.

Bất kể như thế nào, nếu Y Y đã đi lên con đường pháp tu, hơn nữa thiên tư xuất sắc, hiện giờ đã không tiện chuyển hệ phái tu luyện nữa, chỉ có thể chờ sau này thực lực mạnh hơn một chút, cân nhắc kiêm tu phe phái quý tu này.

Mặc dù nàng chưa từng tiếp xúc qua, nhưng thân là linh thể, trời sinh đã có một chút ưu thế quý tu khó có thể với tới.

Lúc này nàng lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau kẻ địch, mà đối phương không hề phát hiện ra.

Cho đến khi Y Y tế ra Cửu Trận Đồ, linh lực dao động thoải mái, tên binh tu tăng tám kia mới kinh ngạc hoảng sợ, nhưng hắn chưa kịp điều tra xem phía sau có nguy hiểm gì, tầm mắt bỗng nhiên hoa lên, cả người đột ngột xuất hiện trong một bãi đá vụn.

"Tìm một chỗ trốn đi."

Lục Diệp phân phó rồi vọt vào bên trong Cửu Trận Đồ.

Thời gian trôi qua, sau một chén trà, Y Y lắc Cửu Trận Đồ một cái, bóng dáng Lục Diệp hiển hiện, trên người hắn có thêm mấy vết thương, không nghiêm trọng lắm, chỉ là vết thương ngoài da.

Bên chân là thi thể của binh tu tăng tám, so ra thì trên người kẻ này rất nhiều vết thương, quần áo hầu như bị máu tươi nhuộm đỏ, mặc dù đã chết, hai mắt vẫn trừng lớn, đúng là đáng vẻ chết không nhắm mắt.

Hắn thật sự có chút chết không nhắm mắt.

Lúc đầu giao đấu với Lục Diệp, hai người đánh ngang tay nhưng mà nếu ở trong không gian của Cửu Trận Đồ, đương nhiên Y Y cũng có thể can thiệp. Có nàng âm thầm phối hợp, làm sao tên binh tu tầng tám này có thể là đối thủ? Cuối cùng bị từng đao của Lục Diệp chém chết.

"Đi!" Lục Diệp nói xong tùy ý lao về một hướng.

Trời sắp sáng, hơn nửa sân giết cả đêm, hắn cũng tiêu hao không ít, cần nghỉ ngơi một chút.

Sau gần nửa canh giờ, Lục Diệp ngồi bên trong một chỗ Ẩn Nặc trận, bên cạnh là con suối nhỏ, hắn nuốt linh đan để khôi phục.

Lúc trở về từ Hồ Tiên cốc, Lục Diệp đã cảm thấy mình có vốn liếng để đánh một trận với tu sĩ tầng tám, chẳng qua hắn vẫn luôn không có cơ hội nghiệm chứng việc này, mãi cho đến vừa rồi mới tìm được một tên tầng tám lạc đàn.

Sau khi giao thủ một hồi, đã nghiệm chứng được suy đoán trong lòng.

Dưới trạng thái bình thường, hắn thật sự có vốn liếng để đánh một trận với tu sĩ tầng tám, cho dù không có Y Y âm thầm trợ giúp, Lục Diệp cũng có thể chém giết đối phương.

Điều này có nghĩa là bây giờ hắn đã có bản lĩnh vượt ba cấp giết địch!

Trước đó nhiều lắm chỉ có thể vượt hai cấp, có thể thay đổi như thế là nhờ cơ duyên lấy được từ Hồ Tiên cốc, lần tẩy lễ mà Thiên Cơ ban thưởng đã giúp nội tình của hắn và đám người Lý Bá Tiên tăng nhiều.

Hơn nữa đây vẫn chỉ là trạng thái bình thường.

Nếu có thể kích phát bí thuật hóa thú, thực lực của hắn sẽ còn tăng lên rất nhiều, có lẽ có thể chính diện chống lại tầng chín?

Chương 1214: Bản lĩnh của mình 2

Lục Diệp không thể xác định được chuyện này, mặc dù hẳn từng một chọi một giết qua một tên tăng chín, nhưng mà lần chiến đấu với Hỏa Liệu Nguyên kia, hẳn dựa vào Thiên Phú Thụ ngăn cách hỏa diễm, có thể nói là mài chết Hỏa Liệu Nguyên...

Đây là tình huống đặc thù, không chuẩn được.

Nhưng muốn kích phát bí thuật hóa thú, cần rất nhiều thời gian để súc thể và cộng hưởng, cho đến tận bây giờ, Lục Diệp mới chỉ kích phát một lần.

Mặc kệ như thế nào, bây giờ hẳn đã là một thành viên trong số cường giả Vân Hà cảnh, không còn là kẻ yếu đuối như lúc trước mới vào Vân Hà chiến trường, bất cứ ai cũng có thể đến ức hiếp hẳn.

Đây cũng là chỗ dựa để hẳn dám rời khỏi linh địa.

Dù kẻ nào dám coi thường hẳn vì tu vi của hẳn, tất nhiên phải trả một cái giá thật đắt.

Các tu sĩ Vạn Ma lĩnh không ngờ sự trả thù của Lục Diệp lại đến nhanh như vậy.

Đứng ở lập trường của tu sĩ Vạn Ma lĩnh, hẳn rời khỏi linh địa, ẩn nấp trong Thái Mãng sơn, tất nhiên bây giờ đang trốn đông trốn tây, hoảng sợ như chó nhà có tang, việc bọn họ cần phải làm lúc này là không ngừng tìm kiếm, tìm ra tung tích của hẳn, sau đó chém giết hẳn.

Nhưng chỉ trong một đêm, đã có bốn năm đội ngũ biến mất.

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh tùm năm tùm ba, kết bạn đồng hành, giúp Lục Diệp tiện thể săn giết.

Lúc còn ở Linh Khê cảnh, hắn cũng bị người đuổi giết nhiều lần như vậy, nhưng hôm nay hắn đã khác xưa.

Hồi Linh Khê cảnh bị đuổi giết, hắn vẫn chưa nắm giữ Ẩn Nặc và Liễm Tức linh văn, rất khó che giấu hành tung khi kẻ địch tìm với quy mô lớn, chỉ có thể liên tục chạy trốn, di chuyển vị trí.

Bây giờ thì khác, gia trì Ẩn Nặc và Liễm Tức linh văn có thể khiến hắn lấy thân phận bình tu thi triển thủ đoạn của quỷ tu.

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh cảm thấy hắn là con mồi, trên thực tế hắn thấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh mới là con mồi của hắn.

Một buổi tối, bốn năm đội ngũ mất tích, cũng không khiến quá nhiều người chú ý, những tu sĩ Vạn Ma lĩnh này đều hành động cùng đồng môn hoặc là hảo hữu của mình, rất ít giao lưu với người khác, cho nên dù bọn hắn biến mất, hầu hết mọi người cũng không biết.

Buổi tối thứ nhất như thế, buổi tối thứ hai cũng như thế, buổi tối thứ ba vẫn như thế...

Rốt cuộc bên Vạn Ma lĩnh cũng phát hiện ra sự việc không thích hợp.

Nhất là Tổng Truy, lúc hắn ở cửa Hồi Thiên cốc hô hào tu sĩ Vạn Ma lĩnh, rất nhiều người đều trao đổi lạc ấn chiến trường với hắn, mỗi buổi tối những lạc ấn chiến trường này đều biến mất một nhóm, hiển nhiên không phải yêu thú gây nên, mà là người nào đó ra tay tàn độc.

Mà trong Thái Mãng sơn này, ngoài rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh

ra, cũng chỉ có Lục Diệp!

Tên kia lợi hại như vậy sao? Tống Truy không hiểu, lại nghĩ tới những lời cuối cùng Ảnh Vô Cực nói với hắn, bảo hắn cẩn thận Lục Nhất Diệp, đối phương rất mạnh.

Tống Truy bỗng nhiên nhận ra hình như mình vẫn luôn xem nhẹ Lục Diệp, thậm chí hắn còn không biết rõ nội tình của Lục Diệp lớn đến mức nào. Nếu như những tu sĩ Vạn Ma lĩnh biến mất này đều là Lục Nhất Diệp giết chết, vậy thì thực lực của người này tuyệt đối còn mạnh hơn dự liệu của hắn.

Điều càng khiến cho hắn cảm thấy bức bối chính là mấy ngày nay, hắn vẫn không thể tìm được hành tung của Lục Diệp. Từ khi hắn rời khỏi Hồi Thiên cốc thông qua truyền tống trận, hình như tên này đã hoàn toàn bốc hơi.

Nhưng Tống Truy biết Lục Diệp vẫn còn ở Thái Mãng sơn!

Nếu những tu sĩ Vạn Ma lĩnh biến mất kia thật sự là bút tích của hắn, vậy tất nhiên hắn vẫn sẽ tiếp tục hành động.

Đêm thứ tư buông xuống...

Lần này Tống Truy có chuẩn bị, cố ý liên hệ với những tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia, hỏi thăm vị trí của bọn họ, sau đó yên tĩnh chờ đợi.

Khi bên trong ẩn ký chiến trường chợt có một lạc ấn biến mất, Tống Truy lập tức bay lên trời, lao thẳng về một hướng, mấy người khác cũng theo sát phía sau.

Nhưng khi hắn dẫn theo mấy sư đệ sư muội chạy tới, dĩ nhiên đã muộn, mấy cỗ thi thể nằm trên mặt đất, máu tươi lênh láng khắp nơi.

Hắn cẩn thận kiểm tra một lần, phát hiện vết thương trí mạng

trên người bọn họ đều là vết đao, hơn nữa từ dấu vết ở hiện trường, cuộc chiến không kéo dài quá lâu.

Một đội ngũ bốn người đều là tu sĩ tăng sáu tầng bảy, phối trí rất tốt, một tên tăng năm như Lục Nhất Diệp kia có thể giết nhiều người trong khoảng thời gian ngắn như vậy sao?

Hay là bên cạnh hắn có trợ thủ?

Nhưng Lục Nhất Diệp rời khỏi Hồi Thiên cốc một mình, bên cạnh hắn có thể có trợ thủ gì chứ?

Hắn không hiểu rất nhiều thứ, chỉ biết được một điều duy nhất, đó là thực lực của Lục Diệp thật sự mạnh hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Ngay khi Tống Truy đang trầm tư, một đạo lưu quang cách đó không xa xẹt qua, giống như phát hiện bọn họ, lưu quang kia thay đổi phương hướng rơi xuống gần bọn họ, lộ ra một bóng người.

Người nọ hơi gật đầu với Tống Truy:

"Tống huynh!"

"Tự Tại huynh."

Người tới tên là Ninh Tự Tại, cũng là tăng chín, xuất thân từ một tông môn nhị phẩm ở U Châu, trước đây đã gặp nhau ở Hồi Thiên cốc, trước kia cũng từng quen biết Tống Truy, đương nhiên là không xa lạ gì.

Chương 1215: Rời khỏi Thái Mãng sơn

"Tổng huynh, đây là bút tích của Lục Nhất Diệp sao?" Ninh Tự Tại nhìn mấy thi thể trên mặt đất.

Tổng Truy nói:

"Ta cũng vừa tới, nhưng có vẻ là vậy."

Ninh Tự Tại nói:

"Có thể để ta xem một chút không?"

Chuyện này có gì đáng để ý chứ, mấy cỗ thi thể mà thôi, Tổng Truy bèn nói:

"Tự Tại huynh cứ tự nhiên."

Ninh Tự Tại ngồi xổm xuống, tỉ mỉ kiểm tra một hồi, thậm chí còn lật qua lật lại mấy cỗ thi thể một lần, làm mấy người phía sau Tổng Truy chau mày, hoài nghi có phải người này có sở thích đặc thù gì hay không.

Thật lâu sau, Ninh Tự Tại mới đứng lên, trên mặt lộ vẻ đăm chiêu.

"Tự Tại huynh có phát hiện gì không?" Tổng Truy hỏi.

Ninh Tự Tại nói:

"Không có phát hiện gì quá lớn, chỉ nhìn thương thế thì không khác gì những người đã chết mấy ngày nay, có thể xác định là

cùng một người gây ra."

"Mấy ngày nay Tự Tại huynh vẫn luôn kiểm tra những thi thể đã chết kia?"

"Cũng không phải cố ý, chỉ là trùng hợp gặp được nên nhìn xem."

Hắn quay đầu nhìn về phía Tống Truy:

"Tống huynh, có thể xác định đây là Lục Nhất Diệp ra tay không?"

Trong lòng của Tống Truy thầm nhủ người hỏi ta, ta hỏi ai? Nhưng ở trước mặt mấy sư đệ sư muội cũng không tiện nói như thế, bèn nói:

"Lục Nhất Diệp kia dùng đao, mấy người kia cũng chết bởi đao, về cơ bản chính là hắn."

"Ta nhớ Lục Nhất Diệp là một binh tu!"

Ninh Tự Tại vô cùng nghi hoặc:

"Nhưng mà... Theo ta quan sát, trong mỗi một nhóm người chết đi sẽ có một người chết bởi đánh lén đến từ phía sau lưng! Cái này hơi giống thủ đoạn của quỷ tu, cho nên ta nghi ngờ có phải bên cạnh Lục Nhất Diệp có trợ thủ hay không? Nếu không chỉ một mình hắn, làm sao có thể giết nhiều người như vậy?"

Mà người giúp đỡ kia chắc chắn là một quỷ tu cường đại.

Giống hệt ý nghĩ trước đó của Tống Truy, trong chốc lát hai người đều cảm thấy bên cạnh Lục Diệp nhất định có trợ thủ.

Trên thực tế, bên cạnh Lục Diệp thật sự có người giúp đỡ, nhưng không phải như hai người đã nghĩ, chỉ có Hổ Phách và Y Y mà thôi.

Tổng Truy lại hàn huyền vài câu với Ninh Tự Tại, sau đó tản đi, ước định nếu có phát hiện thì gửi tin, về phần có liên hệ hay không, vậy cũng chỉ có mình biết rõ.

Nếu bọn họ thật sự phát hiện ra tung tích của Lục Diệp, tất nhiên sẽ ra tay chém giết trước, làm sao còn có thể liên hệ với người khác.

Đêm thứ năm trôi qua, Vạn Ma lĩnh lại tổn thất hai đội ngũ.

Đồng thời Lục Diệp cũng phát hiện một vấn đề.

Đối tượng hắc có thể ra tay ngày càng ít.

Trước đó hắc đã từng giết một tên tăng tám lạc đàn, cho nên nếu còn có tên tăng tám lạc đàn khác, dựa vào Cửu Trật Đồ trong tay Y Y và sự giúp đỡ âm thầm của nàng, Lục Diệp vẫn có thể nhẹ nhõm chém giết, nhưng nếu bên cạnh tu sĩ tăng tám này còn có đồng bạn, vậy Lục Diệp cũng chỉ có thể tạm lánh đi.

Dưới tiền đề không thể bảo đảm mình có thể toàn thân trở ra, hắc tuyệt đối sẽ không tùy tiện ra tay, chỉ khi nào xác định mình có năng lực giết chết tất cả kẻ địch trong tầm mắt, hắc mới phát động đánh lén từ trong bóng tối.

Hiện giờ, mỗi đội ngũ đều tản mát ở sâu trong Thái Mãng sơn, rất nhiều đội ngũ đều có cường giả tăng tám, thậm chí tăng chín tọa trấn, đương nhiên Lục Diệp không thể đụng vào đội ngũ như vậy.

Điều này dẫn đến việc ngày càng ít mục tiêu để hắc lựa chọn trong những buổi tối săn giết.

Hơn nữa, khi số lượng tử vong của các tu sĩ Vạn Ma lĩnh tăng nhiều, người còn sống càng thêm cảnh giác, càng thêm đoàn kết.

Mấy buổi tối đầu, số lượng đội ngũ mà Lục Diệp gặp phải

cũng không nhiều, chỉ có hai người, nhiều thì chỉ có ba bốn người, cơ bản sẽ không đụng phải đội ngũ năm người, thậm chí còn có người tự cho là đúng, hành sự một mình.

Nhưng đội ngũ gặp phải đêm qua, rất nhiều đội đã hợp nhất thành một đội, nhân số mở rộng từ bảy đến mười mấy người.

Trong đội ngũ này, dù không có tầng tám tầng chín tọa trấn, Lục Diệp cũng không dám trêu chọc, dựa vào thực lực hiện tại của hắn, đối phó với đội ngũ dưới năm người không có tu sĩ tầng tám trở lên thì không nguy hiểm lắm, vượt qua phạm vi này thì không được.

Cho nên sau một đêm săn giết, chỉ có hai đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh chết ở trên tay hắn, tổng cộng bảy người, số lượng ít hơn ngày đầu tiên rất nhiều.

Săn giết mấy ngày, tích tụ trong lòng Lục Diệp đã được phát tiết. Tuy hắn rất muốn đuổi tận giết tuyệt đám người Tống Truy kia, nhưng hắn biết chuyện này là không thực tế.

Đến lúc rời khỏi Thái Mãng sơn rồi...

Bây giờ tu vi không đủ, cũng không thể ở mãi chỗ này trốn trốn tránh tránh với tu sĩ Vạn Ma lĩnh, tu sĩ tu hành vẫn phải lấy việc tăng tu vi làm chủ.

Hiện giờ, tuy vị trí của Hồi Thiên linh địa đã bại lộ, nhưng trong linh địa có Thiên Cơ Trụ và rất nhiều trận pháp mà hắn để lại, nếu gặp phải nguy hiểm gì không thể ngăn cản, đám người tứ sư huynh có thể mượn nhờ Thiên Cơ Trụ quay về Cửu Châu, có thể đảm bảo an toàn.

Còn nữa, trước khi hắn rời khỏi Hồi Thiên cốc đã nói câu nói kia, trước khi hắn chưa chết, tu sĩ Vạn Ma lĩnh nào dám cường công Hồi Thiên linh địa?

Sợ là hôm nay cường công, ngày mai Lục Diệp sẽ trở về Linh Khê chiến trường, phá hủy trụ sở của tông môn.

Không phải hẳn chưa từng làm loại chuyện này, chính là vì đã từng làm một lần, cho nên mới có thể có lực uy hiếp cường đại.

Trời sắp sáng, Lục Diệp đưa tay điểm lên ấn ký chiến trường, truyền tin tức cho Lý Bá Tiên:

"Sư huynh, ta chuẩn bị rời khỏi Thái Mãng sơn."

Mấy ngày nay hẳn cũng đã truyền tin cho Lý Bá Tiên, nhưng không nói quá nhiều, chỉ đơn giản là báo bình an thôi.

Chương 1216: Rời khỏi Thái Mãng sơn 2

Trong Hồi Thiên linh địa, Lý Bá Tiên kiểm tra tin tức của Lục Diệp, thở phào một hơi.

Dù mấy ngày nay Lục Diệp không nói cho hắn biết nhiều thứ, nhưng hắn cũng biết nếu Lục Diệp vẫn ở lại Thái Mãng sơn, tất nhiên là đang trả đũa tu sĩ Vạn Ma linh. Bây giờ nghe hắn nói muốn rời khỏi Thái Mãng sơn, rốt cuộc cũng có thể yên lòng, chuyện này cho thấy tiểu sư đệ sẽ không tiếp tục đấu trí đấu dũng với đám người Vạn Ma linh kia.

Tuy sau khi rời khỏi Thái Mãng sơn, Lục Diệp chắc chắn vẫn sẽ bị trận doanh Vạn Ma linh chú ý, nhưng nói chung cục diện sẽ không tệ hơn hiện tại.

Đối với hắn, việc Lục Diệp quyết định rời khỏi Thái Mãng sơn chính là chuyện tốt.

"Chú ý an toàn, gặp chuyện không giải quyết được thì nghĩ đến Y Y!"

Thấy tin tức sư huynh trả lời, Lục Diệp bật cười.

Ý trong lời nói của sư huynh rõ ràng là bảo mình đừng vọng động, nếu như mình chết, Y Y nhất định cũng sẽ tan thành mây khói.

Lục Diệp kết thúc truyền tin với Lý Bá Tiên, lại truyền tin tức cho Cự Giáp, dặn hắn phải ở lại linh địa tu hành cho tốt, không được tùy tiện chạy loạn, trước khi có bất kỳ quyết định nào thì

hắn phải thương lượng với tứ sư huynh hoặc là đưa tin hỏi lại mình.

Cự Giáp trả lời đơn giản rõ ràng, chỉ có một chữ "Được!"

Sắc trời sáng tỏ, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến Lục Diệp. Hắn có thể gia trì Ẩn Nặc và Liễm Tức linh văn cho mình bất cứ lúc nào, cho nên chỉ cần cẩn thận, hắn sẽ không bị người nào phát hiện ra.

Lục Diệp bước lên lộ trình, lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Lại lẽ loi troi một mình.

Từ khi bắt đầu tu hành, phần lớn thời gian hắn đều duy trì trạng thái cô đơn lẻ bóng này, có một đoạn thời gian cùng hành động với Cự Giáp nhưng cũng không duy trì được bao lâu.

Được tuyền linh Giáp cấp, ở chỗ sâu trong Thái Mãng sơn, lại có tứ sư huynh và Phong Nguyệt Thiên làm bạn, hắn vốn tưởng rằng ngày như vậy có thể kéo dài đến khi hắn tấn thăng Chân Hồ cảnh.

Nhưng mà cuối cùng có rất nhiều chuyện không như ý, lúc này mới qua mấy tháng, hắn lại một mình lên đường.

Hồi tưởng lại thời gian ngắn ngủi ở trong linh địa, tuy ngày thường tất cả mọi người đều tu hành, không giao lưu nhiều, nhưng loại cảm giác này lại khác, bên cạnh có người, dù gặp chuyện gì cũng có đối tượng để thương nghị và trợ giúp, hơn nữa đó còn là mấy người trong những người thân mật nhất với mình trên thế giới này.

Cũng may mặc dù hắn vẫn luôn lẻ loi một mình, nhưng chưa bao giờ cô đơn.

Bởi vì Hồ Phách và Y Y vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Cho đến ngày nay, Lục Diệp cảm thấy rất may mắn vì mình có thể gặp được Hồ Phách và Y Y, lại càng thấy may mắn vì mình đã mang hai người bọn họ ra khỏi Thanh Vân sơn, lúc này mới có thể có hai tiểu đồng bọn vẫn luôn không rời bỏ hẳn, cùng nhau trưởng thành, cùng trải qua đủ loại khó khăn trắc trở.

Lục Diệp bỗng nhiên biến mất, khiến cho Tống Truy và các cường giả như Ninh Tự Tại cảm thấy có gì đó không đúng.

Mấy ngày trước, mỗi đêm bên Vạn Ma lĩnh đều có một số người mất tích, nhưng hai ba ngày gần đây không còn ai bị giết nữa.

Tất cả dấu hiệu cho thấy Lục Diệp đã rời đi!

Điều này làm cho đám cường giả tầng chín vẫn luôn tìm kiếm tung tích Lục Diệp mà không có kết quả cam tâm thế nào được? Có thể không cam tâm nhưng làm gì được bây giờ? Từ đầu đến cuối bọn họ không thể tìm thấy hành tung của Lục Diệp, chỉ có thực lực cường đại nhưng không có đất dụng võ.

Lúc này, Lục Diệp đã đi tới một nơi gần bên ngoài Thái Mãng sơn.

Mấy ngày nay đi lại không dễ dàng, chủ yếu là càng đi ra ngoài, số lượng tu sĩ Vạn Ma lĩnh lại càng nhiều.

Lúc trước, khi tin tức Lục Diệp và linh địa ở Hồi Thiên cốc truyền ra ngoài, có rất nhiều tu sĩ đã tới nơi này, nhưng có một số tu sĩ không đủ thực lực, không thể đi sâu vào trong, hơn nữa số lượng tu sĩ như vậy là nhiều nhất...

Điều này làm bên ngoài Thái Mãng sơn có thể thấy bóng dáng tu sĩ Vạn Ma lĩnh khắp mọi nơi, hơn nữa tất cả đều là dưới tầng sáu.

Lục Diệp không phức tạp hóa vấn đề, hẳn đã quyết tâm rời

khỏi Thái Mãng sơn, đương nhiên sẽ không để lộ hành tung của mình. Chỉ cần hẩn rời khỏi Thái Mãng sơn, từ nay về sau trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi, Vân Hà chiến trường rộng lớn như vậy, đeo mặt nạ, giấu Hồ Phách đi, không ai có thể tìm ra hành tung của hẩn.

Đợi đến khi tu vi đến tầng tám, tầng chín, với nội tình của hẩn thì có thể hoành hành không sợ, đến lúc đó ai còn dám chọc đến hẩn, dù là phân, hẩn cũng phải giẫm mấy phát!

Trên đường đi, Y Y bỗng nhiên hiện ra thân hình từ gần đó.

Mấy ngày nay, Lục Diệp có thể yên ổn tiến lên, ngoài nhờ một phần tác dụng của Ấn Nặc và Liễm Tức linh văn của hẩn, nguyên nhân lớn nhất vẫn là Y Y.

Nàng dò đường phía trước, bất kỳ động tĩnh nào cũng có thể lập tức phát hiện ra, có thể khiến Lục Diệp tránh đi rất nhiều rắc rối không cần thiết.

"Lục Diệp Lục Diệp, bên kia có sơn động."

Mấy ngày nay, Y Y phụ trách dò đường phía trước, đồng thời cũng phụ trách tìm kiếm chỗ nghỉ ngơi. Nếu nàng cố ý trở về nói với Lục Diệp, vậy nơi đó chắc chắn rất thích hợp để nghỉ ngơi và hồi phục.

"Làm tốt lắm."

Lục Diệp tán thưởng:

"Đi xem một chút."

Trên mặt Y Y tràn ngập ý cười, vẻ mặt dương dương đắc ý, thân hình nhẹ nhàng bay lượn, đi phía trước dẫn đường.

Đi tới chỗ cách đó vài dặm, quả nhiên tìm được một sơn động,

vị trí rất bí mật, chỗ cửa động mọc cỏ hoang cao bằng một người, nếu không phải cẩn thận điều tra, đúng là không phát hiện được.

Chương 1217: Hành tung của Lục Diệp

Lục Diệp đi vào cửa hang, tiến sâu vào bên trong, hẩn dần dần phát hiện được một vài chỗ không thích hợp.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một sơn động ẩn nấp, có thể dùng để nghỉ ngơi, nhưng sơn động này thật sự rất sâu.

Lục Diệp trầm tư suy nghĩ, đi đến một bên quan sát qua một chút, vách đá hai bên thông đạo này có dấu vết khai thác, hơn nữa nhìn dấu vết này, hiển nhiên là đã có từ lâu.

Nơi này nào phải sơn động gì, đây rõ ràng là một hầm mỏ!

Lúc trước, khi Lục Diệp từng làm quáng nô ở Tà Nguyệt cốc, quanh năm suốt tháng ra vào hầm mỏ, cho nên nơi này có phải là hầm mỏ hay không, hoàn toàn không thể gạt được con mắt của hắn.

Có lẽ rất nhiều năm trước, nơi này tích chứa khoáng vật có giá trị gì đó, sau đó bị các tu sĩ nghĩ biện pháp khai thác, khai thác khoáng vật xong để lại hầm mỏ này.

Vân Hà chiến trường, thậm chí là trong Linh Khê chiến trường có rất nhiều nơi như vậy, cho nên cũng không hiếm lạ gì.

Lục Diệp cũng không có tâm tư gì với nơi này, bởi vì thời gian tồn tại của hầm mỏ này không ngắn, cho dù trước kia có khoáng vật nào có giá trị xa xỉ, cũng đã sớm bị khai thác sạch sẽ, làm sao đến phiên hắn?

Tiếp tục đi sâu vào bên trong thêm mấy dặm đường, một cái

hầm mỏ cực lớn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt.

Đây là một không gian rất rộng rãi, còn lớn hơn không gian chiếm cứ của Hồi Thiên linh địa một chút, hơn nữa tính toán vị trí, nơi này đã xâm nhập vào trong lòng núi.

Khoáng vật nơi đây từng cất chứa nhất định có giá trị cực lớn, nếu không sẽ không đến mức bị mọc rỗng thế này.

Trong hầm mỏ là một màu đen kịt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Lục Diệp quan sát.

Hắn đánh giá hầm mỏ bị vét sạch này, một ý nghĩ mơ hồ bỗng nhiên dâng lên trong lòng, ý nghĩ này càng ngày càng rõ ràng.

"Lục Diệp, buổi tối chúng ta nghỉ ngơi ở đây?" Y Y đã dạo qua một vòng trong hầm mỏ, cũng không phát hiện đồ vật gì nguy hiểm. Ngược lại, nơi đây có dấu vết của một vài người để lại, xem ra trước kia cũng có người từng phát hiện nơi này, nên nghỉ ngơi ở đây.

Tuy rằng cửa động của hầm mỏ này bị che giấu, nhưng tóm lại vẫn có người có thể phát hiện ra.

"Không!" Lục Diệp lắc đầu.

"Hả?"

"Chúng ta lại đi tặng cho Vạn Ma linh một phần đại lễ!"

Vốn dĩ Lục Diệp đã săn giết mấy đêm ở chỗ sâu trong Thái Mãng sơn, giết không ít tu sĩ Vạn Ma linh, thậm chí trong đó còn có tu sĩ tầng tám, hắn cũng không có quá nhiều ý tưởng, chủ yếu là do thực lực không đủ, có nghĩ cũng vô dụng, cho nên hắn quyết định rời khỏi Thái Mãng sơn.

Nhưng sau khi nhìn thấy hầm mỏ này, một kế hoạch không thể

kiềm chế nổi lên trong lòng, nếu kế hoạch này có thể áp dụng, tất nhiên có thể giáng cho những tu sĩ Vạn Ma lĩnh đang tìm kiếm hắc một đòn nặng nề!

Nhất là một tu sĩ tầng chín như Tống Truy, nếu đối đầu trực diện, Lục Diệp không phải đối thủ, nhưng nếu trù tính thích đáng, chưa hẳn hẳn đã không có cơ hội giết y!

Đúng như Lục Diệp nghĩ trước đó, ở một nơi như Vân Hà chiến trường, báo thù phải báo thù sớm, tốt nhất là không để qua đêm, nếu không một khi bỏ lỡ, sau này muốn báo thù cũng chưa chắc có cơ hội.

Xoay người bước ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng.

Tuy rằng Y Y không biết rốt cuộc Lục Diệp muốn làm gì, nhưng chỉ thấy biểu hiện của hắn, nàng đã biết hắn lại có chủ ý quỷ quái gì đó, cho nên không hỏi nhiều, chỉ theo sát phía sau.

Lục Diệp bỏ ra một ngày chuẩn bị.

Trong một ngày này, các tu sĩ Vạn Ma lĩnh vẫn tìm kiếm bóng dáng của hắn trong Thái Mãng sơn, nhưng không thu hoạch được gì.

Ở một nơi nào đó trong Thái Mãng sơn, mấy đồng môn của Tống Truy đang nghỉ ngơi, Tống Truy thì truyền tin cho một vài tu sĩ, hỏi thăm tình huống bên bọn họ.

Một lát sau, Tống Truy thở dài.

Ba ngày, trong ba ngày này, ngoại trừ mấy tu sĩ xui xẻo gặp phải yêu thú cường đại không thể địch nổi nên bị giết, Vạn Ma lĩnh không có hao tổn quá lớn.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, Lục Diệp thực sự đã rời khỏi Thái Mãng sơn.

Mặc dù không cam lòng, nhưng hắn cũng không thể làm gì.

Trước đó Lục Diệp chủ động rời khỏi linh địa, cho bọn họ cơ hội đuổi giết, nhưng bọn họ không tận dụng được! Mấy trăm tu sĩ Vạn Ma linh, đến bây giờ ngay cả cái bóng của Lục Diệp cũng không thấy.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Tống Truy lại biết hành động lần này đã hoàn toàn thất bại, vốn dĩ phần thưởng khổng lồ tưởng chừng có thể đạt được dễ như trở bàn tay cuối cùng lại bay mất dưới mí mắt mình.

Bây giờ Lục Nhất Diệp đã rời khỏi Thái Mãng sơn, tất nhiên sau này sẽ hành sự càng thêm cẩn thận, muốn tìm ra bóng dáng của hắn sẽ rất khó khăn.

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, một sư đệ cách đó không xa bỗng nhiên mở mắt, giơ tay điểm vào ấn ký chiến trường của mình, có tin tức truyền đến.

Sư đệ kia dò xét một chút, sắc mặt lập tức biến đổi, ngẩng đầu nhìn Tống Truy:

"Sư huynh, tìm được hành tung của Lục Nhất Diệp!"

Tống Truy vốn đã từ bỏ việc đi tìm Lục Diệp, đột nhiên nghe nói như thế, bỗng thấy một tia hy vọng, vội vàng hỏi:

"Ở đâu?"

"Ở bên ngoài Thái Mãng sơn, hơn nữa hình như hắn bị thương! Thương thế không nhẹ!"

"Bên ngoài Thái Mãng sơn..." Tống Truy lẩm bẩm một tiếng, có thể đối kháng, ba ngày qua, bên Vạn Ma linh không xuất hiện thêm tổn thất nào nữa, từ đó có thể thấy Lục Nhất Diệp đã rời khỏi nơi này ba ngày trước, lúc này vừa vặn chạy ra bên ngoài Thái Mãng

sơn.

"Vừa đi vừa nói chuyện!" Tống Truy nói xong, lập tức tể ra Linh khí phi hành, phóng lên trời.

Chương 1218: Hành tung của Lục Diệp 2

Trong lòng hắc có chỗ không hiểu, mấy ngày nay những cường giả như bọn họ đều đang tìm kiếm bóng dáng Lục Diệp, nhưng lại không thu hoạch được gì, làm sao Lục Diệp có thể bại lộ hành tung ở bên ngoài Thái Mãng sơn?

Vừa đi vòng quanh Thái Mãng sơn, Tống Truy vừa hỏi thăm tình huống cụ thể.

Lúc này mới biết hành tung của Lục Diệp bị bại lộ cũng là trùng hợp. Lúc ấy, hắc ẩn thân trong một sơn động để nghỉ ngơi, nhưng lại có một đội ngũ tu sĩ Vạn Ma lĩnh vừa vắn đi vào trong sơn động kia nghỉ ngơi và hồi phục. Kết quả là hai bên đụng phải nhau, sau khi nhận ra dung mạo của Lục Diệp, mấy tu sĩ Vạn Ma lĩnh kia mừng rỡ, lập tức ra tay đánh Lục Diệp.

Sau đó Lục Diệp đã chạy mất!

"Chờ một chút..."

Tống Truy đưa tay, vẻ mặt hoài nghi:

"Lục Nhất Diệp chạy rồi? Mấy tu sĩ kia không chết?"

"Hai người chết, nhưng dường như thương thế của Lục Nhất Diệp rất nặng, không muốn ham chiến nên vội vàng bỏ chạy."

Trước đó, ngay cả đội ngũ do các tu sĩ tầng sáu tầng bảy tạo thành Lục Nhất Diệp cũng có thể giết không còn một ai, bây giờ thực lực các tu sĩ ở bên ngoài tốt xấu lẫn lộn, hắc lại không thể đuổi tận giết tuyệt, vậy thì thương thế của hắc thật sự không nhẹ.

Có lẽ là vì hắn bị trọng thương, cho nên mới quyết định rời khỏi Thái Mãng sơn, cái này dẫn đến việc ba ngày gần đây bên Vạn Ma lĩnh không tổn thất người nào.

Tống Truy không suy nghĩ nguyên nhân tại sao Lục Diệp lại bị trọng thương, dù sao trước đó Lục Diệp giết nhiều người như vậy, bị thương một chút cũng là chuyện bình thường.

Bên ngoài Thái Mãng sơn có rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh, nhiều hơn số lượng tu sĩ ở nơi này gấp mười lần cũng không khoa trương, nếu như Lục Diệp vẫn luôn an ổn ẩn núp thì không sao, nhưng một khi bại lộ thân hình, muốn trốn cũng không phải là chuyện đơn giản.

"Sau khi gặp đội ngũ Vạn Ma lĩnh kia, giết hai người rồi bỏ chạy, hắn lại gặp phải mấy đội ngũ, có giao thủ, sau đó hắn biến mất."

"Biến mất rồi? Tại sao lại biến mất?" Tống Truy ngạc nhiên.

"Không rõ lắm, tin tức mà người truyền tin kia nắm giữ cũng không nhiều, nhưng có thể xác định là Lục Nhất Diệp không rời khỏi phạm vi kia, bây giờ vị trí đó đã có rất nhiều người hội tụ, đều đang tìm kiếm bóng dáng của hắn."

"Nhanh lên một chút!" Tống Truy ra lệnh, tốc độ mấy người lại nhanh hơn không ít, nhanh chóng chạy ra bên ngoài Thái Mãng sơn.

Nếu như bọn họ đã nhận được tin tức, vậy thì sớm muộn gì những cường giả Vạn Ma lĩnh khác cũng sẽ nhận được tin tức, đến lúc đó các tu sĩ tìm kiếm tung tích của Lục Diệp ở sâu trong Thái Mãng sơn sẽ đều tề tụ ở bên ngoài.

Nếu lúc này tốc độ chậm, e rằng ngay cả phân cũng không còn..

Đúng như Tống Truy dự liệu, giờ khắc này, đang có từng đoàn người xuất phát từ sâu trong Thái Mãng sơn đi ra ngoài.

Bên ngoài Thái Mãng sơn, ở nơi gần đây Lục Diệp đã hiện thân, trong phạm vi hơn mười dặm, khắp nơi đều có thể thấy được bóng dáng của tu sĩ Vạn Ma linh, tất cả đều đang tìm kiếm hành tung của Lục Diệp.

Tu vi bọn họ vốn không đủ, không thể xâm nhập Thái Mãng sơn, cho nên chuyện chém giết Lục Diệp cũng không liên quan quá nhiều đến bọn họ, nhưng bây giờ Lục Diệp chạy ra bên ngoài, hơn nữa còn lộ ra hành tung, cơ hội đã tới.

Lục Nhất Diệp bị trọng thương, không biết ẩn nấp nơi nào. Cục diện bây giờ là ai có thể tìm được hắn trước thì người đó có thể phát nhanh trong một đêm.

Khát vọng với món tiền thưởng khổng lồ kia khiến cho rất nhiều tu sĩ Vạn Ma linh phấn chấn, cố gắng tìm kiếm, dù là như thế, cũng vẫn không thể tìm được bất cứ bóng dáng nào.

Mãi đến khi một tiểu đội năm người xuất hiện!

...

Đối với loại chuyện tìm kiếm tung tích Lục Nhất Diệp, trong lòng Quỷ Ảnh Tử vô cùng kháng cự, không phải hắn không tham lam số tiền thưởng khổng lồ kia, chỉ là hắn luôn cảm thấy không thể đối địch với Lục Nhất Diệp, nếu không tất nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Không tính lần âm thầm giao phong trên Linh Khê bảng kia, thật ra Quỷ Ảnh Tử và Lục Diệp đã đối mặt hai lần.

Nhưng mà hai lần đó thật sự làm người ta khắc sâu ấn tượng.

Mỗi một lần đều có Tứ Tượng Thánh Thú khổng lồ kia lên sàn,

mỗi một lần đều có đông đảo cường giả Vạn Ma lĩnh thân tử đạo tiêu.

Một lần là bên ngoài Vạn Độc lâm, một lần là bên trong khu vực săn bắn của Vân Hà chiến trường.

Quỷ Ảnh Tử có thiên tư không tầm thường, lúc trước cũng đứng hàng thứ chín trên Linh Khê bảng, nhưng so với thiên tư của hắn, trực giác của hắn mới là át chủ bài lớn nhất.

Trực giác của hắn không liên quan đến cường độ tâm thần, giống như là một loại năng lực bẩm sinh đã có, khiến hắn có dự cảm mãnh liệt trước khi nguy cơ đến, dựa vào loại trực giác này, Quỷ Ảnh Tử tránh được rất nhiều nguy hiểm trí mạng.

Lần này, trong lúc tìm kiếm Lục Nhất Diệp, trái tim hắn đã đập loạn, một khắc cũng không được an ổn, giống như lại có chuyện gì đó rất nguy hiểm sắp xảy ra vậy.

Mặc dù hắn không muốn tham dự việc này, nhưng không chịu nổi sư huynh nhà mình và mấy đồng môn khuyên bảo, không biết làm sao, chỉ có thể hành động cùng bọn họ.

Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, có hắn ở đây, ít nhất còn có thể tránh được một số nguy hiểm... Hắn nghĩ như vậy.

Hôm nay hắn đã là một tu sĩ Vân Hà cảnh tầng ba, tốc độ tu hành như vậy cũng không tính là chậm, nhưng so với Lục Diệp mà nói thì lại kém hơn rất nhiều.

"Tần sư huynh, tại sao chúng ta cứ đi loanh quanh ở phụ cận vậy?" Một nữ tu trong đội ngũ bỗng mở miệng hỏi, nữ tu có dung mạo xinh đẹp, tư thái cũng cực kỳ yếu điệu, dường như mấy đồng môn đều có ý tứ với vị Hồ sư tỷ này, chỉ có Quỷ Ảnh Tử là không có.

Nữ nhân chỉ làm ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của ta! Phí tâm

tư đi lấy lòng nữ nhân, nào còn có thể cố gắng tu hành?

Chương 1219: Hầm mỏ

Trong tiểu đội năm người, Tần sư huynh cầm đầu vừa quan sát xung quanh vừa nói:

"Ta nhớ là ở gần đây có một hầm mỏ bỏ hoang, quái lạ, sao lại không thấy.

Hồ sư tỷ nói:

"Có phải nhớ lầm không?"

Tần sư huynh nói:

"Không, lúc trước khi Tà sư huynh của các người còn ở Vân Hà chiến trường đã dẫn ta tới đây một lần, ta nhớ rất rõ ràng, ngay tại phụ cận."

Mấy người đều có một chút ấn tượng về Tà sư huynh trong miệng hắc, tu vi cao hơn rất nhiều, bây giờ đã tấn thăng Chân Hồ cảnh, rời khỏi Vân Hà chiến trường.

Tần sư huynh vừa nói, vừa dẫn mấy người hạ xuống, khó hiểu quan sát chung quanh, cuối cùng đưa mắt nhìn về một vị trí.

Hắn đi lên phía trước, đẩy bụi cỏ cao bằng một người kia ra, sau đó nhẹ nhàng giơ tay ấn lên thạch bích phía trước...

Một màn quỷ dị xuất hiện, tay hắn duỗi ra rõ ràng đặt trên vách đá, lại giống như đặt vào chỗ trống, gợn sóng trên vách đá lay động, nuốt hết nửa bàn tay của hắn.

"Quả nhiên là nơi này!"

"Đây là... trận pháp ẩn nấp?" Hồ sư tử cũng nhìn ra một chút manh mối.

Một chỗ như vậy lại bị người bố trí trận pháp ẩn nấp, đã nói rõ một vài vấn đề, hơn nữa nơi này còn nằm trong phạm vi Lục Nhất Diệp hiện thân lần cuối, một ý niệm khó có thể ức chế bỗng nhiên hiện ra trong đầu hai người.

Hai người liếc nhau, tinh thần đều chấn động.

Lục Nhất Diệp đang ở bên trong!

Trận pháp ẩn nấp ở cửa động kia chính là do Lục Nhất Diệp bố trí!

Tâm tình kích động, Hồ sư tử thấp giọng nói:

"Tần sư huynh, làm sao bây giờ?"

Trước đó, tuy bọn họ vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng của Lục Diệp, nhưng bây giờ số lượng tu sĩ tìm kiếm tung tích của Lục Diệp nhiều như vậy, bọn họ cũng không cảm thấy đám người mình có thể nhanh hơn người khác.

Nhưng loại vận may này thật sự không thể nói rõ ràng, bọn họ lại là người đầu tiên có phát hiện.

Mặc dù không nhìn thấy Lục Diệp, nhưng ở lối vào loại đường hầm này lại có thêm một trận pháp ẩn nấp, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra một chút manh mối.

Lục Nhất Diệp kia hiện giờ đã bị thương nặng, cần phải tìm một vị trí bí mật an toàn để chữa thương, để nghỉ ngơi và hồi phục, cũng không biết tại sao lại tìm đến nơi này, sau đó trốn vào trong, bố trí trận pháp ẩn nấp ở lối vào hầm mỏ.

Nếu không phải trước đó Tần sư huynh đã tới nơi này, có chút

ấn tượng với vị trí của hầm mỏ này, thì hoàn toàn không thể phát hiện.

Kiểm chế kích động trong lòng, bình tĩnh lại, Tần sư huynh vẫy tay nói:

"Đi!"

Nói rồi bước đi trước, bước qua gợn sóng, cả người biến mất không thấy gì nữa.

Hồ sư tỷ theo sát phía sau, ba người còn lại cũng theo thứ tự bước vào.

Tiến vào trong đường hầm mỏ, ánh sáng bên trong dần mờ tối, mấy người dưới sự dẫn dắt của Tần sư huynh cẩn thận từng li từng tí bước đi về phía trước.

Mới không quá ba mươi trượng, trong lòng Quỷ Ảnh Tử ở cuối cùng đội ngũ chợt phát ra báo động, trái tim đập liên hồi, tựa như phía trước có nguy hiểm lớn.

Hắn vội vàng thấp giọng hô:

"Tần sư huynh!"

Âm thanh không lớn, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh này lại có vẻ vô cùng đột ngột, mấy người vốn cẩn thận từng li từng tí, không dám thở mạnh, giờ phút này đều tiếng hô của Quỷ Ảnh Tử dọa sợ.

Tần sư huynh đang muốn quay đầu lại thì ánh lửa lập lòe trong tầm mắt, ngay sau đó dao động linh lực cuồn cuộn bao quét tới từ phía trước.

"Lui!" Khi hắn hét lớn, cả người nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn bị đao khí đánh tới cuốn tung bay, một đám người phía

sau lẫn thành một đoàn.

"Khụ khụ khụ..."

Bụi bặm nổi lên bốn phía, mấy người chật vật bò dậy, trước mắt choáng váng, màng nhĩ ù ù.

Một lúc lâu sau, mọi người mới dần dần tỉnh táo lại.

"Tần sư huynh người không sao chứ?" Hồ sư tỷ khẩn trương hỏi thăm.

"Khụ khụ, không có việc gì." Tần sư huynh che ngực, trên bàn tay tràn đầy máu tươi, âm thầm cảm thấy may mắn, may mà Quỷ Ảnh Tử gọi hắn một tiếng, nếu không e là vừa rồi đã chết.

Chính bởi vì một tiếng kinh hô của Quỷ Ảnh Tử, khiến cho hắn vô thức dừng lại, lúc này mới tránh được một kiếp, mặc dù trước mắt bị thương, cuối cùng cũng không có gì đáng ngại.

"Là Bạo Liệt trận pháp!"

Tần sư huynh lập tức có phán đoán:

"Đi ra ngoài nhanh!"

Có thể xác định, Lục Nhất Diệp đang trốn ở trong này! Bất kể là trận pháp ẩn nấp ở cửa động hay là Bạo Liệt trận pháp trong hầm mỏ đều là do hắn bố trí.

Bạo Liệt trận pháp này có một cái thì sẽ có cái thứ hai... Bây giờ bị thua thiệt, Tần sư huynh không dám tiếp tục liều lĩnh.

Mấy người chật vật rời khỏi hầm mỏ, nhưng vừa mới lui ra liền có mấy bóng người hạ xuống trước mặt, còn có rất nhiều lưu quang đang từ bốn phương tám hướng bay về bên này.

Vừa rồi thời điểm Bạo Liệt trận pháp bộc phát, động tĩnh

không nhỏ, hấp dẫn phần lớn tu sĩ Vạn Ma lĩnh tìm kiếm ở phụ cận.

Chỉ trong chốc lát, bên này đã có hơn hai mươi người tụ tập...

Tần sư huynh bóp cổ tay, thở dài. Vốn dĩ bọn họ là người đầu tiên phát hiện ra bóng dáng Lục Diệp, có cơ hội độc chiếm, nhưng trước mắt, trong hầm chật hẹp kia đã được bố trí Bạo Liệt trận pháp. Bọn họ không thể không lui ra ngoài, có thể đoán được, tin tức này sẽ nhanh chóng lan truyền ra, đến lúc đó ở đây nhất định sẽ có càng nhiều tu sĩ hơn.

Có người tiến lên chào hỏi Tần sư huynh, hỏi thăm vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Tần sư huynh không muốn nói, nhưng cũng biết chuyện này không thể giấu được, chỉ có thể nói rõ suy đoán của mình và tình hình trước mắt.

Một lát sau, tin tức Lục Nhất Diệp trốn ở trong một hầm bên ngoài Thái Mãng sơn nhanh chóng truyền ra, rất nhiều tu sĩ tụ tập về đây.

Chương 1220: Hầm mỏ 2

Tu vi ban đầu của các tu sĩ tới đây đều không cao, tất cả đều là dưới tầng sáu.

Nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần có cường giả tầng bảy, tầng tám hiện thân, đợi hơn nửa ngày sau, vị cường giả tầng chín thứ nhất xuất hiện ở trước hầm mỏ.

Đoàn người Tổng Truy tới không tính là muộn, khi bọn họ nhận được tin tức liền đi về phía này, dù phải tiêu hao linh lực bản thân.

Nhưng khi đến nơi, chỉ thấy khắp nơi đều là tu sĩ, lượng tu sĩ tụ tập ở đây không có một ngàn cũng có tám trăm, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục gia tăng.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ quái là mặc dù số lượng tu sĩ tụ tập ở đây rất nhiều, nhưng dường như không có hành động gì, mà chỉ đang chờ đợi.

Có mùi máu tanh nhàn nhạt phiêu đẳng, tựa như có người bị thương.

Tổng Truy nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, hắn trực tiếp bay về phía một người trong đó, rơi xuống trước mặt người nọ, ôm quyền nói:

"Tự Tại huynh."

Người này chính là Ninh Tự Tại trước đó đã từng đối mặt với Tổng Truy ở sâu trong Thái Mãng sơn.

"Tổng huynh cũng tới." Ninh Tự Tại đáp lễ.

"Tình huống bây giờ như thế nào?" Tống Truy hỏi.

Ninh Tự Tại nói:

"Cơ bản có thể xác định Lục Nhất Diệp đang trốn ở bên trong, nhưng không có cách nào cưỡng công."

"Vì sao?" Tống Truy không hiểu, nếu đã xác định Lục Nhất Diệp trốn ở trong đó, nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh như vậy trực tiếp xung phong liều chết đi vào, Lục Nhất Diệp kia chắc chắn sẽ phải chết.

"Bên trong đó là một con đường hầm mở uốn lượn vài dặm, liên thông với một hầm mỏ đã bị móc rỗng, Lục Nhất Diệp bố trí rất nhiều Bạo Liệt trận pháp trong đó, có người đã thử xông vào, nhưng không chết cũng bị thương, ngay cả vị bên kia... cũng không thành công." Ninh Tự Tại nói xong, ra hiệu về một phương hướng.

Tống Truy quay đầu nhìn thấy bên kia có một nam tử đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, nam tử này cực kỳ cường tráng, cho dù ngồi xếp bằng trên mặt đất cũng chỉ thấp hơn tu sĩ gần đó một cái đầu, có thể tưởng tượng, nếu hắn đứng dậy sẽ cao lớn cỡ nào.

Thân hình như vậy, thể phách như vậy, chắc chắn là thể tu, hơn nữa tuyệt đối là loại thể tu cực kỳ cường đại, những giờ phút này trên người vị thể tu này tràn đầy vết máu, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, thoạt nhìn thương thế không nhẹ.

"Ngụy Trung!" Con người của Tống Truy hơi co lại.

Cho dù hắn xuất thân từ tông môn nhất phẩm Uyên Hồng điện, cũng không dám khinh thường tên Ngụy Trung này, dù gì Tống Truy cũng có chút hiểu biết, một đối một, hắn không chắc thắng đối phương, hơn nữa hắn ta là thể tu, thể phách vốn vô cùng cường đại, nhưng sau khi mạnh mẽ xông vào đường hầm mỏ vẫn bị như thế, kết cục của những người khác nhất định sẽ thảm

hại hơn.

"Không gian chật hẹp kia chắc chắn là gia tăng uy năng của Bạo Liệt pháp trận, nếu không thì không đến mức thương tổn đến một thể tu tăng chín thành như vậy."

Trước đó có không ít người thử tiến vào trong đường hầm mỏ, nhưng mỗi lần đều có tử thương, cho đến khi vị thể tu tên Ngụy Trung này cũng bị bức lui, không ai dám thử nghiệm nữa.

Cho nên, hôm nay tất cả tu sĩ Vạn Ma lĩnh đều chờ ở chỗ này.

"Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp."

Tống Truy nhíu mày:

"Bên này không có Yển sư sao? Có thể để Yển sư điều khiển tạo vật đi dò đường, xúc động trận pháp, quét sạch chướng ngại."

"Thử rồi, vô dụng."

Ninh Tự Tại lắc đầu:

"Trận pháp Lục Nhất Diệp bố trí là do con người khống chế, không phải kiểu kích phát."

Nếu vậy, tạo vật của Yển sư thực sự không phát huy ra tác dụng quá lớn, thậm chí có thể sẽ tạo thành một ít hiểu lầm cho các tu sĩ.

Tưởng tượng một chút, nếu vị trí các tạo vật dò xét qua, các tu sĩ cho rằng đủ an toàn, nhưng bước vào trong đó, Bạo Liệt trận pháp bỗng nhiên kích phát, tất nhiên lại là một nhóm tử thương.

Bây giờ, cục diện này thực sự có chút xấu hổ, Lục Nhất Diệp bị thương nặng, bị đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh chặn ở bên trong đường hầm mỏ này, nhưng bởi vì hắn đã sớm bố trí đủ loại trận pháp, bây giờ lại không ai dám tùy ý xâm nhập vào trong đó, chỉ có

thể giằng co với hắn.

Tuy không cần lo Lục Nhất Diệp sẽ chạy trốn, nhưng kéo dài như vậy cũng không phải biện pháp, thời gian kéo dài càng lâu, thương thế của đối phương sẽ càng tốt lên, đến lúc đó muốn giết hắn cũng không dễ dàng.

Dường như nhìn ra ý nghĩ của Tống Truy, Ninh Tự Tại nói:

"Tống huynh bình tĩnh, chớ nóng vội, đã có người đang trên đường đến rồi."

"Ai?"

"Không biết Tống huynh có từng nghe qua cái tên Tư Nam này hay chưa?"

Tống Truy nhướng mày:

"Tư Nam của Vân Lang tông?"

Ninh Tự Tại khẽ cười:

"Xem ra Tống huynh cũng đã nghe nói về hắn."

Tống Truy gật đầu:

"Đã sớm nghe nói thế hệ này của Vân Lang tông xuất hiện một thiên tài khó lường, vẫn chưa có dịp nhìn thấy, thì ra hắn cũng ở gần đây, nếu như hắn đến, có lẽ có thể phân cao thấp với Lục Nhất Diệp trên trận đạo."

Vân Lang tông là tông môn tứ phẩm, tuy tứ phẩm cách tam phẩm chỉ có một phẩm, nhưng lại là một trời một vực, tam phẩm có đại tu Thần Hải cảnh tọa trấn, tứ phẩm không có.

Cách thức thu nhận đệ tử của giới tu hành Cửu Châu thường sẽ dẫn đến một hiện tượng, đó là cường giả càng mạnh thì thiên

tư của đệ tử được tông môn thu nhận càng cao, cho nên đối với bất kỳ tông môn nào, thăng phẩm của tông môn không phải chuyện đơn giản.

Chương 1221: Rất chân thật

Thế đạo chính là như thế, thường có rất nhiều tông môn tứ phẩm cố gắng mười mấy đời cũng chưa chắc có cơ hội có thể tấn thăng tam phẩm.

Tu sĩ dưới Chân Hồ cảnh đều không ngừng gia tăng tu vi bản thân, chỉ cần có đủ tư chất, tài nguyên sung túc, cũng không phải là chuyện quá khó khăn, nhưng mà từ Chân Hồ cảnh lên Thần Hải cảnh lại là một cửa ải lớn, bởi vì trong đó liên lụy đến thần hồn lột xác.

Cửu Châu có rất nhiều tu sĩ Thần Hải cảnh, nhưng đó đều là từng đời tích lũy lên, tông môn dưới tam phẩm muốn sinh ra một Thần Hải cảnh, khó như lên trời.

Cũng không phải không có ngoại lệ, Cửu Châu có vô số tông môn, ba năm định phẩm cấp tông môn một lần, cách mỗi mấy chục năm đều sẽ xuất hiện tình huống tứ phẩm tấn thăng tam phẩm, mỗi khi xuất hiện loại tình huống này, đều đại biểu cho tứ phẩm tông môn có Thần Hải cảnh sinh ra.

Vân Lang tông là tông môn có hi vọng thăng cấp tam phẩm nhất trong những năm gần đây, bởi vì trong tông xuất hiện thiên tài tên là Tư Nam.

Hắn là pháp tu, nhưng kiêm tu trận đạo, hơn nữa thiên phú trận đạo cực cao, từng có tu sĩ Vạn Ma lĩnh so sánh hắn với Lục Diệp, đều nhất trí cảm thấy trong thế hệ tu sĩ này, hắn là nhân vật duy nhất có thể chống lại Lục Diệp trong lĩnh vực trận đạo.

Tất nhiên loại đánh giá này cũng rơi vào trong tai Tư Nam, nhưng hắn chẳng thèm ngó tới.

Tu sĩ Vạn Ma lĩnh đánh giá hẩn như vậy, đã đưa hẩn vào thế yếu, thứ hẩn muốn cũng không phải là chống lại, mà là vượt qua.

Không phải hẩn đang ở gần đây, mà là chạy tới từ vị trí cực xa.

Từ lúc tin tức linh địa của Lục Diệp bị tiết lộ, hẩn đã khởi hành, nhưng đường xá thực sự quá xa xôi, đến nay vẫn chưa thể chạy tới.

Bây giờ, thời cơ vừa vặn, Lục Diệp đang bị nhốt trong đường hầm mỏ, cần một trận tu cường đại đến phá giải trận pháp hẩn bày ra. Có thể nói, trước mắt hẩn đang gánh chịu tất cả hy vọng của Vạn Ma lĩnh.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho đông đảo tu sĩ Vạn Ma lĩnh nguyện ý kiên nhẫn chờ đợi ở chỗ này...

Nghe nói hẩn đang trên đường chạy tới đây, Tống Truy cũng yên tâm, lại mở miệng hỏi:

"Việc bên này, ai là người đầu tiên phát hiện ra?"

Ninh Tự Tại chỉ tay:

"Mấy người bên kia, nhưng bọn họ cũng không biết nhiều."

Tống Truy nhìn theo hướng đó, thấy bên kia quả nhiên có mấy tu sĩ tu vi không cao, người cầm đầu trong đó dường như còn bị thương nhẹ, lúc này gập đầu, lách mình bay về phía bên kia.

Tần sư huynh cũng rất bất đắc dĩ, từ sau khi ngày càng nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh tới nơi này, thì liên tục có người chạy tới hỏi hẩn các loại chi tiết, ví dụ như phát hiện ra con đường hầm mỏ này bằng cách nào, làm sao xác định được Lục Nhất Diệp đang trốn ở bên trong...

Ứng phó xong đợt này lại thêm đợt khác, không ngừng nghỉ.

Khổ nỗi tu vi của hắc không cao, cũng không dám đắc tội với người khác, chỉ có thể nhẫn nại nói ra những tin tức mà mình nắm giữ.

Cùng lúc đó, ở chỗ sâu trong đường hầm mở, Lục Diệp vừa luyện chế trận kỳ, vừa cảnh giác xem động tĩnh của các tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở bên ngoài.

Trên người hắc mặc một bộ huyết y... Thoạt nhìn thực sự giống như bị trọng thương.

Nhưng đây chỉ là tượng trưng mà thôi, việc bị trọng thương cũng chỉ là thủ đoạn hắc thả ra mê hoặc tu sĩ Vạn Ma lĩnh, máu tươi trên huyết y đúng là của hắc, nhưng đó là huyết y giữ lại sau trận chiến với Hỏa Liệu Nguyên...

Đến tận lúc này, kế hoạch được tiến hành rất thuận lợi.

Bản thân hắc bị trọng thương, vô lực ẩn giấu, trong lúc lơ đãng bị một đội tu sĩ Vạn Ma lĩnh phát hiện hành tung, bắt đắ dĩ phải trốn ở trong đường hầm mở này tu dưỡng chữa thương, lại có người trong lúc vô tình phát hiện dấu vết bố trí trận pháp nơi này, sau đó hành tung của hắc bị xác định, rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh bao vây nơi đây, hiện tại hắc cùng đường, chỉ có thể chờ chết...

"Lục Diệp, bên ngoài có rất nhiều người."

Y Y lặng lẽ tìm hiểu tin tức trở về, báo cáo tình huống cho hắc:

"Hơn nữa càng ngày càng nhiều."

"Nhiều người mới tốt." Lục Diệp thuận miệng đáp lại, động tác luyện chế trận kỳ trên tay không ngừng, muốn áp dụng kế hoạch

lần này của hắn, không thể thiếu trận kỳ.

Hắn lại hỏi:

"Có mấy người là tăng chín?"

"Có năm người đến rồi, ta nhìn thấy tên Tống Truy kia."

"Đến lúc rồi." Lục Diệp khẽ vuốt cằm.

Y Y ngồi ở bên cạnh hắn, khó hiểu nói:

"Lục Diệp, nếu muốn dẫn bọn họ vào, vậy tại sao lại bố trí nhiều trận pháp trong đường hầm mở như vậy, không sợ bọn họ chạy mất sao?"

"Làm sao có thể dọa bọn họ chạy chứ." Lục Diệp bật cười, hiện tại bản thân hắn giống như một tổ ong mật tỏa ra mùi hương mê người, tu sĩ Vạn Ma lĩnh giống như kiến trùng tới theo mùi hương, cho dù trong đường hầm mở bố trí nhiều trận pháp hơn nữa, bọn họ cũng không thể bị dọa chạy mất, Vạn Ma lĩnh chỉ có thể nghĩ trăm phương ngàn kế xông vào.

"Ta vẫn cảm thấy nên bố trí ít trận pháp, người xem hiện tại bọn họ cũng không dám tiến vào."

Lục Diệp nói:

"Tuy rằng bên Vạn Ma lĩnh không biết cụ thể trình độ trận đạo của ta cao bao nhiêu, nhưng có thể ước định đại khái, nếu biểu hiện quá vô lực, tất sẽ khiến bọn họ nghi ngờ, tình hình hiện tại rất tốt."

Thân thể trọng thương, dựa vào địa lợi, dựa vào nơi hiểm yếu, ngoan cố chống lại, đây chính là lý do Lục Diệp cần cho Vạn Ma lĩnh biết, chỉ có như thế mới có thể bỏ đi một ít nghi kỵ của người thông minh.

Chương 1222: Rất chân thật 2

"Hơn nữa, ta đã lưu thủ, ai ngờ bọn họ lại vô dụng như thế." Lục Diệp oán thầm, đây cũng không phải là tự sướng, lúc Lục Diệp bày trận thật sự đã nường tay, chủ yếu là sợ uy năng trận pháp bộc phát quá mãnh liệt, nổ sập đường hầm.

Hiện giờ hẳn bày rất nhiều Bạo Liệt trận pháp trong đường hầm mỏ, tuy uy năng bộc phát ra mãnh liệt, nhưng lại không đủ để làm cho đường hầm sụp đổ, đương nhiên vách đá xung quanh nhất định sẽ trở nên lỏng lẻo... Đây cũng là một phần kế hoạch, thuận tiện đến lúc đó thu lưới.

"Ta tiếp tục đi theo dõi bọn họ." Y Y nói xong, lại độn địa lao ra ngoài.

Linh thể nhanh gọn vượt quá tưởng tượng, hơn nữa Y Y rất ít khi lộ diện trước mặt người ngoài, thể nhân chỉ biết bên cạnh Lục Diệp có một con thú nhỏ trắng như tuyết, nhưng lại có rất ít người biết ngoại trừ Hồ Phách còn có một Y Y.

Thời gian trôi qua, ước chừng hơn nửa ngày sau, Y Y bỗng nhiên truyền đến một tin tức, nói là bên Vạn Ma lĩnh đường như có một trận tu lợi hại đến đây, ngay cả mấy vị tăng chín như Tống Truy cũng rất nhiệt tình đối với tên trận tu kia, bây giờ đã tiến vào bên trong đường hầm mỏ, bắt đầu phá giải trận pháp mà Lục Diệp để lại.

Trước đó cũng không phải là không có trận tu thử phá giải trận pháp mà Lục Diệp bày ra, nhưng tạo nghệ của những trận tu kia trên trận đạo đều không cao, không phá giải được, ngược lại còn xuất hiện một ít tử thương, điều này dẫn đến không còn trận

tu nào dám tùy tiện ra tay.

Hôm nay bỗng nhiên xuất hiện một trận tu khiến đám người Tổng Truy cực kỳ nhiệt tình, hiển nhiên là lai lịch bất phàm, để cho đám người Tổng Truy kỳ thác kỳ vọng.

Quả nhiên, tạo nghệ của trận tu này trên trận đạo hoàn toàn không phải những trận tu trước đó có thể so sánh, rất dễ dàng phá giải một tòa Bạo Liệt pháp trận.

Khi tin tức này truyền tới, Lục Diệp không khỏi kinh ngạc.

Mặc dù lúc hắc bày trận có lưu thủ, nhưng cũng không nghĩ tới ở cấp độ Vân Hà cảnh này lại có trận tu có thể phá giải trận pháp của mình.

Hắc vốn còn nghĩ Vạn Ma lĩnh cuối cùng sẽ áp dụng phương thức cường công tiến vào đường hầm mở.

Chỉ cần có một ít tu sĩ tầng tám, tầng chín đi ở phía trước, làm tốt phòng hộ, có thể đẩy mạnh từng chút một, phá hư trận pháp của mình không còn một mảnh, cuối cùng giết vào trong hầm mở.

Nhưng không ngờ bên Vạn Ma lĩnh lại xuất hiện một nhân vật như vậy...

Quả nhiên, kế hoạch không cần nổi biến hóa.

Nhưng ảnh hưởng không lớn.

Khi tin tức Tư Nam chỉ tổn hơn mười hơi ngắn ngủi để phá vỡ một tòa Bạo Liệt pháp trận truyền ra, tu sĩ Vạn Ma lĩnh chờ ở bên ngoài đường hầm mở đều phát ra tiếng kinh hô và tán thưởng.

Rốt cuộc Tổng Truy và mấy vị tu sĩ tầng chín cũng yên tâm.

Quả nhiên không phải hư danh, mặc dù Tư Nam xuất thân tông môn tứ phẩm, nhưng chính bởi vì hắc xuất thân từ tông môn

tứ phẩm, danh khí của hắn trên Vân Hà chiến trường còn cao hơn tu sĩ xuất thân từ tông môn nhất nhị phẩm rất nhiều, lúc trước bọn họ còn lo lắng tạo nghệ trận đạo của Tư Nam có đủ cao hay không, bây giờ đã có tiền lệ thành công, như thể trút được gánh nặng.

"Với tốc độ này, chắc không cần tới hai ngày, chúng ta có thể tiến vào bên trong hầm mỏ, các vị, các vị nghĩ như thế nào về đề nghị trước đó của Tư Nam huynh?" Tổng Truy mở miệng, bên cạnh hắn vây quanh mấy vị tăng chín, trong đó bao gồm Ninh Tự Tại và Ngụy Trung.

Khi Tư Nam tới đây, đã hàn huyên vài câu với bọn họ, cũng không đơn giản chỉ là làm quen lẫn nhau, đồng thời cũng đưa ra một yêu cầu.

Hắn phụ trách phá giải trận pháp, nhưng phần thưởng đạt được khi chém giết Lục Diệp, hắn muốn độc chiếm bốn thành!

Hắn không bảo đảm người Tổng Truy trả lời ngay, bởi vì trước khi triển lộ năng lực bản thân, đề nghị này của hắn là không thực tế.

Bây giờ năng lực của hắn đã thể hiện ra, đám người Tổng Truy cũng không thể không cân nhắc đề nghị trước đó của hắn.

Ninh Tự Tại nói:

"Ta không có ý kiến gì, hắn ra sức, chiếm phần lớn, là chuyện đương nhiên."

Cho dù không có Tư Nam, Vạn Ma lĩnh cũng có thể cường công vào, nhưng tất nhiên sẽ xuất hiện không ít tổn thất, hơn nữa chỉ đạo mọi người cũng là vấn đề lớn, đến lúc đó ai xông lên phía trước? Cho dù là thể tu tăng chín như Ngụy Trung, xông lên phía trước nhất cũng sẽ bị thương.

Đường hầm mở uốn lượn mấy dặm, ai biết Lục Nhất Diệp lưu lại bao nhiêu Bạo Liệt trận pháp ở bên trong.

"Mấy người các người thì sao?"

Ngụy Trung nhíu mày:

"Bốn thành hơi nhiều..."

Lại có người gật đầu nói:

"Bốn thành thật sự hơi nhiều, hai thành còn có thể tiếp nhận."

Tống Truy thở dài nói:

"Hình như các vị không rõ ràng trọng điểm... Tư Nam lấy bốn thành, đúng là có chút nhiều, nhưng các vị cảm thấy nếu việc này thành, hẳn muốn bốn thành hay là hai thành, đối với chúng ta có gì khác nhau sao?"

"Tống huynh có ý gì?" Ninh Tự Tại nhìn về phía hắn.

Tống Truy nói:

"Tu sĩ Vạn Ma lĩnh tụ tập ở chỗ này đã gần hai ngàn người, giết Lục Nhất Diệp, ngoại trừ phần bị lấy đi kia, còn lại sẽ chia như thế nào? Chẳng lẽ chia cho mấy người chúng ta sao? Chắc chắn sẽ khiến nhiều người tức giận, đến lúc đó nhất định là tất cả tu sĩ tham dự việc này sẽ cùng nhau chia phần thưởng còn dư lại, thật ra chúng ta cũng không được chia bao nhiêu, nếu thế, Tư Nam muốn bốn thành, thì cho hắn bốn thành thôi? Ta vẫn là câu nói kia, so với phần thưởng khi chém giết Lục Nhất Diệp, sinh tử của người này mới là trọng điểm!"

Tống Truy từng cố động rất nhiều tu sĩ Vạn Ma lĩnh ở bên ngoài Hồi Thiên cốc, muốn cùng mọi người chia tiền thưởng, chỉ vì diệt trừ mối họa là Lục Diệp, nhưng lúc ấy hắn đã có tính toán

khác, muốn phối hợp bắt được Lục Diệp cùng Ảnh Vô Cực.

Bây giờ Ảnh Vô Cực không còn ở đây, không ai phối hợp với hắn, chuyện tiền thưởng không cần suy nghĩ nhiều, nếu đã vậy, chỉ có thể lui một bước, ưu tiên giết chết Lục Diệp, còn những chuyện khác đều không quan trọng.